sao đây ? Ngươi năm nay đã mười sáu tuổi rồi , dựa theo tiêu chuẩn của Long khi nỗ tư là đã trưởng thành rồi . Sau này ngươi phải học hỏi sự kiên cường , tự mình đối mặt với tất cả khó khăn . Cho nên , ta mới thủy chung không có nhúng tay . Có lẽ , ngươi bây giờ đã không còn theo như an bài của Tần gia gia nữa , đối với ngươi mà nói , đây lại là một hảo sự , ngươi phải tự thân mình hành tẩu . Nhớ rằng , ngươi không được phụ công dạy bảo của hai vị gia gia . ”

Cùng cha có chút nghiêm nghị trong ánh mắt đối thị (mắt đối mắt) , Diệp Âm Trúc đột nhiên phát hiện , cảm giác bàng hoàng của mình từ khi rời Bích Không Hải đã biến mất . Hai chữ kiên cường như mọc rễ vào trong đáy lòng hắn . ” Ba , ta sẽ kiên cường . ” Từ ba ba biến thành một chữ ba , mặc dù chỉ là chênh lệch một chữ , nhưng Diệp Trọng lại cảm giác được , đứa con trai của mình thật sự đã trưởng thành .

- Âm Trúc , ta không phản đối ngươi giết người . Bất quá , ta phải nói cho ngươi một chuyện . Địch nhân cũng vị tất đều phải giết chết . Có những người không đáng chết , phải phương pháp khác để xử lý . Đồng thời , giết người cũng phải nỗ lực hết mình , như ngươi lần trước tại A Tạp Địch Á ma pháp sư công hội giết người , phải thừa nhận là mặc dù lỗi không phải của ngươi , nhưng ở đó là A Tạp Địch Á ma pháp sư công hội , thậm chí là cả vương quốc . (đoạn này có chút tối nghĩa , nhưng mình cũng không sao chỉnh được , đành để như vậy) . May mà đó là tình huống mà chúng ta đã dự kiến .

Tử với ngươi mặc dù không có ác ý gì , nhưng tại vài phương diện , hắn có chút cố chấp . Lời hắn nói không nhất định đều là chính xác , ngươi phải có phán đoán của bản thân . Trong thời gian các ngươi tách ra , ta đã từng theo dõi hắn . Bởi vì sau đó lại vì lo lắng cho ngươi nên lại quay lại . Tử nhất định có thân thế rất thần bí , hắn tựa hồ cùng cực bắc hoang nguyên thú nhân có quan hệ đặc thù .

Nghe cha nói xong , Diệp Âm Trúc không nhịn được nhíu mày , kiên quyết nói : ” Ba Tử tuyệt đối sẽ hại ta đâu . Chúng ta là huynh đệ mà . A Tạp Địch Á có sự tình gì liên quan tới ta vậy ? ”

Diệp Trọng mỉm cười nói : ” A Tạp Địch Á có sự tình gì ngươi không cần phải biết , đã có hai vị gia gia của ngươi xử lý . Ta chỉ là nhắc nhở ngươi , cũng không phải khiến ngươi lo lắng . Vừa rồi Tử đưa ra đề nghị ta cũng nghe được . Mặc dù ta không biết đồng đẳng bổn mạng khế ước chính thức là cái gì . Nhưng ta có thể dám chắc một điểm , một khi ngươi cùng hắn lập khế ước , vậy sau này ngươi không có khả năng có ma thú . Làm một ma pháp sư , ma thú của chính mình là cực kỳ trọng yếu . Tần gia gia của ngươi cũng chính là vì năm xưa thời gian tu luyện cầm ma pháp chưa đủ , thực lực vô cùng yếu cho nên mới phải cùng một đê cấp ma thú lập khế ước , mà sau này không cách nào sở hữu ma thú cường đại được nữa . ”

- Tần gia gia cũng có ma thú sao ? Ta như thế nào không biết . -

Diệp Trọng thở dài một tiếng , nói : ” Ma thú của Tần gia gia của ngươi , năm xưa vì phải bảo vệ người mà đã chết trận . Vì kỷ niệm đó , cũng bởi vì ảnh hưởng của khế ước , Tần gia gia sau đó không có ma thú mới . Nếu như ngươi quan hệ với Tử , phải tự mình cẩn thận . Ta phải đi rồi . Lần này rời Bích không hải đi một là vì hộ tống ngươi tới Mễ lan , một mặt khác , cũng là muốn tới A Tư Khoa Lợi vương quốc bàn bạc một vài sự tình . Ngươi ở lại học viện , khi học kỳ chấm dứt cũng không cần về nhà . Chúng ta sẽ liên lạc với ngươi . Ngươi đã lớn , trúc tong và cầm tông chúng ta cũng nên có hành động thôi . ” Nói xong , Diệp Trọng ôm con trai mình một lúc , không đợi Âm Trúc nói câu nào , đã phóng người lên , như một tia chớp phóng vút đi , sau vài cái chớp mắt đã biến mất .

- Kiên cường , ta nhất định phải kiên cường . - Cố nén cảm giác mất mát khi cha rời đi , ánh mắt của Âm Trúc như thâm sâu thêm vài phần . Kết hợp khoảng thời gian từ trước tới giờ , Diệp trọng đã cho hắn một kinh nghiệm vô cùng quan trọng . Diệp Âm Trúc đã từ từ thoát ly Bích không hải , ngoại trừ tu luyện còn thì không ai có thể quản tới cuộc sống của hắn . Hắn tự hiểu được , sau này , cuộc sống của hắn chỉ có thể do chính hắn tự quyết định .

Nhìn thân ảnh cao lớn trở về bên cạnh mình , Diệp Âm Trúc mỉm cười , hướng hắn gật đầu , nói : ” Chúng ta bắt đầu đi . ”

Tử sửng sốt nói : ” Bắt đầu ? Bắt đầu cái gì ? ”

Diệp Âm Trúc nói : ” Đương nhiên là đồng đẳng bổn mạng khế ước a ! ”

Nhìn thật sâu vào khuôn mặt anh tuấn của Diệp ÂM Trúc , Tử trầm giọng nói : ” Ngươi thật sự quyết định như vậy ư ? Ta nghĩ , vừa rồi ngươi và cha ngươi nói chuyện với nhau , nhất định đã nói với ngươi ảnh

hưởng của khế ước tới tương lai của ngươi . Ta hy vọng , ngươi có thể suy nghĩ cho rõ ràng , để tương lai không phải hối hận . ”

- Không có gì phải lo lắng , ta đã suy nghĩ rất rõ ràng . Kỳ thật , vừa rồi , ta cùng cha ta nói chuyện . cũng đã nói cho ta biết ảnh hưởng của khế ước đối với việc gọi ma thú sau này , khi đó ta đã tự hỏi mình một vấn đề . Ta tự hỏi mình , sở hữu một cường đại ma thú so với thời khắc có ngươi ở bên cạnh , bên nào nặng hơn . Đáp án không cầnn ta ph**** nói nữa . - Diệp Âm Trúc thủy chung không vì chuyện ma thú mà cự tuyệt lại đồng đẳng bổn mạng khế ước , tâm tư hắn rất đơn giản , nhưng có khả năng nắm bắt được trọng điểm . Lập khế ước , không phải chỉ có hắn bị hạn chế , mà đối với Tử , đồng dạng cũng bị hạn chế . Tử cũng không lo lắng , chính mình lại có thể lo lắng sao ? Không có ma thú chẳng lẽ không thể trở thành một cường giả sao ? Cha cũng đã nói , muốn trở nên cường đại , chỉ có thể dựa vào chính sức mình .

Nhìn nụ cười của Diệp Âm Trúc , đôi mắt sáng như ngọc của Tử đột nhiên phát ra một tia thâm tình , ” hảo huynh đệ . Ngươi tín nhiệm ta như vậy , ta vĩnh viễn không quên . ”

- Chúng ta là huynh đệ . - Diệp Âm Trúc chỉ nói năm chữ . Đúng vậy ! Nếu là huynh đệ , còn cần nói thêm cái gì đây ? Đây là thời khắc Cầm đế cùng Tử đế đối thị , từ giờ khắc này , trong cả cuộc đời , tình huynh đệ của hai người chưa bao giờ thay đổi .

- Tử , bắt đầu đi . - Âm Trúc nhìn ra được sự kích động của Tử , tâm tình của hắn cũng đồng dạng kích động , chỉ cần hoàn thành khế ước này , sau này , cho dù ở tại học viện , chính mình cũng có thể tùy thời mà gặp được Tử .

- Hảo , ngươi niệm theo ta . - Tử cho tới bây giờ không phải là một người do dự , ” Tại vạn cổ hằng tồn chi nhật nguyệt tinh hà kiến chứng hạ (câu này mình dịch sao cũng thấy không hay , thôi cứ để nguyên , tạm dịch là : cùng với trời đất tồn tại vĩnh cửu , có tinh hà chứng giám) . Ta Tử . ”

- Tại vạn cổ hằng tồn chi nhật nguyệt tinh hà kiến chứng hạ . Ta Diệp Âm Trúc .

Tử có chút khó khăn , tự cắt ngón trỏ tay phải của mình , máu của hắn dĩ nhiên là màu tím , nhìn qua cực kỳ quỷ dị . Diệp Âm Trúc làm ra động tác đồng dạng . Hai người chạm ngón tay đang chảy máu tươi giữa không trung , nhất thời , xích huyết và tử huyết hai chủng loại bất đồng , trong không gian đã hỗn hợp làm một . Một đoàn ma pháp nguyên tố ba động mãnh liệt trong nháy mắt bộc phát trong không trung , giống như một cơn lốc đưa thân thể hai người cuốn vào trong . Giữa không trung , tựa hồ có một đạo tinh hà quang mang từ trên trời giáng xuống , ngăn cách với hết thảy chung quanh.

_____***_____

Trong phút chốc , Diệp Âm Trúc chỉ cảm thấy , tinh thần lực của mình đi tới một thế giới khác , chung quanh , hết thảy cảm giác đã tiêu thất . Hắn cảm giác thấy , chỉ có một khí tức uy nghiêm tồn tại . Đúng vậy , đó là nhật nguyệt tinh hà bất diệt ở nơi xa xăm . Chung quanh rất sáng , đó là ánh sáng do nhật nguyệt tinh thần mang đến , nhưng Diệp Âm Trúc có thể thấy , trước mặt chỉ có Tử .

- Mở ra đi ! Khế ước chi môn ! Phóng thích tôn quý vinh quang , giữ lấy thân thể ta , bất diệt phong ấn hình thành tại đây . Đại địa tới giới hạn , hải dương tồn tại ở bên bờ , ngọn gió phương bắc lưu chuyển trong mê cung hoang vu , phong hỏa thiêu đốt vu thánh viên . Sẽ lắng nghe tâm nguyện thành kính , hòa hai dòng máu với nhau , ta Tử , nguyện ý bắt đầu từ nay về sau , tánh mạng ta sẽ cùng Diệp Âm Trúc họa phúc cùng hưởng , đồng đẳng hỗ trợ , vĩnh viễn không đổi .

Quang mang màu tím khổng lồ vọt thẳng lên cao , trong phút chốc , từ đôi mắt Tử bắn ra hai đạo quang mang , bắn thẳng vào sau trong nội tâm của Diệp Âm Trúc , Âm Trúc rõ ràng cảm giác được , trong đầu của mình phảng phất có hình ảnh của Tử , hết thảy khắc sâu vào trong linh hồn và kí ức của hắn . Vô hình trung , thân thể của Tử dường như trở nên vô cùng lớn , nhưng lúc này là chính hắn , rồi tựa hồ trở nên mơ hồ đứng lên . “Mở ra đi ! Khế ước chi môn ! Phóng thích tôn quý vinh quang , giữ lấy thân thể ta , bất diệt phong ấn hình thành tại đây . Đại địa tới giới hạn , hải dương tồn tại ở bên bờ , ngọn gió phương bắc lưu chuyển trong mê cung hoang vu , phong hỏa thiêu đốt vu thánh viên . Sẽ lắng nghe tâm nguyện thành kính , hòa hai dòng máu với nhau , ta Diệp Âm Trúc , nguyện ý bắt đầu từ nay về sau , tánh mạng ta cùng Tử hoạn nạn cùng hưởng , đông đẳng hỗ trợ , vĩnh viễn không thay đổi . ”

Trên người Diệp Âm Trúc phóng xuất ra bạch sắc quang mang , bạch quang nhu hòa cùng với tử quang mãnh liệt trong khoảnh khắc dung hợp lại làm một . Khí tức uy nghiêm biến mất , bất luận là Diệp Âm Trúc hay là Tử , giờ phút này đều rõ ràng cảm nhận được hết thảy của đối phương , giống như có thể nhìn xuyên qua . Diệp Âm Trúc tựa hồ như thấy được hết thảy của Tử , nhưng lại dị thường mơ hồ , hắn phảng phất cảm nhận được nội tâm của Tử , có vô tận ưu thương cũng có điên cuồng phẫn nộ , tất cả tâm tình , đều khắc sâu .

Một cái ma pháp lục mang tinh thật lớn do tử , bạch hai màu ngưng tụ xuất hiện trên đầu bọn họ , thân thể hai người vô hình trung bị cuốn lấy , thong thả xoay tròn . Tinh thần lực của bọn họ tại giờ khắc này giao hòa , ngay cả huyết mạch cũng bắt đầu phát sinh biến hóa rất nhỏ . Âm Trúc rõ ràng cảm nhận được , thân thể chính mình tràn ngập một lực lượng vô cùng lớn , mà Tử cũng cảm nhậ được , tinh thần của mình càng lúc càng thanh tỉnh . Kỳ thật , ngay cả Tử cũng không biết , đồng đẳng bổn mạng khế ước , là đẳng cấp khế ước cao nhất trong tất cả các khế ước , một khi thành lập , không chỉ có song phương có thể gọi nhau trở về , mà sau khi khế ước hoàn thành , trong nháy mắt năng lực của song phương dưới tình huống dâng tặng lẫn nhau , nhất đinh sẽ được gia tăng .

Diệp Âm Trúc chính là tánh mạng lực cùng với cường độ thân thể được gia tăng . Còn Tử , lại là tinh thần lực càng thêm kiên định . Việc này không ảnh hưởng đến việc gai tăng năng lực của bản thân họ . Sau khi tinh thần lực của Tử gia tăng , biểu hiện không rõ ràng . Nhưng khi độ cường hãn của thân thể gia tăng , trúc đấu khí của Diệp Âm Trúc đã đạt tới hoàng trúc nhị giai . Theo cấp bậc bảy sắc cầu vồng là lục cấp trung giai .

Tại Mễ lan học viện , Phất Cách Sâm là học viện viện trưởng , hắn ở tại một địa khu trung tâm , trong tòa tháp đẹp nhất , mặc dù không cách nào so sánh với bảy tòa thấp của Pháp lam , nhưng cũng là đại biểu cho địa vị của hắn tại Mễ lan học viện . Lúc này , Phất Cách Sâm đang ngồi trên ghế tại ban công , một bên thưởng thức nắng ấm , một bên nhàn nhã đọc một quyển sách ma pháp cũ .

- Di , đây là lực lượng gì , thật là kỳ quái . - Phất Cách Sâm ánh mắt bỗng trở nên sắc bén đứng dậy , xoay người lại nhìn về hướng bắc . Khí lưu tử , bạch sắc nhàn nhạt lưu chuyển trong không trung , giằng co nửa thời thần mới từ từ biến mất . Cảm thụ được khí tức ở phương xa , Phất Cách Sâm trong lòng thầm nghĩ : nguyên tố ba động thật mạnh , nhưng tựa hồ không thuộc về công kích hay là phòng ngự . Chẳng lẽ , có cường đại ma thú xuất thế sao ? Không , không đúng , cỗ khí tức rất bình thản , không giống ma thú . Giống như là triệu hồi hoặc là khế ước nguyên tố ba động . Quang mang kia rõ ràng là phát ra ở địa phương cách đây hơn mười dặm . Xa như vậy mà ta vẫn có thể cảm nhận được khí tức , vậy là dạng triệu hồi hay là khế ước gì đây ?

Tại Mễ lan , sự tình có thể khiến cho Phất Cách Sâm cảm thấy hứng thú thật sự không nhiều . Hôm nay , vị đệ tử kia đã bằng vào thực lực xích cấp , sử dụng Nguyệt thần thủ hộ ngăn trở hoàng cấp thủy long ngâm làm hắn có chút hứng thú . Mà lúc này , cỗ tử , bạch sắc nguyên tố ba động lại mang đến cho hắn một sự hấp dẫn lớn hơn nữa . " Ra đi , lão bằng hữu , Khoa Tát . " Tay phải tại không trung khua một vòng , một dâoj khí lưu màu tím giữa không trung hình thành một cái ma pháp lục mang tinh thật lớn . Ngay sau đó , một tiếng gầm nhẹ tràn ngập áp lực vang lên , một thân ảnh thật lớn đã từ lục mang tinh chui ra .

Đó là thân hình một con cự long thật lớn màu đỏ , hồng long , là một thành viên của long tộc . Trong long tộc , mặc dù hồng long không phải là cường đại nhất . Nhưng chúng chính thức là rồng , không như tuần long . Hồng long trưởng thành có thể đạt tới bát giai , hồng long vương thực lực có thể đạt đến gần cửu giai . Bát giai hồng long sử dụng hỏa hệ ma pháp , hơn nữa năng lượng nhục thể vô cùng cường đại , nếu không có tử cấp thực lực , nhân loại không có khả năng đối phó . Phất Cách Sâm gọi về hồng long gọi là Khoa Tát này , thân dài đến quá hai mươi thước , rõ ràng là một hồng long trưởng thành .

Áp lực của bát giai , khiến cây rừng cùng toàn bộ tiểu động vật chung quanh tháp bị chấn động . Đôi cánh sau lưng có thể tạo ra một cơn lốc , Khoa Tát giơ vuốt lên , vỗ vào đầu mình , đôi mắt mông lung , " Lão bằng hữu , gọi ta làm gì ? " Vượt qua thất cấp , ma thú sẽ hình thành trí tuệ , mặc dù không như cửu cấp ma thú , có năng lực huyễn hóa hình người , nhưng nói chuyện thì không có vấn đề gì .

Phất Cách Sâm mỉm cười nói : " Khoa Tát , quấy rầy giấc ngủ của ngươi rồi . Bất quá , ta mới phát hiện một cỗ nguyên tố ba động kỳ dị . Ngươi tới xem đi . Ngươi cũng biết , ta là một tinh thần hệ ma pháp sư , không thể dùng ma pháp phi hành . "

Khoa Tát giương đôi bạch nhãn lờ đờ thiếu ngủ , bất đắc dĩ xoay người , quay cái cổ vĩ đại về phía Phất Cách Sâm , " Lên đi , dù sao , ta cũng sẵn sang cho ngươi cả tính mạng của ta . "

Phất Cách Sâm cười hắc hắc , bộ dáng tiêu sái nhưng có chút lung lay , lảo đảo leo lên phía sau lưng Khoa Tát , đi đến vị trí cổ của nó mới ngồi xuống . Hắn không lo về việc sẽ bị té xuống , với thực lực của Khoa Tát , cho dù muốn nhảy từ trên người nó đi xuống cũng không phải đơn giản .

Đôi cánh cực lớn vung mạnh , một trận cuồng phong xảy ra , thân thể thật lớn của hồng long Khoa Tát đã bay lên trời , mang theo một cỗ khí lưu nóng rực , theo sự chỉ dẫn của Phất Cách Sâm bay đi . Cự long tại Mễ lan học viện bay lên , đã sớm không còn là sự việc mới mẻ gì , chỉ có một vài tân đệ tử cảm thấy tò mò mà thôi

Hơn mười dặm đường đối với cự long chân chính mà nói , bất quá chỉ mất thời gian vài lần hô hấp mà thôi . Tại vị trí phát ra nguyên tố ba động , Phất Cách Sâm để cho Khoa Tát hạ xuống . Vừa hạ xuống mặt đất , thân thể Khoa Tát đột nhiên rung lên kịch liệt , long uy khổng lồ chợt phóng thích , ngọn lửa màu lam nhạt xoay tròn quanh thân thể to lớn của nó , thậm chí ngay cả cây cối cách đó không xa cũng bị thiêu thành màu vàng .

- Khoa Tát , ngươi sao vậy ? - Phất Cách Sâm cảm giác được đồng bọn của mình đang bất an . Nét lờ đờ trong mắt Khoa Tát khi nãy đã hoàn toàn tiêu biến , trong mắt bắn ra quang mang sắc bén hướng tới bốn phía nhìn , " Đây là khí tức của cường đại ma thú . Hơn nữa là một loại khí tức làm cho ta cảm thấy bị áp lực . "

_____***_____

- Nga ? - Phất Cách Sâm nhất thời nổi lên hứng thú , hỏi : " Vậy ngươi có thể kết luận đây tột cùng là loại ma thú gì không ? " Hồng long Khoa Tát lắc lắc cái đầu thật lớn nói : " Không , ta không cách nào xác định được . Ta chỉ có thể cảm giác được khí tức của một ma thú trưởng thành mang tới cho ta một áp lực thật lớn , nhưng loại khí tức này ta cũng lần đầu tiên gặp phải , không cách nào phán đoán được nó thuộc loại ma thú nào . Hơn nữa , nơi này còn có khí tức của người . Có thể là hắn ở chỗ này gọi ma thú về . "

Long tộc năng lực cảm ứng khí tức hơn loài người gấp trăm lần . Phất Cách Sâm không chút hoài nghi lời đồng bọn nói . Lúc này không khỏi hãm vào trầm tư . Cho dù là ma thú trưởng thành , không đạt tới cửu cấp , sẽ không khả năng gây ra áp lực lớn như vậy cho Khoa Tát . Nếu thật sự có cửu cấp ma thú xuất hiện ở chỗ này , thì thật là kỳ quái . Nhưng theo như cảm giác của Khoa Tát , thì có thể chứng minh một vấn đề , ma thú này tuyệ không phải long tộc .

Diệp Âm Trúc không hay biết , mình vừa rồi cùng Tử hoàn thành đồng đẳng bổn mạng khế ước đã khiến cho viện trưởng Phất Cách Sâm chú ý . , lúc này hắn đang cùng Tử trên đường trở lại học viện .

- Âm Trúc , ta phải đi đây . Nếu sau này ngươi gặp phải phiền toái không thể giải quyết , hãy gọi ta về . " Tử ôm lấy Âm Trúc , lúc này trong mắt hắn , sự lạnh lung như băng đã hoàn toàn biến mất . chỉ có sự quan tâm đầy ấm áp của huynh trưởng dành cho đệ đệ .

- Tử , vậy ngươi nếu có phiền toái gì , cũng nhất định phải gọi ta đó . Ta nhất định sẽ bảo vệ ngươi . - Diệp Âm Trúc mỉm cười , lúc này đây hắn không lo lắng không có Tử ở bên . Chỉ cần chính mình nghĩ đến , là có thể tùy thời đi tới trước mặt hắn . Khi khế ước hoàn thành , trong đầu Âm Trúc cùng Tử đều có một loại tinh thần liên lạc . Khí tức của đối phương làm bọn hắn cảm giác càng thêm thân thiết . Bằng tinh thần liên lạc , bọn họ thậm chí cảm nhận được tâm tình của đối phương . " Tử , ta có chút do dự . " Âm Trúc nói .

- Do dự cái gì ?

- Hôm nay . khi tân sinh đại hội bắt đầu , chúng ta trận đầu thắng thủy hệ , nhưng Ny Na nãi nãi đã nói qua . Thủy hệ là ma pháp yếu nhất trong chin hệ . Các học hệ đối thủ đều phi thường cường đại . Ta bây giờ không biết sử dụng âm nhận dùng hợp vào nhạc khúc chống lại bọn họ có đuungs hay không . Tần gia gia có nói , những địch nhân chứng kiến âm nhận đều phải chết , nhưng vừa rồi cha ta lại nói , không phải địch nhân nào cũng đáng chết . Chỉ là trận đấu , tự nhiên thuộc về hàng ngũ không đáng chết .

Tử hiểu được nghi hoặc trong lòng Âm Trúc , lạnh nhạt cười , nói : " Chuyện này ngươi phải tự mình quyết

định . Bất quá , ta chỉ có thể nói , mặc dù Tần gia gia của ngươi sợ ngươi hiển lộ năng lực mà băn khoăn . Nhưng mà , nếu ngươi muốn trở thành một cường giả , mặc dù cần phải ẩn giấu thực lực , nhưng nếu không sự dụng năng lực của bản thân nhiều hơn đẻ rèn luyện , tăng cường kinh nghiệm chiến đấu , thì cũng không có lợi . Ẩn dấu không phải biện pháp tốt nhất , để cho chính mình trở nên ngày càng mạnh hơn mới là mục tiêu chính . "

Diệp Âm Trúc gật đầu nói : " Ta cũng nghĩ như vậy . Hơn nữa , chủ yếu chính là , thần âm hệ ngoại trừ ta đều là nữ sinh . Ta không hy vọng tại trận đấu kế tiếp các nàng bị thương tổn , ta cũng không hy vonhj các nàng giúp ta ngăn trở công kích . Ta là một nam nhân , ta phải đứng phía trước nhất . "

- Âm Trúc , ngươi trưởng thành rất nhanh . Như vậy , ta cũng có thể yên tâm mà đi . Ngươi phải nhớ kỹ một điểm , chúng ta đồng đẳng triệu hồi chỉ có khi không bị đối phương vây khốn mới có thể gọi về thành công . Nói cách khác , nếu ngươi hiện đang suy nghĩ là phải gọi ta trở về , đầu tiên phải là ta không bị vây trong trạng thái chiến đấu , nếu không triệu hồi sẽ không thành công . Đây là một nhược điểm . Chỉ có trong chiến đấu , một phương có thể gọi về cũng phải là không bị vây trong trạng thái chiến đấu .

Tử lại vỗ vỗ bả vai Âm Trúc , xoay người rời đi . Diệp Âm Trúc lúc này mới phát hiện , bất tri bất giác , mình đã về tới trước cửa Mễ lan học viện . Lững thững đi vào , bây giờ hắn không cần vội vàng , chậm rãi một mình hướng tới hỗn hợp khu đi đến . Trí nhớ của hắn cực tốt , tại học viện sinh sống vài ngày , đã thường xuyên đi khắp nơi trong học viện . Hít thở không khí trong lành của học viện , xuyên qua khu bắc , mắt sẽ thấy hỗn hợp khu , tại đây . Âm Trúc lại bị một đoàn người ngăn cản . Tổng cộng bảy người , vóc người cao không đồng nhất , vũ khí trên người thể hiện bọn họ không phải người của ma pháp bắc khu .

- Đứng lại , ngươi chính là Diệp Âm Trúc phải không ? - Bảy người dàn hàng ngang, che trước mặt Âm Trúc .

- Chính là ta , các ngươi có việc gì thế ? - Âm Trúc nhíu mày , trực giác mách bảo , đám người này không có thiện ý .

- Có việc , đương nhiên có việc . Tiểu tử , hôm nay ngươi làm cho chúng ta thua không ít tiền . Vốn chuẩn bị thắng lấy một món tiền , không nghĩ tới ngươi , một bụi rậm trong vạn hoa phá hủy mất . Ngươi nói phải làm sao bây giờ ? - Thanh niên cầm đầu thân hình cao lớn , cùng với Tư Thiết Lạp không sai biệt lắm , nhìn quan khoảng hai mươi tuổi , bộ dạng toát lên vẻ hung hãn . Sau lưng là hai cây chiến phủ rất lớn .

Diệp Âm Trúc có chút mờ mịt nói : " Ta làm cho các ngươi thua tiền . "

- Đương nhiên . Chẳng lẽ ngươi cho ta , Gia Nội Đế nói hoang phải không ? Hôm nay thần âm hệ ngươi thắng thủy hệ , chúng ta đặt cho thủy hệ thằng , hết quả huyết bổn vô quy (máu chảy ra không thu về được) . "

Nguyên lai ,tại tân sinh võ hội , một ít cao niên cấp đệ tử lén mở cuộc đánh cá , hôm nay thần âm hệ cùng thủy hệ đánh một trận trở thành tiêu điểm cho cả tân sinh võ hội . Đánh cuộc đương nhiên không phải đổ cho ai thắng , bởi vì chẳng ai nghĩ thần âm hệ có thể thắng cả . Cho nên đánh cuộc xem , thần âm hệ có thể kiên trì trước thủy hệ được nửa giờ không . Kết quả hiển nhiên tuyệt đại đa số đều thua .

Gia Nội Đế cùng với sáu người trước mặt này đều ở tại hỗn hợp khu , vốn không có nhiều tiền , nguyên tưởng hôm nay sẽ có một món , không ngờ lại thua không ít ., trong lúc nhất thời tức giận , bất quá , bọn họ không dám đi làm khó các mỹ nữ cao quý thần âm hệ , cho nên ở chỗ này trụ tại hỗn hợp khu đợi Diệp Âm Trúc quay về .

- Cái này la việc của các ngươi , cùng với ta có quan hệ gì chứ ? Các ngươi muốn thế nào ? - Diệp Âm Trúc không dễ dàng bị khi dễ như vậy . Nhìn Gia Nội Đế bảy người khiêu khích , trong lòng hắn nghĩ , mấy tên che mặt này chính là tội không đáng chết như cha nói hay sao ?

- Thế nào ? Chúng ta cũng không muốn thế nào cả . Chỉ cần ngươi bồi thường tổn thất cho chúng ta thì có thể được rồi . Tổng cổng bốn kim tệ , cấp tiền cho chúng ta đi . Nếu không , hôm nay không chừng phải khiến cho da thịt ngươi nếm ít đau khổ rồi - Gia Nội Đế vóc người so với Tử không kém bao nhiêu , bàn tay to nắm chặt lại , phát ra âm thanh xương cốt kêu răng rắc , hơn nữa , vẻ ngoài của hắn rất hung hãn , quả thật làm cho người ta phải e ngại . Đáng tiếc , hôm nay , hắn lại chọn sai đối tượng .

- Ta không có tiền , mà có cũng sẽ không giao cho các ngươi . Ta nghe nói qua , sau khi đã đặt cược , thua thì phải chịu , các ngươi không rõ hay sao ? - Lãnh quang nhàn nhạt hiện lên trên măt Âm Trúc , trúc đấu khí lưu chuyển trong cơ thể , bởi vì cùng Tử khế ước xong , lực lượng mạnh mẽ trong cơ thể đang muốn bùng phát ra ngoài , đối với đối thủ này , hắn không định vận dụng cây Hải nguyệt Thanh huy cầm

Ngay lúc này , một màn kỳ dị xuất hiện . Gia Nội Đế vừa muốn phát tác , cả người đột nhiên trở nên cứng đờ , thân thể không dám nhúc nhích , ánh mắt tràn ngập sợ hãi . Một thanh củy thủ dài bảy thốn không biết từ lúc nào đã gác trên cổ hắn . Thanh chủy thủ màu đen , cũng không phản quang , nhưng khí tức sâm hàm làm da tay hắn toát mồ hôi , thậm chí run rẩy . Sát khí lạnh như băng táp vào sau gáy của hắn , hắn phảng phất cảm thấy máu trong cơ thể mình như đông lại .

- Tốt , cứ như vậy , không nên cử động , ta không thể cam đoan tay của mình có thể giữ nguyên như vậy được đâu . - Thanh âm nhu hòa từ sau lưng Gia Nội Đế cang lên . Gia Nội Đế cùng sáu gã đồng bọn hoảng sợ nhìn lại . Không biết từ lúc nào , sau lưng Gia Nội Đế đã có thêm một tiểu thân ảnh . Lúc này , một tay hắn đang đặt trên vai khống chế thân thể Gia Nội Đế , một tay đang nắm chuôi hắc chủy thủ . Trên mặt mặc dù thản nhiên mỉm cười , nhưng ánh mắt lại tràn ngập quang mang chết chóc .

_____***_____

Ngươi là ai ? - Gia Nội Đế hoảng sợ quát to một tiếng , hắn rõ ràng cảm nhận được , người sau lưng tùy thời đều có thể lấy mạng hắn .

- Nơi này là Mễ lan học viện . Giống ngươi , ta cũng là đệ tử , các ngươi muốn khi dễ bạn cùng phòng của ta , có phải là nên hỏi ta đồng ý hay không đồng ý . - Thân ảnh nhỏ bé kia không phải ai khác , đúng là bạn cùng phòng của Diệp Âm Trúc , Tô Lạp .

Mồ hôi lạnh chảy dài trên trán Gia Nội Đế , hắn đã đoán được người sau lưng nhất định là thích khách hệ . Tại khu chiến sĩ bên kia , bất luận là chiến sĩ cường đại cỡ nào , cũng không muốn đối nghịch với thích khách hệ . Thích khách vô ảnh vô tung , ai cũng không hy vọng mình bị một gã sát thủ để ý đến . Gia Nội Đế luôn tự tin vào thực lực của mình , nhưng lúc này bị Tô Lạp đột nhiên mò tới phía sau mà không có chút hay biết , có thể thấy được , thích khách sau lưng hắn không có khả năng đối phó . Cho dù là đang ở trong học viện , cũng sẽ không có người hoài nghi sự tàn nhẫn của thích khách . Thích khách hệ là đệ nhất khóa , bất kể là địch nhân nào , cũng đều có thể xuất hiện , uy hiếp tới tính mạng . Cho nên trong Mễ lan học viện vẫn lưu truyền một câu nói thế này : nếu có gan trêu chọc sư phụ , cũng đừng chọc đến một gã thích khách đệ tử .

- Cái này , cái này , vị đại ca , ta biết sai rồi . Không biết Diệp Âm Trúc là bạn cùng phòng của ngài . Bỏ qua cho ta đi , chúng ta lập tức rời đi . - Gia Nội Đế âm thanh đã có chút run rẩy , bởi vì hắc chủy thủy như đang cọ xát với da cổ hắn .

- Lần sau mà ta nhìn thấy các ngươi , ta sẽ không nói lời nào nữa đâu . - Tô Lạp đang ôn hòa , thanh âm đột nhiên trở nên âm trầm . Không nói lời nào , đối với thích khách nghĩa là gì ? Đó chính là hủy diệt . Hắc chủy thủ giống như có ma thuật , biến mất không một tiếng động . Gia Nội Đế cùng sáu gã đồng bọn nhìn kỹ xuống dưới , thân thể Tô Lạp nhoáng lên một cái , cũng như vậy , biến mất tại chỗ không thấy đâu nữa . Ẩn nặc (thuật ẩn thân) , chỉ có cao đẳng thích khách mới có thể sử dụng ẩn nặc kỹ năng .

Cố gắng nén thật sâu sợ hãi vào trong lòng , Gia Nội Đế liếc mắt nhìn Diệp Âm Trúc một cái , thậm chí ngay cả một câu lịch sự cũng đều không có , mang theo đồng bọn chạy đi mất . Ánh mắt Diệp Âm Trúc vừa động , hướng về phía bên trái người mình nhìn , thân thể gầy nhỏ không một tiếng động hiện lên bên người hắn , chính là Tô Lạp .

- Tô Lạp , cám ơn ngươi . - Âm Trúc mỉm cười . Tô Lạp có chút kinh ngạc nhìn Diệp Âm Trúc , bởi vì hắn cảm giác được , ngay khi hắn trong nháy mắt xuất hiện , có một cỗ tinh thần lực ba động tập trung trên người của hắn .

Cho dù ta không ra tay , ta tin tưởng là ngươi vẫn có thể giải quyết được . Bất quá , dọa bọn họ tốt hơn . Cái tên Gia Nội Đế kia là nhị niên cấp sử dụng trọng kiếm , vũ kỹ rất khá .Lần này bọn họ phỏng chừng sẽ không tìm ngươi làm phiền nữa đâu . - Tô Lạp hì hì cười , lúc này bất luận là trong mắt hắn vẫn còn ít tử

khí , nhưng sát khí lạnh lẽo thì đã tiêu thất . Biểu hiện vừa rồi của Tô Lạp , gây cho Diệp Âm Trúc cảm giác mới mẻ , lúc này hắn mới biết , hóa ra bạn cùng phòng của mình lại cường đại như vậy .

- Chúc mừng ngươi , Âm Trúc .

-

- Chúc mừng ? A , ngươi nói trận đấu của thần âm hệ chúng ta cùng thuỷ hệ sao ?

Tô Lạp giơ ngón tay cái lên , nói : " Không nghĩ tới thần âm hệ các ngươi cũng có bản lãnh như vậy . Đi thôi , chúng ta trở về túc xá , tối nay ngươi muốn ăn gì ? Ta làm cho ngươi ăn . "

Diệp Âm Trúc cười cười , nói : " Ngươi thật sự là xứng với cái chức danh hảo quản gia . Cái giá bốn kim tệ thật xứng đáng . Chẳng những không cần phải dọn dẹp phòng , có cơm ăn . Thậm chí ngươi còn làm bảo tiêu miễn phí . "

Tô Lạp hắc hắc cười nói : " Ngươi nếu cho rằng phục vụ hoàn hảo mà giá cả lại phải chăng như vậy , có cho thêm ta cũng không phản đối . " Vừa nói xong , ngón trỏ và ngón giữa tay phải cọ cọ vào ngón cái (biểu hiện cho money đó mà ^ ^) , điệu bộ có chút bỉ ổi . Hắn bây giờ , không ai nghĩ cùng với lãnh khốc thích khách ban nãy là cùng một người .

Túc xá vẫn là rất nhỏ , nhưng nơi này như đã thành nhà của Tô Lạp và Âm Trúc . Ở trong một căn biệt thự hào hoa thật lớn vị tất đã thoải mái giống như ở đây . Túc xá tuy nhỏ , nhưng cực kỳ sạch sẽ . Mỗi lần trở về nơi này , Diệp Âm Trúc đều sinh ra vài phần ấm áp . Từ lúc mới vào Mễ lan học viện tơi nay , người sư phụ mang tới cho hắn ấn tượng sâu sắc nhất , tất nhiên là Ny Na , nhưng đệ tử để lại cho hắn ấn tượng sâu sắc nhất , lại không phải mỹ nữ thần âm hệ Hải Dương kia , mà là bạn cùng phòng của hắn Tô Lạp .

Tô Lạp cực kỳ có năng lực , hắn luôn xử lý hết thảy mọi sự tình của túc xá , Diệp Âm Trúc thậm chí không nhìn thấy hắn dọn dẹp lúc nào , cũng rất nan giải mới có thể tìm thấy một tia bụi bậm . Hôm nay lại thấy thực lực thích khách của Tô Lạp , không khỏi làm hắn vô cùng kinh ngạc . Xem ra , trên mình mỗi người đều có bí mật , mà bí mật của Tô Lạp thực sự quá nhiều .

Có lẽ ngay cả Gia Nội Đế cũng không thể biết được thực lực của Tô Lạp là cấp bậc nào , nhưng Diệp Âm Trúc lại rất rõ ràng . Thích khách sẽ không dễ dàng phóng thích ra đấu khí của mình , không cho đấu thủ biết thực lực của mình , đó chính là yếu tố đầu tiên của một thích khách . Bất quá , tinh thần của Diệp Âm Trúc dso với bạn bè đồng trang lứa thì mạnh hơn rất nhiều . Ngay khi Tô Lạp buông tha cho Gia Nội Đế , sử dụng ẩn nặc thuật , hăn rõ ràng cảm nhận được trên người của Tô Lạp tản mác ra một chút khí tức , so với mình không sia biệt lắm . Cái này đại diện , Tô Lạp cũng có lục cấp sơ giai đấu khí . Trong đám bạn cùng lứa tuổi , thì điều này rất khó tưởng tượng ra được .

Phải biết rằng , Diệp Âm Trúc cũng phải trải qua hơn mười năm ngăn cách với thế giới bên ngoài , dốc sức khổ tu đấu khí mới đạt đến trình độ này a ! Thậm chí không cần nghe ngóng , Âm Trúc cũng có thể đoán được , Tô Lạp tuyệt đối là tân sinh mạnh nhất trong thích khách hệ lần này .

- Ăn cơm thôi , nghĩ cái gì vậy ? - Tô Lạp khôi phục lại thái độ bình thường như trước , vẻ mặt vô âu vô lo , bộ dạng vui sướng . Từ trong lòng móc ra tiền , đang tính toán thực phí . Bữa trưa của hai người còn thịnh soạn hơn hai ngày trước , một đĩa thịt , một đĩa rau , còn có bốn cái bánh bao , thậm chí có một bát canh rau thơm phức .

- Oa , Tô Lạp , hôm nay phát sinh sự tình gì vậy , nhiều thức ăn ngon như vậy ? Âm Trúc kinh ngạc nói .

Tô Lạp cười , nói : " Hôm nay thần âm hệ các ngươi chẳng phải là thắng hay sao ? Coi nhu là chúc mừng cho ngươi đi . Thân thể chúng ta đang lớn lên , mỗi tháng cũng phải ăn chút thịt . Buổi chiều các ngươi còn có một trận đấu , mau ăn đi , buổi chiều ta không có việc gì , cơm nước xong ta cùng ngươi tới sân thi đấu , ngươi cố gắng lên . "

- Cám ơn ngươi , Tô lạp . - Diệp Âm Trúc đột nhiên cẳm nhận được yết hầu của mình tựa hồ bị vật gì chẹn vào .

Tô Lạp cúi đầu , trong mắt hiện lên một đạo quang mang khác thường , ngoài miệng nói : " Không cần cám ơn . Ngươi nếu muốn cảm ơn ta , thì hãy tiếp tục cố gắng lên , nếu có thể mang tới cho ta chút kim tệ

M,K M,K h?–M •K ? - +?d +–M i?U+ HU+ +¦ i? i,M; H M +? M? +'T H¨ +¦ i? i®i M;
M?B m bQ pÈB K T?€T ?¼+ ? X

R9X *?QÆM; R9, PÈ+ æ`M? *?B *?B M

S?'i *€+? a•K FBM? M;¢+ M?bM Lv L , ô * M;ÊB S?€T G K - Lv L ? +?O - ibM? ?
M¦B bÈK ô X

Lv L +kM; #B i KbM? M?'i i?ÌB t9+ ç°M; M M ç½ M¦B HÐ KB M; - p°B BK H†M; F?¬M
+?9 M?bM p¨Q i`"M ç'm X

S?'i *€+? a•K F?¬M; i?'v Lv L i`ª HÌB +kM; ç¨M? [m v H¢B pÈB i`"M ç'm - M?bM
i`QM; ç°B ?bM? i?–M •K ? - ?„M F?¬M; M?`M çQÊ+ T?ªB Mm®i MQÈ+ #¼i X J†+
M[M?QM; M?bM M?[M; i?•M ?bM? M¦M; #ÄM; +O K„ M[i?–M •K ? - ?„M +¦ +ªK ;B
H¢B i?ÌB i` B i` X

ô .B T •K h`9+ - +® ;„M; H M - pb K°i i?–M •K ? +QÌM; ç¢B 5 ô X L?[M; i? M? •K +´
p` ç¢B i, ?¼+ HÈT i` M - ?¼ K†+ M?[M; #° [m–M €Q ç†+ +? ç M; ?,M; ?€B ?¬ iQ ç
i`QÌM; #•v ;BÌ +¦ F?QªM; i` M M,K M;¨M M K M?•M i?b ?ÆM N8 W i`QM; b® ?¼ ç M
[m–M €Q ç†+ +? ç¦ - +´ F?¬M; M;WM; Mm®i MQÈ+ #¼i X

æ°B i`QÎM; ç°B +´ pk ?¬K M v H¨ ç M?'i K„ M[+O J H M ?¼+ pB M @ >QÆM; G
F?¬M; T?ªB H¨ i M +O M¨M; K¨ +?d H¨ #B i / M? i?¬B X E?¬M; K°i B #B i i M i?"i
ç iY T?K i`€+? iQ HB m ?¼+ bBM? +kM; F?¬M; #B i X ob M¨M; bY /KM; HQ¢B MQ
HQ M M M K¼B M;QÌB ;¼B M¨M; M?Q i? X >QÆM; HQ M H¨ K°i HQ¢B ?Q iQÊM;
HS - M¦ +kM; iQÊM; i`QM; +?Q iBM? i?–M [m M; KBM? H¶B H¢+ - çQÊ+ J H M ç
J H M B +kM; i?Q+? M¦ - K¶B i°B HQ¢B ?Q M¨v çQÊ+ ç [m®+ #ªQ p `'i Fo - M
F?¬M; ` X

L;?2 çQÊ+ i? M? •K +O >QÆM; GQ M - .B T •K h`9+ ç M; çSM; Î i` M H¬B ç¨B F'
T?ªB [m v [m M?bM X J†+ /M ç•v F?¬M; T?ªB H¨ H–M ç–m iB M ?„M M?bM >QÆM;
M¨M; H¨ iBK ?„M H¢B ç"T `°M `½ X hmv +kM; +MM; K†+ i` M; T?K+ €Q H K [m–M i
i¼ +?Q M;QÌB i +ªK ;B€+ K¨ F?¬M; +¬ ;€B M¨Q i`QM; ç°B +´ pk +¦ çQÊ+ - K°i i?•M
i?QÈ+ #ªv - ç¬B +?•M i?QM /¨B - K€B i¦+ K¨m FBK T?'i T?Æ i?2Q ;B¦ - ç¬B K„i K¨m
Q ;½ bB ibM? T?ªB M;'i M;•v X J°i /mM; M? M ç°M; HÁM; M;QÌB M?Q p"v - F?B
H¨ M?È K½B X

G–M ç–m iB M M?bM i?'v >QÆM; GQ M - .B T •K h`9+ +ªK i?'v iQ¨M i?•M M?Q #`
iQ¨M i`®M; `¶M; X J„ M[i?–M •K ? ?„M ;†T F?¬M; Qi M?QM; M;QÌB H¨K +?Q ?„M
H M +?d +¦ >QÆM; GQ M X >QÆM; GQ M ;•v +?Q ?„M K°i +ªK ;B€+ H¢ F€ K¨ iW i`
i`ªB [m X L?bM bU +´ pk +O >QÆM; GQ M H9+ M¨v - .B T •K h`9+ +¦ +ªK ;B€+ iQ
bŒM b¨M; ç®B ç–m pÈB K¼B i?Y i?€+? X h?"K +?Q ?„M bmM; bQÈM; ç M M¶B T?ª
i b Q \ L¨M; ç M; +´ pk +?Q i Q \ h M?'i ç`M? T?ªB +?B M i?„M; i`"M M¨v ç H¨K

ô L¨v - M;QÆB H¨K ;b K¨ M;•v M;QÌB ` i? \ ô X h? M? •K hmv i GBM? p M; H M F?
idM? X

ô 5 h - i ô X J†i ?„M çÄ #WM; H M X

hmv i GBM? ?W H¢M? K°i iB M; - i?'T ;B¼M; M¦B pÈB .B T •K h`9+ , ô æWM; M?bM
+¦ #B i i¢B ?¼+ pB M +?9M; i +¦ #Q M?B m M;QÌB i?2Q çm´B >QÆM; GQ M F?¬M
K M M;QÆB i?b M;QÆB pÈB M¨M; +kM; +?Q +?„+ i?¨M? ç¬B çQÊ+ ç•m ô X

ô h¢Q b Q \ ô X .B T •K h`9+ M;•v M;¬ ?ÄB X

ô *?ŠM; H) M;QÆB iQÎM; M?[M; M;QÌB i?2Q çm´B >QÆM; GQ M b) ç v M +?Q M;Q
pB M p¬M; M[- i"T i`mM; p¨Q i`"M ç'm çB ô X

æ`+? æ¢i iQ¨M i?•M H K #¨Q - F?Qª M; ? B #ªv - ? B i€K im´B - iQÈM; K¢Q #bM?
ç¬M; b) `'i F?¦ M?"M #B i X E?¬M; #B i +¦ T?ªB pb [m M ? ç†+ i?M +O .B T•K h`9
pb F?m+ M?¢+ pW `²B K¨ ?„M ç®B pÈB .B T•K h`9+ `'i F?€+? F?Q X æ¢i æ`+? ç
G¨K i? ç +?Q F?€+? M?•M iÈB ç•v M?"M bU ?QÎM; i?K i®i M?'i X "bM? i?QÌM; F
G–m ? B +¦ b€m ;B M bQÆM; T?ÁM; - +?O v m /¨M? +?Q M?[M; M;QÌB b) /MM; #[Î
bBM? - +?QM? H¨ F?€+? M?•M i?QÌM; tmv M +O H–m ? B X oW `²B iB m i?Q ç½
Î i`mM; i•K H–m ? B K°i MÆB ç M;QÆB +¦ i? +?mv M i•K ç€M? ç¨M X L;QÆB +ÁM

.B T•K h`9+ H„+ ç–m - KdK +QÌB M¦B , ô E?¬M; +¦ - ç½ T?B M iQ€B iÈB M L?½i,
+?d +–M M ioM? K°i +?9i i?¬B X *?¶ M¨v +kM; çQÊ+ ç'v X æ¢B i?K ;B[T?B m H
*ª F?¬M; F?Q HšM +€+? #¨B i`Q Î MÆB ç•v ç m H¨K +?Q i +¦ +ªK ;B€+ i?Q+? i?9 ô

æ¢i æ`+? ;"i ç–m - M¦B , ô L;QÆB i?Q+? H¨ i®i `²B ô X a m #[i`Q - h¬ G¢T +¦ +
T?®B Î ç¢B bªM? - Km®M tBM çQÊ+ H M H–m ? B +MM; .B T•K h`9+ K¨ F?¬M; ;†T
T?B m H M ?B M `'i ;B®M; pÈB H–m K°i - ç m H'v i?•M +•v ç¢B i?K H¨K i`mM; i•K X
+¦ K°i #bM? ç¨B ?bM? i`K - K°i #° #¨M ;? #^M; ;¶ çQÊ+ F Î i` M ç'v - M?bM [m F
æ¢i æ`+? +?d #bM? ç¨B KdK +QÌB M¦B , ô æ•v H¨ MÆB b m M¨v M;QÆB ç M H¨K p
b) M;?o #B M T?€T ;B9T M;QÆB X E?Qª M; +€+? iW #bM? ç¨B ç M +€+ bQÆM; T?Á
i'm +?Q \ ô X

ô h? M¨v H¨ [m€ i®i `²Bô X .B T•K h`9+ M?bM H M +•v ç¢B i?K - K°i i–M; ?Q M?Á
K„i - +ªK i?'v bBM? K M? +O ç` i?K H¨ p¬ +MM; p¬ i"M - ?ÆB i?Î iU M?B M #bM?
M M HÌB X h¢B MÆB ç•v ç€M? ç¨M - ç®B pÈB bU im Hmv M +O KbM? b m M¨v +?„+
F?¬M; T?ªB #ÎB pb M;QÊM; M;MM; - M;²B i¢B ç•v im Hmv M +–K T?€T b) +U+ Fb i

E?B .B T•K h`9+ M;²B H M i` M #bM? ç¨B - æ¢i æ`+? #m¬M; K°i i?Mv K¢M tm®M;
F?¬M; +€+? M¨Q i?'v çQÊ+ .B T•K h`9+ X oÈB KQÌB b€m M,K im Hmv M tQ+? iY +
K°i T?–M iQM? K¢M; +O .B T•K h`9+ X E iW H9+ iÈB K H M- ç•v H¨ H–M ç–m iB
+–K T?€T ;B®M; M?Q i¢B #Q+? F?¬M; ?ªB X J†+ +?Q i?ÌB ;B M i`¬B çB - # M M;
F?¬M; #B i - i?•K i•K ?Q¨M iQ¨M ç„K +?bK i`QM; +–K F?9+ X hmv +?d H¨ ?ªB M;m
/QÈB bU iQ¨M i•K iQ¨M w +O ?„M - K¢M çB m +–K F?9+ iU ?² iW iW i?,M; ?Q X a
h`9+ F?¬M; M;WM; ç¢M i'm - i?"K +?Q M; v +ª F?B h¬ G¢T i? v MQÈ+ i`¨ ?„M +kM
+ M? ;BÌ i'i M?B M F?¬M; T?ªB +?d +¦ K°i +–K F?9+ - +ª T?B m H M ?B M i?Ov +?
ç¨M X *–K i¬M; [m +–K F?9+ i? ?B M #€i ç¢B imv i F„ - T?•M #B i , [m M T?QM; -
i•K iQ - ioM? i?–M HU - i`€M; çªK /kM; - imv i i`–M iK+- +€+? [m, i?–M X oÈB #€i
•K h`9+ +¦ +?9i i?¨M? iUm X G9+ M¨v ?„M ç°i M?B M T?€i ?B M ` - +?Q /M +?QM?
K T?€T HU+ i?2Q +–K F?9+ T?¦M; i?Q+? i?b iUm +?mM; i`QM; [m€ i`bM? ç¢M +–
F„ +¨M; i? K HoM? M;° X hB M; ç¨M /WM; H¢B - .B T•K h`9+ i`QM; HÁM; i?–K M;?
ç½ M¦B ç9M; - +?d +¦ çB p¨Q t½ ?°B - i KÈB +¦ i? ç°i T?€ - iB M p¨Q +ªM? ;BÈB +

*?QM? H9+ i`QM; ç–m ?„M iU ?ÄB i?b iB M; p¶ i v p M; H M F?„T T?B m H M ?B
M¨Q ç½ Î i` M H–m # i? M; H–m - +9B ç–m [m M b€i .B T•K h`9+ - +kM; +?d +¦ M¨
+?mv M +?9 +O .B T•K h`9+ F?B i'm +–K - i` M KB M; F?) KdK +QÌB X h? M? •K +
æ½ ç M ;BÌ ç¦M; +Y X *€+ p` KÌB p +?Q ô X L;mv M H B T?B m H M ?B M +?d #m–
+¦ M;QÌB M¦B - +?d +¦ iB M; #QÈ+ +?•M M†M; M? F?¬M; ç²M; M?'i X h`QM; +?®+
i`¢M; i? B i? M? i`M? M?Q +k X

ô M L?½ i, i, ô X .B T•K h`9+ çB iÈB X

ô •K h`9+ - M;QÆB i'm ç¨M i?"i imv i X æ½ K i +?Q \ L;²B K°i +?¶ +kM; ç½ H•m `²
+?9i çB X h ç½ +?Q M;QÌB +?m~M #` +ÆK i®B `²B Xô M L?½+¦ +?9i •M +–M M?bM
•K h`9+ - M¨M; F?¬M; ? i?'v bU K i KÄB i` M F?m¬M K†i K¨ M;QÊ+ H¢B - €M? K„i
M;ÌB bmM; K½M X

ô F?¬M; +–M ç•m - M L?½ i, i, X :BÌ i T?ªB i`Î p ?¼+ pB M +¦ +?9i pB + X J B i H
ç m +¦ i? ç M - M?QM; b m M¨v F? B ?¼+ - i +kM; F?¬M; #B i +¦ i? ç M ç•v i?QÌM

J°i i`,K i M ç iY + Q HÈM i`€M; FB M i?m°+ pk F„ #° #QÈ+ ` - p B F?B M; K°i b¨M
#^M; pªB i`„M; X L; v b m ç¦ - K°i T?QM; +ªM? K„ H tm'i ?B M i`QÈ+ K„i K¼B M;C
Q ;²K +ª M?[M; ;B€Q bQ +kM; T?ªB +?,K +?9 M?bM X J°i K„ M[tm'i ?B M i`QM;
?²M; - K€B i¦+ /¨B imM; # v i`QM; ;B¦ - +QÈ+ #° M? M?¨M; mv M +?mv M - /mM; M?
K¶B K°i ç°M; i€+ F?B M +?Q M;QÌB i bB K M;„K M?bM X æ¦ +?QM? H¨ ç M?'i K„ M
GQ M X

>¬K M v Î M¨M; iQ€i ` K°i p F T H¢ F€ - pW + Q [mw H¢B pW ;ÊB +ªK - imv i b„
çB K +¨M; i? K tBM? ç T - ;B®M; M?Q K°i i€+ T?˜K ?Q¨M K„ +O i¢Q ?¦ X F?¬M; i
3R M[ç iY +O i?–M •K ? - iMv iB M H'v ` K°i M;QÌB +kM; +¦ i? ;¼B H¨ K„ M[X
#¬M; ?Q ç¦ +?d +¨M; i? K i¬ b„+ +?Q #¬M; ?Q ç T M?'i K¨ i?¬B X

>QÆM; GQ M MÎ K°i MK +QÌB - i`QM; #° [m–M €Q ?B M i¢B - i?•M ?bM? +O M¨M;
?Q¨M K„ X "° M;U+ i`¨M ç–v bS+ b®M; - pÁM; 2Q i?QM M?Ä - FB m ç²M +,M; T?²M;
i`„M; Km®i H¢B H° ` [m +?B + p€v t `½M? X

õL;? i?QÌM;ö F?9+ ç½ p M; H M M?QM; imv i ç¢B #° T?"M K¼B M;QÌB +?d +?9 w
>QÆM; GQ M X 3R K„ M[M;²B # M +¢M? /B M i'm - ?ÆM ky +?OM; HQ¢B M?¢+ F?
iW i?–M •K bQ T?€i ` +¨M; F?B M HÁM; M;QÌB FQ+? ç°M; X

hWM; ç°M; i€+ +O >QÆM; GQ M mv M +?mv M - M? M?¨M; - ?9i ?²M +?9M; M?•M
tm•M KÈB MÎ - i?2Q M?¢+ F?9+ õL;? i?QÌM; ö K¨ +?mv M ç°M; X E?Q +?'i iW i` M
;BªB i?Q+? +?Q +?9M; M?•M i¢B b Q i?–M •K bQ H¨ K°i +?S+ M;?B T t ?Q M?'i
i€+ ç°M; HÁM; M;QÌB +O M¨M; F?B M +ª •K h`9+ +kM; T?ªB +ªK i?€M i? M , ô J¬
mv M +?mv M ¬M M?m H"T T?€ i?b - F?¬M; M;?o iÈB >QÆM; GQ M ç®B pÈB •K Hm

>ªB .QÆM; Î # M +¢M? M;?2 •K h`9+ M¦B i? HB M M¦B , ô >QÆM; GQ M i`QM; i?–M
M?•M - K¼B M;QÌB +?d #B i ç M M¨M; H¨ ç M?'i K„ M[K¨ F?¬M; #B i M¨M; +kM; H
M,K ç½ ç¢i ç M ?Q¨M; +'T + Q ;B B X h¢B i?–M •K ? - +€+ ;B€Q bQ +kM; F?¬M; +
çQÊ+ pÈB M¨M; 'v ô X

E?9+ õM;?2 i?QÌM;ö +m®B +MM; ç½ /Si - >QÆM; GQ M ? B i v ç i`QÈ+ M;U+ ?M
p¶ i v p M; H M M?Q b'K H¨K `mM; ç°M; +ª J H M ?¼+ pB M X *?Q # Q ;BÌ +€+ ç
M[ç iY i?–M •K ? #B m /B M - +€+ M¨M; ç m +¦ i?•M T?"M +U+ Fb + Q [mw - #ªQ
[m€ F?¦ X L?QM; K¨ ;BÌ ç•v - ç +´ pk +?Q i?–M •K ? çQÊ+ H¼i p¨Q pÁM; i`QM; - +
ç H¢B +?Q K¼B M;QÌB K°i F, MB K F?¬M; # Q ;BÌ T? B M?¢i X o¬ ?bM? +?mM; - K
pk +€+ i?¨M? pB M i?–M •K ? ``i M?B m X

æ¼B #B m /B M iW iW `9i F?ÄB F?m pU+ pä ç¨B - F?B çB [m •K h`9+ - >QÆM; G
i? M¨Q \ ô X

.B T •K h`9+ ;"i ç–m M¦B , ô >¼+ iª #B m /B M [m€ i®i ô X

>QÆM; GQ M +¦ +?9i ç„+ w ç€T , ô L m M;QÆB +¦ i? i?„M; i`"M ç'm M;¨v ?¬K M v
F?9+ õM;? i?QÌM;ö +?Q M;QÆB t2K X h'i +ª i`¬M; +?Ì p¨Q bU +® ;„M; +O M;QÆB
HªM? H¦i `ÌB çB X

.B T •K h`9+ M;Æ M;€+ M?bM i?2Q #¦M; ?bM? >QÆM; GQ M /–M F?m'i - KkB pšM
T?ªM; T?'i [m M? ç'v - KB M; MrQ` K°i MK +QÌB - €M? K„i iQ€i ` p iBM iQÎM; FB

a m F?B ç°B #B m /B M +O i?–M •K ? `ÌB çB - iQ¨M i`QÌM; H¢B `ÆB p¨Q bU v M
#„i ç–m - €M? K„i K¼B M;QÌB i"T i`mM; H M pä ç¨B - M?bM ? B ç°B iB M H¢B +?¨Q

J€B i¦+ ç2M +MM; M;mv i i?–M i?O ?° T?€T #¨Q i?€M? F?B i - F?m¬M K†i M? im-
M;ÌB iBM? [m M; - F?¦2 KB M; Hm¬M KdK +QÌB - i'i +ª ç½ F?B M .B T •K h`9+ i`Î i?
w X •K h`9+ pšM i?QM; /QM; #QÈ+ - i?–M i?€B p¬ +MM; iU iBM X " M FB - M,K i?•
iW iB M ç M - iB M; #QÈ+ +?•M i`–K i`¼M; p M; H M X aQ pÈB #¼M ?¼ - .B T •K h

L,K M;QÌB ç m +¦ K€B i¦+ K¨m FBK - iQ¨M i?•M i` M; #` F?ªB ;B€T K¨m ç2M - M?b
M9B M?Ä /B +?mv M X "¼M ?¼ +¦ H) ç m + Q ?ÆM ? B i?QÈ+ - #ª p B +U+ Fb `°M;

Phất Cách Sâm biết Diệp Âm Trúc đã đồng ý , mỉm cười nói : " Hảo , cứ theo ý ngươi đi " . Trong lòng ông bây giờ không khỏi có chút cảm thán . Tại Mễ lan không biết có bao nhiêu vương công quý tộc đưa con mình tới để bái mình làm sư phụ àm mình còn không đồng ý , nay tiểu tử này lại còn đặt thêm cả điều kiện nữa .

" Sư phụ " . Diệp Âm Trúc khom người hành lễ với Phất Cách Sâm . Hắn cảm giác được Phất Cách Sâm đối với mình hoàn toàn có thiện ý , không uy hiếp điều gì , hơn nữa Ny Na nãi nãi đã từng nói qua nên hắn không hề do dự đáp ứng .

" Hảo , sau này ngươi chính là đệ tử duy nhất của ta . Nếu ta đoán không lầm thì người hôm nay ngươi dùng khế ước gọi tới là ma thú của ngươi sao ? Ngươi có biết lai lịch của hắn không ? " .

" Ma thú ? Không , Tử không phải là ma thú , hắn là bằng hữu của con . Hắn đối với con rất tốt " . Diệp Âm Trúc vôi đính chính .

Vẻ mặ của Phất Cách Sâm có đôi chút kích động : " Nói vậy là ngươi biết hắn từ lâu rồi hả ? Hắn ở hình dạng con người từ lúc nào ? Bây giờ đang ở đâu ? " .

Diệp Âm Trúc đáp : " Mười năm trước , khi con 6 tuổi , đang luyện cầm thì hắn xuất hiện . Sau đó mỗi ngày hắn đều đến nghe con đạn cầm , hắn là bằng hữu duy nhất của con tại Mễ lan . Mười năm vừa qua chúng con tựu không có tách xa nhau " .

Nghe Diệp Âm Trúc nói , Phât Cách Sâm chấn động , điều này hoàn toàn ngoài sự hiểu biết của ông : " Vậy tại sao các ngươi lại sử dụng bình đẳng khế ước ? Loại khế ước này có từ thời thượng cổ , đã thất truyền lâu lắm rồi . Nếu ngươi và hắn có quan hệ bình đẳng khế ước thì tính mạng và linh hồn của cả hai đồng thời ảnh hưởng đến nhau đấy , ngươi có biết không ? " .

Diệp Âm Trúc gật đầu đáp : " Con biết chứ ! Tử là bạn tốt của con , nhưng hắn lại không thể cùng con tới học viện . Tử nói nếu thiết lập bình đẳng khế ước , chúng ta có thể thường xuyên đến thăm lẫn nhau , cho nên con đồng ý luôn " .

Phất Cách Sâm cười khổ nói : " Nói như thế chắc ngươi cũng chẳng biết hắn là ma thú nhỉ . Mà ngươi cũng không hỏi hắn học loại khế ước này từ đâu sao ? " .

Diệp Âm Trúc trả lời rất đơn giản : " Con tin tưởng Tử " .

Nhìn ánh mắt kiên định có chút quật cường của Diệp Âm Trúc , Phất Cách Sâm trầm mặc . Có một đệ tử phẩm tính như vậy , ông đương nhiên rất hài lòng nhưng ông có cảm giác Tử không đơn giản như vậy . Không có đấu khí , cũng không có ma pháp , chỉ bằng lực lượng lại có thể ngăn trở một kích của lục cấp long kỵ sĩ , từ trước đến any ông chưa từng biết đến trường hợp nào như thế này cả . Đổng đẳng bổn mệnh khế ước , theo truyền thuyết chỉ có vợ chồng song phương tình cảm đạt đến mức gắn bó keo sơn mới thiết lập , nay Âm Trúc lại thiết lập đối với Tử . Tử chắc chắn không phải thuộc nhân loại , tinh thần lực của ông không để phán đoán con người hắn . Mặc dù ngoại hình của hắn so với con người hoàn toàn giống nhau lại không có một chút khí tức của loài người . Nếu nói là ma thú , vậy loại ma thú nào có nhục thể cường hãn đến vậy , lại còn có thể huyễn hóa thành hình người nữa chứ ! Nghĩ đến đây , Phất Cách Sâm không khỏi có chút đau đầu .

" Được rồi , Âm Trúc , ngươi về trước đi . Nhớ chuẩn bị thật tốt cho trận đấu cuối cùng nhé . Ta bây giờ cũng chưa biết nên truyền thụ cho ngươi loại ma pháp gì , thôi cứ để ta tính sau vậy . Nhớ điều này nhé , nếu có ai hỏi thì bảo ta đưa cho ngươi ma pháp vật phẩm để che dấu đi năng lực của chính mình , còn lại mọi chuyện cứ để ta giải quyết sau " .

" Tốt quá , cám ơn người , sư phụ " . Diệp Âm Trúc có chút cảm kích hướng tới Phất Cách Sâm cách biệt , đúng lúc hắn chuẩn bị rời đi thì bị Phất Cách Sâm gọi lại : " Chờ một chút , Âm Trúc , ta có chuyện muốn nói với ngươi . Sau khi đại hội so tài tân sinh chấm dứt , học viện se tổ chức một cuộc diễn luyện thực chiến , cũng không phải như các trận đấu mà như chiến trường thật sự . Đến lúc đó các đệ tử trung cấp của các học hệ mới có thể tham gia . Ta hy vọng ngươi cũng nên tham gia thử , chiến tranh thường làm cho người ta phát triển nhanh hơn . Cụ thể thế nào ta sẽ thông báo sau " .

" Vâng , con nhất định sẽ tham gia " . Tại học viện nên nghe theo mọi sự an bài của viên trưởng , Diệp Âm

Trúc với vấn đề này cũng không thắc mắc quá nhiều , ngay cả đại lục bây giờ mà có chiến tranh hắn cũng không dò hỏi nguyên nhân tại sao .

Nhìn Diệp Âm Trúc dần rời đi khuất tầm mắt , trên khuôn mặt của Phất Cách Sâm bây giờ mới tràn ngập nụ cười . Trong lòng ông thầm nghĩ , tên đệ tử mới thu nhận này cũng dễ dụ dỗ quá a ! Một đệ tử tốt như vậy , sợ rằng tại Long khi nỗ tư đại lục cũng sẽ không có người thứ hai . Tâm tính thì đan thuần , tinh thần lực cùng đấu khí thì hùng hậu , tinh khiết , còn có thêm sự trợ giúp của Tử nữa chứ . Tất cả chỉ có thể diễn tả bằng hai chữ thiên tài , không , thiên tài vẫn chưa đúng , phải là siêu thiên tài .

Từ khi xem Diệp Âm Trúc đấu trận đầu tiên , Phất Cách Sâm đã chú ý đến hắn . Càng theo dõi , hắn lại càng mang lại cho ông những sự ngạc nhiên , bất ngờ đến thú vị . Cho đến hôm nay , ma pháp lực của Diệp Âm Trúc trực tiếp đột phá đến hoàng cấp , ông không do dự nữa , lợi dụng cơ hội này quyết thu phục hắn làm đệ tử . Ông trong lòng mơ hồ có cảm giác sau này Diệp Âm Trúc sẽ trở thành một ngôi sao sáng trên Long khi nỗ tư đại lục .

Diệp Âm Trúc vừa rời khỏi phòng của Phất Cách Sâm đã gặp ngay vào Tô Lạp . Tô Lạp tựa hồ như đã đợi ở đây rất lâu , vừa thấy hắn đi ra đã vội tiến lên , gấp giọng hỏi : " Âm Trúc , viện trưởng tìm ngươi có chuyện gì vậy ? Có đúng hay không ngươi tăng một lúc hai cấp ? Ngươi cũng không cần phải như thế , trận đấu ngày hôm nay rất nguy hiểm , không cẩn thận thì ngươi đã mất mạng rồi . Rốt cuộc ngươi đã tu luyện đến đẳng cấp nào vậy ? " .

Diệp Âm Trúc bị Tô Lạp chất vấn đến luống cuống tay chân : " Tô Lạp , ngươi nói từ từ thôi , đừng có gấp quá . Không có chuyện gì đâu , vừa rồi sư phụ đã nghĩ giúp ta biện pháp giả quyết vấn đề này " . Lập tức hắn nói lại nguyên bản cuộc trò chuyện giữa hắn và Phất Cách Sâm cho Tô Lạp nghe . Tại học viện này , người mà Âm Trúc tín nhiệm hoàn toàn chỉ có hai người , một là Ny Na , người còn lại là Tô Lạp . Ngoại trừ những bí mật về cầm tông , còn lại sự việc nào Âm Trúc cũng nói hết cho Tô Lạp nghe , không chú dấu diếm .

" Hoàn hảo , hoàn hảo , ngươi thật sự làm ta sợ muốn chết " . Tô Lạp đưa tay vuốt vuốt ngực . " Hôm nay ngươi gọi ra ai vậy ? Lúc ta chứng kiến Nội Tư Tháp cùng hồng long từ không trung công kích ngươi đã lo cho ngươi lắm rồi . Viện trưởng cũng không ngăn cản hắn lại , ngài cho rằng ngươi tự sẽ có biện pháp đối phó " .

_____***_____

Diệp Âm Trúc đáp : " Đó là Tử , bằng hữu của ta . Kỳ thật ta cũng không biết hắn mạnh đến thế . Chỉ từ khi chúng ta thiết lập đồng đẳng bổn mệnh khế ước , ta tựa hồ cảm giác được thực lực bản thân so với hắn yếu hơn rất nhiều , cũng vì thế ta mới gọi hắn ra " .

Tô Lạp nhìn Diệp Âm Trúc với ánh mắt quái dị " Đồng đẳng bổn mệnh khế ước ? Âm Trúc , ngươi và cái gã Tử đó không phải xuất thân từ Bối bối sơn chứ ? " .

" Bối bối sơn ? Đó là địa phương nào ? " . Diệp Âm Trúc kinh ngạc hỏi lại Tô Lạp .

Tô Lạp cũng không chút tức giận , nói : " Quên đi . Mà này , lần trước ngươi nói ta là người thứ hai được ngươi bảo vệ , vậy người đầu tiên có phải là Tử không ? " .

Diệp Âm Trúc gật đầu xác nhận : " Đúng vậy ! " .

Thanh âm Tô Lạp có chút run rẩy : " Chẳng lẽ ngươi thực sự thích hắn ? " .

" Ta tự nhiên rất thích Tử . Chúng ta ở cùng nhau đã hơn mười năm , từ lúc ta sáu tuổi hắn đã ở bên cạnh nghe ta đạn cầm . Chúng ta cùng nhau lớn lên , cùng nhau rời khỏi Bích không hải . Hắn là bằng hữu đầu tiên của ta " .

" Thật sự chỉ là bằng hữu ? " . Tô Lạp có chút khẩn trương hỏi .

Diệp Âm Trúc gật đầu , đáp : " Tại sao ngươi hỏi kỹ vậy , chúng ta đương nhiên là bằng hữu mà ! " .

Tô Lạp tức giận nói : " Bằng hữu mà thiết lập đồng đẳng bổn mệnh khế ước , hai ngươi quả thực điên rồi " .

Diệp Âm Trúc nói : " Như vậy có gì không được . Ta hy vọng lúc nào cũng có thể thấy hắn , cùng lắm thì không có ma thú cũng được " .

" Ngươi … Diệp Âm Trúc , ta giờ mới phát hiện ra nói chuyện với ngươi đúng là đàn gảy tai trâu " . Tô Lạp thân thể run rẩy dữ dội , biểu hiện hắn đang cực kì tức giận .

" Đàn gảy tay trâu ? Trước kia ta đều gảy đàn cho những cây trúc nghe , chẳng lẽ đàn gảy tai trâu cũng là một phương pháp tu luyện mới được phát hiện ? Không đúng a ! Ngươi thuộc thích khách hệ , như thế nào lại biết phương pháp tu luyện của thần âm hệ chúng ta ? Ý , Tô Lạp , ngươi đi đâu vậy , chờ ta với … "

Tốc độ Tô Lạp quả thực nhanh , nhoắng cái đã biến mất . Diệp Âm Trúc biết hắn quay trở lại túc xá nên cũng an tâm , vừa rồi hắn phải đánh một trận tiêu hao không ít ma pháp lực cùng đấu khí , cả người giờ cực kì mệt mỏi , cũng không vội đuổi theo Tô Lạp mà chậm rãi đi bộ về túc xá .

Vừa mới tiến nhập vào ma pháp bộ , hắn đã thấy một người quen đang từ phía xa bước đến . Người đó chính là người đầu tiên khiêu khích hắn tham dự đại hội so tài tân sinh , cũng là chủ nhân của lục long Phỉ Phỉ , phong hệ thiên tài ma pháp sư La Lan . La Lan trong tay đang cầm một xâu kẹo hồ lô , hai mắt vô thần , dõi nhìn về phía xa xăm . Diệp Âm Trúc thấy nàng đương nhiên nàng cũng thấy được Diệp Âm Trúc .

" Là ngươi ! " . Thanh âm nàng trong nháy mắt trở nên băng lãnh , tựa như nàng tu luyện băng hệ ma pháp vậy .

" A , La Lan , ngươi hảo " . Diệp Âm Trúc có chút cảnh giác nhìn La Lan , dù sao quan hệ giữa hắn và nàng cũng không được tốt cho lắm .

" Nhìn bộ dáng ngươi chắc đang rất đắc ý . Nghe nói ngươi thắng cả Nội Tư Tháp cảu trọng kỵ binh hệ " . Trong khi nói , La Lan đã tới trước mặt Diệp Âm Trúc , hai mắt phún hỏa nhìn hắn , trong lòng sự tức giận đã lên đến cực điểm .

Từ bé đến lớn , nàng đã sống cuộc sống giàu sang phú quý , đồng thời lại có thiên phú về ma pháp , mới mười sáu tuổi đã đạt đến hoàng cấp cảnh giới , hơn nữa nàng lại có ma thú lục long . Từ trước đến nay , nàng vẫn đinh ninh cho rằng mình là người trẻ tuổi mạnh nhất trên đại lục , thậm chí so với ba vị ca ca lúc bằng tuổi mình còn giỏi hơn . Nhưng qua trận đấu với Diệp Âm Trúc , niềm tin ấy của nàng hoàn toàn bị phá vỡ . Đối với nàng mà nói , đó không chỉ đơn giản là một thất bại mà là một sự nhục nhã không thể nào chấp nhận được . Mấy này nay nàng luôn sống trong nỗi thống khổ , thậm chí đã nhiều lần nàng muốn tìm đến Diệp Âm Trúc trả thù nhưng dù sao đó là một trận đấu công bình , một tia lý trí còn sót lại và niềm kiêu hãnh của gia tộc đã không cho phép nàng làm như thế . Có lẽ hóa bi phẫn vi thực lượng (hóa giải bi phẫn bằng thức ăn) , chỉ có không ngừng ăn mới khiến nàng bình tĩnh một chút . Mặc dù biết chỉ trong mấy ngày mình đã mập lên nhưng nàng không khống chế nổi bản thân , nay gặp Diệp Âm Trúc trong lòng tràn ngập sự phẫn nộ , suýt nữa không làm chủ được bản thân .

" La Lan , hình như ngươi mập lên thì phải " . Diệp Âm Trúc cũng không biết phải nói với nàng điều gì bây giờ , nhìn thân hình La Lan trước mặt , vô ý nói ra những lời này .

" Ngươi đang chê cười ta sao ? Ta ngày hôm nay đều do ngươi mà ra đấy . Nếu tương lai ta trở thành một người mập mạp ,ta tựu sẽ tìm đến ngươi , khiến ngươi phiền toái cả đời " . La Lan tức giận nói .

" Ách … " . Diệp Âm Trúc cũng không biết nói gì để khuyên nàng bây giờ , đột nhiên hắn nhớ tới một câu chuyện xưa hắn được nghe mẫu thân kể . " La Lan , nữ tử mà mập thì không tốt " .

" Không cần ngươi quản " . Thật ra La Lan cũng không biết phải đối phó với Diệp Âm Trúc thế nào , thực lực của nàng không thể sánh được với hắn , có trả thù cũng vô ích mà thôi , nay gặp hắn ở đây cũng chỉ xả đi được cơn giận tức thời , tựu không muốn bỏ qua cho hắn .

" Để ta kể cho ngươi nghe một câu chuyện xưa " . Diệp Âm Trúc chậm rãi kể : " Một nhà nọ có hai mẹ con nhà heo . Ban đêm , heo con luôn canh chừng heo mẹ , sợ chủ nhân thừa lúc bọn họ ngủ say mà lôi heo mẹ ra ngoài làm thịt . Cuộc sống cứ vậy trôi đi , heo mẹ ngày một mập lên trong khi heo con gầy ốm dơ xương " .

" Ý ngươi nói ta là heo mẹ ? " . La Lan thốt lên giận dữ .

" Không , không , ngươi cứ nghe ta kể nốt đã " . Diệp Âm Trúc vội nói . " Có một ngày , heo con đột nhiên nghe thấy chủ nhân thương lượng với đồ tể , muốn đem heo mẹ ra làm thịt . Heo con thương tâm vô cùng , tính tình sinh ra đại biến , mỗi khi chủ nhân đưa thức ăn tới đều ăn sạch sành sanh không chừa miếng nào , ăn xong rồi lại ngủ , hoàn toàn không trông chừng heo mẹ nữa " .

Nghe đến đó , sắc mặt La Lan trở nên hòa hoãn vài phần , vô ý thúc giục : " Rồi sao nữa , ngươi mau kể tiếp đi " .

" Cuộc sống vẫn cứ tiếp diễn , heo mẹ thấy heo con tính tình thay đổi trở nên buồn rầu lo lắng , còn heo con vẫn hồn nhiên ăn với ngủ . Một tháng sau , chủ nhân đem theo đồ tể tới chuồng heo , phát hiện chỉ trong một tháng mà heo mẹ sút đi mấy chục cân , trong khi heo con mập lên trông thấy , bèn bắt heo con ra làm thịt . Heo con trước khi bị bắt đi cười cười nói với heo mẹ : ' Biết vậy trước kia không ăn nhiều như vậy ' … Heo mẹ thương tâm gần chết , liều mạng lao ra nhưng cửa chuồng đã bị chủ nhân đóng lại . Đêm đó heo mẹ nhìn cả nhà chủ nhân vui vẻ ăn thịt heo con , trong lòng đau đớn khôn nguôi , đêm nằm ở chỗ heo con trước kia hay ngủ . Đột nhiên heo mẹ phát hiện trên tường có hành tự : Nếu không có cách nào dụng ngôn ngữ để biểu đạt , ta nguyện ý dùng tính mạng để chứng minh . Heo mẹ chứng kiến những dòng chữ này ruột gan như muốn đứt ra từng khúc , bây giờ mới hiểu được những điều heo con làm cho bản thân . Câu chuyện được lưu truyền trong dân gian , sau này các nữ tử vì muốn hoài niệm một tình cảm cảm động như thế này nên bắt đầu tập giảm cân … " .

La Lan đứng ngây người lắng nghe , trên mắt nàng đã ngân ngấn nước : " Heo con đáng thương a ! Giảm cân , giảm cân … " . Xâu kẹo trên tay đã rơi xuống tựa lúc nào , nàng phát hiện bản thân không còn muốn ăn vặt nữa .

" Ý , Diệp Âm Trúc , ngươi …. " . Nàng quay ra định nói với Diệp Âm Trúc điều gì thì bóng dàng hắn đã khuất ở cuối con đường . Nhìn bộ dáng của hắn , trong lòng nàng có chút bối rối không nói nên lời .

_____***_____

La Lan cười ngặt ngẽo : " Ta đáng sợ đến như vậy sao , mới thế mà đã chạy mất rồi . Bất quả ta ghi nhận lòng tốt của ngươi ! Ngươi khuyên ta giảm béo ư ? Lẽ nào mình lại sợ hắn nhỉ , giảm béo thì giảm . Hãy đợi đấy , rồi có ngày ta cũng sẽ cho ngươi biết tay " . Nói đến đây , nàng càng cảm thấy buồn cười , mối hận Diệp Âm Trúc đã tiêu tan tự lúc nào .

Nàng vẫn chỉ là một nữ hài tử , tâm tình rất dễ biến hóa , vừa mới hận đấy rồi đột nhiên lại phát hiện ra Diệp Âm Trúc không đáng ghét đến thế . Nàng trong lòng bây giờ quyết tâm sẽ cố gắng trở thành một nữ tử hoàn mỹ để Diệp Âm Trúc phải si mê nàng , nguyện hi sinh tính mạng vì nàng , khi ấy nàng bỏ hắn đi sẽ làm hắn đau khổ khuôn ngươi . Ý nghxi trả thù khiến La Lan vui vẻ hẳn lên , tung tăng cất bước về túc xá của mình .

Diệp Âm Trúc có chút buồn bực , mệt mỏi sau trận đấu , hắn định về nghỉ ngơi thì phát hiện ra túc xá của mình vô cùng náo nhiệt , hầu như toàn bộ mỹ nữ của thần âm hệ đều tập trung ở đây . Hải Dương , Hương Loan cùng hơn mười nữ hài tử khác đang nói chuyện phiếm chờ hắn , vừa nhìn thấy hắn trở về đã ồ ạt xông tới .

" Oa , ÂM Trúc , hôm nay ngươi thật phong độ a . Lại có thể đánh bại cả đại tinh tinh Nội Tư Tháp , không ngờ ngươi mạnh như vậy . Chi bằng ngươi hãy nhận ta làm bạn gái đi " . Một nữ hài tử mà Âm Trúc không biết tên hưng phấn nói rồi ngả người vào trong ngực hắn .

" Đáng ghét , đáng ghét , không được , Âm Trúc là tài sản chung của cộng đồng chúng ta , không cho ngươi độc chiếm một mình đâu . Đừng quên hắn là nhất tùng giữa vạn hoa , là mặt trời của cả thần âm hệ chúng ta , người nào cũng không thể chiếm làm của riêng cho mình " .

" Ây , nói nghe rất có đọa lý , không bằng chúng ta mỗi người một ngày , các ngươi thấy thế nào ? " .

" Không sai , hảo chủ ý ! " .

" Ách … , các vị đồng học , các ngươi đến đây hôm nay là … " . Diệp Âm Trúc rốt cuộc đến tận bây giờ mới có cơ hội mở miệng . Lúc này mặt hắn đỏ lên như gấc , bị một bầy mỹ nữ vây quanh , đủ mọi loại hương xộc vào mũi , lại thêm những thân hình mềm mại cứ áp sát vào người , cảm giác quả thật quá mỹ diệu .

Hắn nhìn quanh không thấy Tô Lạp đâu . Hương Loan và Hải Dương đang đứng mộ bên cười ngặt nghẽo đến chảy cả nước mắt , không biết tại sao họ nhìn thấy bộ dáng xấu hổ của Diệp Âm Trúc lại cảm thấy vô cùng đáng yêu .

" Âm Trúc , bên này , nhanh lên " . Một âm thanh rất nhỏ vang lên bên tai Diệp Âm Trúc . Có lẽ do bị bức bách quá nhiều nên bây giờ có người giúp mình , hắn phản ứng phi thường nhanh , hai mắt lia theo hướng âm thanh phát ra , nhất thời sửng sốt . Tô Lạp không biết từ lúc nào đã đứng cạnh bên hắn , nhíu mày cau có nói : " Các ngươi quả thật quá quắt , Âm Trúc cả ngày đã phải đại chiến vất vả , các ngươi để cho hắn nghỉ ngơi một chút được không ! " .

Túc xá đột ngột trở nên yên tĩnh đến bất ngờ , dưới thái độ gay gắt của Tô Lạp , các mỹ nữ thần âm hệ tiếc nuối rời đi . Hương Loan và Hải Dương là hai người cuối cùng rời khỏi túc xá , trước khi đi , Hương Loan dừng lại bên cạnh Diệp Âm Trúc , thấp giọng nói : " Ngươi đừng buồn , điều ta hứa với ngươi nhất định ta sẽ không quên đâu . Ngươi cứ chờ thêm đi " . Nói xong , tuyệt sắc kiều nhan của nàng hơi ửng đỏ , tay kéo theo Hải Dương nhanh chóng rời đi .

Tiếng đóng cửa vang lên . Diệp Âm Trúc bây giờ mới thở phào nhẹ nhõm , hổn hển nói : " Tô Lạp , ngươi biết không . Vừa rồi bị các nàng xâu xé một hồi , so với Nội Tư Tháp đại chiến còn muốn mệt hơn rất nhiều . May mà ngươi kịp đến giúp ta , cứ để yên như vậy thì không biết các nàng còn tranh luận đến tận bao giờ nữa đây " .

Tô Lạp hừ lạnh một tiếng , nói : " Cũng tại chính ngươi không biết kiềm chế bản thân , cứ nhìn thấy mỹ nữ là mắt sáng cả lên " .

Âm Trúc không để ý đến điều Tô Lạp vừa nói , trong tai hắn giờ đây vang lên những lời của Hương Loan trước lúc rời khỏi túc xá , hương khí trên người nàng còn lưu lại quanh đây khiến tim hắn đập thình thịch như trống , nàng bảo nàng không quên lời hứa , nhưng mà nàng đã hứa gì ấy nhỉ ? Chẳng lẽ là nàng định biểu diễn khúc 'Nghê thường' một lần nữa cho ta xem ư ? Viễn cảnh ấy khiến cho Âm Trúc ngẩn ngơ như người mất hồn , chân thấp chân cao bước về phòng nghỉ ngơi .

Để chuẩn bị trạng thái tốt nhất cho trận chung kết , ngày thứ hai hắn cũng không đến phiêu lan hiên , ở nhà đóng cửa tu luyện . Kiếm đảm cầm tâm , tu luyện mười sáu năm rốt cuộc cũng đột phá lên cảnh giới này , vô hình trung , tâm tình của hắn so với trước trở nên trưởng thành lên không ít , âm luật cũng có biến hóa rất lớn . Nếu trước kia tiếng đàn của hắn mềm nhẹ , hòa hoãn , tràn ngập sự ngây thơ khờ khạo của một hài tử thì nay tiếng đàn trở nên bình thản , thuần chánh nhưng cũng thuần hậu , dư vận thấm sâu vào lòng người không dứt .

Tần Thương đã từng nói qua với hắn, khi hắn tiến vào kiếm đảm cầm tâm cánh giới thì tốc độ tu luyện cầm ma pháp từ trạng thái tăng nhanh hơn rất nhiều , thậm chí còn nhanh hơn so với lúc ở cảnh giới xích tử cầm tâm . Việc tu luyện tại cầm tông so với các thầm âm hệ môn phái trên đại lục rất khác nhau , tốc độ tu luyện rõ ràng nhanh hơn rất nhiều , người bình thường nếu tu luyện cầm ma pháp từ nhỏ , đại khái chừng mười năm sẽ hoàn thành giai đoạn đầu tiên của cầm ma pháp , đạt đến cửu giai . Nhưng khi tiến vào kiếm đảm cầm tâm , tốc độ tu luyện chậm lại rất nhiều . Tần Thương cũng đã mất năm mươi năm ở trạng thái kiếm đảm cầm tâm mới đột phá lên tử vi cầm tâm .

Nhưng hoàn cảnh tu luyện của Diệp Âm Trúc lại khác . Hắn là người đầu tiên trong lịch sử tu luyện xích tử cầm tâm thành công . Xích tử cầm tâm là phương pháp nhập môn tu luyện khó khăn nhất , đối với người luyện yêu cầu cực cao , nhưng càng về sau càng dễ tu luyện , đạt đến cảnh giới cao dễ dàng hơn các phương pháp khác . Chỉ trong vòng mười sáu năm đã tu luyện thành công xích tử cầm tâm , điều này quả thực quá thần kì . Một khi Âm Trúc tiến vào cảnh giới kiếm đảm cầm tâm , muốn đột phá lên tử vi cầm tâm sẽ rất dễ dàng , đảm bảo chỉ trong mấy năm nữa là thành công . Hắn rõ ràng có cảm giác từ khi đột phá cảnh giới , ma pháp lực trong cơ thể tựa hồ tăng lên không ít , điều này quả thực quá đỗi thần kì , thật không thể tưởng tượng được . Bây giờ Phất Cách Sâm mà biết tên đệ tử của mình ma vũ song tu đạt đến lục cấp thì sẽ có thái độ thế nào nhỉ ? Đảm bảo sẽ không thể nói nên lời .

Trận chung kết cuối cùng cũng đã diễn ra .

Đối thủ của thần âm hệ hôm nay là triệu hoán đệ , nghe đồn cũng xuất hiện một thiên tài . Song phương mười người tập trung ở giữa võ đài để bắt đầu làm thủ tục trước khi quyết đấu .

Đứng giữa đội hình triệu hoán hệ là một thanh niên khoảng chừng 17 tuổi , tướng mạo thanh tú , hai mắt cực kì linh động , nhìn qua không có điểm nào cho thấy hắn là một cao cấp ma pháp sư .

" Ngươi hảo , ta là chủ tướng triệu hoán hệ , Mã Lương năm thứ nhất " . Đối phương tỏ thái độ thân thiện , chủ động đưa tay ra chào hỏi .

Diệp Âm Trúc cũng đưa tay ra đáp trả , trong lúc bắt tay hắn cảm nhận thấy tya mình có một vật lạ được Mã Lương truyền cho , ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía Mã Lương thì nhận được một cái nhìn đầy ẩn ý , hướng tới hắn gật đầu .

" Thần âm hệ chủ tướng , Diệp Âm Trúc , năm thứ nhất " .

Sau màn chào hỏi , Âm Trúc nhìn lại tay mình , thấy trong tay có một mảnh giấy nhỏ .

Mã Lương mỉm cười nói : " Mội người đều là đệ tử ma pháp bộ , hơn nữa chúng ta đều đã thương lượng , cũng không hy vọng cùng mỹ nữ thần âm hệ động thủ . Hôm nay quyết đấu , ta và ngươi đại diện cho học hệ đấu một trận thôi . Một trận phân thắng bại , ý ngươi thế nào ? " .

Diệp Âm Trúc nhất thời sửng sốt , đối phương lựa chọn như vậy , rõ ràng đối với bản thân mình có lợi vô cùng . Mặc dù ngoài hắn ra trong thần âm hệ còn có Hải Dương là có năng lực chiến đấu tương đối cao nhưng nhìn đội ngũ đối phương , các thành viến đều đạt đến hoàng cấp , so với thần âm hệ chênh lệch rất lớn . Khi tiếp xúc với Mã Lương , hắn có cảm giác người này gây cho mình uy hiếp y hệt như Nội Tư Tháp .

" Như vậy đối với các ngươi không phải quá bất lợi sao ? Không bằng chúng ta sử dụng phương pháp 'quần lang' đi ? " . Diệp Âm Trúc cũng không muốn chiếm quá nhiều tiện nghi .

Mã Lương lắc đầu đáp : " Không , ngươi rất tự tin , mà sự tự tin của ta so với ngươi cũng không kém đâu " . Vừa nói , hắn đột nhiên bước lên một bước , dụng ý nói ra những lời mà chỉ bản thân Diệp Âm Trúc nghe được : " Đây không phải chỉ là một trận đấu trong địa hội so tài tân sinh , nó còn là trận quyết đấu giữa cầm tông và họa tông " .

Diệp Âm Trúc trong lòng chấn động , họa tông trong Đông long bát tông ư ?

©©u G\ʏỀjX ©©I GÔh J [Ấ9 G_ G_Łj

Đối với Đông long bát tông, Tần Thương cũng không có giảng giải nhiều cho Diệp Âm Trúc, nhưng cũng từng nói qua cho hắn, Đông long bát tông chia làm hai đại bộ phận, phân biệt là ma pháp và vũ kỹ. Tứ tông đại biểu ma pháp một phương chính là Cầm, Kỳ, Thư, Họa. Mà tứ tông đại biểu vũ kỹ còn lại là Mai, Lan, Trúc, Cúc. Cầm tông trong tứ tông xếp thứ nhất, còn Họa tông xếp ở vị trí thấp nhất. Mặc dù xếp hạng này cũng không đại biểu là so sánh thực lực tuyệt đối của tứ tông, nhưng cũng có trình độ nhất định phản ánh thực lực của bọn họ trong Đông long bát tông.

Diệp Âm Trúc không hỏi, bởi vì hắn biết bây giờ không phải là lúc để hỏi, không hề cự tuyệt, gật đầu nói: "Vậy được rồi."

Những đệ tử khác của hai bên từ từ lui ra, trong tiếng hô cổ vũ của đệ tử ma pháp bộ , trận thí luyện cuối cùng của tân sinh năm nay, rốt cục cũng bắt đầu.

Mã Lương mặc ma pháp bào tiêu chuẩn triệu hoán hệ màu xám, vóc người hắn so với Diệp Âm Trúc thấp hơn một chút, ống tay áo rộng thùng thình. Tướng mạo mặc dù không quá anh tuấn, nhưng làm cho người ta có cảm giác sáng sủa, rất dễ dàng khiến người sinh ra hảo cảm.

Khi Diệp Âm Trúc lấy Hải Nguyệt thanh huy cầm ra, Mã Lương đồng thời trong tay cũng có một vật. Bên ngoài nhìn lại, tựa hồ là một cây ma pháp trượng, một cây ma pháp trượng rất kỳ lạ. Thân trượng dài khoảng hai thước, lóng lánh ánh sáng màu đỏ nhàn nhạt, trên đầu trượng là một viên bảo thạch màu trắng, bảo thạch hình giọt nước mưa rất lớn, cái mũi nhọn hướng ra ngoài, chừng ba tấc chiều dài. Trong mắt

người thường, đây chỉ là một cây ma pháp trượng kỳ lạ, nhưng Diệp Âm Trúc lại biết, đây là họa bút của Họa tông.

Cầm, Kỳ, Thư, Họa tứ tông, chính là đại biểu bốn chủng loại ma pháp. Cầm tông, thuộc về tinh thần hệ ma pháp phân chi thần âm hệ. Kỳ tông, thuộc về không gian hệ ma pháp phân chi lĩnh vực phong ấn hệ, Thư tông là nguyên tố loại các hệ, là tông duy nhất trong bốn tông tu luyện tổng hợp ma pháp. Mà Họa tông, đúng là tu luyện triệu hoán hệ ma pháp.

Diệp Âm Trúc từ Tần Thương, nghe qua giới thiệu đơn giản về tứ tông, nhưng chân chính đối diện, đây là lần đầu tiên.

Mã Lương mỉm cười, nói: "Diệp huynh, trận đấu trước của ngươi ta cũng đã xem qua, bất quá, ngươi và Nội Tư Tháp đánh một hồi, ta mới xác nhận được phán đoán của mình. Ta biết thực lực của ngươi rất mạnh, hôm nay, chúng ta công bình đánh một trận."

Vừa nói, ma pháp trượng trong tay Mã Lương nhẹ xoay một vòng, thần sắc hắn cũng tại giờ phút này ngưng trọng hẳn lên, hữu thủ nhanh chóng huy động, trong miệng tựa hồ niệm chú ngữ, từng đạo ánh sáng hình vòng cung màu vàng xuất hiện trước đầu ma pháp trượng của hắn, trong không trung từ từ hình thành một bộ đồ án.

Trong mắt người khác, Mã Lương tựa hồ vẽ thành ma pháp trận triệu hoán hệ, đồng thời phối hợp chú ngữ trong miệng. Nhưng chỉ có Diệp Âm Trúc biết, miện hắn động chỉ là che mắt mà thôi. Đây là điểm khác thường so với bên ngoài, tứ tông sử dụng ma pháp trong Đông long bát tông đều không cần chú ngữ phụ trợ. Lúc này họa bút trong tay Mã Lương, mới là vũ khí chính thức của hắn.

Động tác Mã Lương rất nhanh, ma pháp trượng hình họa bút huy động trong không trung như nước chảy mây bay, chỉ vài nháy mắt công phu, một bức lang hình đồ họa đã hoàn thành. Một màn kỳ dị xuất hiện, tất cả đường nét ánh sáng được hắn tạo nên tại một bút cuối cùng hoàn thành trong nháy mắt bành trướng, dung hợp trong không trung, chỉ một nháy mắt công phu, ánh sáng bành trướng đã hoàn toàn ngưng tụ cùng một chỗ.

"Ngao —" trong tiếng lang kêu, một con thanh lang thật lớn thân dài hơn ba thước từ trong đồ án chui ra, quăng mình hướng về Diệp Âm Trúc công kích.

Ngồi trên đài chủ tịch, Phất Cách Sâm chứng kiến một màn này không khỏi có chút kinh ngạc nói: "Hảo kỳ quái triệu hồi pháp trận. Trước kia tựa hồ chưa thấy qua. Người tuổi trẻ bây giờ, thật sự làm cho ta giật mình." Triệu hồi hệ ma pháp là quái dị nhất và cũng là ma pháp đặc thù nhất. Ngoại trừ cấp bậc cũng dựa theo báy sắc cầu vồng cấp bậc phân chia, nhưng lại bất đồng với các hệ ma pháp khác. Mà ma thú triệu hồi của ma pháp sư triệu hồi không giống nhau, phương pháp triệu hồi cũng thiên kỳ bách quái. Điều này chính là nguyên nhân tại sao Mã Lương không sợ thân phận Họa tông của mình bị nhận ra.

Thanh lang dài ba thước, là một con phong lang ma thú tam giai, là loại ma thú thường thấy, mặc dù Mã Lương bề ngoài là hoàng cấp, nhưng Diệp Âm Trúc quen thuộc cấp bậc trong Đông Long bát tông lại biết, Mã Lương này ít nhất giống mình là lục cấp sơ giai . Chỉ là không biết giai đoạn hai của Họa tông gọi là gì mà thôi. Với ma pháp cấp bậc của hắn bây giờ, ít nhất cũng có thể gọi về ma thú bốn, năm cấp. Một khi số lượng ma thú đạt tới trình độ nhất định, chính mình sẽ rất khó ứng phó. Hắn cũng không quên hai trận đấu trước cự long mang đến cho hắn bao nhiêu phiền toái.

Nghĩ tới đây, thân thể Diệp Âm Trúc đã nghênh tiếp con lang chạy tới. Tả thủ trước ngực cầm Hải nguyệt thanh huy cầm , hữu thủ lặng lẽ xuất ra bích ti, mang theo đấu khí màu vàng tại không trung huyễn hóa thành một vòng ánh sáng bích lục, trực tiếp cuốn tới đầu con phong lang.

Phong lang tốc độ rất nhanh, lúc đánh về phía Diệp Âm Trúc, từng đạo phong nhận đã từ miệng nó nhanh chóng phun ra, mặc dù chỉ là phong nhận chanh cấp, nhưng là phong hệ chuyên hệ ma thú, phong nhận chanh cấp của phong lang là thuấn phát. Đáng tiếc hôm nay nó gặp Diệp Âm Trúc.

Hoàng trúc nhị giai, tương đương trúc đấu khí lục cấp trung giai, không cho phong lang cơ hội nào, tất cả chỉ trong một sát na phong nhận gặp bích ti, lập tức nát bấy, biến thành làn gió. Bích ti chuẩn xác đâm vào trên đầu phong lang, sau một khắc Diệp Âm Trúc từ bên cạnh phong lang hiện ra,vọt tới Mã Lương.

Thân thể phong lang bất động tại chỗ, khi Diệp Âm Trúc xẹt qua bên người nó, thân thể to lớn của nó đã hóa thành một vầng sáng biến mất tiêu.

Triệu hồi hệ ma pháp sư triệu hồi ma thú, là thông qua nguyên tố năng lượng ngưng tụ mà thành, cái này cũng là đặc tính của triệu hồi ma pháp. Một khi ma thú tử vong, sẽ biến đổi về hình thái nguyên tố biến mất. Bởi vậy, đối với triệu hồi hệ ma pháp sư mà nói, hai điểm quan trọng nhất, một là sử dụng thuần thục các loại triệu hồi pháp trận, còn một là ma pháp lực cường đại. Chỉ có nhiều ma pháp lực hỗ trợ, mới có thể thông qua nguyên tố chuyển hóa triệu hồi ma thú càng nhiều càng mạnh.

Mã Lương không nghĩ tới Diệp Âm Trúc có thể giải quyết phong lang của mình nhanh như vậy, lúc này họa bút của hắn như trước huy động rất nhanh, nhưng bức họa thứ hai của hắn cũng chính là ma pháp thứ hai chưa hoàn thành.

Tốc độ của Diệp Âm Trúc mặc dù không thể so sánh với Tô Lạp, nhưng bằng vào lục cấp đấu khí, mạnh hơn nhiều so với ma pháp sư, nháy mắt công phu hắn đã tới trước mặt Mã Lương, hữu thủ giơ lên, bích ti hóa thành một đạo ánh sáng bích lục thon dài, trực tiếp hướng tới hữu thủ Mã Lương nắm họa bút điểm tới.

Vào lúc này, trên mặt Mã Lương đột nhiên toát ra một tia cười quỷ dị, bích ti quả thật điểm tới trên tay hắn, nhưng Diệp Âm Trúc rõ ràng cảm giác thấy, bích ti của mình đánh vào hư không. Mã Lương trước mặt đã từ từ hóa thành hư ảo biến mất.

"Diệp huynh, không được rồi, vừa rồi ta đã cấp cho mình một cái thế thân ma pháp." Thanh âm của Mã Lương từ sau lưng truyền đến, khi Diệp Âm Trúc xoay người, phát hiện Mã Lương đã ở bên kia, cách nơi này chừng năm trăm thước. Mà họa bút của hắn, đã rất nhanh lóe lên. Đồ họa triệu hồi ma pháp thứ hai này hiển nhiên phức tạp hơn so với cái trước.

_____***_____

Cầm tông cùng Họa tông quyết đấu sao? Diệp Âm Trúc đột nhiên nhớ tới trước trận đấu Mã Lương nói, hít một hơi thật sâu, hắn không truy kích nữa, ở tại chỗ hướng về phía Mã Lương ngồi xuống. Nếu là Cầm tông cùng Họa tông quyết đấu, vậy mình không nên sử dụng Trúc tông vũ kỹ.

Hải nguyệt thanh huy nằm ngang trên hai chân, hai tay Diệp Âm Trúc nhẹ khảy trên dây đàn, một chuỗi bạo âm đồng thời vang lên . Năm trăm thước khoảng cách, đối với thần âm sư bình thường mà nói, trong sân trống trải này đã rất khó sinh ra uy lực lớn nhất truyền vào tai đối phương. Nhưng nhược điểm này đối với Diệp Âm Trúc đùng đấu khí để khảy đàn, lại căn bản không tồn tại.

Thất âm liên bạo, giống như bảy tiếng sét nổ vang lên bên tai Mã Lương, sắc mặt hắn chợt biến đổi, tốc độ trên tay nhất thời chậm lại. Nhưng, bởi vì vừa rồi Diệp Âm Trúc bị bất ngờ, bức họa thứ hai của hắn cũng đã hoàn thành.

Trong tiếng gầm thét, một thân thể thật lớn hiện ra trước mắt Diệp Âm Trúc. Thân hình tràn ngập lực lượng, hơi thở cường hãn, lân giáp vây và sừng thủy tinh to trên đầu , những đặc điểm trên đã cho Diệp Âm Trúc biết nó là ma thú gì ! Kim tinh bạo long a , giống y như tọa kỵ của Áo Tư Đinh.

Mã Lương triệu hồi con Kim tinh bạo long này rõ ràng nhỏ hơn nhiều so với con của Áo Tư Đinh. Tất nhiên không phải là Kim tinh bạo long vương, nhưng cho dù như thế, con Kim tinh bạo long này cũng là ma thú năm cấp . Thân thể nó nhìn có vẻ to lớn vậy mà vừa hiện ra đã sử dụng tốc độ kinh người hướng tới Diệp Âm Trúc .

Hai mắt nó đỏ bừng , hơi thở như điên cuồng , biểu hiện đầy đủ bản tính của bạo long , long khu màu vàng dưới ánh mặt trời lòe lòe sáng lên, ít nhất từ bên ngoài nhìn vào, Kim tinh bạo long so với hồng long của Nội Tư Tháp còn mạnh hơn vài phần.

Triệu hồi ra Kim tinh bạo long, sắc mặt của Mã Lương có chút trắng bệch, với ma pháp lực của hắn triệu hồi một ma thú năm cấp đỉnh vẫn là tiêu hao cực lớn. Bất quá hắn đối với Kim tinh bạo long rất tự tin, chẳng những phòng ngự mạnh mẽ, đồng thời uy lực công kích cường hãn. Hắn tin tưởng, cho dù Diệp Âm Trúc lại triệu hồi ra nam tử tóc tím ngày trước, nhất thời cũng không thể hủy diệt bạo long của mình. Thừa

cơ hội này, hắn ngồi trên mặt đất nhắm hai mắt lại, ma pháp họa bút trong tay đặt ngang trên hai chân bắt đầu minh tưởng, hy vọng có thể khôi phục pháp lực của mình.

Tám ngón cùng khảy, giai điệu thanh tú như nước chảy vang lên, tiết tấu nhu hòa, nhịp điệu vui vẻ khiến lòng người tràn ngập cảm giác hạnh phúc. Tại đây nghe một khúc "Lục Thủy" nhu hòa, từng đạo quang nhận màu vàng trong suốt từ trên dây đàn Hải nguyệt thanh huy nhẹ nhàng bay ra.

Âm nhận không xuất hiện đột ngột, phảng phất như là một bộ phận trong khi Diệp Âm Trúc diễn tấu, ánh sáng nhàn nhạt lóe ra, bay lên không trung, nhanh chóng hướng đến mục tiêu là Kim tinh bạo long.

Thân thể Kim tinh bạo long thật sự rất lớn, mặc dù không phải là Kim tinh bạo long vương, nhưng nó thân dài hơn tám thước, hình thể lớn như vậy, căn bản không có khả năng né tránh. Cảnh giới kiếm đảm cầm tâm phát ra từng đạo âm nhận, chuẩn xác đánh trúng khải giáp trên người, xuất hiện một màn kinh người, âm nhận như thực thể đánh vào trên người Kim tinh bạo long phát ra một chuỗi hoa lửa.

"Ngao-" Kim tinh bạo long phát ra một tiếng gầm, lúc này trong tiếng gầm cảm giác vài phần thống khổ, trên lân giáp của nó âm nhận lưu lại từng đạo dấu vết, mặc dù không phá vỡ phòng ngự của nó, nhưng âm nhận số lượng lớn nhất tề bắn tới khiến Kim tinh bạo long đang vọt tới trước bị chậm lại.

Lúc này tâm của Diệp Âm Trúc đã hoàn toàn đắm chìm tại dây đàn, hết thảy đều như hành vân lưu thủy. Khi tiến vào cảnh giới kiếm đảm cầm tâm tới nay, hắn vẫn bị hạn chế, việc âm nhận không cách nào kết hợp hoàn mỹ cùng nhạc khúc được giải quyết dễ dàng. Mỗi một âm phù đơn giản, mỗi đạo âm nhận đều được hòa trộn tràn ngập tính phá hủy.

Âm nhận và phong nhận không giống nhau, phong nhận rất nhanh và sắc bén sinh ra lực cắt gây sát thương đối thủ. Mà khi âm nhận đánh trúng Kim tinh bạo long trong nháy mắt sinh ra chấn động kịch liệt, dựa theo chấn động cao thần của âm luật như lưỡi cưa sau khi cắt vào vảy của Kim tinh bạo long, sự phá hủy căn bản phong nhận không có khả năng so sánh.

Kim tinh bạo long mỗi bước đi tới, đều có ít nhất mười đạo âm nhận nghênh đón, dưới sự khống chế chuẩn xác của Diệp Âm Trúc, tất cả âm nhận đều chỉ hướng vào một khu vực trước ngực nó, công kích liên tục đánh trúng, vết rách trên vảy đã trở nên càng lúc càng lớn, bắt đầu có một ít vảy bị âm nhận đánh bay mất, gây cho nó thống khổ càng ngày càng mạnh

Kim tinh bạo long và Diệp Âm Trúc khoảng cách ngày càng gần, nó bị âm nhận đánh vào cũng càng ngày càng dày đặc, "Lục thủy" khúc như nước chảy mây trôi, trong một chuỗi đạn tấu hai tay đồng thời lướt trên dây đàn, mười bốn đạo âm nhận đồng thời phá không hướng tới kim tinh bạo long bay đi.

Lúc này, hai mắt kim tinh bạo long màu đỏ biến thành màu vàng, một đoàn nguyên tố lực màu vàng chợt nảy lên trên cái sừng thủy tinh của nó, một chùm ánh sáng màu vàng huyễn lệ, mang theo kim quang bắn nhanh ra, cùng với mười bốn đạo âm nhận đang bay tới trước mặt chạm vào nhau. Tiếng kim chúc vang lên, âm nhận cùng chùm sáng đồng thời vỡ nát .

Kim chúc hệ ma pháp là một loại thiên môn ma pháp, thuộc về phân chi nguyên tố loại ma pháp, bên trong có thể tăng cường phòng ngự của bản thân, bên ngoài có thể phát động công kích giống như lưỡi mác. Đó là thiên phú ma pháp của Kim tinh bạo long.

Có lẽ bị âm nhận đánh quá đau, Kim tinh bạo long đang vọt tới trước ngừng lại, sừng thủy tinh trên đỉnh đầu và đuôi sau lưng thật lớn vung lên không ngừng phát ra từng đạo ma lực màu vàng kim chúc cùng Diệp Âm Trúc đối kháng.

Trên mặt Diệp Âm Trúc xuất hiện nụ cười nhàn nhạt, nếu Kim tinh bạo long cố ý xông lại, trước khi uy lực "Lục thủy" khúc phát huy, Diệp Âm Trúc cũng chỉ có thể dùng nhục thân mới có thể ngăn trở công kích điên cuồng của đối thủ, mà lúc này Kim tinh bạo long lấy phương thức đối kháng ma pháp với Diệp Âm Trúc, nó đã không có cơ hội.

Dựa theo cấp bậc sắc màu cầu vồng, năm cấp đỉnh Kim tinh bạo long tương đương loài người thực lực thanh cấp sơ giai thủy chuẩn, so với Diệp Âm Trúc cao hơn ba giai. Cho nên, âm nhận của Diệp Âm Trúc không cách nào hoàn toàn ngăn trở Kim tinh bạo long cuồng bạo oanh kích. Nhưng với tốc độ bắn ra của âm nhân, lại nhanh hơn đối thủ, từng đạo âm nhận khiến cho ma lực kim chúc của Kim tinh bạo long giảm tới độ yếu

nhất, khi nó đi tới trước người Diệp Âm Trúc thì nó đã không có khả năng xuyên qua màn phòng ngự của Nguyệt thần thủ hộ pháp bào tạo ra.

Chính tại đây, Mã Lương đột nhiên mở hai mắt, trong lòng thầm kêu một tiếng không xong . Âm nhận của Cầm tông hắn chưa thấy qua, Diệp Âm Trúc lần này năng lực hoàn toàn đổi mới. Nhưng hắn biết rất rõ uy lực chính thức của Cầm tông trên cầm khúc, lúc này Kim tinh bạo long không tiếp tục công kích, hắn rất khó xác định cầm khúc của Diệp Âm Trúc khiến cho trận đấu xuất hiện biến hóa gì. Trong mắt toát ra một tia do dự ngắn ngủi, hít một hơi sâu, hắn giơ tay trái lên, một cái bình thủy tinh trong suốt xuất hiện trong lòng bàn tay. Bình thủy tinh là trong suốt, có thể thấy trong đó có hơn nửa là chất lỏng màu đỏ tươi.

Tốc độ công kích của Kim tinh bạo long càng ngày càng chậm, mà Diệp Âm Trúc tốc độ công kích kỳ dị của âm nhận cũng giảm bớt, nét điên cuồng trong mắt bạo long từ từ trở nên bình thản, khi Diệp Âm Trúc đạn tấu ra một chuỗi giai điệu thì nó cũng hoàn toàn đình chỉ công kích đối với Diệp Âm Trúc.

Mỉm cười, Diệp Âm Trúc hướng tới Kim tinh bạo long nói: "Ngươi mệt mỏi rồi, qua một bên nghỉ ngơi đi."

Với tính tình như lửa mà được xưng là Kim tinh bạo long lại gật gật cái đầu thật lớn của nó, quay người lại, hướng sang bên cạnh chiến trường đi tới, thân thể thật lớn của nó hóa thành từng điểm kim quang lặng yên trôi đi.

_____***_____

"Lục Thủy" mặc dù không phải một trong chín đại danh khúc của Cầm tông, nhưng có hiệu quả bình tâm tĩnh khí khu trừ tất cả những ảnh hưởng đến tâm tình. Bằng vào một khúc "Lục thủy" này, sau khi tấu ra một phần ba cầm khúc , Diệp Âm Trúc chẳng những làm ý định công kích của Kim tinh bạo long hạ xuống, đồng thời cũng chặt đứt liên lạc của nó với người triệu hồi nó Mã Lương. Mất đi liên lạc với chủ nhân, nguyên tố hình thành triệu hồi thú tự nhiên sẽ không tồn tại.

Chứng kiến một màn này, Mã Lương đứng ở xa xa không khỏi nhịn được thở dài một tiếng, "Diệp Âm Trúc, ngươi thật sự rất mạnh. Ta không thể không dùng lực lượng cực mạnh của mình để chiến đấu cùng ngươi." Mắt nhìn Diệp Âm Trúc đầy thâm ý, hai người trong lòng đều hiểu được, tràng quyết đấu này, không đơn giản là tân sinh đại tái, bọn họ còn đồng thời đại biểu ma pháp tông phái của mình, cho nên cũng là bên trong Đông Long bát tông một hồi quyết đấu.

"Lục thủy" tác dụng bình phục tâm tư đối với Mã Lương hiệu quả vốn không lớn, huống chi Diệp Âm Trúc vừa rồi âm luật chủ yếu đều khống chế trên thân Kim tinh bạo long mới có thể trong thời gian ngắn đánh bại một con ma thú năm cấp đỉnh. Cho nên Mã Lương ngoại trừ tiêu hao ma lực để triệu hồi thú, hắn cũng không bị tổn thương gì.

Hai tay đặt trên dây đàn, "Lục thủy" khúc chấm dứt, Diệp Âm Trúc mỉm cười nói: "Xin mời chỉ giáo." Cầm tông cùng họa tông tinh anh một đời, lúc này ở giữa thí luyện tràng Mễ lan ma võ học viện nhìn nhau, giờ phút này tỷ thí giữa bọn họ mới chính thức bắt đầu.

Tả thủ Mã Lương vươn ra trước mặt một vòng, trên ngón giữa tả thủ có một giới chỉ màu bạc hình dáng cổ xưa nhất thời xuất hiện một đoàn ánh sáng màu bạc, khi hắn vẽ được một vòng, trước mặt đột nhiên có năm kiện đồ vật bay lơ lửng trước người, tỏa ra ánh sáng màu bạc nhàn nhạt bóng loáng. Mỗi kiện đồ vật đều rất lớn, lơ lửng trước mặt Mã Lương, một loại cảm giác kỳ dị nhất thời khiến không khí trở nên dày đặc. Hơi thở nguyên tố khổng lồ điên cuồng hướng tới năm kiện đồ vật đó.

Năm kiện đồ vật phân biệt là một cây sừng dài màu bạc, một hàm răng thật lớn không biết là của sinh vật nào, một đoàn quang cầu màu bạc, một con ngươi màu bạc và một khối lân phiến thật lớn.

Trên đài chủ tịch, mấy vị ma pháp sư chủ nhiệm hệ ngồi ở phía trước cơ hồ đồng thời đứng lên, ngay cả triệu hồi hệ hệ chủ cũng không ngoại lệ, trong mắt bọn họ đều toát ra ánh mắt kinh hãi. Phất Cách Sâm đứng ở phía trước nhất, thở dài một tiếng : "Sợ rằng Diệp Âm Trúc phải thua thôi . Ngân long ngũ khí a … Ngân long ngũ khí có thể so với thần khí, ma pháp vật phẩm phụ trợ triệu hồi mà ma pháp sư triệu hồi hệ mơ tưởng."

"Không, không phải Ngân long ngũ khí, mà là Ngân long lục khí. Ngoại trừ sừng , răng, tim, mắt và vảy ngân long, bình chất lỏng màu đỏ trong tay hắn sợ là huyết Ngân long. Tiểu tử thúi này trên người có pháp

bảo như vậy, ngay cả ta cũng không biết." Triệu hồi hệ hệ chủ con mắt phảng phất muốn phun ra lửa, đó tuyệt đối là lửa dục vọng, đối với triệu hồi ma pháp sư mà nói, không có vật gì có thể hấp dẫn hơn so với loại vật phẩm phụ trợ triệu hồi cao nhất này.

Trong không khí vang lên những lời nguyện chú âm trầm , khiến sắc mặt Diệp Âm Trúc trở nên ngưng trọng hẳn lên, nhìn Ngân long ngũ khí trước người Mã Lương, cảm thụ lực áp bách thật lớn đập vào mặt, hắn biết ma pháp vật phẩm của mình tuyệt đối không có khả năng đối kháng. Khí tức ma pháp nguyên tố cường đại như vậy, thậm chí không kém hơn tử cấp ma pháp. Hắn bây giờ ngay cả đạn tấu cầm khúc cũng có chút khó khăn, dưới áp lực thật lớn như vậy, thậm chí di động thân thể cũng khó có khả năng.

Trong mắt Mã Lương tràn ngập sự tự tin : " Diệp Âm Trúc, nhận thua đi. Mặc dù bằng vào ma pháp vật phẩm thắng ngươi làm ta có chút xấu hổ, nhưng ta không muốn thua. Năm kiện đồ vật trước mặt ta đều là bộ phận trên người Ngân long, hơn nữa trong tay ta là Ngân long huyết, xưng là Ngân long lục khí. Ngân long lại được gọi là Ma pháp long, trong tất cả các loại cự long, năng lực thân thể nó là yếu nhất nhưng ma pháp uy lực lại là cực mạnh. Nó được tôn xưng là thần thánh cự long, thực lực đạt tới cửu cấp . Bằng vào Ngân long lục khí, toàn bộ ma pháp lực của ta có thể gọi về Ngân long và phát động một lần công kích, do đó ngươi không có khả năng chống đỡ. Ta không muốn thương tổn ngươi, cho nên…"

"Tiếp tục đi." Diệp Âm Trúc đột nhiên cắt ngang lời Mã Lương, "Gia gia từng dạy ta, trên chiến trường, bất luận đối mặt địch nhân như thế nào, đều không thể lùi bước. Cho dù địch nhân cường thịnh, cũng có sơ hở." Trái tim hắn trở nên bình lặng, ánh mắt trong suốt như trước, động tác cũng vẫn còn ưu nhã, đối mặt với áp lực thật lớn do Ngân long lục khí mang đến vẫn có thể ngồi vững vàng ở chỗ này, ngay cả những sư phụ trên đài chủ tịch cũng không khỏi có cái nhìn khác với tên đệ tử này, Phất Cách Sâm càng hài lòng gật đầu. Chỉ là hắn đã chuẩn bị ra tay ngăn cản trận đấu.

Mã Lương bất đắc dĩ nói: "Thật sự muốn tiếp tục sao? Nếu ngươi không đỡ được công kích của Ngân long hãy mở miệng nhận thua, ta nghĩ còn có thể miễn cưỡng thu hồi ma pháp." Thu hồi ma pháp phát ra có thể dẫn đến việc ma pháp quay lại phản hồi , thật sư là rất nguy hiểm, nhất là tình huống sử dụng loại ma pháp cực mạnh này. Mã Lương không muốn thương tổn Diệp Âm Trúc, nhưng hắn cũng khát vọng thắng lợi trận này, xem ra đây là một cơ hội hiếm có tuyệt vời giữa Họa tông và Cầm tông. Cho nên hắn cho dù liều mạng bị ma pháp phản hồi cũng nhất định phải chiến đấu tới cùng.

Chậm rãi giơ lên họa bút, hắn mở cái bình có Ngân long huyết, ma pháp nguyên tố trong không khí gần như điên cuồng bao trùm tới hắn. Ngân long ngũ khí trước người đồng thời tạo thành chùm sáng màu bạc, hình thành một vòng ánh sáng hấp thu nguyên tố lực bay đến.

Nhẹ chấm họa bút vào trong Ngân long huyết, Mã Lương phảng phất như sợ lãng phí, chấm một giọt rất nhanh lên khỏi bình, cổ tay chuyển động, một bức đồ họa màu đỏ như máu đã xuất hiện trong tay hắn.

Ánh sáng màu bạc nhàn nhạt trở nên dày đặc, vòng sáng màu bạc bắt đầu mở rộng, áp lực vô hình thật lớn và uy nhiêm khiến không khí trở nên cô đọng. Ma pháp áp lực của Ngân long khiến tất cả ma pháp nguyên tố tại trung ương thí luyện tràng đều rời xa Diệp Âm Trúc mà hội tụ tới trung tâm Ngân long lục khí. Với Ngân long lục khí thi triển ma pháp có một chỗ tốt rất lớn, chính là trong phạm vi hơi thở của ngân long, ngoài hắn tất cả ma pháp sư đều không thể sử dụng ma pháp. Cái này cũng là nguyên nhân trọng yếu khiến nó được coi là có thể so sánh với thần khí.

Diệp Âm Trúc không chuyển động, ngồi im một chỗ , ánh mắt tập trung nhìn về phía Mã Lương đang từ từ hình thành một bức đồ án Ngân long. Tinh thần lực của hắn đã không cách nào cảm nhận được tồn tại của một tia ma pháp nguyên tố, cho dù cầm ma pháp tại đây cũng không thể phát huy. Hắn không có sử dụng đấu khí công kích, bởi vì hắn biết, trúc đấu khí của mình quyết không có khả năng đột phá vòng ánh sáng bạc chung quanh thân thể Mã Lương. Nhưng là hắn lại phát hiện, cũng như khi cùng Nội Tư Tháp chiến đấu thì trong cơ thể xuất hiện một dòng nhiệt lưu, áp lực bên ngoài càng lớn dòng nhiệt lưu này càng thêm thiêu đốt kịch liệt.

Tinh thần liên lạc đột nhiên sinh ra một tia chấn động rất nhỏ, đó là đến từ sự nghi hoặc của Tử. Rất rõ ràng, Tử ở phương xa cảm giác được nguy cơ của Diệp Âm Trúc, đang cố gắng cùng hắn liên lạc, hy vọng được hắn gọi về bên này cùng hắn chung sức chống lại cường địch.

Nhưng lúc này Diệp Âm Trúc không có gọi về Tử, bởi vì hắn cảm giác rõ ràng, Triệu hồi ma pháp dưới sự

phụ trở của Ngân long lục khí, cho dù là Tử cũng không có khả năng ngăn cản. Hắn tuyệt không hy vọng mang cho Tử một tia thương tổn. Cho nên hắn ổn định tinh thần chính mình, thông qua liên lạc vi diệu của hai người trong lúc đó nói cho Tử biết mình không có chuyện gì.

Ánh sáng màu bạc càng ngày càng trở nên mạnh mẽ, bắt đầu xoay quanh trên đầu Mã Lương. Lúc này hắn mỗi lần vẽ ra một bút sắc mặt trở nên tái đi vài phần, phảng phất như là cố hết sức, mồ hôi đọng thật lớn trên trán hắn, rơi trên ma pháp bào.

_____***_____

Lúc trước triệu hồi Kim tinh bạo long đã tiêu hao một bộ phận ma lực của hắn, lúc này mặc dù có Ngân long lục khí phụ trợ, nhưng sự tiêu hao khi sử dụng triệu hồi ma pháp này thật sự quá lớn, nếu không phải có Ngân long huyết lúc này hắn đã bị hút cạn pháp lực biến thành một xác chết khô .

Trên đài chủ tịch, Ny Na đột nhiên nở nụ cười, nghiêng người hướng sang hệ chủ Triệu hồi hệ bên cạnh nói: "Duy Ai Lý, chúng ta đánh cuộc không?"

Ánh mắt Duy Ai Lý lúc này vẫn còn bị Ngân long lục khí hấp dẫn, cũng không quay đầu lại nói: "Cược cái gì?"

Ny Na mỉm cười nói: "Cược thắng lợi trận đấu này."

Duy Ai Lý lúc này mới kinh ngạc quay đầu, "Sao? Ngươi nghĩ rằng trận đấu này còn có gì phải lo lắng sao? Ngươi không thấy được đệ tử thần âm hệ các ngươi bị áp chế ngay cả diễn tấu cũng không thể tiếp tục, chẳng lẽ ngươi nghĩ hắn còn có thể thắng."

Ny na thật sự gật đầu, nói: "Đúng vậy! Ta thấy hắn có thể thắng. Hơn nữa là dám chắc sẽ thắng."

Duy Ai Lý khinh thường hừ một tiếng, "Ny na chủ nhiệm, ngài không phải nằm mơ giữa ban ngày chứ."

Ny Na mỉm cười nói: "Nếu ngươi không tin, chúng ta đánh cuộc nhé. Nếu Âm Trúc thắng, ta muốn Vĩnh hằng thế thân khôi lỗi của Triệu hồi hệ các ngươi."

Duy Ai Lý kinh hãi biến sắc mặt, "Ngươi, ngươi như thé nào biết Vĩnh hằng thế thân khôi lỗi ở triệu hồi hệ chúng ta?" Nói xong những lời này hắn mới ý thức được mình lỡ miệng, muốn im lặng đã không còn kịp rồi.

Ny Na mỉm cười nói: "Vậy ngươi có dám cược không?"

Duy Ai Lý nhìn Ngân long từ từ thành hình giữa sân, lại nhìn vẻ mặt tự tin của Ny Na và những hệ chủ học hệ chung quanh muốn xem trò vui, cắn răng nói: "Vậy ngươi thua thì sao? Thua cho ta cái gì?"

Ny Na lạnh nhạt nói: "Nếu ta thua, trong tàng bảo khố của thần âm hệ, tùy tiện cho ngươi lấy ba kiện đồ vật."

Lời vừa nói ra, mọi người chung quanh nhất thời kinh hãi hô lên. Trong tất cả các học hệ thì thần âm hệ giàu nhất, cái này và Ny Na tự nhiên là không phân ra, cho dù trong tàng bảo khố thần âm hệ không có thần khí, ba kiện cất kỹ giá trị cũng không nhỏ so với một kiện thần khí.

Duy Ai Lý như thế nào cũng không tin tưởng, trận đấu tới nước này mà Diệp Âm Trúc còn có thể xoay chuyển tình thế, con ngươi liên tục đảo, "Được, ta với ngươi cược. Viện trưởng, xin ngài làm chứng cho chúng ta."

Phất Cách Sâm có chút kinh ngạc nhìn thoáng qua sắc mặt bình tĩnh của Ny Na, mặc dù hắn không biết tại sao lúc này Ny Na còn nắm chắc như vậy, nhưng vẫn gật đầu, tay phải trong không trung khẽ vẫy một cái, quát: "Ca ngợi Pháp Lam." Một cái khế ước ma pháp đơn giản đã hoàn thành.

Mã Lương rốt cục hoàn thành một bút khó khăn cuối cùng, trong phút chốc, Ngân long ngũ khí đồng thời bay lên trời, đồ án màu đỏ máu phóng đại vô số lần. Ngân long ngũ khí đồng thời phóng thích ánh sáng vô cùng chói mắt. Ngân long lân trong nháy mắt khuếch trương, Ngân long nha sắp xếp chỉnh tề, Ngân long tâm tiến vào trung tâm đồ án, Ngân long giác ngạo nghễ ở trước nhất. Ngân long nhãn chia làm hai, tràn ngập trí tuệ mà lạnh như băng lóe lên. Một Ngân long thật lớn đã hình thành trong không trung giữa thí luyện tràng.

Diệp Âm Trúc lần đầu tiên nhìn thấy cửu cấp ma thú. Thân thể ngân long cũng không lớn như trong tưởng tưởng, cao hơn mười thước, chỉ lớn hơn Kim tinh bạo long một chút mà thôi, Lân phiến ngược lại không dày như Kim tinh bạo long, nhìn qua trong suốt mà huyễn lệ. Con mắt ngân long cũng có màu bạc, trên cái sừng lóe ra những hoa văn huyễn lệ. Bốn chân bên dưới bụng có chút chùng xuống, ánh sáng màu bạc tựa như hình thành một dòng suối nhỏ ma pháp nguyên tố. Đôi cánh thật lớn mở rộng ra hai bên thân thể, một cơn gió lớn xuất hiện tại sàn đấu, xoay trong không trung, uy nghiêm vô hình và áp lực chân thật đến từ nguyên tố năng lượng tựa hồ khiến cho đất cũng ngưng thở. Chung quanh thân thể nó, mỗi một bộ phận đều tràn ngập ma pháp nguyên tố, không cần chú ngữ, ma pháp nguyên tố này đã hình thành một cái khiên nguyên tố cường đại tử cấp nhất giai.

Ngân long xuất hiện, Diệp Âm Trúc thật sự cảm giác được thân thể mình không thể di chuyển, chỉ có thể miễn cưỡng ngưng tụ một tia tinh thần lực trong cơ thể thu hồi Hải Nguyệt Thanh Huy. Dùng tất cả lực lượng toàn thân, hắn chầm chậm đứng lên, giống như là trúc vĩnh viễn không cúi đầu, cho dù gãy cũng tuyệt không khuất phục. Cuối cùng, hắn cũng tự mình đứng thẳng, ánh mắt vẫn là như vậy, bình thản trong suốt…

Dùng họa bút chống đỡ thân thể, Mã Lương nhìn Ngân long thật lớn trong không trung, trong mắt không khỏi toát ra sự kiêu ngạo, mặc dù ma pháp lực của hắn hết thảy tiêu hao, thân thể cũng phải mất ít nhất mười ngày mới có thể khôi phục, nhưng lần đầu tiên phóng thích ma pháp cường đại như thế làm hắn tràn ngập tự hào. Ngân long một kích, mặc dù chỉ có một kích, nhưng là lực công kích của tử cấp!

"Lên nào, Ngân long. Dùng thực lực chứng tỏ sự kiêu ngạo và tôn nghiêm của ngươi."

Ngân long gầm lên thật lớn, khi hai cánh tay Mã Lương huy động ra lệnh, mang theo một cái khiên ma pháp nguyên tố tử cấp chung quanh thân thể, tựa như một ngôi sao sa màu bạc, hướng tới Diệp Âm Trúc. Cho dù ma lực của Mã Lương vẫn không cách nào chính thức điều khiển Ngân long, phát huy ma pháp thực lực cực mạnh của Ngân long, nhưng cái công kích đơn giản này cũng hoàn toàn là sức mạnh của tử cấp ma pháp!

Ngôi sao sa màu bạc mang theo một cái đuôi huyễn lệ bay đi. Giữa thí luyện tràng không khí hoàn toàn cô đọng, năng lượng hơi thở khổng lồ, trong nháy mắt khiến nơi này biến thành chân không. Tất cả nguyên tố, đều bị Ngân long hấp thu, uy nghiêm của Ngân long cho dù là có vòng phòng ngự ngăn cách trung ương thí luyện tràng, vẫn khiến các đệ tử đang xem cuộc chiến không thở nổi.

"Âm - Trúc -." Một âm thanh thê lương bén nhọn từ bên ngoài đấu trường vang lên. Thân thể gày gò toàn lực công kích lên cái lồng phòng ngự của thí luyện tràng. Nhưng là bất luận hắn cố gắng như thế nào, cũng không có khả năng ảnh hưởng đến phòng ngự tử cấp này!

Ánh sáng màu bạc chỉ trong lúc hít thở đã đến nơi, không phải tấn công, mà là cắn nuốt (thôn phệ). Mặc dù Ngân long phóng thích chỉ trong giây lát, nhưng lực hủy diệt của nó như vậy cũng là quá đủ.

Hai tay mở rộng sang hai bên thân thể, Diệp Âm Trúc tựa hồ như là hưởng thụ nhắm lại hai mắt. Hắn nghênh đón tử vong tới sao?

Phất Cách Sâm khẩn trương, nhưng Ny Na lại kiên trì không cho hắn ngăn cản trận đấu.

Mã Lương cũng khẩn trương, hắn hoảng sợ phát hiện, triệu hồi Ngân long so với hắn tưởng tượng còn đáng sợ hơn, muốn thu hồi ma pháp đã không có khả năng. Một kích của Ngân long đã không thể thay đổi. Sắc mặt hắn trở nên càng thêm tái nhợt, chỉ có thể trơ mắt nhìn Diệp Âm Trúc thân hình cao ngạo đang đứng bị Ngân long cắn nuốt.

Tất cả mọi người bị một màn trước mắt làm cho sợ ngây người, nam đệ tử đầu tiên của thần âm hệ giống như sao băng chẳng lẽ trong trận đấu này rơi xuống sao? Mà giờ phút này, chỉ có Ny Na trên đài chủ tịch vẫn còn mang theo một tia tươi cười như cũ.

Vòng sáng màu vàng, khi Ngân long tiếp xúc Diệp Âm Trúc trong nháy mắt xuất hiện, vòng sáng xuất hiện tại cổ tay trái của Diệp Âm Trúc, nhưng chỉ trong nháy mắt, thân thể Diệp Âm Trúc bao phủ một tầng ánh sáng màu vàng.

Hắn vốn anh tuấn, lại có khí chất cực kỳ ưu nhã, lúc này dưới ánh sáng màu vàng vờn quanh, Diệp Âm Trúc giống như là thiên thần chiếu ra ánh sáng chói mắt. Tựa như hắn là thần, thần xuống nhân gian.

Thân thể Ngân long cắn nuốt, nhưng trong một khắc Ngân long hoàn toàn bao phủ hắn, Ngân long phảng phất như là trở nên trong suốt, mỗi người đều chứng kiến rõ ràng, thân thể Diệp Âm Trúc bị màu vàng bao vây, dĩ nhiên cũng xuyên qua thân thể Ngân long.

"Oanh -" tất cả ma pháp nguyên tố trong phạm vi thí luyện tràng dưới tác dụng của Ngân long lục khí đồng thời bạo phát có thể sinh ra uy lực như thế nào?

©¨u G\ʏỀjX ©¨I ¦\Ôj b\∂J -ƒj\ [ÆjX ¦\Ł ¦\Îj b\Q_ dǴ_

Mã Lương bị hất bay lên , toàn thân hắn rách rưới bẩn thỉu như một tên khất cái , trên người lóe lên những đạo quang mang kì lạ , chắc là hắn cũng có ma pháp vật phẩm giúp bảo vệ thân thể . Hắn đã hoàn toàn hôn mê, năm đạo ngân quang từ trung râm vụ nổ bay về giới chỉ trên tả thủ của hắn . Cũng may là hắn đứng cách xa trung tâm vụ nổ , hơn nữa ngân long do hắn gọi về , trước lúc nổ tung cũng kịp tránh phía hắn đi .

Tất cả các sư phụ , đệ tử trên khán đài giờ đây ngốc trệ nhìn vào võ đài , nghe tiếng đá rơi xuống đất dày đặc như mưa mà cảm thấy hãi hùng . Ai có thể nghĩ đại hội so tài tân sinh lại có thể có tình huống này ? Lực lượng phá hủy cường hãn như vậy , sợ rằng đệ tử năm thứ năm trong học viện cũng chưa chắc có thể tạo ra . Mà đây chỉ là đại hội so tài tân sinh thôi đấy !

" Nhanh đi cứu người " . Phất Cách Sâm dù sao cũng là viện trưởng của học viện , là người đầu tiên có thể tỉnh táo lại . Lúc này trong lòng ông cực kì lo lắng , vừa mới thu được một tên đệ tử tư chất trăm năm khó gặp , nay chẳng lẽ đã chết rồi sao ?

Phòng ngự trận được mở ra , cát bụi bay ra mù mịt khiến cho không ít đệ tử phải ho sặc ho sụa . Các vị sư phụ nhanh chóng từ trên khán đài đi xuống .

Đúng lúc đó , một thân ảnh mảnh khảnh từ vị trí của các đệ tử quan chiến đã nhảy xuống võ đài đầu tiên , nhanh chóng lao đến vị trí của Mã Lương .

" Ta giết ngươi " . Một thanh âm thê lương được phát ra một cách giận dữ , thân ảnh với tốc độ kinh người ngày càng tiến đến gần Mã Lương , ngay cả các vị giáo sư cũng không thể ngăn cản kịp , chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn lưỡi dao bén nhọn trong tay thân ảnh chuẩn bị đâm tới trái tim Mã Lương .

" Tô Lạp , không thể ! " . Đúng vào giờ phút mọi người tưởng như không thể ngăn cản biến cố phát sinh thì một âm thanh vang lên , kèm theo một đạo tử mang từ trong màn bụi bắn nhanh ra .

" Đinh ! " . Thân ảnh Tô Lạp chợt ngừng lại , chuôi dao trên tay hắn đã bị một cây trường châm màu tím xuyên qua .

Tô Lạp cũng không tiến tiếp về phía Mã Lương nữa , xoay người lại , si ngốc nhìn vào màn bụi dày đặc , thì thào nói : " Âm Trúc ? Ngươi chưa chết phải không ? " .

Một thân ảnh cao gầy chậm rãi đi ra từ trong màn bụi , mái tóc đen của hắn nay bị bụi bám trở thành màu xám , khuôn mặt anh tuấn giờ đây cũng lem luốc vô cùng , chỉ có bộ bạch y trên người vẫn tinh khiết như trước , không dính một chút bụi nào .

" Âm Trúc !!! " . Giờ phút này Tô Lạp quên đi hết thảy , thậm chí ngay cả thanh âm của hắn lúc này không giống một nam nhân mà hắn cũng không hay biết . Triển khai tốc độ đến cực hạn , hắn lao vào trong ngực Âm Trúc , hai cánh tay mảnh khảnh gắt gao ôm lấy thân thể Âm Trúc , như sợ rằng nó sẽ một lần nữa biến mất . Nước mắt Tô Lạp tuôn trào không ngớt , thân thể run rẩy kịch liệt nhưng khuôn mặt vẫn ánh lên sự mừng rỡ .

" Nhẹ một chút , Tô Lạp , chẳng lẽ ngươi định xiết ta đến chết sao ? Ta bây giờ rất yếu mà " . Diệp Âm Trúc mỉm cười nói .

" Mặc kệ nó đi . Ngươi làm ta sợ muốn chết đó " . Chân tình bộc lộ , Tô Lạp khóc ô ô , ngay cả việc đây là giữa tràng thí luyện , có bao nhiêu người ở ngoài đang nhìn vào mà hắn cũng quên hết .

" Được rồi , được rồi , đừng khóc nữa ! " . Diệp Âm Trúc luống cuống an ủi Tô Lạp .

" Ngươi làm hỏng chủy thủ của ta , nó rất đắt tiền , ngươi phải bồi thường đấy " .

" Hảo , ta hứa sẽ bồi thường cho ngươi " . Diệp Âm Trúc nhanh chóng đáp ứng .

Phất Cách Sâm lúc này mới cùng các giáo sư chạy tới , nhìn quanh võ đài , ông cảm thấy vô cùng cảm khái , hư hỏng nặng thế này chắc phải một tháng tu sửa mới được như cũ , thật đau đầu a ! Nhưng lúc này tâm tình Phất Cách Sâm lại vô cùng tốt , Diệp Âm Trúc hoàn toàn không có việc gì , ông không vui vẻ sao được .

Duy Ai Lý ôm lấy thân thể hôn mê của Mã Lương mà vẻ mặt ngơ ngác đến thất thần , tại sao ngân long được gọi ra mà lại có thể bị nổ tung ? Tại sao ?

" E hèm " . Ny Na ho khan một tiếng như muốn nhắc nhở Duy Ai Lý . " Duy Ai Lý hệ chủ , ngươi không quên đổ ước của chúng ta đấy chứ ? " . Trên khuôn mặt lạnh như băng của Ny Na giờ đây tràn ngập vẻ tươi cười trước thắng lợi của đệ tử .

Duy Ai Lý chợt như nhớ ra điều gì , trên mặt tỏ vẻ kích động kịch liệt : " Sinh mệnh thủ hộ , đích thị là sinh mệnh thủ hộ . Ngươi cố ý lừa ta " .

Ny Na tỏ thái độ kinh ngạc : " Cố ý lừa ngươi ? Ta mà thèm làm như vậy sao ? Là chính ngươi đáp ứng cơ mà , ta có ép buộc gì ngươi đâu . Viện trưởng cùng các vị sư phụ khác đều có thể chứng minh . Chẳng lẽ đệ tử ngươi sử dụng thần khí ngân long lục khí , đệ tử ta không được sử dụng sinh mệnh thủ hộ sao ? Làm gì có chuyện vô lý như thế được " .

" Ngươi … " . Duy Ai Lý tức đến phùng mang trợn mắt mà không biết nói gì .

Phất Cách Sâm đứng gần đấy ho khan một tiếng , bản thân cố nén không cười ra tiếng : " Được rồi , Duy Ai Lý hệ chủ , trong cuộc đánh cược này ngươi đã thua rồi " .

" Nhưng mà … Nhưng mà thế thân khôi lỗ của ta … viện trưởng … " .

Quay trở lại khán đài của thần âm hệ .

Tất cả các mỹ nữ thấy Diệp Âm Trúc an toàn đi ra từ đống bụi đều không nhịn được thở phào nhẹ nhõm .

" Hải Dương , vừa rồi ngươi xiết ta rất đau đấy " . Hương Loan thì thầm bên tai Hải Dương , vừa nói vừa cười .

Hải Dương trước ngực phập phồng kịch liệt , liếc mắt nhìn Hương Loan nói : " Không phải vừa rồi ngươi thấy ngân long tấn công hắn đã tái nhợt sắc mặt sao ? Chẳng lẽ ngươi sợ hắn chết thì không có người cho ngươi thực hiện lời hứa ? " .

Hương Loan đỏ mặt lên : " Hải Dương , từ lúc nào mà ngươi trở nên láu cá như vậy ? " .

Hải Dương mỉm cười nói : " Ngươi thì sao ? Từ trước đến nay ta chưa thấy ngươi lo lắng cho một nam nhân nào đến thế ? " .

Hương Loan hừ một tiếng , nói : " Bất quá hình như Diệp Âm Trúc thuộc loại người không thích phụ nữ , nếu không thì tại sao trong thần âm hệ của chúng ta nhiều mỹ nữ như vậy mà hắn không chọn lấy một người làm bạn gái . Ngươi xem , hắn và một nam nhân khác đang ôm nhau thắm thiết trên võ đài kìa " .

" Tại hai người bọn họ là huynh đệ tình thâm , đến lúc sinh tử chân tình mới bộc lộ " . Nói xong những lời này , khuôn mặt của Hải Dương ửng hồng .

Trên khán đài của hắc ám hệ .

Nguyệt Minh thở phào nhẹ nhõm : " Tốt quá , hắn không có việc gì , nếu không thì ai sẽ đưa Minh Tuyết trở về với cha mẹ cùng ta đây . Mà thực lực hắn thực sự quá mạnh a ! " .

Trên khán đài của phong hệ .

La Lan nhìn Diệp Âm Trúc an toàn đứng ở giữa võ đài , hưng phấn nhảy lên : " Tên tiểu tử này quả nhiên là không chết mà . Cái mạng hắn có vẻ ương ngạnh như cự long vậy " .

Trên khán đài của trọng kỵ binh hệ .

Nội Tư Tháp ha hả cười : " Xem ra đối thủ của ta thực lực còn ẩn chứa nhiều điều bí mật đây ! " .

Phất Cách Sâm đứng ở khu vực giữa võ đài , mỉm cười nhìn kỹ toàn trường , thanh âm hiền hòa vang lên trong tai các đệ tử : " Bây giờ ta xin tuyên bố đại hội so tài tân sinh chấm dứt . Ngôi vị quán quân thuộc về thần âm hệ , á quân thuộc về triệu hoán hệ và trọng kỵ binh hệ . Các thành viên của ba học hệ này sẽ được các vị sư phụ chiếu cố nhiều hơn , đồng thời học viện còn miễn phí toàn bộ học phí trong 5 năm cho họ . Ba chủ tướng của ba học hệ sẽ nhận được vũ khí hoặc ma pháp vật phẩm , phần thưởng cụ thể như sau : trọng kỵ binh hệ một kiện , triệu hoán hệ hai kiện , thần âm hệ ba kiện . Ba người bọn họ sẽ đến bảo khố của học viện để tiến hành lực chọn " . Đây là phần thường tiêu chuẩn của đại hội so tài tân sinh , đối với các đệ tử từ năm hai trở lên đều không thấy có gì lạ .

_____***_____

Phất Cách Sâm lại nói tiếp : " Tiện đây ta cũng xin tuyên bố luôn , Diệp Âm Trúc không chỉ là thần âm hệ đệ tử mà còn là đệ tử đích truyền của ta . Lần trước hắn từ xích cấp tăng lên hoàng cấp là do ta đã tặng hắn ma pháp vật phẩm để che dấu đi thực lực đích thực của mình " . Lời này vừa nói ra khiến toàn trường ngạc nhiên , rất nhiều người trong đầu thầm nghĩ khó trách thực lực Âm Trúc lại mạnh như vậy , nguyên lai là đệ tử của viện trưởng . Đồng thời nghi vấn của bọn họ đối với việc tăng cấp biến dị của Diệp Âm Trúc cũng không còn nữa . Ai có thể hoài nghi lời nói của viện trưởng Mễ lan học viện đây ?

" Ngoài ra , mùa thu năm nay thú nhân tộc sẽ bắt đầu đi cướp lương thực . Để thực lực các đệ tử của học viện chúng ta tăng lên , học viện sẽ quyết định lựa chọn một số đệ tử gia nhập quân đội kháng địch . Đương nhiên là học viện sẽ chỉ lựa chọn những đệ tử xuất sắc nhất đi gia nhập quân đội . Được rồi , đại hội so tài tân sinh đã kết thúc , ngày mai các học hệ chánh thức khai khóa . Ta nghĩ các đệ tử khác đều chứng kiến thực lực của hai chủ tướng thần âm hệ và triệu hoán hệ trong trận đấu ngày hôm nay rồi , nếu các ngươi muốn cường đại giống họ , thậm chí siêu việt hơn bọn họ thì phải cố gắng rất nhiều . Ta hy vọng Mễ lan học viện của chúng ta ngày càng xuất hiện nhiều nhân tài vĩ đại " .

Sau khi đại hội so tài tân sinh chấm dứt , các đệ tử cũng lục đục ra về chuẩn bị cho ngày mai nhập học . Đại hội lần này phải nói là quá nhiều bất ngờ , chất lượng của các trận đấu so với các năm cao hơn rất nhiều . Việc thần âm hệ đạt chức quán quân của đại hội lần này là điều không một ai có thể ngờ đến , thật khiến cho vô số người mở rộng tầm mắt . Cũng qua trận đấu cuối cùng tranh chức quán quân này mà chủ tướng Diệp Âm Trúc của thần âm hệ trở thành đối tượng được chú ý nhiều nhất . Thực lực của hắn mọi người đều sáng tỏ , khẳng định thần âm sư không phải là chức nghiệp duy nhất của hắn .

" Âm Trúc , tử trúc thần châm của ngươi quả thực sắc bén , có thể xuyên thủng chuôi chủy thủ của ta " . Tô Lạp đang ngồi trên giường ngắm nghía lại chủy thủ của mình , miệng cảm khái nói . Lúc này trời đã tối , sau khi vất vả tống đi tất cả những mỹ nữ thần âm hệ đến ăn mừng , hai người mới có thể rảnh rỗi nghỉ ngơi .

Diệp Âm Trúc cười nói : " Tử trúc thần châm cực kỳ sắc bén và cứng cỏi , lại thâm ta đã truyền đấu khí vào khi sử dụng , đương nhiên có thể dễ dàng xuyên thủng chuôi chủy thủ của ngươi rồi . Bất quá chủy thủ này ngươi kiếm ở đâu vậy , ta nhìn qua đã biết nó cũng thuộc một trong những loại vũ khí tốt đấy " .

Tô Lạp có chút tức giận nói : " Ta là người nghèo , làm sao có thể có một chủy thủ tốt được đây ? Mà này , Âm Trúc , ngươi bái viện trưởng làm vi sư lúc nào vậy , sao ta không biết nhỉ ? " .

Diệp Âm Trúc thấp giọng nói : " Thật ra là mãi tận sau khi trận đấu giữa ta và Nội Tư Tháp kết thúc , ta mới bái viện trưởng làm sư phụ . Chỉ vì muốn giúp ta che dấu việc tăng từ xích cấp lên hoàng cấp mà người nhận ta làm đệ tử " . Đối với Tô Lạp , hắn không muốn giấu diếm điều gì . Qua trận đấu ngày hôm nay , hắn đã xác định được tình cảm của Tô Lạp dành cho hắn sâu nặng đến mức nào , cả đời này hắn sẽ không quên bộ dạng của Tô Lạp khi đó . Ngoài Tử ra , Tô Lạp là bằng hữu tốt nhất của hắn .

Tô Lạp cười nhẹ nói : " Xem ra viện trưởng rất thích ngươi đấy . Vậy lần đến tiền tuyến tham gia vào chiến tranh vào mùa thu này ngươi có đi không ? " .

Diệp Âm Trúc đáp : " Chắc là ta sẽ đi . Sư phụ đã nói với ta vấn đề này để ta chuẩn bị . Tô Lạp , bây giờ chẳng phải đang hòa bình sao ? Tại sao hôm nay ta nghe sư phụ nói chúng ta sẽ cùng thú nhân khai chiến vậy ? " .

Tô Lạp trợn trừng mắt nhìn hắn : " Sau này dễ kêu ngươi là Diệp ngu ngốc cũng đúng . Có rất nhiều chuyện mọi người đều biết mà tại sao ngươi lại không biết chút gì vậy ? Thú nhân tộc sống ở cực bắc hoang nguyên , bọn họ tự nhiên sẽ không thể canh tác trồng trọt , chỉ có thể dựa vào một chút động thực vật từ thiên nhiên để duy trì cuộc sống , hoặc là thông qua giao dịch , trao đổi những sản vật của cực bắc hoang nguyên để lấy lương thực của loài người . Tại xuân hạ lưỡng mùa , thực vật sum xuê , động vật phồn diễm , việc kiếm thức ăn đối với họ hoàn toàn không có khó khăn gì , nhưng một khi đông đến thì lại khác . Vì thế mỗi mùa thu thú nhân lại điều động quân đội xâm nhập vào ba quốc gia để kiếm chút lương thực . Nhưng mỗi lần chiến sự như vậy đều không quá lớn , đều chỉ có một chút tác chiến cục bộ mà thôi . Mỗi khi mùa thu tới , Mễ lan đế quốc , A tư khoa lợi vương quốc , Phật la vương quốc đều tập trung binh lực tại biên cảnh để chống lại thú nhân , tránh cho vương quốc của mình bị tổn thất . Có lẽ chúng ta cũng sắp đi bảo vệ biên cảnh " .

" Chúng ta ? Tô Lạp , chẳng lẽ ngươi cũng muốn tham gia sao ? " . Diệp Âm Trúc kinh ngạc nhìn Tô Lạp .

Tô Lạp đắc ý cười nói : " Đại hội so tài tân sinh mặc dù thích khách hệ của chúng ta không hề tham gia nhưng mỗi khi hành quân đều không thể thiếu loại chức nghiệp này . Bình thường thám tử của quân đội đều là khinh kỵ binh mà thôi , thích khách của chúng ta rất được hoan nghênh vì chức vụ này . Hơn nữa chúng ta không chỉ đem lại cho quân đội những tin tức hữu dụng mà còn có thể ám sát chủ tướng đối phương . Làm một thích khách đứng đầu năm nhất , ngươi bảo ta có nên tham gia hay không đây ? " .

" Ngươi là người đứng đầu thích khách hệ năm nhất ư ? " . Diệp Âm Trúc nở một nụ cười hàm tiếu .

" Thì có làm sao ? Không phục à ? Tại lôi đài ta không thắng được ngươi nhưng tới địa hình phức tạp thử xem , ngươi chưa chắc đã là đối thủ của ta " . Vừa nói , chủy thủ trong tay hắn hiện lên một đạo lục quang .

Diệp Âm Trúc cả kinh , Tô Lạp đã đạt đến lục cấp đấu khí , hơn nữa còn là trung giai ư ? từ lâu hắn đã biết thực lực Tô Lạp rất mạnh, nhưng cũng không nghĩ rằng hắn mạnh đến mức này .

" Tô Lạp , ta đã phá hỏng chủy thủ của ngươi , bây giờ ta sẽ bồi thường cho ngươi vật này " . Vừa nói , Âm Trúc vừa đưa cho Tô Lạp một vật .

Tô Lạp đưa tay ra tiếp nhận , thấy đó là một khối thủy tinh được điêu khắc thành nhân hình , tác phẩm không phải được điêu khắc bằng một phương pháp đặc biệt , hình dạng nhân hình cũng không có chút nào đặc thù nhưng khi cầm nó , Tô Lạp cảm thấy trong lòng bàn tay có một cảm giác phi thường kỳ dị , tựa như nguyên tố ma pháp ba động .

" Đây là vật gì vậy ? " . Tô Lạp tò mò hỏi .

Diệp Âm Trúc nói : " Buổi chiều Ny Na nãi nãi có tới đưa cho ta vật này , có nói là lấy từ triệu hoán hệ , gọi là vĩnh hằng thế thân khôi lỗi m chỉ cần trích một giọt máu lên là nó có thể nhận chủ , có tác dụng hộ thân gì gì đó " .

" Ngươi nói cái gì ? Vĩnh hằng thế thân khôi lỗi ư ? " . Tô Lạp đang nằm trên giường ngồi bật dậy , vẻ mặt đầy kinh sợ nhìn Diệp Âm Trúc .

" Đúng vậy , chính là vĩnh hằng thế thân khôi lỗi . Ngươi làm sao vậy ? " . Diệp Âm Trúc thản nhiên nói .

Thanh âm Tô Lạp có chút run rẩy : " Âm Trúc , ngươi có biết vĩnh hằng thế thân khôi lỗi có tác dụng gì không ? " .

Diệp Âm Trúc lắc đầu , đáp : " Ta cũng không biết rõ lắm " .

Sắc mặt Tô Lạp trở nên ngưng trọng hơn rất nhiều : " Vĩnh hằng thế thân khôi lỗi còn được xưng là bất tử chi thân , là đê giai thần khí . Nó chính là thần khí a " .

" A " . Thanh âm Diệp Âm Trúc vang lên gọi là có , thậm chí không thể thấy một chút kinh ngạc nào .

" Những lời ta vừa nói ngươi nghe có rõ không vậy ? " . Tô Lạp đối với thái độ của Diệp Âm Trúc có chút không hài lòng .

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói : " Thần khí thì đã sao nào . Nó bây giờ là của ngươi mà " .

_____***_____

Tô Lạp toàn thân cứng đờ , ánh mắt ngốc trệ nhìn Diệp Âm Trúc như không tin Âm Trúc biết đây là thần khí mà vẫn đưa cho mình . Tô Lạp khe khẽ lắc đầu : " Không , ta không thể nhận . Mặc dù ta không biết tại sao Ny Na hệ chủ lại đối với ngươi tốt như vậy , tặng cả thần khí cho ngươi nhưng ngươi là một ma pháp sư , ngươi cần vật này hơn ta . Vĩnh hằng thế thân khôi lỗi tác dụng chỉ có một lần , đó chính là lý do tại sao nó là đê giai thần khí . Nhưng tác dụng của nó lại có thể bằng cả trung thần khí , có thể miễn dịch tất cả lực công kích vật lý hay đấu khí " . Nói xong Tô Lạp đi tới gần Diệp Âm Trúc , đặt tử tinh nhân tượng trước mặt hắn .

" Tô Lạp , chúng ta có phải là bằng hữu không ? " . Diệp Âm Trúc nhíu mày hỏi .

" Đương nhiên là bằng hữu " . Tô Lạp không chút do dự trả lời .

" Đã là bằng hữu thì vật của ta cũng sẽ là của ngươi và vật của ngươi cũng sẽ là của ta . Đã tặng ngươi vật này thì sao ta có thể thu hồi . Chẳng lẽ ngươi cho rằng tình bằng hữu của chúng ta còn không bằng một kiện thần khí sao ? " . Thanh âm Diệp Âm Trúc mang theo vài phần phẫn nộ , trong lòng hắn xuất hiện cảm giác thương tổn .

" Nhưng mà vĩnh hằng thế thân khôi lỗi một khi nhận chủ lại không thể thay đổi , hơn nữa khi chủ nhân tử vong nó sẽ biến mất . Trong lịch sử của Long khi nỗ tử đại lục , vĩnh hằng thế thân khôi lỗi xuất hiện tổng cộng 3 lần , trong đó có 2 người chủ nhân của nó đã chết , người thứ ba biến mất không tung tích . Giá trị của nó không thể dùng kim tệ để tính được ! " .

Diệp Âm Trúc không nói nữa , hắn đã khôi phục vẻ ngoài trầm lặng nhưng Tô Lạp lại có cảm giác vài phần lạnh như băng . Hắn đứng lên , lạnh nhạt nói : " Tô Lạp , ta ra ngoài một chút , hy vọng khi ta quay trở về nó đã nhận chủ " . Nói xong những lời này , hắn vỗ vỗ vai Tô Lạp rồi xoay người đi ra ngoài .

Kể từ lúc quen Diệp Âm Trúc đến bây giờ , đây là lần đầu tiên Tô Lạp thấy Diệp Âm Trúc có vẻ mặt như thế này . Hắn biết mình đã gây thương tổn về mặt tình cảm cho Âm Trúc . Nước mắt hắn lặng lẽ chảy ra . " Âm Trúc , ngươi thật sự coi trọng ta đến vậy sao ? Đồ ngốc , ngươi thật sự là đồ ngốc ! " . Nhìn tử tinh nhân tượng trong tay , hắn phát hiện thần khí này không thể trân quý bằng tình cảm giữa hắn và Diệp Âm Trúc , nó chỉ là một vật vô tri vô giác mà thôi .

Dùng tay lau nước mắt , Tô Lạp nở nụ cười , một nụ cười rất tươi , hai tay trân trọng nâng niu tử tinh nhân tượng như đang nâng niu tình cảm của Diệp Âm Trúc vậy . Không chút do dự , hắn cắn mạnh vào đầu ngóc tay , một giọt máu đỏ tươi nhỏ xuống tử tinh nhân tượng , sau đó giọt máu biến mất một cách bí ẩn như bị thẩm thấu hết vào trong pho tượng . Một vòng quang mang màu tím nhàn nhạt xuất hiện từ dưới chân pho tượng , nhanh chóng tạo thành một vầng sáng chói lòa tỏa ra xung quanh căn phòng , nhân tượng cũng bắt đầu xảy ra biến hóa . Tử thủy tinh như vật sống vậy , hình thể tự động thay đổi kèm theo một vầng sáng màu tím không ngừng lan tràn . Thân hình pho tượng trở nên thon dài , ngũ quan xinh xắn lặng lẽ trồi lên giống hệt khuôn mặt Tô Lạp , trước ngực cũng có chút nhô lên , rồi cả pho tượng đột nhiên phóng đại , nhanh chóng du nhập vào thân thể của Tô Lạp y như lúc Tử nhập vào thân thể Âm Trúc vậy .

Đứng ở bên ngoài biệt thự , Diệp Âm Trúc quay đầu nhìn lại căn phòng ngủ của hai người : " Tô Lạp , đừng làm cho ta thất vọng . Nếu tình bằng hữu của chúng ta có thể dùng vật phẩm để so sánh vậy nó có còn là tình bằng hữu nữa không đây ? " . Vươn tay bứt một chiếc lá trên cành rồi lại quay đầu nhìn lại căn biệt thự , Diệp Âm Trúc thở dài một tiếng , thân hình trong nháy mắt di động biến mất ở cuối con đường nhỏ .

Triệu hoán hệ mà một bộ phận trọng yếu của ma pháp bộ , điều kiện sống của đệ tử ở đây cũng rất tốt , so với mỗi căn biệt thự ở thần âm hệ thì ở đây cũng không nhỏ hơn là bao . Tuy nhiên chỉ có thực lực cường đại hoặc dùng tiền để thuê thì các đệ tử mới có thể ở đây , không sẽ được sắp xếp qua một loại túc xá khác .

Lúc này Mã Lương đang nằm ở trên giường , đầu hắn đau như búa bổ , nguyên nhân không phải do lao lực khi sử dụng quá nhiều ma pháp lực trong trận đấu ngày hôm nay mà do hệ chủ của triệu hoán hệ Duy Ai

Lý Vừa ở đây suốt cả buổi chiều , vừa mới rời đi . Bất quá hắn cũng may mắn , ngoại trừ ngân long huyết ra , trong ngân long lục khí thì đã có năm vật nhận chủ , nếu không dễ Duy AI Lý sẽ thu hồi chúng đền bù cho việc tổn thất vĩnh hằng thế thân khôi lỗi lắm .

" Mã Lương , ta tới thăm ngươi đây " . Thanh âm của Diệp Âm Trúc từ bên ngoài truyền vào khiến tinh thần Mã Lương rung động , nhanh chóng ngồi dậy . " Diệp huynh đến đấy ư ? Nhanh vào đi ! " .

Diệp Âm Trúc tiến vào , hôm nay trên võ đài Mã Lương đã đưa cho Diệp Âm Trúc mảnh giấy chỉ đường cụ thể đi đến đây .

Mã Lương loạng choạng rời khỏi giường , kéo đến một cái ghế đưa cho Diệp Âm Trúc , khẩn thiết nói : " Diệp huynh , hôm nay thực sự cảm ơn ngươi . Ta đã nghe nói nếu không phải ngươi ra tay ngăn cản kịp thời , ta đã bị bằng hữu của ngươi giết chết . Vốn ta tưởng rằng bản thân có thể khống chế ngân long nhưng mà đến phút cuối lại xảy ra sơ xẩy , may mà ngươi cũng bình an , nếu không ta biết phải làm sao đây " .

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói : " Trong trận đấu cũng khó có thể tránh được nhiều sự việc xảy ra ngoài ý muốn . Tất cả đều là quá khứ rồi , hãy cho qua đi . Ngươi cũng gọi ta là Âm Trúc được rồi " .

Nhìn Âm Trúc , Mã Lương mỉm cười , hắn phát hiện vị truyền nhân của cầm tông so với hắn tưởng tượng còn đáng yêu hơn nhiều , tâm địa đan thuần thánh thiện , hoàn toàn không nhớ đến cừu hận .

Mã Lương đi ra cửa sổ quan sát một hồi , không thấy ai hắn mới thấp giọng nói : " Âm Trúc , thật không thể nghĩ rằng tại Mễ lan học viện lại có thể gặp được ngươi . Nếu ta đoàn không sai , ngươi nhất định là đệ tử của Tần tông chủ . Chỉ có Tần tông chủ mới có thể đào tạo ra một cao thủ xuất sắc như ngươi " .

Diệp Âm Trúc cười nói : " Ta là cao thủ nỗi gì . Trong trận đấu với Nội Tư Tháp ta mới tiến nhập được vào cảnh giới kiếm đảm cầm tâm . Ngươi so với ta mạnh hơn nhiều , hôm nay nếu không nhờ sinh mệnh thủ hộ ngăn trở sự công kích của ngươi thì sợ rằng ta đã sớm thua rồi " .

Mã Lương cười khổ nói : " Ta cũng có phải dùng chính thực lực của mình đâu , mọi người đều có ma pháp vật phẩm , ngươi sử dụng sinh mệnh thủ hộ có thể khắc chế được một lần công kích của ngân long . Được rồi , đều là người nhà cả , không cần khách sáo nữa . Tần tông chủ để ngươi đến đây học sao ? " .

Diệp Âm Trúc gật đầu .

Mã Lương trở nên trầm tư , nói : " Như vậy tại học viện này có đến ba người thuộc Đông long bát tông . Âm Trúc , sau này ngươi nhất định phải cẩn thận một chút . Mặc dù ta không biết tại sao viện trưởng lại giúp ngươi che giấu việc tăng cấp quái dị nhưng như vậy cũng chưa chắc đã xong đâu . Trong Đông long bát tông còn một người nữa ở đây , chắc chắn hắn đã chú ý đến ngươi , sau này bất luận làm cái gì , ngươi đều phải cẩn thận nhé " .

Diệp Âm Trúc có chút kinh ngạc nhìn Mã Lương : " Tại sao ? Chẳng lẽ chúng ta đều là người của Đông long bát tông lại không nhận nhau sao ? " .

Trong mắt Mã Lương lóe lên một đạo hàn quang : " Đương nhiên không phải . Nhưng thực lực của chúng ta bây giờ còn chưa đủ mạnh , không cách nào chống lại Pháp lam thất tháp . Cho nên chỉ có thể ẩn nhẫn . Nếu không một khi bị bắt đi , đảm bảo sẽ không thể sống sót mà trở về " .

Diệp Âm Trúc nhíu mày hỏi : " Ta không rõ mối quan hệ giữa chúng ta và Pháp lam thất tháp " .

Mã Lương kinh ngạc nhìn hắn : " Ngươi không biết ? Chẳng lẽ Tần tông chủ không nói cho ngươi những việc có quan hệ với Đông long bát tông sao ? " .

DIệp Âm Trúc mờ mịt lắc đầu , đáp : " Tần gia gia chưa bao giờ nói cho ta nghe . Người chỉ nói là nên ẩn giấu thực lực của chính mình , không nên nói ra sự tình của cầm tông . Tất cả chỉ có thể thôi " .

_____***_____

Mã Lương trầm tư nói : " Như vậy không đúng a ! Với thực lực của ngươi , hẳn là đã biết bí mật của Đông long phái chúng ta chứ . Nếu ngươi đã không biết , ta cũng không tiện nói, sau này hãy để cho Tần tông chủ nói với ngươi vậy . Ngươi chỉ cần nhớ kỹ , hết sức cẩn thận , sau này cứ cố gắng tu luyện đề cao thực lực của mình là được . Chúng ta đều ở tại Mễ lan học viện , sau này có thể chiếu cố lẫn nhau . Mà này ,

một đệ tử của kỳ tông cũng đã tiến vào học viện , đồng niên với chúng ta , trong đại hội so tài tân sinh hắn cũng tham gia , là chủ tướng không gian hệ . Chắc ngươi cũng chưa bao giờ gặp hắn nhỉ , để lúc nào rảnh ta dẫn ngươi đi . Thương thế của ta đại khái trong vòng một tuần mới có thể bình phục , hoàn toàn có thể tham gia cuộc chiến bảo vệ biên cảnh năm nay . Lúc đấy chúng ta có thể sóng vai tác chiến " .

Rời khỏi khu túc xá của triệu hoán hệ , trong lòng Diệp Âm Trúc tràn đầy sự nghi hoặc . Bí mật của Đông long bát tông là gì đây ? Tại sao ông nội không nói cho mình biết , cả Tần gia gia cũng không nói qua . Lần này việc ba ba rời Bích không hải cùng mình xem ra cũng có thể liên quan đến Đông long bát tông .

Rời Bích không hải tiến vào đại lục một thời gian , Diệp Âm Trúc đã trưởng thành không ít , suy nghĩ cũng chín chắn hơn , nhất là khi hắn tiến vào kiếm đảm cầm tâm cảnh giới .

Vừa về đến ký túc xá , Diệp Âm Trúc ngửi được mùi thơm của thức ăn bay ra , bụng hắn cũng đồng thời phản ứng sôi lên ùng ục . Hắn bây giờ mới cảm thấy đói bụng .

" Âm Trúc , ngươi quay về đúng lúc lắm , kịp đến bữa ăn . Ta cũng vừa mới nấu xong " . Bước vào cửa , Âm Trúc đã đụng ngya Tô Lạp , chưa kịp phản ứng đã bị hắn kéo tới bàn ăn .

Bữa ăn hôm nay có tứ thái nhất thang (bốn món ăn mặn và một bát canh) , lại đầy đủ thịt cá , quả là bữa mỹ thực tốt nhất của hai người từ trước đến nay .

" Tô Lạp , ngươi … " .

Tô Lạp mỉm cười nói : " Ta cái gì ? Ăn cơm đi , ta không muốn nghe ngươi nói nhảm nữa . Nhìn này " . Vừa nói , thân thể hắn có quan mang lóe lên một cái , khiến Diệp Âm Trúc hoa mắt , trong lòng hắn cũng chưa sáng tỏ Tô Lạp muốn chứng minh điều gì thì đã thấy Tô lạp trong chớp mắt tách ra làm hai người cười nhìn hắn rồi nhanh chóng nhập lại làm một .

Âm Trúc hoảng sợ tới gần Tô Lạp , hỏi với giọng quan tâm : " Tô Lạp , ngươi bị sao vậy ? " .

Tô Lạp cười nói : " Đồ ngốc , đây là hiệu quả vĩnh hằng thế thân khôi lỗi ! Vính hằng thế thân khôi lỗi một khi sử dụng sẽ cùng chủ nhân dung nhập làm một thể , chỉ cần bị công kích hay do ý niệm ta khống chế , tùy lúc có thể biến thành hư ảo thân thể . Ta phát hiện nó có thể miễn dịch hết tất cả công kích vật lý hay công kích bằng đấu khí , còn có thể giúp tốc độ ta gia tăng . Thật sự nó rất thích hợp cho thích khách sử dụng " .

" Kỳ diệu , quá kỳ diệu . Ngươi chẳng phải là vô địch rồi sao ? " .

Tô Lạp bật cười nói : " Sao có khả năng ấy được ! Còn có ma pháp có thể tấn công được ta . Vĩnh hằng thế thân khôi lỗi không có khả năng chống đỡ ma pháp công kích , chỉ có thể dựa vào đấu khí của chính ta thôi . Được rồi , ăn cơm đi ! ".

Sắc , hương , vị của bữa ăn khiến Diệp Âm Trúc cắm cúi ăn , không hề ngẩng lên một lần . Hắn cũng không phát hiện được kể từ khi mình đưa vĩnh hằng thế thân khôi lỗi cho Tô Lạp , tâm tình Tô Lạp cũng đã xuất hiện những biến hóa không nhỏ . Thần sắc của Tô Lạp và ánh mắt nhìn hắn đều trở nên nhu hòa hơn rất nhiều .

Sáng sớm , ánh mặt trời chiếu rọi đem đến sinh cơ cho các tân sinh của Mễ lan học viện . Diệp Âm Trúc đã đi tới phòng học dành cho năm thứ nhất của thần âm hệ . Hôm nay là ngày đầu tiên đi học , hắn rất háo hức muốn biết tại Mễ lan học viện có thể học được thêm những điều gì . Đồng thời hắn đến sớm cũng do một nguyên nhân khác .

Các mỹ nữ của thần âm hệ bây giờ mới lục đục đi ra , Diệp Âm Trúc gặp được Hải Dương cùng các bạn đồng niên của mình như Lam Hi , Tuyết Linh , Khổng Tước .

" Các ngươi muốn loại thưởng phẩm gì đây ? Đáng tiếc chỉ có ba kiện , không thể cấp cho các ngươi mỗi người một kiện " . Diệp Âm Trúc nói với tứ nữ . Ngày hôm qua sau khi trận đấu chấm dứt , Phất Cách Sâm cũng đã nói sáng nay chủ tướng của ba học hệ đoạt giải có thể đến bảo khố của học viện lựa chọn thưởng phẩm .

Tứ nữ nhìn nhau , Lam Hi kinh ngạc hỏi : " Âm Trúc , đó là thưởng phẩm viện trưởng dành cho các chủ tướng mà ? " .

Diệp Âm Trúc cười nói : " Chúng ta cùng nhau tham gia mà ! Thu được thưởng phẩm đương nhiên mọi người đều có phần , ta không thể độc chiếm được . Thưởng phẩm quý nhất đối với ta là sau này không cần nộp học phí cùng túc xá phí " .

Hải Dương lắc lắc đầu nói : " Ta không cần những thứ này , các ngươi cứ ở lại thương lượng đi , ta đi học trước đây " . Nói xong , không đợi Diệp Âm Trúc mở miệng , nàng xoáy người rời khỏi phòng học dành cho năm thứ nhất .

Khổng Tước hừ lạnh một tiếng , nói : " Lúc nào cũng làm ra vẻ lạnh lùng như vậy , chả giống ai cả . Ừm , xem nào … hình như ta thấy bản thân cũng không cần thêm vật gì cả " .

Tuyết Linh và Lam Hi nhìn nhau hội ý rồi đồng thời gật đầu . Tuyết Linh cười nói : " Âm Trúc , hảo ý của ngươi chúng ta xin nhận . Bất quá chúng ta hiện giờ không thiếu thứ gì cả . Huống chi nếu không có ngươi chúng ta cũng không tham gia đại hội lần này . Để đạt được kết quả cuối cùng , ngươi đã nỗ lực rất nhiều , trong khi chúng ta chỉ biết giương mắt lên nhìn . Trong các trận đấu , nếu không có ngươi chiếu cố , sợ rằng chúng ta đều trọng thương rồi , những phần thưởng này dành cho ngươi là xứng đáng nhất " .

Lam Hi cũng gật đầu đồng ý : " Đúng vậy , Âm Trúc , ngươi chỉ cần nhớ là đã nhận lời dạy ta đạn cầm là được " .

" Được rồi " . Âm Trúc có chút bất đắc dĩ đáp . " Ta cũng không làm khó các ngươi nữa , nếu sau này có việc gì khó giải quyết , hãy đến nói với ta " .

Trong bảo khố của Mễ lan học viện , số lượng ma pháp vật phẩm so với bảo khố của hoàng gia Mễ lan đế quốc xem ra cũng không ít hơn a ! Các quý tộc và hoàng gia Mễ lan đế quốc đã tăng nơi đây không biết bao nhiêu tặng phẩm , trải qua mấy trăm năm tích góp giờ nhiều không kể xiết .

Diệp Âm Trúc , Mã Lương cùng Nội Tư Tháp phải qua ba vòng kiểm tra gắt gao cộng thêm một đại môn được duy trì cường địa phòng ngự ma pháp mới đến được đây . Phất Cách Sâm lẩm nhẩm đọc chú ngữ , đóng lại cánh cửa đại môn phía sau , mỉm cười nói : " Tốt lắm . Bây giờ các ngươi có thể tự do lực chọn . Nơi này có không ít ma pháp vật phẩm cùng vũ khí bình thường song cũng có những tinh phẩm , việc lựa chọn còn tùy vào vận khí cùng sự quan sát của các ngươi " .

Nơi này chỉ có viện trưởng học viện mới có thể mở ra , nếu không cho dù là cửu cấp ma thú công kích cũng không suy chuyển . Tàng bảo khố rất lớn , các vật phẩm được phân theo từng loại tính năng , chất lên như núi , đa số đều lóe lên bảo quang , nhìn qua muốn hoa cả mắt . Các loại nguyên tố ba động ở nơi đây cũng không tuân theo bất kỳ quy tắc nào , khiến người ở bên trong có cảm giác không thoải mái .

" Khải giáp của ta đã bị tiểu tử Diệp Âm Trúc phá hủy , vậy ta sẽ đi tìm một bộ khải giáp mới " . Nội Tư Tháp trong đầu đã xác định được mục tiêu của mình , trực tiếp đi về bên trái nơi có các loại vật phẩm phòng ngự .

Mã Lương mỉm cười nói : " Ta đã có một kiện ma pháp phòng ngự thuộc loại bảo vật , bây giờ nên kiếm thứ gì có thể giảm bớt sự tiêu hao của pháp lực là tốt nhất " . Với thực lực của hắn bây giờ muốn sử dụng ngân long lục khí quả thật quá miễn cưỡng , tự nhiên nóng lòng muốn tìm thứ mình cần . Mã Lương đi về phía bên phải có một núi ma pháp vật phẩm để tìm kiếm .

" Âm Trúc , vậy còn ngươi ? Ngươi có ba sự lựa chọn " . Phất Cách Sâm hướng tới Diệp Âm Trúc mỉm cười nói .

Âm Trúc có chút mờ mịt hỏi : " Sư phụ , ta cũng không biết nên lấy thứ gì bây giờ , người có thể chọn giúp ta được không ? " .

Phất Cách Sâm cười nói : " Như vậy không được , ta không được phép giúp ngươi . Nếu ta làm vậy người khác lại bảo ta thiên vị cho đệ tử của mình a ! Ngươi hãy tự mình lựa chọn đi . Ta chỉ có thể nhắc ngươi điều này , lắm lúc vật càng không nổi bật lại càng trân quý " .

Diệp Âm Trúc trong lòng máy động , hỏi : " Sư phu , vậy trong này có cầm không vậy ? " . Cầm tông ngũ trương cổ cầm hắn đều đã đánh mất , hiện trong tay chỉ có hải nguyệt thanh huy cầm , bất quá với cầm khúc , muốn đạt hiệu quả cao nhất phải dùng loại đàn phù hợp .

Phất Cách Sâm vẫn mỉm cười nói : " Có thể có , nơi này nhiều vật lắm , ta cũng không nhớ rõ được . Ngươi hãy tự đi tìm đi . Ta ra trước , một giờ sau quay lại đón các ngươi . Nhớ kỹ , các ngươi chỉ có một giờ thôi , đến lúc đó bất luận đã lựa chọn xong hay chưa , các ngươi đều phải theo ta ra ngoài . Các ngươi cũng không nên mang theo những thứ không thuộc về mình , các vật phẩm ở đây đều có ấn ký , chỉ có ta mới có thể giải trừ . Sau khi ta giải trừ xong các ngươi mới sử dụng được " .

©Vu G\ʏỀjX ©VI GÔh ¦}«jX ¦\Ôj b\∂

Kiếm ? Diệp Âm Trúc có chút tò mò bước đến chỗ Nội Tư Tháp , trợn trừng mắt nhìn cảnh tượng đang diễn ra . Nội Tư Tháp đã phát hiện một kiện vũ khí , đó là một thanh kiếm vô cùng lớn , hoàn toàn vượt qua phạm vi thứ được gọi là kiếm . Bên trong tàng bảo khố cũng rất lớn , độ cao chừng hơn mười thước nhưng thanh kiếm này nhìn qua cũng phải rộng đến một thước , thân kiếm dài mười thước rưỡi , mũi kiếm hiện ra màu lam sẫm , tuy không nhọn đầu nhưng đối với một đại kiếm như nó , đầu mũi kiếm nhọn là việc không cần thiết . Từ mũi kiếm đến chính giữa thân kiếm là những đạo hoa văn màu lam , dạng thức cổ phác , chứng tỏ thanh kiếm này có từ rất lâu rồi . Nếu không có chuôi kiếm dài hơn ba thước , sợ rằng không một ai có thể nghĩ nó là một thanh kiếm . Trên thanh kiếm ngoài những hoa văn màu lam ra không còn vật trang trí nào khác , từ nó tỏa ra huyết tinh khí tức nồng nặc , xem ra lai lịch của nó tuyệt đối không đơn giản .

DIệp Âm Trúc chậm rãi tiến lên , hắn cùng Nội Tư Tháp thay nhau vuốt ve thân kiếm . Bỗng một cảm giác như điện giật xuất hiện khiến toàn thân hắn chấn động , một khí tức bá đạo phóng ra tràn ngập không gian xung quanh , tưởng chừng có thể hủy thiên diệt địa nhưng hắn lại có một cảm giác thân thiết mãnh liệt , tựa như thanh kiếm này có ý thức , đang kêu gọi hắn .

" Nội Tư Tháp , ngươi có cảm giác gì không ? " . Diệp Âm Trúc hỏi .

Nội Tư Tháp ngơ ngác lắc đầu : " Cảm giác ? Cảm giác gì cơ ? Thanh kiếm này thật sự kỳ lạ a ! Ta xem với sức nặng của nó hoàn toàn có thể trảm cự long . Ta đã tưởng huyết hồn thương của ta là vũ khí dài nhất rồi nhưng so với thanh kiếm dài mười ba thước này quả thực là không đáng nói . Theo ta nghĩ chỉ có cực bắc hoang nguyên bỉ mông cự thú mới có thể sử dụng nó nhưng hoàng kim bỉ mông so với bỉ mông cự thú thông thường lợi hại hơn nhiều , từ trước đến nay chưa nghe nói hoàng kim bỉ mông sử dụng vũ khí nào cả " .

Diệp Âm Trúc có chút nghi hoặc nhìn Nội Tư Tháp , chẳng lẽ cảm giác bá đạo và thân thiết vừa rồi chỉ có mình hắn cảm nhận được hay sao ? Việc này là sao đây ? Nhìn lại thanh kiếm , hắn kinh ngạc phát hiện bản thân soi qua lưỡi kiếm có một bộ dáng khác , vẫn khuôn mặt anh tuấn đó nhưng hai mắt tràn ngập tử quang , tỏa ra khí phách bá đạo vô cùng .

Cỗ nhiệt khí đột nhiên xuất hiện trong kinh mạch , chậm rãi lưu chuyển , cảm giác bản thân tràn đầy lực lượng lại xuất hiện bên trong cơ thể Âm Trúc . Trên thanh kiếm cũng đột nhiên biến hóa , thân kiếm trước màu lam nay lại biến thành màu tím trong suốt , tràn ngập sự bá đạo cùng sát khí . Hoa văn trên thanh kiếm uyển chuyển thay đổi , lộ ra hai chữ ở trung ương thân kiếm ' Tử tinh ' .

Chỉ là hai chữ đơn giản nhưng lại khiến toàn thân Diệp Âm Trúc chấn động . Tử tinh kiếm sao ? Chẳng lẽ đó là tên thanh kiếm này ?

" Ta sẽ lấy nó . Nội Tư Tháp , ngươi sẽ không định chọn nó đấy chứ ? " .

" A ? Âm Trúc , ngươi có điên không ? Chẳng lẽ ngươi muốn chuyển qua làm chiến sĩ sao ? Nhưng mà thanh kiếm này quá lớn , không thích hợp với ngươi đâu " . Nội Tư Tháp kinh ngạc nhìn Âm Trúc .

Diệp Âm Trúc lắc đầu đáp : " Không , đương nhiên không phải ta muốn làm chiến sĩ , nhưng mà ta thích thanh kiếm này . Có lẽ một vị bằng hữu của ta cũng sẽ thích nó . Ta quyết định chọn nó " .

Nội Tư Tháp bất đắc dĩ nói : " Ngươi là quán quân mà , ngươi thích chọn ba kiện đồ vật nào mà chẳng được . Ta chỉ sửng sốt về kích cỡ của thanh kiếm này thôi , tuyệt đối không có hứng thú với nó . Ta hy

vọng có thể chọn được cho mình một bộ khải giáp thích hợp " . Nói xong , hắn không dám lãng phí thời gian , tiếp tục tìm kiếm thứ mình cần .

Diệp Âm Trúc không thu tử tinh cự kiếm vào không gian giới chỉ bởi hắn nhớ ký Phất Cách Sâm nói rằng những vật phẩm ở đây đều có am pháp ấn ký , nhưng mà cự kiếm này thực sự quá lớn , sức nặng đâu chỉ có ngàn cân , chỉ có thể đợi đến lúc Phất Cách Sâm quay trở lại giải trừ ấn ký hắn mới có thể thu nó vào không gian giới chỉ mà thôi .

Ly khai tử tinh cự kiếm , cảm giác thân thiết cũng biến mất , Diệp Âm Trúc xoay người tiếp tục đi vào sâu bên trong bảo khố . Hắn muốn tìm thử xem nơi đây có cầm hay không , nếu có cổ cầm thì đương nhiên hắn sẽ lựa chọn luôn .

Đang chuẩn bị rời khỏi gian vũ khí thì đột nhiên hắn phát hiện một vật rất thu hút . Đó là một thanh chủy thủ toàn thân đen nhánh , xung quanh xuất hiện mười sắc quang mang . Kỳ lạ nhất là thân chủy thủ này không phản quang chút nào , nhìn qua có vẻ rất giống với chủy thủ của Tô Lạp . Tiến lên vài bước , Diệp Âm Trúc cầm thanh chủy thủ lên . Thanh chủy thủ này ước chứng một thước hai , dài hơn so với những thanh đoản kiếm hoặc chủy thủ bình thường khác một chút . Ở chuôi chủy thủ có điêu khắc một cái đầu ác ma nhìn rất dữ tợn , sống động nhất là hai con mắt được khảm hai viên hồng bảo thạch vào , nhìn như ác ma đang lóe ra những quang mang yêu dị . Khi tiếp xúc với chủy thủ này , Diệp Âm Trúc cảm thấy sâu trong nội tâm ác cảm sinh ra mãnh liệt , hoàn toàn trái ngược với lúc hắn tiếp xúc tử tinh cự kiếm . Khí tức lạnh như băng từ lòng bàn tay truyền đến trong nháy mắt lan truyền toàn thân , khiến toàn thân hắn nổi hết cả da gà , lông tóc như dựng đứng cả lên , cảm giác cực kì không thoải mái .

Chủy thủ mặt ngoài xuất hiện một lớp khí lưu màu đen nhàn nhạt , tựa hồ như xuất hiện vì màu sắc của nó . Diệp Âm Trúc đến bây giờ đã hiểu tại sao bản thân mình đối với thanh chủy thủ nảy sinh ác cảm mãnh liệt , hắn cảm giác ám nguyên tố ba động cực kì kinh khủng xung quanh thân chủy thủ , khí tức lạnh như băng không ngừng phát tán ra . Mặc dù không thích nhưng Diệp Âm Trúc cảm giác được chủy thủ này năng lực rất mạnh , những vũ khí ở xung quanh nó đều tỏa ra quang mang ảm đạm , thất sắc , chỉ có tử tinh cự kiếm vẫn như trước thập phần bá đạo . Nghĩ đến Tô Lạp là thích khách chắc rất thích thanh chủy thủ này , hắn cố nén những ác cảm đem thanh chủy thủ đặt bên cạnh tử tinh cự kiếm .

Chậm rãi chuẩn bị đi lựa chọn kiện vật phẩm cuối cùng thì đột nhiên quang mang màu lam trên thân tử tinh cự kiếm chợt lóe , một cỗ khí tức bá đạo phát ra nồng đậm kèm theo những âm thanh như tiếng long ngâm phát ra , đánh thẳng vào thanh chủy thủ . Thanh chủy thủ bị cỗ khí tức bá đạo ấy tấn công thì nhảy dựng lên , hóa thành một đọa ô quang bay lướt qua thân người Diệp Âm Trúc trở về vị trí cũ .

_____***_____

Mặc dù chỉ là sát qua , không có tiếp xúc nhưng trong nháy mắt toàn thân Diệp Âm Trúc cũng có cảm giác lạnh như băng . Chẳng lẽ tử tinh cự kiếm đang bài xích nó chăng ? Khi hắn xoay người nhìn lại tử tinh cự kiếm , từ thân kiếm tỏa ra khí tức khiến cho người ta có cảm giác nó là quân lâm thiên hạ .

" Âm Trúc , sao vậy ? " . Mã Lương và Nội Tư Tháp cơ hồ cùng chạy tới .

Diệp Âm Trúc không chút dấu diếm kể lại sự việc vừa phát sinh làm hai người kia trong lòng cảm thấy vô cùng kỳ quái . Mã Lương nói : " Chủy thủ này xem ra có vẻ tốt đấy , ta rất thích , đáng tiếc ta không phải võ sĩ . Còn về phần thanh kiếm này , ta không dám sở hữu , cho dù nó tốt đấy mà không có cách nào sử dụng thì lấy về để làm gì ? Âm Trúc , ngươi nên tỉnh táo lựa chọn " .

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói : " Sự lựa chọn của ta sẽ không thay đổi . Bất luận nói thế nào , ta rất thích nó . Được rồi , các ngươi cứ tiếp tục tuyển chọn tiếp đi , ta đã chọn được hai vật này rồi . Dù sao với tính cách của Nội Tư Tháp chắc cũng không thích dùng chủy thủ đúng không ? " .

Nội Tư Tháp cười ha hả , nói : " Ngươi hiểu ta rõ đấy . Ta đã chọn được thưởng phẩm thích hợp rồi , ở ngay bên kia , để ta mặc vào cho các ngươi xem " . Nói xong hắn vội chạy đi . Mã Lương cũng rời khỏi , tiếp tục tìm kiếm vật phẩm thích hợp cho mình .

Thời gian cứ lặng lẽ trôi đi , đã sắp hết một canh giờ mà Diệp Âm Trúc vẫn chưa tìm được kiện vật phẩm thứ ba phù hợp với mình . Hắn đại khái đã xem hết một vòng tàng bảo khố mà chưa thấy cây cổ cầm nào

, hơn nữa ngoài tử tinh cự kiếm và hắc nhận chủy thủ ra , hắn chưa phát hiện ra một kiện ma pháp vật phẩm hay vũ khí nào thu hút sự chú ý của mình .

" Nơi này hảo đồ vật thật nhiều , đáng tiếc chỉ có thể lấy được hai kiện . Âm Trúc , ngươi đã thấy thứ mình cần chưa ? " . Mã Lương đi tới bên cạnh Diệp Âm Trúc , hỏi .

" Vẫn chưa , còn một lần lựa chọn mà ta chưa biết lấy cái gì . Ta muốn có một cây cổ cầm mà chưa thấy " .

" Có lẽ ngươi chưa tìm kỹ thôi , nơi này vật phẩm nhiều lắm , vừa rồi ta cũng thấy một số loại nhạc khí , như thế nào nơi đây lại không có cổ cầm ? " . Nói đến đây , Mã Lương thấp giọng hỏi : " Mà chẳng lẽ cầm tông các ngươi không có loại phương pháp tìm cầm đặc thù nào sao ? " .

Nghe hắn nói như vậy , hai con mắt của Diệp Âm Trúc sáng ngời . Đúng vậy ! Làm sao mình có thể quên được phương pháp ấy nhỉ ? Hắn lập tức hành động luôn , gọi hải nguyệt thanh huy cầm từ không gian giới chỉ ra , tả thủ đặt trên ngực , hữu thủ nhanh chóng khảy đàn . Ma pháp lực màu vàng bắt đầu xuất hiện từ tứ chỉ trên hữu thủ của hắn , ngón tay hắn xẹt qua cầm huyền , một âm thanh trầm thấp vang lên ' Oong ' .

Tàng bảo khố là một không gian khép kín , tiếng đàn trong nhất thời vang vọng khắp nơi . Khi tiếng đàn vang lên , hữu thủ của Diệp Âm Trúc giữ nguyên trên cầm huyền , chăm chú lắng nghe , tinh thần tập trung cao độ . Đột nhiên trong mắt hắn ánh lên một đạo quang mang vui vẻ , bước nhanh về một phương hướng .

Khi học về cầm , Tần Thương đã nói qua cho hắn , cổ cầm tốt khi nghe tiếng đàn từ một cổ cầm khác phát ra sẽ sinh ra cộng minh , nhưng tiếng cộng minh này chỉ có thần âm sư mới có thể nghe được tại khi đó âm luật có chấn chiến . Khi tiếng đàn từ hải nguyệt thanh huy cầm phát ra , hắn quả nhiên nghe được một đạo thanh âm phản ứng lại .Tiếng đàn cộng minh vô cùng thanh thoát , trong khi đại đa số các loại cổ cầm âm thanh đều trầm thấp . Diệp Âm Trúc tự tin mình không nghe nhầm , cổ tranh và tỳ bà mặc dù cũng là huyền nhạc (nhạc khí có dây) nhưng thanh âm lại thiếu đi sự uyển chuyển du dương so với cổ cầm , không biết cổ cầm này thuộc loại gì đây ?

Đi theo sự chỉ dẫn của tiếng đàn , rất nhanh chóng Diệp Âm Trúc di chuyển ngoằn nghèo qua các ngõ ngách của tàng bảo khố . Mã Lương cũng tò mò đi theo sau hắn . Phía trước các loại bảo vật có rất nhiều , để bừa bãi , lộn xộn nhưng cũng không thấy một cây cổ cầm nào cả . Diệp Âm Trúc thu hồi hải nguyệt thanh huy cầm , một bên dựa vào ma pháp lực phụ trợ thính lực , một bên cảm nhận phương hướng tiếng đàn phát ra . Rốt cuộc hắn cũng phát hiện tiếng đàn phát ra từ nơi đâu , thật bất ngờ là từ một giới chỉ . Giới chỉ này hình dạng rất đơn giản , làm bằng hoàng ngọc , nhìn qua không chút ánh sáng nhưng tiếng đàn cộng minh quả thực từ nó phát ra .

" Đây là một không gian giới chỉ " . Diệp Âm Trúc nhanh chóng phán đoán , đồng thời trong lòng hắn cảm thấy kinh hãi không ít . Ở trong không gian giới chỉ àm vẫn có thể cộng minh với tiếng đàn từ hải nguyệt thanh huy cầm phát ra , hkoong biết đây là loại cổ cầm gì a ? Thật khó có thể tin nổi . Bất luận là bây giờ hắn không làm mất ngũ kiện cổ cầm của cầm tông thì chỉ cần cho vào không gian giới chỉ , tuyệt đối sẽ không có cảm giác gì . Nhưng cổ cầm này lại không như vậy , đoán già đoán non một hồi hắn cũng chịu không thể biết được .

Cầm lấy giới chỉ , Diệp Âm Trúc thử dụng tinh thần lực câu thông . Bình thường mà nói , khi không gian giới chỉ chưa nhận chủ , cho dù có tinh thần lạc ấn thì ma pháp sư đều có thể dùng tinh thần lực của chính mình câu thông với giới chỉ , thấy được bên trong đó có gì . Đương nhiên nếu không gian giới chỉ àm không có tinh thần lạc ký thì cũng có thể khẳng định bên trong cũng chẳng có vật gì đáng giá .

Nhưng có lẽ khái niệm đó chưa chắc đã đúng trong trường hợp này . Diệp Âm Trúc dễ dàng tìm được mục tiêu của mình , dưới sự thúc giục của tinh thần lực , quang mang từ giới chỉ lóe ra , một cây cổ cầm đã lặng lẽ xuất hiện trước mặt hắn . Đó là một cây đàn toàn thân phụ thânnh sắc , hình dáng rất cổ , bảy dây cầm huyền trong suốt thông thấu , chẳng biết làm bằng thứ gì nữa , một vầng sáng màu phụ thânnh sắc nhàn nhạt lưu chuyển quanh thân cổ cầm , khiến Âm Trúc phảng phất cảm giác được sự bi thương trong nó .

Sự cộng minh của cầm huyền vẫn tiếp tục diễn ra , tự ô yêt , tự khinh ngâm , mặc dù không phải là loại bát huyền nhưng tiếng đàn phát ra sang sảng khiến lòng người câu túy , rơi vào trạng thái tọa vong vô ngã .

Một tay cầm cây đàn , tay kia khẽ gảy , Diệp Âm Trúc cả người ngốc trệ . Giờ phút này trong mắt hắn tràn ngập những tia nhu tình . Đó là trầm mê , hoàn toàn trầm mê . Mã Lương đứng ở phía sau không lâm vào trạng thái như hắn , mặc dù không hiểu nhiều về cầm nghệ nhưng hắn biết Diệp Âm Trúc đang tiến vào một cảnh giới đặc thù do cây cổ cầm kỳ dị tạo ra . Cổ cầm không có nguyên tố ba động xung quanh nhưng đã có tâm tình thì bất luận là vũ khí hay phòng cụ đều thuộc loại ma pháp vật phẩm . Chúng cũng phân biệt thành năm cấp bậc là : phổ khí , tinh khí , linh khí , hồn khí , thần khí . Trong đó vật phẩm thuộc đẳng cấp hồn khí và thần khí đều có tâm tình . Tâm tình sinh ra bởi bên trong vật phẩm đó có linh hồn tồn tại , chẳng hạn như hồn khí cực phẩm ngân long lục khí thì có sự cao quý , uy phách của ngân long .

Lúc này , trước mặt là phụ thânnh sắc cổ cầm , Mã Lương cảm thấy tâm tình của cây đàn vô cùng nồng đậm , cho dù là ngân long lục khí cũng không có cách nào so sánh . Rốt cuộc Âm Trúc đã tìm được loại 'quái vật' gì đây không biết ?

Đúng như Mã Lương dự đoán , Diệp Âm Trúc lúc này hoàn toàn đắm chìm vào một cảnh giới đặc thù . Đó là một không gian phụ thânnh sắc , tuy rộng lớn nhưng hoàn toàn trống rỗng , chỉ có cây cổ cầm không ngừng ngân nga .

_____***_____

Trong nội tâm của Diệp Âm Trúc vang lên một âm thanh thê uyển mà thanh thúy , phảng phất như một giai điệu kỳ diệu : " Ta là một viên trân châu trong tay thần , năm trăm trước mới được luân hồi . Trước đó ta là một nữ tử , được mọi người gọi là Lam Châu cô nương . Năm 18 tuổi , ta yêu một nam nhân có tên là Tần Trì , mặc dù lúc ấy hắn lớn hơn ta những 20 tuổi nhưng ta không hề cố kỵ . Ta nhớ kỹ đó là một buổi sáng sớm , ta vì truy tìm một bạch vũ tước nhi đáng yêu mà tới một phong lâm . Sau đó ta nghe được tiếng đàn thanh triệt mà uyển chuyển , gợi cho người ta cảm giác bình yên , đó chính là thiên tốc chi âm ! Ta phát hiện Tần Trì đang ở đó , một thân bạch y tiêu sái anh tuấn nổi bật giữa cả rừng cây hồng diệp , hai tay như lưu thủ lướt trên những dây đàn của phụ thânnh sắc cổ cầm , thanh âm phát ra khiến cho đất trời như đều say đắm . Kể từ khi mới gặp ta đã có cảm giác yêu hắn mãnh liệt , thiếu hắn là cuộc đời ta trở nên vô nghĩa . Theo tiếng đàn uyển chuyển , ta không kiềm chế nổi bản thân bước ra vũ khúc 'Nghê thường' . Cứ như vậy , trong phong lâm vắng vẻ , một bạch y nam tử tấu cầm khúc và một nữ tử vũ khúc 'nghê thường' , cả hai như say mê , như quên đi tất cả , chìm đắm trong niềm hạnh phúc nhỏ nhoi của riêng mình .

Lam gia , quyền khuynh thiên hạ, tài lực vô song , có thể khống chế cả đại lục . Lắm lúc ta ước ta chỉ là một cô gái bình thường để có thể tự do tự tại ! Điều đó là không thể . Ta là Lam Minh Châu , là viên minh châu duy nhất của Lam gia gia chủ . Tần Trì so với ta lớn hơn 20 tuổi đó là , là một lãng hán vô gia cứ , lấy trời làm nhà lấy đất làm giường , cuộc sống tiêu dao tự tại , đi khắp nơi trên đại lục để tu luyện cầm nghệ .

' Thân phận bình dân , tuổi lại quá lớn , nếu lấy sẽ là nỗi sỉ nhục cho Lam gia , không được ! ' . Phụ thân ta đã nói như vậy . Sau đó chúng ta bị hạn chế gặp mặt . Nhưng ta là đại tiểu thư của Lam gia , ta chưa từng sợ bất kì điều gì , phụ thân ta cũng chỉ có duy nhất ta là nữ nhi , cho dù ông dọa là sẽ cho người chặt chân ta để ta không thể đến gặp Tần Trì , ta cũng không sợ . Ta tìm trăm phương ngàn kế để đến gặp hắn , thẳng thắn nói với mọi người là ta yêu hắn , mặc kệ cho ai nói gì thì ta vẫn muốn cùng hắn ở chung một chỗ .

Tại một đêm mưa , ta trốn ra ngoài tìm gặp hắn nhưng đến chỉ thấy hắn gục ngã trên mặt đất , toàn thân đầy máu , bộ bạch y giờ giống như một đóa hoa đỏ tươi trong đêm đen . ' Phụ thân đã làm , là người , … " . Ta có thể chắc chắn khẳng định như vậy .

Hắn đã từng nói với ta , khi ta yêu hắn , hắn chỉ có thể cho ta hạnh phúc vài ngày nhưng có lẽ sẽ khiến ta thương tâm nhiều năm . Nhưng bây giờ phụ thân ta đã giết hắn ! Ta không có rơi lệ , bởi lệ đã chảy hết ở trong lòng … Ta cười , cười như điên dại trong đêm tối mưa gió bão bùng , đây là kiệt tác của phụ thân ư ? Phụ thân , con hận người . Lúc đó ta đã thề là sẽ giết ông để trả thù nhưng dù gì ông cũng là phụ thân của ta , nhưng khí đối mặt với gương mặt ấy , ta không thể xuống tay ! Mặc dù ông không phải là người tốt nhưng ông là một người cha tốt , ông làm tất cả chỉ vì ta .

Qua chuyện xảy ra , đối với thế giới này ta hoàn toàn không còn lưu luyến chút gì . Ta dụng dao cứa vào cổ tay , máu ứa ra , ta mỉm cười rồi chìm váo giấc ngủ sâu .

Sau đó ta trở thành một viên trân châu trong tay thần , ở với người năm trăm năm . Từ khi biết thần tồn tại , ta biết được tất cả mọi thứ đều có thể xảy ra . Ta cầu xin thần cho ta đi gặp hắn nhưng thần đã nói với ta là nhân quả do thiên định , duyên đã hết , cho dù ta có gặp lại hắn thì hắn cũng không nhận ra ta . Ta nói ta không ngại , chỉ muốn nhìn xem người ta yêu trong năm trăm năm qua đã thay đổi thế nào thôi .

Thần nói ta là một bộ phận của thần , nếu ta nhất định muốn đi phải nhớ kỹ không được rơi lệ bởi tâm cảnh không được ảnh hưởng bởi những tình cảm của thế gian , không kinh , không hỉ , không bi , không phẫn , nếu không hậu quả sẽ vô cùng khó lường . Ta nói ta sẽ không bởi ta đã luân hồi năm trăm năm , đã lãnh ngộ được không ít chân lý từ thần . Ta muốn gặp hắn chỉ là một tâm nguyện , sau đó sẽ tiếp tục trở về bên thần .

Thần hóa ta thành một cánh bướm xinh đẹp , một ngày , hai ngày … ta bay qua vô số hải dương … một tháng , hai tháng … ta bay qua sa mạc rộng lớn … một năm , hai năm … ta lướt qua các đỉnh núi cao . Rốt cuộc ta cũng đã trở lại phong lâm ngày trước . Và hắn vẫn ở đấy , dung mạo so với năm trăm năm trước không có gì thay đổi . Nhưng sự hạnh phúc của ta chỉ tồn tại trong chớp mắt bởi ta đã nhìn thấy một người , một cô nương còn rất trẻ đang khinh vũ trước mặt hắn , đồng dạng y như ta năm nào . Hắn nhìn nàng mỉm cười , ánh mắt chan chứa tình yêu thương . Sau đó hắn năm tay người con gái ấy và nói : ‘ Nàng đẹp lắm ! ’ . Bọn họ ôm nhau thật chặt .

‘ Nàng đẹp lắm ’ . Đó là câu nói hắn đã từng nói với ta năm trăm năm trước , địa điểm cũng tại phong lâm này . Ta thật sự không quan tâm , ta đến chỉ để gặp lại hắn thôi , thật sự chỉ thế mà thôi … Ai nói ta không quan tâm ? Ta thế nào mà lại không thèm để ý cơ chứ ? Ta có thể làm được như thế sao ? Ta không thể làm được , là ta tự viển vông chính mình . Ta bay đến trước mặt hắn , đến cạnh tai hắn , kêu to : ‘ Ta là Minh Châu , là Minh Châu năm trăm năm trước của ngươi , ngươi có còn nhớ hay không ? ’ .

Hắn không nghe thấy , trong lòng hắn bây giờ chỉ có cô nương trước mặt , nói : ‘ Nàng xem con bướm này thật đáng yêu ! ’ .

Cô nương ấy nũng nịu : ‘ Chàng nói xem nó có đáng yêu bằng ta không ? ’ .

‘ Không , nàng là người đẹp nhất trên đời , đáng yêu nhất trên đời , cánh bướm này cho dù đẹp đến thế nào cũng không thể sánh với nàng được ’ .

Ta khóc , rốt cuộc ta đã phải khóc - thần đã dặn là không được khóc . Những cảnh vật trước mắt ta trở nên nhòe nhoẹt : cây cầm chanh sắc … giai điệu tuyệt vời … rừng phong với những chiếc lá đỏ ối … ta cảm giác bản thân sắp biến mất khỏi thế gian này , ta càng lúc càng yếu … rồi ta biến thành một làn gió nhẹ , chui vào trong thân cây cầm của hắn .

Giọng nói của thần vang lên trong tai ta : ‘ Con đã rơi lệ , con sẽ vĩnh viễn không được luân hồi , trước khi con biến mất ta chỉ có thể làm thế này để con có thể ở bên cạnh người con yêu ’ .

Ta trở thành cầm hồn . Mỗi khi nhớ tới câu chuyện năm trăm năm trước tâm tình ta vô cùng kích động , giống như phi bộc lưu vũ không thể ngăn cản , chỉ có thể thông qua tiếng đàn để biểu đạt , ta hy vọng khi hắn nghe sẽ hiểu ra .

Điều gì phải đến cũng sẽ đến , dưới sự trợ giúp của thần , hắn đã nhận ra ta , chúng ta lại có thể ở cạnh bên nhau . Hắn rời bỏ cô gái đó , tiếp tục đi chu du khắp thế gian , khuynh tâm vu cầm .

_____***_____

Hắn trèo lên cao mười ngàn , đến tận đỉnh Nam sơn lấy đồng mộc ngàn năm , rồi dùng 49 vị dược thảo , luyện trong lò chín chín tám mốt ngày mới lấy ra , sau đó lại phơi dưới ánh nắng mặt trời 108 ngày , cuối cùng cầm huyền cũng đã hình thành , linh hồn ta cũng nương theo cầm huyền mới luyện . Hắn lại tốn thêm ba năm để chế ra một cây cầm mới - Phi bộc lưu tuyền . Ta đã trở thành cầm hồn của phi bộc lưu tuyền cầm ” .

Chanh sắc thế giới biến mất , Diệp Âm Trúc lúc này đã trở về với hiện tại , hắn giật mình phát hiện bản thân lệ rơi đầy mặt , nước mắt chảy xuống cầm huyền tạo thành vô số giọt thủy châu , tạo cảm giác không biết người đang khóc hay cầm đang khóc .

Phi bộc lưu tuyền , đây thực sự là phi bộc lưu tuyền cầm ư ? Tần Thương đã nói qua về cây cầm này , chỉ có một câu nhận xét đơn giản là cực phẩm trong các loại cực phẩm . Nhưng mà cái tên Tần Trì kia đối với Diệp Âm Trúc cũng rất quen thuộc , là tông chủ cầm tông đời thứ nhất . Diệp Âm Trúc không biết tại sao phi bộc lưu tuyền cầm lại ở chỗ này nhưng hắn đã xác định mình sẽ vĩnh viễn không rời cây cầm này , sẽ vĩnh viễn giữ 'nàng' bên người , chia sẻ sự bi thương , chia sẻ sự ai oán của nàng .

Trước khi rời Bích không hải , Tần Thương đã nói với Diệp Âm Trúc , nếu muốn so sánh với Pháp lam thất tháp , nhất định phải tìm được cầm trung thần khí . Cầm trung thần khí là thứ gì ? Đương nhiên là cầm rồi . Đương thời chỉ có ba cây cầm xứng với danh hiệu cầm trung thần khí , trong đó phi bộc lưu tuyền cầm đứng thứ nhất .

" Âm Trúc , ngươi làm sao vậy ? " . Âm thanh của Phất Cách Sâm ân cần vang lên bên cạnh Diệp Âm Trúc , khiến hắn tỉnh lại hoàn toàn . Hắn phát hiện hai tay đnag ôm khư khư phi bộc lưu tuyền cầm vào ngực , nhất quyết không rời .

Diệp Âm Trúc nhìn về phía Phất Cách Sâm , Nội Tư Tháp cùng Mã Lương . Lúc này Nội Tư Tháp đã mặc vào một bộ khải giáp màu đỏ sậm , mặt trước có hoa văn huyễn lệ , phối hợp với thân hình cao to của hắn trông rất uy phong lẫm liệt . Có lẽ khải giáp này cùng huyết hồn thương của hắn phối hợp sẽ tạo nên uy lực vô cùng to lớn . Mã Lương cũng đã tìm được một ma pháp bào màu xám , trong tay là một chuỗi hạng liên không biết do bảo thạch gì tạo thành .

" Sư phụ , con có thể lấy cây cầm này không ? " . Hắn quay sang hỏi Phất Cách Sâm , ánh mắt vô cùng kiên định .

Phất Cách Sâm mỉm cười nói : " Đương nhiên có thể , bảo cầm có thể được một thần âm sư giỏi như ngươi sử dụng coi như cũng là phúc khí của nó . Ngay cả ta cũng không biết trong bảo khố lại có thể cất dấu một cây bảo cầm có tâm tình như vậy " .

Mãi cho đến khi trở lại phong học , tâm trạng Diệp Âm Trúc vẫn còn vô ùng mông lung mờ mịt do nhớ tới câu chuyện liên quan tới phi bộc lưu tuyền cầm . Hắn không biết cầm hồn có thật sự tồn tại hay không nhưng câu chuyện xưa quả thật cảm động lòng người . Có lẽ khi hắn tiếp xúc cầm huyền đã cùng cầm hồn của phi bộc lưu tuyền tương giao . Cho dù bây giờ đã để phi bộc lưu tuyền cầm trong giới chỉ nhưng Diệp Âm Trúc vẫn cảm thấy cầm huyền cùng tâm huyền của bản thân chấn động run rẩy . Ở ngón giữa tả thủ của Diệp Âm Trúc bây giờ có thêm hoàng ngọc giới chỉ , hắn quyết định bên trong giới chỉ này chỉ chứa duy nhất phi bộc lưu tuyền cầm mà thôi .

Ở trên bục giảng là một nữ giáo sư chừng 40 tuổi , Diệp Âm Trúc không biết nàng nhưng chắc nàng có biết hắn , nhìn hắn thất hồn lạc phách đi vào ngồi cạnh Lam Hi cũng không nói gì , tiếp tục giảng bài . Đáng tiếc đây là ngày học đầu tiên mà một chứ cũng không vào đầu Diệp Âm Trúc .

" Âm Trúc , ngươi làm sao vậy ? " . Lam Hi thấp giọng hỏi .

" A ! " . Diệp Âm Trúc bừng tỉnh , buột miệng kinh hô một tiếng khiến tất cả các mỹ nữ thần âm hệ trong phòng học che miệng cười nhẹ . Lam Hi vẻ mặt đỏ bừng , cúi mặt không dám nhìn ai .

" Diệp Âm Trúc đồng học (đại loại giống như trò Diệp Âm Trúc , ở đây giữ nguyên gốc Hán Việt) , ngươi có vấn đề gì thắc mắc hay sao ? " . Nữ giáo sư nhu hòa nhìn Diệp Âm Trúc . Nhìn vẻ mặt anh tuấn của Diệp Âm Trúc trong trạng thái ngơ ngác , nàng cảm thấy hắn vô cùng đáng yêu .

" Sư phụ , nhạc khí thật sự có linh hồn sao ? " .

" Đương nhiên là có . Làm một thần âm sư, muốn diễn tấu nhạc khúc đạt hiệu quả cao nhất , việc đầu tiên là phải cảm nhận linh hồn của nhạc khí . Có lẽ việc này rất hư vô , mù mờ nhưng ta tin rằng cho dù là nhạc khí bình thường cũng có linh hồn " .

Ánh mắt mê man của Diệp Âm Trúc đã trở lại trạng thái bình thường , Diệp Âm Trúc từ chỗ ngồi đứng lên , hướng tới nữ giáo sư cung kính nói : " Đa tạ ngài , sư phụ , bây giờ ta đã hiểu " .

Từ ma pháp vật phẩm khoách âm khí , một hồi chuông vang lên báo hiện buổi học đầu tiên đã kết thúc . Buổi chiều là khoảng thời gian các đệ tử được tự do tu luyện . Việc dạy học tại Mễ lan học viện được chú

trọng vô cùng , các đệ tử cũng không ngừng cố gắng , cho nên việc xứng với danh hiệu học viện đệ nhất tại đại lục là vô cùng xứng đáng .

Sau khi rời khỏi lớp học , Diệp Âm Trúc hít vào và thở ra thật sâu như muốn trút hết mọi phiền muộn trong lòng ra , lúc này tâm tình hắn đã trở về trạng thái bình tĩnh vốn có . Những lời nói của nữ giáo sư đã đề tỉnh hắn rất nhiều . Nhạc khí đều có linh hồn , phi bộc lưu tuyền cầm có , hải nguyệt thanh huy cầm cũng có . Việc chính mình có thể tới không gian do phi bộc lưu tuyền cầm tạo ra , nghe được câu chuyện xưa chứng tỏ 'nàng' đã chấp nhận mình .

Khi Diệp Âm Trúc trờ về túc xá thì đã thấy Tô Lạp về tự lúc nào rồi , phải biết khoảng cách từ học lâu thần âm hệ đến túc xá vô cùng gần trong khi khoảng cách từ vũ kĩ bộ đến túc xá lại rất xa .

" Tô Lạp , ngươi không phải trốn học đấy chứ ? Tai sao sớm như vậy đã có thể trở về " .

" Ta nhanh trờ về còn làm cơm cho ngươi ăn chứ ! " . Thanh âm của Tô Lạp vang lên từ nhà bếp mang theo chút hưng phấn . " Âm Trúc , hôm nay ta sử dụng vĩnh hằng thế thân khôi lỗi thấy tốc độ so với trước kia nhanh hơn rất nhiều , ít nhất cũng tăng 30% " .

Diệp Âm Trúc cười nói : " Ma pháp vật phẩm chỉ có thể gặp người thích hợp mới có thể phát huy được hết uy lực . Ngươi mỗi ngày khổ cực dọn phòng với nấu cơm cho ta , ta đáng lẽ phải đưa dong kim cho ngươi mới đúng " .

Tô Lạp mỉm cười , nói : " Cho ta dong kim ? Ngươi có tiền sao ? Tiền lương ở Phiêu lan hiên cũng đã lấy đâu " .

Diệp Âm Trúc cười hắc hắc , quang mang chợt lóe , hắc nhận chủy thủ đã xuất hiện trên tay hắn , đưa tới trước mặt Tô Lạp : " Ngươi xem vật này đáng giá bao nhiêu dong kim đây ? " .

Lúc mới thấy chủy thủ , Tô Lạp sửng sốt sững sờ , sau đó nhanh chóng nhớ tới hôm nay Âm Trúc tới bảo khố của học viện lấy thưởng phẩm , chắc một trong số đó là đây . " Cái này ... đây là ... " . Khí tức lạnh như băng , tà ác , cộng thêm khuôn mặt ác ma và đôi mắt đỏ rực sâu thẳm hấp dẫn hắn . Thân thể Tô Lạp có chút run rẩy , ngay cả bản thân cũng không khống chế được .

" Thiên sử thán tức . Đây chẳng lẽ là thiên sử thán tức sao ? " . Ánh mắt Tô Lạp tràn đầy kinh sợ nhìn Âm Trúc .

" Nguyên lai nó là thiên sử thán tức a ! Chỉ cần nhìn cái đầu ác ma nanh ác cũng thấy cái tên này rất phù hợp . Khó trách khi ta mang nó đến cùng tử tinh cự kiếm ra ngoài , sư phụ có chút đau lòng " . Diệp Âm Trúc thản nhiên nói .

" Rất phù hợp ư ? Ngươi có biết thiên sử thán tức còn có một danh xưng khác hay không ? " . Tô Lạp nắm lấy thanh chủy thủ , tại không trung hư hóa xuất hiện một cái hồ hình , khí tức âm lãnh tỏa ra dàn dụa khiến Diệp Âm Trúc cũng phải rùng mình .

" Tên là gì ? " .

" Trớ chú chi nhận " . Tô Lạp trầm giọng nói . " Mặc dù nó không phải thần khí nhưng cũng là hồn khí cao giai . Trớ chú chi nhận , đối với phòng ngự công kích ma pháp , lực công kích tăng lên 200% , đối với phòng ngự công kích vật lý , lực công kích tăng lên 150% . Nó vô thanh vô tức , nhìn qua không có chút quang mang nào . Sở dĩ có tên là trớ chú chi nhận bởi vì khi nó gây thương tích , nếu không có quang minh ma pháp ngoài thanh cấp trị liệu , người bị thương sẽ không ngừng xuất huyết mà chết . Đối vơi thích khách chúng ta mà nói , mặc dù nó không phải là thần khí nhưng là loại vũ khí vô miện chi vương " .

" Ha ha , xem ra ta đã đắc không ít bảo vật a . Tô Lạp , ngươi nói thử xem vật này đáng giá bao nhiêu dong kim đây ? " . Diệp Âm Trúc có chút đắc ý nói .

" Thiên sử thán tức đối với chiến sĩ hoặc ma pháp sư mà nói chỉ là một kiện vũ khí nhưng đối với chúng ta có thể xem như vô giới chi bảo . Trị giá của nó ư ? Cho dù là cả một tòa thành cũng không xứng với nó . Ngươi đúng là đồ ngốc , luôn tặng những đồ tốt cho người khác , hơn nữa toàn là đồ hồn khí với thần khí , thật sự là tán tài đồng tử " .

Diệp Âm Trúc có chút ranh mãnh cười nói : " Ta hiểu được rồi . Nếu ta đem nó đưa cho ngươi , ngươi phải dọn phòng và nấu ăn cho ta cả đời a ! Dù sao vật này đối với ta cũng vô dụng " .

©Uu G \ yỀ j X ©UI ?¾§ W_9_ Ĥ∂H\ g < i в

" Ý , hồi hồn lại đi . Ngươi làm gì trong bếp mà có mùi khét lẹt vậy vậy ? " . Diệp Âm Trúc gõ một phát vào trán Tô Lạp .

" A , thôi chết rồi , món sườn lơn nướng của tôi " . Tô Lạp kinh hô một tiếng , tay vẫn cầm thiên sử thán tức lao ngay vào trong bếp . Đến đấy tiếng của hắn mới vọng ra : " Âm Trúc , vật này ta xin nhận , bất quá đừng nghĩ ta sẽ phải đi theo hầu hạ ngươi cả đời . Chúng ta là bằng hữu mà , vật của ngươi chẳng phải là vật của ta hay sao ? " .

Diệp Âm Trúc cười nói : " Thế cũng được , dù sao ngươi đừng bao giờ đả động đến vấn đề dong kim đối với ta " . Kỳ thật toàn bộ tiền trên người hắn đều đã đưa cho Tô Lạp , bây giờ hắn một xu dính túi cũng không có .

Khí trời biến đổi khó lường , mới sáng còn có gió thu mát mẻ mà trưa đã nóng hừng hực như hè vậy . Diệp Âm Trúc và Tô Lạp sau ăn xong cơm bèn trực tiếp đi đến Mễ lan thành . Phiêu lan hiên đã mấy ngày không tới , bây giờ các trận đấu so tài đã chấm dứt thì cũng đã đến lúc trở về với công việc .

" Âm Trúc , ngươi thử nghĩ xem mấy ngày chúng ta không đến Phiêu lan hiên không biết sẽ có bao nhiêu người hỏi đây ? " . Tô Lạp mỉm cười nói .

" Hỏi cái gì ? " .

" Bổn đàn , đương nhiên là hỏi ngươi tại sao không đến rồi . Không nghĩ tới ngươi ở đó lại được hoan nghênh đến vậy , tất cả đều do tài năng cầm nghệ của ngươi . Mà An Nhã lão bản đã phân phó mọi người không ai được tiết lộ việc ngươi là đệ tử của Mễ lan học viện , nếu không sợ rằng ngươi không được an tĩnh như thế này đâu . Theo ta quan sát , Phiêu lan hiên mặc dù ít khách nhưng những người đến đó đều thuộc loại nhân vật có thân phận không bình thường, có thể đều là đại quý tộc " .

" Tô Lạp , ngươi biết nhiều thứ thật , hình như không có việc gì là ngươi không biết " . Diệp Âm Trúc có chút hâm mộ nhìn hắn .

Tô Lạp đắc ý nói : " Đương nhiên , ngươi cho rằng có người có thể so sánh với ta chăng , tiểu bổn đàn " .

" Ta thì sao ? Nếu so về chiều cao ta hơn ngươi một cái đầu đấy " . Diệp Âm Trúc so gì không so , lại so ngay chiều cao của mình với Tô Lạp .

" Cao thì có tác dụng gì , sua này ngươi phải gọi ta là Tô Lạp sư phụ mới đúng , ngươi xem ta đã dạy ngươi không biết bao nhiêu điều rồi " .

Diệp Âm Trúc kinh ngạc hỏi : " Không phải chỉ có những người cao tuổi mới làm được sư phụ sao ? Tô Lạp , chẳng lẽ ngươi bề ngoài còn trẻ nhưng thật ra đã … " .

" Ngươi ? Thật là làm cho người ta tức chết mà ! Đạt giả vi sư , ngươi có hiểu không ? " .

" Không hiểu " .

Tô Lạp cũng chịu không biết nói năng gì .

Hai người vừa đi vừa trò chuyện đã tới Phiêu lan hiên , nơi này cũng chưa bắt đầu buôn bán , vừa vào cửa đã gặp Địch Đạt . Từ lúc mới vào làm , bất luận là Tô Lạp hay Diệp Âm Trúc đều rất được hoan nghênh . Diệp Âm Trúc đương nhiên bởi vì cầm nghệ hoàn hảo , còn Tô Lạp làm việc với tốc độ rất nhanh , hơn nữa tay chân sạch sẽ , phục vụ mọi người rất chu đáo , cẩn thận . Có lẽ những người phục vụ ở đây mỗi ngày đều có lương không thấp nên giữa họ chưa thấy phát sinh mâu thuẫn bao giờ .

" Âm Trúc , may mà ngươi tới rồi . Nếu ngươi không tới , sợ rằng lỗ tai ta nhất định sẽ điếc bởi những lời khách nhân hỏi về ngươi mất " . Địch Đạt hóm hỉnh nói với Âm Trúc đồng thời đứng tránh ra để cho hai người đi vào .

Tô Lạp liếc mắt nhìn Âm Trúc , nói : " Vừa mới ăn xong , nghỉ ngơi chút xíu rồi hãy vào làm việc . Để ta lấy trà cho ngươi " .

" Hảo " . Âm Trúc lập tức đáp ứng rồi cùng với Địch Đạt đi lên vị trí làm việc quen thuộc của mình . " Địch Đạt đại ca , thật không phải , mấy ngày vừa qua chúng ta có việc ở học viện nên mới ... " .

Địch Đạt mỉm cười nói : " Không có gì , lão bản đã nói qua , ngươi thích đến lúc nào thì đến , không cần cố kỵ , dù sao tiền lương của ngươi làm ngày nào mới được trả ngày ấy mà . Bất quá ta phát hiện hình như lão bản rất thích cầm khúc của ngươi đấy , mỗi lần ngươi đạn cầm , lão bản đều từ trên lầu ba đi xuống , đứng ở thang lầu quan sát ngươi . Đương nhiên chúng ta cũng đều thích tiếng đàn của ngươi , mỗi lần nghe thật khiến người ta say lòng " . vừa nói , hắn vừa dẫn Âm Trúc vào vị trí quen thuộc , khi Âm Trúc ngồi xuống thì buông sa mạn xuống , khiến cho người bên ngoài không cách nào nhìn thấy người bên trong .

Diệp Âm Trúc rất thích như vậy , chỉ có thế mới khiến hắn có thể chuyên tâm đạn cầm , không bị ai làm phiền . Hơn nữa sau lưng hắn chính là cây đại thụ , mỗi lần ngồi đây hắn tựa hồ cảm nhận được sinh mệnh của cây đại thụ lưu chuyển , không khí thanh tân cùng cảm giác thoải mái khiến hắn thân tâm câu sảng , cso thể phát huy hết hiệu quả của cầm khúc .

Những thanh âm ồn ào bên ngoài truyền đến báo hiệu Phiêu lan hiên đã bắt đầu mở cửa buôn bán . Đúng lúc đó , sa mạn được vén lên một góc , Tô Lạp thò đầu vào .

" Này , uống chút trà đi . Đừng có mà liều mạng quá sức , sau mỗi cầm khúc nên nghỉ ngơi một chút đi " . Tô Lạp ân cần nói , tay đặt chén trà trước mặt hắn . Nước trà màu lam nhạt , nhìn qua trong suốt thấu triệt , một mùi hương thơm ngát không ngừng bốc ra khiến lòng người cảm thấy sảng khoái khi thưởng thức .

" Tô Lạp , đây là loại trà gì thế , so với loại trước kia có vẻ không giống ? " . Diệp Âm Trúc uống một ngụm trà , lúc đầu có chút đăng đắng , nhưng khi vị đắng qua đi , một vị ngọt ngào xuất hiện , hương thơm phảng phất ở trong miệng .

Tô Lạp đỏ bừng mặt nhưng do hắn cúi đầu nên Diệp Âm Trúc cũng không thấy được : " Đây là vật vong ngã , lấy sanh hoa thuần khiết từ thiên nhiên làm chủ đạo , cũng là ẩm phẩm tiến cống hoàng cung , có tác dụng bổ thận , dưỡng huyết sanh tinh , thanh tâm nhuận phế , bình can dưỡng mục , dưỡng nhan . Nói chúng là thuộc loại hảo trà , cũng là một trong những loại đắt tiền nhất ở đây . Ta lén pha cho ngươi uống đấy " .

" Vật vong ngã , vật vong ngã , cái tên rất phù hợp . Tô Lạp , ngươi cũng giỏi thật , chúng ta mới đến đây làm không lâu mà xem ra ngươi đã trở thành một chuyên gia về hoa trà rồi " . Nói xong , Diệp Âm Trúc lại làm một ngụm trà nữa .

Tô Lạp buông sa màn xuống , cầm khay trà bê đi , hắn không muốn để cho Âm Trúc chứng kiến khuôn mặt mình bây giờ đang đỏ bừng . Để khay trà trước ngực , hắn cảm nhận tim mình đang đập kịch liệt khiến bản thân cũng không biết tại sao có mỗi việc bê trà cho Âm Trúc mà cũng có cảm giác này .

Uống xong chén trà , Diệp Âm Trúc cũng bắt đầu diễn tấu . Hải nguyệt thanh huy cầm xuất ra , dưới bát chỉ của hắn những âm thanh trầm thấp , du dương , động lòng người vang lên . Những người từng nghe hắn đạn cầm đều cảm thấy kỳ quái , tiếng đàn hôm nay so với trước kia đã có sự biến hóa . Sự ngây thơ , khờ khạo tựa hồ đã giảm bớt vài phần mà thay vào đó là sự thành thục . Bọn họ nào biết rằng đây là sự biến hóa từ xích tử cầm tâm lên kiếm đảm cầm tâm .

Diệp Âm Trúc say sưa đạn tấu , mỗi lần đạn tấu ở đây hắn phát hiện bản thân như hoàn toàn kết hợp với những tiết tấu của cầm khúc , đã diễn tấu là không dừng lại được , có thể nói là bản thân và cầm khúc dung nhập làm một . Việc cầm tâm cảnh giới tăng lên kết hợp với thu thập được phi bộc lưu tuyền cầm khiến bản thân hắn vô cùng cao hứng , tiếng đàn càng trở nên say đắm động lòng người .

Cho dù Âm Trúc không sử dụng một chút ma pháp lực nào nhưng bên ngoài , mỗi vị khách nhân đều say

mê lắng nghe , thậm chí không thèm nói chuyện , chỉ thỉnh thoảng vang lên vài âm thanh nhẹ do chén trà chạm vào mặt bàn , mà mỗi khi người nào vô ý như vậy đều bị những người xung quanh trợn trừng mắt nhìn . Sự thanh nhã của Phiêu lan hiên đã nổi tiếng , nay có thêm Diệp Âm Trúc lại tăng thêm một cấp bậc trong con mắt người đánh giá .

_____***_____

" An Nhã , ngươi ở đây sao ? " . Một thanh âm êm dịu vang lên từ tầng một của Phiêu lan hiên nhưng ai cũng cảm thấy bên tai mình văng vẳng âm thanh đó . Thanh âm này tựa hồ như có một loại tiết tấu đặc thù , khi nó phát ra khiến Diệp Âm Trúc cảm thấy tâm thần bị kiềm hãm , tiếng đàn trong phút chốc dừng lại .

Những khách nhân hướng ánh mắt trách cứ về phía chủ nhân của thanh âm vừa phát ra nhưng khi nhìn đến , những lời trách cứ không thể phát ra nổi bởi đó là một nữ tử , một nữ tử vô cùng xinh đẹp . Khuôn mặt nàng rất giống y hệt An Nhã , nhìn bên ngoài không thể đoán nổi tuổi , có sự thanh thuần của người con gái nhưng cũng có sự vũ mị của người phụ nữ trưởng thành . Nhưng từ nàng phát ra khí chất uy nghiêm cao quý còn hơn cả An Nhã , cho dù ở đây có không ít người xuất thân từ giới quý tộc nhưng tự thẹn không thể sánh nổi với nàng . Họ đều bị sắc đẹp cùng vẻ cao quý , uy nghiêm của nàng làm cho khiếp sợ . Bộ quần áo màu lục bó sát thân thể hoàn mỹ kết hợp với đôi mắt lục bích tạo nên vẻ đẹp lạnh lùng , khiến mọi người không dam nhìn lâu .

Nữ tử vừa nói đã đứng lên bước lên lầu ba , một số người phục vụ muốn bước ra ngăn cản nàng nhưng đều bị một lực lượng vô hình bức phải thối lui , không cách nào tới gần được . Khi nàng đi qua vị trí của Diệp Âm Trúc ngồi , khuôn mặt tỏ ra áy náy nói : " Thật sự xin lỗi , đã quấy rầy việc diễn tấu của ngươi . Nhưng quả thực ta có việc rất gấp cần tìm An Nhã " .

" Không sao " . Hai tay Diệp Âm Trúc án trên cầm huyền , đang diễn tấu lại bị người khác làm phiền khiến cảm giác của hắn rất không thoải mái nhưng bản tính hắn vốn khoáng đạt , đối phương đã nhận lỗi nên hắn cũng không suy nghĩ gì thêm .

Những khách nhân lần đầu tiên nghe được thanh âm của hắn đều cảm thấy kinh ngạc , nguyên lai thần bí cầm sư của Phiêu lan hiên lại là người còn rất trẻ .

Thanh âm của An Nhã lạnh như băng vang lên : " Ngươi tới đây làm gì , nơi đây không chào đón ngươi . Ngươi mau đi đi " . Khi Diệp Âm Trúc bắt đầu diễn tấu , nàng đã đứng ở thang lầu lắng nghe . Đối với nàng mà nói , đấy là thời phút thoải mái nhất , bản thân có thể thư giãn nghỉ ngơi .

" An Nhã , chẳng lẽ chúng ta không có cách nào hào giải sao ? " . Vừa nói , nữ tử lại tiếp tục bước lên . An Nhã cũng từ trên cao bước xuống , hai vị tuyệt thế mỹ nữ tựu như vậy tiến lại gần nhau . Trung tâm của họ chính là vị trí Diệp Âm Trúc diễn tấu .

" Địch Đạt " . An Nhã đột nhiên kêu một tiếng .

" Tiểu thư " . Địch Đạt tại lầu một khom người hành lễ .

An Nhã lạnh lùng ra lệnh : " Đi thỉnh toàn bộ các vị khách nhân rời đi , hôm nay tất cả các chi phí đều miễn hết " .

" Vâng , tiểu thư " . Địch Đạt cung kính nói . Lập tức những người phục vụ nhanh chóng bước ra thực hiện mệnh lệnh của An Nhã . Những lời An Nhã nói tự nhiên mọi người đều nghe thấy , không một ai phát ra câu oán hận , đều đứng lên ra về , mặc dù vẻ mặt thể hiện sự tiếc nuối không muốn rời đi .

Phiêu lan hiên trong chốc lát lặng yên đến đáng sợ .

Mã lão đầu tiến đến vị trí của Diệp Âm Trúc cùng hai nữ tử , hỏi : " An Nhã tiểu thư , có cần ta hỗ trợ không ? " .

An Nhã nhíu mày : " Không cần , lão cũng đi đi " .

Mã lão than nhẹ một tiếng , nhìn An Nhã thật lâu rồi mới có chút bất đắc dĩ xoay người rời đi . Bây giờ trong Phiêu lan hiên chỉ còn Diệp Âm Trúc , An Nhã , nữ tử và những người phục vụ .

" An Kỳ , ngươi đến tìm ta làm gì ? Chúng ta chẳng phải đã đoạn tuyệt mọi quan hệ rồi sao . Chẳng lẽ ta đến Mễ lan đế quốc rồi mà ngươi cũng không chịu bỏ qua hay sao ? " . Ánh mắt An Nhã càng trở nên lạnh lùng . Do ở rất gần nên Diệp Âm Trúc có thể cảm nhận tâm trạng nàng lúc này , dường như nàng đang cố nén sự phẫn nộ của bản thân lại , toàn thân tỏa ra khí tức lạnh như băng khiến người khác có cảm giác sợ hãi .

An Kỳ xoay người nhìn về phía cây đại thụ : " Chúng ta thật sự không còn quan hệ sao ? Bất kể thế nào thì chúng ta vẫn là thân tỷ muội , có phải vậy không , muội muội của ta ? " .

" Ai là muội muội của ngươi , ngươi không xứng " . An Nhã nổi giận quát lên một tiếng . Một cỗ áp lực vô hình từ người nàng phát ra . Diệp Âm Trúc bây giờ đã đạt đến cảnh giới kiếm đảm cầm tâm , trên người mặc nguyệt thần thủ hộ ma pháp bào , trước ngực lại có tâm linh thủ hộ giúp cho tinh thần luôn đạt trạng thái thanh tỉnh nhưng dưới áp lực khổng lồ từ An Nhã phát ra , hắn có cảm giác không thể thở nổi . Thân thể bây giờ hoàn toàn cứng ngắc , không thể cử động , không gian xung quanh dưới áp lực của An Nhã cũng bị tháp hãm , loại cảm giác thống khổ này , căn bản không thể dùng lời nào tả hết . Nhưng đấy chỉ là khí tức từ người An Nhã phát ra áp lực mà thôi !

An Kỳ tựa hồ không hề bị chút áp lực nào , một cỗ khí tức từ người nàng xuất ra không kém gì An Nhã , trên miệng nở ra một nụ cười mỉm , nói : " Muội muội , thực lực ngươi cũng đã tiến bộ không ít . Xem ra việc ngươi bỏ nàh ra đi không hề ảnh hưởng đến việc tu luyện của ngươi . Nhưng ngươi hẳn là biết vì sao ta lại đến . Giao kiện đồ vật đó ra , sau này ta sẽ không quấy rầy ngươi nữa " .

Dưới áp lực của An Nhã và An Kỳ , Diệp Âm Trúc có cảm giác bản thân sắp bị nghiền nát , may mà cỗ nhiệt lưu trong người lại xuất hiện mới có thể khiến hắn miễn cưỡng chống trả , không ngã xuống . Hắn tột cùng hoảng sợ , thực lực của An Nhã tỷ tỷ rốt cuộc đã đạt đến cảnh giới nào đây ? Chỉ riêng khí tức phát ra đã cường đại vô cùng rồi !

" Ngươi nằm mơ à . An Kỳ , nơi đây không tiện động thủ , chúng ta ra ngoài thành " . Sắc mặt An Nhã đanh hẳn lại , trong ánh mắt sự phẫn nộ càng lúc càng tăng . Nhưng nàng tựa hồ có cảm giác Diệp Âm Trúc dưới uy áp của hai người có chút thống khổ nên lo lắng nhìn thoáng qua .

Quang mang trong mắt An Kỳ chợt lóe , cười nói : " Tốt lắm ! Chúng ta đi thôi " . Khí tức cường đại chợt thu liễm . Đột nhiên thân thể nàng phảng phất hiện lên một ảo ảnh , Diệp Âm Trúc kinh hoàng phát hiện cả đấu khí lẫn ma pháp lực của bản thân đã bị phong ấn hoàn toàn , chưa kịp nói gì thì toàn thân đã bị lôi đi , tinh thần lâm vào trạng thái hôn mê . An Kỳ đã lôi hắn theo . Hải nguyệt thanh huy cầm rời khỏi tay Âm Trúc , rơi xuống nền nhà . Cả An Kỳ và hắn lúc này đang bay a !

" Buông hắn ra , chuyện của chúng ta không quan hệ gì đến hắn " . Thanh âm An Nhã phẫn nộ vang lên , ngay sau đó nàng cũng đề khí bay lên đuổi theo An Kỳ .

" Âm Trúc " . Tô Lạp kinh hô một tiếng , bản thân cũng động thủ lao theo . Những người chung quanh ngơ ngác đứng nhìn , sự việc vừa xảy ra nhanh như một tia chớp , không một ai có thể kịp phản ứng .

Thân thể Diệp Âm Trúc mặc dù không thể cử động nhưng đại não hắn vẫn còn tỉnh táo , thầm tự hỏi . Bay , các nàng tại sao lại có khả năng bay ? Ngay cả hai vị gia gia của mình đạt tới tử cấp rồi cũng không thể bay lượn cơ mà . Tần Thương từng nói qua , chỉ có phong hệ ma pháp sư nhờ vào ma pháp có thể tự thân bay lượn , chẳng lẽ các nàng là phong hệ ma pháp sư sao ? Tốc độ của ma pháp phi hành nhanh như vậy sao ?

Lúc này trong lòng hắn tràn ngập nghi vấn nhưng hoàn toàn không có chút lo lắng . Chung quanh cảnh vật nhanh như chớp xẹt qua , Diệp Âm Trúc không thể nhìn rõ , chỉ có thể cảm nhận mùi hương thoang thoảng từ người An Kỳ truyền đến . Mùi hương rất thơm , tựa hồ là một loại hương liệu thuần khiết lấy từ thiên nhiên , chỉ tiếc là bây giờ trên người nàng tản mát ra khí tức âm lãnh khiến vẻ đẹp ấy trở nên khiếm khuyết .

_____***_____

Mặc dù thực lực An Kỳ quả thực kinh nhân , nhưng người nàng cũng rất mềm mại , chỉ tiếc là Diệp Âm Trúc trong tử thế bị kẹp nên thật sự không thể hưởng thụ cảm giác thoải mái ấy được . Một lúc sau , An Kỳ đột nhiên dừng lại , thân hình xoay một vòng trên không trung , uyển chuyển hạ xuống mặt đất . Chung

quanh đấy là một rừng cây , Diệp Âm Trúc đoán bọn họ đã ra khỏi phạm vi của Mễ lan thành , còn đây ở đâu hắn cũng không biết .

An Kỳ một tay kẹp Âm Trúc bên hông , nhìn An Nhã đang hạ xuống mỉm cười nói : " Không nên vọng động a , nếu không ta không thể đảm bảo sự an toàn cho tiểu tình nhân của ngươi " .

" Hắn không phải là tình nhân của ta , chỉ là một người làm công cho ta mà thôi , ngươi hãy thả hắn ra đi " . An Nhã lạnh lùng nhìn An Kỳ .

An Kỳ vẫn tươi cười : " Thật vậy sao ? Nhưng ta thấy khi hắn diễn tấu vẻ mặt ngươi chăm chú lắm cơ mà . Ánh mắt của ngươi đã chứng tỏ tất cả rồi " .

Trong mắt An Nhã hiện lên một đạo lệ quang : " Ngươi hồ ngôn loạn ngữ , ta và hắn thực sự không có quan hệ gì . Chẳng lẽ ngươi đã quên chúng ta đích thực bao nhiêu tuổi rồi sao ? " .

An Kỳ đáp : " Ta không có quên , bất quá chúng ta tuổi tuy không còn nhỏ nhưng nhìn qua chỉ tương đương với loài người ở độ tuổi 30 thôi , còn trẻ chán . Cho dù tiểu tình nhân của ngươi già đi thì dung mạo chúng ta cũng sẽ không biến đổi nhiều , không phải sao ? " .

" Chúng ta ? Loài người ? Chẳng lẽ các ngươi không thuộc nhân loại sao ? " . Diệp Âm Trúc có chút tò mò hỏi . Hắn bây giờ đã có thể nói chuyện bình thường .

Thần sắc An Kỳ trở nên lạnh lẽo , không để ý tới lời Diệp Âm Trúc vừa hỏi , hướng tới An Nhã nói : " Ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng . Giao vật đó ra đây , ta sẽ trả lại tiểu tình nhân cho ngươi , đồng thời sau này sẽ không đến quấy rầy ngươi nữa . Nếu không ta sẽ giết hắn rồi trực tiếp lấy vật đó trên người ngươi " .

" Không bao giờ , ta tuyệt đối sẽ không đưa vật đó cho ngươi " . An Nhã căm hận nói . Lúc này vẻ mặt nàng cực kỳ thống khổ , gương mặt ưu nhã trở nên lạnh lùng hơn bao giờ hết .

" Vậy ta sẽ giết hắn " . Vừa nói , An Kỳ vừa chế trụ bả vai Diệp Âm Trúc , truyền vào trong người hắn một lực đạo vô cùng mạnh mẽ , tựa hồ như là sự kết hợp của ma pháp và đấu khí , khiến toàn thân Diệp Âm Trúc chấn động .

" Không được làm thế " . An Nhã thất thanh kinh hô , thân người nhanh như thiểm điện tiến tới .

An Kỳ cũng không dễ dàng thất thủ như vậy , lực đọa trên tay có giảm bớt một chút , mang theo Diệp Âm Trúc bay về phía sau .

Lúc này trong người Âm Trúc xảy ra dị biến , một cỗ khí lưu nóng rực từ tứ chi truyền đến chống lại lực đạo từ đầu vai truyền xuống , toàn thân hắn nóng hừng hực , chợt Diệp Âm Trúc quát to một tiếng , hai mắt màu đen trong nháy mắt trở thành màu tím . An Kỳ chỉ thấy đầu vai Âm Trúc trở nên cứng rắn vô cùng , hơn nữa lại vô cùng trơn , không cách nào nắm bắt . Nguyệt thần thủ hộ ma pháp bào cũng phát ra một cỗ lực lượng đặc thù , kết hợp với luồng nhiệt lưu trong người Diệp Âm Trúc bắn ngược trở lại bàn tay An Kỳ .

" Di " . An Kỳ kinh hô một tiếng . Không đợi nàng phản ứng , An Nhã đã tiếp tục lao lên , song thủ hai người cùng lúc va chạm , 'Oanh' một tiếng , cả hai bị bắn ngược trở lại về hai phía , nhưng xui xẻo là Diệp Âm Trúc ở vị trí không xa trung tâm vụ va chạm ấy , cả người bị một cỗ cường lực cổ quái chấn bay đi .

Sau khi ổn định cước bộ , An Kỳ nghi hoặc nhìn lại tả thủ của mình , nàng vẫn không cách nào có thể hiểu nổi tại sao Diệp Âm Trúc đang bị tả thủ nàng kiềm chế lại có thể thoát ly .

Khi Âm Trúc rời khỏi sự khống chế của An Kỳ , đấu khí cùng ma pháp lực trong người hắn cũng đã sử dụng được , nguyệt thần thủ hộ ma pháp bào nhanh chóng tạo ra màn bảo vệ toàn thân hắn , tuy hắn bị chấn bay như vậy nhưng toàn thân không bị thương tích gì , chỉ có bờ vai vẫn đau nhức không thể chịu được . Cỗ năng lượng An Kỳ truyền vào người hắn cũng đã bị luồng nhiệt lưu trong cơ thể xua tan . Nhìn lại bả vai mình , Âm Trúc kinh ngạc phát hiện ra trên vai có một tầng khí kết tinh màu tím . Tầng khí màu tím ấy bây giờ trở nên nhạt dần rồi dung nhập trở lại cơ thể hắn .

An Nhã vừa bị chấn lui đã tiếp tục lao lên , thân thể giữa không trung huyễn hóa thành bảy đạo thân ảnh từ các phương hướng khác nhau nhằm tới An Kỳ công kích . Trên người nàng tỏa ra quang mang thuần

chánh màu tím . Tử cấp ! An Nhã đích thực đã đạt đến cảnh giới tử cấp , hơn nữa màu tím trên cơ thể nàng vô cùng đậm đặc .

An Kỳ hừ một tiếng : " Còn bảo hắn không phải tiểu tình nhân của ngươi sao ? Ngươi liều mạng như thể , chẳng lẽ lại sợ ta động thủ tới hắn ? Nếu ngươi không muốn ta làm cái gì , ta ngược lại cứ cố làm " . Song thủ nàng xoáy trước ngực tạo thành một vòng tròn , một chất lỏng màu tím từ người nàng lưu chuyển , so với An Nhã màu sắc ý hệt giống nhau , xem ra thực lực hai người tương đồng . Nếu Phất Cách Sâm ở đây nhất định sẽ khiếp sợ khi nhìn thấy hai nữ tử còn rất trẻ vậy mà thực lực đã đạt tới tử cấp bát giai , đích thực là tử cấp bát giai a !

" Âm Trúc " .Từ trong sâu thẳm linh hồn Âm Trúc , một âm thanh vang lên . Hắn có cảm giác thân thể phảng phất trong nháy mắt hóa thành một đạo quang mang vọt đi , cảnh vật trước mắt trở nên mơ hồ , trống rỗng , tựa như những dòng nước chảy qua người hắn . An Kỳ cùng An Nhã đang giao đấu cũng phải quay lại nhìn , chỉ thấy thân thể Âm Trúc từ từ nhạt đi rồi hoàn toàn biến mất .

Khi cảnh vật chung quanh trở nên rõ ràng , Âm Trúc phát hiện bản thân đang ở một địa phương xa lạ . Không khí ở đây rất lạnh , so với ở Mễ lan đế quốc còn lạnh hơn rất nhiều , mặt đất không có rừng cây , chỉ tràn ngập tuyết trắng , một không gian hoang vu đến rợn người . Nhưng gần đấy lại có một thân ảnh cao lớn vô cùng quen thuộc đối với Diệp Âm Trúc .

" Tử , đây là nơi nào ? " . Diệp Âm Trúc hỏi thân ảnh cao lớn trước mặt .

Tử quay lại nhìn Âm Trúc , ánh mắt mang theo vài phần trách cứ : " Nơi này là cực bắc hoang nguyên . Âm Trúc , tại sao ngươi bị uy hiếp lại không gọi ta đến ? Hôm qua đã không gọi rồi , hôm nay vẫn như thế . Chẳng lẽ chúng ta không phải là huynh đệ sao ? " .

Lúc này Diệp Âm Trúc chợt hiểu , nguyên lai là Tử thông qua đồng đẳng bổn mệnh khế ước cảm giác được hắn gặp hiểm nguy cho nên mới gọi hắn đến nơi này . Cũng may là hắn kịp đi , nếu không hai tử cấp bát giai giao chiến , uy lực sinh ra đủ để khiến hắn trọng thương . Huống chi An Kỳ còn lấy hắn làm mục tiêu nữa chứ .

" Không phải đâu Tử , chúng ta đương nhiên là huynh đệ rồi . Ngày hôm qua ta không gọi ngươi bởi vì ta có thể nắm chắc đối phó nguy hiểm , còn việc hôm nay do phát sinh quá nhanh nên ta cũng không kịp phản ứng … " . Nói đến đây , Diệp Âm Trúc gãi gãi đầu tỏ vẻ hối lỗi .

Tử bất đắc dĩ nói : " Âm Trúc , ngươi phải nhớ kỹ , bất luận lúc nào , chỉ cần ngươi xảy ra nguy hiểm thì nhất định phải gọi ta ra , không nên cố kỵ . Cũng may lần này ngươi không phong bế linh hồn , nếu không ta muốn đưa ngươi tới đây cũng khó " .

" Tử , ngươi không cần nói nữa , ta hiểu mà . Hôm nay ta đã chuẩn bị một lễ vật cho ngươi , đã định tối nay gọi ngươi để đưa cho ngươi rồi " .

_____***_____

Tử nhíu mày : " Lễ vật ? Ta không cần lễ vật " .

Diệp Âm Trúc cười nói : " Mặc dù ta không biết ngươi có thể dùng nó hay không nhưng ta đảm bảo ngươi sẽ rất thích nó . Bất quá ngươi cũng phải cẩn thận , nó rất lớn " . Vừa nói , hắn vừa giơ tả thủ lên , quang mang chợt lóe từ không gian giới chỉ . Một đạo lam quang vô cùng lớn xuất hiện trước mắt hai người .

" Uỳnh " . Tử tinh cự kiếm chạm đất khiến cả một vùng chấn động .

Tử bước lai gần , hai tay cầm chuôi kiếm chậm rãi nâng lên . Diệp Âm Trúc cảm thấy kinh ngạc vô cùng , mặc dù biết khí lực của Tử vô cùng lớn nhưng hắn hoàn toàn không thể ngờ Tử chỉ bằng hai tay có thể nâng tử tinh cự kiếm lên , mặc dù nhìn qua thấy hắn phải cố hết sức , nhưng dù sao cũng đã làm được . Khi có được thanh kiếm này , Diệp Âm Trúc đã thử nâng nó lên nhưng cho dù hắn có sử dụng toàn bộ đấu khí cũng không thể khiến thanh kiếm xê dịch một phân .

" Tử tinh , đúng là tử tinh rồi " . Thanh âm Tử tràn ngập sự kích động , hữu thủ chậm rãi vuốt ve thân kiếm , ánh mắt kiên định vốn có nay xuất hiện một đạo lệ quang , thậm chí thân thể cũng có chút run rẩy .

" Tử , ngươi không sao chứ ? Đáng tiếc nó thật sự quá lớn . Mà ta nhớ lần trước ngươi có một thanh trọng kiếm mà " . Nói đến đây , Diệp Âm Trúc có chút nghi hoặc không hiểu , tử tinh mặc dù là trọng kiếm , nhưng khối lượng quả thực quá lớn . Tử có thể nói là một người to lớn nhưng so với nó quả thật quá nhỏ bé , ngay cả chuôi kiếm mà tay của Tử cũng không thể cầm được hết .

" Âm Trúc , cám ơn ngươi " . Tử nói . Âm Trúc kinh ngạc phát hiện trên mặt Tử dàn dụa nước mắt . Tử khóc ? Chẳng lẽ chỉ vì một thanh kiếm mà Tử khóc sao ?

" Tử , ngươi làm sao vậy ? " .

Tử lắc đầu , trên khuôn mặt lạnh như băng nở ra một nụ cười hiền hòa : " Ta đang rất cao hứng . Âm Trúc , ngươi có biết không , thanh kiếm này đối với ta vô cùng , vô cùng quan trọng . Ngươi có thể nói cho ta biết vì sao ngươi có nó không ? " .

Diệp Âm Trúc gật đầu đáp : " Đương nhiên có thể , đây là thưởng phẩm ta lấy được trong bảo khố của Mễ lan học viện khi đạt chức quán quân . Lúc mới gặp ta cảm thấy nó vô cùng kỳ lạ , nó gây cho ta một cảm giác uy nghiêm và thân thiết . Hoa văn của nó cũng biến hóa cho ta thấy hai chữ ' Tử tinh ' . Không biết tại sao ta lại có cảm giác rất thích nó và ta đoán ngươi cũng sẽ thích nên quyết định chọn nó làm lễ vật tặng ngươi . Đáng tiếc là ta chỉ có một không gian giới chỉ do An Nhã tỷ tỷ cho , nếu dư một cái sẽ đưa ngươi ngay , không biết ngươi định xử lý đại kiếm này như thế nào đây ? " .

Tử cười , ngửa mặt lên trời mà cười ha hả , phảng phất nội tâm đang rất kích động , có chút điên cuồng gào thét : " Thiên ý , đúng là thiên ý quyết định tử tinh cự kiếm đến được với ta . Âm Trúc , ngươi có biết tại sao ngươi cảm thấy quen thuộc với tử tinh cự kiếm không ? Đó là bởi vì trên người ngươi có khí tức của ta . Đồng đẳng bổn mệnh khế ước khiến ngươi có một phần lực lượng của ta " .

Diệp Âm Trúc chợt nói : " Theo lời ngươi ta cũng thấy gần đây lực lượng bản thân tăng rất mạnh , vừa rồi trên vai ta còn xuất hiện một tầng tinh thể màu tím , đó cũng có phải là lực lượng của ngươi sao ? Tử , ngươi có thể nói cho ta biết lai lịch của thanh kiếm này được không ? Ta biết trên người ngươi có rất nhiều bí mật , nếu ngươi không muốn nói thì ta cũng không ép buộc " .

Tử lắc đầu , đáp : " Trên người ngươi phát sinh biến hóa quả thật do chúng ta có quan hệ đồng đẳng bổn mệnh khế ước , tương tự từ ngươi ta cũng đã thu được không ít lợi ích . Lực lượng của ta có thể giúp ngươi gia tăng lực phòng ngự cùng lực lượng bản thân . Bây giờ có một số việc ngươi không nên biết thì tốt hơn . Còn tử tinh cự kiếm này là vật của tổ tiên ta , đã thất lạc rất nhiều năm . Ngươi đem nó về cho ta thì chính là ân nhân của ta , cũng là … " . Nói đến đây , hắn dừng lại không nói tiếp , một tay nắm chắc bả vai Âm Trúc , trịnh trọng nói : " Âm Trúc , ta biết ngươi có rất nhiều nghi hoặc trong lòng , chờ ngươi tiến vào tử cấp , ta nhất định sẽ cho ngươi biết tất cả . Ngươi bây giờ chỉ cần nhớ kỹ một điều , chúng ta là huynh đệ , vĩnh viễn là huynh đệ tốt của nhau , như vậy là đủ rồi " .

Tử vẫn không nói rõ lai lịch của tử tinh cự kiếm nhưng Diệp Âm Trúc cũng không hỏi thêm . Chỉ cần việc Tử thích tử tinh cự kiếm là đủ đối với hắn , cảm giác rất giống khi hắn nhìn Tô Lạp sử dụng vĩnh hằng thế thân khôi lỗi cùng thiên sử thán tức .

Tử bước đến gần đầu của tử tinh cự kiếm , hữu thủ đưa đến đầu mũi kiếm cứa mạnh một phát , máu tươi nhất thời chảy xuống dọc theo thân kiếm . Ánh mắt Tử lúc này trở nên nóng rực , phảng phất không hề biết đau đớn , hữu thủ tiếp tục vuốt ve những hoa văn trên thân kiếm khiến cho máu tươi hoàn toàn triêm nhiễm trên những hoa văn đó .

Diệp Âm Trúc chứng kiến máu từ tay Tử chảy ra cũng có màu tím , lo lắng hỏi : " Tử , ngươi để chảy nhiều máu như vậy liệu có sao không ? " .

" Không sao đâu " . Tử vẫn tiếp tục vuốt ve thân kiếm , ánh mắt kiên nghị chấp nhất , lạnh như băng .

Lúc này tử tinh cự kiếm bắt đầu phát sinh biến hóa , máu tươi của tử chảy đến đâu đều dung nhập hoàn toàn vào trong thân kiếm , quang mang màu lam từ thên kiếm tỏa ra mãnh liệt . Diệp Âm Trúc lại một lần nữa cảm nhận cỗ bá khí xuất phát từ thân kiếm , lần này còn rõ ràng hơn rất nhiều .

Do mất máu quá nhiều nên sắc mặt Tử càng lúc càng tái nhợt nhưng vẻ mặt hắn cực kỳ chuyên chú , Âm Trúc đã vài lần ngăn cản khuyên răn nhưng đều bị hắn cự tuyệt . Dưới sự thôi thúc của máu Tử , tử tinh

cự kiếm đã lộ ra diện mục thật của nó , thân kiếm phảng phất như được làm từ thủy tinh tím , tử quang tràn ngập khắp nơi kèm theo sát khí mãnh liệt , bá đạo . Ánh mắt trời chiếu xuống càng làm nổi rõ hơn sự lưu chuyển của tử quang , giờ phút này tử tinh cự kiếm phảng phất như là trung tâm của thiên địa .

Tử có vẻ rất suy yếu , đây là lần đầu tiên Diệp Âm Trúc thấy hắn yếu đến thế . Hắn bây giờ đứng còn không vững , thân thể run rẩy , loạng choạng , khiến Diệp Âm Trúc phải chủ động trợ giúp mới có thể trụ được . Giờ phút này , Diệp Âm Trúc thấy mắt hắn tinh quang lóe sáng , hoàn toàn bất đồng với vẻ ngoài yếu nhược . Từ trong miệng Tử phát ra chú ngữ , ngôn ngữ phi thường quái dị , trầm thấp mà hùng hậu , Diệp Âm Trúc không thể nhận biết được đây là loại ngôn ngữ gì nữa .

Theo chú ngữ của tử , một quang mang màu tím từ người hắn nhu hòa phóng ra , phiêu du đến tử tinh cự kiếm , giống như linh hồ Tử và tử tinh cự kiếm đang dung hợp . Theo sự ngâm xướng của Tử chú ngữ càng lúc càng trở nên dồn dập , tử quang trên người hắn phóng thích cũng càng lúc càng mạnh , một cảnh tượng kỳ dị hiện ra trước mắt Âm Trúc , dường như tử tinh cự kiếm đã phản ứng lại , một đạo lam quang từ tử tinh cự kiếm phóng ra dung nhập ngược trở lại thân thể của tử .

©£u G\ʏÈjX ©£I p_ ?ƷH dʏ« ¦«´Ņj GÔh ĤəH\ ª ´ dʒH

Theo sự tăng trưởng thực lực của Tử , trong người Diệp Âm Trúc cũng xảy ra sự biến hóa , cỗ khí lưu nóng rực trong người càng lúc càng mạnh , điên cuồng vận chuyển trong người hắn , tựa như một con quái vật bị bỏ đói lâu ngày nay có một số lượng lớn thực vật trước mặt điên cuồng thôn phệ . Dưới tác dụng của cỗ nhiệt lưu , hoàng trúc nhị giai đấu khí không ngừng tăng lên , tốc độ của nó cũng khiến cho Diệp Âm Trúc phải giật mình , chỉ trong chốc lát công phu đã đột phá đến cảnh giới hoàng trúc tam giai , chuẩn bị đột phá tứ giai . Phải biết rằng nếu tu luyện bình thường , việc tu luyện trúc đấu khí hoàn toàn giống với những cách tu luyện đấu khí khác trên đại lục , phải trải qua một khoảng thời gian thật dài tu luyện , nếu không tuyệt đối sẽ không có khả năng .

Từ khi thiết lập đồng đẳng khế ước với Tử , thực lực của Âm Trúc từ nhất giai đột phá thêm nhị giai , trong một khoảng thời gian ngắn như vậy đã có thể tiến hóa là điều Diệp Âm Trúc không thể ngờ đến . Đồng thời hắn phát hiện cỗ nhiệt lưu trong cơ thể cũng bắt đầu biến hóa , tựa hồ giống với Tử , cốt cách không ngừng thay đổi . Một tầng tử khí nhàn nhạt xuất hiện quanh thân thể hắn , tựa như oánh nhuận tinh thể từ từ ngưng kết . Cảnh vật chúng quanh bắt đầu trở nên mơ hồ , cỗ nhiệt lưu di chuyển khắp toàn thân khiến cho Âm Trúc có một cảm giác vô cùng thoải mái . Diệp Âm Trúc đoán rằng do thực lực của Tử tăng lên nên bản thân hắn cũng hưởng không ít lợi ích .

Thể tích của tử tinh cự kiếm dần dần thu nhỏ lại , tử mang trên người Tử và Diệp Âm Trúc càng lúc càng mạnh , nhất là tên người Tử , tử quang vô cùng đậm đặc , kết tinh thành một khải giáp che phủ thân thể hắn . Thế nhưng năng lượng từ tử tinh cự kiếm vẫn không ngừng truyền đến .

” Âm Trúc , ta muốn ngủ một thời gian . Sau khi trở về , ngươi hãy tự bảo quản thân thể cho thật tốt nhé ” . Thanh âm trầm thấp của Tử vang lên khiến Diệp Âm Trúc đang trong trạng thái mê ly hưởng thụ đã tỉnh lại .

Diệp Âm Trúc cũng không biết bản thân đã ở đây bao lâu , khí lưu màu tím trên người hắn đã hoàn toàn tiêu tán , tất cả đã khôi phục về trạng thái bình thường . Hắn cũng thấy cảnh vật trước mặt trở nên mờ dần rồi trôi đi giống như lúc trước , bản thân hắn đã trở về rừng cây nơi An Kỳ và An Nhã chiến đấu .

Nhìn lại thân thể , hắn có cảm giác mọi thứ vẫn như cũ không thay đổi nhưng hắn biết lực lượng của mình đã tăng lên , thân thể tràn ngập lực lượng , phảng phất mỗi bộ phận trên thân thể có thể bộc phát bất kỳ lúc nào . Ý niệm vừa động , hoàng trúc đấu khí từ trong cơ thể hắn phát ra , màu sắc so với trước đậm lên rất nhiều . Dựa trên màu sắc của đấu khí , Diệp Âm Trúc phát hiện bản thân đã đột phá qua tam giai và tứ giai , tiến vào cảnh giới hoàng trúc ngũ giai . Loại đột phá này chỉ có thể dùng hai từ ‘ kinh khủng ’ để diễn tả . Nếu dựa theo thái hồng cấp bậc , chẳng phải bản thân mình đã đạt đến thanh cấp trung giai rồi sao ? Vậy đã là thiên không chiến sĩ a , thiên không chiến sĩ trung giai , thực lực so với phụ thân cũng

không còn cách xa nữa . Dựa theo tốc độ trước kia tu luyện , phỏng chừng 5 năm nữa mới có khả năng đạt đến cảnh giới bây giờ .

Sự kinh ngạc của Diệp Âm Trúc nhanh chóng bị thay thế bằng sự hoảng sợ , nhìn lại xung quanh , hắn phát hiện rừng cây đã không còn như lúc hắn mới đến nữa , khắp nơi đều là thân gãy lá rụng , không khí chung quang có một cảm giác lang tịch , nguyên tố ma pháp ba động không yên .

" An Nhã , ngươi chịu thua đi . Ma pháp lực của ngươi không thể so sánh được với ta . Dù sao Mễ lan cũng không pahir là tinh linh sâm lâm , tự nhiên nguyên tố rất ít , ngươi sẽ vĩnh viễn không có khả năng duổi kịp ta đâu . Giao kiên đồ vật đó ra đây , nể tình tỷ muội ta tha cho ngươi một mạng " . Thanh âm của An Kỳ từ khoảng cách không xa truyền đến .

Diệp Âm Trúc trong lòng chấn động , dựa theo hướng thanh âm phát ra mà tìm đến , cảnh tượng trước mắt khiến cho hắn cực kỳ kinh sợ . Trên mặt đất không biết tự lúc nào đã xuất hiện một cái hố đường kính vượt qua trăm thước , sâu khoảng chục thước , ma pháp nguyên tố trong không khí hoàn toàn tán loạn . An kỳ đang đứng ở một bên miệng hố nhìn An Nhã đầu bên kia , quang mang màu tím trên người An Kỳ và An Nhã đã trở nên phai nhạt đi rất nhiều . Sắc mặt của An Nhã lúc này tái nhợt không còn chút huyết sắc .

Không thể nào , đây chẳng lẽ là hậu quả do cuộc chiến của 2 nàng tạo ra sao ? Điều này quả thực quá kinh khủng . Diệp Âm Trúc cảm thấy toàn thân ớn lạnh , mặc dù trước kia hắn đã biết thực lực của An Nhã không phải tầm thường nhưng không ngờ lại cường đại đến mức này .

" An Kỳ , cho dù ngươi có giết ta thì ta cũng sẽ không giao kiện đồ vật đó ra cho ngươi đâu . Đừng quên rằng tuy thực lực ngươi có hơn ta chút đỉnh nhưng ngươi muốn giết ta cũng phải trả một cái giá rất đắt đấy . Mà ta nghĩ chúng ta chiến đấu lâu như vậy chắc chắn đã khiến cho Mễ lan đế quốc chú ý , xrm ra chẳng bao lâu nữa hoàng gia ma pháp sư của Mễ lan đế quốc sẽ tới , khi đó ngươi đừng hòng rời khỏi đây " . An Nhã lạnh lùng nhìn An Kỳ , bản thân cho dù bị đối phương uy hiếp cũng không sợ hãi chút nào .

An Kỳ hừ lạnh một tiếng : " Nói như vậy là ngươi không đồng ý ? " .

An Nhã không thèm trả lời , chỉ lạnh lùng nhìn đối phương .

An Kỳ đột nhiên nở một nụ cười , bộ dáng trở nên vũ mị vô cùng , khiến Diệp Âm Trúc ở một bên nhìn lẽn không nhịn được cũng phải ngẩn ngơ . " An Nhã , vừa rồi độc giác thú của ngươi đã bị ta đả thương , nếu không có sinh mệnh chi thủy của tinh linh sâm lâm , ta đảm bảo nó tất chết không nghi ngờ . Nó đã theo ngươi 200 năm , chẳng lẽ ngươi lại thản nhiên nìn nó chết như vậy ? Ta có thể dùng sinh mệnh chi thủy trao đổi lấy kiện đồ vật đó , ngươi thấy thế nào ? " .

Đồng tử An Nhã co rút lại một chút : " Vừa rồi ngươi đã dùng ám hệ ma pháp công kích nó ? Ngươi thực là hèn hạ " .

An Kỳ mỉm cười nói : " Thì đã sao ? Để đạt được mục đích không từ một thủ đoạn nào , dó là nguyên tắc sống của ta . Nếu không vậy , bây giờ chức vị tinh linh nữ vương đã thuộc về ngươi chứ không phải là ta . Muội muội , ngươi không đấu lại ta đâu , trước kia đã vậy , bây giờ cũng vẫn vậy " .

" Ngươi … " .

Nghe được bốn chữ ' tinh linh nữ vương ' , Diệp Âm Trúc không khỏi giật mình , hai mắt mở trừng trừng như không tin vào những gì mình vừa nghe , trong lúc đó thân thể đã vô ý tạo nên tiếng động rất nhỏ .

" Kẻ nào ? " . Ánh mắt sắc bén của An Kỳ và An Nhã đồng thời tập trung vào phương hướng Diệp Âm Trúc ẩn nấp , một cỗ áp lực thật lớn công kích tới phía đó . Cũng may do hắn hấp thụ được không ít lợi ích từ tử tinh cự kiếm nên thân thể cùng đấu khí cường đại lên không ít , không bị áp lực bức phải ngất xỉu nhưng cũng cảm thấy rất khó chịu .

" An Nhã tỷ tỷ , là ta " . Biết không thể ẩn nấp được nữa , Diệp Âm Trúc từ trong rừng cây đi ra .

" Âm Trúc , ngươi không việc gì sao ? " . An Nhã vừa nhìn thấy hắn , trong ánh mắt toát lên một tia kinh hãi , áp lực từ người phát ra vội chuyển mục tiêu qua An Kỳ .

Diệp Âm Trúc cảm thấy toàn thân nhẹ đi không ít , cảm giác trói buộc cùng việc hít thở khó khăn nhất thời tiêu biến .

” Nga , tiểu tình nhân của ngươi đã quay lại rồi .Vừa rồi hình như là một truyền tống ma pháp , không thể ngờ rằng hắn còn là một ma pháp sư thuộc không gian hệ . Nhưng thật sự thực lực hắn quá yếu , cho dù có thêm hắn thì ngươi cũng không có cơ hội nào đâu ” .

_____***_____

An Kỳ khinh thường nhìn Diệp Âm Trúc . Lúc này Âm Trúc phát hiện mặc dù vẻ mặt nàng đang tươi cười nhưng ánh mắt thủy chung vẫn lạnh như băng , khiến cho người hắn sởn hết cả gai ốc . Tử cấp bát giai a ! Tại Long khi nỗ tư đại lục mà nói , tuyệt đối là một nhân vật vô cùng mạnh . Bất luận cho dù Diệp Âm Trúc đấu khí có là từ hoàng cấp nhị giai hay hoàng trúc ngũ giai , đối mặt với tử cấp siêu cấp người mạnh , kết quả đều không có gì khác nhau .

Có lẽ do thấy Diệp Âm Trúc bình an vô sự nên khí thế trên người An Nhã đại thịnh , thân hình chợt lóe , từ bên này đầu hố nhảy sang phía bên An Kỳ . Nàng không cho An Kỳ cơ hội có thể ám toán Diệp Âm Trúc một lần nữa . Khi phi thân tấn công An Kỳ , miệng nàng khẽ quát : ” Âm Trúc , chạy mau đi , nhằm phía nam mà chạy , trở về học viện ” .

Hai luồng quang mang màu tím nhanh chóng va chạm , Diệp Âm Trúc ở bên ngoài chỉ thấy lưỡng đạo tàn ảnh , các nàng lúc thì thi triển đấu khí , lúc lại thi triển ma pháp , một vòng năng lượng cuồng bạo từ vị trí trung tâm hai người giao đấu điên cuồng tán ra tứ phía . Năng lượng khổng hồ này tựa hồ có thể xé bầu trời ra làm hai mảnh .

Diệp Âm Trúc không đi đâu hết , hắn ngược lại ngồi xuống tại chỗ . Nếu bảo hắn bỏ An Nhã chạy trốn một mình , điều đó tuyệt đối không xảy ra . Cho dù biết đối thủ cực kì lợi hại , hắn quyết định sẽ cùng An Nhã sát vai tác chiến . Phi bộc lưu tuyền cầm xuất hiện , mang theo huyễn lệ chanh sắc , sự ưu thương tỏa ra xung quanh . Cho dù đây không phải là lần đầu Diệp Âm Trúc chứng kiến nó nhưng mỗi lần nó xuất hiên trước mắt , tình cảm trong lòng Diệp Âm Trúc lại rung động . Hai tay nhẹ nhàng vuốt ve cầm huyền , tựa hồ bây giờ mọi sự việc diễn ra đều không ảnh hưởng tới hắn . Cảm nhận cầm hồn qua sự mềm dẻo , oánh nhuận của cầm huyền , bảy đạo tinh thần khí tức giống nhau từ câm huyền chảy vào nội tâm Diệp Âm Trúc , đó là sự bi thương của phi bộc lưu tuyền .

Bát chỉ lặng lẽ luật động , tiếng đàn đinh đông vang lên , không giống với tiếng đàn trầm thấp trước kia , phảng phất giống nưh núi lửa bộc phát nhưng lại tràn ngập sự nguy nga của nhạc khúc . Mỗi một tiếng đàn từ phi bộc lưu tuyền cầm phát ra tạo cảm tưởng hoàn toàn bất đồng , trực tiếp vang lên trong lòng người nghe .

Diệp Âm Trúc lần này đạn tấu khúc ‘ cao sơn lưu thủy ’ , cầm khúc này hắn từng khổ luyện không ít thời gian nhưng trước kia cho dù hắn cố gắng khổ luyện như thế nào cũng không cách nào tấu ‘cao sơn lưu thủy ’ khúc đạt đến cảnh giới hoàn mỹ nhất . Nhưng mà lúc này hắn đã làm được điều đó , không phải bởi vì cảnh giới cầm tâm của hắn tăng lên mà do phi bộc lưu tuyền cầm . Phi bộc lưu tuyền cầm khiến ‘ cao sơn lưu thủy ’ khúc đạt đến cảnh giới hoàn mỹ nhất , đạt đến trạng thái ‘ nhân giả nhạc sơn , trí giả nhạc thủy ’ . Một tầng hoàng sắc ma âm lặng lẽ phóng thích , lấy phạm vi trung tâm là Diệp Âm Trúc không ngừng mở rộng diện tích bao phủ .

Phi bộc lưu tuyền cầm quả thực quá tuyệt vời , so với những cây cầm trước kai Diệp Âm Trúc từng đạn tấu thì không có một cây nào có thể sánh được với nó . Tâm huyền cùng cầm huyền kết hợp một cách hoàn mỹ , khiến cho hắn có thể nắm bắt những sự biến hóa nhỏ nhất của âm phù . Song thủ không ngừng biến hóa các loại thủ thế , dĩ cổn , phất , xước , chú , toàn là các phương pháp đạn tấu đặc thù , khiến nhạc khú từ từ lên đến đỉnh điểm .

‘ Cao sơn lưu thủy ’ khúc trong tai An Kỳ tựa như âm thanh từ thần chung nơi mộ cổ phát ra , không ngừng chấn nhiếp tâm huyền của nàng . Nàng phát hiện bản thân không có cách nào tập trung vào trận đấu , trong đầu xuất hiện vô số ảo ảnh . Nàng như thấy lại lúc bản thân cùng An Nhã khi còn bé đang cùng nhau sống cuộc sống vô ưu vô lo trong tinh linh sâm lâm , tất cả đều rất hoàn mỹ . Ảo ảnh khiến đấu khí và ma pháp lực trong cơ thể nàng nhanh chóng suy giảm , thân thể cũng bắt đầu trở nên trì trệ , đối với sự công kích của An Nhã muốn ngăn cản càng lúc càng khó khăn . Nhưng điều kỳ dị là bản thân An Kỳ không cảm giác được biến hóa trên người mình lúc này , trong đầu nàng chỉ vang vọng cầm khúc ‘ cao sơn lưu thủy ’ do phi bộc lưu tuyền cầm phát ra .

Cũng với nhạc khúc ấy , An Nhã lại có cảm giác trái ngược hoàn toàn . Vốn trong người nàng chỉ còn không đến hai thành đấu khí cùng ma pháp lực nhưng dưới sự tác động của cầm khúc ' cao sơn lưu thủy ' , tốc độ vận hành của đấu khí và ma pháp lực tăng lên gấp mấy lần , ngay cả các loại ma pháp nguyên tố trong không khí quanh đấy cũng tập trung toàn bộ về phía nàng . Cơ năng toàn thân nàng tăng lên theo cấp số nhân , nương theo tiếng đàn dồn dập , An Nhã kinh ngạc phát hiện bản thân không những công kích địch nhân mà còn vận hành vũ đạo theo cầm khúc . Từng đọa quang mang màu tím mạnh mẽ phóng ra đã hoàn toàn áp chế An Kỳ , bức bách nàng ấy không ngừng lùi về phía sau .

Lúc này Diệp Âm Trúc lại thay đổi thủ thế , cầm khúc biến đổi tựa như tòa núi cao lớn , uy nghi chuyển thành dòng lưu thủy mềm mại chảy . ' Thất thập nhị cổn phất lưu thủy ' . Vẫn là khúc ' cao sơn lưu thủy ' nhưng chủ yếu do thủ pháp mà cầm khúc biến đổi . Lần đầu tiên Diệp Âm Trúc sử dụng thất thập nhị cổn phất mà bản thân khong chút vướng mắc , bát chỉ vận hành như hành vân nước chảy trên thất huyền của phi bộc lưu tuyền cầm .

Dưới sự thôi thúc của cầm khúc , song thủ An Nhã rốt cuộc đã công kích vào thân thể An Kỳ . Kêu lên một tiếng đau đớn , thân thể An Kỳ bị chấn bay về phía sau , va chạm với mười thân cây đại thụ rồi nằm im không động đậy trên mặt đất . Máu tươi từ miệng nàng chảy ra , sắc mặt nhất thời trở nên trắng bệch .

Dư vận của lưu thủy tại không trung trở nên phiêu đãng , song thủ Diệp Âm Trúc nhu hòa đình chỉ , án trên cầm huyền . Khẽ hớp một ngụm thanh khí , hắn cảm giác bản thân bây giờ có cảm giác thoải mái hơn rất nhiều so với lúc đột phá lên hoàng trúc ngũ giai đấu khí . Thần khí phi bộc lưu tuyền cầm không những giúp hắn thể hiện cầm khúc ' cao sơn lưu thủy ' một cách hoàn mỹ nhất đồng thời cũng khiến cầm ma pháp của hắn tiến bộ một bước dài .

Ma pháp lực của Diệp Âm Trúc chỉ tương đương với lục cấp sơ giai , so với tử cấp bát giai hoàn toàn kếm xa . Ngay khi tiếng đàn kết thúc , An Kỳ cùng An Nhã đồng thời tỉnh lại .

" Không , không thể có chuyện này được " . An Kỳ phun ra một ngụm máu tươi , nhìn chằm chàm vào thân ảnh Diệp Âm Trúc ở phía sau . Ánh mắt nàng hoang mang tột độ , như vẫn chưa hiểu chuyện gì vừa diễn ra .

Sự kinh ngạc của An Nhã cũng tuyệt đối không kém An Kỳ , cúi đầu nhìn lại song thủ , nàng phát hiện lượng đấu khí cùng ma pháp lực tiêu hao trong trận đấu với An Kỳ đang từ từ khôi phục . Không cần nói cũng biết , vốn kẻ thua là nàng nhưng dưới nhạc khúc kỳ dị của Diệp Âm Trúc , nàng đã chiến thắng An Kỳ .

" Ngươi đã thua , điều đó là sự thật " . An Nhã lạnh lùng nhìn An Kỳ .

An Kỳ có chút khó nhọc đứng lên : " Ta thua , đúng vậy . Ta đã thua . Nhưng ta không thua ngươi , mà là thua hắn , thua cầm nghệ của hắn . Nhưng điều này làm sao có thể xảy ra ? Tinh thần lực của hắn so với chúng ta chênh lệch quá lớn , làm sao cầm khúc của hắn có thể ảnh hưởng tới chúng ta cơ chứ " .

Trong mắt An Nha hiện ra một tia sát khí nhưng rất nhanh chóng đã biến mất , nàng than nhẹ một tiếng : " Tính mạng của ngươi được đảm bảo , ngươi có thể đi đi . Ta không muốn nhìn thấy ngươi nữa , cũng không muốn giết ngươi " .

_____***_____

An Kỳ nở nụ cười , nàng cười rất tươi nhưng sát khí trong đôi mắt lạnh như băng càng lúc càng trở nên đậm đặc : " Ngươi quá mềm yếu , giống như trước kia vậy , chỉ biết nhìn cơ hội trong tay mình bị người khác đoạt mất . Ta sẽ đi , bất quá sau này ta sẽ quay lại " .

Ánh mắt nàng chuyển quả nhìn Diệp Âm Trúc , nhưng mà lúc này Âm Trúc cũng mở to hai mắt nhìn lại nàng . An Kỳ kinh ngạc phát hiện bản thân Âm Trúc đã đạt đến cảnh giới vô ngã , tuy nhìn nàng mà như không nhìn , khí chất ưu nhã , động tác hài hòa , phảng phất như hoàn toàn dung hợp vào thiên nhiên xung quanh . Nhất là khi bên cạnh hắn lại có một cây cổ cầm màu chanh sắc , một tổ hợp vô cùng hoàn mỹ . Ánh mắt hắn vẫn như trước , đen nhánh , trong suốt , cho dù có là loại thủy tinh tinh nguyên nhất trên đại lục cũng không thể so sánh . Đây là lần đầu tiên An Kỳ thấy một đôi mắt hoàn hảo , thánh thiện , không có một chút tạp niệm như vậy .

An Kỳ rời đi , mặc dù nàng bị thương rất nặng qua cuộc chiến với An Nhã nhưng tốc độ của nàng khiến người khác nhìn vào cũng phải kinh sợ . Hôm nay nàng đã bại , thua một thần âm sư hoặc có thể nói là một cầm khúc cường địa trong cầm tông . ‘ Cao sơn lưu thủy ’ - một trong tam đại thần khúc đứng đầu cầm tông cửu khúc , có tác dụng : hư nhược , tăng phúc . Trong cửu khúc của cầm tông , có sáu cầm khúc chỉ có một hiệu quả , còn lại ba cầm khúc có hai hiệu quả , được gọi là thần khúc . ‘ Cao sơn lưu thủy ’ cầm khúc mặc dù không công kích trực tiếp đối thủ nhưng khiến trong đầu đối thủ sinh ra ảo giác nên không ngừng suy yếu , đồng thời có thể phụ trợ khiến thực lực của đồng đội không ngừng tăng cường . Tất cả đều dựa theo cách đạn tấu của thần âm sư mà khống chế nhạc khúc .

Với thực lực của Diệp Âm Trúc bây giờ , nếu không có phi bộc lưu tuyền cầm , hắn căn bản không có khả năng thể hiện hiệu quả của ‘ cao sơn lưu thủy khúc ’ . Cho dù mượn lực từ thần khí , cộng thêm tinh thần lực của hắn khi tấu ‘ cao sơn lưu thủy ’ khúc cũng chỉ có khả năng khống chế mười người , hơn nữa chỉ có thể tập trung vào một phạm vi nhỏ , không cách nào phát tán rộng hơn được .

Một thần âm sư bình thường có điểm khác biệt rất lớn so với ma pháp sư , một khi phát động đại hình ma pháp hay việt giai ma pháp , thân thể sẽ trở nên cực kỳ yếu nhược . Nhưng cho dù ma pháp lực của thần âm sư có tiêu hao hết thì tinh thần vẫn không suy giảm , lâm vào trạng thái du duyệt . Việc cầm khúc ‘ cao sơn lưu thủy ’ của Âm Trúc có thể ảnh hưởng đến hai người An Nhã , An Kỳ nguyên nhân chính là do hai người trước đó đã tiêu hao quá nhiều sức lực , đến lúc hai người suy yếu Diệp Âm Trúc mới có cơ hội thành công . Nếu không cho dù Diệp Âm Trúc có phi bộc lưu tuyền cầm hỗ trợ thì cầm khúc ‘ cao sơn lưu thủy ’ hoàn toàn không thể ảnh hưởng được hai người bọn họ khi đang ở trạng thái bình thường .

” Âm Trúc , cám ơn ngươi . Hôm nay ngươi đạn cầm thật hay ” . An Kỳ rời đi , sự lạnh lùng của An Nhã cũng biến mất . Mặc dù nàng bây giờ nhìn có chút xác xơ , quần áo trên người có nhiều chỗ rách rưới nhưng vẫn không thể che dấu được sự cao quý , ưu nhã .

” An Nhã tỷ tỷ , tỷ không sao chứ ? ” . Diệp Âm Trúc ân cần hỏi , ma pháp lực của hắn tiêu hao gần hết , tinh thần lực du duyệt sinh ra một cảm giác vô cùng kỳ diệu .

An Nhã mỉm cười , lắc đầu nói : ” Ta không có việc gì , chỉ tiếc lần này đã liên lụy ngươi thôi . Âm Trúc , hôm nay bất luận ngươi nghe được những gì cũng nên quên hết đi . Việc hôm nay ngươi cũng không được nói cho người nào biết nữa ” .

” Hảo ! ” . Âm Trúc gật đầu . Chỉ cần hắn đáp ứng thì sẽ không bao giờ đem chuyện anfy nói ra ngoài .

” Làm hộ pháp giúp ta , để ta trị liệu cho bạn ta ” . Song thủ An Nhã xẹt qua trước ngực , một kết giới lục mang tinh màu tím lặng lẽ xuất hiện . Quang mang chợt lóe , trước mặt nàng đã xuất hiện một ma thú .

Đây là lần đầu tiên Diệp Âm Trúc nhìn thấy một ma thú có hình dáng xinh đẹp đến thế , đó là một con ngựa nhưng so với các loạ ngựa bình thường khác hoàn toàn không giống . Thân thể của nó lớn gấp đôi giác mã , toàn thân trắng muốt không chút tạp sắc , một cây sừng thon dài xuất hiện trên đỉnh đầu , lóe ra quang mang màu trắng nhàn nhạt . Điểm kỳ dị nhất là bên thân nó có một đôi cánh thật lớn màu trắng cực kỳ xinh đẹp . Lúc này hai mắt nó đã trở nên ảm đạm , Diệp Âm Trúc có thể cảm nhận sinh mệnh khí tức trên người nó đang dần dần tiêu hao .

An Nhã âu yếm vuốt ve cái đầu nó , khuôn mặt đầy vẻ thương tiếc , quay qua nói với Diệp Âm Trúc : ” Ngươi không phải đã từng nói là muốn nhìn thấy ma thú của ta sao ? Nó chính là bạn của ta , tên gọi là Mục , là độc giác thú , thực lực đạt đến cửu giai ma thú . Ta biết trong lòng ngươi đang tràn ngập nghi vấn nhưng hãy đợi ta trị thương xong cho nó rồi sẽ cho ngươi biết ” . Vừa nói , nàng vừa mở một cái bình lấy từ trong người ra , đưa chất lỏng trong bình vào miệng độc giác thú . Chất lỏng tuy không có hương khí nhưng lại tỏa ra một khí tức tự nhiên cực kỳ thuần khiết , khiến Diệp Âm Trúc khi cảm nhận được thấy kinh hãi khôn xiết .

Độc giác thú sau khi uống chất lỏng ấy đã có sự phản ứng , đôi mắt màu xám bắt đầu ba động kịch liệt . An Nhã đặt một tay lên trán độc giác thú , quang mang màu tím từ người nàng không ngừng rót vào cơ thể của nó , thúc dục hiệu lực của chất lỏng nhanh phát tác .

Quang mang màu tím bây giờ rất ảm đạm , chứng tỏ cơ thể nàng cũng cực kỳ suy yếu .

Diệp Âm Trúc chăm chú quan sát độc giác thú , mặc dù là cửu giai ma thú nhưng trên người nó lại tỏa ra khí tức ôn hòa , ấm áp , khiến Âm Trúc đứng bên cảm thấy vô cùng thoải mái , cảm giác hoàn toàn khác biệt so với lúc đối mặt với đích long .

Năng lượng của An Nhã càng lúc càng yếu , cuối cùng mất hẳn . Đôi mắt màu xám của độc giác thú nay đã trở thành màu lam , nhìn chăm chú vào An Nhã .

An Nhã dịu dàng nói : “Mục , ngủ đi . Sau khi tỉnh dậy , ngươi sẽ hoàn toàn bình phục ” . Kết giới lục mang tinh lại lặng lẽ xuất hiện , thân thể của Mục mất hút trong đó .

” An Nhã tỷ tỷ , cẩn thận ”. Diệp Âm Trúc vội bước đến đỡ lấy thân thể của An Nhã đang lảo đảo chuẩn bị ngã xuống . Sắc mặt nàng lúc này tái nhợt , hơi thở cũng trở nên mỏng manh , yếu ớt .

” Lâu quá rồi không có cảm giác suy yếu đến mức này . Âm Trúc , hãy đưa ta về Phiêu lan hiên , đặt ta ở vị trí ngươi vẫn đạn cầm ấy . Bây giờ ta phải nghỉ ngơi một chút , đành làm phiền ngươi vậy ” . An Nhã ôn nhu nói .

” Hảo ” . Mặc dù ma pháp lực của Âm Trúc đã tiêu hao nhưng trong cơ thể hắn vẫn còn hoàng trúc ngũ giai đấu khí , tinh thần cũng không chút suy yếu . Thu hồi phi bộc liên châu cầm , hắn kê lưng đỡ lấy thân hình của An Nhã .

Người An Nhã rất nhẹ . Đây là cảm nhận đầu tiên của Diệp Âm Trúc . Cõng nàng trên lưng nhẹ như không , mùi xạ hương trên người nàng tỏa ra càng lúc càng rõ ràng , Diệp Âm Trúc cảm thấy phi thường thoải mái . Thân thể An Nhã cũng phi thường mềm mại , hai tay vòng qua cặp chân thon dài của nàng , một cảm giác ôn nhuyễn truyền đến khiến trong lòng Diệp Âm Trúc có một cảm giác khác thường .

_____***_____

” Đi về phía nam , Âm Trúc ” . An Nhã chỉ phương hướng . Không biết tại sao khi ở trên lưng Âm Trúc , An Nhã lại có một cảm giác vô cùng an tâm . Sự cảm nhận của An Nhã so với Âm Trúc rõ ràng hơn rất nhiều , dù sao nàng không giống với Âm Trúc tu luyện xích tử cầm tâm từ bé , đối với chuyện nam nữa không hiểu nhiều lắm . Từ khi mới sinh ra đến giờ , đây là nam nhân đầu tiên có sự tiếp xúc thân thể với nàng . Trên miệng An Nhã nở ra một nụ cười bất đắc dĩ . Trong lòng nàng , Âm Trúc là một đệ đệ tốt , cũng là nam nhân duy nhất không khiến nàng sinh ra phản cảm . Tâm địa của hắn đan thuần , hồn nhiên cộng thêm tiếng đàn , hai thứ đều khiến An Nhã hài lòng .

” Âm Trúc , ngươi không cần phải gấp . Vừa rồi ngươi cũng đã tiêu hao không ít ma pháp lực rồi . Ngươi đi chậm chậm một chút , để tỷ tỷ kể lại chuyện xưa cho mà nghe ” . Đầu của An Nhã tựa trên vai Âm Trúc , ánh mắt có chút mê ly .

” An Nhã tỷ tỷ , tỷ bây giờ đang rất yếu , hãy cứ nghỉ ngơi trước đi , chuyện kể sau cũng được mà ” . Việc thân thể An Nhã tiếp xúc với lưng mình cũng không khiến trong lòng Âm Trúc nảy sinh tà niệm , hắn chỉ biết rằng bây giờ bản thân phải cố hết sức bảo vệ An Nhã .

” Âm Trúc , ngươi biết tinh linh không ? ” . An Nhã hỏi .

Diệp Âm Trúc gật đầu , đáp : ” Ông nội đã từng nói qua với qua , tinh linh là một chủng tộc cao quý , bọn họ yêu chuộng hòa bình , ghét chiến tranh , sinh sống ở nguyên thủy sâm lâm , là con của thiên nhiên . Chỉ tiếc từ trước đến giờ ta chưa bao giờ thấy qua tinh linh ” .

An Nhã nhẹ vuốt mái tóc dài của mình , lộ ra đôi tai nhọn , khác với người bình thường . Lúc này nàng đang chìm vào những dòng hồi ức : ” Hơn 400 năm trước , tại tinh linh sâm lâm rộng lớn , một đôi tỷ muội song sinh ra đời . Các nàng là con của tinh linh nữ vương , cũng chính là niềm tự hào của tinh linh tộc . Với thiên phú hơn người , các nàng đã chứng tỏ thực lực bản thân xứng với danh hiệu siêu việt thần đồng của tinh linh tộc từ trước đến nay . Cuộc sống vui vẻ , hạnh phúc của các nàng trôi qua êm đềm trong tinh linh sâm lâm . Tâm địa của đôi tỷ muội song sinh này cũng rất thiện lương , các nàng mỗi ngày đều cùng nguyên tố tự nhiên tiến hành câu thông . Mỗi một cá nhân trong tinh linh tộc đều tin rằng sau này cuộc sống của tinh linh tộc dưới sự lãnh đạo cảu các nàng sẽ càng trở nên an ổn , hòa bình ” . Nói đến đây , An Nhã dừng lại một chút , thanh âm nàng tràn ngập sự nhu hòa . ” Tinh linh và loài người không giống nhau , tuổi thọ của tinh linh có thể cao hơn loài người gấp bộ . Người thường chỉ sống được đến 80 tuổi , cho dù

là những cường giả cũng rất khó vượt qua 150 tuổi , nhưng tinh linh lại có thể sống đến 800 tuổi , đôi tỷ muội song sinh là hậu duệ của vương tộc , có thể thọ đến 1500 tuổi . Vào một năm , các nàng đã 200 tuổi , nhưng đối với tinh linh mà nói , 200 tuổi chỉ tương đương với loài người 15 tuổi mà thôi , mới bắt đầu tiến vào giai đoạn trưởng thành . Trong 200 năm ấy , cuộc sống của đôi song sinh tỷ muội vẫn rất yên bình , tuy nhiên bắt đầu từ đây đã xảy ra biến hóa . Hai người bọn họ xin mẫu thân rời tinh linh sâm lâm , đến giới loài người " .

" Tinh linh sâm lâm có biến cố gì sao ? Các nàng tại sao phải đi ? " . Diệp Âm Trúc có chút tò mò hỏi .

" Thật ra cũng không thể trách các nàng , vì đã sống 200 năm trong tinh linh sâm lâm nên các nàng cảm thấy cuộc sống hơi buồn chán . Vừa rời khỏi tinh linh sâm lâm , các nàng đã bị cuộc sống phồn hoa của loài người hấp dẫn . Khắp nơi đều là những sự việc , những đồ vật tân kỳ các nàng chưa gặp qua bao giờ . Trong lúc nhất thời hai người đã lạc mất nhau . Các nàng cũng quên ẩn dấu thân phận tinh linh của mình . Tướng mạo tinh linh vốn phi thường xinh đẹp , cho dù là nam hay nữ cũng vậy , hai nàng lại là hậu duệ vương tộc , sắc đẹp càng sắc sảo . Rất nhanh , các nàng đã vị những nhân vật có tâm địa bất lương theo dõi . Nhưng những kẻ xấu xa đó không biết rằng thực lực của đôi tỷ muội đã đạt đến tử cấp sơ giai . Bởi vì chưa bao giờ sử dụng qua lực lượng của mình nên trong lúc vô tình , hai người đã sử dụng cường đại ma pháp giết người . Đó cũng là lần đầu tiên các nàng giết người " .

" A ! " . Diệp Âm Trúc kinh hô một tiếng . " Tinh linh vốn yêu chuộng hòa bình , nếu giết người , các nàng hẳn sẽ vô cung đau khổ " .

An Nhã thở dài một tiếng : " Ngươi nói hoàn toàn không đúng . Lúc đó hai tỷ muội song sinh lại có hai phản ứng hoàn toàn trái ngược nhau . Người em rất sợ hãi , thậm chí nàng đã nghĩ đến việc quay trở lại tinh linh sâm lâm bởi nàng đã nhận thức thế giới bên ngoài quá đáng sợ . Nhưng người chị lại rất hưng phấn , tâm tư nàng bắt đầu thay đổi . Đây cũng là lần đầu tiên hai người phát sinh mâu thuẫn , dẫn đến việc rời khỏi nhau . Người em trở về tinh linh sâm lâm , người chị tiếp tục tiến vào thế giới loài người " .

" Thời gian vụt trôi , nhoáng cái đã 10 năm , Trong mười năm đó , danh tiếng của người chị tại thế giới loài người đã vô cùng nổi tiếng bởi vì nàng không những xinh đẹp mà thực lực còn đạt đến tử cấp . Người em khi trở về thú tội với mẫu thân và chịu sự trừng phạt , đóng chặt cửa diện bích " .

Diệp Âm Trúc hỏi : " Vậy tại sao tinh linh nữ vương không bắt người chị trở về luôn ? " .

An Nhã mỉm cười nói : " Đó là bởi vì người là tinh linh nữ vương , không thể rời khỏi tinh linh sâm lâm . Người phải ở đấy để bảo vệ tộc nhân của mình . Mà ngoài người ra , không có một ai có thể chế phục nổi người chị . Cho nên việc ấy vẫn bị trì hoãn " .

" Năm ấy , tinh linh nữ vương đột ngột qua đời . Nhưng ngay trước lúc người lâm chung , người chị đột nhiên trở về . Thực lực nàng lúc này đã đạt đến tử cấp tam giai , so với trước kia tăng mạnh hơn rất nhiều . Chỉ trong 10 năm có thể đạt được trình độ như vậy quả thực là không thể tưởng tượng được . Đối với cái chết của tinh linh nữ vương , nàng rất hờ hững , thậm chí không một chút thương tâm . Thậm chsi khi tinh linh nữ vương truyền lại ngôi vị cho người em , nàng đã công khai phản đối , quyết tranh đoạt ngôi vị này " . Thanh âm An Nhã trở nên kích động rất nhiều .

" Nàng tại sao lại như vậy ? Chẳng lẽ nàng đã quên đi tình tỷ muội trong 200 năm rồi sao ? " . Diệp Âm Trúc có chút phẫn nộ nói .

" Ta cũng không biết . Cho đến tận bây giờ việc đó đối với ta quả thực quá khó hiểu " . Hai mắt của An Nhã đã trở nên ươn ướt , thanh âm tràn ngập sự bi thương .

" Người chị không ngừng dùng mọi loại thủ đoạn để thu phục , khống chế mọi người , kết quả tất nhiên là người em đã thua . Nàng bị đuổi khỏi tinh linh sâm lâm , vĩnh viễn không được phản hồi . Nhưng người chị không biết rằng trước khi chết , tinh linh nữ vương đã đặt sinh mệnh chi chủng vào người em . Lúc nàng phát hiện thì người em đã đi rất xa . Trong 200 năm tiếp theo , người chị ra sức tìm kiếm , muốn đoạt cả sinh mệnh chi chủng . Nhưng người em tại thế giới loài người không ngừng trưởng thánh . Nàng nghĩ đến cái chết bất ngờ của mẫu thân cùng sự trở về đột ngột của người chị , cảm thấy hai việc có liên quan tới nhau . Nhưng mà cho dù có biết thì nàng cũng có thể làm được gì đây ? Nàng không phải là đối thủ của người chị , chỉ có thể không ngừng chạy trốn , di chuyển liên tục giữa các quốc gia . Sau này , nàng vất vả

lắm mới có thể tìm một nơi an tĩnh để lưu ngụ , Nghĩ đến cacis chết mập mờ của mẫu thân , nàng ra sức luyện tập , sự chênh lệch thực lực giữa nàng và người chị càng lúc càng nhỏ . Hơn 200 năm trôi qua , đến một ngày , người em cảm thấy bản thân đã đủ thực lực để khiêu chiến người chị , nàng quay trở lại tinh linh sâm lâm . Nhưng trong tinh linh sâm lâm lúc này đã hoàn toàn thay đổi , sự bình yên đã hoàn toàn biến mất thay cho một không khí đậm đặc sát khí . Tự xưng là tinh linh nữ vương , người chị đã đào luyện tinh linh tộc nhân thành quân đội " .

©¢u G\ʏỀjX ©¢I iXÎj dnjX ¦\∂H\ b\¾H\ Ĥ∂H\ Ĥèj ~9j\

" Là ai ? Ai đã nhẫn tâm hủy hoại sự yên bình của tinh linh tộc ? " . Diệp Âm Trúc phẫn nộ hỏi , trong mắt hắn bây giờ tràn ngập sát khí .

An Nhã nở một nụ cười thê lương : " Có thể nô dịch người chị , truyền thụ cho người chị ám nguyên tố , tại Long khi nỗ tư đại lục chỉ có một người có khả năng duy nhất làm được bởi vì chỉ có hắn mới có thể tu luyện ám nguyên tố đến cảnh giới như vậy . Đó chính là chủ nhân của ám chi tháp trong Pháp lam thất tháp " .

" Pháp lam thất tháp ? ". Diệp Âm Trúc kinh hô một tiếng .

" Đúng vậy , chỉ có hắn . Ngoại trừ hắn , còn ai có khả năng làm được như vậy ? " . Sự ôn nhu trong giọng nói của An Nhã không còn nữa , thay vào đó là sự oán độc sâu đậm .

Từ trước đến nay , Diệp Âm Trúc đối với Pháp lam thất tháp chỉ có một ấn tượng mơ hồ , hôm nay nghe được câu chuyện xưa của An Nhã , trong lòng hắn , Pháp lam thất tháp trở nên cực kỳ hắc ám , là đại diện cho cái ác .

" Nói từ nãy đến giờ chắc ngươi cũng đoán được người chị là An Kỳ , còn người em chính là ta . Thật buồn a ! Cho dù đã đạt tới tử cấp bát giai , thực lực của ta vẫn không thể chống lại tỷ ấy . Không cần phải đoàn cũng biết sau lưng tỷ ấy có ám chi tháp , hơn nữa ta có thể dám chắc cái chết của mẫu thân có thể liên quan đến chủ nhân ám chi tháp . Khi đó mẫu thân ta mới có 800 tuổi a ! " . Nói đến đây , An Nhã khóc nức nở .

" An Nhã tỷ tỷ , đừng khóc nữa ! Sau này ta nhất định sẽ giúp tỷ báo thù " . Diệp Âm Trúc kiên định nói .

An Nhã chỉ khẽ mỉm cười , không nói gì thêm . Thực lực nàng đạt đến tử cấp bát giai còn không báo thù được , tuy tiếng đàn của Diệp Âm Trúc có điểm kỳ diệu nhưng vẫn còn quá yếu . Nhưng trong đầu nàng lúc này đã hiện lên một viễn cảnh : nàng đi đến ám chi tháp , sau lưng có thêm người đệ đệ đan thuần này trợ giúp . Đột nhiên , sắc mặt An Nhã có chút thay đổi , thấp giọng nói : " Âm Trúc , nhanh đổi hướng qua phía Tây . Ta không muốn bị những người ở Mễ lan nhìn thấy tình cảnh bây giờ " .

" Nga " . Diệp Âm Trúc lập tức đáp ứng , thân ảnh thay đổi lao về phía Tây đi tiếp .

Ngay khi bọn họ vừa mới thay đổi phương hướng , một đội gồm 100 long kỵ binh lao đến , tốc độ vô cùng nhanh , mà người dẫn đầu vẫn là ngân ting long kỵ tướng của La lan gia tộc - Áo Tư Đinh .

Bởi vì phải đi đường vòng nên khi Diệp Âm Trúc cùng An Nhã quay trở lại Mễ lan thành thì trời đã sắp tối , không khí đêm thu thập phần lương sảng .

" Âm Trúc , để ta xuống được rồi " . An Nhã vỗ vỗ bả vai Âm Trúc . Trải qua một thời gian nghỉ ngơi trên lưng Âm Trúc , thể lực cùng năng lượng của nàng đã khôi phục được một ít . Ngay cả nàng cũng kinh ngạc khi thấy tốc độ khôi phục của bản thân lại nhanh đến thế , nhưng khi nghĩ lại nàng biết đây là do tác dụng của cầm khúc Diệp Âm Trúc đạn tấu .

" An Nhã tỷ tỷ , có lẽ khoảng thời gian sắp tới ta không thể tới chỗ tỷ làm việc được nữa " . Diệp Âm Trúc nói .

" Tại sao ? Chẳng lẽ vì An Kỳ ? Lần sau ta tuyệt sẽ không để cho nàng ấy có thể dễ dàng tác oai tác quái như vậy " .

" Không , đương nhiên không phải . Mễ lan học viện sắp tổ chức cuộc chiến bảo vệ vào mùa thu cho các đệ tử tham gia , ta có thể phải nhập tuyển " .

Nghe hắn nói như vậy , sắc mặt An Nhã tươi lên rất nhiều . " Nguyên lai là như vậy . Âm Trúc , tiếng đàn của ngươi rất kỳ diệu . Nga , lần trước có phải tỷ tỷ hứa sẽ cấp cho ngươi một ma thú đúng không ? Lần này ta sẽ thực hiện lời hứa đấy , chúng ta đi thôi " . Nói xong , không đợi Diệp Âm Trúc trả lời , nàng đã kéo tay hắn phi đẳng (bay lên) .

Thực lực của tử cấp bát giai quả nhiên kinh khủng , trong một thời gian ngắn như vậy đã có thể hồi phục và phi đẳng , tuy phải mang theo một người nhưng tốc độ của An Nhã so với Âm Trúc lúc trước còn nhanh hơn rất nhiều .

" Âm Trúc " . Tô Lạp kinh hãi nhìn An Nhã cùng Diệp Âm Trúc đồng thời trở về . Nhất thời hắn nhào đến , trong tay ôm khư khư hải nguyệt thanh huy cầm , trước tiên giao cầm cho Âm Trúc rồi ôm chặt lấy cánh tay Âm Trúc không rời . Sắc mặt Tô Lạp nhìn qua có chút tái nhệt , tựa hồ như vì lo lắng nên quá mỏi mệt .

An Nhã mỉm cười nói : " Yên tâm đi , hắn không có việc gì đâu . Hai người các ngươi đều theo ta qua đây đi " . Vừa nói , nàng vừa cầm lấy tay còn lại của Âm Trúc dẫn đi .

Từ lúc Diệp Âm Trúc bị An Kỳ bắt , Tô Lạp đã toàn lực đuổi theo nhưng tốc độ của hắn làm sao có thể so sánh được với tỷ muội An Nhã đây ! Chỉ trong nháy mắt , hắn đã mất dấu mấy người bọn họ . Tô Lạp như muốn điên lên , không ngừng tìm kiếm xung quanh , ra cả đến ngoài thành nhưng thủy chung vẫn không thể phát hiện được điều gì . Hắn bất đắc dĩ phải trở về Phiêu lan hiên , thầm cầu khấn cho Âm Trúc bình yên vô sự .

Điều khiến Diệp Âm Trúc kinh ngạc là khi bọn hắn trở về Phiêu lan hiên , những người phục vụ cũng không hỏi han gì , chỉ đơn giản hướng tới An Nhã vấn an mà thôi . An Nhã mang theo hai người lên lầu ba . Đây là lần đầu tiên hai người Diệp Âm Trúc và Tô Lạp được lên đây . Lầu ba của Phiêu lan hiên rất trống trải , thậm chí ngay cả một phòng ốc cũng không có , chung quanh chỉ có sa mạn ngăn trở . Theo sau An Nhã , hai người xuyên qua những lớp sa mạn và đến một địa phương kỳ dị .

Phiêu lan hiên được kiến tạo xung quanh thân cây cổ thụ , nay ba người bọn hắn đang đi trên một con đường nhỏ hướng đến bên trong thân cây cổ thụ . Bởi vì cây cổ thụ quá to lơn , nhìn từ ngoài căn bản không có khả năng chứng kiến . Đi vào thụ quan (đường trong cây cổ thụ) , hai người có cảm giác không khí vô cùng thanh tân , gợi cho người ta cảm giác sảng khoái hơn bao giờ hết . Đi được một đoạn , ba người dừng lại bởi phía trước không còn đường đi nữa .

" Mở ra đi , sinh mệnh chi môn " . An Nhã nhẹ nhàng lên tiếng .

Trước mặt nàng đột nhiên hiện ra một đạo quang mang màu xanh biếc , một môn lộ đột nhiên xuất hiện trong không trung . Mang theo sự kinh ngạc , Diệp Âm Trúc và Tô Lạp tiếp tục theo sau An Nhã tiến vào , trước mắt họ là một không gian vô cùng kỳ diệu . Không gian này cũng không lớn , chỉ là một căn phòng hình vuông với diện tích chừng ba mươi thước . Xem ra nơi này mới chính thức là nơi ở của An Nhã . Bên trong trang trí cũng rất đơn giản , một giường gỗ , một bộ bàn ghế cùng mấy chiếc tủ được bố trí vô cùng hài hòa .

Điều khiến Diệp Âm Trúc kinh ngạc nhất là tự nhiên khí tức vô cùng nồng đậm , mỗi lần hít thở đều khiến cho thân thể sảng khoái vô cùng . Đấu khí của Diệp Âm Trúc thuộc hệ mộc , nay ở địa phương có tự nhiên khí tức nhiều như vậy liền không ngừng hấp thu , tự tiến hành vận chuyển trong thân thể hắn .

_____***_____

" Trời đã khuya , ta cũng không dám giữ các ngươi lâu . Âm Trúc , vật này cho ngươi " . Nói xong An Nhã từ trên bàn lấy ra một vật hình cầu to bằng đầu của một đứa trẻ , tựa như là một quả trứng có lớp vỏ ngoài màu trắng , đưa cho Diệp Âm Trúc .

" Đây là ? " . Diệp Âm Trúc đưa tay ra đỡ lấy . Hắn cảm giác có tiếng tim đập thình thịch , nhưng không phải từ người hắn mà từ quả trứng hắn đang cầm trong tay . Khí tức nguyên tố thuần khiết không ngừng phóng ra từ quả trứng , nhưng không phải chỉ có một loại nguyên tố mà dường như bao gồm tất cả các

nguyên tố ma pháp . Quang mang màu trắng bao bọc xung quanh quả trứng , thỉnh thoảng lại có vài đạo hoa văn màu xám theo sự ba động của ma pháp nguyên tố lóe sáng .

" Đây là lễ vật ta tặng cho ngươi . Ngươi không phải muốn có một cường đại ma thú sao , nó rất thích hợp với ngươi đấy " . An Nhã mỉm cười , trong mắt toát ra những quang mang nhu hòa .

" Trứng ngân long ! Trời ạ " . Tô Lạp không có cách nào có thể giữ nổi bình tĩnh , kinh hô một tiếng , ánh mắt chăm chú nhìn vào quả trứng , hai chân không tự chủ bước lại gần hơn .

An Nhã nhìn Tô Lạp nói : " Ta vì tín nhiệm Âm Trúc nên mới dẫn ngươi đến đây , hy vọng ngươi cũng biết điều , không đem những chuyện ở đây nói ra bên ngoài " .

Ánh mắt Tô Lạp có chút phức tạp nhìn An Nhã , hắn đương nhiên biết trứng ngân long trân quý đến mức nào , nay An Nhã lại có thể đem vật ấy đi tặng cho Âm Trúc , chứng tỏ thực lực của nàng ấy rất cao và tình cảm nàng ấy dành cho Âm Trúc cũng hết sức đặc biệt .

" An Nhã tỷ tỷ , tỷ nói đây đúng là trứng của ngân long sao ? " . Diệp Âm Trúc nhẹ nhàng vuốt ve quả trứng .

An Nhã mỉm cười nói : " Đúng vậy , chỉ cần ngươi và nó ký kết khế ước , quả trứng sẽ nở ra luôn thôi . Ngân long còn có danh xưng là ma pháp long , năng lực ma pháp rất mạnh , ngân long trưởng thành đến ta cũng chưa chắc có thể chống lại . Ta đã có Mục , không cần nó nữa , nay tặng cho ngươi . Ta biết ngươi tính tình rất thiện lương , sẽ chăm sóc nó rất tốt . Mà ngươi cũng yên tâm , quả trứng này không phải do ta đi cướp ở đâu cả , cha mẹ nó đều đã chết , trước lúc qua đời phó thác nó cho ta . Ngân long nếu tự nhiên sinh trưởng , dưới 1000 năm không thể có khả năng trưởng thành . Khi ngươi ký kết khế ước cùng nó , nó có thể thông qua khế ước hấp thu một ít lực lượng từ ngươi để có thể lớn lên . Ta nghĩ nó nhất định sẽ trở thành trợ lực tốt cho ngươi . Ngươi mang theo nó bên người , cho dù nó còn nhỏ nhưng cũng có thể chấn nhiếp rất nhiều đê cấp ma thú " .

" An Nhã tỷ tỷ , cám ơn tỷ , nhưng ta không thể nhận nó ' . DIệp Âm Trúc lắc đầu , đưa quả trứng ngân long trả lại An Nhã .

An Nhã nhíu mày nói : " Mặc dù trứng ngân long rất quý , nhưng hôm nay ngươi đã cứu ta , cứ cho là thù lao ta trả cho ngươi đi . Huống chi điều này ta đã hứa với ngươi từ trước rồi mà " .

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói : " Không , không phải bởi vì sự trân quý của nó mà là bản thân ta không có cách nào thiết lập thêm khế ước " .

An Nhã trong lòng cả kinh : " Chẳng lẽ ngươi đã có một ma thú cho riêng bản thân mình ? " . Nàng không nhịn được lo lắng đứng lên , bản thân nàng sợ nhất là Âm Trúc thiết lập khế ước với một đê cấp ma thú .

" Không , không phải . Ta không có ma thú , nhưng mà ta đã cùng một bằng hữu tốt nhất của mình thiết lập đồng đẳng bổn mệnh khế ước , thế nên ta không thể có thêm ma thú " .

" Đồng đẳng bổn mệnh khế ước " . An Nhã kinh hô một tiếng , nàng cũng biết rất rõ về loại khế ước này . " Ngươi , ngươi làm sao có thể ... ? Là ai ? Ai đã thiết lập đồng đẳng bổn mệnh khế ước với ngươi ? Hắn chăng ? " . Ánh mắt nàng chuyển sang nhìn xoáy vào Tô Lạp .

Tô Lạp lắc đầu đáp : " Không phải ta " .

Diệp Âm Trúc nói : " An Nhã tỷ tỷ , tỷ có nhớ là ta đã biến mất một khoảng thời gian trong ngày hôm nay không ? Đó chính là do bằng hữu của ta cảm thấy ta gặp nguy hiểm nên đã triệu hoán ta " .

An Nhã than nhẹ một tiếng , nói : " Xem ra ngươi và ngân long này không có duyên phận rồi . Không thể ngờ được rằng ngươi đã thiết lập đồng đẳng bổn mệnh khế ước đã thất truyền từ lâu .Theo ta được biết , loại khế ước này từ trước đến nay chỉ xuất hiện trong một gia tộc cường đại . Nhưng gia tộc này cũng đa biến mất trong 500 năm rồi , nếu bằng hữu của ngươi đích thực là người của gia tộc này , sợ rằng cả phương bắc đều vì hắn mà thay đổi . Âm Trúc , nói cho ta biết , bằng hữu của ngươi tên là gì ? " .

" Hắn gọi là Tử " . Âm Trúc trả lời .

" Tử ? " . An Nhã thất thanh nói . " Vậy thì đúng rồi , chắc chắn hắn thuộc gia tộc đó . Không thể ngờ rằng gia tộc đó lại còn có hậu duệ . Nếu hắn đã cùng ngươi thiết lập đồng đẳng khế ước , xem ra ngươi cũng chẳng cần ngân long nữa " .

Tô Lạp tò mò hỏi : " Vậy rốt cuộc gia tộc đó là gì ? Chẳng lẽ gia tộc đó có thể so sánh với ngân long trưởng thành sao ? " .

An Nhã nhìn Âm Trúc , trong mắt toát ra một tia quang mang kỳ dị . " Tử có phải không nói cho ngươi lai lịch của hắn không ? " .

Diệp Âm Trúc gật gật đầu .

" Vậy ta cũng không thể nói cho các ngươi biết , đợi đến một thời điểm thích hợp chắc chắn hắn sẽ nói cho ngươi thôi . Bây giờ đã muộn rồi , các ngươi hãy đi đi , ta cũng đã rất mệt , cần phải nghỉ ngơi " .

" Vậy quả trứng ngân long này thì sao ? " . Diệp Âm Trúc ngơ ngác hỏi .

An Nhã mỉm cười nói : " Ta đã cho ngươi thì cũng không thể thu hồi lại , nhớ kỹ là ngươi không được phép nói cho người nào biết ngươi sở hữu nó . Bây giờ nó đã thuộc về ngươi , ngươi muốn làm gì với nó thì làm . Nếu ngươi muốn tặng ngân long cho ai đó thì phải cân nhắc thật cẩn thận , và khi nó nở , ngươi chỉ cần đưa khối lân phiến này ra . Đây là vật mà cha mẹ nó trước khi chết đã lưu lại , có khối lân phiến mới có thể khiến ngân long không hiểu lầm các ngươi đã bắt cóc nó " . Vừa nói , nàng vừa đưa một khối lân phiến từ trong không gian giới chỉ ra . Đó là một khối hình tròn , đường kính khoảng 20 thước .

" Cám ơn tỷ nhiều " . Diệp Âm Trúc cũng không cự tuyệt , hắn thấy trong mắt An Nhã lộ ra sự mỏi mệt , cũng không nói nhiều , thu khối lân phiến vào trong không gian giới chỉ rồi cùng Tô Lạp cáo từ An Nhã .

Khi hai người bọn họ rời đi , một thanh âm nhu hòa vang lên từ trong căn phòng : " Tỷ có thể tặng người khác vật đó được sao ? Biết vậy ta đã xin tỷ từ trước rồi " . Một thân ảnh cũng hiện ra từ bức tường một cách đột ngột . Đó chính là tổng quảng Địch Đạt của Phiêu lan hiên .

An Nhã than nhẹ một tiếng , nói : " Ngươi ấy ! Ánh mắt ngươi quá thiển cận . Chẳng lẽ ngươi không nhìn ra tiềm lực của Âm Trúc sao ? Hôm nay ta với An Kỳ đánh một trận , là hắn đã giúp ta đánh bại An Kỳ . Không thể ngờ rằng cho dù có tu luyện tại sinh mệnh cổ thụ , thực lực ta vẫn kém An Kỳ " .

" Cái gì ? Ngươi nói Âm Trúc có thể giúp ngươi đánh bại An Kỳ ? " . Trong ánh mắt Địch Đạt tràn ngập sự nghi hoặc .

An Nhã vuốt tóc , nói : " Từ trước đến nay ta chưa nghe thấy tiếng đàn nào kỳ diệu như vậy , khiến nội tâm ta rung động , ngay cả trạng thái suy yếu của ta cũng có thể hồi phục đôi chút . Âm Trúc tâm địa vốn rất đan thuần , ngoại trừ việc của ngươi ra thì ta không giấu hắn việc gì cả . Vừa rồi chúng ta đối thoại ngươi cũng nghe đấy , không thể tin rằng tử tinh nhất tộc còn có hậu duệ , hơn nữa còn là người thiết lập đồng đẳng bổn mệnh khế ước với Âm Trúc . Có lẽ sau này Âm Trúc sẽ giúp chúng ta không ít trên con đường báo thù , ngân long cứ cho hắn trước gọi là thù lao đi " .

Địch Đạt gật đầu , đáp : " Tỷ tỷ , ta cũng hiểu được nỗi khổ tâm của ngươi . Việc thiết lập mối quan hệ hòa hảo với Âm Trúc sau này sẽ giúp chúng ta được rất nhiều thứ " .

An Nhã mỉm cười , nói : " Sỏa đệ đệ , ngươi không nên tính toàn thiệt hơn như vậy . Trong lòng ta , hắn cũng là một đệ đệ giống ngươi . Bất luận lúc nào , Âm Trúc cũng đứng về một trận tuyến với chúng ta , chỉ hy vọng là hắn phát triển nhanh hơn một chút . An Kỳ đã tìm được nơi này , ngươi cũng chuẩn bị đi , nhất định phải chú ý ẩn giấu khí tức của ngươi . Nàng tìm đến sinh mệnh chi chủng chính là tìm đến ngươi đó " .

" Ta sẽ chú ý . Nhưng mà tử tinh nhất tộc thực sự cường đại đến mức đó sao ? " . Địch Đạt hỏi xong những lời này , hắn phát hiện trên mặt An Nhã đày vẻ sợ hãi như nhớ đến chuyện gì .

" Sau này ngươi sẽ biết " .

_____***_____

" Âm Trúc , hôm nay rốt cuộc xảy ra chuyện gì ? " .

" Âm Trúc , thực lực của An Nhã tiểu thư mạnh đến mức nào ? " .

” Âm Trúc , người phụ nữ hôm nay đến là ai vậy ? ” .

” Âm Trúc , các ngươi đã đi đâu ? ” .

” Âm Trúc … ” .

Từ khi rời khỏi Phiêu lan hiên , Tô Lạp không ngừng hỏi , nhưng Diệp Âm Trúc thì chỉ im lặng không nói . Hai người cứ như vậy rốt cuộc cũng đi về túc xá .

” Tô Lạp , ta đã đáp ứng An Nhã tỷ tỷ là không nói ra , ngươi đừng làm khó ta nữa có được không ? ” . Diệp Âm Trúc cười khổ nói .

” Không được , chẳng lẽ ngươi không biết là lòng hiếu kỳ của ta rất mạnh sao ? Điều này chứng tỏ ta rất quan tâm tới ngươi mà ” . Tô Lạp thể hiện bộ dáng ủy khuất .

Diệp Âm Trúc đột nhiên nở nụ cười : ” Ta có biện pháp để ngươi không thể hỏi nữa ” .

” Hả ? ” . Tô Lạp bất mãn nhìn hắn .

Quang mang chợt lóe , quả trứng ngân long xuất hiện trên tay Âm Trúc . ” cầm lấy này . CÓ nó , ngươi đừng làm phiền ta nữa nhé ? ” .

” Ngươi muốn đưa trứng ngân long cho ta sao ? Đầu ngươi có bị sốt không vậy ? Hay hôm nay bị đánh nhiều nên hơi ‘ ngây ngất ’ ? ” . Tô Lạp ngơ ngác nhìn hắn .

Diệp Âm Trúc nhùn vai đáp : ” Dù sao nó ở bên ta cũng không thể dùng được , cho ngươi không phải tốt hơn sao ? ” .

Tô Lạp cười khổ nói : ” Ngươi gặp thích khách nào có ma thú là đích long chưa ? ” .

Diệp Âm Trúc lắc đầu , nói : ” Ta ngay cả thích khách khác còn chưa nói qua . Bất quá ai quy định là thích khách không thể có ma thú là ma pháp long đây ? Ít nhất nó có thể yểm hộ ngươi khi ngươi hoàn thành nhiệm vụ ” .

Tô Lạp mở to hai mắt nói : ” Nếu có ngân long , ta còn làm thích khách nữa sao , chi bằng làm chiến sĩ đi . Được rồi , ta không cần , ngươi tự mình giữ lấy đi , hoặc cho ai đó thì tùy ” .

Diệp Âm Trúc gãi gãi đầu nói : ” Tử hình như không thích long , ngoại trừ ngươi và hắn , ta có thể đưa cho ai đây ? ” .

Tô Lạp hừ một tiếng nói : ” Những nữ tử ngươi biết trong học viện cũng không phải là ít đâu , tùy tiện đưa cho người nào đó là được rồi ” .

Hai mắt Diệp Âm Trúc sáng ngời : ” Phải a ! Nữ tử thần âm hệ chúng ta lực phòng ngự đều tương đối yếu , nếu có thể cưỡi ngân long đạn tấu nhạc khúc thì có khi lại phát huy hiệu quả nhiều hơn đấy ”

” Ngươi … ngươi thật sự muốn đem ngân long cho các nàng ? ” . Tô Lạp đến bây giờ mới hiểu , trước mặt ngốc tử này , muốn nói ‘ cạnh khóe ’ cũng không xong , không khéo hắn lại tưởng là lời khuyên thật đấy chứ .

Diệp Âm Trúc ngạc nhiên hỏi : ” Không phải ngươi vừa mới đưa ra đề nghị đấy sao ? ” .

Tô Lạp vội giựt lấy quả trứng ngân long trên tay Âm Trúc , miệng nói : ” Chủ ý của ta đã đổi , ta sẽ lấy ” .

” Vậy ngươi cầm luôn vật này đi ” . Diệp Âm Trúc đưa luôn khối lân phiến cho hắn , miệng cứ tủm tỉm cười .

” Ngươi vừa rồi cố ý nhử ta vào tròng đúng không ? ” . Tô Lạp nghi hoặc nhìn Âm Trúc .

ÂM Trúc vội cải biến : ” Không đâu ! Bất quá ta quá hiểu cá tính của ngươi , dám chắc nếu ta ‘ hào phóng ’ là ngươi lại tiết kiệm dùm ” .

Tô Lạp dẫm mạnh vào chân Âm Trúc : ” Tiện nghi thuộc về người khác không bằng chính bản thân mình chiếm lấy . Được rồi , kể từ bây giờ ta là long thích khách , nghe cũng oai đấy nhỉ ? ” .

Diệp Âm Trúc cười nói : " Chi bằng bây giờ chúng ta bắt đầu đem ấp trứng đi . Nhìn xem tiểu long rốt cuộc có hình dáng gì " .

Tô Lạp gật đầu , chú ngữ thiết lập khế ước trên đại lục ai cũng nắm được , hắn từ trước đến giờ chưa nghĩ đến việc có ma thú , nhưng nay có ngân long đưa tới tận tay , tội gì mà không nhận . Thần sắc Tô Lạp trở nên ngưng trọng vài phần , khẽ cắn đầu ngón tay , một giọt máu tươi chảy xuống quả trứng ngân long khiến quang mang màu bạc bạo phát . Tô Lạp lẩm nhẩm đọc chú ngữ : " Dùng máu tươi ta làm vật dẫn , dùng mặt trăng chứng kiến sự không thay đổi của khế ước , ta và ngươi tâm linh tương liên , huyết mạch tương thông , vĩnh viễn không rời nhau " .

Sau câu chú ngữ của Tô Lạp , không khí xung quanh như sôi trào các loại nguyên tố ma pháp , quang mang từ quả trứng ngân long càng tỏa ra mạnh mẽ ra tứ phía , không ngừng thôn phệ các năng lượng nguyên tố , giống như trăm sông đổ về biển cả . Linh hồn Tô Lạp cũng cảm thấy trong thân thể xuất hiện một cỗ năng lượng kỳ dị , tinh thần mình tựa hồ như có thêm cái gì đó , tâm linh cùng huyết mạch của hắn giờ đã tương thông với quả trứng .

" Rốp " . Một âm thanh vỡ vụn nhẹ nhàng vang lên , từ quả trứng bắt đầu xuất hiện một vết nứt , rồi vết nứt ngày càng kéo dài đến toàn bộ quả trứng .

" Phang " .

Diệp Âm Trúc cùng Tô Lạp tapapj trung nhìn sự biến hóa trên quả trứng . Một cái đầu tiểu long màu bạc chui ra từ quả trứng , đôi mắt to trong suốt mang đầy sự ngơ ngác . Tiểu long há miệng , đớp một miếng vỏ trứng nhai rôm rốp rồi rất nhanh sau đó đã ' thanh toán ' xong toàn bộ đống vỏ . Thân hình tiểu long cũng đã lộ rõ , dài chứng nửa thước hơn , toàn thân lân phiến bao phủ kín mít , bốn móng vuốt nhỏ đang không ngừng cào cào không khí , đôi cánh bé xíu trên lưng cũng đã xòe ra nhưng tạm thời không thể giúp nó bay được . Toàn bộ vỏ trứng đã bị tiểu long ăn hết , không biết đó có phải là đồ đại bổ không mà sau khi ăn xong , thân thể tiểu long có lớn lên đôi chút .

Theo sự cảm ứng từ khế ước , tiểu long quay qua nhìn Tô Lạp , cặp mắt xinh đẹp mở to , dùng cái đầu đáng yêu dúi dúi vào ngực Tô Lạp như làm nũng , bật ra hai chữ : " Mụ mụ " . Thanh âm tràn đầy sự non nớt ngây thơ , có chút không rõ ràng .

Diệp Âm Trúc sững sờ nhìn Tô Lạp đang đỏ bừng cả mặt : " Oa , nó có thể nói được ! Mà sao nó gọi ngươi là ' mụ mụ ' vậy ? " .

Tô Lạp trìu mến vuốt ve đầu tiểu long , xấu hổ nói : " Có lẽ bởi vì ta là người thứ nhất nó nhìn thấy nên nó nhận lầm ta là mẫu thân . Tiểu long ngoan , sau này ta gọi ngươi là Ngân Tệ có được không ? " .

" Ách , Tô Lạp , ngươi cũng không cần phải thể hiện thái độ tham tiền đến mức đó chứ " . Diệp Âm Trúc có chút bất bình thay cho tiểu long . Nhưng điều khiến hắn thấy kinh dị là tiểu long lại hưng phấn gật đầu , tựa hồ như rất thích cái tên này .

Có điều Diệp Âm Trúc không biết , long là một loài sinh vật rất thích tài phú y như Tô Lạp . Mặc dù nó còn nhỏ , nhưng với một trí tuệ cao của ngân long , thiên phú của nó đã bắt đầu hiển lộ .

Tô Lạp cười nói : " Ngươi xem , nó có vẻ rất thích cái tên này đấy , cái tên Ngân Tệ rất hay mà " .

Tô Lạp là thích khách , cũng không phải ma pháp sư , bản thân hắn không thể tạo ra một không gian ma pháp , chỉ có thể đặt ngân long lên giường , cùng Diệp Âm Trúc chăm chú nhìn nó , ' tiểu tử ' này quả thực quá đáng yêu a !

" Tô Lạp , ngươi nói xem tại sao ngân long vừa mới nở ra từ trứng đã có thể nói được vậy ? " .

" Ngốc ! Ngân long chính là một chủng loại cao quý trong long tộc , ngoại trừ thần thánh cự long trong truyền thuyết , ngân long chính là đứng đầu trong long tộc , đương nhiên vừa mới sinh ra đã có trí tuệ . Chỉ không biết bao giờ nó mới trưởng thành đây ? " .

Diệp Âm Trúc cười nói : " Bất luận thế nào thì bây giờ ngươi chính là long thích khách đầu tiên của đại luc , lại còn là ngân long thích khách nữa " .

Nhẹ nhàng vuốt ve lân phiến của Ngân Tệ , Tô Lạp đột nhiên qua quay nhìn Âm Trúc thật lâu rồi hỏi : " Âm Trúc , tại sao ngươi đối với ta tốt thế ? Vĩnh hằng thế thân khôi lỗi , thiên sử thán tức , nay còn có thêm tiểu ngân . Mỗi thứ đều không thể dung kim tệ để mua được , vậy mà ngươi lại dễ dàng tặng cho ta " .

" Chúng ta là bằng hữu mà " .

" Âm Trúc , ngươi là người tốt , nhưng mà muốn sinh tồn ở thế giới này , ngươi không thể sống mãi như vậy . Ngươi không thể dễ dàng tín nhiệm một ai đó , nếu không sau này sẽ có hại cho ngươi " .

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói : " Ta tin vào sự phán đoàn của bản thân ta . Huống chi những thứ đó ta cũng không phải cho ngươi không đâu , ngươi sau này phải dọn phòng và nấu ăn cho ta cơ mà . Những đồ vật ấy và cả tiểu ngân nữa đều không thể ăn được , ta chỉ có thể đổi chúng lấy thức ăn ngươi nấu thôi " .

Nói đến đây , hắn xoa xoa bụng : " Tô Lạp , ta đói rồi … " .

_____***_____

" Thật ra … " . Đột nhiên Tô Lạp có chút kích động định nói gì xong lại thôi không nói nữa .

" Thật ra cái gì ? " . Diệp Âm Trúc có chút tò mò nhìn hắn .

" Không có gì , ta đi nấu cơm đây " .

Đại hội so tài tân sinh tại Mễ Lan học viện đã chấm dứt , cả học viện cũng đã bắt đầu học buổi đầu tiên , lịch trình học cũng đã bắt đầu đi vào quỹ đạo chuyển động . Nhưng cả giáo sư và học viên giờ đang tấp nập chuẩn bị cho những công tác sắp tới .

Trải qua 3 ngày lựa chọn , viện trưởng Phất Cách Sâm thông báo đã lựa chọn sơ bộ được những học viên được quyền tham gia cuộc chiến bảo vệ diễ ra vào mùa thu . Những người có tên trong danh sách này đều được Mễ lan học viện chú trọng bồi dưỡng thêm , mà trong đó những đệ tử có nguyên quán ở Mễ lan đế quốc chiếm phần lớn . Dù sao chăng nữa thì Mễ lan học viện cũng là học viện hoàng gia đế quốc , Mễ lan hoàng cũng không hy vọng Mễ lan học viện bồi dưỡng thêm những nhân tài ở các quốc gia khác .

Danh sách rất nhanh chóng được chuyển đến các hệ , tham gia lần này có tổng cộng 100 người , trong đó chiến sĩ có 60 người , ma pháp sư 40 người . Để đảm bảo sự an toàn của các đệ tử , chiến sĩ đại đa số đều từ trọng kiếm chiến sĩ học hệ hoặc trọng kỵ binh học hệ bởi lực phòng ngự của bọn họ cường hãn nhất trong số các chiến sĩ . Nhưng số ma pháp sư có vẻ phân tán hơn , mỗi học hệ trong ma pháp bộ đều có vài học viên được tuyển chọn . Nhưng phần lớn ma pháp sư và chiến sĩ tham gia đều là đệ tử năm thứ năm , chỉ có một số ít các đệ tử đặc biệt là thuộc các lớp dưới .

Thần âm hệ có 3 người tham gia Là Diệp Âm Trúc , Hải Dương và Hương Loan . Vốn trong danh sách không có Hải Dương nhưng không biết Hải Dương dùng phương pháp gì để có tên trong đó . Nàng giải thích với Diệp Âm Trúc việc mình tham gia lần này là để tiện cho việc trị liệu . Trong trận đánh lần này , ngoài Diệp Âm Trúc là học viên năm thứ nhất ra còn có Nguyệt Minh thuộc ám ma hệ , Thường Hạo thuộc không gian hệ , Mã Lương thuộc triệu hoán hệ , Tạp La thuộc quang minh hệ , Phất Lạp Đức thuộc tinh thần hệ và La Lan thuộc phong hệ . Tất cả đều là chủ tướng có biểu hiện xuất sắc trong đại hội so tài tân sinh lần này . Tô Lạp cũng được có tên trong danh sách , đúng như lời hắn đã từng nói .

" Sư phụ , người tìm con ? " . Diệp Âm Trúc đẩy cánh cửa bước vào phòng của Phất Cách Sâm .

" Âm Trúc , ngồi đi " . Phất Cách Sâm mỉm cười nhìn hắn , chỉ vào cái ghế bên cạnh . " Qua vài ngày nữa , các ngươi sẽ xuất phát . Ta thu ngươi làm đồ đệ mà chưa kịp dạy cho ngươi cái gì . Gần đây ta và Ny Na hệ chủ đã cùng nhau tham khảo một số điển tịch nói về việc tu luyện của thần âm hệ nhưng tạm thời vẫn chưa tìm ra phương pháp tối ưu nhất dạy ngươi . Tạm thời ta chưa thể dích thân chỉ dạy ngươi được , chỉ biết đưa ngươi bút ký này thôi . Đây là những điều ta thu thập nhiều năm về tinh thần hệ ma pháp , ngươi cứ tự xem thử có cái gì thích hợp với bản thân không , biết đâu nó lại giúp ích ngươi nhiều thứ " . Vừa nói , ông vừa lấy ra một quyển sách từ không gian giới chỉ đưa cho Âm Trúc .

Diệp Âm Trúc đón nhận quyển sách : " Cám ơn sư phụ " .

" Thần âm sư vốn là một chi nhánh của tinh thần hệ ma pháp sư , mặc dù la một chức nghiệp riêng nhưng nếu có thể dung hợp tinh thần hệ ma pháp , để bản thân khống chế pháp lực thì có khi uy lực của cầm khúc lại tăng lên đấy chứ . Sau này cũng đành phải tùy thuộc vào sự lựa chọn của ngươi thôi " .

" Con sẽ chú ý " . Diệp Âm Trúc cung kính nói .

Phất Cách Sâm mỉm cười : " Lần này sư phụ sẽ không đi theo các ngươi tới cuộc chiến bảo vệ vào mùa thu để không ảnh hưởng đến sự điều động của quân đội . Các ngươi hết thảy đều phải nghe theo mệnh lệnh của chỉ huy quan trong quân đội . Lần này các ngươi sẽ do học viên năm thứ năm của trọng kỵ binh hệ - Áo Lợi Duy Lạp suất lĩnh . Thật ra việc điều các ngươi tham gia chiến tranh chỉ vì muốn các ngươi hiểu rõ hơn về chiến tranh , có thêm một chút kiến thức nơi sa trường . Những nhiệm vụ nguy hiểm các ngươi sẽ không phải chấp hành , chỉ cần chú ý bảo vệ bản thân thôi . Đi đi , ta tin rằng ngươi sẽ học được rất nhiều điều từ cuộc chiến này . Bất quá ta muốn nhắc nhở ngươi lần cuối rằng : một khi gặp phải nguy hiểm , phải lấy bản thân làm trọng , dù sao các ngươi chỉ là đệ tử học viện , không phải là quân nhân " .

" Sư phụ , cuộc chiến lần này có thể diễn ra trong bao lâu ? " . Diệp Âm Trúc hỏi . Hắn đối với chiến tranh là một khái niệm vô cùng mới mẻ , mà lần này địch nhân lại là thú nhân . Theo lời Tử nói , quan niệm của hắn về thú nhân cũng không phải là tệ lắm .

Phất Cách Sâm đáp : " Bình thường mà nói , thú nhân sẽ đi cướp lương trong khoảng thời gian một đến hai tháng , trước khi mùa đông đến họ sẽ rút lui . Hàng năm đều có chiến tranh xảy ra , nhưng Mễ lan đế quốc đóng một vai trò quan trọng trong việc ngăn cản thú nhân xâm chiếm , từ nhiều năm nay đã không ngừng chiến đấu . Về điểm này các quốc gia ở nam phương không cách nào so sánh được . Âm Trúc , ngươi cứ nhớ ngươi là một người thuộc A tạp địch á là được " .

Diệp Âm Trúc gật đầu .

Phất Cách Sâm do dự một chút rồi mới nói tiếp : " A tạp địch á tại đại lục chỉ là một tiểu vương quốc . Là đệ tử của ta , nếu ngươi nguyện ý có thể chính thức gia nhập Mễ lan đế quốc , thậm chí cả nhà ngươi cũng được " .

Diệp Âm Trúc có chút kinh ngạc nhìn ông : " Gia nhập Mễ lan ? Điều này con không thể tác chủ , sau này đợi con hỏi qua ông nội mình rồi mới trả lời người được " .

Phất Cách Sâm mỉm cười , ông cũng không cần vội vã , A tạp địch á so với những thành thị của Mễ lan đế quốc còn thua kém rất nhiều , ông tin rằng Diệp Âm Trúc nhất định sẽ trở thành một đại nhân vật của Mễ lan đế quốc hùng mạnh .

" Ngươi đi đi , nhớ chuẩn bị cho tốt nhé " .

Sau khi Mễ lan đế quốc chính thức ra lệnh hiệu triệu , 100 đệ tử của Mễ lan học viện tạo thành một tiểu đội hỗn hợp cùng một đại đội long kỵ binh tại đế đô xuất phát tới biên cảnh , mục tiêu là Thánh tâm thành .

Cầm quân lần này là một trong hai đại nhân vật của Mễ lan đế quốc - tử tinh long kỵ tướng , tộc trưởng La lan gia tộc , Mã Đặc Nạp Kỳ . Ông chính là một trong hai đại nguyên soái của Mễ lan đế quốc . Nhiệm vụ của cuộc chiến mùa thu là ngăn cản thú nhân , không cho phép thu nhân xâm nhập qua biên giới tiến vào đại lục . Đối với việc này Mã Đặc Nạp Kỳ rất am hiểu , cho nên việc ông cầm quân là hoàn toàn thích hợp .

Sáng sớm , Diệp Âm Trúc cùng những đệ tử tham gia cuộc chiến tập trung tại thí luyện tràng chờ đợi . Bọn họ chuẩn bị lên đường cùng long kỵ binh đại đội . Tất cả ma pháp sư đều mặc ma pháp bào , bộ dáng có vẻ lo lắng bồn chồn trong khi các chiến sĩ lại tỏ ra hưng phấn . Phải biết rằng phần lớn các ma pháp sư đều có xuất thân từ những gia đình quyền quy trong khi chiến sĩ lại thường có xuất thân từ dân thường hoặc con nhà binh , chỉ có trên chiến trường thì họ mới có thể tự khẳng định bản thân mình . Đó là nguyên nhân chính dẫn đến hai thái độ trái ngược trên .

" Âm Trúc , lần này chúng ta cùng sóng vai tác chiến nhé " . Mã Lương đứng ở bên cạnh Diệp Âm Trúc mỉm cười nói .

Diệp Âm Trúc hỏi : " Mã Lương , ngươi tham gia chiến tranh lần nào chưa ? " .

©Pu G\yỀjX ©PI ¦C ¦_j\ dnjX b‘ ¦yÊjX

. Một thanh niên mặc ngân sắc ma pháp bào đi tới , tướng mạo nhìn qua không có gì nổi bật , có phần hơi ngây ngô nhưng có một khí chất đặc thù khiến cho người khác đã gặp là không thể quên được . Đặc biệt là đôi mắt màu đen tràn ngập sự tinh anh nhanh nhạy , kết hợp với bộ mặt ngây ngô tạo điểm không hợp lý .

” Âm Trúc , ta đã từng nói với ngươi chúng ta còn một người thuộc không gian hệ , bằng tuổi chúng ta ” . Vừa nói hắn vừa nháy nháy mắt với Diệp Âm Trúc như muốn ra hiệu điều gì .

Diệp Âm Trúc nhất thời hiểu được : ” A ! Nguyên lai ngươi là … ” .

Thường Hạo vội bước đến ngăn cản không cho Diệp Âm Trúc nói tiếp : ” Bản thân ngươi hiểu là được rồi . Chúng ta đều có quan hệ đặc thù , hy vọng sau này sẽ có thể giúp đỡ nhau nhiều hơn ” . Thanh âm hắn rất thanh lượng , nghe qua rất dễ chịu , phối hợp với vẻ bề ngoài càng dễ khiến người ta thêm sinh hảo cảm .

Mã Lương cười nói : ” Âm Trúc , ngươi ngàn vạn lần đừng để bị mê hoặc bởi vẻ bề ngoài của hắn . Hắn được công nhận là người thông minh nhất của ma pháp bộ đấy , tu luyện không gian ma pháp hệ cực kỳ uyên thâm , áp dụng đạo lý dĩ nhược thắng cường một cách xuất sắc ” .

Kỳ tông , hắn chính là đệ tử của kỳ tông . Diệp Âm Trúc bây giờ đã dám chắc điều đó . Mọi người đều có xuất thân từ Đông long bát tông , trong lòng Âm Trúc tự nhiên sinh ra vài phần thân thiết .

Thường Hạo cười nói : ” Bậy nào . Cho dù ta có am hiểu đạo lý dĩ nhược thắng cường cũng không thể đưa không gian hệ tham gia vòng trong đại hội so tài tân sinh ” .

Mã Lương đáp : ” Đó là bởi vì ngươi thuộc loại đầu đá a ! ” .

” Tiểu tử , ngươi nói ai đầu đá đó hả ” . Một thanh âm lạnh như băng kiêu ngạo vang lên . Một thanh niên mặc kim sắc ma pháp bào không biết từ bao giờ đã đi đến cạnh ba người . Mái tóc màu vàng cắt ngắn , dung mạo anh tuấn nhưng có phần khắc bạc , hắn tỏa ra tinh thần ba động cực mạnh như cố ý tạo ra áp lực cho ba người bọn Âm Trúc .

Mã Lương mỉm cười không nói còn trong mắt Thường hạo đã hiện lên một đạo lãnh quang : ” Phất Lạp Đức , ngươi vốn là loại đầu đá mà . Chẳng lẽ Mã Lương nói sai sao ? ” .

Diệp Âm Trúc vẫn vui vẻ nói : ” Ngươi hảo , ta là Diệp Âm Trúc thuộc thần âm hệ ” .

Phất Lạp Đức hừ lạnh một tiếng : ” Ta là Phất Lạp Đức năm thứ nhất , chủ tướng của tinh thần hệ trong đại hội so tài tân sinh vừa rồi . Không thể nghĩ rằng trong đại hội vừa rồi thân âm hệ lại đạt được giải quán quân , sau này lại có thêm thông tin ngươi là đệ tử của viện trưởng . Diệp Âm Trúc , ta muốn khiêu chiến với ngươi ! ” .

” Khiêu chiến ? Bây giờ sao ? ” . Diệp Âm Trúc có chút kinh ngạc nhìn hắn .

Phất Lạp Đức ngạo nghễ nói : ” Đối với một ma pháp sư tinh thần hệ , đánh bại một đối thủ chỉ cần trong nháy mắt . Sao ? Ngươi sợ chăng ? ” .

Diệp Âm Trúc nhíu mày : ” Chúng ta sắp ra chiến trường , mọi người đều là chiến hữu , phải giúp đỡ nhau mới đúng chứ ” .

Phất Lạp Đức khinh thường : ” Ai thèm hợp tác với loại tiện dân như các ngươi . Đừng có mà ăn nói lung tung . Ta xem ra ngươi cũng sợ rồi ” .

Trước những lời nói của Phất Cách Đức , Thường Hạo không có lên tiếng .Trong mắt hắn mang vài phần chờ mong và suy tử , nhìn Diệp Âm Trúc đầy ngụ ý . Tại đại hội so tài tân sinh vừa rồi , hắn và Phất Lạp Đức đã đánh nhau đến lưỡng bại câu thương , khiến cả hai học hệ đều không có khả năng tham dự vào vòng trong của đại hội so tài tân sinh . Các trận đấu sau này họ cũng không được chứng kiến do phải dưỡng thương . Mặc dù hắn cùng Phất Lạp Đức thuộc loại tử đối đầu nhưng cả hai người đều có điểm giống nhau , đều chưa phục Diệp Âm Trúc . Bọn họ không chấp nhận được việc thần âm hệ giành chức quán quân của

đại hội . Về phần Mã Lương , hắn đương nhiên biết thực lực của Diệp Âm Trúc mạnh đến mức nào nên cũng lặng im không nói gì cả .

Diệp Âm Trúc lắc đầu đáp : " Ta không sợ ngươi . Nhưng bây giờ không phải lúc khiêu chiến " .

Phất Lạp Đức cười ha hả : " Còn nói là không sợ sao ? Ta xem ngươi gặp đợt công kích bằng tinh thần của ta cũng không trụ được " . Nói đến đây , hai mắt hắn biến thành màu bạc , một đạo tinh thần ba động mãnh liệt phát ra hưng hăng đánh tới Diệp Âm Trúc .

Mã Lương cùng Thường Hạo đều không ngờ rằng Phất Lạp Đức lại sử dụng thủ đoạn đánh lén hèn hạ như vậy , đồng thời quát lên : " Cẩn thận ! " .

Diệp Âm Trúc bình thàn nhìn Phất Lạp Đức , đợt công kích của Phất Lạp Đức chưa kịp tới người hắn đã bị một đạo tinh thần vô hình ngăn chặn . Thiện lương không có nghĩa là yếu ngược . Diệp Âm Trúc vẫn mang theo một nụ cười trên miệng từng bước tiến đến gần Phất Lạp Đức , tinh thần lực vẫn không ngừng ngăn chặn các đợt công kích bằng tinh thần ba động của Phất Lạp Đức , hữu thủ như chớp nắm lấy yết hầu của Phất Lạp Đức , các động tác từ đầu đến giờ như nước chảy mây trôi , phối hợp với nhau một cách hoàn mỹ .

Phất Lạp Đức hoảng hốt , mặc dù hắn đã dự tính trường hợp các đạo tinh thần ba động chưa chắc đã tạo ra hiệu quả nhưng Diệp Âm Trúc rõ ràng không sử dụng ma pháp gì . Hắn cảm giác tinh thần lực Diệp Âm Trúc tựa như một khối kim cương thạch bền vững vô cùng , những đợt tinh thần công kích của hắn chạm vào đấy đều tan biến . Mà hiện tại cổ hắn đã bị khống chế , cảm giác hít thở trở nên cô cùng khó khăn . Đừng nói là sử dụng tới ma pháp , trên người Diệp Âm Trúc chợt phóng thích ra một cỗ khí tức vô cùng mạnh mẽ , áp lực khiến cho tim hắn cơ hồ muốn ngừng đập .

Vóc người Phất Lạp Đức vốn cao hơn Diệp Âm Trúc vài phần nhưng lúc này hai người đối diện nhau , hữu thủ Diệp Âm Trúc từ từ phát lực , sắc mặt Phất Lạp Đức càng lúc càng trở nên đỏ , tựa như một khối than đang bị nung nóng .

" Ta không thích ngươi . Đừng tới tìm ta gây phiền toái nữa ! " . Hữu thủ Diệp Âm Trúc khẽ phất , cả thân người Phất Cách Sâm bị quăng ra xa , va chạm vào một tên trọng kiếm chiến sĩ , khiến cả hai cùng đổ nhào trên mặt đất .

Chỉ tội nghiệp cho Phất Lạp Đức , thân thể ma pháp sư vốn đã yếu đuối , nay bị Diệp Âm Trúc dùng lực ném đi , va chạm vào khải giáp cứng hắn của tên trọng kiếm chiến sĩ tạo phản lực công kích ngược lại thân thể hắn khiến lục phủ ngũ tạng bên trong như bị đảo lộn , kêu lên thảm thiết .

" Âm Trúc , ngươi rốt cuộc là ma pháp sư hay là chiến sĩ vậy ? " . Thường Hạo trợn mắt nhìn Âm Trúc như không tin vào những gì đang diễn ra .

Mã Lương cười khẩy nói : " Ngươi cùng cái tên Phất Lạp Đức kia lưỡng bại câu thương , nay hắn không chịu nổi một chiêu của Diệp Âm Trúc . Bây giờ ngươi còn hoài nghi thực lực của Âm Trúc không ? Hắn tu luyện ma vũ song tu đấy " .

" Chuyện gì xảy ra vậy ? " . Tiếng kêu thảm của Phất Lạp Đức đã khiến cho một số người chú ý , một thanh niên có thân hình cao lớn từ bên phải đi tới hỏi . Các đệ tử khác gặp người này bất luận là năm thứ năm hay các năm khác đều tự động tránh ra , ngay cả cường hãn như Nội Tư Tháp cũng không ngoại lệ .

Người này nhìn qua khoảng 20 tuổi , bộ khải giáp màu thủy lam phối hợp với thân người tạo một khí thế uy nghiêm , hơn nữa quanh bộ khải giáp còn có sự ba động của các ma pháp nguyên tố , chắc là một bộ khải giáp đặc thù . Phía sau lưng hắn đeo một thanh trọng kiếm . Mái tóc dài màu lam để xõa hai vai , khuôn mặt anh tuấn mà uy vũ , mặc dù mặc trên người bộ khải giáp nặng nề nhưng bước chân hắn rất nhẹ nhàng , thân hình cao hơn hai thước tạo cho người ta cảm giác cực kỳ yên tâm khi ở bên cạnh hắn .

Diệp Âm Trúc cảm thấy rùng mình , hắn cảm giác được sự nguy hiểm toát ra từ người này .

" Áo Lợi Duy Lạp đại ca , Diệp Âm Trúc đánh ta " . Phất Lạp Đức bây giờ đã loạng choạng đứng lên , khóe miệng rỉ máu tươi . Bộ dạng của hắn bây giờ thảm hại đến đáng thương , vẻ kiêu ngạo trước đấy đã biến mất tự lúc nào .

_____***_____

Áo Lợi Duy Lạp ? Cái tên này Diệp Âm Trúc cảm thấy có chút quen thuộc . Đột nhiên hắn nhớ ra Tô Lạp đã từng nói qua cho hắn về người này . Áo Lợi Duy Lạp chính là tam ca của La Lan , nghe nói thực lực đã đạt tới đẳng cấp của ngân tinh long kỵ tướng . Hắn cũng là người phụ trách 100 đệ tử ra chiến trường đợt này .

Nghe Phất Lạp Đức nói , Áo Lợi Duy Lạp cảm thấy cực kì kinh ngạc , ánh mắt nhìn chăm chăm vào Diệp Âm Trúc . " Ngươi chính là Diệp Âm Trúc ? Là tiểu tử thuộc thần âm hệ đã đánh bại muội muội của ta ? " .

" Ta chính là Diệp Âm Trúc " . Nếu đối phương khách khí một chút , Diệp Âm Trúc nhất định sẽ xưng hô một tiếng ' học trường ' (sư huynh) , nhưng nhìn thái độ của Áo Lợi Duy Lạp xem ra không thân thiện chút nào .

Hai mắt Áo Lợi Duy Lạp hiện lên một đạo hàn quang : " Hảo , ngươi bằng tài năng đánh bại được muội muội của ta , xem ra thực lực ngươi cũng không thấp . Nhưng chúng ta sắp sửa bước vào chiến trường , đều là chiến hữu của nhau . Ngươi trước khi xuất phát đả thương chiến hữu , tại quân trung nhất định phạm vào tử tội . Mặc dù chúng ta không chính thức gia nhập quân đội nhưng ta cũng không thể dễ dàng bỏ qua cho ngươi " .

Ánh mắt Diệp Âm Trúc cũng bắt đầu trở nên lạnh lùng , không thèm giải thích thêm , chỉ lãnh đạm nói : " Vậy ngươi muốn thế nào ? " .

Áo Lợi Duy Lạp đáp : " Ngươi chỉ là một đệ tử năm thứ nhất , nếu dùng vũ lực với ngươi thì người khác lại nói ta là cậy lớn hiếp bé . Vậy ta cho ngươi một khoảng thời gian để chuẩn bị ma pháp , chỉ cần ngươi tiếp được một kiếm cảu ta , chuyện vừa rồi coi như bỏ qua . Nếu không ngươi phải xin rời đội ngũ , ở lại học viện " .

" Học trường , chuyện không đơn giản như Phất Lạp Đức vừa nói đâu " . Mã Lương đứng một bên nói .

Diệp Âm Trúc đột nhiên nắm bả vai hắn lắc đầu ra hiệu đừng nói nữa , sua đó chuyển qua hướng Áo Lợi Duy Lạp : " Ta tiếp ngươi một kiếm , nhưng không cần thời gian chuẩn bị đâu " . Ngạo cốt trời sinh của trúc tông nay đã phát huy trên người Âm Trúc , đối mặt với sự khiêu chiến này , Diệp Âm Trúc sẽ không lùi bước . Ít ra Áo Lợi Duy Lạp cũng công bình quyết đấu với hắn , không lén lút công kích như Phất Lạp Đức .

" Ngươi nói rằng đã sẵn sàng tiếp một chiêu kiếm của ta ? " . Trong mắt Áo Lợi Duy Lạp hiện lên một tia tán thưởng .

Diệp Âm Trúc không nói thêm gì , chỉ gật đầu .

" Ca ca , quên đi " . La Lan không biết từ đâu đi đến , kéo tay Áo Lợi Duy Lạp lại .

Áo Lợi Duy Lạp kinh ngạc nhìn nàng , thấp giọng hỏi : " Tiểu muội , không phải ngươi đã từng nhờ ta giáo huấn tiểu tử này sao ? Chẳng lẽ bây giờ lại hối hận ? " .

La Lan đỏ bừng mặt , nói : " Nhân phẩm của tên Phất Lạp Đức kia huynh còn chưa rõ sao ? Vừa kiêu ngạo lại vừa tiểu nhân . Sắp lên đường rồi , chúng ta cũng đừng nên làm to chuyện " .

Áo Lợi Duy Lạp chánh sắc nói : " Những lời ta đã nói sẽ không thay đổi . Điểm này ngươi hẳn cũng biết . Trước mặt nhiều đồng học như vậy , chẳng lẽ ngươi để ta muối mặt rút lui sao ? Thế thì sau này làm sao ta có thể ra lệnh cho mọi người nữa . Tiểu muội , ngươi tránh ra đi " .

La Lan còn định muốn nói gì nhưng Áo Lợi Duy Lạp đã đưa nàng đến đám đông xung quanh .

" Để ta thay Diệp Âm Trúc tiếp ngươi một kiếm " . Một thanh âm lạnh như bằng không biết từ đâu phát ra , một đạo thân ảnh màu đen như tia chớp đi đến bên cạnh Diệp Âm Trúc , ánh mắt lạnh lùng giống như độc xà khiến cho cả Áo Lợi Duy Lạp cũng phải rùng mình . Một đạo sát khí vô hình từ người này tỏa ra xung quanh khiến ai cũng có cảm giác ớn lạnh .

" Tô Lạp " . Người vừa tới bên cạnh Diệp Âm Trúc đích thị là Tô Lạp . Trang phục hôm nay của hắn không giống như mọi ngày , một thân chiến sĩ phục màu xám , mái tóc được buộc chỉnh tề sau gáy , toàn thân trong trạng thái sẵn sàng chiến đấu , ánh mắt nhìn Áo Lợi Duy Lạp như một con liệp báo đang nhìn con mồi .

" Thích khách hệ ? " . Áo Lợi Duy Lạp kinh ngạc nhìn Tô Lạp . Hắn không thể nghĩ rằng một đệ tử năm thứ nhất lại có thể gây cho hắn áp lực như vậy . Sát khí là một loại khí tức tuyệt đối không thể tu luyện mà có . Có lẽ tên đệ tử này thực lực không thể bằng mình nhưng một kích lôi đình của thích khách , thực lực đương nhiên cực kỳ cường hãn .

" Thích khách hệ năm thứ nhất , Tô Lạp " .

Áo Lợi Duy Lạp động dung , nói : " Nguyên lai ngươi chính là người được xưng tụng là thiên tài trăm năm khó gặp của thích khách hệ . Diệp Âm Trúc có chỗ dựa vào ngươi nên mới tự tin đến thế chăng ? " .

Tô Lạp lạnh lùng đáp : " Ta không nhận bất kỳ sự phó thác nào của Âm Trúc , mà ngươi cũng không có tư cách coi thường hắn " .

" Làm lĩnh đội , ta là người phụ trách mọi người trong cuộc chiến lần này . Nếu ngươi muốn khiêu chiến ta , lúc nào ta cũng có thể phụng bồi . Nhưng sự trừng phạt của ta đối với Diệp Âm Trúc không một ai có thể ngăn cản cả " .

" Vậy ngươi phải qua cửa ải của ta trước đã " . Tả thủ Tô Lạp chậm rãi đưa lên trước ngực , hắc khí từ thiên sử thán tức bắt đầu tỏa ra , hai chân của hắn cũng di chuyển tạo thành một tư thế chuẩn bị kỳ quái . Sát khí nhất thời đại thịnh , không khí xung quanh đã rét nay càng trở nên lạnh lẽo .

" Tô Lạp , đây là chuyện của ta , ngươi cứ để yên cho ta giải quyết " . Diệp Âm Trúc đưa tay nắm lấy bả vai Tô Lạp , nhẹ nhàng kéo hắn về phía sau , đồng thời tiến đến vài bước , hướng đến Áo Lợi Duy Lạp đi tới .

Tô Lạp bị Âm Trúc kéo về phía sau , thân thể nhất thời trở nên đờ đẫn . Phải biết rằng khi thích khách chuẩn bị tấn công , mọi vị trí trên thân thể đều có thể trở thành vũ khí để công kích . Nhưng khi Diệp Âm Trúc nhẹ nắm vai hắn , một cỗ đấu khí hùng hồn xuất hiện trong nháy mắt đã chế trụ toàn bộ thân thể hắn , phong tỏa hoàn toàn sát khí , khiến cho Tô Lạp không cách nào phát ra công kích . Từ khi nào đấu khí Âm Trúc trở nên cường đại đến như vậy ? Bất quá hắn nhanh chóng hiểu được ẩn ý của Diệp Âm Trúc , Âm Trúc muốn nói cho hắn biết không cần phải lo lắng .

Áo Lợi Duy Lạp hướng tới Âm Trúc gật đầu tán thưởng : " Dám làm dám chịu , xứng đáng là một nam nhân " .

Diệp Âm Trúc không nói gì thêm , hướng tới đám đông xung quanh hỏi : " Vị nào có thể cho ta mượn một thanh trọng kiếm được không ? " .

Mượn kiếm ? Các đệ tử chung quanh nhất thời ngơ ngác , trong đầu ai cũng tràn ngập nghi vấn . Một ma pháp sư mượn kiếm để làm gì nhỉ ?

" Đây này , ngươi cứ dùng kiếm của ta đi " . Đúng lúc Nội Tư Tháp chuẩn bị bước ra thì một người đã đi đến bên cạnh Diệp Âm Trúc , đưa kiếm đến tay hắn .

" Là ngươi ? " . Diệp Âm Trúc có chút kinh ngạc nhìn người cho mình mượn kiếm . Đó là một người quen cũ của hắn , tên là Tư Thiết Lạp . Chính hắn đã giúp Âm Trúc tìm được khu hỗn hợp túc xá vào ngày đầu tiên ở Mễ lan học viện . Hình như hắn từng nói qua muốn nhờ Âm Trúc giới thiệu mỹ nữ thần âm hệ cho hắn .

" Không phải ta thì là ai . Thật bất ngờ khi biết ngươi mạnh đến vậy , có thể giúp thần âm hệ đạt chức quán quân trong đại hội vừa rồi . Ngươi quả thực là thần tượng của ta . Tiểu đệ lần này cũng tham chiến , mong được chiếu cố nhiều hơn . Đáng tiếc là ở vòng trong ta đã thua Mã Lương , nếu không chúng ta có thể gặp nhau ở trận đấu tranh chức quán quân rồi " . Tư Thiết Lạp vẫn như trước , nói luôn mồm , vóc người hắn mặc dù cao lớn nhưng lại làm cho người ta cảm giác tức cười .

Diệp Âm Trúc trong lòng máy động , tại vòng trong thua dưới tay Mã Lương , như vậy hắn là chủ tướng của trọng kiếm hệ rồi . Cầm trong tay trọng kiếm , Âm Trúc có cảm giác thanh kiếm này nặng 80 cân , thân kiếm ngăm đen , mũi kiếm dài chừng một thước , cũng không sắc bén lắm . Thanh kiếm này thuộc vào loại tiêu chuẩn của trọng kiếm , dùng sức nặng làm chủ đạo , không cần đến sự sắc bén .

Khi Tư Thiết Lạp lui về phía sau , Diệp Âm Trúc hữu thủ cầm trọng kiếm , mũi kiếm hướng xéo xuống đất , tả thủ đưa ra tư thế mời Áo Lợi Duy Lạp xuất chiêu .

Phất Lạp Đức đứng ở phía sau Áo Lợi Duy Lạp căm hận nói : " Tiện dân , đến cả thanh kiếm cũng không cầm vững " . Nhưng hắn đã quên một điều quan trọng , thể trọng của hắn cũng xấp xỉ thanh kiếm này , vậy mà lúc nãy hắn đã bị Diệp Âm Trúc dễ dàng ném bay đi .

_____***_____

Đấu khí màu vàng thuần khiết bộc phát như ngọc lửa bao bọc toàn thân Âm Trúc , hữu thủ nắm chắc trọng kiếm , ánh mắt nhìn chăm chú vào đối thủ .

Áo Lợi Duy Lạp kinh ngạc phát hiện toàn thân Diệp Âm Trúc không hề có một sơ hở nào , áp lực từ bản thân hắn tỏa ra không cách nào uy hiếp được Âm Trúc . Hắn đâu biết rằng tinh thần Âm Trúc rất cường đại , muốn tạo áp lực cho hắn ít nhất thực lực phải hơn hắn ngũ giai . Hữu thủ đưa ra sau lưng kéo theo một đạo quang mang màu lam nhạt , Áo Lợi Duy Lạp cũng đã rút trọng kiếm ra , quang ảnh màu lam tỏa sáng rực rỡ , sắc thái mê huyễn khiến tất cả những người đứng xem cũng phải kinh hô .

Lam cấp sơ giai ! Không hổ danh là đệ nhất đệ tử của Mễ lan học viện . Thực lực của hắn đã không còn là một ngân tinh long kỵ tướng nữa , một khi hắn có cự long đạt đến bát giai , hắn hoàn toàn có thể trở thành một kim tinh long kỵ tướng .

" Cẩn thận ! " . Áo Lợi Duy Lạp đứng yên tại chỗ , hai tay nắm chắc chuôi kiếm chầm chậm giơ lên ngang ngực , một tiếng rít xé gió phát ra , đấu khí màu lam nhạt trong nháy mắt cô đọng lại . Sau một khắc , trọng kiếm chém xuống , một đạo huyễn lệ quang trảm màu lam trực tiếp nhằm vào vai phải Âm Trúc công kích , đấu khí cường hãn giống như đợt sóng lớn ồ ạt xông tới , không khí xung quanh cũng bị chấn động . Dưới một kiếm này , cho dù Diệp Âm Trúc muốn né tránh cũng khó có khả năng .

Diệp Âm Trúc cũng không né tránh , hữu thủ đã đưa trọng kiếm lên phía trước . Màu vàng đấu khí so với màu lam tựa hồ có vẻ yếu hơn rất nhiều nhưng đấu khí màu vàng không ngừng truyền vào thanh trọng kiếm , trong phút chốc biến ảo thành bảy đạo quang ảnh như bảy mũi tên xé gió lao đến đối đầu với ' cơn sóng ' màu lam .

Tất cả mọi người trợn mắt nhìn cảnh tượng diễn ra trước mắt . Ngoại trừ Mã Lương và Thường Hạo giật mình nhìn trúc đấu khí của Âm Trúc phát ra , những người khác đều cho rằng kết cuộc của trận đấu này khỏi phải nói . Hoàng cấp cùng lam cấp chênh lệch thực sự quá lớn . Vẻ mặt của Phất Lạp Đức cũng có chút hả hê .

Hai đạo quang mang hoàng sắc , lam sắc trong nháy mắt va chạm .

Oanh oanh oanh oanh oanh oanh oanh !

Bảy tiếng nổ phát ra liên tiếp , từ vị trí hai người giao thủ một lượng đấu khí khổng lồ ba động đẩy những đệ tử đang quan sát chung quanh ra xa ba thước . Quang ảnh của hai loại đấu khí thu liễm , Diệp Âm Trúc vẫn đứng ở chỗ cũ nhưng trọng kiếm trên tay hắn đã bị chấn bay ra sau mười thước . Áo Lợi Duy Lạp thì đứng yên như tượng gỗ không dám cử động . Một đạo quang hoa màu bích lục từ phía Âm Trúc đang hướng thẳng đến yết hầu hắn đầy uy hiếp , khí tức lạnh như băng tỏa ra khiến hắn không dám vọng động .

Khi va chạm , Áo Lợi Duy Lạp có cảm giác đối thủ của hắn thực lực không chỉ ở hoàng cấp , chí ít cũng phải tương đương với thanh cấp trung giai . Nhưng cho dù như thế thì cũng không thể đối chọi với lam cấp sơ giai đấu khí của hắn , kết quả về sau chắc chắn Diệp Âm Trúc sẽ thua . Nhưng khi hắn chưa kịp đắc ý thì bích ti từ cổ tay Âm Trúc đã lặng lẽ hướng thẳng đến yết hầu hắn , chỉ cần vận dụng chút đấu khí có thể xuyên thủng cổ họng hắn bất cứ lúc nào .

" Không biết kết quả như thế này có tính là ta tiếp được một kiếm của ngươi không ? ". Diệp Âm Trúc bình thản nói .

Trong mắt Áo Lợi Duy Lạp toát ra một vẻ kinh sợ , hắn vẫn không dám cử động bởi biết bản thân nếu cử động chắc sẽ không thể nhanh bằng thứ vũ khí đang uy hiếp yết hầu mình . " Ngươi ăn gian ! " .

Do hắn khinh thị Diệp Âm Trúc cho nên sử dụng đấu khí công kích đã không sử dụng loại kỹ xảo nào . Hắn nghìn lần không nghĩ rằng một thần âm sư như Âm Trúc lại có lượng đấu khí cường đại cùng thủ đoạn cao minh đến vậy .

" Đủ rồi , ngươi đã thua " . Một âm thanh già nua vang lên , không biết từ lúc nào ở giữa sân đã xuất hiện một người . Người này thân vận khải giáp màu tím sẫm , uy áp phóng thích ra mãnh liệt .

Dưới sự điều khiển của Diệp Âm Trúc , ti bích trở nên mềm mại , nhanh chóng trở về cổ tay hắn .

Nhoắng một cái , người mới đến đã xuất hiện giữa Diệp Âm Trúc và Áo Lợi Duy Lạp , hai tay nhàn nhã để ở sau lưng . Từ phía sau Âm Trúc chỉ thấy một thân hình cao lớn , mái tóc bạc phất phơ bay theo gió .

" Ông nội " . Áo Lợi Duy Lạp xấu hổ cúi đầu không dám nhìn người mới đến .

" Áo Lợi Duy Lạp , ngươi làm cho ta thật thất vọng . Ngươi có biết ngươi thua hắn ở điểm nào không ? Ngươi thua hắn ở lòng kiêu ngạo . Điều đáng xấu hổ hơn , là một thành viên của La lan gia tộc , lúc ngươi thua lại không chịu thừa nhận . Ta , Mã Nhĩ , với thân phận là nguyên soái của Mễ lan đế quốc , ra lệnh cho ngươi phải từ chức lĩnh đội của Mễ lan học viện , truyền cho Diệp Âm Trúc " .

" A ! Không , ông nội , việc này sao có thể " . Áo Lợi Duy Lạp kinh hô .

" Tại sao không được ? Cho ta lý do ? " . Thanh âm của Mã Nhĩ vang lên tràn đầy sự uy nghiêm , khiến cho tất cả mọi người cảm thấy áp lực không dám lên tiếng .

Áo Lợi Duy Lạp chần chừ một lúc rồi mới dám nói : " Tại vì ... tại vì con chỉ nói hắn tiếp con một kiếm , đây cũng phải là quyết đấu . Nếu đây là một trận quyết đấu thực sự , con sẽ không cho hắn cơ hội nào đâu " .

" Hừ , sợ rằng ngươi không có khả năng đó đâu . Hữu thủ Diệp Âm Trúc chỉ có tứ chỉ , ngươi hẳn hiểu rõ tứ chỉ khác với ngũ chỉ ở điểm nào . Nếu hắn có được bàn tay bình thường như những người khác , sợ rằng ngươi cũng không có khả năng đánh bay kiếm của hắn đâu " .

Áo Lợi Duy Lạp bây giờ mới chú ý đến hữu thủ của Diệp Âm Trúc , quả nhiên chỉ có bốn ngón , không có ngón út . Trong lòng Áo Lợi Duy Á cảm thấy vô cùng nhục nhã , lam cấp lại bại dưới tay hoàng cấp , thật không thể chấp nhận được .

" Áo Lợi Duy Lạp , ta hỏi ngươi , nếu tại chiến trường , địch nhân sẽ cho ngươi cơ hội công bình quyết đấu sao ? Nhất là khi đối thủ lại yếu hơn ngươi . Nếu ngươi cứ tiếp tục ngu ngốc như vậy , trên chiến trường nhất định sẽ có thêm một cái xác của ngươi đó " . Thanh âm của Mã Nhĩ càng trở nên nghiêm khắc .

Áo Lợi Duy Lạp dường như cũng bắt đầu hiểu ra lỗi lầm của mình , cúi đầu nói : " Ông nội , con hiểu ra rồi . Con nguyện ý chấp hành mệnh lệnh của người , từ bỏ chức lĩnh đội . Nhưng để lần này Mễ lan học viện có thể phối hợp tốt với quân đội , xin người cho con đảm nhiệm chức phó lĩnh đội , đi theo phụ trợ cho Âm Trúc " .

Đến bây giờ Mã Nhĩ mới nở một nụ cười : " Hảo , như vậy mới xứng đáng là cháu ta chứ " . Vừa nói , ông vừa chậm rãi xoay người lại .

Diệp Âm Trúc giật nảy cả mình . Khi chứng kiến dung mạo của Mã Nhĩ , hắn cảm thấy toàn thân chấn động hơn cả lúc giao đấu cùng Áo Lợi Duy Lạp . Nguyên soái của Mễ lan đế quốc , tộc trưởng La lan gia tộc , tử tinh long kỵ tướng nổi tiếng trên Long khi nỗ tư đại lục Mã Nhĩ lại chính là một người hắn quen biết . " Lão Mã , là ông sao ? " .

Đúng vậy , người mặc khải giáp tím sẫm - Mã Nhĩ chính là người thường ngày đến Phiêu lan hiên nghe hắn đạn cầm , đối với An Nhã phi thường tôn kính - lão Mã !

Mã Nhĩ cười nói : " Không phải ta thì là ai . Âm Trúc , ngươi thật khiến cho người khác phải kinh ngạc . Không nghĩ tới vũ ký của ngươi lại có thể xuất sắc như cầm nghệ của ngươi " .

Lúc này Diệp Âm Trúc mới tỉnh táo trở lại : " Ngài hảo , Mã Nhĩ nguyên soái " .

Mã Nhĩ gật đầu đáp lễ với hắn , sau đó quay qua hướng các đệ tử của Mễ lan học viện , trầm giọng nói : " Vừa rồi những điều ta nói với Áo Lợi Duy Lạp chắc hẳn các ngươi cũng nghe thấy hết , đồng thời đó cũng là những lời dành cho các ngươi . Ta nói cho các ngươi biết , chiến trường không phải là nơi để chơi đùa . Trong số các ngươi , có không ít người có gia cảnh éo le , là con độc nhất , hoặc là con của một gia đình quý tộc , nhưng khi ra chiến trường , không một ai có thể trợ giúp các ngươi . Muốn sống sót dưới sự tàn khốc của chiến tranh , các ngươi phải có ý chí mãnh liệt cùng sự quyết tâm . Ta hy vọng các ngươi trở thành một tập thể đoàn kết , có thể cùng nhau sống sót sau cuộc chiến . Vì sự vinh quang của đế quốc , theo ta xuất phát " .

" Vâng , thưa nguyên soái " . Mỗi cá nhân đều bị những lời khảng khái của Mã Nhĩ kích thích , nhất là những chiến sĩ , mọi người đều đồng thời hành lễ .

_____***_____

Mã Nhĩ chuyển hướng qua Âm Trúc : " Bây giờ ngươi đã là lĩnh đội của bọn chúng , nhiệm cụ của ngươi chỉ có một , đó là đái lĩnh các bạn của ngươi , tại chiến trường chém giết địch nhân , hơn nữa còn phải đem bọn họ trở về bình yên . Chỉnh quân ! " .

Chỉnh quân ? Diệp Âm Trúc sửng sốt , đừng nói là hắn tu luyện xích tử cầm tâm từ bé , cho dù không tu luyện thì hắn cũng là một ma pháp sư , đối với những mệnh lệnh của quân đội này hoàn toàn không hiểu a ! Cũng may là Áo Lợi Duy Lạp phản ứng rất nhanh , hét lớn một tiếng điều động mọi người xếp thành đội ngũ đi theo sau Mã Nhĩ , sau đó kéo Diệp Âm Trúc đi lên đầu đội hình cùng với mình .

Cứ như vậy , Âm Trúc tham gia cuộc chiến tranh đầu tiên trong cuộc đời mình . Cũng vì cuộc chiến này mà sau này cái tên ' Cầm đế ' đi vào lịch sử truyền đến muôn đời .

Mã Nhĩ không đi theo đại đội long kỵ binh đang đi phía trước tới Thánh tâm thành , làm nguyên soái , ông tự mình cưỡi cửu cấp cự long đi trước . Lúc này đi đầu đoàn quân chính là đại đội trưởng của 1000 long kỵ binh , cũng là cháu thứ hai của Mã Nhĩ , kim tinh kỵ tướng trẻ nhất trong lịch sử - Áo Tạp Phúc . Ngân tinh kỵ tướng Áo Tư Tinh cũng trong đoàn quân này , đi ở giữa đội hình . Có thể nói toàn bộ long kỵ binh lần này đều dưới sự điều khiển của La lan gia tộc .

Gia nhập đại đội long kỵ binh , Diệp Âm Trúc bây giờ mới biết 100 tên đệ tử tạo thành một trung đội , nhưng việc đảm nhận chức lĩnh đội của trung đội này quả thực vô cùng khó khăn . Cũng may mà Áo Lợi Duy Lạp rất rõ về vấn đề này , đã giúp đỡ hắn rất nhiều . Các ma pháp sư của học viện đã được chuẩn bị một xe ngựa cho tiện việc di chuyển , số chiến sĩ còn lại đều được cung cấp Mã kỳ nặc thiết long hoặc Ai lý khắc mẫn long , tất nhiên phải trừ thích khách hệ ra rồi . Cả đại lục như vậy , sợ rằng chỉ có Mễ lan học viện là có đủ thực lực lẫn tài phú để cung cấp cho đệ tử của mình những tiện nghi như vậy .

Với tốc độ của long kỵ binh , chỉ cần 10 ngày đã có thể tới Thánh tâm thành , nhưng do còn có thêm những cỗ xe ngựa chở ma pháp sư , bọn họ phải mất tới 20 ngày mới có thể đến gần Thánh tâm thành .

" Diệp Âm Trúc " . Áo Lợi Duy Lạp từ trên lưng Ai lý khắc mẫn long nhảy xuống , đội ngũ lúc này cũng đã được Áo Tạp Phúc ra lệnh tạm thời nghỉ ngơi .

" Áo Lợi Duy Lạp , có chuyện gì vậy ? ". Trải qua 20 ngày vừa qua , Diệp Âm Trúc cũng không gặp phải vấn đề phiền phức gì . Thông qua những lần tiếp xúc , Diệp Âm Trúc rất khâm phục Áo Lợi Duy Lạp về vấn đề quân sự , hắn cảm thấy mình còn xa mới có thể sánh được với Áo Lợi Duy Lạp . Từ Áo Lợi Duy Lạp , hắn cũng đã học được không ít điều hay . Tổng thể mà nói , cái chức lĩnh đội của hắn chỉ là trên danh nghĩa thôi , đại đa số công việc đều do Áo Lợi Duy Lạp an bài hết .

Áo Lợi Duy Lạp di đến bên cạnh Diệp Âm Trúc ngồi xuống , nhìn thoáng qua Tô Lạp ngồi gần đấy rồi quay qua nói với Diệp Âm Trúc : " Phỏng chừng đêm nay chúng ta có thể đến được Thánh tâm thành . Nhị ca ta đã nói qua , nhiệm vụ lần này chủ yếu là phòng thủ . Chúng ta sẽ trú ngụ tại một tòa thành nhỏ ở phía tây Thánh tâm thành . Âm Trúc , ngươi là lĩnh đội phải giúp ta chia sẻ trách nhiệm với chứ " .

Diệp Âm Trúc mỉm cười đáp : " Áo Lợi Duy Lạp đại ca , ngươi an bài vẫn tốt mà . Ta cái gì cũng không biết , làm sao có thể giúp ngươi " .

Áo Lợi Duy Lạp cười nói : " Đừng nói ngươi cái gì cũng không biết , lần trước chẳng phải đã thắng ta là gì .

Thẳng thắn mà nói , ta vẫn muốn tìm một cơ hội đến để xin lỗi ngươi .Con người Phất Lạp Đức thế nào ta quá rõ ràng . Ngày đó ta chỉ mượn cớ phát tác , muốn xem ngươi thực lực thế nào lại có thể đánh bại muội muội ta mà thôi . Chuyện cũ đã qua , hy vọng ngươi đừng để tâm " .

" Không đơn giản như vậy chứ ? Sợ rằng ngươi còn muốn thuận tiện giáo huấn Diệp Âm Trúc một phen " . Tô Lạp nói chen vào .

Áo Lợi Duy Lạp có chút xấu hổ nói : " Đối với ngươi ta là người bị giáo huấn mới đúng " .

Diệp Âm Trúc cười nói : " Không việc gì , thật ra ta thắng ngươi cũng chỉ nhờ kỹ xảo thôi . Áo Lợi Duy Lạp đại ca , mấy ngày này theo ngươi ta đã học được rất nhiều điều , giờ mới biết việc thống suất quân đội khó khăn như vậy " .

Áo Lợi Duy Lạp cười : " Việc điều binh khiển tướng ngươi mặc dù chưa thể bằng ta , nhưng thiên tư của ngươi quả thực quá đáng sợ , lần đầu tiên ta mới gặp một người như vậy , nhất là năng lực nhớ lâu những điều mình từng nghe được . Cơ hồ ta chỉ cần nói một lần , ngươi đã nhớ lại không sót một từ , hơn nữa còn bổ sung , phân tích . Không bằng ngươi chuyển qu trọng kỵ binh hệ của chúng ta đi .Thiết Tí hệ chủ nhất định sẽ toàn lực bồi dưỡng cho ngươi , sau này ngươi có thể thay ta trở thành đệ nhất nhân của Mễ lan học viện " .

Diệp Âm Trúc lắc đầu đáp : " Không được , ta tu luyện đấu khí chỉ để phụ trợ cho ma pháp thôi . Ta là thần âm sư mà " .

Áo Lợi Duy Lạp nhùn vai tỏ vẻ không đồng ý , hắn không tin thần âm sư có thể cùng long kỵ binh so sánh . " Âm Trúc , giờ ta muốn hỏi ngươi một chuyện . Tại sao hôm đó ngươi lại có thể chế trụ được ta ? Đáng ra ngươi không thể công kích tiếp được sau cuộc va chạm đấu khí của chúng ta mới đúng chứ ? " .

Diệp Âm Trúc gãi gãi đầu : " Đó chính là thủ xảo mà thôi , thể tích vũ khí của ta rất nhỏ , dư ba cuộc va chạm không thể ảnh hưởng đến nó " .

" A , nguyên lai là như vậy " . Nói đến đây , hắn đột nhiên thấp giọng nói : " Ta còn có một vấn đề tối quan trọng muốn hỏi ngươi nữa . Âm Trúc , ngươi làm thế nào ma lại có thể hàng phục muội muội của ta vậy ? " .

" A ? hàng phục La Lan ? Tin này từ đâu mà ra vậy ? " . Diệp Âm Trúc kinh ngạc nhìn hắn .

Áo Lợi Duy Lạp cười hắc hắc : " Tính tình muội muội ta thế nào ta còn chẳng rõ sao . Kể từ lúc ngươi đánh bại nó , nó coi ngươi là cừu nhân . Nhưng sau đó lại thay đổi thái độ đột ngột , hơn nữa hôm đó còn đứng ra ngăn cản ta nữa chứ . Có thể thấy được tình cảm của nó đối với ngươi không phải bình thường a ! " .

" Tập hợp , chuẩn bị xuất phát ! " . Một tiếng hét hùng hậu cắt vang lên đứt cuộc nói chuyện của Diệp Âm Trúc cùng Áo Lợi Duy Lạp . Xa xa , một thân hình cự long màu vàng thật lớn xuất hiện . Trên lưng cự long là một nam nhân cao hơn hai thước , da ngăm đen , mặc khải giáp màu vàng , tay cầm long thương dài hơn bảy thước . Đó chính là đạu đội trưởng Áo Tạp Phúc .

Áo Tạp Phúc nổi tiếng là một người ít nói , trên đường đi trừ những lúc ra lệnh điều khiển toàn quân thì không nói thêm câu nào . Cả đại đội long kỵ binh nhanh chóng ổn định đội hình tiếp tục di chuyển . Áo Lợi Duy Lạp cũng không dám chậm trễ , nhanh chóng nhảy lên Ai lý khắc mẫn long , chỉ huy trung đội học viện đi theo đoàn quân long kỵ binh . Diệp Âm Trúc cùng Tô Lạp cũng trở lại xe ngựa .

Có thể nói lần xuất trình này ma pháp sư là nhàn nhã nhất , mặc dù bọn họ ngồi trong xe ngựa cũng cảm thấy gió ở bên ngoài vô cùng mạnh mang theo hơi lạnh lùa vào , đủ biết sự khổ cực của long kỵ binh và các chiến sĩ như thế nào . Số xe ngựa dùng để chở ma pháp sư có tất cả 5 cỗ , mỗi cỗ xe ngựa chứa được 8 người . Trên xe ngựa của Diệp Âm Trúc , ngoài Tô Lạp ra còn có Hải Dương , Hương Loan và vài tên đệ tử năm thứ năm .

Vừa lên xe , Diệp Âm Trúc đã lấy quyển bút ký của Phất Cách Sâm ra nghiên cứu . Trong suốt 20 ngày vừa qua , hắn cắm cúi nghiên cứu bút ký này , bản thân cũng không có cảm giác tịch mịch . Bút ký của Phất Cách Sâm ghi chép cứ kỳ cẩn thận về những phương pháp tu luyện tinh thần ma pháp , khiến Âm Trúc được mở rộng tầm mắt . Mặc dù không thể trực tiếp dùng ma pháp thuộc tinh thần hệ nhưng hắn đã biết thêm được rất nhiều tri thức .

Ngay khi đội ngũ vừa khởi hành , đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng vó ngựa dồn dập : " Mã Nhĩ nguyên soái có lệnh , Áo Tạp phúc long kỵ binh đại đội trưởng mau đưa tất cả mọi người đến đóng ở Khoa ni á thánh tại phía tây Thánh tâm thành " .

" Tuân lệnh ! " . Thanh âm Áo Tạp Phúc hùng hậu vang lên .

Trong năm cỗ xe ngựa vang lên tiếng ai thán không ngớt , vốn bọn họ tưởng rằng hôm nay có thể nghi ngơi tại Thánh tâm thành , ai dè lại phải đi thêm 2 ngày nữa .

©ku G\ʏỀjX ©kI ¦\ω d_Ńq b_j\ b_Łj

Hải Dương huých bả vai nàng , thấp giọng nói " Trót tới đây rồi , nên nhận nhịn chút đi."

Trông khí sắc của Hải Dương so với lần đầu tiên gặp Âm Trúc đã khá hơn rất nhiều, trên mặt tuy vẫn còn vết sẹo được che phủ bởi mái tóc dài nhưng gần đây , cứ mười ngày một lần, Diệp Âm Trúc lại sử dụng thần châm thứ mạch liệu pháp để trị liệu cho nàng . Tính đến ngày hôm qua , tổng cộng Hải Dương đã trải qua bốn lần trị liệu . Năng lượng sinh mệnh từ tử trúc thần châm không ngừng truyền đến cơ thể nàng , khiến một nửa gương mặt xấu xí từ lâu không có cảm giác nay lại một lần có lại cảm giác , thậm chí nàng còn có thể cảm nhận , nửa bên kia gương mặt nhăn nheo co rút , đã có dấu hiệu sinh cơ huyền diệu.

Hương Loan hờn dỗi , nói: " Nhưng chúng ta lâm vào tình cảnh này cũng quá khổ mà . Âm trúc , không bằng ngươi đạn cầm cho chúng ta một bản , ngươi thấy sao?"

Diệp Âm Trúc bất đắc dĩ nói: " Trên xe ngựa quá lắc lư , không thể đạn tấu được ! Hương Loan học tả,ngươi nhẫn nại thêm một hồi nữa đi."

Tô lạp than nhẹ một tiếng : " Xem ra lần này chúng ta sẽ không phải đến tiền tuyến đâu ."

Diệp Âm Trúc sửng sốt: " Tại sao lại như vậy?"

Tô Lạp giải thích : " Vừa rồi có mệnh lệnh , ngươi không nghe hay sao? Họ điều chúng ta tới Khoa ni á thành . Nơi đó thì ta biết , mặc dù giáp với Mễ lan đế quốc cùng cực bắc hoang nguyên , nhưng tại Khoa ni á thành phương bắc, có vùng sơn mạch liên miên bất tận, ranh giới cũng vượt qua hơn 2000 thước .Trừ phi thú nhân cuồng hóa , tựu chung cũng không có công kích vào nơi đó. Chúng ta lần này tới tiền tuyến, sợ rằng thật sự chỉ là 'cưỡi ngựa xem hoa' mà thôi , còn có thế thấy được thú nhân hay không thì đó lại là chuyện khác."

Hương Loan đáp: " Không thể nói thế được , dù sao quân bộ cũng có sự lo lắng riêng của họ. Ngươi nên biết , trong đám đệ tử chúng ta , có không ít người thuộc về đế quốc tam đại gia tộc , nếu vạn nhất trên chiến trường có xảy ra chuyện gì , ai có thể đứng ra đảm bảo được đây . Bất quá , để thấy được thú nhân thì không hẳn là không có cơ hội. Theo ta được biết , cứ mỗi lần cuộc chiến mùa thu bảo vệ hàng năm đi vào giai đoạn kết , lúc đó tất cả học viên học viện sẽ được chiêm ngưỡng cuộc chiến cuối cùng, học viên chiến sĩ có thể được tham gia vào phần chiến với quy mô nhỏ , còn học viên ma pháp sư yểm trợ bên ngoài ."

Tô Lạp nhíu mày hỏi : " Theo ngươi , chúng ta tham dự cuộc chiến này để làm gì ?"

Hương Loan cười nói : " Học viện cử chúng ta tham dự để mở mang thêm kiến thức , chẳng nhẽ ngươi lại hi vọng, chúng ta đều mới 18 mà phải trở thành những người liều mạng chiến đấu hay sao ! Nếu ngươi có đủ khả năng , 10 năm sau có thể cầm quân được đấy , bất quá Tô Lạp ngươi nên biết , Khoa ni á thành chỉ là một tiểu địa phương mà thôi ! "

Tô Lạp sắc mặt hơi đổi , cúi đầu im lặng . Nhưng thật ra người khó chịu nhất vẫn là Áo Tạp Phúc , thân là kim tinh long kỵ tướng mà chẳng được tham chiến , làm rạng danh tông môn . Hắn thật sự rất buồn , nhưng ông nội hắn đã có lệnh , hắn nào không dám nghe theo .

Cả đoàn người lại kéo nhau đi tiếp, sau 2 ngày cũng đã tới Khoa ni á thành .

Phải nói Khoa ni á thành tại phương Bắc đúng là một tiểu địa phương , so với Mễ Lan thành còn chưa tới được một phần trăm , dân cư thưa thớt , chỉ khoảng 2 vạn hơn . Do vì tiếp cận với cực bắc hoang nguyên , lãnh địa Khoa ni á thành thuộc loại chí hàn , đại đa số dân sống ở đây theo nghề săn bắn . Đúng như lời Tô Lạp đã nói , thành thị ở đây liền kề với núi non trập trùng . Diện tích tuy không lớn , nhưng cũng vượt qua 2000 thước . Thiên nhiên kỳ diệu , vô tình tạo nên một nơi khó công dễ thủ . Cũng do bởi những dãy núi cao trùng điệp , ngăn cách đại bộ phận hàn lưu từ phương Bắc , nên Khoa ni á thành có khí hậu khá thoải mái hơn so với các thành trì khác ở phương bắc của Mễ lan đế quốc .

Vào bên trong , Áo Tạp Phúc trực tiếp quả lý việc phòng thủ của tòa thành , trước đây việc này do 500 binh lính đảm nhận , nhưng hắn thấy những người này một điểm hữu dụng cũng không có . Sau khi an bài đệ tử học viện cẩn thận , những khi buồn bực hắn dẫn theo 500 long kỵ binh dò xét khắp quần sơn xung quanh . Thân là một tướng lĩnh xuất sắc , hắn không chút nào tỏ vẻ khinh thường việc này , đồng thời tuần sát quần sơn cũng khiến tâm trạng buồn bực của hắn nguôi ngoai phần nào .

60 chiến sĩ đệ tử được an bài trong thành , 500 long kỵ binh tuần thành bên ngoài . Vì là ma pháp sư nên nhóm Diệp Âm Trúc nhàn nhã hơn , hưởng thụ nghỉ ngơi trong quân doanh ấm áp , tự ý làm gì cũng không bị ai giám sát . Làm chức nghiệp ma pháp sư cao quý , cho dù là long kỵ binh đối với bọn họ cũng chỉ đứng xa mà nhìn thôi .Dù sao thì tại chiến trường , địa vị của một ma pháp sư rất trọng yếu .

Tin tức bắt đầu từ tiền tuyến truyền đến , nhóm người Diệp Âm Trúc tại Khoa ni á thành được năm ngày thì chiến tranh chính thức bắt đầu .

" Nhìn vào đây ! " - Áo Lợi Duy Lạp đứng ở đại trướng chỉ tay lên bản đồ tác chiến mà nói : " Thú Nhân cũng không phải chính thức phát động chiến tranh , nhưng để đạt được đến mục đích cuối cùng là thu được càng nhiều lợi ích càng tốt ,dĩ nhiên chúng ta không còn cách nào khác là phải chiến đấu . Bình thường mà nói , bọn chúng chia thành trăm quân một , tập trung theo từng tộc nhất định . Tốc độ nhanh nhất chính là lang kỵ binh , cướp được lương thực , bọn chúng lập tức triệt thoái , nếu gặp phải đại đội , lập tức rút ngay , làm chúng ta không kịp tiếp ứng . Đối với bọn chúng mà nói , cướp được lương thực là thành công ."

Tại Khoa ni á thành, Áo Lợi Duy Lạp cũng không nhẫn nại được , Áo Tạp Phúc còn chưa trở về , hắn nghi ngờ nhị ca của mình đã xuất lĩnh 500 long kỵ binh lén ra tiền tuyến . Bất đắc dĩ , hắn chỉ có thể tại quân doanh giảng giải cho chúng đệ tử qua bản đồ tác chiến , thông báo tình huống cuộc chiến bảo vệ mùa thu này mà thôi .

Những người nghe Áo Lợi Duy Lạp giảng giải trong đại trướng đều là chiến sĩ , riêng trong số các ma pháp sư chỉ có Diệp Âm Trúc là ngoại lệ , hắn đối với quân sự rất có hứng thú , nhất là khi Áo Lợi Duy Lạp thuyết giảng về điều lệ cuộc chiến . Lúc này hắn đang đứng cạnh bên Áo Lợi Duy Lạp , chăm chú lắng nghe .

" Chúng ta phải ứng phó thế nào đây ? " .

Áo Lợi Duy Lạp đáp : " Chúng ta đều biết cực bắc hoang nguyên cùng biên giới quốc gia tiếp giáp chừng ngàn dặm , như vậy việc phòng ngự toàn bộ là không có khả năng . Lần này chúng ta có 30 quân đoàn , tương đương với 30 vạn quân . Lấy vị trí Thánh tâm thành làm trung tâm , cứ mỗi một trăm dặm lại có một quân đoàn phòng thủ , hình thành một cái lưới lớn , chờ đợi địch nhân chui đầu vào rọ . Đương nhiên việc phòng thủ của chúng ta cũng có thể sẽ bị thú nhân đột phá , việc này là không thể tránh khỏi . Thú nhân quá bưu hãn , nếu thực sự bức họ vào tuyệt cảnh , có trời mới biết họ sẽ làm gì . Để đề phòng đại quân của thú nhân có thể kéo đến , tại Thánh tâm thành của chúng ta còn có 20 vạn quân tinh nhuệ , bao gồm cả 5000 long kỵ binh , một khi thú nhân công kích đại quy mô , chúng ra sẽ cho họ một bài học nhớ đời " . Nói đến đây , hắn dùng sức nắm chặt tay , phảng phất như đang tưởng tượng mình là tổng chỉ huy quân đội chống lại thú nhân .

Trong khi những người khác đang chìm vào suy tư những lời Áo Lợi Duy Á vừa nói thì Diệp Âm Trúc đã hỏi luôn : " Áo Lợi Duy Á đại ca , số lượng của thú nhân so với quân đội của chúng ta nhiều ít ra sao ? " .

Ánh mắt Áo Lợi Duy Á toát lên một tia tán thưởng đối với Diệp Âm Trúc , đáp : " Thú nhân quân đội cũng không thống nhất , bọn họ chia ra làm mười bộ lạc , trong đó phải có đến bảy , tám bộ lạc thuộc loại cường đại . Cường đại nhất chính là Lôi thần bộ lạc , có đến 40 vạn quân . Các bộ lạc khác so với Lôi thần bộ lạc có ít hơn một chút . Tính tổng thể , quân đội thú nhân lên đến 200 vạn , thậm chí còn có thể nhiều

hơn . Chúng ta có 50 vạn quân , A tư khoa lợi có 20 vạn quân , Phật la vương quốc có 30 vạn , tổng cộng là 100 vạn " .

_____***_____

Diệp Âm Trúc nói : " Như vậy tổng số quân đội của chúng ta chỉ bằng một nửa thú nhân thôi sao ? " .

Áo Lợi Duy Lạp đáp : " Đúng vậy . Thẳng thắn mà nói , lực chiến đấu của thú nhân rất mạnh , khi cần thiết họ có thể sử dụng cả dân thường làm binh lính . Với tố chất trời sinh , thú nhân rất thích hợp để trở thành cường đại chiến sĩ . Đáng tiếc bọn họ lại không am hiểu việc công thành , trí tuệ cũng tương đối thấp , hơn nữa về trang bị quân dụng và vũ khí cũng không được đầy đủ như chúng ta . Vì thế , cho dù số lượng thú nhân có nhiều đến đâu thì cũng rất khó có khả năng thắng được chúng ta . Đương nhiên chúng ta cho dù có thắng cũng không thể nhân cơ hội tiếp tục công kích bọn họ . Cực bắc hoang nguyên quả là một địa phương quỷ quái , chỉ có tố chất của thú nhân mới có thể sinh tồn . Nhiệm vụ của loài người chúng ta chỉ cần kìm hãm thú nhân không cho tiến vào đại lục là được . Còn về vấn đề của học viện lần này , việc chúng ta có thể chỉ ngồi đợi đến cuộc chiến cuối cùng là chưa trắc , các tình huống trên chiến trường thiên biến vạn hóa , không ai có thể nói trước được điều gì " .

" Âm Trúc ! " . Đúng lúc Tô Lạp cũng từ bên ngoài đi vào đại trướng . " Ngươi lại ở đây nghe Áo Lợi Duy Lạp giảng bài a ! Thật không rõ ngươi là ma pháp sư kiểu gì nữa , đối với chuyện của quân đội cũng cảm thấy hứng thú " .

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói : " Đó là do ta thấy quân sự cũng là một môn nghệ thuật ! Áo Lợi Duy Lạp đại ca giải thích về tình hình chiến trường cũng rất đặc sắc , không nghe quả thật hơi phí " .

Khi còn bé , mỗi ngày hắn chỉ tiếp xúc với cầm , mặc dù có thể khiến bản thân đạt được thực lực cường hãn , nhưng cũng đã đánh mất rất nhiều niềm vui trong cuộc sống . Áo Lợi Duy Lạp giảng giải về quân sự , đối với hắn tựa như trẻ con nghe kể chuyện cổ tích , không như những chiến sĩ khác toàn thân cảm thấy huyết mạch sôi trào , chỉ chực có cơ hội là cầm binh khí lao ra chiến trường .

" Đi thôi , chúng ta ra ngoài dạo chơi một chút " . Tô Lạp kéo tay Diệp Âm Trúc đi ra khỏi đại trướng .

" Tô Lạp … " . Diệp Âm Trúc có chút không thoải mái .

Áo Lợi Duy Lạp cười ha hả : " Tô Lạp nói đúng đấy , làm ma pháp sư , ngươi không thể nào chỉ huy quân đội được đâu . Đi ra ngoài ngắm cảnh đi , thẳng thắn mà nói , chỗ này cũng không cần lo gì cả . Đại ca và nhị ca cũng thật là … bỏ mặc chúng ta ở đây " .

Bất đắc dĩ Diệp Âm Trúc đành phải theo Tô Lạp ra ngoài .

" Âm Trúc , chúng ta đi săn đi . Bây giờ mặc dù đã là cuối thu nhưng ở đây được núi cao che chắn khỏi cái lạnh , đảm bảo sẽ có rất nhiều dã thú .Chúng ta đi ra ngoài săn bắn một lúc rồi về , cũng có thể cung cấp cho mọi người ít thực phẩm tươi . ngươi thấy thế nào ? " .

Nhìn bộ dáng hưng phấn của Tô Lạp , Âm Trúc cũng nhanh chóng đáp ứng , háo hức đi luôn . Thẳng thắn mà nói , cho dù đột phá đến cảnh giới kiếm đảm cầm tâm nhưng hắn vẫn chỉ là một đứa trẻ mới lớn mà thôi . " Được rồi , bất quá chúng ta phải quay trở về sớm đấy . Nếu không mọi người sẽ biết lĩnh đội như ta lại chốn ra ngoài đi săn " .

Tô Lạp cười nói : " Ngươi chỉ là lĩnh đội trên danh nghĩa mà thôi . Nhưng mà ta cũng không thể nghĩ rằng lão Mã lại là nguyên soái Mã Nhĩ của đế quốc , ông ấy tựa hồ rất thích ngươi , sau này ngươi có chỗ dựa là La lan gia tộc rồi nhé . Nhanh , chúng ta nên lẻn ra ngoài , đừng để cho người khác biết là được " .

" Các ngươi muốn làm gì ? " . Một thanh âm đột ngột vang lên khiến Âm Trúc và Tô Lạp giật hết cả mình , hai người quay lại thấy Hương Loan và Hải Dương không biết từ lúc nào đã đứng ở phía sau bọn họ .

Hương Loan khoác bên ngoài chiếc áo màu hồng phấn , không biết làm từ chất liệu gì , nhìn qua hoa quý mà điển nhã , khiến nhan sắc của nàng càng trở nên rực rỡ . Hải Dương cũng mặc một chiếc áo giống y hệt Hương Loan , chỉ khác ở điểm nó có màu trắng , tạo cho nàng một vẻ đẹp u sầu , buồn bã .

" Không có gì " . Tô Lạp tỉnh bơ nói , ngay cả sắc mặt cũng không đổi .

Hương Loan hừ một tiếng , nói : " Những lời các ngươi nói chúng ta đã nghe được hết rồi , còn nói là không có gì . Đi ra ngoài chơi mà không gọi chúng ta , như vậy cũng gọi là huynh đệ sao " .

Tô Lạp mỉm cười , nói : " Hương Loan tiểu thư , chúng ta vốn không phải là huynh đệ a ! " .

Hương Loan đỏ mặt lên : " Ta mặc kệ , ở đây buồn muốn chết đi được . Các ngươi đi ra ngoài nhất định phải mang theo ta và Hải Dương theo , nếu không ta sẽ đi nói với mọi người là lĩnh đội trốn ra ngoài đi chơi " .

Diệp Âm Trúc và Tô Lạp liêc nhìn nhau , ánh mắt đầy khổ sở . Tô Lạp gắng gượng đưa ra lý do : " Chúng ta muốn đến rừng rậm ở bên ngoài , các ngươi là ma pháp sư , thân thể yếu đuối , sợ rằng sẽ không được an toàn " .

Hương Loan cười hì hì , đáp : " Chúng ta là ma pháp sư , vậy các ngươi là chiến sĩ đích thực sao ? Ngươi còn định rủa cho chúng ta gặp chuyện không may đó hử ? Không nói nhiều nữa , chúng ta mau đi thôi " .

Vốn chuyến đi chỉ có hai người nay biến thành bốn người , lặng lẽ rời khỏi Khoa ni á thành . Bốn người thẳng tiến đến khu rừng rậm ở phương bắc , cách tòa thành không xa .

Lúc mới đầu , Hương Loan và Hải Dương rất hưng phấn , luôn miệng cười nói , dù sao ở trong thành nhiều cũng không có chuyện gì để làm , nay được đi săn còn gì thú vị hơn . Nhưng chỉ một lúc sao , sự yếu ớt về thể chất của ma pháp sư đã bắt đầu bộc lộ .

" Nghỉ ngơi một chút đi , ta không thể đi được nữa " . Hương Loan ' duyên dáng ' nói , sau đó dừng lại không chịu đi tiếp .

Tô Lạp có chút bất mãn nói : " Đã bảo mà các ngươi lại không thèm nghe . Bây giờ mới là đầu bìa rừng , muốn tìm được dã thú còn phải đi xa . Nếu không theo kịp các ngươi trở về đi , bây giờ vẫn còn có thể đấy " .

Hương Loan trừng mắt nhìn hắn , nói : " Thì làm sao ? Ngươi xem thường chúng ta chăng ? ". Nói xong nàng hướng về phía Âm Trúc thể hiện ánh mắt u oán , ủy khuất , khiến cho Âm Trúc nhất thời ngẩn ngơ .

" Đã đến đây rồi , chúng ta nhất định sẽ đi đến cùng . Diệp Âm Trúc , ngươi kéo ta đi tiếp nhé ! Không phải đấu khí của ngươi rất lợi hại sau , điều này chắc không thành vấn đề chứ ? " .

" Ta ... " . Diệp Âm Trúc nhất thời đỏ bừng mặt , hắn không biết có nên đáp ứng hay không thì Hương Loan đã chủ động nắm lấy tay hắn . Bàn tay Hương Loan nhỏ nhắn mà mềm mại , các ngón tay thanh mảnh nắm lấy tay hắn khiến tim hắn đập thình thịch như trống trận , toàn thân cứng đờ , mặc càng lúc càng đỏ .

Hương Loan che miệng cười , cố ý áp sát thân hình vào ngươi Âm Trúc , nói : " Không hổ là người tâm địa đan thuần nhất học viện a ! Âm Trúc , không phải là ngươi mới được nữ tử nắm tay lần đầu đấy chứ ? " .

Cả người mê đi vì mùi hương thơm ngát toát ra từ thân thể Hương Loan , hơn nữa tay nàng còn đang nắm tay hắn , cảm giác thật vô cùng kỳ diệu . Diệp Âm Trúc mơ hồ gật đầu , nói : " Đúng như vậy , đúng như vậy " .

Nhìn bộ dáng thành thật lẫn xấu hổ của hắn , Hương Loan không nhịn được càng cười to hơn : " Ngươi thực sự quá đáng yêu a ! Người như ngươi sợ rằng đã tuyệt chủng trên đại lục từ lâu rồi . Nói như vậy ta là người vinh dự đầu tiên được cầm tay ngươi rồi . Mà tay ngươi chí có bốn ngón , quả thực có chút kỳ quái . Hải Dương , tay kia của hắn ta nhường cho ngươi đấy , chúng ta tiếp tục đi thôi " .

Hải Dương cúi đầu , nàng không nói thêm điều gì , chỉ vươn bàn tay giá lạnh nắm lấy tay còn lại của Diệp Âm Trúc . Tay nàng so với Hương Loan còn nhỏ hơn một chút , không ngừng run rẩy trong bàn tay của Diệp Âm Trúc , dễ khiến người khác sinh ra trách nhiệm phải bảo vệ nàng .

Một ấm áp , một lạnh như băng , hai cảm giác bất đồng truyền từ hai tay khiến Diệp Âm Trúc ngất ngây , thần sắc trở nên ngây ngô . Vào cuối thu , khí hậu ở phương bắc rất lạnh lẽo nhưng lúc này toàn thân hắn nóng hừng hực . hận không thể nhảy xuống hố băng cho thoải mái .

Tô Lạp trong mát toát ra một quang mang kỳ dị , có chút tức giận nói : " Các ngươi làm vậy là sao ? Ta cũng có đấu khí , sao các ngươi chỉ nắm tay hắn mà không nắm tay ta ? " .

Hương Loan cười nói : " Bởi vì ngươi không thanh thuần như Diệp Âm Trúc a ! Ít nhất ta dám chắc , hắn nắm tay chúng ta sẽ không nảy sinh tà ý , còn ngươi thì ai ma biết được . Hơn nữa vóc người ngươi nhỏ gầy như vậy , co khả năng kéo chúng ta sao ? " .

Tô Lạp cố phản bác : " Cho dù kéo hai người không được nhưng ít nhất cũng có thể kéo một người chứ " .

Hương Loan nhùn vai đáp : " Không thèm , ta không thích ngươi . Hải Dương , ngươi có sang đấy không ? " .

Hải Dương không nói gì , chỉ lắc lắc đầu , thể hiện rõ quyết định của mình .

" Tô Lạp , ta .... " .

_____***_____

" Không cần giải thích nữa , đi thôi " . Tô Lạp trừng mắt nhìn Âm Trúc một cái , hung hăng đi đầu .

Diệp Âm Trúc chỉ có thể cười khổ , xấu hổ mang theo Hương Loan và Hải Dương nhị nữ đi theo . Thực lực hắn bây giờ so với trước kia đã tăng lên không ít , mặc dù phải mang thêm hai người nhưng thừa sức đi theo Tô Lạp không chút khó khăn .

Hương Loan và Hải Dương cảm nhận được từ tay Âm Trúc truyền đến một cỗ đấu khí nhu hòa , nâng thân thể các nàng lên một cách dễ dàng , tựa hồ như hai nàng đối với Âm Trúc không có một chút sức nặng nào vậy . Cảnh vật xung quanh không ngừng thay đổi , mặc dù có hơi lạnh một chút nhưng cảm giác phi hành quả thực rất kích thích đối với hai nàng .

Men theo sườn núi , nửa giờ sau Diệp Âm Trúc và Tô Lạp đã lên đến đỉnh ở độ cao 1000 thước . Trên đỉnh núi không khí lạnh hơn dưới kia nhưng cũng rất thanh tân .

" Thoải mái quá ! " . Hương Loan hưng phấn kêu lên , dựa người vào vai Âm Trúc hỏi : " Chúng ta sẽ làm gì tiếp theo đây ? " .

Âm Trúc chưa kịp trả lời thì Tô Lạp ở phía trước đã lên tiếng : " A, sao lại có nhiều dã thú đến vậy ? " .

Diệp Âm Trúc nhìn theo hắn , quả nhiên mặt bên kia của chân núi có một khu rừng nhỏ , số lượng dã thú rất nhiều , nhưng vừa thấy người là bỏ chạy tán loạn . Những dã thú này thuộc nhiều chúng loại khác nhau , lớn có bé có , nhưng giờ đây đang lâm vào trong trạng thái khủng hoảng , sợ hãi .

" Đi ! " . Tô Lạp khẽ quát một tiếng , thân thể giống như một tia chớp màu xám , trong chớp mắt nhằm hướng chân núi lao đi . Tốc độ của hắn quả thực king người , đến Diệp Âm Trúc đạt đến hoàng trúc ngũ giai cũng phải cảm thán .

Hương Loan kinh hô : " Nhanh quá , không hổ danh là thích khách hệ . Âm Trúc , chúng ta cũng đến đó xem một chút đi " .

" Hảo " . Diệp Âm Trúc thúc giục đấu khí , mang hai người đuổi theo Tô Lạp , rất nhanh chóng cũng đã xuống được chân núi .

Tô Lạp lúc này đã bắt đầu hành động , thân ảnh của hắn như hư ảo bởi tốc độ quá nhanh , hữu thủ cầm một chủy thủ màu đen , cứ mỗi lần vung tay ra là có một dã thú gục xuống . Diệp Âm Trúc từ xa quan sát thấy chủy thủ của Tô Lạp xẹt qua cổ họng của những dã thú , chúng không kịp kêu một tiếng , thân thể đã gục xuống , máu tươi phún đầy ra . Bất kể là loại dã thú nào cũng không thể chịu nổi một kích của Tô Lạp . Tô Lạp dường như muốn đem sự khó chịu lúc nãy phát tiết lên đám dã thú , chỉ trong chốc láy mà đã có hơn mười dã thú gục ngã , trong không khí lạnh như bằng phảng phất mùi máu tanh .

Diệp Âm Trúc có chút không đồng tình , hắn định gọi Tô Lạp lại nhưng động tác của Tô Lạp quá nhanh , mắt hắn còn không thể nhìn rõ thân ảnh của Tô Lạp .

" Oa , lợi hại quá ! Đã lâu không thấy một thích khách lợi hại như vậy . Xem ra lúc nãy hắn tự hào về đấu khí của mình cũng không phải là khoe khoang " . Hương Loan cũng đã phản ứng , thấy cảnh tượng này nàng cực kỳ hưng phấn . Buông tay rời khỏi Âm Trúc , nàng lấy ra từ không gian giới chỉ một cây đàn tỳ bà , hữu thủ khẽ gẩy , lục quang lóe ra , những đợt bạo âm hướng tới đám dã thú đang chạy trốn công kích .

Đây là lần đầu tiên Âm Trúc thấy Hương Loan thi triển ma pháp , nàng khống chế bạo âm vô cùng chuẩn xác , mỗi một tiếng bạo âm vang lên lại có một dã thú gục ngã không dậy nổi . Ở khu rừng này chỉ có các loại dã thú cấp thấp , làm sao có thể chịu nổi những đợt bạo âm của nàng công kích đây . Mà cây tỳ bà nàng sử dụng bây giờ cũng tỏa ra ngân quang , xem ra không phải là vật tầm thường .

Hương Loan giống như là đang so tài cùng Tô Lạp , hai người không ngừng ra tay công kích , số dã thú gục ngã bây giờ cũng phải 100 con . Điều khiến Hương Loan giật mình là Tô Lạp công kích bằng chủy thủ đương nhiên không thể nhanh bằng nàng sử dụng bạo âm công kích , vậy mà số dã thú Tô Lạp giết được lại nhiều hơn nàng .

Hải Dương không gia nhập vào đợt săn bắn này , nàng thủy chung vẫn đứng bên cạnh Diệp Âm Trúc , bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt lấy tay hắn như sợ hắn chạy mất .

" Tô Lạp , Hương Loan học tả , đủ rồi . Chúng ta mặc dù có không ít người nhưng dù sao cũng không thể ăn được nhiều đến vậy , dừng tay thôi " . Diệp Âm Trúc cao giọng hô . Dã thú thân hình không nhỏ , dù mấy người có không gian giới chỉ sợ rằng cũng không thể chứa nổi , mà hơn nữa giết nhiều quá ăn cũng không hết .

Thân ảnh màu xám chợt lóe , Tô Lạp đã đi về bên cạnh hai người bọn họ , chủy thủ màu đen trong tay hắn ngay cả một giọt máu cũng không dính , sắc mặt thản nhiên như không , nhịp hô hấp vẫn đều đặn , cứ như là từ nãy đến giờ hắn chưa hề ra tay vậy .

Còn Hương Loan thì liên tục phóng thích tinh thần ma pháp , lúc này đã có chút mệt mỏi , thu hooig tỳ bà , liếc nhìn Tô Lạp , nói : " Ngươi thực sự là quái vật máu lạnh " .

Tô Lạp thản nhiên trả lời : " Cảm ơn ngươi đã khen . Thích khách đều có máu lạnh cả " .

Diệp Âm Trúc mang theo Hải Dương tiến lên , vừa đi nhặt các con thú gục ngã bỏ vào không gian giới chỉ , vừa nói : " Bên này sao lại có nhiều dã thú đến vậy ? Các ngươi xem , trên núi còn không ít dã thú xuống đây , cho dù là mùa đông đến , dã thú cũng không cần phải di chuyển gấp đến vậy . Chẳng lẽ có nguyên do nào khác chăng ? " .

An Nhã đã đưa cho hắn một không gian giới chỉ bên trong rất rộng lớn , lại có thể phân cách không gian , cho nên cũng không sợ máu dã thú làm vấy bẩn hải nguyệt thanh huy cầm . Đúng như lời hắn nói , từ xa quan sát thấy không ít dã thú đang di chuyển về phía bọn hắn đang đứng , mặc hco Tô Lạp và Hương Loan vừa giết nhiều như vậy , bọn chúng cũng không ngừng tiến lên , những con thú bỏ chạy lúc trước cũng đã bắt đầu quay trở lại .

Tô Lạp gật đầu nói : " Việc này quả thực bất thường . Các ngươi ở đây chờ ta đi xem xét tình hình " .

Diệp Âm Trúc vội can ngăn : " Chúng ta cùng đi , nhiều người dù sao cũng dễ chiếu cố lẫn nhau hơn " . Hắn không biết tại sao trong lòng hắn có một dự cảm cực kỳ không tốt . Từ khi còn bé hắn đã luyện cầm ở trong rừng trúc , đối với dã thú cũng có hiểu biết đôi chút , nay dã thú lại có biểu hiện là thường như vậy , trong rừng sâu kia chắc chắn phải có chuyện gì xảy ra .

Tô Lạp nhìn thoáng qua Hương Loan và Hải Dương , nói : " Vậy ngươi phải cẩn thận một chút khi bảo vệ các nàng ấy , khi gặp cường đại ma thú , ta sẽ đón đầu nó , ngươi đem hai nàng ấy chạy trước đi . Ngân Tệ , ra đi " . Vừa nói , Tô Lạp vừa vỗ vỗ vào ngực mình .

Ngân quang chợt lóe , thân hình một thước rưỡi của tiểu long rơi bịch một cái xuống đất , long trảo nhỏ xíu đang dụi dụi đôi mắt của mình , xem bộ dáng là vừa mới ngủ dậy . Bộ dạng của nó bây giờ quả thực tức cười , vừa mới tỉnh táo đôi chút đã chạy đến dùng hai tiểu trảo ôm lấy chân Tô Lạp : " Không , mụ mụ , bên ngoài lạnh lắm , con muốn ngủ " .

Nghe Ngân Tệ gọi Tô Lạp là ' mụ mụ ' , Diệp Âm Trúc cố gắng nhịn cười , cả người rung lên bần bật , trong khí Hương Loan và Hải Dương ngốc trệ nhìn tiểu long trước mặt .

Hải Dương kinh hô : " Đây là long sao ? " .

Hương Loan ngây ngốc trả lời : " Đúng vậy , chính là long , hơn nữa còn là ngân long cao quý . Nó còn nhỏ như vậy mà đã biết nói đã chứng minh trí tuệ cùng thân phận của nó . Nhưng vì sao nó lại gọi Tô Lạp là '

mụ mụ ' ? " .

Diệp Âm Trúc đến bây giờ không thể nhịn được nữa , bật cười , nói : " Tiểu tử kia đã trực tiếp ấp trứng , sau khi trứng nở tiểu long nhìn thấy Tô Lạp đầu tiên . Có thể đó là nguyên nhân nó coi Tô Lạp là mẹ nó " .

_____***_____

Hương Loan nghi hoặc hỏi : " Nhưng mà long đối với khí tức của con người rất là linh mẫn , khả năng của cự long chính thức thì càng không phải nói . Nó ngay cả giới tính chẳng lẽ cũng không phân biệt được sao ? Tô Lạp , ngươi cũng là ma vũ song tu sao ? Sao có thể gọi được nó ra ? " .

Tô Lạp lắc đầu đáp : " Không , ta không phải là ma vũ song tu . Ngân tệ , ngươi cũng đi ra ngoài hoạt động thân thể một chút đi , ngủ nhiều không tốt cho sức khỏe đâu . Nếu cứ tiếp tục như thế này ngươi sẽ không còn là ngân long mà biến thành ngân trư đấy " .

Nghe hắn nói hai chứ ' ngân trư ' , Hải Dương và Hương Loan không nhịn được đồng thời che miệng cười , Tô Lạp bây giờ mới phát hiện ra , ' ngân trư ' và ' âm trúc ' phát âm rất giống nhau , nhất thời xấu hổ liếc nhìn Âm Trúc . Âm Trúc bây giờ cũng đang nhìn hắn , hai người bốn mắt nhìn nhau , ánh mắt lạnh như băng của Tô Lạp lúc nãy đã trở thành ấm áp .

Nguyên lai từ lúc Ngân Tệ chui ra từ vỏ trứng , việc lớn lên của nó đối với hai người Tô Lạp và Âm Trúc quả thực vô cùng đau đầu . Đầu tiên là sự phát triển của nó cần rất nhiều năng lượng , tiếp theo là khi nó lớn lên rồi ở trong người Tô Lạp không còn tiện nữa . Dù sao bây giờ nó hãy còn nhỏ , Tô Lạp để nó ngủ trong áo là an toàn nhất , không sợ nó đi lung tung ra ngoài .

Bất đắc dĩ hai người đành phải nuôi nó tại túc xá . Nhưng vấn đề đau đầu hơn là tiểu tử này ăn khỏe vô cùng , chỉ trong một ngày , nó đã lén hai người ăn toàn bộ số thực phẩm để dành trong một tuần , hơn nữa khi ngủ lại muốn độc chiếm cả một cái giường . Vốn Diệp Âm Trúc muốn Tô Lạp sang giường mình ngủ cùng nhưng nói thế nào thì Tô Lạp cũng không đồng ý .

Cũng may mà hai người còn nhớ tới khối lân phiến mà An Nhã tặng cho trước lúc rời đi . Nguyên lai khối lân phiến đó là di vật của cha mẹ Ngân Tệ để lại , bên trong cũng chứa rất nhiều năng lượng . Ngân long là ma pháp long , khối lân phiến không ngừng hấp thụ các ma pháp nguyên tố xung quanh , sau đó truyền vào trong cơ thể Ngân Tệ , do đó hai người đối với sức ăn của Ngân Tệ không cần đau đầu nữa , chỉ chú ý đến lúc đi đâu xa phải mang nó theo thôi .

Diệp Âm Trúc hướng tới Hải Dương và Hương Loan nói : " Việc Tô Lạp sở hữu ngân long xin các ngươi giữ bí mật cho ! "

Hải Dương gật đầu còn Hương Loan có chút hâm mộ nói : " Thật ghen tỵ với ngươi đấy , trong học viện này cũng có mấy người có cự long nhưng chỉ mình Tô Lạp ngươi là có cự long cao quý như ngân long mà thôi . Tô Lạp , ngươi có thể nói cho ta biết ngươi thu phục được ngân long này như thế nào không ? " .

Tô Lạp liếc nhìn Diệp Âm Trúc một cái rồi nói : " Bằng hữu cho ta " .

" A ! Bằng hữu của ngươi đưa cho ngươi ? Loại bằng hữu nào mà lại hào phóng như vậy ? Nếu có người tặng ta một ngân long , không chừng ta sẽ gả cho hắn luôn " . Ánh mắt Hương Loan không cách nào rời khỏi thân thể Ngân Tệ , nàng cảm thấy nó vô cùng đáng yêu , muốn ôm nó vào lòng mà vuốt ve . Khong nhịn được , Hương Loan chậm rãi ngồi xuống xoa xoa đầu Ngân Tệ , tiểu tử này cũng chẳng phản đối , lại còn buông chân Tô Lạp ra chạy đến áp sát mặt vào ngực của Hương Loan , không ngừng dụi dụi đầu vào , xem chừng có vẻ muốn ăn ' đậu hũ ' .

Hành động của Ngân Tệ khiến Hương Loan bật cười , trong khi trong lòng Tô Lạp thầm mắng tiểu sắc quỷ , hướng tới Hương Loan nói : " Ngươi nói chậm quá , nếu ngươi nói sớm hơn , không chừng tên kia đã tặng ngươi luôn rồi đó " .

Hương Loan ngẩng đầu nhìn Tô Lạp , ánh mắt đầy vẻ chờ mong : " Ngươi có thể giới thiệu vị bằng hữu đó cho ta được không ? " .

Tô Lạp lạnh lùng nói : " Không cần phải giới thiệu , ngươi cũng biết hắn đấy . Xa tận chân trời , gần ngay trước mặt , ngươi còn chưa rõ sao ? " . Nói xong , hắn đưa tay chỉ về Âm Trúc .

” Ngươi đưa cho hắn sao ? ” . Hương Loan giật mình hỏi , đến cả Hải Dương cũng kinh ngạc nhìn Âm Trúc .

Diệp Âm Trúc gãi gãi đầu đáp : ” Ta tình cờ có được , nhưng ngân long đối với ta không có tác dụng gì nên ta đem tặng hắn ” .

” Ta thật không có vận khí tốt như thế . Âm Trúc , ta ghét ngươi ” .

Diệp Âm Trúc không chịu nổi ánh mắt u oán của Hương Loan , thấy hai mắt nàng đã rơm rớm nước mắt , vội nói : ” Lần sau có cơ hội , ta nhất định sẽ đưa cho ngươi , ngươi đừng khóc ” .

Hương Loan đã cười ngay : ” Ngươi hứa rồi đấy nhé , đến lúc đó không được nuốt lời đâu . Nếu ngươi thực sự tặng ta một ngân long , nói không chừng ta đồng ý gả cho ngươi luôn ” .

” A … ” . Cả người Âm Trúc lại lâm vào trạng thái đỏ mặt tía tai , tim đập thình thịch . ” Không cần đâu , ta đã hứa là ta sẽ làm , ngươi không cần phải lấy đó làm điều kiện trao đổi ” .

” Tiểu ngốc tử , nhìn bộ dạng của ngươi kìa , sợ rằng ngươi đỏ mặt tới xuất huyết mất . Ta nói giỡn với ngươi đấy , đừng lo ” .

Diệp Âm Trúc lúc này mới thở phào nhẹ nhóm , hắn phát hiện khi đối mặt với Hương Loan còn khó chống đỡ hơn cả Nội Tư Tháp và Mã Lương .

Hương Loan vẫn chưa chịu buông tha cho hắn , đi tới bên cạnh người hắn , cười nói : ” Đương nhiên , ngươi cũng không phải là không còn cơ hội . Khi ta còn bé đã thể rằng khi ta lớn lên nhất định sẽ lấy một anh hùng , một anh hùng đích thực . Nếu có ngày ngươi trở thành người mạnh nhất của đại lục , ta sẽ lấy ngươi ” .

” Ngân Tệ , chúng ta đi thôi ” . Tô lạp thật sự không thể chịu nổi nữa , ra vẻ không để ý tới Diệp Âm Trúc , kéo Ngân Tệ đi tới ngọn núi đối diện . Ngân tệ sau khi hấp thụ không ít năng lượng từ khối lân phiến đã lớn lên không ít , mặc dù chưa thể phi hành nhưng cũng đã có thể nhảy cao , phốc một cái đã ở trên vai Tô Lạp .

” Học tả , chúng ta cũng đi thôi ” . Diệp Âm Trúc lần này chủ động nắm lấy tay Hương Loan kéo đi , trng khi tay còn lại vẫn nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của Hải Dương , vận dụng đấu khí trong người nhanh chóng đuổi theo Tô Lạp và Ngân Tệ ở phía trước .

Dã thú trong rừng cũng không để ý đến bọn họ , chỉ lo nháo nhào chạy khỏi vị trí gần ngọn núi đó . Mấy người tiếp tục đi , càng đến gần đỉnh núi càng cảm thấy một cỗ khí lưu lạnh như băng ập đến , trong đó còn có mùi máu tươi nồng nặc , khiến Hải Dương và Hương Loan cảm thấy rờn rợn , hai tay vô ý nắm chặt lấy tay Âm Trúc .

Sự bất an trong lòng Diệp Âm Trúc cũng trở nên rõ ràng hơn . Rất nhanh chóng , bọn họ đã lên tới đỉnh núi . Tô Lạp đi trước thám thính , thoăn thoắc leo lên một cây đại thụ gần đấy để quan sát tình hình dưới chân núi . Lúc này , ánh mắt hắn tràn đầy sự kinh hãi , Diệp Âm Trúc cũng nhìn theo và thấy một cảnh tượng cực kỳ đáng sợ .

Hơn trăm sinh vật thân thể cao lớn đang di chuyển tới đỉnh núi bọn họ đang đứng , mỗi thân thể đều cao hơn hai thước rưỡi , toàn thân bao phủ bộ lông màu xám trắng , tứ chi cực kỳ tráng kiện , tướng mạo so với loài người không có gì khác biệt , chỉ là khuôn mặt nhìn rất nanh ác , đại đa số trên người đều dính máu tươi , vừa đi vừa hưng phấn sát hại các dã thú gần đấy . Phương pháp giết chóc của bọn họ không nhẹ nhàng như Tô Lạp , dùng hai tay tráng kiện của mình nhấc bổng những con thú len và xé thành hai mảnh , máu tươi bắn ra tung tóe chảy hết cả lên mặt . Đó cũng là nguyên nhân tại sao mùi máu tanh lại nồng nặc trong không khí .

Tô Lạp trầm giọng nói : ” Có lẽ là viên nhân (người vượn) thuộc thú nhân tộc ”

¨·u G\yỀjX ¨·I ~¾§ dчH Í h i \Òj

" Viên nhân ? " . Diệp Âm Trúc kinh ngạc nhìn Tô Lạp , lúc này Hương Loan và Hải Dương sắc mặt đều đã trở nên tái mét , những cảnh tượng man rợ này đối với nữ tử quả thực không thể chịu nổi .

Sắc mặt Tô Lạp bây giờ cũng trở nên trắng bệch , nhưng lời nói của hắn vẫn giữ được sự bình tĩnh : " Viên nhân là một trong những binh chủng quan trọng của thú nhân , lực lượng cường đại vô cùng , có thể dễ dàng xé đôi hổ , báo . Bộ lông trên người viên nhân cực kỳ cứng cỏi , đao kiếm bình thường không thể đả thương , cho dù có là trọng kỵ binh cũng rất khó có thể chống đỡ bọn họ . Thú nhân phái viên nhân đến đây làm gì nhỉ ? Chẳng lẽ bọn chúng muốn đánh lén Khoa ni á thành ? " .

Diệp Âm Trúc nhíu mày suy nghĩ : " Không đúng ! Viên nhân này nhìn qua mặc dù rất lợi hại , nhưng so với long kỵ binh vẫn còn kém hơn rất nhiều , hơn nữa số lượng viên nhân này chỉ có hơn 100 thôi … " . Hắn nói đến đây sắc mặt đại biến , bởi ngoài 100 viên nhân đang đến gần đỉnh núi , dưới chân núi còn có vô số thân ảnh xám trắng đang lầm lũi tiến lên , không thể đếm xuể .

Tô Lạp vội quát : " Đi mau , chúng ta nhanh trở về báo tin cho mọi người chuẩn bị ứng chiến " .

Không trung đột nhiên xuất hiện một cái bóng lớn , Tô Lạp ngẩng đầu nhìn lên , chỉ thấy một viên nhân tráng kiện cánh tay cầm một thân cây làm vũ khí đang hướng tới Hương Loan nhảy tới .

" Cẩn thận ! " .

Diệp Âm Trúc đã kịp thời ra tay , tả thủ vội kéo Hương Loan sát vào ngực mình , hữu thủ sử dụng trúc đấu khí công kích , một cỗ đấu khí màu vàng ồ ạt xông lên công kích thân thể của viên nhân tráng kiện .

" Ầm ! " . Viên nhân nhất thời bị chấn bay về phía sau . Nhưng lúc này số đông viên nhân khác đã phát hiện ra bốn người Diệp Âm Trúc , dùng tốc độ kinh người tạo thành nửa vòng tròn bao vây xung quanh .

" Mau thừa dịp chủ lực của bọn họ chưa đến , chúng ta toàn lực đột phá vòng vây " . Tô Lạp nhảy từ trên cành cây cổ thụ xuống , trên tay đã xuất hiện chủy thủ thiên sử thán tức , thân ảnh chợt lóe , trong chớp mắt đã đuổi theo viên nhân bị Diệp Âm Trúc chấn bay , ô quang từ thiên sử thán tức hiện lên , nhất thời một chùm huyết vũ bắn ra tung tóe .

Phản ứng của Diệp Âm Trúc cũng rất nhanh , có lẽ nguy hiểm trước mắt đã kích thích tiềm lực của hắn , hữu thủ vội kéo Hải Dương lên lưng mình , tả thủ ôm chặt Hương Loan , hai chân dùng sức vọt theo phương hướng Tô Lạp đang đi phía trước .

Thiên sử thán tức không hổ danh là thần khí chi vương của thích khách , cứ mỗi lần Tô Lạp vung tay lên là có một chùm huyết vũ bắn ra , những nạn nhân của hắn đều bị công kích vào yết hầu , chết ngay lập tức , cho dù không bị như thế thì cũng bị trớ chú trên thiên sử thán tức làm cho mất máu mà chết . Thân hình nhỏ bé của Tô Lạp không ngừng di động áp sát vào trận doanh của địch nhân . Thông thường thích khác lực phòng ngự rất yếu , căn bản gần như là con số không , nhưng lực công kích so với long kỵ binh còn muốn kinh khủng hơn . Nay Tô Lạp có thêm sự trợ giúp của vĩnh hằng thế thân khôi lỗi , thân thể trở nên hư ảo , có thể tránh được mọi sự công kích của viên nhân . Tất cả các công kích đều xuyên qua thân hình hắn mà không cách nào tạo được thương tích , trong khi đó thiên sử thán tức trong tay hắn đã nhanh chóng lấy mạng địch thủ .

Ngân Tệ tựa hồ như không e ngại cảnh tượng trước mắt , thủy chung vẫn ở trên vai Tô Lạp , thỉnh thoảnh còn giúp sức cho ' mụ mụ ' của mình . Hỏa cầu , thủy tiễn , băng trùy , phong nhận , quang đạn , các loại đê cấp ma pháp không ngừng phóng ra từ trong miệng nó , mặc dù chỉ ở chanh cấp nhưng cũng đã khiến các viên nhân phân tâm không ít , tạo cơ hội cho Tô Lạp ra tay hạ sát .

Bất quá lực chiến đấu của viên nhân so với dã thú cao hơn rất nhiều , bgay sau khi ba viên nhân bị Tô Lạp giết , bọn họ đã biết cách phòng ngự , chỉ cần thấy Tô Lạp nhấc tay là bọn họ đưa cánh tay tráng kiện của mình ra che lấy yết hầu , mặc dù vết thương sẽ không cách nào khép lại được nhưng cũng không thể chết ngay , gây khó khăn không ít cho Tô Lạp .

Diệp Âm Trúc lúc này cũng đang phải đối mặt với áp lực cực đại , trừ mặt phía trước được Tô Lạp mở đường , ba mặt còn lại của hắn đều thụ địch , dưới khoảng cách gần như thế này , hắn không kịp đạn cầm

để công kích , hơn nữa lại còn phải bảo vệ Hải Dương và Hương Loan , thế nên chỉ có hữu thủ của hắn là có thể hoạt động chống lại địch nhân .

Nguyệt thần thủ hộ mở ra , quang mang màu trắng nhu hòa bao phủ hoàn toàn lấy thân thể của ba người , lực công kích của viên nhân mặc dù cường đại , nhưng muốn đột phá tầng phòng ngự này cũng không phải dễ dàng . Cùng lúc đó , bích ti đã được Diệp Âm Trúc sử dụng như một ngọn trường tiên . Bảy , tám viên nhân đồng thời áp sát ba người bọn họ , hữu thủ Âm Trúc rung lên , bích ti quét ngang ra , ‘ phanh , phanh ’ hai tiếng , hai viên nhân đã bị hất bay về phía sau .

Bởi vì phải mang theo hai người nên sự linh hoạt của hắn giảm đi không ít , sau khi chấn lui hai viên nhân , nguyệt thần thủ hộ cũng đã ngăn chặn ba đợt công kích liên tiếp , chấn động kịch liệt khiến suýt nữa tinh thần của Diệp Âm Trúc không duy trì nổi . Hắn vội quét ngang bích ti một lần nữa , bức lui những viên nhân còn lại .

Tô Lạp quát lớn : ” Âm Trúc , hạ sát thủ đi , tốc độ xuống núi của ngươi khi phải mang theo hai người không nhanh bằng viên nhân đâu . Nếu không giết bọn họ , chúng ta sẽ không thể đi được ” . Hắn biết Diệp Âm Trúc nhân từ , nếu không kích thích một chút , sợ rằng Âm Trúc sẽ không nhẫn tâm hạ sát thủ .

Diệp Âm Trúc thầm than một tiếng , có lẽ bây giờ không phải là lúc mềm yếu . Diệp Ly cùng Tần Thương đều đã dạy hắn rằng : đối diện với địch nhân , trong thời gian ngắn nhất phải khiến cho đối thủ bị thương nặng , nương tay chỉ có thể khiến cho bản thân bị thương tổn . Khi Tô Lạp nhắc nhở , sát ý trong lòng hắn đã bộc phát . Ít nhất hắn cũng biết bản thân phải bảo vệ cho Hải Dương và Hương Loan , tránh không cho các nàng chịu thương tổn .

” Khởi ! ” . Diệp Âm Trúc hét lớn một tiếng , toàn thân dùng sức hất Hải Dương và Hương Loan lên cao mấy chục thước .

” Trúc công ! ” . Hoàng trúc đấu khí và bích ti kết hợp một cách hoàn mỹ , từng đạo cột sáng hoàng lục nhị sắc hỗn hợp giống như lưỡi dao sắc bén trong nháy mắt đột khởi , đâm ra bốn phương tám hướng xung quanh . Bích ti vốn cực kỳ cứng cỏi , nay lại có thêm hoàng trúc đấu khí ngũ giai hỗ trợ , có thể dễ dàng xuyên qua thân thể như lưỡi dao sắc xuyên qua tờ giấy .

Oanh , oanh … !

Tám viên nhân vây quanh đó đồng thời gục ngã không thể đứng dậy nổi nữa , khiến các viên nhân còn lại cảm thấy ngơ ngác . Ở giữa mi tâm của bọn họ có một cái lỗ hổng nho nhỏ , mắt thường rất khó nhận biết , đó là do sự công kích của bích ti trong nháy mắt đã xuyên thủng đại não của họ .

Một kích giết chết tám viên nhân , Diệp Âm Trúc vẫn không dừng lại , lúc này thân hình Hải Dương và Hương Loan từ trên cao cũng đã bắt đầu rơi xuống . Trên người Diệp Âm Trúc bỗng xuất hiện một đạo tử khí , hắn ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng , thân thể vọt đến bên Tô Lạp , song thủ xuất ra đón lấy quyền của hai viên nhân mà không cần sử dụng đến đấu khí . Hắn cảm thấy toàn thân bây giờ tràn ngập khí lực , muốn được phát tiết ra ngoài , khí phách vô song từ người hắn không ngừng tỏa ra , tựa như đã biến thành một người khác .

_____***_____

Rốp ! Rốp !

Hai âm thanh vỡ vụn vang lên . Bàn tay hai viên nhân của bị Âm Trúc bóp nát dễ dàng như bóp đậu hũ , hai bàn tay to lớn đã trở thành một đống bầy nhầy , xương cốt bên trong nát hết , máu tươi phún ra tung tóe , đảm bảo sẽ không thể sống lâu hơn do mất máu quá nhiều .

Diệp Âm Trúc cũng không quay đầu lại đá về phía sau một cước , nhất thời một tiếng kêu kinh khủng vang lên kèm theo tiếng xương vỡ rôm rốp , một viên nhân định đánh lén hắn đã bị một cước đá bay về sau năm trượng .

Được sự trợ giúp của Âm Trúc , áp lực đè lên Tô lạp cũng trở nên tiêu tán đi không ít , nhưng hắn cũng phải chật vật giải quyết nốt hai viên nhân bằng một nhát dao vào ngực rồi mới có thể lui về phía sau , đứng cạnh Âm Trúc . Hắn kinh ngạc phát hiện đôi mắt đen của Âm Trúc không biết từ lúc nào đã chuyển qua màu tím , quanh ma pháp bào và bàn tay cũng có một tầng tử khí nhàn nhạt bao phủ .

Giơ hai tay lên trời , Diệp Âm Trúc kịp thời đón lấy thân hình của Hương Loan và Hải Dương đang rơi xuống , chuyển các nàng đứng phía sau lưng mình .

Viên nhân quả nhiên cực kỳ bưu hãn , trải qua những phút bối rối ngắn ngủi đã nhanh chóng ổn định lại , hơn 80 viên nhân từ bốn phương tám hướng chậm rãi xông tới , tái thiết lập vòng bao vây bốn người .

Gió núi phần phật , không khí tựa hồ càng trở nên âm lạnh , phối hợp cùng mùi máu tanh nồng nặc khiến cho người ta có cảm giác buồn nôn kinh khủng , sắc mặt Hải Dương và Hương Loan bây giờ cũng trở nên trắng bệch . Từ bé các nàng đã quen sinh sống trong cảnh êm ấm của những tiểu thư cành vàng lá ngọc , nay phải chứng kiến cảnh tàn khốc này , các nàng sợ đến rúm người lại , ngay cả thân phận ma pháp sư của mình dường như cũng đã quên mất .

" Tô Lạp , ngươi bảo vệ các nàng " . Diệp Âm Trúc vừa nói , thân hình đã xông lên phía trước .

Tô Lạp , Hương Loan và Hải Dương đã được chứng kiến một cảnh tượng kinh khủng đến khó quên . Không có âm thanh của tiếng đàn , thậm chí cả ti bích cũng không sử dụng , vũ khí của Diệp Âm Trúc chính là hai nắm đấm , trực diện đối chọi lại quyền đầu to lớn của những viên nhân . Sự ưu nhã của Âm Trúc lúc này không còn nữa , thay vào đó là sát khí lạnh như băng , khí phách tỏa ra cực kỳ bá đạo . Bạch ý phiêu phất , mái tóc đen tung bay trong làn gió , mỗi lần hắn ra tay là lại có một viên nhân bị chấn bay đi , tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên không ngớt , phảng phất như tiếng cười của tử thần . Đó chính là lực lượng thuần túy của Âm Trúc !

Hắn cũng không rời xa ba người bọn Tô Lạp , chỉ cần có viên nhân nào đến gần ba người , thân ảnh hắn lại biến mất và trong chớp mắt xuất hiện trước mặt viên nhân đó , trực tiếp công kích . Không một viên nhân nào có thể tránh được thủ pháp hạ sát thủ của Âm Trúc , ngay cả Tô Lạp muốn ra tay cũng không có cơ hội .

Viên nhân cũng không phải loại ngu ngốc , trí tuệ của bọn họ trong thú nhân tộc tương đối cao , ngay khi chứng kiến đã có hơn 30 mạng đồng loại gục ngã dưới tay Âm Trúc , bọn họ đã cảm thấy sợ hãi , không dám tiếp tục công kích về phía trước , chỉ tạo thành trận thế vây quanh bốn người Diệp Âm Trúc gầm gừ đe dọa .

Diệp Âm Trúc cũng không chủ động công kích , khóe miệng mang theo một nụ cười lạnh nhạt . Hắn trờ lại chỗ ba người ngồi xuống , quang mang trên tay chợt lóe , hải nguyệt thanh huy cầm lặng lẽ xuất hiện . Bản thân Âm Trúc rất rõ mình không phải là chiến sĩ mà là một ma pháp sư , cho dù đấu khí của hắn vượt qua ma pháp lực thì hắn vẫn chỉ là một ma pháp sư mà thôi .

Tiếng đàn vang lên , lúc này đây không có sự nhu hòa động lòng người nữa mà tràn ngập âm thanh sát phát , tựa như tiếng đao kiếm va chạm , tiếng ngựa hí vang trên chiến trường , bát chỉ không ngừng huy động , từng đạo âm nhận màu vàng chói mắt bắn ra với một tốc độ kinh khủng .

Nếu nói Âm Trúc tu luyện ma vũ song tu thì phương pháp hợp nhất hai loại đấu khí và ma pháp hiệu quả nhất chính là âm nhận . Khi trúc đấu khí đạt tới hoàng trúc ngũ giai , cường độ của âm nhận cũng tăng lên mấy bậc . Chỉ thấy âm nhận lao đến chỗ nào là nơi ấy có viên nhân gục ngã , ngay cả không khí cũng bị những âm thanh xé gió của tiếng đàn làm cho nhộn nhạo . Điều thần kỳ nhất của âm nhận là nó không phát ra theo một phương hướng cố định mà theo sự khống chế bằng tinh thần lực của Diệp Âm Trúc . Những điều hắn học tập từ quyển bút ký của Phất Cách Sâm không phải hoàn toàn vô ích , đối với lĩnh vực tinh thần ma pháp , hắn đã lĩnh ngộ được không ít cách giải thích mới mẻ , nhất là thông qua tinh thần lực khống chế tiếng đàn càng trở nên dễ dàng .

Nếu một đạo âm nhận chỉ có thể lưu huyết trên người các viên nhân , không thể giết nổi bọn họ thì ba đạo âm nhận tập trung công kích lại thừa khả năng , bất chấp sự phòng ngự cường hãn của viên nhân . Dù sao một đợt công kích ấy cũng tương đương thanh cấp đấu khí hỗn hợp cùng lục cấp ma pháp lực a !

Đại đa số viên nhân ngay cả cơ hội né tránh cũng không có , từng đạo huyết quang lần lượt xuất hiện tước đi sinh mạng của họ . Cảnh tượng trước mắt Tô Lạp , Hải Dương và Hương Loan càng trở nên kinh khủng , bọn họ chứng kiến từng chùm huyết vụ bắn ra tung tóe theo sự công kích của âm nhận vào người viên nhân , đáng sợ nhất là có một viên nhân bị những đạo âm nhận khiến cho toàn thân trở thành một huyết nhân mà vẫn cố chạy trốn tìm đường sống , cuối cùng cũng gục ngã cách đấy một thước . Mức sát thương kinh

khủng của thần âm sư trên chiến trường lần đầu tiên được chứng minh , ba người trở thành những người đầu tiên được chứng kiến cảnh giết chóc bằng tiếng đàn , ngay cả Hải Dương và Hương Loan là thần âm sư mà cũng bị dọa cho đến ngây người trước cảnh tượng này . Sắc mặt ba người trắng bệch , bọn họ không thể nghĩ rằng một người luôn ôn hòa , vui vẻ như Diệp Âm Trúc nay lại trở nên kinh khủng đến thế .

Khi tiếng đàn dừng lại thì cũng chỉ có mười viên nhân còn sống sót . Xung quanh bốn người là một vòng tròn la liệt xác chết , máu me chan hòa như suối . Những viên nhân bị Âm Trúc bị hạ gục bằng quyền đầu ít ra còn được chết một cách nguyên vẹn , chứ bị âm nhận từ hải nguyệt thanh huy cầm công kích thì thật sự chết không nhắm mắt , thân thể ít nhất bị xẻ làm hai , có viên nhân bị âm nhận chia thành bảy , tám mảnh .

Tuyết xung quanh cũng bị nhuốm hồng bởi máu tươi , cả một trung đội viên nhân nay đã biến thành những thi thể không còn sức sống . Tô Lạp luôn cho rằng tốc độ giết chóc của mình rất nhanh nhưng số thi thể trước mắt chỉ có khoảng 1/10 là do hắn ra tay hạ thủ , còn lại đều là ‘ kết quả ’ của Diệp Âm Trúc .

Diệp Âm Trúc vẫn ngồi yên tại chỗ không cử động , thần sắc trên mặt vẫn lạnh như băng , chỉ có tầng tử khí trên người là dần dần tiêu biến .

Lúc này Tô Lạp mới miễn cưỡng hồi phục tinh thần , cắn chặt môi , nói : ” Âm Trúc , chúng ta mau đi thôi ” .

” A ! ” . Vẻ mặt khô khốc lạnh lùng của Diệp Âm Trúc đột nhiên biến mất , thay vào đó là nét mặt ngây thơ vốn có , tay ôm hải nguyệt thanh huy cầm chậm rãi đứng lên . Sự chuyển biến trong nháy mắt như vậy khiến cho ba người Tô Lạp ứng phó không kịp .

Giây phút kinh ngạc ngắn ngủi qua đi , Hải Dương và Hương Loan không nhịn được đều nở nụ cười . Hương Loan có chút giận dỗi nói : ” Vừa rồi làm ta sợ muốn chết , nguyên lai ngươi không phải loại người lãnh khốc như vậy a ! Dù sao cũng đã trở lại là tiểu tử ngốc của thần âm hệ chúng ta rồi ” .

Sắc mặt Tô Lạp cũng trở nên tươi tỉnh lên đôi chút , không khí lạnh như băng kèm theo huyết tinh nồng nặc xung quanh dường như cũng đã bớt kinh khủng đi .

Diệp Âm Trúc thở dốc một cái , ánh mắt thất thần quan sát cảnh tượng xung quanh , khuôn mặt lúc trắng lúc xám .

” Điều này thực sự là do ta làm sao ? ” . Hắn có chút mờ mịt hỏi . Vừa rồi khi hắn bắt đầu triển khai giết chóc , trong cơ thể có một luồng nhiệt khí cuồng loạn , tựa hồ như thể chỉ có phát tiết lực lượng ra ngoài mới có thể khiến bản thân thoải mái . Khi hắn lao vào đám viên nhân giết chóc , đầu óc hắn hoàn toàn trống rỗng , chỉ có ý nghĩ hủy diệt là tràn ngập trí óc . Giờ đây tỉnh lại , hắn mới nhớ lại lúc đó bản thân hình như không thể khống chế được cơ thể nữa . Xem ra khi cùng tử thiết lập đồng đẳng bổn mệnh khế ước , bản thân mình hình như không chỉ tăng cường lực phòng ngự và lực lượng mà còn tiếp thu một chút tính tình của Tử .

_____***_____

Tô Lạp đi tới bên cạnh Diệp Âm Trúc , nhéo hắn một cái thật đau ở tay , ân cần hỏi : ” Ngươi không sao chứ ? ” .

Diệp Âm Trúc cười khổ lắc đầu , đáp : ” Chúng ta đi mau thôi . Nguyên lai giết chóc lại có cảm giác thống khổ như vậy ” .

Tô Lạp than nhẹ một tiếng : ” Vì bảo vệ bản thân , đôi khi không tránh được giết chóc . Sau này ngươi sẽ quen với những việc này thôi . A ! Ngươi xem ” . Hắn đột nhiên giật mình chỉ về phía dưới chân núi .

Bốn người cùng nhìn về phía đó và sắc mặt tái mét lại . Ngay dưới chân núi , sườn núi , khắp nơi đều có thú nhân , đi đầu chính là một số lượng khổng lồ viên nhân tại sườn núi , sau đó là những thân thể cao gần ba thước , bộ lông màu vàng đan xen những vạch màu đen chạy dọc khắp cả thân thể . Xen lẫn trong đó là những thú nhân cao gần hai thước , tốc độ cực kỳ nhanh , đang chạy theo viên nhân phía trước nhằm hướng đỉnh núi tiến tới , hiển nhiên đã nghe được tiếng chém giết từ trên đây vọng xuống .

" Hình như là hổ nhân và báo nhân , tất cả đều là chủ lực cuả thú nhân tộc , hơn nữa còn cường đại hơn cả viên nhân nữa cơ . Trời ạ ! Thú nhân tộc rốt cuộc muốn làm gì đây ? " . Tô Lạp thầm nuốt nước bọt .

Hương Loan đột nhiên kinh hô : " Bỉ mông cự thú ... bỉ mông cự thú " .

Đi sau cùng đội ngũ thú nhân là bỉ mông cự thú , thân hình khổng lồ cao mười lăm thước dưới ánh mặt trời tỏa ra quang mang màu xám . Từ trên đỉnh núi bốn người Âm Trúc cũng cảm thấy cự kỳ kinh sợ . Số lượng bỉ mông cự thú khoảng chừng hơn 100 , hơn nữa hổ nhân , báo nhân , viên nhân tam đại cường lực binh chủng , toàn bộ số này ít nhất phải tương đương với 1/3 thực lực của Lôi thần bộ lạc .

" Đi mau " . Diệp Âm Trúc lúc này cũng không ngại xấu hổ nữa , hai tay vòng qua hông Hải Dương và Hương Loan kéo đi . Tô Lạp cũng nhanh chóng đuổi theo .

Khi thấy thân ảnh Tô Lạp đã đuổi kịp mình , Âm Trúc trầm giọng nói : " Tô Lạp , tốc độ ngươi nhanh nhất , mau trở về Khoa ni á thành báo tin . Đám thú nhân này chắc chắn muốn công kích Khoa ni á thành , không nghĩ tới bọn họ không ngại địa hình hiểm trở mà công kích đến đây , xem ra quân đội đã quá khinh thường rồi . Lần chiến tranh với thú nhân này sợ rằng không đơn giản như vậy . Từ khoa ní á thành đến Mễ lan đế quốc là con đường đơn giản nhất mà quân đội không hề phòng bị , nếu thú nhân chiếm được Khoa ni á thành , sợ rằng có thể xuyên thẳng vào bình nguyên , muốn ngăn cản được bọn họ thì Mễ lan đế quốc phải tổn thất trầm trọng " .

Mỗi ngày đều nghe Áo Lợi Duy Á giảng giải tình hình quân sự , hắn đối với bản đồ tác chiến cực kỳ quen thuộc , dễ dàng đoán ra mục đích của quân đội thú nhân tộc . Phổ lợi á bình nguyên có thể nói là nơi sản xuất nhiều lương thực nhất của Mễ lan đế quốc , đất đai phì nhiêu , có đại thành thị buôn bán cực kỳ phát đạt . Nhiều năm qua ở trong đại lục yên ổn , lực phòng vệ của tòa thành này là con số 0 tròn trĩnh , đừng nói là chủ lực quân đoàn của thú nhân tộc cùng bỉ mông cự thú , cho dù chỉ là một quân đội bình thường cũng có thể dễ dàng công hãm thành thị này , có thể nói Phổ lợi á là huyết mạch của Mễ lan đế quốc , nếu mất đi thì tổn thất vô cùng nghiêm trọng .

Tô Lạp do dự một chút rồi nói : " Ta đi trước , vậy còn các ngươi ? " .

Diệp Âm Trúc vội la lên : " Không còn thời gian đâu , ngươi đi mau đi . Phải có chút thời gian chuẩn bị chúng ta mới có thể có cơ hội ngăn trở bọn họ . Nói cho Áo Lợi Duy Lạp đại ca , bảo hắn mau đến Thánh tâm thành cầu viện , nếu không sẽ không kịp nữa . Thú nhân bây giờ còn chưa đến , nhanh đi " .

Tô Lạp biết Diệp Âm Trúc nói đúng , cắn chặt môi , thân thể tăng tốc , dưới tác dụng của vĩnh hằng thế thân khôi lỗi phát huy đến cực hạn , nhằm hướng Khoa ni á thành lao nhanh tới .

Tại lều trung ương của Lôi thần bộ lạc .

Tù trưởng Lôi thần bộ lạc là một sư nhân cường đại , có thể nói là chiến sĩ cường đại nhất trong vương tộc và Lôi thần bộ lạc , lực lượng hoàn toàn có thể so sánh cùng với bỉ mông cự thú . Thân thể cao hơn ba thước , toàn thân tỏa ra khí thế bức nhân , đôi mắt chứa đầy những tia quang mang uy mãnh , còn có vài phần âm hiểm , hiển nhiên hắn không giống với thú nhân bình thường có suy nghĩ đơn giản .

Bàn tay hắn chậm rãi mở bản đồ trải ra toàn bàn , trong mắt hiện lên một chút đắc ý . " Người của chúng ta hẳn là đã đến vùng núi Phiên việt bố luân nạp rồi , chỉ cần ra được Bố luân nạp sơn khẩu , tài phú cực lớn của Mễ lan đế quốc chắc chắn sẽ thuộc về Lôi thần bộ lạc chúng ta . Đến lúc đó , cho dù Sở la môn có hùng nhân cùng Chiến thần yếu tắc có hổ nhân cũng không thể chống lại thực lực của Lôi thần bộ lạc chúng ta . Cực bắc hoang nguyên sẽ thống nhất dưới tay Cổ Đế ta . Hảo , thật sự là quá tốt . Ai Mạc Sâm tiên sinh , người quả là báu vật của Lôi thần bộ lạc chúng ta , nếu không có người đề cử , sợ rằng ta cũng không thể nghĩ đến phương pháp trực tiếp đột kích vào Mễ lan đế quốc " .

Đứng bên trái Cổ Đế là một nhân vật toàn thân được che phủ bởi cái áo choàng màu lam chùm kín đầu , hoàn toàn không nhìn rõ mặt mũi , nhưng chiều cao chỉ tương đương với một người bình thường . Thanh âm của hắn phát ra , giọng trầm thấp có pha thêm chút lạnh lùng , âm hiểm : " Ca ngợi Lôi thần , đây là sự chiếu cố của Lôi thần đối với con dân của người . Bây giờ chúng ta phải tạo áp lực thật lớn ở mặt trước , để cho bọn họ có phát hiện ra chúng ta đã xâm nhập được vào Mễ lan cũng không thể phái nhiều long kỵ binh đi ứng phó . Chỉ có như vậy chúng ta mới thu được thêm nhiều tài phú . Ta nghĩ lần này quân đội của ngài đã được ta đưa cho mười cái không gian giới chỉ sẽ nhanh chóng đầy ắp đem về dâng cho ngài " .

Cổ Đế ha hả cười : " Đúng , người nói đúng , mười không gian giới chỉ có thể vét sạch cả một thành thị , ta tin rằng chẳng bao lâu nữa người dân của ta có thể chứng kiến tài sản của Mễ lan có nhiều đến cỡ nào " .

Nói đến đây , hàn quang trong mắt hắn chợt lóe : " Bất quá ta dường như không thấy Pháp lam có sự phản ứng nào . Ai Mạc Sâm tiên sinh , người nói xem nếu chúng ta công kích các thành thị phía bắc của Mễ lan đế quốc thì có gặp phải sự phản ứng của Pháp lam không ? Nếu như vậy thì chúng ta không thể chống chọi lại được . Tổ tiên ta đã dặn rằng thủy chung không thể chống lại Pháp lam " .

Ai Mạc Sâm mỉm cười , nói : " Không , đương nhiên sẽ không . Pháp lam thất tháp sẽ không dễ dàng can thiệp vào chuyện của đại lục , mà Mễ lan lại là đệ nhất đế quốc của Long khi nỗ tư đại lục , cho dù lần này ngài lấy được rất nhiều tài phú , đối với họ tổn thất chẳng đáng là bao . Có khi họ yếu đi thì Pháp lam càng mừng ấy chứ , nam bắc cân bằng thì địa vị của Pháp lam càng thêm ổn định " .

Cổ Đế gầm nhẹ một tiếng : " Pháp lam còn cần sự cân bằng hay sao ? Sợ rằng quân đội của cả đại lục cùng đứng lên cũng không thể đối kháng lại với họ . Truyền mệnh lệnh của ta , toàn thể quân đoàn lang kỵ binh xuất phát , đánh sâu vào phòng tuyến của Mễ lan đế quốc cho ta . Sư nhân thân vệ đoàn , bỉ mông quân đoàn , ngưu đầu nhân quân đoàn , bán nhân mã cung tiễn quân đoàn cùng ta xuất phát , mục tiêu là Thánh tâm thành . Mã Nhĩ , lần này ta sẽ cho ngươi biết thế nào là thất bại thảm hại , khi ngươi phát hiện ra mục tiêu thật sự của chúng ta sợ rằng quân đoàn cướp bóc của chúng ta đã trở về rồi . Ha ha , ha ha ha ha … " .

Trên một thân cây đại thụ tại đỉnh núi , Diệp Âm Trúc không ngừng quan sát xung quanh . Sau khi Tô lạp đi , hắn cũng không trở về Khoa ni á thành mà tạm thời dừng lại ở đây .

_____***_____

Hắn biết rõ rằng tình hình Khoa ni á thành bây giờ rất nguy kịch , đừng nói là mấy quân đoàn thế này , chỉ cần mấy trăm bỉ mông cự thú xuất chiến , Khoa ni á thành chắc chắn không thể chống đỡ nổi , việc cần thiết bây giờ là có thể trì hoãn thời gian càng lâu càng tốt . Vì thế Diệp Âm Trúc định ở lại một mình ngăn cản đoàn quân thú nhân .

Hương Loan và Hải Dương đã được hắn bố trí ở một nơi khá xa , không có sự trợ giúp của hắn , các nàng có đi cũng chẳng được bao nhiêu , có khi còn nguy hiểm hơn nữa chứ , thà đợi hắn một chút rồi tất cả cùng rời đi .

Việc Diệp Âm Trúc muốn làm rất đơn giản , đây là ngọn núi gần Khoa ni á thành nhất , muốn vượt qua sườn núi bên này để sang bên kia cũng mất một chút thời gian , hắn định nhân lúc thú nhân di chuyển leo lên đỉnh núi sẽ dùng thân cây làm vật cản đường . Ở đây có rất nhiều cây cổ thụ chọc trời , so với độ cao ngàn thước của ngọn núi cũng xấp xỉ , nếu những thân cây này lăn xuống từ trên đỉnh núi , lực sát thương nhất định sẽ rất kinh người . Mặc dù chỉ có một mình nhưng Diệp Âm Trúc tự tin tốc độ của mình kết hợp với cường bạo lực lượng có thể thành công , ít nhất cũng không phải vướng bận sự an toàn của Hải Dương và Hương Loan .

Bích ti đã được Diệp Âm Trúc triển khai , quấn thành một vòng quanh những cây cổ thụ gần đấy . Diệp Âm Trúc vận dụng đấu khí khiến bích ti dễ dàng cắt đứt những thân cây cổ thụ , khiến chúng thay nhau đổ ầm xuống , tạm ngăn chặn đám thú nhân tiến lên .

" Hắn là người sao ? Sao hắn không biết mệt mỏi vậy ? " . Hương Loan thì thào hỏi . Nàng và Hải Dương đều là ma pháp sư, hơn nữa lại là thần âm sư , đối mặt với cục diện này chỉ có thể đứng nhìn từ xa .

Thanh âm Hải Dương lúc này cũng không còn lạnh như băng nữa : " Lực lượng của Âm Trúc so với thú nhân còn mạnh hơn . Ngươi xem , hắn ngoại trừ lúc dùng đấu khí cắt đứt cả cây đại thụ còn có lúc nào dùng đâu " .

Hương Loan cười hì hì , ghé sát tai Hải Dương nói : " Đúng vậy ! Hắn rất cường tráng a ! " .

Hải Dương đỏ mặt lên , trừng mắt nhìn nàng , nói : " Đến lúc nào rồi mà ngươi còn nghĩ bậy bạ như vậy " .

Hương Loan tỏ bộ dáng oan uổng : " Ta chỉ nói hắn cường tráng , sao lại là chuyện bậy bạ . Ta nghĩ là tư tưởng ngươi không lành mạnh mới đúng . Hải Dương , không nghĩ rằng ngươi cũng đã động xuân tâm rồi " .

Hải Dương lườm nàng : " Thận hết biết . Bây giờ còn chưa biết có thể vượt được nguy cơ trước mắt không vậy mà ngươi còn nghĩ viển vông . Không thể nghĩ rằng thú nhân lại chọn từ vị trí này mà công kích , nếu để bọn họ vượt qua Khoa ni á thành , sợ rằng ... " .

Hương Loan lúc này cũng đã trở nên ưu sầu , nói : " Bây giờ chỉ có thể hy vọng trì hoãn thêm một ít thời gian mà thôi . Phụ hoàng không biết có thể điều động quân viện trợ đến kịp thời hay không nữa . Thú nhân bây giờ tựa hồ không còn đơn giản như xưa nữa , nếu bọn họ một mặt ra sức công kích Thánh tâm thành , sợ rằng quân cứu viện cũng không thể đến kịp " .

Hải Dương biến sắc : " Nếu nói như vậy thì chẳng lẽ mọi chuyện xong hết rồi sao . từ Mễ lan thành đến bắc cương ít nhất cũng phải mất 20 ngày lộ trình , nhanh nhất cũng không có khả năng dưới 10 ngày . Bây giờ đừng nói đến 10 ngày , cho dù một giờ cũng sợ rằng chúng ta không thể trụ nổi " .

Hương Loan thở dài một tiếng : " Cũng chỉ biết phụ thuộc vào mệnh trời thôi . Mà cho dù trời sập cũng do nam nhân gánh vác " . Nói xong , nàng đưa mắt tìm Diệp Âm Trúc .

Thân hình chợt lóe , Diệp Âm Trúc đã trở lại bên người nhị nữ , tuy hắn đã có biện pháp tạm thời ngăn chặn thú nhân nhưng trên mặt hắn lúc này một tia cao hứng cũng không có .

" Âm Trúc , tình hình phía dưới thế nào ? Thú nhân đã lên đây chưa ? " . Hương Loan hỏi .

Diệp Âm Trúc lắc đầu , đáp : " Chưa đâu . Bọn họ hình như đang tập trung binh lực , có lẽ bởi vì cái chết của những viên nhân đi đầu nên bọn họ chưa dám vọng động . Thú nhân hình như rất cẩn thận " .

Hương Loan lại hỏi : " Vậy bao giờ chúng ta đi ? " .

" Đợi thú nhân lên núi đã . Hy vọng những thân cây đại thụ đổ xuống có thể gây cho họ chút tổn thất . Chúng ta ở trê này có lợi thế là rừng cây rậm rạp , bọn họ phải leo dốc đứng , hơn nữa còn bị thân cây đại thụ ngăn cản , nhưng ta sợ rằng cách này cũng không có tác dụng mấy . Nếu có lửa thì tốt quá , bây giờ là cuối thu đầu đông , rất thích hợp cho việc dùng hỏa công . Ngày hôm qua ta còn hỏi Áo Lợi Duy Lạp đại ca về cách chiến đấu lợi dụng hỏa công . Đáng tiếc chúng ta không có hỏa hệ ma pháp sư " .

" Ai nói là không có lửa nào ? " . Một thanh âm vang lên khiến ba người chú ý . Họ xoay người nhìn lại đã thấy Tô lạp trở về .

Sắc mặt Tô Lạp lúc này có chút tái nhợt , không ngừng thở dốc , trên mặt khó có thể che dấu sự mệt mỏi . Tiểu long Ngân Tệ vẫn thoải mái ở trên vai hắn , thân thể mũm mĩm đáng yêu , thỉnh thoảng còn dùng tiểu trảo nghịch những sợi tóc của Tô Lạp .

" Tô Lạp , sao ngươi lại quay trở lại ? " . Diệp Âm Trúc kinh ngạc hỏi .

Tô lạp lúc này đã đến bên cạnh Diệp Âm Trúc , ngồi xuống nghỉ ngơi : " Ta đã báo tin cho Áo Lợi Duy Lạp , sau đó lại sợ các ngươi ở lại gặp nguy hiểm nên quay trở lại luôn . Âm Trúc , ngươi chuẩn bị thân cây đổ đối phó với thú nhân sao ? " .

Diệp Âm Trúc gật đầu : " Bên kia là dốc đứng , dễ thủ khó công , chúng ta có thể trì hoãn tốc độ tiến quân của thú nhân một chút . Ta làm thế này để cho Áo Lợi Duy Lạp đại ca có thêm thời gian chuẩn bị . Hắn nghe xong tình huống phản ứng thế nào ? " .

Tô Lạp cười khổ cói : " Còn có thể thế nào nữa ? Chúng ta tổng cộng chỉ có 500 long kỵ binh , thêm cả đệ tử học viện là 600 , số quân thủ thành của Khoa ní á thành thì không tính làm gì . Bây giờ hắn đã dụng ma pháp thông báo tình hình cho Thánh tâm thành biết . Phản ứng của Thánh tâm thành ra sao ta cũng không biết , hắn vừa truyền tin tức đi là ta đã quay trở lại rồi " .

" Cám ơn ngươi , Tô Lạp ! " . Trong mắt Diệp Âm Trúc tràn ngập những tia quang mang xúc động .

Tô lạp bĩu môi , nói : " Cám ơn gì ? Ngươi quên những lời ngươi nói với ta rồi sao ? " .

Hai người bốn mắt nhìn nhau , không nhịn được cùng mỉm cười . Đúng lúc này , Diệp Âm Trúc phát hiện thú nhân đã bắt đầu di chuyển . Bốn người ở trên quan sát , thấy từng hàng thú nhân chỉnh tề đang nhằm phía đỉnh núi đi tới , mục tiêu rõ ràng là Khoa ni á thành . Đi đầu lúc này không phải là những viên nhân nữa mà là những báo nhân với tốc độ cực nhanh . Số lượng cực đông , không thể ước lượng được là bao

nhiêu . Theo sau báo nhân là hổ nhân và viên nhân , còn đám bỉ mông cự thú không cử động , chỉ ở bên sườn núi đối diện quan sát tình hình .

Tô Lạp quay sang Diệp Âm Trúc hỏi : " Chúng ta nên làm gì bây giờ ? " .

" Vừa rồi ngươi nói là có lửa , phải chăng từ Ngân Tệ ? " .

Tô Lạp gật đầu xác nhận : " Ngân Tệ mặc dù còn rất nhỏ nhưng nó ít nhất có thể phát ra xích cấp hỏa hệ ma pháp , mặc dù không thể tấn công , nhưng dùng để thiêu đốt đồ vật thì dư sức . Bây giờ đang là mùa khô , thân cây cũng dễ đốt hơn " .

Diệp Âm Trúc quyết định thật nhanh : " Tốt lắm , chúng ta hãy dùng hỏa công thử xem sao . Bất luận có thể thành công hay không , chúng ta cũng trở về Khoa ni á thành " .

Tô Lạp cho Ngân Tệ rời khỏi vai mình , xoa xoa đầu nó , hỏi : " Ngươi đã chuẩn bị xong chưa ? " .

¨ou G\yỀjX ¨oI [næjX b_h ?¶ gQjX

Diệp Âm Trúc nhìn xuống phía dưới thấy đám báo nhân đã bắt đầu đến giữa sường núi , quay qua Tô Lạp gật đầu ra hiệu : " Để cho Ngân Tệ chuẩn bị đi , chỉ cần bọn chúng lên cao hơn một chút là chúng ta bắt đầu tấn công " .

Trước kia , hắn không biết đến quân sự là gì , việc tu luyện xích tử cầm tâm khiến hắn tốn quá nhiều thời gian , căn bản là không lúc nào rảnh để học thêm thứ khác . Nhưng từ khi tiến vào đại lục , gia nhập Mễ lan học viện , hắn tựa như một miếng bọt biển khô , không ngừng hấp thu những điều có thể học tập được xung quanh . Đối mặt với đoàn quân thú nhân vạn người mà bên mình chỉ có bốn người , Diệp Âm Trúc vẫn giữ được sự trầm ổn để suy tính kế hoạch . Điểm này khiến ba người Tô Lạp , Hải Dương , Hương Loan âm thầm kính phục . Cũng vì sự trầm ổn của Diệp Âm Trúc mà bọn họ mới có thể bảo trì được sự bình tĩnh .

Không khí tựa hồ trở nên ngưng trọng . Giờ phút này , đối với bốn người Diệp Âm Trúc mà nói , mỗi phút trôi qua dài như cả năm . Hải Dương và Hương Loan tay đã xâm xấp mồ hôi , Tô Lạp khi thì quay đầu ngó về phía chân núi , khi thì quay đầu nhìn Âm Trúc , tim đập thình thịch .

Thật ra Diệp Âm Trúc cũn rất khẩn trương , chỉ khác là hắn có thể khống chế tâm tình của chính mình . Khi còn bé tu luyện xích tử cầm tâm , đã có một thời gian Tần Thương không ngừng dùng các loại phương pháp khác nhau để quấy nhiễu hắn , khiến cho hắn phải cố hết sức mới có thể chuyên tâm đạn cầm , không để ý đến những chuyện xung quanh . Hắn có thể đạt đến thành quả ngày hôm nay phần lớn là nhờ lòng kiên nhẫn .

Thời gian chầm chậm trôi . Đội quân báo nhân lúc này còn cách đỉnh núi khoảng 300 thước , phía sau , phần đông thú nhân cũng bắt đầu lên núi , ngay cả bỉ mông cự thú cũng đã di chuyển .

" Phóng hỏa " . Diệp Âm Trúc khẽ quát một tiếng .

Tinh thần Tô lạp trao đổi với Ngân Tệ , một chanh sắc quang mang từ người Ngân Tệ lặng lẽ phóng thích , dĩ nhiên là chanh cấp ma pháp ' kháng cử hỏa diễm ' , không khí lạnh như băng xung quanh cũng trở nên nóng rực , những thân cây đổ xuống lập tức bị thiêu đốt . Sau đó Ngân tệ quay ra bốn phía xung quanh tiếp tục phóng thích ma pháp .

Diệp Âm Trúc cũng bắt đầu hành động , dùng sức đẩy những thân cây bị cháy lăn xuống phía dưới chân núi . Đúng như Diệp Âm Trúc tưởng tượng , việc dốc đứng khiến cho những thân cây lăn xuống rất dễ dàng , khi va chạm với những cây cổ thụ khác thì lửa lại vẩy ra tứ tán , khiến những cây cổ thụ đó bốc lửa luôn .

Biến cố đột ngột khiến đám báo nhân ứng phó không kịp , trong nhất thời hàng loạt những tiếng kêu thảm thiết vang len , mười mấy báo nhân phía trước đã bị thân cây lăn qua đè bẹp , sau đó lại tiếp tục lăn xuống công kích .

Không thể ngờ rằng phương pháp này lại hiệu quả đến thế , khiến đoàn quân thú nhân lâm vào cảnh hỗn loạn , hổ nhân phẫn nộ rít gào , báo nhân kêu lên thảm thiết , viên nhân hú lên từng hồi , trong nhất thời cả dốc đứng trở nên cực kỳ náo nhiệt . Đội hình của thú nhân lúc này đột ngột bị tập kích , khiến bọn họ nhất thời không thể ứng phó , hơn nữa đây mới chỉ là kế hỏa công . Đám thú nhân bối rối không biết địch nhân ở trên cao có bao nhiêu quân , đã phục kích bọn họ sẵn chăng ?

Diệp Âm Trúc lúc này cũng không có thời gian xem xét tình hình phía dưới , liên tục phối hợp cùng Ngân Tệ . Khi Ngân tệ đốt một thân cây là hắn lại lăn xuống phía dưới , do trên người có nguyệt thần thủ hộ ma pháp bào nên cũng không sợ ngọn lửa này .

Khi đẩy chừng mười thân cây xuống phía dưới , ma pháp lực của ngân long cũng đã cạn , mệt mỏi quay trở lại bên người Tô Lạp , chui vào ngực hắn ngủ tiếp . Nhưng lúc này ' thành quả ' của nó tạo ra đạt được hiệu quả vô cùng to lớn . Diệp Âm Trúc khi lựa chọn hạ đổ những thân cây nào đều tính toán cẩn thận , đó đều là những cây cổ thụ lâu năm , cao ngất ngưởng , hơn nữa thân đều có đường kính cực kỳ lớn . Nếu không phải Diệp Âm Trúc có bích ti sắc bén sợ rằng cũng không thể đốn ngã những cây này trong một khoảng thời gian ngắn như vậy .

Những thân cây bốc cháy rơi xuống trở thành tai họa cho đám thú nhân , lúc này , cả con dốc đứng trở thành hỏa diễm địa ngục , khói đen bốc lên cuồn cuộn , bộ lông trên người thú nhân lại càng bắt lửa , khiến cho con số thương vong ngày một tăng .

Thú nhân lúc này không có cách nào tiếp tục đi lên đỉnh núi , những thân cây bốc cháy thi nhau lao xuống khiến sự khủng hoảng lan truyền toàn quân , trong nhất thời mạnh người nào người ấy chạy , đội hình tán loạn . Dù sao thú nhân cũng không như loài người , nội tâm nguyên thủy hoặc thú tính một khi bộc phát , cho dù thống soái tốt thế nào cũng không thể tiếp tục chỉ huy được .

Địch Tư và Mạt Kim Tư bây giờ đang rất buồn bực , lần này thống suất những thú nhân tiến đánh bất ngờ loài người , bọn họ vốn rất tự tin , trên đường sẽ không gặp một trở ngại nào . Bây giờ cục diện trước mắt lại thành ra thế này , bọn họ cũng không cách nào khống chế được nữa .

" Hỗn đàn , mau lui về phía , sau tránh đường cho ta đi . Ta không tin mấy ngọn lửa nhỏ nhoi này có thể ngăn cản những thú nhân hùng mạnh của chúng ta " . Địch Tư đưa tay nắm được bả vai một viên nhân đang chạy tới , viên nhân này có thể nói là khá cao lớn trong cộng đồng viên nhân nhưng đối với một hoàng kim bỉ mông như Địch Tư chỉ là một con kiến , cả thân hình hắn nằm gọn trong lòng bàn tay Địch Tư .

Rốp !

Trong nháy mắt hắn đã bị Địch Tư bóp nát trong tay , máu tươi bắn ra tung tóe , kích thích hung tính của những bỉ mông cự thú phía sau Địch Tư . Trong nhất thời , chỉ cần có thú nhân nào chạy về phía này sẽ đều bị bọn chúng tiêu diệt .

" Đại ca , như vậy không phải là biện pháp hay đâu . Không bằng để cho bọn họ lùi xuống hết đã rồi tính sau " . Mạt Kim Tư đưa tay nắm lấy bả vai Địch Tư ngăn cản hắn tiếp tục giết chóc . Cùng là hoàng kim bỉ mông cự thú nhưng trí tuệ của hắn so với Địch Tư cao hơn đôi chút .

Địch Tư tức giận hừ một tiếng : " Hỗn đàn , ta không cần những thứ ăn hại như chúng . Bỉ mông nghe lệnh , theo ta lên núi , ta muốn xem ai dám ngăn cản bỉ mông chúng ta " . Vừa nói , hắn vừa xông lên về phía trước . Thân thể hai mươi thước nhìn thế mà di chuyển cực kỳ nhanh , trong phút chốc đã tiến lên mấy chục thước , để lại phía sau những vết chân sâu hoắm trên mặt đất .

Một thân cây thật lớn từ trên đỉnh núi rơi xuống , Địch Tư không thèm né , gầm lên một tiếng , tiếp tục lao lên .

Oanh !

Thân thể Địch Tư không chút xây xát trong khi thân cây đã bị chấn nát thành những mảnh nhỏ . Lửa đối với thú nhân khác mà nói có thể là khắc tinh nhưng với bỉ mông cự thú chả là cái gì cả , bộ lông trên người bọn họ có thể miễn dịch với những loại ma pháp cấp thấp như thế này , may ra chỉ có những ma pháp cấp cao mới có thể đả thương được .

Lần này Lôi thần tù trưởng Cổ Đế đã phái ra quân đoàn có thể nói là tinh nhuệ trong tinh nhuệ , do Địch Tư và Mạt Kim Tư - hai hoàng kim bỉ mông cự thú thống suất , bao gồm ngân bỉ mông bốn người , cuồng bạo bỉ mông 80 người , viên nhân 2 vạn , báo nhân cùng hổ nhân 1 vạn , đều là những binh chủng cường đại trong thú nhân tộc .

_____***_____

Trên núi lửa rất lớn , viên nhân , hổ nhân và báo nhân đều bối rối chạy tứ tán , hoàng kim bỉ mông Mạt tư Kim một mặt chỉ huy thủ hạ tiến lên , một mặt cũng chạy theo đại ca lên núi . Lúc này mỗi bỉ mông cự thú trong mắt đều tràn ngập nộ khí vô tận , chỉ cần tới đỉnh núi , cho dù là cự long cỡ nào bọn họ cũng xé thành thành mảnh nhỏ . Hơn nữa Địch Tư lại lên đỉnh núi trước tiên , là một cửu cấp ma thú cao cấp , cho dù gặp có gặp ma thú gì thì hắn cũng không sợ , sẵn sàng nghênh tiếp .

Nhưng khi Địch Tư lên đến đỉch núi , sự phẫn nộ của hắn lên đến đỉnh điểm , không ngừng gào thét làm rung động không gian xung quanh . Địch nhân của hắn không phải là những binh đoàn hùng mạnh của Long khi nỗ tư đại lục mà là không khí , trên đỉnh núi ngoại trừ băng tuyết thì không có sự hiện diện của một sinh vật nào , chung quanh chỉ còn những gốc cây trơ lại .

" Hỗn đàn ! " . Địch Tư không thể kiềm chế cơn giận của mình , một quyền xuất ra đấm xuống mặt đất khiến mặt đất chấn động kịch liệt như có cơn địa chấn vừa xảy ra .

Mạt Tư Kim phản ứng rất nhanh , vừa nhìn thấy hành động của Địch Tư như thế đã nhảy vọt lên , bốn ngân bỉ mông cũng vội theo sát phía sau .

Chỉ tội cho cuồng bạo bỉ mông , vận khí xem ra quá tệ , chỉ vì chậm chân mà dính chịu không ít đau đớn . Khi Địch Tư nổi giận phát ra một quyền xuống mặt đất , đương nhiên đấy là toàn bộ lực lượng hắn xuất ra , lúc đầu chỉ tạo ra một cơn địa chấn , sua đó từ vị trí của Địch Tư , cả đỉnh núi nổ mạnh .

Oanh !

Đại đa số các đỉnh núi trong vùng núi Bố luân nạp đều do hoa cương nham cực kỳ cứng rắn tạo thành , có thể xấp xỉ với các loại quáng thạch dùng để luyện vũ khí . Nhưng vào giờ phút này , một quyền của Địch Tư đã tạo ra một cái hố trống rỗng đường kính đến 30 thước , vô số những tảng đá bắn ra , khiến đám cuồng bạo bỉ mông đang ở trên sườn núi bị hất lăn xuống dưới . Buồn cười là thân thể to lớn của những bỉ mông này lăn xuống còn tạo uy lực lớn hơn những thân cây Diệp Âm Trúc đã dùng , thêm vào trọng lượng đáng kể của bỉ mông , những thú nhân nào không may mắn lảng vảng ở dưới chân núi đều thành một đống bấy nhầy nát vụn .

Bụi từ từ tan đi , Địch tư lúc này đã bình tĩnh đứng lên , xem ra sau khi xuất ra một quyền sự phẫn nộ của hắn đã giảm đi không ít , hồng quang trong ánh mắt cũng dần dần tan biến .

Mạt Tư Kim và bốn ngân bỉ mông đang ở gần đấy , ha hả cười , nói : " Lão đại , tính ngươi vẫn nóng nảy như thế , chả thay đổi gì cả . Ngươi xem , đó chính là Khoa ni á thành " . Vừa nói , hắn vừa đưa cánh tay tráng kiện chỉ về phía dưới chân núi .

Địch Tư đưa mắt nhìn theo , lạnh lùng nói : " Vậy hãy cho tòa thành này biết thế nào là sự giận dữ của ta . Truyền lệnh của ta , tấn công Khoa ni á thành , một người cũng không để lại , giết hết đi " .

Mạt Kim Tư bất đắc dĩ nhún vai : " Lão đại , ngươi muốn ta truyền lệnh cho ai đây ? Bây giờ chỉ có sáu người chúng ta thôi " .

" Ách … " . Địch Tư lúc này mới phát hiện , ngoài mình và Mạt Kim Tư ra , bên cạnh chỉ có bốn ngân bỉ mông . Ngay cả số cuồng bạo bỉ mông lúc này cũng không thấy , đang lăn lông lốc xuống dưới chân núi .

" Mẹ kiếp … , trước tiên chỉnh quân đã " . Địch Tư gầm nhẹ một tiếng .

Mạt Kim Tư vẫn bình tính suy nghĩ : " Lão đại , tình huống có chút không ổn a ! Người Mễ lan hình như đã biết chúng ta đánh lén , nếu không đã không chuẩn bị hỏa công chờ chúng ta . Bây giờ làm sao bây giờ ? " .

Địch tư tức giận hừ một tiếng : " Chuẩn bị thì đã sao ? Chẳng lẽ bọn họ có thể ngăn cản được chúng ta hay sao ? Ta không tin một tòa thành nhỏ bé thế này lại có đủ binh lực ngăn cản chúng ta " .

" Cổ Đế đối với chúng ta kỳ vọng rất lớn , thế nên hãy cẩn thận một chút . Chờ thêm một chút nữa đi , ta xem quân đội của chúng ta vừa rồi cũng tổn thất không nhỏ đâu " .

Địch tư khinh thường nói : " Những đê đẳng thú nhân thật sự là vô dụng , ngay cả mấy ngọc lửa cỏn con cũng sợ . Ta nghe ngươi vậy , để cho bọn người trong tòa thành đó sống thêm một lúc nữa " .

Khi Địch Tư cùng Mạt Kim Tư thương lượng , bốn người Diệp Âm Trúc đã trở về Khoa ní á thành . Hỏa công dem lại hiệu quả quá lớn so với sự tưởng tượng của hắn , chứng kiến đám đông thú nhân dang chật vật với những ngọn lửa , bốn người không dám dừng lại nhìn lâu , trực tiếp đi xuống núi , vì thế đám bỉ mông cự thú khi lên mới không thấy ai .

Vừa vào cửa thành , Diệp Âm Trúc đã thấy đại đội long kỵ binh được võ trang đầy đủ . Áo Lợi Duy Lạp mặc khải giáp màu thủy lam , cầm trong tay long thương dài bảy thước , đang đứng chỉ huy đám long kỵ binh . Việc Áo Tạp Phúc không có mặt ở đây khiến tình hình càng trở nên bi quan .

" Âm Trúc , ngươi đã trở về . Tình hình bên kia thế nào ? " . Áo Lợi Duy Lạp không hổ danh là người của La lan gia tộc , vừa mới nhận được tin của Tô Lạp đã phản ứng , phân phó phòng thủ toàn bộ thành trì .

Diệp Âm Trúc đáp : " Tình hình tương đối ổn , chúng ta thừa dịp thú nhân còn chưa kịp lên đã dùng hỏa công . Hiệu quả cũng không tệ lắm , đám thú nhân nhất thời bị cầm chân " .

Hương Loan cười nói : " Đúng vậy ! Hiệu quả cực kỳ cao , cả chân núi bị cháy , sợ rằng thú nhân tổn thất không nhỏ " .

Hai mắt Áo Lợi Duy Lạp sáng ngời , dùng sức vỗ lên vai Diệp Âm Trúc : " Huynh đệ , làm tốt lắm , xứng đáng là quán quân của đại hội so tài tân sinh . Bây giờ quan trọng nhất là chúng ta phải tranh thủ thời gian . Ngươi thử nói cho ta thú nhân có khoảng nhiêu người ? " .

" Ta thấy số lượng rất đông , không thể đếm xuể . Do lúc đó ta mải ngăn chặn nên cũng không chú ý lắm . Nhưng ta đảm bỏa là thành trì của chúng ta không thể chống đỡ được bọn họ lâu đâu " . Nói xong , hắn gãi gãi đầu tỏ vẻ xấu hổ vì bản thân không để ý tới một vấn đề quan trọng như thế .

Tô Lạp nói : " Để ta nói cho , ta là thích khách , đối với phương diện trinh sát tương đối am hiểu " .

Thích khách là thám tử tôt nhất , điểm này Áo Lợi Duy Lạp đương nhiên biết rất rõ , ánh mắt lập tức chuyển qua nhìn Tô Lạp .

Tô Lạp trầm ngâm nói : " Theo sự quan sát của ta , quân đoàn thú nhân lần này bao gồm bốn chủng tộc , phân biệt là : hổ nhân , báo nhân , viên nhân , bỉ mông cự thú . Trong đó , số lượng của bỉ mông cự thú cũng khá đông , theo màu lông có thể đoán có ít nhất một hoàng kim bỉ mông , số lượng ngân bỉ mông thì không rõ còn cuồng bạo bỉ mông không dưới 70 người " .

Nghe Tô Lạp nói , Áo Lợi Duy Lạp không khỏi nuốt nước bọt , không cần nói đến những loại quân khác , cho dù với bằng này bỉ mông cự thú cũng có thể dễ dàng san phẳng Khoa ni á thành . " Ngươi nói tiếp đi , số lượng các loại quân khác ra sao ? " .

" Viên nhân số lượng nhiều nhất , đại khái khoảng mọt vạn rưỡi đến hai vạn . Số lượng hổ nhân và báo nhân cộng lại ít hơn viên nhân một chút . Bất quá vừa rồi chúng ta sử dụng hỏa công làm trận thế của bọn họ rối loạn , đồng thời có thể gây ra tổn thất không nhỏ " .

_____***_____

Áo Lợi Duy Lạp gật đầu , nói : " Ngoại trừ một số chủng tộc đặc thù , đại đa số thú nhân đều sợ lửa . Trong các cuộc chiến trước đây , công kích hỏa hệ ma pháp luôn đạt hiệu quả cao nhất . Các ngươi có đoán xem được tổn thất của họ là bao nhiêu không ? " .

Tô Lạp lắc đầu , đáp : " Lúc ấy tình huống hỗn loạn quá , không cách nào xác định được tổn thất của đối phương . Bất quá theo sự phán đoán của ta , quân đội bọn họ muốn tập hợp lại một lần nữa phải dập tắt hoàn toàn lửa đã . Cây cối trên núi đều thuộc loại đại thụ , thời gian cháy cũng sẽ không ngắn đâu . Chỉ cần tuyết không rơi , sợ rằng một hoặc hai ngày mới tắt lửa " .

Áo Lợi Duy Lạp lo lắng nói : " Ta đang sợ bọn họ không đợi chỉnh quân xong đã lập tức triển khai tấn công , Khoa ni á thành lực phòng ngự quả thực quá thấp . Tường thành cao có mười lăm thước , chiều cao của một bỉ mông cự thú bình thường cũng xấp xỉ . Chúng ta bây giờ chỉ có ba cự long , hơn nữa còn chưa trưởng thành . Mà tuần long gặp bỉ mông cự thú , với số lượng ít ỏi này không thể cân bằng được , chỉ có thể trì hoãn tốc độ tiến công của bọn họ một lúc thôi " .

Diệp Âm Trúc hỏi : " Áo Lợi Duy Lạp đại ca , chúng ta phải mất mấy ngày mới có tăng viện ? " .

Nghe Diệp Âm Trúc hỏi một câu như vậy , sắc mặt Áo Lợi Duy Lạp càng trở nên khó coi , nhìn quanh không có ai mới thấp giọng nói : " Ta đã dùng ma pháp báo tin cho ông nội biết là Khoa ni á thành đang bị đánh úp , nhưng ông nội đã trả lời rằng bây giờ Thánh tâm thành cũng đang chịu áp lực rất lớn . Lôi thần tù trưởng hình như điên rồi , đã xuất toàn bộ quân chủ lực ra , còn có một số lượng lớn lang kỵ binh lợi dụng tốc độ nhanh như gió bất ngờ công kích những phòng tuyến xung quanh Thánh tâm thành , khiến việc phòng thủ trở nên hết sức khó khăn . Ông nội đã cho người trở về thỉnh cầu đế quốc xuất quân hỗ trợ , bây giờ chỉ còn có nhị ca ta và 500 long kỵ binh là có thể tới đây thôi . Người cũng không biết bao giờ mới có thể gửi quân cứu viện đến được " .

" Cái gì ? " . Diệp Âm Trúc kinh hô . " Nói như vậy chúng ta ở đây … " .

Trong mắt Áo Lợi Duy Lạp toát ra một tia dứt khoát , chỉ có những người lâu năm ở sa trường mới có được khí tức như thế . " Cho dù thế nào đi chăng nữa , là một quân nhân của Mễ lan đế quốc , là một long kỵ binh tương lai , ta tuyệt đối sẽ không lùi bước . Cho dù có phải hy sinh tính mạng , ta cũng sẽ cùng long kỵ binh cố thủ ở đây , cầm chân thú nhân , để đế quốc có thêm thời gian chuẩn bị . Âm Trúc , ta rất tin tưởng vào ngươi , ngươi hãy dẫn những đệ tử của học viện triệt thoái khỏi nơi đây , rút về học viện . Bây giờ cục diện chiến tranh đã không thể trong tầm khống chế của chúng ta nữa , mọi người đều là những đệ tử tinh anh của học viện , là nhân tài của Mễ lan đế quốc tương lai , không thể để họ chết một cách vô ích như thế này được " .

Nghe hắn nói , Diệp Âm Trúc và Tô Lạp cảm thấy cực kỳ cảm động , tỏng lòng càng thêm kính phục vị hõ trường năm thứ năm này .

Tô Lạp gật đầu nói : " Đây có lẽ là biện pháp tốt nhất " .

" Ta không đi " . Diệp Âm Trúc lắc đầu , thanh âm hắn mặc dù vẫn rất bình tĩnh nhưng ngữ khí kiên định phi thường .

Áo Lợi Duy Lạp nhíu mày : " Âm Trúc , đây không phải là lúc thể hiện dũng khí . Ngươi phải biết các ngươi đều là những đệ tử chủ chốt của học viện , sau này sẽ có tương lai tươi sáng , tuyệt đối không thể chết ở đây được " .

Diệp Âm Trúc nở một nụ cười ấm áp : " Ta hiểu được , nhưng ta quyết định ở lại " .

Áo Lợi Duy Lạp cảm thấy sững sờ , hắn đột nhiên phát hiện bây giờ trên người Âm Trúc tỏa ra một loại khí đặc thù tức giống hệt ông nội hắn , khiến những người ở bên cạnh cảm thấy an tâm .

Tô Lạp vội la lên : " Âm Trúc , nhanh đi thôi , nếu không sẽ không còn kịp nữa " .

Diệp Âm Trúc nhìn Tô Lạp , nói : " Ngươi đi đi . Mặc dù ta không phải là một người dân cuả Mễ lan đế quốc nhưng ta là một đệ tử của Mễ lan học viện , có trách nhiệm phòng thủ nơi này " .

Tô Lạp thanh nhẹ một tiếng : " Nếu ngươi đã quyết định lưu lại , vậy ta sẽ ở đây cùng ngươi " .

Diệp Âm Trúc cười nói : " Biết ngay ngươi sẽ không bỏ ta mà đi mà . Thực ra việc cố thủ không phải là không có hy vọng " .

Áo Lợi Duy Lạp sửng sốt : " Chẳng lẽ ngươi đã có biện pháp nào sao ? " .

Diệp Âm Trúc đáp : " Áo Lợi Duy Lạp đại ca , chẳng lẽ ngươi đã quên những lý luận quân sự ngươi từng giảng cho ta rồi sao ? Ngươi đã từng nói , trong mọi tình huống phải tận lực . Đối mặt với đội quân thú nhân cường đại như vậy , chúng ta không thể trực diện đối chọi lại , phải dùng đến kế sách . Mặc dù hỏa công không thể làm tổn thương nguyên khí của đại quân thú nhân , nhưng ít ra cũng sẽ khiến cho bọn họ khủng hoảng một chút . Chúng ta nhanh đi chuẩn bị thôi " .

Áo Lợi Duy Lạp vỗ vào trán mình : " Đúng vậy ! Suốt ngày ta nói về những lý luận này mà đến lúc quan trọng lại không thể bằng ngươi . Âm Trúc , xem ra sau này ngươi có thể trở thành một vị tướng quân vĩ đại đấy " .

Tô Lạp nghi hoặc hỏi : " Hai người các ngươi nói cái gì thế , ta nghe chẳng hiểu gì cả ? " .

Áo Lợi Duy Lạp cười nói : " Ngươi suốt ngày không chịu học hỏi , bây giờ cảm thấy khó hiểu là phải . Ý của Diệp Âm Trúc là bây giờ chúng ta hù dọa thú nhân một chút , khiến cho bọn họ không dám khinh thường vọng động , thậm chí phải lui binh . Đáng tiếc suy nghĩ của thú nhân quá đơn giản , không đa nghi như loài người , nếu không ắt hẳn chúng ta còn có cơ hội . Cách này ít nhất cũng có thể trì hoãn một chút thời gian , ta cũng không tiện giải thích nữa mà đi chuẩn bị ngay đây " .

Diệp Âm Trúc trầm ngâm suy nghĩ , đột nhiên nói : " Áo Lợi Duy Lạp đại ca , nếu ngươi có thể cầm chân thú nhân thêm một lúc nữa , có thể chúng ta sẽ ngăn chặn được đợt công kích của bọn họ . Nhưng với một điều kiện là ngươi không thể cho ma pháp sư rút lui , tất cả đều phải ở lại nghe sự chỉ huy của ta " .

Áo Lợi Duy Lạp trợn tròn mắt : " Ngươi nói ngươi có biện pháp ngăn chặn hơn trăm mạng bỉ mông cự thú sao ? Ma pháp sư ? Chúng ta cũng chỉ có 40 người , hơn nữa thực lực mạnh nhất mới chỉ đạt đến thanh cấp sơ giai , điều này không có khả năng . Ngay cả lực phòng ngự của bỉ mông cự thú các ngươi cũng không phá được a ! " .

" Ma pháp sư là một môn học vấn huyền ảo , chẳng hạn như đại hội so tài tân sinh năm nay , trước khi diễn ra có ai dám nói là thần âm hệ đoạt giải quán quân đâu . Ngươi không tin sao ? Hãy cho ta một cơ hội , để ta thử một lần " .

Áo Lợi Duy Lạp do dự một chút rồi quả quyết lắc đầu : " Không được , Âm Trúc . Không phải là ta không tin ngươi mà là số ma pháp sư tại đây đều không thuộc sự quản lý của quân đội . Ngươi phải biết rằng , những ma pháp sư này ngoài thực lực xuất sắc , phần đông bọn họ đều có gia cảnh cực kỳ hiển hách , cho dù chúng ta là La lan gia tộc , cũng sợ rằng không gánh nổi hết trách nhiệm , hơn nữa trong đó lại có muội muội của ta . ta không sợ chết , nhưng ta không thể để cho gia tộc ta gặp nhiều phiền toái " .

" Vậy trách nhiệm đó cứ để ta gánh thay cho ngươi đi " . Một thanh âm nhu mỹ vang lên , tại thời khắc quan trọng này , Hương Loan và Hải Dương đang chậm rãi đi đến .

Áo Lợi Duy Lạp kinh ngạc nhìn nàng : " Ngươi ? " .

Dáng vẻ của Hương Loan không còn trở nên tươi cười như lúc trước nữa mà trở nên trnag trọng hơn rất nhiều , bình tĩnh gật đầu , nói : " Đúng vậy , là ta . Ta với danh phận là Hương Loan - Bối lỗ tư khoa ni , con gái của Tây Nhĩ Duy Áo - Bỗi lỗ tư khoa ni . Chẳng lẽ Áo Lợi Duy Lạp học trưởng cho rằng ta không đủ tư cách sao ? " . Vừa nói , trong tay nàng đã xuất hiện một cái lệnh bài , quang mang màu đen và đỏ tỏa ra lóng lánh .

Mặt trước của lệnh bài có một đồ hình tinh xảo , có hai đại điểu (chim lớn) phân biệt hai màu đen và đỏ đang trong tư thế giương cánh oai vệ , móng vuốt đưa về phía một tấm khiên bằng hồng bảo thạch ở chính giữa , trên tấm khiên có điêu khắc một hình chữ thập màu trắng .

Diệp Âm Trúc không biết Hương Loan đại diện cho nhân vật nào nhưng Tô Lạp và Áo Lợi Duy Lạp bên cạnh đã trở nên ngốc trệ , miệng đồng thời kinh hô : " Mễ lan hồng thập tự quốc huy " .

Hải Dương bên cạnh Hương Loan bỗng quát : " Áo Lợi Duy Lạp to gan , nhìn thấy công chúa đế quốc sao còn chưa hành lễ " .

Áo Lợi Duy Lạp lúc này mới phản ứng lại , vội quỳ xuống đất hành lễ , thanh âm hơi run run : " Tham kiến Hương Loan công chúa " .

Bối lỗ tư khoa ni chính là họ của hoàng gia Mễ lan đế quốc , tên đầy đủ của quốc vương Mễ lan đế quốc là Tây Nhĩ Duy Áo Bối Lỗ Tư Khoa Ni .

Hương Loan gật đầu , nói : " Xin đứng lên đi , kỵ sĩ của ta . Vừa rồi các ngươi nói chuyện ta đều nghe thấy hết , vì sự đóng góp của những người vĩ đại như các ngươi Mễ lan đế quốc mà ta cảm thấy vui mừng . Bây giờ , với thân phận công chúa đế quốc ta ra lệnh , không có mệnh lệnh của ta , bất kỳ kẻ nào cũng không

được rời khỏi Khoa ni á thành . Toàn bộ ma pháp sư ở đây sẽ do Diệp Âm Trúc điều khiển , trong đó bao gồm cả ta " .

Áo Lợi Duy Lạp giật mình : " Không được , thưa công chúa , việc này sao có thể . Với thân phận của người , ta càng không thể cho người lưu lại . Cho dù người có ra mệnh lệnh gì đi chăng nữa , là một thành viên của La lan gia tộc , ta có trách nhiệm phải bảo vệ sự an nguy của hoàng thất " .

Hắn không thể nghĩ rằng trong số các đệ tử của Mễ lan học viện xuất chinh lần này lại có mặt công chúa đế quốc . Tại Mễ lan học viện , đại đa số con gái xuất thân từ quý tộc đều giấu diếm thân phận của mình , ngay cả hoàng thất cũng không ngoại lệ . Chỉ có như vậy mới có thể sống hòa đồng cùng những đệ tử khác thuộc mọi tầng lớp khác nhau . Điều này cũng khiến cho những công chúa ấy hiểu sâu sắc về cuộc sống xung quanh , cũng chứng tỏ lý do vì sao Mễ lan đế quốc lại là một trong hai quốc gia hùng mạnh nhất trên đại lục .

Hương Loan hơi giận hỏi : " Tại sao lại không được ? Ngươi dám chống lại ta sao ? " .

Áo Lợi Duy Lạp vẫn kiên quyết nói : " Không , thần không dám , nhưng pháp luật của Mễ lan đã quy định , công chúa không có quyền chỉ huy quân đội . Xin lỗi công chúa điện hạ , thần không dám tuân theo mệnh lệnh của người " .

" Ngươi ... " . Hương Loan đương nhiên biết Áo Lợi Duy Lạp muốn bảo vệ mình , nhưng tỏng nội tâm nàng có một niềm tin cháy bỏng là Diệp Âm Trúc sẽ tạo nên một kỳ tích . " Áo Lợi Duy Lạp , dựa theo pháp luật , ta quả là không có quyền điều khiển ở đây , nhưng chẳng lẽ ngươi cho rằng tự bản thân mình có thể ngăn chặn bỉ mông cự thú công kích sao ? Tại đỉnh núi , ta đã thấy Diệp Âm Trúc bằng khả năng của mình đã làm thú nhân tổn thất trầm trọng , hắn đã có thể làm một lần , tại sao lại không thể có lần thứ hai ? " .

Áo Lợi Duy Lạp ngiêm nghị đáp : " Mấu chốt thành công của hắn làn đó là lợi dụng địa thế của sườn núi , nhưng tại Khoa ni á thành toàn là bình nguyên trống trải . Công chúa điện hạ , thời gian không còn nhiều nữa , thần lập tức an bài người hộ tống mọi người rời đi " .

" Áo Lợi Duy Lạp , ngươi thực sự muốn kháng lệnh ta sao ? " . Hương Loan nổi giận nói , lúc này trên người nàng tỏa ra một khí thế cực kỳ uy ngiêm .

" Công chúa điện hạ , xin lỗi , dựa theo pháp luật đế quốc , mệnh lệnh người đưa ra không có hiệu quả " .

" Vậy mệnh lệnh của ta thì sao ? " . Một âm thanh dương dương tự đắc vang lên . Mọi người đồng thời nhìn lại , chỉ thấy một thân hình cao lớn trong bộ khải giáp , trong tay lăm lăm cây trọng kiếm . Hắn chính là một đệ tử của trọng kiếm hệ . Đầu khôi của khải giáp hé ta , khuôn mặt của tên đệ tử mới xuất hiện cũng lộ ra trước mắt mọi người .

Diệp Âm Trúc kinh ngạc nói : " Tư Thiết Lạp , là ngươi ! " . Vừa dứt lời , hắn đã thấy trên tay Tư Thiết Lạp xuất hiện một cái lệnh bài giống y hệt lệnh bài Hương Loan đang cầm trên tay .

" Đúng vậy , ta xuất hiện bất ngờ quá sao ? Tỷ tỷ , lão đệ này có tới muộn không ? " . Tư Thiết Lạp vẫn ở bộ dáng hồn nhiên trước đo , miệng cười hì hì , tựa như không có chút gì lo lắng .

Áo Lợi Duy Lạp cảm thấy hoa mắt , suýt nữa té xỉu trên mặt đất . Trong lòng hắn thầm nghĩ : Trời ạ ! Sao người lại trêu cợt ta đến vậy . Đã có công chúa ở đây rồi , nay lại thêm cả vương tử nữa . Phải biết hoàng đế của Mễ lan đế quốc chỉ có duy nhất hai con một nam một nữ .

Hải Dương khom người hành lễ : " Ra mắt vương tử điện hạ " .

Phí Tư Lạp cười nói : " Hải Dương , ngươi cũng không cần khách khí với ta , ta không đáng sợ như tỷ tỷ của ta đâu " .

Tô Lạp ngơ ngác đứng một bên quan sát mọi chuyện vừa xẩy ra , trong khi Diệp Âm Trúc cũng không có phản ứng quá lớn . Từ nhỏ sinh sống ở Bích không hải , hắn cũng không biết quá nhiều về giới quý tộc . Công chúa thì sao ? Vương tử là người thế nào ? Còn không phải đều là người sao ?

" Hương Loan học tả , nguyên ngươi là công chúa a ! Còn có Tư Thiết Lạp nữa , không nghĩ rằng hắn là đệ đệ ngươi . Mà sao các ngươi nhìn có chút không giống nhau thế ? " . Diệp Âm Trúc tò mò hỏi .

Tư Thiết Lạp cười khổ nói : " Chúng ta là tỷ đệ cùng cha khác mẹ a ! Ngươi còn chưa nói ta so với tỷ tỷ xấu hơn rất nhiều sao . Bây giờ ta rất cao hứng . Áo Lợi Duy Lạp học trường , căn cứ vào pháp luật đế quốc , khoản đầu tiên quy định về người thừa kế , trừ khi phụ hoàng ở đây , ta có quyền tiếp quản quân đội ở đây , có đúng vậy không ? " .

Áo Lợi Duy Lạp mặc dù không muốn thừa nhận , nhưng cũng phải gật đầu , bất đắc dĩ nói : " Đúng vậy , thưa vương tử điện hạ " .

Tư Thiết Lạp nói : " Vậy thì tốt . Bây giờ ta ra lệnh , ngươi phải nghe mọi mênh lệnh của tỷ tỷ ta . Còn về việc phân công chiến đấu cụ thể thế nào sẽ do ngươi chỉ huy " .

Áo Lợi Duy Lạp trong lòng cảm thấy khẩn trương , bây giờ hắn đã gặp phiền toái rất lớn , nói dại mồm nếu cả vương tử và công chúa đều có mệnh hệ gì ở nơi này , sợ rằng cả La lan gia tộc của hắn cũng không gánh nổi trách nhiệm . " Vương tử điện hạ , điều này … " .

Tư Thiết Lạp trầm giọng nói : " Đủ rồi , Áo Lợi Duy Lạp học trường , ngươi phải nhớ ký , là một thành viên của Bối lỗi tư khoa ni gia tộc , cho dù ta không có năng lực nhưng khi lâm trận cũng sẽ không lùi bước . Ta cũng muốn chứng kiến xem thú nhân ra sao . Giờ phút này là thời điểm quan trọng nhất trong cuộc đời của ta . Bây giờ cũng không thể chậm trễ nữa , tướng quân , ngươi hãy đi chấp hành mệnh lệnh đi , tất cả đều do ta chịu trách nhiệm . Cho dù chúng ta có mất mạng tại đây , ta cam đoan cũng sẽ không có ai làm khó La lan gia tộc . Ta đã thông qua ma pháp truyền tấn thông báo cho phụ hoàng quyết định của ta rồi " .

Nhìn ánh mắt kiên quyết của Tư Thiết Lạp và Hương Loan , Áo Lợi Duy Lạp biết bản thân mình có nói thêm gì nữa cũng vô dụng . Cho dù hắn có muốn chống lại mệnh lệnh cũng không có khả năng , đành nói : " Được rồi , Âm Trúc , hết thảy đều phải nhờ vào ngươi . Ta ra bên ngoài triển khai đội hình , có thể sẽ giúp các ngươi có thêm chút thời gian chuẩn bị . Trừ khi bước qua xác ta , nếu không thú nhân đừng nghĩ đến việc có thể tiến vào Khoa ni á thành " .

Sau khi nói những lời này , Áo Lợi Duy Lạp nhanh chóng rời đi . Hắn nghĩ việc đầu tiên phải thông báo tình hình ở đây cho ông nội biết , cho dù Thánh tâm thành có thất thủ cũng nhất định phải gửi quân cứu viện đến đây .

Nhìn theo thân hình Áo Lợi Duy Lạp dần khuất , Tư Thiết Lạp thở phào nhẹ nhõm , đi đến cạnh Hương Loan , hắc hắc cười , nói : " Thế nào , tỷ tỷ ? Ta tới đúng lúc chứ " .

Hương Loan hừ một tiếng , nói : " Hôm nay ngươi cũng ra dáng một nam nhân đó . Còn không mau đi đi , chẳng lẽ nghĩ bộc lộ thân phận là có thể trốn tránh không đi tham chiến sao ? Đừng quên những lời ngươi vừa nói " .

" Vâng , thưa công chúa điện hạ " . Tư Thiết Lạp bắt chước động tác hành lễ của Áo Lợi Duy Lạp lúc nãy , sau đó xoay người chạy đi .

Nhìn hắn rời đi , Hương Loan không nhịn được mỉm cười : " Tiểu tử này ! Không ngờ rằng lúc khốn khó hắn lại bộc lộ sự anh minh như phụ hoàng . Xem ra tương lai hắn sẽ là một hoàng đế tốt " .

Diệp Âm Trúc than nhẹ một tiếng : " Hương Loan học tả , không , Hương Loan công chúa , ta có chút hối hận rồi " .

Hương Loan mỉm cười : " Ngươi hối hận điều gì ? Chẳng lẽ ngươi lại ngại thân phận của ta , không dám đem ta cùng đi chiến đấu sao " .

Diệp Âm Trúc lắc đầu , đáp : " Ta không hy vọng liên lụy mọi người , nhưng mà nếu không có sự trợ giúp của các ngươi , ta cũng không có khả năng ngăn chặn được " .

¨©u G\yỀjX ¨©I iXfŋ GÔh w«´ d9_

Trong mắt Diệp Âm Trúc toát ra một tia kiên định : " Chúng ta lên tường thành quan sát tình hình đã đã " .

" Hảo , ta sẽ theo ngươi đến cùng . Nếu thành công , ngươi chính là anh hùng của Mễ lan đế quốc . Nếu thất bại , chúng ta sẽ đều trở thành thiên thần " .

Diệp Âm Trúc chợt phát hiện , bây giờ nụ cười của Hương Loan càng trở nên động lòng người .

Tô Lạp nói : " Các ngươi cứ đi trước đi , ta đi xem có giúp được Áo Lợi Duy Lạp được gì không " .

Hương Loan nói : " Không , ngươi nên lưu lại . Ngươi là thích khách , trên chiến trường nếu trực diện đối mặt với địch nhân sẽ có tác dụng không lớn , chi bằng cứ lưu lại bên cạnh Diệp Âm Trúc , có lẽ sẽ trợ giúp được hắn nhiều việc đấy . Tại đỉnh núi tình huống không phải cũng thế này sao ? " .

Tô Lạp nhìn về phía Âm Trúc , chỉ thấy Diệp Âm Trúc hướng tới hắn gật đầu .

Bốn người lên đến tường thành của Khoa ni á thành phát hiện tất cả các ma pháp sư của học viện đều đã ở đây , xem ra Áo Lợi Duy Lạp đã chuẩn bị sẵn cho Diệp Âm Trúc . Áo Lợi Duy Lạp đã biết không cách nào ngăn cản ý định của vương tử và công chúa , chỉ còn cách toàn lực phối hợp vậy .

Đám ma pháp sư hình như cũng đã biết thân phận của Hương Loan , khi thấy nàng lên khom người hành lễ . Áo Lợi Duy Lạp cũng có mặt trong số đó , sắc mặt cực kỳ khó coi , nói với Âm Trúc : " Thẳng thắn mà nói , ta không biết ngươi là loại dũng cảm hay ngu ngốc nữa . Nhưng chuyện đã đến nước này , vô luận thế nào ngươi cũng không được phép thất bại . Sự an toàn của công chúa điện hạ giao cho ngươi " . Nói xong , hắn quay người qua Hương Loan , nói : " Công chúa điện hạ , ý người đã quyết , thần không dám ngăn cản , chỉ xin người ra lệnh cho vương tử điện hạ ở lại trong thành . Thần không dám đem tính mạng của vương tử ra mạo hiểm " .

Hương Loan cũng biết đây là khả năng cực hạn của Áo Lợi Duy Lạp , gật đầu đáp ứng : " Được rồi , ngươi bố trí hắn ở trong thành đi , nói đây là mệnh lệnh của ta . Ngoài ra những binh lính thủ thành ngươi cũng mang hết đi , chia ra mà bố trí phòng thủ " .

Áo Lợi Duy Lạp lắc đầu , đáp : " Không thể được , những binh lính thủ thành chỉ có thể lưu lại đây , nếu cho họ đi theo thần sẽ chỉ vướng chân vướng tay mà thôi . Công chúa hiện hạ , hy vọng còn có thể gặp lại " .

Ánh mắt Hương Loan trở nên buồn bã : " Ca ngợi Pháp lam , ngươi là một kỵ sĩ dũng cảm . Ta cầu chúc cho các ngươi có thể an toàn trở về " .

Áo Lợi Duy Lạp không nói gì thêm , xoay người rời đi .

" Chờ chút , Áo Lợi DUy Lạp đại ca " . Diệp Âm Trúc đột nhiên gọi hắn quay lại .

Áo Lợi Duy Lạp dừng bước , xoay người lại nhìn Âm Trúc . Diệp Âm Trúc lúc này cũng tiến đến cạnh hắn , nhỏ giọng nói đủ để hai người nghe được mà thôi : " Áo Lợi Duy Lạp đại ca , ngươi từng nói với ta , vì thắng lợi trên chiến trường , bất luận mọi thủ đoạn nào đều có thể dùng được phải không ? " .

Áo Lợi Duy Lạp gật đầu , đáp : " Đương nhiên , chỉ cần đạt đến mục đích cuối cùng là chiến thắng , mọi thủ đoạn đều có thể dùng , cho dù là hèn hạ , bỉ ổi cũng vẫn được " .

" Vậy thì ta an tâm , xem ra sự lựa chọn của ta là không sai lầm . Áo Lợi Duy Lạp đại ca , nghe nói ngươi có một cự long phải không ? Khi ra chiến trường , ngươi không nên gọi nó , cứ dùng Mã kỳ nặc thiết long tác chiến đi " .

Áo Lợi Duy Lạp sửng sốt : " Tại sao ? " .

Diệp Âm Trúc lắc đầu : " Hiện tại không thể nói cho ngươi biết được . Nhưng xin ngươi cứ tin tưởng ta đi " .

Áo Lợi Duy Lạp nhíu mày , nói : " Nhưng mà lực chiến đấu cảu địa long không bằng thủy hệ cự long của ta . Mà thực lực của chúng ta và đối phương còn chênh lệch rất lớn nữa " .

Diệp Âm Trúc do dự một chút rồi nói : " Vậy , trừ phi gặp tình huống bất đắc dĩ , nếu không ngươi đừng gọi nó ra , bảo cả Nội Tư Tháp cũng vậy " .

Áo Lợi Duy Lạp mặc dù không rõ tại sao Diệp Âm Trúc lại nói như vậy nhưng hắn tin rằng những lời Diệp Âm Trúc nói đều là muốn tốt cho mình . " Được rồi . Âm Trúc , trận đánh hôm nay vô cùng quan trọng , quyết định tổn thất của đế quốc , lại còn liên quan đến tương lai của đế quốc nữa . Tới lúc bất đắc dĩ , xin ngươi đáp ứng ta một việc " .

" Chuyện gì ? " . Diệp Âm Trúc nghi hoặc hỏi .

Áo Lợi Duy Lạp nói một cách trịnh trọng : " Hãy mang vương tử và công chúa didejn hạ trốn đi , trong số các đệ tử , có muội muội ta và Nội Tư Tháp là có cự long , có thể mang theo bọn họ . Ta dặn ngươi chuyện này , nếu lúc đó công chúa và ddiejn hạ không đồng ý , ngươi phải dùng đến sức mạnh , hiểu không ? Bọn họ không phải là đối thủ của ngươi đâu " . Vừa nói , Áo Lợi Duy Lạp vừa nhìn thật sâu vào mắt Diệp Âm Trúc .

Diệp Âm Trúc gật đầu : " Ta hiểu " .

Áo Lợi Duy Lạp xoay người rời đi , Diệp Âm Trúc cũng trở về vị trí cũ .

Hương Loan nói : " Các vị đồng học , chúng ta sắp phải đối mặt với đại quân thú nhân . Mặc dù không thể xác nhận rõ thân phận các ngươi , nhưng ta cũng biết gia tộc các ngươi trong đế quốc có một vị trí không nhỏ .Ta hy vọng , các ngươi có thể kế thừa sự tôn nghiêm của gia tộc mình , vì Mễ lan , và cũng vì gia tộc các ngươi , toàn lực ứng phó trong trận đánh này . Chúng ta chỉ cần cầm cự cho đến lúc có viện quân tới . Các ngươi chính là những người anh hùng của đế quốc " .

La Lan hí hửng nói : " Rốt cuộc cũng được đánh nhau , nếu không cứ ở chỗ này mãi buồn chết . Hương Loan học tả , a , ta còn có thể gọi người như thế được chăng ? " .

Hương Loan mỉm cười , đáp : " Đương nhiên có thể " .

La Lan nói tiếp : " Ta đã sớm chờ đợi một ngày ta có thể chiến đấu trên chiến trường . Ngươi yên tâm , cho dù có phải hao phí hết ma lực , ta cũng sẽ ở lại bảo vệ lãnh thổ tổ quốc , duy trì sự tôn nghiêm của La lan gia tộc " . Trong mắt nàng tỏa ra quang mang hưng phấn cực độ , thậm chí còn ẩn chứa vài tia huyết quang , quả là một nữ tử theo khuynh hướng bạo lực a !

Ánh mắt Hương Loan đảo qua nhìn lại các ma pháp sư , nàng kinh ngạc phát hiện bọn họ không sợ hãi , đa số đều có thái độ hưng phấn như La Lan . Thật ra nàng cũng biết họ chưa bao giờ trải qua chiến tranh , nghe nói có đánh nhau là thích thú thế thôi chứ khi trải qua sự tàn khốc của chiến tranh thì …

" Hảo , từ bây giờ mọi người đều nghe theo sự điều khiển của Diệp Âm Trúc , trong đó bao gồm cả ta . Tô Lạp , phiền ngươi hãy lên cắm lá cờ này , tỏ rõ cho thú nhân biết khí thế anh hùng của Mễ lan đế quốc chúng ta " .

Trong thời khắc mấu chốt này , vẻ mặt của Hương Loa trở nên kiên nghị phi thường , cả người tỏa ra khí tức uy nghiêm , thánh khiết . Nàng lấy từ trong không gian giới chỉ của mình một lá cờ giao cho Tô Lạp .

Tô Lạp run run đón lấy lá cờ , sau đó thân ảnh như thiểm điện leo lên cột cờ , đôi tay thoăn thoắt hạ lá cờ cũ xuống , thay lá cờ Hương Loan mới đưa vào . Trên quốc kỳ có hình hai đại điểu một đen một hồng ở hai bên một tấm khiên , giữa tấm khiên có một hình chữ thập , nói chung là rất giống hình điêu khắc trên lệnh bài của Hương Loan . Lá cờ phấp phới tung bay dưới ánh mặt trời , hai đại điêu trở nên sống động như thật , khiến nhiệt huyết trong người các đệ tử như sôi trào , chỉ hận không thể lập tức xông vào đám thú nhân chém giết .

Bọn họ đương nhiên hiểu được lá cờ đại diện cho cái gì , tuy không phải là quốc kỳ của Mễ lan đế quốc nhưng là gia huy của hoàng thất , chỉ có huyết thống trực tiếp với hoàng đế mới được quyền sử dụng . Hương Loan dùng nó để thể hiện cho ý chí quyết tâm cùng mọi người ở lại của mình .

Hương Loan chuyển ánh mắt nhìn Diệp Âm Trúc : " Còn không mau chỉ đạo mọi người đi , còn đứng đó nhìn làm gì " .

Diệp Âm Trúc gật đầu , nói : " Có thủy hệ ma pháp sư ở đây không ? " .

" Có ta " . Một thanh niên bước ra , nhìn qua khoảng 20 tuổi , tướng mạo bình thường , hiển nhiên là đệ tử năm thứ năm của Mễ lan học viện .

Diệp Âm Trúc hỏi : " Ngươi có thể tạo ra một khối băng đường kính chừng mười thước , cao một thước không ? Cần khoảng thời gian bao lâu mới có thể hoàn thành ? " .

Thủy hệ ma pháp sư đắn đo suy nghĩ một lúc rồi đáp : " Bây giờ trời lạnh , việc ngưng băng tương đối dễ dàng . Chừng một canh giờ ta có thể xong " .

Diệp Âm Trúc gật đầu : " Tốt lắm , bây giờ ngươi bắt đầu luôn đi . Ngươi ra phía sau mà làm , nhớ ký phải đảm bảo chính xác kích cỡ , hơn nữa mặt ngoài phải bóng loáng . Cũng nên chú ý một chút , không nên hao phí ma lực quá nhiều , để sức sau này còn chiến đấu " .

Thủy hệ ma pháp sư không nói thêm gì nữa , ma pháp màu xanh biếc đã bắt đầu ngưng tụ quanh thân thể hắn , xem ra thực lực của hắn đã đạt đến lục cấp trung giai đại ma pháp sư . Kèm theo sự xuất hiện của quang mang xanh biếc , không khí chung quanh cũng trở nên lạnh lẽo hơn .

Diệp Âm Trúc lại tiếp tục ra lệnh : " Những ai là không gian ma pháp sư đứng lên trước hết đi " .

Từ trong đám ma pháp sư có ba người đi ra , trong đó có cả Thường Hạo .

" Các ngươi có thể thiết lập một ma pháp trận ngưng tụ không ? Hiệu quả càng lớn càng tốt . Đồng thời ta cần một ma pháp trận khoách âm , các ngươi có làm được không ? " .

Một ma pháp sư có vẻ là lớn tuổi nhất trong số ba người nói : " Nếu cho ta đủ ma tinh hạch hoặc ma hạch của ma thú , ta có thể hoàn thành pháp trận khoách âm . Còn về pháp trận ngưng tụ tương đối khó khăn bởi nó rất phức tạp , sợ rằng một thời gian ngắn không thể hoàn thành được , hơn nữa cấp bậc ma pháp của ta không đủ " .

Hương Loan nói : " Ma tinh thạch ta có đây , ngươi cầm lấy " . Không hổ là công chúa của một quốc gia hùng mạnh nhất trên Long khi nỗ tư đại lục , từ không gian giới chỉ , nàng đã lấy ra một túi bảo thạch giao cho tên ma pháp sư kia .

_____***_____

Gã ma pháp sư mở túi ra nhìn , nhất thời ngây người ra . Bên trong đều là những cực phẩm tinh thạch không gian hệ , cực kỳ tinh khiết , không ngừng tỏa ra những quang mang lóe mắt , nguyên tố ma pháp ba động xung quanh mãnh liệt .

" Trời ạ ! Là không ngân thạch . Chỉ cần một viên thôi cũng đã đủ hoàn thành khoách âm trận và cầm cự trong vòng một tháng rồi " . Đôi mắt hắn tràn ngập sự khát khao thèm muốn , dù sao cả đời một không gian ma pháp sư may mắn lắm mới được sở hữu những viên ma tinh thạch như thế này . Tinh thạch mặc dù không thể thay thế cho ma lực của ma pháp sư , nhưng qua tinh thạch có thể thông qua ma pháp dẫn phát , khiến uy lực của ma pháp trở nên lớn hơn . Mà mỗi một viên không ngân thạch tinh khiết thế này trị giá ít nhất cũng khoảng 1000 kim tệ .

Hương Loan mỉm cười nói : " Tất cả cho ngươi hết đấy , những thứ này ta không dùng đến . Hy vọng có chúng khoách âm trận sẽ tăng thêm hiệu quả " .

" Điều đó là hiển nhiên . Nhưng sợ dùng vậy là quá lãng phí " .

" Đừng nói nhiều nữa , cứ theo lời ta mà làm " . Hương Loan đã hơi bực mình .

Gã không gian ma pháp sư vội vã cầm túi không ngân thạch đi bố trí trận pháp .

Diệp Âm Trúc nhìn Thường Hạo hỏi : " Pháp trận ngưng tụ khó vậy sao ? Ta không cần ngưng tụ ma pháp nguyên tố , chỉ cần có thể làm cho tinh thần lực ngưng tụ dễ dàng hơn là được " .

Thường Hạo suy nghĩ một lúc rồi đáp : " Để ta thử xem . Việc này cần thêm một người am hiểu về lĩnh vực tinh thần lực , nếu công chúa điện hạ không đưa túi không ngân thạch ra , ta cũng chỉ nắm chắc bảy phần thôi " .

" Ngươi có khả năng hoàn thành pháp trận ngưng tụ tinh thần lực ? " . Gã không gian hệ ma pháp còn lại khinh thường nói .

Thường Hạo liếc mắt nhìn hắn : " Tại sao lại không thể ? Ta đối với không gian hệ rất tâm đắc , chỉ là ma lực không đủ để duy trì pháp trận thôi , cho nên mới phải cần đến không ngân thạch " .

Hương Loan nói : " Điều này không thành vấn đề , chỉ cần các ngươi cố hết sức là được , có như vậy mới tăng thêm cơ hội thành công cho chúng ta " . Vừa nói , nàng vừa lấy ra một túi không ngân thạch nữa đưa cho Thường Hạo .

Thường Hạo cười hắc hắc , hướng tới Diệp Âm Trúc nháy mắt một cái , lập tức bắt đầu hành động . Đều là người của Đông long bát tông , hắn đã mơ hồ đoán được Diệp Âm Trúc muốn làm gì , chỉ là không nắm rõ cách làm cụ thể mà thôi .

Các ma pháp sư cũng rất thông minh , ý nghĩ cực kỳ linh hoạt , ngoài Thường Hạo ra cũng có một số người lờ mờ đoán được ý định của Diệp Âm Trúc . La Lan nhíu mày hỏi : " Âm Trúc , chẳng lẽ ngươi định dùng ma pháp của thần âm hệ các ngươi đối phó với thú nhân ? " .

Diệp Âm Trúc nhìn nàng hỏi lại : " Tại sao không được ? " .

La Lan bĩu môi khinh thường : " Ma pháp của thần âm hệ các ngươi có khả năng công kích sao ? " .

Diệp Âm Trúc mỉm cười : " Ai nói không có lực công kích thì không thể giải quyết được vấn đề ? Ta chỉ hỏi ngươi một chuyện , trong tất cả các học hệ ma pháp , cùng cấp bậc như nhau thì học hệ nào có thể có phạm vi ma pháp công kích vượt qua thần âm hệ ? " .

" Cái này … " . La Lan nhất thời không nói ra lời . Ma pháp thần âm hệ , chỉ cần nghe thanh âm là ma pháp đã phát huy hiệu quả , khoảng cách công kích là xa nhất trong tất cả các học hệ .

Hương Loan vỗ vỗ tay : " Được rồi , các ngươi cứ nghe theo sự chỉ huy của Diệp Âm Trúc đi . Bất quá Âm Trúc , ngươi mới chỉ là hoàng cấp ma pháp sư , cho dù có thêm sự hỗ trợ của hai ma pháp trận , sợ rằng … " .

Diệp Âm Trúc gật đầu thừa nhận : " Mình ta đương nhiên không thể , còn cần sự trợ giúp của tất cả mọi người ở đây " .

Khoa ni á thành !

Một tòa thành nhỏ bé , không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng yên bình , nay cũng có giây phút huy hoàng , có thể một lần nghênh đón sự công kích của thú nhân . Cũng từ đây , trong lịch sử vĩnh viễn khắc ghi cái tên Khoa ni á thành , đánh dấu sự ra đời của một nhân vật vĩ đại .

Địch Tư đứng ở dưới chân núi , hắn lúc này cực kỳ nóng vội , hận không thể lập tức xông lan san phẳng tòa thành kia . Mất nửa ngày trôi qua , thú nhân mới vất vả tập hợp lại được đại quân , trận hỏa công đã làm tổn thất không nhỏ cho đám thú nhân .

" Mẹ kiếp , toàn lũ ăn hại . Như thế nào lại để chết nhiều đến vậy ? Còn có thể chiến đấu được nữa sao , còn xứng đáng với danh hiệu chiến sĩ của thú nhân quốc vĩ đại chăng ? " . Địch Tư phẫn nộ gào rít .

Đừng nói đến đám hổ nhân , báo nhân cùng viên nhân , bây giờ ngay cả đám bỉ mông cự thú cũng im như thóc , không dám ho he câu nào . Ai cũng biết lúc này Địch Tư thật sự phẫn nộ , giờ mà chọc giận hắn nữa hậu quả thế nào khỏi phải nói . Một cái nhấc tay của hoàng kim bỉ mông là đảm bảo kẻ đó nát như tương ngay .

Bất quá Địch Tư tựa hồ đã quên một chuyện , một quyền của hắn khi nãy khiến đám cuồng bạo bỉ mông lăn lông lốc xuống núi , đã đè chết không ít thú nhân , số lượng thú nhân thảm tử so với trận hỏa công cũng không ít hơn bao nhiêu .

Mạt Kim Tư cũng rất phẫn nộ , bất quá hắn so với Địch Tư hắn còn tỉnh táo hơn một chút . Lần này ngoài số bỉ mông cự thú , hai người bọn hắn còn đem theo 4 vạn đại quân , qua trận hỏa công và tai nạn vừa rồi , tổn thất là 1/4 , hơn nữa đại quân hắn là đã suy giảm ý chí chiến đấu , ngay bây giờ trên người một số

thú nhân ở đây cũng loang lổ vết cháy . Chưa trực tiếp chiến đấu đã gặp phải tình huống thế này , ai mà không tức giận cơ chứ ?

" Đại ca , từ Khoa ni á thành có người đi ra " . Mạt Kim Tư lạnh lùng nhắc nhở Địch Tư .

Ánh mắt đỏ ngầu của Địch Tư hướng đến Khoa ni á thành nhìn lại , tường thành bên đó so với thân hình của hắn còn thấp hơn rất nhiều . Cửa thành mở rộng , có những ' con kiến ' nhi nhí chui ra , nhìn có vẻ quen quen !

Mạt Kim Tư gầm nhẹ một tiếng : " Là long kỵ binh , xem ra Mễ lan đế quốc quả là đã sớm chuẩn bị . Kế sách của Ai Mạc Sâm căn bản là lừa người ta mà , lần sau trở về ta nhất định sẽ hỏi tội hắn " .

Đối thủ chủ yếu của bỉ mông quân đoàn chính là long kỵ binh . Nếu bỉ mông cự thú là con bài chủ chốt của thú nhân thì loài người cũng có long kỵ binh đối chọi lại , sự xuất hiện của những long kỵ binh này đã làm tan vỡ niềm tin dễ dàng san phẳng Khoa ni á thành của hai anh em Địch Tư .

Đúng vậy , từ Khoa ni á thành lao ra chính là những long kỵ binh , đi đầu là một thân hình cao lớn mặc khải giáp màu lam , ngồi trên lưng Mã kỳ nặc thiết long , tay cầm long thương bảy thước , toàn thân phóng thích khí tức bưu hãn . Đi sau hắn có tổng cộng 560 long kỵ binh , lấy Mã kỳ nặc thiết long làm trung ương , hai bên là Ai lý khắc mẫn long . Điều khiến Địch Tư phẫn nộ nhất chính là đối phương không sử dụng trận thế gì cả , dàn quân trải dọc theo tường thành của Khoa ni á thành .

Địch Tư dùng sức bóp chặt tay mình lại : " Bọn chúng thật sự muốn chết đây " . Hắn vừa muốn lao ra thì đã bị Mạt Kim Tư dùng sức nắm bả vai giữ lại .

" Đại ca , bây giờ không thể công kích " . Mạt Kim Tư lạnh lùng nói .

Địch Tư giận dữ hét : " Tại sao ? Chẳng lẽ để những tên hỗn đàn của Mễ lan sỉ nhục chúng ta sao ? Ngươi hãy nhìn đội hình của chúng đi ! " .

Mạt Kim Tư nói : " Đại ca , ngươi hãy bình tĩnh một chút , chẳng lẽ ngươi chưa nhìn ra sao ? Đây là cái bẫy của bọn chúng . Chung quanh đây toàn là núi non , vạn nhất có mai phục , cho dù chúng ta không sợ nhưng cũng khiến đại quân tổn thất nặng nề " .

Địch Tư hừ lạnh một tiếng : " Đáng lẽ chúng ta không nên dẫn bọn chúng theo , có bỉ mông chúng ta là được rồi . Đám này đúng là rác rưởi mà " .

" Hãy chờ một chút nữa đi . Để các huynh đệ nghỉ ngơi một lúc , ít nhất cũng có thể hồi phục lại nội lực . Đại ca , chẳng lẽ ngươi không cảm giác được trong tòa thành kia có ma pháp ba động cực mạnh sao , trước khi bọn ta lên đỉnh núi , ta đã cảm giác được khí tức đáng ghét của ngân long " .

Đồng tử của Địch Tư trở nên co rút lại một chút , hắn không sợ loài người , không sợ long kỵ binh . Nhưng cho dù có là hoàng kim bỉ mông hắn cũng rất ngại phải đối phó với cự long đích thực . Cự long so với bỉ mông cự thú có ưu thế ở điểm có thể phi hành , nhất là ma pháp long , chỉ cần nó bây cao lên rồi dùng ma pháp phóng xuống , hoàng kim bỉ mông cũng không có biện pháp đối phó . Cho dù là bỉ mông cường hãn nhất cũng không muốn trở thành mục tiêu luyện tập ma pháp của ma pháp long .

Áo Lợi Duy Lạp giơ cao long thương trên tay , tất cả long kỵ binh đồng thời dừng lại , các địa long đồng thanh rống gào ra uy . Trong lòng hắn cảm thấy rất vui vẻ , xem ra hỏa công của Diệp Âm Trúc đã có hiệu quả rất lớn , chẳng những khiến đám thú nhân tổn hao lực lượng mà còn khiến sĩ khí của bọn chúng tiêu tan . Đáng tiếc bây giờ nhân lực trong tay mình không đủ , nếu không đã có thể xông lên tấn công , ít ra cũng tiêu diệt được phân nửa đám bỉ mông cự thú .

Oanh !

Dưới sự chỉ huy của Áo Lợi Duy Lạp , tất cả các long kỵ binh cho tọa kỵ tiến lên từng bước một , động tác cực kỳ đều đặn , khiến cho mặt đất rung động mãnh liệt .

Mễ lan đế quốc là một trong hai quốc gia lấy long kỵ binh làm lực lượng chủ chốt , có thể nói mỗi long kỵ binh cùng tọa kỵ được võ trang đến tận răng . Người có khải giáp , địa long có trọng giáp , tất cả đều được chế tạo từ tinh thiết , bảo vệ toàn thân , bao gồm cả phần đầu . Ai lý khắc mẫn long trên người chỉ dùng khinh khải (áo giáp nhẹ) , tuy lực phòng ngự có yếu hơn một chút nhưng khiến cho hành động của chúng

không bị gò bó , có thể phát huy ưu điểm tốc độ đến tối đa . Mỗi một gã long kỵ binh thực lực đều đạt tới chanh cấp cao giai là ít nhất , được quốc gia phong đấu hàm kỵ sĩ , có thể coi là một dạng tiểu quý tộc , trong tay là long thương dài năm thước hoặc bảy thước . Mã kỳ nặc thiết long kỵ sĩ dùng long thương bảy thước , Ai lý khắc mẫn long kỵ sĩ dùng long thương năm thước , một khi đã áp sát đội hình đối phương , chỉ có thể dùng từ không thể chống đỡ để hình dung .

Giới quân sự trên đại lục từng có câu : có 500 long kỵ binh là đủ tiêu diệt một quân đoàn , qua đó có thể thấy được thực lực của đệ nhất binh chủng trên đại lục đến đâu . Đương nhiên nếu đối đầu với thú nhân , loại như hổ nhân , viên nhân , báo nhân có thể dễ dàng tiêu diệt , nhưng với bỉ mông cự thú thực lực cao hơn gấp mấy lần , việc đối đầu quả thực vô cùng nan giải . ‘ Bỉ mông cự thú , mười có thể tiêu diệt một quân đoàn , hơn trăm chắc là vô địch trên đại lục ’ , câu nói ấy có vẻ hơi khoa trương nhưng phần nào chứng minh sự cường đại của bỉ mông cự thú .

_____***_____

Áo Lợi Duy Lạp cũng không tiến thêm lên nữa , ngồi trên lưng Mã kỳ nặc thiết long , lạnh lùng quan sát đối thủ . Lúc này thú nhân cũng bắt đầu từ trên đỉnh núi chậm chạp kéo xuống , bộ dáng chỉ có thể dùng hai từ ‘ thê thảm ’ để miêu tả , ngoại trừ quân đoàn bỉ mông vẫn còn nguyên vẹn như trước , ba chủng loại thú nhân còn lại đều mất đi ý chí chiến đấu . Hắn bây giờ chỉ có thể cầu khấn cho kế hoạch của Diệp Âm Trúc thành công , đồng thời cầu cho thú nhân kéo dài thời gian chuẩn bị càng lâu càng tốt .

Lần đầu tiên Áo Lợi Duy Lạp phát hiện bản thân có tâm trạng khẩn trương đến mức này , sau này khi trở thành một danh tướng của Mễ lan đế quốc , trận đánh để đời của hắn chính là tại Khoa ni á thành .

Khi Áo Lợi Duy Lạp quan sát đối thủ , đám thú nhân cũng thầm đánh giá đội quân long kỵ binh trước mắt , thầm nghĩ một nhúm quân thế này sao lại ra trực diện nghênh chiến với bọn họ , có mưu kế gì chăng , hơn nữa sự có mặt của ma pháp sư tại Khoa ni á thành khiến bọn họ cảm thấy bất an . Ma pháp sư là chức nghiệp cao quý , chỉ có chủ lực quân đoàn mỗi quốc gia mới có thể có một đại đội ma pháp sư phối hợp , nay không ngờ một Khoa ni á thành nhỏ nhoi này cũng có . Nhớ tới trận hỏa công vừa rồi , ngay cả hoàng kim bỉ mông Địch Tư cũng cảm thấy ái ngại . Khi hắn ra lệnh cho toàn quân dừng lại , hai mặt chiến trường bây giờ yên tĩnh một cách đáng sợ , không có thanh âm nào phát ra .

Địch Tư nhìn về phía tường thành của Khoa ni á thành , với chiều cao của hắn , có thể dễ dàng quan sát thấy một ma pháp sư còn trẻ , mặc ma pháp bào màu trắng đang đứng chỉ huy , khuôn mặt anh tuấn cùng khí chất hòa đạm của người đó như muốn thể hiện bản thân đã nắm chắc cục diện chiến trường , nhất là cặp mắt đen lay láy kia , càng nhìn càng khiến cho đối thủ có cảm giác lo ngại . Địch Tư mơ hồ cảm giác được chủ lực của đoàn quân tại Khoa ni á thành không phải là gã long kỵ binh mặc khải giáp màu lam kai mà chính là gã ma pháp sư trẻ tuổi này .

Mạt Kim Tư cũng nhìn thấy Âm Trúc , hắn sở dĩ chưa thúc dục đại ca mình phát lệnh tấn công cũng vì cảm thấy khí tức đặc thù toát ra từ người Âm Trúc .

Thời gian chậm chậm trôi qua , đối với mọi người ở Khoa ni á thành mà nói , mỗi phút giây trôi qua khiến cơ hội sống của mọi người trở nên cao hơn , bất kể là việc ma pháp sư chuẩn bị hay đế quốc cử viện binh đến đều cần phải có thời gian .

Quang mang màu xanh biếc từ tên thủy hệ ma pháp sư càng lúc càng mở rộng , khối băng bây giờ đã đạt được hơn một nửa yêu cầu của Diệp Âm Trúc , không biết vì mệnh lênh của công chúa hay áp lực từ phía thú nhân mà hắn đã phát huy toàn bộ thực lực , tốc độ ngưng băng nhanh hơn rất nhiều . Nhưng thứ khiến mọi người quan tâm nhất không phải là tảng băng của hắn cũng như pháp trận khuếch âm mà là Thường Hạo với pháp trận ngưng tụ tinh thần lực . Thường Hạo bố trí ma pháp trận trên một phạm vi rộng nhất từ trước đến nay mọi người được thấy , khối không ngân thạch được đặt cố định trên mặt đất . Thủ pháp của Thường Hạo tựa như là đánh cờ , mỗi một lần quỹ tích pháp trận biến đổi , hắn lại dùng tinh thần lực dẫn đắt khiến các nguyên tố ma pháp ba động ngày một mạnh . Ngoại trừ không ngân thạch , hắn còn lấy từ trong không gian giới chỉ của mình vô số những bảo thạch màu đen , sắp xếp la liệt khắp nơi như một bàn cờ , mà mỗi lần đặt một khối bảo thạch xuống , hắn đều suy nghĩ rất lâu .

” Thần tượng , hắn đang làm gì vậy ? ” . Tư Thiết Lạp tò mò hỏi , vốn muốn cùng ra tham chiến với mọi người , hắn lại bị Áo Lợi Duy Lạp kéo trở lại , thêm mệnh lênh của tỷ tỷ nữa , hắn không dám ho he phản

kháng . Hắn cũng biết với thân phận của mình mà tham chiến , long kỵ binh sẽ phải bảo vệ hắn , khiến năng lực chiến đấu giảm đi , rốt cuộc hắn đành chấp nhận ở trong thành vậy , lên chỗ của các ma pháp sư quan sát tình hình chiến sự .

Diệp Âm Trúc nói : " Vương tử điện hạ , xin người đừng gọi ta là ' thần tượng ' nữa , cứ gọi ta là Âm Trúc đi " .

Tư Thiết Lạp cười hắc hắc : " Việc ta đã quyết định , sẽ không dễ dàng thay đổi đâu . Ngay từ lúc đầu , ta vì dũng khí chỉ vì muốn tán gái mà gia nhập thần âm hệ của ngươi mà kính nể . Sau ngươi lại thể hiện thực lực của mình trong đại hội so tài tân sinh , ta thấy ngươi quả là một đại thiên tài , ngay cả ma pháp gà mái của thần âm hệ dưới tay ngươi cũng biến thành phượng hoàng " .

" Ngươi bảo ai là gà mái đấy ? " . Thanh âm bất thiện của Hương Loan đột ngột vang lên khiến Tư Thiết Lạp không dám nói nữa , vẻ mặt trở nên cứng ngắc , tràn đầy sự sợ hãi , khiến cho mọi người nhìn vào cảm thấy rất buồn cười .

" Không , tỷ tỷ , ta đương nhiên không nói tỷ , tỷ là phượng hoàng mà " .

Hải Dương bên cạnh Hương Loan nói : " Vậy hóa ra vương tử điện hạ đang nói đến ta ? " .

" Ách … , không , không phải , Hải Dương học tả . A , cá ngươi không phải đang minh tường duy trì ma pháp lực sao , mau tiếp tục đi " .

Hương Loan tức giận trừng mắt nhìn hắn , sau đó quay trở lại trạng thái minh tường giống các ma pháp sư khác .

Tư Thiết Lạp thở dài một hơi , thấp giọng nói với Âm Trúc : " Tỷ tỷ ta a ! Cái gì cũng tốt , chỉ có tình tình hơi tý là thay đổi , khiến người khác đau hết cả đầu . Thần tượng , hay là ngươi theo đuổi tỷ tỷ ta đi ? Ta nhìn thấy tỷ ấy đối với ngươi rất tốt , khác hắn so với những người khác , nói không chứng là ngươi có cơ hội đấy " .

Diệp Âm Trúc đỏ mặt : " Vương tử điện hạ , ngươi không nên ăn nói lung tung . Ngươi đang buồn không có nhiệm vụ đúng không ? Hảo , ta sẽ giao cho ngươi một nhiệm vụ " . Vừa nói , hắn vừa dùng đấu khí vận dụng phương pháp bí truyền rót thanh âm vào tai Tư Thiết Lạp .

" Cái gì ? Ngươi muốn ta làm vậy sao ? Không được , tuyệt đối không được " . Tư Thiết Lạp yếu ớt phản đối .

Diệp Âm Trúc mỉm cười hỏi : " Tại sao không được ? Vương tử điện hạ , ngươi phải biết rằng , nhiệm vụ này cực kỳ quan trọng , chúng ta ở đây đều là ma pháp sư , chỉ có người và Tô Lạp là chiến sĩ , nhưng mà hắn về phương diện này không bằng ngươi . Ngươi không hy vọng chúng ta có thể giảm bớt thương vong sao ? " .

Tư Thiết Lạp nghi hoặc nói : " Quan trọng như vậy sao ? " .

Diệp Âm Trúc gật gật đầu : " Đương nhiên " .

" Vạy tại sao ngươi không nói cho bọn họ ? " .

Diệp Âm Trúc cười khổ nói : " Ngươi tưởng bọn họ sẽ dễ dàng nghe theo mệnh lệnh của ta sao ? Chỉ có ngươi với thân phận là vương tử điện hạ mới có thể , khi chiến tranh chính thức bắt đầu , làm như vậy mới có hiệu quả " .

Tư Thiết Lạp dứt khoát nói : " Nếu ta có tác dụng như vậy , được rồi , ta sẽ nghe theo lời ngươi " .

Khi Tư Thiết Lạp dời đi , Tô Lạp mới quay sang hỏi Âm Trúc : " Ngươi rốt cuộc sai hắn làm gì vậy ? " .

Giọng Diệp Âm Trúc trở nên thần bí : " Đương nhiên là chuyện quan trọng rồi " .

Tô Lạp thấp giọng hỏi : " Âm Trúc , thẳng thắn mà nói , ngươi có nắm chắc khả năng có thể ngăn chặn đại quân thú nhân không ? Mặc dù số lượng ma pháp sư không ít , nhưng ta sợ rằng ma pháp của các ngươi đối với bỉ mông cự thú không hiệu quả " .

Diệp Âm Trúc cười khổ nói : " Ta chỉ nắm chắc có ba thành " .

Tô Lạp mở to hai mắt nhìn Âm Trúc : " Chỉ có ba thành mà ngươi dám mạo hiểm sao ? Bây giờ ngươi phải biết trên đầu chúng ta chính là huyết mạch của hoàng đế Mễ lan đế quốc " .

Diệp Âm Trúc nói : " Nhưng Áo Lợi Duy Lạp đại ca đa từng nói với ta , dưới tình huống này chúng ta không thể lùi bước , cho dù có một cơ hội nhỏ nhoi cũng phải thử , nếu không chỉ có thể trơ mắt nhìn thất bại trước mắt mà thôi " .

" Sợ rằng ngươi có chí mà không có lực , thôi quên đi , dù thế nào ta cũng quyết tâm sống chết cùng ngươi " .

Diệp Âm Trúc than nhẹ một tiếng : " Đáng tiếc mấy cây đàn của ta đã bị mất , nếu có khô mộc long ngâm cầm ở đây , việc ngăn chặn thú nhân ít nhất có thể tăng thêm một thành . Nếu cầm khúc có thể vận dụng cổ cầm thích hợp để đạn tấu , hiệu quả sẽ phát huy rất lớn " .

Tô Lạp chần chừ một lúc rồi nói : " Ngươi nói , nếu có khô mộc long ngâm cầm , hiệu quả ma pháp của ngươi sẽ gia tăng ? " .

Diệp Âm Trúc không chút do dự gật đầu .

Tô Lạp cúi đầu xuống , trong mắt tràn ngập những tia quang mang phức tạp , nội tâm kịch liệt đấu tranh . Hắn biết mình không nên làm như vậy , nhưng mà , hắn cũng rất sợ mất đi Âm Trúc .

" Tô Lạp , ngươi không sao chứ ? Thú nhân bắt đầu chuyển động rồi kìa " . Thanh âm Diệp Âm Trúc vang lên mang theo vài phần khẩn trương .

Tô Lạp ngẩng đầu lên , đưa mắt nhìn về phía xa , quả nhiên đại quân thú nhân đã bắt đầu di chuyển , viên nhân và báo nhân ở hai cánh , hổ nhân ở trung ương , xếp thành một trận thế hình mũi tên , tựa hồ muốn công kích thẳng vào Khoa ni á thành . Tô lạp cắn chặt răng vào môi , hắn biết bây giờ bản thân không thể do dự được nữa , hữu thủ mò trong người , lấy ra một cái hộp nhỏ đưa cho Diệp Âm Trúc , thanh âm chưa vài phần run rẩy , ánh mắt tràn ngập sự lo lắng : " Bên trong có một vật của ngươi , ta thực sự không biết vật đó quan trọng với ngươi đến vậy , lúc biết rồi cũng không dám trả lại cho ngươi vì sợ ngươi giận ta . Nếu trận đánh này kết thúc mà chúng ta đều còn sống , ta sẽ đem mọi chuyện nói hết với ngươi " . Dứt lời , hắn đã biến thành một tia chớp màu xám lao đi mất dạng .

Diệp Âm Trúc sửng sốt , cúi đầu nhìn lại cái hộp bên trong có chứa đồ vật Tô Lạp bảo là của mình , đưa tay chậm rãi mở ra . Khi mở nắp hộp ra , Âm Trúc sửng sốt đến ngây người , bên trong chính là một vật vô cùng quen thuộc với hắn , thứ mà hắn đã đánh mất trên đường tới Mễ lan học viện , đó chính là không gian giới chỉ đầu tiên của hắn . Lúc này đây , cả người Diệp Âm Trúc hoàn toàn ngốc trệ , mặc dù tâm địa hắn đan thuần , nhưng trí óc lại phi thường nhanh nhạy , trong phút chốc hắn đã hiểu ra rất nhiều điều .

‘ Đại gia , đại gia , van cầu ngài thưởng cho tiểu nhân ít tiền đi ’

‘ Cho ngươi ’

‘ Cám ơn , cám ơn đại gia ’

‘ Nhanh đứng lên đi , mặt đất bẩn lắm ’

Một thân ảnh hiện lên trong đầu Diệp Âm Trúc ngày càng rõ ràng , giờ phút này hắn đã hiểu được , nhưng trong lòng cảm thấy vô cùng mù mịt .

" Âm Trúc , thú nhân tiến tới kìa " . Thanh âm của Tư Thiết Lạp vang lên cách đó không xa .

¨¨u G\ʏỀjX ¨¨I b\Q gƷH dnjX iXÎh

Qủa nhiên đại quân thú nhân đã bắt đầu tiến tới , trải qua một giờ tu chỉnh , Địch Tư đã không thể kiếm chế nổi nữa , Mạt Kim Tư tuy có chút lo lắng nhưng hắn cũng không tin rằng số quân traong Khoa ni á thành nhỏ bé có thể chống lại đại quân do hai người bọn hắn thống lĩnh . Trước đó những báo nhân được phái đi trinh sát những ngọn núi chung quanh cũng đã quay trở về hồi báo là không có phục kích .

Lúc này , tinh thần của các thú nhân đã phần nào ổn định trở lại , thong thả tiến tới Khoa ni á thành . Hổ nhân ở vị trí trung ương của đội hình bỗng nhiên lùi lại , báo nhân và viên nhân ở hai bên nhanh chóng trải dài ra , tạo thành một hàng quân song song với long kỵ binh . Đám bỉ mông cự thú vẫn chậm rãi đi sau cùng , cước bộ trầm trọng , mỗi lần di chuyển mang theo những cơn chấn động rung chuyển mặt đất . Không ai có thể hoài nghi việc 100 bỉ mông cự thú này có thể dễ dàng xé 500 long kỵ binh thành những mảnh nhỏ .

Trên thành , các ma pháp sư từ trong trạng thái minh tường đã trở nên tỉnh táo trở lại , tụ tập xung quanh Diệp Âm Trúc . Lúc này , khối băng trụ Diệp Âm Trúc yêu cầu đã được tên thủy hệ ma pháp sư hoàn thành , hai ma pháp trận cũng vừa mới được thiết lập xong .

" Âm Trúc , bây giờ chúng ta phải làm thế nào ? " . Hương Loan mặc dù đã cố hết sức để giữ bình tĩnh nhưng thanh âm của nàng vẫn thể hiện sự khẩn trương trong nội tâm .

Diệp Âm Trúc nói : " Trong quyển bút ký của Phất Cách Sâm sư phụ đưa cho ta có ghi : ma pháp là một môn học thần kỳ , cùng một chủng loại ma pháp nhưng có thể thiên biến vạn hóa , cho dù là cùng hệ ma pháp , dựa theo sự tu luyện của mọi người không giống nhau mà hiệu quả của ma pháp tạo ra cũng bất đồng . Nhưng tất cả các ma pháp sư có một điểm chung , đó là tinh thần lực , bất luận là tu luyện loại ma pháp nào cũng cần tinh thần lực thuần túy . Bây giờ ta muốn mượn tinh thần lực của mọi người , xin hãy giao hết cho ta đi " .

Một gã đệ tử tinh thần hệ năm thứ năm kinh ngạc nói : " Ý ngươi nói là ngươi định sử dụng loại ma pháp cấm chế đó sao ? " .

Diệp Âm Trúc gật đầu , đáp : " Không có ma pháp sư sẽ không có cấm chế ma pháp , ma pháp này đối với mọi người có thể dẫn đến hao tổn tinh thần lực , nhưng đã đến giờ phút này xin mọi người cùng chung sức hợp tác " .

Đại đa số ma pháp sư đều không biết Diệp Âm Trúc muốn làm gì , loại ma pháp có thể thu lấy tinh thần lực của người khác chính là lần đầu tiên bọn họ nghe thấy , chỉ có điều gã ma pháp sư tinh thần hệ vừa lên tiếng trong ánh mắt tỏa ra vài phần sợ hãi .

" Thường Hạo , ngươi hãy khởi động ngưng tụ tinh thần pháp trận đi " . Diệp Âm Trúc sau khi ra hiệu cho Thường Hạo cũng nhanh chóng ngâm xướng chú ngữ .

Thường Hạo dùng tinh thần lực của mình mở pháp trận ra , nhất thời ngân , hắc hai sắc quan mang từ trong pháp trận hắn bố trí vọt lên thành hai cột sáng chọc trời , các nguyên tố cũng bắt đầu bị hấp thu . Các ma pháp sư đều rõ ràng cảm nhận được sự ba động ma pháp từ pháp trận truyền ra cực kỳ mãnh liệt .

Trên trán Diệp Âm Trúc đột nhiên xuất hiện một đạo ngân quang huyễn lệ , sau đó hóa thành một cột sáng thứ ba phóng thẳng lên trời , xung quanh người hắn còn có những quang mang màu vàng nhàn nhạt . Chỉ có gã tinh thần hệ ma pháp sư bây giờ tâm tình tràn ngập sự chấn động , hơn ai hết hắn biết rất rõ loại ma pháp này , đó là ma pháp dùng tính mệnh của chính minh để thi triển a ! Một khi dùng xong , kết quả chỉ có một , đó là trở nên ngu ngốc bởi vì đã hấp thụ một lượng tinh thần lực quá lớn , bản thân không thể dung nạp nổi .

" … , dùng tinh thần của ta làm vật dẫn , tinh thần địa liên hệ ! Xin hãy cùng ta kết hợp " . Theo lời ngâm xướng chú ngữ , quang mang từ người Diệp Âm Trúc phóng ra càng lúc càng chói mắt , một đạo ngân quang từ người hắn bắn thẳng vào pháp trận , tạo sự liên kết , trong khi những đạo ngân quang nhỏ như những sợi chỉ từ ngân không thạch bắn ra chuẩn xác vào trán những ma pháp sư , chầm chậm hấp thu tinh thần lực của bọn họ . Nhưng lúc này giữa bọn họ và Âm Trúc đã có một sự liên kết về mặt tinh thần , bọn họ đều có cảm giác vô cùng ấm áp cũng như ý chí kiên định trong đầu Diệp Âm Trúc . Lúc này cho dù những người không đồng ý với cách làm của Âm Trúc cũng đã chấp nhận , ra sức giúp hắn .

Diệp Âm Trúc nhắm hai mắt lại , mồ hôi trên mặt không ngừng rơi xuống , thân thể run rẩy cực liệt . Hắn bây giờ đã có thể cảm nhận được điều mà gã tinh thần hệ ma pháp sư lo ngại . Đây là ma pháp đặc thù của tinh thần hệ , có tên : hải nạp bách thần . Theo nguyên lý , Diệp Âm Trúc không làm sai điều gì cả , nhưng hắn chưa tình rằng tinh thần lực của mọi người tuy không bất đồng nhưng một mình hắn phải gánh lấy tinh thần lực của 39 người , trong khi những tâm tình , cảm giác của bọn họ theo tinh thần lực không

ngừng truyền đến , khiến cho não bộ hắn phải hoạt động hết công suất , nếu không chống chọi lại mà buông xuôi sẽ trở nên ngu ngốc ngay . Cũng may là từ nhỏ hắn đã tu luyện xích tử cầm , tâm chí kiên nghị vô cùng , nếu không sợ rằng phòng tuyến tinh thần đã nhanh chóng bị hủy .

Thông qua pháp trận , Diệp Âm Trúc cố gắng khống chế những đạo tinh thần lực để bản thân có thể sử dụng , trước đây tinh thần lực của hắn chỉ có thể dò xét trong phạm vi 30 thước chung quanh thân thể , nay có thể bao chùm lên toàn bộ cả tòa thành lẫn phạm vi chiến trường , không cần nhìn cũng biết được mọi sự việc đang diễn ra . Căn cơ tu luyện xích tử cầm tâm đến bây giờ lại phát huy tác dụng , ngăn cản mọi tạp niệm truyền vào , khiến tinh thần Diệp Âm Trúc có thể ổn định , chuyên tâm đạn cầm .

Âm Trúc chậm rãi ngồi xuống , lưng dựa vào tảng băng được gã thủy hệ ma pháp sư tạo ra . Từ trong không gian giới chỉ mới được Tô Lạp trả lại , một đạo quang mang màu bạc tỏa ra , kèm theo sự xuất hiện của một cây cổ cầm trước mặt hắn . Nhẹ nhàng vuốt ve thân cầm , cảm giác thân thuộc khiến cho ý chí hắn càng thêm kiên định . Quang mang màu ngân trên người hắn cũng đã bắt đầu thu lại , chỉ còn một đạo liên hệ với pháp trận , trong khi quang mang màu vàng tỏa ra đậm đặc , khí thế nho nhã của Diệp Âm Trúc nay trở nên vô cùng cường đại .

Địch Tư và Mạt Kim Tư đồng thời dừng cước bộ lại , ánh mắt hướng về phía Khoa ni á thành , sự biến hóa phát sinh trên người Diệp Âm Trúc khiến cảm giác bất an trong lòng họ ngày một rõ ràng .

Cổ cầm trên tay Âm Trúc có màu ám vàng , hoa văn trên thân vô cùng kỳ dị . Bình thường các loại cổ cầm khác đều dựa theo tư thế của phượng hoàng mà chế tạo , mỗi bộ phận trên thân cầm tương ứng với một vị trí trên người phượng hoàng , có đầu , có cổ , có vai , có hông , có đuôi , có cánh , nhưng cây cổ cầm này lại không theo hình phượng hoàng mà có hình rồng . ‘ Cầm đầu ’ thượng bộ vi long thủ trạc , hai đầu đều làm bằng ngạnh mộc , xưng là ‘ nhạc sơn ’ . Hai bên đáy cầm có hai chân phân biệt cao thấp khác nhau , chân cầm to hơn gọi là ‘ long trì ’ , chân nhỏ hơn gọi là ‘ phượng chiều ’ , đây là một sự phối hợp hoàn hảo , tả long hữu phượng , chính là thiên địa vạn tượng . Hơi nghiêng về phía bên kia của ‘ nhạc sơn ’ là một ngạnh mộc điều , xưng là ‘ thừa lộ ’ , có bảy ‘ huyền nhãn ’ , dùng để nối các cầm huyền , tương ứng với bảy cung bậc ‘ cầm chẩn ’ khác nhau . Ngoài ra ở dưới thân cầm còn có ‘ phượng nhãn ’ và ‘ hộ chẩn ’ , tạo thành ‘ cầm vĩ ’ . Cầm vĩ tựa như đuôi thiên long đang ngoáy động khi vượt biển , uy thế vô cùng . Trên thân cầm có tất cả 13 hình điêu khắc dạng long nha (răng rồng) , lớn nhỏ khác nhau , được bố trí xung quanh thân cầm , tạo thành một hình vòng cung . Trong 13 long nha , có bảy cái có máu sắc khác nhau tượng trưng cho bảy loại nguyên tố ma pháp , còn sáu cài còn lại có màu sắc ảm đạm . Dựa theo hình dáng , người ta gọi cây cầm này là khôn mộc long ngâm .

Khi hai tay Diệp Âm Trúc vuốt ve thân cầm , thân hình của hắn đã ngừng run rẩy . Tô Lạp không biết từ lúc nào đã trở về , cùng Tư Thiết Lạp đứng sau lưng Âm Trúc , ánh mắt nhìn hắn đầy phức tạp , cả người tựa hồ như ngây dại . Trong mắt hắn bây giờ chỉ có một bóng hình bạch y nam tử , mái tóc đen phất phơ tiêu sái , khí chất ưu nhã trước mặt , cả đại quân thú nhân bây giờ đối với hắn cũng chả có nghĩa lý gì .

” Ái ái đông phong hàn , lang lang hoàn bội âm , thiên thao bạo diệt sát , thương hải lão long ngâm ” . Những thanh âm ngâm xướng trầm thấp từ trong miệng của Diệp Âm Trúc phát ra , dưới tác dụng cảu khoách âm pháp trận , vang lên khắp chiến trường . Nghe những câu ngâm xướng đó , thú nhân không có phản ứng gì , nhưng những long kỵ binh kinh ngạc phát hiện những địa long tọa kỵ của mình thân thể trở nên bất động , cứng ngắc , long khí tựa hồ trong nháy mắt tiêu biến .

_____***_____

Bát chỉ Diệp Âm Trúc đồng thời động thủ , một chuỗi âm thanh trong trẻo nhưng tràn ngập sát khí phát ra từ khô mộc long ngâm đàn , tựa như tiếng cự long gầm rống , loan truyền khắp toàn trường . Sự liên kết tinh thần lực với các ma pháp sư đã không còn nữa , quang mang màu vàng trên người Diệp Âm Trúc cũng biến mất , thay vào đó là những đạo tử quang . Đáng tiếc bây giờ các ma pháp sư đã thu hồi tinh thần lực của mình lại , không còn cách nào cảm nhận sự biến hóa trên người Diệp Âm Trúc , nếu không bọn họ sẽ giật mình phát hiện thực lực của Diệp Âm Trúc tăng từ hoàng cấp lên tử cấp một cách thần kỳ ! Đúng vậy , đó chính là tử cấp , tượng trưng cho thực lực của những người mạnh nhất đại lục .

Giờ phút này hai mắt Diệp Âm Trúc đột nhiên mở ra , lưỡng đạo quang mang sắc bến khiên cho người khác phải run sợ , ánh mắt đấy đã không còn sự ưu nhã nữa mà tràn ngập sự lạnh lùng kèm theo sát ý cực mạnh

. Tô Lạp sợ hãi , Tư Thiết Lạp cũng sợ hãi , bọn họ bị luồng sát khí vô hình từ người Diệp Âm Trúc tỏa ra chấn nhiếp tinh thần .

Việc tu luyện cầm pháp trong cầm tông bao gồm tam đại cấp bậc , trong đó lại chia ra 27 giai giống như thái hồng cấp bậc quy định . Tiến vào tử cấp , pháp lực của cầm tông so với tử cấp trong thái hồng cấp bậc không có gì khác biệt . Tam đại cấp bậc của Diệp Âm Trúc là xích tử cầm tâm , kiếm đảm cầm tâm , tử vi cầm tâm . Do tập trung lượng tinh thần lực khổng lồ từ 39 ma pháp sư , thực lực của Diệp Âm Trúc trong nháy mắt đại tiến , từ cảnh giới kiếm đảm cầm tâm trực tiếp thăng lên xích tử cầm tâm , mà tử vi cầm tâm còn có tên gọi khác là sát lục cầm tâm .

Cả chiến trường bây giờ vô cùng im lặng, một sự im lặng đáng sợ , mọi người đều ngây ra vì tử quang toát ra từ người Âm Trúc , thú nhân quên cả tấn công , long kỵ binh quên cả việc bản thân phải đối mặt với thú nhân , tim ai nấy đều đập thình thịch bởi sát khí lạnh như băng tỏa ra từ tiếng đàn .

Mạt Kim Tư nuốt nước bọt : " Tử cấp đại ma đạo sư , là tuyệt đại cường giả trong loài người " .

Địch Tư nổi giận gầm lên một tiếng : " Còn chờ cái gì , tiến lên cho ta ! Chẳng lẽ các ngươi còn chờ ma pháp của hắn hoàn thành hay sao ? " . Tiếng giống giận dữ của hắn đã khiến quân đoàn thú nhân thức tỉnh , bắt đầu xông lên tấn công , thế nhưng ngoại trừ bỉ mông cự thú đứng ở ngoài , viên nhân , hổ nhân và báo nhân tiến lên đều cảm thấy một áp lực tựa như toát ra từ cự long , tốc độ tấn công đều chậm đi rất nhiều .

Lúc này , bản thân Diệp Âm Trúc không thể khống chế tinh thần lực được nữa , vừa mới trực tiếp tiến vào tử vi cầm tâm cảnh giới , hắn cảm thấy trạng thái cầm tâm vô cùng mới lạ , chưa thể tiếp thu ngay được . Hai mắt tràn ngập sát khí , bát chỉ liên tục huy động trên huyền cầm của khô mộc long ngâm cầm , khiến người đứng gần chỉ thấy hai tay hắn trở thành ảo ảnh . Tiếng đàn trong trẻo nhưng lạnh lùng giờ đã biến mất , chỉ còn tràn ngập sát ý vô tận .

Tư Thiết Lạp liếc mắt nhìn Diệp Âm Trúc , miễn cưỡng ức chế sự sợ hãi của nội tâm , tập trung toàn bộ đấu khí trong cơ thể mình , khàn giọng hô : " Mễ lan sở chúc , khí long hậu triệt " . Những lời này chính là nhiệm vụ Diệp Âm Trúc giao cho hắn .

Thanh âm của hắn khiến cho những long kỵ binh tỉnh táo lại đôi chút . Mệnh lệnh của vương tử chẳng lẽ bảo họ rời khỏi tọa kỵ của mình sao ? Lúc này bọn họ có cảm giác tọa kỵ mình đang ngồi phát sinh biến hóa , thân thể chúng tự nhiên bành trướng . Đúng vậy , chính là bành trướng ! Vừa mới khi nãy thân thể chúng còn cứng ngắc đờ đẫn , nay tự nhiên thân thể lớn thêm , trọng lượng bắt đầu tăng một cách kỳ lạ , miệng không ngớt gầm gừ , 560 thanh âm phát ra khiến người ta có cảm giác tiếng sấm báo hiệu mưa bão sắp đến .

Đại quân thú nhân đã lao tới , ba tộc thú nhân không ngừng gào thét trực tiếp xông vào hàng rào long kỵ binh , trong khi đó đám bỉ mông cự thú cũng chầm chậm tiến lên , Áo Lợi Duy Lạp nhìn thấy hai mắt bỉ mông cự thú đỏ ngầu , xem ra đã tiến vào trạng thái chiến đấu .

Chẳng lẽ lại làm lệnh của Âm Trúc , không chống lại sao ? Đại quân thú nhân đã công kích rồi mà ? Giờ trong đầu Áo Lợi Duy Lạp rối như tơ vò , không biết làm sao cho phải . Cuối cùng , hắn quyết định làm theo lời của Âm Trúc , hét lớn một tiếng : " Long kỵ binh nghe lệnh , thả tuần long ra , mau chóng thối lui " .

Cầm trong tay long thương , hắn là người đầu tiên phi thân nhảy khỏi tọa kỵ . Đám long kỵ binh nhất thời làm theo , lúc nãy mệnh lệnh của vương tử còn khiến bọn họ chần chừ , nay thống lĩnh đã ra lệnh , bọn họ tuyệt đối không dám kháng lại . 560 người nhanh chóng triệt thoái vào Khoa ni á thành , để lại đám tuần long đứng nguyên vị trí cũ .

Vũ khí của báo nhân là lợi trảo và tốc độ , nhiệm vụ của viên nhân là phụ trách dò đường nên vũ khí đều là lang nha bổng thật lớn , trong khi đám hổ nhân cường tráng sử dụng trọng chùy . Ngay khi long kỵ binh thoái lui , đám thú nhân đã trực tiếp tấn công các tuần long vô chủ .

Một hổ nhân anh dũng xông lên , cầm trọng chùy nện vào lưng một Ai lý khắc mẫn long . Dựa theo hình thể , hổ nhân đó cũng cao xấp xỉ Ai lý khắc mẫn long , lại thêm sức lực cường hãn của thú nhân , một chùy đó đánh ra đảm bảo Ai lý khắc mẫn long sẽ bị thương nặng . Nhưng trái với sự tưởng tượng của mọi người

, thân thể Ai lý khắc mẫn long không chút tổn thương , cũng không chuyển động , chỉ ngoảnh đầu nhìn lại hổ nhân .

Hổ nhân chứng kiến một đôi mắt màu đỏ rực , mang theo vài phần điên cuồng , khiến hổ nhân cảm thấy run sợ . Đó là cảm giác đầu tiên của hắn khi đối mặt với tuần long , cũng là cảm giác cuối cùng của cuộc đời hắn , bởi vì thân thể cường hãn của hắn nhanh chóng bị Ai lý khắc mẫn long xé thành những mảnh nhỏ .

Tuần long điên rồi ! 560 tuần long tọa kỵ của long kỵ binh bây giờ trở nên điên hết rồi , mắt con nào con nấy đều đỏ như máu , trong nháy mắt đồng loạt xông lên , điên cuồng chống lại thú nhân . Là một binh chủng cường đại trong thú nhân tộc , thực lực của hổ nhân hoàn toàn có thể chống lại những tuần long này , nhưng lúc này , sức mạnh của họ đối với những con tuần long này chả có ý nghĩ gì hết cả , bất luận là Ai lý khắc mẫn long hay Mã kỳ nặc thiết long , lực công kích , phòng ngự , tốc độ đều tăng lên đến hơn ba lần .

Ai cũng tưởng rằng thú nhân dựa vào số lượng áp đảo có thể dễ dàng hủy diệt 560 long kỵ binh , nhưng khi những long kỵ binh rời tọa kỵ của mình đi , 560 tuần long tựa như 560 lưỡi dao nhọn sắc bén , hung hăng lao vào quân đoàn thú nhân . Tiếng đàn tràn ngập sat khí vẫn không ngừng vang lên , tử quang trên người Diệp Âm Trúc tỏa ra ngày một mạnh mẽ , khí tức lạnh như băng cũng đồng thời trào ra mãnh liệt .

‘ Long tường thao ’ , một trong cửu đại danh khúc của cầm tông , hiệu quả khiến cho long bạo . Cầm khúc này còn có một cái tên khác là ‘ diệt long chi khúc ’ , chỉ có khô mộc long ngâm cầm mới có thể khiến cho cầm khúc phát huy uy lực lớn nhất . Khi một tử cấp cường giả thần âm sư đạn tấu ‘ long tường thao ’ , ngay cả bát cấp cự long cũng chịu ảnh hưởng . Không một ai có thể nghĩ rằng cầm khúc của Âm Trúc lại không nhằm địch nhân công kích mà lại hướng vào đám tuần long đây ?

Địch Tư vọt tới , một quyền oanh kích vào một Mã kỳ nặc thiết long trước mặt . Biến cố đột nhiên phát sinh khiến hắn và Mạt Kim Tư ứng phó không kịp . Đối với một cửu cấp ma thú như hắn , lực phòng ngự của Mã kỳ nặc thiết long quả thực quá yếu , có thể ví như một miếng đậu hũ vậy , thế nhưng giờ đây một quyền của Địch Tư chỉ khiến Mã kỳ nặc thiết long bị chấn bay , không chết luôn . Hắn giật mình kinh ngạc , trong khi số tuần long còn lại vẫn điên cuồng xông lên , đã hoàn toàn thọc sâu vào trận doanh của đại quân thú nhân .

” Điên rồi , đám hỗn đàn này điên hết cả rồi , giết hết bọn nó cho ta ” . Địch Tư phẫn nộ gào rít nhằm che dấu đi sự kinh hoàng trong nội tâm . Đám tuần long biến thái này là trường hợp đầu tiên Địch Tư gặp được trong suốt cuộc đời hắn . Nói về lực công kích , có thể bọn chúng đã sánh ngang với cự long thực thụ .

Oanh !

Một tiếng nổ lớn vang lên khiến cả một góc của quân đoàn thú nhân rung chuyển . Một thân thể Ai lý khắc mẫn long trong nháy mắt nổ tung , máu tươi bắn ra tung tóe như mưa , lân phiến cùng xương cốt tan thành những mảnh nhỏ , tạo thành một vũ khí có lực sát thương cực kỳ mạnh . Từ vị trí của Ai lý khắc mẫn long đó , tất cả thú nhân trong phạm vi 30 trượng xung quanh đều bị long lân hoặc long cốt xuyên qua , lần lượt gục ngã , trong nháy mắt cả một góc trở thành bãi tha ma .

Từ khi có một Ai lý khắc mẫn long nổ tung , các tiếng nổ khác cũng lần lượt vang lên , kết hợp với tiếng đàn như trở thành bản nhạc của địa ngục , cứ mỗi một tiếng nổ là máu tươi bắn ra như mưa , thây người đổ xuống rầm rập .

Ngoại trừ bỉ mông cự thú , số lượng thú nhân đại giảm . Uy lực khi Mã kỳ nặc thiết long tự bạo so với Ai lý khắc mẫn long còn lớn hơn nhiều , trên người chúng còn có khải giáp , khi nổ tung trở thành một loại vũ khí có tính sát thương kinh khủng , đứng nói là hổ nhân , báo nhân và viên nhân , cho dù bỉ mông cự thú đứng gần Mã kỳ nặc thiết long tự bạo cũng bị tổn thương , máu tươi chảy ra ròng ròng .

” Bất hảo , thiết dũng trận ” . Mạt Kim Tư điên cuồng gầm lên một tiếng , khi các tuần long tự bạo , hắn không hề đưa bỉ mông cự thú ra cứu viện , hoàn toàn tập trung lại một chỗ , dựa vào lực phòng ngự cường hãn thiết lập nên một trận pháp hỗ trợ cho nhau mới có thể đứng vững trước uy lực khủng khiếp của tuần long tự bạo .

‘ Long tường thao ’ hay còn gọi ‘ diệt long chi khúc ’ , nhờ khô mộc long ngâm cầm khiến tinh thần Âm Trúc có thể cộng minh với tuần long , khiến chúng có thể trở nên hưng phấn , cuồng bạo trong nháy mắt , tự thiêu đốt sinh mệnh lực của chính mình để có thể mạnh lên , sau đó sẽ tự bạo .

_____***_____

560 tuần long tự bạo , 560 tiếng nổ vang lên , khiến cả vùng Bố luân nạp sơn cũng phải rung chuyển . Dưới tác dụng của ‘ long tường thao ’ khúc do tử cấp cường giả đạn tấu , lại thêm khoách âm pháp trận , đám tuần long đều bị điều khiển , không con nào có thể thoát được . Trước cửa thành Khoa ni á thành , máu chảy chan hòa như sông , cả một mảng bình nguyên trở thành địa ngục , xác chết la liệt , ngay cả những long kỵ binh chinh chiến lâu năm cũng ngây người trước cảnh tượng trước mắt , nhiều người thân thể còn run rẩy .

Trên thành , những ma pháp sư bởi vì tiêu hao quá nhiều tinh thần lực nên đã ngất đi từ trước lúc Diệp Âm Trúc đạn cầm , còn 500 binh lính đang đứng trên tường thành cũng bị ‘ long tường thao ’ cầm khúc chấn nhiếp , mặc dù cầm khúc này chỉ nhắm vào long tộc nhưng họ cũng không có khả năng chống đỡ trước tinh thần lực khổng lồ tỏa ra từ Diệp Âm Trúc .

Trước những vụ nổ do tuần long tự bạo , thú nhân tổn thất nặng nề , nay cả đại quân chỉ còn chưa đến 1/10 , duy chỉ có bỉ mông cự thú là vẫn giữ được nguyên số lượng .Tuy thế vẫn có đến 10 cuồng bạo bỉ mông vì đứng quá gần tuần long khi tự bạo nên bị thương nặng , tuy không mất mạng những cũng không thể tiếp tục chiến đấu được nữa .

Sắc mặt Diệp Âm Trúc tái nhợt nhìn cảnh tượng trước mắt , miệng thì thào tự nhủ : ” Diệp Âm Trúc , ngươi cũng thật quá ác độc , đấy là 560 tuần long a ” . Lúc này hắn đã hiểu được tại sao trước khi hắn ra khỏi thành , Diệp Âm Trúc đã hỏi hắn vì thắng lợi có thể dùng mọi thủ đoạn được hay không .

Các long kỵ binh tay nắm chặt long thương , hai mắt rưng rưng nhìn chiến trường chan hòa máu tươi . Làm một long kỵ binh , mỗi người đối với tọa kỵ của mình đều có một tình cảm sâu đậm , nhưng lúc này chúng đều đã nổ tung , ngay cả một mảnh xương cũng không còn nguyên vẹn . Trong mát họ lúc này , hình ảnh hắc phát bạch y ma pháp sư đang ngồi trên kia chính là hóa thân của ác quỷ .

Mui máu tanh nồng nặc lan tỏa trong không khí khiến cho người ta có cảm giác buồn nôn vô cùng , trên chiến trường , vô số thân hình tàn chi đoạn cước (mất tay , cụt chân) , đang lảo đảo đứng lên hoặc không ngừng kêu gào vì đau đớn , trong làn gió buốt lạnh càng trở nên thê lương , đáng sợ hơn bao giờ hết .

Bốn vạn đại quân thú nhân a ! Có thể nói bốn vạn đại quân thú nhân đã hoàn toàn bị tiêu diệt ! Cho dù ba chủng loại thú nhân vẫn còn nhưng lâm vào tình cảnh này , bọn họ đã hoàn toàn mất đi năng lực chiến đấu , ý chí chiến đấu cũng tan đi tự lúc nào , thậm chí có người còn trở nên điên loạn vì cảnh tượng trước mắt . Ngay cả bỉ mông cự thú cũng trở nên sợ hãi , nhưng ngay sau đó đã chuyển thành sự phẫn nộ điên cuồng , đưa những ánh mắt đầy oán hận nhìn về phía Khoa ni á thành .

Đúng lúc đó , một thanh âm long ngâm từ phương xa truyền đến , chỉ thấy từ trên không , một mảng mây đen khổng lồ đang lao với vận tốc rất nhanh tới Khoa ni á thành . Đám may di động lại gần hơn , mọi người bây giờ mới nhận ra đó đều là những cự long , đi đầu chính là một thổ long màu vàng với thân hình dài hơn bốn thước , hai cánh dài đến năm thước , mỗi lần chuyển động lại tạo ra những âm thanh xé gió rợn người , hai mắt tràn đầy tinh quang , chiếc sừng kim chúc trên đầu không ngừng lóe sáng , thêm những lợi trảo ở dưới chân , đảm bảo lực công kích của nó cực kỳ kinh khủng .

” Là nhị ca mang theo ưng chuẩn long tới ” . Áo Lợi Duy Lạp kinh hô một tiếng , bất quá tâm trạng hưng phấn của hắn đột ngột trầm xuống , bởi vì cầm khúc ‘ long tường thao ’ của Diệp Âm Trúc còn chưa chấm dứt .

Khi Mã Nhĩ nhận được tin tức đầu tiên gửi đến từ Khoa ni á thành cũng là lúc Thánh tâm thành đang bị thú nhân tấn công kịch liệt . Ông biết Khoa ni á thành khó giữ được , cháu trai mình có thể sẽ chết dưới tay thú nhân nhưng ông cũng không gửi quân tiếp viện đến , bởi vì ông đã tính đến khả năng cho dù Ai lý khắc mẫn long đi với vận tốc nhanh nhất cũng không thể tới được đó trong vòng một ngày , hơn nữa quân đoàn thú nhân lại cường hãn đến thế , gửi bao nhiêu long kỵ binh mới đủ đây . Thế nhưng khi nhận được tin thứ hai Áo Lợi Duy Lạp gửi đến , Mã Nhĩ cảm thấy bối rối , ông có thể mặc kệ tính mạng của cháu trai

mình vì đại sự của quốc gia , nhưng hai con của hoàng đế đều ở Khoa ni á thành , ông không thể không can thiệp a ! Ông đã trực tiếp điều động 500 ưng chuẩn long , đưa cho Áo Lợi Tạp Phúc điều khiển , cùng tốc độ nhanh nhát để tới Khoa ni á thành .

Mễ lan đế quốc và Lam địch á tư đế quốc là hai quốc gia nổi tiếng trên đại lục vì sở hữu số lượng long kỵ binh nhiều nhất , thế nhưng mỗi quốc gia lại có một đội quân long kỵ binh đặc biệt . Mễ lan đế quốc có một đại đội ưng chuẩn bao gồm 500 con , là tuần long phi hành duy nhất trên đại lục được quân đội sử dụng , lực chiến đầu cực kỳ cường hãn , đều đạt tới ngũ cấp ma thú , đã nhiều lần lập kỳ công cho Mễ lan đế quốc , cho dù đối mặt với bỉ mông cự thú , chúng cũng có thể nhờ ứng phó lại nhờ sự linh hoạt của bản thân và sự điều động của long kỵ sĩ .

Yêu cầu để trở thành ưng chuẩn long kỵ sĩ vì thế cũng cao hơn nhiều so với long kỵ binh , phải đạt tới hoàng cấp trung giai mới đủ khả năng , ngoài ra còn phải trải qua vô số khảo hạch nữa . Đương nhiên Mã Nhĩ cũng sẽ không điều động 500 ưng chuẩn long kỵ sĩ này chống lại đại quân thú nhân , như vậy sẽ chỉ hy sinh vô ích mà thôi . Ông giao cho Áo Tạp Phúc nhiệm vụ là đem vương tử , công chúa điện hạ cùng 100 đệ tử của Mễ lan học viện trở về , còn về chuyện Khoa ni á thành tạm thời tính sau , chờ đế quốc phái thêm quân tới mới có thể ứng phó được .

Khoảng cách 500 dặm có vẻ rất dài nhưng với ưng chuẩn long , chỉ cần một canh giờ là đã có thể đến Khoa ni á thành . Từ xa bọn họ đã nghe được những âm thanh vang lên như tiếng sấm , ngay cả Áo Tạp Phúc cũng cảm thấy kỳ quái khi cự long của mình và những ưng chuẩn long khác có dấu hiệu xao động bất an . Khi bọn họ tới gần Khoa ni á thành , Áo Tạp Phúc đã chứng kiến cả một mảnh bình nguyên trở nên đỏ lừ , trong khi đó tiếng đàn tràn đầy sát ý vang vọng khắp nơi , khiến cả hắn và ưng chuẩn long kỵ sĩ cũng có thể nghe thấy từ vị trí này .

Thổ hệ cự long bất an gào rít một tiếng , giãy dụa như muốn chạy thoát khỏi địa phương này . Áo Tạp Phúc cảm thấy kinh hãi , từ khi thiết lập khế ước đến nay , đây là lần đầu tiên cự long tỏ ý muốn chống lại mệnh lệnh của hắn .

" Đại Hoàng , ngươi làm sao vậy ? " . Áo Tạp Phúc giật mình hỏi .

Đúng lúc đó , từ vị trí ở Khoa ni á thành , Áo Lợi Duy Lạp dùng hết sức hô to : " Nhị ca , nhanh rời khỏi đây , ngàn vạn lần không nên xuống " . Thảm kịch 560 tuần long tự bạo đủ khiến Áo Lợi Duy Lạp hiểu được nhiều điều , mặc dù hắn không nắm chắc hiệu quả của tiếng đàn do Diệp Âm Trúc phát ra , nhưng cũng lờ mờ đoán ra là có liên quan đến long tộc . Tiếng đàn chủ yếu phát ra về phía trước mặt của Khoa ni á thành , Áo Lợi Duy Lạp chợt nghĩ , nếu ưng chuẩn long cùng cự long của đại ca mình hạ xuống đó , không biết có bị ảnh hưởng bởi tiếng đàn không nữa .

Tử quang trên người Diệp Âm Trúc có dấu hiệu đậm lên , chứng tỏ hắn đã đạt tới tử vi cầm tâm nhẹ giai cấp bậc , nay lại thêm khoách âm pháp trận , ảnh hưởng của ' long tường thao ' cầm khúc có thể lên đến tận trên không . Áo Lợi Duy Lạp đã đạt tới thanh cấp sơ giai , lại ở gần khoách âm pháp trận nên thanh âm vang lên có thể tạm thời át đi tiếng đàn một chút .

Áo Tạp Phúc cảm thấy kỳ lạ , nhưng hắn rất tin vào đệ đệ mình , nhanh chóng ra lệnh cho ưng chuẩn long kỵ sĩ lui lại . Nhưng các ưng chuẩn long kỵ sĩ đột ngột phát hiện tọa kỵ ưng chuẩn long của bọn họ đã không tuân theo mệnh lệnh của mình nữa , hô hấp càng lúc càng gấp rút , tốc độ cũng ngày một chậm đi .

" Bất hảo " . Áo Tạp Phúc đê hô một tiếng , thổ hệ cự long của hắn đã đạt tới bát giai , dưới tác dụng của tiếng đàn cũng không bị ảnh hưởng quá nặng nề . Là một trí tuệ ma thú , nó có cảm giác được nguy cơ mãnh liệt đang từ phía dưới xông lên , vội mang theo Áo Tạp Phúc rời khỏi vị trí bị ảnh hưởng bởi tiếng đàn .

Một ưng chuẩn long bắt đầu rơi xuống , thân hình to lớn như sao băng lao thẳng xuống dưới đất , kéo theo kỵ sĩ trên lưng nhưng đã nhanh chóng kịp dừng lại , bay là là trên mặt đất . Đã bị tiếng đàn ảnh hưởng , ưng chuẩn long lâm vào trạng thái cuồng bạo , hai mắt nhìn chằm chằm vào đám bỉ mông cự thú là thiên địch của long tộc , sau đó bay lên cao , tự điều chỉnh phương hướng lao thẳng đến đội hình bỉ mông cự thú . Ngay sau đó , những đồng loại của nó cũng nhanh chóng học tập theo , cả 500 thân hình lao lên như một trận mưa tên khủng bố ập đến .

Bỉ mông cự thú tập trung cả lại một chỗ , đối với việc tuần long tự bạo , đây là phương pháp tốt nhất . Nhưng vừa mới được một lúc an bình , những thân hình ưng chuẩn long như mưa thiên thạch lao xuống , khiến cho bọn họ cảm thấy cực kỳ kinh hoảng . Đám tuần long yếu ớt tự bạo đã thế rồi , nay 500 ưng chuẩn long từ trên độ cao ngàn thước lao xuống , áp lực cũng phải đạt tới mấy ngàn cân , hơn nữa khi chúng tự bạo thì uy lực sẽ kinh khủng đến mức nào đây ?

¨Vu G\yỀjX ¨VI 8j\ [υjX [næj ¦\ŋ ¦Ƶ_ i\Îj

Giờ phút này , bỉ mông cự thú cũng đã thể hiện sự lợi hại của mình , bình tĩnh ứng phó . Địch Tư lạnh lùng nhìn một ưng chuẩn long đang từ trên không lao xuống , song thủ dài mười lăm thước vươn lên , nắm lấy hai cánh của ứng chuẩn long xé toạc ra khỏi thân thể , sau đó lợi trảo tiếp tục huy động ' xử lý ' thân hình không cánh của ưng chuẩn long và kỵ sĩ trên lưng .

Mạt Kim Tư gầm lên một tiếng : " Đối không công kích , bỉ môn cuồng hóa " .

Chưa kịp nghỉ ngơi , đám bỉ mông lại cuồng hóa , thân thể trở nên cứng như hoa cương , lực công kích và phòng ngự đều tăng lên đến cực hạn . Ngay cả những bỉ mông bị thương trước đó sau khi cuồng hóa cũng huy động lợi trảo xông lên , tựa hồ như đã hoàn toàn quên đi thương thế của mình .

Lực lượng thi triển đến cực hạn , đám bỉ mông đối phó với ưng chuẩn long bằng phương pháp cường hãn nhất nhưng cũng đơn giản nhất , đợi cho ưng chuẩn long công kích mình rồi dùng lợi trảo tấn công lại , thật đúng là một phương pháp chiến đấu tự sát mà !

Nhìn đám ưng chuẩn long lao đến , trong lòng những chiến sĩ thú nhân tộc còn run sợ hơn cả lúc đám tuần long tự bạo . Bọn họ muốn chạy nhưng đã không còn kịp nữa rồi .

Oanh oanh oanh oanh oanh oanh oanh oanh oanh ……

Những thân hình ưng chuẩn long trong nháy mắt thi nhau nổ tung , mỗi một vụ nổ uy lực sinh ra trong phạm vi trăm thước có dư , huyết nhục bay tung tóe , chỉ đáng thương cho những kỵ sĩ ngồi trên lưng ưng chuẩn long cũng đồng thời tuẫn táng luôn theo tọa kỵ của mình . Số thú nhân còn sống sót trong lúc trước nay đã đi theo đồng bọn , ngay cả bỉ mông cự thú cũng hy sinh không ít .

Địch Tư và Mạt Kim Tư cảm thấy lòng đau như cắt , cho dù đại quân thú nhân có chết bao nhiêu bọn họ cũng chỉ cảm thấy phẫn nộ mà không đau lòng , nhưng đối với những bỉ mông cự thú trong tộc , mỗi người chết đi là một nhát dao cứa vào tim họ . Dù sao số lượng bỉ mong cự thú so với các thú nhân tộc khác vô cùng hiếm hoi , ít ỏi , không chiếu cố lẫn nhau thì còn ai chiếu cố cho đây .

Địch Tư và Mạt Kim Tư ra sức giết những ưng duẫn long khác trước khi bọn chúng tự bạo , với hy vọng giảm được tổn thất bao nhiêu càng hay bấy nhiêu . Nhưng khí một ưng chuẩn long từ trên cao lao xuống tự bạo , ngay cả lợi trảo của Địch Tư và Mạt Kim Tư cũng bị nổ tan tành .

Theo một tiếng ngân chói tai vang lên , cầm khúc ' long tường thao ' rốt cuộc cũng đã kết thúc , bảy dây cầm huyền của khô mộc long ngâm cầm cũng ngừng rung động . Tử quang trên người Diệp Âm Trúc dần dần tiêu biến , giờ phút này , thân thể có chút run rẩy .

Đây là chém giết ư ? Hơn nữa hắn không chỉ giết địch nhân , mà lại còn giết cả đồng đội của mình , đó đều là những chiến sĩ tinh nhuệ nhất trong quân đội , và cũng là những địa long cực kỳ trân quý .

1060 địa long , hơn nữa trong đó còn có 500 ưng chuẩn long , tất cả đều bị hủy diệt dưới cầm khúc ' long tường thao ' . Lúc này ai dám nói thần âm sư không phải là ma pháp sư ? Cho dù tử cấp đại ma đạo sư trên đại lục cũng không thể đối chọi với hơn 100 bỉ mông cự thú , vậy mà Diệp Âm Trúc lại làm được . Cho dù Địch Tư và Mạt Kim Tư đều đã ra sức giết ưng chuẩn long để cứu đồng loại , cho dù lực phòng ngực của bọn họ có cường hãn đến mức nào đi chăng nữa thì cũng không tránh khỏi thương tổn , hơn 20 cuồng bạo bỉ mông đã chết , số còn lại đều bị thương nặng , thân hình chan chứa máu , không biết đó là máu của bỉ mông hay máu của ưng chuẩn long nữa .

Lúc này Địch Tư và Mạt Kim Tư cũng không còn cảm giác căm hận nữa , trong lòng tràn ngập cảm giác khủng hoảng , cho dù bọn họ có cố hết sức cũng không thể lo cho số tộc nhân còn lại , huống chi bây giờ bọn họ lo cho bản thân mình còn chưa chắc đã xong . Ánh mắt cả hai nhìn về phía Khoa ni á thành , sự sợ hãi ngày một tăng cao , tất cả đều do tên bạch y ma pháp sư kia tạo thành , hắn là ma quỷ chăng ?

Thế nhưng Diệp Âm Trúc lúc này cũng lâm vào tình trạng cực kỳ nguy hiểm , đây là lần đầu tiên kể từ khi hắn luyện cầm lâm vào tình trạng nguy kich như thế này . Hắn bây giờ có cảm giác đại não đau đớn vô cùng , như muốn nổ tung ra vậy , hành hạ hắn chết đi sống lại . Cho dù tâm trí hắn kiên nghị đến đâu cũng không nhịn được phải gào lên đau đớn , mồ hôi trên mặt nhỏ xuống tí tách , khuôn mặt anh tuấn nay cũng trở nên méo xệch , nhăn nhó .

Tô Lạp và Tư Thiết Lạp đã bị những sự việc diễn ra trên chiến trường làm cho ngây người , mãi đến khi Diệp Âm Trúc bị cơn đau hành hạ mới kịp phản ứng lại . Tô Lạp là người đầu tiên lao đến bên cạnh Diệp Âm Trúc , nhưng chưa kịp đến gần đã bị đấu khí mạnh mẽ của Diệp Âm Trúc chấn bây về phía sau . Tư Thiết Lạp cũng lao đến và gặp tình trạng y hệt như Tô Lạp , thậm chí còn thê thảm hơn , mặc dù hắn có khải giáp bảo vệ nhưng cấp bậc đấu khí so với Tô Lạp còn kém hơn một chút .

Hoàng trúc đấu khí trong thân Diệp Âm Trúc tự động phóng ra , chấn bay Tô Lạp và Tư Thiết Lạp , trong khi thân thể Diệp Âm Trúc vẫn không ngừ run rẩy . Hiệu quả của ‘ long tường thao ’ khúc so với sự tưởng tượng của hắn còn muốn kinh khủng hơn , nhưng tác hại của nó cũng không phải là nhỏ . Vô luận tinh thần lực của Diệp Âm Trúc lúc này có cường đại đến mức nào thì cũng chỉ là đi vay mượn mà thôi . Với thực lực của hắn hiện tại , nhiều nhất chỉ có thể mượn tinh thần lực từ hai ma pháp sư mà thôi , nay hắn hấp thụ tinh thần lực của 39 người cùng một lúc , dù cho có pháp trận của Thường Hạo bố trí cũng khó có thể cầm cự lâu được với đạo tinh thần lực khổng lồ đấy , từ lúc đạn tấu đến giờ hắn mới chỉ miễn cưỡng ngăn chặn mà thôi .

Khi ‘ long tường thao ’ khúc chấm dứt , tinh thần lực cũng bắt đầu nổi loạn , khiến hắn không thể điều khiển được bản thân mình nữa . Diệp Âm Trúc cảm giác được tinh thần của bản thân không thể áp chế những tinh thần lực vay mượn nữa , chỉ còn cách nhắm mắt chờ chúng phá hủy đại não mình mà thôi . Đúng lúc đó , một đạo quang mang màu bạc đột nhiên phòng thích từ ngực của Diệp Âm Trúc , trong nháy mắt bắn thẳng vào giữa trán Âm Trúc . Diệp Âm Trúc chỉ cảm thấy trên trán xuất hiện một cỗ năng lượng ấm áp , như một vực sâu không đáy , không ngừng thôn phệ những đạo tinh thần lực nổi loạn , khiến cho tinh thần hắn từ từ ổn định . Nguy cơ của hắn rốt cuộc cũng bị ức chế .

Thứ vừa cứu hắn chính là một trong ba kiện bảo vật hệ chủ thần âm hệ Ny Na đưa cho hắn - tâm linh thủ hộ . Trong giờ phút Diệp Âm Trúc lâm vào tình cảnh cửu tử nhất sinh , tâm linh thủ hộ dựa vào sự ba động tinh thần mạnh mẽ của mình , nhanh chóng áp chế những đạo tinh thần nổi loạn , sau khi trợ giúp Diệp Âm Trúc ổn định cũng từ từ rút về .

Trở lại bên kia chiến trường , cả một đại quân thú nhân đông đảo như thế nay chỉ con Địch Tư và Mạt Kim Tư là có thể đứng vững . Lúc này đây , tỏng lòng hai người bọn hắn tràn đầy những trạng thái tình cảm phức tạp , thất vọng có , phẫn nộ có , oán hận có , đau thương có . Những thứ tình cảm đó đã kích thích tính cuồng bạo trong người hoàng kim bỉ mông , bây giờ cả hai đã lâm vào trạng thái cuồng hóa , không thèm để ý thêm điều gì nữa , chỉ biết mục tiêu là gã ma pháp sư mặc bạch y đáng chết kia .

Địch Tư ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng , quang mang màu vàng bắn ra chói mắt , tựa như một ngọn núi lửa đang ngủ yên đến giờ phút phun trào . Hắn hùng hục lao lên phía trước , trong nháy mắt đã vượt qua trăm thước , trong khí toàn bộ quang mang trên người tập trung tại hữu quyền của hắn , sau đó nện thẳng xuống đất . Đó chính là phương pháp công kích đặc thù của hoàng kim bỉ mông cự thú , dùng toàn bộ lực lượng trong người phát ra .

Khi Địch Tư xuất ra một quyền , Mạt Kim Tư cũng đã lao lên tương trợ , cả thân hình khổng lồ dựa vào lưng Địch tư làm bàn đạp bắn tung lên cao , giống như một mặt trời thứ hai lao thẳng đến Khoa ni á thành . Phải biết rằng , toàn bộ tưởng thành của Khoa ni á thành cũng không thể sánh nổi với chiều cao của một hoàng kim bỉ mông a !

_____***_____

Hai hoàng kim đồng thời cuồng lâm vào trạng thái cuồng bạo lao đến , mục tiêu chỉ có một , đó chính là hủy diệt kẻ đã mang tai họa đến cho bọn hắn - Diệp Âm Trúc .

Oanh !

Phảng phất toàn bộ vùng núi Bố luân nạp đều run rẩy kịch liệt , mặt đất không ngừng chấn động . Khoảng đất trước mặt Địch Tư nổ tung , tạo thành một cái hố sâu hoắm , bất luận là bùn đất hay nham thạch dưới một quyền của hắn đều bị hất tung lên bắn về phía Khoa ni á thành với vận tốc kinh hồn , tình huống y hệt như ưng chuẩn long tự bạo vậy . Trong khi đó cả một mảng tường thành đã bị cái bonhs khổng lồ của Mạt Kim Tư che mất .

Một tiếng hống giận dữ vang lên giữa không trung , đó chính là do bát cấp thổ hệ cự long Đại Hoàng phát ra . Không còn tiếng đàn ' long tường thao ' , sự sợ hãi của nó hoàn toàn biến mất , dưới sự thúc dục của Áo Tạp Phúc trong nháy mắt lao xuống . Hắn đang phân vân không biết làm thế nào cho phải , tấn côn Mạt Kim Tư ở trên cao hay ngăn chặn lượng đất đá bay đến như mưa công kích Khoa ni á thành .

Không biết có phải do cái chết của 500 ưng chuẩn long hay không mà lúc này hắn đã hoàn toàn quên đi sự hiện diện của vương tử và công chúa ở trong thành , hắn bây giờ chỉ quan tâm đến sự sống chết của người đệ đệ mình mà thôi . Kết quả là Áo Tạp Phúc chọn lựa việc ngăn chặn đất đá tấn công Khoa ni á thành , thúc dục cự long bay lên cao . Đại hoàng lại gầm lên một tiếng nữa , quang mang màu vàng trên người đại thịnh , trước con mắt ngây người kinh ngạc của 500 vệ binh thủ thành và 560 long kỵ binh , một bức tường đá cao chừng mười thước . rộng ba thước bất ngờ hiện lên đón lấy đám đất đá đang bay đến . Lực lượng của hoàng kim bỉ mông so sánh với thổ hệ ma pháp của bát cấp cự long , bên nào sẽ thắng đây ?

Nếu hoàng kim bỉ mông ở trạng thái tốt nhất , bát cấp cự long tuyệt đối không phải là đối thủ , đáng tiếc trải qua hai đợt địa long tự bạo , thực lực của Địch Tư giảm sút rất nhiều , ngay cả lợi trảo dài trăm thốn cũng không còn nữa , thể lực tiêu hao . Mặc dù đã ở trạng thái cuồng bạo , nhưng với tình trạng của Địch Tư hiện nay , tuyệt đối không thể nào thắng được , đất đá sau khi va chạm với bức tường phòng ngự do thổ long Đại Hoàng tạo ra đều bắn ngược lên trời . Áo Tạp Phúc cũng lợi dụng thời cơ thúc giục Đại Hoàng lao xuống , tay nắm chặt long thương bảy thước , mục tiêu là Địch Tư , trong khi đó , hoàng kim bỉ mông Mạt Kim Tư đã đến sát Khoa ni á thành .

Tại vị trí mà Mạt Kim Tư lao xuống chỉ có duy nhất ba người là Diệp Âm Trúc , Tô Lạp và Tư Thiết Lạp . Mắt thấy một thần thể khổng lồ màu vàng sắp tới , Tư Thiết Lạp lao đến phía trước , dùng thân hình cao lớn che cho Diệp Âm Trúc và Tô Lạp , hai năm nắm chặt trọng kiếm , hét lên một tiếng , một đạo đấu khí màu xanh viếc trực tiếp chém đến Mạt Kim Tư . Vẻ bông đùa tếu táo trước đây của hắn đã hoàn toàn biến mất , thay vào đó là một khí độ trầm ổn , xứng đáng là vương tử của Mễ lan đế quốc , người sẽ kế nghiệp Mễ lan sau này .

Keng !

Một thanh âm đinh tai nwhcs óc vang lên , tựa như tiếng kim loại va chạm vào nhau vậy , trên thân thể Mạt Kim Tư bị Tư Lạp chém đến tóe lửa nhưng hoàn toàn không coi ra gì . Lớp kim mao trên người hoàng kim bỉ mông khiến cho lực phòng thủ của hắn trở nên quá kinh khủng , lục cấp đấu khí công kích vào nó chỉ như một cơn gió nhẹ thổi qua thôi , thân thể Mạt Kim Tư một chút chấn động cũng không có . Trong khi đó Tư Thiết Lạp đã bị Mạt Kim Tư đánh bay ra ngoài , bắn thẳng về phía trong Khoa ni á thành , không biết sống chết ra sao . Cũng may là Mạt Kim Tư không biết thân phận thật sự của Tư Thiết Lạp đấy , nếu không sợ rằng hắn đã tiếp tục đuổi theo rồi .

Hai mắt Mạt Kim Tư trở nên đỏ ngầu hơn bao giờ hết , nhìn chăm chăm vào tên ma pháp sư mặc bạch y ở trước mặt . Hống lên một tiếng , hữu quyền của Mạt Kim Tư xuất ra , mang theo một đợt long quyển phong trực tiếp công kích đến người Diệp Âm Trúc .

Thân hình Tô Lạp nhanh chóng hiện lên trước mặt Diệp Âm Trúc , vĩnh hằng thế thân khôi lỗi phát huy tác dụng , đối với tấn công vật lý đều miễn dịch nên hữu quyền của Mạt Kim Tư trực tiếp xuyên qua thân thể hắn . Tô Lạp cũng lợi dụng thời cơ leo lên cánh tay Mạt Kim Tư , trong chớp mắt di chuyển đến bả vai , thiên sử thán tức vung ra công kích vào hai mắt Mạt Kim Tư .

Tô Lạp biết rất rõ cho dù có là thần khí thiên sử thán tức nhưng với thực lực lục cấp hiện tại của bản thân

, sẽ không cách nào phá được lực phòng ngự của hoàng kim bỉ mông cự thú , chỉ có thể công kích vào hai mắt mới khiến cho Mạt Kim Tư phải tránh né , không tiếp tục công kích Diệp Âm Trúc nữa .

Đáng tiếc Tô Lạp chưa tính đến nỗi căm giận của Mạt Kim Tư đối với Âm Trúc , ỷ vào thân thể mạnh mẽ của mình , hắn cũng không tránh né , khi thiên sử thán tức công kích tới , hắn nhắm hai mắt lại , trong khi hữu quyền xuất ra vẫn tiếp tục lao đến người Diệp Âm Trúc .

Đương ! Đương ! Hai âm thanh đanh gọn phát ra , lực phòng ngự của hoàng kim bỉ mông quả thực quá khủng bố , thiên sử thán tức của Tô Lạp công kích vào mắt Mạt Kim Tư bị bật trở lại , lực phản chấn quá lớn tống bay thân thể Tô Lạp từ trên người Mạt Kim Tư rơi xuống đất .

Khi hữu quyền của Mạt Kim Tư còn cách thân hình của Diệp Âm Trúc nửa trượng thì gặp phải một màn năng lượng từ cổ tay Diệp Âm Trúc phóng ra ngăn chặn lực công kích của hắn . Oanh oanh minh ! Âm thanh va chạm vang lên vang dội , hữu quyền của Mạt Kim Tư bật ngược trở lại . Vào thời khắc mấu chốt đo , sinh mệnh thủ hộ trên cổ tay Diệp Âm Trúc đã bộc phát mạnh mẽ , ngăn chặn lực công kích của Mạt Kim Tư , cứu mạng cho chủ nhân thêm một lần nữa .

Bên trong cơ thể Diệp Âm Trúc , khi tinh thần của hắn đang trong giai đoạn hồi phục thì đột nhiên thân thể bị chấn động kịch liệt , đó chính là lúc hắn bị Mạt Kim Tư tấn công . Trong đầu hắn tràn ngập sự hỗn loan , lập tức hôn mê tại chỗ .

Mạt Kim Tư thống khổ gầm lên một tiếng , mục tiêu đã không bị tiêu diệt , đã vậy hắn còn bị đả thương bởi con người yếu ớt . Thiên sử thán tức tuy không đạt được hiệu quả như mong muốn của Tô Lạp nhưng trớ chú của nó đã phát huy tác dụng , khiến cho hai mắt của Mạt Kim Tư tạm thời không nhìn thấy gì cả . Mất đi thị lực , hắn không biết Diệp Âm Trúc ở đâu cả , trong lòng sự bạo nộ càng lúc càng tăng , thầm nghĩ phương án tốt nhất bây giờ là hủy diệt toàn bộ Khoa ni á thành .

Nghĩ là làm , thân hình khổng lồ của Mạt Kim Tư như một đạo cuồng phong lao đến , điên cuồng phá phách , mỗi lần động tay động chân là cả một mảng tường thành to bị chấn nát . Một tòa thành bé nhỏ quen sống trong yên bình làm sao có thể sánh với lực phá hoại của một hoàng kim bỉ mông đây ! Mọi người ở phía dưới bây giờ mới cảm thấy bản thân may mắn , nhờ Diệp Âm Trúc mà không phải trực tiếp đối đầu với loại quái vật này , nhưng cũng không quên chạy tán loạn tránh né những tảng đất đá rơi xuống .

Trớ chú của thiên sử thán tức dần mất đi tác dụng , hai mắt của Mạt Kim Tư dần khôi phục trở lại , hắn mờ mờ thấy một thân ảnh màu trắng đang ở bên cạnh một mảng tường thành bị mình phá hủy , một nửa thân thể treo lơ lửng trong không trung , nửa còn lại đang cố bám víu lấy đoạn tường thành còn lành lặn .

" Đi chết đi ! " . Bàn tay to lớn của Mạt Kim Tư giống như một trọng chùy lao đến công kích Diệp Âm Trúc .

Ở phía dưới , Áo Lợi Duy Lạp lồm cồm bò lên từ đống đổ nát . Hắn lúc này mới nhớ ra trong thành còn có vương tử điện hạ và công chúa a ! Đảo mắt nhìn quanh tình hình , ở xa kia nhị ca hắn và Địch Tư dại chiến kịch liệt , trong khi hữu quyền của Mạt Kim Tư đang nhằm Diệp Âm Trúc công kích . Hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn , cho dù bây giờ có gọi thủy hệ cự long của mình ra cũng không cứu kịp Âm Trúc . Trong lòng hắn tràn ngập sự khiếp sợ đối với kế hoạch tàn bạo của Diệp Âm Trúc nhưng cũng không khỏi khâm phục , Diệp Âm Trúc chỉ bằng thực lực của mình đã có thể cứu cả Khoa ni á thành . Chiến thắng đã thuộc về bọn họ , nhưng nhìn vị thần âm sư thiên tài sắp sửa bị hoàng kim bỉ mông tiêu diệt , trong lòng hắn tràn ngập cảm giác thống khổ , nhắm hai mắt lại không muốn nhìn nữa , chính vì thế hắn đã bỏ qua một diễn biến lý thú .

Tử quang ! Một đạo tử quang giống như lôi điện đột ngột xuất hiện giữa Diệp Âm Trúc và Mạt Kim Tư , ngay sau đó bàn tay to lớn của Mạt Kim Tư đã bị đạo tử quang đó chặn lại . lực phản chấn còn khiến hắn loạng choạng lui về phía sau mấy bước . Tử quang dần dần nhạt đi , giữa không trung xuất hiện một thanh cự kiếm màu tím vô cùng lớn , không hề nhỏ hơn thân hình Mạt Kim Tư chút nào .

Địch Tư và thổ hệ cự long Đại Hoàng đang chiến đấu vô cùng kịch liệt , ngay khi đó thanh cự kiếm thật lớn xuất hiện trên Khoa ni á thành , cả người hắn run rẩy , chiến ý tiêu tan , trong ánh mắt tràn ngập sự kích động cùng vui mừng như điên . " Tử tinh xuất thế , tử tinh đã xuất thế ! " .

Tử tinh cự kiếm hiện ra đầy bất ngờ và biến mất cũng thật đột ngộc , vừa xuất hiện đã hoàn toàn biến mất trong nháy mắt , một thân hình cao lớn khôi vĩ chậm rãi hiện lên trong không trung , không thể thấy rõ khuôn mặt của người đó bởi vì đã được quang ảnh màu tím bao bọc toàn thân , so với ánh mặt trời còn muốn chói mắt hơn .

Người mới đến nhẹ nhàng ôm lấy Diệp Âm Trúc , miệng lẩm bẩm nói : " Đứa ngốc này , tại sao những thời khắc nguy hiểm không gọi ta ra ? Chẳng lẽ chúng ta thiết lập đồng đẳng sinh mạng khế ước chỉ là để chơi thôi sao ? Ngươi chẳng lẽ không tin là ta có thể giúp ngươi sao ? May mà có tử tinh kiếm ta mới phát hiện ngươi gặp nguy hiểm , trực tiếp phá vỡ không gian để đến đây , nếu không sợ rằng ngươi đã chết rồi " .

Nếu lúc này Diệp Âm Trúc còn tỉnh táo , hắn nhất định sẽ nhận ra chủ nhân của những âm thanh vô cùng quen thuộc này . Chậm rãi ngẩn đầu lên , ánh mắt của tử nhìn về phía Mạt Kim Tư , trong phút chốc tử quang trên người càng lúc càng tăng mạnh .

Mạt Kim Tư cũng không tiếp tục công kích , thị lực hắn lúc này đã hồi phục hoàn toàn , trong khi thân thể lại run rẩy kịch liệt , có chút khẩn trương nói : " Ngươi , ngươi là … " .

_____***_____

Hữu thủ Tử vung lên , tử tinh cự kiếm lại xuất hiện , mũi kiếm hướng về phía trước trong khi thanh âm hùng hồn mà lạnh như băng của Tử vang lên rành rọt : " Tử … tinh … " .

Sự nghi ngờ của Mạt Kim Tư hoàn tòan biến mất : " Tử tinh , đúng là tử tinh rồi " . Trong mắt hắn không còn chiến ý nữa , lại lui về phía sau vài bước , quay mặt về phía đại cả Địch Tư của mình . Một âm thanh đặc thù chói tai vang lên từ trong miệng hắn , hình như là ngôn ngữ riêng của bỉ mông cự thú .

Địch Tư cũng vội xuất ra một quyền chấn bây Đại Hoàng , nhanh chóng chạy lại chỗ Mạt Kim Tư , hai thân hình vượt qua hai mươi thước không ngừng trao đổi với nhau bằng ngôn ngữ riêng rồi lại gật đầu liên tục . Bọn họ hướng về phía Tử khom người hành lễ , trong ánh mắt tràn đầy sự sợ hãi và tôn kính , sau đó di chuyển về chỗ đám bỉ mông chấn thương đang nằm . Mười không gian giới chỉ lặng lẽ xuất hiện trước mặt họ , sau đó ngân quang lóe ra , 80 bỉ mông cự thú bị thương đã được thu hết vào trong không gian giới chỉ .

Địch Tư và Mạt Kim Tư liếc nhìn nhau , đồng thời gầm lên một tiếng , dụng tốc độ nhanh nhất phóng về phía cực bắc hoang nguyên , trong thoáng chốc đã mất hút .

Tử đưa mắt nhìn theo hai hoàng kim bỉ mông rời đi , khóe miệng toát ra một nụ cười đầy ẩn ý , cúi đầu nhìn lại Diệp Âm Trúc trong lòng mình . Chậm rãi đặt Diệp Âm Trúc tại một vị trí nguyên vẹn trên tường thành , Tử cũng hóa thành một đạo quang mang biến mất trong cơ thể Diệp Âm Trúc .

Kết thúc ! Trận đại chiến rốt cục cũng đã kết thúc . Sự việc cuối cùng phát sinh cực nhanh , kể từ lúc Mạt Kim Tư công phá Khoa ni á thành , đại đa số long kỵ binh đều mải lo tránh né nên không thể thấy rõ sự việc phát sinh ra sao , chỉ thấy một đạo tử quang mãnh liệt xuất hiện trên tường thành . Áo Tạp Phúc và Đại Hoàng từ khi thấy Tử xuất hiện và sự ra đi đột ngột của hai hoàng kim bỉ mông cự thú cũng không kịp phản ứng gì , chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn , sau đó ngơ ngác nhìn lại bãi chiến trường như địa ngục , thì thào tự nhủ : " Xong hết rồi , chết hết cả rồi , ưng chuẩn long đoàn đã không còn nữa rồi . Ta biết nói với ông nội làm sao bây giờ " .

" Nhị ca " . Áo Lợi Duy Lạp chạy đến bên cạnh Áo Tạp Phúc , sắc mặt hai huynh đệ bây giờ đều trở nên thất thần .

Ánh mắt Áo Tạp Phúc lúc này đột ngột trở lại sự tinh anh vốn có : " Tam đệ , chuyện gì xảy ra vậy ? Tại sao địa long của chúng ta lại lâm vào trạng thái điên cuồng đến thế ? Tại sao ? " .

Áo Lợi Duy Lạp cười khổ nói : " Ta cũng không biết , sợ rằng có liên quan đến các ma pháp sư của chúng ta . Âm Trúc sau khi tập hợp tất cả các ma pháp sư lại rồi thi triển ma pháp của thần âm hệ , sau đó địa long tự nhiên bị thế " .

Áo Tạp Phúc giận dữ hét : " Ta không có mặt ở đây thì ngươi là thống suất , tại sao ngươi lại để một ma pháp sư làm loan lên như thế . Ngươi có biết không , hắn đã tiêu diệt hơn 1000 địa long , trong đó lại có 500 ưng chuẩn long . Cho dù toàn bộ các quốc giá khác trên Long khi nỗ tư đại lục sợ rằng cũng không có số ưng chuẩn long lớn như thế " .

Chương 2 : Mượn xác hoàn hồn

Cổ sóng nhiệt này trùng kích đến đâu, tất cả đều tan thành mây khói, vạn vật không lưu, chỉ còn lại đất đai khô cằn, kéo dài không biết bao nhiêu ngàn dặm, bao nhiêu vạn dặm. . .

Vật thể không rõ mang theo linh hồn tiểu bộ khoái vẫn còn đang phi hành, thủy chung vẫn nhanh hơn một chút so với sóng nhiệt, vẫn một mực bay về phía trước, tựa hồ như vĩnh viễn không có điểm cuối vậy.

Cũng không biết đã qua bao lâu, sóng nhiệt màu đỏ rốt cục cũng giảm bớt, dần dần mỏng manh, cho đến khi triệt để tiêu tán.

Lực lực khủng bố hủy diệt tất cả rốt cục cũng tiêu tán.

Tốc độ phi hành của vật thể không rõ cũng theo đó mà chậm lại, tiểu bộ khoái lúc này mới có thể thấy rõ, linh hồn của mình bám vào trên một vật thể xinh xắn có hình như một tòa tháp.

Một tòa tiểu tháp, bên ngoài đen sì, không biết là được tạo nên từ chất liệu gì, cực kỳ cứng rắn.

Tiểu tháp như mũi tên được lên dây, vẫn còn tiếp tục phi hành, cũng không biết nó lấy đâu ra động lực để bay cả vạn dặm như thế nữa.

Thẳng đến, nó bay vào một vùng núi, núi non trùng điệp, vách núi vách đá dựng đứng có thể nhìn thấy khắp nơi.

Tốc độ nó chậm lại, phảng phất như được lực lượng nào đó chỉ dẫn, đột nhiên điều chỉnh phương hướng, bay vào một sơn cốc.

Ở vách núi cuối sơn cốc có một thiếu niên đang nằm đó, không hề nhúc nhích, tư thế cổ quái, cũng không biết là hôn mê hay là chết rồi nữa.

Vèo một phát, tiểu tháp màu đen bay đến trán thiếu niên, nhưng lúc này lại không đập vỡ đầu người ta, thậm chí ngay cả một tia dấu vết tổn hại cũng không có.

Vô thanh vô tức, không có ai biết, lúc này trong đầu thiếu niên này đã nhiều thêm một thứ không nên có…

Ở đáy sơn cốc, thân thể thiếu niên vẫn không nhúc nhích, tựa hồ ngay cả dấu hiệu hô hấp cũng không có.

Trong đầu hắn, linh hồn của bộ khoái trẻ tuổi bám trên tiểu tháp, hắn cực kỳ bi thương, vì thê tử đáng yêu của hắn, còn có con của hắn sắp được sinh ra đời. . .

Không biết đã qua bao lâu, tiểu bộ khoái cũng vượt qua được sự đau đớn kia, thần trí hơi thanh tỉnh lại một chút, linh hồn của hắn cũng từ trên tiểu tháp chậm rãi khuếch tán ra, hơn nữa, hắn còn đang chậm rãi hấp thu lấy trí nhớ còn chưa tiêu tán hết của thiếu niên.

Hắn không biết rằng, hành vi của mình chính là mượn xác hoàn hồn, tiểu bộ khoái chỉ dựa vào chỉ dẫn không hiểu thấu nào đó mà làm theo thôi.

Giờ khắc này, lồng ngực thiếu niên đã có chút phập phồng như có như không, trái tim lần nữa nhảy lên, hô hấp chậm chạp mà vững vàng, cổ thi thể sớm đã cứng ngắt vậy mà lại bắt đầu có lại nhiệt độ. . .

Hắn sống lại lần nữa, chỉ có điều, thân thể đã đổi chủ nhân, linh hồn trong cơ thể đã đổi hành người khác.

Một đêm qua đi, trí nhớ còn lại trong cổ thi thể này dùng một tốc độ cực nhanh bị tiểu bộ khoái hấp thu. Lúc này, tiểu bộ khoái cũng biết được rằng: bản thân mình đã mượn xác hoàn hồn, dựa vào thân thể của người khác để sống lại.

Cho dù khó có thể tin, nhưng hắn vẫn cảm thấy rất may mắn, bất kể nói thế nào, mình vẫn còn sống, như vậy thì có cơ hội làm rõ trận tai nạn hủy thiên diệt địa kia vì sao xảy ra, đến cùng là nguyên nhân gì, lực lượng gì đã cướp đi Hạnh nhi của mình.

Không riêng gì thê tử, còn có cha mẹ, sư phó, huynh đệ tỷ muội, họ hàng thân thích, còn có các gương mặt quen thuộc của mọi người trong thị trấn. . .

Là cái gì đã cướp đi tất cả?

Thiên tai sao?

Không nhất định. . .

Trong chớp mắt đã mất đi tất cả, bộ khoái trẻ tuổi nhất định là ruột gan đứt từng khúc, vô cùng bi thống, nhưng vẫn có thể giữ được lý trí của mình.

Tuy rằng chỉ mới hai mươi tuổi, nhưng tính cách của hắn so với bạn cùng lứa thì trầm ổn tỉnh táo hơn nhiều. Đương nhiên, nếu không có điểm này, hắn cũng không thể nào trổ hết tài năng trong số mấy trăm thanh niên trong thị trấn, vào năm mười lăm tuổi đã bị lão bộ khoái chọn trúng, trở thành người nối nghiệp trong nha môn rồi.

Trở thành một gã kim bài bộ khái được người tôn kính vốn chính là mục tiêu cuối cùng trong đời hắn.

Bất quá, những thứ này đã không còn quan trọng nữa, từ nay về sau, mình phải dựa vào thân phận của thiếu niên này để sống trên đời.

Tất cả sẽ khác nhau rất lớn, bởi vì, trong trí nhớ của thiếu niên này vậy mà lại tồn tại "Tiên sư" chỉ xuất hiện trong truyền thuyết.

Thế gian này, vậy mà thực sự có Tiên sư!

Không, nói đúng ra thì hẳn là Tu tiên giả mới đúng.

Nhưng thiếu niên này cũng chưa thể coi là một Tu tiên giả, chỉ có thể nói là một học đồ cấp thấp có khát vọng bước vào con đường Tu Tiên thôi.

Trí nhớ có miêu tả thế này. Tu sĩ đại năng trong Tu tiên giả có lực lượng có thể hủy thiên diệt địa, giơ tay nhấc chân cũng có thể sinh ra lực phá hoại còn đáng sợ hơn bất cứ loại thiên tai nào vô số lần.

Lực lượng hủy thiên diệt địa. . .

Tai nạn đáng sợ hủy diệt gia viên, sóng nhiệt cướp đi cuộc đời ta. . .

Thiếu niên nằm trên mặt đất đột nhiên mở hai mắt ra, ánh mắt thanh tịnh, ánh mắt lợi hại, hoàn toàn không giống như một người bị trọng thương vừa chết đi sống lại.

- Tô Triệt, từ nay về sau tên của ta chính là Tô Triệt. . .

Tô Triệt, chính là tên của thiếu niên đã chết này, tuổi rất nhỏ, chỉ có 14, là một người có khả năng tu tiên. Đặc biệt, hắn có đạo tâm rất kiên định.

Tô Triệt vốn là thành viên trực hệ của một gia tộc tu tiên xuống dốc, bởi vì tư chất không tệ nên được cả gia tộc kỳ vọng, đưa lên một môn phái tu tiên Thiên Huyền Tông, trở thành một gã đệ tử ký danh đang chờ khảo hạch.

¨u G\yÈjX ¨]V I ~Èj GQH G\в9 ¦\yÈjX

Chương 3-4 : Sơn cốc chữa thương

Trong thiên hạ, không biết bao nhiêu người cầu đạo đánh nhau đến vỡ đầu, muốn chen vào môn phái tu tiên chính thức, trở thành đệ tử của môn phái để có chỗ dựa.

Nhưng tiêu chuẩn lựa chọn đệ tử của các đại môn phái đều cực kỳ nghiêm khắc, trừ phi tư chất tu luyện của bản thân ngươi đặc biệt xuất sắc, nếu không, cần phải cố gắng rất lớn mới có một tia cơ hội, có hi vọng trở thành một thành viên trong số đệ tử chính thức.

Thông thường, đệ tử của môn phái cỡ lớn chính thức chia làm ba cấp độ, "đệ tử ngoại môn","'đệ tử nội môn", "đệ tử chân truyền", về phần thân phận đệ tử ký danh hiện giờ của Tô Triệt, căn bản không được tính là người trong môn phái, chỉ là một nhân viên tự tu ở tít xa ngoài môn phái, cho dù đến trình độ nhất

định cũng sẽ bị xếp vào hàng ngũ phế vật, hoàn toàn bị khu trục. Hơn nữa, tất cả quá trình tu luyện đều phải dựa vào bản thân, không được môn phái trợ giúp một chút nào cả.

Cho nên, ký danh đệ tử cũng gọi là đệ tử tự tu.

Muốn trở thành đệ tử ngoại môn chính thức, nếu bình thường thì phải phù hợp hai điều kiện:

Đầu tiên, phải tu thành chân khí trước khi cốt linh mười lăm tuổi, trở thành tu sĩ Luyện Khí tầng một, lấy đó để chứng minh tư chất tổng hợp của bản thân, xác thực khả năng tu tiên.

Tiếp theo, phải hoàn thành các nhiệm vụ bên ngoài mà môn phái tuyên bố, thu hoạch đủ điểm cống hiến môn phái.

Cả hai thiếu một thứ cũng không được!

Thế nhưng trước mắt mà nói, Tô Triệt ngay cả một điều cũng không thể thỏa mãn.

Đã mười bốn tuổi, còn chưa tu thành chân khí, điểm cống hiến môn phái chỉ mới hoàn thành không đến

Hô hấp cực kỳ khó khăn , Ai Mạc Sâm sắc mặt đã biến than màu tím , chỉ cần bàn tay to lớn của Cổ Đế kia bẻ một cái , tánh mạng của hắn lập tức bị tước mất .

Nghe được hai chữ lễ vật , sắc mặt Cổ Đế dần dần hòa hoãn xuống . Buông Ai Mạc Sâm sang một bên . " Hy vọng ngươi không nói dối . Nếu dám gạt ta , hậu quả gì ngươi cũng biết rồi đấy . Ta cho ngươi thập thiên thời gian (chả bít thập thiên là bao lâu nữa , nếu là mười năm thì hơi dài nhỉ ^ ^) , phải tra ra chân tướng lần này cho ta . "

- Ta nhất định tra ra chân tướng .

Ai Mạc Sâm cơ hồ nhìn lại cũng không sám , vội vã rời khỏi trướng . Sắc mặt Cổ Đế đã khó coi , giờ lại càng khó coi hơn . Nếu không phải vì hợp tác với thế lực đứng sau lưng Ai Mạc Sâm , tổn thất lần này tuyệt đối là đả kích trí mạng đối với hắn .

- Truyền lệnh của ta , đối với Thánh Tâm thành , hết thảy hành động quân sự toàn bộ đình chỉ , tất cả các quân đoàn triệt thoái , quay về bộ lạc Lôi Thần .

Diệp Âm Trúc từ trong giấc ngủ say mông lung tỉnh táo lại , chỉ cảm thấy đầu mình đau dữ dội . Trong đầu sinh ra các huyễn tượng , các loại tâm tình phức tạp không ngừng xâm nhập vào tư tưởng của hắn ,không nhịn được thống khổ rên rỉ lên một tiếng .

- A , Âm Trúc , ngươi tỉnh lại rồi . - Âm Thanh kinh hãi của Tô Lạp truyền đến . Diệp Âm Trúc chỉ cảm thấy một bàn tay lạnh lẽo đang đặt trên trán của mình , thoải mái nói không lên lời . Trong vô thức đã nắmchặt bàn tay đó không buông .Tô Lạp trên mặt bay lên một đoàn đỏ ửng , hưng cũng không có giãy dụa. Diệp Âm Trúc có chút khó khăn , mở hai mắt ra , điều đầu tiên đập vào mắt hắn là ánh mắt ân cần của Tô Lạp .

- Tô Lạp , thanh âm của ngươi vừa rồi thật dễ nghe a ! Tô Lạp trong lòng cả kinh . lúc này mới ý thức được , trong lúc vội vàng đã vô ý lộ ra nữ thanh . Bèn nói tránh sang truyện khác : " Âm Trúc , ngươi đã tốt hơn chưa ? Còn có chỗ nào cảm thấy khó chịu nữa không ? "

- Đầu ta đau quá , bất quá , có ngươi ở đây thì cảm thấy thoải mái hơn . - Theo ý thức hoàn toàn thức tỉnh , các tâm tình tạp giao đã bị hắn dung tinh thần lực từ từ xua tan . Tâm linh thủ hộ trạc đã giúp hắn ổn định lại tâm thần , thống khổ đã bị trục xuất dần .

Tô Lạp trên mặt phát lạnh nói : " Âm Trúc , lần này nguoi cũng quá lớn mật đó . Ta nghe tinh thần ma pháp sư nói , cái tinh thần ma pháp kia cực kỳ nguy hiểm , lần này nếu không phải ngươi có tâm linh thủ hộ trợ giúp , sợ là sẽ biến thành kẻ ngây dại đó .

Diệp Âm Trúc bất đắc dĩ nói : " Nhưng mà , lúc ấy ta không có biện pháp khác a ! Ta cũng không biết tinh thần dung hợp ma pháp lại đáng sợ như vậy . Ta vốn nghĩ , nếu tinh thần lực của mọi người giống nhau , thu về cũng sẽ không có vấn đề gì . Sau này mới biết được , tinh thần dung hợp lại mang theo cả đủ loại tâm tình khác nhau nữa , tâm tình này đánh sâu vào tâm của ta , khiến ta khó mà dung nạp . Tô Lạp , chiến sự thế nào rồi , thú nhân đâu ? "

Tô Lạp sửng sốt , nói : " Ngươi không biết đã xảy ra chuyện gì ? "

Diệp Âm Trúc thản nhiên nói : " Đúng vậy , sau khi ta mượn tinh thần lực của mọi người xong , đạn tấu ra một khúc ' Long tường thao ' , dựa theo kế hoạch mà nói , tuần long ở trong cầm khúc của ta hẳn là sẽ sinh ra hiệu quả cuồng bạo . Chỉ cần chúng lao vào thú nhân , dám chắc sẽ gây ra thương tổn rất lớn . Nhưng , chính là khi ta dụng Khô mộc long ngâm cầm đạn tấu khúc ' Long tường thao ' , ý thức của ta hoàn toàn đắm chìm vào trong cầm khúc , toàn thân phát lãnh , sau đó thì không còn biết gì nữa , chẳng lẽ cầm khúc của ta đã thất bại ? "

Tô Lạp than nhẹ một tiếng . Nói : " Không , ngươi đã thành công , bất quá , thành công này tựa hồ còn có chút quá lớn . Hơn nữa , lần này tổn thất cũng thật là lớn quá . Kể cả hơn năm trăm ưng chuẩn long , tổng cộng một ngàn sáu mươi tuần long chết tại chiến trường này . Nhưng mà hiệu quả cũng thật lớn , địch nhân toàn bộ bị tiêu diệt . Chỉ là ta không rõ , tại thời khắc cuối cùng , một hoàng kim bỉ mông đã xông lên đầu thành công kích ngươi , nhưng ngươi chẳng những không có bị thương , mà hoàng kim bỉ mông kia

tự nhiên bị đánh rơi xuống đầu thành . Còn mơ hồ nhìn thấy một cỗ tử quang xông lên tận trời . Chuyện gì đã xảy ra ? "

Vừa phát ra nghi vấn , Tô Lạp tự nhiên nghĩ đến việc mình hỏi thật không có đạo lý , cười cười tự giễu mình : " Ta như thế nào lại hỏi ngươi , khi đó ngươi đang trong trạng thái hôn mê , như thế nào biết được chứ . Âm Trúc , thật không nhìn ra , ngươi hằng ngày tâm tính chân thật thiện lương , vừa ra đến chiến trường , tự nhiên so với Áo Lợi Duy còn muốn điên cuồng hơn . "

- Điên cuồng ? Ta sao ? Áo Lợi Duy đại ca có nói qua , chiến tranh giống như một trò chơi . Mà chỉ huy chính là người nắm trong tay trò chơi , vì đạt tới mục đích cuối cùng là thắng lợi , phương pháp gì cũng đều có thể sử dụng , cho dù là hy sinh binh lực cũng phải giành lấy thắng lợi cuối cùng . Ta chính là dựa theo binh pháp của hắn mà bày trận a ! Chẳng lẽ ta sai rồi sao ?

Diệp Âm Trúc cũng không chính thức nhìn thấy cảnh máu tanh . Cho nên lúc này ,

hắn cũng không cách nào tưởng tượng ra được cảnh tượng lúc ấy , hang vạn thú nhân đại quân trong lúc long bạo mà trở thành vong linh

_____***_____

Tô Lạp mỉm cười , nói : " Không , ngươi đương nhiên đúng . Ngươi đã cứu Khoa Ni Á thành , thậm chí cứu cả Phổ Lợi Á , ngươi là anh hùng . Ta khó có thể tưởng tượng được dưới tình huống hoàn toàn bất lợi như vậy , chỉ có một mình ngươi đã có thể thay đổi cục diện . Sợ rằng , cũng chỉ có Pháp Lam mới có thể làm được . Có lúc , ta hoài nghi ngươi có phải từ Pháp Lam đi ra không . "

- Tô Lạp . - Thanh âm cao vút như tiếng phượng kêu từ ngoài cửa vang lên , cửa mở , Hương Loan từ bên ngoài tiến vào . Hôm nay nàng mặc một chiếc quần dài màu hồng , làm da thịt nàng như ánh lên sắc hồng đầy dụ hoặc . Khuôn mặt mang theo vẻ tươi cười , hiển nhiên tâm tình rất tốt . Mỗi một lần chứng kiến nhan sắc của nàng , Diệp Âm Trúc tự hiên lại ngẩn người ra .

-

- Hương Loan công chúa . Tô Lạp cúi mình làm lễ , nhưng vẻ mặt hắn rất lãnh đạm . Diệp Âm Trúc cố sức ngồi dậy , đối với lễ quân thần , hắn không quá mẫn cảm , song hắn hiểu được , khi có nữ hài đến thăm mà nằm thì thật bất hảo .

- A , Âm Trúc , ngươi tỉnh rồi . - Vừa nhìn thấy Diệp Âm Trúc đã thanh tỉnh , Hương Loan nhất thời quên mất Tô Lạp , không hề e ngại ngồi xuống bên cạnh Diệp Âm Trúc , nhìn hắn từ trên xuống dưới , giống như sợ hắn bị mất mất một phần thân thể .

Diệp Âm Trúc bị nàng nhìn lên xuống , trên mặt hiện lên một trận đỏ bừng . " Hương Loan học tả , ta không có việc gì . "

Hương Loan thở phào nhẹ nhõm , nói : " Hoàn hảo , ngươi không có việc gì , ngươi là đại anh hùng của ta đó , nếu không phải Tô Lạp nói , để nữ tử chăm sóc cho ngươi có phần không tiện , ta cùng Hải Dương đã lưu lại rồi . "

Hương khí nhàn nhạt từ trên trên người nàng truyền đến , hơn nữa thân thể nàng tựa hồ lại dán người hắn , Diệp Âm Trúc không khỏi đỏ bừng đến tận mang tai .

Hương Loan bật cười hi hi , nói : " Không cần phải câu nệ có được hay không ? Chúng ta khi ở trên sơn địa , sự tình nào cũng đã trải qua , lúc ấy cũng không có thấy ngươi giống như bây giờ . "

Diệp Âm Trúc có chút bất đắc dĩ , nói : " Khi đó sự tình khẩn cấp , ta … "

Hương Loan cười nói : " Ta là biết ngươi lúc đó hoàn toàn chú tâm vào việc đánh trận , bất quá , ta cũng không nhìn thấu ngươi , lúc ngươi sát thú nhân , cũng không có thấy ngươi nương tay . Âm Trúc , ta phát hiện ra , ngươi ngày càng phù hợp với hình tượng anh hùng trong long ta . Không bằng , ngươi theo đuổi ta đi . Chỉ cần ngươi tiếp tục cố gắng , không chừng có khả năng thành công đó . "

- Khái khái . - Tô Lạp ho hai tiếng , " Hương Loan học tả , ngươi tựa hồ không phải đến tìm ta mà đến để làm cho Diệp Âm Trúc theo đuổi ngươi sao . "

Hương Loan ánh mắt đầy thâm ý liếc Tô Lạp một cái , " Ta là tới thong tri cho ngươi , lập tức tới Thánh Tâm thành . Chiến trường bên này đã quét dọn xong ,viện quân cũng đã tới . Mã Nhĩ Đế Ni nguyên soái lo cho ta cùng với Tư Thiết Lạp , muốn đưa tất cả các đệ tử cùng tới Thánh Tâm thành . Sau đó từ nơi ấy quay về Mễ Lan thành . "

Diệp Âm Trúc kinh ngạc nói : " Chiến tranh đã kết thúc rồi sao ? "

Hương Loan gật đầu nói : " Đúng vậy . Cũng không biết có phải bị người tập kích không , bây giờ thú nhân đã triệt để lui lại , toàn lực tử thủ Lôi Thần Bộ lạc . Mã Nhĩ Đế Ni tướng quân có nói , tổn thất của Thú nhân lần này vô cùng lớn , trong thời gian ngắn không thể nào phục hồi ngay được . Biên cương của chúng ta sẽ có một đoạn thời gian dài được yên ổn . "

To Lạp than nhẹ một tiếng , " Không có chiến tranh cũng là chuyện tốt . "

Hương Loan đứng lên , thân thiết nói : " Tốt lắm , ta đi trước , các ngươi hay chuẩn bị một chút . Hải Dương nếu biết Âm Trúc tỉnh lại , nhất định rất cao hứng . A , được rồi . Âm Trúc , ngươi phải cẩn thận một chút . Tận cùng với các đệ tử khác ở cùng một chỗ . Bây giờ long kỵ binh rất có thành kiến với ngươi . Dù sao , tọa kỵ đã chết có thể so với tinh mạng của bọn họ . "

Hương Laon đi ròi , Diệp Âm Trúc chăm chú nhìn Tô Lạp hỏi : " Giết chóc nhiều có đúng hay không ? "

Tô Lạp lắc đầu , nói : " Vậy phải xem là giết chóc cái dạng gì . Nếu là tự bảo vệ chính mình hay bằng hữu , quốc gia , thì không có gì sai . Âm Trúc , đừng suy nghĩ nhiều quá . Ngươi cũng không phải là lạm sát kẻ vô tội .Nếu không giết thú nhân ,nhân dân của Mễ Lan đế quốc sẽ bị giết rất là nhiều . Ngươi chỉ lấy chém giết đối chếm giết thôi . "

Diệp Âm Trúc cười nói : " Ta cũng nghĩ như vậy . Tử có nói qua , vì bảo vệ chính mình , phải cấp cho địch nhân sự đả kích lớn nhất . Giết chết đối phương là biện pháp giải quết tốt nhất . Cũng sẽ không còn phiền toái nữa . "

Tô Lạp vừa định chỉnh lại lại lời của hắn một chút , Diệp Âm Trúc đột nhiên nói : " Tô Lạp , bây giờ chỉ có hai chúng ta ở đây thôi . Ngươi có phaỉ là nên giải thích cho ta một chút về nó không ? "

Vừa nói xong , hắn giơ cao tay lên . lộ ra không gian giới chỉ ngân quang lập lòe trên ngón tay . Tô Lạp Trầm mặc , Diệp Âm Trúc cũng không hối thúc . Ánh mắt thâm sâu nhìn Tô Lạp , hắn đang đợi sự giải thích của Tô Lạp .

- Âm Trúc , ngươi là ngươi tốt , lần đầu tiên gặp mặt ngươi , ta đã biết ngươi là người tốt . không sai , ta chính là tên tiểu khất cái kia . Ngươi cho ta tiền , vậy mà ta lại còn lấy trộm giới chỉ của ngươi . Ta có phải hèn hạ lắm không ? - Tô Lạp tự giễu mình , cười khổ nói .

Diệp Âm Trúc nhẹ nhàng lắc đầu nói : " Không . Ngươi tuyệt đối không phải là người hèn hạ . Nếu không , chúng ta đã không thể trở thành bằng hữu . "

Ánh mắt Tô Lạp nhìn qua có chút say mê , " Ta rất thích tiền . Ít nhất , ta nhận thức được , trước khi biết ngươi , ta nghĩ , nếu có tiền thì có được hết thảy . Có tiền , ta có thể trả học phí của Mễ Lan học viện , được ăn thật nhiều đồ ăn ngon . Có thể tìm vũ khí , trang bị cho mình . Nếu như có nhiều tiền , ta có thể làm rất nhiều sự việc muốn làm . Khi đó ta không có tiền , giả bộ một tên khất cái bất quá chỉ để làm trộm . Thích khách các đời trước phần lớn đều là đạo tặc , vì vậy công phu thâu đạo của ta không tồi . Ta luôn luôn cho rằng , trên đời này làm gì có cái gọi là người tốt , cho nên , cho dù ngươi cho ta tiền , ta vẫn lấy trộm của ngươi . Đây là giải thích của ta . "

Vừa nói xong , Tô Lạp thở dài , từ trong ống tay áo lấy ra ngân long nghịch lân đặt trước mặt Diệp Âm Trúc , " Đây là đồ vật mà ngươi cho ta . Ta cùng Ngân Tệ sẽ giải trừ khế ước , sau này ngươi có thể đem nó cho người khác . Tỷ như Hương Loan > Nàng cũng rất thích Ngân Tệ đó . Lấy thân phận công chúa , ta tin tưởng nàng sẽ biết đối xử tốt với Ngân Tệ . Đáng tiếc , vĩnh hằng thế thân khôi lỗi ta không mang ra được . Sau này ta sẽ nghĩ biện pháp hoàn trả lại cho ngươi một kiện bảo vật . "

Tô Lạp vẻ mặt rất lãnh đạm , lãnh đạm không có một tia cảm tình nào , cứ như vậy lẳng lặng làm xong hết thảy mọi việc , sau đó cúi đầu . Thân thể hắn mặc dù rất bình lặng , nhưng trong giờ phút này , trong thâm tâm của hắn lại đang run rẩy .

Đã tiếp nhận trí nhớ về phương diện tu tiên nên hắn biết được trên đời còn có yêu thú nhất tộc cực độ cường hãn, đó chính là những mãnh thú biết được cách tu luyện, cũng thuộc về tu luyện nhất tộc có trí tuệ không thấp.

Đừng nói là trạng thái hiện giờ, dù Tô Triệt chưa từng bị thương một khi gặp phải yêu thú dù là cấp thấp nhất cũng hẳn phải chết không thể nghi ngờ, trừ phi con yêu thú kia đủ cao ngạo, lười quản đến ngươi.

- Không nên, không nên, chuyện gì lo sợ sẽ đến, loại chuyện này không nên nhắc đến, vẫn nên nắm chặt thời gian chữa thương cái đã…

Một kích vừa rồi, đã tiêu hao rất nhiều năng lượng trong thân thể Tô Triệt, không chỉ là đơn giản là thể lực và nội lực, sự khó chịu sau đó không cách nào hình dung được, nếu không phải có dòng nước ấm kỳ lạ do tiểu tháp thần bí truyền tới, nói không chừng đã chết rồi chứ chẳng chơi.

Thời gian chậm rãi chảy xuôi, trời tối rồi lại sáng, nghênh đón ánh mặt trời một ngày mới.

Cũng không tệ lắm, một đêm bình an, ngoại trừ một đầu độc xà bò qua bụng cũng không có thứ gì khác nữa.

Dòng nước ấm của tiểu tháp có hiệu quả rất tốt, lúc trời còn chưa sáng, Tô Triệt đã cảm thấy hai chân của mình có thể động, mấy chỗ gãy xương đã khép lại một cách thần kỳ, đi lại có lẽ không có vấn đề gì nữa.

Bất quá, Tô Triệt vẫn nhẫn nại đợi đến ban ngay mới dám hành động, tương đối mà nói, ban ngày vẫn an toàn hơn một chút.

Đứng lên thử đi vài bước, cũng không tệ lắm, nếu chống thêm một cây gậy nữa thì sẽ tốt hơn nhiều.

Thật vất vả mới tìm được một cây gậy ở gần đó để làm gậy chống, Tô Triệt tìm kiếm địa thế tương đối bằng phẳng, băng qua từng khối cự thạch đi ra ngoài sơn cốc.

Núi non trùng điệp, đường dài đằng đẵng, tốc độ thế này, cũng không biết đến lúc nào mới đi ra ngoài được nữa.

Cũng may, tốc độ khôi phục thương thế cũng tương đối lạc quan, dòng nước ầm do tiểu tháp thần bí vẫn đang làm tròn chức trách tự động chưa thương cho thân thể, đoán chừng nhiều nhất chỉ thêm ba đến năm ngày nữa là đã có thể khỏi hẳn, không cần e ngại những mãnh thú sơn dã kia nữa.

Đương nhiên, ngoại trừ yêu thú.

Ai, sao lại nhắc đến yêu thú nữa rồi…

Trong nội tâm đang nói thầm, chợt nghe thấy một tiếng thú hống đinh tai nhức óc, nghe ra thì khoảng cách cũng không xa lắm, có khả năng chính là ở ngay ngoài sơn cốc này.

- Quả thật xui xẻo như vậy sao?

Sắc mặt Tô Triệt đại biến, chỉ bằng vào tiếng thú hống này thôi là có thể cảm giác ra không hề giống với dã thú bình thường, trong đó nghe ra được lực lượng rung động rất mạnh, so với tiếng Hổ gầm trong tưởng tượng còn khủng bố hơn rất nhiều.

Oanh!

Lại truyền đến một tiếng va chạm, giống như sấm sét giữa trời quang, nghe gần trong gang tấc, khoảng cách miệng hang càng gần.

Tô Triệt lảo đảo trốn sau một tảng đá lớn, vội vã vứt cây gậy trong tay đi, thân hình lung la lung lay giống như một lão nhân sắp gần đất xa trời, trong cực độ suy yếu lộ ra vẻ thê lương bất đắc dĩ.

Rầm rầm!

Đá vụn bay tán loạn, gió mạnh nổi lên, một tòa núi thịt ầm ầm xông vào sơn cốc.

Đây là một đầu Cự Hùng lớn có bộ lông nâu đỏ, nó nằm rạp dưới mặt đất cũng cao đến một trượng, nếu như đứng lên thì còn chịu nổi sao?

Rõ ràng là một đầu yêu thú thực lực không yếu a!

Chút nhãn lực ấy Tô Triệt vẫn phải có, tuy rằng không đoán ra nó tên là gì, phẩm cấp thế nào, nhưng chỉ dựa vào vẻ bề ngoài và lực trùng kích khi đụng vào núi đá của nó thôi thì cũng có thể biết được, Cự Hùng bình thường dù hình thể có lớn hơn nữa cũng không thể tạo ra cảm giác áp bách khủng bố như thế được.

Nó lao về phía Tô Triệt, những nơi nó đi qua tất cả đều ầm ầm nát bấy.

Bất quá, trong lòng Tô Triệt lại chợt nhẹ, khẩn trương vậy mà đã giảm bớt rất nhiều.

Đây là vì trên thân hình khổng lồ của con Cự Hùng kia có mang theo mấy vết thương rất rõ ràng, vết thương rất sâu, rất hiển nhiên, nó là đang chật vật chạy thục mạng, sau lưng tất có truy binh.

8X *?QÆM;e@d,æQ h? MaQÎB‘Kh`QM;L;¨vhmvi_ÆB

Chương 6-7 : Đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi

Oanh!

Nó đụng nát một tảng đá lớn ở gần đó, chạy thục mạng vào chỗ sâu trong sơn cốc, đi ngang qua chỗ ẩn thân của Tô Triệt nó cũng phát hiện ra nhân loại nhược tiểu đáng thương này, chỉ có điều nó ốc còn không mang nổi mình ốc, không thể nào chạy đến an ủi Tô Triệt được.

Tô Triệt hai tay ôm đầu, đá vụn văng tung tóe đánh vào người đau đến thấu xương, miệng vết thương vừa mới khép lại giờ lại nứt ra.

- Con mẹ nó!

Tô Triệt cắn chặt răng, trong đôi môi khô khốc cố phun ra một tiếng chửi mắng khàn khàn.

- Súc sinh!

Chỉ nghe thấy có người hô lớn:

- Nơi này chỉ còn đường chết, xem ngươi có thể trốn đi đâu được nữa!

Thanh âm như đến từ bầu trời, Tô Triệt trốn ở đằng sau cự thạch cẩn thận nhìn trộm liền nhìn thấy một đạo nhân tuổi còn trẻ lại rất tuấn lãng, khí độ bất phàm đang ngự kiếm, tư thái tiêu sái bay vào sơn cốc.

Tiên sư!

Đây mới thực sự là Tu tiên giả, có thể ngự kiếm mà bay, ít nhất cũng phải là Luyện Khí hậu kỳ, chính là ngoài Luyện Khí tầng bảy mới có thể làm được.

Luyện Khí tầng bảy ah, bóp chết một võ giả như ta cũng nhẹ nhõm như bóp chết một con kiến vậy.

Theo như lời đạo nhân trẻ tuổi này, nơi này quả thật là một sơn cốc bốn phía đều là núi đá, con Cự Hùng kia hoảng hốt chạy bừa, chạy thục mạng đến tận đây, quả thật đã xông vào ngõ cụt rồi.

Tật!

Đạo nhân trẻ tuổi đưa tay phóng ra một đạo kim quang, mục tiêu đương nhiên là con Cự Hùng ở sâu trong sơn cốc, hắn cũng phát hiện ra sự tồn tại của Tô Triệt, chỉ có điều hắn cũng như đầu Cự Hùng kia, cơ hồ không thèm nhìn lấy Tô Triệt một cái.

Vì tránh tai bay vạ gió nên Tô Triệt đã sớm cuộn thân thể lại, trốn trong một khe hở của cự thạch. Thân thể này giờ quá mức yếu ớt, không thể chịu nổi giày vò, thà rằng không đi thưởng thức tràng diện chiến đấu cũng không thể bởi vì chút hiếu kỳ mà mất đi mạng nhỏ được.

Oanh ầm ầm, thú rống liên tục, ở sâu trong sơn cốc đang đánh nhau rất náo nhiệt.

Sau thời gian uống cạn một tuần trà, chỉ nghe cuối cùng vang lên một tiếng gào rú thê lương, tất cả đều kết thúc, trong sơn cốc lập tức yên tĩnh lại.

Lại một lát sau, Tô Triệt đoán đạo nhân trẻ tuổi kia đang lột da lóc xương mà thu thập chiến lợi phẩm. Vào lúc này, mình không thể nào lén lút chạy đi như một tên trộm được. Kỳ thật lấy tốc độ của mình cũng không chạy được bao xa, ngược lại sẽ khiến người khác chán ghét hơn thôi. Thành thành thật thật chờ ở chỗ này mới là lựa chọn thông minh nhất.

- Xuất hiện đi, không có việc gì rồi.

Rất nhanh, đạo nhân trẻ tuổi đi ra từ sâu trong sơn cốc, hô một tiếng về phía bên này, giọng không lớn, ngữ khí cũng tương đối ôn hòa.

Tô Triệt chui ra từ đáy cự thạch, thoáng sửa sang lại áo bào rách nát một chút, cung kính hành lễ nói:

- Đệ tử Tô Triệt, bái kiến sư thúc.

Vì sao lại gọi hắn là sư thúc.

Đây là vì thông qua trí nhớ, Tô Triệt đã nhận ra đạo phục trên người hắn chính là trang phục Thiên Huyền Tông, theo hai đạo tiêu chí ngân tuyến trên cổ áo và ống tay áo thì hắn là nội môn đệ tử của Thiên Huyền Tông, theo như quy củ thì ký danh đệ tử như mình quả thật phải gọi hắn là sư thúc.

Sau này nếu may mắn trở thành ngoại môn đệ tử, mới đủ tư cách hô người ta một tiếng sư huynh.

- Ngươi là đệ tử tự tu của phái ta?

Ánh mắt đạo nhân trẻ tuổi lóe sáng, hắn hỏi:

- Thoạt nhìn ngươi bị thương không nhẹ, sao lại một mình chạy vào Huyết Mạc sơn mạch này thế, không biết nơi này có yêu thú cực kỳ lợi hại sao?

- Đệ tử là vì hoàn thành nhiệm vụ sư môn, muốn tích lũy điểm cống hiến, vậy nên mới mạo hiểm đi vào nơi này. Chỉ cầu… Chỉ cầu được đánh cược một lần cuối cùng, phải hoàn thành hai loại điều kiện để chính thức nhập môn trước mười lăm tuổi, mới có hi vọng, mới có hi vọng…

Tô Triệt khàn giọng, mở miệng nói chuyện phi thường khó khăn. Vốn đã mất máu quá nhiều, sau khi trọng thương lại liên tục vài ngày không được uống giọt nước nào, lúc nói chuyện, cuống họng đau như bị dao cắt vậy.

- Ta biết rồi, ngươi không cần nói nữa.

Đạo nhân trẻ tuổi khoát tay áo, trong mắt hiện lên một tia đồng tình. Tương đối mà nói, mình cũng coi như may mắn, tu luyện đến nay cũng không gặp phải quá nhiêu khốn khổ, trắc trở, đã sớm nghe nói, tình cảnh của những đệ tử tự tu thường thường đều phi thường thê lương…

Đương nhiên, đây cũng chỉ là một cách nói thôi, hắn là một người có lòng nhân ái, nhưng con đường tu tiên, không cần đồng tình hoặc là bị đồng tình.

Đạo nhân trẻ tuổi nhíu mày, thoáng suy tư rồi nói:

- Cũng thế, mặc dù là đệ tử tự tu, nhưng cũng coi như đồng môn đồng tông, gặp nhau ở sơn dã tức là hữu duyên, ngươi đã gọi ta một tiếng sư thúc, ta liền giúp ngươi một phen vậy.

Dứt lời, run tay vung ra ba loại vật phẩm, treo trên bầu trời sau đó bày lên một tảng đá trước mặt Tô Triệt.

- Bằng vào lực lượng của mình đi ra khỏi Huyết Mạc sơn mạch thì ngươi sẽ thông qua khảo hạch của ta, cầm tín vật ta đưa cho ngươi, trở về sơn môn, ta sẽ đề cử ngươi tiến vào ngoại môn, trở thành đệ tử chính thức của phái ta.

Đạo nhân trẻ tuổi, thân là nội môn đệ tử trong môn phái, quả thật có quyền đề cử đệ tử ngoại môn.

- Đa tạ sư thúc…

Tô Triệt thi lễ thật sau, cố nén đau xót, cố sức cúi đầu. Không kịp nghe hắn nói lời cảm tạ, đạo nhân trẻ tuổi đã bay lên trời, ngự kiếm mà đi.

Đến như điện, đi như cầu vồng, nhân vật bực này, phong thái bực này, Tô Triệt nhìn thấy không khỏi có chút ngây người.

Đây chính là một Tu tiên giả chính thức…

- Coi như là một người tốt của Tu Tiên giới.

Hít một hơi thật sâu, Tô Triệt cúi đầu xuống nhìn ba vật phẩm trên tảng đá, theo thứ tự là một thanh đoản kiếm, một bình sứ nhỏ, một khối ngọc bài.

Đoản kiếm dài hơn một thước, vừa hay giải mối nguy của Tô Triệt, hoang sơn dã lĩnh, hắn vốn đang lo lắng không có vũ khí nào để phòng thân. Đoản kiếm này thoạt nhìn phẩm chất không kém, khí cụ do Tu tiên giả lấy ra dù không phải là pháp khí uy lực cường hãn thì cũng là thần binh thế tục chém sắt như chém bùn.

Tô Triệt cầm lấy đoản kiếm thử vài cái, quả nhiên tương đối sắc bén, chém đá thành từng khối cũng không tốn sức chút nào, dùng để đối phó với dã thú bình thường tuyệt đối đủ rồi.

Lại nói với chút thực lực đó của mình, coi như có pháp khí đến tay, một khi gặp phải yêu thú chính thức thì cũng chỉ là đồ ăn thôi, không có gì khác nhau cả.

Lại cầm lấy bình sứ nhỏ kia, mở ra nắp bình đã ngửi ngửi, mùi thuốc nhàn nhạt khiến người chấn động tinh thần, hẳn là đan dược chữa thương, phẩm chất không thấp. Đan dược của Tu tiên giả dùng để trị liệu tổn thương thân thể, tất nhiên có hiệu quả rất tốt.

- Đều là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi…

Tô Triệt lại cầm khối ngọc bài cuối cùng kia lên.

Ngọc bài óng ánh nhuận bạch, chính diện có khắc hai chữ “Huyền Cơ”, mặt sau có khắc hai chữ “Ngọc Thanh”.

Tô chú c

Hai thế lực này có thể sánh ngang với Pháp lam , cũng chính bởi sự ước thúc của Pháp lam mà bọn họ mới không có xung đột quá lớn .

Có thực lực cầm đầu các quốc gia ở phương bắc , rõ ràng thực lực của Mễ lan đế quốc phải cực kỳ cường đại , nhưng do có sự uy hiếp cực kỳ lớn của cực bắc hoang nguyên , cho dù Mễ lan có dã tâm muốn xâm lược phương nam cũng không thể . Hơn nữa lại có Pháp lam đứng ở trung gian , khiến cả hai bên đều đắn đo cân nhắc , vì thế đại lục được yên ổn trong suốt trăm năm qua .

Nhưng ngay từ khi Mễ lan cùng các quốc gia phương bắc phải ứng phó sự công kích của thú nhân thì tại phương nam cũng xảy ra sự bất hòa nội bộ giữa Ba bàng cùng A tạp địch á . Mà nguyên nhân sâu sa của chuyện này lại có liên quan đến Âm Trúc . Lúc vừa mới rời khỏi Bích không hải , tại A tạp địch á , Diệp Âm Trúc đã giết chết sáu ma pháp sư của Ba bàng , việc hắn làm không có gì là sai cả nhưng lại đem đến cho A tạp địch á không ít phiền toái .

Chức nghiệp ma pháp sư tại một đế quốc như Mễ lan đã vô cùng cao quý , đủ để thấy trong một quốc gia nhỏ như Ba bàng , giá trị của ma pháp sư trân quý đến dường nào . Vừa nghe tin ma pháp sư của mình biến mất một cách kỳ quái , quốc vương Ba bàng đã trực tiếp đến A tạp địch á chất vấn , đương nhiên là quốc vương A tạp địch á không thừa nhận rồi , mà ngược lại còn chất vấn quốc vương Ba bàng là tại sao lại cho ma pháp sư bí mật xâm nhập A tạp địch á . Hai bên cứ giằng co như vậy , quốc vương Ba bàng lại ỷ vào thực lực của quốc gia mình đòi A tạp địch á phải bồi thường . Bọn họ nghĩ có thể lợi dụng thời cơ này lấy đi của A tạp địch á không ít tài sản . Nếu không phải có Lam địch á tư đế quốc và Pháp lam đứng đằng sau , sợ rằng Ba bàng cũng đã thôn tính A tạp địch á từ lâu rồi .

Nhưng trái với sự tưởng tượng của quốc vương Ba bàng , quốc vương A tạp địch á lại phản đối quyết liệt , không hề thừa nhận trách nhiệm có liên quan đến việc các ma pháp sư của Ba bàng mất tích . Hai quốc gia vì thế sinh ra thái độ thù địch , sau đó là chiến tranh lạnh , và rồi không nhịn nổi nữa , quốc vương Ba bàng đã đem 10 vạn đại quân đến tấn công biên cảnh A tạp địch á , mặc kệ Lam địch á tư đế quốc cùng Pháp lam .

Quân lực toàn quốc của A tạp địch á miễn cưỡng mới có 8 vạn binh linh , mà tố chất binh lính lại vô cùng kém , bản tính vốn lười biếng , căn bản là không có cách nào có thể so sánh được với 10 vạn quân tinh nhuệ của Ba bàng . Hơn nữa tại A tạp địch á , một đại đội long kỵ binh còn không có , trong khi Ba bàng còn có hai đại đội long kỵ binh cùng hai vạn trọng kỵ binh trong quân đoàn , hơn nữa còn có một trăm ma pháp sư các hệ đi theo yểm trợ .

Tại Phỉ nhĩ thành - tòa thành trấn thủ biên cảnh của A tạp địch á với Ba bàng .

Nhìn đại quân của Ba bàng từ từ áp sát , sắc mặt của các tướng lĩnh Phỉ nhĩ thành đều trở nên ngưng trọng . Bọn họ hiểu một khi Ba bàng đã phái quân tiến đánh , sợ rằng sực việc không chỉ đơn giản ở mức bồi thường . Khi tòa thành này thất thủ , sợ rằng A tạp địch á cũng sẽ nhanh chóng thất thủ theo . Mà binh lính ở đây đã quá quen với cuộc sống yên bình , trong nhiều năm không hề luyện tập tác chiến , làm sao để đối phó bây giờ ? Cuộc chiến này căn bản không cần đánh cũng biết kết quả rồi a !

Ngày hôm qua , đại quân Ba bàng đã đến dựng trại tại ngoại thành , trải qua một ngày tu chỉnh , sáng sớm nay đã bắt đầu rục rịch chuyển động , xem ra là chuẩn bị tấn công ngay .

" Tần Thương đại sư , bây giờ chúng ta phải làm gì ? " . Nguyên soái Tác Nhĩ Tư Khắc Á của A tạp địch á có chút khẩn trương hỏi vị ma pháp sư bên cạnh .

Tần Thương cười nhạt , đáp : " Không việc gì phải khẩn trương như vậy . Tác Nhĩ Tư Khắc Á nguyên soái , xin mời ngươi ra lệnh cho tất cả các kỵ binh chuẩn bị sẵn sàng đi , có thể phóng ra bất cứ lúc nào . Quốc vương bệ hạ đã phong cho ta chức chỉ huy giả trong cuộc chiến lần này , ta tuyệt đối sẽ không để người thất vọng " .

" Được rồi , xin theo lệnh của ngài . Bất quá Tần Thương đại sư , ta cho rằng cách này sợ không ổn , trọng kỵ binh của địch nhân số lượng đông lắm , nếu trên bình nguyên khai chiến , ta sợ binh lính của chúng ta sẽ không chống đỡ nổi " .

Nhìn bộ dạng kinh hoàng pha lẫn sự sợ sệt của Tác Nhĩ Tư Khắc Á , trong mắt Tần Thương hiện lên sự khinh thường , lạnh lùng nói : " Tác Nhĩ Tư Khắc Á nguyên soái , ngươi trước hết phải hiểu điều này , làm

một quân nhân , khi đối diện với địch nhân cho dù đông đảo và mạnh mẽ đến đâu cũng không được sợ hãi , phải dũng cảm chống lại . Nay ngươi là người thống suất toàn quân lại có thái độ như vậy , thử hỏi trận chiến này còn có thể thắng sao ? Bây giờ , ngươi hãy đi an bài mệnh mệnh của ta đi , lập tức đi ngay ! " .

Mặc dù ngày thường Tác Nhĩ Tư Khắc Á luôn luôn tự cao tự đại đối với mọi người nhưng khi đối diện với vị ma pháp sư trước mặt này , hắn không dám có chút nào bất kính , nhất là khi nhìn thấy huy hiệu trước ngực , hắn hiểu được thực lực bản thân chỉ nhỏ như một con kiến dưới mắt vị ma pháp sư này thôi . Hắn vội đáp ứng một tiếng m nhanh chóng rời đi .

Tần Thương than nhẹ : " Nếu chỉ hy vọng vào đám tướng lĩnh như thé này , xem ra A tạp địch á chẳng sớm thì muộn sẽ bị diệt quốc " .

" May mà còn có chúng ta , đúng không ? " . Một người đi đến bên cạnh Tần Thương , khuôn mặt già nua , mái tóc dài màu trắng phất phơ trong gió , từ trên người tỏa ra sự tang thương cùng ngạo khí bất khuất , hai thứ trái biệt tạo cho người này một khí tức vô cùng đặc biệt .

Tần Thương mỉm cười , nói : " Lão hỏa kê (bạn già) , ta biết ngươi xem thường những quân nhân như vậy . Đáng tiếc , nếu không phải vì bị ước thúc , ta tin rằng ngươi đã trở thành một trong những nguyên soái giỏi nhất trên đại lục rồi " .

Diệp Ly nhìn Tần Thương một hồi , sau đó mới thấp giọng nói : " Hy vọng nhân cơ hội chiến tranh lần này có thể khiến Đông long bát tông chúng ta quật khởi " .

Trong mắt Tần Thương bỗng lóe lên một đạo tinh quang : " Nhất định sẽ thành công . Việc chúng ta làm hôm nay sẽ tạo cơ hội cho những đứa trẻ của chúng ta . Ta tin rằng Âm Trúc sẽ lãnh đạo những người bạn đồng trang lứa với nó làm cho Đông long bát tông sống lại một thời huy hoàng như trước kia , giấc mơ cả đời của chúng ta sẽ được nó thực hiện " .

Ánh mắt Diệp Ly nhìn xuống dưới thành : " Bọn họ tới rồi kìa , ngươi chuẩn bị đi . Ta cũng đi đây " . Nói dứt câu , thân thể ông đã hóa thành một đạo tử quang biến mất trong không trung .

Nhìn đại quân của Ba bàng đang từ từ áp sát đến , trong mắt Tần Thương tràn ngập sát khí . Lần này phụ trách đại quân của Ba bàng là Y Sĩ Lợi Lôi nguyên soái . Ba bàng vương quốc có một điểm rất giống Mễ lan đế quốc là trong quân đội cũng có hai vị nguyên soái , ngoài Y Sĩ Lợi Lôi còn một người nữa đang trấn giữ biên cảnh bên Phật La vương quốc .

Thế nhưng hai vị nguyên soái của Ba bàng thực lực lại hoàn toàn không đồng nhất , nếu vị nguyên soái kia dựa vào chính sự nỗ lực của bản thân để có thể đạt đến thành tựu ngày hôm này thì Y Sĩ Lợi Lôi lại nhờ vào em gái của mình là vương hậu của Ba bàng . Thế nhưng việc hắn lên nắm chức nguyên soái đã khiến cho rất nhiều đại thần của Ba bàng phản đối , nay nghe nói đến việc xuất binh đi đánh A tạp địch á , Y Sĩ Lợi Lôi xung phong nhận trách nhiệm lãnh đạo đại quân luôn . Chính hắn cũng rõ bản thân không có chút thực lực nào nhưng để đối phó với một A địch tạp á nhỏ bé thì quá dễ dàng , nếu không nhân cơ hội này để bịt mồm sự phản đối của các đại thần khác thì còn đợi đến bao giờ đây ?

" Toàn quân xông lên cho ta , hãy san phẳng Phỉ nhĩ thành " . Y Sĩ Lợi Lôi giơ cao kỵ sĩ kiếm của mình lên ra lệnh . Mặc dù không có bản lĩnh gì nhưng Y Sĩ Lợi Lôi lại có một bộ mặt phi thường anh tuấn , người ngoài nhìn vào không thể nhận ra là hắn đã 40 tuổi mà tưởng chỉ mới ngoài 30 , lại thêm một thân kim khôi kim giáp đại hồng chiến bào , nhìn bây giờ hắn cũng rất ra dáng một nguyên soái .

Một gã tham mưu đứng bên cạnh Y Sĩ Lợi Lôi vội nói : " Nguyên soái đại nhân , mặc dù trinh sát của chúng ta đã báo về là không có mai phục ở quanh đây , chúng ta có thể trực diện công kích nhưng dù sao Ba bàng và A tạp địch á từ trước đến nay vốn hòa hiếu , chúng ta không nên quá đáng quá , chỉ cần giả vờ tấn công một chút để dọa đối phương phải đầu hàng là được rồi " .

Y Sĩ Lợi Lôi khinh miệt nhìn vị tham mưu vừa nói : " Không biết thì đừng nên nói lung tung trước mặt ta . Binh pháp đã nói rồi , tham gia chiến trận phải dùng trinh sát trước tiên . Theo thám tử hồi báo toàn bộ A tạp địch á mới chỉ có tám vạn binh lính , hơn nữa thực lực cực kỳ yếu nhược , đừng nói là 10 vạn quân của chúng ta , chỉ cần có một vạn trọng kỵ binh trong tay là ta có thể nắm chắc việc hạ gục một tòa thành bé nhỏ như thế này . Lần này ta muốn đem toàn bộ những thành trì phòng thủ của A tạp địch á phá hủy đi , để cho họ biết đắc tội với Ba bàng chúng ta sẽ có hậu quả như thế nào . Toàn quân tổng lực công kích

cho ta , trọng kỵ binh đi đầu , long kỵ binh phụ trách bảo vệ ma pháp sư , khinh kỵ binh ở hai bên , bộ binh đi sau đoạn hậu " .

Nhìn bức tường cao lớn của Phỉ nhĩ thành ở phía xa , tên quân sư không khỏi nhíu mày . Dù sao cũng đã học ở học viện quân sự , hắn biết những điều Y Sĩ Lợi Lôi vừa nói là không sai , nhưng không hiểu sao lần này hắn lại có một cảm giác cực kỳ bất an .

_____***_____

Mười vạn đại quân Ba bàng từ từ áp sát chân thành , các chiến xa và ma pháp sư đã chuẩn bị sẵn sàng . Y Sĩ Lợi Lôi tin rằng với đội quân ma pháp sư đông đảo của mình , quân đội của A tạp địch á nhất định sẽ phải chịu thương vong nặng , thậm chí có thể oanh kích trực tiếp tường thành .

Đúng như Y Sĩ Lợi Lôi dự đoán , cửa thành của Phỉ nhĩ thành đóng chặt lại , quân đội A tạp địch á căn bản là không dám ra nghênh tiếp mà . Hắn đắc ý nhìn lên trên thành , trong đầu đang sung sướng với ý nghĩ khi mình công kích được A tạp địch á , các vương thất công tôn đại thần của A tạp địch á phải quỳ dưới chân mình xin tha mạng . Bỗng ánh mắt hắn tập trung vào một nhân vật đứng trên thành . Tuy binh lính của A tạp địch á rất đông nhưng nổi bật hẳn lên trong đó là một thân ảnh cao lớn mặc ma pháp bào màu trắng , mái tóc của người này cũng trắng xóa , dưới ánh mặt trời tỏa ra một khí tức thánh khiết .

" Ma pháp sư ? Sao lại có ma pháp sư ở đây ? " . Trong lòng Y Sĩ Lợi Lôi đã bắt đầu cảm thấy phiền toái , bất quá hắn cũng không để ý nhiều lắm , cho dù đối phương có một ma pháp sư thì cũng không có khả năng chống lại hơn trăm ma pháp sư hoàng cấp của hắn .

Ngay sau đó , Y Sĩ Lợi Lôi chứng kiến trên tay gã ma pháp sư mặc bạch y pháp bào kia bỗng lặng lẽ xuất hiện một cây cầm , nhìn xa không thể rõ hình dáng . Một tiếng ' ong minh ' từ cây đàn vang lên , khiến toàn thân Y Sĩ Lợi Lôi chấn động , trong nhất thời đại não hắn lâm vào trạng thái trống rỗng .

Quang mang trong mắt Tần Thương đại phóng , ngón trỏ tại thất huyền nhẹ gảy . Lại một tiếng ' ong minh ' nữa phát ra , thanh âm thâm trầm hùng hậu . Âm thanh phát ra khiến cho cả không khí như muốn cô đọng lại , trong khi từ mi tâm (điểm giữa trán) Tần Thương , một đạo tử quang lóe ra . Rồi ngay sau đó toàn thân ông được bao bọc bởi một vầng tử quang nhàn nhạt , thể hiện thực lực thật sự của ông - tử cấp thần âm sư duy nhất trên đại lục , đại ma đạo sư của thần âm hệ . Tần Thương đã bắt đầu diễn tấu .

" Tử cấp ma pháp sư ? " . Phong thái đĩnh đạc lúc nãy của Y Sĩ Lợi Lôi đã hoàn toàn biến mất , thay vào đó là sự hoảng sợ hèn nhát , cả người run lên bần bật . Hắn đã hoàn toàn quên rằng là một nguyên soái , thái độ của hắn sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến sĩ khí của toàn quân .

Tử cấp chính là đại diện cho siêu cấp cường giả trên đại lục . Ngoại trừ Mễ lan và Lam địch á tư , sáu vương quốc còn lại đều không có lấy một người . Điều đó cũng giải thích tại sao Y Sĩ Lợi Lôi lâm vào trạng thái khủng hoảng như bây giờ .

Chứng kiến tử cấp ma pháp sư , sự kinh hoàng trong đại quân Ba bàng như một căn bệnh ôn dịch nhanh chóng truyền đi . Tử cấp đại biểu cho cái gì ? Đó tuyệt đối là lực lượng siêu hủy diệt a ! Sự có mặt của một tử cấp cường giả có thể dễ dàng thay đổi cục diện của một trận chiến .

Âm thanh của tiếng đàn vang lên rõ ràng trong tai mỗi binh lính của Ba bàng càng khiến cho bọn họ càng kinh hoàng hơn . Bọn họ đâu có biết rằng sau lưng Tần Thương có một khoách âm pháp trận cực lớn . Để chuẩn bị cho trận đánh ngày hôm nay , A tạp địch á đã phải dành rất nhiều thời gian cùng công sức . Tình cảnh của Tần Thương hôm nay tựa như của Âm Trúc tại Khoa ni á thành , có điều Tần Thương không cần phải mượn tinh thần lực của ai hết , bản thân ông đã là tử cấp cường giả rồi . Hơn nữa binh lính ở bên cạnh ông tuy thực lực yếu ớt nhưng số lượng lại đông hơn ở Khoa ni á thành rất nhiều và thực lực của quân đội Ba bàng cũng không thể sánh nổi với sự cường hãn của thú nhân .

" Nhanh , tất cả các ma pháp sư mau công kích người ngồi trên thành kia , không thể để ma pháp của hắn kịp thi triển " . Trong hoàn cảnh này , tên tham mưu có tên Tiêu Sắt ở bên cạnh Y Sĩ Lợi Lôi vẫn còn giữ được sự tỉnh táo , gấp giọng điều khiển .

Nhưng ngay lúc đó , một tiếng nổ cực kỳ to phát ra từ vị trí Tần Thương đã át đi giọng của hắn , kèm theo đó là một cột tử quang chọc trời từ vị trí khác bắn lên bắn lên . Tiêu Sắt biết nguy vội lao người tránh khỏi

vị trí cạnh các ma pháp sư cùng long kỵ binh . Một vóc người cao lớn với thanh trường kiếm trong tay đang lao vào chém giết đại quân như đi chỗ không người , quang mang màu tím trên người mỗi lúc một đậm lên . Trời ạ ! Lại thêm một người tử cấp nữa . Một tử cấp chiến sĩ - đại chiến sư , thực lực tương đương với tử tinh long kỵ tướng .

Diệp Ly không phải là một tử tinh long kỵ tướng , bởi ông không có cự long , nhưng điều đó cũng không ảnh hưởng đến thực lực cường đại của ông . Khi một chiến sĩ áp sát ma pháp sư , kết quả sẽ ra sao ? Với kinh nghiệm nhiều năm chinh chiến của mình , DIệp Ly tuyệt đối không để cho các ma pháp sư có thể phóng thích ma thú ra phòng vệ , còn những thuấn phát ma pháp họ phát ra , đối với lực phòng ngự của Diệp Ly chả bõ bèn gì cả .

Việc xuất hiện đột ngột của ông thực ra rất dễ giải thích . Trước khi đại quân của Ba bàng kéo đến , quân của Phỉ nhĩ thành đã kịp làm một địa đạo kéo dài từ trong thành ra ngoài thành . Bằng vào thực lực của mình , Diệp Ly ở trong địa đạo có thể cảm nhận rõ ràng từng tiếng bước chân nặng nhẹ khác nhau mà phán đoán long kỵ binh ở chỗ nào , ma pháp sư ở đâu , trọng kỵ binh di chuyển chưa … , sau đó ông có thể bất ngờ phá đất trồi lên tấn công .

Ngay khi Diệp Ly lao lên tấn công , các ma pháp sư của Ba bàng đều bị trúc đấu khí của ông chấn nhiếp , không thể động thủ . Rồi sau đó toàn thân Diệp Ly không ngừng bắn ra vô số đạo phong duệ cường quang màu tím , khiến cho huyết vũ bay đầy trời , hơn trăm tên ma pháp sư giờ chỉ còn có một người sống sót . Thuấn sát ! Bị một tử cấp đại chiến sư công kích bất ngờ , có thể nói họ chết cũng xứng đáng .

Diệp Ly vừa đánh vừa cười một cách sảng khoải , tựa như muốn đem toàn bộ oán khí của bản thân tích trử trong mấy chục năm qua phát tiết ra ngoài . Đối mặt với đại quân Ba bàng đang hùng hục xông tới , ông nhẹ nhàng nhảy lên tránh né , trong khi toàn thân không ngừng bắn ra các đạo phong duệ .Với cách này , ông dễ dàng xé đôi đại quân của Ba bàng , từ vị trí trung quân xuyên thẳng một mạch trở lại Phỉ nhĩ thành , cho dù là long kỵ binh cũng không có cách nào ngăn cản .

Tiêu Sắt ngây ngốc đứng nhìn , đây là lần đầu tien trong đời hắn chứng kiến sự đáng sợ của một tử cấp cường giả trên chiến trường , miệng thì thào tự nhủ : " Đoạt đi tính mạng của mười vạn đại quân cùng trăm ma pháp sư dễ dàng như lấy đồ trong túi , đây là thực lực của đại chiến sư sao ? " . Lúc này hắn đã hiểu được tại sao A tạp địch á lại có thể phản kháng lại Ba bàng một cách quyết liệt như vậy . Nếu chỉ có một tử cấp ma đạo sư, A tạp địch á còn có thể do dự chứ nay lại có thêm một tử cấp đại chiến sư , bọn họ có thể nắm chắc mười phần .

Y Sĩ Lợi Lôi giờ chỉ biết ngây ngốc đứng nhìn , không còn biết phải ra mệnh lệnh gì nữa . Đúng lúc đó thì cầm khúc của Tần Thương cũng bắt đầu phát huy tác dụng .

…

Quay trở lại với Diệp Âm Trúc , ngay sau khi cuộc chiến tại Khoa ni á thành kết thúc , Diệp Âm Trúc và các đệ tử học viện đã được hộ tống đến Thánh tâm thành . Sau những ngày điên cuồng công kích , đại quân thú nhân đột nhiên rút đi một cách bất ngờ , có thể nói năm nay là năm thú nhân công kích dữ dội nhất trong các năm , tuy thế chỉ thiệt hại chủ yếu về nhân lực , lương thực hoàn toàn không bị mất mát tí gì . Tổn thất lớn nhất của Mễ lan đế quốc lần này là sự hi sinh của 500 ưng chuẩn long , bù lại thú nhân cũng mất đi 4 vạn quân tinh nhuệ cùng 100 bỉ mông cự thú , có thể nói là thú nhân vẫn thiệt hại nặng nề hơn .

Thánh tâm thành . Tại trướng chỉ huy .

" Toàn bộ sự việc là như vậy , ngoại trừ hai hoàng kim bỉ mông không biết bằng cách gì đã đem toàn bộ số bỉ mông cự thú đi , còn lại 4 vạn quân của thú nhân đều chết sạch không còn một mống . Nhưng tuần long của chúng ta cũng đã … " . Nói đến đây , Áo Lợi Duy Lạp không khỏi buồn bã cúi đầu .

Trong trướng bây giờ có rất nhiều người , cả Tư Thiết Lạp và Hương Loan đều ở đây , Mã Nhĩ nguyên soái cùng những tướng lĩnh chỉ huy im lặng nghe Áo Lợi Duy Lạp báo cáo lại tình hình . Hai mươi vị quân đoàn trưởng của quân đội Mễ lan đều có mặt ở đây , ngoài ra các ngân tinh long kỵ tướng đều được quyền tham dự . Đương nhiên cũng không thể thiếu được người anh hùng của trận chiến lần này , đệ tử năm thứ nhất của thần âm hệ , Diệp Âm Trúc .

Nghe cháu mình hồi báo , sắc mặt Mã Nhĩ không chút biến đổi , nhưng nếu để ý thì thấy hữu thủ của ông đang bóp chặt vào thành chiếc ghế đang ngồi . Ông không đau lòng được sao ? Mỗi một kỵ sĩ ưng chuẩn long đều do chính tay ông dạy dỗ , tại chiến trường đã vô số lần lập chiến công hiển hách . Có thể nói mỗi người trong số đó đều là anh hùng , thậm chí đều có thể trở thành quý tộc . Nhưng mà lúc này , 500 ' đứa con ' đó , không một ai sống sót . Nhìn một cách tổng thể , trận đánh tại Khoa ni á thành có thể nói là thắng lợi cực kỳ lớn , tiêu diệt được bốn quân đoàn chủ lực của thú nhân , trọng yếu nhất là hoàn toàn phá hủy được ý đồ của bọn họ . Mã Nhĩ cũng rất dễ dàng hiểu ra ý đồ của thú nhân khi vượt qua vùng núi Bố luân nạp , ông cũng hiểu thắng lợi này đối với Mễ lan có ý nghĩa to lớn chừng nào ..

_____***_____

Nhưng nếu xét theo góc độ tình cảm , ông tuyệt đối không thể chấp nhận điều này . Nếu có thể , ông không cần sự hi sinh của 500 ưng chuẩn long kỵ sĩ đổi lấy 4 vạn quân tinh nhuệ của thú nhân .

Nhìn sắc mặt lạnh lùng của Mã Nhĩ , không khí trong đại trướng trở nên nặng nề hơn rất nhiều . Các tướng lĩnh theo Mã Nhĩ nhiều năm đều quá rõ tính cách của ông , sợ rằng ông không thể chịu nổi đả kích này , sẽ không kiềm chế được bản thân mình nữa .

Hương Loan cũng cảm thấy không khí ở đây không được ổn cho lắm , miễn cưỡng cười , nói : " Mã Nhĩ nguyên soái , lần này quân ta tuy tổn thất không nhỏ nhưng thú nhân lại thiệt hại nặng nề hơn chúng ta nhiều . Đây là một trận đại thắng a ! Sau khi trở về, ta nhất định sẽ xin phụ hoàng truy tặng danh hiệu cho những binh lính đã hi sinh trong trận chiến này , người thân của họ cũng sẽ được đế quốc trợ cấp đầy đủ " .

Mã Nhĩ chậm rãi đứng lên , xoay mình đối mặt với Hương Loan và Tư Thiết Lạp , khom người nói : " Đúng như lời công chúa điện hạ vừa nói , lần này chúng ta đã có một trận đại thắng . Có thể nói đây là trận thắng lớn nhất của chúng ta tư trước đến nay với Lôi thần bộ lạc , quan trọng hơn là đã đập tan âm mưu tấn công vào Phổ lợi á bình nguyên của thú nhân . Trong trận chiến lần này , người có công lớn nhất là Diệp Âm Trúc , mặc dù hắn chỉ là một đệ tử của Mễ lan học viện , hơn nữa lại là một ma pháp sư , nhưng một mình có thể dẹp tan đại quân thú nhân . Với công trạng như thế , ta nhất định sẽ tới quân bộ bẩm báo , để đích thân hoàng thượng ban thưởng cho hắn " .

Nghe Mã Nhĩ nói , Hương Loan và Tư Thiết Lạp thở phào nhẹ nhõm . Đối với vị nguyên soái này , thẳng thắn mà nói , trong lòng họ đều có chút e ngại . Nếu Mã Nhĩ nhất định truy cứu đến cùng việc Âm Trúc hủy diệt hơn 1000 tuần long cùng ưng chuẩn long kỵ sĩ thì quả thực rất phiền toái . Trong quân danh , Mã Nhĩ còn có biệt hiệu là ' thiết huyết ' , vạn nhất ông ấy nổi điên lên muốn giết Diệp Âm Trúc , Hương Loan và Tư Thiết Lạp cũng chỉ biết bó tay đứng nhìn . Dù sao địa vị của La lan gia tộc trong Mễ lan đế quốc cũng vô cùng trọng yếu , hoàng đế Tây Nhĩ Duy Áo cũng sẽ biết nên tôn trọng ý kiến của Mã Nhĩ , tuyệt đối không vì một gã ma pháp sư cỏn con mà trách phạt Mã Nhĩ .

Diệp Âm Trúc cảm thấy không khí trong đại trướng đã trở nên dễ thở hơn . Hắn vẫn tin rằng Mã Nhĩ nguyên soái đối với mình sẽ không gây ra một bất lợi gì . Nghe thấy ông nói mình lập công lớn , hắn vội nói : " Lão Mã , không , Mã Nhĩ nguyên soái , kỳ thật mình ta cũng chẳng làm nên điều gì . Nếu không phải do mọi người tận tình trợ giúp , ta cũng không thể làm được như vậy đâu " .

Ngân tinh long kỵ tướng Áo Tư Đinh cười lạnh một tiếng : " Cái gì mà nhiệt tình trợ giúp , chẳng lẽ 500 ưng chuẩn long kỵ sĩ cũng nhiệt tình trợ giúp ngươi sao ? ".

" Câm miệng ! " . Mã Nhĩ chợt quát lên một tiếng . Áo Tư Đinh sợ run cầm cập , áp lực cực lớn từ người ông nội hắn tỏa ra khiến hắn cảm thấy hít thở cũng có chút khó khăn .

Trong mắt Mã Nhĩ hàn quang lóe ra , hướng tới Diệp Âm Trúc nói : " Được lắm , không hổ danh là người được An Nhã tiểu thư coi trọng . Cho dù có là ta ở đấy cũng không thể đánh bại được 4 vạn quân thú nhân . Có điều ngươi lại dùng chiêu hi sinh 500 ưng chuẩn long kỵ sĩ , công cũng lớn mà tội cũng không nhỏ . Ta sẽ báo cáo lại mọi việc với bệ hạ , để người tự mình xử trí " .

Hương Loan và Tư Thiết Lạp còn lạ gì vị nguyên soái này nữa , nếu không phải là Diệp Âm Trúc mà là người khác , sợ rằng kết cục của hắn đã rất thê thảm rồi . Bởi vì có mối quan hệ với An Nhã nên Mã Nhĩ cố nén sự giận dữ trong nội tâm lại .

" Ta không nghĩ tới công lao , lúc đó ta chỉ không muốn chứng kiến thú nhân làm tổn hại đến bằng hữu và các bạn học của ta nên mới ra tay . Mã Nhĩ nguyên soái , ta tự thấy bản thân ta cũng không làm gì quá đáng cả . Áo Lợi Duy Lạp đại ca đã nói với ta , trên chiến trường , chỉ cần đạt được thắng lợi thì có thể dùng mọi thủ đoạn " .

" Âm Trúc ... " . Diệp Âm Trúc vô tình nói như vậy khiến Áo Lợi Duy Lạp đứng một bên cũng phải sợ hãi . Tính tình ông nội mình hắn biết rất rõ , nếu người biết việc này do mình cổ vũ , hắn thật không dám nghĩ tới phẫn nộ của Mã Nhĩ đến đâu nữa .

Quả nhiên , ánh mắt của Mã Nhĩ chuyển qua Áo Lợi Duy Lạp , có chút trào phúng nói : " Nga , nói như vậy Áo Lợi Duy Lạp cũng có công không nhỏ đâu nhỉ ? Không sai , không sai , cuối cùng La lan gia tộc chúng ta cũng xuất hiện một vị tướng quân thiên tài giỏi ma pháp . Các ngươi đều có công lớn a ! " . Nói đến đây , thanh âm của ông chợt biến thành giận dữ : " Áo Tư Đinh , Áo Tạp Phúc , bước lên phía trước ! " .

Hai huynh đệ liếc nhìn nhau , bước từng bước một lên phía trước , tim đập thình thịch . Mã Nhĩ chậm rãi đi đến bên cạnh Áo Tạp Phúc : " Lúc đầu mệnh lệnh của ta giao cho ngươi là gì ? " .

Áo Tạp Phúc mặc dù trong lòng kinh hãi , nhưng vẫn phải nói : " Mệnh lệnh của ngài là giao cho ta thống lĩnh 1000 long kỵ binh bảo vệ các đệ tử của Mễ lan học viện tại Khoa ni á thành " .

Mã Nhĩ trầm giọng nói : " Vậy tại sao ngươi lại đem hơn nửa long kỵ binh trong số đó chạy đến Thánh tâm thành ? Còn có ngươi nữa , Áo Tư Đinh , làm một vị đại ca mà ngươi lại không ngăn cản Áo Tạp Phúc , thậm chí còn thông đồng câu kết với nó nữa . Nếu không phải sai lầm của các ngươi , quân đội của chúng ta tại Khoa ni á thành mới tổn thất lớn đến thế " .

" Ông nội , chúng con ... " . Áo Tư Đinh vừa muốn giải thích đã bị Mã Nhĩ nguyên soái chặn lại .

" Câm mòm ! Ngươi phải gọi ta là nguyên soái . Giờ ta tuyên bố , Áo Tư Đinh , Áo Tạp Phúc huynh đệ tự ý làm trái lệnh cấp trên , làm cho quân đội tổn thất trầm trọng . Trước hết bác bỏ tước hiệu long kỵ tướng của chúng đi , đợi áp giải về đế quốc rồi xử trí sau . Dẫn đi ! " .

Không một ai dám đứng ra cầu xin cho hai huynh đệ Áo Tư Đinh vào lúc Mã Nhĩ nổi giận như thế này . Trong đại trướng lúc này may ra chỉ có Diệp Âm Trúc là vẫn bình thường như cũ , những người khác đều bị cơn thịnh nộ của Mã Nhĩ làm cho run rẩy . Nhưng hắn cũng hoàn toàn tán đồng với cách xử lý này của Mã Nhĩ vì cảm thấy hai huynh đệ Áo Tư Đinh hoàn toàn không oan uổng chút nào .

Bốn binh lính cường tráng chạy vào từ bên ngoài áp giải hai huynh đệ Áo Tư ĐInh đi . Mặc dù thực lực của hai người đều không phải yếu nhưng chẳng dám kháng cự , ngoan ngoãn chịu trói . Thật ra tuy bề ngoài Mã Nhĩ tỏ ra phẫn nộ như vậy nhưng bên trong đều có dụng tâm cả . Nếu tướng lĩnh mà mắc phải tội như hai người , theo quân lệnh được quyền chém luôn chứ cần gì phải áp giải về đế quốc .

" Vương tử điện hạ , công chúa điện hạ , Thánh tâm thành ở sát biên cương , không thích hợp cho hai người ở lâu . Ta sẽ lập tức sai người hộ tống hai vị cùng các đệ tử học viện trở về Mễ lan thành , thuận tiện cũng áp giải hai thằng nghiệt chướng kia luôn . Áo Lợi Duy Lạp , ngươi mau đưa hai vị điện hạ và Diệp Âm Trúc về nghỉ ngơi " .

Áo Lợi Duy Lạp thầm thở phào nhẹ nhõm , không dám nhìn lại ông nội mình một lần , vội đáp ứng một tiếng . Ra ngoài đại trướng , Tư Thiết Lạp mới thở dài một hơi : " Mã Nhĩ nguyên soái tựa hồ rất tức giận " .

Áo Lợi Duy Lạp cười khổ nói : " Tính khí của ông nội ta vốn là vậy , chọc giận vào rồi thì hậu quả rất nghiêm trọng . Đại ca , nhị ca lần này xui xẻo rồi " .

Tư Thiết Lạp vỗ vỗ vai hắn , nói : " Yên tâm đi , học trường , phụ hoàng nhất định sẽ không trừng phạt La lan gia tộc đâu . Dù sao hai vị long kỵ tướng đều do ý nghĩ ra trận giết địch lập công , nếu là ta mà rơi vào tình cảnh ấy chắc cũng lựa chọn tương tự " .

Áo Lợi Duy Lạp gật đầu , sau đó chuyển hướng qua Âm Trúc nói : " Âm Trúc , vừa rồi thiếu chút nữa ngươi hại chết ta a ! Ta thật không biết việc dạy ngươi binh pháp có phải là sai lầm trong đời ta không nữa " .

Diệp Âm Trúc không hiểu hỏi lại : " Ta hại ngươi sao ? Lúc nào ? " .

Nhìn bộ dạng ngây thơ đan thuần của hắn , Áo Lợi Duy Lạp không biết nói gì hơn , bất đắc dĩ thở dài nói : " Quên đi , mọi việc đều là quá khứ rồi . Bất quá ngươi đã khiến ta một lần được mở rộng tầm mắt , ta không thể ngờ rằng cách kháng địch của ngươi là như thế . Xem ra cách nhìn nhận của mọi người về thần âm sư từ trước đến nay là hoàn toàn sai rồi , qua trận chiến này , ta nghĩ thần âm sư mới là loại ma pháp sư cường đại nhất " .

Hương Loan cùng Tư Thiết Lạp gật đầu tán đồng , trong mắt bọn họ , Diệp Âm Trúc mới chỉ là một hoàng cấp ma pháp sư nhưng lại có thể đương đầu với 4 vạn quân thú nhân . Giờ đây ai dám nói thần âm sư là yếu đuối đây ?

Giống như lúc ở tại học viện , Diệp Âm Trúc và Tô Lạp được bố trí vào cùng một phòng . Vừa vào cửa , Âm Trúc đã bị Tô Lạp hỏi luôn : " Thế nào , Âm Trúc , Mã Nhĩ có làm khó ngươi không ? " .

Âm Trúc sửng sốt đáp : " Không có a ! Tại sao ông ấy phải làm khó ta cơ chứ " .

Tô Lạp thở phào nhẹ nhõm : " Vậy là tốt rồi . Đám ưng chuẩn long kia đối với Mễ lan đế quốc mà nói cực kỳ trọng yếu , lần này toàn bộ tổn thất , ta sợ Mã Nhĩ không thể chịu được chuyển sang trừng phạt ngươi . Ngươi trước tiên nghỉ ngơi chút đi , thân thể đã hoàn toàn hồi phục chưa ? " .

Diệp Âm Trúc ngồi xuống giường của mình , mỉm cười nói : " Hoàn toàn ổn định rồi , tinh thần lực khôi phục rất nhanh . Lần này thật là nguy hiểm , những tinh thần khác truyền vào khiến cho ta suýt nữa không kiềm chế nổi nữa , nhưng sau đó lại trở về bình thường . Hơn nữa ta còn có cảm giác tinh thần lực của ta tăng lên " .

" Tinh thần lực tăng lên ? Thông qua chiến đấu cũng có thể sao ? " . Tô Lạp có chút kinh ngạc hỏi .

Diệp Âm Trúc lắc đầu đáp : " Ta cũng không biết nữa , tinh thần lực của ta trước đây chỉ như một dòng nước nhỏ , khi mượn tinh thần lực của mọi người tạo thành một dòng thác lớn , khi trả lại thì ít nhiều cũng đã khiến dòng nước nhiều thêm " .

Tô Lạp cười nói : " Ngươi a ! Lần sau không nên mạo hiểm như thế nữa . Các ma pháp sư khác rất thận trọng trong việc sử dụng ma pháp , các loại nguyên tố ma pháp thật ra rất nguy hiểm , một khi không khống chế được sẽ phản hồi lại ngay , khiến cho người sử dụng có thể mất mạng . Này , lau mặt cho tỉnh táo đi " . Vừa nói , hắn vừa đưa cho Diệp Âm Trúc một cái khăn ướt .

Diệp Âm Trúc có chút sửng sốt nhìn chiếc khăn , hương khí từ đó tỏa ra thoang thoảng , rất giống mùi hương của các nữ tử hay dùng . " Tô Lạp , hình như kể từ sau trận chiến tại Khoa ni á thành , tính tình ngươi thay đổi " .

Tô Lạp mỉm cười nhìn hắn " Thay đổi ra sao ? Như thế nào mà ta lại không cảm thấy nhỉ ? " .

" Trước kia ngươi đối với ta không có ân cần như thế này a ! " .

Trong mắt Tô Lạp bỗng lóe lên một tia quang mang quái dị, bất quá Diệp Âm Trúc không nhìn thấy : " Ngươi không phải là đã trả tiền lương cho ta cả đời sao ? Tiền đã nhận , tự nhiên đối với ngươi phải tử tế một chút " .

¨¢u G\ʏỀjX ¨¢I GÔh d_Ń« ?¶ gQjX

" Là Tử , Tử đang gọi ta " . Diệp Âm Trúc có chút kinh ngạc nói , chẳng lẽ Tử đã gặp phiền toái gì sao ? . " Tô Lạp , ta trước tiên rời đi có chút việc , chừng hai canh giờ sau sẽ quay lại , đừng nói cho ai biết việc ta biến mất nhé ! " .

Không đợi Tô Lạp kịp phản ứng , một tầng bạch quang chói mắt bao phủ lấy toàn bộ thân thể Âm Trúc , trong nháy mắt đã thôn phệ thân thể hắn . Bạch quang xuất hiện và biến mất cũng rất nhanh , khi toàn bộ bạch quang tan trong hư vô thì thân thể Diệp Âm Trúc cũng biến mất , khiến cho Tô Lạp há hốc mồm mà nhìn .

Cảm giác đầu tiên của Diệp Âm Trúc khi đến nơi là rét lạnh . So với không khí ở Thánh tâm thành , nơi đây còn rét hơn nhiều , cũng may trên người hắn có mặc nguyệt thần thủ hộ ma pháp bào , khi gặp khí lạnh đã sinh ra một luồng nguyên tố ba động bảo vệ thân thể . Nơi này là một rừng cây , chung quanh đều là những châm diệp mộc - loại cây rất thích hợp để sinh trưởng trong khí hậu hàn lãnh . Sau cảm giác lạnh là cảm giác sợ hãi truyền khắp toàn thân Âm Trúc . Xung quanh hắn có vô số thân thể cao lớn như những tòa núi nhỏ , người nào cũng nhìn hắn với đôi mắt lạnh lùng tràn ngập địch ý .

Bỉ mông … bỉ mông cự thú !

Hai thân hình to lớn với bộ lông màu hoàng kim sáng bóng đứng ở chính giữa , ánh mắt bọn họ so với những bỉ mông khác còn kinh sợ hơn , tràn ngập sát ý cùng sự phẫn nộ mãnh liệt . Trước những cặp mắt đó , tả thủ Diệp Âm Trúc theo phản xạ lấy ra hải nguyệt thanh huy cầm , hữu thủ huy động bích ti hóa thành một quang ảnh màu xanh biếc bao phủ toàn thân . Nhưng đứng dưới chân hai hoàng kim bỉ mông cự thú đó , Diệp Âm Trúc cảm thấy bản thân thật quá bé nhỏ , hắn không có cách nào có thể đối đầu với họ .

" Âm Trúc , đừng khẩn trương , bọn họ sẽ không làm tổn thương ngươi đâu " . Một thanh âm quen thuộc từ phía sau Âm Trúc vang lên . Diệp Âm Trúc quay đầu lại , bắt gặp Tử đang nhìn mình với ánh mắt ấm áp .

" Tử , chạy mau , nếu không những bỉ mông này có thể làm tổn thương ngươi đấy " . Diệp Âm Trúc trong lòng khẩn trương , thân hình lóe một cái đã đến trước mặt Tử .

Tử mỉm cười , vỗ vỗ bả vai Âm Trúc , ngẩng đầu nói với Địch Tư và Mạt Kim Tư : " Các ngươi đứng tránh qua một bên trước đi , ta có chuyện cần nói với huynh đệ của mình ! " .

" Vâng ! " . Hai thanh âm trầm thấp đồng thời vang lên , Địch Tư và Mạt Kim Tư trừng mắt nhìn Âm Trúc một cái rồi mới xoay người chậm rãi rời đi .

" Bọn họ nghe lời ngươi ? " . Diệp Âm Trúc kinh ngạc nhìn Tử . Vừa rồi chứng kiến bản thân bị một đám bỉ mông cự thú bao quanh , hắn cảm thấy cực kỳ kinh hoàng , còn tưởng Tử bị bọn họ vây công .

Tử chỉ vào một tảng đá lớn ở gần đấy : " Ngươi trước tiên ngồi xuống đã , nghe ta nói " .

Diệp Âm Trúc theo lời Tử ngồi xuống , song ánh mắt vẫn cẩn thận dò xét xung quanh . Ở chỗ này có rất nhiều bỉ mông cự thú , theo trí nhớ của hắn thì đúng là những bỉ mông cự thú đã tham dự cuộc tấn công Khoa ni á thành . Nhưng ngoại trừ hai hoàng kim bỉ mông là vẫn như trước , các bỉ mông cự thú còn lại hình như đều bị thương rất nặng , miệng không ngừng rên rỉ thống khổ .

" Âm Trúc ! " . Thanh âm Tử vang lên một cách đột ngột . " Ngươi có phải là huynh đệ của ta hay không ? " .

Diệp Âm Trúc sững sờ , nói : " Đương nhiên . Ngươi là bằng hữu tốt nhất của ta , cũng là huynh đệ duy nhất của ta " .

Tử hơi giận nói : " Vậy tại sao mỗi lần gặp nguy hiểm ngươi không gọi ta đến ? Chẳng lẽ ngươi cho rằng chúng ta thiết lập đồng đẳng bổn mệnh khế ước chỉ là hình thức thôi sao ? " .

Diệp Âm Trúc có chút xấu hổ đáp : " Đương nhiên không phải như thế . Tử , ngày đó địch nhân của ta quá mạnh mẽ , đối mặt với nhiều bỉ mông cự thú như vậy , cho dù ta gọi ngươi , sợ rằng … " .

Ánh mắt Tử trở nên nhu hòa rất nhiều , thở dài một tiếng , nói : " Ta biết ngươi cũng vì muốn tốt cho ta , tránh cho ta bị thương tổn , cho nên luôn chọn cách một mình đối mặt , không gọi ta ra . Nhưng chúng ta là huynh đệ cơ mà , những lúc sinh tử như vậy sao lại không gọi huynh đệ đến giúp ? Với đồng đẳng bổn mệnh khế ước , ngươi cho rằng khi ngươi chết ta có thể còn sống được sao ? Điều này có lẽ ngươi chưa biết , khi khế ước được thiết lập , hai chúng ta đều ngang hàng với nhau , khi ngươi chết ta cũng sẽ biết dựa theo sự liên lạc bằng sinh mệnh khí tức giữa hai ta và ngược lại . Chỉ cần một trong hai người chết đi thì người kia sẽ chịu thương tổn cực kỳ lớn về mặt tinh thần , có thể chết theo luôn . Vì vậy những lúc nguy hiểm chúng ta phải đồng tâm hiệp lực đối mặt . Ngươi có hiểu được không ? " .

Diệp Âm Trúc ngơ ngác nhìn hắn : " Thì ra là như vậy ! Tử , may mà lần này ta không xảy ra chuyện gì , nếu không đã liên lụy đến ngươi rồi " .

Tử nói : " Ngươi hiểu được là tốt rồi , chúng ta hai người phải bảo vệ lẫn nhau thật tốt . Kể từ bây giờ , bất luận ngươi gặp nguy hiểm đến cỡ nào , ngươi cũng phải gọi ta đến " .

Diệp Âm Trúc gật đầu : " Ta hiểu được rồi . Tử , tại sao ngươi lại ở cùng một chỗ với những bỉ mông cự thú này vậy ? Bọn họ tựa hồ như không có chút ác ý nào với ngươi " .

Tử có chút tức giận nói : " Ngày đó nếu không phải ta mạo hiểm , dùng tử tinh cự kiếm xé rách không gian để tới chỗ ngươi thì ngươi đã không còn ngồi được ở đây rồi . Ngươi tưởng bằng thực lực của mình có thể ngăn trở hoàng kim bỉ mông cự thú sao ? Trong số các cửu cấp am thú , hoàng kim bỉ mông tuy không phải là ma thú mạnh nhất nhưng có thể là xưng là lục chiến vô địch cũng không sai . Nhưng có việc ta không thể ngờ được rằng ngươi bằng thực lực của mình có thể hủy diệt đoàn quân thú nhân khổng lồ và làm cho phần đông các bỉ mông cự thú bị thương nặng . Mà ngươi cũng chớ vội tự hào là ngươi đã tiêu diệt được một số bỉ mông cự thú , những bỉ mông cự thú ngươi thấy gục ngã tại chiến trường hôm đó không phải đã chết đâu , chỉ vì bị thương nặng quá nên ngất đi thôi . Có lẽ ngươi cũng đoán được rằng ta và thú nhân tộc có mối quan hệ đặc biệt . Ngươi có thể yên tâm là tất cả các bỉ mông cự thú ở đây từ giờ về sau sẽ không phải là địch nhân của ngươi đâu " .

Diệp Âm Trú kinh ngạc nói : " Tử , chẳng lẽ ngươi có thể ra lệnh cho tất cả nhưng bỉ mông cự thú ở đây sao ? Ngươi là thú vương ư ? " .

Trong mắt Tử hiện lên một tia quang mang kiêu hãnh nhưng sau đó lại lắc đầu , nói : " Không , ta không phải là thú vương . Ngươi không cần đoán , ta nói rồi , một ngày nào đó thực lực của ngươi đạt đến tử cấp , ta sẽ tự mình nói hết với ngươi mọi chuyện , đến lúc đó sẽ có nhiều việc ta cần ngươi giúp . Âm Trúc , lần này ta gọi ngươi đến , hy vọng ngươi có thể trị thương cho những bỉ mông cự thú này . Ngươi có làm được không ? " .

Diệp Âm Trúc sửng sốt : " Trị thương cho bọn họ ? " .

Tử gật đầu : " Trong chiến tranh , song phương đều khó tránh khỏi tổn thất , nhưng mà ta cần những bỉ mông cự thú này trợ giúp sau này . Âm Trúc , ngươi có thể giúp ta chăng ? " .

" Hảo " . Diệp Âm Trúc nhanh chóng đáp ứng .

Lần này đến lượt Tử kinh ngạc : " Bọn họ trước kia đều là địch nhân của ngươi , hơn nữa còn muốn giúp ngươi , tại sao ngươi có thể dễ dàng đáp ứng vậy ? " .

Diệp Âm Trúc lắc đầu đáp : " Ta nhớ rất rõ lời nói của ngươi , khi ai đó gây cho ta bất lợi , biện pháp tốt nhất là hủy diệt bọn họ . Nhưng bây giờ những bỉ mông cự thú này là bằng hữu của ngươi , ngươi nói sau này họ sẽ không còn là địch nhân của ta nữa . Ta tin ngươi , đồng thời ta cũng hy vọng bọn họ sau này không nên công kích Mễ lan nữa , ta rất thích quốc gia này " .

Tử nhìn thật sau vào ánh mắt Âm Trúc , sau đó mới gật đầu nói : " Hảo , ta - Tử ở nơi đây thề rằng , trừ khi được Diệp Âm Trúc đồng ý , nếu không tuyệt đối sẽ không mang bỉ mông cự thú ra uy hiếp Mễ lan đế quốc " .

Diệp Âm Trúc mỉm cười : " Cám ơn ngươi , Tử . Nhưng bây giờ ta cũng không biết phải trị thương cho bọn họ như thế nào ? " . Kỳ thật hắn bây giờ hắn cũng không biết lời thế của Tử trọng yếu đến mức nào , mãi sau này mới rõ được .

Tử đáp : " Ta nhớ hồi trước ngày nào ngươi cũng đạn tấu ' tĩnh tâm khúc ' , bây giờ ngươi chỉ cần đạn tấu khúc đó lên thôi . Sức sống của bỉ mông cự thú cực kỳ cường hãn nhưng cuồng bạo bỉ mông và ngân bỉ mông bị thương quá nặng , phải trị liệu về mặt tinh thần thì mới có thể phát huy hiệu quả tự trị liệu của bọn họ . Trừ ngươi ra ta không biết ai có thể giúp đỡ ta cả " .

" Ta vĩnh viễn sẽ luôn giúp đỡ ngươi " . Vừa nói , hắn vừa thu hồi hải nguyệt thanh huy cầm , quang mang trên tay lóe ra , một cây cổ cầm mới xuất hiện .

Tử nhìn lại , chỉ thấy cổ cầm trên tay Âm Trúc được làm bằng đồng mộc lâu năm , có màu hơi xám kèm theo màu tím , kim huy bằng ngọc , long trì và phượng chiểu đều có hình tròn . Bảy dây cầm có màu đen óng ả , thỉnh thoảng lại lóe lên một đạo quang mang , trên thân cầm có bốn chữ như rồng bay phượng múa ' Đại thánh di âm ' . Màu sắc cầm tuy hơi tối nhưng lại tạo một cảm giác tràn ngập sự thánh khiết , một

vầng sáng từ thân cầm nhè nhẹ bốc ra như hòa nhập làm một thể với Âm Trúc , khiến khí tức từ người hắn tỏa ra tạo cho người khác một cảm giác đặc thù .

" Âm Trúc , những cây cổ cầm trước đây của ngươi đã thu hồi lại được rồi à ? " . Tử kinh hãi nói .

Diệp Âm Trúc mỉm cười đáp : " Đúng vậy , vận khí của ta kể ra cũng tốt , cuối cùng đã tìm lại được chúng . Đáng tiếc vì để đối phó với thú nhân , ta đã sử dụng khô mộc long ngâm cầm , nhưng do ta đã hấp thu một lượng tinh thần lực quá lớn nên bảy dây cầm đều bị đứt cả . Nếu không đã có thể tính là thu hồi nguyên vẹn bảo vật của cầm tông rồi " .

Trong mắt Tử thoáng ra một tia suy tư : " Bảy dây của khô mộc long ngâm cầm làm bằng long cân đúng không (gân rồng) ? " .

Diệp Âm Trúc cũng không chú ý tới lời Tử vừa nói , khi song thủ hắn vừa tiếp xúc với cổ cầm , tâm trí đã hoàn toàn cùng cổ cầm cộng minh , tự nhủ : " Đây là đại thánh di âm cầm , phong dương chi đồng , không tang chi tài , phượng minh thu nguyệt , hạc vũ dao thai . Trong số các cổ cầm , có thể nói nó được dùng để tấu những cầm khúc trị liệu sẽ đạt được hiệu quả cao nhất " .

Song thủ Diệp Âm Trúc nhẹ vuốt cầm huyền , một âm thanh mượt mà vang lên , khiến cho lòng người một cảm giác thanh bình yên ả . Hữu thủ Âm Trúc án trên cầm huyền , ngón giữa máy động , chính là u cốc lưu tuyền thế . Khởi âm .

_____***_____

Tiếng đàn phiêu đãng cất lên , chỉ pháp của Diệp Âm Trúc nhìn có vẻ khinh khoái mà khiến cầm huyền rung lên bần bật , giai điệu mềm nhẹ mà trầm thấp , nhu hòa .

Những bỉ mông cự thú nghe được âm thanh này đã thôi rên rỉ , chậm rãi mở mắt . Trước mắt bọn họ là một bạch ý hắc phát thanh niên thuộc loài người , những âm thanh mượt mà từ cây cổ cầm trước mặt người đó phát ra khiến cho nguyên thủy sinh cơ trong bọn họ phát động , nương theo tiếng đàn mà càng lúc càng khôi phục một cách mãnh liệt .

Tử đứng ở sau lưng Diệp Âm Trúc , lúc này hắn như trở lại những ngày xưa kia , im lặng hưởng thụ âm thanh từ Âm Trúc đạn tấu , vẻ mặt tràn đầy sự hưởng thụ . Địch Tư và Mạt Kim Tư không biết từ lúc nào đã quay trở lại , ngơ ngác nhìn Âm Trúc . Hung quang trong ánh mắt họ dần dần nhạt đi , cũng chăm chú lắng nghe tiếng đàn , hai cái đầu to lớn lắc lư theo nhịp điệu , nhìn thật là buồn cười .

Thời gian cứ như vậy chầm chậm trôi đi , ' tĩnh tâm khúc ' đã chấm dứt tự lúc nào mà ai cũng tràn ngập vào sự suy tư hồi tưởng . Đối với những bỉ mông cự thú và Tử là chìm đắm trong dư âm của tiếng đàn , còn Diệp Âm Trúc thì nhớ lại những ngày tháng vui vẻ trước đây , những ngày sống mà không cần lo âu , suy nghĩ . Bây giờ hắn đã thay đổi nhiều quá , một Âm Trúc giờ đây không còn non nớt ngây thơ nữa mà đã trở thành một người trưởng thành với những suy nghĩ , tính toán .

Hai tay án trên cầm huyền , Diệp Âm Trúc thở dài đầy cảm thán . Tinh thần hắn giờ đây đã hoàn toàn khôi phục như cũ kể từ sau trận chiến ở Khoa ni á thành , cảm giác trì trệ ở đại não biến mất . ' Tĩnh tâm khúc ' quả thực quá kỳ diệu , không chỉ tác dụng lên người nghe mà chính bản thân người đạn tấu cũng có ảnh hưởng .

Chậm rãi mở mắt , cảnh tượng trước mắt khiến Diệp Âm Trúc hoảng sợ . Hơn 80 bỉ mông cự thú không biết đã ngồi dậy tự lúc nào , những thân hình đồ sộ ấy cho dù ngồi cũng khiến Diệp Âm Trúc như lạc vào một quần sơn nhỏ , ánh mặt trời không thể chiếu tới . Những ánh mắt hung hãn đã hoàn toàn biến mất , nhìn thái độ của những bỉ mông cự thú lúc này , có lẽ mọi người sẽ ngạc nhiên trước biệt danh lục chiến vô địch ma thú . Địch Tư tựa hồ như đã quên đi người thanh niên trước mặt này đã khiến hắn phẫn nộ đến mức nào , cái đầu khổng lồ vẫn không ngừng lắc lư , miệng không ngớt ca ngợi : " Thật là tuyệt vời , nghe xong cảm thấy vô cùng thoải mái , hình như cả bản thân ta muốn cuồng hóa lúc ấy cũng không thể được . Ngươi có thể đạn tấu khúc vừa rồi lại một lần nữa được không ? " .

Nhìn ánh mắt tràn đầy hy vọng của Địch Tư cùng những bỉ mông cự thú xung quanh , Diệp Âm Trúc mỉm cười , không nói năng gì , bát chỉ huy động , ' tĩnh tâm khúc ' lại một lần nữa được đạn tấu từ đại thánh di âm cầm .

Trần Thạch ở trong động đương nhiên đoán được ý định của Tô Triệt, trông nội tâm rất phẫn hận nhưng ngoài miệng vẫn luân phiên khuyên nhủ.

Tô Triệt mắt điếc tai ngơ, bay vút qua lại ở ngoài động, không ngừng ném thạch ám khí vào bên trong, nện lên vòng phòng hộ của đối phương giống như là tiểu hòa thượng đang gõ chuông.

- Ba! Ba! Ba! Ba!

Một chiêu này thực sự hữu dụng, tuy rằng lực đả kích mỗi một phát đều không lớn, nhưng lại như tiểu mộc chùy không ngừng gõ trái tim của Trần Thạch. Tuy không làm chết người nhưng lại khiến hắn vô cùng khó chịu.

Trần Thạch vốn đang trọng thương, kịch độc trong cơ thể cũng không hoàn toàn hóa giải được. Sau khi gõ vài chục cái, dù Kim Cương Phù phòng ngự hắn còn chưa tiêu tan nhưng đã phun ra một ngụm máu đen.

Cũng không biết là do chấn động hay là do tức giận thủ đoạn vô lại của Tô Triệt khiến thương thể của hắn nặng thêm.

- Tốt, tốt, đây là ngươi bức ta đấy!

Mặt mũi hắn dữ tợn, tay phải run rẩy, móc một phù lục có linh khí chấn động rất mạnh ở túi càn khôn bên hông ra.

Tô Triệt ở ngoài động bay vút qua lại, cũng không nhìn thấy phù lục hắn vừa móc ra, nhưng vẫn nghe được câu nói bao hàm oán độc kia.

Chỉ bằng câu nói kia, Tô Triệt liền ý thức được cái gì, liền quyết định thật nhanh, nhanh chân bỏ chạy!

- Hô!

Một đầu Hỏa Long từ trong thạch động chui ra, thanh âm kỳ lạ gào thét chấn động, phảng phất như là Chân Long hét lên giận dữ, chấn tâm phách của người.

- Oanh!

Hỏa Long không tìm được mục tiêu công kích, thoáng cái như muốn nổ tung lên, thân hóa thành biển lửa đầy trời, rơi xuống bao phủ phạm vi trọn vẹn hơn hai mươi trượng.

Tô Triệt khó khăn lắm mới trốn ra khỏi phạm vi của biển lửa, phát hiện nhiệt độ trong không khí đã tăng lên một cách khủng bố, khiến hắn có cảm giác như bản thân đang ở trong một bếp lò, đầu tóc dài ở phía sau đã bị đốt cháy một đoạn.

- May mắn là mạng mình dài hơn tưởng tượng, đã né tránh kịp thời. Bằng không thì chỉ sợ lần này đã bị thiêu cháy rồi. Cũng không biết đầu Hỏa Long này là phù lục cấp mấy mà uy lực lại đáng sợ như thế.

Tô Triệt cũng không đa tưởng, nhảy liên tục mấy lần, trở về bên ngoài thạch động Trần Thạch đang ẩn thân kia, chỉ có điều lúc này không phải là cửa vào thạch động mà là mặt sau.

- Bá! Bá! Bá!

Tô Triệt dùng biện pháp khác, xuất ra đoản kiếm Ngọc Thanh Đạo Nhân đưa cho mình, dùng phương thức phóng kiếm khí ra ngoài, cắt gọt mấy khối cự thạch ở cự ly xa.

NX *?QÆM; Rj@R9 , æ®B h?O "B M J'i

Chương 13-14 : Đối thủ biến mất

Phóng kiếm khí ra ngoài, vẫn là tuyệt kỹ võ học của võ giả thế tục, không tính là pháp thuật tu chân. Đây cũng là không có biện pháp, Tô Triệt vừa mới bước chân vào Luyện Khí kỳ, không có cơ hội học tập công pháp đạo môn chính tông.

Ngay cả nửa chiêu thức hắn cũng không biết!

Bất quá, uy năng kiếm khí hình thành từ chân khí phóng ra ngoài cũng vô kiên bất tồi, hơn nữa thanh đoản kiếm này cũng không phải phàm phẩm, từng đạo kiếm khí lăng lệ ác liệt này cắt núi đá như cắt trái cây, cực kỳ hiệu quả.

Biện pháp này có lẽ không kém. Thạch động kia do mấy khối cự thạch lớn xây thành, chỉ cần làm tan rã kết cấu của chúng thì có thể chôn sống Trần Thạch ở bên trong.

Mỗi một khối cự thạch đều nặng mấy vạn cân, không cần biết có thể đề chết hắn hay không, nhưng trấn áp hắn tại chỗ thì hẳn là không có vấn đề gì.

Bản thân thằng này bị trọng thương, muốn cất bước cũng rất khó khăn, nhúc nhích ngón tay đều đau đớn đến mức cắn răng. Một khi bị cự thạch cầm giữ, còn không phải để mặc người chém giết sao?

Trong thạch động, tuy Trần Thạch không thể nhìn thấy hành động của Tô Triệt, nhưng dựa vào tiếng vang ở bên ngoài truyền vào cũng có thể đoán được dụng ý của đối phương.

- Còn muốn dùng những cự thạch này đè chết ta?

Trần Thạch đại hận trong lòng, chửi bới Tô Triệt giảo hoạt, đồng thời sử hết toàn lực hướng ra ngoài động.

Vừa khẽ động, hai chân của hắn tạm thời bị phế bỏ, phía dưới đạo bào, hai chân của hắn sưng tấy một cách dị thường, giống như là hai cái cọc gỗ vừa thô vừa to, trầm trọng không chịu nổi.

Đây là là chất độc gây ra. Buổi chiều hôm qua, lúc hắn và Bạch Tính, Vân Lam chém giết với con yêu thú kia, bị mấy cọng lông cứng bên ngoài thân yêu thú phun ra đâm trúng hai chân. Lúc ấy cũng không có để ý quá mức, tiện tay nhổ ra, nhưng lại chưa từng nghĩ đây lại là dị độc kịch độc có độc tính cổ quái. Đan dược giải độc mang theo tùy thân chỉ có thể trấn áp tạm thời, không thể giải độc hoàn toàn. Vất vả trốn vào thạch động này là vì muốn nhanh chóng bài trừ độc tính, nếu không thì khó mà giữ được tính mạng.

Bên ngoài động, Tô Triệt vung vẩy kiếm khí, liều mạng dốc sức cắt gọt cự thạch trong động. Trần Thạch nổi lên vẻn vẹn một điểm khí lực, dựa vào hai tay liều mạng dốc sức ra ngoài.

Hai người đều giành giật từng giây!

Mắt nhìn thấy cự thạch trên đỉnh thạch động đã bắt đầu lay động, tựa hồ một giây sau sẽ sụp đổ. Trần Thạch vô cùng sợ hãi, không hề dựa vào một ít thể lực còn sót lại kia mà dùng chân khí trấn áp độc tính, chống hai tay xuống mặt đất, cả người bắn ra ngoài động như một mũi tên.

- Ầm ầm!

Thạch động sụp xuống, một đạo nhân ảnh mạo hiểm bay ra, bịch một tiếng, té xuống bãi đá vụn ở ngoài mấy trượng bên bờ sông.

Trong màn bụi đất tung bay, Tô Triệt mơ hồ nhìn thấy đạo nhân ảnh kia, biết là Trần Thạch đã trốn thoát, thở dài trong nội tâm, thầm kêu đáng tiếc!

Trần Thạch té rớt trên mặt đất, phốc một tiếng, phun ra một ngụm máu đen, hẳn là do chân khí vọng động mà khiến độc khí dâng lên, chỉ nghe hắn hét thảm một tiếng, cũng không biết là không nhịn nổi cơn đau đớn kịch liệt hay là vì chuyện gì khác xảy ra, bất quá, hắn vẫn còn thừa lực có thể kích phát thêm một cái phù lục.

- Vèo!

Lại là một đạo Băng Tiễn Phù, băng tiễn dài hơn ba thước xạ kích tới Tô Triệt ở bên này.

nhanh chóng trở về Mễ lan học viện , mọi người yên tâm , ta và Tư Thiết Lạp nhất định sẽ nói cho phụ hoàng biết chiến tích của các ngươi , để người ban thưởng " .

Lời vừa nói ra , một tràng pháo tay hoan hô vang lên . Phần lớn đệ tử của học viện tham dự lần này đều là con cháu thuộc quý tộc , đối với bọn họ mà nói , được công chúa đế quốc tán thưởng là một vinh dự vô cùng lớn lao , huống chi sau này còn có luận công ban thưởng . Tại học viện có thể nói là vinh dự vô cùng , tương lai sau này cũng dễ dàng hơn , bất luận là gia nhập quân đội hay làm nghề gì , bọn họ đều có cơ hội hơn những người bình thường khác .

Hương Loan giơ tay ra hiệu cho mọi người im lặng : " Công lao mọi người đóng góp sẽ được thưởng xứng đáng . Bất quá ta có chuyện cần mọi người hỗ trợ . Thời gian tiếp theo ta và Tư Thiết Lạp vẫn tiếp tục theo học ở học viện , chúng ta tựu không muốn lộ ra thân phận đặc biệt của mình để có thể cùng những đệ tử bình thường khác sánh vai học tập . Vì thế ta mong mọi người hãy giữ kín thân phận của chúng ta , không nói cho những đệ tử khác của học viện biết . Đây là bí mật của riêng tất cả chúng ta mà thôi . Khi trở về học viện , thân phận của ta và các ngươi hoàn toàn giống nhau , đều là một đệ tử mà thôi " .

" Ta - Nội Tư Tháp , dùng danh dự của một trọng kỵ binh , xin tuyên thệ sẽ giữ bí mật , tuyệt đối không nói với ai " . Nội Tư Tháp giơ cao long thương trong tay , thanh âm tràn ngập sự kiêu hãnh .

Lúc này mọi người mới phản ứng theo , thậm chí có không ít người hối hận tại sao người thứ nhất xuất ngôn không phải là chính mình , như vậy có phải là sẽ gây ấn tượng tốt cho hoàng đế Mễ lan đế quốc tương lai không ! Trong nhất thời , tiếng tuyên thệ thi nhau vang lên , chỉ có Diệp Âm Trúc và Tô Lạp là im lặng không lên tiếng .

La Lan nhân cơ hội ' đả kích ' Âm Trúc luôn : " Âm Trúc , tại sao ngươi không tuyên thệ . Chẳng lẽ sau này trở về ngươi sẽ tiết lộ thân phận của công chúa và vương tử điện hạ sao ? " .

Diệp Âm Trúc nói : " Tuyên thệ chỉ là một hình thức mà thôi . Nếu ta đã đáp ứng trong lòng thì cần gì phải lên tiếng , như vậy chỉ thêm phiền toái " .

Tô Lạp gật đầu , nói : " Ta cũng như vậy " .

Hương Loan mỉm cười : " Ta tin tưởng mọi người . Được rồi , mọi người nghỉ ngơi đi , một lúc nữa chúng ta sẽ quay trở về nhà " .

" Âm Trúc " . Diệp Âm Trúc đang chuẩn bị cùng Tô Lạp rời đi thì đột nhiên có người kéo ống tay áo hắn , nhìn lại thấy đó là Mã Lương . " Chúng ta qua bên kia nói chuyện " .

" Hảo " . Diệp Âm Trúc dặn dò Tô Lạp vài câu rồi theo Mã Lương đến một chỗ vắng vẻ không người .

" Mã Lương , ngươi tìm ta có việc gì ? " . Diệp Âm Trúc tò mò hỏi .

Mã Lương nhìn quanh không có người nào chú ý đến hai người bọn họ rồi mới thấp giọng nói : " Âm Trúc , lần này ngươi vì Mễ lan đế quốc lập công lớn , chờ chúng ta trở lại Mễ lan thành , nhất định hoàng đế sẽ trọng thưởng cho ngươi . Ngươi phải nhớ ký , nếu được mời gia nhập quốc tịch Mễ lan đế quốc , ngươi nhất định phải đáp ứng " .

" Tại sao ? Ta là người của A tạp địch á quốc , tại sao lại phải gia nhập Mễ lan đế quốc ? Nếu làm như vậy sẽ được trọng thưởng thêm ư ? " . Trong mắt Diệp Âm Trúc tỏ ra vài phần bất mãn .

Trong mắt Mã Lương hiện lên một tia quang mang cháy bỏng : " Âm Trúc , đối với Đông long bát tông chúng ta , đây là một cơ hội rất tốt . Làm một phần tử của Đong long bát tông , ngươi sẽ không thuộc bất kỳ một quốc gia nào trên đại lục , quốc tịch đối với chúng ta không có ý nghĩa gì . Ta nghĩ chỉ cần ngươi đồng ý gia nhập Mễ lan đế quốc , ít nhất cũng có thể tránh được một cơn ' phong ba ' " .

Diệp Âm Trúc nhíu mày nói : " Ta vẫn chưa rõ tại sao Đông long bát tông chúng ta lại không thuộc về bất kỳ một quốc gia nào ? " .

Mã Lương thoáng do dự một lúc , sau đó lắc đầu đáp : " Nếu sư phụ của ngươi đã không nói cho ngươi biết thì ta cũng không thể nói nhiều hơn . Ta chỉ có thể nói , Đông long bát tông chúng ta chính thức thuộc về một nơi rất xa xưa , chỉ còn tồn tại trong truyền thuyết , các tông còn lại đều tự mình tìm một địa phương để âm thầm phát triển , tuy thế số đệ tử vẫn rất ít . Đối với việc tu luyện của chúng ta đều yêu cầu cực cao

cho nên chỉ có nhân tài chính thức mới có thể kế truyền , từ trước đến nay hầu hết đều là nhất mạnh đan truyền . Bốn tông mai , lan , tú , cúc có nhân số nhiều hơn chúng ta một ít , nhưng cũng phải sống ẩn dật . Nếu bây giờ ngươi có thể ở Mễ lan đế quốc phát triển thực lực , sau này có thể quy tụ bát tông về cùng một chỗ , khiến cho chúng ta trở về những ngày tháng huy hoàng trước đây " .

Diệp Âm Trúc trầm ngâm suy nghĩ , một lúc sau mới nói : " Được rồi , nếu như vậy ta sẽ đáp ứng " . Nói xong hắn đứng dậy đi đến chỗ Tô Lạp . Mã Lương cũng không phát hiện ra ánh mắt Diệp Âm Trúc lúc này đã có thêm vài phần kiên quyết .

Từ khi rời khỏi Bích không hải , Diệp Âm Trúc đối với xã hội bên ngoài cảm thấy rất đơn giản , nhưng càng xâm nhập sâu vào bên trong , hắn phát hiện sự hiểu biết của mình quả thực quá ít . Hình như mỗi người đều có một bí mật chỉ riêng mình biết , đại lục cũng đầy những sự việc li kỳ cổ quái , vậy mà hắn cứ ngây ngô chẳng biết một chút gì cả , khiến lắm lúc bản thân hắn có cảm giác rất khó chịu . Bây giờ trong lòng hắn tràn ngập một khát vọng được biết tất cả tri thức trên Long khi nỗ tư đại lục này . Khi hắn xoay người bỏ đi , hắn đã âm thầm quyết định , khi trở lại học viện , bằng mọi cách phải dùng tốc độ nhanh nhất dung nhập được vào xá hội này , học được mọi tri thức mình chưa biết . Mười sáu năm tu luyện xích tử cầm tâm đã đem lại cho hắn nhiều điều hữu dụng nhưng cũng lấy đi rất nhiều điều . Bây giờ là lúc hắn lấy lại những thứ đã mất .

Nghỉ ngơi một lúc , mọi người lại tiếp tục lên đường . Vừa về đến nơi , hoàng đế đã truyền lệnh triệu kiến Hương Loan , Tư Thiết Lạp , Áo Lợi Duy Lạp cùng Diệp Âm Trúc vào cung , số đệ tử còn lại trở về học viện . Bốn người ngôi trên một cỗ xe ngựa được một tiểu đội long kỵ binh hộ tống trực tiếp đi thẳng vào hoàng cung .

Trong xe ngựa , Tư Thiết Lạp nhìn thoáng qua sắc bình tĩnh của Diệp Âm Trúc , kỳ quái hỏi : " Thần tượng , ngươi không có một chút khẩn trương nào ư ? " .

Diệp Âm Trúc nghi hoặc nói : " Tại sao ta phải khẩn trương ? " .

Tư Thiết Lạp cười hắc hắc : " Lần này ngươi lập công lớn , còn không biết phụ hoàng trọng thưởng cho ngươi như thế nào đây , vậy mà ngươi ngay cả một chút chờ mong cũng không có . Thần tượng thật không hổ dnah là thần tượng , xem danh lợi như cỏ rác a ! " .

Diệp Âm Trúc có chút tức giận nói : " Đã nói bao nhiêu lần rồi , đừng gọi ta là ' thần tượng ' " .

Hương Loan ngồi một bên che miệng cười , nói : " Tiểu chánh của thần âm hệ chúng ta không dễ bị mua chuộc như vậy đâu . Ta đoàn lần này phụ hoàng sẽ phong cho hắn một quan hàm hoặc một tước vị nào đó , nhưng sợ rằng người sẽ không thưởng ngươi quá cao đâu , dù sao việc tổn thất 500 ưng chuẩn long cũng có thể khiến người giận điên người " .

Áo Lợi Duy Lạp có chút lo lắng nói : " Không biết bệ hạ sẽ xử lí hai vị ca ca ta ra sao . Công chúa điện hạ , vương tử điện hạ , đến lúc đó xin hai người … " .

Tư Thiết Lạp vỗ vỗ bả vai Áo Lợi Duy Lạp , đáp : " Yên tâm đi , học trường . Các ngươi đều là những tinh anh của La lan gia tộc , phụ hoàng rất anh minh , sẽ không làm khó hai người bọn họ đâu " .

Hoàng cung của Mễ lan đế quốc có thể nói là đứng đầu trong tám quốc gia trên đại lục , các kiến trúc nơi đây chủ yếu có ba màu là hông , hắc , bạch , chẳng những tạo khí thế khí thế khôi hoành mà còn mang theo vài phần mỹ lệ . Nội cung diện tích cũng thật rộng lớn , tương đương với 1/4 diện tích . Có 5000 cấm vệ quân ngày đêm túc trực ở đây , trong số đó người mạnh nhiều như mây . Hơn nữa muốn vào được bên trong còn phải qua một ma pháp trận cường đại , đủ để chống cự tử cấp cầm chú công kích , có thể nói Mễ lan như một tòa thành bọc thép vậy .

Tiểu đội long kỵ binh đưa bốn người đến trước cửa hoàng cung thì dừng lại , phần tiếp theo do cấm vệ quân phụ trách . Do có vương tử và công chúa cùng ngồi nên bọn Âm Trúc cũng không cần xuống xe , được đưa vào trực tiếp luôn . Đi thêm một đoạn , những kiến trúc của hoàng cung khiến cho Âm Trúc sững sờ , lại thêm một lá cờ phần phật tung bay trong gió trên độ cao ba mươi thước , y hệt như gia huy của Hương Loan và Tư Thiết Lạp , thậm chí đồ hình có phần tinh xảo hơn . Xe ngựa lọc cọc tiến vào điện tiền , hai bên có hai hàng võ sĩ đứng đợi , người nào người ấy cao hơn hai thước , trong tay nắm chặt kim thương , nhìn qua có vẻ đơn giản nhưng thực ra mỗi kim thương đều có sức nặng kinh người . Tư Thiết Lạp thì

thầm nói cho Âm Trúc biết , mỗi võ sĩ này thực lực đều đạt tới lam cấp , mặc dù nhân số không nhiều lắm , nhưng là những cấm vệ quân tinh nhuệ nhất trong hoàng cung .

" Chúng ta vào thôi " . Hương Loan hướng tới Diệp Âm Trúc gật đầu , cùng Tư Thiết Lạp đi trước , Áo Lợi Duy Lạp và Âm Trúc đi sau tiến vào đại điện . Đại điện bên trong cực kỳ huy hoàng , các loại trang sức khiến người khác chói hết cả mắt , đủ để thấy sự xa hoa lông lẫy của nó . Bất quá Diệp Âm Trúc có cảm giác không khí nơi đây có chút âm u , khiến hắn không thấy thoải mái . Hai bên đại điện , cứ mỗi năm thước lại có một kim chuy võ sĩ đứng canh , trước mặt võ sĩ là những đại thần của đế quốc , bên trái là quan văn , bên phải là võ tướng , nhìn sơ qua khoảng chừng trăm người .

¨Pu G\yỀjX ¨PI DZ_ ¦_Ł§ GQjX G\ω9

Trong khi Diệp Âm Trúc đang miên man suy nghĩ, Hương Loan và Phí Tư Thiết Lạp phía trước đều đã dừng chân. Là hoàng tử, bọn họ không cần đại lễ tham bái, đồng thời khom người hành lễ, nói: "Tham kiến phụ hoàng."

"Oái……" Hương Loan đang hướng tới cha mình hành lễ, đột nhiên cảm giác được kiều đồn (mông) của mình bị người đụng vào, nàng vốn chính là hướng tới phía trước khom người, lại không có thân thể cường tráng của võ sĩ và lực cân bằng, nhất thời kinh hãi hô một tiếng, thân thể đã đổ ra phía trước.

Nguyên lai bởi vì nguyên nhân Diệp Âm Trúc sững người, khi Hương Loan và Phí Tư Thiết Lạp dừng chân, hắn vẫn còn đang đi. Hắn đang đi ở phía sau Hương Loan tự nhiên xô tới, may mắn thế nào vừa lúc đụng vào Hương Loan khom người về phía sau thành ra mân mê trên kiều đồn của nàng.

Mềm mại, co dãn, không cần hỏi thế nào là hoàn mỹ. Đây là cảm giác đầu tiên của Diệp Âm Trúc, một cỗ nhiệt lưu mãnh liệt so với tia chớp còn nhanh hơn nhanh chóng tiến vào đại não.

Nghe được tiếng hô kinh hãi của Hương Loan, Diệp Âm Trúc lập tức làm ra phản ứng như trong tiềm thức, thân thể hướng về phía trước thăm dò, tay phải rất tự nhiên từ dưới nách nàng xuyên qua, kéo nàng trở lại. Không, chuẩn xác mà nói, hắn là ôm nàng trở lại mới đúng.

"A –" lại một tiếng thét kinh hãi của Hương Loan. Nàng nguyên tưởng rằng mình phải ngã xuống, lại đột nhiên ngã vào trong một lồng ngực rộng rãi mà ấm áp. Đồng thời, càng khiến nàng giật mình là, một bàn tay to chỉ có bốn ngón, dĩ nhiên không thành thật ôm vào trên bộ ngực sữa đầy đặn của nàng. Trong phút chốc, Hương Loan suýt nữa ngất đi. Phải biết rằng, nơi này chính là cơ cấu quyền lực cao nhất Mễ Lan đế quốc a! Cha của mình, đế quốc hoàng đế còn đang đứng trên nhìn.

Diệp Âm Trúc ôm Hương Loan lúc này cũng phản ứng lại, lập tức nói: "Xin lỗi, xin lỗi, Hương Loan học tỷ ta không chú ý ngươi dừng lại."

Trải qua ngắn ngủi, đại khái năm giây yên tĩnh, cả tòa đại điện Mễ Lan nhất thời một mảnh náo động.

Đây là hành vi gì? Trước mặt những trọng thần và đế quốc hoàng đế Mễ Lan đế quốc tiết độc (sàm sỡ) công chúa? Sợ rằng từ trước tới nay tại Long Khi Nỗ Tư đại lục, đây là lần đầu tiên.

Tây Nhĩ Duy Áo hoàng đế trên mặt mỉm cười hoàn toàn cứng ngắc, khóe miệng có chút giựt giựt. Phí Tư Thiết Lạp đứng ở bên cạnh Hương Loan mở to hai mắt nhìn, miệng hắn mở to chậm chí có thể nhét được quả dưa hấu. Áo Lợi Duy Lạp mắt nhắm lại, trong lòng chỉ có hai chữ: Hết rồi.

"Kim chùy võ sĩ, còn không bắt tên cuồng đồ này." Một vị lão giả đứng ở đầu tiên bên phải võ tướng gầm lên. Với việc ông ta dám thay Mễ Lan đại đế Tây Nhĩ Duy Áo hạ lệnh, là có thể nhìn ra ông ta tại Mễ Lan đế quốc địa vị cao cỡ nào. Đây không phải người nào khác, đúng là một vị tử tinh long kỵ tướng quân khác của Mễ Lan đế quốc, đế quốc Nguyên soái Tây Đa Phu. Đồng thời ông cũng là ông nội của Hải Dương. Nói về thế lực gia tộc, Tây Đa Phu so với Mã Nhĩ Đế Ni có sự chênh lệch, nhưng là ông cũng được công nhận là đệ nhất cường giả của Mễ Lan đế quốc, thực lực tử cấp lục giai, hơn nữa có một Ngân Long cửu cấp, ngoại trừ Pháp Lam, tại các nước trên đại lục ông ta cơ hồ là tượng trưng của vô địch. Cho nên địa vị của ông tại Mễ Lan đế quốc cực kỳ siêu nhiên.

Bốn đạo thân ảnh cơ hồ trong nháy mắt công phu đã từ bốn phía vây quanh Diệp Âm Trúc và Hương Loan. Bốn cây chùy màu vàng thật lớn thẳng tới Diệp Âm Trúc, màu lam đấu khí hình thành một vùng khí đường kính ba thước, tập trung lên thân thể Diệp Âm Trúc, làm hắn không dám động đậy chút nào.

Hương Loan lúc này đã thanh tỉnh vài phần, vội la lên: "Nhanh buông ta ra."

Diệp Âm Trúc cười khổ nói: "Học tỷ, không phải ta không muốn buông. Ta bây giờ động không được." Dưới áp lực thật lớn do bốn gã lam cấp người mạnh trước mặt mang đến, hắn quả thật không dám mảy may di động. Dù sao, bất luận là đấu khí hay là ma pháp. Hắn cũng có chênh lệch nhất định với lam cấp.

Hương Loan lúc này mới phản ứng, hướng tới bốn gã kim chùy võ sĩ nọ cả giận nói: "Lui ra, các ngươi còn sợ ta xấu mặt chưa đủ sao?"

Mệnh lệnh của công chúa và tình cảnh trước mắt đã khiến bốn gã kim chùy võ sĩ hiểu được. Bọn họ mặc dù không có lui ra, nhưng lập tức buông lỏng áp lực đối với Diệp Âm Trúc. Diệp Âm Trúc lúc này mới buông cái tay ôm Hương Loan ra, thấp giọng thì thào nói: "Học tỷ, ngực ngươi mặc dù rất co dãn, nhưng sao lại mềm như vậy a!"

Hương Loan suýt nữa phun ra một búng máu, mặc dù thanh âm Diệp Âm Trúc không lớn, nhưng ở trong đông đảo người mạnh ở chỗ này, có thể nghe được lời này của hắn tuyệt không phải số ít. Hương Loan thật muốn hô to một tiếng: Ta không sống.

Toàn bộ cơ trên mặt đám võ tướng đều co giật, không ít người muốn cười lại không dám cười ra, nén cười thật là một việc rất khổ cực.

Tây Nhĩ Duy Áo hoàng đế sắc mặt một hồi xanh một hồi trắng, nhìn Diệp Âm Trúc phía dưới và hai người con của mình. Từ lúc vừa vào đại điện, Diệp Âm Trúc đã hấp dẫn sự chú ý của ông ta. Màu trắng ma pháp bào không chấm đất, tóc dài màu đen, khuôn mặt anh tuấn, khí chất ưu nhã mà cao quý. Từ những phương diện đó mà nhìn, Diệp Âm Trúc đều như một ma pháp sư cao quý nhất. Nhưng là, hành động sau của hắn cũng làm cho người nghe quá sợ hãi, sàm sỡ công chúa, còn là trước mặt mình sàm sỡ nữ nhi của mình, tiểu tử này chẳng lẽ gan lớn bằng trời sao?

Rất nhanh, Tây Nhĩ Duy Áo đã từ bỏ ý nghĩ này, bởi vì hắn thấy được đôi con ngươi trong suốt của Diệp Âm Trúc. Con mắt là cửa sổ tâm hồn của con người, cho dù bề ngoài che dấu tốt, ánh mắt cũng rất dễ dàng bán đứng bản tính. Hắn trừ trong mắt Diệp Âm Trúc không thấy một tia dâm tà hoặc là một tâm tình khác, mặc dù có chút bối rối, nhưng bộ dáng hắn rõ ràng không phải cố ý.

"Phụ hoàng." Hương Loan phác thông một tiếng quỳ xuống. Nàng biết, nếu bây giờ để cha trách cứ, vậy Diệp Âm Trúc một chút cơ hội cũng sẽ không có. Dù sao trước mặt đông đảo văn võ trọng thần thất lễ như thế, đã là tội không thể dung thứ. "Âm Trúc là lần đầu tiên đi tới hoàng cung. Đối với hoàn cảnh nơi này không quen thuộc, con tin tưởng hắn nhất định không phải cố ý."

"Ngươi còn sợ ta mất thể diện chưa đủ sao, cùng đệ đệ ngươi đều đứng qua một bên đi." Tây Nhĩ Duy Áo rốt cục mở miệng, thanh âm của ông có chút lạnh như băng, nhưng trên mặt thần sắc cứng ngắc lại từ từ trở nên dễ chịu.

Áo Lợi Duy Lạp bên cạnh Diệp Âm Trúc, khe khẽ lôi kéo quần áo của hắn, ý bảo hắn giống mình quỳ xuống. Nhưng Diệp Âm Trúc lại không có hiểu ý, vẫn đứng ở đó như trước, theo Hương Loan và Phí Tư Thiết Lạp thối lui, cử động như vậy của hắn càng gây ấn tượng rõ rệt.

Tây Nhĩ Duy Áo nhàn nhạt nhìn Diệp Âm Trúc, nói: "Nhìn thấy bổn hoàng vì sao không quỳ?"

Diệp Âm Trúc lắc đầu, nói: "Ta không thể quỳ. Gia gia từng dạy ta. Quỳ trời, quỳ đất, quỳ cha mẹ. Nếu không thì không quỳ. Đàn ông dưới gối (đầu gối) có hoàng kim."

Tây Nhĩ Duy Áo ngay lập tức cũng không tức giận giống như đại đa số người tưởng tượng, chỉ là có chút lấy làm lạ nói: "Bởi vì ta không phải đế vương của tổ quốc ngươi sao? Nếu ngươi thấy quốc vương A Tạp Địch Á, ngươi quỳ hay là không quỳ?" Đối với lai lịch của Diệp Âm Trúc, ông sớm đã nghe qua.

Diệp Âm Trúc lắc đầu như trước, "không quỳ."

Tây Nhĩ Duy Áo trong mắt hiện lên một đạo hàn quang, "Được, quả nhiên có đảm lược, khó trách có thể kháng ngoại địch ở Khoa Ni Á thành. Ngươi thật là làm cho ta vài lần kinh ngạc, chỉ bất quá có vui mừng, lại có sửng sốt. Diệp Âm Trúc, ngươi có biết, bởi vì việc ngươi làm khiến Mễ Lan đế quốc mất đi một binh chủng trọng yếu nhất, Ưng chuẩn long kỵ binh."

Diệp Âm Trúc gật đầu, nói: "Ta nghe bọn họ nói, hình như binh chủng này rất trọng yếu."

Tây Nhĩ Duy Áo trầm giọng nói: "Vậy là ngươi cố ý?"

Diệp Âm Trúc lắc đầu nói: "Không, ta cũng không biết bọn họ tới. Lúc ấy ta chỉ là hoàn thành cầm khúc của mình mà thôi. Nhưng ai biết, bọn họ lại đột nhiên xuất hiện, cũng chịu ảnh hưởng bởi cầm khúc của ta. Mục tiêu của ta vốn chỉ là hơn năm trăm tuần long mà thôi."

Tây Đa Phu bên cạnh đột nhiên mở miện nói: "Nói như vậy, là Mã Nhĩ Đế Ni Nguyên soái không nên phái người đi cứu các ngươi?"

Diệp Âm Trúc nói: "cũng không phải, nếu sau đó không có ưng chuẩn long rơi xuống, nói không chừng Khoa Ni Á thành vẫn còn sẽ bị công phá. Vì đám tuần long chết lúc trước cũng không chính thức tổn thương tới bỉ mông cự thú. Là Ưng chuẩn long kỵ binh mang đến trọng thương cho bỉ mông cự thú."

Tây Đa Phu hỏi tiếp: "nhưng là, bỉ mông cự thú bị thương nặng này ở đâu? Nếu hy sinh năm trăm ưng chuẩn long kỵ binh có thể tiêu diệt một trăm bỉ mông, coi như là kỳ tích."

Diệp Âm Trúc đương nhiên biết bỉ mông ở nơi nào, ở cùng một chỗ với Tử a! Nhưng là hắn không thể nói, cho nên hắn lần đầu tiên nói dối, "Ta không biết."

Tây Nhĩ Duy Áo chậm rãi từ trên ngai vàng đứng dậy, ở trên cao nhìn xuống Diệp Âm Trúc, nói: "Trận chiến Khoa Ni Á thành, tiêu diệt bốn chủ lực quân đoàn của thú nhân, hơn nữa ngăn cản âm mưu của thú nhấn, khiến cho Phổ Lợi Á bình nguyên của đế quốc tránh được vận mệnh bị cướp bóc. Lần này những người tham gia chiến đấu, đều là anh hùng của đế quốc. Hương Loan, Phí Tư Thiết Lạp, tại thời khắc mấu chốt, có thể không bỏ lãnh thổ của đế quốc, thân tuy là hoàng thất, nhưng lại không lùi bước, dũng cảm chiến đấu tới cùng. Không hổ là một phần tử của Bối Lỗ Tư Khoa Ni gia tộc, là cha của các ngươi, ta rất vui mừng. Truyền lệnh, những người tham gia chiến đấu làn này, toàn bộ phong danh hiệu kỵ sĩ, long kỵ binh đã có danh hiệu kỵ sĩ phong thành đại kỵ sĩ, mỗi người thưởng năm trăm kim tệ. Mễ Lan Ma võ học viện bốn mươi tên đệ tử ma pháp hệ, trừ Diệp Âm Trúc, Hương Loan toàn bộ gia phong hàm nam trước, mỗi người thưởng một ngàn kim tệ."

Tây Nhĩ Duy Áo lúc này, trên mặt mặc dù tươi cười hiện rõ, nhưng thân thể tuy không cao lớn của ông lại mang cho người khác một loại khí thế vương giả nghiêng trời lệch đất. Từ trên người ông ta, Diệp Âm Trúc cảm giác được một loại khí chất bất đồng so với người khác.

Tây Đa Phu phụ trách quân bộ khom người nói: "tuân mệnh."

Tây Nhĩ Duy Áo ánh mắt chuyển về trên người Diệp Âm Trúc, "về phần ngươi, ngươi thật sự làm ta thấy rất khó."

"tại sao?" Diệp Âm Trúc tò mò hỏi.

_____***_____

Tây Nhĩ Duy Áo trầm giọng nói: "ngươi thật sự không chịu quỳ trước ta sao?"

Diệp Âm Trúc kiên định gật đầu, hai vị gia gia dạy, ở trong lòng hắn chính là tín điều. Trước khi rời Bích Không Hải, chuyện hắn học được không nhiều lắm, nhưng mỗi một điều học được, hắn đều nhớ rất kỹ.

Hương Loan thầm nghĩ một tiếng không tốt, thầm mắng chính mình. Trước khi vào hoàng cung lại quên dạy cho Diệp Âm Trúc một chút lễ tiết cần phải có.

Tây Nhĩ Duy Áo chậm rãi gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Diệp Âm Trúc càng ngày càng trở nên sắc bén, khí thế bức người làm cho người ta có một loại cảm giác khó thở. Nhưng là, Diệp Âm Trúc vẫn như vậy, bình tĩnh cùng ông nhìn thẳng, đôi mắt trong suốt không hề gợn sóng cũng không có một tia bối rối và bất an.

“phụ hoàng, Âm Trúc ít hiểu sự đời, hắn nhiều chuyện đều không hiểu. Xin người miễn cho hắn tội thất lễ.” Hương Loan vội vàng nói.

Phí Tư Thiết Lạp cũng vội nói: “phụ hoàng, lần này nhờ có Âm Trúc, nếu không sợ rằng chúng con cũng đều về không được. Người……”

“Đủ rồi. Ai cho các ngươi mở miệng?” Thanh âm Tây Nhĩ Duy Áo lạnh như băng tuyết.

Ngay khi mọi người nghĩ vị đại đế này sắp phát tác, Tây Nhĩ Duy Áo băng sương trên mặt lại đột nhiên hòa tan, khóe miệng lộ ra một tia mỉm cười vui vẻ, “Mễ Lan đế quốc, luôn luôn thưởng phạt rõ ràng, có công thì thưởng có tội thì phạt. Diệp Âm Trúc trong trận đánh tại Khoa Ni Á thành, công lao rất lớn, là đế quốc anh hùng, điểm này không thể nghi ngờ. Nhưng là, hắn cũng làm tổn thất số lượng lớn ưng chuẩn long kỵ binh tinh nhuệ của đế quốc, lại còn trong đại điện Mễ Lan sàm sỡ công chúa, sai lầm như vậy vốn phải nghiêm trị, nhưng niệm hắn công lớn, tất cả lấy công bù tội, không hề trách phạt.”

Nghe Tây Nhĩ Duy Áo hoàng đế nói lời này, Hương Loan và Phí Tư Thiết Lạp tỷ đệ mới thở phào nhẹ nhõm.

Tây Nhĩ Duy Áo chuyển hướng Diệp Âm Trúc, nói: “Công lao của ngươi bị sơ xuất của ngươi giảm đi rất nhiều. Nhưng bổn hoàng vẫn muốn thưởng cho ngươi. Truyền lệnh, Diệp Âm Trúc lực kháng thú nhân, bảo vệ lĩnh thổ đế quốc, đặc biệt cho nhập quốc tịch Mễ Lan đế quốc, cùng tồn tại với A Tạp Địch Á quốc tịch. Phong tử tước, về phần phong đất……”

Nghe được phong đất hai chữ, Diệp Âm Trúc lúc này mới chú ý, nhìn về ánh mắt Tây Nhĩ Duy Áo không khỏi thoáng giật mình.

“Sai lầm của ngươi nhiều lắm, còn phải rèn luyện. Vốn ta muốn thưởng cho ngươi một khối lãnh địa giàu có màu mỡ, nhưng hiện tại xem ra còn quá sớm. Vậy đem Khoa Ni Á thành mà ngươi chiến đấu cho ngươi, Bố Luân Nạp sơn mạch thuộc quyền quản lý của ngươi. Đương nhiên ta hy vọng ngươi không nên vì vậy mà bỏ việc học tại Mễ Lan Ma võ học viện.”

“Phụ hoàng, vậy không công bình.” Hương Loan giọng phản đối nói. Khoa Ni Á thành tổng cộng mới có hai vạn dân cư, mà Bố Luân Nạp sơn mạch căn bản không có dấu vết của người, cũng không có đặc sản gì. Địa thế hiểm tuấn, lại gần cực bắc hoang nguyên, có tiếng là lạnh lẽo và cằn cỗi. Trải qua một trận chiến, thậm chí ngay cả thành tường đều bị phá hủy không ít. Một tòa thành nhỏ như vậy, thật khó ứng với hai chữ thưởng cho. Bất kỳ lãnh địa của một vị tử tước nào của Mễ Lan đế quốc so với lãnh địa này của Diệp Âm Trúc còn lớn hơn.

Tây Nhĩ Duy Áo trầm giọng nói: “làm càn, người đâu, mang công chúa xuống. Thối triều.”

Hương Loan và Phí Tư Thiết Lạp đều bị lôi đi. Áo Lợi Duy Lạp nhận được mệnh lệnh của Tây Đa Phu, tự nhiên là về vấn đề trừng phạt hai ca ca của hắn. Tây Nhĩ Duy Áo hoàng đế trước khi bọn họ về kinh đã hạ lệnh, mặc dù Áo Tạp Phúc, Áo Tư Đinh huynh đệ vẫn chưa làm mất thành, nhưng vì có lòng lo cho chiến tranh đế quốc, giảm nhẹ xử phạt, mỗi người phạt nửa năm lương, trừng phạt nhỏ để răn đe.

Ba người đi cùng Diệp Âm Trúc đều rời đi, mà lúc đến hắn ngồi xe ngựa, theo văn võ quần thần rời đi, hắn không khỏi có chút sững sờ, mình phải làm gì? Mã Lương nói Đông Long bát tông khát vọng có lãnh địa. Cái này xem như là tưởng thưởng sao? Kỳ thật, trong lòng hắn lúc này cảm thụ rất nhiều, lúc trước va chạm với Hương Loan, tình cảnh lúc ấy không ngừng quanh quẩn trong lòng hắn, với tu vi cầm tâm của hắn, cũng có chút cảm giác khó kiềm chế.

“Diệp Âm Trúc, bệ hạ cho mời.” Một gã cấm vệ vóc người nhỏ gầy không biết lúc nào đi tới bên người Diệp Âm Trúc.

“Mời ta?” Diệp Âm Trúc tỉnh táo lại.

Cấm vệ không có nói thêm cái gì, quay người đi. Diệp Âm Trúc vốn cũng không biết mình phải làm gì, tự động đi theo.

Mễ Lan đế quốc hoàng cung tựa như mê cung, cho dù trí nhớ Diệp Âm Trúc rất tốt, lúc liên tiếp đi qua mấy cái cung điện cùng khu vườn giống nhau, cũng có chút mơ hồ.

Cấm vệ đưa Diệp Âm Trúc tới trong một tòa điện ngoài trời, làm ra một thủ thế xin mời, "bệ hạ chờ ngươi ở bên trong."

Diệp Âm Trúc đẩy cửa mà vào. Đầu tiên ngửi thấy được, là một mùi mực in, hắn kinh ngạc phát hiện đây là một cái thư phòng, hoặc là nói, nơi này xem như là một cái thư viện. Phòng thật lớn không biết phạm vi bao nhiêu, bên trong hàng loạt những giá sách trên có xếp nhiều loại sách hình thức cổ xưa. Mùi mực hiển nhiên từ trên những quyển sách tản mát ra.

"Diệp Âm Trúc, tới bên này." Thanh âm nhu hòa chuyển sự chú ý của Diệp Âm Trúc đối với sách quay trở lại. Hắn theo hướng thanh âm truyền đến đi tới. Trải qua mấy cái giá sách, hắn tìm được người phát ra tiếng nói, đúng là Tây Nhĩ Duy Áo hoàng đế.

Tây Nhĩ Duy Áo đã thay đổi quần áo bình thường, cảm giác thanh lịch tao nhã giảm bớt đi, nhưng sự thu hút vô hình trung lại tăng lên. Trường bào màu vàng nhạt mặc dù không làm ông trở nên anh tuấn chút nào, nhưng cảm giác lại càng giống như người trong gia đình là ấn tượng đầu tiên của Diệp Âm Trúc.

"Xin chào, bệ hạ." Diệp Âm Trúc hướng tới Tây Nhĩ Duy Áo gật đầu.

Tây Nhĩ Duy Áo đang văn nhã đọc một quyển sách, mỉm cười nói: "Tiểu tử ngươi, thật sự làm cho ta đau đầu a! Ta thật sự rất muốn trừng phạt ngươi."

Diệp Âm Trúc nhíu mày, nói: "bởi vì ta không quỳ trước ngài sao?"

Tây Nhĩ Duy Áo lắc đầu, nói: "Không, là bởi vì ngươi sàm sỡ nữ nhi của ta. Ngươi phải biết rằng, ta chỉ có một cô con gái rượu Hương Loan, hành vi hôm nay trên đại điện của ngươi khiến thể diện nàng mất hết, chẳng lẽ ngươi không nhận ra mình sai ư?"

Diệp Âm Trúc gãi gãi đầu, "là ta sai rồi. Nhưng ta thật sự không phải cố ý đụng vào nàng. Lúc ấy ta đang nhìn ngài, không chú ý nàng dừng lại."

"Oh? Ngươi nhìn ta? Nhìn ta làm gì?" Tây Nhĩ Duy Áo rất có hứng thú hỏi.

Diệp Âm Trúc nói: "Bởi vì ta thấy Hương Loan và Phí Tư Thiết Lạp không giống ngài, mà ngài lại là cha của bọn họ."

Tây Nhĩ Duy Áo sắc mặt thay đổi một chút, nếu đổi lại một người khác nói ra như vậy, sớm bị ông hạ lệnh giết, tội nghi ngờ huyết mạch hoàng tộc là rất lớn. Ông lúc này chỉ nhàn nhạt cười khổ một tiếng. Nói: "đó là bởi vì bọn họ giống mẫu thân tương đối nhiều, cho nên mới không giống ta. Ngươi nhìn ta chỉ bởi vì như vậy?"

Diệp Âm Trúc nói: "còn có chính là ta hiểu ngài tương đối thân thiết, cùng đế vương trong tưởng tượng của ta không giống nhau."

Tây Nhĩ Duy Áo lạnh nhạt cười, nói: "Diệp Âm Trúc, ta gọi ngươi tới nơi này, là muốn nghe một chút cách nhìn của ngươi đối với thần âm sư. Có lẽ ngươi còn không biết, Mễ Lan Ma võ học viện bởi vì biểu hiện lần này của ngươi trên chiến trường đã xuất hiện sự náo động. Địa vị của thần âm hệ tăng lên một bậc lớn, bây giờ đã có rất nhiều ma pháp sư đều nghi ngờ lời nói thần âm sư là yếu ớt."

Diệp Âm Trúc thản nhiên nói: "Ta cho tới bây giờ vẫn không cho rằng thần âm sư là yếu ớt! Ta hiểu được một chức nghiệp nếu tồn tại, thì có ý nghĩa tồn tại của nó, mỗi một chức nghiệp đều có thể thành công. Nhưng phải cố gắng. Tần gia gia trước kia có dạy ta, nói thần âm sư muốn trở nên cường đại, đầu tiên là phải yêu thích âm nhạc. Mỗi một người thiên phú không giống nhau, thiên phú là nặng yếu nhất, tiếp theo là phải cố gắng."

Tây Nhĩ Duy Áo nói: "Vậy nói như thế, ngươi rất cố gắng?"

Diệp Âm Trúc nói: "Ta không so sánh qua, ta cũng không biết chính mình có tính là cố tắng hay không. Bất quá, Tần gia gia nói qua, ta là thiên tài học cầm."

Tây Nhĩ Duy Áo nở nụ cười, "Tần gia gia ngươi, có phải gọi là Tần Thương hay không?"

Diệp Âm Trúc giật mình nhìn ông, "Ngài như thế nào biết? Ngài biết Tần gia gia của ta?"

Tây Nhĩ Duy Áo thở dài một tiếng, nói: "sợ rằng trên đại lục bây giờ người không biết Tần gia gia của ngươi đã không nhiều lắm. Ngắn ngủi trong một tháng, Long Khi Nỗ Tư đại lục đột nhiên xuất hiện hai vị thần âm sư. Mà ngươi lại đến từ A Tạp Địch Á, ta đoán cũng không sai."

Diệp Âm Trúc không rõ nói: "Ta không rõ ý tứ của ngài."

Tây Nhĩ Duy Áo mỉm cười, nói: "đơn giản mà nói, ngươi trong trận đánh tại Khoa Ni Á thành biểu hiện mặc dù kinh người, nhưng cùng với vị Tần gia gia kia của ngươi, còn có sự chênh lệch. A Tạp Địch Á là một vương quốc nhỏ yếu nhất trên đại lục, trước đây không lâu cùng Ba Bàng vuong quốc đánh một trận, cũng tiêu diệt mười vạn đại quân của đối thủ, trong đó tù binh hơn sáu vạn. Khiến Ba Bàng vương quốc tổn thất một lượng lớn tinh nhuệ và ma pháp sư. Mà làm được điều này, chính là vị Tần gia gia kia của ngươi. Mà ông ta làm, chỉ là trên thành diễn tấu cầm khúc mà thôi. Thần âm sư bây giờ thậm chí đã thành cái tên chiến tranh ma pháp sư. Chỉ cần phụ trợ khuếch âm ma pháp, công kích của thần âm sư phạm vi có thể đạt tới trình độ đáng sợ bao phủ mười vạn đại quân, mà vị Tần gia gia này của ngươi, là tử cấp đại ma đạo sư, thật là làm người ta khó có thể tin tưởng."

Diệp Âm Trúc kinh ngạc nói: "A Tạp Địch Á vương quốc đánh tới? Tần gia gia của ta còn tham gia? Vậy kết quả thì sao? Sau đó thế nào?"

Tây Nhĩ Duy Áo nói: "yên tâm đi, Tần gia gia của ngươi tự nhiên không có việc gì. Mặc dù A Tạp Địch Á thực lực cùng Ba Bàng có chênh lệch rất lớn, nhưng chính là bởi vì vị gia gia của ngươi tọa trấn, bây giờ Ba Bàng dưới sự điều đình của Lam Địch Á Tư đế quốc tự nhận là không may. Vị Tần gia gia của ngươi thế mạnh thậm chí ngay cả tù binh cũng không trả cho người ta. Đáng tiếc A Tạp Địch Á thật sự quá xa Mễ Lan, nếu không ta thật sự muốn gặp gia gia ngươi."

Nghe nói Tần Thương không việc gì, Diệp Âm Trúc không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Tây Nhĩ Duy Áo đột nhiên nói: "Âm Trúc, ngươi cùng Hương Loan, Phí Tư Thiết Lạp đều là bạn học, ta xưng hô ngươi như vậy nhé. Trong cảm giác của ngươi, là A Tạp Địch Á tốt, hay là Mễ Lan tốt?"

Diệp Âm Trúc không chút do dự nói: "Mễ Lan tốt. Nơi này mặc dù hơi lạnh một chút, nhưng mọi phương diện đều mạnh hơn so với A Tạp Địch Á."

Tây Nhĩ Duy Áo nở nụ cười, lần này hoàn toàn đều là phát ra từ nội tâm, "Vậy nếu cho ngươi lựa chọn, ngươi nguyện ý ở lại Mễ Lan không?"

Diệp Âm Trúc do dự một chút, nói: "Ta không biết. Phải xem người nhà ta ở đâu đã."

Tây Nhĩ Duy Áo gật đầu, nói: "sau này ngươi có thể hỏi người nhà của ngươi, cửa lớn của Mễ Lan đế quốc, vĩnh viễn mở rộng đối với người nhà ngươi. Đồng thời ngươi cũng có thể nói cho vị Tần gia gia kia của ngươi. A Tạp Địch Á cho ông ta cái gì, Mễ Lan nguyện ý đưa gấp ba."

_____***_____

Diệp Âm Trúc sửng sốt, nói: "A Tạp Địch Á cho Tần gia gia cái gì?"

Tây Nhĩ Duy Áo nói: "Ngươi chỉ cần mang lời ta chuyển cho Tần gia gia của ngươi là được. Âm Trúc, Hương Loan nói ngươi hiểu biết mọi chuyện không sâu, điểm này ta xem đúng vậy. Ta cho rằng, những thứ ngươi muốn học tại Mễ Lan Ma võ học viện sợ rằng không chỉ là âm nhạc."

Diệp Âm Trúc thầm nghĩ, gật gật đầu nói: "Ta cũng cho rằng như vậy. Trước kia lúc ở nhà, đối với chuyện bên ngoài đều không biết. Lúc đi tới Mễ Lan, ta mới cảm giác được tri thức của mình như cái hòm trống. Lần này về học viện, ta nhất định học tập những tri thức khác cho tốt."

Tây Nhĩ Duy Áo mỉm cười, nói: "lần này ta giảm bớt phần thưởng cho ngươi, ngươi không trách ta chứ?" Ngữ khí của ông hiện tại một chút đều không giống một vị đế vương.

Diệp Âm Trúc lắc đầu, nói: "Ta từ trước không muốn được thưởng cái gì hết."

Tây Nhĩ Duy Áo nói: "Mễ Lan Ma võ học viện mặc dù là đại lục đệ nhất học viện, nhưng là, ở đó chủ yếu truyền thụ vũ kỹ hoặc là ma pháp. Ngươi muốn học tri thức khác, sợ rằng phải thất vọng. Bởi vì Mễ Lan Ma võ học viện cũng không có nhiều loại môn học."

Diệp Âm Trúc buồn bực, "Ta ở nơi nào mới có thể học được đây?" Hắn bây giờ đối với tri thức phi thường khát vọng, cũng không muốn nghĩ tới khi người khác nói cái gì, chính mình đều giống như thằng ngốc không hiểu một cái gì.

Tây Nhĩ Duy Áo đứng lên, chỉ vào giá sách chung quanh, nói: "Ngươi chưa từng nghe qua câu nói nọ, trong sách có hoàng kim, trong sách dáng như ngọc. Ngươi muốn có được tri thức, sách chính là người bạn tốt nhất của ngươi."

Diệp Âm Trúc con mắt sáng ngời, "cám ơn ngài. Bệ hạ."

Tây Nhĩ Duy Áo mỉm cười nói: "gọi ta là Tây Nhĩ Duy Áo thúc thúc đi, anh hùng của Mễ Lan. Bắt đầu từ hôm nay, ngươi có thể tùy tiện ra vào thư viện này. Nơi này là thư viện hoàng gia đế quốc, chỉ sợ là thư viện hoàn chỉnh nhất bảo tồn các loại sách cổ trên đại lục. Ở chỗ này, ngươi nhất định có thể có được tri thức mà ngươi muốn."

Diệp Âm Trúc tâm địa đơn thuần, cũng không suy nghĩ nhiều tại sao Tây Nhĩ Duy Áo lại đối với mình thân thiết như vậy. Chân thành nói: "Cám ơn ngài, Tây Nhĩ Duy Áo thúc thúc."

Tây Nhĩ Duy Áo đưa một cái huy chương cho Diệp Âm Trúc, "sau này trở lại thì đưa cái này ra. Tự nhiên sẽ có người mang ngươi đến nơi đây."

Diệp Âm Trúc cúi đầu nhìn, phát hiện huy chương trong tay mình giống như cái lúc đầu Hương Loan, Phí Tư Thiết Lạp mang ra, đúng là tượng trưng của Mễ Lan hoàng thất, huy hiệu Mễ Lan hồng thập tự khiên.

"Khoa Ni Á thành tạm thời là lãnh địa của ngươi, nơi đó mặc dù thuế thu không cao. Nhưng đối với hiện tại mà nói thì ngươi cũng đủ dùng. Là thành chủ Khoa Ni Á thành, ngươi có quyền lực được đặt tên, ngươi muốn gọi nó là cái gì?"

Diệp Âm Trúc suy nghĩ một chút, nói: "vậy gọi là Cầm thành đi."

"Cầm thành, hay cho một cái Cầm thành. Đi đường mệt nhọc, ngươi về nghỉ ngơi trước đi. Mệnh lệnh chính thức ta sẽ đưa cho Hương Loan đem cho ngươi. Người đâu, đưa Diệp Âm Trúc xuất cung."

Diệp Âm Trúc đi, vẻ tươi cười trên mặt Tây Nhĩ Duy Áo lại càng đậm. Chỉ là trong vẻ tươi cười của ông, có thêm vài phần thâm trầm.

"Bệ hạ. Ngài có phải là quá tốt đối với tiểu tử này." Thanh âm trầm thấp từ bên người vang lên, thân ảnh cao lớn mà già nua Tây Đa Phu xuất hiện bên cạnh Tây Nhĩ Duy Áo.

Tây Nhĩ Duy Áo lắc đầu, nói: "không. Ta không cho là như vậy. Đối với việc đầu tư trên người đứa nhỏ này tuyệt đối là đáng giá. Thiên tài thần âm sư, mặc dù ta rất xem trọng vị Tần gia gia kia của hắn, nhưng là, ta lại càng xem trọng hắn. Dù sao, hắn tuổi còn rất trẻ, đúng không? Càng trọng yếu là, quan hệ của hắn và Hương Loan, Phí Tư Thiết Lạp đều rất tốt."

Tây Đa Phu trong lòng vừa động, nhất thời hiểu được ý nghĩa của vị đế vương này, tán thán nói: "bệ hạ sáng suốt. Chỉ là hôm nay hắn sàm sỡ với công chúa……"

Tây Nhĩ Duy Áo nói: "nếu hắn có thể trong thời gian ở Mễ Lan Ma võ học viện, tăng ma pháp thần âm hệ lên trên thanh cấp. Ta thậm chí có thể gả Hương Loan cho hắn."

Tây Đa Phu trong lòng kinh hãi, ông lúc này mới hiểu được sự coi trọng của Tây Nhĩ Duy Áo đối với Diệp Âm Trúc dĩ nhiên đạt tới trình độ như thế.

Vẻ tươi cười trên mặt Tây Nhĩ Duy Áo từ từ biến mất, chuyển hướng Tây Đa Phu nói: "Tây Đa Phu thúc thúc, ngài và Mã Nhĩ Đế Ni thúc thúc đều là trụ cột của đế quốc, đối với ngài ta cũng không có giấu diếm cái gì. Ngài xem." Vừa nói, ông ta mở quyển sách trong tay, từ trong trang sách lấy ra hai phong thư đưa cho Tây Đa Phu.

"Hai phong thư này, một là của Mã Nhĩ Đế Ni dùng tốc độ nhanh nhất đưa tới, trong đó chẳng những kể lại tất cả tình huống có liên quan trong trận đánh tại Khoa Ni Á thành. Đồng thời Mã Nhĩ Đế Ni thúc thúc cũng có phân tích, Diệp Âm Trúc mặc dù tuổi còn trẻ, mặc dù đơn thuần, nhưng là, hắn trong chiến tranh

biểu hiện ra một mặt khác. Về phần phong thư còn lại, là tỷ tỷ của ta phái người đưa gấp cho ta từ trước. Bên trong chỉ có một câu nói, dùng tất cả có thể, dùng đãi ngộ lớn nhất, giữ Diệp Âm Trúc ở lại Mễ Lan."

Tây Đa Phu kinh ngạc nói: "bệ hạ, ngài nói là Ny Nhã* công chúa?"

Tây Nhĩ Duy Áo than nhẹ một tiếng, "tỷ tỷ cả đời không lấy chồng, kỳ thật là vì một người. Điều này coi như là chuyện bí mật của hoàng thất. Mà người này, chính là sư phụ của Diệp Âm Trúc, chính là vị Tần gia gia kia trong miệng hắn. Tỷ tỷ của ta không dễ dàng khen người, hơn nữa nhãn giới cực cao. Tây Đa Phu thúc thúc, ta nghĩ ngài hẳn là hiểu được ý tứ của ta."

Tây Đa Phu trong mắt tử quang lóe liên tục, nhìn kỹ hai phong thư trong tay gật đầu.

Ra khỏi hoàng cung, cái loại áp lực hoàng thất nhất thời biến mất. Cùng Tây Nhĩ Duy Áo một phen nói chuyện làm hắn tâm tình rất tốt, không có gì khác, đơn giản là quyền được tới thư viện hoàng gia là phần thưởng tốt nhất cho hắn.

Diệp Âm Trúc không có trực tiếp về Mễ Lan Ma võ học viện, nếu tại trong Mễ Lan thành, hắn quyết định đi gặp An Nhã trước. Ở trong lòng hắn, sớm đã xem An Nhã là tỷ tỷ. Không phải bởi vì An Nhã tặng cho hắn rất nhiều lễ vật quý trọng, mà là bởi vì An Nhã đối với hắn thân thiết.

Khi Diệp Âm Trúc đi tới Phiêu Lan Hiên, vừa lúc là buổi chiều, Phiêu Lan Hiên vẫn theo lẽ thường buôn bán. Vừa vào cửa, hắn gặp Địch Đạt đang bận rộn.

"A! Âm Trúc ngươi trở về rồi." Địch Đạt kinh hỉ chào đón.

"Địch Đạt đại ca, xin chào." Diệp Âm Trúc rất có lễ phép nói.

Địch Đạt cười nói: "ngươi không biết, những ngày ngươi đi, những khách nhân của Phiêu Lan Hiên đều rất nhớ ngươi. Không có cầm khúc của ngươi, nơi này hình như thiếu đi cái gì, ngay cả chúng ta cũng đều hiểu được có chút không tự nhiên. Nếu tiểu thư biết ngươi đã trở về, nhất định sẽ rất cao hứng. Đi, nhanh lên đi."

Địch Đạt đưa Diệp Âm Trúc thẳng lên lầu ba.

An Nhã nhìn thấy Diệp Âm Trúc trở về, nhất thời mừng rỡ, đưa hắn trực tiếp vào trong thụ ốc nơi mình ở, cũng dặn dò Địch Đạt đừng cho bất luận kẻ nào tới quấy rầy.

Trên dưới đánh giá Diệp Âm Trúc vài lần, An Nhã nói: "Âm Trúc, cầm khúc của ngươi có phải lại có đột phá?"

Âm Trúc sững sờ nói: "An Nhã tỷ tỷ, ngươi tại sao lại nói như vậy?"

An Nhã mỉm cười, nói: "biến hóa của khí chất, phản xạ của thực lực từ ngươi so với trước kia khí chất sắc bén vài phần, đã có thể phản ứng ra rất nhiều điều."

An Nhã vẫn đẹp như vậy, đẹp cao quý, quần dài màu xanh biếc tôn lên dáng vẻ tuyệt mỹ, cao quý giống như tự nhiên nữ thần.

Diệp Âm Trúc cười nói: "Ta đã quên, tỷ tỷ chính là tử cấp người mạnh. Từ bề ngoài thật sự rất khó khiến người tin."

An Nhã cười mắng: "Ngươi tiểu tử này cũng biết đùa bỡn như vậy. Không phải là học hư hỏng chứ. Chuyện của ngươi ta cũng đã nghe nói, sau này ta lại không dám dùng ngươi tới gảy đàn nữa. Bây giờ, ngươi chính là Mễ Lan đế quốc anh hùng."

Diệp Âm Trúc nói: "tỷ tỷ, ngươi không cần ta?"

An Nhã than nhẹ một tiếng, nói: "Không, không phải không muốn ngươi. Là tỷ tỷ có thể phải rời đi khỏi nơi này."

Diệp Âm Trúc trong lòng cả kinh, cảm giác không muốn tự động sinh ra, "tại sao? Phiêu Lan Hiên sinh ý không tốt sao?"

An Nhã lắc đầu, nói: “Cùng sinh ý không quan hệ. Còn nhớ kỹ chuyện xưa ta từng nói cho ngươi không? Tỷ tỷ của ta nếu đã tìm đến nơi này, nàng dám chắc còn có thể trở lại. Khi đó, sẽ không dễ ứng phó giống như lần trước. Dù sao, thế lực của nàng xa xa ta không thể so sánh, càng huống chi sau lưng nàng còn có một Ám chi tháp.”

Diệp Âm Trúc trong mắt hàn quang chợt lóe, “tỷ tỷ, ta giúp ngươi.”

An Nhã kéo tay Diệp Âm Trúc, “ngươi có lòng quan tâm tỷ tỷ rất cao hứng. Nhưng vô dụng, tại Long Khi Nỗ Tư, còn không có ai có thể cùng Pháp Lam thất tháp chống lại. Có lẽ vận mệnh của tỷ tỷ nhất định là lưu lãng (lang thang).”

Diệp Âm Trúc ngẩn ngơ, cảm giác không muốn trong lòng càng tăng mãnh liệt, nhìn vẻ cô đơn trên mặt An Nhã, hắn sinh ra mong muốn được bảo vệ nàng.

“An Nhã tỷ tỷ, vậy tỷ muốn đi đâu?”

An Nhã lắc đầu, nói: “còn chưa biết. Càng xa càng tốt. Tới một nơi có thể làm cho tỷ tỷ của ta tìm không được.”

Diệp Âm Trúc trong đầu linh quang đột nhiên lóe lên, “Vậy không bằng tỷ đi tới lãnh địa của ta đi. Ta được thưởng, được phong làm tử tước, lãnh địa chính là Khoa Ni Á thành. Chỉ là nơi đó lạnh một chút.”

An Nhã trong mắt sáng ngời, “Khoa Ni Á thành? Tại vị trí nào?” Vừa nói, nàng làm như ma thuật biến hóa, từ trong không gian giới chỉ lấy ra bản đồ da dê mở ra trước mặt Diệp Âm Trúc.

Diệp Âm Trúc cẩn thận nhìn một chút, tại nơi giao nhau của Mễ Lan đế quốc cùng cực bắc hoang nguyên tìm được vị trí của Khoa Ni Á thành.

An Nhã cẩn thận quan sát địa hình hiện trên bản đồ, ý cười trong mắt càng trở nên nồng đậm, “Tốt, thật sự là tốt quá. Xem ra là trời cao an bài ngươi tới trợ giúp tỷ tỷ. Khoa Ni Á thành chỗ hẻo lánh, chung quanh núi non bao quanh, dễ thủ khó công. Âm Trúc, nếu ngươi yên tâm, có thể để tỷ tỷ giúp ngươi kiến thiết nơi này một chút? Bất luận thổ địa ở đâu cằn cỗi như thế nào, chỉ cần có tinh linh chúng ta, đều có thể cho nó trở thành phong phú dồi dào.”

Diệp Âm Trúc đối với kiến thiết Khoa Ni Á thành không có khái niệm gì, chỉ là không muốn mất đi vị An Nhã tỷ tỷ mà thôi, lập tức nói: “đương nhiên là được. Địa phương của ta không phải là địa phương của tỷ tỷ hay sao.”

An Nhã nở nụ cười, trong lòng thầm nghĩ, tỷ tỷ a tỷ tỷ, xem ra ta rốt cục có một căn cứ địa có thể chống lại ngươi rồi, cho dù là tại phương bắc rét lạnh.

*Ny Nhã: Không biết tại sao lúc gọi Ny Nhã lúc gọi Ny Na

¨kư G\ʏÈjX ¨kI iXÎj dnjX ¦\æj\ ¦}_Ń« [n¾j

Hôm nay trời rất đẹp, ban đêm trăng sao thật rõ ràng, đi trên con đường nhỏ bằng đá ở giáo viện Diệp Âm Trúc đột nhiên có một loại cảm giác hắn phát hiện chính mình hình như thay đổi. Khi đi tới Mễ Lan, nhận biết nhiều người như vậy, nơi này hết thảy tựa hồ đều không ngừng ảnh hưởng đến hắn. Nhưng lúc này, hắn có chút nhớ nhà, nhớ cha mẹ, nhớ hai vị gia gia, cũng muốn nhớ đến Bích Không Hải nơi sinh sống mười sáu năm.

“Tử tước đại nhân, không mau hồi túc xá, còn nhàn nhã đi dạo cái gì?” Tô Lạp không biết từ địa phương nào đi ra, mỉm cười nhìn hắn.

Diệp Âm Trúc nhìn thấy Tô Lạp, sự nhớ nhà nhất thời phai nhạt vài phần. Hắn đột nhiên phát hiện, hôm nay Tô Lạp tươi cười tựa hồ cùng mọi có chút không giống. Mặc dù hắn cười, nhưng ánh mắt cũng lạnh như băng.

"Tô Lạp, ta đi Phiêu Lan Hiên một chuyến cho nên về chậm một chút. Ngươi làm sao vậy? Hình như mất hứng à."

Tô Lạp hừ một tiếng, "Ta nào dám mất hứng! Ngươi đã là Tử tước đại nhân."

Diệp Âm Trúc mạc danh kỳ diệu nói: "Tô Lạp, ngươi đây là làm sao vậy?" Tô Lạp cái gì cũng không nói, xoay người đi. Diệp Âm Trúc đuổi theo, "Tô Lạp, ta làm ngươi tức giận sao?"

Tô Lạp dừng chân, quay đầu nhìn về phía hắn nói: "Ngươi bây giờ bản lãnh càng ngày càng lớn, ai dám tức giận với ngươi. Ngay cả đế quốc công chúa cũng dám bất lịch sự. Ngươi coi như là đại lục đệ nhất nhân rồi."

"Ặc……, ngươi là tức giận chuyện này àh! Ngươi nghe ta giải thích, ta thật sự không phải cố ý."

Trong tiếng biện bạch của Diệp Âm Trúc, hai người trở lại biệt thự. Vừa vào cửa, Diệp Âm Trúc đã thấy xông tới mũi một mùi thơm. Trên bàn ăn ở đại sảnh, chừng sáu món thức ăn mùi thơm tỏa ra, chỉ là nhìn quá có chút lạnh.

Diệp Âm Trúc chỉ cảm thấy tim và con mắt mình nóng lên đồng thời. Tô Lạp ở bên ngoài là chờ mình về ăn cơm, hơn nữa đã làm rất ngon.

"Tô Lạp, hôm nay thế nào nhiều thức săn ngon vậy?"

Tô Lạp không tức giận nói: "phần thưởng của Mễ Lan đế quốc phát xuống. Có tiền vốn muốn ăn ngon một chút, hiện xem ra không cần nữa rồi. Ta đổ đi." Nói rồi hắn đi lấy khay. "Đừng, đổ đi lãng phí, thơm quá! Thức ăn Tô Lạp vẫn là ngon nhất."

"Thật không?"

"Đương nhiên, ta thề."

Tô Lạp trợn con mắt liếc hắn một cái, "ai muốn ngươi thề, ngon thì ăn nhanh đi." Vừa nói, hắn cũng tự mình cầm đũa, vì chờ Diệp Âm Trúc trở về, hắn chẳng những làm rất tốt hơn nữa chính mình cũng chưa ăn.

Thức ăn tại Phiêu Lan Hiên còn chưa có tiêu hóa, lại ăn thêm rất nhiều, còn không thể để Tô Lạp nhìn ra. Thức ăn tuy ngon, nhưng bụng thì có hạn…

"Âm Trúc, ngươi sau này phải chú ý, đừng cùng nữ hài tử tiếp xúc quá nhiều, nếu không tình huống hôm nay rất có khả năng lại xảy ra." Tô Lạp nhíu mày nhìn Diệp Âm Trúc.

"Ta sẽ chú ý. Tô Lạp, ta có phải rất ngu ngốc?" Diệp Âm Trúc trong mắt toát ra một tia khổ sở.

Tô Lạp lắc đầu, ôn nhu nói: "Không, ngươi đương nhiên không ngu ngốc. Ngươi thậm chí là người thông minh nhất ta thấy. Chẳng lẽ ngu ngốc mà có thể trong thời gian ngắn từ Áo Lợi Duy Lạp giảng giải có thể học được nhiều như vậy sao? Chỉ bất quá ngươi trước kia cơ hội tiếp xúc với bên ngoài quá ít. Cái này sẽ từ từ tốt hơn, ngươi cũng đừng tự trách."

Diệp Âm Trúc gật đầu, nói: "Ừ, ta nhất định sẽ ngày càng trở nên tốt hơn. Tô Lạp, ta quyết định rồi, tạm thời không tới Thần âm hệ học, tới thư viện xem sách."

Tô Lạp kinh ngạc nói: "Đọc sách?"

Diệp Âm Trúc mang sự việc hôm nay Tây Nhĩ Duy Áo nói với hắn nói lại một lần, nghe xong hắn nói Tô Lạp không khỏi nhịn được nhíu mày, "Hoàng đế bệ hạ rốt cuộc là muốn làm gì? Ngươi bất quá chỉ là một hoàng cấp ma pháp sư nho nhỏ, cho dù lần này lập công lớn hắn cũng không cần đối với ngươi tốt như vậy! Huống chi ngươi còn vừa sàm sỡ con gái hắn. Không đúng, việc này nhất định có cái gì cổ quái."

Diệp Âm Trúc không cho là đúng nói: "Sẽ không như vậy đâu! Ta hiểu được Tây Nhĩ Duy Áo thúc thúc rất tốt. Ngươi có đúng hay không là tưởng tượng quá nhiều?"

Tô Lạp trong mắt quang mang chợt lóe. "Có lẽ vậy. Nhưng, suy nghĩ của đế vương không phải người thường có thể hiểu rõ."

Diệp Âm Trúc nói: "Tô Lạp, ngươi có phải là không muốn ta tới hoàng cung đọc sách?"

Tô Lạp lắc đầu nói: "Không phải. Tây Nhĩ Duy Áo nói đúng, đọc sách nhiều là phương pháp nhanh nhất giúp ngươi dung nhập xã hội. Ngươi cứ đi, chỉ là cần thận một chút là được. Nhưng ngươi không tới Thần âm hệ học, nhất định phải cùng vị Ny Na chủ nhiệm của các ngươi nói một tiếng. Xem ra nàng rất coi trọng ngươi."

Nghe Tô Lạp nhắc tới Ny Na, Diệp Âm Trúc nhất thời nhớ tới một chuyện, "Đúng, ta đúng là còn có chuyện muốn tìm Ny Na nãi nãi."

Tô Lạp kinh ngạc nói: "Bây giờ? Trời rất muộn rồi."

Diệp Âm Trúc nói: "Ta muốn ngày mai đi hoàng cung đọc sách, bây giờ đi tìm Ny Na nãi nãi một lúc sẽ quay trở về, ngươi nghỉ ngơi trước đi." Nói xong, hắn miễn cưỡng ăn hết thức ăn cuối cùng trong bát, rời khỏi túc xá.

Nghe tiếng Diệp Âm Trúc đóng cửa, Tô Lạp than nhẹ một tiếng, tự nhủ: "Tây Nhĩ Duy Áo không hổ là một trong những đế vương xuất sắc nhất từ trước tới nay. Cư nhiên từ bây giờ bắt đầu lung lạc Âm Trúc. Chỉ điểm này, hắn so với tử lão đầu mạnh hơn. Nhưng là, Âm Trúc, việc này đối với ngươi cuối cùng là tốt hay là xấu."

Nơi Ny Na ở cũng là một căn biệt thự Diệp Âm Trúc đã từng tới. Biệt thự của bà so với đệ tử lớn hơn một chút, trước cửa còn có một vườn hoa nho nhỏ trồng các loại hoa, phi thường khác biệt.

"Ny Na nãi nãi. Ngài có nhà không?"

"Cửa không khóa, ngươi tự tiến đến đây." Ny Na thanh âm bình tĩnh từ trong phòng truyền ra.

Diệp Âm Trúc đi vào biệt thự, chỉ thấy Ny Na đang từ trên lầu xuống, "Ny Na nãi nãi, ta đã về rồi." Ny Na trong mắt xuất hiện ánh mắt hiền lành, mỉm cười nói: "Ngồi đi. Tử tước đại nhân."

Diệp Âm Trúc xấu hổ nói: "Ngài đừng tổn thương ta."

Ny Na hừ một tiếng, nói: "coi như tiểu tử ngươi có chút lương tâm, quay về cũng đến gặp ta. Chuyện các ngươi lần này không cần phải nói, ta đều biết rồi. Đúng rồi, ngươi mang đến thần âm hệ chúng ta không ít thể diện, nhưng cũng phiền toái không ít. Bây giờ học viện nhốn nháo nhất là có không ít ma pháp sư muốn chuyên tu thần âm sư. Phất Cách Sâm viện trưởng đã đi tìm ta rất nhiều lần."

Diệp Âm Trúc nói: "Ny Na nãi nãi, ta tạm thời không muốn đi học, có được không?"

Ny Na sửng sốt nói: "Không đi học? Ngươi cho rằng ngươi học đủ rồi? Không sai, ngươi cầm nghệ rất cao, nhưng ngươi phải biết rằng làm một gã thần âm sư chỉ có không ngừng rèn luyện mới có thể tiến bộ."

Diệp Âm Trúc cản lại: "Không phải như vậy, ……" Lập tức hắn đưa chuyện mình chuẩn bị ở lại một thời gian lớn ở thư viện nói một lần. Nghe xong hắn giải thích, sắc mặt Ny Na mới tốt lên một chút.

"Như vậy thì ngươi cứ đi. Nhưng, giới hạn là học kỳ này, từ học kỳ sau bắt đầu, ngươi phải thành thật quay lại đi học cho ta. Đồng thời, cầm khúc của ngươi không thể bỏ không, mỗi ngày đều luyện tập không thể thiếu."

"Ta biết. Ny Na nãi nãi, ta đã tìm thấy không gian giới chỉ rồi." "Tìm được rồi?" Ny Na trong lúc nhất thời không hiểu ý của Diệp Âm Trúc.

Ánh sáng lóe lên, một phong thư từ không gian giới chỉ của Diệp Âm Trúc bay ra, rơi vào tay hắn rồi đưa tới trước mặt Ny Na.

Ny Na thân thể chợt cứng đờ. Trên thư chữ rất ít, viết: Ny Na thân khải, bên dưới là một cái tên, - Tần Thương.

Tay có chút run rẩy không khống chế được, Ny Na chậm rãi cầm phong thư trong tay, nét chữ quen thuộc cỡ nào a! là hắn, là thư của hắn. Cẩn thận mở phong thư, phảng phất như là sợ phong thư một chút sẽ bị hư tổn, từ bên trong phong thư, trên tay chỉ có một trang giấy. Tựa hồ muốn đem tất cả ánh mắt đầu nhập trong đó, Ny Na nhịp tim cơ hồ bị phong thư làm cho dừng lại. Lẳng lặng nhìn, bà hít thở tựa hồ có chút dồn dập. Bởi vì tinh thần lực rung động, ma pháp nguyên tố quanh thân thể bà trở nên hỗn loạn.

Một phong thư rất ngắn, Ny Na cũng xem tới nửa giờ.

"Hỗn đản *, Tần Thương ngươi lão hỗn đản này." Ny Na đột nhiên tức giận mắng một câu, khiến cho Diệp Âm Trúc nhảy dựng lên. "Ny Na nãi nãi, sao ngài mắng Tần gia gia?" Diệp Âm Trúc kinh ngạc hỏi.

Ny Na hơi thở không yên nhìn Diệp Âm Trúc, "Ta mắng hắn là còn nhẹ, nếu hắn ở chỗ này, ta hận không thể đánh chết hắn. Đưa ngươi cho ta, hắn thậm chí một câu ân cần thăm hỏi cũng không có. Hỗn đản, hỗn đản." Trong miệng mắng chửi, quanh mắt bà lại đỏ lên, hai tay và trong miệng phẫn nộ hoàn toàn bất đồng, cẩn thận cất lá thư vào.

"Âm Trúc, ngươi đã xem phong thư này chưa?" Ny Na đột nhiên hỏi.

Diệp Âm Trúc lắc đầu, nói: "đây là Tần gia gia gửi cho ngài, ta làm sao dám xem."

Ny Na nói: "Vậy là tốt rồi. Ngươi về trước đi, cứ theo như ngươi muốn đi đọc sách cũng tốt."

"Dạ." Ny Na tâm tình không ổn định, Diệp Âm Trúc cũng không dám lưu lại, nhanh chóng rời đi.

Nhìn bóng lưng Diệp Âm Trúc rời đi, Ny Na hận hận nói: "Tần Thương, ngươi lão hỗn đản này. Một ngày nào đó, ta sẽ cùng ngươi tính toán tất cả, ngươi cho đồ đệ ngươi tới thần âm hệ làm sư phụ sao? Không, ta sẽ cho hắn làm đệ tử. Hừ, Âm Trúc là niềm kiêu hãnh của thần âm hệ chúng ta."

Từ ngày thứ hai bắt đầu, đám đệ tử từ trong cuộc chiến bảo vệ mùa thu trở về, một lần nữa khôi phục cuộc sống bình thường, chỉ có một người ngoại lệ, đó là tiêu điểm của học viện - Diệp Âm Trúc. Hắn không có tới thần âm hệ học, mỗi ngày đều là sáng sớm rời học viện cho tới khuya mới trở về, chỉ có một số rất ít người biết hắn làm gì.

* Hỗn đản: (xấu xa, khốn nạn - trong câu này cả 2 từ đều thấy không hợp nên để nguyên)

_____***_____

Mã Nhĩ Đế Ni Nguyên soái sau khi xử lý xong sự việc ở biên cương ban sư hồi triều. Nhưng khi hắn quay lại, giật mình phát hiện Phiêu Lan Hiên đã thay đổi chủ nhân. An Nhã không thấy, ngay cả thủ hạ của nàng, những người phục vụ cũng đều không thấy. Dấu vết cũng không lưu lại một chút gì. Làm kẻ khác kỳ quái nhất là, cây đại thụ ở giữa Phiêu Lan Hiên cũng không thấy. Ông nào biết rằng, An Nhã sớm đã cầm lĩnh chủ lệnh của Diệp Âm Trúc đi Cầm Thành.

Khoanh chân ngồi trên mặt đất, dựa lưng vào giá sách, Diệp Âm Trúc đang cẩn thận đọc một quyển cổ thư về thơ từ.

Đi tới hoàng gia thư viện đã gần một tháng thời gian, mỗi ngày ngoại trừ tu luyện, hắn toàn bộ tinh lực đều tập trung đọc sách. Không phải vì tìm phương pháp tu luyện, chỉ là muốn hiểu rõ thế giới này.

Vốn Diệp Âm Trúc là một trang giấy trắng, mà lúc này hắn với tốc độ kinh người trang giấy trắng đã thâm nhiều màu sắc. Từ những sách cơ bản nhất trở đi, một tháng thời gian, Diệp Âm Trúc đã học được rất nhiều.

Hoàng gia thư viện so với trong tưởng tượng còn muốn lớn hơn, tổng cộng có năm tầng, ngoại trừ lần đầu tiên Diệp Âm Trúc tới nơi này thấy tầng thứ nhất, dưới đất còn có bốn tầng. Khó trách lúc ấy Tây Nhĩ Duy Áo nói nơi này là thư viện lớn nhất toàn đại lục.

Nơi này thực sự sách rất nhiều, Diệp Âm Trúc mặc dù là đọc có chọn lựa nhưng đến bây giờ ngay cả tầng thứ nhất cũng chỉ đọc được một phần sách rất nhỏ mà thôi. Hắn xem nơi này là bảo khố tri thức, tâm trí hắn theo tri thức tăng trưởng mà từ từ tăng lên, điểm này ngay cả hắn cũng tự mình có thể cảm giác được rõ ràng. Tiếng bước chân truyền đến, Diệp Âm Trúc hạ ý thức ngẩng đầu nhìn, có thể tới nơi này chỉ có thành viên hoàng thất. Mà thành viên hoàng thất của Mễ Lan đế quốc số lượng ít đến thương cảm cho nên bình thường nơi này phi thường thanh tịnh.

Người tới là Phí Tư Thiết Lạp, sắc mặt hắn rất khó coi, bước nhanh tới bên người Âm Trúc, "Âm Trúc, đừng đọc nữa, mau cùng ta đi. Ta mang ngươi tìm một chỗ trốn."

"Trốn? Tại sao? Ngươi không đi học sao mà tới nơi này." Diệp Âm Trúc kinh ngạc nhìn hắn.

Phí Tư Thiết Lạp vội la lên: "Ta buổi chiều không phải học. Ngươi đừng hỏi nữa, theo ta đi thôi. Ngươi gặp phải chuyện phiền toái lớn rồi. Chuyện này ngay cả phụ hoàng ta cũng không có biện pháp. Hắn mới để ta gấp tới mang ngươi trốn đến một địa phương an toàn." Nội tâm hắn rất khó tự kiềm chế, lúc này Phí Tư Thiết Lạp không cho hắn đọc sách, lại không nói rõ nguyên nhân khiến hắn không khỏi nhịn được có chút bất mãn, "Phí Tư Thiết Lạp, ngươi trước tiên nói rõ rồi ta cùng ngươi đi, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì? Ta mỗi ngày đều tới nơi này đọc sách, lại gặp phiền toái gì?"

Phí Tư Thiết Lạp trợn con mắt nhìn hắn, "lão Đại. Ta van ngươi, mau cùng ta đi thôi nếu không sẽ không còn kịp nữa. Chuyện này ngươi tạm thời không biết thì tốt hơn."

"Không. Ngươi không nói ta sẽ không đi." Diệp Âm Trúc kiên định nói.

Phí Tư Thiết Lạp do dự một chút nói: "Được rồi ta nói cho ngươi. Còn nhớ chúng ta tại Khoa Ni Á thành chứ, cũng chính là lãnh địa Cầm Thành bây giờ của ngươi lúc đối mặt thú nhân, ngươi dùng phương pháp gì đánh bại chúng không?"

Diệp Âm Trúc gật đầu, nói: "Là cầm khúc!"

Phí Tư Thiết Lạp cười khổ nói: "Phiền toái lại xuất hiện tại cầm khúc này của ngươi. Ngày đó một khúc cầm của ngươi, tình trạng ngàn con rồng bạo đến nay ta còn nhớ như vừa xảy ra. Chính là cầm khúc của ngươi khiến cho long bạo a! Tin tức này không biết như thế nào truyền tới Ngân Long thành, bây giờ người Ngân Long thành tới nói muốn mang ngươi đi tra hỏi."

Diệp Âm Trúc trong mắt tinh quang chợt lóe, "Là bởi vì ta uy hiếp tới bọn họ?" Một tháng này hắn đọc sách cũng không vô ích, đối với chuyện bên ngoài đã hiểu được rất nhiều. Phí Tư Thiết Lạp gật đầu, nói: "Đúng vậy, thay đổi ta là long tộc, sợ rằng cũng rất kiêng kỵ đối với ngươi. Ngươi bây giờ mới là hoàng cấp là có thể làm cho tuần long tự bạo. Nếu ngươi lợi hại hơn nữa, sau này chẳng phải có thể tùy tiện giết hại cự long? Mau cùng ta đi thôi, Ngân Long thành là không thể trêu chọc đâu, phụ hoàng ta đang nghĩ biện pháp vẹn toàn, ta trước tiên mang ngươi giấu đi, chờ bọn họ nghĩ biện pháp tiếp."

"Còn muốn chạy sao? Người mà Ngân Long thành muốn, không ai có thể che giấu được." Thanh âm lanh lảnh đột nhiên vang lên, dọa Phí Tư Thiết Lạp nhảy dựng lên. Diệp Âm Trúc ánh mắt cũng nhát thời trở nên ngưng đọng.

Trong phút chốc, hai người đều sinh ra một loại ảo giác, ma pháp nguyên tố trong phòng đột nhiên sống động, chính thức sống động lên. Mỗi một nguyên tố ma pháp tựa hồ đều có tính mạng thuộc về chính mình, mừng vui nhảy múa. Chỉ là trong nháy mắt, cường độ ma pháp nguyên tố trong thư viện hoàng gia tăng lên gấp đôi có dư, thậm chí mang đến cho người ta ảo giác như là đặc sệt.

Là cái dạng năng lượng gì để cho ma pháp nguyên tố trong không khí đều phát sinh biến hóa? Tình huống tương tự Diệp Âm Trúc gặp qua một lần, chính là khi An Nhã tỷ muội đối chiến. Không khí ngưng trọng phảng phất làm cho thân thể hoàn toàn tập trung, thậm chí ngay cả cử động một chút đều trở nên khó khăn.

Lục mang tinh màu bạc, đột nhiên xuất hiện trong thư viện hoàng gia, ngân quang chợt lóe, một đạo thân ảnh trống rỗng xuất hiện.

Một trong những ma pháp cao nhất không gian hệ, dịch chuyển không gian (thuấn di)

Đó là một người trẻ tuổi, ước chừng hai mươi tuổi, một đầu tóc dài màu bạc bay sau lưng, khuôn mặt anh tuấn quả thực không có khả năng giống với loài người, trường bào màu bạc bao trùm toàn thân. Mặc dù vóc người hắn không cao lớn, nhưng có thể làm cho người ta có một loại cảm giác nguy nga, rất hấp dẫn sự chú ý của người khác.Cặp mắt của hắn là màu tím, đúng vậy, chính là màu tím thẫm.

Ánh sáng trong đôi mắt tím lóe lên, trong nháy mắt tập trung lên thân thể Diệp Âm Trúc, "Ngươi chính là Diệp Âm Trúc?"

Diệp Âm Trúc lạnh nhạt nói: "Đúng vậy."

Người tuổi trẻ mắt tím gật đầu, nói: "Vậy là tốt, theo ta đi một chuyến."

Diệp Âm Trúc nhíu mày nói: "Tại sao?"

Người tuổi trẻ mắt tím ngạo nghễ nói: "Bởi vì là ta nói."

Diệp Âm Trúc đột nhiên nở nụ cười, "Ngân Long thành có gì vui không?" Người tuổi trẻ mắt tím sửng sốt, "Ngươi không sợ?"

Diệp Âm Trúc thản nhiên nói: "Ta tại sao phải sợ? Chẳng lẽ Ngân Long chính là vô địch sao?"

Người tuổi trẻ mắt tím giận dữ, "Ngân Long tại đại lục chính là vô địch."

Diệp Âm Trúc khinh thường hừ một tiếng, "Nếu các ngươi là vô địch, trên thế giới đã không có Hắc Long thành." Mấy ngày trước hắn có đọc qua một quyển sách, bên trong giới thiệu chính là các lãnh địa long tộc long thành trên Long Khi Nỗ Tư đại lục.

Tại Long Khi Nỗ Tư đại lục, tổng cộng có bảy đại long thành. Phân biệt là Ngân Long thành, Hắc Long thành, Kim Long thành và Hồng, Lam, Hoàng, Lục bốn tòa long thành. Trong đó, Ngân Long, Hắc Long và Kim long là ba thượng vị long tộc, cự long trưởng thành đều có thể đạt tới cửu giai. Hắc Long mặc dù không giống Ngân Long có năng lực toàn hệ ma pháp cường đại, nhưng bọn chúng thân thể lại cường tráng hơn Ngân Long. Mà Kim Long lại càng được xưng là thân thể cường tráng nhất - kim chúc long tộc. Về phần Hồng, Lam, Hoàng, Lục tứ long thành, tất nhiên thuộc về hạ vị long tộc, phân biệt đại biểu cự long sử dụng bốn chủng loại ma pháp nguyên tố tự nhiên. Màu đỏ là Hỏa Long tộc, màu lam là Thủy Long tộc, màu vàng là Thổ Long tộc và màu lục là Phong Long tộc.

Bảy đại long thành này phân biệt ở các vị trí khác nhau trên đại lục, tựa giống như Pháp Lam, có địa vị siêu nhiên. Bất kỳ một quốc gia nào cũng không muốn đi đắc tội với chính thức cự long này. Ngoại trừ A Tạp Địch Á ra, bảy quốc gia phân biệt cùng kết liên minh với một long thành. Như Mễ Lan đệ nhất đại đế quốc, tự nhiên là cùng với Ngân Long cường đại kết minh. Chỉ bất quá có thể được Ngân Long chấp nhận trở thành Ngân Long long kỵ sĩ chỉ có một người Tây Đa Phu mà thôi.

Long thành trong đó quan hệ tựa như quốc gia loài người áp chế lẫn nhau cũng không đoàn kết. Chỉ bất quá bọn họ tranh đấu thì loài người cũng không có khả năng chứng kiến thôi. Hắc Long thành cùng Ngân Long thành là tử địch, Ngân Long thành minh hữu phân biệt là Phong Long thành, Hỏa Long thành và Thổ Long thành. Hai long thành còn lại cùng Hắc Long thành là minh hữu. Mặc dù Hắc Long và Kim Long đều là thượng vị long tộc, nhưng Ngân Long tộc một phe là bốn tòa long thành cho nên song phương coi như tương đương, ai cũng không làm gì được ai. Lúc này Diệp Âm Trúc nói, chính thức xúc động đến sự kiêng kỵ trong lòng vị ngân long trưởng thành hóa thân hình người trước mặt.

"Ngươi muốn tìm cái chết sao?" Vô số màu tím phong nhận, không cần chú ngữ, bỗng xuất hiện chung quanh thân thể Diệp Âm Trúc, chỉ cần người tuổi trẻ mắt tím ý niệm vừa động, lập tức sẽ hướng hắn toàn thể bắn tới.

"Ly Sát, hạ thủ lưu tình." Lại là một cái lục mang tinh màu bạc xuất hiện trong thư viện hoàng gia, chỉ bất quá lúc này là ba người.

Người cầm đầu khuôn mặt cương ngạnh, đồng dạng là ngân pháp ngân bào mắt tím lóe lên. Vóc người hắn so với người tuổi trẻ mắt tím kia cao lớn hơn rất nhiều, phong nhận màu tím trong không khí phảng phất nhận biết hắn tự động tản ra chung quanh. Phía sau hắn, đúng là Mễ Lan đế quốc hoàng đế Tây Nhĩ Duy áo và đế quốc Nguyên soái Tây Đa Phu.

"Á Tu Tư, ngươi tại sao bắt ta dừng lại? Ngươi biết hắn vừa rồi nói cái gì không?" Sát khí trong mắt Ly Sát cực kỳ cường thịnh, tùy thời đều có thể bộc phát.

Ngân phát nam tử được xưng là Á Tu Tư hừ lạnh một tiếng, "đừng quên, chúng ta Ngân Long thành và Mễ Lan đễ quốc là quan hệ hợp tác, mà người tuổi trẻ này lại là nhân tài của Mễ Lan đế quốc. Lần này trưởng lão cho ngươi mang hắn trở về mà không phải thương tổn đến hắn."

Nghe được hai chữ trưởng lão, trên mặt Ly Sát thần sắc rõ ràng xuất hiện một chút biến hóa, giận dữ hừ một tiếng. Màu tím phong nhận trong không khí khiến người khác hít thở không thông lúc này mới biến mất. Tây Nhĩ Duy Áo có chút khó khăn nhìn Diệp Âm Trúc, "Âm Trúc, lần này ngươi sợ rằng phải tới Ngân Long thành một chuyến, bất quá ngươi yên tâm, ngươi là vì đế quốc mới đàn cầm khúc như vậy, thúc thúc sẽ vì ngươi mà giải thích."

Diệp Âm Trúc mỉm cười, nói: "không quan hệ, Tây Nhĩ Duy Áo thúc thúc, ta đi. Bất quá không phải là bây giờ."

Ly Sát tức giận quát lên: "Ngươi muốn trì hoãn thời gian sao?"

Diệp Âm Trúc nói: "Bởi vì ta còn có chuyện phải làm, làm xong chuyện này ta sẽ cùng ngươi đi."

Ly Sát nở nụ cười, tiếng cười tàn khốc lạnh như băng tràn ngập một cảm giác khinh thường, "chuyện gì có thể trọng yếu hơn sự triệu tập của Ngân Long thành? Diệp Âm Trúc, ngươi muốn xúc phạm tôn nghiêm của Ngân Long thành, vậy cho dù chúng ta cùng Mễ Lan đế quốc là quan hệ hợp tác ta tùy thời có thể đánh chết ngươi."

Tây Nhĩ Duy Áo đánh mắt về phía Diệp Âm Trúc, ý bảo hắn không nên chọc giận Ly Sát nữa.

Diệp Âm Trúc tựa hồ không thấy ánh mắt của Tây Nhĩ Duy Áo, ngược lại chuyển hướng Tây Đa Phu than nhẹ một tiếng, nói: "Mười ngày thời gian này cũng không phải là cho ta, mà là một vị học tỷ * của ta. Mười ngày sau, ta hoàn thành cho nàng lần trị liệu cuối cùng, nếu ta đi khuôn mặt nàng vĩnh viễn không thể trị liệu."

* Học tả (Học tỷ): nữ bạn học lớp trên.

_____***_____

Tây Đa Phu nhìn ánh mắt thâm ý của Diệp Âm Trúc, trong lòng vừa động, "Vị học tỷ của ngươi tên là gì."

Diệp Âm Trúc lạnh nhạt cười, nói: "Nàng gọi là Hải Dương."

Nghe được hai chữ Hải Dương, Tây Đa Phu nhất thời kinh ngạc mở to hai mắt, "Ngươi, ngươi nói ngươi có thể chữa trị cho khuôn mặt của Hải Dương?"

Diệp Âm Trúc chỉ là mỉm cười không nói.

Đứng bên cạnh Ly Sát cũng không có nhìn ra sự khác thường của Tây Đa Phu. Đến từ Ngân Long thành, sự kiêu ngạo của hắn ngoại trừ trong tộc thì đối với bên ngoài tất cả đều không để trong mắt, "cái gì hải dương, lục địa. Ngươi bây giờ phải theo ta đi, nếu không đừng trách ta khách khí."

Tây Đa Phu và Á Tu Tư sắc mặt đồng thời biến đổi, Á Tu Tư khẽ quát một tiếng, "Ly Sát, không nên nói lung tung."

Ly Sát ngạo nghễ nói: "chẳng lẽ ta nói không đúng sao? Á Tu Tư. Ngươi có đúng không là ở thế giới loài người thời gian quá lâu, ngay cả tôn nghiêm của Ngân Long nhất tộc chúng ta đều đã quên." Đột nhiên, tử quang chợt lóe, một màn kỳ dị xuất hiện, trong không khí ma pháp nguyên tố nồng nặc vốn giống như chất nhầy dĩ nhiên giống như là bị lưỡi dao sắc bén tách ra hai bên. Một thân ảnh hư ảo trong giây phút lắc mình từ bên ngoài ma pháp nguyên tố xuyên qua, một thanh trường kiếm lóe ra tử quang mãnh liệt, trực tiếp gác trên cổ Ly Sát.

Ly Sát chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, hắn hoảng sợ phát hiện, chính mình cùng ma pháp nguyên tố liên lạc trong phút chốc hoàn toàn bị phong kín, trên cổ hàn khí khiến cho da thịt một trận run run. Mênh mông sát khí phảng phất như tử thần kêu gọi bao phủ linh hồn nàng.

Trong mắt Tây Đa Phu chỉ có sự băng lạnh, thanh kiếm của ông ta không lớn nhưng là thanh Thủy thần trường kiếm - chính thức là thần khí.

Ngân Long dĩ nhiên là cường đại, nhưng chủ yếu là ỷ vào ma pháp năng lực. Dưới tình huống hóa thân là hình người, bị một gã tử cấp lục giai cường giả trong nháy mắt gần người, cho dù là ngân long cũng không thể ngăn cản.

Tây Đa Phu khoảng cách rất gần Ly Sát, ánh mắt lạnh như băng khiến cho lần đầu tiên rời Ngân Long thành của Ly Sát cảm giác mãnh liệt sự sợ hãi, "Mễ Lan đế quốc nguyện ý cùng Ngân Long thành hợp tác cũng không phải sợ hãi Ngân Long thành. Hôm nay ngươi đến cửa tìm người, trước mặt quốc vương đã cực kỳ vô lễ. Đừng tưởng rằng ngân long là sinh vật cường đại nhất thế gian. Ta nói cho ngươi Hải Dương là ai, nàng là cháu gái duy nhất của ta, cháu gái mà ta thương yêu nhất." Là Mễ Lan đế quốc đệ nhất cường

giả, Tây Đa Phu tính tình so với Mã Nhĩ Đế Ni chậm chí còn tệ hơn. Hôm nay trước khi tới thư viện, ngân long tên Ly Sát này đã kiêu ngạo quá nhiều, ông ta sớm đã không nhịn được.

Á Tu Tư thân hình chợt lóe, đi tới bên người Tây Đa Phu, nói gấp: "Lão tiểu nhị, đừng nóng giận, ta thay thế hắn xin lỗi ngươi."

Tây Đa Phu ánh mắt sắc bén lóe lên, trầm giọng nói với Ly Sát: "Năm đó, chúng ta cả nhà đều tham dự trận đánh giữa Ngân Long thành và Hắc Long thành. Con trai và con dâu ta trong trận chiến ấy đều bỏ mình, ngay cả cháu gái bảo bối của ta cũng bị ma pháp của Hắc Long ăn mòn, trên mặt lưu lại vết thương nguyền rủa hủ thực. Ngươi nếu muốn mang Diệp Âm Trúc về Ngân Long thành, mười ngày sau."

Lời nói vừa dứt, trường kiếm trong tay Tây Đa Phu thần kỳ biến mất, đấu khí màu tím phát ra, mạnh mẽ đánh bay thân thể Ly Sát.

Ly Sát lăn một vòng trên mặt đất rồi mới đứng lên, ngân bào vốn sạch sẽ nhất thời trở nên rối loạn. Hắn ngơ ngác nhìn Tây Đa Phu, đột nhiên, oa một tiếng khóc lên. Làm kẻ khác kinh ngạc nhất tiếng khóc của hắn là nữ âm, ngân quang lóe lên thân ảnh nàng trống rỗng biến mất trong thư viện.

Tây Nhĩ Duy Áo bất đắc dĩ lắc đầu. "Nguyên lai là một mẫu long, khó trách tính tình kỳ quái như vậy."

Á Tu Tư thở dài một tiếng. Nói: "Đều là bị ông nội nàng nuông chiều quá. Ly Sát hài tử này tại ngân long tộc chúng ta là một đứa con cưng. Ông nội nàng chính là Ngân Long thành chủ, Đại trưởng lão của ngân long nhất tộc. Thật không biết tại sao Đại trưởng lão lần này lại phái nàng đi."

Tây Đa Phu chợt nói: "Ta nói, các ngươi ngân long tộc mặc dù kiêu ngạo, nhưng cũng là có đạo lý, tiểu long nữ này nguyên lai là Ngân Long công chúa, khó trách được." Nói đến đây, ông ta đột nhiên chuyển hướng sang Diệp Âm Trúc, "Ngươi thật sự có thể trị liệu tốt cho khuôn mặt Hải Dương?"

Diệp Âm Trúc nói: "Ta chỉ có bảy thành nắm chắc, bây giờ còn thiếu một lần trị liệu cuối cùng. Lần này hoàn thành sau này còn phải xem học tỷ khôi phục như thế nào, nếu may mắn chắc có thể khỏi hẳn."

Lời vừa nói ra, không chỉ có Tây Đa Phu giật mình, ngân long Á Tu Tư đứng cạnh ông cũng kinh ngạc miệng há to, "điều này sao có thể? Lúc đầu ta phát động tử cấp quang minh trị liệu ma páhp đều không thể làm được, ngươi làm như thế nào?"

Diệp Âm Trúc nói: "Quang minh hệ ma pháp chỉ có thể tịnh hóa (tẩy sạch), nhưng không cách nào trị dứt nguồn gốc lời nguyền rủa hắc ám. Muốn chữa trị tốt cho học tỷ, phải cần sinh mệnh khí tức khổng lồ trợ giúp sinh cơ của chính nàng, đưa lời nguyền rủa và hủ thực hoàn toàn diệt trừ."

Á Tu Tư trong mắt toát ra ánh mắt có vẻ đã hiểu, Tây Đa Phu thì lại lẩm bẩm: "nha đầu kia, như thế nào không nói qua với ta."

Tây Nhĩ Duy Áo hoàng đế mỉm cười nói: "Ngươi mỗi ngày đều giúp ta quân quốc đại sự, có thời gian nào lo lắng cho cháu gái. Âm Trúc, ngươi yên tâm, thúc thúc nhất định có thể che chở cho ngươi. Ngân Long thành kỳ thật cũng chỉ là hướng tới ngươi hỏi mà thôi, cầm khúc của ngươi có thể dẫn phát long bạo mặc dù đối với long tộc tạo nên uy hiếp, nhưng cũng không phải chỉ là đối với ngân long, phải không?"

Đoàn người Tây Nhĩ Duy Áo rời đi. Trong thư viện chỉ còn lại có một mình Diệp Âm Trúc, lúc này Diệp Âm Trúc lại tự hỏi vừa rồi trước khi đi Tây Nhĩ Duy Áo nói cái gì, ông ta muốn nhắc nhở ta cái gì? Diệp Âm Trúc trong mắt sáng ngời, hắn đột nhiên hiểu được. Bảy đại long thành quan hệ cũng không hài hòa, đó chính là Tây Nhĩ Duy Áo nhắc nhở mình. Cho dù Ngân Long thành chứng minh cầm khúc của mình đối với long tộc có sát thương, chỉ cần mình biểu lộ sử dụng cầm khúc này đối với phía Hắc Long thành, bọn họ sợ rằng che chở mình còn không kịp. Cũng quả nhiên là sống lâu lên lão làng, Tây Nhĩ Duy Áo chỉ một chút đã nhắc nhở cho mình chỗ mấu chốt.

Thở dài một hơi, Diệp Âm Trúc một lần nữa ngồi trên mặt đất, vừa rồi Ly Sát chuẩn bị hướng tới hắn phát động công kích, hắn đã chuẩn bị triệu hồi Tử cho nên mới có thể không sợ cùng Ly Sát giằng co. Mặc dù Tử chưa chắc là đối thủ của Ly Sát, nhưng bằng vào thực lực của Tử có thể sai khiến hoàng kim bỉ mông, nói không chừng có thể gọi về hoàng kim bỉ mông tác chiến. Chỉ là bỉ mông nhất tộc dù sao cũng là địch nhân của loài người, không tới lúc vạn bất đắc dĩ, Diệp Âm Trúc tuyệt không muốn bại lộ quan hệ của Tử và bỉ mông cự thú.

Đặt quyển sách sang một bên, Diệp Âm Trúc tìm một tư thế thoải mái nằm trên mặt đất. Những ngày này, hắn học được nhiều tri thức, đối với tâm tính của hắn có ảnh hưởng không nhỏ. Hơn nữa mấy tháng lịch lãm tại Mễ Lan tới nay, hiện giờ hắn đã không còn là một người không hiểu thế sự như lúc vừa rời đi Bích Không Hải nữa. Ngoại trừ đọc sách, hắn vẫn đều cố gắng tu luyện, nhưng đấu khí tiến bộ tốc độ rất chậm, không biết có đúng là bởi vì lúc tiếp nhận lực lượng của Tử tăng lên rất nhanh. Hoàng trúc ngũ giai tựa hồ đã thành một cảnh giới mà hắn rất khó đột phá. Cầm ma pháp thì tốc độ tiến bộ lại rất nhanh, nhất là một khúc "Long tường thao" tại Cầm thành, tinh thần chi hải đã phát triển tới một trình độ rất lớn, trải qua một tháng tu luyện này, tinh thần lực của hắn có mức tiến bộ rất dài, đã có dấu hiệu đột phá Kiếm đảm cầm tâm tam giai.

Tiện tay từ trên giá sách lấy ra một quyển sách, chuẩn bị dùng để gối đầu cho thoải mái một chút. Đột nhiên, Diệp Âm Trúc phát hiện quyển sách mình vừa lấy ra là một quyển "Âm nhạc cơ sở lý luận", không khỏi có chút cảm giác không biết nên cười hay khóc. Xem ra mình quả thật là thiên tài học cầm, nếu không tại sao tiện tay lấy sách cũng có liên quan tới âm nhạc?

Nghĩ xong, hắn mở trang đầu của quyển sách, trang đầu chỉ có một dòng chữ đơn giản.

Tổng cương: âm nhạc, là một môn học vấn đặc thù, dựa vào vật thể sinh ra chấn động tần suất bất đồng, phát ra giai điệu tuyệt vời hình thành nhạc khúc mà có tên tuổi.

Cái gì là thiên tài? Có thể xuất từ địa phương nhỏ nhất, bình thường nhất nắm chặt kỳ ngộ, là thiên tài tất nhiên có năng lực của chính mình. Mà Diệp Âm Trúc không thể nghi ngờ là người như vậy.

Đối với cầm khúc diễn tấu làm được không giống bất kỳ ai như Diệp Âm Trúc mà nói, "Âm nhạc cơ sở lý luận" đối với hắn căn bản không có ý nghĩa gì, nhưng chính là từ một câu nói trên tổng cương này, lại làm hắn trong đầu phảng phất một tiếng nổ kịch liệt, một ý niệm đặc thù trong đầu trong nháy mắt chui sâu vào trong đại não.

"Chấn động có tần suất bất đồng, chấn động có tần suất bất đồng. Đúng vậy! Cái này mới là căn nguyên của âm nhạc. Nếu là như thế, vậy……" nghĩ tới đây, hắn đột nhiên reo vang một tiếng từ trên mặt đất đứng lên, trong mắt tràn ngập ánh mắt hưng phấn và mừng rỡ. Tay trái vung lên, Xuân Lôi cầm trống rỗng xuất hiện trên hay chân, nhắm lại hai mắt, tay phải nhẹ khảy chấn động một dây đàn.

Ông –, tiếng đàn trầm thấp vang lên quanh quẩn trong thư viện hoàng gia, dây đàn rất nhanh rung lên, thanh âm vang lên thông qua cây đàn, hình thành nên âm phù tuyệt vời.

Diệp Âm Trúc không có tiếp tục, chỉ dụng tâm lắng nghe, cảm thụ chấn động của dây đàn từ từ trở nên nhỏ dần. Tự nhủ: "nhạc khí gì, đều là thông qua những chỗ rất nhỏ khiến không khí theo nó chấn động mà sinh ra thanh âm không giống nhau. Chấn động càng mãnh liệt, thanh âm càng lớn, âm nhận của ta không làm cho đấu khí và dây đàn bảo trì đồng dạng tần suất chấn động sau khi phát ra. Nếu có thể làm cho âm nhận sau khi phát ra, thủy chung duy trì được tần suất chấn động cao, vậy tốc độ yếu đi của nó sẽ giảm bớt, khoảng cách công kích tự nhiên được tăng lên mạnh, mà lực cắt cũng tự nhiên gia tăng." Nói đến nơi đây, hắn hai mắt mở lớn, trong mắt tinh hoa lộ ra ngoài, Xuân Lôi cầm trước ngực dùng tốc độ nhanh nhất hướng ra ngoài chạy đi. Thư viện hiển nhiên không phải là nơi để luyện tập âm nhận, hắn bây giờ phải tới một không gian rộng lớn để thử ý nghĩ trong lòng mình. Bởi vì là buổi chiều, trên ngã tư đường Mễ Lan thành người đi rất nhiều, chờ Diệp Âm Trúc ra khỏi thành đã là hơn một giờ đồng hồ. Cái này là hắn tận lực tìm chỗ rất ít người dựa vào đấu khí tăng tốc chạy, dù sao Mễ Lan thành quá lớn.

Bầu trời âm u trầm trầm, đám mây dầy đặc hoàn toàn che phủ ánh mặt trời, nhưng bầu trời âm u lại không thể ảnh hưởng đến tâm tình đang rất tốt của Diệp Âm Trúc trên mặt đất. Hắn thậm chí đã mang sự việc đi Ngân Long thành hoàn toàn ra khỏi đầu, chỉ là hắn không có phát hiện, đằng sau cách đó không xa một đạo thân ảnh màu bạc đi theo.

V·u G\ʏỀjX V·I iXÎj dnjX GQjX G\ω9

Hắn lại lấy ra Xuân Lôi cầm, hai tay phủ lên dây đàn, ổn định tâm thần có chút vội vàng của mình.

Cách đó không xa trên một cây đại thụ, thân ảnh màu bạc trong đôi mắt tím toát ra vài phần kinh ngạc, bởi vì nàng đột nhiên phát hiện thanh niên trước mặt này trong nháy mắt vuốt ve dây đàn, khí chất đã xảy ra biến hóa long trời lở đất. Lúc trước, khi nhìn thấy hắn, hắn giống như rất lạnh lùng ngạo nghễ. Nhưng lúc này, hắn làm cho người ta cảm giác chỉ có ưu nhã, cao quý. Hai tay tám ngón nhẹ khảy trên dây đàn, mỗi một động tác đều có sự kết hợp. Áo trắng tóc đen cùng với vẻ mặt chuyên chú của hắn, tướng mạo anh tuấn, đều rất dễ dàng làm cho người ta lưu lại ấn tượng sâu sắc. Vốn đã chuẩn bị động thủ nàng hạ ý thức ngừng lại, trong lòng thậm chí có chút chờ đợi hắn đàn một khúc.

Diệp Âm Trúc cũng không có nóng lòng thử ý nghĩ của mình đối với âm nhận, vừa rồi phi nước đại làm hắn tâm thần và khí tức đều không đủ ổn định. Hắn muốn cho tâm của chính mình và cây đàn trước tiên hòa thành một thể rồi mới thử sự đặc thù đó.

Dây đàn nhẹ rung, một khúc đàn uyển chuyển nhẹ nhàng vang lên, khúc này cũng không phải là một trong Cầm tông cửu đại danh khúc, chỉ là một cầm khúc bình thường. Tình cảm ảnh hưởng đến người chơi, mặc dù không có hiệu quả đặc gù gì, nhưng khúc này là một khúc mà Tần Thương thích nhất. Diệp Âm Trúc cũng rất thích giống như vậy, tên khúc "Khuynh thành".

Tay trái bốn ngón phảng phất như dính trên dây đàn, tay phải bốn ngón lại như thỏ khởi hồ lạc. Tiếng đàn ngân vang một chuỗi thanh thúy, giai điệu ưu mỹ, nhịp điệu như quyện vào nhau.

Tiếng đàn hàm súc sự thanh tú, ngón tay khống chế tiếng đàn lúc trầm lúc bổng, tiết tấu nhanh nhẹ mang theo tình cảm triền miên, nghe trong tim ngân nga như khóc như ai oán.

Thân ảnh màu bạc trên cây như ngây dại, nàng không từng nghĩ qua, âm nhạc lại nghe lại có thể động lòng người như thế khiến trong tim nàng cũng như run rẩy. Nhìn Diệp Âm Trúc hoàn toàn đắm chìm trong diễn tấu, nhìn hắn chuyên chú vẻ mặt ưu nhã, bất tri bất giác lửa giận trong lòng nàng dần dần trở nên bình thản. Lúc này giờ phút này, nàng chỉ hy vọng tám ngón trên dây đàn không nên dừng lại, tiếp tục đàn, tiếp tục mang tiếng đàn tuyệt vời quyện khắp khu rừng này.

Trong tiếng đàn triền miên, Diệp Âm Trúc không khỏi nhẹ giọng xướng lên, thanh âm khẩn không mượt mà, nhưng trong trẻo không hề có tạp chất tựa hồ giống như tiếng đàn của hắn, tinh khiết biết bao nhiêu.

"bắc phương hữu giai nhân,

tuyệt thế nhi độc lập.

nhất tiếu khuynh nhân thành,

tái tiếu khuynh nhân quốc.

ninh bất tri khuynh thành dữ khuynh quốc?

giai nhân tái nan đắc." *

Theo một câu "giai nhân tái nan đắc", một khúc "Khuynh thành" không dài cũng chấm dứt trong dư âm tiếng ca.

Hai tay nhu hòa giơ lên, lại nhu hòa hạ xuống, phảng phất như gió nhẹ vờn trong dư âm tiếng đàn. Diệp Âm Trúc trên mặt toát ra một tia mỉm cười, trong lòng thầm nghĩ: có lẽ, khúc "Khuynh thành" này chính là lúc đầu Tần gia gia vì Ny Na nãi nãi mà sáng tác. Chỉ là, tại sao họ không cùng một chỗ?"

Thân ảnh màu bạc trên cây, đôi mắt tím hoàn toàn chìm trong một mảnh si mê. Không phải vì người phía dưới, mà là vì một khúc đàn cùng tiếng ca đó, "bắc phương hữu giai nhân, tuyệt thế nhi độc lập. nhất tiếu khuynh nhân thành, tái tiếu khuynh nhân quốc…….Ta chính là đến từ phương bắc, chẳng lẽ, hắn cố ý xướng cho ta nghe, chẳng lẽ hắn đã phát hiện ta? Cầm khúc dễ nghe, lời ca đẹp đẽ a!"

Diệp Âm Trúc tự hiểu tâm tình đã được điều chỉnh rất tốt, thoáng tự hỏi một chút, tay phải giơ lên. Trúc đấu khí tự vận hành lưu chuyển đến đầu ngón tay, theo một tiếng đàn nhẹ khảy nhất thời một đạo âm nhận màu vàng nhạt nửa hình vòng cung nhẹ nhàng bay ra. Tựa như trong một sát na đó, Diệp Âm Trúc mang tinh thần lực của mình hoàn toàn nhập vào trong âm nhận, cảm thụ sự ảo diệu trong đó.

Hắn phát hiện, trong nháy mắt âm nhận theo dây đàn chuyển động, đem đấu khí dung nhập vào dây đàn. Như vậy, đối với tiếng đàn sẽ không sinh ra ảnh hưởng. Khi âm nhận phát ra, đấu khí sẽ theo tiếng đàn chấn động mà kích động, cho nên nó mới cùng đấu khí của hắn công kích hoàn toàn bất đồng, sự chấn động sinh ra chuyển động của âm thanh khiến cho tốc độ âm nhận phát ra phảng phất giống như tốc độ âm thanh, đồng thời còn có lực cắt rất mạnh.

Trước kia hắn đều chỉ là đơn thuần tập luyện, cho tới bây giờ không có chăm chú như thế này. Lúc này cẩn thận thăm dò, không khỏi nhịn được càng thêm bội phục sư phụ Tần gia gia của mình. Lúc đầu, cái này chỉ là một mình Tần Thương phán đoán, nghĩ ra dùng đấu khí tu bổ thời gian thi pháp quá dài của thần âm sư, quả nhiên không hổ một đời đại ma đạo sư.

Cường độ của âm nhận cùng rất nhiều nhân tố có liên quan, cho dù là sử dụng đàn không giống nhau, dây đàn không giống cũng sẽ khiến âm nhận khác nhau. Nói tóm lại, âm nhận và đàn, đấu khí, tinh thần lực và đấu khí cùng chấn động của tiếng đàn trong lúc đó có liên quan. Bốn thứ này kết hợp với nhau, mới có thể làm cho âm nhận xuất hiện ra uy lực chính thức. Mỗi một lần thăng cấp, đều tăng lên uy lực nhất định của âm nhận.

Mặc dù chính mình có đấu khí, còn có chiêu thức vũ kỹ của trúc tông, nhưng hôm nay xem qua một kiếm mạnh mẽ xuất ra của Tây Đa Phu, Diệp Âm Trúc mới hiểu năng lực cận chiến của mình thấp cỡ nào. Chức nghiệp chủ yếu của mình là thần âm sư, không có khả năng tổn hao thời gian lớn tu luyện vũ kỹ, điểm này Tần gia gia đã sớm nhắc nhở qua. Tu luyện đấu khí, chỉ là vì phụ trợ cho chức nghiệp thần âm sư này mà thôi. Đã như vậy, muốn tăng lên năng lực cận chiến của chính mình, phải từ trên năng lực của thần âm sư, mà âm nhận là lựa chọn tốt nhất.

Cùng với việc âm nhận tăng lên có ba điểm cơ bản đều là cố định. Đàn có sự bất đồng, về điểm này chính mình không có cách nào thay đổi, về phần đấu khí và tinh thần lực. Đều phải trải qua tu luyện không ngừng, trải qua quá trình tuần tự mà tiến mới có thể tăng lên, mà hôm nay mình phát hiện ra điểm thứ tư. Có đúng hay không là mấu chốt có liên quan đến cải thiện âm nhận?

Nghĩ tới đây, Diệp Âm Trúc lại một lần nữa đàn lên khúc vừa rồi, "Khuynh thành". Chỉ bất quá, lúc này hắn đã đem tinh thần lực mà đàn, chính thức một khúc cầm ma pháp của thần âm sư.

Sự ảnh hưởng của "Khuynh thành", nhất định chỉ có thể khiến người ta bộc lộ tình cảm, cho dù lúc này do cầm ma pháp phát ra, cũng chỉ là tăng ảnh hưởng lực của nó mà thôi. Diệp Âm Trúc bây giờ muốn làm cũng không phải là luyện tập cầm khúc mà là muốn cảm thụ tốt sự ảo diệu của âm nhận. Từng đạo âm nhận hình cung màu vàng theo tám ngón của hai tay phiêu đãng xuất ra, âm nhận nhảy múa trên không trung, hình thành từng đạo quang mang nhu hòa.

Trong từng chấn động có tần suất nhất định, khoảng cách âm nhận bay càng xa quang mang càng ảm đạm. Tần suất chấn động cũng tự nhiên từ từ chậm lại, cho đến khi quang mang và chấn động hoàn toàn biến mất thì uy lực của nó cũng hoàn toàn biến mất.

Từ sau khi đấu khí tăng lên tới hoàng trúc ngũ giai, âm nhận của Diệp Âm Trúc đã có thể phát huy uy lực có hiệu quả trong vòng ba mươi thước. Vượt qua ba mươi thước, uy lực của âm nhận sẽ lập tức hạ xuống, tới bốn mươi thước, âm nhận đã hoàn toàn tiêu tán.

Đấu khí dựa theo âm phù mà chấn động, khi chính mình trong quá trình diễn tấu nhạc khúc sử dụng âm nhận, tiếng đàn đã bị đấu khí ảnh hưởng. Cầm ma pháp phạm vi bao phủ ngược lại bị giảm nhỏ đi. Nói cách khác âm nhận ảnh hưởng tới phạm vi phát tán của chấn động âm thanh. Đấu khí hạ thấp tần suất chấn động âm phù. Vậy, nếu chính mình có thể làm cho đấu khí và âm phù bảo trì chấn động phát ra giống nhau? Như vậy chẳng những khoảng cách âm nhận phát ra và lực cắt càng thêm đáng sợ, đồng thời cũng có thể làm cho phạm vi khuếch tán của tiếng đàn không bị ảnh hưởng.

Đây là ý tưởng do Diệp Âm Trúc nghĩ ra từ khi đọc quyển âm nhạc cơ sở lý luận. Cũng là nguyên nhân chủ yếu tại sao hắn lại đột nhiên hưng phấn chạy đến nơi đây. Nghĩ tới đây, hắn chấm dứt khúc "Khuynh thành", tay phải khảy dây đàn như múa, khi một đạo âm nhận màu vàng được phát ra thành hình trong nháy mắt, tay trái hắn nhanh chóng tại phía trên âm nhận động một chút.

Nương theo một tiếng rít, tiếng đàn trầm thấp nhất thời trở nên linh hoạt, màu vàng âm nhận trở nên đại thịnh, quang mang chợt lóe, đã bắn tới xa hơn một trăm thước trong rừng cây rồi biến mất.

Hoa lạp lạp, nơi mà âm nhận bay qua, bảy tám gốc đại thụ lung lay rồi đổ gục. miệng vết cắt giống như bị lưỡi dao sắc bén chặt đứt, cực kỳ bóng loáng.

"Thật tốt quá, thành công rồi." Diệp Âm Trúc hưng phấn quát to một tiếng, chỉ là hắn hưng phấn cũng không lâu, trên mặt lại xuất hiện vẻ mặt tiếc nuối, lắc lắc đầu lầm bầm nói: "Không, như vậy không được. Mặc dù ta có thể trong nháy mắt âm nhận hình thành dựa vào đấu khí khiến nó chấn động lần thứ hai. Nhưng như vậy mà nói, ta như thế nào có thể hoàn thành cầm khúc? Cầm khúc mới là vương đạo a! Xem ra, phương pháp tự hỏi của ta là chính xác, nhưng cách làm lại sai rồi."

"Nho nhỏ thực lực hoàng cấp, đúng hay sai lại có ý nghĩa gì?" thanh âm khinh thường vang lên, ngân quang chợt lóe, trước người Diệp Âm Trúc đã có thêm một nhân ảnh. Chính là Ly Sát đến từ Ngân Long thành.

"Là ngươi?" Diệp Âm Trúc trong lòng cả kinh. Trên mặt Ly Sát nhìn không thấy dấu vết đã khóc, mặc dù khóe miệng nàng như trước mang theo một tia khinh thường. Nhưng bây giờ nhìn qua, thần thái nàng ngược lại so với lúc tại thư viện hoàng gia lại bình thản vài phần. Trong đôi mắt tím lại càng nhiều vẻ tò mò.

Ly Sát hừ một tiếng, nói: "Diệp Âm Trúc. Hôm nay bởi vì ngươi mà ta chịu nhục, bây giờ là lúc phải trả giá…"

Diệp Âm Trúc hai tay đặt trên dây đàn Xuân Lôi cầm, ra vẻ ngạc nhiên nói: "hôm nay gọi là ngươi chịu nhục do chính ngươi gây ra, cho dù ngươi muốn trả thù, cũng là đi tìm Tây Đa Phu nguyên soái mới đúng, cùng ta có quan hệ gì."

"Ngươi……" Ly Sát giận dữ, vừa rồi tâm tình bởi vì nghe "Khuynh thành" mà trở nên bình thản lại nổi lên sự nóng giận. Một vầng sáng màu tím mơ hồ theo cái nhấc tay của nàng lặng yên xuất hiện. Nguyên tố ba động trong không khí nhất thời trở nên mãnh liệt, áp lực dày đặc một lần nữa lại bao phủ thân thể của Diệp Âm Trúc.

Diệp Âm Trúc không có động, "nếu ta nói không sai, ta là người Ngân Long thành các ngươi muốn. Ngươi không thể giết ta, đúng không?"

Ly Sát lạnh lùng nói: "Không sai, ta sẽ không giết ngươi, bất quá ta sẽ làm ngươi sống không bằng chết."

* không hiểu nên dịch thế nào, giữ nguyên gốc. Ai biết dịch giùm với.

_____***_____

Diệp Âm Trúc cười khổ nói: "Khó trách ta mấy ngày hôm trước đọc một quyển sách có câu "tối độc phụ nhân tâm", quả nhiên không sai."

Ly Sát sửng sốt, "Tối độc phụ nhân tâm? Cùng ta có quan hệ gì, ta không phải là phụ nhân."

Diệp Âm Trúc nói: "Ngươi không phải? Cự long trưởng thành ít nhất cũng có mấy ngàn tuổi, chẳng lẽ ngươi còn chưa lập gia đình?"

Ly Sát tựa hồ rất coi trọng điểm này, trên người áp lực tán phát ra giảm đi rất nhiều, "đương nhiên chưa, ngươi xem." Màu tím quang mang chung quanh thân thể nàng đột nhiên trở nên cường thịnh, tử quang dày đặc nhất thời bao vây hoàn toàn thân thể nàng bên trong. Từ độ đậm của màu sắc tử quang có thể nhìn ra, nàng thân là cửu cấp ma thú, ma pháp thực lực ít nhất cũng tương đương với loài người tử cấp cửu giai cường giả.

Đột nhiên, tử quang giống như sương khói tan đi, mà Ly Sát vốn đứng ở trước mặt Diệp Âm Trúc lại biến thành một người khác.

Vẫn là đôi mắt tím tóc bạc, chỉ bất quá vẻ anh tuấn đã biến mất, khuôn mặt giống như trước nhưng hiện tại trở nên nhu hòa hơn rất nhiều. Cặp mắt màu tím nhìn qua càng thêm linh động, giữa đôi mi mắt anh khí bức người, nhìn qua dung mạo không hề dưới Hương Loan. Khói tím tiêu tán, biến hóa lớn nhất cũng không phải là dung mạo, mà là vóc người nàng. Là nữ hài tử, Ly Sát đã rất cao, dưới bộ trường bào màu

bạc có thể mơ hồ thấy rõ cặp chân thon dài. Trước ngực nửa bầu vú hoàn mỹ nhô lên, eo mảnh khảnh phảng phất một tay có thể nắm giữ. Nương theo tóc bạc độc đáo, nhất thời khiến cho Diệp Âm Trúc cảm giác tràn đầy thanh khiết.

Bất quá cũng là chỉ trong nháy mắt mà thôi, Diệp Âm Trúc đã khôi phục lại vẻ bình thường. Dù sao, mỹ nữ giống như vậy hắn gặp qua cũng có vài người, như An Nhã và Hương Loan đều không thể dưới Ly Sát ở trước mặt, chỉ là cảm giác có chút không giống nhau mà thôi.

Ly Sát cũng không chú ý đến ánh mắt Diệp Âm Trúc đang quan sát mình. Chỉ chỉ vào ấn ký hình tròn màu bạc trên trán mình, "Nhìn thấy không, cái này là tượng trưng cho nghịch lân của long tộc chúng ta. Chỉ tới lúc thành thân, miếng nghịch lân trên trán này mới tiêu thất, ta còn là cô nương không phải là phụ nhân gì cả."

Diệp Âm Trúc đột nhiên phát hiện, long tộc mỹ nữ đến từ Ngân Long thành này mặc dù tính tình táo bạo một chút, nhưng lại giống như mình có chút đơn thuần.

"Ly Sát tiểu thư, vậy ngươi muốn trừng phạt ta như thế nào đây?"

Ly Sát hận hận nói: "rất đơn giản. Ta trước tiên đánh ngươi trọng thương, sau đó trị liệu cho ngươi, tuyệt đối không chết. Như thế vài lần, thống khổ bên trong đủ để làm cho ngươi sống không bằng chết."

Diệp Âm Trúc bất đắc dĩ nói: "Long tộc các ngươi đều chỉ biết khi dễ người nhỏ yếu hay sao?"

Ly Sát khinh thường nói: "Ngươi rốt cục sợ sao, ngươi mà được cho là nhỏ yếu, một lần giết chết hơn ngàn tuần long. Mặc dù chúng ta không thừa nhận chúng nó là long, nhưng trên người tuần long dù sao cũng chảy xuôi một bộ phận huyết mạch của long tộc."

Diệp Âm Trúc lắc đầu. Nói: "Không, đó cũng không phải lực lượng của một mình ta, không bằng chúng ta đánh cuộc xem sao. Long tộc các ngươi trời sanh thực lực cường đại, sợ là lúc ngươi mới sanh ra thực lực cũng là hoàng cấp. Nhưng ta dám nói, nếu ngươi chỉ sử dụng cấp bậc ma pháp ngang với ta, thì không có khả năng chiến thắng ta."

Ly Sát cả giận nói: "Ngươi nói cái gì? Ngươi dám nói Ngân Long nhất tộc chúng ta hiểu biết ma pháp không bằng loài người như ngươi hay sao?"

Diệp Âm Trúc tự tin cười, phảng phất như đang nói. Ta chính là có ý đó.

Ly Sát nổi giận, từ nhỏ đến lớn nàng còn không có bị người khinh thị như thế. "Được, ta cùng ngươi cược, bất quá ta cũng nói trước với ngươi một chút. Cho dù ta sử dụng ma pháp cùng cấp bậc với ngươi, nhưng với cường độ tinh thần lực của ta cầm khúc của ngươi không có tác dụng gì."

Diệp Âm Trúc có chút kinh ngạc nhìn nàng, hắn đột nhiên phát hiện, vị ngân long mỹ nữ này cũng có chỗ đáng yêu của nàng, ít nhất nàng cũng thẳng thắn như vậy. "Nếu ngươi thua thì làm sao?"

Ly Sát khinh thường hừ một tiếng, "Ta không có khả năng thua."

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói: "vạn nhất ngươi thua?"

Ly Sát không chút do dự nói: "nếu dưới tình huống đồng cấp bậc ngươi có thể chiến thắng ta. Vậy chứng minh ngươi chính thức là ma pháp thiên tài, nhưng không thể có khả năng này. Không có chủng tộc nào đối với khống chế ma pháp có thể so sánh với Ngân Long nhất tộc chúng ta. Nếu thật sự xuất hiện tình huống như thế, ta sẽ làm ma thú của ngươi."

Diệp Âm Trúc lắc đầu nói: "Nhưng là, ta đã cùng người khác ký kết khế ước. Không cách nào cho ngươi thành ma thú của ngươi."

Ly Sát sửng sốt, ngay sau đó nàng nở nụ cười. "Với nhận thức như vậy của ngươi về ma pháp, còn muốn cùng ta đánh cuộc sao? Ký kết khế ước rồi thì sao, Ngân Long nhất tộc ngoại trừ khế ước ngang hàng ra, còn có một năng lực đặc thù thiên phú. Linh hồn y phụ."

"Linh hồn y phụ? Đó là cái gì." Diệp Âm Trúc quả thật không biết, không khỏi tò mò hỏi.

Ly Sát nói: "nói như thế này, không cần ký kết khế ước. Ngân Long có thể mang một bộ phận linh hồn của mình gắn liền trên người khác, hình thành lực lượng khế ước. Tuy nhiên quyền chủ động ở trong tay ngân long, tùy thời có thể giải trừ khế ước, nhưng trước khi giải trừ khế ước đều bị người trói buộc đó tiến hành triệu hồi. Mà Ngân Long nhất tộc chúng ta rất coi trọng lời thề, cho dù linh hồn y phụ, cũng giống như khế ước mang theo cả đời."

Diệp Âm Trúc con mắt sáng ngời, nếu có thể có một Ngân Long cửu giai ma thú. Vậy chẳng phải là một chuyện phi thường tuyệt vời sao? Hắn vừa nghĩ tới đây, lại nghe Ly Sát nói: "Vậy nếu ngươi thua thì sao?"

Diệp Âm Trúc mở hai tay. Nói: "Nếu ta thua, tùy thời ngươi xử trí là được."

Ly Sát khinh miệt nói: "Loài người các ngươi nhỏ yếu như vậy, có thể cho ta cái gì? Như vậy đi, nếu ngươi thua, tự nguyện để cho ta rút của ngươi một bộ phận linh hồn, thành linh hồn nô lệ của ta."

Linh hồn y phụ Diệp Âm Trúc không nghe nói qua, nhưng linh hồn nô lệ này hắn biết, so với khế ước càng thêm đáng sợ. Một khi trở thành linh hồn nô lệ, cả đời đều là nô lệ của đối phương không cách nào cãi lệnh. Chủ nhân chết linh hồn nô lệ cũng chết, ngược lại linh hồn nô lệ chết chủ nhân không bị sao cả. Cực kỳ bá đạo. Lúc này hắn nghĩ đến không phải vì chính mình, vì cứu cấp ma thú, hắn nguyện ý đánh cuộc một phen. Nhưng là hắn và Tử có đồng đẳng bổn mạng khế ước, nếu thua, Tử có phải cũng trở thành linh hồn nô lệ của Ly Sát hay không?

Ly Sát thấy Diệp Âm Trúc trầm ngâm không nói, không khỏi phát ra một chuỗi tiếng cười như chuông ngân, "Như thế nào? Sợ sao, ngươi có đúng là một nam nhân không! Là nam nhân không được sợ."

Diệp Âm Trúc lạnh nhạt nói: "Ta có phải là nam nhận không ngươi chưa thử qua. Đã như vậy, chúng ta qua bên này." Tại thư viện hắn cơ bản xem qua tiểu thuyết tình yêu, đối với chuyện nam nữ không phải như người trong mơ nữa.

"Ngươi……, được, ta sẽ không khó khăn mà thu ngươi làm linh hồn nô lệ." ma pháp lực màu tím trong nháy mắt điều chỉnh, màu sắc chuyển hóa rất nhanh, trải qua lam, thanh, lục ba màu, tới màu vàng thì dừng, theo sự biến hóa của ma pháp lực, áp lực đọng trong không khí cũng từ từ biến mất. Nhưng các loại ma pháp nguyên tố vẫn cực kỳ sống động như trước.

Ly Sát vừa chuẩn bị động thủ, lại bị Diệp Âm Trúc cản trở dừng lại. "Chờ một chút."

"Làm gì? Ngươi muốn nhận thua sao?" vẻ khinh miệt trong mắt Ly Sát tăng thêm vài phần.

Diệp Âm Trúc lắc đầu, nói: "Đương nhiên là không, nếu ngươi đã hạ ma pháp lực của ngươi để công bình tỷ thí với ta, ta cũng không thể chiếm tiện nghi của ngươi. Ta là ma vũ song tu, mặc dù mặt ngoài là hoàng cấp, nhưng ma pháp của ta đã tương đương lục cấp trung giai, mà đấu khí của ta là thanh cấp trung giai. Tính toán một chút, ngươi sử dụng thực lực khoảng thanh cấp sơ giai, chúng ta tỷ thí mới tính là công bình."

Ly Sát có chút kinh ngạc nhìn Diệp Âm Trúc, lần đầu tiên tại trước mặt thanh niên anh tuấn mà ưu nhã này, "vi phạm quy tắc thải hồng. Ngươi là dị đoan? Ngươi nói cho ta biết điều này, không sợ Pháp Lam tìm ngươi phiền toái sao?" Đối với năng lực vi phạm quy tắc thải hồng, bị Pháp Lam thống nhất quy định là dị đoan. Kết quả của dị đoan thường chỉ có một. Đó là chết.

Diệp Âm Trúc mỉm cười, nói: "Pháp Lam sẽ không biết. Ngươi sẽ thành ma thú của ta, làm sao lại có thể bán đứng ta đây?"

Ly Sát cười lạnh một tiếng. "Quả thật, ngươi thành linh hồn nô lệ của ta, ta sẽ không tố cáo. Người khác sợ Pháp Lam, long tộc chúng ta sao có thể sợ. Bảy đại long thành cùng Pháp Lam thất tháp luôn là ngang hàng."

Diệp Âm Trúc nói: "Nếu Pháp Lam thất tháp thật sự đơn giản như vậy, vậy thì mảnh đất trung tâm đại lục đó nên thuộc về long tộc các ngươi. Bắt đầu đi." Hắn đã nghĩ kỹ, trận đấu hôm nay không thể tránh. Ly Sát sẽ không bỏ qua cho chính mình, dưới tình huống thực lực ngang nhau, song phương so tài chính là kỹ xảo trong đó. Mặc dù cầm khúc của mình đối với thực lực tử cấp của Ly Sát vô dụng, nhưng hắn cũng có năng lực đặc thù của mình, nếu thật sự không được, cũng chỉ có thể triệu hồi Tử. Trận đánh hôm nay, là tuyệt đối không thể thua, dù sao Ly Sát lại chưa nói với mình là không được triệu hồi.

Ly Sát đã động. Nàng mặc dù cao ngạo nhưng trong tộc ma pháp thiên phú của nàng là cực kỳ xuất sắc. Diệp Âm Trúc có ý định của chính mình, nàng cũng có, giống như Diệp Âm Trúc. Nàng cũng cho răng hôm nay đánh một trận mình không thể thua, bởi vì nàng cũng không có nói cho Diệp Âm Trúc, tử cấp ma pháp lực hạ xuống thanh cấp sơ giai, tất cả ma pháp của nàng đều là thuấn phát. Hơn nữa cường độ ma pháp của nàng mặc dù hạ xuống, nhưng ma pháp lực nhiều ít là không thay đổi, Ly Sát thật muốn cười lớn một tiếng, nói cho Diệp Âm Trúc biết, ưu thế của ta rất lớn a.

Thanh quang chợt lóe, thân thể của Ly Sát từ mặt đất từ từ bay lên không, đúng là thanh cấp ma pháp "Phi tường thuật". Chỉ là trong nháy mắt công phu thân thể của nàng đã cách khỏi mặt đất, bay lên không trung. Cùng lúc đó, hai tay đồng thời huy động, tốc độ của phong nhận là nhanh nhất trong các hệ ma pháp. Phô thiên cái địa hướng tới Diệp Âm Trúc bắn tới.

Cùng lúc Ly Sát phát động ma pháp, Diệp Âm Trúc cũng động. Thân thể trên mặt đất bay nhanh lui ra sau, một đạo quang mang màu xanh biếc giống như nước gợn từ trên tay phải của hắn lan ra, hóa thành từng đạo bích lục quang hoàn bao quanh toàn bộ thân thể ở bên trong.

Muốn dựa vào âm nhận đối phó với số lượng lớn phong nhận của Ly Sát thuấn phát là không có khả năng. Cho nên Diệp Âm Trúc dùng tuyệt học của trúc tông, trúc ngự.

Bích ti tràn ngập sinh mệnh khí tức, giống như một mảnh rừng trúc cao ngạo mà cứng cỏi đem thân thể Diệp Âm Trúc gắt gao bảo vệ ở bên trong. Phong nhận cùng bích ti va chạm, phát ra một trận thanh âm phốc phốc, mãnh liệt chấn động giữa ma pháp và đấu khí. Nhất thời nổi lên một trận sóng khí, lay động lá cây chung quanh một trận âm thanh "sa… sa…"

_____***_____

Vũ kỹ? Ly Sát khóe miệng toát ra một tia mỉm cười giảo hoạt. Cho dù ngươi có thể ngăn trở công kích thanh cấp ma pháp của ta thì sao? Đấu khí của ngươi luôn có hạn, ít nhất tuyệt đối không thể nào so sánh với ma pháp lực tử cấp ngũ giai của ta, ta dùng hết thì ngươi cũng chết.

Một bên nghĩ, thân thể nàng dừng lại ở vị trí khoảng một trăm thước. Thủy, hỏa, thổ, phong bốn hệ ma pháp cơ sở, giống như cuồng phong bạo vũ hướng tới thân thể Diệp Âm Trúc đánh vào. Như thế này thanh cấp ma pháp sư tuyệt đối không cách nào làm được.

Tay phải khống chế bích ti. Tay trái Diệp Âm Trúc nhẹ khảy lên dây đàn, đối mặt cường địch, đại não hắn lúc này một mảnh không minh, trong nháy mắt Ly Sát bắt đầu công kích hắn đã hiểu được dụng ý của đối phương. Một trăm thước khoảng cách là khoảng cách mà âm nhận của hắn không cách nào tiếp cận. Đối thủ lại dùng thực lực tử cấp phát huy cường độ thanh cấp, tiếp tục bị đánh ở trạng thái bị động như thế, chính mình ngay cả cầm khúc đều không thể hoàn thành thì làm sao có thể thắng được?

Quang mang màu trắng nhũ từ Nguyệt thần thủ hộ được kích động. Cầm ma pháp của Diệp Âm Trúc là lục cấp trung giai, tự nhiên không đỡ được thanh cấp ma pháp. Càng không cần phải nói là thanh cấp ma pháp oanh kích dày đặc như thế, nhưng lúc này trong mắt hắn lộ ra ánh mắt kiên định.

Nguyệt thần thủ hộ là một trong bộ ba món thủ hộ, cùng với hai món khác nó tựa hồ rất bình thường. Nhưng là nó lại có thể căn cứ vào thực lực người sử dụng mà có thể xuất ra phòng ngự lực cường độ bất đồng. Cũng là một trong ba món thủ hộ hữu dụng nhất. Lúc này, Diệp Âm Trúc vì chính mình, cũng vì Tử, hắn sử dụng một loại năng lực mà tại Cầm Thành khi đối diện với hơn vạn thú nhân đại quân cũng chưa sử dụng qua.

Tay trái đặt trên dây đàn trong nháy mắt xuất ra, sờ vào bố nang chứa tử trúc thần trâm trên đùi, bốn ngón nhẹ cầm lên ba ngọn châm dài. Một bên khống chế bích ti, một bên không chút do dự cắm ba ngọn tử trúc thần châm lên đầu, tử quang chợt lóe, yên lặng như không, đáy mắt Diệp Âm Trúc xuất hiện một đạo tử quang. Trên mặt toát ra thần sắc vài phần thống khổ, bích ti trên tay thoáng chậm một chút, suýt nữa bị ma pháp của Ly Sát đánh tới.

Bởi vì bích ti huyễn hóa ra trúc ngự quang mang chói mắt, hơn nữa đại lượng thanh cấp ma pháp che ánh mắt Ly Sát. Cho nên nàng cũng không có nhìn thấy hành động của Diệp Âm Trúc.

Diệp Âm Trúc nhanh chóng lặp lại động tác lúc trước ba lần, đồng dạng là trường châm màu tím, chỉ là nơi

cắm vào không giống nhau. Trong chớp mắt, chín ngọn tử trúc thần châm đã cắm lên đầu hắn, vẻ mặt ưu nhã biến đi vài phần, tất cả vẻ mặt cũng theo đó biến mất, thống khổ cũng không còn. Mà chỉ còn lại, là một mảnh lạnh như băng.

Bích quang chợt thu vào. Làm cho Ly Sát tưởng rằng đấu khí của Diệp Âm Trúc không kiên trì được, thời điểm thua nhanh tới. Nguyệt thần thủ hộ trong nháy mắt quang mang đại phóng, giống như một quang cầu màu trắng thật lớn nhanh chóng khuếch trương tới phạm vi ba thước đường kính. Tất cả thanh cấp ma pháp oanh kích lên, chỉ rung động vòng màu trắng, nhưng lại không thể công vào trong.

Diệp Âm Trúc ngẩng đầu nhìn Ly Sát trong không trung, lạnh nhạt nói: "Đúng rồi, với tinh thần lực của ngươi, cầm ma pháp của ta hoàn toàn không có khả năng phát huy tác dụng. Nhưng là cũng không phải là không có tác dụng, chỉ là tác dụng nhỏ mà thôi. Xin mời ngươi nghe một khúc "Bình sa lạc nhạn" của ta."

Nguyệt thần thủ hộ thần kỳ phát huy tác dụng phòng ngự cường đại. Ngân quang lóe lên, lúc hắn ngồi trên mặt đất Xuân Lôi cầm trên chân đã được đổi thành Hải Nguyệt Thanh Huy, một vầng sáng màu bạc nhàn nhạt xuất hiện sâu trong mắt hắn. Tám ngón tay nhất tề khảy, "Bình sa lạc nhạn" giai điệu tuyệt vời, như lên mà lại như xuống. Triền miên không ngừng, nghe ưu mĩ thú vị, âm điệu tựa hồ như tĩnh, nhưng trong tĩnh lại có động. Uyển chuyển nhịp nhàng, thanh khiết mà đầy ý nghĩa.

Đây là cầm khúc thứ hai mà Ly Sát được nghe Diệp Âm Trúc diễn tấu. Cùng với khúc "Khuynh thành" đó là hai cái cảm giác. Khúc "Khuynh thành" phảng phất muốn đem cảm tình trong lòng nàng hoàn toàn phát ra, mà lúc này khúc "Bình sa lạc nhạn" lại khiến tâm tình nàng trở nên càng ngày càng bình thản. Tựa như ngay cả ma pháp trong tay cũng không khỏi sử dụng chậm lại một chút.

Mặc dù kỳ quái là Nguyệt thần thủ hộ của Diệp Âm Trúc lại có thể ngăn trở thanh cấp ma pháp của mình toàn thể kích tới, nhưng Ly Sát càng kinh ngạc hơn là Diệp Âm Trúc tại sao muốn diễn tấu cầm khúc này. Nghe ra, quả thực là vô hại a! Bất quá nàng không thể không thừa nhận, cầm khúc này nghe rất thú vị.

Đây là một bức họa huyễn lệ thế nào a! Trong không khí, lơ lửng một mỹ nữ mắt tím tóc bạc tư dung tuyệt mỹ, vô số quang mang màu xanh hình thái bất đồng bay xuống. Mà trên mặt đất, có một cái quầng ánh sáng màu trắng nhũ giống như bông, ngồi trong đó là một thanh niên anh tuấn khuôn mặt lạnh lùng mà ưu nhã. Còn một cây cổ cầm ngọc luật tiềm phù, cảm giác trong tim như là gặp thánh nhân.

Từng vòng sáng màu vàng đậm, theo khúc "Bình sa lạc nhạn" bay ra. Khi Ly Sát cảm giác được có chút không đúng, hoảng sợ phát hiện, mình đang từ một trăm thước cao trên không giảm xuống còn hai mươi thước so với mặt đất. Phảng phất thân thể hoàn toàn không chịu sự không chế của mình.

"Bình sa lạc nhạn" một trong cửu đại danh khúc của cầm tông, hiệu quả: Cấm không.

Diệp Âm Trúc lúc đối mặt với Nội Tư Tháp đã từng đàn qua cầm khúc này. Lúc ấy cự long của Nội Tư Tháp cũng có bảy giai, tương đương với lam cấp tiêu chuẩn. Nhưng là dưới tác dụng của Hải Nguyệt Thanh Huy cầm, hơn nữa Tử đối với cự long có sự chấn nhiếp. Trong nháy mắt đã phát huy tác dụng.

Đương nhiên, rồng lửa của Nội Tư Tháp xa xa không thể nào so sánh với Ly Sát ngân long trưởng thành trước mặt được. Nhưng là, Diệp Âm Trúc hiện tại, cũng không phải Diệp Âm Trúc khi đó, bởi vì tinh thần lực của hắn trong nháy mắt tăng lên ba giai, từ kiếm đảm cầm tâm nhị giai tới kiếm đảm cầm tâm ngũ giai, cũng chính là tương đương với thanh cấp trung giai tiêu chuẩn trong thải hồng cấp bậc. Hơn nữa hắn tu luyện Xích tử cầm tâm mang đến chỗ tốt là cùng với Hải Nguyệt Thanh Huy cầm tăng lên hiệu quả, mặc dù không thể phát huy hoàn toàn hiệu quả cấm không lên Ly Sát. Nhưng theo lời hắn nói, không hoàn toàn phát huy, không có nghĩa là không có hiệu quả, cho nên thân thể Ly Sát giảm tới cách mặt đất hai mươi thước, cũng không thể tiếp tục bay lên cao, cũng là bởi vì thực lực đột nhiên tăng cao, mới có thể khiến cho Nguyệt thần thủ hộ của mình tạm thời ngăn cản năng lực của thanh cấp ma pháp toàn thể oanh kích.

Vì chiến thắng trận đấu này, Diệp Âm Trúc sử dụng năng lực đặc thù của trúc tông, tên là Cửu châm kích thần đại pháp. Thông qua chín ngọn tử trúc thần châm, kích thích vào chín huyệt đạo bất đồng trên đầu, sử dụng tinh thần lực thông qua sinh mệnh khí tức áp súc trong nháy mắt tăng lên, trong thời gian ngắn đem tinh thần lực tăng lên ba giai. Vốn là trúc tông dùng năng lực phụ trợ của ma pháp tứ tông, nhưng đối với Diệp Âm Trúc ma vũ song tu mà nói thì có thể sử dụng cho chính mình.

Lúc đầu Diệp Ly truyền thụ năng lực này cho Diệp Âm Trúc có nói qua cho hắn, trừ khi gặp cường địch không cách nào chống đỡ được, tuyệt không thể sử dụng. Bởi vì Cửu châm kích thần đại pháp mặc dù có thể trong nháy mắt tăng lên thực lực, nhưng cũng có tác dụng phụ thật lớn, mỗi lần sử dụng, cấp bậc ma pháp đều giảm xuống một giai. Phải biết rằng, ma pháp tu vi càng cao, sự tăng trưởng càng khó khăn, đối với ma pháp sư bình thường mà ói, có lẽ mấy năm tu luyện cũng vị tất có thể tăng lên một giai a! Nếu không phải bởi vì song phương chênh lệch thật sự quá lớn, Diệp Âm Trúc cũng tuyệt không muốn sử dụng năng lực này.

Thân hình chợt lóe, Diệp Âm Trúc đã bắn lên, Hải Nguyệt Thanh Huy cầm trong nháy mắt thu vào không gian giới chỉ, khúc "Bình sa lạc nhạn" mặc dù đã chấm dứt nhưng hiệu quả cấm không lại có thể duy trì hơn mười phút. Đối với hắn mà nói, mười phút này chính là mấu chốt quyết định thắng bại.

Mắt nhìn Diệp Âm Trúc tốc độ như tia chớp vọt tới chỗ mình Ly Sát không khỏi hoảng sợ. Bất quá, ma pháp năng lực của nàng lúc này mới hoàn toàn thể hiện ra.

Thanh quang chợt lóe, một bức tường đất thật dày nhất thời xuất hiện trước mặt Diệp Âm Trúc. Ngay sau đó, Ly Sát lập tức sử dụng trên người mình một cái Thần thánh thủ hộ của quang minh hệ. Màn hào quang tràn ngập thần thánh khí tức đem thân thể nàng hoàn toàn bảo vệ ở bên trong, thân thể tại chỗ nhoáng lên, không trung hai mươi thước nhất thời xuất hiện hơn mười thân ảnh của nàng, đúng là Kính ảnh thuật của không gian hệ, hình thành một cái vòng tròn thật lớn kẻ khác khó phân biệt được thật giả.

Kính ảnh thuật cũng không đáng sợ, dù sao trong rất nhiều thân ảnh chỉ có một là thật, nhưng điều đáng sợ là Ly Sát sử dụng kính ảnh thuật, mỗi một cái bóng đều có thể sử dụng ma pháp chân thật.

Phô thiên cái địa những thủy, hỏa, thổ, phong, quang minh ngũ hệ ma pháp giống như thủy ngân tràn ngập trong khắp ngõ ngách mỗi không gian, tựa như một mảnh cơn lốc hủy diệt lấy Diệp Âm Trúc làm trung tâm điên cuồng công tới.

Diệp Âm Trúc cấp tốc nhảy lên cao, mũi chân hắn cố gắng dùng sức điểm một cái lên tường đất, cả người đã nhảy lên không trung, vừa kịp tránh cơn lốc hủy diệt ngũ hệ khổng lồ đó, trong miệng hét lớn một tiếng, "chân thật chi nhãn".

Một đạo quang mang màu vàng dài ba tấc xuất hiện trên mi tâm của Diệp Âm Trúc. Bên trong quang mang, lộ ra một con mắt giống như bình thường, thần quang như điện xạ ra, đúng là tinh thần hệ ma pháp "chân thật chi nhãn" chuyên môn phá ảo thuật. Khi cơn lốc hủy diệt điên cuồng oanh kích trên năng lượng mà Nguyệt thần thủ hộ phóng thích, Diệp Âm Trúc cũng bằng vào chân thật chi nhãn trong nháy mắt tập trung vào vị trí hiện tại của Ly Sát trên mặt đất. Ma pháp này, là hắn học được trong bút ký mà Phất Cách Sâm tặng cho.

Tiếng nổ vang dày đặc, giống như mưa đá tẩy lễ trái đất, mang theo một tiếng vỡ thanh thúy. Nguyệt thần thủ hộ phòng ngự rốt cuộc thừa nhận không được áp lực thật lớn bị nghiền tan tành, hóa thành từng điểm bạch quang biến mất.

Hoàng trúc ngũ giai đấu khí bộc phát trong trầm mặc, đó cũng không phải là trúc ngự, bởi vì một khi sử dụng trúc ngự, Diệp Âm Trúc tất nhiên sẽ bị ma pháp một lần nữa ép xuống mặt đất, lúc này hắn sử dụng, là trúc công.

Vô số trúc ảnh màu vàng thật lớn từ trên bích ti bộc phát, hoàng lục nảy ra quang mang giống như một cái quang cầu trong nháy mắt bạo liệt, hóa thành từng đạo quang thải huyễn lệ bắn nhanh ra bốn phía.

Nguyệt thần thủ hộ bị vỡ cũng mang theo một bộ phận lớn ma pháp công kích. Mà trúc công càng ngăn trở đa số ma pháp còn thừa, chỉ có một chút ma pháp công kích trên người Diệp Âm Trúc, làm hắn phát ra một tiếng kêu đau đớn. Nhưng là mục đích của hắn đã đạt được, phương hướng của trúc công cũng không khác biệt phát ra bốn phương tám hướng, trong đó cũng kể cả mặt đất. Mượn lực phản lại của trúc công khi oanh kích xuống đất, thân thể Diệp Âm Trúc lại bay vọt tới phía trước, trong nháy mắt đã đến gần bản thể của Ly Sát trong vòng năm trượng.

"Trúc… Tinh… Hàn…" Bích ti huyễn hóa tất cả quang mang nương theo không gian áp bách trong nháy mắt hợp thành một, lộ ra bản thể của bích ti. Bích ti dài ba trượng, lúc này giống như một thanh lợi kiếm thẳng

tắp, mang theo tất cả hoàng trúc đấu khí ngưng kết của Diệp Âm Trúc. Hóa thành một điểm bích lục hàn tinh, đâm tới trước ngực Ly Sát.

Vou G\yỀjX VoI d_j\ [ǰj ³ p\ʉ Gʍ9 iXÎj dnjX

Ly Sát có chút luống cuống, mặc dù nàng đối với thực lực của mình có sự tin tưởng tràn trề, nhưng rõ ràng cảm giác được thần thánh thủ hộ không có khả năng ngăn trở tinh quang của bích lục đó. Mà càng khiến nàng kinh ngạc là, thân thể của mình cũng bị tinh thần lực và đấu khí của Diệp Âm Trúc hoàn toàn tập trung, các loại kỹ năng né tránh của không gian ma pháp hiệu quả hoàn toàn biến mất.

Bất đắc dĩ, thanh cấp ma pháp lực trong nháy mắt được nàng phóng thích lớn nhất, lấy quang minh ma pháp làm trung tâm. Năm quang cầu phân biệt đại biểu thủy, hỏa, thổ, phong, quang minh trong khoảnh khắc xuất hiện trước ngực nàng.

"Ngũ nguyên tố, hợp." Kính thảnh thuật tạo thành ảo ảnh hoàn toàn biến mất, hai tay tại hai bên của năm khỏa quang cầu làm thủ thế đè ép. Dưới tác dụng tinh thần lực mạnh mẽ của nàng, năm chủng loại ma pháp nguyên tố bất đồng dĩ nhiên cũng dung hợp thành một quang cầu ngũ sắc che ở trước ngực. Biến dị ma pháp lực hoàn toàn biến chất, đã vượt xa khỏi phạm trù màu sắc của thải hồng cấp bậc.

Cùng trong nháy mắt Ly Sát phản ứng, bích ti biến thành tinh quang phảng phất như không có lực cản xuyên qua bức màn của thần thánh thủ hộ, thẳng tắp đâm vào quang cầu do năm nguyên tố dung hợp thành.

Thời gian và không gian tại giờ khắc này hoàn toàn ngưng đọng. Bích ti dài ba truọng, chính là khoảng cách của Diệp Âm Trúc và Ly Sát lúc này, tại cự ly cao hai mươi thước trên không, hai người đối mặt như vậy, năng lượng của hai bên đều đã tăng tới cực hạn.

Bích ti vô kiên bất tồi lúc này hoàn toàn biểu hiện ra uy lực, ở trước quang cầu do năm nguyên tố dung hợp chậm rãi đâm vào. Lấy chấn động của sóng âm mà cắt vào trở ngại phía trước.

Ly Sát trong mắt tử quang đại phóng, âm thanh sắc bén quát: "Diệp - Âm - Trúc -."

Ngân Long không hổ là toàn hệ ma pháp sư trừ hắc ám hệ, trong lúc sử dụng đồng thời năm chủng loại ma pháp nguyên tố, nàng dĩ nhiên cũng sử dụng ra tinh thần đánh thủng của tinh thần hệ. Cho dù Diệp Âm Trúc đã dùng Cửu châm kích thần đại pháp tăng tinh thần lực của mình lên ba giai, trước sự công kích của Ly Sát vốn là tử cấp ngũ giai phóng thích ma pháp công kích, chính là không khỏi trước mắt một vùng trắng, xuất hiện sự thất thần trong chốc lát.

Theo sự trì trệ của Diệp Âm Trúc trong nháy mắt, Ly Sát yêu kiều quát lên một tiếng, hai tay mang theo ma pháp nguyên tố dầy đặc toàn lực đưa lên, tung quả cầu năm nguyên tố dung hợp hướng lên trời cao. Tự nhiên cũng mở được năng lực tràn ngập sự đột thứ mạnh mẽ của Trúc tinh hàn.

Phảng phất như tìm được một cái lỗ hổng vừa lộ ra, bất luận là ma pháp của Ly Sát hay là đấu khí và tinh thần lực của Diệp Âm Trúc, tại giờ phút này hoàn toàn bộc phát.

Dưới tiếng nổ mãnh liệt và điên cuồng của ma pháp nguyên tố tác dụng, hai thân thể trong nháy mắt bay ra ngoài.

Lực phản chấn kịch liệt sinh ra do khổng lồ ma pháp nguyên tố và đấu khí trong nháy mắt đánh bay thân thể, Diệp Âm Trúc chỉ có một ý niệm trong đầu, đó chính là mình tuyệt đối không thể tiếp tục để Ly Sát tăng khoảng cách. So sánh sức chịu đựng của ngân long, mình không có một tia cơ hội.

Bích ti phiêu đãng bay lên trong nháy mắt thu hồi lại, tại phía sau thân thể đồng thời rời tay bay ra, giống như một cái khăn màu bích lục đuổi theo thân thể Ly Sát. Cùng lúc đó, tay trái Diệp Âm Trúc giơ lên, một đạo ngân ti như điện xuất ra, kỳ dị đuổi theo bích ti trong không trung, ngân ti cùng bích ti đầu đuôi kỳ diệu quấn quanh một chỗ, hình thành một sợi tơ dài quá mười trượng.

Ly Sát chỉ cảm thấy trên lưng chặt chẽ, sợi tơ bích lục đã giống như độc xà quấn quanh lên. Ngay sau đó, trên bích ti một cỗ đấu khí tràn ngập sinh cơ mạnh mẽ kéo thân thể nàng nhất thời thay đổi phương hướng. Giống như nhũ yến đầu hoài hướng tới Diệp Âm Trúc bay đi, mà Diệp Âm Trúc cũng mượn nhờ lực lôi kéo, làm thân thể mình chuyển hướng, đón hướng thân thể của Ly Sát bay ngược lại.

Màu bích lục đó cùng màu bạc tạo thành một sợi dài, tạo thành liên kết giữa bọn họ trong lúc đó, mắt thấy khoảng cách hai người càng ngày càng gần, Ly Sát không khỏi trong lòng kinh hãi, trong tay huyễn hóa ra một đạo phong nhận lợi hại chém lên bích ti. Nhưng lúc này sợi tơ bích lục ngoại trừ tràn ngập sinh cơ mênh mông còn cực kỳ cứng cỏi, theo bích lục từng vầng sáng được tạo nên, tiếng phong nhận vỡ vụn, phong nhận chẳng những không thể chém đứt bích ti, mà lại tự bị diệt.

Đáng tiếc nàng chém đứt không phải ngân ti, ngân ti đó chỉ là dây đàn bình thường mà thôi.

Mắt thấy khoảng cách Ly Sát ngày càng gần, khuôn mặt Diệp Âm Trúc lạnh như băng không khỏi toát ra một tia mỉm cười, tay phải xuất ra, hướng tới bả vai Ly Sát chộp tới.

Ly Sát quát một tiếng, "ngươi muốn chết." Từng đoàn ma pháp quang mang dày đặc trong nháy mắt tỏa sáng, cho dù là thuấn phát ma pháp, có thể lập tức phát động dưới tình trạng vừa bị chấn động mạnh sợ rằng cũng chỉ có ngân long có thể làm được. Ngay khi đối diện với nguy cơ, ma pháp khống chế của nàng đã có chút vượt ra ngoài thanh cấp sơ giai tiêu chuẩn. Nhưng là, nàng lúc này lại thấy trên mặt Diệp Âm Trúc toát ra một tia tươi cười quỷ dị.

Một tiếng "xích" nho nhỏ vang lên, tất cả ma pháp tập trung trên thân thể của Diệp Âm Trúc trong nháy mắt chợt bị một đoàn quang mang triệt tiêu. Mà sau một giây Diệp Âm Trúc đã đi tới trước mặt nàng.

Sinh mệnh thủ hộ, đúng vậy, chính là sinh mệnh thủ hộ, tại thời khắc mấu chốt nhất, Diệp Âm Trúc phát động kỹ năng bảo vệ sinh mạng này, mạnh mẽ triệt tiêu ma pháp công kích cuối cùng của Ly Sát.

Bàn tay to kiên định, trong nháy mắt nắm được bả vai trái của Ly Sát, dưới tình huống cự ly gần, Diệp Âm Trúc trong mắt quang mang đại phóng, trong nháy mắt tống ra một đạo tinh thần xuyên thủng. Bút ký của Phất Cách Sâm không thể vô nghĩa như vậy, với lực lĩnh ngộ của Diệp Âm Trúc, tự nhiên học được một chút ma pháp tinh thần hệ hữu hiệu. Mặc dù không phải rất mạnh, nhưng tại thời khắc mấu chốt lại đạt được tác dụng quan trọng.

Tinh thần của Ly Sát có chút đình trệ một chút, ma pháp hộ thân không kịp thời phóng thích ra, mà thân thể hai người lúc này đã cực kỳ gần. Ý thức tự bảo vệ của long tộc khiến nàng giơ hai tay lên, trực tiếp ấn lên ngực Diệp Âm Trúc.

Ngân long năng lực nhục thể thấp, nhưng không có nghĩa là không có năng lực nhục thể. Dù sao nàng cũng là long tộc a! Thân thể long tộc so với loài người mạnh hơn nhiều lắm, rất nhiều.

Phanh..., Diệp Âm Trúc toàn thân, mặt nổi lên một trận đỏ ửng, trong đôi mắt đen trong suốt lóe lên một mảnh tử khí, nhưng song chưởng của Ly Sát cũng không có đánh văng hắn ra. Ngân ti trong tay trái đã hoàn toàn thu hồi, đồng thời bích ti nâng lên hướng hai tay của Ly Sát trói lại.

Ly Sát chỉ cảm thấy trên song chưởng của mình phảng phất như có một khối kim thiết, bị chấn động sinh ra đau đớn, nàng cũng cảm giác được một cỗ hơi thở kinh khủng từ trên người Diệp Âm Trúc tỏa ra. Mà sau một khắc, hai tay nàng đã bị bích ti quấn quanh, Diệp Âm Trúc dùng sức lôi một cái, mạnh mẽ đem nàng nhập vào lồng ngực của mình.

Ma pháp của ngân long không thể sử dụng, trong tay nàng cũng không có ma pháp trượng, vì có thể hoàn toàn phong ấn đối thủ phản kích, hắn không thể không lựa chọn làm như vậy. Trúc đấu khí xuất ra màu bạc, bao vây thân thể hai người ở bên trong, mạnh mẽ chặt đứt sự liên lạc của Ly Sát cùng với ma pháp nguyên tố trong không khí.

Phi tường thuật mất đi hiệu lực, mà tư thế phi tới của Diệp Âm Trúc cũng đã suy kiệt, hắn ôm Ly Sát như vậy ngã từ hai mươi thước trong không trung rơi xuống.

Ly Sát dù sao cũng là nữ hài tử, lần này là lần đầu tiên nàng rời Ngân Long thành, đối diện tình huống nguy nan, không khỏi kinh hãi hô lên một tiếng.

Diệp Âm Trúc ôm lấy thân thể nàng, chỉ cảm thấy một cỗ ma pháp khí tức tràn ngập sự kháng cự từ trong cơ thể Ly Sát không ngừng tỏa ra. Hắn không thể không toàn lực ôm nàng để không bị nàng trốn thoát.

Oanh……, thân thể hai người nặng nề rơi trên mặt đất. Chấn động thật lớn khiến cho Ly Sát trước mắt tối sầm lại, suýt nữa ngất đi. Nhưng lúc này trong lòng nàng vô cùng kinh ngạc, bởi vì một khắc từ trong không trung rơi xuống, nàng thấy rõ ràng Diệp Âm Trúc mang theo thân nàng xoay tròn thân người của hắn, dùng lưng của hắn chạm đất.

Khi thân thể Diệp Âm Trúc nặng nề rơi xuống mặt đất, làn sương màu tím trong mắt nhất thời tỏa ra một chút, toàn thân trên dưới đều bốc lên một tầng khí màu tím, bởi vì kịch liệt chấn động, Ly Sát cũng không có phát hiện nhưng nàng lại có thể cảm giác khí tức khiến nàng sợ hãi sinh ra trên người Diệp Âm Trúc trong nháy mắt tăng lên vài lần, khiến cho ma pháp kháng cự trên thân nàng nhất thời suy yếu rất nhiều. Toàn thân mềm nhũn, nằm trong lồng ngực Diệp Âm Trúc.

Diệp Âm Trúc đầu hướng lên trời, oa một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt nhất thời trở nên tái nhợt. Một tay gắt gao ôm chặt Ly Sát, nhanh chóng xuất một tay hướng tới mi tâm của mình điểm tới.

Chín đạo tử quang đồng thời bắn ra, bốn ngón tay trái rút ra thu về chín ngọn tử trúc thần châm.

Chín ngọn trường châm lợi hại để trên cổ họng Ly Sát, Diệp Âm Trúc có chút thở dốc nói: "Ngươi thua."

"Ngươi……" Ly Sát cảm giác được, chín ngọn trường châm lóe ra vầng sáng màu tím nhạt, tuyệt đối có thể phá vỡ năng lực ma pháp của mình, dưới sự quán chú đấu khí của Diệp Âm Trúc, cho dù long thể của mình cũng không thể chống đỡ nó xuyên thủng. Nhất là dưới tình huống thân thể hoàn toàn bị khóa, dù sao ngân long cũng không phải là kim chúc long, năng lực phòng ngực của thân thể so với hệ khác trong long tộc yếu kém hơn rất nhiều.

Từng giọt lớn mồ hôi chảy xuống từ trán Diệp Âm Trúc, thời gian giao phong ngắn ngủi đã làm hao phí toàn bộ tâm lực của hắn. Cửu châm kích thần đại pháp lưu lại di chứng đang nhanh chóng cắn nuốt ý thức của hắn, thống khổ mãnh liệt khiến thân thể hắn không khỏi co giật một trận.

Nghiêng mạnh người, Diệp Âm Trúc ôm thân thể Ly Sát đứng lên, không có lực kháng cự ma pháp, hắn cảm giác được đầy đủ sự mềm mại và co dãn từ thân thể Ly Sát. Chỉ là thân đang chịu đựng sự thống khổ khiến hắn thật sự không thể sinh ra cảm giác hưởng thụ.

Thu hồi tử trúc thần châm, tay phải Diệp Âm Trúc quăng ra, bích ti mang theo thân thể Ly Sát xoay tròn theo hình trôn ốc, bay ra ngoài ba trượng.

Ly Sát chỉ cảm thấy đại não một trận mê muội, trong đầu không ngừng xuất hiện các ý niệm phức tạp. Ta thua, ta dĩ nhiên thua cho một người xa xa không bằng mình, không, điều này sao có thể, ta sao có thể thua cho hắn?

Trận chiến vừa rồi, từng cảnh từng cảnh không ngừng hiện lên trong đầu, hết thảy đều tự nhiên như vậy, tựa hồ chính mình cũng không có gặp sai sót, nhưng vẫn là thua.

_____***_____

Thanh quang trên người một lần nữa biến về màu tím, ma pháp nguyên tố trong không khí lại một lần nữa dày đặc lên. Ly Sát vẻ mặt đầy sát khí giơ tay phải lên, nội tâm nàng đang tranh đấu cực độ, chỉ cần bây giờ mình giết hắn sẽ không ai biết mình đã từng thua hắn. Với thực lực của hắn, căn bản không cách nào ngăn cản tử cấp ma pháp công kích của mình. Có lẽ chỉ cần một cái ma pháp đơn giản nhất.

Diệp Âm Trúc trên mặt lộ vẻ thống khổ, lúc này ngay cả nói chuyện cũng đã trở nên khó khăn. Nhưng đôi mắt màu đen của hắn, lại vững vàng như trước nhìn vào Ly Sát, ánh mắt kiên định mà chấp nhất nhìn vào đôi mắt màu tím của Ly Sát. Bây giờ thân thể hắn bởi vì tinh thần lực tiêu hao quá độ mà cực kỳ suy yếu, nhưng lưng hắn lại vẫn thẳng như trước, tựa như một cây trúc cao ngạo.

Tay của Ly Sát vẫn tiếp tục hạ xuống, một đoàn tử quang chói mắt trừ trên xuống hóa thành một cột sáng đường kính một thước hoàn toàn bao phủ thân thể Diệp Âm Trúc ở bên trong. Là hủy diệt sao? Không, đó cũng không phải là quang mang hủy diệt, mà là quang minh thánh lực.

Nguyên tố nhu mà hòa ấm áp dũng mãnh tràn vào cơ thể Diệp Âm Trúc, thân thể phảng phất đạt tới sự an ủi lớn nhất. Khoảnh khắc trong lúc đó, tất cả sự thống khổ bởi tác dụng phụ giống như trừu ti bác kiển * lặng yên biến mất. Ngoại trừ cửu châm kích thần sinh ra di chứng sau này, thân thể Diệp Âm Trúc trong nháy mắt hoàn toàn khôi phục, kể cả lượng lớn đấu khí đã tiêu hao.

"Thần thánh thủ hộ đại khôi phục thuật." Diệp Âm Trúc có chút kinh ngạc nhìn Ly Sát.

Ly Sát khóe miệng có chút nhếch lên, trên mặt cười tràn đầy thần sắc quật cường, "Long tộc hứa hẹn sẽ vĩnh viễn không nuốt lời. Thua chính là thua, nhưng ta muốn hỏi ngươi một vấn đề."

Diệp Âm Trúc gật đầu, nói: "Ngươi hỏi đi."

Ánh mắt Ly Sát trở nên nhu hòa vài phần, "tại sao vừa rồi khi từ không trung rơi xuống đất. Ngươi dùng chính thân thể mình hạ xuống? Nếu không phải như vậy, ngươi cũng không bị thương. Ngươi dám chắc ta sẽ nhận thua sao?"

Diệp Âm Trúc than nhẹ một tiếng, "Ngươi dù sao cũng là nữ hài tử, mặc dù ngươi là long tộc, nếu không phải ngươi bức bách ta thậm chí sẽ không động thủ với ngươi. Nếu đã thắng, cần gì phải thương tổn ngươi? Mấy hôm trước ta xem qua một quyển sách, có nói, nam nhân cư xử phải có phong độ."

Ly Sát cắn cắn môi dưới, "Ngươi này hỗn đản." Một đoàn tử quang từ mi tâm nàng phát ra, tốc độ mắt thường khó phân biệt trong chớp mắt dũng mãnh nhập vào mi tâm Diệp Âm Trúc.

Diệp Âm Trúc chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, chính mình phảng phất tiến vào một thế giới màu tím, cảm giác tinh thần lực hư không vô lực do cửu châm kích thần đại pháp sinh ra từ trước trong nháy mắt đã biến mất, tinh thần chi hải ngược lại trở nên thật sung mãn. Tinh thần khí tức khổng lồ khiến trong tinh thần lạc ấn của hắn có thêm cái gì đó, trong nháy mắt hình thành một cầu nối liên lạc, mặc dù không giống như hắn và Tử liên lạc rõ ràng chặt chẽ, nhưng cầu nối này lại khiến cho hắn cảm giác được ma pháp khí tức mạnh mẽ.

"Đại hỗn đản. Mười ngày sau ta lại tới tìm ngươi, ngươi mặc dù có thể triệu hồi ta, nhưng người đừng hy vọng ta sẽ giúp ngươi làm việc gì." Thanh âm dần dần rời xa, khi thanh âm chữ cuối cùng biến mất trong không khí, trong óc Diệp Âm Trúc mới một lần nữa khôi phục sự thanh tỉnh.

Chung quanh vẫn là rừng cây rậm rạp như trước, trời cũng vẫn u ám, từng bông tuyết từ không trung chậm rãi rơi xuống làm cho không khí trở nên thanh tân rất nhiều. Thân ảnh ngát hương của Ly Sát đã biến mất, nhưng bên tai Diệp Âm Trúc vẫn còn quanh quẩn thanh âm phẫn nộ của nàng, hắn tự nhủ: "tại sao khi nàng mắng chửi ta là hỗn đản, ngữ khí giống như lúc Ny Na nãi nãi mắng chửi Tần gia gia?"

Lắc đầu, Diệp Âm Trúc mỉm cười, hôm nay thu hoạch thật sự phi thường phong phú, không chỉ tìm được phương pháp tăng lên uy lực của âm nhận mà còn được linh hồn y phụ của một ngân long trưởng thành. Linh hồn y phụ ngoại trừ có thể khiến cho mình có triệu hồi Ly Sát, còn có thêm một chỗ tốt trực tiếp là triệt tiêu tác dụng phụ của cửu châm kích thận đại pháp. Thậm chí còn giúp mình đột phá được kiếm đảm cầm tâm nhị giai bão hòa, đạt tới chuẩn tam giai. Tinh thần lực của ngân long quả nhiên là cường đại! Ly Sát mặc dù có chút cao ngạo, nhưng cảm giác thấy nàng vẫn còn là một hảo cô nương.

Vừa rồi thời khắc trước khi rơi xuống đất, thân thể của mình trở nên cứng rắn, đó là lực lượng của Tử sao, hình như khi đó sau lưng mình lại xuất hiện một tầng tinh thể màu tím, cho nên sau khi rơi từ trên cao hai mươi thước xuống vẫn còn có thể chế phục Ly Sát.

Trải qua Ly Sát quấy rầy, Diệp Âm Trúc cũng không có tâm tình luyện tập âm nhận, người nhẹ nhàng đứng dậy. Trực tiếp đi về hướng Mễ Lan Ma võ học viện.

Đây là một gian mật thất, một gian mật thất hoàn toàn phong bế. Trên vách tường bốn phía mật thất đều được khảm một viên bảo thạch màu lam đen, tản ra ánh sáng âm u. Mặc dù nơi này nhiệt độ cũng không lạnh, nhưng cảm giác rất lạnh, rất u ám.

Trước vách tường hơi nghiêng của mật thất có một cái ghế thật lớn, một nam tử cao lớn ngồi ở đó, bởi vì ánh sáng rất u ám, không cách nào thấy rõ tướng mạo của hắn. Lúc này tay pahỉ của hắn, đang gõ lên tay vịn của ghế một cách có tiết tấu.

Trước ghế có một người quỳ, thân thể được áo choàng màu lam che phủ, bộ dáng rất cung kính, "chủ nhân, những lễ vật đầu tiên của chúng ta đã được đưa đến pháo đài Lôi Thần, Cổ Đế rất hài lòng. Chỉ là hắn đối với chuyện lần trước vẫn để trong lòng không yên, muốn chúng ta giải thích cho hắn. Ngài xem……" vừa nói, hắn vừa chậm rãi ngẩng đầu, chính là ma pháp sư Ai Mạc Sâm giúp tù trưởng Lôi Thần bộ lạc Cổ Đế ở trong pháo đài Lôi Thần đề xuất mưu kế.

"Chuyện này đã tra rõ rồi." Nam tử cao lớn ngồi trên ghế nhàn nhạt nói. Thanh âm của hắn rất trầm thấp, nghe mặc dù không già nua, nhưng làm cho người ta cảm giác được một loại áp lực không bình thường. "Ngươi trở về nói cho Cổ Đế, chuyện lần này chỉ là một sự trùng hợp, cũng không phải bí mật của chúng ta bị tiết lộ. Là một nhóm đệ tử của Mễ Lan Ma võ học viện đúng lúc đó đang lịch lãm tại Khoa Ni Á thành, trong đó có một gã thần âm sư năm thứ nhất, thông qua một phương pháp đặc thù mạnh mẽ tăng thực lực lên, với phương pháp ma pháp đặc thù khiến cho tuần long bên mình tự bạo, mới sinh ra được sát thương lực kinh khủng như vậy."

"Thần âm sư?" Ai Mạc Sâm kinh ngạc nhìn nam tử cao lớn, trong giọng nói tràn ngập không dám tin.

"Như thế nào, ngươi coi thường thần âm sư sao? Cùng thú nhân xuất binh, Ba Bàng vương quốc càng thêm không may. A Tạp Địch Á vương quốc xuất hiện một vị thần âm sư thật sự cường đại, khiến mười vạn đại quân Ba Bàng cơ hồ toàn quân bị tiêu diệt, chức nghiệp vẫn không được chú ý này mới là chiến tranh ma pháp sư tốt nhất. Người của chúng ta đã bắt đầu nghiên cứu, Cổ Đế muốn ta giải thích cho hắn? Ta đã cho hắn rất nhiều, ngươi nói cho hắn, nếu là hợp tác, song phương đều phải xuất ra thành ý. Nhóm lễ vật thứ hai rất nhanh sẽ được đưa tới."

"Nhưng, chủ nhân. Cổ Đế chấp nhận lời giải thích của chúng ta sao? Không bằng chúng ta tới Mễ Lan Ma võ học viện bắt tên đệ tử kia giao cho hắn được không?" Ai Mạc Sâm có chút lo lắng nói.

"Hắn sẽ chấp nhận, chúng ta cho hắn, đều là những thứ hắn muốn nhất, hơn nữa cái này mới chỉ là bắt đầu. Tên đệ tử kia tự nhiên là phải bắt, nhưng không thể giao cho hắn, có thể khiến cho hơn một ngàn tuần long tự bạo, mới chưa đến hai mươi tuổi. Cho dù thực lực hắn còn chưa đủ, nhưng tối thiểu cũng là một thiên tài. Nhân tài như vậy chính là ta muốn, ngươi hiểu rõ chưa?"

Ai Mạc Sâm chợt hiểu ra, "chủ nhân anh minh."

Nam tử cao lớn phất phất tay, nói: "Ngươi đi xuống đi. Bên phía Cổ Đế ngươi phải từng thời điểm chú ý thay đổi của hai bộ lạc thú nhân khác, chờ ổn định hợp tác cùng Lôi Thần bộ lạc, sẽ tiến hành liên hệ với hai bộ lạc đó. Thú nhân có ưu thế trời sinh của chính mình, tố chất thân thể so với loài người mạnh hơn, là chiến sĩ trời sinh. Nhưng bọn họ lại thiếu trí tuệ của loài người, sử dụng tốt, thú nhân chính là một thanh đao nhọn lợi hại, dùng ích lợi lay động chúng, là chuyện rất dễ dàng."

Ai Mạc Sâm cung kính nói: "Dạ. Chủ nhân tôn kính." Nói xong hắn đứng dậy chậm rãi lui về phía sau, khi hắn lùi tới mặt một vách tường, một tầng quang mang màu lam đen từ trong viên bảo thạch trên tường phóng thích, bao vây thân thể của hắn. Quang mang chợt lóe, Ai Mạc Sâm đã biến mất.

Tay của nam tử cao lớn vẫn gõ nhịp chậm chậm trên thành ghế như trước, giọng điệu tra xét, nói: "Hắc Thiên."

"Ta ở đây." Một thân ảnh thon thả lặng yên xuất hiện trong góc mật thất âm u.

"Phái người đi bắt thần âm sư kia chưa?" Nam tử cao lớn hỏi.

"Sau khi nhận được tin tức đã lập tức phái đi, là thủ hạ đắc lực nhất của ta, ngươi yên tâm đi. Ta cũng không hy vọng bị lão già của Ngân Long thành đoạt được trước."

Nam tử cao lớn gật đầu, nói: "Vậy là tốt. Người này đối với chúng ta rất trọng yếu, bất luận hắn cùng với tên thần âm sư cấp bậc đại ma đạo sư của A Tạp Địch Á vương quốc có liên quan hay không, thì cũng là người chúng ta muốn. Nếu ta không thể dùng, cũng tuyệt không thể để lại cho Mễ Lan, chỉ là ta rất kỳ quái, sau trận Khoa Ni Á thành, bỉ mông cự thú đã đi đâu. Đó chính là gần một phần ba số lượng của Lôi Thần bộ lạc."

Hắc Thiên nhàn nhạt nói: "Chuyện này ta cũng phái người đi thăm dò qua, nhưng vẫn không có tín tức gì. Bỉ mông cự thú này phảng phất như là bốc hơi từ nhân gian, ngay cả một chút dấu vết cũng không có

lưu lại. Ta thật sự phán đoán không ra bọn họ đi đâu, cho dù là bỉ mông bình thường bị chết do long bạo, hoàng kim bỉ mông cũng không có việc gì. Huống chi là Địch Tư và Mạt Kim Tư nổi danh cường giả trong hoàng kim bỉ mông. Nhưng là, nếu bọn họ không chết, vậy đi đến đâu? Cho dù là Cổ Đế muốn ra lệnh cho bọn hắn cũng phải thương lượng, là cửu cấp cự thú, lại có người nào có thể bắt bọn họ đi, hơn hai trăm bỉ mông cự thú a! Đó cũng không phải là một số lượng nhỏ, nhưng thể tích của bọn họ quá lớn."

Nam tử cao lớn đột nhiên nói: "Không gian giới chỉ. Có thể đúng là mười cái không gian giới chỉ ta cấp cho Lôi Thần bộ lạc. Lúc ấy dưới tình huống long bạo, phần lớn bỉ mông cự thú bị thương không nhẹ, mắt thấy chuyện không thể thành công, nếu lập tức lui lại mà nói Địch Tư và Mạt Kim Tư hoàn toàn có thể lợi dụng mười cái không gian giới chỉ mang tộc nhân của mình chạy. Mặc dù trong không gian giới chỉ không có không khí, nhưng với thân thể trời sinh mạnh mẽ của bỉ mông cự thú, trong thời gian ngắn ở trong không gian giới chỉ không có vấn đề gì. Có lẽ là bởi vì thương thế quá nặng, bọn họ tìm chỗ trị thương, mới không có trở về Lôi Thần bộ lạc?"

Hắc Thiên vuốt cằm nói: "Có thể là như vậy. Nhưng bây giờ đã hơn một tháng, nếu là chữa thương, với năng lực tự liệu thương cường đại của bỉ mông cũng là trở về rồi. Chuyện này giao cho ta, ta sẽ tiếp tục cẩn thận điều tra."

* trừu ti bác kiển: không hiểu rõ ai biết dịch giùm

_____***_____

Nam tử cao lớn gật đầu, nói: "về phần Hắc phượng hoàng có tin tức gì truyền đến?"

Hắc Thiên nói: "sau lần truyền tin tức mới nhất, nàng không liên lạc với ta. Xem ra, tâm tình nàng đối với chúng ta vẫn còn có mâu thuẫn rất lớn. Nếu Hắc phượng hoàng thật sự thành công giết chết Tây Nhĩ Duy Áo, ngươi sẽ truyền vị cho nàng?"

Thanh am của nam tử cao lớn chợt biến thành lạnh lẽo, "Đây là chuyện của ta, ngươi không nên hỏi nhiều. Chuyển tin cho Hắc phượng hoàng, nếu không có cơ hội, gọi nàng quay trở về đi. Bất luận như thế nào, nàng vẫn là nữ nhi của ta. Ta không hy vọng nàng bị thương tổn gì."

Hắc Thiên khinh thường hừ một tiếng, "Ngươi sớm đã thương tổn nàng quá sâu sắc, từ trước đến nay, ta hiểu được ngươi thật sự rất dối trá."

Nam tử cao lớn ngồi trên ghế mạnh mẽ đứng dậy, tử quang mãnh liệt từ trên người hắn chợt bộc phát, "Hắc Thiên, ngươi muốn cùng ta đánh một hồi sao?"

Hắc Thiên cười lạnh một tiếng, nói: "Không, đương nhiên không. Dù sao chúng ta cũng là đứng trên cùng một trận tuyến. Nhưng thật ra, ta chỉ là nói một câu chân thật thôi."

Bóng đen chợt lóe, thân hình thon dài giống như Ai Mạc Sâm lặng yên ẩn vào vách tường.

Tử quang mãnh liệt từ từ thu lại, đáy mắt nam tử cao lớn hiện lên một đạo quang mang lạnh như băng.

"Các ngươi đều ở đây a!" Diệp Âm Trúc lúc về túc xá kinh ngạc phát hiện, không chỉ có Tô Lạp đã về, Hương Loan và Hải Dương cũng đều ở đây, ba người đang ngồi một chỗ nói gì đó.

Vừa nhìn thấy Diệp Âm Trúc, Hương Loan lập tức đứng lên, ân cần nói: "Âm Trúc, ngươi không sao chứ. Ta nghe nói, người của Ngân Long thành tới tìm ngươi gây phiền toái."

Diệp Âm Trúc mỉm cười lắc đầu nói: "không có việc gì! Tây Nhĩ Duy Áo thúc thúc rất chiếu cố ta, không có gặp chuyện gì. Mười ngày sau ta đi tới Ngân Long thành một chuyến."

Hương Loan có chút kinh ngạc nói: "Mười ngày sau? Ngân Long thành lúc nào trở nên dễ nói chuyện thế?"

Ánh mắt Diệp Âm Trúc chuyển sang Hải Dương, nói: "Cái này đều phải đa tạ Tây Đa Phu Nguyên soái, là ông uy hiếp đối phương, mới có thể cho ta thêm thời gian. Hải Dương học tỷ, ngươi sẽ không trách ta đem chuyện trị liệu cho ngươi nói cho Tây Đa Phu Nguyên soái chứ."

Hải Dương băng tuyết thông minh, tự nhiên hiểu được Diệp Âm Trúc tại sao muốn lưu lại thêm mười ngày, nhẹ nhàng lắc đầu, "ta như thế nào lại trách ngươi." So với lúc ban đầu nhận thức, Hải Dương trên người

lạnh như băng đã giảm đi rất nhiều so với trước kia. Mặc dù trang phục vẫn như trước, nhưng hiện tại trở nên tự tin rất nhiều, sắc mặt cũng không tái nhợt như trước.

Trải qua tử trúc thần châm không ngừng trị liệu, vùng vết thương hủ thực trên mặt nàng bị lời nguyền rủa mặc dù vẫn chưa có rút đi, nhưng không giống như trước tử khí u ám, phảng phất mỗi một tế bào đều đã bị kích thích sống lại, thường xuyên xuất hiện các loại cảm giác bất đồng. Hải Dương quả thật rất kiên cường, bất luận là đau, gai gai, ê ẩm, ngứa nàng đều tự mình nhẫn nại. Điểm này khiến Diệp Âm Trúc hiểu rõ cảm thụ của nàng không khỏi rất bội phục.

Diệp Âm Trúc nói: "còn thiếu một lần trị liệu cuối cùng. Lúc này và lúc trước sẽ có chút bất đồng. Ta sẽ với tử trúc thần châm, thông qua tác dụng của đấu khí, đưa toàn bộ độc tố trên khuôn mặt ngươi kích hoạt hoàn toàn bài xuất, cũng đưa vào sinh mệnh khí tức mạnh hơn, làm cho vết thương trên mặt ngươi tự động khôi phục. Sau lần thi châm cuối cùng này, ngươi phải trải qua một tháng thời gian mới có thể hoàn toàn khép lại, đến lúc đó có thể đạt được hiệu quả như thế nào, bây giờ ta không thể cam đoan. Nhưng từ tình huống kích hoạt trước mà xem, rất có thể khôi phục dung mạo vốn có của ngươi."

Hải Dương mỉm cười, đôi mắt to trong suốt nhìn Diệp Âm Trúc, nói: "bất luận có thành công hay không, ta cũng đều cám ơn ngươi trợ giúp. Tương lai nếu ngươi có chuyện gì muốn ta trợ giúp, ta nhất định sẽ không cự tuyệt."

Diệp Âm Trúc nhíu mày, nói: "Học tỷ, chúng ta là bạn học cùng, cũng có thể xem như là bằng hữu. Trợ giúp lẫn nhau cần gì nói đến loại ích lợi trao đổi này?"

Hải Dương sửng sốt một chút, mặt cười ửng đỏ, nói: "ta, ta không phải có ý đó, ngươi đừng hiểu lầm."

Hương Loan bên cạnh bật cười. "Vậy ngươi có ý gì a!"

Hải Dương ngượng ngùng vội la lên: "Hương Loan tỷ, ngươi sao lại cũng giễu cợt ta."

Diệp Âm Trúc nói: "Hải Dương học tỷ, còn có chín ngày, chính là một lần thi châm, vì lần cuối cùng này vô cùng trọng yếu. Ngày đó ta không thể bị việc gì quấy rầy, cho nên trong quá trình thi châm chỉ có thể có hai chúng ta. Ta sẽ mời Tô Lạp hộ pháp cho chúng ta. Có một chuyện quan trọng ta trước tiên muốn nhắc nhở ngươi. Trong quá trình thi châm, ta có thể phải hạ châm tại nhiều vị trí trên người ngươi. Hy vọng ngươi có thể chuẩn bị tâm lý."

"A?" Nghe xong Diệp Âm Trúc nói, Hải Dương không khỏi lấy làm kinh hãi nhìn hắn, sắc mặt nhất thời trở nên ửng hồng. Ý tứ trong giọng nói của Diệp Âm Trúc làm sao nàng lại không rõ?

Hương Loan hai tay chống nạnh, trừng mắt nhìn Diệp Âm Trúc nói: "Tiểu tử thúi, ngươi không phải muốn chiếm tiện nghi của Hải Dương sao." Vừa nói đến đây, nàng không khỏi nhớ tới ngày đó trên Mễ Lan đại điện Diệp Âm Trúc vô tình khiếm nhã mình, đồng thời vị trí trọng yếu nhất trên thân thể hai người tiếp xúc, mặt cười cũng không khỏi đỏ hồng lên.

Diệp Âm Trúc sắc mặt đứng đắn nói: "Hương Loan học tỷ, ta là người như vậy sao? Chỉ là bởi vì lần cuối cùng độc tố bài trừ, phải thông qua toàn thân kinh lạc. Ta phải không ngừng biến đổi hạ châm mới có thể thành công."

Hương Loan cao thấp nhìn Diệp Âm Trúc, mặc dù trong lòng thì tin tưởng hắn, nhưng ngoài miệng không biết tại sao lại có chút cố ý làm khó dễ, nói: "Vậy còn rất khó nói."

Hải Dương nhẹ nhàng lôi kéo ống tay áo Hương Loan, nói: "Hương Loan tỷ, ta tin tưởng hắn." Nói xong những lời này, nàng lập tức cúi đầu không dám nhìn Diệp Âm Trúc.

Hương Loan thở dài một tiếng, tự cười mà không phải cười nhìn Hải Dương, nói: "Nữ nhi lớn không giữ trong nhà a! Xem ra, tiểu Hải Dương của chúng ta xuân tâm động rồi."

Diệp Âm Trúc xấu hổ nhìn hai người. Trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì thì tốt, hắn xem qua tiểu thuyết tình yêu, đại khái cũng biết cảm tình của nam nữ. Mỹ nữ hắn gặp qua cũng không ít, Hương Loan cũng tốt, Hải Dương cũng tốt, thậm chí là An Nhã trong lòng hắn đều có hảo cảm. Nhưng cũng không có cái loại cảm giác theo như trong tiểu thuyết tình yêu, vừa thấy mặt liền tim đập nhanh, phảng phất như

ma túy gây tê liệt. Hắn dù sao còn chưa tới mười bảy tuổi, đối với tình yêu tuổi này còn rất thơ ngây, không thành thục sớm như nữ hài tử.

Khái khái. Tô Lạp ho khan một tiếng. Nói: "Hai vị học tỷ muốn lưu lại ăn cơm sao?"

Hải Dương lập tức đứng dậy, nói: "Không, chúng ta phải đi về." Nói xong, đi như chạy ra phía cửa. Hương Loan hướng tới Diệp Âm Trúc làm mặt quỷ, lúc này mới đuổi theo Hải Dương.

Khi Hải Dương đi tới cửa, đột nhiên dừng chân lại, cũng không quay đầu nói: "Ta, ta chín ngày sau còn tới đây tìm ngươi." Nói xong lập tức chạy ra ngoài.

Diệp Âm Trúc hướng tới nơi hai người vừa rời đi hô: "nhớ là tới vào giữa trưa, khi đó dương khí tràn đầy, thích hợp nhất để hạ châm."

Tô Lạp chậm rãi đi lên đóng cửa lại, đưa lưng về phía Diệp Âm Trúc nói: "Ngươi đến tột cùng là thích Hải Dương hay là Hương Loan. Không thể hai người đều thích chứ. Ta nhìn ra được, các nàng đối với ngươi đều rất có hảo cảm."

Diệp Âm Trúc sửng sốt một chút. Nói: "Ta tự nhiên là đều thích."

Tô Lạp quay mạnh người, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc và lạnh như băng, "Đều thích? Diệp Âm Trúc ta không nghĩ tới ngươi lại là người như thế."

Diệp Âm Trúc mạc danh kì diệu nói: "Tô Lạp, ngươi làm sao vậy? Sắc mặt khó coi như vậy. Ngươi nói ta là loại người gì?" Vừa nói, hắn đi tới trước người Tô Lạp, tay phải đặt trên trán lạnh như băng của Tô Lạp, "không nóng lên a! Không giống như đang nói linh tinh."

"Ngươi……" Tô Lạp vỗ vào tay Diệp Âm Trúc, "tâm của một người là có hạn, ngươi như thế nào có thể đồng thời thích hai nữ tử? Vậy, nói như vậy, các nàng ai cũng không được hạnh phúc, chỉ biết bởi vì ngươi mà thống khổ."

Diệp Âm Trúc ngơ ngác nhìn Tô Lạp, "Ngươi nghĩ đi đâu thế? Ta nói là thích như với bằng hữu a! Ta thích các nàng, cũng thích ngươi, thích tất cả bằng hữu của ta. Chẳng lẽ ngươi nói là cái loại giữa nam và nữ? Đó là yêu, không phải thích. Trời ơi! Tô Lạp, tư tưởng ngươi quá phúc tạp. Ta mới có mười sáu tuổi."

Tô Lạp cười lạnh nói: "Giả dối, tiếp tục đi, ở trước mặt ta ngươi còn muốn nói dối sao? Chẳng lẽ ngươi đối với Hương Loan và Hải Dương một chút cảm giác đó cũng không có? Nói như thế nào Hương Loan học tỷ cũng là đệ nhất mỹ nhân của Mễ Lan Ma võ học viện chúng ta."

Diệp Âm Trúc bất đắc dĩ nói: "Hương Loan học tỷ quả thật rất đẹp, nhưng không biết là bởi vì ta tuổi còn quá nhỏ, hay là bởi vì cái gì khác. Khi mới biết nàng, ta quả thật bị tướng mạo nàng hấp dẫn. Nhưng là, càng biết về sau này, trong mắt ta, nàng và ngươi giống nhau, cũng là bằng hữu của ta! Ta cũng không có cảm giác như trong tiểu thuyết tình yêu mô tả. Về phần Hải Dương học tỷ, ta chỉ là hiểu được nàng rất thương cảm, từ nhỏ đã bị hủy dung, đối với một nữ hài tử mà nói, đả kích rất lớn! Cho nên, ta nhất định muốn đem toàn lực giúp nàng, hy vọng nàng có thể giống như Hải Dương học tỷ vậy, mỗi ngày đều vui vẻ sung sướng. Bất quá, Tô Lạp ngươi tựa hồ đối với chuyện nam nữ hiểu rất rõ a!"

Tô Lạp mặt đỏ lên, cúi đầu, đáy mắt hiện lên một tia vui mừng, "Hiểu rõ cái gì, chúng ta là bằng hữu, ta chỉ là không hy vọng ngươi bắt cá hai tay mà thôi."

Diệp Âm Trúc không tức giận nói: "Ngươi như vậy là nói xấu ta, có phải là nên trừng phạt một chút?"

Tô Lạp ngẩng đầu nhìn hắn, phụt cười, nói: "trừng phạt cái gì?"

Diệp Âm Trúc hắc hắc cười nói: "Như vậy đi, sau này quần áo của ta ngươi phải giặt sạch. Ta có đúng là rất cao thượng không."

Tô Lạp đá vào chân Diệp Âm Trúc, dọa cho Diệp Âm Trúc bay nhanh về phía sau, Tô Lạp trừng mắt liếc hắn một cái, nói: "Âm Trúc, ngươi học cái hư hỏng. Xem ra, trong thư viện hoàng gia ngươi nhất định không đọc sách tốt."

"Oan uổng a! Ta không phải vẫn học các loại tri thức sao, giao tiếp cũng là một trong đó a! Ngươi nếu không muốn, ta tự mình giặt."

Tô Lạp bĩu môi, có chút bất đắc dĩ nói: "sợ ngươi rồi, dù sao ta cũng sớm thành quản gia của ngươi, ta giặt thì ta giặt. Ta đi làm cơm tối trước đã."

Diệp Âm Trúc có chút kinh ngạc nhìn Tô Lạp, hắn thật ra chỉ là nói giỡn mà thôi, không nghĩ tới Tô Lạp thật sự đáp ứng, không khỏi nhịn được cảm thán nói: "Tô Lạp, có lúc ta hiểu được ngươi thật sự là một người hoàn mỹ. Nếu ngươi là nữ hài tử, ta đây nhất định sẽ không buông tha cho ngươi. Trong sách nói lấy vợ đức hạnh, có được một lão bà như ngươi, ta đây hạnh phúc tới chết."

V©u G\ʏỀjX V©I w«9jX g_j\ GʊjX [ÂH ½h GĐh G\ω

Diệp Âm Trúc đi tới trước phòng bếp, dựa vào cửa phòng bếp, nói: "Còn muốn hỏi cái gì?"

Tô Lạp nói: "Ngươi đối với Ngân Long thành có hiểu rõ không?"

Diệp Âm Trúc nói: "tình huống đại khái cũng biết. Ngân Long thành là một trong bảy tòa long thành, vị trí cụ thể không ai biết, nhưng dám chắc là bên trong Mễ Lan đế quốc. Bọn họ cùng Mễ Lan đế quốc là quan hệ hợp tác chiến lược. Trong bảy đại long thành, Ngân Long thành hẳn là cùng Hắc Long thành cùng với Kim Long thành thực lực tương đương nhau, ta biết đại khái như vậy."

Tô Lạp nói: "Bảy đại long thành giống như thế lực loài người trên Long Khi Nỗ Tư đại lục, cũng chia thành hai phái. Phân biệt với Ngân Long thành và Hắc Long thành cầm đầu. Lần này Ngân Long thành tìm ngươi, đơn giản là muốn xem lực lượng của ngươi có thể sử dụng vì bọn họ, trợ giúp bọn họ đối phó với một phía long tộc Hắc Long thành. Bên phía Ngân long luôn luôn lấy số lượng thủ thắng, mà một bên Hắc Long và Kim Long, thực lực thân thể vượt xa bên Ngân Long. Cho nên Ngân Long vẫn không dám phát động công kích mạnh mẽ đối với bên Hắc Long, chỉ sợ bị đối thủ một đối một đánh bại. Âm Trúc, lần này ngươi nhất định phải cẩn thận một chút, không bằng ta với ngươi cùng đi. Dù sao, ta cũng là ngân long kỵ sĩ, có quyền đi Ngân Long thành."

Diệp Âm Trúc lắc đầu, nói: "Không cần, Ngân tệ còn nhỏ, hơn nữa mặc dù có nghịch lân chứng minh, nhưng ta hiểu ngươi trước tiên không nên cùng Ngân Long thành tiếp xúc thì tốt. Ngân Long này tựa hồ đều rất cao ngạo, không tốt để quan hệ. Ngươi yên tâm, lần này ta sẽ cẩn thận, thật sự không được, ta cũng có biện pháp đào tẩu." Còn cái gì dễ dàng chạy thoát so với đồng đẳng bổn mạng triệu hồi đây? Chỉ cần cảm giác không ổn, hắn tùy thời có thể thông qua tinh thần liên lạc làm cho Tử triệu hồi mình chạy. Sau đó lợi dụng các loại hành thức đào tẩu. Đương nhiên, Diệp Âm Trúc tin tưởng mình không bị gặp phải tình huống này.

Tô Lạp một bên cùng Diệp Âm Trúc nói chuyện, một bên rửa rau, động tác hắn rất khéo léo, một chút cũng không ướt át. Trong chốc lát công phu, cả phòng bếp tràn ngập mùi thơm thức ăn, khiến cho Diệp Âm Trúc không khỏi nhón tay động mạnh, chỉ thiếu chảy nước miếng.

"Được rồi, ngươi đi ra ngoài trước. Nơi này khói dầu nhiều quá." Tô Lạp đẩy Diệp Âm Trúc ra khỏi phòng bếp, ngay trong nháy mắt hắn vừa mới chuẩn bị xoay người về phòng bếp nấu cơm, đột nhiên đồng tử Tô Lạp một trận co rút kịch liệt, phi thân đánh về phía Diệp Âm Trúc. Không đợi Diệp Âm Trúc phản ứng lại, thân thể hai người đã lăn tròn trên mặt đất.

Một đoàn khí lưu màu đen mãnh liệt phá tan cửa sổ, trong nháy mắt tràn ngập trong phòng, mặc dù đoàn hắc khí đó không trực tiếp đánh trúng thân thể Diệp Âm Trúc và Tô Lạp, nhưng hai người lại đồng thời cảm giác được thân thể chợt trì trệ một chút, tất cả các cảm quan đều trở nên trì độn rất nhiều tại giờ phút này.

Thanh âm trầm thấp mà già nua từ mỗi một phương hướng trong phòng truyền đến, "Hắc ám chi vương thống trị tứ giới, dựa theo những mảnh nhỏ của ngài, mượn sức mạnh của ngài. Đem hắc ám hư vô, phong ấn nơi này - Hắc ám ngăn cách."

Ánh sáng trong phòng hoàn toàn tối sầm xuống, Diệp Âm Trúc và Tô Lạp có thể nhìn thấy, chỉ là một cái lục mang tinh màu tím, trong phút chốc tất cả ngoại giới tựa hồ hết thảy hoàn toàn bị ngăn cách, thanh

âm và ánh sáng đều biến mất. Túc xá của bọn họ, cũng biến thành một nơi giam cầm hắc ám kỳ dị. Cảm giác áp lực mãnh liệt tràn ngập khí tức tà ác và lạnh như băng, chung quanh hết thảy tựa hồ dừng lại.

Tô Lạp hô nhỏ một tiếng. "Ám ma hệ đại ma đạo sư."

Một thân ảnh màu đen chậm rãi hiện ra, dưới ánh tím của lục mang tinh, Diệp Âm Trúc nhìn thấy rõ ràng, một hắc y nhân sắc mặt tái nhợt, toàn thân đều được phủ trường bào màu đen. Đôi mắt không có lòng trắng, hoàn toàn là màu đen như mực, chung quanh tất cả tựa hồ đều ngưng đọng lại, hắn đưa ánh mắt tà dị điềm tĩnh nhìn Diệp Âm Trúc và Tô Lạp.

Diệp Âm Trúc chậm rãi từ mặt đất đứng lên, đưa Tô Lạp ra đàng sau, trầm giọng nói: "Ngươi là ai?"

Trầm thấp và già nua không còn, thanh âm thanh niên tà dị nghe có chút bén nhọn chói tai vang lên, "ngươi chính là Diệp Âm Trúc?"

Diệp Âm Trúc gật đầu, "không sai, đúng là ta."

Thanh niên tà dị quỷ dị cười, "ta đã không tìm nhầm người, theo ta đi. Đừng làm ta tốn công động thủ, như vậy ngươi ít chịu khổ đau." Kỳ thật trong lòng hắn rất kinh ngạc, đối mặt áp lực do mình mang đến, người tuổi trẻ trước mặt này cư nhiên không có chút úy kỵ. Đây cơ hồ là người bình thường, cho dù là cường giả cũng không có khả năng làm được như vậy.

Diệp Âm Trúc hừ lạnh một tiếng, "ta tại sao phải đi với ngươi?"

Thanh niên tà dị nói: "bởi vì là ta, Dạ Tinh Hủ nói."

Diệp Âm Trúc có chút kinh ngạc nhìn hắn, "ngữ khí các ngươi thật giống nhau, chẳng lẽ ngươi cũng là long tộc? Từ ma pháp năng lực của ngươi mà xem, là Hắc long nhất tộc sao?" Mặc dù ma pháp hoàn toàn bất đồng, nhưng tên Dạ Tinh Hủ trước mắt này, áp lực lên hắn phi thường giống như Ly Sát gây nên.

Dạ Tinh Hủ có chút kinh ngạc nhìn Diệp Âm Trúc, nói: "không nghĩ tới ngươi nhân loại này thông minh như thế. Nếu ngươi đã đoán được, vậy theo ta đi thôi."

Diệp Âm Trúc lắc đầu nói: "Không, ta không thể đi với ngươi."

Dạ Tinh Hủ khinh thường nói: "Như thế nào? Ngươi còn muốn động thủ với ta sao? Chỉ bằng hai người các ngươi?"

Tô Lạp trầm giọng nói: "Ngươi đừng quên, nơi này là Mễ Lan Ma võ học viện. Cho dù ngươi là Hắc long, ở chỗ này cũng không chiếm được tiện nghi."

Dạ Tinh Hủ nói: "Ta đương nhiên biết nơi này là Mễ Lan Ma võ học viện, nếu không vừa rồi ta đã không phải dùng Hắc ám ngăn cách. Hiện tại căn phòng này hoàn toàn ngăn cách cùng thế giới, cho dù ở chỗ này phóng thích cấm chú, chỉ cần không vượt qua ma pháp năng lực hắc ám ngăn cách của ta, bên ngoài cũng không có khả năng biết."

Quang mang chợt lóe, Phi Bộc Liên Châu cầm đã xuất hiện trên hai tay Diệp Âm Trúc, đối mặt cường địch, hắn lựa chọn cổ cầm cấp thần khí cường đại nhất của mình. Một tầng năng lượng ba động tràn ngập khí tức bi thương từ Phi Bộc Liên Châu tỏa ra, hắc ám áp lực chung quanh nhất thời bị bức bách tản ra một chút.

Dạ Tinh Hủ đồng tử co lại, ánh mắt không khỏi tập trung lên cổ cầm trong tay Diệp Âm Trúc, bật thốt lên: "Hảo cầm."

"Là hảo cầm." Diệp Âm Trúc một bên trả lời, tay trái giữ đàn, tay phải nhanh chóng xẹt qua trên bảy dây đàn. Hắn không nghĩ trong không gian nhỏ bé, đối thủ sẽ cho hắn cơ hội diễn tấu, cho nên đàn vừa xuất hiện, hắn xuất ra tuyệt kỹ hay dùng, Thất âm tề bạo.

Bảy tiếng vang tràn ngập âm thanh rung động, phảng phất vang lên như tiếng chai lọ đột nhiên vỡ nát (ngân bình sạ phá ^_^), thanh âm đó trong như tiếng ngọc, trong nháy mắt quanh quẩn cả căn phòng, cùng lúc đó, bảy đạo âm nhận màu vàng mơ hồ xuất ra, khoảng cách gần như thế, lại là thuấn phát, tốc độ của âm nhận vốn bất luận kẻ nào cũng vô pháp tránh né. Lúc đầu, bằng vào điểm này, hắn tại ma pháp công hội ở A Tạp Địch Á mới giết chết lam cấp ma pháp sư của Ba Bàng vương quốc. So sánh với khi đó, Diệp Âm

Trúc bây giờ chẳng những đấu khí tiến bộ rất nhiều, cầm ma pháp cũng tăng lên tương ứng. Càng trọng yếu là, trong tay hắn lúc này Phi Bộc Liên Châu cầm là thần khí chính thức.

Dạ Tinh Hủ tựa như Ly Sát lần đầu tiên nhìn thấy Diệp Âm Trúc, căn bản không để đối thủ vào mắt, đột nhiên xuất hiện thất âm tề bạo trong nháy mắt nhập vào trong tinh thần lực khổng lồ của hắn.

Cổ cầm cấp bậc thần khí sao có thể so với cầm bình thường, cho dù chênh lệch tinh thần lực thật lớn, nhưng là bạo âm từ Phi Bộc Liên Châu phảng phất làm rối loạn tinh thần chi hải của hắn, khiến tư tưởng Dạ Tinh Hủ chợt trì trệ. Mà ngay giờ khắc này, bảy đạo âm nhận mơ hồ màu vàng đã liên tục chồng chất mà đến. Nhân vì đối thủ cường đại, âm nhận Diệp Âm Trúc phát ra hoàn toàn hướng một vị trí tiến hành liên tục công kích.

Một tiếng rống giận thê lương chợt từ trong miệng Dạ Tinh Hủ bạo phát ra, trước ngực nổ ra một đoàn sương mù dày đặc màu tím, ám nguyên tố trong phòng nhất thời trở nên vô cùng cường bạo, thân thể Diệp Âm Trúc chợt phi ra sau, Nguyệt thần thủ hộ trên nhà vừa mới bộc phát ra một đoàn phòng ngự nhu hòa đã bị hắc ám năng lượng ăn mòn, mà Thiên sứ thán được Tô Lạp lén lút rút ra giơ lên cũng đồng thời bị cỗ ám nguyên tố cuồng bạo đột nhiên xuất hiện này đánh văng sang một bên.

Hai mắt Dạ Tinh Hủ lúc này đã biến thành màu đỏ sậm, trước ngực hắn, đã có thêm một vết thương màu thâm có thể nhìn thấy rõ xương. Trong lúc khinh thường, trước Thất âm tề bạo của Diệp Âm Trúc, hắn thậm chí ngay cả ngăn cản một chút cũng không làm được. Chỉ có thể bằng vào ám nguyên tố thủ hộ và năng lực phòng ngự của thân mình mà đón nhận uy lực của Thất âm tề bạo.

Thần khí dù sao cũng là thần khí, Phi Bộc Liên Châu cầm phát ra âm nhận trong chấn động sinh ra mãnh liệt lực cắt, cứng rắn phá mở ám nguyên tố hộ thể của hắn, cũng cấp tốc cọ xát trước ngực hắn. Phòng ngự của Hắc long so với Ngân Long mạnh hơn, nhưng cho dù như thế, da tay gần như lân giáp hoàn mỹ của hắn vẫn hoàn toàn bị rạch nát. May mắn là trong tình huống bị đau, Dạ Tinh Hủ kịp thời từ trong bạo âm tỉnh táo lại, toàn lực bộc phát ra ám nguyên tố của mình, như vậy mới đưa âm nhận mà Diệp Âm Trúc phát ra hoàn toàn hóa giải.

Diệp Âm Trúc kinh nghiệm qua không ít chiến đấu, cũng kinh nghiệm quá bên bờ sanh tử bồi hồi, sẽ không cho đối thủ cơ hội công kích, thực lực tử cấp một khi bộc phát, hắn và Tô Lạp kết cục sẽ chỉ có một.

“Ma pháp long Ly Sát, ta Diệp Âm Trúc triệu hồi ngươi.”

Một đoàn lục mang tinh màu bạc, trong nháy mắt từ mi tâm Diệp Âm Trúc phun ra, quang mang chợt lóe, nguyên tố ba động trong không khí nhất thời trở nên mãnh liệt, chỉ là dưới tình huống tại Hắc ám ngăn cách, trong túc xá của Diệp Âm Trúc những nguyên tố thuộc tính ma pháp khác tựa hồ đều yếu đi rất nhiều.

Thanh âm lạnh như băng của Ly Sát vang lên, “nhanh như vậy đã triệu hồi ta. Ta nói rồi, sẽ không giúp ngươi làm cái gì hết.”

Theo thanh âm của nàng xuất hiện, ngân quang chợt lóe, thân thể đẹp sống động của Ly Sát đã xuất hiện trước người Diệp Âm Trúc. Mà lúc này, hắc ám long Dạ Tinh Hủ trong cơn giận dữ bộc phát (bạo nộ) hai tay hợp lại, một đạo mũi tên hắc ám tràn ngập năng lực xuyên thủng và hủy diệt đã phóng tới hướng Diệp Âm Trúc.

“Hắc long tộc?” Ly Sát kinh hãi hô một tiếng, phản ứng của nàng bay nhanh, hai tay trước ngực giao nhau, một chùm ma pháp màu tím phun ra, cái khiên bốn nguyên tố thủy, hỏa, thổ, phong chợt xuất hiện, mạnh mẽ chống lại đạo mũi tên hắc ám trong cơn bạo nộ.

Ly Sát kinh ngạc, Dạ Tinh Hủ cũng kinh ngạc như vậy, trong mắt tràn ngập sát khí nhìn về phía Diệp Âm Trúc, “ngươi cư nhiên đã cùng Ngân Long ký kết khế ước.”

_____***_____

Không đợi Diệp Âm Trúc mở miệng, Ly Sát đã cướp lời, “không sai, hắn đã cùng Ngân Long nhất tộc chúng ta ký kết khế ước, Hắc long tộc hèn hạ, ngươi cư nhiên dám tới Mễ Lan đế quốc gây hấn, hôm nay ta sẽ làm cho ngươi tới được không về được.”

Tay phải của Dạ Tinh Hủ xoa lên miệng vết thương trước ngực của mình, quần áo mặc dù không có cách nào khôi phục, nhưng vết thương thật sâu trước ngực hắn lại bị một tầng sương màu tím bao trùm kỳ dị biến mất.

"Tiểu nha đầu Ngân Long tộc, ngươi cho rằng bằng vào ngươi có thể ngăn cản ta sao? Cảm thụ một chút đi, đây là đang ở trong hắc ám ngăn cách của ta. Ngươi cho rằng thực lực của ngươi có thể phát huy được mười thành?"

Thời gian Ly Sát nhập thế không dài, còn chưa hoàn thiện ẩn dấu tâm tình của mình, nghe Dạ Tinh Hủ vừa nói như vậy, sắc mặt nhất thời đại biến. Ma pháp Hắc ám ngăn cách này xem thực lực của hắn tự nhiên rất rõ ràng, ma pháp này một khi thi triển ra, bên trong phong ấn chẳng những tất cả thanh âm và ánh sáng hoàn toàn ngăn cách, đáng sợ nhất là trừ ám nguyên tố ra, ma pháp nguyên tố khác cũng hoàn toàn ngăn cách. Vừa rồi nàng phát động khiên bốn nguyên tố đã hiểu được có chút không đúng, trong phòng bốn hệ ma pháp nguyên tố cơ hồ trong lúc nhất thời bị rút sạch. Mà ngân long có duy nhất ma pháp nguyên tố không cách nào sử dụng là ám nguyên tố, trong chiến đấu bình thường, Ngân long tuyệt sẽ không để mình bị Hắc long vây trong Hắc ám ngăn cách. Ma pháp long mất đi ma pháp nguyên tố cầm cự, thực lực thậm chí còn không bằng một đầu tuần long.

Theo tiếng cười âm lãnh, hai tay Dạ Tinh Hủ lại giơ lên, nhưng vào lúc này hắn lại nghe được thanh âm của Diệp Âm Trúc.

"Tử –." Từ giữa mi tâm, hỏa diễm màu tím trong nháy mắt thiêu đốt, không có ma pháp quang mang xuất hiện, một thân ảnh hư ảo màu tím đã từ trên người hắn xuyên thấu ra. Hư ảo biến thành thật bao gồm tóc tím, mắt tím, thân thể cao lớn, khuôn mặt lạnh như băng, tựa như một bức tường kiên cố nhất, xuất hiện bên cạnh Ngân Long Ly Sát.

Một cỗ sợ hãi phát ra từ nội tâm khiến cho Ly Sát và Dạ Tinh Hủ chợt dâng lên trong lòng hai người, Dạ Tinh Hủ chợt bị kiềm hãm, vốn chuẩn bị phát ra ma pháp dĩ nhiên bị đình trệ. Lúc này ánh mắt hắn và Ly Sát đều rơi vào nam tử tóc tím toàn thân tản ra đặc thù hơi thở.

Dạ Tinh Hủ không dám tin thất thanh nói: "Song trọng triệu hồi. Điều này, điều này sao có thể. Ngươi không phải thần âm sư sao, đây là ma pháp triệu hồi hệ."

Ly sát thối lui sang bên cạnh vài bước, đồng dạng hoảng sợ nhìn Tử, nhưng đối với ma pháp, nàng hiển nhiên càng hiểu rõ hơn Hắc long Dạ Tinh Hủ. "Ngu ngốc. Đây không phải là song trọng triệu hồi, không có ma pháp khí tức, hẳn là bổn mạng triệu hồi trong truyền thuyết. Trời ạh! Ngươi là cái gì? Khí tức thật mạnh."

Trong đôi mắt thâm thúy của Tử hiện lên một đạo khí tức ghê tởm, "những con rồng đáng ghét." Chân trái trong nháy mắt tiến lên một bước, hữu quyền không hề hoa mỹ trực tiếp đấm tới trước ngực Hắc long Dạ Tinh Hủ.

Dạ Tinh Hủ chấn động. Hạ ý thức lui về phía sau một bước, đồng thời hai tay đưa lên ngưng tụ ám nguyên tố trong nháy mắt bộc phát. Một viên hắc ám cầu thật lớn đường chừng nửa thước trực tiếp cắn nuốt hữu quyền của Tử.

Một đạo ánh sáng lẽo, phảng phất tia chớp lóe lên trong bóng tối, từ sâu trong đáy mắt Tử xẹt qua, hữu quyền của hắn đột nhiên biến thành màu tím thuần túy, một tầng tinh thể màu tím trong nháy mắt bao phủ nắm tay thật chắc chắn. Dĩ nhiên cũng không hề hoa mỹ xuyên qua hắc ám cầu tràn ngập nguyền rủa và lực hủ thực. Thẳng vào trước ngực Dạ Tinh Hủ đập mạnh.

Bá đạo, tuyệt đối bá đạo, tuyệt đối lực lương, đây là hình dung đối với một quyền của Tử. Dạ Tinh Hủ trong phút vội vàng, song thủ đồng thời xuất ra như gió, hai đạo hắc sắc chiến mang quấn hai tay của Tử.

Oanh–, cả tòa túc xá đều run rẩy kịch liệt, thân thể của Tử đình trệ một chút, trên mặt hiện lên một tầng tử khí. Mà Dạ Tinh Hủ kêu lên một tiếng đau đớn, hoảng sợ nói: "Hắc ám miễn dịch."

Tử nhìn nắm tay của mình một chút, nhíu mày phảng phất rất không hài với quyền vừa rồi của mình, ngay sau đó hắn lại tiến lên một bước, đồng dạng một quyền hướng tới đập mạnh vào ngực Dạ Tinh Hủ.

Đối mặt với phương thức công kích đơn giản nhất, trực tiếp nhất của Tử, Dạ Tinh Hủ đã có chút đáng sợ. Hắn có thể cảm giác được, năng lượng ba động trên người Tử xa không bằng mình. Nhưng không biết tại sao, khí tức của mình hoàn toàn bị đối thủ áp chế. Thậm chí ngay cả hắc ám ma pháp cực mạnh đối với đối phương cũng không sinh ra được tác dụng gì.

Ngay tại lúc này, sang sảng trong suốt, tiếng đàn từ Phi Bộc Lưu Tuyền đinh đông vang lên. Không có tiếng trầm thấp ngâm nga của cầm khúc, chỉ có tiếng đinh đông trong suốt bay xa, phảng phất như thác nước cuộn chảy, nhưng nhạc khúc tràn ngập sự nguy nga, cũng ngưng trọng như núi cao.

Là cây cầm chanh sắc, là Diệp Âm Trúc diễn tấu. Dây đàn mềm dẻo mà trong suốt, bảy đạo khí tức tinh thần giống nhau theo dây đàn trong lòng Diệp Âm Trúc tuôn ra. Phi Bộc Liên Châu cầm bi thương, khiến cho một khúc "Cao sơn lưu thủy" này tràn ngập sự thương cảm trong thanh triệt. Tiếng đàn trực tiếp vang vọng tại đáy lòng, khiến mỗi người ở đây không khỏi bị chấn động, bọn họ đều là lần đầu tiên nghe khúc đàn này.

Tình cảm sâu sắc cùng dây đàn hoàn mỹ kết hợp, tiếng đàn tinh khiết giống như thần chung mộ cổ (chuông thần trống chiều), chấn động thật sâu vào mỗi người ở đây. Mang theo ưu thương nhàn nhạt, mang theo chanh sắc huyễn lệ, Diệp Âm Trúc và Phi Bộc Liên Châu cầm của hắn đã thành hạch tâm ở nơi này.

Trong miệng Tử phát ra một tiếng gầm nhẹ, hắn rõ ràng cảm giác được, toàn thân mình phảng phất có được khí lực sử dụng không hết, tinh thể màu tím trên nắm tay trong nháy mắt trở nên càng thêm như thật thể, lại một lần nữa xuyên qua hắc ám ma pháp của Dạ Tinh Hủ cùng song chưởng tử sắc chiến mang ngăn cản của hắn va chạm cùng một chỗ.

Cảm giác của Dạ Tinh Hủ và Tử hoàn toàn trái ngược, khúc "Cao sơn lưu thủy" lúc đầu có thể ảnh hưởng tới An Kỳ tử cấp tám giai, tự nhiên đối với hắn cũng có tác dụng. Hắn chỉ cảm thấy rất mệt mỏi, rất khốn đốn, ám ma đấu khí trên tay nhất thời trở nên yếu đi rất nhiều.

Trong tiếng nổ ầm ầm, thân thể của Dạ Tinh Hủ đã bay ra ngoài, trực tiếp bị một quyền mạnh mẽ này của Tử đánh bay ra khỏi phòng. Hắn không dừng lại, đối mặt với Tử một người quái dị mà mạnh mẽ, hơn nữa thần khí cầm khúc Diệp Âm Trúc và một Ngân Long. Hắn trong lòng lúc này chỉ có khủng hoảng.

Nếu nói, tại thế giới này ai có cảm thụ sâu nhất đối với cầm khúc của Diệp Âm Trúc, vậy không thể nghi ngờ là Tử. Cho dù là Tần Thương, lúc Diệp Âm Trúc luyện cầm cũng không phải luôn ở bên người hắn, chỉ có Tử. Hắn và Diệp Âm Trúc cùng nhau lớn lên, mặc dù bọn họ rất ít trao đổi, nhưng hắn mỗi ngày, thậm chí mỗi khắc, chỉ cần là Diệp Âm Trúc luyện đàn, hắn đều ở bên Diệp Âm Trúc lắng nghe. Tình huynh đệ của bọn họ chính là từ từ thành lập trong cầm khúc mà lên. Cho nên, cầm khúc của Diệp Âm Trúc ảnh hưởng đối với hắn cũng rất sâu, Phi Bộc Liên Châu cầm diễn tấu khúc "Cao sơn lưu thủy" này khiến Tử đối với thực lực của Diệp Âm Trúc có một nhận thức mới, đó là một thần khúc, cũng khiến lực lượng của Tử trong nháy mắt đột phá.

Tử không đuổi theo, thân thể nhanh chóng lướt ngang, chợt lóe thân đã đi tới bên cạnh Ly Sát. Bàn tay to có lực của hắn trực tiếp khóa trên cổ Ly Sát không có năng lực chống cự trong hắc ám ngăn cách.

Ly Sát chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng tuyệt đối, một cỗ sát khí vô cùng cường thịnh khiến máu của nàng cũng bị đông lalị, sắc mặt nhất thời trở nên một mảnh trắng bệch, nàng không thể nghi ngờ, nam nhân cường hãn toàn thân tràn ngập quái dị trước mặt này sẽ lập tức giết chết nàng.

"Tử, không thể. Nàng là bằng hữu của ta." Diệp Âm Trúc thanh âm trầm trầm ngưng đọng vang lên, khiến Tử bàn tay to đang chuẩn bị nắm lại liền ngừng lại. Hắn có chút nghi hoặc nhìn về phía Diệp Âm Trúc, "con rồng này là bằng hữu của ngươi?"

Diệp Âm Trúc gật đầu.

Trong mắt Tử quang mang lóe lên một cái, mới chậm rãi buông tay đang chế trụ Ly Sát, trầm giọng nói: "Âm Trúc, chúng ta phải giết con Hắc long đó. Theo ta đi." Nói xong, thân thể hắn đã từ lỗ hổng Ly Sát đánh bay ra ngoài từ trước xông ra. Mà hắc ám ngăn cách vòng quanh túc xá đang từ từ biến mất.

Diệp Âm Trúc thân hình chợt lóe, đã đuổi tới bên người Tử. Tô Lạp tự nhiên không chút do dự theo sát đi tới.

Ly Sát cắn răng, đi theo phía sau ba người, vừa ra khỏi túc xá, nàng lập tức như thảy đổi thành một người khác, phong hệ Phi tường thuật trong nháy mắt phóng thích, lực áp bách cường đại của Ngân Long một lần nữa xuất hiện.

"Muốn đuổi kịp hắn thì lên đi." Cuồng phòng quyển khí. Diệp Âm Trúc, Tử và Tô Lạp chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng, thân thể đã thoát khỏi mặt đất.

Ly Sát không hổ là tử cấp năm giai cường hãn ma pháp thực lực, một cái Phi tường thuật đem thân thể ba người mang đi. Bằng vào cảm giác nhạy cảm của Ngân Long đối với ma pháp nguyên tố. Nàng dựa theo quỹ tích của hắc ám nguyên tố truy tìm, lập tực tìm được phương hướng mà Dạ Tinh Hủ thoát đi.

Dùng tốc độ nhanh nhất bay ra Mễ Lan Ma võ học viện, chọn một phương hướng bay hơn trăm dặm, Dạ Tinh Hủ mới ngừng lại nghỉ ngơi một chút. Hai tay lúc trước ngăn trở công kích của Tử bây giờ lại mơ hồ thấy đau. Sử dụng rất nhanh mấy cái ám ma pháp rất hao phí pháp lực, làm hắn tiêu hao không nhỏ.

Hắn hiểu được chính mình thật sự rất xui xẻo. Nguyên vốn tưởng rằng chỉ là một nhiệm vụ đơn giản. Đuổi bắt người là có thể phản hồi Hắc Long thành, nhưng ai biết lại đánh lên tấm sắt. Hai lần triệu hồi, còn có cái gì bổn mạng triệu hồi. Nếu không phải chính mình vận khí tốt trước tiên đã dùng hắc ám ngăn cách, một khi để cho Ngân Long đó phát huy ra thực lực, sợ rằng muốn chạy cũng không được. Dù sao, Mễ Lan đế quốc là phạm vi thế lực của Ngân Long. Xem ra, chính mình trước tiên chính là trở về Hắc Long thành rồi hãy nói. Gặp phải được địch nhân như vậy, trưởng lão cũng không thể trách mình mới đúng.

"Cái tên tóc tím mắt tím kia đến tột cùng là vật gì vậy? Thật sự là bổn mạng triệu hồi trong truyền thuyết sao? Hắn thực lực không bằng ta, thậm chí không có ma pháp. Nhưng tại sao trước mặt hắn ta tự nhiên lại sinh ra cảm giác sợ hãi, thậm chí ngay cả ám nguyên tố của ta đối với hắn cũng không sinh ra áp chế gì. Ám ma pháp miễn dịch, điều này chính là lần đầu tiên gặp được. Cho dù là Ngân Long cũng không thể làm được a! Hắn đến tột cùng là cái gì? Có lẽ trưởng lão sẽ biết.

"Đáng tiếc, ngươi đã không có trở về báo cáo nữa." Thanh âm hùng hậu mà lạnh như băng vang lên trong không trung, thân hình chợt lóe, trước người Hắc long Dạ Tinh Hủ đã có thêm một người. Tóc tím mắt tím, chính là Tử mà trong lòng hắn đang suy nghĩ.

"là ngươi?" Dạ Tinh Hủ rõ ràng không nghĩ tới đối phương lại nhanh chóng đuổi theo như vậy, nhất thời trong lòng cả kinh, hạ ý thức lui về sau một bước.

"Còn có ta. Ở chỗ này, ta xem ngươi còn dùng hắc ám ngăn cách như thế nào." Quang mang màu tím dày đặc trong không trung bắt đầu sáng lên, ma pháp nguyên tố khổng lồ trong không khí điên cuồng chuyển động có quy tắc, phảng phất nham tương sôi trào tùy thời đều có thể bộc phát.

_____***_____

Tâm tình của Ly Sát rất không tốt, bị Dạ Tinh Hủ áp chế không nói, còn bị Tử uy hiếp, nếu không phải Diệp Âm Trúc lên tiếng không chừng nàng đã chết trong tay Tử. Là Ngân Long cao ngạo, khẩu khí này nàng thật sự nuốt không trôi, nhưng lúc này lại không cách nào đối với Tử sinh ra tâm lý mạnh mẽ, nhất thời đem tất cả lửa giận đều chuẩn bị đổ lên trên người Hắc long Dạ Tinh Hủ.

Vì chống đỡ với ma pháp áp chế của Ly Sát. Dạ Tinh Hủ không thể không thúc dục ám ma pháp của chính mình, một chùm ma pháp ba động mù sương màu tím bao quanh thân thể hắn. Hắn phát hiện, Tử ngay trước mặt mình không xa, đối với áp lực của hắn và Ngân Long Ly Sát mang đến dĩ nhiên phớt lờ như không thấy, phảng phất căn bản không có cảm nhận được nửa điểm. Phát hiện điểm này, Dạ Tinh Hủ không khỏi trong lòng kinh hãi, chẳng lẽ nam tử quái dị này ngoại trừ miễn dịch ám ma pháp, còn có thể miễn dịch toàn hệ ma pháp của Ngân Long sao? Nếu là vậy, người đó cũng thật đáng sợ.

Động thủ đầu tiên không phải là Tử mà cũng không phải Ly Sát đang lơ lửng trên không trung mà là Diệp Âm Trúc.

Tiếng sang sảng trong suốt đó, lại vang lên do tiếng đàn của Phi Bộc Lưu Tuyền, vẫn như trước là "Cao sơn lưu thủy", vẫn như trước là một trong ba đại thần khúc trong cửu đại danh khúc của Cầm tông. Phạm vi lớn sử dụng cầm khúc này Diệp Âm Trúc còn chưa làm được, nhưng gần đối mặt chỉ có vài người như vậy, hắn vẫn có thể dễ dàng khống chế.

Hiệu quả của thần khí phối hợp với thần khúc, vô hình trung tăng cầm ma pháp của Diệp Âm Trúc lên mấy cấp, trong khúc "Cao sơn lưu thủy" này, khí thế của Tử càng thêm trở nên trầm mà ngưng đọng. Mà nguyên tố ba động chung quanh Ly Sát cũng trở nên càng ngày càng mãnh liệt. Áp lực thật lớn, khiến Hắc long Dạ Tinh Hủ có cảm giác không thở nổi.

Ngoại trừ nghe cầm khúc sống động đó, trên đấu trường lúc này có chút yên tĩnh, ai cũng không có ra tay trước, đều đang đợi cơ hội tốt nhất. Nhưng là, bởi vì nguyên nhân khúc "Cao sơn lưu thủy" đó, suy yếu cùng tăng phúc hai hiệu quả từ từ phát huy ra, Dạ Tinh Hủ đã cảm giác được càng ngày càng không ổn.

Không tiếp tục tiêu vong trong trầm mặc, sẽ bộc phát trong trầm mặc. Dạ Tinh Hủ chọn loại sau.

Màn sương tím bao quanh thân thể hắn trong nháy mắt bộc phát, sương khí mênh mông tiếp xúc mặt đất, thậm chí là không khí cư nhiên phát ra tiếng phốc phốc, mùi khó nghe như có người nôn mửa, ngay cả không khí đều có thể hủ thực, có thể thấy được ám ma pháp này kinh khủng cỡ nào.

Màn sương tím thật lớn hình thành một vòng bảo hộ hình nửa vòng tròn, đem thân thể Hắc long Dạ Tinh Hủ bao phủ ở bên trong cũng khuếch trương rất nhanh. Dạ Tinh Hủ nhìn kỹ Tử cách đó không xa, trong lòng thầm nghĩ. Ngươi có thể miễn dịch ám nguyên tố, ta cũng không tin người ngay cả sương mù hủ thực cũng có thể miễn dịch.

Đồng thời lúc Dạ Tinh Hủ động thủ, Ly Sát trong nháy mắt thích phóng ra một mảng lớn thuấn phát ma pháp. Tử quang mãnh liệt chiếu sáng bầu trời đêm, tại tiết trời đông quý lạnh như băng, mạnh mẽ xé rách không khí mang đến một vùng nóng điên cuồng, từng đoàn ánh sáng huyễn lệ chói mắt trong hủ thực độc tố đó vỡ tan ra. Không biết có đúng là vì màn sương độc hủ thực quả thật có thể làm tổn thương Tử, Hắc long Dạ Tinh Hủ vừa phóng thích sương độc, Tử rất nhanh lui về phía sau vài bước, đồng thời, quang mang trong mắt hắn lóe ra nhất thời trở nên cường thịnh.

"Tà ma ở tầng sâu nhất của địa ngục. Thỉnh ngài mở con mắt chết chóc đã ngủ say ức ngàn năm của ngài. Lắng nghe vô số con cháu thế hệ sau của ngài khẩn cầu! Con cháu của ngài nơi này hiến lên tế phẩm có lực lượng cường đại, để cho hắn trở thành một bộ phận của thân thể ngài, tuyên cáo bất chấp trật tự của thế giới này, với ý chí của ngài tồn tại dưới hình thức tế phẩm, – ma hóa hồng liên." Lợi dụng thời gian ngắn ngủi ma pháp sương độc hủ thực ngăn cản Ly Sát, Hắc long Dạ Tinh Hủ ngâm xướng lên những câu chú ngữ dài. Với thực lực của hắn và Ly Sát cùng tử cấp ngũ giai cũng phải ngâm xướng dài như thế, có thể thấy được ám ma pháp này đáng sợ cỡ nào. Hắn rất rõ ràng, nếu không có một ma pháp cường đại đánh lui địch nhân, chính mình không có cơ hội đào tẩu.

Diệp Âm Trúc ngồi dưới một cây đại thụ cách đó không xa, nghe được Dạ Tinh Hủ ngâm xướng. Hai bàn tay tám ngón của hắn nhất thời trở nên dồn dập, khúc "Cao sơn lưu thủy" dưới sự diễn tấu toàn lực của hắn thả ra một vầng sáng tròn màu vàng, đem cả chiến trường bao phủ ở bên trong. Lúc này hắn thậm chí bỏ qua tác dụng tăng phúc trong thần khúc này, toàn lực suy yếu ám ma pháp ba động của Dạ Tinh Hủ.

Đồng tử Ly Sát chợt co rút lại. Mắt nhìn trên người Dạ Tinh Hủ thả ra tầng tầng màn sương chết chóc mãnh liệt, nàng biết ám ma pháp này đã không cách nào cắt đứt. Ma hoa Hồng Liên, một trong những ám ma cấm chú, nàng không chút do dự cũng bắt đầu ngâm xướng của chính mình. Hai tay trong nháy mắt thu về hợp trước ngực, tay trái tay phải ngón út và ngón vô danh đan chéo vào nhau, ngón giữa, ngón trỏ chậm rãi sát lại. Khi ngón giữa hai tay chạm vào nhau, ngón trỏ trong nháy mắt áp sát lên trên ngón giữa, đồng thời ngón cái dựng thẳng lên, che hai ngón vô danh, ngón út của hai tay vào bên trong, làm ra một cái thủ ấn kỳ dị. Từng chùm nguyên tố ba động màu tím hình hoa sen bạc nở rộ giữa hai tay nàng. Ngoại trừ ám ma hệ, những ma pháp nguyên tố khác trong khoảnh khắc với tốc độ nhanh nhất hợp tại thủ ấn kỳ dị hợp lại của nàng.

Tử có chút kinh ngạc nói: "Ngân Long chuẩn đề ấn."

"Đến từ phương nào. Về theo phương ấy, ánh sáng lấp lánh, hóa thành kiếm không gì không thể phá! Lấy đại khí làm cùng, ánh sáng làm tên, thừa nhận lực lượng ý chí của ta, xé rách hư không!"

Chú ngữ của Ly Sát thậm chí so với Dạ Tinh Hủ còn muốn phức tạp. Hai tay chia ra, tay trái tại không trung làm ra một cái tư thế cầm nắm tượng trưng, tay phải dựng ngón trỏ, ngón giữa chỉ xéo bầu trời. Tất cả ma pháp nguyên tố được ngưng tụ từ trước, tại giờ phút này hoàn toàn biến thành khí tức thần thánh,

thông qua Ngân Long chuẩn đề ấn, nàng đưa nguyên tố tự nhiên này đều chuyển hóa thành quang nguyên tố. Đây mới là thực lực chính thức.

"Tay trái 'Quang tiêm phá đạn', tay phải 'Khung quang chi tiễn', hai dạng ứng với quang thuật của ta, Hợp thể!"

Lòng bàn tay trái tư thế cầm nắm tượng trưng, một đoàn quang mang màu trắng làm hạch tâm, quang cầu màu tím bao quanh mãnh liệt bắt đầu bay lên. Ngón trỏ, ngón giữa tay phải chỉ tới chân trời xa, một đạo mũi tên ánh sáng hình vòng cung từ trên trời giáng xuống. Hai đạo thánh quang mãnh liệt giữa không trung hợp thành một, phát tán tử quang thần thành vô cùng mãnh liệt không gì so sánh được.

Trong nháy mắt thần thánh quang mang chiếu khắp nơi, Ly Sát mặt cười trở nên nghiêm nghị, hai tay một lần nữa trở lại hình Ngân Long chuẩn đề ấn như trước, trầm giọng quát: "Hãy tỏa ra ánh sáng huy hoàng rực rỡ – chiếu rọi thiên đường!"

Ánh sáng thần thánh đó tại không trung hóa thành một cột sáng hỗn hợp màu trắng tím đường kính vượt qua mười thước đồng thời đánh xuống mặt đất, ma pháp của Hắc long Dạ Tinh Hủ cũng hoàn thành trước một bước.

Màn sương tím trong nháy mắt biến thành màu tím đỏ. Thân thể Dạ Tinh Hủ trong phút chốc biến mất, một chùm hoa sen màu tím đỏ thật lớn từ vị trí của hắn lúc trước làm trung tâm trong nháy mắt khuếch tán, mỗi một cánh hoa đều chân thật như vậy, mỗi một tầng khí tức đều tràn ngập tà ác tuyệt thế chưa từng có, ma hoa Hồng Liên khổng lồ, huyễn hóa ra từng vòng ám nguyên tố ba động mạnh mẽ, mang theo hủ thực vô tận và tà ác mạnh mẽ bạo phát mênh mông bởi liên tâm.

Vốn ma hoa Hồng Liên trong nháy mắt lan tràn, bởi vì huy diệu thiên đường trên không trung hạ xuống mà ngưng tụ, hắc ám cùng quang minh, cấm chú đại biểu hai cực đoan, trong phút chốc va chạm tại không trung.

"Ngưng thần." Tử không biết lúc nào đã đi tới bên người Diệp Âm Trúc, dùng thân thể cao lớn của hắn che Diệp Âm Trúc và Tô Lạp ở phía sau. Ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng hô rống giận rung trời, thân thể hắn ngay trong khúc "Cao sơn lưu thủy" xảy ra biến hóa kỳ dị.

Phảng phất như hạch tâm nổ mạnh, một đoàn tử quang sáng ngời thậm chí so với quang minh cùng hắc ám cấm chú kia còn hơn từ trước ngực Tử tóe ra. Sau một khắc, thân thể hắn trong nháy mắt bành trướng, năng lượng vô cùng mạnh mẽ tựa hồ muốn xé rách cả thế giới. Cơ thể ứng rắn như đá hoa cương sinh trưởng điên cuồng, thân thể hắn cao lên. Thay đổi mạnh mẽ, chỉ là nháy mắt công phu, vốn Tử thân cao hai thước, đã tăng trưởng hơn mười lần. Quần áo trên người hắn dưới lực lượng cường hãn biến thành bụi phấn. Một tầng tinh thể màu tím dày ngưng tụ thành thật thể, tựa như khải giáp kiên cố nhất trên thế giới, từ trên da hắn sinh trưởng ra, bảo vệ thân thể hắn kể cả những nơi nhỏ nhất.

Thân thể hoàng kim bỉ mông cũng cường tráng, nhưng nếu lúc này hoàng kim bỉ mông đứng trước mặt Tử, lại kém hơn vài cấp. Bả vai rộng rãi của Tử, tương đương với năm lần của hoàng kim bỉ mông. Thân hắn cao kinh khủng cũng đạt tới hai mươi lăm thước. Hắn lúc này, làm cho người ta chỉ có một cảm giác. Đó chính là hung khí. Hung khí thân mặc Tử tinh khải giáp.

Diệp Âm Trúc kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, hét lớn một tiếng, "Tử, ngươi làm sao vậy?"

Thanh âm Tử càng thêm trở nên hùng hồn vang lên, "ta không việc gì, tiếp tục diễn tấu, không nên dừng. Tăng cường lực lượng cho ta."

Quang minh cùng hắc ám cấm chú rốt cục va chạm.

Cả thế giới tựa hồ biến thành màu trắng, hoặc là biến thành màu tím. Trong nháy mắt đó, bất luận là Diệp Âm Trúc hay là Tô Lạp, lục cảm đồng thời biến mất. Nhưng tay Diệp Âm Trúc không có ngừng lại, tám ngón của hắn trong tiềm thức, vẫn diễn tấu khúc "Cao sơn lưu thủy" như trước.

Cấm chú, đây là uy lực của cấm chú! Chính thức cấm chú.

Thân thể hai bên, phảng phất có vô số trận gió thổi qua, chung quanh hết thảy đều với tốc độ nhanh nhất biến mất. Nhưng chỉ có mình không việc gì, bởi vì trước người mình, có một thân thể vô cùng cứng rắn

không gì có thể so sánh, giống như một tòa thành bằng tử tinh cứng rắn, chống lại chấn động còn lại của cấm chú nổ mạnh.

Mặt đất rung lên, tựa hồ cả Long Khi Nỗ Tư đại lục cũng đều rung lên, ma hoa Hồng liên cùng Huy diệu thiên đường va chạm, đem hết thảy tất cả trong đường kính mười dặm trừ ba người Diệp Âm Trúc đều biến thành nhỏ như bụi phấn. Tím đỏ cùng tím trắng quang mai hai màu, giống như là tên tử thần, xóa đi vô số dấu vết của sinh mệnh trong phạm vi mười dặm.

Đây mới là thực lực chính thức của cửu cấp ma thú, chính thức kinh khủng.

Lục cảm của Diệp Âm Trúc khôi phục đầu tiên là thị giác, trận gió tựa hồ đã biến mất, mà trước mặt hắn thân thể tử tinh thật lớn đó ngay giờ khắc này xông ra ngoài, thân thể thật lớn cao hơn hai mươi lăm thước vung Tử tinh cự kiếm dài mười ba thước lên.

Ly Sát biến mất, Dạ Tinh Hủ cũng biến mất. Tại đây trống trải giống như địa ngục, khắp nơi đều là trung tâm ma pháp nguyên tố cuồng bạo, chỉ còn lại có một hắc ám một bạc hai con cự long. Thân bọn họ đều dài khoảng hai mươi thước, nhưng giờ phút này, đứng trước thân thể Tử nguy nga như núi Tử tinh cự kiếm vung lên cao cao, lại có vẻ nhỏ bé như thế.

V¨u G\yỀjX V¨I GC« G\Î h p\njX ¦\Ôj

Tình trạng của Hắc long Dạ Tinh Hủ so với Ly Sát cũng chả khác hơn bao nhiêu , lân phiến trên cơ thể đã bị xước một vài chỗ , máu tươi từ từ rỉ ra . Màu đỏ của máu kết hợp với màu đen nhánh của lân phiến càng làm cho bộ dáng của Dạ Tinh Hủ trở nên thập phần nanh ác , hai mắt đỏ lừ phảng phất như muốn phun ra lửa , trên người một tầng yên khí bốc ra mù mịt .

Các vết thương trên cơ thể hắn chính là do sự chấn động giữa quang minh cấm chú ma pháp và hắc ám cấm chú ma pháp gây ra . Đối mặt với cường đại cấm chú như thế này , bất luận là Ly Sát hay Dạ Tinh Hủ đều phải trở về bản thể mới có thể chịu được chấn động do hai loại cấm chú va chạm với nhau .

Ma hóa cường liên cùng quang diệu thiên đường đều là cấm chú nhưng thuộc tính lại trái ngược hẳn nhau , tương khắc với nhau . Khi va chạm , để xem hắc long cùng ngân long ai có ma pháp lực cường đại hơn thì sẽ thắng . Nói về thực lực , hắc long Dạ Tinh Hủ có thể nói là nhỉnh hơn ngân long Ly Sát một chút do hắn nhiều tuổi hơn Ly Sát , lại trải qua hàng trăm trận chiến lớn nhỏ nên có kinh nghiệm chiến đấu đầy mình . Hơn nữa ba ngày trước Ly Sát vừa chiến đấu với Diệp Âm Trúc , sau lại bị Tử chấn nhiếp , căn bản không thể xuất ra thực lực mạnh nhất của mình . Nhưng nàng lại có thể chiếm thượng phong trong cuộc giao tranh lần này là do tác dụng của ‘ cao sơn lưu thủy ’ cầm khúc . ‘ Nhân giả nhạc sơn , trí giả nhạc thủy ’ , một khúc ‘ cao sơn lưu thủy ’ đối với Ly Sát có lợi bao nhiêu thì đối với Dạ Tinh Hủ lại bất lợi bấy nhiêu , tuy sự trợ giúp này không lớn lắm nhưng lại có thể thay đổi cả cục diện trận đấu của hai người .

Hai cấm chú va chạm vào nhau tạo thành một vàng sáng chói mắt nhưng lại không có một tiếng nổ nào được tạo ra , phương viên mười dặm xung quanh bụi bay mù mịt . Cả một vùng trở nên bằng phẳng một cách đáng sợ , trong chu vi mười dặm ấy không còn một sinh vật nào có thể sống sót ngoài mấy người Diệp Âm Trúc , mà hai loại cấm chú do tương khắc với nhau nên đã giảm đi uy lực nhiều đấy !

Ánh mắt hung ác của hắc long Dạ Tinh Hủ nhìn chằm chằm vào Diệp Âm Trúc . Hắn đương nhiên biết lý do mình bại bởi tay ngân long chính là do gã thần âm sư trẻ tuổi này . Vốn hắn tưởng rằng với cấm chú của mình có thể chấn lui được Ly Sát , đồng thời có thể đả thương cả Tử trong phạm vi cấm chú . Hắn sẽ nhân cơ hội đó chạy thoát , thậm chí có thể lén bắt Diệp Âm Trúc mang theo , vậy mà giờ đây kế hoạch đã thất bại hoàn toàn bởi một cầm khúc . Hắn đã hoàn toàn thất bại trong nhiệm vụ lần này .

Dạ Tinh Hủ cũng không dám nhìn Diệp Âm Trúc lâu bởi một thân ảnh cực lớn màu tím đang lao về phía hắn . Với thân hình cao hai mươi lăm thước , chỉ cần vài bước Tử đã tiến đến trước mặt Dạ Tinh Hủ . Do vừa sử dụng cấm chú nên Dạ Tinh Hủ không còn sức để kịp bay lên né tránh , hơn nữa trên cao lại còn có ngân long đáng ghét canh chừng . Liều thôi ! Dạ Tinh Hủ gầm lên một tiếng , từ miệng phun ra một quang cầu màu đen sẫm với đường kính to đến mười thước , không ngừng thôn phệ mọi thứ xung quanh .

Tử cầm tử tinh cự kiếm trực tiếp chém xả vào Dạ Tinh Hủ cùng quang cầu . Cả quang cầu khổng lồ như vậy bị tử tinh cự kiếm dễ dàng xẻ làm đôi , tiếng xé gió rít lên kèm theo những tia hắc khí bắn ra tung tóe từ quang cầu .

Đến lúc này Dạ Tinh Hủ mới biết bản thân lại mắc một sai lầm nghiêm trọng , cho dù quang cầu của mình có đặc tính hủ thực mạnh đến đâu cũng không thể nào làm cho quái vật khổng lồ trước mặt gặp thương tổn . Trong đầu hắn bỗng lóe lên một ý nghĩ về một loại sinh vật , sự sợ hãi trong nội tâm dâng lên đến cực điểm , vội huy động đôi long dực (dực là cánh) cố gắng tránh khỏi sự công kích của Tử .

Tử sẽ để cho Dạ Tinh Hủ có cơ hội trốn thoát sao ? Đương nhiên là không . Cho là ngân long hay hắc long , sau khi sử dụng cường đại cấm chú thì cũng đã tiêu hao đến bảy phần năng lượng . Nhìn hắc long cố gắng đào tẩu , trong mắt Tử hiện lên một đạo lãnh quang . Hắn không như hắc long khi công kích đều rít gào trợ uy , chỉ lạnh lùng quan sát đối thủ , thân hình khổng lồ trong nháy mắt vọt lên đuổi theo Dạ Tinh Hủ , đồng thời tử tinh cự kiếm trong tay cũng được huy động .

Khiêu chảm , chỉ là một động tác chém vô cùng đơn giản , trực tiếp công kích . Chiều dài của tử tinh cự kiếm đã hơn mười ba thước , lại thêm cánh tay của Tử , một đạo quang mang dài hơn hai mươi thước màu tím xuất ra khiến cả không gian bị chấn động , vặn vẹo Hắc ám năng lượng trong người Dạ Tinh Hủ chưa kịp bộc phát thì thân thể hắn đã bị tử tinh kiếm công kích tới . Lân giáp của cự long cực kỳ cứng rắn , có thể sánh với cấp bậc hồn khí của chiến giáp , nhưng dưới sự công kích của tử tinh cự kiếm , lân giáp lại cực kỳ yếu ớt , nhanh chóng bị nghiền nát tan tành .

Tiếng va chạm chói cai cùng tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên cùng một lúc , máu tươi bắn ra tung tóe như một cơn mưa , một kiếm của Tử đã xả sâu xuống bờ vai của hắc long Dạ Tinh Hủ . Toàn thân Tử bộc phát ra một đạo quang mang màu tím vô cùng chói mắt , tựa như một mặt trời màu tím vậy . Tất cả ám nguyên tố nhanh chóng bị tử quang trước mặt xua tan , thân thể khổng lồ của Tử và hắc long đồng thời rơi xuống đất , tử tinh cự kiếm cũng nhanh chóng xẻ hắc long làm hai .

Một kiếm ,chỉ có duy nhất một kiếm được xuất ra ! Cửu cấp ma thú hắc long tại long khi nỗ tư đại lục khiến nhiều người e ngại nay trong nháy mắt bị giết chết một cách dễ dàng . Ý thức của Dạ Tinh Hủ vẫn chưa mất đi . Hai mảnh thân thể của hắc long rơi đến ‘ uỳnh ’ một tiếng , máu tươi trào ra chan chứa hòa lẫn với bùn đất xung quanh , vậy mà hai mảnh thân thể ấy vẫn còn run rẩy kịch liệt , chứng tỏ sức sống của cự long vô cùng cường đại .

Tử giơ tả thủ của mình lên , một cảnh tượng kỳ dị xuất hiện trong lòng bàn tay hắn . Máu của hắc long dính trên người hắn nhanh chóng tụ tập về lòng bàn tay hắn , trong nháy mắt trở thành một quả cầu máu .

“Tử …… tinh ……, ngươi là …… tử …… tinh …… bỉ …… mông ……” . Dạ Tinh Hủ cố phát ra những lời cuối cùng trong cuộc đời mình . Nói xong , màu đỏ sậm của long mâu (mắt rồng) bắt đầu ảm đạm đi .

Nghe được bốn chữ ‘ tử tinh bỉ mông ’ , trong mắt Tử hiện ra một đạo sát khí mãnh liệt .Trên tay cầm quả cầu máu đường kích ba thước bóp nát vụn , máu của hắc long nhanh chóng thấm vào da thịt của Tử và biến mất một cách kỳ bí .

Ngân long Ly Sát kinh ngạc đến ngây người , nàng cũng không chứng kiến ánh mắt tràn đầy sát khí của Tử . Việc hắc long bị giết chết dễ dàng khiến cho nàng vô cùng sợ hãi , hơn nữa những lời cuối cùng của Dạ Tinh Hủ cứ không ngừng vang vọng trong đầu của nàng . ” Tử tinh bỉ mông , chẳng lẽ chính là tử tinh bỉ mông trong truyền thuyết ? Là thượng cổ thần thú đứng đầu của thú nhân tộc , có thể sánh ngang với thần thánh cự long - đế vương tử tinh bỉ mông thật sao ? ” .

” Không sai , ngươi đã đoán đúng rồi . Cho nên hôm nay ngươi cũng phải chết . Ta không thể để long tộc biết được tung tích của ta ” . Thanh âm lạnh như băng của Tử kèm theo sát khí mãnh liệt khiến Ly Sát bừng tỉnh , mỗi bước chân của Tử chậm rãi tiến lại gần là mỗi lần khiến nàng thót tim , toàn thân không ngừng run rẩy kịch liệt , thậm chí trong đầu còn không có cả ý nghĩ phản kháng lại .

Ánh mắt nàng tràn đầy sự tuyệt vọng , bởi vì nàng biết bản thân cho dù có bay lên cũng không thoát được trong khi ma pháp công kích đối với Tử hoàn toàn không có hiệu quả . Huống chi ma lực của nàng chỉ còn lại chưa đến ba thành , nhìn kết cục của hắc long , nàng cũng biết bản thân không có lấy một tia cơ hội mỏng manh để sống sót .

Thân hình Tử cẫn chậm rãi đến gần , tử quang không ngừng lóe ra kèm theo khí thế bức nhân khiến cho Ly Sát cảm thấy không thể thở nổi . Tử tinh kiếm trong tay Tử chậm rãi giơ lên , long lân của hắc long còn không chống đỡ nổi , ngân long làm sao có thể chịu đựng nổi đây ?

Ngay khi tử tinh cự kiếm chuẩn bị hạ xuống thì một đạo thân ảnh lặng lẽ xuất hiện trước mặt ngân long Ly Sát .

" Chờ một chút , Tử ! " . Diệp Âm Trúc đứng giữa không trung , chậm rãi nói với Tử .

Tử tinh cự kiếm dừng lại giữa không trung , Tử trầm giọng nói : " Âm Trúc , chuyện của ta không thể kể cho ngươi nghe bởi vì an toàn của bản thân ta và cũng vì an toàn của ngươi , thân phận ta không thể tiết lộ ra ngoài . Ngoiaj trừ ngươi ra , những ngoại nhân ở đây đều không được quyền biết . Nếu bây giờ ta tha cho ngân long này , tương lai ta sẽ trở thành đối tượng bị vây công của long tộc . Ân oán giữa tử tinh cùng long tộc ngươi không thể hiểu nổi được đâu . Huynh đệ , ngươi hãy tránh ra đi ! " .

Diệp Âm Trúc lắc đầu , đáp : " Ta không biết cái gì là Tử tinh bỉ mông , cũng không biết ngươi với long tộc có ân oán gì . Nhưng mà bản tính Ly Sát vốn không xấu , hơn nữa nàng lại có quan hệ linh hồn y phụ với ta , hãy cho nàng thêm một cơ hội đi . Đương nhiên ta tuyệt đối sẽ không tiết lộ bí mật của ngươi ra ngoài , đồng thời ta cũng có biện pháp khiến Ly Sát và Tô Lạp không thể tiết lộ thân phận của ngươi , khiến cho bọn họ quên đi mọi sự việc xảy ra trong ngày hôm nay " .

Tử sững sốt một chút , sát khí trong mắt cũng giảm đi vài phần : " Ngươi có khả năng tiêu trừ trí nhớ ? " .

Diệp Âm Trúc gật đầu : " Trúc tông chúng ta có một bí kỹ , có tên là cửu châm phong thần , khi ta sử dụng tử trúc trâm phối hợp với tinh thần lực của mình sẽ khiến cho trí nhớ của bọn họ bị tiêu trừ . Đương nhiên cần có điều kiện là đối phương không được chống cự , nếu tinh thần lực của đối phương cao hơn ta , tinh thần lực của ta sẽ phản hồi ngược trở lại . Ta tin rằng Tô Lạp và Ly Sát đều chấp nhận phương pháp này " .

Nói đến đây , hắn xoay người quay lại hỏi Ly Sát : " Ly Sát , ý ngươi thế nào ? " .

_____***_____

Phản ứng đầu tiên của Ly Sát là sửng sốt , nhìn chằm chằm vào Diệp Âm Trúc , tuy trong lòng không đồng tình với cách làm này nhưng vì mạng sống của mình , nàng chậm rãi gật đầu . Ngân quang chợt lóe , Ly Sát đã trở về trạng thái hình người đứng trước mặt Diệp Âm Trúc .

Tử nói : " Âm Trúc , ta tin tưởng ngươi . Bây giờ hãy bắt đầu luôn đi . Nơi này vừa xuất hiện cấm chú , đảm bảo đã thu hút sự chú ý của không ít người , chẳng mấy chốc nữa họ sẽ đến " . Diệp Âm Trúc gật đầu , gọi Tô Lạp đến , sau đó dặn dò : " Bây giờ hãy buông lỏng tâm thần của các ngươi , không nên chống cự . Cửu châm phong thần sẽ làm cho các ngươi tạm thời lâm vào trạng thái ngủ say , lúc tỉnh lại trí nhớ của các ngươi về mọi việc xảy ra trong đêm nay sẽ hoàn toàn biến mất . Các ngươi cứ yên trí là bản thân không phải chịu thương tổn gì đâu " .

Thật ra trong số ba người , người kinh ngạc nhất lại là Diệp Âm Trúc . Tử là hảo huynh đệ lớn lên từ nhỏ với hắn , lúc này đột nhiên chứng kiến Tử biến thân thành một người khổng lồ , trong lòng Âm Trúc lẫn lộn bao cảm xúc phức tạp .Thực lực của Tử so với sự tưởng tượng của hắn còn mạnh hơn rất nhiều . Hắn đương nhiên không bao giờ muốn Tử chịu bất kỳ sự thương tổn nào , nhưng Tô Lạp lại là một người bạn tốt của hắn . Diệp Âm Trúc biết rằng để giữ bí mật , Tử có thể hạ sát ngân long Ly Sát thì cũng phải giết luôn Tô Lạp . Đối với Ly Sát hắn không có nhiều hảo cảm nhưng trải qua trận so tài với nàng , hắn phát hiện nàng cũng có không ít ưu điểm . Ít nhất nàng cũng là người chân thành , biết giữ lời , không dối trá . Huống chi đêm nay nàng tới đây là do hắn gọi đến trợ giúp , vì thế hắn không thể trơ mắt đứng nhìn nàng bị Tử hạ sát được .

Cho nên lúc Tử định xuống tay hắn cũng đã lao ra ngăn cản . Hắn cũng không nói rằng cửu châm phong thần so với cửu châm kích thần đại pháp còn nguy hiểm hơn rất nhiều , một khi gặp phải sự kháng cự từ một người có tinh thần lực cường địa , hậu quả cực kỳ đáng sợ , nhẹ thì khiến hắn trở thành một ngốc nhân , nặng thì mất mạng ngay lập tức . Có lẽ bởi vì tu luyện xích tử cầm tâm nên Diệp Âm Trúc rất tin tưởng vào trực giác của mình , hắn tin rằng Ly Sát cùng Tô Lạp tuyệt đối sẽ không phản kháng lại , bởi vì hai

người đó hiểu được việc hắn muốn lấy đi trí nhớ của hai người cũng chỉ vì muốn tốt cho bản thân họ mà thôi .

Lấy bố nang ra , Diệp Âm Trúc ngẩng đầu nhìn Tô Lạp cùng Ly Sát . Ánh mắt Tô Lạp rất thản nhiên , miệng còn mỉm cười , thể hiện hắn hoàn toàn đồng ý với cách làm Diệp Âm Trúc . Hắn hiểu rõ Diệp Âm Trúc , có thể nói sự tín nhiệm của hắn vào Diệp Âm Trúc so với Tử còn muốn nhiều hơn , căn bản không cần lo lắng gì .

" Đến đây đi , Âm Trúc . Bất quá ngươi phải đưa ta trở về đấy . May mà ta không phải la một nữ tử xinh đẹp như Ly Sát , không sợ ngươi lợi dụng cơ hội chiếm tiện nghi trên người " . Nói xong những lời , sắc mặt của hắn có chút ửng hồng , bất quá do đang là đêm tối nên mọi người cũng không chú ý tới .

Diệp Âm Trúc mỉm cười , ánh mắt tràn ngập những tia quang mang nhu hòa . Hữu thủ cho vào bố nang , một nắm trường châm màu tím đã xuất hiện trên tay hắn . Hắn nhìn thật lâu vào Tô Lạp , thở dài một hơi rồi vận dụng tinh thần lực truyền vào trong thân châm , khiến quang mang từ trên thân châm bắn ra chói lòa , mang thêm vài phần huyễn lệ .

Đạt đến thực lực tử cấp ngũ giai , vậy mà Ly Sát cũng không biết bằng cách nào Âm Trúc có thể dẫn tinh thần lực truyền vào một vật cụ thể , cứ trợn tròn hai mắt mà quan sát . Rất nhanh sau đó , song thủ Diệp Âm Trúc thoăn thoắt cắm chín cây tử trúc châm vào các vị trí khác nhau trên đầu Tô Lạp . Một cảnh tượng kỳ dị xuất hiện , ở đuôi mỗi cây châm như có một sợi ngân ti mỏng manh liên kết chúng lại với nhau , tạo thành một sợi ngân ti lớn truyền thẳng đến đầu Âm Trúc .

Ly Sát han nhẹ một tiếng , rốt cuộc nàng đã hiểu tại sao trong trận đấu lần trước cùng một đẳng cấp nhưng nàng lại bại dưới tay Âm Trúc . Tinh thần lực hắn đã có thể khống chế đến mức này , thậm chí đã thành hình những sợi ti tuyến , vậy khi tinh thần lực kết hợp với tiếng đàn của hắn thì uy lực sẽ đạt kinh khủng đến mức nào đây . Mặc dù tinh thần lực của Âm Trúc không cường đại bằng nàng nhưng khả năng khống chế của hắn lại cao thâm hơn nàng rất nhiều , hơn nữa tinh thần lực không chỉ ảnh hưởng đến ma pháp mà còn liên quan đến cả việc điều khiển đấu khí của bản thân , sẽ khiến mọi chiêu thức đều đạt hiệu quả cao nhất . Thiên tài , là tuyệt đỉnh thiên tài trong những thiên tài trên đại lục !

Bị cửu châm đâm vào đầu , thân hình Tô Lạp hơi run rẩy nhưng dưới sự khống chế bằng tinh thần lực của Âm Trúc , cả người hắn hoàn toàn bất động . Ngân ti liên kết các tử trúc châm cũng đã chuyển sang màu vàng . Hữu thủ Diệp Âm Trúc phất ra , chín cây tử trúc châm đã được hắn thu về , quang mang trên thân châm ảm đạm đi rất nhiều , tổng khi thân hình Tô Lạp mềm oặt gục xuống , lâm vào trạng thái như đang ngủ .

Diệp Âm Trúc bây giờ có vẻ hơi mệt mỏi , thần quang trong đôi mắt cũng đã phai nhạt đi một chút , nhưng đúng lúc này thì một đạo ngân quang từ mi tâm hắn bắn ra , sau đó nhanh chóng dung nhập vào cơ thể hắn . Tinh thần Diệp Âm Trúc chấn động , ngay sau đó đã khôi phục trạng thái bình thường . Hắn kinh ngạc nhìn về phía Tử , chỉ thấy Tử lặng lẽ gật đầu . Diệp Âm Trúc hiểu được vừa rồi là Tử thông qua đồng đẳng bổn mệnh khế ước đưa tinh thần lực của mình truyền cho Diệp Âm Trúc , khiến hắn có thể tiếp tục sử dụng cửu châm phong thần thêm một lần nữa .

Ánh mắt Âm Trúc chuyển qua người Ly Sát : " Lúc đầu có thể có một chút thống khổ nhưng sau đó ngươi sẽ hôn mê giống Tô Lạp . Lúc tỉnh lại ngươi sẽ quên đi mọi việc xảy ra trong đêm nay .Ta sẽ giữ lại trí nhớ trước một khắc kể từ lúc ta triệu hoán ngươi đến để đối phó với Dạ Tinh Hú . Chuẩn bị xong chưa , ta bắt đầu đây "

" Chờ một chút " . Ly Sát đột nhiên nói .

Diệp Âm Trúc sửng sốt : " Sao vậy ? " .

Ánh mắt Ly Sát đầy phức tạp nhìn thân hình cao lớn ở phía sau lưng Diệp Âm Trúc , sau đó mới chậm rãi nói : " Diệp Âm Trúc , mặc dù ta không thích ngươi nhưng hôm nay ngươi đã cứu mạng ta một lần , vậy mà ta không thể giữ lại kỷ niệm này được .Ta bây giờ chỉ muốn nói cám ơn ngươi thôi " . Vừa nói , nàng vừa lui về phía sau mấy bước , hành lễ với Âm Trúc bằng một tư thế kỳ quái .

Diệp Âm Trúc không biết nhưng Tử lại biết đây là một trong những nghi thức kính trọng nhất của long tộc , cho dù là long kỵ tướng thì tọa kỵ của hắn cũng không bao giờ hành lễ như thế . Tử cảm thấy vô cùng

kinh ngạc , ác cảm đối với ngân long trước mặt này cũng giảm đi vài phần .

Diệp Âm Trúc lắc đầu đáp : " Ngươi do ta gọi đến , mọi chuyện hôm nay hết thảy đều là do ta , ta làm sao có thể thản nhiên đứng nhìn ngươi chết được đây . Huống chi ngươi đối với ta cũng không có ác ý , nếu không làm sao ngươi lại thực hiện lời hứa trong lần đánh cuộc vừa rồi của chúng ta .Chúng ta có quan hệ với nhau bằng linh hồn y phụ , có thể nói đã là bằng hữu của nhau rồi . Chúng ta bắt đầu thôi " .

Ly Sát cũng không nói thêm câu gì , nhắm hai mắt lại chờ đợi . Tuy cũng phải thực hiện cùng một động tác nhưng lần này Âm Trúc không phải hao phí sức lực nhiều như đối với Tô Lạp , Ly Sát hoàn toàn không phản kháng , thậm chí còn trợ giúp cho hắn về tinh thần lực . Rất nhanh sau đó , Ly Sát cũng gục xuống hôn mê bất tỉnh .

Đúng lúc đó , Diệp Âm Trúc cảm thấy sau lưng truyền đến một nguồn năng lượng hùng mạnh nhưng vô cùng hỗn loạn , trong đầu hắn cũng xuất hiện một cảm giác vô cùng thống khổ . Hắn quay đầu lại , thấy tử tinh cự kiếm đang dung nhập vòa trong người Tử , trong khi thân hình khổng lồ của Tử không ngừng co rút lại , khí phách bức nhân cùng lực lượng cường hãn trên ngưởi Tử biến mất một cách kỳ lạ . Tử tinh khải giáp bắt đầu tan rã , các đọa quang mang màu tím bắn ra tứ phía , sau đó cũng nhanh chóng biến mất . Thông qua đồng đẳng bổn mệnh khế ước , Âm Trúc cảm thấy Tử bây giờ vô cùng yếu nhược , thậm chí không cả bằng một người bình thường , không nhịn được kinh hô một tiếng . Không chút do dự , Âm Trúc vội truyền đấu khí cho Tử .

Tử đã trở về trạng thái bình thường , ngồi gục xuống bên cạnh Âm Trúc .

" Tử , ngươi làm sao vậy ? Hình như ngươi đang rất yếu ? " . Diệp Âm Trúc nhíu mày , liên tục vận dụng đấu khí truyền đến , giúp Tử ổn đinh cơ thể nhưng bên trong Tử như có một cái hắc động (hố đen) , không ngừng thôn phệ những đạo đấu khí do hắn truyền đến .

Tử khoát tay ra hiệu cho Âm Trúc dừng lại , lần đầu tiên Âm Trúc chứng kiến sắc mặt Tử tái nhợt đến thế . Tử khó nhọc nói : " Đừng lãng phí đấu khí của mình nữa , ngươi phải nhanh chóng rời khỏi nơi này . Nhanh lên , nếu không sợ rằng ngay cả ta và ngươi đều không thể thoát được " .

Diệp Âm Trúc sững sờ , hắn không hiểu được ý tứ trong lời nói của Tử .

Tử thở dài , nói : " Âm Trúc , hôm nay ngươi từ miệng bọn họ biết được không ít bí mật về thân phận của ta .Việc này sớm muộn gì ta cũng phải nói cho ngươi biết , nhưng không phải lúc này . Ta bây giờ quá mệt mỏi , phải lập tức trở về tu luyện mới có thể khôi phục lại được như cũ .Thực lực của ngân long này cũng rất mạnh , có nàng ở bên cạnh bảo vệ ngươi , ta cũng yên tâm . Trong vòng một trăm ngày tới sợ rằng ngươi không thể gọi ta đến được , vì thế ngươi phải cẩn thận hơn . Nếu có người của hắc long tộc tìm đến , ngươi hãy cùng ngân long này đến ngân long thành đi , như vậy mới có thể an toàn . Được rồi , bây giờ chúng ta phải thu thập thi thể của hắc long này đã . Mặc dù ta ghét cay ghét đắng long tộc nhưng cũng phải thừa nhận rằng mỗi bộ phận trên thân thể cự long đều là bảo bối . Ngươi thích gì cứ lấy đi , còn ta sẽ dùng máu của nó , đối với việc pục hồi của ta sẽ rất hiệu quả " .

Mặc dù tràn đầy nghi vấn nhưng nhìn bộ dạng suy yếu của Tử , Âm Trúc cũng không dám hỏi , chỉ gật đầu .

_____***_____

Tử cười . Mặc dù bây giờ thân thể hắn suy yếu nhưng trong lòng vô cùng sảng khoái , thật không thể nghĩ rằng bản thân mình chỉ là thất cấp lại có thể chém chết một hắc long và dọa một ngân long sợ đến nỗi không dám phản kháng . Quả thực vô cùng thú vị a !

" Âm Trúc , ngươi có biết không , lúc bọn họ sử dụng cấm chú , ta phải huy động toàn bộ năng lượng trong cơ thể mình bộc phát ra , mặc dù tiêu hao cực kỳ lớn nhưng cũng có thể ngăn chở được . Đáng tiếc , lúc đó ta chỉ có thể xuất ra một kích duy nhất , không thể nghĩ rằng hắc long ấy quá yếu ớt , bị một kích của ta hủy diệt . Thống khoái , thật sự là thống khoái ! Buồn cười nhất là ngân long lại bị ta dọa cho sợ mất mật , không biết lúc ấy ta không còn một chút khí lực nào . Dù sao thì long tộc của nàng và tổ tiên của ta có một mối cừu hận truyền kiếp , không thể giải trừ . Cái nàng sợ chính là thực lực của tổ tiên ta qua lời kể của các trưởng lão long tộc . Cũng may mà lúc đó ngươi đứng ra đề nghị phương pháp tiêu trừ trí nhớ , không hổ là huynh đệ tốt của ta . Chúng ta không cần thương lượng mà lại có thể phối hợp một cách hoàn

Một thiếu niên kinh hô: "Nơi này chính là Ô đầu lĩnh, truyền thuyết Huyết Bức lão quái chính là giao thủ với người ở nơi này. Triển khai Viêm Dương Liệt Diễm Kỳ, làm ngọn núi là cháy sạch thùi lùi, không còn một ngọn cỏ, thậm chí ngay cả yêu thú cũng không dám đặt chân tới đây!"

Diệp Ly liếc nhìn Diệp Húc, trong mắt tinh quang chợt lóe, trong lòng không khỏi nóng bỏng đứng lên: "Viêm Dương Liệt Diễm Kỳ ngay tại trên người tiểu tử này, đợi khi Phương Hòa giết hắn, ta giết Phương Hòa. Viêm Dương Liệt Diễm Kỳ sẽ là của ta, thần không biết quỷ không hay…"

Viêm Dương Liệt Diễm Kỳ đốt trọi một ngọn núi, có thể thấy được uy lực của nó to lớn ra sao. Mặc dù là một toái phiến nhưng còn lợi hại hơn xa vu bảo bình thường.

Tuy nhiên Diệp Ly không biết, mảnh toái phiến Viêm Dương Liệt Diễm Kỳ đã bị bạch ngọc lâu trong đan điền Diệp Húc hấp thụ không còn tồn tại nữa.

Vài đệ tử Diệp gia châu đầu ghé tai, nhỏ giọng nghị luận nói: "Nghe nói phía trước Ô Đầu Lĩnh, chính là Hắc Hộc Lĩnh đại danh đỉnh đỉnh, nơi đó là nơi yêu thú tụ tập!"

"Ta còn nghe nói, Hắc Hộc Lĩnh yêu thú rất nhiều, tụ tập thành đàn, là nơi hiểm địa nổi danh lừng lẫy, thậm chí thập giai yêu thú cũng có không ít!"

"Nghe nói nơi đó không chỉ có thập giai yêu thú, thậm chí còn có yêu tinh, yêu quái!"

Lấy thực lực của đệ tử Diệp gia, gặp được yêu thú bát gia, cửu giai có thể miễn cưỡng ứng phó. Nhưng gặp được một yêu thú thập giai, chỉ có một đường chết!

Thực lực của yêu thú thập giai, có thể so với cường giả võ đạo tiên thiên, tùy tiện một kích liền có mấy ngàn cân lực lượng. Cho dù là tê giác hay trâu rừng bị chụp một cái cũng chết!

Diệp Ly cười lạnh nói: "Các ngươi đừng sợ, yêu tinh yêu quái nơi đó, đã sớm bị tam đại thế gia vu sĩ đuổi đi! Tối nay, chúng ta nghỉ ngơi một đêm ở Ô Đầu Lĩnh. Ngày mai chư vị thiếu gia có thể tự do hành động, săn bắt yêu thú!"

Mọi người thoáng yên tâm, lúc này đóng quân trên đỉnh núi, hạ liều trại, đốt lửa trại.

Một đêm bình an vô sự.

Sáng sớm hôm sau, đệ tử Diệp gia xoay người lên người, phóng ngựa rong ruổi, lao xuống Ô Đầu Lĩnh, vó ngựa tung bay, kết bạn mà đi.

Lễ săn thú trọng tại lịch lãm, tuy nhiên Bách Man Sơn nguy hiểm rất nhiều, đại đa số mọi người vẫn lựa chọn kết bạn đồng hành, cùng huynh đệ giao hảo săn bắt yêu thú, chia đều thu hoạch.

Hắc Hộc Lĩnh so với địa phương khác còn nguy hiểm hơn, bởi vậy cực ít có người mạo hiểm đi vào Hắc Hộc Lĩnh mạo hiểm, mà là đi tới dãy núi khác.

"Tiểu mã nô, muốn đi cùng chúng ta không?" Diệp Tân cưỡi một con ngựa trắng, ngạo nghễ cười với Diệp Húc.

Diệp Húc xoay người cưỡi Can Sài Giao, bất động thanh sắc mỉm cười nói: "Ta tính toán đi Hắc Hộc Lĩnh, nếu ngươi có lá gan, có thể theo kịp!" Dứt lời, phóng ngựa chạy như bay đi.

Diệp Tân sắc mặt khẽ biến, có tâm đuổi theo, nhưng lại không có đảm lượng này. Hắn chỉ đem Thương Minh Luyện Thể quyết tới tứ trọng, tuy tiện xâm nhập Hắc Hộc Lĩnh chính là chịu chết.

Diệp Bân và Diệp Phong liếc mắt nhìn nhau, nhìn về phía Diệp Ly cười nói: "Tổng quản đại nhân, huynh đệ hai người chúng ta cũng tính đi Hắc Hộc Lĩnh mạo hiểm, không biết tổng quản có thể nể mặt theo giúp huynh đệ chúng ta không?"

Diệp Ly trong lòng hiểu rõ, biết hai người bọn họ đã động sát khí với Diệp Húc. Trong lòng hắn còn muốn Diệp Húc chết nhiều hơn cả hai người Diệp Bân, lúc này cười nói: "Hai vị thiếu gia yên tâm, có lão nô ở đây, mặc dù gặp được yêu thú thập giai, cũng đừng mơ tưởng lấy một cọng lông trên người hai vị thiếu gia!"

Diệp Kiên Diệp Tân hai người nghe xong nóng lòng muốn thử, kêu lên: "Nhị ca, lục ca, mang chúng ta đi với!"

Diệp Bân có chút chần chừ, hắn đã đem Thương Minh Luyện Thể quyết luyện tới bát trọng đỉnh. Diệp Phong cũng tu luyện tới thứ bảy trọng, ở Hắc Hộc Lĩnh cũng thừa lực tự bảo vệ mình. Nhưng Diệp Kiên Diệp Tâm hai người tu vi lại thấp hơn rất nhiều, không có năng lực bảo vệ mình, mang theo bọn họ chỉ là trói buộc.

Diệp Ly cười ngạo nghễ nói: "Nhị gia lục gia yên tâm, có lão nô ở đây, cửu gia và thập tam gia tuyệt đối sẽ không có bất luận thương tổn gì!"

Hai người vui mừng dị thường, Diệp Tân nghiến răng nghiến lợi nói: "Diệp Ly, đợi đuổi theo tiện nô kia, trực tiếp giết hắn, diệt trừ mầm tai họa này!"

Diệp Phong rung đùi đắc ý thở dài nói: "Tiện nô kia không chết, lòng ta bất an!"

Diệp Ly vốn đang lo lắng giết chết Diệp Húc sẽ bị gia tộc trừng phát, nhưng nghe thấy thái độ của đám người Diệp Phong, lập tức yên lòng: "Phụ thân của bốn người này, đều là nhân vật có thực quyền trong Diệp phủ, có bọn họ làm chỗ dựa, mặc dù xử lý tiểu tử kia, phủ chủ cũng không có thể làm khó ta!"

"Cũng tốt!" Diệp Ly quả quyết nói: "Chúng ta lập tức đuổi theo, giết tiểu tử kia, miễn cho đêm dài lắm mộng!"

©Uu G\ʏỀjX ©UI GƇ« W_9_ ³Ł« ¦\ѡ

Chương 25: Cửu giai yêu thú

Cước lực của Can Sài Giao kinh người, chỉ trong chốc lát đã lao ra khỏi Ô Đầu Lĩnh, lao thêm vài dặm xâm nhập vào phạm vi Hắc Hộc Lĩnh.

Đợi khi vào Hắc Hộc Lĩnh, Diệp Húc nhìn khắp nơi, chỉ thấy đường núi dần dần trở nên hẹp hơn, rắc rối phức tạp. Xâm nhập vào phiến núi rừng này, dễ dàng gặp phải việc mê thất phương hướng, hai bên cây cối cũng có dáng cao lớn cổ xưa, đúng là cổ thụ ngàn năm.

Rừng sâu núi thẳm, lắm yêu nhiều ma.

Cây cối trong Hắc Hộc Lĩnh rậm rạp, ánh mặt trời cực nhỏ có thể chiếu xuống dưới, cỏ vẻ âm u lạnh lẽo âm trầm.

Ven đường có rất nhiều nhánh cây bị đao kiếm chặt đứt.

Diệp Húc nhảy xuống ngựa, cúi người xem xét một phen, chỉ thấy trên đường núi có không hề ít dấu chân người, thầm nghĩ nói: "Chẳng lẽ còn có những người khác tiến vào Hắc Hộc Lĩnh? Xem dấu vết này không phải Chu gia đao pháp, cũng không phải Phương gia kiếm pháp."

Diệp Húc cẩn thận nhặt nhánh cây gãy, suy tư một lát, thầm nghĩ: "Hẳn là đệ tử gia tộc nào khác ở Liễu Châu thành."

Liễu Châu thành ngoại trừ Diệp, Chu, Phương tam đại vu hoang thế gia, còn có những vu hoang gia tộc nho nhỏ khác nữa. Lễ hội săn thú cũng không phải là độc quyền của tam đại thế gia.

Tuy nhiên, những gia tộc khác thế lực xa xa không bằng tam đại thế gia, hơn nữa tuyệt học gia truyền của gia tộc này cũng không bằng tam đại thế gia. Bởi vậy những gia tộc này thường thường cho những đệ tử liên hợp với nhau, đồng thời tham gia lễ săn thú, săn bắt yêu thú.

Diệp Húc thúc dục Can Sài Giao đi về phía trước, sau một lúc lâu, chỉ thấy trước đó không xa có hai thiếu niên một béo một gày cưỡi ngựa đứng ở bên đường.

Mập mạp cực béo, giống như một quả bí đao lùn vậy, người gầy thì cực gầy, dường như một cây gậy trúc dài cả trượng.

"Tần gia Long Tượng công?"

Diệp Húc nao nao, Tần gia ở Liễu Châu cũng là một vu hoang gia tộc không nhỏ, tuy nhiên không có thực lực cực mạnh như tam đại thế gia, vu sĩ cũng không nhiều.

Võ học gia truyền của bọn họ là Long Tượng công, rất là kỳ diệu, tu luyện loại võ học này, hoặc là bộ dạng cực béo, hoặc là cực gày. Béo như voi, gầy như rắn, cho nên tên là Long Tượng công.

Diệp Húc cẩn thận đi qua hai người, đề phòng bất trắc, lúc nào cũng có thể chuẩn bị ra tay.

Tần gia huynh đệ hai người không nói được một lời, chỉ có mập mạp nhìn theo hắn vài lần, đợi Diệp Húc đi xa mới cười lạnh một tiếng nói: "Diệp gia Diệp Thiếu Bảo! hắn không phải bị phế rồi sao, còn dám tiến vào Hắc Hộc Lĩnh sao? Không biết sống chết!"

Diệp Húc quay đầu lại nhìn, chỉ thấy hai người vẫn đứng ven đường, sau một lúc lâu mới có hai thiếu nhiên một cao một thấp cưỡi ngựa tới, mập mạp mừng rỡ, vội vàng kêu lên: "Tần Hồng, Tần Lương, các ngươi cuối cùng cũng tới! Vừa rồi đã có mười mấy người chạy tới phía trước chuẩn bị đem vật kia dẫn tới. Các ngươi nếu không tới, đồ vật này sẽ bị bọn họ xử lý, không có phần của chúng ta rồi!"

Tần Hồng Tần Lương vội vàng thúc giục nói: "Đi mau, đi mau!"

Tần gia bốn người phóng ngựa như bay, rất nhanh vượt quá Diệp Húc, chạy gấp qua bên người hắn.

Trong đó thiếu niên mặt ngựa quay đầu, cười khúc khích nói: "Đây không phải là Diệp gia thiên tài, Diệp Thiếu Bảo sao? Hay hắn cũng tính toán săn bắt đồ vật kia? Thật sự là to gan lớn mật, không biết chữ chết viết như thế nào sao? Muốn các ca ca giáo huấn ngươi không?" Dứt lời bốn người cười lên ha hả.

Diệp Húc hừ lạnh một tiếng thầm nghĩ: "Không biết những đệ tử tiểu gia tộc này, tính toán đối phó yêu thú nào đây?"

Đi về phía trước mấy dặm, hắn đột nhiên nghe thấy phía trước truyền tới từng tiếng giao thủ, bạo vang không dứt. Chắc là những đệ tử gia tộc khác trong thành Liễu Châu đã gặp phải yêu thú.

Thanh âm giao thủ kịch liệt giằng co một lát, đột nhiên truyền tới một tiếng thét thảm thiết. Hiển nhiên có người bị gặp phải độc thủ của yêu thú, tiếp theo lại một tiếng hét thảm truyền tới, tiếng kêu từng tiếng mọt vang lên, khoảng cách cực ngắn!

Can Sài Giao hướng tới phía trước mười bước, thì có tới hơn mười thanh âm thảm thiết truyền tới. Ngắn ngủi chốc lát, liền có mười mấy người chết!

"Đây là yêu thú gì? Sao lại lợi hại như vậy?" Diệp Húc trong lòng hoảng sợ.

Yêu thú đang giết người trong rừng khẳng định vô cùng mạnh mẽ, liên tục giết mấy người, trong nháy mắt đã hoàn thành.

Tuy nói võ học của các gia tộc khác cũng không bằng tam đại thế gia, nhưng không phải là nhỏ. Trong một cái hô hấp liền có thể giết chết được mười mấy cao thủ, quả quyết không phải yêu thú bình thường!

Diệp Húc giục ngựa tiến về phía trước, rốt cuộc đã đi tới địa điểm giao thủ của yêu thú với đệ tử các gia tộc khác. Đầu tiên đập vào mặt của Diệp Húc chính là thi thể của mấy người cao thấp mập ốm. Một cỗ thi thể không biết bị cái gì đập cho nát bét, còn có một khối thi thể bị vặn gãy, đầu lệch qua một bên.

Hai cỗ thi thể khác thì ngực bị xé mở ra, trái tim bị lôi ra khỏi cơ thể, tử trạng vô cùng thê thảm!

Bốn cỗ thi thể này chính là mấy thiếu niên Tần gia mà hắn vừa gặp.

Diệp Húc khẽ nhíu mày, nhìn về phía trước, trong rừng cây có một đống hỗn độn, xuất hiện càng nhiều thi thể, tử trạng thiên kỳ bách quái, đều bị một kích mất mạng.

Thậm chí ngay cả vật cưỡi của bọn họ cũng bị chia năm xẻ bảy, ngay cả cơ hội chạy cũng không có!

Còn có một con ngựa sống, đã sớm bị dọa sợ, ngây ngốc đứng yên tại chỗ không biết chạy trốn!

Chính giữa những thi thể, một yêu vật đỏ như lửa, giống như một con đại mã hầu, hai cái xích sắt màu đen quấn quanh người nó, trên xiềng xích có hai quả cầu bằng đồng đường kính vài thước, nặng tới ngàn cân!

Yêu thú kia giống như hầu nhưng không phải hầu, đứng thẳng dậy cao tới hơn trượng cao. Nó cúi thân mình bắt lấy một cỗ thi thể, răng rắc một tiếng nhấc cái đầu của một thiếu niên xuống, liền uống máu trong ngực.

-Vậy ngươi nói cho ta biết, tại sao ngươi và hắn có thể sinh tồn dưới lực chấn do cấm chú va chạm phát sinh ? Nếu không có thực lực đồng cấp bậc, dưới chấn lực của cấm chú va chạm các ngươi chắc chắn đã biến thành những hạt nguyên tố nhỏ nhất rồi.

-Chuyện này ……

Ly Sát có vẻ thông minh hơn ta tưởng, nhìn nàng, Diệp Âm Trúc nhất thời nói không lên lời.

-Là bởi vì hắn có sinh mệnh thủ hộ, hơn nữa ta còn có Vĩnh hằng thế thân khôi lỗi.

Tô Lạp đột nhiên mở miệng giải thích hộ, đúng lúc Diệp Âm Trúc không thể trả lời được rốt cục Tô Lạp đã từ kinh hoảng với ngượng ngùng tỉnh lại, đứng dậy nói. Nét sắc lạng trong mắt của Ly Sát chợt chuyển hóa thành kinh ngạc :

-Sinh mệnh thủ hộ ? Vĩnh hằng thế thân khôi lỗi?

Có sự nhắc nhở của Tô Lạp nên Diệp Âm Trúc nhất thời phản ứng theo, giơ lên cánh tay trái lộ ra sinh mệnh thủ hộ, than nhẹ một tiếng, nói :

-Vốn ta không muốn nói ra, vì đây bí mật của chúng ta, sinh mệnh thủ hộ, có thể thi triển tuyệt đối phòng ngự, lúc ấy Tô Lạp trốn ở sau lưng ta, Vĩnh hằng thế thân khôi lỗi của nàng có thể miễn dịch vật lý công kích, đối với chấn lực do ma pháp tạo ra cũng có tác dụng phòng ngự nhất định, dưới sự bảo vệ của hai kiện ma pháp vật phẩm gần đạt cấp thần khí chúng ta mới miễn cưỡng sống sót sau vụ nổ do cấm chú của các ngươi gây ra.

Ly Sát là một Ngân long, ma pháp chi long, không cần cẩn thận dò xét chỉ cần dụng chút tinh thần lực kiểm tra nàng cũng có thể cảm giác được sự thần kỳ của sinh mệnh thủ hộ , đối với lời nói của Diệp Âm Trúc cũng tỏ ra tin vài phần, ánh mắt nhất thời trở nên ngưng trọng thêm vài phần :

-Hắc long tộc cũng dám xuất hiện trong phạm vi của Ngân long thành chúng ta, chuyện này đúng là muốn khiêu khích sự tôn nghiêm của Ngân long. Mục tiêu của bọn họ cũng là ngươi, xem ra, cũng ý thức được tác dụng do cầm khúc của ngươi đối với Long tộc. Nếu con Hắc Long kia đã có thể đến một lần thì cũng sẽ dám chắc sẽ đến thêm lần nữa, được rồi, ta quyết định , vì bảo vệ sự an toàn của ngươi, trong kỳ hẹn mười ngày này ta sẽ ở lại đây cùng ngươi. Có ta ở đây, Hắc Long tộc không thể nào bắt được ngươi.

-A ?

-Cái gì ?

Diệp Âm Trúc và Tô Lạp cơ hồ đồng thời kinh hô, hai người quay sang nhìn nhau, không nhịn được đều lộ ra thần sắc đầy bất đắc dĩ. Diệp Âm Trúc thử thăm dò nói :

-Ngươi không cần lưu lại đâu, chúng ta đã có linh hồn y phụ, khi cần ngươi trợ giúp ta sẽ triệu hồi ngươi.

Ly Sát giận dữ nói :

-Nếu lại gặp phải hắc ám ngăn cách của Hắc long ngươi triệu ta tới tìm chết sao ? Chuyện đêm qua mặc dù ta nhớ không rõ, nhưng có thể khiến ta hôn mê khi thi triển cấm chú thì rõ ràng phải rất nguy hiểm. Ta lưu lại không phải vì ngươi mà chủ yếu là chính bản thân ta.

Nói xong, nàng không hề để ý tới hai người, đường hoàng chiếm lấy cái giường của Diệp Âm Trúc, khoanh chân ngồi lên trên, bắt đầu minh tư. Ánh mắt của Tô Lạp đầy phức tạp liếc nhìn Diệp Âm Trúc một cái :

-Ta đi làm điểm tâm.

Đối mặt với mối quan hệ phức tạp này cho dù Âm Trúc tâm chí thành thục hơn cũng không biết nên xử lý thế nào, đành bất đắc dĩ nói :

-Ta đi ngủ tiếp.

Nói xong, trực tiếp trở lại giường của Tô Lạp kéo chăn trùm kín trên đầu mình. Không khí hôm nay trong Thước Lan ma võ học viện có vẻ rất quái lạ dị. Khắp nơi đều có đệ tử thảo luận thành nhóm. Ngay cả một ít giáo sư của học viện cũng không ngoại lệ. Đề tài họ thảo luận tự nhiên là xung quanh chuyện cấm chú va chạm đêm hôm qua. Bởi vì học viện đã đóng cửa nên hôm nay Diệp Âm Trúc tự nhiên không thể

đến hoàng gia đồ thư quán được, chỉ đành trở lại giáo học lâu của thần âm sư hệ đi học, trên đường đi mặt hắn đầy vẻ bất đắc dĩ, để cho một mỹ nữ ma pháp long lúc nào cũng có thể bùng nổ ở tại túc xá của chính mình tư vị này thật là khó nhận, giường bị chiếm dùng không nói, chỉ có điều tính tình của vị mỹ nữ long này tùy thời đều có thể phát sinh biến hóa, nếu vạn nhất có lúc nàng có điều khó chịu, thi triển một cấm chú trong túc xá của chính mình vậy sẽ gây ra phiền toái lớn.

-Âm Trúc, ngươi nói thật đi, đêm qua rốt cuộc tới cùng xảy ra chuyện gì. Tại sao buổi sáng khi ta tỉnh lại chẳng những không nhớ được cái gì mà còn đang nằm trong lòng ngươi nữa chứ ?

_____***_____

Nói đến đây , Tô Lạp không khỏi đỏ mặt , hắn so với Ly Sát thì hiểu rõ Diệp Âm Trúc hơn nhiều , tự nhiên cũng tin tưởng hắn không cố tình sắp đặt , nếu không lúc ấy cũng sẽ không giúp hắn ra sức che giấu .

Diệp Âm Trúc bất đắc dĩ nói :

-Tô Lạp , ta không muốn lừa ngươi , nhưng có một số việc ngươi vốn hoàn toàn không biết rõ ràng , để tránh phiền toái về sau , ta chỉ có thể nói như vậy , những gì lúc nãy giải thích với Ly Sát đa phần đều là sự thật . Về phần ngươi tại sao lại nằm trong lòng ta mà ngủ , ta cũng không biết a ! Hay là tại ngươi nghĩ người ta rất ấm áp nên cố ý chui vào cạnh ta để ngủ ?

Tô Lạp nhìn Diệp Âm Trúc giận dữ , phóng cước đá về phía hắn

-Ngươi chết đi!

Âm Trúc cười ha hả , nghiêng người né qua , thân hình chớp lên một cái , đã chuyển ra đường đi về phía phòng học của Thần Âm hệ . Nhìn bóng hắn rời đi , Tô Lạp không khỏi đỏ mặt , hai tay xoa má đang nóng bừng , tự nhủ thầm :

-Hắn , hắn không chiếm tiện nghi của mình sao . Tên bại hoại này , ngày càng xấu mà .

Diệp Âm Trúc bây giờ trong lòng không bình tĩnh giống như vẻ bề ngoài được , Ngân long cùng Hắc long lần lượt xuất hiện , hơn nữa mục tiêu đều là nhắm vào hắn , hắn rất rõ ràng , với thực lực của chính mình hoàn toàn không thể nào đối kháng cùng với thượng vị Long tộc , cửu giai cao thủ . Cho dù Khô Mộc Long Ngâm Cầm còn hoàn hảo , đối với thực lực quá chênh lệch của Long tộc mà nói , cũng không phát sinh ra hiệu quả . Hắc Long Dạ Tinh Hủ kia bị Tử giết chết , bên phía Hắc long thành tạm thời sẽ không nhận được tin tức gì . Bây giờ chỉ hy vọng là trong vòng mười ngày ngắn ngủi này , Hắc long thành sẽ không phái thêm người đến .

Trong khi tự hỏi , hắn đã đi đến phòng học của Thần Âm hệ . Từ khi khai giảng đến nay , hắn tổng cộng cũng không hề ở chỗ này quá vài ngày , vừa vào cửa nhất thời bị mọi ánh mắt kinh ngạc đổ dồn vào người .

Lúc này vẫn chưa bắt đầu vào học , Tuyết Linh khúc khích cười nói :

-Ui , danh nhân của Thần Âm hệ chúng ta , Cầm thành lĩnh chủ đại nhân cũng biết đi học a ! Hiếm thấy , thật là hiếm thấy .

Diệp Âm Trúc tại Cầm thành đại triển thần uy , đánh lui quân đội Thú nhân tộc đã trở thành sự kiện lưu truyền khắp học viện . Trở thành tiền lệ chưa từng có , phát huy thực lực vốn có hạn đánh lui địch nhân mạnh hơn mình . Việc hắn được quốc vương phong thưởng tự nhiên mọi người đều hay biết .

Học sinh năm nhất của Thần Âm hệ tổng cộng chỉ có mười một người . Lúc này , toàn bộ 11 cô gái , tổng cộng 22 ánh mắt hoàn toàn tập trung lên người Diệp Âm Trúc , giống như bị vây quanh bởi muôn ngàn đao kiếm , cảm giác rất không thoải mái .

Diệp Âm Trúc lè lưỡi nhìn nhìn Tuyết Linh , chạy nhanh đến vị trí của mình ngồi xuống , lúc này mới thở phào nhẹ nhõm , thấp giọng hỏi Lam Hi ngồi cùng :

-Hôm nay học môn gì vậy ?

Lam Hi nghe Diệp Âm Trúc hỏi nàng , không hiểu sao bỗng nhiên đỏ mặt , thì thầm trả lời :

-Vốn là học môn Âm luật tri thức , nhưng vừa rồi sư phụ đột ngột tuyên bố , bởi vì xuất hiện tình huống đặc biệt , tất cả giáo sư phải đi dự họp nên chuyển thành giờ tự học , cho chúng ta tự tham khảo ma pháp âm nhạc lẫn nhau .

-A !

Nghe Lam Hi nói như vậy , Diệp Âm Trúc không khỏi có chút thất vọng , mặc dù về lý luận âm nhạc mà nói , hắn không cần học thêm điều gì , nhưng với các món nhạc khí khác , hắn vẫn rất hứng thú tìm hiểu . Cho nên mặc dù trước kia số ngày tham dự học không nhiều nhưng mỗi lần đi học hắn đều nghe giảng rất chăm chú .

Tuyết Linh ngồi phía trước quay mặt lại , nói với Diệp Âm Trúc :

-Âm Trúc , hay là người dạy bọn ta đi , có được không ? Tại sao ma pháp cấp bậc của mọi người đều tương đương nhau mà thực lực Cầm ma pháp của ngươi lại cường đại như vậy ? Thậm chí còn có thể dẫn dắt chúng ta , vốn luôn bị xem là yếu ớt Thần Âm hệ trở thành quán quân của Tân sinh tranh tài.

-Ta ?? Ta không được .

Diệp Âm Trúc có chút quẫn bách trả lời . Mặc dù tâm tính đã phát triển hơn một chút nhưng hắn vẫn còn khá khờ khạo , nhất là khi đứng trước mặt nhiều nữ tử như vậy .

Tính tình của Tuyết Linh luôn rất thẳng thắn , rời khỏi chỗ ngồi , bước nhanh đến chỗ Diệp Âm Trúc , mạnh mẽ kéo tay hắn đứng lên :

-Tại sao lại không được . Toàn bộ giáo sư của Thần Âm hệ chúng ta , kể cà Ny Na chủ nhiệm cũng đều khen ngợi ngươi không dứt . Bọn họ đều nói thực lực của ngươi cũng đủ để trở thành giáo sư của Thần Âm hệ rồi . Mặc dù chúng ta không sử dụng nhạc cụ giống nhau nhưng nguyên lý âm nhạc thì cũng như nhau cả . Chẳng lẽ ngươi lại giấu nghề không muốn chỉ dạy cho chúng ta ?

Diệp Âm Trúc nhìn Tuyết Linh , lại quay sang nhìn vẻ mặt Lam Hi đầy tò mò , trong lòng đột nhiên phát sinh một ý nghĩ kì dị . Nhìn qua thực lực của hắn giờ đây đã là Kiếm Đảm Cầm Tâm 3 giai , tương đương với Lục cấp cao giai Đại ma pháp sư , nhưng cho dù hắn sử dụng năng lực của cổ cầm thần khí , cũng hoàn toàn không có khả năng uy hiếp đối thủ cao hơn mình nhiều cấp bậc . Nhưng độc tấu cũng không phải là cách chơi nhạc duy nhất . Tần Thương từng dạy cho hắn , nếu muốn cho thực lực của Thần âm sư chân chính phát huy thì phải sử dụng đến hợp tấu . Tiếc là cổ cầm thì không phù hợp để sử dụng với hợp tấu mà thôi . Bây giờ học sinh chung quanh đều là Thần âm sư , cho dù thực lực bọn họ cao thấp không đều nhưng nếu có thể cùng nhau phối hợp tấu lên một nhạc khúc , vậy sẽ mang lại hiệu quả như thế nào ? Phải biết rằng , có một số ít cổ khúc mà hầu hết tất cả các loại nhạc khí đều có thể diễn tấu được .

Trong lúc hắn đang miên man nghĩ ngợi thì Tuyết Linh đã nói một tràng dài , nhìn Diệp Âm Trúc bộ dạng hồ đồ ngây ngốc , Tuyết Linh không nhịn được , khúc khích cười , nói :

-Được rồi , Diệp sư phụ , dạy cho chúng ta đi nào!

Nghe thanh âm của Tuyết Linh , Diệp Âm Trúc như từ trong mộng tỉnh lại , bất đắc dĩ nhìn chúng nữ , hỏi :

-Vậy các ngươi muốn nghe ta nói cái gì nào ?

Tuyết Linh mỉm cười nói :

-Đương nhiên muốn nghe ngươi giải thích , tại sao cầm khúc của ngươi uy lực hơn hẳn các khúc nhạc do các loại nhạc khí khác ? Ta cũng hỏi qua Lam Hi , mặc dù cô ấy cũng dùng cổ cầm nhưng khi tấu nhạc thì khúc nhạc cũng tuyệt không thể có khí phách chấn nhiếp nhân tâm như của ngươi được , vậy rốt cục là tại sao ?

May mắn là học sinh năm nhất của Thần Âm hệ chỉ có mười mấy người , trải qua thời gian ngắn lúng túng , Diệp Âm Trúc cũng từ từ trầm tĩnh lại , dù sao thì hắn cũng từng tôi luyện qua chiến trận , thiên binh vạn mã chẳng hề e dè , mỉm cười nói :

-Kỳ thật vấn đề rất đơn giản , Thần Âm sư sử dụng nhạc khí gì cũng đều giống nhau cả . Cho dù là ta hay là các ngươi khi tấu nhạc cũng cùng có chung mục đích , chính là bằng vào khúc nhạc mình diễn tấu làm

ảnh hưởng đến tâm lý người khác , nói ra thì đơn giản vậy nhưng muốn làm thì phức tạp hơn , nguyên nhân duy nhất mà khúc nhạc do các ngươi diễn tấu ảnh hưởng kém hơn khúc nhạc của ta là do các ngươi luyện tập chưa đủ .

Tuyết Linh sững người ra một lúc :

-Luyện tập không đủ ? Tại sao ? Một khúc nhạc đối với chúng ta mà nói , nhiều nhất là một tháng có thể luyện đến phi thường quen thuộc , tại sao lại nói là luyện tập không đủ ?

Diệp Âm Trúc lắc đầu nói :

-Ngươi nói luyện tập một tháng , chỉ là mới học được giai điệu và nhịp điệu mà thôi , cũng chỉ là phần ngoài của khúc nhạc , hoàn toàn không phải là tinh túy của nó . Ngươi muốn biết tại sao khúc nhạc của ta diễn tấu uy lực hơn nhiều so với các ngươi không ? Không phải bởi vì tinh thần lực của ta cường đại hơn các ngươi mà chủ yếu là đối với khúc nhạc đó , ta lý giải và cảm nhận nó sâu sắc hơn các ngươi . Sư phụ ta từng dạy rằng , muốn tấu một khúc nhạc thật hay , trước hết là tâm hồn phải hòa hợp cùng khúc nhạc , khi nào tâm hồn các người đồng điệu cùng khúc nhạc thì cũng sẽ rung động theo giai điệu của khúc nhạc đó . Lúc đó mới có thể xem là tập luyện thành thục được . Nhưng cho dù là tập luyện thành thục cũng chỉ mới là khởi đầu mà thôi . Muốn diễn tấu một khúc nhạc cho tốt , chủ yếu nhất là phải nắm được tâm tình của nhạc khúc đó . Khi ngươi diễn tấu thì mang tâm tình của mình dung hợp cùng tâm tình của khúc nhạc , có như vậy ngươi mới có thể phát huy tận lực bản chất của khúc nhạc đó . Cũng chỉ có trải qua quá trình như vậy , Thần Âm sư mới có thể tự đề thăng tinh thần lực của chính mình một cách nhanh chóng được .

Theo lời nói của Diệp Âm Trúc chính là phép luyện cầm bí mật của Cầm Tông , nhưng thật ra đây cũng không phải là bí mật gì quá to lớn , nói ra thật rất đơn giản nhưng muốn thực hiện được thì muôn ngàn khó khăn . Diệp Âm Trúc thiên tài như vậy cũng phải mất 16 năm ròng rã , khi hắn đột phá cảnh giới Xích Tử Cầm Tâm hoàn toàn mới có thể dung nhập tâm hồn vào cầm khúc , rung cảm theo từng giai điệu của cầm khúc . Còn đối với Thần Âm sư bình thường , như sư phụ Tần Thương của hắn , chỉ khi đột phá được Kiếm Đảm Cầm Tâm , đạt tới Tử Vi Cầm Tâm , mới có thể làm được điều tương tự . Đây cũng là lý do chính tại sao lúc đầu Tần Thương nhất định bắt Diệp Âm Trúc tu luyện Xích Tử Cầm Tâm trước . Ưu thế của Xích Tử Cầm Tâm rõ ràng được khẳng định , ma pháp sư đồng cấp với Diệp Âm Trúc tuyệt không có khả năng chiến thắng hắn .

Nghe lời Diệp Âm Trúc nói xong , toàn bộ nữ tử xung quanh đều trầm mặc tự hỏi , Tuyết Linh thì thào tự nhủ :

-Diễn tấu nhạc khúc mà còn phải hiểu được sâu xa tâm tình của nhạc khúc , phải mang toàn bộ tinh thần bản thân dung nhập vào nhạc khúc sao ? Loại lý thuyết này lần đầu tiên ta mới nghe thấy…

Diệp Âm Trúc nói tiếp :

-Chỉ có làm được như vậy mới có thể được xem là Thần Âm sư chân chính . Các học hệ khác nói Thần Âm hệ chúng ta yếu ớt như gà , chính là bởi vì trong Thần Âm hệ chúng ta , cơ hồ không có Thần Âm sư chính thức.

Lam Hi đột nhiên đứng phắt dậy , ánh mắt nàng nhìn Diệp Âm Trúc tựa như đệ tử nhìn sư phụ mình , toàn bộ mang theo ánh nhìn tôn kính cùng ngưỡng mộ :

-Đối với chúng ta mà nói , phải mất bao lâu mới có thể chân chính lĩnh hội một nhạc khúc đây ?

-Cái này ..

Diệp Âm Trúc nói ra có chút khó khăn , các nữ tử này tuổi tác so với mình không nhiều cách biệt , đều là khoảng 16,17 tuổi , nhưng trong số các nàng , ngay cả chanh cấp tinh thần lực cũng chưa ai đạt tới . Muốn lĩnh hội được tâm hồn của nhạc khúc , co hồ mất cả đời cũng chưa chắc có khả năng làm được . Nhưng mình vừa nói hùng hồn như vậy , những lời thế này làm cách nào nói ra được đây ?

Lam Hi nhìn Diệp Âm Trúc băn khoăn khó nói , vội vã thay đổi câu hỏi của chính mình :

-Nói lại , ngươi phải mất thời gian bao lâu mới có thể đạt tới trình độ như hôm nay ?

Diệp Âm Trúc thở phào nẹ nhõm , nói :

-Nghe sư phụ kể lại , ta từ khi đầy tháng đã được người hàng ngày ngồi bên cạnh đánh đàn , dùng tiếng đàn ảnh hưởng , nuôi dưỡng tâm hồn ta từ bé , mang lại cho ta cảm giác âm luật , chính là xây dựng căn cơ cho ta thật vững . Ngay khi ta tròn 3 tuổi , thì sư phụ chính thức truyền nghề cho ta . Năm nay ta 16 tuổi , hơn mười năm khổ luyện , cũng là thời gian trước khi ta tới học viện này . Mỗi ngày ngoại trừ lúc ăn cơm với ngủ cũng đều luyện đàn . Nhưng mà lúc ta có thể dung hợp tâm hồn vào cầm khúc , có thể sử dụng cầm khúc không giống như trước kia , chính là ở cuộc so tài Tân sinh , trận đánh cùng với Nội Tư Tháp.

Ánh mắt đám nữ tử trên người Diệp Âm Trúc cơ hồ ngưng hẳn lại , 16 năm , suốt 16 năm dài a ! Từ khi còn nhỏ đã lớn lên cùng tiếng đàn , mỗi ngày ngoại trừ lúc ăn và ngủ thì đều là tập đàn , đây là khái niệm gì vậy ?

Một nữ sinh năm nhất khác cất tiếng hỏi :

-Vậy ngươi hoàn toàn không có tuổi thơ hay sao ?

_____***_____

Diệp Âm Trúc cười nói:

-Có chứ,cầm chính là tuổi thơ của ta.

Nói đến đây hắn không nhịn được khẽ mỉm cười,nhớ đến trước đây mình mỗi ngày lớn lên trong tiếng đàn,nhớ cảnh Tử đứng một bên lắng nghe. Bích Không Hải là một địa phương tràn ngập khí tức của tự nhiên, thật là mĩ diệu. Ít nhất ở đó mình cũng không cần phải suy nghĩ nhiều, toàn bộ tinh thần đều có thể đặt hết lên việc đánh đàn.

Cho dù Tuyết Linh và Lam Hi đều còn có những nghi vấn ở trong lòng thì hai nữ hài tử này vẫn không nói ra. Suốt mười sáu năm khổ tu mới có được thành quả ngày hôm nay. Bây giờ các nàng hâm mộ Diệp Âm Trúc không phải vì hắn bằng vào âm nhạc của Thần Âm sư có được thành tích như hôm nay,mà đó là sự nỗ lực không ngừng mới đạt được. Điều này người thường căn bản là không thể tưởng tượng được.

Diệp Âm Trúc bảo:

-Bất cứ Ma pháp sư nào muốn tiến bộ cũng phải trải qua vô số lần rèn luyện gian khổ, chẳng qua chỉ là phương pháp tu hành khác nhau mà thôi. Không có đường tắt nào cả,muốn trở nên mạnh mẽ thì phải có sự cố gắng nỗ lực tương ứng.

Tuyết Linh vẫn chưa từ bỏ ý định,hỏi:

- Âm Trúc, thật sự không có cách nào giúp chúng ta nhanh chóng đạt tới cảnh giới tâm tình hòa cùng nhạc khúc sao?

Diệp Âm Trúc trầm ngâm một lát rồi bảo:

-Cũng không phải là không có cách. Chỉ là phương pháp này cực khó thực hiện, muốn hoàn toàn dung hợp vào trong âm nhạc thì khi diễn tấu phải dung nhập tâm tình vào trong cầm khúc, khó khăn không chỉ có thế, ngoài ra còn phải có năng lực lĩnh ngộ rất mạnh mới có thể làm được. Tuy nhiên, nếu chỉ chuyên tâm tập luyện một số ít cầm khúc, chỉ cần cố gắng nhất định sẽ đạt kết quả. Ta cũng đang định truyền cho các ngươi phương pháp này để nhanh chóng nâng cao thực lực bản thân. Mỗi người các ngươi đều có hai sự lựa chọn, cách thứ nhất là cách phổ biến thường dùng : dụng tâm cảm thụ một cầm khúc để có thể diễn giải nó một cách sâu nhất, từ đó mà phát huy uy lực tối đa của nó, đồng thời cũng tốn ít thời gian nhất. Cách thứ hai là các ngươi thông qua hợp tấu để tăng cường uy lực cho cầm khúc. Mỗi người năng lực đều có hạn, cho nên hợp tấu mới là xu hướng phát triển đúng đắn của Thần Âm sư. Mặc dù ta chưa có thử qua nhưng ta nghĩ, cùng một khúc nhạc nhưng cách mỗi người cảm nhận và diễn đạt bên trong đó không giống nhau, vì vậy có thể giúp nhau tìm ra những điểm kì diệu vượt ngoài tưởng tượng. Đây là điều mà một người độc tấu tuyệt không thể làm được. Cách này thậm chí có thể làm biến đổi năng lực của các ngươi. Nếu các ngươi có lòng tin ta cũng không ngại thử qua một lần. Nếu thành công thì có thể chứng minh suy đoán của ta là chính xác. Dù sao trên chiến trường thì Ma pháp sư cũng được bảo vệ rất nghiêm mật, cho nên điều chúng ta cần làm là phát huy uy lực của ma pháp tới mức cực hạn.

Diệp Âm Trúc cũng không biết rằng những lời lẽ tưởng chừng như vô cùng đơn giản hắn nói ra ngày hôm nay, chính là nền móng cho những thành tựu đầy vinh quang mãi mãi về sau. Biến Cầm thành loại vũ khí có chiến lực mạnh nhất, đồng thời đưa loại nhạc cụ đầu tiên trong mười hai nhạc phường đi vào lịch sử của đại lục.

Tuyết Linh cười hì hì nói:

-Nếu chỉ là một khúc cầm thì ta có thể thử, nếu nhiều hơn nữa thì ta sợ là không thể kiên trì được.

Lam Hi cũng gật đầu:

-Ta sẽ cố gắng, nhưng bây giờ chúng ta chọn khúc cầm nào mới là tốt nhất đây?

Diệp Âm Trúc suy nghĩ một lát rồi bảo:

-Không bằng chọn khúc: "Thiện nữ u hồn" đi. Cổ khúc này có thể diễn tấu bằng bất kì nhạc khí nào. Trước tiên các ngươi tự luyện tập cho đến khi có cảm giác tâm tình mình hoàn toàn dung nhập vào trong khúc "Thiện nữ u hồn" thì có thể bắt đầu thử hợp tấu.

Hắn vừa dứt lời trong phòng lập tức vang lên tiếng vỗ tay. Ny Nhã không biết đã đứng đó từ bao giờ, vẻ mặt đầy vui mừng nhìn Diệp Âm Trúc, trong mắt lộ rõ nét tán thưởng.

-Ny Nhã nãi nãi, người tới rồi.

Diệp Âm Trúc đỏ mặt, rời khỏi bục giảng nhỏ giọng nói:

-Ta chỉ là nói ra ý nghĩ của mình cho mọi người cùng tham khảo, không hề có ý chiếm dụng vị trí lão sư này a.

-Không sao, ngươi giảng giải tốt lắm. Xem ra ngươi không chỉ là Thần Âm sư thiên tài mà còn là tương lai hi vọng của Thần Âm sư bọn ta.

Nói đến đây, Ny Nhã không nhịn được, trong lòng thầm than:

-Tần thương à Tần Thương, xem ra ta còn chưa nhìn thấu con người ngươi. Quả nhiên là có con mắt độc đáo, chả trách ngươi lại muốn Âm Trúc tới học viện để làm lão sư. Chỉ có giao cho hắn thì đệ tử Thần Âm hệ mới có tương lai. Sau này Thần Âm hệ ma pháp mới có thể tồn tại sánh ngang với các chi hệ ma pháp cường đại khác.

Diệp Âm Trúc nghe thấy ngữ khí của Ny Nhã không có chút trách móc mới yên tâm ngồi lại vị trí của hắn trên bục giảng. Ny Nhã chậm rãi bước tới trước bục giảng cao giọng nói:

-Vừa rồi, đại bộ phận những gì Âm Trúc nói ta đều nghe thấy, đây quả là một ý kiến rất hay. Đã nhiều năm rồi, Thần Âm sư chúng ta thủy chung vẫn chưa thể bước lên vũ đài của đại lục, chính bởi vì chúng ta không đủ cường đại. Cho nên để các ngươi học "Thiện Nữ u hồn" trong một năm làm thí điểm, nếu thành công thì sẽ phổ biến phương pháp này ra cả Thần Âm hệ. Nhạc khúc cốt ở tinh mà không cần nhiều, cứ coi như đây là một kì khảo thí của các ngươi, sau một năm mà người nào chưa đạt tới cảnh giới tâm tình dung nhập vào trong "Thiện nữ u hồn" thì chớ trách ta trở mặt không lưu tình!

Cuộc sống vẫn tiếp tục như trước, đối với đề nghị của Diệp Âm Trúc, môn hạ đệ tử cũng không thảo luận nhiều,mà đều bắt đầu diễn khúc "Thiện Nữ u hồn". Diệp Âm Trúc nói với các nàng chỉ có không ngừng diễn luyện mới có thể từ trong đó dần dần cảm nhập hết thảy tâm tư vào trong nhạc khúc.

Nhìn chúng nữ, Diệp Âm Trúc cũng bắt đầu tự hỏi chính mình, hợp tấu tịnh không đơn giản như hắn nói. Nhạc khí bất đồng, nhạc khúc cũng bất đồng, tình huống hợp tấu cũng không phải chỉ có một. Các loại nhạc khí khác nhau vừa có thể rất dễ xung đột lại có thể phụ trợ lẫn nhau. Đây là điều cần phải tính toán cẩn thận trước khi hợp tấu. Cho dù chỉ là một khúc nhạc ngắn thì cũng phải trải qua thời gian dài diễn luyện mới có thể đưa ra kết luận cuối cùng.

-Diệp Âm Trúc, sau khi giảng xong người ghé qua chỗ ta một chút!

Vào lúc giữa trưa Ny Nhã ghé qua lớp Thần Âm hệ năm thứ nhất nói với hắn.

Rất nhanh, các nữ học viên đều nhìn Diệp Âm Trúc với ánh mắt khác, không còn biểu tình giống như lúc mới bắt đầu nữa. Tất nhiên, ngoài sự hảo cảm với bề ngoài anh tuấn trẻ trung thì còn thêm vài phần tôn kính.

Buổi học kết thúc, Diệp Âm Trúc đi thẳng tới công thất của Ny Nhã, lập tức thấy được hai người quen. Chính là học viên năm thứ hai Hải Dương và học viên năm thứ ba Hương Loan, Ny Nhã ngồi đối diện với hai thiếu nữ đang nói chuyện gì đó, thấy Diệp Âm Trúc đến mới tạm dừng.

-Âm Trúc, đến đây!

Ny Nhã vẫy Diệp Âm Trúc đến chỗ mình.

Diệp Âm Trúc liếc qua nhị nữ, Hương Loan cười cười nhìn hắn, còn Hải Dương thì vẫn vận bạch y như trước, chỉ là thái độ có chút biến hóa, cảm giác băng lãnh trên người nàng cũng giảm đi vài phần.

-Ny Nhã nãi nãi, người gọi ta tới là…?

Ny Nhã mỉm cười nói:

-Hôm nay, người giảng bài cho học viên năm nhất rất tốt, đại bộ phận ta cũng nghe qua, ta thấy ngươi rất có ý tứ. Mặc dù ta không tán thành lắm chuyện hợp tấu, nhưng việc tu luyện chuyên tâm một khúc nhạc thì lại rất tương đồng với ý kiến của ta. Việc này có thể giúp cải thiện tinh thần lực của Thần Âm sư chúng ta, giảm bớt yếu điểm chậm chạp . Trước kia, Thần Âm sư chúng ta tu luyện cũng chủ yếu là diễn tấu, nhưng bất đồng ở chỗ là tự ngộ, còn việc chính thức giảng giải nội hàm của nhạc khúc thì chưa làm được. Ta vừa nói ý nghĩ của ngươi cho Hương Loan và Hải Dương nghe, để các nàng cùng học viên năm thứ nhất thử qua một chút, hi vọng là khi kết thúc khóa học có thể đạt được thành tựu. Các ngươi đều là các đệ tử xuất sắc nhất của Thần Âm hệ chúng ta. Tương lai của Thần Âm hệ sau này phải dựa hoàn toàn vào các ngươi đó.

Diệp Âm Trúc nói:

-Ny Nhã nãi nãi, sao người lại không đồng tình hợp tấu? Mặc dù nhạc khí bất đồng, hợp tấu phải cực kì tinh xảo chỉnh hợp nhưng không phải là không thể làm được!

Ny Nhã lắc đầu bảo:

-Ngươi nghĩ quá đơn giản. Hợp tấu một vài loại nhạc khí giống như lời ngươi nói là cần tinh xảo chỉnh hợp, nhưng đấy là kết quả lí tưởng nhất mà thôi. Mặc dù tất cả các Thần Âm sư đối với cùng một khúc nhạc đều hoàn toàn lãnh hội nhưng khi hợp tấu lại có thể gặp phải những hệ quả đặc thù, đó là ta còn chưa xem xét hết. Muốn hợp tấu các loại nhạc khí thật tinh xảo chỉnh hợp thì phải trải qua không ngừng điều chỉnh, không phải chỉ ngày một ngày hai mà đã thành ngay đâu.

Ny Nhã không chút kiêng dè dội ngay cho lòng nhiệt tình của Diệp Âm Trúc một chậu nước lạnh, nhưng hắn cũng không từ bỏ ý nghĩ của mình, chỉ yên lặng gật đầu, trong lòng lại thầm nhủ nhất định phải thử qua môt lần. Cho dù chỉnh hợp là rất khó khăn nhưng không phải là không thể làm được.

Hương Loan giả bộ dạng hung ác trừng mắt nhìn Diệp Âm Trúc:

-Hảo a Âm Trúc, có phương pháp tu luyện tốt như vậy mà mãi không chịu nói ra, có phải là ngươi có ý đồ gì không? Có phải là coi trọng các tiểu cô nương năm thứ nhất xinh đẹp nên mãi hôm nay mới nói không?

Khí chất của nàng tuyệt đối không sinh ra bất kì một chút uy hiếp nào cho người khác, cho nên dù có tỏ ra hung ác đi nữa thì dáng vẻ đó lại càng động lòng người.

Diệp Âm Trúc bối rối cười nói:

-Đương nhiên là không phải. Tại các ngươi không có hỏi ta mà! Bây giờ nói cũng chưa phải quá muộn, đúng không?

Hương Loan hừ lạnh một tiếng:

-Không được, không phải lí luận của ngươi rất phong phú sao? Hay lắm, sau này phải giảng giải cặn kẽ cho chúng ta. Ta và hải Dương đều là huyền nhạc, tính tương đồng cao hơn hẳn. Hơn nữa tinh thần lực của chúng ta cũng không kém ngươi. Ta không tin là ta lại không bằng kẻ phân tâm Ma - Vũ song tu như ngươi.

Diệp Âm Trúc bất đắc dĩ nói:

-Tốt, sau này có vấn đề gì ngươi cứ hỏi ta là được rồi. Bất quá ta không đảm bảo là câu trả lời của ta sẽ khiến ngươi hài lòng.

Hương Loan bật cười nói:

-Ta thích nhất là cái bộ dáng này của ngươi, trông rất đáng yêu!

Diệp Âm Trúc không chút tức giận ưỡn ngực nói:

-Hương Loan học tỷ, chữ "đáng yêu" này dùng cho một nam hài tử dường như có chút không thỏa đáng.

VUu G\yỀjX VUI b\Â9 ¦\Îj ¦}ŋ d_Ń«

-Hảo, hai người các ngươi đi về trước đi. Cứ theo lời Âm Trúc chuyên tâm luyện một khúc cầm thôi.

Dù thân phận của Hương Loan là công chúa nhưng Ny Na chính là cô cô của nàng, là đại công chúa của Mễ Thước Lan đế quốc, nàng tự nhiên không dám làm càn, quay về phía Âm Trúc lè lưỡi một cái rồi mới kéo Hải Dương chạy đi. Ny Na mỉm cười nói :

-Nha đầu này thật tinh quái a ! Không biết nó suy nghĩ gì nữa, Tương lai như thế nào gả ra ngoài. Âm Trúc, hôm nay ngươi giảng cho học sinh năm đầu đối với ta rung động rất lớn. Vừa rồi ta và mấy vị sư phụ khác thương lượng qua. Quyết định tiếp tục cho ngươi thành trợ giảng, ngươi thấy sao ?

-Trợ giảng ?

Ny Na gật đầu nói :

-Ở học viện, giáo sư thường đi từ thấp đến cao chia làm trợ giảng, giáo sư, cao cấp giáo sư, học hệ chủ nhiệm bốn cấp bậc. Trợ giảng bình thường sẽ giúp cao cấp giáo sư giảng dậy. Ngươi thân là đệ tử nên chỉ có thể an bài cho ngươi trợ giảng thôi.

Âm Trúc sửng sốt nói :

-Nhưng ta không biết dạy cái gì a !

-Không cần ngươi dạy cái gì, ngươi chỉ cần chủ trì chương trình chuyên chú đan tu nhạc khúc thần âm hệ mà ngươi đề ra đó, nếu thành công, học hệ nhất định sẽ có thưởng cho ngươi, thậm chí học viện cũng có phần. Đương nhiên, sau khi làm trợ giảng mỗi tháng ngươi sẽ có tiền lương nhất định. Tiền lương của các học hệ trong học viện đều căn cứ vào thành tựu của các đệ tử quyết định. Thần âm hệ chúng ta cũng theo vậy, tiền lương của ngươi tạm thời là một trăm kim tệ một tháng đi, ngươi thấy sao ?

Bất luận là do Ny Na yêu cầu hay là vì nguyên nhân có lương mà Diệp Âm Trúc không còn có lý do để cự tuyệt, chỉ đành đáp ứng. Có một trăm kim tệ mỗi tháng cuộc sống sau này của hắn và Tô Lạp có thể ung dung rồi.

Khi Diệp Âm Trúc trở lại túc xá, mùi thơm của thức ăn quen thuộc đã bay tới, không khỏi khiến ngón trỏ của hắn đại động. Vừa nghĩ đến ăn cơm trên mặt hắn không khỏi lộ ra vẻ tươi cười, nhớ tới chuyện bữa sáng nay. Tay nghề nấu ăn của Tô Lạp rất cao, điểm này Âm Trúc đã thích ứng được nhưng khi Tô Lạp dọn bữa sáng lên hắn còn chưa có động thủ thì Ly Sát đang minh tư ở trong phòng ngủ đã chạy ra, chẳng những ăn tươi suất bữa sáng của nàng còn viện lý do đang lúc trưởng thành nên nuốt nốt suất của Âm Trúc khiến cuối cùng Âm Trúc phải ăn chung một suất cùng Tô Lạp, bây giờ sớm đã đói đến run cả người.

Mở cửa túc xá ra đôi mắt Âm Trúc chợt hiện lên một đạo tinh quang. Chân vừa định bước vào nhà nhất thời ngừng lại, cảm giác nhạy cảm của hắn chợt nhận ra điều gì đó. Đầu tiên hắn nhận ra trong túc xá ngoài Tô Lạp và Ly Sát còn có thêm một người, hơn nữa còn là một người rất mạnh.

-Âm Trúc, ngươi đã về rồi. Chờ một chút là có thể ăn cơm .

Tô Lạp ló đầu ra từ nhà bếp, chiều nào học xong hắn cũng sớm về nhà, theo cách nói của Âm Trúc thì hắn tuyệt đối rất hợp với cương vị một quản gia. Diệp Âm Trúc tò mò hỏi :

-Ai tới vậy ?

Tô Lạp nhìn về phía phòng ngủ nhăn mặt nói :

-Ngươi tự đi xem thì biết, hôm nay chỉ e rằng chúng ta sẽ có bốn người cùng ăn đó.

Khi Âm Trúc bước vào phòng thì sự cảnh giác trong lòng cũng tự nhiên tiêu mất, trong phòng ngủ quả thật có thêm một người nhưng không phải là địch nhân. Trong lòng Âm Trúc không nhin được nghĩ thầm, xem ra hai ngày này nhiều chuyện phát sinh quá khiến thần kinh của mình thành quá mẫn cảm. Không xa phía trước là một gã trung niên nhân anh tuấn, đó là khế ước ma thú của nguyên soái Tây Đa Phu, Ngân long Á Tu Tư. Vừa thấy Âm Trúc đi đến hắn liền nở nụ cười đầy thiện ý :

-Diệp Âm Trúc, bản lãnh của ngươi thật là giỏi a !

Tinh thần Diệp Âm Trúc vừa mới buông lỏng lại lập tức khẩn trương trở lại, hắn thầm nghĩ chẳng lẽ Á Tu Tư phát hiện mình dụng Cửu Châm Phong Thần đối với Ly Sát hay sao ? Không có khả năng a ! Khí tức của Tử Trúc thần châm rất tự nhiên, cho dù dụng ma pháp cũng không thể nhận ra.

-Ngài hảo, Á Tu Tư tiền bối.

Hắn cũng không biết xưng hô thế nào với Á Tu Tư nữa. Nếu tính tuổi Á Tu Tư không biết già hơn hắn bao nhiêu nữa, dụng hai chữ tiền bối dám chắc không thể sai được. Á Tu Tư mỉm cười nói :

-Không ngờ, công chúa Ngân long tộc chúng ta lại tiến hành Linh hồn y phụ với ngươi. Còn may không phải là Linh hồn khế ước, nếu không ta cũng không thể giải thích thế nào với đại trưởng lão được.

Thì ra là bởi vì chuyện Linh hồn y phụ, Diệp Âm Trúc yên lòng gãi gãi đầu nói :

-Chỉ là vận khí mà thôi.

Á Tu Tư nhìn Diệp Âm Trúc xong lại quay sang thấy vẻ mặt đầy mất hứng của Ly Sát liền mỉm cười nói :

-Cũng có lúc vận khí cũng rất quan trọng. Nếu không có trình độ nhất định thì vận khí cho dù tốt cũng có tác dụng gì đâu? Ta nghe Ly Sát nói đêm qua có Hắc long đến tập kích ngươi, không ngờ phản ứng của bọn họ lại nhanh như vậy. Chuyện này ngươi không cần phải lo, Mễ Thước Lan đế quốc và Ngân long thành sẽ xử lý. Lam Địch Á Tư và Hắc long thành lại dám to gan hành động trong phạm vi Mễ Thước Lan đế quốc sao. Có Ly Sát ở đây bảo vệ ngươi ta cũng có chút yên tâm rồi. Đợi 10 ngày nữa các ngươi hãy lập tức tới Ngân long thành.

Có lời cam đoan của Á Tu Tư hiển nhiên sự an toàn của Diệp Âm Trúc cũng cao hơn :

-Cảm ơn ngài, Á Tu Tư tiền bối.

Á Tu Tư nói :

-Không cần khách sáo. Thế nhưng ngươi không được khi dễ Ly Sát a ! Trước đây nó chưa bao giờ ở đại lục lịch lãm, dù thực lực đạt tới tử cấp ngũ giai nhưng tính tình lại chỉ tương đương với tuổi của nhân loại như ngươi mà thôi. Nếu ngươi khi dễ nó chẳng những ta sẽ không tha cho ngươi mà Ngân long thành cũng sẽ không bỏ qua.

Diệp Âm Trúc nhíu mày, sự tôn kính trên mặt giảm đi vài phần, hắn rất ghét người nào uy hiếp hắn nên chỉ nhàn nhạt nói :

-Nàng không khi dễ ta đã là tốt lắm rồi ta có thể khi dễ được nàng sao ?

Nói dứt hắn liền quay người bước ra khỏi phòng ngủ. Chẳng biết có phải vì Cửu Châm Phong Thần hay không mà Ly Sát có vẻ rất trầm mặc. Cả lúc ăn cơm cũng không hề nói thêm điều gì. Vốn Á Tu Tư cũng không định ở lại ăn cơm nhưng thủ nghệ của Tô Lạp thật sự quá hấp dẫn ngay cả vị lão long cũng bị quyến rũ đến không chịu được. Long tộc sức ăn có thể bao nhiêu ? Diệp Âm Trúc và Tô Lạp xem như có thể mở rộng tầm mắt, kết quả cuối cùng, bốn người tất nhiên là không thể no được.

Thần âm hệ đã thành lệ buổi chiều là thời gian tự tập, Diệp Âm Trúc rốt cục đã có thời gian để minh tư khôi phục tinh thần lực của chính mình. Lúc màn đêm buông xuống dưới sự áp bức yêu cầu của Ly Sát khiến cả Âm Trúc và Tô Lạp đều bị đuổi ra khỏi phòng ngủ, may là cả thần âm sư và thích khách đều có thể thông qua tu luyện để tiêu hết khoảng thời gian buồn chán cả đêm. Hôm nay cũng không xảy ra chuyện gì giống như trước, Diệp Âm Trúc chỉ thấy kỳ quái là đối với việc Ly Sát xâm chiếm phòng ngủ đuổi cả mình và Tô Lạp ra ngoài mà Tô Lạp hình như không hề có ý phản đối, ngược lại còn coi đó là việc đương nhiên rất bình thường.

-Ta đã không thể liên lạc được với Dạ Tinh Hủ nữa, có lẽ vĩnh viễn hắn cũng không về được nữa.

Thanh âm Hắc Thiên lạnh như băng vang lên trong mật thất làm tên nam tử cao lớn đang trầm ngâm bừng tỉnh:

-Ngươi nói cái gì ? Hành động của Dạ Tinh Hủ thất bại sao ?

Nam tử kia có vẻ rất kinh ngạc

- Điều này làm sao có thể. Dạ Tinh Hủ là một trong những thanh niên xuất sắc của Hắc long tộc các ngươi cho dù không hoàn thành nhiệm vụ tối thiểu hắn cũng có thể toàn thân trở về chứ.

Âm thanh lạnh lùng của Hắc Thiên lại cất lên :

-Ta cũng hy vọng biết đáp án của chuyện này. Chắc chắn chuyện này có sự tham gia của Ngân long tộc, Mễ Thước Lan đế quốc thật sự là là nơi tàng long ngọa hổ sao ? Cùng lắm thì tự ta sẽ đi xem sao.

-Không thể.

Nam tử cao lớn xua tay nói :

-Nếu hành động của Dạ Tinh Hủ đã thất bại , ý đồ của chúng ta nhất định đã bị Mễ Thước Lan đế quốc phát hiện, dù Mễ Thước Lan đế quốc không có ai có thể chống lại ngươi nhưng còn có sự tồn tại của Ngân long thành, bọn họ sẽ không ngồi nhìn đâu. Ta đoán, không lâu nữa sẽ có tin tức từ Mễ Thước Lan đế quốc truyền đến. Chúng ta tạm thời chờ đợi thì tốt hơn. Sự chuẩn bị của chúng ta còn chưa có đầy đủ, tuyệt đối không thể xung đột cùng Mễ Thước Lan đế quốc trực diện xung đột.

Hắc Thiên hừ lạnh một tiếng nói :

-Ngươi sợ?

-Đương nhiên không, nếu ta sợ thì đã không có ngày hôm nay rồi. Nhưng không phải mọi chuyện trên thế giới đều có thể giải quyết bằng sức mạnh được. Nếu chúng ta chưa có tuyệt đối ưu thế thì tuyệt đối không thể thường vọng động được. Tây Nhĩ Duy Áo không phải kẻ ngu, ta tuyệt không muốn hắn phát hiện thêm điều gì. Lần trước thú nhân bất ngờ tấn công sợ rằng đã khiến hắn hoài nghi rồi.

Hắc Thiên trầm giọng nói :

-Có thể ngươi không muốn bắt tên thần âm sư của Mễ Thước Lan ma vũ học viện kia nhưng Hắc long nhất tộc chúng ta không thể hy sinh oan uổng được. Hẳn ngươi đã biết phía trên ta còn có đại trưởng lão, ta phải có lời giải thích thỏa đáng.

Nam tử cao lớn suy nghĩ một chút rồi nói :

-Ta sẽ đến Hắc long thành cùng ngươi, chuyện giải thích cứ để ta nói đi. Về chuyện tên thần âm sư kia tạm thời còn không thể có gì uy hiếp tới Hắc long tộc các ngươi, rồi cũng sẽ có lúc có cơ hội. Hắn dù sao cũng chỉ là một thần âm sư cấp thấp mà thôi, cho dù Ngân long tộc muốn lợi dụng hắn cũng không phải là chuyện dễ dàng. Chúng ta bây giờ còn có rất nhiều chuyện trọng yếu phải làm.

Mười ngày thời gian đã rất nhanh kết thúc, sự kiện xuất hiện trận chiến cấm chú cũng dần phai nhạt trong lòng của mọi người, có Ly Sát giải thích Mễ Thước Lan đế quốc tự nhiên sẽ không điều tra thêm điều gì nữa, nhưng phòng ngự xung quanh Mễ Thước Lan thành tăng thêm rõ ràng. Điều chứng minh rõ nhất là hai vị Tử Tinh Long kỵ tướng đều luân lưu đóng ở trong hoàng cung khoảng thời gian này. Diệp Âm Trúc lại trải qua một cuộc sống yên lặng, đương nhiên, ngoại trừ phòng ngủ bị chiếm mất thì Ly Sát cũng rất yên lặng, có lẽ vì long tộc bình thường cũng rất tịch mịch nên nàng rất ít khi rời khỏi phòng ngủ của Diệp Âm Trúc và Tô Lạp. Cho dù lúc ăn cơm cũng rất ít khi nói chuyện. Vì có thêm nàng nên mức tiêu thụ đồ ăn của Tô Lạp và Diệp Âm Trúc rõ ràng tăng lên, may là chỉ có mười ngày. Khí trời phương bắc rất lạnh, dù Mễ Thước Lan đế quốc không lạnh buốt như cực bắc hoang nguyên nhưng độ ấm cũng rất thấp, những nhà quý tộc có tiền đều mặc áo lông cừu, cho dù người thường thì cũng đều có quần áo dầy chống lạnh. Cứ nhìn một tên khất cái của Mễ Thước Lan thành thì có thể thấy sự cường đại của đế quốc, điểm này vốn xuất thân từ A Tạp Địch Á như Diệp Âm Trúc không cách nào so sánh được.

_____***_____

Khí trời hôm nay rất tốt, mặc dù tiết trời vẫn lạnh như trước nhưng ánh nắng mặt trời lại mang đến cho mọi người Mễ Lan thành vài phần ấm áp. Mùa đông đã bắt đầu rời đi, ngày xuân đã đến không xa?

-Phanh phanh.

Tiếng gõ cửa vang lên, ngoài cửa túc xá truyền đến tiếng Hương Loan quen thuộc mà dễ nghe

-Diệp Âm Trúc, chúng ta tới.

Hôm nay đã tới ngày hẹn, cũng là một lần trị liệu cuối cùng cho Hải Dương. Dựa theo Diệp Âm Trúc giải thích như vậy, vừa đến giữa trưa, Hương Loan và Hải Dương đồng thời đi đến túc xá của Diệp Âm Trúc và Tô Lạp.

Tô Lạp đi ra cửa, mở cửa là Diệp Âm Trúc, Hải Dương và Hương Loan tiến đến.

Hai người hôm nay trang phục đều làm cho người trước mặt có cảm giác sáng ngời. Hương Loan mặc da cừu màu hồng, thân thể mềm mại hoàn toàn bên trong, chỉ hé ra khuôn mặt cười không giận không mừng. Áo cừu hoa lệ nâng cao tư dung ưu nhã của nàng càng tăng thêm vài phần mỹ lệ.

So với nàng, Hải Dương đơn giản và tao nhã hơn nhiều. Áo da cừu màu trắng nhìn qua đơn bạc hơn một chút, tóc dài màu đen cũng giấu trong áo cừu. Đôi mắt đen sâu thẳm lóe lên ánh mắt có phần bi thương, cúi đầu có phần không dám nhìn Diệp Âm Trúc. Đôi tay mềm mại của nàng nắm lấy nhau trước người, móng tay thon dài lóe lên ánh sáng nhàn nhạt như thủy tinh.

Đóng cửa túc xá ngăn cách cái rét của bên ngoài, Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:

-Các ngươi trước tiên ngồi một chút.

Nói xong hắn hướng vào phòng ngủ hô:

-Ly Sát, các đồng học của ta tới. Phiền ngươi ra ngoài nhường phòng ngủ.

Cái rét đối với Ly Sát mà nói hiển nhiên không có tác dụng gì, nàng như trước vẫn là trường bào màu bạc. Khi Ly Sát từ trong phòng ngủ đi tới, ánh mắt Hải Dương và Hương Loan không khỏi đồng thời ngưng đọng.

Hương Loan kinh ngạc nhìn Ly Sát, lại nhìn Diệp Âm Trúc. Ngoại trừ có phần bất ngờ còn mang theo vài phần phẫn nộ, trong mắt hiện lên một đạo hàn quang, cau mày nói:

-Diệp Âm Trúc. Nàng là ai?

Diệp Âm Trúc vừa muốn trả lời, nhưng lại thấy được vẻ mặt của Hải Dương, trong phút chốc hắn chỉ cảm thấy trong lòng hơi nhói đau phảng phất như bị tử trúc thần châm đâm vào tim.

Hải Dương hai mắt đen thâm sâu cũng không có vẻ phong phú như Hương Loan nhưng nhìn qua rất trống rỗng. Vẻ mặt vốn lạnh như băng đã từ từ hòa tan lại một lần nữa xuất hiện, hơn nữa tựa hồ đóng băng càng sâu. Hai tay nắm vào nhau trong lúc nhất thời bởi vì dùng sức mà thành màu trắng xanh. Trong túc xá không khí nhất thời trở nên trầm trọng.

Hương Loan thấy Diệp Âm Trúc không có trả lời, không nhịn được cả giận nói:

-Không nghĩ tới ngươi là người như thế, dĩ nhiên cũng lưu nữ hài tử. Năm nay ngươi mới bao nhiêu tuổi?

-Không phải như ngươi nghĩ đâu.

Diệp Âm Trúc lập tức giải thích, nhưng không biết tại sao khi hắn phát hiện biến hóa của Hải Dương đột nhiên hiểu được lời nói của mình lại kém cỏi như thế.

-Không phải vậy thì là thế nào? Diệp Âm Trúc, ngươi nói rõ cho ta.

Một tay chống nạnh, một tay chỉ vào cái mũi Diệp Âm Trúc, lúc này biểu hiện của Hương Loan cực kỳ mạnh mẽ. Ngay lập tức có thể trở mặt cùng Diệp Âm Trúc.

-Hương Loan tỷ, đừng như vậy, chúng ta đi thôi.

Hải Dương kéo tay Hương Loan, không hề nhìn Diệp Âm Trúc, cũng không nhìn Ly Sát mà là trực tiếp đi ra bên ngoài.

Ngay khi Hải Dương chuẩn bị lôi kéo Hương Loan rời đi, đột nhiên nàng cảm thấy trước mắt ngân quang chợt lóe, đã có thêm một người đứng chắn trước đường đi của các nàng.

-Nhìn không ra, ngươi nóng tính như vậy. Ngươi chính là cháu gái của Tây Đa Phu sao. Nếu không phải bởi vì ngươi, ta cũng không cần phải ở chỗ này chờ mười ngày.

Người cản đường đi của các nàng đúng là Ly Sát. Nàng tới không phải muốn giúp Diệp Âm Trúc, chỉ là hy vọng trị liệu có thể mau chóng chấm dứt, nàng cũng mang theo Diệp Âm Trúc về Ngân long thành.

Hải Dương sửng sốt một chút, tốc đột xuất hiện đột ngột này rõ ràng không phải đấu khí có thể đạt tới. Ngân bào mỹ nữ trước mắt giống như là tự nhiên xuất hiện, ma pháp nguyên tố trong không khí nói cho nàng biết, cái này là một cái thuấn di ma pháp.

Phản ứng của Hương Loan nhanh hơn so với Hải Dương

-Chờ mười ngày? Chẳng lẽ ngươi chính là Ngân long thành phái tới?

Người khác không biết người của Ngân long thành tìm Diệp Âm Trúc phiền toái, nàng làm sao lại không biết. Nàng chẳng những biết Ngân long thành muốn mang Diệp Âm Trúc đi, ngày đó Diệp Âm Trúc bởi vì chuyện của Hải Dương mà lưu lại nàng cũng hoàn toàn biết. Vì việc này, Hải Dương rất cảm động. Nếu không, hôm nay đột nhiên thấy một mỹ nữ đi ra từ phòng ngủ của Diệp Âm Trúc, nàng cũng sẽ không phản ứng bất bình thay cho Hải Dương như vậy.

Diệp Âm Trúc cười khổ tiếp lời:

-Không phải nàng ta thì còn ai nữa? Ngay cả phòng ngủ của ta và Tô Lạp đều bị nàng ta chiếm.

Hương Loan nhất thời hiểu được, khuôn mặt đỏ hồng vì phẫn nộ từ từ khôi phục tươi cười như bình thường. Chẳng biết nghĩ được chuyện gì buồn cười, bật ra một tiếng cười, nụ cười giống như gió xuân thổi tan băng giá, ngay cả Ly Sát nhìn thấy cũng không khỏi ngẩn ngơ. Ghé vào bên tai Hải Dương nói nhỏ vài câu.

Nghe Hương Loan nói, sắc mặt Hải Dương tái nhợt từ từ khôi phục vài phần huyết sắc, nhìn nhìn Ly Sát trước mặt, lúc này mới chậm rãi xoay người một vầng mây đỏ nổi lên bên ngoài nửa khuôn mặt kiều diễm nhưng không mở miệng. Lúc này nàng mới phát hiện, phản ứng của mình tựa hồ có chút quá kịch liệt hoàn toàn không giống một bằng hữu bình thường. Trong lúc nhất thời ngượng ngùng chẳng biết nên như thế nào là tốt. Những đầu móng tay lại nắm vào một chỗ, chỉ bất quá lúc này và lúc trước hoàn toàn là hai loại tâm tình khác nhau.

Diệp Âm Trúc tự nhiên sẽ không hiểu tâm sự của nữ hài tử, chỉ là ngây ngốc đứng nhìn các nàng, trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ Hải Dương còn không có hiểu được sao? Hương Loan học tỷ hẳn là nói cho nàng biết chuyện gì xảy ra.

Hương Loan cười đẩy Hải Dương đến trước mặt Diệp Âm Trúc

-Được rồi, chỉ là hiểu lầm mà thôi. Các ngươi mau nhanh bắt đầu đi, Âm Trúc, ngươi không phải nói giữa trưa dương khí mạnh nhất là lúc thi thuật tốt nhất sao?

-Ừm.

Diệp Âm Trúc đáp ứng một tiếng, hướng tới Hải Dương làm một cái thủ thế mời, lúc này hướng vào trong phòng ngủ đi tới.

Hải Dương cắn cắn môi dưới, nhìn thoáng qua Hương Loan bên cạnh, nhận được ánh mắt cổ vũ, cố gắng nén ngượng ngùng trong lòng đi theo sau Diệp Âm Trúc vào phòng ngủ.

Mới vừa tới cửa phòng ngủ, Diệp Âm Trúc đã đi vào lại đi ra, vừa lúc đụng vào Hải Dương đang đầy tâm sự.

-A! Ngươi làm gì?

Hải Dương như là chim sợ cành cong hô nhỏ một tiếng, hạ ý thức lui về phía sau vài bước.

Diệp Âm Trúc xấu hổ nói:

-Xin lỗi, Hải Dương học tỷ, không đụng vào ngươi chứ. Ta chỉ là muốn nói cho Hương Loan học tỷ và Ly Sát, trong lúc trị liệu cho ngươi, là không thể bị cái gì quấy rầy, nếu không rất dễ dàng xảy ra nguy hiểm.

Hương Loan đi tới bên người Hải Dương,cười nói:

-Được rồi. Các ngươi đi đi. Ta ở chỗ này canh cho các ngươi, sẽ không cho ai tới quấy rầy. Bất quá, Âm Trúc ngươi không nên chiếm tiện nghi Hải Dương của chúng ta nha.

Vừa nói, nàng còn hung hăng trừng mắt liếc Diệp Âm Trúc một cái, dứ dứ nắm tay nhỏ bé không hề có lực uy hiếp của mình.

Chứng kiến bộ dáng Diệp Âm Trúc gật đầu, Hương Loan tới bên tai Hải Dương thấp giọng nói:

-Nha đầu ngốc, ngươi sợ cái gì. Âm Trúc tiểu tử ngốc này cái gì cũng đều không hiểu. Ngươi buông lỏng một chút, cho dù coi trọng hắn, cũng trước tiên phải khôi phục dung mạo rồi hãy nói a! Có tỷ tỷ ở bên ngoài, nếu hắn dám khi dễ ngươi thì kêu lên.

Hải Dương khẽ mấp máy môi:

-Âm Trúc sẽ không như vậy đâu.

Hương Loan cười trộm nói:

-Vừa rồi không biết là ai tâm như tro tàn muốn đi, bây giờ lại nói tốt cho người ta, xong hết rồi Hải Dương a,ngươi cũng thích tên ngay thẳng giống như tờ giấy trắng này rồi.

Hải Dương tựa hồ dưới sự kích thích của Hương Loan ngược lại trấn định hơn, liếc nàng một cái, nói:

-Ngươi gặp qua một người tâm như tờ giấy trắng lúc đối mặt hơn vạn thú nhân có thể trấn định đánh lui địch quân sao? Hương Loan tỷ, đối với Diệp Âm Trúc ngươi cũng không xem rõ như ta.

Nói xong, không đợi Hương Loan mở miệng, nhanh bước vào phòng ngủ.

Hương Loan ngơ ngác nhìn Diệp Âm Trúc đóng cửa phòng ngủ, trong đầu vương vấn lời nói của Hải Dương

-Ta thật sự không hiểu rõ như nàng ư ?

-Nàng nói không sai, Diệp Âm Trúc tuyệt không đơn giản giống như ngoài mặt hắn.

Thanh âm Ly Sát có chút lạnh như băng truyền vào trong tai Hương Loan. Mặc dù Hương Loan và Hải Dương nói chuyện với nhau thanh âm rất thấp, nhưng đối với Ngân Long có thể đem ma pháp nguyên tố khống chế như cử động ngón tay mà nói, thanh âm của các nàng tự nhiên không còn là bí mật.

Hương Loan xoay người lại nhìn về phía Ly Sát, nói:

-Ngươi cũng hiểu được Âm Trúc không đơn giản sao? Nhưng là, tâm tính của hắn quả thật rất đơn thuần !

Ly Sát nhàn nhạt nói:

-Hắn mặc dù đơn thuần, nhưng hắn cũng rất thông minh.

Hương Loan có chút không cho là đúng:

-Có lẽ vậy, bất quá ta còn nghĩ hắn giống một tiểu đệ đệ đáng yêu.

Ly Sát dù sao cũng là cự long sinh sống mấy ngàn năm, mặc dù dựa theo tuổi loài người mà tính toán thì mới mười sáu, mười bảy tuổi mà thôi, nhưng hiểu biết so với Hương Loan tự nhiên nhiều hơn một chút

-Ngươi có biết tiểu đệ đệ còn có một ý nghĩa khác ?

-A……, ngươi……

Hương Loan lúc này mới ý thức được chính mình lỡ miệng, bất quá nàng phản ứng rất nhanh, lập tực nói sang chuyện khác

-Tỷ tỷ, ngươi là Ngân Long, vậy ngươi có nhận chủ hay chưa? Không bằng ngươi theo ta có được không? Điều kiện gì ta đều có thể thỏa mãn ngươi.

Nhìn Hương Loan tuyệt sắc mỉm cười có thể so với thần khí, Ly Sát có chút kinh ngạc nói:

-Cái gì đều có thể thỏa mãn ta ?

Hương Loan chăm chú nói:

-Đúng vậy! Ta vẫn chưa có ma thú làm bạn, tỷ tỷ ngươi xinh đẹp như vậy, không bằng cùng một chỗ với ta, ta là một thần âm sư, nếu là có ngươi bảo vệ, sau này sẽ không bị thua thiệt nữa. Ngân long các ngươi không phải thích các loại bảo vật sao? Còn có thức ăn ngon nữa, ta đều có thể cho ngươi. Từ nhỏ ta luôn hy vọng có thể có một Ngân long làm ma thú đồng bọn của ta mà. Từ ý nghĩa nào đó mà nói, chúng ta Mễ Lan đế quốc và các ngươi Ngân Long, đều là tượng trưng lẫn nhau, không phân biệt, là công chúa duy nhất của Mễ Lan đế quốc, ta nghĩ, thân phận của ta không làm nhục tỷ tỷ đâu.

Ly Sát trong mắt tử quang lóe ra, phảng phất muốn đem Hương Loan nhìn thấu, Hương Loan đưa cặp mắt trong suốt nhìn lại, trong đôi mắt to xinh đẹp tràn ngập ánh mắt chờ mong, nhưng lại cũng không có một tia chùn bước bởi vì Ly Sát nhìn kỹ.

Ly Sát hài lòng gật đầu, nói:

-Dám nhìn thẳng ánh mắt của Ngân Long, chứng minh trong lòng ngươi không hề đen tối. Hơn nữa có thể nhìn ra được, ngươi là xử nữ. Đã phù hợp với điều kiện cơ bản thực hiện khế ước với Ngân Long. Hơn nữa ngươi là minh hữu của Ngân Long thành chúng ta, thân phận Mễ Lan đế quốc công chúa, quả thật có thể thực hiện khế ước với Ngân Long. Chỉ là thực lực của ngươi còn thấp, Ngân Long đều chỉ cùng người mạnh thực hiện khế ước.

_____***_____

Nghe xong Ly Sát nói, Hương Loan mừng rỡ

-Thật sự có thể sao? Thực lực không thành vấn đề, ta sẽ cố gắng tu luyện. Hôm nay Âm Trúc còn dạy chúng ta một phương pháp làm cho thần âm sư đề cao tinh thần lực. Hơn nữa ta cũng có thể dựa vào một ít ma pháp vật phẩm cao cấp nâng thực lực của chính mình lên một trình độ nhất định. Ngân Long tỷ tỷ, ngươi có phải là đồng ý rồi không?

Ly Sát lắc đầu, nói:

-Ta chỉ nói ngươi phù hợp điều kiện cơ bản, nhưng chưa nói qua đáp ứng ngươi. Mặc dù ta còn không có cùng bất luận kẻ nào thực hiện linh hồn khế ước, nhưng là, lại không thể cùng ngươi thực hiện khế ước.

Hương Loan ngạc nhiên nói:

-Tại sao?

Ly Sát nói:

-Bởi vì Ngân Long tiến hành linh hồn y phụ, bản thân linh hồn không còn toàn vẹn, không cách nào thực hiện linh hồn khế ước nữa. Huống chi, ngươi mặc dù là Mễ Lan đế quốc công chúa,nhưng ta tại Ngân Long thành địa vị tương đương ngươi tại Mễ Lan đế quốc.

Hương Loan kinh ngạc nói:

-Cái gì? Nguyên lai tỷ tỷ ngươi là Ngân Long công chúa a! Vậy sao ngươi lại tự mình tới bắt Âm Trúc? Còn có, cư nhiên có người có thể làm cho ngươi linh hồn y phụ? Người này là ai? Quá ghê tởm.

Thật vất vả có cơ hội thân cận với Ngân Long, nàng tự nhiên không muốn bỏ qua, nghe được Ly Sát nói đã tiến hành linh hồn y phụ, không khỏi cảm thấy có chút chán nản.

Ly Sát rất tự nhiên chỉ chỉ hướng phòng ngủ, nói:

-Không phải là cái tên tâm ngay thẳng như tờ giấy trắng kia của ngươi sao?

-Ngươi, ngươi nói là Âm Trúc, hắn……

Hương Loan hoàn toàn ngây ngốc. Lúc tân sinh so tài nàng chỉ biết Diệp Âm Trúc đã có ký khế ước với ma thú, mà vị Ngân Long công chúa trước mắt này, dĩ nhiên đối với hắn tiến hành linh hồn y phụ. Nàng đột nhiên hiểu được, chính mình có lẽ thật sự sai, nhìn lầm tên Diệp Âm Trúc này.

Bên ngoài Hương Loan và Ly Sát nói chuyện với nhau, mà trong phòng ngủ, Diệp Âm Trúc và Hải Dương lại gặp phải xấu hổ thật lớn.

Diệp Âm Trúc nhìn Hải Dương ngồi ở trên giường, vài lần muốn nói lại thôi, xấu hổ cúi đầu.

Hải Dương nhìn bộ dáng của hắn không khỏi mỉm cười, nói:

-Âm Trúc. Vừa rồi thật xin lỗi, hiểu lầm ngươi.

Diệp Âm Trúc nói:

-Không có gì. Hôm trước Mã Lương tới nơi này thấy Ly Sát phản ứng so với các ngươi còn kịch liệt hơn.

Hải Dương nhìn sắc trời bên ngoài một chút,nói:

-Bây giờ đã là giữa trưa, chúng ta bắt đầu chưa?

Diệp Âm Trúc do dự một chút, cắn răng nói:

-Hải Dương, còn nhớ kỹ lời ta nói với ngươi ngày đó không? Lúc này và lúc trước sẽ có bất đồng. Ta sẽ với tử trúc thần châm, thông qua tác dụng của đấu khí, kích hoạt bộ mặt của ngươi đưa độc tố hoàn toàn đẩy ra ngoài, cũng rót vào sinh mệnh khí tức mạnh hơn, cho vết thương trên mặt ngươi tự động khôi phục. Trong quá trình này, ta phải hạ châm nhiều chỗ trên người ngươi.

Hải Dương mặt cười ửng đỏ gật đầu, nói:

-Ngươi lần trước đã nói qua. Vậy bây giờ bắt đầu đi, ta tin tưởng ngươi.

Vừa nói, nàng cởi áo da cừu màu trắng đang mặc bên ngoài xuống đặt ở một bên, giống như lần trị liệu trước, nhắm hai mắt lại, lẳng lặng chờ đợi.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, khiến Hải Dương kỳ quái là, Diệp Âm Trúc vẫn không cử động. Tò mò nàng không khỏi một lần nữa mở hai mắt, chỉ thấy Diệp Âm Trúc như trước vẻ mặt khó khăn đứng đó, khuôn mặt anh tuấn ưu nhã bởi vì lo lắng mà có chút đỏ lên.

-Âm Trúc, ngươi làm sao vậy?

Diệp Âm Trúc hít sâu một hơi

-Học tỷ, ta nói thẳng vậy. Ta tu luyện tử trúc thần châm này chỉ có thời gian hơn một năm. Mặc dù công hiệu các phương diện thi triển ra không có vấn đề gì. Nhưng là, ta học tập thời gian ngắn ngủi, không cách nào nhận mạch qua quần áo, cho nên……

-Oanh !

Diệp Húc đột nhiên đánh một quyền về phía trước, Thương Minh Chân Khí chen chúc dũng mãnh vào lòng bàn tay, cánh tay, không khí lập tức tuôn ra một tiếng sấm!

Hắn tiêu trừ thân thể bệnh tật là không tiện nói ra, tốc độ vận chuyển chân khí không ngờ so với trước tăng nhanh hơn hai thành, chiêu thức tùy tâm mà ra. Dường như đã biến thành bản năng của thân thể, ra chiêu tốc độ cực nhanh, thậm chí ngay cả hắn cũng bị chấn động!

Chuyện này ý nghĩa hắn ra chiêu tốc độ nhanh hơn, chiêu thức uy lực càng mạnh, tuy rằng tu vi không có gia tăng nhiều, nhưng thực lực lại được bước tiến bộ nhảy vọt.

Diệp Húc không kìm nổi thét dài một tiếng, tiếng huýt gió liên miên không dứt, thanh âm vang khắp nơi!

Đột nhiên bóng dáng hắn vừa động, dán mặt xuống mặt đất bay nhanh ra trước. Hai tay áo múa may, giống như một con dơi lớn, phiêu phiêu đãng đãng đột nhiên bay thẳng vào trong đầm nước.

Bóng dáng Diệp Húc tung bay trên mặt nước, hai tay áo huy động, từng đạo chân khí màu tím bổ về phía trước. Thân thể hắn nhanh chóng đi tới trước, dường như cả người muốn bay lên, trên người không có một bọt nước nào bắn trúng.

Trong chớp mắt, Diệp Húc đã di chuyển một vòng chung quanh đầm nước diện tích hơn mười mẫu. Bỗng nhiên tay áo rung lên, động thân đứng ở bên đầm, khó tin đánh giá hai tay mình. Trong mắt hắn lộ ra màu sắc vui mừng.

"Tiên thiên, võ đạo tiên thiên!"

"Đây không phải là tu vi tiên thiên, mà là thân thể võ đạo tiên thiên!"

"Thương Minh Luyện Thể quyết không ngờ quá kỳ diệu, khiến cho thân thể của ta bước vào cảnh giới võ đạo tiên thiên trước!"

Tiên thiên cảnh giới chia làm tu vi tiên thiên và thân thể tiên thiên. Bình thường tiên thiên theo lời mọi người chính là chỉ tu vi tiên thiên.

Diệp Húc tu vi không có bị phế trước kia, đạt tới tu vi tiên thiên cảnh giới, nhưng vẫn chưa đem thân thể luyện tới tiên thiên.

Chỉ có tu vi đạt tới tiên thiên, mới có thể dùng tiên thiên chân khí dịch cân phạt tủy, khu trừ dơ bẩn trong thân thể, chữa trị bệnh tật ẩn trong cơ thể, đạt tới thân thể tiên thiên cảnh giới.

Nhưng lúc này, tình huống hoàn toàn đảo ngược. Thân thể hắn không ngờ thành tựu tiên thiên trước, mà tu vi khó khăn lắm mới đạt tới thất trọng, khoảng cách tới tu vi tiên thiên còn một đoạn xa xôi!

Thân thể tiên thiên, so với tu vi tiên thiên thì hùng mạnh hơn ở sức bật, thân thể có thể cất chứa được nhiều chân khí hơn, tĩnh giống như bàn thạch, động giống như sấm đánh!

Tuy nhiên rất ít người sẽ đem thân thể tu luyện tới tiên thiên cảnh giới, bọn họ sau khi đạt tới tu vi tiên thiên sẽ lập tức lựa chọn trở thành vu sĩ. Diệp Húc trước kia cũng không có ngoại lệ.

Dù sao, thực lực của vu sĩ, phải vượt xa xa võ đạo tiên thiên cao thủ. So sánh với vu sĩ, thân thể tiên thiên thật sự quá yếu, tu luyện thân thể tiên thiên chỉ làm trì hoãn tiến cảnh tu vi của bọn họ, mất nhiều hơn được.

Diệp Húc cũng là lần đầu tiên bước vào cảnh giới thân thể tiên thiên.

Trong lòng hắn lúc này trào dâng lòng tự tin hùng mạnh vô cùng, thân thể bước trước vào tiên thiên, khiến hắn có tiền vốn để phân cao thấp với tiên thiên cao thủ.

"Ta vừa rồi thét dài một tiếng, nói như vậy sẽ khiến cho Diệp Ly cùng cường giả Phương gia chú ý tới, bọn họ sẽ rất nhanh đuổi tới đây!"

Đột nhiên, từ một địa phương cách đầm nước khoảng ba bốn dặm, một cỗ khí tức kinh khủng bộc phát ra, giống như liệt hỏa hừng hực dấy lên trong rừng cây, bên trong liệt hỏa, một đầu đại xà chậm rãi chuyển động, chờ thời cơ ăn thịt người!

“Tiên thiên cao thủ Phương gia tu luyện Xích Mãng Liệt Hỏa công sao!”

Diệp Húc trong lòng trào dâng chiến ý mãnh liệt, đôi môi mỏng manh lộ ra nụ cười. Một cỗ khí thế hùng mạnh phóng lên cao, hướng tới phía xa xa khiêu chiến. Trong lòng hắn hào khí phát ra: “Đến đây đi, ta muốn nhìn xem thân thể tiên thiên và tu vi tiên thiên cái nào mạnh hơn!”

jRX *?QÆM; jR, hB M h?B M o *?¢K

Chương 31: Tiên thiên va chạm

Sâu trong núi rừng Hắc Hộc Lĩnh, Phương Hòa bộ mặt âm trầm nhảy như bay, một thân áo bào đỏ như lửa, rất nhanh tiếp cận Diệp Húc.

Chân khí hắn mãnh liệt, hừng hực như hỏa!

Mấy ngày nay, hắn vẫn truy tìm tung tích của Diệp Húc chung quanh, lại thủy chung không thể tìm thấy. Không nghĩ tới hôm nay Diệp Húc lại xuất hiện, khí thế ngút trời, xa xa khiêu chiến với hắn!

Một phế vật, không chạy trối chết giống như cẩu, ngược lại ăn tim gấu gan báo, không ngờ cũng dám hướng tới tiên thiên cao thủ khiêu chiến!

Phương Hòa e sợ Diệp Húc chạy trốn, bước chân cực nhanh, khí thế cường giả tiên thiên hoàn toàn mở ra, mỗi một bước hạ xuống, khí thế kéo lên một nấc thang, một đường đi vội, khí thế liên tiếp kéo lên!

Đợi tốc độ hắn đến cực hạn, cương khí ở quanh thân hắn hình thành một lực trường khủng bố. Chân khí giống như một đầu độc xà mãnh liệt, quấn quanh thân, làm cho những cành cây chung quanh hắn dập nát toàn bộ!

Xu thế của hắn, đợi khi vọt tới chỗ Diệp Húc. Tới đây, khí thế của hắn đã đạt tới đỉnh, lấy một đòn sấm sét, muốn một đòn giết chết Diệp Húc!

Phương Hòa khí thế lên tới đỉnh đỉnh, vọt tới bên cạnh thác nước, phóng mắt nhìn lại, nhưng không có phát hiện ra bóng dáng Diệp Húc, không khỏi nổi giận.

Chân khí cùng khí thế của hắn đều đã lên tới đỉnh điểm rồi, không ngờ lại mất đi mục tiêu. Việc này nó gần như một quyền có lực lớn ngàn cân, đánh thẳng vào khoảng không, khiến hắn khổ sở gần như muốn hộc máu!

“Chẳng lẽ tiểu tử này chạy thoát sao?”

Khí thế của Phương Hòa bắt đầu hạ xuống, chính lúc này trên vách núi chỉ nghe thấy một tiếng cười khẽ truyền tới: “Phương Hòa tổng quán, đã lâu không gặp?”

Phương Hòa vội vàng ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên vách núi đối diện có một thiếu niên áo lam đang đứng. Kình phong thổi bay quần áo, phiêu phiêu muốn bay, không khỏi đồng tử co rút lại, nghiến răng nghiến lợi: “Diệp thất gia!”

Hắn cũng không xa lạ với Diệp Húc, lúc trước Phương Đồng dẫn người mai phục trong rừng, ý đồ đánh lén Diệp Húc và Chu Thế Văn. Nhưng lại bị hai người đánh cho tan rã quân lính, đúng là Phương Hòa đã ra tay cứu viện. Lực đánh Diệp Húc cùng Chu Thế Văn hai người, cứu rất nhiều con cháu Phương gia.

Trải qua trận chiến này, Phương Hòa ý thức được chỗ đáng sợ của thiên tài.

Lúc ấy hắn đã là tiên thiên cao thủ lâu đời, mà Diệp Húc cùng Chu Thế Văn chỉ là một mao đầu tiểu tử. Tuy nhiên võ học gia truyền mới tu được tới bát trọng. Nhưng hai người liên kết không ngờ cứng rắn ngăn trở được tiên thiên võ đạo đã quá mười năm rồi.

Mà hiện giờ, hắn phát hiện ra Diệp Húc, khí tức so với trước kia ngày càng nguy hiểm hơn!

Đây cũng không phải là tu vi Diệp Húc vượt quá lúc trước, mà tâm tình của hắn so với mấy năm trước đã xảy ra biến hóa cực lớn!

Biến hóa này, tương đối nguy hiểm!

Diệp Húc lần đầu tiên cố ý phát ra khí thế đợi hắn tới, đợi khi khí thế của hắn ngưng tụ tới cực điểm. Nhưng lại trốn không ra mặt, tránh đi sắc bén, đợi cho khí thế Phương Hòa hạ xuống, mới hiện thân.

Trong lúc này, Phương Hòa nhìn như không có bất luận tổn thất gì, nhưng trong đó bao hàm đạo lý võ học sâu đậm.

Một tiếng trống làm tinh thần hăng hái lên.

Khí thế đồng dạng như vậy, khí thế của Phương Hòa đang đứng ở giai đoạn suy sụp, nhưng mà khí thế của Diệp Húc còn chưa ngưng tụ!

Phương Hòa trong lòng rõ ràng, hai người bọn hắn còn chưa giao phong, nhưng trên phương diện tâm trí mà nói, hắn đã thua một bậc!

Nếu đối phương là cao thủ có cùng cấp bậc với hắn, Phương Hòa căn bản không dám giao chiến với đối phương, chỉ có thể rút đi, nếu không kết cục không chỉ là bại vong!

"Khí thế hơi chiếm thượng phong có lợi ích gì?"

Phương Hòa hơi định thần, ngẩng đầu gắt gao nhìn thẳng vào Diệp Húc, cười lạnh nói: "Diệp thất gia, nếu ngươi vẫn là tiên thiên võ đạo cảnh giới, trận chiến này ta chỉ có thể rút đi. Tuy nhiên ngươi chênh lệch quá nhiều với ta, quyết định giữa ngươi với ta chỉ có là thực lực, hoàn toàn là nhược điểm của ngươi!"

Lông mày hắn giãn ra, lớn tiếng quát: "Thất gia, xin lỗi! ngươi giết con trai của chủ nhân, chủ nhân có lệnh, mang đầu của ngươi đi theo gặp hắn!"

"Bởi vậy ngươi chỉ có một kết cục, chết!"

"Muốn đánh liền đánh, không nên vô nghĩa nhiều lời?"

Diệp Húc thét dài một tiếng, giống như một con dơi thật lớn, hai tay áo bay tán loạn, nhảy từ đỉnh núi xuống. Bước đầu tiên hắn đạp nhẹ lên mỏm đá trồi ra giữa thác nước, tà tà bay lên!

Bước thứ hai, chân của hắn hung hăng đạp trên mặt nước, giống như hổ đói từ trên đỉnh núi nhảy xuống. Mặt nước chợt nổ tung, sóng cuộn quay cuồng, thủy ngân giống như văng khắp nơi!

Đạp Đạp Đạp!

Diệp Húc tay chân cùng sử dụng, dường như một con nhện nước, giẫm lên mặt nước vội vàng chạy tới. Khí thế đại trướng, gần như trong nháy mắt đã kéo lên đỉnh!

Diệp gia thượng thừa thân pháp, Tri Chu Thải Thủy!

Diệp Húc liên tục biến hóa thành ba loại võ học, rốt cuộc khí thế tích tụ tới cực điểm, lấy thế vạn quân phóng thẳng về phía Phương Hòa. Song chưởng liên hoàn đánh ra, thương minh chân khí màu tím dời non lấp biển giống như áp chế tới Phương Hòa!

Phương Hòa hừ một tiếng, không sợ chút nào, quanh thân phát ra tiên thiên cương khí mãnh liệt. Song chưởng đón nhận, cương khí hóa thành một xích viêm hỏa xà dài hơn trượng, rung đùi đắc ý cương mãnh vô cùng.

Đây là thực lực của cao thủ tiên thiên lâu năm sao? Ngưng khí thành cương, đem các loại võ học tu luyện đến mức tận cùng, gần như có uy thế của vu sĩ khi ra tay!

"Diệp Thiếu Bảo, để ta nói cho ngươi biết, khí thế chiếm thượng phong cũng không có lợi ích gì. Ngươi cùng ta chênh lệch cảnh giới là quá lớn. Ta giết ngươi giống như giết một con chó vậy, đơn giản!"

Chưởng lực của hai người ầm ầm chạm vào nhau, xích viêm hỏa xà lập tức đánh nát chân khí Thương Minh

thanh âm có chút cao, thiếu sự trầm ổn ưu nhã của cổ cầm, nhưng là, Minh phượng cầm này cũng là cổ cầm bài danh đệ nhất trong Cầm tông ngũ đại danh cầm. Thậm chí còn trên Khô mộc long ngâm cầm và Đại thánh di âm cầm. Nguyên nhân chỉ có một, nó cũng có hồn của chính mình, cầm hồn. Cả Cầm tông trước khi Diệp Âm Trúc có được Phi Bộc Liên Châu, chỉ có nó là cổ cầm duy nhất có cầm hồn.

Trước khi có Phi Bộc Liên Châu cầm, khúc "Cao sơn lưu thủy" của Diệp Âm Trúc chỉ có dùng Minh phượng cầm mới có thể phát huy được tám phần hiệu quả.

Động tác của Diệp Âm Trúc rất nhẹ, phảng phất như là sợ đánh thức cầm hồn trong Minh phượng cầm, một âm phù thanh thúy như tiếng phượng kêu lặng yên bay ra. Mặc dù âm điệu này hơi cao, nhưng âm thanh do Minh phượng cầm phát ra lại càng thêm khác biệt so với các danh cổ cầm khác.

Mỗi một thanh âm tựa hồ đều ngân vang trong không trung trước khi lặng lẽ biến mất. Mỗi một nốt nhạc đều ngân lên rất nhẹ, vốn tiếng đàn cao ngang nhưng dưới sự điều khiển của tám ngón tay của Diệp Âm Trúc âm thanh xoay tròn, làm người ta cảm giác thật là mềm mại, thư sướng. Âm thanh nhu hòa vang khắp cả phòng ngủ, xua tan mọi tâm tư cũng như không khí khẩn trương nơi này.

Cầm khúc mỹ diệu khiến kẻ khác như quên đi mọi quan niệm chấp nhất trong lòng, gợi lên bản tính thuần khiết nhất của con người ,khiến người nghe còn loại bỏ hết thảy khẩn trương, trở lại bản tính tự nhiên nhất, còn khiến người nghe bỏ đi mọi điều tính toán lo toan, cởi mở tâm hồn.

Cầm khúc này vốn là một khúc nhạc để an thần, mục đích chính là muốn cho người nghe khúc nhạc này hoàn toàn buông lỏng thân thể cùng tâm linh, bỏ đi tư, niệm, dục, ngữ, vui, buồn chậm rãi tiến vào giấc ngủ, đạt tới trạng thái nghỉ ngơi tốt nhất. Tinh thần vốn đang rất căng thẳng của Hải Dương từ từ giãn ra, mỗi một bộ phận thân thể nàng đều nương theo tiếng đàn mềm mại này mà giải trừ sự cứng nhắc, cả mái tóc đen cũng tự nhiên buông xõa xuống khuôn mặt.

Đạm thanh khúc, lại do Minh Phượng cầm tấu, một trong chín đại danh khúc của Cầm tông, hiệu quả : ngủ say. Khi tân sinh tỉ võ Diệp Âm Trúc từng diễn tấu một khúc Mộng khiến đối thủ tiến vào trạng thái hôn mê nhưng so sánh giữa Mộng và Đạm thanh thì có rất nhiều điểm khác biệt.

Chưa kể đến Minh phượng cầm thì mức phức tạp của khúc Đạm thanh cùng yêu cầu diễn tấu cực cao khiến người diễn tấu hao tổn tinh thần hơn rất nhiều. Mộng là thông qua cầm khúc mà dẫn phát tinh thần đối phương tiến vào hôn mê, còn Đạm thanh lại trực tiếp thông qua Minh phượng cầm sinh ra tinh thần ba động trực tiếp kích thích linh hồn, muốn diễn tấu thành công Đạm thanh khúc đầu tiên phải dung nhập vào chính tâm tình của khúc nhạc này. Cho dù chính Ny Na chủ nhiệm đạt tới thanh cấp cũng không thể làm được.

Cúi đầu nhìn xuống cây cổ cầm nơi tay Diệp Âm Trúc thoáng nở nụ cười :

-"Lãm chỉ tu sơ phục,

Chiêu chất tài hà y.

Thiên hạ tẫn khoa tục,

Du nhiên độc vong ky."

Dịch thơ :

"Tết cỏ thành sợi nhỏ,

Đem may áo cho mình,

Thiên hạ ưa sặc sỡ,

Riêng ta vui đạm thanh."

Cám ơn ngươi , Minh Phượng

Không chỉ có Hải Dương ngủ say mà cả Hương Loan cùng tất cả sinh vật có sinh mệnh trong phạm vi ảnh hưởng đều chìm vào giấc ngủ say tuyệt vời quên đi hết mọi chuyện, dục vọng trong lòng Diệp Âm Trúc cũng theo một khúc Đạm thanh mà dịu xuống, lúc này lòng của hắn mới hoàn toàn bình tĩnh lại.

Thu Minh Phượng cầm trở lại không gian giới chỉ Diệp Âm Trúc mở túi chứa Tử Trúc thần châm ra, lúc này đã là giữa trưa rồi, không thể trì hoãn thêm phút giây nào nữa. Tay phải rung lên, liên tiếp ba đạo tử quang mang theo Trúc đấu khí thuần hòa chuẩn xác đâm vào đầu Hải Dương. Hít một ngụm khí, ánh mắt Diệp Âm Trúc trở nên cương quyết, dứt khoát cởi áo khoác ngoài của Hải Dương ra. Một làn hương khí nhàn nhạt phiêu xuất. Đó là mùi hương cơ thể thiếu nữ, làn hương thanh nhã thấm lòng người trong nháy mắt xâm nhập khứu giác Diệp Âm Trúc, xâm nhập tâm tư cũng như linh hồn hắn.

Khi nàng mặc chiếc áo khoác ngoài thì giống như một bức tranh cổ điển.Mà lúc này mảnh vải che bức họa đã bị xé đi, lộ ra nội dung bức họa, giống như được ánh trăng chiếu vào, làn da ngà ngọc ánh lên một vầng sáng nhu noãn. Phảng phất như là một bức tượng ngọc tinh mỹ tuyệt luân do một khối cực phẩm bạch ngọc tinh khiết nhất tạc thành, không có lớp áo khoác ngoài ngăn cách càng có thể thấy rõ những đường cong hoàn mỹ của nàng.

Chỉ trong phút chốc cả tâm hồn của Diệp Âm Trúc hoàn toàn rung động, không hề có chút dục ý nào, ở trước mắt hắn dường như thân thể Hải Dương chỉ là một tác phẩm tối hoàn mỹ nhất của tạo hóa. Một tác phẩm hoàn mỹ như thế, một pho tượng bạch ngọc thuần khiết như thế sao lại có thể bị tỳ vết cho đành ?

Không biết tại tác dụng của khúc Đạm thanh hay bởi sự tình quá mức xúc động trước mặt mà nội tâm hắn lúc này cực kỳ bình tĩnh, đôi mắt lộ rõ quyết tâm, Âm Trúc cũng thầm nguyện, bất luận thế nào cũng phải trợ giúp xóa bỏ đi tỳ vết trên khuân mặt Hải Dương. Tám ngón cách không luật động, mười lăm cây Tử Trúc thần châm còn lại nhất thời tung bay, dưới sự khống chế hoàn hảo của Diệp Âm Trúc cùng cắm trên những huyệt đạo toàn thân Hải Dương, đứng ở cạnh giường hai tay hắn như mộng ảo không ngừng chuyển động, mỗi một lần hạ xuống đều chuyển đổi một loại châm. Từng tia Trúc đấu khí nhu hòa mà tràn đầy sinh cơ thông qua Tử Trúc thần châm đưa vào cơ thể Hải Dương , đồng thời cũng dẫn động vô hạn sinh khí trong thần châm, trong phút chốc toàn bộ sinh khí đều tiến vào cơ thể Hải Dương.

Vì động tác của Diệp Âm Trúc quá mau nên chỉ có thể mông lung thấy từng cây Tử Trúc thần châm mang theo đấu khí màu vàng không chút gián đoạn mà bắt nguồn từ Diệp Âm Trúc không ngừng tuôn sang cơ thể Hải Dương. Dưới tác dụng của sinh khí khổng lồ pho tượng bạch ngọc từ từ pha sắc hồng.

Diệp Âm Trúc nhanh chóng thu hồi mười tám cây Tử Trúc thần châm rồi chuyển sang phía trước mặt Hải Dương, đôi tay không ngừng lưu động trên người nàng, mỗi cây Tử Trúc châm lại tìm đến vị trí của nó. Rõ ràng có thể thấy từng chút hắc khí không ngừng toát ra từ khuôn mặt Hải Dương, dưới sinh khí khổng lồ do Tử Trúc châm mang đến hắc khí đang kinh hoàng chạy trốn.

Diệp Âm Trúc biết, giờ đã tới thời điểm mấu chốt, một khi mình có chút nào thất thố thì ám nguyên tố vốn làm khổ Hải Dương hơn mười năm sẽ lan tràn toàn thân Hải Dương, đến lúc đó không đơn giản là vấn đề bị hủy dung nữa.

Sợi bích ti mảnh khảnh từ cổ tay Diệp Âm Trúc xuất hiện, uốn lượn giống như một con bích xà vờn quanh làn da trắng bóc của Hải Dương, Tử Trúc thần châm xuyên qua xuyên lại mang theo trúc đấu khí màu xanh biếc tràn ngập sinh cơ, hắc khí dần dần thoát ra khỏi da thịt của Hải Dương. Nếu nói ám nguyên tố hủ thực còn sót lại của lời nguyền rủa đang chạy trốn thì lúc này bích ti và Tử Trúc thần châm dệt nên tấm lưới sinh cơ chính là nhà tù của nó.

Lúc này bất luận là tinh thần lực hay là Trúc đấu khí của Diệp Âm Trúc đều đã phát huy tới cực hạn,toàn thân bốc lên một làn bạch vụ nhàn nhạt, đôi mắt hoàn toàn chăm chú trên cơ thể mềm mại của Hải Dương, lúc này hắn mới bắt đầu châm cứu. Lúc Tô Lạp quay về túc xá, vừa vào cửa đã cảm thấy một khí tức đặc biệt, Ly Sát đang ngồi ở khách sảnh, sắc mặt lãnh đạm nhưng trong đôi mắt màu tím kia không ngừng toát ra vẻ suy tư. Còn Hương Loan lại đang tựa ở một bên, giống như một con mèo nhỏ đáng yêu đang ngủ, trên mặt còn mang theo một nụ cười yếu ớt, giấc ngủ dường như phi thường ngọt ngào…

_____***_____

-Bọn họ đã bắt đầu chưa ?

Tô Lạp thấp giọng hỏi Ly Sát. Ly Sát gật đầu :

-Bắt đầu được một lúc rồi.

Nhìn nàng ta, Tô Lạp trầm mặc trong chốc lát rồi mới mở miệng nói :

-Ly Sát, sau khi Âm Trúc chữa trị cho Hải Dương xong ngươi sẽ lập tức dẫn hắn đi sao ?

Ly Sát gật đầu :

-Âm Trúc là người tốt, ngươi đừng để cho ai xúc phạm tới hắn.

Tô Lạp tựa hồ đã dồn hết dũng khí để nói ra những lời này. Ly Sát có chút sửng sốt một chút rồi lạnh nhạt nói :

-Ngươi còn muốn giấu diếm hắn bao lâu nữa ?

Nội tâm Tô Lạp thầm căng thẳng :

-Giấu diếm ?

Ly Sát lạnh nhạt nói :

-Tiểu tử ngốc kia nhìn không ra chẳng lẽ ta cũng không nhận ra ma pháp ngụy trang trên người của ngươi sao ? Nếu mà như vậy ngân long tộc chúng ta cũng không xứng xưng là ma pháp long rồi.

Tô Lạp khẩn trương nhìn Ly Sát :

-Đừng, ngươi ngàn vạn lần đừng nói cho hắn. Ta không thể cho hắn biết .

-Tại sao ?

Tô Lạp lắc đầu nói :

-Không tại sao cả chỉ là không thể cho hắn biết .

Đôi mắt tử quang của Ly Sát lóe lên nhìn nhìn nàng rồi nói :

-Hình như ngươi rất thích hắn, mấy ngày ta ở đây cơ hồ tất cả mọi việc trong gian túc xá này của các ngươi đều là do một mình ngươi làm, nếu ngươi nguyện ý vì hắn như thế tại sao không nói cho hắn biết sự thực về ngươi ? Thật sự cần phải giấu diếm sao ?

Trong mắt Tô Lạp toát ra một tia buồn bã :

-Không, ta không thể nói cho hắn. Nhưng thật ra, chuyện này cũng không phải ta cố tình giấu diếm hắn mà là ta muốn tự khống chế chính mình. Như bây giờ, ta còn có thể tự khống chế được tình cảm của mình nhưng nếu thật sự cho hắn biết rồi ta sợ sẽ không kiềm chế được mình nữa, chỉ có như bây giờ, ta mới có thể đường hoàng mỗi ngày cùng ở một chỗ với hắn.

Ly Sát có chút kinh ngạc nhìn Tô Lạp :

-Cái này là tình yêu của loài người các ngươi sao ?

Tô Lạp mờ mịt nói :

-Ta không biết, bất quá, chúng ta không thể nảy sinh tình yêu được, bởi vì ta căn bản không thể ở cùng một chỗ với hắn như một nữ nhân bình thường được. Nếu làm vậy sẽ gây cho hắn nguy hiểm cùng vô số phiền toái .

Ly Sát nhíu nhíu mày :

-Ngươi đã cùng Ngân long nhất tộc chúng ta thực hiện khế ước, Ngân long thành sẽ hậu thuẫn cho ngươi, chẳng lẽ còn có phiền toái gì mà chúng ta không giải quyết được sao ?

Nàng đến ở không lâu thì đã phát hiện ra Ngân Tệ đã thực hiện khế ước cùng Tô Lạp, lúc nàng nghe xong di ngôn của cha mẹ Ngân Tệ từ mảnh nghịch long lân dù cũng không có nói ra di ngôn là cái gì, nhưng đã thừa nhận khế ước giữa Tô Lạp cùng Ngân long nhất tộc là sự thật. Tô Lạp dùng sức lắc đầu :

-Không, chuyện không phải đơn giản như vậy, đừng ép ta được không ? Nếu có một ngày, Âm Trúc thấy được diện mạo chân thực của ta đó cũng là lúc ta rời xa hắn. Bây giờ ta chỉ là muốn ở cùng một chỗ với hắn thêm một chút thời gian mà thôi, Ly Sát, phiền ngươi thành toàn giúp ta.

Ly Sát than nhẹ một tiếng, nói :

-Ta rất thông cảm với ngươi nhưng ngốc tiểu tử kia cái gì cũng không biết.

Tô Lạp cười khổ nói :

-Sẽ có lúc, một người biết nhiều lắm khi sẽ thêm thống khổ, hắn không biết có khi lại tốt.

Ly Sát đứng dậy, đi tới trước mặt Tô Lạp. Nàng so với Tô Lạp còn cao hơn nửa cái đầu, nhìn sắc mặt tái nhợt của Tô Lạp, nàng vỗ vỗ vai Tô Lạp nói :

-Yên tâm đi, dù sao ta đã thực hiện khế ước linh hồn y phụ cùng hắn, ta sẽ bảo vệ hắn. Tại ngân long thành, chắc chắn hắn sẽ không gặp phiền toái gì.

Trong mắt Tô Lạp toát ra một tia cảm kích :

-Vậy cám ơn ngươi .

Trong phòng ngủ. Mồ hôi không ngừng theo khuôn mặt Diệp Âm Trúc chảy xuống, bất luận thân thể hắn hay là Hải Dương cả người đều như là bị nhúng nước vậy, cả phòng ngủ đều tràn ngập một mảnh hơi nước. Sắc mặt Hải Dương đã hồng lên, vẻ mặt bình thản như đang ngủ say nhưng mồ hôi trên người không hề kém chút nào so với Diệp Âm Trúc, nếu tới gần còn có thể thấy được trong mồ hôi còn mang theo một tia hắc khí nhàn nhạt, ngay khi tia hắc khí thoát ly khỏi thân thể nàng vừa muốn phát tán thì lại bị mùi thơm do Tử Trúc thần châm và bích ti phát ra khu tản. Đây đã là lần thứ ba Diệp Âm Trúc ra tay, quang mang từ Tử Trúc thần châm đã không còn sắc oánh nhuận như lúc bắt đầu, ngay cả bích ti cũng ảm đạm đi rất nhiều. Nhưng cùng lúc đó, ám nguyên tố từ lời nguyền rủa trên da của Hải Dương cũng chỉ còn lại có một tiểu đoàn cuối cùng, theo kinh mạch bị bích ti và Tử Trúc thần châm bức dồn tới ngực.

Diệp Âm Trúc lại một lần nữa cảm thấy khó khăn, ở lần trị liệu trước, hắn đã hoàn thành chín mươi phần trăm nhiệm vụ, lúc này càng đem ám nguyên tố hoàn toàn bức bách cùng một chỗ, chỉ cần hủy diệt nốt chỗ ám nguyên tố này thì Hải Dương đã có thể thoát ly khỏi lời nguyền rủa, chỉ cần một đoạn thời gian nữa là vết thương trên mặt nàng tự nhiên có thể khỏi hẳn. Nhưng bây giờ cũng đồng thời xuất hiện vấn đề, nơi ám nguyên tố ngưng tụ cuối cùng cũng là vị trí trái tim của Hải Dương, vị trí này cực kỳ nguy hiểm, một khi bị ám nguyên tố tiến vào trong tâm mạch nàng sẽ gây thành phiền toái lớn. Mà lúc này bên ngoài lại có nịt ngực trở cách, cho dù Diệp Âm Trúc muốn hạ châm cũng trở nên cực kỳ khó khăn.

Làm sao bây giờ ? trong lòng Diệp Âm Trúc đã tự hỏi mình hơn mười lần, sức chống cự dục vọng đã giảm xuống nhiều theo tinh thần và thể lực của hắn. Thân hình của Hải Dương đã không thể dùng sự hấp dẫn đơn giản để hình dung nữa nên Diệp Âm Trúc chỉ sợ một khi bỏ đi lần ngăn cách cuối cùng này tự mình sẽ sinh ra phản ứng gì đây?

-Ân.

Hải Dương chợt phát ra một tiếng kêu đau đớn đánh thức Diệp Âm Trúc từ trầm tư bừng tỉnh dậy, trên mặt nàng không biết đã có thêm vài phần thống khổ. Bất hảo, là ám nguyên tố đã bắt đầu xâm nhập rồi, Diệp Âm Trúc lập tức phán đoán ra tình hình của Hải Dương, không còn thời gian do dự nữa, hắn cơ hồ ngay lập tức xé bỏ lớp vải che trước ngực Hải Dương, bảy cây Tử Trúc thần châm theo thủ pháp thất châm định hồn.

Khoảnh khắc hạ châm, Diệp Âm Trúc rõ ràng cảm thấy sự mềm mại đàn hồi còn có hai điểm đỏ tươi hồng hào trên ngực Hải Dương, một cổ khí lưu nóng rực bị áp chế từ lâu nơi tiểu phúc trong nháy mắt lưu chuyển, đánh thức tất cả cảm quan của hắn, đôi mắt trong suốt của hắn nhất thời tràn ngập một tầng hỗn độn không cách nào rời mắt khỏi hình ảnh kích động đó.

Không thể, nội tâm Diệp Âm Trúc kịch liệt giãy dụa một chút, đôi tay đã định hạ thủ chợt dừng ở giữa không trung , tu luyện Xích Tử cầm tâm kiên định từ nhỏ khiến hắn có thể khống chế bản thân đúng lúc nguy hiểm nhất, trong nháy mắt phát ra một cổ tinh thần lực, tự đâm vào Thủ hộ tâm linh trên cổ. Trong lúc nhất thời, một tầng kim quang thuần hòa từ trước ngực hắn tán phát ra, chỉ phút chốc đã đem tâm linh hắn từ dục vọng giải phóng ra.

Từng đạo khí lưu lạnh như băng từ tâm linh thủ hộ tiến vào đại não hắn, làm tinh thần hắn đang cực độ mệt mỏi chợt tỉnh lại, chẳng những một lần nữa khôi phục cảm giác mà còn khiến hắn tiến vào một trạng thái trước đó chưa từng có. Không dám chậm trễ, bích ti hóa thành một vòng tròn bích lục, lấy tâm là bảy cây Tử Trúc thần châm cắm trên ngực Hải Dương, nhanh chóng vờn quanh đi tới, tất cả Trúc đấu khí lúc này hoàn toàn tẩm nhập vào trong Tử Trúc châm cùng bích ti , vô tận sinh cơ vây quanh làn hắc khí nơi ngực nàng rồi từ từ giảo sát.

Phác thông một tiếng, Diệp Âm Trúc đặt mông ngồi trên mặt đất, kết thúc, hết thảy đều kết thúc. Mặc dù thân thể và tinh thần hắn đều mệt mỏi tới cực điểm. Nhưng vẻ mặt anh tuấn lại tràn đầy nét vui mừng . Đúng vậy, hắn thành công rồi, trải qua gần hai tiếng không ngừng cố gắng, lần thần châm thứ mạch trị liệu cuối cùng này đã hoàn toàn thành công, ám nguyên tố trong cơ thể của Hải Dương đã hoàn toàn bị thanh trừ, lúc này, vết thương trên mặt nàng đã nhạt đi rất nhiều. Vốn một bên mặt khô héo nay đã lại tràn đầy sinh cơ, mặc dù còn chưa hồi phục hẳn, nhưng tiếp tục khôi phục chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

-Âm Trúc, ngươi không sao chứ ?

Thanh âm ân cần của Tô Lạp từ bên ngoài truyền đến.

-Ta không sao.

Diệp Âm Trúc cất tiếng trả lời đầy mệt mỏi rồi miễn cưỡng đứng lên cạnh mép giường, thu hồi Tử Trúc châm cùng bích ti rồi đem chiếc áo khoác ngoài của Hải Dương kéo qua trùm trên người nàng, mặc dù hắn cũng muốn giúp Hải Dương mặc lại quần áo, để tránh những người khác hiểu lầm. Nhưng lúc này hắn thật sự không còn chút sức lực nào. Cố gắng đi tới đẩy cửa phòng ngủ ra, khi hắn vừa thấy vẻ mặt ân cần Tô Lạp thì không thể nào tiếp tục chống cự lại cảm giác mệt mõi mãnh liệt nữa. Thân thể lảo đảo, nhất thời ngất đi tựa vào Tô Lạp .

-Âm Trúc, Âm Trúc ……

Tô Lạp đở lấy Diệp Âm Trúc, một lần nữa trở lại phòng ngủ, vừa vào cửa đã bị một tầng hơi nước ở trong phòng ngủ khiến cho càng thêm hoảng sợ, cả phòng đều có một loại cảm giác ẩm ướt, Hải Dương vẫn nằm ở trên giường ngủ say như trước, trên người có một chiếc áo khoác ngoài, nhưng từ cánh tay và đôi chân lộ ra ngoài của nàng là có thể nhận ra trên người nàng không có chút quần áo nào.

-Đưa hắn giao cho ta đi.

Ly Sát không biết cũng đi vào phòng ngủ từ lúc nào, vung tay phát ra một đạo tử quang mang theo khí tức quang minh, bao phủ trên thân thể Diệp Âm Trúc. Tô Lạp hơi giận nói :

-Bây giờ hắn đã như vậy rồi, ngươi vẫn còn muốn dẫn hắn đi sao ?

Ly Sát nói :

-Đây là nhiệm vụ của ta, ngươi yên tâm đi, hắn không có việc gì . Ta vừa rồi đã dụng quang nguyên tố kiểm tra sức khỏe hắn, chỉ là bởi tinh thần và thể lực tiêu hao quá mức, chỉ cần nghỉ ngơi một chút là được. Quang hệ ma pháp của ta có thể trợ giúp hắn khôi phục thân thể nhưng về tinh thần hắn phải tự khôi phục, ta đã trì hoãn ở Thước Lan thành quá lâu rồi , ngươi không cần lo lắng, chậm một tháng, lâu là ba tháng, tự nhiên hắn sẽ trở lại bên người ngươi.

-Không, ngươi không thể ……

Không đợi Tô Lạp tiếp tục phản đối, Ly Sát đã nắm lấy bả vai của Diệp Âm Trúc, một đạo tử quang hiện lên, nương theo ngân sắc ma pháp lục mang tinh lóe sáng, thân ảnh hai người chợt biến mất. Đúng là không gian hệ thuấn di ma pháp. Có thể mang theo một người tiến hành thuấn di, cũng chỉ có tử cấp người mạnh như Ly Sát mới có thể làm được. Nhìn xuống đôi tay trống trơn của mình, trong lòng Tô Lạp nhất thời sinh ra xuất một cổ cảm giác mất mát mãnh liệt :

-Âm Trúc, ngươi không có việc gì , ngươi nhất định không có việc gì, ta sẽ vẫn chờ ngươi quay về ……

V¢u G\yỀjX V¢I iXÎj dnjX ¦\æj\

Ánh mắt bất thiện của Cách Lâm rốt cục cũng nhìn tới Diệp Âm Trúc , cặp mắt rồng thật lớn đảo qua đảo lại xem xét hắn . Cảm giác bị áp lực như bị Ly Sát cùng Dạ Tinh Hủ nhìn ngó lại dâng lên trong lòng Diệp Âm Trúc . Hơn nữa lúc này cảm giác đó lại càng bộc phát mãnh liệt . Rõ ràng là Ngân long này thực lực so với Ly Sát là ghê gớm hơn rất nhiều .

Ly Sát hai cánh rung lên , ma pháp nguyên tố trong không khí chấn động tầng tầng như sóng , xua tan toàn bộ áp lực từ Cách Lâm .

-Đây là người mà ông nội yêu cầu ta đưa về . Cút ngay đi , bây giờ ta phải đến gặp ông nội phục mệnh .

Cách Lâm bất đắc dĩ phải lui ra một bên , chỉ là ánh mắt hắn vẫn dán chặt vào người Diệp Âm Trúc , cái cảm giác khinh miệt cùng coi rẻ này , Diệp Âm Trúc cũng không phải lần đầu tiên gặp qua .

Mấy tiếng Long ngâm từ trong Ngân long thành truyền ra . Theo chân Ly Sát hạ xuống ,Diệp Âm Trúc cũng có phần hiểu rõ hơn tình huống của Ngân long thành.

Bên trong sơn cốc cũng không bằng phẳng như hắn tưởng tượng mà ngược lại đá mọc khắp nơi , các loại thực vật cây cối sinh trưởng khắp nơi cực kì tươi tốt , cũng không hề có dấu hiệu gì bị Long tộc phá hoại .

Chẳng lẽ Long tộc không phải sinh sống bên trong sơn cốc hay sao ? Diệp Âm Trúc trong lòng nghĩ ngợi . Bất quá rất nhanh sau đó hắn đã phát hiện bí mật của Ngân long thành này . Nguyên lai , rải rác trên vách núi trong sơn cốc có rất nhiều huyệt động lớn , lúc này có không ít Ngân long đang từ huyệt động chui ra nghênh đón Ly Sát .

Không đợi Diệp Âm Trúc cất tiếng hỏi , Ly Sát thản nhiên nói :

-Long tộc chúng ta đều sinh sống ở trong Long huyệt , lấy đơn vị là gia đình . Chỉ có cự long trưởng thành mới có huyệt động riêng của chính mình . Nếu một gia đình Ngân long nào không có người nối dõi , huyệt động của bọn họ sau này sẽ trở thành tài sản chung của toàn bộ Ngân long tộc .

Diệp Âm Trúc nói :

-Vậy bây giờ các ngươi tổng cộng có bao nhiêu Ngân long ?

Ly Sát nói :

-Kể toàn bộ trưởng thành cũng như thiếu niên , tổng cộng chỉ có 60. Ngân long tộc chúng ta luôn là tộc có số lượng ít nhất của Long tộc .

Nói đến đây , ánh mắt của nàng ta không khỏi có chút buồn bã .

Đang lúc 2 người nói chuyện , đã có 5 , 6 Ngân long khác tiến lại vây quanh Ly Sát , bọn họ thân hình lớn nhỏ không đồng đều . Ly Sát trong số đó chỉ vào hạng trung .

-Con gái yêu . Con trở về rồi . Nếu không vì mấy ngày trước ta được Á Tu Tư thúc thúc gửi tin đến , ta cũng muốn đi tìm con rồi .

Một Ngân long cực lớn , ánh mắt từ hòa tiến lên trước mặt Ly Sát . Nhìn qua ma pháp nguyên tố lưu động trên người nó , theo Diệp Âm Trúc thấy hẳn là một trong những thành viên mạnh nhất Ngân long tộc .

Đối mặt với Ngân long này , Ly Sát cũng không giữ thái độ lạnh lùng như thường thấy :

-Mụ mụ , không phải con đã trở về rồi sao , người ta đã không còn là con nít nữa , với lại con chỉ mới ra ngoài có mấy ngày thôi .

Mẫu thân của Ly Sát nhìn thoáng qua Diệp Âm Trúc đang ngồi trên lưng nàng , nói :

-Xem ra nhiệm vụ ông nội giao cho con đã hoàn thành rồi . Đi gặp ông con trước đi , chính sự quan trọng hơn .

-Được .

Ly Sát hướng về các Ngân long xung quanh ra hiệu chào hỏi , rồi sau đó mang theo Diệp Âm Trúc , nhắm hướng Đông của Ngân long thành bay đi . Đối với các Ngân long kia , nàng đều tỏ ra rất lễ phép , tựa hồ chỉ có tên Ngân long Cách Lâm nọ là nàng đặc biệt không ưa mà thôi .

Ngân long thành mặc dù rất lớn nhưng với tốc độ phi hành của Ly Sát , bọn họ cũng nhanh chóng tiến về hướng Đông . Trên sườn núi phía Đông , Diệp Âm Trúc thấy một huyệt động thật lớn , lối vào đường kính hơn 40 thước . Rõ ràng là lớn hơn rất nhiều so với bất kì huyệt động Ngân long nào khác . Xung quanh đây cũng hoàn toàn không xuất hiện một huyệt động nào khác , có thể nhìn ra địa vị của chủ nhân huyệt động này trong Ngân long tộc .

Ly Sát mang theo Diệp Âm Trúc phi thẳng vào trong huyệt động , thân hình chao đi một cái , Diệp Âm Trúc chỉ cảm thấy dưới chân chấn động , chân hắn đã chạm đất . Ly Sát cũng biến thành hình người . Không cần hỏi hắn cũng biết đây chính là đích đến cuối cùng của chuyến hành trình . Diệp Âm Trúc cũng không hỏi gì thêm , lẳng lặng đi thẳng vào sâu trong huyệt động.

-Diệp Âm Trúc , chờ một chút .

Thanh âm Ly Sát đột nhiên từ sau lưng hắn truyền đến , lúc này thanh âm của nàng đã hòa hoãn đi vài phần.

Diệp Âm Trúc xoay người lại nhìn nàng :

-Nơi này không phải là đích đến của chúng ta sao ? Bây giờ không phải là đi gặp ông nội ngươi , Đại trưởng lão Ngân long tộc hay sao ?

Ly Sát nhìn nam tử trước mặt , tâm tình trong lòng đột nhiên có chút phức tạp . Diệp Âm Trúc vẫn như trước , mặc bạch y Nguyệt Thần Thủ Hộ , tóc dài để xõa trên vai , ánh mắt lạnh lùng của hắn làm cho khí chất vốn rất ưu nhã có phần chuyển biến . Còn chuyển biến như thế nào thì ngay cả nàng cũng không nói rõ ra được .

-Lát nữa khi ngươi nói chuyện với ông nội của ta , phải chú ý một chút , mặc dù Ngân long tộc chúng ta không muốn làm khó gì ngươi , nhưng nếu ngươi chính thức uy hiếp đến Ngân long tộc , sợ rằng ngươi không rời khỏi đây được đâu . Ngươi hiểu rõ không ?

Diệp Âm Trúc lắc đầu :

-Ta không hiểu?

-Không hiểu ?

-Bởi vì ta không nghĩ ra . Ta chỉ là một con người nhỏ bé , làm cách nào có thể uy hiếp toàn bộ Ngân long tộc các ngươi đây ? Chẳng lẽ Ngân long các ngươi , đối với lực lượng của chính mình như vậy lại không có chút nào tự tin ? Long tộc không phải luôn luôn được mệnh danh là chủng tộc mạnh mẽ nhất Đại lục hay sao ? Nếu các ngươi có số lượng đông đảo hơn một chút , chỉ sợ rằng bây giờ các ngươi mới là chúa tể thế giới này mới phải.

Ly Sát hoàn toàn không nghĩ tới Diệp Âm Trúc sẽ nói như vậy . Sửng sốt một chút , sắc mặt nàng lại trở nên lạnh lẽo như băng :

-Đó không phải là chuyện ngươi cần quan tâm . Ngươi nói thật cho ta biết , ngươi có nguyện ý muốn hợp tác cùng Ngân long tộc hay không ? Nếu ngươi không muốn thì cũng không cần phải đi gặp ông nội của ta làm gì nữa .

Diệp Âm Trúc tự nhiên hiểu được ý tứ của nàng , hờ hững nói :

-Ta không muốn sao ? Được hợp tác cùng Ngân long tộc là vinh hạnh của ta .

Hắn ngoài miệng nói 2 chữ vinh hạnh nhưng vẻ mặt hắn thì nhìn thế nào cũng không thấy cảm giác vinh hạnh nằm ở đâu .

Ly Sát hung hăng trừng mắt nhìn Diệp Âm Trúc một cái , trong lòng thầm nghĩ , "Ta tại sao phải nhiều lời với hắn như vậy ?

-Theo ta tới đây.

Trong Long huyệt cực lớn này , thân hình của Diệp Âm Trúc và Ly Sát có vẻ nhỏ bé phi thường , tốc độ di chuyển của Ly Sát rất nhanh , mũi chân chỉ khẽ điểm xuống đất , thân hình đã tiến về phía trước hơn 10 thước , toàn thân là Phong nguyên tố bao phủ . Lúc này nhìn nàng tựa như tinh linh của gió , căn bản hoàn toàn không hề bị trọng lực ảnh hưởng . Cho dù Diệp Âm Trúc thúc giục Trúc đấu khí kịch liệt cũng chỉ có thể miễn cưỡng đuổi kịp cước bộ của Ly Sát .

Long huyệt càng đi sâu vào càng xuống thấp , có điều lúc tiến vào phía trong , không gian chẳng những không bị thu hẹp mà ngược lại trở nên trống trải hơn nhiều . Lúc Diệp Âm Trúc đang đi theo Ly Sát đến cuối cùng của huyệt động , hắn không khỏi kinh ngạc phát hiện ra trong lòng núi này có cả một khoảng không gian rộng lớn ngang với võ đài tỉ thí lúc trước của Mễ Lan ma vũ học viện trung ương .

Ở trong động , một thân hình Ngân long màu bạc pha sắc tím , đang nằm dài tựa hồ như ngủ say . Nhìn thấy hắn , ánh mắt Ly Sát nhất thời trở nên cung kính . Bước chân cũng chậm hẳn lại , từng bước từng bước chậm rãi tiến về thân hình Ngân long thật lớn nọ .

Lúc trước chưa tới đây , Diệp Âm Trúc nghe trong Long huyệt có tiếng gì ầm ì như tiếng sấm vang vang truyền lại . Đến đây hắn mới biết được , tiếng vang rền đinh tai nhức óc nọ chính là tiếng ngáy của Ngân long kia .

Cho dù là đang nằm ngủ , thân hình của Ngân long này phải dùng từ kinh khủng để hình dung . Giống như một tòa núi nhỏ trong dãy núi . Thân thể của nó ít nhất phải lớn gấp 5 , 6 lần bản thể của Ly Sát . Nhưng kì lạ nhất là lân phiến của hắn , mặc dù cũng là hình tròn như Ngân long tộc nhân khác nhưng lân phiến của hắn lại không phải màu bạc mà là màu tím bạc . Màu tím này cũng không phải là quang mang màu tím tỏa ra từ lân phiến mà là màu tím trên lân phiến . Mỗi một mảnh lân phiến cơ hồ đều có 2 phần 3 là màu tím còn 1 phần 3 là màu bạc , phần trung gian giữa 2 màu thì rất mờ , tựa hồ như nhìn không thấy rõ . Giống như là màu tím từ từ ăn mòn màu bạc trên lân phiến của hắn .

-Vị này chính là ông nội của ngươi sao ?

Diệp Âm Trúc có chút nghi hoặc hỏi lại , mặc dù từ hình thể tới thái độ cung kính của Ly Sát đối với Ngân long này , hắn cũng chẳng thể nào hoài nghi thân phận Ngân long này được . Nhưng kì quái nhất là , trên người Ngân long này hắn phát hiện ma pháp lưu động cực kì mỏng manh , thậm chí so với bản thân hắn còn có vẻ không bằng.

Ly Sát gật gật đầu , tại trước mặt cự long nọ , nàng không dám làm càn , thấp giọng nói :

-Vị này chính là ông nội của ta , Đại trưởng lão của Ngân long tộc , cũng là thành chủ của Ngân long thành , Ngân long vương Hoắc Hoa Đức.

Diệp Âm Trúc cũng nhỏ giọng hỏi lại :

-Tại sao lân phiến trên người ông nội của ngươi hoàn toàn không giống như các Ngân long tộc nhân khác ?

Ly Sát nói :

-Đó là bởi vì tu vi của ông nội . Trong toàn bộ Long tộc chúng ta , ông nội ta tuyệt đối là một trong những người mạnh nhất . Chỉ có Hắc long vương cùng Kim long vương may ra mới có thể so sánh được . Ông nội ta sống đến nay đã là một vạn năm ngàn tuổi rồi , nhiều hơn lịch sử của bất kì một quốc gia nào trên Đại lục . Trải qua một vạn năm ngàn năm tu luyện , ma pháp lực của người hiện giờ vô cùng cường đại . Lân phiến màu bạc hóa thành tím chính là minh chứng . Nếu toàn bộ lân phiến trên người ông nội hóa tím hoàn toàn , hơn nữa trải qua biến hình , lão nhân gia người hoàn toàn có thể trở thành thần thánh cự long như tổ tiên của Ngân long tộc chúng ta ngày trước .

-Thần thánh cự long ? Ta cũng từng đọc qua trong sách vở có nói về Long tộc các ngươi , nhưng chỉ thoáng qua vài lời mà thôi . Thật sự rất lợi hại chứ ?

Ly Sát liếc mắt nhìn Diệp Âm Trúc một cái , nói :

-Thần thánh cự long là thập cấp ma thú . Trên toàn Đại lục cũng chỉ có cửu cấp ma thú tồn tại , mặc dù cửu cấp đã là tối cao cảnh giới nhưng Thần thánh cự long của Long tộc chúng ta đã đột phá giới hạn cửu

cấp . Thần thánh cự long theo như Long tộc truyền thuyết cũng chính là thập cấp . Chỉ là thời gian trôi qua rất rất lâu rồi , cũng không hề thấy Thần thánh cự long xuất hiện nữa . Ông nội ta có kể lúc người còn trẻ cũng từng xuất hiện một vị Thần thánh cự long . Đáng tiếc sau này Thần thánh cự long cùng địch nhân chiến đấu đã đồng quy vu tận rồi .

Diệp Âm Trúc giật mình nhìn Ly Sát :

-Thập cấp ma thú Thần thánh cự long mà cũng phải đồng quy vu tận cùng địch thủ hay sao ? Chẳng lẽ địch thủ cũng là …

Ly Sát ánh mắt buồn bã , vừa định trả lời thì một thanh âm già nua vang lên :

-Trên thế giới này không hề có sinh vật nào là tuyệt đối vô địch . Cho dù là Long tộc cũng không ngoại lệ . Mỗi một chủng tộc đều có ưu thế riêng của mình . Tỷ như loài người các ngươi có năng lực sáng tạo cùng dân số đông đảo , có chủng tộc nào có thể so bì với loài người được ? Nếu không nhờ ưu thế đó , các ngươi liệu có thể trở thành chúa tể Đại lục như bây giờ được không ?

Tiếng ầm ì như sấm tiêu mất , Diệp Âm Trúc ngẩng đầu lên nhìn , chỉ thấy một đôi mắt cực lớn màu tím nhìn chằm chặp vào mình . Chính là ông nội của Ly Sát , Ngân long vương Hoắc Hoa Đức mới từ trong giấc ngủ tỉnh lại .

_____***_____

Ly Sát cúi người thi lễ , nói :

-Ông nội .

Lão Long vương này cũng không nghiêm ngặt khó khăn giống như Diệp Âm Trúc tưởng tượng , ngược lại rất ôn hòa nói :

-Tiểu Ly Sát , nhiệm vụ lần này con hoàn thành rất xuất sắc , xem ra cho con đi Đại lục ta lựa chọn không nhầm người . Lần đầu tiên con xa nhà , mẹ con rất là lo lắng . Con nên đi thăm mẹ một chút đi . Ta muốn cùng trò chuyện với vị tiểu bằng hữu loài người này một chút .

-Vâng .

Ly Sát lên tiếng đáp ứng . Len lén liếc Diệp Âm Trúc một cái rồi mới chịu rời đi.

Quang mang màu tím đột ngột lóe sáng lên , ma pháp nguyên tố trong huyệt động vốn dĩ rất thưa thớt bình ổn đột nhiên gia tăng đến một mật độ chưa từng có . Trong nháy mắt Diệp Âm Trúc cảm thấy chính bản thân mình dường như hô hấp cũng không nổi , kinh khủng hơn nữa là cả 6 giác quan của hắn hoàn toàn giống như bị phong bế . May là cảm giác này chỉ thoáng qua trong giây lát mà thôi .

Thân thể Ngân long cực lớn nọ biến mất không một chút dấu vết . Diệp Âm Trúc kinh ngạc phát hiện trước mặt mình bỗng xuất hiện một người , nhìn bề ngoài rất trẻ , thân thể cao lớn , so với Tử không thua kém nhiều lắm , da tay hiện ra sắc tím . Thân thể hắn rất cường tráng mạnh mẽ , cơ bắp phát triển cuồn cuộn , kỳ lạ nhất là đầu hắn hoàn toàn hói nhẵn , không hề có tóc .

-Ngươi là ?

Diệp Âm Trúc kinh ngạc hỏi .

Thanh niên cao lớn nọ cất tiếng , thanh âm của hắn vang vọng mạnh mẽ phi thường :

-Ta biến thành hình dạng này ngươi không nhận ra hay sao ? Nói cho ngươi lại lần nữa , ta là Đại trưởng lão của Ngân long tộc , Hoắc Hoa Đức .

-Ngươi là ông nội của Ly Sát ?

Diệp Âm Trúc trợn mắt há miệng nhìn hắn . Hắn biến thành người sao lại trẻ như thế , ngay cả thanh âm cũng thay đổi được .

Hoắc Hoa Đức mỉm cười :

-Ngươi không cần phải ngạc nhiên vậy . Trên khắp Long Khi Nỗ Tư Đại lục , có rất nhiều chủng tộc mà tuổi tác không thể dùng vẻ bên ngoài để xét đoán , trong đó Long tộc chúng ta là một . Long tộc trưởng thành là có thể hóa thành hình người . Mỗi một cá thể chỉ có thể biến thành một hình thái duy nhất cố định không bao giờ thay đổi . Một vạn năm trước đây , ta biến thành bộ dạng như vậy , bây giờ vẫn thế . Cho dù tương lai ta có chết đi , thì lúc lâm chung cũng vẫn giữ lại hình dáng như thế này , không hề thay đổi chút nào.

Diệp Âm Trúc chợt hiểu ra , nói :

-Nguyên lai như thế . Chào ngài , ta là học viên năm nhất thuộc Thần Âm hệ của Mễ Lan ma vũ học viện , tên là Diệp Âm Trúc.

Hoắc Hoa Đức mỉm cười , nói :

-Hoan nghênh ngươi tới Ngân long thành , lần này ta sai Ly Sát mời ngươi tới , có lẽ trong lòng ngươi cảm thấy không vui lắm , nhưng đây là biện pháp tốt nhất . Diệp Âm Trúc , ngươi có thể đem tình hình lúc ngươi đánh lui quân đội Thú nhân ở vùng núi Bố Luân Nạp kể lại tường tận tỉ mỉ cho ta nghe một chút được không ?

Đã đến đây , Diệp Âm Trúc cũng không định giấu diếm gì nữa :

-Chúng ta được Mã Nhĩ Đế Ni nguyên soái an bài đóng quân ở thành Khoa Ni Á , một nơi vốn nghĩ rằng rất an toàn , không xảy ra chuyện gì , bỗng có một ngày …

…lập tức đem tình huống trận đánh ở thành Khoa Ni Á thuật lại tường tận một lần . Đương nhiên trong lời kể của hắn , tự nhiên không có chuyện cuối cùng Tử xuất hiện . Lúc đó hắn vốn đã hôn mê không còn biết gì nữa .

Hoắc Hoa Đức lắng nghe rất chăm chú , cũng không có ngắt lời . Đợi đến lúc Diệp Âm Trúc kể lại xong xuôi toàn bộ câu chuyện .

-Vốn là xảy ra như thế , sau đó , ta vì tiêu hao một lượng quá lớn tinh thần lực , lâm vào hôn mê .

Nghe xong lời Diệp Âm Trúc nói , Hoắc Hoa Đức hỏi lại :

-Ngươi nói là , lúc đó ngươi sử dụng ma pháp tinh thần cộng hưởng , dốc hết tinh thần lực của hơn 10 vị ma pháp sư tập trung lên một mình ngươi , sau đó thông qua pháp trận tăng cường thanh âm cùng với khối băng hình tròn thì mới phát huy công hiệu , đánh lui được Thú nhân?

Diệp Âm Trúc gật đầu , nói :

-Đại khái tình huống lúc ấy là như thế…

Hoắc Hoa Đức trầm mặc một lúc lâu , tựa hồ suy nghĩ điều gì .

-Đám Bỉ Mông thì thế nào ? Sao lại tự nhiên biến mất vậy ? Với thực lực của Hoàng Kim Bỉ Mông , các ngươi lại không còn năng lực gì chống đỡ , làm cách nào có thể sống sót như vậy ?

Diệp Âm Trúc lắc đầu nói :

-Chuyện này ta cũng không rõ . Chỉ nghe bạn bè xung quanh kể lại , hai tên Hoàng Kim Bỉ Mong đó cũng không chậm trễ , nhanh chóng thu gom hết đám Bỉ Mông cự thú , rồi cấp tốc rút lui khỏi chiến trường.

Hoắc Hoa Đức gật đầu , nói :

-Như vậy đi , ngươi thử cho ta nghe cầm khúc của ngươi , chính là cầm khúc mà vừa rồi ngươi nói tới đó “Long Tường Thao” .

-Được .

Diệp Âm Trúc đáp ứng , khoanh chân ngồi ngay trước mặt Ngân long vương Hoắc Hoa Đức . Quang mang lóe lên , Hải Nguyệt Thanh Huy Cầm đã xuất hiện trên tay hắn .

-“Ái ái đông phong hàn . Lang lang hoàn bội âm . Thiên thao bạo diệt sát . Thương hải lão long ngâm . ” Thanh âm trầm trầm từ miệng Diệp Âm Trúc phát ra , hai tay bát chỉ đồng thời rung động , một chuỗi

tiếng đàn trong trẻo nhưng lạnh lùng tràn ngập sát ý từ ngón tay hắn phát ra , mỗi một nốt nhạc cho dù là đơn giản nhất , lúc này cũng phảng phát như tiếng cự long trầm trầm gào thét , chấn động nhân tâm .

Ma pháp lực sắc vàng theo Hải Nguyệt Thanh Huy Cầm lan rộng ra tứ phía , càng lúc càng nhanh dần lên theo tiết tấu của khúc nhạc . Hai tay của Diệp Âm Trúc chuyển động trên dây đàn cũng bắt đầu dần trở nên hư ảo . Chính là đang diễn tấu lại khúc nhạc đã làm thay đổi chiến cuộc ở thành Khoa Ni Á , hay cũng chính là Cầm thành bây giờ , khúc " Long Tường Thao " .

Lúc Hoắc Hoa Đức nghe Diệp Âm Trúc ngâm 4 câu thơ cổ , trong mắt toát ra thần sắc kinh ngạc . Nhưng khi mà cầm khúc bắt đầu dạo lên , hắn không khỏi nhịn được cau mày , nhưng cũng không tỏ vẻ rõ ràng lắm , chỉ yên lặng lắng nghe Diệp Âm Trúc tấu nhạc rất chăm chú .

Chỉ cần là đang đánh đàn , tâm trí Diệp Âm Trúc sẽ hoàn toàn chú tâm , lúc này hắn đã hoàn toàn quên mất một điều, đó là với thực lực của Hoắc Hoa Đức , có thể cảm nhận rõ ràng tinh thần lực của Diệp Âm Trúc , kể cả biến hóa tâm tình bên trong . Hắn biết rõ , người trước mặt này hoàn toàn không hề lừa gạt mình .

Trong mắt Diệp Âm Trúc toát ra một tia nhu hòa , theo hai tay cử động , tâm hồn hắn đã hoàn toàn hòa cùng tiếng đàn , bản thân đắm chìm trong khúc nhạc . Cây cổ cầm dường như đã trở thành một bộ phận của sinh mạng hắn .

Rốt cục , khi tám ngón trên hai tay hắn liên tiếp đan qua lại trên dây đàn , " Long Tường Thao " tiến nhập vào trạng thái sát khí đỉnh điểm , âm thanh bỗng nhiên đình chỉ lại .

Hai bàn tay theo quán tính đặt trên dây đàn , tinh thần lực của Diệp Âm Trúc mặc dù tiêu hao nhiều , nhưng trạng thái tinh thần của hắn ngược lại dưới tác dụng của cầm khúc , hưng phấn đỉnh điểm . Cả người dường như toát ra một khí tức thanh khiết . Hắn ngẩng đầu lên nhìn Hoắc Hoa Đức , phát hiện Hoắc Hoa Đức cũng đang quan sát mình .

-Đây là " Long Tường Thao " ? Quả nhiên là có ma lực đặc thù , chỉ đáng tiếc là quá yếu ớt . Có lẽ khi nào thực lực của ngươi đạt tới Tử cấp , mới có có thể gây cho ta chút ảnh hưởng nào đó .

Hoắc Hoa Đức mỉm cười nói .

Diệp Âm Trúc chỉ cười nhạt , kết quả này hắn đã sớm nghĩ đến , không cần đề cập đến thực lực kinh khủng của Hoắc Hoa Đức . Ngay cả bản thân hắn lúc tấu nhạc cũng không có đủ tinh thần lực để cầm cự , vừa không có cả Khô Mộc Long Ngâm Cầm bên cạnh , uy lực của cầm khúc này căn bản không cách nào chính thức phát huy ra được .

-Ngươi có thể đem Khô Mộc Long Ngâm Cầm ra cho ta nhìn qua một chút được không ?

Hoắc Hoa Đức nói tiếp

Diệp Âm Trúc gật đầu , trong tay quang mang lóe lên , Khô Mộc Long Ngâm Cầm đã hiện ra thay thế cho Hải Nguyệt Thanh Huy Cầm , có điều hiện giờ cả 7 dây đàn đều đã đứt đoạn .

Hoắc Hoa Đức tiếp nhận cây cổ câm từ tay Diệp Âm Trúc , trong một tích tắc , hắn phảng phất cảm giác được điều gì , trong mắt phát ra thần sắc kinh ngạc hơn nhiều so với lúc trước lắng nghe cầm khúc " Long Tường Thao " . Hắn xem xét rất cẩn thận , không bỏ sót một ngóc ngách nào của Khô Mộc Long Ngâm Cầm , săm soi từng chỗ nhỏ nhất , kể cả 7 sợi dây đàn bị đứt nọ . Dần dần ánh mắt hắn trở nên sắc bén :

-Ngươi có biết lai lịch của cây cổ cầm này thế nào không ?

Đối mặt với quang mang cường hãn trong ánh mắt Hoắc Hoa Đức , Diệp Âm Trúc trong lòng cũng không hề e sợ chút nào , bình tĩnh đáp :

-Sợ rằng chẳng ai biết được cả , kể cả sư phụ ta cũng không . Lai lịch của Khô Mộc Long Ngâm Cầm là huyền bí nhất trong tất cả các cây cổ cầm của ta . Không ai biết nó xuất xứ từ đâu , chỉ là nhìn qua nó hắn là biết đã lâu năm lắm rồi.

Nét mặt Hoắc Hoa Đức thoáng giãn ra một chút :

-Quả thật ngươi không cách nào biết rõ lai lịch của nó được . Ngay cả ta cũng không biết . Nhưng cây cổ cầm này của ngươi , không chỉ có dây đàn làm bằng gân rồng , thân đàn cũng được chế tạo từ một loại gỗ đặc thù . Loại gỗ này chỉ sinh trưởng từ một nơi rất đặc biệt . Nơi đó chính là thánh địa của Long tộc chúng ta . Xem ra nhân vật nào chế tạo nên cây cổ cầm này nhất định phải từng đi qua nơi đó , hơn nữa lại có thể toàn mạng rời khỏi . Có cây cổ cầm lợi hại thế này , ta hoàn toàn có thể hiểu tại sao đám tuần long kia dưới tác dụng cầm khúc của ngươi thi nhau tự bạo như vậy.

Từ lời nói của Hoắc Hoa Đức biết được chút ít manh mối vè lai lịch của Khô Mộc Long Ngâm Cầm như vậy , Diệp Âm Trúc không khỏi có chút kinh ngạc :

-Ngài bảo Ly Sát mang ta đến nơi này chắc không phải chỉ để xem cổ cầm của ta với nghe ta đánh đàn suông đấy chứ ?

Hoắc Hoa Đức đưa Khô Mộc Long Ngâm Cầm trả lại cho Diệp Âm Trúc , nói :

-Đương nhiên không phải . Nhưng ta muốn chứng minh tác dụng cầm khúc của ngươi đối với Long tộc chính thức như thế nào . Xem ra , ta vẫn còn đánh giá quá thấp năng lực của ngươi rồi .

Nhìn ánh mắt Ngân long vương mang đầy thâm ý , Diệp Âm Trúc ngẩn người ra

-Sao lại như vậy ? " Long Tường Thao " của ta căn bản không mang lại cho ngài bất cứ ảnh hưởng nào ! Sợ rằng ngay cả bất kì một cá thể Ngân long hay cự long cao cấp nào cũng không bị ảnh hưởng bởi cầm khúc này được .

Hoắc Hoa Đức lắc đầu nói :

-Không , ngươi đừng tự xem thường bản thân . Đầu tiên chúng ta Ngân long tộc vốn là ma pháp , về phương diện tinh thần lực thì không một Long tộc nào có thể so sánh được . Cho nên đối với tiếng đàn của ngươi thì lực kháng cự tự nhiên là mạnh mẽ nhất . Huống chi nói về ma pháp lực , giữa ngươi và chúng ta chênh nhau một khoảng cách quá xa , hơn nữa lại không có cây cổ cầm thích hợp với cầm khúc " Long Tường Thao " là Khô Mộc Long Ngâm Cầm , tự nhiên sẽ không có hiệu quả . Nhưng ta hoàn toàn có thể dự cảm được , nếu thực lực của ngươi tiến đến tiếp cận với Tử cấp , thậm chí là giai đoạn Tử cấp cao giai , cầm khúc của ngươi hoàn toàn có thể trở thành ác mộng cho toàn thể Long tộc chúng ta.

Diệp Âm Trúc trong lòng rùng mình , bởi vì hắn phát hiện , trong ánh mắt Hoắc Hoa Đức tựa hồ xuất hiện sát khí . Hắn biết , đối mặt với Ngân long vương này , cho dù gọi Tử về bảo hộ bên cạnh , chính mình cũng chẳng có chút cơ hội nào .

Hoắc Hoa Đức tựa hồ suy tư cái gì , cả nửa ngày sau mới lên tiếng . Hắn nói :

-Tạm thời ngươi trước hết cứ lưu lại Ngân long thành một thời gian . Có một số chuyện ta phải thương lượng lại với mấy vị trưởng lão khác của Ngân long tộc . Xong xuôi mới có thể đưa ra quyết định thích hợp .

Vừa nói hắn vừa vung tay phải ra không trung , một đạo quang mang màu tím tựa như lưỡi dao sắc xẻ vào không khí . Không gian tựa như nứt toác ra , không có cảm giác ma pháp nguyên tố lưu động , cũng không hề xuất hiện ma pháp lực khổng lồ nào , một đạo thân ảnh khác đã xuất hiện ngay bên cạnh Hoắc Hoa Đức .

Không gian tê liệt . Đây là ma pháp niêm phong Không gian tê liệt a ! , Một cử động đơn giản này dường như phá vỡ hết tất cả quy tắc về ma pháp thông thường , đồng thời cũng gây cho Diệp Âm Trúc chấn động trong lòng mạnh mẽ . Phải biết rằng ma pháp Không gian tê liệt này chỉ có Không gian hệ ma pháp sư đạt đến Tử cấp mới có thể thi triển được . Mặc dù không phải là cấp bậc cấm chú , nhưng là một trong những năng lực cường đại nhất của Không gian hệ ma pháp sư .

_____***_____

Ma pháp Không gian tê liệt cũng là một dạng ma pháp có thể tự mang mình đến một chỗ khác . Nhưng mà lúc này Ngân long vương sử dụng Không gian tê liệt để triệu hồi một người khác , chắc chắn người này là một thành viên Long tộc . Ma pháp như vậy cơ hồ không hề bị hạn chế chút nào . Thực lực kinh hãi như thế không hổ là ma pháp long mạnh nhất .

Người mới đến cũng là một thanh niên , tuổi tác nhìn qua thì không cách biệt lắm với Diệp Âm Trúc , cung kính nói :

-Đại trưởng lão , ngài có gì phân phó ?

-Tinh Tàn , ngươi đưa Diệp Âm Trúc đi nghỉ ngơi . Sau đó đi tìm mấy vị trưởng lão khác cho ta , ta muốn thương lượng cùng bọn họ mấy việc .

Hoắc Hoa Đức giao nhiệm vụ .

Ngân long này tên gọi là Tinh Tàn , cung kính dạ một tiếng , thân hình nhoáng lên đã tới sát Diệp Âm Trúc , không đợi hắn phản ứng , một đạo quang mang màu tím đã lóe lên , bao phủ hoàn toàn thân thể hai người ở bên trong . Nháy mắt một cái , Diệp Âm Trung chỉ phảng phất cảm giác thân thể đau đớn tựa như bị giằng xé , nhưng cảm giác này biến mất rất nhanh . Không đến một khắc sau , hắn đã cùng với Tinh Tàn xuất hiện ở một chỗ khác .

Đó cũng là một cái huyệt động khác , nhưng so với nơi ở của Hoắc Hoa Đức thì nhỏ hơn nhiều ,phía trong huyệt động rất khô ráo , trống trải nhưng cũng bởi vì sự trống trải này mà phát sinh cảm giác lạnh lẽo hơn một chút . Không cần hỏi cũng biết tên Tinh Tàn này cũng là Ngân long trưởng thành của Ngân long tộc . Vừa rồi hắn dắt một người theo vẫn sử dụng phép Dịch chuyển không gian là đủ để chứng minh thực lực của hắn.

Tinh Tàn tò mò nhìn kĩ Diệp Âm Trúc :

-Ngươi là người mà Ly Sát mang đến đây sao ?

Diệp Âm Trúc gật đầu .

Tinh Tàn nói :

-Đây là huyệt động của ta , ngươi trước hết cứ nghỉ ngơi tạm ở đây đi đã . Ngươi có thể nói cho ta biết vì lý do gì ngươi lại đến Ngân long thành chúng ta hay không ? Ở đây hơn mười năm qua rồi chúng ta chưa từng đón một vị khách nhân loại nào .

Diệp Âm Trúc cười khổ nói :

-Ta cũng không phải là tự nguyện , là Ngân long thành các ngươi đến tìm ta .

Tinh Tàn như có điều gì suy nghĩ , vuốt cằm nói :

-Ngươi theo ta qua đây đi .

Vừa nói hắn vừa đi vào hướng sâu của huyệt động .

Dưới sự hướng dẫn của Tinh Tàn , Diệp Âm Trúc nhanh chóng đi theo . Cùng với huyệt động của Hoắc Hoa Đức có điểm giống nhau , Long huyệt của Tinh Tàn càng vào sâu phía trong càng cảm thấy rộng rãi . Đương nhiên là về tầm cỡ thì nhỏ hơn nhiều , không thể nào so sánh với huyệt động của Hoắc Hoa Đức .

Bởi vì địa thế quanh co khúc khuỷu , gió lạnh từ ngoài thổi tới cũng bớt đi rất nhiều . Chỗ sâu nhất ở trong Long huyệt này , mặc dù không thể nói là hoàn toàn ấm áp nhưng cũng không thể coi là lạnh được .

Tinh Tàn nói :

-Trước mắt ngươi cứ ở tạm đây đi đã . Ngươi có muốn ăn gì không ? Nơi này ta có thủy quả cùng với cá . Ngươi cứ ăn uống tự nhiên đi , ta bây giờ có việc phải ra ngoài một chút đã

Diệp Âm Trúc quả thật đã hơi cảm thấy đói bụng , gật đầu nói :

-Vậy cám ơn ngươi trước.

Tính tình của Tinh tàn rõ ràng là tốt hơn rất nhiều so với Ly Sát , cũng không lạnh lùng giống như nàng , mặc dù hắn có tướng mạo khá bình thường nhưng lại mang đến cho người ta cảm giác ôn hòa ấm áp . Các món cá do Long tộc tự chế có mùi vị rất khó nuốt . Diệp Âm Trúc tự nhiên không thể nào ăn được nhưng chỉ cần ăn thủy quả là cũng có thể no bụng được .

Vừa ăn thủy quả , Diệp Âm Trúc cũng thư giãn tâm tình hơn một chút . Mới nhìn qua thì Ngân long thành này cũng không phải là nơi ghê gớm gì lắm , nhưng chính mình sau khi đến đây thì từng giờ từng phút đều có thể lâm vào trạng thái nguy hiểm . Bây giờ chỉ trông chờ vào Ngân long vương Hoắc Hoa Đức kia sẽ xử lý mình như thế nào . Nhớ lại lúc trước đi trên đường cùng với Ly Sát , cái cảm giác bản thân thực lực không đủ lại xuất hiện , Diệp Âm Trúc đột nhiên phát hiện chính mình vô cùng chán ghét cái cảm giác vận mệnh của bản thân bị kẻ khác nắm giữ trong tay .

Rất nhanh sau đó , Tinh Tàn đã từ bên ngoài quay về lại .

-Thế giới loài người các ngươi có đúng là rất đặc sắc hay không ?

Tinh Tàn hỏi .

Diệp Âm Trúc nói :

-Nếu so với cuộc sống của các ngươi ở đây thì thế giới loài người tự nhiên là rất đặc sắc . Ngươi hình như là chưa từng ra ngoài đúng không ?

Tinh Tàn lắc đầu nói :

-Rất ít . Ta cũng vừa mới trưởng thành không lâu . Nói lại thì ta cùng với Ly Sát từ nhỏ đã lớn lên cùng với nhau . Hai người chúng ta cũng vừa mới hoàn thành nghi thức trưởng thành . Cái huyệt động này cũng là mới được chia cho đấy .

Nói đến đây , hắn dường như có vẻ tự hào về chính mình sau khi chính thức được thừa nhận là trưởng thành .

Diệp Âm Trúc hỏi :

-Ngân long tộc các ngươi dựa vào tiêu chí nào để xác định trưởng thành ? Bao nhiêu tuổi mới được thừa nhận là trưởng thành đây ?

Tinh Tàn nói :

-Ngân long tộc chúng ta ở trong toàn thể Long tộc , xét về thời gian trưởng thành thì thuộc loại tương đối dài , khoảng 3 ngàn tuổi thì mới được coi là trưởng thành . Đương nhiên nếu lúc nhỏ được cùng nhân loại các ngươi kí kết khế ước là có thể đẩy tốc độ phát triển lên ngang bằng với loài người các ngươi , nhanh chóng phi thường . 3 ngàn năm đó sẽ được rút ngắn đi rất nhiều , thậm chí còn có thể nương theo sự phát triển của con người . Đáng tiếc nhất là quy định của Ngân long tộc không cho phép . Cho nên ngoại trừ một số rất ít tộc nhân ngoại lệ , chúng ta ai nấy đều phải mất trên dưới 3 ngàn năm mới có thể đạt tới quá trình trưởng thành .

Diệp Âm Trúc tò mò hỏi :

-Nói vậy thì bên ngoài Long kỵ tướng mà có Ngân long làm ma thú đồng đội hẳn là rất ít đúng không ?

Tinh Tàn cười nói :

-Không phải là rất ít mà là chỉ có duy nhất một người . Đó chính là Tây Đa Phu của Mễ Lan đế quốc . Hắn ta cũng là vị khách loài người đến Ngân long thành trước ngươi đấy .

Diệp Âm Trúc nói :

-Long tộc các ngươi tại sao không muốn cùng với loài người kí kết khế ước ? Theo ta biết được , ma thú đồng đội khế ước đối với các ngươi mà nói cũng không có gì quá câu thúc ?

Tinh Tàn thở dài một tiếng , hạ giọng nói :

-Kỳ thật , tộc nhân Long tộc chúng ta ai nấy đều hy vọng được cùng loài người kí kết khế ước , nhất là các tộc nhân trẻ tuổi . Vì để trưởng thành nhanh hơn , kí kết khế ước khoảng trăm năm với loài người các ngươi có đáng gì đâu . Cũng như rút ngắn thời gian phát triển đến cự long trưởng thành từ hơn 3000 năm xuống còn có hơn 10 năm , sức hút đó thật sự rất mãnh liệt a ! Nhưng mà Long tộc là Long tộc .

-Tuần long không tính nằm trong số đó , chỉ tính chính thức cự long mà thôi . Nếu như 7 đại Long thành chúng ta muốn cùng loài người kí kết khế ước , đối tượng phải trải qua khảo nghiệm vô cùng gian nan vất vả , chỉ có cường giả chân chính mới có thể thu được cự long mà thôi . Đương nhiên trong đó cũng có một số cách sử dụng mánh lới như loài người đi trộm trứng rồng hoặc được Long thành thừa nhận , nhưng những cách như vậy diễn ra tỷ lệ thành công quá ít cho nên mặc dù 7 đại Long thành chúng ta , số lượng tộc nhân lên đến gần 1000 , nhưng trên khắp Đại lục , số lượng Long kỵ tướng chỉ có hơn 10 người mà thôi . Đương nhiên ở đây ta chỉ kể những Long kỵ tướng có cự long trưởng thành mà thôi , còn tuần long thì không thể tính tới được .

Nghe xong lời nói của Tinh Tàn , Diệp Âm Trúc trong lòng không khỏi ngầm sợ hãi than thở . Cả Đại lục mới có hơn mười Long kỵ tướng quân , nhưng lần này ngay tại Mễ Lan ma vũ học viện , học viên năm nhất đã xuất hiện 2 người là La Lan và Nội Tư Tháp . Mễ Lan ma vũ học viện quả nhiên không hổ danh là đệ nhất học viện của Đại lục a ! Mễ Lan đế quốc quả là có thực lực cường đại .

-Tinh Tàn , ngươi có thể nói cho ta biết tại sao Long tộc các ngươi khi kí kết khế ước cùng loài người thì tốc độ phát triển từ 3000 năm rút ngắn xuống còn có 10 năm thôi ? Khác biệt này thật sự là quá lớn?

Tinh Tàn gãi đầu , nói :

-Ta cũng không biết chắc chắn . Có lẽ sau khi kí kết khế ước sẽ phát sinh một mối liên hệ đặc thù nào đó . Ngân long tộc chúng ta đã lâu lắm rồi chưa có xuất hiện tình huống kí kết khế ước từ lúc nhỏ tuổi như vậy . Cho dù là Á Tu Tư thúc thúc cũng là sau khi trưởng thành rất lâu , lúc đã hơn 5000 tuổi mới kí kết khế ước ma thú đồng đội với Tây Đa Phu.

-3000 năm so với 10 năm , Long tộc các ngươi không phải sống lâu hơn loài người rất nhiều sao ? Loài người cho dù sống thọ nhất cũng chỉ đạt tới hơn trăm tuổi là cùng . Dùng thời gian trăm năm khế ước đổi lấy hơn 3000 năm phát triển , quả thật là vô cùng đáng giá .

Tinh Tàn suy nghĩ hồi lâu rồi nói :

-Đúng vậy , thật sự là đáng tiếc . Quy củ Long tộc chúng ta lại không thể làm trái được . Những lời này ngươi tốt nhất đừng nói với người ngoài , nếu không sẽ mang đến rắc rối không nhỏ cho ngươi đâu . Được rồi , ngươi vẫn còn chưa nói mục đích tại sao ngươi lại đến đây.

Diệp Âm Trúc cười khổ , nói :

-Chuyện cũng chẳng có gì bí mật cả , ta là một Thần âm sư , chỉ tại cầm khúc của ta có ảnh hưởng đến Long tộc các ngươi nên đã bị triệu tập đến đây để làm rõ .

Lập tức hắn đem toàn bộ sự tình kể lại một cách vắn tắt cho Tinh Tàn nghe một lần .

Tinh Tàn có vẻ hiếu khách phi thường , không ngừng hỏi Diệp Âm Trúc đủ mọi chuyện , kể cả các chuyện về thế giới loài người . Hai người trò chuyện rất hợp , Diệp Âm Trúc thậm chí còn nghĩ , nếu là Tinh Tàn đến Mễ Lan đế quốc đưa mình tới đây , so với Ly Sát hẳn là tốt đẹp hơn rất nhiều .

-Tinh Tàn . Ngân long tộc các ngươi rốt cục là điều kiện thế nào mới có thể cùng nhân loại kí kết khế ước đây ?

Đang nói chuyện phiếm , Diệp Âm Trúc đột nhiên nhớ tới chính mình với Ly Sát đã có Linh hồn y phụ , nhịn không được hỏi ra nghi vấn lớn nhất trong lòng của hắn .

Tinh Tàn sắc mặt thay đổi , lắc đầu nói :

-Chuyện này ta không thể nói cho ngươi được . Đây là bí mật của Long tộc . Chỉ có mấy vị trưởng lão mới biết rõ nhất mà thôi.

-A , vậy quên đi.

Diệp Âm Trúc tạm thời ở trong huyệt động của Tinh Tàn nghỉ ngơi , hắn tự hiểu bản thân mình coi như may mắn , ít nhất Tinh Tàn cũng hòa nhã dễ gần . Qua một thời gian 3 ngày nói chuyện tìm hiểu , kiến thức của Diệp Âm Trúc về Long tộc cũng sâu sắc hơn trước rất nhiều , có những chuyện Tinh Tàn nói cho hắn trong những sách vở ở Đại lục đã đọc cũng chưa từng đề cập qua .

Long Khi Nỗ Tư Đại lục , có tổng cộng 7 Đại Long thành . Nhìn bên ngoài thì 7 Đại Long thành này ngang hàng với địa vị của Pháp Lam Thất Tháp nhưng trên thực tế thì địa vị của 7 Đại Long thành thấp hơn rất nhiều . Chỉ cần từ thế lực cao nhất là có thể dễ dàng nhận ra điều đó . Trong số 7 Đại Long thành , chỉ có Hắc long vương , Ngân long vương , Kim long vương là dạt đến thực lực Tử cấp cửu giai . Còn Long vương của 4 thành còn lại , mạnh nhất cũng chỉ đạt đến Tử cấp thất giai mà thôi . Thất giai so với cửu giai mặc dù cảm giác có vẻ không cách xa nhiều lắm nhưng thật ra là cách đến một trời một vực . Một khi thực lực đã đạt cảnh giới Tử cấp thì chỉ cần vượt qua một giai nhất định thì chênh lệch cũng sẽ là cực lớn . Nhưng 7 vị Tháp chủ của Pháp Lam Thất Tháp ai nấy đều có thực lực Tử cấp cửu giai , thực lực vô cùng cường đại . Cho nên ngay cả Long tộc cũng tuyệt đối không dám đắc tội với Pháp Lam Thất Tháp . Huống chi Pháp Lam trên Đại lục được xem như là một tín ngưỡng , không chỉ có số lượng đông đảo ma pháp sư mà nơi đó còn được sự tôn sùng thần phục của tất cả các quốc gia trên Đại lục , chỉ cần Pháp Lam Thất Tháp có mệnh lệnh gì , không một quốc gia nào trên Đại lục này dám làm trái lại .

Ba ngày trôi qua rất nhanh , Tinh Tàn càng ngày càng thích người bạn loài người mới quen này , không chỉ bởi vì Diệp Âm Trúc kể cho hắn nghe rất nhiều điều thú vị về thế giới bên ngoài mà chủ yếu chính là vì tài đánh đàn của Diệp Âm Trúc .

Phương pháp tu luyện của Cầm tông mà nói thì cực kì đơn giản , bởi vì ngoại trừ âm nhận ra thì các loại Cầm ma pháp khác đều không cần khống chế nhiều lắm . Cầm ma pháp đều có thuộc tính phạm vi , điểm này chính là khác biệt lớn nhất so với đại đa số các thuộc tính ma pháp khác .Bởi vậy cho nên Diệp Âm Trúc khi tu luyện Cầm ma pháp , chỉ cần chú tâm là có thể đánh đàn được . Sử dụng tinh thần lực đánh đàn là đã có thể phát huy uy lực của Cầm ma pháp , còn tinh thần lực trong sạch thuần khiết không hề bị quấy nhiễu thì chính là phương pháp tu luyện hiệu quả nhất . Tâm hồn cùng cầm hồn dung hợp với nhau cũng là một trong những phương pháp rèn luyện tinh thần lực tốt nhất . Điều này cũng là nguyên nhân trọng yếu nhất giải thích tại sao Ny Na chủ nhiệm sau khi nghe hắn diễn thuyết về việc dung nhập tâm hồn cùng cầm hồn đã quyết định cho các học viên năm nhất của Thần Âm hệ thử tu luyện ngay phương pháp này .

VPu G\ʏỀjX VPI iXnà_ ¦ŋH\ dnjX ¦ƷH

Phía ngoài Long huyệt gió Bắc gào thét , hơn nữa Long huyệt lại sâu hun hút , Diệp Âm Trúc lại không sử dụng tinh thần lực nên tiếng đàn của hắn cũng không truyền ra ngoài . Có lẽ vì bị kích thích do thực lực bản thân không đủ , mấy ngày nay Diệp Âm Trúc đánh đàn thời gian rất dài , lại càng thêm chuyên chú .

Xuân Lôi Cầm , dưới 2 bàn tay tám ngón của Diệp Âm Trúc nhẹ nhàng gảy , chính là đang tấu lên một khúc nhạc ngắn "Lục Thủy" , tiếng đàn mềm mại nhu hòa , tràn khắp không gian phía trong Long huyệt .

Chính lúc hắn đang tập trung đánh đàn , đột nhiên Tinh Tàn hai mắt rực sáng :

-Âm Trúc , đi thôi , Đại trưởng lão dùng ma pháp truyền tin cho ta , bảo ta đưa ngươi tới gặp.

-Ông …

7 dây cùng rung , Diệp Âm Trúc ngừng tay lại . Trong lòng than thầm một tiếng , từ từ đi tới . Hai tay buông thõng , tựa như xóa dư âm của tiếng đàn:

-Vậy chúng ta đi thôi.

Tinh Tàn đi tới bên cạnh Diệp Âm Trúc nói :

-Âm Trúc , cầm khúc của ngươi thật sự nghe rất hay , hy vọng Đại trưởng lão không làm gì bất lợi với ngươi . Đáng tiếc , ta tại Ngân long thành chỉ là tộc nhân bình thường , không có cách nào giúp ngươi được.

Nhìn ánh mắt Tinh Tàn pha chút buồn bã , Diệp Âm Trúc mỉm cười

-Đừng như vậy Tinh Tàn đại ca , ta chưa chắc đã xảy ra chuyện gì ! Mặc dù cầm khúc của ta trong tương lai có thể ảnh hưởng đến Ngân long tộc nhưng cũng vẫn có giá trị lợi dụng tốt .

Chu Thế Văn trừng mắt lẩm bẩm nói: "Hoàng hồ yêu... sao có khả năng! Yêu quái cấp tinh quái chẳng phải đều bị vu sĩ tam đại thế gia đuổi đi rồi sao?"

Diệp Húc vội vàng bay nhanh về phía sau, Hoàng Hồ yêu này hiển nhiên đã nhảy ra khỏi phạm trù của thú, tiến hóa thành yêu!

So với mỹ nhân xà, tiến hóa của nàng còn chưa hoàn mỹ, không có lột xác đi toàn thân, chưa biến hóa, gần như chỉ là xương cổ, có thể mở miệng nói chuyện mà thôi.

Tuy nhiên dù vậy, Hoàng Hồ yêu này mọi người cũng không có khả năng đối phó. Năm đại tiên thiên cường giả cũng không thể đánh được, trừ phi vu sĩ ra tay!

"Mọi người chạy mau!"

Chu Bân tức giận hô to, ghìm đầu ngựa đang muốn chạy trốn. Đột nhiên một ánh đao trắng như tuyết xuất hiện, chỉ thấy tọa kỵ dưới chân hắn bị chia làm hai.

Chu Bân rơi xuống, đứng ở đó không chút nhúc nhích, trong mắt hiện lên vẻ kinh hãi, từ mi tâm tới hạ khố hiện ra một đường huyết tuyến nhỏ hẹp, cả người từ từ tách ra làm hai.

Hắn cũng là tiên thiên cường giả lâu đời trong đám gia nô Chu gia, không ngờ ngay cả một chiêu cũng không tiếp được, cả người lẫn ngựa bị bổ ra làm hai.

"Hồ tam nương, những người này giết chết con cháu chúng ta, tội dáng chết vạn lần, trực tiếp giết bọn chúng đi, ngươi còn dông dài cái gì."

Trong rừng đột nhiên truyền tới thanh âm hùng tráng, một bóng đen chậm rãi đi ra. Ánh đao bay lên, dừng ở trên đỉnh đầu người này, nó là một thanh đại đao dài hơn trượng, sáng trắng như tuyết.

Bóng đen mặc hắc bào, vừa ốm vừa cao, xa xa nhìn thấy cao lớn hơn người bình thường nhiều. Mà tay chân hắn đều che kín bằng lông sói, móng tay dài ba bốn tấc, cực kỳ sắc bén.

Ánh mắt hắn lõm xuống, chớp động ra lam quang sâu kín, miệng nhỏ lại dài, một khuôn mặt cũng dài thượt, rõ ràng là một đầu Hắc Lang yêu!

Một cỗ yêu nguyên từ trên đỉnh đầu hắn lao ra, nâng theo đại đao lăng không bay múa, như quang như điện!

Hồ yêu kia quyến rũ lườm hắn một cái nũng nịu cười nói: "Hắc Tứ Lang, ta còn không có chơi đủ, ngươi đi ra quấy rầy cái gì? Những người này vô duyên vô cớ giết con cháu bọn ta, ta làm sao bỏ qua được cho bọn hắn?"

Mọi người trong lòng tuyệt vọng vạn phần, tinh quái thực lực cực kỳ khủng bố, cùng cấp với vu sĩ. Nếu như chỉ có một con Hoàng Hồ Yêu, bọn họ mặc dù không địch lại, cũng có thể chạy trốn. Nhưng lúc này lại thêm một chích Hắc Lang Yêu, bọn họ sắp sửa đối diện với cục diện hữu tử vô sinh!

"Thiếu gia đi mau!"

Chu Phàm và Phương Chấn nhất thời hướng tới Hoàng Hồ Yêu cùng Hắc Lang Yêu đánh tới, hai lão nô này trong nháy mắt đã quyết định hi sinh, tính toán liều mạng ngăn trở hai tinh quái để cho Chu Thế Văn cùng Phương Thần chạy trối chết!

Chu Thế Văn và Phương Thần hai người chần chừ một chút lập tức giục ngựa xoay người trốn chạy.

Diệp Ly không nói một lời, thả ngựa hốt hoảng chạy đi.

Diệp Bân bị hắn ném trên lưng ngựa kinh hãi muốn chết vội vàng hô to: "Diệp Ly cứu ta!"

Diệp Ly mắt điếc tai ngơ, giống như một cánh chim to bay lên, chạy như điên.

Lão bộc này nhìn như trung thành và tận tâm, nhưng căn bản lại không có trung tâm như trong tưởng tượng, đối với hắn căn bản hờ hững, không ngờ một mình chạy trối chết!

Diệp Húc khởi bước sớm nhất, vài cái hô hấp liền chạy đi hơn một dặm, Chu Thế Văn, Phương Thần cùng Diệp Ly khởi bước chậm một chút, nhưng tu vi thâm hậu, tốc độ so với hắn còn nhanh hơn, rất nhanh đuổi theo sau hắn.

"Phân công nhau chạy, nếu không tất cả mọi người đều trốn không thoát!" Diệp Húc trầm giọng nó.

Chu Thế Văn vội vàng lắc đầu cười ha ha nói: "Hay nói giỡn! phân công nhau mà chạy, ai biết tinh quái kia sẽ truy ai?"

Phương Thần tỏ vẻ đồng ý nói: "Hai tinh quái truy ai, khẳng định sẽ chết! Diệp thế huynh, chúng ta bốn người cùng chạy trốn. Có ngươi lót đáy cho chúng ta, chúng ta có nhiều hơn một chút cơ hội đào mệnh!"

Diệp Húc chán nản, còn chưa kịp nói chuyện phía sau đột nhiên truyền tới tiếng kêu thảm thiết của Chu Phàm, ngay sau đó là tiếng kêu thảm thiết của Phương Chấn truyền tới. Hai đại võ đạo tiên thiên cao thủ, không ngờ chỉ vài cái hô hấp liền mất mạng.

Lại qua một cái hô hấp, Diệp Bân kêu lên thảm thiết, ngay cả đệ tử tông thất đối nghịch với Diệp Húc, rốt cuộc cũng chết thảm trong tay hai tinh quái!

Chỉ trong một chén trà nhỏ, liền có ba tiên thiên cao thủ và một cường giả tu luyện tm tới bát trọng lần lượt chết.

Diệp Húc trong trong lòng băng hàn, đổi lại là hắn, chỉ sợ cũng là kết cục như vậy. Nếu không phải hắn nhanh chóng chạy trước, chỉ sợ lúc này đã là một cỗ thi thể.

Sau lưng đột nhiên truyền tới tiếng ầm ầm vang lên, bốn người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một con Hắc Lang lớn như một con trâu bò, và Hoàng Hồ Ly đang chạy như điên trong rừng, đang truy thẳng tới đây!

Hai tinh quái tốc độ cực nhanh, giống như phù quang lược ảnh, đại đao dài hơn trượng lơ lửng trên đỉnh đầu Hắc Lang yêu, ánh đao chợt lóe lên, chợt đem một cây đại thụ che trời bị bổ làm hai, hung thế bức nhân!

"Hôm nay các ngươi đừng mơ tưởng chạy thoát!" Hắc Lang miệng phun tiếng người, tốc độ nhanh hơn vài phần.

Diệp Ly sắc mặt âm trầm, đột nhiên nhanh bước tới trước, thoát về phía trước mấy trượng, xoay người cười lạnh lạnh một cái. Đột nhiên hắn đánh ra hai chưởng, chưởng phong như sóng lớn đánh lên bờ đê, linh hoạt sắc bén cực kỳ, bức làm cho ba người Diệp Húc bị kiềm hãm, đều xuất chưởng ngăn cản.

"Ba vị thiếu gia, các ngươi vẫn thay lão nô chắn đường là hay nhất!"

Diệp Ly cười ha ha, chạy như điên đi.

"Thiếu Bảo, lão cẩu nhà ngươi thật sự là đáng chết!" Chu Thế Văn giận tím mặt hận đến mức nghiến răng nghiến lợi.

"Nêu là có thể chạy được ngày hôm nay, ta sẽ cho lão cẩu này quy thiên!" Phương Thần cũng giận dữ nói.

Diệp Húc thản nhiên nói: "Lão cẩu này của ta, các ngươi đừng mơ tưởng theo ta đoạt!"

jdX *?QÆM; jd, o¬ *MM; *'T "€+?

Chương 37: Vô cùng cấp bách

Hai tinh quái càng ngày càng tới gần, yêu khí tràn ngập.

Hô!

Đại đao bay lên, ông ông rung động, muốn một chém xuống đánh dập nát cả ba người.

"Chẳng lẽ lão tử phải chôn thây trong này?"

Chu Thế Văn buồn bã thở dài, lập tức cười nói: "Tuy nhiên có Thiếu Bảo cùng công tử bột hai người các ngươi theo ta, xuống hoàng tuyền cũng không tính là tịch mịch!"

Phương Thần cười lạnh: "Ta là gia chủ tương lai của Phương gia, còn lâu mới chết ở chỗ này!"

Diệp Húc trong lòng âm thầm lo lắng, đột nhiên có tiếng ngựa hí truyền tới. Một con ngựa vừa gày vừa tạp mao từ trong rừng chạy ra.

Diệp Húc mừng rỡ, xoay người nhảy lên trên lưng ngựa, mỗi người một tay nhấc Chu Thế Văn cùng Phương Thần lên cao. Can Sài Giao bốn vó tung bay, bão táp mà đi, khoảng cách lập tức dứt ra vài dặm, vứt bỏ hai tinh quái ở xa xa.

"Nếu hai tinh quái kia có thể truy được Can Sài Giao thì ném Chu Thế Văn cùng Phương Thần bỏ lại, hai người bọn họ đều là tiên thiên cao thủ, cũng có thể tranh thủ cho ta chút thời gian chạy trối chết!" Diệp Húc sắc mặt âm tình bất định, trong lòng âm thầm tính toán.

Hai tinh quái giận tím mặt, ra sức điên cuồng đuổi theo. Nào biết được con ngựa kia cõng theo ba người mà tốc độ còn nhanh hơn chúng nó vài phần. Khoảng cách ngày càng xa, cuối cùng đành phải dừng chân tức giận thầm mắng không ngừng.

Hắc Lang kia cầm lấy trường đao, lạnh lùng nói: "Hồ Tam Nương, không cần đuổi theo, chúng ta lập tức quay lại đại khai sát giới, giết hại tất cả đệ tử thế gia không để một ai!"

"Thiếu Bảo quả nhiên nghĩa bạc vân thiên!"

Chu Thế Văn bị Diệp Húc nắm lấy cổ áo, kình phong đập vào mặt, nhưng vẫn như trước khen không dứt miệng, đột nhiên nhìn thấy Phương Thần cũng được Diệp Húc cầm ở tay bên kia, tròng mắt vừa chuyển nhe răng cười độc ác: "Thiếu Bảo, nếu ngươi đem công tử bột kia bỏ lại, ta gả cho ngươi hai người muội muội!"

Phương Thần tức giận hừ một tiếng, cao giọng nói: "Diệp thế huynh ngươi bỏ tên Chu râu rậm lại, Phương gia ta sẽ liên kết với Diệp gia, diệt trừ Chu gia!"

Hai người trợn mắt nhìn nhau, Diệp Húc mỉm cười: "Hai vị thế huynh không cần cãi nhau, tiểu đệ luôn luôn có thiện tâm, làm sao để hai vị ở lại được chứ?"

Chu Thế Văn cùng Phương Thần liếc nhau cười lạnh nói: "Thiếu Bảo, nếu ngươi có thiện tâm, chỉ sợ chúng ta lương thiện chín kiếp mất! ngươi sở dĩ cứu chúng ta còn không phải lo lắng hai yêu quái kia đuổi theo sao? Nếu là yêu quái đuổi theo, liền ném chúng ta văng ra, có chúng ta làm mồi dụ, ngươi cưỡi ngựa chạy trối chết mới được!"

Diệp Húc lúng túng cười gượng.

Bọn họ lúc trước cùng chạy trối chết với Diệp Húc là muốn để cho Diệp Húc lót đáy, cho bọn họ có cơ hội chạy thoát.

Mà Diệp Húc mang theo bọn họ cùng nhau chạy trối chết, cũng có mục đích như vậy, không phải một lòng cứu bọn họ.

Nếu có thể trốn thoát, chẳng khác nào bán cho bọn họ cái ân tình. Nếu không thể trốn thoát Diệp Húc khẳng định sẽ không chút do dự ném họ lại, tạo cơ hội chạy thoát cho mình.

Ba người bọn họ, đều là người lòng lang dạ sói, đúng là có hiểu biết nhau rất sâu.

tử của cự long , cũng nhận được uy nghiêm của Long tộc , có thể ngồi ngang hàng cùng thượng vị 3 trưởng lão chúng ta , cũng có thể chính mình kí kết khế ước với cự long . Đương nhiên , ngươi cũng không cách nào kí kết khế ước được nữa.

Diệp Âm Trúc nói :

-Xin ngài trực tiếp nói đến quá trình đi , ta rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể trở thành ngoại tịch Long tộc được ?

Hoắc Hoa Đức nói :

-Ngươi phải đi tới một nơi , là thánh địa của Long tộc chúng ta , nơi đó gọi là Long vực.

-Long vực ?

Diệp Âm Trúc nghi hoặc nhìn Ngân long vương trước mặt .

Vị trí hiện tại của Long vực hiện giờ ta không thể nói cho ngươi được , đến lúc đó sẽ do Ly Sát đưa ngươi đi . Có điều , sau khi ngươi tới đó rồi , toàn bộ chỉ có thể trông cậy vào thực lực bản thân , chỉ cần ngươi thông qua khảo nghiệm ở đó , vậy ngươi sẽ đạt được thứ gì mình muốn . Long vực là địa phương cực kì nguy hiểm , chỉ cần hơi sơ sẩy là có thể táng mạng trong đó . Ở đó ngoài chuyện phải dựa vào thực lực để sinh tồn ra , ngươi cũng cần phải hết sức cẩn thận , chỉ cần có được thừa nhận từ Long vực , ngươi đương nhiên sẽ trở thành ngoại tịch Long tộc , ngươi cũng sẽ có được một số kĩ năng đặc thù của Ngân long tộc nữa.

Nói đến đây , Hoắc Hoa Đức ngừng lại một chút :

-Vốn ta không tưởng rằng loài người có thể thông qua khảo nghiệm của Long vực nhưng vì lần trước Tây Đa Phu đã làm cho ta thấy được , tiềm lực của loài người lớn đến như thế nào , hắn bằng vào sự cố gắng của chính bản thân , thực lực cường đại cùng ý chí kiên định , cuối cùng cũng nhận được công nhận từ Long vực , sau đó cùng Á Tu Tư kí kết khế ước , trở thành vị Ngân long Long kỵ tướng duy nhất từ trước tới nay , ta hy vọng ngươi cũng có thể học theo hắn , trở thành người thứ hai . So với Tây Đa Phu , ngươi có một chút lợi thế , bởi vì Ngân long tộc chúng ta là ma pháp long , cho nên sau khi Tây Đa Phu trở thành ngoại tịch Long tộc , đại bộ phận năng lực của Ngân long đối với hắn cũng không có điểm nào đắc lợi . Nhưng ngươi lại hoàn toàn khác , ngươi là ma pháp sư , nếu như đạt được đại bộ phận năng lực của Ngân long tộc , tất nhiên có tác dụng cực lớn với quá trình tu luyện . Bây giờ ta cũng không thể nói gì thêm cho ngươi nữa , hết thảy từ giờ về sau , chỉ hoàn toàn trông cậy vào bản thân ngươi tự khám phá từng bước .

Diệp Âm Trúc hít sâu một hơi , nói :

-Giờ ta hiểu rồi , đạt được cái gì không phải là điều ta muốn , ta chủ yếu là phải thông qua khảo nghiệm của Long vực , đúng không , bất quá Long vực khảo nghiệm kia rốt cục là cái gì ?

Ngân long vương Hoắc Hoa Đức trầm mặc một chút rồi trả lời :

-Ta nói rồi , thừa nhận là thừa nhận thôi , còn về việc làm thế nào để đạt được thừa nhận của Long vực , ta cũng không thể nói cho ngươi được , phải tự mình khám phá.

-Gia gia !

Ly Sát nãy giờ im lặng không nói gì đột nhiên lên tiếng.

Hoắc Hoa Đức nhìn về phía cháu gái mình :

-Tiểu Ly Sát , có chuyện gì vậy ?

Ly Sát tựa hồ do dự mất một chút rồi mới nói :

-Người có thể cho con tiến vào Long vực cùng với hắn hay không ?

Hoắc Hoa Đức sửng sốt ngây người ra một giây , sau đó đột nhiên giận dữ nói :

-Hồ đồ , Long vực là nơi thế nào ngươi biết rất rõ , Long tộc dưới tình huống nào mới có thể tiến nhập Long vực . Đối với chúng ta mà nói , nơi đó không chỉ là thánh địa mà cũng là cấm địa , đừng nói là ngươi , cho dù là ta , cũng chỉ có vào thời khắc tối hậu mới có thể tiến vào đó được.

-Đúng là vậy , nhưng với thực lực của Diệp Âm Trúc , làm sao có thể đạt được thừa nhận từ Long vực ? Nơi đó cơ bản không phải là chỗ hắn có khả năng sinh tồn được .

Trong ánh mắt Ly Sát đã mang theo vài phần tuyệt vọng cùng bất mãn .

Thần sắc trong mắt Hoắc Hoa Đức trở nên âm trầm , nói :

-Cái này là hắn tự mình lựa chọn , không ai có thể thay đổi được . Ngươi lo lắng hắn sử dụng Linh Hồn Y Phụ gọi ngươi chứ gì ? Cái này không cần lo . Trong Long vực không thể tiến hành pháp thuật triệu hồi được . Nếu hắn chẳng may bất hạnh gặp tử vong tại Long vực , Linh Hồn Y Phụ đương nhiên quay trở lại cho ngươi .

-Không phải , không phải , gia gia , con muốn đi cùng hắn .

Lúc này thanh âm Ly Sát tựa hồ càng trở nên kiên định .

Diệp Âm Trúc nhìn Ly Sát , ánh mắt có chút khó hiểu . Bởi vì hắn không rõ tại sao Ly Sát lại nói như vậy . Trong ý nghĩ của hắn , Ly Sát thủy chung là một Long nữ lạnh lùng như băng , nhưng lúc này hình như nàng đang vì chính an nguy của mình mà lo lắng . Xem ra vị tiểu công chúa của Long tộc này cũng không phải hoàn toàn giống như vẻ bề ngoài lạnh lùng của nàng . Lời nói của Ly Sát cũng làm nội tâm lạnh lùng của hắn thắp lên vài tia ấm áp .

Trong mắt Hoắc Hoa Đức lóe lên tia nhìn lạnh lùng , một Long trảo thật lớn nhanh chóng vung ra , tại Ngân long tộc , hắn không chỉ là Đại trưởng lão mà còn là chúa tể tuyệt đối , không có Ngân long nào có thể cưỡng lại mệnh lệnh của hắn , cho dù là tôn nữ cũng không được . Ánh sáng tím lóe lên , Ly Sát chưa kịp làm động tác phản kháng gì thì cả thân thể trong dạng rồng đã té nhào trên mặt đất . Diệp Âm Trúc thậm chí không kịp nhìn ra Hoắc Hoa Đức đã sử dụng ma pháp gì , chỉ biết Ly Sát đã hoàn toàn mất đi lực kháng cự , ma pháp ba động trên người nàng cũng trong nháy mắt biến mất .

Hươ long trảo thật lớn của mình , Hoắc Hoa Đức lạnh nhạt nói :

-Nếu ngươi đã lựa chọn xong , bây giờ có thể khởi hành , Ly Sát đã không thích hợp đưa ngươi đi nữa . Tinh Tàn , ngươi đưa Diệp Âm Trúc đến Long vực , nhớ kỹ , ngươi tuyệt đối không được tiến vào Long vực một bước nào . Quy củ của Long tộc , ngươi hẳn biết rõ rồi .

-Vâng . Thưa Đại trưởng lão .

Tinh Tàn cung kính hành lễ xong , gầm khẽ một tiếng , toàn thân tử quang lóng lánh phát ra , thân thể trong nháy mắt biến lớn , long lân trong suốt màu bạc nháy mắt bao trùm toàn thân , hắn đã hiện nguyên hình , thân thể so với Ly Sát to nhỏ không chênh lệch lắm , ma pháp trình độ cũng gần như tương tự .

-Âm Trúc , chúng ta đi thôi .

Nghe từ thanh âm của Tinh Tàn , không thấy có vẻ gì tâm tình đang biến động .

Diệp Âm Trúc gật đầu . Nhẹ nhàng nhảy lên , thân hình đã ngồi trên lưng Tinh Tàn .

Hoắc Hoa Đức nói :

-Diệp Âm Trúc , ngươi nhớ kỹ , ngươi có thời gian là 1 tháng , nếu trong 1 tháng đó , ngươi không thể từ Long vực thoát ra , vậy chứng tỏ ngươi không đạt được thừa nhận từ Long vực . Khi đó kết cục của ngươi chỉ có một . Nếu ngươi thành công đạt được thừa nhận từ Long vực , có sự giúp sức của nó , ngươi sẽ có được năng lực của Ngân long tộc chúng ta .

Quang mang lóe lên , một mảnh lân phiến đường kính chừng 30 phân rơi vào tay của Diệp Âm Trúc .

Diệp Âm Trúc cũng không nói gì thêm , bởi vì hắn nghĩ bản thân mình cùng với Ngân long lúc này không có gì phải nhiều lời , vỗ nhẹ vào thân Tinh Tàn , long dực mở rộng , Tinh Tàn mang theo Diệp Âm Trúc bay thẳng lên bầu trời .

-Đại ca , huynh ghĩ rằng tên nhân loại này có khả năng đạt được thừa nhận của Long vực không ?

Một Ngân long to lớn trầm giọng hỏi .

Hoắc Hoa Đức thản nhiên nói :

-Ta cũng không biết , mặc dù thực lực của hắn so với Tây Đa Phu thì kém hơn rất nhiều , nhưng tên thanh niên này lại mang đến cho ta một cảm giác đặc biệt , khí chất trên người hắn người bình thường không thể so bì , có lẽ hắn sẽ mang lại cho chúng ta kì tích . Nếu hắn không thành công , vậy hắn cũng không đủ năng lực để cùng Ngân long tộc hợp tác được . Tên này bề ngoài là Hoàng cấp nhưng thực tế ma pháp lực đã đạt tới Lục cấp cao giai , như thế nào lại là người bình thường được , ít nhất có thể chứng minh một điểm , hắn tuyệt đối không phải là người đến từ Pháp Lam . Nếu không , ta ngay cả cơ hội tiến nhập Long vực cũng sẽ không ban cho hắn .

Ra khỏi Long huyệt , gió lạnh như băng thổi vào mặt , Diệp Âm Trúc nhất thời cảm giác bản thân mình thư thái đi rất nhiều . Hít thở sâu liên tiếp mấy lần , hắn tựa hồ muốn đem toàn bộ phiền muộn trong lòng thổi bay theo gió đi hết , nhưng sự phẫn nộ này xuất phát từ sâu thẳm trong tâm hồn , làm cách nào biến mất dễ dàng vậy ?

-Âm Trúc .

Tinh Tàn đột nhiên lên tiếng gọi hắn .

-A?

-Không nên tới Long vực .

Tinh Tàn tựa hồ nội tâm giằng xé một hồi lâu mới có thể nói ra câu này .

-Tại sao ?

Diệp Âm Trúc thản nhiên hỏi lại .

Tinh Tàn nói :

-Ngươi không có cơ hội trở thành ngoại tịch Long tộc đâu , không có Tử cấp thực lực , ở nơi đó căn bản không có khả năng sinh tồn , ngươi có biết ban đầu Tây Đa Phu tiến vào Long vực , thực lực của hắn cỡ nào không ? Là Tử cấp tam giai , cho dù như vậy , sau khi hắn đạt dược thừa nhận từ Long vực xong , tính mạng như chỉ còn phân nửa , còn ngươi …

-Ngươi có thể thả ta đi không ?

Diệp Âm Trúc đột nhiên hỏi .

Tinh Tàn trầm mặc , cũng không trả lời , Diệp Âm Trúc thậm chí có thể cảm giác nội tâm của hắn đang tràn ngập sợ hãi cùng mâu thuẫn . Không biết tại sao lúc này Âm Trúc đột nhiên nhớ tới Ly Sát , hắn đột nhiên nghĩ , nếu là Ly Sát đưa mình đi Long vực , nàng ta nhất định sẽ tìm cách thả mình đi , ngay cả chính hắn cũng không hiểu tại sao mình lại có ý nghĩ như vậy nhưng trong nội tâm , ý niệm này lại thâm căn cố đế tồn tại .

Diệp Âm Trúc vỗ vỗ lên lân phiến sau lưng Tinh Tàn :

-Yên tâm , ta sẽ không làm khó ngươi . Cho dù thực lực ta không đủ , biết đâu cũng sẽ phát sinh kỳ tích ?

Tinh Tàn thở dài một tiếng , cũng không nói thêm lời nào , chỉ vỗ cánh mạnh mẽ , cấp tốc phi hành thẳng về một hướng .

Tinh Tàn là Ngân long thứ hai mà Diệp Âm Trúc ngồi trên lưng , so với Ly Sát thì ngồi trên lưng Tinh Tàn thoải mái hơn rất nhiều , trong lòng Âm Trúc có vài phần cảm giác áy náy . Tinh Tàn trong khi phi hành , cố ý dùng Phong hệ ma pháp tạo thành một kết giới , bao phủ thân thể Diệp Âm Trúc bên trong , gió mạnh bên ngoài không thể nào thổi vào thân thể Diệp Âm Trúc được . Ngồi ở trên lưng hắn , cảm giác cũng rất yên ổn tự nhiên rất nhiều , như đi trên đất liền .

Tốc độ phi hành của Tinh Tàn rất nhanh , hơn nữa càng ngày bay càng cao dần . Hắn bây giờ đã bay khuất trong mây , Diệp Âm Trúc bây giờ cũng không thể nhận ra phương hướng được nữa , chỉ có thể để mặc cho hắn đưa đi .

_____***_____

Lúc này Diệp Âm Trúc mới có thời gian nhìn qua khối lân phiến mà Ngân long vương Hoắc Hoa Đức đưa cho mình , lân phiến hình tròn , sáng lấp lánh , đích thị là lân phiến của Ngân long . Nhưng mà khối lân phiến này màu tím , ánh mặt trời chiếu lên phản xạ lấp lánh ngân quang , đây là lân phiến của ai ? Nếu như nói là của Ngân long , tại sao lại có màu tím như vậy ? Ngay cả cường giả như Ngân long vương Hoắc Hoa Đức , lân phiến cũng chỉ có 2 , 3 phần sắc tím mà thôi , huống chi lân phiến này hoàn toàn màu tím , chỉ có một chút ngân tinh tồn tại .

Trong lòng vừa động , Diệp Âm Trúc đột nhiên nhớ tới lời Ly Sát nói qua , khi mà lân phiến của Ngân long chuyển hóa hoàn toàn thành màu tím thì có thể phát sinh biến hóa , trở thành Thần Thánh Cự Long . Chẳng lẽ đây lại là lân phiến của Thần Thánh Cự Long hay sao ? Khả năng này hiển nhiên rất lớn nhưng Diệp Âm Trúc lại mơ hồ cảm giác được , chủ nhân của khối lân phiến này cũng không hẳn là thuộc cấp bậc Thần Thánh Cự Long .

Tinh Tàn không ngừng phi hành , theo tốc độ như vậy , cũng đã bay hơn 3 ngày trời . So với từ Mễ Lan thành đến Ngân long thành , đoạn đường xem ra còn dài hơn nhiều .

Diệp Âm Trúc không biết Tinh Tàn rốt cuộc bay về phương nào , có điều hắn cảm giác được , không khí bên ngoài theo hướng phi hành của Tinh Tàn tựa hồ từ từ ấm dần lên . Từ điểm này , hắn phán đoán hẳn là Tinh Tàn đang nhắm hướng Nam mà bay . Có điều là Đông Nam hay Tây Nam thì hoàn toàn không biết chắc được .

3 ngày này , Diệp Âm Trúc cùng Tinh Tàn cũng rất ít nói chuyện . Tinh Tàn cũng không hề dừng lại nghỉ ngơi , chỉ là lâu lâu hắn dùng ma pháp không gian lấy ra một chút hoa quả cùng nước uống đưa cho Diệp Âm Trúc .

Ngay khi Diệp Âm Trúc đã hoàn toàn khẳng định Tinh Tàn phi hành về hướng Nam , đột nhiên không khí bên ngoài trở lạnh , hơn nữa so với Ngân long thành còn lạnh hơn rất nhiều . Diệp Âm Trúc còn đang cảm thấy hồ đồ thì cảnh tượng ngay trước mắt đã xuất hiện biến hóa .

Vốn đang phi hành trong mây , 2 người đột nhiên rời khỏi , nhưng mà trước mắt lại xuất hiện hai tòa tuyết sơn vô cùng to lớn .

Nhìn từ xa rất khó đánh giá được độ cao của 2 tòa tuyết sơn này nhưng từ không trung nhìn xuống chỉ thấy mây trắng bao phủ xung quanh , cũng có thể đoán được 2 toà núi này cao ghê gớm thế nào . Lúc này phương hướng phi hành của Tinh Tàn là vị trí nằm giữa 2 toà núi đó .

Ngay lúc Tinh Tàn bay đến gần 2 tòa núi tuyết , cũng là lúc xuất hiện một hiện tượng kì dị , Diệp Âm Trúc rõ ràng cảm giác được không khí chung quanh thân thể gợn lên như một tấm màn nước . Ngay sau đó , Tinh Tàn đã chở hắn bay xuyên qua rồi .

Bên ngoài vốn là ban ngày nhưng khi bọn hắn xuyên qua tấm màn không khí như nước kia thì chung quanh đột nhiên tối sầm lại . Mặc dù cũng không tối đến mức xòe tay không thấy ngón nhưng màn đêm hắc ám xung quanh lại hỗn độn dị thường . Phía trên đầu không phải là mặt trời mà là một mảnh trăng màu tím.

Kì dị hơn chính là bọn họ vốn đang ở trên trời cao , nhưng mà lúc này Diệp Âm Trúc lại thấy được lục địa , đúng vậy , chính là lục địa . Ở thế giới đặc thù này , hắn cảm giác được rất nhiều ma pháp nguyên tố chuyển động , có điều ma pháp nguyên tố ở đây cực kì cuồng bạo , cũng vô cùng cao ngạo , với tinh thần lực hiện giờ của hắn , dĩ nhiên không cách nào hấp dẫn chúng được .

Tinh Tàn 2 cánh khép lại , rất nhanh lao thẳng xuống mặt đất . Vị trí của hắn trên không trung lúc đó cũng chỉ cách mặt đất chừng hơn trăm thước .

Thân thể nặng nề tiếp đất :

-Âm Trúc , chúng ta tới rồi.

Diệp Âm Trúc nhảy từ trên lưng Tinh Tàn xuống , 3 ngày liền không tiếp xúc mặt đất , toàn thân đều có cảm giác không được tự nhiên , lúc này hoạt động thân thể một chút , nhất thời cảm thấy thư thái hơn rất nhiều . Hắn một mặt quan sát tình hình xung quanh . Giữa không trung chính là mặt trăng màu tím . Cảnh vật xung quanh thì miễn cưỡng cũng có thể thấy rõ , trước mắt là một mảnh rừng rậm đen ngòm , cây cối thì là một loại từ nhỏ đến giờ hắn chưa từng thấy qua . Nhưng những cây cối này lại mang đến cho Diệp Âm Trúc một cảm giác cực kì quen thuộc . Đột nhiên , hắn nhớ tới điều gì đó , quang mang lóe lên , Khô Mộc Long Ngâm cầm 7 dây đã xuất hiện trên tay.

Đúng vậy , chính là cảm giác này . Những cây cối này cùng với thân đàn của Khô Mộc Long Ngâm cầm phát ra khí tức phi thường cùng loại , bất quá cũng không thể rõ ràng như Khô Mộc Long Ngâm cầm mà thôi .

Diệp Âm Trúc đột nhiên hiểu rõ , Ngân long vương Hoắc Hoa Đức vừa nhìn Khô Mộc Long Ngâm cầm đã nói chất liệu tạo nên nó đến từ một địa phương đặc biệt , chỉ sợ rằng chính là nơi này . Có điều nơi này là thánh địa của Long tộc , hiển nhiên không phải chỗ mà người bình thường có thể lai vãng . Mặc dù hắn không biết chính xác nơi này hình thành như thế nào nhưng bằng ma pháp tri thức cũng có thể đoán rằng nơi đây vốn từng có một đại hình ma pháp trận hoặc ẩn tàng một ma pháp trận quanh đây.

Khó trách lúc ấy thần sắc Hoắc Hoa Đức lại kinh ngạc âm trầm như thế , cửa vào nơi này ở giữa 2 toà tuyết sơn cao lớn như thế , đừng nói là con người , cho dù là chim chóc cũng khó lòng bay đến được . Độ cao ghê gớm như vậy , chỉ có thân thể cường hãn của Long tộc mới có thể phi hành mà không sợ chết cóng . Ngay cả Diệp Âm Trúc cũng không nhịn được tò mò tự hỏi người nào chế tạo Khô Mộc Long Ngâm cầm này làm cách nào lên đây được .

Quang mang lại lóe lên , Tinh Tàn một lần nữa biến lại thành hình người .

-Âm Trúc , xin lỗi , ta không cách nào vi phạm quy định của Long tộc được , càng không thể nào cưỡng lại mệnh lệnh của Đại trưởng lão , ta chỉ có thể đưa ngươi tới đây . Đây chính là thánh địa của Long tộc chúng ta , Long vực , đi qua cánh rừng đen này , ngươi sẽ chính thức bước vào phạm vị của Long vực , ta sẽ ở đây chờ ngươi . Nếu ngươi đạt được thừa nhận từ Long vực , tự nhiên sẽ quay trở lại đây . Ngươi có không gian giới chỉ , những thứ này ngươi cứ mang theo đi .

Vừa nói Tinh Tàn vừa phóng thích ra không gian ma pháp , rất nhiều thủy quả xuất hiện trước mặt Diệp Âm Trúc . Chừng này thủy quả hoàn toàn đủ để giúp Âm Trúc giải quyết chuyện ăn uống về sau .

Diệp Âm Trúc cũng không hề khách khí , đem toàn bộ thủy quả nhét hết vào không gian giới chỉ của mình , cười mỉm , nói với Tinh Tàn :

-Tinh Tàn đại ca , ngươi cũng đừng như vậy , chuyện này ta cũng không thể trách ngươi được . Ngươi thân là thành viên của Long tộc , cũng không thể nào nắm giữ chính vận mệnh của mình . Nếu một ngày ta có thể chống lại lời Hoắc Hoa Đức nói , vậy lịch sử của Ngân long tộc tương lai về sau sẽ phải viết lại .

Nói xong câu này , hắn cũng không hề do dự , đi nhanh thẳng về hướng rừng rậm.

Nhìn theo bóng Diệp Âm Trúc bước đi , Tinh Tàn thì thào tự nhủ : “Thay đổi lịch sử Ngân long tộc , như thế nào mới có thể thay đổi lịch sử Ngân long tộc được ? Trời ạ ! Hắn muốn làm điều gì đây ? ” Lần đầu tiên , hắn cảm nhận được sự đáng sợ của loài người thường bị xem là nhược tiểu .

Đi vào rừng rậm , Diệp Âm Trúc cũng không hề vội vã tiến bước mà đi rất từ từ thong thả , giống như lời của Ngân long vương Hoắc Hoa Đức nói , bắt đầu từ bây giờ hắn chỉ có thể dựa vào chính mình . Muốn toàn mạng rời khỏi nơi đây , chủ yếu nhất là phải hết sức cẩn trọng , sự phản đối của Ly Sát cũng như vẻ mặt của Tinh Tàn cũng đã nói lên được sự nguy hiểm của nơi này cho hắn .

Nhìn xung quanh một chút , khí tức của khu rừng đen này tỏa ra mười phần âm lãnh , ngoại trừ những cây đại thụ màu đen này không hề tồn tại sinh vật nào khác . Mà ngay cả những cây đại thụ màu đen này cũng làm cho hắn cảm giác được khí thế tử vong đáng sợ .

Chậm rãi phóng thích tinh thần lực từ bản thân ra xung quanh , Diệp Âm Trúc từ từ thăm dò khắp bốn phương , hắn chú ý tìm xem xung quanh ngoài mình ra còn có sinh vật sống nào hay không . Rất nhanh sau đó , hắn cảm thấy thất vọng , ở chỗ này ngoại trừ yên lặng chết chóc thì cũng chỉ có yên lặng chết chóc

. Ngay lúc tiến vào rừng rậm , hắn thậm chí đã không còn cảm nhận được hơi thở của Tinh Tàn bên ngoài nữa . Ma pháp nguyên tố ở không trung nơi này cũng càng trở nên cuồng bạo khó khống chế . May mắn thay hắn là một Cầm ma pháp sư thuộc Tinh thần hệ , ma pháp lực chính là tinh thần lực , không cần dẫn động ma pháp nguyên tố xung quanh . Còn các hệ ma pháp khác , đến đây chỉ sợ rằng một phần mười thục lực cũng không thể phát huy được . Không có ma pháp nguyên tố hỗ trợ , đối với ma pháp sư mà nói cũng tương đương như chặt hết tay chân của một gã võ sĩ .

Thản nhiên cười nhạt , Diệp Âm Trúc trong mắt phát ra một thần quang hòa hoãn , hai tay chắp lại trước ngựa . Trúc đấu khí trong cơ thể nhẹ nhàng tản mác ra xung quanh , một đường tơ xanh biếc từ cổ tay phải xuất ra , rất nhanh quấn lấy hai tay hắn , cũng tại 2 tay lưu lại độ dài mỗi bên khoảng một thước rưỡi . Như vậy cũng hoàn toàn không ảnh hưởng đến hành động của hai tay , chuẩn bị xong , hai bàn tay của Diệp Âm Trúc tức thì biến thành màu xanh biếc , một màu xanh biếc tràn đầy sức sống .

Đây là một phương pháp sử dụng Bích Ti , dưới sự khống chế của Trúc đấu khí , hiệu quả của Bích Ti hoàn toàn được phát huy . Quấn quanh trên hai bàn tay tựa như bao tay . Ở nơi này tử khí cường liệt như vậy , với sinh mạng lực khổng lồ của Bích Ti vốn là khắc tinh của tử khí , hẳn là dưới tình huống này có thể giúp đỡ không ít .

Dưới tác dụng sinh mệnh khí tức của Bích Ti , tâm tính của Diệp Âm Trúc nhất thời trở nên bình thản vài phần , lúc này mới bước từng bước về phía trước . Cẩn thận nhắm hướng sâu nhất của khu rừng đi tới .

-Phụ hoàng , Âm Trúc rốt cục khi nào mới trở về ?

Hương Loan đứng ở bên người cha nàng là Tây Nhĩ Duy Áo đại đế , miệng dẩu lên tỏ vẻ vô cùng bất mãn .

Tây Nhĩ Duy Áo uống nhấp nhấp từng ngụm nước trà :

-Ta cũng không rõ , chuyện của Ngân long thành làm sao có người nào biết chắc được ?

Hương Loan có chút lo lắng nói :

-Mễ Lan đế quốc chúng ta không phải là hợp tác cùng Ngân long thành hay sao ? Tây Đa Phu nguyên soái hẳn là có quan hệ tương hảo với bọn họ chứ . Âm Trúc cũng chưa hề xúc phạm bọn họ cái gì , tại sao lại bắt hắn đi như vậy ? Cái này hoàn toàn là không công bằng.

Tây Nhĩ Duy Áo liếc mắt nhìn con gái độc nhất của minh một cái , thở dài nói :

-Trên thế giới này , công bằng chỉ thuộc về kẻ mạnh , trừ phi ngươi có thực lực thật sự cường hãn , còn không thì công bằng vĩnh viễn không bao giờ xuất hiện cho ngươi . Cũng tương tự như chúng ta với các tiểu quốc xung quanh , chẳng lẽ cũng lại cùng bọn họ nói chuyện công bằng hay sao ? Chuyện Diệp Âm Trúc lần này , Ngân long thành thể hiện cực kì cương quyết , mặc dù Mễ Lan đế quốc chúng ta tịnh không hề e ngại Ngân long thành nhưng thế lực khắp nơi trên Đại lục này quan hệ , tình thế vô cùng vi diệu , chuyện hợp tác cùng Ngân long thành cũng không thể dễ dàng phá hỏng được . Ta cũng không thể vì chuyện của một cá nhân nào đi khiêu chiến với người của Ngân long thành được .

Hương Loan trề môi nói :

-Nhưng mà phụ hoàng , tại thành Khoa Ni Á , Âm Trúc đã ngăn cản đại quân Thú nhân xâm lược , đích thị là công thần của Mễ Lan đế quốc . Cũng có thể nói hắn là anh hùng dân tộc của chúng ta rồi . Hắn cũng đã cứu con cùng Phí Tư Thiết Lạp , chừng này công lao chẳng lẽ không đáng để đế quốc chúng ta ra mặt vì hắn hay sao ?

Tây Nhĩ Duy Áo mỉm cười , nói :

-Con làm sao biết ta sẽ không vì hắn ra mặt ? Huống chi , hắn mặc dù có công nhưng cũng có tội không ít , đế quốc vì hắn mà tổn thất không nhỏ , cứ nghĩ đến đám Ưng chuẩn long kị binh , ta vẫn còn cảm giác đau lòng đến nghẹt thở đây .

Hương Loan biến sắc mặt nói :

-Con biết rồi , phụ hoàng không cứu hắn bởi vì hắn không phải là người Mễ Lan , đúng không ?

-Nha đầu này , con quả thật đã lớn rồi . Đây cũng là một phần lý do . Có điều con không biết , ta cũng đã sớm giao ước với Ngân long thành rồi , yên tâm đi , ít nhất tính mạng của Diệp Âm Trúc sẽ không có gì nguy hiểm , nếu hắn tại Ngân long thành chịu thương tổn gì , sau này Mễ Lan đế quốc cũng sẽ bù đắp cho hắn Dù sao đi nữa , Âm Trúc cũng là quý tộc do ta phong thưởng mà.

Nghe xong những lời này , Hương Loan thất kinh hỏi lại :

-Phụ hoàng , người nói vậy là ý gì ? Chẳng lẽ Âm Trúc tại Ngân long thành chắc chắn sẽ chịu thương tổn gì hay sao ?

Tây Nhĩ Duy Áo lắc đầu nói :

-Ta cũng không cách nào xác định được . Bất quá , nếu ta là Ngân long vương , sẽ tuyệt đối không bỏ qua cho một tên nhân loại nào tương lai có khả năng uy hiếp tộc nhân của mình . Đương nhiên , nếu người này chịu hợp tác với chúng thì sự việc sẽ giải quyết theo cách khác.

Hương Loan thở phào nhẹ nhõm , nói :

-Vậy thì tốt rồi . Âm Trúc rất thông minh hẳn là sẽ lựa chọn hợp tác .

Tây NHĩ Duy Áo cười khổ nói :

-Không đơn giản vậy đâu , con nghĩ rằng hợp tác với Long tộc dễ dàng vậy hay sao ? Chưa nói cho con một điểm , Long tộc chính là một trong những chủng tộc cao ngạo nhất Đại lục . Muốn cùng bọn chúng hợp tác , người bình thường tuyệt đối không có khả năng , Diệp Âm Trúc muốn thành công ắt hẳn phải trải qua gian nan thử thách không ít . Về phần kết quả như thế nào thì ta cũng không thể đoán trước được . Bất quá có một điểm ta có thể nói cho con trước . Cho dù Âm Trúc tại Ngân long thành xảy ra chuyện gì , Mễ Lan đế quốc cũng không thể nào vì hắn mà ra mặt được . Cho nên cả con và đám bằng hữu của hắn tốt nhất sẵn sàng chuẩn bị tâm lý trước đi .

Hương Loan trầm mặc suy nghĩ , nàng biết rõ , trong chuyện quốc gia đại sự , người cha anh minh của nàng không bao giờ nhượng bộ . "Âm Trúc a Âm Trúc , xin lỗi ngươi" . Nàng trong lòng cảm thấy rất đau xót . Chính là để bảo hộ Mễ Lan đế quốc , Diệp Âm Trúc mới sử dụng Bạo Long Khúc . Thế nhưng lại mang đến điều phiền toái rất lớn cho bản thân hắn .

Tây Nhĩ Duy Áo nhìn con gái mình bộ dạng trầm mặc :

-Loan nhi , con không có tình cảm gì với tên tiểu tử này đó chứ ?

Hương Loan lắc lắc đầu , nói :

-Không , thích Âm Trúc không phải là con , là Hải Dương.

Tây Nhĩ Duy Áo thất kinh nói :

-Hải Dương ? Là cháu gái của Tây Đa Phu à ?

Hương Loan gật đầu nói :

-Quan hệ trong đó rất phức tạp . Nếu Âm Trúc tại Ngân long thành chịu bất kì thương tổn gì hoặc hắn bất hạnh không thể trở về , sợ rằng cả Ngân long thành cũng không yên ổn đâu .

Tây Nhĩ Duy Áo kinh ngạc nói :

-Ý con muốn nói đến sư phụ của Âm Trúc à ?

Hương Loan lắc đầu nói :

-Sư phụ của Âm Trúc con hoàn toàn không biết rõ , nhưng có thể đào tạo ra đệ tử xuất sắc như vậy , sư phụ hắn thực lực hẳn là vô cùng cường đại . Con còn nghe qua nhiều chuyện khác , Âm Trúc cũng từng làm việc tại Phiêu Lan Hiên , cùng An Nhã tiểu thư quan hệ rất không tầm thường .

Lúc này , Tây Nhĩ Duy Áo mới thật sự giật mình , nhanh chóng từ chỗ ngồi đứng hẳn lên , trong mắt hiện rõ vẻ kinh nghi bất định :

-An Nhã tiểu thư đột ngột rời Mễ Lan thành , chuyện này chẳng lẽ liên quan đến hắn hay sao ? Không , điều này hoàn toàn không thể .

Hương Loan nói :

-Cha , con nghĩ người mặc dù rất coi trọng Âm Trúc . Nhưng dường như vẫn còn đánh giá con người hắn hơi thấp .

Tây Nhĩ Duy Áo nói :

-Nếu Âm Trúc có thể toàn vẹn quay trở về đây từ Ngân long thành , ta sẽ dùng hết sức có thể để lưu hắn lại Mễ Lan . Chắc chắn cũng sẽ trọng dụng hắn , con đi trước đi , ta sẽ liên lạc với Ngân long thành một chút .

Nghe con gái mình nói xong , trong lòng hắn cũng nảy sinh vài phần cảm giác bất an . Trong đầu hiện lên hình ảnh Diệp Âm Trúc anh tuấn ưu nhã . Vị đại đế của Mễ Lan đế quốc không khỏi bất giác rùng mình .

Bích Ti quấn trên tay , làm cho mặt ngoài da tay Diệp Âm Trúc ánh lên một tầng sinh mệnh khí tức phòng hộ . Không gian xung quanh mặc dù âm trầm nhưng đối với hắn cũng không phát sinh ảnh hưởng gì .

Cánh rừng hắc ám này không biết là lớn đến bao nhiêu , hắn vẫn cứ kiên trì đi thẳng về phía trước . Đại khái đi khoảng 2 canh giờ . Hắn phát hiện cây cối xung quanh có một chút biến hóa .

Ban đầu , lúc mới vào rừng thì cây cối thuần một màu đen , nhưng mà lúc này cây cối bên cạnh hắn lại có màu nâu , hơn nữa , cảm giác đặc biệt này lại càng trở nên mãnh liệt , Âm Trúc lấy Khô Mộc Long Ngâm Cầm ra so sánh lần nữa , hắn cơ hồ có thể dám chắc . Thân của Khô Mộc Long Ngâm Cầm chính là làm từ gỗ của những cây đại thụ này , dùng phương pháp đặc thù chế tạo mà thành .

Chính lúc này , đột nhiên một dòng khí lưu tràn đến , khí tức lạnh như băng suýt nữa làm sinh mạng khí tức của Bích Ti phát tán hết . Ánh sáng xanh biếc nhất thời lóe ra mạnh mẽ trên song chưởng của Diệp Âm Trúc , hắn dưới chân vừa động đã chuyển thân đến nép ngay bên cạnh một gốc đại thụ , cảnh giác quan sát tứ phía .

Nhưng lạ lùng thay phía trước cũng không hề thấy có sinh vật gì xuất hiện , vẫn chỉ là không khí chết chóc im lặng bao trùm . Đợi một hồi lâu , hắn lại tiếp tục tiến về phía trước .

Lần này , hắn cũng không phải đi bộ quá lâu nữa , trước mặt đã thấy trống trải , rừng rậm hoàn toàn đã ở lại sau lưng . Xuất hiện trước mặt hắn bây giờ đương nhiên là một mảng bình nguyên , bình nguyên rộng lớn vô cùng , ma pháp nguyên tố trong không khí ở đây vô cùng bá đạo , chẳng những mạnh hơn trong cánh rừng hắc ám kia gấp trăm lần mà so với thế giới bên ngoài thì ghê gớm hơn không biết bao nhiêu mà nói , thậm chí nếu dùng mắt thường cố gắng cũng có thể thấy được ma pháp nguyên tố chuyển động trong không khí . Không khí ở đây cơ hồ đặc quánh lại khiến cho Diệp Âm Trúc suýt nữa hít thở không thông . May là Bích Ti ngay tức khắc truyền đến một cỗ sinh mạng khí tức . Lúc này mới tạm thời ổn định trạng thái cho hắn . Ngay khi hắn vừa muốn lui lại phía sau thì đột nhiên phát hiện cánh rừng hắc ám sau lưng đã tiêu biến đâu mất , không biết từ lúc nào đã biết thành một vách núi cao dựng đứng màu đen kịt .

Quang mang màu đỏ nhàn nhạt từ trước ngực Diệp Âm Trúc phát ra , hòa hợp với quang mang màu trắng do Nguyệt Thần Thủ Hộ , lấy Bích Ti cùng với sinh mạng khí tức làm trung tâm , chung quanh thân thể Diệp Âm Trúc hình thành một tầng bình chướng nhu hòa , miễn cưỡng ngăn cách toàn bộ không khí từ bên ngoài xâm nhập .

Khiếp sợ , Âm Trúc trong lòng tràn ngập khiếp sợ xen lẫn kinh ngạc , không phải bởi vì ma pháp nguyên tố dày đặc trong không khí hay là cảm giác hít thở không thông , cũng không phải bởi vì phía sau lưng đã không có đường lui . Mà là bởi vì cảnh tượng mà bình nguyên này bày ra trước mắt hắn .

Nếu như nói cánh rừng hắc ám nọ là một mảng đen kịt thì bình nguyên trước mắt này dường như là một khoảng trắng mênh mông , hắn đối với Long vực mặc dù đoán già đoán non đã nhiều nhưng tuyệt nhiên chưa bao giờ tưởng tượng được ra cảnh trước mắt .

Diệp Âm Trúc nhìn thấy cái gì ? Hắn thấy chính là xương trắng , hơn nữa chính là xương của Long tộc , bình nguyên rộng lớn trước mắt , cờ hồ toàn bị Long cốt bao trùm . Không khí ở đây so với cánh rừng hắc ám kia còn âm lãnh hơn hàng chục lần , hoàn toàn không có khả năng tụ tập được ma pháp nguyên tố . Trong không khí tràn ngập linh hồn khí tức cường đại , thậm chí bên tai hắn còn có thể nghe loáng thoáng tiếng linh hồn cường đại này phát ra tiếng kêu ai oán .

Trong không gian hắc ám như vậy , mặt trăng tròn màu tím trên đầu tựa hồ sáng càng thêm sáng . Nhưng tình cảnh trước mắt không ngừng làm Diệp Âm Trúc chấn động , Long cốt lớn nhỏ không đồng đều rải khắp nơi , linh hồn khổng lồ cư ngụ cùng với không khí tử vong âm lãnh bao trùm đã nói cho hắn biết nơi này rốt cục như thế nào . Long vực này dĩ nhiên cũng chính là nghĩa địa của Long tộc . Nghĩa địa chung của cả 7 Long thành cộng lại , thảo nào Ly Sát lại có vẻ mặt như vậy , cũng khó trách tại sao Tinh Tàn lại e ngại nơi này . Tại vì Long vực này xem ra chỉ có lúc cự long sắp tử vong mới đến . Có nhiều Long cốt như vậy , không biết bao nhiêu năm mới có thể hình thành . Tuyệt đối chắc cũng phải hơn vạn vạn năm mà tính . Có lẽ đây là nghĩa địa duy nhất của Long tộc trên Đại lục kể từ khi đản sinh .

"Ngân long vương Hoắc Hoa Đức . Ngươi bảo ta đến nơi này lấy chứng nhận ? Đi tới nghĩa địa của Long tộc lấy chứng nhận ?" Diệp Âm Trúc không nhịn được nở nụ cười , bởi vì trong lòng hắn chuyện này rất đáng buồn cười . Trước mắt đều là xương cốt của cự long , đều là cự long đã chết . Vậy ai sẽ cấp chứng nhận cho mình đây ?

Tinh Tàn nói không sai , nơi này căn bản không phải là nơi con người có thể sinh tồn được . Nếu không phải trên người mình có Bích Ti , hơn nữa còn kết hợp với Nguyệt Thần Thủ Hộ và Tâm Linh Thủ Hộ phát huy tác dụng , sợ rằng hiện giờ đã không thể hô hấp không khí xung quanh mà chết mất rồi .

Hấp thụ khí tức của Nguyệt Thần Thủ Hộ cùng Tâm Linh Thủ Hộ . Tâm tình Âm Trúc mới dần dần bình tĩnh trở lại . Ny Na nãi nãi , người lại cứu con một lần nữa rồi .

Xung quanh hoàn toàn trống trải , phóng mắt có thể nhìn khắp bình nguyên , không có núi cũng không có sông suối ao hồ gì . Thật là một địa phương hết sức kì lạ . Căn bản là hắn không biết phải tìm cái gì . Diệp Âm Trúc trong lòng phát lạnh , không khí đặc quánh xung quanh làm cho hắn muốn cất bước cũng rất khó khăn . Nguyệt Thần Thủ Hộ cùng với Tâm Linh Thủ Hộ có thể hợp cùng với Bích Ti phát ra năng lượng bảo trụ tính mạng hắn . Nhưng 2 kiện ma pháp vật phẩm này sử dụng năng lượng cũng là do hắn tự mình cung cấp , nếu đến lúc nào đó ma pháp lực của hắn tiêu hao quá độ , chi trì không được , hẳn cũng là thời khắc hắn đón nhận tử vong .

Thử thăm dò tiến về phía trước vài bước , Diệp Âm Trúc lập tức phải ngừng lại . Chỉ mới bước đi một bước ngắn ngủi , năng lượng tiêu hao của Nguyệt Thần Thủ Hộ và Tâm Linh Thủ Hộ nháy mắt tăng cao . Cảm giác trong đầu thấy mê muội cùng với ánh mắt lạc thần làm hắn biết rằng nếu cứ tiếp tục đi như vậy thì tối đa chỉ khoảng trăm bước nữa , hắn sẽ vĩnh viễn nằm lại tại đây . Sợ rằng là không có thục lực của Tử cấp , căn bản là không có khả năng di chuyển ở nơi này được.

Không dám đi tiếp nữa , cảm giác ham sống mãnh liệt khiến cho hắn không dám liều lĩnh thêm lần nữa . Chỉ cần sống sót được thì sẽ có cơ hội , ai biết được nơi này sẽ phát sinh biến hóa thế nào ? Khoanh chân ngồi xuống , Diệp Âm Trúc lấy Phi Bộc Liên Châu Cầm ra để lên đùi , Bích Ti một lần nữa quấn quanh cổ tay phải , hai mắt từ từ nhắm lại , tám ngón nhẹ nhàng chuyển động , đã đánh lên những tiếng đầu tiên .

Âm thanh sang sảng trong suốt , do Phi Bộc Liên Châu cầm phát ra , âm thanh trong suốt mà ngân dài , phảng phất thanh thoát như thác đổ lại trầm hùng nguy nga như trùng điệp núi non .

Phi Bộc Liên Châu Cầm , dây đàn mềm mại mà dẻo dai tinh khiết , bảy đạo khí tức theo dây đàn chảy xuôi trong tâm trí Diệp Âm Trúc . Đây chính là một khúc " Cao Sơn Lưu Thủy " . Trong không trung tràn ngập thương cảm , trực tiếp quấn quít với tiếng đàn , vang vọng trong nội tâm của hắn , tiếng đàn êm ái dần dần triệt tiêu hết những khái niệm đen tối phát sinh trong nội tâm của Diệp Âm Trúc .

Tâm cảnh cùng tiếng đàn kết hợp hoàn mỹ . Cảm giác tinh khiết này giống như tiếng chuông cổ ngân vang hòa với tiếng đàn , mang theo chanh sắc diễm lệ . Hắn diễn tấu lại một lần , rồi một lần nữa.

Không có tinh thần lực hỗ trợ , lúc này " Cao Sơn Lưu Thủy " chỉ là một cầm khúc đơn thuần mà thôi . Tám ngón bay múa trên dây đàn , khúc " Cao Sơn Lưu Thủy" " làm cho hắn cảm nhận không khí xung

quanh dường như ngưng đọng lại , lạnh như băng tuyết , tinh thần lực nhờ khúc nhạc này tăng lên . Trong không gian chết chóc này , tiếng đàn của Phi Bộc Liên Châu Cầm thánh thót ngân vang như mang lại thêm mấy phần sinh cơ , mấy phần u sầu .

Hỗn hợp quang mang đỏ , trắng , xanh biếc dưới tác dụng của tiếng đàn khúc " Cao Sơn Lưu Thủy " từ từ khôi phục trở lại trạng thái tốt nhất , hơn nữa lại còn có thể khuếch tán ra xung quanh . Ma pháp nguyên tố vốn lưu động cực kì cuồng bạo tại không khí ở Long vực , vào trong phạm vi tiếng đàn của Diệp Âm Trúc cũng trở nên hòa hoãn dần , không còn lưu chuyển cuồng bạo vô pháp nữa , chỉ còn nương theo nhịp điệu của tiếng đàn mà chuyển động , từ từ xác lập lại quy luật .

_____***_____

Thân lâm tuyệt cảnh , tâm tính của Diệp Âm Trúc hòa cùng tiếng đàn ngược lại càng thêm bình đạm , đây là lần đầu tiên hắn tấu nhạc bằng Phi Bộc Liên Châu Cầm lâu như thế , ngoại trừ việc tâm hồn hoàn toàn dung nhập vào tiếng đàn , hắn lại một lần nữa cảm giác được sự thương cảm của cầm hồn . Người và đàn dần dần tiến vào một quá trình kết hợp , đạt tới Kiếm Đảm Cầm Tâm tam giai , không hề có dấu hiệu nào đã tự động đề thăng cầm ma pháp lực . Ngay lúc này đây , trong tiếng đàn đã thoáng xuất hiện một tia rung động .

Ngay cả bản thân Diệp Âm Trúc cũng không biết mình đã tấu khúc " Cao Sơn Lưu Thủy " tổng cộng bao nhiêu lần . Tại Long vực trong một thời gian rất dài , khi hắn từ trong cầm khúc tỉnh lại thì hoàn cảnh xung quanh cũng đã xuất hiện biến hóa .

Nếu như là áp lực , có lẽ Diệp Âm Trúc sẽ bất tri bất giác mang tinh thần lực chuyển vào cầm khúc nhưng biến hóa này không phải là áp lực tăng lên mà ngược lại tiêu mất .

Thân thể đột nhiên cảm thấy nhẹ bỗng . 3 chủng loại năng lượng giao hoà tạo nên màn hào quang hộ thể do không gặp lực cản nào nữa , khoảnh khắc biến mất . Thân thể nhẹ nhàng lơ lửng làm cho Diệp Âm Trúc không cách nào bảo trì thanh tĩnh lúc trước . Cầm khúc tự nhiên chịu ảnh hưởng . Hắn lập tức mở bừng 2 mắt .

Bầu trời tựa hồ sáng hơn trước rất nhiều . Diệp Âm Trúc ngẩng đầu lên nhìn . Hắn kinh ngạc phát hiện , mảnh trăng khuyết màu tím nọ không biết từ lúc nào đã trở nên tròn vành vạnh . Thể tích của nó trở nên to lớn vô cùng , ánh sáng chiếu rọi toàn Long vực dĩ nhiên cũng mạnh hơn trước vài phần . Đồng thời , hắn cũng hiểu tại sao áp lực mạnh mẽ xung quanh thân thể mình hoàn toàn tiêu biến , bởi vì lúc này ma pháp nguyên tố cuồng bạo đang bị hút đi với tốc độ kinh người . Mục tiêu của mà đám ma pháp nguyên tố này hướng đến chính là đám xương cốt Long tộc trải dài trên khắp bình nguyên .

Dưới ánh trăng sáng mà mặt trăng màu tím kia chiếu xuống , ma pháp nguyên tố chuyển động hướng về đám xương cốt Long tộc càng lúc càng nhanh.Ngay sau đó Diệp Âm Trúc thấy một dòng khí lưu màu trắng xuất hiện . Đây là thứ gì ? Tinh thần lực cực kì mẫn cảm của hắn ngay lập tức đưa ra đáp án . Hắn hoảng sợ phát hiện , dòng khí lưu màu trắng đó chính là linh hồn . Chính là những linh hồn lúc trước tán loạn trong không khí , lúc này chúng dĩ nhiên là đang bắt đầu ngưng tụ lại .

Dòng khí lưu màu trắng này có vẻ rất có quy luật . Từ từ phân tán ra các hướng . Nó cũng tương tự như các ma pháp nguyên tốc , nhẹ nhàng dung nhập vào Long cốt . Bất quá những dòng khí lưu trắng này chỉ toàn nhập vào phần đầu lâu của Long cốt . Toàn bộ .

Tích tích tích tích tích tích , âm thanh ma sát chói tai vang lên , Diệp Âm trúc giật mình nhìn kỹ lại , hắn mới phát hiện những đống xương trắng vốn đang yên lặng đột nhiên chuyển động . "Trời ạ ! Mình có hoa mắt không đây ?"

Từng đám từng đám xương trắng lớn , trong tiếng ma sát cót két , từ mặt đất màu đen đứng thẳng lên , dưới ánh trăng của mặt trăng tím chiếu xuống , sắc trắng bệch của những bộ xương này hiện lên rất rõ ràng . Cùng lúc đó Diệp Âm Trúc cũng phát giác ra một bí mật , cũng là vì ánh trăng rằm chiếu xuống đủ sáng hắn mới có thể phóng tầm mắt nhìn ra xa , mới thấy ở đó thứ gì như một tấm gương phản xạ lại ánh mắt .

Long vực này thật ra cũng không quá lớn như người ta tưởng tượng , nó sở dĩ có vẻ rộng lớn khôn cùng là do bên kia có một mặt gương cực lớn phản xạ toàn bộ cảnh vật lại . Bất quá Diệp Âm Trúc lúc này không có đủ thời gian chú ý đến , bởi vì đám Long cốt cực lớn đã hoàn toàn đứng lên . Từ trên người bọn chúng ,

mặc dù không hề cảm thụ được khí tức sinh mạng nhưng lại hoàn toàn bao phủ ma pháp nguyên tố khổng lồ cùng với linh hồn lực . Cốt Long , Diệp Âm Trúc chưa bao giờ thấy hoặc đọc qua sách vở nào nói về loại sinh vật như thế này .

Cho dù dưới tấm kinh lớn phản xạ bên kia sinh ra thêm hằng hà sa số ảo ảnh nhưng dưới mắt đếm sơ bộ thì số lượng Cốt Long tụ tập tại đây cũng ước chừng hơn 2 , 3 ngàn . Phải biết rằng Long tộc vốn cực kì trường thọ , chúng có thể sống lâu đến hơn 2 vạn năm . Nhưng mà bây giờ tổng số thành viên của cả 7 Đại Long thành cũng chỉ xấp xỉ 1 ngàn . Nhìn vào số lượng 2 , 3 ngàn Cốt Long ở đây cũng đủ hiểu phán đoán của mình hoàn toàn không sai . Đây chính là nghĩa địa chung duy nhất của Long tộc kể từ khi đản sinh .

Lúc này Diệp Âm Trúc cơ hồ đứng ngơ ngẩn , chôn chân tại chỗ , trong lòng nghi hoặc không thôi . Thừa nhận của Long vực rốt cục là thế nào , chẳng lẽ là tìm cách sinh tồn giữa vòng vây của mấy ngàn Cốt Long này ? Thực lực của Cốt Long so với Long tộc chính thức chênh lệch bao nhiêu hắn không biết rõ , nhưng có thể chắc chắn khẳng định , cho dù là Tử cấp cửu giai siêu cấp cường giả ở đây sợ rằng cũng không cách nào sống sót giữa vây công của hơn mấy ngàn đầu Cốt Long này .

Khi linh hồn màu trắng xâm nhập vào đầu lâu của Cốt Long , đột nhiên nổi lên hai luồng lửa u ám , hiện ra ở vị trí 2 con mắt . Ngọn lửa này có 7 màu sắc tương ứng . Cũng giống như màu sắc của 7 Đại Long thành tộc nhân . Tựa hồ như thể hiện thuộc tính của Cốt Long lúc còn sống .

Khoảng cách giữa Diệp Âm Trúc và Cốt Long gần nhất chỉ có hơn 10 thước . Lúc này mấy đầu Cốt Long thật lớn đã hướng về phía hắn đứng . Ngọn lửa u ám trong mắt đã sáng lên đôi chút . Hiển nhiên đã phát giác ra sự tồn tại của Diệp Âm Trúc .

Hai tay đặt trên dây đàn của Phi Bộc Liên Châu Cầm . Đấu khí cùng tinh thần lực tăng lên đến trạng thái đỉnh phong . Diệp Âm Trúc vẫn chưa vọng động , mặc dù hắn biết nếu lũ Cốt Long này phát động công kích nhắm vào mình , tuyệt đối không có khả năng tránh thoát , nhưng hắn cũng không thúc thủ chịu đòn suông.

Chính đang lúc này , một thanh âm già nua hùng hậu từ bốn phương tám hướng vang lên :

-Kẻ nào dám xông vào Long tộc thánh địa , quấy rối các linh hồn đang ngủ say ?

Vừa nghe thấy thanh âm này cất lên , toàn thể Cốt Long quay đầu hướng về mặt trăng màu tím , cũng không phát động công kích về phía Diệp Âm Trúc nữa .

Ôm Phi Bộc Liên Châu Cầm sát ngực rồi đứng hẳn lên . Diệp Âm Trúc từ không gian giới chỉ lấy ra khối long phiến mà Ngân long vương Hoắc Hoa Đức đưa cho hắn , cao giọng nói :

-Xin lỗi , ta tuyệt không dám quấy rầy các linh hồn yên nghỉ của Long tộc , nhưng Ngân long vương bảo ta đến đây tiếp nhận khảo thí , xem có thể đạt được thừa nhận từ Long vực hay không .

Mặc dù hắn không biết người nói chuyện là ai , nhưng nếu có thể trao đổi thì vẫn còn hy vọng.

-A . Loài người nhỏ bé này mà cũng muốn sinh tồn trong Long vực hay sao ?

Diệp Âm Trúc cảm giác trong tay nhẹ đi một thoáng , long phiến nó cũng đã hoàn toàn biến mất .

-Không sai , đúng là khí tức của Ngân long tộc , nói vậy , ngươi muốn trở thành ngoại tịch Long tộc hay sao ?

Diệp Âm Trúc nói :

-Xin ngài nói cho ta biết làm cách nào để thông qua Long tộc khảo nghiệm ? Đạt được thừa nhận của Long vực ?

-Rất đơn giản . Ngươi chỉ cần tìm được bản thể của ta . Cũng chỉ cần đứng trước mặt bản thể của ta chứng tỏ thực lực và dũng khí . Vị trí của ta nằm ngay trung ương của Long vực .

“Đơn giản ? Thế này gọi là đơn giản ? Đi đến trung ương của Long vực . Tất nhiên là phải băng qua đám Cốt Long thủ hộ kia” , Diệp Âm Trúc không mù quáng cho rằng thực lực bản thân mình đủ để làm như vậy .

Diệp Húc từ trên cây nhảy xuống, nhỏ giọng nói: "Đại ca, sao không giết hắn?"

"Ngươi giết hai vu sĩ kia đều là vu sĩ ngoại môn của Phương gia, mà Phương Đông Dương là vu sĩ hạch tâm của Phương gia, không dễ động tới hắn."

Diệp Tần nhỏ giọng cười nói: "Nếu ở vùng ngoại ô, ta sẽ giết, nhưng nơi này là Liễu Châu, chúng ta còn chưa động thủ, liền có không biết bao nhiêu cao thủ âm thầm vây xem. Nếu như ta động thủ giết hắn, vậy cao thủ nấp trong bóng tối của Phương gia tất sẽ ra tay ngăn trở."

"Ngươi phải biết vì sao ta không kiêng nể gì chứ? Chính là bởi vì Diệp phủ ta cũng có mấy lão già đang âm thầm bảo hộ chúng ta. Nếu chúng ta gặp phải tình thế nguy cấp, bọn họ cũng sẽ ra tay, tới lúc đó Liễu Châu sẽ máu chảy thành sông. Bây giờ còn chưa phải thời điểm toàn diện khai chiến với Phương gia."

Hắn dừng một chút, đột nhiên trong đầu hiện lên bóng dáng Phương Tinh, sóng gợn một mảnh, vội vàng nói: "Thiếu Bảo, tu vi của ngươi không cao, thực lực lại không kém, không ngờ có thể dễ dàng làm thịt hai người kia. Ca ca ngươi lúc bằng tuổi của ngươi ngay cả vu sĩ không phải. TIểu tử ngươi tương lai tu vi chắc không thể tính toán được, ngay cả ta cũng không thể đoán được ngươi sẽ đi tới một bước nào…"

"Đại ca, ngọc lâu của ta chỉ có nhị tầng, chỉ sợ tới Tam Chân cảnh rồi, tu luyện sẽ không lên nổi."

Diệp Húc cười khổ, ngọc lâu của hắn tuy nói có thể trưởng thành, nhưng chạy đi đâu tìm nhiều vu bảo cho nó cắn nuốt đây?

Hắn còn một câu chưa nói, hắn tu luyện chính là Cửu Chuyển Nguyên Công, ai biết môn tâm pháp này khi nào mới có thể tu luyện tới Dung Nguyên cửu phẩm, hóa nguyên khí thành vu nguyên, mở ra bạch ngọc lâu tầng hai?

Diệp Tần không chút để ý cười nói: "Ngọc lâu của ngươi chỉ có hai tầng cũng không chắc có thành tựu như vậy! Ta khi ở trong quân, đại quân tấn công thành Thanh Dương Quan, công lâu không được. Tướng quân mời một vị cao nhân ở bên ngoài tới, nghe nói là một cao thủ ma đạo đại phái. Tuy rằng chỉ có nhị tầng Huyền Hoàng ngọc lâu. Nhưng thực lực đạt tới Tam Đan cảnh đỉnh phong, một thân vu bảo, giàu nứt đố đổ vách! Dưới trợ giúp của hắn, lúc này mới công phá được Thanh Dương Quan…"

"Nhị tầng Huyền Hoàng Ngọc Lâu, lại có tu vi Tam Đan Cảnh sao?"

Diệp Húc trong lòng hoảng sợ, nói: "Không phải nói ngọc lâu chỉ có thể cung cấp tâm pháp cấp bậc tương ứng sao? Hắn nhị tầng Huyền Hoàng Ngọc Lâu, cung cấp tâm pháp chỉ có thể cho hắn tu luyện tới Tam Chân cảnh mới đúng!"

Diệp Tần cười nói: "Trên lý luận đích xác là như thế. Tuy nhiên ma đạo đại phái có môn phái nào không có hơn ngàn năm lịch sử. Vu sĩ xuất hiện lớp lớp. Những tiền bối tu luyện tới cảnh giới cực cao, tự tay lưu lại tâm pháp truyền xuống, đặt ở trong điển tàng của môn phái. Mặc dù tư chất ngươi không đủ, cũng có thể dựa vào kinh điển, tu luyện tới cảnh giới cao thâm."

Diệp Húc yên lặng gật đầu, xem ra tầm mắt của mình đích xác vẫn quá nhỏ bé, không có nhìn thấy đủ loại thần diệu trên thế giới.

Diệp Tần tiếp tục nói: "Những ma đạo đại phái này giống như vu hoang thế gia, nhưng mà quy mô lớn hơn, các loại tâm pháp, vu pháp càng thêm đầy đủ hết. Thậm chí ngay cả tâm pháp chín tầng cũng lưu truyền xuống! Loại tâm pháp chín tầng này đều có cái tên chung là Cấm Pháp. Là thiên đạo tâm pháp đầy đủ!"

"Cấm pháp?" Diệp Húc thất thanh nói.

Hắn trong lòng nhảy loạn, phiến kim diệp trên cây thanh ngọc thần bí trong ngọc lâu của hắn, trên đó tải một bộ tâm pháp chẳng phải kêu là Tiểu Chu Thiên Tinh Đấu Vi Trần Cấm Pháp sao!

Chính mình tu luyện Chu Thiên Tinh Đấu Luyện Khí Thuật chính là tổng cương của cấm pháp này.

"Nghe nói cấm pháp bao hàm toàn diện, bao gồm luyện khí, vu pháp, luyện bảo, trận pháp, nguyên đan, nguyên thai, luyện đan, … đủ các chủng loại, cái gì cần cũng có."

Diệp Tần nói tới đây không khỏi xuất hiện thần sắc hâm mộ cười nói: "Nếu có thể lấy được một môn cấm pháp đầy đủ, liền có thể khai tông lập phái, mở phủ lập quốc, tự xưng giáo chủ, hoàng đế! Nghe nói vị

Hoàng Đế khai quốc đại Tần chúng ta, tư chất hơn người, đạt được một môn cấm pháp. Từ đó về sau khai sáng Tần quốc, lập ra cơ nghiệp muôn đời không đổi!"

Diệp Húc nghe nói tới đó, trong lòng vừa hưng phấn đồng thời cũng có chút thất vọng.

Cấm pháp trong miệng Diệp Tần bao hàm toàn diện, mà Tiểu Chu Thiên Tinh Đấu Vi Trần Cấm Pháp của mình chỉ bao gồm tổng cương Chu Thiên Tinh Đấu Luyện Khí Thuật và một môn trận pháp. Hẳn là một bộ phận nhỏ của cấm pháp, tàn thiên mà thôi.

Tuy nhiên, mặc dù là tàn thiên nhưng cũng không phải nhỏ, nó khiến tốc độ tu luyện của hắn hơn xa thường nhân. Có thể thấy được bản đầy đủ của cấm pháp thần diệu thế nào!

"Được cấm pháp đầy đủ sao? Như thế nào có khả năng? Ta hiện tại vu pháp cũng chỉ có một loại, xem ra phải đi Bách Man Sơn một lần, săn bắt mấy yêu thú cấp tinh quái, đi tới vu khố đổi lấy một môn vu pháp phi hành…."

Diệp Húc trở lại nội phủ, tới nhà mình, Tô Kiều Kiều lập tức xông lên, lông mày nheo lên, ríu ra ríu rít nói: "Thiếu gia, Huyền Minh chân khí của ta tu luyện tới lục trọng rồi!"

Nói thật, Diệp Húc đã bị làn làm cho chết lặng đi rồi, tuy nhiên cố gắng làm ra vẻ khuôn mặt khiếp sợ, nha đầu kia nhìn thấy quả nhiên có chút tự đắc.

"Kiều Kiều, hai ngày nữa ta muốn đi một chuyến xa nhà, ngươi ở trong nhà, nếu có người tới phiền toái, ngươi đi tìm đại ca của ta là được."

"Thiếu gia, ta cũng có thể đi chứ?" Hiện giờ tu vi của nàng tăng lên, tin tưởng tràn đầy.

Diệp Húc chỉ lắc lắc đầu, tuy rằng Kiều Kiều tiến bộ cực nhanh, nhưng vẫn là gà mờ, đi Bách Man Sơn chính là chịu chết, làm món khai vị cho yêu thú mà thôi.

Hiện giờ cũng không phải là Bách Man Sơn trong lễ săn thú.

Khi đó có vu sĩ tam đại thế gia liên hợp đuổi hết tinh quái trong núi. Mà hiện giờ tinh quái bị đuổi đi cũng đã trở về. Diệp Húc chỉ có thể bảo vệ được mình, nếu mang theo Tô Kiều Kiều cùng đi, hắn không đủ tin tưởng chiếu cố an toàn cho nàng.

Tác giả: Thạch Trư

e 3 X * ? Q Æ M ; e 3 , J ° i J b M ? L ; Q Æ B \

Chương 68: Một mình ngươi?

Sáng sớm hôm sau, Diệp Húc thu thập một ít lương khô cùng nước uống, hết thảy thu vào bên trong ngọc lâu.

Diệp Phan truyền thụ cho hắn bí quyết thu vật vào ngọc lâu, đích xác có chỗ hữu dụng vô cùng. Trước đây khi ra ngoài Diệp Húc đều mang túi trên lưng, mang lương khô, nhưng mang đi được rất ít, động thủ có chút không tiện.

Mà hiện giờ muốn mang bao nhiêu đồ vật thì có thể mang bao nhiêu, lại không ảnh hưởng tới thực lực của mình.

"Không biết Diệp Phan tiền bối còn khỏe mạnh hay không? vị tiền bối này lòng lang dạ sói, xuống tay ác độc, thích giết người, hơn phân nửa là không tới Lương Châu đã bị người hàng yêu trừ ma…"

"Thiếu gia, người đi ra ngoài vẫn nên mang theo vũ khí, miễn đừng gặp nguy hiểm!" Kiều Kiều nha đầu kia mang theo hai thanh đại chùy màu cổ đồng nhét vào tay hắn.

Diệp Húc nhấp nháy mắt, hai thanh đại chùy màu cổ đồng này chỉ là binh khí thế tục, thoạt nhìn uy mãnh, nhưng thực tế lại không có vài phần uy lực, hắn làm sao có thể dùng?

Tuy nhiên không muốn Kiều Kiều phải lo lắng, hắn vẫn là cầm lấy.

“Thiếu gia, người đi ra ngoài, không ai chiếu cố cuộc sống ăn uống hàng ngày, không bằng để nô tỳ đi cùng đi?” Tô Kiều Kiều giương mắt, nhìn hắn thu đại chùy cổ đồng vào trong ngọc lâu, vẻ mặt chờ mong.

Diệp Húc vội vàng phủ quyết đề nghị này, chuyện ngọc lâu của Diệp Phó bị phân giả vẫn còn rất mới mẻ. Nếu hắn bất hạnh, ai biết Kiều Kiều có thể bị phân giải theo hay không?

“Thiếu gia thật sự không mang theo ta sao?” nha đầu đáng thương hề hề, lã chã chực khóc.

Diệp Húc vội vàng đi ra phía ngoài, nói: “Nữ nhân thật là phiền toái quá đi, động một chút là nước mắt chảy ra. Ngươi ngoan ngoãn ở nhà chờ ta, nếu ngươi có thể tu luyện tới tiên thiên, ta sẽ mang ngươi đi ra ngoài!”

Tô Kiều Kiều thè lưỡi, nhỏ giọng nói thầm: “Thiếu gia không ngờ lại bạo mồm như vậy, phân nửa là học thói xấu của Chu thiếu gia rồi…”

Diệp Húc đi ra ngoài Diệp Phủ, hướng tới ngoài thành mà đi. Đột nhiên hắn nhìn thấy bên đường có bóng người quen thuộc, khẽ nhíu mày.

“Người vừa rồi, hình như là đại ca, hắn sao lại ở cùng một chỗ với Phương Tinh? Chuyện này cũng không hợp lý, thật không hợp lý chút nào!”

Diệp Húc trong lòng mơ hồ có cảm giác bất an, Phương gia và Diệp gia chính là kẻ thù truyền kiếp, tuy rằng không có tới trình độ như nước với lửa nhưng hai nhà đều hận nhau tới tận xương tủy, hận không thể tiêu diệt đối phương.

Tuy rằng hai nhà thường làm đám hỏi, nhưng cũng không phải là nhân vật trọng yếu trong gia tộc. Nhân vật trọng yếu chỉ có làm đám hỏi với thế gia châu quận khác mà thôi.

Phương Tinh là phương gia thứ nữ, tỷ tỷ của Phương Thần, mà Diệp Tần lại là con trai của phủ chủ Diệp Tư Đạo. Hắn là trưởng tử của Diệp gia, ứng viên đảm nhận phủ chủ, bởi vậy giữa hai người tuyệt đối không có cơ hội đám hỏi.

Diệp Tần và Phương Tinh nếu thân cận quá, chỉ sợ bị Phương gia lợi dụng.

Nghĩ tới đây, Diệp Húc vội vàng đuổi theo, ánh mắt quét quanh đám người mà nhìn. Nhưng không phát hiện ra bóng dáng Diệp Tần và Phương Tinh, trong lòng không khỏi buồn bực: “Chẳng lẽ vừa rồi ta nhìn lầm…”

Hắn nhăn mặt nhăn mày, đi ra Liễu Châu.

Đợi hắn đi xa, Diệp Tần mới từ trong quán trà bên đường đi ra, Phương Tinh đi theo sau hắn xì cười nói: “Thế huynh, đệ đệ ngươi vừa mới nhìn thấy, ngươi làm sao giống như chuột thấy mèo vậy, trốn đông trốn tây? Ngươi không phải nói, ngươi với Diệp Húc quan hệ tốt nhất sao? Như thế nào còn sợ hắn vậy?”

“Ta ngược lại không sợ hắn, chỉ có điều đệ đệ này của ta tính tình cứng rắn, nhận định chuyện gì rất khó ra quay đầu lại, hắn không thể gặp ta và nàng cùng một chỗ được.”

Diệp Tần cười nói: “Hiện tại quan hệ của chúng ta, còn chưa thể công khai được.”

“Ai với ngươi mà hai chúng ta?” Phương Tinh mặt thẹn thùng, thở một cái, đi ra khỏi quán trà.

Diệp Tần đuổi theo nàng, cười nói: “Thế muội, chúng ta nếu tốt hơn,

D thá

Tứ nữ tám mắt nhìn nhau , các nàng đều không rõ tại sao lại có sự biến hóa như vậy . Đến khi nhạc khúc chấm dứt , tâm tình rời khỏi nhạc khí , các nàng mới chú ý thấy vòng tròn màu xanh bao quanh thân thể mình .

Phải biết rằng trong tứ nữ , chỉ có Hương Loan là đạt đến lục cấp sơ giai chuẩn , là học sinh năm thứ năm của thần âm hệ . Tam nữ còn lại thực lực cũng chỉ đạt đến chanh cấp mà thôi , trong đó Hải Dương thực lực mạnh nhất , gần đạt đến chanh cấp cao giai . Thanh cấp sơ giai cùng lục cấp sơ giai chênh lệch nhau chừng ba giai , bình thường mỗi nàng đều không thể vượt qua được . Nhưng lúc này đây , Hương Loan là lục cấp sơ giai cùng ba thần âm sư chanh cấp hợp tấu , khiến uy lực nhạc khúc đạt đến thanh cấp , khiến các nàng tuyệt đối không cách nào tưởng tượng đến . Nhìn bộ dáng Diệp Âm Trúc , rõ ràng là không xuất ra hết thực lực , chỉ phụ trợ các nàng để nhạc khúc hợp tấu phát huy uy lực cao nhất mà thôi . Bây giờ các nàng mới hiểu được , Diệp Âm Trúc trước kia đã nói qua , hợp tấu cũng không phải đơn giản là mỗi người cùng đồng thời tấu lên nhạc khúc . Như vậy mới là hợp tấu a ! Là sự hợp tấu chính thức của thần âm sư .

Hương Loan cố ý làm ra bộ dáng hung hăng nhìn Diệp Âm Trúc :

- Tại sao lại như vậy ? Tại sao chúng ta cố gắng thử qua vô số lần đều không thể thành công , chỉ khi ngươi gia nhập phát ra vài tiếng đàn lại có thể dung hợp hoàn mỹ như thế ? Ngươi có định nói cho chúng ta biết không đây ?

Mặc dù nàng làm ra vẻ bộ dáng hung hăng nhưng nàng thực sự quá đẹp , cho dù bộ dáng có là hung ác cũng khiến người khác động lòng .

Diệp Âm Trúc cười khổ nói :

- Không phải là ta có bí mật gì không nói cho các ngươi . Đơn giản mà nói , trợ giúp các ngươi đạt tới hiệu quả hợp tấu , sợ ràng chỉ có ta làm được . Khi các ngươi hợp tấu , đã xuất hiện một chút xung đột tiết điểm , ta thông qua tiếng đàn của mình đem xung đột của các ngươi nhu hóa , làm cho bốn loại nhạc khí dung hợp với nhau , quá trình xung đột biến mất , đương nhiên sẽ thành công thôi .

Kỳ thật hắn không nói rằng , muốn hóa giải tiết điểm của hợp tấu , yêu cầu đầu tiên đối với người hóa giải là phải đạt đến cảnh giới bản thân cùng âm nhạc hoàn toàn dung hợp . Bình thường mà nói , một thần âm sư không đạt đến Tử cấp không có khả năng làm được như vậy . Nhưng do tu luyện xích tử cầm tâm từ nhỏ nên Diệp Âm Trúc là một ngoại lệ . Yêu cầu khác đó là bản thân đối với mỗi loại nhạc khí đều phải tinh thông , hơn nữa thực lực cũng phải cao hơn những người tham gia hợp tấu . Trong đó còn có một nguyên nhân đặc thù khác , ngay cả chính Diệp Âm Trúc cũng không thể diễn tả bằng lời . Nhưng dù sao hắn cũng đã thành công . Từ thành công này , hắn đã hiểu thêm được một ít vấn đề .

Đầu tiên , hợp tấu hôm nay chỉ có bốn người , thực lực của các nàng so với mình còn chênh lệch rất lớn . Kiếm đảm cầm tâm ngũ giai , tương đương với Thanh cấp nhị giai , hắn so với người mạnh nhất trong số bốn nàng là Hương Loan còn cao hơn bốn giai . Huống chi tam nữ còn lại mới chỉ đạt đến chanh cấp . cho nên việc phụ trợ các nàng không phải là vấn đề gì quá khó khăn . Nhưng nếu số lượng người hợp tấu tăng lên , hơn nữa trình độ mỗi thần âm sư tham gia hợp tấu đều như các nàng thì việc phụ trợ để cho nhạc khúc phát huy hết uy lực sẽ không dễ dàng như vậy . Nhân số càng nhiều , thực lực chỉnh thể hợp tấu càng mạnh , nhưng áp lực đối với Diệp Âm Trúc cũng tăng lên .

Nghĩ tới đây , Diệp Âm Trúc không khỏi nhớ tới Khô mộc long ngâm cầm ở trong người mình . Nếu chính mình có thể sử dụng được siêu cấp thần khí này , có lẽ mọi việc đều có thể dễ dàng giải quyết rồi . Mà bản thân mình còn có Phi bộc liên châu cầm , tin rằng khi hợp tấu sử dụng thần khí này hiệu quả phụ trợ tăng không biết gấp bao nhiêu lần đây .

Nghe Diệp Âm Trúc nói , Tuyết Linh không nhịn được nói :

- Nói như vậy ,.nếu không có ngươi ở bên , chúng ta không cách nào hợp tấu sao ?

Diệp Âm Trúc gãi gãi đầu , đáp :

- Tạm thời là như thế , bất quá cũng không phải vĩnh viễn là thế này . Nếu một ngày thực lực các ngươi đạt đến mức chính mình cùng tâm tình của nhạc khúc dung hợp làm một , hoặc có thể nói là cùng âm nhạc dung hợp thì ta không cần phụ trợ các ngươi nữa , thậm chí các ngươi còn có thể phụ trợ người khác .

Tuyết Linh cười khổ nói :

- Điều này sợ rằng phải đợi lâu lắm . Lần trước Ny Na hệ chủ đã nói qua , chúng ta muốn đạt đến mức ấy thực lực không đạt tới tử cấp không làm được . Tử cấp , trời ạ ! Căn bản là ta không có hy vọng xa vời thực tế như thế . Bất quá bây giờ chúng ta đều là năm thứ nhất , thời gian ngươi ở cùng với chúng ta còn dài , nếu sau này học viện còn có loại thi đấu gì , thần âm hệ nhất định sẽ làm cho mọi người phải kinh hãi .

Diệp Âm Trúc lắc lắc đầu , đáp :

- Không phải là ta muốn phá hủy giấc mộng của ngươi , tại đấu trường , thần âm sư muốn phát huy uy lực quả thực rất khó . Chẳng lẽ đối thủ đứng yên nhìn chúng ta hợp tấu sao ? Kỳ thực ta nghĩ rằng thần âm sư chánh thức phát huy tác dụng là trong hỗn chiến . Có cường đại chiến sĩ cùng ma pháp sư bảo vệ , thần âm sư chúng ta mới có thể có thời gian hợp tấu , khiến cho uy lực của nhạc khúc phát huy tối đa . Nếu nói ma pháp sư yếu ớt nhất là ai , sợ rằng chính là thần âm hệ chúng ta .

Nghe Diệp Âm Trúc nói , Hương Loan và Hải Dương không khỏi gật đầu tán thành . Hương Loan cười nói :

- Thật ra tất cả đều là nhờ ngươi đấy . Nếu lần trước không phải tại Khoa ni á thành ngươi đại phát thần uy , dùng cầm khúc thối lui quân địch , sợ rằng không ai nghĩ đến tác dụng của thần âm sư trên chiến trường lại lớn như vậy . Ngươi nghĩ rằng chúng ta đều là quái vật như ngươi sao ? Thật sự để cho thần âm sư trên chiến trường phát huy toàn bộ uy lực , không biết phải mất bao nhiêu năm nữa đây .

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói :

- Chỉ cần cố gắng luyện tập , một ngày nào đó thần âm sư sẽ khiến cho tất cả các quốc gia phải kinh hãi . Không phải sao ? Muốn phát huy nhạc khúc đạt hiệu quả tốt nhất , các ngươi mỗi người đều phải tự mình tăng cường thực lực , có thể đem tâm tình của mình dung nhập vào càng nhiều cầm khúc , đối với các ngươi sẽ càng có nhiều lợi ích . Được rồi , các ngươi cứ tiếp tục luyện tập đi , ta cũng phải đi đạn tấu một lát .

Uku G\yỀjX Uk I§yỀjX ΛÊH ǩj ¦«´Ņj

Xét đến cùng, nếu như địch nhân tương lai của Đông Long Bát Tông là toàn bộ nhân loại quốc gia trên đại lục, như thế, có lẽ có một ngày, các bạn đồng học hiện nay sẽ đứng ở phía đối lập. Đương nhiên, đối với dạng cảm giác này, hiện tại Diệp Âm Trúc chỉ có một chút nhận thức mông lung, cảm xúc trong lòng tịnh không quá mạnh. Nhưng trong huyết mạch của hắn xét cho cùng là dòng máu Đông Long đang chảy, đối với các quốc gia nhân loại cùng với Long Tộc hiện tại trên Long Khi Nỗ Tư đại lục, đều sản sinh ra một dạng bài xích không tên. Trong chúng nữ, duy nhất giống với hắn tóc đen mắt đen, chỉ có một mình Hải Dương.

Thời gian từng ngày trôi đi, với đề nghị của Ny Na chủ nhiệm, học viên Thần Âm Hệ các niên cấp đều bắt đầu án theo phương pháp Diệp Âm Trúc nói mà tiến hành tu luyện. Nhưng mà người thực sự có thiên phú lại là thiểu số, vào lúc sắp đến cuối năm học, vẫn như cũ chỉ có Hải Dương tứ nữ là thành công hoàn toàn dung nhập tinh thần vào một nhạc khúc.

Từ những ngày ấy đến nay, tinh thần Tô Lạp tựa hồ đã khôi phục. Mà điều khiến Diệp Âm Trúc có chút kì quái là, từ sau khi nói rõ vào hôm đó, Hải Dương ngược lại rất ít đến tìm hắn, chỉ có mỗi ngày trong phòng diễn tấu của Thần Âm Hệ mới có thể nhìn thấy. Mà lúc Hải Dương gặp lại hắn, tinh thần cũng dần dần trở nên bình tĩnh. Vào lúc hắn gẩy đàn, Hải Dương thường sẽ ở một chỗ không xa ngắm hắn, chẳng tới quấy rầy hắn. Nhưng hơn cả như vậy, đối với Hải Dương loại cảm giác dị dạng đó trong lòng Diệp Âm Trúc càng mạnh. Hải Dương là của Diệp Âm Trúc, câu nói này thường vang lên trong đầu hắn mà không mất.

Khoảng thời gian đến lúc kết thúc một năm học còn có không đến một tuần, Ny Na chủ nhiệm tuyên bố một tin tức khiến toàn bộ học viên Thần Âm Hệ hoan hô. Năm nay, kiểm tra cuối học kì của Thần Âm Hệ được hủy bỏ, sửa thành kiểm tra giống nhau cuối năm học. Mà nội dung kiểm tra cũng đã ban bố ra. Chỉ cần có thể hoàn thành tinh thần dung nhập một nhạc khúc, liền tính là đã qua kiểm tra.

Không có áp lực kiểm tra, các mĩ nữ của Thần Âm Hệ tự nhiên thoải mái hẳn lên, mà mỗi ngày vào lúc tan học, ngoài giáo học lâu của Thần Âm Hệ nam học viên của các học hệ đã biến thành càng lúc càng nhiều. Đại đa số đều là tới tìm nữ bằng hữu của mình, hoặc là theo đuổi nữ hài tử. Trong đó chỉ có Hải Dương là khác.

Các mĩ nữ như Tuyết Linh và Lam Hi, thư tình mỗi ngày nhận được đều cần sọt để đựng, đến như Hương Loan lại càng lấy xe mà chở lấy đấu mà đong. Nhưng Hải Dương lại vẫn đặc biệt như cũ. Sau khi dung mạo nàng khôi phục, tựa hồ biến thành băng lãnh hơn cả trước, giống như một khối vạn niên hàn băng, dù có cách xa nàng ngoài trăm mét cũng có thể cảm thấy hàn khí tỏa ra từ thân nàng. Lại thêm khiếm khuyết trên dung mạo nàng sớm đã truyền khắp trong học viện, tự nhiên không có nam sinh không biết chuyện mà tới tán tỉnh nàng. Bọn họ đâu có biết, Hải Dương cô gái xấu xí kinh dị trong lòng họ, sớm đã như vịt nhỏ lột xác biến thành thiên nga trắng xinh đẹp. Chỉ là tuyệt sắc của nàng lại chỉ thuộc về một người.

Có một điểm Tô Lạp phán đoán về Hải Dương rất chính xác, nàng từ nhỏ phải nhận sự khốn khổ của việc hủy dung mạo, tính cách đã nội liễm và cố chấp. Chỉ cần sự việc được nhận định sẽ tuyệt không cải biến. Đeo bạch sa, thậm chí đã thành tiêu chí của Hải Dương. Trong học viện, dù cho là nữ hài tử, cũng chỉ có Hương Loan nữ hài có quan hệ tốt nhất với nàng là nhìn thấy diện mục chân thật hiện nay của nàng. Còn như con trai, muốn tiếp cận nàng đều không có khả năng.

Ăn xong cơm trưa, cảm thụ sự no nê thoải mái, nằm trên ghế tắm ánh mặt trời, là sự hưởng thụ thoải mái nhất của Diệp Âm Trúc mỗi ngày. Cơm nước của Tô Lạp vĩnh viễn đều là mĩ vị như thế, ăn no xong, tắm ánh mặt trời, ngủ gật một chút, thật là quá thoải mái. Uể oải vươn vai, cảm thụ sự ấm áp trên thân, hắn đã lại thấy buồn ngủ.

Lại một tháng thời gian trôi qua, vì những điều trải qua ở Ngân Long Thành, Diệp Âm Trúc với việc tu luyện Cầm Ma Pháp và Đấu Khí càng khắc khổ hơn trước. Ny Na đặc biệt cho trợ giáo là hắn không cần học tập lí luận, hắn chỉ cần đến Thần Âm Hệ lên lớp, đại đa số thời gian đều ở trên đỉnh lâu đơn độc diễn luyện trong Xuân Thiên thất. Cầm khúc thư tịch, hắn hầu như không có gì không thể diễn tấu, hiện tại hắn cần là nâng cao tinh thần lực, cũng là nâng cao Cầm Ma Pháp lực.

Nhưng, đến trình độ hiện nay của hắn, dù cơ sở tu luyện ban đầu là Xích Tử Cầm Tâm, Cầm Ma Pháp lực muốn có đột phá cũng không phải là việc dễ dàng. Một tháng liền tu luyện cầm pháp suốt ngày, chỉ khiến cho hoàng sắc đại biểu cho Kiếm Đảm Cầm Tâm của hắn đậm lên một phần rất ít mà thôi. Diệp Âm Trúc cũng biết, muốn nâng cao pháp lực tịnh không phải là một việc giản đơn, chỉ có thể tuần tự tiệm tiến. Trúc Đấu Khí cũng vậy, không có nỗ lực trong thời gian dài, thì không thể có hiệu quả được.

- Diệp Âm Trúc có đó không?

Chính lúc Diệp Âm Trúc đang hưởng thụ lúc rảnh rỗi duy nhất trong ngày, thì cửa túc xá bị gõ bất ngờ.Ở cùng một túc xá với Tô Lạp đối với Diệp Âm Trúc mà nói có thể coi là hưởng thụ lớn nhất. Ở túc xá bất luận là thay đồ, hầu như đều không cần hắn phải làm gì, cơm mỗi ngày ba bữa, Tô Lạp đều là làm đủ trò để hắn làm, toàn bộ việc nhà là một tay Tô Lạp lo hết, Diệp Âm Trúc thường nói, tự mình đã bị Tô Lạp làm cho lười nhác, Tô Lạp vẫn chỉ cười cười. Tựa hồ mỗi ngày nhìn thấy Diệp Âm Trúc ăn cơm nước tự mình nấu, mặc vào quần áo tự mình giặt sạch, chính là hạnh phúc lớn nhất mà hắn được.

- Xin hỏi, Diệp Âm Trúc có đó không?

Âm thanh nhu hòa có chút lành lạnh cất lên ở cửa.

- Có.

Tô Lạp nhanh chóng động thân, để người ngoài cửa tiến vào.

Diệp Âm Trúc trên ghế dài đứng lên, hắn ngạc nhiên phát hiện, người đến lại là Nguyệt Minh học viên năm đầu của Ám Ma Hệ. Cũng chính là chủ tướng của Ám Ma Hệ trong cuộc thi tài của tân học sinh.

Nguyệt Minh không có mặc giáo phục của Mễ Lan Ma Vũ học viện, mà mặc một bộ hắc sắc ma pháp bào, càng làm làm tôn lên khuôn mặt trắng nõn của nàng, mái tóc dài ám lam sắc được chải chỉnh tề sau gáy. Có lẽ vì nguyên nhân tu luyện Ám Ma Hệ ma pháp, nàng chính là làm cho người một dạng yên tĩnh chết chóc. Vì thế dù dung mạo nàng cực đẹp, vẫn gây cho người khác cảm giác tiếp xúc không tốt.

- Là ngươi à.

Diệp Âm Trúc có chút lạ lùng nói, làm động tác mời, để Nguyệt Minh đến đại sảnh.

Nguyệt Minh ngắm nghía bố trí trong đại sảnh, mục quang dù bình tĩnh, nhưng ngữ khí lại có vài phần ngưỡng mộ:

- Đãi ngộ của Thần Âm Hệ các ngươi thực sự là hoàn hảo, học viên đều có túc xá để ở. Diệp Âm Trúc, ngươi còn nhớ việc ngươi đáp ứng ta ngày xưa không?

Diệp Âm Trúc nghĩ rồi nói:

- Ngươi nói về U Minh Tuyết Phách của ngươi phải không? Nó thế nào? Hiện tại ngươi có thể triệu hoán được không?

Trên mặt Nguyệt Minh lộ ra một nét cười nhẹ hiếm có:

- Đã có thể rồi. Còn nữa, thực lực của Minh Tuyết có tiến bộ không nhỏ. Còn phải đa tạ ngươi. Ngươi nói rất đúng, để nó rời xa cha mẹ thật đáng thương. Năng lực của nó lớn lên, sự bi thương trong tinh thần càng rõ rệt. Vì thế, ta muốn nhân lúc nghỉ này đem nó trở về.

Tô Lạp đã xem Diệp Âm Trúc bọn họ tranh tài ngày trước, tự nhiên cũng biết Nguyệt Minh, không tránh khỏi kì quái nói:

- Ngươi thực sự buông bỏ được mà đem nó trở về sao? U Minh Tuyết Phách thực có thể lớn mạnh thành dạng cửu cấp trí tuệ ma thú.

Nguyệt Minh cười khổ nói:

- Nói thẳng, ta bỏ không được. Nhưng, ta càng không hi vọng nhìn thấy bộ dạng thương tâm của nó. Vì thế, hãy cứ trả về thôi. Chỉ hi vọng cha mẹ của nó có thể tha thứ chuyện gia gia năm xưa mang nó đi. Diệp Âm Trúc, cầm âm của ngươi có thể liên lạc rất tốt với Minh Tuyết, ta muốn ngươi giúp đỡ.

Trên mặt Tô Lạp lộ ra một nét cười nhẹ, trong lòng thầm nghĩ, người tu luyện Ám Ma Hệ ma pháp cũng không nhất định là băng lãnh tà ác, tâm địa của nữ hài này còn thực sự thiện lương.

Nghe xong lời Nguyệt Minh nói, Diệp Âm không tránh khỏi thấy khó khăn, hắn sớm đã có kế hoạch khi nghỉ học sẽ làm, nhưng ngày trước xác thật đã đáp ứng Nguyệt Minh. Lẽ nào để Tử đợi tiếp sao?

Nguyệt Minh nhìn thấy thần sắc khó khăn của Diệp Âm Trúc, tiếp tục nói:

- Ta có thể trao thù lao cho ngươi. Bao nhiêu cũng được, ngươi tùy tiện ra giá.

Diệp Âm Trúc lắc lắc đầu nói:

- Không, ta không cần thù lao. Ngày trước đã đáp ứng ngươi, ta nhất định sẽ làm. Chỉ là khi nghỉ học năm nay, ta có việc cần làm, thực tại về thời gian rất khẩn trương. Gia gia ngươi năm xưa là ở địa phương nào bắt được U Minh Tuyết Phách?

Nguyệt Minh nghe thấy vậy, mày xinh nhíu nhẹ:

- Không có gì, đã là ngươi có việc, ta sẽ tự mình đi. Địa phương gia gia bắt được Minh Tuyết rất xa. Nếu như ngươi đi cùng ta, sợ là không có thời gian để làm việc khác. Đã vậy, ta cũng đã nói cho ngươi biết sự việc rồi.

Nói rồi, nàng đứng lên muốn đi.

Tô Lạp đột nhiên nói:

- Đợi chút. Nếu như ta nhớ không sai. U Minh Tuyết Phách phải sinh hoạt tại nơi thâm sơn hàn lãnh. Trên đại lục địa phương lạnh nhất phải là Cực Bắc Hoang Nguyên.

Nguyệt Minh gật đầu nói:

- Đúng vậy! Đó là gia gia mạo hiểm vào sâu trong Cực Bắc Hoang Nguyên bắt được. Ta biết chỗ đó rất nguy hiểm, không chỉ có uy hiếp của thú nhân, mà có có thể gặp ma thú hùng mạnh. Việc này không thể để gia gia biết, chỉ có tự mình tìm biện pháp.

Diệp Âm Trúc thở phào một hơi, nhìn bộ mặt như cười như không của Tô Lạp, nói:

- Nếu như là nói Cực Bắc Hoang Nguyên, ta nghĩ ta rất có thể giúp ngươi. Xem ra, lần này đội ngũ của chúng lại tăng thêm một người.

Nguyệt Minh có chút ngạc nhiên nhìn Âm Trúc, nói:

- Ngươi nói là, vốn ngươi đã chuẩn bị đi Cực Bắc Hoang Nguyên phải không?

Diệp Âm Trúc gật đầu, nghiêm chỉnh nói:

- Nguyệt Minh, lần này ngươi có thể cùng chúng ta đi. Nhưng ngươi phải đáp ứng ta vài việc, nếu không, ta cũng vô pháp giúp đỡ ngươi.

Nguyệt Minh nói:

-Việc gì?

Diệp Âm Trúc nói:

- Đầu tiên, lần này đi đến Cực Bắc Hoang Nguyên nguy hiểm cực cao, vì an toàn của mọi người. Hi vọng ngươi có thể nghe chúng ta thống nhất an bài. Bất luận gặp sự tình gì đều không được tự tiện hành động. Chỉ có như vậy, ta mới có thể bảo chứng sự an toàn của ngươi. Tiếp theo, lần này gặp bất cứ việc gì, nhìn thấy bất kỳ ai, hi vọng người đều có thể giữ kín bí mật. Vào thời điểm cần thiết, ta có thể cần phải dùng năng lực đặc thù xóa bỏ một phần kí ức của ngươi. Nếu như ngươi có thể đáp ứng hai điểm này, vậy chúng ta sẽ có thể cùng nhau lên đường.

Nguyệt Minh có chút hiếu kì nhìn Diệp Âm Trúc, lời Diệp Âm Trúc khiến trong lòng nàng sản sinh ra một dạng cảm giác thần bí. Cuối cùng là việc gì mà cần bảo mật, thậm chí còn cần xóa bỏ kí ức của mình đây? Các dạng khả năng dự đoán lập tức xuất hiện trong lòng. Có điều nàng vẫn cứ nhanh chóng đưa cho Diệp Âm Trúc đáp án. Cuối cùng, muốn đến Cực Bắc Hoang Nguyên, đơn độc tự mình nàng một vị ma pháp sư thì không thực tế. Thực lực của nàng dù trong các bạn cùng học được tính là siêu quần bạt tụy, nhưng so với nguy hiểm có khả năng xuất hiện tại Cực Bắc Hoang Nguyên, thì còn kém hơn rất nhiều. Nghe suy nghĩ của Diệp Âm Trúc, bọn họ tựa hồ có không ít người muốn đến chỗ đó, nếu như mọi người có thể phối hợp mà nói, việc đưa Minh Tuyết trở về sẽ biến thành giản đơn hơn nhiều.

Nghĩ đến đây, Nguyệt Minh gật đầu nói:

- Trong tình huống hợp lí, ta có thể đáp ứng hai yêu cầu đó của ngươi.

Diệp Âm Trúc nhíu nhíu mày,

- Dưới tình huống hợp lí? Thế nào gọi là tình huống hợp lí?

Nguyệt Minh bình thản nói:

- Ta cũng không biết. Có điều, ta sẽ hết sức phối hợp với các ngươi. Ám Ma Hệ pháp sư chúng ta xưa nay không phải là người lắm lời. Về điểm này ta có thể đảm bảo, mục đích ta đến Cực Bắc Hoang Nguyên chỉ là muốn đưa Minh Tuyết trở về. Nếu như nói các ngươi có bí mật gì sợ bị ta, dứt khoát đầu tiên ta sẽ trả nó về, sau đó ta tự mình quay về, các ngươi muốn làm gì ta tự nhiên vô pháp can thiệp. Chỉ cần có thể thành công, ta nguyện ý chi ra thù lao cho mỗi người, ví như chi ra ma pháp vật phẩm.

Diệp Âm Trúc có chút đau đầu, Nguyệt Minh này ngoài mặt nhìn dù rất trầm tĩnh, nhưng trời mới biết nàng có hay không mang đến cho mình phiền toái. Nhưng đã nói đến phần này, ngày trước lại tự mình đã đáp ứng nàng, cùng không nên đổi lời, chỉ biết gật đầu nói:

- Được, cứ như vậy đi. Ngươi đợi tin tức của ta, trước khi chúng ta xuất phát sẽ thông tri cho ngươi. Ngươi chuẩn bị cho tốt vật phẩm mang theo mình, nghỉ học là chúng ta sẽ xuất phát.

Nguyệt Minh gật đầu, cũng không ngừng lại thêm, chuyển thân liền li khai túc xá của Diệp Âm Trúc và Tô Lạp.

Tô Lạp khóa cửa lại, nhìn Diệp Âm Trúc nói:

- Ngươi trông như trong lòng hữu sự. Lần này đi Cực Bắc Hoang Nguyên không gian là muốn làm gì? Còn thần thần bí bí vậy.

Diệp Âm Trúc cười khổ nói:

- Có chút sự tình ngươi vẫn không biết thì hơn. Dù sao cũng không phải nguy hại cho mọi người. Chỉ là vội giúp bằng hữu của ta mà thôi. Hi vọng lần này có thể bình bình an an. Ta đã đem việc này thông tri cho Mã Lương và Thường Hạo rồi. Bọn họ sau khi nghỉ học cũng không có việc gì, cũng đã đồng ý.

Tô Lạp cười nhẹ nói:

- Vừa rồi lời ngươi dặn đi dặn lại Nguyệt Minh sao không dặn ta. Chẳng lẽ ngươi lại không sợ ta làm lộ bí mật sao?

Diệp Âm Trúc lắc lắc đầu nói:

- Sao vậy được. Chúng ta đều thân thuộc vậy rồi, người là người thế nào ta còn không biết sao? Nếu như là ngươi tiết lộ bí mật, ấy chỉ có thể chứng minh nhãn quang của ta có vấn đề. Tô Lạp, thân là một thích khách, ta nghĩ, miệng ngươi phải kín hơn cả Ám Ma Hệ pháp sư.

Mục quang Tô Lạp chớp chớp vài cái,

- Âm Trúc, không được dễ dàng tin tưởng người khác. Dù cho là ta cũng vậy, nếu không rất dễ bị thiệt thòi.

Diệp Âm Trúc cười nhẹ nói:

- Ta tin nhãn quang của mình. Sau nào, chẳng lẽ ngươi đối với mình còn không có lòng tin như ta tin ngươi sao?

Hắn dặn đi dặn lại Nguyệt Minh chỉ là để phòng vạn nhất. Lần này đến Cực Bắc Hoang Nguyên, bất luận là Tử hay hai vị Hoàng Kim Bỉ Mông, đều dùng nhân hình tham gia hành động. Chỉ cần bọn họ không lộ xuất bản thể, ai sẽ biết bọn họ là thú nhân đây? Vì thế hắn tịnh chẳng sợ tiết lộ.

Vừa nói đến đây, lại có tiếng gõ cửa.

Tô Lạp có chút buồn cười nói:

- Chúng ta lúc này là lúc nào mà biến thành bận rộn vậy.

Chuyển mình mở cửa, lần này người xuất hiện lại càng quen. Hương Loan trước, Hải Dương sau, hai nàng là khách quen của bọn họ, cũng không cần gọi, trực tiếp đi vào.

- Âm Trúc, vừa rồi ta nhìn thấy Nguyệt Minh từ chỗ ngươi đi ra, nàng đến tìm ngươi có việc gì? Ta không nhớ là ngươi có bằng hữu như vậy!

Hương Loan rất tùy ý kéo Hải Dương đi đến sôpha rồi ngồi xuống. Đoạn thời gian gần đây, bọn họ đến chỗ Diệp Âm Trúc ít hơn rất nhiều so với trước đây. Hương Loan từng hỏi Hải Dương nhiều lần, vậy ngươi đã hướng đến hắn tỏ rõ lòng mình chưa, sao không tìm lúc ở một chỗ với hắn?

Hải Dương vẫn nói, mọi người tuổi còn nhỏ, nàng không hi vọng mang đến cho Diệp Âm Trúc áp lực hoặc là ảnh hưởng không tốt nào, nàng sẽ đợi hắn. Chỉ cần để hắn biết được tâm ý của mình là đủ. Còn như tiếp thụ hay không, nàng đều sẽ đợi.

Âm Trúc chẳng biết thế nào nói:

- Còn nhớ trận chiến tại cuộc tranh tài của tân học sinh giữa ta và Nguyệt Minh không. Lần ấy cầm âm của ta đối với U Minh Tuyết Phách của nàng ấy sản sinh ảnh hưởng nhất định. Nàng ấy cảm giác sự bi thương trong lòng U Minh Tuyết Phách, dưới sự đề tỉnh của ta, cảm thấy nên đem trả U Minh Tuyết Phách về.

Sau đó, hắn đem sự việc ngày trước với Nguyệt Minh giản đơn nói ra một lượt.

Nghe hắn nói xong, trong mắt Hương Loan lập tức sáng lên,

- Đây là việc thú vị, ta cũng muốn đi.

- Không được.

Diệp Âm Trúc và Tô Lạp hai miệng tựa hồ cùng lúc nói ra. Hai người nhìn nhau một cái, trong mắt cùng không tránh khỏi lộ ra một tia cười khổ.

Hương Loan nổi giận đùng đùng nói:

- Vì sao không được? Chẳng lẽ các ngươi có việc gì không dám để người khác nhìn thấy?

Diệp Âm Trúc vội vã lắc đầu nói:

- Đương nhiên không phải. Hương Loan học tỉ, ngươi đừng hại ta. Ngươi chính là công chúa của đế quốc, con gái duy nhất của Tây Nhĩ Duy Áo thúc thúc. Nếu mà ta mang ngươi đi, lại là đi chỗ tối nguy hiểm là Cực Bắc Hoang Nguyên. Tây Nhĩ Duy Áo thúc thúc biết được, có thể dễ dàng tha cho ta sao? Cho dù là Phí Tư Thiết Lạp ở đấy ta cũng không cách gì nói rõ được! Ngươi đừng làm khó ta nữa.

Hương Loan trợn mắt nhìn Diệp Âm Trúc mà không nói ra lời. Nàng không thể không thừa nhận, Diệp Âm Trúc nói không sai, là công chúa của đế quốc, nàng sớm đã không có dạng tự do của nữ hài bình thường, muốn trốn đi hoàn toàn không phải việc giản đơn như vậy. Vạn nhất để người ngoài biết, ấy là việc lớn làm mất quốc thể. Trừ phi là phụ thân phê chuẩn, nhưng, phụ hoàng sao có thể để mình đi đến thú nhân quốc nguy hiểm ấy? Nếu mà tự mình phát sinh vấn đề gì, lập tức sẽ thành con tin để thú nhân bắt chẹt Mễ Lan đế quốc.

Lúc này, Hải Dương ở bên cạnh mở miệng,

- Hương Loan tỉ, tỉ đừng làm khó Âm Trúc bọn họ. Tỉ xác thực không thích hợp để đi. Thân phận của tỉ rất nhạy cảm.

Hương Loan nói có chút ủy khuất:

- Việc thú vị như vậy lại không có phần ta, ngày ngày chờ đợi ở Mễ Lan, phiền phức chết đi được.

Thấy nàng mềm mỏng đi rõ ràng, Diệp Âm Trúc không tránh khỏi thở phào, trong lòng thầm nghĩ, đầu tiên không nói về vấn đề an toàn, nếu là để công chúa của Mễ Lan đế quốc cùng các tập quán cũ đi cùng, một khi xuất hiện vấn đề gì, cùng tính chất của Nguyệt Minh hoàn toàn có thể không giống nhau. Với Nguyệt Minh, hắn thậm chí có thể dùng thủ đoạn cưỡng chế dùng Cửu Châm Phong Thần xóa đi kí ức, nhưng, với quan hệ của Hương Loan tốt như vậy, hắn sao có thể làm thế? Mà thân phận của Hương Loan lại nhạy cảm như vậy. Mình và Mã Lương, Thường Hạo đều xuất thân từ Đông Long Bát Tông, việc này vạn nhất bị nàng biết, hậu quả tạo thành thực rất nghiêm trọng. Dù cho nàng không nói ra, tương lai cũng sẽ khiến nàng và bên mình đều mang phiền toái rất lớn. Còn là Hải Dương tốt, sợ mình khó thuyết phục Hương Loan, xem ra Hương Loan học tỉ còn rất nghe nàng.

Nghĩ đến đây, Diệp Âm Trúc không khỏi cảm kích nhìn Hải Dương, lúc có hắn, khí tức băng lạnh ấy của Hải Dương biến mất rất tự nhiên, thấy Diệp Âm Trúc nhìn mình, nàng đáp lại bằng một nụ cười dịu dàng, hướng về hắn gật đầu.

Hương Loan nói:

- Được, được. Không đi thì không đi. Có điều, các ngươi gặp việc thú vị gì, khi về nhất định phải nói cho ta. Thật chán quá, còn là bạn bè chứ, cũng không lo giúp đỡ ta. Diệp Âm Trúc, chúng ta tới tìm ngươi là do Ny Na cô cô bảo. Cô cô nói, để ngươi sau khi nghỉ học chăm chỉ tu Cầm Ma Pháp. Năm học tới, học viện có thể có đại sự cần đến ngươi.

Về vấn đề xưng hô với Ny Na, Diệp Âm Trúc đã chẳng biết làm thế nào. Niên kỉ của Ny Na so với Tây Nhĩ Duy Áo đại đế lớn hơn khoảng 20 tuổi. Vì thế, bà dù là cô cô của Hương Loan, mà theo tuổi tác thì Diệp Âm Trúc lại phải gọi là nãi nãi. Vô hình trung so với Hương Loan thấp hơn một bối phận, vì chuyện này, hắn không ít lần bị trêu chọc.

- Đại sự? Đại sự gì?

Diệp Âm Trúc hiếu kì hỏi.

Hương Loan cáu kỉnh nói:

- Còn không là về Lam Địch Á Tư sao. Thôi đi, việc này đến lúc ngươi sẽ biết. Ta muốn nói với ngươi, cô cô nhất định không tha cho ngươi đâu.

Diệp Âm Trúc đạo:

- Được rồi. Vậy ngươi cũng không cần nói trước. Dù sao sớm muộn cũng sẽ biết. Ta cũng nỗ lực tu luyện.

Hương Loan nói:

- Hiện tại thời tiết cũng ấm áp, sắp nghỉ học rồi, mọi người có đoạn thời gian không thể ở cùng nhau. Sao bằng chúng ta ra ngoài dạo chơi, thế nào? Âm Trúc, các ngươi có hứng thú hay không? Tô Lạp cũng đi cùng đi.

- Chơi?

Chữ này đối với Diệp Âm Trúc mà nói thực là rất xa xôi. Lúc nhỏ, mỗi ngày đều sinh hoạt trong phạm vi của đàn, đối với cái chữ mà hài tử bình thường thích nhất này, Diệp Âm Trúc tịnh không có nhiều khái niệm. Thành tựu hiện tại của hắn, có thể nói là bỏ đi năm tháng ấu thơ mới có được!

Hương Loan nói:

- Đúng! Đều sắp nghỉ học rồi. Cùng đi dạo chơi đi. Chúng ta không đi đến chỗ nào quá xa. Ngoài tây nam Mễ Lan thành 200 dặm có một suối nước nóng rất tuyệt, ở đó bốn mùa đều là xuân, còn có thể ngâm mình trong suối nước nóng, đối với thân thể có chỗ rất tốt. Chúng ta hãy đến chỗ đó, thế nào?

Nếu mà nam học viên theo đuổi Hương Loan của học viện nghe thấy nàng chủ động muốn cùng Diệp Âm Trúc bọn họ đi suối nước nóng, sợ rằng lập tức sẽ sợ chết.

Nghe đến ba chữ suối nước nóng, Diệp Âm Trúc cũng không khỏi bị khơi dậy hứng thú, gật đầu nói:

- Hay quá! Vậy sẽ đi. Lúc nào nhỉ?

Hương Loan cười nói:

- Ngày mai nhé. Người chúng ta cũng không cần quá nhiều. Chỉ bốn người chúng ta là được. Người nhiều rất phiền phức. Ta thực không muốn để người khác biết. Nếu mà tin tức lộ ra, mấy con nhặng đáng ghét mà xuất hiện, muốn thoải mái đi chơi một lần cũng không có cơ hội.

Diệp Âm Trúc tự nhiên là biết nàng nói về điều gì, gật đầu nói:

- Được, ngày mai đi.

- Ta, ta sẽ không đi.

Tô Lạp hơi lúng búng nói, cúi đầu, trong thần sắc có chút thẹn thùng.

Hương Loan cười khì khì nói:

- Tô Lạp, biểu hiện của thế nào vậy. Như là cùng với hai đại mĩ nữ chúng ta đi chơi khiến ngươi rất mất mặt vậy. Trước đây ta còn nói Âm Trúc rất dễ xấu hổ, nguyên lai ngươi còn lợi hại hơn hắn. Ta thực sự hoài nghi ngươi phải hay không phải nữ hài tử.

Diệp Âm Trúc cười nói:

- Hương Loan học tỉ, tỉ chớ khi phụ Tô Lạp. Tô Lạp, đi cùng đi.Chúng ta mỗi ngày đều nỗ lực tu luyện, đi ra ngoài thư giãn thoải mái tâm tình cũng tốt. Nói không chừng ngược lại còn có chỗ tốt cho tu luyện.

- Ta…

Tô Lạp ngẩng đầu nhìn Diệp Âm Trúc, trong mắt toàn là thần sắc khó khăn.

Hương Loan nói:

- Ngươi cái gì ngươi, cứ quyết định vậy, không được để mất hứng. Ta hoàn toàn đáp ứng không cùng các ngươi đi Cực Bắc Hoang Nguyên rồi, vậy nên các ngươi bồi tiếp ta đi chơi là được. Sáng sớm mai tập hợp ở túc xá của các ngươi. Chúng ta về thu xếp hành lí trước. Lần này chúng ta sẽ đi chơi hai ngày. Dù sao cũng chẳng có môn học gì. Ngày mai đi, ngày kia về, chơi suối nước nóng hai ngày, tốt quá rồi.

Tiễn Hương Loan và Hải Dương đi rồi, Tô Lạp có chút thất thần đứng tại chỗ, không biết nghĩ gì.

- Tô Lạp, ngươi sao vậy? Suối nước nóng không tốt sao? Vì sao ngươi không muốn đi?

Diệp Âm Trúc vỗ vỗ vai hắn, thân thiết hỏi.

Tô Lạp lắc lắc đầu nói:

- Không, không sao. Vậy thì cùng đi.

Ngâm suối nước nóng, có thể đi ngâm suối nước nóng. Nhưng, nói như vậy, có thể hay không thể…

Chính lúc Diệp Âm Trúc muốn tiếp tục hỏi Tô Lạp vì sao lại khó khăn, lại có tiếng gõ cửa.

Diệp Âm Trúc cười không được khóc chẳng xong nói:

- Thực sự là bận rộn. Bình thường chẳng có ai tới. Lần này, người tới thực là nhiều.

Vừa nói, hắn vừa tiến ra mở cửa túc xá, lại vừa hài hước nói:

- Lại là vị đại gia nào đến đấy!

Cửa mở, đầu Diệp Âm Trúc nhói lên một cái, chỉ nghe thấy một thanh âm tức giận nói:

- Ta là cha ngươi.

- A

Mục quang Diệp Âm Trúc chớp mắt cứng đờ, bên ngoài tới đó không phải người lạ, chính là phụ thân hắn Diệp Trọng.

- Cha. Cha, sao cha tới đây?

Dù đầu bị Diệp Trọng gõ có chút đau đớn, nhưng lúc này Diệp Âm Trúc vẫn khó che hưng phấn trong lòng. Đây là lần đầu hắn rời Bích Không Hải! Hơn nửa năm không gặp thân nhân, phụ thân đột nhiên đến thăm, lập tức khiến lòng hắn biến thành một khối nóng rực, vội để Diệp Trọng tiến vào.

Diệp Trọng thân mặc thanh sắc võ sĩ phục, tóc đen để xõa trên vai, dù đã là người qua 40 tuổi, xem ra tựa hồ không lớn hơn so với Diệp Âm Trúc bao nhiêu. Khí tức vất vả phong trần trên toàn thân, hiển nhiên là vừa đi không ít lộ trình.

Vẻ giận dữ trong mắt tan đi, ngắm con trai tựa hồ lại lớn thêm một chút, Diệp Trọng trong mắt lập tức lộ ra dáng vui vẻ ôn hòa, theo Diệp Âm Trúc dẫn đường đi vào túc xá.

- Tô Lạp, tới mau, ta giới thiệu cho ngươi, đây là phụ thân ta.

Vì Diệp Trọng tới, lúc này Diệp Âm Trúc hưng phấn không kể xiết, vội kéo Tô Lạp lại.

Tô Lạp lúc này đã hồi thần, mục quang nhìn về Diệp Trọng, trong lòng không khỏi có phần ngạc nhiên. Diệp Âm Trúc chí ít cùng Diệp Trọng có 6 phần giống nhau. Chỉ là so với phụ thân hắn, vẫn hơi gầy hơn một chút. Diệp Trọng thân hình khôi vĩ, vai rộng lưng nở. Sau lưng đeo một thanh trường kiếm, diện mạo anh tuấn mà trầm ổn, nhãn thần ôn hòa, xem thế nào cũng giống như huynh trưởng của Diệp Âm Trúc vậy.

- Cha, con giới thiệu với cha. Đây là bạn cùng phòng Tô Lạp. Từ năm học đến nay, may mà có hắn chiếu cố.

Diệp Trọng hướng Tô Lạp gật đầu nói:

- Chào cháu. Cám ơn cháu chiếu cố Âm Trúc. Túc xá này của các ngươi thực tốt. Mễ Lan không hổ là đệ nhất cường quốc trên đại lục. Chỉ riêng hoàn cảnh của học viện này chính là bất kỳ địa phương nào của A Tạp Địch Á cũng vô pháp so sánh.

- Xin chào thúc thúc.

Tô Lạp phi thường cung kính hành lễ với Diệp Trọng, rồi quay sang bên, một chén nước đã đưa đến tay hắn.

Diệp Trọng tán thưởng gật đầu nói:

- Cảm ơn.

Diệp Âm Trúc kéo một cái ghế dựa đến đối diện phụ thân ngồi xuống,

- Cha, sao cha xa xôi từ A Tạp Địch Á đến vậy. Không phải là đến đón con về chứ. Con đã lớn rồi, tự mình cũng có thể về được.

Diệp Trọng bật cười nói:

- Đón con? Nghĩ tốt thế. Ta chỉ tạt qua, thuận tiện đến xem con tại Mễ Lan học năm đầu có lười nhác hay không. Tốt lắm, Đấu Khí tựa hồ có điểm tiến bộ.

- Tạt qua?

Diệp Âm Trúc nghi hoặc nhìn phụ thân.

Diệp Trọng nói:

- Năm nay ở nhà nhiều việc. Ta ra ngoài thay gia gia lo việc. Gia gia con nói, hãy để con tại học viện cố gắng học tập, năm nay không cần về nhà.

Diệp Âm Trúc kinh ngạc nói:

- Nhà chúng ta có thể có việc gì? Con nhớ là trước đây, cha cả năm cũng chẳng ra ngoài một lần!

Diệp Trọng nhè nhẹ cười nói:

- Đợi sang năm lúc con về thì sẽ biết. Hiện tại giữ bí mật, gia gia con không cho ta nói với con.

Diệp Âm Trúc có phần cấp thiết hỏi:

- Gia gia, Tần gia gia, mụ mụ bọn họ khỏe cả chứ?

Diệp Trọng gật đầu nói:

- Bọn họ đều rất khỏe, mụ mụ con cũng nhớ con. Nếu không phải bà ấy có việc bận, nói không chừng lần này lại cùng ta đến thăm con. Con lớn rồi, trông như tráng kiện lên một chút. Xem ra đồ ăn ở đây không tồi! Như vậy ta cũng yên tâm.

Chính vào lúc này, Tô Lạp đột nhiên nói:

- Thúc thúc, thúc và Âm Trúc nói chuyện nhé. Cháu ra ngoài mua chút đồ, tối nay, thúc ở đây ăn cơm nhé.

Nói rồi, hắn hướng Diệp Trọng hành lễ rồi rời túc xá.

Diệp Trọng cười nhẹ nói:

- Hài tử này rất hiểu việc. Vận khí ngươi không tệ, gặp được một người bạn cùng phòng rất tốt.

Âm Trúc rất coi là đúng gật đầu, nói:

- Đúng ạ! Toàn bộ việc trong túc xá hầu như đều là Tô Lạp một người làm hết. Con người hắn thực rất tốt.

Diệp Trọng nói:

- Sau khi con đi, hai vị gia gia của con làm một đại sự, có lẽ con cũng đã nghe nói. Dưới sự suất lĩnh của hai vị gia gia, A Tạp Địch Á với quân đội yếu ớt đánh lui thập vạn đại quân của Ba Bàng vương quốc, khiến đối thủ toàn quân hầu như bị tiêu diệt, tổn thương thảm trọng. Còn vì chuộc lại tù binh nên chi ra một khoản tiền lớn, khiến A Tạp Địch Á quốc lực được cải thiện nhất định. Hiện tại hai vị gia gia của con tại A Tạp Địch Á là những nhân vật chích thủ khả nhiệt (sờ tay vào là bỏng, chỉ những người có quyền lực rất lớn). Nhưng tính nguy hiểm cũng tương đối cao lên. Đấy cũng là nguyên nhân tạm thời không để con về.

- Cha, con cũng lớn rồi, cha nên phải hay không đem sự tình của Đông Long Bát Tông chúng ta nói cho con.

Diệp Âm Trúc đột nhiên nói.

Diệp Trọng kinh ngạc nhìn con trai mình,

- Sao con lại đột nhiên nói ra điều này. Không phải là biết được điều gì sao?

Diệp Âm Trúc gật đầu, nói:

- Tại Mễ Lan Ma Vũ học viện còn có Họa Tông và Kì Tông mỗi tông một đệ tử. Dù bọn họ tịnh không có nói cho con, nhưng nói cạnh nói khóe con cũng có thể đoán được một chút. Càng trọng yếu là, con còn từ địa phương khác biết được một chút lịch sử của đại lục. Cha, tiền thân của Đông Long Bát Tông chúng ta phải hay không là Đông Long đế quốc?

Sắc mặt Diệp Trọng gần như đại biến trong chớp mắt, thân hình nhoáng cái đã đến cửa, mở cửa túc xá hướng ra ngoài nhìn ngó, hoàng sắc Đấu Khí đậm đặc từ trong người tản ra, đem cảm quan của mình nâng cao đến cực hạn. Sau nửa ngày, sau khi ông không phát hiện ra gì, mới lại khóa cửa túc xá, quay về trong phòng.

Sắc mặt ngưng trọng truyền âm nói với Diệp Âm Trúc:

- Sau này dù ở địa phương nào cũng không được đề cập đến bốn chữ Đông Long đế quốc.

Diệp Âm Trúc cũng dùng phương pháp truyền âm cùng phụ thân trao đổi,

- Nói vậy là thật sao?

Diệp Trọng chầm chậm gật đầu,

- Con từ địa phương nào biết về Đông Long đế quốc. Lẽ ra tại đại lục người biết về đoạn lịch sử này có thể nói là cực kỳ ít.

- Là Tử nói với con.

Đối với phụ thân, Diệp Âm Trúc tự nhiên không cần giấu giếm gì, hắn đem câu chuyện tối hôm đó giản đơn nói ra hết, toàn bộ cả lai lịch của Tử và mục tiêu đều tỉ mỉ nói ra cho phụ thân nghe.

Diệp Trọng nghe rất rõ, không nói chen vào một câu, chỉ là thần sắc trên mặt càng thêm ngưng trọng.

-..., trùng nhau hai chữ Đông Long này khiến con nghĩ đến Đông Long Bát Tông chúng ta, Tử cũng phán đoán chúng ta và Đông Long đế quốc có quan hệ.

Diệp Trọng nhìn con trai mình, ánh mắt lấp lánh,

- Âm Trúc, con lớn thực rồi, không như cái dạng đơn thuần không suy luận vấn đề trước kia. Xem ra, Tần thúc thúc để con đến Mễ Lan lịch luyện tịnh không sai, thực sự làm tăng nhanh nhịp điệu trưởng thành của con. Thực sự cũng nên để con biết lai lịch Đông Long Bát Tông chúng ta rồi.

Nói đến đây, ông trầm ngâm một chút, mới tiếp tục truyền âm nói:

- Về tổng thể mà nói, Tử tịnh không có nói sai. Đông Long Bát Tông chúng ta chính là hậu nhân của Đông Long đế quốc, còn là trực hệ hậu nhân. Người Đông Long huyết thống thuần chính nhất, là truyền nhân của rồng. Chẳng qua, có rất nhiều sự tình Tử cũng tịnh không biết mà thôi. Đương sơ va chạm của đại lục, kì thật tịnh không phải là thiên phạt gì, lúc ấy văn minh của Đông Long đế quốc chúng ta cao hơn nhiều so với mảnh đại lục này, vì thế Tây Long đế quốc đến lật đổ. Căn cứ vào nghiên cứu của các bậc trí giả Đông Long đế quốc chúng ta, đại lục va chạm là kết quả do bản khối của đại lục trôi dạt tạo thành, trải qua rất nhiều năm tháng, dưới tác dụng của các loại nhân tố mới sản sinh. Chẳng qua chỉ tại lúc va chạm tối hậu, thủy triều buổi tối của đại hải đột nhiên xuất hiện biến hóa kịch liệt, khiến va chạm càng nhiều. Nếu không vậy sẽ không sản sinh ra hậu quả nghiêm trọng như thế. Theo tổ tiên của Tử nhìn thấy, có lẽ là chúng ta va chạm với bọn họ, nhưng sự thật thì căn bổn không thể nói ai va vào ai, chẳng qua chỉ là va chạm lẫn nhau mà thôi.

- Cha, thế nào gọi là bản khối?

Diệp Âm Trúc có phần hiếu kì hỏi.

- Tại thế giới này của chúng ta, đại hải chiêm cứ diện tích lớn nhất, trong đại hải có đại lục nguyên thuộc về Tây Long đế quốc, cũng có mảng đại lục của Đông Long đế quốc chúng ta. Thậm chí còn có khả năng tồn tại các đại lục khác. Mỗi một khối đại lục tồn tại đơn độc đều có thể gọi là một đại lục bản khối. Dưới ảnh hưởng của các dạng nhân tố, đại lục bản khối sẽ không ngừng di động, con có thể tưởng tượng thành đại lục phiêu lưu trong hải dương, các trí giả của Đông Long chúng ta đã nói, bản khối di động chủ yếu có quan hệ cùng vận động của hải dương và vỏ trái đất. Cái thứ đó quả là rất phục tạp, cụ thể thì cha cũng không rõ. Lần ấy gọi là va chạm của thiên phạt, tổn thất mang lại cho Đông Long đế quốc chúng ta nhiều hơn so với Tây Long đế quốc. Núi lửa bạo phát, động đất quy mô lớn, hầu như hủy hoại hết các thành thị phát đạt nhất của chúng ta. Dù cho ở Long Khi Nỗ Tư đại lục ngày nay, cũng không có quốc gia nào có thể so với Đông Long đế quốc ngày xưa của chúng ta.

- Vậy Tử Linh thì sao? Tử Linh là việc gì? Nếu như không phải là thiên phạt, thì tại sao lại có Tử Linh xuất hiện.

Diệp Âm Trúc có phần không rõ lời của phụ thân.

£·u G\ʏỀjX £·I p\ʉ ¦ʗ G_ G_Łj

-Cũng không phải Tử linh, chúng ta gọi là yêu linh. Bởi vì trong chúng nó có chút tánh mạng, dưới sự khống chế của một ít cường đại tính mạng thể, cường đại phi tính mạng thể hướng chúng ta phát động công kích. Tánh mạng thể này mới chính thức là cường giả, chúng ta gọi là mẫu yêu. Đúng là bởi vì mẫu yêu tồn tại, yêu linh mới có thể hướng chúng ta hai phiến đại lục kéo dài vô hạn, mang đến hủy diệt, giết chóc cùng ôn dịch. Mẫu yêu thật sự quá mạnh mẽ, bọn họ có thể hấp thu bất cứ lực lượng nguyên tố nào bổ sung cho thân thể, tái chuyển hóa thành yêu linh phóng thích đi ra. Vưu Kì thích hấp thu các loại tánh mạng thể tử vong thì phát ra tử khí. Về phần nguyên bản của bọn chúng, chúng ta trí giả Đông Long từng nghiên cứu qua ngàn năm, cuối cùng cho ra kết luận là hai khối đại lục lúc va chạm kịch liệt sinh ra cọ xát mãnh liệt đè ép, sự đẩy ra mãnh liệt được gây ra trong không khí nguyên tố ba động bây giờ có thể giả thuyết cho rằng hai khối đại lục va chạm thì sinh ra một cấm chú vô cùng kinh khủng, cường hành đem không gian của chúng ta xé rách, hình thành một cái thông đạo đặc thù. Mà yêu linh chính là đến thế giới của chúng ta từ một không gian khác, hoặc là nói từ cái thế giới bình hành kia xuyên qua mà tới.

Nói đến đây, Diệp Trọng trên mặt toát ra một tia nhàn nhạt mỉm cười nói:

-Ngốc tiểu tử, chúng ta Đông Long đế quốc mặc dù đại bộ phận văn minh đều đã thất lạc, nhưng vẫn còn lưu lại một ít văn hiến, cũng nằm ở vị trí cao hơn so với văn minh của các quốc gia ở Long Khi Nỗ Tư đại lục. Sau này chờ ngươi có cơ hội sẽ tới chúng ta Đông Long bát tông tông môn sẽ thấy.

Diệp Âm Trúc nói:

-Vậy sau này tính. Với nền văn minh cao của Đông Long đế quốc chúng ta, thật không có phương pháp gì khắc chế Mẫu Yêu sao?

Diệp Trọng cười khổ nói:

-Nếu có, cũng sẽ không biến thành tình huống như bây giờ. Nếu không phải lần đại chiến nọ, Đông Long đế quốc chúng ta bị tổn thương nguyên khí nặng nề, phần lớn nền văn minh bị hủy diệt, sao lại bị Tây Long đế quốc hủy diệt được? Một lần nọ, Tây Long đế quốc bên này phải đối mặt với yêu linh do mẫu yêu thả ra mà thôi. Nhưng Đông Long sở quốc đối mặt chính là bản thân mẫu yêu, căn cứ vào năng lực thì có nhiều loại mẫu yêu khác nhau. Trong đó tối cường đại là một loại mà ngay cả Thần Long Vương của Đông Long đế quốc của chúng ta cũng không thể đối kháng. Nếu không phải Thần Long Vương trước khi trận chiến kết thúc, dụng tánh mạng làm cho mẫu yêu bị thương nặng, chúng ta căn bản là không có khả năng đuổi bọn mẫu yêu chạy về không gian của bọn chúng, hơn nữa cuối cùng tất cả thần long phong ấn vết rách không gian này lại.

Diệp Âm Trúc có hướng tới nói:

Thật muốn nhìn một chút, Thần Long của Đong Long đế quốc chúng ta có hình dáng như thế nào

Diệp Trọng nói:

-Dù sao không phải là bộ dáng của Long tộc bây giờ. Mặc dù Tây Long đế quốc 7 Long Tộc thân thể to lớn, năng lực cũng không khác, nhưng nếu so sánh cùng tổ tiên thần long, bọn họ còn thua xa. Lực lượng của thần long đến từ thiên địa. Sau này ngươi sẽ có cơ hôi nhìn thấy hình vẽ. Ai- Lúc đầu cho dù là có một vị thần long còn sống, Tây Long đế quốc cũng vị tất đã có thể hủy diệt tổ quốc của chúng ta a! Thần Long vì đối kháng Yêu Mẫu, đại bộ phận đều cùng chúng nó đồng quy vu tận. Cho dù như vậy, chánh thức hủy diệt cũng chỉ là một ít tiểu Yêu Mẫu thực lực không mạnh mà thôi. Mẫu Yêu Vương dẫn dắt mười hai Mẫu Yêu đã chết năm, còn thừa bảy cũng đều bị thương nặng cùng Mẫu Yêu Vương trở về thế giới của bọn chọ. Phong ấn của cái khe không gian cực kỳ kiên cố, nếu không , một khi bọn họ phản kích, căn bản không có người nào có thể ngăn cản.

Diệp Âm Trúc nắm chặt hai nắm đấm, trong mắt hàn quang lóe ra

-Tây Long đế quốc này thật sự là hèn hạ quá. Là Đông Long đế quốc chúng ta cứu toàn thể đại lục, bọn họ lại thừa lúc nguyên khí chúng ta bị tổn thương mà hủy diệt quốc gia chúng ta.

Diệp Trọng lắc đầu nói:

-Chiến tranh luôn luôn tàn khốc, loài người trong thâm tâm luôn tràn ngập tính xâm lược. Không sai, Tây Long đế quốc là địch nhân của chúng ta, nói cách khác, bây giờ mỗi quốc gia trên đại lục đều là hậu duệ của địch nhân của Đông Long đế quốc chúng ta. Nhưng là, nếu từ mặt lợi ích phân tích, lúc đầu Đong Long đế quốc chúng ta đầy đủ lực lượng thì cũng đã thống nhất đại lục. Kẻ thắng làm vua, thành bại luận anh hùng. Thất bại chính là thất bại, chúng ta cũng không thể nói là Tây Long đế quốc có cái gì hèn hạ. Chỉ có thể nói, lúc ấy chúng ta đã suy yếu, không có cách nào bảo vệ gia viên chính mình được.

Nghe xong Diệp Trọng nói. Diệp Âm Trúc không khỏi sửng sốt

-Vậy quên đi mối thù này sao?

Diệp Trọng nói:

-Không quên đi có thể như thế nào đây? Người Đông Long đế quốc chúng ta chánh thức sống sót, về thuần chuẩn huyết thống không quá mấy vạn mà thôi. Bây giờ dân số đại lục cũng vượt quá ức vạn, nếu so sánh số lượng của chúng ta thật sự quá nhỏ. Căn bản là không có khả năng thống trị đại lục. Bất quá chúng ta Đông Long bát tông cũng có kế hoạch của chính mình. Về phần kế hoạch chính thức là cái gì, chỉ có bát tông tông chủ mới biết. Ông nội ngươi đã quyết định ngươi là người thừa kế của hắn. Chờ sau này ngươi thành Cầm, Trúc lưỡng đại tông chủ, tự nhiên sẽ biết. Âm Trúc, ngươi biết Đông Long bát tông của chúng ta thành lập như thế nào chưa?

Diệp Âm Trúc mờ mịt lắc đầu.

Diệp Trọng nói

-Lúc đầu, Đông Long đế quốc trải qua một đoạn thời gian khôi phục trước khi Tây Long đế quốc đến, kỳ thật đã có thực lực nhất định. Nhưng mà chúng ta lại quên mất thế giới loài người sở hữu một loại năng lực mà Đông Long đế quốc chúng ta không có, là Ma Pháp. Đúng vậy, bởi vì Tây Long đế quốc có ma pháp sư tồn tại, mới có thể làm cho chúng ta không cách nào bảo vệ được phòng tuyến. Nếu không với vũ kĩ lạc hậu của bọn họ, làm sao là đối thủ của Đông Long võ sĩ của chúng ta? Chúng ta chính là truyền nhân của rồng a!

Diệp Âm Trúc trong lòng linh quang chợt lóe:

Nói như vậy bởi vì cảm giác được sự cường đại của ma pháp phương tây, cho nên mới có chúng ta Đông Long bát tông Cầm Kì Thư Họa bốn tông hay sao?

Diệp Trọng gật đầu nói:

-Sau khi diệt quốc, tộc nhân chúng ta bị đại lượng giết chóc đồng hóa, đến bây giờ cho dù một quốc gia nào cũng đều có thể thấy người tóc đen mắt đen. Bọn họ hoàn toàn không biết đã từng có Đông Long đế quốc

tồn tại. Cầm Kỳ Thư Họa là văn hóa truyền thống của Đông Long đế quốc chúng ta, được ngưng kết bởi tinh túy của vô số các thế hệ trước. Sau khi diệt quốc, tổ tiên chúng ta thầm cảm thấy thực lực không đủ, trải qua vô số cố gắng cải tiến, dùng bốn loại truyền thống văn hóa luyện thành đặc thù ma pháp. Mặc dù xem xét về mặt nào đó, tựa hồ cùng ma pháp của Tây Long đế quốc có chỗ giống nhau, nhưng thật ra vẫn không giống lắm. Bất luận tốc độ tu luyện hay uy lực đều hơn hẳn. Chỉ bất quá dân số chúng ta quá ít, thiên phú lại càng hiếm. Cho nên khi thành lập Cầm Kỳ Thư Họa bốn tông, chỉ có một số cực ít người có thiên phú cao có thể xong chân truyền. Này cũng là nguyên nhân tại sao Cầm Kỳ Thư Họa bốn tông nhân số luôn cực kỳ thưa thớt. Mà Mai Lan Cúc Trúc bốn tông còn lại kế thừa võ thuật cổ truyền của Đông Long đế quốc chúng ta, văn minh còn lưu lại đã mất đi rất nhiều, còn lại đều là vũ kĩ truyền thừa trong bốn tông của chúng ta. Đại bộ phận di dân của Đông Long đế quốc chúng ta đều thuộc về Mai Lan Cúc Trúc bốn tông, mỗi người tập võ, vì mục đích một ngày nào đó có cơ hội quật khởi. Chuyện của hai vị gia gia ta bây giờ cũng đã nói cho ngươi. Chúng ta trợ giúp A Tạp Địch Á tự nhiên là có mục đích. Đợi cho đến lúc hai vị gia gia của ngươi ở A Tạp Địch Á nhược tiểu vương quốc này có đủ thực lực, chúng ta sẽ đem người của Đông Long bát tông dần dần chuyển đến đây. Biến nơi này trở thành căn cứ địa. Nếu không nói, bây giờ tông môn ở trên mặt đất thật sự không cách nào phát triển. Một trăm năm gần đây, cùng với việc gia tăng dân số, thực lực phổ thông cũng có đề thăng, chúng ta Đông Long bát tông nguyên khí cũng từ từ khôi phục, có lẽ trong một tương lai không xa sẽ có một chút hành động.

Nghe xong cha nói, Diệp Âm Trúc tự bản thân mới có thể hiểu rõ

-Cha, A Tạp Địch Á vương quốc tuy yếu, nhưng vị tất cũng không dễ dàng khống chế. Con nghĩ bát tông chúng ta không nên coi thường vọng động như vậy. Nhiều năm ẩn nhẫn như vậy, có lẽ các quốc gia trên đại lục cũng không biết đến sự tồn tại của chúng ta, cũng sẽ không trở thành uy hiếp của chúng ta. Nhưng là, trấn thủ ở Pháp Lam thất tháp, đối với lịch sử nhất định có trí nhớ khắc sâu, một khi phát hiện hậu duệ Đông Long đế quốc chúng ta xuất hiện với quy mô lớn, sợ rằng sẽ bất lợi đối với chúng ta.

Diệp Trọng có chút kinh ngạc nhìn con trai mình

-Ngươi xem ra cũng rất thấu triệt a! Cái này cũng chúng là chuyện mà trước mắt chúng ta lo lắng nhất. Sự cường đại của Pháp Lam thất tháp chúng ta còn xa mới có khả năng chống lại. Nhưng trong tông môn có không ít kích tiến phái, quá độ phỏng chừng chính mình thực lực. Dù sao bát tông cũng là do tám vị tông chủ quyết định, cho nên chúng ta cũng không hoàn toàn khống chế, nhưng tạm thời cũng không có hành động gì quá lớn. Hai vị gia gia của ngươi tận lực ngăn cản kích tiến phái này. Nga, được rồi, vừa rồi ngươi nói ngươi được thụ phong Cầm thành, điểm này ta cũng nhất trí với ý kiến của Tử. Cái địa phương kia phi thường tốt, nằm ở cực bắc hoang nguyên, nếu có thể tạo nên một thông đạo với thú nhân tộc, trong tương lai khi Tử thống nhất Thú Nhân tộc, tiến có thể đánh, lùi có thể thủ. Quả thật là một địa phương tốt không sai. Chờ sau này ta trở về cùng hai vị gia gia thương lượng một chút, nếu tại A Tạp Địch Á không thể thành, thì có thể tính tới chuyện đưa tông môn đi đến cầm thành. Ở nơi này từ đó phát triển tương đối tốt.

Diệp Âm Trúc gật đầu, nhưng trong lòng lại có một chút lo lắng, căn cứ những gì cha miêu tả, Đong Long bát tông do tám vị tông chủ cúng nhau xử lý sự vụ, mà hai vị gia gia của mình hoàn toàn không thể chiếm địa vị chủ đạo. Nếu bọn họ tới cầm thành, lúc đó sẽ phát sinh chuyện gì đây?

-Chuyện bên trong bát tông bây giờ ngươi không cần lo lắng quá nhiều, ngươi còn trẻ, quan trọng nhất là phải gia tăng thực lực chính mình. Bất luận tại nội bộ tông môn hay trong tương lai chiến đấu với người ngoài, cũng phải đủ thực lực để cầm cự. Tần gia gia của ngươi luôn cho ngươi là thiên tài mà hắn đang đợi, đừng làm cho hắn thất vọng a!

Diệp Âm Trúc thấy cha với ánh mắt cổ vũ, gật đầu nói:

-Con sẽ cố gắng.

Diệp Trọng nói:

-Âm Trúc, ngươi phải nhớ kỹ, vĩnh viễn không nên tự mãn. Dù cho ngươi so với bạn cùng lứa tuổi mạnh hơn nhiều cũng không thể tự mãn. Phải xem Pháp Lam Thất tháp như là cường địch để cố gắng tu luyện. Tử cấp cũng không phải mục tiêu tối hậu của chúng ta. Nếu ngươi chính mình có năng lực tử cấp siêu việt, cũng là lúc chúng ta đối với Pháp Lam Thất Tháp bắt đầu phát động công kích.

-Siêu việt tử cấp?

Diệp Âm Trúc kinh ngạc nhìn cha.

Diệp Trọng gật đầu nói:

-Pháp Lam thất Tháp thật ra chính là phong ấn ngày xưa của 47 vị long thần tiền bối, ở nơi này nhất định các vị tiền bối còn lưu lại rất nhiều đồ vật. Mục tiêu tối hậu của Đông Long bát tông chúng ta chính là chiếm lại quyền khống chế những nơi này. Tử cấp cũng không phải là cấp cuối cùng, lúc đầu thần long tiền bối cùng mẫu yêu đều là siêu việt tử cấp. Về phần trên tử cấp là cấp độ gì thì ta cũng không biết. Nhưng chúng ta Đông Long bát tông luôn lấy siêu việt tử cấp làm mục tiêu tập luyện. Tỷ như Trúc đấu khí của Trúc Tông chúng ta, trải qua Thanh, Hoàng, Tử trúc còn có Chung Cực ngọc trúc, đồng dạng chia làm cửu giai. Chỉ bất quá còn không có người nào có thể tiến nhập vào tầng đó mà thôi.

Trước mắt phản phất mở ra một cánh cửa mới, tử cấp cũng không phải là cấp cuối cùng. Những lời nói này đã khắc sâu vào tận đáy lòng của Diệp Âm Trúc.

-Đi thôi, chúng ta đi ra ngoài một chút, cũng cho ta kiểm nghiệm một chút, ngươi rời nhà hơn nữa năm này tu vi đã có tiến bộ như thế nào.

Diệp Trọng mỉm cười đứng lên, vỗ vỗ vào bả vai con mình, hướng phòng ngoài đi đến.

Diệp Âm Trúc nhanh chóng đi theo. Vừa rời túc xá, Diệp Trọng thân hình triển khai. Biến thành một mũi tên nhọn màu vàng hướng Mễ Lan Ma Vũ học viện bắn ra ngoài.

Diệp Âm Trúc thúc giục Trúc đấu khí trong cơ thể nhanh chóng đi tới. Phụ tử hai người tại Mễ Lan Ma Vũ học viện nhanh chóng phi hành, trong chớp mắt đã biến mất không thấy.

Diệp Trọng càng đi tới trong lòng càng cảm thấy kinh ngạc, lúc này hắn đã dùng đến sáu thành đấu khí của bản thân, nhưng con mình lại như trước không nhanh không chậm theo sát bên người, không có một chút tụt lại. Phải biết rằng, đấu khí chênh lệch một giai thì thực lực chênh lệch gấp đôi. Diệp Trọng tự hỏi chính mình là Hoàng Trúc bát giai,đấu khí cường độ so với Âm trúc Hoàng trúc nhất giai hơn ít nhất là mười lần. Nhìn trước mắt mình đã sử dụng đến sáu thành đấu khí, con mình không tài nào rút ngắn khonảg cách mới đúng. Cái này đại biểu cho điều gì đây?

Phải biết rằng, tốc độ này ngoại trừ một chút ít công pháp đặc thù của thích khách, hoàn toàn đều là dựa vào sự hỗ trợ của đấu khí. Đấu khí càng mạnh, tốc độ tự nhiên càng nhanh hơn.

Rất nhanh, phụ tử hai người cũng ra khỏi Mễ Lan Ma Võ học viện. Diệp Trọng thủy chung vẫn giữ vững tốc đọ chạy ở phía trước cho đến khi đến chỗ lần trước hắn cùng Âm Trúc và Tử nói chuyện mới dừng lại.

Diệp Âm Trúc đuổi tới bên cạnh cha dừng cước bộ lại, có một chút thở dốc vì để theo kịp cha, hắn đã phải dùng toàn lực. Hắn biết là cha hắn đang khảo nghiệm trình độ tiến bộ của hắn, nên không dám chậm trễ chút nào.

Diệp Trọng xoay người, kinh hãi nhìn Diệp Âm Trúc nói:

-Con trai. Trúc đấu khí của ngươi đã đạt đến giai nào của Hoàng cấp rồi ?

Diệp Âm Trúc nói:

-Ngũ giai. Trong khoảng thời gian gần đây tiến bộ có chút chậm.

Diệp Trọng trợn to mắt nhìn con mình

-Cái gì? Ngũ giai? Qua một chút. Ngươi lúc rời nhà mới là nhất giai a!Ta nhớ kỹ khi ta bằng tuổi ngươi bây giờ, ta còn là thanh trúc cấp bậc. Vậy mà trong tông môn đã xem như là tu luyện rất nhanh. Gia gia của ngươi thường xuyên khích lệ ta đây. Trời ạ! Chẳng lẽ ta sinh ra một tiểu Long vật sao?

Diệp Âm Trúc cười hắc hắc nói:

-Không, ba ba. Người sanh ra một thiên tài mới đúng. Bất quá, cũng là con có vận khí tốt. Đấu khí trước sau hai lần đại phúc độ tăng lên, kỳ thực đều là do Tử trợ giúp. Một lần là con cùng Tử ký kết đồng đẳng bổn mạng khế ước, lần khác, là lúc con đưa cho hắn tử tinh cự kiếm, thực lực hắn tăng nhiều cũng làm cho

Chu Thế Văn nhìn đếm đám Tông Khai Dương đứng ở nơi đó, sắc mặt không tốt, đằng đằng sát khí, không kìm nổi cười nói: "Phía trước liền có bốn món khai vị đó, ngươi có thể nhanh ăn hết không?"

Phương Thần hét lớn một tiếng, mặc dù tỳ tính hắn trở nên kiêu ngạo, nhưng cũng hiểu rõ bản thân, biết là chỉ bằng bản thân tuyệt không phải là đối thủ của bốn gã vu sĩ Tông gia kia.

Ba tên vu sĩ trẻ tuổi Tông gia kia tu vi cũng không hề xuất chúng, nhưng gã đại hán trầm ổn kia nguyên khí nội liễm, vừa nhìn liền biết là cao thủ vượt qua hắn rất nhiều, so sánh với Loan Sư Bình, không hề thua kém, hẳn là cùng bối phận với Diệp Tư Mẫn, Diệp Tư Đạo!

Tông Khai Dương nhìn ba người đến gần, trầm giọng nói: "Người trẻ tuổi, Tông gia ta lần này tới Ưng Sầu Giản khai hoang, nơi này đã là địa bàn của Tông gia ta. Ta không quan tâm các ngươi là ai, đến từ đâu, hiện giờ các ngươi quay về vẫn còn kịp!"

"Địa bàn Tông gia?"

Diệp Húc cười nói: "Xin hỏi là Tông gia các ngươi được Tần hoàng phong cho, hay là Hán hoàng?"

Tông Khai Dương sắc mặt khẽ biến, Chu Thế Văn cười ha ha, nói: "Vị lão ca Tông gia này, không bằng ngươi trực tiếp lấy hai thanh búa rìu to, nhảy ra kêu một câu 'Núi này là ta mở cây này là ta trồng' tới sảng khoái!"

Phương Thần mở quạt xếp ra, mỉm cười nói: "Tông gia Chương Châu, chặn đường đánh cướp nhưng thật ra rất có nghề."

Tông Khai Dương sắc mặt trong nháy mắt âm trầm xuống, ba người trẻ tuổi phía sau hắn rục rịch, trong đó một kẻ cười lạnh nói: "Thúc thúc, cần gì nói nhiều với bọn chúng? Trực tiếp giết chúng thôi!"

"Người trẻ tuổi quá kiêu ngạo sẽ sớm chết thôi. Tông mỗ đã cho các ngươi cơ hội, là chính các ngươi muốn chết!"

Tông Khai Dương cười lạnh nói: "Đức Minh, ba người các ngươi động thủ, vi thúc lược trận cho các ngươi. Ba đứa cúng nó tu vi đại khái cũng ngang bằng các ngươi, đối với các ngươi mà nói là những đối thủ hiếm có!"

Ba người kia mừng rỡ, lập tức từ phía sau hắn lao ra, Tông Đức Minh bức hướng Diệp Húc, nguyên khí trên đỉnh đầu hình thành hơn trăm đạo kiếm khí, nhanh chóng xoay tròn xung quanh hắn hình thành một lốc xoáy kiếm, cười nói: "Ta đã sớm muốn thử Đại diễn thiên kiếm thuật của ta rồi!"

Đây là Đại diễn thiên kiếm thuật, loại kiếm thuật này tu luyện đến cảnh giới cao nhất có, có thể làm cho vạn kiếm tề phát, chém đối phương thành thịt vụn!

Tuy nhiên thực lực của Tông Đức Minh còn xa mới làm được bước này, trăm kiếm tề phát đã là cực hạn của hắn.

"Làm vong hồn dưới kiếm của ta, ngươi hẳn là nên cảm thấy may mắn, vì ta ra tay rất nhanh….."

Chữ nhanh còn chưa kịp nói xong, Tông Đức Minh chỉ cảm thấy bóng người chớp lên, Diệp Húc đã đứng ở trước mặt hắn, nguyên công chuyển vận, thân hình lập tức trở nên vừa cao vừa gầy, bàn tay to khô gầy lộ ra, nắm lấy cổ hắn ra sức vặn!

Chỉ nghe một tiếng răng rắc vang lên, Tông Đức Minh phát hiện, hắn thấy được mông của mình!

Tác giả: Thạch Trư

d9X *?QÆM; d9, •+ *?B M

Chương 74: Ác chiến

"Hắn ra ta so với ta còn nhanh hơn, nhanh đến không thấy rõ…."

Trước mắt Tông Đức Minh càng ngày càng tối đi, ngọc lâu của hắn đã bắt đầu tiêu tan, không còn sự khống chế của hắn nữa, hơn trăm đạo kiếm khí trên đỉnh đầu hắn bắn ra bốn phương tám hướng, hơn mười đạo trực tiếp đâm vào người Diệp Húc, nhưng không tạo thành chút thương tổn nào, tất cả đều vỡ tan!

"Tông gia đại bộ đội đã đi xa, đồng loạt ra tay, tốc chiến tốc thắng!" Diệp Húc mở miệng quát lớn, ngọc lâu trên đỉnh đầu lơ lửng giữa trời, áp xuống Tông Khai Dương!

"Thiếu Bảo, đừng lãng phí a!"

Phương Thần liếm liếm môi, xuất ra hai xúc tu từ tám nhánh phía sau, cười một tiếng đâm vào cổ Tông Minh Đức, trong chớp mắt hút sạch hắn!

Sáu nhánh xúc tu còn lại đâm hướng Tông Thanh Đức, y căn bản không có cơ hội xuất thủ, liền bị bốn nhánh trong đó cuốn chặt lại, không thể nhúc nhích, hai nhánh xúc tu khác đâm vào cổ, chỉ cảm thấy một thân tu vi cùng khí huyết nhanh chóng chảy đi, trong lòng kinh hãi muốn chết!

Chỉ thấy phía sau Phương Thần, trái tim lớn hình tròn của con bạch tuộc lớn (Đại Chương Ngư) trở nên đỏ tươi, có vẻ quỷ dị vạn phần!

Mới đối mặt một cái mà ba vị con cháu Tông gia liền chết mất hai, chỉ có Chu Thế Văn không có tu luyện loại vu pháp công kích vẫn đang cùng Tông Đức Tĩnh đánh đến phong sinh thủy khởi.

Tông Khai Dương chân tay phát lạnh, Diệp Húc và Phương Thần ra tay chính là sát chiêu sắc bén vô cùng, một chiêu liền giết chết hai tên Tông Đức Minh Tông Đức Thanh, thậm chí lấy thực lực của hắn cũng không kịp cứu viện!

Hắn chẳng thể nghĩa tới rằng ba người đối diện kia chính là ba vị thiên tài Liễu Châu, tuổi tuy nhỏ, tu vi tuy không cao, nhưng thực lực tuyệt đối là những vu sĩ cùng cấp bậc không thể theo kịp!

Chỉ một mình Diệp Húc liền dám cùng kẻ đã tu luyện đến Cố nguyên kỳ là Loan Sư Bình lấy cứng chọi cứng!

Ngọc lâu của Diệp Húc đã đi đến đỉnh đầu hắn, ầm một tiếng, ngọc lâu chấn động, từng đợt gợn sóng màu xanh phóng đến Tông Khai Dương, xung đột với nguyên khí của hắn, phát ra tiếng bạo hưởng tất tất ba!

"Các ngươi muốn chết!"

Tống Khai Dương vừa giận vừa sợ trong lòng, phía sau lưng hắn một vu binh kỳ quái hình chữ "Vạn" hô một tiếng bay lên, xoay tròn cực nhanh, chém thẳng hướng Chu Thế Văn!

Kiện vu binh này tuy bộ dáng kỳ quái, nhưng là bảo bối hắn vất vả tế luyện mà thành.

Hắn ở trước khi tiến vào Cố nguyên kỳ tu luyện chính là một môn vu pháp tên Vạn tự chân giải hồi toàn nhận, phối hợp với chuôi vu binh hình chữ vạn này, rót vu pháp vào trong, thực lực của hắn sẽ phát huy đến giới hạn lớn nhất, thậm chí có thể khiêu chiến vượt cấp, chém chết đối thủ mà tu vi còn cao thâm hơn hắn!

Đệ tử Tông gia đã chết hai người, nếu Tông Đức Tĩnh lại chết ở trong tay đối phương, phần tội này lại càng lớn, ngay cả hắn cũng không gánh vác nổi!

Cùng lúc đó, gợn sóng màu xanh hạ xuống, chấn động khiến nguyên khí hắn rối loạn, hai chân không khỏi lọt vào trong núi đá, liền quỹ đạo bay của vu binh hình chữ vạn cũng có chút bất ổn, khó có thể khống chế!

"Ba thằng nhóc này rốt cuộc có lai lịch gì?"

Tông Khai Dương vươn tay ra, một tiếng trống vang lên nện lên trên tầng hai bạch ngọc lâu, lập tức đánh tan nguyên khí nguyên thần Diệp Húc, uy năng ngọc lâu giảm mạnh, hướng Diệp Húc bay đi.

"Mặc kệ các ngươi là ai, giết đệ tử Tông gia ta, hôm nay tất cả các ngươi đều phải chôn cùng chỗ này!"

Tống Khai Dương điên cuồng hét lên một tiếng, đẩy lui ngọc lâu của Diệp Húc, tiếp tục khống chế vu binh hình chữ vạn, ý đồ chém Chu Thế Văn!

Đôi cánh của Chu Thế Văn rung lên, Phong lôi song sí lập tức tuôn ra một tiếng sấm vang, bỏ qua Tông Đức Tĩnh ở một bên, hưu một tiếng liền đi đến phía sau Tông Khai Dương, chủy thu hung hăng đâm vào lưng hắn.

Phong lôi song sí của Chu Thế Văn tuy không có mấy lực công kích, nhưng nếu luận về tốc độ thì có thể nói là một trong những loại nhanh nhất, tốc độ này ngay cả Tông Khai Dương cũng không phản ứng kịp, chỉ cảm thấy sau lưng hơi hơi đau xót, bị hắn đâm trúng giữa lưng.

Tông Khai Dương nguyên khí lập tức bạo phát, chủy thủ trong tay Chu Thế Văn oành một tiếng vỡ nát, thậm chí ngay bàn tay cũng bị nổ đến máu tươi đầm đìa, bay ngược ra!

"Có độc?"

Tông Khai Dương chỉ cảm thấy sau lưng truyền đến từng đợt tê dại, tâm niệm vừa động, thi triển ra vu pháp khổ tu đã lâu, Vạn tự chân giải hồi toàn nhận, đuổi theo Chu Thế Văn, định chém ngang eo hắn!

Cùng lúc đó, hắn nhảy lên giữa không trung, thẳng truy tốc độ Chu Thế Văn, đan chưởng bổ xuống phía dưới.

Ông!

Chu Thế Văn vội vàng tế khởi ngọc lâu, Vạn tự chân giải bổ vào trên lồng nguyên khí, lập tức ầm một tiếng thoải mái đánh vỡ lồng nguyên khí ra!

Có lồng nguyên khí ngăn cản một thoáng, Chu Thế Văn có cơ hội thở gấp, vội vàng rung hai cánh, tránh thoát kích sát của Vạn tự chân giải, tính toán tẩu thoát.

Sao lường trước được Tông Khai Dương hạ bàn tay xuống, chính che ở đường đi của hắn, Chu Thế Văn tốc độ quá nhanh, không kịp chuyển hướng, bị chưởng phong của y đánh trúng, lập tức miệng hộc máu, ngã xuống mấy chục thước ở ngoài!

"Dám hạ độc ta, không biết sống chết!"

Tông Khai Dương đằng đằng sát khí, vu binh hình chữ vạn vòng lại, đuổi theo hướng Chu Thế Văn, mà phạm vi tê dại sau lưng y càng lúc càng lớn, ngay cả nguyên khí của y cũng không thể trấn áp được độc tố, trong lòng thật sự giận dữ, ý đồ chém chết tên râu rậm đê tiện này trước!

Coong!

Diệp Húc hoành đao che trước người Chu Thế Văn, quỷ đầu đao và vu binh hình chữ vạn đụng vào nhau, lập tức nguyên khí ào ào văng khắp nơi, tuôn ra một đám mây nho nhỏ hình nấm, theo đáy cốc từ từ dâng lên!

"Ba tên tiểu vu sĩ Tông gia kia, khí huyết quá ít, còn không đủ để huyết ma nguyên hồn của ta ăn no!"

Phương Thần đã nhân cơ hội xử lý tên Tông gia Tông Đức Tĩnh còn lại, tám nhánh xúc tu ti ti kêu lên, chen chúc đâm hướng Tông Khai Dương, mặt mang theo nụ cười quỷ dị, cười khanh khách nói: "Thôn phệ tu vi của ngươi liền có thể khiến tu vi của ta tăng lên một tầng, đạt tới bồi nguyên lục phẩm thậm chí là thất phẩm!"

Tông Khai Dương không quan tâm đến Huyết ma nguyên hồn đại pháp của Phương Thần, chạy nhanh hướng Chu Thế Văn và Diệp Húc, tám nhánh xúc tu kia còn chưa kịp đâm vào người hắn đã bị nguyên khí cuồn cuộn của hắn nổ cho nát tan, Phương Thần với y chênh lệch quá lớn, cảnh giới áp chế cực kỳ rõ ràng, Huyết ma nguyên hồn đại pháp cũng không thể phá vỡ nguyên khí của y.

"Song giao tiễn!"

Hai con bạch giao long từ phía dưới phóng lên trên cao, vọt lên trước mặt Tông Khai Dương, cổ móc vào nhau, hóa thành một cái kéo thật lớn dài chừng hai thước, vây lưng trắng phát sáng lên, cắt ngang y!

"Đồ không biết tự lượng sức mình…"

Tông Khai Dương cười lạnh, dựng thẳng bàn tay lên liền chộp tới Song giao tiễn của Diệp Húc, đột nhiên một tiếng hét thảm truyền tới từ trong miệng hắn, bàn tay hắn cũng không như dự kiến chụp vỡ Song giao tiễn mà ngược lại bị nó cắt đứt cổ tay!

"Xung chàng thức!"

Diệp Húc tùy ý sử xuất Xung chàng thức của Thanh giao cửu kích, chỉ thấy hai con giao long đột nhiên tách ra, lần lượt đâm thật mạnh vào ngực Tông Khai Dương, y kêu lên một tiếng đau đớn, bước chân hơi lảo đảo, lập tức ổn định lại thân hình, trong mắt lộ ra vẻ kinh dị.

Tiểu tử đối diện này, không ngờ có thể làm y bị thương, thậm chí chặt đứt một bàn tay của y!

"Đây là loại độc gì?"

Tông Khai Dương chỉ cảm thấy phía sau lưng càng lúc càng tê dại đi, dần dần khuếch tán đến toàn bộ lưng, sắc mặt trầm xuống, hừ lạnh nói: "Ba người các ngươi, mau giao giải dược ra, ta có thể quyết định cho các ngươi toàn thây."

"Cho chúng ta toàn thây?"

Diệp Âm Trúc sững sờ nói:

-Bởi vì con không thể gia tăng khoảng cách. Con điểm mạnh chính là cầm khúc, nếu cầm khúc của con phát huy được tác dụng, con nắm chắc có thể cùng cha đối kháng.

Diệp Trọng gật đầu nói:

-Đúng rồi, đây là một trong những nguyên nhân. Nhưng còn có một nguyên nhân khác chính là khả năng nắm chắc cơ hội của con không đủ cùng với kỹ xảo chênh lệch. Thẳng thắn nói cho con biết, vừa rồi tại lúc khảo nghiệm con, ngoại trừ toàn lực sử dụng đấu khí ra, về phần kĩ xảo ta chỉ sử dụng bốn thành. Nếu không ngay cả một chiêu con cũng đỡ không được.

-Cái gì? Cái này không có khả năng. Mặc dù cha sao với con mạnh hơn, nhưng cũng không có khả năng thắng trong một chiêu a!

Diệp Âm Trúc cơ hồ bật thốt lên. Kể từ sau khi tới Mễ Lan Ma Vũ học viện cho đến giờ, hắn tại trong đám đệ tử là người mạnh nhất, cho dù cùng cao niên trung cấp xuất sắc đệ tử so sánh cũng không thua mấy. Lúc này đối với cha hơn mình tam giai đấu khí nói mình ngay cả một chiêu cũng không đỡ được, Diệp Âm Trúc thật có chút không phục.

Diệp Trọng mỉm cười nói:

-Như thế nào? Không tin? Tốt lắm, chúng ta thử lại xem.

Vừa nói, hắn lấy ra cây trúc kiếm mới bị gãy vừa rồi, chỉ còn một nửa, nắm chuôi kiếm

-Vậy con cẩn thận đó.

Nghe được phụ thân nói, phản ứng đầu tiên của Diệp Âm Trúc chính là nhanh chóng bay lùi lại về phía sau, tay phải vận dụng Bích Ti, toàn lực phát ra trúc ngự, đồng thời tinh thần lực trong nháy mắt tập trung, trong mắt hàn quang đại phóng, không chút khách khí quay về phía Diệp Trọng phát ra một cái tinh thần xuyên thứ.

Quang ảnh ám hoàng sắc, không hề hoa tiếu lọt vào trong Bích Ti, Diệp Âm Trúc giật mình phát hiện cha cũng tan mất, nhưng ám hoàng sắc quang ảnh nọ giống như thủy ngân trên đất không chỗ nào không thấu, trúc ngự trước mặt nó, dĩ nhiên cũng trở nên không hề tác dụng. Chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn quang mang cường hãn từ khe hở giữa trúc ngự chui ra, ám hoàng sắc quang ảnh giống như mây khói nọ tiêu tán thì, cổ họng Diệp Âm Trúc đã có một thanh kiếm, bị phá vỡ chỉ còn một nữa, mà chủ nhân của thanh kiếm, tự nhiên chính là cha hắn Diệp Trọng

---

£ou G\ʏỀjX £oI [Â9 ~Ềj Ĥ∂H\ i \ûj dŃ

-Ngốc tiểu tử, không nên muốn mất ý chí. Ta nghĩ con mới từng ấy tuổi mà được vậy,con thật là hảo vận khí.

-Hảo vận khí?

Diệp Âm Trúc kinh dị nhìn cha.

Diệp Trọng cười khổ nói:

-Con biết trước kia ta như thế nào luyện tập vũ kĩ không? Con biết tại sao ta đột nhiên trước sự đột nhiên phát động Nặc Khắc Hi chi kiếm của con có thể phản ứng lại ngay chưa? Đây là kinh nghiệm qua vô số khổ luyện mới có được kết quả này. Con không biết trước khi con rời đi Bích Không Hải trong vòng 1 năm, ông nội truyền cho con trúc tông vũ kĩ ta thật sự thấy hâm mộ đấy.

Diệp Âm Trúc buồn cười nói:

-Cha, cha hâm mộ cái gì, chẳng lẽ ông nội không từng dạy người sao?

Diệp Trọng nhăn mặt nói:

-Đương nhiên đã dạy qua, chỉ là phương pháp dạy hoàn toàn bất đồng so với khi ông nội dạy con, ông nội con mỗi khi dạy ta đều là mỗi ngày cầm 1 thanh trúc kiếm đuổi theo ta đánh, đánh tới khi ta không dậy được, tiếp đến là bị kéo đi tu luyện đấu khí mỗi ngày đều như vậy. Năng lực phản ứng của ta chính là được luyện ra từ đó.

-A…, không thể nào ông nội rất hiền lành mà, như thế nào lại mỗi ngày đánh cha?

Trong đầu tưởng tượng cảnh bộ dáng khi ông nội truy đánh, Diệp Âm Trúc không khỏi nhịn được mỉm cười.

Diệp Trọng vươn tay gõ đầu hắn 1 cái.

-Cười cái gì mà cười. Ông nội con đối đãi cháu cùng con mình không giống nhau.Ông thương con quá mức 1 chút cũng không muốn đánh con. Tưởng năm đó, ta chính là trải qua trăm chuy bách luyện, không biết trải qua bao nhiêu là khổ ải mới có được chút thành tựu.

Diệp Âm Trúc vuốt đầu nói:

-Ba, nguyên lai cha báo oán. Cha đánh con sau này con sẽ nói cho ông nội. Nói cha tại lúc đầu bị ông đánh nên bây giờ cũng quay ra đánh con.

Diệp Trọng cười mắng:

- Tiểu tử này hỗn đản, ngay cả lão tử cũng dám uy hiếp. Ta bây giờ muốn đánh con đã không có cơ hội nữa rồi. Con bây giờ thực lực đã không thể nói là muốn đánh là đánh được. Ta đấu khí phải dốc toàn lực mới có thể áp chế con cầm ma pháp. Một khi giao thủ thực rất khó có thể khống chế, dễ dàng đả thương con, nói thế nào con cũng là con ta, ta thật không nỡ.

Diệp Âm Trúc cười hắc hắc nói:

-Vậy là tốt rồi, bất quá cha dụng vừa rồi đều là trúc tông vũ kĩ sao? Tại sao con ngay cả ngăn cản 1 chút đều không được?

Diệp Trọng có chút đắc ý nói:

-Tất nhiên là trúc tông vũ kĩ rồi, con cho rằng chúng ta Đông Long vũ kĩ so với mấy tên chỉ biết khảm phách ở Tây Long đế quốc có thể so sánh với hay sao? Mặc dù ta đấu khí bây giờ chỉ tương đương lam cấp trung giai, nhưng ta hoàn toàn tin tưởng bằng ưu thế về kĩ xảo có thể khiêu chiến tử cấp sơ giai chiến sĩ. Nếu là đồng cấp bậc ta thậm chí có thể đồng thời đối mặt với năm tên lam cấp trung giai chiến sĩ. Đây chính là ưu thế của kĩ xảo, vũ kĩ không chỉ có đấu khí, kĩ xảo cũng đồng dạng trọng yếu. Cái này cũng là lí do tại sao ta mang con tới nơi này để khảo nghiệm. Con đã trưởng thành, đến lúc nhận trúc tông truyền thừa vũ kĩ, ông nội con đặc biệt dặn dò ta để ta truyền trúc tông vũ kĩ cho con, nhưng con không nên nói cho Tần gia gia, nếu không hắn sẽ nói chúng ta làm ảnh hưởng con tu cầm.

Diệp Âm Trúc hưng phấn nói:

-Không, đương nhiên sẽ không. Cha, vậy trước tiên dạy con vừa rồi cha ngự trúc nhất chiêu, còn có chiêu cha biến xuất 8 thân thể. Chiêu này trong thật chiến tác dụng rất lớn.

Diệp Trọng không tức giận nói:

-Con cho rằng trúc tông tuyệt kĩ có thể dễ luyện lắm sao? Ta không thể ở chỗ này dừng lại lâu được, tối nay ta phải rời đi rồi. Ta sẽ để phương pháp tu luyện truyền thụ cho con, con có thể luyện tới trình độ nào sẽ dựa vào chính bản thân con. Con bây giờ la hoàng trúc ngũ giai đấu khí tu vi, tu luyện trúc tông vũ kĩ tốc độ tăng lên 2 lần, nhất định sẽ có hiệu quả.

Diệp Âm Trúc gật đầu tĩnh tâm nghe dạy bảo.Trúc tông tuyệt học tuyệt đối không thể lưu bằng sách được để tránh tiết lộ ra ngoài, Diệp Trọng nói:

-Trúc tông kiếm thuật và y đạo nổi tiếng. Mai lan cúc trúc tứ tông vũ khí sở dụng vẫn là kiếm, trúc tông kiếm pháp thiên về lực lượng và tốc độ. Động thì như sấm đánh, kiếm pháp căn cứ vào đấu khí lãnh ngộ cao thấp mà quyết định cường nhược. Con từng học qua trúc công, trúc ngự và trúc tinh hàn, đều là trúc tông kiếm pháp tinh diệu và chiêu thức đơn giản. Lúc ấy thời gian không nhiều, ông nội chỉ truyền cho con 3 chiêu này thôi. Con đã có 3 chiêu này làm trụ cột, sau này tu luyện sẽ cũng dễ dàng hơn.

Nói đến đây, Diệp Trọng truyền âm tiếp tục nói:

-Chúng ta trúc tông kiếm pháp, tên là Ngạo Trúc kiếm pháp tổng cộng 36 thức. Mỗi 1 kiếm đều có thật lớn uy lực. Trải qua lịch đại tông chủ cải biến, uy lực còn mạnh hơn nữa. Trúc công, trúc ngự, trúc tinh hàn 3 chiêu kiếm con đã học rồi bây giờ ta dùng kiếm pháp sử ra 1 lần, 1 bên giảng giải cho con những điểm huyền ảo và phương pháp tu luyện. Với trí lực của con hiển nhiên sẽ nhớ kĩ.

Nói xong, Diệp Trọng bay nhanh lui về sau, trúc kiếm đã cầm nơi tay, quang ảnh ngũ thiểm, sử ra trúc công và bắt đầu giảng giải. Nhìn trúc kiếm dễ dàng lóe ra biến mất, Diệp Âm Trúc phảng phất nhớ về quê hương Bích Không Hải tựa hồ vô số cao ngọa đĩnh lập rừng trúc chập chờn trước mắt lóe ra trúc ảnh, tràn ngập sinh cơ hơi thở nhưng lại ẩn dấu sát khí.

Diệp Trọng vì để cho con mình thấy rõ trên tay động tác rất chậm mỗi khi dụng kiếm xuất chiêu đều giảng lại 1 lần. Phụ tử 2 người một người cẩn thận giảng, một người thật sự nghe. Theo thời gian trôi đi, khi trời về tây 1 bộ Ngạo Trúc kiếm pháp mới dụng hoàn toàn. Thu kiếm dừng lại, Diệp Trọng trên trán đã có chút mồ hôi, nhìn Diệp Âm Trúc nói:

-Con đều nhớ kĩ cả rồi chứ?

Diệp Âm Trúc gật đầu nói:

-Đều đã nhớ kĩ, chỉ là vẫn còn những chỗ chưa hoàn toàn hiểu được.

Diệp Trọng đi tới bên con mình mỉm cười nói:

-Nếu con chỉ nhìn 1 lần là có thể hiểu được thì thật sự là quái vật. Phải biết rằng trúc tông Ngạo Trúc kiếm pháp trọng điểm khi luyện tới mức tận cùng đều là nhất thượng thừa vũ kĩ.

Diệp Âm Trúc hỏi:

-Chúng ta mai lan cúc trúc tứ tông kiếm pháp có những đặc điểm gi?

Diệp Trọng trả lời:

-Mai tông kiếm pháp bác đại tinh thâm. Lấy kĩ xảo làm chủ đạo, cũng là môn kiếm pháp có nhiều chiêu công nhất, tất cả có 81 thức. Trong đó biến hóa rộng lớn, thường thường tĩnh mà không nhanh, nhưng khi chuyển động thì như nước chảy hành vân, một khi phát động công kích nếu không đánh bại địch nhân tuyệt đối không dừng lại, dựa vào đặc thù kĩ xảo giống như tấm lưới thủy ngân không chỗ nào không thấu, cực khó phòng ngự. Lan tông kiếm pháp lấy tâm lý trầm ổn kàm trọng, chiêu công ít nhất, kiếm chiêu thong thả áp chế đối lập với mai tông, lan tông kiếm pháp chủ thủ chín chiêu liền mạch nhìn như thong thả kỳ thật dựa vào cường đại đấu khí sử dụng liên tiếp. Trong tứ tông kiếm pháp, lan tông kiếm pháp tối ỷ vào cường đại đấu khí. Cho nên lan tông đấu khí cũng là thâm hậu nhất, Còn cúc tông kiếm pháp thì tàn nhẫn làm trọng, tốc độ cực nhanh được xưng là cúc tông thập bát khoái kiếm, mười tám thức có thể trong nháy mắt toàn bộ xuất ra. Tựa như răng của loài độc xà uy lực kinh người. Chúng ta trúc tông tại tứ đại kiếm pháp là loại công thủ bình hành, tựa tự nhiên quỹ tích, Có cả 4 loại kiếm pháp ưu thế.

Diệp Âm Trúc gật đầu nói:

-Vậy mụ mụ là người của mai tông cũng sẽ biết mai tông kiếm pháp?

Diệp Trọng mỉm cười trả lời:

-Mụ mụ con tu luyện chính là mai tông Hàn mai kiếm pháp, bất quá nàng đối với tu luyện không có hứng thú, thành tựu không cao. Đáng tiếc các tông kiếm pháp không có cách nào hỗn hợp tu luyện nếu không có lẽ hai nhà chúng ta sẽ có đột phá. Âm Trúc, ta thấy sau này, con phải chăm chỉ tu luyện, muốn tăng lên kiếm pháp chỉ có thể khổ luyện. Giống ta lúc trước huyễn hóa ra 8 đạo thân ảnh, nhất thức trúc ảnh bà sa luyện đến cực xử có thể hóa thân ra 9 đạo thân ảnh, thân thể hoàn toàn tách ra tựa như chín người đồng thời phát động công kích, nhất chiêu mà ta đánh bại con là nhất thức nhân trúc hợp nhất một trong Ngạo Trúc kiếm pháp tinh túy.

Nếu không có Diệp Trọng hiện thân giảng giải có lẽ Diệp Âm Trúc sẽ không quá nặng thị kiếm pháp kĩ xảo. Dù sao hắn chủ yếu vẫn là một thần âm sư, vũ kĩ chỉ là phụ trợ mà thôi. Nhưng thấy chánh thức thực lực

của cha làm hắn đối với trúc tông tuyệt học sinh ra cực kì nồng hậu hứng thú. Nhất là trong lúc cùng cha giao chiến tự mình căn bản không có cơ hội sử dụng cầm ma pháp càng quyết tâm học lấy vũ kĩ. Ít nhất có thể cam đoan chính mình tại đối địch có khả năng thi triển ra cầm khúc.

-Thời gian không còn sớm ta phải đi rồi.

Diệp Trọng nhìn một chút sắc trời có chút không muốn nhìn thấy con mình.

-Cha cha như vậy muốn đi ngay sao?

Diệp Âm Trúc trong lòng cũng nổi lên mạc tình, hồi tưởng tại Bích Không Hải, tâm tình không khỏi nhớ nhung 1 chút.

-Âm Trúc con đã thành nhân, không thể mãi mãi là chim non trong vòng tay bảo vệ của cha mẹ được nữa, mà hãy giương cánh bay cao như hùng ưng. Với thiên phú của con tương lai tất có thành tựu phi phàm. Không nên như tư tình nữ nhi quá nặng như vậy. Con là chúng ta đông long bát tông hi vọng.

Cố gắng đè tâm tình của mình xuống, Diệp Trọng mỉm cười an ủi con mình.

-Vậy người ăn cơm tối rồi hãy đi. Như vậy có được không?

Nhìn Diệp Âm Trúc cầu khẩn ánh mắt Diệp Trọng cuối cùng không có ngoan tâm, gật đầu đáp ứng.Phụ tử hai người một lần nữa trở lại Diệp Âm Trúc túc xá thì hương thức ăn đã tràn ngập trong phòng. Trên bàn trong đại sảnh có không ít thức ăn, sắc, hương,vị hoàn hảo,chỉ mới nhìn đã khiến người ta thèm muốn.Diệp Trọng kinh ngạc nói:

-Âm Trúc bạn cùng phòng của con thật sự là tài giỏi đấy. Thủ nghệ so với mụ mụ con còn muốn giỏi hơn.

Diệp Âm Trúc có chút đắc ý nói:

-Đương nhiên thức ăn do Tô Lạp nấu là ngon nhất.

-Âm Trúc ngươi không nên nói vậy. Ta như thế nào có thể so sánh với a di được đây

Tô Lạp bưng 2 món cuối cùng đi ra

-Thúc thúc thời gian hơi vội ta chỉ chuẩn bị thế này ngài đừng chê cười.

Diệp Trọng liếc mắt nhìn Tô Lạp thật lâu toát ra 1 tia mỉm cười nói:

-Đã phi thường tốt rồi. Cám ơn cháu, Tô Lạp

Bữa cơm thịnh soạn bắt đầu, Diệp Trọng càng ăn càng kinh ngạc, Tô Lạp nấu nướng thật phi thường tinh tế, Diệp Âm Trúc đối với hắn trù nghệ thật không khoa đại. Chỉ là trong khi ăn cơm Diệp Trọng thủy chung toát ra 1 chút tư lự vẻ mặt. Khiến cho Tô Lạp có chút thảm thắc tản mát ra vài phần ửng đỏ. Tương tụ thời gian luôn ngắn ngủi khi màn đêm buông xuống là lúc Diệp Âm Trúc tiễn cha tới cửa học viện.

-Trở về đi. Trong nhà con không cần lo lắng cái gì, chính mình tại học viện chăm chỉ tu luyện.

Diệp Trọng dặn dò con mình.

-Cha ngài dọc đường cũng phải cẩn thận. Thay con ân cần hỏi thăm mụ mụ cùng 2 vị ông nội. Ngài nói với Tần gia gia ta có được Hải Nguyệt Thanh Huy cầm và Phi Bộc Liên Châu cầm. Tần gia gia sẽ hiểu được.

Diệp Trọng gật đầu nói:

-Âm Trúc chú ý quan tâm tới mình đi nhé, ba cùng mụ đều cũng rất nhớ ngươi, đợi năm sau khi quay về nếu tiện thì đưa cả nữ bằng hữu về. Bây giờ hảo cô nương càng ngày càng ít trước tiên chiếm lấy 1 người đi, thôi ta đi.

Mang theo 1 tiếng cười dài Diệp Trọng bay lên trời chớp mắt đã thấy mất dạng trong bầu trời đêm.

"Đưa nữ bằng hữu về?"

Diệp Âm Trúc nhìn về hướng cha rời đi không khỏi có chút buồn cười. Chẳng lẽ ba ba biết chuyện của mình và Hải Dương? Sẽ không a! Ba ba còn chưa thấy nàng cơ ma. Mang theo vài phần nghi hoặc đối với ý muốn của cha hắn lúc này mới trở về ký túc xá.

-Oa có cái gì ăn đây! Ta vẫn còn đang đói đây.

Hương Loan không chút khách khí vừa vào cửa liền lao thẳng đến trước bàn cầm lấy 1 quả trứng cắn 1 cái rồi cầm tương cho nốt vào miệng lộ ra 1 cái thỏa mãn nụ cười. Diệp Âm Trúc vừa tới nói:

-Các ngươi tới thật sớm. Thương cảm bữa sáng của ta a .

Hương Loan mặt trắng không còn chút máu liếc nhìn hắn 1 cái thị uy rồi ăn nốt 2 quả trứng sau đó cầm lấy bánh kem bên cạnh cắn 1 ngụm, ra vẻ bổn tiểu thư ăn bữa sáng của ngươi đó là vinh hạnh của ngươi, ngươi không thể trách được. Tô Lạp từ trong phòng bếp đi ra cười nói:

-Ăn đi, chờ chút không có việc gì. . Ta sợ các ngươi ăn sớm nên chuẩn bị nhiều hơn 1 chút. Còn có thực phẩm ngày hôm nay đã chuẩn bị từ tối qua rồi.

Hương Loan cười nói:

-Tô Lạp ngươi thật sự là hảo nam nhân đầu bếp. Nếu ai gả cho ngươi đều có phúc đó. Ngươi cũng không cần chuẩn bị cái gì cả bên kia là danh thắng cái gì cũng có thể mua được.

Hải Dương mỉm cười nói:

-Tô Lạp ngươi thật là tỉ mỉ khó trách lúc đầu Âm Trúc bàn qua có nói nhất định muốn cho ngươi đi cùng.

Tô Lạp nhìn Diệp Âm Trúc liếc mắt 1 cái, Diệp Âm Trúc đang có chút đắc ý nói: ”

-Hắn a! Thị tìm quản gia.

Diệp Âm Trúc ủy khuất nói:

-Ta khả không lại ngươi làm gì đều nhanh. Ngươi cái gì cũng làm rồi ta còn có thể làm gì.

Hương Loan bật cười nói:

-Ngươi quả thực là được tiện nghi. Khi dễ Tô Lạp thành thật.

Diệp Âm Trúc bất đắc dĩ nói:

-Ta mới là chân thật. Mau ăn sớm chút đi sau đó xuất phát sớm.

Bốn người ăn xong thức ăn Tô Lạp chuẩn bị, thừa dịp trời sáng sớm rời đi Mễ Lan ma vũ học viện, hai trăm lý khoảng cách cũng không phải là gần nhất là đối với Hương Loan và Hải Dương đều là ma pháp sư. Cho nên bọn họ đặc ý tới trước Mễ Lan thành mua 1 cỗ xe ngựa rồi hướng mục tiêu đi tới. Dựa theo thời gian tính toán đại khái tới buổi chiều là họ sẽ tới được mục tiêu.Mở cửa sổ xe ngựa nhìn 2 bên đường ngày xuân ấm áp vạn vật sinh sôi mọi người đều không nhịn được có chút thanh nhẹ, hít thở thanh tân không khí nói không nên lời thật là thoải mái.

-Xem ra đi ra ngoài du ngoạn là không sai, lần trước rời đi Mễ Lan chính là lúc đi tới Khoa Ni A thành. Chỉ bất quá khi đó là phải đi tham chiến so với tâm tình bây giờ hoàn toàn không giống với.

Hương Loan dựa trên vai Hải Dương thoải mái nói. Tô Lạp nói:

-Bây giờ khí hậu thật tốt,đi ra ngoài quả rất thích hợp.

Diệp Âm Trúc buồn cười nói:

-Chúng ta không gọi là đi ra ngoài mà là xuất môn ngồi xe. Nếu dụng chân để đi phỏng chừng cảm giác sẽ rất tốt.

Hương Loan hừ 1 tiếng nói:

-Đi có thể a! vậy ngươi cõng ta cùng Hải Dương chúng ta sẽ không ngồi xe nữa.

Diệp Âm Trúc phản kháng nói:

-Không phải còn có Tô Lạp sao, tại sao lại chỉ có ta cõng.

Hương Loan đáp lại:

-Tô Lạp như vậy thấp bé a! Ngươi bình thường khi phụ hắn chưa đủ sao,giờ khiến cho ngươi bồi, như thế nào tránh đây.

-Ach…nhìn vẻ mặt Hương Loan cố ý trêu chọc, Diệp Âm Trúc không nhịn được trong lòng rung động,chính mình không biết làm thế nào với nàng.

-Sợ ngươi rồi coi như ta cái gì cũng đều chưa nói.

Dọc theo đường đi bọn họ không có gặp vấn đề gì, giữa trưa bốn người mới thấy thức ăn Tô Lạp mang theo cỡ nào chính xác. Đường lớn chạy đi đâu mua đồ vật bây giờ? Đúng như vậy thức ăn của Tô Lạp mang theo mới làm bọn họ không mang bụng đói mà xuống ôn tuyền.Xuống xe ngựa hoạt động 1 chút bởi vì ngồi xe ngựa lâu thân thể có chút cứng ngắc, bốn người đều có cảm giác thoải mái. Diệp Âm Trúc ngẩng đầu nhìn về phía màu lam vòm trời, nhắm mắt lại cảm thụ ánh mặt trời kì diệu. Chanh sắc quang mang thực có xuyên thấu lực, từ ánh mắt trực nhập vào trong lòng, tâm cũng đã lập tức ấm áp lên, như vậy hảo khí trời thật sự là thoải mái. Bọn họ xuống xe tại quan đạo từ nơi này có 1 cái đường mòn rất sâu bởi vì đều do màu xanh biếc lá cây tạo thành nên chỉ có thể xuống xe đi bộ mà vào. Cuối đường mòn là núi,một mảnh màu xanh biếc đã biến thành thanh sơn phảng phất có tánh mạng thanh tân hơi thở tràn ngập sinh cơ tràn đến. Xa xa có thể thấy núi non 1 mảnh hơi nước mây khói nhè nhẹ bay lên trời thật động lòng người.

-Đi nào.

Hương Loan hưng phấn như đứa trẻ trước tiên hướng phía đường mòn đi tới,

-Nơi này kêu Thánh Thiên Tuyền, mùa đông là lúc nhiều người tới đây nhất. Bị đế quốc khống chế, bởi tiến vào cửa mất tiền nhiều lắm cho nên du khách tựu không nhiều lắm. Bất quá cũng bởi vậy cho nên Thánh Thiên Tuyền mới không bị người ta phá hoại cảnh sắc.

Theo đường mòn màu xanh đi vào phía trong, cảm giác xung quanh đều là màu xanh thật là thư thái, Diệp Âm Trúc và Tô Lạp lần đầu tiên đến đây, lúc này Tô Lạp tâm tình tựa thay đổi rất nhiều thỉnh thoảng hướng Hương Loan hỏi về Thánh Thiên Tuyền tình cảnh.

-Thánh Thiên Tuyền chia làm Thánh Tuyền và Thiên Tuyền, Thiên Tuyền là bình thường du khách vui đùa địa phương mà Thánh Tuyền là để chiêu đãi khách quý, nơi này chính là Mễ Lan phụ trách muốn đến Thánh Tuyền phải có Mễ Lan hoàng gia cấp 1 cái khách quý tạp mới được vào. Chúng ta trực tiếp đến Thánh Tuyền đi nơi đó ôn tuyền độ nóng rất thích hợp hơn nữa đều tinh khiết nguyên chất.

Diệp Âm Trúc nói:

-Nhưng ta và Tô Lạp chưa từng có khách quý tạp mà.

Hương Loan trên tay hình phượng không gian giới chỉ quang mang chợt lóe,

-Âm Trúc ngươi thật là khờ chẳng lẽ ta ngay cả vài cái khách quý tạp còn không có ư?

Bốn cái lan sắc tạp phiến xuất hiện tại đôi tay trắng nõn của nàng dưới ánh mặt trời chiếu xuống lóe ra trong suốt quang thải. Dĩ nhiên cũng dụng lam bảo thạch điêu trác mà thành trong đó rõ ràng có nguyên tố ba động. Diệp Âm Trúc có chút xấu hổ nói:

-Lại để cho ngươi trả phí, thật là bất hảo ý tứ a.

Nhìn hắn bộ dáng Hải Dương không khỏi nhịn được 1 tiếng cười nhẹ

-Không có việc gì cả. Hương Loan đưa loại cao cấp tạp này không cần mất tiền cũng có thể có chiêu đãi tốt nhất. Ngươi quên nàng có thân phận gì rồi sao?

-Ai, thật là nữ sanh ngoại tộc ta còn muốn ngoa trá hắn vài điểm nữa. Ngươi lại nói ra tất cả rồi.

Vừa nói nàng vừa giả bộ bất mãn bộ dáng.

Hải Dương mặt đỏ lên mặc dù còn lớp lụa trắng nhưng Diệp Âm Trúc cũng cảm thấy nàng ngượng ngùng. Tô Lạp giải vây kịp thời nói:

-Được rồi chúng ta phải đi Thánh Tuyền.

Theo đường mòn dẫn về phía trước, ước chừng đi bộ 20 phút sau bọn họ đã tiến vào bên trong núi, phảng phất như tiến vào1 đạo bình chướng, vừa tiến vào phiến sơn phạm vi chung quanh độ ẩm tăng lên rất nhiều. Một cổ ôn tuyền đặc hữu lưu hoàng khí đập vào mặt, mặc dù không có mùi thơm ngát của thực vật nhưng có 1 phong vị khác hẳn. Thị giả cũng ở chỗ này xuất hiện, ước chừng 30 danh thị giả phụ trách tiếp đãi khách nhân tới đây. Diệp Âm Trúc kinh ngạc phát hiện, những thị giả này đều tinh hoa nội liễm, thân thể cường tráng cốt cách thô to rõ ràng đều là tu luyện vũ kĩ cao thủ. Tại sau khi Hương Loan xuất khách quý tạp lập tức 1 gã thị giả cung kính mang theo bọn đi vào bên trong. Hương Loan nhìn ra Diệp Âm Trúc nghi hoặc thấp giọng nói:

-Nơi này dù sao thuộc về hoàng thất vì phòng bị có người làm loạn tự nhiên sẽ có cao thủ bảo vệ. Thị giả đều là từ hoàng cung Cấm Vệ Quân lựa chọn ra.

”

Được thị giả hướng dẫn, Diệp Âm Trúc rất nhanh biết được khách quý được phục vụ thế nào, phương tiện giao thông ở ngọn núi này là gì.

Đối với người bình thường mà nói thì không có khả năng nhưng bọn hắn ngồi trên kiệu tre đặc chế. Kiệu tre đặt trên một hệ thống, lợi dụng tính đàn hồi, để cho hai gã thị giả chuyên môn đưa người, ngồi trên đó phi thường thoải mái, không phải đi bộ khổ cực. Diệp Âm Trúc không khỏi cảm thán, con người của Mễ Lan đế quốc thật sự là rất biết hưởng thụ a.

Núi ở đây cũng không cao, ít nhất là không thể so với núi non của Bố Luân Nạp. Trong chốc lát, thị giả đã đưa bọn họ tới giữa sườn núi.

-Mau nhìn, các ngươi mau nhìn.

Hương Loan chỉ xuống phía dưới. Theo hướng ngón tay nàng, Diệp Âm Trúc nhất thời thấy một cảnh tượng kỳ dị. Hơi nước từ trong núi tràn ngập bốc lên, mơ hồ có thể thấy phía dưới làn hơi nước có một cái hồ nhỏ ước chừng đường kính khoảng trăm thước, mặt hồ tĩnh lặng, tựa như một khối lục bảo thạch thiên nhiên thật lớn, cùng với màu trời xanh phản chiếu lẫn nhau, thật kỳ dị động lòng người, không thể nói nên lời.

-Đó là?

Diệp Âm Trúc kinh ngạc hỏi.

Hương Loan nói:

-Đó chính là Thiên Tuyền. Nếu muốn đi tới đó, chúng ta tiến ra phía sau núi có một con đường. Xem ra hôm nay không nhiều người đến đó lắm. Bên kia Thiên Tuyền không có người nào đâu. Nhiệt độ của Thiên Tuyền thấp hơn một chút so với Thánh Tuyền, hàng năm đều khoảng ba mươi tám độ. Kể cả mùa đông cũng không ngoại lệ, thật là thần kỳ.

Diệp Âm Trúc cười nói:

-Quả thật thần kỳ, ta còn là lần đầu tiên thấy ôn tuyền cơ. Không ngờ rằng còn có những nơi thú vị như vậy.

Hương Loan nói:

-Bản thân ôn tuyền cũng rất thần kỳ, không ai biết tại sao chúng lại như vậy. Nhưng ngâm mình trong ôn tuyền rất tốt đối với thân thể, đặc biệt là cho da. Nữ hài tử chúng ta càng nên ngâm mình hơn. Đương nhiên, người như ngươi và Tô Lạp tu luyện vũ kỹ như vậy mà ngâm mình cũng có chỗ tốt. Nghe nói, tu luyện đấu khí trong ôn tuyền sẽ tăng hiệu quả gấp nhiều lần. Chỉ bất quá không có nhiều ôn tuyền phù hợp lắm. Đương nhiên, Thiên Tuyền và Thánh Tuyền tuyệt đối là cực phẩm ôn tuyền, nhất là Thánh Tuyền đây. Chúng ta lập tức sẽ tới đó. Chứng kiến Thánh Tuyền, các ngươi nhất định sẽ càng thêm kinh ngạc.

Hương Loan nói không sai, chứng kiến Thánh Tuyền trước, Diệp Âm Trúc và Tô Lạp quả thật bị cảnh tượng kỳ dị trước mắt làm cho ngây cả người.

Vị trí Thánh Tuyền trên mặt đất so với Thiên Tuyền cao hơn khoảng hơn hai trăm thước, đường kính ước chừng khoảng năm mươi thước, hoàn toàn không giống Thiên Tuyền. Thánh Tuyền là ôn tuyền tất cả đều là màu đỏ, vẻ đẹp như một khối hồng bảo thạch cổ kính, e ấp mà cao quý. Vị trí của Thánh Tuyền cũng là ở đỉnh ngọn núi cao nhất, bởi vì bốn phía trống trải, không cần phải tới bên ôn tuyền mà chỉ cần ở gần biên cũng biết rằng có một địa phương tuyệt vời ở đó. Hơn nữa hơi nước nồng nặc không tan khiến cho hết thảy chung quanh dường như cũng đều trở nên mông lung.

Xuống khỏi kiệu tre, Hải Dương đi tới bên người Diệp Âm Trúc, liếc mắt nhìn hắn một cái, nói:

-Thánh Tuyền là nước mắt của núi lửa, nhiệt độ khoảng bốn mươi lăm độ, nhưng thật ra, mùa đông ở nơi này cảm giác rất tốt. Tuyết trắng nước đỏ, có rất nhiều quý tộc thích nhất hưởng thụ như vậy.

Hương Loan đi tới bên người Hải Dương, lôi kéo tay nàng, nói:

-Đi thay quần áo trước đi, ta cũng nhịn không được muốn vào ngâm mình rồi đây. Hôm nay nhất định phải ngâm mình thư giãn một hồi mới được.

Nói rồi, nàng kéo Hải Dương rời đi.

-Chờ, chờ một chút.

Tô Lạp đột nhiên vội vã gọi hai nàng lại.

Hương Loan nghi hoặc nói:

-Làm gì?

Tô Lạp thấp giọng hỏi:

-Đây là một cái đầm trong ôn tuyền, chẳng lẽ nữ hài tử các ngươi muốn ngâm mình cùng một chỗ với chúng ta sao? Thật sự là không ổn.

Hương Loan cười nhạo

-Xem ra ngươi còn lo lắng hơn cả Âm Trúc. Yên tâm đi. nơi này mặc dù nam nữ cùng ngâm mình nhưng ngay cả một chút da thịt chúng ta, ngươi cũng đừng nghĩ có thể thấy được.

không đợi Tô Lạp hỏi lại, nàng đã lôi kéo Hải Dương cười duyên chạy đi.

Tô Lạp quay đầu lại nhìn về phía Diệp Âm Trúc, Diệp Âm Trúc cũng đang đang nhìn hắn

-Âm Trúc, ta không thể xuống ngâm mình.

Diệp Âm Trúc kinh ngạc nói:

-Tại sao? Đều tới cùng nhau, cùng ngâm mình đi. Nhất định sẽ rất thoải mái đó. Đi, chúng ta cũng đi thay quần áo.

Được thị giả hướng dẫn, Diệp Âm Trúc và Tô Lạp đang lúng túng đi tới phòng thay quần áo nam giới. Hôm nay khách nhân nơi này quả nhiên rất ít, tựa hồ chỉ có bốn người bọn họ. Phòng thay quần áo hết thảy tựa hồ đều là do nham thạch điêu trác mà thành, mặc dù cũng không hoa lệ, nhưng phi thường khác biệt.

Thị giả đưa tới trước mặt hai người hai cái cái khay lớn

-Hai vị tiên sinh, có cần giúp các người thay quần áo không?

Không đợi Diệp Âm Trúc mở miệng, Tô Lạp vội vã nói:

-Không cần, chúng ta tự mình làm là được.

Nhìn cái khay trước mắt, hắn rõ ràng thở phào nhẹ nhõm.

Trong khay có hai kiện quần áo màu đỏ, vừa nhìn cũng biết là rất lớn. Khăn tắm mềm nữa. Áo choàng mở phía trước và còn có cả một cái đai lưng.

Tô Lạp liếc mắt nhìn Diệp Âm Trúc một cái

-Chúng ta thay quần áo nhanh lên đi.

Vừa nói, hắn vừa vội vàng cầm một cái khay chạy vào phòng thay quần áo bên cạnh.

Diệp Âm Trúc thầm nghĩ, vừa rồi hắn còn không muốn ngâm mình, sao bây giờ lại nóng lòng như vậy. Hắn cũng tự mình cầm quần áo lánh vào một phòng thay quần áo. Quần áo của hắn rất đơn giản, trực tiếp ném vào không gian giới chỉ cũng không thành vấn đề, mà vứt bỏ luôn cũng có thể.

Áo choàng màu đỏ mặc ở trên người rất nhẹ, thấm nước tốt, chất lượng vải rất mềm, đeo đai lưng vào quả nhiên đúng như lời Hương Loan, muốn nhìn một tấc da thịt trên người cũng không thể. Nguyên nơi này là nam nữ cùng ngâm mình nên phải mặc quần áo nghiêm như vậy thật là chu đáo.

Khi Diệp Âm Trúc từ phòng thay quần áo đi ra thì Tô Lạp đã đang đợi hắn rồi, cũng mặc áo choàng màu đỏ. Tô Lạp nhìn qua tựa hồ trở nên thanh tú thêm vài phần, cúi đầu nói:

-Chúng ta đi.

Tốc độ của Hương Loan và Hải Dương còn nhanh hơn so với tưởng tượng. Khi Diệp Âm Trúc và Tô Lạp đi tới thì hai nàng đã chờ ở đó, cười cười nói nói cùng đợi bọn họ. Áo choàng đỏ rộng thùng thình căn bản lả lướt che phủ toàn bộ thân thể mềm mại hai nàng, vừa nghĩ tới bên dưới áo choàng có thể có cái gì, Diệp Âm Trúc đã không khỏi có chút đỏ mặt.

-Ta phải xuống nước đây.

Thấy bọn hắn đi ra, Hương Loan duyên dáng gọi to một tiếng, cũng không để ý tới hình tượng thục nữ, nhẹ nhàng nhảy xuống, theo bọt nước màu đỏ bắn ra, nàng đã thả người vào làn nước, nhất thời khiến cho làn hơi nước càng thêm nồng đậm.

Hải Dương trên mặt vẫn che một tầng lụa trắng như trước, động tác của nàng so với Hương Loan thì ôn nhu hơn, từ một cái thang nhỏ bên cạnh chậm rãi dung nhập vào trong ôn tuyền.

Nhìn hai cô đều đã xuống nước, Diệp Âm Trúc trong mắt hiện lên một tia cười nghịch ngợm, đột nhiên nắm lấy eo Tô Lạp, không đợi hắn phản ứng, đẩy hắn vào trong ôn tuyền.

-A -

Tô Lạp kinh hô một tiếng, cả người đã ngập trong nước, làm nước bắn tung tóe, nhất thời khiến Hải Dương và Hương Loan cách đó không xa bật cười duyên mấy tiếng.

-Diệp Âm Trúc, ngươi chết chắc rồi.

Thanh âm Tô Lạp phẫn nộ từ trong ôn tuyền truyền ra, Diệp Âm Trúc cười hắc hắc, vội vàng trượt xuống ôn tuyền, dưới làn hơi nước yểm trợ chạy trốn tới một bên.

Nhiệt độ bốn mươi lăm độ của ôn tuyền so với cơ thể người thì cao hơn một ít, dòng nước ấm áp chảy phảng phất mang theo năng lượng đặc biệt, nhiệt lưu làm mọi người dễ chịu, thoải mái, nói không nên lời.

Diệp Âm Trúc tự mình ngâm toàn bộ thân thể ở trong ôn tuyền, chỉ để lộ đầu ra bên ngoài, tránh né Tô Lạp đang "đuổi giết". Đúng lúc đó, hắn đột nhiên cảm giác bàn tay mình bị một bàn tay nhỏ bé ôn nhuận nắm lấy, quay đầu lại nhìn, đúng là Hải Dương.

Bàn tay Hải Dương thon dài mà thanh nhã, lần đầu tiên khi thấy nàng, Diệp Âm Trúc đã chú ý tới bàn tay của nàng, lúc này nàng chủ động cầm tay mình, nhưng lại ngay tại đây, trong ôn tuyền này, một cảm giác đặc biệt khác thường nhất thời dậy lên trong lòng.

Hải Dương cũng không nói gì, chỉ nắm tay Diệp Âm Trúc, lẳng lặng tựa vào bên bờ đầm của ôn tuyền bên cạnh hắn, nhưng ánh mắt nàng nhìn Diệp Âm Trúc thì vô cùng ôn nhu, phảng phất như muốn hòa tan cùng với tâm tình của hắn.

-Hải Dương.

Diệp Âm Trúc nhịn không được nhẹ giọng kêu lên.

Hải Dương hướng về phía hắn mỉm cười lắc đầu, ngón trỏ tay phải để lên miệng, làm ra một thủ thế giữ im lặng. Đôi mắt khép hờ, tựa hồ đang hưởng thụ cảm giác ấm áp của nước suối. Tay kia vẫn nắm lấy tay Diệp Âm Trúc ẩn hiện dưới làn nước.

Nước ôn tuyền rất nóng làm cho thân thể dị thường thư thái, nhưng lúc này tâm trí Diệp Âm Trúc lại còn nóng hơn, hoàn toàn khác biệt với cảnh tượng yên tĩnh xung quanh.

Hương Loan ở cách bọn họ không xa nhưng cũng không đến quấy rầy, chỉ mỉm cười ngượng ngùng nhìn Hải Dương, trong lòng âm thầm chúc phúc cho hảo tỷ muội.

-A. Tô Lạp đâu?

Trong không khí mập mờ đó, Diệp Âm Trúc ngốc trệ hồi lâu, đột nhiên nhớ tới Tô Lạp bị mình đẩy xuống nước. Theo đạo lý, lúc này hắn phải đang truy kích mới đúng. Nhưng đến bây giờ vẫn hoàn toàn không thấy bóng dáng.

Hải Dương ngẩng đầu lên, trong mắt cũng toát ra nét nghi hoặc

-Đúng vậy! Tô Lạp đâu? chẳng lẽ hắn bị ngụp rồi sao? nhưng Thánh Tuyền chỉ cao có nửa thân người thôi mà.

Buông tay ra, Diệp Âm Trúc có chút lo lắng nhìn chung quanh. Bởi vì hơi nước tràn ngập, lúc này tầm nhìn trong Thánh Tuyền rất hạn chế. Hữu chưởng đẩy ra, hoàng sắc trúc đấu khí mênh mông phát ra, đẩy hơi nước trước mặt tản ra, khiến hỏa sơn nhãn lệ trông càng thêm rõ ràng. Nhưng Diệp Âm Trúc ba người vẫn không thấy thân ảnh Tô Lạp.

-Tô Lạp, Tô Lạp ngươi ở đâu?

Diệp Âm Trúc cao giọng thét lên. Thanh âm xoay quanh đỉnh núi, không hề có tiếng vang như trước.

Lúc này, ngay cả Hương Loan và Hải Dương cũng đều cảm thấy có chút nóng nảy, Hương Loan kêu lên:

-Phục vụ sinh, phục vụ sinh đâu?

Nàng đột nhiên kinh ngạc phát hiện, chung quanh Thánh Tuyền vốn hẳn là có phục vụ sinh tùy thời chuẩn bị hầu hạ khách nhân nhưng tất cả đều không thấy ai, nơi này tựa hồ chỉ còn lại có ba người bọn họ mà thôi. Nước Thánh Tuyền vẫn nóng như trước nhưng không biết tại sao, lúc này Hương Loan trong lòng lại đột nhiên cảm thấy có chút rét lạnh, bất giác tiến lại gần Hải Dương.

Đúng lúc đó, đột nhiên, một tiếng nước bắn tung lên, một đạo thân ảnh từ Thánh Tuyền đối diện trong nước chui ra. Cũng giống với bọn họ, đều mặc áo choàng màu đỏ.

Diệp Âm Trúc trong lòng vui vẻ, tưởng Tô Lạp đùa giỡn bọn họ. Nhưng rất nhanh, hắn ý thức được rằng không đúng. Bởi vì Tô Lạp tóc màu đen. Còn người vừa hiện ra chẳng những tóc màu xanh biếc, hơn nữa còn một nữ nhân.

£©u G\yỀjX £© Ij\Đ§ GyÎjX [ûj ĤðH\ ¦Î h ¦àjX

Chợt nhìn qua, Diệp Âm Trúc liền có cảm giác người đàn bà này phi thường quen mắt. Nhưng trong một khoảng thời gian ngắn, lại thật sự không nhớ ra đã gặp nàng ta ở đâu, mãi đến khi chú ý tới đôi tai nhọn nhọn của nàng, Diệp Âm Trúc tâm thần đều không khỏi rúng động. Nữ nhân đột nhiên xuất hiện này, dĩ nhiên đã từng xuất hiện tại Phiêu Lan Hiên - An Kỳ suýt chút nữa làm cho hắn mất mạng, thân phận của nàng cực kỳ đặc thù, chẳng những là tỷ tỷ của An Nhã mà còn là một tinh linh nữ vương.

Nhìn thấy nàng xuất hiện, Diệp Âm Trúc tâm thần nhất thời trầm xuống, cơ hồ hạ ý thức lui về phía sau một bước, chắn trước mặt Hương Loan và Hải Dương

-Ngươi thế nào lại ở chỗ này?

An Kỳ cũng không có tiến tới, nét cười trên mặt tựa hồ càng trở nên đậm, ngọc thủ trắng mịn nhẹ nhàng trải mái tóc ẩm ướt

-Tại sao ngươi có thể đưa nữ hài tử đến tắm tại ôn tuyền, ta lại không thể ở chỗ này?

Hương Loan nhìn qua bên người Diệp Âm Trúc, thấp giọng hỏi:

-Nàng ta là ai vậy?

Diệp Âm Trúc không trả lời. Hai mắt hắn thậm chí không dám rời khỏi người An Kỳ. Hắn còn nhớ rất rõ ràng thực lực của An Kỳ! lúc đầu, An Nhã cũng là dựa vào tiếng nhạc của hắn trợ giúp mới miễn cưỡng đuổi An Kỳ đi. Lúc này nàng ta lại xuất hiện , cục diện trước mắt hiển nhiên là không thể tốt lành rồi. Tử cấp bát giai, không có bình thường như tiền bạc trong sổ sách. Làm cho Diệp Âm Trúc trong lòng trầm trọng như bị một tòa núi lớn đè trúng.

-Tô Lạp đâu?

Diệp Âm Trúc trầm giọng quát.

An Kỳ mỉm cười, tay trái nhất lên, hoa một tiếng, một đạo thân ảnh từ trong nước bay lên. Đúng là Tô Lạp, hắn lúc này sắc mặt tái nhợt, hai mắt đóng nghiền, tựa hồ đã hôn mê.

-Tô Lạp.

Diệp Âm Trúc gọi to một tiếng thăm dò. Nhưng Tô Lạp vẫn không có phản ứng gì.

Nhàn nhạt tử quang từ xung quanh thân thể An kỳ hiện ra. Tử sắc thâm thúy này lập tức nói cho những người lần đầu nhìn thấy nàng Hải Dương cùng Hương Loan ,nàng thuộc loại thực lực gì. Phảng phất như có một bàn tay lớn vô hình, đem Tô lạp kéo tới bên người nàng.

-Hắn không có việc gì. Ít nhất tạm thời còn không có việc gì, vốn ta còn nghĩ rằng ngươi là tiểu tình nhân của thân ái muội muội. Bây giờ nhìn lại, ngươi thật sự còn hoa tâm hơn rất nhiều. Dĩ nhiên, một lần cùng ba nữ nhân đến tắm tại ôn tuyền, ta thật sự là cảm thấy bất bình cho muội muội của mình !

Diệp Âm Trúc trong lòng rất khẩn trương, cho nên lúc này hắn không có cẩn thận nhận ra sự khác nhau giữa hai và ba người, chỉ có ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm vào An Kỳ:

-Ngươi muốn thế nào?

An Kỳ cười sáng lạng, càng tăng thêm vài phần vũ mị, chỉ là nàng trong lúc đáng yêu lại thêm vài phần xinh đẹp

-Ta muốn thế nào ngươi còn không biết sao? Muội muội đáng yêu của ta không thấy đâu,làm tỷ tỷ ta đương nhiên phải quan tâm một chút đến chỗ ở của nàng ta. Ta nghĩ, ngươi hoa tâm ta có thể mặc kệ,để cho An Nhã tự mình xử lý. Nhưng tóm lại trước tiên ta vẫn phải tìm được muội muội mới rời đi!

Diệp Âm Trúc sắc mặt hơi đổi, hắn đã hiểu được mục đích của An Kỳ đến tìm mình, nàng chính là muốn từ mình biết được nơi ở của An Nhã. Tuyệt đối không thể nói cho nàng ta, An Nhã tỷ tỷ là vì tránh né nàng ta mới phải thay đổi vô số chỗ ẩn thân. Thật vất vả đi tới Cầm Thành, nếu lại bị nàng ta biết được, sợ rằng sẽ mãi không yên ổn được.

-Ta cũng không biết An Nhã tỷ tỷ đã đi tới địa phương nào.

Diệp Âm Trúc lạnh lùng nói.

An Kỳ cũng không có tức giận

-Ngươi cũng không biết sao? Nhưng ta nhớ kỹ An Nhã rất coi trọng ngươi ! Ta nghĩ, nàng ra đi cũng không gặp không nói cho ngươi sao.

Diệp Âm Trúc tận lực làm cho tâm tình bản thân trở nên bình tĩnh một chút

-Ta quả thật là không biết, ta chỉ là một thần âm sư tại chỗ của An Nhã tỷ tỷ chơi đàn mà thôi. Ngươi có thể trông chờ ở ta điều gì đây?

An Kỳ quang mang trong mắt biến đổi. Một tay nắm lấy cổ Tô Lạp, hừ lạnh một tiếng

-Tiểu tử. Ta không có thời gian tiếp tục đùa với ngươi, quan hệ của ngươi và An Nhã bình thường? Nếu nói như vậy, lần trước tại Phiêu Lan Hiên nàng ta có thể vì cứu ngươi mà đuổi theo ta không bỏ sao? Phải biết rằng, trong quá khứ nàng ta đối với ta đều là chạy trốn còn không kịp. Ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, nói cho ta biết nàng ta ở nơi nào. Nếu không, ta trước tiên giết chết ba bằng hữu này của ngươi, sau đó từ từ hành hạ ngươi.

Nhìn Tô lạp trong tay nàng ta, sắc mặt trở nên càng thêm trắng bệch, Diệp Âm Trúc trong lòng không khỏi khẩn trương

-Không nên thương tổn Tô Lạp.

An Kỳ trong mắt toát lên ý cười trong lòng thầm nghĩ. Tiểu tử, ngươi vẫn còn quá non nớt. Thử một chút liền thấy được ngươi cùng với mấy nha đầu này quan hệ không giống bình thường. Lần trước sau khi bị An Nhã cùng Diệp Âm Trúc liên thủ đuổi đi, An Kỳ tìm chỗ tu luyện lại,thực lực vừa mới khôi lục lập tức quay trở lại, nhưng khi nàng đi tới Mễ Lan thành. Phiêu Lan Hiên sớm đã nhân khứ lâu không,còn thân ảnh An Nhã , sinh mệnh cổ thụ thật lớn cũng không thấy đâu. Lúc đó An Kỳ mới hiểu được trách nhiệm An Nhã đang gánh vác. Cây cổ thụ đó ban đầu rõ ràng là mẫu thân của mình và An Nhã dùng tánh mạng chi chủng của một đời tinh linh nữ vương lưu lại. Trong lòng cực kỳ phẫn nộ, nàng lấy Mễ lan thành làm trung tâm ,tìm kiếm An Nhã thời gian rất lâu, nhưng ngay cả một tia dấu vết cũng đều không có. Người nào cũng không biết An Nhã đã đi tới địa phương nào, đúng lúc này nàng đột nhiên nhớ tới Diệp Âm Trúc, nghĩ tới chức nghiệp thần âm sư này ,đưa nàng trực tiếp tới Mễ Lan ma vũ học viện bên ngoài Mễ lan thành.

Diệp Âm Trúc tại Mễ lan ma vũ học viện cực kỳ nổi danh, không phí quá nhiều khí lực nàng liền tìm thấy Diệp Âm Trúc tại thần âm hệ. Khi đó, Diệp Âm Trúc đã đi tới Ngân Long thành. Khổ sở chờ đợi một tháng, Diệp Âm Trúc rốt cục cũng trở lại. Nhưng An Kỳ không dám coi thường ra tay trong Mễ lan ma vũ học viện, dù sao đó cũng là đại lục đệ nhất học viện, là địa phương quan trọng nhất của Mễ Lan đế quốc. Trong đó chẳng những có đông đảo cao thủ là các giáo sư, hơn nữa viện trưởng Phất Cách Sâm cũng khiến cho nàng phải kiêng kị. Cho nên, sau khi Diệp Âm Trúc trở lại, nàng một mực chờ đợi một cơ hội thích hợp. Hôm nay ,Diệp Âm Trúc bốn người vừa mới rời khỏi học viện, nàng đã đi theo, đợi sau khi tới thánh tuyền, nàng biết được nơi này là địa phương thính hợp để ra tay. Cho nên mới lén lút đánh ngã tất cả nhân viên phục vụ, sau khi Tô Lạp bị Diệp Âm Trúc thúc giục vào trong nước, trước tiên đem hắn bắt giữ.

-Không làm thương tổn hắn, đương nhiên có thể. Bất quá phải xem hành động của ngươi, không nên nói với ta là ngươi không biết. Ta sẽ không tin tưởng, nói trở lại ,nếu ngươi thật sự không biết, vậy thì hôm nay trong các ngươi ai cũng đừng nghĩ từ nơi này còn sống rời đi.

An Kỳ lời nói rất bá đạo, Hương Loan cùng Hải Dương ở phía sau Diệp Âm Trúc nhìn nàng trên người phóng xuất thẫm tử sắc quang mang, trong lòng sớm đã kinh hãi, nhất là Hải Dương, nàng rõ ràng nhìn ra được, người đàn bà trước mắt này nhìn qua tuổi còn trẻ xinh đẹp, thực lực lại còn cao hơn ông nội mình người được xưng tụng là Mễ lan đế quốc đệ nhất cao thủ Tây Đa Phu, loại siêu cấp cao thủ này, tuyệt đối không phải là vài người bọn hắn có khả năng chống lại được.

Trong lòng thầm than một tiếng, Diệp Âm Trúc không biết nên làm như thế nào cho tốt. Hắn đã không muốn bán đứng An Nhã lại càng không muốn Tô Lạp bởi vì chính mình mà mất mạng. Đại não nhanh chóng chuyển động, rốt cục trước lúc An Kỳ sắp động thủ hắn nghĩ ra một phương pháp trì hoãn tạm thời.

Tay phải sau lưng sau khi hướng tới Hải Dương nhị nữ ra hiệu, Diệp Âm Trúc từng bước từ trong nước hướng An Kỳ đi tới.

-Được rồi. Ta đáp ứng đưa ngươi đi gặp An Nhã tỷ tỷ. Ngươi cũng biết, An Nhã tỷ tỷ vì né tránh ngươi, tất nhiên sẽ ẩn náu tại một chỗ vô cùng bí mật. Cái địa phương đó dùng ngôn ngữ không thể miêu tả được, nhưng ta đã tới nơi đó, ta có để đưa ngươi đi, nhưng ngươi phải thả mấy bằng hữu của ta ra, nếu không, cho dù là ngọc nát đá tan, ta cũng tuyệt sẽ không nói cho ngươi An Nhã tỷ tỷ ở nơi nào.

An Kỳ nhìn thấy thần sắc trầm ổn của Diệp Âm Trúc trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc. Tiểu tử này tựa hồ nói chuyện lại dùng đến loại phương pháp này thành uy hiếp mình. Đối với nàng mà nói, tánh

mạng của Tô Lạp cùng Hải Dương nhị nữ căn bản không quan trọng, chỉ cần có thể tìm được An Nhã, vấn đề đó của hắn căn bản không cần nàng phải lo lắng.

-Tốt.

An Kỳ không một chút do dự đem Tô Lạp ném cho Diệp Âm Trúc, nàng căn bản không sợ bốn người Diệp Âm Trúc sẽ chạy thoát, tại lúc trước khi đi theo, nàng sớm đã phán đoán ra thực lực của bốn người, cho dù muốn chạy, bọn họ cũng tuyệt đối không làm được.

Diệp Âm Trúc mở song chưởng tiếp đỡ Tô Lạp hạ xuống. Tô Lạp thân thể mềm mại thần kỳ, hai mắt vẫn như cũ đóng chặt, thân thể có chút băng lạnh. Nhưng cảm giác mềm mại này khiến cho Diệp Âm Trúc có chút kinh ngạc, chỉ là lúc này hắn căn bản không kịp nghĩ nhiều

-Ngươi đã làm gì hắn vậy? Ngươi làm cho hắn tỉnh lại ta lập tực đi cùng ngươi.

An Kỳ lạnh nhạt cười, nhấc tay, tử quang lóe ra, Tô Lạp hừ nhẹ một tiếng,nằm trong lồng ngực Diệp Âm Trúc, thân thể giật giật, đã thanh tỉnh trở lại.

Diệp Âm Trúc cảm giác được rõ ràng thân thể Tô Lạp chợt trở nên cứng ngắc ,khi hắn phát hiện ra là đang ở trong lòng mình, cảm giác cứng ngắc mới hòa hoãn giảm xuống. Tô Lạp đã từng gặp qua An Kỳ ,lúc này trong mắt không khỏi phát ra quang mang lạnh lùng, Diệp Âm Trúc cảm giác được rõ ràng tay hắn đang nắm chặt Thiên Sử thán tức chùy thủy giấu ở trong tay áo ngấm nước.

-Tô Lạp, ngươi đưa Hải Dương các nàng đi đi.

Diệp Âm Trúc trầm ổn nói.

-Không, ta không đi.

Tô Lạp thanh âm rất kiên định.

Diệp Âm Trúc cúi đầu nhìn hắn, hắn cũng đang nhìn Diệp Âm Trúc, ánh mắt hai người nhìn nhau trong một sát na, đồng thời cảm giác được tâm ý của đối phương. Diệp Âm Trúc trong lòng thầm than một tiếng, ngẩng đầu hướng An Kỳ nói:

-Xin ngươi chờ ta một chút. Ta cùng bằng hữu nói mấy câu.

Vừa nói xong, hắn cũng không đợi An Kỳ đồng ý lập tức dắt Tô Lạp trở lại bên kia Thánh Tuyền.

”

Hải Dương cùng Hương Loan đều lo lắng nhìn hết thảy sự việc trước mặt, nhưng các này biết được thực lực bản thân mình căn bản trợ giúp không được Diệp Âm Trúc.

- Hải Dương,Hương Loan các người cùng nhau rời đi, bây giờ ta không có thời gian giải thích với các ngươi, cũng không cần các ngươi đưa người tới cứu ta, vô dụng thôi.

Vừa nói xong, hắn hướng tới Tô Lạp truyền âm nói:

-Còn nhớ kỹ đồng đẳng bổn mạng khế ước của ta cùng Tử không? Ta tự nhiên có biện pháp chạy thoát, ngươi lập tức mang các nàng trở lại học viện,nếu không, có các ngươi bênh cạnh ngược lại ta sẽ bị liên lụy.

Nhìn ánh mắt kiên định của Diệp Âm Trúc, Tô Lạp trong lòng vừa động, liên tưởng đến tương hỗ triệu hoán kỳ dị của Diệp Âm Trúc và Tử, lúc này mới gật đầu. Hắn cũng biết được vào lúc này căn bản không được có nửa phần do dự, cái này có lẽ là sinh cơ duy nhất của mọi người.

-Âm Trúc, ngươi….

Hải Dương tiến lên một bước, ánh mắt nàng so với Tô Lạp lúc trước càng thêm kiên định.

Hai đạo hoàng sắc quang ảnh đột nhiên từ trên người Diệp Âm Trúc phóng thích, tay phải hắn giống như tia chớp chém ra, Hải Dương cùng Hương Loan cơ hồ đồng thời kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể mềm mại ngã xuống. Diệp Âm Trúc mỗi tay một người, đỡ lấy thân thể mềm mại mảnh khảnh của các nàng giao vào trong tay Tô Lạp.

-Tô Lạp các nàng giao cho ngươi.

Diệp Âm Trúc biết, bất luận là Tô Lạp hay nhị nữ đều không dễ dàng bỏ mình lại mà rời đi, mà một bên là An Kỳ đang gườm gườm như hổ rình mồi tùy thời đều có thể thay đổi chủ ý, cho nên lúc này căn bản là không có thời gian để tiếp tục do dự, chỉ có xin nhờ Tô Lạp trước hết đưa các nàng rời đi.

Tô Lạp nhìn Diệp Âm Trúc thật sâu, cắn răng, hai tay phân biệt ôm Hải Dương cùng Hương Loan, vận khởi lục sắc đấu khí nổi lên từ dưới thánh tuyền bay lên, thân người nhẹ nhàng bay đi.

Nhìn Tô Lạp ba người rời đi, trong lòng Diệp Âm Trúc nhất thời cảm thấy dễ dàng một chút, hiện tại chính mình không thể cùng Tử liên lạc, phải trì hoãn đủ thời gian mới có thể nghĩ biện pháp đào tẩu.

Xoay người đối diện với An Kỳ.

-Chúng ta đi thôi.

An Kỳ tay phải hơi cung lên, nước suối hỏa hồng trong Thánh tuyền kỳ dị tách ra hai bên, mà cũng ở trong tiểu hồ ôn tuyền này xuất hiện một cái dũng đạo, mặc trên người áo tắm ẩm ướt, An Kỳ ưu nhã hướng Diệp Âm Trúc đi tới, trên mặt lại một lần nữa nở nụ cười mê người.

-Quả thật, các nàng đối với ta một điểm tác dụng đều không có, chỉ có ngươi mới là nhân tố quan trọng, không nên sử dụng thủ đoạn với ta, ở trước mặt ta cho dù là biện pháp gì của ngươi đều không có tác dụng.

An Kỳ đi tới trước mặt Diệp Âm Trúc, giống như tình nhân, giúp hắn nhẹ nhàng kéo lại áo tắm trên người. Nàng quả thật là rất đẹp, một chút cũng không kém An Nhã, thiếu đi khí tức thanh nhã của An Nhã, nhưng lại hơn vẻ xinh đẹp đáng yêu. Cho dù Diệp Âm Trúc tâm trí kiên định, nhưng đối diện với nàng ở khoảng cách gần như thế, trong lòng cũng không khỏi có chút rung động.

Nhàn nhạt hơi nước từ trên áo tắm của An Kỳ tản ra, mang theo mùi đặc thù của ôn tuyền cùng với mùi thơm cơ thể nàng

-Ngươi tên là gì?

Nhìn hai mắt vũ mị của nàng, Diệp Âm Trúc cơ hồ phản ứng theo bản năng trả lời:

-Diệp Âm Trúc.

Trong nháy mắt khi hắn nói ra tên mình, đột nhiên, hai đạo tử quang mãnh liệt từ trong mắt An Kỳ nhanh chóng bắn ra, tức thì đi vào chỗ sâu nhất trong linh hồn Diệp Âm Trúc, đồng thời tay phải của nàng đã vỗ lên vị trí trái tim của Diệp Âm Trúc.

-Không tốt.

Đây là cái ý niệm cuối cùng trong đầu Diệp Âm Trúc, sau một khắc, đại não của hắn đã biến thành trống rỗng.

An Kỳ là ai? Tinh linh nữ vương ! cho dù vị trí tinh linh nữ vương của nàng tựa hồ dựa vào thủ đoạn hèn hạ mà đoạt được. Khi đó nàng có thể làm cho cả tinh linh tộc thuần phục, tại phương diện tâm cơ như thế nào lại gặp sai sót đây?

Lần trước, khi An Kỳ cùng An Nhã đối chiến, Diệp Âm Trúc từng lập kỳ tích biến mất một đoạn thời gian, sau đó lại kỳ quái xuất hiện, lấy một khúc 'Cao Sơn Lưu Thủy' phá hủy tình thế vốn rất tốt của nàng. Diệp Âm Trúc thực lực mặc dù không được coi trọng trong mắt An Kỳ, nhưng nàng lại không muốn để cho 'con vịt đã nấu chín' còn bay đi. Cho nên, trước tiên nàng sử dụng một loại năng lực đặc thù trong ám ma hệ ma pháp, tên là tinh thần xâm thực. Đây là một loại đặc thù ma pháp nằm giữa ám ma hệ ma pháp và tinh thần hệ, đòi hỏi sử dụng tâm huyết của thi pháp giả để dẫn động, sau đó đem ký ức của đối phương hoàn toàn ăn mòn, phục chế lại trong đầu thi pháp giả, người bị thi pháp một khi ký ức bị mất đi sạch sẽ, vậy thì cho dù không chết cũng sẽ biến thành ngu ngốc.

Đương nhiên, cái ma pháp này cực kỳ nguy hiểm, một khi thất bại, đối với thi pháp giả sẽ sinh ra cắn trả mãnh liệt, thậm chí có khả năng phản phệ đem ký ức của thi pháp giả xóa đi.

An Kỳ đương nhiên sẽ không cho rằng mình sẽ thất bại, lấy thực lực tử cấp bát giai của nàng ta, Diệp Âm Trúc cùng nàng ta chênh lệch cơ hồ không thể lấy đạo lý làm phép tính, nàng ta cho rằng tinh thần xâm thực căn bản là không có khả năng thất bại.

Sự thật chứng minh, hai người thực lực chênh lệch nhau thật sự quá lớn, cho dù Diệp Âm Trúc tinh thần lực so với ma pháp sư phổ thông đồng cấp bậc mạnh hơn nhiều, cũng kiên định định hơn nhiều. Nhưng trước mặt An Kỳ tinh thần lực tử cấp bát giai hoàn toàn vô dụng. Trước hết, dưới tình huống không hề có sự chuẩn bị, tinh thần phòng tuyến của hắn đã bị An Kỳ phá hư,tinh thần lực của An Kỳ đi tới, trực tiếp đánh vào chỗ sâu nhất tinh thần lạc ấn. Thậm chí hắn ngay cả gọi về Tử, hoặc là sử dụng sáo trang kỹ năng Di Hoa Tiếp Mộc của ba kiện sáo thủ hộ trên người cũng không có khả năng.

Nhưng, ngay khi tay của An Kỳ cách một lớp áo tắm đặt trên trái tim của Diệp Âm Trúc, chuẩn bị thông qua tâm huyết của nàng kích phát tinh thần xâm thực khi ma pháp thành lập, nhưng xuất hiện tình huống ngoài ý nghĩ của nàng.

Nhìn lên ngọc chưởng thon dài, nhưng có thực lực kinh khủng tử cấp bát giai, thậm chí cho dù là hộ thân đạo cụ cấp thần khí cũng không có biện pháp để ngăn cản một tay tràn ngập năng lượng này của nàng. Nhưng, trong sát na nàng ấn tay lên vị trí trái tim của Diệp Âm Trúc , An Kỳ sắc mặt đại biến, nàng hoảng sợ phát giác một cổ khổng lồ nguyên tố lực cơ hồ không thể ngăn cản, tinh khiết nhất nguyên tố lực mang theo khí tức bá đạo vô tận từ vị trí trái tim Diệp Âm Trúc mênh mông tuôn ra.

Đó là tinh khiết nhất nguyên tố lực, mang theo khí phách mãnh liệt, mang theo một tiếng long ngâm ông minh, dĩ nhiên cũng đem thân thể nàng theo âm thanh ném bay đi.

Theo tiếng long ngâm, Diệp Âm Trúc cảm thấy trái tim mình run rẩy, cũng bởi thanh âm ông minh long ngâm đem lại, đưa tinh thần lực của An Kỳ sắp nhập vào trong não của hắn hoàn toàn bị xua tan, khiến cho hắn từ trong trống rỗng tỉnh táo trở lại.

Phác thông một tiếng, An Kỳ bên từ bên bờ thánh tuyền xa xa rơi vào trong nước suối, toàn thân bắn ra một lớp sương mù màu tím.

Đại não một trận đau nhức, Diệp Âm Trúc dùng sức lắc đầu mới miễn cưỡng tỉnh táo lại, hắn từ trong trống rỗng khôi phục lại thì đã nhìn thấy tình cảnh đẹp mắt An Kỳ ngã xuống, trong lúc nhất thời không khỏi sửng sốt một chút. Tại sao lại như vậy? rõ ràng là nàng ta đánh lén mình, ngược lại như thế nào thân thể nàng ta rơi xuống đấy?

Theo phản ứng bản năng cúi đầu xuống, hướng tới trước ngực mình nhìn lại, vốn là áo tắm màu đỏ, vị trí trái tim lại xuất hiện một cái chưởng ấn lớn, trong phạm vi chưởng ấn, màu đỏ áo tắm đều biến mất không thấy, lộ ra lồng ngực mình, mà từ cái vị trí đó Diệp Âm Trúc nhìn thấy ,cổ cầm đồ án phát ra vầng sáng bảy màu lóng lánh nhàn nhạt. Chính là lúc đầu siêu thần khí Khô Mộc Long Ngâm cầm dung nhập vào thân thể hắn sau đó lưu lại dấu vết này.

Mặc dù không có hiểu được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng hắn cũng mơ hồ đoán được, An Kỳ té ngã hẳn là cùng Khô Mộc Long Ngâm cầm này có liên quan.

An Kỳ ngã vào trong nước cũng không có xuất hiện trở lại, mặt nước tạo thành một vòng sóng gợn, tựa hồ là đang chứng minh hết thảy việc phát sinh vừa rồi đều là thật.

Diệp Âm Trúc không có lập tức xoay người bỏ chạy, hắn biết, An Kỳ không có khả năng làm giả rơi vào trong nước, nhìn thực lực của nàng căn bản không cần dùng trò lừa gạt đối phó với mình. Nàng rốt cục như thế nào đây? Lúc này, trong lòng hắn nhớ lại lúc đầu An Nhã đã từng nói qua, An Kỳ trước kia không phải là có bộ dạng như hiện tại, bởi vì sau khi nàng cùng An Kỳ chia tay, ở bên ngoài đã gặp chuyện gì đó, cả người mới xảy ra biến hóa . Mà có thể ảnh hưởng đến An Kỳ ,rất có thể là Ám tháp trong Pháp Lam thất tháp.

Bất luận nói như thế nào, An Kỳ cũng là tỷ tỷ của An Nhã, Diệp Âm Trúc đem đấu khí cùng tinh thần lực phủ khắp toàn thân, cẩn thận đề phòng theo phương hướng An Kỳ ngã vào nước đi tới. Hắn muốn xem một chút, An Kỳ rốt cuộc như thế nào?

Thánh tuyền vốn không lớn, rất nhanh, Diệp Âm Trúc liền đến gần điểm đầu tạo nên rung động, thân thể

Gia chủ Chu gia Chu Văn Thanh buông lỗ tai Chu Thế Văn ra, yên lặng gật đầu, nói: "Không chỉ Liễu châu, các châu quận xung quanh như Chương Châu, Việt Châu, Tuyền Châu, khu mỏ của họ cũng đều cạn kiệt cả, một ngọn núi lớn, trong một đem sụp xuống khiến không ít thợ mỏ chết đi! Nếu thật sự không tìm kiếm mỏ mới, chỉ sợ trăm năm sau, tam đại thế gia sẽ hoàn toàn suy vong, bởi vậy chúng ta mởi phải kiên kết lại, thăm dò Ưng Sầu Giản!"

Phương Thần thất thanh nói: "Sao lại như vậy được? Mỏ quặng của tam đại thế gia ta cách nhau mấy trăm dặm, mà khu mỏ các châu quận khác lại cách hàng ngàn dặm, cộng lại hơn mười ngọn núi lớn, sao có thể trong một đêm đều cùng cạn kiệt được?"

Diệp Tư Đạo, Phương Vạn Hào cùng Chu Văn Thanh liếc nhau, gượng cười, nói: "Sau khi chúng ta bàn bạc, đều nhất trí cho rằng, chuyện này rất có khả năng là do người làm. Có kẻ âm thầm rút đi kim khí trong các mỏ quặng đó, làm cho mỏ sụp đổ."

Diệp Húc hít một hơi lạnh, những mỏ quặng đó ở cạnh Bách Man Sơn, các nhau ngàn dặm, kẻ nào có thể trong một đêm liền rút hết kim khí trong hơn mười ngọn núi đi, mà kẻ đó rút đi kim khí là để làm gì?

"Theo chúng ta suy đoán, kẻ đó rút hết kim khí trong hơn mười khu mỏ đi, hơn phân nửa là để luyện chế một kiện vu bảo!"

Diệp Húc suy tư rồi cười khổ nói: "Loại danh tác này, không phải người bình thường có thể làm ra, chỉ sợ dù tất cả vu hoang thế gia ở Liễu Châu, Chương Châu, Việt Châu, Tuyền Châu liên kết lại cũng không thể đòi lại công bằng. Chỉ có tìm kiếm mạch khoáng mới, đó mới là đường ra."

Chu Văn Thanh cùng Phương Vạn Hào cũng cười khổ, đừng nói lấy lại công bằng, chỉ sợ người đó nhấc tay một cái liền có thể tiêu diệt gia chủ bọn họ.

Trước đây tam đại thế gia không muốn xuất toàn lực đến thăm dò Bách Man Sơn, mà hiện tại không thể không liên thủ, tìm kiếm nguồn tài nguyên mới.

Chu Văn Thanh thổi râu trừng mắt, răn dạy ba người Diệp Húc: "Ba tên các ngươi không ngờ có thể đi đến nơi này, rất không tồi. Tuy nhiên phía sau không còn chuyện của các ngươi nữa, nhanh chóng về Liễu Châu đi, đừng có đến giúp vui!"

Diệp Tư Đạo cười nói: "Để bọn họ đi theo đi, từng trải cũng tốt. Có chúng ta ở đây còn sợ chúng gặp nguy hiểm sao?"

Chu Văn Thanh nghe xong, sờ sờ bộ râu rậm, cười nói: "Lũ nhóc không biết trời cao đất rộng này, không nói tiếng nào liền chạy đến Ưng Sầu Giản, nếu không phải chúng ta đến đây, chỉ sợ chết như nào cũng không biết, chi bằng giáo huấn một phen, làm cho chúng biết sai mới được. Tuy nhiên nếu Diệp phủ chủ đã nói như vậy, cho chúng nó đi theo cũng không sao."

Các cao thủ tam đại thế gia đều đã đến, Diệp Tư Đạo cũng không tiếp tục dừng lại, đi về phía trước.

Chu Thế Văn và Phương Thần tiến đến bên Diệp Húc, nói nhỏ: "Thiếu Bảo, ngươi cảm thấy rút đi kim khí của hơn mười khu mỏ, có thể chăng?"

"Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, nói không chừng thật sự có kẻ có thể làm được chuyện này. Tuy nhiên dùng kim khí của hơn mười khu mỏ luyện chế vu bảo, không biết vu bảo đó to bao nhiêu, lợi hại bao nhiêu đây?"

Nói thật, so với bọn họ, Diệp Húc còn khiếp sợ hơn nhiều.

Ba trăm năm qua, trong các vu sĩ Liễu châu, người có tu vi cao nhất là khai phủ tổ tiên của Diệp gia, tuy nhiên dù là vị tổ tiên này, cũng còn chưa luyện thành nguyên đan, so với đại tướng quân Tần còn kém hơn vài phần.

Mà chủ nhân Ngũ độc động phủ, tu vi cao hơn tổ tiên Diệp gia không biết bao nhiêu lần, tu luyện đến Tam thai cảnh, gần như tu luyện ra nguyên thai!

Chỉ có điều dù chủ nhân của Ngũ độc động phủ, so với người đã rút đi kim khí của hơn mười khu mỏ quặng kia, cũng kém hơn không biết bao nhiêu lần!

Người Liễu Châu hình dung Diệp Tư Đạo, nói ông ta vu pháp thông thần, nhưng đó chỉ là hình dung, là khen tặng mà thôi.

Mà vị cao thủ rút đi kim khí hơn mười mỏ quặng kia, mới thật sự là vu pháp thông thần, có khả năng thay trời đổi đất, có thể xưng là truyền thuyết, truyền kỳ!

Ở trong mắt người như thế, nào là vu hoang thế gia, phàm phu tục tử, đều chỉ là những con kiến, rút đi kim khí hơn mười khu mỏ, làm chết hàng ngàn vạn thợ mở, y căn bản không quan tâm.

Diệp Húc nhìn những vị cao thủ Diệp gia, Chu gia, Phương gia phía trước, những người này chính là tinh anh của Liễu Châu, ngày thường kiêu ngạo đến tận xượng, dậm chân một cái Liễu Châu đều phải rung chuyển, mà hiện giờ kiêu ngạo của bọn họ đều không cánh mà bay.

Hắn cũng thấy chua xót trong tâm: " ch ngồi đáy giếng, hóa ra chúng ta đều là ếch ngồi đáy giếng….."

Phương Thần, Chu Thế Văn thấy Diệp Húc không nói lời nào, dường như bọn họ đều có cùng sở ngộ, lần lượt lâm vào trầm mặc.

Dù là Chu Thế Văn luôn cợt nhả, sắc mặt cũng dần trở nên ngưng trọng.

Bọn họ đang tự suy nghĩ tương lai của bản thân, tiếp tục ở lại Liễu Châu làm một đám ếch bá chủ đáy giếng, hay là nhảy ra, đi khám phá thế giới rộng lớn bên ngoài.

Các cao thủ tam đại thế gia đi dọc theo Ưng Sầu Giản tiến về phía trước, vài vị lão tổ Phương gia trong đó đột nhiên thả ra năm sáu con Sơn hỏa tiêu, nhảy như bay trên vách núi.

Những con Sơn hỏa tiêu đó là yêu thú Phương gia nuôi dưỡng, mỗi một con đều tu luyện đến cấp tinh quái, mặt khỉ đều biến thành người, tuy nhiên vẫn còn giữ lại đặc thù của sơn hỏa tiêu, một thâm da lông màu đỏ, tay chân dài nhỏ, bắt lấy một cành cây liền có thể bay ra mấy chục thước.

Mấy con Sơn hỏa tiêu này đi đến chỗ nào, liền thò bàn tay to gầy ra, răng rắc một tiếng liền cắm vào trong vách đá, đào ra thành cái động lớn, đá văng khắp nơi!

Chúng nó bắt lấy đá đó,, hơi hơi phát lực, liền bóp nát đá núi thành phấn, đặt trước mũi ngửi một cái, lập tức lại nhảy đến chỗ tiếp theo.

Mũi của Sơn hỏa tiêu rất nhạy bén, có thể ngửi được mùi kim loại, giỏi tìm kiếm mạch khoáng trong thâm sơn, bởi vậy bất kể là Chu gia, Phương gia hay là Diệp gia đều nuôi mấy con, dùng để tìm kiếm khoáng sản.

Một đường này, Sơn hỏa tiêu tìm được tầm sáu bảy chỗ có mạch khoáng, cười quái dị, ở những nơi có mạch khoáng lưu lại một bãi nước tiểu làm dấu hiệu, một mùi khai truyền đến, mọi người đều nhíu mày lại.

Chẳng qua đây là tập tính của Sơn hỏa tiêu, căn bản không thể khiến chúng thay đổi được.

Đám người Diệp Tư Đạo thở dài nhẹ nhõm, Chu Văn Thanh cười ha hả nói: "Mạch khoáng trong Ưng Sầu Giản thật không ít, xem ra chuyến này chúng ta đến đúng nơi rồi."

Diệp Tư Đạo mỉm cười nói phải, đột nhiên khẽ nhíu mày, ngẩng đầu nhìn đến chỗ sâu trong Ưng Sầu Giản.

Diệp Húc cũng ngẩng đầu nhìn qua, chỉ thấy ở trong chỗ sâu Ưng Sầu Giản có một luồng hắc vụ bắt đầu lan ra, tràn đầy khe núi hẹp dài này, giống như một cửa động đen kịt, chờ mọi người chui đầu vào liền cắn nuốt tất cả!

Đây không phải một màn hắc vụ bình thường, mà là yêu khí tản ra từ một con đại yêu có vu vi cực kỳ thâm hậu!

Chỉ thấy màn hắc vụ này quay cuồng, thi thoảng lộ ra một thân thể năm sáu người mới có thể ôm hết, thô to trắng mịn, phủ kín thanh lân, như ẩn như hiện, không biết là loại yêu quái nào!

Lại có tiếng gào thét kỳ quái truyền từ trong hắc vụ ra, khiếp đảm tâm hồn, ngẫu nhiên có một cánh chim như ánh lửa chợt lóe, tốc độc quá nhanh mà mắt khó có thể bắt lấy!

"Chẳng lẽ thứ giết chết cao thủ tông gia chính là con quái vật trong yêu khí kia?" Diệp Húc thầm nghĩ.

Đám người Diệp Tư Đạo nhãn lực cao hơn hắn rất nhiều, tầm mắt xuyên qua tầng tầng lớp lớp yêu khí, nhìn thấy càng rõ hơn, vội vàng dừng lại, triệu hồi Sơn hỏa tiêu, có vẻ cực kỳ thận trọng.

“Vài vị lão ca, tiền bối, lần này chỉ sợ chúng ta gặp phải địch thủ rồi! Mãng cổ chu cáp trấn thiên ấn! Khởi!”

Đỉnh đầu Diệp Tư Đạo đột nhiên hiện lên một con dấu lớn, một con Mãng cổ chu cáp màu đỏ nhảy từ trong ra, biến thân lớn như một con trâu, ở đôi mắt mê muội ra, miệng rộng giương ra, phát ra một tiếng nổ, vang khắp mọi nơi.

Mãng cổ chu cáp há miệng ra sức hút, yêu khí phía trước giống như cầu vồng vậy, bị kiện vu bảo này hút vào trong miệng cóc, Ưng Sầu Giản lập tức sáng trở lại!

Chỉ thấy con quái vật phía trước kia tựa như rắn mà không phải rắn, như chim mà lại không phải chim, vòng ở giữa khe, thân dài gần trăm mét, trên thân nó cứ cách mười thước lại mọc một đôi cánh, cộng lại hơn chín đôi.

Đại xà ngửa đầu lên trời, mở cái miệng to đùng ra nuốt lấy thiên địa nguyên khí, dòng khí từ trong miệng nó tiến vào phun ra, phát ra những tiếng ầm ầm.

Khi nó hút khí, ngay cả những cây tử đằng treo trên vách đá cũng bị kéo thẳng ra, lúc thở ra liền dâng lên một cỗ cuồng phong thổi hướng khoảng không.

Tác giả: Thạch Trư

3RX *?QÆM; 3R, ok s¨ Zmv >¦ æ¢B S?€T

Chương 81: Vũ xà quy hóa đại pháp

“Vũ xà?” Những cao thủ đời trước của tam đại thế gia nhìn mà ghê sợ, trong đó một lão già Phương gia thất thanh nói.

Con vũ xà này tỏa ra yêu khí nồng đậm, hung uy, hùng cứ ở Ưng Sầu Giản, giống như một ngọn núi nằm ngang nơi đó, bất cứ kẻ nào cũng đừng hòng đi qua!

Loại quái vật thượng cổ dị chủng này, biến hóa cực kỳ gian nan, so với những yêu thú cấp tinh quái mà nói thì biến hóa khó khăn hơn gấp trăm lần, nhưng dù là vũ xà chưa biến hóa thì bọn họ cũng còn lâu mới là đối thủ của nó!

Diệp Húc có thể cảm nhận được, một cỗ cảm xúc tuyệt vọng lan tràn giữ các thế gia cao thủ đời trước này, một con vũ xà thượng cổ dị chủng xuất hiện tại Ưng Sầu Giản đồng nghĩa với việc bọn họ căn bản không có khả năng khai thông cái khe này.

Loại thượng cổ dị chủng này, khi hung tính đại phát, ra tay một cái đất rung núi chuyển, cái đuôi đảo qua liền có thể quét đổ một đỉnh núi, không ai có thể kháng cự lại!

Nếu bắt buộc phải khai cắ
ng s h v có có đồ đô ng cự i-

£¨u G\ʏỀjX £¨ I§\Đ§ ʐH Ĥ∂H\ ¦_j\ d_j\ iʙ -ʏỀjX

Nghĩ đến mối phiền toái này, Diệp Âm Trúc bất giác có chút đau đầu.

Hai canh giờ sau, tinh thần Diệp Âm Trúc hoàn toàn hồi phục. Cửa phòng chợt mở ra, Tô Lạp khuôn mặt mệt mỏi và lo lắng, ôm Hương Loan và Hải Dương bước vào.

-Tô Lạp,cực thân ngươi quá.

Tô Lạp trợn mắt kinh ngạc nhìn Diệp Âm Trúc từ từ tiến tới đỡ lấy Hải Dương.

-Âm Trúc,ngươi thật sự ổn chứ?

Nhất thời kinh hãi, Tô Lạp không kìm được mình, một tay ôm chặt Hương Loan, một tay nắm tay Diệp Âm Trúc, hưng phấn hô lớn.

Diệp Âm Trúc cười khổ

-Sợ rằng mọi chuyện còn chưa có kết thúc đâu.

Tô Lạp lắc đầu, nước mắt tuôn ra như suối

-Không sao, không sao cả.Chỉ cần ngươi trở lại thì mọi chuyện đều có thể dễ dàng giải quyết. Nữ nhân kia tuy lợi hạiï¼Rnhưng Mễ Lan Ma Vũ học viện cũng không phải là chốn không người, để mặc ai muốn đến dương oai diễu võ thì đến.

Diệp Âm Trúc dìu Hải Dương về phòng ngủ, vừa đi vừa nói :

-Mọi chuyện không đơn giản vậy đâu. Ngươi cứ từ từ mà xem.

Tô Lạp thắc mắc bèn theo Diệp Âm Trúc về phòng ngủ. Khi nhìn lên giường Âm Trúc, thấy An Kỳ đang nằm đấy, hắn không kìm được một phen kinh hãi, há hốc cả mồm.

-Cái này, cái này… Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra thế này?

Diệp Âm Trúc bất đắc dĩ nói

-Ta cũng không biết chuyện gì đã xảy ra. Nàng ta đột nhiên bất tỉnh, tinh thần bị chấn động cực lớn. Bây giờ trong đầu nàng ta có hai luồng tinh thần lực sức mạnh tương đương tranh đấu, áp chế nhau làm nàng ấy không tỉnh được. Cũng may là thế chứ nếu không người gặp tai họa sợ rằng chính là ta.

-Để ta giết ả.

Nghĩ đến những nguy hiểm tại Thánh tuyền, mắt Tô Lạp tràn ngập sát khí, thiên sử thán ngay lập tức xuất hiện trong tay hắnã¬

-Không nên,nàng ta dầu sao cũng là tỷ tỷ của An Nhã.Giao nàng ta cho An Nhã tỷ xử lý là hay nhất.

Diệp Âm Trúc cản Tô Lạp lại.

Tô Lạp chần chừ rồi nói

-Nhưng mà, ngươi không thấy ả đối với chúng ta có uy hiếp rất lớn sao? Một khi ả khôi phục, chúng ta phải làm như thế nào? Ả ta dầu sau cũng là bát giai cao thủ. tại Mễ Lan đế quốc không một ai có thể chế trụ nàng.

Diệp Âm Trúc nói

-Vấn đề này ta cũng đã nghĩ tới. Chỉ là không còn cách nào kiểm soát tinh thần của nàng ta cả. Khi nào nàng ta có dấu hiệu hồi phục, chúng ta sẽ tìm biện pháp khác. An Nhã tỷ tỷ từng nói rằng, An Kỳ sở dĩ biến thành như hôm nay, rất có khả năng là bị người khác khống chế, chứ không phải tự bản thân nàng ta muốn vậy.

Tô Lạp cười khổ nói

-Thật phiền toái a.Xem ra, chúng ta trước tiên phải trở về cầm thành mới được.

Diệp Âm trúc gật đầu nói

-Dù sao bây giờ cũng không có chuyện gì, ngày mai chúng ta sẽ khởi hành. Theo ta phán đoán, nàng ta sẽ không thể trong thời gian ngắn mà hồi phục lại đâu. Nói không chừng còn có thể cả đời không tỉnh lại được. Tinh thần lạc ấn rất quan trọng, nếu có thể thu hồi được thì việc khôi lục lại như ban đầu mới có cơ may.

Tô Lạp thở phào nhẹ nhõm

-Hiện tại cũng chỉ có thể làm như vậy. Nhưng ngươi định giải thích thế nào với Hải Dương và Hương Loan đây? Hương Loan học tỉ là công chúa của đế quốc,nếu nàng ta biết chuyện nhất định sẽ đem An Kỳ giao cho đế quốc xử lý

Diệp Âm Trúc nói

-Như vầy đi. Dù sao chúng ta cũng phải đem An Kỳ đi. Vậy nhân lúc Hải Dương và Hương Loan còn chưa tỉnh. Chúng ta đem An Kỳ đến chỗ Tử trước một bước. Rồi ngày mai sẽ khởi hành đi Cẩm thành, sau đó từ Cẩm thành đến thẳng cực bắc hoang nguyên. Con đường đi sẽ ngắn được một chút. Còn thì với Hương Loan và Hải Dương, ta sẽ bảo ta để An Kỳ chạy thoát.

Tô Lạp khẽ thở dàiï¼Rnói

-Âm Trúc,vì bảo toàn An Kỳï¼Rlàm như vậy có đáng không?

Diệp Âm Trúc cười nhẹ,nói

-Có gì là không đáng chứ. An Nhã tỷ tỷ đối với chúng ta tốt biết chừng nào? Ngân long của ngươi, không gian giới chỉ của ta đều là do nàng tặng. Hơn nữa nàng còn giúp ta xây dựng Cẩm thành. An Kỳ dù sao cũng là thân tỷ tỷ của An Nhã, hiện lại không có gây nguy hiểm cho chúng ta được, nên chúng ta phải đưa An Kỳ về cho An Nhã. Vậy đi, Hương Loan cùng Hải Dương cũng sắp tỉnh rồi, ta đi trước đây.

Nói rồi, hắn đi đến bên giường, ôm lấy An Kỳ, dìu ra đại sảnh, phát động không gian truyền tống trận pháp.

Đối với không gian truyền tống trận pháp này, Diệp Âm Trúc cũng không giấu Tô Lạp.Tại học viện, cũng chỉ có Tô Lạp được xem như chân chính bằng hữu của hắn là biết được chuyện này.

Sau khi từ chỗ Tử trở về, Diệp Âm Trúc nghe trong người nhẹ nhõm hẳn. Thực lực của Tử không những cường hãn, lại còn có uy phong của một tử tinh bỉ mông, đến cửu cấp ma thú cũng phải sợ hãi., lại thêm bên cạnh Tử có hai Hoàng Kim bỉ mông.Cho dù An Kỳ có thực sự tỉnh lại, cũng không thể gây ra bất cứ tổn thương nào cho Tử.

-Các nàng ấy đã tỉnh lại chưa?

Diệp Âm Trúc vừa trở lại đã vội hỏi Tô Lạp, lúc này đang đứng trong đại sảnh chờ hắn. Hương Loan và Hải Dương đều được Tô Lạp dìu về phòng ngủ.

Tô Lạp lắc đầu quầy quậy,nói

-Vẫn chưa tỉnh. Không ngờ ngươi ra tay quá nặng, các nàng ấy dù sao cũng chỉ là ma pháp sưï¼Rthân thể cực kì yếu ớt.

-Ách… Không thể nào. Để ta đi coi sao

Diệp Âm Trúc khoa chân bước về phía phòng ngủ Hương Loan, ngay khi đó một âm thanh phẫn nộ vang lên

-Diệp Âm Trúc, tên hỗn đản nhà ngươi, cả chúng ta mà ngươi cũng dám đánh.

Diệp Âm Trúc liền dừng chân, quay về phía Tô Lạp, bình tĩnh nói

-Ta đi trước đây, ngươi ở lại giải thích đi nhé.

Nói rồi không chờ Tô Lạp trả lời, đi thẳng một mạch ra khỏi phòng.

Tô Lạp có chút buồn cười, nhìn theo Diệp Âm Trúc đang vội vã bỏ đi, bất giác lắc đầu.

Không biết bởi vì Tô Lạp giải thích hợp lí hay vì Hương Loan và Hải Dương tính tình đơn thuần chất phác, không suy nghĩ nhiều, ngày hôm nay rốt cuộc trôi qua trong bình yên không có sóng gió nào phát sinh nữa cả. Khi trời đã tối đen, Diệp Âm Trúc lặng lẽ trở về, các nàng lúc này có lẽ đã về phòng ngủ cả rồi. Hắn đi ra ngoài một chuyến cũng không hề lãng phí thời gian, tìm Nguyệt Minh, Mã Lương và Thường Hạo, hẹn ngày mai gặp mặt ở kí túc xá, cùng nhau đi cực bắc hoang nguyên.

Sau khi ăn cơm, hai người đang chuẩn bị đi ngủ thì nghe tiếng gõ cửa phòng.

"Đã khuya thế này, ai lại còn đến nữa?" Diệp Âm Trúc nghi hoặc bước ra mở cửa.

Chỉ thấy Hải Dương nhè nhẹ cười đang đứng trước cổng. Lúc này, Hải Dương trên thân đã thay một kiện lam sắc trường quần,thấy Âm Trúc ra mở cửaï¼Rthần sắc nàng liền trầm tĩnh lại.

-Hải Dươngï¼Rđã khuya thế này, ngươi còn tới đây làm gì?

Diệp Âm Trúc tránh qua một bên cho nàng vào phòng, kinh ngạc hỏi.

Hải Dương buồn bã nhìn hắn, nói

-Ngươi thật sự không sao là tốt rồi. Không thấy ngươi, trong lòng ta thật lo lắng không yên.

Một ý nghĩ ấm áp sinh ra trong lòng Âm Trúc. Hình ảnh hai người dưới nước nắm tay nhau ở ôn tuyền nhanh chóng hiện về. Đáng tiếc thời khắc đẹp đẽ này lại bị An Kỳ phá hỏng mất.

-Xin lỗiï¼Rlàm cho ngươi lo lắng nhiều rồi

Diệp Âm Trúc nhàng nói.

Hải Dương gật đầu, nói

-Âm Trúcï¼Rchúng ta có phải là bằng hữu không?

Diệp Âm trúc gật đầu

-Đương nhiên rồi.

Hải Dương rơm rớm nước mắt nói

-Vậy tại sao lúc gặp nguy hiểm, ngươi lại để chúng ta bỏ chạy một mình, còn bản thân thì ở lại đương đầu? Ngươi xem chúng ta là hạng người như thế nào? Là phường tham sống sợ chết hay sao?

-Cái này …

Bị Hải Dương chất vấnï¼RDiệp Âm Trúc không sao phản bác, đành cười khổ nhìn nàng.

Hải Dương hai mắt khô dần nướcï¼Rđột nhiên nói

-Hứa với ta một chuyện, được không?

Diệp Âm Trúc sững sờ

-Định trừng phạt ta như thế nào?

Hải Dương đi tới ngồi xuống ghế nói

-Các ngươi không phải sẽ đi hoang nguyên sao? Ta cũng muốn đi. Ta không phải đế quốc công chúa. Ngươi có thể mang Tô Lạp theo, cũng có thể mang ta theo cùng.

-Hả? Cái này không thể được. Cực bắc hoang nguyên cực kì nguy hiểm, ngươi chỉ là ma pháp sư, lỡ xảy ra chuyện gì, ta…

Nước mắt lại dâng lên, chỉ chực trào ra

-Cái này bất quá chỉ là một chuyện nhỏ, ngươi cũng không thể đáp ứng ta sao? Âm Trúc, trước giờ ta không ép ngươi điều gì. Huống chi lần này, ta chỉ muốn ở bên cạnh ngươi, ngày ngày được nhìn thấy ngươi, như thế cũng không được sao? Nguyệt Minh thậm chí còn không phải là ma pháp sư nữa. Vậy mà nàng ta được

đi cùng ngươi, ta tại sao lại không được chứ. Còn nếu như, trong lòng ngươi, ta không so được với nàng ấy, ngươi cứ nói thẳng ra.

Nhìn thấy Hải Dương trên mặt nước mắt đã chảy thành dòng, Diệp Âm Trúc vội nói

-Không phải, đương nhiên là không phải vậy. Chỉ là ta sợ ngươi gặp nguy hiểm thôi.

-Ngươi cũng đừng quên ta là cháu của Tây Đa Phu Nguyên Soái, Mễ Lan đế quốc đệ nhất cao thủ. Cho ta đi cùng nha. Ta sẽ không đem đến phiền phức cho ngươi đâu. Mọi chuyện ta đều nghe lời ngươi. Hơn nữa, tranh thủ thời gian này ta cũng muốn tranh thủ thời gian này, học từ ngươi một chút kiến thức về thần âm hệ.

-Gia đình ngươi có đồng ý hay không?

Diệp Âm Trúc không tìm được biện pháp nào để cự tuyệt. Quả thực thân phận của Hải Dương không nhạy cảm như Hương Loan.

Hải Dương mãn nguyện, trong mắt lộ ra ít tiếu ý:

-Đương nhiên không có vấn đề gì. Ngươi cũng biết rồi đấy, ở nhà có ai quan tâm ta đâu. Từ khi cha mẹ ta mất đi, gia gia mỗi ngày đều đi cùng Tây Nhĩ Duy Áo thúc thúc. Ta có đi cùng ngươi, mọi người cũng nghĩ là ta đang ở học viện mà thôi. Ngươi đáp ứng rồi hả?

-Được rồi.

Diệp âm trúc chỉ còn biết gật đầu, nhưng không quên nhấn mạnh:

-Nhưng ngươi phải nhớ, nghe lời của ta, không được tự tiện làm càn.

Hải Dương sung sướng nói:

-Một lời đã định. Thế ngươi định bao giờ khởi hành?

Diệp Âm Trúc nói

-Ngày mai.

Hải Dương kinh ngạc nhìn hắn:

-Hảo a. Thì ra ngươi định không nói cho bọn ta biết, lẳng lặng ngày mai chuồn đi à?

Diệp Âm Trúc cười khổ nói:

-Cũng không còn cách nào khác cả! Ta sợ Hương Loan học tả muốn đi theo, vậy thì sẽ rất phiền toái.

-Ta trở về đây, ngày mai thức dậy sẽ đi tìm các ngươi.

Hải Dương cao hứng bỏ đi. Từ khi biết nàng đến giờ, Diệp Âm Trúc ít thấy nàng có vẻ hưng phấn như thế. Mặc dù trong lòng có chút lo lắng cho thần âm sư yếu ớt này, nhưng ít nhiều cũng có chút an ủi.

Vốn có bốn người nay thành sáu người,sáng sớm ngày thứ hai, trời quang mây tạnh. Hải Dương, Nguyệt Minh, Mã Lương cùng Thường Hạo tới phòng của Diệp Âm Trúc và Tô Lạp. Bọn họ đều có không gian giới chỉ của mình, nên tất cả đều mặc trên người một bộ trang phục đơn giản nhất. Cùng với Diệp Âm Trúc, tất cả hợp thành một nhóm năm ma pháp sư.

Mọi người cũng đã đến đông đủ rồi. Lần này chúng ta đi cực bắc hoang nguyên thám hiểm, cái gì đang chờ phía trước bây giờ không cách nào đoán trước. Cho nên, hy vọng các ngươi nhớ kỹ từng đáp ứng lời ta nói. Bất luận gặp phải cái gì, đều không được khinh thường vọng động. Chúng ta bây giờ lập thành một thám hiểm tiểu đội, ta làm đội trưởng, mọi người có ý kiến gì không?

Hải Dương và Tô Lạp lắc đầu trước tiên, Mã Lương và Thường Hạo nhìn nhau một cái rồi cũng lắc đầu, Nguyệt Minh nói:

-Ta đã đáp ứng rồi ta nhất định sẽ làm được.

Diệp Âm Trúc nói:

-Tốt lắm. Thân là đội trưởng,mệnh lệnh thứ nhất của ta là, bất luận lần này các ngươi nhìn thấy gì, biết cái gì đều không được tiết lộ ra ngoài. Nếu không, tự gánh lấy hậu quả.

Thường Hạo lẩm bẩm:

-Có cần nghiêm trọng vậy không? Diệp Âm Trúc, ngươi nói quá không đấy?

Mã Lương huých Thường Hạo một cái, trừng mắt nhìn Thường Hạo.

Diệp Âm Trúc nhíu mày, nói:

-Cũng không phải ta nói quá, mà sự thật là vậy. Nếu bây giờ ngươi cảm thấy không ổn, rời khỏi còn kịp.

Hắn và Thường Hạo tịnh không giống như hắn và Mã Lương quen biết từ trước. Chỉ là bởi vì Thường Hạo cũng là một trong những đệ tử của Đông long bát tông. lần này chọn hắn đi thường. Dầu sao, Thường Hạo đối với không gian ma pháp quả thực cũng có tạo nghệ phi thường.

Thường Hạo nhún vai, nói:

-Thì ta có nói gì đâu. Chúng ta đi như thế nào đây? Ta có bản đồ nơi này, ngươi có muốn tham khảo một chút hay không?

Diệp Âm Trúc mỉm cười, lắc đầu, nói:

-Mọi người tập trung tinh thần lực, đứng tại chỗ không cử động, chúng ta xuất phát ngay bây giờ.

Quang mang chợt lóe, tử tinh cầu xuất hiện giữa thinh không, lơ lửng trên đầu Diệp Âm Trúc. Trừ Tô Lạp đã thấy qua, còn lại bốn người không khỏi toát ra ánh mắt kinh ngạc. Diệp Âm Trúc hai tay chắp lại, cường đại tinh thần lực từ giữa tinh thần lạc ấn xuất ra. Một vầng sáng màu tím nhất thời từ tử tinh cầu trên đỉnh đầu hắn phát ra rực rỡ, vầng sáng bao phủ hoàn toàn sáu người.

Trong không gian pháp trận, xuất hiện vô số ấn chú màu tím sáng bóng, đối vối không gian hệ đệ tử như Thường Hạo, ánh mắt không khỏi xuất ra quang mang lấp lánh.

Tử quang chợt lóe, tổng cộng sáu đạo đồng thời chiếu lên mỗi người bọn họ, nguyên tố ba động, thân thể bọn họ biến mất giữa thinh không.

Cực bắc hoang nguyên, mặc dù bây giờ đã là mùa xuân, nhưng độ ấm lại như trước khi băng điểm tan. Đột nhiên, sáu vòng sáng đồng thời xuất hiện, đem nhóm Diệp Âm Trúc xuất hiện. Ngoại trừ Diệp Âm Trúc đã có chuẩn bị , còn lại năm người đều có cảm giác toàn thân lạnh lẽo.

-Đây là chốn nào?

Lòng hiếu kỳ của nữ hài tử bao giờ cũng mạnh hơn so với nam nhân một chút, cho dù bề ngoài lạnh như băng như Nguyệt Minh cũng không ngoại lệ.

Diệp Âm Trúc mỉm cười

-Chào mừng mọi người đến với cực bắc hoang nguyên.

Mã Lương tò mò nói:

-Âm Trúc, chuyện gì đã xảy ra? Ngươi bảo, chúng ta đã tới cực bắc hoang nguyên sao?

Thường Hạo thay Diệp Âm Trúc trả lời bọn họ, liếc mắt nhìn Diệp Âm Trúc một cái thật sâu

-Nếu ta đoán không sai, vừa rồi Âm Trúc dẫn động một không gian truyền tống pháp trận đặc thù, trong nháy mắt dời đi. Pháp trận phi thường phức tạp, tựa hồ đã có từ ngàn xưa. Âm Trúc, xin lỗi, trước đây ta đối với ngươi đích thực có chút nghi ngờ. Nhưng không gian truyện tống pháp trận đặc thù này có thể xem như một bí mật vô cùng lớn, đương nhiên không thể bị tiết lộ ra ngoài. Chỉ là ta không hiểu, với ma pháp lực của ngươi, làm sao có thể đem năm người chúng ta đồng thời truyền tống, dựa theo ma pháp lý luận mà nói, dùng không gian truyền tống trận, pháp lực tiêu hao tỷ lệ với số lượng người và khoảng cách truyền tống. Với năng lực của ngươi, dường như còn lâu mới đủ. Cho dù tử cấp không gian hệ đại ma đạo sư, tại hoàn mỹ không gian pháp trận cũng vị tất có thể làm được.

Tử tinh cầu rơi xuống tay Diệp Âm Trúc

-Đây là đáp án ngươi muốn biết. Pháp lực của ta đương nhiên không đủ, nhưng có vật này thì không gì không thể..

Thấy tử tinh cầu, Thường Hạo nhất thời sáng ngời con mắt

-Có thể cho ta xem qua một chút hay không?

Diệp Âm Trúc gật đầu nói:

-Đương nhiên.

Tiện tay đưa tử tinh cầu cho Thường Hạo.

Thường Hạo cẩn thận dùng hai tay đỡ lấy tử tinh cầu. Đối với một không gian hệ ma pháp sư như hắn mà nói, còn có cái gì có thể hấp dẫn hắn hơn thượng đẳng không gian hệ ma pháp vật phẩm đây?

Lúc này mọi người đã trấn tĩnh lại, Hải Dương mặc áo khoác ngoài vào, đưa mắt nhòm quanh. Đây là một huyệt động trống trải chỉ có sáu người bọn họ, mặc dù nơi này rất lạnh, nhưng rất khô ráo.

-Đi thôi, để ta giới thiệu với mọi người một bằng hữu của ta.

Diệp Âm Trúc đã quen với việc tinh thần suy yếu sau khí sử dụng không gian truyền tống. Mặc dù bây giờ tinh thần lực chỉ còn lại có bốn thành, nhưng cảm giác mệt mỏi cũng không thể hiện ra ngoài như trước.

Theo sau hắn, sáu người đi xuyên qua một con đường lớn, ra khỏi thạch quật phát hiện mình đang ở giữa sườn núi. Gió lạnh thấu xương, cực bắc hoang nguyên quả thực là một nơi đi dễ khó về.

-Âm Trúc, ngươi tới rồi à.

Âm thanh trầm thấp của Tử vang lên. Mọi người hướng về phía phát ra thanh âm, chỉ thấy một người toàn thân màu tím cùng hai gã đại hán đầu trâu mặt ngựa cao hơn hai thước xuất hiện trước mặt bọn họ.

Mạt Kim Tư và Địch Tư huyễn hóa thành hình người, nhưng khí thế của Bỉ mông cự thú vẫn như cũ không hề thay đổi. Địch Tư đầu bóng lưỡng, trên người khoác một bộ quần áo da thú, hai cánh tay cường tráng lồ lộ ra giữa tiết trời giá lạnh, cương ngạnh đối diện, mắt to như chuông đồng, vừa nhìn đã làm người khác muốn tránh xa. Bên cạnh hắn, Mạt Kim Tư khá hơn một chút, cũng để lộ hai bàn tay, trên đầu có chừng một tấc tóc vàng. Hai hoàng kim bỉ mông thấy Diệp Âm Trúc, thần sắc nhất thời trở nên cung kính. May là Diệp Âm Trúc kịp thời ra hiệu, ngăn một câu cầm đế chỉ chực tuôn ra.

Diệp Âm Trúc nhìn Tử, huynh đệ bọn họ trong lúc đó, căn bản là không cần nói thêm cái gì. Ngày hôm qua khi đưa An Kỳ tới, hai người đã thương lượng rồi. Ngoại trừ Địch Tư và Mạt Kim Tư còn thì những bỉ mông cự thú còn lại đều được Tử ra lệnh ẩn ở xa xa, sẽ không khiến cho mọi người hoài nghi.

-Để ta giới thiệu với mọi người một chút. Vị này là đại ca của ta, Tử. Còn hai vị này là bằng hữu của đại ca ta, Địch Tư và Mạt Kim Tư. Bọn họ đều là cường đại võ sĩ, cùng chúng ta ma pháp sư phối hợp đi vào cực bắc hoang nguyên vừa vặn thích hợp.

-A! Ta nhớ ra rồi, hắn chính là người ngươi gọi về khi ngươi cùng Nội Tư Tháp đấu nhau lần trước, chính là võ sĩ đó phải không?

Hải Dương kinh ngạc nhìn Tử. Trận đấu đó nàng chính mình quan sát, mặc dù cũng không có tham gia, nhưng đối với việc Tử xuất hiện trợ giúp Diệp Âm Trúc thay đổi chiến cuộc có ấn tượng rất sâu.

Nghe Hải Dương nói như vậy, những người khác cũng không cần Diệp Âm Trúc giải thích thêm gì về thân phận của Tử nữa, năm người cùng tới giới thiệu mình với Tử.

Tử vẫn như trước kia, đối với ngoại nhân tịnh không muốn nhiều lời, chỉ hướng về mọi người gật đầu.

Diệp Âm Trúc thấp giọng hỏi Tử:

-An Kỳ đâu?Nàng thế nào rồi? Đã khôi phục chưa?.

Hắn hỏi xong những lời này, phát hiện trong mắt Tử đột nhiên toát ra một tia thần sắc quái dị, tựa hồ rất bất đắc dĩ lại tựa hồ rất buồn bực.

Ngay lúc này, một giọng nói thanh tao vang lên:

-Tử ca ca, sao người còn chưa tới đây. Xem cái này với ta nào!

Một thân hình chợt lóe, một thân ảnh thon dài xinh đẹp từ sườn núi phía dưới bay lên, thân thể nàng cực kỳ nhẹ nhàng, phảng phất như bay lượn trong gió. Nhất thân công phu, kinh hãi chúng nhân.

Thấy người này, Hải Dương không nhịn được, kinh hãi, quay đầu nhìn về phía Diệp Âm Trúc

-Nàng ta sao có thể ở chỗ này?

Diệp Âm Trúc lúc này cũng kinh ngạc không kém Hải Dương. Đột nhiên xuất hiện một người, không ngờ là An Kỳ. Chỉ bất quá, bây giờ nàng rõ ràng không giống với ngày hôm qua. Mặc dù trạng thái đã thanh tỉnh, nhưng không có vẻ tà mị âm trầm, nham hiểm khó lường nữa. Bây giờ chỉ có một đôi to mắt xinh đẹp xanh biếc tràn ngập tò mò, đang đánh giá mọi người chung quanh. Tựa hồ có chút sợ hãi nép sau người Tử, hai tay ôm chặt lưng Tử, thò đầu qua tay hỏi

-Tử ca ca, bọn họ là ai a?

Tử ca ca?… Diệp Âm Trúc nghe cách xưng hô như thế, trong lòng không khỏi phát lạnh, An Kỳ tinh linh nữ vương hơn bốn trăm tuổi a! Sao có thể gọi Tử là ca ca?

Thần sắc của Tử chợt hiện lên chút xấu hổ, bất đắc dĩ nói:

-Bọn họ là bằng hữu của ta.

Diệp Âm Trúc nhìn Tử

-Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra ?

Tử cười khổ nói:

-Không lâu sau khi ngươi đem nàng tới, nàng tỉnh lại. Ta đã kiểm tra tinh thần lạc ấn của nàng, tinh thần lực của nàng quả thật đã đạt đến trạng thái cân bằng rất vi diệu. Hai tinh thần lực không xâm phạm nhau. Làm sau khi nàng tỉnh lại, tựa hồ cái gì cũng đều không nhớ rõ. Sau đó ta nói cho nàng tên ta, rồi nàng quấn chặt lấy ta, hỏi đủ chuyện trên trời dưới biển, cũng không biết phải trả lời nàng như thế nào.

Diệp Âm Trúc nhìn tử, lại nhìn Địch Tư và Mạt Kim Tư đang ở phía sau cười trộm, trong lòng nhất thời hiểu được vài phần. Ánh mắt chuyển hướng qua An Kỳ, nói:

-An Kỳ tiểu thư, ngươi hoàn toàn không nhớ ta sao?

An Kỳ có chút cảnh giác nhìn Diệp Âm Trúc, nói:

-Ngươi? Ngươi là ai? Không nhớ rõ. Bất quá, ngươi nhìn qua tựa hồ không giống người xấu. So với bọn hắn, tốt hơn.

Vừa nói, nàng vừa vươn bàn tay thon dài chỉ chỉ huynh đệ hoàng kim bỉ mông sau lưng Tử.

Nghe nàng nói, Địch Tư và Mạt Kim Tư nét mặt đang cười nhất thời biến thành xấu hổ, cười sượng sùng.

-Vậy rốt cuộc tại sao nàng ta lại ở đây?

Hải Dương hỏi.

Diệp Âm Trúc cười khổ nói:

-Sợ rằng ai cũng không biết chuyện gì đã xảy ra. Hẳn là tinh thần lạc ấn nàng ta xuất hiện dị biến, tạm thời mất trí nhớ, quên đi tất cả. Bất quá, nàng bây giờ như thùng thuốc súng, tùy thời đều có thể nổ mạnh. Tử, ta nghĩ chúng ta trước tiên đem nàng đến chỗ An Nhã tỷ tỷ, sau đó sẽ đi cực bắc hoang nguyên sau.

-An Nhã? Một cái tên rất quen thuộc, dường như ta nghe qua ở nơi nào rồi.

An Kỳ toát ra vẻ mặt suy tư. Đột nhiên, nàng đau khổ ôm đầu, giữa mi tâm ánh tím lóe ra, tinh thần lực tranh đấu tựa hồ lại xuất hiện.

-Đau quá, Tử ca ca, ta đau đầu quá.

An Kỳ dựa đầu vào bộ ngực rộng rãi của Tử, thân thể mềm mại nằm trong lòng Tử run rẩy không ngừng.

Diệp Âm Trúc từ trên mặt Tử thấy vẻ mặt hắn biến đổi phức tạp. Đầu tiên là ngốc trệ, sau đó là vẻ mặt bất đắc dĩ. Hắn đường đường Tử tinh bỉ mông mà một chút biện pháp cũng không có, mắt nhìn An Kỳ trong lòng, hai tay buông xuôi, lóng ngóng không biết phải làm thế nào.

Nguyệt Minh cau mày nói:

-Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra. Người này là ai? Các ngươi dường như đều biết nàng. Chúng ta không phải muốn đi cực bắc hoang nguyên sao? Chẳng lẻ hành trình còn muốn trì hoãn?.

-Ta muốn đi, ta cũng muốn đi cực bắc hoang nguyên. Tử ca ca, ta không đi Cầm thành, không muốn đi gặp An Nhã gì gì đó. Vừa nghĩ đến nàng ta thôi đã đau đầu, nàng ta nhất định là người xấu.

An Kỳ từ trong lòng Tử ngẩng đầu lên, cơn đau đầu tựa hồ đã không còn nữa. Nhưng vẻ mặt sợ hãi, nắm bàn tay to lớn của Tử day qua day lại, nhìn như tiểu cô nương làm nũng.

-Tử.

Diệp Âm Trúc nhìn hảo huynh đệ của mình, trong mắt toát ra vẻ dò hỏi. Hắn đột nhiên phát hiện, trong ánh mắt Tử luôn trầm mặc, tựa hồ thấy được một ánh mắt ôn như nhè nhẹ.

Tử nhìn An Kỳ đang an tĩnh nằm trong lòng hắn, nhè nhẹ đầu. Tử nói:

-Mọi người đều cũng đã tới, chúng ta không nên trì hoãn thời gian nữa. Âm Trúc, ngươi yên tâm đi. Có ta ở đây, nàng sẽ không gây ra chuyện gì đâu.

Nhìn bộ dạng quan tâm sâu sắc của An Kỳ với Tử, lại nhìn hai vị hoàng kim bỉ mông sau lưng Tử, Diệp Âm Trúc gật đầu, nói:

-Vậy được rồi. Bất quá ngươi cũng nên cẩn thận một chút.

Ngày hôm qua, khi đem An Kỳ tới, hắn đã đem thân phận tinh linh nữ vương của An Kỳ nói cho Tử. Diệp Âm Trúc tin tưởng, Tử luôn luôn vững vàng. Nếu Tử nói có thể, vậy không có vấn đề gì.

Tử nói:

-Địch Tư, ngươi cùng Mạt Kim Tư cản hậu. Âm Trúc, ta đi trước, chúng ta hỗ trợ nhau, bảo trì ma pháp sư. Cực bắc hoang nguyên là thú nhân lãnh địa, đại khái mọi việc ta đã có chuẩn bị. Xuất phát.

Theo sườn núi xuống, hoàn hảo chỗ ngồi này ngọn núi cũng không quá cao. Mất một chút thời gian, đoàn người đã xuống núi, theo sau Tử, nhằm thẳng phương bắc mà đi.

Tử đi phía trước, An Kỳ thủy chung đều đi theo sát hắn, hơn nữa, An Kỳ sau khi mất trí nhớ có một thói quen phi thường kỳ quái, vô luận lúc nào, nàng cũng tự nhiên ôm chặt một cánh tay của Tử. Bây giờ, nhìn nàng, không thấy có nửa điểm của một tử cấp bát giai cao thủ cả!

Tử đi cùng An Kỳ , Mã Lương cùng Thường Hạo, mặt sau thì có Diệp Âm Trúc cùng Tô Lạp, Hải Dương cùng Nguyệt Minh hai nữ tử, sau cùng là hai vị hoàng kim bỉ mông. Như vậy sẽ dễ dàng cho việc bảo vệ mọi người. Cứ như vậy, bọn họ bắt đầu hành trình về phía cực bắc hoang nguyên.

Sau khi xuống núi, đi được không lâu, thân thể mấy vị ma pháp sư bắt đầu có chút mệt mỏi, nhất là hai vị nữ hài tử. Chỉ bất quá các nàng, một người là ám ma hệ pháp sư tính cách quật cường, người kia lại sợ mình gây ra phiền toái cho tất cả mọi người, mặc dù chân tay bắt đầu mỏi rã rời, nhưng cũng không có ai dám đề nghị trước.

-Mã Lương, phiền ngươi một chút.

Diệp Âm Trúc đột nhiên mở miệng. Lần hành động này hắn là đội trưởng, cầm đầu. Thấy Tô Lạp ra hiệu, hắn cũng phát hiện ma pháp sư có chút không được.

Mã Lương xoay người lại, cười, nói:

-Ngươi không gọi ta, ta cũng nhịn không được đây.

Tử cũng quay lại, hỏi:

-Làm sao vậy? Có chuyện sao?

Diệp Âm Trúc nói:

-Ma pháp sư thân thể không thích hợp đi bộ, phải kiếm vật cưỡi.

Tử sửng sốt, nói:

-Vật cưỡi? Nơi này tìm đâu ra vật cưỡi? Không được, để ta bảo Địch Tư bọn họ

Diệp Âm Trúc mỉm cười ngắt lời Tử

-Không cần, ngươi chờ xem. Chúng ta học viện ma pháp sư mỗi người đều có tuyệt kỹ riêng.

Trước mắt mọi người, Mã Lương ánh mắt chợt lóe, hắn cầm ma pháp trượng vốn dĩ là họa bút vào tay, đồng thời trong lòng tay trái xuất hiện một bình mực đen. Trường bút bay lượn, hắn giữa hư không trổ tài họa bút.

Vốn là một đồ họa không đơn giản, sau khi cây bút trong tay hắn vẽ vài đường, một vòng sáng ma pháp xanh biếc tản mát ra, một luồng khí nhàn nhạt vặn vẹo nhô ra, một giác mã đã xuất hiện trước mặt hắn. Làm Tử kinh ngạc chính là, từ bức tranh thủy mặc bước ra một giác mã, nét mực còn chưa khô, Mã Lương quát nhẹ một tiếng, ô quang hiện lên, một giác mã sống thực thụ đã xuất hiện trước mặt mọi người.

-Như vậy cũng được sao?

Địch Tư trợn mắt há hốc mồm nhìn giác mã sống sờ sờ trước mặt, thì thào:

-Nếu thú nhân cũng có ma pháp sư như vậy, chẳng phải là không cần vì miếng ăn mà lo buồn nữa sao? Vị huynh đệ này, giác mã của ngươi dùng được không?

Mã Lương mỉm cười, nói:

-Tại sao lại không được? Giác mã này của ta là do huyết họa mà thành, trải qua đặc thù triệu hoán ma pháp, nó cùng giác mã có đồng dạng đặc tính, với tinh thần lực của ta, loại giác mã cấp thấp ít nhất có thể tồn tại một ngày, dù nó chỉ là năng lượng hình thái, nhưng dùng để cưỡi thì không có vấn đề gì.

-Vậy ngươi làm như thế nào gọi chúng về?

Ngay cả Tử cũng không nhịn được, cất tiếng hỏi.

Cảm giác trở thành trung tâm chú ý của mọi người làm cho Mã Lương có chút hưng phấn, nhưng bổn tông bí mật hắn làm sao mà dám nói ra? Nghe Tử hỏi, hắn chỉ mỉm cười không nói, trong tay họa bút lại múa lên một hồi, trong chốc lát một giác mã nữa. Với kỹ năng đặc thù triệu hoán hệ của hắn, chỉ ngắn ngủn vài khắc thời gian, tổng cộng bốn giác mã đã từ hư không xuất hiện. Thậm chí ngay cả yên cương cũng có đủ.

Diệp Âm Trúc nói:

-Ma pháp sư tất cả lên ngựa đi, rồi cứ như vậy mà tiến lên. Nếu không còn gì thắc mắc, chúng ta có thể tăng tốc.

Bốn ma pháp sư không có vũ kỹ cũng không khách khí, đều lên ngựa. Lúc này, hai vị hoàng kim bỉ mông vốn không thích những người này, sau khi chứng kiến tuyệt kỹ thần kỳ triệu hoán thuật của Mã Lương, cũng đã thu hồi sự khinh mạn trong lòng. Sau khi bốn vị ma pháp sư lên ngựa, một nhóm mười người lập tức tăng tốc., có giác mã tốc độ di chuyển nhanh hơn hẳn.

Đang cưỡi giác mã chạy, Hải Dương nhìn về phía Diệp Âm Trúc nói:

-Âm Trúc, ngươi cũng là ma pháp sư, không bằng cũng cỡi ngựa đi. Giác mã này khỏe lắm, chúng ta hai người cùng cưỡi cũng sẽ không sao đâu.

Nàng ấp úng hồi lâu, mới có đủ dũng khí nói ra những lời này, biểu lộ với Diệp Âm Trúc, những băng giá ở nơi sâu thẳm nhất trong tâm hồn nàng đã hoàn toàn tan ra, nhất là trước mặt Diệp Âm Trúc. Nhưng cũng bởi vì như thế, nàng ngược lại trở nên càng thêm dễ ngượng ngùng hơn trước. Nàng cũng không biết Diệp Âm Trúc đối với mình đến tột cùng cảm giác như thế nào, cho nên trong lòng thập phần bất ổn, chỉ hy vọng có thể cùng người [trong mộng ở cùng một chỗ.

Thích thì chỉ là tình yêu nhè nhẹ, nhưng yêu thì chính là chân ái. Hải Dương đối Diệp Âm Trúc chính là từ yêu thích sâu đậm ngưng tụ mà thành chân ái.

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:

-Không cần đâu, ta thân thể rất dẻo dai.

Hải Dương thầm mắng một câu "đồ ngốc", thấp giọng nói:

-Nhưng mà ta không quen cưỡi ngựa, ta sợ mình sẽ rơi xuống không chừng.

-A? Thế à!

Diệp Âm Trúc sửng sốt một chút, ngay lúc này, Tô Lạp bên cạnh hắn đột nhiên nói:

-Ta đi trước thám thính, Âm Trúc, ngươi cỡi ngựa đi. Như vậy cũng có thể tiết kiệm một chút thể lực.

Lời chưa dứt, Tô Lạp đã vượt lên trước.

Không biết tại sao, Tô Lạp lúc này lại dùng toàn lực.

Đi xa xa phía trước là Tử, hắn chỉ cảm thấy bên người một bóng xám lướt qua, khi hắn định nhãn xem xét thì, thân ảnh Tô Lạp đã chỉ còn là làn khói xám mờ mờ phía xa.

-Nhanh thật.

Tử có chút kinh ngạc than thở. Trong lòng thầm nghĩ, Âm Trúc mang theo những người này quả nhiên không sai. Mặc dù chỉ là học viện đệ tử, nhưng bất luận triệu hoán thuật của ma pháp sư vừa rồi hay là tốc độ của võ sĩ nhỏ gầy trước mắt đều đủ để kẻ khác kinh ngạc.

Diệp Âm Trúc nhẹ nhàng nhảy lên, rơi vào sau lưng Hải Dương, giải thích với Tử:

-Tô Lạp là thích khách hệ đệ tử, sở trường ẩn trốn, tìm kiếm, ám sát mấy loại kỹ năng. Chúng ta xâm nhập cực bắc hoang nguyên, để hắn đi trước do thám cũng có thể dễ dàng tránh một ít nguy hiểm.

Tử xoay người lại nhìn Diệp Âm Trúc giơ ngón cái, hai người trao đổi ánh mắt, đồng thời toát ra một tia tiếu ý..

-Ngươi cầm cương nhé.

Hải Dương thấp giọng nói.

-Nga.

Diệp Âm Trúc tiếp lấy dây cương, lúc này hắn hai tay nắm dây cương, vừa khéo ôm Hải Dương vào giữa hai vòng tay. Không để hắn suy nghĩ nhiều, Hải Dương đã khe khẽ dựa vào lòng hắn. Khuôn mặt ẩn dấu sau khăn che mặt toát ra một vẻ mỉm cười thỏa mãn.

Ở bên cạnh, Nguyệt Minh nhìn Hải Dương cùng Diệp Âm Trúc, trong lòng không khỏi có chút kỳ quái, đó chẳng phải là nữ tử vẫn được xưng tụng là thần âm hệ hàn băng nữ Hải Dương đó sao? Từ lúc nào nàng trở nên ôn nhu như vậy, hơn nữa nhìn qua nàng tựa hồ đối với Diệp Âm Trúc rất có ý tứ. Nhưng còn dung mạo nàng…

Ngay lúc này, bóng xám vừa mới rời đi như tia chớp quay lại, tiếng của Tô Lạp trong phút chốc truyền vào tai Diệp Âm Trúc:

-Có quân đội thú nhân.

Diệp Âm Trúc biến sắc, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy cách đó không xa bụi đất bay lên, đội ngũ có chút hỗn loạn, đang hướng về phía bọn họ chạy đến. Mặc dù đội ngũ cũng không chỉnh tề, nhưng tốc độ nhanh.

-Là lang kỵ binh.

Tử dừng bước, đồng tử co lại một chút.

-Lang kỵ binh, một trong những binh đoàn chủ lực của Lôi Thần tộc. Theo tình hình trước mắt, số lượng lang kị binh đang đến, ít nhất cũng là ba ngàn.

Dõi mắt ra xa, Tử phát hiện, đám lang kỵ binh này mục tiêu tựa hồ không phải bọn họ. Giữa ba ngàn lang kị binh, một thân ảnh màu đỏ không ngừng bay lượn, tựa hồ muốn phá vây mà đi, nhưng mỗi khi thân ảnh này lao ra lại bị một toán lang kị binh vây chặt lại. Dĩ nhiên là lang kị đang đi săn, đứng từ xa nhìn lại, Tử và Diệp Âm Trúc đều xuất hiện trong lòng một dấu hỏi lớn.

£Vu G\yỀjX £V I²∂H\ ¦_j\ [ǰjX d_j\

- Lang kỵ binh này tốc độ rất nhanh, số lượng từ 3000 tới 3500, ước chừng sau 30 tức thời gian sẽ tới nơi này của chúng ta. Mặt trước đánh sâu vào đối với chúng ta rất bất lợi. Phía trái hai dặm có 10 hải lạp, có sườn núi 200 thước có thể dùng để ngăn địch, có thể giảm bớt hiệu quả đánh sâu vào của lang kỵ binh một cách tốt nhất.. Phía trước bên phải một dặm có một mảng rừng lớn, cũng có thể che giấu thân hình. Chúng ta nhất định phải trong năm tức thời gian quyết định động thân, mới có đủ thời gian chạy tới hai cái địa điểm có lợi này.

Tô Lạp nhanh chóng nói ra phán đoán của hắn, không khỏi khiến cho mọi người một mảnh kinh ngạc. Trong một khoảng thời gian ngắn như thế, hơn nữa kể cả khoảng cách, địa hình, cùng với trình độ mạnh yếu của địch nhân, và số lượng, thời gian phán đoán, vô bất tinh xác. Nếu lúc này đang ở trong quân đội, tình báo này có thể làm cho lĩnh quân giả phán đoán tình hình một cách chính xác.

Diệp Âm Trúc trong lòng thầm nghỉ, không hổ là tốt nhất thích khách giả, nhưng lúc này hắn lại không có hạ mênh lệnh, mà là đưa ánh mắt nhìn về phía Tử.

Tử một bên nghe Tô Lạp nói, một bên như trước vẫn nhìn về phía xa, hắn dường như đã phát hiện được cái gì, trong mắt tử quang liên thiểm, đột nhiên toát ra vẻ mặt đầy hưng phấn.

-Mau quyết định đi chứ.

Tô Lạp thúc giục. Dựa theo phán đoán nhạy cảm của hắn, 3000 lang kỵ binh không phải là mười người bọn họ có thể đương đầu được.

Thanh âm của Tử có chút kinh hãi vang lên

-Đúng vậy, chính là Xích Tinh, khó trách Lôi Thần Chi Chủy lại xuất động nhiều Lang Kỵ binh như vậy, tự nhiên là trân quý Xích Tinh. Địch Tư, Mạt Kim Tư.

-Tại

Hai vị hoàng kim bỉ mông ứng thanh cung kính nói, đồng thời đi tới trước mặt Tử.

Tử trầm giọng nói

-Đi bắt cái xích tinh kia trở về. Kẻ nào ngăn chặn, giết không tha.

-Rõ

Đơn giản trả lời, hai vị hoàng kim bỉ mông đồng thời liền xông ra ngoài. Thân thể to lớn của bọn họ mặc dù mới nhìn qua tựa hồ chậm chạp, nhưng khi hành động thì rất nhanh nhẹn, khiến Diệp Âm Trúc mang đến những Mễ Lan học viện đệ tử chấn động.

Không có quang mang đấu khí long lánh, Địch Tư cùng Mạt Kim Tân thân thể hùng tráng toát ra phương thức đi tới riêng, bọn họ bước từng bước trọng trọng trên mặt đất, thân thể như đạn pháo vọt tới trước. Chẳng những tốc độ vô cùng nhanh, hơn nữa còn cách mặt đất một thước độ cao, sử dụng lực quán tính lao thẳng về phía trước. Sau khi lao ra được mấy chục thước mới hạ xuống đất, hai chân giao thế ch** xuống

đất, chỉ vài lần công phu, thân ảnh bọn họ đã nhỏ đi rất nhiều. Mặc dù bọn họ thân thể bọn họ phóng đi không nhẹ nhàng bằng Tô Lạp, nhưng tốc độ cũng không kém hơn bao nhiêu.

-Chính là bọn hắn hai người sao

Mã Lương giật mình nói. Hắn lấy họa bút thủ vào trong tay.

Tử lạnh nhạt cười nói

- Chúng ta bay lên núi đi, nếu không có gì ngoài ý muốn, không cần chúng ta phải ra tay.

Nghe xong Tử nói, Mễ Thước Lan học viện đệ tử không khỏi càng thêm giật mình, đây chính là 3000 lang kỵ binh a! Thú nhân cùng Mễ Lan đế quốc chiến tranh bọn họ đều biết. lang kỵ binh tựa hồ như một trong những khinh kỵ tốt nhất của đại lúc, gần bằng Ai Lý Khắc long kỵ binh, chẳng những tốc độ cực nhanh, lực phóng đi càng cường hãn vô cùng, một khi phát động công kích, nhất định không sợ chết tấn công đại bộ phận khinh kỵ binh cùng bộ binh.

-Mọi người không cần lo lắng, Tử cho tới bây giờ sẽ không khoa trương cái gì. Đi thôi.

Nói, Diệp Âm Trúc liền giật dây cương, hướng về phía sườn núi phóng đi. Người khác không biết Địch Tân cùng Mạt Kim Tư thực lực, chẳng lẽ hắn còn không biết hay sao? Bây giờ cảnh lúc đầu đánh nhau tại Cầm thành hiện ra trước mặt, hai vị hoàng kim bỉ mông thần uy đại triển, cơ hồ chính là bọn hắn, phá hủy hết thảy Cầm thành, may mắn Tử kịp thời xuất hiện, mới hóa giải được nguy cơ lúc đó.

Mọi người ở đây bắt đầu đi về phía sườn núi, Địch Tư cùng Mạt Kim Tư vọt tới trước mặt Lang Kỵ binh

Lang kỵ binh, vốn là tam cấp ma thú chiến lang vì cưỡi ngựa nên gọi là kỵ binh, chiến lang tốc độ cực kỳ nhanh, nhẫn nại lực cao, cường tráng chiến lang có thể đạt tới cấp 4. Mà cưỡi chúng,chính thị thú nhân tộc - lang nhân , bởi vì có huyết thống quan hệ, bọn họ có thể đem chiến lang uy lực phát huy đến cực hạn, cho nên, lang kỵ từ lúc sinh ra cho đến sau này, vẫn là binh chủng chủ chiến của thú nhân tộc.

Cảm giác của lang quả thật phi thương nhạy cảm, cho nên, khi bọn hắn phát hiện Địch Tư cùng Mạt Kim Tư đi tới, đã nhanh chóng phản ứng. 3000 lang kỵ trung lập tức phân ra 500 đón đầu hai hoàng kim bỉ mông. Không biết tại sao, lang nhân ngồi trên lưng chiến lang mặc dù nhìn thấy tiến tới chỉ có hai cá nhân, nhưng là bọn họ cảm nhận được chiến lang đang phát run lên. Dưới sự điều khiển mạnh mẽ, mới miễn cưỡng đi tới được.

Trí tuệ của Địch Tư so với Mạt Kim Tư kém một chút, nhưng so với Mạt Kim Tư càng thêm hung hãn cuồng bạo. Từ ngày ở cùng chỗ với Tử, được Tử chỉ điểm thêm, thực lực của bọn họ nhất định có sự tăng lên đáng kể. Mặc dù thủ hộ Tử tinh bỉ mông là vinh dự lớn nhất của bọn hắn, nhưng với khả năng là lục địa cực mạnh chiến sĩ, chiến tranh cùng giết chóc mới làm bọn họ thích nhất. Lúc đầu khi còn ở Lôi Thần bộ lạc, bọn họ còn có thể thường xuyên giết chóc một ít để có thể duy trì sự hung tàn cùng dã tính của chính mình. Dồn nén bao nhiêu ngày như vậy, tại giờ khắc này hoàn toàn biểu hiện ra, cho dù không có huyễn hóa thành bản thể, với lực lượng của cửu cấp bỉ mông hoàng kim bỉ mông, cũng quyết không phải là lang kỵ binh có thể ngăn cản được.

Cận hồ điên cuồng rít gào một tiếng, Địch Tư trong nháy mắt lại gia tốc, vọt trước Mạt Kim Tư nhảy vào bên trong 500 Lang kỵ binh, chân phải trong nháy mắt đạp mạnh xuống mặt đất, ầm ầm nổ vang lên, để hạ chân phải của hắn ở trung tâm, phảng phất cả cực bắc hoang nguyên đều kịch liệt run lên. Tiếng vang kịch liệt vang lên, đủ để truyền ra ngoài mười dặm. Đấu khí khổng lồ chợt nâng mặt đất lên, rõ ràng có thể thấy được sóng va chạm hình bán hồ hướng 500 Lang Kỵ binh đánh tới, để phát tiết ra hết những dồn nén trong lòng trong những ngày qua, một cước này của Địch Tư nhìn đơn giản nhưng đã dùng toàn lực của hắn, lợi dụng đòn đánh nhảy lên, thân thể mượn lực bắn ngược lại, hướng lên trời cao. Cái đầu bóng lưỡng dưới ánh mặt trời lòe lòe sáng lên.

Hoàng Kim Bỉ Mông so với Long tộc không có công kích thủ đoạn, nhưng là, bọn họ lại có lực lượng tuyệt đối của chính mình. Khí lãng, đống thổ mang theo mênh mông khí phách tẩy rữa hết thảy mọi vật trước mắt, đánh tới phía trước mặt Lang Kỵ Binh, bất luận là chiến lang hay lang nhân, trước tiên, thân thể bọn họ cùng bùn đất dung hợp cùng một chỗ, đống thổ màu vàng đã biến thành màu đỏ sậm .

Thậm chí ngay cả tiếng kêu la thảm thiết cũng không có nghe được gì, năm trăm Lang Kỵ binh, dưới một cước của Địch Tư, đã biến mất hết không còn một ai.

-Địch Tư bàng đại, ngươi cũng không chừa một chút gì cho ta, thật là huynh đệ tốt mà.

Mạt Kim Tư bất mãn gào lên một tiếng, thừa dịp Địch Tư mượn lực phản chấn bay lên không trung liền nhanh chóng gia tốc, hướng đám Lang Kỵ binh còn lại phóng đến, hắn không muốn nhường cái sự giết chóc sảng khoái này cho người khác.

Lúc này còn đang trên quá trình đi trên sườn núi Diệp Âm Trúc cùng đoàn người dừng lại, ngoại trừ hắn và Tử không để ý đến, trong mắt mọi người đều toát ra rung động thật sâu.

Ngay cả Nguyệt Minh lạnh như băng cũng không khỏi kinh hãi la lên

-Ca ngợi Pháp Lam!

Diệp Âm Trúc tự thấy may mắn, may mắn lúc trước ở Cầm thành may mắn cỡ nào mới có thể ngăn cản hai vị Hoàng Kim Bỉ Mông đái lĩnh đại quân thú nhân.

Tô Lạp hiểu được, hắn hoàn toàn hiểu được tại sao khi đối mặt với 3000 Lang Kỵ, Diệp Âm Trúc và Tử vốn là không có một chút lo lắng nào.

Lúc này học sinh đến từ Mễ Lan Long Vũ học viện mới biết rằng, lúc trước đi theo phía sau bọn họ, hai người hàm hàm đích tráng hán đến tột cùng cường đại đến trình độ nào. Khó trách Diệp Âm Trúc dám thống lĩnh bọn họ đi đến chỗ nguy hiểm nhất cực bắc hoang nguyên. Nguyên lai hắn có được minh hữu mạnh như thế. Nhưng là, loài người có thể đạt đến trình độ như vậy hay không, thậm chí không có tử cấp quang huy. Cho dù đạt đến tử cấp, không biết bao nhiêu giai mới có thể trên mặt đất lưu lại một cái hố đường kính 100 thước như thế, tiêu diệt một lần 500 Lang Kỵ binh a!

Rung động dương nhiên không chỉ là đoàn người của Diệp Âm Trúc, còn có số còn lại của đoàn 3000 Lang Kỵ binh, trong trận nổ hãm thiên động địa, đã hoàn toàn đứng ngây người. Thậm chí vây công xích hồng thân ảnh cũng quên. Hơi thở cường thế đập vào mặt như thế, bọn họ quả thật thấy quen thuộc.

Mã Lương, Thường Hạo không đoán được lại có ma pháp sư nào lại có lực lượng cường đại như thế, là thú nhân, bọn chúng lại như thế nào không biết đây?

Mặc dù bọn chúng không rõ, trước mắt bọn chúng là hóa thân của hai Hoàng Kim Bỉ Mông tại sao lại ở chỗ này. Nhưng nếu phát hiện ra thân phận của đối phương, cho dù là với trí tuệ tương đối thấp của chúng, bọn chúng cũng không hy vọng trở thành đối tượng đồ lục của Hoàng Kim Bỉ Mông a!

Tiếng kêu chói tai lệnh Lang Kỵ Binh đồng thời phản ứng tại đây, trước tiên, tuyệt đối là trước tiên, bọn họ cũng không chỉnh tề trận doanh để ngăn hỏa điểu thú chạy. Thậm chí cái dũng khí liếc nhìn hai vị Hoàng Kim Bỉ Mông cũng không có. Bọn họ không phải là cường hãn Lang Kỵ Binh sao? Không, trước mặt Hoàng Kim Bỉ Mông, bất cứ binh chủng gì cũng không đủ tư cách để cường hãn.

Mạt Kim Tư cực độ buồn bực đuổi theo mấy người tốc độ nhanh Lang Kỵ Binh, tiện tay đưa thân thể bọn họ xé thành những mảnh nhỏ, nhưng tưởng tượng lúc trước Địch Tư sảng khoái một kích đánh chết mấy trăm nhân mạng, hiển nhiên không cho một cơ hội. Lang Kỵ Binh này hoàn toàn phân tán ra mà đào tẩu.

-Chạy đi đâu.

Sau lưng truyền đến tiếng cười lớn của Địch Tư, khi hắn xoay người nhìn lên, trong lòng không khỏi nhịn được cảm thán, cái này chính là phong cuồng giết chóc đại ca mà mình biết sao?

Vốn thân thể Địch Tư đang ở giữa không trung, lúc này đã từ không trung hạ xuống, thân thể thật lớn trong lúc đó đã bắt được ý muốn nhân cơ hội đào tẩu của xích hồng sắc thân ảnh.

Xích hồng sắc thân ảnh nọ, toàn thân bao quanh bởi đồng sắc quang mang chói mắt, tốc độ của nó vô cùng nhanh, cho dù là Địch Tư cũng có chút theo không kịp, đáng tiếc, bây giờ hồng sắc thân ảnh không chỉ đối diện với số lượng lớn Lang Kỵ Binh mà còn đối mặt với Hoàng Kim Bỉ Mông một có thể địch vạn.

-Hống

Tiếng rống to tràn ngập uy áp làm động tác của hồng sắc thân ảnh nọ chậm đi trong một khoảng, hắn chứng kiến chính là một đoàn kim hoàng sắc quang mang, cùng vô cực phóng đại bàn tay khổng lồ phóng tới.

Đã tới sườn núi mọi người rõ ràng chứng kiến, hồng sắc thân ảnh nọ vừa định bên người Địch Tư chạy trốn, Địch Tư đột nhiên giơ tay phải của chính mình lên, lại rống một tiếng to, tay phải trong nháy mắt phóng lớn lên, một cự chưởng kim hoàng sắc thật lớn từ trong không trung xuất hiện, mang theo khí tức vô cùng cường hãn, liền đem hồng sắc thân ảnh nắm ở nơi tay, quang mang phát ra từ hồng sắc thân ảnh cũng ảm đạm dần.

-Đại ca, ngươi thật không nhân đạo

Mạt Kim Tư không có truy kích Lang Kỵ Binh nữa, vẻ mặt buồn bực đi đến bên người Địch Tư.

Địch Tư hiển nhiên tâm tình vô cùng tốt, ha ha cười nói:

-Ngươi không phải cũng giết người rất đã tay rồi sao?

Mạt Kim Tư ủy khuất nói:

-Nhưng mà, ta chỉ giết chừng 2-3 con mèo nhỏ mà thôi, đầu to đều do ngươi giết chết hết, ngươi còn bắt được đồ vật này cho Tử Đế nữa, đại ca, ngươi trở nên thông minh như vậy từ lúc nào thế?

Địch Tư đắc ý vung lên đầu, nói ra một câu chút nữa làm Mạt Kim Tư phún huyết

-Nhân phẩm hảo, hết thảy đều hảo.

Mã Lương ngơ ngác nhìn về phía bên người Thường Hạo, ngơ ngác hỏi:

-Kết thúc?

Thường Hạo thần sắc cổ quái nhìn hắn

-Như vậy là kết thúc?

Mã Lương cảm thán than thở:

-Ta rốt cuộc hiểu được tại sao Âm Trúc bảo chúng ta là đã tới lúc muốn dẫn chúng ta đi tảo trừ ma thú

Từ góc độ nhìn của bọn họ, Địch Tư cùng Mạt Kim Tư đều là hộ vệ của Tử, hộ vệ mạnh như thế, chủ nhân còn cường đại đến mức độ nào? Bất luận thân phận của ba người của Tử như thế nào, chân chánh thực lực của bọn hắn ở trong lòng mọi người là một dấu hỏi thật lớn.

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:

-Các ngươi không có quên những gì ta đã nói sao, bất luận hôm nay, và trong một đoạn thời gian tương lai sắp tới, các ngươi đã từng nhìn thấy cái gì, thì sao khi trở về các ngươi nên quên đi.

Bốn vị ma pháp sư đều không nói gì, ngoại trừ Hải Dương đặt tâm tư ở trên người Diệp Âm Trúc, ba người còn lại đều nhìn Tử, trong lòng không khỏi nhịn được một trận phát lãnh, Tô Lạp đứng bên cạnh Diệp Âm Trúc trầm tư không nói, cơ hồ đang nghĩ đến cái gì.

Lúc này, Mạt Kim Tư cùng Địch Tư đã đắc thắng trở về, thần sắc bọn họ đều rất nhẹ nhàng, tại bọn họ cảm giác, kết thúc của Lang Kỵ Binh là thích đáng.

-Tử

Mạnh mẽ tương một cái trở về bên cạnh của Tử, Địch Tư tay cầm lấy xích hồng sắc thân ảnh lúc này vẫn còn đang ở trên mặt đất.

-Tử lão đại, nhiệm vụ hoàn thành, tiểu tử này tốc độ thật là rất nhanh.

Không thể xưng hô Tử Đế, hắn dùng cách của hắn để xưng hô với Tử.

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào trên thân của xích hồng sắc thân ảnh, đó là một đặc thù sinh vật, không còn quang mang bao phủ, thân thể có vẻ phi thường gầy gò, tứ chi dài và ốm, thân thể cũng rất ngắn, trông giống như một con khỉ, nhưng trên người có một bộ lông sáng bóng sắc đỏ, hiển nhiên không phải

là hầu tử bình thường có thể có được. Con mắt của nó rất lớn, hơn nữa lại rất linh hoạt, lúc này chính là đang di chuyển loạn xạ, tựa hồ đang nghĩ biện pháp thoát thân, nhưng thân thể lại bị Địch Tư dùng thủ pháp đặc thù để khống chế, đối với thần uy cực lớn của Hoàng Kim Bỉ Mông, thần sắc của nó tràn ngập sự sợ hãi.

-Đây là cái gì vậy?

Nguyệt Minh tò mò hỏi, câu hỏi nàng đặt ra cũng chính là nghi vấn trong lòng mọi người.

-Nó gọi là Xích Tinh

Tử tiến lên vài bước, đi đến trước mặt xích tinh, trong ánh mắt xích tinh sự kinh hãi càng thêm rõ rang

-Thật không nghĩ tới bây giờ còn Xích tinh tồn tai, ta vốn tưởng rằng chủng tộc này vốn đã tuyệt chủng rồi mà.

Diệp Âm Trúc trên ngựa nhảy xuống, đi tới bên người Tử

-Xích Tinh cũng là một chủng loại Yêu thú hay sao?

Tử gật đầu nói:

- Xích Tinh chính là biến chủng của Xích Mộc Hỏa, không ai biết chúng sinh ra biến dị như thế nào. Trong ký ức lưu lại của tổ tiên ta, đối với chúng nó hiểu rõ ,tựa hồ dùng đặc thù kim chúc nào đó khi sinh ra tiến hóa. Xích Tinh là ma thú cấp 7, nhưng trí tuệ của nó so với ma thú cấp 9 lại có phần hơn.Thất cấp ma thú này, phần lớn chính là bởi vì có nhất đẳng trí tuệ, một trong những loại ma thú thông minh nhất. Thân mình mặc dù không có lực công kích, nhưng tốc độ cực kỳ nhanh, trên người nó có quang mang hỏa hồng sắc, có độ nóng rất cao, có thể đả thương đối thủ. Nếu không nó cũng không có thể chống cự với sự vây công của Lang Kỵ Binh cho đến bây giờ.

Nghe xong Tử giới thiệu, Mã Lương không khỏi nhịn được có chút thất vọng, là triệu hoán hệ ma pháp sư, hắn đối với các loại ma thú có hứng thú cực lớn

-Trước kia, chưa từng nghe nói đến loại ma thú này, nhưng với thực lực như vậy, nó còn không bằng một ngũ cấp hay lục cấp ma thú đâu.

Tử lắc đầu nói:

-Không, trong mắt ta, giá trị của Xích Tinh còn cao hơn một cửu cấp cự long một chút.

Lời của Tử khiến cho Diệp Âm Trúc tò mò

-Tại sao? Nó còn có chỗ đặc thù sao?

Tử gật đầu

-Ta vừa rồi nói qua, năng lực lớn nhất của Xích Tinh không phải là chiến đấu, nó ngoại trừ công phu chạy trốn có phần lợi hại ra, cũng không có cái gì lợi hại có thể phát huy thực lực. Nhưng nó sinh tánh cực kỳ giảo hoạt, hơn nữa số lượng cực kỳ thưa thớt, muốn bắt được Xích Tinh càng thêm khó khăn.

Nguyệt Minh nói:

-Ta hiểu được, vật dĩ hi vi quý (vật gì càng hiếm thì càng quý), phải không?

Tử lạnh nhạt cười

-Nếu Xích Tinh quý chỉ vì vật dĩ hi vi quý, nó làm thế nào lại có thể khiến cho ta chú ý đây? Đặc tính quan trọng nhất của Xích Tinh chính là nó đối với hi hữu Kim Chúc cực kỳ mẫn cảm, trong một phạm vi nhất định, nó có thể thông qua phương pháp đặc thù nhận thấy được sự tồn tại của mỏ Kim Chúc, bởi vì nó thích nhất là Kim Chúc, hay nói khác hơn chúng ăn hi hữu Kim Chúc để tự mình từ từ tiến hóa.

Nghe xong Tử giải thích, ngoại trừ Diệp Âm Trúc không phản ứng, mọi người đều không khỏi có chút thất vọng, Hải Dương nói:

-Dò xét hi hữu Kim Chúc quáng mạch, tựa hồ không có tác dụng gì quá lớn.

Tử nói:

-Nếu làm khế ước ma thú, dĩ nhiên nó không phải là một sự lựa chọn tốt, nhưng mà, sở thích của Xích Tinh là hi hữu Kim Chúc, cấp thấp nhất là Bí Ngân

-Thấp nhất là Bí Ngân?

Lúc này đây, mọi người cơ hồ đều có phản ứng. Cái gọi là hi hữu Kim Chúc, có rất nhiều chủng loại, nhưng trong số các hi hữu Kim Chúc, ngoại trừ một số ít các loại đặc biệt trân quý, Chúc Tinh kim cùng Bí Ngân là hai loại có giá trị cao nhất, sản lượng lại cực kỳ hiếm. Không chỉ bởi vì Bí Ngân khai thác cực kỳ ít mà số lượng lại cực kỳ hiếm, mỏ Bí Ngân lại càng hiếm hoi hơn, chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Ngay cả đại lục đệ nhất cường quốc Mễ Lan đế quốc, cũng chỉ có hai mỏ Bí Ngân, một năm sản lượng khai thác cũng không vượt quá hai cân, có thể thấy Bí Ngân trân quý cỡ nào. Dựa theo đại lục thống nhất giá trị của Bí Ngân, cho tới bây giờ đều là theo khắc mà tính toán, một khắc Bí Ngân có giá trị ngoài một vạn kim tệ, có tiền cũng không có hàng để mua, còn về phần Tinh Kim, giá trị so với Bí Ngân lại càng thêm trân quý.

Giá trị lớn nhất của hai loại hi hữu kim Chúc chính là thuộc tính của chúng, tự thân chúng có ma pháp thuộc tính, chỉ có tham tạp Bí Ngân cùng Tinh Kim ma pháp trang bị, mới có thể chứa đựng nguyên tố tốt hoặc khắc họa ma pháp trận. Tất cả cao cấp vật phẩm cấp bực cao, đều dùng chúng, bởi vậy có thể thấy được Xích Tinh này quý cỡ nào. Chỉ cần có khả năng tìm được mỏ Bí Ngân hoặc Tinh Kim, vậy ích lợi to lớn tuyệt đối tương đương một trung đẳng thành thị.

Nghe xong Tử nói, Diệp Âm Trúc trước tiên nghĩ đến Cầm Thành cùng Bố Luân Nạp sơn mạch, nơi đó liệu có quáng mạch hay không? Trước khi An Nhã rời đi, có nói cho hắn, muốn kiến thiết một tòa thành thị, đầu tiên là cần phải có nhiều tiền. Dựa theo luật của Mễ Lan đế quốc, phàm là đất đã phong thưởng cho quý tộc thì vĩnh viễn thuộc về quý tộc đó, thậm chí có thể truyền cho hậu thế của quý tộc đó. Diệp Âm trúc đã được phong chức tử tước, như vậy Cầm thành có thể là của hắn mãi mãi. Tiền kiếm ở đâu đây? Diệp Âm Trúc trước kia cũng không có nhiều khái niệm lắm, nhưng từ lần trước Tử đối với hắn có nói qua, để cho bọn họ tích súc lực lượng thuộc về mình, hắn bắt đầu lo lắng chuyện này. Ít nhất trước mắt , từ chỗ của An Nhã còn chưa truyền đến tin tức về cần tiền, nhưng không nói không có nghĩa là không cần. Hắn cũng thầm đoán được, An Nhã vì mình kiến thiết Cầm Thành, cũng là cung cấp cho nàng một mái nhà, dám chắc dùng đến tiền của chính mình, sợ rằng thu nhập của Phiêu Lan Hiên cũng đều dùng trong việc kiến thiết Cầm thành.

Tay phải Tử lộ ra, một lực lượng vô hình nâng Xích Tinh từ mặt đất đứng lên, trên bàn tay tử quang hiện lên, cấm chế của Địch Tư đối với Xích Tinh đã được gỡ bỏ.

-Nói cho ta biết ngươi tên là gì?

Tử thản nhiên hỏi, nhưng trong thanh âm hắn, đã có một loại uy nghiêm làm cho kẻ khác không dám coi thường.

-Đại nhân, ta gọi là Hồng Linh, cầu xin ngài đừng giết ta, chỉ cần ngài đừng giết ta, ta nguyện trở thành nô lệ của ngài

Xích Tinh quả thật là một sinh vật cực kỳ thông minh, hắn đương nhiên cảm giác được hai tráng hán trước mặt chính là đại lục tối cường hoàng kim bỉ mông, đối với tử phát nam nhân trước mắt này hắn không tài nào đoán được thân phận, nhưng có thể nô dịch hai hoàng kim bỉ mông, có thể thấy được người này cực kỳ mạnh mẽ, với trí thông minh của mình, để bản thân không bị hành hạ, hắn trực tiếp lựa chọn thần phục.

Xích Tinh Hồng Linh có thể mở miệng nói chuyện đã không làm cho mọi người phải kinh ngạc, dù sao Tử cũng đã nói qua về trí tuệ cực cao của Xích Tinh.

Tử buông tay của Xích Tinh ra, thản nhiên nói:

-Ta bắt ngươi lại, chỉ là muốn cứu ngươi khỏi Lang Kỵ Binh, không muốn ngươi rơi vào tay của Lôi Thần Bộ Lạc, chứ không phải muốn nô dịch ngươi. Bây giờ ngươi có hai sự lựa chọn, nếu không không thích thì ngươi có thể lập tức đi.

Nói xong, Tử buông Xích Tinh ra. Xích Tinh nhất thời hưng phấn đứng lên, cơ hồ không chút do dự xoay người chạy đi, nhưng mà, hắn chạy được vài bước liền ngừng lại, nghi hoặc xoay người lại, hỏi dò:

-Ngài, ngài thật sự buông tha cho ta sao?

Tử trong mắt tóat ra một tia thương cảm

-Thú tộc từ thời thượng cổ còn lưu lại càng ngày càng ít, mặc dù sự tồn tại của ngươi có giá trị cực kỳ cao, nhưng ta không muốn thương tổn ngươi, ngươi nguyện ý nói, bây giờ có thể đi.

Đứng ở một bên Diệp Âm Trúc đột nhiên cảm giác được, lúc này mặt ngoài Tử mặc dù yên tĩnh, nhưng những lời này đã có chút không đúng, dùng tay đè lại bên người ý muốn nói chuyện Tô Lạp, ý bảo hắn nhìn xuống.

Xích Tinh bước đi, xích hồng sắc quang mang lại từ trong cơ thể phóng thích ra, một đạo tia chớp hiện lên trong nháy mắt đã chạy ra bên ngoài mấy chục thước.

Tô Lạp nhịn không được nói:

-Tại sao lại để cho nó đi, ngươi không phải nói, nó có thể tìm thấy mỏ Bí Ngân sao?

Đối với kim tiền, hắn luôn luôn mẫn cảm.

Tử không nói gì, chỉ là hai tay để sau lưng, đứng ở nơi này nhìn theo phương hướng Xích tinh vừa rời đi, tại bên người hắn An Kỳ như trước dựa vào hắn, trên mặt lộ vẻ mặt bình an, tựa hồ như mọi chuyện vừa phát sinh đối với nàng không có quan hệ.

Không đợi Tô Lạp hỏi câu thứ hai, hắn kinh ngạc chứng kiến, Xích Tinh vừa mới đi không lâu đã quay trở lại.

Thân ảnh hồng sắc gầy ốm xuất hiện trước mặt Tử, cung kính nói:

-Đại nhân, ta muốn nghe một chút cái lựa chọn kia là gì?

Tử mỉm cười, tựa hồ hắn đã sớm phán đoán Xích Tinh sẽ quay trở lại

-Ngươi rất thông minh, không hổ là một trong những chủng tộc thông minh nhất của thú nhân. Ngươi hẳn biết tình cảnh trước mắt của mình, Lôi Thần Bộ Lạc đã phát hiện sự tồn tại của ngươi, mặc dù lần này bị chúng ta đánh lui, nhưng bọn hắn tuyệt sẽ không buông tha cho ngươi. Ngươi tự bản thân cũng biết được giá trị tồn tại của chính mình, bọn hắn cũng biết, ai mà không hy vọng sẽ bắt được ngươi? Nếu mà bọn chúng bắt được ngươi, có lẽ kết quả như thế nào ngươi cũng có thể đoán được. Sau này ngươi không những bị nô dịch, ngay cả một chút tự do cũng không có, ta cho ngươi cái lựa chọn còn lại chính là cùng chúng ta hợp tác, ngươi không phải là thích đi tìm hi hữu quáng mạch sao? Chúng ta sẽ không hạn chế tự do của ngươi, thậm chí còn bảo vệ cho ngươi. Nhưng mà, tương tự ngươi phải trợ giúp chúng ta, mặc dù ngươi chỉ là thất cấp ma thú, nhưng giá trị của ngươi lại có thể cùng chúng ta hợp tác. Hội chúng ta cung cấp cho ngươi sự an toàn, cũng không hạn chế ngươi cái gì, nhưng ngươi cũng phải có một chút cống hiến. Ta nghĩ ngươi hiểu được ta muốn nói cái gì.

Xích Tinh do dự, hắn biết, Tử nói rất đúng, nếu chính mình rời đi, vậy, kế tiếp bản thân phải nghênh đón sự truy kích không ngừng của Lôi Thần bộ lạc. Mặc dù hắn đối với tốc độ của mình phi thường tự tin, nhưng hắn cũng biến đối vớI Lôi Thần bộ lạc mình không có khả năng vĩnh viễn chạy trốn, trừ phi chạy đến chỗ sâu trong cực bắc hoang nguyên. Nhưng mà, nơi đó cũng không phải là nơi mà ma thú nhược tiểu như hắn có thể sinh tồn, dù sao năng lực chiến đấu của hắn còn xa mới đủ trình độ.

-Thật sự không hạn chế tự do của ta sao? Cũng không cần khế ước?

Xích Tinh ánh mắt du di không chừng hỏi.

Tử gật đầu nói:

-Đúng vậy

Hắn chỉ Diệp Âm Trúc nói

-Vị bằng hữu này của ta, là một lĩnh chủ trong quốc gia loài người, hắn sỡ hữu một lãnh thổ rộng lớn, tại nơi đó sự an toàn của ngươi sẽ không có vấn dề gì, hơn nữa lãnh địa của hắn lân cận cực bắc hoang nguyên,

hoàn cảnh sinh tồn của ngươi cũng không có phát sinh biến hóa gì, nếu lựa chọn hợp tác, chúng ta sẽ tín nhiệm lẫn nhau, ngươi tự mình suy nghĩ rõ ràng, chúng ta tuyệt đối không miễn cưỡng ngươi.

Xích Tinh còn muốn hỏi cái gì, nhưng Tử không có để ý tới hắn, xoay người lại hướng Diệp Âm Trúc nói

-Chúng ta xuất phát đi.

Diệp Âm Trúc nhìn Xích Tinh, trong lòng cười thầm, Tử lúc nào đã trở nên tâm kế như vậy, đây rõ ràng là kế sách của loài người Dục Cầm Cố Túng (Có nghĩa là thả đi để mà bắt lại).

Nhóm mười người một lần nữa ra đi, khi bọn hắn vừa mới xuống núi, Xích Tinh đã đuổi theo

-Được rồi,được rồi, đại nhân, ta nguyện ý cùng các ngươi hợp tác, nhưng mà các ngươi phải bảo hộ sự an toàn cho ta, Lôi Thần bộ lạc nhất định sẽ không buông tha cho ta, nếu như bị bọn họ bắt được, ta nhất định sẽ chết chắc.

Tử quay đầu nhìn về phía hắn

-Chết chắc? chẳng lẽ ngươi đã làm cái gì để Lôi Thần bộ lạc phẫn nộ?

Xích Tinh do dự một chút, hồng quang trước ngực chợt lóe, da tay hắn dĩ nhiên cũng trở nên nhu hòa, một đoàn lóng lánh ngân tử sắc quang mang gì đó từ trong ngực hắn lộ ra, rơi vào trên hai tay hắn.

Đó là một khối tử sắc Kim Chúc, nó thân mình phi thường trong suốt, sở dĩ nói nó là Kim Chúc, bởi vì tại đây khối trông như tử tinh bàn kim chúc có dung nhập một ít ngân bạch sắc quang mang, nhìn thấy bộ dáng Xích Tinh, cầm nó hình như cố hết sức. Nó phát ra quang manh tịnh cũng không mạnh, nhưng làm cho người ta có một thứ cảm giác nội uẩn mãnh liệt, chỉ nhìn sơ qua cũng có thể thấy được sự trân quý của nó.

Cơ hồ tại trước tiên, mấy tiếng kinh hô đồng thời vang lên, hai miệng đồng thanh la lên:

-Khắc Kim

Tiếng kinh hô này bao gồm cả Tử, Tô Lạp, Hải Dương cùng Thường Hạo. Tử dựa vào tử tinh, luôn luôn thông thái, điểm này Diệp Âm Trúc đã được lĩnh giáo, Hải Dương là cháu gái của Tây Đa Phu của Mễ Lan đế quốc, vật hi hữu cũng đã gặp qua không ít, về phần Thường Hạo, làm không gian hệ ma pháp sư, các loại ma pháp Kim Chúc hẳn là sử dụng nhiều, nghiên cứu tự nhiên cũng nhiều nhất.

Diệp Âm Trúc nghi hoặc nói

-Khắc Kim? Khắc Kim là cái gì?

Hắn cũng đã xem qua một ít sách về Kim Chúc, nhưng chưa từng nghe nói qua Khắc Kim đồ vật này nên có chút tò mò không nhịn được hỏi

Tử hít một hơi sâu, trầm giọng nói

-Khó trách có thể làm cho một Xích Tinh luôn nhát gan lại nổi lòng tham, tự nhiên phải là Khắc Kim, mà lại còn là một khối to lớn như thế nữa. Vơi tỷ trọng của Khắc Kim, chỉ sợ một khối nhỏ thôi cũng đã nặng cả trăm cân, Âm Trúc, sự hiếm có của Khắc Kim so với Bí Ngân gấp 1000 lần, tác dụng chính của Khắc Kim chính là chế tạo thần khí.

Nghe xong sự giải thích đơn giản của Tử, mấy người đối với Khắc Kim không rõ ràng lắm cũng không khỏi nhịn được mở to hai mắt nhìn.

Hải Dương tiếp theo Tử nói:

-Mỗi quốc gia, đều có thần khí thuộc về mình, trong tất cả các loại thần khí, ngoại trừ một số loại đặc thù, đều có sự tồn tại của Khắc Kim, có thể nói khi một kiện hồn khí được dung nhập với Khắc Kim có thể biến thành thần khí. Mà lượng Khăc Kim cần dùng là rất nhỏ, như vậy một khối Khắc Kim đủ làm mười kiện hồn khí biến thành thần khí.

Vừa nói xong, ngay cả kim tiền đối với nàng không có ý nghĩa gì, cũng không khỏi sợ hãi than lên.

Xích Tinh Hồng Linh thần sắc có vẻ rất xấu hổ, có ý tưởng muốn đem Khác Kim hiến cho Tử cùng Diệp Âm Trúc, lại có chút không muốn đưa, do dự không quyết, trong nhất thời không biết nên làm thế nào mới tốt.

Tử đột nhiên quay sang Hồng Linh hỏi

-Đối với Xích Tinh các ngươi, Kim Chúc chính là đồ ăn, vậy sau khi ngươi ăn khối Khắc Kim này, có phải sẽ phát sinh tiến hóa.

Hồng Linh nhanh chóng gật đầu nói:

-Tính mạng của Xích Tinh chúng ta không chịu sự giới hạn của tuổi tác, nhưng đều phải có Kim Chúc bổ sung các nhu cầu cần thiết của chúng ta, ta đã ở tại cực bắc hoang nguyên sinh sống hơn ngàn năm, quáng thạch cũng đã ăn không ít, đã sớm đạt tới giai đoạn tiến hóa, nhưng khiếm khuyết chính là một chút Khắc Kim. Tổ tiên chúng ta, sở dĩ có thể biến thành Xích Tinh chính là bởi vì từng ăn Khắc Kim cùng với Hằng Kim hỗn hợp vật, Hằng Kim cùng Khắc Kim đồng dạng trân quý, nhưng có khối Khắc Kim này, đủ để làm ta tiến hóa. Đương nhiên, ta dùng không nhiều như vậy, chỉ cần một chút Khắc Kim là được, có thể nhượng cho ta hấp thụ một chút trước được hay không, còn thừa bao nhiêu, ta nguyện ý đưa cho hai vị đại nhân.

Lần này ngay cả Tử cũng có vẻ tò mò

-Ta còn chưa nghe qua một ai nói rằng Xích Tinh còn có thể tiến hóa, nếu ngươi lại tiến hóa, thì sẽ biến thành hình dạng gì hả?

Hồng Linh có chút mờ mịt nói:

-Ta cũng không biết, chúng ta Xích Tinh số lượng rất thưa thớt, rất lớn bộ phận của tộc nhân đều có kết thúc là bị các thú nhân giết chết. Mặc dù chúng ta có trí tuệ cao siêu, nhưng cũng không tránh được sự tham lam của thú nhân, bởi vì nếu ăn tươi Xích Tinh chúng ta. Cơ hồ có thể gia tăng lực lượng gấp đôi, đối với các vương tộc của các bộ lạc mà nói, chúng ta luôn luôn là vật thực tốt nhất. Giống như ta có thể sống lâu như vậy, có thể nói là duy nhất. Ta cũng không có biết là còn có tộc nhân nào của ta tồn tại hay không, nhưng trong trí nhớ của ta, chưa từng nghe tộc nhân của ta có thể tiến hóa, tiến hóa chỉ là một loại cảm giác của ta mà thôi, nhưng cũng là tâm nguyện nhiều năm nay của ta, van cầu hai vị đại nhân thành toàn.

Vừa nói, ánh mắt hắn tràn ngập thần sắc khẩn cầu, một bộ dáng thương cảm.

Tử nhíu mày

-Này bổn đản, khó trách thú nhân bọn họ thủy chung không có cánh nào đi ra cực bắc hoang nguyên, loại giết người không có khả năng phản kháng này bọn chúng cũng làm, bọn họ không biết khả năng chánh thức của Xích Tinh.

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:

-Hồng Linh, ngươi đừng sợ, chúng ta nếu đã là bằng hữu, thì như thế nào cũng phải thưởng gì đó cho ngươi, ngươi yên tâm hấp thu nó. Nếu ngươi từ Lôi Thần bộ lạc mạo hiểm lấy nó ra, vậy, nó chính là của ngươi.

Hồng Linh tộc nhân tao ngộ làm hắn rất đồng tình, mặc dù hiểu được trong tay nó có Khắc Kim cực kỳ trân quý, nhưng cũng không muốn chiếm đoạt.

-Không, không, không.

Hồng linh cuống quýt lắc đầu

-Khắc Kim quá trân quý, hơn nữa cũng quá khó hấp thu, hơn nữa đối với ta cũng không có chỗ đặc biệt tốt gì., chỉ cần một phần mười khối Khắc Kim là đủ, chỉ có điều Khắc Kim cực kỳ cứng rắn, cho dù là thần cấp vũ khí, mà không có năng lực như ải nhân đại sư cũng khó có thể cắt nó được, bằng không, ta cũng không cần đưa cả khối vào trong cơ thể, hấp thu một cách cực khổ như vậy.Sau khi ta hấp thu được một phần mười, khối Khắc Kim còn thừa ta đưa lại cho hai vị đại nhân làm lễ gặp mặt.

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:

-Nếu chẻ nhỏ nó ra có thể giúp ngươi dễ dàng hấp thu, ta nghĩ ta có thể giúp ngươi.

Nhẹ nhàng đến bên cạnh Hồng Linh, không đợi hắn kịp phản ứng, tại đây, một đạo bạch quang từ trong tay Diệp Âm Trúc chém ra, bạch quang giống như ảo ảnh xuất hiện, đinh một tiếng vang nhỏ xuất hiện, bạch quang tiêu mất, và khối Khắc Kim nọ cũng đã thành công chia thành hai phần, một phần nhỏ bằng 1/10 phần còn lại, mặt cắt phẳng bóng loáng, có thể thấy được sự sắc bén của đạo bạch quang.

Lúc này đây, Xích Tinh quả thật hơi bị kinh ngạc, không ai có thể rõ hơn nó về sự cứng rắn của Khắc Kim, có thể có bằng hữu như vậy, không, phải nói là chủ nhân tương lai, an toàn của mình trong tương lai tự nhiên không có vấn đề gì. Huống chi, hai vị chủ nhân này cũng không tham lam, ngay cả Khắc Kim cũng nguyện ý cấp cho mình một chút, nghĩ tới đây, chính mình cao đẳng trí tuệ Hồng Linh cũng tâm phục khẩu phục nhét khối Khắc Kim vào trong tay Diệp Âm Trúc, khối Khắc Kim nhỏ một lần nữa biến mất trong cơ thể.

£Uu G\ʏỀjX £U Ic_h GĐh W_¾q ¦}ʊjX

Dưới sự cầu khẩn của Xích Tinh Hồng Linh, Khắc kim đã được Diệp Âm Trúc thu nhận. Nhóm mười người của bọn họ cũng biến thành mười một người.

Đánh bại lang kỵ binh mặc dù cũng không khó khăn, nhưng Tử và Diệp Âm Trúc sau khi thương lượng quyết định đổi lộ trình.Nếu tin tức của lang kỵ binh truyền trở về, rất có thể sẽ đưa tới đại quân của Lôi Thần bộ lạc, mặc dù nơi này cách Lôi Thần chi chùy pháo đài một đoạn khá xa, nhưng cẩn thận một chút thì vẫn hơn. Cực bắc hoang nguyên rất lạnh, một chút cũng không có cảm giác mùa xuân, càng đi về hướng bắc cảm giác này càng trở nên rõ ràng. Vấn đề thực phẩm đối với mọi người cũng không khó giải quyết. Cực bắc hoang nguyên có rất nhiều dã thú, bởi vì hoàn cảnh rét lạnh, dã thú phần lớn thịt đều rất dày, còn tuyết ở khắp nơi cũng đủ để cung cấp nước sung túc.

Dọc theo đường đi, bọn họ hết sức tránh né các bộ lạc thú nhân trong cực bắc hoang nguyên, chuyên môn lựa chọn những đường đi hoang sơn vắng vẻ để đi. Lúc này thì tác dụng của Mã Lương hoàn toàn hiển hiện ra, bất luận là địa hình gì hắn đều có thể dựa vào triệu hoán thuật của Bạch Kỷ để triệu hoán tọa kỵ thích hợp nhất, giúp tốc độ của mọi người thủy chung không bị ảnh hưởng

Sau khi thuận lợi tiến vào cực bắc hoang nguyên năm ngày, mọi người sau khi bay qua một ngọn núi không cao thì tạm thời đóng ở chân núi.

Chỗ ở rất đơn giản, dưới tình huống có núi này thì trướng bồng đã được chuẩn bị sẵn căn bản là không cần đến. Mạt Kim Tư và Đỗ Tư mỗi người một quyền tạo thành một cái động lớn trên vách núi cũng đủ để che gió lạnh cho mọi người. Sự tôn kính của hai huynh đệ này đối với Tử là phát ra từ huyết mạch, không cần Tử phân phó, sau khi chuẩn bị chỗ ở xong lập tức đi tìm dã thú. Năm ngày nay đều là như vậy. Tất cả thực vật cơ hồ đều là do bọn họ kiếm

Sau khi đi một ngày, tất cả mọi người đã có chút mệt mỏi, nhất là ma pháp sư, sau khi vào trong huyệt động mới được khai phá lập tức bắt đầu minh tư. Diệp Âm Trúc và Tử ngồi cùng một chỗ, An Kỳ vẫn ở bên người Tử. Trải qua mấy ngày này, hai luồng tinh thần lực trong tinh thần lạc ấn của nàng vẫn bình thường như cũ, một chút cũng không có dấu hiệu phát sinh xung đột. mỗi ngày đều quấn lấy Tử, thậm chí ngay cả buổi tối khi đi ngủ cũng không muốn rời xa Tử. Mặc dù từ ánh mắt của Tử toát ra một ít vẻ không nhịn được, nhưng Diệp Âm Trúc lại rõ ràng cảm giác được, ánh mắt Tử nhìn An Kỳ càng ngày càng trở nên ôn nhu.

-Tử, còn phải bao lâu chúng ta mới có thể tiến vào sâu trong cực bắc hoang nguyên?

Diệp Âm Trúc hỏi.

Tử suy nghĩ một chút, nói:

-Dựa theo cự ly mà nói, chúng ta ít nhất phải đi mười lăm ngày nữa mới hoàn toàn ra khỏi phạm vi của các bộ lạc thú nhân, tiến vào phạm vi băng sâm của cực bắc hoang nguyên. Băng sâm là nơi lạnh nhất của cả đại lục, nơi đó tuyết phủ hàng năm, bất luận xuân hạ thu đông, độ ấm thủy chung cực thấp. Lấy băng sâm làm trung tâm, chiếm cứ một phần ba diện tích của cực bắc hoang nguyên chính là mục tiêu cần tìm

của chúng ta. Ta nghe Mạt Kim Tư nói, người của lôi thần bộ lạc từng nhìn thấy dấu chân của sơn lĩnh cự nhân tại phụ cận băng sâm, nhưng cho dù dốc sức của cả bộ lạc ra tìm vẫn không tìm được gì, ngược lại bị ma thú trong băng sâm công kích phải rút lui. Ma thú có thể tại sinh tồn tại nơi khốc hàn này, cấp bậc ít nhất cũng từ thất cấp trở lên.

Diệp Âm Trúc gật đầu, nói:

-Ta đã nghe nói qua chỗ này, nghe nói băng sâm là cấm địa nguy hiểm nhất của cả đại lục. không chỗ nào không có ma thú cường đại, tùy thời đều chuẩn bị thôn phệ sinh mạng.

-Nhà của Minh tuyết ở trong băng sâm. Lúc đầu gia gia chính là ở nơi này bắt nàng về cho ta.

Thanh âm của Nguyệt Minh đột nhiên vang lên, nàng từ minh tư mở hai mắt ra. Năm ngày này đối với một cô gái như nàng thật sự rất khổ sở, cho dù có tọa kỵ triệu hồi thì sự khổ cực cũng làm thần sắc nàng tiều tụy rất nhiều. Trong mấy vị ma pháp sư, khổ cực nhất chính là nàng. Ma pháp sư chỉ có nàng và Hải Dương là nữ hài tử, mà Hải Dương mỗi ngày chẳng những mặc áo choàng thật dày, còn có thể đường hoàng dựa vào Diệp Âm Trúc, so với nàng thì thoải mái hơn rất nhiều. Nguyệt Minh rất cao ngạo, tính cách cũng rất quật cường, cho dù khổ cực, nàng cũng chưa từng than thở lấy một câu.

-Nguyệt Minh, ngươi thấy sao, thân thể không thành vấn đề chứ?

Diệp Âm Trúc xoay người lại hỏi.

Nguyệt Minh lắc đầu, đi tới bên cạnh hai người ngồi xuống

-Gia gia từng nói, băng sâm phi thường nguy hiểm, ma thú băng thuộc tính, phong thuộc tính cường đại nhất toàn đại lục cơ hồ đều ở nơi này. Cho dù là cửu cấp ma thú u minh tuyết phách ở chỗ đó cũng không phải là sinh vật cường đại nhất. Lúc đầu gia gia đi băng sâm là vì tìm kiếm một ít đặc thù phí ma đằng pháp văn tài liệu, thuận tiện bắt Minh Tuyết trở về. Dựa vào thực lực tử cấp ngũ giai của gia gia mà mấy lần gặp phải hiểm cảnh. Thực lực của chúng ta không biết có chống lại cửu cấp ma thú hay không?

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:

-Yên tâm đi, sau khi chúng ta tiến vào phạm vi băng sâm, chuyện đầu tiên chúng ta làm là giúp ngươi tìm chỗ ở của cha mẹ Minh Tuyết. Ta nghĩ Minh Tuyết với nhà mình chắc là rất quen thuộc. Khi đó chúng ta ngược lại phải để nàng dẫn đường.

Trong mắt Nguyệt MInh toát ra một tia không muốn, gật đầu nói:

-Hy vọng như thế. Cái này cho các ngươi, có lẽ sẽ có chút trợ giúp. Là ám băng phù của gia gia.

Hơn mười ngọc phù màu đen xuất hiện trong tay nàng. Ngọc phù rất tinh xảo, toàn thân màu xám, bởi vì Diệp Âm Trúc thân là ngoại tịch ngân long, thân mình đối với các loại ma pháp nguyên tố cực kỳ mẫn cảm, lập tức phát hiện bên trong ngọc phù tồn tại băng và ám hai hệ nguyên tố. Những nguyên tố này sắp xếp theo một ít thứ tự đặc thù, không biết dùng để làm gì.

Nguyệt Minh lấy ám băng phù để vào trong tay Diệp Âm Trúc, giải thích:

-Đem theo nó có thể phát ra một tầng khí tức giống như băng quanh thân thể, lại dựa vào tác dụng của ám nguyên tố, tiến hành song trọng ngăn cản với khí tức của chúng ta. Như vậy sẽ không dễ dàng bị ma thú phát hiện. Băng, phong lưỡng hệ ma thú đối với khí tức của sinh vật rất mẫn cảm, nếu chúng ta tùy tiện tiến vào, có thể dẫn tới đại lượng ma thú công kích.

Tử lấy từ trong tay Diệp Âm Trúc hai cái ám băng phù, trong mắt toát ra vài phần tán thưởng

-Cám ơn.

Vừa nói, hắn chính mình giữ một cái, còn một cái nhét vào trong tay An Kỳ. An Kỳ tò mò đặt ám băng phù vào trong lòng bàn tay, tựa hồ phát hiện ra cái gì, một tầng tử quang nhàn nhạt từ trong lòng bàn tay nàng toát ra, quang mang chợt lóe, ám băng phù trong nháy mắt quang mang đại thịnh, một vầng sáng màu lam xoay tròn quanh thân thể của nàng, quang mang hoa mỹ làm nàng nở nụ cười.

Nguyệt Minh giật mình nói:

-Ma pháp ba động thật mạnh đích. Nàng, nàng là tử cấp ám, băng song hệ đại ma đạo sư?

Tình huống giống như vậy nàng từng thấy gia gia làm qua, nhưng ma pháp nguyên tố tựa hồ còn không bằng thiếu nữ tuổi dường như không lớn trước mặt này. Diệp Âm Trúc cười khổ nói

-Không, nàng không chỉ là ám băng song hệ, là tự nhiên cùng hắc ám song hệ. Tất cả ma pháp nguyên tố liệt vào nhóm tự nhiên tự và ám nguyên tố nàng đều có thể khống chế. Không nên hỏi thân phận của nàng, đối với ngươi không có chỗ tốt.

Nguyệt Minh trầm mặc, tại giờ khắc này, nàng cảm giác thấy thực lực của mình vô cùng nhỏ bé. Đúng lúc này thì Địch Tư và Mạt Kim Tư đã từ bên ngoài trở về trong tay một người cầm hai hào trư thật lớn, người kia thì ôm một đống gỗ lớn để làm củi. Đem đồ vật chuyển qua nơi khác để tạo chỗ trống, Địch Tư lập tức đi tới bên người Tô Lạp đang khoanh chân tu luyện cách đó không xa, siểm mị nói:

-Tô Lạp tiểu huynh đệ. Đồ vật ta đã đem về. Tỉnh tỉnh, tỉnh tỉnh.

Quang mang đấu khí màu xanh biếc thu liễm, Tô Lạp mở hai mắt, nhìn Địch Tư ở trước mặt mình hiện ra đại đầu bóng lưỡng, không nhịn được mỉm cười

-Đem đến đây, để ta bắt đầu.

Trong mười một người, chỉ có một mình Tô Lạp chuyên nấu cơm. Mặc dù mỗi ngày đều là ăn thịt, nhưng kỹ thuật nấu ăn của Tô Lạp làm mọi người rất thích. Thịt hắn làm đã ăn mấy ngày nhưng mọi người không ai có vẻ chán, ngược lại trên đường đi phần lớn đều chờ mong. Đặc biệt là hai vị hoàng kim bỉ mông một trong những người cường đại nhất của thú nhân tộc , bọn họ trước kia mặc dù cũng ăn thịt, nhưng kỹ thuật nấu ăn của thú nhân tộc sao có thể so sánh với loài người? Từ sau lần đầu tiên ăn thịt do Tô Lạp làm, hai vị hoàng kim bỉ mông nhất thời tôn kính đặt Tô Lạp ngang hàng với Diệp Âm Trúc và Tử. Có thể nói, sự tồn tại của Tô lạp là động lực lớn nhất để bọn hắn đi tìm thức ăn mỗi ngày.

Dưới sự chỉ huy của Tô Lạp, Địch Tư và Mạt Kim Tư bắt đầu rửa sạch hai đầu hào trư. Nhìn hình dáng hối hả của bọn họ, Diệp Âm Trúc từ không gian giới chỉ lấy ra Hải Nguyệt Thanh Huy cầm, rung nhẹ dây đàn, bắt đầu đạn tấu.

Thức ăn củaTô Lạp và cầm khúc của Diệp Âm Trúc đều là những thứ mà mọi người thích nhất trong những ngày vất vả này. Bạch y, cổ cầm, ngay khi hai tay tiếp xúc với dây đàn, khí chất của Diệp Âm Trúc lập tức khôi phục bộ dáng ưu nhã nhất, bất luận ở địa phương nào, bất luận dưới tình huống gì, chỉ cần là đạn cầm đều gặp tình cảnh như vậy. Tựa hồ cầm cùng hắn không thể phân biệt được với nhau, cũng chỉ có ở trong tay hắn, cổ cầm mới có thể hoàn toàn phát xuất ra quang huy của mình.

Hai tay cùng động, tay trái hơi ấn xuống, tay phải hơi nhấc lên, một khúc nhạc lay động lòng người phiêu nhiên vang lên, tiếng đàn dìu dặt hàm súc, ngón tay nhẹ nhàng khống chế độ nhanh, chậm, tăng, giảm. Tiết tấu nhanh triền miên quất quít, như tiếng ngâm nga thấm đẫm vào sâu thẳm lòng người. Hoàng quang theo âm luật từ hai tay hắn lay động, lặng lẽ phát ra trên dây đàn gần như trong suốt, chính là một khúc "Lục Thủy".

Ở nơi băng thiên tuyết địa này, lắng nghe thanh âm tiên nhạc, nhất thời sinh ra cảm giác tâm minh.

Ánh mắt củaTử trở nên chuyên chú, An Kỳ đang chơi với ám băng phù cũng dời ánh mắt sang trên người Diệp Âm Trúc, mấy ma pháp sư đang tu luyện trước sau đều mở mắt, tiếng đàn của Diệp Âm Trúc chẳng những đại biểu cho việc sắp có cơm, cũng là giai điệu tốt nhất khiến tâm thần bọn họ thoải mái.

Mạt Kim Tư vẻ mặt nôn nóng than thở:

-Lạc thú lớn nhất của nhân gian là cái gì?

Địch Tư cười hắc hắc, thấp giọng nói:

-Tự nhiên là thức ăn do Tô Lạp làm và cầm khúc của cầm đế, đi theo Tử đế quả nhiên có phúc, quay trở lại bằng cách nào cũng phải đem tất cả các huynh đệ đến bên cạnh Tử đế, có phúc cùng hưởng mà.

Có thể trở thành huynh đệ của hắn thì chỉ có bỉ mông đồng cấp.

Cầm khúc không mang theo tinh thần lực không ngừng vang lên, trong số mọi người thì Hải Dương tinh thông âm luật nhất, nhưng lúc này nàng lại không dám gia nhập diễn tấu, bởi vì nàng sợ tranh âm của mình sẽ phá tan sự hài hòa trước mắt. So sánh với việc hợp tấu với Diệp Âm Trúc thì nàng càng nguyện ý ngồi một bên si ngốc nhìn bộ dáng hắn đạn cầm.

Bên trong huyệt động nổi lên một đống lửa làm cho mọi người một thân hàn ý cảm thấy ấm áp hơn rất nhiều, lắng nghe tiếng đàn hài hòa, thấy thịt được nướng trên đống lửa dần dần phát ra hương khí, trong lòng mỗi người đều sinh ra một loại cảm giác ấm áp. Lên đường được năm ngày, mọi người cùng một chỗ mặc dù cũng không nhiều, nhưng năng lực của mọi người từ từ biểu hiện ra, hơn nữa mỗi ngày đều gặp lại tình cảnh trước mắt, làm cho lực ngưng tụ đặc thù của đoàn đội trở nên càng ngày càng mạnh.

Ô - , trong khi mọi người đang đợi thịt chuyển sang màu vàng thì một tiếng gầm trầm thấp đột nhiên từ ngoài huyệt động truyền đến, mọi người định thần nhìn lên, không biết lúc nào, ở cửa huyệt động xuất hiện thêm hai đôi mắt.

Thân thể mập mạp nhìn qua hơi ngốc nghếch, thân dài khoảng một thước, đôi mắt nhỏ màu vàng lóe ra quang mang nhàn nhạt, thân thể chúng nó màu kem sữa, nếu đặt ở trong tuyết tuyệt đối không thể phát hiện được. Nhìn qua giống như là hai trùng tử to lớn, lúc này chúng đang dùng đôi mắt nhỏ màu vàng nhìn Diệp Âm Trúc, trên chỏm đầu, điểm màu trắng nhỏ xíu như cái mũi liên tục dao động, tiếng gầm nhẹ vừa rồi là một trong chúng nó phát ra.

-Di, đây là cái gì vậy?

Mạt Kim Tư tò mò đích nhìn về phía hai trùng tử, tại cực bắc hoang nguyên, ma thú hắn không nhận ra rất ích. Hai trùng tử trước mắt này cũng không giống ma thú, bởi vì trên người chúng nó cũng không có xuất hiện nguyên tố ba động, nhưng khí tức của hoàng kim bỉ mông so với bất cứ dã thú gì cũng đều rất kinh khủng, chẳng lẽ chúng nó không e ngại khí tức của mình và Địch Tư sao?

Bị lòng hiếu kỳ thôi thúc, Mạt Kim Tư giao cho Địch Tư nướng thịt để cho hai tay hắn rảnh rỗi, xoay người đi về phía cửa động.

Hai đại trùng hiển nhiên cảm giác được Mạt Kim Tư tới gần, ánh mắt vốn nhìn kỹ Diệp Âm Trúc nhất thời chuyển sang hắn, quang mang trong đôi mắt màu vàng nhỏ lóe ra, cũng đồng thời hướng Mạt Kim Tư gầm một tiếng.

Đúng vậy, tiếng gầm lúc trước chính là do chúng nó phát ra, tiếng gầm nhẹ có chút quái dị này dường như rất có lực uy hiếp, đôi mắt nhỏ cũng lộ ra thần sắc đe dọa.

-Ha ha, tiểu đồ vật này cũng uy hiếp ta, chỉ là không biết loại đại trùng tử này có thể ăn được hay không?

Làm hoàng kim bỉ mông, Mạt Kim Tư sao phải sợ hai trùng tử này chứ? Hạ người xuống, hai bàn tay to chộp lên trên người hai trùng tử.

Lúc hắn sắp bắt được hai trùng tử, đột nhiên trên thân hai trùng tử đồng thời dựng lên, thân thể chúng nó cùng lúc thả ra quang mang màu trắng sữa, trong suốt như ngọc, thân thể tựa hồ bành trướng lên vài phần, sự bành trướng nhanh chóng tăng lên.

Tử vốn cũng không có để ý đến sự xuất hiện của hai trùng tử, khi bị quang mang màu trắng sữa ảnh hưởng đến mới quay đầu lại, sắc mặt trong nháy mắt đại biến, hét lớn:

-Bất hảo, Địch Tư, Mạt Kim Tư, ngăn cản chúng nó.

Vừa nói, tay phải của hắn cũng nhanh chóng quăng An Kỳ quăng ra ngoài, tay trái đẩy Diệp Âm Trúc ra, một đoàn tử quang chói mắt từ trong cơ thể hắn bạo phát, hình thành một tầng tử tinh kết giới che ở trước mọi người.

Hai trùng tử từ trong miệng phun ra chỉ hai quang cầu màu trắng sữa không lớn lắm,hơn nữa quang mang rất yếu ớt, nghe được Tử nhắc nhở, Mạt Kim Tư trước tiên thu hồi hai tay định bắt trùng tử chắn ngang qua phía trước, Địch Tư cũng đã đi ra. Dựa vào thân thể thật lớn của hai người, gần như ngăn trở toàn bộ động khẩu.

Nhìn hai quang cầu màu trắng sữa vừa nhỏ vừa bạc nhược, hai vị hoàng kim bỉ mông đều có cảm giác buồn cười, trong khi họ đang cho rằng thần kinh Tử quá mẫn cảm quá thì một màn quỷ dị xuất hiện.

Quang cầu màu trắng đó trên người không có ma pháp nguyên tố ba động, nhưng khi chúng nó thoát ra khỏi miệng hai trùng tử thì phong vân biến sắc, lấy hai quang cầu màu trắng sữa làm trung tâm, máp pháp nguyên tố trong phương viên trăm thước chung quanh bắt đầu cuồng bạo lên, trong nháy mắt tập trung vào hai quang cầu với tốc độ kinh người. Nhưng khi ma pháp nguyên tố này cuồng bạo đổ vào bên trong quang cầu thì thể tích của nó cũng không tăng lên, ngược lại còn kịch liệt áp súc.

Hai trùng tử lúc này cũng có vẻ rất mất tinh thần, trong đôi mắt nhỏ màu vàng lộ ra vẻ tuyệt vọng, tựa hồ chúng nó cũng không thể tiếp nhận hậu quả khi hai quang cầu này bạo phát.

Diệp Âm Trúc bị Tử một chưởng đẩy lui, vừa lúc đến sát bên vách động, từ giữa khe hở trên người hai vị hoàng kim bỉ mông nhìn thấy ánh mắt tuyệt vọng của hai trùng tử. Không biết tại sao khi hắn chứng kiến quang mang trong mắt hai trùng tử thì lại nhớ đến tình cảnh mình tại long vực gặp hơn một ngàn cốt long, đồng dạng là tuyệt vọng. Chỉ có gặp phải tử vong chính thức mới có ánh mắt a! Trong lòng không khỏi phát ra vài phần đồng tình, tay phải run lên, lưỡng đạo ngân ti từ trong bàn tay bắn ra, dưới tác dụng của trúc đấu khí, trong chớp mắt vượt qua không gian, ngay khi quang cầu màu trắng sữa được áp súc sắp bùng nổ thì quấn quanh hai trùng tử, mạnh mẽ đem chúng nó tới bên người mình.

Tiếng kinh hô của Tử làm Diệp Âm Trúc cảm thấy được sự sợ hãi của hắn, sau khi bắt được hai trùng tử, phản ứng đầu tiên của hắn là kéo lấy Hải Dương vào trong lòng mình, tay kia kéo Tô Lạp, đấu khí trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, nguyệt thần thủ hộ toàn lực phát ra, dùng lưng của mình quay về phía cửa động.

Oanh - , một tiếng oanh minh vang lên, không có cách nào hình dung sự khủng khiếp của nó, chỉ là trong nháy mắt, kể cả hai hoàng kim bỉ mông ở bên trong, mỗi người đều tạm thời hãm vào trạng thái mơ hồ. Chấn động kịch liệt, năng lượng ba động cường hãn, Diệp Âm Trúc chỉ từng cảm thụ qua khi hắc long Dạ Tinh Hủ cùng ngân long công chúa Ly Sát dùng cấm chú đối kháng.

"Đây là thực lực kinh khủng đến mức nào?"

Nổ mạnh kịch liệt làm cả ngọn núi đều rung rẩy, chung quanh trong nháy mắt lâm vào một mảnh bụi đất, thân thể của hai đầu hoàng kim bỉ mông cường hãn như thế, nhưng khi tiếng nổ mạnh vang lên cũng giống như đạn pháo bị đánh bay đi, nặng nề đánh lên tử tinh kết giới do Tử tạo thành.

Từng đạo vết nứt kinh khủng xuất hiện trên tử tinh kết giới trên, theo một tiếng bạo hưởng, dưới ảnh hưởng của lực trùng kích khủng khiếp, kết giới Tử toàn lực phát ra căn bản không cách nào ngăn trở hai vị hoàng kim bỉ mông bị đánh bay về cùng với đạo trùng kích vô cùng cường hãn kia. Kết quả là tử quang hoàn toàn vỡ tan, mà sau một khắc, thân thể thật lớn của hai vị hoàng kim bỉ mông cùng với khí lưu cuồng bạo hỗn hợp với đá vụn giống như vô số tiễn bắn vào. Phải biết rằng, ở bên trong động, ngoại trừ Diệp Âm Trúc và Tô Lạp thân thể còn có năng lực chống đở nhất định ra, những người còn lại đều là ma pháp sư yếu đuối a!

Trong tình cảnh vạn phần nguy cơ trước mắt, một đạo thân ảnh mãnh khảnh hiện lên, quang mang màu tím mênh mông phảng phất như một dòng suối hiện lên, tử quang trước tiên bao phủ lấy thân thể của hai hoàng kim bỉ mông, cánh tay mảnh khảng của nàng đặt lên thân thể của Địch Tư và Mạt Kim Tư, tử quang mênh mông như suối chảy, trong nháy mắt trước sau tạo thành bảy đạo kết giới cơ hồ chắn ngang hoàn toàn huyệt động, theo một trận tiếng động mãnh liệt, vách đá chung quanh bắt đầu xuất hiện những vết nứt, nhưng cỗ năng lượng trùng kích kia cũng đã bị ngăn chặn lại rồi.

Chật vật nhất chính là hai vị hoàng kim bỉ mông, mặc dù đã được Tử nhắc nhở, nhưng hai trùng tử trước mắt này thật sự khó có thể làm bọn họ sinh ra cảnh giác. Cho nên cũng không có xuất toàn lực, thậm chí ngay cả bổn nguyên lực lượng của hoàng kim bỉ mông cũng không sử dụng. Lúc này cả hai đều bị bụi đất bám đầy người, quần áo trên người đã rách nát cả. Nhưng bọn hắn không hổ là hoàng kim bỉ mông, dựa vào thân thể cường hãn của mình, cho dù là bị cuồng bạo công kích như vậy nhưng trên người cũng không có một chút vết thương, nhưng bị đánh bay đi cũng làm hai mắt họ phẫn nộ đỏ bừng lên, từ trên mặt đất đứng dậy, lập tức đi tìm bóng dáng của hai trùng tử.

Người kịp thời ngăn cơn sóng dữ không phải Diệp Âm Trúc cũng không phải Tử, năng lực thực tế của Tử

còn thấp hơn cả hai vị hoàng kim bỉ mông. Dưới tình huống này, cho dù hắn cố tình xuất ra bản thể của mình cũng không kịp rồi, đứng ở phía sau hai vị hoàng kim bỉ mông, dùng hai tay nâng bọn họ chính là An Kỳ. Những người khác đều bị chấn ngã trên mặt đất, chỉ có nàng còn đứng ở nơi đó, đôi mắt màu xanh biếc xinh đẹp lóe ra quang mang mê mang, hai tay nâng cao như trước, tựa hồ đang tự hỏi cái gì,không còn thấy ở nàng ánh mắt vốn thuần chân khi ở bên cạnh Tử .

-Tử đế, ta ……

Hai vị hoàng kim bỉ mông đang phẫn nộ đỏ cả mắt lên, cảm nhận được sự tức giận của Tử thì lập tức tiêu mất, trong lúc nhất thời bọn họ cũng không biết nên giải thích như thế nào, rụt rè đứng ở nơi đó, chẳng biết nên làm như thế nào cho tốt.

Tử bất đắc dĩ lắc đầu, than thầm trong lòng, may là không có thành sai lầm to lớn, nếu thực lực của mình cường đại hơn một chút cũng sẽ không như vậy rồi, bước đi đến bên người An Kỳ, nhìn nàng vẫn duy trì bộ dáng hai tay giơ ra trước, vội vàng nắm lấy một tay thăm dò trạng thái của nàng.

Ngay khi Tử chạm vào tay nàng thì sự mờ mịt trong mắt An Kỳ từ từ tiêu thất, thuần chân một lần nữa xuất hiện, ôm lấy cánh tay của Tử, có chút kinh ngạc nói:

-Tử ca ca, vừa rồi là làm sao vậy, ta, ta làm sao vậy?

Tử thương tiếc sờ sờ đầu nàng

-Không có việc gì cả, đều đã qua rồi, là ngươi cứu mọi người, nếu không sợ rằng bên ngoài có không ít người bị thương.

-Mọi người đều không sao chứ?

Diệp Âm Trúc một bên từ trên mặt đất đứng lên, một bên hỏi, không, chuẩn xác thì là hắn đứng lên từ trên thân thể của Tô Lạp và Hải Dương mới đúng. Dưới sự tác dụng của đòn trùng kích mãnh liệt vừa rồi, phòng ngự của nguyệt thần thủ hộ lập tức bể tan tành , cũng may là bản thân hắn thực lực kinh người, hơn nữa bên ngoài có An Kỳ chống đở một phần lớn lực trùng kích, lúc này mới không có tạo thành thương tổn,

Thân thể Tô Lạp và Hải Dương chạm vào đều rất mềm mại, hắn vốn lo lắng các nàng bị thương, nhưng sau khi đứng lên, nhìn các nàng từ trên mặt đất đứng dậy, trên mặt không nhịn được lộ vẻ tươi cười.

Tô Lạp và Hải Dương cũng không có bị thương, bởi vì lúc các nàng bị Diệp Âm Trúc đè xuống cũng không phải trúng chỗ cứng rắn trong huyệt động. Trong lúc các nàng sắp bị ép **ng vào mặt đất thì Diệp Âm Trúc kịp thời dùng cầm huyền đem hai đại trùng tử tới, hai thân thể dài một thước của đại trùng tử là điểm tựa tốt nhất cho các nàng, chỉ là chúng nó bị ép đến nhe răng nhếch miệng, một bên nhuyễn động một bên bất mãn grừ grừ.

Nguyệt Minh vận khí cũng không tệ, ngay khi lực trùng kích xuất hiện, Mã Lương và Thường Hạo đang ở bên cạnh nàng, ba người mặc dù đồng thời ngã xuống đất, nhưng vì bọn họ ở chỗ sâu nhất bên trong động, thừa nhận lực trùng kích nhỏ nhất, cho nên mặc dù toàn thân đau đớn, nhưng cũng không bị thương tổn gì, chỉ là hai đầu hào trư đã nướng được bảy thành rơi xuống trên mặt đất, dính đầy tro bụi.

Lúc này, mỗi người đều có bộ dáng vô cùng chật vật, trên người ngoại trừ bụi đất còn có tro tàn từ đống lửa lúc nãy, chỉ có Xích Tinh Hồng Linh thân thể cuộn tròn lại một chỗ hoàn hảo một chút, từ lúc tiến vào cực bắc hoang nguyên đến nay, ngày hôm này là ngày bọn họ chật vật nhất.

Hai đại trùng tử tựa hồ một chút cũng không có hiểu được tất cả vừa rồi là do mình tạo thành, hai hào trư dính tro bụi đang ở cách người chúng nó không xa, thong thả bò tới, khi tới khoảng cách đủ gần. Rất ăn ý há miệng ra, đồng thời cắn lấy hai hào trư, cũng không chê bẩn cứ đứng yên như vậy mà ăn.

-Hảo oa, nguyên lai hai tiểu tử các ngươi ở đây, ta giết chết các ngươi.

Hai trùng tử từ bên cạnh ba người Diệp Âm Trúc bò ra vừa lúc bị Địch Tư thấy, tiến lên một bước, hắn đứng thẳng người lên, quang mang màu vàng kim tràn ngập toàn thân, bị biến thành bộ dáng dọa người như thế, Địch Tư sớm đã phẫn nộ dị thường, đối với Tử hắn tự nhiên không dám phát tác, nhưng phát giác ra tác giả ở đây,hắn làm sao còn nhịn được?

-Địch Tư, đừng động thủ.

Diệp Âm Trúc hét lớn một tiếng, bích ti một vòng đem hai trùng tử đang ăn hào trư về bên cạnh người mình.

-Cầm ……, ngài đừng ngăn cản ta. Hai trùng tử này suýt nữa hại chết mọi người, ngay cả cơm tối cũng không có nữa, ta phải giết chết chúng nó.

Diệp Âm Trúc che ở trước mặt hai trùng tử, cười khổ nói:

-Ngươi không sợ chúng nó tấn công một lần nữa sao? Huống chi sơn động này tùy thời đều có thể sụp đổ, chẳng lẽ ngươi muốn cho mọi người đều bị chôn sống ở chỗ này?

Dựa vào thực lực của Địch Tư, nếu bị một cước tràn ngập hoàng kim khí tức của hắn, sợ rằng thạch động chịu không nổi nữa.

Địch Tư sửng sốt một chút, lúc này mới hậm hực thu quang mang lại.

Chi chi - , hai đại trùng tử phân biệt kêu một tiếng, Diệp Âm Trúc chỉ cảm thấy giác hai chân bị cái gì đó mềm mại **ng chạm, cúi đầu nhìn xuống, buồn cười phát hiện, ra hai đại trùng tử đang phân biệt cạ vào hai chân của mình, trong đôi mắt nhỏ màu vàng lộ ra vẻ xu nịnh.

Hải Dương nói:

-Chúng nó hình như không có địch ý đâu?

Ngồi xổm xuống, cẩn thận sờ sờ đại trùng tử đang ôm lấy chân trái của Diệp Âm Trúc. Thân thể đại trùng tử mềm mại như miên hoa, chạm vào rất ôn nhuyễn sảng hoạt, phi thường thoải mái. Mà chúng nó dường như cũng được Hải Dương vuốt ve rất thoải mái, hiện ra bộ dáng hưởng thụ, thậm chí còn nhắm mắt lại.

Tử lôi kéo An Kỳ ngồi xuống, quần áo trên người hắn cũng đã hư hại rất nhiều, trên người Tử đều là tro bụi, ngay cả trên mặt cũng vậy, Diệp Âm Trúc lần đầu tiên chứng kiến bộ dáng chật vật của hắn, không nhịn được nở nụ cười

-Tử, ngươi không sao chứ?

Tử dĩ nhiên cũng đang cười, hơn nữa cười so với Diệp Âm Trúc còn vui vẻ hơn, -Ta đương nhiên không có việc gì, hơn nữa tốt đến mức không thể tốt hơn, Âm Trúc, không biết là ngươi vận khí tốt hay là ta vận khí tốt, còn chưa vào trong băng sâm chúng ta đã gặp một trong các mục tiêu rồi.

-A?

Diệp Âm Trúc kinh ngạc nhìn về phía hai đại trùng tử dưới chân, tâm niệm thay đổi thật nhanh, lập tức hồi tưởng đến tam đại thượng cổ thần thú mà Tử từng nói với hắn, đi tìm thượng cổ thần thú chính là mục đích lần này của bọn họ.

Hai trùng tử hiển nhiên không có khả năng là chiến tranh cự thú và sơn lĩnh cự nhân, duy nhất có thể cũng chỉ có kim giáp cấm trùng, nhưng kim giáp cấm trùng không phải trên người có bao trùm kim giáp sao?

Tử hiển nhiên không muốn,để những người cùng tới với Diệp Âm Trúc biết lai lịch của hai trùng tử này, nói với Âm Trúc:

-Chúng nó hẳn là bị tiếng đàn của ngươi dẫn tới, đối với ngươi rất có hảo cảm, mang theo chúng nó, chúng ta rời đi nơi này trước, tìm một chỗ khác rồi hãy nói.

Hai người có đồng đẳng bổn mạng khế ước, tự nhiên tâm ý tương thông, Diệp Âm Trúc hiểu được ý tứ của Tử, gật đầu, mỗi tay bế một đại trùng tử lên. chúng nó đúng là không nhẹ, mặc dù nhìn qua chỉ dài một thước, đường kính thân thể khoảng ba mươi li, nhưng ôm trong ngực cảm thấy nặng đến cả trăm cân, đương nhiên chút trọng lượng này đối với Diệp Âm Trúc cũng không là gì.

Phủi đi tro bụi trên người, mọi người chật vật rời khỏi thạch động đầy vết nứt này, ra ngoài tìm kiếm một chỗ khác để trú ngụ.

Cực bắc hoang nguyên vô cùng lạnh, đặc biệt là ban đêm, lúc vừa bắt đầu lên đường Tử từng nói qua, tại cực bắc hoang nguyên, di chuyển vào ban đêm là không có đầu óc,bởi vì nơi này ban đêm nhiệt độ so với ban ngày thấp hơn gấp đôi, lúc nãy ở trong huyệt động còn không rõ lắm, nhưng khi vừa bước ra ngoài, mọi người nhất thời cảm giác được hàn ý lãnh nhân, mấy ma pháp sư đều có chút nhịn không được.

Tô Lạp tay phải đặt trước ngực, ngân quang sáng lên, Ngân Tệ bị hắn thả ra, trải qua khoảng thời gian này hấp thu năng lượng trong nghịch lân để phát triển, tiểu Ngân Tệ thân thể đã dài khoảng ba thước, từ ấu sanh kỳ tiến vào thành trường kỳ, tốc độ phát triển cũng chậm lại. đương nhiên đây là nó tự so sánh với mình, nếu so với ngân long bình thường thi tốc độ này là cực kỳ kinh người, đây là ưu điểm của khế ước, sau khi ký kết khế ước thì tốc độ phát triển của ma thú tăng lên rất nhiều.

Đột nhiên thấy ngân long xuất hiện, mặc dù là tiểu long, nhưng Địch Tư và Mạt Kim Tư cũng lập tức cảnh giác, khi bọn họ phát hiện là ma thú khế ước của Tô Lạp thì trên mặt mới thoải mái được vài phần.

Ngân Tệ bây giờ vẫn còn chưa bay được, thân thể mập mạp nhảy nhảy bên người Tô Lạp, dưới sự ra lệnh của Tô Lạp, một vòng quang hoàn màu đỏ xuất hiện chung quanh thân thể mọi người. Đúng là hỏa hệ ma pháp cấp thấp -Kháng cự hỏa diễm, đương nhiên, lúc này tác dụng của kháng cự hỏa diễm cũng không phải phòng ngự, mà dùng để sưởi ấm.

Dưới tác dụng của kháng cự hỏa diễm, hàn ý bị khu trừ vài phần, mọi người cũng thoải mái hơn.

Diệp Âm Trúc đi theo bên người Tử, hai vị hoàng kim bỉ mông một trước một sau, sau khi ra khỏi sơn động, bọn họ phát hiện vừa rồi không chỉ có thạch động bị nứt vỡ mà cả ngọn núi cũng bị tổn hại thật lớn, cho nên bọn họ phải tìm một chỗ khác. Nếu tìm không được ngọn núi thích hợp nào để khai động, vậy cũng chỉ còn cách dựng trướng bồng lộ thiên ngoài trời, nhưng như vậy cũng phải chịu cái rét của cực bắc hoang nguyên.

"Tử, ngươi nói chúng nó là kim giáp cấm trùng sao?"

Diệp Âm Trúc truyền âm hỏi Tử.

Tử gật đầu, đồng dạng truyền âm nói:

-"Đúng vậy, ngoại trừ kim giáp cấm trùng ra, còn có sinh vật nào có thể công kích vô thuộc tính cường đại đến như vậy? Một chút vừa rồi tuy không đạt đến uy lực cấm chú, nhưng hai cái ma pháp đạn vô thuộc tính suýt làm chúng ta đều táng thân trong thạch động, nếu ta xem không sai, hai trùng tử trong lòng người chính là kim giáp trùng chúng ta đang tìm kiếm ở trạng thái ấu sanh. Với năng lực của chúng nó bây giờ, tựa hồ chỉ có thể phát động một lần nguyên tố đạn, hơn nữa uy lực cũng không quá lớn, đây đều là công lao của tiếng đàn a! Tìm được chúng nó rồi. Cho dù lần này đi băng sâm không có thu hoạch gì cũng đáng giá."

Diệp Âm Trúc nói:

"Khó trách ngươi cao hứng như vậy, nhưng ta cảm giác chúng hơi nguy hiểm, nếu lập lại như vậy vài lần, có trời biết sẽ phát sinh chuyện gì."

Tử nói:

"Không đâu, bởi vì là ấu sanh kỳ cho nên trí tuệ của chúng nó còn có hạn, thậm chí còn không thể nói tiếng người, chỉ có khi gặp uy hiếp mới có thể phát động công kích. Nhưng lúc này là lúc kim giáp trùng dệ tiếp xúc nhất, chúng nó rõ ràng rất thích tiếng đàn của ngươi, bằng vào sự ỷ lại của chúng nó với ngươi, sau này sẽ không phát sinh vấn đề gì. Ta nghĩ chúng nó cũng cảm giác được tiếng đàn của ngươi có thể giúp cho chúng nó phát triển. Đợi lát nữa chúng ta tìm được chỗ nghỉ, ngươi có thể thử trao đổi với chúng nó một chút."

Diệp Âm Trúc nói:

"Tốc độ phát triển của thượng cổ thần thú phát triển hẳn là rất chậm. Chỉ là ấu sanh kỳ, chúng nó lúc nào mới có thể giúp được ngươi?"

Tử mỉm cười, nói:

“Ta đã đợi nhiều năm như vậy, chẳng lẽ còn quan tâm đến việc đợi thêm một chút nữa sao? Vận khí của chúng ta đã tốt lắm rồi, không thể cầu thêm gì nữa, có lẽ chúng là hai kim giáp cấm trùng duy nhất còn lại của cực bắc hoang nguyên. Huống chi có cầm khúc của ngươi, tốc độ phát triển của chúng nó như thế nào ai mà nói trước được? Theo sự tiến bộ của cầm ma pháp, tác dụng của cầm khúc với ma thú cũng sẽ mạnh lên, để cho chúng nó đi theo ngươi đi, đợi khi chúng nó có đủ thực lực thì đem chúng đến trợ giúp ta là được, đáng tiếc ngươi cùng ta đã ký kết khế ước, nếu không thừa dịp bây giờ chúng nó đối với ngươi rất ỷ lại, ngươi hoàn toàn có thể cho chúng trở thành ma thú khế ước của ngươi.”

Diệp Âm Trúc mỉm cười, nói:

“Ngươi không phải nói chúng ta không thể hy vọng quá xa vời sao? Ta đã có người đứng đầu tứ đại thần thú -Tử tinh bỉ mông ngươi làm hảo huynh đệ, còn cầu cái gì nữa đây?”

Liếc nhau, hai người không nhịn được đều nở nụ cười.

₤₤u G\ʏỀjX ₤₤I ¦_ŇhJ dQ_ [«´Ł§ b\Ł

Kim Giáp Cấm Trùng dù sao cũng là thần thú thập cấp, bây giờ chúng nó còn đang là ấu trùng nên có chút dễ dãi nhưng cũng không có nghĩa là tương lai khi chúng phát triển cũng dễ dàng sai khiến nữa. Căn cứ hiểu biết của Tử đối với Kim Giáp Cấm Trùng dù chúng mới là ấu trùng nhưng chúng đã có một trí tuệ nhất định, dù chưa thể phát thoại nhưng cũng có thể tiến hành trao đổi thông qua tinh thần, một khi tiến vào trưởng thành kỳ thì ma thú thập cấp có thể huyễn hóa thành hình người, không cần phải đợi đạt đến thực lực cường đại tử giai, đó là ưu thế của chúng cũng là điểm khác biệt lớn nhất giữa thập cấp phát triển hình thần thú với ma thú cửu cấp. Nhưng Kim Giáp Cấm Trùng cũng có đặc điểm riêng, theo tổ tiên của Tử truyền lại thì trừ phi hoàn toàn trưởng thành nếu không Kim Giáp Cấm Trùng tuyệt đối không huyễn hóa thành hình người, về lý do thì không một ai biết cả.

Hai con Kim Giáp Cấm Trùng nằm trên mặt đất, phía trước mặt lộ ra một chiếc đùi heo, nhìn chúng thấy rõ vẻ hưởng thụ tựa hồ đã hoàn toàn quên hết những nguy hiểm vừa tao ngộ.

Diệp Âm Trúc sờ sờ thân thể mềm mại bóng loáng của chúng, nhìn cảnh chúng đang chăm chú ăn mà khó tin rằng loại đạn nguyên tố cường đại kia lại do thân thể yếu ớt nay phóng ra.

“Làm thế nào để trao đổi cùng chúng được đây ?”

Diệp Âm Trúc thử phóng xuất một tia tinh thần lực để liên lạc cùng chúng nhưng hắn rất nhanh đã thất vọng, ý thức của Kim Giáp Cấm Trùng hoàn toàn nội uẩn trong cơ thể chúng mà tinh thần lực do hắn phát ra căn bản không thể tiến vào thân thể yếu ớt đó được. Phòng ngự lực của Kim Giáp Cấm Trùng tuy yếu nhưng chống cự về mặt tinh thần lại phi thường biến thái. Thân thể chúng như một bức vách thật thể đem toàn bộ ý thức của mình bảo vệ ở trong, Diệp Âm Trúc không ngừng suy tư, hai con Kim Giáp Cấm Trùng này trí tuệ còn kém thông qua ngôn ngữ rất khó cùng chúng trao đổi, lại không cách nào tiến hành trao đổi tinh thần, căn bản không cách nào hiểu được chúng. Sức ăn của hai con Kim Giáp Cấm Trùng mạnh kinh người, chiếc đùi heo to gần bằng thân chúng chỉ chốc lát đã biến mất, một con Kim Giáp Cấm Trùng còn tiến tới bên cạnh Diệp Âm Trúc, nó khẽ cạ vào Diệp Âm Trúc sau đó nhếch thân trên lên phát ra vài tiếng hừ nhẹ ” Ân”

Diệp Âm Trúc từ suy tư bừng tỉnh nhìn con Kim Giáp Cấm Trùng bên cạnh mỉm cười nói :

-Ngươi làm gì vậy, còn chưa ăn no sao ?

Kim Giáp Cấm Trùng dùng sức lắc lắc đầu, từ thân hình tròn lẳn của nó vươn ra hai chiếc xúc tu khua loạn trong không khí, miệng thì phát ra thanh âm hừ hừ, từ đôi mắt màu vàng tràn đầy nét say mê, nhìn qua cực kỳ đáng yêu.

Con Kim Giáp Cấm Trùng còn lại cũng tiến tới làm một loạt động tác y như bạn nó, nghe thanh âm của chúng đột nhiên Diệp Âm Trúc như ngộ ra, hắn đoán rằng hai con Kim Giáp Cấm Trùng này như đang muốn nghe hắn đạn cầm cho chúng nghe a! Chẳng lẽ chúng ăn no xong muốn nghe một khúc nhạc sao ?

Trong lòng Diệp Âm Trúc nổi lên vài tia yêu thích, quang mang lóe lên, HẢi Nguyệt Thanh Huy cầm lại một lần nữa được lấy ra, dù sao giờ đây cũng đang nhàn rỗi, đạn cầm cho chúng nghe đồng thời còn tu luyện cho chính hắn nữa mà.

Tám ngón đặt trên đàn, một khúc "Viên Mộng" thanh u vang lên, tiếng đàn còn vang vọng lan tỏa khắp cả chiếc hang nhỏ, hai con Kim Giáp Cấm Trùng như thỏa mãn nhất thời cùng im lặng, hai đôi mắt nhỏ nhìn chằm chằm Diệp Âm Trúc bộ dáng thập phần hưởng thụ.

Hải Dương cười khúc khích nói :

-Chúng nó quả là khôn lanh, Âm Trúc, có thể để ta cùng hợp tấu một khúc với ngươi được không ?

Khúc "Viên Mộng" này nàng cũng biết, hơn nữa thời gian này nàng đang rất cố gắng để linh hồn có thể dung nhập vào nhạc khúc nên khi nghe thấy Diệp Âm Trúc đạn tấu nàng cũng rất muốn thể hiện.

Diệp Âm Trúc mỉm cười :

-Không dám, ta còn mong không được mà, mời ngươi.

Quang mang chợt lóe lên trên tay Hải Dương đột nhiên đã có thể một cây cổ tranh, hai tay nàng khẽ đặt trên dây tranh chờ đến khi Diệp Âm Trúc kết thúc một tiểu tiết mười ngón tay mới cử động cùng hòa tấu cùng Diệp Âm Trúc. Tài nghệ dùng tranh của Hải Dương cũng rất xuất sắc, dù đối với sự kiến giải đối với nhạc khúc không thể so với người mười sáu năm chuyên luyện như Diệp Âm Trúc nhưng tại Thần Âm hệ nàng tuyệt đối là một cao thủ, dưới sự dẫn động của Diệp Âm Trúc tiếng tranh vang lên như tiên ngọc cùng hòa vào thanh âm trầm thấp ngân nga của cổ cầm phối hợp liền lạc như da trời. Diệp Âm Trúc vừa đạn tấu vừa nói với Hải Dương :

-Dụng tâm cảm thụ thâm ý trong nhạc khúc, trừ nó ra ngươi đừng để ý đến bất kỳ thứ gì khác.

Nói xong, hữu thủ của hắn khởi Tê Phượng sơ linh thế, tả thủ xuất Loan Phụng hòa minh thế, âm thanh cổ cầm chợt vang động, tâm huyền cùng cầm huyền trong nháy mắt dung hợp thành một giúp cho Hải Dương dễ dàng cảm thụ được giai điệu của nhạc khúc.

Khi tâm hồn của Hải Dương dung nhập hoàn toàn vào giai điệu của bản hợp tấu thì nàng chợt cảm thấy được tâm hồn của Diệp Âm Trúc cũng như tự cảm giác được sự tồn tại của linh hồn mình. Linh hồn Diệp Âm Trúc không hề có chút tỳ vết nào, "Viên Mộng" khúc, từ mỗi âm tiết rất nhỏ cũng đều khiến cho linh hồn cả hai tới gần nhau hơn, loại cảm giác tuyệt diệu này thậm chí còn mỹ diệu hơn nhiều so với những lời tỏ tình cảm động nhất.

Đúng lúc Hải Dương đã hoàn toàn đắm chìm trong giai điệu tuyệt vời thì Diệp Âm Trúc chợt phát hiện ngoài linh hồn của hắn và Hải Dương chợt xuất hiện hai tia tinh thần lực mỏng monh khác, chúng nó tựa hồ cũng dung hợp vào trong cầm khúc thế nhưng không tìm được đúng lối vào nên chỉ đành khẽ rung động theo giai điệu, thoáng kinh ngạc rồi Diệp Âm Trúc chợt đoán ra vội cẩn thận tiếp xúc với chúng rồi đem chúng đến gần tâm huyền của hắn. Vì hắn chỉ giúp hai tia tinh thần lực đến cạnh tâm huyền của hắn nên không hề ảnh hưởng chút nào đến Hải Dương đồng thời cũng không có bị nàng phát hiện. Đúng theo suy đoán của hắn, hai tia tinh thần lực kia chính là do hai con Kim Giáp Cấm Trùng kia phát ra.

Lúc tinh thần lực của chúng bắt đầu dung nhập vào cầm khúc của Diệp Âm Trúc thì cũng có chút sợ hãi nhưng dưới sự dẫn dắt cổ động của giai điệu và cảm nhận sự trong sáng của linh hồn Diệp Âm Trúc nên dần dần chúng cũng bình tĩnh lại rồi hoàn toàn tiến vào trạng thái hưởng thụ các giai điệu của cầm khúc.

Một khúc "Viên Mộng" rất nhanh kết thúc nhưng Diệp Âm Trúc không hề ngừng lại cũng không đổi sang bản nhạc khác mà hắn lại bắt đầu đạn tấu lại từ đầu. Dưới tác dụng của tâm huyền và cầm huyền hắn đã hoàn toàn liên lạc được với ý thức của hai con Kim Giáp Cấm Trùng, cầm huyền và tâm huyền thành hai chiếc cầu nối giữa hắn và Kim Giáp Cấm Trùng hơn nữa hắn còn không mất chút tinh thần lực nào cũng có thể dung nhập vào ý thức hải của Kim Giáp Cấm Trùng, cảm nhận được linh hồn cũng trí nhớ của chúng.

Đó là cực bắc hoang nguyên với băng thiên tuyết địa, có hai thân ảnh kim sắc xuất hiện giữa khung cảnh giá buốt đó, thân thể chúng đang run lên từng hồi nhưng không bởi vì cái rét mà vì sợ hãi. Hai thân ảnh dài chừng năm thước toàn thân bao phủ kim giáp huyễn lệ, từ đôi mắt to của chúng thấy rõ vẻ kinh hoàng, một trong hai con cự trùng còn có chiếc bụng rất lớn, ánh mắt nó không chỉ có nỗi sợ hãi mà còn có sự thống

khổ. Đúng lúc đó, một tiếng rồng ngâm vang lên, một con cự long xuất hiện giữa không trung, toàn thân tản ra bạch sắc quang mang lộng lẫy, nó không phải là Bạch long trong thất đại long thành, cũng không có thân thể khổng lồ nhưng lại tràn ngập quang mang năng lượng các loại nguyên tố. Một đôi long mục tràn ngập vẻ hưng phấn cùng tàn nhẫn nhìn chăm chú vào hai con cự trùng phía dưới, năng lượng khổng lồ đã bắt đầu ngưng tụ quanh thân nó.

Nặc Khắc Hi , đó đúng là thần thánh cự long Nặc Khắc Hi a! -đang đắm chìm trong ký ức của hai con Kim Giáp Cấm Trùng mà Diệp Âm Trúc vẫn nhận ra ngay thân phận của con cự long kia. Vậy hai con kim sắc cự trùng kia không còn nghi ngờ gì nữa mà chính là hai con Kim Giáp Cấm Trùng trưởng thành.

Một tiếng rít chói tai từ miệng một con Kim Giáp Cấm Trùng phát ra, nó đã tiến lên chắn phía trước con Kim Giáp Cấm Trùng có chiếc bụng to rồi vận năng lượng toàn thân, một quang hoàn kim sắc xuất hiện bao phía ngoài thân nó rồi hình thành một viên đạn nguyên tố khổng lồ trực chỉ hướng cự long đang trên không tiến tới.

Trong mắt thần thánh cự long Nặc Khắc Hi toát ra vẻ khinh thường :

-Kim giáp nhất hệ di dân, hôm nay sẽ là ngày mà các ngươi bị diệt tộc.

Viên đạn nguyên tố bay tới trước người Nặc Khắc Hi thì bộc phát, vô số tia kình khí dày đặc bắn tới, đúng lúc đó trên long thân của Nặc Khắc Hi cũng xuất hiện một vòng tròn thất thải che phủ nó khỏi toàn bộ uy lực do kình khí của viên đạn nguyên tố phát ra.

_____***_____

Oanh một tiếng, uy lực của viên đạn nguyên tố hoàn toàn bị hóa giải, con Kim Giáp Cấm Trùng phía dưới chợt rống lên đầy giận dữ, lại phát ra thêm một viên đạn nguyên tố nữa nhưng công kích của nó hiển nhiên không có tác dụng gì, uy lực sánh với nửa cấm chú làm sao có thể gây uy hiếp cho một thần thoại của Long tộc được đây ?

Sau khi ngăn cản đòn tấn công của hai viên đạn nguyên tố Nặc Khắc Hi cũng không vội công kích mà tỏ vẻ như mèo vờn chuột, nhìn nhìn về phía hai con Kim Giáp Cấm Trùng. Đúng khi đó con Kim Giáp Cấm Trùng còn lại đột nhiên cũng dụng toàn bộ sức mạnh của nó phát xuất một viên đạn nguyên tố, đồng thời con Kim Giáp Cấm Trùng kia cũng không hề do dự vận năng lượng cùng tấn công.

Hai viên đạn nguyên tố cùng bay về phía Nặc Khắc Hi, vẻ khinh thường trong mắt cự long đã tiêu mất, một giọng ngâm xướng trầm thấp không ngừng vang lên từ miệng Nặc Khắc Hi, một cột sáng thất thải từ trên trời chiếu xuống, chỉ nháy mắt đã hấp thu toàn bộ năng lượng trên người cự long. Hai viên đạn nguyên tố sau khi phát xuất một viên biến thành màu bạc con một viên mang màu vàng, sau đó chúng cùng dung hợp trên không rồi biến thành một viên đạn lớn gấp đôi, còn sau khi phát ra năng lượng con Kim Giáp Cấm Trùng phía trước nhất thời thu nhỏ lại còn một nửa lúc trước, con Kim Giáp Cấm Trùng có chiếc bụng to thì không ngừng run rẩy rồi một quả trứng màu vàng sậm từ người nó chui ra. Vừa thấy quả trứng cả hai con Kim Giáp Cấm Trùng liền cùng nhìn nhau, trong mắt chúng tràn ngập lòng quyết tâm. Vạn phần lưu luyến nhìn quả trứng dưới đất rồi con Kim Giáp Cấm Trùng vừa sinh ra quả trứng cẩn thận mang quả trứng giấu ở một lỗ hổng dưới đất rồi nhanh chóng dụng một tảng đá lớn che phía trên.

Lúc này, quang mang trên không mãnh liệt dao động khiến Nặc Khắc Hi không thể nhìn thấy một cảnh tượng kỳ dị xuất hiện, sau lưng hai con Kim Giáp Cấm Trùng cùng có một đôi cánh màu vàng mỏng manh , sau đó cả hai con Kim Giáp Cấm Trùng cùng phóng thẳng về phía quang mang huyễn lệ trên không. Giờ cả hai con Kim Giáp Cấm Trùng đều không hề có chút sợ hãi nữa, cùng quyết tâm tử chiến chúng biến mất giữa vùng quang mang chói mắt nhất.

OANH - hai sắc nguyên tố đạn nổ mạnh cùng với chiếc cột sáng thất thải, phút chốc tất cả đều hãm vào một mảnh hắc ám. Tâm huyền của Diệp Âm Trúc không ngừng rung động, hắn cảm giác được sự tiếc nuối của hai con Kim Giáp Cấm Trùng trước khi chết đối với con của chúng, cảm giác được tình cảm của chúng với nhau đồng thời còn cảm nhận rõ ràng quyết tâm hy sinh để bảo vệ cho con mình.

Dù đã đoán được kết quả nhưng khi chung quanh chìm ngập trong bóng tối Diệp Âm Trúc vẫn không khỏi thầm cầu khẩn trong lòng vì bọn họ.

Bóng tối như thể vĩnh cửu, lúc này tựa hồ chỉ còn âm thanh của tiếng đàn do Diệp Âm Trúc phát ra vẫn đang rung lên. Đột nhiên, cảnh vật trước mắt lại biến đổi, chung quanh lại bừng sáng lên. Vẫn là nơi đó nhưng cảnh vật đã hoàn toàn thay đổi, tuyết trắng bao trùm khắp mặt đất, nếu không thấy một hòn đá đang khẽ rung động thì có lẽ Diệp Âm Trúc không thể nào nhận ra được đây vẫn chính là nơi hai con Kim Giáp Cấm Trùng đã chiến đấu cùng Nặc Khắc Hi.

-Phanh một tiếng hòn đá lệch sang một bên để lộ ra quả trứng màu vàng sậm kia, căn bản không thể nào biết được đã trôi qua bao nhiêu năm nhưng giờ đây chỉ thấy trên vỏ quả trứng xuất hiện rất nhiều vết nứt, một tầng quang mang chợt bao lấy quả trứng, mơ hồ bên trong quả trứng có thể thấy hai thân thể đang không ngừng chuyển động. Theo một tiếng rắc rất nhỏ một chiếc đầu chậm rãi từ quả trứng chui ra, trên thân nó còn mang một tầng chất nhầy màu vàng, thậm chí ngay cả mắt nó cũng chưa mở ra, từ miệng nó phát ra tiếng trẻ con khóc rất rõ ràng, ngay sau đó lại thêm một con nữa chui ra, bộ dáng chúng cơ hồ giống nhau như đúc, khi nó từ vỏ trứng chui ra chỉ phút chốc phong vân chợt biến ảo, vốn bầu trời đang tĩnh lặng rất nhanh bị một tầng mây đen hoàn toàn bao phủ, toàn bộ tuyết vực nhưng lại rất yên lặng, vốn tuyết trắng không ngừng rơi xuống cũng ngừng bay, những cơn gió buốt cũng biến mất, dường như đã đến thời điểm tận cùng của cả thế giới, lúc này, hai ấu trùng vừa chui ra khỏi quả trứng thành trung tâm của hết thảy cảnh vật trước mắt.

Đôi mắt nhỏ chậm rãi mở ra, vì cách đó không xa nên Diệp Âm Trúc còn phát hiện ra một điểm bất đồng giữa hai con ấu trùng đó là con bên trái có tròng mắt màu vàng còn tròng mắt con kia mang ngân sắc. Bầu trời hôn ám đột nhiên sáng bừng lên, một tia chớp kim sắc lăng không đánh xuống, cùng lúc đó gần như ngay lập tức từ giữa đám mây đen đang quần tụ trên không trung lại hình thành một tia chớp ngân sắc, kim ngân song sắc lôi điện phân biệt đánh xuống người hai ấu trùng kia, tựa như chính quang mang mà cha mẹ chúng đã lưu lại trước khi qua đời.

Quang mang chói lòa khiến tất cả mọi vật đều trắng lòa, khi Diệp Âm Trúc khôi phục thị lực thì tất cả đều đã khôi phục lại như bình thường, bất quá chỉ có điều khác là thân thể của hai ấu trùng kia đã xuất hiện trên mặt đất, chiếc vỏ trứng đã tiêu mất, ngay cả huyệt động mà chúng ẩn thân cũng không thấy đâu, một kim một ngân sắc phân biệt tạc trên lưng hai ấu trùng.

Tiếng đàn vẫn ngân nga như trước chỉ có linh hồn Diệp Âm Trúc là quay trở lại với hiện thực, tất cả vẫn ở trong động như trước nhưng Diệp Âm Trúc phát hiện cả hai con Kim Giáp Cấm Trùng đã dán vào người từ lúc nào không biết, ánh mắt chúng còn hàm chứa vẻ cảm kích vô cùng, chúng khẽ cọ cọ vào hắn.

Dường như chúng cũng từ ký ức của Diệp Âm Trúc cảm nhận được rất nhiều việc. Âm thanh của cổ tranh và cổ cầm cùng chấm dứt, Diệp Âm Trúc nhận ra hai Hoàng kim bỉ mông cũng đã về tới nơi, còn Tô Lạp đang nấu ăn. Hắn bèn thu hồi Hải Nguyệt Thanh Huy cầm rồi ôm cả hai con Kim Giáp Cấm Trùng vào lòng, nhìn vào mắt con có tròng mắt bạc mỉm cười nói :

-Ngươi sinh ra trong lôi điện vậy tên ngươi sẽ là Thiểm, được không ?

Ấu trùng kia có vẻ rất hài lòng không ngừng gật gật đầu, hưng phấn cạ lên ngực Âm Trúc, Diệp Âm Trúc cũng nhìn về con Kim Giáp Cấm Trùng còn lại nói :

-Còn tên ngươi sẽ là Lôi nhé.

Xong xuôi Diệp Âm Trúc vừa ôm chúng chuẩn bị đứng dậy đi ăn tối thì cả hai con Kim Giáp Cấm Trùng cùng hé miệng rồi cắn vào hai bên tay hắn. Hàm răng của Thiểm, Lôi đều sắc bén phi thường, từ cánh tay hắn truyền lên cảm giác đau buốt óc, Diệp Âm Trúc kêu lên một tiếng đau đớn, rõ ràng có thể được huyết dịch hắn đang chảy nhanh vào cơ thể chúng.

-Âm Trúc.

Vài tiếng kinh hô đồng thời vang lên, Tô Lạp và Tử là người đầu tiên chạy tới bên cạnh hắn, thậm chí Tô Lạp còn xuất ra Thiên Sứ Thán Tức định hạ thủ một con Kim Giáp Cấm Trùng ở trong lòng Âm Trúc. Thân hình Diệp Âm Trúc chợt nhoáng lên một cái chỉ còn lưu lại một hư ảnh nhợt nhạt, vừa lui về sau đến hơn hai thước Âm Trúc vừa nói :

-Không sao đâu, chúng không làm thương tổn ta đâu.

Dù hắn cũng không biết có chuyện gì xảy ra nhưng hắn lại chắc chắn tin tưởng, cả hai con Kim Giáp Cấm Trùng đều thông qua tâm linh tương thông nói với hắn chúng tuyệt không thương tổn hắn, sau khi tâm linh tương thông chúng đều xem hắn như là thân nhân.

Sau lưng Thiểm nổi lên một dây kim tuyến, còn bên Lôi là một dây ngân tuyến. Trong phút chốc kim quang và ngân quang trải rộng khắp toàn thân chúng, quang mang lóe lên rồi chợt dung nhập vào cơ thể Diệp Âm Trúc theo vết thương mà Thiểm, Lôi gây ra. Thấy rõ lưỡng sắc quang mang lan dần lên cánh tay Âm Trúc rồi từ hai bên tay tiến vào đại não, hai đạo linh hồn ấn ký gắt gao dung hợp cùng linh hồn hắn, Diệp Âm Trúc kinh ngạc phát hiện linh hồn mình tựa như đã dung hợp rồi chỉ trong nháy mắt đã chia ra làm ba, hai phần linh hồn tương đối yếu hơn phân biệt dung nhập xuống đôi tay hắn rồi cùng linh hồn chủ đạo trên đại não hình thành một tam giác kỳ dị. Một quang mang kim sắc từ mi tâm Diệp Âm Trúc xuất ra rồi vờn quanh thân thể hắn rồi chuyển dần thành đậm mầu. Sau khi quang mang tan hết cả hai vết thương trên tay Âm Trúc đều đã biến mất, chỉ còn chút họa tiết kim ngân nhị sắc trên tay hắn.

_____***_____

Tất cả mọi người đều bị cảnh tượng vừa xảy ra làm cho kinh ngạc đến ngây ra, trong đó người kinh ngạc nhất là Tử và hai người đến từ Đông Long Bát Tông Mã Lương và Thường Hạo. Hai người bọn họ giật mình chính là bởi vì tu vi của Diệp Âm Trúc, bọn họ đương nhiên rõ đạm kim sắc ý nghĩa gì, với cầm tông mà nói chỉ có tiến vào cảnh giới thất giai Kiếm Đảm Cầm Tâm thì mới có hiệu quả như vậy, điều đó cũng tương đương có thực lực của Lam cấp sơ giai, mà bây giờ Diệp Âm Trúc mới chỉ có 16 tuổi mà thôi. So với bọn họ thì Tử còn kinh ngạc hơn bội phần vì chỉ có hắn mới là người biết rõ lai lịch của Kim Giáp Cấm Trùng, cũng chỉ có hắn mới hiểu hành động vừa rồi của hai con Kim Giáp Cấm Trùng đại biểu điều gì.

Tô Lạp vẫn không hiểu nên cất tiếng hỏi :

-Chuyện gì xảy ra vậy ?

Diệp Âm Trúc bất đắc dĩ nhún nhún vai nói :

-Ta cũng không biết nữa nhưng ta đói bụng lắm, hay chúng ta đi ăn trước đi.

Thấy Diệp Âm Trúc không muốn nói thêm cũng không ai hỏi tiếp, mấy ngày nay cả đoàn đều gặp nhiều chuyện quái dị rồi, bữa ăn hôm nay cũng trở nên trầm lặng hơn, mỗi người đều đắm chìm trong sự suy tư chỉ có An Kỳ là vẫn hoạt bát như bình thường. Cả ngày mọi người đều đi đường khổ cực, hơn nữa những kinh biến buổi tối đã khiến mọi người đều trở nên uể oải không chịu nổi, sau khi ăn cơm tối mỗi người chọn một góc động rồi ngồi xuống bắt đầu tu luyện. Đêm khuya yên tĩnh, tiếng gió bên ngoài tựa hồ càng thêm mãnh liệt khiến cho đống lửa đốt trong động cũng lay động, nương theo tiếng reo của lửa cháy Diệp Âm Trúc và Tử cơ hồ cùng mở mắt, cả hai nhìn nhau, không hề nói câu nào chỉ lặng lẽ đứng lên rồi bước ra khỏi động. Ngồi trên một mỏm đá, gió đêm lạnh lẽo xuy phất tóc cả hai, với thực lực giờ đây cả hai dĩ nhiên không bị ảnh hưởng bởi nhiệt độ buốt giá này nữa.

-Âm Trúc, ngươi biết không, từ sau khi quen ngươi, đây là lần đầu tiên ta phát hiện đã không cách nào hoàn toàn hiểu được ngươi.

Tử khẽ nói.

Diệp Âm Trúc sửng sốt một chút :

-Tại sao nói như vậy ?

-Bởi vì ta đột nhiên phát hiện hình như trên người ngươi có một loại mị lực đặc thù, tiếng đàn của ngươi dường như có ma lực sinh ra lực hấp dẫn cực mạnh đối với ma thú, ma thú càng mạnh loại cảm giác đó lại càng mãnh liệt, ví dụ như con Ngân long kia, còn có ta lúc ban đầu và hai đầu Kim Giáp Cấm Trùng hôm nay nữa, đó là tác dụng của Xích Tử Cầm Tâm hay là dấu hiệu Đông Long sắp giác tỉnh ?

Diệp Âm Trúc nhìn Tử :

-Có lẽ vậy. Tử, ta cảm giác như ngươi đang sợ hãi ?

Tử cười khổ nói :

-Không sợ hãi sao được khi mới chỉ rời khỏi nhà có một năm mà ngươi đã tiến bộ như vậy, ta đã không thể nhìn rõ tương lai của ngươi cũng như của chính mình nữa rồi. Âm Trúc, có thể đáp ứng ta một chuyện hay không ?

-Cái gì ?

-Đáp ứng với ta, bất luận sau này ngươi trở thành thế nào, chính ngươi cường đại thế nào thì cũng vĩnh viễn đừng xâm nhập cực bắc hoang nguyên, đừng phá hư mảnh đất mà thú nhân đã sinh tồn ngàn ngàn năm này.

Thần sắc trong mắt Âm Trúc hơi đổi, không biết tại sao khi nghe Tử nói vậy từ sâu trong linh hồn hắn chợt nảy ra một ý nghĩ cực kỳ đặc biệt

-Chỉ cần ngươi còn sống và làm chủ nhân của cực bắc hoang nguyên này thì bất luận là ta có thực lực cường đại cỡ nào chúng ta vẫn sẽ là huynh đệ, quan hệ của ta với cực bắc hoang nguyên cũng sẽ giống như quan hệ của ta với ngươi vậy.

Tử nở nụ cười :

-Có thể bảo vệ được bắc cực hoang nguyên hòa bình cũng coi như là ta đã hoàn thành trách nhiệm của mình rồi, à, Âm Trúc, nói cho ta biết về việc ngươi trao đổi được cùng Kim Giáp Cấm Trùng hôm nay đi.

Diệp Âm Trúc gật đầu rồi chậm rãi kể lại sự việc xảy ra vừa qua. Nghe xong Tử lặng im suy tư, đôi mắt tím tràn ngập vẻ kinh ngạc, hiển nhiên tình huống này tựa hồ không giống với những gì mà tổ tiên hắn lưu truyền lại về Kim Giáp Cấm Trùng.

-Chẳng lẽ có biến dị sao ? Tại sao lại có ngân quang xuất hiện, thần thánh cự long Nặc Khắc Hi truy giết Kim Giáp Cấm Trùng thì ta có thể hiểu được nhưng ta chỉ không rõ là tại sao lại có ngân quang và xuất hiện đôi cánh, theo lời tổ tiên thì Kim Giáp Cấm Trùng đâu có năng lực phi hành, mà cũng không có chút nào lưu lại năng lượng ngân sắc đó là gì. Trong tứ đại thần thú thượng cổ trừ Tử Tinh Bỉ Mông chúng ta còn ba loại thần thú kia đều có những nhược điểm, trong đó nhược điểm của Kim Giáp Cấm Trùng là rõ ràng nhất. Nặc Khắc Hi là cường giả trong Long tộc muốn giết chết Kim Giáp Cấm Trùng chắc chắn không có khó khăn gì vì đạn nguyên tố không có tác dụng với nó nhưng theo như lời ngươi kể thì trong một kích cuối cùng cha mẹ của Thiểm Lôi đã dụng toàn lực nên đã khiến Nặc Khắc Hi bị trọng thương nếu không nó đã truy tìm chung quanh xem có hậu nhân của Kim Giáp Cấm Trùng hay không rồi.

Diệp Âm Trúc vuốt cằm nói :

-Đúng vậy, ta cảm thấy lúc bọn họ dung hợp Nặc Khắc Hi rõ ràng tỏ ra có chút sợ hãi.

Tử nói :

-Vậy có thể có hai cách giải thích, một là hai Kim Giáp Cấm Trùng kia có sự đột biến nên năng lực của chúng cũng biến hóa theo, còn hai là do tổ tiên của ta không hề biết rõ về Kim Giáp Cấm Trùng nên căn bản không biết thực lực chính thức của chúng.

Nói đến đây ánh mắt của Tử lại hướng về Âm Trúc :

-Âm Trúc, ngươi có biết tại sao Thiểm Lôi lại cắn và hấp thu máu của ngươi không ?

Diệp Âm Trúc lắc đầu nói :

-Đó cũng chính là lý do chính vì sao mà ta dụng tâm linh cảm ứng gọi ngươi ra ngoài này đấy.

Tử trầm giọng nói :

-Đó là huyết khế, nguyên thủy nhất và cũng là một trong tam đại khế ước từ thượng cổ, đồng cấp với Đồng Đẳng Bổn Mệnh mà chúng ta dùng đó.

-Huyết khế ?

Diệp Âm Trúc kinh ngạc hỏi :

Nếu như không trừ diệt được đầu đại yêu này cùng Diệp Húc, thực khó mà giải được mối hận trong lòng hắn!

Ưng tiên sinh bị hấp lực từ đồng đỉnh truyền đến kéo lại không cách nào bay đi, trong miệng lập tức truyền đến một tiếng ưng tiếu, một vũ xà cự đại từ trên mình con ưng khổng lồ vọt dậy, hung hăng đụng vào trong đỉnh đồng, đem tòa đại đỉnh chấn động không ngớt!

"Loan Thiên Hà, mỗ gia nếu như muốn đi, không ai có thể ngăn ta lại cả!" Ưng tiên sinh cười ha ha, hai cánh chấn động, như bão táp bay đi, trong Loan phủ truyền đến một tiếng hừ tức giận khác, chỉ thấy một vị lão giả tóc trắng tung bay, phi thân đuổi theo hắn.

Loan Thiên Hà vội vàng quát: "Tam thúc, ngài đuổi theo tên Diệp Thiếu Bảo ngỗ ngược kia, ta đuổi theo giết đầu đại yêu này!"

"Được!" Lão giả tóc trắng này tên Loan Cao Thượng, Diệp Húc lúc trước gây chuyện thì hắn đang bế quan trong nội phủ, cũng chưa từng gặp qua Diệp Húc.

Loan Cao Thượng hai mắt như điện, quét nhìn bốn phía, quát: "Bình Minh, ngươi triệu tập tất cả vu sĩ, tìm tòi mọi nơi, tuyệt không thể để cho tiểu tử kia chạy ra khỏi địa giới Việt Châu!"

Những vu sĩ Loan gia may mắn còn sống lập tức chia nhau xuất động, chạy khắp Việt Châu, khắp nơi tìm kiếm hạ lạc của Diệp Húc.

Tác giả: Thạch Trư

N j X * ? Q Æ M ; N j , > Q € : B Q

Chương 93: Hoá giao

"Thiếu gia, chúng ta bỏ lại ưng tiên sinh ở đó, tựa hồ có chút không tốt lắm đâu …" Tô Kiều Kiều quay đầu lại nhìn thoáng qua Việt Châu, chỉ thấy trong thành đột nhiên bay lên một đại xà màu xanh đỏ, sau lưng mọc lên chín đôi cánh, tiếp theo trong thành truyền đến tiếng nổ đinh tai nhức óc thì có chút lo lắng nói.

Diệp Húc kĩ mã phi nước đại, cười nói: "Yên tâm, Ưng tiên sinh cũng không có dễ chết như vậy đâu. Chúng ta ở lại đó cũng chỉ là liên lụy hắn, rời khỏi ngược lại có thể giúp hắn rảnh tay rảnh chân."

Can Sài Giao trong mấy tức thời gian liền chạy được hơn mười dặm, tốc độ cực nhanh, làm cho ai nấy nghẹn họng nhìn trân trối.

"Thiếu Bảo, ngươi rốt cục trốn được đến đây." Bên đường đột nhiên nhảy ra hai thân ảnh quen thuộc, ngăn lại đường đi của Can Sài Giao, Chu Thế Văn cười hắc hắc nói: "Lão tử chỉ biết ngươi không muốn làm thân binh gì đó của Đông Hoàng tướng quân kia, cho nên đã sớm ở chỗ này chờ ngươi."

Phương Thần mỉm cười nói: "Diệp huynh mượn tay Loan gia, cuối cùng cũng vứt bỏ được Ưng tiên sinh, thật đáng mừng."

Hai người bọn họ nhìn thấy Diệp Húc đánh chết Loan Lương Dịch, liền biết rõ Việt Châu thành tất có một hồi huyết chiến, bởi vậy đã nhanh chân chạy trước, nhìn thấy Diệp Húc phóng ngựa chạy như điên, lúc này mới nhảy ra.

Diệp Húc ghìm chặt ngựa, cười nói: "Kỳ thật có ô dù của Ưng tiên sinh, ta liền có thể không kiêng nể gì cả, mượn việc giao thủ tôi luyện tu vi cùng vu pháp, lấy chiến dưỡng chiến. Đáng tiếc ta tại Việt Châu đại náo một hồi, Ưng tiên sinh chắc chắn sẽ không để cho ta tiếp tục làm như vậy ở các châu quận khác, hắn hỉ nộ vô thường, vẫn là sớm rời khỏi hắn thì hơn."

Hắn nói đến đây, trong lòng hơi có cảm giác tiếc hận.

Trong lòng hắn, Ưng tiên sinh này vẫn là người cực kỳ đáng giá kết giao, duy nhất đáng tiếc chính là, Diệp Húc trước mắt còn chưa có tư cách kết giao hắn, hắn chỉ là dùng đầu đại yêu này để bức ép phủ chủ Diệp Tư Đạo, bởi vậy lúc này Diệp Húc mới mượn tay Loan gia để thoát khỏi hắn.

Đột nhiên trong lòng ba người vừa động, ngẩng đầu nhìn về phía trước, chỉ thấy một thiếu niên áo vàng khoảng mười sáu mười bảy tuổi đang đi tới theo quan đạo phương bắc, cước bộ cực nhanh.

Thiếu niên áo vàng này nhìn thấy bọn họ, cũng là nao nao, vội vàng tế ra một tòa hắc ngọc lâu có vẻ khá tiêu điều, lồng nguyên khí như ngọc xuất hiện, cẩn thận đánh giá bọn họ.

Bọn Diệp Húc, Chu Thế Văn đều tự tế ra ngọc lâu của mình, mở ra lồng nguyên khí, bảo vệ quanh thân.

Thiếu niên áo vàng này đứng lại từ xa, chắp tay nói: "Sư huynh, mượn đường."

"Sư huynh, mời." Diệp Húc ghìm cương ngựa, đứng ở ven đường, cười nói.

Chu Thế Văn cùng Phương Thần cũng lần lượt đứng ở một bên.

Thiếu niên áo vàng chắp tay cảm ơn, theo đường bên kia đi qua, đợi đi được khoảng một trăm mét, lúc này mới tán đi lồng nguyên khí, thu hồi ngọc lâu, nhanh chóng đi về hướng Việt Châu.

Ba người bọn Diệp Húc cũng lần lượt thu hồi ngọc lâu, tiếp tục đi về phương bắc, Tô Kiều Kiều thấy không giải thích được, hiếu kỳ nói: "Thiếu gia, các ngươi quen với người kia sao? Sao lại xưng hắn là sư huynh?"

Diệp Húc lắc đầu cười nói: "Ta lần đầu tiên rời khỏi Liễu Châu, sao có thể quen hắn được? Đây là truyền thống bất thành văn giữa vu sĩ với nhau, nếu như ngẫu nhiên gặp vu sĩ khác thì sẽ xưng hô lẫn nhau một tiếng sư huynh để biểu thị chính mình không có ác ý. Khi ta rời nhà, đại ca có dạy cho ta một số thường thức, nói chính xác là những cấp bậc lễ nghĩa thường dung hiện nay khi hành tẩu giang hồ, miễn cho cùng người khác nảy sinh hiểu lầm không cần thiết."

Hiển nhiên khi hai người Chu Thế Văn, Phương Thần rời nhà cũng nhận được dạy bảo giống thế.

"Thiếu Bảo, người vừa rồi cũng biết vận dụng pháp môn lồng nguyên khí, chẳng lẽ pháp môn này không phải chỉ có ba người chúng ta biết hay sao?"

Chu Thế Văn vốn tưởng rằng lồng nguyên khí là độc môn tuyệt học, không nghĩ tới một vu sĩ lạ hoắc gặp ở ven đường lại cư nhiên cũng có vẻ sử xuất ra được pháp môn giống thế thì không khỏi hồ nghi nói.

Diệp Húc cười ha hả, lúng ta lúng túng nói: "Thiếu niên kia vì sao biết vận dụng lồng nguyên khí thì ta cũng chịu. Chu huynh cần phải đến hỏi hắn mới đúng chứ."

Ban đầu ở ưng sầu giản, do Diệp Húc truyền thụ cho bọn họ pháp môn lồng nguyên khí nên khi thu hoạch hắn đã được quyền chọn lựa đầu tiên cùng với quyền được chọn nhiều hơn một đồ vật, chiếm rất nhiều tiện nghi.

Hắn tự nhiên không dám nói cho bọn hắn biết, lồng nguyên khí cùng ngọc lâu thu vật đều là hàng vỉa hè, vu sĩ bên ngoài cơ hồ ai cũng biết hai loại pháp môn này.

Vận dụng lồng nguyên khí cùng ngọc lâu thu vật cơ hồ là thường thức của vu sĩ, chỉ có dòng dõi ở cái nơi vắng vẻ như Cửu Lê mới có ít người biết những kĩ xảo như vậy mà thôi.

"Hai người này đến phương bắc, nếu như chứng kiến lồng nguyên khí cực kỳ phổ biến, đâu đâu cũng thấy, ắt hẳn sẽ muốn tìm ta liều mạng..."

Diệp Húc quay đầu lại nhìn thoáng qua, vội vàng phóng ngựa chạy như điên, nói: "Người của Loan gia đã bắt đầu đuổi theo rồi, chúng ta đi mau!"

Hai người vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy từ hướng Việt Châu truyền đến một cỗ sát khí ngút trời đang tản ra khắp nơi, hiển nhiên là vu sĩ của Loan gia xuất động tìm kiếm Diệp Húc.

Hai người Chu Thế Văn cùng Phương Thần không dám chậm trễ, cuống quít đuổi theo Diệp Húc, đến khi chạy được vài dặm, bọn họ mới hồi phục lại tinh thần: "Vu sĩ Loan gia đuổi giết chính là tiểu tử Thiếu Bảo, chúng ta chạy cái gì mà chạy chứ?"

Còn thiếu niên áo vàng khi nãy thì cũng rất nhanh liền gặp được người của Loan gia, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ vui mừng, cao giọng nói: "Ngũ thúc, các ngươi là đặc biệt tới đón tiếp ta sao?"

Loan Bình Minh vội vàng dừng bước lại, ngước mắt nhìn lên, nao nao: " Lương Tích, ngươi sao lại trở về rồi?"

Hắn đột nhiên dậm chân thở dài: "Ngươi về trễ mất rồi! Nếu ngươi về sớm nửa canh giờ, Loan gia ta nhất định sẽ không phải chịu nhục nhã đến vậy."

Thiếu niên áo vàng này hoá ra là Lương Tích, là Loan gia lục tử, thiên tài của Loan gia, bởi vì tư chất xuất chúng, năm trước được một môn phái ma đạo coi trọng, chọn lựa làm đệ tử, vội vàng nói: "Ngũ thúc, xảy ra chuyện gì?"

Loan thiên Minh đem chuyện Diệp Húc chặn cửa, giết người cùng với việc Ưng tiên sinh đại náo Việt Châu tóm tắt một lần, Loan Lương Tích lập tức giận tím mặt, nói: "Ta vừa rồi trên đường gặp được ba nam một nữ, một người trong trong số đó cưỡi ngựa, hình như chính là Diệp Thiếu Bảo mà ngũ thúc nói đến! Sớm biết như thế, ta lúc ấy liền ra tay giết hết bọn họ."

"Lương Tích, không thể khinh địch, nhị ca ngươi đã tu luyện tới cố nguyên nhất phẩm, vẫn là chết ở trong tay của hắn."

Loan Lương Tích sắc mặt kiêu căng, mỉm cười nói: "Ngũ thúc, ta tại Quỷ Vương Tông khổ tu một năm, hôm nay trong thế hệ vu sĩ đã hiếm có địch thủ rồi. Muốn giết mấy tên đó chẳng qua chỉ là việc lật bàn tay mà thôi."

"Không cần nói nhiều nữa, đuổi theo bọn họ, giết chết tất cả."Loan Lương Tích quát.

Vu sĩ Loan gia cũng hét lớn, chạy như bay cùng đuổi theo phướng hướng màbọn Diệp Húc rời đi . Loan Bình Minh lưu lại một vu sĩ để hắn đi thông báo cho Tam thúc Loan Cao Thượng.

Một bước này vừa động lập tức có thể nhìn ra tu vi của mọi người ai cao ai thấp. Loan Bình Minh cùng với những người đồng bối phận đều là cao tầng của Loan gia thì dẫn đầu, tiếp đó chính các vu sĩ như Loan Sư Bình.

Trong đó khiến người chú mục nhất chính là Loan Lương Tích, tốc độ của hắn cư nhiên không hề chậm hơn bọn người Loan Bình Minh, cước bộ không chút đứt đoạn, dưới bàn chân còn sinh ra một đóa bọt nước, nước chảy cuồn cuộn, nâng thân thể của hắn về phía trước, chạy như bay!

"Lương Tích xác thực tại Quỷ Vương Tông học được bản lĩnh kinh người, nếu là hắn về ụủahắh "

Diệp Âm Trúc cười nhẹ nói:

- Không cần cảm ơn, ta giúp không phải là ngươi, mà là giúp lòng thiện lương của ngươi. Lúc ngươi dám đáp ứng đem Minh Tuyết trả về, ta đã xem ngươi là bằng hữu rồi.

Nguyệt Minh cắn cắn môi dưới,

- Ngươi là bằng hữu của ta, hiện tại vậy, sau này cũng vậy.

Nói đến đây, nàng từ trên viêm thú nhảy xuống, vào lúc nàng chuẩn bị bắt đầu triệu hoán Minh Tuyết, đột nhiên quay người lại, nói thêm ba chữ,

-"Người đầu tiên".

Hải Dương đang dựa vào Diệp Âm Trúc ngẩng đầu nhìn nàng, trong đôi mắt to trong sáng mang theo vài phần tia cười thú vị, vẫn chẳng nói gì cả. Nếu như nói lần này đến Cực Bắc Hoang Nguyên, ai là người tâm tình tốt nhất, chẳng nghi ngờ gì là Hải Dương. Mỗi ngày lên đường, nàng căn bản không cần lo lắng điều gì, chỉ cần dựa vào vòng tay ấm áp của Diệp Âm Trúc là được, bất luận thời tiết biến thành lạnh đến mức độ nào, trái tim đã từng băng lãnh của nàng thủy chung vẫn được ấm áp bao quanh.

- Xuất hiện đi, bạn của ta, Minh Tuyết.

Ám lam sắc ma pháp Lục Mang Tinh từ không gian xuất hiện trước thân Nguyệt Minh, thân ảnh mềm mại, nữ hài khoảng độ 10 tuổi bồng bềnh giữa không trung. Mái tóc dài màu lam đậm tung bay sau lưng, vậy mà độ dài vượt quá hai chân của nó, trong cặp mắt to màu đen khí tức băng lãnh sung mãn. Ám lam sắc quang mang nhàn nhạt quẩn quanh thân thể của nó không ngừng xoay chuyển, thân thể nó như thủy tinh thấu sáng nhẹ nhàng bồng bềnh trong gió lạnh, mà lại không bị ảnh hưởng chút nào.

Có lẽ là cảm giác thấy băng lãnh xung quanh, Minh Tuyết vừa xuất hiện, trong con mắt băng lãnh của nó liền có vài phần hoang mang mông lung, nhìn nhìn Nguyệt Minh trước mặt, lại nhìn nhìn Diệp Âm Trúc vừa đi đến bên cạnh Nguyệt Minh, tinh thần của nó chớp mắt xuất hiện chút biến hóa.

Đôi mắt bình thường trầm tĩnh Nguyệt Minh lúc này đã tràn đầy cảm tình,

- Về nhà đi, Minh Tuyết. Năm xưa tại chúng ta không đúng, bắt ngươi từ bên phụ mẫu ra đi, đây mới là địa phương thuộc về ngươi. Về nhà đi, ta vĩnh viễn sẽ nhớ ngươi, ta chỉ muốn nói với ngươi, trong lòng ta, ngươi luôn luôn là người bạn duy nhất của ta, lúc ấy ta không có bằng hữu, ta luôn luôn xem ngươi là muội muội. Là Diệp Âm Trúc điểm tỉnh ta, chỉ có đem ngươi trả về bên cạnh người nhà ngươi mới thực sự tốt cho ngươi. Hi vọng ta làm không quá muộn. Đợi sau khi gặp phụ mẫu ngươi, ta sẽ cố thử cường hành giải khai khế ước giữa chúng ta, ngươi sẽ lại có được tự do. Ta thay gia gia nói với ngươi một câu xin lỗi, ta biết ngươi có thể nghe hiểu được, tha thứ cho ta, được không?

Nước mắt, từ trong mắt Nguyệt Minh tuôn trào, trước khi rơi xuống đất đã hóa thành một khối băng châu trong suốt lóng lánh.

Mỗi cá nhân đều trở nên an tĩnh, yên lặng xem cảnh này, bất luận là Tử hay hai vị đầu óc giản đơn Hoàng Kim Bỉ Mông, lúc này đều lộ ra ánh mắt tán thưởng. Có thể vì hạnh phúc của ma thú, đưa ma thú về nhà, mà còn là một cửu cấp thành trường hình ma thú, dưới vẻ ngoài băng lãnh ấy của Nguyệt Minh, phải có một trái tim thiện lương thế nào a!

Hải Dương chầm chậm đi đến bên Nguyệt Minh, nắm chắc lấy vai nàng, dùng thân thể ấm áp của mình an ủi cõi lòng run rẩy của nàng.

Minh Tuyết động đậy, thân thể hữu hình vô chất của nó đột nhiên bay lên trước, duỗi ra đôi tay nhỏ nhắn lóng lánh trong suốt của nó, áp lên nơi nước mắt của Nguyệt Minh rơi xuống, phảng phất như bưng nâng một vật tối trân quý, giờ khắc này, Diệp Âm Trúc đột nhiên xuất hiện, trong mắt Minh Tuyết lộ ra cảm tình sâu sắc như với Nguyệt Minh.

Dương quang bàng bạc chiếu xuống Băng Sâm, phản xạ lại một mảng băng lam sắc quang mang rực rỡ, toàn bộ trong phạm vi đột nhiên biến thành an tĩnh, mỗi cá nhân đều yên lặng chờ đợi, bọn họ đợi Minh Tuyết dẫn đường, có lẽ, bọn họ cũng đợi quyết định của Minh Tuyết.

_____***_____

Nâng giọt lệ kết thành băng châu của Nguyệt Minh, Minh Tuyết đột nhiên bay lên, hôn nhẹ xuống trán Nguyệt Minh, sau đó quay người, cũng động tác như vậy hôn lên trán Diệp Âm Trúc, không có cảm giác thực chất, lại có một chút băng lãnh ôn nhu, đó là bao hàm cảm giác chúc phúc và thân cận.

Thân thể bay lên, Minh Tuyết vẫn như thế bưng giọt lệ của Nguyệt Minh tiến vào Băng Sâm, trong vô hình, Nguyệt Minh cảm giác thấy rõ ràng tinh thần của lực của Minh Tuyết lôi kéo mình, đi theo bước chân của nó.

Trải qua hơn 10 ngày lặn lội, mọi người cuối cùng cũng tiến vào vùng đất là mục đích cuối cùng của cuộc hành trình này, cũng là một trong những địa phương nguy hiểm nhất trên Long Khi Nỗ Tư đại lục.

Thân thể Minh Tuyết nhẹ nhàng phiêu lãng phía trước, tốc độ của nó tịnh không nhanh, khiến mọi người sau nó đủ nhanh để cất bước theo nó. Tiến vào Băng Sâm, tay Diệp Âm Trúc xuất ra Phi Bộc Liên Châu Cầm, đặt ngang trên lưng viêm thú trước thân mình và Hải Dương, hai đùi kẹp chặt viêm thú, một tay rất ôm lấy bờ eo mềm mại của Hải Dương, tay kia án lên dây đàn. Sau khi đạt đến Kiếm Đảm Cầm Tâm thất giai, tinh thần lực của hắn so với trước lại càng nhạy cảm, dù trong Băng Sâm cực kì hàn lãnh, nhưng hắn vẫn âm thầm cảm giác được huyết tinh khí tức trong đó.

Tô Lạp theo bên cạnh Diệp Âm Trúc, trở thành thích khách, hắn không cần sự giúp đỡ của ma thú, chỉ cần nhờ một điểm nhiệt lượng phát ra từ thân viêm thú là đủ, Vĩnh Hằng Thế Thân Khôi Lỗi trực tiếp khởi động, khiến thân ảnh hắn nhìn có phần hư ảo, tay trái cầm ngược Thiên Sứ Thán Tức, tịnh không có đem Ngân Tệ phóng ra, với năng lực vừa mới tiến vào thời kì trưởng thảnh của Ngân Tệ, hoàn toàn không thích hợp phát huy tại địa phương này.

Riêng Mã Lương triệu hoán ra một Kim Tinh Bạo Long, đương nhiên hắn không phải hi vọng Kim Tinh Bạo Long này có thể đem đến tác dụng gì, chỉ là dùng để làm tấm khiên thịt dự bị, xét đến cùng, lực phòng ngự của thân thể Kim Tinh Bạo Long vẫn là không tệ.

Tử và An Kỳ đi ở tận đầu đoàn, hai vị Hoàng Kim Bỉ Mông đoạn hậu, bọn họ đã nâng cao toàn bộ lực phòng ngự đến mức độ mạnh nhất.

Vừa tiến vào Băng Sâm, nhiệt độ vậy mà lại tiếp tục hạ xuống, khí tức đóng băng, hàn lãnh thấu xương, trực tiếp khiến vài con viêm thú hư nát hoàn toàn, không có nhiệt lượng do viêm thú phát ra, mọi người lập tức cảm thấy lạnh lẽo thấu xương, Nguyệt Minh, Thường Hạo, Mã Lương, Hải Dương bốn người đầu tiên phải chịu, sắc mặt đã bắt đầu xanh, thân thể run rẩy không thể khống chế được, quần áo dày cũng không thể hoàn toàn chống lại hàn khí.

- Tinh La Kì Bố.

Thường Hạo hét nhỏ, hai tay đồng thời đưa ra, trắng và đen, quân cờ hai màu bay lên không trung, dưới ba động của ma pháp lực hoàng sắc nhàn nhạt, bồng bềnh tại không trung tổ hợp thành một đồ án kì dị, mỗi một quân cờ đều phát ra quang mang nhàn nhạt, tổ hợp thành một cái lồng ánh sáng đen trắng xen nhau, bao phủ hoàn toàn thân thể mọi người vào bên trong.

Mắt Nguyệt Minh sáng lên,

- Di động thức không gian pháp trận, ngươi lại có thể hiểu dạng pháp trận cao cấp này?

Thường Hạo cười khổ nói:

- Đi mau đi, tinh thần lực của ta chỉ có thể duy trì một đoạn thời gian, nếu mà ta cầm cự không nổi, thì phải nhờ các ngươi tìm biện pháp. Cái pháp trận này của ta cũng có tác dụng ngăn cách khí tức, nên càng có thể yểm hộ chúng ta tiến vào Băng Sâm, cả đời ta đây là lần đầu tiên cảm giác được lạnh thế này, đây thực sự là địa phương không một ai mong chờ!

Có sự giúp đỡ của pháp trận, chí ít đem hàn khí ngăn trở hoàn toàn ở bên ngoài, cái pháp trận này giống như một không gian đơn độc, đem mọi người bao phủ bên trong, khiến nhiệt lượng tự thân mọi người phát tán ra không đến nỗi bị tiêu tán, hết sức mình đem hàn lãnh ngăn trở ở bên ngoài.

Minh Tuyết bồng bềnh trước mặt, không bị ảnh hưởng bởi hàn lãnh xung quanh, là ma thú loại U Minh, nhiệt độ ảnh hưởng đối với nó rất là hữu hạn.

Chính lúc đang đi, gió tuyết tựa hồ nhiều lên vài phần, trong mảng lớn hoa tuyết, vài khối tịnh không cường đại tinh thần ba động bắt đầu xuất hiện trong không khí, nhãn thần Nguyệt Minh co lại, hét nhỏ:

- Cẩn thận, là Tuyết Phách.

Diệp Âm Trúc tập trung nhìn, chỉ thấy trong gió tuyết, vài khối băng vụ bạch sắc bồng bềnh trong không khí, bọn chúng phần lớn chỉ là một vị trí, gió tuyết chỉ cần tiếp cận bọn chúng là liền trực tiếp bị hút tiêu thất đi mất vào trong băng vụ.

Tử trầm giọng nói:

- Ấy là vì sự tồn tại của Tuyết Phách, Băng Sâm mới hàn lãnh như vậy, bọn chúng dù là toàn thể sinh vật cấp thấp nhất trong Băng Sâm, chỉ thuộc bọn tứ cấp ma thú, nhưng là chủ nhân chân chính của Băng Sâm, số lượng nhiều, hầu như phân bố trong khắp các xó xỉnh của toàn thể Băng Sâm. Mọi người nhất định phải cẩn thận, thiên vạn không để bị Tuyết Phách trói buộc, cũng không được phát động công kích, nếu không dù cho thực lực mạnh nữa, cũng vô pháp sống mà đi khỏi chỗ này. Tuyết Phách dù chỉ có trí tuệ rất thấp, nhưng lại thù rất dai, chỉ cần bị hủy diệt một con, lập tức sẽ dẫn đến biến hóa toàn bộ Băng Sâm.

Trí tuệ cấp thấp sao? Nghe xong lời Tử nói, Diệp Âm Trúc trong lòng biến đổi nhẹ, phóng mắt nhìn tới, trong vùng băng lăng ,Tuyết Phách số lượng rất nhiều, nếu như chỉ là một hai người, có lẽ còn có thể theo kẽ hở giữa bọn chúng lách qua, nhưng nhiều người thế này, lại còn có dạng ma thú thể hình to lớn như Kim Tinh Bạo Long, chỉ trông vào né tránh là không hiện thực.

Quay đầu về Tô Lạp dặn dò một chút, bảo bọn họ bảo hộ các ma pháp sư, Diệp Âm Trúc bay lên, trực tiếp đáp lên lưng Kim Tinh Bạo Long,

- Mã Lương, ngươi bảo Kim Tinh Bạo Long mở đường, đi chậm một chút, Tử, ngươi và An Kỳ cũng đi ra sau đi, ta nghĩ ta có biện pháp khiến các Tuyết Phách này nhường đường cho chúng ta.

Tử biết Diệp Âm Trúc xưa nay không khoa trương, gật đầu, mang An Kỳ người luôn luôn hưng phấn sau khi tiến vào Băng Sâm đi ra phía sau Kim Tinh Bạo Long, cùng những người khác tụ tập tại một chỗ.

Diệp Âm Trúc ngồi xếp bằng trên cái lưng rộng lớn của Kim Tinh Bạo Long, sau một chút trầm ngâm, bèn đổi Phi Bộc Liên Châu Cầm thành Xuân Lôi Cầm.

Đã không thể chính diện đối kháng, vậy, chỉ có hòa nhập vào trong, đấy là cái Diệp Âm Trúc sau khi từ Long Vực trở về mới lĩnh ngộ được.

Tám ngón gẩy nhẹ, tiếng đàn trong trẻo lặng lẽ cất lên, chỉnh lại tiếng ngâm nga trầm thấp của cầm khúc lúc bình thường, thành tiết tấu nhanh nhẹn phảng phất như Tinh Linh đang múa, một quầng quầng Cầm Ma Pháp ám hoàng sắc ba động lặng lẽ phát ra, tinh thần lực hắn chú nhập tịnh không quá mạnh, tiếng đàn chỉ phát ra đến cự li khoảng 30 mét rồi bắt đầu yếu đi.

Các bạn của Diệp Âm Trúc nghe được cầm khúc, dưới ảnh hưởng của Cầm Ma Pháp, bọn họ phát hiện tâm tình vốn khẩn trương của mình lập tức được thư giãn, toàn thân phảng phất đều trở nên thoải mái, nhất là sự sung sướng của tinh thần, khiến cho gian khổ đi đường nhanh chóng theo tinh thần từng lớp bay đi.

Một cảnh kì dị xuất hiện, tùy theo cầm khúc vang lên, Kim Tinh Bạo Long chầm chậm tiến lên, chỉ cần là chỗ Cầm Ma Pháp lực ám hoàng sắc tới được, thì Tuyết Phách phiêu đãng tại không trung lại tự tránh ra, gió gào tương hợp cùng tiếng đàn thành âm thanh dễ nghe, những băng vụ ấy lại như là đang múa, lại như trở thành bảo hộ của mọi người, không chỉ tự tránh ra, mà lại còn nhanh chóng hấp thu gió tuyết trong không trung, khiến cái làm mọi người bị che chắn thị tuyến một chút và bị nhiễm hàn lãnh giảm xuống mức độ lớn.

Hải Dương nhìn thân ảnh màu trắng ngồi ngay ngắn trên lưng Kim Tinh Bạo Long, nhìn mái tóc đen yên tĩnh rủ sau lưng, sự nhu hòa trong mắt lập tức tràn đầy ái mộ, Tô Lạp bên cạnh hắn, ánh mắt cũng hoàn toàn biến thành hoãn hòa, có chút si dại nhìn Diệp Âm Trúc, Thiên Sứ Thán Tức trong tay đã không còn bị nắm chặt nữa.

Mã Lương mở to mắt, hạ giọng thì thầm nói:

- Chữ "thần" trong Thần Âm Sư, không biết hình như ý tứ là thần kì, như vậy cũng được sao? Không nhờ là lần đầu tiên ta nghe được cách ngăn cản ma thú như thế.

Thường Hạo vừa duy trì pháp trận của mình, vừa nhỏ giọng nói với Mã Lương:

- Tiếng đàn của Âm Trúc đối với ma thú hình như có một dạng ma lực đặc thù, nhất là đối với những ma thú vô cùng nóng tính, ngươi quên hai con trùng kí rồi sao? Không phải cũng biến thành hòa thuận dưới cầm khúc của hắn sao. Chẳng lạ là Cầm Tông thủy chung được bài danh đứng đầu ma pháp tứ tông, lần này ta thực sự phục rồi.

Khúc đàn "Bạch Tuyết" mềm mại dễ nghe, khúc ý mô phỏng, chính là tuyết hoa tự do tự tại bay liệng tại không trung, khí tức khinh linh tự do ấy, chính là cốt tủy của khúc ý. Diệp Âm Trúc không cần phải phát huy uy lực chân chính của khúc đàn, chỉ cần thông qua khúc ý, khiến Tuyết Phách cảm thụ được thiện ý của mình, cảm thụ được mình và bọn họ tịnh một không có khác biệt quá lớn.

Hiệu quả so với trong tưởng tượng còn tốt hơn, thông qua liên hệ của Cầm Ma Pháp lực, hắn có thể rõ ràng cảm giác được Tuyết Phách lơ lửng kia đối với hắn sản sinh ra cảm giác thân cận, không chỉ không tiếp tục ngăn cản trước mặt, còn tự phát hình thành hộ vệ, dẫn đường cho bọn họ tiến lên.

Nghe được khúc đàn, Minh Tuyết cũng tự nhiên bồng bềnh không xa trên đỉnh đầu Diệp Âm Trúc, vừa tiến lên, vừa thỉnh thoảng quay đầu nhìn nhìn hắn, ánh mắt vốn có chút khẩn trương đã hoàn toàn biến thành nhu hòa.

Uy hiếp của hàn lãnh giảm thấp, khiến tốc độ đi nhanh thêm, Diệp Âm Trúc đạt tới thực lực Kiếm Đảm Cầm Tâm thất giai, hoàn toàn có thể duy trì diễn tấu khúc đàn này không ngừng, vì tinh thần lực được nâng cao do gẩy đàn thậm chí còn lớn hơn phần bị tiêu hao, hoàn toàn không trở thành gánh nặng, chỉ là hai tay hắn có chút hàn lãnh, cần phải duy trì Trúc Đấu Khí mới có thể bảo trì tốt được huyết dịch tuần hoàn.

Thời gian nửa ngày nhanh chóng qua đi, vì trong hoàn cảnh hàn lãnh, nhiệt lượng của thân thể mọi người đều tiêu hao rất lớn, không biết phải hay không vì nguyên nhân bị lượng lớn Tuyết Phách bao quanh, mà trong nửa ngày này, bọn họ vậy mà không có gặp thêm một ma thú bất kì nào.

Giản đơn ăn một chút thịt ma thú đã chuẩn bị trước khi tiến nhập Băng Sâm, mọi người lại tiến lên, Nguyệt Minh nói với mọi người, căn cứ vào tinh thần ba động của Minh Tuyết và hiển thị trên địa đồ của gia gia nàng chế tạo, hiện tại khoảng cách đến địa phương U Minh Tuyết Phách sinh hoạt đã không xa, năm xưa nơi gia gia nàng tiến vào, chỗ sâu nhất chính là lãnh địa của U Minh Tuyết Phách.

Tiếp tục khởi trình, Diệp Âm Trúc đột nhiên phát hiện, dù cho mình không tiếp tục diễn tấu cầm khúc, lúc Tuyết Phách ấy cũng không ngăn đường, càng không công kích bọn họ, lúc này thậm chí có càng nhiều U Minh Tuyết Phách tụ tập giữa không trung, khiến toàn bộ xung quanh nhìn toàn là sương mù phủ, kì dị không nói ra được. Chỉ là, hắn vẫn diễn tấu khúc Bạch Tuyết như cũ, không phân biệt, chỉ là việc cùng những Tuyết Phách tứ cấp ma thú này kết giao bằng hữu cũng nên làm, huống gì, trong Băng Sâm địa phương nguy hiểm như vậy, chủ quan thế nào đều không thể tồn tại.

_____***_____

Hai giờ sau, đương lúc sự mệt mỏi của mọi người càng lúc càng tăng, lúc này mấy vị ma pháp sư đều ở trên lưng tứ cấp tuyết lang Mã Lương mới triệu hoán ra xuất cò phần ngồi không nổi nữa, thì Minh Tuyết đang luôn luôn bay lượn lên phía trường đột nhiên dừng lại, mà lúc này Tuyết Phách trong không trung cũng ngừng lại, không tiếp tục bay lên phía trước, theo tinh thần khí tức bọn chúng phát tán ra, Diệp Âm Trúc cảm thấycó sự sợ hãi.

Băng vụ theo Tuyết Phách tản đi, cuối cùng xuất hiện trước mắt là một tiểu băng cốc, địa thế băng cốc lõm xuống, không có Tuyết Phách hộ vệ, băng lãnh hàn khí vỗ mặt mà tới, Diệp Âm Trúc ngồi trên lưng Kim Tinh Bạo Long không khỏi lạnh run, không cần hắn thôi động Đấu Khí, Bích Ti ở cổ tay đem một cỗ sinh mệnh khí tức thuần hòa ấm áp truyền vào thân thể, ngăn trở hàn lãnh bên ngoài.

Diệp Âm Trúc quay người nhìn về Nguyệt Minh, trong mắt lộ ra ý hỏi, Nguyệt Minh ngưng trọng gật gật đầu.

Minh Tuyết bồng bềnh trong nửa tầng không, đột nhiên, trong miệng nó phát ra một tiếng kêu gào sắc nhọn, thân thể như mũi tên, hướng băng cốc xông tới, đấy là tiếng gọi tràn đầy hưng phấn, mong chờ và tình cảm con trẻ, Nguyệt Minh có thể cảm giác thấy, linh hồn Minh Tuyết hoàn toàn theo tiếng hô gọi này mà run rẩy dần lên, hình như nó đang gọi mụ mụ.

- Chỗ này thật mát mẻ! Tử ca ca, muội khiêu vũ huynh xem được không?

An Kì cười tiếu hi hi, đột nhiên bay lên, thân thể cuối cùng liền dừng lại giữa từng không xoay tròn một vòng, mái tóc dài màu xanh đen bay tung trong gió, thêm vào tuyệt sắc tư dung của nàng, động lòng không nói nổi, nhìn Tử đang ngây ngốc, Mã Lương và Thường Hạo cũng khổng khỏi mở to mắt, chỉ có Diệp Âm Trúc là còn có thể bảo trì tinh thần bình thường.

Chỉ trong nháy mắt, thân ảnh Minh Tuyết đã dần dần vào trong băng cốc không thấy nữa, Diệp Âm Trúc từ trên lưng Kim Tinh Bạo Long bay xuống, trầm ngâm nói:

- Thế này đi, Tử, hai người chúng ta thêm An Kì và Nguyệt Minh cùng nhau tiến lên, những người khác lưu tại nơi này, U Minh Tuyết Phách xét cho cùng là cửu cấp ma thú, nhiều người thì ngược lại dễ sinh ra nguy hiểm.

Tử gật đầu, hướng An Kì trong không trung vẫy vẫy tay, đối với người khác đều không xem trọng mà Tinh Linh nữ vương với Tử lại rất nghe lời, tại không trung uốn mình phiêu thân đáp xuống, lại ngồi lên bờ vai rộng rãi của Tử, cặp chân dài đáp trước ngực Tử, nhẹ nhàng đung đưa trong không khí, tựa hồ tất cả nguy hiểm đều chẳng liên quan đến nàng.

Diệp Âm Trúc quay về Tô Lạp gật gật đầu, Tô Lạp hướng về hắn đưa ra nhãn thần yên tâm, Thường Hạo căn bản không cần phải nhắc nhở, đã bắt đầu bố trí phòng ngự pháp trận tại chỗ, Mã Lương cũng gọi Kim Tinh Bạo Long về bên mình, lại thêm có hai vị Hoàng Kim Bỉ Mông, phòng ngự đủ để Diệp Âm Trúc yên tâm.

Nguyệt Minh đi đến bên Diệp Âm Trúc, biểu tình trên mặt nàng dù có chút ủ rũ, nhưng trong nhãn thần lại tràn đầy sung sướng, giống như có phần giải thoát vậy, dù cho cố gắng thi hành giải khai khế ước với Minh Tuyết sẽ sản sinh không ít điều hại đối với nàng, nàng cũng không để ý.

Diệp Âm Trúc chủ động kéo tay Nguyệt Minh,

- Chúng ta đi.

Đồng thời cùng Tử chuyển thân hướng băng cốc vọt tới.

Cánh tay Nguyệt Minh rất mát, cầm vào giống như là một khối băng nhu nhuyễn, đương lúc Diệp Âm Trúc mới cầm tay nàng, thân thể nàng thậm chí run rẩy nhẹ nhàng, nhưng chỉ hơi giãy giụa rồi mặc cho Diệp Âm Trúc cầm chặt. Trúc Đấu Khí thuần hòa ấm áp từ tay Diệp Âm Trúc truyền tới, không chỉ mang ấm áp đến cho nàng, mà còn khiến thân thể nàng biến thành như tuyết hoa mềm mại, theo Diệp Âm Trúc dẫn dắt bay lên, cùng Tử thâm nhập băng cốc.

Chính lúc bọn họ mắt đầu tìm thân ảnh Minh Tuyết, đột nhiên, hai tiếng rít lớn sắc nhọn dị thường vang lên, thân ảnh thanh lam sắc rõ ràng thấy được từ trời hạ xuống, hai đạo khí lưu băng lãnh theo cuốn theo tiếng rít đó mà tới, cũng không thể dùng hai chữ hàn lãnh để hình dung, mà như là hai đạo băng hà, trực tiếp xông đến Diệp Âm Trúc và Tử đang đứng mũi chịu sào mà xung kích tới.

Tay trái Diệp Âm Trúc phát động, dùng tốc độ nhanh nhất kéo Nguyệt Minh đến sau thân mình, quang mang bích lục sắc từ tay phải hắn bạo phát, hình thành một cái mành màu bích lục xuất hiện trước thân thể bốn người. Trong hoàn cảnh lạnh lẽo này, tinh oánh lục quang do Bích Ti phát ra càng thêm to lớn, sinh mệnh khí tức tràn đầy đó tựa hồ đối với băng lãnh chết chóc đó bản thân lại có thể sản sinh ra tác dụng khắc chế. Hàn lưu hạ xuống, dù lực xung kích mạnh mẽ đó khiến Diệp Âm Trúc có phần chịu không nổi, nhưng chỉ là mới tiếp xúc với Bích Ti, liền tiêu tan như băng tuyết.

Bao hàm khí tức hắc ám và băng lãnh, phân khai trước Bích Ti, từ hai bên thân thể Diệp Âm Trúc đột nhiên, hai đạo thân ảnh ám lam sắc đã từng nửa tầng không đáp xuống, xuất hiện trước mặt bốn người.

Đấy là một nam một nữ, hai thân ảnh hình người, nam tử bên trái thân thể anh tuấn thẳng tắp, dù là tồn tại hư ảo, nhưng khuôn mặt anh tuấn của hắn lại tràn đầy khí tức ưu nhã băng lãnh, trong đôi mắt ám lam sắc nộ hỏa tuôn ra, tầng tầng hắc ám và băng song hệ ma pháp nguyên tố như dịch thể hiện ra nửa vòng cung lan tới bốn người Diệp Âm Trúc, nếu như không phải là Bích Ti sản sinh ra tác dụng ngăn cách nhất định, sợ là thân thể bọn họ đã bị nguyên tố như vũng bùn này xâm thực rồi.

Minh Tuyết đang phục trong lòng nữ U Minh Tuyết Phách kia, trong mắt nữ U Minh Tuyết Phách tràn trề tình cảm âu yếm, dù là u hồn chi thể, nhưng cái kiểu ôm ấp của nàng chẳng khác gì con người.

- Là ngươi.

Mục quang của U Minh Tuyết Phách đàn ông ở bên trái, chớp mắt ngưng lại, giống như thực chất nhìn chòng chọc vào thân thể Nguyệt Minh thân thượng, sát cơ như dao sắc muốn xuyên qua thân thể Diệp Âm Trúc.

- Xin chớ hiểu lầm, chúng tôi đã đem Minh Tuyết trả lại, nên không có ác ý.

Diệp Âm Trúc bình tĩnh nói, Bích Ti trong tay vẫn không dám chậm lại chút nào, hắn nhìn ra được, hai vị U Minh Tuyết Phách trước mắt dù đều là cửu cấp ma thú, nhưng đối với Bích Ti của mình hình như úy kị nhất định, nhất là sinh mệnh khí tức trên Bích Ti.

- Hiểu lầm? Mười năm rồi, con gái chúng ta đã phân li đủ mười năm rồi, ngươi nói chúng ta hiểu lầm? Chẳng lẽ bị nhân loại các ngươi cưỡng bức thi hành kí kết khế ước cũng là hiểu lầm sao?

Nguyệt Minh từ sau thân Diệp Âm Trúc đi ra, nàng chẳng nói thêm gì, chỉ là mục quang hướng về Minh Tuyết đang phục trong lòng mẹ không ngừng thổn thức, ánh mắt nhu hòa phát ra mạnh mẽ không thôi,

- Tạm biệt, Minh Tuyết. Về đến bên cha mẹ, hi vọng ngươi sau này có thể hạnh phúc.

Vừa nói, nàng vừa cắn ngón giữa bàn tay phải của mình, búng ta một giọt máu, trong mắt lộ ra thần sắc kiên nghị quyết tâm, thừa lúc giọt máu ấy còn chưa đông cứng, một đạo hắc sắc nguyên tố ba động từ đầu ngón tay phát ra, chấm vào giọt máu trong không trung ấy rồi vẽ.

Diệp Âm Trúc không ngăn cản Nguyệt Minh, hắn biết, đấy là Nguyệt Minh hoàn toàn tự nguyện, nhưng ánh mắt hắn không dám rời khỏi hai U Minh Tuyết Phách trước mặt chút nào, chỉ sợ bọn họ đột nhiên phát động công kích.

- Ngươi cho là như vậy có thể đủ để đền tội sao? Sẽ có thể đền cho chúng ta nỗi đau mười năm mất con sao? Ta giết ngươi rồi, cũng vậy có thể khiến khế ước mất hiệu lực.

Phụ thân Minh Tuyết đột nhiên nổi giận, một khối ám lam sắc quang ảnh đằng không bay lên, trên trời lập tức biến thành hôn ám, vô số nguyên tố ba động xung quanh chớp mắt đông lại, ngoài hắc ám khí tức ra, tựa hồ toàn bộ đều đã bị ngăn cách.

Ma pháp này Diệp Âm Trúc hiểu rất rõ, ngày trước Hắc Long Dạ Tinh Hủ cũng đã từng sử dụng, gọi là hắc ám cách li, nhưng từ thân U Minh Tuyết Phách dùng ra trước mắt, tựa hồ hiệu quả và phạm vi bao phủ còn cao hơn Dạ Tinh Hủ, có thể thấy thực lực của hắn trong cửu cấp ma thú phải tính là cao vọt lên. Dù hắn không có thân thể cường hãn như Hắc Long, nhưng về việc sử dụng ám nguyên tố thì thậm chí còn cao hơn Hắc Long.

Ám nguyên tố ma pháp dày đắc và dính ba động run rẩy kịch liệt, hai thân thể U Minh Tuyết Phách đồng thời đằng không bay lên, bay về phía sau, nhưng, lúc này mục quang bọn họ đều tràn đầy sát cơ âm lãnh.

Cũng lúc này, một tiếng kêu sắc nhọn đột nhiên vang lên, Minh Tuyết đang nằm trong lòng mẹ đột nhiên ngẩng đầu lên, có phần kinh khủng nhìn toàn bộ xung quanh, biết lúc này, nó mới từ trong vui sướng vì gặp lại thân nhân tỉnh lại, cảm giác ám nguyên tố trong không khí cường liệt ba động, ý thức từ trong lòng mẹ hướng về phía Nguyệt Minh xem xét.

Nguyệt Minh không động đậy, tay của nàng cũng thủy chung không dừng lại, tựa hồ căn bản không trông thấy vợ chồng U Minh Tuyết Phách sắp phát động công kích mạnh mẽ, mà Diệp Âm Trúc đã lần đầu tiên lấy ra Phi Bộc Liên Châu Cầm của mình, ngồi xếp bằng trên mặt đất, bắt đầu diễn tấu.

Tử chắn ngang trước thân Diệp Âm Trúc, bọn họ có tâm linh tương thông của đồng đẳng bản mệnh khế ước, đã không thể tốt đẹp được thì chỉ có đối mặt, Diệp Âm Trúc với Cầm Ma Pháp nâng cao đến Kiếm Đảm Cầm Tâm thất giai, lại thêm thượng cổ thần thú Tử Tinh Bỉ Mông sắp đạt tới bát cấp ma thú, bọn họ tịnh không nhận là mình lại thiếu chiến lực. Huống gì lúc này Tử đã hướng ra hai vị Hoàng Kim Bỉ Mông bên ngoài phát ra tín hiệu, không cần nhiều thời gian bọn họ sẽ có thể tới đây, đồng dạng là cửu cấp ma thú, một bên giỏi về ma pháp công kích và một bên giỏi về vật lí công kích, hình thái không giống nhau, khiến giữa U Minh Tuyết Phách và Hoàng Kim Bỉ Mông, hai cũng khó làm bị thương đối phương, rút lui không thành vấn đề.

Diệp Âm Trúc diễn tấu là khúc mà Phi Bộc Liên Châu Cầm có thể phát huy uy lực cao nhất: “Cao sơn lưu thủy”.

Trong văn vắt, giống như tiếng đàn của Phi Bộc Lưu Tuyền cầm vang lên đinh đang, không có tiếng đê trầm ngâm nga trước đây, lúc này chỉ có tiếng đinh đang trong vắt mà lan xa. Phảng phất là thác nước lao xuống, nhưng nhạc khúc tràn đầy khí thế nguy nga, lại ngưng trọng như núi cao, nhạc khúc ấy lại không để người nghiêng đầu lắng nghe, mà tiếng đàn trực tiếp vang lên trong đáy lòng người.

Cầm Ma Pháp của bản thân nâng cao, lại thêm phụ trợ của Thần Khí cấp cổ cầm trong tay, diễn tấu thần khúc này đối với Diệp Âm Trúc mà nói cũng không phí lực, khúc ý một mà phân ra hai, hiệu quả tăng trưởng chớp mắt truyền vào thân thể Tử, mà hiệu quả làm giảm đồng thời trùm lên phụ mẫu của Minh Tuyết, bọn họ không muốn làm bị thương ai, cũng có thể hiểu được sự phẫn nộ của phụ mẫu Minh Tuyết, nhưng cũng tuyệt không nguyện ý để đối phương làm bị thương mình.

Cổn, phất, xước, chú, bốn dạng thủ pháp diễn tấu theo tám ngón tay của Diệp Âm Trúc thể hiện hoàn mĩ, Kiếm Đảm Cầm Tâm thất giai ma pháp lực, khiến hắn càng phát huy được hiệu quả lâm li sướng khoái phải có của thần khúc này, chỉ là cầm khúc khai thủy đích đệ nhất tiểu đoạn đạn xuất, tiếng đàn dễ nghe như của Phi Bộc Liên Châu đã kích thích Tử, toàn thân Tử sáng rực lên, tóc trên đầu Tử không gió mà bay, dù hắn còn chưa trở thành Tử Tinh Bỉ Mông trưởng thành cường đại chân chính, nhưng chỉ với cường hoành khí tức của Tử Tinh Bỉ Mông thì bất kì ma thú nào khác cũng vô pháp so sánh. Thậm chí so với ma pháp lực đậm đặc kết dính thì chớp mắt uy áp càng bá đạo từ thân Tử tràn ra, trước uy áp cường đại như vậy, thậm chí dù là hắc ám cách li cao cấp hắc ám hệ ma pháp cũng run lên.

£P℔ G\ʏÈjX £PI ĤŃ GƇ« g 9 ¦\ѡ -Ê_ ĤŃ ?¾§ g 9 ¦\ѡ

Cầm tông tam đại thần khúc, nếu dựa vào tử vi cầm tâm diễn tấu, đó chính là uy lực của cấm chú a! Mặc dù Diệp Âm Trúc còn kém tử vi cầm tâm hai giai, nhưng hắn từ nhỏ tu luyện xích tử cầm tâm, so với các thần âm sư khác thì thấu hiểu nhạc khúc hơn nhiều, “Cao sơn lưu thủy” phát huy tác dụng đã đạt tới rồi trình độ tương đối cường đại.

Nghe thấy cầm khúc, Tử chỉ cảm thấy toàn thân tràn ngập năng lượng, linh hồn liên lạc của đồng đẳng bổn mạng khế ước làm cho hiệu quả của cầm khúc do Diệp Âm Trúc đàn tác dụng lên hắn tăng lên. Một tầng tử tinh vững chắc trong nháy mắt bao phủ toàn bộ thân thể hắn, mặc dù hắn không có hiển lộ ra bản thể, nhưng đứng ở nơi đó, khí tức đọng trên người hắn đủ làm hai vị u minh tuyết phách kinh hãi.

Lúc đầu, Tử có thể một kiếm chém chết hắc long Dạ Tinh Hủ dĩ nhiên là bởi vì hắn đã phát huy toàn bộ sức mạnh hiện ra bản thể, hơn nữa hắc long sau khi đấu cấm chú với ngân long năng lượng sót lại cũng không nhiều, nhưng quan trọng nhất là sự uy áp của tử tinh bỉ mông. Trước khí tức của tử tinh bỉ mông, bất cứ ma thú gì cũng đều run rẩy. Trong lúc nhất thời, tình thế hoàn toàn đảo ngược, tố hợp tốt nhất của cầm đế và tử đế bề ngoài đã hoàn toàn áp chế hai vị cửu cấp ma thú.

Lại một tiếng rít vang lên, dưới sự uy áp của Tử và ảnh hưởng của tiếng đàn do Diệp Âm Trúc phát ra, mẫu thân của Minh Tuyết không ôm lấy nàng nữa, để nàng bay ra.

Đối mặt với uy áp thật lớn, sắc mặt Minh Tuyết biến thành một mảnh trắng bệch, nhưng nàng vẫn cố gắng bay đến giữa song phương, không có tiến hóa đến cửu cấp, nàng không cách nào nói chuyện, chỉ có thể lo lắng phát ra một tiếng rít.

Động tác Nguyệt Minh trên tay dừng lại một chút, ngẩng đầu nhìn Minh Tuyết thần sắc buồn bã ở hướng đối diện

-Âm Trúc, không nên. Minh Tuyết nói mọi người không nên đánh nhau.

Diệp Âm Trúc gật đầu, nhưng khúc "Cao sơn lưu thủy" vẫn không đình chỉ, hắn đương nhiên không hy vọng đánh nhau, nhưng áp lực thì phải tăng thêm, nếu không, căn bản không cách nào tiến hành trao đổi ngang hàng được.

Nghe được thanh âm của nữ nhi, thần sắc của hai vị u minh tuyết phách đồng thời biến đổi, ánh mắt nhìn Nguyệt Minh nhất thời trở nên hòa hoãn vài phần. Mà giờ phút này, tay phải của Nguyệt Minh cũng đã khắc họa đến thời khắc cuối cùng. Tầng tầng hắc vụ không ngừng tản ra từ trên người Nguyệt Minh, khí tức năng lượng khổng lồ làm vóc người vốn kiều tiếu của nàng càng trở nên nhỏ bé, nhưng ánh mắt dứt khoát của nàng mới là tiêu điểm của toàn trường.

-Minh Tuyết, từ nay về sau, ngươi tự do rồi.

Phảng phất giống như giải phóng tất cả tình cảm trong nội tâm, Nguyệt Minh ngửa mặt lên trời phun ra một ngụm máu. Huyết vụ không hề tiêu tan, trực tiếp rót vào trong tinh thần lạc ấn thật lớn mà nàng đã khắc họa.

Minh Tuyết dùng tốc độ nhanh nhất bay về hướng Nguyệt Minh, trong miệng kêu lên cuống quít, nàng thân là ma thú loại u hồn, lúc này trên mặt không ngờ cũng chảy ra một giọt nước mắt. Nhưng cho dù tốc độ nàng nhanh đến mức nào cũng không bằng động tác của Nguyệt Minh. Ngay khi huyết vụ Nguyệt Minh phun ra hoàn toàn dung hợp với phù hào phía trước khắc họa của nàng thì một cột sáng màu đen thật lớn từ trong lòng ngực nàng phát ra. Trong nháy mắt, cột sáng đã oanh kích lên vị trí đồng dạng trên ngực Minh Tuyết.

Nguyệt Minh kêu lên một tiếng đau đớn, chậm rãi ngã xuống trên mặt đất, còn thân thể Minh Tuyết được sự bao phủ của cột sáng màu đen càng trở nên rõ ràng hơn, một vòng quyển năng lượng màu đen không ngừng hướng thẩm thấu vào trong cơ thể nàng, có thể cảm giác được, năng lượng của nàng dưới tác dụng của cột sáng màu đen không ngừng tăng lên.

Nguyệt Minh thi triển không chỉ là ma pháp mạnh mẽ phế bỏ khế ước, đồng thời, vì đền bù cho Minh Tuyết mười năm rời xa cha mẹ, nàng dùng phương pháp đặc thù đem ba thành ám ma pháp pháp lực của mình phóng thích vào trong ma pháp giải trừ khế ước, hoàn toàn rót vào trong cơ thể Minh Tuyết.

Chứng kiến cảnh này, cha mẹ Minh Tuyết đồng thời lặng đi, bọn họ có thể rõ ràng cảm giác được nữ nhi lúc này bi thương đến mức nào, chính là vì người kia mà nữ nhi bi thương. mặc dù năng lượng của nàng đang không ngừng tăng lên, nhưng ánh mắt nàng nhìn Nguyệt Minh càng trở nên thương cảm, nước mắt không ngừng chảy xuống, không ngờ biến thành một viên trân châu rơi xuống mặt đất, cho dù ở bên trong băng cốc nhưng vẫn phát ra quang mang rực rỡ.

Nước mắt của u minh tuyết phách là một trong những thứ tối trân quý nhất trên thế gian. Muốn cho u minh tuyết phách khóc, cơ hồ là không có khả năng. thân là u hồn, bọn họ cũng không có bản thể, chỉ có khi nào cực độ bi thương, hay là vì người tối thân cận nhất mới có thể chảy ra nước mắt tinh khiết nhất. Nước mắt của u minh tuyết phách hóa thành minh châu, chính là ma tinh thạch cao nhất của ám băng song hệ.

Nữ nhi có thể vì cô gái kia mà khóc, có thể thấy được quan hệ giữa các nàng cũng không giống như mình nghĩ. Hắc ám chung quanh từ từ tiêu thất, hắc ám cách ly lặng lẽ giải trừ, sắc mặt cha mẹ Minh Tuyết cũng đồng thời hòa hoãn xuống.

Dưới sự khiên dẫn của khí kỵ, Diệp Âm Trúc đình chỉ

Than nhẹ một tiếng, thu hồi Phi Bộc Liên Châu Cầm, đỡ Nguyệt Minh từ trên mặt đất lạnh như băng lên. Trúc đấu khí thuần hòa đưa vào trong cơ thể Nguyệt Minh, duy trì trứ sự ấm áp của thân thể nàng. Tinh

thần lực hao phí quá độ đã làm nàng cực kỳ suy yếu. Nếu không kịp thời trị liệu, rất có thể gặp phải vấn đề lớn.

Cột sáng màu đen bao phủ quanh Minh Tuyết rốt cục tiêu thật, Minh Tuyết đầu tiên là vọt đến trước người Nguyệt Minh, trong miệng không ngừng phát ra tiếng kêu bi thảm. Đáng tiếc, Nguyệt Minh đã giải trừ khế ước, bây giờ đã không thể nào hiểu được thanh âm của nàng.

Nguyệt Minh sắc mặt mặc dù trắng bệch, nhưng ánh mắt nàng lại sáng ngời, tâm kết rốt cục đã được giải bỏ, làm cho thân thể mệt mỏi của nàng tràn ngập cảm giác giải thoát. Nhẹ nhàng đích vuốt ve Minh Tuyết vừa lớn lên một ít, lộ ra nụ cười, mặc dù chỉ có thể chạm vào hư không, nhưng lúc này nàng vô cùng thỏa mãn.

-Đừng khóc, Minh Tuyết. rốt cục ta đã trả lại tất cả những gì ta lấy của ngươi. Mặc dù ta biết như vậy cũng không đền bù được mười năm thống khổ phải xa phụ mẫu của ngươi, nhưng ta chỉ có thể làm được như vậy. Minh Tuyết, ta chưa bao giờ xem ngươi như một ma thú. Ngươi là thân nhân của ta, là muội muội của ta. Âm Trúc nói đúng, thích một người không nhất định phải ở cùng người đó một chút, chỉ khi nào để người đó hạnh phúc mới là tốt nhất cho người đó. Đi thôi, trở lại bên cạnh cha mẹ ngươi đi. Ngươi ở cùng một chỗ với bọn họ ta cũng yên tâm hơn nhiều, nếu sau này còn có cơ hội đến băng sâm, ta nhất định sẽ đến thăm ngươi.

Nguyệt Minh đang cười, nhưng nước mắt nàng vẫn như trước không ngừng chảy xuống, cho dù nàng đã đem toàn lực khống chế, cũng không thể khống chế được cảm giác không muốn chia lìa trong nội tâm.

-Có lẽ thật sự là chúng ta hiểu lầm.

Phụ mẫu Minh Tuyết bay tới trước mặt Diệp Âm Trúc một khoảng không xa, bọn họ không dám đến quá gần Tử, nhưng lúc này sắc mặt đã hoàn toàn bình tĩnh trở lại.

Diệp Âm Trúc ôm Nguyệt Minh, nói:

-Lúc đầu, gia gia của Nguyệt Minh vì muốn tôn nữ của mình tương lai sẽ cường đại hơn nên đã bắt nữ nhi của các ngươi. Lần này chúng ta đến là để xin lỗi các ngươi, hơn nữa đem Minh Tuyết về cho các ngươi. Mặc dù Nguyệt Minh và Minh Tuyết ký kết khế ước, nhưng các ngươi cũng thấy được, ở cùng với Nguyệt Minh, Minh Tuyết cũng không có chịu khổ. Hy vọng các ngươi có thể tha thứ cho chúng ta. Nguyệt Minh hy vọng nhất chính là Minh Tuyết có thể hạnh phúc.

Cánh tay hắn ôm Nguyệt Minh rất kiên định, bởi vì hắn có thể cảm giác được Nguyệt Minh bây giờ cần nhất chính là một bộ ngực ấm áp.

Phụ thân của Minh Tuyết trầm giọng nói.

-Ta gọi là Minh Huy, đây là thê tử của ta Minh Nguyệt. Ta xin lỗi vì hành động của chúng ta vừa rồi. Không ngờ loài người còn có nữ hài tử thiện lương như vậy, mặc dù mất đi nữ nhi mười năm làm ta rất khó chịu. Nhưng những lời nữ hài này nói lúc nãy đã làm ta tha thứ nàng.

Minh Nguyệt ôm nữ nhi vào trong lòng, than nhẹ một tiếng

-Nhiều năm như vậy rồi, đây là lần đầu tiên ta có cảm giác muốn khóc. Lão công, giúp nữ hài này đi. Sự thiện lương của nàng làm ta thấy rất tôn trọng.

Minh Huy gật đầu, vươn cánh tay phải hư vô đặt phía trên đỉnh đầu Nguyệt Minh, quang mang màu ám lam giống như sương khói bình thường rót vào trong mi tâm Nguyệt Minh.

Hắc ám khí tức lạnh như băng làm lệnh Diệp Âm Trúc có chút không thoải mái, nhưng đây là năng lượng thích hợp nhất cho Nguyệt Minh, thân thể suy yếu nhất thời nhận được sự bổ sung tốt nhất, bên ngoài da thịt xuất hiện một tầng quang ảnh màu ám lam, hai mắt không chịu khống chế chậm rãi khép lại, bắt đầu ngủ say.

Minh Huy thu tay lại, nói:

-Nàng đã không có việc gì rồi, chờ đến khi nàng tỉnh lại thì thương tổn do giải trừ phong ấn sẽ hoàn toàn biến mất. Đáng tiếc, nàng sau này không thể thiêm ước với ma thú khác.

Minh Tuyết đột nhiên lo lắng thét chói tai hai tiếng, chỉ chỉ vào mình, rồi chỉ chỉ vào Nguyệt Minh.

Minh Huy biến sắc

-Tuyết nhi, ngươi nói ngươi muốn làm ma thú của nàng? Không, tuyệt đối không được. Ngươi vất vả lắm mới trở về bên cạnh ba ba, mụ mụ. Mặc dù ta thừa nhận nữ hài tử này tâm địa thiện lương, Nhưng chúng ta không thể mất ngươi lần nữa.

Minh Tuyết lo lắng lắc đầu, chỉ chỉ Nguyệt Minh, lại phân biệt chỉ chỉ phụ mẫu, lại chỉ chỉ băng cốc, cuống quít thét chói tai.

Minh Huy sắc mặt hòa hoãn một ít

-Ý ngươi là để nàng ở cùng một chỗ với chúng ta?

Minh Tuyết dùng sức gật đầu.

Minh Huy nhíu mày nói:

-Nhưng nàng dù sao cũng là nhân loại. Nơi này không thuộc về nàng. Nàng cũng không thuộc về nơi này.

Minh Tuyết chớp chớp đôi mắt to động lòng người, nước mắt lại muốn chảy xuống, buồn bã thét chói tai không ngừng.

Thật vất vả mới nhìn thấy nữ nhi, Minh Huy thật sự không muốn làm Minh Tuyết thất vọng, chỉ phải bất đắc dĩ nói:

-Nếu nàng nguyện ý thì để cho nàng lưu lại. Thuộc tính của nàng cùng chúng ta tương hợp. Có lẽ nàng có thể trở thành ma pháp sư thứ nhất tu luyện trong băng sâm. Nàng vì ngươi mà mất đi năng lực thiêm ước ma thú, lại thiện lương như thế, đây coi như là một chút bồi thường của chúng ta với nàng. Đã lâu lắm rồi tâm tình không có ba động mãnh liệt đến như vậy, nữ nhi ngoan, đừng khóc, được không?

_____***_____

Minh Tuyết có chút hưng phấn gật đầu, nước mắt ẩn chứa trong mắt nhất thời tiêu thất.

Minh Huy chuyển ánh mắt về phía Tử đã thu hồi khí thể, trong mắt toát ra thần quang cung kính

-Ngài và bằng hữu của ngài xin theo ta đến đây đi.

Tử lạnh nhạt gật đầu, hoa tay trong không trung phát ra một đạo tử quang, Diệp Âm Trúc hỏi:

-Có cần kêu tất cả mọi người tới hay không?

Tử lắc đầu, nói:

-Ta phát tín hiệu để cho Địch Tư bọn họ chờ ở đó rồi. Ta có chuyện muốn hỏi u minh tuyết phách, quan hệ đến bí mật của thú nhân tộc, bọn họ không nghe thì tốt hơn, nơi này là lãnh địa của u minh tuyết phách, bọn họ không có địch ý, người của chúng ta sẽ không có việc gì đâu.

Diệp Âm Trúc vuốt cằm nói:

-Được.

Ôm Nguyệt Minh trong lòng, cùng với Tử đi theo hai vị u minh tuyết phách đi vào sâu bên trong băng cốc.

Vẻ mặt Tử rất bình tĩnh, mặc dù hắn còn chưa phát triển đến đỉnh phong, nhưng khí tức uy nghiêm của thượng vị giả cũng làm hai vị u minh tuyết phách không thể so sánh được.

Băng cốc diện tích cũng không lớn lắm, dưới sự dẫn đường của hai vị u minh tuyết phách, bọn họ rất nhanh đã đi đến trung tâm của băng cốc. Minh Huy dừng lại cước bộ, đợi cho Diệp Âm Trúc và Tử đi tới phía sau hắn thì phóng ra một vòng quang hoàn màu ám lam, băng cứng dưới chân bắt đầu chuyển động, phảng phất trong nháy mắt trở nên hư vô, một cổ năng lượng vô hình chậm rãi đưa mọi người đi xuống.

Một bên vừa đi xuống, Minh Huy vừa thở dài nói:

-Vốn chúng ta ngụ bên trong băng cốc, nhưng từ khi lạc mất Tuyết nhi, chúng ta chuyển lên phía trên băng cốc, đã nhiều năm rồi không có ra ngoài, nếu không phải nghe được Tuyết nhi hô hoán, chắc ta và Minh Nguyệt vĩnh viễn cũng sẽ không rời đi.

Diệp Âm Trúc có chút nghi hoặc hỏi:

-Lúc đầu các ngươi đánh mất nữ nhi, tại sao không đi tìm nàng?

Minh Huy buồn bả nói:

-Long Khi Nỗ Tư đại lục rộng như thế, muốn tìm Tuyết nhi dễ vậy sao, chúng ta còn không biết nàng vẫn ở trong cực bắc hoang nguyên hay đã tiến vào thế giới loài người. Làm sao mà tìm kiếm đây? Đối với ma thú loại u hồn chúng ta mà nói, chỉ có thế giới âm lãnh mới thích hợp để chúng ta sinh tồn. một khi rời đi băng sâm chúng ta liền trở nên một mảnh mờ mịt. Cửu cấp ma thú thì sao? Bị loài người các ngươi săn giết ít lắm sao? Ma hạch do cửu cấp ma thú chúng ta ngưng kết chính là thứ mà loài người khát vọng nhất.

Đang nói, dưới chân chấn động, đã chạm vào thật địa, năng lượng vô hình tiêu thất, Diệp Âm Trúc ngẩng đầu nhìn thì phát hiện lúc này thân bị vây trong băng quật, không cần hỏi, nơi nàychính là phía dưới của băng cốc rồi, mặt trên băng cứng không biết dày bao nhiêu, nhưng lúc này hàn băng chung quanh đều tản ra lam quang nhàn nhạt, làm cho băng quật nhìn qua cũng không hôn ám.

Trở lại trong băng quật, Minh vợ chồng Huy, Minh Nguyệt hai người rõ ràng trở nên thoải mái hơn rất nhiều, hai người đồng thời chuyển hướng Tử, cung kính hành lễ

-Tham kiến tử tinh đại nhân.

Tử phất phất tay, nói:

-Miễn lễ.

Minh Huy cung thanh nói:

-Không ngờ chúng ta có thể gặp được Tử Đế, xin ngài tha thứ cho sự lỗ mãng trước đây của chúng ta.

Tử nhàn nhạt nói:

-Không biết không có tội, không ngờ các ngươi còn nhớ được sự tồn tại của tử tinh nhất tộc này. Bây giờ còn có bao nhiêu thú nhân nhớ kỹ thượng cổ tứ đại thần thú chứ?

Vợ chồng Minh Huy cũng không biết Tử còn chưa hoàn toàn phát triển, lúc trước khi giằng co với Tử và Diệp Âm Trúc, khí tức trên người Tử tản mát ra làm tận sâu trong linh hồn họ run sợ. Tâm tình bọn họ hòa hoãn lại là vì sự thiện lương của Nguyệt Minh, nhưng ai dám chắc không có quan hệ đến khí tức của tử tinh bí mông đây? Bất cứ chủng tộc nào cũng đều tôn trọng cường giả giống nhau.

Minh Huy hỏi dò:

-Tử đế đại nhân, chẳng lẽ ngài lần này đến băng sâm là để đưa tiểu nữ về sao?

Tử lắc đầu, nói:

-Đương nhiên không phải, ta lần này đến tìm kiếm bằng hữu của tổ tiên. Trong cực bắc hoang nguyên, băng sâm là cấm địa lớn nhất. Nơi này có sơn lĩnh cự nhân và chiến tranh cự thú tồn tại không?

Minh Huy sắc mặt hơi đổi, trầm ngâm một lát sau mới nói:

-Xin lỗi, tử đế đại nhân, ta không biết.

-Không biết?

Sắc mặt Tử nhất thời trầm xuống

-Các ngươi vẫn sinh tồn ở chỗ này, ngay cả tình huống trong băng sâm cũng không biết sao? Làm cửu cấp ma thú loại u hồn, cho dù trong băng sâm này thì ma thú có thể chiến thắng vợ chồng các ngươi cũng không nhiều.

Thần sắc Minh Huy có vẻ có chút sợ hãi

-Tử đế đại nhân, xin ngài đừng động nộ, ngài nghe chúng ta giải thích là hiểu được ngay. Băng sâm lúc nào thành hình thì không ai biết, nhưng nơi này tuyệt đối là nơi lạnh nhất của Long Khi Nỗ Tư đại lục. Lúc ngài và bằng hữu đến chẳng lẽ không phát hiện ra băng sâm rất yên tĩnh sao? Chắc cũng không gặp ma thú gì xuất hiện.

Diệp Âm Trúc gật đầu, nói:

-Đúng vậy, ngoại trừ tuyết phách phiêu phù tại không khí ra, chúng ta cũng không có gặp được ma thú gì.

Minh Huy nói:

-Cái này thì đúng rồi, tuyết phách ở bên ngoài vì chúng không có tư cách tiến hành triêu bái khiêu chiến.

Diệp Âm Trúc kinh ngạc nói:

-Triêu bái khiêu chiến? Là cái gì?

Minh Huy nói:

-Kỳ thật ở trong băng sâm này, mặc dù chúng ta không e ngại ai, nhưng nếu luận thực lực chính xác thì chỉ xếp thứ chín. Cho nên, chúng ta cũng bị ma thú trong băng sâm nội xưng là đệ cửu ma thú. Trong băng sâm, ngoại trừ nơi trung ương của băng sâm ,ngay cả cửu cấp ma thú cũng không dám tiến vào ra, tám phương hướng do tám cường đại cửu cấp ma thú phân biệt nắm trong tay băng sâm đông, nam, tây, bắc, đông nam, tây nam, đông bắc, tây bắc tất cả ma thú của tám phương hướng. Là chúa tể của băng sâm. Mỗi tháng một lần, ma thú sinh sống trên tám phương hướng đều phải tiến cống cho bát đại cường giả, bát đại cường giả chọn lựa ai đó thì người đó trở thành thực vật cho họ. Hôm này vừa lúc là ngày triêu bái khiêu chiến, nếu không thì các người muốn tiến vào đây cũng không dễ dàng gì. Bất cứ xâm lấn giả nào vào đây đều bị lôi đình đả kích. Đừng nói là loài người các ngươi, cho dù là thú nhân tiến vào đến nơi đây thì ma thú cũng sẽ không hạ thủ lưu tình. Đương nhiên, nếu tử đế phóng thích khí tức ra thì ma thú dám khiêu chiến uy nghiêm của tử đế sợ rằng cũng không nhiều lắm.

Diệp Âm Trúc hỏi:

-Vậy các ngươi chẳng phải là cửu cấp ma thú sao? Hai vợ chồng ngươi sao không đi tranh đoạt địa bàn?

Minh Huy lắc đầu, nói:

-U minh tuyết phách chúng ta đầu tiên là không cần thực vật, chỉ cần nguyên tố năng lượng cũng đủ rồi. Hơn nữa bị mất nữ nhi nên đối với quyền lực không có hứng thú, chỉ lấy băng cốc và khu vực phụ cận làm lãnh địa của mình, nếu như không trêu chọc bát đại cường giả, cũng sẽ không có ma thú đến trêu chọc chúng ta. Có cuộc sống thanh nhàn như vậy sợ rằng cũng chỉ có vợ chồng chúng ta. Hơn nữa trong phiến băng sâm này không chỉ có cửu đại ma thú chúng ta là cửu cấp ma thú, còn có một ít cửu cấp ma thú nhưng thực lực yếu hơn một ít, triêu bái khiêu chiến, hai chữ khiêu chiến chính là thử thách của bát đại cường giả, Nếu người khiêu chiến chiến thắng , lập tức là có thể thay thế cường giả kia trở thành tân chúa tể. Chỉ có điều đã nhiều năm rồi không ai dám khiêu chiến uy nghiêm của bát đại cường giả, dù sao thì trong số cửu cấp ma thú thực lực của họ thật sự quá mạnh mẽ. Ngay cả ta cũng chỉ biết ma thú trấn thủ phương hướng chúng ta là gì, về phần bảy phương hướng khác thì không biết, cho nên vừa rồi Tử đế đại nhân hỏi thì ta không thể trả lời được. Bởi vì nhiều năm trước khi bát đại cường giả định hình thì đã thay đổi rất nhiều, có sơn lĩnh cự nhân hoặc là chiến tranh cự thú xuất hiện hay không thì không ai biết. Nhưng ta tin là nếu bọn họ thật sự có thật thì trấn thủ một phương không phải là vấn đề.

Tử nói:

-Cửu cấp ma thú trấn thủ nơi này là cái gì?

Minh Huy nói:

-Vị lân cư này của chúng là người yếu nhất trong bát đại cường giả, trải qua trăm năm nay cũng chỉ có hắn chịu vài lần khiêu chiến. Công bằng mà nói cũng nhờ vợ chồng chúng ta ủng hộ hắn mới giữ được vị trí của mình, là một đầu cửu cấp ma thú tuyết long báo. Hắn có được sự cường hãn của long và tốc độ của báo, bất luận là vật lý công kích hay là băng hệ ma pháp đều là tuyệt đỉnh, ít nhất tương đương với cường giả tử cấp thất giai của loài người. So với vợ chồng chúng ta còn cao hơn nửa giai.

"Tử cấp thất giai chỉ là người yếu nhất trong bát đại ma thú trấn giữ băng sâm," Diệp Âm Trúc không nhịn được thầm giật mình, "nếu nói như vậy nói, thực lực của ma thú trong băng sâm chẳng phải là có thể so sánh với thất long thành sao?"

Tử hỏi:

-Vậy tuyết long báo này có biết bảy đại ma thú khác là gì không?

Minh Huy suy nghĩ một chút, nói:

-Mặc dù bát đại ma thú trấn giữ bát phương, tuân theo quy định của băng sâm không xâm phạm lẫn nhau để tránh phát động chiến tranh trong băng sâm, nhưng ta nghĩ hắn có lẽ biết một chút, dù sao hắn tiếp xúc với các ma thú khác tương đối nhiều, không giống vợ chồng chúng ta chỉ sống trong phạm vi băng cốc này. Nếu ngài có hứng thú, chúng ta có thể đưa ngài đi tìm hắn hỏi một chút.

Tử gật đầu, nói:

-Như vậy là tốt nhất, cũng đỡ hơn chúng ta đi tìm đại.

Nếu có người dẫn đường thì tốt hơn đi tìm kiếm khắp nơi trong băng sâm nhiều, phạm vi băng sâm cực lớn, chiếm cứ gần một phần ba diện tích của cực bắc hoang nguyên, cơ hồ tương đương với A Tạp Địch Á vương quốc, muốn dò xét qua một lần thì cần phải tốn rất nhiều thời gian.

Diệp Âm Trúc nói:

-Cứ như vậy đi, bên ngoài quá lạnh, hơn nữa dễ dàng gặp phải ma thú, để cho bằng hữu của chúng ta nghỉ ngơi ở chỗ này của ngài, chúng ta chỉ chọn lựa vài người cùng đi với ngài tìm tuyết long báo được không.

Minh Huy gật đầu, nói:

-Đương nhiên có thể. Tiểu cô nương này cũng phải nghỉ ngơi một thời gian mới khôi phục được.

Diệp Âm Trúc và Minh Huy một lần nữa ra băng quật, đến bên ngoài băng cốc đưa Hải Dương, Tô Lạp và mọi người vào trong băng cốc, mọi người biết được chuyện của Nguyệt Minh đã thành công giải quyết đều cao hứng thay cho nàng. Diệp Âm Trúc và Tử thương lượng sơ qua một chút, quyết định hai người mang theo An Kỳ và hoàng kim bỉ mông Địch Tư theo vợ chồng Minh Huy đi gặp tuyết long báo, Mạt Kim Tư lưu lại bảo vệ những người khác. Nơi này dù sao cũng là chỗ của bọn họ, dù sao cũng phải đề phòng một chút. Minh Huy là cửu cấp ma thú, có trí tuệ cực cao, tự nhiên biết Diệp Âm Trúc và Tử cũng sẽ không hoàn toàn tin tưởng hắn, quyết định để nữ nhi ở lại chiếu cố Nguyệt Minh. Vợ chồng hai người mang theo Diệp Âm Trúc bốn người rời khỏi băng cốc.

_____***_____

Vợ chồng Minh Huy không hổ là đệ cửu ma thú trong băng sâm, có ma thú loại u hồn bọn họ ở đây, tuyết phách đang phiêu đãng trong không khí còn cách trăm thước đã chạy tứ tán, một chút cũng không dám đến gần. Tốc độ phi hành của hai vị u minh tuyết phách rất nhanh, bốn người Diệp Âm Trúc triển khai thân hình mới có thể đuổi kịp cước bộ của bọn họ.

-Minh Huy, ma thú trong băng sâm nếu ra bên ngoài thì sẽ biến hóa ra sao, hay là sẽ bị ảnh hưởng như thế nào?

Tử nhìn về phía thân ảnh màu ám lam bên người hỏi.

Minh Huy cung kính nói:

-Ảnh hưởng thì cũng có một chút nhất định, nhất là ma thú thuộc tính băng. Bọn họ chỉ có ở chỗ này mới có thể phát huy thực lực tối đa, cũng chỉ có nơi này mới là nơi thích hợp nhất cho bọn họ tu luyện. Nhưng chỉ cần không đến nơi cực kỳ nóng ra thì ảnh hưởng cũng không phải rất lớn. Chỉ là ma thú này đều đã sinh sống trong băng sâm lâu năm, từng đời từng đời truyền xuống tới, nơi này đã là lãnh địa cố hữu của bọn họ, cho dù cách một đoạn thời gian lại có ma thú trở thành thực vật của bát đại ma thú trấn giữ, nhưng cũng rất ít có ma thú rời khỏi địa bàn của mình. Mặc dù chúng ta đều có thực lực không kém, nhưng thế giới bên ngoài đối với chúng ta mà nói dù sao cũng quá xa lạ. bất quá nếu ngài có thể làm cho bát đại ma thú trấn thủ nghe mệnh lệnh của ngài, có lẽ cũng có thể.

Minh Huy dù sao cũng là cường giả trong cửu cấp ma thú, trải qua khoảng thời gian tiếp xúc này, hắn đã mơ hồ phát hiện Tử cũng không phải ở trong trạng thái cực mạnh của tử tinh bỉ mông, cho nên mới có chút nghi hoặc về thực lực của hắn.

Tử nhàn nhạt gật đầu, cũng không có nói thêm gì, tử quang trong mắt lóe ra, tựa hồ đang tự hỏi.

Có hai vị u minh tuyết phách đi theo, gió rét xung quanh đều bị quang mang màu ám lam trên người bọn họ tản mát ngăn cản ở bên ngoài, hơn nữa bọn họ quen đường, sẽ không đi đường quanh co, tốc độ đi so với trước kia nhanh hơn nhiều.

-Cũng sắp tới rồi, mỗi một vị ma thú trấn thủ đều ở ngay trung tâm lãnh địa của mình.

Minh Huy nói.

Đúng lúc này thì một tiếng long ngâm phẫn nộ vang lên ở xa xa, rồng ngâm giống như liệt thạch xuyên kim bình thường, có lực xuyên thấu rất mạnh, trong tiếng gầm tràn ngập sự phẫn nộ và không cam lòng.

Minh Huy sắc mặt hơi đổi

-Không ổn, tuyết báo huynh hình như đã xảy ra chuyện. Chẳng lẽ trong lãnh địa này còn có người có thực lực thắng hắn sao? Không có khả năng a!

Tử trầm giọng nói:

-Chúng ta đi xem.

Mọi người đi nhanh hơn về phía trước, xa xa, Diệp Âm Trúc đã phát hiện phía trước không giống bình thường, đầu tiên thấy chính là một số lượng lớn ma thú màu tuyết trắng ở bên ngoài, ma thú này hình thái lớn nhỏ khác nhau, mỗi một ma thú đều tản ra khí tức cực kỳ cường hãn, nhưng đều đanh có chút bất an thấp giọng gầm gừ. Mắt thấy vợ chồng u minh tuyết phách đến, đám ma thú thất cấp này không dám ngăn trở, vội vàng tránh đường. Trong thế giới ma thú, quan niệm cấp bậc thậm chí còn rõ ràng hơn loài người, thực lực chính là tất cả, thất cấp ma thú đối mặt với cửu cấp ma thú ngay cả ngăn cản cũng không dám. Huống chi vợ chồng Minh Huy ở chỗ này đã sinh tồn không biết bao nhiêu lâu, ma thú nơi này đều nhận biết bọn họ.

Có khí tức của vợ chồng Minh Huy, bốn người Diệp Âm Trúc tự nhiên cũng sẽ không bị công kích, cố gắng không quan sát ma thú chung quanh, rất nhanh tiến vào bên trong.

Càng đến gần bên trong, Diệp Âm Trúc phát hiện ma thú chung quanh khí tức càng trở nên mạnh mẽ hơn, rõ ràng là thực lực mạnh hơn. Trong lòng thầm nghĩ, cái này hình như giống với thứ tự sắp xếp các đại thần trong đại điện của Thước Lan đế quốc. Tuyết long báo giống như là đế vương của nơi này, càng gần hắn thì càng lợi hại, Cũng giống như trong đại điện Thước Lan đại thần nào càng gần Tây Nhĩ Duy Áo thì quan hàm càng cao.

Minh Huy đột nhiên gia tốc, trong miệng phát ra một tiếng hú to, tiếng hú chói tai làm cho ma thú chung quanh đồng thời quỵ trên mặt đất mau chóng lùi ra phía sau, xa xa, tiếng long ngâm lại vang lên, chỉ bất quá từ phẫn nộ biến thành lo lắng, mặc dù nghe không hiểu loại thanh âm trao đổi này của ma thú, nhưng Diệp Âm Trúc cũng có thể mơ hồ cảm giác được tuyết long báo là đang cầu cứu.

Băng trụ, băng mạo chung quanh rõ ràng ít đi rất nhiều, bát cấp ma thú bên trong tuy không dám mạo phạm u minh tuyết phách, nhưng những đôi mắt tràn ngập khí tức sâm hàn lại không ngừng quan sát bốn người Diệp Âm Trúc, nhưng bên người Diệp Âm Trúc bọn họ còn có khí tức của Minh Nguyệt thủ hộ, đám ma thú này không cách nào đoán được Diệp Âm Trúc bọn họ có cường đại hay không.

Thân thể của Minh Huy giống như một mũi tên màu ám lam bay ra ngoài, hóa thành một hư ảnh, trong chớp mắt đã biến mất. Diệp Âm Trúc thất kinh trong lòng, không hổ là cửu cấp ma thú, đây mới là tốc độ chính thức của Minh Huy, xem ra lần trước hắn vẫn còn giấu diếm thực lực. hôm nay nếu thật sự phải chiến đấu, mặc dù có hai vị hoàng kim bỉ mông, nhưng cũng vị tất có thể thắng được u minh tuyết phách có khả năng miễn dịch với vật lý công kích. Hơn nữa với tốc độ của bọn họ, thậm chí còn mang đến cho đối phương phiền toái rất lớn.

dạn mặt dày, xưng ngươi một tiếng tiểu huynh đệ, ngươi cũng không cần ngại ngùng, gọi ta một tiếng lão ca ca là được rồi. Nhà của ta ở cách Thanh Phong lĩnh không xa, nói đến mức độ quen thuộc đối với Thanh Châu thì nếu ta nhận thứ hai, bảo đảm không ai dám nhận là đệ nhất!"

Diệp Húc dở khóc dở cười, lão giả này da mặt dày cũng đến mức đáng sợ.

Bất quá hắn lần đầu tiên tới đến Thanh Châu, đối với địa lý nhân văn Thanh Châu hoàn toàn không biết gì cả, Công Dương Giảm tuy thực lực không cao, nhưng dù sao cũng là dân địa phương ở Thanh Châu, có hắn ở bên người sẽ tránh được rất nhiều hiểu lầm không cần thiết, cũng có thể thông qua lão tìm hiểu một chút về thanh niên tài tuấn của Thanh Châu.

"Thiếu bảo, ta đột nhiên nhớ ra, vừa rồi mấy người kia cũng biết pháp môn ngọc lâu thu vật!" Chu Thế Văn sắc mặt âm trầm, mục quang bất thiện, nói.

"Khưa khưa, pháp môn mà ta truyện thụ cho các ngươi, tuyệt đối là có chỗ khác so với pháp môn mà bọn họ tu luyện…"

Diệp Húc kiên trì, đánh chết cũng không nhận sai, vội vàng nói với Công Dương Giảm: "Công Dương lão ca, Thanh Châu này ngoại trừ Lương Vương phủ, còn có thế lực nào khác không?"

Tác giả: Thạch Trư

N N X *?Q Æ M ; N N , G " T l v

Chương 99: Lập uy

Công Dương Giảm đúng như lời hắn nói, là địa đầu xà của Thanh Châu, đối Thanh Châu rất tinh tường, đi cùng với bọn Diệp Húc vào trong thành, miệng lưỡi lưu loát, nói: "Hiện tại Lương Vương phủ đã xuống dốc, bất quá nói đến vị lão Lương vương khai phủ kia thì đó mới là anh hùng chân chính, cả đời đi theo Thủy hoàng đế nam chinh bắc chiến, lập nhiều công huân hiển hách! Lão Lương vương công thành danh toại, đất phong Thanh Châu, một thân tu vi tốc hành, đã luyện chế ra nguyên thai, quả thực là người trong thần thoại! Hôm nay Lương Vương phủ tuy đã xuống dốc, nhưng vẫn như trước, sâu đến không thể dò xét, tài cao thế lớn, thống trị tám trăm dặm địa giới xung quanh!"

Lão nhìn bốn phía một cái, thấp giọng nói: "Bất quá mấy tháng trước, ta nghe được tin tức nho nhỏ nói, có người đêm khuya mạnh mẽ xông vào Lương Vương phủ, cùng Lương Vương ác chiến một hồi, đoạt đi Thiên Hương Tục Mệnh Đan mà Lương Vương cất kỹ. Sách sách, nghe nói viên thuốc này là bảo vật mà Bách Hoa cung cung chủ tặng cho Lương Vương, có thể định được sinh tử của người ta. Đan dược này như có sinh mạng, có thể nhìn thấy được trên bề mặt có một bạch y nữ tử nhẹ nhàng nhảy múa, sau khi uống vào, cho dù bị thương nặng đến mấy cũng đều có thể khỏi hẳn. Lương Vương vì thế cực kỳ tức giận, hạ lệnh điều tra nghiêm ngặt, đáng tiếc không biết là ai đã hạ thủ…"

Diệp Húc cười nói: "Lương Vương phủ tuy xuống dốc, nhưng dù sao cũng là trùng trăm chân, có chết cũng khó mà cứng được, người này cư nhiên dám xâm nhập Lương Vương phủ đoạt bảo, thật sự là thật to gan!"

Một đoàn của bọn họ cũng không biết là đã khiến cho bao nhiêu người chú mục, đại đa số mục quang đều là rơitrên người Can Sài giao, con ngựa này quả thực chính là một Ác Giao bốn chân, xích lân phủ đều khắp, móng ngựa cũng hóa thành long trảo, đầu hóa thành đầu giao, dữ tợn hung ác, tản ra một cỗ khí tức hung hãn mà chỉ man hoang dị thú mới có

"Diệp lão đệ, thất Giao Long mã này của ngươi đúng là đầu sỏ gây chuyện mà, cứ như vậy dẫn đi, thật sự là quá khoa trương rồi." Công Dương Giảm lắc đầu, nói.

Diệp Húc cũng phát hiện bốn phía có không ít mục quang bất hảo, nói: "Mấy ngày nữa chính là đại thọ của Lương Vương, còn có người dám ở trên địa bàn của Lương Vương động thủ sao?"

"Đến nay thì Lương Vương phủ đã không còn lớn mạnh như trước nữa, người dám ở trên đất Thanh Châu động thủ tuy không nhiều lắm, nhưng cũng không thiếu!"

Tuyết long báo thấy Địch Tư xuất hiện thì đồng tử cũng co rút lại, mắt thấy Địch Tư lại trợ giúp mình thì khí thế nhất thời đại thịnh, nổi giận gầm lên một tiếng, khí tức vương giả trời sinh hiện ra, triển khai long dực sau lưng, hung hăng đánh về phía cự phong mãng vương.

Tử không có động, đối thủ trước mắt đều là cửu cấp ma thú, mặc dù thân là tử tinh bỉ mông nhưng vẫn còn chưa phát triển hoàn toàn, trong sân có đến chín đầu cửu cấp ma thú tham chiến, chỉ riêng nguyên tố ba động cực kỳ mạnh mẽ giữa sân thôi hắn cũng đã chịu đựng rất khó khăn. Trừ phi mạnh mẽ phát động kỹ năng cường đại của tử tinh bỉ mông, nếu không gia nhập chiến trường cũng không tác dụng gì. Huống chi bên người còn có Diệp Âm Trúc tương đối yếu một ít, lưu lại bảo vệ Diệp Âm Trúc mới là lựa chọn tốt nhất.

Tử nhạy cảm phán đoán tình huống trước mắt, lúc này chiến trường mặc dù đã tiến vào trạng thái cân bằng, nhưng tuyết long báo không biết bị vây công bao lâu rồi, mặc dù sau khi Địch Tư gia nhập thì có vẻ mạnh hơn rất nhiều, nhưng không biết hắn có thể kiên trì bao lâu. Lúc này có thể thay đổi chiến trường không phải là ba cửu cấp ma thú bên mình vừa tham chiến, mà chính là Diệp Âm Trúc bên người mình.

Trong lúc Địch Tư chạy vội ra, Diệp Âm có đã ngồi xuống tại chỗ, có Tử bên người, cho tới bây giờ hắn không hề lo lắng về an toàn của mình, cho dù trước mặt đang đánh nhau chết sống đều là cửu cấp ma thú.

Thần khí Phi bộc liên châu cầm, một trong tam đại thần khúc của cầm tông cửu đại danh khúc "Cao sơn lưu thủy" ngay lập tức vang lên.

Hai tay phất ra, thanh âm trường xuyến hóa thành tự khúc, trong số cửu cấp ma thú ở đây, Địch Tư đối với cầm khúc của Diệp Âm Trúc là quen thuộc nhất, thất bại tại cầm thành cùng với rất nhiều lợi ích sau đó đều làm hắn rất tín nhiệm với vị Cầm Đế này. Mặc dù "Cao sơn lưu thủy" còn không có phát xuất uy lực, nhưng tinh thần của hắn đã đại chấn, hai chân bị đóng băng lúc nãy đã bình thường trở lại, hung hăng đón đánh hai băng cực ma viên, quang mang màu vàng kim giống như đấu khí bình thường phát ra, danh hiệu 'Lục chiến vô đcịh' của Bỉ Mông cự thú không phải hư danh.

Địch Tư công kích rất bá đạo, hoàn toàn không phòng ngự, tựa như không phát hiện hai băng cực ma viên đang công kích mình, dù một địch hai nhưng vẫn lựa chọn đối công như trước, nương theo một tiếng rống giận đinh tai nhức óc, thân thể cao lớn nhất trong sân đã nhào tới, nắm tay giống như cự chùy bình thường đánh về phía trước làm cho hai băng cực ma viên chỉ có thể cuống quít né tránh, ngay cả băng hệ ma pháp cũng không thể hoàn toàn phát huy hiệu quả.

Có Địch Tư gia nhập, vợ chồng Minh Huy trong nháy mắt hỗn hợp cùng một chỗ, đồng thời đối mặt hai ma thú. Hai vợi chồng này sinh tồn cùng một chỗ đã hơn ngàn năm, sự ăn ý thì hai ma thú trước mắt tuyệt đối không thể so sánh được, từng đạo hắc ám năng lượng tinh thuần, nguyên tố ba động hỗn hợp khổng lồ tạo ra tầng tầng khí tức cường đại tràn nhập hủ thực tính điên cuồng va châm với tổ hợp của băng cực ma viên và kiếm xỉ hổ, đưa đối phương vào thế hạ phong.

"Cao sơn lưu thủy", hư nhược, tăng cường. Làm thực lực của đối thủ yếu đi và tăng cường thực lực của mình, hơn nữa còn có tác dụng kích thích, ngay khi năm cửu cấp ma thú kia phát hiện ra sự kỳ dị trong cầm khúc thì tiềm lực của vợ chồng Minh Huy, Địch Tư cùng với tuyết long báo đã hoàn toàn kích phát.

Đây là lần đầu tiên Diệp Âm Trúc sử dụng "Cao sơn lưu thủy" trước mặt số lượng nhiều như vậy, may là tinh thần lực của hắn sau khi thu nhận Thiểm, Lôi đã tăng lên tới kiếm đảm cầm tâm thất giai, nếu không tinh thần lực căn bản không cách nào khống chế khả năng hư nhược và tăng cường chuẩn xác như vậy. Cùng một tiếng đàn, nhưng chín đạo tinh thần ba động hiểu quả khác nhau đồng thời truyền vào tai chín cửu cấp ma thú. Giờ phút này, Diệp Âm Trúc mới thực sự là Cầm Đế, chúa tể của tất cả. Hiệu quả tăng cường phần lớn đều tập trung lên người tuyết long báo, bởi vì tình thế của nó là nguy hiểm nhất, tiếp theo là Địch Tư, dù sao hắn là một địch hai, về phần vợ chồng Minh Huy vốn đã chiếm thượng phong, đối thủ lại bị làm hư nhược thì hiệu quả tăng cường giảm đi một ít.

Sau khi cầm khúc của Diệp Âm Trúc gia nhập, thế cân bằng trên chiến trường lập tức xảy ra biến hóa cực lớn. Bộc phát đầu tiên chính là tuyết long báo.

Một tầng quang mang màu trắng sữa hỗn hợp một chút lam tinh từ trong cơ thể nó phát ra, đôi mắt màu lam xinh đẹp giống như lam bảo thạch của nó sáng lên, một cơn lốc thuần năng lượng băng tuyết phát ra

xé nát phong nhận của cự phong mãng vương, long dực huy động, thân thể dài hơn bảy thước của nó giống như một đạo hư ảnh tiến tới, không cho đối thủ cơ hội thích phóng ma pháp, trực tiếp tấn công đối phương.

Hai long trảo như kim chúc lóe ra màu lam sáng bóng, trong lúc cự phong mãng vương không kịp đề phòng, trực tiếp trảo về phía cự phong mãng vương, trảo của tuyết long báo cực kỳ sắc bén, mạnh mẽ phá vỡ mãng bì rắn chắc của cự phong mãng vương, tê lạp một tiếng, thân trên của cự phong mãng vương vỡ tan, tuyết long báo thuận thế cắn vào cánh nó một cái, xé đứt một mảnh. Từng tảng lớn mãng huyết văng ra.

Hống - , tiếng long ngâm tràn ngập uy ngiêm của vương giả, bắt đầu từ long trảo, quang mang màu lam trong nháy mắt kéo dài, bắt đầu từ phần thân trên bể nát của cự phong mãng vương, máu toàn thân trong nháy mắt đống kết, theo sự ba động mãnh liệt của lam quang, trong khi thân thể của cự phong mãng vương cuốn lấy tuyết long báo thì thân thể đóng băng của nó bị tuyết long báo xé thành hai nửa, mắt thấy không sống nổi rồi.

Năm mất đi một, kết quả chiến trường đã không thể thay đổi, Địch Tư liều mạng tiếp một kích của đối phương, mạnh mẽ đánh hai băng cực ma viên văng ra ngoài giống như đạn pháo đập vào trụ băng, thanh âm xương cốt gãy vỡ vang lên rõ ràng, không chết cũng trọng thương. Vật lý cường hãn của hoàng kim bỉ mông hoàn toàn triển hiện, dưới tác dụng tăng cường của phi bộc liên châu cầm, Địch Tư tựa hồ càng thêm cuồng bạo, thân thể sau khi cuồng hóa giống như một tòa thành màu vàng rắn chắc dị thường.

Hai đạo thân ảnh màu ám lam từ hai phương hướng bất đồng, từ một góc độ cực kỳ quỷ dị tựa như hai thanh đao cực kỳ phong nhuệ, kim văn kiếm xỉ hổ bương ngay cả tiếng kêu cũng chưa kịp phát ra, thân thể bị suy yếu của hắn lúc trước đã bị u minh tuyết phách hủ nhược ,giờ bị cắt làm bốn mảnh, dưới tình huống chiếm ưu thế tuyệt đối thì thắng bại của cửu cấp ma thú thường chỉ trong một chiêu. Mà kẻ thất bại kết cục phần lớn đều là tử vong.

Vợ chồng Minh Huy toàn lực công kích cũng làm thân thể của bọn họ cao hơn, đấu băng cực ma viên cuối cùng còn an lành bắt đầu nổi điên. Hắn không thể nào kế hoạch rất tốt lại biến thành kết cuộc này. Kim văn kiếm xỉ hổ vương chết cũng không có gì, cụ phong mãng vương bị giết hắn cũng không đau lòng, nhưng mà hai đệ đệ lại bị hoàng kim bỉ mông đánh trọng thương, mắt thấy đối thủ cường thế, tất nhiên sẽ không lưu lại người sống. Tạo thành hậu quả như vậy dĩ nhiên là ba cửu cấp ma thú gia nhập vào trận chiến, nhưng loài người tuyệt đối không thuộc về băng sâm kia mới là đáng sợ nhất. Chính sau khi thanh âm quái dị kia gia nhập mới làm chúng bại vong cực nhanh.

Cũng giống như Địch Tư, Mạt Kim Tư nổi điên ở Cầm thành lúc đầu hay vẫn còn là Khoa Ni Á Thành, băng cực ma viên tạm thời không có đối thủ này lựa chọn Diệp Âm Trúc để trả thù.

Thân thể thật lớn giống như một viên tuyết cầu bắn về phía Diệp Âm Trúc, băng nguyên tố màu lam dưới sự điên cuồng của hắn cũng ngưng tụ thành thật thể, đó không phải băng bình thường, mà là băng nguyên tố tinh khiết hình thành công kích a! Uy lực cực kỳ kinh khủng, chỉ có khi phải đối mặt mới có thể cảm nhận uy lực của nó.

Độ ấm chung quanh trong nháy mắt giảm xuống đến một trình độ cực kỳ đáng sợ, băng trùy, phong duệ cơ hồ bằng với thể tích của băng cực ma viên đã làm trái tim Diệp Âm Trúc cơ hồ đông lại.

_____***_____

Âm Trúc không dừng tay lại, bởi vì chiến đấu còn không có chấm dứt, "Cao sơn lưu thủy" như phi bộc lưu tuyền phát ra, sự nguy nga của khúc ý giống như thân thể của hắn, tất cả chung quanh giống như không có quan hệ với hắn. bởi vì hắn tín nhiệm bằng hữu của mình, tín nhiệm huynh đệ của mình.

Tử chưa từng làm cho Diệp Âm Trúc thất vọng, cho tới bây giờ cũng không có. Cho nên ngay khi Diệp Âm Trúc vừa mới bị uy hiếp thì thân ảnh màu tím khôi vĩ đã chắn trước mặt hắn.

Đối mặt băng cực ma viên, thân thể của Tử giống như rất nhỏ, nhưng khí thế của hắn hoàn toàn áp đảo băng cực ma viên.

Tử quang bành trướng trong nháy mắt, không có rống giận, bởi vì địch nhân trước mắt căn bản không xứng để Tử phẫn nộ. Thân thể bành trướng với tốc độ kinh khủng, trong nháy mắt đã cao hơn hai mươi thước,

tử tinh cự kiếm dài mười ba thước mang theo tử quang huyễn lệ xuất hiện, cự kiếm như thế nhưng ngoại trừ quang thải huyễn lệ ra thì không phát ra một chút thanh âm.

Băng trùy dừng lại, bởi vì nó mất đi động lực tiến tới, một đạo ánh sáng màu tím xuất hiện ở trung tâm băng trùy, xẻ dọc nó xuống. Phanh một tiếng, một lần nữa hóa thành băng nguyên tố tiêu tán trong không trung.

Một đạo huyết tuyến kéo dài từ trán đến bụng của băng cực ma viên, thân thể hắn hoàn toàn ngốc trệ, bởi vì hắn căn bản không dám động, cũng động không được, đối mặt tử tinh bỉ mông, đừng nói là hắn chỉ là ma thú vừa mới tiến hóa thành cửu cấp hạ vị, cho dù là thượng vị như hoàng kim bỉ mông và u minh tuyết phách cũng phải thần phục a!

Tử tinh cự kiếm cũng không có ở trên thân thể của băng cực ma viên, thân kiếm thật lớn đã bị tử nắm trong tay giống như một ngọn cỏ bình thường, phảng phất như không có sức nặng, mũi kiếm chỉ vào ngực của băng cực ma viên, Tử hiện ra bản thể, thanh âm trầm thấp mà uy nghiêm.

-Thần phục,hay là tử vong.

Băng tuyết yểm ánh, tử tinh cự kiếm tản ra quang huy đế vương chỉ thuộc về tử tinh bỉ mông, uy áp cường đại làm hồng quang trong mắt băng cực ma viên từ từ tiêu thất, lửa giận cuồng bạo giống như bị tạt một bát nước lạnh mau chóng bị dập tắt. Hắn cũng muốn phản kháng, cũng muốn liều mạng. Nhưng sinh tồn hơn trăm năm, trải qua vô số khó khăn mới đạt đến cấp bậc bây giờ, hắn không nỡ chết, huống chi dưới sự uy áp của tử tinh bỉ mông trước mặt, ngay cả tâm tình lựa chọn tử vong cũng không thể xuất hiện.

Băng cực ma viên trong mắt lộ vẻ khủng hoảng, run rẩy hé miệng ra, một ngọn lửa màu lam đậm từ trong miệng hắn phát ra. Đó cũng không phải là ngọn lửa thật sự, mà là băng cực ma viên khi tiến hóa lên cửu cấp mới có, linh hồn chi hỏa.

Bản thân ma thú không thể thiêm định khế ước với các ma thú khác, nhưng có thể thông qua phương pháp khác thu phục kẻ dưới tay, nhưng đây là năng lực chỉ ma thú có trí tuệ mới có, hiến tế linh hồn chi hỏa chính là thủ đoạn hàng phục tàn khốc nhất. Một khi linh hồn chi hỏa hiến tế cho đối phương thì cả đời đều bị khống chế, thậm chí ngay cả ý nghĩ phản bội cũng không có. Chỉ có thể làm kẻ dưới tay trung thành nhất của đối phương. Rất ít có ma thú lựa chọn hiến tế, cho dù là chết cũng không muốn linh hồn mình bị chỉ huy. Nhưng đối mặt với uy áp của tử tinh bỉ mông, băng cực ma viên không có lựa chọn khác, chỉ có thể hiến xuất ra thứ trân quý nhất.

Tử há mồm ra, linh hồn chi hỏa của băng cực ma viên đã bị hắn thu. Tử quang hiện lên, tử tinh cự kiếm biến mất, thân thể của Tử cũng một lần nữa huyễn hóa thành hình người. Mặc dù sắc mặt hắn có chút tái nhợt, nhưng đứng ở nơi này vẫn nguy nga như trước.

-Nếu không phải bởi vì các ngươi có ba huynh đệ, ngươi thậm chí còn không có tư cách hiến tế với ta.

Tử tinh bỉ mông cao ngạo sẽ không thu phục kẻ dưới tay yếu đuối. Hoàng kim bỉ mông mặc dù là cửu cấp ma thú thượng vị, nhưng bởi vì đồng tộc, hơn nữa lại tuyệt đối trung thành với Tử nên hắn cũng không có hiến tế linh hồn.

Tiếng đàn biến mất, Diệp Âm Trúc thu hồi Phi Bộc Liên Châu cầm, đứng bên người lộ ra ánh mắt thắc mắc về phía Tử. Hắn biết thực lực của Tử chưa đủ để hiện ra bản thể, mặc dù có tác dụng tăng cường của "Cao sơn lưu thủy", nhưng vẫn không đủ duy trì sự tiêu hao của một kiếm lúc nãy. Tình huống khi Tử hóa thành bản thể lần trước hắn vẫn còn nhớ rõ.

-Tử ca ca.

An Kỳ đột nhiên kêu một tiếng, trong ánh mắt nhìn về phía Tử tràn ngập ân cần, hai tay gắt gao nắm lấy bàn tay to của Tử.

Tử lúc này quả thật rất suy yếu, mặc dù Âm Trúc đề thăng cùng với hắn tự thân tu luyện, thực lực so với lần biến thân trước tăng lên không ít. Lại có "Cao sơn lưu thủy" phụ trợ, nhưng hóa thân thành bản thể vẫn làm hắn tiêu hao rất nhiều năng lượng. Nếu không cũng không cần mau chóng hóa thân thành hình người như vậy. Tuy bây giờ hắn đứng rất trầm ổn, nhưng năng lượng bên trong vẫn đang xáo trộn. Đúng

lúc này thì hắn phát hiện một luồng nguyên tố lực cực kỳ tinh thuần thì bàn tay An Kỳ truyền đến, giống như quỳnh tương ngọc dịch làm dịu lại thân thể của hắn.

Năng lượng của An Kỳ so với hắn tưởng tượng còn mạnh hơn nhiều, giống như trường giang thao thao bất tuyệt, hơn nữa nàng cố ý áp chế năng lượng hắc ám của mình, chỉ đem năng lượng tự nhiên truyền đi.

Dưới sự trợ giúp của An Kỳ, sắc mặt có chút tái nhợt của Tử hòa hoãn lại, giơ tay kia lên sờ sờ đầu An Kỳ, trên mặt lộ ra một tia ấm áp.

-Tử ca ca.

Kêu nhẹ một tiếng, An Kỳ tựa ở trong lòng Tử , bộ dáng vui mừng, tựa hồ cảm giác được Tử đã khôi phục.

Tử chuyển hướng nhìn băng cực ma viên trước mắt, nhàn nhạt nói:

-Hai huynh đệ của ngươi còn không chết được, gọi bọn hắn lại đây hiến tế.

-Vâng, Tử Đế tôn kính.

Hiến tế linh hồn chi hỏa xong, băng cực ma viên nhất thời trở nên ôn thuận, ngay cả vết thương do tử tinh kiếm tạo ra trên người cũng không kịp xử lý, vội vàng đi tìm hai huynh đệ bị Địch Tư đánh bay đi.

Hai băng cực ma viên bị Địch Tư đánh lúc này mới từ từ tỉnh lại, há mồm phun ra một ngụm khí lưu màu lam, thở dài một hơi

-Mẹ kiếp, đau chết lão tử rồi.

-Tử đế, tuyết huynh tựa hồ không được.

Tiếng kêu của Minh Huy vang lên, làm Diệp Âm Trúc và Tử bừng tỉnh. Hai người phát hiện tuyết long báo sau khi giết chết cự phong mãng vương đang nằm trên mặt đất, thở hổn hển từng ngụm từng ngụm, mỗi lần thở ra trong miệng đều xuất ra một ngụm máu, quang mang trong đôi mắt to màu lam đã hoàn toàn ảm đạm, biến thành một mảnh xám trắng.

Thấy tình huống tuyết long báo, Tử biết, lúc trước hắn bộc phát chỉ là hồi quang phản chiếu mà thôi. Dù sao trước khi mọi người đến, hắn là một mình đối mặt năm cửu cấp ma thú vây công a! Có thể kiên trì đến bây giờ đã khá lắm rồi.

Diệp Âm Trúc và tử tiến lên, Địch Tư tiến tới. Vợ chồng Minh Huy đứng ở bên người tuyết long báo, đang cố gắng đưa nguyên tố lực của mình vào trong người tuyết long báo. Nhưng nhìn qua hiệu quả cũng không lớn.

-Minh Huy huynh đệ, không cần lãng phí năng lượng của ngươi. Ta đã không được rồi.

Thanh âm tuyết long báo đích có vẻ rất bình tĩnh, thậm chí có chút hưng phấn. Cặp mắt ảm đạm của nó lúc này đang nhìn Tử và Diệp Âm Trúc. Làm cho Diệp Âm Trúc kỳ quái chính là thanh âm của tuyết long báo là thanh âm của nữ.

-Trước khi chết có thể nhìn thấy tử tinh bỉ mông trong truyền thuyết của thú nhân, ta cũng vui mừng lắm rồi. Tử Đế, xin ngài tha thứ cho, ta không thể nào tham bái.

Ánh mắt tử tịch của tuyết long báo nhìn qua rất nhu hòa, một điểm cũng không có sự cuồng phách lúc trước.

Tử lắc đầu, nói:

-Nếu ta hấp thu một phần năng lượng trong cơ thể ngươi, sau đó giúp ngươi tái tạo lại thân thể, có lẽ có thể bảo trụ tính mạng của ngươi.

Mắt tuyết long báo sáng rực lên một chút, nhưng rất nhanh ảm đảm trở lại

-Ngài nói chính là việt cấp trọng tổ sao? Không, ta không muốn biến thành đê cấp ma thú. Cho dù chết, ta cũng muốn giữ lấy tôn nghiêm của ma thú trí tuệ.

Tử tinh bỉ mông có một loại đặc thù năng lực, tên là việt cấp trọng tổ. Loại năng lượng này dùng để lưu giữ năng lượng, nhưng chỉ có một phần rất nhỏ, khi cường đại ma thú sắp tử vong, dùng phương pháp này hấp thu một phần năng lượng của nó, loại trừ đi tử khí, trợ giúp ma thú một lần nữa tố tạo thân thể. Tỷ lệ sống sót là năm mươi phần trăm. Nhưng bất luận ma thú cường đại đến mức nào, sau khi trọng tố đều biến thành thất cấp ma thú trở xuống, biến thành ma thú không có trí tuệ. Ma thú cao cấp bình thường sẽ không chọn phương pháp này. Bọn họ không thể chịu được việc từ thượng vị biến thành hạ vị, sự thống khổ khi mất đi trí tuệ so với chết còn lớn hơn.

Tử cũng biết tuyết long báo sẽ không lựa chọn như vậy, thở dài một tiếng, nói: ”

-Ngươi còn có chuyện gì cần giúp không, có lẽ ta có thể giúp ngươi hoàn thành một ít tâm nguyện. Đáng tiếc, ngươi là cửu cấp ma thú trung vị đã tiến hóa đến thượng vị. Sau này có thể càng trở nên mạnh thêm.

Nghe xong Tử nói, trong mắt tuyết long báo nhất thời toát ra vẻ cảm kích mãnh liệt, mỗi một ma thú hoặc là thú nhân đều biết, tử tinh bỉ mông đã hứa thì nhất định sẽ làm.

-Tử đế, ta muốn ta muốn giao hài tử của ta cho ngài.

Tuyết long báo không có chút do dự, lập tức nói ra lo lắng cuối cùng của mình.

-Hài tử? Tuyết huynh, ngươi lúc nào thì có hài tử?

<Ặk,là nữ tử sao tác giả vẫn gọi huynh ^^! -wind >

Minh Nguyệt kinh ngạc nói.

Ánh mắt tuyết long báo thoáng trở nên xấu hổ một chút

-Minh Nguyệt, ngươi cũng biết, trong băng sâm này, ma thú chúng ta tranh đấu cực kỳ kịch liệt. Đặc biệt là bát đại ma thú trấn thủ, ta không thể để cho người khác biết ta đang trong trạng thái suy yếu. Xin lỗi, ta cũng không phải không tín nhiệm các ngươi, chỉ là ……

Minh Nguyệt than nhẹ một tiếng

-Ta hiểu được. Nếu là ta cũng sẽ lựa chọn như vậy. Khó trách tốc độ của ngươi chậm lại rất nhiều. Thì ra là bởi vì có hài tử.

Tuyết long báo nhìn về phía băng cực ma viên đã mang hai huynh đệ lại, trong mắt toát ra hận ý mãnh liệt, nhưng cũng biết băng cực ma viên đã hiến tế linh hồn cho Tử rồi, mình muốn báo thù cũng không có khả năng.

-Trong lúc triêu bái khiêu chiến hôm nay, ta vô tình lộ ra sơ hở khi lựa chọn thực vật nên mới để mấy tên hỗn đản này lợi dụng. Nếu ta còn trong trạng thái bình thường, bọn họ làm sao có thể vây ta ở chỗ này?

Thanh âm Tuyết long báo tràn ngập cảm giác không cam lòng.

Tử nhàn nhạt nói:

-Là ngươi tự mình mắc sơ xuất nên phải nhận kết quả. Nói đi, ngươi muốn ta giúp hài tử của ngươi thế nào?

Cầm Đế

_____***_____

Khí tức của tuyết long báo trở nên dồn dập hơn vài phần

-Tử đế tôn kính, ta bây giờ sẽ dùng hết khí lực để sinh hài tử ra, nhưng đến khi ta chết thì hài tử mới ra đời, ta sẽ dùng năng lượng cuối cùng của mình kết thành một cái kén để bảo vệ chúng nó, để cho chúng nó có đủ chất dinh dưỡng. Vị này là bằng hữu của ngài sao?

Ánh mắt nàng rơi vào trên người Diệp Âm Trúc.

Tử gật đầu, nói:

-Âm Trúc là huynh đệ của ta. Hắn gọi là Diệp Âm Trúc.

Tuyết long báo do dự một chút mới tiếp tục nói:

-Diệp Âm Trúc, cám ơn ngài trợ giúp. Tiếng đàn của ngài thật sự rất kỳ lạ. Lúc ta như đèn hết dầu mà vẫn có thể giúp ta khôi phục lại một chút lực lượng để ta tiêu diệt cự phong mãng vương. Nếu ngài nguyện ý, ta muốn mời ngài cùng hài tử của ta thiêm đính khế ước. Có ngài và Tử Đế bảo vệ, hài tử của ta nhất định có thể phát triển thuận lợi.

Minh Huy kinh ngạc nói:

-Tuyết huynh, chẳng lẽ ngươi muốn hài tử của ngươi rời khỏi băng sâm sao?

Tuyết long báo cười khổ một tiếng

-Không rời đi thì sao chứ? Chẳng lẽ ma thú nơi này có thể trơ mắt nhìn hài tử của ta phát triển sao? Bọn họ sẽ không cho phép uy hiếp như vậy tồn tại. Cho dù là thực lực của các ngươi cũng không chắc có thể bảo vệ an toàn cho hài tử của ta. Chỉ có rời khỏi nơi này, rời khỏi sự cạnh tranh khốc liệt này, chúng nó mới có thể sinh tồn được. Cũng chỉ có cùng loài người thiêm đính khế ước, chúng nó mới có thể phát triển nhanh hơn. Mặc dù làm vậy sẽ làm hài tử của ta mất đi tự do, nhưng chúng nó có thể tiến hóa trong một thời gian ngắn, mới có thể có thực lực bảo vệ chính mình.

Trong mắt Diệp Âm Trúc toát ra vài phần khâm phục

-Tuyết long báo, ngài làm cho ta nhìn thấy một vị mẫu thân vĩ đại, vì hài tử đã suy nghĩ chu toàn như vậy. Nhưng ta không thể đáp ứng được, bởi vì ta đã thiêm đính khế ước rồi.

Tuyết long báo giật mình nhìn Diệp Âm Trúc

-Thiêm đính khế ước cũng có thể giải trừ. Ta có thể dùng chút linh hồn lực cuối cùng của ta giúp ngài giải trừ linh hồn lạc ấn khế ước lúc trước sinh ra, một lần nữa thiêm đính khế ước. Có lẽ ngài không biết, hài tử của ta là một đôi song bào thai. Bởi vì là song bào thai cùng trứng, một khi thiêm đính khế ước rồi, khi chúng nó phát triển thì ngài có hai cửu cấp ma thú a!

Diệp Âm Trúc nhìn thoáng qua Tử bên cạnh, nói:

-Không được, ta phải thừa nhận là rất hấp dẫn. Nhưng không được, ta sẽ không cùng bằng hữu của ta giải trừ khế ước.

Tuyết long báo khó hiểu hỏi:

-Tại sao? Chẳng lẽ bằng hữu của ngài cũng là cửu cấp ma thú sao? Nhưng hài tử của ta có đến hai. Chúng nó sẽ kế thừa toàn bộ năng lực của ta, tương lai đều trở thành cửu cấp ma thú thượng vị a! Ta tưởng tượng không ra, ma thú gì có thể cùng chúng nó so sánh. Có thể nói cho ta biết thiêm ước ma thú của ngài là gì không?

-Là ta.

Tử nhàn nhạt nói. Mục quang hắn nhìn tuyết long báo trở nên lạnh lùng hơn vài phần.

-Cái này ……

Ánh mắt tuyết long báo nhất thời ngốc trệ, ngay cả hai vị u minh tuyết phách một bên cũng giật mình mở to hai mắt nhìn. Bọn họ không cách nào tưởng tượng được, đỉnh cấp của ma thú và thú nhân, thập cấp cường giả tử tinh bỉ mông cũng thiêm đính khế ước với loài người. Đối với Diệp Âm Trúc, bọn họ phải đánh giá lại lần nữa.

Vẻ mặt tuyết long báo đọng lại cả nửa ngày,một hồi lâu, thở dốc càng thêm kịch liệt, từ thần sắc xem ra không kiên trì không được bao lâu nữa.

-Xin lỗi, tử đế. Ta vô tình mạo phạm tôn nghiêm của ngài.

Tuyết long báo có chút sợ hãi nói.

Tử lạnh nhạt nói:

-Nếu ngươi cố ý, ngươi cũng không cách nào mở miệng ra nữa rồi.

Tuyết long báo cắn răng, hướng Diệp Âm Trúc nói:

-Nếu ngài và tử đế là khế ước bằng hữu, hài tử của ta đương nhiên không cách nào so sánh được. Nhưng ta vẫn hi vọng có thể giao hài tử của ta cho ngài và tử đế. Ta tin tưởng ánh mắt của ngài, xin để ngài và Tử đế quyết định vận mệnh tương lai cho hài tử của ta. Vi chúng nó lựa chọn một người thích hợp, một người thiện lương thiêm đính khế ước cùng chúng nó, được không?

Nếu lúc này có người chứng kiến cảnh tượng trước mắt này, nhất định sẽ giật mình đến không ngậm miệng lại được, cửu cấp ma thú cầu xin một con người mang hài tử còn chưa xuất sinh của mình đi ra ngoài, điều này cơ hồ là không thể tưởng tượng được.

Diệp Âm Trúc trịnh trọng gật đầu, nói:

-Cẩm tạ ngươi đã tín nhiệm. Yên tâm đi, ta nhất định sẽ tìm một bằng hữu thích hợp cho hài tử của ngươi. Chỉ cần ta và Tử còn sống, chúng nó sẽ được bảo vệ an toàn.

Tuyết long báo gật đầu, ánh mắt có chút cầu khẩn nhìn về phía Tử, Tử tự nhiên hiểu được ý tứ của nàng, nhàn nhạt nói:

-Âm Trúc nói chính là ta nói. Ngươi có thể yên tâm.

Tuyết long báo lúc này mới hoàn toàn trầm tĩnh lại

-Cám ơn ngài, tử đế, cũng cám ơn ngài, Diệp Âm Trúc. Ta có thể yên tâm đi rồi.

Tròng mắt mờ mịt của nàng đột nhiên sáng rực lên, thân thể vốn đã suy yếu đột nhiên phát ra một tầng quang mang nhàn nhạt.

-Chờ một chút.

Tử tiến lên một bước, một chưởng đặt ở trên đầu tuyết long báo

-Ta biết ngươi sao lại lựa chọn như vậy, cũng sẽ không ngăn cản ngươi. Nhưng trước khi ngươi ra đi, ta có mấy vấn đề muốn hỏi ngươi.

Tuyết long báo sửng sốt một chút, lại phun ra một ngụm máu tươi

-Tử đế, thời gian của ta không nhiều lắm, ta sợ chậm nữa thì không kịp mất.

Tử nói:

-Vấn đề của ta rất đơn giản. Thân là một trong bát đại ma thú trấn thủ của băng sâm, ngươi có biết trong bảy ma thú khác có ai là sơn lĩnh cự nhân hay chiến tranh cự thú không?

Tuyết long báo lắc đầu, nói:

-Không có, ta có thể dám chắc là không có. Ta mặc dù là yếu nhất trong số bát đại ma thú trấn thủ, nhưng thực lực so với các ma thú trấn thủ khác cũng không thua kém bao nhiêu, đa số đều là tương đương với tử cấp bát giai hoặc cửu giai của loài người. Tuyệt đối không có ma thú là thập cấp thần thú như ngài.

Tử biết lúc này tuyết long báo không có khả năng lừa gạt mình, cám thấy thất vọng, không nhịn được nhíu mày.

-Nhưng mà…

Tuyết long báo tựa hồ nhớ tới cái gì, đột nhiên nói.

-Nhưng mà cái gì?

Tử nhìn về phía nàng.

Tuyết long báo nói:

-Trong khi ta tuổi còn trẻ, từng cùng với phụ thân của hài tử tiến vào băng quyển, hạch tâm của băng sâm. Còn có rất nhiều ma thú cường đại muốn đi cùng chúng ta. Nhưng khi chúng ta chính thức tiến đến chung quanh băng quyền thì cảm giác được một cổ áp lực vô cùng lớn xuất hiện. Ai cũng không biết áp lực này

từ đâu mà đến. Đại đa số ma thú đều lui bước, chỉ có một ít cường giả thượng vị ma thú đắn đo một chút rồi quyết định tiến vào trong, trượng phu của ta cũng là một trong số đó. Chính vì vậy nên hài tử của ta mất đi phụ thân. Nếu hắn còn, ta cũng không cần một mình cực khổ ở chổ này. Hài tử trải qua trăm năm sắp xuất thế thì lại mất đi mẫu thân.

Hai giọt nước mắt thật lớn từ trong mắt tuyết long báo chảy xuống, hóa thành một mảnh băng rồi vỡ thành băng phấn.

Tử nhíu mày nói:

-Đến tột cùng là uy áp như thế nào, còn có, tại sao mấy cửu cấp ma thú thượng vị này lại muốn vào trong băng quyển?

Tuyết long báo nói:

-Bởi vì chúng ta cảm giác được một cổ hấp dẫn lực cường đại, tựa hồ như có vật gì vậy đản sinh, hình như là một sinh vật. Nguyên tố năng lượng khổng lồ trần ngập. Nếu chúng ta có thể ăn được sinh vật kia, nói không chừng có thể đột phá bình cảnh của cửu cấp ma thú thượng vị, tiến hóa đến thập cấp vĩnh viễn là giấc mộng của chúng ta. Nhưng số cửu cấp ma thú thượng vị đi vào không có ai quay trở ra. Ta ở bên ngoài băng quyển gian khổ chờ đợi, nhưng chỉ nghe được một tiếng rên rỉ và một thanh âm như trâu hống, cả băng quyển tựa hồ đều vì tiếng trâu hống đó mà run rẩy. Nếu ta đoán không sai, tại băng quyển rất có thể có thập cấp cường giả sinh sống. Nếu không thì bốn cửu cấp ma thú thượng vị kể cả trượng phu của ta sao không ai có thể sống sót rời khỏi."

-Ngưu hống.

Trong mắt Tử toát ra một tia suy tư, đôi mắt màu tím của hắn cũng từ từ sáng lên.

Tuyết long báo biết sứ mạng của mình đã hoàn thành rồi, trong đôi mắt màu lam mang theo một chút buồn bã, hai ngọn lửa từ trong mắt toát ra, trong nháy mắt kéo dài ra khắp thân thể, hoàn toàn bao phủ lấy thân thể thật lớn của nàng.

Minh Huy, Minh Nguyệt đồng thời kinh hô một tiếng

-Linh hồn thiêu đốt?

Minh Huy lo lắng nói:

-Tuyết huynh, ngươi làm như vậy sẽ làm linh hồn lạc ấn của mình vĩnh viễn biến mất.

Tuyết long báo cười buồn bã, nói:

-Nhưng chỉ có như vậy mới có thể bảo tồn năng lực của ta để lưu lại cho hài tử. Đây là việc cuối cùng ta có thể làm cho chúng nó. Diệp Âm Trúc, phiền toái ngài. Sau khi ta đi, ngoại trừ hài tử của ta thì còn có tinh hạch của ta, xin ngài đem tinh hạch này giao cho chủ nhân tương lai của hài tử ta, để cho hắn ăn vào. Như vậy thì hài tử của ta sau khi thiêm đính khế ước xong sẽ có được sự giúp đỡ từ tinh hạch của ta, có thể phát triển tốt hơn. Trong …… tinh hạch …… của ta …… củng có đủ năng lượng …… đối với…người …… kia …… sinh ra …… trợ giúp …… nhất định. Cũng …… thay ta …… chăm sóc …… hài tử……, để cho …… chúng nó …… lớn lên. …… đây là …… tâm nguyện …… cuối cùng …… của ta, van cầu …… ngài ……, nhất định giúp …… ta …… hoàn thành ……

Linh hồn chi hỏa màu lam từ từ thôn phệ thân thể tuyết long báo, thanh âm càng về cuối càng trở nên đứt quãng.

Tâm của Diệp Âm Trúc rất khó chịu, hắn đột nhiên phát hiện mình rất nhớ mẫu thân, mẫu ái vĩnh viễn là thứ vĩ đại nhất, vô tư nhất trên thế giới này, vĩnh viễn nỗ lực nhưng không cần hồi đáp.

Hắn trịnh trọng mà kiên định gật đầu

-Ta đáp ứng ngươi.

Đôi mắt màu lam toát ra ý cười thỏa mãn, linh hồn chi hỏa trong nháy mắt bão tăng, không có nhiệt lượng, nhưng mang đi tính mạnh vĩ đại của người làm mẫu thân.

Tthậm chí không có một chút tro tàn lưu lại, khi linh hồn chi hỏa màu lam biến mất trước mặt Diệp Âm Trúc thì chỉ còn lại một viên lam tinh thạch hình tròn và một cái kén lớn màu trắng đường kính khoảng một thước. Vì hài tử của mình, tuyết long báo dùng linh hồn chi hỏa tịnh hóa tất cả tạp chất của thân thể, dựa vào năng lượng tinh thuần biến thành cái kén này, đem hai hài tử của mình bảo vệ bên trong.

Cầm tinh thạch lên, Diệp Âm Trúc sờ sờ cái kén hình tròn, thở dài một tiếng, thu chúng nó vào trong không gian giới chỉ.

¢·u G\ʏÈjX ¢·I ~njX ¦C ¦«´Ł§ dnjX ?¾n ÎðH\ i \Òj G\ʍ

-Cổ đế, ngươi nhất định phải hảo hảo sống sót. Mẫu thân của ta không phải cũng vĩ đại như thế sao. Mối thù giữa chúng ta, không lâu nữa sẽ giải quyết.

Tử mạnh mẽ xoay ngang người, nhìn về phía ba đầu băng cực ma viên, khí tức của Tử nhất thời càng thêm âm lãnh, tử quang trong mắt đại phát, sát khí mơ hồ lóe ra.

-Tử đế, van cầu ngài, không nên giết ta hai đệ đệ của ta. Chúng ta cũng không có biện pháp khác. Vì có thể sinh tồn, chúng ta chỉ có thể lựa chọn công kích tuyết long báo. Nếu không ai biết được lúc nào chúng ta trở thành thực vật của nàng.

Băng cực ma viên đã hiến tế linh hồn khổ sở cầu khẩn. Hai ma viên bị thương không nhẹ kia trong mắt cũng lộ ra vẻ cầu khẩn, không cần Tử nói, tự mình đã phóng ra linh hồn chi hỏa. Trong tay mỗi người đều cầm một tiểu sinh vật

-Tử đế, đây là hài tử của kim văn kiếm xỉ hổ vương và hài tử của cụ phong mãng vương, chúng ta khi phát hiện tuyết long báo có thai đã bắt hài tử để bức bách hai người bọn họ ra tay. Ngài đã có bằng hữu là loài người, vậy giao bọn nó cho ngài. Bây giờ chúng nó vẫn là ấu sanh kỳ, rất dễ thiêm đính khế ước.

Diệp Âm Trúc tức giận hừ một tiếng

-Hèn hạ.

Tử vỗ vỗ bả vai Diệp Âm Trúc, nhìn Địch Tư gật đầu, há mồm phun ra một ngọn lửa màu lam, đúng là linh hồn chi hỏa mà băng cực ma viên trước đây đã hiến tế.

-Các ngươi không xứng làm thuộc hạ của ta. Bắt đầu từ bây giờ, các ngươi thuộc về Địch Tư.

Địch Tư mừng rỡ hết sức, mặc dù chỉ là hạ vị, nhưng cũng là cửu cấp ma thú a! Có thể có ba tiểu đệ như vậy, tuyệt đối là một chuyện tốt. Có linh hồn chi hỏa hiến tế, ba tiểu đệ này sau này chính là thủ hạ trung thành nhất của mình. So với Bạch Ngân bỉ mông cũng mạnh hơn không ít, còn có thể bù đắp cho khuyết điểm không có công kích ma pháp của mình. Vội vàng tạ ơn Tử, tiến lên một bước, mở ra cái miệng rộng của hắn hút ba linh hồn chi hỏa vào trong bụng.

Hiến tế cho tử tinh bỉ mông và hiến tế cho hoàng kim bỉ mông tuyệt không giống nhau, ba băng cực ma viên nhất thời trở nên đau khổ rất nhiều, mặc dù trong lòng rất không cam chịu, nhưng vì bảo trụ tính mạng cũng không thể tránh được, đối mặt với Diệp Âm Trúc đang phẫn nộ cùng với vợ chồng Minh Huy, hơn nữa Tử và Địch Tư, chúng nó nào dám phản kháng.

Địch Tư một tay một người bắt lấy hài tử của cụ phong mãng vương và kim văn kiếm xỉ hổ vương, đắc ý nói:

-Mấy tiểu đệ, sau này các ngươi đi theo lão đại ta lăn lộn. Gọi các ngươi là viên nhất, viên nhị, viên tam đi. Đây là tên sau này của các ngươi. Bây giờ đều biến thành hình người hết cho ta, nhớ kỹ, không có sự phân phó của lão tử, không cho lộ ra bản thể.

-Vâng, lão đại.

Ba băng cực ma viên xem như nhận mệnh, thân hình nhoáng lên một cái, dưới sự bao phủ của lam quang đồng thời biến thành hình người.

Thân thể rắn chắc giống nhau, da tay màu trắng, tóc cũng là màu trắng, viên nhị, viên tam đang bị thương, khí tức nhìn qua không tốt lắm, đều đang ôm lấy vị trí gãy xương của mình, hai quyền của Địch Tư ít nhất làm mỗi người bọn chúng gãy mất năm cái xương. nhưng bọn hắn dù sao cũng là cửu cấp ma thú, cũng không cần trị liệu, chỉ cần có một đoạn thời gian, tự nhiên sẽ khôi phục lại.

Tử nói với Diệp Âm Trúc:

-Đi thôi, chúng ta về trước đi, sau đó đến băng quyển một chuyến. Nếu ta đoán đúng. Trong băng quyển rất có thể còn hậu đại của bằng hữu của tổ tiên ta năm đó. Cũng thuận tiện giải quyết mấy tiểu ma thú này một chút. Đều là hậu đại của cửu cấp ma thú, vừa lúc có thể cho ba người thiêm ước. Coi như không để bọn họ đi không một chuyến.

Thi thể của kim văn kiếm xỉ hổ vương và cụ phong mãng vương cũng không có lãng phí, Tử để cho Diệp Âm Trúc thu lấy hết, nhất là tinh hạch trong cơ thể hai ma thú, là ngọn nguồn năng lượng của cửu cấp ma thú, giá trị không phải dùng kim tiền là có thể so sánh được.

Bởi vì cái chết của tuyết long báo, trên đường quay trở về, tâm tình Diệp Âm Trúc có chút trầm uất, cho đến khi trở lại băng cốc vẫn chưa khôi phục được.

Tô Lạp chờ bên trong băng cốc đã sớm vô cùng sốt ruột, băng sâm nguy hiểm như thế, Diệp Âm Trúc bọn họ đi đã lâu mà không trở về, Tô Lạp đã không thể giữ được bình tĩnh rồi. Mắt thấy Diệp Âm Trúc dưới tác dụng ma pháp của vợ chồng u minh tuyết phách từ trên trời hạ xuống, Tô Lạp vội vàng tiến lên đón tiếp, sau khi phát hiện Diệp Âm Trúc hoàn hảo không tổn hao gì, trên mặt mới lộ ra vẻ tươi cười. Nhưng vẻ tươi cười trên mặt Tô Lạp rất nhanh đã tiêu thất, bởi vì Hải Dương cũng đã lên đón, ánh mắt ôn nhu của nàng đang ân cần nhìn Diệp Âm Trúc.

-Âm Trúc, ngươi làm sao vậy?

Hải Dương hỏi, Diệp Âm Trúc đối với tâm tình của mình cũng không giỏi che dấu, nàng tự nhiên nhìn ra được hắn đang thương cảm.

Miễn cưỡng cười, Diệp Âm Trúc nói:

-Không có việc gì. vừa rồi chúng ta gặp một ít ma thú.

Tô Lạp đột nhiên nghi hoặc nói:

-Bọn họ là ai?

Diệp Âm Trúc nhìn theo ánh mắt của Tô Lạp, chính là ba huynh đệ ma viên. Làm thích khách, động sát lực của Tô Lạp cực kỳ nhạy cảm, là người thứ nhất phát hiện ra sự tồn tại của người lạ.

Địch Tư cười a a, nói:

-Tô Lạp huynh đệ, đây là ba tiểu đệ của ta, ta phái bọn họ đến băng sâm làm tiền trạm trước, vừa lúc gặp nên dẫn bọn hắn cùng quay lại.

Nghe xong Địch Tư giải thích, thần sắc nghi hoặc của Tô Lạp mới khôi phục lại bình thường.

Địch Tư đưa tay thả hai tiểu tử kia xuống, ấu tử của kim văn kiếm xỉ hổ nhìn qua cực kỳ đáng yêu, toàn thân chỉ có một cái răng nanh còn non trong miệng, một chút cũng không biết phụ mẫu đã tử vong, một đôi mắt to tò mò nhìn chung quanh, đối với khí tức của cửu cấp ma thú bên người dĩ nhiên sinh ra cảm giác sợ hãi.

Hài tử của cụ phong mãng vương vóc người rất nhỏ, toàn thân đều có một tầng hoa văn màu xanh nhạt, mặc dù còn nhỏ nhưng ánh mắt đã rất âm lãnh, cũng không có hoạt bát như kim văn kiếm xỉ hổ vương, ánh mắt trong đôi mắt nhỏ đọng lại, sau khi bị phóng trên mặt đất cũng không loạn động.

Thấy hai tiểu tử đáng yêu này, mọi người không nhịn được đều kinh ngạc xông tới, là những học sinh tài năng của Thước Lan học viện, bọn họ tự nhiên biết hai tiểu ma thú này có ý nghĩa gì, đó chính là ma thú có thể thiêm đính khế ước còn nhỏ a! Hơn nữa nơi này là băng sâm, kém cỏi nhất cũng là hậu duệ của thất cấp ma thú có trí tuệ. Ánh mắt Mã Lương và Thường Hạo đồng thời trở nên nóng rực lên. Có thể có một

ma thú có trí tuệ làm bằng hữu tương lai của mình, đối với thực lực bản thân mà nói cơ hồ là tăng lên gấp mấy lần.

Trong số những người đến đây, Nguyệt Minh và Minh Tuyết đã giải trừ khế ước, không cách nào thiêm đính lại, Tô Lạp đã có ngân long, Diệp Âm Trúc và Tử càng không cần phải nói. Chưa có ma thú chỉ có Mã Lương, Thường Hạo và Hải Dương ba người. Đương nhiên trong nhận thức của bọn họ, Tử và hai vị hoàng kim bỉ mông cũng không có ma thú.

Vẻ mặt Hải Dương rất bình tĩnh, phảng phất như không chứng kiến hai tiểu ma thú kia, lúc này ánh mắt nàng và Tô Lạp đều đặt trên người Diệp Âm Trúc, so sánh với ma thú, các nàng ngược lại càng thêm quan tâm đến tâm tình của Diệp Âm Trúc. Mã Lương và Thường Hạo mặc dù trong lòng nóng rực, nhưng lặng lẽ nắm lấy tay của Diệp Âm Trúc, dùng hành động an ủi tâm tình không được bình tĩnh. Bọ họ đương nhiên biết, trong chuyến đi lần này ba người của Tử có tác dụng lớn nhất. mặc dù trong lòng khát vọng, nhưng cũng không có biểu lộ quá rõ ràng.

Mã Lương nói với Tử:

-Tử tiên sinh, đây là do các người đem về, theo lý thì nên thuộc về các người.

Tử lắc đầu, nói:

-Chúng ta đều không cần ma thú. lần này Âm Trúc mang bọn ngươi lại, chủ yếu là trợ giúp ta tìm kiếm ma thú đặc thù trong băng sâm này, hai ma thú này, coi như là thù lao của các ngươi. Huống chi trong trận chiến với ma thú lúc trước, Âm Trúc mới là người mang đến chiến thắng, không phải ta. Các ngươi không cần khách khí.

Mã Lương sửng sốt một chút, đè nén sự vui sướng trong lòng, quay đầu nhìn về phía Diệp Âm Trúc, tâm tình Diệp Âm Trúc lúc này đã khôi phục một ít, gật đầu, nói:

-Tử nói đúng, bọn họ không cần ma thú. Mã Lương, Thường Hạo, còn có Hải Dương, ba người các ngươi nhận đi, ta còn có một cái trứng của tuyết long báo. Ba chủng loại ma thú, trong đó tuyết long báo là hậu đại của cửu cấp ma thú thượng vị, hai tiểu tử kia là cửu cấp hạ vị, các ngươi tự mình lựa chọn đi.

Vừa nói, trong tay hắn quang mang chợt lóe, trứng tuyết long báo lưu lại đã xuất hiện trên mặt đất.

Diệp Âm Trúc cũng không có bởi vì quan hệ mập mờ giữa mình và Hải Dương mà đem trứng của tuyết long báo lặng lẽ cho nàng, Mã Lương và Thường Hạo đều là bằng hữu của hắn, hắn và Hải Dương càng thân cận thì hắn lại càng muốn chia đều đồ tốt ra, chỉ có như vậy mới có thể làm hắn an tâm. Là đội trưởng, hắn nhất định phải công bằng.

Mã Lương và Thường Hạo liếc nhau, đồng thời thấp giọng kinh hô:

-Hậu đại của cửu cấp ma thú. Âm Trúc, các ngươi ……

Diệp Âm Trúc than nhẹ một tiếng, nói:

-Ba loại ma thú này đều mất đi thân nhân của chúng, ở lại băng sâm chỉ uổng mạng. Không bằng đem chúng nó rời đi. Ba người các ngươi tự mình lựa chọn đi.

Vừa nói, hắn kéo Hải Dương đi, đem trứng của tuyết long báo đặt ở giữa hai tiểu tử kia. Đồng thời cũng đem tinh hạch do tuyết long báo lưu lại ra, đặt ở trên trứng.

Hải Dương đứng ở bên người Diệp Âm Trúc, mỉm cười, trong đôi mắt to của nàng không có một tia dục vọng, hướng Thường Hạo và Mã Lương gật đầu, nói:

-Các ngươi đều là đệ tử năm đầu, ta là năm hai, có thể nói là học tỷ của các ngươi. Ta tự nhiên không thể ý lớn hiếp nhỏ, các ngươi chọn lựa trước đi.

Cửu cấp thượng vị và cửu cấp hạ vị chênh lệch thực ra rất lớn, nàng nói thế chính là đã bỏ qua cho trứng của tuyết long báo.

Lúc chưa có ma thú, Thường Hạo và Mã Lương mỗi ngày đều mong đợi mình sẽ có một ma thú, nhất là Mã Lương, làm hậu nhân họa tông, triệu hoán ma pháp sư, thời gian để thi triển ma pháp của hắn so với các

ma pháp sư khác càng dài hơn, bởi vì triệu hoán hệ ma pháp sư không phải là phát ra năng lực ma pháp, cho dù hắn đạt tới tử cấp thì lúc gọi về ma thú cũng phải dùng họa bút vẽ ra. Hắn vẫn rất muốn có một ma thú, nhưng ma pháp sư cả đời chỉ có một lần thiêm đính khế ước với ma thú, hắn vẫn chờ cơ hội nhưng không tìm được ma thú thích hợp. Dù sao ma thú có trí tuệ cũng rất khó tìm, cho dù có thì giá cũng rất cao, hắn tuyệt đối không thể tiếp nhận được.

_____***_____

Lúc này có ấu thú của ba loại cửu cấp ma thú trước mặt, bọn họ không ngờ lại do dự, ai mà không muốn có cửu cấp ma thú thượng vị đây? Nhưng cái này không chỉ đơn giản là lựa chọn, Diệp Âm Trúc cái gì cũng chưa nói, nhưng bọn họ biết, với tính cách của Diệp Âm Trúc, bất luận bọn họ lựa chọn như thế nào cũng sẽ không có vấn đề gì. Nhưng làm như vậy thì trong lòng bất an, ba loại ma thú này đều là bọn Diệp Âm Trúc đem trở về, thật sự có thể tự tư lựa chọn tuyết long báo cường đại nhất sao? Nhưng thật sự có thể bỏ qua sao? Ai cũng không muốn hối hận cả đời, nhưng lý trí lại làm bọn họ không thể đường hoàng mà lựa chọn, trong lúc nhất thời bị vây trong tình trạng tiến thoái lưỡng nan.

-Các ngươi không cần khó xử. Muốn trở thành bằng hữu của cửu cấp ma thú, nhất là cửu cấp ma thú thượng vị cũng không phải dễ dàng. Rất rõ ràng, tuyết long báo là mạnh nhất trong ba loại ma thú này, nếu các ngươi cảm thấy khó xử thì để nó tự lựa chọn là được rồi. Mỗi người đều có một cơ hội công bằng. Như vậy bất luận cuối cùng kết cục như thế nào, cũng không có ai oán hận gì cả.

Tử đột nhiên mở miệng, ánh mắt của mọi người đều tập trung cả lên người hắn.

Diệp Âm Trúc có chút kinh ngạc nói:

-Ma thú cũng có thể lựa chọn sao? Nhưng tuyết long báo vẫn còn chưa sinh ra.

Tử đi tới bên người Diệp Âm Trúc, nhìn trứng tuyết long báo, nói:

-Cửu cấp ma thú là ma thú trí tuệ cao nhất, trí tuệ của chúng nó hoàn toàn có thể so sánh với loài người. Chúng nó tự nhiên biết mình thích dạng chủ nhân gì. Ta thấy như vậy là tốt nhất, nếu Hải Dương quyết định nhường cho Thường Hạo và Mã Lương lựa chọn trước, vậy các ngươi thử câu thông với tuyết long báo trước. Ai được nó chấp nhận tự nhiên sẽ trở thành đồng đội của nó, nếu cả ba người đều không được tuyết long báo chấp nhận thì sẽ tính tiếp.

Nói đến đây, ánh mắt hắn đảo qua trên người ba người, Tử và Diệp Âm Trúc tâm ý tương thông, tự nhiên biết hắn muốn duy trì sự công bình, có thể đi theo hắn đến đây dĩ nhiên đều là huynh đệ.Dọc theo đường đi, Mã Lương không ngừng triệu hoán xuất tọa kỵ, nỗ lực nhiều nhất, nhưng dưới tác dụng tinh thần cộng hưởng của Âm Trúc, tinh thần của hắn cũng tăng lên không ít. Còn ma pháp trận của Thường Hạo cũng giúp chúng ta tránh không ít phiền toái, công lao cũng không nhỏ nhưng nhận được rất ích, ta cho rằng do Thường Hạo bắt đầu, sau đó là Mã Lương, cuối cùng là Hải Dương.

Mã Lương có chút xấu hổ nói:

-Chúng ta là nam nhân, sao có thể để Hải Dương học tỷ lựa chọn sau cùng. Bất luận như thế nào cũng phải là Hải Dương học tỷ thử trước mới đúng.

Thường Hạo vội nói:

-Đúng vậy! Chúng ta mặc dù kém tuổi Hải Dương học tỷ một chút, nhưng làm nam nhân, chúng ta còn hiểu được cái gì là thân sĩ phong độ.

Hải Dương mỉm cười, nói:

-Các ngươi không nên cãi, ta sẽ không thử trước.

Ngữ khí của nàng rất e thẹn, lần này đi tới cực bắc hoang nguyên, mấy người đến từ Mễ Lan đều phát hiện khi Hải Dương và Diệp Âm Trúc ở cùng một chỗ thì cái danh hiệu lạnh như băng của nàng không còn phù hợp nữa, mỗi ngày đều chỉ hy vọng được ở bên người Diệp Âm Trúc, không hề thể hiện ra năng lực của mình, cũng không có than vãn gì về sự khổ sở trên đường đi, trong đội ngũ thì nàng nói ít nhất.

Mã Lương và Thường Hạo còn muốn nói gì nữa, Diệp Âm Trúc xua tay ngăn cản bọn họ, chính sắc nói:

-Ta là đội trưởng, các ngươi cũng không nên khiêm nhượng, nghe ta, cứ dựa theo Tử nói mà làm.

Nhìn ánh mắt nhiệt thành của Diệp Âm Trúc, Mã Lương và Thường Hạo không khỏi có chút xấu hổ, ai mà không có chút tự tư trong lòng? Được câu thông trước với một ma thú cực mạnh, cho dù câu thông thất bại cũng có thể có một cửu cấp ma thú hạ vị. Chuyện tốt như vậy sợ rằng cả đời cũng chỉ có một lần này.

Ánh mắt xấu hổ từ từ xảy ra chút biến hóa, bất luận là Mã Lương hay Thường Hạo đều là đệ tử xuất sắc nhất trong tông, nếu không cũng sẽ không được đến Mễ Lan học viện học tập, bọn họ đều có sự kiêu hãnh của riêng mình, đều không nguyện ý cúi đầu trước người khác. Nhưng giờ phút này, bọn họ có thể cảm giác rõ ràng chênh lệch giữa mình và Diệp Âm Trúc, ngạo khí trong lòng lặng lẽ biến mất, một cảm giác thần phục lặng lẽ sinh ra.

Liếc nhau, hai người đồng thời hướng Diệp Âm Trúc cung kính hành lễ

-Vâng, đội trưởng.

Hải Dương nhìn Diệp Âm Trúc mỉm cười, nàng ít nói chuyện không có nghĩa là nàng nhìn không ra điều gì, phản ứng của Mã Lương, Thường Hạo hai người đã nói cho nàng rất nhiều chuyện, nàng cũng cảm thấy cao hứng thay cho Diệp Âm Trúc.

Tử nói:

-Thường Hạo, ngươi đi tới trước mặt trứng của tuyết long báo, ba người các ngươi đều là ma pháp sư, câu thông với cửu cấp ma thú là dùng tinh thần. Ngươi phải mở ra tinh thần lạc ấn của mình, thử liên lạc với nó, nếu có thể liên lạc thành công, tự nhiên sẽ có dị tượng xuất hiện, sau này ngươi sẽ là chủ nhân của nó. Khế ước thông qua loại tinh thần trao đổi này có thể giúp quan hệ giữa chủ nhân và ma thú mật thiết hơn, vĩnh viễn đều là đồng đội tốt nhất. Về phần làm sao trao đổi qua tinh thần lực thì phải xem chính các ngươi. Mỗi người có thời gian một giờ, các ngươi tận lực tranh thủ đi.

Thường Hạo gật đầu, nếu đã quyết định thì hắn tuyệt không lưu tay, hạ quyết tâm toàn lực tranh thủ sự chấp nhận của tuyết long báo. Đi tới trước mặt trứng của tuyết long báo, vội vã mở ra tinh thần lạc ấn của mình, không gian giới chỉ trên hai tay đồng thời sáng lên. Thường Hạo có đến hai không gian giới chỉ, một đen một trắng, trong khi sử dụng thì không gian giới chỉ màu trắng xuất ra một tinh thạch cũng màu trắng, mà giới chỉ màu đen thì xuất ra tinh thạch màu đen, mặc dù nhan sắc cố định không thay đổi nhưng tinh thạch lần này dường như đã qua xử lý đặc thù, mặc dù thi triển mấy ma pháp trận khác nhau nhưng đều chỉ sử dụng hai tinh thạch này. Đây hiển nhiên là bí mật của Kỳ tông, ngay cả Mã Lương quan hệ với hắn rất tốt cũng không biết huyền bí trong đó.

Quang mang chợt lóe, bảy viên kỳ tử màu trắng (giống viên cờ vây màu trắng-wind^^) tạo thành hình ngôi sao bảy cánh phân bố xung quanh trứng của tuyết long báo, dưới tác dụng tinh thần của Thường Hạo, bảy viên kỳ tử tản mát ra quang mang màu trắng, ngay sau đó lại là bảy viên kỳ tử màu đen, cũng giống như trước xếp thành hình thất tinh, chỉ là phương hướng có biến hóa.

Kế tiếp, từng viên từng viên kỳ tử không ngừng từ trong hai tay Thường Hạo bay ra, giống như linh dương múa sừng, tới là biến mất không tăm tích, nhưng khi hắc bạch quang mang giao nhau thì trở nên cực kỳ mãnh liệt, ngay cả mấy vị cửu cấp ma thú xung quanh cũng bị khí tức của trận pháp quái dị này hấp dẫn.

Ngay khi hai tay Thường Hạo xuất ra một chuỗi kỳ tử cuối cùng, quang mang màu hắc bạch đã hoàn toàn bao phủ thân thể hắn và tuyết long báo bên trong, một tiếng chú ngữ trầm thấp vang lên

-"Tinh la kỳ bố thập bội cảm quan."

Quang mang chợt lóe, hắc bạch lưỡng sắc quang mang giao thế phóng thích, trong pháp trận mặc dù không có nguyên tố ba động mãnh liệt, nhưng khí tức kỳ dị của trận pháp làm mọi người không thể nhìn rõ được. Ngay cả An Kỳ vẫn đang quấn quýt lấy Tử nhìn thấy trận pháp này cũng có chút ngẩn người.

Hắc bạch lưỡng sắc quang mang càng ngày càng mạnh, ai cũng không nhìn thấy Thường Hạo ở trong đó đến tột cùng là làm cái gì, nhưng từ câu chú ngữ cuối cùng cuả hắn có thể mơ hồ đoán được, thập bội cảm quan, có phải là hắn đưa tinh thần lực lên gấp mười lần không? Hoặc là nâng tinh thần cảm quan của tuyết long báo lên mười lần, nếu như vậy hiển nhiên là rất có lợi cho việc câu thông.

Mọi người lẳng lặng chờ đợi, ai cũng không gấp, ba băng cực ma viên dưới sự chỉ đạo của Địch Tư đi tìm chỗ nghỉ ngơi, tiến hành chữa thương. Tô Lạp cũng đến một bên khoanh chân tu luyện, cũng không có chú ý bên này. Diệp Âm Trúc lúc nãy thi triển <Cao sơn lưu thủy>, lại là trên người cửu cấp ma thú, tinh thần lực tiêu hao rất lớn, lúc này cũng đã ngồi ở bên cạnh Tô Lạp tu luyện.

Một giờ trôi qua rất nhanh, hắc bạch lưỡng sắc quang mang từ thịnh chuyển sang suy, khi quang mang hoàn toàn biến mất thì kỳ tử trên mặt đất cũng hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại Thường Hạo đang cực kỳ mệt mỏi.

Thường Hạo có chút bất đắc dĩ lắc đầu

-Ta hết sức rồi nhưng vẫn không được. Nó cự tuyệt câu thông với ta. Mã Lương, đến ngươi rồi.

Nói xong những lời này, hắn lập tức ngồi qua một bên minh tư khôi phục, từ sắc mặt tái nhợt của hắn là có thể nhìn ra, pháp trận này làm hắn tiêu hao rất lớn.

Mã Lương cũng không có vì Thường Hạo thất bại mà cao hứng, thần sắc ngược lại trở nên ngưng trọng, hắn biết thực lực của mình và Thường Hạo không sai biệt lắm, mà sự thần kỳ trong trận pháp của Thường Hạo hắn thấy không phải một lần. Lúc này hắn đã thất bại rồi, mình có thể thành công không? Bây giờ chỉ có thể hy vọng rằng mình là triệu hoán ma pháp sư nên có thể câu thông dễ dàng hơn.

Từ không gian giới chỉ hắn lấy ra họa bút ma pháp trượng, quang mang màu đỏ nhàn nhạt hiện ra làm cho băng quật rét lạnh này thêm vài phần huyễn lệ, một bình máu xuất hiện trên tay hắn, nếu Diệp Âm Trúc lúc này còn thanh tỉnh, nhất định sẽ kinh ngạc phát hiện bình máu này chính là ngân long huyết mà Mã Lương từng sử dụng. Đối với Mã Lương mà nói, ngân long huyết này là một trong những thứ quý giá nhất của hắn, để đạt được sự chấp nhận của tuyết long báo xem ra hắn cũng đã cố gắng rất nhiều.

Đi tới trước trứng của tuyết long báo, Mã Lương nhẹ nhàng vuốt ve nó , nhìn nó rồi nhìn bình ngân long huyết trong tay mình

-Bất luận có thể trở thành đồng đội của ngươi hay không, hôm nay coi như ta tặng ngươi một phần lễ vật.

Vừa nói, hắn vừa mở bình ngân long huyết, họa bút vung lên, bắt đầu cẩn thận họa xung quanh trứng của tuyết long báo.

Lúc này không phải là đồ án mà là phù hào rất phức tạp, thấy phù hào này, trong mắt Tử không khỏi sáng ngời lên, mặc dù hắn không nhận ra, nhưng hắn biết phù hào này thật sự là một loại văn tự, thuộc về một nền văn minh xa xưa mà cao quý, đúng là văn tự của Đông Long đế quốc a! Lúc này hắn đã mơ hồ hiểu được Diệp Âm Trúc tại sao lại đem Thường Hạo và Mã Lương tới, từ đôi mắt màu đen, mái tóc màu đen đến năng lực của bọn họ mà nói, hiển nhiên cũng là người trong Đông Long bát tông

Nguyên tố toàn hệ ba động do ngân long huyết phát ra tạo thành hồng quang lóng lánh, không ngừng xâm nhập vào bên trong trứng của tuyết long báo,có một chữ 'long" ở phía bên trong, lực hấp thu của tuyết long báo đối với long huyết cực kỳ kinh người, trứng tuyết long báo bắt đầu phát ra quang hoa màu trắng.

_____***_____

Mã Lương xuất ra phù hào này có vẻ rất cố sức, mỗi một bút đều cực kỳ chuyên chú, trong hoàn cảnh rét lạnh thế này, nhưng trên đầu hắn đã xuất hiện một tầng vụ khí nhàn nhạt, tinh thần lực hoàn toàn đặt trên trứng của tuyết long báo.

Từng tầng năng lượng ba động bắt đầu mạnh lên, quang hoa màu trắng do trứng tuyết long báo phóng ra cũng bắt đầu trở nên càng ngày càng mãnh liệt. Tâm của Mã Lương đã đạt tới mức độ tập trung rất cao, dưới tác dụng của ngân long huyết và họa tông ma phù đặc thù, tinh thần lạc ấn đã được tuyết long báo tự phong bế tựa hồ có chút run động.

Ngay khi họa bút khắc họa xong phù hào cuối cùng, cả người Mã Lương suýt nữa xỉu trên mặt đất, nhưng trong mắt hắn lại tràn ngập hy vọng, nhìn chằm chằm vào trứng của tuyết long báo phía trước, vào trên huyết sắc phù hào, lo lắng chờ đợi kết quả cuối cùng.

Quang hoa màu trắng đột nhiên bành trướng, mỗi một huyết sắc phù hào lúc này đều sáng lên, làm cho băng quật của u minh tuyết phách lóe sáng, quang hoa màu trắng mang theo khí tức mênh mông không

Phương Thần lạnh lùng nói: "Sư đệ, lúc hạ sơn, sư phó chính là để cho chúng ta đến giám sát ngươi, miễn cho ngươi sau khi uống say khiến cho máu chảy thành sông, ngươi làm như vậy, trước mặt sư phó chúng ta cũng không nói được công đạo!"

Chu Thế Văn râu rậm vểnh lên, quát lớn nói: "Ngươi uống say rồi nếu là cả chúng ta cũng giết luôn, xem ngươi làm sao mà về núi được!"

Mấy tên yêu nhân môn hạ của Vạn Pháp Yêu Vương liếc nhau, cùng cảm giác thấp thỏm lo âu.

"Chẳng lẽ định bóp quả hồng mềm lại đụng trúng cục đá cứng ngắc? Tiểu tử này thật sự khủng bố như vậy sao?"

Diêu Thừa Tiên cũng không khỏi hồ nghi, khi bọn người Diệp Húc giết bọn Đinh Lỗi vu sĩ của Đinh gia, tràng diện liền cực kỳ quỷ dị huyết tinh, nghe ý tứ của những người này, tiểu tử này uống rượu vào rồi thì tràng diện còn muốn huyết tinh gấp mười, thậm chí gấp trăm lần, trái tim không khỏi một hồi băng giá.

Bọn họ sở dĩ xem bọn Diệp Húc như quả hồng mềm, chủ yếu còn là vì tu vi của bọn Diệp Húc chỉ là bồi nguyên kỳ, bất quá nghĩ đến dung nguyên nhất phẩm Đinh Lỗi cũng chết trong tay của hắn thì liền thấy quả hồng mềm này cũng không phải dễ bóp nát như vậy.

Bất quá lúc này hắn lỡ đâm lao rồi thì đành phải theo lao, nếu không dám cùng bọn người Diệp Húc giao thủ thì chẳng phải là nói Quỷ Vương Tông sợ Ngũ Độc giáo sao?

Hai vị thế tử Lương Hiên Thanh, Lương Hiên Thông cũng lo lắng Diệp Húc thật sự có thủ đoạn lôi đình, giết bọn Diêu Thừa Tiên chỉ là việc nhỏ, vạn nhất đem mình cũng cuốn vào, chẳng phải là bị chết oan uổng?

Cho dù là thực lực của bọn Diệp Húc không đủ để địch lại, lạc bại thân vong thì sau đóNgũ Độc giáo mà trả thù, hơn phân nửa đầu tiên vẫn chính là ra tay với Lương Vương phủ!

Hai người cuống quít cười nói: "Chư vị đều là danh môn nổi tiếng, sao lại hành động theo cảm tình như vậy? Đợi đại thọ của phụ vương ta qua đi lại luận bàn cũng không muộn."

Diêu Thừa Tiên nhẹ nhàng thở ra, chậm rãi tán đi vu pháp, cười lạnh nói: "Cho các ngươi sống lâu thêm vài ngày! Xem các ngươi có thể xuất ra bảo vật gì để dâng tặng cho Lương Vương!"

Mấy tên yêu nhân môn hạ của Vạn Pháp Yêu Vương cũng cười nói: "Chúng ta cũng muốn xem xem Ngũ Độc giáo có thể xuất ra cái hậu lễ gì, có thể so sánh được với kỳ trân Đông Hải của ta hay không!"

Mọi người cười lạnh, đều tán đi, trong nội tâm vẫn buồn bực vạn phần: "Tiểu tử này, uống rượu xong rồi chẳng lẽ thật sự lợi hại như vậy? Thậm chí đến mức khiến cao nhân đời trước của Ngũ Độc giáo phải chuyên môn phái người coi chừng hắn, cấm hắn uống rượu?"

Tác giả: Thạch Trư

Ry9X *?QÆM; Ry9, *S æ€M? *? i h`QÈ+ _²B L¦B a m

Chương 104: Cứ đánh chết trước rồi nói sau

Từ biệt tam thế tử, bọn Diệp Húc đi về khách điếm, Công Dương Giảm cẩn cẩn dực dực giải thích nói: "Người đến dự tiệc mừng thọ của Lương Vương rất nhiều, tất cả thế lực lớn, nếu là tặng lễ quá mức keo kiệt, ắt sẽ bị người nhạo báng. Ta còn nhớ rõ mười năm trước Lương Vương đại thọ năm mươi, Bách Hoa cung cung chủ hiến cho Lương Vương một viên Thiên Hương Tục Mệnh Đan, nhất cử đoạt được danh đầu bảng!"

Chu Thế Văn hiếu kỳ nói: "Thiếu Bảo, vị kia cho ngươi tặng cho Lương Vương đến tột cùng là vật gì? Có thể lấy ra để cho chúng ta mở mang tầm mắt một chút không?"

Diệp Húc chần chờ, hắn cũng hết sức tò mò Diệp Tư Đạo để hắn giao cho Lương Vương đến tột cùng hội là cái gì, lúc này lấy ra hộp ngọc, mở ra nhìn, không khỏi nao nao.

Chỉ thấy trong hộp ngọc chỉ có một viên đan dược tuyết trắng, tản mát ra mùi thơm ngát thanh nhã, làm cho người ta không khỏi cảm thấy tinh thần thư sướng.

Bọn Tô Kiều Kiều, Chu Thế Văn, Phương Thần ngóc đầu nhìn lên, ba người trợn mắt há hốc mồm, sau nửa ngày nói không ra lời.

Chỉ thấy viên đan dược kia to cỡ long nhãn, ở trong hộp ngọc lăn qua lăn lại, trong đan dược có một bạch y thiếu nữ, nhẹ nhàng nhảy múa, phảng phất giống như thiên tiên!

"Viên đan dược kia, cùng với Thiên Hương Tục Mệnh Đan mà Công Dương tiên sinh nói có vẻ như rất giống nhau…" Tô Kiều Kiều chớp chớp mắt, cười nói.

Công Dương Giảm nói: "Ta cũng chưa từng gặp qua Thiên Hương Tục Mệnh Đan, chỉ là nghe người khác nói qua, hẳn là có tám chín phần tương tự viên thuốc này.

Chu Thế Văn rít lên một hơi lãnh khí, ngơ ngác nhìn viên đan dược kia, run giọng nói: "Viên Thiên Hương Tục Mệnh Đan này chẳng lẽ chính là viên mà cũng chủ Bách Hoa cung tặng cho Lương Vương?"

Phương Thần sắc mặt cũng thay đổi, trở nên có chút vặn vẹo, cười khanh khách nói: "Hẳn là không có trùng hợp như vậy a?"

Diệp Húc cười ha ha, nói: "Trên đời này, Thiên Hương Tục Mệnh Đan khẳng định không chỉ một viên, làm sao trùng hợp như vậy, hẳn không phải là viên mà Lương Vương bị người cướp đi kai chứ ……"

Tiếng cười vừa dứt, ba người hai mặt nhìn nhau.

Diệp Húc phất tay đem Thiên Hương Tục Mệnh Đan thu hồi, ném vào ngọc lầu, yên lặng trầm tư.

"Sự tình lần này mà làm lớn, nếu như đem viên Thiên Hương Tục Mệnh Đan này đưa ra ngoài, ắt hẳn sẽ gây ra sóng to gió lớn. Đến lúc đó cho dù là danh đầu Ngũ Độc giáo đi nữa cũng không thể bảo vệ nổi chúng ta! Chẳng lẽ còn phải như ở Việt Châu, đại náo Thanh Châu một lần hay sao?"

Diệp Húc không khỏi cười khổ, bọn họ hiện tại cũng không có cường giả như Ưng tiên sinh bên người, hơn nữa Thanh Châu cũng không phải vùng đất vắng vẻ như Việt Châu, nơi này rồng rắn lẫn lộn, hơi chút không cẩn thận liền chết không thể nghi.

"Khưa khưa, ta đột nhiên nhớ tới ta còn có chuyện quan trọng hơn, chi bằng bây giờ tạm biệt đi!" Công Dương dảm cũng nghĩ đến chỗ không ổn, vội vàng xoay người liền đi.

Phương Thần cùng Chu Thế Văn một tả một hữu, đưa hắn kẹp ở giữa, mỉm cười nói: "Công Dương lão ca có chuyện gì quan trọng hơn chứ? Chúng ta cũng có thể giúp đỡ một hai."

Công Dương Giảm vẻ mặt đau khổ, bọn Diệp Húc không để hắn rời đi cũng là chuyện đương nhiên, vội vàng xin tha nói: "Các vị tiểu tổ tông, Lương Vương phủ không dám chọc giận Ngũ Độc giáo các ngươi, nhưng khẳng định dám trêu chọc ta, hay là tha ta một mạng đi!"

Diệp Húc an ủi: Lương Vương phủ sớm đã biết ngươi cùng chúng ta là một hội, Công Dương lão ca, ngươi đã sớm không rõ vạch rõ được quan hệ nữa rồi."

Công Dương Giảm sắc mặt càng khổ, mặt ủ mày chau: "Lần này lão phu xem như bại, ôm đùi kết quả ôm một cái voi chân, ai có thể nghĩ đến, Ngũ Độc giáo cư nhiên trộm đi Thiên Hương Tục Mệnh Đan của Lương Vương cơ chứ, Ngũ Độc giáo lần này lại còn đem viên thuốc này làm thọ lễ mà trả về, không thể nghi ngờ là tát thẳng vào mặt Lương Vương … Cái mạng nhỏ này của lão phu xem như triệt để trở về với cát bụi rồi …"

Chu Thế Văn trong nội tâm cũng thấy bất an, nói nhỏ: "Thiếu Bảo, chúng ta thật sự phải lấy Thiên Hương Tục Mệnh Đan này làm thọ lễ đưa lên sao?"

Diệp Húc còn chưa trả lời, đột nhiên chỉ nghe thấy mộttiếng chuông thanh thúy từ phía trên truyền đến, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên bầu trời từng cánh từng cánh hoa năm màu rực rỡ tạo thành từng mảnh từ trên trời giáng xuống.

Một tòa bảo liễn từ phương tây bay tới, một con Bạch Hạc cực đại kéo theo tòa bảo liễn này, từ từ bay vào Thanh Châu thành, đi trước còn có mấy bạch y thiếu nữ tay cầm lẵng hoa từ không trung bay qua, một đường vung hoa, bảo liễn đi vào phía trên Tụ Bảo Trai, chậm rãi hạ xuống.

"Bách Hoa cung cung chủ cư nhiên tự mình giá lâm, thể diện của Lương Vương thật sự không nhỏ!"

Công Dương Giảm lộ ra vẻ khiếp sợ, lập tức đột nhiên nghĩ đến, Bách Hoa cung cung chủ sở dĩ đi vào Thanh Châu, chỉ sợ không phải là để chúc thọ Lương Vương, hơn phân nửa là vì mấy tên tiểu tử ở bên cạnh đây mà đến.

Diệp Húc trong nội tâm vừa động, có chủ ý, cười nói: "Chỉ cần có thể lôi kéo được quan hệ với Bách Hoa cung thì viên Thiên Hương Tục Mệnh Đan này ta liền có thể tống đi được rồi!"

Lời còn chưa dứt, đột nhiên từ phía đông yêu khí cuồn cuộn, ngưng tụ thành một mảnh yêu vân đen nhánh, chỉ nghe từ trong yêu vân truyền tới mộ thanh âmt phóng khoáng, cười to nói: "Bách Hoa cung chủ, đám tiểu nương tử các ngươi ở trên trời bay loạn, chẳng lẽ sẽ không sợ bị lộ hang hay sao? Lão tử nếu là bay thấp một chút thì sẽ nhìn thấy rõ ràng quần lót của các ngươi rồi còn gì!"

"Con bò xuẩn lại vô lễ! Vả miệng!"

Từ trong Tụ Bảo Trai truyền đến từng tiếng uống, đột nhiên bay ra một bàn tay mảnh khảnh, trắng nõn như son, năm ngón tay nghiễm nhiên, mỗi ngón tay đều giống như bạch ngọc, đón gió nhoáng một cái, to ra đến chu vi gần một mẫu, chính là do cao thủ vu pháp dùng chân nguyên ngưng tụ mà thành, đập thẳng về phía yêu vân.

"Họ Tố, lão Ngưu ta mới không sợ ngươi!" Trong yêu vân truyền đến một tiếng quát lớn, yêu vân ngưng tụ hóa thành một cái đầu trâu cực to, ngang nhiên đánh về phía cự chưởng!

Cự chưởng kia đột nhiên duỗi ra một đầu ngón tay, hời hợt, nhẹ nhàng gõ lên mi tâm của đầu bò mi tâm, không mang theo một tia nộ khí nào.

"Không xong!"

Trong yêu vân lập tức truyền đến một tiếng hét thảm, chỉ thấy một thân ảnh hùng tuấn từ trong yêu vân rớt xuống, rơi vào trong thành Thạch Châu, đập bể một mảnh phòng ốc, huyên náo đến gà bay chó chạy!

"Ngưu sư thúc, ngài rốt cuộc đã tới!" Vài thân ảnh tung nhảy như bay, cấp tốc chạy về nơi thân ảnh kia rụng xuống, chính là mấy yêu nhân môn hạ của Vạn Pháp Yêu Vương.

Thân ảnh hùng tuấn nọ khí lực cường hãn vô cùng, không có chút thương tổn nào, từ trong phế tích bật dậy, là một tráng hán như hắc tháp, nhìn thấy những người kia thì nao nao, quát: "Nguyên lai là mấy con thỏ nhỏ chết tiệt các ngươi! Chuyện này các ngươi ai dám nói ra, ta liền giết người đó!"

Những người kia vẻ mặt đau khổ, đứng ở bên cạnh hắn.

Diệp Húc nhìn lại, chỉ thấy đại hán như hắc tháp này, mắt như chuông đồng, trên trán mọc ra một đôi sừng nhọn, hiển nhiên cũng là yêu thú tu luyện thành tinh.

Đầu đại yêu kia quét mắt nhìn bốn phía, thấy người vây xem rất nhiều, đều ở đó chỉ chỉ trỏ trỏ, lập tức nét

Hải Dương mỉm cười, ôn nhu nói :

-Chúng nó ngủ, điều này đối với tiểu bảo bối vừa mới sinh ra chúng nó rất cần phải nghỉ ngơi,phải nghỉ ngơi thời gian dài mới được.

Diệp Âm Trúc tò mò nói :

-Vậy chúng nó nghỉ ngơi ở chỗ nào?

Lạ một nỗi, Hải Dương lần này không có trả lời vấn đề của Diệp Âm Trúc, Tuyết sắc quang đái trên mặt nàng đỏ ửng ngượng ngùng

-Sau này sẽ nói cho ngươi.

Diệp Âm Trúc không có thói quen làm người khác khó xử, mỉm cười nói :

-Chúc mừng ngươi, Hải Dương.

Hải Dương khe khẽ lắc đầu ,nói :

-là ta phải cảm ơn ngươi mới đúng. Ta thật sự rất thích chúng nó, có thể nhìn thấy một đôi tiểu sinh mệnh này chậm rãi lớn lên, nhất định là niềm vui sướng lớn nhất của ta từ nay về sau, ta sẽ thay thế mẫu thân chúng nó chiếu cố tốt cho bọn chúng, không để cho chúng nó chịu bất kỳ một tia ủy khuất nào.

Diệp Âm Trúc gật đầu vui mừng,trên tay quang mang chợt lóe, hai khỏa ma tinh hạch long lánh đặc thù hoa văn lộng lẫy xuất hiện trong lòng bàn tay hắn. Chuyển hướng Thường Hạo và Mã Lương nói :

-Đây là tinh hạch của Kim Văn Kiếm Xỉ Hổ Vương và Cụ Phong Mãng vương. Các ngươi lựa chọn ấu thú như vậy, liền ăn tinh hạch đi, như vậy chẳng những thực lực bản thân có thể tăng lên một trình độ nhất định, cũng có thể càng thêm tốt cùng ấu thú thiêm đính khế ước.

Nhìn hiệu quả cường đại sau khi tuyết long báo thiêm ước, Mã Lương và Thường Hạo trong lòng ít nhiều có chút mất mát, lúc này Diệp Âm Trúc đưa ra hai khỏa tinh hạch cửu cấp ma thú, nhất thời dọa bọn họ nhảy dựng lên.

Giá trị của tinh hạch cửu cấp ma thú ,tuyệt đối không dưới một đầu cửu cấp ma thú, bởi vì tinh hạch là trung tâm phát ra lực lượng của ma thú, là vật liệu tốt nhất để chế tạo ra cao cấp ma pháp đạo cụ, nhất là ma pháp trượng mà ma pháp sư sử dụng, nếu có thể khảm lên một viên ma tinh hạch đồng hệ, hiệu quả tất nhiên sẽ tăng lên rất nhiều. Tinh hạch của cửu cấp ma thú căn bản không dùng giá trị có thể đánh giá. Tuy nhiên bọn họ cũng biết Diệp Âm Trúc đối với ngoại vật luôn luôn không quá coi trọng, nhưng cũng không nghĩ tới hắn lại chịu đem một vật quý giá như thế cho đi.

-Âm Trúc, chúng ta không thể nhận.

Mã Lương kiên quyết nói.

-Ngươi cho chúng ta đã rất nhiều rồi. Có thể đạt được cửu cấp hạ vị ma thú, ta trước kia căn bản ngay cả tưởng tượng cũng không dám nghĩ. Nếu ngươi tiếp tục đem tinh hạch cửu cấp ma thú cho chúng ta, ân tình này, sợ rằng cả đời chúng ta cũng không thể hoàn trả.

Thường Hạo và Mã Lương thái độ giống nhau

-Đúng vậy, Âm Trúc, ngươi đã đối với chúng ta rất tốt. Chúng ta thật sự không thể nhận.

Diệp Âm Trúc không nghĩ tới thái độ hai người này lại kiên quyết như thế, tức cười nói :

-Các ngươi làm cái gì đây. Cái này gọi là vật tẫn kỳ dụng. Có đồ vật tốt, nếu như không ai phát huy giá trị của nó cũng chỉ là một kiện vật chết mà thôi. Hai khỏa tinh hạch này đối với ta mà nói lại không có tác dụng gì, mà đối với các ngươi cùng với hai tiểu tử thiêm ước kia, ở trên người các ngươi, giá trị của hai khỏa tinh hạch này mới có thể chính thức thể hiện ra. Có tinh hạch, ma thú đồng bọn của các ngươi mới có thể trong thời gian ngắn nhất trưởng thành. Chúng ta là bằng hữu ! Đừng quên sứ mạng của các ngươi, các ngươi không chỉ là đệ tử của Mễ Lan ma võ học viện.

Đang có Hải Dương và Tô Lạp ở đây, Diệp Âm Trúc không có nói ra bốn chứ Đông Long Bát Tông, nhưng ý tứ của hắn Thường Hạo và Mã Lương tự nhiên là hiểu được. Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều rơi vào trầm tư. Trong lúc đó đôi môi máy động, tựa hồ sử dụng truyền âm trao đổi cái gì đó.

Sau một hồi lâu, quang mang chấp nhất trong ánh mắt từ từ tiêu biến, thay vào đó là một loại ý cười vui vẻ, tựa hồ đã đưa ra một cái quyết định trọng đại nào đó, đồng thời tiến lên từ trên tay Diệp Âm Trúc lấy đi tinh hạch của Kim Văn Kiếm xỉ hổ và Cụ Phong mãng vương.

-Âm Trúc.

Mã Lương vừa nhìn tinh hạch ma lực ba động kịch liệt trong tay vừa nói :

-Bắt đầu từ bây giờ, ta và Thường Hạo đều không còn là bằng hữu của ngươi.

Diệp Âm Trúc nhất thời sửng sốt, nhanh chóng cười nói :

-Đúng vậy ! Chúng ta không còn là bằng hữu nhưng vẫn còn là huynh đệ.

Mã Lương gật đầu nói :

-Đúng vậy, chúng ta là huynh đệ. Đồng thời, chúng là cũng là thủ hạ của ngươi. Ta tin tưởng Tô Lạp và Hải Dương sẽ không đem chuyện của chúng ta hôm nay nói ra ngoài. Tại đây, ta Mã Lương…

-Ta Thường Hạo.

Thường Hạo cũng nói.

Ngay sau đó, hai người dị khẩu đồng thanh nói :

-Lấy danh nghĩa thần long phát thệ, tinh lực cả đời, vĩnh viễn không phản bội Diệp Âm Trúc vĩnh viễn vì hắn mà ra sức, thuộc hạ của hắn, huynh đệ của hắn. Nếu phản bội lời thề này, thần long phản phệ, trời tru đất diệt.

Vừa nói xong, không đợi Diệp Âm Trúc có hành động phản đối, hai người đồng thời cắn ngón giữa tay phải mình, hô nhẹ một tiếng, máu ngón giữa đồng thời bay lên không trung,đều tự phun ra một ngụm tiên huyết.

Tiên huyết ở giữa không trung hóa thành một đạo huyết long kỳ dị ,không giống như hình dạng cự long bình thường của thất long thành, mà là một loại trên đầu có hai sừng,hình thái đặc thù long tộc tràn ngập tôn uy vương giả trong thiên địa. Hai đạo huyết long bay lên, hóa thành lưỡng đạo lưỡng đạo tia chớp huyết quang, đột nhiên nhập vào đỉnh đầu Diệp Âm Trúc.

Diệp Âm Trúc chỉ cảm thấy toàn thân nóng lên, truyền đến một cỗ cảm giác ấm áp bao quanh thân thể, nhưng thân thể tịnh không có một cảm giác khác thường, theo dòng nhiệt nhanh chóng đi qua rất nhanh liền khôi phục lại bình thường.

Thường Hạo và Mã Lương nhìn qua cũng không có bởi vì mất máu mà hư nhược, trên mặt hai người đều toát ra một tia tươi cười như trút được gánh nặng, đều tự giơ tay phải của mình lên, trong lòng bàn tay đều xuất hiện một cái hình vẽ tiểu long màu đỏ.

-Các ngươi làm gì?

Diệp Âm Trúc nghi hoặc hỏi.

Mã Lương mỉm cười nói :

-Đây là lời thề đặc hữu của Đông Long chúng ta, tên là Thần Long Huyết thệ. Bây giờ chúng ta không nói cho ngươi biết, sau này ngươi hỏi Tần tông chủ một chút sẽ biết ngay.

Tính cách của Diệp Âm Trúc luôn luôn không thích so đo quá nhiều. bản thân tựa hồ cũng không có biến hóa gì, hắn cũng tin tưởng Thường Hạo và Mã Lương sẽ không làm thương tổn bản thân mình, nhưng ý tứ trong lời thể của bọn họ, tựa hồ như là hướng tới mình thuần phục ? Đều là huynh đệ, điều này có ý nghĩa gì? Hắn cũng không biết, Thần Long Huyết Thệ, trong Đông long đế quốc năm đó,đều là biểu hiện của thần tử đối với quân chủ tuyệt đối thuần phục. Một khi vi bối lời thể, tiểu huyết long trên tay lập tức sẽ phản phệ, thẳng đến trái tim khiến cho phát thệ giả chết một cách tàn khốc.

Là một người tu luyện không gian ma pháp, Thường Hạo càng phải linh hoạt, cho nên hắn lựa chọn Kim Văn Kiếm xỉ hổ vương ấu thú có thể phi hành, mà Cụ Phong mãng vương tự nhiên đưa cho Mã Lương. Hai người sau khi phát thệ, lập tức ăn ma tinh hạch, hoàn thành khế ước cùng với hai cửu cấp ma thú hạ vị.

Bởi vì là ma pháp sư, bọn họ không cần như Tô Lạp có đặc thù vật phẩm mới có thể gọi về bên người ma thú đồng bọn, chỉ cần mở ra một cái ma pháp trận đơn giản là có thể ra lệnh cho ma thú của mình tùy thời khắc mà xuất hiện. Thông qua triệu hoán đơn giản nhất mà gọi ra.

Kim Văn Kiếm Xỉ hổ vương và Cụ Phong mãng vương tinh hạch mặc dù so với tuyết long báo kém hơn, nhưng cũng khiến cho pháp lực của Thường Hạo và Mã Lương đều tăng lên ba cấp, mặc dù bởi vì phương pháp tu luyện của Đông Long bát tông đặc thù vẫn như cũ là hoàng sắc , nhưng đã đạt tới tương đương trình độ thanh cấp sơ giai, tiếp nhập tới cấp bậc ma đạo sĩ. Có thể nói, đi tới Cực bắc hoang nguyên lần này, ngoại trừ Tô Lạp cùng với Diệp Âm Trúc còn mấy người kia đều có thu hoạch thật lớn. Nguyệt Minh hoàn thành tâm nguyện của mình, Mã Lương, Thường Hạo cùng Hải Dương đều thu được cửu cấp ma thú, thực lực bản thân đều tăng lên thật lớn.

Anh ninh một tiếng, Nguyệt Minh được Minh Tuyết liên tục trông nom rốt cục cũng từ trong hôn mê tỉnh táo trở lại, khiến cho Xích Tinh hồng linh ở một bên mơ màng ngủ cũng bị hù dọa tỉnh lại. Từ sau khi tới băng sâm cho tới giờ, Xích tinh hồng linh cũng rất thành thật, nửa bước không rời đi theo mọi người,nơi này có rất nhiều cao cấp ma thú gây áp lực cho nó, khiến cho nó không ngừng run rẩy.

Ô ô, Minh Tuyết ô yết vài tiếng, thân thể u hồn ôm chặt lấy Nguyệt Minh nhẹ nhàng cọ sát.

_____***_____

Nguyệt Minh mở hai mắt,nguyên tố mà Minh Huy trước đó rót vào đã từ từ hóa giải thương tổn do giải trừ khế ước gây ra, nhìn băng quật xa lạ trước mắt, mê mang hỏi :

-Đây là nơi nào?

Hải Dương là nữ tử duy nhất, chiếu cố Nguyệt Minh là thích hợp nhất, đỡ thân thể nàng dậy nói :

-Nơi này là nhà của Minh Tuyết. Nguyệt Minh, ngươi tốt hơn chút nào chưa?

Nguyệt Minh nhìn Minh Tuyết bên cạnh mình vẻ mặt quan tâm ân cần, mỉm cười nói :

-Ta rất tốt. Cha mẹ của Minh Tuyết chịu tha thứ cho ta, ta đã vô cùng vui mừng. Diệp Âm Trúc đâu?

-Ta đây.

Diệp Âm Trúc vốn ở cách đó không xa, nghe tiếng hỏi của Nguyệt Minh liền bước lên phía trước, đến bên người nàng dừng lại.

Nguyệt Minh cơ thể ngồi thẳng, thời gian dài hôn mê khiến cho các đốt ngón tay của nàng có chút cứng ngắc, lưu luyến không rời liếc nhìn Minh Tuyết bên người nói :

-Ta hiện tại tình huống thân thể không tốt lắm, cần phải tu dưỡng. Thành ra ta có khả năng cũng không có phương pháp tiếp tục trợ giúp các ngươi được điều gì. Ngươi có thể sử dụng truyền tống trận đưa ta trở về không?

Diệp Âm Trúc gật đầu, mỉm cười nói :

-Đương nhiên có thể. Bất quá, Minh Tuyết có đề nghị rất hay, ngươi muốn nghe không?

-Minh Tuyết?

Nguyệt Minh kinh ngạc nhìn về phía Minh Tuyết bên người, lúc này đã giải trừ khế ước, nàng đã không cách nào cùng Minh Tuyết tiến hành trao đổi.

Minh Tuyết vội vàng gật đầu,chỉ chỉ chính mình rồi tiếp tục chỉ chỉ cha mẹ mình cách đó không xa, lại chỉ chỉ Nguyệt Minh và mặt đất.

-Để ta nói cho.

Minh Huy và vợ Minh Nguyệt đã đi tới, nếu nói ngay từ đầu bởi vì nguyên do nữ nhi của bọn họ, bọn họ còn có chút không có nguyện ý lưu Nguyệt Minh ở lại, sau đó biết được thực lực của Tử và đám người này, hai vị U Minh Tuyết Phách này đã thoải mái tiếp thụ, ai cũng không muốn tạo cho mình một đám địch nhân cường đại, làm minh hữu mới là lựa chọn tốt nhất. Cho nên, bọn họ mặc dù sẽ không buông bỏ tự do mà lựa chọn đi theo Tử, nhưng cũng tuyệt sẽ không đắc tội với Tử Tinh Bỉ Mông và mấy vị loài người có tiền đồ không thể hạn lượng trước mắt này.

Minh Huy sắc mặt nghiêm túc nói :

-Nguyệt Minh cô nương, nhìn thấy được , ngươi đối với Tuyết nhi của chúng ta rất tốt. Tuyết nhi không muốn ngươi rời đi, hy vọng ngươi có thể lưu lại cùng sống với chúng ta một đoạn thời gian, ta cùng mẹ của Minh Tuyết đều là ám ,băng song hệ ma thú, nếu ngươi nguyện ý, chúng ta có thể giúp đỡ ngươi tiến hành tu luyện, coi như là một chút bồi thường sau khi Tuyết nhi được trở về. Trải qua sự việc ngày hôm nay, chúng ta phát hiện, nguy hiểm trong phiến băng sâm này vĩnh viễn là không thể dự đoán trước được, chỉ có làm cho Tuyết nhi sớm ngày trở nên cường đại mới có thể có năng lực tự bảo vệ mình. Nếu như đoạn thời gian sau này, thực lực của ngươi có thể đạt tới năng lực của vợ chồng chúng ta, chúng ta sẽ để cho Tuyết nhi một lần nữa cùng ngươi thiêm đính khế ước. Dưới sự giúp đỡ của ngươi nó sẽ rất nhanh trưởng thành.

-A?

Niềm vui sướng đột ngột khiến cho Nguyệt Minh có chút hồ đồ, khuôn mặt luôn luôn lạnh như băng bởi vì quá vui mừng là toát ra một tầng hồng sắc nhàn nhạt, -Ta, ta thật sự có thể sao?

Loài người và ma thú sau khi mạnh mẽ cưỡng ép giải trừ khế ước, mặc dù không cách nào tiếp tục thiêm đính cùng ma thú của hắn, nhưng bản thân ma thú bởi vì từng có linh hồn tương liên, trong những điều kiện nhất định vẫn còn có thể khôi phục lại khế ước.

Minh Huy cùng vợ Minh Nguyệt liếc mắt nhìn nhau, gật đầu.

Diệp Âm Trúc ở một bên nhìn nhưng không lên tiếng, trong lòng nhưng lại âm thầm than thở Minh Huy thông minh, kết cục thê thảm của Tuyết long báo đã khiến cho vị U Minh Tuyết phách này có cái nhìn xa hơn, cho dù là cứu cấp ma thú, tại đây trong phiến băng sâm này cũng không phải là tuyệt đối an toàn. Nguyệt Minh vì hạnh phúc của Minh Tuyết thậm chí đã không tiếc giải trừ khế ước, hiển nhiên là thật sự đối xử tốt với Minh Tuyết. Đem Minh Tuyết giao cho Nguyệt Minh bọn họ cũng không có lo lắng điều gì. Thông qua khế ước cùng loài người, thực lực của Minh Tuyết liền có thể rất nhanh tăng lên. Mà Nguyệt Minh bản thân có quen biết một đám bằng hữu này, còn có cả Tử trong đó, Minh Tuyết ở bên ngoài có thể cực kỳ ít gặp phải nguy hiểm . Nói trở lại, nếu là ở trong băng sâm xảy ra nguy cơ gì, vợ chồng bọn họ cũng có thể đi tìm Minh Tuyết thoát khỏi địa phương này. Cho nên, lựa chọn trợ giúp Nguyệt Minh đối với bọn họ mà nói, là việc có trăm lợi mà không một hại. Điều này so với viêc Minh Tuyết bị trộm đi trước đó là hoàn toàn khác nhau, nhớ nữ nhi, với tốc độ của bọn họ tùy lúc đều có thể đến đế đô Mễ lan đế quốc là được.

-Nguyệt Minh, ở lại đi. Chúc mừng ngươi. Đạt được sự đồng ý của U Minh Tuyết Phách không phải là sự việc dễ dàng, ngươi cần nỗ lực.

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói.

Ánh mắt Nguyệt Minh từ trên người Minh Huy chuyển hướng qua Diệp Âm Trúc, ánh mắt càng thêm trong suốt. Nàng là một người không khéo biểu đạt, nhưng nàng hiểu rất rõ ràng, nếu như hôm nay không có Diệp Âm Trúc cùng Tử ở đây , kết cục đã hoàn toàn khác.

-Âm Trúc, cám ơn ngươi. Ta lưu lại.

Diệp Âm Trúc nói :

-Đây là sự việc lúc trước ta đã đáp ứng với ngươi. Nếu đã đáp ứng, ta nhất định giúp ngươi hoàn thành. Minh Huy tiền bối, Nguyệt Minh sau này ta xin nhờ vào ngài.

Nói xong, hắn hướng tới Minh Huy khom người hành lễ.

Minh Huy thân hình chợt lóe, hoảng hốt nhảy tránh qua một bên, lễ của người thiêm đính khế ước với Tử Tinh Bỉ Mông hắn không dám nhận, vội vàng khiêm nhường vài câu, rồi cùng vợ lui qua một bên.

Khổ cực một ngày, ngoại trừ Diệp Âm Trúc cùng Tử, tất cả mọi người đều tiến vào trạng thái tu luyện, ngay cả An Kỳ cũng gối đầu lên đùi Tử vô ưu vô lự mà ngủ. Diệp Âm Trúc tựa vào vách băng bên cạnh Tử ,mỉm cười nói :

-Thành quả đạt được của chuyến đi này so với trong tưởng tượng của ta còn lớn hơn, Tử, đợi mọi người khôi phục trở lại, chúng ta liền đi tới băng quyển, ngươi có kế hoạch gì chưa?

Chỉ có lúc một mình đối mặt với Diệp Âm Trúc ,vẻ mặt cương ngạnh của Tử mới có thể trở nên nhu hòa

-Kế hoạch thì không có. Ta bây giờ có chút lo lắng.

-Lo lắng?

Diệp Âm Trúc nhìn hắn kinh ngạc, loại tâm tình này hắn là lần đầu tiên nhìn thấy trên người Tử, nhưng lại là Tử chính mình nói ra.

-Tại sao lo lắng? Chúng ta bây giờ có Địch Tư, Mạt Kim Tư cùng ba đầu Băng Cực ma viên, cộng lại là 5 đầu cửu cấp ma thú. Hơn nữa mấy người chúng ta . Thực lực của ngươi tạm thời không cần nói, chúng ta mấy cái ma pháp sư ngoại trừ Nguyệt Minh, có thể đi đến băng quyển có ba ma đạo sĩ một ma đạo sư, còn có Tô Lạp một thích khách, chẳng lẽ còn chưa đủ hay sao?

Tử thở dài một tiếng

-Nếu ở trong băng quyển, là một đầu trưởng thành chiến tranh cự thú,thực lực bây giờ của chúng ta là không đủ. Hơn nữa có thêm hai U Minh Tuyết Phách cũng vẫn không đủ.

-A?

Diệp Âm Trúc nhìn Tử giật mình , Kim Giáp cấm trùng trở thành khế ước đồng bọn của hắn, mặc dù lúc đầu cũng từng mang đến cho bọn hắn phiền toái không nhỏ, nhưng Diệp Âm Trúc đối với thập cấp thần thú đánh giá cũng không phải rất cao, nhiều nhất cũng chỉ cường đại gấp đôi so với cửu cấp thượng vị ma thú mà thôi. Nhưng bây giờ vừa nghe Tử nói như vậy, hắn mới biết phán đoán của bản thân là không chính xác.

Tử trầm giọng nói :

-Nếu như thập cấp thần thú cùng cửu cấp ma thú chênh lệch không lớn, chúng ta đây dựa vào cái gì được xưng là thập cấp đây? Đạt tới trình độ thập cấp, đối thủ bất đồng đẳng cấp bất luận số lượng có nhiều ít bao nhiêu, đối với thập cấp thần thú đều không sinh ra tác dụng gì. Ban đầu khi thú nhân phân chia tứ đại thần thú, chúng ta Tử Tinh Bỉ Mông mặc dù là đứng đầu, nhưng trong tứ đại thần thú, Chiến Tranh cự thú là loại mà chúng ta không có biện pháp hoàn toàn chiến thắng, bởi vì tổ tiên ta mặc dù có thể đánh bại Chiến Tranh cự thú, nhưng không cách nào hoàn toàn giết chết hắn. Thân thể Chiến Tranh cự thú tồn tại tựa như là bất tử. Bỉ Mông cự thú nếu không phải bởi vì có Tử Tinh chúng ta tồn tại lực chiến đấu vô địch thì ở trước mặt Chiến Tranh cự thú căn bản chỉ là trò cười.

Nghe Tử nói xong, Diệp Âm Trúc không khỏi hít một ngụm lương khí, ngay cả tổ tiên của Tử đều không thể giết chết Chiến Tranh cự thú, có thể thấy được phòng ngự của chúng kinh khủng đến cỡ nào.

-Nhưng, các ngươi đều đã từng là thượng cổ thần thú, Tử Tinh bỉ mông lại là đứng đầu trong tứ đại thần thú. Chẳng lẽ Chiến Tranh cự thú có thể không phục sao?

Tử liếc mắt nhìn Diệp Âm Trúc một cái

-Ngươi quá ngây thơ rồi. Là thập cấp thần thú, là một loại có tôn nghiêm rất lớn. Minh hữu ban đầu chỉ là bởi vì Tử Tinh Bỉ mông chúng ta bản thân cường đại cùng tộc nhân đông đảo, thời gian trôi qua, ta còn xa nữa mới đạt tới trạng thái đỉnh phong, dựa vào cái gì để thuyết phục một đầu thập cấp thần thú? Không có thực lực tuyệt đối, sẽ khiến cho thập cấp thần thú thuần phục sao?

Diệp Âm Trúc nhất thời rơi vào trầm tư, tự đặt câu hỏi với những lời Tử nói, hắn đột nhiên phát hiện một cái vấn đề

-Tử, ngươi nếu sớm đã biết thập cấp thần thú không phải dễ dàng như vậy mà thỏa hiệp, tại sao còn….

-Tại sao còn tìm kiếm phải không?

Tử thản nhiên cười

-Nhiều năm qua ta đều đợi, chẳng lẽ không thể đợi thêm mấy năm nữa. Lần này đi tới cực băng hoang nguyên tìm kiếm ba đại thần thú khác, chủ yếu là xác định sự tồn tại của bọn họ, mà không phải là lập tức thu phục. Ngươi có thể thu phục hai được hai đầu Kim Giáp cấm trùng đã gây cho ta cũng đủ nhiều kinh hãi rồi. Nếu như tiếp tục có thể xác định nơi ở của Chiến Tranh cự thú, chúng ta có thể thử một chút thuyết phục hắn, nếu không được ,liền tạm thời rời đi. Khi ta phát triển trở thành một Tử tinh bỉ mông chân chính, nhất định sẽ trở lại băng quyển. Cho nên, ngày mai sau khi chúng ta tiến vào băng quyển , một khi gặp phải nguy hiểm lập tức rút lui, không nên liều mạng.

Diệp Âm Trúc gật đầu, nói :

-Ngươi có thể nghĩ như vậy , ta an tâm.

Tử mỉm cười nói :

-Mặc dù Bỉ Mông lấy sức mạnh làm đầu, nhưng ta cũng không phải chỉ biết lỗ mãng dùng sức mạnh. Âm Trúc, ngươi biết không, kỳ thật lần này có thể làm cho Chiến Tranh cự thú hợp tác cùng chúng ta, hy vọng lớn nhất đặt vào ngươi, mà không phải là ta.

-Ta?

Diệp Âm Trúc có chút kinh ngạc nhìn Tử.

Tử gật đầu nói :

-Đúng vậy, chính là ngươi. Cầm khúc của ngươi sáng tạo ra kỳ tích còn nhỏ hay sao? Tại sao không thể tiếp tục sáng tạo ra một cái kỳ tích đây? Làm Tử Tinh bỉ mông, ta không phải bị tiếng đàn của ngươi hấp dẫn thật lớn, cùng ngươi thiêm đính khế ước sao?

Diệp Âm Trúc trong mắt thần quang chợt lóe

-Ta sẽ tận lực.

Cơ hồ là hạ ý thức , tay phải hắn đặt lên vị trí trái tim của mình, phảng phất có một loại tiếng đàn đặc thù ở trong lòng hắn vang lên.

Diệp Âm Trúc đoàn người vốn dừng lại ở lãnh địa tuyết long báo ba ngày, Tuyết long báo chết đi, trong mảnh lãnh địa này mạnh nhất tự nhiên chính là vợ chồng U Minh tuyết phách, vì không phá đi sự cân bằng trong băng sâm, bọn họ mặc dù không quá nguyện ý, nhưng cũng chỉ có thể tiếp nhận làm lĩnh chủ nơi này. Dưới sự trợ giúp của Tử và Diệp Âm Trúc, tất cả những tiếng nói không bằng lòng cam chịu đều trong ba ngày ngắn ngủi bị đàn áp trở xuống. Diệp Âm Trúc ban đầu tại băng quật của U Minh Tuyết phách cũng thiết lập một cái không gian pháp trận, cùng Nguyệt Minh ước định, ba tháng sau, sẽ tới nơi này đón nàng trở về.

_____***_____

Trong 3 ngày ở tại băng sâm chinh phạt ma thú , bọn họ tiêu diệt không ít ma thú cấp 7 , 8 cường đại băng hệ , đương nhiên chủ yếu ra tay chính là 2 Hoàng Kim Bỉ Mông cùng với 2 vợ chồng Minh Huy , thi thể của ma thú cùng với tinh hạch của bọn chúng cơ hồ nhét chặt túi không gian giới chỉ của mấy người bọn Diệp Âm Trúc , có thể nói là thu hoạch cực lớn . Phải biết rằng , tất cả số này đều có thể quy đổi ra tài phú a !

Trong 3 ngày này , dưới tác dụng của Bồi Nguyên Tĩnh Tâm Khúc của Diệp Âm Trúc , thần thể của 3 tên Băng cực ma viên đã hầu như khôi phục lại như thường , tốc độ khôi phục quả thật nhanh đến mức đáng sợ , là cư dân của băng sâm , muốn tiến sâu vào băng quyển tất nhiên phải cần bọn chúng dẫn đường .

-Chúng ta chỉ có thể tiễn đến đây , không xa phía trước chính là phạm vi của băng quyển .

Vợ chồng Minh Huy dừng phi hành giữa không trung , chỉ tay vào tầng tầng lớp lớp núi băng trôi phía trước . Băng quyển đích thực làm cho bọn họ cảm thấy sợ hãi . Mặc dù đã xác lập quan hệ với Diệp Âm Trúc

nhưng thân là cư dân băng sâm , bọn họ cũng không dám mạo hiểm xâm nhập băng quyển . Huống chi bây giờ bọn họ đã trở thành lãnh tụ địa phương của Tuyết Long Báo , lại càng không thể dễ dàng rời lãnh địa trấn thủ của mình như vậy .

Diệp Âm Trúc mỉm cười , nói :

-Đa tạ 2 vị giúp đỡ .

Minh Huy do dự một chút rồi nói với Tử :

-Tử đế , các vị thật sự muốn xâm nhập băng quyển hay sao ? Ta không phải hoài nghi thực lực của các vị nhưng sâu trong băng quyển kia ẩn chứa nguy hiểm quả thật rất ghê gớm , chỉ e là …

Ánh mắt của Tử lóe lên vẻ kiên quyết :

-Chuyện ta đã quyết thì không thể thay đổi . Trên thế giới này không có chỗ nào là ta không thể đi tới . Ngươi cũng không cần nhiều lời . Âm Trúc , chúng ta đi thôi .

Vừa nói hắn nắm tay An Kỳ , xăm xăm thẳng tiến về hướng băng quyển .

-Chờ một chút .

Minh Huy gọi Tử và Diệp Âm Trúc , từ trong người móc ra một bình thủy tinh nhỏ đưa tới trước mặt Diệp Âm Trúc .

-Đây là cái gì ?

Diệp Âm Trúc cầm lấy cái bình , chỉ thấy cái bình nhỏ trong suốt tựa như dùng băng khối mà điêu khắc thành , phát ra từng tia hàn khí nhè nhẹ , nhưng cái bình băng nọ tiếp xúc với hơi ấm từ tay mình lại hoàn toàn không hề bị hòa tan chút nào .

Minh Huy khẩn thiết nói :

-Đây là nước mắt của Tuyết nhi ngày đó lưu lại . Tặng cho các vị làm kỉ niệm . Thứ này có tác dụng kị hỏa , chỉ cần 1 giọt lệ nhỏ U Minh Tuyết Phách này cũng có thể chữa trị . Nếu gặp phải ma pháp hỏa hệ cường đại công kích , dùng một giọt nhỏ nước mắt hòa tan vào ma pháp phòng ngự thì có thể hòa tan toàn bộ ma pháp công kích cấp bậc từ cấm chú trở xuống . Cho dù gặp phải cấm chú công kích cũng có tác dụng ngăn cản không ít .

-Cám ơn .

Diệp Âm Trúc không hề khách khí , trực tiếp nhận lấy bình nước mắt này . Giống như hắn cho bằng hữu mình một vật gì thì cũng không do dự , chỉ cần là đồ vật mà bằng hữu tặng thì hắn cũng không từ chối . Trải qua những chuỗi ngày phiêu lưu tại băng sâm , hắn đã sớm xem vợ chồng U Minh Tuyết Phách này là bằng hữu của mình .

-Viên Nhất , Viên Nhị , Viên Tam , các ngươi nhanh chóng đi trước mở đường cho lão tử .

Địch Tư hét lớn một tiếng đắc ý , đẩy 3 tên đệ tử mình mới thu nhận được tiến lên phía trước dẫn đường .

Mạt Kim Tư lúc này lại tỏ ra rất buồn bực , quan hệ giữa hắn và Địch Tư vốn rất thân tình nhưng từ khi tới cực bắc hoang nguyên thì vận may lại đến với Địch Kim Tư liên tiếp . Trước hết không cần nhắc đến chuyện Địch Tư liên tiếp lập công , lại còn thu được 3 cửu cấp ma thú làm đệ tử . Với thực lực cửu cấp thượng vị của bọn họ , bình thường cũng chỉ có thể thu bát cấp ma thú làm đệ tử mà thôi . Hiến tế ngọn lửa linh hồn , cho dù là cửu cấp ma thú thượng vị cũng chỉ có thể thu nhận mười lần , nhiều hơn thì chính ngọn lửa linh hồn của bọn họ sẽ chịu ảnh hưởng xấu . Cho dù là Tử , khi thu nhận ngọn lửa linh hồn cũng rất chọn lọc hạn chế . Mạt Kim Tư cùng với Địch Tư trước nay vẫn không hề thu ngọn lửa linh hồn của Bỉ Mông làm đệ tử chính là bởi bọn họ không muốn lãng phí cơ hội . Bọn họ cũng không có năng lực như Tử , sau khi thu xong linh hồn lại còn có thể phóng xuất ngược trở ra .

Mọi người khởi hành , tất cả đều có chút kinh ngạc khi phát hiện ra , không khí vốn vô cùng lạnh lẽo tựa như bắt đầu ấm áp dần lên , gió lạnh như ngừng thổi , bông tuyết cũng ngừng rơi , thậm chí trong không

trung chẳng hề xuất hiện một mảnh tuyết nào . Bầu trời thường rất u ám giờ lại sáng lên rất nhiều , ánh nắng mặt trời dường như mang lại cho mọi người chút cảm giác ấm áp .

Hiện giờ do thực lực đã mạnh lên rất nhiều , pháp trận chống lạnh của Thường Hạo so với trước kia hữu dụng hơn rất nhiều , phần lớn hàn khí đều bị bức tường ma pháp này ngăn cách bên ngoài nhưng Mã Lương lại kinh ngạc hơn khi thấy sau khi rời khỏi lãnh địa U Minh Tuyết Phách , đám ma thú mà mình triệu hồi về đều biến mất không tăm tích một cách vô cùng khó hiểu . Thậm chí ngay cả sau khi hắn cố gắng triệu hồi lại cũng không thành công , cho dù là thử bao nhiêu lần cũng vẫn như vậy . Do đó , toàn bộ đám ma pháp sư đành phải lội bộ .

Diệp Âm Trúc bất thình lình dừng chân , nói :

-Mọi người chờ chút , ta có chuyện muốn nói .

Mọi người đều đứng hết cả lại , nhìn về phía Diệp Âm Trúc.

Diệp Âm Trúc nhìn Hải Dương , Tô Lạp trước mặt , Thường Hạo với Mã Lương bên cạnh , do dự một lát , sau đó mới trịnh trọng nói :

-Ta biết , mọi người nhất định đối với thân thế của Tử hoài nghi không ít . Bây giờ chúng ta chuẩn bị tiến vào vùng nguy hiểm nhất của băng sâm là băng quyển . Vì an toàn của bản thân , mọi người hẳn phải dốc toàn lực ứng phó . Lần này ta dẫn mọi người cùng đi cực bắc hoang nguyên , ta tự nhiên đối với mọi người hoàn toàn không có gì nghi kị . Ta hy vọng sau khi mọi người biết được thân phận thật của Tử thì có thể giữ chuyện này bí mật giúp ta .

Sắp tiến vào băng quyển , thông qua trao đổi riêng với Tử , áp lực do Thập cấp thần thú mang đến Diệp Âm Trúc đã hiểu được phần nào , nếu thật sự đối mặt với Chiến Tranh Cự Thú , bất luận là Hoàng Kim Bỉ Mông hay Băng Cực Ma Viên đều không có khả năng bảo trì hình người , chỉ có sử dụng đến bản thể thật sự mới có thể phát huy hết thực lực của chúng . Chính vì vậy để tránh cho đồng đội mình lúc đó kinh ngạc hay quá sợ hãi mà có thể phương hại lẫn nhau gây nguy hiểm . Diệp Âm Trúc cũng từng nghĩ qua phương pháp sử dụng Cửu châm phong thần nhưng hắn hoàn toàn nghĩ mình không có bất cứ lý do gì để phải làm như vậy , những người hiện giờ đi theo bên cạnh hắn toàn là người hắn vô cùng tín nhiệm .

Mã Lương cùng với Thường Hạo cũng đều xòe bàn tay phải trong đó còn dấu ấn hình con rồng đỏ như máu

-Có Thần long huyết thệ khế ước , vĩnh viễn không thể phản bội , cho dù là người trong bổn tông hỏi , chúng ta cũng sẽ thủ khẩu như bình .

Đối với 2 người bọn họ mà nói , Thần long huyết thệ thực sự là lớn hơn nội quy của tông môn rất nhiều .

Hải Dương nhìn Diệp Âm Trúc , ánh mắt lộ rõ nhu tình , mỉm cười nói :

-Còn nhớ muội nói gì với huynh không ? Hải Dương thuộc về Diệp Âm Trúc . Toàn bộ đều thuộc về Âm Trúc .

Ý tứ của nàng thật sự rất rõ ràng , ta là người của huynh , làm sao có thể tiết lộ bí mật của huynh được ?

Diệp Âm Trúc đỏ mặt , cố ý không nhìn vào ánh mắt Hải Dương , không dám nhìn thẳng vào mắt nàng .

Mã Lương với Thường Hạo nhìn bộ dáng xấu hổ của Diệp Âm Trúc , cũng không ai nhịn được , vẻ mặt ánh lên tia cười cợt , ánh mắt không hẹn mà cùng nhau nhìn về hướng Tô Lạp .

Suốt mấy ngày nay , Tô Lạp vẫn như trước đi theo bên cạnh Diệp Âm Trúc , nói chuyện cũng rất ít , so với trước kia còn ít hơn . Nhưng bất cứ ai cũng không thể phủ nhận , vai trò của Tô Lạp trong chuyến hành trình này rất quan trọng . Chính là nấu ăn cho mọi người , hơn nữa còn giúp cho mọi người tránh được rất nhiều phiền toái . Tại chuyến hành trình trong băng sâm lúc trước , toàn là hắn phụ trách trinh sát do thám , dò xét chuẩn xác , giúp mọi người tránh được bộ lạc Thú nhân tộc .

Diệp Âm Trúc cũng nhận ra trong thời gian trở lại đây Tô Lạp ngày càng trầm mặc , hắn nhiều lúc cũng cố gặng hỏi han bắt chuyện nhưng Tô Lạp vẫn lặng lẽ ít nói .

-Thiên địa chứng giám , ta Tô Lạp , lấy tính mạng của chính mình ra lập lời thề , cho dù có phải mất đi tính mạng này , ta cũng hoàn toàn không phản bội Diệp Âm Trúc .

Thanh âm bình tĩnh phát ra từ miệng Tô Lạp , nhưng nội dung lời thề thì không bình thường chút nào . Một tầng hắc vụ màu đen từ người Tô Lạp tản ra , ngưng kết trong không trung lại thành một điểm đen nho nhỏ , sau đó điểm đen này lặng lẽ nhập vào giữa mi tâm của Tô Lạp .

Chứng kiến quang mang màu đen nọ phát ra , Diệp Âm Trúc nhất thời hốt hoảng , trong đầu thoạt nhớ tới một ma pháp kì lạ đọc được trong sách .

-Tô Lạp , người điên à .

Diệp Âm Trúc nhảy bắn về phía trước , hai tay nắm chặt bả vai Tô Lạp , trong mắt toát ra thần sắc hối hận vô cùng . Hắn chỉ muốn dặn dò 4 người đồng hành một chút , lưu ý không tiết lộ thân phận thực sự của Tử , hoàn toàn không nghĩ tới Tô Lạp lại phản ứng như thế .

Tô Lạp mỉm cười nhìn Diệp Âm Trúc , tựa hồ trong lòng hoàn toàn tĩnh lặng , ngay cả vẻ mặt cũng hiện ra vẻ hòa hoãn bình thản :

-Âm Trúc , chẳng có gì quan trọng cả , chỉ là một lời thề thôi mà .

Diệp Âm Trúc hối hận nói :

-Cái đó là một lời nguyền a . Ngươi tại sao phải dùng đến lời nguyền nghiêm trọng như vậy chứ .

Nguyền rủa thệ ước là một loại lời thề cực kì nghiêm trọng , thuộc về ám ma hệ nhưng bất luận là ai cũng đều có thể sử dụng được . Loại lời thề như vậy trong tình huống bình thường không có khả năng xuất hiện bởi vì nguyền rủa chính bản thân mình thì chẳng ai dám làm cả .

Tô Lạp mỉm cười nói :

-Cho dù là lời nguyền thì cũng phải có điều kiện dẫn phát , chỉ cần trong lòng ta vĩnh viễn không có ý định phản bội ngươi thì sẽ không xảy ra chuyện gì , rõ chưa

Ai cũng không thể nhìn thấy , tay trái hắn đang chắp sau lưng vẫn nhè nhẹ vuốt ve chiếc nhẫn bạc nhỏ trên ngón vô danh bàn tay phải .

Nhìn thẳng vào đôi mắt Tô Lạp trong suốt , hơi thở của Diệp Âm Trúc đột nhiên trở nên dồn dập . Không biết tại sao hắn chợt phát hiện tâm tình bản thân mình tràn ngập cảm giác lo lắng bất an cho Tô Lạp , thậm chí trong tiềm thức , hắn còn muốn ôm Tô Lạp vào lòng an ủi . Diệp Âm Trúc tự hỏi chính mình , Tô Lạp là con trai nhưng tại sao chính mình lại có cảm giác xúc động kì lạ với hắn như vậy ? Cho dù là lúc đối mặt với Hải Dương , cảm giác của mình cũng chỉ là yên bình ấm áp , có vẻ như trên người Tô Lạp phảng phất như có một khí tức vô hình , dẫn dắt cảm giác của Diệp Âm Trúc .

Bả vai lỏng ra một chút , Tô Lạp nhẹ nhàng tránh khỏi đôi tay của Diệp Âm Trúc , lùi về phía sau 2 bước :

-Không nên trì hoãn nữa sẽ chậm trễ , nên khởi hành sớm thôi .

Diệp Âm Trúc hít sâu một hơi , cố đem cảm giác mãnh liệt của mình đè nén trong lòng , tâm tình xuất hiện thêm vài phần cương quyết , nhìn Tử gật đầu một cái .

Tử trầm giọng nói :

-Tử tinh thuộc hạ , hiện nguyên hình .

Tiếng gầm gừ cuồng bạo từ trong miệng Địch Tư cùng Mạt Kim Tư thoát ra , bộ lông màu vàng xuất hiện , thân thể bọn họ nhanh chóng bành trướng , từng bộ phận thân thể mạnh mẽ , nhất là cặp mắt tràn ngập huyết quang đỏ như máu . Thân cao trên 17 thước , vai rộng hơn 7 thước , cơ bắp nổi lên cuồn cuộn sau vai như hai trái núi nhỏ , lông vàng bao phủ khắp cơ thể , chỉ có thể dùng cảm giác kinh khủng để hình dung ra được . Dưới ánh mặt trời chiếu sáng , Địch Tư cùng Mạt Kim Tư ngửa mặt lên trời rống vang , trên người tỏa ra quang mang màu vàng chói mắt bao phủ , tiếng rống của bọn họ cơ hồ làm đất dưới chân như muốn rung chuyển .

Mấy người thuộc Mễ Lan ma vũ học viện đây cũng đều đã tham gia trận đánh ngày trước ở Cầm thành , bọn họ hoàn toàn nhớ rất rõ Hoàng Kim Bỉ Mông cuồng bạo ra sao , cơ hồ đã có thể xoay chuyển chiến cuộc . Ngay tại lúc này , bọn họ không ai bảo ai đều hồi tưởng lại cảnh đạo ánh sáng tím trên trời chiếu

xuống , ngăn cản công kích của Hoàng Kim Bỉ Mông nhắm vào Diệp Âm Trúc , nhất thời đối với chuyện xảy ra trước mắt rõ ràng thêm vài phần .

Hai Hoàng Kim Bỉ Mông thân hình cực kì to lớn , đứng trước mặt mọi người sừng sững như hai hòn núi nhỏ không thể vượt qua , hơi thở cùng tiếng gầm gừ cuồng bạo bọn họ phát tán dường như đánh tan cả gió rét lạnh lẽo bên ngoài .

¢©u G\yỀjX ¢© I§\Ôj Í h w«9jX [næj

Trong khỏang thời gian rất ngắn, phảng phất như xuất hiện 5 ngọn núi, cửu cấp ma thú a! bình thường, khó có thể nhìn thấy một, mà giờ phút này lại xuất hiện những năm.

Rung động, ngay cả tô lạp, cũng lúng túng, không nghĩ tới mỗi ngày, mình cùng với Địch Tư và Mạt Kim Tư qua lại, nhưng bọn họ lại cường đại như vậy.

Đồng tử của Hải dương co rút lại, là cháu gái của Nguyên soái của Mễ lan đế quốc, gia gia nàng từng chiến đấu quá một lần tại chiến trường, Thú nhân tộc luôn là địch nhân của Mễ lan đế quốc, lúc này xuất hiện hai hoàng kim bỉ mông, Diệp Âm Trúc có quan hệ gì với thú nhân ? Vả lại còn có nhân vật thần bí - Tử ? là ai ?

Lần này, duy chỉ có An kỳ là không có kinh ngạc, nàng như trước, nắm tay Tử, coi như không mọi biến hóa đều không liên quan đến mình.

-Âm Trúc, chuyện gì xảy ra?

Hải Dương hỏi. nàng tuyệt đối sẽ không tin là Âm Trúc được thú nhân phái đến Mễ lan đế quốc để làm gián điệp. Cho dù việc xảy ra trước mắt là thật, nàng cũng tuyệt không tin.

Diệp Âm Trúc đi tới bên người Tử

-Bây giờ các ngươi hẳn là hiểu được, tại sao lúc đầu xuất phát đi cực bắc hoang nguyên, ta đã nhiều lần nhắc là không được tiết lộ gì khi trở về.

Tử là huynh đệ của ta, đồng thời, hắn cũng là Bỉ mông tộc, chánh thức là Bỉ Mông vương, nhưng hiện bây giờ tù trưởng của tam đại bộ lạc thú nhân, không dễ dàng bỏ qua sự tồn tại của hắn. Năm đó, khi bị ám hại, Tử đã đến A Tạp Địch Á, mười năm trước và chúng ta đã nhận biết nhau.

Khi đến Mễ lan ma võ học viện, chúng ta đã lập khế ước.

Lần này đến cực bắc hoang nguyên, nguyên nhân chủ yếu là trợ giúp Tử tìm kiếm các bằng hữu của tổ tiên hắn, với sự ủng hộ của họ, Tử sẽ tìm lại được địa vị trong lãnh địa của mình. Ta giải thích như vậy, các ngươi có thể hiểu được không ?

Tô lạp có chút mờ mịt nói:

-Cho tới bây giờ, ta cũng chưa nghe nói qua bỉ mông cự thú còn có sự tồn tại của bỉ mông vương.

Mỗi một hoàng kim bỉ mông cơ hồ đều độc lập, cuồng ngạo, so như thế nào với bỉ mông vương đây?

Địch Tư cười hắc hắc, gập lưng xuống, đưa đầu nói

-Tô lạp, tiểu huynh đệ, ta mà cuồng ngạo ư,oan uổng chết được Ngươi sẽ không nghĩ vì ta là bỉ mông cự thú mà sau này không cho ta ăn thịt nướng đấy chứ ?

Tô lạp sửng sốt một chút, nhìn cái đầu to của Địch Tư cùng bộ lông màu vàng, trong lúc nhất thời nói không ra lời. Hoàng kim bỉ mông, đối với hắn sự rung động cũng đủ lớn.

Tử thản nhiên nói:

-Chúng ta Tử Tinh nhất tộc, ngàn năm mới gặp một lần, bây giờ có lẽ loài người, đã quên chúng ta rồi.

Có lẽ chỉ có long tộc, địch nhân của chúng ta mới có thể lưu lại một ít trí nhớ.

Bây giờ, bí mật của ta các ngươi đều đã biết rồi. Nếu các ngươi lựa chọn rời đi, ta cùng Âm Trúc cũng sẽ không trách các ngươi.

-Âm trúc là huynh đệ của chúng ta.

Mã lương mỉm cười, đi tới dưới chân Mạt Kim Tư, thích thú so độ cao. Hắn và Thường Hạo đều xuất thân từ Đông Long bát tông, đối với thú nhân cũng không có gì cừu hận, bây giờ đối với Đông Long bát tông mà nói, đại lục càng loạn thì càng có lợi, mới có thể tìm được cơ hội hướng pháp lam thất tháp phát động việc xâm nhập, thuộc hạ của Tử đều là hoàng kim bỉ mông, có thể thấy được hắn có cỡ nào cường đại, vừa mới xác lập với Diệp Âm Trúc địa vị chủ đạo, hắn có thể có như vậy một minh hữu cường đại, đối với sau này, việc phát triển địa vị của Đông Long bát tông đều có thật lớn chỗ tốt. Thú nhân là như thế nào? Chính đồng bọn khế ước của hai người có được nhờ trợ giúp của bọn Tử.

Tô Lạp ngửng đầu nhìn lên, so với hắn không biết Địch Tư cao hơn hắn bao nhiêu

-Ta còn chưa bao giờ ngồi trên vai hoàng kim bỉ mông, nếu ngươi muốn ăn thịt nướng, để ta thử xem như thế nào?

Địch Tư nhếch miệng cười nói:

-không thành vấn đề.

Bàn tay thật lớn mở ra, để cho Tô Lạp đi tới, sau một khắc, cảm giác như đằng vân giá vũ ,Tô Lạp đã ngồi trên bả vai rộng rãi của Địch Tư.

Tô lạp, Mã Lương và Thường Hạo chưa từng làm cho chính mình thất vọng, Diệp Âm Trúc chuyển ánh mắt hướng đến Hải Dương, là cháu gái của Nguyên soái của Mễ lan đế quốc, nàng sẽ hay không chấp nhận chính mình cùng thú nhân quan hệ huynh đệ? Mặc dù có lời cam đoan lúc trước của Hải Dương,hắn cũng không có cách nào dám chắc.

Hải Dương từng bước một bước về phía trước, ánh mắt nàng đã khôi phục lại bình thường, lắc lắc đầu thốt:

-Ta không thấy, ta không thấy… Tóc đen theo trán nhẹ lay động, trên gương mặt màu trắng, vẻ mặt và bộ dáng đáng yêu của Hải Dương làm cho Diệp Âm Trúc và Tử đều không khỏi nhịn được, nở nụ cười.

Tử cầm tay An kỳ thốt:

-Xuất phát.

Diệp Âm Trúc cười, người nhẹ nhàng tiến lên, dưới sự kinh hô của Hải Dương, đưa thân thể mềm mại của nàng từ trên mặt đất phóng người lên, mượn lực tại ngực Địch Tư, đẳng thân lên ngồi xuống trên vai.

Đứng trên cao, nhìn xa, ngồi trên vai hoàng kim bỉ mông có thể nhìn xa hơn nữa.

Mạt kim tư, mỗi tay một người, đưa Thường Hạo và Mã Lương đặt trên vai mình, vấn đề là bọn hắn cũng không được đãi ngộ như Tô lạp vậy, hoảng sợ kêu lên, còn tưởng rằng hoàng kim bỉ mông đã phát điên rồi.

Tam vị băng cực ma viên đi đầu, ngay sau đó là Tử cùng An kỳ, cuối cùng là hai vị hoàng kim bỉ mông. Năm cửu cấp ma thú và ba gã ma pháp sư, một gã thích khách cùng tử tinh bỉ mông, tinh linh nữ vương hai người là một đội ngũ cường đại, tiến vào cực bắc hoang nguyên.

Tại mặt sau cùng của đội ngũ, là xích tinh hồng linh, lúc này bộ dáng của hắn có chút tức cười, theo sát địch tư phía sau, vẻ khẩn trương cùng thân thể run rẩy.

Không biết có lẽ vì đã bắt đầu hấp thu kim ý trong cơ thể, bộ lông của hồng linh trở nên càng ngày càng trong suốt rồi.

Càng lúc hỏa hồng lượng sắc tăng, băng tuyết tăng thêm vẻ diễm lệ.

Băng sâm không tăng theo địa hình, mà là nhiệt độ. Tiến vào băng quyển, nhất thời mọi người có chút không thích ứng. Mặc dù rét lạnh như trước, nhưng so với trong băng sâm nước đóng thành băng, lạnh vô cùng,ở trong băng quyển có vẻ ấm áp hơn nhiều, nhưng điều trọng yếu chính là, nơi này không có gió cũng không có tuyết,chung quanh chỉ có sự yên tĩnh đến đáng sợ.

Diệp Âm Trúc ngồi ở trên vai Địch Tư, một tay ôm sát eo Hải Dương, dõi mắt nhìn ra xa, từ bả vai Địch Tư với độ cao hơn mười thước, hắn có thể thấy phía trước địa thế rất bình thản, chỉ là chung quanh vụ khí theo độ ấm tăng lên trở nên dày đặc, ước chừng chỉ có thể thấy khỏang hai trăm thước cảnh vật, xa hơn nữa trở nên một mảnh mơ hồ.

Đi đàng trước là tam vị băng cực ma viên, tốc độ càng ngày càng chậm, Diệp Âm Trúc có thể thấy rõ ràng thân thể chúng nó tựa hồ có chút phát run, mỗi bước đều cũng cố gắng hết sức.

Bọn họ sợ cái gì? Trong lòng Diệp Âm Trúc mọc lên một cái nghi vấn, thông qua tinh thần liên lạc, với Tử phát ra câuhỏi.

Tử, sắc mặt cũng trở nên có chút ngưng trọng, hướng Diệp Âm Trúc nơi đầu vai Địch Tư truyền âm:

-Nơi này quả nhiên cổ quái, xem ra ta đã đoán đúng. Áp lực, cường đại áp lực, ngay cả ta cũng có cảm giác khó chịu, ngươi không có phát hiện Địch Tư cùng Mạt Kim Tư thần sắc cũng rất ngưng trọng sao?

Có thể gây cho cửu cấp thượng vị ma thú áp lực, phải là một thứ gì đó tồn tại cao hơn bọn chúng.

Diệp Âm Trúc nghiêng đầu hướng Địch Tư nhìn lại, quả nhiên Địch Tư tính trương cuồng đã thu liễm, mặc dù không giống với ba tiểu đệ của hắn đã không chịu nổi mà run rẩy đi tới, bước tiến cũng trở nên phi thường ngưng trọng.

Hồng quang trong đôi mắt lóe ra, tựa hồ cảm thụ được động tĩnh chung quanh.

Vụ khí trở nên càng ngày càng mãnh liệt, làm cho tầm nhìn cũng trở nên càng ngày càng kém. Trong khi đó, nhiệt độ lại từ từ dâng cao.

Đột nhiên, phía trước tam vị băng cực ma viên dừng bước, Viên Nhất quay đầu lại, sợ hãi thốt:

-Chúng ta thật sự còn muốn tiến lên phía trước sao? Phiến sương mù này là bằng chứng đã chánh thức tiến vào băng quyển. Trong trí nhớ của chúng ta, còn không có người nào tiến vào băng quyển mà có thể còn sống trở ra.

Tử thản nhiên nói:

-Tiếp tục, ngươi có thể không chết, ngừng lại là lập tức chết.

Viên Nhất nhìn thoáng qua hai huynh đệ của mình, bất đắc dĩ cố tăng dũng khí, tiếp tục đi tiếp.

Băng vụ nồng nặc, nhìn lên thậm chí có thể phát hiện trong đó ẩn chứa một giọt tiểu thủy châu, tiến vào phiến băng vụ đã gần một giờ thời gian, tầm nhìn hai bên đã giảm xuống mười thước, mọi người chỉ có thể bảo trì trận hình, để tránh không nhìn thấy người của mình.

Vụ khí càng nồng hậu, tâm tình của mọi người cũng trở nên càng ngày càng căng thẳng.

-Hải Dương, chúng ta hợp tấu một khúc đi.

Diệp Âm Trúc đột nhiên nói.

Dù ngoại giới có ngưng trọng cũng không thể ảnh hưởng đến Hải Dương trong lòng, cảm giác hạnh phúc trong lồng ngực Diệp Âm Trúc, thuần luyến làm nàng say mê, không cảm thấy chút nào nguy hiểm. Nghe Diệp Âm Trúc nói, nàng ngước đầu lên hỏi,

-Hợp tấu?

Diệp Âm Trúc vuốt cằm nói:

-Hợp tấu, "Tiêu tương thủy vân" ngươi chuẩn bị đi. Chúng ta tựu hợp tấu khúc này.

Hải Dương sẽ không nghịch ý Diệp Âm Trúc đích, gật đầu nói:

-Hảo, ta chỉ sợ rằng tâm tình không cách nào dung nhập.

Diệp Âm Trúc mỉm cười, thốt:

-Không sao, tinh thần lực của ngươi đã tăng lên, cảm giác đối với nhạc khúc cũng tự nhiên tăng rất nhiều, chỉ cần để tâm tình theo ta, dung nhập khúc ý cũng không khó khăn. Ta sẽ giúp ngươi.

_____***_____

Hải Dương nhìn Âm Trúc, lật tấm vải trắng che mặt lên, kia là làn da trắng như tuyết mịn, này là cặp mắt đen long lanh, mặc dù đây không phải lần đầu hắn thấy dung nhan của nàng nhưng vẫn không kìm được lòng run lên một cái.

Nàng nhẹ nhàng cười rồi nói:

-Lâu rồi ngươi chưa nhìn ta, bất luận thế nào ngươi cũng phải nhớ kỹ khuôn mặt này!

Diệp Âm Trúc có chút mơ hồ gật đầu, Hải Dương đậy khăn che mặt lại, đặt cổ cầm lên đùi.

-Cầm đế, ngài đánh đàn ở chỗ này, sẽ không dẫn người đến sao? Hay là chúng ta cẩn thận một chút.

Địch Tư hỏi dò. Cảm giác áp lực càng ngày càng mạnh, khiến hắn có chút không thở nổi.

Diệp Âm Trúc lạnh nhạt nói:

-Chẳng lẽ chúng ta không lên tiếng, bọn họ không biết chúng ta đã tiến vào lãnh địa của họ sao? nếu là như vậy, tại sao trước kia, không một ma thú nào tiến vào mà còn sống đi ra ngoài?"

Cái này… Địch Tư không nói được gì thêm.

Tử ngẩng đầu nhìn hướng Diệp Âm Trúc đang ngồi trên vai Địch Tư, cười nói:

-Âm Trúc, đàn đi, ta cũng rất muốn nghe các ngươi hợp tấu.

Chỉ có hắn mới hiểu được Diệp Âm Trúc muốn làm gì.

Diệp Âm Trúc mỉm cười, từ không gian giới chỉ, xuất ra Hải Nguyệt Thanh Huy cầm, hướng bên người Hải Dương lộ ra một tia cười như ánh mặt trời, bát chỉ đã phiêu nhiên luật động, tiếng đàn trầm thấp ông minh lặng yên phát ra.

Không cần nói, tiếng đàn chính là cách tốt nhất để chỉ dẫn, nương theo phiếm âm phiêu dật, cổ tranh của Hải Dương nhất thời phát ra một chuỗi thanh minh cao viễn băng liệt.

Chỉ cần bàn tay tiếp xúc cầm huyền, Diệp Âm Trúc sẽ hoàn toàn tiến vào một loại trạng thái khác, tám ngón tay nhẹ lướt trên dây, vừa ưu nhã vừa cổ điển, sự anh tuấn ấy làm cho Hải Dương ngất ngây. Nhớ lại lúc lần đầu nghe hắn đàn, ngay cả khi nàng đã đạt được thanh cấp, nàng đã cảm thấy được sự chênh lệch giữa hai người. Sự khác biệt này không phải là tinh thần lực, mà là ở khả năng cảm thụ âm nhạc. Nhờ hắn chỉ điểm, với khúc "Thiếu nữ u hồn" nàng đã cảm nhận được khá hơn trước nhiều nhưng nàng cũng phải từ từ mới có thể đưa tâm tình vào khúc nhạc. Âm Trúc thì khác hẳn, chỉ trong khoảnh khắc, tay hắn đụng vào dây đàn, hay bất cứ loại nhạc cụ nào, hắn đều có thể diễn tả ngay lập tức.

Tiếng đàn tràn ngập ma lực, chẳng những vây quanh mỗi người, mà cũng vây quanh bản thân hắn và cổ tranh, phảng phất như được một loại lực lượng vô hình dẫn dắt, tâm tình Hải Dương trực tiếp dung nhập vào cầm khúc.

Trong khi song tấu, một cầm một tranh, một trầm một thanh, hai chủng loại hoàn toàn bất đồng âm luật, nhưng lại kết hợp một cách hoàn mỹ, dung nhập làm một.

Bên kia, ngồi ở trên vai Địch Tư, Tô Lạp nhìn Diệp Âm Trúc cùng Hải Dương song tấu, trong mắt toát lên sự đố kị. Hắn biết, cho dù mình có ở gần hắn cách mấy, cho dù có thân thiết với hắn bao nhiêu, cũng không sao được như Hải Dương cùng hắn hợp tấu! Nếu có thể tái sinh, hắn thề nhất định lựa chọn thần âm sư, lựa chọn một nhạc khí tốt nhất để cùng song tấu với Âm Trúc.

Cổ cầm âm thanh như tiếng rồng ngâm xa xa, hợp cùng với tranh mà diễn khúc "Tiêu tương thủy vân", khúc nhạc giống như sóng nước bập bềnh, sương khói mênh mang. Lúc ấy từ thân thể của Âm Trúc, một quầng sáng màu vàng nhạt xuất hiện, Hải Dương thì lại phát ra ánh sáng màu xanh lạt, cả hai lại hỗ trợ lẫn nhau. Ánh sáng xanh từ từ nhập vào quầng sáng vàng, khiến cho màu vàng đậm hơn.

Âm Trúc trong lòng không ngớt kinh hãi, khi biết được tinh thần lực của mình có sự biến hóa, trong quá trình hợp tấu với hắn, Hải Dương đã đạt thanh cấp trung giai, sự trợ giúp quả thật lớn. Phải biết rằng, ma pháp cấp bậc càng về sau, mỗi bậc chênh lệch lại càng to. Diệp Âm Trúc bây giờ thực lực là kiếm đảm cầm tâm thất giai, tương đương với lam cấp sơ giai, cho dù Hải Dương là thanh cấp trung giai, cũng không có thể tăng lên tới lam cấp trung giai. Nhưng là, do sự dẫn đạo của tiếng đàn, tranh âm hoàn toàn dung hợp, tinh thần lực của hai người đều là huyền nhạc của cầm huyền cùng tranh huyền cộng minh dung hợp, chẳng những tinh thần lực tốc độ ngưng tụ gia tăng thật lớn, Diệp Âm Trúc rõ ràng cảm giác được khi hai người phát huy cầm ma pháp, thực lực đã đạt tới bên bờ của kiếm đảm cầm tâm cửu giai. Hắn tin tưởng nếu có thể có hai gã thanh cấp thần âm sư phụ trợ chính mình nói không chừng, có thể đột phá đến tử cấp cảnh giới a! Thật sâu trong lòng, hắn biết, đạt tới tử cấp thần âm sư là một việc kinh khủng.

Âm thanh biến hóa vô cùng, lúc tán lúc tụ, lúc dồn dập lúc lại thư thả. Một khúc "Tiêu tương thủy vân" dưới sự vận dụng của thần âm sư đã hóa cường đại, thông qua tình cảm cùng nhạc khúc giao dung mà sinh ra thực lực.

Cầm theo tâm tình của Diệp Âm Trúc mà run rẩy, tâm tình của Hải Dương cùng tranh cũng dung hòa theo. Quầng sáng màu vàng với đường kính ba mươi thước bao bọc thân thể mọi người hoàn toàn ở bên trong. Âm thanh của nhạc khúc đã không chỉ khiến người nghe cảm thấy vui vẻ, mà sóng âm còn khiến cho tinh thần lực cùng khí tức có sự ảnh hưởng, thậm chí là thông qua không khí chấn ba cùng với tinh thần lực mà bọn họ cảm thụ, đạt đến hiệu quả cao nhất trong khối không gian quầng sáng bao phủ.

Xích Tinh Hồng Linh, thực lực kém cỏi nhất lại có phản ứng đầu tiên. Thực lực của nó chỉ tương đương với ma thú cấp bốn, tinh thần lực không đáng kể, từ lúc tiến vào băng quyển, thân thể nó không ngớt run rẩy, toàn cuộn tròn người thành một trái cầu, nắm chặt lấy bộ lông của Địch Tư, đeo tại trên người hắn không dám buông.

Lúc này tại cầm tranh hợp tấu, dưới ánh màu vàng đậm, sự sợ hãi trong mắt nó từ từ biến mất, thay vào đó là một vẻ si mê, con mắt rực rở chăm chú nhìn Diệp Âm Trúc cùng Hải Dương. Nó mượn lực vài lần đến bên Địch Tư, tựa trên vai Tô Lạp đang chăm chú lắng nghe với bộ dáng cực kỳ say mê, tại ngực của hắn trong lúc đó, một điểm nhàn nhạt có vầng sáng màu tím, từ từ sáng lên. Tiến gần đến kiếm đảm cầm tâm cửu giai, thần âm pháp lực, cũng kích thích hắn, trong cơ thể kim được gia tốc hấp thu, hắn như thế nào không hưng phấn đây?

Ngay sau đó, Tô Lạp, Mã Lương và Thường Hạo, ba người đồng thời cảm giác được khí tức trên người đã xuất hiện biến hóa, sau khi tiến vào băng quyển, cảm giác áp lực trong tim đã lặng yên biến mất, toàn thân tựa hồ cũng trở nên dễ chịu, tinh thần cũng thế, bất luận là đấu khí của Tô Lạp, hay là ma pháp sư pháp lực của hai vị đông long bát tông trẻ tuổi đều cũng tăng lên đáng kể. Bọn họ tự mình có khả năng đạt tới trạng thái cao nhất, đối với ngoại giới, cảm quan cũng nhạy cảm lên rất nhiều, tất cả hết thảy tựa hồ đều cũng tiến vào một cảnh giới kỳ diệu.

Ba gã băng cực ma viên cước bộ dừng lại, nhìn qua cơ thể bọn họ, quang mang màu vàng che khuất bên trong, nghe nhạc khúc ưu nhã động lòng người, chúng nó không khỏi nhịn được cùng tuyết long báo phát sinh một tình cảnh, trong lòng đồng thời nghĩ đến, cái loài người đáng sợ, may là lúc này đây hắn đứng ở cùng một phe với chúng. Chung quanh áp lực tiêu mất, thân thể hết run rẩy, toàn thân tràn ngập một lần nữa lực lượng, ngay cả Viên Nhị cùng Viên Tam còn không có khỏi hẳn vết thương cũng đã không hề đau đớn. Sinh trưởng tại băng sâm, chúng nó chưa lúc nào gặp qua ma pháp thần kỳ như thế, trong lúc nhất thời lòng tin về ý khiêu chiến trong băng quyển không khỏi tăng nhiều, cước bộ cũng trở nên trầm ổn rất nhiều.

Sự khẩn trương của Địch Tư cùng Mạt Kim Tư đích đã bị quang hoàn kỳ dị bao phủ và tiêu trừ, ngay cả tâm tình của Tử cũng buông lỏng rất nhiều, đi tới một bên, hướng Diệp Âm Trúc chìa ra ngón cái.

Chơi xong cầm khúc, khống chế tâm huyền cùng cầm huyền của chính mình, Diệp Âm Trúc đột nhiên phát hiện, tiếng đàn của mình đã tiến vào cảnh giới cao hơn. Khi diễn tấu cầm khúc, âm nhạc không thể nghi ngờ đã phát tán, tiếng đàn vang rất xa, cầm ma pháp uy lực là có thể kéo dài đến rất xa, căn cứ thanh âm lớn nhỏ, mà phạm vi bao trùm sẽ thay đổi. Nhưng lúc này, hắn lại cảm giác được rõ ràng, khi chính mình diễn tấu "Tiêu tương thủy vân", có lẽ nguyên nhân là do cầm ma pháp lực tăng nhiều lên, hắn phát hiện

chính mình cũng có thể thông qua tinh thần lực trực tiếp khống chế phạm vi được bao phủ bởi cầm ma pháp lực.

Không hạn chế tiếng đàn khuếch trương, hiệu quả của tiếng đàn là căn cứ vào thanh âm lớn nhỏ truyền đi, nhưng có thể khống chế được ảnh hưởng của ma pháp lực, thông qua tinh chuẩn ma pháp lực khống chế, có thể phát huy tinh thần lực. Tình huống này, trước kia, hắn không có nghe Tần Thương nói qua, mơ hồ cảm giác được tinh thần lực này xuất hiện, có liên quan đến mình, đồng thời cùng đấu khí của chính mình và đồng đẳng bổn mạng khế ước với Tử cũng có liên hệ thâm thiết, tựa như là một sự pha trộn dẫn đến dị biến.

Một bên diễn tấu một bên thưởng thức, Diệp Âm Trúc xác định suy đóan của chính mình là chính xác, theo quang hoàn màu khống chế, đưa toàn bộ mọi người vào trung tâm, thế hệ sau này của Cầm đế Diệp Âm Trúc làm đại lục khiếp sợ, thần âm quang hoàn lần đầu tiên xuất hiện trong lịch sử Long Khi Nỗ Tư đại lục.

Có thần âm quang hoàn phụ trợ, tình trạng của mọi người hoàn toàn ổn định, hơn nữa trạng thái chiến đấu cũng tốt lên, đàng trước ba gã băng cực ma viên nhất thời trở nên linh hoạt, quang mang màu lam từ ánh mắt lạnh như băng của bọn họ trên người phóng thích, dạng hình phiến, vụ khí nồng nặc nhất thời hóa thành tảng băng rơi trên mặt đất, làm tầm mắt mọi người được khôi phục rất nhiều.

Địch Tư tức giận nạt một tiếng

-Ba tên đần, làm gì đi chứ.

Tô Lạp cười, nói:

-Có lẽ là bọn họ sợ quá mà quên đi rồi.

_____***_____

Địch Tư sợ ảnh hưởng Diệp Âm Trúc cùng Hải Dương diễn tấu,tận lực bước đi vững vàng,trong lòng thầm nghĩ, nếu Cầm Đế có thể ở cùng một chỗ với Tử Đế thì tốt lắm, theo hắn nhận thấy, nhạc khúc có tác dụng thần kỳ, nói không chừng chính mình còn có thể tiến hóa nữa đây. Chỉ là không biết hoàng kim bỉ mông sau khi tiến hóa sẽ biến thành cái dạng gì đây.

Càng ngày càng quen thuộc cách khống chế, Diệp Âm Trúc thi triển Thần Âm Quang Hoàn mỗi lúc một thuần thục, hợp tấu làm tăng ma pháp lực lên, thậm chí còn tiêu hao ít ma pháp lực hơn so với khi bọn hắn thi triển quang hoàn, một khúc "Tiêu Tương Thủy Vân" đã hoàn toàn thay đổi trạng thái bất lợi lúc trước, mọi người đều đạt tới trạng thái tốt nhất.

Đi được ước chừng nửa giờ, bọn họ đã xuyên qua vụ khí nồng hậu, trước mắt xuất hiện một khu rừng băng lớn do băng trụ tạo thành, nơi này băng trụ tựa hồ là do nhân công chế tạo, bình thường mỗi một cây đều rất cao lớn, cây cao nhất thậm chí vượt qua trăm thước, những cây băng trụ tráng kiện, dưới ánh mặt trời chiếu xuống, bắn ra vầng sáng huyền ảo.

Tử trầm giọng nói:

-Mọi người cẩn thận một chút, chúng ta hẳn là tiến vào hạch tâm của băng quyển rồi."

Khoảng cách giữa các băng trụ rất rộng rãi, cho dù là thân thể hoàng kim bỉ mông có to lớn mấy cũng có thể dễ dàng thông qua, đi lên phía trước, trong lòng mọi người đều cũng không khỏi dậy lên cảm giác kỳ dị, bởi vì chung quanh nhiệt độ thật sự quái dị quá, mặc dù có rất nhiều băng trụ ngạo nghễ chọc trời, mặt đất cũng có một lớp băng dầy, nhưng nhiệt độ nơi này lại tạo cho người ta cảm giác ấm áp như mùa xuân, thậm chí nhiệt độ còn cao hơn điểm đóng băng. Nhưng nếu nhiệt độ cao, tại sao băng lại không tan?

Càng đi về phía trước, khe hở càng trở nên mỏng hơn, chung quanh băng cứng không thay đổi, nhưng nhiệt độ vẫn cao như trước. Mặc dù có Thần Âm Quang Hoàn trợ giúp, áp lực vô hình ngoại giới đã biến mất nhưng biến hóa kì dị này của nhiệt độ làm cho tâm tình mọi người khẩn trương hẳn lên.

Mã Lương lặng lẽ lấy ra ngân long lục khí của mình, pháp lực đã tăng lên tương đương với thanh cấp sơ giai, hắn tự tin khi gọi về lục cấp ngân long, lực công kích sẽ tăng.

Dù sao, ngân long lục khí kết hợp cùng một chỗ, hoàn toàn có thể xưng là nhất kiện thần khí.

Phải biết rằng, không chỉ dựa vào sáu bộ phận thân thể của ngân long mà phải trải qua trui luyện đặc thù mới hình thành được họa tông pháp bảo.

Thường Hạo nắm trong tay một cây pháp trượng rất dài, cao hơn cả thân thể hắn, toàn thân xuất ra bạch ngân, nắm trong tay một viên ngân quang bảo thạch

Tô Lạp lấy ra Vĩnh Hằng Thế Thân khôi lỗi, đứng ở đầu vai Địch Tư, cẩn thận quan sát chung quanh, tay cầm Thiên Sử Thán Tức tùy thời chuẩn bị ứng biến.

Sự cảnh giác của mọi người tựa hồ là phí công, cho đến khi bọn họ xuyên qua băng trụ cũng không có gặp nguy hiểm, cũng không có phát hiện một tia khí tức của sinh vật nào, xuyên qua băng trụ, bọn họ thấy một băng nguyên (cánh đồng băng) thật lớn, trống trải tới mức tựa hồ chỉ liếc mắt một cái đã tới bờ bên kia băng nguyên. Nhìn ngút tầm mắt cũng không phát hiện được gì cả.

Mọi người tự hỏi, chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy? Chẳng lẽ cảm giác trước đây đều là hư ảo sao? Ở đây chẳng hề có ma thú nào cả?

Diệp Âm Trúc cùng Hải Dương đồng thời đình chỉ hợp tấu, Thần Âm Quang Hoàn biến mất trong nháy mắt, thân thể mỗi người nhoáng lên một cái, phảng phất cảm giác được một cổ áp lực thật lớn khiến họ cảm thấy khó thở.

Áp lực còn cường đại hơn trước không biết bao nhiêu lần, thực lực kém cỏi nhất là Xích Tinh Hồng Linh, cũng bị áp lực vô hình chấn nhiếp làm mất đi năng lực hành động.

Loài người dù sao cũng không phải ma thú, đối với áp lực này vẫn thích ứng tương đối tốt hơn một chút, Diệp Âm Trúc từ trên vai Địch Tư nhảy xuống, thần sắc vừa động

-các ngươi hãy lắng nghe.

Ánh mắt nghi hoặc của mọi người nhìn hắn, Tử hỏi:

-nghe cái gì?

Diệp Âm Trúc hướng Tử khoát tay, thần sắc trầm ngưng, nằm xuống dán tai trên mặt băng. Trong mọi người, luận về thực lực, Diệp Âm Trúc có lẽ không được xếp hạng, nhưng luận về thính lực, không có ai có thể so sánh với hắn. Từ nhỏ được huấn luyện trở thành thần âm sư, hắn có thể nắm bắt mọi thanh âm, dù nhỏ đến mấy.

Nghe cả nửa ngày, Diệp Âm Trúc đứng lên

-Là tiếng nước chảy. Dưới mặt băng có nước, nhưng không phải nơi này, mà là phía trước.

Vừa nói xong, hắn giơ tay lên, chỉ ngay phía trước là mặt băng vụ khí to lớn khôn cùng.

Tử ánh mắt lưu chuyển, trong đầu linh quang chợt lóe

-ta hiểu được rồi. Có lẽ chúng ta đã xuyên qua đại lục, đi tới điểm cuối của cực bắc hoang nguyên Âm Trúc, cái mà ngươi nghe được hẳn là thanh âm của biển rộng, Bên ngoài cực bắc hoang nguyên của Long Khi Nỗ Tư đại lục là biển rộng. Có lẽ nguyên nhân vì nơi này quá lạnh, ngoài khơi đã ngưng kết thành băng, ngươi nghe được là thanh âm của nước gợn ở ngoài đại lục, phía dưới mặt băng.

Tử giải thích không thể nghi ngờ là rất hợp tình hợp lý, mọi người đồng thời gật đầu. Biển rộng, cũng đã tới được biển rộng, nhưng mục tiêu chuyến đi lần này của bọn họ lại không xuất hiện. Ánh mắt Tử trở nên trầm ngưng, Diệp Âm Trúc cũng toát ra thần sắc suy tư.

Chẳng lẽ đi lầm đường rồi sao? Nhưng áp lực rất lớn chung quanh là gì vậy? Tử không rõ, Diệp Âm Trúc cũng không rõ.

Do dự cả nửa ngày, Tử đột nhiên nói:

-Âm Trúc, chúng ta đi.

Diệp Âm Trúc sửng sốt

-đi? không tìm sao?

Tử lắc đầu, nói:

-có lẽ là ta tham lam quá. Lần này tìm được kim giáp cấm trùng, đối với ta mà nói đã là trợ giúp lớn nhất. Vốn chúng ta cũng không nên mạo hiểm tới nơi này, đều cũng là ta quá khích. Trở về đi, sau này chờ chúng ta trở nên mạnh hơn, sẽ tìm cơ hội tới nơi này tìm kiếm cũng không muộn.

Diệp Âm Trúc mỉm cười, nói:

-Hảo, vậy nghe lời ngươi.

Tử cũng không có kiên trì việc tìm kiếm, hắn cũng trở nên dễ dàng hơn. Dù sao áp lực tại đây làm hắn có dự cảm mơ hồ, có thể nhanh rời đi là tốt nhất. Phương pháp rời đi tốt nhất là sử dụng truyền tống thủy tinh, có thể trực tiếp đưa Tử đến biên giới cực bắc hoang nguyên, từ nơi đó chuyển đến Cầm thành sẽ dễ dàng hơn.

Từ không gian giới chỉ xuất ra thủy tinh cầu, vừa định bắt đầu truyền tống thì, Diệp Âm Trúc lại do dự. Mặc dù pháp lực tăng lên không ít, nhưng hắn biết, với thực lực của chính mình bây giờ mà muốn truyền tống một lần cả năm vị cửu cấp ma thú và mười người cũng không thực tế

-chúng ta phải phân ra đi hai lần.

Tử nhìn thủy tinh cầu trong tay Âm Trúc, gật đầu, nói:

-không thành vấn đề, ngươi mang theo người của Mễ Lan đi trước, mang cả Hồng Linh đi. Sau đó trở lại tiếp chúng ta. An Kỳ, ngươi cũng cùng Âm Trúc bọn họ đi trước đi.

An Kỳ dùng sức kéo tay Tử, lắc đầu, nói:

-Không, ta không đi, ta muốn cùng Tử ca ca ở một chỗ.

Bây giờ nàng đột nhiên trở nên có chút quái dị, không có hoạt bát như trước, thần sắc tựa hồ có chút bối rối. Tất cả mọi người tưởng rằng nàng bị ảnh hưởng của áp lực tại đây, cho nên ai cũng không có để ý.

Diệp Âm Trúc gật đầu, nói:

-Ta một lần truyền tống cực hạn là tám người, vì thân thể khổng lồ của Địch Tư bọn họ như vậy, sợ rằng còn được ít hơn. Chúng ta truyền tống hai lần những người này là đủ rồi, đầu tiên, ta dẫn Tô Lạp, Hải Dương, Thường Hạo, Mã Lương cùng Địch Tư đi trước đi. Sau đó, trở lại tiếp các ngươi. Như vậy, lần đầu tiên dùng một ít ma pháp lực, cũng có thể nhanh chóng tìm tiếp các ngươi. Ta trước tiên, khắc họa ở chỗ này một cái ma pháp trận để quay lại tiến hành truyền tống lần thứ hai.

Tử vuốt cằm nói:

-Hảo, mọi người làm thành một vòng tròn, che chở Âm Trúc khắc họa pháp trận.

Ba huynh đệ Viên Nhất vừa nghe nói có thể đi, liền không kịp đợi, vội vàng vây quanh, lẳng lặng cùng đợi, sắc mặt không giấu được ý muốn rời nhanh. Mọi người làm thành một vòng tròn, để Diệp Âm Trúc ở chính giữa.

Đây không phải lần đầu tiên khắc họa pháp trận, Diệp Âm Trúc so với trước kia đã thuần thục hơn, tay phải vung lên, kiếm Nặc Khắc Hi lặng yên xuất ra, dưới tác dụng trúc đấu khí, một đạo kiếm khí bay nhanh tới mặt băng dưới chân bắt đầu khắc họa.

Tay phải khắc họa pháp trận, tay trái thả ra pháp lực từ thủy tinh cầu, như vậy thông qua đấu khí phụ trợ có thể tiết kiệm không ít tinh thần lực.

Diệp Âm Trúc vừa mới khắc họa pháp trận được một phần ba, đột nhiên, mặt băng chấn động kịch liệt, thân thể Diệp Âm Trúc hơi chấn động, may là hắn kịp thời phản ứng nên không có họa sai.

-Chuyện gì xảy ra vậy?

Khí tức của mỗi người cũng trở nên khẩn trương.

Oanh long, lúc này một tiếng nổ so với lúc trước càng thêm kịch liệt chấn động, ngay cả thân thể thật lớn của Địch Tư cùng Mạt Kim Tư đều cũng bị ảnh hưởng.

Oanh long - , oanh long - , oanh long -

Một đường băng nứt thật lớn xuất hiện cách đó không xa, lấy đường băng nứt làm tâm, không biết có bao nhiêu đứt gãy trên mặt băng cùng hiện ra, một thanh âm trầm thấp cương ngạnh từ bốn phương tám hướng truyền đến

-Là ai đánh thức Cách Lạp Tây Tư vĩ đại. Đã thật lâu không có nhấm nháp qua mùi vị của sinh vật tại lục địa, hãy chịu chết đi. ha ha ha ha ……

Từ khi sinh ra đến nay, mọi người lần đầu tiên nghe được tiếng cười kinh khủng như thế, mỗi một tiếng cười to, trên mặt đất vết nứt mở rộng mấy lần, băng phấn phún ra, từ trời cao, vô số băng phiến tản ra, đang ấm áp nhất thời bị một trận gió lạnh vô cùng, làm mỗi người đều rùng mình.

Tô Lạp phản ứng nhanh nhất

-mau bỏ đi. Tựa hồ là sinh vật rất cường đại, chúng ta trước tiên lùi về băng lâm. Có thể ngăn cản tốt hơn.

Tử cùng Diệp Âm Trúc liếc nhau, vung tay lên, các ma pháp sư lại lên trên vai hoàng kim bỉ mông như trước, mọi người bắt đầu chạy, hướng băng lâm lui lại.

Oanh - , một tiếng nổ to, vô số băng phiến bị nghiền nát bay lên trời, tựa như một cái băng cầu thật lớn đột nhiên nổ tung, tiếng xé gió phát ra, mỗi một mảnh toái băng đều như mũi tên nhọn bắn ra, cơ hồ bao trùm hơn một ngàn thước phương viên.

¢¨u G\yỀjX ¢¨I ½h [ÂH GĐh G\ω G_ ~¾§ ¦\Ôj gÎ«

Tiếng gầm thét trầm trầm từ trong miệng ba huynh đệ Băng Cực Ma Viên phát ra, đương lúc băng vỡ bao phủ ấy kết thúc, băng giáp trên thân bọn chúng vậy mà đã hoàn toàn vỡ nát, Viên Nhất và Viên Nhị thương thế không có hoàn toàn thuyên giảm thậm chí bị xung kích lăn mấy vòng trên mặt đất dưới sự giúp đỡ của Địch Tư mới miễn cưỡng giữ ổn định thân thể. Phòng ngự của Hoàng Kim Bỉ Mông thực sự cường hãn. Dù toàn thân đau đớn, nhưng Địch Tư và Mạt Kim Tư lại không bị thương tổn gì.

Ở chỗ rất xa với hạch tâm của băng quyển gần sát băng lâm, vậy mà cũng bị băng vỡ đó chạm tới một phần, một vòng băng lâm phía trong nhất đã hoàn toàn sập đổ, có thể thấy bạo phát trong chớp mắt vừa rồi cường liệt bao nhiêu.

Cầm âm và tranh âm đồng thời nổi lên, vẫn là một khúc "Tiêu tương thủy vân", ám hoàng sắc Thần Âm Quang Hoàn phủ lên thân thể mọi người. Dù vô pháp tăng cường sức mạnh của mọi người, nhưng lại ngăm trở áp lực to lớn đó ở bên ngoài, khiến tâm thần mỗi người đều bài trừ sợ hãi sau đó tập trung lại.

Băng vụ do băng vỡ mang theo dần dần tản đi, mọi người nhìn thấy một cảnh tượng khủng phố, một cái hố lớn đường kính lớn hơn 100 mét xuất hiện ở không xa phía trước. Hố lớn không biết sâu bao nhiêu, mặt băng xung quang nứt nẻ hướng ra bên ngoài. Theo tiếng bước chân trầm trầm mà khiến mặt đất run rẩy, một thân ảnh chậm rãi từ trong đó đi ra.

Đấy là một con người, xem kỹ là một con người rất đặc thù. Thân cao khoảng 3 mét, thân thể hùng tráng cường hãn giống như bò đực, mỗi một dải cơ bắp trên thân hắn đều phân rõ như vậy, nửa thân trên để trần, da dẻ xanh đen vậy mà lại phát sáng lấp lánh, mắt của hắn có màu vàng kì dị, giống như hai khối tinh thể tròn màu vàng, tựa hồ có một vòng xoáy màu đen trong suốt có thể thấy xoay chuyển xung quanh thân thể hắn. Nhưng thông qua cảm thụ khí tức, mọi người đều biết, vòng xoáy màu đen đó tịnh không phải ám nguyên tố, cũng không thuộc về bất kỳ một dạng ma pháp nguyên tố nào.

Nửa thân dưới người này mặc một cái khố hình tam giác, che đậy chắc chắn cái biểu tượng nam tính. Cái khố hình tam giác đó màu hồng, không biết là chất liệu gì, nhưng xem ra là một dạng da ma thú, hình dạng rất bất quy tắc. Lạ nhất là tại cái đầu trọc màu đen của hắn lại mọc lên một khúc sừng dài 10 cm, độc giác

đó cũng màu đen, cùng với phần đầu là một thể hoàn chỉnh. Tịnh không có làm bất kỳ thế gì, nhưng mỗi bước hắn tiến lên, mặt đất xung quanh bàn chân lớn đó đều kịch liệt sinh ra nứt nẻ ra xung quanh, phát ra âm thanh kẹt kẹt khiến người ta ghê răng. Lãnh quang lưu chuyển trong đôi mắt hoàng quang nhấp nháy, nhìn cả bọn Diệp Âm Trúc hoàn toàn chẳng coi vào đâu.

- Chính là các ngươi ầm ĩ đánh thức Cách Lạp Tây Tư vĩ đại phải không? Hoàng Kim Bỉ Mông, còn có nhân loại. Tốt tốt. Đều có thể làm điểm tâm cho ta. Ha ha ha ha ha, phóng ra linh hồn và nhục thể của các ngươi đi. Có thể thành đồ ăn của Cách Lạp Tây Tư vĩ đại ta, là vinh hạnh lớn nhất trong đời các ngươi.

Thanh âm của Cách Lạp Tây Tư giống như tiếng sét ầm ì phát lên trong không trung, lời hắn dù khoa trương, lại tịnh không làm cho người khác cảm thấy tự đại, mỗi một chữ từ trong miệng hắn phun ra đều như chùy lớn giáng vào lòng mọi người. Dù là hợp tấu của Diệp Âm Trúc và Hải Dương cũng đều bị ảnh hưởng nhất định, Thần Âm Quang Hoàn dao động lên kịch liệt.

Cước bộ Cách Lạp Tây Tư tiến lên tịnh không nhanh, nhưng lại rất trầm trọng, tựa hồ tất cả toàn bộ đều nằm chắc trong tay hắn.

Không sai, hắn chính là căn nguyên khiến mọi người bị áp lực to lớn, mỗi người đều cảm giác thấy rõ ràng. Chính vào lúc này. Tử đột nhiên từ giữa Địch Tư và Mạt Kim Tư đi ra, nhịp bước trầm ổn đi ra khỏi Thần Âm Quang Hoàn, vẫn bước đi như vậy đi nghênh tiếp Cách Lạp Tây Tư. An Kì vẫn ở bên cạnh hắn, chỉ là lúc này trong mắt nàng đã không có vẻ hoạt bát và hiếu kì, chỉ còn lại bản năng cảm thụ được sự sợ hãi.

- Ồ!

Cách Lạp Tây Tư có phần kinh ngạc nhìn Tử đang đi tới, trước giờ hắn không nghĩ đến là còn có ma thú và nhân loại nào mà có thể nghênh tiếp khí thế của mình và đi đến phía mình.

- Ngươi là nhân loại? Hay là cửu cấp ma thú? Vì sao khí tức của ngươi khiến ta cảm thấy rất lạ.

Cách Lạp Tây Tư vỗ vỗ cái đầu trọc, vừa đi lên trước, vừa hạ ánh mắt vào thân thể Tử.

Tử dừng bước, hướng về An Kì bên cạnh nói:

- Nàng lui lại, chỗ này giao cho ta.

An Kì không phản đối, nhìn Tử đầy vẻ quan tâm, cước bộ vẫn không di động.

- Lui lại.

Tử trầm giọng quát lớn.

An Kì tựa hồ bị dọa giật mình, có phần ủy khuất nhìn Tử, nhưng chân không thể không chầm chậm lùi lại phía sau. Khiến cho thoát li đội ngũ đứng ở chỗ trước nhất chỉ còn mỗi mình Tử.

- Ngươi tên là Cách Lạp Tây Tư? Chiến tranh cự thú Cách Lạp Tây Tư?

Tử trầm giọng nói.

Cách Lạp Tây Tư cũng dừng bước, hắn phát hiện người trước mắt hắn khiến mình cảm thấy rất hứng thú,

- Ngươi biết ta? Không thể, ta xưa nay không rời khỏi băng sâm, ma thú đã gặp ta sớm đã chết sạch rồi.

Tử nhạt giọng nói:

- Tứ đại thần thú, Tử Tinh là nhất.

Dù cho hắn còn chưa hoàn toàn trở thành Tử Tinh Bỉ Mông cường đại chân chính, là Tử Tinh kiêu ngạo cũng khiến hắn tuyệt không chịu thoái lui, dù cho lúc này đối mặt là một thập cấp thần thú.

Một khối lửa cháy màu tím chói mắt từ thân Tử bay lên, bùng cháy lên kịch liệt, Tử nâng tay phải của mình lên, khối lửa nóng màu tím thuận theo tay hắn vươn ra phía ngoài, Tử Tinh cự kiếm dài 13 mét hoành không xuất thế, tay phải hắn chỉ ổn định cầm lấy, dù xem ra thân thể Tử và thanh kiếm lớn dài 13 mét so với nhau rất không nhịp nhàng, nhưng lại không một ai nghi ngờ hắn có thể sử dụng thanh cự kiếm này hay không.

- Tử Tinh Bỉ Mông.

Khí tức của chiến tranh cự thú Cách Lạp Tây Tư trong chớp mắt biến thành rất ngưng trệ, con ngươi màu hoàng tinh co rút kịch liệt.

- Không sai, chính là Tử Tinh Bỉ Mông.

Tử lạnh lùng nói.

Khí tức Cách Lạp Tây Tư rõ ràng có chút gấp gáp, cũng giống như Tử vốn có kí ức của tứ đại thần thú, ở nơi sâu nhất trong kí ức của hắn, có toàn bộ lưu truyền của tổ tiên liên quan đến Tử Tinh Bỉ Mông. Hắn sâu sắc biết rằng Tử Tinh Bỉ Mông thực sự cường đại. Sự bá đạo lúc trước lập tức thu liễm vài phần,

- Không ngờ rằng, ngoài Cách Lạp Tây Tư ta ra, tứ đại thần thú còn có hậu duệ lưu truyền lại. Có phải ngươi đặc biệt đến tìm ta không?

Tử gật gật đầu,

- Thú nhân ở thế yếu lâu ngày rồi, vì bảo hộ tự thân quyền lực mà tùy tiện tự sát hại thần thú hậu nhân, cực bắc hoang nguyên cần Tử Tinh nhất tộc trở lại thống trị, thú nhân càng cần người lãnh đạo anh minh dẫn ra khỏi khốn cảnh, ta cần sự giúp đỡ của ngươi.

Cách Lạp Tây Tư nhíu nhíu mày,

- Tử Tinh Bỉ Mông cũng cần giúp đỡ sao? Cực bắc hoang nguyên thì sao, có quan hệ gì cùng ta. Tử Tinh, ngươi chớ có quên, năm xưa tổ tiên của ta cũng không có thần phục tổ tiên của ngươi, tối đa chỉ là quan hệ hợp tác mà thôi. Sở dĩ Tử Tinh Bỉ Mông các ngươi có thể được đặt ở vị trí đứng đầu tứ đại thần thú, là vì thủ hạ của các ngươi đủ nhiều, mà không phải về thực lực có thể áp chế chiến tranh cự thú chúng ta. Ngươi dựa vào cái gì mà khiến ta giúp ngươi? Ta vì cái gì mà nghe ngươi? Ta ở đây bình tĩnh sinh hoạt hơn ngàn năm. Ngươi cho là ta sẽ li khai nơi này sao? Thực là chuyện buồn cười.

Tử không nói, chỉ bình tĩnh nhìn Cách Lạp Tây Tư, tử sắc hỏa phiến trong mắt chớp chớp, sự khinh miệt trong lời nói của chiến tranh cự thú Cách Lạp Tây Tư đã khiến nộ khí của hắn xông lên.

- Chính vì nguyên nhân không đoàn kết, thần thú chúng ta mới đi đến bước đường hôm nay. Thú nhân không thể tiếp tục trầm luân, không thể tiếp tục trông vào việc mỗi năm đi đến chỗ nhân loại cướp đoạt lương thực mà sống. Ngươi có biết mỗi năm vì việc có đủ lương thực, chiến sĩ của thú nhân tộc chúng ta phải hi sinh bao nhiêu không? Ngươi có biết trong mắt nhân loại, chúng ta chỉ là tồn tại ở đẳng cấp thấp nhất không? Thú nhân chúng ta cũng có văn minh của mình, nhưng hiện tại tam đại bộ lạc lại đã sớm để phai mờ văn minh của thú nhân năm xưa, ta không mong khiến ngươi nghe ta cái gì, chỉ hi vọng ngươi có thể cùng ta lên đường, trở lại lãnh đạo thú nhân.

Tử cố áp chế nộ hỏa trầm giọng nói.

Cách Lạp Tây Tư bĩu môi,

- Vậy thì có quan hệ gì với ta, đấy là vấn đề riêng của bọn thú nhân thấp kém. Chiến tranh cự thú vĩ đại mới là thần thú, thực không giống như bọn thú nhân thấp kém kia. Trong kí ức của ta, Tử Tinh nhất tộc xưa nay tựa hồ không có ai thích nói lời thừa như ngươi. Các ngươi không phải rất sùng bái giải quyết toàn bộ bằng thực lực sao? Tới đi, nếu như ngươi có thể đánh bại ta, thì bảo ta làm gì cũng được. Nếu không, hôm nay tại mảng cực băng này của ta chính là nơi táng thân của các ngươi. Grào…

Ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gầm giận dữ, chân phải Cách Lạp Tây Tư chớp mắt bước lên một bước, một âm thanh chấn động kịch liệt không hình thức gì so sánh được xuất hiện, lấy chân phải của Cách Lạp Tây Tư làm khởi điểm, mặt đất hoàn toàn rung lên, vô số khối băng vỡ to lớn bay lên, chớp mắt che lấp cả bầu trời, giống như mưa sao băng mang theo sóng xung kích màu xám đen rõ ràng thấy được, hướng về Tử vỗ mặt mà tới.

Đánh nhau bằng cách dậm chân, là một trong những năng lực đặc thù của chiến tranh cự thú. Dựa vào sóng địa chấn rất lớn là đủ để phá hủy toàn bộ kiến trúc. Cũng nhiên có thể thôn phệ sinh mệnh.

Tử động rồi, dù hắn không nghĩ là Cách Lạp Tây Tư sẽ chẳng do dự chút nào lựa chọn động thủ, nhưng dựa vào thân thể linh hoạt hơn và tốc độ lập tức phản ứng lại. Nguyên bản Tử Tinh cự kiếm được cầm trong một tay biến thành hai tay. Thân thể cường tráng mạnh mẽ xung lên, một đạo tử quang cường liệt lấy thân thể hắn làm trung tâm hoàn toàn bạo phát. Nơi tử quang chạm đến, toàn bộ băng khối ở gần hoàn toàn hóa thành bụi phấn, mà lúc này hắn cùng bay lên, chớp mắt vượt quá sự ngăn trở của sóng xung kích, vung thanh kiếm lớn dài 13 mét, trực tiếp chém đến chiến tranh cự thú Cách Lạp Tây Tư.

Đánh nhau bằng cách dậm chân, thế nào là đánh nhau bằng cách dậm chân? Những miếng băng cứng bay trong không trung kia tịnh không phải là uy lực mạnh nhất của hắn, mạnh nhất là một đạo sóng xung kích kịch liệt cao hơn 10 mét, dù Hoàng Kim Bỉ Mông cũng không chống được sóng xung kích, chỉ có thể lùi lại sau.

_____***_____

Mỗi một bộ phận xung quanh thân thể nó, đều có ma pháp nguyên tố như là thực thể, không cần chú ngữ gì, cái thuẫn nguyên tố màu tím nhạt đã xuất hiện xung quanh thân thể.

Mã Lương ngẩng đầu, nhìn về Ngân Long trong không trung, hai tay hướng chéo lên trên mở ra, cao giọng hét lên:

- Ngân Long hồn của ta, ta với thân phận người triệu hoán ra lệnh cho ngươi, hi sinh kĩ năng.

Lại một tiếng long ngâm lanh lảnh, nhưng lần này lại không trong trẻo, mà là mang theo nhiều phần thê thảm, đôi cánh dang rộng của Ngân Long dùng hết khả năng tiếp tục dang ra, một khối nguyên tố hỏa diễm bắt đầu từ thân nó tràn ra, hình thành quầng sáng sáu màu, hóa thành ngọn lửa cực kỳ rực rỡ.

Triệu hoán ma pháp sư, chính là thông qua triệu hoán và khống chế cường đại ma thú tới công kích đối thủ, lúc này sắc mặt Mã Lương cực kỳ khó coi, dù thực lực của hắn đã đạt đến thanh cấp, nhưng còn chưa đủ để ra lệnh cho Ngân Long triệu hoán tới phóng ra đến cấm chú công kích, hắn biết rất rõ, với lực phòng ngự của chiến tranh cự thú Cách Lạp Tây Tư, nếu như để Ngân Long tự do công kích, căn bản sẽ không sản sinh ra hiệu quả gì, vì thế hắn mới chọn hi sinh, hi sinh tự thân Ngân Long, cũng là hi sinh Ngân Long ngũ khí, đem toàn bộ sức mạnh ngưng kết thành một, thông qua hi sinh mà phát ra. Nếu như nói mỗi một vị ma pháp sư đều có thủ đoạn tối hậu, vậy thì kĩ năng hi sinh của Ngân Long chẳng nghi ngờ gì chính là đòn tất sát cuối cùng của Mã Lương, đòn tất sát trả bằng giá cực lớn cuối cùng.

Đồng thời vào lúc thân thể Ngân Long phóng ra ánh sáng rực rỡ, không xa bên cạnh Mã Lương, Tô Lạp vừa được Thường Hạo dùng Đẩu Chuyển Tinh Di quyền trượng bảo hộ quay về lại xông lên, hắn không chút quan tâm đến hổ khẩu hai tay mình đã bị vỡ nát, nắm chặt Thiên Sứ Thán Tức, thân thể càng trở nên hư ảo, mắt nhìn cự đại thân thể của Tử bị đỉnh đầu chiến tranh cự thú Cách Lạp Tây Tư đẩy lui, tiếng ngâm xướng dài mà chói tai từ miệng hắn lặng lẽ vang lên.

Tinh thần lực của Mã Lương toàn bộ lạc ở thân thể Ngân Long, Thường Hạo thì khẩn trương chăm chú quan sát hình thế trong chiến trường, tùy thời chuẩn bị tiếp tục cứu viện, đột nhiên nghe thấy thanh âm ngâm xướng trong miệng Tô Lạp, hắn không khỏi kinh ngạc nhìn về thân thể nhỏ nhắn của Tô Lạp, vì hắn phát hiện, đó căn bản không giống tiếng người, mà là một dạng chú ngữ cực kì đặc thù. Nghe như tiếng hót của Bách Linh Điểu, mang đến cho người mĩ cảm tự nhiên. Nhưng trong cái mĩ cảm đó, lại tràn đầy một tầng khí tức hung sát.

Một đạo hắc sắc vụ khí, hóa thành hình dáng sợi tơ từ sau lưng Tô Lạp từ từ tràn ra, chớp mắt đã mở rộng đến 10 mét, giống như vô số xúc tu rộng mà dày dao động sau lưng hắn, vết thương trên hai tay Tô Lạp dưới sự bao phủ của hắc khí vậy mà khép miệng như có kì tích, càng thêm kì lạ là con ngươi của Tô Lạp lúc này gồm cả bạch nhãn châu bên trong đã hoàn toàn biến thành thuần là hắc sắc.

Tiếng ngâm xướng đột nhiên biến thành chói tai, phảng phất như phải nhận nỗi thống khổ to lớn vô bỉ, Tô Lạp mạnh mẽ ngẩng đầu, chớp mắt thân thể hắn trở nên trong suốt hơn, không biết là tác dụng của Vĩnh Hằng Thế Thân Khôi Lỗi hay là hắc sắc khí lưu bản thân hắn phóng ra.

Ánh mắt Thường Hạo nhìn Tô Lạp có chút đờ đẫn, là một không gian hệ ma pháp sư, hắn cũng được coi là kiến văn quảng bác, nhưng hắn lại cảm giác thấy rõ ràng, năng lực Tô Lạp sử dụng lúc này tuyệt không thuộc về bất kì loại ma pháp nào, hắc sắc khí lưu đó tịnh không phải là ngưng tụ của ám nguyên tố, mà

ngược lại giống như là một dạng vật thể đặc thù có sinh mệnh khí tức vậy. Đấy cũng tuyệt không phải Đấu Khí, mà năng lượng khí tức Tô Lạp phóng ra, tựa hồ cũng trái với quy tắc màu sắc cầu vồng, lục cấp Đấu Khí nguyên bản chẳng thấy đâu, mà hoàn toàn chuyển hóa thành một mảng đen tuyền.

Dù thanh âm biến thành chói tai, nhưng vẫn như cũ mĩ diệu dễ nghe, ngay cả âm thanh rổn rảng thanh cấp cổ tranh của Hải Dương lúc này cũng bị khúc ngâm dài mĩ diệu dễ nghe mà chói tai của Tô Lạp che phủ, đột nhiên, vô số đạo hắc sắc năng lượng hình dây nhanh chóng ngưng kết, một đôi cánh to lớn vô bỉ cự từ sau lưng Tô Lạp duỗi ra, nhưng hắn tịnh không có bay lên, toàn bộ thân thể đã lại hoàn toàn bị hắc sắc khí lưu đó bao trùm ở bên trong, mà khí tức tản ra trên thân hắn lúc này lại triệt để biến mất.

Bay lên lưng Cách Lạp Tây Tư, Diệp Âm Trúc tịnh không có đình chỉ hành động của mình, hắn không ngừng thử dùng Nặc Khắc Hi kiếm trong tay làm bị thương Cách Lạp Tây Tư ở cùng một vị trí, đặc biệt là mắt nhìn thấy hai tay Tử nắm chặt độc giác của Cách Lạp Tây Tư đã bắt đầu dần dần nới lỏng, trong lòng không khỏi vội vàng, hắn biết, một khi Tử bị Cách Lạp Tây Tư hất đi, vậy thì, bọn họ thực sự không có sức mà đánh liều nữa.

Điên cuồng, thế nào là điên cuồng, toàn bộ các thứ hiện ra trước mắt chính là điên cuồng chân chính. Diệp Âm Trúc hít sâu một hơi, đưa Phi Bộc Liên Châu Cầm của mình ra, dùng Trúc Đấu Khí khiến thân thể mình hút chặt vào sau lưng Cách Lạp Tây Tư, lại có thể ở sau lưng thập cấp thần thú đó gẩy khúc cổ cầm của hắn. Xuất thủ, vẫn như cũ là cầm khúc mạnh nhất mà hắn có thể sử dụng "Cao sơn lưu thủy", mà lần thứ nhất, cầm khúc hắn diễn tấu lại chỉ có hai cá nhân có thể nghe thấy, một là Tử, còn lại chính là chiến tranh cự thú Cách Lạp Tây Tư.

Trầm lặng diễn tấu, một trong những tối cao đẳng bí kĩ của Cầm Tông, là lấy mục tiêu làm trung tâm, hoàn toàn dựa vào tinh thần lực để diễn tấu cầm huyền (dây dàn), rồi thông qua việc truyền tinh thần lực trực tiếp dẫn khởi khiến tâm huyền (dây đàn lòng) của đối thủ rung động, khiến cầm khúc vang lên trong nội tâm đối thủ, hiệu quả sản sinh có thể sinh ra là không gì so sánh. Nhưng muốn dẫn động tâm huyền của đối phương, đầu tiên người diễn tấu cần phải đem tâm huyền của mình truyền cho tâm huyền của đối thủ, sau đó, cầm khúc một khi thi triển lên, tinh thần lực tiêu hao hơn 3 lần so với diễn tấu bình thường, vì tinh thần lực tiêu hao số lượng lớn, sẽ dẫn đến co nhỏ mục tiêu công kích.

Lúc này, Diệp Âm Trúc vì muốn có thể giúp đỡ Tử tốt hơn, hắn không thể không ngồi ngay ngắn sau lưng Cách Lạp Tây Tư, dùng toàn bộ khả năng của mình thi triển tối cường tuyệt kĩ của Cầm Tông để hạn chế Cách Lạp Tây Tư. Suy yếu và tăng cường, uy lực của khúc "Cao sơn lưu thủy" lập tức bị hắn thi triển đến trình độ đỉnh cao.

Grào–

Vào chớp mắt tâm huyền bị xúc động, khí thế trên thân Tử lại tiếp tục tăng cao, Tử Tinh khải giáp trên dưới toàn thân nhanh chóng phun ra một quầng sáng chói mắt, khải giáp trở nên càng cứng chắc, mà nguyên bản hai tay hắn sắp nhanh chóng buông ra cũng nắm chặt trở lại.

Suy yếu, khiến Cách Lạp Tây Tư lập tức kinh tỉnh, tinh thần lực của hắn phòng ngự của hắn kì thật tịnh không kém nhục thể phòng ngự, nhưng lúc này hắn lại phát hiện rõ ràng, tinh thần lực của mình vậy mà liên đới với vận động có quy luật của thanh âm đặc thù hài hòa nhẹ nhàng vang lên trong đầu não mình, mà trong vận động đó, một dạng cảm giác mệt mỏi bắt đầu sản sinh, khiến bước chân tiến lên của mình càng lúc càng trở nên trầm trọng, mà độc giá bị Tử Tinh Bỉ Mông nắm chặt trên đầu cũng tựa hồ biến thành càng lúc càng vô lực.

Thập cấp thần thú cuối cùng vẫn là thập cấp thần thú, lần đầu tiên, chiến tranh cự thú Cách Lạp Tây Tư đã phản ứng, thông qua giao chiến lúc trước, hắn đương nhiên biết Tử đã hoàn toàn bỏ ra hơn cả sức mạnh toàn thân mới có thể miễn cưỡng hạn chế được mình, với thực lực còn lâu mới trưởng thành hắn thì còn xa mới là đối thủ của mình. Lúc này, Cách Lạp Tây Tư cảm thấy uy hiếp không phải là Ngân Long sáng lấp lánh rực rỡ trên không, cũng không phải là Tử Tinh Bỉ Mông trước mặt, mà là quỷ dị cầm âm đột nhiên xung nhập lòng mình, ảnh hưởng đến tinh thần lạc ấn của mình. Đối với hắn mà nói, "Cao sơn lưu thủy" dẫn động khiến tâm huyền rung lên chính là quỷ dị vậy. Vì thế, hắn quyết định không tiếp tục lãng phí thời gian.

Ầm–

Thân thể đang xông lên trước của Cách Lạp Tây Tư đột nhiên phanh lại, khiến Tử lập tức có cảm giác dùng sai lực, chớp mắt thân thể va chạm vào cái đầu to lớn của Cách Lạp Tây Tư, nhanh chóng tiếp theo, hai chân trước Cách Lạp Tây Tư đột nhiên nhấc lên, sau khi rời mặt đất 3 mét thì dùng lực đáp xuống, lập tức, mặt đất rung lên, giống như đánh nhau bằng cách dậm chân, chỉ chẳng qua, lần thứ nhất sức mạnh của đánh nhau bằng cách dậm chân, là hướng thẳng xuống dưới.

Tiếng ầm ầm vang lên, chân trước của Cách Lạp Tây Tư phảng phất xuyên qua toàn bộ mặt đất, một đường rãnh sâu không thấy đáy lập tức xuất hiện trên mặt đất, mà thân thể to lớn vô bỉ của hắn cũng dưới tác dụng của lực phản chấn, phần thân trên bỗng nhiên bốc lên, hoàn toàn đội thân thể Tử lên. Ngay cả Diệp Âm Trúc dựa vào Đấu Khí hút chặt vào thân thể hắn để diễn tấu, cũng vì chấn động kịch liệt mà cầm âm ngừng trệ.

Bạch quang chói mắt từ độc giác của Cách Lạp Tây Tư sáng rực lên, thân thể đứng thẳng của hắn phảng phất giống như ngưng tụ vô hạn năng lượng, theo một quầng sáng bạch sắc từ trên độc giác phóng ra, Tử Tinh khải giáp to dầy che phủ trên hai tay Tử lập tức nát thành bụi phấn, mà lúc nửa thân trên của Cách Lạp Tây Tư rơi xuống, tiếp tục khiến mặt đất rung lên, cuối cùng hắn cũng vô pháp nắm chặt độc giác, liên tục bị ném mạnh ra phía trước, giã rất mạnh xuống mặt đất, làm nên một cái rãnh sâu. Mà thân thể Tử cũng nhanh chóng biến nhỏ, toàn bộ sức mạnh đều đã đến mức độ khô kiệt.

- Hi– sinh–.

Thân thể Tử đã bị hất đi, Ngân Long trong không trung cuối cùng cũng hoàn thành toàn bộ tiền tấu của kĩ năng hi sinh, ngân lân rực rỡ nguyên bản thực thể hoàn toàn biến thành hình thái năng lượng, trong bao bọc của quầng sáng sáu màu, ngân sắc cự long đó mang theo một đường cong mĩ diệu, xoay chuyển ưu mĩ tại thiên không, phi hành sát đất, từ chính diện lao đến va chạm với Cách Lạp Tây Tư. Đồng thời với nó, thân thể Tô Lạp hoàn toàn bị hắc vụ che phủ, mang theo một đôi cánh màu đen bay cao lên, trong tiếng kêu lanh lảnh, đột nhiên bay nhanh lên bên trên Ngân Long, phảng phất trong đó, một cỗ trớ chú khí tức sung mãn bắt đầu từ mũi nhọn của hắc sắc thân ảnh đó truyền ra, một màu đen một màu trắng, một ảm đạm một rực rỡ, bảo trì hoàn toàn hình thái cân bằng, cứ vậy lại hướng đến cái đầu to lớn của chiến tranh cự thú Cách Lạp Tây Tư.

Grào–,

Cách Lạp Tây Tư cảm giác được uy hiếp, với việc trả giá đắt hi sinh Ngân Long lục khí để phóng ra siêu cấp ma pháp, thậm chí có thể so sánh với An Kì thi triển song trùng cấm chú, rốt cuộc đó là phải hi sinh một bộ siêu cấp pháp bảo gần như là thần khí mới có thể sản sinh ra hiệu quả công kích a! Mà hắc sắc vụ khí do Tô Lạp hóa thân, vì không có khí tức cường hoành gì nên khiến Cách Lạp Tây Tư càng thêm do dự.

Lại là một quầng ánh sáng màu trắng sữa từ độc giác phóng ra, trước đó ánh sáng màu trắng sữa đó là vì người đứng mà phóng ra, tịnh không có ảnh hưởng đến Diệp Âm Trúc, nhưng lần này, Diệp Âm Trúc đang hút dính trên lưng Cách Lạp Tây Tư, cũng đồng dạng trở thành đối tượng thanh tẩy.

Hay bàn tay tám ngón, da thịt đều đã xuất hiện tia máu, đó là hậu quả do tĩnh lặng diễn tấu "Cao sơn lưu thủy" sản sinh. Không chỉ như vậy, lúc này Diệp Âm Trúc phát hiện, thân thể mình đột nhiên bị một cỗ sức mạnh đặc thù phóng ra từ thân thể Cách Lạp Tây Tư hút chặt vào lưng hắn, dù cho hiện tại tự mình muốn li khai cũng không làm được.

_____***_____

Mắt nhìn Ngân Long và hắc sắc khí lưu đó chính diện xông tới, Diệp Âm Trúc biết, mình không thể diễn tấu hoàn chỉnh cầm khúc rồi, dốc toàn lực, Đấu Khí và tinh thần lực hoàn toàn kết hợp, hai nay nắm chặt bấy sợi dây đàn, thi triển ra Thất Âm Đồng Bạo hắn mới nghiên cứu thành công gần đây nhất.

Lấy cường độ tinh thần lực làm chuẩn thi triển ra Thất Âm Đồng Bạo, có thể khiến uy lực bạo âm chớp mắt tăng cường lên 7 lần, thêm nữa huống gì lúc này Phi Bộc Liên Châu Cầm trong tay hắn là thần khí a! Còn thêm hắn thi triển phương pháp diễn tấu tĩnh lặng, trong chớp mắt, tựa như rút cạn hết ma pháp lực còn dư của hắn.

Vù–, trong sát na, Cách Lạp Tây Tư đột nhiên phát hiện mình vô pháp nghe thấy thanh âm ngoại giới, dù với tinh thần lực cường hãn của hắn, vào chớp mắt Thất Âm Đồng Bạo thông qua tĩnh lặng diễn tấu trực

tiếp xung kích chỗ sâu nhất trong đại não, tinh thần còn xuất hiện ra một chút hoảng hốt. Khiến vầng ánh sáng màu trắng sữa hắn phóng ra ảm đạm đi rất nhiều.

Hắc sắc khí lưu do Tô Lạp hóa thành so với Ngân Long còn nhanh hơn vài phần, có lẽ vì nguyên nhân xông lên vội vã, hắc sắc vụ khí chỗ mũi nhọn đã tản ra hai bên một chút. Lúc này, chính là lúc Diệp Âm Trúc hoàn toàn phóng ra Thất Âm Đồng Bạo, tinh thần lực tiêu hao quá độ, trước mắt trở nên lờ mờ.

Diệp Âm Trúc không nghĩ đến đào tẩu nữa, trên tay hắn còn có Sinh Mệnh Thủ Hộ, dù chỉ có thể bảo hộ hắn một lần, nhưng lại không thể xoay chuyển chiến cục, vào lúc thân thể Tử bị hất văng đi, trong lòng hắn có phần chán nản. Mà vào lúc trước mắt hắn là một mảng lờ mờ, đột nhiên, hắn phát hiện trước mắt hiện ra một mảng kì cảnh.

Mũi nhọn của hắc sắc vụ khí tản ra, hắn tựa hồ nhìn thấy một khuôn mặt và một mũi nhọn. Mũi nhọn hình như là của Thiên Sứ Thán Tức, lúc này trớ chú do Thiên Sứ Thán Tức phóng ra vậy mà đã đạt đến mức độ khiến người nghe thấy phải kinh hãi, lại còn dưới sự thúc đẩy của một dạng năng lượng đặc thù, Thiên Sứ Thán Tức đó cũng từ đoản kiếm biến thành một thanh nhọn thon dài.

Càng khiến hắn kinh ngạc chính là một khuôn mặt, một khuôn mặt tuyệt mĩ vô bỉ, tư dung thậm chí còn hơn cả tuyệt mĩ tư dung của Hải Dương sau khi khôi phục dung mạo. Hình dáng thon dài, dung nhan tuyệt mĩ, vậy mà mỗi một điểm đều hoàn toàn bất đồng với Tô Lạp, sau lưng hắn thậm chí còn có một đôi cánh màu đen rực rỡ. Đáng tiếc là, giây phút này thị tuyến của hắn rất mơ hồ, vào lúc Diệp Âm Trúc muốn trợn to mắt nhìn cho rõ mọi thứ, thì một quầng ánh sáng ngân sắc đã phủ lên thân thể hắn.

Khí tức điên cuồng càng trở nên cường hoành, năng lượng dao động to lớn khiến mỗi cá nhân trở nên run rẩy, đen và trắng, hai đạo quang ảnh tụ lại vào giây phúc tối hậu, ngân quang phủ lên hắc quang, phảng phất giống như long phượng hòa minh tụ lại một chỗ, phát sinh va chạm mạnh nhất từ lúc bắt đầu chiến đấu đến nay.

Thường Hạo đỡ chắc Diệp Âm Trúc người bị hắn dùng Đẩu Chuyển Tinh Di quyền trượng cứu về, ánh mắt hai người đồng thời nhìn về chiến trường, cái bọn họ nhìn thấy là một cảnh đẹp mĩ lệ, cảnh đẹp mĩ lệ không có một thanh âm bất kì nào, mà sau đó một chút, bọn họ lại kinh hãi phát hiện, một mảng năng lượng loạn lưu vô pháp mô tả vỗ mặt lao tới.

Vào lúc này một thân ảnh cao lớn xuất hiện, che chắn cho thân thể Diệp Âm Trúc, cũng che cho Thường Hạo và Mã Lương người bị hắn lôi đến, thậm chí cả An Kì hôn mê ở hơi xa và Hải Dương người bảo hộ nàng cũng năng lượng hắn phóng ra lôi tới. Đấy là Tử, nửa thân trên hoàn toàn để trần, Tử toàn thân chằng chịt vết thương. Thân thể hắn tựa hồ đã không chỗ nào không bị thương, duy nhất không thay đổi, hình như chỉ có hai con mắt vẫn ngưng trọng, ánh mắt hắn giao nhau với Diệp Âm Trúc ở cự li gần, hai người đều cảm thấy trong nội tâm đối phương vô cùng thống khổ.

Thân thể Tử thực sự cao lớn, một tầng quang hoa tím nhạt phóng ra từ thân thể hắn vậy mà hoàn toàn ngăn trở năng lượng loạn lưu xông đến sau lưng, đối mặt với năng lượng dao động cường hoành vô bỉ ấy, vậy mà hắn đứng nguyên tại chỗ không dịch một tấc, Diệp Âm Trúc có thể nhìn thấy rõ huyết vụ dầy đặc không ngừng từ sau lưng Tử phun ra.

Tử–, Diệp Âm Trúc muốn gào lên giận dữ, lại phát hiện ra sao mà mình gào không thành tiếng.

- Âm Trúc, sau này chúng ta không thể cùng nhau rong ruổi Long Khi Nỗ Tư đại lục rồi, là ta không tốt, không nên mang ngươi tới đây…

Đó là thanh âm vang lên ở nơi sâu nhất trong lòng, tối hậu thanh âm.

Phảng phất như trải qua một thế kỉ dài đằng đẵng, nguyên tố dao động cuồng bạo trong không khí cuối cùng ngừng lại, Tử vẫn đứng tại chỗ, thậm chí ngay cả tinh thần trên mặt hắn đều giữ được nét quật cường ban đầu, chỉ là ánh mắt hắn đã ảm đạm rồi, động tác của hắn tựa hồ đã đông lại, vẫn nhìn Diệp Âm Trúc như vậy một chút không động, mà tử sắc quang hoa hộ thể đã hoàn toàn tiêu thất trong tĩnh lặng.

Đinh đinh đinh đinh đinh, trong năm tiếng nhẹ nhàng vang lên, Mã Lương há miệng phun xuất một búng máu tươi, lập tức ngã gục xuống đất, Ngân Long lục khí từ nhỏ đã luôn bên cạnh hắn, đồng thời với Ngân Long thi triển kĩ năng hi sinh, cũng hoàn toàn lấy quá đi toàn bộ tinh thần lực và thể lực.

- Tử.

Diệp Âm Trúc trong lòng run rẩy, hắn đột nhiên phát hiện, mình vậy mà không dám đi tiếp xúc với Tử trước mặt, thậm chí không dám liệu thương cho hắn, đó là vì ở nơi sâu nhất trong linh hồn hắn, cùng với lúc năng lượng loạn lưu biến mất, đã mất đi liên lạc của Tử, hoàn toàn mất đi, không có một chút tàn lưu.

Vèo một tiếng, thân ảnh của Tô Lạp sắc mặt trắng xanh đáp xuống không xa cạnh Diệp Âm Trúc, Thiên Sứ Thán Tức trong tay hắn đã không thấy đâu, toàn thân đều run lên kịch liệt, phảng phất phải chịu thống khổ vô tận, sức mạnh của hắn tựa hồ chỉ có thể miễn cưỡng giữ cho thân thể mình không ngã xuống.

Giờ này phút này, Thường Hạo, Tô Lạp và Hải Dương còn tỉnh táo, ánh mắt đều tập vào người đang run rẩy toàn thân Diệp Âm Trúc. Ở xa xa, Cách Lạp Tây Tư bị va chạm ngã lộn nhào, chính đang cố từ đất đứng lên, Thiên Sứ Thán Tức của Tô Lạp, lại cắm sâu vào chỗ rách lớn bị Hoàng Kim Bỉ Mông toàn lực đánh vỡ trước đó của hắn. Cách Lạp Tây Tư rất phẫn nộ, từ khi sinh ra đến nay, thân thể hắn lần đầu tiên bị thương.

Bị thương dưới tay nhân loại nhỏ bé và Tử Tinh Bỉ Mông còn xa mới trưởng thành liên thủ, dù vết thương đó còn lâu mới đủ để tạo thành vết thương có tính phá hoại đối với hắn, nhưng lúc này phẫn nộ trong lòng hắn đã bốc lên đến đỉnh điểm. Chỉ cần lại đứng lên được, mấy đứa gia hỏa may mắn còn sống kia, sẽ không một ai có thể đào thoát từ trong tay mình, chỉ có khiến thân thể bọn chúng hoàn toàn tiêu hóa trong bụng mình, mới có thể khiến sự phẫn nộ của mình dần dần bớt đi.

Diệp Âm Trúc không khóc, thân thể và nhãn thần run rẩy của hắn vậy mà ở tình huống này dần dần bình tĩnh trở lại. Nhưng, con ngươi nguyên trong suốt không có một chút tạp chất của hắn, vào giây phút này lại hoàn toàn biến thành huyết hồng sắc. Chầm chậm bước lên một bước, một tay hắn kiên định ôm lấy vai Tử, để thân thể đã cứng của hắn từ từ ngả lên vai mình.

- Tử, ta biết, ngươi tịnh không có chết, ta cũng không để ngươi chết, ngươi hiểu không? Chúng ta chẳng cần gì chiến tranh cự thú, chúng ta căn bản không cần bằng sức mạnh của hắn. Chỉ cần là người dám làm bị thương ngươi, ta đều sẽ khiến hắn phải trả giá cực kỳ thê thảm.

Vừa nói, Diệp Âm Trúc vừa đỡ thân thể Tử, chầm chậm đặt nằm yên xuống đất, đôi mắt huyết hồng sắc của hắn, vậy mà phóng ra huyết quang mờ mờ, khiến Thường Hạo, Tô Lạp và Hải Dương trong lòng đều sản sinh ra một dạng sợ hãi khó nói.

- Tử, trước tiên ngươi ngủ một chút đi, đợi sau khi ta thay ngươi báo cừu, ta sẽ giúp ngươi tỉnh lại, được chứ?

Diệp Âm Trúc duỗi cánh tay kiên định hữu lực của mình, lúc hắn khởi thân đứng lên lại, các đồng bạn sau người hắn đều phát hiện rõ, từ thân hắn, phóng ra một tầng khí lưu màu xám chết chóc.

- Âm Trúc, không được.

Tô Lạp xúc động kêu lên một tiếng, biến hóa của Diệp Âm Trúc lúc này khiến hắn liên tưởng đến một dạng khả năng khủng bố, đấy là ma hóa! Một khi ma hóa, sẽ mất đi lí trí, vĩnh viễn nhập ma, nhưng dù có ma hóa, hắn cũng không thể chiến thắng thập cấp thần thú cường đại.

Diệp Âm Trúc không quay đầu, chỉ là cước bộ hơi ngừng lại, rồi lại tiến lên phía trước,

- Các ngươi chạy đi, chỗ này để ta và Tử là đủ.

Ngữ khí của hắn rất bình tĩnh, nhưng lại là bình tĩnh đáng sợ.

Chiến tranh cự thú Cách Lạp Tây Tư đã đứng lên trở lại, lại cất bước trầm trọng tiến lên, lần này, hắn đã trở nên càng điên cuồng. Mà bên Diệp Âm Trúc, hai Hoàng Kim Bỉ Mông đã sớm bị đánh bay, sinh tử không rõ, ba Băng Cực Ma Viên hôn mê, Tử tử vong, Tô Lạp ngay cả di động còn khó, Mã Lương hôn mê, duy nhất còn có sức chiến đấu, chỉ sót lại hai người không gian hệ ma pháp sư Thường Hạo và thần âm sư Hải Dương tịnh không thích hợp để chiến đấu trực tiếp mà thôi. Cho đến Diệp Âm Trúc, tinh thần lực trước đó đã hoàn toàn tiêu hao, còn sót lại không nhiều Trúc Đấu Khí, sao có thể chống lại cước bộ tiến lên tàn nhẫn của chiến tranh cự thú? Trước mặt thập cấp thần thú, bọn họ nhỏ bé như vậy. Nhưng mặc kệ

là vậy, Diệp Âm Trúc vẫn từng bước tiến lên phía trước, giống như Tử lúc trước vậy, chính diện đi nghênh đón Cách Lạp Tây Tư.

Đột nhiên, cước bộ tiến lên của Diệp Âm Trúc ngừng lại, vì trong não hắn, tựa hồ nghe thấy một thanh âm đặc thù, một chút sau, một khối ánh sáng màu trắng sữa rực rỡ từ vị trí chính giữa mi tâm hắn phóng ra, trong khoảnh khắc đẩy tan vầng khí lưu màu xám xung quanh thân thể, ngay cả đôi ngươi huyết hồng sắc của hắn cũng thoái hết huyết quang, trong sáng trở lại.

Quang mang màu trắng sữa đồng dạng còn xuất hiện tại thân thể một người khác, lại là Tử người đã mất đi toàn bộ khí tức, vầng sáng màu trắng sữa ở mi tâm hắn sáng lên, một tầng năng lượng dao động nhu hòa chầm chậm phóng ra bên ngoài, thân thể nằm trên đất của Tử hoàn toàn duỗi thẳng ra rồi đứng lên, trong quá trình hắn đứng lên, ánh sáng màu trắng sữa chớp mắt trở nên cường liệt, che phủ toàn bộ thân thể hắn, phảng phất không có trọng lượng bồng bềnh bay đến phía Diệp Âm Trúc.

Diệp Âm Trúc không chuyển thân, thân thể Tử rõ ràng lớn hơn hắn một cấp lại từ sau hắn tuôn ra, hóa thành một khốn ánh sáng màu trắng sữa chói mắt bao trùm lên thân thể hắn, trong chớp mắt, thân thể bọn họ ở trong vùng ánh sáng màu trắng sữa dung hợp một cách kì dị.

Một dạng âm thanh ngâm nga kì dị từ giữa hai người dung hợp truyền tới, khuôn mặt chết chóc nguyên bản của Diệp Âm Trúc biến thành trang nghiêm, một tia sáng màu trắng sữa không ngừng ngấm vào da thịt hắn, toàn bộ những gì mất đi tựa hồ hoàn toàn trở lại, mà lúc này chỗ máy động ở ngực hắn, tựa hồ đã không còn là một quả tim.

Diệp Âm Trúc nghe thấy âm thanh kì dị gì vậy? Vì sao lại xuất hiện tình huống này?

¢Vu G\ʏÈjX ¢VI ¦_ ¦}_Ňj GQjX b∂H\ ?ÆjX ½j\ ~¾jX G\G_ dø9

Ầm, đất động núi rung. Hai tiếng ầm ầm tựa hồ vang lên cùng một lúc, Mạt Kim Tư và Địch Tư dùng toàn bộ sức mạnh của họ đồng thời va vào hai bên vai của Cách Lạp Tây Tư.

Chớp mắt, dù là Cách Lạp Tây Tư tồn tại đỉnh cao của chiến tranh cự thú, thân thể cùng hoàn toàn dừng lại. Âm thanh xương gẫy vỡ từ thân thể hai Hoàng Kim Bỉ Mông vang lên rõ rệt, nhưng, bọn họ vẫn vậy không lùi bước, chỉ có kim sắc hỏa diễm của Hoàng Kim Bỉ Mông với hình thế kịch liệt vô bỉ bùng cháy lên, đấy đã không chỉ là bùng cháy của sức mạnh, mà là bùng cháy của sinh mệnh và linh hồn.

Hào hùng sao, Hoàng Kim Bỉ Mông. Xem chết như về, khiến họ phát huy ra sức mạnh cường đại siêu việt cả dĩ vãng, bọn họ dùng thực lực của mình chứng minh sự cường hãn của Bỉ Mông cự thú, nắm tay to lớn, ở thân thể họ chớp mắt giận giữ bay lên phía trước, đồng thời phá khai hắc sắc khí lưu trong không khí, trùng trùng oanh kích vào thân thể Cách Lạp Tây Tư.

Cú đánh do Hoàng Kim Bỉ Mông sau khi tiến vào cuồng hóa trạng thái toàn lực oanh kích ra, tuyệt đối có thể so sánh với cấm chú, xuất hiện cùng với thân thể bọn họ bay ngược ra sau, Cách Lạp Tây Tư kêu lên đau đớn, thân thể to lớn tràn ra hắc quang cường liệt, ở hai bên vai hắn, đều có cự đại lân giáp cứng rắn vô bỉ nay xuất hiện vết nứt. Thập cấp thần thú cũng không phải là thần, dưới một kích liều chết của hai Hoàng Kim Bỉ Mông, cuối cùng hắn cùng bị thương nhất định. Nhưng, va chạm của chiến tranh cự thú đích vẫn không ai có thể ngăn trở, theo âm thanh xương cốt gẫy nát, hai vị Hoàng Kim Bỉ Mông đã bay ngược lại ngoài 100 mét, mà thân thể cường hoành cao đến 100 mét của hắn chỉ là dừng lại một chút, rồi lại xung kích tiếp, lần đầu tiên, hắn đối diện với chính Tử, hiện ra bản thể Tử Tinh Bỉ Mông và trong tay hắn là Tử Tinh cự kiếm cường hoành.

Động tác của Tử và thuộc hạ của hắn đều rất đơn giản, song thủ nắm chặt Tử Tinh cự kiếm, cơ thịt nứt vỡ lúc trước sau khi vì cố gắng trả giá để chuyển hóa bản thể, tựa hồ đã hoàn toàn kín miệng, hai cánh tay thô tráng đưa Tử Tinh cự kiếm lên cao, thậm chí đã vượt quá độ cao của độc giác của chiến tranh cự thú Cách Lạp Tây Tư, đối mặt với tồn tại cường đại đã từng uy hiếp đến địa vị của tổ tiên thời kì viễn cổ, Tử bùng cháy lên ngọn lửa sức mạnh cường đại nhất của mình, huy động cự kiếm trong tay hắn.

Đồng thời vào lúc Tử hành động, từ trên vai hắn, hai đạo thân ảnh đồng thời bay lên, giống như lưu tinh bay đến phía trên đỉnh đầu Cách Lạp Tây Tư. Đấy là hai con người, so với thân thể Cách Lạp Tây Tư đánh nhau với Tử, xem ra bọn họ bé nhỏ như vậy, cũng như hai con nhặng xanh, vô pháp khiến Cách Lạp Tây Tư chú ý.

Bạch sắc quang mang chói mắt, từ trong tay Diệp Âm Trúc bên trái sáng lên, toàn bộ Trúc Đấu Khí vào lúc này hoàn toàn quán chú vào trong thanh kiếm thần khí Nặc Khắc Hi, bạch quang chói mắt ấy, là ánh sáng rực rỡ của độc giác của Thần Thánh Cự Long, trong hai tay nắm chặt của hắn, mang theo khí thế đáp xuống mạnh mẽ của thân thể hắn đâm vào mắt phải của Cách Lạp Tây Tư.

Bên phải đồng thời với Diệp Âm Trúc bay lên còn có một thân ảnh, lại càng không đáng chú ý, hoàn toàn là khí tức hắc sắc hóa thành một đạo ảo ảnh, còn đến mắt trái của Cách Lạp Tây Tư sớm hơn một bước so với Diệp Âm Trúc, Thiên Sứ Thán Tức tràn đầy trớ chú khí tức, mang theo Đấu Khí đặc thù của hắn, lao thẳng đến con ngươi của Cách Lạp Tây Tư.

Grào–, cước bộ Cách Lạp Tây Tư vẫn không dừng lại, hai kiện lợi khí sắc bén tịnh không khiến hắn có cảm giác trọng thị, chỉ là hơi nhắm mắt lại, sử dụng mí mắt tựa hồ vô pháp so sánh với thân thể ngăn cản công kích của Diệp Âm Trúc và Tô Lạp.

Đinh–, Thiên Sứ Thán Tức của Tô Lạp lần đầu đâm trúng mí mắt của Cách Lạp Tây Tư, hắn lập tức cảm giác thấy lúc Tử lần đầu tiên chém mạnh lên tay Cách Lạp Tây Tư vì sao lại bị thương như vậy. Không chỉ là mình huy động Thiên Sứ Thán Tức chém trúng đối phương mang lại phản chấn lực kia, mà từ mí mắt Cách Lạp Tây Tư còn truyền ra một cỗ sức mạnh còn to lớn hơn, cuối cùng kéo thân thể hắn trực tiếp bắn ngược xuống dưới. Sức mạnh đó, căn bản không phải là Tô Lạp có thể kháng cự, chỉ là chớp mắt, thân thể hắn đã rơi xuống nhanh như chớp.

Vĩnh Hằng Thế Thân Khôi Lỗi xưng là miễn dịch với công kích vật lí, nhưng lại vô pháp miễn dịch toàn bộ những gì hắn bị, lúc thân thể của hóa thân khôi lỗi bị trọng lực vô pháp ngăn trở hoàn toàn áp trụ, vậy thì, Vĩnh Hằng Thế Thân Khôi Lỗi cũng vô pháp cứu vãn sinh mệnh hắn. Mà trước mắt, vị trí Tô Lạp rơi xuống, chính là chỗ cái chân to lớn của Cách Lạp Tây Tư sắp đạp xuống. Giờ này phút này, kiếm Nặc Khắc Hi của Diệp Âm Trúc vừa mới đâm đến mí mắt của Cách Lạp Tây Tư, mà cự đại thân thể của Tử sau khi ảo hóa, chính đang huy động Tử Tinh cự kiếm chém mạnh xuống, hai người đều vô pháp tiến hành cứu viện hữu hiệu Tô Lạp. Một khi bị chiến tranh cự thú dậm châm trực tiếp dẫm trúng, sợ là dù Thần Thánh Cự Long Nặc Khắc Hi sống lại cũng vô pháp chịu đựng.

Mắt thấy Tô Lạp rơi vào nguy hiểm, Nặc Khắc Hi kiếm mà Diệp Âm Trúc đang đâm mạnh xuống lập tức trì trệ trong chớp mắt,

Tô– Lạp–

Dù hắn có kêu gọi thê thảm thế nào đi nữa, nhưng giờ khắc này, hắn căn bản cũng không có sức mạnh để đi cứu sinh mệnh Tô Lạp, độ dài của Bích Ti không đủ, dù có đủ, hắn còn muốn chuyển lực thi triển cũng không có thời gian.

Vào lúc khẩn yếu vạn phần nguy cấp này, đột nhiên, một đạo ngân sắc quang hoàn từ trời hạ xuống, trong chớp mắt phủ lên thân thể Tô Lạp. Mà một chớp mắt trước khi hắn rơi xuống mặt đất, đấy là sau khi hắn đã sử dụng Vĩnh Hằng Thế Thân Khôi Lỗi làm thân thể hư ảo, vậy mà lại biến mất như vậy.

Diệp Âm Trúc không biết phát sinh chuyện gì, Nặc Khắc Hi kiếm đã đâm vào mí mắt Cách Lạp Tây Tư. Thần khí tịnh không có đem cho hắn kì tích gì, cũng như vậy bị lực phản chấn mạnh mẽ, cũng đem thân thể hắn chấn xuống dưới. Chỉ chẳng qua so với Tô Lạp, vì hắn nửa đường khí thế bị giảm, tịnh không phải toàn lực đâm, cho nên lực phản chấn phải nhận cũng tương đối dễ chịu hơn một chút, trong nguy cơ, Bích Ti hóa thành một đạo lục quang lóng lánh, trực tiếp quấn lấy độc giác của Cách Lạp Tây Tư, tay phải kéo một cái, trả giá bằng hổ khẩu vỡ nát, đem thân thể mình bay lên lưng Cách Lạp Tây Tư.

Là ai đã cứu Tô Lạp? Là Thường Hạo, có lẽ nên nói, là thanh ma pháp trượng thần kì trong tay hắn kia, lúc này Tô Lạp lại đứng cạnh hắn, mặt đầy kinh ngạc. Thanh ngân sắc ma pháp trượng trong tay hắn, là Kì Tông chí bảo, tên là Đẩu Chuyển Tinh Di pháp trượng. Bản thân đối với không gian hệ ma pháp tịnh không có tác dụng gì, nhưng lại có một năng lực đặc thù, có thể trong chớp mắt phóng ra một đạo thuấn

di quang hoàn đặc thù, phủ lên thân một sinh vật trong phạm vi thị lực mình có thể nhìn tới, đem hắn tới bên mình. Trước đó, vào lúc Tô Lạp sắp rơi xuống, chính là thuấn di quang hoàn đó phủ lên thân thể hắn, cứu hắn từ trong nguy cơ.

Tử sắc cự kiếm, mang theo toàn bộ sức mạnh của Tử Tinh Bỉ Mông sau khi hiện ra bản thể, chém lên thân thể to lớn của chiến tranh cự thú, vào chớp mắt Tử Tinh cự kiếm tiếp xúc với chiến tranh cự thú Cách Lạp Tây Tư, thân thể hắn đột nhiên sáng lên một khối tử sắc quang vụ, Tử Tinh giáp trụ trên thân tựa hồ biến thành càng thêm cứng rắn.

Ngay cả Tử tự mình cũng không nghĩ tới, vào thời khắc đối diện với tối đại nguy cơ, hắn cuối cùng cũng tiến hóa, từ trình độ thất cấp ma thú tiến hóa đến bát cấp.

Trong âm thanh ầm ầm kịch liệt, Tử Tinh cự kiếm tiếp tục bay lên cao, chỉ chẳng qua, Tử Tinh cự kiếm lần thứ nhất lại đã gẫy thành hai đoạn, trước mặt chiến tranh cự thú bản thể cự giác (sừng lớn), Tử Tinh cự kiếm không có đủ sức mạnh duy trì nên vẫn không có sức mạnh đối kháng như cũ, hai cỗ sức mạnh to lớn nghịch nhau, khiến thanh cự kiếm dài 13 mét gẫy ngay chính giữa. Nhưng, lần thứ nhất Tử lại không bị lùi lại.

Tiến hóa đến bát cấp, sức mạnh của Tử lập tức tăng lên nhiều lần, cùng lúc Tử Tinh cự kiếm gẫy đoạn, hắn đã dùng tốc độ nhanh nhất vứt bỏ vũ khí của mình, hai cánh tay to lớn duỗi ra, đồng thời nắm chặt độc giác của chiến tranh cự thú. Song cước toàn lực chống lên mặt đất, thử dùng Tử Tinh chi thể cứng rắn của mình ngăn trở bước chân tiến lên của chiến tranh cự thú.

Grào–

Độc giác của Cách Lạp Tây Tư dụng lực lắc mạnh, muốn ném bay thân thể Tử, nhưng thân thể của Tử Tinh Bỉ Mông bản thể cũng to lớn như vậy, lại thêm sức mạnh gia tăng, tử sắc tinh thể ngưng kết trên hai tay Tử đã bắt đầu xuất hiện nhiều vết nứt, những vẫn nắm rất chặt như cũ, thân thể hắn dưới xung kích kịch liệt của chiến tranh cự thú không ngừng lùi lại, hai chân cào lên mặt đất làm xuất hiện hai đường rãnh sâu, những tốc độ tiến lên của chiến tranh cự thú Cách Lạp Tây Tư cũng bị giảm đi rất nhiều.

Chính vào lúc này, tranh khúc giống như kim qua thiết mã <mâu vàng ngựa sắt: mâu lấp lánh sáng, ngựa mặc giáp đen. Cụm từ chỉ chiến tranh. Cũng chỉ hùng uy của người lính cầm mâu cưỡi ngựa. Chắc ý là có âm thanh rổn rảng> đột nhiên vang lên, như bình bạc vừa vỡ, cũng giống như thiết kị đột kích, âm thanh boong boong xuyên qua ma pháp dao động điên cuồng trong không khí, chớp mắt trùm lên thân thể Tử, một quầng ánh sáng thanh sắc không ngừng từ trên đầu Tử phủ xuống, khiến toàn thân Tử quang mang phóng lớn, hai tay đang nắm chặt độc giác của Cách Lạp Tây Tư cũng trở nên vững chắc.

Cũng vào lúc này, một đạo huyết hồng sắc quang mang từ sau lưng Thường Hạo xông lên trời cao, trong chớp mắt đồ án huyết hồng sắc ấy phóng đại trong nửa tầng không, trong vùng sáng huyết sắc bao phủ, quang hoa của Ngân Long ngũ khí đại thịnh, trong vùng ánh sáng rực rỡ đó lập tức phóng lớn.

Ngân Long Lân (vẩy rồng) chớp mắt nở to, Ngân Long Nha (răng rồng) bày ra chỉnh tề, Ngân Long Tâm (tim rồng) tiến vào trung tâm đồ họa, Ngân Long Giác (sừng rồng) ngạo nghễ đứng ở chỗ đầu tiên nhất của đồ họa. Ngân Long Nhãn (mắt rồng) một phân thành hai, ánh sáng băng lãnh mà tràn đầy trí tuệ đột nhiên phóng ra. Ngân Long, so với lần trước đại chiến cùng Diệp Âm Trúc tại thí luyện trường còn to lớn hơn rõ ràng, xuất hiện trong tiếng long ngâm lanh lảnh.

Triệu hoán sinh vật của triệu hoán ma pháp sư có một chỗ cực tốt, ấy là không vì đối thủ cường đại uy áp mà sinh ra sợ hãi. Cửu cấp Ngân Long tuyệt đối là thượng vị ma thú, thông qua Ngân Long lục khí toàn lực triệu hoán, thanh cấp Mã Lương cố sức dốc túi đưa ra.

Long Lân rực rỡ trong sáng. Trên ngân sắc Long Mâu (con ngươi rồng), ngân sắc độc giác, đều lấp lánh hoa văn rực rỡ. Bốn móng dưới bụng hơi co lại, ánh sáng ngân sắc tựa hồ là một khối ma pháp nguyên tố hình thành một vòng xoáy nhỏ. Cự đại long dực duỗi ra hai bên thân thể, giống như lá chắn to lớn che trời, xoay chuyển giữa nửa tầng không, uy nghiêm vô hình và áp lực chân thật đến từ nguyên tố năng lượng tựa hồ khiến ma pháp nguyên tố hỗn loạn trong không khí nhanh chóng tụ lại.

Mỗi một bộ phận xung quanh thân thể nó, đều có ma pháp nguyên tố như là thực thể, không cần chú ngữ gì, cái thuẫn nguyên tố màu tím nhạt đã xuất hiện xung quanh thân thể.

Dù thanh âm biến thành chói tai, nhưng vẫn như cũ mĩ diệu dễ nghe, ngay cả âm thanh rổn rảng thanh cấp cổ tranh của Hải Dương lúc này cũng bị khúc ngâm dài mĩ diệu dễ nghe mà chói tai của Tô Lạp che phủ, đột nhiên, vô số đạo hắc sắc năng lượng hình dây nhanh chóng ngưng kết, một đôi cánh to lớn vô bỉ cự từ sau lưng Tô Lạp duỗi ra, nhưng hắn tịnh không có bay lên, toàn bộ thân thể đã lại hoàn toàn bị hắc sắc khí lưu đó bao trùm ở bên trong, mà khí tức tản ra trên thân hắn lúc này lại triệt để biến mất.

Bay lên lưng Cách Lạp Tây Tư, Diệp Âm Trúc tịnh không có đình chỉ hành động của mình, hắn không ngừng thử dùng Nặc Khắc Hi kiếm trong tay làm bị thương Cách Lạp Tây Tư ở cùng một vị trí, đặc biệt là mắt nhìn thấy hai tay Tử nắm chặt độc giác của Cách Lạp Tây Tư đã bắt đầu dần dần nới lỏng, trong lòng không khỏi vội vàng, hắn biết, một khi Tử bị Cách Lạp Tây Tư hất đi, vậy thì, bọn họ thực sự không có sức mà đánh liều nữa.

Điên cuồng, thế nào là điên cuồng, toàn bộ các thứ hiện ra trước mắt chính là điên cuồng chân chính. Diệp Âm Trúc hít sâu một hơi, đưa Phi Bộc Liên Châu Cầm của mình ra, dùng Trúc Đấu Khí khiến thân thể mình hút chặt vào sau lưng Cách Lạp Tây Tư, lại có thể ở sau lưng thập cấp thần thú đó gẩy khúc cổ cầm của hắn. Xuất thủ, vẫn như cũ là cầm khúc mạnh nhất mà hắn có thể sử dụng "Cao sơn lưu thủy", mà lần thứ nhất, cầm khúc hắn diễn tấu lại chỉ có hai cá nhân có thể nghe thấy, một là Tử, còn lại chính là chiến tranh cự thú Cách Lạp Tây Tư.

Trầm lặng diễn tấu, một trong những tối cao đẳng bí kĩ của Cầm Tông, là lấy mục tiêu làm trung tâm, hoàn toàn dựa vào tinh thần lực để diễn tấu cầm huyền (dây dàn), rồi thông qua việc truyền tinh thần lực trực tiếp dẫn khởi khiến tâm huyền (dây đàn lòng) của đối thủ rung động, khiến cầm khúc vang lên trong nội tâm đối thủ, hiệu quả sản sinh có thể sinh ra là không gì so sánh. Nhưng muốn dẫn động tâm huyền của đối phương, đầu tiên người diễn tấu cần phải đem tâm huyền của mình truyền cho tâm huyền của đối thủ, sau đó, cầm khúc một khi thi triển lên, tinh thần lực tiêu hao hơn 3 lần so với diễn tấu bình thường, vì tinh thần lực tiêu hao số lượng lớn, sẽ dẫn đến co nhỏ mục tiêu công kích.

Lúc này, Diệp Âm Trúc vì muốn có thể giúp đỡ Tử tốt hơn, hắn không thể không ngồi ngay ngắn sau lưng Cách Lạp Tây Tư, dùng toàn bộ khả năng của mình thi triển tối cường tuyệt kĩ của Cầm Tông để hạn chế Cách Lạp Tây Tư. Suy yếu và tăng cường, uy lực của khúc "Cao sơn lưu thủy" lập tức bị hắn thi triển đến trình độ đỉnh cao.

Grào–

Vào chớp mắt tâm huyền bị xúc động, khí thế trên thân Tử lại tiếp tục tăng cao, Tử Tinh khải giáp trên dưới toàn thân nhanh chóng phun ra một quầng sáng chói mắt, khải giáp trở nên càng cứng chắc, mà nguyên bản hai tay hắn sắp nhanh chóng buông ra cũng nắm chặt trở lại.

Suy yếu, khiến Cách Lạp Tây Tư lập tức kinh tỉnh, tinh thần lực của hắn phòng ngự của hắn kì thật tịnh không kém nhục thể phòng ngự, nhưng lúc này hắn lại phát hiện rõ ràng, tinh thần lực của mình vậy mà liên đới với vận động có quy luật của thanh âm đặc thù hài hòa nhẹ nhàng vang lên trong đầu não mình, mà trong vận động đó, một dạng cảm giác mệt mỏi bắt đầu sản sinh, khiến bước chân tiến lên của mình càng lúc càng trở nên trầm trọng, mà độc giá bị Tử Tinh Bỉ Mông nắm chặt trên đầu cũng tựa hồ biến thành càng lúc càng vô lực.

Thập cấp thần thú cuối cùng vẫn là thập cấp thần thú, lần đầu tiên, chiến tranh cự thú Cách Lạp Tây Tư đã phản ứng, thông qua giao chiến lúc trước, hắn đương nhiên biết Tử đã hoàn toàn bỏ ra hơn cả sức mạnh toàn thân mới có thể miễn cưỡng hạn chế được mình, với thực lực còn lâu mới trưởng thành hắn thì còn xa mới là đối thủ của mình. Lúc này, Cách Lạp Tây Tư cảm thấy uy hiếp không phải là Ngân Long sáng lấp lánh rực rỡ trên không, cũng không phải là Tử Tinh Bỉ Mông trước mặt, mà là quỷ dị cầm âm đột nhiên xung nhập lòng mình, ảnh hưởng đến tinh thần lạc ấn của mình. Đối với hắn mà nói, "Cao sơn lưu thủy" dẫn động khiến tâm huyền rung lên chính là quỷ dị vậy. Vì thế, hắn quyết định không tiếp tục lãng phí thời gian.

Ầm–

Thân thể đang xông lên trước của Cách Lạp Tây Tư đột nhiên phanh lại, khiến Tử lập tức có cảm giác dùng sai lực, chớp mắt thân thể va chạm vào cái đầu to lớn của Cách Lạp Tây Tư, nhanh chóng tiếp theo, hai chân trước Cách Lạp Tây Tư đột nhiên nhấc lên, sau khi rời mặt đất 3 mét thì dùng lực đáp xuống, lập

tức, mặt đất rung lên, giống như đánh nhau bằng cách dậm chân, chỉ chẳng qua, lần thứ nhất sức mạnh của đánh nhau bằng cách dậm chân, là hướng thẳng xuống dưới.

Tiếng ầm ầm vang lên, chân trước của Cách Lạp Tây Tư phảng phất xuyên qua toàn bộ mặt đất, một đường rãnh sâu không thấy đáy lập tức xuất hiện trên mặt đất, mà thân thể to lớn vô bỉ của hắn cũng dưới tác dụng của lực phản chấn, phần thân trên bỗng nhiên bốc lên, hoàn toàn đội thân thể Tử lên. Ngay cả Diệp Âm Trúc dựa vào Đấu Khí hút chặt vào thân thể hắn để diễn tấu, cũng vì chấn động kịch liệt mà cầm âm ngừng trệ.

Bạch quang chói mắt từ độc giác của Cách Lạp Tây Tư sáng rực lên, thân thể đứng thẳng của hắn phảng phất giống như ngưng tụ vô hạn năng lượng, theo một quầng sáng bạch sắc từ trên độc giác phóng ra, Tử Tinh khải giáp to dầy che phủ trên hai tay Tử lập tức nát thành bụi phấn, mà lúc nửa thân trên của Cách Lạp Tây Tư rơi xuống, tiếp tục khiến mặt đất rung lên, cuối cùng hắn cũng vô pháp nắm chặt độc giác, liên tục bị ném mạnh ra phía trước, giã rất mạnh xuống mặt đất, làm nên một cái rãnh sâu. Mà thân thể Tử cũng nhanh chóng biến nhỏ, toàn bộ sức mạnh đều đã đến mức độ khô kiệt.

- Hi– sinh–.

Thân thể Tử đã bị hất đi, Ngân Long trong không trung cuối cùng cũng hoàn thành toàn bộ tiền tấu của kĩ năng hi sinh, ngân lân rực rỡ nguyên bản thực thể hoàn toàn biến thành hình thái năng lượng, trong bao bọc của quầng sáng sáu màu, ngân sắc cự long đó mang theo một đường cong mĩ diệu, xoay chuyển ưu mĩ tại thiên không, phi hành sát đất, từ chính diện lao đến va chạm với Cách Lạp Tây Tư. Đồng thời với nó, thân thể Tô Lạp hoàn toàn bị hắc vụ che phủ, mang theo một đôi cánh màu đen bay cao lên, trong tiếng kêu lanh lảnh, đột nhiên bay nhanh lên bên trên Ngân Long, phảng phất trong đó, một cỗ trớ chú khí tức sung mãn bắt đầu từ mũi nhọn của hắc sắc thân ảnh đó truyền ra, một màu đen một màu trắng, một ảm đạm một rực rỡ, bảo trì hoàn toàn hình thái cân bằng, cứ vậy lại hướng đến cái đầu to lớn của chiến tranh cự thú Cách Lạp Tây Tư.

Grào–,

Cách Lạp Tây Tư cảm giác được uy hiếp, với việc trả giá đắt hi sinh Ngân Long lục khí để phóng ra siêu cấp ma pháp, thậm chí có thể so sánh với An Kì thi triển song trùng cấm chú, rốt cuộc đó là phải hi sinh một bộ siêu cấp pháp bảo gần như là thần khí mới có thể sản sinh ra hiệu quả công kích a! Mà hắc sắc vụ khí do Tô Lạp hóa thân, vì không có khí tức cường hoành gì nên khiến Cách Lạp Tây Tư càng thêm do dự.

Lại là một quầng ánh sáng màu trắng sữa từ độc giác phóng ra, trước đó ánh sáng màu trắng sữa đó là vì người đứng mà phóng ra, tịnh không có ảnh hưởng đến Diệp Âm Trúc, nhưng lần này, Diệp Âm Trúc đang hút dính trên lưng Cách Lạp Tây Tư, cũng đồng dạng trở thành đối tượng thanh tẩy.

Hay bàn tay tám ngón, da thịt đều đã xuất hiện tia máu, đó là hậu quả do tĩnh lặng diễn tấu "Cao sơn lưu thủy" sản sinh. Không chỉ như vậy, lúc này Diệp Âm Trúc phát hiện, thân thể mình đột nhiên bị một cỗ sức mạnh đặc thù phóng ra từ thân thể Cách Lạp Tây Tư hút chặt vào lưng hắn, dù cho hiện tại tự mình muốn li khai cũng không làm được.

Mắt nhìn Ngân Long và hắc sắc khí lưu đó chính diện xông tới, Diệp Âm Trúc biết, mình không thể diễn tấu hoàn chỉnh cầm khúc rồi, dốc toàn lực, Đấu Khí và tinh thần lực hoàn toàn kết hợp, hai nay nắm chặt bấy sợi dây đàn, thi triển ra Thất Âm Đồng Bạo hắn mới nghiên cứu thành công gần đây nhất.

Lấy cường độ tinh thần lực làm chuẩn thi triển ra Thất Âm Đồng Bạo, có thể khiến uy lực bạo âm chớp mắt tăng cường lên 7 lần, thêm nữa huống gì lúc này Phi Bộc Liên Châu Cầm trong tay hắn là thần khí a! Còn thêm hắn thi triển phương pháp diễn tấu tĩnh lặng, trong chớp mắt, tựa như rút cạn hết ma pháp lực còn dư của hắn.

Vù–, trong sát na, Cách Lạp Tây Tư đột nhiên phát hiện mình vô pháp nghe thấy thanh âm ngoại giới, dù với tinh thần lực cường hãn của hắn, vào chớp mắt Thất Âm Đồng Bạo thông qua tĩnh lặng diễn tấu trực tiếp xung kích chỗ sâu nhất trong đại não, tinh thần còn xuất hiện ra một chút hoảng hốt. Khiến vầng ánh sáng màu trắng sữa hắn phóng ra ảm đạm đi rất nhiều.

Hắc sắc khí lưu do Tô Lạp hóa thành so với Ngân Long còn nhanh hơn vài phần, có lẽ vì nguyên nhân xông lên vội vã, hắc sắc vụ khí chỗ mũi nhọn đã tản ra hai bên một chút. Lúc này, chính là lúc Diệp Âm Trúc

hoàn toàn phóng ra Thất Âm Đồng Bạo, tinh thần lực tiêu hao quá độ, trước mắt trở nên lờ mờ.

Diệp Âm Trúc không nghĩ đến đào tẩu nữa, trên tay hắn còn có Sinh Mệnh Thủ Hộ, dù chỉ có thể bảo hộ hắn một lần, nhưng lại không thể xoay chuyển chiến cục, vào lúc thân thể Tử bị hất văng đi, trong lòng hắn có phần chán nản. Mà vào lúc trước mắt hắn là một mảng lờ mờ, đột nhiên, hắn phát hiện trước mắt hiện ra một mảng kì cảnh.

Mũi nhọn của hắc sắc vụ khí tản ra, hắn tựa hồ nhìn thấy một khuôn mặt và một mũi nhọn. Mũi nhọn hình như là của Thiên Sứ Thán Tức, lúc này trớ chú do Thiên Sứ Thán Tức phóng ra vậy mà đã đạt đến mức độ khiến người nghe thấy phải kinh hãi, lại còn dưới sự thúc đẩy của một dạng năng lượng đặc thù, Thiên Sứ Thán Tức đó cũng từ đoản kiếm biến thành một thanh nhọn thon dài.

Càng khiến hắn kinh ngạc chính là một khuôn mặt, một khuôn mặt tuyệt mĩ vô bỉ, tư dung thậm chí còn hơn cả tuyệt mĩ tư dung của Hải Dương sau khi khôi phục dung mạo. Hình dáng thon dài, dung nhan tuyệt mĩ, vậy mà mỗi một điểm đều hoàn toàn bất đồng với Tô Lạp, sau lưng hắn thậm chí còn có một đôi cánh màu đen rực rỡ. Đáng tiếc là, giây phút này thị tuyến của hắn rất mơ hồ, vào lúc Diệp Âm Trúc muốn trợn to mắt nhìn cho rõ mọi thứ, thì một quầng ánh sáng ngân sắc đã phủ lên thân thể hắn.

Khí tức điên cuồng càng trở nên cường hoành, năng lượng dao động to lớn khiến mỗi cá nhân trở nên run rẩy, đen và trắng, hai đạo quang ảnh tụ lại vào giây phúc tối hậu, ngân quang phủ lên hắc quang, phảng phất giống như long phượng hòa minh tụ lại một chỗ, phát sinh va chạm mạnh nhất từ lúc bắt đầu chiến đấu đến nay.

Thường Hạo đỡ chắc Diệp Âm Trúc người bị hắn dùng Đẩu Chuyển Tinh Di quyền trượng cứu về, ánh mắt hai người đồng thời nhìn về chiến trường, cái bọn họ nhìn thấy là một cảnh đẹp mĩ lệ, cảnh đẹp mĩ lệ không có một thanh âm bất kì nào, mà sau đó một chút, bọn họ lại kinh hãi phát hiện, một mảng năng lượng loạn lưu vô pháp mô tả vỗ mặt lao tới.

Vào lúc này một thân ảnh cao lớn xuất hiện, che chắn cho thân thể Diệp Âm Trúc, cũng che cho Thường Hạo và Mã Lương người bị hắn lôi đến, thậm chí cả An Kì hôn mê ở hơi xa và Hải Dương người bảo hộ nàng cũng năng lượng hắn phóng ra lôi tới. Đấy là Tử, nửa thân trên hoàn toàn để trần, Tử toàn thân chằng chịt vết thương. Thân thể hắn tựa hồ đã không chỗ nào không bị thương, duy nhất không thay đổi, hình như chỉ có hai con mắt vẫn ngưng trọng, ánh mắt hắn giao nhau với Diệp Âm Trúc ở cự li gần, hai người đều cảm thấy trong nội tâm đối phương vô cùng thống khổ.

Thân thể Tử thực sự cao lớn, một tầng quang hoa tím nhạt phóng ra từ thân thể hắn vậy mà hoàn toàn ngăn trở năng lượng loạn lưu xông đến sau lưng, đối mặt với năng lượng dao động cường hoành vô bỉ ấy, vậy mà hắn đứng nguyên tại chỗ không dịch một tấc, Diệp Âm Trúc có thể nhìn thấy rõ huyết vụ dầy đặc không ngừng từ sau lưng Tử phun ra.

Tử–, Diệp Âm Trúc muốn gào lên giận dữ, lại phát hiện ra sao mà mình gào không thành tiếng.

- Âm Trúc, sau này chúng ta không thể cùng nhau rong ruổi Long Khi Nỗ Tư đại lục rồi, là ta không tốt, không nên mang ngươi tới đây…

Đó là thanh âm vang lên ở nơi sâu nhất trong lòng, tối hậu thanh âm.

Phảng phất như trải qua một thế kỉ dài đằng đẵng, nguyên tố dao động cuồng bạo trong không khí cuối cùng ngừng lại, Tử vẫn đứng tại chỗ, thậm chí ngay cả tinh thần trên mặt hắn đều giữ được nét quật cường ban đầu, chỉ là ánh mắt hắn đã ảm đạm rồi, động tác của hắn tựa hồ đã đông lại, vẫn nhìn Diệp Âm Trúc như vậy một chút không động, mà tử sắc quang hoa hộ thể đã hoàn toàn tiêu thất trong tĩnh lặng.

Đinh đinh đinh đinh đinh, trong năm tiếng nhẹ nhàng vang lên, Mã Lương há miệng phun xuất một búng máu tươi, lập tức ngã gục xuống đất, Ngân Long lục khí từ nhỏ đã luôn bên cạnh hắn, đồng thời với Ngân Long thi triển kĩ năng hi sinh, cũng hoàn toàn lấy quá đi toàn bộ tinh thần lực và thể lực.

- Tử.

Diệp Âm Trúc trong lòng run rẩy, hắn đột nhiên phát hiện, mình vậy mà không dám đi tiếp xúc với Tử trước mặt, thậm chí không dám liệu thương cho hắn, đó là vì ở nơi sâu nhất trong linh hồn hắn, cùng với lúc năng lượng loạn lưu biến mất, đã mất đi liên lạc của Tử, hoàn toàn mất đi, không có một chút tàn lưu.

Vèo một tiếng, thân ảnh của Tô Lạp sắc mặt trắng xanh đáp xuống không xa cạnh Diệp Âm Trúc, Thiên Sứ Thán Tức trong tay hắn đã không thấy đâu, toàn thân đều run lên kịch liệt, phảng phất phải chịu thống khổ vô tận, sức mạnh của hắn tựa hồ chỉ có thể miễn cưỡng giữ cho thân thể mình không ngã xuống.

Giờ này phút này, Thường Hạo, Tô Lạp và Hải Dương còn tỉnh táo, ánh mắt đều tập vào người đang run rẩy toàn thân Diệp Âm Trúc. Ở xa xa, Cách Lạp Tây Tư bị va chạm ngã lộn nhào, chính đang cố từ đất đứng lên, Thiên Sứ Thán Tức của Tô Lạp, lại cắm sâu vào chỗ rách lớn bị Hoàng Kim Bỉ Mông toàn lực đánh vỡ trước đó của hắn. Cách Lạp Tây Tư rất phẫn nộ, từ khi sinh ra đến nay, thân thể hắn lần đầu tiên bị thương.

Bị thương dưới tay nhân loại nhỏ bé và Tử Tinh Bỉ Mông còn xa mới trưởng thành liên thủ, dù vết thương đó còn lâu mới đủ để tạo thành vết thương có tính phá hoại đối với hắn, nhưng lúc này phẫn nộ trong lòng hắn đã bốc lên đến đỉnh điểm. Chỉ cần lại đứng lên được, mấy đứa gia hỏa may mắn còn sống kia, sẽ không một ai có thể đào thoát từ trong tay mình, chỉ có khiến thân thể bọn chúng hoàn toàn tiêu hóa trong bụng mình, mới có thể khiến sự phẫn nộ của mình dần dần bớt đi.

Diệp Âm Trúc không khóc, thân thể và nhãn thần run rẩy của hắn vậy mà ở tình huống này dần dần bình tĩnh trở lại. Nhưng, con ngươi nguyên trong suốt không có một chút tạp chất của hắn, vào giây phút này lại hoàn toàn biến thành huyết hồng sắc. Chầm chậm bước lên một bước, một tay hắn kiên định ôm lấy vai Tử, để thân thể đã cứng của hắn từ từ ngả lên vai mình.

- Tử, ta biết, ngươi tịnh không có chết, ta cũng không để ngươi chết, ngươi hiểu không? Chúng ta chẳng cần gì chiến tranh cự thú, chúng ta căn bản không cần bằng sức mạnh của hắn. Chỉ cần là người dám làm bị thương ngươi, ta đều sẽ khiến hắn phải trả giá cực kỳ thê thảm.

Vừa nói, Diệp Âm Trúc vừa đỡ thân thể Tử, chầm chậm đặt nằm yên xuống đất, đôi mắt huyết hồng sắc của hắn, vậy mà phóng ra huyết quang mờ mờ, khiến Thường Hạo, Tô Lạp và Hải Dương trong lòng đều sản sinh ra một dạng sợ hãi khó nói.

- Tử, trước tiên ngươi ngủ một chút đi, đợi sau khi ta thay ngươi báo cừu, ta sẽ giúp ngươi tỉnh lại, được chứ?

Diệp Âm Trúc duỗi cánh tay kiên định hữu lực của mình, lúc hắn khởi thân đứng lên lại, các đồng bạn sau người hắn đều phát hiện rõ, từ thân hắn, phóng ra một tầng khí lưu màu xám chết chóc.

- Âm Trúc, không được.

Tô Lạp xúc động kêu lên một tiếng, biến hóa của Diệp Âm Trúc lúc này khiến hắn liên tưởng đến một dạng khả năng khủng bố, đấy là ma hóa! Một khi ma hóa, sẽ mất đi lí trí, vĩnh viễn nhập ma, nhưng dù có ma hóa, hắn cũng không thể chiến thắng thập cấp thần thú cường đại.

Diệp Âm Trúc không quay đầu, chỉ là cước bộ hơi ngừng lại, rồi lại tiến lên phía trước,

- Các ngươi chạy đi, chỗ này để ta và Tử là đủ.

Ngữ khí của hắn rất bình tĩnh, nhưng lại là bình tĩnh đáng sợ.

Chiến tranh cự thú Cách Lạp Tây Tư đã đứng lên trở lại, lại cất bước trầm trọng tiến lên, lần này, hắn đã trở nên càng điên cuồng. Mà bên Diệp Âm Trúc, hai Hoàng Kim Bỉ Mông đã sớm bị đánh bay, sinh tử không rõ, ba Băng Cực Ma Viên hôn mê, Tử tử vong, Tô Lạp ngay cả di động còn khó, Mã Lương hôn mê, duy nhất còn có sức chiến đấu, chỉ sót lại hai người không gian hệ ma pháp sư Thường Hạo và thần âm sư Hải Dương tịnh không thích hợp để chiến đấu trực tiếp mà thôi. Cho đến Diệp Âm Trúc, tinh thần lực trước đó đã hoàn toàn tiêu hao, còn sót lại không nhiều Trúc Đấu Khí, sao có thể chống lại cước bộ tiến lên tàn nhẫn của chiến tranh cự thú? Trước mặt thập cấp thần thú, bọn họ nhỏ bé như vậy. Nhưng mặc kệ là vậy, Diệp Âm Trúc vẫn từng bước tiến lên phía trước, giống như Tử lúc trước vậy, chính diện đi nghênh đón Cách Lạp Tây Tư.

Đột nhiên, cước bộ tiến lên của Diệp Âm Trúc ngừng lại, vì trong não hắn, tựa hồ nghe thấy một thanh âm đặc thù, một chút sau, một khối ánh sáng màu trắng sữa rực rỡ từ vị trí chính giữa mi tâm hắn phóng ra, trong khoảnh khắc đẩy tan vầng khí lưu màu xám xung quanh thân thể, ngay cả đôi ngươi huyết hồng sắc của hắn cũng thoái hết huyết quang, trong sáng trở lại.

Quang mang màu trắng sữa đồng dạng còn xuất hiện tại thân thể một người khác, lại là Tử người đã mất đi toàn bộ khí tức, vầng sáng màu trắng sữa ở mi tâm hắn sáng lên, một tầng năng lượng dao động nhu hòa chầm chậm phóng ra bên ngoài, thân thể nằm trên đất của Tử hoàn toàn duỗi thẳng ra rồi đứng lên, trong quá trình hắn đứng lên, ánh sáng màu trắng sữa chớp mắt trở nên cường liệt, che phủ toàn bộ thân thể hắn, phảng phất không có trọng lượng bồng bềnh bay đến phía Diệp Âm Trúc.

Diệp Âm Trúc không chuyển thân, thân thể Tử rõ ràng lớn hơn hắn một cấp lại từ sau hắn tuôn ra, hóa thành một khối ánh sáng màu trắng sữa chói mắt bao trùm lên thân thể hắn, trong chớp mắt, thân thể bọn họ ở trong vùng ánh sáng màu trắng sữa dung hợp một cách kì dị.

Một dạng âm thanh ngâm nga kì dị từ giữa hai người dung hợp truyền tới, khuôn mặt chết chóc nguyên bản của Diệp Âm Trúc biến thành trang nghiêm, một tia sáng màu trắng sữa không ngừng ngấm vào da thịt hắn, toàn bộ những gì mất đi tựa hồ hoàn toàn trở lại, mà lúc này chỗ máy động ở ngực hắn, tựa hồ đã không còn là một quả tim.

Diệp Âm Trúc nghe thấy âm thanh kì dị gì vậy? Vì sao lại xuất hiện tình huống này?

¢Uu G\ʏÈjX ¢UI GÔhJ ¦Ç i\ɳ ĤŁ K«jX [ÌqJ~_Ł« ¦\Ôj b\ϑ [_Ńj

Ngay khi Diệp Âm Trúc cực độ bi phẫn, bước vào trạng thái nhập ma, chuẩn bị dùng tính mạng của mình phát động vong mệnh công kích tấn công Cách Lạp Tây Tư, thì một giọng nói uy nghiêm đột nhiên vang lên trong lòng hắn.

"Đồng đẳng bổn mạng khế ước có khả năng triệu hoán lẫn nhau, cũng có thể cùng nhau chia sẻ tánh mạng. Ngươi có nguyện ý đem tánh mạng của mình hy sinh cho người kia không?"

Diệp Âm Trúc không biết âm thanh này từ đâu mà đến. Hắn cũng không cần suy nghĩ, trả lời ngắn gọn ba chữ:

"Ta nguyện ý."

Chỉ vì ba chữ đơn giản vậy thôi mà mọi thứ đều thay đổi. Phảng phất như có cá gì đó vừa mất đi, mà lại như có cái gì đó vừa đến. Diệp Âm Trúc dừng chân, nghe trái tim mình đập loạn nhịp, cảm nhận được một khí tức năng lượng dao động, một khoảnh khắc biến đổi toàn thân mà hắn chưa bao giờ gặp phải.

Dường như trái tim đang chia làm hai nửa. Hắn nghe được hai bản nhạc mỹ diệu đồng thời vang lên. Luồng năng lượng ba động tựa như dung hợp vào hắn, liên lạc linh hồn mất đi rồi nhanh chóng tái lập lại. Thân thể hắn đạt tới một cảnh giới kì diệu.

Cách Lạp Tây Tư tự nhiên cũng thấy được quang mang trắng sữa đó, nhưng hắn cũng không suy nghĩ nhiều. Với hắn, Tử Tinh bỉ mông còn bị bị đánh bại thì con người nhỏ bé yếu ớt kia có làm được gì. Cho dù trước kia có thể sử dụng một chút âm thanh quỷ dị, nhưng đối với hắn cũng không có ảnh hưởng nhiều.

Nguyệt thần thủ hộ vẫn tinh khiết như trước, thân thể của Tử đã biến mất, chỉ còn mỗi Diệp Âm Trúc. Dung hợp cùng chia ly, hai trạng thái bất đồng thay đổi qua lại nhanh chóng trong cơ thể hắn. Diệp Âm Trúc đột nhiên phát hiện linh hồn của mình cùng tinh thần lạc ấn đều trở nên cường đại vô cùng. Toàn thân tràn ngập sanh mệnh khí tức cường đại bất tận, từ Bích Ti không ngừng truyền vào người hắn, điên cuồng ba động. Mỗi một lần ba động đều làm cho khí tức trong cơ thể hắn trở nên mạnh mẽ hơn.

Dường như linh hồn cùng tinh thần lạc ấn của hai người hết lần này đến lần khác dung hợp. Không chỉ vậy, cả huyết mạch cùng tất cả mọi thứ đều dung hợp, Diệp Âm Trúc cũng cảm giác được năng lượng trong cơ thể mình đang cường đại đến mức không ngờ.

Ngân long thành.

Ly Sát mở mắt ra. Thân thể kịch liệt run rẩy, ánh mắt kinh hãi pha lẫn mông lung dõi về phương bắc xa xôi.

"Đây năng lượng gì? Tại sao hắn lại gặp phải lực lượng kinh khủng như vậy? Hơn nữa mỗi khi sanh mạng khí tức tựa hồ tắt đi lại có một lượng tánh mạng khí tức hùng mạnh bổ sung. Rốt cuộc là có chuyện gì? Diệp Âm Trúc, ngươi đang làm gì vậy? Không phải ta đã bảo ngươi, nếu gặp phải chuyện nguy hiểm đến tánh mạng thì có thể triệu hoán ta đến sao? Chẳng nhẽ ngươi đã quên rồi?"

Diệp Âm Trúc có thể quên, có thể không. Nhưng hắn bây giờ thậm chí là không có cả thời gian để tự hỏi. Chiến tranh cự thú Cách Lạp Tây Tư đã chạy vội đến, tạo thành một áp lực khổng lồ vây quanh hắn. Hai mắt Diệp Âm Trúc lóe ra quang mang trắng toát, ngưng thần nhìn thẳng phía trước.

Đặc thù lực lượng sinh ra đặc thù năng lượng ba động, mỗi một tia sinh mệnh năng lượng đều làm cho huyết dịch của Diệp Âm Trúc hưng phấn chạy loạn cả lên. Loại tình huống này đừng nói là hắn, cho dù là bất cứ một ai cũng chưa từng kinh quá, bích ti xuất ra sinh mệnh khí tức, hậu thuẫn mạnh mẽ Diệp Âm Trúc.

-Cách Lạp Tây Tư, xúc phạm Tử tinh tôn nghiêm, ta sẽ cho ngươi biết hậu quả.

Ngay cả Diệp Âm Trúc đối với những lời do chính mình vừa nói ra cũng có chút kinh ngạc, bởi vì hắn phát hiện âm thanh của mình đã thay đổi, ngoại trừ bề ngoài vẫn như trước kia, còn thì tất cả bên trong đều thuộc về Tử. Cái kiểu kết hợp kì dị này là lần đầu tiên hắn cảm giác được.

Ánh sáng trắng nhũ từ trong cơ thể phát ra, mắt dõi về phía Cách Lạp Tây Tư. Thân thể Diệp Âm Trúc cũng phiêu phù trên mặt đất, trông như mặt trời vừa mọc, thần bí khó lường.

Trong lòng Cách Lạp Tây Tư đột nhiên cảm giác được một chút bất an đang đến gần. Hắn cảm giác được Diệp Âm Trúc toàn thân phát sáng, và ánh mắt trắng nhũ kia, làm cho hắn có một chút e sợ.Tại sao lại thế? Hắn rõ ràng chỉ là một nhân loại nhỏ bé thôi mà?

Trở tay xuất một chưởng mang theo ánh sáng trắng nhũ, Diệp Âm Trúc nghe trong tim mình vang lên một tiếng long ngâm vang dội thậm chí so với chiến tranh thần thú càng kinh khủng hơn nhiều. Một tiếng "ông" vang lên trong đầu Cách Lạp Tây Tư, làm hắn đang bước tới cũng đứng sững lại, trong mắt toát ra vẻ hoảng sợ. Đây là lực lượng gì? Tại sao, tại sao lại có lực lượng như vậy xuất hiện?

Tiếng long ngâm càng lúc càng mạn mẽ, Cách Lạp Tây Tư to lớn như vậy chẳng những không hề tiến lên mà còn xuất hiện một ý niệm khống chế, làm hắn từ từ lui lại phía sau.

Ông -. Hồng, lam, hoàng, thanh, kim, ngân, hắc sắc quang mang từ tim Diệp Âm Trúc bay ra. Thất thải quang mang ngưng kết giữ không trung thành một cầu vồng huyền ảo bao lấy Diệp Âm Trúc. Ngay sau đó, một cột sáng trắng từ cầu vồng xuất ra, một cổ cường đại khí tức không bút mực nào tả xiết trong nháy mắt thôn phệ cầu vồng vừa mới ngưng kết thành hình.

-Là khí tức của thập cấp thần thú.

Cách Lạp Tây Tư hoảng sợ nhìn Diệp Âm Trúc.

Bạch quang vờn quanh cổ cầm vừa xuất hiện từ thinh không trước mặt Diệp Âm Trúc. Cổ cầm hình dạng cổ lão, thân cầm màu vàng lợt thâm thúy thần bí không cách nào nhìn thấu, một vầng sáng trắng không ngừng bay ra từ cổ cầm, tựa hồ có một linh hồn bị phong ấn đang không ngừng rên rỉ. Bảy sợi dây trên thân cầm lóe lên bảy loại ánh sáng bất đồng màu sắc, tựa như bảy sắc cầu vồng mờ mờ tỏ tỏ. Cầu vồng nguyên tố ngưng tụ như suối chảy không ngừng trút vào cổ cầm.Trong phút chốc, ma pháp nguyên tố tràn ngập cổ cầm.

Cổ cầm phiêu phù bất định trước mặt Diệp Âm Trúc, nối với hắn mởi một quang mang màu trắng, phảng phất như là một bộ phận của thân thể hắn.

Thần quang nhàn nhật lóe ra, Diệp Âm Trúc tựa hồ đã mất đi ý thức, hai tay chậm rãi giơ lên. Tay phải hắn biến thành màu vàng, tay trái biến thành màu bạc, hai bàn tay tám ngón lướt trên huyền cầm.

Ông -. Tay trái khinh án, tay phải dạo đàn, một cây cầm huyền rất nhỏ màu lam khẽ ba động, nương theo giai điệu tuyệt vời ngâm khẽ. Một đạo lam quang nhè nhẹ bay ra, tựa như Diệp Âm Trúc trước kia thi triển âm nhận, nhưng cũng không phải là âm nhận, bởi vì lam quang khi rời khỏi cầm huyền tự ngưng kết thành một cột sáng màu lam mờ ảo giữa thinh không.

Xa xa Thường Hạo hít một hơi dài. Lúc này, vì ma pháp nguyên tố trong không khí đã cạn kiệt, hắn không cách nào tái sử dụng ma pháp, ngay cả Đấu Chuyển tinh di pháp trượng cũng mất đi hiệu dụng vốn có.

"Cái này tựa hồ như thủy hệ cấm chú thủy mộc niên, Âm Trúc hắn học thủy hệ ma pháp lúc nào chứ? Lại còn là cấm chú."

Thủy mộc niên là một thủy hệ tịnh hóa ma pháp cấm chú.Nó không chỉ tịnh hóa cơ thể mà còn có thể tịnh hóa luôn sanh mạng con người. Chỉ cần bị nó bao phủ, thì sẽ không có cách nào ngăn cản uy lực của nó, sinh mạng sẽ vĩnh viễn biến mất.

Thủy hệ cấm chú do một gã thần âm sư phát ra, thật là một cảnh tượng không tưởng, không còn gì để nói. Nhưng, đây chỉ mới là bắt đầu.

Ông -. Lại một tiếng vang dội. Một màu đỏ lửa từ hai bàn tay kim ngân đang run rẩy đạn cầm xuất hiện. Một cột sáng màu đỏ từ trên trời giáng xuống, hòa vào cột sáng thủy mộc niên. Một lam một đỏ, hai cột sáng hòa vào nhau càng thêm phần huyễn lệ.

"Cái này hình như là hỏa hệ cấm chú xích tinh địa ngục."

Họ Thường thiếu chút nữa cắn vào lưỡi mình, phán đoán cấm chú thật ra rất đơn giản, ma lực của ma pháp sư có thể căn cứ vào cấp bặc mạnh yếu của màu sắc ma pháp xuất hiện mà luận. Màu sắc của cấm chú vượt qua bảy sắc cầu vồng cấp bậc, hiện ra màu của nguyên tố bản thể, cũng như cửu cấp thần thú phần lớn đều có màu sắc riêng của mình, chính là bởi vì lực công kích của họ đã vượt qua sự tồn tại của cấm chú.

Ông - , ông -. Ông - , ông - , ông - , năm tiếng rồng ngâm vang vọng liên tiếp, thổ hệ, phong hệ, kim hệ, ngân long hệ cùng với hắc ám hệ, năm loại cấm chú xuất hiện giữa trời. Chúng cũng không phóng hạ xuống, bảy đan thể cấm chú mang theo quang thải vô cùng huyễn lệ,cứ như vậy huyền phù trong không trung , nhưng lại mang theo khí tức diệt thế từ không trung tập trung xuống người chiến tranh cự thú Cách Lạp Tây Tư.

Một một tiếng long ngâm vang lên, là một lần Cách Lạp Tây Tư cảm giác được tim mình bị đánh một cái thật mạnh, tinh thần lạc ấn tựa hồ tùy thời đều có thể bị nghiền nát. Loại tình huống này là từ khi hắn sinh ra đến giờ mới gặp lần đầu, vậy mà những tiếng đàn ông ông đó tựa hồ như chỉ là cấm chú yểm trợ mà thôi.

Khi bảy cấm chú hình thành, mặt đất tại Vu Long Khi Nỗ Tư Lục bảy tòa long thành đồng thời chấn động. Bảy vị long thành long vương đều ngẩng đầu mình nhìn về phương bắc, bởi vì bọn họ nghe được tiếng long ngâm của cha mình.

Pháp Lam, trung tâm Long Khi Nỗ Tư lục địa, đồng thời xuất hiện bảy gương mặt già lão nhìn về phương bắc.

Một gã pháp sư già nua mặc trường bào màu bạc nghi hoặc nhìn về phía chân trời.

-Thất long vương. Chẳng phải bọn họ đang an nhàn hưởng thụ trong thất long thành sao? Tại sao bọn họ đồng thời xuất hiện tại cực bắc hoang nguyên. Người đâu? Truyền lệnh của ta, triệu tập Pháp Lam thất tháp…

Cực bắc hoang nguyên, băng quyển.

Ở nơi này, không ai ngờ được cổ cầm phát ra bảy tiếng long ngâm vang vọng kia đã khiến cho những thế lực cường đại nhất trên thế giới chú ý. Không ai biết sẽ phát sinh chuyện gì, mọi người chỉ biết nhìn bảy cột sáng vẫn phiêu phù giữa không trung trước mặt Diệp Âm Trúc, cùng với Cách Lạp Tây Tư ở bên trong, ánh mắt mọi người đều hiện lên thần sắc ngốc trệ.

_____***_____

Rốt cuộc đó là cây cầm như thế nào a! Bảy tiếng đàn, bảy tiếng long ngâm, cũng là bảy cấm chú, có vầng sáng trắng bao quanh, phong thái của Diệp Âm Trúc lúc này thật bất khả tư nghị. Pháp bào trắng toát, khí tức cao quý ưu nhã, mắt sáng như sao trời, toàn thân tỏa ra vầng sáng trắng. Lúc này hắn làm cho người ta có cảm giác cao cao tại thượng.

Bảy cấm chú hoàn toàn dung hợp cùng một chỗ. Cho dù là Cách Lạp Tây Tư cũng run rẩy. Thập cấp thần thú, cho dù hắn có phòng ngự cực hạn, cấm chú miễn dịch cũng không có nghĩa là có thể miễn dịch hỗn hợp cấm chú cường đại. Bảy âm phù hay chính là bảy cấm chú, nếu cùng do một cầm khúc phát ra, vậy hắn sẽ phải đối mặt với cái gì?

Khóe miệng Cách Lạp Tây Tư rỉ máu, bảy tiếng đàn vang lên đã làm tinh thần lạc ấn của hắn bị thương, đồng thời tổn thương nặng nề tâm mạch của hắn. Rõ ràng, cho dù không có bảy cấm chú xuất hiện uy hiếp, chỉ cần bảy âm thanh như vậy thôi cũng đủ là hắn thất thủ. Sự sợ hãi đã làm hắn không còn bảo trì được tinh thần lạc ấn hoàn mỹ phòng ngự nữa.

Bảy tiếng đàn tắt lúc nào không ai hay, hai tay Diệp Âm Trúc cũng không còn tòa ra ánh sáng kim ngân. Hắn ôm cổ cầm trước ngực, từ trên cao nhìn xuống chiến tranh cự thú khổng lồ. Diệp Âm Trúc thản nhiên nói:

-Thần phục hay là chết ?

Thanh âm trầm thấp, rõ ràng vang lên giữa không trung, thức tỉnh nhóm Tô Lạp cùng chiến tranh cự thú Cách Lạp Tây Tư.

Hỗn hợp cấm chú, cho dù đã sống ngàn năm như Cách Lạp Tây Tư cũng là lần đầu tiên chứng kiến hỗn hợp cấm chú kinh khủng như thế a! Khí tức uy nghiêm vô hình tỏa ra, phảng phất tồn tại một áp lực khủng khiếp, làm hắn ngay cả hô hấp cũng khó khăn. Cho dù đã khôi phục lại sự tự tin, hắn cũng không dám chắc có thể chống đỡ bảy cấm chú cường đại vừa rồi hay không. Khí tức hắn trở nên yếu ớt, chính là do sự sợ hãi từ nội tâm hắn phát ra. Có thể phát ra bảy loại cấm chú, khống chế cấm chú ngưng tụ giữa thinh không, đây là lực lượng gì? Chẳng lẽ nhân loại trước mắt thật ra là thần sao? Ngoại trừ thần thánh trong truyền thuyết xa xưa, Cách Lạp Tây Tư không tưởng tượng ra còn có ai có thể có lực lượng kinh khủng như vậy.

Diệp Âm Trúc tựa hồ không thèm để ý câu trả lời của Cách Lạp Tây Tư. Chỉ cúi đầu nhìn cổ cầm đang lóe ra quang mang trắng toát trong lòng mình, trong mắt toát ra vẻ trầm tư.

-Cái này..., có thể hay không cho ta một lần cơ hội? Ta thề sẽ vĩnh viễn ở lại dưới băng quyển. Vĩnh viễn không xuất thế...

Cách Lạp Tây Tư trong lòng cảm thấy có vài phần may mắn.

Không thèm mở miệng, Diệp Âm Trúc chỉ giơ cổ cầm lên, hai tay chậm rãi án lên dây đàn, bảy quang mang biểu trưng cho bảy đan thể cấm chú cơ hồ xuất hiện lại giữa thinh không. Chỉ cần có một chút hiểu biết về ma pháp cũng có thể biết một khi những nguyên tố này hoàn toàn hỗn hợp lại thì sẽ không thể nghịch chuyển được nữa.

-Thần phục, ta thần phục.

Cách Lạp Tây Tư run rẩy kịch liệt, cơ hồ điên cuồng rống lên biểu đạt sự trung thành của mình.

Bảy đan thể cấm chú cơ hồ sắp tiếp xúc trong nháy mắt ngừng lại. Trong quang ảnh lẫn lộn, tựa hồ đã sinh ra một chút biến hóa. Nhưng chúng quả thật đã ngừng lại. Có thể đồng thời thao túng bảy cấm chú, cần tinh thần lực phải rất mạnh. Không chỉ thế, lại khống chế rất chính xác, ngay khi chúng chuẩn bị dung hợp có thể trong nháy mắt đình trệ lại, thật là tinh thần lực cường đại. Lúc này đây, Cách Lạp Tây Tư đã tâm phục khẩu phục.

Hắc sắc khí lưu trong nháy mắt thu lại, chiến tranh cự thú khổng lồ biến mất, chỉ còn một tráng hán thân cao ba thước đứng sừng sững. Chỉ bất quá, lúc này trên mặt hắn không còn một chút nào kiêu ngạo nữa, chỉ có một khuôn mặt trắng bệch. Hắn thậm chí không dám chùi đi vết máu nơi khóe miệng, sợ hãi đứng im như trời trồng, e dè nhìn bảy cấm chú có thể tùy thời rớt xuống, không dám lên tiếng.

-Nếu đã chọn thần phục, ngươi hẳn là biết nên làm như thế nào?

Diệp Âm Trúc thanh âm trở nên lạnh như băng, từ đôi mắt trong suốt của hắn, Cách Lạp Tây Tư thấy được một tia sát ý băng giá.

Thân là tối cường đại phòng ngự ma thú! Cách Lạp Tây Tư dù sao cũng có chút không cam lòng thần phục, nhưng lúc này hắn đành vì tánh mạng của mình mà đưa ra quyết định gian nan này. Hắn không muốn chết,

sanh mạng chỉ có một, chẳng phải là rất quý giá sao? Đối với hắn mà nói, thập cấp thần thú tôn nghiêm có cao quý tới đâu, cũng không thể so với tánh mạng. Người trước mặt hắn với cổ cầm trong lòng quả thật quá đáng sợ.

Cắn răng, Cách Lạp Tây Tư cung kính đáp:

-Ngài muốn ta thành lập huyết khế hay cống hiến linh hồn chi hỏa?

Hai sự lựa chọn, một nhắm vào nhân loại, một nhắm vào ma thú. Diệp Âm Trúc thậm chí không thèm nghĩ, thản nhiên nói:

-Hiến tế linh hồn chi hỏa của ngươi. Từ nay về sau, ngươi trở thành tử tinh tọa kỵ, làm một hộ vệ trung tâm một lòng vì chủ.

-Dạ.

Nếu đã lựa chọn, Cách Lạp Tây Tư không dám do dự, khẩu khí phục tùng nhưng trong mắt lóe ra ánh mắt không cam lòng. Hắn hé miệng, một ngọn lửa màu trắng chói mắt từ trong miệng bay ra, phiêu đãng về phía Diệp Âm Trúc. Hắn mặc dù không cam lòng, nhưng cũng không có bao nhiêu thù hận, trong thế giới ma thú, cường giả vi tôn. Bất luận trở thành người hầu của Diệp Âm Trúc cường đại nhân loại này hay trở thành tọa kỵ của Tử tinh bỉ mông, đối với hắn mà nói cũng không hoàn toàn ủy khuất.

Cách Lạp Tây Tư linh hồn chi hỏa, không biết mạnh so với băng cực ma viên chênh lệch nhiều ít thế nào, nhưng quang mang màu trắng rõ ràng là cửu cấp ma thú không thể so sánh.

Ngay khi hỏa diễm bạch sắc sắp bay tới Diệp Âm Trúc, một cảnh tượng kì dị xảy ra. Thân thể cao lớn của Diệp Âm Trúc đột nhiên tách ra làm hai giữa không trung. Lúc trước Tử dung nhập vào trong cơ thể hắnbây giờ cũng từ thân thể hắn tách ra.

Tử toàn thân xích lõa, hai mắt nhắm chặt, toàn thân tản ra một tầng khí tím mãnh liệt, những vết thương nham nhở trên thân thể cũng đã biến mất. Chỉ còn một thân thể toàn vẹn, tỏa ra quang mang màu tím lóng lánh, mạnh mẽ.

Tử hé miệng, hút lấy ngọn lửa màu trắng vào người, một chùm sáng chói mắt từ Tử phóng ra, khi linh hồn chi hỏa thiêu đốt trước ngực hắn, màn sương tím quanh người hắn cũng từ từ ngưng tụ lại thành tử tinh khải giáp, vững vàng bảo vệ thân thể hắn.

Thân thể Cách Lạp Tây Tư run rẩy kịch liệt. Sắc mặt càng thêm trắng bệch, như không còn chút máu. Hiến tế linh hồn chi hỏa, đối với bản thân ma thú là đả kích rất lớn, ma thú càng cường đại, thống khổ gặp phải càng nhiều. Hơn nữa, lúc trước tâm huyền của hắn đã bị chấn thương, lần này lại chạm vào vết thương, hắn không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi, suýt nữa ngã ngồi trên mặt đất.

Sau khi hấp thụ thập cấp thần thú linh hồn chi hỏa, Tử chậm rãi mở mắt ra, không nhìn đến Cách Lạp Tây Tư, mà dùng hai con mắt màu tím tràn ngập tình cảm nhìn Diệp Âm Trúc, thở dài một tiếng

-Âm Trúc, ngươi đâu cần phải chịu khổ như thế?

Giữa không trung nhìn xuống, Diệp Âm Trúc trên người cũng tỏa ra quang mang màu tím, mỉm cười

-Tử, ngươi quá lời rồi, chúng ta có sinh mệnh liên hệ, nếu một người tử vong, người còn lại cũng sẽ bị thương tổn rất lớn.

Tử cười khổ nói:

-Là ta lừa ngươi thôi! Ta sợ ngươi lúc gặp nguy hiểm không chịu gọi ta về bảo vệ ngươi. Ai ngờ được ngươi lại trả cái giá lớn như vậy để cứu ta.

Diệp Âm Trúc cười lớn

-Vì huynh đệ đồng tâm mà. Bây giờ chúng ta chẳng những đồng tâm, thậm chí đồng thể luôn, ngươi có một nửa tánh mạng của ta, ta không phải cũng có rất nhiều tử tinh huyết mạch của ngươi sao? Đã là huynh đệ, những câu cảm kích không cần phải nói nhiều. Người còn nhớ khi chúng ta vừa rời khỏi Bích Không Hải không? Khi đó, ta chẳng phải đã nói sẽ bảo vệ ngươi sao?

Vừa nói, Diệp Âm Trúc vừa khoát tay phải, bảy cấm chú vô cùng cường đại giữa không trung theo cái khoát tay đó mà biến mất vô thanh vô tức.Ma pháp nguyên tố khôi phục như bình thường, tất cả áp lực cũng trong khoảnh khắc hóa thành hư không.

Hai người chậm rãi hạ xuống mặt đất, cổ cầm trong lòng Diệp Âm Trúc lóe sáng, hóa thành một vầng sáng trắng, hoàn toàn dung nhập vào trong thân thể hắn. Ít nhất bên ngoài, nhìn Diệp Âm Trúc lúc này hoàn toàn không có tổn hao gì, ngay cả tinh thần cũng khôi phục trạng thái tốt nhất.

Tử lạnh lùng nhìn Cách Lạp Tây Tư, Cách Lạp Tây Tư cũng không dám ngẩng đầu nhìn hắn. Đã hiến tế linh hồn chi hỏa, cho dù là thập cấp thần thú, cũng phải hoàn toàn nghe theo chủ nhân khống chế. Nếu Tử muốn hắn chết, chỉ cần một tia suy nghĩ đơn giản là đủ. Cho dù lực phòng ngự cường đại đến đâu cũng vô pháp phá trừ linh hồn khống chế.

-Chủ nhân.

Âm thanh nhẹ nhàng phát ra từ Cách Lạp Tây Tư cao ba thước, thực sự nghe có chút tức cười.

Tử hừ lạnh một tiếng, tay phải vung lên, lục mang tinh màu tím xuất hiện giữa thinh không, bao phủ Cách Lạp Tây Tư, quang mang chợt lóe, hắn đã biến mất. Một tiếng động vang lên, Thiên Sử Thán Tức của Tô Lạp rơi xuống đất.

Khi Cách Lạp Tây Tư biến mất, nụ cười của Diệp Âm Trúc vụt tắt. Bàn tay to lớn của Tử nắm vai Âm Trúc, dìu hắn đi.

-Âm Trúc.

Tô Lạp cùng Hải Dương đồng thời kinh hô, Thường Hạo cũng có phản ứng, ba người lập tức xông tới. Từ khi Diệp Âm Trúc bắt đầu ma hóa đến những sự tình phát sinh sau này, kỳ thật cũng không có tiêu hao nhiều thời gian. Bọn họ đều không hiểu được, giữa Diệp Âm Trúc và Tử trong lúc đó đến tột cùng đã xảy ra cái gì.

Tử phẩy tay:

-Không nên, muốn quấy rầy hắn,để cho hắn nghỉ ngơi đi. Hải Dương, phiền ngươi chiếu cố Âm Trúc.

Vừa nói, hắn đặt Âm Trúc tựa vào ngực Hải Dương <thích nhỉ,ước gì ^^ >. Chỉ có hắn mới chánh thức hiểu được xảy ra cái gì , thậm chí so với Diệp Âm Trúc ,bản thân còn muốn hiểu nhiều hơn.

Chậm rãi đứng lên, cảm thụ cảm giác được sống lại thật tuyệt vời, Tử trong lòng thầm than

-Âm Trúc a Âm Trúc, ta thiếu ngươi một mạng. Tính mạng của ta vốn là của ngươi. Từ nay về sau, chúng ta không còn là đồng đẳng khế ước nữa. Lấy thân phận tử tinh bỉ mông, ta đem linh hồn của mình ra thề, chỉ cần ta còn sống trên đời, dù lên núi đao, xuống chảo dầu, cũng quyết thực hiện mọi ước nguyện của ngươi.

_____***_____

Sự cường hãn của thập cấp thần thú quả thật vượt qua khả năng đối kháng của bọn hắn. Thập cấp cùng cửu cấp chênh lệch tuyệt đối là như trời với vực. Như khi trận chiến lúc nãy mới bắt đầu, Tử biết được sự cường hãn của Cách Lạp Tây Tư cho nên hắn chỉ có thể cố gắng dùng lực lượng cuối cùng - "thấu chi năng lượng" ngăn trở Cách Lạp Tây Tư, tạo cơ hội cho bọn Diệp Âm Trúc tranh thủ đào tẩu.

Nhưng Diệp Âm Trúc không bỏ rơi hắn. Mọi người cũng không ai bỏ rơi hắn. Mỗi người đều thể hiện thực lực cường đại, phát động mấy cấm chú công kích cường hãn, đối mặt với chiến tranh cự thú siêu cấp phòng ngự. Đáng tiếc thần thú phòng ngự quá lợi hại, cho dù là cấm chú cũng không làm được gì. Sự cố gắng của bọn họ hoàn toàn là phí công. Rốt cuộc, Tử vì dùng thấu chi năng lượng quá độ ngạnh tiếp đòn công kích mạnh mẽ của Cách Lạp Tây Tư mà bị thương trí mạng. Bỏ qua những va chạm bên ngoài, công kích chính thức thuộc về thập cấp ma thú là vầng sáng trắng từ cái sừng độc nhất của nó phát ra. Tử hoàn toàn trúng trọn một đòn công kích, cho dù là thể chất tử tinh bỉ mông đích cũng không thể sống sót. Hắn lợi dụng tia sinh mệnh cuối cùng của mình che chở cho bọn Diệp Âm Trúc khỏi ảnh hưởng của dư ba sinh ra do va chạm giữa ngân long hy sinh, Tô Lạp công kích và Cách Lạp Tây Tư.

Khi đó, Tử biết mình chết chắc rồi. Sanh mệnh dần dần cạn kiệt, hắn cảm giác được rõ ràng tánh mạng của mình đang trôi dần vào hư không. Hắn cũng cảm giác được linh hồn Diệp Âm Trúc truyền đến một nỗi bi thương vô tận. Hắn rất nhanh cảm giác được trước mắt mình là một vùng tăm tối vô cùng.

Khi Diệp Âm Trúc nghe được âm thanh uy nghiêm kia, Tử kỳ thật cũng nghe được. Một chút linh hồn còn chưa tiêu tán của hắn nghe được. Âm thanh trang nghiêm kia nói với hắn một câu: "Ngươi còn sống được hay không, là do đồng bọn của ngươi quyết định." Không phải thần minh gì cả, mà là âm thanh của đồng đẳng bổn mạng khế ước. Trước khi thanh âm này xuất hiện, ngay cả Tử cũng không biết đồng đẳng bổn mạng khế ước còn có thể sinh ra tình huống kỳ lạ như thế. Ngay sau đó, hắn nghe được âm thanh của khế ước hỏi Diệp Âm Trúc cùng với câu trả lời không chút do dự của Diệp Âm Trúc. Khoảnh khắc đó, Tử phát hiện linh hồn trước giờ luôn kiên định của mình đang run rẩy, là bởi vì cảm kích mà run rẩy. Khi đó hắn đã biết,đồng đẳng bổn mạng khế ước cải tử hồi sinh đại pháp lực phải trả giá như thế nào. Diệp Âm Trúc cũng biết. Tin tức đó đồng thời xuất hiện trong sâu thẳm linh hồn của hai người.

Nếu một người chẳng may chết đi mà muốn sống lại, người kia phải hy sinh một nửa tính mạng của mình. Nếu nói Diệp Âm Trúc có thể sống trăm năm, thì một khi giúp Tử sống lại, hắn sẽ chỉ còn sống được năm mươi năm.

Cứu mạng người mặc dù khó khăn, nhưng rất nhiều người tại thời khắc mấu chốt vẫn sẵn lòng chìa tay ra giúp đỡ. Nhưng nếu có thể hy sinh tính mạng của mình để cứu người, hỏi còn được mấy người tiếp tục đây? Nhất là không chút do dự mà ra quyết định, hỏi ai làm được? Diệp Âm Trúc làm được. Trong khoảnh khắc đó, Tử biết, nếu chính mình còn có thể tiếp tục sống sót, mình sẽ không còn cùng Diệp Âm Trúc là quan hệ huynh đệ đơn thuần nữa. Cả hai sẽ không ngang hàng, đồng đẳng bổn mạng khế ước sẽ biến thành chủ tớ bổn mạng khế ước. Điều này không phải khế ước ước thúc hắn, mà là hắn tự mình lập ra ước thúc cho chính mình.

Sao khi tinh thần tỉnh táo lại, Tử rất nhanh khôi phục trạng thái bình thường. Bởi vì thân thể hắn đang xích lõa, nên hắn trước sau vẫn mặc bộ tử tinh khải giáp. Hắn đi nhanh về phía xa xa, trong chốc lát đã đem Địch Tư và Mạt Kim Tư quay lại.

Hai vị hoàng kim bỉ mông bị thương rất nặng. Ba phần xương cốt bị đoạn liệt hoàn toàn. Chiến tranh cự thú quả đáng sợ. Ngay cả bọn họ là cửu cấp ma thú, phòng ngự cực mạnh hoàng kim bỉ mông cũng không chống được. Nhưng hoàng kim bỉ mông dù sao cũng là hoàng kim bỉ mông. Bọn họ vẫn còn sống, khả năng phòng ngự cực mạnh của họ đã cứu bọn họ một tánh mạng. Lúc này chỉ là hôn mê mà thôi.

Tử đem thân thể Địch Tư và Mạt Kim Tư để cùng một chỗ, cũng không có trị liệu cho bọn họ. Bởi vì hắn đã cũng biết cốt cách của bỉ mông cự thú. Hoàng kim bỉ mông tự thân tự thân có năng lực khôi phục cường đại. Dù vậy, hai vị hoàng kim bỉ mông cũng phải mất một thời gian dài mới có thể khôi phục được phong thái như trước.

Khuôn mặt cương nghị của Tử lộ ra một tia tiếu ý, ít nhất, hai thuộc hạ trung thành của mình còn sống, còn sống là còn hy vọng.

Không lâu sau ba băng cực ma viên lần lượt tỉnh lại. Khi mở mắt ra, bọn chúng phát hiện trận chiến đã kết thúc. Thân thể cao lớn của Tử vẫn đứng đó như trước làm bọn hắn hiểu được kết quả của trận chiến. Vội vàng hướng về phía Tử sợ hãi quỳ xuống nhận tội. Tử cũng không có trách bọn họ. Lâm trận hôn mê cũng không phải là do bọn họ. Đối mặt cao cấp ma thú ai mà chẳng sợ hãi, nhất là thực lực chênh lệch quá lớn như thế.

Diệp Âm Trúc nằm trong lòng Hải Dương ngủ say. Tô Lạp mặc dù rất mệt mỏi, nhưng ai nói cái gì cũng không chịu nghỉ ngơi, chỉ là quanh quẩn bên Diệp Âm Trúc, lẳng lặng nhìn hắn. Thường Hạo cũng như thế canh chừng Mã Lương. Trong tất cả mọi người, Thường Hạo là người ít mệt mỏi nhất.

Không biết từ lúc nào, xích tinh hồng linh đã từ vết nứt trên mặt băng chui ra. Ngay từ đầu trận chiến, tinh linh cổ quái này đã bỏ chạy, chẳng biết đi đâu. Khi biết trận chiến kết thúc rồi mới lặng lẽ đi ra. Cửu cấp ma thú còn bị đánh trọng thương, tự nhiên không ai trách cứ chuyện một tứ cấp tạm thời tránh lui. Ngay việc quay lại cũng chứng minh hắn cũng không phải hạng lâm trận bỏ chạy.

Mất đi uy áp của chiến tranh cự thú, hồng linh có vẻ nhanh nhẹn hơn. Vừa xuất hiện, hắn đã chuyên chú, không ngừng phá băng, tựa hồ đang tìm cái gì đó.

Lúc này, Tử đứng cách Diệp Âm Trúc không xa. An Kỳ lẳng lặng đứng đó. Nhìn nàng tư dung kiều mỵ động lòng người, trong mắt Tử ánh mắt lại trở nên cô đơn rất nhiều.

-Nếu đã tỉnh rồi, cần gì phải làm bộ nữa?

Thanh âm lạnh lẽo từ Tử phát ra. Lúc này, hắn đứng ngăn giữa An Kỳ và Diệp Âm Trúc.

Khẽ mở mắt, ánh mắt An Kỳ tựa hồ có chút ngưng đọng, tay phải chống xuống đất, mượn thế bật dậy. Thân thể nàng thon thả, mềm mại, phảng phất như không có chút sức nặng nào, nhẹ nhàng đứng lên.

-Ngươi trước sau vẫn thế, không có chút nào tình cảm a. Bất quá ngươi có thể nói ta nghe làm sao ngươi biết ta đã tỉnh lại?

Đáy mắt Tử hiện lên một tia khác thường. Lạnh nhạt nói:

-Từ khi Âm Trúc đem ngươi giao cho ta, ta lúc nào cũng chú ý đến sự biến hòa trong tinh thần lực của ngươi. nếu ngay cả tinh thần của ngươi từ phân liệt hồi phục lại mà ta còn không biết thì ta cũng không xứng là hậu duệ của tử tinh nhất tộc.

Ánh mắt An Kỳ đột nhiên phát lạnh, khí tức âm u bao quanh thân thể

-Vậy ngươi muốn thế nào? Giết ta? Bây giờ là cơ hội tốt nhất của ngươi đó. Pháp lực của ta còn lại không đủ ba thành,nếu ngươi bây giờ ra tay, ta không phải đối thủ của ngươi. Ra tay đi.

Tử lắc đầu.

-Ngươi đi đi.

An Kỳ sửng sốt. Nàng không nghĩ tới Tử trả lời mình chỉ ba chữ đơn giản như vậy.

Tử chậm rãi xoay người, đưa lưng về phía An Kỳ.

-Thừa dịp ta chưa đổi ý, ngươi đi đi.

An Kỳ nhìn bóng lưng Tử rộng rãi, trong mắt lóe ra thần tình cực kỳ phức tạp. Những gì đã qua trong khoảng thời gian này, hết thảy không ngừng hiện lên trong đầu nàng.

Nguyên lai, An Kỳ lúc công kích tâm tạng Diệp Âm Trúc bị thần khí khô mộc long ngâm cầm phản chấn tinh thần lực. Tạo thành tinh thần mãnh liệt cắn trả, dẫn đến tinh thần phân liệt, trí lực trở về như khi mới trăm tuổi. Tinh linh trăm tuổi tương đương với loài người mười tuổi. Cho nên nàng thể hiện ra sự ngây thơ của mình.

Tử đem đến cho An Kỳ cảm giác an toàn. Khi tinh thần phân liệt, sau khi tỉnh lại, người đầu tiên mà nàng thấy là hắn, cảm được sự an toàn hắn đem đến cho mình. Chỉ là hôm nay đối mặt chiến tranh cự thú Cách Lạp Tây Tư, mắt thấy Tử đã bị thương tâm tính thiện lương của An Kỳ đau đớn, vô thức sử dụng thực lực chân chánh của nàng. Cường đại hắc ám cấm chú phải tiêu hao tinh thần lực rất lớn. Huống chi là một song trọng hắc ám cấm chú. Cho dù nàng là tử cấp bát giai ma pháp cao thủ tinh thần lực cũng tiêu hao gần như toàn bộ. Nàng nguyên vì tinh thần lực cắn trả mà tinh thần phân liệt. Nay dưới tình huống cạn kiệt tinh thần lực, không còn sự đối kháng lẫn nhau giữa các luồng tinh thần lực, tinh thần ấn một lần nữa dung hợp, khôi phục trí nhớ. Nhưng trí nhớ khôi phục không có nghĩa là nàng quên hết những gì đã xảy ra trong khoảng thời gian qua. Những chuyện xảy ra suốt dọc đường đi cùng Tử không những không mất đi sau khi khôi phục trí nhớ, còn khảm chặt vào nơi sâu thẳm nhất trong tâm hồn nàng.

-Tử.

An Kỳ kêu lên một tiếng. Khí tức âm lãnh trên người nàng đột nhiên biến mất. Ngay cả thanh âm của nàng cũng trở nên ôn nhu

-Ngươi không muốn nói gì với ta nữa sao?

Tử không quay lại, nhàn nhạt nói:

-Nếu sau này gặp lại Âm Trúc. Hy vọng ngươi không thương tổn hắn, nếu không, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Một tia cười khổ treo trên khóe miệng An Kỳ

-Ngươi nên biết, ta có thể thương tổn một cao thủ có thể xuất ra bảy đại cấm chú sao? Ngươi cũng đánh giá ta cao quá rồi đó. Nguyên lai, ngươi chỉ xem ta như một phạm nhân mà Diệp Âm Trúc nhờ ngươi canh chừng thôi sao?.

Tử im lặng, đứng như trời trồng.

-Có thể nói cho ta biết, trong lòng ngươi đã từng thích ta qua chưa? Cho dù chỉ là một chút thôi.

An Kỳ đột nhiên có chút kích động hỏi.

Bóng lưng Tử rõ ràng trở nên cứng ngắc một chút, nhưng hắn vẫn không trả lời.

An Kỳ có chút cầu khẩn:

-Cho dù thích ta như thích một muội muội cũng không có sao?

Không gian như ngưng đọng lại. Tử tựa hồ có chút bất đắc dĩ gật đầu.

An Kỳ trên mặt vui vẻ

-Nói như vậy là có. Ta đi, ta đi dù thật lòng ta không muốn.

Phảng phất nhớ tới điều gì đó, ánh mắt nàng bất chợt dõi về phương nam.

-Nếu ngươi thích hắn, tại sao ngươi lại đi. Ngươi chờ hắn giữ ngươi lại sao?

Không biết từ lúc nào, Tô Lạp đã tới cạnh An Kỳ.

Sau khi An Kỳ tỉnh lại, Tô Lạp lúc nào cũng chú ý nàng. Bởi vì hắn sợ An Kỳ đối với Âm Trúc làm điều bất lợi, cho nên một mực theo sát canh chừng. Khi đã xác định An Kỳ sẽ không gây nguy hiểm cho Diệp Âm Trúc mới trầm tĩnh lại. Lại nghe được Tử và An Kỳ đối thoại, hắn không khỏi liên tưởng đến rất nhiều chuyện của mình, nhịn không được mới lên tiếng.

¢£u G\ʏỀjX ¢£I G_Łj ¦}9j\ Gʒ ¦\ɷ bĿ dÄH

-Không, không phải thế. Có thể nói, ta đến chết cũng khắc cốt ghi tâm. Nhưng, ta không thể. Tô Lạp, sau khi Diệp Âm Trúc tỉnh lại, nói với hắn, ta và hắn tất cả ân oán xóa sạch. Ta sẽ đi tìm muội muội ta, dọc đường đi phát sinh chuyện gì, ta cũng vĩnh viễn giữ trong lòng, không nói cho bất kì ai khác.

Tô Lạp có chút kích động nói:

-Sao ngươi không quý trọng cơ hội này chứ? Chẳng lẽ ngươi cho rằng, Tử không đáng để ngươi yêu sao? Có một số việc, người ngoài nhìn rõ ràng hơn người trong cuộc. Thời gian ta biết Tử tuyệt đối không ít hơn bao nhiêu so với ngươi. Ta cũng như Âm Trúc, hiểu rõ hắn. Hắn đúng là làm cho người ta có cảm giác vĩnh viễn băng giá, đáng sợ, lại hôi ít nói ít cười. Nhưng hắn và Âm Trúc có một điểm giống nhau. Đó là trên phương diện tình cảm hai vị nầy đều chỉ biết im lặng, chính là hai đại ngốc. Ta có thể thấy rất rõ ràng, Tử thích ngươi. Suốt dọc đường đi, ánh mắt hắn chỉ phát sinh chút biến hóa khi nhìn hai người, ngươi và Âm Trúc. Hắn nhìn Âm Trúc bằng ánh mắt của huynh đệ tín nhiệm và thân thiết, còn nhìn ngươi bằng ánh mắt ôn nhu nhàn nhạt. Có lẽ ngươi trước giờ không để ý, nhưng mọi người ở đây đều tận mắt thấy. Ngươi nghĩ lại xem, nếu hắn không phải cũng thích ngươi, với tính cách của hắn, có thể để ngươi ở bên người, lại luôn xuất hiện che chở cho ngươi khi có nguy hiểm sao?

An Kỳ chấn động trong lòng, đôi mắt biếc xinh đẹp của nàng lóe ra ánh mắt mê ly, đứng bần thần một chỗ, nói không nên lời. Nàng phát hiện mình đang nghẹn ngào.

Hơn bốn trăm năm, nàng đã hơn bốn trăm năm tuổi, nhưng từ đó đến giờ chưa có ai làm nàng xao xuyến. Bất luận tinh linh tuấn mỹ hay là nhân loại cường đại đều chưa bao giờ làm tâm tình nàng xuất hiện chút gợn sóng. Nhưng Tử thì khác, từ ánh mắt đến bờ vai rộng rãi, không biết từ khi nào đã khắc sâu vào tâm khảm An Kỳ tinh thần phân liệt một cảm giác an toàn không thể nào quên. Mỗi ngày, cái cảm giác này đều tăng thêm vài phần. Cho dù Tử rất lạnh lùng, rất ít nói, nhưng chỉ cần ở bên cạnh hắn, cõi lòng vốn băng giá của mình cũng trở nên dị thường an ổn, có vẻ như tất cả mọi thứ trên đời đều có nam nhân này tự mình chống đỡ, cái gì cũng không cần suy nghĩ nhiều.

Trí nhớ khôi phục lại, nhưng cảm giác lưu luyến không rời này lại càng mãnh liệt. Cùng nhau trải qua hoạn nạn, vào sinh ra tử, sau cùng tinh linh nữ vương cũng biết vì một người mà yêu thương, vì một người mà đau khổ.

-Tô Lạp, đừng nói nữa, để nàng đi.

Tử nhàn nhạt nói.

Tô Lạp nhìn Tử, rồi lại nhìn An Kỳ đang cúi đầu không nói gì, thở dài một tiếng,

-Ah! Ta cần gì phải khuyên các ngươi nhỉ? Mỗi người đều có chuyện khó xử của mình…

Hắn bỏ lửng câu nói, ánh mắt u oán lặng lẽ nhìn Diệp Âm Trúc.

Cố lắc đầu, An Kỳ cười khổ:

-Linh hồn của ta đã không thuộc về mình. Ta là một tinh linh không nên tồn tại trên đời. Ta không thể để chuyện của mình liên lụy các ngươi. Tử, ta đi, nhưng ta sẽ vĩnh viễn nhớ những ngày sống bên cạnh người. Đó sẽ là những hồi ức đẹp nhất trong đời ta. Ngươi biết không, ngươi là người yêu đầu tiên trong cuộc đời của ta.

Nước mắt không biết tự khi nào đã chảy ròng ròng trên khuôn mặt xinh đẹp kinh nhân của nàng.

Tử quay người lại, đón nhận làn môi mát lạnh mà mà ướt đẫm nước mắt. Một nụ hôn nhẹ nhàng nhưng khiến cho Tử run rẩy không ngừng. An Kỳ vòng tay ôm cổ Tử ghì chặt, tựa như muốn đem cơ thể mình hòa tan vào Tử.

-Ta phải đi rồi, ta và ngươi vĩnh viễn không thể có mối quan hệ hữu hảo mà phải là kẻ địch. Tử, hãy quên ta đi…

Nhẹ nhàng trong khoảnh khắc, thân ảnh An Kỳ mang theo những giọt nước mắt trong suốt hóa thành mây khói tan vào băng lâm.

-An Kỳ.

Tử hét lớn một tiếng, nhưng thân ảnh hư vô kia chỉ thoáng dừng lại trong giây lát rồi lại ra đi.

Tử ngơ ngác đứng đó, bất động. Mặc dù không có uy áp của chiến tranh cự thú nhưng hắn lại cảm giác được áp lực trong lòng mình khó chịu khôn cùng. Tô Lạp nói không sai, trong chuyện tình cảm, hắn và Diệp Âm Trúc đều có thể nói là hai đứa đại ngốc. Trong các loại mùi vị của tình cảm, lần này hắn trải qua chính là mùi vị của ly biệt, đau khổ mà lưu luyến. Quên một người thật sự dễ dàng vậy sao? Nụ hôn mát lạnh kia đã để lại trong lòng hắn một dấu ấn vô hình không dễ phôi phai.

-Tử, ngươi còn không đuổi theo?

Tô Lạp lo lắng.

Tử lắc đầu, thở dài một tiếng

-Có lẽ chúng ta thật sự không hợp nhau. Ta có thể cảm giác được gánh nặng trên lưng nàng rất lớn, ta không phải cũng thế sao? Một ngày nào đó, khi chúng ta có thể trút bỏ gánh nặng trên lưng mình, có lẽ…

Hắn không nói thêm gì nữa, bởi vì ngay chính hắn cũng hiểu chuyện này thật quá xa vời.

Khoanh chân ngồi trên mặt đất, Tử ép tâm tình mình ổn định lại, tiến vào trạng thái tu luyện.

Mọi người đa phần đều bị thương, nặng nhẹ khác nhau. Nhìn vào thì có vẻ như hai hoàng kim bỉ mông bị thương nặng nhất, nhưng chỉ có Tử biết, nặng nhất thật ra là Diệp Âm Trúc. Vì cứu hắn mà hi sinh một nửa tánh mạng! Còn dùng khúc đạn tấu cuối cùng, ngay cả Tử cũng không biết Diệp Âm Trúc bị phản chấn nhiều ít bao nhiêu.

Trong phạm vi băng quyển quả thật ấm áp. Ở đây dựng lều có thể nghỉ ngơi, ba băng cực ma viên đảm nhiệm công tác canh phòng tuyệt đối cẩn thận. Địch Tư và Mạt Kim Tư lần lượt tỉnh lại, nhưng thương thế bọn hắn quá nặng, nhất thời không thể khôi phục được, chỉ có thể trở về từ từ tu dưỡng lại. Mã Lương cũng đã tỉnh lại. Hắn có chút đau lòng, ngân long lục khí, bây giờ chỉ còn lại có non nửa bình ngân long huyết, đối với hắn mà nói là một tổn thất thảm trọng. May là vừa rồi chỉ gặp một cửu cấp hạ vị ma thú, nếu không, nói không chừng hắn muốn khóc cũng không được.

Diệp Âm Trúc hôn mê lâu nhất, mười ngày. Suốt mười ngày, ngoại trừ Tử ra, mọi người đều vô cùng lo lắng, không biết bao giờ hắn mới tỉnh.

Bên trong trướng bồng ấm áp, chính là nhờ đốt mỡ của hải báo do băng cực ma viên đem từ băng hải về. Diệp Âm Trúc tỉnh lại, nghe một mùi hương nhè nhẹ bay vào mũi.Thoáng giật mình, hắn rõ ràng cảm giác được mình đang gối đầu lên một thân thể mềm mại, đàn hồi.

Diệp Âm Trúc vẫn không động đậy, không phải hắn không muốn, thật sự là hắn không có một tia khí lực nào, cơ thể tựa hồ mất đi cái gì, nhưng lại tựa hồ có thêm một cái gì, tình huống của hắn bây giờ, cảm giác không rõ ràng lắm.

Mắt nhìn chung quanh, hắn phát hiện mình đang nằm trong trướng bồng, mùi hương nhàn nhạt quen thuộc đã nói cho hắn biết mình gối đầu lên ai.

-Hải Dương.

Diệp Âm Trúc kinh hãi hô lên, hắn lại càng hoảng sợ, vì hắn phát hiện, âm thanh của mình cực kì khó phát ra.

-A! Âm Trúc ngươi tỉnh rồi.

Hải Dương bừng tỉnh. Diệp Âm Trúc lúc này đúng là đang gối đầu lên đùi nàng. Mười ngày nay, nàng gầy đi nhiều. Mỗi ngày đều ở bên cạnh chăm sóc Diệp Âm Trúc, không ngừng lo lắng chờ đợi, trong lòng như lửa đốt, vì mệt mỏi nên chợt thiếp đi.

Diệp Âm Trúc rốt cục cũng đã tỉnh, tất cả mệt mỏi tựa hồ tại giờ khắc này tiêu biến. Hải Dương cẩn thận sờ trán Diệp Âm Trúc

-Âm Trúc, ngươi thế nào? Có chỗ nào trong người không thoải mái không?

Diệp Âm Trúc miễn cưỡng cười, nói:

-Ta không có việc gì, chỉ là thoát lực mà thôi, cần một ít thời gian nữa là khôi phục thôi. Đỡ ta ngồi xuống đi.

Hải Dương cẩn thận đỡ Diệp Âm Trúc ngồi dậy. Khi người tựa vào ngực Hải Dương, hắn nghe sau lưng truyền đến hai luồng cảm giác ấm áp làm hắn trong lòng rung động.

-Hải Dương, khổ cực cho ngươi quá. Mọi người khỏe chưa?

Hải Dương mỉm cười, một tay ôm Diệp Âm Trúc, tay kia khe khẽ chải tóc hắn.

-Vẫn tốt, ít nhất đều còn sống. Chỉ có Địch Tư và Mạt Kim Tư thương thế tương đối nặng. Tô Lạp bị lực phản chấn, vẫn kiên trì chăm sóc ngươi, mấy hôm trước rốt cục không chịu nổi, ngã bệnh, bây giờ đang dưỡng bệnh. Mã Lương mất ngân long ngũ khí, tâm tình có chút buồn bã, hắn và Thường Hạo đều cảm giác được thực lực của mình không đủ, mấy ngày nay ngoại trừ đến thăm ngươi ra, đại đa số thời gian đều tại trướng bồng tu luyện.

-Vậy Tử và An Kỳ đâu?

Diệp Âm Trúc nhịn không được hỏi.

Hải Dương do dự một chút, mới đem những chuyện ngày đó An Kỳ khôi phục trí nhớ phát sinh nói qua.

Diệp Âm Trúc than nhẹ một tiếng

-Xem ra, Tử thật sự thích nàng. Nếu có thể, sau này ta nhất định phải giúp Tử đạt thành tâm nguyện này. Mặc dù mọi người không khỏe, nhưng tất cả đều còn sống, mọi chuyện đều có hy vọng.

-Âm Trúc, ngươi vừa tỉnh lại, nói ít thôi.

Màn che cửa trướng bồng nhấc lên, Tử cao lớn khom lưng chui vào. Hắn và Diệp Âm Trúc có đồng đẳng bổn mạng khế ước, linh hồn liên lạc, Diệp Âm Trúc bên này vừa tỉnh, hắn lập tức cảm giác được, lập tức chạy lại.

Trướng bồng vốn nhỏ, có thêm Tử trở nên chật chội. Hải Dương nhanh chóng lùi ra sau, cẩn thận đặt Diệp Âm Trúc nằm xuống, kéo mền đắp cho Âm Trúc. Bộ dáng bọn họ bây giờ thật sự có chút mập mờ. Đầu gối tay kề a! Lại là bên trong trướng bồng a.

_____***_____

Tử nhìn Diệp Âm Trúc vừa tỉnh lại, kín đáo lộ ra một tia tiếu ý

-Tỉnh là tốt rồi. Hải Dương, ngươi cũng mệt rồi, trở về nghỉ ngơi đi. Nơi này đã có ta lo cho Âm Trúc. Tô Lạp đã ngã bệnh, bây giờ Âm Trúc cũng tỉnh rồi, ngươi cũng có thể yên tâm mà nghỉ ngơi đi.

Hải Dương rất thông minh, nàng biết Tử có chuyện muốn nói với Diệp Âm Trúc, ôn thuận gật đầu, cẩn thận đỡ Diệp Âm Trúc dựa vào trướng bồng, rồi kéo mền, sau đó mới chui ra ngoài.

Hải Dương đi rồi, trướng bồng còn lại Diệp Âm Trúc và Tử hai người, hai người nhìn nhau, cùng trầm mặc.

-Âm Trúc, xin lỗi.

Tử chậm rãi cúi đầu, lời nói vô cùng thống khổ.

Diệp Âm Trúc nhíu mày, nói:

-Nói những lời này làm gì? Ngươi không có việc gì phải xin lỗi ta cả.

Cơ mặt Tử co giật

-Nếu không phải ta muốn tìm chiến tranh cự thú, cũng sẽ không phát sinh nhiều chuyện như vậy, ngươi cũng sẽ không…

Diệp Âm Trúc mỉm cười, nói:

-Thôi được rồi, chúng ta là huynh đệ không nên khách sáo như thế có được không? Kỳ thật, ta không bị tổn thương nhiều như ngươi tưởng tượng đâu.

Tử tức giận

-Ngươi nói cái gì? Khi không đem một nửa sinh mạng cho ta, chẳng lẽ tổn thương như vậy không lớn sao? Sanh mạng của ta đều là do ngươi cho. Thậm chí mọi bộ phận trong cơ thể ta đang lưu chuyển một dòng máu cũng là huyết mạch của ngươi a!

Diệp Âm Trúc chợt nói

-Khó trách ta có cảm giác khô lưỡi, nguyên lai bởi vì mất máu nhiều quá. Máu huyết mất đi vẫn có thể khôi phục lại. Thật ra, giúp ngươi sống lại tiêu hao lớn nhất chính là sanh mạng khí tức, không phải là máu. Tử, ngươi xem.

Tỉnh táo lại một hồi, hắn đã khôi phục vài phần khí lực, miễn cưỡng giơ tay phải lên, lộ ra một bích lục thủ hoàn.

Bích ti mất đi vẻ sáng bóng lộng lẫy ngày nào, nhìn qua có chút ảm đạm, không còn vầng sáng lưu chuyển chung quanh. Diệp Âm Trúc nói:

-Kỳ thật, chánh thức cứu chúng ta là bích ti mới đúng. Lúc ấy, ta nghe được âm thanh thần bí kia, rồi tự mình đưa ra lựa chọn. Sau đó thân thể ngươi dung hợp thân thể ta. Lúc bấy giờ, ta rõ ràng cảm giác được linh hồn, tinh thần lạc ấn, đấu khí, tinh thần lực cùng với sức mạnh thân thể của chúng ta, tất cả dung hợp thành một chỉnh thể. Lúc này, sinh mệnh của ta giảm xuống nhanh chóng. Đúng lúc ấy, bích ti đem sinh mệnh khí tức khổng lồ của nó truyền lại cho ta, ta mới có thể chịu được tiêu hao lớn như vậy. Tại Trúc tông của chúng ta, bích ti vốn là thần khí cấp biệt còn tồn tại. Trong nó ẩn chứa sinh mệnh khí tức vô cùng khổng lồ. Qua khỏi lần này, sợ rằng bích ti cũng phải mất rất nhiều thời gian mới có thể khôi phục lại. Nếu có cơ hội, ta sẽ tìm nơi có sinh mệnh khí tức dư thừa để cho nó khôi phục lại. Nhờ sự giúp đỡ của nó, tánh mạng của ta có hao tổn, nhưng không nhiều như ngươi nghĩ. Chỉ là, may mắn như vậy, lần sau e không còn nữa.

Tử có chút thoải mái khi nghe những lời này của Diệp Âm Trúc. Mấy ngày nay vẫn luôn cảm thấy áy náy, bây giờ tâm tình nhất thời đã tốt hơn được vài phần.

-Âm Trúc, xem ra ngay cả ta cũng không hiểu rõ đồng đẳng bổn mạng khế ước này. Qua chuyện lần này, khế ước của chúng ta còn có năng lực chia sẻ tính mệnh. Sau này chúng ta phải bảo trọng mình hơn.

Diệp Âm Trúc cười nói:

-Đúng vậy! Bất luận là ai trong hai chúng ta chết đi, người còn lại sẽ không do dự hồi sinh đối phương. Cứ như vậy hoài, cho đến khi lưỡi hái tử thần thật sự giáng xuống, rất có thể là chúng ta cùng nhau mà chết. Nói gì đi nữa, lần này chúng ta coi như là may mắn.

Tử thở dài một tiếng:

-Nhờ có siêu thần khí của ngươi thôi. Lúc này đây, ta mới chánh thức biết được sự đáng sợ của thập cấp ma thú. Sau khi trở về, ta sẽ tiếp tục nỗ lực tu luyện, mong sớm ngày thành công. Chỉ cần có thể trở thành thành niên,sau này gặp phải tình huống như vậy sẽ không sợ có phiền toái nữa.

Trong mắt Diệp Âm Trúc lóe lên một tia quang mang, trong đầu hồi tưởng lại tình huống khi đó

-Tử, vận may của chúng ta không chỉ là ở chỗ ta có siêu thần khí, còn có hai chúng ta hợp nhất lui địch nữa.

-Hả? Nhưng ta lúc đó đã…

Diệp Âm Trúc nói:

-Chuyện ngày đó thật ra là như thế này. Khi ngươi cùng ta thân thể dung hợp, ta có được tất cả sức mạnh và năng lực của ngươi. Khi đó, ta có sức mạnh của sự tổng hợp hai người lại, bất luận tinh thần lực hay là đấu khí, đều đạt tới một trình độ trước nay chưa từng có. Trước đó, ta đã tiến vào một trạng thái đặc thù, bởi vì ngươi mà quá độ bi thương, lực lượng trong cơ thể hoàn toàn thiêu đốt, trong lòng chỉ có giết chóc. Khi chúng ta dung hợp, cảm giác giết chóc mặc dù đã biến mất, nhưng năng lượng trong cơ thể vẫn tiếp tục bị thiêu đốt, hơn nữa là thiêu đốt năng lượng mạnh mẽ bất kham của hai người chúng ta dung hợp. Trạng thái điên cuồng này vẫn duy trì cho đến khi bản thể ta và ngươi tách ra, lực lượng này chia cho hai người, trạng thái mới chấm dứt.

Tử nhẹ nhàng nói:

-Cái ngươi nói là ma hóa. Bởi vì ta đã "chết", ngươi tiến nhập ma hóa, mới có thể sinh ra tình huống như vậy. Một khi ma hóa, trong khoảnh khắc bản tính mất đi, nhưng cũng trong thời gian ngắn, năng lực bản thân sẽ tăng lên, thậm chí không biết là tăng lên bao nhiêu lần. Khi chúng ta dung hợp có thể làm cho những hiệu ứng phụ do ma hóa sinh ra mất đi, nhưng mà lực lượng phản chấn cho năng lực đề thăng đột ngột thì vẫn còn.

Diệp Âm Trúc gật đầu

-Đúng vậy, chính là như vậy, ta mới có thể thành công.Có sức mạnh của hai chúng ta, lại do hiệu quả của ma hóa, sức mạnh của ta đạt đến trình độ không tưởng. Khô mộc long ngâm cầm đã được ta chế luyện, vẫn giấu ở trong tim ta, khi đó ta cũng không cố kỵ nữa. Nếu không thể đánh bại chiến tranh cự thú, mọi người đều chết, cho dù ngươi sống lại cũng vô dụng, cho nên ta đã dùng nó. Kết quả là thành công tuyệt

đối. Trong nháy mắt, ta triệu hoán khô mộc long ngâm cầm siêu thần khí. Chỉ đơn giản là triệu hoán mà cũng gần như rút cạn năng lượng trên người ta.

Tử chấn động

-Kinh khủng như vậy sao?

Diệp Âm Trúc gật đầu chắc chắn

-Ta không biết khi đó thực lực của ta mạnh như thế nào, nhưng cảm giác được là chắc chắn cao hơn An Kỳ, có thể là xung quanh mức tử cấp cửu giai. Dù sao cũng là hai chúng ta dung hợp, hơn nữa lại còn hiệu quả đề thăng của ma hóa a! Nhưng ta vẫn như cũ không cách nào khống chế được khô mộc long ngâm cầm. Ta căn bản không cách nào đạn cầm.

Tử kinh ngạc:

-Nhưng sau đó ngươi…

Diệp Âm Trúc chuyển ánh mắt nhìn cánh tay của mình, mỉm cười, nói:

-Cái này phải đa tạ Thiểm và Lôi, là bọn hắn giúp ta. Hai tiểu tử này có khả năng phóng ra nguyên tố đạn, từ cánh tay ta phóng thích ra nguyên tố đạn. Trong khoảnh khắc, ta rốt cục đã có thể lay động sức mạnh của huyền cầm, cần ngươi dung hợp hơn nữa phải thêm toàn bộ lực lượng của hai tiểu tử Thiểm, Lôi mới làm được a. Mặc dù vậy, ta muốn đạn tấu một bản đàn, muốn thấy qua hiệu quả khi siêu thần khí diễn tấu cũng làm không được. Lúc ấy có thể nói, ta chỉ là thông qua bảy sợi dây đàn, phát động bạo âm mà thôi.

Tử trợn mắt há hốc mồm nhìn Diệp Âm Trúc:

-Thật sao? Ngươi biết không? Ngươi phát ra chỉ bảy bạo âm đã làm tinh thần lạc ấn của Cách Lạp Tây Tư bị thương nặng. Hơn nữa, còn phóng ra bảy cấm chú a!

Nghe Tử nói đến đây, Diệp Âm Trúc không nhịn được cười ha hả

-Tử, không tin được ngay cả ngươi cũng bị lừa. Cách Lạp Tây Tư thật ra là bị chúng ta dọa chết khiếp.

-A?

Tử ngơ ngác nhìn Diệp Âm Trúc

-Dọa chết khiếp? Ngươi không phải sẽ nói cho ta biết, bảy cấm chú đó…

-Là giả đó.

Diệp Âm Trúc cười tinh quái:

-Ngươi nghĩ lực lượng của ta có thể đồng thời thuấn phát bảy cấm chú sao? Đừng nói là ta, sợ rằng chính Pháp Lam thất tháp bảy người cũng không đủ trình độ thuấn phát bảy cấm chú thuộc tính bất đồng. Đương nhiên, bảy cấm chú cũng có thể nói không hoàn toàn là giả. Ít nhất, chúng có thể xem như khúc dạo đầu của cấm chú. nhưng cũng chỉ là khúc dạo đầu mà thôi. Lúc ấy, ta phát động bảy bạo âm, phát hiện tinh thần lạc ấn của Cách Lạp Tây Tư đã có vẻ đỡ không được, nhưng khi đó, năng lượng của Thiểm, Lôi đã dùng sạch, lực lượng của bản thân ta cũng đã bị Khô Mộc long ngâm cầm hút sạch không còn một mảnh, căn bản không có khả năng phát ra bất cứ ma pháp nào nữa cả. Chỉ có thể bằng vào năng lượng đã đưa vào Khô Mộc long ngâm cầm miễn cưỡng khống chế không cho chúng biến mất mà thôi. Lúc mới bắt đầu, ta cũng tưởng rằng phát ra bảy cấm chú thật, nhưng ta nhanh chóng phát hiện ra, bảy cấm chú chỉ là cái vỏ mà thôi, bề ngoài và uy áp thì hoàn toàn giống nhau, chỉ là một vòng ma pháp nguyên tố bên ngoài, căn bản là không có lực công kích, cho dù đánh xuống, đối với Cách Lạp Tây Tư mà nói, cũng chỉ là gãi ngứa mà thôi. Nếu không, ngươi nghĩ rằng ta dựa vào đâu mà có thể khống chế bảy cấm chú dừng lại? Ta có năng lượng cường đại vậy à?

Nghe Diệp Âm Trúc nói xong, thần sắc của Tử nhất thời quái dị, vẻ tươi cười từ từ xuất hiện trên khóe miệng

-Xem ra, Cách Lạp Tây Tư thật sự là thua oan rồi.

Diệp Âm Trúc mỉm cười:

-Cũng không hẳn thế, xưa nay đã có ai cho hắn thấy qua siêu thần khí đâu? Thẳng thắn mà nói, ta bây giờ cũng có chút hối hận, khô mộc long ngâm cầm này năng lực quả thật quá biến thái. Sợ rằng cho dù ta sau này đạt đến thực lực của tử cấp cửu giai cũng không thể sử dụng nó. Chẳng lẻ, phải đột phá Tử cấp hạn chế, đạt tới một cảnh giới mới thì mới có thể sử dụng siêu thần khí này sao?

Tử nói:

-Thật ra chuyện này cũng rất bình thường. Vũ khí càng cường đại, thì càng phải có lực lượng cường đại để sử dụng. Nếu không, ngay cả hài đồng cũng có thể thao túng thần khí, vậy chẳng phải thiên hạ đại loạn sao? Cường đại thần khí chỉ thuộc về chân chính cao thủ, như vậy mới không phá vỡ sự cân bằng của thế giới này.

Diệp Âm Trúc gật đầu, tay phải đặt lên ngực mình

-Hy vọng có một ngày ta có thể sử dụng nó. Tử, sức mạnh của ngươi có thật đã trở nên cường đại hơn không?

Tử gật đầu:

-Khi cùng Cách Lạp Tây Tư chiến đấu, ta đã đột phá bình cảnh tiến vào bát cấp. Sau khi hấn hiến tế linh hồn chi hỏa, ta lại đột phá, đã tới bên bờ cửu cấp.

Cầm Đế

_____***_____

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:

-Khó trách ta cảm giác được đấu khí và tinh thần lực của mình đều có tăng tiến nhất định, nhất là đấu khí. Đáng tiếc bây giờ năng lực không có, nếu không có thể biết mình đã đạt đến cấp bậc nào rồi. Lần này chúng ta đến cực bắc hoang nguyên, mặc dù bỏ ra không ít công sức, nhưng thu hoạch cũng không tệ. Có Cách Lạp Tây Tư thập cấp ma thú cường đại như vậy, chuyện ngươi trở thành vua của thú nhân chỉ còn là chuyện ngày một ngày hai.

Nghe Diệp Âm Trúc nói xong, Tử chẳng những không hưng phấn ngược lại toát ra một tia cười khổ

-Không dễ dàng thế đâu. Sau khi mọi chuyện xảy ra, ta mới phát hiện, Cách Lạp Tây Tư đối với chúng ta mà nói, chẳng giúp đỡ được gì đâu.

-A?

Diệp Âm Trúc nghi ngờ nhìn Tử. Thực lực Cách Lạp Tây Tư chính hấn đã tận mắt thấy qua. Bọn họ nhiều người như vậy vây công, cuối cùng phải dùng mưu lừa mới thần phục được chiến tranh cự thú, là thập cấp ma thú a! Hắn không hiểu tại sao Tử nói Cách Lạp Tây Tư vô dụng.

Tử cười khổ nói:

-Ngươi nghe ta giải thích sẽ hiểu thôi. Mấy ngày nay, ngươi hôn mê, ta có hỏi qua tình trạng của Cách Lạp Tây Tư. Người nầy đem linh hồn chi hỏa hiến tế cho ta, tự nhiên sẽ không nói láo. Bây giờ ta mới biết được, trước kia tổ tiên đối với chiến tranh cự thú phán đoán không chính xác. Chiến tranh cự thú chính thức khuyết điểm không phải là tốc độ. Ngày đó ngươi cũng nhìn thấy, sức mạnh và phòng ngự của hấn rất cường đại, ai có thể ngăn cản nó gia tốc? Cho dù bắt đầu thong thả, nhưng một khi tăng tốc, chiến tranh cự thú có thể nói là không thể ngăn cản.

Diệp Âm Trúc mơ hồ cảm giác được một chút bất ổn

-Vậy khuyết điểm thật sự của nó là chỗ nào?

Tử nói:

-Là năng lực khôi phục. Chiến tranh cự thú có phòng ngự vô cùng cường hãn, nhưng hấn khả năng khôi phục lại kém hơn nhiều một ma thú cấp thấp bình thường. Mặc dù khó bị thương, nhưng một khi bị thương

muốn khôi phục càng thêm khó khăn, phải trải qua thời gian cực dài mới có thể từ từ lành lại. Ngày đó ngươi gây ra cho hắn vết thương tinh thần quá lớn, không đủ tám năm, mười năm sợ hắn cũng khôi phục không lại được. Mà khi tinh thần bị thương, lực phòng ngự giảm xuống rất nhiều. Nếu hắn gặp địch nhân là một người tinh thần hệ đại ma đạo sư, hắn có thể gặp nhiều chuyện không may.

Diệp Âm Trúc nhìn Tử

-Sao lại thế nhỉ? Bất quá, mười năm cũng không phải là dài, chỉ cần hắn có thể khôi phục lại như trước đây, cho dù mười năm cũng đáng giá, xem ra chúng ta cũng chỉ có thể đợi.

Hắn bây giờ đã hiểu được tại sao Tử cười khổ. Mọi người phí bao nhiêu tâm huyết, vất vả lắm mới thu phục được cường đại ma thú mà giờ thì cũng như phế vật. Bất quá với sức mạnh còn lại của Cách Lạp Tây Tư, chỉ cần không gặp phải cường đại tinh thần hệ ma pháp sư, đủ để hủy diệt bất cứ đội quân nào.

Tử nói:

-Còn nữa, chúng ta không thể mang hắn theo.

Diệp Âm Trúc giật mình nói:

-Tại sao? Chẳng lẽ linh hồn chi hỏa không đủ để chế ngự hắn sao?

Tử lắc đầu, nói:

-Không phải. Linh hồn chi hỏa hiến tế đối với ma thú nào cũng là ước thúc cao nhất. Sở dĩ chúng ta không thể mang hắn theo, bởi vì chúng ta căn bản là không nuôi nổi hắn.

-A? Ngươi nói…

Diệp Âm Trúc đã lờ mờ hiểu ra.

Tử gật đầu:

-Còn nhớ bản thể của hắn lớn nhỏ ra sao không? Ngươi tưởng tượng một chút xem, thân thể hắn to lớn như vậy, một ngày hắn ăn bao nhiêu mới đầy bụng? Hơn nữa thân thể hắn nhiệt lượng tiêu hao phi thường nhanh, ngày nào cũng phải có một lượng lớn thực vật bổ sung. Sức ăn của hắn, ít nhất tương đương với một quân đoàn nhân loại. Với tình cảnh chúng ta bây giờ, làm sao có thể nuôi nổi hắn? Hơn nữa, chiến tranh cự thú chỉ ăn thịt, tuyệt đối không ăn rau cỏ cơm gạo. To như cự long mà hắn một ngày cũng phải ăn ba con. Chẳng lẽ chúng ta mỗi ngày đều tìm cho hắn ba điều long sao?

-Ách ……

Diệp Âm Trúc không còn gì để nói, không ngờ đằng sau bề ngoài cường đại, chiến tranh cự thú lại có nhiều khuyết điểm như thế. Bây giờ hắn mới phát hiện mình thu phục hai tên sâu bọ nhỏ bé kia là rất chính xác.

-Vậy hắn làm sao mà sống? Nói như ngươi, thời gian một ngàn năm qua, hắn chẳng phải đã ăn sạch băng sâm không còn một mảnh mới đúng.

Tử nở nụ cười, có chút bất đắc dĩ

-Ngươi đã quên đây là chỗ nào. Nơi này không chỉ là băng sâm hạch tâm, cũng là cực bắc của lục địa, sau một ngàn năm ma thú có lẽ sẽ ăn sạch chỗ này, nhưng có một chỗ sẽ không bao giờ cạn nguồn lương thực.

Diệp Âm Trúc linh quang chợt động

-Ngươi nói băng hải?

Tử gật đầu:

-Đúng vậy, chính là băng hải. Cách Lạp Tây Tư chọn chỗ này để sống cũng là vì hắn không có biện pháp nào khác. Sức ăn của hắn như vậy sinh tồn trên mặt đất nhất định phải gây ra chém giết đẫm máu, sớm muộn gì cũng sẽ bị quần công. Tổ tiên hắn chính là vì vậy mà số lượng thưa thớt. Chiến tranh cự thú có một tên khác là "sinh mệnh thôn phệ giả". Vì sinh tồn, nơi này cơ hồ là lựa chọn duy nhất của hắn. Hồng Lĩnh mấy ngày hôm trước phát hiện, phía dưới băng quyển này, có một khối ôn ngọc rất lớn, cho nên nơi này mặc dù là cực bắc, nhưng trong lòng băng độ ấm ngược lại rất cao. Cuộc sống của Cách Lạp Tây Tư

chính là nhờ vào khối ôn ngọc ở đây bảo trì độ ấm cơ thể. Thân thể hắn nằm dưới băng quyển, đầu lại ngoảnh ra băng hải bên kia. Với năng lực của hắn, tự nhiên có thể ở trong nước mà hấp thu không khí để sanh tồn. Chỉ cần gặp một lượng lớn sinh vật trong nước biển thì lập tức nuốt vào bụng, rồi bài tiết cùng nước biển xuất ra. Thông qua một ít vận động mà có thể duy trì năng lượng sinh tồn. Mỗi ngày nằm trên ôn ngọc ngủ say, cũng làm năng lực hắn tăng lên rất nhanh, thực lực thậm chí vượt qua tổ tiên của hắn, cho nên chúng ta ứng phó mới gian khổ như vậy.

Diệp Âm Trúc cũng cười

-Vậy người nầy cuộc sống cũng quá đơn giản, mỗi ngày không phải giống như ăn rồi chờ chết sao?

Tử bất đắc dĩ nói:

-Có ăn dẫu sao cũng còn tốt hơn nằm không. Đại đa số ma thú đều có loại ý nghĩ này. Cho nên, chúng ta không thể mang Cách Lạp Tây Tư đi.

Diệp Âm Trúc suy nghĩ một chút nói:

-Không thể mang đi cũng vị tất không có biện pháp. Ngươi có linh hồn chi hỏa của hắn hiến tế, không phải có thể thông qua cái này triệu hoán hắn sao?

Tử gật đầu, nói:

-Triệu hoán thì không thành vấn đề. Nhưng ma thú chúng ta trong lúc thông qua linh hồn chi hỏa triệu hoán và nhân loại các ngươi khế ước triệu hoán không giống nhau, phải tiêu hao một lượng lớn tinh thần lực. Còn tiêu hao nhiều ít bao nhiêu thì căn cứ vào độ mạnh yếu của đối tượng được triệu hoán mà quyết định. Với thực lực của Cách Lạp Tây Tư , sợ rằng tinh thần lực hai chúng ta liên hợp lại cũng vị tất đã có thể triệu hoán. Xem ra, chúng ta muốn dùng hắn, thật sự phải đợi tám đến mười năm sau, khi ta đã trưởng thành lên.

Diệp Âm Trúc mỉm cười, nói:

-Chúng ta đều còn rất trẻ, có rất nhiều thời gian. Chờ tinh thần ta khôi phục lại, chúng ta sẽ trở về. Ngươi có muốn về Cầm thành với ta không?

Tử gật đầu, nói

-Đương nhiên muốn đi rồi. Để xem có thể giúp gì được không. Cầm thành vị trí thuận lợi, là cơ sở của chúng ta. Bất luận là cho ngươi hay cho ta, đều xây dựng Cầm thành thật tốt.

Diệp Âm Trúc nói:

-Không biết trong khoảng thời gian qua An Nhã tỷ tỷ đã đem Cầm thành cải tạo thành hình dáng như thế nào. Sau khi ta quay lại học viện, xem ra ta phải thật sự nghĩ biện pháp kiếm tiền mới được. Kiến thiết một tòa thành thị, tiền không thể thiếu được. Huống chi Cầm thành hẻo lánh,vắng vẻ, thành thị gần nhất cũng cách xa mấy trăm công, các loại tư nguyên điều động rất khó khăn.

Tử mỉm cười nói:

-Tiền quả thật là vấn đề, bất quá, cũng không quá khó giải quyết. Da và tinh hạch của cao cấp ma thú tại thế giới loài người các ngươi đều có giá trị rất cao. Ngươi đem máy cái xác cửu cấp ma thú trên người ra bán có thể kiếm được rất nhiều tiền. Mọi chuyện chờ khi chúng ta về đến Cầm thành rồi hãy nói. Tới lúc đó, chúng ta cẩn thận nghiên cứu lại làm như thế nào để kiến thiết cơ địa tương lai của chúng ta.

Diệp Âm Trúc nói nhỏ:

-Ngay cả thập cấp ma thú chúng ta cũng vượt qua được, còn có cái gì có thể ngăn cản huynh đệ chúng ta đây?

-Đúng vậy, không gì có thể làm khó chúng ta. Âm Trúc, ngươi nghỉ ngơi cho tốt đi, ta đi trước.

¢¢u G\yỀjX ¢¢I [Ìq ¦Đ«J\è_ KyỀjX ¦_Łj [G9

Hít một hơi thật sâu, vất vả ngưng tụ trúc đấu khí vào trong đan điền, Diệp Âm Trúc mở hai mắt ra.

Người bước vào là Hải Dương. Lúc này, bên ngoài sắc trời đã chập choạng tối. Vì chỉ có hai người bọn họ, Hải Dương không đeo tấm mạng làm bằng da hải báo, lộ ra một dung nhan kiều diễm lộng lẫy. Lúc này, nàng đang cầm trong tay một cái chén lớn, bộ dáng cực kỳ chuyên chú, cẩn thận.

-Hải Dương, ngươi tiều tụy đi nhiều

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng có chút tái nhợt, Diệp Âm Trúc cũng thấy ấm áp trong lòng. Ngày qua ngày, đều là nàng chiếu cố mình. Bất luận thân thể hay tinh thần mệt mỏi, cô cháu gái Nguyên soái chưa từng trải sự đời này thủy chung không một câu oán hận, trước sau vẫn thủ hộ bên cạnh mình. Tình nghĩa như vậy, Diệp Âm Trúc lẽ nào lại không hiểu?

-Âm Trúc, ngươi đỡ hơn chưa? Nơi này không có gì đặc biệt cả, Tử sai Cách Lạp Tây Tư ra ngoài băng hải bắt về mấy con cá, ta làm canh chua cá cho ngươi ăn, không biết ăn có ngon không nữa.

Nói xong những lời này, Hải Dương không nhịn được, khuôn mặt đỏ lựng lên. Nàng còn chưa nói, đây là lần đầu tiên nàng nấu cơm.

Lời Diệp Âm Trúc bật thốt lên:

-Nhất định ăn sẽ rất ngon.

Hải Dương mỉm cười, nhẹ nhàng ngồi xuống bên người Diệp Âm Trúc

-Ngươi còn chưa ăn, làm sao biết ngon hay dở thế nào?

Diệp Âm Trúc ngồi dậy, nói:

-Chỉ cần là ngươi nấu, nhất định là ngon.

Khuôn mặt Hải Dương càng đỏ hơn vài phần, nhưng cảm giác vui mừng này đã xóa đi tất cả những mệt mỏi trong mấy ngày qua.

-Vậy ngươi nhanh ăn đi. Ăn nhiều vào, thân thể mới có thể khôi phục nhanh hơn.

Diệp Âm Trúc gật đầu, hai tay muốn đưa ra để nhận bát canh, Hải Dương vội hỏi:

-Ngươi thân thể còn yếu, ta đút ngươi nha.

Bốn chữ cuối cùng, nàng cơ hồ chỉ nhấp môi, may là bây giờ sắc trời đã tương đối tối, nếu không Diệp Âm Trúc nhất định có thể phát hiện nàng càng lúc càng ngượng ngùng.

-Cái này, sao có thể như thế được.

Diệp Âm Trúc có chút xấu hổ, trống ngực đập liên hồi với tốc độ càng lúc càng tăng.

Hải Dương khe khẽ lắc đầu. Nàng không nói gì nữa, trên tay quang mang chợt lóe, từ không gian giới chỉ của nàng xuất hiện một cái thìa bạc tinh xảo. Nữ tử ra ngoài, đồ dùng mang theo dường như đầy đủ tất cả mọi thứ. Hơn nữa lại có phương tiện như không gian giới chỉ càng thuận lợi hơn. Cái chén và cái muỗng trong tay nàng đều là mang theo từ trước đến giờ, cuối cùng cũng đã có chỗ diệu dụng.

Cẩn thận múc một muỗng canh cá, khe khẽ hé miệng thổi, lại dùng môi của mình dò xét độ nóng, rồi Hải Dương mới đưa chén canh cá đến gần miệng Diệp Âm Trúc.

Diệp Âm Trúc cũng hé miệng, đem canh cá nuốt xuống, thực chất là chẳng cảm giác được mùi vị gì cả. Không phải canh cá không ngon, mà bởi vì ánh mắt hắn lúc này hoàn toàn chú ý đến khuôn mặt Hải Dương.

-Hải Dương, ngươi thật đẹp.

Hải Dương có chút kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn hắn, nàng không nghĩ tới Diệp Âm Trúc sẽ nói ra những lời ngọt ngào như vậy vào lúc này. Nhẹ giọng nàng nói:

-Ngươi bây giờ mới phát hiện ra sao? Cho dù đẹp, cái đẹp của ta cũng chỉ thuộc về một mình ngươi mà thôi.

Diệp Âm Trúc nói ra những lời ngọt ngào đó, kỳ thật cũng không phải bởi dung mạo Hải Dương xinh đẹp. Mà bởi vì khi nàng chính tay đút canh cá cho mình bộ dạng chuyên chú động lòng người. Lông mi cao vút khe khẽ rung động, mặc dù dung nhan ngư ngọc không tỳ vết, nhưng chân chính xúc động trái tim Diệp Âm Trúc lại là sự ôn nhu của nàng. Ngoại trừ hắn, ai biết Hải Dương bề ngoài lạnh như băng, mà bên trong ôn nhu ấm áp thế này?

Một ngụm rồi lại một ngụm, hắn uống bát canh cá của Hải Dương, mặc dù mùi vị so với những bát canh cá trước kia hắn đã uống qua thua xa, nhưng hải ngư tươi ngon cùng tình ý sâu đậm của Hải Dương làm Diệp Âm Trúc cảm giác được đây rõ ràng là bát canh cá ngon nhất mà mình được ăn từ khi sinh ra đến giờ.

Uống cạn một bát canh cá lớn, Diệp Âm Trúc cảm giác trong bụng mình có một chất lỏng ấm ấm, đem đến cảm giác thoải mái không nói nên lời, tinh thần nhất thời khôi phục vài phần

-Ăn rất ngon, Hải Dương, cám ơn ngươi.

Hải Dương mỉm cười lắc đầu

-Không cần cảm ơn, đỡ hơn chưa?

Diệp Âm Trúc nói:

-Ngươi cũng ăn chút gì đi mới được. Ngươi đã ăn gì chưa?

Hải Dương sửng sờ, nàng chợt nhớ ra mình vì chuyên chú đút Diệp Âm Trúc ăn canh cá, chính mình còn chưa ăn xong. Nàng không muốn dối Diệp Âm Trúc, khe khẽ lắc đầu.

Diệp Âm Trúc nhíu mày

-Ngươi sao lại làm như vậy? Phải ăn cái gì đi! Ngươi không phải nói chiếu cố ta sao? Nếu ngươi ngã bệnh làm sao có thể chiếu cố ta đây? Nhanh đi ăn một chút gì đi.

Hải Dương gật đầu, do dự một chút mới thấp giọng nói:

-Âm Trúc, ta đi ăn một chút, ngươi có thể đáp ứng ta một chuyện không?

Diệp Âm Trúc hỏi:

-Chuyện gì?

Hải Dương chần chờ một hồi, mới dùng hết can đảm cất tiếng:

-Chúng ta mang đến không nhiều trướng bồng lắm. Trước kia đều là đang ở trong sơn động. Tại băng quyển trướng bồng không đủ. Khi trước vì chiếu cố ngươi, ta đều nghỉ tại trướng bồng này. Ta, buổi tối ta không có chỗ ở, ngươi có thể để ta ở đây với ngươi không? Ta chỉ minh tưởng một bên thôi.

Thu hết dũng khí nói xong mấy lời này, Hải Dương ngượng ngùng không dám ngẩng đầu lên.

Nhìn bộ dạng đáng thương của nàng, Diệp Âm Trúc trong lòng nhất thời rung động

-Đương nhiên có thể. Đây là vinh hạnh của ta.

Hải Dương thật sự rất sợ Diệp Âm Trúc cự tuyệt mình. Nghe hắn đáp ứng, lúc này mới thở phào một hơi, có chút hưng phấn nói:

-Ta sẽ nhanh quay lại.

Vừa nói xong, nàng đã chạy ra ngoài.

Diệp Âm Trúc nhìn theo bóng nàng rời đi, hô với theo:

-Ăn nhiều vào nha. <đang ốm mà khỏe gớm ,he he >

Thời gian Hải Dương ăn cơm so với Diệp Âm Trúc tưởng tượng ngắn hơn nhiều lắm. Khi nàng trở lại trướng bồng, không biết bởi vì Diệp Âm Trúc hay là bởi vì ăn no, sắc mặt nhìn hồi phục rất nhiều. Ít nhất vẻ tái nhợt đã thay bằng sắc đỏ nhàn nhạt„ dung nhan xinh đẹp như tô phấn nhìn qua vừa đáng yêu vừa nhu mì.

Diệp Âm Trúc dịch người qua, nhường cho Hải Dương một khoảng trống. Trướng bồng của hai người cũng không lớn, sau khi Hải Dương ngồi xuống, hai người cơ hồ nghe rõ hơi thở của nhau.

-Sao quay lại nhanh thế, ngươi ăn no chưa?

Diệp Âm Trúc hỏi.

Hải Dương nhu thuận gật đầu

-Ăn no rồi.

Ánh mắt nhu hòa nhẹ nhàng nhìn Diệp Âm Trúc, hơi thở có phần vội vã.

-Nơi này thật sự rất an tĩnh. Nếu không phải bởi vì môi trường chung quanh quá lạnh, cũng có thể sống ở đây. Đáng tiếc sinh mệnh khí tức quá ít, thiếu đi màu xanh biếc của thực vật, kết cục làm mọi người không thoải mái.

Không biết tại sao nhìn dung nhan Hải Dương xinh đẹp, Diệp Âm Trúc nhớ tới mẫu thân, cũng tự nhiên nhớ tới Bích Không Hải. Nơi đó tràn ngập sinh cơ của cây trúc, có nhiều tiểu động vật đáng yêu, còn có trúc ốc và thân nhân của mình, không biết ba ba đã về đến nhà chưa, mụ mụ và hai vị gia gia có khỏe không?

Nhìn quang mang trong mắt Diệp Âm Trúc, Hải Dương nhẹ giọng hỏi:

-Ngươi đang suy nghĩ cái gì thế?

Diệp Âm Trúc ý tứ trả lời:

-Nhớ nhà. Ta đang nhớ Bích Không Hải, nơi ta sinh ra và lớn lên.

-Bích Không Hải? Cái tên rất đẹp, ta nghĩ, nhất định là một nơi rất đẹp.

Hải Dương trong mắt toát ra một tia mong chờ.

Diệp Âm Trúc gật đầu, nói:

-Đúng vậy! Nơi đó rất đẹp, chỉ là không náo nhiệt. Bích Không Hải thật ra là một mảnh rừng trúc, màu xanh vô tận như hải dương.

Hải Dương cười khúc khích, nói:

-Có cơ hội ta cũng muốn xem tận mắt thế nào là biến thành bích lục vô tận đây?

Diệp Âm Trúc sửng sốt, trong nháy mắt hiểu được ý tứ của nàng. Trên mặt nhất thời tươi cười hơn vài phần. Trong đầu hồi tưởng lại lúc đầu mẫu thân nói qua. Nếu có một ngày, mình có thích nữ hài tử nào, thì mang về cho mẹ xem. Có gì đó bất thường tràn ngập trong lòng, ánh mắt hắn cũng trở nên nhu hòa hơn rất nhiều.

-Âm Trúc, thật hâm mộ ngươi. Ta nghĩ ngươi nhất định có một gia đình hòa thuận.

Hải Dương trong mắt đột nhiên vài phần bi thương, nhìn đáng yêu kinh người.

Diệp Âm Trúc vuốt cằm nói:

-Ba ba, mụ mụ và hai vị gia gia, từ trước khi ta ra đời đến nay bọn họ đều sống ở Bích Không Hải. Bởi vì từ nhỏ ta theo Tần gia gia luyện cầm, ta và ba ba mụ mụ bọn họ rất ít ở cùng một chỗ. Chỉ là tới rồi đi, Bích Không Hải một năm chúng ta mới gặp nhau một lần. Nhưng ta biết, bọn họ rất thương ta. Lúc trước ít ở cùng ta, chỉ là vì sợ chậm trễ ta luyện cầm mà thôi."

Hải Dương có chút cúi đầu

-Ta không có cha mẹ, từ khi ta biết nghĩ đã không có cha mẹ. Nghe ông nội nói, bọn họ sinh hạ ta không lâu, bởi vì hắc long cùng ngân long đánh nhau mà chết, ta cũng là khi đó bị hắc long tộc hủ thực ma chú xâm nhập, mà mất đi dung nhan vốn có. Nếu không có ngươi trợ giúp, chỉ sợ ta bây giờ vẫn còn là cô gái xấu xí nhất thần âm hệ.

-Không, ngươi không phải. Cho dù không có ta trợ giúp, ngươi cũng tuyệt sẽ không là cô gái xấu xí nhất.

Diệp Âm Trúc khẩn thiết nói:

-Hải Dương, phán định một người đẹp xấu không chỉ là bề ngoài. Bề ngoài chỉ là đại biểu bởi dung nhan, còn chữ mỹ này hàm nghĩa chân chính rất rộng. Ít nhất ta cho rằng, dung nhan so sánh với nội tâm, nội tâm càng quan trọng hơn. Ví như Tô Lạp, Tô Lạp tướng mạo không anh tuấn, tài năng cũng không xuất chúng. Nhưng ta trước sau vẫn cho rằng, hắn có một trái tim rất đẹp. Ở cùng một chỗ với hắn, luôn có cảm giác rất thoải mái.

Hải Dương trong mắt hiện lên một tia cảm động

-Tô Lạp sao? Âm Trúc. Sợ rằng đại đa số người có cảm giác về hắn không giống với ngươi.

Diệp Âm Trúc có chút kinh ngạc nói:

-Tại sao?

Hải Dương nói:

-Ít nhất chính ta cũng thấy Tô Lạp với mọi người là một người lạnh lùng. Chỉ có khi ở bên cạnh ngươi, khí tức của hắn mới có biến hóa, còn bất luận hắn đối mặt kẻ nào, cho dù là đối mặt Hương Loan học tả xinh đẹp, thần sắc của hắn cũng không xuất hiện một chút biến hóa. Phải biết rằng, Hương Loan học tả là đệ nhất mỹ nữ của Mễ Lan ma võ học viện chúng ta a! Cơ hồ chỉ cần là nam nhân sẽ vì vẻ xinh đẹp của nàng mà động tâm. Cho dù là ngươi cũng không ngoại lệ a. Ta còn nhớ kỹ, lần đầu tiên ngươi thấy nàng, ánh mắt rõ ràng có biến hóa, bất quá ánh mắt ngươi chỉ có thưởng thức và cảm thán, cũng không có ý gì khác. Nhưng Tô Lạp lại không thế, khi hắn nhìn Hương Loan, trong sâu thẳm ánh mắt vẫn băng lãnh như xưa, thậm chí, thậm chí có vài phần chết chóc.

_____***_____

Nghe Hải Dương nói, Diệp Âm Trúc trầm mặc, trong đầu nhớ lại những khi mình và Tô Lạp ở một chỗ. Quả thật, trong kí ức, Tô Lạp ngoại trừ những khi ở bên cạnh mình khí tức rất nhu hòa, còn đối với những người khác, thần sắc hắn rất lạnh nhạt, tựa hồ không gì có thể khiến hắn quan tâm. Nhớ lại khi trước đại chiến chiến tranh cự thú Cách Lạp Tây Tư biểu hiện vào thời khắc tối hậu của Tô Lạp khiến cảm giác của Diệp Âm Trúc với người bạn chí thân quen thuộc này nhất thời trở nên thần bí thêm vài phần.

Mỉm cười, Hải Dương nói:

-Có vẻ thần bí đây? Nhưng thật ra cũng bình thường, Tô Lạp dù sao cũng là thích khách.

Diệp Âm Trúc khe khẽ gật đầu

-Mỗi người đều có bí mật của riêng mình, Tô Lạp cũng có. Ta cũng không muốn biết chuyện thần bí của hắn. Ta chỉ cần biết hắn là người như thế nào là đủ rồi.

-Âm Trúc, ngươi có mệt không? Vừa tỉnh lại không lâu, đừng nói nhiều qua. Ngươi ngủ đi.

Hải Dương ân cần.

Nghe được những lời êm ái này, Diệp Âm Trúc vô ý nhìn vào đùi Hải Dương lấp ló dưới quần, nhớ tới khi mình tỉnh lại đã cảm nhận được sự đàn hồi của nó, trong đầu nhất thời nhớ lại thân thể hoàn mĩ mềm mại khi Hải Dương trị bệnh.

Hải Dương bị hắn nhìn mặt đỏ lên, thầm nghĩ, ánh mắt Âm Trúc sao lại sỗ sàng như thế. Hít một hơi sâu, nàng biết, đây là cơ hội tốt nhất cho mình tiếp cận Âm Trúc, nếu đã sớm có quyết định, thì phải nhanh chóng ra tay mới được. Hương Loan từng nói qua, nam tử xuất sắc như Diệp Âm Trúc, sau này phụ nữ thích hắn nhất định không ít. Mà hắn tâm địa đơn thuần, một khi bị người khác đắc thủ trước, sợ rằng mình một chút cơ hội cũng không có.

Nghĩ tới đây, Hải Dương cắn răng, nhẹ giọng:

-Nơi này không có gối đầu, hay là ngươi gối đầu lên đùi ta ngủ đi, như vậy sẽ thoải mái hơn một chút

Nói ra những lời này, khuôn mặt xinh đẹp của nàng đã cúi thấp đến độ muốn ẩn vào trong bộ ngực sữa, tiếng nói lí nhí không thể nghe nổi.

-Ách ……

Diệp Âm Trúc trong lòng nhất thời nóng như lửa đốt, chuyện nam nữ mặc dù hắn đã không như trước cái gì cũng mờ mịt không hiểu, nhưng nhiều nhất cũng chỉ là chút vỏ bên ngoài, với hảo cảm của Hải Dương thì rõ ràng đã biết không cần nghi ngờ, nhưng mình sao có thể xâm phạm một nữ tử chứ.

-Không, không cần đâu. Hải Dương, ta không mệt lắm, hay ta dạy ngươi một khúc đàn nhé. Mấy ngày nay ngươi chiếu cố ta, thân thể mệt mỏi không ít, học khúc đàn này, đối với sự khôi phục của ngươi và mọi người đều có tác dụng không nhỏ. Ta cũng sẽ phục hồi như cũ nhanh hơn.

Thấy ánh mắt Diệp Âm Trúc không dám nhìn mình, trong lòng Hải Dương có chút thất vọng. Nhưng nàng dù sao cũng là nữ nhi, nói ra câu nói vừa rồi đã là dùng hết dũng khí, lúc này Diệp Âm Trúc tránh đi, mặc dù có chút thất vọng, nhưng phần đa là cảm thấy như trút được gánh nặng. Nàng dù sao cũng là một cô gái tâm hồn thuần khiết, vẻ ngượng ngùng vẫn còn chiếm vị trí chủ đạo.

-Khúc gì đây? Ta gặp bao giờ chưa?

Hải Dương có chút tò mò hỏi. Nàng từ nhỏ học cổ tranh, ông nội nàng Tây Đa Phu cũng chưa bao giờ bắt buộc nàng làm cái gì, mọi thứ đều do nàng. Mặt tạo nghệ trong âm nhạc của nàng còn xa mới bằng Diệp Âm Trúc đã khắc sâu bao nhạc lý, nhạc khúc, tuy nhiên đại đa số cổ khúc nàng đều đã nghe qua, chỉ là cần Diệp Âm Trúc dạy nàng ý cảnh và tâm tình của khúc nhạc.

Diệp Âm Trúc mỉm cười, lắc đầu, nói:

-Thủ khúc này ngươi có thể sẽ không biết đâu, tên là "Bồi Nguyên Tĩnh Tâm khúc". Uy lực của nhạc khúc nếu được phát huy, có thể khiến tâm hồn người khác trở nên bình thản, tiềm lực thân thể được kích thích nhẹ nhàng có thể dễ dàng phát huy, thay đổi hết thảy tình trạng thân thể. Cho dù không có bị thương mà nghe xong, với thân thể cũng có lợi lớn. Tác dụng bồi nguyên dùng để phụ trợ người khác tu luyện là tốt nhất.

Hải Dương có chút kinh ngạc nói:

-Có nhạc khúc như vậy sao, ta muốn học.

Diệp Âm Trúc mỉm cười, trong tay quang mang chợt lóe, Đại Thánh Di Âm cầm đã xuất hiện trên tay, hắn điều chỉnh tư thế ngồi một chút, lại khe khẽ dạo đàn, nói:

-Tinh thần lực của ta khôi phục cũng chưa nhiều lắm. Ta trước hết đạn tấu một lần toàn bộ nhạc khúc cho ngươi nghe. Sau đó sẽ phân đoạn dạy ngươi khúc đàn, cuối cùng ta sẽ cùng ngươi tìm cảm giác địch thực của nhạc khúc.

Hải Dương gật đầu, ánh mắt đầy nghiêm túc chờ đợi. Với cầm khúc của Diệp Âm Trúc, trong lòng nàng bội phục. Ít nhất trong những thần âm sư nàng từng thấy qua, kể cả Ny Na, không có ai âm nhạc tạo nghệ có thể vượt qua Diệp Âm Trúc.

Diệp Âm Trúc mỉm cười, hai tay nhẹ nhàng khảy đàn

-Ta không biết cổ tranh các ngươi có giống như cầm hay không. Ít nhất với cổ cầm chúng ta mà nói, mỗi cây cổ cầm đều không giống nhau, đều có lịch sử sâu xa bất đồng. Cho nên, khi diễn tấu các nhạc khúc khác nhau, dùng cổ cầm khác nhau sẽ sinh ra hiệu quả không giống nhau. Mỗi một cầm khúc, đều có một cây cổ cầm thích hợp nhất với nó. Nếu sau này có cơ hội, ngươi có thể tại phương diện này nghiên cứu cổ tranh, có lẽ sẽ diễn tấu hiệu quả hơn.

Khe khẽ dạo đàn, Diệp Âm Trúc mặc dù thân thể hư nhược, nhưng khi ánh mắt hắn nhìn vào cây đàn, Hải Dương có thể cảm giác rõ ràng khí tức của hắn cùng cổ cầm hoàn toàn dung hợp làm một thể, vừa ưu nhã, vừa trầm tĩnh.

Diệp Âm Trúc khẽ thở dài:

-Phong dương chi đồng, không tang chi tài, phượng minh thu nguyệt, hạc vũ dao thai. Với các cổ cầm, nói về có đủ cửu đức, chỉ có Đại Thánh Di Âm cầm, cho nên nó cũng là dùng để diễn tấu trị liệu cầm khúc hiệu quả tốt nhất.

Hải Dương có chút suy nghĩ nói:

-Ta trước kia cũng xem qua một ít điển tịch về cổ cầm. Cầm có cửu đức, là chín loại âm sắc, phân biệt là kỳ, cổ, thấu, nhuận, tĩnh, viên, quân, thanh, phương. Gồm đủ cửu đức, nói như vậy, Đại Thánh Di Âm cầm này hẳn là tốt nhất ở phương diện cân bằng giữa cửu đức.

Trong mắt Diệp Âm Trúc toát ra một tia tán dương, khẽ vuốt cầm đồng thời bắt đầu diễn tấu. Ngón cái, ngón trỏ tay trái án đào, là dáng minh cưu hoán vũ (chim hót gọi mưa). Ngón giữa, ngón áp út tay phải chụm lại, là thế u cốc lưu tuyền (suối chảy trong khe), bắt đầu đàn. Tiếng đàn hàm súc phiêu đãng cất lên, chỉ pháp bất động thanh sắc khống chế khi nhanh khi chậm, giai điệu mềm mại trầm thấp, đem cửu đức của cầm diễn đạt đến lâm li bất tận.

Đại Thánh Di Âm cầm, trong tay Diệp Âm Trúc đạn tấu, khí tức thanh khiết hoàn mỹ bộc lộ, cây đàn chết như sống lại trong âm vận trầm bổng, làm Hải Dương nhất thời chìm trong ý cảnh hoàn mỹ. Giai điệu nhu hòa mượt mà hoán tỉnh sinh cơ nguyên thủy nhất trong cơ thể nàng, tánh mạng lực từ gót chân theo các nguyên tố trong không khí đang ba động theo điệu nhạc mà thấm vào.

Một tia khí tức ấm áp xuất hiện trong cơ thể, thong thả vận chuyển, sự mệt mỏi cả ngày tựa hồ lặng lẽ biến mất, Hải Dương hồn nhiên không hề biết thân thể mình đang trở nên thư thái. Cũng là thần âm sư nên sau khi lắng nghe cầm khúc tuyệt vời này, tinh thần lực nàng đã tăng lên rất nhiều, đối với những lý giải về cầm khúc của Diệp Âm Trúc trước kia càng thêm khắc sâu vào trái tim nàng.

Khi dư âm cuối cùng vang lên, hai mắt đang khép hờ của Diệp Âm Trúc lại một lần nữa mở ra, hai tay từ từ giơ lên, nhẹ buông một phím đàn, một chút dư âm dừng lại hẳn. Trán hắn lấm tấm mồ hôi. Dù sao hắn cũng vừa mới tỉnh lại, tinh thần và thể lực đều còn lâu mới khôi phục. Nhưng hắn phát hiện ra, mặc dù ra mồ hôi, nhưng tự mình một chút cảm giác uể oải cũng không có. Trong cơ thể, trúc đấu khí tựa hồ do tác dụng của bồi nguyên tĩnh tâm khúc khôi phục lại một ít, ngay cả tinh thần lực cũng trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều.

-Cầm khúc nhu hòa hay quá, là nhạc khúc thoải mái nhất mà ta từng nghe qua.

Hải Dương dù sao cũng là thanh cấp ma đạo sĩ, khi cầm khúc chấm dứt, nàng rất nhanh khôi phục lại, lúc này trong đầu mới xuất hiện cảm giác toàn thân thư sướng. Nàng suýt nữa kêu lên. Nàng phát hiện mỗi một bộ phận trên thân thể mình đều thoải mái, trong lòng thậm chí sinh cơ bừng bừng trỗi dậy, sảng khoái đến độ nói không nên lời.

-Âm Trúc, nhanh dạy ta đi.

Hải Dương có chút vội vã không đợi được đã dùng cổ tranh đàn.

Cổ cầm và cổ tranh, căn bản có rất nhiều khúc nhạc khác nhau nhưng có cùng công hiệu. Mặc dù Diệp Âm Trúc học cầm, nhưng hắn chỉ cần đem cách dùng âm luật của bồi nguyên tĩnh tâm khúc nói cho Hải Dương, là hoàn toàn có thể dạy nàng đạn tấu.

Hải Dương cũng không làm cho Diệp Âm Trúc thất vọng. Là Mễ Lan ma võ học viện thần âm sư có thiên phú tốt nhất trước khi Diệp Âm Trúc xuất hiện, một khúc đàn không ngắn như "Bồi nguyên tĩnh tâm khúc", nàng cũng chỉ cần thời gian không tới hai giờ là học xong. Đương nhiên, chỉ là học xong âm vận mà thôi.

Một mình đạn tấu lại một lần, Hải Dương hai tay để lên đàn, khẽ thở dài:

-Xem ra, cổ tranh vẫn không bằng cổ cầm, mặc dù khúc nhạc nghe cũng không sai, nhưng ta lại thủy chung tìm không được cảm giác lúc nãy, tựa hồ đây chỉ là một nhạc khúc bình thường mà thôi.

Diệp Âm Trúc mỉm cười. Nói:

-Đừng gấp, từ từ thôi. Thật ra, mỗi một loại nhạc khí đều ngang hàng cả, cũng không có phân ra cao thấp, đều có lai lịch sâu xa của chúng. Cổ tranh không thể so với cổ cầm bất quá là ở tính trầm ổn, còn ở khả năng chiếm lấy lòng người cổ tranh mạnh hơn. Nếu ngươi đối với âm nhạc lý giải giống như ta, vậy, khi chúng ta cùng diễn tấu một nhạc khúc có tính công kích thì cổ tranh của ngươi uy lực hơn hẳn cổ cầm của ta.

Hải Dương cười khổ nói:

-Ta đối với nhạc khúc lý giải mà muốn đuổi kịp ngươi, sợ rằng đời này không có khả năng.

Diệp Âm Trúc nghiêm mặt nói:

-Không nên coi thường bản thân, nỗ lực càng nhiều, thu lại càng lớn, không cố gắng, ngươi làm sao biết mình không được. Muốn thực sự lý giải được thâm ý của nhạc khúc, đầu tiên chính mình phải tự tin. Không ngừng cố gắng trải nghiệm, dùng toàn bộ trái tim mình mà cảm nhận, bất luận là ai cũng có cơ hội. Ngươi hiểu không?

Nhìn thần sắc Diệp Âm Trúc đột nhiên trở nên trịnh trọng, Hải Dương thu lại vẻ mặt tươi cười, ngồi thẳng người dậy, nói:

-Ta biết rồi, cám ơn ngươi, Âm Trúc.

_____***_____

Tương lai không xa, Hải Dương sở dĩ có thể trở thành nhất đại cổ tranh đại gia, thần âm sư cường đại, đứng đầu mười hai nhạc phường của Cầm đế, có quan hệ sâu sắc với việc đêm nay Diệp Âm Trúc điểm tỉnh nàng.

"Bây giờ ngươi đạn tấu theo ta, không nên chú trọng vào chuyện đúng âm luật hay không, hãy để bản thân mình cảm nhận khúc nhạc, đem tâm tình của mình đắm chìm trong đó. Cho dù không thể cùng nhạc khúc tâm tình tương hợp, cũng phải toàn tâm ghi nhớ, ta sẽ dẫn ngươi tiến vào lĩnh vực kỳ diệu, dụng tâm cảm thụ, ngươi sẽ có thu hoạch." Lúc này Diệp Âm Trúc và Hải Dương, nhìn qua như là một đôi thầy trò. Nói đến âm nhạc, Diệp Âm Trúc nhất thời trở nên chuyên chú. Nếu Hương Loan ở đây, nhất định sẽ cười ngất. Trong tình trạng cô nam quả nữ sống chung một nhà như vầy, hai người bọn họ không phải nói chuyện yêu đương, mà là giảng dạy âm nhạc, thật sự có chút buồn cười.

Cầm khúc lại vang lên, lúc này, cầm cùng cổ tranh hòa tiếng, vì tăng cường hiệu quả nhạc khúc, Hải Dương phát ra tinh thần lực của mình, thanh quang nhàn nhạt xung quanh thân thể nàng và Diệp Âm Trúc chậm rãi tỏa ra.

Diệp Âm Trúc không có nhiều tinh thần lực thừa để dùng vào cầm khúc, nhưng ngay từ khi bắt đầu hợp tấu, hắn tự nhiên sẽ chiếm vị trí chủ đạo. Hải Dương chỉ là ma đạo sĩ, tinh thần lực căn bản không cách nào phát triển nhạc khúc, càng không có khả năng thể hiện tâm tình của nhạc khúc. Đây là sự chênh lệch về cảnh giới của hai người.

Bồi Nguyên Tĩnh Tâm khúc nhu hòa, theo Diệp Âm Trúc dẫn đường dần dần thể hiện hiệu quả, Hải Dương theo lời hắn, buông thả hết thảy cảm thụ ngoại giới, toàn thân đầu nhập vào nhạc khúc, nàng cũng không biết lúc này nàng đã thả tinh thần lực ra, dĩ nhiên đã bị tiếng đàn của Diệp Âm Trúc thao túng nên mới thả ra uy lực.

Cầm tranh hòa minh, bình thường loại âm nhạc này thật sự không có khả năng xảy ra nhưng Diệp Âm Trúc lại xảo diệu thuận lợi tiến hành. Cổ tranh đúng là kim qua chi âm, mặc dù không cương ngạnh bằng tỳ bà nhưng so với cổ cầm thì trong trẻo hơn nhiều. Tuy nhiên lúc này, dưới tác dụng của đại thánh di âm cầm, tranh âm cũng trở nên cực kỳ nhu hòa, tất cả đều là giai điệu rung động lòng người của Bồi Nguyên tĩnh tâm khúc.

Sau khi hợp tấu bắt đầu thì đều không ngừng lại, mỗi khi tấu xong một lần, Diệp Âm Trúc sẽ tự mình dẫn đạo để Hải Dương tiến hành đàn lại một lần nữa. Cứ mỗi một lần chấm dứt, hợp tấu của bọn họ cũng trở nên càng thêm dung hợp thêm vài phần, cường độ tinh thần lực thả ra cũng tăng lên rất nhiều. Bởi vì tinh thần lực và đấu khí của Diệp Âm Trúc nhờ có Bồi Nguyên Tĩnh Tâm khúc đã chậm rãi khôi phục.

Lựa chọn nhạc khúc này dạy cho Hải Dương ở đây, Diệp Âm Trúc tự nhiên là có mục đích, mọi người đều bị thương không nhẹ, nhờ có tác dụng của Bồi Nguyên Tĩnh Tâm khúc mới có thể trợ giúp khôi phục nguyên khí sớm để rời khỏi nơi này. Có Hải Dương trợ giúp hợp tấu, thông qua việc tinh thần lực tăng mạnh với nhạc khúc, hiệu quả cũng trở nên rất tốt.

Bồi Nguyên Tĩnh Tâm khúc kỳ thật chính là một loại ma pháp khôi phục có ưu thế không giống với các hệ ma pháp khôi phục khác. Các hệ hệ ma pháp khôi phục khác mặc dù cũng phần lớn là kích phát tiềm lực cơ thể để tự thân khôi phục thương thế, nhưng chủ yếu là trực tiếp kích thích chỗ bị thương khôi phục. Còn Bồi Nguyên Tĩnh Tâm khúc thì không, nó thông qua kích thích trực tiếp tính mạng lực và tinh thần lạc ấn

của cơ thể, kích phát tiềm lực bổn nguyên nhất của cơ thể để tiến hành khôi phục. Ma pháp khôi phục bình thường đại đa số đều có tác dụng phụ nhất định, có thể ảnh hưởng tới bổn nguyên cơ thể, còn Bồi Nguyên Tĩnh Tâm khúc này lại trái ngược, hiệu quả trị liệu không bằng ma pháp trực tiếp bình thường nhưng lợi ích của nó đối với bổn nguyên thì không ma pháp nào so sánh được.

Hợp tấu liên tục cả ngày cho tới khi màn đêm lại phủ xuống Diệp Âm Trúc mới khống chế cầm khúc chậm rãi kết thúc. Hai mắt Hải Dương không biết đã nhắm lại từ lúc nào, nàng cũng giống như Diệp Âm Trúc, khi hai tay đã đặt lên dây đàn thì đều không khỏi tâm linh hoàn toàn đắm chìm vào trong âm nhạc.

Diệp Âm Trúc không đánh thức nàng dậy, lúc này, dưới tác dụng của hợp tấu giữa hắn và Hải Dương, một ma đạo sĩ và một ma đạo sư, cùng hợp tấu Bồi Nguyên Tĩnh Tâm khúc, thực lực hắn đã khôi phục tới trên năm thành, ngay cả tánh mạng lực vì trợ giúp Tử sống lại mà tiêu hao tựa hồ cũng đã được phục hồi nhất định.

Nhìn Hải Dương thật kỹ, trên mặt Diệp Âm Trúc toát ra một tia vui mừng, thiên phú của Hải Dương so với tưởng tượng của hắn còn muốn tốt hơn, hắn biết, thông qua hợp tấu không ngừng ngày hôm nay, Hải Dương cũng không chỉ đơn giản nắm giữ được Bồi Nguyên Tĩnh Tâm khúc này. Nàng chẳng những thành công tự mình dung nhập tâm tình vào trong đó, mà chủ yếu chính là nàng đã hiểu được về nhạc khúc rất nhiều so với trước kia. Khả năng cảm thụ âm nhạc của nàng cũng tiến bộ nhanh chóng tương hợp với thực lực ma đạo sĩ.

Cầm tranh hợp tấu đã khiến cho Diệp Âm Trúc và bạn bè hắn cũng được lợi ích lớn lao, ngay cả chiến tranh cự thú Cách Lạp Tây Tư đang ngủ dưới lớp băng cũng khôi phục đáng kể. Thiểm, Lôi đang ẩn nấp nghỉ ngơi trong song chưởng Diệp Âm Trúc tựa hồ một lần nữa tăng cường thêm sức sống, không ngừng thân thiết truyền tin cho Diệp Âm Trúc. Còn hai tiểu Tuyết Long báo núp trên người Hải Dương và hai tiểu ma thú Mã Lương, Thường Hạo mới thu được cũng được ích lợi lớn từ Bồi Nguyên Tĩnh Tâm khúc. Xúc tiến ma thú phát triển chỉ có nhạc khúc của Diệp Âm Trúc mới có thể làm được, mà Bồi Nguyên Tĩnh Tâm khúc này là tốt nhất.

Lặng lẽ đi ra khỏi trướng bồng, Diệp Âm Trúc cứ để Hải Dương có thêm thời gian nghỉ ngơi trong trướng bồng sau thời gian dài chơi nhạc, còn hắn muốn đi ra ngoài hoạt động một chút.

Băng quyển ban đêm rất tĩnh lặng, bầu trời đêm quang đãng vô song, mặc dù là ban đêm nhưng sao sáng lóng lánh khiến bầu trời cũng không phải thuần túy màu đen mà phóng thích ánh sáng màu lam trong sáng ra rất xa.

Dùng sức vươn thân thể, xương cốt toàn thân kêu răng rắc, hai tay tám ngón chậm rãi nắm lại, Diệp Âm Trúc nhất thời cảm giác được một cổ năng lượng rõ ràng chảy suốt toàn thân. Cứu Tử sống lại hiển nhiên đã tiêu hao của hắn và của bích ti một lượng tinh thần lực rất lớn, nhưng đồng thời cũng làm hắn nhận được của Tử càng nhiều sức mạnh. Lúc này, trong cơ thể hắn cũng chảy một bộ phận huyết mạch của Tử Tinh Bỉ Mông, cho dù không cần đấu khí, thân thể hắn so với trước kia cũng trở nên càng thêm rắn chắc.

"Âm Trúc, các ngươi hợp tấu nghe hay thật." Tô Lạp từ trong bóng tối đi tới, trong ánh mắt có vài phần mừng rỡ nhưng cũng có vài phần cô đơn.

Diệp Âm Trúc vội vàng đi tới, "Tô Lạp, thân thể ngươi thế nào rồi? Khôi phục chút nào chưa?"

Tô Lạp gật đầu, nói: "Nhờ có hợp tấu của các ngươi. Khi đó ta bị thương rất nặng. Khi nghe các ngươi hợp tấu, thân thể ta khôi phục rất nhanh, bây giờ đã khá tốt rồi. Ngươi tỉnh lại khi nào vậy? Hải Dương đâu?"

Diệp Âm Trúc nói: "Tỉnh lại một ngày rồi, Hải Dương sau khi hợp tấu đã lĩnh hội được bản chất của nhạc khúc, ta không quấy rầy nàng nữa, lần này hợp tấu hẳn là có trợ giúp nhất định đối với nàng. Tô Lạp, trướng bồng của ngươi chỉ một người à?"

Tô Lạp gật đầu, nói: "Là trướng bồng cá nhân mà, Thường Hạo nhường cho ta, hắn và Mã Lương ở cùng một chỗ."

Diệp Âm Trúc suy nghĩ một chút, nói: "Không bằng chúng ta ở cùng đi, Hải Dương dù sao cũng là nữ, khi ta hôn mê còn được chứ bây giờ cùng nàng ở chung một chỗ có chút không tiện."

Tô Lạp sửng sốt, từ đáy mắt thoảng qua sắc vui mừng "Hảo."

Khi ở cùng một chỗ với Hải Dương, Diệp Âm Trúc luôn có chút khẩn trương, trong lòng thầm nghĩ, chính ở cùng một chỗ với Tô Lạp vẫn là thoải mái nhất a!

Khi hai người đang nói chuyện, vài đạo nhân ảnh từ nhiều phương hướng đi tới, đúng là Tử và Thường Hạo, Mã Lương. Hợp tấu kết thúc, bọn họ cũng đều từ trong trạng thái tu luyện tỉnh táo lại.

Tử nhìn thần thái Diệp Âm Trúc đã khôi phục hơn phân nửa, mỉm cười nói: "Âm Trúc, cầm khúc của ngươi tựa hồ lại tiến bộ nữa rồi."

Diệp Âm Trúc nói: "Đây là nhờ công của hợp tấu. Tinh thần lực của Hải Dương có tác dụng rất lớn, nếu không phải nàng, ta cũng không có biện pháp khôi phục nhanh như vậy. Các ngươi thế nào? Thân thể cũng khỏe rồi chứ?"

Thường Hạo có chút hưng phấn, "Âm Trúc, thần âm sư các ngươi thật sự là thần kỳ, ta không chỉ tự mình được lợi ích rất nhiều mà ngay cả ma thú ta mới thu được cũng phát triển rất nhanh, ta có thể cảm giác được rõ ràng."

Diệp Âm Trúc mỉm cười, nói: "Vậy là tốt rồi. Tinh thần lực của ta vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, còn phải một hai ngày nữa, các ngươi trước hết cứ nghỉ ngơi đi. Chờ khi ta khôi phục, chúng ta sẽ trở về."

Ánh mắt chuyển hướng sang Mã Lương đang có chút cô đơn, Diệp Âm Trúc mỉm cười, nói: "Mã Lương, đừng vì mất đi ngân long lục khí mà buồn. Ma pháp vật phẩm gì cũng đều là vật ngoài thân, chỉ có tăng cường thực lực bản thân mới là tốt nhất. Tinh thần lực sẽ không biến mất, không phải vậy sao?"

Mã Lương than nhẹ một tiếng, nói: "Đó dù sao cũng là chí bảo của họa tông chúng ta. Lần này đi Mễ Lan ma vũ học viện học tập, ông nội vì cho ta phòng thân mới truyền cho ta, bây giờ mất đi, thật không biết trở về nói như thế nào."

Diệp Âm Trúc mỉm cười, nói: "Vậy thật không đơn giản, nhưng liệu đem ma pháp vật phẩm giống nhau trở về là được chứ gì."

Mã Lương sửng sốt nói: "Làm sao có thể được? Ngân long ngũ khí của ta đã gần như là thần khí ma pháp vật phẩm, dùng để triệu hồi ngân long công kích đủ để so sánh với thần khí đó."

Diệp Âm Trúc nói: "Nếu ta cho ngươi một thi thể cự long, ngươi có thể một lần nữa luyện ra long tộc ngũ khí chứ?"

Mã Lương lại càng hoảng sợ, "Âm Trúc, ngươi đã từng giết rồng sao?"

Âm Trúc cười nhẹ, nói: "Không phải ta, là Tử. Trong không gian giới chỉ của ta có một cái xác của hắc long. Ngoại trừ máu ra thì đều rất đầy đủ."

Tử tiếp lời nói: "Lần trước ta đã lấy ra phần lớn máu của hắc long, bất quá vẫn còn thừa một ít, nếu ngươi muốn cũng có thể cho ngươi."

"Cái này ……" đột nhiên xuất hiện niềm vui thật lớn khiến Mã Lương có chút thất thần, hắc long cũng không hề kém so với ngân long a! Thân thể của rồng chính là nguyên liệu tốt nhất đối với ma pháp sư triệu hoán hệ để luyện ma pháp đạo cụ, không có ngân long lục khí, tự mình luyện ra hắc long lục khí mới cũng không tốt sao? Hơn nữa Âm Trúc nói đó là cơ thể đầy đủ của hắc long! Có lẽ thông qua đề luyện còn được nhiều hơn cả lục khí.

Diệp Âm Trúc nói: "Cứ như vậy đi, sau này chúng ta sẽ đi Cầm thành, ở đó chờ khai học, chung quanh Cầm thành đều là núi cao, có rất nhiều nơi an tĩnh, khi đó ngươi hoàn toàn có thể tìm một chỗ để hoàn thành việc đề luyện."

Đôi mắt Mã Lương sáng rực lên, trong đó thậm chí còn thêm vài phần ngân ngấn nước, ngay cả thần long huyết khế trên tay hắn cũng càng thêm lóe sáng.

¢Pu G\yỀjX ¢PI p\¾n Ĥæ_ dQ_ ¦\Ôj G\υ´

Trong đó, biến hoá lớn nhất chính là Diệp Âm Trúc, Tử và Hải Dương. Hải Dương được Diệp Âm Trúc truyền thụ kiến thức âm nhạc, thông qua mấy ngày hợp tấu, kiến giải về âm nhạc của nàng hoàn toàn thăng hoa thêm một tầng, hiển nhiên có thể đạt tới thực lực của thanh cấp thần âm hệ ma đạo sĩ, mấu chốt chính là, nàng đối với việc dung nhập tâm tình cảm vào nhạc khúc đã trở nên dễ dàng hơn nhiều. Tử thông qua Diệp Âm Trúc trọng sinh, tinh thần lực tăng lên cực nhiều, hơn nữa nhờ Cách Lạp Tây Tư kích thích mà đạt tới bát cấp ma thú, lại được Cách Lạp Tây Tư hiến tế linh hồn chi hoả, thân thể hắn đã tiến hoá gần đến cửu cấp ma thú, tốc độ phát triển cực nhanh, ngay cả bản thân hắn cũng cực kì kinh ngạc, khoảng cách bản thân so với lực lượng của tử tinh bỉ mông chính thức cũng càng ngày càng gần.

Diệp Âm Trúc biến hoá ngay trên thân thể, trong vài ngày ngắn ngủi, khi hắn hồi phục hoàn toàn đấu khí và ma pháp lực bình thường, thân thể tựa hồ lại cao thêm vài phần, bả vai cũng trở nên rộng rãi một chút, ngoại trừ vẻ ưu nhã vốn có, càng tăng thêm vài phần trầm ổn. Thông qua lần chiến đấu này, mặc dù tinh thần lực của hắn không có tăng lên, nhưng từ Thiểm, Lôi hai tiểu kim giáp cấm trùng huyết khế gia tăng tinh thần lực bổ sung, hoàn toàn ổn định tại kiếm đảm cầm tâm thất giai thuỷ chuẩn, chính là tương đương ma đạo sư sơ giai a!

Mười bảy tuổi đạt đến ma đạo sư, đây tuyệt đối là kỷ lục của Long Khi Nỗ Tư đại lục, cho dù Pháp Lam cường giả, cũng không có khả năng tồn tại ma đạo sư trẻ tuổi như vậy. Tương liên huyết mạch của tử tinh bỉ mông, hắn ngoài thân thể còn đang tiếp tục biến hoá, tăng thêm chính là gân cốt hắn cũng biến hóa cực lớn, vài ngày ngủ say thanh tỉnh, tương đương trải qua một lần thoát thai hoán cốt, càng thêm cứng rắn mềm dẻo, kinh mạch so với trước kia cũng rộng gần gấp đôi, trúc đấu khí từ hoàng trúc ngũ giai trực tiếp tăng tới lục giai rưỡi, khoảng cách đến thất giai đã không xa, bảo trì đấu khí cùng ma pháp lực cơ bản cân bằng. Ma vũ song tu đạt tới trình độ của hắn, cũng có thể nói là dị biệt.

Thông qua lần chiến đấu này cùng chiến tranh cự thú Cách Lạp Tây Tư, Diệp Âm Trúc càng hiểu thêm tác dụng của vũ kỹ, khi đối mặt với địch nhân cường đại, muốn đạn tấu nhạc khúc đối địch phi thường khó khăn, vũ kỹ đích thực mới là cách tốt để bảo toàn bản thân, tìm kiếm cơ hội đánh đàn. Trúc tông vũ kỹ đích thực cường đại, chỉ là trước đây, hắn vừa mới học được kỹ xảo vũ kỹ chính thức từ phụ thân Diệp Trọng, còn xa mới luyện thành, thông qua lần này, hắn quyết định đồng thời với tu luyện cầm khúc, vũ kỹ của mình cũng phải tăng lên, Đông Long bát tông xuất thân từ viễn cổ Đông Long đế quốc cường đại vũ kỹ, chỉ là bây giờ không một quốc gia nào sở hữu.

Quang mang chớp động, Diệp Âm Trúc trong nháy mắt dời đi, lần thứ hai đem những người còn lại từ băng quyển về trong huyệt động.

Địch Tư và Mạt Kim Tư thân thể mặc dù không hoàn toàn khôi phục, nhưng dựa vào thân thể cường hãn của hoàng kim bỉ mông, hơn nữa lại hưởng tác dụng của Bồi Nguyên Tĩnh Tâm khúc, khiến bọn hắn đã có thể miễn cưỡng hành động.

Đến đây một hồi, tất cả mọi người đều cảm giác được khí tức ấm áp, bây giờ đã là cuối xuân đầu hạ, cho dù đây là biên giới cực bắc hoang nguyên, cũng có thể cảm nhận được vài phần không khí mùa hè.

Thường Hạo thở dài một hơi, nhìn Diệp Âm Trúc tọa thiền trên mặt đất bắt đầu thông qua minh tưởng khôi phục tinh thần lực, lầm bầm lầu bầu: “Thật là không khác nằm mơ. Chưa đầy một tháng thờI gian, chúng ta đã trảI qua sinh tử luân hồi. Trước kia khi chưa rờI gia đình, ta cứ nghĩ rằng mình cũng có chút thực lực, chỉ có bản thân khám phá mớI hiểu được, nguyên lai so sánh mình vớI thế giớI bên ngoài, chính là quá ư nhỏ bé.”

Mã Lương mỉm cườI nói:“Quả thật là một lần lịch lãm phi thường. Nếu chỉ biết tự mình tu luyện mà nói, để đạt tớI thanh cấp chúng ta còn không biết phảI trảI qua bao lâu nữa.”

Thường Hạo ha hả cườI, nói: “Nếu cho ngươi lựa chọn đốI mặt vớI chiến tranh cự thú một lần, ngươi có dám không?”

Mã Lương nhăn nhó:“Chỉ có ngu ngốc mớI muốn đi đốI mặt vớI gã gia hỏa đó. Thập cấp ma thú, thật là như nói giỡn mà.Ta bây giờ chỉ hy vọng Tiểu Thanh sớm phát triển, để ta có được cảm giác sở hữu cửu cấp ma thú đích thực một phen.”

Tiểu Thanh, là tên hắn đặt cho đứa nhỏ của Cự Phong Mãng Vương.

Vừa nghe Mã Lương nói về ma thú, Thường Hạo nhất thờI hưng phấn đứng lên, "Chúng ta đánh cá một phen, xem Tiểu Thanh của ngươi phát triển nhanh hay là Tiểu Hoàng của ta lợI hại." Tiểu Hoàng, tự nhiên là tên hắn đặt cho đứa con của Kim Văn Kiếm Xí Hổ Vương.

HảI Dương mỉm cườI, nói: "Xem bộ dạng các ngươi, y như hài tử được đồ chơi đắc ý. Nói nhỏ một chút, đừng làm ảnh hưởng Âm Trúc đang minh tưởng"

Mã Lương cườI hắc hắc, thấp giọng nói: "Học tả, chúng ta lúc nào thì đổI cách xưng hô đây!"

HảI Dương sững sốt, hỏI:"Đổi cách xưng hô? Đổi cách xưng hô thế nào?"

Thường Hạo cườI nói:"Đương nhiên gọI là chị dâu, chúng ta có phảI ngu ngốc đâu, dọc đường, mọI việc giữa ngươi và Diệp Âm Trúc lão đạI chúng ta có ai là không nhìn ra?"

HảI Dương đỏ mặt, may mà có mạng che mặt màu trắng mớI đỡ xấu hổ,"Các ngươi chỉ nói lung tung, ta và Âm Trúc, chỉ là đồng học mà thôi."

Thường Hạo cười nói: "Đồng học? Chỉ đơn giản là đồng học thôi ư? Có thể khiến Diệp lão đại cho tham gia cực bắc hoang nguyên hành động lần này, ngoại trừ Nguyệt Minh là hắn đã đáp ứng từ trước, cũng đều là hảo bằng hữu tốt nhất của hắn. Chúng ta, cả Tô Lạp cũng vậy, nữ nhi chỉ có một mình ngươi, sợ rằng không chỉ đơn giản là đồng học thôi đâu."

Hải Dương không cách nào mở miệng, lùi lại bên người Diệp Âm Trúc, không để ý bọn họ, nhưng trong lòng cũng thấy ngọt ngào.

Tô Lạp vẫn đạm mạc như trước, hướng tới động khẩu quan sát, tựa hồ tự hỏi điều gì.

Chúng nhân ở lại huyệt động tu chỉnh một ngày, sáng sớm hôm thứ hai, ăn xong điểm tâm bọn họ nhằm hướng Cầm Thành trở lại. Vì thân thể chưa khôi phục, hai hoàng kim bỉ mông phải lưu lại. Diệp Âm Trúc, Tử, Thường Hạo, Mã Lương, Tô Lạp và Hải Dương, thêm vào một xích linh hồng tinh, nhắm hướng Cầm Thành mà đi. Ba gã băng cực ma viên cũng để lại, vì hai hoàng kim bỉ mông trọng thương, mặc dù còn khoẻ gấp mười bỉ mông cự thú, nhưng vẫn cần cứu cấp ma thú trấn thủ.

Từ băng quyển trở về, xích tinh hồng linh trở nên trầm mặc hơn trước kia rất nhiều, cầm khúc của Diệp Âm Trúc đã chính thức chinh phục hắn, nhờ tác dụng của bồi nguyên tĩnh tâm khúc, cơ thể nó cơ hồ đã tiến hoá được hơn phân nửa, giống như lời Tử phán đoán, Diệp Âm Trúc có năng lực giúp ma thú tiến hoá, đối với ma thú đều có lực hấp dẫn rất lớn.

Ba ngày sau, ở biên giới cực bắc hoang nguyên tại một toà tiểu sơn.

Cây cối hỗn độn không có trật tự, bọn DIệp Âm Trúc ẩn thân sau một góc cây cối, đều nhìn về hướng nam.

Tử chỉ về phía trước, nói: "Các ngươi xem, phía trước chính là pháo đài Lôi Thần Chùy, chúng ta muốn đi Cầm thành, phải thông qua nơi này, đây chính là biên giới tuyến giữa thú nhân và loài người."

Mã Lương hỏi: "Phải thông qua cấm địa sao? Chúng ta đều là loài người, chắc gì thú nhân đã cho chúng ta thông qua? Biên giới cực bắc hoang nguyên rộng lớn như thế, địa phương vắng vẻ, len lén vượt qua, không phải tốt hơn sao?"

Tử lắc đầu nói: "Không đơn giản như vậy. Không sai, biên giới cực bắc hoang nguyên quả thực rộng lớn phi thường, nhưng pháo đài Lôi Thần Chùy, pháo đài Sở La Môn cùng pháo đài Chiến Thần tạo thành tam đại phòng ngự chiến luỹ, cũng là cực kỳ kiên cố. Cực bắc hoang nguyên dải núi này, ba pháo đài lớn đó cơ hồ đều dựa vào thế núi mà tạo ra, tại biên giới với loài người, cũng toàn là núi cao trùng điệp. Các ngươi phải biết rằng, tại thú nhân, có rất nhiều chủng tộc phi thường thích hợp với cuộc sống sinh tồn trong núi. Mặc dù trọng binh đóng ở chỗ này phần lớn ở tại trung tâm ba pháo đài lớn, nhưng chỗ không có binh lính, ngược lại càng thêm nguy hiểm, cơ quan trùng trùng. Phải biết rằng vì bảo vệ cực bắc hoang nguyên này, phòng tuyến thú nhân tộc trải qua hàng nghìn năm không ngừng kiến tạo, nếu không hàng năm thú nhân xâm nhập loài người, cướp phá lương thực, tại sao loài người còn không tìm thú nhân mà huỷ diệt?"

Mã Lương nhíu mày nói: "Vậy không phải là chúng ta căn bản không có đường trở về sao? Không bằng, chúng ta xông vào. Cơ quan mặc dù lợi hại, nhưng vị tất có thể ngăn trở chúng ta."

Diệp Âm Trúc nói: "Không, tốt nhất không nên. Thú nhân có thể cùng Mễ Lan đế quốc, A Tư Khoa Lợi vương quốc cùng Phật La vương quốc giằng co nhiều năm như vậy, thực lực há có thể kinh thường. Chúng ta nhân số quá ít, vạn nhất bị quân đội thú nhân cuốn lấy, sẽ rất khó thoát thân. Hơn nữa, trước kia Áo Lợi Duy Lạp đại ca có nói qua, mặc dù thú nhân hàng năm đến mùa thu hoạch đều phát động tấn công loài người, nhưng cũng không phải là bài xích loài người. Các loại vật liệu đến từ loài người đều làm thú nhân thích thú. Cho nên, có rất nhiều thương nhân ở 3 pháo đài, dùng một chút vật chất của loài người trao đổi với thú nhân các nơi, đổi lại một ít ma thú tinh hạch hoặc đặc sản của cực bắc hoang nguyên. Bây giờ còn lâu mới tới mùa thu, quan hệ giữa thú nhân và loài người còn chưa đến lúc khẩn trương, chúng ta trực tiếp qua pháo đài, có thể là cách an toàn nhất."

Tử gật đầu: "Ta cũng là ý này, bất quá, loài người trong 3 đại pháo đài của thú nhân không có gì nguy hiểm, nhưng cũng là từ nam biên tiến vào pháo đài. Điều chúng ta bây giờ muốn, chính là biện pháp từ bắc biên đi vào mà không bị thú nhân phát hiện, chỉ cần vào tới bên trong, hết thảy đều trở nên dễ dàng. Trải qua nhiều năm phát triển như vậy, thú nhân tại tam đại pháo đài, đã trở thành thú nhân tam đại thành trì, quy mô, kích thước thành trì của loài người không thể so sánh, ngoại trừ đại quân thú nhân đóng trại bên ngoài, cũng là nơi sinh sống của rất nhiều thú nhân bình thường và quý tộc. Đối với thú nhân, không có chỗ nào an toàn hơn tam đại thành trì này."

_____***_____

Thường Hạo trên mặt toát ra vẻ tươi cười, "Chỉ cần tìm được cách vào thành, Tử, cửa bắc pháo đài Lôi Thần Chùy mở tới khi nào?"

Tử nói: "ước chừng khoảng nửa đêm. Nhưng chỉ có thú nhân có thể thông hành. VÌ phòng bị loài người xâm lược, bắc môn luôn luôn kiểm tra rất nghiêm khắc."

Thường Hạo hắc hắc cười, nói: "Kiểm tra không thành vấn đề. Vậy để đến đêm. Ta có biện pháp để mọi người nghênh ngang đi vào, không sợ thú nhân ngăn trở."

Mọi người vừa định hỏi Thường Hạo có biện pháp gì, hắn đã chạy đến một bên, thần thần bí bí không biết toan tính điều gì.

Đứng ở đỉnh núi. Diệp Âm Trúc dõi mắt về hướng pháo đài Lôi Thần Chùy. Theo như lời Tử nói, pháo đài kiến tạo dựa theo thế núi, hai bên núi non trùng điệp, pháo đài Lôi Thần Chùy tựa như một đại áp môn ngăn cách ngoại giới và cực bắc hoang nguyên liên lạc. Tường thành phía trong cực bắc hoang nguyên mặc dù thấp hơn phía đối mặt với loài người rất nhiều, nhưng cũng cao chừng tám mươi thước, trên tường thành có một lượng lớn thú nhân tuần tra. Mấy ngày nay, càng tới gần pháo đài, bọn họ càng gặp nhiều thú nhân, may là mọi người thực lực đều không kém, có Tô Lạp thân thủ không ngừng dò xét, bọn họ dễ dàng né qua thú nhân, từ tiểu lộ đi tới nơi này.

Đột nhiên, Diệp Âm Trúc trong lòng nhất động, nhớ tới vị trí địa lý của Cầm thành. Từ địa thế mà nói, Cầm thành rất giống với pháo đài Lôi Thần Chùy, chỉ là đỉnh núi trấn thành ở đó không rộng rãi như pháo đài Lôi Thần Chùy nơi này mà thôi. Nếu năng lượng pháo đài Lôi Thần Chùy như vậy là do được hai ngọn núi cao nhất trong đó ếm trụ, làm sao phong bế được sơn mạch khắp dãy Bố Luân Nạp? Tại trên núi bố trí một ít cơ quan phòng ngự, vậy, khắp Bố Luân Nạp sơn mạch tựu tại một đại thành. Đối với phương bắc căn bản không cần phải lo lắng. Độ cao của dãy Bố Luân Nạp thậm chí còn muốn vượt qua biên giới cực bắc hoang nguyên, cứ như lần bất ngờ hành động lần trước, nếu không có đại quân thú nhân yểm hộ, không có khả năng trở lại lần nữa. Bố Luân Nạp sơn mạch, quả thực hay, chính là bức tường phòng ngự thiên nhiên của Cầm thành a! Chính là, muốn phong bế hai ngọn núi trong thông đạo, chẳng phải dễ nói như vậy. Công trình này không biết bao nhiêu tuổi rồi, vấn đề nhân lực cùng vật lực chính là chuyện lớn nhất, quay đầu lại, vẫn phải hỏi An Nhã tỷ tỷ trước rồi hãy tính.

Đối với kiến trúc Cầm thành, Diệp Âm Trúc lúc này trong đầu đã có một chút ý tưởng, chỉ là chưa hoàn thiện mà thôi. Phương diện này dù sao hắn cũng không có kinh nghiệm.Chỉ là mơ hồ cảm giác được, có thể khiến Bố Luân Nạp sơn mạch thiết dũng như nhau, cho dù sau này mọi người của Đông Long Bát Tông cùng Đông Long Tộc cùng thiên di đến nơi đây cũng không cần lo lắng. Theo lời Tử nói như vậy, một khi

Tử nắm trong tay thú nhân tộc, dựa vào cực bắc hoang nguyên phía sau này, Đông Long Bát Tông có thể ổn định căn cơ, sau này phát triển thế nào cũng trở nên dễ dàng hơn.

Ý nghĩ này cũng không xoay chuyển trong đầu Diệp Âm Trúc lâu lắm, hắn biết, bản thân tại Đông Long bát tông chỉ là một trong tam đại đệ tử mà thôi, chưa nói đến việc Đông Long bát tông có thể dời tới Cầm thành, cho dù có thật sự đến, sợ rằng cũng không có ai nghe theo mình. Trước tiên phải kiến thiết Cầm thành tốt hơn nữa rồi hẵng nói. Kiến thiết đến trình độ nào, chỉ là từ từ cũng xong. Năm nay bản thân mới mười bảy tuổi, thời gian vẫn còn.

Đêm đã tới, bí mật của Thường Hạo cũng đến lúc vạch trần. Trong khi mọi người từ tiểu lộ trên núi đi xuống, hắn đã cầm một bàn cờ phi kim phi mộc trong tay (không phải gỗ, không phải kim loại), trên mặt bàn cờ, hắc bạch hai màu phân chia rõ ràng. Tựa hồ cờ thế khai cục, tinh la bày bố, làm người ta có một cảm giác kỳ dị. Thường Hạo tay trái nâng bàn cờ, tay phải nắm một nắm quân cờ, trong lúc mọi người vừa hạ sơn, hắn lập tức phóng hai quân cờ một đen một trắng lên bàn cờ.

"Tinh la kỳ bố, ẩn." Theo một tiếng quát khẽ của Thường Hạo, tinh thần lực của hắn nháy mắt rót vào trong bàn cờ, một tia cảm giác kỳ dị nhất thời lan tràn ra, phảng phất có một màn hào quang vô hình bao phủ thân thể mọi người vào trong, chỉ là mọi người chưa phát hiện thân thể mình có biến hoá gì.

Thường Hạo nhắc nhở: "Từ bây giờ trở đi, mọi người không nên sử dụng ma pháp và đấu khí, ta đã bày bố trên kì bàn này mỗi người một cái ẩn thân kết giới. Chỉ cần tinh thần lực của ta còn chưa tiêu hao hết sạch, kết giới này sẽ vẫn tồn tại, bên ngoài mọi người không nhìn thấy chúng ta, nhưng chúng ta lại có thể chứng kiến bên ngoài. Chỉ là một khi sử dụng đấu khí hay ma khí sẽ hiện hình. Bây giờ chúng ta có thể nghênh ngang vào thành. Kết giới bao phủ phạm vi mười lăm thước, mọi người ghi nhớ thân thể trong phạm vi này, khi vào thành cũng không nên đụng vào thú nhân, như vậy sẽ không thành vấn đề."

Hải Dương cùng Tô Lạp kinh ngạc nhìn Thường Hạo, trong nhận thức của các nàng, chưa từng nghe nói qua không gian hệ ma pháp thông qua bàn cờ lại có thể thi triển, mà ẩn thân kết giới lại càng chưa bao giờ biết tới.

Đông Long bát tông, nhẫn nhục cả nghìn năm, từ từ phát triển ma pháp tứ tông không chỉ có cầm tông cường đại đích cầm ma pháp, tam tông kia đều là tuyệt học của bọn họ. Kỳ tông tinh la kỳ bố pháp trận chính là kỳ tông năng lực thần kỳ nhất. Đừng nói là các nàng, cho dù Diệp Âm Trúc cùng Mã Lương cũng khó biết một hai.

"Chờ một chút." Xích linh hồng tinh đột nhiên kêu một tiếng khiếp sợ, làm mọi người hướng ánh mắt tới trên người hắn.

Diệp Âm Trúc ôn hoà, ấm áp hỏi: "Làm sao vậy, hồng linh."

Hồng Linh nói: "Cầm đế đại nhân, làm ơn cho ta được làm y phụ trên người ngài đi. Với bộ dáng của ta, sợ vào tới trong pháo đài Lôi Thần chùy sẽ đem lại phiền toái cho ngài." Cũng giống bỉ mông cự thú, hắn cũng xưng hô Diệp Âm Trúc là Cầm đế, điểm này mọi người đã tiếp nhận, cũng không ai nghi ngờ gì, cầm khúc thần kỳ của Diệp Âm Trúc đã chinh phục mọi người.

Diệp Âm Trúc trong lòng nhất động, đúng vậy! Hồng linh trước đây từng bị Lôi Thần bộ lạc lang kỵ binh truy giết, ẩn thân vào thành thì không sao, khi hiện hình, vạn nhất bị thú nhân tộc phát hiện, có thể gây phiền toái lớn. Tại pháo đài Lôi Thần chùy muốn xông ra, sợ rằng chỉ có chiến tranh cự thú biến thái như Cách Lạp Tây Tư mới có thể làm được. Bất quá việc hồng linh nói cũng khiến hắn hứng thú.

"Y phụ? Y phụ kiểu gì? Chẳng lẽ xích tinh các ngươi còn có năng lực đặc thù gì sao?" Diệp Âm Tú nghi hoặc hỏi.

Hồng Linh trên mặt toát ra một tia say mê, "Cầm Đế đại nhân, ngài còn nhớ kỹ khối kim chúc kia chứ?"

Diệp Âm Trúc gật đầu," Đương nhiên nhớ kỹ, đại bộ phận khối kim chúc đó còn trong không gian giới chỉ của ta."

Hồng Linh có chút kích động nói: "Chính là khối kim chúc đó, khi sống cùng một chỗ với ngài, nghe ngài tấu cầm khúc, tốc độ hấp thu của ta dĩ nhiên cũng đạt tới kinh khủng. Mỗi ngày ta rõ ràng cảm giác được thân thể biến hoá. Tại đây chưa được một khoảng thời gian, khối kim chúc kia đã bị ta hấp thu hơn sáu

thành, nhìn bề ngoài ta không có gì biến hoá, kỳ thực bổn nguyên lực lượng đã bắt đầu thay đổi. Y phụ, chính là một năng lực mới của ta. Xích tinh chúng ta, bởi vì lấy kim chúc làm thức ăn, cho nên thân hình ẩn chứa lượng lớn kim chúc nguyên tố, khi hấp thu kim chúc, thân thể ta biến hoá càng thêm rõ ràng. Đơn giản mà nói, bây giờ tánh mạng ta tựa như một khối kim chúc. Ta đã biết khi bản thân hấp thu hoàn toàn khối kim chúc, sẽ sinh ra loại biến hoá gì."

Lúc này đây, ngay cả Tử cũng trở nên tò mò, "Đó là dạng biến hoá gì đây?"

Hồng linh nói: "Lúc biến hình, thông qua kim chúc nguyên tố tự thân thân thể sinh ra biến dị, ta tự mình khống chế có thể biến thành bất kỳ hình thái nào. Y phụ bây giờ, chính là một trong năng lực biến hình cơ bản, một khi ta bám vào trên người sinh vật nào, có thể cùng sinh vật tâm linh tương thông, thông qua tự thân biến hình trợ giúp hắn, đồng thời ta cũng có thể thông qua y phụ ẩn giấu trên cơ thể này, trừ phi ta nguyện ý, nếu không ngoại nhân căn bản không cách nào chúng kiến được bộ dáng của ta."

Diệp Âm Trúc và Tử liếc nhìn nhau, xem ra với bọn họ, năng lực cao nhất của xích tinh hồng linh đối với kim chúc vẫn còn phải tìm hiểu thêm, mà lúc này hồng linh biến hình năng lực có ý nghĩa gì đây? Chỉ là thực lực tứ cấp ma thú tới thất cấp ma thú, cho dù biến hình, cũng vô pháp tạo thành lực lượng cường đại. Cho nên bọn họ cũng không suy nghĩ nhiều, Diệp Âm Trúc lập tức đồng ý cho Hồng Linh y phụ.

Một tầng lửa màu đỏ nhạt dựng lên thiêu đốt trên người hồng linh, mà tựa hồ cũng không phải ngọn lửa chính thức, bởi vì trong đó không có chút nhiệt lượng tồn tại. Hồng quang chợt loé, thân thể Hồng Linh đã hoá thành một đạo lưu quang từ nguyệt thần thủ hộ pháp bào đi vào, Diệp Âm Trúc chỉ cảm thấy sau lưng một mảng ấm áp, trên người tựa hồ có thêm vật gì, nhưng một chút cảm giác trọng lượng tăng lên cũng không có, mà tại tinh thần lạc ấn của mình, tựa hồ có một đạo tinh thần khí tức không mạnh cố gắng liên lạc.

Khai thông tinh thần lạc ấn, đem hồng linh tinh thần khí tức truyền vào, nhất thời như lời hồng linh, hắn cùng Diệp Âm Trúc câu thông, không cần mở miệng, chỉ cần thông qua tinh thần liên lạc, tuỳ ý có thể cho đối phương biết ý nghĩ trong lòng mình.

Giải quyết vấn đề của Hồng linh, Diệp Âm Trúc hướng đến Thường Hạo nói:" Chúng ta đi. Mọi người nhớ kỹ lời Thường Hạo, không nên thúc giục đấu khí và ma pháp lực, tập trung cảnh giác."

Diệp Âm Trúc và Tử tất nhiên là hai người mạnh nhất trong nhóm, Diệp Âm Trúc đi phía trước, bên cạnh Tô Lạp, Hải Dương, Thường Hạo cùng Mã Lương ba gã ma pháp sư ở chính giữa, Tử cản phía sau, nhóm sáu người, duy trì khoảng cách đều nhau, cẩn thận nhắm hướng pháo đài Lôi Thần Chùy đi đến.

Lúc này đã là ban đêm, lượng người tiến vào pháo đài từ hướng cực bắc hoang nguyên đã ít đi rất nhiều, lúc này, cũng là lúc pháo đài binh lính thủ vệ lơi lỏng nhất, một lúc nữa khi mặt trời hoàn toàn xuống núi, cửa thành sẽ hoàn toàn đóng lai.

Tới của thành pháo đài, tâm tình mọi người không nhin được khẩn trương hẳn lên, đúng như lời Thường Hạo nói, trong ẩn thân kết giới, ngoại giới thú nhân cẳn bản không phát hiện bọn họ tồn tại, bọn họ men theo bên bờ pháo đài đi qua, cho nên cũng không đụng chạm vào thú nhân nào.

_____***_____

Thời khắc khẩn trương đã tới, ngay khi tiến vào pháo đài, đây là giai đoạn quan trọng nhất, sáu người bọn họ bất cứ ai đụng phải ngoại nhân, sẽ lập tức hiện hình. Diệp Âm Trúc nhẹ nhàng phát động Nặc Khắc Hi thần Kiếm nơi ngón giữa tay phải, Tô Lạp ánh mắt trở nên lợi hại đứng lên, ba gã ma pháp sư cũng cẩn thận cảnh giới, chỉ cần thân hình bại lộ, lập tức bọn họ có thể thuấn phát ma pháp đơn giản nhất. Tử mặt ngoài nhìn như nhàn nhã đi chơi, nhưng lực lượng tử tinh bỉ mông trong người hắn nếu cần có thể lập tức bạo phát.

Pháo đài Lôi Thần Chùy, chỗ này ngưng tụ tâm huyết hơn ngàn năm của Lôi Thần bộ lạc tạo nên thành thị nguy nga như thế, khoảng cách càng gần, càng cảm giác được trong đó ẩn chứa áp lực cực lớn.

Diệp Âm Trúc phát hiện, càng vào sâu phụ cận pháo đài Lôi Thần Chùy, ma pháp nguyên tố trong không khí càng thưa thớt, khi bọn hắn men theo tường thành đến cửa khẩu, trong không trung thậm chí không có nguyên tố ba động, may là ẩn thân kết giới thông qua ma tinh thạch cấu thành, lại thông qua tinh thần

lực của bản thân khống chế, cũng không cần ngưng tụ ma pháp nguyên tố trong không trung trợ giúp, nếu không bọn họ sẽ bị phát hiện ngay. Diệp Âm Trúc mặc dù nghi hoặc, nhưng vì không thể sử dụng đấu khí truyền âm, hắn chỉ có thể đem nghi vấn trong lòng nén xuống.

Trước cổng thành pháo đài, hai đội hổ nhân thủ vệ hùng tráng nhìn qua cực kỳ cao lớn, thân cao ba thước, cơ thể cuồn cuộn, không ai hoài nghi bọn họ có thể dễ dàng xé rách cơ thể địch nhân. Không có vũ khí, bởi vì bọn họ căn bản không cần, lợi trảo giấu dưới hổ chưởng, khoé môi lộ ra cặp răng nanh, chính là công cụ chiến đấu tốt nhất của bọn họ.

Hổ là bách thú chi vương, cũng là một trong thú nhân tam đại vương tộc, chiến thần bộ lạc vương tộc chính là hổ nhân tộc, sợ rằng chỉ có pháo đài Lôi Thần Chùy mới có hổ nhân thủ vệ tại cửa thành. Có thể thấy được địa vị Lôi Thần bộ lạc tại thú nhân tộc cường hãn thế nào.

Tiến vào thành toàn là thú nhân đủ mọi loại, vóc người cao lớn, đoàn người Diệp Âm Trúc cẩn thận bắt đầu tiến vào thành. Ngay lúc này, đột nhiên, xa xa một trận chấn động, quay đầu nhìn lại, một đội kỳ khoái lang kỵ binh đang nhắm hướng pháo đài Lôi Thần Chùy chạy tới.

Phụ trách thủ hộ pháo đài Lôi Thần Chùy hổ nhân đội trưởng trong mắt hung quang chợt loé, hét lớn một tiếng, "Tại cổng thành, bất luận kẻ nào tạm thời cũng không được tiến vào." Hổ nhân động tác cực nhanh, lập tức bắt đầu rút vào hướng trong thành, hiển nhiên, đám lang kỵ binh này không phải thuộc về Lôi Thần bộ lạc. Nhìn lá chiến kỳ trong tay gã lang kỵ binh đội trưởng, rõ ràng vẽ một cái đầu rất to, một sừng thật lớn, thâm sắc như khải giáp da tay bình thường, dĩ nhiên nhìn qua bảy phần giống với Chiến tranh cự thú Cách Lạp Tây Tư.

Trước kia Tử từng nói qua với Diệp Âm Trúc, trong thú nhân tứ đại thần thú, ngoại trừ Tử tinh bỉ mông ra, tam đại thần thú kia phân ra làm biểu tượng của thú nhân tam đại bộ lạc. Kim giáp cấm trùng thuộc về Sở La Môn bộ lạc biểu tượng, Sơn Lĩnh cự nhân là biểu tượng của Lôi Thần bộ lạc, mà chiến tranh cự thú, hiển nhiên là biểu tượng của Chiến Thần bộ lạc, không cần hỏi, đám lang kỵ binh vừa tới, đích thị thuộc về Chiến thần pháo đài.

Là đội kỵ binh thú nhân phản ứng nhanh nhất, lang kỵ binh tại thú nhân tam đại bộ lạc đều là chủ chiến binh chủng, bằng vào phán đoán bằng mắt, số lượng lang kỵ binh đang tới ước chừng xấp xỉ ba ngàn, cầm đầu là một lá chiến kỳ màu vàng.

Cửa thành sắp đóng, Diệp Âm Trúc không dám chậm trễ, hướng tới Tử hội ý một chút, nhóm sáu người theo chân nhóm hổ nhân chuẩn bị đóng cửa thành chạy nhanh, không thể sử dụng ma pháp lẫn đấu khí, cũng chỉ có thể chạy bằng nhục thể, Tô Lạp tốc độ tự nhiên không thành vấn đề, Tử mỗi tay cắp một người, là Mã Lương cùng Thường Hạo, Diệp Âm Trúc rất tự nhiên ôm lấy Hải Dương, sáu người sử dụng tốc độ nhanh nhất chạy vào cửa thành đang đóng, rốt cục đột nhập vào trong pháo đài thành công. Cũng bởi vì nguyên nhân đám lang kỵ binh đã tới, thú nhân đang chuẩn bị vào thành đều ngừng lại, mới cho bọn họ cơ hội tốt như vậy.

Tiếng sói tru chói tai từ ngoài pháo đài truyền đến, ba ngàn lang kỵ binh đồng thời náo động, tiếng gầm cuồn cuộn, cho dù cách tường thành pháo đài dày như vậy, cũng có thể nghe được rõ ràng. Lúc này cổng thành đã hoàn toàn đóng cửa, một tiếng rống giận của thú nhân không ngừng vang lên trên bờ thành, hiển nhiên đang cùng đám lang kỵ binh bên ngoài trao đổi gì đó.

Không có thời gian chú ý chuyện này, theo sự lãnh đạo của Tử, nhóm sáu người theo ngã tư đường hướng vào sâu trong pháo đài mà đi, Tử đối với nơi này hiển nhiên rất quen thuộc, mang theo bọn họ tránh xa chỗ ồn ào đông đúc, trong chốc lát công phu, đã theo một đường nhỏ hẻo lánh vắng vẻ, dẫn họ tới một bình phòng.

"Thường Hạo, có thể giải trừ ẩn thân kết giới được rồi." Tử nói

Thường Hạo như trút được gánh nặng đáp ứng một tiếng, thu hồi bàn cờ trong tay, kiên trì trong thời gian dài như vậy, tinh thần lực của hắn đã có chút không chịu nổi.

Tiến vào pháo đài Lôi Thần chùy chưa được bao lâu, đối với kiến trúc bên trong pháo đài, mọi người chỉ có thể đơn giản nhận thức, nói tóm lại, tuỳ ý có thể thấy được tất cả đều bằng đá tảng, tất cả phòng ốc tựa hồ đều dùng hoa cương nham kiên cố tạo thành, không có kiến trúc hoa lệ đa dạng như nhân loại, nhưng

cảm giác lại càng thêm trầm ổn, trong đó có nhiều kiến trúc bằng đá cực lớn, thẩm chí có những khối cự đại nham thạch điêu khắc mà thành.

Tử mang theo chúng nhân tới bên ngoài một toà bình phong, nhìn chung quanh một chút không ai chú ý, phóng người lên, từ trên tường phiên liễu đi vào. Thanh âm lách cách vang lên, bình phong viện môn làm từ đá tảng chậm rãi mở ra, Tử từ bên trong hướng dẫn, đưa bọn họ đi vào.

Sân không lớn, chỉ khoảng hai mươi thước tả hữu, nội viện có ba bình phòng, hết thảy đều chế tác từ đá, mang đến cho người ta cảm giác đôn hậu.

"Tử, đây là nhà của ngươi sao?" Diệp Âm Trúc tò mò hỏi.

Tử nhãn thần buồn bã, "Không phải, đây là nhà một bằng hữu của ta. Lúc đầu hắn vì yểm hộ ta đào tẩu, đã chết rồi. Hắn mặc dù chỉ là một nhược tiểu báo nhân, nhưng từ nhỏ cùng nhau lớn lên với ta, cùng chơi đùa, bây giờ ta còn nhớ kỹ, lúc hắn mười tuổi thân thể đã vô cùng cao lớn, mà ta vẫn như đứa trẻ nhỏ. Khi thân phận tử tinh bỉ mông của ta bị bại lộ, lập tức liên luỵ đến hắn. Chúng ta tạm thời nghỉ chân nơi này. Bây giờ trời đã tối hẳn, mọi người trước tiên nghỉ ngơi một chút, ngày mai chúng ta lại rời pháo đài."

Thạch ốc của không có khoá, mọi người tiến vào trong, ba phòng bố trí đều không sai biệt lắm, đơn giản chỉ có giường đá, bàn đá, ghế đá, không có gì dư thừa, có vẻ trống rỗng.

Mã Lương nghi hoặc hỏi: "Tử, thú nhân các ngươi đích thực cuộc sống đều kham khổ vậy sao?"

Tử lắc đầu, đáp: "Đương nhiên không phải. Chỉ là sau khi bằng hữu của ta chết đi, lưu lại thứ gì cũng chẳng còn ý nghĩa, tựu chung cũng bán hết rồi. Các ngươi vừa rồi khi vào thành hẳn đã thấy được kiến trúc trong pháo đài. Đơn giản mà nói, chế độ cấp bậc của thú nhân so với loài người còn muốn phiền hà hơn. Tam đại vương tộc có địa vị cao nhất, trong vương tộc lại có đại gia tộc, gia tộc này mới là thú nhân bộ lạc quyền uy nhất tồn tại. Như hiện nay Lôi Thần bộ lạc tù trưởng là Cổ Đế thuộc sư vương gia tộc, chính là người nắm trong tay Lôi Thần bộ lạc. Là vương tộc nhất cấp theo chủ chiến chủng tộc, còn có cự viên nhân, lang nhân. Bọn họ tựa như quý tộc bình thường của loài người các ngươi, có rất nhiều ưu thế. Thú nhân thân phận có cao quý hay không, cùng với thực lực bản thân đều có quan hệ, trong vương tộc kẻ yếu đều bị khinh bỉ. Mà bình dân bình thường, trong chủng tộc phi chủ chiến, cường giả đều có thể đạt được địa vị cao. Trong pháo đài, ở tại kiến trúc càng cao thì địa vị thú nhân càng lớn, ở đây, hoàn toàn có thể dựa vào phòng ốc để phân chia địa vị cao thấp.

Diệp Âm Trúc trầm ngâm nói: "Tử, ta nhớ trong sách có nói qua, thú nhân tộc áp dụng chính sách nô đãi, đúng không."

Tử gật đầu, đáp: "Đúng vậy, kỳ thực thú nhân là hỗn hợp thể giữa loài người và ma thú, mà bình thường dã thú cùng ma thú, đều là nô phó của thú nhân chúng ta, đương nhiên, trừ ma thú có trí tuệ ra. Tại thú nhân, ngoại trừ bỉ mông cự thú có địa vị siêu nhiên ra, kỳ thực thú nhân cũng so sánh số nô lệ mà phân chia thực lực lớn nhỏ. Đương nhiên, thú nhân nô lệ cũng không chỉ là dã thú cùng ma thú, một ít thú nhân cấp thấp, như trư nhân, mã nhân các loại, cũng đều trở thành nô lệ.

Tử đơn giản giới thiệu căn bản không cách nào làm mấy người hiểu rõ thể chế của thú nhân, cảm giác được, thú nhân thể hệ so với loài người còn phức tạp hơn một chút.

Tử nói: "mọi người trước tiên ở chỗ này nghỉ ngơi đi. Âm Trúc, chúng ta đi ra ngoài một chút, muốn rời pháo đài, chùng ta còn cần chuẩn bị một ít đồ vật mới được."

Diệp Âm Trúc gật đầu, nói: "Được. Tô Lạp, nơi này giao ngươi quản lý."

Tô Lạp gật đầu, đáp: "Các ngươi đi." Thân hinh chợt loé, thân thể mảnh khảnh của hắn như cùng đám khói xanh bốc hơi, biến mất giữa không trung.

Hải Dương thấp giọng, nói: "Âm Trúc, các ngươi cẩn thận một chút."

Diệp Âm Trúc mỉm cười, đáp: "Không có việc gì, yên tâm đi."

Diệp Âm Trúc cùng Tử rời khỏi thạch ốc, chậm rãi đi ra ngoài, lúc này, bên ngoài đích xác trời đã hoàn toàn tối sầm, minh nguyệt giữa không trung có vẻ cực sáng, chỉ là không khí phảng phất có chút khí tức máu tanh mơ hồ.

"Tử, đừng nghĩ nhiều, một ngày nào đó, ngươi sẽ trở thành chủ nhân toà thành này." Là đồng đẳng bổn mạng khế ước, Diệp Âm Trúc tự nhiên cảm thấy trong lòng Tử có chút cô đơn, thấp giọng an ủi.

Tử lắc đầu, đáp: "Ta không vì việc này mà cảm thấy khổ sở, mà vì thú nhân đích thị lạc hậu. Khi đánh ra nhân loại, thú nhân chúng ta hết thảy đều rất đơn giản. Vốn thuộc về văn minh căn bản không phát triển, thậm chí vẫn còn thể chế nô lệ lạc hậu. Nơi này đã là thành thị phát triển nhất của thú nhân, nhưng so sánh với thành thị của nhân loại, khác biệt quả thực quá xa. Nếu xét về tổng thể chiến lực, thú nhân không biết so với nhân loại mạnh yếu thế nào. Nhưng lại chỉ có thể an phận một góc, thuỷ chung không cách nào lao ra khỏi hạn chế của cực bắc hoang nguyên. Việc đó với kẻ thống trị đích thực có liên hệ trực tiếp.

Nghe Tử nói, Diệp Âm Trúc nhẹ đáp: "Có lẽ, đây là bình hành mà. Nếu trên đại lục khắp nơi đều có chủng tộc vô cùng cường đại, vậy chủng tộc của hắn làm thế nào mà sinh tồn đây? Loài người dựa vào trí tuệ cường đại, thú nhân dựa vào thân thể cường đại. Long tộc chính là chủng tộc vừa có thực lực lại có trí tuệ, nhưng lại bị hạn chế về số lượng, so với bỉ mông cự thú các ngươi chẳng phải giống nhau sao? Chỉ có các loại chế ước cùng tồn tại, mới khiến cho các chủng tộc trên đại lục quân bình lẫn nhau, cùng nhau phát triển. Đừng nghĩ quá nhiều, nếu muốn thay đổi hết thảy, phải chờ ngươi sau này trở thành chúa tể chính thức của thú nhân mới có khả năng."

¢ku G\ʏỀjX ¢kI dQ_ ¦\Ôj ¦\ʏỀjX [Ƹ_

-Có lẽ ngươi nói đúng. Ông trời ban cho thú nhân thân thể cường tráng và chiến lực trời sanh, nhưng không thể lại cho chúng ta trí tuệ cao đẳng. Có lẽ trời an bài cực bắc hoang nguyên là địa phương tồn tại tốt nhất của thú nhân. Nếu đái lĩnh thú nhân đi ra cực bắc hoang nguyên, sợ rằng ngược lại sẽ mang đến hủy diệt cho Thú nhân tộc. Ta cần cẩn thận nghĩ lại mới có thể trợ giúp thú nhân phát triển tốt hơn.

Diệp Âm Trúc nói:

-Được rồi, ngươi bảo ta đi ra ngoài tìm cái gì?

Tử nói:

-Kiếm một ít thứ để ngụy trang thân phận chúng ta, nếu định giả mạo thương lữ nhân loại ra khỏi thành, chúng ta ít nhất cũng phải có chút bộ dáng thương nhân mới được. Thuận tiện cũng đưa ngươi xem tình hình của thú nhân đệ nhất đại thành.

Trong lúc hai ngươi nói chuyện với nhau đã từ đường nhỏ ra đến đường lớn, so với thành thị của nhân loại náo nhiệt lúc ban đêm thì không giống, trên đường cái của Lôi Thần Chi Chùy pháo đài có vẻ rất trống trải, trên ngã tư đường người rất thưa thớt, căn bản không có thú nhân đi lại trên đường, cảm giác có chút tử tịch.

-Có phải rất kỳ quái tại sao ngã tư đường lại ít người như vậy ?

Tử nói.

Diệp Âm Trúc gật đầu

-Bây giờ trời mới vừa tối, tại Mễ Lan thành thì đây là lúc náo nhiệt nhất.

Tử nói:

-Lôi Thần Chi Chùy pháo đài không biết đã trải qua bao nhiêu cuộc chiến với nhân loại, mỗi khi có chiến tranh thì pháo đài sẽ tiến hành tiêu cấm, cửu nhi cửu chi, trước mắt tuy không có tiêu cấm, nhưng thú nhân đi ra ngoài ban đêm cũng rất ít. Nguyên nhân trọng yếu nhất là ngoại trừ quân đội ra, thú nhân rất ít có người có thể ăn no bụng.

-A, sao lại như vậy?

Diệp Âm Trúc có chút ngốc trệ, hắn không thể hiểu được, thú nhân tộc có bỉ mông quân đoàn cường đại, có thể đồng thời khai chiến với ba nước bao gồm cả đệ nhất đế quốc Mễ Lan lại có tình huống như vậy. Chỉ vì

vấn đề cơm ăn của một dân tộc nhưng lại làm ba nước hàng năm đều phải tốn rất nhiều quân lực để kháng cự.

Tử thở dài một tiếng, nói:

-Ngươi biết thứ gì của nhân loại tại cực bắc hoang nguyên được hoan nghênh nhất không?

Diệp Âm Trúc linh quang chợt lóe

-Chẳng lẽ là lương thực ?

Tử gật đầu, nói:

-Đúng vậy, chính là lương thực, lương thực tại thế giới nhân loại các ngươi thì giá trị rất thấp, nhưng khi tới thế giới thú nhân thì giá trị có thể so với tinh thiết a! Trước kia chiến tranh giữa thú nhân nhân loại cũng không giống như vây giờ, bình thường thú nhân vẫn dựa vào các loại kim chúc quáng thạch trao đổi lương thực với loài người, nhưng sau này nhân loại từ từ phát triển, dựa vào vũ khí tinh lương làm thú nhân chúng ta thiệt hại rất nhiều, lãnh đạo giả của thú nhân lúc này mới hiểu được, càng đưa cho nhân loại nhiều kim chúc quáng thạch thì càng nhanh diệt vong. Cho nên số lượng trao đổi hàng năm giảm lại. Mặc dù giảm bớt tư nguyên, nhưng thú nhân cũng mất đi khả năng ăn no. Các loại dã thú và ma thú ở cực bắc hoang nguyên mặc dù không ít, nhưng so với số lượng thú nhân thì vẫn thiếu nhiều lắm, mùa thu hàng năm phát động tấn công loài người là bởi vì thú nhân muốn tồn tại thì bắt buộc phải làm. Nếu không khi đông quý không biết có bao nhiêu sẽ bị đói chết.

Diệp Âm Trúc nhíu mày nói:

-Thú nhân không thể tự mình canh tác sao? Cho dù cực bắc hoang nguyên hoàn cảnh ác liệt, nhưng thực vật rất phong phú, chắc phải có loại thực vật thích hợp với địa phương lạnh chứ, có thể sản lượng ít một chút nhưng dù sao vẫn tốt hơn không có.

Tử nói:

-Thống trị giả trước đây của thú nhân không phải không phải nghĩ đến điểm này, nhưng chính thức thực hiện thì mới biết khó khăn vạn phần. Thú nhân trời sanh háo chiến, nhưng tại các phương diện khác căn bản không thể so sánh với loài người, hơn nữa điều kiện hoàn cảnh của cực bắc hoang nguyên quá khắc nghiệt, những loại có thể phát triển được thì sản lượng ít đến thê thảm, không đủ lương thực để cho thú nhân ăn. Nhân loại các ngươi lại rất giảo hoạt, các loại kỹ thuật canh tác cao đều giữ rất cẩn thận, nghiêm khắc giữ bí mật với thú nhân. Chỉ có như vậy mới có thể dựa vào lương thực giá trị thấp trao đổi kim chúc của thú nhân. Điều này sinh ra mâu thuẫn rất lớn, kết cục phần lớn đều phải thông qua chiến tranh mới có thể giải quyết được.

Diệp Âm Trúc nhíu mày

-Chuyện gì cũng sẽ có biện pháp giải quyết. Tử, nếu có một ngày ngươi thành người thống trị thú nhân, ngươi cũng sẽ giống như thú nhân bây giờ sao?

Tử liếc mắt nhìn Diệp Âm Trúc một cái thật sâu, nói:

-Thẳng thắn mà nói, ta không biết. Nếu thật sự có một ngày như vậy, vì sự sinh tồn của đông đảo con dân, dưới tình huống bất đắc dĩ, ta có lẽ cũng sẽ đái lĩnh thú nhân đại quân phát động công kích nhân loại.

Diệp Âm Trúc cười khổ nói:

-Nếu thật là như vậy, tuyệt đối là tai nạn lớn nhất của nhân loại. Thú nhân nhất thống, với lực ảnh hưởng của Tử tinh bỉ mông đối với cả thú nhân tộc và trí tuệ của ngươi thì thống trị giả của thú nhân hiện nay không thể so sánh được.

Tử lắc đầu, nói:

-Âm Trúc, không nên quên, trải qua ngàn ngàn năm phát triển, nhân loại các ngươi đã không phải là những kẻ yếu đuối trong mắt tổ tiên chúng ta. Nếu ta thật sự đái lĩnh thú nhân đại quân công kích quốc gia nhân loại, sợ rằng người thứ nhất ngăn cản ta chính là ngươi.

Diệp Âm Trúc nở nụ cười

-Chúng ta là huynh đệ, nhưng ta cũng là nhân loại.

Ánh mắt hai người giống như lưỡi sao sắc bén va chạm tại không trung một hồi, dấy lên một chút hỏa tinh. Tử nở nụ cười

-Nhưng mà ngày đó vĩnh viễn sẽ không tới. Cho dù không làm vua thú nhân, ta cũng sẽ không phát sinh chiến đấu với ngươi. Ngươi nói đúng, chuyện gì rồi cũng sẽ có phương pháp giải quyết, tại sao nhất định phải chiến tranh chứ? Huống chi Pháp Lam thất tháp sẽ không ngồi yên để thú nhân tấn công nhân loại. Cho nên ta vừa rồi mới nói, nếu có một ngày thú nhân thật sự đi ra cực bắc hoang nguyên, rất có thể sẽ mang đến hủy diệt.

Diệp Âm Trúc bất đắc dĩ lắc đầu

-Không nói cái này nữa, ngẫm lại cũng thấy thập phần phức tạp. Tử đế đại nhân, chúng ta bây giờ đi đâu đây?

Nghe Âm Trúc xưng mình Tử đế, Tử không nhịn được bật cười, nói:

-Đi đến chỗ thương hội của nhân loại các ngươi, chúng ta tìm vài cái tiêu chí của thương hội, ngày mai ra khỏi thành sẽ không có vấn đề gì.

-Thương hội? Nhân loại tại pháo đài của thú nhân cũng có thương hội sao? Nhưng ngươi không phải mới nói thú nhân cố gắng ức chế tư nguyên lưu thất sao, tại sao còn cho phép thương hội xuất hiện ?

Diệp Âm Trúc tò mò nói.

Tử nói:

-Tận lực ức chế không có nghĩa là không có. Cũng như nhân loại các ngươi cần những thứ mà chỉ thú nhân quốc mới có. Thú nhân cũng cần có một ít đồ vật của nhân loại. Trao đổi với nhau song phương đều có lợi, chỉ cần không phải giao dịch tư nguyên số lượng lớn, thống trị giả cũng sẽ không quản nhiều, bởi vì đại đa số giao dịch đều là thú nhân đại quý tộc cùng các thương nhân của nhân loại các ngươi tiến hành. Hơn nữa có chút giao dịch đối với thú nhân quả thật có lợi.

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:

-Vậy phải đi gặp thử một lần mới được.

Hai người vừa nói chuyện về tình trạng của thú nhân vừa đi về phía tây của pháo đài, thú nhân trên ngã tư đường không nhiều lắm, thỉnh thoảng có một đội thú nhân binh sĩ tuần tra xuất hiện, trong đó đại đa số thú nhân thuộc tam đại vương tộc. Trong đó số lượng sư nhân là ít nhất.

Xuyên qua một ngã tư đường, cảm thụ cảm giác áp bách từ các kiến trúc bằng đá hai bên đường, bọn họ rốt cục đi tới nơi muốn đến.

Xa xa, Diệp Âm Trúc đã thấy một kiến trúc bằng đá thật lớn xuất hiện trước mắt,những tảng đá cao tới 30 thước , nhìn qua vô cùng hoành tráng, các ngã tư đường khác rất ít người, nhưng nơi này người lại rất nhiều. Trong đó có thú nhân, cũng có nhân loại xuất hiện. Thú nhân phần lớn đều mang theo hộ vệ, thậm chí còn mặc trang phục hoa lệ của nhân loại, vừa nhìn đã biết chính là quý tộc của Lôi Thần bộ lạc.

-Đi thôi. chúng ta đi vào.

Tử thấp giọng nói. Hai người lặng lẽ tiến vào trong thương hội.

Bên trong của kiến trúc bằng đá này cũng không hỗn loạn như tưởng tượng, ngược lại khá có thứ tự, vừa tiến vào trong đó, Diệp Âm Trúc lập tức bị thương phẩm bày chung quanh hấp dẫn. Trong đó đại bộ phận dĩ nhiên là cửa hàng của nhân loại, thậm chí so với thương phố của nhân loại trong thành thị cũng không có gì khác nhau. Chỉ là phần lớn đều tiêu thụ lượng thực và một ít sự vật. Những nhân loại tiểu nhị đối với đồng bào bên trong thương hội đều không để ý, nhưng đối với quý tộc đến đây thì vô cùng nhiệt tình, không ngừng quảng cáo hàng hóa của mình.

Tử truyền âm cho Diệp Âm Trúc nói:

-Thương hội này là do nhân loại các ngươi kiến thiết, thú nhân cũng không có kỹ thuật tốt như vậy. Thương hội này tại Lôi Thần Chi Chùy pháo đài nghe nói là do liên minh buôn bán lớn nhất Mễ Lan đế quốc thông qua mấy lần đàm phán với Lôi Thần bộ lạc mới kiến thiết nên. Người bán đồ ở đây đều là ngươi của liên minh thương hội. Bên ngoài này chỉ là hàng hòa bình thường nhất, nơi này tổng cộng chia làm năm bộ phận, càng vào bên trong thì hàng hóa càng quý. Thú nhân muốn mua hàng hóa từ nhân loại thì dùng kim tệ, ngân tệ đều có thể, cũng có thể dùng hàng hóa đồng giá trị trao đổi. Thí dụ như da của ma thú, tinh hạch hoặc là kim chúc quáng thạch.

Diệp Âm Trúc truyền âm nói:

-Chúng ta phải làm thế nào mới có được tiêu thức của thương hội?

Tử chỉ chỉ trước ngực của mấy tiểu nhị hai bên cửa hàng, thấp giọng nói:

-Thấy huy chương trước ngực bọn họ không, chỉ cần chúng ta có được sáu huy chương là đủ rồi. Nếu lấy không được, ngày mai chúng ta đành phải dùng ẩn thân kết giới của Thường Hạo rời đi. Nhưng mà bên trong pháo đài không có ma pháp nguyên tố, hắn hôm nay tiêu hao không nhỏ, ngày mai không có khả năng khôi phục được.

Diệp Âm Trúc trong lòng chợt động

-Tử, tại sao trong Lôi Thần Chi Chùy pháo đài không có ma pháp nguyên tố?

Tử nói:

-Ngươi không biết sao? Lôi Thần Chi Chùy pháo đài sở dĩ được xưng là đại lục đệ nhất pháo đài bởi vì nơi này tồn tại một kiện đại lục đệ nhất thần khí. Thần khí này tên là Lôi Thần Chi Chùy, vẫn truyện thừa bên trong gia tộc sư vương, cho nên bọn họ mới có thể thủy chung trở thành chúa tể của Lôi Thần bộ lạc.

-Lôi Thần Chi Chùy?

Diệp Âm Trúc cảm thấy rất hứng thú

-Đệ nhất thần khí này so với Khô Mộc Long Ngâm cầm của ta thì thế nào?

_____***_____

Tử lắc đầu, nói:

-Ta không biết. Nhưng từ tác dụng của Lôi Thần Chi Chùy, sợ là cũng thuộc loại siêu thần khí. Lôi Thần Chi Chùy, tên như ý nghĩa, là thần khí thuộc tính lôi. Thuộc tính lôi là biến dị của thuộc tính hỏa. Là một loại ma pháp nguyên tố cực kỳ bá đạo, có tình bài xích mãnh liệt các loại nguyên tố khác. Trong Lôi Thần Chi Chùy pháo đài, chính là vì có Lôi Thần Chi Chùy tồn tại, cho nên mới không có các ma pháp nguyên tố khác. Ngươi ngẫm lại, chỉ cần khí tức cũng có thể bao trùm một tòa pháo đài khổng lồ như vậy, uy lực của thần khí này có thể đạt tới trình độ nào? Vào cuộc chiến mùa thu hàng năm, bất luận Lôi Thần bộ lạc thất bại tới mức nào vào cuối cuộc chiến, chỉ cần triệt hồi pháo đài, dựa vào uy lực của Lôi Thần Chi Chùy đều khiến cho nhân loại các ngươi không dám xâm phạm. bất cứ ma pháp nào tiến vào trong phạm vi khí tức của Lôi Thần Chi Chùy hơi thở bao phủ đều bị yếu đi một phần ba, không có nguyên tố ma pháp ma pháp sư không thể công kích ma pháp bên trong phạm vi của nó. Hơn nữa lực công kích của Lôi Thần Chi Chùy mang tính hủy diệt, nghe nói mỗi ngày có thể phát ra ba cấm chú thuộc tính lôi. Đều có phạm vi cực kỳ lớn. Lôi nguyên tố, có thể nói là có tính công kích mạnh nhất trong tất cả các loại nguyên tố. Cho dù là ngân long nhất tộc đến nơi đây, cũng phải cẩn trọng vô cùng. Huống chi bỉ mông cự thú của Lôi Thần bộ lạc là nhiều nhất trong tam đại bộ tộc, dựa vào sự cường đại của bỉ mông lục chiến vô địch, nhân loại các ngươi lại mất đi chỗ dựa của mình ma pháp, làm sao có thể công phá tòa pháo đài chắc chắn này?

Thần quang trong Diệp Âm Trúc mắt chợt lóe

-Nếu có cơ hội, thật sự muốn kiến thức một chút xem đến tột cùng Lôi Thần Chi Chùy cường đại tới trình độ nào.

Tử lắc đầu, nói:

-Ta khuyên ngươi tốt nhất là đừng thử, đừng nói là ngươi, cho dù là ta cũng vì kiện thần khí này mà đau đầu. Ta sở dĩ đi tìm sơn lĩnh cự nhân và chiến tranh cự thú chính là hy vọng có thể tìm được phương pháp khắc chế thần khí này. Trước khi trở về ta đã hỏi qua Cách Lạp Tây Tư, hắn nói cho ta biết, Lôi Thần Chi Chùy không chỉ có thể mỗi ngày thi triển cấm chú phạm vi lớn, còn có thể thi triển một loại đan thể cấm chú tên là lôi bạo chi chùy, loại đan thể cấm chú này hoàn toàn vượt qua các loại cấm chú bình thường, ngay cả hắn cũng không thể chịu được. Cho nên ta mới cho rằng, Lôi Thần Chi Chùy rất có thể cũng giống như Khô Mộc Long Ngâm cầm của ngươi, đều là siêu thần khí. Trừ phi ngươi có thể chính thức sử dụng Khô Mộc Long Ngâm cầm, nếu không thì không nên đối kháng trước mặt Lôi Thần Chi Chùy. Có lẽ khi ta đạt đến thập cấp sẽ có thực lực khiêu chiến Lôi Thần Chi Chùy.

Diệp Âm Trúc nói:

-Nói như vậy, tù trường của Lôi Thần bộ lạc vô cùng cường đại? Nếu không hắn làm sao có thể sử dụng Lôi Thần Chi Chùy ấy?

Tử nói:

-Cái này ta cũng không biết. Từ thực lực mà nói, Cổ Đế được xưng là thú nhân đệ nhất cao thủ, Địch Tư từng là thủ hạ của hắn, Địch Tư nói, Cổ Đế một mình từng đấu với hai Hoàng Kim bỉ mông mà dễ dàng chiến thắng. Theo ta phán đoán, thực lực của hắn ít nhất cũng ngang với tử cấp bát giai của nhân loại các ngươi, thậm chí có thể ngang ngửa với mấy lão già của Pháp Lam thất tháp. Thú nhân đệ nhất cao thủ không phải là người của bỉ mông tộc chúng ta, nói lên thật sự là bi ai. Chỉ là ta cũng không rõ, tại sao thực lực Cổ Đế cường đại như thế, lai có siêu cấp thần khí như Lôi Thần Chi Chùy, nhưng hắn chưa bao giờ sử dụng thần khí công kích nhân loại? Trong này nhất định có gì đó bí mật. Với tính xâm lược của Cổ Đế, tuyệt không phải loại người dễ dàng trầm mặc.

Diệp Âm Trúc thầm than trong lòng, khó trách ngay cả Tử thân là hậu duệ của Tử tinh bỉ mông cũng phải tìm kiếm viện thủ, thú nhân tộc cũng có thực lực hùng hậu như vậy.

Vừa nói, Diệp Âm Trúc hạ ý thức nhìn về phía huy chương trước ngực thương nhân, trong lòng không nhịn được có chút giật mình, bởi vì hắn phát hiện, huy chương trước ngực các thương nhân này nhìn qua rất quen thuộc, không ngờ là đồ án của Tử La Lan.

Tử La Lan, chẳng lẽ là Mễ Lan đế quốc Tử La Lan gia tộc? Trong lòng Diệp Âm Trúc nhất thời sinh ra một loại cảm giác quái dị. Phải biết rằng tộc trường của Tử La Lan gia tộc chính là nguyên soái Mễ Lan đế quốc Mã Nhĩ Đế Ni a! Chính là hắn đái lĩnh quân đội tinh nhuệ của Mễ Lan đế quốc đối kháng với thú nhân. Nhưng mà thương hội kiến thiết bên trong Lôi Thần Chi Chùy yếu tắc này, tai sao các thương nhân đều mang theo huy chương của Tử La Lan chứ?

Mang theo nghi hoặc, Diệp Âm Trúc quan sát cẩn thận, hồi tưởng lại huy chương Tử La Lan gia tộc trước kia từng thấy, hắn đột nhiên hiểu được. Huy chương trước ngực mọi người tuy cũng là Tử La Lan, nhưng so với dấu hiệu của Tử La Lan gia tộc của Mã Nhĩ Đế Ni nguyên soái thì có một chút bất đồng. Khác nhau chủ yếu là một vòng văn lộ màu vàng chung quanh, Tử La Lan đồ án nhiều hơn huy chương của thương hội một vòng kim văn, nhìn qua càng thêm huyễn lệ.

Có điều huy chương mặc dù khác nhau, nhưng dù sao đều là Tử La Lan, chẳng lẻ Lôi Thần bộ lạc không có hoài nghi thương hội liên minh này sao? Sợ rằng không thể nào. Thú nhân dù sao không phải kẻ ngu. Xem ra trong này hẳn là có nguyên nhân sâu xa.

Trong khi đang tự hỏi, đột nhiên một thanh âm truyền khắp toàn trường vang lên,

-Các vị thú nhân khách quý xin chú ý, các vị thú nhân khách quý xin chú ý. Mỗi tháng một lần cuộc bán đấu giá các quý trọng thương phẩm cạnh giới <ở dưới có chú thích ^^ > sắp bắt đầu, xin mời các vị thú nhân khách quý tiến vào theo cấp bậc. Thương phẩm cạnh giới hội tháng này chỉ nhận cấp bậc là tử kim cấp bậc. Các vị thú nhân khách quý xin chú ý, các vị ……

Thú nhân chung quanh rõ ràng bị thanh âm này hấp dẫn, nhưng đại đa số thú nhân đều toát ra vẻ thất vọng, chỉ có một ít thú nhân là lộ ra vẻ hưng phấn và tham lam.

Thanh âm đột nhiên xuất hiện làm Diệp Âm Trúc không nhịn được ngẩng đầu nhìn, đây rõ ràng là một

khoách âm ma pháp, phải biết rằng, khoách âm ma pháp thì phải có một lượng nhất định ma tinh thạch đặc thù mới có thể hoàn thành, mà loại tinh thạch này giá rất cao.

-A. chúng ta vận khí không tệ, không ngờ gặp được cao đẳng thương phẩm cạnh giới hội một tháng một lần, lại là Tử kim cấp bậc cao nhất.

Tử có chút kinh ngạc nói.

Diệp Âm Trúc hỏi:

-Cạnh giới này là cái gì? Tử kim cấp bậc lại là cái gì?

Tử nói:

-Gọi là cạnh giới hội, kỳ thật chính là đấu giá của thế giới nhân loại. Do thương hội liên minh lấy một ít tinh phẩm từ thế giới nhân loại mang đến đấu giá. Giá rất cao. Ai trả cao nhất thì thắng. Mỗi một thú nhân đều có cấp bậc của riêng mình dựa theo số tiền mà hắn tiêu phí trong thương hội, tiêu phí càng nhiều, quyền hạn của cấp bậc lại càng cao. trong đó cao nhất chính là Tử kim cấp bậc, thú nhân phải ở chỗ này tiêu phí ít nhất là năm mươi vạn kim tệ mới có khả năng đạt được. Sau đó là Hồng bảo thạch cấp, Lam bảo thạch cấp, Kim cấp, Ngân cấp. Khách quý cấp bậc càng cao thì chiết khấu càng lớn, hơn nữa phục vụ cũng không giống bình thường, trong đó thấp nhất là ngân cấp cũng phải tiêu phí ít nhất là một ngàn kim tệ. Cho nên thương hội này kỳ thật là lập ra vì thú nhân. Hôm nay là cạnh giới hội của Tử kim cấp bậc, dám chắc có không ít đồ tốt, ít nhất đối với thú nhân là đồ tốt. Dù sao thú nhân quý tộc có thể có năm mươi vạn kim tệ thì tại Lôi Thần bộ lạc cũng rất ít. Đi, chúng ta đi xem.

Diệp Âm Trúc một bên đi theo Tử về phía trước đi đến, một bên nghi hoặc nói:

-Không phải cần Tử kim cấp sao? Chúng ta làm sao đi vào?

Tử mỉm cười, nói:

-Ngươi xem, Đây là cái gì.

Chỉ thấy cổ tay hắn vừa lộn, hai tạp phiến màu tử kim đã xuất hiện trong tay hắn,

-Ngươi đã quên sao, trước kia Địch Tư và Mạt Kim Tư chính là cao đẳng quý tộc trong Lôi Thần bộ lạc. Làm Hoàng kim bỉ mông, sợ rằng thú nhân tộc cũng không có bao nhiêu người hơn được bọn họ. Bọn họ theo ta ra ngoài lần này cũng đã đem Tử kim cấp tạp này đưa cho ta. Cho ngươi một cái. Có nó, cho dù chúng ta là nhân loại cũng có thể đi vào. A, được rồi, ngươi không nên coi thường Tử kim tạp này, bởi vì nó là do thương hội liên minh phát hành, không chỉ có thông dụng bên trong thú nhân, ở các quốc gia nhân loại cũng rất thông dụng. Ta nghe Địch Tư và Mạt Kim Tư nói, tạp lý của bọn họ đều có tư sản hơn năm mươi vạn kim tệ, là toàn bộ gia sản của bọn hắn.

Diệp Âm Trúc cười nói:

-Tử, ngươi bóc lột bọn họ như vậy không tốt đâu.

Tử nói:

-Là bọn hắn chủ động cho ta a! Không phải là ta bóc lột.

Hai người bật cười, cùng đi vào bên trong.

Diện tích của tòa Lôi Thần thương hội này cực kỳ rộng lớn, từ khu bình thường ngoài cùng đi tới khu khách quý bên trong cũng mất hết mười phút thời gian.

Xuất hiện trước mắt là một tòa kiến trúc bằng đá khác, mặc dù không có hùng vĩ như đại sảnh thương hội, nhưng từ các loại đồ án điêu khắc phức tạp trên tường là có thể thấy được sự cao quý của chỗ này.

Cửa tròn thật lớn cao khoảng hai mươi thước, một số ít thú nhân đang mang theo hộ vệ đi đến nơi này.

Vừa mới đến nơi đây, đồng tử của Tử kịch liệt co rút lại một chút, Diệp Âm Trúc rõ ràng cảm giác được hắn đang phẫn nộ. Nhìn theo ánh mắt của Tử đến trước cửa khu khách quý, hắn lập tức hiểu được Tử tại sao lại nổi giận.

Hai bên cửa khu khách quý đều có một người đứng, thân hình hoành vĩ, thân cao hơn mười lăm thước, bộ lông màu xám lóe ra kim chúc sáng bóng,cùng với cánh tay tráng kiện mang theo trăm tấc lợi trảo đều đại biểu cho thân phận cường hãn của chúng.

Đúng vậy, đúng là bỉ mông cự thú, mặc dù chỉ là cuồng bạo bỉ mông thấp nhất trong bỉ mông tộc. Nhưng làm bỉ mông với danh xưng lục chiến vô lại ở khu khách quý của Lôi Thần thương hội canh cửa là điều Diệp Âm Trúc chưa từng nghĩ đến. Thấy tộc nhân của mình đang thực hiện chức nghiệp đê tiện này, cũng khó trách Tử lại phẫn nộ.

-Tử, đừng xúc động.

Diệp Âm Trúc lấy tay nắm lấy bả vai Tử.

Hô hấp của Tử đã có chút rối loạn, hàn quang trong mắt lóe ra, trầm giọng nói:

-Bỉ mông nhất tộc cũng đã xuống tới mức làm kẻ canh cửa cho người khác. Khá lắm Lôi Thần thương hội, ta thật sự muốn biết chúng dựa vào cái gì để tộc nhân của ta phải gác cửa.

Vừa nói, hắn vừa trực tiếp đi nhanh về phía khu khách quý của thương hội.

Hung quang trong mắt lóe ra, trăm tấc lợi trảo tựa hồ tùy thời đều có thể bộc phát, cuồng bạo bỉ mông bên trái trầm giọng nói:

-Nhân loại, cút ngay. Nơi này chỉ tiếp đãi thú nhân. Chẳng lẽ các ngươi không hiểu quy củ sao?

_____***_____

Vừa dứt lời, đột nhiên hai cuồng bạo bỉ mông đồng thời run rẩy, trảo của bọn họ lập tức thu trở về. Một cảm giác sợ hãi phát ra từ nội tâm nhanh chóng truyền khắp toàn thân, thân thể cao mười lăm thước cũng đứng ở đây rung rẩy a.

Đối mặt với sự vũ nhục của tộc nhân, Tử rốt cục nhịn không được phát ra uy áp của hắn. đừng nói là cuồng bạo bỉ mông, cho dù là hoàng kim bỉ mông ở trước mặt uy áp của hắn cũng phải thần phục a! Mang trong mình huyết mạch cao nhất của bỉ mông nhất tộc, khí tức của hắn làm sao hai cuồng bạo bỉ mông trước mắt này có thể chống đỡ được.

-Tử.

Diệp Âm Trúc khẽ quát một tiếng.

Tinh thần của Tử đang phẫn nộ run lên một chút, nhất thời từ trong lửa giận tỉnh táo lại, hắn biết Âm Trúc là muốn tốt cho hắn. dù sao hắn vẫn bị truy sát tại thú nhân tam đại bộ lạc, thân phận Tử tinh bỉ mông tuyệt không thể lộ ra.

Uy áp trong nháy mắt biến mất, hai cuồng bạo bỉ mông suýt nữa té ngã trong áp lực miễn cưỡng ổn định lại thân thể, biến hóa trong nháy mắt trước đó phảng phất như đưa bọn hắn vào địa ngục, ánh mắt nhìn về hướng Tử đã hoàn toàn biến thành sợ hãi.

Tử lạnh lùng nói:

-Ai nói cho các ngươi ta là nhân loại?

Vừa nói, cổ tay run lên, Tử kim tạp đã hiện ra, bất chấp phòng ngự cường hãn của cuồng bạo bỉ mông, trực tiếp thiết nhập vào trong đùi của một cuồng bạo bỉ mông.

Cuồng bạo bỉ mông tại thú nhân nổi danh là tính tình hỏa bạo, nhưng bọn hắn cũng không phải kẻ ngu, thân là thất cấp ma thú bọn họ cũng có trí tuệ của mình, uy áp vô cùng kinh khủng làm bọn họ hiểu rõ nam tử có bộ dáng nhân loại trước mắt này bọn họ không có khả năng chống lại . Cuồng bạo bỉ mông bị cắm vào Tử tinh tạp không dám nói tiếng nào, vội vàng cung kính lấy Tử tinh tạp từ trong cơ thể mình ra, cũng không để ý vết thương đang chảy máu, cẩn thận lau sạch sẽ vết máu trên Tử tinh tạp, một lần nữa đưa trở lại trước mặt Tử.

Diệp Âm Trúc đi tới bên người Tử, đưa Tử tinh tạp của mình cho hai bỉ mông cự thú kiểm tra một chút, sau đó cùng Tử đi vào bên trong.

Một gã sư nhân quý tộc vừa mới đi tới cửa nhìn thấy cảnh này, nhất thời trở nên hoảng sợ, mắt nhìn Tử và Diệp Âm Trúc đi vào trong khu khách quý của Lôi Thần thương hội, lầm bầm lầu bầu nói:

-Uy thế thật mạnh, có thể làm cho cuồng bạo bỉ mông cảm thấy sợ hãi, lại là hình người, chẳng lẽ là một vị cửu cấp ma thú? Nhưng chẳng lẽ họ không sợ bỉ mông nhất tộc trả thù sao?

Vừa đi vào khu khách quý, Diệp Âm Trúc vừa truyền âm nói:

-Tử, ngươi có phải là có mục đích khác, ngươi không phải là loại người nông nổi như vậy.

Tử than nhẹ một tiếng

-Ta đúng là có chút xúc động, nhưng đúng là có mục đích. Nhưng ngay cả ta cũng không nghĩ ra, bây giờ có nên đi liên lạc với bọn họ không.

Diệp Âm Trúc trong lòng chợt động, nhất thời hiểu được ý tứ của Tử, nếu hai cuồng bạo bỉ mông triệu tập cường giả của bỉ mông tộc trả thù, vậy thì Tử có cơ hội thu phục thêm một ít bỉ mông cự thú, phải biết rằng mỗi một bỉ mông cự thú đều có chiến lực vô cùng cường đại a! Mà uy nghiêm của Tử tinh bỉ mông tại bỉ mông nhất tộc thì không ai có thể so sánh được, lúc đầu lúc đầu Tử chỉ là thất cấp mà đã thu phục được Địch Tư và Mạt Kim Tư, huống chi hắn bây giờ đã có thực lực gấn đến cửu cấp ma thú.

-Quyết định như thế nào là lựa chọn của ngươi, nhưng mà ta nghĩ thời cơ còn chưa chín muồi.

Diệp Âm Trúc nói ra đề nghị của mình.

Lúc này, vài thiếu nữ nhân loại quần áo thanh lương từ bên trong ra đón, không biết có phải các nàng đã nhận được tin tức bên ngoài rồi hay không mà không hề chậm trễ vì hình dáng nhân loại của Diệp Âm Trúc và Tử, mỉm cười đi tới dẫn đường cho bọn họ.

Diệp Âm Trúc lạnh nhạt nói:

-Tìm cho chúng ta một chỗ yên tĩnh.

Những thiếu nữ này tướng mạo bình thường nhưng vóc người lại rất khá, chỉ là đối với mắt nhìn mĩ nữ của Diệp Âm Trúc mà nói, thật sự không có gì hấp dẫn.

-Được rồi, các vị khách quý.

Tại dưới sự dẫn đường của thiếu nữ phục vụ, bọn họ đi vào khu khách quý.

Vừa vào đại sảnh, Diệp Âm Trúc không nhịn được có loại cảm giác như về tới Mễ Lan thành. Trong đại sảnh bố trí như một hội nghị thất cao cấp của Mễ Lan ma võ học viện, chỉ là càng thêm hào hoa, tất cả bố trí đều là kim bích huy hoàng, hào hoa đến trình độ này, sợ rằng chỉ có Kim sắc sinh hoạt của Ny Na nãi nãi trên hoàng gia đại nhai của Mễ Lan thành có thể so sánh được. Chỉ là nếu so sánh về trang hoàng và bố trí, nơi này không thể bằng được Kim sắc sinh hoạt. Kim sắc sinh hoạt mặc dù hào hoa nhưng không mất đi sự tao nhã, còn nơi này thì có chút tục khí.

Có một sa phát (ghế sofa) thật lớn đủ để thừa nhận hình thể to lớn của thú nhân, trong đó thậm chí còn có thứ chuẩn bị riêng cho bỉ mông cự thú, ở phía trước là một tòa chủ tịch thai, mặt trên mặc dù không có ma pháp ba động, nhưng bảo thạch bố trí xung quanh nó lại làm cho chủ tịch thai phát ra quang huy nhàn nhạt.

Thiếu nữ phục vụ đưa Diệp Âm Trúc và Tử đến một sa phát phía bên trái, dẫn hai người ngồi xuống, sau đó kéo bình phong chung quanh lại một vòng, khiến cho bọn hắn chỉ có thể nhìn thấy chủ tịch thai mà thú nhân chung quanh không thể nhìn thấy bọn họ, hơn nữa lại có một bài tử viết 'mười sáu hào' đặt ở trên bàn trước mặt bọn họ.

Sa phát rất rộng rãi, ngồi rất mềm mại nhưng không mất đi sự co dãn, trên bàn có không ít hoa quả của nhân loại, thậm chí còn có rượu ngon.

Hai thiếu nữ phục vụ nhìn Diệp Âm Trúc và Tử, trong mắt lóe ra tia sáng kỳ dị. Nhìn thấy bộ sáng nanh ác của thú nhân quen, đột nhiên thấy nam tử nhân loại xuất sắc như thế, các nàng khó có thể ức chế xuân tâm nhộn nhạo, Diệp Âm Trúc anh tuấn ưu nhã, Tử cương ngạnh cao lớn, đều là nam nhân xuất sắc nhất.

-Nhị vị tiên sinh, nếu các vị có nhu cầu muốn đặc thù phục vụ, xin mời phân phó.

Thanh âm nhu mì mang theo mị hoặc khó tả. Đáng tiếc các nàng tuyển sai đối tượng, thanh âm của các nàng lọt vào trong tai Diệp Âm Trúc và Tử chỉ có thể sinh ra chán ghét.

-Chúng ta không cần cái gì đặc thù phục vụ, các ngươi đi xuống đi.

Diệp Âm Trúc nhàn nhạt nói. Mặc dù hắn không biết ý mà hai thiếu nữ phục vụ này nói là gì, nhưng khí tức trên người các nàng làm hắn không thích.

Hai thiếu nữ phục vụ tự nhiên có thể cảm nhận được khí tức cự tuyệt người ngoài ngàn dặm của hai người Diệp Âm Trúc, bất đắc dĩ đành phải im lặng thối lui, để không gian yên tĩnh lại cho hai người.

Lúc vừa tới đây, Tử và Diệp Âm Trúc đại khái nhìn một chút qua tình huống của khu khách quý này, lúc bọn họ tiến vào thì đã có bảy tám bình phong được vây quanh, trong đó có một cái đặc biệt lớn, chỉ là nhìn không thấy tình huống của khách nhân bên trong.

Diệp Âm Trúc vỗ vỗ Tử, nói:

-Tử, ta có thể cảm giác tâm tình ngươi ba động rất kịch liệt, có phải hay không nguyên nhân là vì đi tới Lôi Thần Chi Chùy pháo đài? Đừng suy nghĩ nhiều, bất luận gặp phải chuyện gì cũng phải tỉnh táo.

Tử yên lặng gật đầu nhưng không có mở miệng, tựa hồ đang tự hỏi cái gì.

Bọn họ cũng không phải chờ đợi lâu, ước chừng khoảng mười phút sau, cửa của khu khách quý chậm rãi đóng lại, trong đại sảnh kim bích huy hoàng, các loại quang mang thông qua bảo thạch đầu xạ dần dần ảm đạm xuống, đại sảnh lâm vào một mảnh hắc ám. Trong đại sảnh có không ít bình phong truyền ra thanh âm nữ nhân rên rỉ, thanh âm vừa như thống khổ vừa như hoan nhạc làm cho địa phương kim bích huy hoàng này càng thêm mập mờ.

Diệp Âm Trúc và Tử liếc nhau, liên tưởng đến đặc thù phục vụ mà thiếu nữ phục vụ nói lúc trước, hai người không nhịn được đều nhíu mày.

Tử chậm rãi nắm chặc tay phải làm, nhàn nhạt nói:

-Âm Trúc, ta phát hiện ta dường như hận nhân loại các ngươi thêm một chút.

Diệp Âm Trúc không có lên tiếng, hắn đương nhiên hiểu được ý tứ của Tử. Nhân loại ở chỗ này kiến thiết thương hội, không thể nghi ngờ là muốn kiếm tư nguyên của thú nhân, mà thương hội này rất hiển nhiên là đang dẫn dụ các quý tộc thú nhân. Hưởng lạc chính là rơi xuống vực sâu. Tử là Tử tinh bỉ mông, tất cả thú nhân có thể xem như là tộc nhân của hắn, hắn sao có thể hy vọng tộc nhân của mình biến thành như vậy chứ?

Không khí trở nên có chút trầm úc, Diệp Âm Trúc cũng không biết lúc này phải giải thích như thế nào, đúng lúc này thì một thanh âm ưu nhã từ trên đài vang lên, một đạo quang mang màu trắng từ không trung chiếu lên trên đài, một nam tử nhân loại nhìn qua khoảng hơn bốn mươi tuổi mặc lễ phục màu đen đứng ở trên đài, người này vóc người trung đẳng, nhìn qua cũng không có chỗ nào đặc biệt, trong lúc giơ tay nhấc chân đều lộ ra vẻ ưu nhã, không giống một thương nhân bình thường chút nào, ngược lại làm cho kẻ khác rất dễ cảm thấy thân thiết. Trong lúc hắn mỉm cười, trong mắt phóng ra quang mang nhàn nhạt, dùng một loại lễ nghi quý tộc tối tiêu chuẩn của các quốc gia loài người hướng về phía dưới đài.

-Xin chào các vị khách nhân tôn kính.

Ở thú nhân tộc địa vị nữ nhân cực kỳ thấp, cho nên nơi này căn bản không có nữ nhân xuất hiện.

-Thật cao hứng khi mọi người có thể tham gia cạnh giới hội Tử kim cấp bậc của Lôi Thần thương hội lần này. Lần này thương hội của chúng ta vì các vị khách quý đã chuẩn bị ba món bảo bối, vẫn là quy tắc cũ, trả cao nhất thì thắng. Ta, Lôi Thần thương hội hội trưởng Ai Thác Áo, sẽ tự mình chủ trì thịnh hội lần này cho các vị khách quý.

Vừa nói đến đây, dưới đài đột nhiên vang lên một thanh âm hỏa bạo

-Con mẹ nó, lão tử không có nhiều thời gian nghe ngươi nói nhảm, mau tiến hành cạnh giới đi. Con mẹ nó, mấy tiểu nương môn này vóc người đúng là không tệ, hắc hắc hắc hắc.

Thanh âm thô tục làm người khác rất khó chịu, nhưng tiếng dâm tiếu lại từ một bình phong khác truyền đến.

Tử nắm chặt quyền đầu, trầm giọng nói:

-Ta càng hận đám hỗn đản trầm mê hưởng lạc này hơn.

Đúng lúc này thì từ trong một bình phong ở cách hai người không xa phía trước truyền ra tiếng nữ nhân kêu thảm thiết

-Đại gia, ngài tha ta đi, ta thật sự không được, nếu không, ta đổi cho ngài một tỉ muội khác.

Một thanh âm so với thanh âm hỏa bạo kia càng thêm thô tục

-Con mẹ nó, lão muốn ngươi. Bình thường lão tử đều làm bốn lần <khỏe gớm ^^! >, con mẹ nó ngươi mới hai lần đã muốn chạy. nói cho ngươi biết, lão tử có tiền, không để cho lão tử làm, lão tử dùng tiền ném chết ngươi. Ít nhất phải một lần nữa.

Ai Thác Áo trên đài nhíu mày, nhưng rất nhanh khôi phục lại bình thường, tùy ý làm một cái thủ thể với thủ hạ phía dưới, lập tức có người đi về phía bình phong phía trước Diệp Âm Trúc bọn họ. Khi người đó ra ngoài, trực tiếp đem theo một thiếu nữ phục vụ ra ngoài, mặc dù trên người đã được quần áo che, nhưng Diệp Âm Trúc và Tử đều không cảm giác được thiếu nữ kia còn có khí tức sinh mệnh tồn tại.

P·u G\yỀjX P·I d9h ¦_j\ gf iв

“Khốn kiếp.”

Tử nhìn Diệp Âm Trúc, nói:

“Âm Trúc, ta nhịn không nổi nữa rồi. Ngươi thấy thế nào?”

Diệp Âm Trúc lạnh lùng đáp:

“Nếu ta mà nhịn nữa thì ta chắc không phải nam nhân.”

Sự tàn bạo xấu xa của Thú nhân nơi này đã làm Âm Trúc trong lòng tràn ngập phẫn nộ . Sát khí từ ánh mắt bốc lên ngùn ngụt , một tay đè xuống vai Tử , hắn tự mình bước lên phía trước, nhắm thẳng hướng bình phong đi tới. Thân phận của Tử ở đây không thể bại lộ nhưng Âm Trúc là nhân loại, nếu xảy ra chuyện cũng sẽ ít phiền phức hơn nhiều.

” Tiên sinh, hội đấu giá sắp bắt đầu , xin mời ngài quay trở lại chỗ ngồi đi.”

Một đại hán thân cao ước chừng hơn hai thước, ngăn cản đường đi của Diệp Âm Trúc, nói ngay.

Diệp Âm Trúc lạnh lùng nhìn hắn:

“Nhìn đồng bào của ngươi chết thảm, còn xem như không có gì, hành vi giúp Trụ làm ác như vậy, xem như linh hồn của ngươi cần phải tẩy rửa đi.”

Bước chân không hề chậm lại, hoàn toàn xem như đại hán kia không tồn tại, vẫn cứ bước thẳng về phía trước.

Đại hán nọ trong mắt quang mang lóe lên, đấu khí màu vàng phát ra mạnh mẽ, hai bàn tay to nhanh chóng vồ đến trước ngực Diệp Âm Trúc.

Tích tắc, chỉ là trong một tích tắc ngắn ngủi, Diệp Âm Trúc đột nhiên biến thành hai người, một xuất hiện ngay sau lưng đại hán, tiếp tục nhẹ nhàng bước thẳng tới bình phong, người kia ngay dưới bàn tay của đại hán ngăn trở từ từ biến mất, dĩ nhiên chỉ là tàn ảnh lưu lại. Ai cũng không kịp chứng kiến, ngay khi tàn ảnh biến mất cũng có một đạo bạch quang tinh tế xẹt qua cổ tên đại hán nọ.

Tên đại hán hộ vệ còn đang ngây người chưa hiểu chuyện gì xảy ra đột nhiên cảm giác có gì ấm áp chảy trên cổ mình . Khi hắn định cúi đầu nhìn lại thì cảm giác choáng váng ập đến, linh hồn cùng ý thức của hắn cũng vĩnh viễn rời khỏi thế giới này.

"Là ngươi làm ô uế thính giác và thị giác của ta."

Diệp Âm Trúc giơ chân phóng ra một cước, đạp đổ tấm bình phong, nghe binh một tiếng.

Phía sau tấm bình phong là một tràng kỷ, một thân hình béo núc như quả bóng đang ôm một cô gái phục vụ, hiển nhiên là để thay thế cô gái phục vụ đã chết lúc nãy. Cô gái phục vụ này trong mắt tràn ngập hoảng sợ, đang run lên cầm cập, quần áo trên người nàng ta đã rách nát từng mảnh, rơi vãi tung tóe trên mặt đất.

Tên mập nọ, nhìn thoáng qua tựa như một trái bóng thịt, trên đầu có một vạt tóc dựng đứng như kiểu bờm ngựa (kiểu Mohican), hắn cũng không có mũi, trên mặt thay thế vị trí của mũi là hai lỗ sâu hoắm, đang thở hổn hển, phần thân dưới còn không có mặc quần áo, hai mắt đỏ bừng, hiển nhiên đang ở trạng thái cực độ hưng phấn, đột nhiên bị Diệp Âm Trúc đạp ngã bình phong nhất thời lại càng hoảng sợ, bàn tay ôm cô gái phục vụ tự nhiên cũng lỏng ra một chút.

"Mẹ kiếp, ngươi muốn tìm chết mà."

Giọng nói phẫn nộ từ mõm hắn cùng hai luồng hơi từ mũi phun ra phì phì, vươn mình đứng dậy, trên cánh tay lộ ra hình xăm chằng chịt.

Diệp Âm Trúc kinh ngạc phát hiện, tên này dĩ nhiên là một Trư nhân, tại Thú nhân tộc, Trư nhân chỉ là thú nhân cấp thấp, họ hàng gần của bọn chúng Trư La Thú chính là thức ăn của các chủng tộc chủ chiến, ngay cả thời điểm thức ăn khan hiếm, thậm chí bản thân Trư nhân cũng có thể trở thành thức ăn của các chủng tộc khác. Nhưng mà tại đây lại có một tên Trư nhân ngồi ở vị trí khách quí của Lôi thần thương hội, có thể thấy rõ ràng thân phận của hắn không bình thường chút nào.

Ý niệm chỉ thoáng qua trong đầu Diệp Âm Trúc, hắn hạ giọng thản nhiên nói

"Ngươi làm ô uế thính giác cùng thị giác của ta."

Trư nhân giơ nắm tay thật lớn vào mặt Diệp Âm Trúc:

" Như vậy thì sao?"

Hắn cũng không phải kẻ ngu, nhìn vào phục trang của Diệp Âm Trúc cũng biết người này là quan khách chứ không phải phục vụ viên, cho nên chỉ gằn giọng đe dọa mà không trực tiếp ra tay. Đã có bảy, tám tên hộ vệ từ bên cạnh vọt tới, đều là Trư nhân, hơn nữa ngoài miệng lòi ra hai răng nanh thật lớn, thân thể bọn chúng cực kì tráng kiện.

"Tên heo mập này hẳn là tộc trưởng Trư nhân, nếu không hẳn không có khả năng có hộ vệ là Hào Trư Tộc - chiến binh duy nhất thuộc Trư nhân tộc. Trư nhân ở Thú nhân tộc địa vị cực kì thấp kém, yên tâm là cho dù giết hắn, ngoại trừ đám Trư nhân khác, dám chắc không có Thú nhân tộc nào vì Trư nhân mà ra mặt đâu. Thú nhân tộc là tộc tôn sùng chủ nghĩa cá lớn nuốt cá bé, thực lực nói lên tất cả. Không có pháp luật hạn chế hành vi như của con người đâu."

Thanh âm của Tử truyền vào tai Diệp Âm Trúc.

Nguyên lai là tộc trưởng một tộc, hèn gì hắn có đủ tiền để tới nơi này, bất quá đối với Diệp Âm Trúc mà nói, điều này cũng chẳng có ý nghĩa gì cả.

"Chẳng sao cả. Chỉ cần ngươi chết ta có thể xem như chưa từng phát sinh chuyện gì."

Đám Hào Trư hộ vệ không cần tên Trư vương thô bỉ kia ra lệnh, phát ra một tiếng rống giận dữ, nhảy xổ về phía Âm Trúc, nhưng bọn chúng chỉ thấy được một đạo tàn ảnh, quang mang màu trắng lóe lên rồi vụt tắt, lúc hộ vệ đội của Lôi thần thương hội lên tới nơi thì tất cả đã chấm dứt, Diệp Âm Trúc sắc mặt bình thản ngồi tại chỗ của mình trên trường kỷ, bên cạnh là Tử, ánh mắt pha chút vẻ lạnh lùng.

Kể cả đám Hào Trư hộ vệ lẫn tên tộc trưởng Trư nhân tộc, cả đám cũng đều duy trì tư thế như lúc nãy, có điều đám trư nhân thân cao hai thước trên cổ đều lưu lại vết máu, sinh mạng đều đã rời khỏi thế giới, lưu lại chỉ còn là cái xác.

Hội trưởng thương hội là Ai Thác Áo trên đài chứng kiến toàn bộ cảnh tượng diễn ra, trong mắt lộ rõ vẻ kinh ngạc, Diệp Âm Trúc ra tay quá nhanh, hắn thậm chí không kịp thấy Âm Trúc dùng vũ khí thế nào. Cả đám khách quý hầu hết đều yên lặng chỉ nghe thấy tiếng thở dốc, Diệp Âm Trúc cùng Tử có thể thấy rõ ràng toàn bộ ánh mắt của đám quý tộc Thú nhân đang đổ dồn về phía hai người bọn họ.

Trên đài , ánh mắt của Ai Thác Áo nhìn về phía Diệp Âm Trúc, trầm giọng nói:

"Vị Tử kim khách quí này, người làm cho ta rất khó xử."

Tử thay thế Diệp Âm Trúc, lạnh nhạt nói:

"Nếu thấy khó xử thì đừng dính vào."

Câu trả lời cương ngạnh mà ngang ngược khiến cho toàn thể trường đấu giá một phen xôn xao.

Một tên hộ vệ nhảy lên đài, ghé vào tai Ai Thác Áo nói thầm vài câu gì đó, Ai Thác Áo sắc mặt thay đổi, ánh mắt nhìn Tử mang theo vài phần kì dị. Hướng về phía đám hộ vệ phía dưới phất tay một cái, lập tức hơn chục tên hộ vệ thương hội nhanh chóng khiên hết đám thi thể ra khỏi hội trường, trên mặt đất chỉ còn lưu lại từng vệt máu.

Ho khan một tiếng, vẻ quý tộc ưu nhã lại xuất hiện trên khuôn mặt của vị hội trưởng thương hội:

"Chuyện xảy ra vừa rồi chỉ là ngoài ý muốn. Về phần sau này hậu quả giải quyết thế nào, thân là thương hội hội trưởng ta cũng không có quyền quyết định. Ta chỉ có thể cam đoan, ít nhất trong sảnh này, không có vị nào không phải là Tử Kim khách. Được rồi, để không ảnh hưởng đến các vị khách quí khác, chúng ta lập tức bắt đầu đấu giá. Xin mời các vị chiêm ngưỡng món đấu giá đầu tiên của chúng ta ngày hôm nay."

Thanh âm xôn xao dần dần lắng xuống , ánh mắt mọi người lại một lần nữa tập trung trên đài , Diệp Âm Trúc không khỏi khâm phục phán đoán lúc nãy của Tử , đúng như lời nói , không có ai sẽ ra mặt vì Trư nhân thấp hèn.

Cảnh giết chóc như vậy, thậm chí là ăn thịt tộc nhân khác, đối với Thú nhân tộc là chuyện quá bình thường, Diệp Âm Trúc gặp phiền toái nhiều nhất chỉ là từ đám Trư nhân truy sát báo thù. Nhưng ai thèm quan tâm đến một chủng tộc vốn chỉ là thức ăn của chủng tộc khác? Đây chính là mặt trái của chính sách cá lớn nuốt cá bé của Thú nhân tộc. Cho dù là Hào Trư của Trư nhân tộc nhiều lắm cũng chỉ là ma thú cấp ba, dốc hết lực lượng toàn tộc cũng chẳng thể nào so bì với Tử hay Diệp Âm Trúc được.

Tâm tình của Diệp Âm Trúc bây giờ đã từ từ bình tĩnh lại, hắn không uống rượu, cũng không thưởng thức đồ ăn, bởi vì trong thâm tâm , Âm Trúc cảm thấy các thứ đó đều là ô tạp. Hắn cũng không cảm thấy hối hận vì lúc nãy ra tay, chỉ cần thân phận của Tử không bị bại lộ, cho dù ngay tại giữa pháo đài Lôi Thần Chi Chùy cũng sẽ không xảy ra bất cứ chuyện gì.

Trong lòng chỉ ngấm ngầm cười khổ, nếu phụ thân cùng gia gia của hắn mà biết mấy chiêu Ngạo Trúc kiếm pháp vừa luyện thành lại dùng để giết heo thì không biết sẽ nghĩ như thế nào.

Rất nhanh chóng, món đấu giá đầu tiên đã được bốn thị nữ đẩy lên trên đài, nằm trên một cái xe đẩy nho nhỏ, Diệp Âm Trúc mơ hồ cảm nhận một cảm giác cực kì quen thuộc toát ra từ món đồ đấu giá này.

Ai Thác Áo vẻ mặt tươi cười:

"Hôm nay món đấu giá đầu tiên của chúng ta là một thứ mà thương hội phải trải qua trăm ngàn gian khó mới từ phương nam vương quốc xa xôi A Tạp Địch Á vận chuyển đến cực bắc hoang nguyên này. Đây là một món ăn, cam đoan nhiều vị ở đây chưa từng thưởng thức qua, cho dù là ngay tại các vương quốc nhân loại nó cũng là cực kì trân quí, chỉ có quý tộc cấp cao mới có cơ hội hưởng thụ qua."

"Đến từ A Tạp Địch Á? Là thứ gì vậy?"

Lòng hiếu kì của Diệp Âm Trúc không khỏi bị hấp dẫn.

"Món này màu trong suốt như phỉ thúy, tràn ngập sinh mạng khí tức, nó chính là một đại biểu của một loại thực vật cao quý đến từ phụ cận Lộ Na thành, thủ đô của vương quốc A Tạp Địch Á, một món đặc sản từ biển, măng phỉ thúy, xin mời các vị xem qua."

Vừa nói, Ai Thác Áo nhìn ánh mắt mọi người đang trở nên mãnh liệt tò mò, nhanh tay lật tấm vải phủ trên xe đẩy xuống.

Diệp Âm Trúc cùng Tử ánh mắt lập tức ngây ra, vẻ mặt hai người đều lộ vẻ ngạc nhiên cùng cực. Trên xe đẩy là một cái mâm nhỏ , trên mâm là một cây nhỏ dài chừng một thước, màu xanh biếc trong suốt, dưới ánh đèn chiếu xuống, sinh mạng khí tức nhu hòa tỏa ra xung quanh, thậm chí ngay cả đại sảnh mà khách quí đang ngồi xung quanh cũng cảm thấy tươi mát hòa hoãn hơn rất nhiều.

Liếc nhìn nhau, vẻ mặt của Diệp Âm Trúc cùng Tử cũng trở nên quái dị, hai người cùng cố nén không bật ra tiếng cười rồi thu hồi ánh mắt lại. Cái gì mà măng phỉ thúy , thứ này rõ ràng là măng tre của Bích Không Hải, nhưng chỉ là măng tre loại tầm thường nhất. Thay tên đổi họ, tới đây đột nhiên biến thành vật phẩm đấu giá cấp Tử Kim khách mời, ngay cả Diệp Âm Trúc cũng không nhịn được phải bật lên tiếng than thầm, đám kinh doanh của Lôi thần thương hội này thật sự là quá gian xảo ghê gớm a!

Lúc nhỏ còn cư ngụ ở Bích Không Hải, món măng này hày như là Diệp Âm Trúc ăn hàng ngày, nhưng dĩ nhiên không phải là loại măng tầm thường thế này mà là loại măng trân quý nhất từ cây tử trúc, sinh mạng khí tức ẩn chứa trong loại măng đó mới thật sự cường đại, thậm chí Diệp Âm Trúc còn từng ăn cả măng của sinh mệnh trúc - loại trúc cực hiếm hắn cũng từng ăn qua, nếu không làm sao căn cơ Trúc đấu khí của hắn lại có thể vững vàng như vậy?

Diệp Âm Trúc với Tử mặc dù biết món măng này là thứ gì nhưng rõ ràng đám Thú nhân này không biết, vương quốc A Tạp Địch Á với cực bắc hoang nguyên khoảng cách thực sự quá xa xôi, một nơi ấm áp một nơi thì rét buốt, rõ ràng là hai loại khí hậu khác nhau. Điểm duy nhất Diệp Âm Trúc cảm thấy tò mò là cây măng này làm cách nào vận chuyển đến tận đây được, dù sao trên đoạn đường dài như vậy, măng tre rất dễ dàng bị hư, nhưng cây măng nhìn trên đài lại còn rất tươi

_____***_____

Thác Áo đường hoàng nói:

“Măng phỉ thúy này có được thật không dễ dàng gì, giá khởi điểm là năm ngàn kim tệ, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn năm trăm kim tệ , bây giờ xin mời các vị quan khách bắt đầu ra giá đi.”

Diệp Âm Trúc trong lòng mắng thầm một tiếng, năm trăm kim tệ a, làm ăn thật có bản lĩnh, mặc dù măng ở Bích Không Hải không phải là ai cũng có khả năng thưởng thức, nhưng tại A Tạp Địch Á, giá trị của chúng chỉ cao hơn lương thực thông thường một chút mà thôi. Có điều, tới cực bắc hoang nguyên này lập tức lại trở nên đắt gia đáng sợ như vậy. Lợi nhuận như vậy có thể hiểu tại sao thương hội này lại mạo hiểm tới tận pháo đài Lôi thần chùy mở trường đấu giá.

Trong khi Diệp Âm Trúc đang suy tưởng, đấu giá đã bắt đầu, so sánh với cuộc sống của loài người, xã hội của thú nhân xem ra đơn giản hơn rất nhiều, mọi thứ quy lại cũng chỉ về một mối là ẩm thực. Thú nhân vốn là một chủng tộc rất háu ăn, ở đâu cũng vậy, sự thèm khát đối với các món ăn của đám quý tộc thú nhân, cả Diệp Âm Trúc lẫn Tử đều hkông thể giải thích. chỉ là qua vài lần đặt giá, cây măng phỉ thúy tầm thường này đã được tăng giá lên gấp đô, trở thành một vạn kim tệ.

“Một vạn mốt …”

“Hai vạn …”

Điên rồi, đều điên hết rồi! Diệp Âm Trúc từ từ nhắm mắt lại, màn đấu giá này thật sự làm cho hắn hết sức thất vọng.

Thanh âm của Tử vang lên trong tai Diệp Âm Trúc:

“Nếu có một ngày ta có thể trở thành người lãnh đạo Thú nhân tộc, Âm Trúc, ngươi có nguyện ý trao đổi lương thực từ thế giới loài người với chúng ta hay không?”

Diệp Âm Trúc mở mắt nhìn hắn:

“Tử, ta không biết phải trả lời ngươi chùyện này như thế nào. Nếu như có khả năng đáp ứng, ta chắc chắn sẽ không cự tuyệt yêu cầu của ngươi. Nhưng sau khi thú nhân no đủ rồi thì có thể sẽ hướng về loài người phát động tấn công hay không đây?”

Trong mắt Tử quang mang lóe lên một thoáng:

"Không! Chỉ cần dưới sự lãnh đạo của ta, sẽ không có chùyện đó xảy ra. Ta nghĩ thông suốt rồi, thế giới loài người quá phức tạp, chỉ có cực bắc hoang nguyên mới là nơi tốt nhất để cho Thú nhân tộc sinh sống. Cục diện Thú nhân như hiện giờ, vấn đề chính có lẽ là sinh sản quá nhiều không hạn chế, cho nên hàng năm hay vào mùa thu tổ chức chiến tranh để tiêu hao bớt lực lượng binh lính Thú nhân, nhưng lại sau một thời gian ngắn số lượng tăng trưởng trở lại như cũ. Đợi đến lúc thích hợp ta sẽ tìm hiểu cặn kẽ vấn đề này sau."

Phiên đấu giá đầu tiên cuối cùng cũng kết thúc, cây măng nặng chừng hơn mười cân này được bán với giá là hai vạn năm trăm kim tệ, một tên quý tộc Hổ nhân đã mua được.

Món đấu giá thứ hai đưa ra, cũng làm cho Diệp Âm Trúc với Tử không biết nên cười hay khóc, cũng đến từ A Tạp Địch Á, bất quá lại đổi tên thành Hỏa long quả, Hỏa long quả này quả thật bề ngoài nhìn rất mê hoặc, có cả vảy rồng bao phủ bên ngoài, màu sắc đỏ quyến rũ, lại bao phủ bằng sinh mạng khí tức mạnh mẽ tràn ngập, so với măng phỉ thúy lúc nãy thì lóng lánh hơn rất nhiều. Có tổng cộng hai mươi Hỏa long quả, dĩ nhiên cũng bán hết với giá là bốn vạn kim tệ.

Quý tộc Thú nhân quả thật lắm tiền, Diệp Âm Trúc trong lòng không khỏi cảm thán.

"Được rồi! Sau đây là món hàng đấu giá thứ ba của ngay hôm nay, cũng là món đấu giá có giá trị nhất. Đây cũng coi như là thương hội chúng ta đáp tạ lại tấm thịnh tình của quý vị quan khách ngày hôm nay đến đây tham gia đấu giá, lần đầu tiên đấu giá món hàng cao quý như vậy. Trước khi xem hàng , xin cho ta được công bố giá khởi điểm."

Nói đến đây, Ai Thác Áo dừng lại một chút, thần sắc trên mặt lộ ra vẻ kích động:

"Giá khởi điểm là năm mươi vạn kim tệ."

Tiếng xôn xao lại một lần nữa lan khắp khán phòng, năm mươi vạn kim tệ, đối với quý tộc Thú nhân mà nói, con số này cũng đã là một gia tài khổng lồ. Chẳng lẽ món này là một món ăn như trước hay sao? Món ăn nào đáng giá đến năm mươi vạn kim tệ vậy?

Xe đẩy lại tiến lên đài, lần này chỉ có một cô gái đẩy xe. Nhìn từ hình dáng kích thước của cái mâm đặt trên xe, xem ra món hàng thứ ba này rất nhỏ, bất quá chỉ bằng cái nắm tay. Nếu là một món ăn như hai món trước, một thứ nhỏ vậy mà giá đến năm mươi vạn kim tệ? Sợ rằng cho dù là gan rồng tủy phượng cũng không có được giá như vậy.

Ai Thác Áo ra vẻ thần bí nói:

"Xin quý vị quan khách chớ có nghi ngờ giá cả của món hàng này, các vị sẽ thấy ngay thôi, đây tuyệt đối là một vật cực kì có giá trị."

Vừa nói hắn vừa lật tung tấm vải phủ trên khay.

Trên cái mâm nằm giữa xe đẩy là một khối bảo thạch lập thể hình tam giác, bảo thạch này màu hồng phấn, ánh sáng lưu chùyển xung quanh tựa hồ như có ma pháp nguyên tố lưu động. Chỉ là bởi vì ở pháo đài Lôi thần chi chùy, không khí không hề có ma pháp nguyên tố tồn tại, cho nên ma pháp nguyên tố này mới bị áp súc vào bên trong bảo thạch, không thể tỏa hào quang ra bên ngoài được.

Một thanh âm hùng tráng từ phía trước phát ra, theo gió truyền khắp khán phòng:

"Bất quá chỉ là một khối sinh mạng bảo thạch thôi. Có lẽ tại thế giới loài người các ngươi, thứ này giá trị năm mươi vạn kim tệ, chứ tại Thú nhân quốc chúng ta, khoáng sản phong phú, thứ đồ vật như vậy giá chưa đến năm vạn kim tệ, cho dù dùng để chứa thức ăn cũng là xứng đáng. Ai Thác Áo, tên tiểu tử nhà ngươi chắc là chán sống rồi, dám đem thứ đồ vật vứt đi như vậy đến đây đấu giá, định lừa gạt gì chúng ta chăng? "

Vừa nói, một thân hình cực kì hùng tráng đã từ phía sau một tấm bình phong đứng vụt lên, tên này phải cao hơn bảy thước, ngay cả cái bình phong cũng chỉ cao ngang thắt lưng của hắn, bộ lông màu vàng chói, thân hình vững chãi như núi, đúng là một Hoàng Kim Bỉ Mông. Tại thế giới Thú nhân, cho dù là cửu cấp Hoàng Kim Bỉ Mông, bình thường cũng không hóa thành hình người, thân thể to lớn cường tráng chính là niềm tự hào to lớn nhất của bọn chúng.

Nhìn thấy tên Hoàng Kim Bỉ Mông này, đồng tử của Tử đột nhiên co lại, cảm giác kích động vừa mới lắng xuống đột nhiên lại sôi trào, hai nắm tay nắm lại thật chặt, trong mắt quang mang lóe ra, tựa như có chuyện gì đó kích động lắm.

Ai Thác Áo cười cầu tài, nói:

"Tang Thác Tư đại nhân, đương nhiên không phải vậy rồi. Ta làm sao dám lừa gạt các vị quan khách chứ. Thứ đấu giá ngày hôm nay tất nhiên không phải là khối sinh mạng bảo thạch này mà là thứ chứa đựng trong nó. Có điều sự tồn tại của thứ này quá mẫn cảm, để phòng ngừa có chùyện bất trắc xảy ra nên ta mới giấu món hàng trong sinh mạng bảo thạch này thôi. Các vị quan khách, xin mời thưởng thức."

Một tia tinh thần lực từ mi tâm của Ai Thác Áo bắn ra, nhập vào viên sinh mạng bảo thạch màu hồng nọ, nhất thời một vòng hào quang màu hồng phấn tỏa ra xung quanh, viên bảo thạch rung lên nhè nhẹ, nguyên tố ma pháp nhu hòa lưu động phát tán sinh mạng khí tức tự nhiên, làm cho Diệp Âm Trúc cũng cảm thấy cực kì thoải mái. Hắn thầm nghĩ, nếu không khí nơi này cũng chứa đựng ma pháp nguyên tố, khí tức tự nhiên này sẽ trở nên rất rõ ràng.

Theo vầng sáng màu hồng phấn lan rộng, từng thân ảnh ưu mỹ xinh đẹp từ từ xuất hiện trên đài, khi ánh sáng màu hồng phấn chói lên cực thịnh rồi từ từ thu bớt lại thì trên đài đã có hơn mười người đứng. Đó là mười thiếu nữ .

Toàn khán phòng im phăng phắc không một tiếng động, bởi vì các cô gái trên đài quá xinh đẹp

So với mười thiếu nữ xuất hiện từ trong sinh mạng bảo thạch này, các cô gái phục vụ chỉ như đom đóm so với trăng rằm. Mười thiếu nữ này có mái tóc dài màu lam giống nhau như đúc , dài đến tận thắt lưng, da dẻ trắng nõn, thân thể thon thả ưu mỹ, tuyệt không hề có bất cứ điểm nào tì vết, đôi mắt màu lam xinh đẹp trong suốt động lòng người nhưng lại trống rỗng vô hồn. Nhìn dáng vẻ xinh đẹp của các nàng ai cũng cảm thấy quý mến, chỉ có điều tuy các nàng tuổi còn trẻ nhưng lại có vẻ u uất buồn bã mà tuổi trẻ không thể nào có được. Nhìn sâu vào đôi mắt màu lam của các nàng cũng không tìm ra một tia nhìn chứa đựng sinh cơ nào. Trên người các thiếu nữ này chỉ có một cái khố nhỏ, che chở vị trí cần che nhất.

Hấp dẫn nhất chính là tướng mạo của các nàng, có điều tất cả mọi người ở trong khán phòng, kể cả Tử lẫn Diệp Âm Trúc đều chú ý các cô gái này tất cả đều có lỗ tai nhọn vểnh lên. Lỗ tai đặc trưng cho một chủng tộc.

Thanh âm Ai Thác Áo tiếp tục vang lên trong khán phòng:

"Tại thế giới tinh linh, nói về cao quý nhất tự nhiên chính là Nguyệt tinh linh, bọn họ chính là chủng tộc đa số của tinh linh tộc, nhưng cũng có một chủng loại tinh linh khác mà nói về mặt xinh đẹp cũng có thể sánh ngang với Nguyệt tinh linh, chính là Lam tinh linh tộc, số lượng hiện còn rất ít này. Mặc dù Lam tinh linh không có nét cao quý ưu nhã như Nguyệt tinh linh, cũng không có kiến thức trời sinh với ma pháp nguyên tố như Nguyệt tinh linh nhưng bọn họ có cảm giác cực kì nhạy bén với tất thảy sự vật. Thí dụ như các tiếp xúc thân mật trên giường. Một nữ nô Lam tinh linh, cho dù là tại thế giới loài người cũng là thứ vô cùng xa xỉ. Mười thiếu nữ Lam tinh linh này cũng đều đã được bổn thương hội dạy dỗ đầy đủ. Chỉ cần mua về, các nàng chính là nữ nô tuyệt nhất, hoàn mỹ nhất, hoàn toàn phục tùng bất cứ yêu cầu gì của chủ nhân. Các Lam tinh linh mỹ nữ này, bổn thương hội đặc biệt đưa tới đây coi như tri ân cảm tạ đến các vị Tử Kim khách của Lôi thần thương hội. Giá khởi điểm năm mươi vạn kim tệ này, thậm chí vẫn còn chưa bằng chi phí bồi dưỡng huấn luyện các nàng. Đây cũng coi như là một món quà Lôi thần thương hội kính gửi đến quý vị quan khách, hy vọng mọi người thưởng thức. A, tiện đây ta nói luôn, mặc dù mười thiếu nữ Lam tinh linh này đều trải qua huấn luyện đặc thù nhưng ta có thể cam đoan chắc chắn các nàng đều còn là xử nữ. Thử tưởng tượng cảnh một thiếu nữ Lam tinh linh xinh đẹp nằm rên rỉ dưới người các vị xem thấy thú vị thế nào. Bây giờ đấu giá chính thức bắt đầu."

Lam tinh linh mỹ nữ, quả thật so với măng tre và Hỏa long quả thì giá trị không biết cao hơn bao nhiêu lần. Ai Thác Áo cũng không hề nói khoác, giá khởi điểm năm mươi vạn kim tệ cho cả một thiếu nữ Lam tinh linh này tuyệt đối là giá thấp, tại thế giới loài người, giá trị của mỗi Lam tinh linh mỹ nữ này chắc chắn vượt qua con số một vạn kim tệ! Hơn nữa có tiền chưa chắc có thể mua được, có thể mang tới Thú nhân quốc này mười thiếu nữ Lam tinh linh, có thể thấy được thế lực chống lưng cho Lôi thần thương hội này khổng lồ cỡ nào!

Tử thì thào nói:

"Tinh linh tộc. Vậy các nàng hẳn là tộc nhân của An Kỳ."

Diệp Âm Trúc gật đầu nói:

"Cũng là tộc nhân của An Nhã tỷ tỷ."

Hoàng Kim Bỉ Mông Tang Thác Tư lúc nãy vừa đứng lên gãi gãi đầu, nói:

"Nhiều tinh linh mỹ nữ như vậy a! Vậy giá như lúc nãy là đúng rồi, bất quá đối với thứ này lão tử không có hứng thú lắm, thiếu nữ, mỹ nhân gì đối với ta cũng không bằng đồ ăn thức uống được. Thiếu thực tế, ta không quan tâm."

Nói xong, hắn lại ngồi xuống, tấm bình phong lại che khuất thân thể cao lớn khổng lồ này.

Tang Thác Tư vừa ngồi xuống, lập tức đã có người trả giá. Hoàng Kim Bỉ Mông Tang Thác Tư không có hứng thú không có nghĩa là các quý tộc Thú nhân khác cũng không có hứng thú. Ai Thác Áo nói không sai, bất luận là ở thế giới loài người hay Thú nhân quốc, tinh linh nữ nô đều là thứ tượng trưng cho địa vị cùng quyền lực. Sinh mạng khí tức của tinh linh cùng với nhan sắc tuyệt trần, tuyệt đối chính là cực phẩm. Huống chi trước mắt chính là Lam tinh linh, chủng tộc gần gũi nhất với Nguyệt tinh linh. Mặc dù các nàng không có khí chất cao quý ưu nhã của Nguyệt tinh linh nhưng lại cũng không nguy hiểm như Nguyệt tinh linh, có thể nói đây chính là cực phẩm tinh linh mỹ nữ.

_____***_____

Một gã quý tộc Sư nhân lớn tiếng nói:

"Ta ra giá sáu mươi vạn kim tệ. "

Ai Thác Áo lập tức chỉ tay về hướng hắn, nói lớn:

" Được, vị quan khách số mười ra giá sáu mươi vạn, có ai trả cao hơn không?"

"...bảy mươi vạn!"

Giá ra nhanh chóng leo lên đến con số chóng mặt, hết giá này đến giá khác được báo liên tục chồng lên nhau.

Diệp Âm Trúc nhìn mảnh thẻ bài màu tím mình cầm trong tay, quay lại liếc Tử, không khỏi cau mày một cái:

" Tử, ngươi xem ánh mắt các thiếu nữ này , hẳn là bọn họ đã chịu quá nhiều đau khổ mới trở thành như vậy. Xem tình hình giá cả leo thang như vậy , số tiền chúng ta có e rằng không đủ."

Tử cũng nhíu mày, nhìn đám tinh linh mỹ nữ này, hắn trong đầu hồi tưởng lại hình dáng xinh đẹp động lòng người của An Kỳ, hồi tưởng lại một đoạn ký ức nàng bị mất trí nhớ cứ bám riết lấy mình, nhớ lại vẻ mặt u sầu của An Kỳ lúc chia ly, tâm tình kích động phẫn nộ của hắn đều bị một mảnh nhu tình này thay thế. Thiết hán nhu tình lúc này để chỉ hoàn cảnh của Tử hợp lý hơn lúc nào hết, bất quá nghe tiếng báo giá nhanh đến chóng mặt, nắm tay của Tử từ từ siết chặt lại.

Tâm ý tương thông, Diệp Âm Trúc dĩ nhiên cảm nhận được sự xúc động của Tử lúc này , nhẹ nhàng chặn tay hắn lại:

"Nơi này không thể động thủ. Tử, ta có biện pháp khác."

Trong khi Tử còn đang ngạc nhiên , Diệp Âm Trúc chậm rãi đứng lên, hai tay thủ trong người, đi thẳng lên đài.

Tử chứng kiến rõ ràng một đạo tử quang cùng một đạo bạch quang phân biệt lóe lên trong tay Âm Trúc một chút, chỉ có điều động tác này của Diệp Âm Trúc quá nhanh, cho dù là Tử nhìn tận mắt cũng không hoàn toàn thấy rõ là Âm Trúc thực hiện hành động gì.

Lúc này, giá đã được đẩy tới một trăm vạn kim tệ, sự xuất hiện của Diệp Âm Trúc khiến cho Ai Thác Áo trên đài chú ý, hắn không khỏi cau mày, vung tay một cái, nhất thời hơn mười tên hộ vệ dàn hàng ngang tiến lên:

"Khách quý số mười sáu, việc lúc nãy ngài làm ta có thể không quản, nhưng xin ngài đứng vi phạm quy tắc của thương hội. Nếu ngài muốn tham gia đấu giá, xin mời ngài cứ ngồi tại chỗ của mình ra giá là được."

Nhìn ánh mắt Ai Thác Áo lóe hàn quang lạnh lẽo , Diệp Âm Trúc bình tĩnh nói:

"Hội trưởng các hạ , ta muốn cùng ngài thực hiện một giao dịch. Mười vị Lam tinh linh mỹ nữ này ta cũng muốn mua. Giá ta trả cũng không phải là kẻ nào cũng có thể so bì được, nhưng ta không trả bằng kim tệ mà bằng hiện vật. Ta nghĩ, bất luận là ta hay là ngài, đều không ai muốn chuốc thêm phiền phức vào người. Ta đi lên đài mục đích chỉ là để cho ngài xem món hàng mà ta sẽ đem ra trao đổi lấy các mỹ nữ Lam tinh linh này, để xem theo đánh giá của ngài thì giá trị món hàng của ta ở mức nào."

Ai Thác Áo sửng sốt một chút, không nghĩ tới Diếp Âm Trúc lại nói như vậy, liền nhớ tới tình cảnh lúc trước, thoạt nhìn qua hắn không biết vị quan khách số mười sáu này là loài người hay là cửu cấp ma thú hóa thân, trong lòng hắn nhất thời có chút do dự.

Diệp Âm Trúc cũng mỉm cười, trong mắt lóe lên một tia sáng mạnh mẽ, thân hình chớp động một cái, một đạo tàn ảnh hiện lên, hắn đã vượt qua phòng tuyến của hơn mười tên hoàng cấp võ sĩ hộ vệ, trực tiếp xuất hiện trên đài.

Ai Thác Áo trong mắt lãnh quang tóe ra, nhìn từ trên người hắn, Diệp Âm Trúc rõ ràng cảm nhận được khí tức hắc ám tỏa ra, bất quá tại pháo đài Lôi thần chi chuy tất cả ma pháp nguyên tố đều bị áp chế, chính vì vậy khí tức hắc ám trên người Ai Thác Áo cũng không hiển lộ rõ ràng.

Tay phải giơ lên, chìa ra ngay trước mặt Ai Thác Áo, đưa qua đưa lại một chút , Diệp Âm Trúc thấp giọng hỏi:

"Thứ này trị giá bao nhiêu kim tệ?"

Ai Thác Áo đang cảnh giác nhưng vừa nhìn thấy món đồ vật trong tay Diệp Âm Trúc nhất thời ngây người ra, giật mình cùng với cảm giác vui mừng đồng thời xuất hiện trong tâm trí hắn, tràn ngập trong lòng, hắn thất thanh kêu lớn:

"Là … là … "

" Không được la lên, nếu không ngươi sẽ gặp phiền phức lớn đấy."

Diệp Âm Trúc cắt ngang lời hắn.

" Vâng vâng, xin mời vị quan khách này trở về chỗ ngồi, ta biết rồi."

Ai Thác Áo trong mắt lóe lên vẻ kính nể, thân là thương hội hội trưởng nên gặp những tình huống thế này, tố chất giúp hắn lấy lại bình tĩnh rất nhanh, cố gắng hít sâu một hơi giữ cho bản thân thật tỉnh táo, đưa mắt nhìn theo Diệp Âm Trúc đang quay lưng đi xuống chỗ ngồi, lúc này hắn mới quay về tất cả các vị Tử Kim khách quý ngồi trong khán đài, trầm giọng nói:

"Vị quan khách số mười sáu ra giá một ngàn vạn kim tệ."

Oa - toàn trường thốt lên chấn động, một ngàn vạn, chính là một ngàn vạn kim tệ a!

Cho dù Thú nhân quý tộc của Lôi thần bộ lạc tập trung tại đây đều là quý tộc giàu có, nhưng con số một ngàn vạn kim tệ đối với bọn họ mà nói cũng là tuyệt đối lớn lao. Hỗn loạn nhất thời lan tràn khán phòng, vô số thanh âm xì xào bàn tán tỏ ý nghi ngờ.

Ai Thác Áo trầm giọng nói:

"Các vị khách quý xin bình tĩnh một chút. Thân là hội trưởng của Lôi thần thương hội, ta lấy danh dự của chính mình cùng với danh dự của cả Lôi thần thương hội ra thề rằng, vị khách quý số mười sáu đưa ra một món hàng trị giá một ngàn vạn kim tệ. Lôi thần thương hội được Cổ Đế đại nhân cho phép hoạt động tại pháo đài này, ba phần lợi nhuận của thương hội sẽ nộp lại cho pháo đài. Hy vọng các vị quan khách không

nên nhốn nháo gây chuyện ở đây, nếu không chuyện truyền đến tai Cổ Đế đại nhân, ta cũng không cách nào che giấu được."

Nghe thấy hai chữ Cổ Đế, đám quý tộc Thú nhân nhất thời im lặng, tại Lôi thần bộ lạc này, Cổ Đế chính là đại biểu của quyền lực tuyệt đối.

Mắt thấy đám Thú nhân quý tộc hỗn loạn lúc nãy lắng dịu xuống, Ai Thác Áo hài lòng gật gù, quay lại vẻ doanh nhân hỏi tiếp:

"Còn có vị nào trả giá cao hơn nữa hay không?"

Một ngàn vạn kim tệ a! Dùng một ngàn vạn kim tệ tại các vương quốc loài người, ít nhất có thể trang bị cho cả một quân đoàn, thậm chí là Long kỵ binh quân đoàn, đó là một lượng tài phú khổng lồ cỡ nào. Nhưng ở chỗ này, số tiền đó chỉ bỏ ra để mua mười Lam tinh linh mỹ nữ. Đừng nói là Thú nhân quý tộc không ai sở hữu tài sản lớn như vậy, cho dù là có, bọn họ cũng không ngu ngốc bỏ ra chỉ để thỏa mãn chút ít dục vọng của nửa thân dưới (haha).

Ai Thác Áo hỏi liên tiếp ba lần, sau đó cao giọng nói:

"Nếu không có vị nào trả giá cao hơn, vậy mười mỹ nữ Lam tinh linh này sẽ thuộc về vị quan khách số mười sáu. Bởi vì giá trị của món hàng đấu giá cao hơn thương hội dự kiến nhiều lần, thân là thương hội hội trưởng, ta quyết định tặng sinh mạng bảo thạch chứa các cô gái này cho vị khách quý số mười sáu luôn. Đấu giá hôm nay đến đây chấm dứt. Vị khách thắng cuộc xin mời theo ta vào hậu trường trao đổi đồ vật lúc nãy người đưa ra."

Giọng nói của hắn vừa vang lên, nhất thời ánh đèn bừng sáng cả khán đài. Đám quý tộc Thú nhân đều lục tục đứng dậy rời khỏi, đương nhiên không ít người ánh mắt đều nhìn về phương hướng Diệp Âm Trúc cùng với Tử đang ngồi.

Tử truyền âm đến Diệp Âm Trúc hỏi:

"Ngươi đem cho hắn xem thứ gì vậy?"

Diệp Âm Trúc trả lời:

"Còn nhớ thứ kim loại mà Hồng Linh cho chúng ta hay không?"

Tử trong lòng chấn động:

"Ngươi không đem kim loại đó đổi lấy mười Lam tinh linh mỹ nữ chứ. Thứ kim loại đó là bảo bối vô giá đó."

Diệp Âm Trúc than khẽ một tiếng, nói:

"Đồ vật cũng chỉ là đồ vật, làm sao có thể so sánh với sinh mạng được. Huống chi lúc nãy ta dùng Thần kiếm Nặc Khắc Hi cắt ra một khối nhỏ mà thôi, ta cũng không nghĩ tới thứ kim loại này lại đáng giá như vậy. Đi thôi, chúng ta đổi lấy mười Lam tinh linh mỹ nữ kia rồi mau chóng rời khỏi nơi này. Sợ rằng lần này đấu giá trả cao như thế sẽ khiến cho đám quý tộc của Lôi thần bộ lạc chú ý đó."

Vừa nói, hai người đồng thời đứng dậy, đã được cô gái phục vụ đưa đến hậu trường, bọn họ cũng không hề chú ý tới một đôi mắt lóe hung quang, nhìn chằm chặp vào hình dáng của hai người.

Ai Thác Áo mang đến cho Diệp Âm Trúc cảm giác rất thần bí, nhất là khí tức hắc ám trên người hắn phát ra, cũng không phải hoàn toàn là nguyên tố hắc ám lưu động mà là một loại khí tức cực kì tà ác ẩn dấu rất sâu. Nếu không phải Diệp Âm Trúc từ nhỏ sinh sống ở Bích Không Hải, tràn ngập sinh mạng khí tức lại vừa tu luyện Xích Tử Cầm Tâm, hắn cũng không thể phát hiện rõ ràng như thế.

Diệp Âm Trúc đưa khối kim loại lúc nãy đã dùng Thần kiếm Nặc Khắc Hi cắt ra cho Ai Thác Áo, đổi lấy viên sinh mạng bảo thạch chứa các Lam tinh linh mỹ nữ ở trong.

Ai Thác Áo cẩn thận ngắm nghía Tử đứng cạnh Diệp Âm Trúc, ra hiệu cho tất cả các nhân viên phục vụ rút lui, thấp giọng hỏi:

"Hai vị khách quý, có thể cho ta mạo muội hỏi một câu, khối kim loại này của các vị xuất xứ từ đâu? Chẳng lẽ tại đất Thú nhân này còn có thứ kim loại này tồn tại hay sao?"

Diệp Âm Trúc lạnh nhạt trả lời:

“Chuyện ngươi không nên biết tốt nhất đừng hỏi. Tử, chúng ta đi!”

Hai người cũng không muốn dây dưa với đối phương, xoay người đi thẳng ra ngoài. Quy củ thương hội lúc nãy bọn họ đã bất chấp một lần, vừa rồi đại náo một chập, bây giờ rời khỏi nơi này thật nhanh mới là lựa chọn tốt nhất, nếu có cơ hội thì chuồn ra khỏi thành ngay lập tức.

Ai Thác Áo cúi đầu nhìn khối kim loại trong tay, vết cắt rõ ràng cùng với năng lượng ẩn chứa hùng hậu làm hắn cau mày thầm nghĩ: “Đây không phải là thứ kim loại đó chứ. Chẳng lẽ Xích tinh kia đã lọt vào tay hai người này rồi? Nếu đúng như vậy thì kho báu đang ở trước mắt rồi, đây là cơ hội hiếm có để chúng ta có một lượng tài phú khổng lồ trước mặt.”

“Bay đâu.”

“Hội trưởng đại nhân, xin ra lệnh.”

“Phái người theo dõi sát sao hai tên vừa ra khỏi đây. Lập tức nhanh chóng mời đại ca đến đây, nói rằng ta có việc gấp cần thương lượng với hắn.”

” Dạ . ”

Diệp Âm Trúc cùng Tử rời khỏi thương hội . Hai người cước bộ càng ngày càng nhanh , nhằm thẳng hướng thạch ốc đi tới , mới đi một đoạn không xa , tốc độ hai người chợt chậm hẳn lại , với cảm ứng năng lực của bọn họ , thật dễ dàng phát hiện sau lưng có người theo dõi , nhưng lại không chỉ có một người.

Diệp Âm Trúc nháy mắt với Tử một cái, ý bảo để chính mình giải quyết. Tử gật đầu .

Ngay khi Diệp Âm Trúc chuẩn bị triển khai hành động , đột nhiên một thanh âm trầm trầm vang lên ngay phía trước hai người .

” Chính là các ngươi đả thương thuộc hạ của ta hay sao ? ”

Theo tiếng gầm gừ trầm trầm , một thân thể thật lớn chắn ngay trên đường bọn họ đi tới , thân hể cao lớn nọ chắn hết hoàn toàn đường đi .

Diệp Âm Trúc kinh ngạc phát hiện , người chắn đường chính là tên Hoàng Kim Bỉ Mông đã nhìn thấy lúc nãy tại khán phòng đấu giá của Lôi thần thương hội , Tang Thác Tư .

Tử nhìn Diệp Âm Trúc gật đầu nói :

” Nơi này giao cho ta , người đi giải quyết đám theo đuôi kia đi . Nhớ là không để tên nào sống sót . ”

Diệp Âm Trúc đưa mắt nhìn Tử một cái, lại liếc tới Tang Thác Tư đang tiến tới bọn họ, làm cho cả mặt đất rung chuyển , trầm giọng nói:

” Ngươi cẩn thận . ”

Vừa nói dứt lời , thân thể hắn nhanh như chớp bay ngược ra sau , khuất sâu vào bóng đêm u tối .

Tử đứng im lặng giữa đường, không hề nhúc nhích mảy may. Hắn hoàn toàn tin tưởng, với thực lực của Diệp Âm Trúc, hoàn toàn có thể xử lý sạch sẽ đám người theo dõi. Phải biết rằng, đấu khí của Diệp Âm Trúc bây giờ đã đạt tới Hoàng trúc bảy giai, tương đương với thực lực của chiến sư, hơn nữa hắn còn có Ngạo Trúc Kiếm Pháp thần kì, đám theo dõi này nhất định không thể chống lại được.

Một loạt tiếng kêu thảm từ phía sau truyền đến, ngay khi Hoàng Kim Bỉ Mông Tang Thác Tư đi tới khoảng cách còn hơn hai mươi thước thì Diệp Âm Trúc quay trở lại, hơi thở gấp gáp hơn một chút, hắn xòe bảy ngón tay về phía Tử, ý nói là toàn bộ bảy tên bám đuôi đều đã được giải quyết gọn ghẽ.

Tử trong lòng cảm thấy một tình cảm ấm áp trào dâng, hắn biết Diệp Âm Trúc nhất định đã dốc toàn lực ra tay mới có thể quay về nhanh như vậy, hắn nhiên là sợ mình đơn độc đối phó với Hoàng Kim Bỉ Mông thì sẽ chịu thua thiệt a !

Pou G\yỀjX PoI ?¶ gQjX ĤŃ i\Đ§ KfŋjX ~f

Hoàng Kim Bỉ Mông thực lực cửu cấp ma thú mà Tang Thác Thư cùng Hoàng Kim Bỉ Mông chính là đệ nhất cao thủ, cũng là chỉ huy thống lĩnh cự thú trong bộ lạc Lôi thần.

Địa vị là thị vệ thân cận của Cổ Đế, cho dù là đang ở Cực Bắc Hoang nguyên , nhưng uy danh hắn vẫn hiển hách vô cùng.

Lúc đầu Tang Thác Tư từng bằng vào thực lực bản thân hủy diệt hai cự long cửu cấp, lực lượng hắn có thể so sánh với Hoàng Kim Bỉ Mông, thậm chí hắn có thể hóa thân được thành thập cấp ma thú.

Ta hỏi các ngươi không nghe thấy sao?

Một cỗ uy thế cường hãn hướng thẳng đến Âm Trúc và Tử. Bình thường ở cạnh Hoàng Kim Bỉ Mông chưa từng thấy loại khí thế này.

Áp lức thật lớn ngay lập tức kiềm chế khí tức của Dạ Âm Trúc, đầu vai hơi trùng xuống, hai luồng khí tức ôn hòa theo song chưởng chảy vào trong cơ thể, mới chịu nổi uy lực kia. Khí tức Kim Giáp Cấm Trùng đủ để chống đỡ áp của cửu cấp ma thú dồn đến.

Lúc này Tang Thác Tư thật sự kinh ngạc, chính mình phát tán khí tức ra, thế mà Tử kia vẻ mặt không chút biến hóa, người kia ban đầu cũng có chút kinh động, nhưng rất nhanh khôi phục lại. ựa hồ uy áp của mình đối với họ không có chút tác dụng, cũng không sinh ra cảm giác tràn ngập toàn thân. Tang Thác Tư ý thức được liền dừng cước bộ lại.

Đại ca ngươi không nhận ra ta hả?

Tử ngẩng đầu nhìn về phía Tang Thác Tư bình tĩnh nói.

Nghe được tiếng đại ca này xưng hô không chỉ có Tang Thác Tư biến đổi một chút , mà Âm Trúc cũng kinh ngạc không hiểu.

Tang Thác Tư giật mình nhìn Tử

Ngươi là?

Tử thản nhiên nói:

Vài chục năm trước, Hoàng Kim Bỉ Mông có mang theo một nam hài tử chính là đệ đệ của hắn tại trước mặt thần thú thề: "Ta, Tang Thác Ti cho dù bao nhiêu năm tháng cũng vĩnh viễn bảo vệ đệ đệ an toàn, hắn cũng chính là huynh đệ thân ái nhất của ta, bất cứ ai dám đụng đến hắn , ta sẽ dùng hai cánh tay này băm thành từng mảnh.

Nói đến nơi đây ,Tử hai mắt đột nhiên sáng ngời nhìn lên, từ đôi mắt hắn ẩn trong đêm Âm Trúc thấy được cái gì đó trong suốt.

"Ngươi ,ngươi là Tử?

Tang Thác Tư gầm nhẹ một tiếng, kim quang chợt lóe lên.

Thân hình khổng lồ của hắn chớp mắt đã biến lại thành một tráng khôi ngô, mái tóc màu vàng.Đồng thời áp lức kinh khúc lúc trước theo sự biến đổi nhân hình của hắn mà giảm bớt đi. Đôi mắt lóe kinh quang đầy vẻ kinh nghi không chắc.

Tử thấy hắn bình tĩnh lại, âm thanh vài phần run rẩy:

Bỉ Mông có một đứa nhỏ, khi còn bé đứa nhỏ đó chẳng có lực lượng gì, trong mắt tộc nhân của hắn thì hắn chính là phế vật, nhưng mà càng về sau thực lực hắn càng tăng theo tuổi của hắn. Tuy hắn không có lực lượng, nhưng chưa người nào dám khi thường hắn. Bởi vì hắn có một ca ca, một người ca ca vĩ đại, phàm ai dám khi dễ hắn đều bị vị ca ca này đánh đuổi. Vị ca ca này cũng như thần hộ mệnh của hắn, vĩnh viễn che ở trước mắt hắn, cứu giúp hắn lúc nguy hiểm.

Nước mắt không chịu sự khống chế của Tử mà rơi ra, hai mắt nhìn Tang Thác Ti trước mặt đã mông lung.

Tang Thác Tư nổi giận gầm lên một tiếng di chuyển đến bên cạnh nơi thạch chế kiến trúc một trận kích động phát run:

Tử ngươi thật là đệ đệ ,Tử …

Chỉ một bước dài Tang Thác Ti đã tới trước mặt Tử, hai bàn tay to nắm lấy đầu vai Tử, tóc vàng trên đầu không còn dựng đứng đã trở lại bình thường, mà hai mắt vốn phát ra kim quang cũng biến thành màu đỏ.

Đại ca!

Tử hét lớn một tiếng, vòng tay mở rộng ôm lấy Tang Thác Ti.

Dạ Âm Trúc đứng một bên, hắn như thế nào cũng không nghĩ tới trên thế giới này Tử còn có thân nhân.

Từ trong giọng nói, hắn có thể hiểu được vị ca ca này của Tử là dạng gì, niềm cao hứng trào dâng lên từ nội tâm.

Nơi này không phải chỗ để nói chuyện,chúng ta trở về rồi hãy nói.

Tang Thác Tư cảm khái ngẩng đầu lên trong mắt hiện lên hung quang nhìn Dạ Âm Trúc nói:

Ngươi là ai?

Tử buông hay tay huynh trưởng ra nói:

Đại ca, đây là huynh đệ tốt nhất của đệ. Âm Trúc.

Tang Thác Tư nhíu mày :

Tới nhà của chúng ta, ai dám gây rối. Có ta ở đây, Lôi Thần Chi Chuy này, ai còn dám gây hấn với các ngươi? Nếu có người nào dám gây bất lợi với các ngươi, ta nhất định lấy đầu của hắn.

Đại ca đừng xúc động người nghe chúng ta nói. Không phải gây bất lợi cho chúng ta, mà là cả thú nhân tộc thông tri giả.

Âm thanh của Tử có chút dồn dập, không còn băng lạnh như trước, hận ý mãnh liệt hiện ra trogn đôi mắt màu tím. Tang thác Tư yên lặng một chút:

Tử ngươi ý tứ gì vậy.Nếu như vậy ,các ngươi theo ta đên đây đi.Đi đến nơi nào đó so với các ngươi ở đây thì ở đây đảm bảo an toàn hơn.

Tử hướng về Diệp Âm Trúc gật đầu, hai người đi theo thân thể cao lớn của Tang Thác Ti . Dưới sự dẫn đường của Tang Thác Ti, hai người rất nhanh đến sân một tòa nhà đá rất lớn.

Ở đây mỗi tòa nhà đá đều cao hơn hai mươi thước, phóng mắt nhìn kiến trúc quy mô ở đây dĩ nhiên không kém hơn Lôi Thần Thương Hội.

Vừa vào cửa Âm Trúc cảm giác được đông đảo khí tức của cự thú, xem ra lần này đã đến tận hang ổ của bọn chúng rồi.

Canh giữ cửa chính là hai thân hình cao lớn bỉ mông cuồng bạo, mắt thấy Tang Thác Ti đã trở về vội vàng cung kính mở đại môn nhường đường cho ba người đi vào.

Tang Thác Ti mang theo Tử và Diệp Âm Trúc đi vào một gian đá lớn nhất, không đợi cửa đóng vào hắn đã hỏi ngay:

Tử, cuối cùng là xảy ra chuyện gì, lúc trước gia đình chúng ta có vấn đề gì? Đến lúc ta quay về, Cổ Đế nói các ngươi bị Long tộc đánh lén đều đã chết, cha chết, mẹ chết, ngươi cũng chết. Thậm chí thân thể các ngươi cũng bị lửa thiêu hết rồi. Khi đó ta cảm giác như mình phát điên. Suốt mấy năm sau đó đều đắm chìm trong cừu hận, nhưng không biết cừu nhân là kẻ nào?

Nếu ngươi không chết, vậy ba mẹ chắc cũng còn sống, họ đang ở nơi nào?”

Nghe Tang Thác Ti hỏi liện tục, mắt Tử càng thêm lạnh lung oán hận nói:

Đúng vậy, Cổ Đế đương nhiên nói với đại ca như vậy, ngay từ đầu hắn không cho ngươi tham chiến chỉ vì không muốn mất đi đệ nhất dũng sĩ của Mông tộc mà thôi. Đại ca, bây giờ ngươi vẫn chưa rõ sao. Nếu là do Long tộc đánh lén, tại sao chỉ nhắm vào mỗi gia đình ta? Thuộc hạ của Cổ Đế lại chẳng có chút phản ứng gì? Tất cả là do Cổ Đế nghĩ ra. Không sai , ta còn sống, nhưng cha mẹ thật sự đã chết rồi. Bọn họ vì bảo vệ ta mà mà phải chết.

Tang Thác Ti im lặng không nói gì, hắn vẫn chưa tin nhìn Tử:

Tại sao, tại sao như vậy? Gia đình chúng ta trong Bỉ Mông nhất tộc cũng là danh môn, mặc dù chúng ta chỉ có bốn người nhưng trong Bỉ Mông tộc không ai không biết đến uy danh cua Tang Thác Ti ta. Cổ Đế tại sao phải làm như vậy? Cuối cùng là có chuyện gì xảy ra?

Tử hít một hơi sâu, ánh mắt chằm chằm nhìn đại ca mình nói từng chữ:

Bởi vì ta là Tử Tinh Bỉ Mông.

Tang Thác Ti toàn thân chấn động, là đệ nhất dũng sĩ trong hoàng tộc Bỉ Mông, hắn đương nhiên biết bốn chữ Tử Tinh Bỉ Mông này có ý nghĩa gì, giật mình nhìn đệ đệ của mình nói

Tử Tinh Bỉ Mông, không phải chỉ tồn tại trong truyền thuyết thôi sao? Ngươi thế nào… như thế nào?

Trong mắt lóe hàn quang, Tử lạnh giọng nói

Nếu không phải bởi vì ta là Tử Tinh Bỉ Mông, thì làm sao gia đình ta lại gặp tai nạn như thế, cha mẹ cũng vì thế mà chết. Từ nhỏ ta không giống các đứa trẻ khác, không phải vì ta là phế vật, mà thật ra ta kế thừa Tử Tinh huyết mạch từ viễn cổ truyền xuống.

Tang Thác Ti nói:

Nhưng Tử Tinh Bỉ Mông không phải là thần thú đệ nhất trong Thú nhân tộc chúng ta sao? Tại sao Cổ Đế lại muốn giết ngươi?

Tử nói:

Là dã tâm, hắn sợ ta làm dao động địa vị trong bộ lạc Lôi Thần. Đại ca người quá ngây thơ, ngươi quên mất Tử Tinh Bỉ Mông còn có một tên gọi khác là Thú Hoàng.

Làm gì có ai đang thống trị mọi người nguyện ý để một người khác uy hiếp địa vị của mình xuất hiện? Tử Tinh Bỉ Mông cũng không phải chỉ tồn tại trong truyền thuyết. Cơ hồ cứ một ngàn năm lại xuất hiện một lần.

Sở dĩ ngoại trừ Viễn Cổ ra thì trên đại lục bây giờ không còn nữa. Chỉ bởi vì các thống trị giả cứ phát hiện ra Tử Tinh Bỉ Mông, ngay lập tức hạ sát chúng từ bé"

Quang mang nhàn nhạt từ người Tử phóng ra. Đó chính là khí tức của Tử Tinh Bỉ Mông. Mặc dù không gây ra uy áp. Nhưng bá khí vương giả này đủ làm Tang Thác Ti sáng tỏ hết.

Tang Thác Ti không hổ là Bỉ Mông đệ nhất dũng sĩ. Cho dù đối mặt với uy áp của Tử Tinh Bỉ Mông, hắn cũng không lộ ra vẻ sợ hãi. Trogn mắt hung quang không ngừng lóe lên, tựa hồ đang nghĩ chuyện gì đó.

Tử không làm phiền hắn, chỉ lẳng lặng đứng im bên cạnh, nhưng sắc mặt càng thêm trầm trọng.

Hắn bây giờ muốn biết nhất, chính là Tang Thác Ti là thần hộ mệnh từ bé của hắn sẽ làm gì.

Đột nhiên Tang Thác Ti đầu vai cử động, đi nhanh ra ngoài.

Đại Ca ngươi định làm gì?

Tử chạy đến kéo tay Tang Thác Ti, may là Tang Thác Ti bây giờ không ở trọng bản thể, hơn nữa Tử cũng gần đạt đến trình độ Cửu cấp thần thú cho nên lúc này mới giữ được tay của đệ nhất dũng sĩ Bỉ Mông .

_____***_____

Thả ta ra, Tử, ta phải đi tìm tên hỗn đản đó tính sổ, Không trách trước tiên hắn phái ta ra tiền tuyến rồi lại gọi ta về, đối xử tốt với ta như vậy hóa ra là muốn lợi dụng ta. Hắn làm ta tan nhà nát cửa, làm hại cha mẹ anh em của ta, ta nhất đinh phải tính sổ với hắn…

Vừa nói hắn vừa nhoài người ra, đến một người khỏe mạnh như Tử mà cũgn phải rất vất vả mới giữ được hắn lại:

Đại ca, bây giờ không thể đi được!

Đúng lúc Tang Thác Tư mở cửa ra thì Tử chợt hét lên một tiếng, một luồng khí tức cường đại của Tử Tinh Bỉ Mông tỏa ra, lập tức kiềm chế nộ hỏa trong người Tang Thác Tư, hắn từ từ xoay người lại hỏi:

Tại sao?

Tang Thác Tư giữ tư thế chiến đâu, lúc nào cũng có thể phóng thích sức mạnh bản thân ra ngoài.

Tử trầm trọng nói:

Đại ca bây giờ thời cơ còn chưa đến, ngươi đừng quên cổ đế trong tay có lôi thần chùy, hơn nữa hắn lại là Thú Nhân đệ nhất cao thủ, ngươi không đánh lại hắn đâu. Ta đã mất đi cha mẹ, chẳng lẽ còn mỗi ca ca duy nhất cũng mất luôn hay sao?

Tang Thác Tư bình tĩnh lại một chút mặc dù hắn luôn tự thị là cao thủ. Nhưng uy lực của Lôi Thần chùy là không thể bàn cãi, hắn nén thở vài hơi để lấy lại bình tĩnh:

Đừng quên ta là Bỉ Mông thống lĩnh, tất cả các tộc nhân Bỉ Mông tộc đều chỉ nghe lệnh của ta. Kể cả Cổ Đế có Lôi Thần Chùy trong tay cũng không thể đối mặt với sự vây công của cả Bỉ Mông tộc.

Tử trầm giọng nói:

Nhưng hắn là tù trưởng của Lôi Thần bộ lạc, cho dù có giết được hắn thì ngươi nghĩ là bộ tộc chúng ta còn có thể sống ở đây sao? Quan trọng nhất là khi đó các thế lực trong thành Lôi Thần chùy sẽ mất đi cân bằng, nội loạn sẽ lập tức xảy ra. Chẳng lẽ ngươi muốn trở thành tội nhân diệt cả thú nhân tộc sao?

Tang Thác Tư nổi giận gầm lên một tiếng:

Vậy làm sao bây giờ,chẳng lẽ cứ như vậy bỏ qua cho hắn?

Tử lãnh đạm nói

Đương nhiên không phải đại ca ngươi trước tiên tỉnh táo một chút nghe ta nói.

Tang Tha Ti lại đóng cửa lại, đúng như lời hắn nói, trong Bỉ Mông tộc, uy nghiêm của hắn tuyệt đối là chí tôn. Dù nơi này có phát sinh tiếng động lớn như vậy mà vẫn không có một bóng dáng Bỉ Mông cự thú nào dám đến gần quấy nhiễu hắn.

Hắn quay lại trong phòng, Tang Thác Ti trầm trọng đi đi lại lại, thở hồng hộc giống như một ngọn núi lửa đang sắp phun trào vậy. Lực lượng ẩn dấu trong thân thể hùng tráng của hắn thật sự quá kinh khủng, ngay cả Diệp Âm Trúc đang đứng một bên cũng phải âm thầm kinh hãi.

Lập tức, Tử đem hết mọi chuyện kể từ khi mình rời bỏ Lôi Thần bộ lạc kể qua một lần cho hắn nghe, từ chuyện bị hãm hại thế nào, được thúc thúc cứu chạy thế nào, rồi lần lượt đến chuyện tiến vào thế giới loài người, đến chuyện gặp được Diệp Âm Trúc. Trong mười năm nhờ sự trợ giúp của hắn mà thuận lợi tu luyện lên tới cảnh giới Thất cấp Ma thú, rồi cũng Diệp Âm Trúc thành lập đồng đẳng bổn mạng khế ước, thậm chí cả chuyện lần trước tới băng quyển, đại chiến với Chiến Tranh cự thú cũng kể hết. Thêm chuyện Diệp Âm Trúc dùng tính mạng lực của hắn để cứu sống Tử thì ánh mắt Tang Thác Ti nhìn về Diệp Âm Trúc cũng trở nên nhu hoà hơn rất nhiều.

Hảo huynh đệ, nguyên lai nhiều năm nay ngươi phải chịu khổ như vậy. Ta thân là đại ca mà lại ở lại thành Lôi Thần Chùy này sướng khoái hưởng lạc, lại còn trợ giúp cừu nhân thu phục hết kẻ thù cho hắn. Ta đúng là chẳng ra gì mà!

Tang Thác Ti bi thống rống lên một tiếng, giống như những uất ức trong lòng muốn trào ra mà không có chỗ phát tiết.

Đại ca, không nên như vậy. Dù sao thì chuyện cũng đã rồi, chúng ta chỉ còn có thể dũng cảm mà đối mặt với nó thôi. Vì thú nhân tộc, vì mối cừu hận của chúng ta, hiện thời chỉ có thể ẩn nhẫn. Ngươi yên tâm, lần này chúng ta đã thu phục được Chiến Tranh cự thú, tin rằng không lâu nữa chúng ta sẽ có đủ thực lực để chống lại tam đại bộ lạc. Đợi đến khi ta chân chính trở thành Tử Tinh Bỉ Mông, khi đó lập tức đến thành Lôi Thần Chùy này thanh toán hết nợ nần với hắn.

Tang Thác Ti ánh mắt kiên định nhìn đệ đệ, gật đầu một cái:

Tốt. Tử Tinh Bỉ Mông! Như vậy ta phải gọi ngươi một tiếng Tử Đế rồi. Đệ đệ tốt của ta, ta và ngươi cùng ra đi, lại có thêm hai trăm tộc nhân hỗ trợ, thử hỏi thiên hạ này có ai ngăn cản được chúng ta!

Không. Đại ca không đi được!

Tử lắc đầu nói:

Vì việc báo thù sau này ngươi không thể đi cùng chúng ta. Làm như vậy việc ta còn sống lập tức bị bại lộ, lúc đó chúng ta sẽ phải đối mặt với tam đại bộ lạc của Thú nhân tộc, cho dù là huy động hết tộc nhân cũng không có khả năng chống lại hơn ngàn vạn thú nhân đâu!

Tang Thác Ti cảm thấy mờ mịt, nộ khí cùng kinh hỉ nhìn huynh đệ thân sinh của mình:

Ta bây giờ nên làm gì? Chẳng lẽ lại lưu lại làm trâu chó cho Cổ Đế sao?

Tử Bất đắc dĩ nói:

Đại ca, trước mắt chúng ta chỉ có thể làm như vậy thôi. Vì tương lai của chúng ta mà nhẫn nại!

Lôi thần thương hội

Ai Mạc Sâm một thân pháp bào màu đen xuất hiện trong mật thất của hội trường. Lôi thần thương hội bề ngoài là do Ai Thác Áo cầm đầu nhưng thực ra hắn mới là chủ nhân chân chính.

Ai Thác Áo, ngươi vội vàng gọi ta như vậy có chuyện gì?

Ai Mạc Sâm lạnh lùng hỏi.

Ai Thác Áo đưa tay lấy ra một khối kim loại trình lên Ai Mạc Sâm:

Đại ca, ngươi xem đây là cái gì?

A?

Ai Mạc Sâm cả kinh kêu lên một tiếng, lập tức cầm lấy khối kim loại trong tay Ai Thác Áo, năng lượng khí tức đặc thù tràn ngập trong mắt hắn.

Khắc kim, đúng là khắc kim rồi, ngươi làm sao mà có được?

Ai Thác Áo đem hết sự tình xảy ra trong ngày hôm nay thuật qua một lần với hắn rồi nói:

Đại ca, người nói xem có phải mảnh khắc kim này là một phần của khối khắc kim mà chúng ta đưa đến cho Cổ Đế? Ngươi xem, bề mặt của mảnh khắc kim này cực kì trơn nhẵn, chắc chắn là bị lợi khí cực kì sắc bén cắt ra. Nếu chuyện này là thật thì hai tên khách thương nọ chắc chắn là đã bắt được Xích Tinh rồi!

Ai Mạc Sâm cẩn thận đánh giá mảnh khắc kim trong tay, ánh mắt tà ác không ngừng lóe sáng:

Ngươi nói không sai. Đây rất có thể là một phần của khối khắc kim đó. Mặc dù ở Cực bắc Hoang nguyên không thiếu các loại kim chuc, nhưng chỉ có loại Khắc kim này là không có. Khối khắc kim mà chúng ta đưa cho Cổ Đế tương đương với sản lượng của cả Long Khi Nỗ Tư đại lục trong một trăm năm. Độ trân quý không gì có thể so sánh được. Nếu không phải là ta thấy hắn còn có tác dụng thì cũng không tặng cho hắn lễ vật trân quý như thế, thật không ngờ lại bị một tên tiểu Xích Tinh trộm mất. Nếu chúng ta có thể thu hồi khối khắc kim từ hai tên đó, có thể nói đây là một công lao vô cũng lớn. Hai người đó hiện giờ ở đâu?

Ai Thác Áo nói:

Ta đã phái người theo dõi, chỉ cần tìm ra chỗ trú chân của họ thì không sợ bọn chúng chạy thoát.

Ai Mạc Sâm gật đầu hài lòng:

Không sai, chuyện này ngươi làm khá lắm. Kể từ khi để mất khối khắc kim này Cổ Đế tâm tình không lúc nào yên tĩnh, hay nổi giận bất thường, cũng không biết là đã có bao nhiêu đàn bà chết dưới tay hắn rồi. Thật không hiểu hắn cần khối khắc kim kia để làm gì? Với kĩ thuật của thú nhân tộc tuyệt không thể luyện chế được thần khí, theo ta thấy chắc hắn chỉ tham lam đồ vật có giá trị cao mà thôi!

Ai Thác Áo nghi hoặc hỏi:

Chẳng lẽ còn có chuyện gì bí ẩn sao?

Ai Mạc Sâm gật đầu nói:

Rất có thể, chuyện này ta sẽ điều tra. Bất luận là thế nào, đêm nay phải tìm ra chỗ trú chân của hai người nọ rồi động thủ ngay. Mọi chuyện giao cho ngươi làm, miễn sao đưa được khối khắc kim về là được!

Ai Thác Áo cung kính nói:

Vâng, nhưng mà hai người nọ thực lực cũng rất mạnh, hôm nay lúc đi vào, một người tỏa ra khí thế cực kì mạnh mẽ, ngay cả loại bỉ mông hung tàn cũng bị áp chế đến không dám ngẩng đầu lên nhìn. Ngoài ra tên còn lại cũng rất mạnh, chỉ trong nháy mắt đã giết chết Trư vương Trư Hồng Tuấn, mà lúc đó bên cạnh con heo thối tha này còn có hơn chục tên Hào Trư hộ vệ. Đối mặt với từng đó Hoàng cấp hộ vệ mà vẫn ung dung lợi dụng kĩ xảo qua mặt họ, ta thấy thực lực tên này không nhược. Ta nghĩ, hai tên này có thể là do ma thú cấp chín biến hóa thành. Dù Xích Tinh thực lực không mạnh nhưng năng lượng chính thức cũng rất cường đại. Lúc trước Lang kỵ binh đuổi theo Xích Tinh trở về không phải nói là đã gặp hai tên Hoàng Kim Bỉ Mông sao? Ngươi xem hai người đó có phải là do hai tên Hoàng Kim Bỉ Mông đó biến hóa ra không?

Ai Mạc Sâm suy nghĩ một chút,quả quyết nói:

Điều này không có khả năng. Hoàng Kim Bỉ Mông mặc dù khả năng biến hóa thành người rất chuẩn theo hình dạng, nhưng đại đa số bộ phận cũng đều rất cao lớn. Hơn nữa theo lời ngươi nói thì, tên uy nhiếp Bỉ Mông nhân có thể là Hoàng Kim Bỉ Mông hóa thành; tên kia sử dụng kĩ xảo thì nhất định là không phải. Hoàng Kim Bỉ Mông luôn luôn dùng bạo lực, vốn nổi danh bởi sức mạnh và phòng ngự siêu cường, tốc độ còn không đáng để ý thì làm sao dùng kĩ xảo được. Bất luận thế nào cứ bắt được hai người đó đã rồi hẵng nói sau. Tìm được trú điểm của bọn họ rồi, ngươi lập tức dẫn theo Hắc Bách Hợp tiểu đội bao vây lại, cho dù là hai Cửu cấp cự thú cũng có thể dễ dàng bắt được.

Nghe nói đến Hắc Bách Hợp tiểu đội, hai con mắt của Ai Thác Áo lập tức sáng lên. Thật không ngờ đại ca lại giao đội ngũ cực kì thần bí này cho hắn sử dụng.

Chuyện đến đây bỗng dưng bên ngoài có người la hoảng:

Hội trưởng, không hay rồi!

Ai Thác Áo trừng mắt hỏi:

Xảy ra chuyện gì?

Hội trưởng đại nhân, mấy người phái đi theo dõi vị khách số mười sáu đều chết cả rồi. Tử trạng giống nhau, đều bị một kiếm cắt cổ, không sót một ai. Hai vị khách nọ cũng thất tung rồi!

Cái gì?

Cảm nhận được ánh mắt sắc lạnh của Ai Mạc Sâm bên cạnh, Ai Thác Áo lập tức đổ mồ hôi lạnh:

Khốn kiếp, các ngươi thật là vô dụng.

Đại ca, ta lập tức thân hành, nhất định tìm ra hạ lạc của hai tên đó!

_____***_____

Ai Mạc Sâm hừ lạnh một tiếng:

Chuyện này nếu ngươi không làm cho tốt thì đừng trách ta không niệm tình huynh đệ. Hai người kia rất trọng yếu, rất có thể liên quan đến việc hơn mười bỉ mông cự thú mất tích lần trước. Ngươi lập tức điều tra, cho dù thế nào cũng phải bắt hai người kia cho ta.Mang theo Hắc Bách Hợp tiểu đội."

Vâng, đại ca.

Ai Thác Áo vội vàng đáp ứng một tiếng, thân hình chợt lóe cực nhanh rời khỏi phòng.

Nhìn bóng lưng hấn rời đi Ai Mặc Sâm tức giận hừ một tiếng,"thật sự là phế vật nếu không phải ở chỗ này không có cách nào sử dụng ma pháp,còn phải dùng đến ngươi sao? Chuyện ta quan tâm chính là việc hơn mười Bỉ Mông cự thú đã đi đâu. Hi vọng lần này có thể có được đáp án.

Tử, đại ca thật sự không muốn xa ngươi. Vừa gặp lại đã phải chia tay, đại ca thật không nỡ!

Tang Thác Ti hai mắt rưng rưng nhìn Tử. Vừa rồi Tử an bài mọi việc sau này với hấn, hấn cũng đã chấp nhận. Nhưng cũng không trách được hấn, khó khăn lắm mới gặp lại thân đệ đệ - người thân duy nhất còn lại của mình, làm sao có thể bảo hấn nói chia tay là chia tay được.

Tử thở dài một tiếng, cười khổ nói:

Đại ca, ta cũng không muốn xa ngươi. Nhưng chúng ta phải đi, đại ca, ngươi trước mặt Cổ Tư nhất định không được để lộ ra sơ hở. Phải tìm cách thu phục tộc nhân của chúng ta. Nếu cần có thể đêm tin tức Tử Tinh Bỉ Mông xuất hiện nói cho bọn chúng. Hai đại bộ lạc Bỉ Mông này rất quan trọng, sau này khi ta chính thức phát động công kích, tộc nhân sẽ là quân bài chính.

Tang Thác Tư gật đầu nói:

Điều này ta hiểu. Ngươi cũng nhất định phải cẩn thận. Cổ Đế người này rất không đơn giản. Hấn chẳng những thực lực cường đại còn có thần khí cực mạnh lôi thần chùy, cho dù ở thế giới loài người hay pháp lam thất tháp những lão già này cũng không muốn trêu chọc hấn. Lôi thần chùy hơn nữa là ma pháp cấm kị, ma pháp sư ở chỗ này đều không thể làm được chuyện gì cả. Ta nghe Cổ Đế nói qua, ma pháp sư trừ phi vượt qua Thải Hồng đẳng cấp của nhân loại mới thoát khỏi cấm chế của thần khí này. Nhưng loại này pháp sư vô cùng cường đại này ngay cả trong Pháp Lam vị tất cũng đã tồn tại.

Từ đầu đến giờ chưa từng nói một câu nào, Diệp Âm Trúc lúc này đột nhiên khai khẩu:

Tang Thác Ti đại ca, ta có chuyện này chưa rõ. Thần khí càng mạnh thì lực lượng sử dụng lại phải càng cường đại. Theo như ngươi nói thì Lôi Thần Chùy này còn có tính năng cấm chế ma pháp nguyên tố, ta sợ rằng nó không đơn giản chỉ là Thần khí mà thôi, thậm chí có thể nói là siêu cấp thần khí. Nhưng nếu nó đúng là Siêu cấp Thần khí thì Cổ Đế làm sao có thể sử dụng. Theo hiểu biết của ngươi về hấn thì Cổ Đế có thể phát huynh được mấy phần sức mạnh của Lôi Thần Chùy??

Tang THác Ti không chút do dự nói:

Phát huy hoàn toàn uy lực Lôi Thần Chùy. Điểm này ta có thể chắc chắn như vậy! Dù sao ta cũng ở bên cạnh hấn hơn mười năm, thực lực của hấn không ai hiểu rõ bằng ta. Nhưng ta cũng vô ý biết được một bí mật của hấn. Diệp huynh đệ nói không sai, Lôi Thần Chùy dù không phải là siêu cấp thần khí thì cũng gần như thế, muốn sử dụng nó thì năng lượng hao phí cực lớn, nhưng Cổ Đế phải lập nên một ma pháp trận, mượn lực lượng trong tự nhiên để sử dụng Lôi Thần Chùy đạt tới mức uy lực cao nhất. Hơn nữa, cũng chỉ có thể sử dụng trong phạm vi ma pháp cấm chế mà thôi.

Ma pháp trận??

Diệp Âm Trúc và Tử kinh ngạc nhìn nhau, tin tức này đối với họ thật quá trọng yếu. Dùng Lôi Thần chùy phải có ma pháp trận hỗ trợ, điều này chứng minh rằng Lôi Thần Chùy cực mạnh, ngay cả tử cảnh bát cấp như Cổ Đế mà cũng không đủ năng lực khống chế. Nói cách khác, nếu phá đi ma pháp trận thì sự uy hiếp của Lôi THần Chùy không còn quá ghê gớm nữa, đối với chuyện phát động công kích trong tương lai của Tử cực kì có lợi

Tang Thác Ti bảo:

Giờ các ngươi về nghỉ ngơi đi, sáng mai hãy đến tìm ta. Àh, mà các khỏa tàng trữ sinh mệnh bảo thạch đó mặc dù bình thường tác dụng không lớn, nhưng các ngươi muốn ra khỏi thành thì vẫn còn cần đến nó. Từ màu sắc và ba động năng lượng của nó, ta đoán ít nhất có thể chứa khoảng trăm người đó!

Diệp Âm Trúc lúc này mới nhớ mình đã dùng khắc kim đổi lấy một bảo bối, trong đó còn có chứa mấy Lam tinh linh mĩ nữ. Hắn thở dài một hơi, móc khối Tàng trữ sinh mệnh bảo thạch ra hỏi:

Tang Thác Ti đại ca, khối tàng trữ sinh mệnh bảo thạch này rốt cục là có bí ẩn gì?

Có thể chứa đựng và bảo tồn các sinh mạng? Diệp Âm Trúc ngạc nhiên nhìn viên bảo thạch đang lấp lóe trong tay hắn, lòng khấp khởi mừng thầm. Khó trách bên trong có thể chứa đến mười Lam tinh mĩ nữ, chuyện thần kì trên địa lục thật không thể nào ngờ hết được.

Tử hỏi:

Đại ca, vậy cái Lôi thần thương hội kia là thế nào vậy? Hôm nay đấu giá hai vật phẩm tại thế giới loài người có thể xem là chẳng có mấy giá trị, nhưng đến thú nhân tộc chúng ta thì lại đổi được một lượng lớn kim tệ. Cổ Đế không lẽ lại ngu đến thế sao?

Tang Thác Ti hừ lạnh một tiếng:

Cổ Đế làm sao mà ngốc đến thế chứ, hắn được nhận ba phần lợi nhuận từ cái Lôi Thần thương hội đó mà. Hơn nữa không biết hắn còn nhận được lợi ích gì khác từ cái Lôi Thần thương hội đó mà ra lệnh cấm tất cả chúng ta không được dùng vũ lực với bọn chúng. Nếu không bọn chúng làm sao có thể an lành ở trong địa phận của chúng ta mà càn rỡ thế được! Nghe nói, hôm nay đấu giá mười tinh linh mĩ nữ, nhưng người đẹp nhất thì lại được dâng cho Cổ Đế. Hắn nhận được nhiều cái hay như vậy tất nhiên là bỏ mặc sinh tử của tộc nhân rồi. Bọn quý tộc chính là những kẻ bị bóc lột đầu tiên.

Tử giận dữ nói:

Đây gọi là rượu thịt che hết nhân tình (câu này mượn của nhân loại nhé). Đại ca, vừa rồi ngươi nói còn có một tinh linh thiếu nữ bị đem tặng cho Cổ Đế đúng không?

Tang Thác Ti gật đầu:

Đúng vậy! Àh mà hôm nay các ngươi dùng vật gì để đổi lấy mười Lam tinh mĩ nữ vậy. Huynh đệ, chẳng lẽ ngươi có hứng thú với họ sao?

Tử cười khổ nói:

Đương nhiên là không phải, ta và Âm Trúc có một bằng hữu ta Tinh linh tộc. Thấy tộc nhân của nàng ta phải chịu đày đọa như thế, thật không nỡ đứng nhìn. Chúng ta dùng khắc kim để đổi đó.

Khắc kim? Chẳng lẽ tên Xích Tinh lần trước làm Cổ Đế tức giận đến nỗi giết mấy ngàn Lang kị binh lại bị các ngươi bắt được?

Diệp Âm Trúc và Tử nhìn nhau cười, Âm Trúc nói:

Không phải bắt mà là hợp tác. Xích Tinh bây giờ là bằng hữu của chúng ta.

Tang Thác Ti cười ha hả:

Hay! Thật thống khoái! Các ngươi chưa trông thấy bộ dạng khổ sở của Cổ Đế lúc đó. Mặc dù ta không biết hắn cần khắc kim để làm gì, nhưng theo ta thấy thì hắn cực kì quý trọng khối khắc kim đó. Thế nên những Lang kỵ binh phụ trách truy bắt Xích Tinh thất bại trở về đều bị giết. Hơn nữa còn phái hầu như tất cả Lang kỵ binh truy tìm nhưng không thấy. Vì chuyện này mà đến giờ Cổ Đế vẫn chưa hết tức giận…

Diệp Âm Trúc hỏi:

Tang đại ca, vừa rồi người nói còn có một tinh linh mĩ nữ bị tặng cho Cổ Đế?

Tang Thác Ti gật đầu bảo:

Ta nghe bọn người dưới nói vậy. Thế nào? Các ngươi định một mẻ quét sạch sao, ngay cả Tinh linh kia cũng cướp luôn?

Tử nói:

Đã giúp thì giúp cho trót. Có đại ca ở đây chúng ta không cần lo chuyện tìm cách thoát đi nữa. Cho nên chúg ta có thể thoải mái mà thử một phen. Nếu canh phòng nghiêm mật quá thì cũng chỉ có thể bỏ qua mà thôi.

Diệp Âm Trúc gật đầu nói:

Ta cũng nghĩ như vậy. Tang đại ca, chỗ ở của Cổ Đế có bao nhiêu binh lính thú nhân?

Thật ra vẫn có cơ hội. Cổ Đế luôn tự thị là đệ nhất nhân của Thú nhân tộc, cho nên nhà của hắn ngoài thê thiếp ra thì không có nhiều binh vệ. Trong đó có bốn tên Bỉ Mông thuộc hạ của ta, còn lại đều là cao thủ Sư Nhân tộc, tổng cộng cũng chỉ có hai mươi tên mà thôi. So với đế vương của nhân loại các ngươi thì không thể nào sánh được, cho nên chỉ cần các ngươi cẩn thận một chút thì không phải là không thể làm được. Có cần ta điều mấy tên Bỉ Mông thuộc hạ về không?

Tử lắc đầu:

Khôgn cần! Làm như thế đại ca sẽ bị nghi ngờ. Để ta tính toán lại xem sao. Với thực lực của ta và Âm Trúc dù không cứu được người cũng có thể ung dung đào thoát.

Tang Thác Ti cười lạnh một tiếng:

Nếu các ngươi bị Cổ Đế phát hiện thì cứ phát tín hiệu, cùng lắm thì chúng ta liều mạng với bọn chúng một trận.

Cảm nhận được sự ân cần quan tâm của huynh trưởng, Tử trầm giọng nói:

Đại ca, trừ phi vạn bất đắc dĩ, ngươi tuyệt không được khinh thường vọng động. Tin tưởng vào chúng ta!

Tang Thác Ti nói:

Nếu gặp phải Lôi Thần Chùy thì vạn lần không được ngạnh tiếp. Vật này chúgn ta vẫn chưa thể chống được.

Tử gật đầu bảo:

Đại ca, chúng ta đi. Nếu mọi việc thuận lợi thì sáng mai chúng ta sẽ đến tìm, phiền ngươi giúp chúng ta rời thành.

Cáo biệt Tang Thác Ti, Tử và Diệp Âm Trúc đi về phía ngã tư Hắc Ám nhai đạo. Lúc này đã gần tới nửa đêm, trên ngã tư đường bóng dángthú nhân đi lại cũng đã ít đi nhiều.

Tử tự nhiên là phải biết chỗ ở của Cổ Đế, bàn bạc với Diệp Âm Trúc vài câu rồi hai người lặng lẽ nhằm trung tâm thành đi tới.

Đúng như lời Tang Thác Ti nói, chỗ ở của Cổ Đế quả nhiên cao lớn khác biệt, chuyện này với thể hình cự đại của Bỉ Mông cự thú nhất định là có liên quan với nhau. Bờ tường cao năm thước ngăn hết mọi ánh mắt, từ bên ngoài nhìn vào chỉ thấy mơ hồ đỉnh chóp các kiến trúc cao lớn ở bên trong.

Diệp Âm Trúc và Tử hai người dừng lại bên ngoài bờ tường âm u, Tử đưa tay chỉ vào trong, hai mắt chậm rãi nhắm lại. Khí tức màu tím nhàn nhạt từ trên người hắn tỏa ra rồi từ từ biến mất trong trời đêm

---

P©u G\ʏÈjX P©I ĤQ_ G_Łj dQ_ ¦\Ôj G\ʊ´

Tinh thần lực của Tử rất mạnh, tuyệt đối vượt qua phần lớn cửu cấp ma thú không thuộc tinh thần hệ. Chính là nhờ đồng đẳng bổn mệnh khế ước khiến cho tinh thần lực của hắn cũng tăng lên khi tinh thần lực của Diệp Âm Trúc tăng lên.

Khí tức tỏa định rất nhanh chấm dứt. Tử mặc dù là lần đầu tiên thi triển kỹ năng này, nhưng hắn lại nắm chuẩn xác vị trí của tất cả thủ vệ bên trong viện, lấy tay chỉ chỉ bên trong, thông qua tinh thần liên lạc giữa mình và Diệp Âm Trúc kể lại tình hình thủ vệ bên trong mà mình phán đoán cho hắn nghe.

Diệp Âm Trúc truyền âm nói:

Tử. Hay là một mình ta vào thôi. Tốc độ của ta nhanh hơn ngươi một chút. Nếu gặp phải phiền toái, ta sẽ triệu hoán ngươi. Nếu nguy hiểm quá lớn, ngươi có thể triệu hoán ta, như vậy rất có tính cơ động, sẽ an toàn hơn.

Tử suy tư một chút, gật đầu:

Hết thảy cẩn thận.

Hai người tâm ý tương thông, căn bản không cần phải tranh luận nhiều. Hắn biết đây là biện pháp tốt nhất, chỉnh thể thực lực của Diệp Âm Trúc tuyệt đối vượt qua lam cấp cường giả. Tuyệt kỹ mới luyện ngạo trúc tam thập lục kiếm càng thập phần thần kỳ, còn có đồng đẳng bổn mạng khế ước, đúng như lời hắn nói, một người đi vào thì hiệu quả hơn hai người rất nhiều.

Diệp Âm Trúc phóng người lên, giống như một cây trúc bình thường lẳng lặng hạ xuống trên bức tường viện cao năm thước, thông qua khí tức tỏa định Tử không ngừng truyền đến, phán đoán vị trí của thủ vệ. Lén lút đi vào chỗ ở của tù trưởng Lôi thần bộ lạc.

Thú nhân quả nhiên không giống loài người. Đừng nói đế vương, cho dù là gia đình quý tộc cũng sẽ trồng cây cối quanh nhà, nhưng ở chỗ này tất cả đều là những tảng đá lạnh lẽo.

Cẩn thận trốn phía sau một tảng đá. Diệp Âm Trúc nhẹ nhàng lắc mình, dựa theo vị trí biến hóa của hộ vệ. Lặng lẽ xâm nhập vào bên trong. Lúc này hắn không nhịn được nhớ tới Tô Lạp, nếu có Tô Lạp ở đây. Sợ rằng loại hành động này hắn thực hiện thích hợp hơn mình nhiều.

Có khí tức tỏa định của Tử trợ giúp, Diệp Âm Trúc vô kinh vô hiểm đi vào bên trong viện. Chung quanh đều là phòng ốc cao lớn. Có thể nghe thấy một ít nữ thanh đang nói chuyện. Phần lớn ngọn đèn bên trong thạch phòng đều đang chiếu sáng.

Tìm kiếm một vòng. Diệp Âm Trúc không nhịn được có chút đau đầu, nơi này mặc dù không rộng như chỗ hoàng kim bỉ mông Tang Thác Tư ở, nhưng diện tích cũng không nhỏ. Nếu cứ đi tìm đại thì đúng là một việc bất trí, mặc dù có thể tránh thoát hộ vệ. Nhưng Cổ Đế là tử cấp bát giai, vạn nhất bị hắn phát hiện sự tồn tại của mình thì phiền phức rồi. Mà nếu cứ tiếp tục tìm như vậy, cho dù cho dù hừng sáng cũng chưa chắc đã có thu hoạch gì, thời gian không chờ người. Trước bình minh nhất định phải rời đi nơi này. Làm sao bây giờ?

Ẩn thân trên mái nhà, Diệp Âm Trúc dán sát người vào trên tường để tránh bị phát hiện. Hắn và Tử trước khi hành động đã thay quần áp màu tối chứ không phải là Nguyệt thần pháp bào nữa, chỉ có thể phát hiện thú nhân không thể nào phát hiện tinh linh. Phải làm cách nào dùng tốc độ nhanh nhất phát hiện chỗ của lam tinh linh bây giờ?

Đúng lúc này. Hắn đột nhiên nghe được hai nữ nhân bên trong phòng đang nói chuyện với nhau hình như có nhắc đến hai chữ tinh linh. Vội vàng dụng tâm lắng nghe.

Tù trưởng đại nhân gần đây vẫn còn mất hứng, bây giờ ta vẫn còn rất sợ. Hi vọng hắn đừng để ta thị tẩm a! Mấy hôm nay đã chết mất mấy tỉ muội rồi, cứ tiếp tục như vậy, chúng ta chẳng phải là cũng sẽ …

Một người có thanh âm bén nhọn nói.

Hừ, ngươi nhỏ giọng một chút. Muốn chết à! Vạn nhất bị tù trưởng đại nhân nghe được chúng ta coi như xong. Đừng sợ, nghe nói ngày hôm qua lôi thần thương hội bên kia vừa đưa tới một lam tinh linh tính nô. Nghe nói vẫn còn là xử nữ, cho dù đại nhân muốn tìm người thị tẩm dám chắc cũng sẽ chọn ả trước. Mấy ngày gần đây, ta cảm giác tính tình tù trưởng đại nhân đã khá hơn được vài phần.

Còn phải nói. Lam tinh linh tính nô kia hôm nay ta đã thấy, thật sự là xinh đẹp a! Tư sắc của tinh linh quả nhiên thú nhân chúng ta không thể so được. Nhưng mà với vóc người mãnh khảnh của nàng, sợ rằng cho dù tù trưởng đại nhân không tức giận, nhưng chỉ cần ngoạn qua một lần thì thân thể của nàng cũng bị

phế. Thương hội hội trưởng, còn có tên Ai Mạc Sâm kia đều rất âm trầm, thật sự làm cho ngươi ta chán ghét, không biết tại sao tù trưởng đại nhân nhất định muốn hợp tác với bọn họ.

Nghe đến đó, Diệp Âm Trúc không nhịn được mừng rỡ trong lòng. Rốt cục có biện pháp rồi.

Trước tiên thông qua khí tức tỏa định của Tử cảm nhận thấy chung quanh không có thủ vệ. Hắn lúc này mới lặng lẽ xuống khỏi mái nhà, ẩn thân trong một góc âm u, Long Hồn giới ở tay phải xuất hiện một lưỡi đao sắc bén dài chừng nửa thước, xuyên qua tường không một tiếng động. Thậm chí không cần trúc đấu khí, Nặc Khắc Hi thần kiếm dễ dàng tạo thành một cái động trên tường, tay phải Diệp Âm Trúc đặt trên tường, dùng đấu khí hấp trụ, không để phát ra một tiếng động nào. Hút lấy mảnh tường ra ngoài. Không trì hoãn chút nào khom lưng tiến vào trong phòng.

Trong phòng có hai nữ nhân. Là hai nữ nhân của thú tộc. Từ các điểm đặc thù trên tướng mạo của các nàng, hẳn là cũng giống như Cổ Đế. Đều là sư nhân, nữ tính sư nhân thân cao dĩ nhiên cũng vượt qua hai thước, mặc dù tướng mạo không tệ. Nhưng thân thể tráng kiện của các nàng thật sự làm cho Diệp Âm Trúc với thẩm mỹ quan của loài người rất khó tiếp nhận.

Hai sư nhân nữ tử đột nhiên thấy Diệp Âm Trúc bất ngờ xuất hiện ở trong phòng nhất thời trở nên hoảng sợ, một người định hô to lên. Thời khắc mấu chốt, Diệp Âm Trúc triển hiện ra kinh nghiệm thật chiến phong phú, "Câm miệng." khẽ quát một tiếng. Tinh thần lực giống như tên nhọn đâm vào trong óc hai sư nhân nữ tử.

Không có ma pháp nguyên tố, sợ rằng chỉ có ma pháp tinh thần hệ là không bị ảnh hưởng. Thuần túy dựa vào tinh thần lực để công kích, căn bản không cần ma pháp nguyên tố bên ngoài trợ giúp.

Trong lúc vội vàng Diệp Âm Trúc biết tinh thần lực mình sử dụng cũng rất có hạn, trước mặt dù là hai nữ nhân, nhưng thân thể của sư nhân quả thật cường hãn. Tinh thần xuyên thứ của hắn chỉ có thể khống chế các nàng một lúc. Nhưng hắn cũng chỉ cần như vậy mà thôi. Thân hình chợt lóe đã đi tới trước mặt hai nữ nhân, hai tay chia ra. Hai đạo tử quang xuất hiện trên hai tay phân biệt tiến nhập vào thân thể hai sư nữ, lúc này đây. Thân thể các nàng hoàn toàn cứng đờ.

Hồi phục tinh thần lại, hai sư nữ phát hiện thân thể mình không thể di động chút nào, thậm chí ngay cả thanh âm cũng không phát ra được, trong mắt nhất thời toát ra quang mang sợ hãi.

Diệp Âm Trúc thấp giọng nói:

Không cần khẩn trương, ta cũng không muốn thương tổn các ngươi. Chỉ cần các ngươi thành thật trả lời câu hỏi của ta, ta lập tức đi. Nếu các ngươi đồng ý thì nháy mắt.

Nặc Khắc Hi thần kiếm lạnh lẻo xuất hiện trong tay hắn, không cần phải uy hiếp gì, hai sư nữ lập tức thỏa hiệp. Dù sao các nàng cũng không phải chiến sĩ. Còn sống so với thứ gì cũng trọng yếu hơn.

Diệp Âm Trúc nhìn hai sư nữ nháy mắt không ngừng cảm thấy có chút buồn cười, tay phải rút Tử trúc thần châm từ trên người một sư nữ ra:

Nói cho ta biết. Lam tinh linh kia bị nhốt ở chỗ nào?

Nặc Khắc Hi thần kiếm trong tay hắn kề ngay cổ sư nữ này, chỉ cần nàng la lên một kiếm. Kết cục nhất định là nhất kiếm phong hầu.

Trên thân Nặc Khắc Hi thần kiếm phát ra khí tức sâm hàn làm sư nữ toàn thân run rẩy,

Cẩn thận kiếm của ngươi, ta nói. Ta nói. Lam tinh linh thiếu nữ kia ở trong dãy nhà năm gian phía bắc, phòng thứ hai tính từ trái sang.

Diệp Âm Trúc lạnh nhạt cười.

Ngươi tốt nhất không gạt ta.

Không, không dám.

Quang ảnh chợt lóe. Tay phải của Diệp Âm Trúc chém vào gáy của hai nàng, đồng thời thu hồi Tử trúc thần châm định trụ các nàng lại.

Ý niệm cuối cùng trong đầu sư nữ kia trước khi hôn mê là 'Tiểu tử ngươi đi chịu chết đi, phòng kế bên nơi lam tinh linh bị nhốt chính là chỗ của tù trưởng đại nhân.'

Diệp Âm Trúc tự nhiên không biết sư nữ suy nghĩ cái gì. Còn sư nữ cũng không biết Diệp Âm Trúc có khí tức tỏa định của Tử trợ giúp, sớm đã biết khí tức cực mạnh của Cổ Đế ở đâu trong viện này.

Ra khỏi phòng, Diệp Âm Trúc do dự một chút. Lam tinh linh thiếu nữ bị giam ở bên cạnh phòng Cổ Đế, một khi có động tĩnh gì cũng sẽ làm cho Cổ Đế chú ý, bỏ qua sao? Không, đương nhiên không thể bỏ qua, cũng đành phải mạo hiểm thử một lần.

Không có nhiều thời gian để tự hỏi, Diệp Âm Trúc rất nhanh tìm được căn phòng theo lời sư nữ kia, hắn cân bằng khí tức. Dựa vào trúc đấu khí làm cho trống ngực của mình tiến vào trạng thái yếu ớt nhất. Lúc này mới tiến sát đến bên ngoài phòng, trước tiên dán lỗ tai vào vách tường nghe ngóng trong chốc lát, phát hiện không có động tĩnh gì. Lúc này mới làm như lúc tiến vào phòng hai sư nữ. Cẩn thận dùng Nặc Khắc Hi thần kiếm phá vỡ vách tường.

_____***_____

Từ lúc bắt đầu cắt vách tường cho tới bây giờ. Tất cả những gì Diệp Âm Trúc làm đều rất hoàn mĩ, không xuất hiện một âm thanh nào, khom lưng xuống, hắn đã chui vào bên trong.

Bên trong phòng rất tối, hương thơm nhàn nhạt tràn ngập khắp nơi. Ngay khi Diệp Âm Trúc đứng thẳng lên, hắn trông thấy một đôi mắt màu lam trong suốt nhưng không có chút sinh cơ nào.

Ngươi là ai?

Thanh âm cũng không có chút sinh cơ mang theo vài phần run rẩy, nghi hoặc.

Hỏng rồi. Diệp Âm Trúc lập tức có phản ứng, không có thời gian để giải thích. Quang mang màu phấn hồng sắc phát ra dưới sự kích thích của tinh thần lực, thậm chí còn chưa kịp nhìn rõ ràng tướng mạo của thiếu nữ, quang hoa của sinh mệnh trữ tồn bảo thạch đã hút chủ nhân của đôi mắt màu lam vào trong.

Mục tiêu chắc là không sai rồi, ở chỗ mà có sinh mệnh khí tức thuần khiết như vậy thì chỉ có tinh linh mà thôi, huống chi còn có ánh mắt màu lam đó. Nhưng mà nàng vừa rồi đột nhiên lên tiếng hỏi, tuy thanh âm không lớn, nhưng tất nhiên sẽ mang đến phiền toái rất lớn cho mình. Cơ hồ không chút do dự, Diệp Âm Trúc đánh về phía vách tường bên kia.

Đúng lúc này, vách tường bên phải đã bị một cổ đấu khí vô cùng cường hoành nghiền nát. Một thanh âm trầm thấp, lạnh như băng vang lên.

Người nào?

Rầmmmmm…

Dựa vào uy lực của trúc đấu khí. Diệp Âm Trúc trong nháy mắt đã ra khỏi thạch ốc, hoa cương dù cứng rắn nhưng không thể ngăn cản được lam cấp đấu khí của hắn, nhưng hắn cũng cảm giác rõ ràng được một đạo khí tức đang tập trung sau lưng mình. Không cần hỏi. Hắn biết mình đã bị phát hiện rồi.

Đến rồi còn muốn đi sao?

Cổ Đế hừ lạnh một tiếng, hắn lúc này cũng không phẫn nộ, trong mắt phóng ra quang mang khát máu, đã thật lâu không ai dám đến trêu chọc hắn, giết chóc chính là chuyện mà hắn thích nhất. Đấu khí màu tím đậm nhanh chóng phát ra, trên phương diện đấu khí, so với An Nhã, An Kỳ tỷ muội thì kẻ chuyên tu đấu khí như hắn còn mạnh hơn.

Không khí phẳng phất như đông cứng lại, lực hút thật lớn xuất hiện sau lưng Diệp Âm Trúc, căn bản là không thể kháng cự được. Diệp Âm Trúc chỉ cảm thấy thân thể trầm xuống. Sau một khắc, hắn đã bị hút ngược trở về với tốc độ còn nhanh hơn lúc bỏ chạy.

Không hề khẩn trương và bối rối, Diệp Âm Trúc khống chế thân thể xoay một vòng tại không trung, vừa lúc đối mặt Cổ Đế. Rốt cục cũng đã thấy được vị tù trưởng của Lôi thần bộ lạc này.

Thân thể hùng tráng cao tới ba thước. Đấu khí màu tím đậm tuyệt không phải là bát giai mà chính là cửu giai, quang mang của đấu khí lưu lại cũng có thể chấn nát không khí, Thân trên xích lõa được che phủ bởi bộ lông màu vàng. Đôi mắt khát máu của hắn giống như đang nhìn một con mồi.

Không sử dụng trúc kiếm pháp, cũng không dùng Nặc Khắc Hi chi kiếm. Bởi vì Diệp Âm Trúc biết chênh lệch giữa hai người rất lớn, đến hơn thập giai, trừ phi hắn có khả năng sử dụng kiện siêu thần khí trong trái tim mình, nếu không thì không có bất cứ kỹ xảo hay vũ khí nào có thể uy hiếp đến Cổ Đế. Vì vậy hắn giơ tay trái của mình lên.

Nhân loại?

Cổ Đế có chút kinh ngạc nhìn Diệp Âm Trúc, hắn không giống như đám quý tộc thú nhân hay Ai Thác Áo ngay cả cứu cấp ma thú và nhân loại cũng không phân biệt được. Gương mặt anh tuấn, đối mặt với đấu khí cường đại của mình vẫn có thể bảo trì khí chất ưu nhã, đôi mắt đen trong suốt không có chút bối rối. Cường độ đấu khí cũng không tệ, ít nhất với tuổi của hắn có thể lén đến gần như vậy mà mình không phát hiện là khá lắm rồi. Nếu không phải lam tinh linh lên tiếng. Hắn thật sự không biết mình có một vị khách nhân như vậy.

Nhưng mà cho dù là kinh ngạc hay tán thưởng thì sát tâm của Cổ Đế vẫn không biến mất. Hắn không sử dụng đấu khí của mình để xé xác Diệp Âm Trúc. Hắn muốn lấy tay, chỉ có thông qua hai tay cảm giác huyết dịch nóng rực mới là thứ hắn thích nhất. Cổ Đế còn có một sở thích, chính là ăn trái tim của nhân loại, đối với hắn mà nói, đó mới là thực vật ngon nhất.

Ngay khi Cổ Đế tưởng rằng nhân loại trước mắt sắp thành vật hi sinh trong tay hắn, sắp có mĩ vị động lòng người để ăn thì hắn thấy được tay trái của Diệp Âm Trúc lóe ra quang mang màu bạc.

Đấu khí màu bạc sao? Hình như chưa thấy qua. Nhưng có thể mạnh đến đâu được chứ?

Ý niệm này vừa mới hiện lên trong đầu. Hắn đột nhiên giật mình phát hiện. Diệp Âm Trúc vốn vẫn dùng đấu khí để đối kháng với hấp lực của hắn đột nhiên không chống cự nữa, mang theo ngân quang hướng về phía hắn như pháo đạn.

Muốn chết.

Cổ Đế gầm nhẹ một tiếng. Danh xưng thú nhân đệ nhất cao thủ không phải hư danh, thân thể của hắn tuy khổng lồ nhưng tốc độ cực nhanh giống như ảo ảnh bình thường. Tay phải trong nháy mắt đã chắn trước ngực, vừa lúc đón nhận tả quyền của Diệp Âm Trúc.

Khi quang mang màu bạc đến trước ngực Cổ Đế. Cổ Đế vừa lúc thấy được khóe miệng Diệp Âm Trúc có một nụ cười nhàn nhạt, hắn lập tức cảm thấy được nguy hiểm, vứt bỏ lòng khinh thị. Tử quang trước người đại thịnh, một thanh chiến chùy tạo hình kỳ cổ lóe ra lôi điện quang mang màu tím chắn trước ngực hắn, hoa văn thần bí nhìn qua vô cùng chói mắt.

Diệp Âm Trúc vung tay phải lên. Một đoàn kim quang phát sau mà đến trước, trong nháy mắt dung nhập vào trong quang mang màu bạc. Hai luồng quang mang chói mắt giờ phút này đột nhiên tiêu thất. Chỉ có một chút nhũ màu trắng trong nháy mắt lan tràn trong không khí, va chạm với tử quang khổng lồ do chuy tử trước người Cổ Đế phát ra.

Ngay một khắc này. Sắc mặt vốn lãnh lệ của Cổ Đế trong nháy mắt đại biến, không chút do dự hắn làm ra lựa chọn chính xác nhất, vung chiến chùy trong tay lên không trung, hai cổ cự lực mênh mông trong nháy mắt chạm vào nhau.

Oành.....

Va chạm chỉ trong nháy mắt. Nhưng chính trong nháy mắt này. Một cột sáng hỗn hợp tử và nhũ bạch từ phủ đệ của tù trưởng Lôi thần bộ lạc phóng lên cao, chiếu sáng khắp cả chân trời, cũng chiếu sáng Lôi Thần Chi Chùy yếu tắc, âm thanh oanh minh vô cùng kịch liệt. Cơ hồ trong phút chốc đã đánh thức toàn bộ người của yếu tắc, sau một khắc, không cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung lực trùng kích. Từ trung tâm phủ đệ của từ trưởng Lôi thần bộ lạc, từng trận sấm sét nổi lên, tỏa ra bốn phía.

Lực trùng kích làm tất cả sinh vật và kiến trúc xung quanh đều biến thành mây khói. Mặt đất xuất hiện một vết cắt hình cầu, dưới tác dụng kinh khủng của lực trùng kích, sinh mệnh ở đây không cách nào chống đỡ được, giống như vực sâu địa ngục phủ đang phủ xuống. Tất cả đều biến thành từng trận sấm sét, từng đạo vết rách thật lớn lan tràn trong nháy mắt. Cho dù lực trùng kích chủ yếu hướng lên không trung. Nhưng ở giữa yếu tắc, tại trung tâm phủ đệ của tù trưởng Lôi thần bộ lạc sinh ra một cái hố to đường kính gần ngàn mét. Mặc dù trong yếu tắc thì đây chỉ là một diện tích nhỏ. Nhưng lúc này nó sinh ra động đất làm cho cả tòa yếu tắc rung rẩy.

Vầng sáng bạch tử sắc huyễn lệ tại không trung như là yêu hoa xinh đẹp nhất, quang thải huyễn lệ chiếu sáng cả yếu tắc.

Cũng may yếu tắc gần như toàn bộ là do đá tạo thành, nếu không lực trùng kích cũng không đơn giản chỉ là ngàn thước như vậy.

Tiếng sấm cuồn cuộn xa dần. Tất cả chung quanh cũng từ từ khôi phục lại bình thường.

Thậm chí không có tro bụi. Ở ngay chính giữa của hố to đường kính đến ngàn mét. Một thân thể toàn thân phát ra quang mang màu tím đậm đang run rẩy kịch liệt, không phải vì bị thương, mà là vì cực độ phẫn nộ.

Đồ ngủ trên người Cổ Đế đã biến thành bụi phấn. Ngay cả bộ lông màu vàng trên người hơn phân nửa đã biến thành màu đen, nhìn qua có chút quái dị. Chỉ có chiến chùy trong tay vẫn lóng lánh từng đạo điện quang như trước, tỏa ra năng lượng ba động mạnh mẽ.

Phủ đệ biến mất. Phủ đệ tù trưởng của mình cứ như vậy mà biến mất. Không chỉ thế, tất cả mọi thứ cũng biến mất như chưa bao giờ tồn tại vậy. Ngoại trừ hắn ra cũng chỉ còn có bốn người đang đứng lên một cách khó khăn, thân ảnh màu bạc, thân thể cường hãn của bạc Bỉ Mông giúp chúng sống còn dưới uy lực có thể so sánh với hai cấm chú, nhưng cũng chỉ còn sống mà thôi. Cho dù Bỉ Mông cự thú có lực khôi phục rất cường đại, bọn họ cũng đừng hòng khôi phục lực chiến đấu trong thời gian ngắn.

Là ai. Đến tột cùng là ai.

Cổ Đế ngửa mặt lên trời rống giận. Quang mang màu tím đậm lại phóng lên cao. Tràn ngập cuồng bạo, nhưng bất luận thực lực tử cấp cửu giai của hắn mạnh mẽ đến mức nào. Bóng dáng của đối thủ đã hoàn toàn biến mất, thậm chí ngay cả một chút dấu vết khí tức cũng không có.

Cổ Đế biết rõ địch nhân của mình không hề bị hủy diệt trong đợt va chạm vừa rồi. Trái lại,. trong nháy mắt va chạm vừa rồi, người chịu thiệt chính là hắn.

Năng lượng vừa rồi tuyệt đối không phải đấu khí. Đối với đấu khí, ai có thể rõ ràng hơn so với tử cấp cửu giai, cảnh giới đại chiến sư cao nhất như hắn? Nhưng mà đó cũng không phải là ma pháp, đây là Lôi Thần Chi Chùy yếu tắc a! Ngoại trừ lôi nguyên tố được Lôi Thần Chi Chùy phụ trợ ra, bất cứ ma pháp gì ở nơi này đều không thể thi triển. Bởi vì tinh thần lực của pháp sư căn bản không cách ở bên trong yếu tắc không có ma pháp nguyên tố này dẫn động ma pháp gì. Tại sao. Tại sao mình lại sinh ra sự sợ hãi đối với cỗ năng lượng đó. Đến tột cùng là cái gì? Đến tột cùng là cái gì?

Cổ Đế rất phẫn nộ. thậm chú so với lúc bị mất khắc kim thì còn phẫn nộ hơn. Làm tù trưởng của Lôi thần bộ lạc, chúa tể của Lôi Thần Chi Chùy yếu tắc, phủ đệ của mình không ngờ lại bị người phá hư, chẳng những bị người mất nữ nô, trong lúc đánh lén còn mất đi phủ đệ và tất cả thê thiếp, cừu hận sâu sắc này làm Cổ Đế có chút điên cuồng.

_____***_____

Ọc…

Diệp Âm Trúc lại phun ra một ngụm máu tươi, nằm ở trên tấm lưng rộng rãi của Tử, hắn chỉ cảm thấy kinh mạch toàn thân dục liệt. song chưởng vẫn đang run rẩy kịch liệt như trước, cảm giác đau nhức mãnh liệt làm toàn thân hắn run rẩy.

Ngay khi lam tinh linh thiếu nữ thốt ra câu hỏi. Hắn đã biết không ổn rồi. Trong thời gian ngắn nhất. Hắn làm ra phán đoán chuẩn xác nhất, phá tường mà chạy hiển nhiên là lựa chọn trực tiếp nhất, nhưng hắn cũng không ngờ Cổ Đế sẽ đến nhanh như vậy, thực lực lại cường đại đến như vậy.

Đối mặt năng lượng cường hãn từ đấu khí tử cấp cửu giai do Cổ Đế phát ra, Hoàng Trúc lục giai như hắn ngay cả năng lượng phản kháng cũng không có, lập tức bị hút ngược lại, khi đó cho dù hắn muốn triệu hoán Tử cũng đã không còn kịp rồi. Tại thời khắc mấu chốt, kinh nghiệm thật chiến phong phú mấy ngày nay đã cứu lấy tính mạng của hắn, trong lúc đang bị đấu khí hút tới, Diệp Âm Trúc trong nháy mắt không chống cự nữa, hắn tập trung toàn bộ đấu khí của mình, dưới sự chỉ dẫn của tinh thần lực vấn chuyển vào trong song chưởng.

Lần trước, khi đối mặt với chiến tranh cự thú Cách Lạp Tây Tư. Cuối cùng dựa vào năng lượng của hai Kim Giáp cấm trùng hắn mới có thể hoàn thành thất thanh đạn đấu. Thiểm và Lôi, không thể nghi ngờ còn lâu mới có thể phát triển. Thậm chí ngay cả thất cấp ma thú cũng không phải, nhưng là Kim Giáp cấm trùng. Năng lực thiên phú của chúng vẫn tồn tại, mặc dù không cách nào phóng nguyên tố đạn gần bằng một nửa cấm chú ba lần liên tiếp như Kim Giáp cấm trùng chính thức, nhưng chúng nó vẫn có khả năng xuất một kích. Lúc đầu, dưới một kích này. ngay cả hai vị Hoàng Kim Bỉ Mông cũng chịu thiệt thòi không ít.

Sau khi phóng thích ở băng quyển. Thiểm, Lôi đã ngủ say. Nhưng chúng nó tỉnh lại cũng rất nhanh, trải qua vài ngày hợp tấu bồi nguyên tĩnh tâm khúc ngoại trừ những người bên cạnh Diệp Âm Trúc ra, chúng nó cũng thu được rất nhiều lợi ích. Một lần nữa ngưng tụ đủ năng lượng để tỉnh lại, hơn nữa còn có phát triển nhất định, đó là hai đầu thập cấp ma thú a! Cho dù còn nhỏ, chúng nó vẫn có khí tức thập cấp ma thú của chính mình, ngay cả Tử cũng không biết tại sao Thiểm, Lôi lại thích phóng ra hai loại lực lượng kim ngân bất đồng. Nhưng Diệp Âm Trúc từng tiến vào tinh thần thế giới của chúng nó lại mơ hồ cảm giác được. Hai cổ năng lượng bất đồng này một khi phối hợp với nhau. Uy lực sẽ tăng lên rất nhiều, chỉ có điều là thực lực của chúng nó còn lâu mới đủ.

Tình huống giống vậy đã được chứng thực khi gặp chiến tranh cự thú Cách Lạp Tây Tư, cho nên khi đối mặt với tuyệt thế cường giả như Cổ Đế, thú nhân đệ nhất cao thủ, Diệp Âm Trúc trong nháy mắt có thể thích phát ra lực công kích cực mạnh kỳ thật không phải là đấu khí của hắn, cũng không có khả năng là cầm mà pháp. Mà là năng lượng của Thiểm và Lôi.

Nguyên tố đạn do Thiểm và Lôi phát ra kỳ thật không đạt đến up lực của nửa cấm chú. Chúng nó vẫn còn quá nhỏ. Nhưng trong sát na kim, ngân lưỡng sắc dung hợp với nhau, Diệp Âm Trúc có thể cảm giác được, năng lượng của hai viên nguyên tố đạn có thể so sánh với cấm chú, chẳng những Cổ Đế không ngờ hắn có thể đột nhiên phát ra năng lượng cường đại như thế, kỳ thật ngay cả bản thân hắn cũng không có nghĩ tới.

Cổ Đế đột nhiên xuất hiện, đối mặt Diệp Âm Trúc, hắn căn bản là sẽ không đặt tiểu tặc đột nhiên xuất hiện này ở trong mắt. Hắn làm sao có thể ngờ được, Diệp Âm Trúc vừa ra tay là một công kích đạt đến mức cấm chú chứ, cho dù tại thời khắc cuối cùng hắn phản ứng kịp, thích phóng ra năng lượng của Lôi Thần Chi Chùy nhưng cũng chỉ phát ra được một phần nhỏ năng lượng mà thôi, so với Diệp Âm Trúc toàn lực ứng phó thì tình hình hoàn toàn trái ngược.

Đó chính là va chạm cấp cấm chú. Cổ Đế vì tránh cho Lôi Thần Chi Chùy yếu tắc bị hư hại quá lớn dưới vạ chạm cấp cấm chủ của hai ngươi. Bất đắc dĩ chỉ có thể dùng Lôi Thần Chi Chùy chuyển năng lượng hai người phát ra dời về phía không trung, trong nháy mắt va chạm đó. Diệp Âm Trúc lợi dụng lực phản chấn cường đại bay ra ngoài như đạn pháo. Thậm chí so với tốc độ của lực trùng kích còn nhanh hơn, Cổ Đế mặc dù dựa vào thực lực cường đại nên không bị thương, nhưng động đất kịch liệt cũng làm cho tử cấp cửu giai cường giả như hắn không thể di động trong một thời gian ngắn. Giúp Diệp Âm Trúc có thời gian đào tẩu.

Ngay khi mà cấm chú va chạm vừa xuất hiện, hoặc là nói lúc Diệp Âm Trúc vừa gặp phải Cổ Đế, Tử bên ngoài đã sớm phát hiện ra. Trước hết phóng năng lượng của bản thân ra, nhìn thấy Diệp Âm Trúc bay ra. Tử lập tức tiến lên. Dùng hết sức hóa giải trùng thế của Diệp Âm Trúc, hai người không dừng lại chút nào. Tử mang Diệp Âm Trúc trên lưng, dùng tốc độ nhanh nhất chạy về một hướng bên trong yếu tắc.

Lôi Thần Chi Chùy dù sao cũng là Lôi Thần Chi Chùy, kinh mạch của Diệp Âm Trúc dù trải qua Tử tinh bỉ mông cải tạo cũng không cách nào chịu nổi, cũng may là hắn đã được Tử tinh huyết mạch cải tạo nên trong lúc va chạm kinh mạch không bị bạo liệt mà chết, dù nói như thế nào thì hắn cũng chỉ có thực lực lam cấp, không cách nào dựa vào thực lực của chính mình để phát ra cấm chú. Càng không cần phải nói là chống cự cấm chú, phun ra mấy ngụm máu tươi. Hắn đã bị thương nặng.

Âm Trúc. Ngươi không sao chứ?

Cảm giác được Diệp Âm Trúc đang phun máu tươi trên vai mình. Tử không nhịn được trong lòng một trận lo lắng. Bằng vào linh hồn liên lạc của hai người, hắn tự nhiên có thể phát hiện tinh thần lạc ấn của Diệp Âm Trúc chịu lực trùng kích rất mãnh liệt.

Diệp Âm Trúc thâm hấp khẩu khí, miễn cưỡng đè nén khí huyết đang nhộn nhạo

Tử, Cổ Đế rất mạnh. So với chúng ta tưởng tượng còn mạnh hơn, cho dù hắn không có Lôi Thần Chi Chùy. Chúng ta cũng không phải là đối thủ của hắn, nếu có Lôi Thần Chi Chùy. Thực lực của hắn so với ngân long vương ta từng gặp còn mạnh hơn, khó trách chiến tranh cự thú Cách Lạp Tây Tư cũng sợ hãi Lôi Thần Chi Chùy. Trong những người ta từng gặp qua. Xem ra chỉ có thần thánh cự long Nặc Khắc Hi trong trạng thái đỉnh phong mới có thể thắng hắn, tử cấp cửu giai phối hợp với siêu thần khí, tổ hợp như vậy quả thật là khó có thể ngăn cản.

Khí tức của Tử có vẻ có chút trầm muộn:

Âm Trúc, ngươi có thể xác định Lôi Thần Chi Chùy chính là siêu thần khí sao?

Diệp Âm Trúc gật đầu, nói:

Cơ bản có thể xác định. Bởi vì khi thả ra năng lượng của Thiểm và Lôi va chạm với hắn thì Lôi Thần Chi Chùy sinh ra ba động ngay cả Khô Mộc Long Ngâm trong cơ thể ta cũng sinh ra cộng minh nhất định. Mặc dù nếu xét về uy lực, có thể Lôi Thần Chi Chùy không đủ để so sánh với Khô Mộc Long Ngâm cầm phong ấn linh hồn thần thánh cự long của ta. Nhưng ta tuyệt đối có thể dám chắc. Lôi Thần Chi Chùy là một kiện sơ cấp siêu thần khí. May là Cổ Đế không thể phát ra uy lực chính thức của nó, nếu không thì ngươi không còn gặp được ta rồi.

Cước bộ của Tử rất nhanh, một chút cũng không dừng lại. Trước lực trùng kích kinh khủng kia mặc dù hắn phản ứng rất sớm. lại có phòng ngự lực cường đại của Tử tinh bỉ mông nhưng thân thể bây giờ cũng có chút đau đớn, hắn biết Diệp Âm Trúc nói đúng. Cổ Đế còn mạnh hơn so với bọn hắn tưởng tượng. Mà đây cũng là đối thủ mà sau này mình phải đối mặt, khó trách Lôi thần bộ lạc thủy chung vẫn là đệ nhất bộ lạc của thú nhân, tại cực bắc hoang nguyên có uy nghiêm tuyệt đối, ngay cả đệ nhất cường quốc của nhân loại Mễ Lan đế quốc cũng không thể tiến thêm một bước về phía Lôi thành.

Lúc này đã hoàn toàn chìm vào đêm tối. Quang mang huyễn lệ màu tử bạch trên không trung đang dần tản đi. Tất cả những người trong yếu tắc đang ngủ say cũng đã bị tiếng oanh kia bừng tỉnh, thanh âm hỗn tạp từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Tử lại một lần nữa thúc đẩy cước bộ nhanh hơn, hắn biết phải về được thạch ốc trước khi thủ hạ của Cổ Đế kịp phản ứng, nếu không một khi bị thú nhân binh sĩ cầm chân, bọn họ chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm.

Đúng lúc này thì, sắc mặt của Tử đột nhiên biến đổi. Cước bộ đang gia tốc đi tới cũng ngừng lại, ánh mắt màu tím cơ hồ ngưng tụ tại ngã tư đường tối tăm phía trước. Bị sự biến hóa khí tức của hắn ảnh hưởng. Diệp Âm Trúc cũng không nhịn được ngước đầu lên nhìn về hướng kia.

Một thanh âm âm trắc từ bóng tối phía trước truyền đến.

Thì ra hai vị khách quý ở chỗ này. Xem hình dáng của hai vị. xem ra tiếng động thật lớn lúc trước là do hai vị tạo ra. Đúng là đi nát thiết hài tìm không thấy, không chút công phu lại đến tìm. Ta đang lo tìm không được các ngươi đây, không ngờ các ngươi lại tự mình đưa đến trước cửa.

Một đạo thân ảnh chậm rãi từ trong bóng tối đi ra. Bề ngoài cao ráo quý phái nhưng lại mang theo vài phần khí tức âm tà.

Ánh mắt Tử và Diệp Âm Trúc đồng thời ngưng lại. Bởi vì bọn họ cảm giác được nguy hiểm cực độ từ bốn phía.

Thân ảnh màu vàng thật lớn chợt xuất hiện bên cạnh hố sâu, Tang Thác Tư vừa nghe thấy thanh âm oanh minh kiệt liệt thì lập tức biết là không ổn. Nhìn thấy quang mang huyễn lệ màu tử bạch trên bầu trời. Hắn lập tức chạy về phía phủ đệ của tù trưởng, các thú nhân khác sau khi bừng tỉnh vẫn còn mờ mọt không biết xảy ra chuyện gì, nhưng hắn thì sao lại không biết kia chứ.

Tử, nhất định là Tử và Cổ Đế động thủ rồi. Nếu không thì sao lại xuất hiện đại địa động tĩnh như vậy, lúc này nội tâm Tang Thác Tư tràn ngập sự lo lắng và hối hận, tại sao mình lại không ngăn cản Tử. Nếu, nếu hắn bị Cổ Đế tiêu diệt, mình sẽ liều mạng với tên Cổ Đế hỗn đản đó. Đệ đệ a! Chúng ta vừa mới gặp mặt, ngươi nhất định phải kiên trì a!

Tang Thác Tư chạy đi bên trong Lôi Thần Chi Chùy yếu tắc tự nhiên không cần phải cố kỵ thứ gì, khi hắn chạy đến bên bờ hố sâu, vừa lúc thấy Cổ Đế đang đứng ở đó phẫn nộ rít gào.

Đôi mắt màu vàng nhanh chóng quan sát xung quanh. Ngoại trừ bốn bạc bỉ mông tộc nhân của mình ra, không có phát hiện dấu vết của bất kỳ ai. Lo lắng trong lòng lúc này mới giảm đi vài phần, phóng người lên, hiện ra bản thể nhảy vào trong hố sâu.

Tù trưởng đại nhân, xảy ra chuyện gì?

Thanh âm trầm thấp của Tang Thác Tư giúp Cổ Đế từ trong rít gào bình tĩnh lại. Trong lúc vị thống trị giả tối cao của Lôi thần bộ lạc đang cực độ phẫn nộ mà dám lên tiếng hỏi, sợ rằng trong cả yếu tắc cũng chỉ có một mình Tang Thác Tư mà thôi.

Tiếng gầm gừ ngừng lại, đội mắt đỏ bừng của Cổ Đế phảng phất như muốn xuất huyết.

Có người đánh lén phủ đệ của ta. Tang Thác Tư. Ta mệnh lệnh ngươi lập tức phát động quân đội của tất cả các tộc trong thành. Thanh tra yếu tắc cho ta. Cần phỉa tìm ra tên hỗn đản kia cho ta, dám hủy thành chủ phủ của ta, ta muốn đem hắn bầm thây vạn đoạn.

Nghe Cổ Đế nói như vậy, Tang Thác Tư tự nhiên hiểu được Tử và Diệp Âm Trúc nhất định là thoát đi rồi, nhất thời dẹp hết lo lắng trầm tỉnh lại, nếu để cho người khác đuổi theo hắn có lẽ còn có chút lo lắng, nhưng phụ trách đuổi bắt lại là bản thân hắn a! Hỏi dò:

Tù trưởng đại nhân, đến tột cùng là ai lớn mật như thế. Ban đêm dám đột nhập vào thành chủ phủ?

Cổ Đế dù sao cũng là thống trị giả của Lôi thần bộ, trong lúc đang phẫn nộ rít gào gắn đã bình tĩnh lại.

Ta cũng không biết. Nhưng cảm giác thấy đó là một nhân loại, nhưng lúc hắn côn kích ta thì trong năng lượng lại có khí tức của thú nhân. Hơn nữa khí tức rất mạnh mẽ. Một thân hắc y. Dưới đòn phản kích của ta hắn chắc chắn là đã bị thương rồi. Ngươi đi tìm dựa trên những đầu mối này. Chỉ cần là người thân cao dưới ba thước mà bị thương. bất luận là ai cũng bắt lại trước cho ta, giết lầm một ngàn người cũng không thể bỏ qua một người.

Lúc này đây, Cổ Đế thật sự động nộ rồi.

Vâng, tù trưởng đại nhân. Ta lập tức đi ngay.

Tang Thác Tư phi thân lên trên. Lập tức điều khiển binh linh của các tộc. Đương nhiên, quyền điều khiển tốc độ binh lính tra xét dĩ nhiên là thuộc về hắn.

Nhìn bóng lưng thật lớn củaTang Thác Tư rời đi. Cổ Đế thì thào nói:

Vẫn là Tang Thác Tư đáng tin cậy nhất. Đột biến phát sinh thì hắn là người đầu tiên đến đã chứng tỏ sự trung thành của hắn với ta, xem ra nhiều năm qua ta phòng bị hắn quả là uổng phí, bỉ mông cự thú cho dù là cửu cấp ma thú cuối cùng cũng thuộc loại ngu ngốc.

Hắn làm sao có thể biết được Tang Thác Tư là quan tâm đến đệ đệ mình nên mới đến trong thời gian nhanh nhất?

Hai vị khách quý. Xin đi theo ta một chuyến, có một số việc còn muốn phiền các ngài.

Ai Thác Áo vừa chậm rãi đi về phía Diệp Âm Trúc và Tử, vừa mỉm cười nói. Dưới sự phân phó của Ai Mạc Sâm, những người hắn mang theo đã tìm kiếm trong yếu tắc cả nửa ngày nhưng vẫn không có phát hiện tung tích của Tử và Diệp Âm Trúc, trong lúc hắn không biết phải trả lời sao với Ai Mạc Sâm thì lại chứng kiến hướng phủ đệ của tù trưởng phát sinh một màn huyễn lệ. Ngay cả hắn cũng không nhịn được cảm thấy giật mình trong nháy mắt va chạm đó. Lập tức dẫn người chạy lại đây. May mắn là đi nửa đường đã gặp được Diệp Âm Trúc và Tử.

Ai Thác Áo mặt ngoài mặc dù thoải mái nhưng nội tâm lại tràn ngập đề phòng, nếu một màn vừa rồi là do hai người kia tạo ra vậy thực lực của họ thật đáng sợ, vầng sáng hiện ra lúc trước rõ ràng là cấp bậc cấm chú, nhưng mà hắn cũng không lo lắng lắm, lần này đi tìm kiếm Diệp Âm Trúc và Tử, hắn đã được Ai Mạc Sâm chuẩn bị đầy đủ lắm rồi.

P¨u G\ʏỀjX P¨I ?_Łj ¦\Îj p\ʏỈjX [næjX [ÂH ?¾H\ [Ìq

Không biết Ai Thác Áo hội trưởng tìm huynh đệ chúng ta có chuyện gì?

Diệp Âm Trúc tiến lên một bước, đứng ở Tử bên người. Lúc này hắn cũng âm thầm lo lắng, khả năng chiến đấu của Tử mặc dù không kém, nhưng trong trận chiến của với Cổ Đế hắn ít nhất cũng tổn hao bảy thành đấu khí. Hơn nửa, đã không có lực tái chiến, một khi động thủ, rất có thể sẽ thêm phiền toái cho Tử. Cho dù chính mình có huyết mạch Tử tinh bỉ mông, tốc độ khôi phục rất nhanh, nhưng trong thời gian ngắn như vậy cũng không hồi phục được bao nhiêu. Bây giờ hắn lo lắng nhất cũng không phải là Ai Thác Áo trước mắt, mà là một khi bị Ai Thác Áo dây dưa thì quân đội thú nhân sẽ đến kịp.

Ai Thác Áo mỉm cười, nói:

Đương nhiên là mời hai làm khách quý rồi. Lần này sau khi lấy được kim từ tay hai vị, ta suy nghĩ một chút, cảm thấy khoản đãi nhị vị không được chu đáo lắm. Thành tâm muốn mời các ngài đến Lôi Thần thương hội làm khách nhân tôn quý nhất của chúng ta.

Diệp Âm Trúc lại tiến lên một bước, từ bên cạnh đi tới trước người Tử, hai tay để sau lưng, giống như bươm bướm xuyên hoa không ngừng biến hóa các loại thủ thể hướng về phía Tử, lại thông qua linh hồn liên hệ của hai người, giúp Tử hiểu được rõ ràng ý tứ của hắn

Vừa tạo thành thủ thế, hắn vừa nói với Ai Thác Áo:

Nếu ta không đi. Hội trưởng sẽ làm như thế nào?

Ai Thác Áo cười âm âm,

Nếu không được vậy chỉ có thể dùng một ít thủ đoạn đặc thù 'mời' hai vị đi. Động thủ!

Theo một tiếng quát lạnh, thân thể Ai Thác Áo đột nhiên ngừng lại, một tầng sương khói màu đen từ trên người hắn bốc lên, cả người cũng tràn ngập khí tức âm lãnh, thân hình chợt lóe nhảy vào không trung, một đạo lãnh điện màu đen, chém xuống đầu Diệp Âm Trúc.

Diệp Âm Trúc bất động, tại nhưng Tử ở sau lưng hắn lại lui về sau trong nháy mắt, cùng lúc khi Ai Thác Áo phát động công kích, bốn đạo bóng đen không một tiếng động xuất hiện ở những vị trí trọng yếu nhất, giống như độc xà đánh về phía hai người.

Đối mặt với công kích của Ai Thác Áo, nếu ở trong trạng thái bình thường, Diệp Âm Trúc tuyệt đối sẽ ngạnh đấu với hắn, nhưng bây giờ thì không được, thân thể bị thương không cho phép hắn ngạnh đấu, dưới chân chợt di động, thân thể chẳng những không lui mà ngược lại còn tiến lên phía trước, kéo giãn khoảng cách giữa hắn và Tử. Theo cước bộ hư ảo của hắn, trong không gian nhỏ hẹp chỉ lưu lại đạo tàn ảnh, né khỏi công kích của Ai Thác Áo.

Lúc này trên mặt Ai Thác Áo lộ ra khí tức âm lãnh, đấu khí tử tịch mà trầm ngưng mang theo quang thải màu lam nhàn nhạt, ám nguyên tố đấu khí lam cấp trung giai phóng thích ra, có tác dụng trì trệ và mang theo nguyên tố ba động hủ thực làm cho người ta có một loại cảm giác rất khó chịu.

Đấu khi đạt tới tử cấp sẽ sinh ra trường lực, giống như Cổ Đế vậy, đấu khí càng mạnh, phạm vi và cường độ khống chế của trường lực cũng càng lớn. Ai Thác Áo hiển nhiên vẫn chưa thể làm được như thế, cho nên thân thể của hắn và Diệp Âm Trúc trượt qua nhau, tế kiếm màu đen trên tay cũng không mang đến thương tổn gì cho Diệp Âm Trúc.

Ai Thác Áo trong lòng không sợ mà còn cảm thấy mừng, hắn muốn bắt chính là Diệp Âm Trúc và Tử hai người, nếu tách hai người ra, một kích nhất phá hiển nhiên biện pháp tốt nhất. Vừa rồi nhìn thấy Tử cõng

Diệp Âm Trúc trên lưng hắn đã nhận thấy Diệp Âm Trúc đã bị thương, bị Diệp Âm Trúc thoát khỏi một kiếm, hắn lập tức phát ra một tiếng rít, thân thể giống như một đoàn long quyển màu đen, hướng về phía Diệp Âm Trúc với tốc độ cực nhanh, tế kiếm màu đen trong tay giống như độc xà đâm vào sau lưng Diệp Âm Trúc. Bốn đạo thân ảnh mới xuất hiện cũng chia làm hai đạo đi theo giúp Ai Thác Áo, cùng nhau đánh về phía Diệp Âm Trúc.

Cảm nhận được sau lưng truyền đến cảm giác lạnh như băng, trên mặt Diệp Âm Trúc toát ra một nụ cười nhàn nhạt, bất quá hắn đang quay lưng lại cho nên không ai có thể thấy được nụ cười của hắn.

Diệp Âm Trúc bị thương nên tốc độ quả nhiên đã chậm hơn nhiều, hắn thậm ngay cả cơ hội xoay người cũng không có, thanh tế kiếm mang theo đấu khí màu ám lam Ai Thác Áo đã đến gần sát sau lưng hắn, chỉ cần phát đấu khí ra lập tức có thể đánh trúng hắn.

Trong nháy mắt này, Ai Thác Áo đột nhiên phát hiện thân ảnh của Diệp Âm Trúc trước mặt đã biến mất, một kiếm súc thế đánh vào hư không, theo hắn nhi|mà tới hai đạo bóng đen kia cũng xuyên qua vị trí của Diệp Âm Trúc vừa rồi, tất cả công kích đều rơi vào hư không.

Không có khả năng. Đây là ý niệm đầu tiên trong đầu Ai Thác Áo. không nói loại cao cấp ma pháp thuấn di trong nháy mắt này cho dù là tử cấp đại ma đạo sư không gian hệ cũng khó lòng thi triển, đây lại là Lôi Thần Chi Chùy yếu tắc, trong yếu tắc không thể sử dụng ma pháp nguyên tố a! Nhưng Diệp Âm Trúc thật sự biến mất trước mắt, một chút dấu vết cũng không lưu lại.

Thất thanh ông minh cơ hồ vang lên cùng một lúc sau lưng Ai Thác Áo, hắn nhanh chóng quay người lại, nhìn thấy bảy đạo quang ảnh màu vàng xuất hiện trước người Tử, vội chạy tới ngăn cản hai đạo bóng đen trước đó đã tiến tới công kích Tử. Thân ảnh bị mình công kích trước đây hiện ra mờ ảo trong thân thể cao lớn của Tử giống như kỳ tích. Cổ cầm ông minh trong nháy mắt, ngay cả động tác của hắn cũng bị kiềm hãm, bốn đạo hư ảnh cũng đồng thời dừng lại một chút.

Đúng vậy, đúng là Diệp Âm Trúc

Thất âm liên bạo, hơn nữa còn có thất nhận tề phát. Bảy dây đàn của Phi Bộc Liên Châu cầm trong lòng khẽ run lên, bảy đạo âm nhận trong sát na năm đạo thân ảnh của mấy người Ai Thác Áo khẽ dừng lại cũng đã tìm tới đối thủ.

Cao tần âm nhận, hơn nữa là cao tần âm nhận lam cấp a! Phối hợp với thất âm liên bạo, dựa vào tốc độ của chúng, muốn né tránh là chuyện không thể. Ai Thác Áo cố gắng tách Tử và Diệp Âm Trúc ra, Diệp Âm Trúc bọn họ sao lại không thử tách bọn họ ra?

Ngay khi Ai Thác Áo vừa ra hiện thì chung quanh đã sinh ra áp lực thật lớn làm cho Diệp Âm Trúc và Tử biết, đối thủ sắp đối mặt tuyết đốt không dễ giải quyết. Cho nên, Diệp Âm Trúc thông qua thủ thế diễn đạt cho Tử hiểu phương thức chiến đấu mình nghĩ ra.

Đồng đẳng bổn mạng khế ước triệu hoán thì không cần ma pháp nguyên tố, hiệu quả triệu hoán trong nháy mắt cũng khác biệt so với thuấn di lắm. Sau khi trở về từ băng quyển, trên đường đi tới Lôi Thần Chi Chùy yếu tắc, Diệp Âm Trúc và Tử đã phát hiện sau khi Tử tử vong và được sinh mệnh lực của Diệp Âm Trúc trọng tố, hai người triệu hoán so với trước kia dễ dàng hơn rất nhiều, không còn bị hạn chế nữa, cho dù đang chiến đấu vẫn có thể triệu hoán lẫn nhau. Điểm này Diệp Âm Trúc cũng vừa nghĩ đến khi đột nhiên bị ngộ tập.

Một đạo quang mang màu ám lam từ trên người một bóng đen mà Diệp Âm Trúc chọn là mục tiêu bộc phát, khí tức hắc ám mãnh liệt bám vào trên tế kiếm màu đen cơ hồ giống y như của Ai Thác Áo, Diệp Âm Trúc kinh ngạc phát hiện, tinh thần lực của đạo thân ảnh màu đen này cũng rất mạnh, ngay cả thất âm liên bạo của mình cũng chỉ làm hắn trì trệ trong nháy mắt mà thôi. Mặc dù bạo âm là thuần phát, so với cấp bậc ma pháp của Diệp Âm Trúc thì thấp hơn ba cấp, nhưng Phi Bộc Liên Châu cầm chính là thần khí a! Bởi vậy có thể thấy được thực lực của bốn đạo bóng đen trước mắt bá đạo đến mức nào.

Thất thanh ông minh tiếp liên vang lên, tinh thần lực của đối thủ mạnh hơn so với dự đoán của Diệp Âm Trúc, mà cao tần âm nhận của Diệp Âm Trúc cũng vượt qua phán đoán của đối thủ. Màu vàng đậm chính là ngụy trang tốt nhất cho âm nhận. Nó bao hàm cả tinh thần lực và đấu khí của Diệp Âm Trúc, trải qua

cao tần chấn động sinh ra công kích cơ hồ là một kích toàn lực của Diệp Âm Trúc rồi, nếu không phải đấu khí của hắn đã yếu đi rất nhiều, uy lực của thất nhận liên châu này có thể còn mạnh hơn rất nhiều.

Kêu lên một tiếng đau đớn, bóng đen trong nháy mắt bạo thối, toàn thân tản ra một tầng hắc khí, tế kiếm trong tay đã bị cao tần âm nhận chấn thành mảnh nhỏ, ngay cả cánh tay phải của hắn cũng rơi trên mặt đất.

Thì ra khi bóng đen cảm giác được không thể nào chống cự bảy đạo âm nhận, dĩ nhiên hắn cũng không đứng yên, đem toàn bộ đấu khí quán nhập trong tay phải, dùng cánh tay chặn lấy một kích cuối cùng, lúc này mới có thể chạy trốn. Nhưng hắn quên một điểm, lúc này hắn đối mặt không chỉ có Diệp Âm Trúc mà còn có một Tử.

Nắm tay của Tử cơ hồ xuất phát cùng một lúc với âm nhận, nương theo bước chân bước tới của hắn lập tức bắn ra, thậm chí không có đi để ý tới một đạo bóng đen bên cạnh. Chỉ có chính thức giải quyết một địch nhân mới có thể làm cho thực lực của đối thủ giảm xuống. Bất luận tốc độ của bóng đen có nhanh đến mức nào, nỗi đau khi đột nhiên mất đi cánh tay làm hắn căn bản không thể có phản ứng đúng lần thứ hai.

Ai Thác Áo đã phản ứng lại, kêu to một tiếng, cùng hai đồng bạn dùng tốc độ nhanh nhất tiến về phía Diệp Âm Trúc và Tử. Nhưng lúc này hắn đã không kịp làm gì rồi. Nắm tay của Tử tinh bỉ mông sẽ chờ ngươi sao?

Quang huy màu tím chợt lóe qua, thần kỳ là không có bất cứ âm thanh gì vang lên nhưng bóng đen mất đi cánh tay phải này đã biến thành màu tím, toàn thân đều bao phủ một tầng kết tinh màu tím mờ mờ.

Âm thanh vỡ tan thanh thúy vang lên sau một khắc, còn lại chỉ còn bụi phấn màu tím, năm người tràn ngập khí tức tử tịch nhất thời trở thành bốn người.

Phun ra một ngụm máu tươi, đầu vai Diệp Âm Trúc lay động một chút, toàn lực phát động âm nhận công kích đã động đến thương thế của hắn, đạo bóng đen còn lại vốn đang công kích về phía Tử thì thấy đồng bạn của mình chết dưới nắm tay của Tử, Không biết có phải là thói quen hay là cảm giác được đây là cơ hội tốt nhất công kích Diệp Âm Trúc, cái chết của đồng bọn cũng không làm tâm tình hắn có chút ba động, tế kiếm màu đen giống như độc xà bỏ qua bóng lưng của Tử, mang theo khí tức điểm tinh nhàn nhạt đâm tới trái tim của Diệp Âm Trúc. Không cần hỏi cũng biết trên tế kiếm còn có kịch độc phụ gia.

Trái tim và đại não, chính là hai chỗ trí mạng nhất của con người. Đại não còn có đầu lâu bảo vệ, tương đối cứng rắn một chút, còn trái tim thì yếu ớt hơn nhiều. Là một sát thủ cường đại mà tĩnh táo, trái tim bình thường đều là lựa chọn đầu tiên của bọn họ.

Nhìn thấy tế kiếm của đối phương đâm tới, tinh thần lực của Diệp Âm Trúc lúc này mới phát ra tác dụng trọng yếu, mặc dù đấu khí tiêu hao nghiêm trọng, lại vừa mới dùng sức động đến vết thương làm kinh mạch trong cơ thể càng thêm đau đớn, nhưng đại não của hắn dưới sự thủ hộ của tâm linh tại cực kỳ tĩnh táo. Tinh thần lực cường đại giúp hắn có nắm rõ từng chi tiết tĩ mĩ của trận đánh này, nhìn thấy tế kiếm màu đen giống như ảo ảnh hướng về phía mình, hắn lập tức phán đoán ra phương vị mà đối phương định đâm tới.

_____***_____

Ý thức được tình huống nguy hiểm, Diệp Âm Trúc giơ Phi Bộc Liên Châu cầm trong tay lên như một thanh kiếm.

Ánh mắt lạnh như băng từ đáy mắt bóng đen lóe lên, một cổ cầm bằng gỗ mà nghĩ có thể ngăn được công kích tập trung đấu khí của ta sao? Cái đó và tự sát cũng không có gì khác nhau.

Quả thật, Phi Bộc Liên Châu cầm là cổ cầm cấp thần khí, nhưng uy lực của nó chỉ thể hiện trên phương diện tiếng đàn, chất liệu của nó cũng chỉ là gỗ mà thôi. Nhưng có một thứ mà bóng đen công kích Diệp Âm Trúc không biết, khi giơ lên Phi Bộc Liên Châu cầm, Diệp Âm Trúc muốn làm chính là tự sát.

Khi đồng bạn biến thành bụi phấn tử tinh thì kiếm của bóng đen cũng đã tới trước người Diệp Âm Trúc, cho dù có cổ cầm che chắn nhưng hắn tự tin thực lực của mình có thể dễ dàng xuyên thấu cổ cầm đâm vào trái tim của Diệp Âm Trúc. Ngay một sát na đó, Diệp Âm Trúc lại làm ra một động tác làm hắn cực kỳ

kinh ngạc, tay cầm lấy Phi Bộc Liên Châu cầm đột nhiên buông lỏng ra, cổ cầm tùy ý rơi xuống đất, mà ngực của Diệp Âm Trúc xuất hiện trước kiếm của hắn.

Giống như thiên quân nhất phát, ai cũng không có khả năng suy nghĩ kịp nữa, cho dù đại não có khả năng suy nghĩ cũng không thể phản ứng kịp. Phản ứng của nhân thế dù sao cũng có cực hạn. Cho nên khi thanh kiếm màu đen tràn ngập lực xuyên thấu mang theo lam cấp cao giai đấu khí cứ như vậy đâm vào trái tim của Diệp Âm Trúc.

Không hổ là cường đại sát thủ, một kiếm này cực độc, cực hiểm. Nhưng hắn chứng kiến lại là Diệp Âm Trúc đang tươi cười, tươi cười nhưng tràn ngập sát khí.

Phi Bộc Liên Châu cầm quả thật không cách nào ngăn cản kiếm của hắn, cho nên Diệp Âm Trúc buông Phi Bộc Liên Châu cầm cho nó tự do rơi xuống đất. Sở dĩ bỏ xuống mà không thu vào trong giới chỉ là vì hắn hy vọng không có nguyên tố ba động làm đối thủ bừng tỉnh. Tiếu ý trong mắt Diệp Âm Trúc trở nên lạnh như băng, hắn muốn nói cho bóng đen trước mặt này biết, cũng không phải tất cả các loại cầm đều không thể ngăn cản lực xuyên thấu của thanh kiếm này.

Tay của Diệp Âm Trúc rất lợi hại, đôi tay thần kỳ mà linh xảo kia có thể điều khiển tất cả âm vận bằng ngón tay mình. Nhưng tay hắn tuyệt không phải là chỗ lợi hại nhất của hắn.

Tinh thần lực của Diệp Âm Trúc rất mạnh, tinh thần lạc ấn cường đại thậm chí có cả linh hồn của thập cấp Tử tinh bỉ mông và thập cấp kim giáp cấm trùng, thậm chí trong đó còn có một cái linh hồn y phụ của ngân long. Nhưng tinh thần lạc ấn cũng không phải là điểm mạnh nhất của hắn.

Điểm mạnh nhất của Diệp Âm Trúc là cái gì? Là trái tim, trái tim đã dung hợp siêu thần khí.

Cho dù Cổ Đế có thể sử dụng Lôi Thần Chi Chùy, cũng không có khả năng làm cho thân thể mình và Lôi Thần Chùy dung hợp, nhưng Diệp Âm Trúc lại làm được. Cho nên mặc dù hắn không cách nào sử dụng siêu thần khí Khô Mộc Long Ngâm cầm, nhưng trái tim của hắn lại tương đương với siêu thần khí.

Tôn nghiêm của siêu thần khí không thể xem thường, thanh kiếm màu đen đâm vào trái tim Diệp Âm Trúc, đâm thủng da thịt của hắn. Nói chuẩn xác là đâm vào trên trái tim của hắn. Sau đó một khắc, thất thải quang mang chói mắt từ vị trí trái tim của Diệp Âm Trúc phát ra.

Không cách nào hình dung cảm giác của bóng đen, thanh kiếm trong tay phảng phất như đâm vào vật cứng rắn nhất thế giới, lực phản chấn mạnh gấp đôi so với lực đâm của hắn trong khoảng khắc làm trái tim hắn gần như đoạn liệt, còn thanh kiếm của hắn cũng biến thành khói bụi trong thất thải quang mang huyễn lệ.

Quang mang màu trắng nhu hòa mà nhẹ nhàng, ngay khi hắc kiếm biến mất, cũng một thanh kiếm như vậy, nhưng màu trắng và tràn ngập khí tức nhu hòa, nhẹ nhàng, chuẩn xác xuyên qua trái tim của chủ nhân hắc kiếm. Mũi chân nhẹ nhàng tiếp lấy Phi Bộc Liên Châu cầm của mình.

Biến hóa này cơ hồ xảy ra trong nháy mắt, từ khi Diệp Âm Trúc bị Tử triệu hoán về bên cạnh mình cho đến khi hai gã thích khách lam cấp cao giai mất mạng, trước sau chỉ mất thời gian vài lần hô hấp. Khi mà Ai Thác Áo mang theo hai đạo bóng đen chạy đến nơi, bọn họ thấy chính là bụi phấn tử tinh và đồng bạn chậm rãi ngã xuống từ trên thân Nặc Khắc Hi chi kiếm.

Ai Thác Áo nổi giận, linh hồn tà ác tựa hồ đang thiêu đốt, lúc này hắn mới phát hiện, chính mình vẫn còn đánh giá thấp thực lực của hai người trước mắt. Nếu xuất toàn lực ngay từ đầu, vậy hai đồng bạn cũng sẽ không chết rồi. Không ai so với hắn rõ ràng hơn hai đạo bóng đen đó tượng trưng cho cái gì. Cho dù là bọn họ bị một chút tổn thương thì mình cũng không chịu trách nhiệm nổi a! Chỉ có Ai Thác Áo tự mình rõ ràng nhất, trong năm người bọn hắn đây, thực lực yếu nhất kỳ thật chính là người chỉ huy hắn đây.

Đổi lấy phẫn nộ chính là điên cuồng, "Phượng - thân -" Ai Thác Áo phẫn nộ, vô cùng phẫn nộ nhưng không làm hắn mất đi lý trí, theo một tiếng rống giận, thân thể hắn đột nhiên ngừng lại, đúng lúc này thì bóng đen bên cạnh hắn xảy ra biến hóa.

Từng đạo vụ khí màu đen hóa thành từng sợi tơ mỏng mnh từ sau lưng bọn họ tản ra, trong chớp mắt đã dài hơn mười thước, giống như những cái vòi tự động dần bao phủ tất cả, kể cả đấu khí ở bên trong.

Hóa thành màu đen thuần túy. Thanh âm dài mà dễ nghe như Bách Linh điểu làm cho người ta cảm thấy vô cùng mỹ cảm. Nhưng bên trong mỹ cảm lại tràn ngập sát khí và khí tức tử tịch.

Đột nhiên chứng kiến biến hóa trước mắt, Tử đang chuẩn bị nghênh địch sửng sốt một chút, còn Diệp Âm Trúc ở phía sau hắn đang sử dụng Nặc Khắc Hi chi kiếm miễn cưỡng chống lấy thân thể cũng lặng đi.

Cảnh tượng trước mắt này rất quen thuộc, nhất là tướng ngâm xướng của Bách Linh điểu càng làm nội tâm của họn hắn giật mình.

Tại sao? Tại sao thanh âm ngâm xướng ấy lại gặp ở chỗ này? Trong đại não Diệp Âm Trúc xuất hiện một câu hỏi thật lớn. Đúng lúc này thì, hắc sắc năng lượng được thích phóng sau lưng hai đạo thân ảnh màu đen trong nháy mắt ngưng kết lại, một đôi cánh thật lớn mở rộng ra sau lưng, tất cả sinh khí cũng đều biến mất, thân thể của bọn họ toàn bộ bị vây trong khí tức năng lượng màu đen, hai đạo khí lưu màu đen giống như mây đen bao phủ cả ngã tư đường, trong phút chốc bắt đầu di chuyển về phía Diệp Âm Trúc và Tử. Tại một khắc này, bọn họ rõ ràng cảm giác được, thực lực của hai đạo bóng đen kia đã vượt qua lam cấp cao giai.

Tô Lạp. Cái tên này đồng thời xuất hiện trong đấu Tử và Diệp Âm Trúc, năng lực mà hai bóng đen đang thể hiện trước mắt này không phải giống với Tô Lạp bộc phát khi đối mặt với Cách Lạp Tây Tư sao? Chỉ là sau khi bọn họ huyễn hóa ra đôi cánh màu đen thị thực lực hình như cũng không đề cao được nhiều như Tô Lạp mà thôi. Phượng thân, vừa rồi Ai Thác Áo hô lên chính là phượng thân, hai chữ, phượng thân màu đen, chẳng lẻ là ý tứ hóa thân của hắc phượng hoàng?

Chẳng lẽ những kẻ công kích mình và Tử cũng không phải là nhân loại mà là ma thú phượng hoàng trong truyền thuyết? Nhưng trong truyền thuyết không phải chỉ có hỏa phượng hoàng sao? Như thế nào gặp phải hắc phượng hoàng?

Tử!!!

Diệp Âm Trúc hét lớn một tiếng, lúc này đã không có nhiều thời gian tự hỏi, đối mặt với công kích chợt biến hóa này, có lẽ Tử có thể ngăn cản, nhưng Diệp Âm Trúc lúc này trừ phi sử dụng Sinh Mệnh Thủ Hộ, nếu không sẽ bị hắc ám trước mắt thôn phệ.

Đầu tiên biến mất chính là Diệp Âm Trúc, thân thể của hắn được đồng đẳng bổn mạng khế ước trả về chỗ cũ trước khi bị Tử triệu hoán, cũng chính là vị trí mà trước đó Ai Thác Áo công kích hắn. Sau đó một khắc, Diệp Âm Trúc lập tức cũng triệu hoán, trước khi hai đạo thân ảnh kịp thôn phệ thân thể của Tử đã kịp triệu hoán hắn về bên cạnh mình. Không gian ba động, tránh né được đợt công kích mạnh mẽ này.

Thạch ốc hai bên ngã tư đường, cùng với toàn bộ ngã tư đường, một đoạn bề rộng chừng năm mươi thước, dài khoảng hai trăm thước biến mất trong nháy mắt. Không có bất cứ âm thanh nào, lặng lẽ tiêu thất.

Diệp Âm Trúc lúc này đã không còn chút năng lượng nào, nhưng Tử vẫn còn. Hắn là Tử tinh bỉ mông a! Tử tinh bỉ mông đứng đầu thú nhân thượng cổ tứ đại thần thú. Đối mặt với công kích của địch nhân, hắn thể hiện ra chỉ có cường thế. Cho dù đối mặt với lực trùng kích của chiến tranh cự thú hắn cũng sẽ ngạng đấu trước mặt, huống chi là địch nhân trước mắt. Cho nên khi hai đạo bóng đen lao ra ngoài, Ttử cũng liền xông ra ngoài. Vọt tới từ sau lưng của bọn họ.

Hai tròng mắt màu tím tràn ngập sát khí mãnh liệt, đối với loại người như Ai Thác Áo hắn vốn đã rất có ác cảm, bây giờ lại ở chỗ này chặn mình và Diệp Âm Trúc càng làm sát ý trong lòng hắn tăng lên đến cực hạn. Cùng lúc khi thân thể lao tới, một tầng quang ảnh màu tím từ sau lưng hắn hiện ra. Diệp Âm Trúc mơ hồ có thể đoán được đó hư ảnh bản thể thu nhỏ của Tử. Quang mang màu tím vừa hiện ra, khí tức toàn thân Tử nhất thời mạnh hơn rất nhiều. quang mang màu tím mênh mông trong nháy mắt bao phủ trong phạm vi mấy chục thước, bàn tay to lớn vô cùng rắn chắc của hắn mở ra chộp thẳng về phía Ai Thác Áo.

Từ vị trí của Ai Thác Áo, chỉ có thể thấy hai đạo bóng đen thật lớn đánh về phía Tử và Diệp Âm Trúc, nhưng lại không thể thấy được bọn họ đã dời ra sau lưng, khi hắn cảm giác được sau lưng truyền đến áp lực vô cùng cường đại thì phát hiện mình đã bị một tầng quang mang màu tím bao phủ.

Tất cả mọi thứ chung quanh dường như đều đông lại, không khí phảng phất biến thành vô số bụi phấn màu tím, áp lực cường đại không cách nào chống đỡ làm cho Ai Thác Áo ngay cả thở dốc cũng trở nên khó khăn.

Lam cấp cao giai đấu khí tăng lên đến cực hạn, thân thể di chuyển với tốc độ nhanh nhất, thanh kiếm màu đen từ vị trí thuận lợi nhất đâm ra ngoài.

Tử không có né tránh, ngay cả một chút ý tứ né tránh cũng không có, bàn tay to bao trùm kết tinh màu tím đã trực tiếp nắm lấy thanh kiếm có tẩm chất kịch độc, Ai Thác Áo chỉ cảm thấy kiếm của mình giống như đâm vào một bức tường sắt, chẳng những không thể tiến thêm một phân nào, thậm chí ngay cả rút về cũng không có khả năng.

Đinh một tiếng, thanh kiếm gãy làm hai đoạn, ngay sau đó, hắn thấy đôi mắt lạnh như băng mà tàn khốc của Tử. Áp lực cường đại trong nháy mắt truyền đến từ tất cả phương hướng chung quanh, đó là năng lượng tuyệt đối, năng lượng không cách nào chống đỡ, sau một khắc, hắn cũng giống như bóng đen mà mình mang đến, hóa thành một bức tượng tử tinh.

Cầm Đế

_____***_____

Đây chính là năng lực được gia tăng sau khi Tử tiến hóa, năng lượng trong cơ thể hắn cực kỳ đặc thù cũng giống như nguyên tố đạn không có ma pháp nguyên tố của kim giáp cấm trùng. Theo như Diệp Âm Trúc mà nói, Tử cũng giống nhau là ma vũ song tu, vũ kỹ của hắn chính là lực lượng tuyệt đối, còn ma pháp của hắn đã bị Diệp Âm Trúc gọi là tử tinh ma lực. Tử tinh ma lực một khi tiếp xúc với đối thủ, trừ phi thực lực của đối thủ so với Tử cường đại hơn, có thể từ trong lực lượng mạnh mẽ của Tử tránh thoát ra, nếu không lập tức sẽ bị loại ma lực thần kỳ này bao trùm, kết quả chỉ có một, đó chính là hủy diệt.

Tiện tay một chưởng, Tử đã đem thân thể Ai Thác Áo đánh thành bụi phấn, thân thể không dừng lại một chút vọt tới trước, uy áp vô cùng cường đại làm cho hai đạo bóng đã lao tới trước vài trăm thước đồng thời ngưng lại một chút. Tốc độ nhất thời chậm đi, thân ảnh thật lớn do bọn họ biến ảo ra cũng nhanh chóng thu nhỏ lại. Rất hiển nhiên, một kích cường đại như lúc trước, bọn họ cũng chỉ sử dụng được một lần mà thôi.

Nhớ lúc đầu khi Tử vẫn còn là thất cấp ma thú từng chém chết hắc long Dạ Tinh Hủ, lúc này thực lực của hắn đã gần đến cửu cấp. Phải biết rằng cửu cấp Tử tinh bỉ mông không giống với bất kỳ cửu cấp ma thú nào khác. Năng lực ngấm sâu vào trong xương cốt của hắn làm sao các cửu cấp ma thú khác có thể so sánh được? Tử bây giờ là bát cấp ma thú, mặc dù so ra còn kém đệ nhất cường giả của bỉ mông đại ca Tang Thác Tư của hắn, nhưng tuyệt đối sẽ không yếu hơn Hoàng kim bỉ mông như Địch Tư, Mạt Kim Tư.

Hai luồng năng lượng màu tím từ lòng bàn tay tỏa ra, cơ hồ mở rộng đến vô hạn bay về phía trước. Dưới uy áp cường đại của Tử Tinh Bỉ Mông, có lẽ hai đạo thân ảnh màu đen kia thật sự không phải là nhân loại, động tác của bọn họ đã chậm lại. Sau khi phát ra công kích cực mạnh, năng lượng của bọn họ đã rơi xuống một trình độ rất thấp. Cho nên khi bọn họ cảm giác được uy áp cường đại đó biến mất, trên cổ của bọn họ đều có một dấu bàn tay lớn màu tím.

Tử không có lãng phí tử tinh ma lực của mình, bởi vì căn bản không cần. Hai thanh âm thanh thúy vang lên, cổ của hai bóng đen đã biến thành hình dáng kỳ dị.

Lúc này Diệp Âm Trúc mới nhìn rõ bóng đen mặc một loại bì giáp rất kỳ lạ, trước ngực bì giáp có một lạc ấn hình hoa bách hợp, cũng là màu đen giống với màu của bì giáp.

Tử ném hai cổ thi thể trên mặt đất, khí tức năng lượng xung quanh thân thể hắn mới chậm rãi thu liễm lại, hai tay giơ lên, kéo mặt nạ màu đen của hai cổ thi thể xuống. Lộ ra hai gương mặt cực kỳ anh tuấn nhưng tái nhợt. Bọn họ bị chấn gãy cổ đã mất đi hết khí tức sinh mệnh, thất khiếu chảy máu nhìn qua có chút kinh khủng.

Tử dùng ngón tay quệt lấy một chút máu tươi của bọn họ, đặt lên mũi xem xét, không có mùi tanh.

Tinh thần Diệp Âm Trúc hơi ba động, đưa Tử trả về chỗ trước khi hắn được triệu hoán, nếu không một hồi khi tới thời gian, bất luận Tử ở nơi nào cũng sẽ bị cường chế truyền tống về chỗ cũ. Đây có thể cũng là khuyết điểm duy nhất của đồng đẳng bổn mệnh khế ước.

Lỗ tai của Tử có chút giật giật, trầm giọng nói:

Chúng ta đi.

Thân hình chợt lóe, đi tới bên người Diệp Âm Trúc, đưa hắn lên trên lưng mình, nhanh chóng rời đi.

Trận chiến này thời gian cũng không dài, nhưng tương đối mà nói, cũng đủ cho quân đội thú nhân có phản ứng rồi, nhưng sau khi Tử và Diệp Âm Trúc rời đi nửa giờ, tra xét toàn diện trong Lôi Thần Chi Chùy yếu tắc mới hoàn toàn triển khai. Kết quả như vậy, đương nhiên yếu là nhờ vị bỉ mông cự thú thống lĩnh, tại Lôi Thần bộ lạc có quyền uy tiếp cận với Cổ đế Tang Thác Tư.

Rắc…

Một chén thủy tinh tinh mỹ rơi xuống vỡ tan trên mặt đất.

Trong mật thất, thân thể cao lớn của nam tử run rẩy kịch liệt,

Không có khả năng.

Một đạo âm ảnh màu đen xuất hiện sau lưng hắn không xa,

Xảy ra chuyện gì? Khí tức của ngươi rất xáo động.

Trong mắt nam tử cao lớn lóe ra hung quang,

Ta mất đi khí tức của bốn đóa hắc bách hợp.

Cái gì?

Bóng ma giật mình nói.

Bốn đóa? Ngươi không có cảm giác sai chứ?

Nam tử cao lớn gầm nhẹ một tiếng, nói:

Đương nhiên không sai. Bọn họ chảy trong mình huyết mạch giống như ta, khí tức của bọn họ sao ta có thể cảm giác sai được. Bốn đóa, bốn đóa hắc bách hợp ở phương bắc toàn bộ bị tiêu diệt rồi.

Âm ảnh chần chờ một chút, âm trầm nói:

Nhưng thực lực của hắc bách hợp, hơn nữa đột kích sau khi biến thân hoàn toàn có thể ứng phó với bất cứ biến hóa nào. Huống chi tốc độ của bọn họ là siêu nhất lưu. Trừ phi gặp được tử cường giả cấp cao giai, nếu không làm sao bị tiêu diệt được. Cho dù là tử cấp cao giai, bốn người bọn họ luôn luôn không xa rời nhau, cùng nhau đối mặt với địch nhân cũng sẽ có khả năng chạy trốn. Trừ phi là …

Cổ đế. Ta biết ngươi muốn nói là hắn. Chỉ có hắn dựa vào Lôi Thần Chi Chùy mới có thể tiêu diệt bốn đóa hắc bách hợp có thể biến thân của ta. Nhưng ta không nghĩ ra lý do gì để hắn làm như vậy. chẳng lẻ tên bổn đản Ai Mạc Sâm này ngu đến mức chọc giận Cổ đế sao?

Không, Ai Mạc Sâm sẽ không làm ra việc ngu xuẩn như vậy. Nhất định là gặp phải gì đó ngoài ý muốn. Ngươi trước tiên tĩnh táo lại, ta lập tức phái người đi thăm dò.

Tỉnh táo? Ngươi bảo ta làm sao để tỉnh táo? Ngươi phải biết rằng người có huyết mạch giống như ta đều có quan hệ nhất định với ta, bọn họ đều là tâm huyết của ta, ngươi cho rằng tộc nhân có huyết mạch giống ta có bao nhiêu người chứ? Lại có bao nhiêu người có thể biến thân chứ?

Có lẽ bởi vì khối kim đó? Chẳng lẻ là Ai Mạc Sâm giấu kim bị Cổ đế phát hiện sao? Nếu không, Cổ đế không có khả năng kích sát chúng ta.

Khí tức của nam tử cao lớn vững vàng hơn vài phần, trầm giọng nói:

Xem ra ta phải tự mình đi cực bắc hoang nguyên một chuyến mới được.

Âm ảnh hơi sửng sốt:

Không, ngươi không thể đi. Ngươi nếu đi, nơi này làm sao bây giờ? Chẳng lẽ ngươi muốn giao nơi này cho nhi tử cuồng ngạo tự đại của ngươi sao?

Nam tử cao lớn nhíu nhíu mày:

Không nên nhắc tới khuyết điểm của nhi tử ta.

Âm ảnh hừ lạnh một tiếng,

Nói hay không cũng không sao cả, nhưng ta thật sự lo lắng cho người thừa kế của người. Hy vọng ngươi có thể thu thập được nhiều sinh mệnh lực. Nếu không một khi nhi tử của ngươi kế thừa ngươi, chúng ta sẽ không còn hợp tác với nhau nữa.

Nam tử cao lớn năm chặt hai nắm tay lại, nhưng chỉ một sát na sau đó liền thả ra,

Vậy ngươi tự mình đi một chuyến, tra rõ ràng chuyện này. Nếu thật là Cổ đế làm, không còn cách nào khác, chúng ta phải có chút hành động mới được.

Được, ta đi.

Tử mang Diệp Âm Trúc trên lưng bay nhanh tới phía trước, thương thế của Diệp Âm Trúc trải qua trận đánh vừa rồi đã nặng hơn không ít, chỉ cần thúc dục đấu khí một chút là kinh mạch trong cơ thể sẽ đau nhức.

"Tử."

"Hả?"

"Ta có chuyện cầu ngươi."

Diệp Âm Trúc trầm mặc một chút mới mở miệng nói.

Tử nhàn nhạt nói:

"Bởi vì Tô Lạp sao?"

Diệp Âm Trúc gật đầu, nói:

"Không nên hỏi hắn, được không?"

Tử nói:

"Ngươi thật sự tin tưởng hắn?"

Diệp Âm Trúc kiên định nói:

Ta tin tưởng ánh mắt của mình, từ khí tức của Tô Lạp đối với ta mà nói, ta có thể dám chắc hắn cho tới bây giờ chưa từng có ý niệm tổn thương ta trong đầu. Có lẽ đây chỉ là trùng hợp. Hoặc là nói, chúng ta hôm nay gặp phải người có cùng xuất xứ với Tô Lạp.

Tử suy nghĩ một chút, nói:

Được, ta đáp ứng ngươi.

Diệp Âm Trúc có chút kinh ngạc, hắn không nghĩ tới Tử vốn ghét ác như cừu lại đáp ứng nhanh đến vậy.

Tử tự nhiên cảm giác được tâm tình Diệp Âm Trúc biến hóa, than nhẹ một tiếng, nói:

Nếu lúc đầu không phải là ngươi cũng tín nhiệm như vậy, chúng ta làm sao có thể trở thành huynh đệ tốt thế này? Ta đáp ứng ngươi, bởi vì ta tin tưởng ánh mắt của ngươi. Ngươi sẽ không nhìn lầm người đâu. Âm Trúc, ngươi biết không, hôm nay rất nguy hiểm.

Diệp Âm Trúc gật đầu, nói:

Ta biết. Nếu ngay từ đầu bốn người đó sử dụng công kích như vậy, chúng ta sợ rằng ngay cả cơ hội triệu hoán đồng đẳng khế ước cũng không có. Tử, ngươi tự tin có thể ngăn cản công kích đó không?

Tử nói:

Nếu địch nhân là một người, ta rất tự tin. Hai người, bọn họ chết, ta trọng thương. Ba ngươi, đồng quy vu tận, bốn người, ta chết chắc. Có lẽ có thể kéo theo một hai tên bồi tiếp ta.

- Tiểu tử, có gì ăn ngon hay không? Ta đã hơn một ngàn năm không có ăn qua vị thịt, trước khi chết, còn muốn nếm lại một lần.

- Có thì có, nhưng dựa vào cái gì cho ngươi?

Tô Triệt hỏi ngược lại:

- Lấy cái gì trao đổi?

- ** con bà nó.

Tu La miệng chửi thô tục, cao giọng mắng:

- Coi ta như con chó xích hơn một ngàn năm, lúc này tới muốn xử quyết ta, vẫn không thể để cho ta làm một con quỷ no bụng? Vu tộc các ngươi, khi nào thì trở nên...

Còn chưa có mắng xong, lại phù phù một tiếng úp sấp trên mặt đất, thoạt nhìn, như là trên đầu đã trúng một côn, bị người hung hăng đập bể trở mình trên mặt đất.

Tô Triệt biết rõ, đây là ngôn ngữ hắn bất kính, vũ nhục cả Vu tộc, lúc này mới nhận lấy trừng phạt nho nhỏ của lực lượng thủ hộ Thánh Địa.

Trừng phạt như vậy, Tu La sớm đã thành thói quen, vừa lau mặt lại bò lên, hoảng nhưng coi như không việc gì tiếp tục nhìn Tô Triệt hô:

- Tiểu tử, như thế nào, làm một chuyện tốt đi, cho ta mấy miếng thịt để ăn, không cần quá nhiều, mấy trăm cân là được.

- Trao đổi.

Tô Triệt không chút khách khí nào.

- Nói nhảm.

Tu La hướng chung quanh mình khoa tay múa chân một chút:

- Chỗ này của ta ngay cả phân cũng không có, ngươi bảo ta cầm vật gì trao đổi với ngươi?

- Tin tức có giá trị cũng có thể, nói thí dụ như, bí mật thuộc về cá nhân ngươi chẳng hạn.

Ầm ầm, Tô Triệt ném ra một đống thịt bò nướng lớn từ trong Tiên Ngục, đây đều là đồ ăn mà lão Hắc yêu thích nhất. Sau đó, giống như gian thương nhắc nhở:

- Cảnh cáo ngươi, ta muốn chính là bí mật có giá trị, mà không phải những lời nói nhảm, ta chỉ cho ngươi một cơ hội duy nhất.

Vừa nhắc tới cái từ "bí mật" này, sắc mặt Tu La thoáng cái âm hàn xuống, mục quang hung ác nhìn chằm chằm vào Tô Triệt hồi lâu, lúc này mới thở dài nói:

- Aii, cũng sắp chết rồi, bí mật này, xác thực so ra kém một đống thịt nướng...

- Ừ?

Nhưng trong nội tâm Tô Triệt lại sững sờ. Nguyên bản cũng chỉ là thuận miệng nói, cố ý làm khó dễ hắn thoáng một phát mà thôi, không nghĩ tới, hắn thật đúng là có bí mật a.

Rầm.

Tu La vung vẩy xiềng xích, dứt khoát ngồi xuống trên mặt đất, nhìn về phía trên, có lẽ là chuyện này rất dài.

- Lúc trước, ta cũng là bởi vì bí mật này, mới có thể mạo hiểm thật lớn chạy tới mặt đất. Không nghĩ tới, vận khí thật sự là hỏng bét, vừa mới thò đầu ra, đã bị một cổ lực lượng không giải thích được chộp tới nơi này, một lần chính là hơn một ngàn năm...

Nghe đến đó, Tô Triệt âm thầm lắc đầu:

- Người này xác thực là cực độ không may, từ thế giới dưới lòng đất chui ra, vừa vặn chui vào Tiểu Di Tiên Cảnh... Người khác muốn tiến đến, còn cần mấy trăm Nguyên Anh kỳ liên thủ đào thành động.

Kế tiếp, Tu La dùng phương thức truyền âm nhập mật, nói bí mật mà hắn biết kia cho Tô Triệt nghe, tuy không xác định tính là chân thật có bao nhiêu, nhưng mà tối thiểu nghe cũng rất hợp lý, lộ ra vài phần tin cậy.

Cái này vừa nói ra, chính là nửa canh giờ trôi qua, bộ dạng Tu La cũng có chút miệng đắng lưỡi khô, không kiên nhẫn được hô:

- Lão tử đã nói xong, ngươi tin hay không tùy ngươi, nhưng mà, những thịt nướng kia...

Không đợi hắn nói xong, Tô Triệt vận đủ khí lực, ném hơn hai trăm cân thịt bò nướng này tới.

Oanh.

Thịt bò nướng chuẩn xác rơi xuống trước mặt Tu La, hắn oa ha ha một tiếng cuồng tiếu, ôm thịt bò lên gặm.

Một ngàn năm chưa từng ăn thịt, sẽ là một loại cảm thụ gì, Tô Triệt thật đúng là không cách nào minh bạch, dù sao, tâm lý của mình cũng bất quá là hơn hai mươi tuổi mà thôi. Nhưng mà, mỗi lần mình chấm dứt bế quan, đều tìm một chỗ ăn một bữa no say, chỉ vì thỏa mãn miệng lưỡi chi dục, căn bản không cần những dinh dưỡng thực vật kia.

Kỳ thật, sở dĩ Tu La kia cam nguyện nói ra bí mật này, chủ yếu là vì bí mật như vậy đối với Vu tộc mà nói, là không dùng được, nếu không, hắn như thế nào sẽ cam tâm nói cho Tô Triệt, là một Vu nhân sắp sửa giết chết mình như vậy.

Hắn lại không nghĩ rằng, Tô Triệt căn bản không phải một Vu nhân, mà là một nhân loại điển hình...

Rất nhanh, hơn hai trăm cân thịt bò đã bị Tu La ăn vào bụng, cái bụng của hắn ngược lại một chút phồng lên cũng không nhìn ra, đây là bởi vì, tất cả thực vật đều chuyển hóa thành năng lượng, không giống người thường chứa đựng trong tràng vị.

- Không tệ, không tệ.

Rk8X *?QÆM; R3j@R39 , "` "m°+ "'i æ„+ .o

Tu La đứng lên, lau miệng, hét lớn:

- Đến đây đi, tiểu tử, động thủ đi, lão tử liều chết cũng muốn gặm ngươi mấy ngụm.

Vừa nghe lời này, giọng điệu kia của hắn tự nhận là hẳn phải chết không thể nghi ngờ, lại không biết, Tô Triệt chẳng qua là một tiểu nhân vật giai đoạn Luyện Khí, căn bản không có năng lực giết chết một Tu La Kim Đan kỳ.

- Không vội, không vội.

Lúc này đây, nếu đổi lại là Tô Triệt sẽ khoát khoát tay, thần thái thoải mái nói:

- Hai ta chơi một trò chơi nhỏ, ngươi trước giúp ta thử một lần, ta làm ra loại vật này, uy lực như thế nào...

- Đến đây đi.

Tu La điên cuồng hét lên một tiếng, toàn thân tăng vọt mà dậy, cả người phồng lớn lên một vòng, đằng đằng đằng vượt lên trước ba bước, kéo dây xiềng xích kia tới thẳng tắp.

Tu La nhất tộc hung mãnh hiếu chiến, thiên tính hiếu chiến không kém gì Vu tộc, mặc dù chết trận, cũng sẽ không yếu thế.

Oanh!

Tô Triệt nhẹ nhàng giương một tay lên, lại ném ra một cự nhân cao năm trượng.

Oanh, oanh, oanh…

Cự nhân vừa lộ mặt, không nói hai lời, liền lao tới chỗ bên Tu La kia.

Chỉ là, chạy ra cự ly 30 trượng, một đoàn khói nhẹ từ trong đầu hắn xông ra, cự nhân kia lập tức dừng bước lại, lăng đầu lăng não đánh giá hoàn cảnh chung quanh, nhìn nhìn đầu Tu La một ít, lại xem Tô Triệt một chút.

Bất quá, nhìn thấy chỗ Tu La cách hắn gần nhất, thân hình hùng tráng cũng có vẻ là mục tiêu càng lớn, vì vậy, cự nhân vẫn là lựa chọn Tu La, tiếp tục phát khởi công kích.

Cái cự nhân này, tự nhiên là phạm nhân trong Tiên Ngục bị nhỏ Thánh Thủy Vu tộc lên, cũng chính là loại chất lỏng màu xám, do đó biến hóa nhanh chóng, đã trở thành cự nhân cao năm trượng.

Nhưng mà, Tô Triệt và lão Hắc đã tổng kết ra hai tệ đoan: một là, nhân loại biến thành loại cự nhân này, lập tức sẽ lục thân không nhận, hắn nhìn thấy bất cứ sinh vật nào, đều sẽ là sinh tử đại địch của hắn.

Tệ đoan thứ hai là, biến thân như vậy chỉ có thể duy trì vài canh giờ mà thôi, thời gian vừa đến, người biến thân sẽ hóa thành một đống nước.

Vừa rồi, Tô Triệt ném cự nhân này ra khỏi Tiên Ngục, đầu tiên là cho lão Hắc nhập vào thân, khống chế được hắn chạy ra cự ly 30 trượng, sau đó, Thiên Ma chi hồn của lão Hắc kịp thời rút về, như vậy, cự nhân đầu óc ngu si, tự nhiên sẽ chọn cự ly gần hơn, càng sẽ phát động công kích mục tiêu thấy được.

Như vậy, một nhân loại tu vi Luyện Khí Đại viên mãn, biến thành cự nhân, là có thể có thực lực chiến thắng Tu La Kim Đan kỳ sao?

Tô Triệt rất rõ ràng, cái này đương nhiên là không thể nào, an bài cự nhân kia tiến lên, hoàn toàn là xuất phát từ một loại mục đích khác…

Oanh, oanh, oanh…

Cự nhân cao năm trượng rất nhanh liền chạy tới trước mặt Tu La, cái gì cũng không có nói, vào đầu chính là một quyền nện xuống.

- Ha ha, cái đồ chơi này không tệ.

Tu La ngửa mặt lên trời cười to, một tay giơ lên, dễ dàng tiếp được một quyền nhìn như là vô cùng hung mãnh của cự nhân kia, cánh tay cũng không có uốn lượn chút nào.

Kỳ thật, y theo thực lực của Tu La, một khi chăm chú, cự nhân cũng không có cơ hội chạy đến trước mặt của hắn, trên nửa đường, đã chết dưới đả kích cự ly xa của Tu La.

Chỉ có điều, Tu La này bị buộc trên cây cột một ngàn năm, thật sự là tịch mịch đến cực độ, nhàm chán cực độ, thật vất vả chiếm được một món đồ chơi như vậy, sao cam lòng đơn giản làm cho nó hư hao chứ.

Bùm, bùm, bùm…

Cự nhân giống như một cái máy đóng cọc, nắm tay to lớn làm nhiều việc cùng một lúc, không ngừng đánh xuống người Tu La. Hắn đã biến thành một quái vật đầu óc ngu si, căn bản không phán đoán ra thực lực của đối thủ có phải là viễn siêu mình hay không, cũng không có e ngại giác ngộ tử vong.

- Ha ha ha ha, thú vị a.

Đứng ở trước mặt cự nhân, mặc dù hình thể của Tu La giống như là hài nhi, nhưng mà hắn huy vũ hai tay, lại dễ dàng ngăn tất cả đả kích của cự nhân lại, giống như là một đại nhân đang chơi đùa cùng một đứa con nít, ngươi vui, ta hảo, mọi người hảo, vỗ tay du hí.

Tô Triệt đương nhiên không nghĩ tràng diện này có cái gì vui vẻ, chỉ có điều, một người cô độc tịch mịch một ngàn năm, trạng thái tâm lý của hắn, người thường hoàn toàn không cách nào lý giải.

Tô Triệt lẳng lặng đứng đó, yên lặng chờ đợi, đợi khi nào hắn chơi đủ, cũng chính là thời khắc mình chính thức ra tay.

Oanh, oanh, oanh…

Một lớn một nhỏ, hai gia hỏa hình tượng khủng bố, thuần túy là so đấu lực lượng cơ thể, nửa điểm kỹ xảo pháp thuật cũng không có, đấu sức như vậy, một mực giằng co một khắc, mới nghe được Tu La rống to:

- Tiểu tử, còn có gì chơi nữa không?"

- Có.

Tô Triệt lớn tiếng trả lời.

- Tốt lắm, cái này chơi đủ rồi.

Xích kéo!

Tu La vận chưởng thành đao, một đạo khí kình vô cùng sắc bén từ trong lòng bàn tay kích xạ ra, lúc này cự nhân trước mặt ngây ngẩn cả người, nắm tay huy vũ giữa không trung cũng cứng lại rồi…

Trước đó bởi vì thời gian gấp gáp, hắn lại phải nghỉ ngơi, cho nên vẫn chưa kịp giải thích với mọi người, lúc trước lấy ra Sinh mệnh trữ tồn bảo thạch thì mọi người trực tiếp vào. Lập tức hắn đem chuyện ngày hôm qua như thế nào cùng Tử đến Lôi Thần thương hội kiếm huy chương, như thế nào gây chuyện trong khu khách quý của thương hội, như thế nào dùng một khối kim nhỏ đối lấy Sinh mệnh trữ tồn bảo thạch và lam tinh linh mỹ nữ cùng với việc đi tới phủ đệ của tù trưởng cứu người kể qua một lần.

Nghe xong Diệp Âm Trúc đích giải thích, mọi người lúc này mới hiểu được, Mã Lương giống như cười mà không cười nói:

Âm Trúc, ngươi thật lợi hại a! Mười một người này đều là mười một mỹ nữ. Ngươi mua các nàng, các nàng không phải thành người hầu của ngươi sao? Lại là loại đã trải qua huấn luyện nữa chứ!!!

Diệp Âm Trúc không để ý tới ánh mắt mập mờ của Mã Lương, chính sắc nói:

Ta và Tử cứu các nàng trở về bởi vì các nàng là tinh linh tộc. Sau khi tới Cầm thành, ta giao các nàng cho An Nhã tỷ tỷ là được.

Hải Dương mỉm cười, nhưng cũng không nói gì. Thường Hạo một bên hiếu kỳ nói:

Hải Dương học tỷ, ngươi không ghen sao? Tư sắc của các mỹ nữ này đều là cực phẩm, ngươi sẽ không sợ Âm Trúc …

Bị ánh mắt căm tức của Diệp Âm Trúc chiếu tướng hắn mới dừng lại. Trong lòng mọi người đã sớm đem Diệp Âm Trúc và Hải Dương ghép thành một đôi.

Hải Dương mỉm cười nói:

Ta tại sao phải ghen. Hắn là ai ta còn không rõ ràng sao? Nếu hắn có tư tưởng như vậy, ta sẽ là người đầu tiên xử lí hắn.

Ách …

Ngay cả Diệp Âm Trúc cũng không ngờ Hải Dương lại trực tiếp như thế, trong lúc nhất thời há mồm cứng lưỡi nói không ra lời.

Không đúng.

Tô Lạp đột nhiên nói:

Âm Trúc, tinh thần của các lam tinh linh thiếu nữ này rất bất ổn.

Diệp Âm Trúc vội vàng dứt bỏ sự xấu hổ vừa rồi, cùng Tô Lạp cùng nhìn về phía các thiếu nữ, gật đầu, nói:

Lúc vừa nhìn thấy thì ta đã biết tinh thần của các nàng có chuyện rồi. Từ ánh mắt của các nàng là có thể nhìn ra, nhất định là bị kích thích mãnh liệt, làm cho tinh thần thất thường. Xem ra các nàng đã chịu không ít khổ sổ. Hải Dương, ngươi thử nói chuyện với các nàng xem.

Hải Dương đáp ứng một tiếng, chậm rãi đi về phía mười một thiếu nữ, không gian này nhìn qua mặc dù rộng rãi, nhưng cũng không phải là quá lớn, nếu không cũng không chỉ có thể chứa được một trăm người. Hải Dương vừa mới tiến lên vài bước, đột nhiên mười một lam tinh linh thiếu nữ đồng thời quỳ xuống trên mặt đất, ánh mắt đều nhìn về phía Diệp Âm Trúc,

Xin chủ nhân phân phó.

Chẳng những động tác nhịp nhàng, ngay cả bộ dáng cúi người khuất tất cũng giống nhau như đúc, từ trong ánh mắt của các nàng, Diệp Âm Trúc chỉ có thể thấy sợ hãi và tử tịch, không có một chút sinh khí.

Hải Dương xoay người nhìn về phía Diệp Âm Trúc, lộ ra ánh mắt thắc mắc, Diệp Âm Trúc chậm rãi tiến lên, đứng ở bên người nàng, nói với các thiếu nữ:

Các ngươi đều đứng lên đi. Ta không phải là chủ nhân các ngươi, không cần phải như vậy. Ta mua các ngươi là vì muốn trả tự do cho các ngươi.

Không, không, chủ nhân. Xin ngài tin tưởng sự trung tâm của chúng ta, không cần phải thử thách chúng ta đâu. Chúng ta nhất thị hậu ngài cẩn thận, bất luận ngài phân phó chúng ta cái gì, chúng ta cũng nhất định sẽ làm được.

Không đợi Diệp Âm Trúc nói nhiều, một lam tinh linh thiếu nữ đã cướp lời.

Đôi mắt màu lam của nàng làm cho Diệp Âm Trúc có cảm giác giống như đã từng quen biết, trong số các lam tinh linh mỹ nữ nàng cũng là xuất chúng chúng nhất, cho dù so sánh với Hải Dương cũng không kém một chút nào.

Diệp Âm Trúc cao thấp đánh giá nàng vài lần, da thịt quang khiết, trên kiều nhan xinh đẹp tuyệt trần động lòng người lộ ra vẻ sợ hãi khiến người khác thương tiếc, lông mi thật dài run rẩy, nhìn mình với vẻ mặt cầu khẩn.

Các ngươi đừng lên trước đi.

Diệp Âm Trúc có chút bất đắc dĩ nói.

Nghe được hắn ra lệnh, mười một lam tinh linh thiếu nữ mới đứng lên.

Diệp Âm Trúc tận lực làm cho thanh âm của mình nhu hòa hơn một chút, nhìn về phía lam tinh linh thiếu nữ đẹp nhất nói:

Ngươi hẳn là nữ hài tử ta cứu từ phủ đệ kia buổi tối ngày hôm qua. Ta thật sự là tới cứu các ngươi, ngươi xem, chúng ta đều là nhân loại, không phải thú nhân.

Thiếu nữ vội vàng lắc đầu, thân thể ngược lại run rẩy nhiều hơn,

Chủ nhân, chúng ta sẽ không phản kháng, bất luận ngài muốn cái gì cũng được. Bắt chúng ta chính là nhân loại a!

Diệp Âm Trúc lúc này mới nhớ tới, lam tinh linh thiếu nữ này là bị Lôi Thần thương hội mang tới Lôi Thần chi chuy yếu tắc. Nhìn những thiếu nữ đang sợ hãi lúc nào cũng có thể quỵ xuống này, hắn không nhịn được một cảm thấy đau đầu. Làm sao bây giờ? Vết thương nội tâm của các nàng hình như quá nghiêm trọng, đã hoàn toàn bài xích ngoại giới. Căn bản là không nghe lời giải thích của mình.

Âm Trúc, ta thấy tinh thần của các nàng đã bị kích thích mãnh liệt, rất có là do bị người của thương hội mà ngươi nói ngược đãi. Theo ta được biết, lam tinh linh trong tinh linh tộc cũng đồng dạng xinh đẹp thuần khiết như nguyệt tinh linh, các nàng mặc dù không có năng lực thân cận tự nhiên nguyên tố trời sinh như nguyệt tinh linh, nhưng phản ứng đối với tất cả mọi thứ của ngoại giới đều rất mẫn cảm. Người của thương hội kia có lẽ đã lợi dụng điểm này, dùng thủ đoạn đặc thù làm các nàng chịu kích thích lớn. Ngươi nói không sợ là rất khó làm các nàng tĩnh táo lại, phải sử dụng biện pháp khác.

Biện pháp khác?

Diệp Âm Trúc có chút nghi hoặc nhìn về phía Tô Lạp.

Tô Lạp trầm ngâm nói:

Nếu các nàng là bị kích thích tinh thần, có thể bị hao tổn chính là tinh thần lạc ấn, hoặc là nói tinh thần lạc ấn bị điếm ô rồi. Muốn cho các nàng khôi phục lại thì phải tịnh hóa tinh thần của các nàng. Ngươi coi như là một ma pháp sư tinh thần hệ, hẳn là hiểu biết nhiều hơn ta.

Nghe Tô Lạp nói, Diệp Âm Trúc không nhịn được con mắt sáng ngời, đúng vậy! Mình chẳng những là Thần Âm ma pháp sư, cũng là một ma pháp sư Tinh Thần hệ. Thần quang trong mắt lưu chuyển, bắt đầu suy nghĩ. Đến tột cùng cần phương pháp gì mới có thể khôi phục thần chí của các lam tinh linh thiếu nữ mà không thương tổn đến các nàng đây?

Vừa tự hỏi, hắn vừa hỏi lam tinh linh thiếu nữ đẹp nhất:

Ngươi tên là gì?

Hồi bẩm chủ nhân, ta, ta gọi là Yên La.

Thiếu nữ rụt rè nói.

Diệp Âm Trúc gật đầu, nói:

Được, Yên La, ngươi và các tỷ muội của ngươi ngồi xuống trước đi.

Vâng, chủ nhân.

Mặc dù đã nghe Diệp Âm Trúc giải thích, nhưng các lam tinh linh thiếu nữ này đối với mệnh lệnh của hắn chấp hành rất nhanh chóng. Lập tức ngồi xuống ngay tại chỗ. Ba cặp nhũ phong phì nhiêu theo động tác đó run rẩy khiêu khích, đập thẳng vào mắt bọn họ. Thường Hạo và Mã Lương một bên định lực không bằng Diệp Âm Trúc vội vàng xoay người không dám nhìn nhiều. Các lam tinh linh mỹ nữ này trải qua điều giáo đều là cực phẩm vưu vật a!

Diệp Âm Trúc xoay người đi tới bên cạnh Hải Dương, nói:

Hải Dương, ngươi tới giúp ta. Chúng ta thử dùng năng lực đặc hữu của thần âm sư chúng ta tịnh hóa tâm linh của các nàng.

Hải Dương tò mò nói:

Chúng ta phải làm như thế nào?

Diệp Âm Trúc suy nghĩ một chút, nói:

Chỉ một nhạc khúc thì không thể bổ sung cho vết thương nội tâm của các nàng được. Với lại xem ra các nữ hài tử này hiện nay thập phần yếu ớt, chúng ta xoa dịu sự sợ hãi trong lòng các nàng trước, để cho các nàng an tĩnh lại, sau đó dùng âm luật tương đối nhu hòa khiến nội tâm các nàng trở nên bình thản. Lúc này chúng ta có thể dùng một ít dược liệu mạnh, trực tiếp tịnh hóa sự ô trọc trong nội tâm các nàng, sau đó dùng giai điệu hoán tỉnh sinh cơ làm sinh cơ trong nội tâm các nàng hồi phục lại. Cuối cùng lại dùng tiết tấu nhanh nhẹ làm cho các nàng vui vẻ. Năm thứ này thiếu một thứ cũng không được, thân thể ta bây giờ còn chưa khôi phục đến mức tốt nhất, không thể cam đoan hoàn thành một mình được, cho nên ta muốn ngươi giúp ta.

Hải Dương gật đầu, nói:

Không thành vấn đề, ngươi nói cho ta biết phải làm như thế nào đi.

Diệp Âm Trúc nói:

Trọng yếu nhất của năm phần này là ba phần trung gian, do ta làm. Phần đầu tiên xoa dịu sự sợ hãi và cuối cùng làm cho các nàng vui sướng giao cho ngươi.

Hải Dương hồi tưởng một chút nhạc khúc trong trí nhớ, nói:

Vậy ngươi xem thử, ở phần đầu tiên ta sử dụng dụng "U lan khúc" nhu hòa, cuối cùng sử dụng "Dương xuân khúc" khoan khoái nhẹ nhàng, được không?

Diệp Âm Trúc tán dương, gật đầu nói:

Hay, hai nhạc khúc này rất thích hợp. Cổ tranh chi âm tương đối cao và sắc, ngươi chỉ cần ghi nhớ, trong lúc diễn tấu ngón giữa tận lực mềm mại một chút, đem tâm tình thư thái nhu hòa của ngươi dung nhập trong đó thì không có vấn đề.

Hải Dương gật đầu, nói:

Âm Trúc, ta rất kỳ quái, ba phần trung gian ngươi sử dụng những cầm khúc nào?

Diệp Âm Trúc mỉm cười, nói:

Ta đã nghĩ xong rồi, giữ bí mật đã, chờ một chút ngươi sẽ biết. Chút nữa ngươi bắt đầu trước, sau khi ta tiếp thượng "U lan" khúc của ngươi, ngươi chờ ta hoàn thành ba phần xong rồi bắt đầu "Dương xuân" khúc của ngươi, ba phần trung gian cũng không phải ba cầm khúc.

Được, chúng ta bây giờ bắt đầu đi.

Hải Dương đáp ứng một tiếng, khoanh chân ngồi xuống, trong Sinh mệnh trữ tồn bảo thạch lấy ra cổ tranh của mình, nhẹ nhàng đưa tay lên cổ tranh bắt đầu đàn.

Diệp Âm Trúc hài lòng ngồi xuống bên cạnh nàng. Mấy ngày nay dưới sự chỉ điểm của hắn, sự cảm ngộ của Hải Dương đối với nhạc khúc có thể nói là đột nhiên tăng mạnh. Muốn đàn tốt một thủ khúc, cần phải tâm định thần di, nếu chỉ biết đàn tấu dồn dập sẽ phá hỏng ý cảnh của nhạc khúc. Giống như lúc Diệp Âm Trúc mới bắt đầu học đàn, Tần Thương đã từng nói như thế. Nguyên thần ẩn vào thân, tu dưỡng tính tình, kiềm chế dục vọng, xa rời xa xỉ. Lúc luyện cầm thì phải luyện ở nơi tĩnh trai vắng lặng, hoặc trên lầu cao không bóng người, khi thì là trong hang sâu lạnh lẽo, hoặc có khi lại là đỉnh núi cao vắng vẻ, cũng có khi là bên bờ suối vắng. Đem âm thanh dung nhập vào tự nhiên, tâm tĩnh khí bình, dùng thần hòa nhập vào cầm âm để cảm thụ nhạc khúc.

_____***_____

Đó là những điều cần phải làm khi mới học cầm, Bích Không Hải chính là nơi thích hợp nhất để luyện cầm, cho đến khi Diệp Âm Trúc lĩnh ngộ được ý nghĩa thật sự của cầm khúc, trải qua mười sáu năm tu luyện xích tử cầm tâm đã đạt tới cảnh giới bất cứ thời gian, địa điểm, tình huống gì cũng có thể bảo trì cùng thần hợp linh, cùng đạo hợp diệu, mới tính là đột phá lên một tầng khác. Mà Hải Dương gần đây tu tâm, học từ Diệp Âm Trúc cách làm sao để cho cổ tranh tương dung tốt hơn, định tâm di thần chính là thứ mà nàng hiện đang luyện tập nhiều nhất, đã có chút thành tựu.

Một hồi sau, khi tâm của Hải Dương hoàn toàn tĩnh, trên mặt hoàn toàn không hiển lộ một tình cảm nào, mặc dù có có lụa trắng che mặt, nhưng khí tức thanh nhã thản nhiên trên người nàng lại truyền đến cho tất cả mọi người ở đây, ngay cả ánh mắt trống rỗng của mười một Lam tinh linh thiếu nữ cũng tự nhiên đặt vào trên người nàng.

Luận về thiên tư diễn tấu, kỳ thật, nàng cũng không kém hơn Diệp Âm Trúc bao nhiêu, chỉ là trước kia không có một sư phụ tốt mà thôi. Bây giờ có Diệp Âm Trúc dạy, nàng ở tất cả các mặt đều tiến bộ rất nhanh. Đương nhiên, cái này cũng có quan hệ mật thiết với sự tín nhiệm và tình cảm của nàng với Diệp Âm Trúc.

Điều tâm dưỡng khí, "U lan" hhúc bắt đầu, Hải Dương sau khi hướng Diệp Âm Trúc gật đầu, hai tay phất nhẹ cổ tranh, tự nhiên như không nhanh chóng bắt lấy bộ phận điều âm của đàn tranh , nàng bắt đầu đạn tấu.

Mười ngón tay khinh mạn nhu hòa, mười đầu ngón tay mềm mại trắng nõn tựa như thủy tinh gảy nhè nhẹ lên dây đàn , tiếng đàn thanh thoát vang lên , giai điệu nhanh chóng bắt đầu tràn ngập bên trong không gian kín này. Hải Dương lúc này đã quên tất cả chung quanh, ngay khi nàng bắt đầu diễn tấu "U lan" khúc này thì tâm cảnh của nàng đã bắt đầu dung hợp.

Tranh âm nhẹ nhàng xoay quanh, hỗn hợp tinh thần khí tức màu xanh tràn ngập chung quanh, tựa như tay nhỏ bé nhu nộn nhẹ nhàng vuốt lên tất cả không gian chung quanh. Tâm tình của mọi người bắt đầu bị tranh khúc khiên dẫn mà thay đổi, tâm tình ba động trong nội tâm dần dần bình phục.

Tô Lạp, Thường Hạo mọi người vẫn bình thường, bọn họ dù sao cũng thường xuyên nghe Diệp Âm Trúc và Hải Dương đạn tấu, đối với sự thần kỳ của nhạc khúc cũng có chút thích ứng. Nhưng phản ứng của các Lam tinh linh thiếu nữ thì rất mãnh liệt, các nàng đối với tất cả mọi thứ của ngoại giới đều rất mẫn cảm, mà âm nhạc của thần âm sư chính là trực tiếp kích thích vào tinh thần, Hải Dương đã có thực lực thanh cấp trung giai, tranh khúc của nàng ảnh hưởng đến các Lam tinh linh thiếu nữ đến mức nào có thể tưởng tượng được.

Bắt đầu từ Yên La, ánh mắt của mười một Lam tinh linh thiếu nữ đều trở nên mê ly, ngơ ngác nhìn Hải Dương, giờ phút này các nàng phảng phất cảm giác như mình bị vậy trong một thâm sơn u cốc không hề có dấu chân người qua lại, mà bên trong thâm sơn u cốc đó, các nàng thấy được một đóa hoa lan đang sắp nở.

Vũ mị mềm mại, hoa lan dong dỏng chập chờn đón gió, tựa hồ còn có thể nghe thấy mùi thơm nhàn nhạt của nó, cảnh hoa lan đung đưa nhẹ nhàng trước gió đẹp đẽ chấn động lòng người làm cho các Lam tinh linh thiếu nữ tạm thời quên tất cả, sự hoảng sợ trong nội tâm đang yên lặng rời đi, tranh âm trong tai tựa hồ tiêu thất, đóa u lan tố nhã trước mắt này tựa hồ đã trở thành toàn bộ trí nhớ của các nàng.

Đại Thánh Di Âm cầm đặt trên đùi, Diệp Âm Trúc hai tay án huyền, một bên lẳng lặng lắng nghe khúc "U lan" uyển chuyển thổn thức, một bên lẳng lặng chuẩn bị. Hắn rất rõ ràng, muốn giúp các Lam tinh linh thiếu nữ này, dùng âm luật tịnh hóa nội tâm các nàng so với đối mặt với công kích của tử cấp cường giả còn khó khăn hơn, chỉ cần khống chế không tốt một chút chẳng những làm cho các nàng không thể khôi pụhc được, còn có thể gây ra tác dụng phụ. Cho nên mặc dù thân thể hắn chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng lúc này tất cả đều tập trung vào tâm thần.

Rốt cục khi hương thơm của không cốc u lan hoàn toàn giải phóng thì tất cả sợ hãi cũng theo sự vũ động của u lan chập chờn trong gió mà biến mất. Tiếng đàn tranh vấn vương day dứt , lặng yên rồi biến mất.

Cầm động, khi tiếng ngâm khẽ của cổ tranh chưa hoàn toàn biến mất, ý cảnh vẫn tồn tại, không có làm các Lam tinh linh thiếu nữ sinh ra cảm giác hẫng hụt gì, Đại Thánh Di Âm cầm đặt trên đùi của Diệp Âm Trúc cũng bắt đầu tấu khởi. Hắn đạn tấu chính là khúc "Thạch thượng thanh tuyền".

Khúc "Thạch thượng thanh tuyền" mặc dù không phải danh khúc, nhưng mà được Tần Thương đặc biệt yêu thích, hắn từng nói qua với Diệp Âm Trúc: ""Thạch thượng thanh tuyền" có non nước hữu tình , đá núi cùng nước suối gắn bó khăng khít , , lại có thế của thác đổ từ trên cao , tựa như tấm màn nước trắng vắt qua núi , cảnh đẹp say đắm lòng người . Nếu thấu hiểu tường tận nhạc khúc này , cảm giác thiên địa hòa cùng một chỗ . Thích hợp nhất để tĩnh tâm.

Tám ngón tay của Diệp Âm Trúc chuyển động như nước chảy mây trôi trên thất huyền, theo thanh lưu của cầm khúc, ngâm xướng: "Phu thạch tĩnh tự nhân, tuyền động tự trí. Tuyền động bất hám tĩnh, thạch tĩnh bất ngại động."

Ánh mắt nhu hòa của mười một Lam tinh linh thiếu nữ chuyển hướng, từ trên người Hải Dương chuyển qua trên người Diệp Âm Trúc, ánh mắt tử tịch của các nàng bắt đầu ba động, sau khi khu trừ sợ hãi, tâm tình gợn sóng cũng theo "Thạch thượng thanh tuyền" lặng yên kích động.

Một khúc "Thạch thượng thanh tuyền" này chia làm tám đoạn, từ thanh tân động lòng người cho đến khi đắm chìm trong thạch tuyền, tám ý cảnh từ từ chuyển đổi phân biệt là tố nguyên lưu; bích giản linh linh; tùng lại đồng âm; hư song tĩnh thính; thanh tùy lưu chuyển; oanh nhai bão hác; phù phiếm phi hoa; chẩm lưu sấu thạch.

Sự lý giải của Diệp Âm Trúc đối với âm luật thì Hải Dương khó có thể so sánh được, khúc ý của bát chỉ thần âm, kiếm đảm cầm tâm thất giai lưu chuyển phiêu đãng, hết thảy đều là tùy tâm mà động, cầm khúc phảng phất như một dòng nước suối thuần khiết , không ngừng len lỏi , vỗ về đến từng điểm sâu kín nhất trong nội tâm của các mỹ nữ Lam tinh linh , trước hết nhẹ nhàng giải thoát các áp lực chướng ngại trong tâm tư các nàng , lặng lẽ tiến vào trong tinh thần lạc ấn , hòa chung sự yên bình tĩnh lặng của dòng nước suối "Thạch thượng thanh tuyền " cùng với sinh mạng lực . Cảm giác dễ chịu đó lại một lần nữa phát sinh .

Đám mỹ nữ Lam tinh linh trong tư tưởng vẫn

còn những sợ hãi tối tăm chưa diệt hết , một dòng nước suối thanh khiết chảy vào , như ngân hà vắt ngang bầu trời , quét sạch hết theo nó những cảm giác sợ hãi mà các nàng gặp phải , nội tâm bọn họ cũng dần dần bình tĩnh trở lại . Ánh mắt lại càng trở nên nhu hòa , Lam tinh linh chủng tộc có một loại khí chất đặc thù , hiện giờ khí chất đó bắt đầu từ từ hiển lộ ra , đó là cảm giác ưu nhã cao quý tự nhiên trời sinh.

Từ nhỏ Diệp Âm Trúc đã tu luyện Trúc đấu khí , trong âm nhạc của hắn tràn ngập khí thế thân cận với thiên nhiên , vô tình lại rất gần gũi với bản năng sống của chủng tộc tinh linh , Lam tinh linh tất nhiên không phải ngoại lệ . Một cảm giác tín nhiệm nhẹ nhàng cũng len lỏi theo khúc " Thạch thượng thanh tuyền " ăn nhập vào sâu trong nội tâm của các mỹ nữ .

Hải Dương cũng ngồi bên cạnh im lặng tập trung tinh thần lắng nghe , trong số mọi người xung quanh , nàng tất nhiên có kiến giải sâu sắc nhất đối với khúc nhạc mà Diệp Âm Trúc diễn tấu. Cho dù là một nốt nhạc đơn giản nhất cũng là tùy tâm mà phát, tự nhiên dung nhập vào tinh thần của nàng lại càng dễ dàng, nàng trong lòng thầm thán phục, Âm Trúc tuyệt đối không hổ danh là Cầm Đế.

Tay trái chấn trên dây đàn, tay phải nhẹ nhàng gảy, nốt nhạc cuối cùng của khúc "Thạch thượng thanh tuyền" vừa dứt, Diệp Âm Trúc ánh mắt lóe lên, Đại Thánh Di Âm Cầm đã như một làn khói biến mất, tay khẽ lật một cái nữa, một cây cổ cầm màu vàng nhỏ hoa văn như da rắn đã nằm trên tay, miệng ngâm khẽ:

"Triêu dương ký thăng, sào phượng hữu thanh, chu ti nhất tấu, thiên hạ văn minh."

Chính là một trong Ngũ đại danh cầm của Cầm tông, Minh Phượng.

Làm cho Hải Dương cùng mọi người cảm thấy kinh ngạc nhất chính là Minh Phượng Cầm xuất hiện không phải đặt trên đùi Diệp Âm Trúc như thường lệ mà lại lệch hẳn về bên phải, một tầng đấu khí lơ lửng bao phủ quanh thân Minh Phượng Cầm, giữ cho nó ổn định trên đùi phải của Diệp Âm Trúc, tay phải của Âm Trúc cũng từ từ hạ xuống, ngón tay vốn rất mềm mại của hắn lúc này đột nhiên biến hóa , trở nên hư ảo.

Động tác nhẹ nhàng, phảng phất như đánh thức cầm hồn của Minh Phượng Cầm, một âm thanh thánh thót tựa như tiếng phượng gáy vang lên. Mặc dù lúc này Minh Phượng Cầm đang phát ra âm thanh cao là do Diệp Âm Trúc điều phối nhưng các âm thanh cao này so với âm thanh tương tự do các cây cổ cầm khác phát ra thì tương đối có điểm khác lạ, mỗi một thanh âm tựa như ngân đi ngân lại trong không gian một hồi rồi mới lặng lẽ biến mất.

Khi tiếng vang đầu tiên cất lên , phản ứng mạnh mẽ nhất dĩ nhiên không phải là Hải Dương cùng các mỹ nữ Lam tinh linh mà lại là Tô Lạp, đôi mắt trong suốt của nàng đột nhiên xuất hiện phản ứng mãnh liệt, suýt nữa là kêu lên một tiếng nhưng lại cố sức kìm nén. Nhưng tâm tình đã bị kích động thì không thể nào trở lại bình lặng như trước kia. Có điều lúc này mọi người đều đang bị các nốt nhạc cao vút kia hấp dẫn nên không ai chú ý đến biến hóa tâm tình của Tô Lạp được.

Mỗi một nốt nhạc cũng đều rất nhẹ nhàng khinh khoái, vang động trong không gian xung quanh, vốn là tiếng đàn cao vút chói tai, nhưng dưới bàn tay phải của Diệp Âm Trúc điều tiết, thì lại cực kì dễ nghe, làm cho người khác cảm giác thư giãn sảng khoái. Âm thanh nhu hòa trong tính mạng bảo thạch, xua đuổi hầu như hết thảy các tâm tư hỗn loạn.

Dưới tác dụng khu trừ của khúc nhạc dễ nghe này, có người thì quên mất hết chấp nhất trong tâm tư, hiện ra bản tính nguyên sơ, có người lại được thanh tẩy các cảm giác hỗn loạn trong tư tưởng, trở lại bản tính tự nhiên vốn có, kẻ khác lại thấy như được giải thoát khỏi các tâm cơ tính toán, phóng thích được tâm linh vốn có của mình.

Tất cả mọi người dưới khúc nhạc hài hòa này, hoàn toàn buông lỏng thân thể cùng tâm linh, nghĩ ít , ham muốn bớt lại, nói ít, cười ít, sầu cũng vơi đi dần, từ từ từng chút từng chút cảm thấy bản thân dần tiến vào trong giấc mộng yên lành, đạt tới cảm giác nghỉ ngơi hoàn hảo.

Đây chính là một trong chín đại danh khúc của Cầm Tông: Vong Ky, hiệu quả - Ru ngủ.

Lúc này Diệp Âm Trúc đang dốc hết tâm lực toàn thân đánh đàn , hiển nhiên là chỉ sử dụng bốn ngón bàn tay phải, chỉ dùng bốn ngón tay để tấu khúc nhạc vốn phải cần cả hai bàn tay để diễn, việc này phải cần kỹ xảo thần kì thế nào hẳn không cần phải bàn cãi. Hải Dương tâm thần chấn động, nhìn bóng ngón tay Âm Trúc bay múa trên dây đàn, tựa như không dám tin vào mắt mình.

Các mỹ nữ Lam tinh linh mơ màng trong khúc nhạc, từ từ chìm sâu vào giấc mộng, phảng phất các nỗi thống khổ đau thương mà bọn họ từng phải gánh chịu cũng rời đi vào trong giấc mộng theo, toàn bộ thân thể thời khắc này đều tiến vào trạng thái tĩnh lặng nhất.

Lúc các mỹ nữ Lam tinh linh sắp ngủ, Hải Dương bên cạnh đang trầm trồ thán phúc bàn tay hư ảo kì diệu của Diệp Âm Trúc thì bàn tay trái của hắn lại nhoáng lên một cái, một cây cổ cầm cổ kính mạnh mẽ, mang theo khí thế trầm hùng mà không kém phần ưu nhã, cao quý bất phàm, chính là một trong Cầm Tông ngũ đại danh cầm, Cửu Tiêu Hoàn Bội Cầm.

Cửu Tiêu Hoàn Bội Cầm vừa xuất hiện, bốn ngón tay trái lại khẽ động , Diệp Âm Trúc dùng cả hai tay đánh đàn, lại một khúc nhạc khác từ cây cổ cầm bên trái vang lên. Hoán tỉnh các mỹ nữ Lam tinh linh giai đoạn thứ ba - Tịnh hóa giờ này mới chính thức triển khai. Âm thanh trong trẻo mà lạnh tựa băng của tiếng đàn nọ quyện vào âm thanh nhu hòa mêm mại dễ nghe của khúc "Vong Ky" mà không cảm thấy chút gì hỗn loạn, đích thị là một khúc "Thiên Kim Thanh".

Tám ngón tay hư ảo, diễn tấu khúc "Thiên Kim Thanh" trên Cửu Tiêu Hoàn Bội Cầm. Cùng với âm thanh thánh thót nhu hòa của khúc "Vong Ky" mà Minh Phượng Cầm phát ra, hai tay đồng thời diễn tấu hai khúc nhạc khác nhau, làm được điều này thật sự phải gọi là thần kì a!

PUu G\ʏỀjX PUI ¦_j\ ¦\Ôj p\Îj ¦ÔjX [9_ ¦9´ ĤǰjX ¦Ö«

Hai tay đồng tấu, đừng nói là Hải Dương mà cả Tử cũng phải giật mình, gần gũi với Diệp Âm Trúc từng ấy năm cũng chưa từng thấy hắn hai tay hai đàn bao giờ, xem ra tên tiểu tử này còn ẩn giấu thực lực ah.

Một tay gảy đàn, dùng đấu khí để duy trì cân bằng cho cả hai cổ cầm, việc này khó khăn đến thế nào có thể tưởng tượng được. Tuyệt không phải chỉ cần phân tâm nhị dụng là có thể làm được!

Đánh đàn tuyệt không giống bất kì một loại kĩ năng nào khác, vốn mọi người đều có thói quen tay phải gảy, tay trái án giữ trên mặt đàn, nếu đổi thành tay trái gảy thì thật không thể tưởng tượng nổi.

Trong ba phương pháp đàn tấu cũng chỉ có phương pháp "tán âm" mới có thể dùng nhị cầm cùng một lúc, nhưng cũng là dùng tay phải mà thôi. Cho dù một người nghiên cứu cầm nghệ mười năm đi nữa cũng không chắc có thể phát ra tán âm bằng tay trái thay cho tay phải, càng không phải nói đến chuyện dùng cả hai tay hòa âm trên nhị cầm. Vậy mà Diệp Âm Trúc lại làm được, chỉ có thể nói một câu: biến thái!

Bây giờ hai bàn tay hắn hư ảo lướt qua trên mặt hai cây cổ cầm không chỉ có thể tán âm mà cả hòa âm cũng rất mực chuẩn xác, Điều này cũng thật khó tin, bởi vì muốn hòa âm tốt thì hai tay phải đồng thời phối hợp chặt chẽ với nhau, không phải cứ nghĩ là làm được, thật sự là quái vật ah.

Hải Dương hiểu rõ hết khó khăn của việc này, cho nên nàng kinh ngạc là việc đương nhiên. Một người hai tay hai tấu hai đàn khó khăn nhất chính là ở chỗ đảm bảo âm luật chính xác. Hai khúc đàn âm luật hoàn toàn khác nhau, nếu chỉ một mình thì đừng nghĩ đến chuyện hòa tấu. Cho dù là hai người hòa tấu với nhau đi nữa thì khi biểy diễn hai nhạc khúc không giống nhau cũng sẽ sinh ra ảnh hưởng tới đối phương, khiến cho việc hợp tấu bị thất bại. Đó là chuyện tất yếu phải xảy ra với những người bình thường!

Lúc này, thanh âm khúc "Thiên kim thanh" từ tay trái hắn vang lên làm mọi người thư thả thì thanh âm khúc "Vong kỵ" từ tay phải vang lên một cách nhuần nhuyễn khiến tất cả đều giật mình. Đây thật sự là chuyện quá đỗi thần kì, hai nhạc khúc với giai điệu tiết tấu hoàn toàn khác nhau lại không hề lẫn vào nhau mà còn tương hỗ với nhau một cách hoàn hảo. Hai khúc nhạc này không chỉ âm điệu tiết tấu bất đồng mà ý nhạc cũng hoàn toàn không giống nhau. "Vong kỵ" chủ ở nhẹ nhàng, êm ái, khiến cho người ta cảm thấy thật thoải mái; còn "Thiên kim Thanh" lại chủ ở sự thanh thúy, cao, sắc, tràn ngập chánh khí. Không ngờ hai loại ý cảnh hoàn toàn bất đồng, giống như hai bộ mặt của tâm linh lại xuất hiên cùng một lúc trên một người, không biết đây là đẳng cấp nào nữa??

Hải Dương còn chưa biết một điều, hai khúc nhạc Diệp Âm Trúc đang hòa tấu đều nằm trong "Cửu đại danh khúc" của Cầm tông! "Vong kỵ" có hiệu quả ru ngủ và "Thiên kim thanh" có hiệu quả tịnh hóa tâm linh!

Cửu tiêu hoàn bội - "Thiên kim thanh", một trong "Cửu đại danh khúc" của Cầm tông, hiệu quả: tịnh hóa hết thảy mọi tâm linh, ruồng bỏ hết mọi tâm tình đau khổ. Đối với linh hồn chịu quá nhiều đắng cay của mười một Lam tinh linh thiếu nữ này thật diệu dụng vô cùng. Đây cũng là lần đàn tấu đầu tiên mà Diệp Âm Trúc phải toàn lực ứng phó!

Sau mười sáu năm tu luyện Xích tử cầm tâm tại Bích Không Hải, ý cảnh của Diệp Âm Trúc đã đạt tới "Tinh thần phân tầng" cảnh giới, điều này ngay cả Tần Thương cũng chưa làm được. Xích Tử Cầm Tâm khiến cho người tu luyện sở hữu năng lực cực kì cường đại, đây cũng là nguyên nhân chính Tần Thương nhất mực bắt hắn chuyên tu Xích Tử Cầm Tâm.

"Tinh thần phân tầng" có nghĩa là trong nháy mắt hắn có thể dùng tinh thần lạc ấn chia ra chỉ huy hai bộ phận bất kì với cảm thụ hoàn toàn khác nhau. Giống như lúc này, tinh thần dung nhập vào hai cánh tay trái phải của Diệp Âm Trúc là hoàn toàn bất đồng, thậm chí cả hai tai của hắn cũng phân ra lắng nghe hai loại âm nhạc bất đồng với nhau. Cả người giống như đã trở thành âm luật vậy, cho nên bất luận thế nào hắn cũgn không bị sự bất đồng của hai cầm khúc làm ảnh hưởng.

Ngày hắn rời khỏi Bích Không Hải, ý cảnh đạt tới cảnh giới đó là đã đủ, nhưng tinh thần lực thì vẫn còn thiếu nhiều. Dù sao, dùng năng lực "Tinh thần phân tầng" để phối hợp hai tay đồng tấu cũng thực sự quá

khó khăn. Tinh thần lực tiêu hao là vô cùng lớn, tương đương với chuyên tâm đàn tấu một cầm khúc liên tục từ ba đến năm lần.

Kể từ ngày rời Bích Không Hải đến nay, trải qua đủ loại kì ngộ, Diệp Âm Trúc từ Xích Tử Cầm Tâm cửu giai đến nay đã đạt tới cảnh giới Kiếm Đảm Cầm Tâm thất giai, thế nên tinh thần lực của hắn cũng có biến hóa nghiêng trời lệch đất. Ngay như vừa rồi, hắn vừa tự hỏi làm sao để giải quyết vấn đề của mười một Lam tinh linh thiếu nữ này, thì lập tức bốn chữ to "Tinh thần phân tầng" đột nhiên nổi lên từ tận sâu trong linh hồn hắn. Nói ra cũng thật khó tin, đây là lần đầu tiên hắn thử dùng đến năng lực "Tinh thần phân tầng" này hai tay đồng tấu!

Mọi thứ đều cực kì hài hòa, Diệp Âm Trúc lúc này không chỉ đơn giản là dùng tay diễn tấu nữa, mà còn là hai đạo lạc ấn tinh thần được biểu hiện qua hai cầm khúc. Tinh thần lực hoàn toàn quán chú vào trong hai cầm khúc, tiến vào cảnh giới vi diệu vô cùng. Dĩ nhiên thành côgn của hắn cũng là ngoài tưởng tượng, hai danh khúc hoàn toàn bất đồng được hắn hoàn thành nhờ năng lực "Tinh thần phân tầng"!

Vang vọng chín tầng không - "Thiên kim thanh"

Minh Phượng vang lên thanh âm của "Vong kỵ".

Hai đại danh khúc đồng thời vang lên, hoàn toàn tương hỗ lẫn nhau, giống như đang có hai Diệp Âm Trúc hòa tấu hai khúc nhạc bất đồng vậy! Lúc này, tinh thần lực Diệp Âm Trúc quán chú lên hai cầm khúc cũgn bắt đầu phát sinh biến hóa. Kiếm đảm cầm tâm vốn có màu vàng ngày càng trở nên đậm hơn, từ trong sắc vàng kim thâm thúy bắt đầu ẩn hiện phát ra tử quang nhàn nhạt,

Hợp tấu chính là phương thức tốt nhất để tăng hiệu quả cảm thụ âm luật cho Thần Âm sư, hiện tại giống như đang có hai vị Cầm Đế Diệp Âm Trúc đang hòa tấu vậy! Mặc dù trước đó hắn mới chỉ đạt tới Kiếm Đảm Cầm Tâm thất giai, nhưng sau khi tự mình hòa tấu thì Cầm ma pháp đã gần chạm đến cảnh giới Tử Vi Cầm Tâm nhất giai. Cũng may là hắn chưa có đột phá cảnh giới, dù sao Tử Vi Cầm Tâm cũng là sát lục cảnh giới, với tu vi của Diệp Âm Trúc lúc này tuyệt không thể khống chế linh hoạt được, chẳng những không thể cứu được mười một Lam tinh linh thiếu nữ này mà còn gây ra tai họa lớn cho các nàng. Đây là điều mà Diệp Âm Trúc chưa nghĩ đến!

Cầm khúc của Diệp Âm Trúc nhìn từ phương diện nào cũng mạnh hơn Hải Dương rất nhiều, nhất là tác dụng kích thích của tinh thần lạc ấn dung nhập vào trong ba động của huyền âm. Mười một tinh linh thiếu nữ khi nghe xong khúc "Thạch thượng thanh tuyền" tinh thần đã hoàn toàn bị ấn kí của Diệp Âm Trúc xâm lấn, bắt đầu xao động theo tinh thần cảm thụ của Diệp Âm Trúc. Lam tinh linh vốn đặc biệt nhạy cảm về mặt tinh thần, cho nên có thể nói lúc này các nàng đã khắc sâu loại cảm thụ tinh thần này vào trong linh hồn của mình.

"Vong Kỵ" khiến cho người ta ngủ say, nhưng khi các nàng vừa cảm thấy buồn ngủ thì thanh âm "Thiên kim thanh" lại vang lên, giống như một đạo quang huy thánh khiết nhất dung nhập vào tâm linh các nàng. Mọi dấu ấn hắc ám trong nội tâm cơ hồ đều bị dần dần loại bỏ. Một mặt là "Vong kỵ" khiến các nàng muốn ngủ say, cảm giác thống khổ giảm xuống ở mức thấp nhất, mặt khác là "Thiên kim thanh" tiến hành tịnh hóa từ chỗ sâu nhất của tâm linh.

Âm luật trong trẻo nhưng nghiêm trang giống như cương đao khắc sâu từng đạo tinh thần lạc ấn vào tâm linh mỗi tinh linh thiếu nữ, đêm tất cả những hắc ám trong lòng các nàng một đao tịnh hóa hết. Khí tức băng lãnh mỗi lần phát ra là một lần khiến cho ánh mắt các nàng xuất hiện thêm một chút biến hóa đặc thù.Thế giới tinh thần của các Lam tinh linh thiếu nữ bắt đầu trở nên biến chuyển kịch liệt, cực kì thống khổ. Nếu không phải "Vong kỵ" nhẹ nhàng, êm ái an ủi giảm nhẹ nỗi thống khổ thì sợ rằng các nàng đã không thể kiên trì đến lúc này.

Một tầng nhiệt khí từ trên đỉnh đầu Diệp Âm Trúc bắt đầu bốc lên, khuôn mặt ưu nhã lúc này toát lên vẻ trang nghiêm hiếm thấy, tinh thần lực màu vàng sẫm cũng trở nên đậm nét hơn, gần như trở thành màu tím. Ai cũng hiểu lúc này hắn đã dốc toàn lực!

Lúc này không chỉ các Lam tinh linh thiếu nữ mà ngày cả Tô Lạp bên cạnh cũng có thể cảm nhận được tinh thần ba động khổng lồ trong cầm khúc. Hiệu ứng do cầm khúc tỏa ra, dù chỉ là dư ba cũng làm bọn

họ không dám khinh suất tiếp xúc, mọi người đều cẩn trọng giữ vững tinh thần, cho dù có muốn giúp Diệp Âm Trúc cũng không còn khả năng.

May mà hôm qua Diệp Âm Trúc bị thương kinh mạch chỉ tiêu hao một lượng lớn đấu khí, còn tinh thần lực lại không bị tổn thương gì lớn. Nếu không lần đầu thi triển "Tinh thần phân tầng" hai tay hòa tấu này chỉ sợ hắn cũng không kham nổi.

Chỉ khi bắt đầu tấu khúc cầm thứ hai hắn mới phát hiện ra rằng, phương pháp "Tinh thần phân tầng" hai tay đồng tấu có thể khiến uy lực của cầm khúc đại tăng, nhưng trong đó lại có một khuyết điểm trí mạng, đó chính là một khi đã bắt đầu thì không có cách nào dừng lại, kể cả tinh thần lực không đủ cũng không thể dừng lại được! Bởi vì lúc này tinh thần lạc ấn của hắn đã bị chia làm hai, chỉ có thể hoàn thành hai cầm khúc đó mới có thể khôi phục lại như cũ. Một khi hai tay song tấu hai cầm khúc có vấn đề thì lập tức tinh thần đại loạn, mất trí nhớ như An Kì cũgn chỉ là kết cục nhẹ nhất mà thôi.

Mặc dù tinh thần lực còn nhiều nhưng lượng hao phí lớn như vậy cũgn khiến Diệp Âm Trúc giật mình, nhưng lúc này đang chìm đắm trong việc song tấu hai cầm khúc, ngay cả tinh lực để suy nghĩ cũng khôgn có. Hắn chỉ có thể tiếp tục, tiếp tục hoàn thành lần thử nghiệm "Tinh thần phân tầng" đầu tiên một cách hoàn mĩ nhất.

Vụ khí trên đầu hắn càng lúc càng rõ, đồng thời tinh thần lực cũng đã hao tổn cực nhiều. Diệp Âm Trúc muốn nhờ vào đấu khí này duy trì khống chế việc đàn tấu trên hai cổ cầm. Hơn nữa, hai đàn hòa âm, hai tay diễn tấu có đấu khí dung hợp thì thanh âm càng trở nên huyền bí hơn rất nhiều. Trên hai cổ cầm tràn ngập khí tức màu vàng sậm, khôgn chỉ là tinh thần ba động mà còn có đấu khí từ tám đầu ngón tay Diệp Âm Trúc phát ra. Nếu không có đấu khí phối hợp, đừng nói là hắn mỗi bàn tay chỉ có bốn ngón, cho dù là có đủ năm ngón đi nữa cũng không có khả năng làm được như vậy! kinh mạch trong cơ thể hắn đã bắt đầu xuất hiện từng cơn đau đớn, tinh thần lực cũng đã trở nên suy yếu rất nhiều.

_____***_____

Ọc…

mười một Lam tinh linh thiếu nữ đồng thời phun ra một ngụm máu màu đen, sự tuyệt vọng trong ánh mắt dường như mờ dần rồi biến mất, nhưng lúc này trên khuôn mặt xinh đẹp của các nàng không còn một tia huyết sắc. Ô trọc trong tinh thần lạc ấn bị thanh trừ, tựa như là trong tâm bị cắt một đao sao không thống khổ cho được, cho dù có sự trợ giúp dưỡng sinh ẩn chứa trong khúc cầm 'Vong Kỵ' này , thân thể các nàng ban đầu đã hư nhược , đã đến độ suy nhược nguy hiểm nhất. Mục quang trống rỗng tuyệt vọng tuy rằng một lần nữa có vài phần thần thái , nhưng lúc này các nàng cũng cảm giác được sinh mạng đang dần trôi đi. Tình cảm trong lòng theo tiếng tiếng đàn mà rung động , tựa hồ tùy lúc mà có thể tan vỡ.

Ong…

ngón vô danh bàn tay trái thả ra một đạo đấu khí đè xuống dây đàn, ngón trỏ chuyển động mau lẹ, tay phải làm cùng một loại động tác, có điều các ngón tay biến hóa liên tục. Thở dài một hơi, Diệp Âm Trúc ánh mắt trì trệ một lần nữa trở nên trong sáng. Phần khó khăn nhất cuối cùng cũng đã vượt qua. Cầm ma pháp lực giữa sắc vàng và tím cũng dần phiêu tán.

Hai tay đồng thời giơ lên rồi chậm rãi hạ xuống, tám đầu ngón tay không biết từ lúc nào đã ứ máu có chút tím đen. Dư âm cuối cùng của hai cầm khúc ở trong không trung xao động không ngừng, ổn định tâm thần của các cô gái lam tinh linh.

Đưa mắt nhìn khắp, sinh mệnh của mười một cô gái này vẫn hư nhược như trước, nhưng rốt cuộc không có một người nào vì cầm âm của mình mà đứt gãy tâm huyền, điều này mới là điều mà Diệp Âm Trúc lo lắng nhất. Mùa đông đã trôi qua, ngày xuân không phải là sẽ nhanh tới sao? Cửu Tiêu Hoàn Bội cầm và Minh Phượng cầm đồng thời biến mất, quang mang chợt lóe, Hải Nguyệt Thanh Huy cầm đã xuất hiện.

Âm Trúc.

Hải Dương thấp giọng khẽ gọi. Nàng nhìn thấy máu đang chảy ra từ các đầu ngón tay của Diệp Âm Trúc, không giúp đỡ được trong lòng rất đau đớn. Nàng rất muốn thay Diệp Âm Trúc hoàn thành hai phần còn lại, vì hắn mà chia sẻ.

Diệp Âm Trúc khe khẽ lắc đầu. Nhân lúc dư âm còn chưa dứt, hai tay đồng thời vung lên, mười một đạo tử mang trong nháy mắt bay ra, trong không trung xuất hiện mười một đường vòng cung tuyệt đẹp từ trên trời bay xuống, đi vào giữa đỉnh đầu của mười một cô gái lam tinh linh.

Trong lúc tự hỏi làm thế nào giúp đỡ các lam tinh linh thiếu nữ này Diệp Âm Trúc đã từng nghĩ qua sử dụng cửu châm phong thần trợ giúp các nàng quên đi một đoạn ký ức đau khổ, cũng có thể làm cho các nàng tìm lại bản thân mình . Nhưng hắn cẩn thận suy nghĩ lại, nếu như làm như vậy, đoạn ký ức đó mặc dù bị xóa đi,nhưng những đau khổ bị ảnh hưởng bởi những ký ức đó sẽ không thể nào hoàn toàn biến mất . Một khi gặp phải kích thích nào đó, sẽ làm cho các nàng nhớ lại đoàn ký ức đó, tất nhiên sẽ rơi vào tình trạng vạn kiếp bất phục. Nói tóm lại, cửu châm phong thần chỉ là tạm thời mà thôi . Cho nên, Diệp Âm Trúc mới đưa ra quyết định cuối cùng bằng năm phần giai điệu, vì các nàng chữa trị triệt để thương tổn trong tinh thần lạc ấn. Bởi vậy, lúc này bắn ra mười một cây tử trúc thần châm chính là đem gieo mầm sinh mệnh.

Tử trúc thần châm do tử trúc chi tâm luyện xuất thành, bản thân nó ẩn chứa sinh mệnh khí tức cường đại, mặc dù không thể so sánh cùng Bích Ti, nhưng trong đó hoàn toàn là ba động sinh mệnh của nguyên tố tự nhiên, cũng là cực phẩm trong giới tự nhiên. Khi mười một tử trúc thần châm này cắm vào giữa đỉnh đầu của mười một cô gái, các nàng tinh thần chỉ rung nhẹ. Một cỗ tự nhiên khí tức sinh mệnh sung mãn như là được giải thoát xâm nhập vào cơ thể, khiến cho sinh mệnh của các nàng đang hư nhược ngay lập tức hồi phục trở lại.

Bích quang chợt lóe, một vòng sáng bích lục từ trong cánh tay phải Diệp Âm Trúc phóng ra, Bích Ti, dù sao cũng đã trải qua trăm ngàn năm ngưng tụ sinh mệnh lực, dù tuyệt không có khả năng làm sống lại một người đã chết, nhưng chỉ trải qua một ngày hồi phục, sinh mệnh khí tức mất đi đã khôi phục hơn một nửa.

Một vòng sáng bích lục bao quanh tâm linh của mười một lam tinh linh thiếu nữ, lấy Yên La làm trung tâm, mười một thiếu nữ trên thân mỗi người đều có rất nhiều sợi tơ bích lục. Thêm nữa đem các nàng xếp thành một vòng, người này tiếp xúc với người kia. Tử trúc thần châm trên đỉnh đầu dẫn động sinh mệnh nguyên bản của các nàng, về chủng loại thì đều cùng một loại hạt sinh mệnh ,mà Bích Ti lúc này lại trở thành một loại năng lượng sinh mệnh tốt nhất. Cường đại mà nhu hòa sinh mệnh khí tức từ mỗi chân lông đi vào trong thân thể các nàng, khiến cho các nàng cảm thấy vô cùng thoải mái dễ chịu.

Tiếng đàn Hải Nguyệt Thanh Huy vang lên, thần sắc Diệp Âm Trúc một lần nữa khôi phục lại nét bình thản, tình huống thân thể của hắn lúc này so với các lam tinh linh thiếu nữ kia còn không bằng, nhưng chỉ cần tay đặt trên dây cầm, khí tức của hắn lập tức lại trở nên ưu nhã như trước.

Thanh âm đàn tấu, mỗi một âm phù đều rất nhu hòa. Đây không phải là cửu đại danh khúc, mà chỉ là một thủ khúc "Lục Thủy" bình thường, "Lục Thủy" tràn ngập sinh cơ. Cầm khúc động lòng người, lập tức khiến cho mười một Lam tinh linh thiếu nữ dường như nhập vào trong cái hồ bạc tràn ngập sinh mệnh khí tức, tâm linh cùng thân thể các nàng sinh cơ lại một lần nữa mở rộng, chỉ có tinh thần cùng nhục thể đồng thời chìm ngập trong sinh mệnh khí tức mới chân chính được tái sinh. Bởi vì điều này vô cùng trọng yếu, không thể có bất kỳ một sai sót nào, cho nên Diệp Âm Trúc mới kiên trì tự mình hoàn thành, ở phương diện khống chế tâm tình của nhạc khúc, Hải Dương dù sao còn khiếm khuyết một chút kinh nghiệm.

Quang mang nhàn nhạt lóe lên, trên mặt Diệp Âm Trúc lộ ra thần thái nhu hòa, "Lục Thủy" khinh đạn, vừa đánh thức các lam tinh linh thiếu nữ đồng thời cũng dậy lên sinh cơ trong thể nội của hắn. Có sự trợ giúp của tâm linh thủ hộ, hắn trước đó mặc dù đã tiêu hao một lượng rất lớn tinh thần lực, còn dư một chút nhưng đủ để ổn định trong tinh thần lạc ấn của hắn. Tinh thần phân tầng cũng không mang lại di chứng về sau, điều này đã là kết quả tốt nhất.

Bên trong Sinh mệnh tồn trữ bảo thạch, lúc này hoàn toàn là một cảnh tượng đầy sinh cơ, Diệp Âm Trúc sắc mặt khôi phục lại vài phần hồng nhuận, mặc dù khí tức yếu đi một chút, nhưng so với nguy cơ song thủ đồng tấu vừa rồi đã tốt hơn không biết bao nhiêu lần. Quang mang nhàn nhạt lóe lên, khí tức của mỗi người đều trở nên mãnh liệt hơn, ánh mắt nóng bỏng của mọi người đều tập trung trên người Diệp Âm Trúc, trong lòng đều âm thầm gọi lên hai chữ Cầm đế. Tinh thần phân tầng song thủ đồng tấu đều lưu lại ấn tượng sâu đậm trong mọi người, mọi người đều biết, trong tương lai không xa , tinh thần lực của Diệp Âm Trúc tăng lên tới đủ tầng cấp thì nhạc khúc hỗ trợ lẫn nhau này của hắn sẽ trở thành một trong những ma pháp cường đại nhất trên đại lục.

Ong…

"Lục Thủy" âm thanh dư hưởng cuối cùng biến mất, lúc này, một lam tinh linh thiếu nữ đã toàn bộ khoanh chân an tọa, song nhãn bế hợp, sinh mệnh khí tức trong cơ thể các nàng xao động, thoải mái, hồi phục, đã là hoàn toàn hồi phục.

Diệp Âm Trúc gật đầu với Hải Dương, nhỏ giọng nói:

Không cần tiếp tục làm cho tâm tình các nàng hưng phấn, đàn khúc Bồi Nguyên Tĩnh Tâm khúc, làm cho các nàng cảm thụ nhiều một chút cảm giác sinh mệnh, điều này đối với sự khôi phục lại của các nàng có lợi ích rất lớn.

Hải Dương nhìn Diệp Âm Trúc thắm thiết, trong đôi mắt ánh lên niềm quan tâm và thương xót không một chút che giấu, "Bồi Nguyên Tĩnh Tâm Khúc" bắt đầu được diễn tấu, Diệp Âm Trúc cũng nhắm hai mắt lại, bắt đầu điều tức toàn bộ cơ thể mình.

Tinh thần chậm rãi từ trong hồi ức thanh tỉnh trở lại, trong Sinh mệnh tồn trữ bảo thạch côgn việc đã được bốn phần, hành động cứu lại các Lam tinh linh thiếu nữ đã gần kết thúc. Sau khi Hải Dương đàn tấu ba lần khúc "Bồi Nguyên Tĩnh Tâm Khúc" không chỉ khiến cho các Lam tinh linh thiếu nữ tâm linh càng dễ dàng khôi phục trở lại, cũng trợ giúp nhất định cho Diệp Âm Trúc. Lúc này , mọi người đang ở bên ngoài yếu tắc, được Tử thả ra từ trong sinh mệnh trữ tồn bảo thạch.

Vốn là, mọi người muốn cho Diệp Âm Trúc trở vào trong sinh mệnh trữ tồn bảo thạch nghỉ ngơi, chỉ có điều hắn không đồng ý. Mặc dù thân thể hư nhược một chút, nhưng đối với hắn người có tử tinh huyết mạch mà nói, căn bản là không cần dồn hết tâm trí để tu luyện khôi phục trở lại. Sắp tiến vào cảnh nội của Mễ Lan Thước đế quốc, cũng sẽ không gặp phải phiền toái gì, Diệp Âm Trúc lựa chọn cùng mọi người cùng nhau đi tới, chủ yếu là quan sát một chút địa hình con đường từ Lôi Thần thành đến Cầm Thành. Lúc đầu khi Áo Lợi Duy Lạp chỉ đạo cho hắn binh pháp đã từng nói qua, thiên thời, địa lợi, nhân hòa là những yếu tố cần chú ý nhất trong chiến tranh.

Thoát khỏi phạm vi của thú nhân, ngoại trừ Tử vẻ mặt vẫn lạnh như băng, những người còn lại thần sắc đều dễ dàng hơn rất nhiều, mang theo nụ cười thản nhiên, nhìn ngắm mấy con ma thú nhỏ gặp trên đường, tâm tình đều buông lỏng hơn rất nhiều.

Thực lực Mã Lương tăng lên không ít, bây giờ đã có thể gọi về mấy đầu Ai Lý Mẫn Long làm tọa kỵ cho mọi người, trừ Tử khinh thường không thèm cưỡi rồng ra, những người khác đều cưỡi tốc rồng, tốc độ tiến tới cực nhanh, trong các ma thú, tốc độ hoàn toàn có thể đạt được như của Hồng Linh. Thường Hạo với tiểu Kim Văn - Kiếm Xỉ Hổ vương cũng có thể dựa vào đôi cánh không lớn tốc độ phi hành đuổi kịp tốc độ của rồng, không hổ là hậu duệ của cửu cấp ma thú sở trường về nhanh nhẹn và công kích, còn Cự Phong mãng vương tự nhiên là thân mật quấn quanh thân mình Mã Lương. Tiểu ngân long Ngân Tệ của Tô Lạp còn không có khả năng phi hành, trừ phi đạt tới thượng vị cự long, nó đang đứng đầu tốc long được triệu hoán về, nhưng tốc long không dám có ý kiến gì.

Khi sắc trời buông xuống, bằng vào tốc độ của tốc long, bọn họ đã rời khỏi phạm vi thế lực của Lôi Thần cứ điểm, tiến vào cảnh nội của Mễ Lan đế quốc.

Tử, buổi tối chúng ta nghỉ ngơi ở bên kia đi.

Diệp Âm Trúc chỉ về một rừng cây phía trước cách đó không xa.

Tử gật đầu. Trên đường hắn vẫn cảm thụ tình huống thân thể của Diệp Âm Trúc, sau khi xác nhận không có vấn đề gì mới gấp rút lên đường. Trải qua thời gian một ngày, kinh mạch bị thương của Diệp Âm Trúc đã cơ bản khôi phục, hậu quả tê liệt mà lôi thần chùy mang lại sớm đã bị sinh mệnh bảo thạch trong lúc đàn cầm làm biến mất. Bây giờ điều cần thiết chính là hồi phục tinh thần lực và đấu khí. Chỉ cần qua một đêm nghỉ ngơi cũng sẽ hồi phục. Cho nên lúc này trời vừa tối, Diệp Âm Trúc liền đề nghị nghỉ ngơi tại nơi này.

Mọi người tiến vào rừng cây. Mã Lương gọi lại tốc long, tạm thời hạ trại.

Chuyến đi cực bắc hoang nguyên này, phối hợp của mọi người sớm đã thập phần ăn ý, không có hai vị Hoàng Kim Bỉ Mông đi bắt thú ăn, Tử rất tự nhiên phụ trách công tác này, Mã Lương và Thường Hạo trợ giúp

- Đúng vậy, thượng cổ Trấn Sơn Phù, chư vị sư huynh đệ xem qua đi…

Nói xong, chưởng giáo Chí Tôn giao miếng mộc phù này cho một vị Thái thượng trưởng lão gần nhất.

- Xác thực là thượng cổ Trấn Sơn Phù.

Bốn vị Thái thượng trưởng lão cũng nhất trí xác định.

- Vận khí tiểu tử ngươi không tệ a, một kiện bảo bối như vậy cũng có thể bị ngươi tìm được. Trấn Sơn Phù này, mặc dù không phải pháp bảo, nhưng mà giá trị của nó, có thể so sánh với linh bảo cực phẩm, gần với đạo khí.

Cái gì?

Tô Triệt rất là giật mình, cánh cửa kia biến thành một tấm mộc phù, dĩ nhiên là bảo bối gần với đạo khí?

- Ai nha nha…

Trong Tiên Ngục, lão Hắc vô cùng đau lòng, lại là hối tiếc:

- Mắt chó của ta bị mù a, một kiện bảo bối như vậy đáng giá, cứ như vậy chắp tay tặng người.

Tựa như Tử Tiêu nói, cái mộc phù này cũng không phải một kiện pháp bảo, cho nên, lão Hắc không có thể cảm ứng ra phẩm chất của nó, cái này mới đưa đến Tô Triệt đánh giá thấp giá trị của nó. Cho nên, lão Hắc áy náy không thôi, cảm giác mình phụ tín nhiệm của chủ nhân.

Tô Triệt cũng là hối tiếc không thôi, hận mình hận đến ngứa hàm răng, trong lòng tự nhủ:

- Quả nhiên là không biết đáng sợ nhất a, vốn tưởng rằng, nó chỉ là một cánh cửa nho nhỏ, chỉ có điều vì nó liền làm một thể với tòa Tiên phủ, lúc này mới có thể giữ lại… Không nghĩ tới, nó lại là một kiện bảo bối trân quý như thế.

May mắn là, chưởng giáo Chí Tôn nói tiếp một phen, lại để cho trong nội tâm Tô Triệt thoải mái một chút.

Trên mặt Chưởng giáo Chí Tôn cười nói:

- Tô Triệt, chỉ bằng cái Trấn Sơn Phù này, ngươi đã lập nên đại công. Chớ cảm thấy ba chữ Trấn Sơn Phù không uy phong thế nào, mà ngươi xem thường nó. Phải biết rằng, người tu tiên thượng cổ mệnh danh cho bảo vật, không có chú ý nhiều như vậy, không có đa dạng nhiều như vậy, đều so sánh rất tùy ý.

Chưởng giáo Chí Tôn giơ mộc phù lên, vui vẻ nói ra:

- Nó có thể trấn trụ, không chỉ là một ngọn núi, mà là cả một sơn mạch, coi như là Thiên Huyền sơn mạch của chúng ta, cũng đủ để trấn được.

Tô Triệt thầm giật mình, phương viên Thiên Huyền sơn mạch mấy vạn dặm, núi non trùng điệp, không biết bao nhiêu mà kể, nhưng một cái mộc phù thô sơ như vậy, là có thể trấn thủ cả một tòa sơn mạch hay sao?

Chưởng giáo Chí Tôn lại nói:

- Bất quá, loại bảo vật này đối với cá nhân mà nói, tác dụng lại không lớn, chỉ là dùng để trấn thủ trụ một chỗ nhỏ, thật là quá mức lãng phí, chỉ có tông môn đại phái như Thiên Huyền Tông chúng ta, phối hợp hộ sơn đại trận, mới có thể phát huy tác dụng của nó.

Tô Triệt giờ mới hiểu được, loại Trấn Sơn Phù này, tác dụng đối với cá nhân mà nói không lớn, tâm lý vừa mới hối tiếc liền dễ chịu hơn rất nhiều. Kể từ đó, nộp lên cho môn phái đổi thành một phần công lao, đó cũng là rất thích hợp.

Tử Tiêu Thái thượng trưởng lão gật đầu nói:

- Đúng vậy a, có Trấn Sơn Phù này, hộ sơn đại trận của phái ta, hiệu quả phòng hộ ít nhất có thể đề cao ba thành. Một bảo vật như vậy, nếu so với vài món linh bảo, còn có giá trị hơn. Tô Triệt, lúc này ngươi xác thực lập công lớn.

- Đa tạ chư vị sư tổ, có thể làm ra một chút cống hiến cho tông môn, đệ tử cảm thấy rất vinh hạnh.

Tô Triệt cực kỳ khiêm tốn thi lễ nói ra.

Tô Triệt cũng đã hiểu, Tử Tiêu Thái thượng trưởng lão rất che chở mình, hắn nói một quả mộc phù này, so với vài món linh bảo cũng có giá trị hơn, rõ ràng là tranh công giúp mình.

Chưởng giáo Chí Tôn cũng gật đầu đồng ý:

- Không sai, đối với cá nhân mà nói, một quả Trấn Sơn Phù như vậy, tác dụng cũng không lớn. Nhưng mà đối với một tông phái mà nói, giá trị của nó xác thực vượt qua vài món pháp bảo cùng phẩm cấp. Tô Triệt, công lao của ngươi tạm thời ghi nhớ, lát nữa sẽ nói sau. Kế tiếp, nói ba bảo vật khác mà ngươi thu hoạch.

- Khởi bẩm chưởng giáo sư tổ.

Tô Triệt quỳ rạp trên đất, cung kính nói ra:

- Những thứ khác đều không sao cả, chỉ là một quả tiên tinh này, là một thu hoạch mà đệ tử coi trọng nhất, ta muốn lấy nó hiến cho sư tôn đại nhân, thỉnh cầu chưởng giáo sư tổ cho phép.

Nghe được lời nói này của Tô Triệt, trái tim của Huyền Cơ Tôn Giả đập nhanh hơn rất nhiều, trong lòng cũng rất là cảm động. Cái tiên tinh này, đối với mình mà nói quá trọng yếu, bởi vì có được thứ này, trong vòng mười năm mình sẽ tấn cấp Nguyên Anh kỳ, trừ cái này ra, mình sẽ không có cơ hội trùng kích Nhân Anh kỳ.

Chưởng giáo Chí Tôn mỉm cười, ngược lại nhìn về phía Huyền Cơ Tôn Giả hỏi:

- Huyền Cơ, ngươi thấy thế nào?

- Đệ tử nghe theo chưởng giáo sư bá an bài.

Huyền Cơ Tôn Giả cung kính thi lễ trả lời.

- Vậy cũng được.

Chưởng giáo Chí Tôn cười ha ha nói:

- Nếu như ta không đáp ứng, chẳng phải làm tổn thương một mảnh hiếu tâm của đứa bé này sao.

Bốn vị Thái thượng trưởng lão khác cũng mỉm cười gật đầu, trong đó vị Đại trưởng lão râu tóc hoa râm hòa ái nói:

- Huyền Cơ a, có tiên tinh này, hẳn là qua không quá lâu, chúng ta phải xưng ngươi là sư đệ rồi.

- Không dám.

Huyền Cơ Tôn Giả vội vàng thi lễ:

- Đệ tử không dám.

- Có cái gì không dám.

Tử Tiêu Thái thượng trưởng lão thản nhiên nói ra:

- Bảy mươi năm trước, ta cũng phải xưng hô bọn họ là sư bá sư thúc, hiện tại chẳng phải thân phận ngang nhau sao. Môn phái Tu tiên, chỉ dùng thực lực luận bối phận.

Bảy mươi năm trước, Tử Tiêu vẫn là sư huynh của Huyền Cơ Tôn Giả, từ khi hắn thành công tấn chức Nguyên Anh kỳ, liền trở thành Thái thượng trưởng lão trẻ tuổi nhất trong môn phái.

Vì vậy, đang ở trước mặt vài vị Nguyên Anh Lão tổ, Tô Triệt cầm miếng tiên tinh kia, trịnh trọng giao cho Huyền Cơ Tôn Giả.

Thời điểm tiếp nhận tiên tinh, Huyền Cơ Tôn Giả rõ ràng cho thấy hai tay run rẩy, lại nói ra trước mặt mọi người:

- Triệt nhi, vi sư cám ơn ngươi.

Một câu cám ơn này, làm cho hốc mắt của Tô Triệt nóng lên, suýt nữa chảy ra nước mắt.

Thân phận Sư tôn là bực nào, lại ở trước mặt tất cả sư tổ, nói lời cảm tạ đối với một đệ tử Luyện Khí kỳ như mình, thật là...

- Sư tôn, người không cần phải nói như thế...

Tô Triệt chân tình, tiếng nói cũng có chút nghẹn ngào.

- Đúng vậy, đúng vậy...

Huyền Cơ Tôn Giả cười ha ha, đồng thời trong nội tâm mừng rỡ vô cùng.

Vài vị Lão tổ cũng lòng đầy cảm xúc, một cái làm đồ đệ, lại đưa cho sư phó một tương lai quang minh...

Các nàng đã rất thương tâm rồi, không nên kích thích càc nàng nữa, trước hết cứ để các nàng ở bên cạnh ngươi không được sao?

Ách …nhưng mà không thuận tiện lắm. Ta còn là đệ tử của Mễ Lan ma võ học viện a! Làm sao có thể đem theo mười mấy nữ hài tử cùng đi học chứ.

Thường Hạo và Mã Lương ở một bên chứng kiến bộ dáng xấu hổ của Diệp Âm Trúc cũng không nhịn được cười rộ lên, nhưng rõ ràng không có ý hỗ trợ. Yên La đột nhiên cắn răng một cái, phảng phất như quyết định cái gì đó,

Chủ nhân, nếu ngài nếu ngài quyết định để bọn tỷ muội ta theo ngài, hơn nữa không hủy sự thánh khiết của các nàng. Ta nguyện ý dùng chính bản thân mình hiến cho ngài. Bất luận ngài muốn ta như thế nào ta đều có thể…

Yên La vừa nói lời này ra, Diệp Âm Trúc rõ ràng cảm giác được ánh mắt Hải Dương có chút bất thiện, sau lưng cũng có hai đạo khí tức lạnh lẽo tập trung lên người mình. Đôi mắt to của Hải Dương tựa hồ như muốn nói 'ngươi dám đòi hỏi thân thể của nhân gia thử xem'. Còn hai đạo khí tức băng lãnh phía sau, từ vị trí mà phán đoán có lẽ là ánh mắt của Tô Lạp

---

P£u G\yỀjX P£I GÔh ¦\æj\J 8j i\û

-Như vậy đi Yên La cô nương. Bây giờ cho đến khi ta quay lại học viện còn một thời gian nữa. Trong thời gian này các ngươi tạm thời cứ theo chúgn ta, khi nào thay đổi chủ ý có thể lập tức dẫn mấy người kia tự do ra đi. Có lẽ sau khi tới Cầm thành, gặp được An Nhã tỷ tỷ rồi các ngươi sẽ thay đổi chủ ý.

Hai mắt Yên La sáng lên, hiện rõ nét hưng phấn, vội đứng lên nói:

-Ta thay mặt cho tất cả tỷ muội cảm ơn chủ nhân!

Diệp Âm Trúc nhíu mày bảo:

-Các người nếu muốn đi theo chúgn ta thì điều đầu tiên là không được gọi ta là chủ nhân nữa.

Yên La ngẩn ngơ:

-Không gọi ngài là chủ nhân? Vậy gọi ngài là gì?

-Để ta giới thiệu mọi người cho ngươi, đây là người bạn tốt, đồng thời cũng là học tỷ của ta, Hải Dương. Người này là đồng bọn với ta, Tử. Hai người bọn họ phân biệt là không gian hệ ma pháp sư Thường Hạo và triệu hoán hệ ma pháp sư Mã Lương. Còn đây là Tô Lạp, bạn cùng phòng với ta. Về phần ta thì tên gọi là Diệp Âm Trúc, là đệ tử Thần Âm hệ của Thước Lan ma võ học viện, sau này các ngươi cứ gọi tên là được.

Diệp Âm Trúc lại nói:

-Không được. Ngài với chúng ta có đại ân, chúng ta sao dám trực tiếp xưng hô húy danh của ngài. Chuyện này tuyệt đối không thể được.

Yên La là một cô gái quật cường nhưng cũng phi thường cố chấp, lắc đầu liên tục không chịu nghe Diệp Âm Trúc nói.

Diệp Âm Trúc nhất thời tắt tiếng, Lam tinh linh thiếu nữ này vừa mới hồi phục, hắn không dám nổi nóng với nàng ta, nhưng bắt hắn phải nghe hai chữ "chủ nhân" thật sự khiến hắn cảm thấy không thoải mái.

Đúng lúc này, Xích Tinh Hồng Linh không biết từ đâu chạy tới, hưng phấn gọi lớn:

-Cầm đế đại nhân, Cầm đế đại nhân. Ta phát hiện một vật cực tốt.

"Cầm đế?" hai mắt Yên La sáng rực lên,

-Chủ nhân, sau này chúng ta sẽ gọi ngài là Cầm đế đại nhân. Đây là thân phận phù hợp nhất, ta nghĩ ngài sẽ không cự tuyệt nữa chứ?

-Ngươi…

Diệp Âm Trúc thật sự tắt tiếng, đối mặt với vẻ kiên quyết của nàng ta hắn thực sự là bó tay không có biện pháp, chuyển ánh mắt sang Xích Tinh bên cạnh hỏi:

-Hồng Linh, ngươi phát hiện cái gì mà hưng phấn vậy?

Hồng Linh quả thật đang rất hưng phấn, vừa nhảy nhót vừa kêu loạn lên:

-Thật là món đồ tốt mà, là ma ngân khoáng!

-Ma ngân?

Diệp Âm Trúc mờ mịt nhìn sang những người bên cạnh, ngoại trừ Tử vẫn giữ thái độ lạnh lùng bình tĩnh như thường lệ, bốn người bọn Hải Dương nghe tới hai chữ "ma ngân" đều lập tức ngây dại tại chỗ.

-Ma ngân là cái gì?

Diệp Âm Trúc nghi hoặc hỏi Hồng Linh.

Hồng Linh hưng phấn trả lời:

-Ma ngân là một loại khoáng thạch cực kì hi hữu! Nói một cách đơn giản, kim chúc bình thường tuyệt đối không thể truyền tải ma pháp nguyên tố, chỉ có cách lấy bí ngân hòa với một số loại kim chúc cực kì quý hiếm mới không bị hạn chế này, thường được dùng để khắc họa ma pháp trận hoặc là khảm lêm Ma tinh thạch, tăng cường tác dụng thi xuất ma pháp nguyên tố cho trang bị. Mà ma ngân này xét về tổng thể tương đương với bí ngân cấp ba. Bí ngân vừa truyền tải ma pháp nguyên tố rất tốt ra lại còn cực kì cứng rắn. Ma ngân xét về độ cứng thì tương đương với bí ngân, nhưng ngoài tác dụng truyền tải thì còn có khả năng đồng hóa nhiều loại kim chúc khác.

Diệp Âm Trúc rốt cục cũng hiểu tại sao mấy người bọn họ lộ ra vẻ mặt ngây ngốc như thế. Có thể tăng uy lực cho Ma pháp lực, chịu khó tìm kiếm ma tinh thạch thì vẫn có thể kiếm được. Nhưng loại ma tinh thạch có thể đồng hóa các loại kim chúc khác thì tuyệt đối quý hiếm đến cực điểm. Khắc kim sở dĩ trân quý là vì năng lực đồng hóa với các loại kim chúc khác, làm cho các kim chúc này cũng trở nên có ma lực. Mặc dù ma ngân tác dụng không bằng khắc kim nhưng so với bí ngân thì giá trị uy lực nó tăng lên ít nhất cũng phải gấp năm lần.

-Ngươi phát hiện được bao nhiêu ma ngân?

Diệp Âm Trúc dò hỏi.

Hồng Linh có chút tiếc nuối:

-Không nhiều lắm. Ma ngân khoáng vốn rất thưa thớt. Ta ước chừng ma ngân khoáng ở đây cũng chỉ khoảng một đốn. Ta không thể nói chính xác được, đây cũng chỉ là phán đoán thôi.

-Ngươi, ngươi nói cái gì? Một… một đốn?

Thường Hạo suýt tí nữa hộc máu. Thân là Không gian hệ ma pháp sư, trong số những người ở đây hắn là người tiếp xúc với các loại ma tinh thạch, ma pháp kim chúc nhiều nhất. Ma ngân đương nhiên là hắn cũng biết, nhưng chưa từng được thấy qua. Lúc này nghe đến con số một đốn (khoảng 1 tấn) hai con ngươi trợn tròn lên suýt nữa rơi ra khỏi hốc mắt.

Diệp Âm Trúc nhỏ giọng lẩm bẩm:

-Một đốn, quả thật cũng không nhiều lắm.

-Một đốn còn không nhiều lắm? lão đại. Ngươi có biết một đốn ma ngân có nghĩa là gì không?

Thường Hạo không khống chế được tâm tình đang kích động của mình, thân thể không ngừng run lên.

Diệp Âm Trúc lắc đầu:

-Ta đối với vật này không có chút hiểu biết nào cả!

Thường Hạo đáp:

-Nói một cách đơn giản, theo như ta biết, sản lượng ma ngân khai thác của cả Long Khi Nỗ Tư đại lục cũng không vượt quá mười cân (khoảng 10 kg), nhất là kĩ thuật luyện chế ma ngân cũng chỉ có Ải nhân mới biết. Nếu là một mảnh ma ngân thì có giá trị tương đương với một lượng hồng bảo thạch nặng hơn nó gấp mười lần. Nếu đúng là có một đốn ma ngân, có thể mua được nửa thành Thước Lan đó!

-Ặc… nhiều như vậy sao?

Diệp Âm Trúc trợn mắt há hốc mồm nhìn Thường Hạo.

Hồng Linh đột nhiên có chút bất mãn nói:

-Ai nói chỉ có Ải nhân mới có thể luyện chế ma ngân, chẳng lẽ ta làm không được sao?

Thường Hạo sững sờ:

-Ngươi?

Hồng Linh cười hì hì bảo:

-Cái loại ma ngân này luôn đi kèm với kim cương thạch cho nên luyện chế mới khó khăn. Kim cương thạch tuy là không phải là ma pháp kim chúc nhưng thuộc tính lại siêu cứng rắn. Nếu là loài người các ngươi hoặc là Ải nhân khi chế luyện hai loại kim chúc này nhất định là vứt bỏ một loại, luyện chế một loại. Tất nhiên cái được lựa chọn để chế luyện là ma ngân, nhưng Kim cương thạch thật sự là quá cứng rắn, cho nên việc đề luyện cũng hết sức khó khăn, hao tổn cũng cực lớn. Ta thì không giống vậy, từ sau khi hoàn toàn hấp thu khối Khắc Kim đó, năng lực chuyển hóa các loại kim chúc của ta đại tăng. Cho nên ta có thể tách ma ngân và kim cương thạch ra khỏi nhau một cách hoàn mĩ nhất. Như vậy hai loại kim chúc này đều không bị một chút tổn thất nào, khả năng này của Xích Tinh tộc chúng ta có thể nói là không gì so sánh được."

Nói đến đây, hắn không nhịn được kiêu hãnh ưỡn ngực lên.

Diệp Âm Trúc và Thường Hạo liếc mắt nhìn nhau, đến tận giờ phút này họ mới chính thức biết được năng lực của Xích Tinh cường đại đến mức nào. Diệp Âm Trúc có chút tò mò hỏi:

-Vậy nơi này có bao nhiêu Kim cương thạch?

Hồng Linh suy nghĩ một chút nói:

-Ma ngân và kim cương thạch thường liên kết với nhau theo tỷ lệ một phần trăm. Còn tỷ lệ Kim cương tinh là một phần mười. Nói cách khác, nơi này ước chừng có khoảng một trăm đốn kim cương thạch, có thể luyện chế ra khoảng mười đốn kim cương tinh. Loại này cực kì cứng rắn, dùng để chế tạo khôi giáp là tốt nhất, đáng tiếc là tính năng miễn trừ với ma pháp lại quá mạnh mẽ, không thể gia trì thêm ma pháp trang bị. Nhưng sức phòng ngự của nó thì tuyệt đối không phải bàn cãi.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, nhất thời không nói nên lời. Lần này không cần Thường Hạo giải thích Diệp Âm Trúc cũng hiểu được kim cương tinh giá trị tuyệt đối không nhỏ.

Tử nói:

-Vậy ngươi cần bao nhiêu thời gian để hoàn toàn luyện chế hết kim cương thạch và ma ngân ở đây?

Hồng Linh hắc hắc cười nói:

-Ta có thể vừa luyện chế vừa ăn một phần, trữ lượng ở đây cũng không nhỏ, ước chừng phải mất thời gian một năm mới xong được.

Tử nhìn Diệp Âm Trúc gật đầu bảo:

-Nhỡ kĩ địa phương này, chờ sau khi chúng ta trở về Cầm thành rồi lập tức trở lại khai khoáng.

Diệp Âm Trúc tự nhiên hiểu được ý tứ của Tử, lần này tới cực bắc hoang nguyên, chỉ cần thấy địa phương nào trọng yếu lập tức lưu lại Không gian truyền tống trận pháp, lần sau nếu cần là có thể tới được ngay. Mặc dù hôm qua sức khỏe còn hết sức yếu ớt nhưng sáng nay, trước khi đi hắn còn kịp ghé qua Yếu tắc của thành Lôi Thần chùy, lưu lại trong gian thạch thất nọ một ma pháp truyền tống trận.

Thời gian trôi qua rất nhanh, trải qua một đêm nghỉ ngơi, đấu khí và tinh thần lực của Diệp Âm Trúc đều đã khôi phục rất nhiều, nhờ có tâm linh thủ hộ nên tốc độ khôi phục của hắn có thể nói là cực nhanh, tiêu hao năng lượng do song thủ đồng tấu về cơ bản là đã khôi phục hoàn toàn. Lưu lại chỗ này một truyền tống ma pháp trân rồi mọi người mới kéo nhau rời đi. Yên La không lộ diện ra ngoài cùng đi với bọn Diệp Âm Trúc, nàng ta và các tỷ muội của mình yên ổn ở trong Tàng trữ sinh mệnh bảo thạch. Trước khi trở vào trong sinh mệnh bảo thạch, dường như nàng ta định nói điều gì đó với Diệp Âm Trúc nhưng cuối cùng lại thôi.

Nhờ vào mấy con Tốc Long mà Mã Lương triệu đến, hai ngày sau bọn họ rốt cục cũng đã tiến vào địa phận núi non Bố Luân Nạp. Diệp Âm Trúc là lĩnh chủ của Cầm Thành, rốt cục cũng về tới lãnh thổ của mình.

Do bọn họ tiến vào từ phía dãy núi Bố Luân Nạp nên buộc phải vượt qua các ngọn núi cao vút mới có thể tiến nhập Cầm thành. Tốc Long năng lực vượt núi rất kém cho nên Mã Lương lại phải triệu hoán ra một loại ma thú khác thích hợp hơn.

Mấy ngàn thước núi cao đối với đoàn người bọn Diệp Âm Trúc cũng chẳng có gì đáng nói. Lúc này hắn đã hoàn toàn khôi phục, không biết có phải khi va chạm với Lôi Thần Chùy, trong thời khắc tối hậu đã kích phát tiềm lực của hắn hay không. Hắn mơ hồ cảm giác được Trúc đấu khí của mình lại có dấu hiệu tăng lên, năng lực giải thích đối với cầm khúc cũng tăng lên rất nhiều.

Xuân tới trăm hoa đua nở, dù dãy Bố Luân Nạp nằm ở phương bắc, nhưng bây giờ cũng đã là cuối xuân đầu hạ, trên các sườn núi đã thấy xuất hiện từng mảnh thực vật xanh tươi mơn mởn, tràn đầy sinh cơ. Hít vào một hơi không khí thanh tân khiến cho người ta cảm thấy lâng lâng dễ chịu.

-Ai? Đứng lại!

Khi mọi người sắp đến đỉnh núi thứ ba thì một âm thanh băng lãnh đột ngột vang lên.

Khí tức lạnh lẽo từ trên đỉnh núi áp thẳng tới, tập trung hết lên người DIệp Âm Trúc. Hắn trong lòng cả kinh, cảm giác được rất rõ ràng, trên đỉnh núi lúc này có hơn mười người, tay cầm vũ khí sắc bén đang chĩa vào chính mình.

Diệp Âm Trúc hết sức bất đắc dĩ, vì để hóa giải tình huống xấu hổ trước mắt chỉ đành nói:

-Như vậy đi Yên La cô nương. Bây giờ cho đến khi ta quay lại học viện còn một thời gian nữa. Trong thời gian này các ngươi tạm thời cứ theo chúgn ta, khi nào thay đổi chủ ý có thể lập tức dẫn mấy người kia tự do ra đi. Có lẽ sau khi tới Cầm thành, gặp được An Nhã tỷ tỷ rồi các ngươi sẽ thay đổi chủ ý.

Hai mắt Yên La sáng lên, hiện rõ nét hưng phấn, vội đứng lên nói:

-Ta thay mặt cho tất cả tỷ muội cảm ơn chủ nhân!

Diệp Âm Trúc nhíu mày bảo:

-Các người nếu muốn đi theo chúgn ta thì điều đầu tiên là không được gọi ta là chủ nhân nữa.

Yên La ngẩn ngơ:

-Không gọi ngài là chủ nhân? Vậy gọi ngài là gì?

-Để ta giới thiệu mọi người cho ngươi, đây là người bạn tốt, đồng thời cũng là học tỷ của ta, Hải Dương. Người này là đồng bọn với ta, Tử. Hai người bọn họ phân biệt là không gian hệ ma pháp sư Thường Hạo và triệu hoán hệ ma pháp sư Mã Lương. Còn đây là Tô Lạp, bạn cùng phòng với ta. Về phần ta thì tên gọi là Diệp Âm Trúc, là đệ tử Thần Âm hệ của Thước Lan ma võ học viện, sau này các ngươi cứ gọi tên là được.

Diệp Âm Trúc lại nói:

-Không được. Ngài với chúng ta có đại ân, chúng ta sao dám trực tiếp xưng hô húy danh của ngài. Chuyện này tuyệt đối không thể được.

Yên La là một cô gái quật cường nhưng cũng phi thường cố chấp, lắc đầu liên tục không chịu nghe Diệp Âm Trúc nói.

- Lấy ra cái gì đó, còn có thể thu hồi lại, da mặt lão gia này thật dày. Chủ nhân, bất quá sau này loại ban cho này, ngươi trước tiên phải cất vào trong túi mới tốt.

Lúc này, Huyền Cơ Tôn Giả ngược lại là phất tay liên tục, một bộ không kiên nhẫn nói:

- Đi thôi, đi thôi, tranh thủ thời gian Trúc Cơ đi, đừng ở chỗ này dây dưa.

Tô Triệt đứng dậy cáo lui, mang một loại ấm áp, rồi lại là cảm giác vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái, chậm rãi đi xuống đỉnh Huyền Cơ Phong.

Thời điểm đi ngang qua khu cư trú của Đệ tử chân truyền, lại gặp một Đệ tử chân truyền có ba đường ngân tuyến, người này hơn ba mươi tuổi, diện mục anh tuấn, thân hình cao lớn, tu vi Trúc Cơ trung kỳ, thần sắc lộ ra một khí tức kiêu căng.

Thấy được Tô Triệt, hắn lập tức ngoắc nói:

- Ai, người kia, ngươi tới đây.

Ngữ khí cùng thủ thế như vậy, giống như là gọi đến một hạ nhân, vô cùng thất lễ.

Mới vừa rồi Tô Triệt còn muốn hướng về phía hắn thi lễ, ân cần thăm hỏi, giờ phút này, một tiếng "gặp qua sư huynh" đến bên miệng, sửng sốt lại nén trở về.

Cũng không phải nói, mình đã được sư tôn tin tưởng, trở nên cuồng vọng tự đại, không coi ai ra gì; Mà là vì, một cảm giác thoải mái còn vương trong nội tâm, thình lình bị người giội một thùng nước lạnh, trong lúc nhất thời, thật sự làm cho Tô Triệt rất mất hứng.

- Sự tình mất hứng, chỗ nào cũng có a, thật sự là khốn nạn...

Trong Tiên Ngục, lão Hắc lập tức mở miệng mắng...

Mặc dù trên tâm lý có chút ít không được tự nhiên, nhưng Tô Triệt vẫn phải giữ bổn phận, đi qua chào hỏi:

- Xin hỏi sư huynh, gọi ta có việc sao?

- Nói nhảm, nếu như không có việc gì, ta gọi ngươi qua làm chi?

Gương mặt tên đệ tử chân truyền này lạnh lùng, một bộ rất không kiên nhẫn, giống như là Tô Triệt có việc muốn phiền toái hắn.

Khi nói chuyện, đồng thời hắn he hé lấy ra một thiệp mời tinh mỹ, đưa tới trước mặt Tô Triệt, ngữ khí thoáng chậm dần:

- Vừa vặn gặp ngươi, vậy thì thay ta đi Thiên Cơ Phong một chuyến, đưa thiệp mời này cho Vô Ưu sư tỷ, nàng cũng là đệ tử chân truyền. Xong việc, trở về nói với ta một tiếng, ta sẽ cho ngươi hai mươi khối linh thạch coi như ban thưởng.

Nghe xong lời nói này, Tô Triệt ngược lại bình tĩnh không có sóng, nhưng mà trong Tiên Ngục, lão Hắc sắp tức nổ phổi, táo bạo quát:

- Cái quái gì đây a, hai mươi khối linh thạch? Tức chết ta rồi.

Tô Triệt chắp tay nói:

- Vị sư huynh này, không có ý tứ, ta còn có việc trong người, không thể giúp ngươi làm việc này được.

Huyền Cơ Phong và Thiên Cơ Phong cách xa nhau hơn hai ngàn dặm, lấy thực lực bây giờ của Tô Triệt, qua lại một chuyến cũng phải mất bốn năm canh giờ; Huống hồ lại không phải người hầu của hắn, dựa vào cái gì làm chân chạy thay hắn.

Tên Đệ tử chân truyền kia rõ ràng sững sờ, thật sự không nghĩ tới, Tô Triệt lại có lá gan cự tuyệt mình, vì vậy, lại lần nữa lạnh mặt xuống, hừ lạnh nói ra:

- Tiểu tử, lá gan không nhỏ a, ngươi tên là gì?

Sở dĩ hỏi thăm tính danh của Tô Triệt, là vì trên Huyền Cơ Phong, nội môn đệ tử có thân phận có bối cảnh, hắn cơ hồ đều biết, chỉ là cảm thấy Tô Triệt lạ mặt, mới có thể biểu hiện ra thái độ khinh thị như thế.

Mặc dù là phi thường phản cảm người như vậy, nhưng Tô Triệt vẫn có ý định nhẫn nại giải thích cho hắn vài câu, sau đó liền bứt ra rời đi, chỉ là, vừa muốn báo tên của mình, bên tai vang lên tiếng nói trầm trọng uy nghiêm của Huyền Cơ Tôn Giả.

- Thông Ngân, chớ có càn quấy, lập tức đi lên gặp ta.

Huyền Cơ Tôn Giả truyền âm, là nhằm vào tên đệ tử chân truyền kia nói, bất quá, Tô Triệt cũng có thể nghe được tinh tường, hơn nữa cũng biết, đạo hiệu người này là Thông Ngân, ở trong Huyền Cơ Phong Thập đại đệ tử chân truyền bài danh thứ bảy.

- Vâng, sư tôn.

Tuy không nhìn thấy Huyền Cơ Tôn Giả ở nơi nào, nhưng Thông Ngân vẫn cung kính hướng về phía đỉnh núi cúi người. Sau đó, hắn lại xoay đầu lại, hung dữ nhìn chằm chằm vào Tô Triệt, truyền âm nói ra:

- Tiểu tử, ta nhớ kỹ bộ dáng ngươi, ngươi chờ đó cho ta.

Tô Triệt cười nhạt một tiếng, xoay người rời đi, nhưng trong lòng thì thầm nghĩ:

- Gặp qua hai tên đệ tử chân truyền, đều không phải là cái gì tốt cả, chẳng lẽ, trong hàng đệ tử chân truyền phái ta, không có một người nào, không có một ai là người tốt sao?

Lão Hắc cũng thoáng đè cơn tức xuống, cười hắc hắc nói:

- Chủ nhân, người nhanh trở thành đệ tử chân truyền lên, không phải sẽ trở thành người tốt trong đám khốn nạn đó sao.

Trong nội tâm Tô Triệt cười ha ha, chuyện này cũng không nên để tâm nữa. Tên Thông Ngân kia, tu vi chỉ là Trúc Cơ trung kỳ, sau khi mình Trúc Cơ xong, há có thể sợ hãi mặt hàng bực này.

Đệ tử chân truyền, giỏi lắm sao?

Giờ khắc này, Tô Triệt có thể nói là hăng hái, đối với mình Trúc Cơ, là tràn đầy tin tưởng.

Trở lại dược viên linh thảo, Tô Triệt trước sau gặp được Linh Lung cùng Ngọc Thanh, chứng kiến Tô Triệt bình an trở về, hai người thật là cao hứng.

Tô Triệt đơn giản giảng thuật các loại hung hiểm trong Tiểu Di Tiên Cảnh, sau chuyện này, Ngọc Thanh gật đầu nói:

- Ngươi quả nhiên là người phúc duyên thâm hậu, lập được công lao như thế cho phái ta, đối với tương lai của ngươi vô cùng có lợi… Như vậy, ta liền yên tâm.

Nói xong lời nói này, hắn lại hỏi:

- Mấy ngày nữa, ta phải đi Vô Cực Môn, hoàn thành nhiệm vụ sư môn sau khi Trúc Cơ. Như thế nào, có hứng thú đi Vô Cực Môn với ta để mở mang kiến thức hay không?

Tô Triệt ngược thích nhất chính là đi như vậy, bất quá, lại chỉ có thể cự tuyệt nói:

- Sư huynh, ngày mai ta liền tính toán bế quan Trúc Cơ, đoán chừng là không đi với ngươi được.

- Trúc Cơ?

Ngọc Thanh và Linh Lung lập tức cả kinh, cùng kêu lên nói:

- Quá gấp gáp a?

- Sư tôn chỉ thị như vậy.

Tô Triệt cũng lười chuyện gặp được người liền giải thích tình huống thân thể của mình, dứt khoát lấy Huyền Cơ Tôn Giả ra làm tấm chắn.

- Thì ra là thế…

Ngọc Thanh nhẹ nhàng gõ đầu, không lời nào để nói. Nếu như là sư tôn chỉ thị như thế, trong chuyện này nhất định có đạo lý.

Nhưng Linh Lung lại đánh giá Tô Triệt từ trên xuống dưới, ánh mắt rất là kỳ quái…

Qua một hồi lâu, nàng mới lên tiếng:

- Ta đã nhìn ra, ngươi không phải người.

- Cái gì?

Tô Triệt hơi bị sững sờ, có chút chột dạ nghĩ lầm, chẳng lẽ nàng học được một môn thần thông đặc thù nào đó, có thể nhìn thấu huyết thống của mình đã không phải là nhân loại tinh khiết, bị Thần huyết của Tổ Vu Vu tộc làm ô nhiễm …

Không nghĩ tới, Linh Lung lại nói tiếp một câu:

- Ngươi không phải người, mà là một quái vật, một yêu quái tái sinh, không cách nào theo lẽ thường để cân nhắc. Ta khẳng định là không đuổi kịp ngươi, vẫn là trở lại thời gian thoải mái trước kia a.

Không đợi Tô Triệt nói cái gì, Ngọc Thanh lập tức phê bình nói:

- Linh Lung, việc tu luyện, mệt mỏi cũng phải vượt qua, không nên tìm cho mình lý do lười biếng. Tô Triệt bình an trở về, chúng ta cũng yên lòng. Ngày mai, ngươi cũng nên bế quan lần nữa.

Tô Triệt giờ mới hiểu được, mặc dù tư chất của Linh Lung nàng tốt, nhưng lại không thường tu luyện, thích nhất trạng thái nhàn nhã thoải mái kia. Trước đó vài ngày, nàng còn có chút không phục mình, nghĩ cố gắng tu luyện, đuổi kịp và vượt qua mình, chỉ là hôm nay, nghe được mình lại muốn Trúc Cơ, nàng liền không có ý chí chiến đấu, lại tính toán lười biếng.

Linh Lung tìm không ra lý do phản bác đường huynh, chỉ có thể hung hăng liếc nhìn Tô Triệt, lặng lẽ truyền âm nói ra:

- Đều là tại ngươi, ngươi chờ đó cho ta.

Tô Triệt bất đắc dĩ mà cười, trong lòng tự nhủ: tốt a, vừa mới trở lại sư môn, thì có hai người bảo ta chờ đây. Chẳng lẽ, trên người của ta bị quang hoàn "căm hận" bao phủ, ai thấy ta, đều nghĩ muốn bới móc sao?

Ba người trẻ tuổi nói đùa vài câu, Tô Triệt liền cáo từ rời đi, cũng không có phản hồi động phủ của mình tu luyện, mà là trước đi Vật Hoa Phong một chuyến, mua hai kiện vật phẩm, lại bay ra khỏi sơn môn mấy trăm dặm, đi tới một chỗ bí mật hoang dã.

Tới đây làm chi?

Tô Triệt tính toán phóng thích Trịnh Dung cùng Phỉ Vân trong Tiên Ngục.

Chứng kiến Tô Triệt thật sự làm vậy, lão Hắc không thể không nhắc nhở:

- Chủ nhân, tuy hai người kia một mực ở vào trạng thái mê man, đối với tình huống trong Tiên Ngục hoàn toàn không biết gì cả, chỉ là, thật sự thả bọn họ ra, đối với ngươi mà nói, vẫn sẽ tồn tại phong hiểm nhất định a.

- Sẽ có phong hiểm.

Tô Triệt gật đầu nói:

- Chỉ là, hai người hắn cũng không phải phạm nhân bắt vào, cũng không có gây ra cho ta chuyện phiền toái gì, không thể bởi vì duyên cớ của chính ta, lại cướp đoạt tự do của bọn hắn. Làm như vậy, đối với bọn họ mà nói quá không công bình, trong nội tâm của mình cũng sẽ áy náy.

Lão Hắc nhỏ giọng thầm nói:

- Tu Chân Giới tàn khốc như thế, ích kỷ một chút, cũng không có gì không đúng.

- Không được.

Tô Triệt phản bác nói:

- Ta cũng không tự xưng là người chính nghĩa, nhưng mà ở phương diện khác, nhất định phải làm rõ cái gì là đúng, cái gì là sai. Nếu không, ta sẽ cho rằng mình không xứng có được một kiện Thần khí như Tiên Ngục.

Tô Triệt cho rằng, nếu như bản thân mình tồn tại tư tâm, vậy thì có tư cách nào bắt người vào trong Tiên Ngục, một ngày nào đó, Tiên Ngục bảo tháp sẽ vứt bỏ mình, sẽ đi tìm chủ nhân thích hợp hơn của nó.

Bảo vật có linh, người có đức giả mới có thể cầm, người không có đức, mặc dù tạm thời có được, cuối cùng cũng sẽ mất đi.

Cũng may, chuyện xử lý Trịnh Dung cùng Phỉ Vân như thế nào, Tô Triệt đã nghĩ kỹ một biện pháp, thả bọn họ ra, mặc dù có một chút phong hiểm, nhưng cũng không coi vào đâu.

Bùm, bùm…

Hai cái thùng dài mảnh bị Tô Triệt lấy ra, ném tới trên mặt đất, thoạt nhìn, như là hai cỗ quan tài thủy tinh.

Đúng vậy, chúng nó là một loại quan tài, ở Tu Chân Giới, được xưng là Mê Quan.

Nói như vầy, trong túi càn khôn không có thể giữ người sống, bởi vì trong không gian trữ vật không chuẩn

Xa xa Cầm thành đã trong tầm mắt,Diệp Âm Trúc kinh ngạc phát hiện vốn bị bỉ mông cự thú phá hư Cầm thành chẳng những không có chữa trị mà tất cả thành tường cũng hoàn đều bị phá hết.Tại chung quanh phía dưới núi cao,phiến bồn địa cũng đầy những tảng đá nằm tán loạn,chí ít có mấy ngàn người mặc y phục màu xanh không biết đang làm gì ở đây.Từ trên núi nhìn lại xuống phía dưới cả tòa Cầm thành đều ở trong mắt,Diệp Âm trúc đầu tiên chú ý tới chính là trung ương Cầm thành dưới một gốc cây cổ thụ thật lớn mà lúc đầu ở tại Phiêu Lan Hiên.Chỉ bất quá cùng khi đó so sánh , hiện tại đây thể tích khỏa đại thụ tựa hồ tăng trưởng lên rất nhiều,nhất là nơi nó ẩn chứa tánh mạng khí tức khổng lồ cho dù tại trên đỉnh núi Diệp Âm Trúc đều có thể rõ ràng cảm giác được.Mà xung quanh Cầm thành , chỗ ngọn núi ở ngay sát một mặt Cầm thành tất cả thực vật sinh trưởng cũng tốt hơn.

Đối với hình dáng như phế thành của Cầm thành,Diệp Âm Trúc cũng không có gì phẫn nộ hắn biết An Nhã làm như vậy nhất định có đạo lý của nàng,cũng không có đi hỏi Địch Á cái gì cả,đáp án này hiển nhiên từ An Nhãhỏi sẽ tốt hơn.

Dưới sự dẫn đường của Địch Á mọi người rất nhanh đi tới chân núi tiến vào phạm vi Cầm thành.Cài này Diệp Âm trúc thấy rõ rồi chứ,chung quanh mang màu xanh đều là loài người cũng không có tinh linh tồn tại,nhìn từ trang phục bọn họ mặc trên người những người này hẳn là đều thuộc về Cầm thành chính là Khoa Ni Á thành trụ dân.Bọ họ cùng tại bàn vận chuyển tảng đá,tại trên tảng đá có khắc họa hình dạng gì.Xem cách khai tạc khó khăn như vậy có thể biết đây là nhất cứng rắn hoa cương nham,mà cũng không phải để kiến tạo thành tường của Cầm thành.

-A, Địch Á ngươi không đi phòng giữ như thế nào đã trở lại.

Một thanh âm có chút không vui vẻ vang lên.

Diệp Âm Trúc trấn tĩnh nhìn lại người tới đúng là lúc đầu sống tại Phiêu Lan Hiên phục vụ tổng quản Địch Đạt . Đối với Địch Đạt hắn vẫn còn rất quen thuộc.

-Địch Đạt đại ca.

Địch Đạt một thân trang phục màu lam gương mặt khoảng độ ba mươi,trên mặt không còn nụ cười ấm áp ôn hòa như lúc tại Phiêu Lan Hiên,ngược lại vẻ mặt nghiêm túc lãnh đạo người làm việc chung quanh.

-A Âm Trúc.

Địch Đạt kinh hãi nhìn Diệp Âm Trúc

-Sao ngươi lại tới đây?

Diệp Âm Trúc ôn hòa nói:

-Học viện đang trong kì nghỉ,chúng ta thuận tiện đến xem An Nhã tỷ tỷ tại đây thế nào?

Địch Đạt gật đầu

-Tiểu thư tại đây, để ta dẫn bọn ngươi đi đến nơi nàng, thấy ngươi đến nhất định nàng phi thường cao hứng.

Vừa nói rõ ràng,Địch Đạt ánh mắt đảo qua trên đoàn người Diệp Âm Trúc, ngoại trừ không có dừng lại trên người Tô Lạp,còn ai hắn cũng hạ ánh mắt cẩn thận quan sát một chút,trong đó dừng lại trên người Tử thời gian dài nhất.

Dưới sự dẫn đường Địch Đạt cùng Địch Á mọi người tới trước cây cổ thụ ,lúc này Diệp Âm Trúc phát hiện trong Cầm thành phòng ốc mặc dù đều duy trì nguyên dạng,nhưng trong thành cùng bên ngoài đồng dạng hỗn loạn ,tùy ý có thể thấy được nhiều nhất chính là những tảng đá hỗn loạn, phảng phất tựa như tại lôi thần chùy pháo đài.

Chung quanh cổ thụ có hai mươi tên tinh linh chiến sĩ thủ hộ giả,trang phục bọn họ cùng tại trên đỉnh núi nhìn thấy tinh linh chiến sĩ này giống nhau,bản chất nam tính là chính ,cũng có một chút nữ tính tồn tại.

Địch Đạt nhìn một chút mọi người có chút khó khăn nói:

-Âm Trúc ngươi cũng đã biết mặt trước địa phương không lớn,không bằng cho ngươi các bằng hữu trước tiên ở chỗ này chờ một chút ,ngươi theo ta đi tới được không?

Diệp Âm Trúc gật đầu hướng Tử cùng những người khác nói qua vài câu, theo Địch Đạt lên cổ thụ.Mà không biết có phải do Địch Á thân phận không đủ hay không mà cũng không lên cổ thụ, bị Địch Đạt ra lệnh an bài cho Tử cùng Tô Lạp mấy người nghỉ ngơi.

Tánh mạng khí tức khổng lồ tác động trong cơ thể Diệp Âm Trúc mỗi một tế bào tựa hồ đều cũng khoan khoái rõ ràng như dùng thuốc bổ.

Nồng nặc tánh mạng khí tức dĩ nhiên tác động không khí trở nên có chút đặc lại, lúc trước khi từ từ đến gần cây cổ thụ này , Diệp Âm trúc đã kinh ngạc phát hiện điều đó,mà lúc này đang ở trên cây ,loại cảm giác này càng trở nên rõ ràng hơn nhiều.

Địch Đạt trên tay lục quang chợt lóe cùng Diệp Âm trúc hai người đồng thời tiến vào trong vòng thụ quan.

-A mặc dù cũng không phải lần đầu tiên tiến vào nơi này nhưng Diệp Âm Trúc không khỏi kinh ngạc hô lên một tiếng.Gần chỗ đậm đặc tánh mạng khí tức này không ngừng kích thích hắn thân thể mỗi một bộ phận,phảng phất hình thành một tầng sinh mệnh mới bao quanh thân thể hắn.Căn phòng trong thụ quan cùng với trước kia cũng không giống nhau,chung quanh đều là một mảnh bích lục trong suốt, mà ở trong đó An Nhã đang khoanh chân ,phía trên đỉnh đầu hình thành một phù hào lục quang,phù hào đang bao quanh một hạt châu xanh biếc cỡ nắm tay đang xoay tròn .

Một vòng màu xanh biếc quang hoàn di chuyển vòng quanh hạt châu xanh biếc nọ , quang hoàn tựa hồ là trạng thái chất lỏng,mỗi một lần xoay quanh đều cũng cảm nhận tác động trên người An Nhã tánh mạng khí tức trở nên càng thêm nồng nặc.Nhìn hạt châu màu xanh biếc Địch Đạt ánh mắt trở nên dị thường nhu hòa tựa hồ đang thưởng thức thân thể chính mình.

Nửa năm không gặp thấy An Nhã khí chất tựa hồ trở nên càng thêm cao quý thậm chí nhìn qua so với một lần gặp mặt cuối cùng thì còn muốn xinh đẹp hơn.

Quần dài màu lam nhạt trên người nàng , phát ra quang mang cao quý, suối tóc mềm mại màu lam phiêu tán phía sau, một ít xõa ngay hai bên và đằng trước ngực nàng,phủ qua hai lỗ tai nàng. Khuôn mặt trắng như tuyết lộ ra quang mang nhu hòa , cái mũi khéo léo cân xứng,quả là xinh đẹp tuyệt trần.Nhàn nhạt nhu quang từ trên thân hình động lòng người của nàng không ngừng phóng thích hướng ra phía ngoài. Đó là thánh quang không thể xâm phạm a!

Nếu nói An Kỳ nhìn tràn ngập vẻ hấp dẫn ma nữ thì lúc này An Nhã chính là tiên nữ chốn nhân gian a.

Phảng phất như là cảm giác được Diệp Âm trúc cùng Địch Đạt đã đến, quang hoàn biếc trên đỉnh đầu nàng liên tục xoay ba vòng rồi lặng yên thu hồi vào trong hạt châu màu xanh biếc, quang mang chợt lóe,hạt châu xanh biếc nọ đột nhiên mở rộng gấp đôi , bay lên một thước sau đó dừng lại tại không trung.Sinh mệnh quang hoàn trên người An Nhã cũng biến mất.

_____***_____

-Ta không phải đã nói qua rồi hay sao,nếu không có chuyện đặc thù đừng tới quấy rầy ta.

An Nhã một bên vừa nói,một bên vừa chậm rãi mở cặp mắt to màu xanh biếc của nàng.

-Âm Trúc.

Chứng kiến khuôn mặt anh tuấn đang tươi cười trước mặt,An Nhã không khỏi kinh hãi kêu lên một tiếng.

Một bên Địch Đạt mỉm cười nói:

-Bây giờ ngươi sẽ không trách ta quấy rầy chứ.

-An Nhã tỷ tỷ đã lâu không thấy , ngươi trở nên càng thêm tươi tắn xinh đẹp.

An Nhã khẽ cười khúc khích,người nhẹ nhàng đứng lên đi tới trước mặt Diệp Âm trúc nói:

-Ngươi tiểu quỷ đầu này lúc nào trở nên mồm mép như thế, được nghỉ học mà chạy đến đây,có phải không yên tâm việc tỷ tỷ giúp ngươi cải tạo Cầm thành phải không ?

-Đương nhiên không phải.

Diệp Âm Trúc bật thốt lên mà nói:

-Ta như thế nào có thể không tin tỷ tỷ được,chỉ là muốn đi qua xem mà thôi.An Nhã tỷ tỷ ngươi không thoải mái sao ?

An Nhã nhíu nhíu mày nói:

-Không tốt , ngươi một mình tới xem thôi?

-Lại có mấy người bằng hữu đồng thời tới,tại sao không tốt?chẳng lẽ Cầm thành bên này có cái gì phiền toái hay sao?

Diệp Âm Trúc có chút kinh ngạc hỏi.

An Nhã nói:

-Thật ra phiền toái không có ,chỉ là tỷ tỷ vì Cầm thành của ngươi sẽ táng gia bại sản mà thôi.

Nàng nói ở khóe miệng toát ra một tia thản nhiên mỉm cười.

Diệp âm trúc cười khổ nói:

-Ta cũng biết kiến thiết một tòa thành thị phải rất nhiều tiền,như thế nào không biết ý tốt của ngươi,chờ ta sau khi trở về nhất định nghĩ biện pháp ổn thỏa nhất.

An Nhã rất tự nhiên giơ tay lên sờ sờ đầu Diệp Âm Trúc

-Tiểu tử ngốc, ta chỉ nói trêu ngươi thôi.Sao ngươi lại tưởng thật vậy. An Nhã tỷ tỷ của ngươi cũng không đến nỗi thiếu tiền,chỉ cần không có biến động gì lớn , ở chỗ này cầm cự đến mấy năm không phải vẫn đề gì,ngươi đã đến rồi vừa lúc ta đang có rất nhiều sự việc muốn cùng ngươi thương lượng đây.Địch Đạt ngươi trước tiên đi ra ngoài an bài một số việc đi,ta cùng Âm Trúc từ từ nói chuyện.

Địch Đạt đáp ứng một tiếng,dưới quang mang xanh biếc bao phủ ,được tống xuất ra ngoài phòng.

An Nhã lôi kéo Diệp Âm Trúc đến nơi một bên ngồi xuống,rót cho hắn một chén chất lỏng màu xanh biếc

-Uống đi.Đây là nhựa cây viễn cổ chi thụ,mặc dù có thể không hợp vị đạo nhưng đối với thân thể rất tốt.

Cái chén nhìn làm từ gỗ,nhìn qua khá đơn giản,Diệp Âm Trúc tiếp nhận cái chén uống một ngụm,nhất thời một cỗ trong suốt tánh mạng khí tức di chuyển xuống,vậy đâu có phải là cái gì nhựa cây a!rõ ràng là tánh mạng lực ngưng kết thành chất lỏng. Cảm giác ấm áp trong khoảnh khắc thời gian từ đan điền truyền vào toàn thân chảy xuống đến tứ chi bách hài , cảm giác thư thích suýt nữa khiến Diệp Âm Trúc khẽ thốt lên .

Lúc đầu hắn trợ giúp Tử sống lại thì mặc dù có bích ti cung cấp lại đại lượng tánh mạng lực , nhưng hắn thân mình tánh mạng lực không thể tránh được hao tổn nhất định,mà lúc này uống xong một ngụm nhựa cây này Diệp Âm Trúc rõ ràng cảm giác được tánh mạng lực tiêu hao của chính mình dĩ nhiên chậm rãi khôi phục lại.

An Nhã thấy trong mắt Diệp Âm Trúc hiện lên sự kinh ngạc,ngồi xuống bên người hắn

-Tới nơi này cũng đã được nửa năm rồi ,Âm Trúc ta có chuyện muốn nghe ý kiến của ngươi.

Diệp Âm Trúc gật đầu lại uống một ngụm nhựa cây nói:

-An Nhã tỷ tỷ ngươi nói đi.

An Nhã chánh sắc nói:

-Âm Trúc ! nửa năm thời gian đã trôi qua vì giúp ngươi kiến thiết Cầm thành ta đã bỏ ra rất nhiều cố gắng ,chúng ta quan hệ rất tốt, ta cũng vẫn xem ngươi như là đệ đệ của mình,nhưng có một số việc vẫn còn tương đối chưa nói rõ ràng.Ta cùng mọi người trong tộc của ta vì kiến thiết Cầm thành mà nỗ lực cũng không phải là không có mục đích.Đơn giản mà nói tại đây trên cái thế giới này tất cả hết mọi chuyện cũng cùng lợi ích và có liên quan.Có lẽ ngươi cũng hiểu được ta định nói cái gì.Nhưng bây giờ nói rõ ràng tất cả để sau này bớt nhiều phiền toái .

Diệp Âm Trúc sửng sốt một chút hắn không nghĩ tới An Nhã sẽ nói những điều như vậy,hơn nữa xem như thế thẳng thắn,nếu hắn như lúc đầu rời Bích không hải - là một thiếu niên cái gì cũng đều không hiểu,có lẽ hắn không cách nào giải thích những gì An Nhã nói thậm chí còn cảm thấy chán ghét phiền hà,nhưng đã trải qua nhiều như vậy sự việc , đối với ngoại giới cũng đã hiểu rõ, hắn sớm đã thành thục hơn,hơn nữa cũng đang theo như lời An Nhã nói như vậy từ khi biết nàng tới nay nàng đối với mình thật sự rất tốt ,thậm chí khiến người khác khó có thể giải thích,quả thật nói rõ ràng tất cả so với để tại trong lòng có nhiều điều tốt hơn.

-An Nhã tỷ tỷ ngươi muốn ở chỗ này an gia thật không?

Diệp Âm Trúc bình tĩnh nói.

Lúc này đến phiên An Nhã lại kinh ngạc,nàng không nghĩ tới vẫn là Diệp Âm Trúc đan thuần dĩ nhiên là một chút có thể điểm xuất điểm mấu chốt,gật đầu nói:

-Không sai đúng là ở chỗ này an gia.Ta hy vọng ta cùng tộc nhân của ta cũng có thể trở thành một phần tử của Cầm thành bây giờ cho đến sau này cũng vậy.Chỉ cần Cầm thành còn tồn tại chúng ta vẫn đều ở tại đây. Là Cầm thành lĩnh chủ,ta hy vọng ngươi nhanh đáp ứng chúng ta có quyền cư trú vĩnh cửu ở đây, để cho nơi này trở thành gia tộc của chúng ta.

Diệp Âm Trúc thần sắc bất động nói:

-An Nhã tỷ tỷ ngươi là vì tránh né An kỳ có phải vậy không?Đương nhiên ngươi cũng không kém nàng bao nhiêu , cho dù nàng có tìm đến nơi đây ngươi cũng không cần sợ a!Hôm nay tại ở trên đường ta thấy được rất nhiều tộc nhân ngươi,cùng bọn họ trợ giúp chẳng lẽ ngươi cùng An Kỳ còn không có thể đánh một trận cân bằng hay sao?

An Nhã khe khẽ lắc đầu

-Không phải bởi vì An kỳ nàng dù sao cũng là tỷ tỷ của ta, bất luận thế nào nàng đến cũng là người cùng tộc ,không cách nào thay đổi được . Mặc dù nàng một mực đối với ta bất lợi nhưng ta cho tới bây giờ không nghĩ tới nhắm vào điểm yếu nàng ta.Ta không chút do dự rời bỏ Mễ lan thành hết thảy đi tới Cầm thành , tránh né nàng chỉ là một cái nhân tố rất nhỏ mà thôi, trọng yếu chính là ta hy vọng có thể khôi phục tinh linh tộc, tại Cầm thành này,tại phiến Bố luân nạp sơn mạch này khôi phục tinh linh tộc.

Diệp Âm Trúc nhìn An Nhã trong lòng lại dâng trào các loại ý niệm trong đầu,từ khi biết An Nhã tới nay trong hắn vẫn ấn tượng An Nhã chính là một người đại tỷ tỷ ôn nhu nhưng lúc này nhìn nàng ánh mắt kiên định như vậy Diệp Âm Trúc lại cảm giác được trên người nàng sự trách nhiệm.Nhìn sâu trong đôi mắt xanh biếc của nàng,sự bi thương căn bản là không che dấu được.

-An Nhã tỷ tỷ ,trước khi đáp ứng ngươi,ta muốn nghe ý nghĩ của ngươi được không?hoặc là nói ngươi định như thế nào khôi phục lại tinh linh tộc ở đây?

Diệp Âm Trúc hỏi, hắn không có trực tiếp đáp ứng An Nhã cũng không phải không tin tưởng nàng mà là bởi vì bây giờ hắn nhất định phải lo lắng càng nhiều.Quan trọng lo lắng tương lai của Đông long bát tông ,tương lai chính mình và tương lai của Tử.

An Nhã gật đầu lúc này nàng đã hoàn toàn coi trọng Diệp Âm Trúc ,đặt ở một vị trí địa vị cao ngang hàng cùng với mình nói chuyện với nhau,một chút xem nhẹ cũng không có,không bởi vì chính mình là Tử bát giai cấp người mạnh mà khinh thị thanh niên trước mặt.Từ lần đầu tiên nghe xong cầm khúc Diệp Âm Trúc khi đó tại trong lòng nàng địa vị Diệp Âm Trúc đã vụt bay lên trở thành một người chỉ có nàng chính mình mới có thể hiểu được địa vị.Con người tiềm lực vô hạn,nhưng có thể chánh thức tự thân tiềm lực phát huy ra loài người liệu có thể có bao nhiêu người đây?

An Nhã biết Diệp Âm Trúc là một người trong số đó hơn nữa sau lưng hắn còn có Tử tinh nhất tộc cường đại như vậy cầm cự , điều này cho mình cùng tộc nhân của mình sau này chỗ dựa lớn nhất.Có lẽ bây giờ nhìn chính mình tại trợ giúp hắn nhưng sẽ có một ngày tình huống bất lợi , địch nhân sau lưng An Kỳ xuất hiện , không phải chính mình cùng những tộc nhân hiện hữu tại đây có khả năng chống cự được.

-Phiến Bố luân nạp sơn mạch này có tổng cộng một trăm linh bảy ngọn núi.Tại trước khi đến đây ta muốn cho ngươi biết một chuyện chính là qua lại nơi này tra xét một lần , tại đây trong những phiến núi non liên

miên cao thấp duy có Cầm thành nơi này có một mảnh bồn địa như vậy còn lại những nơi hiểm yếu khác đều do núi cao tạo thành.Trong đó bên ngoài tổng cộng có bốn mươi ba ngọn núi cao hiểm trở.Cao vượt qua bốn ngàn thước có ba mươi hai ngọn,còn lại cũng đều trên ba ngàn thước.

Điều này không thể nghi ngờ gì, Cầm thành là một đạo thiên nhiên bình chướng.Tưởng như những dũng sĩ bên ngoài đứng bảo vệ cho Cầm thành ở bên trong.

Diệp Âm Trúc gật đầu nói:

-Điểm này không sai ta cũng xem qua nhưng là Bố luân nạp sơn mạch dù sao là chỗ vắng vẻ muốn phát triển lên cao cũng không dễ dàng gì,thiếu nhiều đại lượng tài nguyên thiên nhiên.

An Nhã vuốt cằm nói:

-Ngươi nói chính xác rất đúng nhưng Cầm thành là địa phương tốt nhất thích hợp nhất mà ta từng thấy,lúc ngươi tới hẳn là đã ngạc nhiên khi thấy ta bỏ tất cả tường thành của Cầm thành ? Bởi vì căn bản là không cần thiết.Cái loại tường thành cấp thấp này không thể nào ngăn được địch nhân.Ngươi có biết Lôi Thần chùy pháo đài không ?

Diệp Âm Trúc gật đầu nói:

-Biết ! Ta chính là vừa mới từ nơi đó quay lại a!

An Nhã nói:

-Lôi thần chùy pháo đài sở dĩ có thể trở thành thú nhân đệ nhất pháo đài,đại lục đệ nhất pháo đài trước tiên là bởi vì địa thế của nó,lợi dụng hai bên liên miên trùng điệp núi non làm thành thiên nhiên bình chướng, hơn nữa pháo đài che lại tất cả lỗ hổng,và thú nhân bản thân cường đại trải qua rất nhiều năm kiến thiết mới hình thành được như quy mô lớn như vậy.

Diệp Âm Trúc trầm tư nói:

-Cầm thành rất giống cửa vào Mễ lan đế quốc, quả thật cùng với lôi thần chùy pháo đài có nguyên nhân rất giống nhau,hai bên đều là núi cao . Nơi này khoảng cách ngọn núi mặc dù gần một chút nhưng tựa hồ so với lôi thần chùy pháo đài hai bên ngọn núi còn muốn cao hơn chút.

An Nhã tán dương nói:

-Đúng vậy không nghĩ tới ngươi đối với vấn đề này cũng có nghiên cứu,ta chính là định dựa theo quy tắc lôi thần chùy pháo đài về bộ dáng che lại bố luân nạp sơn mạch.Khối bồn địa này sẽ trở thành tân Cầm thành.Một tòa thành lớn không biết bao nhiêu lần, thành tường độ cao vượt qua ngàn thước chính là tân Cầm thành,khi đó chẳng những diện tích Cầm thành lớn mà phòng ngự địch nhân công kích cũng cao lên rất nhiều, hoàn toàn có thể làm được một người địch vạn người a.

-A?

Diệp Âm Trúc mặc dù đã đoán được một ít ý nghĩ của An Nhã nhưng chánh thức nghe nàng nói ra hay là không khỏi chấn động

-Ngàn thước thành tường?Vậy phải nhiều ít bao nhiêu nham thạch bao nhiêu người sức lực cùng vật lực a!Muốn cho ngàn thước thành tường trở nên vững trắc thật cao kỳ thật sau độ cao đó sợ rằng sẽ không so với một ngọn núi thì còn so với cái gì nữa.An Nhã tỷ tỷ ngươi thật sự quyết định phải như vậy sao?

Ý nghĩ của An Nhã khiến cho hắn nghĩ tới nơi mà chỉ có thể dùng cách bay mới có thể tiến vào : Ngân Long thành.

An Nhã kiên định gật đầu

-thời gian không phải là vấn đề.Tại đây vồn trong Cầm thành tổng cộng có nhiều hơn hai vạn trụ dân.Tại sau đó đến nơi đây khi ta cầm được lệnh từ tay ngươi một lần nữa chỉnh hợp một chút thông qua từ Phổ lợi á bình nguyên tích trữ lương thực cùng nhu phẩm cho cuộc sống sử dụng , người Cầm thành không cần lo lắng cuộc sống nữa.Ta tập hợp lại trong đó bồn ngàn thanh niên trở thành công nhân bắt đầu kiến tạo

Cầm thành.Nếu tài nguyên cùng thời gian đều cho phép mà nói có lẽ trong vòng hai mươi năm đến ba mươi năm hoàn mỹ thành tường có thể xây thành.

-Hai mươi năm đến ba mươi năm?

thời gian này đối với tinh linh mà nói có lẽ không tính toán làm gì nhưng đối với Diệp Âm Trúc như vậy là loài người thật sự là thời gian dài quá.

-An Nhã tỷ tỷ ngươi chuẩn bị đều sử dụng đá hoa cương nham xây dựng hay sao?

An Nhã vuốt cằm nói:

-Đương nhiên nếu quyết định muốn làm chúng ta sẽ phải chú trọng lo lắng đến tính phòng ngự,chẳng những cần hoa cương nham mà phải có đủ độ dầy nữa.

Diệp Âm Trúc gật đầu nói:

-Nếu là như thế này mà nói có người có thể giúp ngươi ,hơn nữa không cần lại tốn thời gian dài như vậy.

An Nhã sửng sốt

-Ai có thể giúp chúng ta?

Diệp Âm Trúc nói:

-Ta có đồng đẳng khế ước Tử. Mà Tử lại có dưới tay mình hai vị hoàng kim bỉ mông,bốn vị Ngân bỉ mông cùng hơn tám mươi cuồng bạo bỉ mông.Như vậy so với bỉ mông cự thú lực lượng loài người mà có không có khả năng so sánh.Nếu có bọn họ gia nhập mà nói kiến thiết thành tường tốc độ sẽ rất nhanh.

P¢u G\ʏỀjX P¢I [Ìq ¦¾H b_Łj ¦ \æj\

An Nhã kinh ngạc nhìn Diệp Âm Trúc, từ trong giọng nói của Diệp Âm Trúc, nàng đã nghe ra điều gì

-Ngươi đã biết thân phận của hắn hay chưa?

Diệp Âm Trúc gật đầu nói

-Đúng vậy, ta cùng Tử mới từ Cực Bắc Hoang Nguyên trở về. Hắn còn ở bên ngoài. An Nhã tỷ tỷ, ngươi trước tiên nói cho ta biết, ngươi làm như thế nào trùng kiến tinh linh tộc, chúng ta tái quyết định làm như thế nào kiến thiết Cầm thành.

Hắn trước tiên phải xác định ý nghĩ của An Nhã, mới có thể chánh thức cùng nàng hợp tác, đúng vậy, chính là hợp tác. Muốn Bố Luân Nạp sơn mạch trở thành căn cơ thuộc về chính mình, bằng năng lực của mình thì không có khả năng. Mà Tử cùng An Nhã hiển nhiên đều có thể cung cấp sự trợ giúp tốt nhất cho mình. Nhưng điều quan trọng là không ảnh hưởng lợi ích của nhau. Về phía bên Tử, Diệp Âm Trúc không có gì lo lắng, nhưng hắn cùng An Nhã biết nhau trong một thời gian cũng không dài, mà trọng trách của An Nhã so với Tử cũng không dễ dàng gì. Vì sự phát triển sau này, đầu tiên phải xác định phương hướng hợp tác cho song phương mới được.

An Nhã nghe nói đến Tử, một chút do dự trong lòng lập tức tan biến, đứng lên, đi tới phía dưới hạt châu tỏa ánh sáng xanh biếc. Trầm giọng nói:

-Âm Trúc, ngươi còn nhớ tại sao An Kỳ đến tìm ta không?

Diệp Âm Trúc suy nghĩ một chút nói:

-Hình như là vì một cái hạt giống gì đó.

An Nhã gật đầu nói:

-Đúng vậy, đó là tượng trưng cho tinh linh tộc sanh mệnh chủng loại. Ta đã từng nói với ngươi, mẫu thân ta trước khi qua đời phát hiện An Kỳ có điều không bình thường, cho nên đem sanh mệnh chủng loại giao cho ta. Chỗ của ngươi bây giờ chính là chỗ chứa sanh mệnh chủng bên trong.

-A?

Diệp Âm Trúc kinh ngạc nói:

-An Nhã tỷ tỷ, ngươi nói cây đại thụ này chính là sanh mệnh chủng loại sao? Ta còn tưởng nó

Ánh mắt hắn nhìn về phía cây npj tràn ngập tánh mạng năng lượng địa mặc hạt châu màu xanh biếc.

An Nhã nói:

-Không, cái này chỉ là sanh mệnh chủng loại hạch tâm. Chánh thức sanh mệnh chủng loại chính là gốc viễn cổ chi thụ ở đây. Mấy Trăm năm qua, ta trải qua mấy trăm năm cố gắng, trợ giúp sanh mệnh chủng loại hấp thụ không biết bao nhiêu tự nhiên nguyên lực mới bồi dưỡng nó mọc lên được. Mọc ra rễ, phát triển thành một gốc cây sanh mệnh cổ thụ. Lại trải qua không ngừng cố gắng, sau khi đến Cầm thành, lợi dụng tất cả thực vật bừng bừng sinh cơ của Bố Luân nạp sơn mạch trợ giúp sanh mệnh cổ thụ tiến hóa thành viễn cổ chi thụ như bây giờ.

-Tiến hóa? Cây cũng có tiến hóa sao? Vậy không phải cùng ma thú giống nhau hay sao.

Diệp Âm Trúc nhìn bích lục chung quanh, cảm thụ sanh mệnh khí tức nơi này, đối với tinh kinh tộc dân không khỏi nhịn được tò mò.

An Nhã mỉm cười nói:

-Đương nhiên có thể tiến hóa. Ngươi phải biết rằng, sanh mệnh chủng loại là nguồn suối của tinh linh tốc chúng ta. Không có sanh mệnh chủng loại, địa vị tinh linh nữ vương của An Kỳ cũng không có bền vững đâu. Tinh linh sâm lâm của chúng ta vốn mất đi sanh mệnh chủng loại mà mất dần sự sống. Ngày đó mẫu thân đưa sanh mệnh chủng loại cho ta chính là muốn ta trùng kiến tinh Linh tộc a! Tại ta không cách nào đánh lại tỷ tỷ, đoạt lại tinh linh sâm lâm, ta chỉ có thể đi tìm một chỗ khác. Để làm cho tinh linh sâm lâm trùng hiện, để làm cho tinh linh tộc chúng ta một lần nữa có được ngôi nhà của chính mình. Âm Trúc, ta yêu cầu không cao, tại trong quá trình kiến thiết Cầm thành, thông qua viễn cổ chi thụ hiện tại, tinh linh tộc chúng ta có thể là cho thực vật nơi này phát triển rất nhanh, từ từ bằng vào năng lực đặc biệt của tinh linh tộc, chiêu lãm càng nhiều tộc nhân tản lạc bên ngoài đến, làm cho tinh linh tộc được trùng kiến trong tay ta. Đương nhiên là khi Cầm thành đủ lực lượng thì ta chỉ hy vọng ngươi đem một hai ngọn núi trong Bố Luân Nạp sơn mạch cho chúng ta, làm thành ngôi nhà mới của chúng ta. Sau này chúng ta cần sự bảo hộ của ngươi, sự bảo hộ của Cầm thành cho đến vĩnh viễn.

Diệp Âm Trúc gật đầu nói:

-An Nhã tỷ tỷ. ý tứ của ngươi chính là mong muốn ta có thể giúp ngươi bảo vệ tinh linh tộc nhân sao?

An Nhã nói:

-Đúng vậy, ta tin tưởng vào tiềm lực của ngươi, mặc dù hiện nay thực lực cùng thế lực của ngươi còn chưa đủ, nhưng đây chỉ là tình huống trước mắt. Ta sống cũng đã hơn bốn trăm năm, ta tin tưởng vào ánh mắt của chính mình. Ta cũng tin tưởng ánh mắt của Tử tinh nhất tộc. Chúng ta sẽ không nhìn lầm. Không lâu trong tương lai, đại danh của Cầm thành nhất định sẽ truyền đi khắp đại lục. Có lẽ, trong tương lai, địa vị Cầm thành thậm chí có thể so sánh với Pháp Lam thất tháp. Cho nên ta hy vọng ta cùng tộc nhân của ta có thể sau này được sự bảo vệ của ngươi. Ngươi phải hứa với ta. Đây không chỉ là ngươi cùng ta hứa hẹn mà là lời hứa hẹn sau này trong tương lai với tử tôn cùng với cả gia tộc cùng tinh linh tộc chúng ta.

Diệp Âm Trúc nói:

-Chỉ là một hai ngọn núi thôi sao?

An Nhã nói:

-Đúng vậy, tinh linh tộc nhân của chúng ta vốn rất thưa thớt. Tại Bố Luân Nạp sơn mạch này, nếu kiến thiết hoàn hảo, ít nhất có thể sinh tồn hơn một ngàn vạn nhân loại. Nhưng mà số lượng tinh linh tộc nhân

chúng ta không vượt qua con số mười vạn, cho nên một hai toàn núi rộng chừng hơn ba ngàn thước cùng thực vật trong đó đã là quá đủ rồi. Đương nhiên, vì lời hứa hẹn này, chúng ta tinh linh tộc nhất định toàn tâm toàn ý giúp ngươi kiến thiết Cầm thành. Nếu lúc các ngươi gặp phải cường địch là lúc chúng ta, cũng là một phần tử của Cầm thành, trợ giúp các ngươi chống bọn xâm nhập. Đơn giản mà nói, ta sẽ trở thành một tiểu lãnh chủ dưới sự lãnh đạo của ngươi ở Cầm thành. Dùng sự bảo vệ trong tương lai đổi với sự trợ giúp của chúng ta ngay bây giờ, đối với chúng ta mà nói thì lợi ích chỉ có thể thấy được trong tương lại, nhưng đối với ngươi thì bây giờ ngay lập tức có thể nhìn thấy lợi ích. Nếu ngươi không đồng ý, ta có thể lập tức mang tộc nhân của chúng ta cùng sanh mệnh chủng loại rời khỏi nơi này.

Khí tức của An Nhã có chút bất an, nàng đang chờ Diệp Âm Trúc trả lời, câu trả lời này quan hệ đến tương lai của nàng cùng với Tinh linh tộc.

Diệp Âm Trúc trên mặt toát ra vẻ tươi cười:

-Tinh linh tộc, một dân tộc xinh đẹp và hòa bình. Cũng là một dân tộc ưu nhã mà tinh xảo. Có thể cùng dân tộc như vậy trọn đời trở thành minh hữu, là vinh hạnh của ta, cũng là vinh hạnh của Cầm Thành. An Nhã tỷ tỷ, ta đáp ứng ngươi. Khẩu thuyết vô bằng, chúng ta lập khế ước làm chứng đi.

An Nhã kinh hãi nhìn kỹ, Diệp Âm Trúc trịnh trọng giơ tay phải cuả chính mình lên, quang mang chợt lóe, Nặc Khắc Hi chi kiếm được khống chế một cách xảo diệu hướng đầu ngón tay cắt nhẹ một cái, máu tươi lập tức chảy ra.

-Ta, Cầm thành lĩnh chủ Diệp Âm Trúc, tại thiên địa chứng kiến lập lời thề này. Bắt đầu từ hôm nay, Tinh linh nữ vương An Nhã cùng tinh linh tộc nhân của nàng, vĩnh viễn trở thành một bộ phận của Cầm Thành. Chỉ cần các nàng nguyện ý, có thể sanh sống ở bất cứ chỗ nào ở trong Cầm thành, được sự bảo hộ vĩnh viễn của Cầm Thành. Lời thề này theo chi huyết mạch của ta mà truyền thừa, trọn đời không thay đổi.

Thanh âm trầm bổng của Diệp Âm Trúc vừa dứt thì hồng quang bay lên trời, tại không trung ngưng kết thành một cái khế ước độc nhất.

An Nhã không chút do dự tiếp theo chú ngữ của Diệp Âm Trúc:

-Ta, sanh mệnh chủng loại thủ hộ, An Nhã. dưới sư chứng kiến của tự nhiên chi thần, cùng tinh linh tộc tương lai khởi thệ, nguyện gia nhập Cầm thành, vĩnh viễn trở thành một bộ phận của Cầm thành. Vì sự kiến thiết của Cầm thành cống hiến ra hết toàn bộ lực lượng của Tinh Linh tộc. Hiệp trợ mọi chủng tộc trong Cầm thành, chịu sự điều khiển của lĩnh chủ, trọn đời không thay đổi. Nếu như tộc của ta làm chuyện gì có hại cho Cầm thành. Nguyện bị tự nhiên chi thần xử lí. Lời thề nguyền này truyền thừa theo huyết mạch của ta trọn đời không thay đổi.

Trên không trung hạt châu nọ đột nhiên bắn ra một đạo quang ảnh rơi vào trên tay An Nhã, An Nhã cắn ngón tay, một giọt Tinh Linh vương tộc huyết mạch dung nhập vào đó. Trong phút chốc, quang mang đại phóng. Hai đạo khế ước tại không trung hòa nhập với nhau. Diệp Âm Trúc cùng An Nhã đồng thời xuất ra một tia linh hồn khí tức thuộc về mình, trong nháy mắt rót vào trong đó.

Đây là một cái bình đẳng khế ước, thuộc về bình đẳng thệ ngôn, một khi vi phạm lời thề, người lập thệ cùng huyết mạch thừa kế đều bị khế ước trừng phạt.

Quang mang chợt lóe, hai khối bích phù huyết sắc lưu chuyển rơi vào trong tay của Diệp Âm Trúc cùng với An Nhã. Đây là hỗn hợp lời thề của hai người, cũng là chứng kiến nội dung lời thề của bọn họ. Không cần bọn họ có ý khống chế, hai đạo bích phù nhập vào tay, theo huyết sắc lưu chuyển vào trong huyết mạch, trong nháy mắt biến mất không thấy đâu, đồng thời cũng theo huyết mạch của bọn họ mà truyền thừa cho các đời sau.

Cũng bởi vì lời hứa hẹn này, trong hơn ngàn năm lịch sử sau này, thủy chung không có một vị tinh linh vương giả nào có thể xưng trí tuệ chi vương với Tinh Linh nữ vương An Nhã. Người nào có thể so sánh với sự suy tính sâu xa của AN Nhã đây?

Hai người nhìn nhau, trong lúc đó cuối cùng một tia thệ ước trong không trung cũng đã biến mất. Có lẽ bởi vì quá mức hưng phấn, An Nhã thậm chí lộ ra nụ cười tinh nghịch của một tiểu cô nương.

-Lĩnh chủ đại nhân, theo như khế ước đã ký kết, người có phải là nên an bài chức vị cho ta chứ nhỉ?

Diệp Âm Trúc cười nói:

-An Nhã tỷ tỷ, ngươi muốn có chức vụ gì?

An Nhã hì hì cười nói:

-Đương nhiên phải chức vụ quan trọng, nếu không danh bất chánh ngôn bất thuận.

Nói đến đây, mặt nàng đột nhiên đỏ lên.

Diệp Âm Trúc cũng không chú ý đến vẻ ngượng ngùng của An Nhã, cười nói:

-Vậy từ bây giờ bắt đầu, tỷ chính là Cầm thành đại tổng quản, chức vị này là hợp lí nhất.

-Tổng quản thì tổng quản, nếu mọi người hợp tác, ngươi cũng phải gọi Tử và đồng bọn tới, chúng ta cùng thương lượng một chút nên kiến thiết nhà của chúng ta như thế nào.

- Tốt.

Diệp Âm Trúc thông qua linh hồn liên lạc hướng tới Tử phát ra một đạo tin tức, dưới sự hướng dẫn của An Nhã, Tử cũng đến được bên trong viển cổ chi thụ.

Tiến vào viễn cổ chi thụ, Tử cũng không khỏi than thầm, sinh mệnh khí tức ở đây thật là mạnh mẽ. Hắn mới chỉ là lần đầu tiên thấy An Nhã, nhìn diện mạo nàng cùng An Kỳ giống nhau đến bảy phần, ánh mắt Tử không khỏi có vài phần quái dị.

- Mời ngồi,Tử Tinh nhất tộc tôn quý.

An Nhã rất chính thức hướng Tử hành lễ, Tinh Linh cũng là một dân tộc viễn cổ, tự nhiên biết Tử Tinh Bỉ Mông tại thời viễn cổ cường đại cỡ nào. Lần đầu tiên chánh thức nhìn thấy Tử, An Nhã không khỏi đánh giá cẩn thận khuôn mặt cương ngạnh của nam tử đứng trước mặt. Nàng rõ ràng cảm giác được nam nhân này trên người tỏa ra một loại mị lực đặc thù. Cùng sự ưu nhã của Diệp Âm Trúc hoàn toàn không giống nhau, loại mị lực này của hắn là loại cương mãnh điển hình của nam hình. Trong mơ hồ, từ trên người hắn, An Nhã còn cảm giác được một tia khí tức quen thuộc.

Tử hướng An Nhã gật đầu

-Ngươi đây chính là muội muội của An Kỳ? Ta thường xuyên nghe Âm Trúc nhắc nhở tới ngươi.

An Nhã trong lòng rung động

-Ngươi biết tỷ tỷ của ta?

_____***_____

Diệp Âm Trúc ở bên cạnh cười khổ nói:

-Không chỉ là quen biết đơn giản như vậy đâu.

Đối với An Nhã hắn tự nhiên không giấu diếm chuyện gì, đem chuyện mình ở ôn tuyền gặp phải An Kỳ như thế nào, cùng An Kỳ mất trí nhớ như thế nào, sau lại đem chuyện xảy ra với Tử nói qua một lần.

Nghe Diệp Âm Trúc nói, An Nhã không khỏi nhịn được trợn mắt mồm há hốc

-Ngươi nói tỷ tỷ ta yêu thích Tử tiên sinh? Chuyện này…

Diệp Âm Trúc có chút buồn cười nói:

-Tại sao lại không thể được? Tỷ tỷ ngươi bất luận cao cường cỡ nào cũng là một nữ nhân thôi.

An Nhã than nhẹ một câu:

-Thật không nghĩ tới a! Tỷ tỷ lại bị mất trí nhớ. Trong trí nhớ ta, nàng dường như không tồn tại một chút hảo cảm. Trong phương diện tình cảm, ta cùng tỷ tỷ đều cực kì khó khăn. Tử tiên sinh, nếu thực sự như vậy, mặc dù tỷ tỷ làm nhiều chuyện sai lầm, nhưng ta nghĩ nàng ấy thương ngươi thật tình, nếu không cũng không cũng không nói ra những câu đó lúc ra đi. Ta có thể hỏi ngươi một chút, ngươi chuẩn bị đối đãi với tỷ tỷ ta như thế nào?

Tử thản nhiên nhìn An Nhã, vẻ mặt lãnh đạm như cũ, nói:

-Làm ơn đừng gọi ta Tử tiên sinh. Gọi ta là tỷ phu.

-A…

An Nhã cùng Diệp Âm Trúc cùng kinh hô, không ai có thể nghĩ rằng Tử lại trực tiếp như vậy.

-Tỷ… tỷ phu?

An Nhã có chút lắp bắp, nhìn Tử ánh mắt cũng trở nên quái dị.

Tử thản nhiên nói:

-Ta thấy mọi chuyện cho đến giờ đã không có cách sửa đổi. Bất luận nàng trước kia đã làm cái gì, đã có những sai lầm gì. Ta nếu đã lựa chọn nàng, sẽ tiếp nạp nàng hết thảy. Nếu sau này nếu có ai tưởng trả thù nàng, hoặc là nàng có cái hậu quả gì. Ta cũng sẽ thay nàng gánh chịu.

Lời nói rất đơn giãn, bình tĩnh, nhưng lại làm cho trong lòng An Nhã nổi sóng, nàng thật sự không nghĩ tới lại có một nam nhân đối với tỷ tỷ mình thâm tình như thế. Nàng cũng không hề hoài nghi lời nói của nam nhân trước mắt này. Vai hắn rộng như thế, cánh tay có sức lực như thế, hắn đủ khả năng để bảo hộ cho tỷ tỷ của nàng. An Nhã nở nụ cười, nàng vì tỷ tỷ mà cảm thấy cao hứng. Nàng biết, có lẽ đây là cơ hội mấu chốt nhất để cho tỷ tỷ bình phục, cũng là cơ hội trọng kiến tinh linh tộc.

-Cảm ơn ngươi, tỷ phu.

Lại là một câu tỷ phu, nhưng lúc này An Nhã phát ra từ nội tâm. Lúc này, nàng trong lòng thậm chí có chút ghen ghét đố kỵ với tỷ tỷ của mình. Có một nam nhân như thế vì nàng, ít nhất tại phương diện tình cảm, tỷ tỷ so với mình hạnh phúc hơn nhiều. Lúc nào thì mình mới có thể gặp một nam nhân như vậy? Không biết tại sao nàng đột nhiên nhớ tới Diệp Âm Trúc, ánh mắt cũng rất tự nhiên hướng phía Diệp Âm Trúc nhìn lại. Trong đầu vang lên một tia rung động sâu sắc.

Diệp Âm Trúc cũng không có chú ý đến biến hóa tâm tình của An Nhã, nhìn Tử mỉm cười nói:

-Tử, ta ủng hộ ngươi.

Tử trong ánh mắt hiện lên một tia buồn vô cớ, trong lòng thầm nghĩ: “An Kỳ, nàng bây giờ hiện đang ở nơi nào? Bất luận như thế nào, lần sau gặp lại là lúc ta không để cho nàng rời khỏi ta nữa!”

Diệp Âm Trúc nói:

-Tốt lắm, chúng ta bắt đầu thương lượng một chút phải kiến thiết Cầm thành như thế nào. Ta bây giờ còn là một đệ tử của Thước Lan Ma Võ học viện, cái gì làm cũng không được. Mọi việc đều phải nhờ đến các ngươi.

Tử nói:

-Ta có thể cung cấp lực lượng. Hơn tám mươi Bỉ Mông cự thú có thể tùy thời điều khiển. kể cả hai Hoàng Kim Bỉ Mông cùng với bốn Bạch Ngân Bỉ Mông. Còn có ba cửu giai Băng cực Ma Viên. Nhưng mà, Cầm thành vốn là nơi dân cư trú ngụ thuộc Mễ lan đế quốc. Bọn họ có vì thú nhân bọn ta mà kinh hoảng hay không?

An Nhã suy nghĩ một chút nói:

-Cái này không phải là vấn đề lớn. Bây giờ cái chúng ta thiếu nhất chính là Hoa Cương Nham cứng rắn.Từ trong núi xung quanh khai thác thật sự rất khó khăn. Lực lượng loài người dù sao cũng có hạn, tinh linh tộc chúng ta cũng không phải là một dân tộc chuyên về sức mạnh. Có Bỉ Mông cự thú của các ngươi trợ giúp sẽ dễ dàng hơn. Tỷ phu, như vậy đi, ngươi cho người của ngươi ban đêm tận lực khai thác Hoa Cương Nham đưa đến bồn địa bên ngoài, ta mỗi buổi sáng sẽ tụ tập người của Cầm thành vận chuyển Hoa Cương Nham đi làm tường thành. Như vậy hiệu suất có thể cao hơn. Ngươi và vài vị cửu cấp ma thú đều có thể hóa thân thành loài người, để cho bọn họ trong hình thái loài người đến đây hỗ trợ. Có lực lượng của năm người bọn họ, hết thảy mọi việc cũng dễ dàng hơn.

Tử gật đầu nói:

-Cái này không thành vấn đề. Chính ta cũng sẽ ở chỗ này hỗ trợ. Việc này đối với Bỉ Mông chúng ta cũng là một cách rèn luyện rất tốt. Tránh cho bọn họ mỗi ngày không có chỗ dụng khí lực.

An Nhã nói tiếp:

-Ta trước mắt có thể cung cấp kim tiền cùng Tinh Linh tộc đặc thù năng lực. Chúng ta đã đạt thành hợp tác khế ước, ta cũng không có gì dấu giếm các ngươi. Tánh mạng chi thụ vừa hóa thành viễn cổ chi thụ. Đợi sau này nó ngưng tụ đủ sanh mạng khí tức thì còn có thể lại tiến hóa. Hình thái cuối cùng của nó là Vĩnh Hằng chi thụ. Mặc dù còn cần thời gian rất lâu, nhưng thông qua viễn cổ chi thụ bây giờ, ta định dùng một năm thời gian để cải tạo lại hoàn cảnh của Bố Luân Nạp sơn mạch. Bởi vì Cực Bắc hoang nguyên khí trời vô cùng rét lạnh, hoàn cảnh nơi này tương đối ác liệt, các loại thực vật sinh trưởng quá chậm. Trong thời gian một năm, ta sẽ dùng sanh mệnh khí tức khổng lồ của viễn cổ chi thụ tỏa ra khắp nơi, cùng với tất cả thực vật ở cùng sơn mạch này sinh ra liên lạc. Xúc tiến sự sinh trưởng của chúng nó. Tại trong phiến sơn mạch, những cây cổ thụ lâu năm, có sự trợ giúp của viễn cổ chi thụ, chúng nó rất dễ dàng sinh ra tiến hóa, tiến hóa thành các loại hình thái không giống nhau giúp chúng ta bảo vệ Cầm thành.

Tử nói:

-Cây cối tiến hóa? Vậy có tác dụng gì? Chỉ là một chút đầu gỗ mà thôi.

An Nhã thần bí cười nói:

-Tỷ phu, ngươi không nên xem thường cây cối. Lúc các ngươi đến đây có phát hiện nơi này Tinh Linh tộc nhân không ít phải không. Trước mắt tộc nhân của chúng ta có hơn một nghìn, trong đó hơn một tháng qua có thêm hơn hai trăm tộc nhân. Đây là công lao của Viễn Cổ chi thụ. Viễn cổ chi thụ bằng vào sanh mệnh khí tức của nó, có thể trong phạm vi nhất định hấp dẫn tộc nhân lại đây.

Diệp Âm Trúc chợt nói:

-Nguyên lai như thế, ta vốn thấy kì quái tại sao lại có nhiều tinh linh tộc nhân xuất hiện ở đây như vậy.

An Nhã nói:

-Mỗi loại cổ thụ có sự tiến hóa khác nhau tùy tình huống, sau khí tiến hóa cũng sẽ phóng thích ra các loại khí tức khác nhau, ta vì sợ tỷ tỷ phát hiện nên hạn chế khí tức của Viễn Cổ chi thụ, nhưng khí tức của các loại cổ thụ lại không có tác dụng đối với tinh linh, cũng không cần phải sợ cái gì, rất có thể hiệu triệu lại một ít chủng tộc đặc thù thân cận với tự nhiên. Bọn họ sẽ tăng cường thêm cho lực lượng của chúng ta.

Nghe đến đó, Tử quả quyết nói:

-Không nên hạn chế sinh mạng khí tức của Viễn Cỗ chi thụ, nếu An Kỳ đến đây. Mọi chuyện của nàng ấy sẽ do ta xử lý.

An Nhã liếc mắt nhìn Tử một cái, từ trong măt nàng thấy được một tia lo lắng cùng nhiều tư niệm:

-Ta sẽ làm, tỷ phu. Vậy ngươi cần phải tọa trấn ở chỗ này mới được. Nếu không khi tỷ tỷ ta đến ta không thể đối phó được.

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói

-Tử đương nhiên phải lưu lại. An Nhã tỷ tỷ, ta trên đường tới đây có nghĩ qua. Bố Luân Nạp sơn mạch dù sao cũng quá rộng lớn, muốn toàn diện phòng ngự phi thường khó khăn. Chúng ta có nên đem phạm phi phòng ngự thu hẹp lại một chút? Tỷ như tại trên ngọn núi chung quanh Cầm thành. Như vậy có thể nói đem lực lượng phòng ngự tập trung lại, có thể khống chế tốt hơn.

Tử tất nhiên phải ở lại Cầm thành, chỉ có như vậy mới có thể cùng Diệp Âm Trúc ở học viện bảo trì liên lạc, một khi Cầm thành xuất hiện tình huống cấp bách hoặc là phải giải quyết chuyện gì, Tử cũng đều có thể thông qua đồng đẳng bổn mạng khế ước gọi Diệp Âm Trúc về Cầm thành. Nếu chuyện phức tạp, sau khi nhận được thông báo, Diệp Âm Trúc có thể thông qua Không Gian truyền tống trận thiết lập ở Cầm thành lập tức quay về.

An Nhã lắc đầu

Huyền Cơ Tôn Giả gật gật đầu, lại lộ ra một tia quái cười nói:

- Ngươi đã là Trúc Cơ kỳ, nếu như gặp lại những Đệ tử chân truyền cố ý bới móc, thì không cần phải khách khí cùng hắn, nên chống lại thì phải chống lại, mặc dù gây họa, cũng có vi sư làm chỗ dựa cho ngươi.

Tô Triệt cũng không nhịn được cười một tiếng, biết rõ hắn chỉ chính là tên Thông Ngân mà lần trước muốn ban cho mình hai mươi linh thạch kia.

Nghĩ tới đây, Tô Triệt hiếu kỳ hỏi:

- Sư tôn, một ít hành động nhỏ cũng có thể hiện ra phẩm đức một người, đức hạnh của vị Thông Ngân sư huynh kia rõ ràng cho thấy tồn tại vấn đề, vì cái gì cũng có thể trở thành Đệ tử chân truyền?

- Chế độ có hoàn thiện hơn nữa, cũng sẽ tồn tại lỗ thủng.

Huyền Cơ Tôn Giả than nhẹ nói:

- Những sự tình này nói nhiều cũng nói không rõ ràng, tóm lại, mặc dù là ta, cũng không có quyền lực hủy bỏ thân phận một đệ tử chân truyền, trừ khi hắn phạm vào sai lầm không thể tha thứ.

Tô Triệt gật gật đầu, cảm thán nói:

- Cho nên nói, chỉ cần thu hoạch được thân phận đệ tử chân truyền, sẽ không bị người ức hiếp. Nếu không, mặc dù tu vi là Trúc Cơ kỳ, gặp phải loại người này, hắn vẫn sẽ ra lệnh cho ta làm chân chạy đưa tin.

Hiện nay, Tô Triệt và Huyền Cơ Tôn Giả nói chuyện, xác thực có thể tùy ý như vậy, quan hệ thân mật giữa hai người, có lẽ đã siêu việt quan hệ thầy trò, càng giống như là phụ tử hoặc là trưởng bối hậu bối trong một gia tộc.

Huyền Cơ Tôn Giả cười ha ha, không khỏi nhớ lại năm đó, mình cũng là từng bước một từ tầng dưới chót nhất bò lên, khi đó, không phải là không có tâm tư này...

Lại trò chuyện trong chốc lát, Tô Triệt ly khai Huyền Cơ Kim Điện, một đường đi đến Tàng Thư Các.

Ở trong Tàng Thư Các hơn mười ngày, trong khoảng thời gian này, Tô Triệt tìm đọc các loại tư liệu có quan hệ tới môn phái Ma đạo Huyễn Ma giáo, Huyết Thần Giáo, Vạn Quỷ Tông. Bởi vì, lộ tuyến đi Thái Ất Môn, phải xuyên qua địa bàn Huyết Thần Giáo và Vạn Quỷ Tông, tránh không được phải liên hệ cùng ma tu hai phái.

Về phần Huyễn Ma giáo, thì là vì giải trừ cấm chế trong cơ thể Phỉ Vân, Tô Triệt muốn phá giải, thì phải tìm hiểu tình huống của bọn họ rõ ràng một chút.

Sau chuyện này, Tô Triệt cơ hồ đọc tất cả các điển tịch có quan hệ tới pháp bảo thượng cổ trong Tàng Thư Các một lần, cũng không có tìm được giới thiệu có quan hệ với pho tượng Vô Diện Nhân kia của mình.

Biết rõ nó là một bảo bối, lại không biết tác dụng cụ thể, thật là làm cho lòng người ngứa ngáy, cực kỳ khó chịu.

Nhưng dù vậy, cũng không dám tùy tiện tìm người nghe loạn, môt khì bị người hữu tâm phát giác ra cái gì, một hồi tai nạn sẽ tùy theo hàng lâm.

Trong Tiên Ngục, lão Hắc cả ngày ôm pho tượng, cũng là một mực sờ không ra đầu mối.

Rơi vào đường cùng, Tô Triệt chỉ có thể dùng câu "thời cơ chưa tới" để an ủi mình.

Một tháng trôi qua, Tô Triệt đi khu cư trú của đệ tử ngoại môn một chuyến, gặp tiểu đường muội Tô Niệm Nhân của mình, tiểu nha đầu được Linh Lung chiếu cố, đã tấn cấp Luyện Khí tầng một.

Tiền nhân trồng cây, hậu nhân hưởng phúc. Có một vị đường huynh như Tô Triệt ở sau lưng duy trì, con đường tu luyện của tiểu cô nương này, chắc chắn là xuôi gió xuôi nước, một đường bằng phẳng.

- Tô Triệt ca ca, ngươi muốn đi nữa sao?

Vừa mới gặp mặt một lần, nghe nói hắn lại phải rời đi, tiểu nha đầu thật là không muốn.

Tô Triệt ấm giọng nói ra:

- Lần này đi ra ngoài, đúng lúc có thể đi ngang qua Tô Giang huyện, ta sẽ thuận tiện về nhà nhìn một chút, nếu ngươi có lời nhắn gì, ta sẽ thay ngươi chuyển đạt.

Tiểu nha đầu lo nghĩ, trả lời:

- Ta không có lời nhắn gì, thay ta hướng ba mẹ ta nói một tiếng, hết thảy đều rất tốt là được rồi.

Tô Triệt gật gật đầu, dặn dò một câu:

- Cố gắng tu hành, đến Luyện Khí tầng ba lại đi ra ngoài lịch lãm.

Sau đó liền phi hành rời đi.

Rj9X *?QÆM; RN3@RNN , >mv M L;mv M L;QM; G°

Tô Niệm Nhân đứng ở trước cửa tiểu lâu tinh mỹ thuộc về nàng, si ngốc nhìn bóng lưng huynh trưởng, trong tâm linh còn nhỏ, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Sau khi nhập môn, đãi ngộ nàng có được, nếu so với những đệ tử ngoại môn khác thì hơn rất nhiều. Vị trí tốt nhất, linh thạch không thiếu, đan dược không thiếu, giá trị cống hiến môn phái không thiếu, công pháp cũng không thiếu…

Tất cả mọi người thấy mình chỉ là một đứa bé, thái độ cũng đều là khách khách khí khí.

Tiểu nha đầu thật sự không ngờ, huynh trưởng của mình ở Thiên Huyền Tông lại lấy được thành tích như thế, địa vị như thế… Trước kia suy nghĩ sẽ có chút ít đau khổ cùng khó khăn, dĩ nhiên là một chút cũng không gặp được.

Đương nhiên, không có đau khổ cũng không phải là chuyện tốt gì, vì vậy, nàng sẽ đem câu "đến Luyện Khí tầng ba lại đi ra ngoài lịch lãm" của Tô Triệt nói qua, trở thành chỉ dụ ghi nhớ trong tâm.

Sở dĩ Tô Triệt muốn tiện đường về nhà nhìn một cái, chủ yếu là xuất phát từ hai nguyên nhân.

Thứ nhất, chưởng giáo Chí Tôn đã phái người đưa tới nhóm đan dược cao cấp ban thưởng đầu tiên, trong đó, Linh Đan lục phẩm một trăm hạt, Linh Đan thất phẩm năm mươi hạt.

Căn cứ giá thị trường tính ra, Linh Đan lục phẩm ước chừng là năm trăm linh thạch một hạt, Linh Đan thất phẩm ước chừng là một ngàn linh thạch một hạt. Lúc này đây ban cho, tổng giá trị tương đương với mười vạn linh thạch.

Hơn nữa, vị trưởng lão ban phát kia còn nói, ban thưởng như vậy, sau này còn sẽ có mười chín lần. Cái này có ý nghĩa, đơn giản là tấm thượng cổ Trấn Sơn Phù kia, Thiên Huyền Tông sẽ ban thưởng cho Tô Triệt hai trăm vạn linh thạch.

Đương nhiên, trong này chỉ chính là giá thị trường, luyện đan thành phẩm chính thức, khả năng một phần ba cũng chưa tới, thì là khoảng sáu bảy mươi vạn linh thạch. Đây là bởi vì, Linh Đan ngũ phẩm trở lên, trên thị trường không dễ dàng mua được, mới có thể được giá cao như vậy.

Thực lực của An Nhã là không thể nghi ngờ, Tử cùng Diệp Âm Trúc năng lực vũ kỹ cũng đều không cần phải nghĩ, ba người giống như ba vì sao hướng bên trong Bố Luân Nạp sơn mạch bay nhanh.

Trên đường bay tới, An Nhã phi hành bên cạnh Diệp Âm Trúc

-Âm Trúc, thực lực của ngươi tựa hồ tiến bộ không ít a!

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:

-So sánh cùng tỷ tỷ còn kém xa.

An Nhã nhìn thoáng qua Tử nói:

-Đừng nói như vậy, ngươi ngay cả tỷ tỷ của ta còn có thể đánh cho mất trí nhớ, so với ta còn có cái gì chênh lệch đây? Bay qua hai ngọn núi nữa, mục đích của chúng ta ở đó. Đến lúc đó các ngươi không nên giật mình a. Ừm, được rồi, Âm Trúc. Ngươi là Cầm thành lĩnh chủ nhưng chưa chánh thức gặp mặt con dân của ngươi. Sau này khi chúng ta quay lại có ý gặp mặt con dân của ngươi một chút.

Diệp Âm Trúc cười khổ nói:

-Không cần thiết phải như vậy. Dù sao ta cũng không thường xuyên ở nơi này, chỉ cần họ nhận biết tỷ là được. An Nhã tỷ tỷ, ta đột nhiên nghĩ đến một vấn đề. Chúng ta tại Bố Luân Nạp sơn mạch làm lớn như vậy, có thể khiến cho Mễ Lan đế quốc bất mãn? Mặc dù ta là Cầm thành lĩnh chủ, nhưng kiến thiết đại quy mô như thế nếu nói không làm cho Mễ Lan đế quốc chú ý thật không có khả năng.

An Nhã sửng sốt một chút

-Vấn đề này ta không lo lắm. Cho đến bây giờ lẫn sau này, điều mà ta lo lắng vẫn là làm sao đem Cầm thành kiến thiết cho tốt, phòng ngự lực phải càng mạnh, bất luận Mễ Lan Đế Quốc hay Cực Bắc Hoang Nguyên thú nhân đều là kẻ địch giả tưởng của ta.

Tử nói:

-Lo lắng của Âm Trúc không phải không có đạo lý. Hắn tại Mễ Lan đế quốc đã rất bị hoàng thất chú ý, nếu tai Cầm thành kiến tạo to lớn, sợ rằng sẽ đưa đến một ít phiền toái không cần thiết.

An Nhã trầm ngâm nói:

-Không bằng chúng ta phong tỏa Cầm thành, không cho người của Cầm thành rời khỏi Bố Luân Nạp sơn mạch, tất cả nhu cầu về cuộc sống trong thành ta phái Tinh Linh tộc nhân đi mua, như vậy chẳng phải đã có thể thời dấu được mọi chuyện sao?

Diệp Âm Trúc lắc đầu nói:

-Không tốt. Bình dân cũng đều là dân của Cầm thành, chỉ có cho bọn họ tự do mới có thể canh tác hay công tác tốt. Nếu là phong bế thành, chỉ sợ dễ dàng xuất hiện nhiều vấn đề khác..

PPu G\yỀjX PPI ĤŋƯ ¦_j\ ¦\ϑ iX_Ńh ¦\Đ§

Âm Trúc, ta hiểu được ý tứ của ngươi. Khi quay lại chúng ta cẩn thận thương lượng một chút. Khi đi tới chỗ bằng hữu Địa Tinh, có lẽ ngươi nên xếp đặt một chút có lẽ sẽ tốt hơn đấy. Xem ra ngươi không chỉ là thiên tài trong lãnh vực gảy đàn mà về phương diện trí thức cũng không thua kém.

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:

-Thư trung tự hữu hoàng kim ốc (Trong sách có vàng - ý nói tri thức ở trong sách quý như vàng)

Tại trong Mễ Lan đế quốc hoàng gia đồ thư quán cất kỹ nhiều đồ thư không có thể như vậy mà nhìn, không chỉ mở rộng nhãn giới cho Diệp Âm Trúc, mà cũng tăng thêm kiến thức cho hắn. Với năng lực đã gặp qua là không quên, với một đoạn thời gian ngắn cũng đủ cho hắn hấp thu một lượng lớn.

Theo sự dẫn đường của An Nhã, ba người tới trước mặt một ngọn núi, dưới sự quan sát của Diệp Âm Trúc, mỗi ngọn núi trong Bố Luân Nạp sơn mạch hình dáng cũng không khác nhau lắm, trên núi các thực vật sinh trưởng cũng không có gì dị thường.

-An Nhã tỷ tỷ, ngươi nói cái …kia Địa Tinh là ở ngọn núi này hay sao?

Diệp Âm Trúc có chút nghi hoặc hỏi. Ít nhất là từ vị trí của hắn bây giờ nhìn lại, trên sườn núi tựa hồ cũng không có cái sinh vật đặc thù bộ lạc theo lời An Nhã nói.

An Nhã mỉm cười nói:

-Lập tức các ngươi sẽ được chứng kiến bọn họ, đợi ta một chút.

Vừa nói xong, thân ảnh xinh đẹp của nàng đã bay lên trời, trong chớp mắt đã ở giữa không trung, từ trên người nàng phóng thích quang mang màu tím, tựa hồ thực lực so với lần trước tăng lên không ít. Diệp Âm Trúc mơ hồ cảm giác được việc này với Viễn Cổ Chi thụ có liên quan. Dù sao, đó chính là sanh mạng chi chủng loại đích nguồn suối.

Một âm thanh thanh lượng từ trong miệng An Nhã phát ra, tràn ngập xuyên thấu lục địa thanh âm nhất thời tại sơn loan quanh quẩn, tiếng vang đi tới hết sức dễ nghe. Cảm thụ hồi âm ba động. Diệp Âm Trúc trong lòng đột nhiên máy động. Hồi âm? Hồi âm nếu vận dụng tại cầm ma pháp của chính mình, không biết có đặc thù hiệu quả gì? Hồi âm cũng là một loại âm thanh a!

Âm nhạc đối với trình độ của Diệp Âm Trúc lúc này, pháp lực còn có thể thông qua tinh thần lực mà tiến bộ, nhưng để nâng cao cảnh giới về phía trước rất khó, chỉ có thể gặp kì ngộ để đột phá. Mà trước mắt trong dãy núi này hồi âm lại cấp cho Diệp Âm Trúc linh cảm. Bất quá không đợi hắn suy nghĩ nhiều, trước mắt ngọn núi đã xuất hiện biến hóa.

Theo âm thanh dát dát chói tai của kim loại cọ xát mang tới, Diệp Âm Trúc cùng Tử ngạc nhiên chứng kiến ngay trước mặt mình trên vách núi cách đó không xa, cao chừng 3 thước. Một cái sơn bích 5 thước chiều rộng chậm rãi đột ngột xuất hiện,dịch chuyển sang phía trái hai thước lộ ra một cái huyệt động đen thui. Tại quá trình sơn bích di động, thong thả mà uyển chuyển. Tiếng dát dát nọ thủy chung vẫn không có đình chỉ. Cảm giác cực kỳ quái dị làm cho Diệp Âm Trúc và Tử trong lòng tràn ngập kinh ngạc.

Tại phía sau thạch bích ẩn dấu một cái thạch động cũng không khó làm được, nhưng có thể làm thạch bích từ bề ngoài nhìn không ra dấu vết gì, vừa lại là cơ giới phương thức mở ra, cái này đủ để kẻ khác ngạc nhiên. Cự thạch nọ sức nặng ít nhất cũng có mấy ngàn cân, cái này phải bao nhiêu cơ giới lực lượng mới có thể hoàn thành? Đối với Bỉ Mông cự thú tự nhiên không thành vấn đề,chỉ là chẳng lẽ cơ giới mở cửa đá này có thể so sánh với Bỉ Mông cự thú sao? Vốn đối với ĐIa Tinh thí nghiệm nghiệm thất khiến cho Diệp Âm Trúc có chút nghi hoặc.

-An Nhã tiểu thư, ngài tới. Mời vào.

Từ thạch động nọ chui ra một người. Người này nhìn qua rất là quái dị, thân cao chừng một thước hai. Vóc người cực kỳ nhỏ nhắn, trên người mặc quần áo tựa như treo trên giá theo gió lay động, nhưng cái đầu hắn thì cũng rất lớn, ít nhất cùng thân thể hắn mà nói, xem như là rất lớn, một đôi mắt màu xanh biếc to nhìn vào An Nhã. Lộ ra ánh mắt thiện cảm. Đây là Địa Tinh.

An Nhã nhẹ nhàng rơi vào cái động khẩu

-Ngươi hảo, Lô Tử. Trưởng lão có ở đó không? Ta dẫn theo hai vị bằng hữu lại đây.

Người được kêu là Lô Tử ĐIa Tinh vội vàng gật đầu nói:

-Trưởng Lão có ở đây. Chỉ là ngài mang đến không phải là Tinh Linh a.

Vừa nói hắn có chút đột xuất đưa đôi mắt to nhìn Diệp Âm Trúc cùng Tử, tròng mắt chuyển động hỗn loạn, không biết suy nghĩ cái gì.

An Nhã mỉm cười nói:

-Đúng vậy, bọn họ không phải là Tinh Linh. Nhưng bọn hắn một người là chủ nhân bây giờ của Bố Luân Nạp sơn mạch. Cũng là bạn tốt của ta. Người còn lại chính là tỷ phu của ta, coi như là ngoại tịch Tinh Linh. Nếu được ngươi trước tiên hồi báo trưởng lão một tiếng, nếu có thể được, chúng ta lại di vào.

Làm như vậy, nhất đại Tinh Linh cường giả An Nhã đã cấp mặt mũi cho Địa Tinh, tiểu ĐIa Tinh nọ suy nghĩ một chút nói:

-Đã có An Nhã tiểu thư đảm bảo, ta nghĩ trưởng lão cũng không trách ta đâu. Ba vị, xin theo ta đến đây.

Vừa nói xong, hắn nhảy một chút, hướng bên trong động đi tới.

Diệp Âm Trúc cùng Tử phóng người lên, đi đến bên người An Nhã, An Nhã nháy mắt cùng họ, lúc này mới mang theo hai người cùng nhau tiến vào trong huyệt động.

Bọn họ vừa bước vào động, thì lại nghe tiếng dát dát vang lên, quay đầu nhìn lại, trong lúc đó khối cự thạch nọ một lần nữa lại trở về chổ cũ, mơ hồ có thể chứng kiến cự thạch mặt bên trong một ít đặc thù Kim chúc kết cấu, mà ở bên trong biên sơn, tựa hồ cất giấu một ít cơ quan gì đó.

An Nhã thấp giọng nói:

-Cái này chỉ là bắt đầu, sau đó các ngươi có thể chứng kiến nghiên cứu của địa tinh đáng sợ cỡ nào.

Bên trong huyệt động rất khô ráo, mặc dù cửa đá đã đóng lại, nhưng không có cảm giác thiếu khí gì, không khí cũng như trước hết sức lưu thông, tại hai bên trên thạch bích, đều có giắt một ngọn đèn, ngọn đèn này tựa hồ cũng không có nhiệt lượng, nhưng cũng rất sáng, chiếu sáng cả bên trong động,không biết dùng nhiên liệu gì.

Địa Tinh Lô Tử phía trước đi cũng không nhanh, nhìn qua thể lực hắn không thế nào tốt, càng đi vào bên trong, huyệt động càng trở nên trống trải hơn, từ trên thạch bích bóng như gương, nhìn không ra bất kỳ dấu vết khai thác nào, Diệp Âm Trúc không khỏi nhịn được tò mò hỏi:

-Chẳng lẽ đây là một cái thiên nhiên thạch động trải qua cải tạo mà thành hay sao?

Lô Tử quay đầu lại nhìn Diệp Âm Trúc liếc mắt một cái nói:

-Không, đương nhiên không phải, cái này chính là do địa tinh chúng ta khai tạc. Lúc đầu vì tránh né các chủng tộc khác giết chóc, chúng ta phải chế tạo nên một cái địa phương an toàn như vậy

Tất cả đều là do nhân công khai tạc? Cũng chính là do Địa Tinh khai tạc? Nhưng Địa Tinh trước mắt thân thể gầy yếu, rất khó để người khác tưởng tượng bọn họ có thể hoàn thành một cái công trình vĩ đại như vậy.

Con đường hướng về phía dưới đi tới, dưới chân bậc thang phi thường đều đều, có thể thấy được dụng tâm kiến tạo nơi này ra sao. Khi bọn hắn đi được chừng hơn 200 thước, đột nhiên phía trước trở nên rất sáng. Đứng ở tại chỗ, Tử cùng Diệp Âm Trúc cũng không khỏi nhịn được ngây dại.

Trước mắt một cái không gian trống trải thật lớn, vị trí bọn họ đang đứng chỉ là một cái hang động mà thôi, như cái động khẩu trước mắt, tại cái không gian trống trải trên thạch bích chung quanh có ít nhất mười cái. Xuống phía dưới nhìn lại, ước chúng trăm thước một chút mới là mặt đất, tại không trung trống trải phía dưới , một cái thôn lạc, hoặc có thể nói là một cái thành thị quy mô. Phạm vi to lớn, dĩ nhiên đủ để cùng với Câm thành chưa có cải tạo so sánh.

Nhìn lên phía trên, còn có hai khung hình tròn,kích thước đạt tới trăm thước. Ở giữa vị trí khung, thiêu đốt một hỏa cầu đường kính hơn hai mươi thước. Nó mang lại ánh sáng và hơi ấm cho thành thị trong núi.

Phòng ốc của Địa Tinh nhìn qua so với loài người nhỏ hơn rất nhiều, nhưng cũng muốn tinh sảo hơn, ít nhất là so với những ngôi nhà bình dân mà Diệp Âm Trúc đã gặp qua, không có một chỗ nào có thể so sánh với chỗ ở của Địa Tinh trước mắt. Gỗ và đá kiến tạo ra phòng có đặc sắc, hơn nữa phòng của các Địa Tinh lẫn nhau cũng có liên lạc nhất định, chỉ là chỗ ngồi này tuy thuộc về địa tinh thành thị, nhưng nhìn qua không có nhiều địa tinh tồn tại. Từ chỗ của bọn nhìn qua ngẫu nhiên chỉ có thể nhìn thấy một ít địa tinh.

-Nếu với bao nhiêu địa tinh này mà chế tạo nên thành thị như thế này, thì ta đây thật muốn cảm thấy kinh khủng.

Tử nói một cách thành thật.

Lô Tử kiêu ngạo hãnh diện nói

-Cái này là do Địa Tinh nhất tộc chúng ta cố gắng hoàn thành. Nhưng nơi này không thể đại biểu cho trí tuệ của chúng ta. Bởi vì kết tinh trí tuệ của chúng ta không ở chổ này. Ba vị xin theo ta.

Vừa nói xong, hắn vỗ vỗ vào một mỏm đá trên thạch bích một chút, nhất thời , lại là một trận cơ giới vang lên, dưới chân chấn động rất nhỏ, Diệp Âm Trúc ba người đồng thời cảm giác được dưới chân rung động, chỗ vị trí bọn họ thạch bích cũng chậm rãi hạ xuống.

Đây là làm như thế nào đây? Diệp Âm Trúc và Tử liếc nhau, hai người trong ánh mắt kinh ngạc càng thêm rõ ràng. Tự động thăng hàng thê (thang máy tự động), hơn trăm thước độ cao, đừng nói cái công trình này khổng lồ cỡ nào, trong đó hàm lượng khoa kỹ là bọn hắn có không có khả năng giải thích được.

Tử nói:

-Khó trách có người nói qua, di tích văn minh chính là trí tuệ kết tinh. Không hổ là đại lục đệ nhất thông minh chủng tộc.

Nghe được Tử khích lệ, Lô Tử rõ ràng hưng phấn lên

-Đó là đương nhiên, văn minh Địa Tinh chúng ta làm sao có chủng tộc nào có thể so sánh? Nếu cho chúng ta đủ thời gian, nói không chừng trên cả thế giới, thì không có chủng tộc nào có thể chống lại được. Đáng tiếc chúng ta thân thể thật sự quá nhỏ yếu, tưởng tượng một cái vĩ đại thí nghiệm thành sự thật, cũng phải trải qua nhiều năm tháng.

Nói đến đây, ánh mắt hưng phấn của hắn ảm đạm một chút, tựa hồ tại vì thân hình nhỏ yếu của Địa Tinh mà cảm thấy bi ai.

An Nhã mĩm cười nói

-Bây giờ không giống nữa, nếu chúng ta cùng cá ngươi có thể hợp tác thành công, ta có tự tin đem nghiên cứu của Địa Tinh bộ lạc các ngươi thành sự thật.

Lô tử gật đầu nói:

-Hy vọng như thế.

Đang khi nói chuyện, tự động thăng hàng thê đã đưa bọn họ tới phía dưới Địa Tinh thành thị. Thăng hàng thê tại khi bọn họ đi xuống, lại thong thả tại chỗ cũ đi lên. Từ góc độ nhìn của bọn họ, thăng hàng thê tựa hồ chính là sơn bích bản thân tự mình di động.

Diệp Âm Trúc nhìn chung quanh nói:

-Trong bộ lạc các ngươi có tất cả bao nhiêu người?

_____***_____

Lô Tử nói:

-Ngoại trừ lão ấu bệnh tàn không tính, đại bộ phận mọi người đều ở tại thí nghiệm thất. Đối với địa tinh chúng ta mà nói, không có cái gì sinh ra niềm vui thú bằng nghiên cứu. Nghiên cứu cơ giới, là điều mà chúng ta thích nhất. Mặc dù chúng ta không cách nào biến chúng thành sự thật.

Diệp Âm Trúc tò mò nói:

-Vậy thí nghiệm thất của các ngươi ở chỗ nào đây? Có thể dung nạp hơn nửa bộ phận Địa Tinh cùng nhau nghiên cứu, nói vậy quy mô thí nghiệm thất của các ngươi không nhỏ sao.

-Đó là đương nhiên, các ngươi theo ta sẽ biết.

Lô Tử rõ ràng bước nhanh hơn, bốn người đi vào bộ lạc, dưới sự dẫn đường của hắn rất nhanh đi tới một địa tinh viện lạc. Lô Tử đẩy cửa mà vào.

-Hoan nghênh quang lâm, đây là nhà của ta.

Một khoảng sân trống trải, cũng không có cái gì đó dư thừa, không đợi Tử cùng Diệp Âm Trúc quan sát chung quanh, không biết Lô Tử ở địa phương nào , họ giật mình phát hiện, sân trung tâm cũng bắt đầu trầm xuống, cũng giống như thạch bích lúc trước đi xuống.

Dưới đất? Diệp Âm Trúc cùng Tử đồng thời nghĩ tới vị trí của Địa Tinh thí nghiệm thất.

Đúng vậy, Địa Tinh thí nghiệm thất nằm ở dưới mặt đất, đây cũng là chỗ bảo vệ tánh mạng cuối cùng của Địa Tinh. Sân rộng từ từ đi xuống chừng 100 thước mới ngừng lại. Khi Lô Tử một lần nữa mở cửa thì bọn họ đã tới một chỗ khác.

Không gian nơi này chỉ có ba thước chiều cao, cùng trên mặt đất so sánh thì áp lực nhiều hơn. Thấy trước mắt chính là một dũng đạo, từ các ngọn đèn chiếu sáng nhìn lại, hai bên dũng đạo đều có rất nhiều nhánh, tựa như một cái mê cung thật lớn.

-Theo sát ta, nếu không các ngươi sẽ bị lạc phương hướng, nếu làm phát động cơ quan thì không hay.

Lô Tử dặn dò một tiếng, lập tức mang theo ba người theo dũng đạo hướng bên trong đi đến.

Bên trong dũng đạo này âm thanh rất ồn ào. Âm thanh của các loại cơ giới quái dị phát ra khiến cho kẻ khác nghe rất không thoải mái, một bên đi tới, Lô Tử giới thiệu:

-Nơi này mỗi cái phân nhánh của dũng đạo dẫn tới một tòa Địa Tinh thí nghiệm thất. Thành quả cuối cùng của tất cả các thí nghiệm đều do trưởng lão đoàn của bộ lạc chúng ta kiểm tra. Kiểm tra thành công, sẽ đem cái thí nghiệm thành phẩm lưu lại văn hiến tư liệu. Để đến lúc chúng ra có năng lực kiến tạo thì đem ra.

Diệp Âm Trúc nói:

-Ta rất tò mò, các ngươi như thế nào có thể hoàn thành công trình Địa Tinh huyệt động lớn như thế này. Đừng nói công trình dưới lòng đất, cho dù là cái thành thị của Địa Tinh ở trên kia, tuyệt đối không phải ngày một ngày hai là có thể hoàn thành. Huống chi trong đó còn có cơ giới kiến thiết gia nhập.

Lô Tử nói:

-Kiến tạo đương nhiên rất khó khăn. Nhưng không làm khó được Địa Tinh thông minh chúng ta. Bộ lạc của chúng ta bây giờ có chừng khoảng 7000 người. Nếu chúng ta phán đoán không sai, tại khắp Long Khi Nỗ Tư đại lục, chúng ta hẳn là bộ lạc Địa Tinh lớn nhất còn tồn tại. Cho nên, Địa Tinh trí tuệ kết tinh của bọn ta cũng là nhiều nhất. Đúng rồi. ĐỊa Tinh chúng ta thân thể quả thật nhỏ yếu, bằng năng lực của chúng ta rất khó kiến tạo một động phủ như vậy. Nhưng lại không có một chủng tộc nào lại có được một lực lượng khoa kỹ hoàn mỹ như chủng tộc nhược tiểu của chúng ta. Bằng vào khoa kỹ, chúng ta đã hoàn thành kỳ tích này.

Nghe hắn nói Diệp Âm Trúc vẫn có chút mờ mịt, hắn vẫn không hiểu Địa Tinh làm thế nào đây, dù sao khoa kỹ này cũng quá mức kinh khủng.

Một bên An Nhã nói:

-Hoàn thành kiến tạo nơi này, bằng vào một loại cơ giới đặc thù tên là Địa Tinh Tê Liệt giả. Các ngươi có thể xem nó như một loại cơ giới ma thú. Thông qua ma tinh thạch nguyên liệu cùng hi hữu kim chúc chế tạo thành. Địa Tinh tê liệt giả mặc dù không thể trở thành chiến sĩ cường đại, nhưng có thể đền bù lực lượng nhỏ yếu của Địa Tinh.

Địa tinh tê liệt giả? Đây là một cái danh từ mới. Từ lúc mới nhìn thấy Địa Tinh đã gây cho Diệp Âm Trúc cùng Tử nhều kinh ngạc.

Lô Tử không có dẫn bọn hắn tiến vào một cái phân dũng đạo nào, mà vẫn đi về phía trước, đi được ước chừng 300 thước, trước mặt bọn họ xuất hiện một tòa đại môn. Thiết chất địa đại môn (Cửa bằng sắt). Lô Tử tại trên cửa ấn vài cái, rất nhanh bàn động cái gì đó, trong chốc lát công phu,dễ nghe tiếng cơ giới, đai môn trước mắt chậm rãi hướng hai bên mở ra.

-Mời vào.

- Sự tình không coi vào đâu, rất dễ xử lý.

- Chuyện này từ nay về sau, trong mười tháng có thể giải quyết là được rồi.

Tô Triệt nói ra.

- Không sai biệt lắm nửa năm sau, ta sẽ phản hồi sư môn.

Ngưng Lộ lấy ra một cái ngọc phù đưa tin, đưa tới cho hắn nói:

- Đến lúc đó có thể đưa tin cho ta.

- Vậy thì đa tạ sư tỷ .

Tô Triệt chắp tay thi lễ.

- Không cần phải khách khí.

Ngưng Lộ khoát tay chặn lại, lời nói xoay chuyển, đột ngột chuyển đến một việc khác:

- Dùng cốt linh và tu vi của ngươi mà xem, nhất định có dã tâm cạnh tranh đệ tử chân truyền a?

Tô Triệt gật đầu.

- Cái này là được rồi, ngươi thắng ta, cho nên, ta xem ngươi thuận mắt.

Dứt lời, nàng thoáng cái nhảy lên, bước lên phi kiếm liền bay vào không trung, giương giọng hô:

- Nếu có thể đuổi theo ta, sẽ giúp ngươi làm một chuyện.

Lúc này đây, nàng cũng là chơi xấu, dẫn đầu chạy trước.

- Gặp lại sư tỷ sau, ta không có đi bên đó.

Khóe miệng Tô Triệt mang theo nụ cười, truyền âm hô.

Trên bầu trời, Ngưng Lộ tùy ý khoát tay, ý nói lời từ biệt, đã sớm đoán được sẽ là loại đáp án này.

- Nàng này thật sự là...

Trong Tiên Ngục, lão Hắc nâng cằm lên bình luận:

- Chủ nhân, ngươi phải làm chuẩn bị tư tưởng, xem ra, ở trong hàng đệ tử chân truyền của Thiên Huyền Tông, gặp được một người đứng đắn, đoán chừng là rất không có khả năng a.

Tô Triệt cười ha ha, dựng đĩa ngọc lên, hướng một phương hướng khác bay đi.

Tô Giang huyện Đông Tấn quốc, có thể nói là một thị trấn do gia tộc Tu Chân Tô gia khống chế.

Chỉ có điều, dân chúng Tô Giang huyện không hiểu được những sự tình Tu Chân Giới kia, ở trong suy nghĩ của bọn hắn, Tô gia chính là chủ nhân cả Tô Giang huyện, thậm chí trong gia phổ ghi lại rất rõ ràng, cả Tô Giang huyện chính là Tô gia ở sáu trăm năm trước sáng tạo mà thành.

Người Tô gia rất thiện lương, cho dù là năm nạn đói nghiêm trọng nhất, dân chúng Tô Giang huyện cũng không có chết đói một người. Bởi vậy, uy tín của Tô gia ở chỗ này, không người nào có thể so sánh, mặc dù là Huyện thái gia thấy người Tô gia, cũng phải cúi đầu khom lưng, khách khách khí khí...

Ở trong mắt dân chúng, Tô gia cao cao tại thượng, được xưng tụng là thổ hoàng đế địa phương. Chỉ là, bọn họ lại không biết, Tô gia cũng có nỗi buồn của Tô gia, thậm chí, đồng dạng sẽ có tai họa tìm tới tận cửa.

Nửa tháng trước, một số tán tu tìm tới tận cửa, tổng cộng chín người, người cầm đầu là hai tu sĩ Trúc Cơ kỳ. Bảo là muốn vây bắt một Ác Giao ở Tô Giang huyện, muốn ở tạm trong Tô gia một tháng.

Lại nói tiếp, thân là gia tộc Tu Chân, ngẫu nhiên sẽ có đồng đạo Tu Chân Giới tìm tới tận cửa nhờ viện trợ, đây cũng là việc bình thường. Chỉ là lúc này, hình như Tô gia là gặp phải phiền phức.

Hai Trúc Cơ tu sĩ cầm đầu, một người trong đó cực kỳ háo sắc, vốn là dây dưa không rõ cùng một nữ tu đồng hành, hai ngày này, một đôi sắc nhãn lại nhìn chằm chằm đến trên người nữ quyến của Tô gia.

Mới đầu, là bởi vì hắn không rõ ràng tình huống Tô gia, các phương diện còn có cố kỵ, theo thời gian tá túc dần dần kéo dài, bọn họ đã xác minh, hình như Tô gia không có Trúc Cơ tu sĩ tọa trấn. Vì vậy, lá gan của bọn hắn càng lúc càng lớn, một ít hành vi cũng là càng phát ra quá mức.

Thượng bất chính, hạ tất loạn, người cầm đầu đều là một sắc quỷ, một đám đi theo phía dưới tất nhiên cũng không khá hơn chút nào.

Vừa rồi, lại có một nha hoàn muốn nhảy giếng tự sát, đơn giản là bị sắc quỷ nào đó sờ soạng hai má, bấm véo cái mông...

- Gia chủ, như vậy không được a, nếu cứ tiếp tục như vậy, khẳng định sẽ gặp chuyện không may.

Giờ phút này, trong phòng nghị sự của gia tộc, lực lượng nòng cốt của Tô gia tụ tập một lần nữa, đều là mặt ủ mày chau, lo lắng vô cùng.

Tô gia gia chủ Tô Vân Sơn, cũng chính là Nhị gia gia của Tô Triệt, lão nhân gia đã là tám mươi bảy tuổi, nhưng tu vi chỉ là Luyện Khí tầng chín, căn bản trấn không được đám tán tu kia.

- Tô gia, thật sự là xuống dốc a.

Tô Vân Sơn thoạt nhìn chỉ giống như lão nhân sáu mươi, tóc vẫn chỉ là màu xám trắng, ngày bình thường đều là tinh thần nhấp nháy, cái eo thẳng tắp, nhưng mà hôm nay, thì khuôn mặt u sầu, đồng tử cũng có chút đục ngầu.

Có lẽ lão nhân gia đã ý thức được, Tô gia sẽ tao ngộ một hồi đại kiếp nạn, khó có thể hóa giải.

Lúc này, phụ thân Tô Triệt Tô Thanh Lâm thở dài:

- Ta đã luôn mãi hướng bọn họ ra ám hiệu, Tô Triệt con ta, đã là đệ tử nội môn của Thiên Huyền Tông, cốt linh chỉ có mười tám tuổi, cảnh giới đã là Luyện Khí Đại viên mãn, tiền đồ bất khả hạn lượng... Nhưng bọn họ vẫn là không hề cố kỵ, hai ngày này, đã không chỉ là động thủ động cước đối với bọn hạ nhân.

- Triệt nhi...

Gia chủ Tô Vân Sơn lẩm bẩm nói:

- Triệt nhi là hảo hài tử a, chỉ tiếc, những tán tu này không có gốc rễ, không có bản doanh, bốn phía du đãng, ngược lại không giống như là người trong những môn phái kia, đối với Thiên Huyền Tông có kính sợ thật sâu.

Những người khác đều gật đầu, hạng người như tán tu, ngư long hỗn tạp, có người tốt, cũng có rất nhiều dân liều mạng không chỗ cố kỵ.

Có chút tán tu ở một chỗ phạm vào đại án, cùng ngày trong đêm có thể chạy ra vài ngàn dặm, mặc dù gặp phải các đại môn phái liên hợp truy nã, thường thường cũng khó có thể tập nã, đến cuối cùng phần lớn là không giải quyết được gì.

RjeX *?QÆM; kyR , h¬ h`B i o L?¨

Tu Chân Giới quá lớn, muốn bắt được một người, không khác gì mò kim đáy biển.

Bởi vậy, đối với Tô gia mà nói, tán tu như vậy tìm tới cửa, thường thường đều là cục diện khó giải quyết nhất. Trước kia cũng có qua tình hình cùng loại, bất quá, cũng không có nghiêm trọng như ngày này.

Tô Vân Sơn còn nói thêm:

- Người tu tiên không có khả năng thiếu khuyết tục vật như vàng bạc, thực nếu như tham luyến nữ sắc, có rất nhiều biện pháp thỏa mãn nhu cầu, không đến mức chạy đến nhà chúng ta làm như vậy. Không thể nghi ngờ, sắc tâm chỉ là giả trang ra để thử tiến hành, bọn họ cố ý như thế, chỉ vì thử xem điểm mấu chốt của chúng ta mà thôi...

Lão nhân gia càng nói càng tức giận, thoáng bình phục khí tức, đây mới tiếp tục nói:

- Dụng ý thực sự của bọn họ, là hướng về phía ngàn năm tích góp từng tí một của Tô gia, nếu như không có nhân sĩ Trúc Cơ trong tộc ra mặt ngăn cản, nhiều nhất là một hai ngày nữa, bọn họ chắc chắn sẽ động thủ.

Trong nội đường trầm mặc lại, hào khí ngưng trọng áp chế đến cực điểm. Gia chủ suy đoán, tất cả mọi người đều tán thành, lại nghĩ không ra bất luận phương pháp hóa giải gì.

Tô Thanh Lâm thoáng tưởng tượng, trầm giọng nói ra:

- Thật sự không được, đêm nay sẽ để phụ nữ và trẻ em trong tộc lặng lẽ cất bước, trong nhà chỉ để lại chúng ta tọa trấn. Thực nếu là triệt để vạch mặt, liều mạng một lần, chúng ta cũng không còn buồn phiền lo lắng.

- Trừ lần đó ra, còn có một biện pháp khác.

Lại là một lão nhân nói chuyện, chính là gia gia Tô Triệt Tô Vân Đường, cũng là Tam đệ của gia chủ Tô Vân Sơn.

Tô Vân Đường có chút hí mắt, trầm giọng nói ra:

- Thật sự không được, ta liền nhảy vào Tô Giang, đi tìm Ngân Tu Giao kia, nói rõ ràng sự tình cùng hắn, để cho nó biết rõ, địch nhân của Tô gia, hoàn toàn cũng là địch nhân của nó.

- Không được đâu phụ thân.

Tô Thanh Lâm quá sợ hãi, vội vàng khuyên can nói:

- Ngân Tu Giao kia vẫn chỉ là tiểu giao, trí tuệ cực kỳ có hạn, căn bản nghe không hiểu lời của ngươi, đi chỉ là chịu chết mà thôi.

- Ai nói nghe không hiểu.

Tô Vân Đường trừng mắt, úng thanh nói:

- Ta dùng Thiêu Hồn thuật, thi triển tâm linh câu thông đại pháp, không tin hắn nghe không hiểu

- Thiêu Hồn thuật?

Lời vừa nói ra, mọi người biến sắc.

Thiêu Hồn thuật, chưa tính là pháp thuật cao minh gì, chính là thời khắc nguy cấp kích phát tiềm năng, tự hủy bản thân, một khi thi triển, kết cục cực kỳ bi thảm, không chỉ là tử vong đơn giản như vậy, truyền thuyết nói rằng, khi đầu thai chuyển thế, cũng bởi vì hồn phách không được đầy đủ, tái thế không thể làm người, phải làm súc sinh…

- Tam đệ, ngươi không thể…

Gia chủ Tô Vân Sơn đang muốn khuyên nhủ, lại bị Tô Vân Đường đưa tay cắt đứt.

- Có thể làm súc sinh, đã rất không tồi rồi.

Vị gia gia này của Tô Triệt rất cường liệt, hắn đứng dậy, quay mắt về phía linh vị liệt tổ liệt tông, thân hình run rẩy, nhưng lời nói lại rất có khí phách:

- Nếu như bởi vì khiếp đảm mà hủy Tô gia, kiếp sau, ngay cả súc sinh cũng không xứng làm tiếp.

Một lúc lâu sau, Tô Vân Đường lẻ loi một mình đi ra khỏi cửa chính Tô gia trang viên.

Mặc dù việc này là dứt khoát chịu chết, nhưng vì giữ bí mật, những người khác không thể tương bồi hoặc đưa tiễn, lão nhân gia đã định chủ ý, ai cũng khuyên không được hắn.

Hơn nữa, chuyện này còn không dám để cho quá nhiều người biết rõ, nếu không, các nữ quyến khóc sướt mướt, tất nhiên sẽ dẫn phát đám tán tu kia ngờ vực vô căn cứ.

Trong Nghị Sự đường, Tô Vân Sơn lão lệ tung hoành, Tam đệ hắn lại muốn…

Tô Thanh Lâm thì là sắc mặt trướng lên, nghẹn ngồi ở trên mặt ghế, không thể nói lời nào, thân không thể động, chỉ có thể cuồng hô bạo rống ở trong nội tâm. Vừa rồi, phụ thân tới ôm mình, lại bất ngờ hạ thủ phong bế huyệt đạo toàn thân của mình.

Những người khác nghĩ muốn ngăn cản Tô Vân Đường, nhưng khuôn mặt lão nhân gia rất bình tĩnh, mục

-Ngươi nói là, cái toàn phương vị Ma Đạo Pháo không cần ma pháp sư ở bên cạnh chú nhập ma pháp nguyên tố, cũng không cần người chuyên môn phụ trách phóng ra sao?

Cổ Lỗ ngạo nghễ hãnh diện nói:

-Đúng là như thế.

Hắn quả thật rất kiêu ngạo, năng lực của món này nghe ra rất đúng rồi, nhưng mỗi một cái năng lực đều cũng trải qua không biết bao nhiêu thí nghiệm cùng nghiên cứu mới có thể thành công. Nóng súng quay 360 độ ở bất cứ phương hướng nào, chuyện lực sinh ra sau khi bắn chính là vấn đề tất cả các quốc gia của nhân loại đều không giải quyết được.

An Nhã cùng Tử thần sắc cũng trở nên cổ quái, kể cả Diệp Âm Trúc cũng vậy, ba người đồng thời nghĩ đến, nếu đem ma đạo pháo đặt tại trên đỉnh 107 ngọn núi của Bố Luân Nạp sơn mạch. Vậy sẽ là một loại hiệu quả gì đây?

Cổ Lỗ nói:

-Chúng ta nghiên cứu ra toàn phương vị ma đạo pháo phải cùng toàn phương vị giám trắc khống chế hệ thống liên hợp cung một chỗ sử dụng. Nói cách khác, đem ma đạo pháo cùng toàn phương vị giam trắc khống chế hệ thống kiến thiết tốt xong, chỉ cần tại bên trong cố định giam khống, có thể xem xét đến khả năng giam trắc trong phạm vi hết thảy tình huống, cũng thông qua ma đạo pháo tùy thời tập trung xuất hiện tiến hành công kích địch nhân.

Đồ vật này đối với Diệp Âm Trúc bọn họ mà nói thật sự là quá tân tiến, Diệp Âm Trúc nhịn không được nói:

-Trưởng lão, ta còn không hiểu được ý tứ của ngài. Ngài nói ma đạo pháo nguyên lý là ý gì? Uy lực lại như thế nào đây? Còn có cái gì khống chế hệ thống, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

Cổ Lỗ mỉm cười nói:

-Ma Đạo Pháo uy lực không cần lo lắng, nguyên lý tại ma pháp nguyên tố khống chế, sở dĩ không cần nhập vào ma pháp lực, bởi vì trước khi sử dụng, trong đó đã rót vào đủ ma pháp lực, thông qua đặc thù ma tinh thạch tiến hành chứa đựng, tăng lên. Làm khi phóng ra, chỉ cần thông qua toàn phương vị giam trắc khống chế hệ thống có thể dễ dàng hoàn thành, uy lực ít nhất tương đương một gã ma đạo sĩ toàn lực thi triển ma pháp, cho nên mới kêu là ma đạo pháo, nếu ma đạo pháo sử dụng cao cấp ma tinh thạch, chứa đựng năng lượng cũng đủ, vậy uy lực càng thêm đáng sợ. Dưới tình huống vật liệu cho phép, theo lý luận mà nói, cho dù phóng ra cấm chú cũng là có thể. Về phần toàn phương vị khống chế hệ thống, chúng ta ở tại trong tộc cũng có chế tạo một cái. Bây giờ ta có thể triển kỳ cho các người xem.

Vừa nói, hắn từ phía sau mặt bàn đã đi tới, đi tới giữa đại sảnh, từ trong lòng xuất hiện một cái khối hình hộp, ngồi xổm xuống đất, nhấc một khối gạch trên mặt đất lên, đem cái hộp quái dị nọ thả vào.

-Đây là chìa khóa mở ra hệ thống.

Cổ Lỗ vừa dứt lời, mặt đất cả phòng cũng đều chấn động lên, một cái ước chừng ba thước chiều rộng từ mặt đất chậm rãi mọc lên, cảm giác, cái này như là một cái tế đàn bộ dáng gì đó, tại chính giữa tế đàn, có bốn khối kỳ dị kim chúc để giữ một cái thủy tinh cầu thật lớn. Cái thủy tinh cầu này đường kính vượt qua một thước, toàn thân trong suốt, tại ngọn đèn chiếu xuống lóe ra trong suốt quang thải.

Pku G\yỀjX PkI [z9 [őj G\Ł ¦àn g9 Ĥàn p\¾n

Cổ Lỗ mỉm cười, tay trái mang vào một cái bao tay, tay phải tại thủy tinh cầu mơn trớn, từ bao tay trái sinh ra một cỗ cường đại ma pháp nguyên tố ba động, trong nháy mắt truyền khắp toàn thân Cổ Lỗ, tái thông qua bên tay phải đưa vào thủy tinh cầu.

Nguyên tố ba động kỳ dị xuất hiện, thủy tinh cầu vốn trong suốt bỗng xuất hiện một bức họa, đúng là bộ dáng của mặt trên của Địa Tinh thành thị.

-Cái này của chúng ta là toàn phương vị giam trắc, khống chế hệ thống, chính là thông qua một ít trang bị đặc thù, thông qua trung tâm thủy tinh cầu tiến hành dò xét khống chế. Giống ta bây giờ, có thể thông qua tinh thần liên lạc đem hình ảnh chuyển qua bên trong một gian thí nghiệm thất, xem tiến độ nghiên cứu của bọn hắn. Đáng tiếc, đối với Địa Tinh chúng ta mà nói, thao tác đối với hệ thống như vậy thật là quá khó khăn. Muốn làm cho nó hoạt động cần phải có tinh thần lực cường đại cùng năng lực phản ứng, mà mấy thứ này đều là những thứ mà Địa Tinh chúng ta không sở hữu. Nếu đổi lại thành An Nhã tiểu thư , một cường giả, chỉ cần học tập đơn giản một chút, là có thể dễ dàng nắm giữ. Đến lúc đó, hoàn toàn có thể bằng vào hệ thống này thao túng tất cả các mục tiêu mà ma đạo pháo cần tiến hành công kích.

Diệp Âm Trúc ngây dại, Tử cũng ngây dại, đối với bọn họ mà nói, cái này tất cả đều là những khoa kỹ siêu việt vượt quá khả năng có thể đạt tới của nhân loại. Nếu thật sự có thể chế tạo vật như vậy, vậy Bố Luân Nạp sơn mạch chẳng phải là sẽ trở thành một con nhím khổng lồ sao? Dưới tình huống có ma đạo pháo, cho dù là thất Long thành có đến tấn công thì cũng có thể có đủ năng lực để chống cự.

-Cái đồ vật này đối với kiến thiết Cầm thành của chúng ta mà nói thật là hữu dụng. Cổ Lỗ trưởng lão, ta bây giờ quan trọng nhất muốn biết chính là, kiến tạo toàn phương vị ma đạo pháo như vậy cần có những tài liệu gì? Về phần toàn phương vị giám trắc khống chế hệ thống có thể sau này hãy nói. Chúng ta phải làm từng bước một.

Diệp Âm Trúc là người đã trải qua sóng gió, nên biết được tác dụng của Ma Đạo Pháo lập tức đem vấn đề mấu chốt xử lý.

Cổ Lỗ đóng khống chế hệ thống lại, lấy trang bị đặc thù phát ra ma pháp lực trong tay trái ra.

-Rất khó khăn. Nếu không phải nói là phi thường khó khăn, chúng ta đã sớm chế tạo một số để thủ hộ nhà của chúng ta. Tài liệu chủ yếu của Ma Đạo Pháo chính là kim tinh cương, tốt nhất là hỗn hợp cương mẫu tinh cương, càng cứng rắn càng tốt. Một khẩu Ma Đạo Pháo, phải cần một tấn tinh cương. Nếu đem thuần tinh cương chế tạo ma đạo pháo thì nhiều nhất chỉ có thể phát huy được năng lực như ma đạo sĩ ma pháp mà thôi. Với độ cứng tăng lên, tự nhiên uy lực của ma đạo pháo cũng tăng lên. Đây cũng là loại vật liệu quan trọng nhất để chế tạo ma đạo pháo. Ma đạo pháo chủ yếu do ba bộ phận cấu tạo thành. Cơ tọa (bệ đặt pháo), pháo quản (nòng pháo), cùng với cơ giới linh kiện là bộ phận đầu tiên, càng cứng càng tốt. Bộ phận thứ hai là ma pháp trận bên trong thân pháo, chúng ta trải qua nhiều năm nghiên cứu, đã xác đinh. Một vài loại ma pháp trận thích hợp, có thể sản sinh hiệu quả bất đồng. Tỷ như ma pháp tăng phúc, ma pháp tán xạ đẳng. Như các ngươi cũng đã biết, muốn khắc họa ma pháp trận trên Kim Chúc, phải dùng đặc thù tài liệu. Cho nên, mỗi một pho ma đạo pháo cũng đều phải mất một cân Bí Ngân làm hạch tâm xử lý ma pháp trận khắc họa nguyên liệu. Lúc này mới là giai đoạn khó khăn nhất. Cuối cùng còn phải có ít nhất một viên tinh hạch chứa đựng ma pháp lực của thất cấp ma thú, thông qia sự điều động của pháp trận tùy thời có thể phóng ra. Không phải nói rằng tinh hạch của ma thú cấp thấp không dùng được, mà tinh hạch của ma thú cấp thấp dung lượng thật sự quá nhỏ. Mà tinh hạch của trí tuệ ma thú có thể hấp thụ ma pháp nguyên tố bên ngoài, thông qua ma pháp sư đưa năng lượng vào, ít nhất có thể liên tục phóng ra mười lần ma pháp ở cấp bậc Ma Đạo sĩ. Đương nhiên, tinh hạch cấp bậc càng cao thì hiệu quả càng tốt. Chế tạo ma đạo pháo mấu chốt nằm ở tại cấu tạo thân mình cơ giới linh kiện cùng với bí ngân trên có khắc họa ma pháp trận tinh xảo cùng với khỏa ma tinh hạch thượng hạng làm hạch tâm.

Diệp Âm Trúc suy nghĩ một chút nói:

-Ma Đạo Pháo này công nghệ chế tạo có phải là phi thường khó khăn hay không?

Cổ Lỗ vuốt cằm nói:

-Đương nhiên khó khăn. Mỗi một khẩu Ma Đạo Pháo, linh kiện nhiều hơn 600 cái. Mỗi một cái bộ phận nhỏ cũng đều quyết định đến năng lực của Ma Đạo Pháo. Loại chế tạo tinh tế này, theo ta được biết chỉ có Ải Nhân là có thể hoàn thành. Chúng ta Địa Tinh thật không có khả năng giết ma thú, đầu tiên không thể nào có được hạch tâm của Ma Đạo Pháo, hơn nữa Bí Ngân thật quá đáng giá, một cân Bí Ngân tuyệt đối thị thiên văn số tồn tại. Cho nên chúng ta tới bây giờ mặc dù lý luận hoàn hảo uy lực của Ma Đạo Pháo. Nhưng lại không có chế tạo được khẩu nào.

Diệp Âm Trúc nhìn về phía An Nhã:

-An Nhã tỷ tỷ. Ngươi biết chú tạo đại sư của Ải Nhân tộc không?

An Nhã vuốt cằm nói:

-Chúng ta Tinh Linh tộc cùng Ải Nhân tộc nhiều đời giao hảo, đương nhiên có biết. Chỉ là Ải Nhân cá tính hết sức quái dị. Nếu ngươi muốn cùng hắn kết giao bằng hữu, chỉ cần mời hắn uống rượu, hơn nữa không nên lừa gạt bọn họ bất cứ chuyện gì. Nhưng mà, nếu ngươi muốn nhờ bọn họ chế tạo đồ vật, vậy thì có phần khó khăn. Ải Nhân cũng có quy củ, không phải cực phẩm không chế tạo, mà bọn họ đối với nguyên liêu cực kỳ quý trọng. Cho nên, cầu bọn họ làm việc cũng không dễ dàng. Đầu tiên phải dùng đủ nguyên liệu trân quý mới đả động được bọn họ. Bí Ngân mà vừa rồi Cổ Lỗ trưởng lão vừa nói, đại bộ phận sản lượng do Ải Nhân khống chế. Nhưng theo ta được biết, Ải Nhân tộc một năm sản lượng cũng chỉ hơn mười cân mà thôi. Đó cơ hồ là tất cả cuộc sống của bọn họ. Muốn mua Bí Ngân từ tay bọn họ, chỉ sợ phải tán gia bại sản.

Vừa nói, trên mặt nàng lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ. Toàn phương vị Ma Đạo Pháo tuy tốt, nhưng không có nguyên liệu thích hợp cũng là vô dụng mà thôi.

Diệp Âm Trúc ánh mắt sáng rực lên, quay đầu nhìn về phía Tử, Tử cũng đang nhìn về phía Âm Trúc, hai ngươi đều nở nụ cười. Diệp Âm Trúc nói:

-Được rồi, Cổ Lỗ trưởng lão, cuộc bái phỏng hôm nay đến đây thôi. Đối với khảo nghiệm của ngài, chúng ta lựa chọn Ma Đạo Pháo. Chờ chúng ta chuẩn bị tốt tất cả nguyên liệu xong, sẽ thỉnh tộc nhân của ngài chỉ đạo kiến tạo. Như thế nào?

Cổ Lỗ gật đầu nói:

-Hay lắm, ta đợi tin tốt của các ngươi.

Kỳ thật, bản thân hắn cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới là sẽ có ai chế tạo ra được Ma Đạo Pháo, dù sao tài liệu cũng quá trân quý. Chỉ cần bọn Diệp Âm Trúc có thể có đủ nguyên liệu để chế tạo một khẩu Ma Đạo Pháo. Sau đó mời Ải Nhân đại sư, cũng có thể coi như là đã làm xong Ma Đạo Pháo.

Sau khi rời khỏi Địa Tinh bộ lạc, An Nhã có chút giận nói:

-Âm Trúc, ngươi như thế nào lại đáp ứng hắn đây? Cổ Lỗ lão hồ ly này. Cho dù ngươi không đáp ứng khảo nghiệm của hắn, ta cũng có thể tám phần nắm chắc bắt buộc hắn cùng chúng ta toàn diện hợp tác.

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:

-Nhưng nếu hợp tác như vậy thì Địa Tinh bộ lạc cũng là không cam lòng hợp tác, trong quá trình hợp tác sẽ dễ xảy ra chuyện. Yêu cầu bọn họ đưa ra cũng không quá khó. An Nhã tỷ tỷ, từ đây đến lúc ta khai học còn có một đoạn thời gian, nếu tỷ biết được Ải Nhân đại sư ở cách nơi này không xa, chúng ra không bằng đi đến đó một chuyến, mời hắn hỗ trợ.

An Nhã sửng sốt nói:

-Ngươi thật sự muốn mời Ải Nhân đến hỗ trợ chế tạo sao? Âm Trúc ngươi không nên xúc động. Một cân Bí Ngân giá trị thật sự rất cao. Nếu đem hết tiền trong tay ra dùng, sợ rằng không được hai tháng, nhu yếu phẩm cần thiết cho bình dân bá tánh trong Cầm thành của chúng ta đều gặp vấn đề.

Diệp Âm Trúc nhìn An Nhã một cách nghiêm túc nói:

-An Nhã tỷ tỷ, ta hỏi ngươi một vấn đề.

An Nhã nghi hoặc nói:

-Có vấn đề gì? Ngươi hỏi đi.

Diệp Âm Trúc cười hắc hắc nói:

-Đem cương mẫu đích tinh cương cùng kim cương tinh so sánh, cái nào tốt hơn?

An Nhã một chút tức giận nói:

-Nói nhảm, ai cũng đều biết Kim Cương Tinh là Kim Chúc cứng rắn nhất trên đại lục, nhưng giá trị của nó so với Bí Ngân cũng không kém bao nhiêu.

Diệp Âm Trúc không tán thành cũng không phản đối, tiếp tục hỏi:

-Vậy Ma Ngân so sánh với Bí Ngân cái nào tốt hơn đây?

An Nhã cau mày nói:

-Âm Trúc, ngươi rốt cuộc là muốn nói cái gì? Ma Ngân đồ vật này ta cũng chỉ là mơi nghe nói qua, Bí Ngân thì ta đã chính mắt thấy qua.

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:

-Theo như tỷ tỷ nói, nếu ta đem theo hai loại đồ vật này đi tìm Ải Nhân đại sư, hắn có thể giúp chúng ta chế tạo hay không?

An Nhã rốt cuộc phản ứng lại, giật mình nhìn trừng trừng Diệp Âm Trúc

-Ngươi nói ngươi có biện pháp tìm được hai loại cực phẩm nguyên liệu này?

Diệp Âm Trúc gật đầu

-Nếu không ta như thế nào lại đáp ứng Cổ Lỗ trưởng lão? Tỷ tỷ đã vì Cầm thành mà cố gắng nhiều, không thể để tỷ tỷ ra thêm tiền nữa. Sau này nguyên liệu của Cầm thành, sẽ do ta nghĩ biện pháp.

Nhìn vẻ mặt ưu nhã đầy tự tin của Diệp Âm Trúc, An Nhã không khỏi có chút ngốc trệ, nàng phát hiện, vị đệ đệ của mình đã trở nên thần bí hơn nhiều, cũng thành thục hơn, cho dù cùng với khí thể bức người của Tử Tinh Bỉ Mông ở cùng một chỗ, khí tức của Tử cũng không cách nào đem khí tức của hắn đè xuống được.

Một lần nữa trở lại Cầm thành, Diệp Âm Trúc trước tiên ở chỗ An Nhã thiết lập ma pháp trận, trải qua nữa ngày, lúc ngày sắc trời đã tối sầm xuống. Sau một ngày làm việc mọi người trong Cầm thành bắt đầu ăn cơm tối. Mặc dù mỗi ngày công tác rất khổ cực, nhưng bọn họ thu hoạch so với săn bắn nhiều hơn.

Ăn Cơm tối xong, Diệp Âm Trúc tụ tập mọi người lại, đồng thời cũng đem mười một lam tinh linh thiếu nữ môn từ sinh mệnh trữ tồn bảo thạch thả ra.

-Rốt cuộc cũng tới Cầm thành, ta có một số việc quan trọng muốn cùng mọi người thương lượng một chút. Vì kiến thiết Cầm thành, ta phải ở lại chỗ này một thời gian. Nếu các ngươi không muốn, ta co thể thông qua ma pháp trận đưa các ngươi trở về học viện.

Vừa nói xong, ánh mắt hắn hướng về Hải Dương, Tô Lạp, Thường Hạo cùng Mã Lương bốn người.

Mã Lương lắc đầu nói:

-Ta không trở về. Ta là một triệu hồi ma pháp sư, ta nghĩ ta triệu hồi Mã Kỳ Nặc Thiết Long ở nơi này trợ giúp công nhân là lựa chọn không sai.

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:

-Công tác có thể lập tức sẽ đình chỉ. Ta cùng An Nhã tỷ tỷ thương lượng qua. Quyết định đem thanh niên ở nơi này huấn luyện thành một đội kỵ binh, để làm thủ vệ cho Cầm thành. Về phần kiến thiết Cầm thành, nhất thời không nóng vội.

_____***_____

Thành tường mặc dù trọng yếu, nhưng không có đủ lực lượng, thành tường căn bản không cách nào ngăn cản sự công kích của địch nhân. Trải qua một ngày cùng hội kiến với Cổ Lỗ trưởng lão, Diệp Âm Trúc trong lòng đối với kiến thiết Cầm thành đã có sự hiểu rõ nhất định.

Mã Lương sửng sốt một chút:

-Âm Trúc, ngươi muốn thành lập quân đội sao?

Diệp Âm Trúc gật đầu nói:

-Đúng vậy. Cần phải có quân đội bảo vệ Cầm thành. An Nhã tỷ tỷ cùng tộc nhân của nàng dù sao nhân số cũng quá ít. Sau này Cầm thành chúng ta nếu muốn phát triển phồn vinh, toàn là phải nhờ vào số lượng lớn nhân loại.

Mã Lương nói:

-Vậy cũng không quan hệ. Ta trở về cũng không có việc gì, Thường Hạo cũng vậy. Để chúng ta ở lại đi. Cho dù không có giúp đỡ ngươi cái gì, ở chổ này tu luyện cũng giống nhau. Mọi người nếu cùng nhau ra đi, cùng nhau trở về thì tốt lắm.

Hải Dương gật đầu nói:

-Ta cũng có ý này. Những điiều ngươi dạy ta còn có rất nhiều chỗ còn chưa hiểu. Nơi này hoàn cảnh đẹp hơn, lưu lại tu luyện là một lựa chọn đúng đắn.

Diệp Âm Trúc ánh mắt chuyển hướng sang Tô Lạp

-Tô Lạp, vậy còn ngươi.

Tô Lạp lạnh nhạt cười nói:

-Ngươi ở nơi nào, ta sẽ ở nơi đó. Bọn họ trở về không có việc gì làm, ta cũng vậy.

Diệp Âm Trúc mỉm cười, trong lòng không khỏi xuất hiện một tia ấm áp, ánh mắt tái chuyển, nhìn về phía lam tinh linh thiếu nữ môn

-Yên La cô nương, vậy các ngươi cũng chỉ có thể trước tiên lưu lại đây. Tại trong Cầm thành, bây giờ sự vụ chủ yếu là do An Nhã tỷ tỷ giúp ta quản lý. Nàng là nguyệt tinh linh, nếu các ngươi nguyện ý ở lại, nàng có thể an bày cuộc sống sau này của các ngươi.

Không đợi Diệp Âm Trúc nói xong, Yên La đã kiên định lắc đầu

-Không chủ nhân. Ta cùng với các tỷ muội đã thương lượng qua. CHúng ta cũng đều quyết định đi theo ngài, chỉ có tiếng đàn của ngài mới có thể làm tâm tình của chúng ta yên ổn xuống. Chủ nhân, xin ngài đừng có bỏ rơi chúng ta.

Nói xong , nàng liền mang theo 10 thiếu nữ Lam tinh linh hướng Diệp Âm Trúc quỳ xuống.

Diệp Âm Trúc lại càng hoảng sợ, lập tức phóng ta một đạo nhu hòa đấu khí nâng các nàng đứng dậy

-Đừng như vậy. Nếu các ngươi nguyện ý lưu lại, trước hết lưu lại đi. Chỉ là, ta mấy tháng sau sẽ quay về học viện học tập, khi đó các ngươi làm sao bây giờ?

Yên La nói:

-Không quan hệ, chỉ cần được đi theo bên người chủ nhân. Cho dù phải sống ở sanh mạng thủ hộ cũng không thành vấn đề.

Diệp Âm Trúc nhíu mày nói:

-Như thế làm sao mà được. Đối với các ngươi mà nói thì thật là không công bằng.

Yên La lắc đầu buồn bã nói:

-Từ lúc gia viên của chúng tôi bị hủy. Lam tinh linh nhất tộc thất lạc, chúng tôi chưa từng gặp qua công bình gì. Có chủ nhân ngài như vậy đối với chúng tôi mà nói đã là quá đủ rồi.

Diệp Âm Trúc có chút buồn rầu nói:

-Nhưng mà, các ngươi cũng không có thể như vậy vĩnh viễn đi theo ta! An Nhã tỷ tỷ ở chỗ này muốn trọng kiến Tinh Linh tộc, Tinh Linh tộc mới là nhà của các ngươi. Ở cùng một chỗ với các tộc nhân của các người không phải tốt hơn hay sao?

Yên La âm thanh lạnh lùng nói:

-Nguyệt Tinh Linh nhất tộc đã không cách nào có được tín nhiệm của chúng tôi. Ngài cùng Hải Dương tiểu thư, mới là người mà chúng tôi tín nhiệm.

Dưới sự yêu cầu mãnh liệt của Hải Dương, nàng rốt cuộc đã không hề xưng hô Hải Dương là chủ mẫu, dù sao nghe qua cũng có một chút quái dị.

Diệp Âm Trúc có chút bất đắc dĩ, mười một nữ tử đều xinh đẹp như thế. Đem các nàng theo bên người sau này nên an bài như thế nào đây? Trong lúc hắn đang bối rối, trong nhóm Lam Tinh Linh đột nhiên xuất hiện một người, nói:

-Cầm Đế đại nhân, thỉnh ngài để chó chúng ta theo ngài học tập âm nhạc đi.

Diệp Âm Trúc sửng sốt

-Các ngươi muốn làm thần âm sư?

Hắn từ trong mắt mười một Lam Tinh Linh thiếu nữ trước mắt thấy được một tia hy vọng mãnh liệt, Yên La cũng không có ngăn cản tỷ muội của chính mình.

Gật đầu. Thiếu nữ Lam Tinh Linh nọ có dung mạo cũng gần bằng Yên La,

-Cầm Đế đại nhân, từ ngày đó nghe ngài diễn tấu cầm khúc xong. Chúng tôi si mê âm nhạc của ngài thật sâu. Nguyên lai trên thế giới lại có cái đẹp như thế. Chúng tôi Lam Tinh Linh đối với ngoại giới sự vật có cảm giác cực kỳ nhạy cảm, đối với âm nhạc cũng thế, có lẽ chúng tôi không giúp được ngài cái gì, nhưng chúng tôi là thật lòng thích nghe âm nhạc do ngài diễn tấu. Van cầu ngài đáp ứng chúng tôi đi.

Vừa nói xong, nàng quỳ xuống trên mặt đất thật nhanh, ngay cả Diệp Âm Trúc cũng không có phản ứng kịp.

-Đừng như vậy

Diệp Âm Trúc tiến lên một bước, đở Lam Tinh Linh thiếu nữ nọ đứng dậy,

-Ngươi tên là gì?

Lam Tinh Linh thiếu nữ cúi đầu, nói

-Cầm Đế đại nhân, ta gọi là Tuân.

Diệp Âm Trúc ánh mắt quét về phía Lam Tinh Linh thiếu nữ,

-Đây là ý kiến thống nhất của mọi người phải không?

Yên La cùng với những Lam Tinh Linh khác đồng thời gật đầu,

-Đúng vậy, Cầm Đế đại nhân.

Diệp Âm Trúc nói:

-Nhưng các ngươi phải hiểu được, muốn học tập âm nhạc, thì phải có thể chịu được tẻ nhạt, phải tốn hao vô số tâm lực cùng cố gắng mới có thể chánh thức dung nhập âm nhạc vào bên trong. Không có ngoài mười năm luyện tập, căn bản không có khả năng học được cái gì. Các ngươi có thể kiên trì không?

-Chúng tôi có thể kiên trì.

Mười một Lam Tinh Linh thiếu nữ cơ hồ đồng thanh nói.

Nhìn ánh mắt kiên định của các nàng, Diệp Âm Trúc chậm rãi gật đầu nói:

-Tốt, nếu các ngươi là thật tâm thích âm nhạc. Ta đây có thể dạy các ngươi. Nhưng mà, ta chuyên dùng là Cầm , các ngươi mỗi người khả năng không giống nhau. Cho nên, ta không cách nào dạy tất cả mọi người các ngươi. Như vậy đi, đợi mọi chuyện ở Cầm thành kết thúc, khi năm học mới bắt đầu, các ngươi theo ta cùng đi Mễ Lan.

Một bên Hải Dương kinh ngạc nói:

-Âm Trúc, ý của ngươi là…

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:

-Ta nghĩ, nếu các nàng có thiên phú, thì sẽ không bị Mễ Lan Ma Võ học viện từ chối, phải vậy không? Để cho các nàng gia nhập trương học của chúng ta, so với ta Cầm đế đại nhân không phải tốt hơn sao. Hải Dương, trong khoảng thời gian này phiền ngươi. Ta cũng không có biết các nàng có thích hợp học tập âm nhạc hay không, xin mời ngươi dạy cho các nàng ấy một ít kiến thức cơ bản của thần âm sư đi. Cũng làm cho các nàng có thể lựa chọn nhạc khí thích hợp nhất cho bản thân. Về phần đi học, ta sẽ cùng Ny Na nãi nãi nói chuyện.

Với quan hệ của hắn cùng với Ny Na nãi nãi, tin tưởng Ny Na sẽ không cự tuyệt đề nghị của hắn.

Hải Dương mỉm cười nói:

-Hảo, xem ra ta có chuyện cần phải làm. Chỉ là, các nàng chưa có cơ sở của thần âm sư, có phải là hơi chậm một chút không?

-Không muộn.

Âm thanh của An Nhã từ bên ngoài truyền vào, thay đổi nhất kiện quần dài màu trắng từ bên ngoài đi đến. Đối với Thường Hạo, Mã Lương cùng Hải Dương thì đây là lần dầu tiên nhìn thấy An Nhã. Chỉ là trong nháy mắt, nhất thời bị khí chất cao sang của nàng chấn nhiếp. Hải Dương hoàn hảo một chút, Ma Lương cùng Thường Hạo cũng giật mình nói không ra lời, thậm chí quên cả lễ nghi nhìn An Nhã một cách chằm chằm.

-An Nhã tỷ tỷ, ngươi đến rồi

Diệp Âm Trúc mỉm cười nghênh đón An Nhã.

An Nhã ánh mắt đặt lên người Yên La cùng tộc nhân, có chút thương cảm nói:

-Lam Tinh Linh, không nghĩ tới còn có thể lại nhìn thấy Lam Tinh Linh tộc nhân. Chuyện diệt tộc của các ngươi, ta có nghe những tộc nhân từ phương xa tới nhắc qua. Xin lỗi, là Nguyệt Tinh Linh nhất tộc bảo vệ sự an toàn của các ngươi không tốt.

Vừa nói xong, nàng cũng hướng 11 Lam Tinh Linh thiếu nữ cúi người.

Lam Tinh Linh thiếu nữ cũng không có mở miệng, chỉ là yên lặng đứng ở chỗ này, thần sắc cũng có vẻ rất lãnh đạm.

An Nhã một lần nữa đứng thẳng thân thể, than nhẹ

-Âm Trúc, Lam Tinh Linh nhất tộc cao quý cùng chúng ta Nguyệt Tinh Linh giống nhau. Đều là Tinh Linh tộc xuất hiên tồn tại sớm nhất. Lam Tinh Linh mặc dầu không có năng lực chiến đấu, nhưng mà, bọn họ đối vơi cảm giác sự vật vô cùng nhạy cảm. Tại thời kỳ viễn cổ, Lam Tinh Linh là thiên tài ma pháp sư trong Tinh Linh tộc chúng ta, chỉ là bởi vì sau này đại lục tự nhiên bị va chạm rất mạnh phá hư, thuyền thừa ma pháp tinh thần chủng loại của Lam Tinh Linh bị thất lạc, cho nên mới không có truyền xuống chánh thức thuộc về tự nhiên ma pháp của tự nhiên tộc chúng ta. Lam Tinh Linh có danh xưng là tự nhiên vũ giả, ta nghĩ bằng vào cảm giác nhạy cảm của các nàng đối với ngoại giới, nhất định có thể dảm nhiệm chức nghiệp thần âm sư. Mặc dù các nàng chưa bao giờ tu luyện qua, nhưng từ nhỏ các nàng sinh trưởng tại Tinh Linh sâm lâm, với sự thân cận với tự nhiên, trong cơ thể đã sớm ngưng tụ tự nhiên nguyên tố, một khi tu luyện ma pháp, tất nhiên là rất có ích, đây là điều mà cácTinh Linh khác không thể so sánh được. Chỉ là Lam Tinh Linh thật sự yêu hòa bình, cũng qua thích sự vậy tốt đẹp, trong ý thức của bọn họ, ma pháp là vũ khí dùng để giết chóc, căn bản khinh thường không học tập. Xem ra, lúc này đây Lam Tinh Linh sợ rằng phải phá lệ.

Diệp Âm Trúc nói:

-Nếu An Nhã tỷ tỷ cũng nói như vậy, thì hẳn là không có vấn đề gì. Yên La, các ngươi thật sự không muốn lưu lại, ở lại trong Tinh Linh thế giới sắp được trọng kiến sao?

Yên La lắc đầu nói:

-Chúng ta nguyện ý đi theo chủ nhân.

Nàng tựa hồ căn bản là không thấy sự hiện diện của An Nhã, ngay cả liếc nhìn An Nhã cũng không có.

Thương cảm buồn bã làm cho An Nhã có chút không cách nào tiếp nhận không khí nơi này, miễn cưỡng cười nói:

-Âm Trúc, ta đi. Các ngươi đường xa trở về, trước tiên nghỉ ngơi hai ngày, ngày mốt chúng ta đi bái phỏng Ải Nhân đại sư.

Nói xong, nàng hướng phía Lam Tinh Linh thiếu nữ thi lễ, rồi mới đi ra ngoài.

Bởi vì Lam Tinh Linh đối với An Nhã lạnh lùng, không khí trong phòng cũng có chút đọng lại, Hải Dương quan tâm nhất chính là cảm giác của Diệp Âm Trúc, tiến đến kéo tay Yên La nói:

-Nếu các ngươi thích âm nhạc, chúng ta bây giờ không bằng bắt đầu đi. Theo ta đi đến nơi này đi.

-Cảm ơn ngài, Hải Dương tiểu thư.

Yên La cảm kích nói. Mặc dù Diệp Âm Trúc cùng Hải Dương muốn giúp đỡ, các nàng từ lúc đầu trong thống khổ tỉnh táo lại, nhưng mà, thanh tỉnh qua đi, Lam Tinh Tinh thiếu nữ lại càng cảm thấy phiền não hơn nữa. Lúc này các nàng đã không hề giống lúc đầu ở trong Tinh Linh sâm lâm yêu chuộng hòa bình, là Lam Tinh Linh theo đuổi hoàn mỹ. Thế giới loài người ác độc đã khiến các nàng hiểu được có lực lượng bảo vệ chính mình mới là vũ khí tốt nhất. Mà bây giờ có thể làm cho các nàng hoàn toàn tín nhiệm, cũng có thể trợ giúp cho các nàng khôi phục lại chỉ có thể là Diệp Âm Trúc cùng Hải Dương hai người mà thôi.

Hải Dương mang 11 Lam Tinh Linh thiếu nữ đi, trong phòng nhất thời trống trải không ít, Thường Hạo nói một cách thẳng thừng:

-Các thiếu nữ này quả thật quá lạnh lùng a! Thật đáng tiếc là các nàng lại đẹp như vậy.

_____***_____

Tô Lạp lạnh lùng nói:

-Nếu các ngươi cũng trải qua những sự việc như các nàng ấy, sợ rằng các ngươi còn không bằng các nàng ấy bây giờ.

Diệp Âm Trúc nói:

-Nếu mọi người đều quyết định lưu lại, vậy các ngươi ở tại Cầm thành tu luyện. Nơi này là lãnh địa của ta, cũng là nhà trong tương lai của ta. Vì kiến thiết Cầm thành, ta sợ rằng phải bận trong một đoạn thời gian nữa.

Tử nói:

-Âm Trúc, mấy ngày nay chúng ta đem tộc nhân của ta tới đây đi. Lần trước ở trong Lôi Thần chi chuy pháo đài xảy ra chuyện đã khiến cho Cổ Đế hoài nghi, đem bọn họ đến đây mới an toàn nhất. Ngươi cùng An Nhã chỉ cần hảo hảo đem một ngọn núi bên ngoài cho chúng ta như vậy là đủ rồi. Chỉ cần không cho nhân loại trong Cầm thành biết đến sự tồn tại của chúng ta như vậy sẽ không gây ra khủng hoảng.

Diệp Âm Trúc gật đầu nói:

-Vậy trước khi đi tìm Ải Nhân đại sư, chúng ta hãy đưa tộc nhân của ngươi đến đây đi. Có bọn họ, phòng ngự của Bố Luân Nạp sơn mạch càng thêm chắc chắn.

Chính là có hơn 80 Bỉ Mông cự thú a! Còn có ba Băng Cực Ma Viên. Với thực lực cường đại như vậy, đủ để so sánh với chiến đấu lực của một quân đoàn. Một cái Long kỵ binh đại đội cũng vị tất là đối thủ của bọn hắn. Lực chiến đấu vô địch của Bỉ Mông không phải chỉ là có danh xưng mà thôi.

-Mọi người cũng nên đi nghỉ ngơi đi. Hồng Linh, chúng ta đi ra ngoài.

Cuốc sống khẩn trương và bận rộn đối với Diệp Âm Trúc mà nói thì quả là không thoải mái, kể từ khi chính thức tới Cầm thành, hắn mới cảm nhận được làm một lĩnh chủ thì phải khổ cực đến mức nào. Trong hai ngày thời gian, dưới sự an bày của An Nhã, dân chúng trong Cầm thành cũng đã nhân biết được vị lĩnh chủ này. Dựa theo đề nghị của Diệp Âm Trúc, hành động khai thác hoa cương nham ngừng lại, chờ cho sau khi

thanh tráng niên chuyển hết nham thạch ra bên ngoài chân núi, sẽ bắt đầu tiến hành bắt đầu huấn luyện. Với thực của Tinh Linh tộc chiến sĩ tạm thời huấn luyện bọn họ không có vấn đề gì.

Hai ngày này, Diệp Âm Trúc bận rộn sử dụng truyền tống trận, thông qua truyền tống trận pháp, hắn đem toàn bộ 80 Bỉ Mông cự thú cùng với ba Băng Cực Ma Viên lại đây, an bài tại một ngọn núi trên Bố Luân Nạp sơn mạch gần cực bắn hoang nguyên.

-An Nhã tỷ tỷ, chúng ta có thể xuất phát hay chưa?

Khinh phiêu phiêu thân ảnh từ trên trời giáng xuống,

-Âm Trúc, chúng ta đi thôi. Đây là một đoạn lộ trình không ngắn đâu.

An Nhã trong bộ đồ trắng từ trên trời giáng xuống, tựa như tiên nữ không vương bụi trần kinh hồn động phách. Nàng đích thị là mỹ nữ không thể sở hữu. Cùng Lam Tinh Linh thiếu nữ Yên La nội liễm như vậy có điều không giống nhau. Nhất là nàng có huyết mạch của Tinh Linh vương tộc, càng làm cho khí chất của nàng càng thêm động lòng người.

An Nhã nhìn vẻ mặt có chút tiều tụy của Diệp Âm Trúc, yêu thương nói:

-Sỏa đệ đệ, ngươi không nên cực khổ như vậy. Kiến thiết Cầm thành chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi. Sau này còn có nhiều chuyện trọng yếu hơn nữa đang chờ ngươi đi làm.

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:

-Không quan hệ gì, ta còn chưa tới 20 tuổi, khổ cực một chút cũng không là gì cả. Tỷ tỷ mói chánh thức là lao lực. Đáng tiếc ta không bay được, nếu không ta có thể cùng tỷ tỷ bay đi, cũng có thể tiết kiệm không ít thời gian.

Nghe xong những lời này của hắn, An Nhã trong lòng đột nhiên nghĩ tới câu, bỉ dực song phi <2 người cùng bay $\widehat{\ }\widehat{\ }$ >. Nghĩ tới đó mặt không khỏi đỏ lên.

-Không quan hệ, chúng ta đi bộ cũng sẽ không quá chậm. Thẳng thắn mà nói, thực lực của ngươi tiến bộ với tốc độ ngay cả ta cũng thấy giật mình.

-Cầm đế đại nhân, làm ơn dẫn ta đi với ngài. Dẫn ta theo là ngài có thể bay.

Hồng Linh từ phía sau Diệp Âm Trúc chui ra, vẻ mặt đầy vẻ cầu khẩn.

-Ngươi?

Diệp Âm Trúc có chút nghi hoặc nhìn Hồng Linh. Hai ngày này, ngoại trừ việc di chuyển các Bỉ Mông cự thú đến Cầm thành, hắn còn mang theo Hồng Linh đi một chuyến đến nơi phát hiện Ma Ngân cùng Kim Cương thạch. Hồng Linh tựa hồ trở nên có chút không giống như trước. Bộ lông toàn thân màu lửa đỏ phảng phất chuyển hóa thành trong suốt. Toàn thân cao thấp cũng đều tràn ngập nhàn nhạt cảm giác ấm áp. Một đôi mắt to cũng trở nên càng thêm linh động hơn so với trước. Bây giờ khi hắn hành động, tốc độ ngay cả Tô Lạp cũng có chút tự than thở là không bằng.

Hồng Linh nói:

-Cầm đế đại nhân, ta đã hoàn toàn hấp thụ khắc kim. Bây giờ ta có thể cho ngài thấy năng lực ta có được sau khi tiến hóa.

Vừa nói xong, Hồng Linh đột nhiên nhảy lên, thân thể tại không trung ngưng kết thành một đạo hồng quang trong suốt, sưu đích một tiếng trực tiếp chui vào nguyệt thần thủ hộ trên người Diệp Âm Trúc, trực tiếp dán vào trên lưng hắn.

Linh hồn liên lạc địa cảm giác trong nháy mắt câu thông, Diệp Âm Trúc đột nhiên cảm giác được trên lưng mình tự nhiên nóng lên, hai đạo khí tức năng lượng cơ hồ đồng thời từ sau lưng phóng thích ra, xuyên thấu qua nguyệt thần thủ hộ hướng ra bên ngoài mở rộng. An Nhã đứng ở phía trước mặt hắn thét ra một tiếng hét kinh ngạc, không thể nghi ngờ nhìn về phía sau lưng hắn.

Diệp Âm Trúc hạ ý thức nghiêng đầu nhìn lại, cũng bị cảnh tượng trước mắt là sợ ngây người, đó là một đôi cánh màu đỏ, bề rộng chừng nửa thước thật lớn cánh hướng thân hai bên mở rộng ra, mỗi một cây lông

vũ đều là như thế trong suốt, hỏa thuộc tính nguyên tố tại trên cánh lưu động, thông qua linh hồn trong lúc đó liên lạc, Diệp Âm Trúc phát hiện, hai cánh này tựa hồ như thuộc về chính mình, có thể hòan toàn chi phối.

-Cầm Đế đại nhân cái này là năng lực ta có được sau khi tiến hóa xong, năng lực nghĩ hình. Chúng ta Xích Tinh nhất tộc vốn là dụng các loại quáng thạch để sống, cho nên, chúng ta thân thể cơ hồ tất cả đều là do Kim Chúc cấu tạo thành, tại bản thể dán vào thân thể ngài, ta có thể thông qua Kim Chúc nguyên tố biến hóa thành nhiều hình thái. Mặc dù không có năng lực công kích gì, nhưng đến khi dùng tới hẳn là có điểm tác dụng. Ví dụ như bây giờ biến thành đôi cánh, chỉ cần ngài đề khí khinh thân, sử dụng đôi cánh có thể chính mình có năng lực bay đi.

Cảnh kì dị đó làm Diệp Âm Trúc nhất thời hưng phấn không hiểu, hạ ý thức dựa theo những lời Hồng Linh nói dồn đấu khí, dưới tác dụng của đấu khí, thân thể nhất thời trở nên nhẹ nhàng hơn, sau lưng đôi cánh mở rộng ra thành đôi cánh chim màu đỏ như lửa dùng sức vỗ, mang theo thân thể hắn nhẹ nhàng bay thẳng về phía trước, trong nháy mắt đã bay lên giữa không trung.

An Nhã trên mặt toát ra một tia than thở, người nhẹ nhàng bay lên, dưới tác dụng của khổng lồ phong nguyên tố, trong chớp mắt đuổi theo Diệp Âm Trúc. Là tự nhiên Đại Ma Đạo sư, khống chế phong hệ tiến hành bay đối với nàng vô cùng dễ dàng. Bất luận là ma pháp sư hay võ sĩ, khi thực lực đạt tới ngoài tử cấp ngũ giai, đều có thể bằng vào năng lực của chính mình có thể tự do đi trong không trung, chỉ là căn cứ năng lực không giống nhau, hiệu quả phi hành cũng không giống nhau mà thôi.

Đôi cánh mà Hồng Linh huyễn hóa ra giúp cho Diệp Âm Trúc bay lên trên không tiêu hao so với An Nhã còn muốn nhỏ hơn, cảm thụ không khí trên không trung lưu động, cảm giác kì dị như vậy làm Diệp Âm Trúc không thể kiềm chế, suýt nữa hưng phấn cao hô lên một tiếng. Dù sao, hắn mới là 17 tuổi mà thôi. Đây cũng không phải là lần đầu tiên hắn bay trên không gian, trước kia cũng đã từng ngồi ở trên lưng Ngân Long phi hành, nhưng đây lại là lần đầu tiên hắn tự mình khống chế cái cảm giác phi hành này, cái loại cảm giác phi hành này tuyệt vời này chỉ có nhân tài mới có thể cảm nhận được.

An Nhã rất nhanh đuổi theo Âm Trúc

-Đi theo ta.

Vừa nói xong, nàng thúc giục phong nguyên tố, hướng về phía Tây bay tới.

Một giờ sau, Diệp Âm Trúc đã từ từ nắm giữ được kỹ xảo của phi hành, ngoại trừ bảo trì được thân thể nhẹ nhàng cùng tiêu hao một ít năng lượng để đập cánh, đối với thân thể hắn về nọi phương diện đều không có ảnh hưởng gì. Mặc dù phi hành với tốc độ không nhanh bằng Ngân Long, nhưng nói chung so với tốc độ đi bộ thì nhanh hơn nhiều.

-An Nhã tỷ tỷ, chúng ta phải đi kiếm Ải Nhân đại sư ở đâu đây?

Diệp Âm Trúc tò mò hỏi.

An Nhã mỉm cười nói:

-Ải Nhân thích sinh sống ở nơi có Kim Chúc. Trong thế giới loài người, mặc dù sản vật phong phú, nhưng mỏ khoáng sản Kim Chúc thật quá thưa thớt. Cũng không phù hợp với sở thích của Ải Nhân. Bọn họ sinh sống ở phía Tây Cực Bắc Hoang Nguyên, cũng chính là ở trong thế giới của La Môn pháo đài. Đương nhiên, địa phương sinh hoạt của Ải Nhân phi thường bí mật, Thú Nhân tộc tuyệt đối không có khả năng phát hiện.

Diệp Âm Trúc hỏi:

-Tất cả Ải Nhân cùng sống một chỗ sao?

An Nhã trong mắt toát ra một tia bi thương

-Bất luận Ải Nhân hay Tinh Linh tộc chúng ta, cũng không phải là sắc dân chủ yếu trên đại lục này. Dân số chúng ta đều vô cùng íút, không cách nào có thể so sánh cùng với loài người. Ít nhất theo ta được biết, Ải Nhân đều là sống ở chung một chỗ. Đương nhiên cũng không ngoại trừ có một số Ải Nhân rời gia đình đi ra bên ngoài. Ải Nhân tộc chiến sĩ đồng dạng xuất sắc. Đều là cận chiến hảo thủ.

Diệp Âm Trúc nói:

-Mục đích lần này của chúng ta địa điểm cư trú duy nhất của Ải Nhân tộc phải không?

An Nhã gật đầu nói:

-Đúng vậy. Âm Trúc, sau khi tới chỗ của Ải Nhân tộc, nói chuyện phải cẩn thận một chút. Ải Nhân tính tình phi thường táo bạo, nhất định không được đả kích, hơn nữa bọn họ là một dân tộc rất thù dai. Một khi xúc phạm đến tôn nghiêm của bọn họ, sẽ lọt vào sự trả thù đến chết không ngớt của bọn họ. Nhất là không nên nói đến chuyện chiều cao. Đây là cấm kỵ lớn nhất của bọn họ.

Diệp Âm Trúc gật đầu nói:

-Ta hiểu được.

Dụng phi hành xuyên qua Sở La Môn pháo đài, cũng quả nhiên so với từ mặt đất thông qua Lôi Thần Chi Chuy pháo đài thì dễ dàng hơn. Ba ngày sau, thừa dịp bóng đêm, trong sự yểm hộ ma pháp của An Nhã. Hai người thành công tránh thoát không quân chiến ưng bộ đội của Thú Nhân tộc. Một lần nữa lại tiến vào Cực Bắc Hoang Nguyên.

Sở La Môn pháo đài thuộc Sở La Môn bộ lạc, cũng là hùng nhân bộ lạc lớn nhất. Bọn họ tối nhất sùng thượng bộc phát đích lực lượng. Nếu xem xét về năng lực tác chiến, mặc dù hùng nhân không có sự linh hoạt như Hổ Nhân cùng Sư nhân, nhưng tại trên mặt lực lượng cùng phòng ngự lại hơn xa hai tộc đó. Hùng nhân trọng hình bộ binh luôn luôn là một trong những binh chủng chủ chiến của thú nhân.

Thân hình từ trên không trung bay xuống, Diệp Âm Trúc cùng An Nhã rơi vào trong một rừng cây. Cho dù An Nhã là Tử cấp bát giai nhưng cũng là người, thời gian phi hành dài như vậy đối với nàng ma pháp tiêu hao cũng thật lớn, mỗi tối phải thông qua tu luyện mới khôi phục lại.

-Tiến vào Cực Bắc Hoang Nguyên, nhiệt độ cũng thấp hơn.

An Nhã tiếp nhận lương khô từ Diệp Âm Trúc. Không có Tô Lạp đi theo, cũng chỉ có thể chịu khó ăn lương khô thôi.

Diệp Âm Trúc hít vào một ít không khí thanh lương của rừng rậm,

-Đúng vậy, nơi này nhiệt độ so với bên kia Sở La Môn pháo đài thấp hơn không ít.

Hai người như mấy hôm trước chọn một cây đại thụ dựa vào ngồi xuống. Mặc dù không khí hơi lạnh, nhưng đối với cường giả như bọn họ, nhiệt độ như vậy cũng không phải là một vấn đề quá lớn. Đương nhiên, cũng bởi vì đốt lửa lên dễ bị người khác chú ý nên chỉ có thể chịu lạnh mà thôi.

Diệp Âm Trúc đem Hồng Linh từ phía sau lưng mình thả ra, Hồng Linh bởi vì thời gian dài biến hình, so với Diệp Âm Trúc tiêu hao lại nhiều hơn, vừa xuất hiện bản thể lập tức nằm xuống một bên ngủ đi. Đương nhiên, hắn là không ăn món gì, ăn một lần Trân Hi Kim Chúc cũng đủ cho hắn một thời gian rất dài mới tiêu hóa hết.

---

k·u G\ʏÈjX k·I ç_ i \Îj ĤŃ i \Đ§ Kfŋj X ~f

- Làm sao vậy? An Nhã tỷ tỷ.

An Nhã dùng tay quét lên mặt đất , lấy chút bùn đất đưa lên chóp mũi ngửi, hít một hai hơi rồi nói:

- Nơi này hình như vừa có một lượng lớn người đi ngang qua. Khí tức thú nhân phi thường nồng nặc.

Tinh Linh tộc khứu giác vô cùng linh mẫn nhất là trong khu rừng tràn ngập tự nhiên khí tức như chỗ này. Một khi có khí tức khác làm ảnh hưởng đến khí tức tự nhiên, sẽ lập tức khiến cho Tinh Linh chú ý.

- Một lượng lớn người? Có phải là Sở La Môn yếu tắc có hành động gi đó không.

Tiếng răng rắc sát vang lên, mặt hắn đầy vẻ kinh ngạc, áo giáp của hắn lại nứt ra vô số vết rạn, rõ ràng cho thấy sắp bị nghiền nát, rất khó chống đỡ đả kích lần thứ hai.

- Đây là vũ khí gì, rõ ràng không phải pháp bảo, lại có thể lợi hại như vậy?

Tu sĩ vóc dáng thấp căn bản không thể tưởng được, thanh chiến phủ tạo hình đơn giản này, dĩ nhiên là một kiện bảo vật của Vu tộc. Không biết thời đó, chiến phủ như vậy đã chém giết bao nhiêu vị đại năng thượng cổ. Đây là bởi vì lão Hắc không có huyết thống Vu tộc, không cách nào thi triển ra uy lực chính thức của nó. Nếu không, phía dưới một búa, nghiền nát sông núi, Trúc Cơ tu sĩ sao có thể ngăn trở…

Tuy áo giáp của hắn sắp bị nghiền nát, nhưng tu sĩ vóc dáng thấp cũng mượn nhờ một kích này của lão Hắc, chạy nhanh về phái trước, tốc độ nhanh thêm, thoáng cái bay ra ngoài hơn hai mươi trượng.

Bởi như vậy, cũng thì đến được cự ly kích phát cực phẩm linh phù.

Có thể phóng thích linh phù, tu sĩ vóc dáng thấp thúc giục chân nguyên, quang mang của hỏa phù trong tay chớp thước, nhắm bên trong Tô gia cách hơn ba mươi trượng bay đi.

- Ai nha, không tốt.

Tô Vân Sơn nghẹn ngào cuồng hô, nhưng cũng không thể làm gì được, mắt nhìn thấy miếng linh phù này bay đến trên không bên trong, môt khi bị hắn bạo phát ra, Tô gia từ trên xuống dưới, hơn một trăm phụ nữ và trẻ em không có tu luyện, đã có thể hủy toàn bộ.

Giờ phút này, đối với tu sĩ vóc dáng thấp mà nói, phóng thích linh phù đương nhiên không phải là vì đồng quy vu tận cùng người Tô gia, dụng ý của hắn, chính là sau khi phóng hỏa sẽ đào tẩu, bắt Tô Triệt phải đi dập lửa cứu người, chẳng quan tâm đuổi giết mình…

Oanh!

Linh phù bộc phát, Tam Muội Chân Hỏa bị phong bế trong đó bay lên, hỏa diễm kim sắc chiếu sáng thiên không, làm người ta không thể nhìn.

Tam Muội Chân Hỏa, tu sĩ Kim Đan kỳ chủ tu chân nguyên hỏa hệ mới có thể tu luyện ra tới loại chân hỏa này, có thể trong nháy mắt thiêu nát đại bộ phận vật phẩm của thế thục, nếu như Tô gia bị nó bao phủ, chỉ cần mấy hơi thở, liền có thể hóa thành tro bụi.

Hô…

Hỏa diễm kim hoàng sắc nhô lên cao rơi xuống, phạm vi bao trùm có thể bao phủ toàn bộ Tô gia.

- Triệt nhi a…

Kể cả Tô Vân Sơn ở trong các trưởng bối cùng kêu lên bi thiết, chỉ có thể nhìn hắn, mong hắn có thể sáng tạo kỳ tích. Nếu không…

- Nói qua với ngươi rồi, đùa lửa với ta, không dùng được.

Tô Triệt cước đạp đĩa ngọc, đã sớm bay đến bên trong trên không, tay phải nhẹ nhàng nhoáng một cái, bàn tay nhiều hơn một cái Thanh Đồng hồ lô khéo léo. Linh bảo hiện thế, tự nhiên kỳ tích xuất hiện.

- Thu…

Một tiếng quát nhẹ, hỏa diễm tràn ngập thiên không liền phần phật cải biến phương hướng, không những không có bay xuống phía dưới, mà là bay về phía Tô Triệt.

Sau đó lại hóa thành một hỏa trụ, vô cùng nhẹ nhàng bay vào trong Thanh Đồng hồ lô.

Chẳng những là tất cả Tam Muội Chân Hỏa bị nhiếp vào, mà ngay cả trong phòng bếp, đám đầu bếp đang bận việc chiên xào nấu nướng, chuẩn bị bày tiệc thiết yến cho tôn thiếu gia, tất cả đều ngây dại. Bởi vì, hỏa diễm trong lò dĩ nhiên là thoáng cái bay mất.

Bay ra ngoài cửa sổ, cũng không biết chạy đi đâu.

Linh bảo vừa ra, trong phạm vi mấy trăm trượng, không có lửa có thể đốt, đều bị hút đi.

- Sao có thể như vậy?

Tu sĩ vóc dáng thấp trợn mắt há hốc mồm.

Đương…

Lão Hắc bổ tới búa thứ hai, răng rắc, bảo giáp kia biến thành khối vụn bay đầy trời, đinh đinh đang đang rơi xuống dưới đất.

Lão Hắc vừa thu lại chiến phủ, oanh thanh hô:

- Dập đầu cầu xin tha thứ, lão Hắc ta tha chết cho ngươi. Nếu không, búa tiếp theo, nhất định sẽ chém ngươi thành hai khúc.

- Hảo, thật tốt quá.

Trong sân Nghị sự đường, các trưởng bối Tô gia cùng kêu lên hoan hô.

Tô Triệt thu hồi bảo hồ, thúc dục đĩa ngọc bỗng nhiên gia tốc, chặn đường tu sĩ vóc dáng thấp kia lại, hắn như cũ bị cực phẩm Ngọc Hoàn vây hãm, tốc độ phi hành ở trong mắt Tô Triệt, so với ốc sên cũng không nhanh được bao nhiêu.

Tô Triệt trầm giọng nói ra:

- Đúng vậy, nếu như ngươi thúc thủ chịu trói, ta đáp ứng tha cho ngươi một mạng, chỉ bắt ngươi, không giết ngươi.

Giờ phút này, tu sĩ vóc dáng thấp kia đã không có pháp bảo phòng ngự, chịu không nổi lão Hắc bổ chém vài cái, huống hồ muốn bay cũng không được, trốn cũng trốn không thoát. Lực công kích mạnh nhất là một tấm cực phẩm linh phù cũng bị đối phương thu mất, đã lâm vào kết quả hẳn phải chết.

- Ta dựa vào cái gì tin tưởng ngươi, nếu như ta đầu hàng, ngươi lại giết ta, chẳng phải là chết oan sao?

Tu sĩ vóc dáng thấp còn muốn ngoan cố chống lại.

- Ngươi chỉ có hai lựa chọn.

Ngữ khí Tô Triệt sâm lãnh:

- Hoặc là bị chúng ta liên thủ giết chết, hoặc là thúc thủ chịu trói, ngươi tự mình lựa chọn đi.

- Ta…

Tu sĩ vóc dáng thấp suy nghĩ một chút, khổ tư nghĩ cách, trong lúc nhất thời, căn bản là nghĩ không ra biện pháp tốt có thể phá giải tử cục trước mặt.

- Được, tạm thời đầu hàng, chỉ cần có thể còn sống, sẽ có cơ hội được tự do, thậm chí, còn có thể báo được thù này,…

Trong nội tâm quyết định chủ ý, hắn đáp xuống mặt đất, thu hồi tất cả pháp bảo, không hề chống cự.

Hắn nào biết được, có một chỗ, một khi tiến vào, còn muốn lấy được tự do, đã có thể không dễ dàng như vậy. Tiên Ngục thần kỳ, vô luận hắn tưởng tượng như thế nào cũng không đến.

- Được rồi, ta nguyện ý…

Không đợi hắn nói xong, lão Hắc đã nhảy xuống đất, một cái tát đập hắn hôn mê bất tỉnh. Lợi trảo của Tu La, đoạn kim cắt ngọc, đồng dạng với một kiện pháp bảo công kích.

Đến tận lúc này, chín tán tu ở tạm Tô gia, xem như toàn bộ bị giải quyết. Trong đó, hai tu sĩ Trúc Cơ kỳ chỉ là hôn mê, những Luyện Khí hậu kỳ khác kia, trước sau chết trong tay xà nữ, Tô Triệt, cùng các trưởng bối Tô gia.

Đang ở trước mặt các trưởng bối, Tô Triệt không thể trực tiếp bắt người vào Tiên Ngục, dù thế nào cũng cần che dấu xuống.

- Tiểu Ải Tử, xem bộ dáng ba tấc của các ngươi, thật sự là buồn cười. Không nghĩ tới nhân loại lại có biến dị như vậy. Ha ha, ta cười đến chết mất.

Ải Nhân râu đỏ sắc mặt không thể thấy được bởi hàm râu rậm của hắn, nhưng từ đôi mắt muốn phóng ra lửa của hắn có thể nhìn ra, lúc này phẫn nộ đã lên đến cực điểm.

- Áo Lợi Phật tướng quân. Xin mời im lặng.

Mông Thác không biết lúc nào đã đi tới bên người Áo Lợi Phật, hắn dừng lại không cười Ải Nhân nữa.

Trong quân đội thú nhân, nếu nói trang bị tốt, sợ rằng chỉ có một mình Mông Thác mà thôi, toàn thân mặc trọng trang khải giáp, thân thể cao lớn năm thước của hắn thật uy phong lẫm lẫm, chất liệu của trường bính chiến chùy trong tay hắn cũng tốt hơn so với Hùng nhân sĩ binh không biết bao nhiêu lần. Đôi mắt màu vàng nhìn kỹ Ải Nhân râu đỏ trước mắt nói:

- Xin hỏi, ngươi chính là tộc trưởng sao?

Ải Nhân râu đỏ không trả lời, đột nhiên hắn nổi giận gầm lên một tiếng, toàn thân nhảy dựng lên. Ai cũng không nghĩ tới sức nhảy của hắn lại kinh người đến như vậy. Giống như một viên đạn pháo vậy, hướng Áo Lợi Phật vọt lại. Mỗi lần lướt qua một đoạn, mũi chân hắn lại đạp xuống đất mượn lực. Dĩ nhiên là để lại vô số dấu vết trên nham thạch ở dưới mặt đất. Thú nhân đối với tôn nghiêm của Ải Nhân có chút không coi trọng.

Áo Lợi Phật nổi giận gầm lên một tiếng, không lùi mà lại tiến tới, đón Ải Nhân râu đỏ đang lao thẳng tới. Bỉ Mông cự thú khi nào lại e ngại công kích chính diện của địch nhân đây chứ?

- Đi tìm chết?

Ải Nhân râu đỏ người đang ở cuối ngọn đồi mượn lực, thân thể nhỏ nhảy cao lên, hai thanh chiến chuy màu bạc thật lớn trong tay giống như là kinh thiên phích lịch, hướng tới đỉnh đầu Áo Lợi Phật đánh tới. Sở dĩ, việc hắn nhảy lấy đà từ xa như vậy, bởi vì chỉ có làm thế mới có thể đánh lên đỉnh đầu của BỈ Mông Áo Lợi Phật được.

Áo Lợi Phật rít lên nghênh đón hắn không có ý né tránh chút nào, nắm tay kinh khủng màu vàng của hắn, mỗi một nắm cũng đều to bằng nữa thân thể của Ải Nhân râu đỏ, dũng mãnh vung lên, trực tiếp nghênh đón chiến chuy của đối thủ.

Oanh… tiếng kim thiết va chạm nhau vang lên một tiếng như sấm động, đinh tai nhức óc. Hùng nhân trọng trang bộ binh cũng không khỏi có chút choáng váng loạng choạng.

Ải Nhân râu đỏ thân thể nhanh chóng bắn ngược quay về, mặc dù bị lực phản chấn cực lớn nhưng hắn vẫn như trước hai tay nắm chặt song chuy.

Hoàng Kim Bỉ Mông Áo Lợi Phật đứng yên tại chỗ, lúc này trong mắt hắn tràn ngập vẻ kinh ngạc. Hắn phát hiện hay tay mình hơi tê tê, mà hai chân cũng đã lún vào trong lòng đất.

- Hảo lực lượng.

Áo Lợi Phật hét lớn một tiếng, hắn không không rõ như thế nào, Ải Nhân râu đỏ này thân thể nhỏ như vậy tại sao lại có được khí lực mạnh mẽ như vậy. Vừa rồi song chùy giáng xuống như ngũ lôi oanh đỉnh ngay cả hắn suýt chút nữa là tiếp không nổi. Trên tay cảm giác tê rần đã biến mất, hắn đã từ lâu không được thưởng thức cảm giác kịch liệt đau đớn.

Ải Nhân râu đỏ vẫn đang bay trở về trên sườn núi, hai chân rơi xuống đất thì liên tiếp lui về phía sau vài chục bước, dưới sự giúp đỡ của tộc nhân mới ổn định được thân mình. Tộc nhân đứng gần hắn nhất, thấy rõ ràng hai tay hắn không ngừng run rẩy. Áo Lợi Phật kinh ngạc, trong lòng vị Ải Nhân râu đỏ này kinh ngạc hơn bội phần. Phải biết rằng, khí lực của Ải Nhân luôn luôn rất lớn, hơn nữa hắn lại là Ải Nhân đệ nhất lực sĩ. Mặc dù vóc người không cao, nhưng hắn cũng đã gần trăm tuổi, danh xưng Ải Nhân tộc đệ nhất dũng sĩ, trở thành thủ lãnh của Ải Nhân chiến sĩ toàn tộc trên vùng núi đồi này.

Tuổi thọ của Ải Nhân khoảng chừng năm trăm năm, một Ải Nhân một trăm tuổi tương đương với một nhân loại thanh niên hai mươi tuổi. Ải Nhân râu đỏ lúc này đã tỉnh táo lại rất nhiều, trong lòng thầm nghĩ,

Hoàng Kim Bỉ Mông không hổ với danh xưng lục chiến vô địch, trong tay mình có chiến chùy với lực lượng gia thành hiệu quả, là vũ khí tốt nhất trong Ải Nhân tộc, nhưng lại không thể chiếm ưu thế gì với đôi tay của Hoàng Kim Bỉ Mông. Xem ra, hôm nay trận chiến này đối với bổn tộc mà nói thật không phải là chuyện vui vẻ gì.

Mông Thác ngăn cản Áo Lợi Phật đang muốn tiến lên công kích, trầm giọng nói:

- Xin thỉnh một vị trong Ải Nhân tộc có thể đại biểu cùng nói chuyện với ta.

Ải Nhân râu đỏ ổn định hai tay run rẩy của mình, tức giận hừ một tiếng nói:

- Còn cái gì mà nói chuyện nữa, ta, Ải Nhân đệ nhất dũng sĩ Lỗ Đặc Tư đang đứng ở chỗ này, có chuyện gì thì nói với ta. Các ngươi hèn hạ, bọn khốn thú nhân, muốn xâm phạm lãnh địa của chúng ra sao? Nếu là ngày xưa khi chúng ta còn cường thịnh, các ngươi dám tấn công như vậy không?

Mông Thác cũng không để sự phẫn nộ của Lỗ Tư Đặc ảnh hưởng đến tâm tình của mình, thân thể khổng lồ cao đến năm thước, đứng ở nơi này , khí thế thật không kém gì so với Hoàng Kim Bỉ Mông đứng ở bên cạnh.

- Ải Nhân dũng sĩ, chúng ta lần này đến đây, cũng không muốn gây nên chiến tranh. Nhưng có một chuyện muốn cùng các ngươi nói cho rõ. Nơi này cũng không phải lãnh địa của Ải Nhân các người, mà là thuộc về phạm vi thế lực của Sở La Môn bộ lạc thú nhân chúng ta. Nói vậy, các người đã sinh sống tại khu vực của chúng ta nhiều năm. Là láng giềng, chúng ta lên tiếng chào hỏi mới phải đạo. Lỗ Đặc Tư dũng sĩ, tù trưởng vĩ đại của bộ lạc chúng ta Sở La Môn vương hy vọng có thể cùng quý tộc tiến hành hợp tác. Chúng ta có thể cung cấp cho các người đầy đủ Kim Chúc, cam đoan cuộc sống cùng an toàn của các người. Chỉ là hy vọng các người có thể chế tạo binh khí cho chúng ta.

Mông Thác rất trực tiếp nói ra mục đích của chuyến đi lần này. Thân là Hùng nhân, đồng thời là thống suất mạnh nhất của Sở La Môn yếu tắc. Nếu lúc này đối mặt chính là địch nhân của hắn thì hắn đã sớm chỉ huy đại quân phát động công kích. Nhưng bây giờ lại không giống. Trước mặt hắn lúc này là Ải Nhân, mỗi người đều là thợ chế tạo giỏi. Thú nhân sở dĩ không cách nào chống lại loài người, nguyên nhân rất lớn chính là vũ khí chênh lệch, nếu có thể có được sự trợ giúp và ủng hộ của Ải Nhân bộ tộc, không lâu sau đó Sở La Môn có thể trở thành thú nhân đệ nhất bộ lạc, thậm chí có thể xâm nhập thế giới của nhân loại.

- Ha ha ha ha…

Lỗ Đặc Tư ngữa mặt lên trời cười dài, trong tiếng cười tràn ngập ý khinh thường:

- Ta khinh, thú nhân hèn hạ mà cũng muốn Ải Nhân vĩ đại trợ giúp sao? Vừa rồi lời của các ngươi nói qua, nhục mạ chiều cao của chúng ta. Đối với Ải Nhân tộc mà nói, đây là khuất nhục lớn nhất. Cho dù chiến đấu đến một tộc nhân cuối cùng, Ải Nhân chúng ta quyết không cùng thú nhân của các ngươi thỏa hiệp.

Mông Thác chính là đã coi thường tính cách quật cường của Ải Nhân, nếu không phải bọn họ quá cương trực đến mức cố chấp, Ải Nhân cũng sẽ không phải luân lạc đến như bây giờ, ẩn náu một cách lặng lẽ trong một khu vực hoang vắng trong lãnh địa của thú nhân. Nhiều năm ẩn náu, đã làm cho tính tình táo bạo của Ải Nhân trở thành cuồng bạo, bây giờ dù cho địch nhân có tới lực lượng đông hơn lúc này năm sáu lần đi nữa, bọn họ cũng không có chút nào sợ hãi. Dưới sự tuyên chiến của Lỗ Đặc Tư, tất cả ẢI Nhân chiến sĩ đều không do dự giơ vũ khí trong tay mình lên.

Mông Thác nhíu mày. Sở La Môn vương Á Đa Ni đã giao cho hắn nhiệm vụ phải hợp tác cùng với Ải Nhân, nếu không được phải bắt càng nhiều Ải Nhân tù binh càng tốt, để trở thành công tượng cho bộ lạc.

- Lỗ Đặc Tư, ngươi chẳng lẽ lại vì sự lỗ mãng của mình mà để cho Ải Nhân tộc bị diệt hay sao? Ngươi thấy rồi đó, lúc này đứng trước mặt các ngươi chính là một vạn Hùng Nhân trọng hình bộ binh tinh nhuệ nhất của Sở La Môn bộ lạc cùng với một vạn tinh duệ Lang kỵ binh với tốc độ nhanh nhất. Các ngươi thậm chí ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có. Huống chi, bên cạnh ta còn có mười vị Bỉ Mông cường giả gia nhập, bằng vào lục chiến vô địch của Bỉ Mông, các ngươi tuyệt đối không có khả năng chống lại. Lần này chúng ta đến nơi này, tuyệt đối sẽ không tay không mà trở về. Ngươi hay là cùng với tộc nhân thương lượng cho kỹ, đừng để Ải Nhân tộc hủy trong tay ngươi.

Cố gắng đè nén chiến ý đang hừng hực trong lòng, Mông Thác cố gắng làm cho Ải Nhân thỏa hiệp. Nhưng mà, khi hắn nói ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có thì tất cả Ải Nhân đều ngước lên nhìn trên trời. Mặc dù Ải Nhân vóc người không cao, nhưng tính cách của bọn hắn vô cùng cao ngạo, từ khi viễn cổ bắt đầu, không có một Ải Nhân nào lại bỏ chạy khi chiến đấu cả. Mông Thác nói như vậy, là đã trực tiếp vũ nhục đến tôn nghiêm của Ải Nhân, làm cho lí trí của Ải Nhân sự tự tôn cực kỳ cao cuối cùng đã bị lửa giận chôn vùi.

- Chiến!

Lỗ Đặc Tư ngửa mặt lên trời nổi giận gầm lên một tiếng, đỉnh đầu của song chuy trên tay chạm mạnh vào nhau, hàng vạn tiếng kim thiết đồng thời vang lên như tiếng sét xé tan khoảng không.

- Chiến… chiến… chiến…

Tất cả Ải Nhân đồng thời thét lên, huy vũ binh khí trong tay của bọn họ, ba ngàn Ải Nhân tinh nhuệ chiến sĩ, nhanh chóng tìm được vị trí tốt nhất, từ vị trí đồi núi trung tâm cao nhất trong năm ngọn đồi.

- Đối với bọn Ải Tử này phí lời mà làm gì, động thủ đi.

Áo Lợi Phật vừa rồi giao thủ cùng với Lỗ Đặc Tư, đã làm kích thích dòng máu hiếu chiến của thú nhân. Không đợi được nữa đã muốn phát động công kích. Mặc dù hàng năm đều có mùa thu bảo vệ chiến, nhưng mà đối với Hoàng Kim Bỉ Mông mà nói, cơ hội chiến đấu thực sự quá ít. Thật hiếm hoi mới gặp được một địch thủ có lực lượng tương đương, hắn đã cảm thấy ngứa tay lắm rồi.

_____***_____

Sự nhẫn nại của Mông Thác cũng có giới hạn, ít nhất hắn cũng trước sau hai lần đã thử trao đổi để cho Ải Nhân một chút mặt mũi, nhưng Ải Nhân tuy vóc người không cao nhưng tên nào cũng không có chút ý tứ thỏa hiệp, làm vị thú nhân thống soái cũng phải nổi giận. Thế giới của Thú nhân, chính là tôn sùng sức mạnh. Trước tiên đánh bại đối phương trước rồi bàn lại cũng không muộn. Vì vậy, tay phải hắn phất nhẹ ra lệnh, Sở La Môn bộ lạc nhằm thẳng vào Ải Nhân tộc nhân phát động chiến tranh.

Lang kỵ binh không có di chuyển, kỵ binh binh chủng không thích hợp với chiến địa đồi núi, một vạn Lang kỵ binh như cũ chia làm mười đại đội bao vây quanh dải đồi núi tới lui tuần tra, quan sát tình thế chiến trường. Một khi Ải Nhân muốn đột vây chạy thoát, vậy, trường đao trong tay Lang kỵ binh sẽ trở thành vũ khí có lợi nhất để ngăn cản bọn họ. Vậy lần này, một vạn Hùng nhân trọng hình bộ binh mới chính là quân chủng chiến đấu chủ lực.

Dưới sự chỉ huy của các đại đội trưởng chỉ huy các Hùng nhân đại đội, tháp thuẫn một lần nữa giơ lên, Hùng nhân quân đoàn bắt đầu tiến lên.

Hùng nhân tốc độ đi tới cũng không nhanh, dù sao thân thể bọn họ quả thật quá lớn, trang bị trên người cũng cực kì nặng nề. Nhưng mà, bọn họ đi tới từng bước từng bước một, cũng đều làm cho vùng đồi núi phát ra những tiếng vang như động đất. Dùng thế Thái Sơn áp đỉnh từ từ áp sát đội ngũ Ải Nhân tộc.

Làm cho một vạn Hùng nhân có trí tuệ thấp đi tới theo đội hình không có chút rối loạn đã cực kỳ không dễ dàng, cũng không có phát ra tiếng ồn ào, chỉ có tiếng hô hấp trầm thấp, cùng với tiếng cước bộ nhịp nhàng đi tới.

Ải Nhân tộc cũng chưa vội hành động, mặc dù bọn họ dễ bi kích động, nhưng không phải là bọn họ không có trí tuệ. Ba ngàn đối với một vạn, nói về số lượng bọn họ đã rơi vào thế hạ phong. Mặc dù Ải Nhân tộc lực lượng luôn luôn rất mạnh, nhưng bọn hắn không có tự đại tự cho rằng mình mạnh hơn Hùng nhân thân cao bốn thước cầm trọng hình tháp thuẫn trong tay. Cho nên, bọn họ chiếm lĩnh chỗ cao, cùng đợi Hùng nhân tiến lên, đối với bọn họ mà nói, đây là biện pháp tốt nhất.

Một ngọn đồi nữa bị chinh phục dưới bước chân của Hùng nhân, khoảng cách của quân đoàn vạn người với Ải Nhân chiến sĩ càng ngày càng gần, áp lực cũng trở nên càng mạnh hơn, loại quân đoàn tác chiến này đến cấp bậc này, rất dễ dàng làm cho người ta có cảm giác hít thở cũng khó khăn. Hùng nhân trang bị trên người mặc dù thô tháo, nhưng bọn hắn lực phòng ngự siêu cường cùng lực lượng vô cùng cường đại, đủ để đền bù vào chỗ thiếu sót này. Huống chi bọn họ còn có một vị thống suất vĩ đại.

Tô Vân Sơn khoát tay nói:

- Nói hắn không còn nhận ra nhị ca như ta, còn có thể. Nhưng muốn hắn quên mất cháu nội bảo bối của mình, đánh chết ta, ta cũng không tin.

Tô Triệt mỉm cười gật đầu.

Biết được Tam đệ vô sự, Tô Vân Sơn cũng yên tâm, thì thào nói nhỏ:

- Coi như là vạn hạnh trong bất hạnh, người không có việc gì là tốt rồi, trí nhớ có chút thiếu thốn, trong nhà nhiều người như vậy, một người nhắc tới một câu, sự tình gì cũng có thể bổ khuyết trở lại…

Nhưng Tô Triệt lại nhìn về nơi chân trời xa, trong nội tâm bay lên đau thương nhàn nhạt:

- Chí thân chính thức của mình, đã mất đi toàn bộ, đền bù như thế nào, thực sự là không thể nào bổ khuyết trở lại…

Không lâu sau, trong trang viên Tô gia lại vui mừng lên lần nữa, khắp nơi hoan thanh tiếu ngữ, khắp nơi vui vẻ ra mặt.

R9yX *?QÆM; kyN @kRy, EBM? >²M GoM?

Một hồi đại họa, đơn giản là tôn thiếu gia trở về, cứ như vậy mà hóa giải.

Tô Triệt tận khả năng buộc mình dung nhập vào niềm vui vẻ của bọn họ, bất quá, vẫn để cho cha mẹ cảm thấy cảm giác lạ lẫm thật lớn. Nhất là mẫu thân Tô Triệt, không chỉ một lần trốn trong phòng lau nước mắt, nhìn qua ánh mắt của đứa con kia, làm nàng thương tâm không thôi…

Bất quá, sau khi lau khô nước mắt, làm mẫu thân như nàng, hơn nữa là một loại vui mừng cùng tự hào, vô luận hắn cường đại cỡ nào, vĩnh viễn đều là con của ta.

Vào đêm cùng ngày, Tô Vân Đường thanh tỉnh lại, quả nhiên quên rất nhiều người, rất nhiều sự tình. Nhưng vẫn là bị gia chủ Tô Vân Sơn đoán trúng, hắn xác thực không có quên con cùng cháu nội của mình… Nghe nói là cháu nội bảo bối hóa giải trận tai nạn này của Tô gia, cũng là cháu nội bảo bối cứu mạng già này của mình, lão nhân gia đẩy mọi người ra, trực tiếp chạy vào tông đường, hướng về phía một linh vị, cười ha ha nói:

- Thấy được không, đó là cháu nội của ta, so với tất cả đứa con ngươi sinh ra, đều là mạnh hơn gấp trăm lần ha ha ha ha…

Gia chủ Tô Vân Sơn không khỏi lắc đầu, âm thầm nói thầm:

- Ta quên tính tới chuyện này, hắn làm sao quên cái này được cơ chứ …

Sau tiệc tối, Tô Triệt để lại cho Tô gia một đám vật tư tu luyện, hơn nữa, còn lưu lại năm công pháp trung phẩm có thể tu luyện tới Trúc Cơ kỳ.

Những công pháp trung phẩm này, có cái đoạt từ chỗ phạm nhân của Tiên Ngục mà được, có cái mua được từ phường thị. Nhưng mà, bởi vì lời thề tâm ma ước thúc, bất luận công pháp gì của Thiên Huyền Tông, Tô Triệt cũng không thể truyền cho Tô gia.

Mặc dù chỉ là công pháp trung phẩm, nhưng người Tô gia cũng như là nhặt được chí bảo. Có nhiều công pháp như vậy, ý nghĩa, cũng có nhiều loại lựa chọn, căn cứ tư chất không cùng của đệ tử gia tộc, có thể lựa chọn công pháp thích hợp nhất cho mình tu luyện, tương lai có thể thành công Trúc Cơ…

Sáng sớm ngày thứ hai, Tô Triệt lén lút lấy ra pháp bảo phi hành, bay lên không trung, cứ như vậy vô thanh vô tức rời khỏi Tô gia.

Không hi vọng chứng kiến tràng cảnh lưu luyến kia của bọn họ, sẽ làm cho mình cảm thấy không được tự nhiên, hơn nữa, nghĩ tới cảnh một đám nữ quyến nước mắt lưng tròng đưa tiễn, suy nghĩ một chút cũng cảm thấy đau đầu.

Không nợ nhân quả, trong nội tâm thanh minh, cái này là được rồi.

Tiếp theo đi tới, thì là bên ngoài vạn dặm, thuộc địa bàn của Vạn Quỷ Tông, một trong Ma đạo thập đại môn phái.

Trước khi lên đường, Tô Triệt đã sớm tìm hiểu qua, trong Vạn Quỷ Tông, có một phường thị tu chân tên là Kinh Hồn Lĩnh, thuộc về một phường thị mang tính chất công khai, tu sĩ Tiên Ma hai đạo cũng có thể tiến đến giao dịch.

Thiết lập phường thị như vậy, cũng là để cho những đệ tử môn phái tiên đạo kia tiện dụng, có thể có địa phương bán những thứ mà bọn họ không dùng được, nhưng lại thích hợp cho Ma đạo dụng.

Trên địa bàn Thiên Huyền Tông, cũng có phường thị cùng loại, đồng dạng hoan nghênh tu sĩ Ma đạo bán những vật phẩm thích hợp cho tu sĩ tiên đạo sử dụng, cách làm này, coi như là tiến hành khai sáng, hai bên cùng có lợi.

Chỉ có điều, loại phường thị như thế này phần lớn ở vào địa giới biên giới không ai quản lý, tình trạng an ninh cực kém, chạy đi vào trong đó giao dịch, cần phải có phong hiểm nhất định. Nếu ngay cả tu vi Trúc Cơ kỳ cũng không có, một khi đi tới loại địa phương này, ngoại trừ có thể thỏa mãn dục vọng tự sát, tất cả mục tiêu của hắn đều không cách nào thực hiện.

Cách Kinh Hồn Lĩnh còn có hơn một ngàn dặm, Tô Triệt liền đáp xuống, tìm một khe đá bí ẩn, kiên nhẫn chờ mục tiêu xuất hiện.

Đang đợi ai?

Chỉ cần là một ma tu, tùy tiện ai cũng được.

Tô Triệt tính toán bắt một ma tu, ngụy trang thành linh lực ba động của hắn, lại tiến vào Kinh Hồn Lĩnh mua sắm âm hồn. Tương đối mà nói, ở khu vực ma đạo, đương nhiên là thân phận ma tu sẽ an toàn hơn một ít.

Đợi không bao lâu, chân trời bay tới một đoàn mây đen, tốc độ cực nhanh.

Tạo hình đoàn mây đen này, dĩ nhiên là bộ dạng một cái đầu lâu, quỷ khí um tùm, xem xét chính là đệ tử của Vạn Quỷ Tông.

- Chọn hắn a.

Trong nội tâm Tô Triệt nói ra:

- Ngụy trang thành đệ tử Vạn Quỷ Tông, làm việc trong này càng thêm thuận tiện.

Đợi cho đoàn hắc vân này bay đến cự ly trăm trượng, lão Hắc xác nhận, tu vi người này chỉ có Trúc Cơ sơ kỳ, bắt lấy hắn không có vấn đề gì cả.

Phần lớn Ma tu là tội ác sâu nặng, nhất là Vạn Quỷ Tông đùa bỡn hồn phách người khác, hại người vô số, nên chủ động bắt người như vậy, trong nội tâm của Tô Triệt không hề cố ky.

Tô Triệt cũng không tự xưng là hóa thân chính nghĩa, bất quá, người nào có thể bắt, người nào không thể bắt, trong nội tâm cũng cân nhắc rõ ràng. Vẫn là câu nói kia, xử sự làm người, không phụ lương tâm của mình là được.

Thúc dục đĩa ngọc, bỗng nhiên gia tốc, Tô Triệt bay lên không trung, không nói hai lời, cực phẩm Ngọc Hoàn thoáng cái thả đi ra ngoài, lập tức vây hãm chi lực cường đại bao vây đoàn mây đen này lại.

- Người nào? Dám ở trên địa bàn Vạn Quỷ Tông sinh sự?

Tốc độ phi hành của mây đen bỗng nhiên giảm bớt, bên trong truyền ra tiếng nói khàn khàn âm trầm, lộ ra một cảm giác âm tàn.

Tô Triệt chẳng muốn nói nhảm với hắn, chỉ muốn tốc chiến tốc thắng bắt hắn, miễn cho dẫn đến ma tu khác. Muốn tốc chiến tốc thắng, chỉ bằng vào năng lực của mình khẳng định không đủ. Vì vậy, Tô Triệt ngay lập tức gọi ra ba sự giúp đỡ giúp đỡ.

Tu La, xà nữ, Ngân Tu Giao.

- A? Ngươi là ai?

Trong mây đen truyền ra một tiếng thét kinh hãi, rất rõ ràng, giờ phút này bỗng nhiên xuất hiện đội hình cường đại như vậy ở trước mắt làm hắn sợ ngây người. Hình thể Tu La vừa mới xuất hiện, thân mình cũng đã tương đối dọa người, huống hồ, lại có giao, xà, thoạt nhìn đều là thượng cổ dị chủng… Nếu đổi lại là bất luận kẻ nào, đều không khỏi tự hỏi: ta đây đã đắc tội thần tiên phương nào a?

Tô Triệt vẫn là không nói một lời, thúc dục cực phẩm Ngọc Hoàn, tăng lớn lực vây hãm, phi kiếm linh khí cũng xoay tròn đâm vào trong mây đen. Ngân Tu Giao mở miệng rộng ra, thổi ra một cổ quái phong màu bạc, thổi trúng đoàn mây đen này giống như ngọn lửa trong gió, yếu ớt dập tắt, ma tu được bao phủ ở trong kia thoáng cái hiện ra thân hình.

Người này bộ dạng hơn 40 tuổi, thân hình gầy gò, hốc mắt hãm sâu, tóc buộc thành một xu thế phóng lên trời quái dị, xem xét liền biết không phải là loại tốt lành gì.

Lúc này, lão Hắc và xà nữ cũng cùng một chỗ động thủ, chiến phủ Vu tộc cùng một đạo khí kình Xà tộc, đồng thời bay đi.

Đây không phải là quyết đấu công bình trên lôi đài, không có ước định đơn đả độc đấu gì, huống hồ, mặc dù là trong môn phái, cũng cho phép sử dụng triệu hoán sinh vật. Chỉ có điều, vật Tô Triệt triệu hoán thoạt nhìn hơi nhiều mà thôi…

- Chậm động thủ đã.

Tên ma tu kia thét kinh hãi một tiếng, vội vàng hấp tấp kích phát pháp bảo hộ thân, chỉ là, người quần ẩu với hắn, bất luận một ai cũng mạnh hơn hắn rất nhiều, giờ phút này chống cự chỉ có thể dùng vô lực để hình dung.

Đương…

Phòng ngự pháp bảo của hắn, bị một búa của lão Hắc đánh bay đi ra ngoài, vòng bảo hộ bị đập ra một lỗ thủng lớn, pháp bảo bị hao tổn nặng.

Ma tu quá sợ hãi, thao túng một pháp bảo hình quỷ trảo công kích, mới vừa đón đỡ phi kiếm mà Tô Triệt phát tới qua một bên, lại bị khí kình của xà nữ đánh trúng trước mặt.

Bùm…

Một kích này, làm cho hắn không khống chế được thân hình, liên tục quay cuồng trên không trung, pháp bảo phi hành mất đi khống chế, biến thành một miếng vải đen bay xuống đất.

Răng rắc!

Ngân Tu Giao lại há miệng ra, xích kéo kéo lóe ra một hồi điện quang, tùy theo kích xạ ra một đạo Lôi Điện, trong nháy mắt bổ trúng ma tu còn đang quay cuồng giữa không trung kia.

Tu vi của Xà nữ là cao nhất, không đợi những người khác áp dụng đả kích lần thứ hai, nàng đã phát ra một kích kế tiếp, lần nữa đập trúng thân thể của ma tu này…

Kỳ thật, đây là vì bọn người Tô Triệt không muốn giết hắn, ra tay đều là không dốc hết toàn lực, nếu không, chỉ bằng một vòng đả kích như vậy, đủ để cho hắn chết hai ba lần.

Bá bá bá bá!

Trên bầu trời, bốn đạo thân ảnh biến mất vô ảnh vô tung, chỉ còn một mình Tô Triệt. Kể cả ma tu đang hấp hối kia, tất cả mọi người đều bị Tô Triệt thu vào trong Tiên Ngục.

Tô Triệt thúc dục đĩa ngọc, cho thân thể hạ xuống phía dưới, thu miếng vải đen kia vào, sau đó giống như điện quang rời khỏi hiện trường…

Lần này hành động bắt người, sở dĩ có thể mau lẹ như thế, ngoại trừ ưu thế nhân số, càng là vì tên ma tu này chỉ là một đệ tử bình thường của Vạn Quỷ Tông, trong tay không có pháp bảo lợi hại gì, pháp thuật tu luyện cũng rất bình thường, sức chiến đấu tổng hợp không cao.

Trong Tiên Ngục, lão Hắc dùng Độc Tâm Thuật xem xét trí nhớ của hắn, xác định, người này có thể được xưng tụng là làm nhiều việc ác, bắt hắn một chút cũng không oan, có thể yên tâm cho hắn thân phận phạm nhân của Tiên Ngục.

Sau nửa canh giờ, Tô Triệt biến hóa nhanh chóng, dùng thân phận một ma tu trung niên bận hắc bào, tiến nhập phường thị Tu chân Kinh Hồn Lĩnh.

Nếu như nói Kinh Hồn Lĩnh là một ngọn núi cũng không đúng. Nó giống như là hai cái bướu lạc đà nhô lên trên bình nguyên, vì vậy, dân chúng địa phương quen xưng là Lạc Đà Lĩnh, nhưng bởi vì phiến địa vực này rất tà môn, còn có một mảnh loạn phần cương thật lớn, nên dân chúng gần đây đều là kính nhi viễn chi, không có người nào dám can đảm tới gần.

Trong địa bàn của Vạn Quỷ Tông, đồng dạng tồn tại hơn mười quốc gia lớn nhỏ, bởi vì Vạn Quỷ Tông cũng giống như môn phái Tiên đạo, đều cần tất cả quốc gia nộp lên cung phụng, để duy trì chi dụng bình thường của cả môn phái.

-Thú nhân các ngươi, xin mời lập tức rời đi, đừng nên ảnh hưởng đến sinh tồn của Ải Nhân.

Áo Lợi Phật giận dữ hừ một tiếng,

- Tại sao?

Thân thể khổng lồ kia cũng không làm cho hắn sợ hãi, thân là Hoàng Kim cường giả, hắn hẳn nhiên không yếu nhược. Thân thể cao lớn tịnh không có nghĩa là năng lực cũng tương đương. Cùng lúc phát ra phẫn nộ nghi vấn, hắn đồng thời song chưởng mở rộng, kim quang hiển lộ, Hoàng Kim lợi trảo trăm thốn nháy mắt bắn ra, kim quang màu vàng tựa như kim sắc hoả diễm khởi phát. Thân là kẻ mạnh nhất thú nhân quân đoàn, đối mặt với cường đại địch nhân, hắn không chút do dự hướng đến địch nhân khiêu chiến. Lúc này Ải Nhân dũng sĩ Lỗ Đặc Tư đứng bên mới biết thân thể Hoàng Kim mạnh mẽ vô bỉ trước mặt mình còn chưa xuất toàn lực trong lúc đấu với hắn. Trong lòng không khỏi giật mình, quả nhiên không hổ danh là chủng tộc vô địch a!

Nguyên vì cự nhân xuất hiện đả kích dữ dội chiến ý của thú nhân quân đoàn, nay lại động nộ bộc phát, kim sắc hoả diễm của Hoàng Kim Bỉ Mông, một lần nữa thiêu đốt đấu chí của họ.

Độc nhãn cự nhân trong mắt toát ra một tia kinh ngạc:

-A, nguyên lai là tộc nhân của Tử Tinh nhất tộc, khó trách dám đến quấy nhiễu sự an bình của ta. Ta báo cho ngươi biết,không biết lí do gì, nhưng lãnh địa này là của ta. Cho các ngươi thời gian nửa giờ triệt tẩu. Ta không muốn cùng thú nhân động võ. Nhanh.

Mông Thác đứng ở xa vẫn nhất nhất không lên tiếng, nhưng trong lòng lại hơi có nghi vấn, gã khổng lồ thân cao quá năm chục thước này là ai? Trong ấn tượng của hắn, tựa hồ Ải Nhân tộc không có kẻ nào mạnh vậy a! Đột nhiên, ở sâu thẳm tiềm thức của hắn xuất hiện một ý niệm, trái tim kịch liệt co thắt một cái, không phải là hắn sao…

Trong khi Mông Thác còn nghi hoặc trong lòng, sắp nghĩ ra được, thì bên kia Áo Lợi Phật đã động thủ.

Không một người nào có khả năng xúc phạm tôn nghiêm của Bỉ Mông, bị đối thủ miệt thị trước mặt, Áo Lợi Phật đã phẫn nộ cực độ. Kim hoàng sắc hoả diễm càng cháy kịch liệt, thân thể to lớn của hắn đột ngột bắn lên không trung hơn mười bảy thước, thẳng hướng cự nhân phóng tới, hữu cước xuất ra, trầm trọng nhắm vào nơi nhỏ nhất trên thân mình cự nhân - đỉnh đầu.

Cự nhân nhất nhất không động, chỉ bình tĩnh nhìn Áo Lợi Phật, tuỳ ý lãnh cự cước thiểm diệu lấp lánh Hoàng Kim quang mang đang nhắm vào đại đầu mình.

Oanh- -hữu cước toàn lực của Hoàng Kim Bỉ Mông một kích đả trúng đầu cự nhân. Áo Lợi Phật tự tin, đừng nói là đá, cho dù là kim cương thạch, một cước của hắn cũng có thể nghiền đối phương thành phấn. Nhưng khi chân phải chính thức chạm vào đại đầu đó, hắn mới biết là mình sai rồi. Đồng thời trong lòng mới cảm giác quái dị, cảm giác như vô lực đả kích thạch trụ này vậy.

_____***_____

Thời gian trong nháy tựa hồ như bị đóng băng lại vậy, bắp đùi phải tráng kiện của Áo Lợi Phật lúc này đã hoàn tòan nằm yên trên vai của người khổng lồ.

Người khổng lồ nọ không thèm động đậy lấy một chút nào, yên lặng đứng thản nhiên giống như một quả núi chắn ngang ở đó. Ánh mắt nhu hòa lặng lẽ nhìn thẳng vào Áo Lợi Phật, nhạt giọng bảo:

-Phòng ngự thì ngươi tuyệt đối không bằng ta!

Thạch đầu khổng lồ nọ chậm rãi đưa cánh tay phải như cái cột đá lên, đầu ngón tay chạm nhẹ vào người Áo Lợi Phật, chỉ nghe thấy một tiếng "bịch" trầm nhẹ, cả thân thể to lớn của Hoàng Kim Bỉ Mông Áo Lợi Phật giống như một viên đạn bắn văng ra ngoài.

-Sức mạnh ngươi cũng không bằng ta!

Gã thạch đầu khổng lồ này lúc nào cũng bảo trì thái độ lãnh tĩnh giống như là một pho tượng, nhưng đến lúc này thì đại quân thú nhân cũng đã bắt đầu hiểu ra chỗ đáng sợ của "Pho tượng đá" ấy. Tất cả đều

bị thực lực kinh khủng của hắn chấn nhiếp, đứng yên không dám động, ngay cả việc cấp cứu đồng bọn bị thương cũng không dám.

Đây là loại sức mạnh gì chứ? Đối với một kích toàn lực của Hoàng Kim Bỉ Mông cũng không thèm động đậy lấy một chút, chỉ có thể dùng hai từ "kinh khủng" để hình dung mà thôi.

Mông Thác nuốt khan một ngụm nước bọt, thân thế nhoáng lên, chỉ sau mấy lần điểm chân đã đến trước mặt thạch đầu khổng lồ nọ. Áo Lợi Phật bị đánh văng ra đến lúc này cũng chưa hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Bằng vào lực phòng ngự thân thể siêu cường của mình hắn cực kì tự tin, thế nhưng thạch đầu trước mặt này lại gây cho hắn một cảm giác không thể công kích, khả năng chiến thắng càng trở nên vô vọng.

-Xin hỏi, ngài là ai?

Thân là thống soái tam quân, Mông Thác biết mình không được để lộ ra một chút thần sắc lo ngại nào.

Thạch đầu cự nhân không thèm liếc mắt nhìn hắn lấy một cái, lạnh lùng nói:

-Thời gian nửa canh giờ cũng không dài, hi vọng các ngươi không phạm phải sai lầm. Đi đi thôi. Ta không muốn hai tay nhiễm máu tanh!

Mông Thác chăm chăm quan sát từng li từng tí trên thân thể Cự đầu Thạch nhân này, dường như muốn từ đó tìm ra điểm yếu của đối phương. Đúng lúc này, cự đầu nọ bỗng nhiên ngẩng mặt lên quan sát bầu trời phía trên.

Ở đây, Cự đầu Thạch nhân cao năm mươi trượng này tự nhiên đã trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người, cho nên việc hắn tự nhiên đờ đẫn nhìn lên bầu trời lập tức thu hút ánh mắt của mọi người nhìn theo hướng đó. Chỉ thấy trên bầu trời có hai chấm đen đang bay lại gần, càng lại gần càng hiện rõ đó là hai người đang từ phía Khâu Lăng bay đến.

Cự nhân nở nụ cười:

-Là tự nhiên khí tức. Xem ra ở đây dù không có ta cũng không có chuyện gì. Lỗ Đặc Tư, bằng hữu của Ải Nhân các ngươi tới rồi!

Hắn vừa dứt lời, trên không trung hai đạo nhân ảnh nọ đột nhiên tăng tốc, trong chớp mắt đã đến trước mặt mọi người. Nhìn lại mới thấy rõ hai người bay đến là hai nhân loại, một nam một nữ.

Nữ tử thân vận trường bào xanh biếc, dung nhan tuyệt mĩ, khí chất cao quý tự như thần nữ từ cửu thiên hạ phàm vậy. Mỗi động tác nhỏ của nàng đều cực kì ưu nhã, vóc người thon thả, cao ráo đến mức hoàn mĩ, eo nhỏ chân dài, mỗi đường nét trên cơ thể đều cực kì mị hoặc. Trên khuôn mặt kiều mị đó là đôi mắt cũng màu xanh biêc đang mở to quan sát cục trường, trong đó dường như có vài phần mệt mỏi.

Nhục thể phi hành? Rốt cục đây là loại lực lượng gì? Nếu không có thực lực tuyệt đối không thể tự do phi hành trên không trung.

Nghe cự nhân nói xong, lại nhìn thấy nữ tử xinh đẹp này vừa hạ xuống, toàn thân phát tán quang mang tím nhạt, Mông Thác trong lòng thở dài một cái, hắn biết, lần hành động này đã hoàn toàn thất bại.

Bên cạnh nữ tử nọ là một nam nhân có chút kì dị, vóc người cao ráo, thân vận ma pháp bào màu trắng tinh khiết không chút khí chất phàm tục. Mái tóc dài đen nhánh xõa dài trên vai, diện mạo anh tuấn xuất trần, khí chất vừa ưu nhã lại vừa cao quý, so với nữ tử bên cạnh cũng không kém chút nào. Hai người đứng chung một chỗ trên bầu trời giống như một đôi tình nhân hoàn mĩ nhất của Long Khi Nỗ Tư đại lục. Hai người bay xuống giữa chiến trường của chiến sĩ hai tộc Thú nhân và Ải nhân. Trong ánh mắt của cự nhân lẫn các Bỉ Mông cự thú, bọn họ mới là mục tiêu đáng chú ý nhất lúc này.

Đôi cánh hỏa hồng sau lưng biến mất, trong ánh mắt của Diệp Âm Trúc hiện lên nét kinh ngạc. Hôm đó, An Nhã phát hiện ra tung tích quân đội thú nhân đang di động về phía sau, hai người cơ hồ không chút ngừng nghỉ, ngày đêm kiêm trình đi tới. Từ ngoài xa đã nghe thấy từng tràng âm thanh va chạm mãnh liệt. Nhưng từ khi còn phi hành trên bầu trời, điều thu hút sự chú ý của cả hai người chính là Cự đầu Thạch nhân khổng lồ nọ.

Diệp Âm Trúc rõ ràng cảm giác được một đạo khí tức sắc bén từ cự nhân nọ đang quét qua người mình và An Nhã, dù chỉ là thoáng qua nhưng cũng khiến hắn có cảm giác như bị bóc trần vậy. Tuy rằng không có áp lực cường đại nhưng lại khiến nội tâm của hắn sinh ra chút giao động.

Lỗ Đặc Tư có chút nghi hoặc quan sát đôi nam nữ trước mặt này, hắn tự nhiên không hoài nghi lời của cự nhân nọ. Hắn đã bảo đó là bằng hữu của Ải Nhân tộc thì nhất định là như vậy, nhưng trong trí nhớ của hắn thì Ải Nhân tộc dường như không có loại bằng hữu này!

-Các ngươi là ai?

Lỗ Đặc Tư nghi hoặc hỏi An Nhã và Diệp Âm Trúc.

An Nhã mỉm cười hỏi lại:

-Lỗ Đặc An tộc trưởng đâu?

Lỗ Đặc Tư ánh mắt tối sầm lại:

-Cha ta vừa qua đời không lâu. Ngài là bằng hữu của cha ta sao?

Ánh mắt đang vui vẻ của An Nhã chợt hiện lên nét bi thương, giật mình nói:

-Lỗ Đặc An tộc trưởng qua đời rồi ưh? Xin lỗi. Ta vô ý lại khiến cho ngươi bi thương!

Lỗ Đặc Tư buồn bã nói:

-Không có gì. Cha vì Ải Nhân tộc mà vất vả cả đời. Năm mươi năm trước mắc bệnh mà qua đời.

An Nhã thở dài một tiếng:

-Vậy ngươi là tiểu Lỗ Đặc Tư rồi. Cha ngươi trước kia có nhắc tới ngươi vài lần, còn nói ngươi là thiên tài khó gặp của Ải nhân tốc. Ta tin tưởng với sự lãnh đạo của ngươi Ải Nhân tộc nhất định tái hiện lại huy hoàng thuở xưa.

Đúng vậy, Ải nhân này chính là Lỗ Đặc Tư - Ải Nhân đệ nhất dũng sĩ, cũng là tộc trưởng đương nhiệm của Ải nhân tộc.

-Ngài tột cùng là ai?

Lỗ Đặc Tư nghe thấy An Nhã nhắc tới cha hắn, trong lòng lập tức tăng thêm vài phần tôn kính.

An Nhã trả lời:

-Ta và cha ngươi quen biết từ hơn hai trăm năm trước. Không biết hắn có nhắc với ngươi người tinh linh a di này không?

Vừa nói nàng vừa vén mái tóc dài lên, để lộ ra đôi tai nhọn hoắt đặc trưng của tinh linh tộc.

-A! Ngài nhất định là An Nhã a di mà cha hay nhắc tới!

Lỗ Đặc Tư kinh hãi hô to lên một tiếng, vội bước nhanh tới thi lễ với An Nhã. An Nhã đỡ lấy bờ vai rộng rãi của hắn nói:

-Ngươi năm nay chắc đã trăm tuổi rồi, thời gian trôi qua thật quá mau ah! Chúng ta giải quyết vấn đề trước mắt đã rồi nói chuyện sau. Lúc đi qua đây ta phát hiện tung tích quân đội thú nhân, vội vàng đuổi theo, may mắn là đến vừa kịp lúc.

Vừa nói nàng vừa đưa mắt nhìn vào Hoàng Kim Bỉ Mông Áo Lợi Phật.

Cự đầu Thạch nhân vẫn im lặng nãy giờ đột nhiên lên tiếng:

-Các ngươi còn không đi, chẳng lẽ muốn ta động thủ mới chịu ưh?

Mông Thác trong lòng buồn bực đến cực độ, Tinh linh mĩ nữ trước mắt này tuyệt đối không phải là loại dễ đối phó, nhưng mà tên cự đầu Thạch nhân kia lại càng đau đầu hơn nhiều. Hơn nữa còn có tên nam nhân trẻ tuổi cùng đến với Tinh linh mĩ nữ nọ vẫn yên lặng từ nãy tới giờ. Mỗi người trong bọn họ đều tạo cho hắn một áp lực cực lớn, nhưng chẳng lẽ lại triệt thoái như vậy ưh? Đối mặt với địch nhân chưa đánh mà đã

lui thì không phải là phong cách của thú nhân tộc chiến sĩ, hơn nữa nếu như vậy mà trở về thì làm sao ăn nói được với Sở La Môn vương đây?

Diệp Âm Trúc chợt ngẩng đầu lên nói:

-Xin hỏi, ngài chính là Sơn Lĩnh Cự Nhân sao?

Trong khi An Nhã và Lỗ Đặc Tư nói chuyện hắn thủy chung vẫn dồn sự chú ý lên người khổng lồ nọ. Đột nhiên cất tiếng nói khiến cho mọi người xung quanh đều hoảng sợ.

Có lẽ các Ải Nhân và Thú Nhân bình thường không biết Sơn Lĩnh cự nhân là gì, nhưng là người thừa kế Tinh Linh vương tộc huyết mạch, An Nhã làm sao mà khôgn biết được. So với Hoàng Kim Bỉ Mông Áo Lợi Phật với Mông Thác thì còn hiểu biết hơn nhiều.

Sơn Lĩnh cự nhân, là một trong tứ đại thần thú trong truyền thuyết của Thú nhân tộc - là Đồ Đằng cường đại nhất của Lôi Thần bộ lạc. Người này tự xưng là Con của Lôi Thần, bài danh thứ ba trong tứ đại thần thú, nổi danh bởi phòng ngự lực siêu cường và công kích lôi điện cực kì kinh khủng.

Cự nhân này hiển nhiên không nghĩ tới việc Diệp Âm Trúc vừa mở miệng là đã nói ra chân thân của hắn, con mắt độc nhất ánh lên tia kinh ngạc:

-Nhân loại kia, ta từ trên người ngươi thấy được khí tức của một bằng hữu. Mau nói cho ta biết ngươi là ai?

Mặc dù không trực tiếp trả lời Diệp Âm Trúc, nhưng với thái độ như thế cũng có thể coi là hắn đã mặc nhiên thừa nhận thân phận Sơn Lĩnh cự nhân của mình.

Sắc mặt Mông Thác lúc này đã đại biến, Hoàng Kim Bỉ Mông Áo Lợi Phật bên cạnh đang phẫn nộ cũng trở nên cứng đờ. Cho dù hắn có tự mãn tới đâu cũng không dám nghĩ tới chuyện so sánh bản thân với thần thú cấp mười - Sơn Lĩnh cự nhân!

-Rút quân!

Mông Thác từ ngoài xa sau khi xác nhận được thân phận của cự nhân nọ lập tức không chút do dự ra lệnh lui quân.

Diệp Âm Trúc thản nhiên nói:

-Các ngươi có thể đi, nhưng các Bỉ Mông cự thú thì phải lưu lại. Bạn của ta, ta cần triệu hoán ngươi.

Quang mang màu trắng tinh khiết trong nháy mắt tỏa ra tràn ngập không gian, ánh mắt cũng không có gì mãnh liệt, khí tức tỏa ra cũng không quá mạnh. Vậy nhưng Sơn Lĩnh cự nhân nọ lại kinh hãi hô lên một tiếng:

-Đồng đẳng bổn mạng khế ước!

Một thân ảnh màu tím cao lớn khôi vĩ từ trên người Diệp Âm Trúc từ từ hiện ra, chắn ngang trước mặt hắn. Khuôn mặt rắn rỏi, mái tóc dài màu tím tung bay, cơ nhục sung mãn tràn ngập trên từng tấc thân thể, cùng với cặp mắt màu tím thâm thúy sâu sắc. Đây chính là người đứng đầu trong Tứ đại thần thú, là hậu thế duy nhất còn tồn tại của Tử Tinh Bỉ Mông.

Tử vừa hiện ra, trong đầu lập tức nhận được đầy đủ các tin tức mà Diệp Âm Trúc thông qua linh hồn kết nối truyền đạt cho hắn. Hắn không ngẩng đầu lên nhìn Sơn Lĩnh cự nhân bên cạnh mà lạnh lùng hừ một tiếng, khí tức bá đạo lập tức tràn ngập hiện trường.

Một cỗ uy nghiêm vô hình trong nháy mắt đã lan tràn trong không khí, loại khí thế này tuyệt đối không thể hình dung nổi. Tất cả thú nhân vừa nghe thấy tiếng gầm giận dữ của hắn cơ hồ cùng lúc quỳ xuống, bọn họ căn bản là không có cách nào chịu được áp lực lớn như vậy. Ngay cả kẻ có thực lực mạnh mẽ như Hoàng Kim Bỉ Mông Áo Lợi Phật cũng không ngoại lệ.

Mặc dù Tử mới chỉ là Thần thú cấp chín nhưng khí tức của hắn lại là của Tử Tinh Bỉ Mông cấp mười cực kì cường đại. Cho dù là chiến tranh cự thú Cách Lạp Tây Tư có ở trước mặt hắn cũng phải sinh ra sợ hãi.

Lúc này, vừa nghe thấy tiếng gầm của Tử Tinh Bỉ Môgn, tất cả các Bỉ Mông cự thú đều đồng loạt quỳ xuống, ngay cả Hoàng Kim Bỉ Mông Áo Lợi Phật cũng không thể di động lấy một bước. Sơn Lĩnh cự nhân cũng giật mình thối lui một bước, trong mắt tràn ngập nét kinh ngạc.

Tử Tinh vừa xuất hiện đã chấn nhiếp toàn trường.

_____***_____

Luận về vóng dáng cao thấp, Tử thậm chí còn kém một gã Hùng nhân bình thường, nhưng lúc này, hắn đã là tâm điểm của toàn trường. Hai tay chắp ra sau, lẳng lặng đứng đó, Tử lãnh tĩnh như băng, Bỉ Mông cự thú, trước mặt Tử, ngay cả một chút phản kháng cũng không có. Đối với thú nhân bị khí tức của thần thú áp chế, căn bản ý niệm phản kháng trong đầu cũng không phát ra nổi.

Tử dời mục quang về phía Mông Thác,

-Về nói La Môn vương chuyển lời đến Lôi Thần vương, Chiến Thần vương, Tử Tinh trở về, không lâu nữa, ta sẽ tìm bọn họ. Món đồ đó của ta, ba gã đó đã giữ lâu quá rồi.

Uất khí đè nặng trong lòng nhiều năm, bùng phát dữ dội. Tử đã không cần che dấu sự tồn tại của mình. Lúc này tại Cầm thành, hắn căn bản không sợ bị tam đại thú nhân bộ lạc phát hiện ra. Tử Tinh Bỉ Mông cường đại trở về, đầu tiên phải có khí thế chấn nhiếp như thế này.

Mông Thác ngán ngẩm rút quân, mang theo đám hùng nhân và lang nhân đi, hôm nay hắn bị một lần đả kích thật quá lớn, hắn đương nhiên biết hai chữ Tử Tinh có ý nghĩa gì. Trong một ngày, đột ngột nhìn thấy hai vị thần thú đại nhân trong truyền thuyết. Hắn cảm giác trái tim lúc này run rẩy vì nguy hiểm, chỉ hi vọng có thể mau chóng về tới Sở La Môn, đem hết thảy nói lại với Sở La Môn vương Á Đa Ni. Hắn có thể dám chắc, Sở La Môn vương nhất định sẽ không trách phạt mình. Thử hỏi, đối mặt với hai vị thần thú cấp mười, ai còn có thể thủ thắng?

Mười vị Bỉ Mông cự thú tự nhiên nán lại. Gặp được Bỉ Mông vương chính thức trong truyền thuyết, bọn họ làm sao có thể rời đi đây?

Áo Lợi Phật lãnh đạo đám Bỉ Mông cự thú, đồng thời hướng tới Tử quỳ xuống thi lễ.

-Tham kiến Tử đế.

Khi Tử vừa xuất hiện, hắn đã xác nhận được thân phận đích thực của Tử. Uy thế nhiếp nhân của Tử Tinh Bỉ Mông không cách nào giả mạo, mặc dù trong lòng chấn động, nhưng đối với Tử Tinh Bỉ Mông, Bỉ Mông tộc nhân đều không có ý niệm phản kháng trong đầu.

Tử thản nhiên gật đầu, nhưng thân thể lại chuyển hướng tới cạnh Sơn Lĩnh cự nhân,

- Sơn Lĩnh cự nhân bằng hữu, ta tên là Tử.

Sơn Lĩnh cự nhân đối với chiến tranh cự thú hoàn toàn bất đồng, không giống như Cách Lạp Tây Tư mạnh mẽ nọ, ôn hoà đáp trả:

-Ngươi hảo, Tử Tinh Bỉ Mông tôn kính, ta gọi là Minh.

Tử khó khăn lộ ra một tia cười hiếm hoi.

-Minh, hiện tại không phải lúc nói chuyện địa vị với nhau. Bạn ta sử dụng triệu hồi thuật, ta không thể nán lại lâu, ta nghĩ, chúng ta sẽ có cơ hội gặp sau. Bây giờ ta phải đi rồi.

Minh cảm thán than:

-Thật không nghĩ tới, tứ đại thần thú ngoại trừ ta ra, vẫn còn có ngươi tồn tại. Đích thực, chúng ta nhất định sẽ có cơ hội trao đổi. Không biết người đặt chân ở địa phương nào, khi về ta sẽ đi tìm ngươi.

Tử vuốt cằm đáp:

-Không chỉ mình ta tồn tại, Chiến Tranh Cự Thú cùng Kim Giáp Cấm Trùng cũng tồn tại. Minh, bạn ta còn nán lại một thời gian, về chuyện của ta, ngươi có thể hỏi hắn. Hắn sẽ nói cho ngươi nơi toạ lạc của ta. Gặp lại sau.

Bạch sắc quang mang lại nổi lên, Tử thân hình lùi lại sau, dung nhập vào thân trước của Diệp Âm Trúc, hướng Hoàng Kim Bỉ Mông Áo Lợi Phật trầm giọng nói:

-Khi ta vắng mặt, các ngươi nhất nhất phải nghe theo Âm Trúc, các ngươi có thể xưng hô hắn là Cầm Đế. Mệnh lệnh của hắn, cũng là lệnh của ta.

Quang mang chợt loé, thân thể của Tử tại giữa làn ánh sáng trắng sữa dung hợp với Âm Trúc không còn thấy đâu nữa.

-Được, ta nhất định tuân theo mệnh lệnh của ngài.

Áo Lợi Phật cẩn trọng hướng tới Diệp Âm Trúc nói.

Mãi đến khi thân ảnh của Tử biến mất, Bỉ Mông cự thú mới hoàn hồn, hô hấp trở lại bình thường. Một bên tham chiến, dưới đám đông Ải Nhân, có vẻ có chút hưng phấn. Bỉ Mông cự thú mặc dù là binh chủng thú nhân cường đại nhất, nhưng Hoàng Kim Bỉ Mông thực lực cũng không sai biệt lắm, ai cũng không phục. Nhất là mấy vị tự xưng là Hoàng Kim Bỉ Mông vương so cùng Bỉ Mông cường giả, cho nên làm cường đại Bỉ Mông tộc chia ra làm ba đại bộ lạc. Quần long vô thủ, như rắn mất đầu, chính là căn bệnh trầm trọng nhất. Bây giờ thì khác, Tử Tinh Bỉ Mông trong truyền thuyết mới chính là Bỉ Mông Vương a! Có Tử Tinh Bỉ Mông lãnh đạo, Bỉ Mông cự thú cần gì phải dựa vào thú nhân bộ lạc. Tử Tinh Bỉ Mông, trong truyền thuyết đích thị là thú hoàng, nếu có một ngày hắn thống nhất thú nhân tộc, đương nhiên, Bỉ Mông cự thú sẽ chính thức trở thành thú nhân hoàng tộc.

Lỗ Đặc Tư vốn chỉ để mắt tới An Nhã, nhưng những lời cuối Tử nói trước khi rời đi làm hắn lập tức chú ý đến người thanh niên anh tuấn khí chất tao nhã trước mặt. Tử Tinh Bỉ Mông hắn tự nhiên có nghe nói qua, thần thú chi vương so với Sơn Lĩnh cự nhân còn mạnh hơn. Nhìn Diệp Âm Trúc nhất thời thêm vài phần trọng thị.

-Lỗ Đặc Tư, còn không mau mời khách nhân vào tộc nghỉ ngơi? Mọi chuyện ở đây kết thúc rồi.

Sơn Lĩnh cự nhân hảo tâm nhắc nhở.

Lỗ Đặc Tư lúc này mới phản ứng.

-Đúng vậy, vô ý quá, tại ta sơ suất. An Nhã a di, còn có vị huynh đệ này, xin theo ta.

Nghe hắn xưng hô, Diệp Âm Trúc không nhịn được cười, mình gọi An Nhã tỷ tỷ, hắn gọi là An Nhã a di, rồi lại gọi mình là huynh đệ, tựa hồ có chút rối loạn a.

Quang mang hùng hậu nồng nặc màu nâu đất, từ trên thân mình Minh phát ra, thân thể cao đến năm mươi thước của hắn kịch liệt co rút, trong chốc lát đã biến thành một gã nhân loại cao hai thước rưỡi.

Nhìn qua, Minh ước chừng trên dưới hai mươi tuổi, tóc ngắn màu vàng sẫm, cơ thể bao trùm một tầng áo giáp màu hoàng thổ, tướng mạo có chút trung hậu, nhưng ánh mắt tịnh không chậm, lại nhìn Diệp Âm Trúc cùng An Nhã, cười khổ nói:

-Lâu rồi không hoá thành hình người. Thực sự có chút miễn cưỡng.

Lỗ Đặc Tư dặn dò mấy tên sơn khâu Ải Nhân một chút, lúc này mới gọi ra một người, hai tay thủ thế, dẫn mời Diệp Âm Trúc cùng An Nhã theo hướng Khâu Lăng. Diệp Âm Trúc cũng không quên dặn Hoàng Kim Bỉ Mông Áo Lợi Phật, bảo hắn cùng tộc nhân chờ đợi tại chỗ.

Diệp Âm Trúc dẫn đầu đoàn người, không khỏi nhịn được bị cỗ Khâu Lăng nỏ xa khổng lồ hấp dẫn. Vài cỗ nỏ xa đã chứa sẵn nỏ tiễn, không cần hỏi, đây chính là vũ khí giết chóc a! Kết cấu tinh xảo phi thường, mỗi bộ phận đều nhìn không ra chút thô tháo nào, trong lòng than thầm, xem ra lần này được mở mắt rồi.

Xuống khỏi Khâu Lăng, Diệp Âm Trúc lúc này mới nhìn ra, phía dưới Khâu Lăng có rất nhiều huyệt động, những động huyệt này không cao, tối đa cũng chỉ khoảng hai thước tả hữu. Diệp Âm Trúc với An Nhã còn có thể miễn cưỡng thông qua, chỉ khổ Minh, cho dù hắn đã hoá thành hình người, thân thể cũng trên hai thước rưỡi, chỉ tới thặt lưng, cực kì thống khổ, theo sau ba người hướng đến trong huyệt động.

Lỗ Đặc Tư đi tới một bên, cảm kích hướng tới An Nhã nói:

-An Nhã a di, cảm ơn hai người viện trợ. Lúc nguy nan nhất của Ải Nhân tộc, được hai người trợ giúp làm ta cảm kích vô cùng.

An Nhã mỉm cười đáp:

-Chúng ta đã làm gì đâu. Cho dù không có bọn ta, có Minh trợ giúp, thú nhân cũng không thể làm thương tổn các ngươi.

Lỗ Đặc Tư trong mắt toát ra một tia lo lắng.

-Minh đích thực cường đại, nhưng hắn chỉ có một mình. Sở La Môn dù sao cũng là một trong tam đại thú nhân bộ lạc. Đại quân thú nhân hơn mười vạn, trong đó không ít cường giả, nếu bọn họ lại phái đại quân đến đây, tuyệt không dễ đối phó. Minh vốn chậm, hơn nữa ngoại trừ lôi điện, hắn không có nhiều thủ đoạn công kích. Sơn Lĩnh cự nhân vốn dĩ nổi tiếng vì năng lực phòng ngự. Ta chỉ sợ cơ nghiệp tổ tiên bị huỷ trong tay, thật thấy hổ thẹn với tổ tiên.

An Nhã an ủi:

-Đừng nói vậy, Lỗ Đặc Tư ngươi vốn đã xuất sắc phi thường rồi. Cha ngươi trước kia thường nói với ta ngươi là niềm kiêu hãnh của ông. Ta tin tưởng ngươi có thể thống lĩnh Ải Nhân tộc ra khỏi khốn cảnh. Huống chi, nơi này vốn không phải chỗ ở lâu dài. Lúc đầu ta đã nói với cha ngươi, đây là lãnh địa của thú nhân, các ngươi có thể bị phát hiện bất cứ lúc nào.

Một bên nói, Lỗ Đặc Tư dẫn đường, bọn họ đã đi vào sâu trong huyệt động. Diệp Âm Trúc quan sát thấy, nơi này huyệt động có rất nhiều ngã rẽ, hơn nữa đại bộ phận đều hướng xuống lòng đất mà đi. Một vài Ải Nhân nhỏ bé không ngừng xuyên qua huyệt nội, tựa hồ có chút bận rộn. Các Ải Nhân này hiển nhiên không thích hợp chiến đấu, đại đa số còn rất ít tuổi.

Sâu trong động huyệt, nơi này có một chỗ rộng bằng một căn phòng, ước chừng khoảng trăm mét vuông, nhìn qua có chút trống trải, một cỗ tửu hương nồng nặc đưa đến. Ngoại trừ một cái giường, chung quanh trang sức cũng chỉ là vài cỗ binh khí. Trong đó dĩ nhiên chiến phủ là chính. Mới thấy, cuộc sống của Ải Nhân đích thực đơn giản phi thường.

Lỗ Đặc Tư lấy từ trên tường xuống một bầu rượu, ngửa đầu thưởng thức liệt tửu, ánh mắt chuyển hướng Diệp Âm Trúc, nói:

-Vị huynh đệ này, ngươi có muốn uống một chút không?

Diệp Âm Trúc lắc đầu, đáp:

-Cám ơn, không cần đâu, Lỗ Đặc Tư tộc trưởng, chúng ta lần này đến đây chỉ muốn mời Ải Nhân các người hỗ trợ.

Lỗ Đặc Tư sửng sốt:

-Hỗ trợ?

Diệp Âm Trúc đáp:

-Đúng vậy, chúng ta muốn mời các Ải Nhân đại sư tạo giúp một món đồ vật.

Lỗ Đặc Tư nhìn An Nhã, lại nhìn Diệp Âm Trúc, trầm giọng nói:

-Cái này sợ rằng không được.

---

k©u G\yÈjX k©I ç_ i\Îj -yÈjX

-Tại sao?

Lỗ đặc tư thở dài một tiếng nói:

-Xin lỗi An Nhã a di vốn dĩ ngài cùng tộc chúng ta có quan hệ, ngài thỉnh cầu chúng ta tất nhiên nhất định phải giúp đỡ hết sức.Huống chi vừa rồi các ngươi còn giải vây chúng ta nhưng bây giờ, tình huống của Ải Nhân tộc ngài cũng đã thấy, bị thú nhân tộc phát hiện là một nguy cơ cực lớn. Phần lớn tinh lực của chúng ta đều bị tiêu hao vào đấy, nhất là các chú tạo sư lại càng phải hao phí tâm lực, hi vọng chế tạo ra được loại vũ khí tốt hơn, lần sau khi bị tấn công ít nhất cũng có thể cùng đối phương đánh một trận thật oanh liệt.

Nghe xong Lỗ tư đặc giải thích Diệp Âm Trúc nói:

-Lỗ đặc tư tộc trưởng ta nhận làm cho thế này không phải là biện pháp,như vậy không giải quyết được vấn đề.

Lỗ đặc tư sửng sốt trong mắt bùng lên một đoàn lửa giận,

-Tại sao?

Từ lúc Diệp Âm Trúc cùng An Nhã đến hắn nhìn Diệp Âm Trúc có chút không vừa mắt. Diệp Âm Trúc anh tuấn, ưu nhã hắn không có khả năng so sánh, mà An Nhã thì lại quá xinh đẹp làm cho hắn say mê. An Nhã cùng Diệp Âm Trúc trong lúc vô tình toát ra sự thân mật, hắn đã nhìn ra hai người quan hệ không tầm thường. Ải Nhân tính tình như liệt hỏa, ghen ghét lại càng mãnh liệt. Cho nên hắn đối Diệp Âm Trúc vốn không có ấn tượng gì tốt. Nếu không phảiì Diệp Âm Trúc là đồng bọn với Tử Tinh Bỉ Mông, hắn thậm chí không muốn cùng Diệp Âm Trúc nói chuyện.

Diệp Âm Trúc nói:

-Ngài vừa rồi cũng đã nói qua thú nhân tộc nhìn sẽ không từ bỏ ý đồ của mình, mặc dù lực lượng của các vị rất cường đại, nhưng dù sao cũng không có khả năng bảo vệ tất cả các Ải Nhân. Nếu thú nhân trở lại, nhất định lúc đó Ải Nhân tộc rất có thể sẽ bị đồ sát, cho nên ngạnh kháng cũng không phải là biện pháp tốt!

Lỗ đặc tư sắc mặt trầm xuống

-Phải chăng ý của ngươi là Ải Nhân tộc chúng ta không đủ mạnh?

Diệp Âm Trúc nhíu mày hắn cũng cảm giác được tâm tình của Lỗ Đặc Tư có chút không ổn:

-Lỗ đặc tư tộc trưởng xin chớ hiểu lầm ý của ta. Số lượng thú nhân lớn như vậy, lại thêm thực lực mỗi tên đều rất mạnh mẽ, chống lại cũng không phải là biện pháp. Ta muốn đề nghị các người tạm thời rời khỏi đây, tránh mũi nhọn của quân đội Thú nhân đã.

Lỗ đặc tư tức giận hừ một tiếng

-Nhóc con mặt trắng ngươi vẫn cho rằng chúng ta không cách nào chống lại thú nhân được? Đừng tưởng rằng ngươi có Tử Tinh Bỉ Mông làm đồng bọn có thể ở chỗ này hướng ta chỉ tay đá chân, khi ta trở thành Ải Nhân đệ nhất dũng sĩ lúc ngươi còn chưa ra đời đâu.

-Lỗ đặc tư.

Minh cùng An Nhã cơ hồ đồng thanh kêu lên một tiếng, ánh mắt mang theo vẻ trách móc.

Ánh mắt Diệp Âm Trúc vẫn tĩnh lặng như trước, không vì sự bài xích không chút khách khí của Lỗ Đặc Tư mà tức giận. Nhưng có một điều mà ngay cả An Nhã cũng không biết, đó là hắn càng tĩnh lặng thì tâm tình hắn lại càng không tốt. Tần Thương đã từng dạy hắn, tình huống càng khó khăn phức tạp lại càng phải cố gắng bảo trì sự tỉnh táo của bản thân.

-Lỗ Đặc Tư tộc trưởng, ngươi nói ta xem thường các ngươi đúng không? Không sai, vừa rồi ta chính là muốn nói các ngươi còn kém xa so với đối thủ Thú nhân tộc. Nếu đổi lại là thời kì thịnh vượng nhất của Ải Nhân tộc thì may ra còn có thể, nhưng lúc này thì đừng nghĩ đến chuyện đó làm gì. Cho dù ngươi có sự trợ giúp của Minh, thực lực đại tăng, nhưng thủy chung hắn vẫn là Sơn Lĩnh cự nhân - một trong tứ đại thú thần của Thú Nhân tộc, là Hoàng Giả của Lôi Thú tộc. Muốn dựa vào đó để khôi phục lại vinh quang của Ải Nhân tộc là điều không thể.

Diệp Âm Trúc cũng không chút khách khí nói thẳng vào vấn đề.

-Đủ rồi, ta không cần ngươi dạy ta phải làm như thế nào.

Lỗ Đặc Tư tiến lên một bước tức giận nhìn Diệp Âm Trúc, hai nắm tay nắm chặt đến nỗi vang lên từng tràng răng rắc. Kì thật hắn cũng biết Diệp Âm Trúc nói đúng, nhưng không hiểu tại sao, những lời do Diệp Âm Trúc nói ra hắn đều cảm thấy rất khó tiếp nhận.

Diệp Âm Trúc giơ tay ngăn cản An Nhã đang định lên tiếng, nhạt giọng bảo:

-Đã như vậy, không biết Lỗ Đặc Tư tộc trưởng có dám đánh cược với ta không?

Lỗ đặc tư gầm nhẹ một tiếng:

-Đánh cuộc cái gì?

Diệp Âm Trúc lạnh nhạt cười nói:

-Thực lực của ta so với thú nhân của Sở La Môn bộ lạc còn kém xa, nhưng ta cũng tự tin thực lực của các ngươi còn không bằng ta. Được rồi, tộc trưởng, nếu ngươi có thể lãnh đạo một nhóm mười tộc nhân đánh thắng được ta thì chứng minh được rằng, các ngươi có đủ năng lực chống lại thú nhân. Nếu ngươi thắng, ta và An Nhã tỷ tỷ nguyện lưu lại đây giúp đỡ các ngươi chống lại Quân đội thú nhân vô điều kiện. Còn nếu ngươi thua thì phải nghe lời chúng ta, dẫn tộc nhân rời khỏi đây, tạm thời thôi cũng được, đồng thời phải giúp chúng ta chế tạo một loại đồ vật.

-Ngươi nói cái gì?

Trong nháy mắt ngọn lửa trong lòng bùng lên, Lỗ đặc tư trừng mắt nhìn Diệp Âm Trúc,hai mắt đã từ từ chuyển hóa thành màu huyết hồng.

An Nhã than thầm trong lòng, trên đường tới đây mình đã cẩn thận nhắc nhở Âm Trúc phải chú ý không chạm vào tôn nghiêm yếu ớt của Ải Nhân. Không hiểu sao hắn lại kích động như vậy? Lại còn bảo Lỗ Đặc Tư đái lĩnh mười tộc nhân tấn công nữa chứ, loại đổ ước này có khác gì là vũ nhục Ải Nhân tộc?

Diệp Âm Trúc lạnh nhạt nói:

-Ta nói cho dù ngươi thống lĩnh mười người cũng không có khả năng chiến thắng ta.

Lỗ đặc tư nổi giận gầm lên một tiếng bàn tay nắm lại một quyền đánh thẳng đến Diệp Âm Trúc.

Chẳng những tốc độ nhanh nhẹn kỳ lạ mà lực lượng cũng lớn kinh người.

Một chuyện kì dị đột nhiên xuất hiệp, Diệp Âm Trúc tựa như không hề di động, thế nhưng quyền đầu của Lỗ Đặc Tư lại đâm xuyên qua người hắn, giống như cả người Diệp Âm Trúc không phải là thực thể vậy. Đương trường cũng chỉ có An Nhã là thấy được động tác của Diệp Âm Trúc, lúc quyền đầu của Lỗ Đặc Tư gần tới người hắn mới đột nhiên lùi lại sau một bước, chỉ lưu lại một đạo tàn ảnh.

-Lỗ Đặc Tư tộc trưởng, ngươi đối đãi với khách nhân như vậy sao? Hay là ngươi sợ đánh khôgn lại ta nân không dám đánh cá với ta?

Âm thanh Diệp Âm Trúc vang lên có chút châm chọc.

Lỗ Đặc Tư một quyền không trúng đích cũng cảm thấy sửng sốt ngạc nhiên, đối với tốc độ của chính mình hắn rất tự tin. Mặc dù đoán được Diệp Âm Trúc thực lực phi phàm nhưng cũng không nghĩ tới tốc độ của hắn còn nhanh hơn cả mình.

-Hảo, ta và ngươi đánh cược,bất quá ta và ngươi một đấu một.

Lỗ Đặc Tư cơ hồ đang rít lên, vì tôn nghiêm Ải Nhân hắn không được từ chối lần đánh cược này.

Diệp Âm Trúc lạnh nhạt cười nói:

-Vậy đánh cược như thế nào đây?

Lỗ đặc tư hừ lạnh một tiếng

-Theo ý ngươi vừa rồi đưa ra đi.

Diệp Âm Trúc gật đầu nói:

-Hảo, vậy tộc trưởng bây giờ có thể nghỉ ngơi chút.Ngươi trải qua chiến đấu một hồi bây giờ tỉ thí đối với ngươi ta thấy không công bình,sau hai giờ chúng ta bắt đầu đánh cược.

Lỗ đặc tư đầu tiên là sửng sốt một chút,rất nhanh có thể hiểu được Diệp Âm Trúc không muốn chiếm tiện nghi hắn. Diệp Âm Trúc vốn là muốn tôn trọng đối thủ nhưng trong mắt Lỗ Đặc Tư lại chẳng khác nào đang khinh thường hắn, cũng không nói lời nào hung hăng trừng Diệp Âm Trúc liếc mắt lúc này mới đi tới một bên ngồi xuống nghỉ ngơi. Là một tộc trưởng hắn đương nhiên không chỉ biết xúc động,nếu cùng đối phương đánh cược sẽ hết sức tranh thắng.

Nhìn Lỗ đặc tư khoanh chân ngồi trên mặt đất, Diệp Âm Trúc trên mặt toát ra một tia tán thưởng mỉm cười.

-Âm Trúc, tại sao ngươi lại làm như thế?

An Nhã đi tới bên người Diệp Âm Trúc nói có chút trách cứ.

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:

-Điều này là vì Cầm thành, cũng là vì Ải Nhân tộc. Kỳ thật không phải Lỗ Đặc Tư không muốn tiếp nhận ý kiến của ta,chỉ là không biết tại sao hắn hình như đối với ta hình như không có cảm tình. Ải Nhân tộc mặc dù dễ dàng xúc động, tính tình lại táo bạo nhưng ta tin tưởng bọn họ là một dân tộc biết giữ lời hứa.

An Nhã mặt trắng bệch không còn chút máu liếc mắt hắn nói:

-Ngươi có tự tin có thể chiến thắng Lỗ đặc tư hay không? Cha Lỗ đặc tư từng không ít khoa trương nói Lỗ Đặc Tư chính là thiên tài chiến sĩ Ải Nhân tộc, mặc dù sinh ra trời phú không cao nhưng là tại chiến đấu thực lực tăng cao lại không có người có thể so sánh. Thực lực của sơn khâu Ải Nhân chân chánh cường đại. Huống chi hắn với Minh có quan hệ so với ngươi và Tử không sai biệt lắm.Tất nhiên cũng có thể mượn Minh một ít lực lượng. Về phương diện phòng ngự ngươi tuyệt đối không thể bằng hắn được.

Diệp Âm Trúc mỉm cười không nói, Minh đang ngồi yên một bên từ đầu đến giờ vẫn chưa rời ánh mắt khỏi người hắn một giây nào. Nhìn Diệp Âm Trúc tươi cười, hắn không nhịn được âm thầm tán thưởng, trí tuệ của loài người quả thật Ải Nhân không có cách nào so sánh được. Tên Diệp Âm Trúc này cũng không có ác ý, với biểu hiện vừa rồi có thể thấy được thực lực của hắn tuyệt đối không kém. Cầm đế, vừa rồi vị Tử Tinh Bỉ Mông kia gọi hắn là Cầm đế, không biết trong đó có gì xảo diệu không đây?

Bình thường, đại đa số thời gian sơn lĩnh cự nhân đều ngủ say đương nhiên không có khả năng biết trong loài người còn có chức nghiệp thần âm sư như Diệp Âm Trúc.

Diệp Âm Trúc chọn một góc ngồi xuống dưỡng thần, mặc dù hắn ngoài miệng thì nói dễ dàng nhưng trong lòng cũng không dám khinh thường đối thủ. Áo Duy Lạp từng dạy hắn, tối kị chính là coi thường địch nhân, trên chiến trường càng coi trọng địch nhân thì càng có lợi. Mặc dù trước đó Diệp Âm Trúc không chứng kiến cuộc đối đầu của Lỗ Đặc Tư với Hoàng Kim Bỉ Mông Áo Lợi Phật, nhưng hắn cũng tuyệt đối không dám khinh suất với vị Vua của Ải Nhân tộc này.

Hai canh giờ tu luyện trôi qua rất nhanh, ít nhất đối với cá nhân Sơn Lĩnh cự nhân Minh mà nói thì chỉ bằng thời gian chợp mắt một lúc.

Lỗ Đặc Tư nhảy bật dậy, đồng thời Diệp Âm Trúc cũng mở mắt ra nhìn hắn. Lỗ Đặc Tư cầm lấy Bát lăng Mai hoa lượng ngân chùy, chỉ tay ra ngoài nói với Diệp Âm Trúc:

-Theo ta!

Nói xong hắn lập tức xông ra.

Diệp Âm Trúc nhìn lại thấy An Nhã và Minh đang nói chuyện, lúc này mới từ từ đứng dậy, động tác hắn nhìn thì cực kì uể oải nhưng thực tế thì lại không chậm hơn Lỗ Đặc Tư một chút nào

Tốc độ của Minh vốn rất chậm, An Nhã cũng không nóng nảy. Nàng mặc dù còn chưa biết thực lực của Diệp Âm Trúc bây giờ mạnh tới đâu nhưng cũng tin tưởng Diệp Âm Trúc là một người có lí trí, nếu không nắm chắc hắn tuyệt đối sẽ không đánh cược với Lỗ Đặc Tư.

Vừa rồi, sở dĩ có thể tạm thời lừa gạt hắn, đó cũng là vì trong đầu có bảo tháp Tiên Ngục trấn thủ hồn phách, ánh mắt cử chỉ của mình mới có thể không hề sơ hở, không có bị pháp nhãn của hắn phát hiện mình đang nói dối.

- Ngốc tử mới ở chỗ này chờ.

Bá, bá, bá...

Tô Triệt thu hồi phi kiếm, lại lần nữa dựng đĩa ngọc lên, nhắm về phía một phương hướng khác cấp tốc mà chạy. Giữa không trung, lại biến thân một lần nữa, biến trở về bộ dáng đệ tử trung niên của Vạn Quỷ Tông.

Trong lòng Tô Triệt hiểu rõ, không có khả năng dễ dàng tránh được một tu sĩ Kim Đan đuổi bắt như vậy, muốn tìm được cơ hội chạy trốn ở trên địa bàn của Vạn Quỷ Tông, vẫn là phải biến trở về thân phận môn đồ Vạn Quỷ Tông. Vừa rồi phiên biến hóa kia, chỉ là vì mê hoặc Hắc Sát lão quỷ, tranh thủ cho mình nhiều thời gian hơn mà thôi.

Mặc dù là vô cùng mạo hiểm, nhưng dù sao cũng đã thành công.

Tiếp tục trốn a.

Tô Triệt đào tẩu không bao lâu, Hắc Sát lão quỷ lại cấp tốc quay trở về vị trí vừa rồi đối thoại với Tô Triệt kia, chứng kiến đệ tử Tưởng Sâm của Thiên Huyền Tông kia sớm đã biến mất vô tung, Hắc Sát lão quỷ ở đâu còn không biết, mình bị tiểu tử kia lừa rồi.

- Hảo tiểu tử, quả thật có chút bổn sự, không ngờ có thể lừa gạt được ta.

Hắc Sát lão quỷ khí cực mà cười, đồng thời, đối với Tô Triệt bày ra Biến hóa chi đạo, cũng là có chút hiếu kỳ:

- Biến hóa hình dạng chẳng có gì lạ, tiểu tử kia ngay cả linh khí ba động cũng có thể tùy ý thay đổi, kỹ năng như vậy, có chút ý tứ ...

Tuy thị giác phán đoán không ra Tô Triệt trốn hướng phương nào, bất quá, Hắc Sát lão quỷ có kỳ chiêu khác, hắn tiện tay lấy ra một cái la bàn tinh vi, tinh tế dò xét một phen...

Sưu!

Tuyển định phương hướng, tiếp tục đuổi theo, đuổi theo phương hướng Tô Triệt chạy trốn không chút nào kém.

Vừa rồi cái la bàn kia, có thể rõ ràng cảm ứng được linh khí thiên địa biến hóa rất nhỏ, Tô Triệt cực tốc phi hành, tất nhiên sẽ dẫn động thiên địa linh khí sinh ra một điểm ba động dị thường, ba động như vậy cũng tồn tại một quy luật.

Có quy luật là có thể truy tìm, Hắc Sát lão quỷ dĩ nhiên là có thể đoán được phương hướng Tô Triệt chạy trốn.

Hóa không có khả năng thành có khả năng, đây cũng là thần thông thuật; Kim Đan tu sĩ nắm giữ thần thông thuật, mới là đáng sợ nhất.

Bay.

Liều mạng bay.

Lúc này đây, bởi vì Tô Triệt tranh thủ không ít thời gian, trọn vẹn bay một khắc chung, cũng không có bị Hắc Sát lão quỷ đuổi theo.

- Hảo nam nhân chí ở bốn phương, muội tử ở quê nhà cố gắng chờ đợi, đợi ngày áo gấm về nhà, nhất định cùng ngươi sắc màu rực rỡ, bái thiên địa, lại bái cao đường...

Giờ khắc này, Tô Triệt dĩ nhiên là lên tiếng hát vang, hát lên bài hát dân dao ở quê cha đất tổ.

Mặc dù đang lẩn trốn mệnh, thì tính sao?

Một ngày này, là ngươi truy ta, có lẽ ngày tiếp theo, sẽ biến thành ta truy ngươi. Tối thiểu nhất giờ khắc này, ta vẫn còn sống…

Tuy là chạy thục mạng, cũng không chật vật, càng gặp phải tình huống sống chết trước mắt, Tô Triệt càng phát ra hào khí ngất trời, ý chí chiến đấu sục sôi.

Ra sức chạy trốn dưới sự truy đuổi của tu sĩ Kim Đan kỳ, đồng dạng cũng là một cuộc chiến đấu.

Chân nguyên không đủ, vậy thì dùng đan dược, ở dưới hai loại năng lượng thần kỳ kích phát, dược lực chuyển hóa rất nhanh, chân nguyên tái sinh trong cơ thể…

Cứ như vậy, lại bay trong chốc lát. Tất cả vẫn đang nằm trong sự tính toán của Tô Triệt. Mà lúc này ở đằng sau, tận phía chân trời, một đạo hào quang màu nâu đang đuổi tới.

Lúc này đây, thật sự trốn không thoát.

- Ha ha! Lão già, ngươi thực sự khiến ta thất vọng. Đến bây giờ mới có thể đuổi kịp ta. Ta chờ ngươi đã lâu.

Tô Triệt giả bộ tính cách vô cùng cuồng ngạo. Tay trái vung lên, kích phát một quả linh phù cực phẩm thủy hệ ra sau lưng.

Băng Phong Thiên Lý!

Hô…

Hàn Băng khí mãnh liệt lao ra, ở trên bầu trời tạo thành một mảnh băng vụ thật lớn, hơi nước trong không khí bị đông kết thành vô số trụ băng, trong lúc nhất thời, còn chưa kịp rơi xuống mặt đất.

Phiến băng vụ cùng vô số băng trụ này, ngăn cản phía trước đường đi tới của Hắc Sát lão quỷ, nếu hắn không muốn cứng rắn tiến lên, vậy thì phải giảm tốc độ xuống, đi vòng qua bên cạnh mới được.

Thượng phẩm linh phù tương đương với một kích toàn lực của tu sĩ Trúc Cơ. Mà cực phẩm linh phù tương đương với một kích toàn lực của Kim Đan tu sĩ. Nếu như không phải tất yếu, Hắc Sát lão quỷ cũng không muốn cứng rắn xông lên như vậy.

- Kéo dài hơi tàn, việc làm vô vị.

Trong nội tâm Hắc Sát lão quỷ mỉa mai một câu, thoáng giảm bớt tốc độ, lách đi qua bên cạnh phiến băng vụ này.

Một cái lách đi này, lại để cho Tô Triệt kéo ra một chút cự ly. Đương nhiên, đối với Hắc Sát lão quỷ mà nói, chút cự ly ấy, có cùng không có đều đồng dạng, vẫn chỉ là cần thời gian một cái nháy mắt, là hắn có thể đuổi theo, khác nhau không lớn.

Nhưng mà đối với Tô Triệt mà nói, cho dù là vùng vẫy giãy chết, vậy cũng phải giãy dụa, có thể kéo dài một phần, thì tính một phần. Giống như ngày đó đầu Tu La kia từng nói qua, cho dù chết, cũng phải gặm ngươi hai cái mới được

Mắt nhìn thấy sắp bị Hắc Sát lão quỷ đuổi kịp, Tô Triệt lại lấy ra một tấm cực phẩm linh phù hỏa hệ hư kích phát tung ra sau.

Hô!

Hỏa diễm khắp trời, khiến cho Hắc Sát lão quỷ không thể không chậm lại lần nữa, lách đi qua bên cạnh.

- Đợi ngày áo gấm về nhà, nhất định cùng ngươi sắc màu rực rỡ, bái thiên địa, lại bái cao đường…

Khóe miệng Tô Triệt mang theo nụ cười, trước mắt chớp hiện lên dung nhan đáng yêu của thê tử, còn có cái bụng nổi lên cao cao… Tuy nàng không có khả năng xinh đẹp như chút ít tiên nữ của Tu Chân Giới kia, nhưng mà ở trong mắt của mình, nàng vĩnh viễn là đẹp nhất…

Còn có cha mẹ ruột của mình, huynh đệ tỷ muội, rất nhiều người bình thường…

Ba ba ba pằng…

công kích này chiến mang bao phủ khắp nơi, Diệp Âm Trúc tuyệt không có cơ hội né tránh với loại công kích toàn phương vị này.

Dư âm ba động mãnh liệt là cho Diệp Âm Trúc cũng phải nhíu mày, lui lại sau một bước, tay phải nhanh chóng vẩy qua trên thất huyền của cổ cầm.

_____***_____

Một tiếng nổ thật lớn theo chiến mang vang lên, cùng lúc đó, một âm thanh từ trong tay Diệp Âm Trúc vang dội lại.

Tiếng nổ do song chùy đập vào nhau, dĩ nhiên cũng không cách nào ảnh hưởng đến tiếng vang từ dây đàn, Lỗ Đặc Tư trong dưới tình huống không chuẩn bị, chỉ cảm thấy tinh thần phảng phất bị vật gì đó bóp chặt một cái, đại não đau xót, thân thể vốn chuẩn bị vọt tới trước nhất thời trì trệ một chút, song trong tai đã tràn ngập tiếng đàn đầy kích động, ngay cả chiến mang chiến mang hắn thả ra khí thế cũng hơi bị yếu đi.

Nương theo cơ hội này, thân thể Diệp Âm Trúc lui về phía sau, mắt nhìn chiến mang hướng tới mình, bốn ngón tay phải khảy xuống như tia chớp, bảy dây đàn trên Phi Bộc Liên Châu cầm đồng thời vang tiếng, âm nhận màu vàng nhạt bay nhẹ lên, tại đấu khí và âm ba tác động, bảy đạo cao tần âm nhận này thoát ly Phi Bộc Liên Châu, nhất thời biến thành màu tím nhạt.

Thần khí Phi Bộc Liên Châu thêm vào đấu khí và ma pháp lực tương đương lam cấp, tổng hợp thực lực đạt tới tử cấp sơ giai là cực kỳ bình thường.

Bảy đạo âm nhận, phảng phất như bảy đạo ảo ảnh, cơ hồ chẳng phân biệt trước sau hình thành thất lãng liên trảm, trong thời gian cực nhỏ, trước sau nhất thời oanh kích tại chiến mang do song chùy tạo nên.

Cao tần âm nhận lực cắt là kinh khủng, nhất là cao tần âm nhận tử cấp này, theo một tiếng xé rách như tiếng giấy rách, chiến mang vốn mạnh mẽ dĩ nhiên cũng bị Diệp Âm Trúc đánh vỡ một lỗ hổng. Tử quang hiện lên, xẹt qua hai bên thân thể Diệp Âm Trúc, nhưng không có sinh ra thương tổn nào đối với hắn.

Tay phải Diệp Âm Trúc động, bay giờ hắn sớm đã không phải lúc đầu mới rời đi Bích Không Hải, Diệp Âm Trúc chỉ có xích tử cầm tâm cửu giai và hoàng trúc sơ giai nữa. Bằng vào kiếm đảm cầm tâm bảy giai ma pháp lực và đấu khí hoàng trúc lục giai, từng đạo âm nhận trong thần khí Phi Bộc Liên Châu trong nháy mắt phóng thích.

Tốc độ của âm nhận, so với phong nhận còn nhanh hơn, càng huống chi đây cũng không phải đơn thuần đấu khí công kích, mà là hỗn hợp ma pháp, đấu khí và cao tần chấn động ba chủng loại công kích hình thái bất đồng, bằng vào tinh thần lực Diệp Âm Trúc hoàn toàn có thể khống chế tốc độ và phương hướng của âm nhận. Trong lúc nhất thời, chỉ thấy từng đạo âm nhận nửa vòng cung màu vàng nhạt giống như ảo ảnh, không ngừng bay tới hướng Lỗ Đặc Tư.

Lỗ Đặc Tư đã tỉnh táo lại từ bạo âm ảnh hưởng lúc Diệp Âm Trúc phá chiến mang, song chùy quay vòng, vọt thẳng hướng Diệp Âm Trúc. Đối với âm nhận màu tím nhạt trên dây đàn của Diệp Âm Trúc phát ra, dĩ nhiên như không thấy. Tại ý nghĩ của hắn, âm nhận này căn bản không cách nào đối với mình sinh ra thương tổn gì. Nhưng đây chính là ý nghĩ ngây thơ của hắn, lại khiến chính hắn thua thiệt nhiều.

Ông, đạo âm nhận thứ nhất oanh kích trên ngực Lỗ Đặc Tư, Lỗ Đặc Tư chỉ thấy trước ngực chấn động, cảm giác cũng không mạnh hơn so với bích ti trong tay Diệp Âm Trúc đánh vào lúc trước, đang khi hắn tưởng rằng phán đoán của hắn đối với Diệp Âm Trúc là chính xác, đột nhiên một cỗ cảm giác nóng rực từ trước ngực lại truyền đến, hắn giật mình thấy, nơi âm nhận đánh lên ngực mình cũng không có biến mất, mà là đang chấn động kịch liệt với một tần suất đặc thù, cùng với vĩnh hằng bích lũy của mình sinh ra cọ xát mãnh liệt, nhiệt lượng này chính là từ cọ xát truyền đến. Đồng thời, một loại cảm giác kỳ dị từ trước ngực xông thẳng lên đại não, đó cũng không phải phòng ngực lực của hắn có khả năng chống cự, trong đầu một trận ong ong, dĩ nhiên cũng sinh ra hiệu quả giống như bạo âm vừa rồi.

Cao tần âm nhận dưới sự không ngừng hoàn thiện của Diệp Âm Trúc, đã có bốn hiệu quả tốc độ, trùng kích, lực cắt và linh hồn chấn nhiếp. Điều này hắn làm sao có thể giải thích được? Đừng nói là hắn, cho dù là An Nhã người mạnh tử cấp tám giai, dưới tình huống thuần pháp ma pháp, cũng vị tất so với cao tần

âm nhận của Diệp Âm Trúc. Phải biết rằng, cao tần âm nhận này là thủ đoạn công kích mà Diệp Âm Trúc hiện đang dung hợp ma vũ, tuyệt không phải dùng thuấn pháp ma pháp là có khả năng so sánh.

Không đợi Lỗ Đặc Tư từ trong âm nhận đầu tiên tỉnh táo lại, sóng âm màu vàng nhạt đằng sau đã liên tiếp ập tới. Dưới sự khống chế chuẩn xác của tinh thần lực Diệp Âm Trúc, quỹ tích mỗi một đạo âm nhận đều giống như đúc đạo âm nhận đầu tiên, mà Lỗ Đặc Tư lúc này đang lâm vào trong hiệu quả linh hồn chấn nhiếp, thậm chí ngay cả động tác chống cự đều không thể làm ra, đạo thứ hai, đạo thứ ba,……, âm nhận mãnh liệt như sóng dữ, lập tức bao phủ thân thể hắn.

Chỉ là nháy mắt công phu, Phi Bộc Liên Châu cầm trong tay Diệp Âm Trúc đã phát ra năm lượt công kích, bằng vào uy lực của thần khí, linh hồn chấn nhiếp trong âm nhận phát huy ra hiệu quả lớn nhất, bất quá loại âm nhận bốn hiệu quả này cũng tiêu hao lượng lớn ma pháp lực và đấu khí của Diệp Âm Trúc, tại lượt công kích thứ năm, tổng cộng ba mươi lăm đạo âm nhận bộc phát, hắn không thể không ngừng lại để hồi khí.

Ba mươi lăm đạo âm nhận, ngoại trừ bảy đạo ban đầu dùng để phá chiến mang ra, còn thừa hai mươi tám đạo toàn bộ oanh kích trên ngực Lỗ Đặc Tư. Lúc này, bộ dáng của Lỗ Đặc Tư nhìn qua có chút quái dị, hai tay vung chiến chùy, nhưng thân thể lại đình trệ ở một chỗ, mà đồng thời với lúc âm nhận màu vàng nhạt trước ngực hắn biến mất, giáp ngực trên vĩnh hằng bích lũy khải giáp của hắn, đã biến thành một mảnh lửa hồng dưới sự cọ xát mãnh liệt.

Hai mươi tám đạo linh hồn chấn nhiếp, suýt nữa khiến cho tinh thần lạc ấn của Lỗ Đặc Tư tan mất, may mắn hắn có đồng bọn như Sơn Lĩnh cự nhân, tinh thần lực dưới ảnh hưởng của Sơn Lĩnh cự nhân trở nên cực kỳ chắc chắn, nhưng mặc dù như thế, khi hắn khôi phục lại từ tinh thần trùng kích, đại não đã không khỏi một mảnh hoảng hốt, nhìn hướng Diệp Âm Trúc, hai mắt đã có chút mông lung.

"A-" Lỗ Đặc Tư đau đớn hét một tiếng, cơ hồ là ngã lui về phía sau, song chùy cơ hồ dính trên ngực, một mùi khét từ trong khải giáp tản mát ra. Nóng rực kịch liệt, mang đến đau nhức tê tâm liệt phế, nếu không phải hắn đã thạch hóa và ma hóa lớp da ngoài, sợ rằng hắn sẽ trở thành vị tộc trưởng ải nhân đầu tiên trên lịch sử bị nướng.

Nhìn Lỗ Đặc Tư lui về phía sau trong thống khổ, Diệp Âm Trúc lúc này đã đổi khí, hắn cũng không có truy kích, mà ngồi xuống tại chỗ, kỳ thật, ngay cả hắn cũng không nghĩ tới cao tần âm nhận có thể phát huy ra hiệu quả lớn như vậy. Đương nhiên, điều này cũng có quan hệ trực tiếp tới sự khinh địch của Lỗ Đặc Tư. Nếu không, bằng vào chiến mang của hắn, chính mình muốn xúc phạm tới hắn cũng không dễ dàng như vậy. Nhưng lúc này Diệp Âm Trúc đã phát hiện một cái ảo diệu trong âm nhận, đó chính là khi âm nhận đầu tiên đánh trúng đối thủ, chỉ cần âm nhận của mình không ngừng đánh vào, vậy đối thủ sẽ không có khả năng có cơ hội phản kích, trừ phi là tinh thần lực của đối thủ không chịu ảnh hưởng của linh hồn chấn nhiếp trong cao tần âm nhận, nếu không rất khó may mắn thoát khỏi. Thủ đoạn công kích ma vũ hợp nhất, cũng quả nhiên so với từng chủng loại năng lực mạnh hơn.

Hai tay ấn lên dây đàn, tám ngón của Diệp Âm Trúc cùng động, một giai điệu ưu mỹ từ đầu ngón tay của hắn vang lên. Đúng là một khúc "Vong ky", âm luật nhu hòa, nương theo từng vòng quang mang vàng nhạt lặng yên trôi nổi, Khi Lỗ Đặc Tư cố gắn nén đau đớn trước ngực một lần nữa đứng lên, ánh mắt hắn nhìn Diệp Âm Trúc đã thay đổi hoàn toàn.

Quang mang thị huyết không ngừng phóng thích từ trong mắt, màu tím chiến mang chẳng những không bị yếu bởi vì vết thương trước ngực, ngược lại càng thêm tăng cường. Thống khổ kịch liệt, đã làm lý trí hắn trở nên mông lung, nhưng chiến ý lại tăng tới trạng thái trước đó chưa từng có. Đối với hắn mà nói, lúc này đã không phải là trường chiến đấu để đánh cuộc, mà là một cuộc chiến sinh tử.

Diệp Âm Trúc ngồi ngay ngắn đàn như trước, phảng phất không có thấy sự biến hóa của Lỗ Đặc Tư, tiếng đàn của hắn nhu hòa dễ nghe, khí chất ưu nhã, trong nháy mắt diễn tấu đã thăng hoa đến hoàn mỹ, An Nhã bên cạnh đang theo dõi cuộc chiến không khỏi ngưng lại, nàng hân thưởng Diệp Âm Trúc nhất là lúc hắn đàn. Lúc này Diệp Âm Trúc mới là hoàn mỹ.

"Ngươi đi chết đi." Ngửa mặt lên trời rít gào, Lỗ Đặc Tư giơ song chùy của mình lên, một màn kinh khủng xuất hiện, trên người hắn thích phóng ra ánh tím khổng lồ, cũng trong nháy mắt cuộn tới song chùy, hai

thanh mai hoa lượng ngân chùy tám cạnh đó trong nháy mắt biến thành màu tím trong suốt, phảng phất chói mắt như màu tím tinh thể, vốn quang mang màu tím, dĩ nhiên cũng phát triển tới màu tím đậm.

Minh bên cạnh đang xem cuộc chiến nhướng mày, quát to: "Lỗ Đặc Tư, không thể." Hắn muốn đi tới ngăn cản, nhưng tốc độ của Sơn Lĩnh cự nhân thật làm cho người không muốn nghĩ tới, Lỗ Đặc Tư đã hoàn thành động tác của hắn.

Hai thanh cự chùy hóa thành màu tím, giống như lưu tinh cản nguyệt được hắn ném ra, phảng phất như tình thiên phích lịch, trong phút chốc tiếng sấm chợt nổi lên, chùy tay trái giống như một cơn lốc vô kiên bất tồi, chùy tay phải giống như một tia chớp, phong bạo tịch quyển, đúng là một chiêu cực mạnh của Lỗ Đặc Tư, Phong bạo chi chuy.

Diệp Âm Trúc không có động, Phong bạo chi chuy mới từ trong tay Lỗ Đặc Tư thoát ly, bên kia hắn đã cảm nhận được áp lực thật lớn, nhưng hắn vẫn như trước không có động đậy, thậm chí không có ý tứ tránh né, mắt nhìn hai luồng ánh sáng tím chói mắt lúc ngày càng gần mình, Diệp Âm Trúc hai tay đàn đột nhiên nhanh hơn, trong lúc vẫn còn dư âm, hai tay trong nháy mắt thoát ly thân cầm vung lên.

"Không chính diện cứng đối cứng, không có nghĩa là ta không cách nào làm được." Thanh âm bình tĩnh nương theo hai màu vàng trắng hai bên song chưởng Diệp Âm Trúc đồng thời sáng lên, tất cả ma pháp nguyên tố trong không khí trong nháy mắt mất khống chế, điên cuồng cuộn vào song chưởng của hắn, trong nháy mắt công phu, song chưởng của Diệp Âm Trúc đã biến thành một màu vàng một màu bạc, hai mặt trời chói mắt.

Vốn Minh muốn dùng lôi kích ngăn cản phong bạo chi chuy, thân thể trong nháy mắt ngừng lại, con mắt duy nhất ngưng tụ lôi nguyên lực cũng trong phút chốc biến mất, thất thanh nói: "đây là……"

Vàng bạc hai đạo ánh sáng, vờn trong không trung, khi phong bạo song chùy đi tới trước mặt Diệp Âm Trúc, vừa lúc đón nhận cặp song chưởng vàng bạc hỗn hợp của hắn.

---

k¨u G\yỀjX k¨I ª ´ G\Đj ç_ i\Îj -yỀjX

Lưng dài vai rộng, thân thể cao lớn, đối với Sơn Lĩnh cự nhân mà nói đương nhiên không cần phải né tránh, nhưng lúc này cơn lốc ngay giữa trung tâm phát sinh sức công phá mạnh mẽ, ngay cả Minh cũng không nén nổi kinh hãi than thầm.

Chiến sĩ Ải Nhân tộc lúc này đang bận rộn túi bụi, bởi vì lo sợ Thú nhân tộc tái công kích, bọn họ cũng không dám triệt hồi xe bắn tên, mà chỉ kéo lên đỉnh đồi , nạp tên chuẩn bị chu đáo . Còn các chiến binh bị thương đều quay trở về huyệt động để tiếp nhận trị liệu.

Ngay khi các chiến binh Ải Nhân tộc còn đang bận rộn làm việc đột nhiên cảm giác mặt đất chấn động làm bọn họ tất cả đều ngừng lại, ánh mắt nhìn về cùng một hướng.

Động đất hay sao? Không một ai trong số bọn họ biết là đang xảy ra chuyện gì nhưng ánh mắt bọn họ toàn bộ đều tập trung nhìn về một địa điểm.

Trong khoảnh khắc, một dải quang mang chói mắt phóng thẳng lên trời, phát ra ánh sáng mạnh mẽ cùng âm thanh vô cùng chói tai, lập tức làm cho toàn bộ đám chiến binh Ải Nhân tộc mất đi thính giác cùng thị giác. Trong trí nhớ của bọn họ, tựa hồ chỉ chứng kiến dải ánh sáng lóe lên ba màu sắc, chính là vàng, bạc cùng màu tím.

Không biết là bao nhiêu lâu, sau khi chiến binh Ải Nhân tộc đã khôi phục lại thị giác cùng thính giác, bọn họ giật mình phát hiện ra chỗ mình đang đứng không giống như trước kia nữa, mà là bị một lực lượng vô hình nào thổi bay xuống giải đất dưới chân đồi . Đây là lực lượng gì a! Cấm chú, hai chữ này ghi khắc mạnh mẽ trong lòng mỗi chiến sĩ Ải Nhân tộc.

Minh chậm rãi đứng dậy khỏi mặt đất, áo giáp trên người hắn vốn đã bị bụi đất bao phủ, gần như biến thành một bộ áo giáp bằng đất màu vàng đục. Kiểm tra lại thân thể, Minh cũng không khỏi nén được cảm giác sợ hãi, không hổ là người ký kết khế ước đồng đẳng với Tử Tinh Bỉ Mông, thậm chí chưa cần dùng đến

- Lão gia nầy quả nhiên hỗn đản, cố ý nói với người khác trên người của ta có mang bảo vật, kể từ đó, mặc dù ta được người cứu, đó cũng là chạy khỏi Long đàm, lại nhập hang Hổ…

Còn nữa, Tô Triệt ý thức được, nữ nhân giấu ở trong mây đen này, lại nhận thức với hắn, chỉ là còn không rõ ràng lắm, bọn họ trong lúc đó rốt cuộc là loại quan hệ nào.

Trong mây đen, một hồi lâu cũng không có hồi âm, cũng không biết nữ nhân kia có để ý đến thảm án của phường thị Kinh Hồn Lĩnh kia hay không.

- Lão gà mẹ, đang suy nghĩ cái gì ?

Hắc Sát lão quỷ trầm giọng thúc giục:

- Tiểu quỷ đầu này, nếu ngươi không nghĩ cứu hắn, ta liền bắt hắn đi, ngươi chớ có ngăn đón ta.

Trong Tiên Ngục, lão Hắc cực tốc thẩm vấn môn đồ Vạn Quỷ Tông kia, đã biết người trong mây đen được xưng là "Lão gà mẹ", thân phận là gì.

Vì vậy, Tô Triệt khom người thi lễ, tiếng nói run rẩy thỉnh cầu nói:

- Xin sư thúc cứu ta.

Mây đen phiêu hốt, nữ nhân kia trầm thấp hỏi:

- Ngươi là đệ tử của ai?

- Sư tôn của đệ tử là Khô Cốt Tôn chủ.

Tô Triệt vội vàng trả lời.

- Khô Cốt?

Hắc Sát lão quỷ khẽ hừ một tiếng, tiếp lời nói:

- Khô Cốt kia là quỷ hẹp hòi, lại ban cho ngươi nhiều bảo vật như vậy sao? Có quỷ mới tin.

- Con mẹ nó, có liên quan gì đến ngươi.

Tô Triệt trừng mắt trở lại, đối với lão hỗn đản này, không cần phải khách khí.

- Muốn chết.

Hắc Sát lão quỷ lập tức nổi giận, cổ tay nâng lên, một cổ kim quang ngưng hiện…

- Hắc Sát…

Mây đen bắt đầu khởi động, nữ nhân kia lạnh giọng quát:

- Khi ta không tồn tại phải không?

Hắc Sát lão quỷ thu khí thế lại, hỏi:

- Nói như vậy, ngươi quyết định cứu hắn sao?

- Mặc kệ như thế nào, há lại cho ngươi ở trước mặt của ta, tùy ý sát hại đệ tử phái ta.

Nữ nhân kia thấp giọng trả lời:

- Chuyện tình Kinh Hồn Lĩnh, không quan hệ với ta, ngươi muốn làm như thế nào, tùy ngươi. Hiện tại, cút ra khỏi tầm mắt của ta ngay.

- Ngươi lão gà mẹ, chúc ngươi bế tử quan rốt cuộc ra không được…

Hắc Sát lão quỷ chửi nhỏ một câu mơ hồ không rõ lời nói, hất tay áo lên, xoay người rời đi, thậm chí cũng không có thèm nhìn Tô Triệt.

R 9 9 X * ? Q Æ M ; k R 3 @ k R N @ k k y , l L ; , M Z m , * Æ

Tô Triệt ngược lại là thật không ngờ, Hắc Sát lão quỷ lại nghe lời, ngoan ngoãn ly khai như vậy, xem ra, hắn là rất kiêng kỵ Quỷ Cơ sư thúc trong mây đen này.

Nữ nhân trong mây đen, ở trong Vạn Quỷ Tông cực kỳ nổi danh, lúc tuổi còn trẻ có danh hào là U Ngăn Quỷ Nữ, về sau đã trở thành yêu thiếp của tông chủ Vạn Quỷ Tông đương đại, sửa thành U Ngăn Quỷ Cơ.

Lại về sau, truyền thuyết cũng nói không rõ nguyên nhân, nàng trở mặt với tông chủ Vạn Quỷ Tông, tự hủy dung nhan, lại sửa danh hiệu là U Ngăn Quỷ Cô, nhưng mà ở trong môn phái, tất cả mọi người vẫn quen xưng nàng là Quỷ Cơ.

Bởi vậy, vừa rồi Hắc Sát lão quỷ kia xưng hô nàng lão gà mẹ, kỳ thật, hẳn là lão Cơ Bà mới đúng...

Hắc Sát đi rồi, Tô Triệt thi lễ thật sâu, cung kính nói ra:

- Cảm tạ đại ân cứu mạng của sư thúc.

Trên bầu trời không cách nào dập đầu hành lễ, giờ phút này lễ tiết của Tô Triệt, coi như đã làm rất tốt.

Không nghĩ tới, Quỷ Cơ trong mây đen hừ một tiếng, lại nói ra:

- Không cần gọi ta là sư thúc, ngươi không phải môn nhân chân chánh của Vạn Quỷ Tông.

Cái gì?

Trong nội tâm Tô Triệt hung hăng lộp bộp một chút, không nghĩ tới, chỉ là vừa gặp mặt, đã bị nàng nhìn ra sơ hở.

Kết quả là, Tô Triệt vô ý thức muốn chạy trốn...

Trong Tiên Ngục, lão Hắc ngửa mặt lên trời thở dài:

- Được rồi, vừa mới chạy thoát một tên, lão gà mẹ này có tu vi Kim Đan hậu kỳ, so với Hắc Sát lão hỗn đản kia còn muốn đáng sợ hơn gấp bội, làm sao có thể chạy thoát a.

Trốn không thoát, cũng phải trốn, Tô Triệt thúc dục đĩa ngọc, đã nghĩ muốn bỏ trốn mất dạng, chỉ là, đĩa ngọc dưới chân như mọc rể không chút sứt mẻ, rất hiển nhiên, đã bị Quỷ Cơ trong mây đen dùng thủ đoạn nào đó giam cầm đĩa ngọc.

- Muốn chạy trốn phải không?

Quỷ Cơ trầm thấp hỏi:

- Ngươi cho là mình chạy thoát sao?

- Dù sao cũng phải thử xem a.

Tô Triệt cười khổ trả lời.

- Kỳ thật, bản thân ngươi ngụy trang không hề sơ hở, linh lực ba động hoàn toàn nhất trí với đệ tử phái ta.

Quỷ Cơ dĩ nhiên là chủ động giải thích nói:

- Sở dĩ ta xem thấu ngươi, là vì ta nhận ra loại vật này do Huyền Cơ Tôn Giả luyện chế, hắn chỉ thưởng cho đệ tử đắc ý nhất. Vì vậy, liền muốn thử ngươi một chút, quả nhiên, tùy tiện thử một lần ngươi đã lòi đuôi.

Thì ra là thế.

Tô Triệt âm thầm hối hận:

- Sớm biết là nguyên nhân này, mình cũng có thể biên ra lý do thích hợp qua loa, nói thí dụ như, đây là đoạt được từ trong tay đệ tử Thiên Huyền Tông nào đó..

Hiện tại hối hận cũng vô dụng, Tô Triệt chỉ có thể kiên trì hỏi:

- Tiền bối nhận thức gia sư sao?

- Đương nhiên là biết hắn.

Quỷ Cơ lại hừ nhẹ một tiếng, nói thẳng:

- Giao phong ba lượt, hai lần bại trong tay hắn.

- Xong rồi…

Trong nội tâm Tô Triệt than trời:

- Còn tính lôi kéo làm quen, lại không có nghĩ rằng, dĩ nhiên là đối đầu của sư tôn. Sư tôn a, ngài xác thực là rất lợi hại, rất uy phong, đơn đả độc đấu lại có thể thắng được đối thủ đồng cấp Vạn Quỷ Tông. Chỉ là, cũng là gây thù hằn khắp thiên hạ, ngươi xem, sau khi ta xuất môn, tùy tùy tiện tiện cũng có thể đụng một cái…

Nghĩ tới đây, Tô Triệt nhìn đoàn mây đen này chắp tay nói ra:

- Nói như vậy… nếu tiền bối xong rồi, ta còn muốn chạy trốn.

Trong mây đen, Quỷ Cơ bị bộ dáng đáng thương của Tô Triệt giờ phút này chọc cười, trầm giọng nói ra:

- Thật cũng không cần phải chạy trốn, ta cho ngươi thời gian, cho ngươi nghĩ ra một cái lý do để ta không giết ngươi.

Tô Triệt không phải người ngu, lập tức lĩnh hội ý tứ trong lời nói, nhu thuận trả lời:

- Nếu tiền bối có chuyện gì, ta có thể làm được, ngươi cứ việc phân phó.

- Rất tốt, vậy thì đi theo ta.

Dứt lời, mây đen kia chuyển động, như tấm lưới lớn màu đen, phần phật hạ xuống, nuốt lấy Tô Triệt không hề có năng lực chống cự đi vào.

Tô Triệt thế mới biết, lúc trước mình suy nghĩ đào buồn cười đến cỡ nào, ở dưới thủ đoạn của nàng, ngay cả nghịch lân Long Hồn cũng chưa kịp tự động hộ chủ.

Bởi vậy có thể thấy được, Quỷ Cơ này, so với Hắc Sát lão quỷ vừa rồi lợi hại hơn nhiều lắm. Trách không được, nàng bảo hắn cút đi, hắn cũng chỉ có thể ngoan ngoãn cút đi…

Trên đường đi, Tô Triệt ngược lại là không có gặp đãi ngộ gì không tốt, chỉ có điều, thần thức bị lực lượng nào đó che đậy, cái gì cũng nhìn không tới, cái gì cũng dò xét không đến, chỉ có thể cảm giác được, mình ngồi trên một chỗ mềm nhũn giống như tơ lụa, thật sự là đằng vân giá vũ.

Xuất phát từ cẩn thận, Tô Triệt lệnh lão Hắc không nên thi triển hắn năng lực dò xét, miễn cho bị Quỷ Cơ cảm thấy được cái gì, lại sử dụng pháp thuật sưu hồn đối với mình, vậy là triệt để xong đời.

Cứ một mực trầm mặc như vậy, vài canh giờ sau, mới nghe được lời nói của Quỷ Cơ xuất hiện bên tai lần nữa:

- Ta cần ngươi tiến vào một chỗ, lợi dụng năng lực tùy ý biến hóa linh lực ba động của ngươi, giúp ta lấy một đồ vật. Quá trình này tất nhiên tồn tại phong hiểm không nhỏ, không biết ngươi có nguyện ý hay không?

- Đương nhiên nguyện ý.

Tô Triệt trả lời cực kỳ sảng khoái:

- Mạo hiểm không nhất định sẽ chết. Nhưng nếu như ta không đồng ý, nhất định tiền bối sẽ giết chết ta, đúng không?

- Rất tốt, hài tử rất thông minh, không hổ là ái đồ của Huyền Cơ Tôn Giả.

Sau một câu khích lệ, Quỷ Cơ thoáng trầm mặc một hồi, ngữ khí dĩ nhiên là nhu hòa hơn rất nhiều:

- Sau khi chuyện thành công, ngươi cũng tìm được chỗ tốt, lớn đến vượt qua tưởng tượng của ngươi… Ta là một người chết, sớm đã không quan tâm pháp bảo gì, tu vi gì, chỉ có điều, còn muốn sống lâu vài ngày mà thôi.

Tô Triệt hỏi dò:

- Chẳng lẽ, vật phẩm này có thể tăng dương thọ cho tiền bối?

- Đúng vậy.

Quỷ Cơ thấp giọng trả lời:

- Chẳng những có thể tăng dương thọ cho ta, còn có thể thay đổi tư chất Tiên Thiên của ngươi, diệt trừ đi tam hệ linh căn của ngươi, chỉ để lại một hệ. Nhờ đó, tiến cảnh tu luyện của ngươi, sẽ càng thêm tươi sáng.

- Thay đổi tư chất Tiên Thiên?

Tô Triệt vô cùng khiếp sợ, vội vàng hỏi:

- Thế gian lại có kỳ vật như này? Quả thực là bảo bối nghịch thiên a!

- Hiếm thấy vô cùng mà thôi.

Quỷ Cơ thấp giọng trách mắng:

- Thế gian to lớn, vật gì chẳng có, chỉ là một kiện có thể tăng dương thọ và thay đổi tư chất gì đó, còn không xứng được hai chữ nghịch thiên.

- Vậy cũng đủ có thể rồi.

Tô Triệt âm thầm sợ hãi than, lại hỏi:

- Tiền bối, vật kia có rất nhiều sao? Nghe ý tứ trong lời nói của ngươi, sẽ nguyện ý phân cho ta một phần?

- Chỉ một kiện này.

Quỷ Cơ trả lời:

- Tối thiểu nhất, ta chỉ biết có một kiện này. Bất quá, cái đồ vật này, ta chỉ cần một bộ phận của nó. Những phần còn lại còn lại, đối với ta vô dụng, có thể cho ngươi.

Nói đến đây, cũng không biết có phải cố ý mỉa mai hay không nói:

- Tư chất Tiên Thiên của ta, so với ngươi tốt gấp trăm lần, không cần phải cải biến nữa.

- Không sai.

Tô Triệt nhẹ nhàng gõ đầu, khiêm tốn thừa nhận:

- Tư chất của ta, xác thực là vô cùng thê thảm.

Đương nhiên, những lời này nói, đúng là khiêm tốn quá mức. Tư chất của Tô Triệt chỉ có thể nói là trung đẳng, không tính quá tốt, cũng không tính quá kém.

Bất quá, nếu thực là giống như Quỷ Cơ nói, thế gian còn có bảo vật có thể thay đổi tư chất Tiên Thiên, như vậy, Tô Triệt thật đúng là cực kỳ động tâm. Cho dù không phải nàng buộc mình, vậy cũng muốn thử đi tranh thủ.

- Bây giờ là tam hệ Linh căn, nếu như có thể xóa một hệ, biến thành nhị hệ linh căn. Như vậy, sau này tốc độ tu luyện, sẽ tăng lên gấp đôi, tương lai Kết Đan, thậm chí là Ngưng Anh, xác xuất thành công đều lớn hơn rất nhiều…

Lúc này, lão Hắc ở trong Tiên Ngục nghe được câu chuyện, trầm giọng nhắc nhở:

- Chủ nhân, không cần phải nghĩ sự tình quá tốt, nàng biết rõ ràng địa phương có một bảo vật như vậy, chính mình lại không đi thu, lại cho ngươi đi chịu chết, rất hiển nhiên, cái chỗ kia vô cùng nguy hiểm, làm nàng là Kim Đan hậu kỳ cũng phải chùn bước.

- Cũng không nhất định.

Tô Triệt lạc quan thầm nghĩ:

- Nàng mới vừa nói, muốn nhờ vào ưu thế của ta, có thể tùy ý thay đổi linh khí ba động. Có một số việc, không chỉ là quyền đầu lớn có thể hoàn thành. Nói không chừng, sự tình nàng làm không được, nhưng ta có thể làm được .

- Nói thì nói như thế, chỉ là...

Lão Hắc còn muốn giội nước lã, lại bị Tô Triệt cắt đứt.

- Không có gì chỉ là cả...

Trong nội tâm Tô Triệt nói ra:

- Cục diện trước mắt là, không đáp ứng, cũng phải đáp ứng. Nếu để cho ta lựa chọn, thà rằng chết ở tuyệt địa nào đó, cũng không nguyện chết ở trong tay người nào đó.

Thà chết ở trong thiên tai, cũng không muốn chết trong tay người khác, đây cũng là một loại cố chấp khác của Tô Triệt.

Hoang Thần Cốc.

Hoang Thần Cốc chính là một tuyệt địa cực kỳ nổi danh của Tu Chân Giới, bất quá, cũng không phải là nơi rất nguy hiểm gì, chỉ là trung tâm có một khu vực rất thần bí, có đủ thiên uy không thể xâm phạm, cho dù là đại tu sĩ Nguyên Anh kỳ, cũng không dám đơn giản mạo hiểm.

Trong khu vực này, lại được xưng là Phong Lôi tuyệt địa, chính là cốc trong cốc của Hoang Thần Cốc, giống như là một khe vực tối tăm, chiều sâu không biết bao nhiêu.

Quỷ Cơ mang theo Tô Triệt trực tiếp bay đến lối vào Phong Lôi tuyệt địa, lúc này mới hạ xuống. Tô Triệt

Diệp Âm Trúc cũng nhìn Minh bình thản, trong người có Tử Tinh huyết mạch, hắn cũng không bị khí thế của Minh áp chế:

-Vậy Ải Nhân tộc ở đây ngươi có yên tâm hơn không? Chẳng lẽ ngươi nghĩ có thể dựa vào lực lượng của chính bản thân mình đối kháng với bộ lạc Sở La Môn hay sao?

Minh trầm mặc một chút , suy tư một lúc lâu rồi nói tiếp:

-Diệp Âm Trúc, ta hỏi ngươi một chuyện. Nếu có một ngày, Ải Nhân tộc tìm được một địa phương thích hợp cho bọn họ sinh sống, ngươi có đồng ý cho bọn họ rời khỏi lãnh địa của ngươi hay không?

Diệp Âm Trúc cười nhạt:

-Ta nói rồi, tại Cầm Thành, Ải Nhân hoàn toàn tự do, nếu thật sự có một ngày như vậy, Ải Nhân tộc có thể rời đi. Nhưng ta cũng tuyệt đối tin tưởng, không có chỗ nào thích hợp với cuộc sống của Ải Nhân tộc hơn Cầm Thành.

Không biết có phải do Tử Tinh huyết mạch ảnh hưởng hay không, bây giờ Diệp Âm Trúc so với trước kia khí thế đã bá đạo hơn rất nhiều bất quá hắn ít khi bộc lộ khí thế này ra ngoài.

Minh gật đầu:

-Được , ta tin ngươi. Là bạn của Lỗ Đặc Tư, ta cũng sẽ đi cùng hắn đến Cầm Thành. Nhưng ngươi đừng mong ta sẽ trợ giúp ngươi chuyện gì. Đồng thời ta cũng là người thủ hộ vĩnh viễn của Ải Nhân tộc, nếu có một ngày ngươi vi phạm lời hứa hôm nay, vậy ngươi nhất định sẽ thừa nhận trừng phạt của Sơn Lĩnh Cự Nhân.

Diệp Âm Trúc cười nhạt:

-Minh, có việc này ngươi thử nghĩ xem, trong số Tứ đại thần thú các ngươi, Tử Tinh Bỉ Mông mạnh nhất tại sao lại lựa chọn ta?

Minh sửng sốt, hắn hoàn toàn không nghĩ tới Diệp Âm Trúc lại hỏi vấn đề như vậy.

Diệp Âm Trúc nói tiếp:

-Bởi vì Tử là huynh đệ của ta, hắn tin tưởng ta vĩnh viễn sẽ không làm gì thương tổn đến hắn. Trước khi ta ký kết khế ước với Tử hắn từng chơi với ta trên mười năm trời. Ta nghĩ cho dù có là cha mẹ ta cũng chưa chắc hiểu ta sâu sắc bằng Tử. Ta không dám tự phong mình là cái gì thánh nhân, cái gì người tốt, nhưng ta có thể dùng chính linh hồn mình để thề, ta là một người biết giữ chữ tín.

_____***_____

Minh trầm mặc nhìn Diệp Âm Trúc hồi lâu , ánh mắt trong suốt mà kiên nghị của Âm Trúc làm cho những nghi ngại trong lòng hắn dần dần biến mất:

-Diệp Âm Trúc, như Tử nói lúc trước, chẳng những ta cùng hắn tồn tại, Kim Giáp Cấm Trùng cùng với Chiến Tranh Cự Thú cũng đồng thời tồn tại. Kim Giáp Cấm Trùng ở ngay trên người ngươi, mặc dù vẫn đang còn nhỏ nhưng chúng nó đích thực là thần thú không sai. Ngươi đừng nói với ta rằng, Chiến Tranh Cự Thú cũng đang thuộc về Cầm Thành lãnh địa của ngươi đó.

Diệp Âm Trúc lắc đầu, khóe miệng nhếch lên nở nụ cười, có vẻ bất đắc dĩ:

-Tên đó à ! Ta quả thật không nuôi nổi hắn. Hắn ăn nhiều quá mức, nếu đem hắn đến Cầm Thành thì e rằng toàn bộ sinh linh của Cầm Thành đều gặp xui xẻo.

Minh cũng cười:

-Đúng vậy , căn cứ kí ức mà tổ tiên ta lưu lại, Chiến Tranh Cự Thú được gọi là Vua ăn, khả năng ăn uống của hắn thực sự là quá kinh khủng. Về điểm này thì Sơn Lĩnh Cự Nhân chúng ta hay hơn nhiều, chúng ta chỉ ăn đá là chính thôi.

Diệp Âm Trúc kinh ngạc nhìn Minh:

-Đá cũng có thể thành thức ăn hay sao?

Minh nói:

-Đối với Sơn Lĩnh Cự Nhân chúng ta mà nói, đương nhiên có thể. Xem ra ngươi nhất định từng gặp qua Chiến Tranh Cự Thú, ta thật rất tò mò hắn ở chỗ nào vậy? Cũng tại cực bắc hoang nguyên luôn hay sao?

Diệp Âm Trúc gật đầu , nói:

-Đúng vậy, hắn ở ngay trung tâm vùng sâu nhất của cực bắc hoang nguyên, băng sâm nằm trong băng quyển. Chỉ có thức ăn từ biển mới có thể thỏa mãn bao tử của hắn. Ta, Tử cùng các bằng hữu tìm tới hắn, có điều hắn không hề nói chuyện tử tế như ngươi đâu. Ngay cả Tử cũng không cách nào uy hiếp được hắn.

Minh ha ha cười lớn, nói:

-Chiến Tranh Cự Thú luôn là một chủng tộc hết sức tự đại, cái này ta cũng biết từ kí ức tổ tiên lưu lại rồi. Ta muốn biết kết quả cuối cùng thế nào?

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:

-Chiến Tranh Cự Thú Cách Lạp Tây Tư cuối cùng làm lễ hiến tế linh hồn cho Tử. Trở thành thần thú hiến tế của Tử.

-A!

Minh không khỏi nhịn được hô một tiếng, hắn đương nhiên hiểu rõ, trong số Tứ đại thần thú ngoại trừ Kim Giáp Cấm Trùng bởi vì lực phòng ngự quá kém nên bị xếp hạng yếu nhất, còn 3 đại thần thú còn lại thực lực tương đối đồng đều, có sai biệt cũng không phải nhiều lắm. Nhất là Chiến Tranh Cự Thú lực phòng ngự cường đại vô cùng, Tử Tinh Bỉ Mông cũng khó phá được. Cho dù đánh không thắng, nhưng rõ ràng có thể chạy trốn. Nhưng linh hồn hiến tế thì chỉ có lúc sinh tử treo lơ lửng trên đầu nhẫn nhục cầu sinh thì mới có thể thực hiện chuyện như vậy. Chẳng lẽ Tử đã trở nên cường đại như thế rồi hay sao?

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:

-Chuyện xảy ra lúc ấy ta không thể kể tường tận cho ngươi nghe được. Nhưng ta có thể cam đoan mỗi câu ta nói ra đều hoàn toàn là sự thật.

Minh thở dài một tiếng, nói:

-Xem ra ta đối với lực lượng của ngươi và Tử đánh giá vẫn còn chưa chính xác. Bây giờ ngay cả ta đối với Cầm Thành cũng có chút xiêu lòng rồi. Diệp Âm Trúc, ngươi biết Cầm Thành của ngươi chỗ nào là hấp dẫn ta nhất hay không?

Nói đến đây, hắn nở nụ cười ôn hòa ấm áp, mang theo vài phần tinh nghịch .

Diệp Âm Trúc suy nghĩ một chút bỗng nhiên mắt sáng lên:

-Chẳng lẽ là vì đá hay sao?

Minh gật đầu, nói:

-Ngươi quả thực rất thông minh, là Sơn Lĩnh Cự Nhân, món ta ăn phải là nham thạch cứng rắn nhất. Một dãy núi hơn trăm tòa thuộc vùng núi Bố Luân Nạp kia, đối với ta mà nói thật sự rất là hấp dẫn.

Diệp Âm Trúc cười khổ:

-Chỉ hy vọng ngươi đừng ăn sạch sẽ cả tòa núi là tốt rồi.

Minh cười lớn:

-Yên tâm đi, ta cũng không ăn nhiều được như Chiến Tranh Cự Thú đâu.

Đang lúc hai người nói chuyện với nhau càng lúc càng thấy hợp thì Lỗ Đặc Tư quay lại, đi cùng với hắn là bốn người lùn nữa.

So sánh với Lỗ Đặc Tư, bốn người này thân thể đều nhỏ bé hơn một chút, râu mép màu bạc chứng tỏ tuổi tác của bọn họ. Ăn mặc cũng đều rất đơn giản sơ sài, không có điểm nào giống thân phận của Ải Nhân

trưởng lão. Nhưng có thể được Lỗ Đặc Tư đích thân đưa tới đây, ngoại trừ trưởng lão ra thì còn có thể là ai khác?

Lỗ Đặc Tư dẫn bốn vị trưởng lão tới trước mặt Diệp Âm Trúc:

-Các vị trưởng lão, vị này chính là Diệp Âm Trúc huynh đệ mà ta nhắc tới. Âm Trúc, bốn vị trưởng lão mới là người quyết định cao nhất của Ải Nhân tộc, đồng thời bọn họ cũng là các đại sư chế tạo lừng danh nhất của Ải Nhân tộc.

Trong số bốn trưởng lão, có một người ria mép rất giống Lỗ Đặc Tư, mặc dù đều đã bạc trắng nhưng vẫn còn không ít sợi màu hung đỏ. Hắn bước ra, hỏi:

-Người kia , ngươi chính là đồng đẳng khế ước với Tử Tinh Bỉ Mông, bằng hữu của Tinh linh tộc đúng không?

Diệp Âm Trúc đứng thẳng lên cung kính nói:

-Chào ngài, Ải Nhân trưởng lão tôn kính.

Trưởng lão râu đỏ gật đầu, nói:

-Ta là đệ nhất trưởng lão Ải Nhân tộc, đồng thời cũng là đại bá của Lỗ Đặc Tư, tên là Lỗ Tây Nặc. Lời ngươi nói cùng Lỗ Đặc Tư lúc nãy hắn đã nói với chúng ta toàn bộ. Quả thật, rượu ngon do Địa tinh bộ lạc làm ra đối với chúng ta lực hấp dẫn cực lớn. Hơn nữa Ải Nhân tộc chúng ta luôn luôn hợp tác tốt nhất với Địa tinh bộ lạc. Đáng tiếc đã rất lâu rồi không có tin tức gì của Địa tinh. Có thể tái hợp cùng với Địa tinh bộ lạc đương nhiên là hy vọng lớn nhất của chúng ta. Đồng thời, ngươi lại có quan hệ hữu hảo với Tinh linh tộc, An Nhã tiểu thư là một Tinh linh vương tộc thiện lương, có nàng bảo đảm, ta hoàn toàn có thể tin vào thành ý của ngươi. Nhưng có điều vì tương lai của Ải Nhân tộc, chuyển di cư này của chúng ta nhất định phải thật cẩn thận. Nếu như ngươi có thể như lúc nói chuyện với Lỗ Đặc Tư, đáp ứng giải quyết cho chúng ta ba vấn đề, chúng ta lập tức đáp ứng đi cư đến lãnh địa Cầm Thành của ngươi ngay.

Ải Nhân tộc trưởng lão cẩn thận, Diệp Âm Trúc đã nghĩ tới từ trước, gật đầu nói:

-Được, xin ngài nói ra điều kiện. Chỉ cần ta có khả năng thực hiện, nhất định sẽ đáp ứng.

Lỗ Tây Nặc gật đầu nói:

-Đầu tiên, chúng ta hiện đang ở cực bắc hoang nguyên mà theo lời ngươi nói Bố Luân Nạp sơn mạch ở trong biên giới của Mễ Lan đế quốc giáp cực bắc hoang nguyên. Từ nơi này đến đó, Ải Nhân tộc muốn tiến hành di dân đại quy mô, tất nhiên sẽ kinh động đến pháo đài Sở La Môn. Chẳng lẽ ngươi nghĩ chúng ta có thể an toàn vượt qua pháo đài Sở La Môn đàng hoàng mà đi hay sao? Đây là vấn đề đầu tiên ngươi phải giải quyết được.

Diệp Âm Trúc gật đầu, hỏi lại:

-Lỗ Tây Nặc trưởng lão, không biết bây giờ số lượng tộc nhân của Ải Nhân tộc là bao nhiêu người?

Lỗ Tây Nặc suy nghĩ một chút rồi nói:

-Đại khái khoảng chừng hơn một vạn.

Diệp Âm Trúc gật đầu nói:

-Vậy thì đơn giản, ta dám chắc không xảy ra chuyện gì bất lợi, trong vòng nửa tháng sẽ giúp toàn bộ Ải Nhân tộc di cư an toàn.

Lỗ Tây Nặc thản nhiên nói:

-Tiểu tử, muốn cam đoan điều gì cũng phải dựa vào thực lực để nói chuyện. Nói miệng không có chứng cứ chẳng ai tin.

Diệp Âm Trúc nói:

-Đương nhiên . Trưởng lão mời ngài xem.

Vừa nói, hắn vừa giơ hai tay lên, không gian giới chỉ trên ngón tay lóe sáng, trên tay đã xuất hiện hai món đồ vật nữa.

Thấy hai đồ vật này, ánh mắt Lỗ Tây Nặc nhất thời dừng lại một chút, kinh ngạc hỏi:

-Tồn trữ sinh mạng bảo thạch? Còn thủy tinh cầu này có tác dụng gì không?

Hai thứ xuất hiện trên tay Diệp Âm Trúc chính là truyền tống tử thủy tinh cùng bảo thạch lưu giữ sinh mạng.

-Lỗ Tây Nặc trưởng lão, ngài nói vậy chắc cũng biết rõ tác dụng của bảo thạch lưu giữ sinh mạng này. Khối bảo thạch này của ta là cực phẩm bảo thạch, có thể chứa hơn trăm người trong đó. Còn khối thủy tinh này là truyền tống thủy tinh, dựa vào nó ta có thể bố trí ở đây một truyền tống trận, chẳng những có thể sau này đưa các vị đến đây sử dụng mạch lửa ngầm, cũng có thể đem các vị đến lãnh địa của ta. Với tinh thần lực của ta hiện giờ một lần có thể truyền tống mang theo thêm 20 người, hơn nữa có bảo thạch lưu giữ sinh mạng, một lần có thể mang theo tổng cộng 120 người. Sau khi tinh thần lực khôi phục, một ngày ta có thể truyền tống ba, bốn lần quay đi quay lại không thành vấn đề. Như vậy mà nói, nhanh nhất là nửa tháng ta có thể mang theo toàn bộ tộc nhân của Ải Nhân tộc đến Cầm Thành, đương nhiên các tài nguyên phong phú ở đây không thể lãng phí, ta cùng với An Nhã tỷ tỷ đều có không gian giới chỉ có thể hỗ trợ vận chuyển theo, hơn nữa ta tin tưởng là các vị hẳn cũng có không ít không gian giới chỉ hay đại loại như vậy.

Lỗ Tây Nặc thở dài nhìn hai món đồ vật trên tay Diệp Âm Trúc, vuốt râu nói:

-Ta bây giờ có thể hiểu tại sao ngươi có thể thành công thuyết phục Lỗ Đặc Tư được.

Diệp Âm Trúc nhìn Lỗ Đặc Tư đang đứng một bên, sắc mặt Lỗ Đặc Tư thoáng đỏ lên một chút, chuyện chiến đấu bị thất bại dưới tay Diệp Âm Trúc, hắn tự nhiên là đã giấu biệt không hề nói ra.

Lỗ Tây Nặc nói tiếp:

-Vấn đề đầu tiên ngươi đã giải quyết triệt để, Sở La Môn bộ lạc cho dù muốn tập kích lần nữa, tập kết đại quân công kích chúng ta nhanh nhất cũng phải hơn một tháng sau mới có thể đến đây được. Điều kiện thứ hai, ngươi phải chứng minh cho chúng ta thấy ngươi đủ khả năng cung cấp nguyên liệu chế tạo cho chúng ta. Chế tạo cùng mỹ tửu là hai thứ chúng ta quý như sinh mạng. Ta tin tưởng An Nhã tiểu thư sẽ không gạt chúng ta, có Địa tinh bộ lạc, rượu đương nhiên sẽ không thể thiếu thốn. Nhưng nguyên liệu chế tạo lại càng quan trọng hơn nhiều lần. Đầu tiên ngươi nên biết là nguyên liệu mà Ải Nhân tộc chúng ta dùng để chế tạo vũ khí hay áo giáp đều không phải là sắt thép bình thường mà các ngươi hay sử dụng.

Diệp Âm Trúc gật đầu , đối với yêu cầu này, hắn rõ ràng đã chuẩn bị chu đáo, mỉm cười nói:

-Ta sẽ cho trưởng lão xem một thứ, xem xong ngài bảo đảm sẽ tin ta có khả năng đáp ứng yêu cầu của ngài. Xin mời nhìn.

Vừa nói, tử thủy tinh cùng bảo thạch lưu giữ sinh mạng biến mất không dấu vết, trên hai tay xuất hiện hai loại kim chúc.

Trong tay trái là một loại kim chúc kì dị màu vàng, nhìn qua chỉ là một khối rất nhỏ nhưng nhìn tư thế Diệp Âm Trúc nâng nó mà nói, sức nặng tuyệt đối không phải bình thường. Kim chúc bên tay phải hiện ra hoa văn màu tím thần kì, nó vừa hiện ra, lập tức có một dòng ma pháp nguyên tố lưu động thong thả phiêu đãng như suối chảy vòng quanh thân của nó.

Lỗ Tây Nặc là Ải Nhân đệ nhất trưởng lão, không ai hiểu rõ kim chúc hơn hắn được, chỉ liếc mắt nhìn qua hai khối kim chúc trên tay Diệp Âm Trúc, ánh mắt cơ hồ ngừng hẳn lại, hai tay nhanh chóng chộp lấy hai khối kim chúc trong tay Diệp Âm Trúc đặt sát mắt mình.

-Cái này… cái này là kim cương tinh. A! Cái này dĩ nhiên là ma ngân, đã bao lâu rồi bao lâu rồi không có nhìn thấy ma ngân xuất hiện.

Không chỉ có hắn , ba vị trưởng lão khác cũng đều xông tới, nhìn khối kim chúc trong tay Lỗ Tây Nặc, trầm trồ xuýt xoa không ngớt.

Diệp Âm Trúc đứng bên cạnh mỉm cười không nói, lúc trước, hắn đặc cách mang theo Xích tinh Hồng Linh đi, đã phát hiện một địa phương có ma ngân. Hắn biết rõ, muốn thuyết phục Ải Nhân tộc tính cách quật cường tuyệt đối không phải chuyện đơn giản, hắn tự nhiên muốn chuẩn bị thật chu toàn mọi sự.

---

kVu G\yỀjX kVI ¦\Ôj b\∂ ĤĐ« ?èn -Ò§

Nhìn thấy kim cương tinh cùng ma ngân, bốn vị trưởng lão Ải Nhân tộc rơi vào trạng thái vô cùng phấn khích, Lỗ Tây Nặc thì thào nói:

- Kim cương tinh này thật tinh khiết, nguyên chất, thứ đồ này nếu ta sử dụng, bình thường chỉ một chút kim cương đã có thể biến vũ khí trở thành rất cứng rắn, nếu có thêm ma ngân, ma ngân chắc chắn sẽ gia nhập vào ma pháp trận, thậm chí trở thành hồn khí - điều này là hoàn toàn có khả năng.

Xoay chuyển ánh mắt nhìn Diệp Âm Trúc,

- Kim cương tinh cùng ma ngân này ngươi từ đâu mà có?

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:

- Ta kiếm được tại phụ cận lãnh địa Cầm Thành. Không biết hai khối kim chúc này có làm trưởng lão hài lòng? Nếu trưởng lão thích, ta có thể tặng nó cho Ải Nhân tộc, coi như là quà lần đầu gặp mặt.

Quang mang trong mắt Lỗ Tây Nặc chợt lóe lên, lắc đầu, quay lại nhìn kim cương tinh cùng ma ngân trong tay Diệp Âm Trúc một lần nữa,

- Thỏa mãn, nhưng chỉ là một chút thỏa mãn. Đúng rồi, Kim cương tinh cùng ma ngân quả thật trân quý, ngoài sự mong đợi của ta. Nhưng loại kim chúc trân quý như thế này dù sao cũng chỉ có ít, nhưng Ải Nhân tộc chúng ta cần phải sử dụng một lượng lớn vật liệu khác nữa. Chỉ dựa vào số kim chúc này, ngươi không thể chứng minh rằng Cầm Thành có đủ kim chúc cho chúng ta sử dụng.

Diệp Âm Trúc sửng sốt một chút, không nghĩ không thể đả động khiến vị đệ nhất trưởng lão này động tâm. Đột nhiên linh quang chợt lóe lên trong đầu,

- Ta có biện pháp chứng minh với các vị trưởng lão. Hồng Linh ra đi.

Một đạo quang mang màu đỏ từ chợt xuất hiện, thoạt trông như một dạng chất lỏng, nhưng lại không thực sự tản mác. Hồng quang lóe ra, trong chớp mắt chảy tới trước mặt Diệp Âm Trúc. Hồng quang nọ dần dần nâng lên, chất lỏng từ từ biến dạng, Xích Tinh Hồng Linh yên lặng xuất hiện.

- Cầm Đế đại nhân.

Hồng Linh cung kính hướng Diệp Âm Trúc hành lễ. Có được trí tuệ cao cấp, nó bây giờ đối với Diệp Âm Trúc đã hoàn toàn thần phục. Cũng thích nhất là đi theo bên mình Diệp Âm Trúc, không kể Tử Tinh Bỉ Mông hay Hồng Linh, ở bên cạnh Diệp Âm Trúc, Cầm khúc của hắn có sự hỗ trợ tu luyện cực lớn.

- Đây là …

Lỗ Tây Nạp đồng tử co rút kịch liệt. Đột nhiên nghĩ tới một loại ma thú. Nhưng ấn tượng của hắn đối với loại ma thú này tựa hồ là nó không thể biến thành chất lỏng a! Quang cảnh trước mắt thật sự quá mức thần kỳ.

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:

- Đây là Hồng Linh, bằng hữu của ta. Ta nghĩ các trưởng lão cũng đều nghe nói qua về Xích Tinh. Xích Tinh Hồng Linh này quả thật còn tồn tại cũng không nhiều. Ta nghĩ với sự tồn tại của nó, các trưởng lão hẳn là sẽ không nghi hoặc ta không có khả năng cung cấp kim chúc. Kim cương cùng ma ngân này chính là do Hồng Linh chế luyện ra.

- Thật sự là Xích tinh?

Lỗ Tây Nặc có chút nghi hoặc nhìn Hồng Linh.

- Nhưng ta nhớ rõ là Xích Tinh không có năng lực biến thành chất lỏng a!

Hồng Linh ngạo nghễ nói:

- Bởi vì ta không phải là loại Xích Tinh bình thường, như loại ma thú khác, vừa mới tiến hóa. Ta đã đột phá hạn chế thất cấp ma thú, đạt tới bát cấp. Khả năng này chính là năng lực ta mới thu được. Mặc dù ta không có lực công kích cường đại, nhưng làm ma thú phụ trợ, không ai hoặc loại ma thú nào có thể so sánh với Xích Tinh chúng ta.

Diệp Âm Trúc gật đầu nói:

- Đúng vậy, bởi vì Hồng Linh có hình thái này, ta mới có thể phi hành trong không trung.

- Xích Tinh là cái gì?

Lỗ Đặc Tư có chút tò mò nhìn về phía đại bá mình hỏi.

Lỗ Tây Nặc quang mang trong mắt chợt trở nên mạnh mẽ:

- Xích Tinh là một loại ma thú thần kỳ nhất. Năng lực lớn nhất của nó là có thể tìm được nơi kim chúc tồn tại. Bởi vì thức ăn của nó chính là kim chúc, trong đó kim chúc bình thường nhất cũng là bí ngân a! khó trách, khó trách có thể có kim cương cùng ma ngân tinh khiết, nguyên chất như thế. Diệp Âm Trúc lĩnh chủ, ngươi đã cho ta quá nhiều sự ngạc nhiên. Ngươi nói không sai, có Xích Tinh, ngươi đã chứng minh cho chúng ta thấy ngươi có năng lực cung cấp đủ kim chúc. Thậm chí chúng ta không cần ngươi cung cấp kim chúc thông thường, chỉ cần cung cấp kim chúc do Xích Tinh tìm kiếm cho chúng ta, chỉ cần một phần nhỏ trong đó cho chúng ta cũng đủ rồi.

Một gã trưởng lão khác bên người Lỗ Tây Nặc thì thào tự nhủ:

- Thậm chí không cần thù lao, nếu có thể để chúng ta sử dụng kim cương tinh cùng ma ngân chế tạo vũ khí, ta cũng sẽ nguyện ý làm. Sử dụng siêu cấp kim chúc này, đối với bản thân mình cũng là một sự hưởng thụ đặc thù a!

Hồng Linh nhìn mấy vị trưởng lão trước mắt, thản nhiên nói:

- Kim cương tinh cùng ma ngân cái gì. Đây chỉ là thứ bình thường mà thôi. Chỉ cần cho ta thời gian, ta có thể tìm thấy thứ tốt hơn. Ở Cầm Thành chúng ta núi non trùng điệp, ta đã thấy ít nhất cũng có mười nơi có quáng mạch tồn tại. Chỉ cần cho ta đủ thời gian, ta dám chắc tìm ra không ít thứ so với kim cương tinh cùng ma ngân còn mạnh hơn nhiều.

Hồng Linh rất thông minh. Khi Diệp Âm Trúc cùng Ải Nhân nói chuyện với nhau, hắn đã biết được ý tứ của Diệp Âm Trúc là gì, rất tự nhiên trợ giúp Cầm Đế đại nhân nói ra những lời này. Những lời này từ miệng nó nói ra hiển nhiên so với Diệp Âm Trúc tự nói ra có sức thuyết phục hơn rất nhiều.

Lỗ Tây Nặc nuốt nước bọt:

- Ta tựa hồ đã nhìn thấy thần khí hiện ra. Diệp lĩnh chủ, ta không thể thừa nhận Cầm thành của ngươi đích thực cường đại. Điều kiện thứ hay này ngươi trực tiếp được thông qua. Về phần điều kiện thứ ba, …

Nói đến đây hắn dừng lại một chút, trong mắt ánh lên chút do dự. Ba vị trưởng lão bên cạnh hắn cũng đều đang nhìn hắn, tựa hồ cũng không nguyện ý để hắn đề xuất điều kiện thứ ba này.

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:

- Trưởng lão còn điều kiện gì, xin mời cứ nói!

Hắn hiểu rõ rằng Xích Tinh xuất hiện về cơ bản đã chinh phục được các trưởng lão này. Cho dù điều kiện cuối cùng mình không thể thực hiện, bọn họ cũng sẽ lựa chọn dời đến Cầm Thành. Dù sao an nguy của Ải Nhân tộc cũng không cho phép bọn họ nóng vội ra quyết định, ít nhất trước mắt không có núi non nơi nào thích hợp hơn địa phương Bố Luân Nạp.

Lỗ Tây Nặc do dự cả nửa ngày một hồi lâu, rồi đưa ra quyết định

- Điều kiện thứ ba này chúng ta hy vọng có thể cùng lĩnh chủ đại nhân đấu bảo.

Bởi vì Diệp Âm Trúc hiển lộ ra thực lực mạnh mẽ như vậy, ngữ khí của các vị trưởng lão cũng trở nên tôn kính hơn rất nhiều.

Diệp Âm Trúc sửng sốt:

- Đấu bảo? đây là ý tứ gì?

Lỗ Tây Nặc đáp:

- Đơn giản mà nói là chúng ta và ngài phân biệt lấy ra các bảo vật tương đương nhau rồi so sánh. Đương nhiên Diệp Lĩnh chủ không nên hiểu lầm. Chúng ta chỉ đơn giản là muốn chứng minh ngài có thực lực hay không, có thể giúp bảo vệ Ải Nhân tộc chúng ta hay không mà thôi. Chứ cũng không có ý tứ gì.

Diệp Âm Trúc còn chưa có mở miệng, An Nhã đứng một bên đã mở miệng nói:

- Trưởng lão Lỗ Tây Nặc này tựa hồ không công bình.

Nhìn từ phía tuổi tác, An Nhã thậm chí có thể so với vị trưởng lão Lỗ Tây Nặc này còn muốn lớn hơn vài tuổi, chỉ bất quá bởi vì tinh linh tộc sống lâu hơn so với Ải Nhân tộc, vì vậy so về tuổi tác ở tinh linh tộc, nàng vẫn chỉ là một cô gái trẻ:

- Ải Nhân tộc các ngươi luôn luôn quan tâm đến chú tạo, hảo đồ vật còn có thể ít hay sao? Diệp Âm Trúc năm nay mới có mười bảy tuổi, thời gian ở trên đại lục cũng không dài, Cầm Thành của chúng ta cũng vừa mới bắt đầu kiến thiết, hắn có thể có thứ gì để so sánh với các ngươi đây? Như vậy là không công bằng.

- … điều này…

Lỗ Tây Nặc chần chừ một chút, kỳ thật từ lúc Xích Tinh xuất hiện, hắn đã hạ quyết tâm muốn đi tới Cầm Thành. Sở dĩ đưa ra điều kiện thứ ba này bởi vì hắn muốn biết Diệp Âm Trúc thực lực mạnh đến như thế nào, hoặc là giàu có như thế nào.

- An Nhã tiểu thư, nàng đừng hiểu lầm. Chúng ta đơn giản chỉ là so sánh một chút, không cần phân thắng bại. Thêm vào đó ta cơ bản đã quyết định Ải Nhân tộc sẽ tới Cầm Thành. Điều kiện cuối cùng này có thể nói không xem như là điều kiện, hy vọng rằng nàng có thể hiểu. Như vậy đi, nếu Diệp lĩnh chủ xuất ra ba kiện bảo vật còn mạnh hơn so với ba kiện bảo vật của chúng ta, chúng ta có thể để cho Diệp lĩnh chủ lựa chọn một kiện. nàng thấy thế nào?

An Nhã còn muốn tranh luận tiếp thì bị Diệp Âm Trúc ngăn lại. Hắn rất tự nhiên kéo bàn tay nhẵn nhụi của An Nhã nói:

- Tỷ tỷ, nếu trưởng lão đã muốn như vậy thì hãy thử xem. Bảo vật của Ải Nhân tộc có tốt hơn của con người cũng không có gì xấu hổ cả.

Tay của Diệp Âm Trúc rất ấm áp nắm lấy tay An Nhã, kéo nàng ra phía sau. Một cảm giác khác thường từ tay truyền đến, nàng nhìn Diệp Âm Trúc, bất tri bất giác nàng đã biết được mình không thích hợp tác chủ việc này. Nếu hắn muốn so bì, hết thảy đều nghe hắn. An Nhã cúi đầu không nói nữa, mái tóc dài màu thủy lam rủ xuống, che dấu đôi tai đang đỏ hồng.

Lỗ Tây Nặc mỉm cười hướng Lỗ Đặc Tư ở bên cạnh nói:

- Tộc trưởng, hãy lấy vĩnh hằng bích lũy của ngươi ra đi.

Trở lại Ải Nhân tộc lúc trước, Lỗ Đặc Tư tự mình cởi khải giáp xuống. Lúc này nghe thấy đại trưởng lão nói vậy, sắc mặt trở nên xấu hổ, đứng lên:

- Đại trưởng lão, khải giáp của ta đã bị tổn hại, sợ rằng còn phải sửa chữa một chút, mang ra không phải làm người cười sao.

Lỗ Tây Nặc giật mình nhìn hắn:

- Cái gì? Vĩnh hằng bích lũy bị tổn hại? Chẳng lẽ lần này thú nhân mang thần khí đến công kích phải không?

Lỗ Đặc Tư liếc nhìn Diệp Âm Trúc một cái, cúi đầu nói:

- Không phải, lúc trước trong khi ta cùng huynh đệ Diệp Âm Trúc giao thủ, trong lúc vô khí đã bị tổn hại một chút.

Lỗ Tây Nặc hít một ngụm lưỡng khí, lần nữa nhìn lại Diệp Âm Trúc, ánh mắt khẩn trương dò hỏi:

- Không biết Diệp lĩnh chủ dùng thần khí gì mà có thể làm tổn hại đến vĩnh hằng bích lũy này vậy?

Lỗ Tư Đặc được Diệp Âm Trúc hồi đáp về vấn đề này:

- Đây không phải là thần khí mà là một loại phương pháp công kích đặc thù. Mười đạo công kích đồng thời đánh vào một vị trí trên khải giáp mới lưu lại một chút dấu vết trên vĩnh hằng bích lũy.

Cho tới bây giờ, ngực hắn đã bị đốt cháy nhiều chỗ, chỉ là năng lực khôi phục rất mạnh mới không cần sử dụng dược vật trị liệu.

_____***_____

Lỗ Tây Nặc liếc mắt một cái, hắn đã biết cháu trai của mình chắc chắn không có nói sai. Nhưng lúc này tự nhiên không thể không hỏi lại, bất đắc dĩ nói:

- Xem ra chỉ có thể xuất ra vật đó.

Một trưởng lão Ải Nhân ứng một tiếng, lập tức nâng tay phải lên, tháo giới chỉ trên tay đưa cho Lỗ Tây Nặc.

Lỗ Tây Nặc đưa không gian giới chỉ trước mặt Diệp Âm Trúc rồi nói:

- Diệp lĩnh chủ, xin mời ngài xem giới chỉ này, chính là thứ mà chú tạo sư kiệt xuất nhất Ải Nhân tộc chúng ta trong ngàn năm qua tạo thành. Tại Long Khi Nỗ Tư đại lục chỉ có duy nhất một kiện không gian giới chỉ cấp thần khí.

Vừa nhìn thấy thần khí này, Diệp Âm Trúc trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc. Ải nhân không hổ là chú tạo sư nổi tiếng, tạo ra thứ gì, thứ đó tất nhiên không hề kém. Nhìn lại, trong lúc đó không gian giới chỉ trên tay Lỗ Tây Nặc hiện ra một loại màu vàng xanh nhạt có chút kim quang, nhưng kim quang này tựa hồ cũng không phải kim chúc mà là một loại tinh thể đặc thù. Tại phía trên giới chỉ, vây quanh là một viên bảo thạch lục sắc màu bạc. Bảo thạch nọ rất sáng, tựa hồ có thể phát ra quang mang tương tự ánh sáng, sáu cạnh lục giác rất tự nhiên, ngân quang cực kỳ tinh khiết, nguyên chất, không lẫn một chút tạp chất nào.

Lỗ Tây Nặc có chút kiêu hãnh nói:

- Không gian giới chỉ này có không gian bên trong vô cùng rộng, có thể chứa được nhiều thứ. Đương nhiên cũng hơi khoa trương một chút, bất quá sức chứa của nó hoàn toàn có thể đủ một tòa thành thị của loài người, cho dù là thú nhân tam đại yếu tắc với quy mô lớn như vậy cũng có thể chứa được. Từ khi nó được chú tạo đến nay, giới chỉ này chưa bao giờ được chứa đầy.

An Nhã lặng lẽ rút bàn tay nhỏ nhắn khỏi tay Diệp Âm Trúc, nghi hoặc nói:

- Lỗ Tây Nặc trưởng lão, chỉ cần có không gian giới chỉ này là có thể có thần khí?

Lỗ Tây Nặc mỉm cười nói:

- Đương nhiên không phải. Tu di thần giới không chỉ là một không gian đơn giản như vậy. Nó còn có một loại năng lực đặc thù có thể ẩn dấu hơi thở. Mang theo nó, cho dù là khí tức của thần thú mười cấp cũng sẽ bị giấu ở bên trong, sinh vật nào cũng không thể phát hiện ra chút khí tức. Có thể nói khí tức được ẩn dấu trong thần khí tu di thần giới. Bất kỳ kẻ nào cũng có thể có hơi thở giống như người bình thường. Dùng để ẩn nấp thật sự là rất tốt.

Ẩn dấu khí tức, điều này tựa hồ năng lực chính. Diệp Âm Trúc trong lòng thầm nghĩ, hắn tự nhiên sẽ không nói ra, chỉ có hơi gật đầu.

Lỗ Tây Nặc thẳng thắn nói:

- Nói đến thần khí này mặc dù trân quý nhưng tác dụng ẩn dấu khí tức chỉ dưới tình huống đặc thù mới có thể phát huy tác dụng. Cho nên tu di thần giới bình thường Ải Nhân chúng ta chỉ dùng để chứa đồ và các vật dụng. Nhưng nó dù sao cũng là một kiện thần khí.

Tự mình nói ra khuyết điểm của tu di thần giới, nhưng nó cũng là một kiện thần khí, Lỗ Tư Đặc hiển nhiên đang nói cho Diệp Âm Trúc biết không xuất ra một kiện thần khí, đừng nghĩ tới có thể so sánh với tu di thần giới của chúng ta.

- Diệp lĩnh chủ, mời ngài…

Vị trưởng lão kia nhắc nhở Diệp Âm Trúc một tiếng.

Gật đầu, sau đó Diệp Âm Trúc thoáng do dự một chút, rồi giơ tay phải lên, quang mang chợt lóe lên trong mắt, trong tay lại xuất hiện hơn một khối kim chúc.

Đó là một khối kim chúc màu tím, nó phi thường sáng. Sở dĩ gọi nó là kim chúc bởi vì có một chút màu trắng đan xen ở khối kim chúc này. Không có phóng thích khí tức cường đại nhưng làm cho người ta một cảm giác đặc thù ở nội tâm. Khối kim chúc này thiếu đi một góc, chính là khối khắc kim lúc đầu Hồng Linh đưa cho Diệp Âm Trúc.

- Đây, đây là …

Bốn vị trưởng lão đồng thời xông tới. Đối với kim chúc, bọn họ vô cùng mẫn cảm. Khối kim chúc Diệp Âm Trúc bỏ ra so với thần khí của họ tự nhiên sẽ không kém.

- Khắc - kim!

Bốn vị trưởng lão đồng thanh kinh hô thật lớn, dọa cho An Nhã nhảy lên vì sợ hãi. Ngay cả Lỗ Đặc Tư cũng mở to hai mắt nhìn, bộ dạng không dám tin tưởng.

- Chính là khắc kim, đáng tiếc không phải là thần khí, tự nhiên không thể so sánh với tu di thần giới.

Diệp Âm Trúc khiêm tốn nói. Hắn vốn cũng không muốn tranh thắng, chỉ cần để cho Ải Nhân tộc không xem thường mình là được. Chỉ có song phương ngang bằng nhau, dưới tình huống như vậy, sau này mới có thể hợp tác tốt.

- Không, đệ nhất kiện bảo vật này ngài đã chiến thắng.

Lỗ Tây Nặc không chút do dự nói. Hắn cẩn thận chạm vào, hai tay có chút run rẩy vuốt ve khối khắc kim trên tay Diệp Âm Trúc, tựa như si mê khi thấy được một mỹ nữ lõa thể vậy.

- Trời ạ! Không thể tin được đây chính là khắc kim, khắc kim, diêu lam thần khí. Đã bao nhiêu năm rồi, bao nhiêu năm Ải Nhân tộc chúng ta không có làm ra diêu lam thần khí. Lần này rốt cục cũng có cơ hội. Diệp lĩnh chủ, ta thỉnh cầu ngài, ta với thân phận trưởng lão thứ nhất của Ải Nhân tộc thỉnh cầu ngài. Nếu ngài muốn sử dụng khối khắc kim này, khi đó nhất định xin ngài hãy chọn Ải Nhân tộc chúng ta, chúng ta không cần thù lao gì, có thể tạo ra một thần khí là tâm nguyện lớn nhất của mỗi Ải Nhân a!

Diệp Âm Trúc cũng không nghĩ tới khắc kim có thể khiến cho Ải Nhân rung động lớn như thế, mỉm cười nói:

- Đương nhiên, ngoại trừ Ải Nhân tộc ra, ta không nghĩ ra ai có tư cách sử dụng khối khắc kim này.

Bốn vị trưởng lão già nua đều kích động, khuôn mặt đỏ bừng, lúc này bọn họ thậm chí coi Diệp Âm Trúc trở thành tri kỷ tốt nhất. Bao nhiêu năm mới có thể nhìn thấy khắc kim, hơn nữa lại là một khối khắc kim to như thế, đối với bọn họ mà nói, thậm chí đã quên đi sự tồn tại của tộc nhân. Bây giờ cho dù Diệp Âm Trúc ra lệnh cho bọn họ cũng tuyệt không có vấn đề gì. Bọn họ nhìn Diệp Âm Trúc, ánh mắt tràn ngập sự thân thiện, ít nhất cũng khiến cho sau lưng Diệp Âm Trúc cảm thấy lạnh. Hắn trong lòng thầm nghĩ, bốn vị trưởng lão sẽ không quỳ xuống từ phía sau bây giờ chứ.

An Nhã ho khan một tiếng:

- Có còn muốn so bì nữa không?

Bốn vị trưởng lão Ải Nhân tộc lúc này mới tỉnh lại, Lỗ Tây Nặc vội nói:

- Đương nhiên, chúng ta còn chí bảo của Ải Nhân tộc vẫn chưa có đưa ra.

Ải nhân tộc đúng là một dân tộc tự đại. Bọn họ lúc này mặc dù đã hoàn toàn công nhận Diệp Âm Trúc, nhưng sự kiêu hãnh trong lòng không cho bọn hắn nhận thua. Vừa nói, hắn vừa cầm lấy tu di thần giới lui về phía sau vài bước, thần giới chỉ xuống mặt đất.

Một đạo quang mang màu vàng chợt lóe lên, một vật khổng lồ xuất hiện trên mặt đất. Nó vừa xuất hiện đã khiến cho mọi người cảm thấy khí tức cường hoành bá đạo vô cùng. Thậm chí ngay Minh với lực phòng ngự siêu cường cũng không khỏi biến sắc.

Đó là một vật giống như nỗ xa trước đây Ải Nhân dùng để đối phó với Thú Nhân tộc, nhưng khi đặt nó để so sánh với nỗ xa thì hoàn toàn bất đồng. Nỗ xa này cao chừng hai thước, phía trên có một chỗ để ngồi, toàn thân hiện ra quang mang màu vàng nhạt. Phía trên nỗ xa có một chỗ bề rộng chừng ba thước, điểm này so với xuyên thần nỗ nhỏ hơn không ít. Không có nỗ tiễn, nhưng tại phía dưới nỗ xa có cấu tạo phi thường phức tạp, mà các cấu tạo này đều bị bao quanh bởi một khối bảo thạch thật lớn màu vàng nhạt, thể tích khối bảo thạch này chừng một thước.

Không có nỗ tiễn cũng có thể sinh ra khí thế phong nhuệ tràn ngập như thế, thật khiến người ta kinh hãi, Diệp Âm Trúc bước tới gần từng bước một, đứng trước mặt nỗ xa này mà nội tâm chấn động, trong lòng thầm giật mình. Không cần hỏi cũng biết, đây chính là nhất đại thần khí - Bảo bối của Ải Nhân tộc thật sự không ít.

Lỗ Tây Nặc đi tới bên nỗ xa, tràn ngập cảm tình, vuốt ve thân nỗ xa nói:

- Đây chính là Diệt Thần nỏ. Khi nó xuất hiện đã gây nên sự giận dữ của trời. Nó chính là tác phẩm một đời của đại sư La Nạp Nhĩ của Ải Nhân tộc. Mà La Nạp Nhĩ đại sư cũng bởi vì chế tạo ra nó mà bị thiên lôi đánh chết. Diệt Thần nỏ có thể nói là thần khí tràn đầy hung khí. Nó không có thật thể, do nguyên tố tạo thành, chỉ cần nỗ kỵ bắn ra, lập tức xuất hiện Diệt Thần tiễn. Sử dụng nó chỉ cần có một người ngồi trên, khống chế phương vị, ngoại trừ hướng xuống dưới, nó có thể từ mọi phương hướng phóng ra. Thân nỏ chế tạo cực kỳ tinh xảo, tập trung năng lực, một khi phóng ra chính là đạt hiệu quả Diệt Thần. Chỉ vì nó quá mức bá đạo, từ khi chế tạo thành tới nay mới sử dụng không quá ba lần. Lực xuyên thấu của nó cấm chú cũng không thể so bì cùng.

Minh đứng bên cạnh đột nhiên mở miệng, cười khổ nói:

- Điểm này ta có thể chứng minh. Mặc dù khi đó ta còn nhỏ, nhưng đúng là Diệt Thần nỏ này đã làm bị thương ta, khiến ta ở lại Ải Nhân tộc, sau lại cùng Lỗ Đặc Tư trở thành bằng hữu. Ta đã thấy nó phóng ra lực lượng lần thứ ba.

Nghe thấy như vậy Diệp Âm Trúc không khỏi hoảng sợ. Như vậy thần khí này thật sự cường hãn a! Luận về lực công kích, sợ rằng ngoại trừ mình đã gặp qua Lôi thần chi chùy, loại đồ vật bá đạo như thế này sợ rằng chưa hề có. Cho dù Sơn Lĩnh cự nhân chưa hoàn toàn phát triển nhưng năng lực phòng ngự cũng cực kỳ kinh người, vậy mà cũng bị thương, có thể thấy được Diệt Thần nỏ này đáng sợ đến mức nào. Không biết Cách Lạp Tây Tư có thể ngăn trở lực công kích của nó không?

- Tràn ngập khí tức hủy diệt là đặc tính của Diệt Thần nỏ. Lỗ Tây Nặc trưởng lão, ta cuối cùng cũng chẳng biết phải xuất ra cái gì nữa rồi.

Diệp Âm Trúc vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Lỗ Tây Nặc nói.

Lỗ Tây Nặc mỉm cười nói:

- Đây là một trong những thứ tối hoàn mỹ do đại sư của Ải Nhân tộc chế tạo. Không vấn đề gì, nếu Diệp lĩnh chủ không thể đưa ra bảo vật tương đồng, nói như vậy chúng ta chấm dứt đấu bảo vật đi.

Trong mắt Diệp Âm Trúc toát ra một tia do dự, suy nghĩ một chút rồi nói:

- Như trưởng lão đã nói qua, ta không không muốn từ bỏ lần đấu bảo vật này.

Đấu bảo thắng có thể có một kiện thần khí a! Cho dù có không tham lam, hắn cũng không tránh khỏi xao động nội tâm.

Tô Triệt xếp bằng ngồi trên đất, nhìn chằm chằm vào Phong Lôi chi nhãn suốt ba ngày, xác thực tìm ra được quy luật tiết tấu của nó. Hơn nữa, thông qua ba ngày nay cẩn thận quan sát cùng kín đáo tính toán, đối với khống chế lực lượng bản thân, phối hợp, quy hoạch, …cũng đã lấy được rất nhiều lĩnh ngộ.

Có thể nói, ở dưới sự thúc dục của thiên uy, Tô Triệt giống như thông suốt, tự học một ít gì đó, cũng là cực kỳ quý giá.

Bên người Tô Triệt, con Hoang Thần Thử kia một mực không bỏ được rời đi, trong khoảng thời gian này, hết ăn lại ngủ, tỉnh ngủ lại ăn, trong Tiên Ngục có rất nhiều mỹ thực, sắp bị hắn nếm qua một lần.

Thậm chí Lão Hắc nói ra:

- Chủ nhân, nó quấn quýt ngươi như vậy, không bằng dứt khoát bắt bỏ vào trong Tiên Ngục nuôi đi.

Tô Triệt lại nói:

- Vì ta yêu mến nó, mới không muốn cướp đi tự do của nó.

Không sai biệt lắm, hôm nay, Tô Triệt liền định tiến hành nếm thử lần đầu tiên.

Oanh ầm ầm…

Thiên Lôi thiểm hiện, Cuồng Phong tứ ngược, Tô Triệt từng bước một tiếp cận bên kia, con Hoang Thần Thử kia bắt đầu gấp đến độ "xèo xèo" kêu vài tiếng, về sau, lại tương đối hiểu chuyện mà im lặng, không dám quấy rầy Tô Triệt.

Yêu thú Luyện Khí trung kỳ, trí tuệ có thấp, so với chó săn thông minh nhất cũng ưu tú hơn nhiều.

Răng rắc!

Một đạo Thiên Lôi đánh xuống trước mắt Tô Triệt, đợi cho nó biến mất, Tô Triệt vội vàng tiến tới một bước, đứng ở vị trí nó vừa biến mất.

Răng rắc!

Phía trước lại là một đạo, lại tiến tới một bước.

Răng rắc!

Lại tiến tới một bước.

Một đạo Cuồng Phong lao tới gần trong gang tấc, nhưng lại không đếm xỉa tới Tô Triệt, y theo quỹ tích nguyên bản của nó, tiếp tục lượn vòng mà đi.

Răng rắc!

Lại là một đạo Thiên Lôi rơi xuống, nhưng mà lúc này đây, Tô Triệt lại nhìn chuẩn chỗ trống bạo thối mà quay về, gần kề đi ba bước, tiết tấu cùng quy luật đã có điểm rối loạn.

Một khi cảm giác rối loạn, vậy phải sớm lui về, nếu không, càng đi vào sâu, muốn lui cũng không thể lui.

- Không giống, không giống…

Tô Triệt lắc đầu liên tục, trong nội tâm cảm thán:

- Lý thuyết và thực hành, là hai việc có sự khác nhau rất lớn a.

Lui về tại chỗ, ngồi xếp bằng xuống, tinh tế quan sát, yên lặng tính toán, lại là trôi qua suốt ba ngày.

Lần thứ hai nếm thử, đi năm bước, vẫn là kịp thời rời khỏi, lại cân nhắc cả ngày…

Lần thứ ba nếm thử càng kém, chỉ bước ra một bước, đã cảm thấy trạng thái chợt hạ xuống, vội vàng lui về.

Lại đến lần thứ tư…

Đến cuối cùng, Tô Triệt dĩ nhiên là triệt để đầu nhập vào, thậm chí quên cả Hắc Vực Tiên Liên, trong ý thức, chỉ là thuần túy muốn hoàn thành lần khiêu chiến này, khiêu chiến bản thân, cũng là lần thứ nhất khiêu chiến nhân sinh.

Răng rắc!

Cũng không biết là thử lần thứ mấy, lúc này, Tô Triệt đã đi vào mười sáu bước, cảm giác tương đối khá, tiến nhập trong một trạng thái rất kỳ diệu.

Răng rắc!

Chơi cùng Thiên Lôi, chung quanh còn có đạo đạo Cuồng Phong làm bạn.

Phần phật...

Một đạo gió mạnh màu xám nhạt, chà xát qua chóp mũi của Tô Triệt, một góc đạo phục của Tô Triệt biến thành hư vô. Nhưng Tô Triệt không đổi sắc, tuần hoàn theo một quy luật vi diệu, bước ra càng thêm vững chắt.

Đi theo cước bộ Thiên Lôi...

Giờ khắc này, Tô Triệt cái gì cũng quên, thậm chí xem nhẹ sinh tử, chỉ là thuần túy hưởng thụ đoạn thời gian này, giờ phút này...

Đúng vậy, trạng thái Thiên Nhân Hợp Nhất giờ phút này, đã biến thành một loại hưởng thụ chí cao trên tinh thần, cực kỳ khó được.

Một bước, một bước, lại một bước...

Đợi cho Tô Triệt tỉnh lại từ trong trạng thái Thiên Nhân Hợp Nhất này, lại phát hiện, trước mặt đã không có Thiên Lôi rơi xuống, chúng nó đã ở sau người oanh ầm ầm tấu minh.

- Đã tới rồi hay sao?

Tô Triệt xoay người sang chỗ khác, xuyên thấu qua khe hở phong lôi chi võng, nhìn con Hoang Thần Thử ở phía xa hơn mười trượng, thì thào nói ra:

- Ta còn chưa có chơi đủ...

- Ai u uy, chủ nhân.

Trong Tiên Ngục, lão Hắc ngồi dưới đất ôm đầu:

- Ngươi còn không có chơi đủ, ta thì sắp bị hù chết.

Tô Triệt hít sâu một hơi, một cảm giác tự hào tự nhiên sinh ra.

- Đã tới, thật sự đã tới, bằng ta cảm giác của mình, cứ như vậy từng bước một đi tới.

Đương nhiên, tuy tự hào, nhưng Tô Triệt vẫn có thể thanh tỉnh nhận thức được, nếu không có Tiên Ngục, mình cái gì cũng không phải. Nếu không có Tiên Ngục và Lão Hắc mô phỏng ra linh lực ba động của Hoang Thần Thử, mình dựa vào cái gì làm được những chuyện tình mà ngay cả Nguyên Anh Lão tổ cũng không làm được?

Phải nói, chính thức làm cho Tô Triệt cảm thấy tự hào chính là, vừa rồi mình cảm thụ đến trạng thái Thiên Nhân Hợp Nhất kia, xem nhẹ sinh tử, quên hết thảy, chỉ là đơn thuần nhất hòa tan vào một thể cùng hoàn cảnh chung quanh...

Lần thứ nhất thể nghiệm cực kỳ quý giá, Tô Triệt cảm giác được, cảnh giới tâm linh của mình cũng đột nhiên tăng lên một mảng lớn, phỏng chừng, sau này thời điểm tấn chức Trúc Cơ trung kỳ, sẽ thông thuận hơn rất nhiều.

Tô Triệt còn đang hưởng thụ dư âm vừa rồi, lão Hắc lại âm thầm phát sầu:

- Tiến vào được, chỉ sợ lúc muốn đi ra ngoài, tìm không được loại trạng thái kia nữa, vậy phải làm sao bây giờ?

Đương nhiên, loại lời này không dám nói ra, miễn tạo thành một loại ám hiệu tâm lý cho chủ nhân, ngược lại sẽ ảnh hưởng tới cảm giác, ảnh hưởng tới trạng thái. Chỉ là tuy lão Hắc không nói, nhưng Tô Triệt ngược lại là nghĩ tới loại khả năng này, trong nội tâm hỏi:

- Lão Hắc, ngươi nói xem, nếu lúc đi ra ngoài, tìm không được trạng thái Thiên Nhân Hợp Nhất này nữa thì làm sao bây giờ? Chẳng phải chúng ta sẽ vĩnh viễn bị vây ở trong này sao?

- A?

Lão Hắc bối rối nói:

- Cũng không thể nghĩ như vậy, có một, sẽ có hai, đằng sau còn có ba bốn năm sáu…Đi một bước xem một bước a, chủ nhân, lấy việc chớ cưỡng cầu, vận may tự nhiên đến.

- Lấy việc chớ cưỡng cầu, vận may tự nhiên đến…

Trong nội tâm Tô Triệt cười nói:

- Ngươi ngược lại rất biết an ủi, chỉ là, ta cảm giác loại trạng thái này cực kỳ khó được, còn muốn tìm lại nó, trong thời gian ngắn là không có khả năng.

- Ách…

Lão Hắc nghĩ không ra ngôn ngữ phù hợp để trấn an hắn, chỉ có thể thầm nói:

Vừa nói hắn hắn liền nâng tay đưa mắt nhìn vào. Ngay khi Diệp Âm Trúc cùng An Nhã đang kinh ngạc không hiểu gì, tử quang chợt lóe lên, một tia chớp màu tím trực tiếp chiếu lên bàn tay to lớn đó.

Nhìn thấy trên tay mình xuất hiện ánh sáng gì đó, lúc này đến phiên Diệp Âm Trúc kinh hoảng, ánh mắt hắn trong một thoáng dường như chết lặng:

- Lôi thần chùy!

---

kUu G\ʏỀjX kUI ?ϑ g Ò§ Gʍ9 dQ_ ¦ \Ôj G\ʊ´

Ngày đó lúc đánh nhau với Cổ Đế, Diệp Âm Trúc chưa kịp quan sát nó kỹ, chỉ thấy Lôi Thần Chùy là một cỗ thần khí, phía trên điêu khắc hoa văn phức tạp, ước chừng chỉ dài hơn một thước, với bàn tay lớn như của Minh thì lúc cầm nó thì chỉ có đầu chùy lộ ra mà thôi.

Đầu của Lôi Thần Chùy không tròn như các chiến chùy bình thường khác. Đầu Lôi Thần Chùy này là một khối lập phương, mà hai bên của nó có hai lưỡi hình tam giác tạo thành tiêm trùy, từ hai tiêm trùy xuất ra từng đạo khí tức bá đạo.

- À, hình như không đúng.

Diệp Âm Trúc nghi hoặc nhìn tiêm trùy của đầu chùy nói.

- Ta đã nhớ kỹ là đầu của Lôi Thần Chùy là hình tròn và tiêm trùy cũng không phải vậy, nhưng tại sao chúng có khí tức giống nhau nư vậy ? Chẳng lẻ trên thế gian lại có tới hai cái Lôi Thần Chùy sao?

Tộc trưởng Ải Nhân tộc Lỗ Đặc Tư thở dài nói:

- Diệp huynh thệ thật có nhãn quang, chỉ nhìn sơ đã biết là Lôi Thần Chùy, nhưng có thể ngươi không biết rằng Lôi Thần Chi Chùy chính là một đôi, khi chúng nó cùng hợp lại thì mới chính thức là siêu thần khí.

Trống ngực Diệp Âm Trúc đập thình thịch, siêu thần khí Lôi Thần Chùy ? Vốn là do hai thanh chiến chùy tạo thành ư? Nhớ lại mọi việc xảy ra với mình tại pháo đài Lôi Thần Chi Chùy, trong lòng hắn có chút nghi vấn.

Minh cầm Lôi Thần Chùy đưa ra phía trước, trong mắt tràn ngập sự khác thường nói:

- Nếu ngươi biết nhiều việc như vậy thì ta cũng không cần giấu diếm làm gì. Thật ra trong tứ đại thần thú thì Sơn Lĩnh cự nhân chúng ta không thuộc về Thú nhân tộc, bởi vì từ xưa sống cùng một chổ với thú nhân nên được gọi là Thần thú của Thú nhân tộc, thật ra Sơn Lĩnh cụ nhân chúng ta cũng là người, hơn nữa còn là Ải nhân.

Diệp Âm Trúc sững sờ, Sơn lĩnh cự nhân cao hơn năm mươi thước, có thể huyễn hóa thành Sơn lĩnh cư nhân mà không phải là Thần thú mà lại là Ải nhân? điều này đối với hắn thật khó có thể tin được, hai kiểu người có chiều cao chênh lệch hơn mười lần.

Ngưng một lát rồi Minh tiếp:

- Ta không có nói dối, ta chính là một tộc nhân của Ải nhân tộc, nếu không thì sao ta có thể sinh hoạt cùng một chổ với Ải nhân? Cái này từ xưa mà nói thì các ngươi nên biết là Ải nhân tộc cũng không phải là Ải nhân, chúng ta là hậu duệ của Cự nhân, lúc đó địa vị của Cự nhân cũng giống như Long tộc chí cao vô thượng hiện giờ trên đại lục, khi chưa có Tử Tinh Bỉ Mông lãnh đạo thú nhân thì thế giới lúc đó đều do Cự nhân thống trị. Sau đó không biết tại sao Cự nhân tộc bị nguyền rủa, vốn từ lực lượng hùng mạnh từ từ bị mất đi, ngay cả vóc người cũng thu nhỏ lại thành như Ải Nhân bây giờ, thành một tộc mới. Nhưng dù vậy lực lượng trong ải nhân cũng cao hơn con người rất nhiều. Nhưng mà Sơn Lĩnh cự nhân chúng ta từ một người khổng lồ bị nguyền rủa, lại bị Thú nhân cùng con người cho rằng chúng ta là một trong những Thú thần. Thật ra chúng ta chính thức là người khổng lồ hòa bình, tại viễn cổ là một trong những tộc người cường đại.

Nghe Minh nói xong thì Diệp Âm Trúc đối với Sơn Lĩnh cự nhân cũng hiểu ra một chút, gật đầu tiếp tục nghe hắn nói.

Minh nắm chặt Lôi Thần Chùy:

- Cự nhân chúng ta lúc đó được xưng là Lôi thần, vì bản thân có lực phòng ngự cường đại cùng với năng lực sử dụng lôi điện. Lôi Thần Chi Chùy, nó là vũ khí của cự nhân chúng ta, ngươi xem cái Lôi Thần Chùy này tuy mới, nhưng nó mang theo lịch sử của cả Cự nhân tộc, trên một trăm tinh hạch đã tập hợp lại cùng nhau, chúng ta thông qua thiên lôi để luyện thành, nên nó mới có lôi điện mạnh như vậy, tự nhiên cũng là xuất phẩm của Ải nhân, thật là một siêu thần khí.

Bất luận là Minh hay bất kỳ một người nào trong Ải Nhân tộc thì trong ánh mắt của bọn họ tràn ngập niềm kiêu hãnh, một siêu thần khí, vật này trên thế gian là một lực lượng hủy diệt a!

Lỗ Tây Nặc tiếp lời nói:

- Vốn nó là một đôi Lôi Thần Chùy, là lực lượng giữ nhà cuối cùng của Ải nhân tộc chúng ta, hợp lại có thể phóng ra lực lượng vô cùng cường đại, nhưng Ải Nhân chúng ta không ai có thể sử dụng được chúng, chúng thật sự quá mạnh, đã từng có Ải Nhân cường đại dùng nó nhưng cuối cùng cũng bị hủy diệt bởi sét đánh. Từ đó không có ai dám sử dụng nó, từ đó có thể thấy, Ải Nhân tộc ngày nay xuống cấp so với ngày xưa là bởi vì không có xuất hiện người đủ cường đại có thể sử dụng Lôi Thần Chùy, vì để cho hai thanh Lôi Thần Chùy không phản phệ nên chúng được tách làm hai ra do tộc trưởng và đại trưởng lão bảo tồn. Khi Ải Nhân tộc mấy ngàn năm trước đến Cực Bắc Hoang Nguyên này thì bị Thú nhân tập kích, khi đó Ải Nhân tộc trưởng, cũng là anh hùng trong lịch sử Tạp Tây Á Nặc, vì bảo vệ tộc nhân thành công tiến vào Cực bắc hoang nguyên, thống lĩnh một số Ải Nhân chống lại thú nhân, cuối cùng anh dũng hy sinh, Lôi Thần Chùy trong tay ông ấy từ đó cũng thất lạc vào tay của thú nhân, chính là Lôi Thần bộ lạc. Trong tay chúng ta bây giờ mặc dù chỉ còn lại một nửa của Lôi Thần Chùy, nhưng bởi vì Lôi Thần Chùy là siêu thần khí, cho dù còn lại một nửa nhưng tự nhiên cũng mạnh hơn tất cả các thần khí khác. Xưng là siêu thần khí cũng không khoa trương. Nếu không thì Lôi Thần bộ lạc dựa vào cái gì để chống lại Mễ Lan đế quốc trong nhiều năm như vậy?

Nghe Minh và Lỗ Tây Nặc giải thích, Diệp Âm Trúc và An Nhã cuối cùng cũng biết được lai lịch của Lôi Thần Chùy này, Diệp Âm Trúc nói:

- Đương nhiên Lôi Thần Chùy trở thần vương của các thần khí khác là chính xác, ta chỉ kỳ lạ một điều, Lôi Thần Chùy trong tay Cổ Đế tựa hồ uy lực rất yếu so với cái này.

Khi nghe Minh và Lỗ Tây Nặc giải thích, hắn rốt cục cũng cảm thụ được tiêm đầu của Lôi Thần Chùy phóng thích khí tức cùng với Lôi Thần Chùy trên tay Cổ Đế là giống nhau, nhưng năng lượng ba động lại cuồng bạo hơn rất nhiều.

Lỗ Tây Nặc cười nhẹ một tiếng rồi nói:

- Đó là nguyên nhân sử dụng của Lôi Thần Chùy, không phải muốn thi triển sao cũng được, uy lực của Lôi Thần Chùy trong tay Cổ Đế cùng với Lôi Thần Chi Chùy trên tay ta không có gì khác nhau. Chỉ là Lôi Thần Chi Chùy phải có bí pháp của Ải Nhân tộc thì mới có thể hiển lộ uy lực chân chính của nó. Lôi Thần bộ lạc không biết được điều này, nhưng bọn họ cũng nghĩ ra biện pháp khác, bọn họ sau khi chiếm được Lôi Thần Chùy qua nhiều năm nghiên cứu, sau đó không biết vì sao mời được Không gian ma pháp sư, đem Lôi Thần Chùy ra nghiên cứu các cổ ngữ, hoa văn trên đó, tạo ra một Ma pháp trận chuyên ngưng tụ lôi nguyên tố trong không trung. Trong phạm vi trận pháp không những có thể khiến mọi Lôi hệ ma pháp nguyên tố biến mất, mà cũng sử dụng được chính thức uy lực của Lôi Thần Chùy. Bọn họ làm như vậy mặc dù phát huy được uy lực cường đại của Lôi Thần Chùy, nhưng cũng tiêu hao thật nhiều. Bọn họ không có bí pháp của Ải tộc nhân để làm cho Lôi Thần Chùy tự phục hồi Lôi điện, chỉ bằng vào cái Ma pháp trận kia để khôi phục. Chúng ta đã nghiên cứu kĩ càng, Cổ Đế mỗi lần sử dụng Lôi Thần Chùy thì cái Ma pháp trận trên mặt đất phải tiêu hao một lượng lớn lôi nguyên tố, tất nhiên phải do một lượng lớn Ma tinh thạch thượng đẳng bổ sung mới được, con người không biết bí mật này, nếu không chỉ cần dụ hắn vài lần sử dụng Lôi Thần Chi Chùy thì Lôi Thần bộ lạc xem như chấm dứt.

Diệp Âm Trúc chợt hiểu ra:

- Nguyên lai là như thế, khó trách ta ở chổ này mà không có cảm giác lôi nguyên tố biến mất, thật là một việc khó tin. Bất quá, Lôi thần bộ lạc cũng nghĩ ra được cách đó, dù sao cũng có ít người có thể uy hiếp Cổ Đế sử dụng Lôi Thần Chi Chùy, bản thân hắn cũng đạt siêu cấp rồi.

Lỗ Tây Nặc có chút áy náy nói:

- Vì muốn thắng trận đấu bảo này nên chúng ta buộc phải xuất ra Lôi Thần Chi Chùy, xin Diệp lĩnh chủ thứ lỗi, bây giờ chúng tôi phải đi khỏi đây tới quý lãnh địa.

Lôi Thần Chi Chùy là thần khí đứng đầu, ông ta tự nhiên nghĩ là đã thắng, chỉ vì sau một hồi Diệp Âm Trúc chưa chịu nhận thua nên mới chuyển chủ đề.

Diệp Âm Trúc mĩm cười nói:

- Trưởng lão, cuộc đấu bảo của chúng ta hôm nay coi như hòa, nếu có cơ hội thì hy vọng được nhìn thấy được uy lực băng sơn liệt địa của hai cây Lôi Thần Chi Chùy.

- Hòa ? Diệp huynh đệ, chẳng lẽ ngươi có thần khí gì có thể so sánh với Lôi Thần Chi Chùy phải không?

Lỗ Đặc Tư tò mò hỏi.

Diệp Âm Trúc chậm rãi gật đầu, mặc dù hắn không phải là người háo thắng, nhưng hắn biết bây giờ mình không thể hiện ra bản lãnh thì sau này với tính cách táo bạo, tự tôn của Ải Nhân tộc thì khi tới lãnh địa của mình khó mà khống chế, cho dù hắn không tham một kiện thần khí nào thì cũng phải thắng ở trận đấu bảo này.

Tứ trưởng lão của Ải nhân tộc trong mắt tràn ngập vẻ nghi ngờ, bởi vì bọn họ chưa bao giờ nghe nói Long Khi Nỗ Tư đại lục ngoại trừ Lôi Thần Chi Chùy còn có siêu thần khí nào khác xuất hiện, nhất thời nhìn Diệp Âm Trúc với ánh mắt không đổi.

Ngay lúc đó, Diệp Âm Trúc lộn tay phải, lấy từ trong Long hồn giới Nặc Khắc Hi kiếm, biến thành một lưỡi dao sắc bén dài nửa thước, màu trắng bàng bạc tỏa ra khí tức sắc bén, ngay cả Lôi Thần Chi Chùy trong tay Minh không nhịn được phát ra tiếng sấm rền.

Diệp Âm Trúc kéo Nguyệt thần thủ hộ ra, lộ ra nội y bên trong, mỉm cười nói:

- Các vị, xin mời xem!

Nói xong hắn đâm Nặc Khắc Hi thần kiếm thật nhanh vào ngực trái của mình.

- A…

Ngoại trừ Diệp Âm Trúc mỗi người đều la lên một tiếng, ai cũng không biết hắn làm sao lại tự sát như vậy, phải biết rằng trong tay hắn là Nặc Khắc Hi thần kiếm a. Hơn nữa, lúc đâm tới lại có một tầng đấu khí bao phủ, bất luận là thập cấp thần thú Minh hay bát giai An Nhã không kịp đề phòng, với khoảng cách giữa tay phải của Diệp Âm Trúc với lồng ngực quá gần thì trong tình huống như vậy không ai có thể ngăn cản hành vi tự sát của hắn.

Khi tiếng kêu còn chưa dứt, thì mọi người thấy một cảnh kỳ lạ, nơi ngực của Diệp Âm Trúc mà Nặc Khắc Hi thần kiếm đâm vào đột nhiên lóa sáng một màu vàng chói mắt, giống như mặt trời đang phát sáng chói chang, ánh sáng trải ra xung quanh vô cùng mang theo khí tức bá đạo cùng tiếng trầm vang lên từ trái tim của Diệp Âm Trúc.

Ong…

Một cỗ lực lượng khổng lồ không thể chống lại lập tức tỏa ra bốn phía, bốn vị trưởng lão của Ải nhân tộc cơ hồ không có thời gian phản ứng, bị cỗ năng lượng chấn bay vào vách phòng, ngay Lỗ Đặc Tư cũng không chống lại được liên thối lui đến vách tường mới dừng lại, An Nhã cũng không chịu được phải lui lại vài bước. Duy nhất có Minh là không lùi lại, mà lúc này Lôi Thần Chi Chùy trên tay Minh tại nơi tiêm đầu phát ra một dải lôi điện màu tím bao quanh thân thể ông ta.

Lúc này lưới điện này cũng đang chống lại, một tiếng nổ vang lên, tiếng sấm từ Lôi Thần Chùy phát ra vang vọng, tựa như bi ai, tựa như thanh âm không cam lòng. Khi tiếng nổ vang lên, Long hồn giới trên tay Diệp

Âm Trúc cũng bay ra hóa thành Nặc Khắc Hi kiếm cắm vào bức tường đá xanh cuối phòng, lúc đó ngân quang trước ngực hắn mới từ từ thu liễm.

Diệp Âm Trúc hít thở thật sâu, sau đó mới nhìn vào ngực mình, không có chút đau đớn, tự mình lấy kiếm đâm vào tim mình, quả là quái dị.

Trong phòng không một tiếng động, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn lên người của Diệp Âm Trúc. Lúc này bọn họ không thể nào tưởng tượng nổi, khí tức của nặc Khắc Hi thần kiếm trước đó bọn họ có cẩn thận xem xét qua, phải biết rằng đó là do sừng của một Thần thánh cự long biến thành thần kiếm. Ải Nhân trưởng lão đều không nghĩ ra, ngoại trừ Lôi Thần Chùy thì có cái gì có thể so với thanh kiếm tốt như vậy, lúc nãy Diệp Âm Trúc sử dụng nhất kiện thần khí đó đâm vào ngực mình, tựa hồ như đã dùng toàn lực.

Lôi Thần Chi Chùy trong tay Minh hóa thành một đạo tử quang rồi biến mất, hắn trầm giọng nói:

- Cái này không phải là lực lượng phòng ngự của Tử Tinh Bỉ Mông, cũng không giống với lực lượng của ta và Chiến Tranh Cự Thú. Nhưng cho dù là ta cũng không dám cam đoan miễn trừ hoàn toàn với Thần kiếm tạo từ Thần thánh cự long, chỉ e có Chiến Tranh Cự Thú mới có thể ngăn cản hoàn toàn công kích của nó. Chẳng lẻ trên người ngươi lại có một loại thần khí nữa hay sao, mà phẩm chất thậm chí cao hơn Lôi Thần Chi Chùy sao?

Diệp Âm Trúc lắc đầu, lấy vạt áo che lại, nói:

- Không, nó không phải là một kiện thần khí phòng ngự, mặc dù nó đã nhận ta làm chủ, nhưng cũng như Ải Nhân tộc các ngươi không có cách nào sử dụng lực lượng của Lôi Thần Chùy, ta cũng không có cách sử dụng nó. Cho nên hiện tại nó tùy ý lưu ngụ trong cơ thể ta, khi nào ta đủ mạnh thì mới có thể sử dụng được nó.

Hình dáng Cổ cầm hiện lên ngay vị trí trái tim trông rất sống động, dây cầm có bảy màu sắc khác nhau, thân cầm có màu vàng nhạt, tỏa ra khí tức của Thần thánh cự long, đối mặt với thần kiếm Nặc Khắc Hi có cùng tác dụng, tựa như trong trái tim Diệp Âm Trúc phóng thích dao động năng lượng.

Lỗ Tây Nặc rất khó khăn, nuốt nước miếng nói:

- Đó là một Cổ cầm hay sao?

Là siêu thần khí, dĩ nhiên là siêu thần khí mới có thể làm Lôi Thần Chùy phát sinh sợ hãi như vậy, đã thấy được trước ngực Diệp Âm Trúc là một cực phẩm Khô Mộc Long Ngâm cầm, huống chi hắn tự cầm Nặc Khắc Hi kiếm đâm vào tim mình, nếu không phải là siêu thần khí thì dựa vào cái gì có thể ngăn được sự sắc bén của Nặc Khắc Hi kiếm?

Diệp Âm Trúc gật đầu trả lời:

- Đúng vậy, nó là một cây Cổ cầm.

Lỗ Tây Nặc trong lòng hỗn loạn:

- Diệp lĩnh chủ, chẳng hay có thể nói cho ta biết cái siêu thần khí này do ai tạo thành không?

Diệp Âm Trúc cười nói:

- Đại sư, không dám dấu, người làm nên cây Cầm này chính là tại hạ, cầm tên là Khô Mộc Long Ngâm.

- Cái gì, là ngươi?

Lỗ Tây Nặc khó tin nhìn Diệp Âm Trúc, ba vị trưởng lão Ải nhân cũng sợ đến ngây người.

Diệp Âm Trúc gượng cười nói:

- Thật ra thì chế tạo cây Cổ cầm này ta cũng tốn không ít tâm huyết, nó trở thành siêu thần khí không phải là do ta tạo ra, mà bởi vì nó làm chất liệu thượng đẳng, khi ta tạo nó thì thân Cầm là Long hồn mộc thượng đẳng, lại trải qua quá trình đề luyện thành Long hồn mộc tinh hoa, Cầm túc, Cầm huy đều dùng răng của Thần thánh cự long chế tác, bảy dây Cầm làm bằng sợi gân thượng đẳng của thất vị Long vương quá cố. Với chất liệu như thế thì Cổ cầm này không trở thành thần khí cũng khó.

Nói đến đây, hắn nhìn Minh, rồi không thể dấu diếm nữa, lúc quyết định đem Khô Mộc Long Ngâm cầm ra thì hắn biết mình phải giải thích rõ ràng, nếu không mình sở hữu khí tức của Thần thánh cự long thì Minh Na sẽ không cho mình rời đi.

Minh cũng nhìn Diệp Âm Trúc, mặc dù lúc này thái độ của hắn không giống nhìn thấy Nặc Khắc Hi kiếm xuất hiện, nhưng ánh mắt vừa mới nhu hòa trở lại thì nghi hoặc tiếp.

- Khi ta tạo thành nó thì Khô Mộc Long Ngâm biến thành Thần long nhận ta là chủ, sỡ dĩ nó có thể trở thành siêu thần khí, là bởi vì nó bị ta phong ấn linh hồn của Thần thánh cự long Nặc Khắc Hi. Mặc dù nó nhận ta là chủ, nhưng ta không có cách nào để sử dụng nó nên nó chỉ còn cách bám vào trên người ta.

Lời nói ra làm kinh thiên động địa, ngay cả Minh cũng không nhịn được kêu lên một tiếng, mọi người đều nhìn Diệp Âm Trúc với ánh mắt như là nhìn quái vật, từ lý thuyết mà nói thì biến thành Thần thánh cự long thì thậm chí so với lục chiến vô địch của Tử Tinh Bỉ Mông trưởng thành còn đáng sợ hơn, bọn họ không tin là Diệp Âm Trúc bằng năng lực như thế này mà có thể đánh bại một Thần thánh cự long, hơn nữa còn phong ấn linh hồn của nó, thật sự không thể nói được.

Diệp Âm Trúc cười lạnh nói:

- Đây chính là bí mật của ta, nếu chúng ta đã quyết định hợp tác lâu dài thì ta cũng không muốn dấu diếm làm gì, đã nói nhiều như vậy thì ta muốn cho mọi người biết, sao lại nghi ngờ ta.

Lập tức hắn kể lại lúc mình dùng Cầm khúc khiến cho Ngân Long thành chú ý tới, rồi sự việc phát sinh trong Long vực sơ lược kể lại.

- .. bởi vậy, cho dù ta đã trở thành ngoại tịch Ngân long, nhưng ta đối với Long tộc cũng không có thiện cảm gì. Ta nghĩ rằng xa xưa Ải nhân tộc không phải cũng bị Long tộc hại sao.

Lỗ Đặc Tư nói giọng bi phẫn:

- Nếu không phải vậy thì sao chúng ta phải chuyển lên Cực bắc Hoang Nguyên ? Trong tâm thức chúng ta, thú nhân cũng tự kiêu, hèn hạ, Long tộc cũng chẳng tốt hơn lắm đâu.

Minh nhìn kĩ Diệp Âm Trúc nói:

- Không hổ là Đồng đẳng của Tử Tinh Bỉ Mông, tiếng đàn của ngươi lúc đầu làm ta cảm giác có chút bất đồng, là ta đã xem thường ngươi rồi. Cầm thành có ngươi làm chủ thì ta nghĩ Ải Nhân tộc sẽ có được cuộc sống ổn định. Lỗ Đặc Tư, Lỗ Tây Nặc, ta hoàn toàn đồng ý chuyển ải nhân tộc qua Bố Luân Nạp sơn mạch, nếu không có gì thay đổi thì đó chính là địa phương tốt nhất cho Ải nhân tộc sinh sống.

Lỗ Tây Nặc chán nản, thở dài:

- Thua rồi, cho dù lấy ra Lôi Thần Chi Chùy chúng ta cũng thua thôi.

Diệp Âm Trúc nói:

- Không, các vị trưởng lão không thua, bất luận là ta có Khô Mộc Long Ngâm cầm thì so với Ải Nhân tộc có Lôi Thần Chùy đều là siêu thần khí, ta cho rằng không phân thắng bại, do bất đồng về lĩnh vực và bất đồng về năng lực của mỗi siêu thần khí. Uy lực của siêu thần khí là bao nhiêu thì phải xem thực lực của người dùng nó.

Lỗ Tây nặc lắc đầu nói:

- Diệp lĩnh chủ đại lượng nói vậy nhưng Ải Nhân ta không dám nhận, thua là thua, nếu song chùy còn đủ thì may ra có thể so tài, nhưng lúc này chỉ có một chiếc, cho dù là cực mạnh thần khí, nhưng có thể so với siêu thần khí sao? Diệp lĩnh không cần nói nữa, chúng ta nhận thua.

- Đại bá!

Lỗ Đặc Tư có chút gấp gáp kêu lên, hắn không phải không chịu nhận thua. Mà nhận thua thì phải đưa ba kiện thần khí cho Diệp Âm Trúc chọn một, làm hắn khó chấp nhận được. Dù sao cũng làm tộc trưởng của một tộc. Ải Nhân tộc nhiều năm suy hạ thì tính thêm kiện Vĩnh Hằng Bích Lũy Khải Giáp trên người hắn là bốn kiện thần khí còn lại.

Lỗ Tây Nặc khoát tay nói:

- Không cần nói nhiều, chẳng lẽ ngươi muốn làm cho Ải nhân tộc xấu hổ sao ? Diệp lĩnh chủ, mời ngài chọn một trong ba kiện thần khí.

Diệp Âm Trúc nhìn thấy Lỗ Tây Nặc trong ánh mắt tràn ngập sự tiếc nuối nhưng cũng toát ra vẻ kiên quyết, trong lòng không khỏi bội phục, khẳng khái đưa thần khí, cách xử sự của Ải nhân khiến hắn thêm tôn kính.

- Đã như vậy thì đa tạ trưởng lão. Ta chọn Tu Di thần giới.

Diệp Âm Trúc cũng không khiêm nhường, trực tiếp chỉ ra thứ mình cần.

Lỗ Tây nặc sửng sốt một chút:

- Diệp lĩnh chủ, người thật sự muốn chọn Tu Di thần giới hay sao?

Cái này đích thật là thần khí,hơn nữa lại cực kỳ trân quý, nhưng trong các bảo vật thì cũng có thể thấy được Tu Di thần giới là vật kém nhất trong ba kiện thần khí của Ải nhân tộc. Hắn không nghĩ rằng Diệp Âm Trúc lại làm vậy, cũng không lấy đệ nhất vũ khí tấn công tầm xa là Diệt thần nỏ, cũng không là cực mạnh thần khí Lôi Thần Chùy.

Diệp Âm Trúc mỉm cười đáp:

- Ta đã có vũ khí là Nặc Khắc Hi kiếm, tương lai có thể dùng được Khô Mộc Long Ngâm cầm, đối với ta thì Tu Di thần giới mới là vật hữu ích, hôm nay thật thất lễ, vừa mới gặp mặt đã hủy khải giáp của tộc trưởng, như vậy đi hôm nay ta cũng đem tới kim cương và ma ngân, làm lễ tạ tội giúp tộc trưởng sửa lại khải giáp được không?

Lỗ Đặc Tư vì mất đi một kiện thần khí đang buồn rầu, nghe Diệp Âm Trúc nói vậy thì tâm tình nhất thời khá hơn nhiều, Ải Nhân tộc cũng không mất đi hai kiện thần khí quý nhất, cuối cùng có thể chấp nhận được. Đáp một tiếng, ánh mắt nhìn Diệp Âm Trúc với phần cảm kích.

Tu Di thần giới được đeo vào ngón vô danh bên tay phải, cùng với Long hồn giới tỏa sáng, bất luận là vật màu vàng hay màu bạc của bảo thạch, nhìn qua đều trân quý. Làm cho khí chất của Diệp Âm Trúc càng thêm tao nhã.

Lúc này trên hai bàn tay tám ngón của Diệp Âm Trúc đã có ba giới chỉ: Long hồn giới, Tu Di thần giới, và không gian giới chỉ hình giọt nước do An Nhã tặng cho. Nếu lúc đầu không phải là mang không gian chỉ giới của Cầm tông đưa cho Tô Lạp thì bây giờ sợ rằng trên bàn tay bốn ngón sẽ có bốn giới chỉ.

Ải Nhân tộc không còn việc gì với Diệp Âm Trúc, tạm thời hắn và An Nhã được nghỉ ngơi, Lỗ Đặc Tư cùng bốn vị trưởng lão đều đi thu xếp cho quá trình chuyển chổ ở. Chỉ để lại Minh bồi tiếp hai vị khách quý này.

- An Nhã tỷ tỷ, Tu Di thần giới này tặng cho tỷ.

Diệp Âm Trúc đưa Tu Di thần giới mà Lỗ Tây đặc đã trịnh trong giao cho hắn tặng An Nhã.

An Nhã hoảng sợ, cản tay Diệp Âm Trúc lại, bật cười nói:

- Ngươi thật là! Luôn luôn không đến phiền toái, ngay cả thần khí cũng tùy tiện cho đi sao? Không gian chỉ giới của ta cũng đủ dùng rồi.

Diệp Âm Trúc gãi đầu nói:

- Tỷ tỷ, người giúp ta quá nhiều, đây chỉ là tâm ý của đệ.

Nói thẳng ra An Nhã đưa cho hắn không gian chỉ giới hiện giờ đã không đủ dùng. Nhưng khi có cái Tu Di thần giới thì hắn trước tiên nghĩ đến lòng tốt của An Nhã dành cho mình, đã tặng ngay không gian chỉ giới rồi nhận làm đệ đệ rồi lại tặng Ngân long đản, bây giờ tới Cầm thành do An Nhã tự tay kiến thiết.

Điều này đối với Diệp Âm Trúc là ân tình lớn lao, mặc dù nhìn từ góc độ nào đó thì An Nhã cũng vì Tinh linh tộc của mình, nhưng không thể không nói rằng, nếu không có An Nhã thì Diệp Âm Trúc quyết không có cơ hội thuận lợi cho đến ngày hôm nay. Không có An Nhã thì hắn cũng không có khả năng được Địa tinh và Ải nhân tộc chấp thuận.

An Nhã có chút đỏ mặt cười nói:

- Đệ đệ ngốc, ngươi có biết là tặng giới chỉ cho nữ nhân là có ý gì không?

Diệp Âm Trúc lắc đầu.

An Nhã bật cười nói:

- Không biết sao lại đưa ? Đợi ngươi biết rồi hãy nói lại, lúc đó để ngươi còn dám tùy tiện mang giới chỉ tặng người khác hay không. Nhớ kỹ lời tỷ tỷ nói, trừ phi tìm được chánh thức ý trung nhân, còn không thì không được tùy tiện đem giới chỉ tặng cho ai, dễ mang tới hiểu lầm. Cái Tu Di thần giới này rất hợp với nam tính của ngươi, nếu sau này ngươi gặp được ý trung nhân không chừng ta mang giới chỉ mà ngươi tặng làm vật mai mối.

Minh đứng bên cạnh cũng cười:

- Con người tặng giới chỉ cũng chỉ trong một tình huống. Vừa rồi đối mặt với các trưởng lão của Ải Nhân tộc ngươi tinh minh như vậy, thân là lĩnh chủ Cầm thành mà ngay cả việc này cũng không biết hay sao?

Diệp Âm Trúc đỏ mặt cười khổ nói:

- Ta thật sự cũng không rõ lắm. Minh, tặng giới chỉ là có ý gì?

Minh cười nói:

- Nếu phong tục của loài người chưa đổi thì tặng giới chỉ là có ý cầu hôn!

- Ách.. cầu hôn?

Diệp Âm Trúc quay lại nhìn An Nhã , An Nhã lúc này cũng đang nhìn về phía hắn với ánh mắt bình thường, Diệp Âm Trúc trong lòng có có chút lo lắng.

- An Nhã tỷ tỷ, ý của đệ không phải như vậy, ngàn lần không nên tức giận.

Diệp Âm Trúc lo lắng nói.

An Nhã vẫn cười, hai má ửng hồng càng thêm động lòng người:

- Ta sao phải tức giận? Sao? Ý ngươi là An Nhã ta đã già có phải không?

- Không, không phải! An Nhã tỷ tỷ, đương nhiên không phải ý đó, tỷ tỷ không phải lớn tuổi, vẫn xinh đẹp. Là ta..

Giọng nói của Diệp Âm Trúc có chút lo lắng, khi ánh mắt của An Nhã chăm chú nhìn hắn thì hắn trong lòng có chút bối rối, cho dù đối mặt với Chiến Tranh cự thú Cách Lạp Tây Tư cũng không có cảm giác này.

Nhìn bộ dáng của Diệp Âm Trúc, An Nhã bật cười nói:

- Thôi được rồi, tiểu tử ngốc, không đùa với ngươi nữa. Hãy nghỉ ngơi một chút đi. Ải nhân cũng sắp chuẩn bị xong rồi. Chúng ta sẽ dùng phương pháp truyền tống, ngươi là ma pháp sư tinh thần hệ , chắc hẳn cũng đã chia sẻ cách sử dụng ma pháp này chứ.

Diệp Âm Trúc gật đầu nói:

- Đã làm.

An Nhã mĩm cười nói:

- Vậy không thành vấn đề, ngươi phụ trách truyền tống còn ta sẽ hỗ trợ tinh thần lực thêm một phần cho ngươi, như vậy hiệu quả sẽ tăng gấp đôi. Nếu thuận lợi, nói không chừng không tới mười ngày sẽ hoàn tất việc di chuyển toàn bộ người của Ải nhân tộc.

Diệp Âm Trúc bằng vào năng lực cường hãn cùng với trang bị tốt nhất, hơn nữa được sự trợ giúp của An Nhã, trong mình có mang huyết mạch của Tinh linh nữ vương, rốt cục cũng hoàn thành việc di chuyển toàn bộ Ải nhân tộc đến Bố Luân Nạp sơn của mình, lãnh địa trừ con người thì có thêm bốn chủng tộc khác.

Di chuyển toàn tộc, là một quá trình phiền toái, Ải nhân tộc so với tưởng tượng lại nhiều hơn, bất quá là có Tu Di thần giới, mặc dù nó không còn thuộc về Ải nhân tộc nhưng Diệp Âm Trúc cũng sẽ không nề hà mà cho họ sử dụng. Trải qua tám ngày, với sự cố gắng của Diệp Âm Trúc và An Nhã, Ải Nhân tộc rốt cục cũng đã hoàn tất quá trình dời qua Bố Luân Nạp Sơn, trên một mảnh đất trên núi, ải nhân tộc bắt đầu xây dựng nhà cửa.

Hay tin, đại trưởng lão của Địa tinh bộ lạc, Cổ Lổ tới trước tiên tới nơi mà Ải Nhân tộc di chuyển tới Cầm thành, khi ông gặp lại hắn thì thái độ vẫn bình thường, chẳng những rất thân thiết với Ải Nhân tộc, mà đồng thời còn tặng Ải Nhân tộc một trăm vò rượu ngon của bọn họ để mừng việc chuyển đến nhà mới của Ải nhân tộc.

Lỗ Tây Nặc, Lỗ Đặc Tư uống rượu rất khỏe, Diệp Âm Trúc cũng nói sơ cho họ biết về tình hình của Cầm thành, kể cả với đại trưởng lão của Địa tinh bộ lạc cũng không dấu diếm có sự tồn tại của Bỉ Mông cự thú, cũng nói cho bọn họ là sau này mình sẽ giúp Tử thu phục Thú nhân tộc.

Ải nhân và Địa tinh đều là dân tộc có từ xa xưa, đối với loài người và Long tộc bọn họ không có hảo cảm, đối với Thú nhân thì có thân cận hơn chút ít, bọn họ đều cũng biết Tử Tinh Bỉ Mông từ xa xưa thì rất cường hãn, mà ở Cầm thành là đồng minh với nhau thì bọn họ rất là vui mừng. Đồng thời Diệp Âm Trúc cũng cam đoan với bọn họ rằng trong tương lai khi thu phục Thú nhân tộc, tuyệt sẽ không yêu cầu bọn họ xuất lực hỗ trợ. Mong họ an tâm sống tại Cầm thành.

- Âm Trúc, ăn cơm đi.

Tô Lạp từ ngoài bước vào. Thời gian này, Cầm thành mới bắt đầu xây dựng lại, ngay cả Diệp lĩnh chủ cũng chưa có phủ đệ, chỉ sống trong một tiểu viện không rộng lắm.

Diệp Âm Trúc lúc này đang nghiên cứu Phương vị ma đạo pháo đồ chỉ, tới Cầm thành đã hai mươi ngày, Ải Nhân tộc cũng đến Cầm thành hơn mười ngày, cơ bản đã ổn định. Thời gian tới ngày khai giảng của Mễ Lan học viện ngày càng gần. Diệp Âm Trúc hy vọng có thể hoàn thành cho Địa tinh nhất tộc Toàn phương vị trước khi nhập học. Cho nên chú tâm tạo Ma đạo pháo là trọng tâm, Phương vị ma đạo pháo này không chỉ là hướng đi, đồng thời còn muốn dựa vào tài chất và công nghệ cao cấp của Địa tinh, mới có thể làm xong Địa tinh môn chấn nhiếp trụ, hoàn thành trợ giúp cho bọn họ.

Ngẩng đầu nhìn Tô Lạp mĩm cười:

- Lại có thức ăn ngon rồi, đi thôi, Tô Lạp mấy ngày nay cực khổ cho ngươi nhiều. Ta không có thời gian cho ngươi, vốn định đưa ngươi ra ngoài chơi, nhưng bây giờ lại mang đến bận rộn ngươi.

Lần này đi Cực Bắc Hoang Nguyên, mọi người đều có những lợi ích lớn, duy chỉ có Tô Lạp thì không được gì cả.

Tô Lạp nhíu mày nói:

- Nói nhiều làm gì, Ngươi muốn tốt cho ta thì mau đi ăn cơm đi.

Ánh mắt nhu hòa của Tô Lạp nhìn Diệp Âm Trúc, một tia trầm mê từ sâu thẳm lóe qua, Tô Lạp cúi đầu tay mân mê ngón tay vô danh của mình, có không gian chỉ giới ở đó, trong lòng không khỏi phấn khởi.

Quả thật, mọi người đều giúp sức rất lớn, Thường Hạo khắc họa trên các ngọn núi của Bố Luân Nạp Sơn ma pháp trận cảnh báo, Mã Lương bằng vào ma pháp của mình gọi về Ma thú trợ giúp kiến thiết Cầm thành. Hải Dương mỗi ngày cùng với các cô gái Lam tinh linh ở cùng một chỗ.

Nàng cực kỳ kinh ngạc khi phát hiện các Lam tinh linh này khi cảm thụ hết thảy ngoại giới rất nhạy cảm, nhất là phương diện âm nhạc. Với thời gian không dài ở đây, các nàng đã chọn lựa nhạc khí cho mình, dĩ nhiên là không giống nhau. Mặc dù Hải Dương không thể dạy các nàng cách sử dụng nhạc khí, chỉ nói một chút tinh hoa của Diệp Âm Trúc về nhạc lý, thì Yên La là lãnh đạo của nhóm Lam tinh linh này trong một thời gian ngắn đã tiếp nhận được.

Thậm chí Hải Dương cũng cảm giác được các nàng nhờ ảnh hưởng của âm nhạc mà sinh ra tinh thần lực. Khó trách lúc đầu An Nhã đã nói là Lam tinh linh linh hồn rất thanh khiết, khi tu luyện ma pháp sẽ đạt hiệu quả gấp bội.

k£u G\ʏỀjX k£I b\9_ G\ω g 9 Ĥàn p\¾n

- Tô Lạp mấy người bọn Thường Hạo ăn cơm xong chưa?

Diệp Âm Trúc vừa ăn vừa hỏi. Mặc dù thức ăn của Địa Tinh tộc chế biến rất tinh xảo, nhưng không biết tại sao hắn thích ăn nhất là cơm do Tô Lạp nấu. Hắn cũng từ chối thức ăn do Địa Tinh Đại trưởng lão gửi tới.

Tô Lạpchống cùi chỏ trên bàn, nhìn Diệp Âm Trúc ngấu nghiến thôn tính thức ăn, trên mặt không nhịn được nở nụ cười:

- Yên tâm đi, mọi người đều ăn xong rồi. Hải Dương cùng Lam tinh linh môn ăn cùng một chỗ, nàng để ta chuyển cáo với ngươi, là bây giờ Lam tinh linh môn đã tiến bộ rất nhiều về nhạc lý. Ngươi nếu có thời gian thì đến chỉ dạy cho các nàng một ít.

- Ừ, biết rồi, đợi cơm nước xong đã. Ta còn phải tìm Lỗ Tây Nặc trưởng lão thương lượng vài chuyện đã.

Tô Lạp nhìn Diệp Âm Trúc.

- Âm Trúc, tại sao ngươi làm cái gì cũng đều chuyên chú hết vậy?

Diệp Âm Trúc nuốt một miếng thức ăn.

- Tại sao phải hỏi như thế? Có lẽ là thói quen từ nhỏ do học cầm tạo nên. Tần gia gia từng nói, bất luận muốn làm tốt chuyện gì, nếu không thể chuyên chú, thì không có khả năng hoàn thành. Cho nên, trong lúc luyện cầm ta đã học được cách chuyên chú.

Tô Lạp mỉm cười nói:

- Ngươi biết không? Lúc ngươi chuyên chú làm việc, nhìn rất ngây thơ khờ khạo, nhất là lúc gảy đàn.

Diệp Âm Trúc nuốt nốt miếng cơm cuối cùng, nói:

- Tại sao các ngươi luôn nói là ta khờ, phải chăng ta thật sự ngốc lắm hả?

Tô Lạp nhìn hắn chăm chú, trong lòng thầm nghĩ: "Ngươi đương nhiên ngốc, ngươi là thiên hạ đệ nhất ngốc tử". Nhưng ngoài miệng lại không có nói thêm gì:

- Được rồi, ngươi không phải muốn tìm Lỗ Tây Nặc trưởng lão có việc sao? Mau đi đi, ta muốn thu dọn phòng, không đi cùng ngươi đâu.

- Ừ.

Diệp Âm Trúc đứng lên, đi ra ngoài. Không biết tại sao, hắn có ý nghĩ, là Tô Lạp mấy lúc gần đây, tâm tình trở nên càng ngày càng khó hiểu, tựa hồ không giống với trước kia. Mặc dù đang nói chuyện với mình hay khi đối mặt với những người khác, hắn thường xuyên thấy được tâm trạng bi thương trong ánh mắt. Diệp Âm Trúc tin tưởng, mình không có phán đoán sai lầm.

Không có thời gian để nghĩ ngợi nhiều, Diệp Âm Trúc rời phòng đi ra. Đến thẳng chỗ viễn cổ chi thụ của An Nhã mở ra truyện tống pháp trận, tự mình truyền tống đến địa bàn Ải Nhân tộc, dù sao truyện tống pháp trận này cũng không nhiều, chỉ có mình bằng vào tử thủy tinh cầu mới có thể sử dụng. Phạm vi của Bố Luân Nạp sơn mạch vô cùng rộng lớn. Nếu mỗi lần đi tìm Ải Nhân tộc hoặc Địa Tinh đều phải đi bằng chân thì thật sự quá mệt mỏi rồi. Thực lực càng mạnh thì phạm vi truyền tống càng tăng. Bây giờ Diệp Âm Trúc một mình truyện tống sẽ không tiêu hao nhiều pháp lực lắm.

Ải Nhân tộc xây dựng phi thường nhanh, bọn họ là một dân tộc am hiểu cách kiến tạo. Trong vòng hơn mười ngày, với sự trợ giúp của Địa Tinh bộ lạc, bọn họ đã khai tạo huyệt động. Diệp Âm Trúc cũng rốt cục kiến thức được thế nào là Địa Tinh khai phá giả.

Đó là một cự nhân hoàn toàn do kim chúc tạo thành, cao hơn tám thước, có thể hoạt động ở mọi loại địa hình nhờ có kết cấu cực kì phức tạp. Địa Tinh khai phá giả hoạt động nhờ ma tinh thạch cung cấp năng

lượng. Chỉ cần một gã Địa Tinh khống chế, dưới tác dụng của các cơ quan, muốn khai phá hay làm một việc nặng nào đó cũng đều rất dễ dàng. Ít nhất bằng vào thân thể nhỏ yếu của Địa Tinh, nếu không có sự hỗ trợ của Khai phá giả này thì tuyệt đối không thể làm được. Điều kỳ diệu nhất của Địa Tinh khai phá giả là hai tay, có thể đổi thành các loại linh kiện khác nhau, như vậy có thể sử dụng vào nhiều mục đích khác nữa.

- Diệp lĩnh chủ. Ngươi đã đến rồi.

Lỗ Tây Nặc đang cùng Lỗ Đặc Tư đang thương lượng. Từ vẻ vui mừng trên mặt bọn họ cũng có thể nhìn ra Bố Luân Nạp sơn mạch làm họ hết sức hài lòng.

- Lỗ Tây Nặc trưởng lão. Lỗ Đặc Tư tộc trưởng.

Diệp Âm Trúc hướng hai người chào hỏi.

Lỗ Đặc Tư nói:

- Diệplĩnh chủ. Phiến lãnh địa của ngươi thật là cường đại, chẳng những độ ấm thích hợp, hơn nữa môi trường cũng tốt lắm, có nhiều ngọn núi, an toàn sẽ được đề cao, tộc nhân của ta, ngày hôm qua còn phát hiện được ở phía đông một ngọn núi có một mỏ sắt tinh khiết. Ta đang muốn cùng ngươi thương lượng một chút, xem có thể hay không nhượng cho chúng ta Ải Nhân tộc tiến hành khai thác?

Diệp Âm Trúc suy nghĩ một chút, nói:

- Khai thác đương nhiên không thành vấn đề, hoàn toàn do Ải Nhân tộc tiến hành chú tạo, nếu các ngươi muốn tìm kiếm vật tư gì, có thể đi hỏi An Nhã tỷ tỷ. Nhưng các ngươi cũng biết, bây giờ Cầm thành vừa mới bắt đầu kiến thiết. Nơi nào cũng cần tiền, cho nên ta hy vọng khi Ải Nhân tộc làm ra vũ khí có thể chuyển nhượng cho chúng ta một ít với giá thấp. An Nhã tỷ tỷ đang quản lý việc mua bán tại Thước Lan đế quốc và phía tây của A Tư Khoa Lợi vương quốc, để duy trì chi tiêu của cầm thành.

Lỗ Tây Nặc sang sảng nói:

- Việc này không thành vấn đề, Diệp lĩnh chủ đã cung cấp cho chúng ta nhiều phương tiện như thế, Ải Nhân tộc tuyệt không phải tri ân bất báo. Chú tạo, là bẩm sanh của chúng ta, cũng không phải dùng nó để làm giàu. Chú tạo đối chúng ta mà nói, chính là niềm vui lớn nhất. Được rồi, chỉ cần là chúng ta chú tạo ra trang bị vũ khí, đều cũng do Cầm thành xử lý, nhưng các ngươi phải cung cấp tất cả vật tư thường ngày cho chúng ta.

Diệp Âm Trúc giật mình nhìn Lỗ Tây Nặc:

- Trưởng lão, ngài nói là Ải Nhân tộc chú tạo tất cả trang bị vũ khí đều do chúng ta xử lý? Việc này không được, sẽ thiệt cho các ngươi.

Lỗ Tây Nặc cười hắc hắc, nói:

- Ngươi khoan nói vội, ta còn chưa nói xong đâu, cái này đương nhiên là có điều kiện, đầu tiên, toàn bộ tài liệu để chú tạo do các ngươi xuất, chúng ta chỉ là tiến hành chú tạo cùng luyện quáng thạch.

Diệp Âm Trúc vuốt cằm nói:

- Đương nhiên, đây cũng là điều kiện tiên quyết khi các ngươi quyết định đến cầm thành định cư.

Lỗ Tây Nặc nói:

- Tiếp đến, Diệp lĩnh chủ, nói thật đi, ngươi có trong tay tài liệu đặc thù thật là làm ta si mê. Bất luận ngươi muốn chú tạo cái gì, ta hy vọng ngươi giao cho chúng ta đặc thù tài liệu, ta cam đoan, chúng ta sẽ cố gắng hoàn thành chú tạo, càng là thượng đẳng tài liệu, mới có thể làm ta tòan tâm, đương nhiên, tất cả thành phẩm đều là của ngươi tất cả.

Diệp Âm Trúc sảng khoái nói:

- Không thành vấn đề, ta tin tưởng Ải Nhân tộc. Ta cũng không cần nhiều đồ lắm, sau này các ngươi chú tạo gì, cần sử dụng gì, ma ngân cùng kim cương tinh ta đã để cho Hồng Linh đề luyện. Trong vòng một

năm là có thể hoàn toàn đề luyện xong, có khỏang một tấn ma ngân cùng mười tấn kim cương tinh. Ta còn có một chút đồ, cũng để cho các ngươi tùy thời sử dụng.

Vừa nói xong, Diệp Âm Trúc tay phải vung lên. Tại Tu di thần giới chỉ, quang mang chợt lóe, không để Lỗ Đặc Tư cùng Lỗ Tây Nặc kịp phản ứng, mặt đất trong phòng đã bị chiếm hơn một nửa.

Hắc ám khí tức, lạnh như băng với thân hình thật lớn nhất thời dọa bọn họ nhảy lên. Bất quá, bọn họ rất nhanh đã nhận ra vật gì.

- Hắc Long?

Lỗ Tây Nặc kinh hô một tiếng.

Diệp Âm Trúc nói:

- Đúng vậy, đây là đầu Hắc Long, do Tử giết chết. Thân thể hẳn là có thể dùng làm tài liệu để chú tạo ma pháp vật phẩm sao.

Hắn từng đưa Hắc Long cho Mã Lương đề luyện thành Họa tông ma pháp vật phẩm, Mã Lương chỉ có một khối nghịch lân, một cây long nha, một cây Long trảo trước, một quả long mục.

Cũng bởi vì không có Hắc Long huyết, nên hắn không cách nào triệu hoán Hắc Long thông qua "Họa" hiệu quả, mà thi thể Hắc Long không thể lãng phí, Diệp Âm Trúc đã giữ lấy.

Lỗ Tây Nặc kích động nói:

- Đương nhiên, mặc dù ta không thích Long tộc. Nhưng không thể không thừa nhận thân thể Long tộc là bảo vật. Như vậy, một đầu trưởng thành Hắc Long, cốt cách, Long lân, cùng với thân thể, mỗi một bộ phận đều là chú tạo tài liệu a! Tốt quá, có hẳn một đầu long đầy đủ làm chú tạo dụng, Diệp lĩnh chủ. Ta đại biểu Ải Nhân tộc cảm tạ sự hào phóng của ngươi.

Diệp Âm Trúc mỉm cười, nói:

- Không có gì, đầu Hắc Long bị giết chết đã khá lâu, nhưng vì để trong không gian giới chỉ nên thi thể cũng không có vấn đề gì, xin mời trưởng lão giữ đi, khối an kim cũng cấp cho ngài.

- Không cần đâu.

Lỗ Tây Nặc ngăn cản Diệp Âm Trúc, chỉnh sắc nói:

- Ta rất cảm ơn lĩnh chủ đại nhân đã tín nhiệm chúng ta, nhưng an kim thật sự rất trân quý, hay là ngươi bảo tồn ở nơi nào đi, nếu sau này cần chú tạo, chúng ta sẽ yêu cầu ngươi. Ta sẽ trực tiếp hỏi ngươi để lấy, nói thật, tất cả đều rất là hưng phấn. Đã lâu rồi chúng ta Ải Nhân tộc không có tài liệu tốt như vậy để chú tạo. Kim cương tinh, ma ngân, an kim, Hắc Long thân thể. Không một ngoại lệ đều là tài chất tốt nhất a!

Diệp Âm Trúc trong lòng thầm nghĩ, ta còn chưa đưa ra cái tốt nhất. Dù sao thì vừa mới bắt đầu hợp tác, hay là giữ lại một ít, sau này có cơ hội sẽ dùng.

- Lỗ Tây Nặc trưởng lão. Ngài còn có yêu cầu gì nữa không?

Lỗ Tây Nặc vội vàng lắc đầu, nói:

- Không. Có nhiều tài liệu thượng đẳng như vậy cho chúng ta chú tạo, có thể sự dụng hết kĩ nghệ của Ải Nhân tộc rồi, huống chi còn có thành quả nghiên cứu của Địa Tinh, ta thật sự là may mắn quá, bây giờ, ta phát hiện chính mình đã thích thú với lãnh địa này rồi.

Diệp Âm Trúc từ không gian giới chỉ lấy ra toàn ma đạo pháo đồ chỉ, đưa cho Lỗ Tây Nặc.

- Trưởng lão. Ta còn nhớ kỹ ngày đó ta cùng An Nhã tỷ tỷ đến tìm các ngươi? Vốn là ta muốn trợ giúp các ngươi chú tạo vật này, đương nhiên, tài liệu do ta cung cấp. Ngài xem, cái này có thể chú tạo hay không?

_____***_____

Khi hiệp ước với Địa Tinh bộ lạc còn chưa hoàn thành, để Địa Tinh khai phá giả và Địa Tinh bộ lạc hoàn toàn tín nhiệm đối với tương lai Cầm thành, Ma Đạo Pháo cần phải được tiến hành chú tạo.

Nhìn đồ họa, thần sắc Lỗ Tây Nặc trở nên khẩn trương, ánh mắt nhạy cảm mà chuyên chú. Cẩn thận nhìn đồ họa trong tay, không bỏ qua cho dù là một chi tiết nhỏ nhất.

Diệp Âm Trúc cũng không vội. Lỗ Đặc Tư mặc dù là Ải Nhân tộc trưởng, nhưng đối với chú tạo cũng là người ngoài, tay xuất ra một bình rượu ngon, vừa uống vừa nói chuyện với Diệp Âm Trúc.

Lỗ Tây Nặc quan sát gần một canh giờ.

- Hay thật, thật sự là làm lão phu ngạc nhiên a! Sợ rằng cũng chỉ có Địa Tinh nhất tộc mới có thể xếp đặt tinh xảo như thế, cái này có uy lực như thế nào ta cũng không cách nào dám chắc. Nhưng cách xếp đặt thật xảo diệu cũng là trước giờ chưa từng thấy, dĩ nhiên cũng có thể công kích toàn phương vị, không hề có góc chết. Hoàn toàn có thể công kích đối phương mọi lúc mọi nơi, cái này quả thực là quá thần kỳ rồi. Diệp lĩnh chủ, ngươi muốn chế tác nhiều loại đại pháo này sao?

Diệp Âm Trúc gật đầu, nói:

- Đúng vậy, đây là thành quả thử nghiệm của Địa Tinh, tên là Ma Đạo Pháo, cũng là vũ khí phòng ngự hữu dụng nhất của Cầm thành. Không biết trưởng lão có thể chú tạo? Chú tạo một đại pháo như vậy phải mất bao nhiêu thời gian?

Lỗ Tây Nặc trong mắt lộ ra vẻ cuồng nhiệt,

- Đương nhiên có thể chú tạo, tại Long Khi Nỗ Tư đại lục, sợ rằng ngoại trừ Ải Nhân, không ai có thể chú tạo đại pháo tinh xảo như thế. Bất quá, trong đó có mấy nan điểm. Đầu tiên, bởi vì linh kiện quá nhiều, trong đó còn có rất nhiều tiểu bộ phận. Trong lúc chú tạo, tài liệu cũng phải đủ cứng cỏi mới được, nếu không sẽ không cách nào vận chuyển đại pháo. Trung tâm của đại pháo là pháp trận hoạt động bởi tinh thạch, pháp trận, ta có thể tiến hành điêu khắc, nhưng tinh thạch sẽ do các ngươi đi tìm.

Diệp Âm Trúc vuốt cằm nói:

- Cái này không thành vấn đề, trưởng lão, ngài có thể tính toán, chú tạo một Ma Đạo Pháo phải cần bao nhiêu thời gian?

Lỗ Tây Nặc suy nghĩ một chút nói:

- Lần đầu tiên chú tạo, ta cần ít nhất phải nửa năm thời gian, hơn nữa là do Ải Nhân tộc tứ Đại trưởng lão chúng ta cộng đồng chú tạo.

Diệp Âm Trúc trong mắt hiện lên một tia thất vọng, nửa năm chú tạo một quả pháo, vậy có chút quá lâu.

Lỗ Tây Nặc nhân là lão thành tinh, tự nhiên nhìn ra được ý tứ Diệp Âm Trúc, mỉm cười nói:

- Diệp lĩnh chủ không nên gấp, bởi vì là lần đầu tiên chú tạo vật tinh xảo, chúng ta phải cần sự tỉ mỉ để có thể nghiên cứu thấu triệt, chỉ cần tạo được một pháo, sau này tái chú tạo sẽ dễ dàng hơn, bất quá, ta hy vọng ngươi có thể cung cấp cho ta tài liệu tốt nhất, ta có dự cảm, đây thậm chí có thể là nhất kiện siêu cấp vũ khí.

Diệp Âm Trúc nói:

- Ta nghĩ thế cũng tốt lắm rồi. Chú tạo như vậy một quả pháo, ít nhất phải cần hơn một tấn kim chúc, ta nghĩ mấu chốt chính là bộ vị pháo thân. Hồng Linh có hơn một tháng thời gian là có thể đề luyện ra một tấn kim cương tinh, toàn bộ cho các ngươi dùng để chú tạo Ma Đạo Pháo. Về phần điêu khắc pháp trận, không thể sử dụng kim chúc, phải sử dụng ma ngân. Được rồi, nếu cần thiết, thậm chí có thể sử dụng an kim.

Lỗ Tây Nặc trợn mắt há hốc mồm nhìn Diệp Âm Trúc,

- Diệp lĩnh chủ, ngươi thật sự muốn chú tạo pháo như thế?

Diệp Âm Trúc sửng sốt, nói:

- Như thế nào, có cái gì không ổn sao?

Lỗ Tây Nặc dùng sức nuốt ực một cái thốt,

- Không phải không ổn, là xa xỉ, quá xa xỉ rồi, ta chưa từng nghe nói qua, dụng kim cương tinh cùng ma ngân chú tạo vật phẩm thật lớn như thế, ngươi có biết hay không, dùng hai chủng loại đồ vật đồng thời để chú tạo. Mặc dù chỉ là một bộ phận nhỏ, ta cũng một cách tự tin chế tạo được hồn khí cho vũ khí không? Mà ngươi dùng để chú pháo, thật sự là để cho ta đau khổ a! Ta theo như lời lúc trước cần chất liệu cứng rắn. Kỳ thật, chỉ cần dung hợp tinh thiết một chút với kim cương tinh, cũng đủ để dùng để chú pháo rồi.

Diệp Âm Trúc mỉm cười, lắc đầu, nói:

- Không. Cái này là chúng ta lần đầu tiên hợp tác, cũng là Ải Nhân tộc lần đầu tiên chú tạo ở Cầm thành lãnh địa. Chẳng lẽ trưởng lão không hy vọng làm ra nhất kiện tác phẩm có thể truyền lưu thiên cổ sao? Hãy làm theo ta nói đi, kim chúc sau này còn có thể tìm. Còn trưởng lão chú tạo đại sư, ta đi đâu mà tìm đây?

Lỗ Tây Nặc trong mắt hiện lên vẻ cảm động, đây gọi là tri ngộ chi ân a! Hắn biết rõ một tấn kim cương tinh là trân quý cỡ nào, cơ hồ là có thể mua hẳn một tòa thành thị a! Huống chi còn có ma ngân. Lỗ Tây Nặc ánh mắt đột nhiên trở nên cứng cỏi,

- Nếu chỉ trực tiếp dùng kim cương tinh và ma ngân để chú tạo, không cần cùng cương thiết tiến hành dung hợp, chúng ta nội trong bốn tháng nhất định sẽ hoàn thành Ma Đạo Pháo này. Bất quá, thỉnh Diệp lĩnh chủ cho ta một chút an kim, nếu sử dụng nhiều tài liệu xa xỉ như thế, chúng ta sẽ xa xỉ tới cùng. An kim cùng ma ngân dung hợp cùng một chỗ, có khả năng sinh ra hiệu quả tuyệt đối kinh khủng. Ngươi nói đây là chúng ta lần đầu tiên hợp tác, nếu không lợi dụng cơ hội như vậy để làm ra một kiện thần khí, chúng ta Ải Nhân tộc sẽ dựa vào cái gì để xưng hào đây?

Đương lúc Diệp Âm Trúc rời đi, cả Ải Nhân tộc đều đứng lên. Theo Lỗ Tây Nặc mệnh lệnh, các loại công tác chuẩn bị tiền kì cho chú to lập tức triển khai. Mà ở phía Cầm thành, Hồng Linh cũng đã lấy ra hơn mười thiên kim cương tinh và ma ngân. Dưới sự trợ giúp của Diệp Âm Trúc, nhóm tài liệu đầu tiên đã được đưa tới, mặc dù số lượng chưa đủ, nhưng Ma Đạo Pháo là do rất nhiều linh kiện tạo thành, đã có thể bắt đầu chú tạo được rồi.

Giao việc chú tạo cho Ải Nhân tộc. Diệp Âm Trúc lập tức yên lòng, hắn tin tưởng Ải Nhân tộc tuyệt sẽ không để cho mình thất vọng. Mặc dù thời gian để làm xong Ma Đạo Pháo có lâu, nhưng hắn cũng không có mặt ở đây trong khoảng thời gian ấy.

Cầm thành là nơi hiểm yếu trên lục địa. Bốn ngàn tráng niên đã bắt đầu dựa theo Tinh linh môn phương pháp huấn luyện. Bố Luân Nạp có núi cao trùng điệp, cung cấp cho bọn hắn điều kiện tốt nhất để rèn luyện thân thể. Mà người của Cầm thành, chính là xuất thân thợ săn, thân thủ so với người bình thường mạnh hơn nhiều. Dưới sự huấn luyện một cách hệ thống và bài bản, chỉ cần có thời gian nhất định, bọn họ tự nhiên sẽ trở thành mạnh mẽ hơn nữa.

Màn đêm phủ xuống, Diệp Âm Trúc một mình nằm ở trên giường, nhìn nóc nhà và trời đêm, hắn biết mình thật là may mắn, có nhiều người trợ giúp như vậy, rất nhiều chuyện cũng không cần tự mình xử lý. Từ khi Tử kéo Áo Lợi Duy Lạp gia nhập, số lượng đã khuếch trương đến một trăm, hoàng kim Bỉ Mông cùng ngân Bỉ Mông cũng đạt tới mức ba và sáu, thực lực đại tăng. Hơn nữa, ba đầu băng cực ma viên, cùng thuộc hạ là lục chích cửu cấp ma thú, có Tử cùng Bỉ Mông tọa trấn tại Bố Luân Nạp, Diệp Âm Trúc không có gì phải lo lắng.

Bây giờ Bỉ Mông cự thú cũng do Tử chỉ huy, bắt đầu tiến bộ, bọn họ muốn làm là khai phá nham thạch cứng rắn nhất. Với trăm thốn lợi trảo, dù là đá hoa cương cứng rắn nhất cũng không gây trở ngại gì cho họ. Theo yêu cầu của Tử, bọn họ lấy đá hoa cương cắt thành khối hình lập phương một thước, để tùy thời sử dụng. Coi như là duy trì trạng thái thân thể cho Bỉ Mông cự thú tu luyện.

Đối với mệnh lệnh của Tử, Bỉ Mông cự thú sẽ không dám có gì hàm hồ, bọn họ mỗi ngày đem cự thạch tốt nhất đưa đến bên ngoài Cầm thành. Tầm nhìn của An Nhã xa vời, đem núi non Bố Luân Nạp kiến thiết thành một tòa siêu cấp yếu tắc thành thị, không chỉ có là nguyện vọng của nàng, mà cũng là nguyện vọng của Tử. Mặc dù bây giờ, Cầm thành còn chưa có nhiều người đến ở cùng kiến tạo phòng ngự, nhưng Tử đã bắt đầu hành động, sau này sự thật chứng minh lựa chọn của hắn chính xác tới mức nào.

Thuộc hạ của An Nhã, tinh linh môn đang huấn luyện tân binh, mà An Nhã tự mình làm một chuyện rất có ý nghĩa, nàng cùng Địa Tinh bộ lạc hợp tác. Địa Tinh bộ lạc phụ trách trồng trọt để cung cấp thức ăn

bình thường thay vì phải ăn dã thú. Thí dụ như trư là một loại thú mà An Nhã đem đến khu núi non Bố Luân Nạp, gần Cầm thành. Lợi dụng khí tức sinh lực của viễn cổ chi thụ, gieo trồng mầm thực vật, không cần thời gian quá dài, viễn cổ chi thụ với khí tức sinh mệnh khổng lồ đã có tác dụng. Tân chủng loại lương thực một năm gieo trồng tuyệt đối có thể tạo ba lần gặt hái. Một thời gian nữa Cầm thành sẽ đạt được mục tiêu tự cấp tự túc, như vậy không chỉ có có thể tiết kiệm rất nhiều, đồng thời cũng sẽ không bị hạn chế gì cả.

Lúc này, trời đêm đã trở nên ấm áp hơn. Ngày đã đến. Không đến một tháng nữa, Mễ Lan ma võ học viện sẽ lại khai học rồi.

Mấy người bọn Yên La đối với âm nhạc càng hiểu rõ, làm Diệp Âm Trúc cũng không khỏi ngạc nhiên. Từ trên người các nàng, Diệp Âm Trúc phảng phất thấy được chính bản thân khi còn bé. Nếu không phải Lam tinh linh môn bị kích thích quá mãnh liệt, các nàng thậm chí có thể trở thành Xích Tử cầm tâm tu luyện giả. Diệp Âm Trúc cũng tin tưởng, bằng vào thiên phú của các nàng cùng trước kia hấp thủ đại lượng tự nhiên nguyên tố tại tinh linh sâm, trong thời gian ngắn nội lực sẽ tăng lên tới hoàng cấp ma pháp lực là không có vấn đề gì. Sau này sự cải thiện tùy thuộc vào cố gắng của các nàng, Mễ Lan ma võ học viện Thần âm hệ là loại ma pháp thích hợp nhất để các nàng học tập.

Đáng tiếc không có nước, nếu Cầm thành có nguồn nước, vậy càng thêm hoàn mỹ, Diệp Âm Trúc đột nhiên nghĩ tới được vấn đề này, nhưng là, hắn cũng không có quá nhiều lo lắng, dù sao, An Nhã là một vị tự nhiên hệ đại ma đạo sư, tùy tiện có thể phóng thích mấy cái thủy hệ cao cấp ma pháp, Cầm thành cũng sẽ không bị thiếu nước.

Lúc này, tại Cầm thành, tất cả cơ sở đều đã hoàn bị, nhưng phát triển thì còn cần thời gian và tiền bạc, cho dù Cầm thành có rất nhiều chuyện có thể tự giải quyết, nhưng không cách nào có đủ số tiền cần thiết.

_____***_____

Diệp Âm Trúc từ lúc sanh ra đến nay, lần đầu tiên phát hiện tiền là trọng yếu như vậy. Cảm giác này cho dù tại lúc đầu hắn bị Tô Lạp trộm đi không gian giới chỉ cũng không có xuất hiện. Trong lòng âm thầm quyết định, một khi trở lại Thước Lan, việc đầu tiên muốn làm chính là kiếm tiền.

Trong một tháng thời gian còn lại, không có chuyện gì cụ thể phải làm, Diệp Âm Trúc dùng đại bộ phận thời gian để khảy đàn, không chỉ để tự tu luyện, đồng thời cũng là vì mười một Lam Tinh Linh mĩ nữ khai mở âm nhạc chi môn.

"Bồi Nguyên Tĩnh Tâm khúc" đối với các nàng có tác dụng rất lớn, đương nhiên, khi Diệp Âm Trúc đạn cầm, không chỉ là Hải Dương, mười nữ hài Tử, còn có không ít thường khách, trong đó phải kể cả An Nhã, Tô Lạp, Tử cùng Sơn Lĩnh cự nhân Minh, thậm chí còn có Cầm thành binh lính. Không một ngoại lệ, không ai không thích cầm khúc của Diệp Âm Trúc.

Ảnh hưởng của âm nhạc là vô giới hạn, mà Diệp Âm Trúc đem cầm ma pháp "Bồi Nguyên Tĩnh Tâm khúc" cải tạo thân thể bọn họ, thực lực càng nhỏ yếu, trình độ cải tạo lại càng cao, binh sĩ Cầm thành là được hưởng lợi nhiều nhất.

Đứng ở trên đỉnh núi, nhìn xuống phía dưới Cầm thành, bốn ngàn Cầm thành binh lính đang thao luyện, trải qua thời gian hai tháng cố gắng, trên thân thể của Cầm thành binh lính, tố chất đã được đề cao không ít. Nhưng vẫn còn xa để đạt tới mức yêu cầu của Diệp Âm Trúc. Phát triển thì cần có thời gian, nhưng chờ đợi thật là lâu và thống khổ. Sau khi trở lại học viện, nhất định phải đi tìm một ít vũ kỹ thích hợp cho Cầm thành binh lính tu luyện, hiển nhiên là phương pháp rèn luyện của Long kỵ binh loài người.

- Âm Trúc, chúng ta đã thu thập xong rồi, bây giờ đã đi chưa?

Tô Lạp không một tiếng động xuất hiện sau lưng Diệp Âm Trúc.

Diệp Âm Trúc trong mắt toát ra một tia không muốn.

- Thật không muốn rời đi, nhìn Cầm thành một ngày một biến hóa, ta rất vui mừng, ta cố gắng cũng không có uổng phí, chỉ là chờ đợi thật là làm ta thống khổ.

Tô Lạp mỉm cười, nói:

- Chuyện gì cũng đều không có khả năng giải quyết cùng một lúc. Bây giờ tất cả hết thảy đều đã triển khai rồi, không nên gấp. Đợi sau này Ma Đạo Pháo chú tạo xong, có Địa Tinh bộ lac gia nhập, Cầm thành kiến thiết sẽ nhanh hơn. Ngươi còn trẻ a! Mười năm nữa, Cầm thành nhất định sẽ thay đổi lớn.

- Mười năm a …

Diệp Âm Trúc than nhẹ một tiếng, ánh mắt đã trở nên xa vời.

Tô Lạp đi đến bên người Diệp Âm Trúc, cùng hắn sóng vai,

- Mười năm không lâu lắm đâu. Bất quá, Âm Trúc, ngươi phải chú ý đến bí mật, ngươi hiểu được ý ta không?

Diệp Âm Trúc gật đầu,

- Cầm thành có hơn hai vạn dân cư, ta không thể hạn chế tự do mọi người, ngoại trừ biết ta đang luyện binh, còn lại đều không hay biết gì hết. Địa Tinh, Ải Nhân, Tinh Linh, đều là đáng tín nhiệm, tạm thời không có vấn đề gì.

Tô Lạp gật đầu, nói:

- Mặc dù như thế, vẫn còn phải đề phòng. Làm lĩnh chủ, ngươi có bốn ngàn tư binh, mặc dù vượt qua tiêu chuẩn một ngàn, nhưng Thước Lan đế quốc sẽ không để ý. Nhưng một khi phát hiện ngươi ở nơi này, cùng sống với viễn cổ tam đại chủng tộc, ngươi sẽ có phiền toái, lòng người khó liệu, chính vì vậy, cẩn thận một chút vẫn hơn.

Diệp Âm Trúc nói:

- Ngày hôm qua ta cùng An Nhã tỷ tỷ bọn họ cũng nói qua chuyện này, yên tâm đi, nơi này có An Nhã tỷ tỷ và Tử, sẽ không có phiền toái gì đâu, mười năm là mười năm, tốt lắm, mười năm thành lập căn cơ thuộc về chính mình cũng không sai, ít nhất trong tương lai có thể bảo vệ thân nhân ta cùng các bằng hữu. Tô Lạp, chúng ta đi.

Không cần đi xa, Diệp Âm Trúc cáo biệt Tử, An Nhã cùng dân chúng Cầm thành, bằng vào Tồn trữ sinh mệnh bảo thạch, mang trên người, dùng cái đơn giản không gian truyện tống trận, thuận lợi về đến Thước Lan ma võ học viện.

Nhìn bụi đất trong phòng, cảm thụ được không khí quen thuộc. Diệp Âm Trúc trong lòng không khỏi nhịn được một trận ấm áp. Mặc dù đã có Cầm thành, nhưng ở trong lòng hắn, học viện vẫn như trước là một trong những nơi mà hắn thích nhất. Nơi này, không gì có thể so sánh được.

Tồn trữ sinh mệnh bảo thạch quang mang lóe ra, Mã Lương, Thường Hạo, Hải Dương, Tô Lạp trước sau xuất hiện trước mặt Diệp Âm Trúc. Bởi vì tạm thời không có chỗ trú, Lam Tinh Linh môn chỉ có tạm thời ở lại trong bảo thạch, phải đợi lúc tân học viện năm nhất báo danh sẽ đi ra.

- Rốt cục đã trở về rồi, cảm giác làm đệ tử vẫn là tốt nhất.

Dùng sức vặn vẹo thân thể một chút, Mã Lương nhìn Diệp Âm Trúc toát ra một tia cười nhàn nhạt.

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:

- Đúng vậy! Học viện cho ta cảm giác tốt nhất, lần này các ngươi đều cũng khổ cực rồi. Qua nửa tháng nữa, ta còn muốn trở lại một lần cực bắc hoang nguyên băng sâm để gặp Nguyệt Minh. Tốt lắm, mọi người cũng trở về nghỉ ngơi đi, chúng ta lần này đi một vòng trở về, ngày mai là tân sanh báo danh, cũng còn một đoạn thời gian nữa mới đi học lại.

Thường Hạo cười khổ nói:

- Âm Trúc, ngươi còn cần học tập sao? Ta nghĩ học viện không có gì để dạy ngươi nữa.

Diệp Âm Trúc chánh sắc nói:

- Đương nhiên phải học tập, hiện thực lực của ta còn không đủ. Trong rất nhiều phương diện đều phải đề cao.

Đương nhiên hắn chỉ đề cập đến phương diện khác chứ không kể cầm khúc. Về phương diện âm nhạc, tại Thước Lan ma võ học viện không ai còn có thể dạy hắn được.

Mã Lương cười hắc hắc nói:

- Âm Trúc, chúng ta lập tức sẽ trở thành nhị niên cấp đệ tử, không ngờ ta cùng Thường Hạo lại trở thành duy nhất nhị niên cấp tham gia tân sanh, lần này ngươi cũng tham gia chứ?

Diệp Âm Trúc cười, nói:

- Ngươi nói gì vậy? Tàng bảo khố của Học viện có không ít hảo đồ vật, rất phong phú a.

Mã Lương chán nản nói:

- Xong hết rồi, tên biến thái này, một khi tham gia, chúng ta còn có thể có cơ hội gì? vô sỉ, quá vô sỉ.

Diệp Âm Trúc trên mặt tươi cười, lộ ra một hàm răng trắng bóng.

- Ta có răng, ngươi nói ta vô sỉ, rõ ràng là ô miệt, chúng ta đây tân sanh đại tái kiến đi, đã lâu không có tiếp đấu, thật ngứa tay.

- Ách … lão đại, ngươi coi như chúng ta chưa nói cái gì hết, ta đi trước đây.

Mã Lương cùng Thường Hạo bỏ chạy, trong phòng chỉ còn lại có Diệp Âm Trúc, Hải Dương cùng Tô Lạp ba người.

Hải Dương có chút phát sầu nói:

- Xong hết rồi, ta cũng không biết như thế nào giải thích với Hương Loan tỷ, lần trước cùng các ngươi đi, ta chính là trốn đi.

Diệp Âm Trúc nhún vai, nói:

- Không có cách nào khác, giải thích hay không cũng không sao, ngươi nói bị ta mang đi.

Hải Dương mặt trắng bệch, không còn chút máu, liếc hắn một cái.

- Âm Trúc, ngươi thật xấu.

Diệp Âm Trúc ngẩn ngơ,

- Này, ta làm sao? Ân, nhất định là Mã Lương bọn họ lây bệnh cho ta rồi, đúng vậy, là như thế đó.

Hắn dám chắc ý nghĩ của chính mình, đáng thương cho Mã Lương cùng Thường Hạo, lại không biết có người nói xấu sau lưng.

Tô Lạp tại một bên cười trộm, nhưng cũng không có mở miệng, Hải Dương có chút không muốn, nhìn Diệp Âm Trúc liếc mắt, một cái, nói:

- Ta cũng trở về đây, nếu Hương Loan tỷ tìm ta gây phiền toái, ta sẽ nói là bị ngươi mang đi.

Hải Dương đi, Tô Lạp đến bên người Diệp Âm Trúc, đẩy hắn một cái.

- Tô Lạp. Ngươi định làm gì?

Diệp Âm Trúc nghi hoặc hỏi.

Tô Lạp nói:

- Ngươi đã trở về, có không ít người phải đi gặp đi, tỷ như viện trưởng sư phụ, hoặc là hệ chủ. Ta muốn thu dọn phòng, nhiều bụi như vậy làm sao ở đây được a!

Bị Tô Lạp đuổi ra khỏi phòng, Diệp Âm Trúc trong lòng lại có một cảm giác ấm áp. Tô Lạp không cần gì cả, mà lại cần cù chăm sóc hắn. Diệp Âm Trúc in chắc, khi trở về, túc xá tuyệt đối sẽ khôi phục lại như trước. Tô Lạp nói cũng đúng, mình khi trở về, quả thật có rất nhiều sự việc muốn làm, người thứ nhất muốn tìm chính là Ny Na chủ nhiệm.

Nơi ở của Ny Na là một tòa biệt thự nằm bên trong Thần âm hệ túc xá. Bây giờ là buổi sáng, chưa khai học, Diệp Âm Trúc đi đến trước biệt thự, dù sao quy mô của Thần âm hệ không lớn.

Hảo, không khí thật thoải mái a! Bên trong Học viện các loại thực vật đều đã sinh trưởng. Diệp Âm Trúc cảm thấy không khí trong lành gây cho hắn cảm giác thỏai mái, kế đến là độ ấm. Cầm thành tại cực bắc hoang nguyên cùng Thước Lan đế quốc giao tiếp, độ ấm thấp hơn nhiều. Lúc này thông qua truyện tống pháp trận trở lại học viện, Diệp Âm Trúc lúc này mới nhớ tới độ ấm bất đồng, với Nguyệt thần thủ hộ, để giữ ấm, hắn phải mặc thêm nội y, lúc này đã tiến vào mùa lạnh rồi.

Trước hết đi gặp Ny Na nãi nãi rồi hãy về túc xá thay quần áo, Diệp Âm Trúc rất nhanh đi tới Ny Na biệt thự, đưa tay gõ cửa.

- Người nào đó!

Thanh âm Ny Na từ trong túc xá truyền ra.

- Ny Na nãi nãi, là ta, Diệp Âm Trúc.

Trong biệt thự yên lặng một chút, ngay sau đó, một thanh âm rít gào từ bên trong phát ra,

- Tiểu tử thúi, ngươi còn biết trở về a!

Cánh cửa mở ra, vẻ mặt giận giữ của Ny Na nhất thời xuất hiện trước mặt Diệp Âm Trúc, dọa hắn phát khiếp.

- Ny Na nãi nãi, ta …

Diệp Âm Trúc vừa muốn giải thích. Ny Na đã có thay đổi, một tay nhéo cái lổ tai hắn.

- Ngươi cái gì, trước tiên tiến đến cho ta.

Đối với Ny Na, bất luận là bởi vì do Tần Thương hay là do bản thân đối với hắn rất tốt, Diệp Âm Trúc trong lòng đều cũng tràn ngập vẻ tôn kính, một chút cũng không dám phản kháng, tùy ý để Ny Na làm gì thì làm.

- Ny Na nãi nãi, xin ngài nhẹ tay.

Diệp Âm Trúc thống khổ hô một tiếng.

- Tiểu tử ngươi cũng biết đau? Đi nghỉ hè mà cũng không nói cho ta biết đi đâu, ngươi còn muốn tốt nghiệp chứ?

Ny Na tức giận trùng trùng nói, nhưng tay vẫn nhéo cái lổ tai Diệp Âm Trúc.

Diệp Âm Trúc cười khổ nói:

- Ngài lúc ấy cũng nói, nghĩ hè thì cứ đi, sao ta lại không đi chứ?

Ny Na cả giận nói:

- Thúi lắm, ngươi đừng quên thân phận kia của ngươi, chính là trợ lý giáo sư. Chẳng lẻ ngươi sẽ không cần chuẩn bị sao? Ngươi đi nơi nào, phải báo cho ta biết nghe chưa? Tần gia gia của ngươi, cái lão hỗn đản, giao tiểu hỗn đản cho ta, vạn nhất ngươi có chuyện gì, sau này, ta làm sao giải thích với hắn?

- Chuyện này… Ny Na nãi nãi, ngài đừng nóng giận nữa, ta biết sai rồi.

Diệp Âm Trúc biết, bất luận chính mình giải thích như thế nào bây giờ cũng không có hiệu quả. Ny Na mặc dù đang phẫn nộ trong lòng, nhưng đối với hắn rất là ân cần, cho nên chỉ cần trực tiếp thừa nhận sai lầm. Không nên chọc tức nàng nữa.

k¢u G\yỀjX k¢I ~ʒ ?¾n ¦\υ Gм9 [yỀjX dn9j

- Âm Trúc, ngươi nói ta nghe coi mấy ngày vừa rồi ngươi đi đâu mà giờ mới thấy mặt ?

Diệp Âm Trúc đã nghĩ cách giải thích cẩn thận từ trước liền đáp :

- Ny Na nãi nãi, con vừa đến thăm Cầm thành, lãnh địa của con, con rất muốn xem nó ra sao! Con vừa về với tới chưa kịp nghỉ ngơi đã tới vấn an nãi nãi ngay à!

Ny Na chủ nhiệm hừ lạnh một tiếng, kéo tai Diệp Âm Trúc:

- Tiểu tử ngươi biết quan tâm đến ta từ lúc nào thế? Ngươi chạy rông tới Cầm thành hả? Ngay cả nha đầu Hải Dương cũng bị ngươi lôi kéo! Ngươi có biết lão gia gia Hải Dương là Tây Đa Phu loạn lên vì nha đầu đó không? Lão chạy tới truy xét ta đủ điều. Ta đoán ngay là ngươi đầu trò mà!

- Ách, … nãi nãi, nãi nãi không thể dùng từ « lôi kéo »! Chúng con chỉ chạy tới xem Cầm thành rồi về thôi. Có mấy người đi cùng chúng con kìa, nãi nãi.

Diệp Âm Trúc vừa đáp vừa thăm dò.

Ny Na chủ nhiệm nghe Diệp Âm Trúc trực tiếp kêu mấy tiếng « nãi nãi » mà không gọi đủ cả tên bà thì lửa giận sớm tiêu tan, thậm chí dung diện còn bừng đỏ :

- Tiểu tử thúi lẻo mép này, chuyên gia mang phiền toái đến cho ta. Lần này ngươi về rồi, lần sau đi đâu, ngươi phải nói trước cho ta trước nghe không?

- Nhất định rồi, nãi nãi.

Diệp Âm Trúc cười khổ đáp.

Ny Na lúc này trong mắt chợt có tia oán giận :

- Tây Nhĩ Duy Áo thật quá hồ đồ, lại ban cho ngươi Khoa Nhi Á thành cằn cỗi hoang vắng xa xôi. Thật bực chết người! Không biết hắn nghĩ cái gì trong đầu nữa. Đợi hắn vác mặt đến tìm ta, ta sẽ nói hắn ban cho ngươi một lãnh địa khác!

- Đừng mà, nãi nãi !

Diệp Âm Trúc cố thay đổi chủ ý của Ny Na chủ nhiệm:

- Cầm thành quả là một nơi thích hợp cho con, thanh bình yên tĩnh u nhã. Hơn nữa, Duy Áo thúc thúc còn miễn thuế cho Cầm thành nữa!

Ny Na chủ nhiệm nghe xong, nghiêm mặt hỏi Âm Trúc:

- Ngươi sao kêu loạn lên vậy. Ngươi gọi ta là nãi nãi, sao gọi hắn là thúc thúc! Bối phận rối loạn hết cả!

Diệp Âm Trúc nhăn nhó giải thích:

- Vậy người chỉ con gọi sao giờ? Sao người cứ so với Tây Nhĩ Duy Áo nhiều vậy? Con học cùng với Hương Loan học tỷ, đâu thể gọi phụ thân Hương Loan là gia gia chứ?

Ny Na chủ nhiệm thoáng nét cười :

- Thôi được, tùy ngươi. Nhưng không được thay đổi cách gọi ta là được! À, nhắc tới Hương Loan, ngươi cũng phải lưu tâm một chút! Ngươi đem Hải Dương ra ngoài mà không thèm đoái hoài tới nó, thế nào nó cũng kiếm ngươi trả đũa!

Diệp Âm Trúc cười khổ:

- Không phải con bỏ bẵng Hương Loan! Nàng thân là đế quốc công chúa, đâu thể tùy tiện rời kinh thành được đây? Con không muốn bị Tây Nhĩ Duy Áo thúc thúc phái người truy sát đâu!

Những chuyện xảy ra ở Cầm thành cùng những việc đã qua ở Cực Bắc hoang nguyên làm sao có thể lộ ra với Hương Loan được đây. Bản thân Diệp Âm Trúc tin tưởng Hương Loan, nhưng lần này liên quan tới an nguy của nhiều người, dù sao thân phận công chúa đế quốc của Hương Loan là quá nhạy cảm.

Ny Na chủ nhiệm chỉ sang một bên :

- Âm Trúc, ngươi ngồi đi! Sao bộ dạng ngươi tựa như vừa chạy đường trường vậy? Mồ hôi đầy đầu kìa! Rất nóng sao?

Không có cách nào à ! Diệp Âm Trúc hiện vẫn đang mặc một bộ y phục mùa thu, hợp với tiết trời nơi Cầm thành, vừa rồi lại bị Ny Na nãi nãi hạch hỏi mãi nên đâu có tránh được việc toát mồ hôi chứ.

- A !

Âm Trúc chậm rãi ngồi xuống rồi nói:

- Nãi nãi, con hôm nay tìm người cũng có chuyện. Thần âm hệ chúng ta còn chưa ngừng nhận đơn báo danh sao?

Nghe tới việc báo danh nhập học của Thần âm hệ, khuôn mặt của Ny Na chủ nhiệm chợt trở nên sáng bừng, nói:

- Còn chưa có dừng! Từ khi con về, Thần âm hệ như tái sanh. Công lao đều của con hết. Con biết lần này có bao nhiêu đơn xin học Thần âm hệ chúng ta không?

Diệp Âm Trúc mờ mịt lắc đầu. Ny Na chủ nhiệm cười lên hăng hắc :

- Chừng hơn một ngàn hai, gấp mười lần năm ngoái. Số lượng đơn xin học của Thần Âm hệ chúng ta đứng đầu học viện. Đều là công của con hết! Cũng may con về kịp thời, ngày mai là hạn cuối nhận đơn. Sau đó sẽ tiến hành khảo thí tân sinh, năm ngoái là Hải Dương, năm nay sẽ do con đảm trách. Con hãy đích thân kiểm tra tuyển chọn những tân sinh thích hợp với Thần âm hệ chúng ta! Cũng bởi ngươi mà số báo danh có đến một phần ba là nam sinh. Thật khó tin! Cuối cùng Thần âm hệ cũng đã tới ngày phong quang!

Diệp Âm Trúc hồi đáp :

- Việc khảo nghiệm tân sinh không có vấn đề gì với con. Nhưng nãi nãi có thể mở một cửa hậu cho con được không?

- Cửa hậu ?

Ny Na chủ nhiệm sửng sốt, tạm thời chưa minh bạch ý tứ của Diệp Âm Trúc.

- Dạ, chuyện là thế này! Con có mấy bằng hữu muốn theo học tại Thần âm hệ chúng ta! Con không rõ nãi nãi có thể mở một đường cho bọn họ được chăng?

Ny Na nãi nãi nhíu mày :

- Vậy tố chất mấy người đó thế nào? Quan hệ thế nào với ngươi? Mà ngươi có bạn bè bên ngoài từ khi nào vậy?

Diệp Âm Trúc liền giải thích :

- Chuyện là lần này con ra ngoài có tìm được một số nữ bằng hữu thiên phú hoàn hảo không có vấn đề gì. Mặc dù thực lực hiện tại các nàng mới là xích cấp sơ giai hoặc trung giai, nhưng tiềm lực quả thật rất lớn. Con tuyệt đối tin rằng chỉ sau một năm tất cả sẽ đạt tới hoàng giai nhị cấp. Con không tự tin các nàng có thể nhập học chỉ bởi vấn đề học phí mà thôi. Do vậy con tìm tới nãi nãi hỏi xem nãi nãi liệu có mở cho các nàng một con đường được không? Nãi nãi xem có thể trừ trước vào tiền lương của con được không? Ngoài ra các nàng cũng chưa có nhạc khí! Mà tàng bảo khố của Thần âm hệ chúng ta lại rất nhiều, nãi nãi thử xem có thể cho các nàng tùy ý chọn lựa được không. Tất nhiên con sẽ không lấy không của người, sau này con nhất định hoàn trả đầy đủ cho nãi nãi.

Ny Na chủ nhiệm lập tức có chút tò mò. Nàng quá rõ Diệp Âm Trúc đích thực cầm nghệ thâm sâu nay lại cư nhiên đề cử bằng hữu, vậy người được đề cử đó không rõ thiên tư cao đến đâu! Tốt lắm, bản thân nàng là đương kim công chúa đế quốc, cuộc sống hoàng gia từ tấm bé đã khiến nàng từ lâu không đặt nặng chuyện kim tiền.

- Cửa sau à… Thần Âm hệ chúng ta trước nay chưa có lệ này!

Ny Na chủ nhiệm bắt đầu cố tình làm khó dễ Diệp Âm Trúc.

- Chỉ là các nàng không có nhạc khí thích hợp nên không có cách nào tu luyện được mà thôi. Nãi nãi, thỉnh nãi nãi thành toàn cho họ!

Diệp Âm Trúc chỉ có thể nài nỉ Ny Na. Không phải hắn hoàn toàn không có biện pháp, từ học phí cho tới nhạc khí, mà do thời gian quá gấp không thể trở tay kịp.

Ny Na chủ nhiệm đi tới một bên, ngồi xuống, thản nhiên nhấp một ngụm trà, rồi nói :

- Việc này đâu có gì! Ngay cả nếu ta không là chủ nhiệm cũng vẫn có khả năng làm được!

- Đa tạ nãi nãi.

Diệp Âm Trúc mừng rỡ.

- Ngươi đừng cao hứng vội, ta còn có điều kiện!

Tính cách Ny Na rất cường liệt, không có giống bề ngoài. Nếu không nàng làm sao đủ sức giúp hoàng đệ Tây Nhĩ Duy Áo dương quang quốc gia cùng hoàng tộc chứ?

- Ta giúp ngươi thì tự nhiên ngươi cũng phải đáp ứng ta một việc!

- Người còn có việc gì cần con nữa đây?

Ny Na chủ nhiệm gật gật đầu rồi nói:

- Ngươi đang học năm thứ hai. Ta nghĩ ngươi nhanh chóng rời đi thôi. Có điều trước khi ngươi tốt nghiệp, ngươi dẫn lão Tần Thương đến đây gặp ta! Vậy là được rồi!

- Cái này…

Diệp Âm Trúc do dự, hắn biết Ny Na chủ nhiệm cùng Tần Thương gia gia nhất định có một đoạn nhân duyên nơi này. Nhưng bảo hắn đáp ứng điều kiện của Ny Na thì tựa hồ có chút không ổn.

- « Cái này » là thế nào? Đồng ý hay không đồng ý!

Sắc diện Ny Na chủ nhiệm có nét giận dữ:

- Ngươi luôn miệng kêu ta một tiếng nãi nãi, hai tiếng nãi nãi. Không lẽ ngươi không muốn giúp nãi nãi ta gặp gia gia hỗn đản của ngươi sao?

- Sao ngươi mãi không trả lời ta? Ta cũng chỉ hy vọng gặp lại hắn mà thôi!

Nói đến đây, đôi mắt tuyệt đẹp của Ny Na đã bắt đầu đỏ lên. Nàng tựa hồ như già đi vài tuổi, đôi bàn tay nhỏ nhắn thậm chí còn run rẩy.

- Được, con xin đáp ứng điều kiện này của người!

Thử hỏi Diệp Âm Trúc làm sao có thể nhẫn tâm trả lời khác trong hoàn cảnh này.

Ny Na liền có chút kích động:

- Tốt lắm, tốt lắm, … À, mấy bằng hữu của ngươi, sau khảo nghiệm tân sinh dẫn tới gặp ta! Ta để các nàng tùy ý chọn lựa nhạc cụ thích hợp. À, ta cấp cho ngươi một điểm nữa, mặc kệ các nàng có kết quả ra sao khi khảo nghiệm, ta đều nhận các nàng vào Thần Âm hệ hết!

Diệp Âm Trúc vừa nhận được lời ứng đáp của Ny Na chủ nhiệm liền cúi người rồi rời đi, để Ny Na ở lại một mình. Chủ yếu do hắn cảm thấy mồ hôi toát quá nhiều, thân thể vẫn còn dấp dính không thoải mái, cũng không tiện ở lâu với Ny Na chủ nhiệm.

Ny Na nhìn theo bóng Diệp Âm Trúc khuất dần, vẻ thương tâm trong mắt từ từ tan đi, mỉm cười:

- Tiểu tử ngốc vẫn có điểm yếu mềm! Tần Thương! Cái lão hỗn đản nhà ngươi! Chỉ cần thấy ngươi, hừ hừ…

Chính lúc này, đôi mắt Ny Na mới thật sự ửng hồng.

Vốn Diệp Âm Trúc định đi gặp sư phụ Phất Cách Sâm ngay sau khi bái phỏng Ny Na, nhưng nay toàn thân đẫm mồ hôi vô cùng bất tiện nên hắn quyết định quay lại ký túc xá, trút bỏ toàn bộ y phục, đi tắm. Thời tiết này thì chỉ cần Nguyệt thần thủ hộ cũng đủ nóng rồi.

Từ chỗ Ny Na chủ nhiệm tới ký túc xá chỉ vài bước chân, nhưng Diệp Âm Trúc khi đẩy cửa vào phòng lại không thấy bóng dáng Tô Lạp đâu. Diệp Âm Trúc đưa mắt quan sát phòng ốc. Thật không thể phủ nhận Tô Lạp có tài năng thiên bẩm trong dọn dẹp nhà cửa. Mới một thoáng mà mọi thứ đều sạch sẽ tinh tươm, Diệp Âm Trúc chậm dãi hít sâu một luồng thanh khí cảm giác trong lòng thư thái dễ chịu hơn rất nhiều.

Diệp Âm Trúc bỏ Nguyệt thần thủ hộ ra, chỉ mặc nội y đi ngay tới phòng tắm. Vừa chạm tay vào cửa phòng đã nghe tiếng nghịch nước bên trong, Diệp Âm Trúc không khỏi mỉm cười. Thật là lòng vả cũng như lòng sung, Tô Lạp còn tìm vào tắm trước cả mình! Trời nóng thật khó chịu, ai cũng muốn dầm mình trong nước!

Phòng tắm ở ký túc xá thuộc Thần Âm hệ đều không có khóa. Diệp Âm Trúc từng bước tiến đến, giơ tay đẩy cửa. Một luồng khí nóng ẩm liên phả vào mặt hắn. Có điều hắn lúc này đang trợn mắt há mồm vì quang cảnh trước mắt!

_____***_____

Làn hơi nước mờ ảo càng tôn lên vẻ ngọc ngà, thấp thoáng một dáng vóc yểu điệu. Cặp chân dài nuột nà đồng điệu với suối tóc mây đổ dài trên làn da thịt trắng muốt, bộ ngực ngạo nhân ẩn hiện mê người. Tất cả đều toát lên vẻ quyến rũ dụ hoặc thâu hồn đoạt phách.

Diệp Âm Trúc máu mũi dồn lên, mắt đứng tròng. Trời, đây mà là thân thể Tô Lạp sao? Tựa hồ không có giống với hắn thường ngày?

- Kẻ nào đó?

Giọng Tô Lạp băng lãnh vang lên nhưng thủy chung chưa xoay người lại, kéo vội một chiếc khăn rộng bên cạnh, quây chặt lấy thân thể.

- Chỉ là bên ngoài quá nóng, ta ta muốn dầm mình một chút. Tô Lạp, ngươi… ngươi…

Tô Lạp hếch mặt lên, thân thể vẫn còn đẫm nước trong chiếc khăn rộng, giọng có chút trẻ con đùa cợt:

- Ngươi nhìn đủ chưa? Có muốn cùng ta tẩy uế không nào?

- A!… Ta chỉ cần rửa mặt là được!

Diệp Âm Trúc cố nén luồng nhiệt khí bất thường đang trào lên mãnh liệt trong lòng, vừa nói vừa phóng nhanh khỏi phòng, tim hắn loạn nhịp, oang oang liên hồi như muốn phá tung lồng ngực.

Ba! Diệp Âm Trúc vỗ mạnh vào trán, nhăn nhó! Ta làm sao vậy? Từ khi nào lại sinh ra cảm giác thích nam nhân đây? Tô Lạp đích thị là nam nhân! Vừa rồi ngó thân thể hắn sao ta tựa hồ cảm giác xúc động mãnh liệt hơn hồi thấy thân thể Hải Dương, thậm chí bản năng nam nhân của ta còn bột phát muốn nhanh hơn nữa a!

Tấm lưng trần ẩn hiện thấp thoáng của Tô Lạp cứ liên hồi ám ảnh tâm trí Diệp Âm Trúc, không có buông tha hắn. Diệp Âm Trúc vã nước lên mặt và đầu óc tưởng như vẫn mông lung mộng mị vì hình ảnh kia, vô ý thức cầm một chiếc khăn mềm mại lên, áp vào mặt. Tức thì hắn cảm nhận một luồng hương khí thanh tân dịu dàng, phảng phất phảng phất, linh hồn hắn cũng phảng phất phảng phất mơ hồ theo…

Không rõ thời gian trôi qua bao lâu, Diệp Âm Trúc vẫn cứ ngây ngốc cầm chiếc khăn đầy hương quyến rũ đó, mãi mới nhận biết Tô Lạp đã đẩy cửa phòng bước ra từ khi nào. Tóc vẫn còn ướt, khuôn mặt vẫn hiện ánh hồng, không rõ có phải vẫn còn tức giận hắn không? Nhưng Âm Trúc cảm giác có chút không đúng, lại hồi tưởng lại hình bóng vừa qua:

- Tô Lạp, ngươi…

Tô Lạp trừng mắt liếc hắn:

- Âm Trúc, ta thật không có nghĩ ngươi có tật thích xem người khác tắm à!

- Không có, không có! Ta chỉ muốn dùng khăn lau mặt nên mới tiến vào… Tô Lạp, ngươi không có giận ta chứ?

Tô Lạp bước tới bên Diệp Âm Trúc, mùi hương thanh nhã quyến rũ tức thời nồng đậm hơn hẳn chiếc khăn hắn đang cầm trên tay, lại tựa như phả tràn khuôn mặt hắn.

- Tức giận? Ta có gì để phải tức giận đây?

Tô Lạp lúc này nhìn chằm chằm khuôn mặt Diệp Âm Trúc, lại chuyển xuống chiếc khăn hắn đang cầm trên tay, tinh nghịch ranh mãnh hỏi tiếp:

- Thế nào? Lần tới có muốn tắm cùng ta không?

- Ách… cũng tốt! Ái ui…

Diệp Âm Trúc vừa rồi trả lời gần như vô thức, tự hắn cũng không rõ tại sao, có điều Tô Lạp tức thì dụng lực cốc một phát lên đầu Diệp Âm Trúc.

- Cũng tốt cái đầu ngươi! Ta còn phát giác ngươi nhìn trộm ta tắm, ta sẽ cho ngươi biết ta tức giận thế nào!

Tô Lạp hừ lên giận dữ, co chân tặng ngay Diệp Âm Trúc một cước, đoạn rời xa hắn.

- Tô Lạp, ngươi đừng có vậy! Ta lần tới, a a, ta không có vậy nữa!

Diệp Âm Trúc lập tức phát thoại, giang tay cản Tô Lạp hiện đang như vẻ sắp rời đi.

- Đi tắm đi, người người toàn mùi hôi!

Tô Lạp không lộ ra điều gì, trả lời.

- Ơ, ta đi, ta đi ngay bây giờ!

Diệp Âm Trúc nét mặt xấu hổ, chạy vội vào nhà tắm. Dõi theo bóng Diệp Âm Trúc khuất hẳn, Tô Lạp toàn thân mềm nhũn, lảo đão ngã xuống, dung diện đỏ rực như mây chiều:

- Diệp Âm Trúc ngươi ngốc nghếch… ngươi… đại ngốc nghếch! Cái gì ngươi cũng thấy mà cái gì ngươi cũng không có nhìn ra… Ngươi! Ta thật muốn…

Hắn đích thật muốn hăm he ta quả muốn thiến ngươi! Nhưng lời vừa chuẩn bị phát ra liền minh bạch bản thân không hề muốn làm vậy với Diệp Âm Trúc!!! Tô Lạp lặng lẽ cúi đầu cảm nhận tâm trạng đang xúc động mãnh liệt của chính hắn. Chợt ánh mắt hắn chạm vào phần y phục quây chặt phần thân trước của mình, tợ hồ như có tiếng nổ vang vọng trong đầu, ánh hồng rực rỡ như mây chiều trên khuôn mặt lui dần, tái nhợt đi, ánh mắt hiện lên những tia đau khổ, nhếch miệng cười:

- Không biết cũng tốt! Biết hay không biết, cái nào lại càng làm ngày sau đau khổ hơn đây? Âm Trúc…! Âm Trúc nhà ngươi sao ám ảnh trái tim ta? Mà ta cái gì… hết thảy cái gì ta cũng không thể buông bỏ được. Âm Trúc, xin lỗi ngươi! Có lẽ kiếp này chúng ta không có duyên với nhau rồi!

- Cái gì mà không có duyên? Tô Lạp, ngươi giúp ta giặt mấy bộ y phục này nhé, cám ơn!

Diệp Âm Trúc từ phòng trong đột nhiên ló ra, dọa Tô Lạp muốn nhảy dựng lên khiến hắn vội vàng thu liễm tâm sự, ứng thanh đáp lời Âm Trúc. Cũng may cho Tô Lạp, Diệp Âm Trúc giờ tâm trạng cũng còn rối bời nên không phát giác vẻ mặt biến đổi bất thường của hắn.

Tắm xong, Diệp Âm Trúc không dám lưu lại, nhanh chân đến thỉnh an sư phụ Phất Cách Sâm của hắn. Dù không kích động như Ny Na chủ nhiệm, ông cũng cao hứng hỏi han cùng chỉ bảo tận tình hắn thêm về Tinh thần ma pháp một đoạn thời gian rồi tha cho hắn về ký túc xá. Hiện Tô Lạp dung diện trầm mặc, còn Âm Trúc đinh ninh Tô Lạp vẫn còn giận dữ nên không dám hỏi tới, thành ra không khí trong phòng có chút gượng gạo không thoải mái.

Màn đêm vừa buông

- Âm Trúc, có chuyện không ổn!

Một thanh âm đột ngột truyền đến khi Diệp Âm Trúc sau bữa tối chuẩn bị tu luyện. Mã Lương vọt nhanh vào phòng.

- Mã Lương ngươi làm sao vậy? Ngươi vội vã như vậy là có chuyện gì?

Diệp Âm Trúc nghi hoặc nhìn Mã Lương, người nổi tiếng trầm ổn mà hiện tại tâm tình đầy vẻ bất ổn, nhất quyết phải có đại sự nghiêm trọng.

- Âm Trúc, đại sự không tốt!

Mã Lương vừa thở hổn hển vừa nói.

- Rốt cục là có chuyện gì? Ngươi nói rõ ràng xem sao!

Mã Lương cười khổ đáp:

- Hương Loan, Mễ Lan đệ nhất mỹ nữ, hôm nay tuyên bố đã có bạn trai! Lại còn nhấn mạnh là quan hệ phi thường thân mật à!

- A! Hương Loan học tỷ có bạn trai?

Diệp Âm Trúc trước cả kinh thốt lên, sau nghe trong lòng sinh chút mất mát, âm thanh đượm vẻ cảm thán:

- Hương Loan nàng có bạn trai chẳng lẽ là không đúng với nội qui sao?

Mã Lương gật đầu xác nhận:

- Đúng rồi, trái với nội qui học viện!

Diệp Âm Trúc kinh ngạc kêu lên:

- Thật không hay. Hương Loan chẳng phải là người trong mộng của gần hết các nam sinh học viện sao? Sao nàng lại tuyên bố như vậy? Tự mình muốn tìm phiền toái sao?

Sao phải nhất định tuyên bố có bạn trai?

Mã Lương có chút bi ai, rồi nhìn Diệp Âm Trúc, vỗ vỗ vai hắn:

- Lão Đại, ngươi thế là tốt rồi. Ngươi hiểu đến thế ta cũng an tâm! Thôi, ta đi đây!

- Ngươi nói cái gì?

Diệp Âm Trúc có chút kích động:

- Ngươi nghĩ ta là ai chứ? Hồng Loan học tỷ có bạn trai thì sao, liên can gì đến ta? Ta không có tự mình đi kiếm phiền toái đâu!

Mã Lương kì quái nhìn Diệp Âm Trúc:

- Hà, ta phát hiện ngươi có lúc rất thông minh, có lúc lại thật sự ngây thơ khờ khạo quá đi! Ngươi chẳng lẽ không có nghe ra nam nhân đích thị xui xẻo kia chính là Cầm đế, là ngươi sao?

- Ngươi nói cái gì ?

Trong nháy mắt, thanh âm Diệp Âm Trúc cao hẳn lên, trợn mắt nhìn Mã Lương, há hốc mồm nhưng tựu chung không phát ra được thêm một câu nào.

Cực bắc hoang nguyên

Sự khẩn trương tựa hồ phảng phất ngưng đọng trong không gian, quanh ba gã thú nhân sừng sững trên một quả đồi nhỏ. Gã đứng giữa thân cao chừng hơn ba thước, hoàng mao phủ trùm toàn thân, uy mãnh và lạnh lùng. Ánh chết chóc trong cặp băng nhãn khốc liệt đến mức đủ sức mọi sinh thể trước hắn đều phải dấy lên cơn khiếp hãi. Hơn nữa, một đoản binh chiến chùy đang chớp lóe rợn người trên tả thủ hắn. Phía bên trái là một Lam sắc mao thú nhân, cũng lừng lững cao lớn không kém. Dù không có khí thế cường liệt như gã hoàng mao thú nhân nhưng ánh mắt lại lộ rõ vẻ điên cuồng bạo phát, trán hiện rõ văn tự minh định thân phận của hắn. Gã cuối cùng đứng bên phải thân thể lừng lững trên bảy thước, vượt trội là một kim mao thú nhân. Gã này cao lớn đến mức có thể sánh ngang với Hoàng Kim Bỉ Mông. Những sợi lông mao

kim sắc cứng như cương châm khiến gã càng thêm phần đáng sợ. Chỉ có điều đôi mắt màu vàng của kim mao thú nhân này lại trầm lãnh hơn hẳn hai gã còn lại, tựa như đang tính toán điều gì.

Vốn dĩ tam đại thú nhân cao lớn này đang đứng ngay trung tâm của một đại quân thú nhân số lượng vô kể, gồm tới mười bốn chủng loại như: sư nhân, hổ nhân, hùng nhân, báo nhân, lang nhân, viên nhân... Điều kì quái là đại quân thú nhân khủng khiếp thế mà tịch không thấy bóng vương bài thú nhân tộc thiện chiến cự thú Hoàng Kim Bỉ Mông.

- Một ải nhân cũng không có?

Kim sắc thú nhân đứng giữa gầm lên khiến tên lang nhân chiến sỹ đang bẩm báo khiếp hãi không kềm được cơn kinh sợ ngã quị xuống:

- Bẩm Cổ Đế đại nhân, chúng ta đã sục sạo khắp mọi ngóc ngách nơi này. Không thấy một tung tích nào của ải nhân, chỉ thấy một chút vết tích lưu lại, nhưng đến một khối kim chúc cũng không có.

Lang nhân run rẩy tòan thân, nhưng hắn trong lòng rất rõ đó là cách tốt nhất, nếu không hồi báo rõ ràng e rằng còn thê thảm hơn.

Tam đại thú nhân sừng sững kia chính là Cực Bắc hoang nguyên tam đại thống trị cường giả tam đại thủ lĩnh thú nhân: Kim sắc thú nhân đứng chính giữa là Lôi Thần bộ lạc thủ lĩnh sư vương Cổ Đế, bên trái là Chiến Thần bộ lạc thủ lĩnh hổ vương Kiền Khoa Nhĩ, còn lại bên phải là hùng vương Á Đa Ni.

- Mông Thác!

Hùng vương Á Đa Ni xoay người lại kêu lên.

- Tù trưởng đại nhân!

Mông Thác hô lên một tiếng, từng bước từng bước một tiến lên trước mặt Á Đa Ni. Quả không hổ là thuộc hạ đắc lực của Hùng vương, thân là bộ lạc đệ nhất thống lĩnh đại quân, ngay trước uy áp bạo liệt của tam đại thống trị thủ lĩnh mà vẫn giữ được vẻ ổn định bên ngoài.

- Ngươi dám chắc chính là nơi này?

Á Đa Ni cất tiếng hỏi.

_____***_____

Mông Thác nhẹ gật đầu xác nhận:

- Thủ lĩnh, thuộc hạ không nhớ nhầm, dám chắc là vùng này, ở ngay chính chỗ kia Tử Tinh Bỉ Mông xuất hiện, bị một gã nhân loại triệu hồi ra.

Ánh mắt Á Đa Ni thoáng một tia quang mang :

- Thời gian một tháng ngắn ngủi, lại không lưu lại bất kì dấu vết nào! Tựa hồ vượt quá khả năng của Ải Nhân. Mông Thác! Ngươi phái một đám Lang kỵ binh mật phục giám sát cho ta toàn bộ khu vực nghi vấn. Tra xem là hành động của lũ Ải Nhân hay cái thứ gì mà bây giờ lại hoàn toàn tiêu thất!

Cổ Đế hướng tới Á Đa Ni lạnh lùng nói:

- Xuất động đại quân gần mười lăm vạn không thu được kết quả gì! Á Đa Ni, hoàn toàn là trách nhiệm của ngươi!

Á Đa Ni không vừa, tỏ rõ vẻ bất mãn lạnh nhạt đáp trả:

- Vậy ngươi muốn ta làm thế nào? Đừng quên Tử tinh xuất thân từ Lôi Thần bộ lạc của ngươi! Nếu ngươi xử lý tốt đã không lưu lại hậu họa để hôm nay chuốc lấy đại phiền toái! Nếu tin Tử tinh xuất thế truyền ra, e rằng rung chuyển toàn bộ Bắc Cực hoang nguyên. Huống chi vụ này còn dính líu đến đồ đằng của Lôi Thần bộ lạc các ngươi! Ngươi nghĩ xem, đây là lúc nào? Ngừng việc truy cứu trách nhiệm lại! Chúng ta cần đồng tâm hiệp lực vượt qua cửa ải này!

Cổ Đế mới nghe liền bật dậy, ánh mắt sắc lạnh, nhưng đến cuối thì khôi phục dần vẻ bình tĩnh trầm ổn:

- Ta mất hơn tám mươi Hoàng Kim Bỉ Mông vào mùa thu năm ngoái ! Xem ra chính là do tên Tử Tinh Bỉ Mông kia, ngoài hắn ta không nghĩ được ai có khả năng đó! Vô thanh vô tức mất đi lượng lớn Hoàng Kim Bỉ Mông như thế! Rõ ràng đây là tổn thất lớn nhất của ta từ trước đến nay! Nay ngươi nói chúng ta phải hợp tác… tốt lắm, chúng ta chân tâm hợp tác! Ngươi đem hai quân đoàn đã chứng kiến sự xuất hiện của Tử tinh đem thủ tiêu triệt để! Kẻ đã chết sẽ không mở được miệng tiết lộ nội vụ!

- Không được, không được!

Không đợi Á Đa Ni lên tiếng, Mông Thác lập tức phản đối! Hai quân đoàn đó chính là hai quân đoàn tinh nhuệ dưới trướng của hắn, hùng nhân và lang nhân binh đoàn, đâu thể chỉ vì một câu của Cổ Đế lại bị thủ tiêu toàn bộ chứ!

Lãnh quang trong mắt Cổ Đế tức khắc lóe lên:

- Nơi này từ lúc nào cho ngươi tùy tiện lên tiếng?

Lôi Thần Chùy trong tay hắn xuất ra toan oanh kích. Ngay lúc đó, hoàng sắc loáng lên, Á Đa Ni hữu thủ đã đè chặt tay Cổ Đế, rõ ràng kích thước thân thể khổng lồ không hề hạn chế tốc độ Á Đa Ni.

- Sư vương đừng quên nơi này là địa bàn bộ lạc ta, không phải nơi ngươi tự tác chủ.

Cổ Đế ngẩng lên bắt gặp đôi hoàng sắc nhãn không khoan nhượng của Á Đa Ni đang chằm chằm nhìn hắn. So về thực lực, Cổ Đế có lẽ phải nhường Á Đa Ni một bước, hắn cảm thụ hùng chưởng nơi tả thủ hắn cứng rắn như kim thiết. Cổ Đế vẫn không chịu lép, hữu thủ vung lên, rung động từ Lôi Thần Chùy bạo truyền đánh văng cánh tay của Á Đa Ni.

- Vậy theo ngươi thì làm gì bây giờ?

Lần này, Cổ Đế mang đến bốn quân đoàn, Hổ vương Kiều Khoa Nhĩ cũng bốn, còn Á Đa Ni lại năm, hơn thế đây lại là địa bàn của hắn. Sau khi Mông Thác cấp báo Tử Tinh xuất thế, Á Đa Ni liền thông báo cho Cổ Đế cùng Kiều Khoa Nhĩ, tam đại thủ lĩnh lập tức hội diện thương nghị quyết định xuất binh toàn quân hủy diệt Tử tinh và Ải Nhân. Cũng bởi thân phận đặc biệt của Tử tinh, đại quân lần này hoàn toàn vắng bóng Hoàng Kim Bỉ Mông nhằm tránh chúng quay đầu qui thuận Tử Tinh Bỉ Mông khi giáp mặt. Tin tức về Tử tinh đã bị tam đại thủ lĩnh liên thủ phong tỏa, còn toàn bộ Hoàng Kim Bỉ Mông được hạ lệnh tập trung cùng một địa điểm. Hoàng Kim Bỉ Mông đích thị là lực lượng nòng cốt của tam đại bộ lạc, mà Tử Tinh Bỉ Mông trong tâm khảm đám Hoàng Kim Bỉ Mông lại là Thú hoàng trong truyền thuyết. Tam đại thủ lĩnh hoàn toàn khác, không trực tiếp qui thuận Tử Tinh Bỉ Mông, trừ phi thực lực Tử tinh đủ lớn mạnh khiến chúng không còn cách nào khác. Thời gian một tháng vừa rồi, Á Đa Ni đã cho người giám sát địa bàn của đám Ải Nhân. Hơn nữa, tam đại bộ lạc đều điều đại quân tinh nhuệ do chính tam đại thú vương đích thân thống lĩnh hòng nhất cử đại thành. Không ngờ tới nơi chỉ thấy sào huyệt Ải Nhân một vùng hoang vắng, tịnh không bóng dáng địch nhân.

Á Đa Nhi buông tiếng thở dài:

- Chuyện này cũng lạ. Để tránh bị đám Ải Nhân phác giác, ta đã để lang kỵ binh trinh sát mật phục khá xa giám thị đối phương, quả không thấy đám Ải Nhân rời đi. Giờ xử lý chuyện trước mắt, hai quân đoàn đó ta đã ra lệnh phong tỏa hoàn toàn. Ta có thể cam đoan tin Tử Tinh Bỉ Mông xuất thế không thể lọt ra từ quân của ta. Mục đính cốt yếu của chúng ta bây giờ là làm thế nào tìm ra Tử tinh cùng đám Ải Nhân ghê tởm.

Nghe Á Đa Ni giải thích, sắc mặt Cổ Đế có khá hơn chút ít:

- Hổ vương, ý tứ của ngươi thế nào?

Hổ vương Kiều Khoa Nhĩ hừ lên một tiếng tức giận:

- Ta không rành mấy trò mưu kế. Ta chỉ muốn lập tức ngầm đập chết tên Tử Tinh Bỉ Mông. Xem xét qua cũng thấy tên này còn non, còn lâu mới trưởng thành, hiện chừng mới đạt ngũ cấp. Tử tinh này thật ra danh tiếng che lấp thực lực. Chỉ cần tìm ra hắn tự nhiên dễ dàng thủ tiêu. Các ngươi khi tìm ra hắn mà cần ta, lão hổ ta sẽ không khoang tay ngồi yên. Tam đại bộ lạc chúng ta tồn tại bao nhiêu lâu như vậy, không thể để lung lay chỉ vì sự xuất hiện của một Tử Tinh Bỉ Mông được!

Á Đa Ni cười hăng hắc :

- Quả là lão Hổ vương! Mọi sự xem như quyết định. Chiến dịch mùa thu này coi như hủy bỏ, chúng ta đồng phái ra toàn bộ lang kị binh tra xét lại toàn bộ cực bắc hoang nguyên một lần nữa. Nếu vẫn không được, chúng ta có thể liên thủ tiến vào trung tâm băng quyển. Bằng giá nào cũng phải trừ đi di họa Tử tinh, sau mới tính đến tên Sơn Lĩnh cự nhân.

Cổ Đế gật đầu:

- Bây giờ cũng chỉ có thể làm như vậy. Ta lo lắng nhất hiện giờ là tên Tử tinh như vậy mà lại thực hiện bổn mạng đồng đẳng khế ước với một tên nhân loại. Chỉ sợ bây giờ hắn đã rời xa cực bắc hoang nguyên, ẩn trong thế giới lòai người, đó mới là phiền toái lớn.

Sắc mặt Á Đa Ni liền trầm xuống :

- Thật sự phiền toái! Nhân loại, nhân loại hả? Chúng đã tồn tại lâu đến không ngờ nổi!

Cổ Đế ứng thanh :

- Ta sẽ phái thủ hạ thâm nhập thăm dò trong thế giới loài người. Nhưng ngươi cũng có lý, trước hết chúng ta tìm trong cực bắc hoang nguyên, sau mới tính tiếp.

Niên học mới tại Mễ Lan ma vũ học viện sắp bắt đầu lại là lúc mỹ nhân Hương Loan truyền ra một tin tức kinh người khiến học viện khắp nơi xôn xao bàn tán. Hương Loan, đệ nhất mỹ nhân thần âm hệ, cũng là đệ nhất mỹ nhân Mễ Lan học viện, cơ hồ từ lâu là đối tượng chinh phục của gần trọn nam sinh, là người trong mộng cao vời của đám trai trẻ. Giờ đang nhiên nàng tuyên bố có bạn trai khiến không chỉ đám đệ tử rúng động mà đến các giáo sư cũng bàng hoàng kinh ngạc.

- Người yêu của Hương Loan! Ta muốn quyết đấu với ngươi!

Một gã thanh niên anh tuấn thuộc năm thứ ba cầm trọng kiếm mạnh mẽ cất giọng ngay trước phòng ký túc xá của Diệp Âm Trúc và Tô Lạp ngang nhiên khiêu chiến.

Cổn!

Ánh mắt Âm trúc xạ xạ quang mang sắt bén, phát ra một bạo âm chấn động đối thủ khiến hắn lảo đảo suýt ngã nhào. Từ khi được Mã Lương thông báo, đây đã là người khiêu chiến thứ hai mươi mốt, số người xúm đông xúm đỏ vây xem náo nhiệt lên tới hơn ba trăm. Dù Diệp Âm Trúc tính tình có nhu hòa đến đâu đi nữa cũng không thể nhịn nổi khi nhiều người khiêu khích như thế. Lúc này, trong lòng hắn lửa giận đã bốc cao cực điểm.

- Ngươi …

Tên thanh niên anh tuấn kia vất vả trụ vững thân hình lại khiếp đảm khi thoáng đối nhãn Diệp Âm Trúc.

Âm Trúc kích động nói:

- Ngươi còn cần câu trả lời của ta nữa không?

- Ngươi không dám tiếp nhận khiêu chiến của ta ?

Tên kia dù khí thế đại giảm nhưng chưa cam lòng từ bỏ ý định.

Diệp Âm Trúc lạnh lùng nhìn hắn:

- Ngươi còn chưa xứng đáng khiêu chiến với ta!

Lời này khiến tên nam sinh năm thứ ba sắc mặt thoạt hồng thoạt trắng, gầm lên một tiếng giận dữ, huy trọng kiếm vọt tới. Diệp Âm Trúc cuối cùng cũng không kềm chế được cơn giận dữ, tay trái đặt sau lưng, hai chân khẽ nhích động, thân thể phảng phất ưu nhã tựa hồ đang quan chiến. Đám đệ tử học viện vây quanh chỉ kịp thấy mắt hoa lên, tỉnh lại đã thấy trọng kiếm đã rơi vào tay trái Âm Trúc, còn tay phải của hắn bóp chặt yết hầu của gã kia khiến hắn hoàn toàn mất khả năng chống đối.

Ánh mắt lạnh lùng chầm chậm quét một vòng nhìn đám đệ tử vây quanh, Diệp Âm Trúc trầm giọng:

@ h?'v `ä +ª +?S\ *€+ M;QÆB iU t2K H¢B KbM? `²B ?½v F?B m +?B M i 5

h v i`€B ?„M iW iW +Y i`¼M; FB K H M +MM; +ª +€M? i v i¢Q i?¨M? K°i çQÌM; i?ŠM
KbM? - çQ¢M K°i ç¢Q ?Q¨M; b„+ ç'm F?Q #¢Q T?€i K°i +ªM? iQÊM; Fb /` /B M `
i? H¨K iW #,M; imv i ç M; /–M /–M i M `½ /QÈB €M? K†i i`ÌB- F?¬M; M? M? F?¬M;
K°i /ÁM; i?B i i?Ov `ÆB tm®M; K†i ç'i- M?[M; •K i? M? T?€i ` p M; /°B i`QM; #–
M?B M H†M; M;„iX *?WM; ? B KQÆB H–M ?Q i i?Î- i? M? i`¼M; FB K i` M i v .B T
iU M?Q +?Q iWM; i²M i¢B- HQm H¢B i` M K†i ç'i K°i pMM; i?B i i?Ov ç M; /–M ç

h?m"M i v HŠM; i M M K bBM? F?B m +?B m ;BÌ ç M; ?¬ ?'T +¨M; H9+ +¨M; F?´ b
•K h`9+ M?¢i ;B¼M;,

@ L m F?¬M; H¨K çQÊ+ M?Q i pW `²B- çWM; FB K i F?B m F?Q+?5 L;QÌB F?€+
p"M /KM; i?–M •K ? K T?€T çª i?QÆM; +€+ M;QÆBX

h?U+ HU+ Hm¬M ;BªB [mv i p'M ç i?2Q +€+? i`U+ iB T çÆM ;BªM M?'iX *?SM; F
h`9+- ç€K ç iY tmM; [m M? +m®B +MM; +kM; `9i HmB- i`QM; ç¦ M?B m F ç`M? +
M?Ki +?Q- F?¬M; Qi F b„+ /B M +ÁM M?Q i`Q i¨MX .MM; ç'm F?Q ç®i +?ªv i M K°
ç'm F?Q M¨v #¼M ?¼ F?¬M; +¦ H¨K çQÊ+X >ÆM M[- .B T •K h`9+ +ÁM H¨ i?–M •
ç M; M?Q K†i i`ÌB +?QM? M;¼X

.B T •K h`9+ [m v H¢B T?ÁM;- p ;B"M /[ iB m i?'i- H°` p #'i ç„+ /oX

N3X *?QÆM; N3, h G¨ E?ªQ Zm M

@æ€M? çm´B çB `²B\

h¬ G¢T T?b +QÌB- iU Î +¢M? +Y T?ÁM; # T M?bM .B T •K h`9+X

.B T •K h`9+ M?bM ?„M p K†i #'i ç„+ /o- M¦B,

@L?[M; ç iY M¨v F?¬M; +® ;„M; Hmv M i"T i,M; + Q M,M; HU+- H¢B #ÎB pb K°i +€
;•v T?B M iQ€B- i?"i F?¬M; #B i #¼M ?¼ M;?o M?Q i? M¨Q M[X

h¬ G¢T KdK +QÌB M¦B,

@æ•v H¨ i® +?'i 5 J G M J pä ?¼+ pB M K†+ /M H¨ ç¢B HK+ ç M?'i ?¼+ pB M- M
K°i ç iY ç m H¨ Qm i9X L;QÌB +?QM? i?S+ b m F?B ` F?ÄB ?¼+ pB M +¦ i? +¦ i?¨
`'i M?ÄX L;QÆB M;?o H¢B- iBM? M?m ç iY +MM; +?9M; i çB *–K h?¨M? H–M i`Q
M;QÌB iÈB ibK M;QÆB ;•v T?B M iQ€B\

.B T •K h`9+ i?Î /¨B K°i iB M;-

@>QÆM; GQ M ?¼+ i, +?B m M¨v i?"i H¨ [m€ + Q i vX s2K ` +?d +¦ i? H¨K +?Q M¨
M[#^M; ?[m +O M¨M;- +?mv M M¨v +,M #ªM KÈB +¦ i? ;BªB [mv iX

h¬ G¢T +QÌB M¦B,

@*kM; F?¦ i`€+? M¨M; iS+ ;B"M- >QÆM; GQ M pšM t2K M;QÆB H¨ #¢M i®iX L;QÆ
M;QÆB ` M¨M; +ÁM ç®B pÈB K°i M K M?•K M¨Q i®i +?Q \ o"v K¨ F€ M;?d- M;QÆB
+O M¨M; çB- M; v +ª K°i iB M; +kM; F?¬M; M¦BX æ´B H¢B H¨ i - +kM; M?'i ç`M? b

.B T •K h`9+ +QÌB F?´ M¦B,

@o"v M;QÆB M¦B i #•v ;BÌ T?ªB H¨K ;b\ h +kM; H¨ #'i ç„+ /o 5 L;QÆB +kM; #B i i
+Ð M¨QX h K†+ /M iQM M?B K >QÆM; GQ M- M?QM; M¨M; /M b Q H¨ J G M ç [
;B[HQ¨B M;QÌB p¨ i?9 M?•M- F?¬M; i? H¨ +?mv M / /¨M; ;BªB [mv i M?Q p"vX

h¬ G¢T M¦B,

@*?d +¦ K M; `QB iÈB tBM i? i°B UT?K FBM? i?dM? i°BVX "'i [m€ +kM; i?"i F?¦ +
/ M? +?Q u M G +€+ M¨M; ç½ #„i ç–m #` [m'v M?B m- +?Q iÈB #•v ;BÌ bm®i K°i ;B
+QM `m²B M¨v p•v [m M?- i? v ç´B H¨ i - M¦B F?¬M; +?WM; ç½ KÎ çQÌM; K€m `²BX

@Zm M çB- M;QÆB +kM; H¨ M¦B p"v i?¬BX .M b Q +kM; ç m H¨ ç²M; ?¼+- M?Q i?
#¼M ?¼X J M; `QB tBM i? i°B i?b K M; `QB tBM i? i°B çBX h #•v ;BÌ b) çB ibK
ç–m H¨ K°i ç Q- `Ki +´ +kM; H¨ K°i / QX >QÆM; GQ M ?¼+ i, +?QM? H¨ M;QÌB `'i
i?S +?Q i X

.B T•K h`9+ +?Q iÈB #•v ;BÌ b) F?¬M; i`®M i`€M? T?B M iQ€B- M;?o iÈB ç•v- ?„M

@L;QÆB M?Q p"v K¨ çB ¨5

h¬ G¢T ;¼B .B T•K h`9+ H¢BX

.B T•K h`9+ bYM; b®i-

@ E?¬M; çB M?Q i? M¨v i?b +ÁM +¦ i? çB M?Q i? M¨Q\ô

h¬ G¢T M¦B,

@Jm®M M;QÌB i i? i?S +?Q M;QÆB- M?Q i? M¨Q +kM; T?ªB K M; T?–M H p"i çB

.B T•K h`9+ +?Êi M¦B,

@æ9M; p"v5 h M?Q i? M¨Q H¢B [m MX L?QM; H¨- i K M; H p"i ;b +?Q M¨M; i?b

h¬ G¢T +QÌB M¦B,

@L;QÆB i` M M;QÌB ç² i®i M?B m M?Q p"v- +ÁM ?ÄB i b Q\

.B T•K h`9+ +ª K†i #m²M `–m M¦B,

@L?QM; H¨ ç² p"i M¨v i` M M;QÌB i F?¬M; +¦ i?Q+? ?ÊT pÈB >QÆM; GQ MX h iU
i`QÈ+ ç•vX L;QÆB ,M +ÆK i`QÈ+ çBX

S?ÁM; +O >QÆM; GQ M +kM; i`QM; F?m i9+ t€ +O h?–M •K ? - F?QªM; +€+? F?-
h`9+- #ÎB pb [m M ? i®i pÈB >ªB .QÆM;- +S t2K ? B M;QÌB #¼M ?¼ T?–M HÈM Î +

æB iÈB i`QÈ+ +Y T?ÁM; +O >QÆM; GQ M- .B T•K h`9+ çSM; ?²B H•m- KÈB çB i

@>QÆM; GQ M ?¼+ i,- M;QÆB +¦ Î i`QM; F?¬M;\

h`QM; T?ÁM; F?¬M; +¦ i? M? •K- ç M; H9+ .B T•K h`9+ +?m˜M #` ;ä +Y H–M i?S
KÎ ` - KÎ +Y ç9M; H¨ >QÆM; GQ MX

aQ b€M? pÈB i`QÈ+ F?B çB *U+ #„+ ?Q M; M;mv M- H9+ M¨v >QÆM; GQ M M?bM
p€v M;„M K¨m T?'M ?²M;- i`¨M M;"T ?'T /šM F?€+ i?QÌM;X > B i v p¨ çMB ç m H°
MäM- iWM; çQÌM; Mûi ?Q¨M K„ ;B®M; M? m ç m H v ç°M; i•K iQ .B T•K h`9+X h`
K°i +€B ç B HQM; K¨m i`„M;- KªM? F?ªM? T?ªM; T?'i iMv i?ÌB ç m +¦ i? +„i çSi-
M;U+ +,M; i`ÁM +O M¨M;X

@•K h`9+- H¨ M;QÆB 5 L? M? iÈB ç•vX

L;Q¨B w HB m +O .B T•K h`9+ H¨- >QÆM; GQ M +?ŠM; M?[M; F?¬M; +¦ K†i H¢M?
M?B i ibM?X o iQÆB +QÌB ç–v K†i M?Q ;B¦ tm•M- .B T•K h`9+ +¦ +?9i K b v- KA
FûQ p¨Q i`QM; T?ÁM;X

hB m i?O +O >QÆM; GQ M `'i 'K €T- +kM; `'i K K K¢B- / i?`i M?ŒM M?KB M?Q
i?Q+? F?¬M; Km®M #m¬M; i vX

@L;QÆB M?Q i? M¨Q H9+ `¶B F?¬M; iÈB ibK i X

>QÆM; GQ M FûQ .B T•K h`9+ iÈB b¬@7 - ç˜v M? p B ?„M ç ?„M M;²B tm®M;X

@>QÆM; GQ M ?¼+ i,- i

@>Q-i`QÈ+iB M çWM;M¦BX

>QÆM;GQ M M;¦M i`Ä ç†i H M K¬B-H°` K°ip K†iiQÆB i„M ç€M;v mX

@•K h`9+-+ÁM M?È F„ bQ i¨B i•M bBM? M,K M;Q€B i +¦ç€T SM;M;QÆB K°i+?mv

.B T•K h`9+ bYM;b®i M¦B,

@æ€T SM;i K°i+?mv M\

>QÆM;GQ M /€K+?„+;"i ç–m M¦B,

@æ9M;p"v5 E?B ç¦i ç€T SM;M;QÆB-M m+¦i? i?m çQÊ+[m€M [m•M+?Q i?–M KbM? K9 +?Q M;QÆB t2KX "•v;BÌ+kM;ç½i`¬B [m K°i M,K-i ç®B pÈB HÌB ?S i?U+?B MX >ªB .QÆM;?¬K M vpW p M?¨;†T¬M;M°B M¨M;X Íç•v+?d+¦? B+ MÊM? X

@ \>QÆM;GQ M F?¬M;+¦K†i 5

h?–M b„+ +¦+?9iK"TKÌ+O >QÆM;GQ M F?B Mi`QM;HÁM;.B T•K h`9+M?B m +O ç M?'iK„M[i?"ibU [m€HÈM-K†+/M ?„Mi`QM;HÁM;+kM;F?¬M;+¦i¨MB F?ÄBK°ii`"MKB M;M¦M;HQÐBF?¬X

>QÆM;GQ MKdK+QÌB-M¦B,

@L;²BF?¬M;M?9+M?Q+?-çB mK9 ?¬K M v-i +?d/¨M?+?Q M;QÆBX

oW M¦B-iv T?ªB M¨M;M•M;H M M;M;QÌB-[m M;K M;+?Êi H¦2-K°i+¶i€#¨ ?B Mi`QM;iv-i?•Mi? K K K¢B+?–K+?"K tQ vK°i+€B-i€#¨ç½¬K p¨Q i`QM; M¨M;pªBp¦+i?"ibUi?B mç Mi?QÆM;+ªK-i`QM;H9+tQ vM;QÌB.B T•K h`9+ K¨mi`„M;# Mi`QM;[m–MK¨mT?'M ?²M;X

hvi`€Bç H M/•vç¨M-iv T?ªB M? F?ªv-•Ki? M?i? M?i?9v M?Q+?•m `ÆB M +?mv Mi`K+#€i?mv M?B# iB M;-+?Q i?¨M?;B BçB mM?QM;ç½+ªKi?'v b +?mv M-> QÆM;GQ M+S M?Qp"vK°i# Mç¨Mi€#¨K°i# MT?B MT?B M#„iç–m

hB M;i€#¨i? M?M?Q MQÈ+ +?ªv ?ÆM M[pk#°+O M¨M;M?QiB M M[+?"T +?Ì +U+?¢MX h`QM;H9+i?•Mi? K K K¢B+?mv Mç°M;i?2QçB mK9 -# Mi`QM;p¢ #M?k H½M;M?Q ~M M?Q?B M-K°iKªM;imv ii`„M;-MQÆM;i?2Q #QÈ+M?ªv p F?B M.B T•K h`9+?Q¨MiQ¨M[m MKK+çQ+?+?mv MçB M¨v+O KbM?X *?d+¦ K„i+kM;F?¬M;i? `ÌBçBF?ÄBi?•Mi? >QÆM;GQ MX

óL;? h?QÌM;ô-ç•v H¨K°iF?9+ôL;? h?QÌM;->QÆM;GQ MiWM;ç€T SM;pÈB . M?QiBM? HBM? M?ªvi`QM;K¨MKQ #KB-iB MiY F?¬M;M?m®K#KBi`–M-K¶B ?ÁiU M?B M M?Qi? -/B Mi'm M?Q?¨M? p•M HQmi?Ov-F?¬M;+?9iM;QM;i` X HU++O >QÆM;GQ M-M¦B p i?B M T?9Îi?–M•KbQ ?-M¨M;imv iF?¬M;/QÈB H¢B+¨M;+ Q?ÆMX

h`QM;H9+tQ vM;QÌB-H9+>QÆM;GQ MçQ HQM;p T?Q .B T•K h`9++?di`Q KB mb¦M;K„i HQm+?mv M+O M¨M;iQ€i` K°iiB çM +Êip¨H¢M? M?Q#,M;X E çBiÈB# M M;QÌB.B T•K h`9+-çB mK9 ;B®M;M?Q M?k v Mç–m?Q¨B-F?B M +O M¨M;H†M;v MiB Mp¨Qi`QM;M;U+.B T•K h`9+X

h`QM;T?9i+?®+M?mv M M;¼+¬M?QÆM;p¨Q M;U+-M?'ii?ÌB F?B MF?m¬MK†i #WM;H M-KMBi?ÆK M;€iM?¨M M?¢iiWi` M M;QÌB>QÆM;GQ M-?QÆM;ç²M+ ` #B M?¦ F?BiB Tt9+bBM?` ç†+i?M/`/¢M;X L?'ii?ÌB F?B M+?Q.B T•K h`9 ;'T ç¬B-i`QM;H9+M?'ii?ÌB+?ŠM;#B iM M M?Qi? M¨Qi?biB®iX

>QÆM;GQ M T?ªM;T?'iK bv-M?QM;iB M;ç¨M i€#¨+O M¨M;+kM;F?¬M;+¦ H9+M¨vKÈB #B içQÊ+-+?Q/M H¨M;²B-+kM;p¬T?€TªM? ?QÎM;ç M çB mK9 M¨vi?•Mi? K K K¢B ç¦-H¨/€Mi¢Bi?•Mi? +O ?„MK¨ç°M;X

GY /K+ p¼M; ç½ +?€v H M- T?ªM; T?'i Km®M çB M +m²M; iB i ` - M?QM; i¢B T?Q
;B®M; M?Q iÌ ;B'v i`„M; H¢B #B i H¨K M?Q i? M¨Q ç•v\ >¢ w i?S+- ? B i v +O ?„M
¬K Î +€B 2Q M?Ä K¨ K K K¢B ç M; pk ç°M;- i•K +O ?„M bÈK ç½ +?bK p¨Q iB M; i€

æ M; H9+ ? B i v pKM; p +O .B T•K h`9+ +?m˜M #` +¦ ?¨M? ç°M; F?€+- ç°i M?B M
tû- iB M; i€ #¨ M;WM; H¢BX

o FB m K} +O >QÆM; GQ M F?¬M; +ÁM- p®M M¨M; K` M?½M M?Q iÆ i`QM; M?
M;QÌB F?€+- /MM; bS+ ?'i i v +ÁM ç M; ¬K +O .B T•K h`9+- K¢M? K) çSM; H M-

@h i?B m M;QÆB ç½ i`ª tQM; `²BX

@ \

.B T•K h`9+ ;B®M; M?Q iW i`QM; ;B'+ K°M; F?€+ i?QÌM; imv i pÌB idM? i€Q H¢B-
>QÆM; GQ M- H9+ M¨v ?„M ?Q¨M iQ¨M #` p•v i`QM; bU KÌ K`iX *?ŠM; H) H¨ M^K K
i?•M +O KbM? ç½ T?bM? ` +¦ +?9i ç m ç m\

@L;QÆB çB çBX

>QÆM; GQ M i?m ?²B H¢B i€ #¨ +O KbM?- H9+ M¨v M¨M; iU M?Q >ªB .QÆM; H9
M;[F?Q H¢M? M?Q #,M; F?¬M; K M; i?2Q K°i iB bS+ b®M;- H½M? ç¢K iU M?Q ç

@>QÆM; GQ M ?¼+ i,- i F€ i?"i H¨ iÈB

E?¬M; çÊB .B T•K h`9+ M¦B tQM;- >QÆM; GQ M ç½ +„i HÌB ?„M-

@æB ` M;Q¨B- i F?¬M; Km®M M;?2 M;QÆB M¦B +€B ;bX

L?bM >QÆM; GQ M €M? K„i H¢M? M?Q #,M; K¨ FB M [mv i- .B T•K h`9+ #'i /„+ /c
KÈB T?€i ?B M- +€B H m M?Ä # M /QÈB ?¢ i?•M +O ?„M i?"i bU `'i #'i M?½- M?Q
F?¬M; ;B®M; M?Q K T?€T Km®M F?®M; +? M?Q i? M¨Q i?b F?®M; +? - K M; i?
M;QÌB çB [m # M +¢M? >QÆM; GQ M- çB K¨ M?Q +?¢vX

æÊB ç M F?B .B T•K h`9+ +?¢v ` F?ÄB T?ÁM;- >QÆM; GQ M KÈB #"i +QÌB K°i iE
óhB m iY i?9B- M;QÆB #Ä #´M +¬M; +?9 ` M;Q¨B +?ÆBX h H¨K +?Q M;QÆB Km
F?¬M; tQM;X æ¦ KÈB H¨ i`WM; T?¢i +?QM? i?S+ ç®B pÈB M;QÆBXô

L? M?¨M; bÌ F?m¬M K†i +QÌB +¦ +?9i çÄ H M +O KbM?- # M;Q¨B H¢M? M?Q- +kM
i?•M i? +O M¨M;- i`QM; HÁM; i?–K K„M; K°i iB M;- i ç•v H¨ H¨K b Q p"v\ >¢ i?•M
H¨M? H¢M? F?B M >QÆM; GQ M ç°i M?B M wi?S+ çQÊ+- hB M i?Q€B HQÐM; M M
.B T•K h`9+X

Zm v i`Î p T?ÁM;- .B T•K h`9+ M; v +ª +ÆK i®B +kM; F?¬M; ,M- H"T iS+ iB M p¨Q
pÈB M;?B p'M +O h¬ G¢T +,M #ªM ?„M F?¬M; +€+? M¨Q i`ª HÌBX

.QÈB bU /šM ç°M; i•K HBM? i?O ?° i`Ê ;B9T- #B M ?¦ +O ?¢ i?•M K†+ /M #bM? T
?„M #` >QÆM; GQ M F?ÆB H M F?¬M; i? / /¨M; /"T i„i M?Q p"vX E?¬M; #B i i¢B b
•K h`9+ tm'i ?B M +¨M; M?B m- #m´B +?B m M v i`QM; i¢B T?ÁM; `Y i v i`QM; F?
+O h¬ G¢TX "'i Hm"M ?„M M?Q i? M¨Q Km®M +?Q KbM? idM? i€Q- K¨ #¦M; HQM
i?Ov +?mM; F?¬M; +?`m `ÌB çB F?ÄB i•K i`Q ?„MX

a€M; bÈK M;¨v i?S ? B- F?B .B T•K h`9+ `ÌB F?ÄB T?ÁM; i`¼ b„+ K†i ç½ i`Î M M
[m çm´B çB K°i ç®M; M;QÌB- F?¬M; +¦ M;?o H¨ ?¬K M v F?¬M; +¦ M;QÌB ç M F?
J G M J pä ?¼+ pB M +?QM? H¨ +¦ i` M p¢M ç iYX

oÈB i•K ibM? F?¬M; ?¨B HÁM;- .B T•K h`9+ M? M? +?¦M; ç€M? # v K'v ç iY ç M
M?B T M?[M; M;QÌB F?€+- +kM; K†+ F M?[M; ç iY M¨v €M? K„i T?šM M°- çQÌM; 1
h?–M •K ? X *kM; +?QM? H¨ MÆB H9+ ç–m ?„M i?B FB K i` M?"T ?¼+- +?d H¨ K
i? v ç´BX >„M ?¬K M v ç½ i?¨M? +?O F?ªQ [m MX

Sau khi tiến vào tiểu lễ đường, Diệp Âm Trúc tìm được một nơi vắng vẻ, đưa mười người Yên La thả ra.

Tò mò nhìn bốn phía, Yên La hỏi:

-Chủ nhân, đây là nơi nào?

-Đây là Mễ Lan Ma võ học viện, đừng gọi ta là chủ nhân.

Diệp Âm Trúc bất đắc dĩ nói.

-Vâng, Cầm đế đại nhân, chúng ta sau này ở đây học sao?

-Yên La đại tỷ, cho là ta cầu ngươi đi, trực tiếp gọi tên ta đi. Đúng vậy, nơi này là nơi các ngươi sẽ học sau này. Bây giờ các ngươi theo ta đi vào tiếp nhận thi kiểm tra, từ bây giờ trở đi, các ngươi cũng không cần phải sinh sống trong sinh mệnh bảo thạch nữa. Bất quá các ngươi phải nhớ kỹ, mọi lúc phải dùng tóc che dấu lỗ tai của các ngươi. Không nên để người khác biết các ngươi là tinh linh tộc. Chờ đợi kiểm tra chấm dứt, ta sẽ giúp các ngươi an bài phòng ở. Sau này phải lựa chọn nhạc khí học tập cho tốt, nếu thích, phải kiên trì tới cùng, hiểu không?

-Hiểu rồi, Cầm… àh, không, Diệp Âm Trúc.

Yên La thương cảm cười hì hì đáp lời, là Lam tinh linh mẫn cảm, nàng đương nhiên nhìn ra được Diệp Âm Trúc hôm nay tâm tình có chút không vui.

Thay đổi bất luận kẻ nào là Diệp Âm Trúc, sợ rằng bây giờ tâm tình cũng sẽ không tốt. Dục vọng bị kích thích tới đỉnh điểm, không cách nào phát tiết, tuyệt đối là trừng phạt lớn nhất với nam nhân. Cũng chỉ có Hương Loan nghĩ tới, cả đêm hôm qua Diệp Âm Trúc không thể đi vào trạng thái tĩnh tu, lúc này tinh thần còn có chút hoảng hốt.

Khi Diệp Âm Trúc mang theo Yên La mười một người tiến vào tiểu lễ đường, không khỏi hoảng sợ, lúc đầu khi hắn tới thi kiểm tra, tiểu lễ đường này trống rỗng, mà lúc này chẳng những tất cả chỗ ngồi đều đã có người, thậm chí ngay cả phía sau cũng đầy người. Hồi tưởng con số ngày hôm qua Ny Na nói, Diệp Âm Trúc biết đây hẳn đều là những người tới thi kiểm tra.

-Làm ơn nhường đường cho ta đi ra phía trước.

Diệp Âm Trúc nói với những tân sinh đứng ở đường vào.

-Ngươi là ai! Dựa vào cái gì nhường đường cho ngươi?

Một tân sinh tóc vàng, rõ ràng có chút lưu manh liếc con mắt nhìn Diệp Âm Trúc. Bất quá, ánh mắt hắn chỉ dừng lại trên người Diệp Âm Trúc không tới một giây, sau một khắc, đã trợn mắt há mồm nhìn phía sau Diệp Âm Trúc.

-Mỹ nữ, tuyệt sắc, còn là mười một người, đều là tóc lam. Trời cao a! Nguyện vọng của ta được thực hiện sao?

Thanh âm có chút khoa trương từ tân sinh tóc vàng trong miệng bộc phát. Những lời này của hắn, lập tức thành vấn đề chung của toàn trường.

Mỹ nữ, bất luận ở địa phương nào, đều cũng dễ dàng trở thành tiêu điểm. Như Yên La các nàng lam tinh linh tuyệt sắc như vậy lại càng không ngoại lệ. Trong lúc nhất thời, tiểu lễ đường hơn một ngàn đạo ánh mắt trong nháy mắt tập trung, trong đó không thiếu ánh mắt như muốn lột trần.

Yên La các nàng sắc mặt rất lãnh đạm, đối với ánh mắt như vậy các nàng sớm đã không kỳ quái. Nếu đổi lại trước kia, các nàng có lẽ sẽ bị nhiều người như vậy nhìn kỹ mà cảm thấy sợ hãi, nhưng bây giờ thì không, bởi vì tại trước người các nàng, Cầm đế đại nhân mà các nàng hoàn toàn tín nhiệm. Các nàng chưa bao giờ hoài nghi Diệp Âm Trúc sẽ bảo vệ các nàng. Dưới sự dễ chịu của âm nhạc, những ngày này các nàng nội tâm đều được làm dịu nguyên vẹn, đã không hề là những tinh linh bị khiếp đảm lúc mới được cứu ra nữa.

-Cũng quả nhiên là tới đúng nơi, thần âm hệ quả nhiên là mỹ nữ như mây a! Quá sung sướng, chúng ta lần này cư nhiên có nhiều lam phát mỹ nữ như vậy.

-Các nàng rõ ràng là cùng tới. Chẳng lẽ đều là tỷ muội phải không?

-Không phải, ngươi xem, các nàng mặc dù màu tóc giống nhau, nhưng tướng mạo có sự chênh lệch, đứng đầu tiên là xinh đẹp nhất. Không được, nói gì thì hôm nay ta cũng phải thi qua, khảo quan như thế nào còn chưa tới a! Ta đều đợi không được rồi.

Bàn luận như sóng làm cả tiểu lễ đường đều trở nên hỗn loạn dị thường, ở đâu có một chút hào khí tố nhã thanh tịnh năm ngoái Diệp Âm Trúc tham gia thi kiểm tra.

Nhíu nhíu mày, Diệp Âm Trúc quát:

-Yên lặng.

-Yên lặng cái rắm. Ngươi là cái gì? Chạy tới đây hô to gọi nhỏ.

Tóc vàng lại lên tiếng, trong lúc nhất thời, có nhiều người cùng hắn đồng thời phát ra âm thanh trào phúng. Nhất là chứng kiến Diệp Âm Trúc này và Yên La các nàng tới cùng lúc, càng vang lên một trận hò hét ồn ào.

Diệp Âm Trúc ánh mắt trở nên rất bình tĩnh, đôi mắt trong suốt không có một tia tâm tình ba động, đây là biểu hiện phẫn nộ mà hắn cùng người khác bất đồng. Đáng tiếc, tân sinh ở đây không ai có thể hiểu rõ.

-Ta không phải đồ vật.

-ôh…

Diệp Âm Trúc trả lời khiến cho nhất thời mang đến một trận cười to. Nhưng là khi bọn họ nghe được nửa câu sau của Diệp Âm Trúc thì rốt cuộc cười không được.

-Ta là khảo quan.

Diệp Âm Trúc nói tiếp như vậy.

-khục…

Có tiếng ngạc nhiên, có tiếng than sợ hãi, sau đó, ánh mắt mọi người nhìn Diệp Âm Trúc trong nháy mắt xuất hiện biến hóa. Nhất là tóc vàng trước mặt Diệp Âm Trúc, miệng há to phảng phất có thể nhét vào một cái bánh bao lớn nhất.

Tất cả hỗn loạn đều dừng lại tại giờ khắc này, mà ánh mắt mỗi người cũng đều đọng lại ở đây.

Diệp Âm Trúc lặp lại một lần nữa,

-Ta là khảo quan của tân sinh thi kiểm tra hôm nay, ta tên gọi Diệp Âm Trúc, là trợ giáo thần âm hệ, cũng là đệ tử thần âm hệ năm thứ hai. Người sau khi thông qua thi kiểm tra, có thể gọi ta một tiếng học trưởng.

Diệp Âm Trúc, ba chữ này giống như sấm sét rung động tâm tư mỗi người.

Tất cả tân sinh báo danh, có lẽ không biết hệ chủ nhiệm thần âm hệ là ai, nhưng quyết không có mọt người không biết Diệp Âm Trúc là ai. Cho dù trước không biết, tại ngày hôm qua Hương Loan tuyên bố bạn trai của mình, cũng đều biết.

Diệp Âm Trúc, hắn chính là tên dẫn dắt thần âm hệ được xưng là kê lặc ma pháp đoạt được quán quân tân sinh so tài năm ngoái. Bằng vào một cầm khúc kỳ dị đánh lui quân đoàn thú nhân do Bỉ mông cự thú dẫn đầu, hơn nữa với thân phận đệ tử một năm trở thành Mễ Lan Ma võ học viện thần âm hệ trợ giáo, đế quốc anh hùng. Bao phủ bởi vô số ánh hào quang, hơn nữa được Mễ Lan Ma võ học viện đệ nhất mỹ nữ Hương Loan khuynh mộ - Diệp Âm Trúc? Đệ nhất thiên tài của thần âm hệ từ khi thành lập tới nay?

Các nữ tân sinh trước khi tao loạn biểu hiện cũng không rõ ràng, lúc này ánh mắt đều trở nên kinh ngạc, Diệp Âm Trúc khuôn mặt anh tuấn, khí chất ưu nhã, dưới sự làm nền của Nguyệt thần thủ hộ, hiển lộ ra vẻ bất phàm.

Bất quá, những tân sinh giật mình còn chưa chấm dứt, bởi vì Diệp Âm Trúc còn nói tiếp.

-Bây giờ, xin mời những tân sinh vừa rồi bàn luận và hò hét cười cợt rời lễ đường. Bài kiểm tra của các ngươi đã kết thúc.

Thanh âm của Diệp Âm Trúc như trước rất bình tĩnh, nhưng trong giọng nói lại tràn ngập dứt khoát.

Tóc vàng nuốt một ngụm nước miếng,

-Học trưởng. Vừa rồi là ta sai, có thể cho ta một cơ hội hay không.

Diệp Âm Trúc nhàn nhạt nói:

-Khi ngươi còn chưa trở thành đệ tử Mễ Lan Ma võ học viện, xin mời không nên dùng hai chữ học trưởng để xưng hô ta, cám ơn.

-Ngươi...

Đụng vào cây đinh cứng, tóc vàng tính tình lưu manh đại phát,

-Ngươi có biết ta là ai không? Cha ta chính là đế quốc kiểm sát trưởng quan. Ngươi đắc tội ta, ngươi chết chắc rồi. Nói thiệt cho ngươi biết, ta tới Thần âm hệ, cùng mục đích lúc đầu của ngươi giống nhau, chính là tán gái. Ngươi dám ngăn trở ta nhập học?

Diệp Âm Trúc trong mắt toát ra một tia khinh thường,

-Nếu ngươi thật sự là con của kiểm sát trưởng quan, ta thật vì cha ngươi mà cảm thấy sỉ nhục, chẳng biết hắn có phải đã lâu không có thời gian giáo dục ngươi, mới dưỡng ngươi thành tính tình như vậy. Ta không muốn lặp lại lần thứ ba. Những tân sinh lúc nãy phát ra tiếng cười lớn và bàn luận lập tức rời khỏi lễ đường. Không nên kiểm tra trí nhớ của ta.

-Ngươi...

Tóc vàng giận dữ, nâng tay hướng tới Diệp Âm Trúc, quả thật, hắn là tới thần âm hệ tán gái. Điểm này từ đấu khí xích cấp thả tra trên tay hắn là có thể dễ dàng nhìn ra. Đáng tiếc, hắn gặp phải chính là Diệp Âm Trúc, có lẽ lúc xuất ra một chưởng này, hắn cũng không nghĩ tới thành tích huy hoàng mà Diệp Âm Trúc từng sáng tạo.

Diệp Âm Trúc không có động thủ, cùng người như vậy động thủ đối với hắn mà nói chỉ có thể là vũ nhục chính mình, cho nên hắn động chính là cước.

Khi tay của tóc vàng mới đi được một nửa, hắn đột nhiên kinh ngạc phát hiện, mình đã xa khỏi mặt đất, thân thể không chịu sự khống chế bay ra ngoài, hơn nữa mục tiêu phi hành là phi thường chuẩn xác, cửa chính của tiểu lễ đường.

Diệp Âm Trúc ngay cả thành quả của mình cũng chưa thèm nhìn, trực tiếp hướng trên đài của lễ đường đi tới. Lúc này, không có người dám ngăn cản đường đi của hắn, tân sinh đều tránh ra, nhìn hắn đi lên đài. Bọn họ đã hiểu rất rõ cái gì làm khảo quan tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng. Chỉ là lúc này ngoài tóc vàng bị Diệp Âm Trúc dùng cước đá văng ra, không có một tân sinh nào rời đi.

Trước khi lên đài Diệp Âm Trúc dặn dò Yên La một chút, để các nàng tại dưới đài tham gia kiểm tra. Lúc này trên đài tiểu lễ đường chỉ có một mình hắn, tiêu điểm của toàn hiện trường cũng vẫn theo thân ảnh của hắn di động tới vị trí bây giờ.

_____***_____

-Diệp sư phụ, ta không phục.

Một gã tân sinh thân hình cao lớn mạnh mẽ đứng lên.

-Chỉ bởi vì chúng ta bàn luận và cười, ngài đã cho là chúng ta không thông qua thi kiểm tra Thần Âm sư sao? Ta không phục. Ngài đây là trả thù, mặc dù ta có thể hiểu được sự phẫn nộ của ngài, nhưng xin ngài không nên tước đoạt cơ hội học tập của chúng ta.

Hắn nói xong lập tức được tất cả tân sinh vừa phát ra tiếng cười và bàn luận cầm cự, trong lúc nhất thời tiếng than trách vang lên ồn ào. Có tân sinh thậm chí nói, Diệp Âm Trúc một người thân phận trợ giáo, không có tư cách làm như vậy.

Diệp Âm Trúc đứng trên giữa đài, hắn cũng chưa vội trả lời, chỉ là lẳng lặng nghe đám tân sinh nói, sắc mặt như trước rất bình tĩnh, những tiếng oán trách này thậm chí không cách nào làm ánh mắt trong suốt sinh ra một tia ba động. Sau một hồi lâu, dưới tình huống nhân vật chính thủy chung không mở miệng, trong lễ đường lại yên tĩnh xuống. Tất cả mọi người cùng đợi câu trả lời của Diệp Âm Trúc.

Diệp Âm Trúc nhìn tên tân sinh đứng lên,

-Ngươi nói xong rồi?

-Nói xong hết rồi. Để cho ta đi cũng được, nhưng xin Diệp sư phụ cho chúng ta một giải thích hợp lý.

Tân sinh cao lớn có chút đắc ý, nói như thế nào cũng tính là xuất danh tiếng, nhìn trộm hướng Yên La mười một lam phát mỹ nữ, nhưng hắn lại thất vọng phát hiện, ánh mắt của Yên La các nàng cho tới bây giờ cũng không rời khỏi Diệp Âm Trúc.

Diệp Âm Trúc dùng thanh âm bình tĩnh từ từ nói:

-Các ngươi có ai biết phương châm của Thần Âm sư là cái gì không?

Nghi vấn đột nhiên khiến cho những tân sinh tò mò, bọn họ quả thật không biết, đừng nói tới những nam sinh chưa bao giờ tiếp xúc Thần Âm sư, cho dù là nữ sinh từng học qua Thần Âm sư cũng trả lời không được vấn đề này.

-Cầm… Diệp sư phụ, ta biết.

Yên La đột nhiên mở miệng. Cuối cùng nàng cũng không thốt hai tiếng Cầm đế ra.

Ánh mắt Diệp Âm Trúc chuyển hướng sang Yên La.

-Ngươi nói!

Yên La nhìn Diệp Âm Trúc, vẻ lạnh như băng lúc trước nhất thời hóa thành ôn hòa, trong mắt đẹp quang mang lưu chuyển, dùng thanh câm vững vàng kiên định nói:

-Phương châm của Thần Âm sư là thiện ý, sự hiểu biết, thành ý, chính tâm, tu thân, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ.

Diệp Âm Trúc trên mặt rốt cục hiện lên vẻ tươi cười, nhất thời khiến ánh mắt không ít nữ đệ tử bên dưới tràn ngập khác thường,

-Không sai. Ngươi nói rất đúng, có lẽ có người sẽ hỏi, Thần Âm sư nói được cái gì trị quốc, bình thiên hạ. Nhưng ta có thể nói cho các ngươi. Thần Âm sư tại phương diện này và những chức nghiệp khác cũng không hề bất đồng. Chức nghiệp gì đều cũng có nhân tài hữu dụng, đối với quốc gia mà nói, đều có thể sinh ra cống hiến. Mà những người vừa rồi bàn luận và cười thì sao? Ta biết, trong số các ngươi, có không ít người cùng con vị kiểm sát trưởng quan kia có mục đích giống nhau. Nhưng ta muốn nói cho các ngươi, người tâm bất chánh, chưa từng tu thân, không thích hợp chức nghiệp Thần Âm sư này.

Nói đến đây, hắn dừng lại một chút, nhìn những nam đệ tử vốn chỉ là muốn đến gần mỹ nữ mà tới, lúc này trong tân sinh không ít ánh mắt đã lộ ra vẻ xấu hổ, không dám trực tiếp nhìn Diệp Âm Trúc.

Diệp Âm Trúc tiếp tục nói:

-Ta là một Thần Âm sư. Ta lựa chọn nhạc khí là cầm. Mỗi một loại nhạc khí, đều có nguyên lý tương thông, ta sẽ nói từ cầm. Cầm, vốn là trị thân, hàm dưỡng tính tình, đè nén dâm đãng, trừ bỏ xa xỉ. Nếu muốn luyện cầm, tất phải nhờ đến tĩnh thất cao trai, hoặc tại lầu cao vắng vẻ, hoặc là bên trong núi vắng, trên nguồn nước khe không bóng người. Phải chờ khi thiên địa thanh hòa, mây tạnh trăng sáng, dâng hương tĩnh tọa, tâm không suy nghĩ, khí huyết bình hòa, mới có thể hợp linh cùng "thần", hợp diệu cùng "đạo". Cho nên cổ nhân nói rằng: "Tri âm khó gặp". Còn nếu không gặp được tri âm„ vậy nên chọn những lúc gió mát trăng thanh, tìm nơi thương tùng quái thạch, dã viên lão hạc, dốc tâm một phen, thì cũng có thể coi như đã không phụ Cầm. Còn nếu muốn dùng Cầm, trước hết y quan phải chỉnh tề, hoặc là hạc sưởng (lễ phục), hoặc là thâm y (áo dài của nhà nho), phải có nghi biểu như cổ nhân mới có thể có được phong phạm của bậc thánh nhân. Sau đó, phải vệ sinh tay, ướp lò hương rồi mới đến bên cạnh, đem cầm đặt lên bàn. Ngồi ở phương vị chính giữa ngũ hành, kiểm tra lại toàn thân một lần, hai tay thong dong nhấc lên,

lúc này thân tâm như một. Còn phải biết phân biệt nặng nhẹ, trước sau, phải có thái độ tôn trọng thì mới có hi vọng tốt được.

Nói xong một đoạn này, đại bộ phận ánh mắt nam đệ tử đều trở nên ngốc trệ, ý cảnh của cầm, bọn họ thế nào có khả năng hiểu rõ?

-Muốn lấy Thần Âm sư làm chức nghiệp, đầu tiên phải có thể tâm tĩnh, phải chịu được tịch mịch? Ngay cả một cửa này đều không qua, các ngươi còn có tự giác cần phải lưu lại sao? Bây giờ, người phải rời đi có thể đi. Nếu các ngươi thật sự thích chức nghiệp Thần Âm sư này, một năm sau, ta hy vọng các ngươi có thể thay đổi chính mình, dụng tâm cảm thụ sự ảo diệu của âm nhạc. Một năm sau, vẫn là nơi này, nếu các ngươi có thể làm được "túc kỳ khí, rừng kỳ tâm, hoãn kỳ độ, viễn kỳ thần, tòng vạn lại câu tịch trung linh nhiên âm sanh" *, vậy, các ngươi có thể trở lại. Nhưng bây giờ, các ngươi không thích hợp chức nghiệp Thần Âm sư này.

{ = lấy trời làm khí, lấy rừng làm tâm, hòa hoãn độ lượng, thần mở rộng bao la, liền có thế cảm nhận được vạn âm của tự nhiên.

Tâm - Khí - Thần là ba khái niệm phổ biến trong y học phương đông}

Yên tĩnh, trong cả tiểu lễ đường, hoàn toàn rơi vào trong một mảnh yên tĩnh.

Không biết ai là người thứ nhất vỗ tay, ngay sau đó tiếng vỗ tay từ từ lan tràn ra, tiếng vỗ tay này phần lớn là nữ đệ tử, cũng là những người không có tham dự hò hét lúc trước. Diệp Âm Trúc vài câu đơn giản giải thích từ cầm đức, đã hoàn toàn làm cho bọn họ tin phục.

Những tân sinh đã từng bàn luận, cười ầm ĩ tiu nghỉu rời đi, Diệp Âm Trúc để cho bọn họ hiểu được, Thần Âm sư không phải là một chức nghiệp thích hợp để chơi đùa, Thần Âm hệ càng không phải là nơi để bọn họ tới tán gái. Chức nghiệp nào cũng là thần thánh, khi có người nào trong bọn họ có thể hiểu được đạo lý này trở lại Mễ Lan Ma võ học viện, không ai là không trúng tuyển.

Tiểu lễ đường trở nên trống trải rất nhiều, lúc trước hơn một ngàn người, còn thừa không đủ bốn trăm, nhưng Diệp Âm Trúc cũng không thèm để ý. Thần Âm sư, vốn là một chức nghiệp phi thường khó tu luyện, nếu không có cái tâm kiên trì, thiên phú, nghị lực và chuyên chú, thì không có khả năng thành tựu, nếu lãng phí thời gian, không bằng lựa chọn chức nghiệp khác để phát triển, như vậy sẽ rất có tiền đồ. Diệp Âm Trúc để cho đám tân sinh này rời đi, cũng không phải bởi vì bị chọc giận, mà vì chức nghiệp Thần Âm sư này của mình mà lo nghĩ, cũng vì Thần Âm hệ lo nghĩ. Cho nên hắn không thẹn với lương tâm.

Diệp Âm Trúc đi tới cái bàn đặt cây cầm được chuẩn bị từ sớm ngồi xuống, đến đó hắn mới nhìn đến sau bức màn vải dày bên phải đài, Ny Na và Hải Dương đang đứng ở đó nhìn hắn. Ny Na mỉm cười gật đầu, hiển nhiên là đồng ý cách làm của Diệp Âm Trúc, mà Hải Dương nhìn hắn ánh mắt lại chỉ có ôn nhu.

-Những đồng học còn lại đừng khẩn trương. Các ngươi có thể lưu lại, là chứng minh các ngươi ít nhất có cơ sở để chính mình trở thành Thần Âm sư. Kiểm tra tiếp theo rất đơn giản, ta đàn một khúc cầm cho mọi người nghe. Lúc cầm khúc chấm dứt, kiểm tra cũng kết thúc. Hy vọng các ngươi có thể dụng tâm để nghe, cảm thụ hàm nghĩa trong cầm khúc.

Không nói nhiều, quang mang lóe lên, Hải Nguyệt Thanh Huy cầm đã xuất hiện trên bàn. Hai tay phủ dây cầm, vẻ bình tĩnh trên mặt Diệp Âm Trúc biến mất, chỉ có thư hoãn nhu hòa tự nhiên, khí chất ưu nhã cao quý rất dễ dàng khiến thiếu nữ mê muội. Một khúc "Ưu tư" nhẹ vang lên, tiếng đàn rất nhẹ, cũng không có một tia ma pháp lực từ trong cầm khúc phóng thích ra. Với trình độ am hiểu về cầm như hắn, dưới tình huống không chiến đấu, đã không cần bằng vào ma pháp lực để sinh ra ảnh hưởng.

Tiếng đàn uyển chuyển, thản nhiên vang lên, dưới hai tay tám ngón của Diệp Âm Trúc diễn tấu như hành vân lưu thủy, tâm tình của hắn đã hoàn toàn dung nhập trong cầm khúc.

Ny Na kinh ngạc, bởi vì bà phát hiện, Diệp Âm Trúc tại lúc này tựa hồ đã cùng cầm dung làm một thể, người cùng cầm không phân biệt, hồn nhiên như một, tiếng đàn phảng phất như tâm tình của hắn, mà tâm tình của hắn cũng phảng phất như tiếng đàn thể hiện ra.

"Ưu tư" rất ngắn, là một trong những khúc ngắn nhất. Cho nên kiểm tra cũng rất nhanh kết thúc.

Hai tay đè lên dây đàn, dư âm biến mất, Diệp Âm Trúc nhìn những tân sinh dưới đài,

-Chúc mừng tất cả những đệ tử ở lại rơi nước mắt, các ngươi thông qua kiểm tra hôm nay. Bởi vì các ngươi cảm nhận được hàm nghĩ chính thức trong cầm khúc này. Đồng học không rơi nước mắt, nếu còn có hứng thú, xin mời sang năm trở lại.

Nói xong những lời này, Diệp Âm Trúc cũng không dừng lại quá nhiều, thu hồi Hải Nguyệt Thanh Huy, xoay người rời đi.

Lúc này, hắn vui mừng, bởi vì trong những người ngồi đó khóc nhiều nhất, dĩ nhiên là mười một vị lam tinh linh kia.

Ny Na có chút bất đắc dĩ, nhưng bà không thể không thừa nhận, cho dù là chính mình tới tiến hành kiểm tra, cũng quyết không có khả năng làm tốt hơn so với Diệp Âm Trúc.. Nhưng kiểm tra của Diệp Âm Trúc khó khăn thật sự có chút lớn, bởi vì tất cả những đệ tử lưu lại rơi nước mắt, cũng chỉ có hai mươi mốt người. Kể cả mười một lam phát mỹ nữ "đi cửa sau" ở trong đó. Không kể đến mười một người Diệp Âm Trúc mang đến, năm nay nhân số báo danh so với năm ngoái hơn gấp mười lần, nhưng cuối cùng thông qua kiểm tra, so với năm ngoái còn thiếu đi một người.

-Âm Trúc, kiểm tra của ngươi có phải là quá hà khắc hay không?

Diệp Âm Trúc mỉm cười trả lời:

-Không, Ny Na nãi nãi, chẳng lẽ ngài không hy vọng mỗi một Thần Âm sư đi ra từ Thần Âm hệ chúng ta đều là xuất sắc nhất hay sao? Tình huống trước kia ta không biết, nhưng ta nếu đã trở thành một trợ giáo của Thần Âm hệ, ta sẽ vì tốt chất của đệ tử mà phụ trách. Cùng với việc để cho những người không có thiên phú ở Thần Âm hệ lãng phí thời gian, không bằng để bọn họ làm ra lựa chọn khác. Như vậy đối với bọn họ mới là trợ giúp tốt nhất. Không phải sao?

Ny Na tinh quái nhìn chằm chằm vào Diệp Âm Trúc,

-Nhưng người biết, ta thu học phí ít đi bao nhiêu không?

Diệp Âm Trúc cười một cái, hỏi lại:

-Vậy là ngài lo lắng việc đó sao?

Diệp Âm Trúc không có mang Yên La đi, bởi vì hắn hy vọng Yên La các nàng có thể dung nhập tốt đại gia đình Mễ Lan Ma võ học viện này. Chuyện sắp xếp sau đó, tự nhiên để lại cho vị Ny Na hệ chủ nhiệm này lại làm. Hơn nữa, càng trọng yếu chính là, Ny Na mang theo các nàng đi chọn lựa nhạc khí thích hợp. Diệp Âm Trúc sẽ không đi, chọn lựa nhạc khí là những Lam tinh linh tự mình lựa chọn, chỉ có nhạc khí do chính mình lựa chọn, các nàng mới có thể càng thêm trân trọng.

Khi Diệp Âm Trúc trở lại phòng trọ, hắn kinh ngạc phát hiện, trong phòng có một vị khách nhân ngoài ý liệu. Tóc dài màu bạc, đôi mắt màu tím, thân hình thon dài, ánh mắt lạnh như băng. Đây hết thảy làm hắn lại muốn nổi lên khúc cầm mà hắn từng biểu diễn qua - "Khuynh thành".

Phương bắc hữu giai nhân,

tuyệt thế mà độc lập.

Nhất tiếu khuynh nhân thành,

tái tiếu khuynh nhân quốc.

Trữ bất tri khuynh thành dữ khuynh quốc?

Giai nhân tái nan đắc.

Dịch:

Phương bắc có giai nhân,

Cô đơn sống một mình

Nở nụ cười xiêu thành

Thêm lần cười đổ nước

Dù khuynh thành ai biết

Giai nhân khó tìm.

---

kkш G\yỀjX kkI ¦\Đ§ w«ǪH ¦\Đ§ dnjX ?æ_ -ŋ G_Łj

-Ly Sát? Sao ngươi lại tới đây?

Diệp Âm Trúc kinh ngạc nhìn vị mỹ nữ Ngân Long tộc ày. Có một đoạn thời gian không thấy, hắn phát hiện, Ly Sát nhìn qua so với lần trước dĩ nhiên tiều tụy đi vài phần. Nhưng khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng của nàng lại nhu hòa đi vài phần.

Nhìn kỹ Diệp Âm Trúc, Ly Sát nhàn nhạt nói:

-Là ông nội sai ta tới tìm ngươi, theo ta về Ngân Long thành.

Nàng nói chính là giản khiết như vậy, nhưng tâm của nàng lúc này, lại hoàn toàn bất đồng với trước kia. Nhìn Diệp Âm Trúc, không biết tại sao, nàng phát hiện đôi mắt tím của mình dĩ nhiên không cách nào rời đi. Cùng lần trước gặp mặt thời gian cũng không tính là quá dài, nhưng lúc này, giờ phút này, nàng lại phát hiện, khi mình gặp lại nam nhân anh tuấn này, trong lòng sinh ra một loại tâm tình thỏa mãn.

Khí chất của hắn vẫn ưu nhã như vậy, vẫn là ma pháp bào màu trắng phảng phất vĩnh viễn không thay đổi, chỉ là ánh mắt trong suốt của hắn tựa hồ trở nên thâm thúy rất nhiều, khí tức cũng trở nên càng khó có thể nắm bắt.

-Đi Ngân Long thành? Làm gì? Sẽ không phải là lại muốn khảo nghiệm gì với ta chứ.

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói, mặc dù hắn rất không thích địa phương đó, nhưng hắn cũng biết, trước khi mình làm ra cử động gì, Ngân Long thành tuyệt đối sẽ không sinh ra uy hiếp gì với mình.

Ly Sát nhíu nhíu mày,

-Ngươi tựa hồ rất ghi nhớ cừu hận.

Diệp Âm Trúc nói:

-Ta không nên nhớ cừu hận sao? May là ta còn sống, nếu không, ngay cả ghi nhớ cừu hận cũng không có khả năng.

Ly Sát nhìn kỹ Diệp Âm Trúc.

-Vậy ngươi đi hay là không? Đừng quên, ngươi bây giờ đã là một ngoại tịch Ngân Long.

Diệp Âm Trúc bày ra một bộ dáng bất đắc dĩ,

-Đương nhiên phải đi. Ngân Long vương cho gọi, ta như thế nào có thể không đi đây? Ly Sát, có thể tiết lộ trước một chút hay không, ông nội ngươi tìm ta, đến tột cùng là chuyện tốt hay là chuyện xấu?

Ly Sát nhìn Diệp Âm Trúc, nàng vốn định cự tuyệt nghi vấn như vậy, nhưng không biết tại sao, tâm lại đột nhiên mềm nhũn. Cúi đầu nói:

-Nu là chuyện xấu, ta sẽ tìm đến ngươi sao? Đương nhiên, cũng không phải chuyện tốt gì. Ngươi từ trong Ngân Long tộc được rất nhiều lực lượng, cũng nên vì Ngân Long tộc làm một chút. Dù sao, ngươi cũng là một thành viên trong chúng ta.

Diệp Âm Trúc trong mắt toát ra một tia trào phúng.

-Một thành viên trong các ngươi? Có thể chỉ có ngươi mới có thể xem là như vậy. Chờ ta một chút, ta để lại cho bạn cùng phòng một phong thư, hy vọng lần này đi thời gian không quá dài.

Tô Lạp tới thích khách hệ báo cáo, Diệp Âm Trúc cũng không biết nàng bận việc gì, đơn giản viết lại mấy câu, nói cho Tô Lạp mình ra ngoài có việc, sẽ rất mau quay trở về.

-Chúng ta đi.

Quang mang từ thủy tinh cầu màu tím trong nháy mắt bao phủ cả phòng, pháp trận thần kỳ dưới chân lóe sáng, ánh sáng lóe lên, Diệp Âm Trúc đã mang theo Ly Sát tiến vào đặc thù không gian trong truyền tống trận.

Định vị pháp trận tại Ngân Long thành, ngay trong sào huyệt của Đại trưởng lão Ngân Long tộc Hoắc Hoa Đức, cho nên khi Diệp Âm Trúc và Ly Sát mới từ ma pháp trận xuất hiện, hắn đã nhìn thấy thân thể khổng lồ của Hoắc Hoa Đức. Chỉ bất quá, gặp lại Hoắc Hoa Đức lại khiến cho Diệp Âm Trúc trong lòng chấn động.

Lần trước lúc nhìn thấy Hoắc Hoa Đức, lân phiến trên người lão vẫn còn là màu tím, ước chừng có hai phần ba là màu tím, mà lần này gặp lại, Hoắc Hoa Đức đã hoàn toàn là một con rồng màu tím, kỳ dị hơn chính là, thân thể lão tựa hồ trở nên nhỏ một chút. Mà khí tức của lão cũng so với lần trước gặp Diệp Âm Trúc thu liễm rất nhiều. Không biết tại sao, Diệp Âm Trúc ngược lại hiểu được bây giờ Hoắc Hoa Đức nguy hiểm hơn. Trong mơ hồ, từ ngoại hình của Hoắc Hoa Đức hắn hiểu được chút ít.

-Ông nội, Diệp Âm Trúc tới.

Ly Sát vẫn lạnh như băng như trước. cho dù đối mặt với ông nội của mình.

"Oh?" Ngân Long vương Hoắc Hoa Đức lại dương dương mở long mục, ánh mắt lão nhìn qua có chút mê ly, tựa hồ ngủ chưa tỉnh. Chứng kiến Diệp Âm Trúc, cái đầu thật lớn chậm rãi ngẩng lên,

-Hoan nghênh ngươi, ngoại tịch Ngân Long trẻ tuổi.

Diệp Âm Trúc hướng Hoắc Hoa Đức gật đầu,

-Xin chào ngài, Hoắc Hoa Đức trưởng lão. Chẳng biết cho gọi ta có chuyện gì.

Hoắc Hoa Đức nói:

-Lần này tìm ngươi tới, là hy vọng ngươi vì Ngân Long tộc làm một việc, chuẩn xác mà nói, là đại biểu Ngân Long tộc xuất chiến.

-Xuất chiến?

Diệp Âm Trúc tò mò nhìn Hoắc Hoa Đức,

-Ngân Long tộc nhân thủ như rừng, cho dù đối phó ngoại địch, tựa hồ cũng không dùng tới ngoại tịch nhỏ yếu như ta.

Hắn có chút không rõ ý tứ của Hoắc Hoa Đức, chẳng lẽ lão giá này não có vấn đề rồi?

Hoắc Hoa Đức ha ha cười,

-Không nên nghi hoặc, tiểu tử. Ta cũng không có nói sai. Ta đã nghĩ kỹ, ngươi quả thật là người thích hợp nhất.

Diệp Âm Trúc nói:

-Xin trưởng lão nói rõ.

Hoắc Hoa Đức nói:

-Tại Long Khi Nỗ Tư đại lục, bất luận là quốc qua hay là Thất long thành chúng ta, đều có xếp hạng. Ngươi hẳn là biết, mà xếp hạng này, đối với chúng ta mà nói, không chỉ là vinh dự, đồng thời cũng là lực lượng uy hiếp, điểm này ngươi hẳn là hiểu được.

Diệp Âm Trúc gật đầu, nói:

-Đúng vậy. Mễ Lan đế quốc thủy chúng là đại lục đệ nhất cường quốc. Mà Ngân Long thành cũng là mạnh nhất trong Thất long thành.

Hoắc Hoa Đức nói:

-Đúng vậy. Nhưng ngươi có biết xếp hạng này là như thế nào?

Diệp Âm Trúc ngạc nhiên nói:

-Chẳng lẽ xếp hạng này không phải căn cứ vào tổng hợp thực lực mà xếp hay sao?

Hoắc Hoa Đức lắc lắc cái đầu thật lớn,

-Đương nhiên không phải. Tổng hợp thực lực? Vậy muốn làm như thế nào tính toán? Thẳng thắn mà nói, từ thực lực mà xem, Ngân Long thành chúng ta kỳ thật yếu hơn Hắc Long thành. Mặc dù cùng giai Ngân Long trên Hắc Long một bậc. Nhưng Ngân Long chúng ta số lượng là ít nhất trong Thất long thành. Chúng ta sở dĩ có thể bảo trì vị trí đứng đầu Thất long thành, phải cảm tạ Mễ Lan đế quốc. Đúng là bởi vì cùng họ hợp tác, chúng ta mới có thể vẫn ngồi yên ổn ở vị trí này.

Nghe xong Hoắc Hoa Đức nói, Diệp Âm Trúc không khỏi trong lòng tràn ngập nghi hoặc, mơ hồ cảm giác được, lần này Ngân Long vương gọi mình tới, sợ rằng cùng việc xếp hạng này có liên quan.

Quả nhiên, Hoắc Hoa Đức tiếp tục nói:

-Vốn bất luận là Thất long thành chúng ta hay là tám quốc gia trên đại lục bây giờ thường xuyên phát sinh chiến tranh. Nhưng là bởi vì Pháp Lam tồn tại, chiến tranh phần lớn chỉ là trò chơi nho nhỏ mà thôi. Pháp lam bởi vì điều hòa thế lực các nơi, cũng để cho uy hiếp lẫn nhau, cứ mười năm sẽ cử hành một lần thất quốc thất long chiến đấu xếp hạng. Trong cuộc chiến xếp hạng, quyết định vị trí các nước và thất long thành chúng ta. Không nên nghi hoặc, tại xếp hạng này, là không có vương quốc nhỏ yếu nhất A Tạp Địch Á. Cho nên mới là thất quốc.

-Pháp lam?

Diệp Âm Trúc trong lòng vừa động, đối với địa phương thần bí này, cũng là nơi phong ấn một không gian vực sâu khác, là nơi có dấu vết của tổ tiên thần long của mình, hắn sớm đã tràn ngập sự hướng tới.

-Hoắc Hoa Đức trưởng lão, có thể xin ngài nói cẩn thận một chút được không.

Hoắc Hoa Đức gật đầu, nói:

-Đương nhiên. Đây là điều ngươi phải hiểu rõ. Nguyên thất quốc thất long xếp hạng chiến, chính là khảo nghiệm khắp nơi tổng hợp thực lực. Cũng là khảo nghiệm năng lực phát triển. Trong đó trọng yếu nhất, chính là loài người cùng Long tộc liên hợp lực lượng. Pháp lam cử hành xếp hạng chiến này, không chỉ vì xếp hạng các quốc gia và long thành thực lực mạnh yếu, đồng thời cũng là cho loài người các ngươi cùng Long tộc chúng ta có sự liên hợp tốt. Từ điểm này mà nói, Pháp Lam là vì tăng cường thực lực cả đại lục chúng ta. Trong xếp hạng chiến này. Nếu chỉ long tộc hoặc loài người một phương cường đại, đều không thể quyết định thắng bại cuối cùng. Quy tắc là như thế này, quốc gia tham gia xếp hạng chiến, đều tự phái ra một đạo quân năm trăm người. Mà chúng ta thất long thành đều tự phái ra hai vị Long tộc. Do Long tộc cùng đồng bọn loài người của mình phối hợp, tạo thành liên quân, cùng với quốc gia của hắn và tổ hợp Long thành tiến hành đấu vòng tròn. Quốc gia chiến thắng cuối cùng, thắng nhiều nhất chính là quán quân cuối cùng. Nếu xếp đầu tiên có hai quốc gia có số lượng thắng giống nhau, vậy, tiến hành đấu chung kết."

Diệp Âm Trúc đến đây mới hiểu được một chút,

-Ý của ngài là nói, Ngân Long thành cùng Mễ Lan đế quốc liên hợp, tham gia trận chiến thất quốc thất long xếp hạng này sao?

Hoắc Hoa Đức gật đầu, nói:

-Không sai, là như vậy. Trong trận chiến xếp hạng lần trước, chúng ta cùng Mễ Lan đế quốc phối hợp rất tốt, thu được thắng lợi cuối cùng, lực áp Hắc Long thành cùng Lam Địch Á Tư đế quốc, trở thành quốc gia và long thành đều xếp thứ nhất. Lúc này, ta cũng hy vọng các ngươi có thể lấy được thắng lợi. Việc này quan hệ tới vinh dự Ngân Long tộc chúng ta, không cho phép thất bại.

-Chờ một chút. Hoắc Hoa Đức trưởng lão, ý ngài không phải là để cho ta đại biểu Ngân Long tộc xuất chiến chứ?

Diệp Âm Trúc trợn mắt há mồm nhìn Hoắc Hoa Đức.

Hoắc Hoa Đức mỉm cười, nói:

-Không sai, chính là để cho ngươi đại biểu Ngân Long thành. Ta vừa rồi nói qua, ngươi là người thích hợp nhất.

Diệp Âm Trúc giật mình nói:

-Nhưng Mà, Ngân Long thành tùy tiện một vị trưởng thành Ngân Long thực lực so với ta đều cường đại hơn nhiều. Cho dù là một ấu long chưa trưởng thành cũng sẽ không yếu hơn so với ta chứ. Ngài tại sao lại lựa chọn ta?

Hoắc Hoa Đức nói:

-Đây là bởi vì quy tắc thất quốc thất long xếp hạng chiến. Vì triển vọng thực lực tương lai Long thành cùng quốc gia có thể phát triển. Tuổi của những người tham gia có yêu cầu nghiêm khắc, quốc gia phái ra quân đội năm trăm người, tuổi không thể vượt qua hai mươi lăm, mà Long tộc chúng ta phái ra, tuổi không thể vượt qua hai ngàn. Ngươi năm nay chưa đến hai mươi tuổi. Chẳng những phù hợp, hơn nữa bởi vì tuổi quá nhỏ, còn có ưu thế có thể mang theo linh hồn hiến tế của một ma thú tham dự. Cho nên, ngươi tự nhiên là thích hợp nhất, đương nhiên, ta càng thêm coi trọng là cầm khúc của ngươi. Khúc "Long tường thao" của ngươi cơ hồ có thể ảnh hưởng đến tất cả long tộc, khi các ngươi đối mặt long tộc khác, bằng vào thần kỳ cầm khúc đó của ngươi, tuyệt đối có thể ngăn chặn hai con rồng đối phương công kích, như vậy khả năng chiến thắng của chúng ta càng lớn."

Nghe xong Hoắc Hoa Đức nói, Diệp Âm Trúc không khỏi trầm ngâm một trận, như vậy cũng được, bất quá hắn cũng không muốn cự tuyệt. Pháp lam, vậy là phải tới Pháp lam! Nếu nói trên đại lục có chỗ nào hắn muốn đi nhất, Pháp lam không thể nghi ngờ là xếp hạng đầu tiên.

_____***_____

Hoắc Hoa Đức thấy Diệp Âm Trúc không nói lời nào, sợ hắn lo lắng, vội vàng nói:

-Lần này tham chiến cùng ngươi là Ly Sát, nó có thực lực cực mạnh. Trong Long tộc ở cùng độ tuổi với nó tuyệt đối không thể có người vượt trội hơn. Nó và ngươi lại có linh hồn y phụ, việc phối hợp tác chiến tự nhiên dễ dàng hơn nhiều. Ta với nó sẽ kiếm cho ngươi một con Ma Thú thật mạnh, thông qua linh hồn hiến tế, cho ngươi mang lên chiến đài. Như vậy sẽ nắm chắc phần thắng rồi.

-Linh hồn hiến tế??

Diệp Âm Trúc ngạc nhiên hỏi:

-Phép thuật này không phải là chỉ có ma thú mới tiếp nhận được sao?

Hoắc Hoa Đức hai mắt chợt lóe lên một tia khó hiểu:

-Đừng quên, bây giờ ngươi đã là ngoại tịch Ngân Long. Ta cũgn đã từng nói qua, sau khi trở thành ngoại tộc Ngân Long, ngươi có thể có được một ít năng lực của Long tộc. Linh Hồn hiến tế chính là một trong số những năng lực đó. Dĩ nhiên là với thực lực của ngươi bây giờ, Linh hồn hiến tế cũng chỉ có thể tiến hành với một con ma thú mà thôi, nếu không rất dễ bị phản phệ. Đối với Long tộc mà nói, có rất ít người chịu tiếp nhận phép thuật này, đơn giản là Ma Thú linh hồn hiến tế bị coi khinh. Nhưng lần này là bài vị chiến nên coi như phá lệ một lần. Theo quy định nếu có hai điều long dưới hai nghìn tuổi tham gia thì mới cho phép hỗ trợ thêm một đầu Ma Thú linh hồn hiến tế. Nhưng chuyện này cũng rất hiếm thấy. Dù sao chúng ta cũng là Long tộc tối cường đại. Lần này ngươi vất vả một chút, chúng ta không để ngươi chịu thiệt đâu.

Diệp Âm Trúc tim đập thình thịch, hắn cảm thấy cực kì hưng phấn. Mình cuối cùng cũng đã có thể tiếp nhận Linh Hồn hiến tế sao? Nếu là như vậy, Tử là thần thú mười cấp , có thể tiếp nhận Linh hồn hiến tế với mười con Ma thú khác. Mặt khác đều phải là ma thú của mình để tránh bị phản phệ. Nhưng mà cửu cấp Ma thú có thể tiến hành Linh Hồn hiến tế cũng chỉ có ba con mà thôi.

Đúng vậy! Hoắc Hoa Đức đã đề tỉnh mình một chuyện, Từ khi lập đồng đẳng bổn mạng khế ước với Tử, mình đã không còn là nhân loại thuần túy nữa rồi. Huống chi trong cơ thể mình còn có dòng máu của Tử

đang chảy. Từ lần cùng Tử hoàn toàn dung hợp, lực lượng vô hình tăng lên rất nhiều. Bây giờ mình không chỉ có Tử Tinh huyết mạch, còn là ngoại tịch Ngân Long, vậy mình có thể cai quản được bao nhiêu Ma Thú Linh hồn hiến tế đây?

Phải biết rằng thêm một đầu ma thú là tăng thêm một phần thực lực. Thiểm - Lôi hai tên tiểu tử là huyết khế, đương nhiên không tính vào Ma thú linh hồn hiến tế. Thực ra, chân chính lập khế ước với mình cũng chỉ có Tử. Ly Sát là linh hồn y phụ, mình không thể ước thúc được. Quay về nhất định phải tìm Tử hỏi kĩ một phen, mình rốt cuộc là có thể tiếp nhận bao nhiêu đầu Ma Thú linh hồn hiến tế? Ma thú nhiều chút có lẽ sẽ an toàn hơn. Nếu tính toán theo Tử Tinh huyết mạch, ít nhất mình cũng có thể thu phục được mười đầu ma thú. Hoàng Kim Bỉ Mông cũng tốt, Băng Cực Ma Viên cũng được, đều là lựa chọn đúng đắn cả. Nghĩ đến đây, trong mắt Diệp Âm Trúc hiện lên nét hưng phấn khó có thể che dấu.

-Ngươi không phản đối đề nghị của ta chứ?

Hoắc Hoa Đức hỏi Diệp Âm Trúc.

-A? Không, tất nhiên là không rồi. Ta là ngoại tịch Ngân Long đương nhiên phải xuất lực rồi.

Tại sao ta lại phải phản đối chứ? Diệp Âm Trúc trong lòng cười thầm. Nếu mình phản đối mệnh lệnh thì chỉ sợ rằng lão Long này sẽ lập tức trở mặt ah.

Hoắc Hoa Đức mỉm cười, trong mắt tràn ngập vẻ kiêu hãnh:

-Ngươi là một đứa nhỏ rất thông minh. Lần này chỉ cần các ngươi duy trì vị trí đầu tiên, dù bây giờ Thất quốc thất long bài vị chiến cũng đã chẳng còn nhiều ý nghĩa nữa rồi.

Nhìn Long Lân thuần màu tím trên người Hoắc Hoa Đức, Diệp Âm Trúc trong lòng hoàn toàn hiểu rõ. Tử từng nói, Thần thánh cự long chỉ có thể có một con duy nhất. Cho dù chỉ tồn tại ở dạng Linh hồn thì cũng không thể xuất hiện một Thần thánh cự long khác. Nói cho đúng thì là chính mình đã thành toàn cho Hoắc Hoa Đức. Nặc Khắc Hi đã bị giết, linh hồn bị mình phong ấn vào trong Khô Mộc Long Ngâm cầm. Nhờ vậy lão Long vương Hoắc Hoa Đức này mới có thể tiến hóa nhanh hơn.

Nếu mình đoán không sai thì lão Long Hoắc Hoa Đức cũng đã tiến hóa gần đến cảnh giới rồi. Khi Long Lân của hắn hoàn toàn chuyển thành màu trắng nhũ thì tức là một tân Thần thánh cự long sẽ ra đời. Đương nhiên, tương lai hắn cũng sẽ là địch nhân cường đại nhất, cho nên Diệp Âm Trúc tuyệt đối không để lộ ra ý nghĩ ở trong lòng. Bây giờ còn phải chịu khó hòa hõan với hắn một thời gian. Như vậy đối với mình và Tử đều rất có lợi.

Hoắc Hoa Đức tự nhiên không biết những suy tính trong đầu Diệp Âm Trúc, trầm giọng nói:

-Lần này chỉ được phép thắng không thể bại, mấu chốt là ở ngươi. Đương nhiên, khi chiến đấu có thể có một chút nguy hiểm, nhưng cũng sẽ không quá đáng đâu. Trong Thất quốc thất long bài vị chiến, mỗi đội đều xuất ra một kiện thần khí, có thể tùy ý lựa chọn phương thức tranh đấu. Đến khi kết thúc cuộc chiến, mỗi đội sẽ được quyền lựa chọn hai kiện thần khí bất kì theo thứ tự ưu tiên, bài danh càng cao thì càng được ưu tiên chọn trước. Chuyện này cũng giống như trao đổi thần khí vậy. Lần này Long tộc chúng ta xuất ra chỉ là thần khí phẩm chất bình thường. Nếu ngươi có thể trợ giúp Ly Sát và Mễ Thước Lan đế quốc dùng ngôi quán quân thì ta sẽ cho ngươi mượn dùng thần khí đó trong năm năm. Có thần khí trong tay, thực lực của ngươi tăng mạnh như thế nào có lẽ không cần ta phải nói nữa.

Mượn? Diệp Âm Trúc cười thầm trong lòng, lão Long vương này thật quá khinh người, nhưng chuyện thần khí hắn nói cũng không phải là không có lý, thêm một kiện thần khí phòng thân mình cũng sẽ an toàn thêm một chút.

Năm năm sao? Nếu là năm năm nữa thì với thực lực của mình lúc đó, kiện thần khí này cũng chẳng cần dùng đến nữa. Hắn phát hiện, mỗi lần đến Ngân Long tộc, khát vọng tăng cường lực lượng lại tăng thêm một chút, có lẽ là do lão Ngân Long Vương Hoắc Hoa Đức đã không ngừng gây áp lực cho hắn.

-Cám ơn ngài đã tín nhiệm ta. Ta nhất định dốc toàn lực hoàn thành!

Diệp Âm Trúc tỏ vẻ cung kính nói.

Hoắc Hoa Đức hài lòng gật đầu:

@EB Mi?–M F?Q M¼ ç M; Î +?¶ Gv a€iX h®i H„K- +€+ M;QÆB +¦ i? çB çQÊ+ `²BX
+ÁM ? B i?€M; M[KÈB /B M ` X hW H9+ M¨v- Gv a€i b) çB +MM; M;QÆBX *¦ M¦ ;B
+O M;QÆB +kM; b) M? M? ?ÆM K°i +?9iX æ²M; i?ÌB +€+ M;QÆB +kM; +¦ i? ibK
pÈB M,K i`,K [m•M /Q J G M ç [m®+ T?€B çBX E?¬M; M M ç i?'i #¢B- i ``i +?€M

L¦B tQM; +•m +m®B +MM;- ç¬B K„i K¬M; HmM; +O >Q„+ >Q æS+ +?Êi KÎ ` - €M? I
+?B m i?ŠM; p¨Q K„i .B T •K h`9+X J°i iB b€i F?Q #,M; H½M? K¨ +QÌM; HB i iÄ
F?Q iS+ +O hY hBM? "d J¬M; i`QM; M;QÌB .B T •K h`9+X J v K¨ ?„M T?ªM SM; F
M¦ tm®M;X

*9B ç–m tm®M;- .B T •K h`9+ +® F?¬M; ç H° ` €M? K†i i`¨M ç–v T?šM ?"MX >„M
pQÆM; >Q„+ >Q æS+ K¨ M¦B- KbM? +?ŠM; [m +kM; +?d H¨ K°i +¬M; +K +O ?„M
M;QÆB +S +?Ì t2K-X L†+ E?„+ >B +kM; ç½ iWM; Km®M #B M i i?¨M? +¬M; +K ;B9
[mª +m®B +MM; H¢B i?¨M? *–K ?²M +O i X E i +K+ +O M;QÆB i? M¨Q- i +kM; `

>Q„+ >Q æS+ ?B M M?B M H¨ ``i F?¬M; i?Q+? #` [m'v `–vX >„M ç½ iB M ?¦ ç M i?
` H M? +?Q Gv a€i p¨ .B T •K h`9+ [m v i`Î p J G MX

J°i H–M M[[m v p EQ i9+ t€- b„+ K†i .B T •K h`9+ ç½ i`Î M M •K i`–K ?ÆM ``i M?
#U+ KbM? F?¬M; T?ªB H¨ pb h?'i [m®+ i?'i HQM; #¨B p` +?B M- HQ /Q +?QM? H¨
æS+X G–M i?'i [m®+ i?'i HQM; #¨B p` +?B M M¨v ç®B pÈB ?„M +kM; +¦ i? +QB H¨
+¦ i? ibK ?B m çQÊ+ i?U+ HU+ im´B i` +O +€+ [m®+ ;B p¨ +€+ GQM; i?¨M?- M;
pÈB S?€T G KX æ®B pÈB pB + b m M¨v i`Ê ;B9T æ¬M; GQM; #€i i¬M; +?®M; H¢B

L?QM; +ªK ;B€+ #` H½Q GQM; pQÆM; HÊB /KM; [mª i?"i H¨ ``i F?¦ +?`mX >„M / /¨
>Q æS+ M?bM KbM? i`¨M ç–v p F?BM? F?B- KB i i?`X GQM; i°+ + Q M;¢Q +,M
K„i- M?QM; K¨ ?„M H¢B F?¬M; i? T?€i iB iX HQ¢B +ªK ;B€+ M?Q p"v i?Y ?ÄB B
M´B ç•v\

@«M; M°B H¨ M?Q i? X ob HÊB Q+? +O L;•M GQM; i?¨M?- ¬M; +¦ i? HÊB /KM; #
ç–m i?®M; HoM? L;•M GQM; i?¨M? iWM; 'v M,K `²B- çWM; M¦B H¨ M;QÆB K¨ +?Q
•Q +O J G M ç [m®+- i`QM; K„i ¬M; +kM; +?d H¨ K°i +¬M; +K HÊB /KM; F?¬M; ?

Gv a€i çSM; Î # M +¢M? .B T •K h`9+- #bM? ioM? M¦BX h`QM; ;B¼M; M¦B i?"K +?
ibM? +ªKX J†+ /M H¨ +¦ w M OB M?QM; M;?2 ` i?b H¢B +¦ +?9i F?¬M; iU M?B MX

L?„K +?†i ? B K„i- iBM? i?–M HU+ T?¦M; i?Q+? i•K HBM? i?O ?°- K°i +¶ F?Q iS+
tm®M; €T +? M°B i•K ç M; M´B HQ¢M +O ?„M- /–M #bM? ioM? H¢BX E?B .B T •K
iQ¨M F?¬B T?K+ bU #bM? i?ªM M?Q i`QÈ+X

@*ªK ÆM M;QÌB Gv a€i- i F?¬M; b QX u M i•K çB- i M?'i ç`M? b) ?¶ i`Ê M;QÆB ;

L?bM Gv a€i- .B T •K h`9+ iQÆB +QÌB #ªQX L?QM; Gv a€i H¢B +ªK ;B€+ çQÊ+ ?„
H M i"M b•m i`QM; ç€v K„i .B T •K h`9+ F?B M M¨M; F?¬M; F?ÄB `9M; ç°M;X

.B T •K h`9+ çQ i v +–K H'v T?QM; i?Q pB i +?Q h¬ G¢T +ÁM ç i` M #¨MX æ M L
i`Î p ç m ``i M? M?- i?"K +?Q h¬ G¢T +ÁM +?Q i`Î p X

@Gv a€i- M;QÆB i¢K i?ÌB Î H¢B ç•v- i +ÁM +¦ K°i b® pB + T?ªB tY HQX

L¦B `²B çB i?ŠM; ` M;Q¨BX

@L;QÆB ç`M? H¨K ;b\ *?ŠM; H) M;QÆB F?¬M; ç`M? çB ibK FB K K i?9 +MM; i Q
/¨M;- M?QM; >„+ GQM; i°+ p¨ EBK GQM; i°+ ç•m / ç®B T?¦ M?Q p"v\ L m F?¬M; +¦
ç¢B- B +¦ i? #ªQ çªK M iQ¨M +?Q M;QÆB\

h? M? •K Gv a€i +¦ +?9i +'T #€+?X

.B T •K h`9+ ?ÆB bYM; b®i,

@hbK FB K K i?9\ v M;QÆB H¨ J i?9 HBM? ?²M ?B M i \ L;QÆB +¦ iQM? iQ€M ;b

Gv a€i M¦B,

@h ?B p¼M; +¦ i? ;B9T M;QÆB ibK çQÊ+ K°i +QM K i?9 T?ÁM; M;U +'T i€K i?"i +
K i?9 +?'T M?"M GBM? ?²M ?B M i H¨ +U+ Fb F?¦ F?,M- M?'i H¨ M;QÆB H¢B H¨ I
i?€M; M¨v- +?d bÊ iQ¨M #° i•K HU+ +O +?9M; i +kM; ç m iB m i®M pb +?mv M M
T?Q i?ÌB ;B M çQÊ+X L;QÆB K m ç2K K¼B +?mv M M¦B `ä +?Q ?¼+ pB M `²B i?2
i?9X

.B T •K h`9+ KdK +QÌB ç€T,

@h?"i F?¬M; M;Ì- M;QÆB H¢B [m M i•K ç M i M?Q p"v5

@ B i? K [m M i•K ç M M;QÆB\

Gv a€i ;Bª pÌ +ª ;B"M M¦B,

@æB m i [m M i•K H¨ i?„M; HÊB +O L;•M GQM; i?¨M?X h ?B p¼M; M;QÆB çWM;

@h?"i i? b Q\ h M;?o F?¬M; +–M i?B iX h¢B ?¼+ pB M i +ÁM +¦ M?B m pB + T?
H–M i•M b M? ç¢B ?°B M¨v M[X v M i•K çB- J h?9 HBM? ?²M ?B M i iU +¦ #B M
i•K M[X

Gv a€i b[M; bÌ M?bM p i?QM; /QM; +O .B T •K h`9+- i`QM; HÁM; i?"i bU +¦ +?9i
M¨M; +?Q iWM; [m M i•K ç M K°i B M?Q ?„M- p"v K¨ ç®B T?QÆM; H¢B F?¬M; +?

@hMv M;QÆB- +? i +kM; çWM; i`€+?X

G¢M? HMM; #Ä H¢B K°i +•m- Gv a€i H"T iS+ iB M p¨Q T?ÁM; M;O +O .B T •K h`9+

@hW #•v ;BÌ T?Á;M M;O +O M;QÆB H¨ +O i - M;QÆB ibK +?¶ M¨Q ç¦ iMv iB M K¨

@ ?\ E?¬M; M M #€ ç¢Q M?Q p"v +?SX *ÁM +¦ h¬ G¢T M[5 *?ŠM; H) M;QÆB M;O

Gv a€i /WM; +?•M- [m v ç–m H¢B M?bM .B T •K h`9+,

@h bY ç´B K°i +?9i- iW #•v ;BÌ T?ÁM; M;O +O +€+ M;QÆB #` i i`QM; /KM;- ?B

@L;QÆB

.B T •K h`9+ iS+ i®B M?QM; H¢B F?¬M; i? T?€i i€+X oÈB i?U+ HU+ +O ?„M #•v ;B
Gv a€iX L?QM; ç®B pÈB p` L;•M GQM; +¬M; +?9 M¨v ?„M F?¬M; i? +¦ €+ +ªK M
*?d ç¨M? H„+ ç–m tQ v M;QÌB çB ` M;Q¨BX

oW ` F?ÄB +Y FQ i9+ t€- .B T •K h`9+ ç½ ;†T M; v Lv L ç M; /šM i?2Q KQÌB K°i
çB ç M +?¶ ?„M- i`QM; i v K¶B M¨M; ç m K M; i?2Q K°i FB M M?¢+ F?QX æB m F?
#m²M +QÌB M?'i +?QM? H¨ HU +?¼M +O u M G X h?•M H¨ ç M?'i Ko M[i`QM; K
F?Q M¨M; +?¼M H¢B H¨ +´ UK°i HQ¢B i`®M; HÈM- #^M; FBK HQ¢BV- ?ÆM M[H¢B
i?2Q +kM; ? ibS+ F?¦ F?,M- T?ªB M?Ì ç M bU ;B9T çÐ +O +€+ i, Km°B KÈB +¦ i?

@M½B M½BX

.B T •K h`9+ #•v ;BÌ T?–M HÈM ç m tQM; ?¬ pÈB Lv L i?2Q +€+? ;BªM iB M M¨v- M
M;Q¨BX

Lv L p K†i iQÆB +QÌB çB iÈBX "•v ;BÌ p i` M; M;?B K i?QÌM; H +O *?O M?B K
K'i,

@•K h`9+- M;QÆB +?¼M HU i?"i F?¬M; b BX h•M b M? H–M M¨v bQ ` tm'i b„+ ?
M?'i H¨ KQÌB K°i +¬ MQÆM; /Q M;QÆB ;BÈB i?B mX J†+ /M +€+ M¨M; i?U+ HU+ +
i?Q+? ç®B pÈB •K M?¢+ +¦ i? bQ pÈB >ªB .QÆM; ?X æ½ ç M H9+ h?–M •K ? +?9
?ª ;B"M `²BX §?- ói•M b M? ç¢B i€Bô i +kM; ç½ ;?B / M? +?Q M;QÆB `²BX oW `
K'v +¬ MQÆM; M¨v- +?¼M ` #®M M;QÌB +MM; pÈB M;QÆB i? K ;B X JK+ çQ+? /
#¼M ?¼X

h?'v [m M ? ;B[Lv L p¨ +€+ M¨M;- i•K ibM? .B T •K h`9+ i®i ?ÆM `'i M?B m- Kd

-Con sẽ cố gắng hết mình. Nãi nãi, bố trí cho các nàng ở đâu đây?

Ny Na bảo:

-Yên tâm đi, ta đã an bài ổn thỏa rồi, bây giờ đang dẫn bọn họ tới đó đây. Âm Trúc nghe ta nói, ngươi cũng không thể quá hoa tâm được. Rốt cuộc là Hải Dương với Hương Loan ngươi thích ai? Các nàng trong lòng ta đều giống như là con cháu thân sinh. Ta tuyệt đối không cho phép ngươi trở thành một kẻ bạc tình bạc nghĩa. Mau lựa chọn lấy một người, nếu ngươi còn dám bắt cá hai tay coi chừng ta cắt cái đó của ngươi đấy.

Trưởng công chúa của Đế quốc quả thật cũng rất ngoan độc ah, chỉ là từ trước đến giờ chưa lộ ra mà thôi.

Kỳ thật, khi nghe Hương Loan tuyên bố Diệp Âm Trúc là bạn trai của mình, Ny Na cũng rất mâu thuẫn. Theo tình cảm mà nói, nàng (mạn phép) dĩ nhiên hi vọng Hương Loan và Diệp Âm Trúc có thể có kết cục tốt, đền bù những thiếu sót của mình lúc đầu.

Nhưng Hải Dương là đệ tử mà nàng thích nhất, lại là cháu gái của Đế quốc Nguyên soái Tây Đa Phu. Giữa hai nàng đó ngay cả Ny Na cũng không biết nên lựa chọn thế nào, tính thế nào cũng không được, thôi thì đành đẩy cho Diệp Âm Trúc lựa chọn vậy. Ny Na đâu biết rằng những hành vi gần đây của Hương Loan chỉ là để trả thù Diệp Âm Trúc mà thôi!

Vừa nghe Ny Na nhắc tới Hương Loan, Diệp Âm Trúc lập tức nổi lên một trận đau đầu. Càng nghĩ càng thấy nữ tử thật là phiền toái (quá chí lí, nhưng dở quá, ta mới 10 tuổi đã nhận ra điều này).

Hải Dương thật quá hoàn hảo, ôn nhu thiện lương là điều mà Diệp Âm Trúc thích nhất. Bây giờ Hương Loan lại hí lộng mình tan tác như gà bị cáo đuổi. Trước mắt lại còn phải an bài cho mười một Lam tinh linh thiếu nữ này nữa, rồi còn việc trợ giúp các nàng tu luyện. Trong phòng lại có thêm một ả Ngân Long ngang ngạng bá đạo. Xem ra cũng chỉ có Tô Lạp là tốt nhất! Chỉ có hắn mới có thể đỡ bớt gánh nặng cho mình, ít nhất là ở trong túc xá mình cũng không cần phải động tay động chân gì. Vừa nghĩ tới Tô Lạp thì lập tức bóng lưng yêu kiều đang tắm rửa đó lại nổi lên trong đầu Diệp Âm Trúc.

Ny Na mang bọn Yên La đi rồi, Diệp Âm Trúc cũng rời khỏi kí túc xá, mục đích chính là tìm Hải Dương. Chuyện phiền toái với Hương Loan phải giải quyết trước đã. Hắn đang lo lắng không biết làm thế nào để có thể gọi mình Hải Dương ra từ kí túc xá thì đã gặp Tô Lạp từ đó đi ra.

Bỏ giáo phục năm thứ hai đi, Tô Lạp lập tức trở nên cực kì bình thường. Trong đám người đông đảo đó, nếu không chú ý thì cũng rất khó phát hiện sự tồn tại của hắn. Có lẽ chỉ với bề ngoài như vậy mới thích hợp trở thành một gã thích khách thượng đẳng. Nhìn sắc mặt hắn tựa hồ có chút khó coi, giống như là đang có điều gì đó phân vân, đến tận cửa kí túc xá mới thấy Diệp Âm Trúc đang đứng đó.

-Tô Lạp, ngươi quay về rồi àh? Còn chưa chính thức đi học, ngươi đi đâu vậy?

Diệp Âm Trúc tiến lên hỏi.

Tô Lạp thở dài than thầm trong lòng, chuyện phiền toái của ta làm sao có thể nói cùng ngươi được? có nói cũng làm được gì chứ?

-Không có gì, vừa quay trở lại ta cũng muốn đi dạo một vòng xem phong cảnh học viện có gì thay đổi không thôi. Âm Trúc, ngươi còn đứng đây làm gì? Sắp đến giờ cơm trưa rồi, về ta nấu cơm ăn rồi muốn đi đâu thì đi.

Diệp Âm Trúc trả lời:

-Ta đi chút nữa rồi về, được rồi, Ly Sát lại đến nữa rồi. Ngươi cẩn thận một chút, tính tình của nàng ta luôn không được tốt lắm.

-Ly Sát?

Tô Lạp kinh ngạc nhìn Âm Trúc,

-Nàng ta tới đây làm gì? Chẳng lẽ Ngân Long thành muốn gây phiền toái cho ngươi sao?

Diệp Âm Trúc bất đắc dĩ bảo:

-Lần này không phải là Ngân Long thành gây phiền toái mà là mang đến cho ta một ít phiền toái. Tô Lạp, ngươi đã nghe nói đến Thất quốc thất long bài vị chiến chưa?

Nghe được bảy chữ đơn giản đó, Tô Lạp lập tức đờ người ra, thần sắc liên tục biến hóa khiến Diệp Âm Trúc cũng sửng sốt kêu lên:

-Tô Lạp, ngươi làm sao vậy?

Vẻ mặt Tô Lạp có chút khó coi nói:

-Thất quốc thất long bài vị chiến đương nhiên ta biết. Không phải ngươi định nói với ta, lần này cô ta và ngươi đại biểu cho Ngân Long Thành tham gia đó chứ?

Diệp Âm Trúc nhún vai chán nản:

-Có muốn không đi cũng không được. Ta là ngoại tịch Ngân Long, thế nào cũng không thể trốn được. Được rồi, ngươi về trước đi, sợ rằng cơm trưa hôm nay ta không ăn được rồi.

Vừa nói hắn vừa chuyển thân nhằm thẳng kí túc xá của Hương Loan và Hải Dương đi tới.

Tô Lạp đứng như trời trồng, Diệp Âm Trúc đi được một lúc rồi hắn mới khôi phục lại một chút, nhưng giáng vẻ lại thêm sầu não: "Thất quốc thất long bài vị chiến, Âm Trúc, tại sao ngươi lại tham gia chứ?"

Vừa nghĩ hắn vừa trở về kí túc xá.

-Ai đó?

Tô Lạp vừa đến cửa đã nghe âm thanh lạnh băng của Ly Sát vang lên.

-Ly Sát, ngươi khỏe không?

Tô Lạp chậm rãi đi vào phòng ngủ trong kí túc xá.

Ly Sát đang ngồi nghiễm nhiên trên giường Diệp Âm Trúc, thấy hắn tiến đến trong mắt toát ra vài phần quái dị:

-Tên ngốc kia còn chưa biết hay sao?

Tô Lạp cười khổ nói:

-Không phải ngươi cũng bảo hắn ngốc đó sao? Không biết cũng tốt, ta hy vọng hắn vĩnh viễn không biết được.

Trong mắt Ly Sát thoáng qua một tia trào lộng:

-Ngươi nói có chút không trung thực. Tên ngốc kia tại sao lại không có cảm giác chứ, bàng quan như ta mà vừa nhìn thấy đã biết. Tô Lạp, mặc dù ta chưa thấy qua chân diện của ngươi nhưng ta có cảm giác ngươi là một nữ tử rất đẹp.

Tô Lạp ngốc nghếch ngồi nghe:

-Ly Sát, có lẽ sâu trong lòng mình, ta thật sự mong hắn phát hiện ra, nhưng lý trí lại bảo rằng không được. Ly Sát, đây là chuyện riêng của ta và Âm Trúc, hi vọng ngươi không nói cho hắn nghe, như vậy chỉ khiến ta càng thêm khổ tâm hơn thôi.

Ly Sát hừ lạnh một tiếng:

-Chuyện của ngươi và hắn ta không có hứng quản. Bất quá, Tô Lạp, ngươi có thể cho ta xem chân diện mục của ngươi được không. Có rất ít chuyện có thể khiến cho ta mong chờ, diện mạo của ngươi là một trong đó.

Tô Lạp kiên định lắc đầu:

-Không được, chuyện này tuyệt đối không được.

Ly Sát không nghĩ nàng ta lại kiên quyết cự tuyệt như vậy:

-vậy thì thôi vậy. bất quá có thể tu luyện biến hình thuật và ma pháp tu luyện tới trình độ này cũng thật không đơn giản. Tương lai ngươi nhất định sẽ là một thích khách xuất sắc. Sợ rằng chuyện ngươi ma vũ song tu Diệp Âm Trúc cũng không biết.

Có thể khiến cho một Ngân Long mở miệng nói ra hai chữ "xuất sắc", có thể thấy tiềm lực của Tô Lạp lớn như thế nào.

Diệp Âm Trúc đến bên ngoài phòng của Hương Loan và Hải Dương thì dừng lại, điều hắn hi vọng nhất bây giờ là Hương Loan không có mặt ở trong phòng, chỉ có Hải Dương ở nhà là tốt nhất. Nhưng biết làm thế nào mà xác định đây? Nếu có Tử ở đây thì tốt quá, hắn đối với sinh mệnh khí tức cực kì nhạy cảm, nhất định có thể thăm dò được trong phòng có mấy người. Nếu không triệu hoán Tử thì Diệp Âm Trúc cũng vô phương làm được điều này.

Đúng lúc hắn đang do dự không biết có nên gõ cửa hay không thì Hải Dương từ trong cửa đi ra. Diệp Âm Trúc mừng rỡ, vội tiến lên một bước, cầm lấy tay nàng kéo ra.

-A, Âm Trúc, tại sao ngươi lại tới đây?

Đột nhiên thấy Diệp Âm Trúc, Hải Dương có chút kinh hãi kêu lên.

-Suỵt…

Diệp Âm Trúc hất hàm vào trong phòng nàng, ra dấu im lặng. Hắn rất tự nhiên cầm tay Hải Dương đi đến bên khu rừng nhỏ bên cạnh kí túc xá.

Khuôn mặt đỏ bừng, trống ngực đập thình thịch. Từ khí mấy người bọn Yên La quay về cùng mọi người, thời gian tiếp xúc giữa hai người rất ít. Âm Trúc thì luôn bận rộn, nàng cũng phải chỉ điểm cho bọn Yên La các điểm cơ bản của Thần Âm sư, đành phải dẹp tình cảm riêng sang một bên.

Lúc này Diệp Âm Trúc tự chủ động đến tìm nàng, lại có động tác thân mật như vậy, nhất thời trong lòng nàng nổi lên một cỗ ngọt ngào. Hắn dẫn đến rừng cây nhỏ này không biết là có ý gì? Không phải là muốn thân thiết cùng ta ở đây chứ? Nhưng mà tên đầu gỗ này làm sao lại biết làm ra cái trò này chứ? Hải Dương đã bắt đầu suy nghĩ lung tung.

---

o··u G\ʏỀjX o··I b_Łj ¦_Ł§ dûj\ Ĥɳ9 GÔj i_Ɲ« ¦_Ɲj

- Xin lỗi, lúc nãy ta có chút lo lắng!

Hải Dương cười khúc khích, thầm nghĩ khó trách Hương Loan tỷ lại thích nhìn thấy bộ dạng lúc này của hắn, quả thật rất đáng yêu, liền đưa tay nắm lấy bàn tay bốn ngón của hắn rồi nói:

- Đâu phải lần đầu nắm tay ta, ta không ngại, lẽ nào ngươi lại ngại? Ta cũng muốn tìm ngươi đây

Hắn bị nàng nắm lấy tay, tự nhiên tim đập thình thịch, từ khi nàng khôi phục diện mạo, tính cách cũng vui vẻ hơn rất nhiều, đây chính là điều hắn mong muốn nhất. Chỉ là, hắn cũng không biết cảm tình của mình đối với nàng thế nào, tuy biết rõ Hải Dương có cảm tình nhưng hắn lại muốn né tránh.

- Coi bộ chúng ta có chung mục đích. Sư tỷ, Hương Loan sư tỷ nàng …

Hải Dương có chút bực bội, nói:

- Vừa về đã tìm tỷ ấy rồi. Lần này Hương Loan tỷ đúng là rất bực bội, nhưng mọi chuyện cũng là do ta không tốt, không nói với tỷ ấy mà đi với ngươi, cho nên không chút khách khí mà trở mặt với ta. Tỷ ấy không nghe ta giải thích, sáng nay vừa vào học viện thì ta nghe nói tỷ ấy tuyên bố ngươi là bạn trai của tỷ ấy. Âm Trúc, lần này ta đã làm ngươi gặp rắc rối to rồi. Nhưng tỷ ấy không có ác ý, chỉ là muốn trả đũa ngươi một chút, ngươi không giận chứ?

Hắn nghe xong chỉ cười khổ nói:

- Chuyện này là ta sai, làm sao giận Hương Loan sư tỷ được. Nhưng chuyện cần phải giải quyết bây giờ là ta vừa ra khỏi cửa đã gặp một đám người khiêu chiến. Chuyện này thật khó giải quyết, đau đầu quá đi! Hương Loan sư tỷ là người được yêu mến, ta làm sao có thể chống lại tất cả nam đệ tử học viện cùng lúc đánh ghen được cơ chứ.

Hải Dương mỉm cười đáp:

- Nếu ngươi đến trước tỷ ấy nhận sai, nhất định tỷ ấy sẽ bỏ qua. Nhưng giờ ngươi phải nhẫn nại, chờ cho vài ngày nữa khi tình hình dịu lại, ngươi đến xin lỗi tỷ ấy là xong chuyện thôi!

Diệp Âm Trúc vốn định đem chuyện của Hải Dương nói cho Hương Loan nghe, nhưng nghĩ đi nghĩ lại làm vậy không hay. Hắn đã chọc giận Hương Loan, giờ hắn không muốn có thêm sự hiểu lầm với Hải Dương nữa, hắn không muốn hai tỷ muội lại trở mặt với nhau.

- Ta về đây, đợi tin tốt của nàng. Mấy ngày nay đang diễn ra tân sinh đại hội, có lẽ ta không có thời gian đi xem.

Có sự hỗ trợ của Hải Dương, mối quan hệ với Hương Loan cũng dễ giải quyết. Bây giờ trong lòng Âm Trúc còn nhiều chuyện phải lo lắng, chuyện của Hương Loan chỉ là một, hôm qua đánh bại được một tên khiêu chiến đã bớt được bao nhiêu chuyện phiền phức. Nói trắng ra, lam cấp ma pháp cùng lam cấp đấu khí, mấy ai có thể so sánh được với hắn. Giờ Áo Lợi Duy Lạp đã tốt nghiệp, đừng nói là tân sinh mà ngay cả những học viên cũ cũng khó mà chống nổi hắn.

Về phòng thì Tô Lạp đã làm xong cơm trưa rồi, lại thấy Ly Sát mặt lạnh như tiền đang ngồi đó, nhưng khi ăn cơm thì nàng có chút gì đó khác thường. Không biết có phải nàng ta giận Âm Trúc hay không mà khi hắn vừa động đũa thì nàng đã ăn hơn nửa chén cơm rồi. Sau đó Tô Lạp còn tặng hắn thêm nửa chén cơm nữa, khiến hắn ăn no cành hông.

- Ta muốn nghỉ ngơi. Diệp Âm Trúc ngươi không sắp xếp được phòng cho ta, phòng khách có ghế, ngươi nằm đó đi. Tân sinh đại hội ngươi không cần phải tham gia sao? Sao không ăn nhanh đi? Ta cũng muốn coi tình hình của Mễ Lan đế quốc. Tô Lạp, tối nay ngươi cứ về ngủ là được rồi.

Nàng ta cũng không thèm để ý đến Âm Trúc đang trợn tròn mắt nhìn, Ly Sát cứ băng băng đi về phòng ngủ.

Diệp Âm Trúc nhìn theo cửa phòng ngủ được khép lại, quay sang Tô Lạp thì thấy hắn ta thần sắc quái gị, hắn hỏi:

- Tô Lạp, không phải ta nghe lầm đấy chứ? Lúc nãy ta nghe Ly Sát nói tối nay ngươi về phòng ngủ? Ngươi… cô ta…

Tô Lạp thoáng cười:

- Như thế không được sao? Hay là ngươi ghen? Cho dù nàng ta có là Ngân Long thì cũng là một đại mỹ nhân.

Diệp Âm Trúc cười ha hả, thấp giọng nói:

- Ta làm sao mà ghen, mừng còn không hết nữa là. Gái đẹp không nên rơi vào tay ngoại nhân, Ly Sát mặc dù tính tình hơi nóng nhưng cũng là người tốt. Ta thấy Ngân Long đa phần lương thiện, nếu ngươi thích nàng ta thì hãy cố gắng lên, nếu cần ta làm gì thì cứ lên tiếng, là huynh đệ ta sẽ toàn lực giúp đỡ.

Tô Lạp thấy ánh mắt của Âm Trúc thì thấy quái dị vô cùng, muốn cười cũng không thể cười, một cảm giác bực bội bội tự nhiên kéo đến, Tô Lạp đưa tay gõ lên đầu hắn rồi nói:

- Vẫn biết ngươi thành thật, nhưng không ngờ trong lòng ngươi cũng có điều xấu xa, phạt ngươi phải nằm ghế ngủ.

- Ta … ta chỉ muốn giúp ngươi thôi mà!

Diệp Âm Trúc oan khuất nói.

Tô Lạp chẳng hề để ý đến hắn nữa, xoay người đi vào trong bếp, thầm nghĩ:

@ h +kM; F?¬M; T?ªB H¨ #€+? ?ÊTX

@ •K h`9+- M;QÆB F?¬M; Km®M +? ii?b #B M` M;Q¨B +?Q i X

L;•M GQM; ``'i i?QM? i B- K'v HÌB pW `²B H¨K b Q F?¬M; `äX G¢B M;?2 K T?€T ; i`QM; T?ÁM; M;O T?€i ` X

.B T•K h`9+ F?¬M; ?v p¼M; K¼B i?S i`QM; T?ÁM; +ÁM M;mv M- H„+ KbM? K°i +€B HÁM; ?„M p¬ +MM; #m²M #U+X æ•v H¨ T?ÁM; +O KbM?- p"v K¨ +kM; F?¬M; i? Î H

*kM; K v H¨ ?„M Km®M +?¢v ` M;Q¨B +?ÆB- ç®B pÈB iQM? +€+? M¦M; Mªv +O G M[ M¨M; +kM; +¦ i? +QB H¨ M;QÌB #¢M /mv M?'i +O ?„M i`QM; HQM; i°+- M?QM; +?SX

Jm®M Mû i`€M? M?[M; M;QÌB €B K° >QÆM; GQ M M M ?„M p"M ç'm F?Q- +?¢v K°i

.B T•K h`9+ +S çB- çB i?ŠM; ` i?¨M? T?® J G M- ç®B pÈB ?„M +kM; +?d K'i F? i?¬B- M?Ì im Hmv M L;¢Q h`9+ FB K T?€T- i?•M T?€T +kM; M?Q pä +¬M; +O ?„M +O ?„M iW ?Q¨M; i`9+ HK+ ;B B ç½ ;–M #QÈ+ b M; i?'i ;B B- iU M?Q b„T iB T +"M T?€T +?QM? H¨ T?QÆM; T?€T iB T +"M ?[m ?B m M?'iX æ®B pÈB pä +¬M;- ?„M b Q pä +¬M; F?¬M; T?ªB H¨ imv i F„ +O ?„M- M?QM; +kM; T?K i`Ê +?Q K T?€T `' +¬M; H¢B ;BªB [mv i M? M? ;¼M ?ÆM H¨ /MM; K T?€TX

L?"T i?¨M?- .B T•K h`9+ çB +?"K H¢B- F?¬M; F?Q i?¨M? i?` i?"i ²M ¨Q M€Q M?B i?QªB K€B- H¨K b Q # M G¬B h?–M *?Mv i?¨M? +¦ i? bQ b€M? çQÊ+X æQÌM; T?® i'T M"T- +?¶ M;½ iQ H¢B +¦ #BM? HQM? çB im–M- i`¬M; i?"i ?B M M; M; p¢K pÐ- i F} #BM? M?QM; +kM; ``'i i`"i iU- M M T- bQ pÈB #¼M +?B M #BM? +O i?9 M?•M [

>„M ?ÄB i?,K çQÌM; ç M F?m +?Ê M¬ H - M¦ M^K Î T?Q #„+ +O i?¨M?- #bM? i?QÌM +¦ K°i +?Ê M¬ H - /M b Q Î i?¨M? T?® HQ¨B M;QÌB- i?b #m¬M #€M M¬ H p¨ K i?9 K¨ i?¬BX

"QÈ+ +?•M p¨Q +?Ê- ?„M +ªK ;B€+ çQÊ+ bU b¢+? b)X G9+ ?„M çB +?mM; h?B i * iWM; p¨Q K°i +?Ê M?Q i? M¨v- Î ç¦ pW ?¬B pW /Æ- F?B M ?„M +ªK i?'v i?"i F?¦ + +kM; +?ŠM; F?€ ?ÆM # Q M?B mX L?QM; Î ç•v i?b H¢B F?€+- bQ pÈB i?QÆM; T? i?m FûK +?9i M¨QX

J G M p®M H¨ K°i MQÈ+ HÈM- ?ÆM M[ç•v H¢B H¨ +?Ê M¬ H HÈM M?'i- H¨ MÆB #€M- +?Q M M MÆB M¨v ``°M; ç M ? B M;¨M i?QÈ+ pm¬M;- ? B # M ç¢B bªM? i?"i +¬M; ?°BX L¦+ M?¨ + Q F?QªM; # KQÆB i?QÈ+- # M i` M i`2Q K°i K T?€T ç,M; U /bm /`mX

E?„T MÆB ç m +¦ #ªM; +?d /šM `ä `¨M;- +€+ [m–v ç m +¦ i M `B M;- t2K ` M¬ i`QÌM L?QM; #'i Hm"M H¨ Î +?¶ M¨Q i?b +kM; ç m b¢+? b) ? i- H¢B +¦ M;QÌB +?mv M çB +ªK ;B€+ ?¶M HQ¢MX J†+ /M M;QÌB Km H¨ #bM? /•M- M?QM; +kM; F?¬M; +¦ +ªM i`Á +?mv M +kM; ``'i K ç KX *€+ ;¦+ ç m +¦ +?¶ M;²B ç M;?d +?•M- M¬ i`QÌM; M¨v +¦ +ªK ;B€+ i?QªB K€BX

h` M M;QÌB .B T•K h`9+ +¦ L;mv i h?–M h?O >°- H¨ K°i #ªQ p"i K T?€T +?ŠM; F? K¨ T?€T bQ Î ç¢B HK+ çQÊ+ +QB i`¼M; p¬ +MM; M M ?„M pW #QÈ+ p¨Q i?b +¦ M;

@ J T?€T bQ iB M bBM?- F?¬M; #B i +¦ i? ;B9T ;b çQÊ+ +?Q M;¨B\

•K h`9+ KdK +QÌB ç€T,

@ æ9M; p"v- i H–M ç–m p¨Q M¬ i`QÌM;- M M Km®M ?ÄB Î ç•v +¦ T?B M ç'm ;B€ ? i?SX

h M M?•M pB M i`ÁM K„i- T?€T bQ Km®M #€M +?„+ ?ŠM; H¨ K T?€T p"i T?˜K `²BX M?B M FB K Hm¬M pB + #m¬M #€M M¨v- HB M M? M? M?ªm ç€T,

@ * M;ÊB S?€T G K- çQÆM; M?B M çQÆM; M?B M- tBM KÌB T?€T bQ iB M bBM?

*–K æ

æB i?2Q i M M?•M pB M- •K h`9+ #QÈ+ p¨Q K°i iÁ M?¨ # M i` M +¦ ç , iB K +–K ç²

•T EBK h¢T\ æ•v H¨ +?¶ ;b p”v ?\ h M M?•M pB M ;B¨m FBM? M;?B K i?’v p K†i
M; v,

@ Jm®M ç’m ;B€ i?b ?Q†+ iU i?•M M;QÌB +?O ` ç’m ;B€- M?QM; +–M T?ªB +¦ ;B’v
L m M?Q M;¨B Km®M #€M çQÊ+ ;B€ + Q i?b +–M T?ªB +¦ +?SM; M?”M + Q +’T +O
Km®M Km #€M i`QM; +m°+ ç’m ;B€ i?b M;¨B +kM; +–M T?ªB +?SM; KBM? i¨B +?Q
çÆM ;BªM +?d ;B9T +?Q [m€ i`bM? ç’m ;B€ bm¬M b ?ÆM K¨ i?¬BX

•K h`9+ M;?2 ;BªB i?Q+? i?b ?B m M; v- KK+ çQ+? +O •T EBK h¢T +?QM? H¨ FB
ç¦ +¦ T?ªB H¨ +?O M?•M +O K¦M ?¨M; F?¬M;- M m M?Q F?¬M; +¦ bU ;B M /®B ? v
?¨M? ç’m ;B€- #^M; F?¬M; b) bBM? H„K Hmv M H¬B i?¬B b m M¨vX æ®B pÈB M;QÌ
ç½ ;B€M iB T ûT ?¼ T?ªB Km ç²- #^M; F?¬M; B H¢B Km K°i iÌ +?SM; KBM? i¨B +

@ æQÊ+- p”v i H¨K b Q ç +¦ çQÊ+ K°i iÌ •T EBK h¢T #bM? i?QÌM;\ h Km®M #€M ç²

h M M?•M pB M ç€T,

@ J°i iÌ +?SM; M?”M #bM? i?QÌM; H¨ K°i i`,K ç²M; p¨M;X a m ç¦ H¨ +¦ i? iB M p¨Q

.B T •K h`9+ ;”i ç–m- W i?b K°i i`,K ç²M;X L?È H9+ tQ F?B KÈB #B i iB M H¨ ;b- ?
MY - b m ç¦ ç½ H•K p¨Q +ªM? b®M; /Î +? i /ÎX a m M¨v i`Î i?¨M? i?¨M? +?O *–K i?
`OM; `dM? ?ÆM `’i M?B mX

h M T?K+ pK H¨K `’i M? M?- i`QM; T?9i +?®+ ç½ [m v H¢B,

@ hB M bBM?- tBM ?ÄB M;¨B H¨ ? T?€T bQ M¨Q\ E?B H¨K •T EBK h¢T +?SM; M?”M
çO- tBM H¨K T?B M M;¨BX

@ E?¬M; b Q- i H¨ i?–M •K bQX

.`+? pK MÆB ç•v H’v bU ?¨B HÁM; +O F?€+? H M ?¨M; ç–m- ç®B pÈB .B T •K h`9+

@ h?–M •K bQ\

h M M?•M pB M +¦ +?9i FBM? M;¢+ M?bM ?„M- M?QM; +?d i?Q€M; [m

@ L?Q p”v tBM ?ÄB M;¨B +¦ i`QM; K T?€T bQ +¬M; ?°B M¨Q F?¬M;\

.B T •K h`9+ H„+ ç–m

@ E?¬M;- i H¨ ç iY +O J G M J ok ?¼+ pB M- i i M ;¼B H¨ .B T •K h`9+- ?¼+ p
•K pB M- M;QÆB +ÁM Km®M #B i ;b M[F?¬M;\

h M M?•M pB M M? M? M?ªm ;?B +?ûT- tQM; M¦B,

@ h?Q F?¬M;- +€K ÆM M;¨B- tBM +?Ì i`QM; +?®+ H€iX

æÊB K°i H9+ i?b ?„M çQ +?Q •K h`9+ K°i iÌ •T EBK h¢T K¨m i`„M;- # M i` M +¦ K°i
MQÈ+ #B M- H¨ KQÌB p¢M UK°i i`,K M;¨MV K°i i`,K ç²M; i?b ?„M +¦- M?QM; H¨K +€
J G M i?”i bU ;B¨m +¦X h M M?•M pB M H¢B ?QÈM; /šM M m i`QM; ?¢M F€ K¨ ?„M
i? ç´B ;B’v +?SM; M?”M ç H’v H¢B K°i i`,K ç²M; p¨M;X E?B iB M ?¨M? ç’m ;B€ i
K°i T?–M i`,K- +ÁM M;QÌB Km i?b F?¬M; #` F?QªM M¨vX

h M M?•M pB M H¢B /„i •K h`9+ ç M i`QÈ+ bªM? +?Ì- M¦B,

@ sBM KÌB M;¨B- +?d +–M çQ i? •T EBK h¢T H¨ M;¨B b) çQÊ+ T?K+ pK KB M T?Q

•K h`9+ ;”i ç–m çB p¨Q i`QM;X

h M M?•M pB M iB M •K h`9+ i?b HÁM; bmv iQ,

@ h?–K •K bQ Q\ S?€T bQ HQ¢B M¨v i?”i ?B K- bQ pÈB €K K T?€T bQ +ÁM Qi ?Æ
•K h`9+- F?¬M; #B i ç½ M;?2 Î ç•m `²B\\\

•K h`9+ #QÈ+ p¨Q ç½ +¦ M; v K°i M;QÌB F?€+ ` ç¦M iB T- /šM ?„M p¨Q i`QM;X

>„M +?QM? i?S+ iB M p¨Q M¬ i`QÌM;- # M i`QM; i?”i bU `°M; `½B- bªM? çQÊ+ +?
K¨m t M? H¨K +?O ç¢Q- K°i # M H'v K¨m p¨M; ç i` M; i`Q- M?Q K¨m p¨M; M¨v F?¬
+O M;•M HQÊM; ? v +?•m #€m- F?B M M;QÌB i +¦ +ªK ;B€+ m M?½- # M i` M H¢B

L;QÌB M?•M pB M ;BªB i?Q+?- F?m K¨m p¨M; H¨ MÆB ç K¼B M;QÌB ç'm ;B€- +ÁM
p”i ç'm ;B€X ob MÆB ç•v i´ +?S+ +€+ T?B M +?Ê ?¨M; M;¨v- +?Q M M T?ªB +?B `
?¨M; p¨ ;B Q iB M +MM; H9+X o”i ç'm ;B€ #bM? i?QÌM; ;B€ i`` F?¬M; i? Qi ?ÆM M
F?¬M; i?b F?¬M; M?”M #€MX

h?ŠM; i?„M K¨ tûi i?b +€B ;B€ M,K i`,K ç²M; p¨M; i?U+ H¨ [m€ i?'T- •K h`9+ i?–K
F?¬M; T?ªB ç Km - K¨ H ç #€MX *–K i?¨M? im bY +–M `'i M?B m iB M- K†+ /M
iB M- ?ÆM M[ç +¦ i? +¦ K°i +m°+ b®M; ç–v çO- K M; p M?[M; i` M; i?B i #` i®
p”i iQ i`QM; F?B ;B€ +ª +¨M; H9+ +¨M; i,M;X >„M +¨M; F?¬M; i? [mªM Hm¬M +ª ªB
+?Q /M +¦ M L?½ ;B9T K°i i v M?QM; H¨ i?¨M? +?O- ?„M F?¬M; i? K½B /U p¨Q
?„M ç M #m´B ç'm ;B€ M¨v ç +¦ i? FB K +?9i iB M T?€i i`B M +–K i?¨M?X

.QÈB bU iQM? iQ€M +O M?•M pB M- ?„M +kM; +?ŠM; +–M T?ªB i`ª T?Q ç H¨K ;b
i?QÊM; T?~K i`QM; T?B M ç'm ;B€ H–M M¨vX L?[M; M?•M pB M Î ç¦ F?B i?'v p”i T
i`ÊM K„i ?€ K²K K¨ i?¬BX

"QÈ+ p¨Q T?ÁM; ç'm ;B€- •K h`9+ M?'i i?ÌB FBM? M;¢+ bYM; b®i- #ÎB ?„M F?¬M; M
p”v- +¦ i? +?S +ª p¢M M;QÌB M?Q +?ÆBX *?QM? ;B[+,M T?ÁM; +¦ K°i ç¨B + Q
M;²B i?b çQÊ+ t T pÁM; [m M? ç¨B M¨v- /–M /–M KÎ `°M; ` p¨ + Q H M +ª i`,K i?Q
ç†i #ÎB K T?€T- imv t ? v ;–M ç m +¦ i? M?bM p¨Q i`mM; i•K K°i +€+? `ä `¨M;X

hmv M¦B +?¶ M¨v +¦ ç M +ª p¢M +?¶ M;²B- M?QM; T?–M HÈM ç m +¦ M;QÌB ç†i ? i
ç¦ +?SM; iÄ MÆB ç•v M´B iB M; ç M KS+ M¨QX h` M ç¨B +¦ K°i M;QÌB +–K HQ K
;B€X o”i ç'm ;B€ H9+ M¨v H¨ K°i F?®B iBM? i?¢+?- imv Î t M?QM; •K h`9+ pšM +ª
iW M¦- M?'i ç`M? H¨ iBM? ?Q +O K i?9 +'T #®M ?Q†+ +'T M,K +?S F?¬M; +?ÆB

h M M?•M pB M +¦ +?9i FB m M;¢Q M¦B,

@ .B T iB M bBM?- ç•v H¨ T?ÁM; ç'm ;B€ HÈM M?'i ç¢B HK+- K¶B M;¨v ç m i´ +?S+
+¦ [mw i°+ J G M ç M ç•v i? K /U- F?¬M; M?[M; p”v +ÁM +¦ [mw i°+ +€+ MQÈ+ F?€
#„i ç–m p¨Q #m´B +?B m +?Q ç M i”M KQÌB ;BÌ i®B- ç¦ +kM; H¨ + Q i`¨Q +O #m´B
K¦M ç² +O iB M bBM? ç•vX

.B T •K h`9+ +QÌB ç€T,

@ h +?d [m M i•K p”i i ç2K ç M F?B M¨Q çQÊ+ #€M çB i?¬BX

*¬M; i€+ pB M +mM; FQM? ç€T,

@ o”i M;¨B ç2K ç M ?¬K M v M?'i ç`M? çQÊ+ ç'm ;B€ +m®B +MM;X L m M;¨B F?¬M
M;¨B +S Î ç•v M;?d M;ÆBX

æ M i”M KQÌB ;BÌ ç K- p”v H¨ +ÁM K°i F?QªM; i?ÌB ;B M M[- M?[M; p”i T?~K i–K i?
?SM; i?9 +?9i M¨QX æQÆM; M?B M ?„M +kM; ?v p¼M; F?¬M; +¦ K°i p”i T?~K M¨Q
?„M- p”v H¨ çQÊ+ `²BX

@ æQÊ+- p”v H¨K T?B M M;QÆB /šM i ç M F?m pU+ F?€+? [mw çBX

L;QÌB T?K+ pK /šM ?„M çB p¨Q i`QM;- tmv M [m # i–M; #ªQ p - ç M K°i ç¢B bªM?
i`,K i?QÈ+ pm¬M;- M?QM; F?B M ?„M +¦ H¢B +ªK ;B€+ M?Q EBK a„+ aBM? ?Q
?Q - imv ?„M F?¬M; #B i ;B€ i`` +O M?[M; i?S i` M; i`Q- M?QM; M?bM ç° iBM? tª
ç² +¦ ;B€ i`` HÈMX

*?¶ M¨v +¦ p i`®M; i`ªB- çB ç M ç•v i?b i M T?K+ pK M;WM; H¢B K¨ +¦ K°i M;QÌB F

h'i +ª T?K+ pK pB M MÆB ç•v ç m H¨ M[iY- iQ¨M #° K†+ K°i #° ç² K¨m ç2M- çÆM
p ç T +O +€+ +¬X *€+ +¬ K†+ p€v /¨B- FûQ ç M i"M K„i +€- +?d ç H° ` +?9i tQr
i v €Q +kM; /¨B- M?QM; pšM i?'v çQÊ+ ç¬B #¨M i v tBM? ç TX *¬ M¨Q +¬ M'v ç m
+?Q •K h`9+ +ªK i?'v p¨B T?–M ?ªQ +ªK- [mª M?B M ç•v H¨ T?ÁM; ç'm ;B€ HÈM M?
+¬M; ?°B [mª i?"i F?€+ #B i K°i i`ÌB K°i pU+X

*–K æ

*¦ i? i?'v F?€+? [mw M?Ä im´B M?Q •K h`9+ F?¬M; M?B m- K'v +¬ T?K+ pK i?'v ?
;B¨m +¦ i?b çQM çª iB M H M- +QÌB iQÆB +?¨Q ç¦MX

@ sBM +?¨Q [mw F?€+?- tBM M;¨B +?Q t2K i? X

J°i +¬ T?K+ pK +9B M;QÌB ?¨M? H X

.B T •K h`9+ çQ i? ` - K„i M?bM tmM; [m M? bªM?- Î ç•v i´M; +°M; +¦ KQÌB M;Q
?„M M;¢+ M?B M +?QM? H¨ B +kM; +¦ i¦+ K¨m p¨M;- p¦+ /€M; iQÆM; iU M? m- i?
M;Q¨B F?¬M; b B H +? K'v- i?"i F?B M M;QÌB i +¦ +ªK ;B€+ M?Q Î EBK a„+ aBM?

L;QÌB T?K+ pK b m F?B /MM; K T?€T ç FB K i` i? +O •K h`9+ i?b çQ H¢B +?Q

@ .B T iB M bBM?- M;¨B Km®M M;?d M;ÆB K°i +?9i\ L;¨B +¦ +–M ;b F?¬M;\

L;?2 K'v +?[ó+–M ;b F?¬M;ô F?B M ?„M M?È ç M H¬B i?–M +¬M; ?°B p¬ +MM; ?Q

@ æQ i ç M T?ÁM; M;?d H¨ çQÊ+- i`QÈ+ #m´B ç'm ;B€ +m®B +MM; i?b ;¼B i X

@ o•M;5

S?K+ pK pB M /šM •K h`9+ i?2Q K°i H®B M?Ä çB p¨Q b•m # M i`QM;X

@ Í ç•v +¦ F?QªM; # Q M?B m F?€+? [mw\

•K h`9+ M?bM i?'v +€+ T?ÁM; ç m ç¦M; +Y i?b i`QM; HÁM; F?¬M; i?'v i?QªB K€B-
+¬ çÆM H¢M? H)Q p"vX

L;QÌB T?K+ pK KB M; MÎ K°i MK +QÌB iQÆB- +mM; FQM? M¦B,

@ h?2Q Fw HK+ i?b Î ç•v +¦ ?ÆM K°i M;¨M p`- M?QM; #bM? i?QÌM; +?d +¦ F?QªM;
M;?d M;ÆB Î ç•v H¢B +¨M; Qi- F?€+? [mw i?QÌM; p¨Q T?B M ç'm ;B€ +m®B +MM; K
i?"i H¨ [m€ ?B KX

.B T •K h`9+ #'i ;B€+ ;½B ç–m- +QÌB ç€T,

@ h F?¬M; #B i [mv +O Î ç•v- M M KÈB ç M bÈK

_²B ?„M çQÊ+ M?•M pB M çQ p¨Q K°i ;B M T?ÁM; pW T?ªB- F?QªM; M,K KQÆB
T?ÁM; çQÊ+ i` M; i`Q K¨m p¨M; ``i m M?½- +¦ ;BQÌM;- #¨M ;? - H¢B +¦ +ª T?ÁM; i„
?ªQX

@ sBM KÌB M;¨B M;?d M;ÆB- M m M;¨B +–M ;b tBM #'K M9i M¨v- H"T iS+ b) çQÊ+
;BÌ +?B m i?b KÌB M;¨B /MM; #[i®BX

.B T •K h`9+ M;²B tm®M; ;? - i`QM; HÁM; i?–K M;?o- H¨K M;QÌB ;B¨m [mª i?"i [m
pB M M¦B- Km®M i`Î i?¨M? F?€+? [mw i?b +kM; T?ªB i`ª Qi M?'i K°i i`B m ç²M; p
ç•v H¢B +¦ ç M +ª M;¨M F?€+? [mw- +QB #° HQÊM; iB M i?m M?"T Î ç•v i?"i F?¬M;

>„M F?Q M? +?•M M;²B im Hmv M h`9+ ç'm F?Q- F?¬M; p ,M +ÆK +O h¬ G¢T +k
H¨ i`€M? K†i Gv a€iX

h?ÌB ;B M i`¬B [m i?"i M? M?- i`9+ ç'm F?Q +O ?„M ç½ ç M +ªM? ;BÈB + Q M?'i -
iU i?'v p"M F?Q +O KbM? F?¬M; i - iW F?B `ÌB F?ÄB "Q+? E?¬M; >ªB- i?U+ HU+ +

L?QM; F?¬M; T?ªB H9+ M¨Q +kM; ;†T K v K„M- ?„M +kM; T?ªB iU M¶ HU+ #ªM i?•M i®i +kM; +?d K°i T?–M- T?–M HÈM +?QM? M?Ì KQÌB b€m M,K M MiªM; +O ?„M-# ç°i T?€ HÈM p"vX

h`W K°i H9+ ,M i®B i?b i`QM; bm®i i€K ;BÌ- •K h`9+ ç m M;²B Hmv Mi`9+ ç'm F?Q +?Q pQÊi [m çQÊ+X E?¬M; i`€+? M°B ?„M p¨ h–M H½Q ç m M?„+ M?Î- +¨M; Hm bQM; im M?Q ?„M- t2K ` +–M T?ªB ;B¨M? M?B mi?ÌB ;B M ?ÆM KÈB çQÊ+X

J†+ /M pä +¬M; p¨ K T?€T ?¶ i`Ê HšM M? m- imv +¦i? ?ÆM çQÊ+ T?–M HÈM M;Q +?mv Mi•K im Hmv M K°ii?S i?b pšM +ÁM K°i F?QªM; +€+?X JK+ iB m +O ?„M F MB M ç M?'i + Q i?O- M?QM; pb æ¬M; GQM; "€i h¬M;- pb i?•Mi? +O hY- ?„M >„M F?¬M; Km®M M?Ì L;•M GQM; i?¨M? ?¶ i`Ê- ?„M Km®M iU KbM? ;BªB [mv i+?m "€i h¬M;- M M ?„M +?d +¦i? M¶ HU+ ? iKbM? M•M; + Q i?U+ HU+X

*¦iB M; ;ä +Y M? M? - ?„M +?"K `½B i?m h`9+ ç'm F?Q M?"T p¨Q ç M çB M- K†- çQÊ+ # Q M?B m- M?QM; #m´B Hmv Mi"T i`Q M v +kM; F?¬M; iX

@ .B TiB M bBM?- T?B M ç'm ;B€ # FB M #ªQ p"i +m®B +MM; #„i ç–m `²B5

@ æQÊ+X

>„M çSM; H M- i?2Q M;QÌB ?–m çB ` F?ÄB T?ÁM;X

E?B ?„M pW #QÈ+ p¨Q T?ÁM;- F?¬M; M;Ì H¢B ;†T M;QÌB [m2MX

@ •Q GÊB .mv G¢T ç¢B + - G G M- +€+ M;QÌB +kM; iÈB ç•v\

h?'v .B T •K h`9+- •Q GÊB .mv G¢T- i?B Mi¨B i` im´B +O ;B i°+ G G M- +MM; G M FBM? M;¢+ i?®i,

@ ±- F?¬M; M;Ì H¢B H¨J G M ç¢B M? ?MM;- i?–M •K bQ po ç¢B .B T •K h`9+ +O ;B¨m +¦p"v- H¢B H¨ F?€+? [mw +O MÆB M¨vX

•Q GÊB .mv G¢T ?mw+? i v Km°B Km°B K°i +€B,

@ æWM; M¦B HmM; imM;X •K h`9+- b Q M;QÆB +kM; iÈB\ G¨ Km®M Km p"i ;b b Q

GÌB M¦B ;BªM /` 'K €T ?ÆM +¬ 2K ;€B ``'i M?B mX G G M +ÁM M?Ä- +?d M?"M i? M?QM; H¨ +MM; HS im´B- H¢B #B iKbM? i¨B F?¬M; #^M; M;QÌB- M Mi`QM; HÁM ;b H¨ H¢X *ÁM •Q GÊB .mv G¢B H¢B F?€+- +MM; pÈB ?„M ç½ iWM; +?B M ç'm MÆ +O h?–M •K bQ +?•M +?QM?- ç½ ç H¢B 'M iQÊM; b•m b„+ F?¦T? BX >ÆM M[ [m ?„M- K¨ M; v +ª ;B ;B +kM; iWM; M?„+ M?Î T?ªB KQÊM bS+ +O p` i•M +?O M?•M

.B T •K h`9+ H„+ ç–m +QÌB ç€T,

@ h +?d ç M t2KX

•Q GÊB .mv G¢T M¦B,

@ :†T M? m ç½ H¨ /mv M- +?9M; i ç m H¨ F?€+? [mw- ? v H¨ +MM; M? m t2K ç'm ;

_²B p¶ p¶ p B ?„M- /šM ` M;Q¨BX

•Q GÊB H¢B ?ÄB,

@ JÈB +¦K'v M;¨v F?¬M; ;†T- b m F?B M;?d ? - i Km®M ibK M;QÆB ç #¨M p¨B + /¢Q M¨v M;QÆB #"M `°M ;b K¨ H„K i? \

G G M +QÌB ? ? ç€T,

@ *–K +?O +?9M; i +ÁM +¦+?mv M #"M M¨Q M;Q¨B +?mv Mi€M ;€B +Æ +?S\ h K + ;b +ª- M; v +ª ç M?'i K„ M[+O ?¼+ pB M H¨ >QÆM; GQ M; i, i, +kM; imv M #® ?, i, 'vX

Áo Lợi Duy Lạp nhất thời giật mình, hắn và cô em gái đều tham gia trận chiến ấy, cũng đã biết thân phận của Hương Loan, nhưng… nhưng chuyện này làm sao công chúa có thể tự quyết định? Chẳng lẽ Tây Nhĩ Duy Áo đại đế lại để nàng làm như vậy hay sao? Nghe La Lan nói thế, hắn liền quay sang nhìn Âm Trúc, thầm nghĩ hoàng đế nhìn người quả thật khác người, coi bộ ông nội cũng có tài đoán trước tương lai.

Diệp Âm Trúc cười khổ đáp:

- La Lan, cả cô cũng cười ta, lẽ nào cô không biết thân phận của Hương Loan sư tỷ, chúng ta có khả năng thế sao? Chỉ là ta và nàng đùa cợt với nhau, lúc đó có chút hiểu lầm. Không lẽ cô không thấy ta gặp bao nhiêu điều phiền toái mấy ngày qua sao?

La Lan thấy hắn xấu hổ thì cười hì hì:

- Ta lại nghe không hẳn như vậy. Ai lại không biết ngươi chính là Thần Âm đệ nhất nhân, là thiên tài trợ giảng Diệp Âm Trúc, lại vì giận dữ mà xông ra bảo vệ người đẹp, khiến cho đệ nhất mỹ nhân Hương Loan tỷ sinh lòng ngưỡng mộ. Trong lòng tỷ ấy, có lẽ ngươi giờ là lựa chọn số một. Các nữ đệ tử trong học viện tò mò về ngươi không ít, hỏi chuyện ngươi luôn mồm. Ngay cả nam đệ tử cũng hận ngươi thấu xương. Ngươi nên cẩn thận thì hơn. Học viện chúng ta có đến hơn bảy phần là nam nhân, bảy tám ngàn người mà đập ngươi, e rằng xương cũng không còn.

Diệp Âm Trúc nghe thế thì lắc lắc đầu, hắn biết có giải thích nữa cũng vô dụng, trừ khi Hương Loan chủ động nói hắn không phải bạn trai nàng, bằng không sau này tình cảnh của hắn ở học viện thực là khó khăn.

Áo Lợi Duy Lạp buồn cười nhìn hắn, ở Cầm Thành, hai người đã chung đụng một đoạn thời gian, lại hiểu thâm ý của La Lan. Cứ nhìn vẻ mặt của Âm Trúc thì biết chuyện này tuyệt không đơn giản, mà cũng chẳng nên hỏi nhiều làm gì, bèn đổi đề tài:

- Âm Trúc, ta bây giờ đã gia nhập Long kỵ binh quân đoàn, thuộc về cấm vệ hoàng gia. Ngươi có hứng thú đi chơi với ta không?

Áo Lợi Duy Lạp có thể vào được cấm vệ hoàng gia, Âm Trúc cũng chẳng lấy làm kỳ quái:

- Chúc mừng Áo Lợi đại ca. Nếu vậy thì đệ nhất định đi chơi với huynh.

Áo Lợi Duy Lạp thở dài:

- Nhưng hiện giờ thì chưa được, ít nhất cũng phải tháng sau. Thật sự mà nói, ta cũng không biết có còn sống trở về không nữa!

Diệp Âm Trúc sững sờ hỏi:

- Chiến dịch bảo vệ mùa thu còn chưa đến mà! Huống chi đại ca huynh là ngân tinh long kỵ tướng, có bao nhiêu người có thể uy hiếp tính mạng của huynh?

Áo Lợi Duy Lạp lắc đầu đáp:

- Lần này không giống vậy. Người tính không bằng trời tính. Nếu quả thật ta phải chết, ta cũng muốn kẻ thù phải trả giá thật đắt.

La Lan đứng cạnh hờn dỗi nói:

- Đều cũng do huynh, nếu như không phải huynh nhất định xung phong đánh, bằng không Tây Nhĩ Duy Áo thúc thúc có thể ép bức chúng ta sao? Người của La Lan gia tộc chết vì Mễ Lan này chưa đủ hay sao? Huynh thật là ngốc nghếch quá đi, vậy mà nội cũng ủng hộ huynh. Chắc chỉ có huynh mới có thể ngồi vào cái ghế Nguyên soái của người thôi! Nội thật là nhẫn tâm!

Áo Lợi Duy Lạp sắc mặt biến đổi, ngạo nghễ đáp:

- Vì nước hy sinh là vinh hạnh của kỵ sỹ chúng ta. Tiểu muội không nên bàn quốc gia đại sự. Nếu không có kinh nghiệm, trải qua trăm trận thì làm sao làm nguyên soái? Muội đó, từ nhỏ được nuông chiều thành thói, có nhiều chuyện muội không hiểu được đâu.

o·ou G\ʏỀjX o·oI ¦ C d9 d9j W_9 ¦ƷH ¦ \Ò§ GG ¦ _Ṇj

Mã Đế Ni nguyên soái quả không hổ là bức thành của đế quốc. Lần thất quốc thất long bài vị chiến này nguy cơ lớn như thế nào hắn làm sao không biết, nhưng lại để cho cháu mình tham gia. Bất quá Áo Lợi Duy Lạp nói cũng không sai, khiêu chiến với sinh tử mới là cách tu luyện tốt nhất của cường giả.

Chỉ cần hắn còn sống trở về thì bất luận là phương diện nào, từ vị trí trong quân đội đế quốc hay là thực lực bản thân đều có những bước tiến vượt bậc. Đây chính là chuẩn bị công tích cho hắn từ từ tiếp nhận vị trí của nguyên soái Mã Đế Ni trong tương lai. Mã Đế Ni chính là đang đánh một canh bạc lớn, vật cá cược chính là tính mạng của cháu mình. Vì Mễ Lan đế quốc, Tử La Lan gia tộc quả nhiên đã nỗ lực rất nhiều. Chả trách lúc đầu Tô Lạp có nói với mình, Mễ Lan đế quốc có mấy gia tộc thế lực cực lớn, nhưng nỗ lực để có được và duy trì thế lực ấy của họ thì không phải ai cũng hiểu.

-Áo Lợi Duy Lạp đại ca, nếu ta đoán không sai, lần chiến đấu của hai tháng sau chúng ta lại có thể sánh vai tác chiến. Thật vinh hạnh khi được làm đồng đội tác chiến với ngươi một lần nữa.

Diệp Âm Trúc mỉm cười bình tĩnh nói.

Huynh muội Áo Lợi Duy Lạp và La Lan đều sững sờ, ngơ ngác nhìn Diệp Âm Trúc. Áo Lợi Duy Lạp nghi hoặc hỏi:

-Âm Trúc, chẳng lẽ ngươi cũng…

Diệp Âm Trúc thấp giọng nói khẽ:

-Thất quốc thất long bài vị chiến đúng không?

Áo Lợi Duy Lạp sắc mặt khẽ biến:

-Đúng thế, nhưng ta lại không thấy tên ngươi trong danh sách. Cho dù ngươi được phong là Tử Tước, nhưng dù sao ngươi cũng là người tới từ A Tạp Địch Á. Hơn nữa, bệ hạ hình như có ý không cho ngươi tham gia lần chiến đấu này. Ngươi biết không, mỗi lần tham gia Thất quốc thất long bài vị chiến, số lượng chiến sĩ sống sót quay về không quá hai phần. Nhưng vì bảo tồn thực lực cho quốc gia, mỗi nước đều phái ra không dưới hai mươi vị ma pháp sư. Ngươi là thiên tài Thần âm hệ. lại là anh hùng từng vì đế quốc ngăn cơn sóng dữ, tại sao ngươi lại tham gia lần chiến đấu này?

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:

-Đến đấu phòng đi, chuyện này ít lâu nữa ngươi sẽ hiểu thôi mà> Kể cả Tây Nhĩ Duy Áo thúc thúc cũng không thể quyết định việc ta có tham gia lần chiến đấu này hay không. Vốn lần bài vị chiến này cũng làm ta có chút lo lắng, nhưng bây giờ có Áo Lợi Duy Lạp đại ca cùng tác chiến, ta tin tưởng chúng ta nhất định giành được thắng lợi cuối cùng.

Áo Lợi Duy Lạp còn đang ngây ngốc chưa biết làm gì thì đã bị Diệp Âm Trúc lôi vào phòng đấu giá, nhưng La Lan đi một bên thì lại thì thào tự nhủ: “Hóa ra kẻ ngu không chỉ có một mình tam ca!”. Đương nhiên, ánh mắt nàng nhìn Diệp Âm Trúc thì đã có thêm vài phần tôn kính.

Trong Phòng đấu giá, khắp nơi đều được chiếu minh ma tinh thạch chiếu sáng, ánh sáng chủ yếu tập trung vào giữa trung tâm đấu trường, ngay trên bục đấu giá. Ba người bọn Diệp Âm Trúc là khách quý tất nhiên được dẫn vào phòng riêng, thông qua một loại hình ảnh tinh thạch đặc thù , bọn họ có thể chứng kiến vật phẩm đấu giá một cách hết sức chân thực, đồng thời có thể ở tại chỗ tiến hành đặt giá. Đối với những sắp đặt giành cho giới khách quý, phòng đấu giá ở Mễ Lan thành này tuyệt đối không thua bất kì nơi nào.

Áo Lợi Duy Lạp cũng là ngươi thông minh, thôi không hỏi Diệp Âm Trúc nữa, rất nhanh khôi phục lại vẻ mặt bình thường. Thất quốc thất long bài vị chiến ngoại trừ A Tạp Địch Á không tham gia, bảy quốc gia còn lại đều cực kì coi trọng. Nếu không phải là những người trực tiếp tham gia thì không thể biết được, thời gian và địa điểm chiến đấu đều cực bí mật.

Thái độ Diệp Âm Trúc như vậy lại khiến hắn nhớ tới trận đánh ở Cầm Thành. Diệp Âm Trúc ngạo nghễ đứng trên thành lâu, bằng một khúc “Long Tường Thao” làm cho sát khí của Kiếp lược quân đoàn thú nhân bị đả kích đến mức thấp nhất, nghĩ đến đây trong lòng hắn bừng bừng chiến ý.

Cùng với một Ma pháp sư đặc thù như Diệp Âm Trúc luôn mang lại cho hắn hy vọng lớn lao. Hắn tin vào sự phối hợp tuyệt đối giữa Diệp Âm Trúc - thiên tài ma pháp sư và hắn - một Ngân tinh Long kị tướng trẻ tuổi.

Lúc trước, ở Cầm Thành, Diệp Âm Trúc đã cùng cấp bậc với mình, không biết bây giờ hắn còn mạnh tới đâu nữa đây?

Khi cầm trong tay danh sách năm trăm người tham chiến thấy không có tên Diệp Âm Trúc, Áo Lợi Duy Lạp vừa buồn bực vừa tiếc nuối. Cầm khúc của hắn ngay cả Long tộc cũng có thể sinh ra uy hiếp thì trong lần Thất quốc thất long bài vị chiến này tác dụng tuyệt đối không cần phải nghi ngờ.

Lúc này thông qua khung cửa mở của phòng khách quý có thể quan sát hết mọi việc bên ngoài mãi trường. Đấu trường đã kín chỗ, một cột sáng trắng lóa chiếu xuống bục điều khiển, một nữ tử đang đứng trên đó.

Mái tóc đỏ dài mượt quá thất lưng, vóc người cao chừng hơn một thước tám, theo Diệp Âm Trúc thấy thì cũng chỉ có Ly Sát hóa thân thành người mới có thể so sánh chiều cao với nàng ta. Nhìn qua thì thấy nàng ta chỉ chừng hai mươi tuổi, da thịt trắng nõn, đôi mắt màu xanh biếc sáng ngời cực kì ấn tượng, cặp môi đầy đặn phối hợp với bộ ngực cao vút rất gợi cảm, khiến cho người khác cảm thấy kích thích không thôi. Quần dài quét đất màu xanh biếc phản chiếu ánh sáng lấp lánh, ngực cao mông nở, phong thái ngạo nhân, thật đáng để cho người ta chiêm ngưỡng và mơ ước.

Thông thường, màu xanh và đỏ mà cùng xuất hiện trên trang phục của một phụ nữ thông thường thì chỉ làm người ta có cảm giác sặc sỡ lố bịch, nhưng sóng tóc đỏ sậm của cô gái này lại phối hợp cực kì ăn ý với bộ y phục màu xanh biếc gây cho người ta cảm giác khó quên.

Nàng ta rất đẹp, vẻ đẹp thành thục cực kì hấp dẫn người ta. Đây là điểm mà cả Hải Dương và Hương Loan đều không thể có được, mặc dù còn kém An Nhã về độ ưu nhã nhưng lại mị hoặc hơn vài phần.

Thấy cô gái này xuất hiện, ánh mắt trầm tư của Áo Lợi Duy Lạp lập tức biến mất, hai mắt sáng ngời, chăm chú quan sát nữ tử trên bục đấu giá.

La Lan trừng mắt liếc tam ca một cái, không vui nói:

-Chỉ biết nhìn nàng ta thôi. Thật không biết cái loại đàn bà như vậy có gì hay, phong tao như vậy mà nam nhân các ngươi cũng có thể thích được.

Áo Lợi Duy Lạp mỉm cười đáp:

-Ngươi là đàn bà nên không hiểu lòng nam nhân. Huống chi Giáng Châu tiểu thư tuyệt đối không đơn giản như bề ngoài vậy đâu. Nam nhân nào không thích nữ tử khêu gợi? Ca ca của ngươi cũng là nam nhân mà! Âm Trúc, ngươi nói có đúng không?

-hả?

Diệp Âm Trúc bị hỏi đột ngột thì ngẩn người ra, hắn cũng thừa nhận, nữ tử trên đài cực kì thu hút ánh mắt hắn, nhưng để nói làm làm rung động tới tâm huyền hắn thì còn chưa đủ. Thấy La Lan đang chăm chú nhìn mình chờ đợi, hắn chỉ đành trả lời nước đôi:

-Có lẽ vậy.

Áo Lợi Duy Lạp bật cười:

-Ta quên mất, Âm Trúc ngươi đã có Hương Loan tiểu thư khuynh thành mị quốc, khó trách cả mĩ nữ như Giáng Châu tiểu thư cũng không có hứng thú. Tốt lắm, ta đã bớt đi được một đối thủ cạnh tranh tiềm năng rồi.

Diệp Âm Trúc đỏ mặt, cười khổ đáp lời:

-Áo Lợi Duy Lạp đại ca, ngươi cũng giễu cợt ta àh. Ngươi không phải không biết thân phận của Hương Loan học tỷ, ta và nàng liệu có thể đi đến đâu chứ? Không lâu nữa ngươi sẽ hiểu thôi, Hương Loan học tỷ chỉ đang đóng kịch lừa mọi người một phen thôi.

Áo Lợi Duy Lạp thâm ý nhìn Diệp Âm Trúc một cái, nói:

-Không nói nữa. Bắt đầu đấu giá rồi.

Phòng khách quý quả nhiên cách âm cực kì hoàn hảo, chẳng những cách ly tất cả những ồn ào náo nhiệt ở bên ngoài, mà còn có thể nghe được rõ ràng tiếng xướng giá mại bản của Giáng Châu tiểu thư ở trên đài.

-Thật cao hứng, hôm nay lại có thể gặp mọi người ở đây.

Giáng Châu mỉm cười nói, nụ cười tươi tắn không chút giả dối, trong mắt lại phát ra ánh sáng mị hoặc động lòng người. Từ trong phòng nhìn ra, Diệp Âm Trúc có thể thấy rõ ràng, vưu vật này hiển nhiên đã làm kích động tâm tình của không ít khách nhân đến tham gia đấu giá.

Áo Lợi Duy Lạp ghé vào tai Diệp Âm Trúc nói nhỏ:

-Mặc dù Đấu giá hội của chợ nô đãi Mễ Lan thành từ trước đến nay sinh ý cũng không tệ nhưng chưa đến mức bùng nổ như hiện nay. Chỉ mới từ ba năm trước, vị Giáng Châu tiểu thư này đứng ra chủ trì đấu giá thì mới phát triển mạnh mẽ, nhân số cũng tăng lên rất nhiều. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi, nàng ta đã biến nơi này thành đệ nhất Phòng đấu giá danh vang đại lục. Ta dám chắc hơn tám phần nam nhân trong Mễ Lan thành này đều có mơ ước với Giáng Châu tiểu thư này. Bất quá, ngươi cũng không nên coi thường nữ tử này, mặc dù nàng ta thường xuyên dùng cơm với các quý tộc nhưng tuyệt đối không nghe thấy tin tức gì tiến triển hơn thế. Điều đáng kinh ngạc hơn là mỗi ngày vị Giáng Châu tiểu thư này đều có rất đông nam nhân theo đuổi, thế nhưng chưa một ai dám dùng bạo lực với nàng ta. Cho dù là các quý tộc có bối cảnh cực kì thâm hậu, nhưng nếu họ có biểu hiện bá đạo một chút là lập tức sẽ bị cảnh cáo. Cụ thể hơn ta cũng không biết, nhưng dám chắc chuyện này có thật. Thế nên ta mới nói vị Giáng Châu tiểu thư này tuyệt đối không đơn giản. Mặc dù bình thường nàng ta nhìn ai cũng cực kì thân thiện phóng khoáng, nhưng khi xử lí công việc lại cực kì cao ngạo, nguyên tắc. Bây giờ rất ít khi có thể gặp được nàng ta đứng ra điều khiển đấu trường. Xem ra ba kiện bảo vật đem ra đấu giá hôm nay giá trị không nhỏ ah, nếu không nàng ta tuyệt đối không tự thân xuất mã đâu.

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:

-Nếu mời khách là quý tộc ăn cơm thì chắc không thiếu ngươi đâu nhỉ?

-Ách… đúng vậy.

Áo Lợi Duy Lạp có chút xấu hổ, nhìn muội muội đang cười trộm bên cạnh, nhưng điều hay là hắn vẫn còn dám thừa nhận.

Lúc này chủ trì trên đài, Giáng Châu đang cất tiếng ca ngợi, mỗi khi mở miệng, mỗi động tác giơ tay nhấc chân đều khiến cho người ta cảm thấy mị hoặc vô cùng:

-Hôm nay có một tin tức tốt nói cho mọi người hay. Lần đấu giá cuối cùng hôm nay là ba kiện bảo vật cực kì quý giá, ta vừa xem qua cũng rất kinh ngạc. Phải một lúc lâu ta mới có thể trấn tĩnh lại, ba kiện bảo vật này cực kì hiếm có. Bất luận là với chiến sĩ hay ma pháp sư, cho dù là các gia tộc giàu có xa hoa cũng không có nhiều cực phẩm như vậy. Ta nghĩ mọi người cũng đã rất nóng nảy rồi, vậy chúng ta nên bắt đầu đấu giá đi thôi.

Thanh âm đều đặn trầm bổng như một giai điệu đẹp vang vọng khắp đấu trường, tiếng nói không phải thanh thúy, cũng không mềm mỏng, mà là một loại cảm giác mượt mà rất đặc thù.

_____***_____

Giáng Châu khẽ cười một tiếng, đi đến bên cạnh bờ đài đấu giá, theo nhịp bước chân bộ ngực cao vút phập phồng lên xuống làm khách nhân nhìn muốn rớt con mắt ra ngoài.

Kiện vật phẩm đấu giá thứ nhất rất nhanh chóng được đưa lên sàn, có một điểm Diệp Âm Trúc thấy ở đây cũng làm giống như Lôi Thần thương hội là vật phẩm đấu giá đều được phủ kín bằng vải đỏ. Từ ngoại hình của lớp vải đỏ bao phủ bên ngoài có thể thấy, vật phẩm đấu giá này không nhỏ, cao ngang đầu người.

Áo Lợi Duy Lạp thốt lên một tiếng kinh dị:

-Thú vị thật, xem ra hôm nay gặp may rồi. Hình như đây là một kiện khôi giáp! Âm Trúc, ngươi có hứng thú không? Hôm nay lại do Giáng Châu tiểu thư tự thân điều hành, sợ rằng cấp bậc cũng phải là hồn khí.

Diệp Âm Trúc lắc đầu:

-Ta là ma pháp sư, cần khôi giáp làm gì? Hơn nữa ta cũng khôgn có tiền mà mua.

Áo Duy Lạp nói:

-Không đúng, ngươi đâu phải là Ma pháp sư đơn thuần. Còn nói là không có tiền, ngươi làm sao có thể thành khách quý ở đây? Mặc dù nơi này phục vụ cực tốt, nhưng nếu muốn trở thành khách quý tuyệt đối không thể đi cửa sau, trừ phi ngươi có thư giới thiệu của Hương Loan tiểu thư tặng cho.

Trên khán đài, nhân viên của đấu trường đã mang kiện vật phẩm đấu giá tới bên cạnh Giáng Châu. Nàng ta giơ tay phải lên nắm lấy tấm vải đỏ, mỉm cười:

-Mọi người có muốn biết đây là cái gì không? Có lẽ không dấu được đôi mắt tinh anh của quý vị, từ hình dáng bề ngoài của tấm vải đã phán đoán ra đây là một kiện khải giáp. Đúng vậy, đây đúng là một kiện khải giáp, không phải là một ma pháp vật phẩm. có lẽ mọi người lại hỏi, chỉ là một kiện khải giáp thuần túy thì có gì đáng giá đây? Giáng Châu có thể nói cho các vị khách quý biết, đây là một kiện khải giáp đặc thù, hoặc có thể nói, đây là một kiệt tác nghệ thuật. Nếu một chiến sĩ mạnh mẽ mặc trên mình bộ khải giáp này, Giáng Châu cũng không thể cưỡng lại vẻ hấp dẫn của hắn.

Diệp Âm Trúc khen thầm trong lòng, thật là một động lực lớn lao ah! Những khách nhân bên cạnh khán đài đều đã đứng cả dậy, ai mà không hi vọng mê hoặc được một mĩ nữ khuynh thành như thế chứ?

Áo Lợi Duy Lạp bên cạnh ánh mắt sáng ngời, hào khí can vân tưởng như có thể nhảy ra giữa khán đài bất cứ lúc nào. Khó trách vị Giáng Châu tiểu thư này lại có thể thúc đẩy sinh ý của Phòng đấu giá càng ngày càng tăng cao như thế.

-Mời mọi người cùng xem.

Giáng Châu hiểu rất rõ tâm lí con người, chờ đến lúc không khí trong phòng đấu giá khẩn trương đến cực điểm rồi mới nhẹ nhàng kéo tấm vải đỏ xuống. Trong chớp mắt, tất cả các ma pháp đăng trong phòng đều tắt vụt, kể cả luồng ánh sáng trắng chiếu trên người Giáng Châu cũng biến mất.

Cả hội trường rộng lớn bỗng chốc chìm trong bóng tối, nhưng mọi ánh mắt đều tập trung trên đấu giá đài. Ở đó có một kiện khải giáp, một kiện khải giáp vô cùng mỹ lệ.

Toàn thân khải giáp hiện ra màu lam, mặc dù không có một chút ánh sáng chiếu xạ nào nhưng nó vẫn phát ra quang mang nhàn nhạt, những điểm ánh sáng màu vàng lấp lóe khắp bề mặt khải giáp, có thể nói mỗi tấc khải giáp một tấc kim chúc ah. Cầu vai và ngực giáp cực kì rộng rãi, từ bề ngoài của nó có thể thấy, đây hoàn toàn là một kiện trọng trang chiến sĩ khải giáp. Mỗi hoa văn trên thân giáp đều cực kì hài hòa thống nhất, từ trên xuống dưới không tìm thấy bất kì một tỳ vết nào, giáp thân toàn một màu lam.

Không biết là khải giáp này được chế tạo bằng loại chất liệu gì mà cả bộ giáp mơ hồ tỏa ra khí tức vương giả, khiến cho tất cả mọi người không ai là không động tâm.

Dưới quang mang màu lam lập lòe của khải giáp, thân thể động lòng người của Giáng Châu như ẩn như hiện, nàng ta giơ tay vỗ nhẹ lên cỗ khải giáp, một tràng âm thanh sắc bén đổ dồn vang vọng làm những khán giả bên dưới giật mình bừng tỉnh.

Giáng Châu lại cất tiếng, trong giọng nói có chút mê say:

-Giáp này là của một vị khách quý, tên là Tinh Lam Chiến Khải. Thích hợp nhất với trọng kiếm chiến sĩ hoặc là trọng kị binh. Toàn bộ khải giáp là do Tinh vân thiết và Lam tinh cương phối chế tạo thành, thân giáp dày năm ly. Trước khi bắt đầu đấu giá, chúng ta đã mời chú tạo sư nổi tiếng đến kiểm tra mới kinh ngạc phát hiện, cả kiện khải giáp này bất luận là bộ phận nào, kể cả đầu các đốt ngón tay độ dày đều là năm ly. Kĩ thuật chế tác mức này con người chúng ta tuyệt đối không thể làm được. Điều càng làm người ta kinh ngạc hơn là toàn thân khải giáp đều rất nhẹ nhàng uyển chuyển, hoàn toàn tự do không gây ra bất cứ ảnh hưởng gì tới hành động của chiến sĩ. Tổng cộng nó chỉ nặng có mười lăm cân.

Ồn ào, toàn trường lập tức rộ lên. Trong phòng khách quý, Áo Lợi Duy Lạp cũng đã đứng bật dậy, trong mắt như có lửa. Màu lam luôn là màu ưa thích của hắn, cỗ Tinh Lam Chiến Khải này trong mắt hắn cơ hỗ là khải giáp hoàn mĩ nhất thế giới! So với Sáo khải giáp hắn đang mặc thì mạnh hơn rất nhiều. Các đốt

ngón tay linh hoạt, không gây ảnh hưởng đến hoạt động cá nhân, phòng ngự lực tốt, chất liệu hoàn hảo, tất cả những yếu tố đó đều góp đủ, hắn làm sao có thể không chú ý được.

Nhưng thông tin tiếp theo mà Giáng Châu đưa ra cũng chẳng khác nào một viên tạc đạn:

-Chúng ta đã kiểm tra kĩ lưỡng cỗ Tinh Lam Chiến khải này, mặc dù không tồn tại thuộc tính ma pháp nhưng lại kháng ma pháp cực mạnh, là thượng phẩm hồn khí. Chúng ta đều biết rằng, trong các vật phẩm đấu giá thì khải giáp cũng không ít, nhưng nếu là Hồn khí khải giáp thì lại quá ít ỏi, loại trang bị gần như thần khí này lại càng làm cho người ta khó tin hơn nữa. Có lẽ các vị khách quý hôm nay từ chất liệu và nghệ thuật chế tác cũng đã đoán được. Đúng vậy, trên Long Khi Nỗ Tư đại lúc này, có thể chế luyện Lam tinh cương chỉ có Ải Nhân tộc mà thôi. Cỗ Tinh Lam Chiến khải này chính là một kiệt tác của Ải Nhân tộc.

Càng về cuối, giọng nói của Giáng Châu càng trở nên cao vút, kích thích tâm tình của mọi người trong phòng đấu giá tăng cao đến cực độ.

Nàng ta dừng lại một chút, toàn trường lập tức im bặt, âm thanh mượt mà của Giáng Châu lại vang lên rõ ràng:

-Tinh Lam chiến khải, là kiệt tác của đại sư Ải Nhân tộc, giá khởi đầu là một trăm vạn kim tệ. Mỗi lần tăng giá không ít hơn một vạn kim tệ. Bây giờ bắt đầu. Thẳng thắn mà nói, nếu có thể Giáng Châu rất muốn có thể lưu lại cỗ khải giáp này. Trước khi đấu giá bắt đầu ta cũng rất muốn tìm chủ nhân cỗ khải giáp để thương lượng một phen xem có thể bán cho ta hay không.

Khi Giáng Châu cười khẽ một tiếng, ma pháp đăng lại bừng sáng soi rõ toàn trường, cũng đốt lên hào khí của các vị khách tham gia đấu giá. Đương nhiên, không phải ai trong số họ cũng có tài sản một trăm vạn kim tệ. Nhưng nếu ở Mễ Lan thành - đệ nhất thành thị của Long Khi Nỗ Tư đại lục thì con số một trăm vạn kim tệ cũng không phải là lớn.

-Một trăm mười vạn kim tệ. Cảm ơn vị khách quý số sáu bảy.

Giáng Châu nhanh chóng xướng lên báo giá của vị khách đầu tiên tham gia.

-Được, một trăm hai mươi vạn kim tệ.

-Một trăm ba mươi lăm vạn kim tệ, cảm tạ quý khách số chín mươi bảy.

Diệp Âm Trúc ngồi trong phòng khách quý cũng đang ngây người. Đương nhiên, hắn không phải vì Tinh Lam Chiến Khải mà giật mình. Cỗ khải giáp này là lễ vật của Đại trưởng lão Ải Nhân tộc Lỗ Tây Nặc tặng cho hắn lúc hắn rời Cầm thành. Đối với Diệp Âm Trúc mà nói, Tinh Lam Chiến Khải cũng không có tác dụng gì lớn. Nhưng Lỗ Tây Nặc trưởng lão cũng nói rằng đây một trong những tác phẩm tốt nhất của đại sư chế tạo Ải Nhân tộc.

Cho nên, khi đến phòng đấu giá này hắn lập tức mang cỗ chiến giáp này ra đấu giá, đến lúc này hắn mới hiểu, tác phẩm của đại sư chế tạo Ải Nhân tộc trân quý đến mức nào. Giá khởi điểm là một trăm vạn kim tệ ah, từng đó tiền đủ cho cả Cầm thành sống sung túc trong hai năm!

Phía dưới hội trường cuộc đấu giá đang diễn ra hết sức kịch liệt, báo giá liên tục bị phá, Giáng Châu tiểu thư vẫn ung dung từ tốn xướng tên từng người một. Trong khi Diệp Âm Trúc đang thất thần thì giá của cỗ Tinh Lam Chiến Khải đã được đẩy lên tới hai trăm bốn mươi vạn kim tệ!

-Vô sỉ, quá vô si. Giá như vậy mà cũng dám xướng.

Áo Lợi Duy Lạp đột nhiên tức giận vỗ bàn một cái "rầm…"

Diệp Âm Trúc thản nhiên nói:

-Quả thật, giá này có chút quá cao.

Áo Lợi Duy Lạp có chút quái dị nhìn Diệp Âm Trúc:

-Cao? Âm Trúc ngươi vừa nói gì? Ngươi có biết một cỗ khải giáp hoàn mĩ có ỹ nghĩa như thế nào với một chiến sĩ hay không. Tinh Lam Chiến Khải lại là kiệt tác của Ải Nhân đại sư, sao có thể dùng tiền mà so được. Báo giá loại này, đều là làm nhục Tinh Lam Chiến khải.

Nói xong, khi Diệp Âm Trúc đang trợn mắt há mồm nhìn hắn thì Áo Duy Lạp khẽ nhảy đến bên án vỗ vài cái. Trên đài, Giáng Châu tiểu thư ra dấu, lập tức toàn trường im thin thít.

-Vị khách quý số tám mươi tám ra giá năm trăm vạn kim tệ!

Nàng tất nhiên biết rõ vị trí của phòng khách quý số tám mươi tám, Thông qua hình ảnh ma pháp thạch (giống như TV của mình), Diệp Âm Trúc thấy rõ ràng nàng ta đang hướng về phía này nở ra một nụ cười mê người.

Áo Lợi Duy Lạp hết sức đắc ý, sung sướng ngồi xuống.

-Năm trăm vạn kim tệ? Áo Lợi Duy Lạp đại ca, ngươi có bị nhầm lẫn không đó?

Diệp Âm Trúc đột nhiên phát giác ngực mình đang đánh trống dồn. Hắn phát hiện, ngoài Áo Lợi Duy Lạp vẫn tỏ vẻ an nhiên như không có chuyện gì, ngay cả La Lan bên cạnh hắn cũng tròn mắt kinh ngạc.

Áo Lợi Duy Lạp hài lòng bảo:

-Có thể khiến cho Giáng Châu tiểu thư mỉm cười, xem ra ta ngã giá rất đúng thời cơ. Âm Trúc ngươi cứ chờ xem đi, đấu giá bây giờ mới chính thức bắt đầu cơ.

Quả nhiên Áo Lợi Duy Lạp vừa dứt lời thì ở dưới hội trường đã có người xướng giá năm trăm năm mươi vạn kim tệ, chỉ một lần báo giá mà đã tăng những năm mươi vạn kim tệ, thiên hạ thật là có tiền.

Toàn trường đang yên lặng chờ đợi thì từ một phòng khách quý lại có báo giá.

-Bảy trăm vạn kim tệ! cảm ơn vị khách quý số mười tám.

Áo Lợi Duy Lạp dương dương tự đắc khi thấy thực tế đang diễn ra đúng như hắn dự đoán.

Diệp Âm Trúc nuốt một ngụm nước bọt, hắn cảm thấy cổ họng khô khốc, thật muốn hét lên một tiếng thật lớn. Tử La Lan gia tộc này thật có tiền ah.

-Tám trăm vạn kim tệ! Vị khách quý số bảy mươi sáu đặt giá.

Lại một lần tăng thêm một trăm vạn kim tệ, khiến cho Áo Lợi Duy Lạp cũng phải nhíu mày. Nhưng thông tin về các phòng khách quý được bảo mật cực tốt, ngay cả hắn cũng không biết người vừa báo giá là ai.

_____***_____

Áo Lợi Duy Lạp bất động thanh sắc đưa tiếp ra giá chín trăm vạn kim tệ, trong mắt tinh quang lấp lánh. Tinh Lam Chiến Khải không phải thật sự vô giá, mỗi người đều có những giới hạn nhất định ở trong lòng.

Quả nhiên, với giá này thì không còn ai cạnh tranh với hắn nữa.

-Chín trăm vạn kim tệ lần một…

-Chín trăm vạn kim tệ lần hai…

-Chín trăm vạn kim tệ lần ba! Tốt, Tinh Lam Chiến Khải thuộc vệ vị khách quý số tám tám.

Áo Lợi Duy Lạp lại một lần nữa nhận được nụ cười vũ mị của Giáng Châu, hắn nhất thời cũng cảm thấy rất đắc ý. Mặc dù là số tiền bỏ ra không ít nhưng vừa thu được khải giáp như ý, lại có thể tóm mĩ nhân trong tâm tưởng vào lòng bàn tay, hắn cho rằng cái giá đó là phi thường xứng đáng.

Nhưng hắn không biết rằng Diệp Âm Trúc ở bên cạnh cũng đang rơi vào trạng thái hưng phấn không kém. Chín trăm vạn kim tệ? Đây là tài sản cỡ nào, Tử La Lan gia tộc không hổ là một trong tam đại gia tộc của Mễ Lan đế quốc, thật là có tiền ah!

Tinh Lam Khải Giáp đã bị mang đi, Giáng Châu tiểu thư còn hướng đến gian khách quý số tám mươi tám, mỉm cười nói:

-Ta thật sự rất cao hứng, Tinh Lam Khải Giáp cuối cùng cũng đã có được một chủ nhân thích hợp. Chúc mừng vị khách quý số tám mươi tám, cảm tạ ngài đã tham gia. Hi vọng ngài có thể phát huy hết những công dụng của nó.

Áo Lợi Duy Lạp không biết là thông qua phương tiện đặc thù gì ở trong phòng, nói vọng ra ngoài phòng đấu giá:

-Nếu Giáng Châu tiểu thư đã nói là hy vọng, thì tại hạ rất vinh dự được mặc Tinh Lam Chiến Khải, cố phát huy tối đa mị lực của nó với nàng.

Trên mặt Giáng Châu nổi lên một đám mây hồng, đôi mắt đẹp xanh biếc phảng phất có chút thẹn thùng:

-Đó là vinh hạnh của Giáng Châu mới đúng. Bất quá, Giáng Châu lại càng hi vọng được chứng kiến vẻ anh hùng của ngài trên chiến trường với Tinh Lam Chiến Khải.

Cũng không nói thêm gì, không đợi Áo Lợi Duy Lạp lên tiếng, Giáng Châu đã nhìn xuống phía dưới nói:

-Các vị, mời xem vật phẩm đấu giá thứ hai ngày hôm nay. Giáng Châu cam đoan các vị không thể đoán được nó là cái gì.

Lúc này, có hai mươi người đang cố hết sức mới có thể đưa vật phẩm đấu giá lên trên đài, từ đó có thể thấy, vật phẩm này nặng nề tới mức nào. Vật đấu giá này cũng có hình khối cực lớn, trong phòng không ai là không chấn động. Mặc dù các phòng đấu giá trong Mễ Lan đế quốc không hiếm, nhưng loại vật phẩm đấu giá lớn như vậy thì quả là chưa từng thấy.

-Oa, đây là cái gì? Thật là lớn ah!

La Lan tò mò nhìn xuống dưới đài.

Áo Lợi Duy Lạp giọng thỏa mãn nói:

-Ta hôm nay không còn mong muốn gì thêm nữa. Có được Tinh Lam Chiến Khải, lần này đến Pháp Lam, không nghi ngờ gì có thêm vài phần sinh cơ. Vật phẩm đấu giá còn hơn cả Tinh Lam Chiến Khải, thật không nghĩ ra là vật gì ah. Âm Trúc, nếu có tác dụng gì đó tốt thì ngươi có mua hay không?

Diệp Âm Trúc lắc đầu, Giáng Châu nói kiện vật phẩm đấu giá này không ai đoán được là không chính xác, bởi vi hắn biết. Nói cách khác, ba kiện vật phẩm đấu giá đêm nay đều là vật của hắn.

Trên đài, Giáng Châu mỉm cười nói:

-Nếu kiện thứ nhất là kiệt tác của Ải Nhân đại sư đã nhiều năm chưa thấy, vậy kiện vật phẩm đấu giá thứ hai này laịi càng trân quý hơn. Tinh Lam Chiến Khải là nhờ vào tài chất và tay nghề của Đại sư chú tạo Ải Nhân tộc, giá trị tuyệt đối không thể so sánh. Nhưng mà tài chất của kiện vật phẩm đấu giá thứ hai này còn tốt hơn nữa. Hơn nữa nó còn có ma pháp thuộc tính. Thuộc tính của nó thuộc Phong hệ, các vị khách quý là chiến sĩ hay ma pháp sư Phong hệ nên chú ý.

Lời vừa nói ra, lập tức La Lan thay thế Áo Lợi Duy Lạp lộ ra vẻ mặt ao ước, nàng ta chính là Phong hệ Ma pháp sư!

-Không kéo dài thời gian của quý vị nữa, mời mọi người cùng xem.

Cười khẽ một tiếng, Giáng Châu đưa tay kéo tấm vải đỏ bao trùm trên vật phẩm xuống.

Tấm vải vừa rơi xuống, trên đài lập tức xuất hiện một khối vật phẩm lớn hơn hai mươi thước, thủy hệ ma pháp lưu chuyển ba động, toàn thân bao phủ bởi một lớp da màu trắng, trên đó lấp lánh hoa văn màu đen, chính là một cự mãng. Đúng hơn, đây là thi thể của một con cự mãng. Trên lưng nó là ba cặp cánh trong suốt, mặc dù đã không còn dao động sinh mệnh, thân thể cũng bị cắt làm đôi, lân giáp trên người nó cũng không ít chỗ bị tổn hại. Thế nhưng vẫn khiến các vị khách mua có cảm giác hết sức rúng động.

Bạch sắc quang mang từ trên người con vự mãng này tỏa ra làm cho các ngọn ma pháp đăng trong cả phòng như bị mờ đi, đại bộ phận khách đến đấu giá điều biết, đây chính là một con ma thú. Từ hình thể của nó cũng đã biết, con ma thú này không giống như những con ma thú bình thường khác mà họ đã biết.

Giáng Châu nhẹ nhàng cất giọng nói

:

-Trước khi đấu giá, chúng ta đã kiểm tra cẩn mật, tham khảo ý kiến của các đại sư trong Ma pháp sư công hội, cuối cùng cũng xác nhận được thân phận chân chính của cự mãng này. Nếu như chúng ta phán đoán không sai thì đây là một con Phong Mãng. Ma thú thì mọi người ở đây đều rất quen thuộc, nhưng loài Phong Mãng này lại cực kì ít ỏi. Chúng ta phải điều tra rất kĩ mới phát hiện, nó chỉ sinh sống ở sâu trong Cực bắc hoang nguyên. Nói thật, ta rất bội phục vị cường giả nào đã liệp sát (săn giết) con Phong Mãng này. Là ma thú mạnh nhất thuộc Phong hệ, dù đã mất đi tinh hạch nhưng những bộ phận còn lại đều là chí bảo. Cho nên chúng ta sau khi thẩm định đều thống nhất để nó làm kiện vật phẩm đấu giá áp trường thứ hai hôm nay.

Trong phòng khách quý, Áo Lợi Duy Lạp hơi nhíu mày nói:

-Thi thể của ma thú cấp tám, nếu chưa mất đi tinh hạch mới có khả năng so sánh với Tinh Lam Chiến Khải, chẳng lẽ đấu giá hội lại thẩm định sai rồi sao?

Ánh mắt của La Lan lại càng trở nên mãnh liệt:

-Không phải đâu tam ca, chỉ sợ là không đơn giản như vậy. Giáng Châu tiểu thư còn chưa nói hết mà. Ta từng nghe nhị gia gia nói qua, loại Phong Mãng này không có được thể hình lớn như vậy, lại càng không nghe nói là trên lưng Phong Mãng lại có cánh.

Diệp Âm Trúc ở bên cạnh cũng âm thầm gật đầu, La Lan mặc dù có chút điêu ngoa nhưng kiến thứcvề mặt ma pháp thì tuyệt đối có thể xưng là thiên tài.

Quả nhiên, trên đài, Giáng Châu tiểu thư đang định tuyên bố đấu giá thì chợt nhớ ra điều gì đó:

-Àh, quên nói. Phong Mãng bình thường là Thượng vị ma thú cấp tám. Nhưng con này không biết vì nguyên nhân gì đã tiến hoa, cho nên bây giờ nó chính xác phải là Hạ vị ma thú cấp chín. Tên gọi đúng phải là Phong Mãng vương. Điểm này có thể chứng minh bằng ba đôi cánh trên lưng nó. Nói thật, là nữ nhân, trời sinh đối với các loại mãng xà đều có chút e ngại. Các vị khách quý hảo tâm mau đưa nó đi, tiểu nữ sợ là không chịu nổi nữa rồi.

Nàng ta khẽ cười một tiếng.

Mặc dù là biết nàng ta cố tình tỏ ra như vậy nhưng vẻ mặt, bộ dáng tự nhiên tràn đầy mị lực ấy khiến không ít vị khách nhân nổi lên dục vọng muốn bảo vệ người đẹp.

-Giá khởi điểm là hai trăm vạn kim tệ. Bắt đầu!

Các ngọn ma pháp đăng chiếu sáng cả phòng, cuộc đấu giá chính thức bắt đầu.

Có kinh nghiệm từ lần đấu giá Tinh Lam Khải giáp, tâm lý Diệp Âm Trúc cũng không còn bị ngỡ ngàng nữa. Nhưng mà số người hiểu được giá trị của thân thể Phong Mãng vương này lại không nhiều, cho nên giá của nó cũng không tăng nhanh lắm. Dù sao loại vật phẩm này không phải ai cũng có thể phát huy tác dụng của nó.

-Vị khách quý số tám mươi tám, giá năm trăm vạn kim tệ.

La Lan thông qua phương tiện đặc thù báo giá xuống đấu phòng, nàng và Áo Lợi Duy Lạp đều dùng chung một phương tiện, nhất thời phòng khách quý số tám mươi tám trở thành tâm điểm chú ý của cả đấu phòng. Nhưng báo giá cũng chỉ dừng lại ở mức năm trăm vạn kim tệ, xem ra những người hiểu biết cũng không có nhiều.

La Lan có chút đắc ý nhìn Áo Lợi Duy Lạp:

-Tam ca, xem ra hôm nay vận khí của ta tốt hơn huynh, thu được một bảo vật cực tốt. Trở về Nhị gia gia nhất định sẽ rất hài lòng. Con Phong Mãng vương này mặc dù không còn tinh hạch nhưng thân thể nó chế tạo thành ma pháp vật phẩm đều phi thường tốt. Kể cả thịt của nó phối chế với các loại dược liệu điều chế ra loại dược vật khôi phục pháp lực cho Phong hệ Ma pháp sư bọn ta ah.

Áo Lợi Duy Lạp thâm ý nhìn muội muội một cái, nói:

-Người hiểu biết tuy ít, nhưng sợ rằng không phải chỉ có mình ngươi đâu.

Không biết Áo Lợi Duy Lạp có phải là mang mệnh quạ đen không mà hắn vừa dứt lời, cũng là lúc Giáng Châu gọi giá năm trăm vạn kim tệ lần thứ hai thì trong phòng đấu giá đột nhiên có biến hóa.

-Vị khách quý số hai trăm chín mươi sáu, một ngàn vạn kim tệ.

Báo giá vượt cấp như vậy, ngay cả Giáng Châu cũng có chút giật mình. Giá này xướng lên lập tức vượt qua giá trị của Tinh Lam Chiến Khải rồi ah.

-Cái gì?

La Lan giận giữ kêu lên.

-Tên chán sống nào lại dám tranh với ta. Một ngàn vạn kim tệ, hắn không muốn sống nữa sao? Nếu để cho ta biết hắn là ai, nhất định ta sẽ cắt hắn thành năm khúc.

Bạo lực, thật là một ma nữ quá bạo lực.

Áo Lợi Duy Lạp và Diệp Âm Trúc đồng thời đổ mồ hôi. Diệp Âm Trúc đến giờ mới biết, La Lan trước kia trước mặt mình đã là ôn nhu lắm rồi.

-Tiểu muội, khí chất, ngươi phải chú ý tới khí chất một chút. Dù sao ngươi cũng là nữ hài tử.

-Nữ hài tử thì làm sao? Dám tranh đoạt cùng lão nương, lão nương liều mạng với ngươi.

Vừa nói xong đã lập tức báo giá một ngàn hai trăm vạn kim tệ.

Ở trong phòng khách quý số hai trăm chín mươi sáu là tộc trưởng của Nguyệt Huy gia tộc, là hội trưởng của Mễ Lan Ma pháp sư công hội, là đệ nhất Ma pháp sư của Mễ Lan đế quốc, công lực đạt tới tử cấp năm giai - Đại ma đạo sư Nguyệt Huy, cũng là ông nội của Nguyệt Minh.

Nghe thấy báo giá mới một ngàn hai trăm vạn kim tệ không nhịn được nhíu mày, nghĩ thầm trong lòng, không biết là ai mà có thể hiểu được giá trị của Phong Mãng Vương, ra giá cao như vậy. Vốn hắn tưởng rằng với giá một ngàn vạn kim tệ là có thể mua được rồi, xem tình hình này phải tiếp tục phá giá ah.

Người khác có thể không biết đến Phong Mãng Vương nhưng Nguyệt Huy từng đi qua Băng Sâm, cũng đã từng gặp mặt. Loại Phong Mãng Vương này tốc độ nhanh như gió, phong nhận công kích mạnh mẽ tới cực điểm. Ngay cả cường giả cỡ như hắn mà cũng không dám vào trong Băng Sâm tràn ngập ma thú khủng bố mà liệp sát. Giáng Châu có thể không nhìn ra Phong Mãng vương chết như thế nào nhưng hắn vừa liếc mắt đã nhận ra. Phong Mãng vương này không phải do con người giết chết, mà là do một loại ma thú khác mạnh mẽ hơn hẳn giết, bị người trông thấy liền lấy về, chiếm được tiện nghi lớn.

---

o·©u G\yỀjX o·©I ~_Ł« GĐq g 9 ¦ \ω ¦}_Ń« [n¾j b \QjX g Î_ g æ ¦Ê_

Nguyệt Huy tố giá.

Diệp Âm Trúc nhìn về phía La Lan đang bận rộn, trong lòng đối với gia tộc Tử La Lan gia tộc này không khỏi vô cùng kính nể, lúc này đã báo lên giá một nghìn bốn trăm vạn kim tệ a. Mà Áo Lợi Duy Lạp cùng La Lan ngay cả một cái nhíu mày cũng không có. Giá này thật sự đã ở trên trời rồi. Nhưng thật ra hắn đâu biết rằng, tại Mễ Lan đế quốc thì Tử La Lan là hùng mạnh nhất trong tam đại gia tộc.

Đầu tiên, Tử La Lan gia tộc có Mã Nhĩ Đế Ni nguyên soái cùng Mã Đặc Lạp đại ma đạo sư hiện tại chấn nhiếp đứng tại vị trí đầu của tam đại gia tộc. Đồng thời Tử La Lan gia tộc cũng là gia tộc cổ xưa nhất của Mễ Lan đế quốc, thậm chí ngay cả Mã Nhĩ Đế Ni cũng không thể nắm rõ được sản nghiệp của gia tộc mình thật sự là bao nhiêu. Chỉ riêng Tử la lan dong binh đoàn đã là S cấp siêu cấp dong binh đoàn, hàng năm mang đến cho gia tộc lợi nhuận vượt qua năm ngàn vạn kim tệ. Cho dù nói họ là Long Khi Nỗ Tư đại lục đệ nhất gia tộc thì cũng không có gì quá đáng. Bất kể là thành thiên tài Áo Lợi Duy Lạp hoặc là La Lan, thành viên được sủng ái nhất thì việc sử dụng kim tệ cũng rất ít bị hạn chế, đặc biệt khi cần phải dùng tiền

ç Km K°i ç² ;b ç¦ [m M i`¼M;- #¼M ?¼ ç m ` i v F?¬M; +?9i /Q /UX aQ pÈB FBK i
T?€T p"i T?˜K KÈB H¨ M?[M; i?S ?¼ Qm i?Q+? M?'iX

L;mv i >mv +¦ +?9i #„+ ç„+ /oX J°i M;?bM #®M i`,K p¢M FBK i M¨v ç½ [m€ +U+ ?
M?"MX >ÆM i'i +ª- i?U+ bU ?„M +kM; F?¬M; T?ªB H¨ T?QM; ? K T?€T bQ- ç'm ;
oQÆM; +?d H¨ Km®M #€M H¢B +?Q T?¦ ?°B i`QÎM; J½ æ†+ G¢T Eb ç +¦ iB M ?¶
L;mv i >mv ;B i°+- [mª H¨ +kM; F?¬M; / /¨M;X >„M p®M +?mv M p M;?B M +Sm
M,M; FB K iB M çQÆM; M?B M H¨ F?¦ K¨ K ?B m b•m b„+X o` F?€+? i?S i€K KQÆ
w ç`M? #m¬M; i? - #B i ``^M; M m i,M; ;B€ b) +?d K M; ç M +?9i T?B M T?S+ +?Q
M?B M H¨ K T?€T bQ +¬M; ?°B ?°B i`QÎM;- ?„M ?B M M?B M F?¬M; T?ªB H¨ HQ¢

@ J°i M;¨M #®M i`,K p¢M FBK i H–M # - +?9+ KWM; M;QÆB p` F?€+? b® i€K KQÆ

h? M? •K :B€M; *?•m pW T?€i ` - FB M ç'm ;B€ i?S ? B ç½ i`Î i?¨M? p"i +O hY G

@ h?„M; HÊB `²B5

G G M tm'i ` K°i iQ i? ç„+ w i?„M; HÊB iU ?² M?Q K°i M;¨M #®M i`,K p¢M FBK i

.B T •K h`9+ ç K M?˜K- +?QM i`,K p¢M +°M; pÈB K°i M;¨M #®M i`,K p¢M FBK i X *
T?Q- +kM; ç½ +¦ ?ÆM ? B M;¨M p¢M i?m p¨QX >m®M; +?B +ÁM +¦ FB M p"i T?˜K ç
i?¨M? i`QM; p¨B M,K M[F +kM; F?¬M; +–M T?ªB HQ p FBM? i X *¦ i? iQ¨M HU+

@ .B T •K h`9+- M;QÆB +QÌB F?9+ F?Q+? +€B ;b p"v\

G G M M?bM K°i # M i?'v .B T •K h`9+ ?² ç² M;˜M M;QÌB- F?¬M; F?ÄB M?`M çQÊ+

@ - ¨ F?¬M;- F?¬M; +¦ ;bX

.B T •K h`9+ iU M?O `^M; KbM? K¨ iU H¨K ç'm ;B€ b) F?¬M; i? çQÊ+ i®i M?Q i? M

*kM; ;B®M; M?Q S?QM; J½M; oQÆM;- +kM; H¨ K°i i?B i? +O K i?9- ç¦ +?QM? I
oQÆM; K¨ .B T •K h`9+ ç½ iWM; i?m çQÊ+ i¢B #,M; b•KX EBK o,M EB K sd >´ oQÆ
J½M; oQÆM; +ÁM i`•M [mw ?ÆMX L;Q¨B i?m°+ iQM? iQ¨M i?•M #,M; ?¨M- M;Q¨B
? X h? K p¨Q ç¦ H¨ ç¬B EB K sd i`•M [mw +O M¦ pšM +ÁM M;mv M p M- +¦ i? M¦B
T?€T i`•M [mw i®i M?'iX

a m F?B :B€M; *?•m i€+ ç°M; ``'i M? M? T?B M ç'm ;B€ çB p¨Q + Q i`¨QX :B®M; M
K¼B M;QÌB imv +¦ +?9i v m FûK ?ÆM hY G G M ;B i°+- M?QM; imv i F?¬M; T?ªB
S?B M ç'm ;B€ /–M i`Î p +m°+ çm bQM; K½ ;B[F?€+? M?•M i?S i€K i€K p¨ ? B i

@ > B M;¨M p¢M FBK i - p` F?€+? i?S ? B i`,K +?QM b€m i® ;B€- +¦ B i`ª + Q ?ÆM

h? M? •K :B€M; *?•m i`¨M M;"T FBM? M;¢+X *ª ç K ç'm ;B€ pQÊi [m #®M M;¨M FB
T?ÁM; ç'm ;B€ i¢B J G M +kM; [mª H¨ ?B K i?'vX

@ Zm M çBX

•Q GÊB .mv G¢T FûQ Km°B Km°B H¢B- F?¬M; +?Q G G M iB T iK+ i,M; ;B€X >¬K
iB M- +?Q /M ;B i°+ +¦ p¬ b® FBK i - M?QM; +kM; iUm +?mM; H¨ +¦ ;BÈB ?¢MX æQ
Zmv M J½M; oQÆM; HBM? i? - H¢B çQÊ+ K°i ç–m EBK o,M EB K sd >´ oQÆM; +kM
b Q- i?m–M T?QM; i?m°+ iQM? +O J½M; oQÆM; HBM? i? KÈB +?QM? ?ÊT pÈB I
?¼X

@ > B M;¨M p¢M FBK i - H–M ç–m iB MX

@ > B M;¨M p¢M FBK i - H–M i?S ? BX

@ > B M;¨M p¢M FBK i - H–M i?S # X "€MX EBK o,M EB K sd >´ oQÆM; HBM? i?
i`,K +?QM b€mX

L;mv i >mv bÌ i` M ç–m ç–v K¬ ?¬B H¢M?- #€M `²BX > B M;¨M p¢M FBK i - bQM; i
o,M EB K sd >´ oQÆM; HBM? i? çQÊ+ Km Î ;B€ M¨v +¦ i? H¨ M¦B H¨ [m€ + Q `²BX
M m F?¬M; +?WM;- +kM; +¦ i? ç¢i çQÊ+ ;B€ ;'T ? B i? M¨vX .M b Q i?•M i? +O

p¬ ;B€X *?Q /M ç¢i ç M iY +'T +QÌM; ;Bª +kM; +¦ K'v M;QÌB bY /KM; çQÊ+ +Ym +
i¢Q i?¨M? K T?€T p"i T?˜KX

h¢B T?B M ç'm ;B€- MK +QÌB :B€M; *?•m i`¨M ç–v K` ?Q†+ ç½ F i i?9+X •Q GÊB
çB i?m i?"T +?B M HÊB T?˜K +O ?¼- +?d +¦ i? i¢K i?ÌB +€Q iW .B T•K h`9+X J¨
+?m˜M #` çB i?m ?Q¢+? i?¨M? [mª ç¢i çQÊ+ ?¬K M vX

@ *?¨Q M;¨B- .B T iB M bBM? tBM KÌB i?2Q i X

J°i T?K+ pK pB M tBM? ç T iB M H M M¦B pÈB .B T•K h`9+- H9+ M¨v pW KÈB +?B
.mv G¢TX h?2Q bU ?QÈM; /šM +O M¨M;- .B T•K h`9+ çB iÈB ?"m T?ÁM; +O T?E
H¨ +,M T?ÁM; ç†+ #B iX

.B T•K h`9+ FBM? M;¢+ T?€i ?B M- MÆB M¨v /o M?B M +¦ #®M ;½ H K +'T +?B
i` M; ?Q¨M; H¢B p¬ +MM; çÆM ;BªMX

@ .B T iB M bBM? tBM KÌB +?Ì- +?9M; i¬B H"T iS+ çQ FBK i +O T?B M ç'm ;B€

.B T•K h`9+ i`M? F?¬M; T?ªB M;²B +?Ì [m€ H•m- M?QM; F?B ?„M i?'v ?bM? /€M; M
+¦ T?–M FBM? ?½BX E?¬M; T?ªB T?K+ pK pB M- K¨ H¨ K°i ;QÆM; K†i p¬ +MM; [m2
K°i i?•M K` HU+ +MM; pÈB M;[M;¬M ç–v M;? i?m"i- ç†i H M? ç'm ;B€- M[M?•M
:B€M; *?•mX

E?QªM; +€+? ;B€T K†i M;¨v +¨M; ;–M- M?bM #° M;U+ # ç¨Q M;¨v +¨M; i? K +?•M i
h`9+ /QÈB bU ?'T HU+ +QÌM; ç¢B +O M¨M;- ?„M +kM; ç½ ;†T [m `'i M?B m M;QÌB
hY G G M ;B i°+- +kM; F?¬M; [m€ +?9 w ç M Ko M[i`QÈ+ K†iX

:B€M; *?•m i?'v .B T•K h`9+- +kM; ç²M; /¢M; FBM? ?½B- M¨M; i?"i F?¬M; M;?o ç
p"i T?˜K ç'm ;B€ H¢B +ÁM i` im´B M?im'M M?Q i? M¨vX h` M M;QÌB .B T•K h`9+
?'T /šM €M? K„i +O M¨M;X æQÆM; M?B M +kM; +?d H¨ i?QÎM; i?S+ +€B HQ¢B ?'T
;†T [m `'i M?B m M;QÌB im´B i` M? im'M-

@ *?¨Q M;¨B- .B T iB M bBM?X

:B€M; *?•m çB iÈB `²B M;²B ç®B /B M pÈB .B T•K h`9+- ç²M; i?ÌB çQ ` K°i FB M

.B T•K h`9+ iB T M?"M i¢T T?B M- ç–m iB M +ªK i?'v p"i T?˜K M¨v +kM; F?¬M; F
FBK i¢T #bM? i?QÌM;X L?QM; M; v F?B +?¢K p¨Q i v ?„M KÈB i?'v i`QM; ç¦ çB K
FB M i¢T T?B M M¨v +¦ HQÊM; K T?€T M;mv M i® p¬ +MM; M²M; ç"KX

@ .B T iB M bBM? +mM; +€T # FB M p"i T?˜K çQ¢i çQÊ+ i´M; +°M; #®M M;¨M # i
+?mv M ;B Q p¨Q M;mv M i¢T M¨v- p"i M¨v +¦ i? bY /KM; i¢B i'i +ª +€+ [m®+ ;B i
HB M ? pÈB K T?€T i¢T i¢B ç` T?QÆM; ç ç´B ` iB m T?Q ?Q†+ ?B M FBKX æQ
H–M H'v ` ? i ?B M FBK- +¦ i? T?ªB ç M J G M M;•M ?¨M; KÈB çQÊ+X J G M M;
i`mM; i•K ç m +¦ T?•M ?¨Q- çB K M¨v M;¨B +¦ i? M i•KX h¢B #®M M;¨M # i`,K p¢M
H'v K°i T?–M i`,K- i´M; +°M; H¨ #®M KQÆB # p¢M FBK i X *ÁM i?W #®M M;¨M ?
FBK i ç m ç½ Î +ª i`QM; M¨vX h?ŠM; i?„M K¨ M¦B- i i?'v +¨M; M;¨v ç'm ;B€ T?ÁM;
i?B i ?ÆM +?9i Qi çB bQ pÈB i`QÈ+X

J°i +•m M¦B çM +m®B +MM; H¨K F?¬M; F?Q i`Î M M M? çB `'i M?B m - .B T•K h
+?Êi ?B M- €M? K„i +?Êi H¦2 H M- M?"i M;mv i i¢T ç½ çB p¨Q im /B i?–M ;BÈBX æ
+QÌB M; v +ª K°i +€B HB + K„i +kM; F?¬M; M?bM- i?"i `ä M?"i M;mv i i¢T +?S #®
p¢M FBK i +¦ bS+ ?'T /šM ?ÆMX >„M /o M?B M +kM; F?¬M; M;?o ç M pB + J G M
pÈB F?€+? [mw M?Q p"vX .M b Q i¢B J G M i?¨M? ?¼ +kM; +ÁM +¦ / M? /U- pšM +

@ æ½ M?Q p"v- ç i¢ :B€M; *?•m iB m i?Q- i€B FB MX

JK+ çQ+? ç½ ç¢i çQÊ+- .B T•K h`9+ i?•M ?bM? çSM; /"v- i`U+ iB T ?QÈM; çB ` M

:B€M; *?•m bYM; b®i K°i +?9i- M¨M; H–M ç–m iB M i?'v K°i F iB T +"M KbM? ;–M
/"v `ÌB çBX h`QM; HÁM; M¨M; [mª +¦ +?9i F?¬M; T?K+- +?ŠM; H) K` HU+ +O i ç½

@ .B T iB M bBM?- tBM /WM; #QÈ+X

:B€M; *?•m p¬ i?S+ +'i iB M; ;¼B .B T •K h`9+ H¢BX

.B T •K i`9+ bYM; b®i- tQ v M;QÌB H¢B M¦B,

@ :B€M; *?•m iB m i?Q- +ÁM +¦ +?mv M ;b +?Q M¦B b Q\

:B€M; *?•m i?•M ?bM? çSM; H M- çB iÈB i`QÈ+ K†i .B T •K h`9+ KÌB M;WM; H¢B
.B T •K h`9+ +?d FûK +¦ K°i +€B ç–m K¨ i?¬BX

@ L?bM # FB M p"i T?˜K ç'm ;B€- :B€M; *?•m i?"i bU `'i FBM? M;¢+- K†+ /M i +¦
M?bM F?¬M; çQÊ+ Km®M ?ÄBX .B T iB M bBM? H¨K i? M¨Q +¦ çQÊ+ M?[M; p"i T
M;mv M w Km®M #€M +?9M; çB\

.B T •K h`9+ M¦B,

@ sBM H¶B- i F?¬M; i? M¦B +?Q M¨M; çQÊ+X æ'm ;B€ ?°B +kM; F?¬M; M M ?ÄB
+¦ i? M¦B M?Q p"v- p"i T?˜K ç¦ F?¬M; T?ªB ç² ,M +„T +kM; F?¬M; T?ªB ç² +?°T ;B

J°i i M +SM; ç–m- :B€M; *?•m F?¬M; M?`M çQÊ+ +¦ +?9i iS+ ;B"M- i? M?QM; pšM

@ h +?d ?ÄB i?2Q / M? M;?o +€ M?•M i?¬BX æ½ [m€ iÁ KÁ `²B- KQM; .B T iB M

.B T •K h`9+ H¢M? M?¢i M¦B,

@ :B€M; *?•m iB m i?Q F?¬M; iÈB t2K p` F?€+? i?S i€K KQÆB i€K FB - M;QÌB K†
F?¬M; #B i H¨ M;QÌB M¨Q\ o +?mv M +O i - i?dM? tBM ç'm ;B€ ?°B ;B[#Q K"i- i
M?B m +Æ ?°B ?ÊT i€+X o¬ +MM; FQM? M;QÈM; i?O T?€T ç'm ;B€ +O iB m i?Q-

L¦B tQM; M?[M; HÌB M¨v- .B T •K h`9+ +kM; F?¬M; [m v ç–m H¢B #QÈ+ çB- #•v ;BÌ
i? çÊB çQÊ+ H"T iS+ H M i`mv M i®M; i`"M i`Î p ç çQ FBK i +?Q M L?½X h`Q
+kM; F?¬M; T?ªB HQ H„M; M?B m p bU T?€i i`B M +O *–K h?¨M?X "®M M;¨M p¢
K¨ M¦B imv i ç®B H¨ +¦ i€+ /KM; `'i HÈMX

L?bM #¦M; .B T •K h`9+ [m v HQM; çB- :B€M; *?•m F?¬M; F?ÄB M?`M çQÊ+ /"K /"K
K†i iQÆB +QÌB ;BÌ ç•v H¢M? M?Q #,M;X

@ æ€M; ;?ûi- ç€M; ;?ûi- M;QÌB ç•m- H"T iS+ çB m i` H B H`+? +O ?„M +?Q i X

@ hB m i?Q- M;QÌB M¨v i?"i bU F?¬M; +–M T?ªB çB m i` X

J°i ;½ H K v M K iY tm'i ?B M T?Q b m :B€M; *?•m- +?d `B M; pB + ?„M p¬ i? M?
i? M?bM ` ?„M çQ+? i?` H¨ K°i + Q i?OX

@ ±\ h?"i bU F?¬M; +–M çB m i` b Q\

@ æ9M; p"vX >„M i¢B J G M ç [m®+ p®M H¨ K°i M;QÌB `'i M´B / M?X hB m i?Q +A
M,K KM i?m ç½ i`mM; /kM; #ªQ p *–K i?¨M? F?¬M;\ >„M +?QM? H¨ p` h?–M •K bQ
i`QM; +m°+ +?B M Î LB • i?¨M?X

:B€M; *?•m i`QM; HÁM; +ª FBM?X

@ *€B ;b- ?„M +?QM? H¨ p` i?–M •K bQ FB \ G¨ p` i?–M •K bQ i?B M i¨B +O J h
M;QÌB ç½ H½M? ç¢Q J h?QÈ+ G M K pk ç iY ç€M? #¢B +ª i`,K "d J¬M; *U h?9 +O
i?9 M?•M- `²B i`Î i?¨M? iY iQÈ+ +O iQ¨M #° pMM; E?Q LB • i?¨M?\

@ æ9M; p"v- +?QM? H¨ ?„MX

:B€M; *?•m i`QM; K„i iQ€i ` K°i iB bmv iQ- KÎ KB M; MÎ ` K°i MK +QÌB i?–M #QX

ó.B T •K h`9+- M;QÌB H¨K +?Q i i?"i bU iÁ KÁ ç¦X Zmª i Km®M M?bM M;QÆB- H¨K
ç M ? B KQÆB im´B i`Î i?¨M? M? ?MM; +O ç [m®+X Jm®M t2K M;QÌB H¨K +€+?
+O i X *?ŠM; H) M;QÆB bQ pÈB •Q GÊB .mv G¢T +ÁM i?B M T?9 ?ÆM b Q\ô

Diệp Âm Trúc lúc này cũng không biết Giáng Châu đang suy nghĩ cái gì, ra khỏi đấu giá trường, hắn dùng tốc độ nhanh nhất trở về học viện. Nhưng về đến nơi thì trời cũng đã tối khuya rồi.

- Âm Trúc, ngươi làm gì mà về muộn thế?

Vừa vào cửa, Diệp Âm Trúc vừa vào cửa đã nghe thấy thanh âm của Tô Lạp vang lên.

Tô Lạp hoàn toàn không ngủ, ngồi ở chiếc ghế dài tại đại sảnh. Hiển nhiên là ngồi đợi hắn về.

- Tô Lạp, người còn không nghỉ ngơi? Ta thật sự còn có chút việc cần làm.

Diệp Âm Trúc đóng cửa lại, đi tới bên cạnh Tô Lạp.

Tô Lạp ánh mắt thật sâu liếc nhìn hắn một cái.

- Ngươi không về làm sao ta nỡ nghỉ ngơi. Âm Trúc, ta giờ đi ngủ đây, ngươi nghỉ ở đây nhé. Hay là ngươi cùng ta lên giường ngủ, chúng ta cùng nhau tu luyện là được mà.

Diệp Âm Trúc lắc đầu nói.

- Quên đi, ta không muốn làm mẫu long nổi giận. Ngươi đi ngủ đi, bất quá phải cẩn thận một chút. Mặc dù Ly Sát có ý tứ đối với người, ngươi cũng không nên quá thù địch.

Nói đến đây hắn nhịn không được toát lên một tia cười xấu xa.

Tô Lạp không khỏi tức giận tặng hắn một quyền, nhưng trong lòng lại không khỏi tràn ngập cảm giác chua xót, ngốc a, ngươi còn muốn tiếp tục như vậy đến bao giờ.

Nhìn Tô Lạp trở về phòng, Diệp Âm Trúc không còn quá nóng lòng thông qua truyền tống trận pháp đi Cầm Thành, nằm ở chiếc ghế, hắn lặng yên nghe những động tĩnh trong phòng. Khi hắn nghe được trong phòng ngủ tiếng hít thở trở nên đều đều thì mới xuất thủy tinh cầu, thông qua tinh thần lực thúc đẩy trong nháy mắt truyền tống đi.

Cuộc thi tài học viên năm nhất lại bắt đầu. Học viên các hệ đều lục tục chuẩn bị, ngay cả cao niên cấp đệ tử cũng vì cuộc thi này mà xuất hiện tại các thí luyện tràng. Chờ đợi cuộc thi chính thức bắt đầu.

Diệp Âm Trúc trở về lúc bình minh lên, trong bốn ngàn vạn kim tệ hắn một chút cũng không lưu lại, đưa toàn bộ cho An Nhã. Đối với nàng hắn tuyệt đối tín nhiệm. Hiểu một chút tình huống của Cầm Thành rồi nhanh chóng đi về kí túc xá. Cầm Thành có Ải Nhân tộc cùng Địa Tinh bộ lạc gia nhập nên thực lực tăng nhiều, lại còn có Tử cùng một trăm Bỉ Mông Cự Thú hiệp trợ, tình hình phát triển dù âm thầm nhưng quả là nhanh. Thêm vào bốn ngàn thanh niên trai tráng được An Nhã đích thân huấn luyện, mỗi này đều có tiến bộ đều rất khá, một ngày nào đó họ sẽ là trụ cột của Cầm Thành.

Có tiền trong tay, An Nhã tự nhiên nói Diệp Âm Trúc những vật phẩm và công cụ cần mua để phát triển thành trì. Ngoài các vị nhân tộc đại sư chế tạo ma đại pháo, ái nhân phần lớn tiền hành khai thác quáng thạch. Mặc dù Ải Nhân khi tham gia, liên minh hai bên vẫn chưa rõ ràng, nhưng Địa Tinh bộ lạc cũng phái ra bốn cỗ Địa Tinh khai phá giả hiệp trợ mọi người khai tiến hành khai phá.

Đứng bên cạnh trường luyện thí thứ sáu, nghe tiếng hô xung quanh, Diệp Âm Trúc không nhịn được có chút mệt mỏi, không phải mệt mỏi của cơ thể, mà là tinh thần. Bây giờ hắn mới hiểu làm một gã lĩnh chủ thật không hề dễ dàng, may là có An Nhã hỗ trợ, nếu không Cầm Thành trong tay hắn muốn phát triển thật không dễ. Lúc này hắn hoàn toàn mờ mịt chẳng rõ, vì nguyên nhân gì mà Ải Nhân muốn tiến hành tìm kiếm ở cực bắc hoang nguyên như muốn lật tung từng quả đồi lên như thế?

- Cầm đế đại nhân.

Yên La đứng ở bên người Diệp Âm Trúc, chứng kiến nhiều người như vậy xung quay, nhưng vẫn như trước giữ yên lặng,

- Chúng ta thật sự có thể tham gia trận đấu này được không?

Diệp Âm Trúc mỉm cười vuốt cằm,

- Không quan hệ lắm, buông lỏng một chút đi. Các người không cần quản trận đấu thắng hay bại. Chỉ là thu thập nhạc khí, thể hiện thật tốt sự kiến giải của các ngươi với âm nhạc, chính thức là cơ hội thể nghiệm âm nhạc mị lực. Không cần lo lắng, chỉ cần đem âm nhạc của các ngươi diễn vậy là đủ. Còn lại cứ giao cho ta.

Sợ rằng bọn họ không đủ tự tin, Diệp Âm Trúc và Ny Na nãi nãi còn cùng với bốn Lam tinh linh mĩ nữ cả buổi chiều hôm qua cung thủ nhạc khúc. Trải qua suốt một đêm diễn tấu, miễn cưỡng có thể diễn tấu hoàn thành. Đối với tình huống của các nàng, cũng chỉ có Diệp Âm Trúc mới thật sự hiểu rõ nhất.

Xung quay tràng huấn luyện thứ sáu có thể nói không còn chỗ ngồi, để nhìn một lần nhóm quán quân bảo vệ vương miện, thanh âm hoan hô Thần âm hệ dĩ nhiên cao nhất. Bởi vì Thần âm hệ có nhân vật vô cùng nổi tiếng Diệp Âm Trúc, giờ lại tham gia. Mỗi khi đệ tử năm ngoái hồi tưởng Diệp Âm Trúc dùng sức đấu trọng kị binh một trận hoành tráng, mọi người không hoài nghi năm nay chức quán quân sẽ lại về nguyên chủ. Về phần ai sẽ cùng đấu với Diệp Âm Trúc, giờ đã không còn quan trọng nữa.

Sư phụ chủ trì trận đấu tuyên bố:

- Cuộc thi tân sinh vòng một, Thần âm hệ đấu với Phong hệ, đệ tử hai hệ lên trường.

- Thần âm hệ, tất thắng…

Thanh âm hô cố gắng lên vang lên liên tục, làm Diệp Âm Trúc không khỏi có chút kinh ngạc, thật sự còn không phải chỉ có một Thần âm hệ cổ vũ mà còn rất nhiều hệ khác cũng cổ vũ cho hắn, ngoại trừ Phong hệ là không cổ vũ, đại đa số học viện đệ tử đều hô cố gắng lên. Đặc biệt là các nữ tử, đều hô to tên của hắn.

Trong đại sảnh của Thần âm viện, Hải Dương đang lôi kéo tay của Hương Loan,

- Hương Loan tỉ, tại sao phải đi. Âm Trúc đã có rất nhiều phiền toái rồi, tỉ không thể tha cho hắn được sao?

Hương Loan lạnh lùng hừ một tiếng,

- Buông tha, bỏ qua cho hắn dễ vậy sao? Hắn để ta cô độc trong ngày nghỉ, đáng bị ta khiêu chiến. Như thế nào, ngươi yêu thương hắn rồi àh?

Thì ra nàng đang định lao ra đi tìm Diệp Âm Trúc thì bị Hải Dương phát hiện kịp thời ngăn cản.

Hải Dương đỏ mặt lên,

- Hương Loan tỉ, Âm Trúc hắn không cố ý mà, ngươi trách thì trách ta cũng được rồi.

Hương Loan đưa mắt nhìn tiêu điểm của cả trường thi đấu - Diệp Âm Trúc và bốn Lam tinh linh thiếu nữ rồi nói:

- Được rồi, thấy ngươi lo lắng cho hắn như vậy coi như ta nể mặt ngươi vậy. Nhưng nếu hắn mà không có gì bồi thường cho ta thì ta tuyệt đối không bỏ qua. Ai, Hải Dương, ngươi phải cẩn thận nha. Ta nghe nói khi Diệp Âm Trúc làm Khảo thí quan tựa hồ như có ý chiếu cố cho mười một thiếu nữ tóc màu lam đó thì phải. Mấy thiếu nữ này người nào cũng đều cực kì xinh đẹp. Ngươi đừng có để chúng cướp mất Âm Trúc từ trong tay ngươi đó.

Hải Dương mặt đỏ bừng: “Không phải như vậy! Bọn Yên La mấy nàng nhất định sẽ không gây ra chuyện như vậy.”

Mười một Lam tinh linh thiếu nữ đã sớm trở thành bạn tốt của nàng. Trong mắt bọn Yên La thì nàng chính là chủ mẫu của bọn họ. Ngoại trừ Diệp Âm Trúc thì người mà bọn họ cảm kích nhất chính là người đã khai mở con đường âm nhạc cho các nàng - Hải Dương.

Lúc này, nhóm của Diệp Âm Trúc đã đứng đối diện với đối thủ trên sàn thi đấu.

- Không cần giới thiệu nữa. Diệp Âm Trúc, không nghĩ là chúng ta gặp lại nhau nhanh tới vậy.

La Lan không thân thiện nhìn Âm Trúc, trên người Phong nguyên tố đã bắt đầu âm thầm ba động.

Diệp Âm Trúc bất đắc dĩ nói:

- Ta cũng không muốn thi đấu cùng ngươi! Ai mà biết được đối thủ thứ nhất của bọn ta lại là Phong hệ các ngươi.

La Lan lạnh lùng hừ một tiếng:

- Bớt nói nhảm đi, gọi bốn nữ hài kia ra lựa chọn phương pháp thi đấu đi.

Diệp Âm Trúc nói:

- Tốc chiến tốc thắng đi. Quần chiến!

Vị sư phụ trọng tài hô một tiếng, trận mở màn của Tân sanh thi đấu năm nay đã được bắt đầu.

Diệp Âm Trúc đứng ở vị trí đối mặt đầu tiên lập tức khoanh chân ngồi xuống, sau lưng hắn, bốn người bọn Yên La cũng lập tức ngồi theo. Trong lúc này, có vẻ như sức phòng ngự của nhóm đệ tử Thần âm hệ là yếu nhất, ít nhất bề ngoài là thế.

- Yên La, bắt đầu!

Yên La khẽ gật đầu, kéo nhạc khí của nàng đi lên trước. Các nàng đều không có không gian giới chỉ, cho nên nhạc khí Cổ to lớn của nàng phối hợp với vóc dáng nhỏ bé của Lam tinh linh tạo nên một vẻ cực kì hoạt kê. Mặt cổ không biết được làm bằng chất liệu gì nhưng Diệp Âm Trúc dám chắc rằng nó không phải là vật tầm thường. Cùng với Yên La tham gia lần Tân sinh thi đấu này còn có ba Lam tinh linh thiếu nữ nữa, phân biệt sử dụng ba loại nhạc khí tiêu, thụ, cầm và huân.

Cổ chùy (chùy đánh trống) và thân cổ - nhạc khí của Yên La đều có màu giống nhau, màu lam sậm. Theo tiếng hô bắt đầu của Diệp Âm Trúc nàng hít vào một hơi thật sâu, cố áp chế nội tâm đang kích động. Đây cũng là lần đầu tiên diễn tấu của nàng ah! Hai tay cầm cổ chùy giơ lên quá đầu, một trước một sau đánh xuống mặt cổ.

- Đùng… đùngggggggg…

Hai tiếng cổ trầm thấp vang lên, đồng thời hai quầng sáng màu đỏ từ trên thân cổ cũng tỏa ra. Diệp Âm Trúc phát hiện, Lam cổ này có tác dụng tăng cao một phần pháp lực cho Yên La. Dĩ nhiên là nhờ đó mà ma pháp lực của nàng cũng từ Xích cấp sơ giai đạt tới trung giai. Tiếng cổ trầm thấp mà ngưng tụ, quả nhiên là một cỗ nhạc khí rất tốt.

_____***_____

Tiếng cổ vang lên, lúc này ba Tinh linh mĩ nữ cũng đồng thời triển khai diễn tấu. Có thể nói mặc dù động tác còn hơi lúng túng, nhưng Diệp Âm Trúc cũng rất vừa lòng, tiếng nhạc như hòa vào làm một, tứ nữ cũng trong nháy mắt đạt đến trạng thái vô ngã. Lúc này trong lòng họ chỉ tồn tại tiếng nhạc, vẻ mặt chuyên chú của các nàng nói lên rằng họ đã hoàn toàn hòa mình vào diễn tấu.

Đây là một khúc nhạc có mang tính chất buồn bã, tên của nó là "Ai oán". Hiệu quả giống như tên gọi, nó khiến cho địch nhân tiến vào trạng thái bi thương. Tuy không mang một chút gì thương tổn, nhiều nhất cũng chỉ làm đối thủ sĩ khí bị lệch lạc đi một ít mà thôi. Nhạc cụ chính trong khúc nhạc này không phải là cổ của Yên La mà là huân.

Có lẽ điều này cũng là thiên phú của Tinh linh tộc, nhạc khí huân vốn bản thân nó âm thanh đã đầy trời bi thương cùng ai oán. Trong phút chốc phảng phất như tiếng nhạc vừa vang lên, cả đấu trường chung quay vốn nhiệt náo đầy hào khí lại bị ngay một chậu nước lạnh tạt vào.

Cùng lúc bên Diệp Âm Trúc tứ nữ triển khai diễn tấu, bên kia La Lan đã bắt đầu triển khai hành động, từng một lần thi đấu thất bại, kinh nghiệm lần này khiến La La không thể lại có thái độ khinh thường. Kì thật trong nội tâm nàng vẫn luôn nghĩ rằng Diệp Âm Trúc so với thực lực của mình còn kém hơn, lần thượng đài trước là do vận khí trùng hợp mà thôi.

Tại Khoa Ni Á thành mặc dù hắn triển khai tài năng so với người thường bất đồng, thật sự là một Thần Âm sư tài hoa, nhưng lần đó nếu không có sự cộng hưởng sức mạnh tinh thần lực của những pháp sư khác hẳn hắn cũng không có được thành tích như vậy. Cho nên mặc dù khi vào trận, nghe xung quay tiếng hoan

hô Thần Âm hệ vang dội, nàng cũng tuyệt đối không chịu nhận sự thua thiệt của Phong hệ. Chưa kể lần thi đấu này Diệp Âm Trúc còn không có sự hỗ trợ của Hải Dương vốn là học sinh tam niên.

- Phì phì.

Diệp Âm Trúc vừa hô lên bắt đầu thì đồng thời La Lan cũng ngay lập tức gọi về ma thú khế ước của mình.

Lục Long Phì Phì xuất hiện ngay cạnh La Lan. So với năm ngoái thân thể nó rõ ràng đã tăng lên một ít, xem ra nó cũng đã là lục cấp rồi, Diệp Âm Trúc đầu tiên nhận định về cấp bậc của con rồng này.

La Lan cấp cho mình một Phiêu phù thuật đằng không bay lên, trực tiếp ngồi lên lưng của Lục Long, có tinh thần lạc ấn liên kết khống chế, Lục Long giang rộng đôi cánh rồi bay lên. Lúc này nó đã nhìn thấy đối thủ, vị cừu nhân năm ngoái làm mắt nó ngay lập tực chuyển sang đỏ rực. Cơ hồ không cần La Lan ra lệnh, Lục Long lập tức hướng Diệp Âm Trúc vọt đi.

La Lan lần này dẫn đầu bốn gã tân sinh, trước tiên an bài chiến thuật…Một đạo Phong hệ pháp thuật sắc bén như đao kiếm hướng năm người Diệp Âm Trúc bắn đến. La Lan dặn dò bọn họ, chính là đả loạn năm người bên Thần Âm hệ diễn tấu, làm cho cầm khúc của họ không cách nào phát huy hiệu quả. Nhưng chánh thức mấu chốt thắng bại chính là nàng và Diệp Âm Trúc.

Nhìn đạo ma pháp sắc bén đang bay tới, Diệp Âm Trúc không hề vội vàng, Hải Nguyệt Thanh Huy cầm xuất hiện trong tay, một bên lắng nghe La Lan ngâm xướng chú ngữ, nhìn nàng trên người phóng thích ma pháp lực tràn ngập màu xanh biếc, hai tay cầm một ma pháp trượng cũng màu xanh tựa như hòa vào làm một, nhưng chính lúc này tiếng đàn nhu hòa đã vang lên.

Cũng không phải là bạo âm. Chỉ là một âm phú tối bình thường, nhưng trong mắt La Lan lại vô cùng hoảng sợ….một âm tấu bình thường lại xảy ra hiệu quả vô cùng kinh khủng.

Vốn Yên La bốn người hợp tấu khúc "Ai oán" xuất hiện quang mang màu đỏ trong ánh mắt và đó cũng là thể hiện thực lực của bốn người. Họ đều chỉ là Xích cấp sơ giai, các nàng mặc dù đang hợp tấu, nhưng Thần Âm hệ ma pháp cũng không có gì gia tăng hiệu quả. Mà chính là Diệp Âm Trúc lúc này cũng gẩy lên tiếng đàn của mình. Tiếng đàn đơn giản nhưng lại làm cho đạo ma pháp đang tiến tới trong nháy mắt chuyển biến.

Tiếng đàn "Ai oán" trong nháy mắt đã dung hợp, khúc ý hoàn toàn phóng thích, vốn là màu đỏ của xích giai. Giờ trực tiếp biến thành màu lam, màu lam, chính là một màu lam nhạt làm kẻ khác kinh sợ.

Bốn đạo ma pháp đang tiến tới còn chưa chạm được người Diệp Âm Trúc thì ngay lập tức bị mất đi khống chế mà biến mất không còn chút dấu vết. Bốn gã Phong hệ tân sinh thấy thế thật muốn khóc không thành tiếng ah.

Toàn trường choáng váng. Lam cấp, lại thấy Lam cấp. Tại Mễ Lan ma võ học viện, ngoại trừ Áo Lợi Duy Lạp đã tốt nghiệp ra, còn lại không một người thứ hai nào có thể học tập ở đây năm năm đạt đến Lam cấp thực lực. Mặc dù Diệp Âm Trúc đang cùng hỗ trợ bốn người tinh linh phụ trợ, hợp xuất ra quang mang màu lam trong ánh mắt. Nhưng đều làm cho mọi người đều thấy được. Bốn người Xích cấp sơ giai của Thần Âm hệ nhiều nhất cũng không có khả năng phụ trợ được cái gì cho Diệp Âm Trúc.

Không chỉ có bọn hắn, ngay cả bên Phong hệ ma pháp đang được ngâm xướng cũng cảm thấy tinh thần bị kiềm hãm, một cỗ bi thương từ trong lòng nổi lên, La Lan làm cách nào cũng không thể khống chế tâm tình của chính mình. Dù đã cắn răng chịu khổ, không muốn nhưng nước mắt cứ từ từ rơi xuống.

Lục Long cũng bị trùng kích, khi Thần Âm hệ ma pháp chuyển biến sang màu lam cũng là lúc nó trở nên thong thả, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể từ không trung rơi xuống.

May là sự xuất hiện của quang mang màu lam chỉ xuất hiện trong nháy mắt rồi lặng yên biến mất, bởi vì Diệp Âm Trúc lúc này xuất ra một đạo âm phù, mặc dù màu lam tiêu mất những tuyệt nhiên cũng không trở thành màu đỏ mà thay vào đó là quang mang chanh cấp.

Tinh linh quả là có thiên phú trong âm nhạc, ngay cả Diệp Âm Trúc cũng không nhịn được than thở, chỉ trong một phút chốc ngắn ngủi mà quá trình dung hợp đã diễn ra, Yên La tứ nữ cũng đã đạt được mấu chốt của khúc nhạc, vì vậy từ Xích cấp sơ giai đã trực tiếp tăng lên tam giai biến hóa thành Lam cấp. Không

+?d +¦ [m M +?B M ç iY M;•v /¢B- M; v +ª +?O i`+? ç M; M;²B i` M ç¨B ç M; t2K i
p¨ *€+? a•K pB M i`QÎM; +kM; ç m M;•v /¢BX •K M?¢+ K T?€T +O h?–M •K ? ;Bì
M?B M F?Q€+ H M KbM? K°i +?B + €Q i?–M #QX

GK+ GQM; `®i +K+ i?•M i? +kM; ´M çBM?- F?¬M; ç¢i ç M *? M? +'T i?U+ HU+ /o
?QÎM;X "'i [m€- F?B M¦ K M; i?2Q G G M # v iÈB +?¶ .B T •K h`9+ i?b bmv M;?o
H9+ M¨v +kM; F`T ` H M? +?Q M¦ i'M +¬M;X

S?QM; M?"M b„+ #ûM- M?bM KQÌB ç¢Q K T?€T i?"i HÈM K¨m p¨M; iW i`QM; KB
i`QM; HQM; i°+- /M ç¢i ç M #€i +'T K i?9 #bM? i?QÌM; +kM; F?¬M; i? bQ b€M? p
i?9 i?U+ HU+- F?¬M; i? F?BM? K¢MX

.B T •K h`9+ ? B i v T?O H M K†i +–K- i`ªB [m H–M H`+? H½K Î *U+ #„+ ?Q M; M;m
F?¬M; +ÁM ç€M; +?Q ?„M ç p¨Q i`QM; K„iX æ•v H¨ i`"M ç'm ç–m iB M ?„M ` M Hm
çQ+? +kM; ç½ ç¢i iÈBX >„M ç M; +?m˜M #` ;B M?"T ç¢M i'm- HÊB /KM; + Q i–M
i`QÈ+ K„i- i?b Î ç'm i`QÌM; H¢B +¦ /` #B M tªv ` X

@ J H¢T +?B +?•m- /½ T?¦M; [m M; ?Q \

UbÄB ç€ K¨ +kM; /€K i` M? b€M; +MM; +?•m M;¼+V

•K i? M? H¢M? M?Q #,M; p M; H M- K¶B + M?•M ç M; t2K +m°+ +?B M ç m M?bM i
•K h`9+ K°i çQ¢M HU+ HQÊM; [m M; K M; K¨m #¢+ K½M? HB i- M; v b m ç¦- K°i K
tm'i ?B M M; v T?Q i` M ç–m +O ?„M

*€+ S?QM; M?"M +O GK+ GQM; T?€i ` ç m iB m K'i- +S M?Q p"v T?€T i`"M i?"i
h`QM; M?€v K„i i`QM; F?¬M; F?Q K T?€T M;mv M i® /–M iK i"T H¢B i?¨M? K°i p
F?´M; H² ;•v ` €T HU+ M;¨v +¨M; HÈMX GK+ GQM; +MM; G G M ?Qª M; bÊ T?€i ?B
F?¬M; F?Q +kM; M?Q p"v iB m #B M K'iX :Bì ç•v F?¬M; +ÁM M;?2 #¼M ?¼ +?d ?m

J°i i?•M ªM? F?´M; H²- H¦M; H€M? K¨m #¢+ +S M?Q p"v /–M ?B M ` iW K T?€T i`
v H M i`ÌBX G•M T?B M ?bM? i`ÁM- ç–m M;˜M; + Q FB m M;¢Q- +MM; pÈB iY +
i¢Q +?Q K¼B M;QÌB t2K K°i €T HU+ p¬ +MM;X L;Q¨B i`W K°i b® M;QÌB ` - ç¢B #°
F?¬M; i? ç°M; ç"vX

hmv i ç¢B #° T?"M ç iY- i?"K +?Q J G M K pä ?¼+ pB M ;BªM; pB M +kM; H–M
+ªM? iQÊM; ?Q¨M? i`€M; M?Q p"vX æ M ;Bì ?¼ KÈB çQÊ+ M?bM i?'v + Q M;¢Q t
+kM; M?bM i?'v ç•v H¨ K°i +QM M;•M HQM; ç½ i`QÎM; i?¨M? `²B X

L;•M GQM; i?•M i? /M b Q i`QM; GQM; i°+ +kM; +?d +QB H¨ i`mM; çŠM;- M?QM; +
K†i K°i HK+ +'T GK+ GQM; i?"i ;B®M; M?Q K°i M;¼M M9B F?´M; H² çSM; i`QÈ+ K
+? M? H +?X

.B T •K h`9+ +kM; ç½ M;•v /¢B- T?Q b m ?„M u M G iS M[ +kM; #` M;mv M i® K
/WM; ç¢M i'mX Gv a€i\ L¨M; M?Q i? M¨Q H¢B ç M ç•v H¨K ;b\ æ9M; p"v- F tm'i
+?QM? H¨ M;•M HQM; +¬M; +?9 - +?QM? H¨ F #m´B b€M; ç½ iWM; +?B K ;BQÌM;

Gv a€i KÎ ç¬B +€M? `²M; ` - /U p¨Q T?QM; M;mv M i® M;QM; ç¼M; i`QM; F?¬M; F
ç¬B K¦M; pm®i H M bÌ bÌ p¨Q ç–m +O GK+ GQM;X

@ L;Q M- id id +?Q M;QÆB ,M M;QMX

E?ª M,M; F?®M; +? K T?€T M;mv M i® +O M¨M; p¬ +MM; K¢M? K)- F?B M GK+ G
F?ÄB `mM `˜v- ç•v +?QM? H¨ bU +? M? H +? +O i`QÎM; i?¨M? p¨ +?Q i`QÎM; i?¨
H +? +O L;•M GQM; +MM; GK+ GQM;X

Gv a€i ç¬B K„i K¨m iQK M?bM p G G ç M; Î T?Q i`QÈ+,

@ E?¬M; +–M ç€M? M[X

G G M +¦ +?9i F?¦ F?,M M¦B,

@ E?¬M; +–M M[X

*Ym +'T L;•M GQM; +kM; ç m tm'i ?B M- çWM; M¦B H¨ M¨M;- +?Q /M i?"K +?Q K°i
F?¬M; +¦ F?ª M,M; H¨K ç®B i?O +O L;•M GQM;X *?Q /M *€+? a•K pB M i`QÎM; i?U
bQ b€M? çQÊ+ pÈB L;•M GQM; ç M; Î ç•vX

L;mv M i® K T?€T F?´M; H² # ç°M;- H¨K K¼B M;QÌB i`QM; HÁM; bÊ ?½B- F?Q iS
GK+ GQM; F?®M; +? K T?€T HU+ iW iW ?¢ tm®M; K†i ç'iX

@ Gv b€i- M;QÆB H¨K +€B ;b p"v\

.B T •K h`9+ M?Qm K¨v- M?bM L;•M GQM; +¬M; +?9 X

Zm M; K M; H¦2 H M- Gv a€i ç½ ?¦ i?¨M? ?bM? M;QÌB- K€B i¦+ K¨m iQK M; v H"T
+O iQ¨M i`QÌM;X lv HU+ €T #S+ #B M K'i- ;BÌ ç•v +?d +ÁM K°i i?•M i? ?Q¨M K„ i
K†i i9 H M?QM; H¢M? M?Q #,M;X L?'i i?ÌB K M; ç M +?Q J h?QÈ+ G M K pä ?¼+
i?Q+?X G9+ M¨v iQ¨M i`QÌM; ;–M M?Q BK H†M; F?¬M; +¦ K°i iB M; ç°M; M¨Q T?€i
p +Ym +'T M;•M GQM;\ æ•v +ÁM +¦ i? H¨ i•M bBM? ç¢B i€B b Q\

Gv b€i ` p Ov F?m'i M¦B,

@ E?¬M; T?ªB i tm'i ?B M ç ;B9T M;QÆB b QX L;QÆB +¦ i`"M ç'm- i iÈB ;B9T-
#bM? i?QÌM; b Q\

.B T •K h`9+ i?"i bU Km®M M¦B M?Q p"v K¨ H¨ #bM? i?QÌM; b Q- M?QM; i`QÈ+ K†i
?¼+ pB M M?Q p"v- ?„M +kM; F?¬M; /€K [m€ F?Q+? pÈB Kšm #¢Q HQM; M¨vX >Qi
+? +ªK t9+- .B T •K h`9+ i`–K ;B¼M; M¦B,

@ Gv b€i- M;QÌB M?Q p"v H¢B T?€ ?Q¢B i`"M ç'm- M;QÆB H¨K i? M¨Q ç +?9M; i
Î ç•m- ç•v F?¬M; T?ªB H¨ ç` T?QÆM; ç M;QÆB çM +?ÆBX

RyjX *?QÆM; Ryj, h´M; >ÊT h?U+ GU+ "¢B L;•M GQM;

@ *¦ F?¬M;\ B +ªK i?'v i ç½ T?€ ?Q¢B iQM? +?'i +¬M; #bM? p"v\ æWM; [m M `^
+O M;QÆB ?5 oW `²B i'i +ª K¼B M;QÈB Î ç•v ç m i?'v çQÊ+ H¨ M;QÆB ç½ i`B r
b Q H¢B +¦ i? M¦B i T?€ ?Q¢B iQM? +¬M; #bM? +O i`"M ç'm p"v\ h ç½ H¨ K i?9
#° T?"M i?U+ HU+ +O M;QÆBX *?Q M M-;B9T çÐ M;QÆB i`QM; i`"M ç'm +kM; H¨

@ L;QÆB -M;QÆB iW H9+ M¨Q ç½ i`Î i?¨M? F? QÈ+ K i?9 +O i p"v\

.B T •K h`9+ K„i i`ÁM tQ2-KB M; KÎ HÈM M?bM ?QÈM; Gv a€iX

Gv a€i KdK KdK +QÌB- M¦B,

@ h p¨ M;QÆB H9+ i`QÈ+ H¨ HBM? ?²M v T?K-ç9M; F?¬M;\

.B T •K h`9+ ;"i ;"i ç–mX

@ o"v +ÁM F?¬M; çQÊ+ b QX GBM? ?²M v T?K +kM; H¨ K°i HQ¢B F? QÈ+X L?QM
K¨ i?¬B- +kM; ç½ H¨ F? QÈ+X o"v i +?QM? H¨ F? QÈ+ K i?9 +O M;QÆB- +?ŠM;
M;QÆB +?B M ç'm H¨ b B b Q\ o"v çB-i çB ç•v- çÊB H9+ M;QÆB i? K ;B tQM; i`"

L¦B ç M +•m +m®B- M¨M; +® w H M ;B¼M; M¦B HÈM- K°i +€B F?m +? •K K T?€T ç
M¦B i?b [m€ çÆM ;BªMX

L;•M [m M; +?ÈT H¦2- F?¬M; çÊB .B T •K h`9+ M¦B i? K ;b M[X Gv a€i ç½ ?¦ i?¨M
K'i F?¬M; i?'v ç•m- +?d ç H¢B €M? K„i FBM? M;¢+ +O i?–v i`Á J G M ?¼+ pB M

:B€K F?ªQ H½Q bQ +¦ +?9i F?¦ F?,M imv M #®-M¦B,

@ h`"M ç'm bÆ HQ¢B i?S M?'i-h?–M •K > i?„M;X

.B T •K h`9+ F?¬M; M¦B K°i HÌBX >„M çQÆM; M?B M +¦ i?U+ HU+ ç ;B¨M? i?„M;
M€Q HQ¢M M?Q p”v-i?Ov +?mM; H¢B +¦ HQ¢B +ªK ;B€+ [m€B /`X o` L;•M GQM; *¬
;b ç•v\

hQ¨M i`QÌM; i?–v i`Á #¼M ?¼ €M? K„i M?bM .B T •K h`9+ `ä `¨M; i`Î M M [m€B /`
?²B +Ym +’T GQM; i°+- ç•v H¨ +€B /¢M; i?U+ HU+ ;b\ h¢B +ª J G M ç [m®+- +¦ i?
L;•M GQM; +kM; +?d +¦ p` J G M ç M?’i + Q i?O h•v æ S?m M;mv M bQ€B- M?Q
i?¨M? ?5 Pi M?’i +kM; iQÆM; çQÆM; iY +’T M;k ;B B L;•M GQM; i`QÎM; i?¨M?X
T?ªB HQ M;?o\ B /€K +MM; L;•M GQM; ç®B F?€M;\ oW H9+ M½v Gv a€i ç M HÌB
ç m M;?2 `’i `ä `¨M;X

@ .B T •K h`9+-M;QÆB ç9M; H¨ iB #dX

G G M T?˜M M° ?QÈM; .B T •K h`9+ K„M; K°i +•m-tQ v M;QÌB #Ä +?¢vX L¨M; M;
+?QM? H¨ ç M; ?w H°M; M¨M;- `ä `¨M; +¦ +Ym +’T L;•M GQM;- +ÁM ç M i? K ;B i•M
+?QM? H¨ K°i HQ¢B ?¨M? pB F?¬M; #B i t’m ?´X

.B T •K h`9+ #m²M #U+ i`QM; HÁM;- H9+ M¨v ?„M ç M; ?²B ç€T imv M i?O F?m- i`
H¨ S?’i *€+? a•K pB M i`QÈM; p¨ LB L +?O M?B KX

@ •K h`9+X

S?’i *€+? a•K M?bM ç iY i?B M i¨B [m M K¬M +O KbM?-MY M;¨v KÈB F m H M
i?„M; K¨ M¦B- ?„M +kM; +¦ +?9i ?•K K°i M ç iY M¨v +O KbM?X J†+ /M F?¬M; #B i
M¨Q çQÊ+ M?Q p”v- M?QM; ç M L;•M GQM; FB #ªM i?•M +kM; ç½ i?W M?”M H¨ F
+,M +S p¨Q #B m ?B M H–M i•M b M? ç¢B i€B M¨v- KBM? #¢+? M;Q¨B ` +ÁM +¦ K
?¦ M?•M ?bM? ?5 S?’i *€+? a•K T?€i ?B M- #ªM i?•M KbM? ç®B pÈB i M ç M¨v ?

@ G½Q bQ- LB L M½B M½B- +€+ M;QÌB M;?2 i ;BªB i?Q+?- L;•M GQM; FB i`M? I
i X L¨M; +?QM? H¨ L;•M GQM; H9+ i`QÈ+ ç M K M; i çB L;•M GQM; h?¨M?5

.B T •K h`9+ ç½ #’i +?’T-F?¬M; +–M pb L;•M GQM; h?¨M? ;B[FQM #Q K”i ;b M[X

LB L ç°i M?B M M¦B,

@ L;mv M H B H¨ M?Q p”vX o”v M¨M; pW `²B M¦B HBM? ?²M v T?K H¨ +?mv M ;b\

.B T •K h`9+ #’i ç„+ /o M¦B,

@ æ¦ +?d H¨ i`QM; K°i H–M ç´ QÈ+- i ç½ i?„M; M¨M;X *?Q M M M¨M; T?ªB ç®B pÈ
M?QM; M;QÌB +kM; #B i- ç¦ H¨ HQ¢B F? QÈ+ F?¬M; +¦ iQM? QÈ+ i?9+X

Lv L KdK +QÌB- M¦B,

@ E?¬M; +–M ;BªB i?Q+?X "’i Hm”M M¦B M?Q i? M¨Q- HBM? ?²M v T?K +kM; H¨ K
+O M;QÆB +?QM? H¨ i? K K°i T?–M #ªQ +?SM;X S?’i *€+? a•K pB M i`QÎM;- i i?
+?†M; çQÌM; +ÁM H¢B +?d +–M i` M? çQ¢i M;¬B p` € [m•M H¨ çQÊ+ `²B- ç9M; F?-

S?’i *€+? a•K +¦ +?9i #’i HU+ M¦B,

@ L m F?¬M; H¢B +¦ i? M?Q i? M¨Q ç•v\ *ÁM +¦ B M;?o `^M; #ªM i?•M +¦ i? çK
;²K ç–m +Ym +’T L;•M GQM; +°M; i? K i?B M i¨B h?–M •K bQ\ •K h`9+- M;QÆB i?
+?9i F?¦ tY ?5

.B T •K h`9+ BK H†M; F?¬M; M¦B ;b- bU i?”i #¨v M; v i`QÈ+ K„iX h’i +ª i`QÈ+ K„i ç
pB M M?Q p”v ;•v ` K°i K¨M +?’M ç°M;X h B ?¢B H¨ ?„M ;BªB i?Q+? HB m i€+ /K
+kM; F?¬M; +? F?¬M; çQÊ+ ?¨M? ç°M; +O Gv a€iX L m F i i?9+ K°i i`”M ç’m- G
F?¬M; #B i H¨ H¨K ` +?mv M ç°M; i`ÌB ;b M[ç•vX

@ G½Q bQ- i M;?2 HÌB M;QÌBX

h`QM; ibM? ?m®M; M¨v-?„M +kM; +?d +¦ i? i?2Q [mv i ç`M? +O S?’i *€+? a•KX*
+¦ imv M #® ?„M K’i iQ +€+? i? K ;B i`”M ç’m- ?„M +kM; F?¬M; +¦ ;b Q€M i`€+?X

S?'i *€+? a•K bmv M;?o K°i ?²B- M¦B,

@ o"v H¨K i?2Q w +O LB L +?O M?B K çBX

G"T iS+ ?„M ?QÈM; +?9M; M?•M imv M #®X "ÎB pb h?–M •K > i? K ;B ç iY i?U+ H
i`€M? M?[M; i´M i?QÆM; F?¬M; +–M i?B i-h?–M •K > b) F?¬M; i? K ;B M?[M; i`
i`Î i?¨M? [m€M [m•M +O i•M b M? ç¢B i€B H–M M¨v-#ªQ p i?¨M? +¬M; / M? ?B
i?•M i?W M?"M H¨ K i?9 +O .B T •K h`9+- K¨ K i?9 F? QÈ+ +kM; H¨ K°i #° T?"M
h`9+ i`M? F?¬M; +¦ pB T?¢K [mv i„+ i?B ç'mX

.B T •K h`9+ #B i ``^M;-#ªM i?•M b m M¨v i¢B ?¼+ pB M Km®M H¨K K°i ?¼+ pB M #
+ÁM F?ª M,M;- #'i [m€ ?„M +kM; +¦ +?9i M OBX Gv a€i tm'i ?B M- +kM; p¬ ?bM? i
GQ M K M; ç M +?Q ?„M iB m K'i- i?Y ?ÄB- B /€K F?B m +?B M F +¦ L;•M GQM; i`
QÈ+\ J¨ ?„M M? ?MM; ç [m®+ tQM; ?¨Q +kM; Î i`QM; HÁM; K¼B M;QÌB i`Î i?¨M? /
bQ- L;•M GQM; h?–M •K aQ- +€+ HQ¢B tQM; ?¨Q M®B iB T M? m K¨ iÈBX

@ Gv a€iX

oW p ç M i9+ t€-.B T •K h`9+ i`U+ iB T M?^K T?ÁM; M;O T?¦M; çBX >„M ``'i T?˜M
M?½ +O ?„M K¨ M¦B- bU T?šM M° M?Q p"v ``'i Qi F?B tm'i ?B MX

@ G¨K ;b p"v\

•K i? M? /QÆM; /QÆM; +O Gv a€i iW i`QM; T?ÁM; i`mv M ` - çQÆM; H9+ .B T •K
pW ? v M?bM i?'v p` L;•M GQM; +¬M; +?9 iQ i? M^K i?Q B K€B i` M ;BQÌM; +O
HQÊM; ?mv M ?¦ i?¨M? K°i +?B + p€v M;•M b„+- ç¬B +?•M i?QM /¨B H² H° T?ÆB

@ L;QÆB ?¬K M v pb +€B ;b H¢B tm'i ?B M i`QM; i`"M ç'm\ L;QÆB F?¬M; #B i M
M?B m T?B M iQ€B b Q\

.B T •K h`9+ M?bM i`WM; p¨Q Gv a€i-? B ç'K i v M„K +?†i-i`QM; HÁM; T?šM M°
T?€iX

@ *¦ F?¬M;\ h b Q H¢B F?¬M; i?'v p"v- /M b Q M;QÆB +kM; H¨ K°i i?¨M? pB M +
i`+? L;•M GQM;X h ;B9T M;QÆB +kM; H¨ çB m M M H¨K K¨X L;QÆB F?¬M; +–M +

Gv a i ``'i Km®M +QÌBX L?bM .B T •K h`9+ T?šM M° ç M çÄ K†i iQ i B- F?¬M; #B
iU M?B M +¦ K°i HQ¢B F?Q€B +ªK F?¬M; i MX

@ L;QÆB - i +€K ÆM M;QÆB +€B ;b\ L;QÆB ;BªB i?Q+? `ä +?Q i - M m F?¬M; i

.B T •K h`9+ M° F?Q i`MM; i`MM; M¦BX

Gv a€i i? M M?B M +QÌB +QÌBX

@ E?¬M; tQM; H¨ b Q- M;QÆB H¢B +¦ i? H¨K ;b i \ :B i i +?,M;\ L;QÆB +¦ i? b C

.QÈB bU F?B m F?Q+? +m L;•M GQM; +¬M; +?9 -+ÆM T?•M M° +m .B T •K h`9+
Lûi K†i çQ #WM; +kM; iW iW F?¬B T?K+ H¢B #bM? i?QÌM;-i?–M b„+ ?Q¨M iQ¨M
#bM? ioM?- ç¬B K„i i`–K i`+? M?Q +¨M; i? K i`QM; bm®i- F?¬M; +ÁM K°i iB i•K i

"B m ibM? M?Q p"v +m .B T •K h`9+ i`QM; K„i Gv a€i H¨K +?Q M¨M; +¦ +?9i FBM
i?•M iU ?² +¦ +?9i bÊ ?½BX

@ *?9M; i çB ` M;Q¨BX

.B T •K h`9+ M?¨M M?¢i M¦BX

@ L;QÆB Km®M i ` M;Q¨B i HB M ` M;Q¨B b Q\

* Q M;¢Q L;•M GQM; H¨ F?¬M; #B i i?Ä ?B TXGv a€i H¢M? HMM; ;B"M /[M?bM .
F?¬M; M?QÊM;X

Zm M; K M; +?Êi H¦2- E?¬ J°+ GQM; L;•K *–K p¬ i? M? p¬ iS+ tm'i ?B M i`QM; HÁ
ç¨M i?'i b„+ HÁ2 HÁ2 T?€i b€M;- K T?€T M;mv M i® #¨M? i`QÈM; T?ªM; T?'i Km®

tức băng lãnh cùng tiếng long ngâm nhàn nhạt lưu chuyển bên trong cầm. Cái này mặc dù không phải là siêu thần khí Khô Mộc Long Ngâm cất dấu tại trái tim Diệp Âm Trúc, nhưng từ sau khi được Diệp Âm Trúc thay bằng bảy sợi long vương long cân (gân rồng). Khô Mộc Long Ngâm Cầm không nghi ngờ gì nữa đã trở thành khuyết thiếu linh hồn thần khí, đối phó với Long tộc mà nói, hiệu qua của nó cũng là tốt nhất.

Nhìn thấy dây đàn trên Khô Mộc Long Ngâm.Đồng tử Ly Sát co rút lại một chút, "Hừ" lạnh một tiếng,trong nháy mắt tiến lên một bước,vung trao hướng cổ họng Diệp Âm Trúc chộp tới.

Diệp Âm Trúc tĩnh táo nhìn vào Ly Sát. Tay của nàng vừa động, thân thể Diệp Âm Trúc tựa phiến lá cây trong nháy mắt trôi về phía sau, tay trái ôm cầm, tay phải cực nhanh điêm lên dây đàn.

Ông...ô..ng....

Tiếng đàn trong trẻo, một đạo xích sắc âm nhận hốt nhiên mà xuất, mang theo khí tức mãnh liệt hướng trước ngực Ly Sát đánh tới.

Đối với ma pháp khí tức, Ngân Long tự nhiên là cực kì nhạy cảm, Ly Sát kinh ngạc phát hiện, xích sắc âm nhận tự nhiên cũng gây cho nàng cảm giác bị uy hiếp, trảo đang chụp vào Diệp Âm Trúc trong nháy mắt thu hồi, một cái hỏa diễm thuẫn chợt xuất trước thân nàng.

"Phốc" một tiếng vang nhỏ, cao tần âm nhận đụng hỏa diễm thuẫn đồng thời tiêu thất, mà Diệp Âm Trúc lúc này đã bay đến chỗ cánh cửa, tay phải cực nhanh lướt qua bảy sợi dây đàn. Bảy đạo âm nhận màu sắc khác nhau nối tiếp nhau mà tới, không để cho Ly Sát một cơ hội để thở.

Trong mắt Ly Sát lộ ra nét kinh ngạc, một đạo lại một đạo thuấn phát ma pháp thuẫn xuất hiện tại trước mặt nàng. Đồng thời một tấm thuẫn lục nguyên tố cường hoành mạnh mẽ chỉ thuộc Ngân Long tộc của nàng chợt xuất, làm cho không khí bắt đầu bị nén ép lại. Nhưng khiến nàng càng thêm giật mình chính là ở trước mặt nàng ma pháp nguyên tố gần như bị ngưng cố, vậy mà Diệp Âm Trúc không có bất kì một chút ảnh hưởng nào, bao gồm cả việc hắn phát xuất âm nhận bên trong đó.

Mỗi một đạo cao tần âm nhận, đều có thể dễ dàng cùng thuẫn bài Ly Sát phát ra đồng quy vu tận, đặc biệt là lục sắc âm nhận cùng ám sắc âm nhận, càng mang đến cho Ly Sát không ít phiền toái, tạo thành toàn thuộc tính ma pháp Long tộc. Ly Sát phát hiện, âm nhận cua Diệp Âm Trúc công kích không ngờ cũng toàn là thuộc tính (chắc là Ngân Long thuộc tính), mà trong đó còn bao gồm đấu khí mạnh mẽ. Dưới tác dụng đặc thù của cô cầm kia ,trong lúc nhất thời chính mình không ngờ chỉ có thể xuất ma pháp thuẫn ra ngăn can, mà không cách nào tiến một bước hướng hắn phát động công kích. Cho dù muốn phóng xuất cường đại ma pháp cũng không cách nào làm được.

Trong lòng Ly Sát thầm chấn động, lần trước lúc cùng Diệp Âm Trúc đánh đố mặc dù đã thua, nhưng đó là trong tình huống nàng chỉ sử dụng một chút năng lực, nhưng giờ phút này đây, thuấn phát ma pháp thuẫn hầu như nàng đã xuất toàn lực. Cho dù là Ngân Long có lượng ma pháp lực khổng lồ như thế kia cũng đã nhanh chóng tiêu hao. Vậy mà nhìn vào bộ dáng của Diệp Âm Trúc tựa như là nhàn nhã có dư, hơn nữa tay hắn đang đánh đàn trên cây cầm kia trở nên càng lúc càng nhanh, phải biết rằng, hắn mới chỉ dùng có một tay ah!Nếu như hắn dùng hai tay phát động âm nhận, ở trong một tiểu không gian chật hẹp thế này ban thân mình làm thế nào để ngăn cản?

_____***_____

Lúc Ly Sát chuẩn bị đánh thoát ra ngoài,đột nhiên đòn công kích của Diệp Âm Trúc ngừng hẳn,đang trong lúc Ly Sát cho rằng năng lực của Diệp Âm Trúc đã tận,một cỗ áp lực phô thiên cái địa từ trên không áp xuống. Lúc này, Ly Sát cũng bị áp lực cường đại làm cho sợ hãi, chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, tất cả lục nguyên tố ngưng cố khí tức do nàng phóng thích trong nháy mắt bị phá tan. Vì liên tục phóng thích, ma pháp cũng bị tước giảm ba mươi phần trăm uy lực.

Ly Sát chấn động, nàng rõ ràng trông thấy thân hình Diệp Âm Trúc tiến đến, trong nháy mắt trên thân huyễn hóa ra bảy tám thân ảnh hướng nàng công đến, mà áp lực vô cùng kinh khủng kia có loại cảm giác giống như từng quen thuộc, nhưng lại không cách nào xác định là từ đâu mà đến.

-Hắn tại sao lại trở nên mạnh như vậy?

Ý niệm của Ly Sát vùa mới đến đây. Đột nhiên,một đạo khí tức vô cùng băng lãnh đã âm thầm đến sát, ma pháp thuẫn nàng bố trí tại trước thân mình đã tan thành mảnh vụn. Một đạo quang hoạt nhũ bạch sắc (màu ngà) xoắn ốc như thiểm điện từ một góc độ hoàn hảo nhất tiến vào, cùng với sự ưu nhã không thể nào dùng ngôn từ để hình dung là sự băng lãnh đã điểm lên yết hầu Ly Sát.

Tất cả quang mang và huyễn ảnh đều đã tiêu thất, tay trái Diệp Âm Trúc như cũ vẫn ôm Khô Mộc Ngâm Long Cầm, mà trong tay phải nắm chặt kiếm đã đặt ngay yết hầu Ly Sát.

-Đây có phải điều ngươi muốn?

Diệp Âm Trúc lạnh lùng hỏi.

Làn da trên cổ Ly Sát bị một kích thích băng lãnh đặc thù làm cho không khỏi một trận run rẩy. Nàng sợ hãi phát hiện, ma pháp hộ thể của mình cùng với lân giáp cứng rắn trước lưỡi kiếm nhũ sắc mỏng manh kia tựa hồ không có bất kì năng lực phòng ngự nào cả. Đặc biệt là ma pháp, căn bản không cách nào tụ tập tạo thành ảnh hưởng đối với thanh kiếm kia, mà sự sắc bén của thanh kiếm kia bất cứ lúc nào cũng có thể lấy đi sanh mệnh của Ngân Long cao ngạo nàng.

-Ngươi…

Ly Sát nói không thành lời, lúc này vừa qua bao lâu thời gian? Nửa năm sao? Tựa hồ còn chưa đến nửa năm thời gian, nhưng tại sao mọi thứ biến hóa khôn lường như vậy? Chẳng lẽ là do hắn trở thành ngoại tịch Ngân Long mà sở hữu được cường đại thực lực sao? Không, điều này không thể, sự tiến bộ của hắn không thể dùng phi dược (nhảy vượt bật) để hình dung. Càng khiến Ly Sát khó thể tiếp nhận đó là, nàng có thể rõ ràng cảm nhận được thực lực cả người Diệp Âm Trúc so với nàng còn kém rất xa, rất xa, ít nhất hắn tuyệt đối chưa đạt tới tử cấp, nhưng chính nàng đã tiến gần tử cấp ngũ giai Ngân Long trưởng thành ah! Tại sao lại như vậy? Chẳng lẽ là vì cây cổ cầm kia? Hay là do thanh kiếm trong tay hắn? Có khi là tất cả những thứ này cộng lại tạo thành sự kinh hãi trên?

Bạch quang chợt lóe, Nặc Khắc Hy Thần Kiếm lại hóa thành Long Hồn Giới. Diệp Âm Trúc không muốn để Ly Sát có cơ hội cảm nhận được khí tức trên Nặc Khắc Hy Thần Kiếm. Hắn cũng tin rằng, Ly Sát Ngân Long vừa mới trưởng thành không thể nhận ra được khí tức của thần thánh cự long.

Từ lúc trận đấu bắt đầu đến kết thúc, thật ra chỉ là vài cái chớp mắt ngắn ngủi mà thôi. Nhưng trong vài cái chớp mắt này, Diệp Âm Trúc đã xuất hết toàn lực. Quả thật, năng lực của hắn không bằng Ly Sát, sở dĩ có thể thu được thắng lợi, chính là do rất nhiều nhân tố quan trọng cùng lúc cộng lại tạo thành sự thay đổi.

Đầu tiên, trở thành ngoại tịch Ngân Long, Diệp Âm Trúc đối với Ly Sát phóng thích lục nguyên tố cường đại ma pháp uy áp tịnh không e ngại, một điểm nhỏ cũng không bị hạn chế. Tiếp đó, Khô Mộc Ngâm Long Cầm sau khi dược hắn cải tạo đã đối với Ly Sát trời sanh sinh ra tác dụng khắc chế nhất định. Hay nói đúng ra là tất cả Long tộc đều sẽ bị khắc chế. Dựa vào cổ cầm chỉ thiếu linh hồn thần khí và dựa vào thất long vương ma pháp nguyên tố trên bảy sợi dây đàn, Diệp Âm Trúc cường hành áp chế Ly Sát không cách nào phát huy được thực lực chiến đấu thật sự. Mà sau cùng lại lợi dụng cơ hội Ly Sát nóng lòng thoát ly khỏi áp lực tức khắc phát động Ngạo Trúc Kiếm Pháp, dựa vào vũ kĩ thần kì của Đông Long đế quốc nhất kích chiến thắng. Mà Nặc Khắc Hy thần kiếm là từ độc giác của thần thánh cự long chế tạo ra, nó không chỉ có sự sắc bén của thần khí, đồng thời cũng có khí tức của thần thánh cự long, đối với ma pháp phòng ngự và vật lí phòng ngự của thân thể Ngân Long hoàn toàn xem thường. Đương nhiên,mấu chốt thủ thắng còn là trong lúc công kích, ma pháp chuyển đổi thành vũ kĩ, Diệp Âm Trúc nháy mắt phát ra áp lực của Tử Tinh Bỉ Mông. Sau khi đã nắm giữ chân chánh Tử Tinh huyết mạch, Diệp Âm Trúc không chỉ là năng lực nhục thể được đề thăng, lực lượng thuộc tính của Tử Tinh Bỉ Mông hắn cũng nhận được rất nhiều, chỉ là vì năng lực còn chưa đủ, cần phải từ từ khai phát mà thôi.

Dưới tình huống nhiều loại năng lực ngưng tụ cùng một chỗ, thần kì chế thắng, Diệp Âm Trúc một kích công thành, không ngờ lại thắng được cứu cấp Ngân Long trước mắt. Đừng nói là Ly Sát, đến bản thân Diệp Âm Trúc cũng đối với công kích hành vân lưu thủy trước đó cũng cực kì hài lòng.

-Ly Sát, ta và ngươi là bằng hữu, hy vọng ngươi không được tiếp tục mang đến cho ta phiền toái. Nếu không, ta đối với ngươi sẽ không khách sáo nữa.

Diệp Âm Trúc vừa nói,vừa xoay người hướng ra ngoài bỏ đi. Tất cả những phẩn nộ trong lòng bộc phát ra, tức thời cảm thấy tốt hơn rất nhiều.

-Ngươi từ khi nào trở nên mạnh như vậy?

Ly Sát có chút khó khăn nói, nàng tịnh không hướng Diệp Âm Trúc tiếp tục công kích, cự đại áp lực chỉ vài giây trước làm cho nàng hiện tại vẫn chưa kịp hoàn hồn lại.

Diệp Âm Trúc không trả lời câu hỏi của Ly Sát.

-Buổi tối hôm nay, ngươi ngủ trường kỉ.

Ly Sát cong cái miệng nhỏ nhắn lên, nói:

-Nhưng ta là nữ hài tử. Ngươi không thể nhường người ta một chút sao?

Diệp Âm Trúc hơi bất ngờ,hắn còn là lần đầu tiên trông thấy được Ly Sát bộc lộ hình dạng như một nữ hài tử, cười khổ nói:

-Ta nhường nhịn ngươi? Nhưng ngươi là Long tộc cường đại, mà ta chỉ là một nhân loại bình thường. Tốt thôi, ngươi đã muốn vậy, thì ngươi cứ ngủ trên giường.

Diệp Âm Trúc vẫn còn có phong độ thân sĩ, nếu là đối đầu Ly Sát có chút ủy khuất lại còn có chút khẩn nài đáng yêu trêu ngươi thế kia, hắn thà nguyện ý đối đầu với một Ngân Long Công Chúa cường bạo còn hơn. Có lẽ đây chính là mùi vị của chiêu lấy nhu chế cương.

-Âm Trúc, thật ra hôm nay ta giúp ngươi thắng lợi trong trận đấu,cũng là vì để cho ngươi tiết kiệm một chút thời gian. Ngươi nên biết rằng cuộc Thất quốc thất long bài vị chiến đối với Ngân Long Thành và Mễ Lan đế quốc chúng ta mà nói, đều cực kì quan trọng. Ngươi đã không cần thiết đi tìm ma thú, vậy chúng ta cũng nên nhanh chóng cùng năm trăm người của Mễ Lan đế quốc hội họp lại mới có thể hoạch đắc thắng lợi sau cùng. Nói cho cùng, chúng ta ai cũng không biết, ngoài sáu tòa Long Thành và những quốc gia bọn chúng hợp tác trong lần bảy nước bảy Long Thành tranh đoạt vị trí này sẽ triển hiện ra dạng thực lực như thế nào?

Nghe Ly Sát có chút ôn nhu giải thích. Diệp Âm Trúc không thể không nhìn nhận từ góc độ của nàng, nàng tịnh không có làm sai, bất đắc dĩ thở dài một hơi, nói:

-Được rồi,dù sao ta tại học viện cũng đã hỗn loạn không yên thân được, vậy sớm một chút đi cùng quân đội Mễ Lan đế quốc hội họp cũng là điều hay. Trước tiên lánh cơn phong ba này đã, hy vọng khi ta trở về, các đồng học trong học viện có thể đủ thời gian quên những sự việc phát sinh gần đây thì tốt.

Ly Sát một tay xoa xoa cổ chỗ bị đặt kiếm lên lúc trước, chậm rãi đi đến bên Diệp Âm Trúc.

-Âm Trúc, ngươi biết không. Ta rất hưng phấn trông thấy ngươi trở nên cường đại. Gia gia tịnh không có nhìn sai, ngươi xác thực có thực lực để giúp nhất tộc Ngân Long chúng ta giành thắng lợi.

Diệp Âm Trúc trong lòng đột nhiên có cảm giác buồn cười.Bởi vì hắn phát hiện, đương lúc đối diện với một Ly Sát ôn nhu, ngược lại cảm thấy đối mặt với một Ly Sát băng lãnh lại tự nhiên hơn.

-Đợi Tô Lạp trở lại, ta và hắn nói một tiếng chúng ta sẽ đi, lần này e rằng lại phải xin nghĩ phép rồi.

Hắn do dự một hồi,quyết định hay là không đi gặp Ni Na và Phất Cách Sâm bọn họ cáo từ, đợi sau khi cùng năm trăm tinh duệ của Mễ Lan đế quốc hội họp, Tây Nhĩ Duy Áo tự nhiên sẽ mang chuyện mình tham gia Thất quốc thất long bài vị chiến nói lại.

Đến bên cửa sổ, nhìn thấy bên ngoài cây cỏ xanh xanh thơm ngát, Diệp Âm Trúc đột nhiên nhớ đến những kĩ niệm của mình lúc còn sống ở Bích Không Hải. Cuộc sống lúc đó thật là đơn thuần biết bao ah. Mỗi ngày ngoại trừ đạn cầm và tu luyện ra, căn bản không cần vì sự việc khác mà suy nghĩ, còn bây giờ thì sao? Tiến nhập Long Khi Nỗ Tư thế giới rồi, đương nhiên bản thân nhận biết thật nhiều việc, sau khi đã phải gánh vác bao nhiêu là chuyện, còn muốn thoát khỏi hết thảy chuyện này đã sớm không còn có thể. Có bao nhiêu là việc cần đợi chính mình đi làm, rốt cuộc bao lâu nữa mới có thể bình thường lại như trước? Hắn không biết, hiện tại việc có thể làm chỉ là khiến cho chính mình và sự cố gắng của mình để trở nên cường đại hơn. Như vậy mới có thể mang những việc mình muốn làm làm cho thật tốt.

Nhìn bóng của Diệp Âm Trúc từ sau lưng, Ly Sát đột nhiên phát hiện hắn có chút cô độc,

-Âm Trúc,ngươi có thể đạn cầm cho ta nghe không?

Diệp Âm Trúc như trước đưa lưng về phía Ly Sát. Khô Mộc Ngâm Long Cầm trong tay giơ lên.

-Ngươi muốn nghe nó đạn tấu phải không?

-Không, đương nhiên là không, ta…ta muốn nghe ngươi đàn khúc 'Khuynh Thành' kia.

Diệp Âm Trúc hơi sửng sốt một chút, lúc hắn chậm rãi quay người lại, hắn kinh ngạc phát hiện, khuôn mặt Ly Sát không biết tự khi nào hai má đã trở nên đỏ ửng, mà lúc này đây mục quang của nàng đã có chút trở nên mơ màng.

-Ta vĩnh viễn cũng không quên được lần đó đuổi theo ngươi đến nơi hoang dã. Nơi ánh sáng tự nhiên bao quanh, ngươi đã diễn tấu khúc 'Khuynh Thành' kia, còn có những ca từ ngươi xướng lên…

Ly Sát cũng không biết tại sao vào lúc này đây mình lại nói ra những lời như vậy. Nhưng trong đầu đột nhiên xuất hiện bức họa mà khiến cho tim nàng rung động.. Cỏ xanh như lụa, giữa nơi ánh sáng hòa cùng thiên nhiên vây quanh, thân ảnh ưu nhã bạch sắc kia cùng cầm ca động lòng người, đã lưu lại dấu ấn trong tâm trí nơi thâm sâu nhất, cuộc đổ ước thất bại ban đầu kia, cố nhiên là vì Diệp Âm Trúc xuất kỳ chế thắng, nhưng không phải là không có nguyên nhân một khúc "Khuynh Thành" kia khiến cho nàng tâm tình bất định?

Thu lại Khô Mộc Ngâm Long Cầm, Diệp Âm Trúc không cự tuyệt Ly Sát. Bởi vì hắn đột nhiên cảm thấy, ở trong lòng Ly Sát có một loại bi thương, không phải cô độc, mà là tịch mịch. Liên tưởng đến nàng tại Ngân Long Thành sinh sống ngàn năm nhàm chán vô vị, Diệp Âm Trúc giờ đây trong lòng đã không còn lại nửa phân phẩn nộ.

Cửu Tiêu Hoàn Bội Cầm xuất, âm điệu đơn giản trên dây đàn, song thủ bát chỉ gãy lên đồng bộ, cầm âm thanh thúy mà du dương vang lên. Âm Luật tràn ngập lời cảm thán kia rung động lòng người, trong một thoáng, Ly Sát phảng phất nhớ lại tràng cảnh lần thứ nhất được nghe Diệp Âm Trúc đạn cầm, không ý thức được mở miệng cất lời ca:

"Bắc phương hữu giai nhân.

Tuyệt thế nhi độc lập.

Nhất tiếu khuynh nhân thành.

Tái tiếu khuynh nhân quốc.

Trữ bất tri khuynh thành dữ khuynh quốc?

Giai nhân tái nan đắc."

Tiếng đàn cùng tiếng ca đồng thời chấm dứt. Diệp Âm Trúc lẳng lặng nhìn Ly Sát, nhưng chỉ im lặng không gây nên một tiếng động nhỏ, mà Ly Sát cũng ngây ngốc như vậy ngồi tại chỗ đó, tựa hồ đang cảm thụ điều gì đó, lại tựa hồ đang tự hỏi điều gì đó.

_____***_____

Sau một hồi rất lâu sau,Ly Sát khe khẽ thở dài một tiếng:

-Cám ơn ngươi, Âm Trúc.

-Cám ơn cái gì?

Cười thản nhiên, Ly Sát nói:

-Cám ơn ngươi làm cho ta không còn cảm giác cô độc, làm cho ta cảm thụ được trên thế giới này còn những điều tốt đẹp đáng lưu luyến như vậy.

-Tô Lạp sao còn chưa trở về, Thích khách hệ đã không tham gia Tân Sanh Đại Tái, mấy ngày hôm nay lẽ ra cũng không lên lớp,hắn chạy đi đâu vậy kìa?

Cảm thụ được Ly Sát có bộ dáng đặc biệt ôn nhu, Diệp Âm Trúc thật sự có chút không quen, vội vàng chuyển sang chuyện khác.

Vẻ mê ly trong mắt Ly Sát dần dần khôi phục như thường, nét băng lãnh trở lại, lạnh nhạt nói:

-Ngươi ở học viện còn có sự việc gì cần thì nhanh chóng giải quyết. Ta đi tìm Á Tu Tư thúc thúc, thương lượng cách phối hợp, buổi chiều ta sẽ trở lại tìm ngươi.

Thân ảnh nhoáng lên, Ly Sát xuất ra một không gian ma pháp, trong nháy mắt truyền tống khỏi Kí túc xá. Nhìn lại vị trí nàng vừa đứng, Diệp Âm Trúc không khỏi mỉm cười. Kinh nghiệm thực chiến của cô nàng Ngân Long hơn ngàn năm tuổi này cũng thật là tệ hại. Nếu lúc đầu nàng ta dùng ngay loại ma pháp truyền tống này để né tránh thì hắn đâu có dễ áp đảo như vậy, nhưng mà dù sao loại ma pháp cao cấp này cũng tiêu hao pháp lực rất lớn.

"Lần này li khai thời gian khá dài, học viện có thể đã được Mễ Lan đế quốc thông tri, nhưng có chút sự tình phải do chính mình thu xếp mới ổn thỏa..", nghĩ đến đây, Diệp Âm Trúc nhanh chóng rời khỏi túc xá,vội vã hướng kí túc Hải Dương và Hương Loan đi tới.

Trước lúc cuộc thi đấu kết thúc, Hải Dương và Hương Loan đều đã trở về túc xá nghỉ ngơi. Trận chiến Thần Âm Hệ cùng Phong Hệ, sự xuất hiện của cửu cấp Ngân Long mang đến cho Hương Loan công chúa chấn động thật lớn. Nàng từ trước đến giờ không biết Diệp Âm Trúc còn có thực lực cường hoành như vậy.Trái lại Hải Dương là người hiểu rõ thực lực thật sự của Diệp Âm Trúc tịnh không có quá nhiều kinh ngạc. Đương lúc Diệp Âm Trúc đến túc xá của bọn họ, Hương Loan đang bức vấn Hải Dương, Ngân Long của Diệp Âm Trúc rốt cuộc là từ đâu mà có. Nàng tự nhiên nghĩ không ra, Ngân Long hôm nay xuất hiện trên chiến tràng chính là Ly Sát lần trước mang Diệp Âm Trúc đi.

-Hải Dương, Hương Loan học tỷ. Các ngươi có nhà không?

Tiếng gọi cửa vọng đến, đang hàn huyên nhưng nhị nữ đều nghe ra giọng nói của Diệp Âm Trúc.

Hải Dương khúc khích cười.

-Ngươi không phải là muốn biết Ngân Long kia là từ đâu mà ra sao? Hiện tại vừa đúng lúc có thể trực tiếp hỏi hắn cho rõ ràng.

Mở cửa, Hải Dương mời Diệp Âm Trúc vào trong, nếu không sắp phải li khai một thời gian, Diệp Âm Trúc còn thật sự không nguyện ý vào thời gian này đối diện với Hương Loan. Hoàn toàn không còn một chút dấu hiệu ôn nhu nào như lần hai người gặp riêng nhau, thậm chí vẻ mặt của Hương Loan còn có phần băng lãnh hơn Hải Dương lúc chưa khôi phục lại dung mạo.

-Hương Loan học tỷ…

Diệp Âm Trúc cẩn thận kêu lên một tiếng, đắc tội với nữ nhân đúng là đáng sợ, hậu quả của việc đắc tội mĩ nữ thì càng thêm nghiêm trọng. Bây giờ hắn đã thật sâu sắc hiểu được đạo lí này.

-Hừm…

Hương Loan đằng hắng một tiếng, cũng không lí gì tới Diệp Âm Trúc, trực tiếp ngồi xuống trường kỉ.

Ánh mắt Hải Dương nhìn Diệp Âm Trúc tựa hồ muốn nói: "Không phải đã bảo ngươi đợi qua vài ngày cơn giận của Hương Loan tỷ đã tiêu rồi lại đến bồi tội sao? Giờ sao lại ở đây."

Diệp Âm Trúc bất lực gãi gãi đầu, nói:

-Hải Dương, ta phải đến cáo từ các ngươi.

-Cáo từ?

Hai từ này tức thời làm cho Hương Loan chú ý, dù vậy nhưng trên mặt lại xuất một biểu tình băng lãnh, cực nhanh đến sát trước mặt:

-Ngươi lại muốn đi đến địa phương nào?

Diệp Âm Trúc cười khổ nói:

-Sự tình này ta không thể nói ra được. Nhưng Hương Loan học tỷ đáng ra sẽ biết thôi, qua hai ngày nữa ngươi đi hỏi Tây Nhĩ Duy Áo thúc thúc. Nếu ông nguyện ý nói, ngươi tự nhiên có thể biết.

Hải Dương tịnh không hỏi Diệp Âm Trúc đi đâu, chỉ là vẻ mặt có chút trầm xuống, nhẹ giọng nói:

-Cần đi bao lâu?

Diệp Âm Trúc suy nghĩ một hồi,nói:

-Cụ thể cần bao nhiêu lâu ta cũng không biết. Ta chỉ có thể nói sau khi sự tình kết thúc ta sẽ dùng tốc độ nhanh nhất để trở về, ít nhất cũng cần hai tháng.

-Lâu như vậy sao?

Hải Dương ngẩng đầu lên, bạch quang che chắn trên khuôn mặt nhẹ nhàng tiêu thất, lộ ra khuôn mặt tuyệt sắc của nàng. Từ trong ánh mắt nàng, Diệp Âm Trúc thấy được tình cảm nồng đậm quyến luyến không muốn rời xa ,sự dịu dàng của Hải Dương lúc này lại như là một loại vũ khí sắc bén nhất, ghi khắc vào sâu thẳm nội tâm Diệp Âm Trúc. Lúc này đây hắn mới kinh ngạc nhận ra rằng, nguyên lai ở trong lòng mình, sự ôn nhu của nàng lại quan trọng như vậy.

Diệp Âm Trúc trong mắt toát ra một tia nhu hòa.

-Chuyện này ta cần phải đi, bởi vì ta không có sự lựa chọn.

Hải Dương rất thông minh, trong lòng rung động.

-Lẽ nào có liên quan đến việc hôm nay của Ngân Long kia sao?

Diệp Âm Trúc nhè nhẹ gật đầu, xem như mặc nhiên thừa nhận.

-Vậy ngươi khi nào đi?

Hải Dương nhẹ giọng hỏi.

Diệp Âm Trúc nói.

-Buổi chiều.

Hải Dương trầm mặc nhìn Diệp Âm Trúc, đôi mắt của nàng đã tràn ngập làn nước.

Hương Loan ngây ngốc kế bên, nàng đột nhiên phát hiện, giờ này, khắc này bản thân lại hoàn toàn trở thành người ngoài cuộc, đến nói cũng không nói vào được một câu. Một loại cảm giác không tên khiến nàng rất khó chịu, những oán hận trong lòng đối với Diệp Âm Trúc cũng âm thầm tiêu mất. Thay vào đó, là một cảm giác khiến nàng tựa hồ khó tiếp nhận, chậm rãi lui ra, mang theo một tia lạc lõng tịch mịch, trở về phòng của mình. Trong lúc này, nàng không muốn làm phiền người tỷ muội tốt nhất của mình.

Hải Dương không hỏi Diệp Âm Trúc nói những câu như ngươi có thể đừng đi hay không? Nàng biết rằng, nam nhân đều phải có những việc cần phải làm, nhất là nam nhân xuất sắc như Diệp Âm Trúc. Tương lai của hắn không thể hạn lượng, sao lại có thể bởi vì mình mà làm trở ngại sự phát triển của hắn?

Hải Dương nhẹ giọng nói:

-Ta muốn đi cùng ngươi, được không?

Diệp Âm Trúc trong lòng rung động. Hắn chợt nhận ra, bản thân không ngờ lại vô pháp nói ra lời để cự tuyệt Hải Dương, nhìn vào trong mắt nàng đã ngân ngấn hơi nước như muốn tràn ra ngoài, bật thốt ra lời:

-Được rồi.

Hải Dương trước tiên là toàn thân cứng nhắc một hồi,nàng thật ra cũng không có ôm nhiều hy vọng Diệp Âm Trúc sẽ đáp ứng. Từ sau khi chủ động hướng Diệp Âm Trúc biểu lộ, mặc dù Diệp Âm Trúc tịnh không có nói ra lời cự tuyệt, nhưng nàng lại có thể cảm nhận rõ ràng giữa mình và Diệp Âm Trúc thủy chung vẫn duy trì một khoảng cách nhất định. Ngoài từng nắm tay mình ra, thời gian cùng nhau trên đường đi Cực Bắc Hoang Nguyên ôm mình ngồi trên lưng ma thú ra. Hắn có thể nói là một quân tử thuần khiết nhất, chưa bao giờ có hành động gì quá đáng, điểm này làm cho Hải Dương vui mừng nhưng cũng không khỏi có

chút mất mát. Nàng biết rằng Diệp Âm Trúc còn chưa có xem mình là nữ nhân của hắn, thủy chung chỉ là bạn tốt mà thôi. Mà lúc này, ánh mắt của hắn tựa hồ phát sinh một ít biến hóa, đó tựa hồ là luyến ái, lại tựa hồ như thêm vài thứ đặc thù. Nữ hài tử trong phương diện tình cảm đều cực kì mẫn cảm, Hải Dương cũng không ngoại lệ. Cho nên,nàng rất rõ ràng nhận biết được, quan hệ của mình và Diệp Âm Trúc từ giờ phút này đã trở nên không giống với trước kia nữa.

Sau khi thốt lời đáp ứng, Diệp Âm Trúc tịnh không có hối hận. Trong số tất cả những nữ hài tử mà hắn quen biết, Hải Dương là người mang đến ít phiền toái nhất, cũng là người nhu thuận nhất. Thời gian ở Cực Bắc Hoang Nguyên, nàng luôn luôn yên lặng theo sát bên mình, từ trước giờ không làm những việc dư thừa. Mà pháp lực của nàng cũng đã đề thăng đến trình độ thanh cấp, cùng cầm tranh hợp bích với mình không nghi ngờ gì nữa sẽ phát huy uy lực âm nhạc pháp lực càng mạnh mẽ hơn. Cho dù đội quân đã có quân số năm trăm, thuyết phục Tây Nhĩ Duy Áo đối với mình mà nói tịnh không quá khó, có thêm Hải Dương, cũng càng nắm chắc thêm phần thắng.

-Âm Trúc, ngươi thật là tốt.

Tâm tình kích động, Hải Dương cũng không kềm nén được tình cảm trong lòng, lao vào trong lòng của Diệp Âm Trúc. Nàng thật sự đã khóc, nhưng là vì quá vui mừng mà khóc, cũng đồng dạng là nước mắt, nhưng tâm cảnh hoàn toàn bất đồng.

Ôm nhẹ vùng eo thon mảnh của Hải Dương, ngửi được hương thơm nhẹ nhàng trên tóc nàng, Diệp Âm Trúc không khỏi một trận mê say.

-Vốn ta định để ngươi ở lại giúp đỡ Yên La bọn họ tu luyện, ngươi đã muốn đi, vậy thì cùng nhau đi. Yên La bọn họ hiện tại vừa bắt đầu học tập nhạc khí diễn tấu, nhạc khúc căn bản còn cần thời gian luyện tập, đợi chúng ta trở về lại giúp các nàng ấy đề thăng cảm thụ âm nhạc cũng không muộn.

-Ừm…

Hải Dương khẽ ừ một tiếng.

Lồng ngực của Diệp Âm Trúc rất ấm áp. Nàng đột nhiên phát hiện trái tim mình và Diệp Âm Trúc lần đầu tiên gần nhau như vậy, mà loại cảm giác này sao lại tuyệt hảo như thế. Hai mắt nhắm lại thỏa mãn, nàng thậm chí hy vọng thời khắc này vĩnh viễn không tiêu thất.

-Khục…khục…

Hương Loan không biết từ khi nào lại từ trong phòng ra đến.

-Diệp Âm Trúc, ta cũng muốn đi.

Hải Dương như là kinh cung chi điểu, bay nhanh từ trong lòng Diệp Âm Trúc ra xa, bạch quang sáng lên, che chắn khuôn mặt đỏ bừng của nàng.

Diệp Âm Trúc cười khổ nhìn Hương Loan.

-Hương Loan học tỷ, công chúa điện hạ, ngài xin đừng làm khó ta. Thật ra, lần trước ta mang Hải Dương đi, mà không có cho ngươi biết, là bởi vì ngươi thân phận bất đồng ah! Là một đế quốc công chúa đột nhiên biến mất, Mễ Lan Thành không phải là được một phen ầm ĩ sao?

Hương Loan giận dữ nhìn Diệp Âm Trúc.

-Ta mặc kệ. Tại sao các ngươi đều có thể ra ngoài chơi, ta thì không được? Lần này nói sao ta cũng phải đi theo.

Diệp Âm Trúc bất lực nói:

-Chúng ta tịnh không phải đi chơi ah! Nếu không như vậy đi, học tỷ,ngươi chỉ cần thuyết phục Tây Nhĩ Duy Áo thúc thúc, ta sẽ mang ngươi đi. Nói cho cùng, lần này ta đi là giải quyết công việc của Mễ Lan đế quốc.

-Vì đế quốc làm việc?

Hương Loan sửng sốt một chút.

Diệp Âm Trúc gật đầu nói:

-Ta không thể giải thích, công chúa điện hạ đi hỏi Tây Nhĩ Duy Áo thúc thúc đi, cấp sự lần này rất nguy hiểm. Đương nhiên, phiền ngươi ngày mai đi hỏi lại, trong thời gian ngắn, mặc dù ta sẽ mang Hải Dương li khai học viện, nhưng sẽ không li khai Mễ Lan Thành. Tây Nhĩ Duy Áo thúc thúc sẽ biết chúng ta đang ở địa phương nào, ta đi trước nha.

Hắn không dám để cho Hương Loan tiếp tục dây dưa nữa, sau khi hướng Hải Dương gật đầu ngụ ý, lập tức nhanh chóng bỏ chạy.

Diệp Âm Trúc lại đi tìm Mã Lương, Thường Hạo, đem việc mình tạm thời li khai nói cho bọn họ. Nhưng tịnh không nói ra việc Thất quốc thất long bài vị chiến, một phần là không muốn bọn họ vì mình lo lắng. Ngoài ra, Thất quốc thất long bài vị chiến dẫu sao cũng là cuộc thi đấu bí mật do Pháp Lam chủ trì. Hiểu biết quá nhiều, đối với bọn họ tịnh không có chỗ nào tốt.

Sau khi từ chỗ Mã Lương, Thường Hạo đi ra, Diệp Âm Trúc lại đi tìm Yến La, báo cho các nàng biết mình trong vòng ba tháng sẽ không trở về. Nếu các nàng có chuyện gì có thể trực tiếp đi tìm Ni Na chủ nhiệm hỏi thăm. Về phần học tập nhạc khí căn bản không cần hắn dặn dò. Hiện tại mười một Lam tinh linh mỹ nữ bọn họ trải qua trận đấu cùng Phong hệ, lòng say mê âm nhạc đã tiến nhập trạng thái cuồng nhiệt.

---

o·Vu G\yỀjX o·VI b\èn iX_Ńh Gм9 ¦Î´ Ĥ9 p\«

Làm xong hết mấy việc này, Diệp Âm Trúc mới trở về ký túc xá. Ly Sát vẫn chưa quay lại. Tô Lạp đang ở trong bếp chuẩn bị cơm trưa.

- Tô Lạp!

Diệp Âm Trúc đi tới trước cửa bếp, nhìn thấy thân ảnh của hắn, trong lòng thấy rất ấm áp. Gian ký túc xá nho nhỏ này bởi vì có Tô Lạp siêng năng chăm chỉ mới có thể ấm áp giống như ở nhà vậy.

- Âm Trúc, ngươi về rồi à, Ly Sát đâu? Sao không thấy nàng? Ta đã nghe nói chuyện trận đấu của các ngươi tại thí luyện tràng hôm nay. Cuối cùng thì Ly Sát làm như vậy để làm gì?

Tô Lạp vừa xào nấu vừa nói.

- Nàng không muốn ta lãng phí thời gian. Tô Lạp, ta phải đi ra ngoài mấy tháng, chiều đã phải đi rồi.

Thân thể Tô Lạp sững lại một chút, nhưng khôi phục lại bình thường rất nhanh, lặng lẽ chỉ nói một tiếng:

- A!

- Tô Lạp, hôm nay ngươi không đến xem trận đấu của Thần Âm hệ chúng ta. Hai hôm nay Thích Khách hệ các ngươi làm những gì vậy?

Tô Lạp khe khẽ lắc đầu. Diệp Âm Trúc đột nhiên cảm thấy tâm tình của Tô Lạp có chút không ổn, hắn cũng không hỏi nữa. Nhưng tâm trạng của Tô Lạp ảnh hưởng không hề nhỏ với hắn. Cảm giác mất mát trong lòng có vài phần kỳ quái.

Khi ăn trưa thì các cảm giác quái dị cũng chấm dứt. Ly Sát không về, ăn trưa chỉ có 2 người Tô Lạp và Diệp Âm Trúc. Tô Lạp ăn rất ít, so với bình thường còn ít hơn. Ánh mắt của hắn cơ hồ đều dán trên người Diệp Âm Trúc.

- Tô Lạp, hay là ngươi đi cùng ta đi. Ta sẽ bảo vệ ngươi an toàn. Ta đã đáp ứng dẫn Hải Dương đi cùng. Đế quốc Mễ Lan phái đi năm trăm quân, từ trong đó đổi hai người chắc cũng không có vấn đề gì.

Diệp Âm Trúc ăn xong miếng cuối cùng, lên tiếng phá tan không khí cứng nhắc. Trong lòng hắn, địa vị của Tô Lạp không dưới Tử, còn trên Mã Lương, Thường Hạo. Không biết tại sao, trong lòng hắn lại có cảm giác không nỡ rời đi. Nguyên nhân đương nhiên là do tên bạn cùng phòng ngay trước mắt.

Trong mắt Tô Lạp hiện lên một tia sáng kỳ dị:

- Ngươi muốn dẫn ta đi?

Diệp Âm Trúc gật đầu:

- Ta nghĩ, Tây Nhĩ Duy Áo thúc thúc sẽ không cự tuyệt thỉnh cầu của ta.

Điều Diệp Âm Trúc không nghĩ đến là Tô Lạp lắc đầu:

- Không, Âm Trúc ta không thể theo ngươi, xin lỗi.

Tô Lạp cúi đầu, cố nén tâm tình phức tạp đứng lên. Từ trước đến giờ, đây là lần đầu tiên sau khi ăn xong hắn không thu dọn đã về phòng ngủ.

Hắn không chịu đi cùng mình? Do sợ chậm trễ việc học tại Thích Khách hệ sao? Nhưng với thiên phú thích khách của Tô Lạp thì hình như không cần học thêm cái gì mới đúng. Vậy là vì cái gì đây? Cảm giác mất mát trở nên mãnh liệt. Cảm giác này vẫn bám lấy hắn cho đến tận buổi chiều khi Ly Sát quay về.

- Chúng ta đi. Ta đã nói với Á Tu Tư thúc thúc. Buổi chiều đưa đồng bọn tới luyện tập cùng quân đội được phái đi lần này của Mễ Lan.

Ly Sát vừa vào cửa đã nói luôn.

- Ừ! Đi thôi.

Diệp Âm Trúc đi tới ngoài cửa phòng ngủ, hắn cũng không đi vào, bởi vì hắn sợ nhìn thấy Tô Lạp rồi tâm tình mình lại có biến hóa.

- Tô Lạp, ta đi cùng Ly Sát. Trong vòng ba tháng, ta nhất định trở về. Ngươi tự bảo trọng nhé.

Nói xong những lời này, Diệp Âm Trúc mới quay người đi. Đồng thời rời khỏi ký túc xá cùng Ly Sát.

Theo tiếng cửa ra vào đóng lại, cửa phòng ngủ mở ra không một tiếng động. Nhưng mở cửa không phải Tô Lạp mà là một cô gái vóc người thon thả, suối tóc đen dài, mặt rơi đầy lệ.

Ra khỏi ký túc xá, tâm tình Diệp Âm Trúc tốt hơn rất nhiều, đón Hải Dương xong mới cùng Ly Sát đi về hướng Mễ Lan thành.

Ly Sát nhìn Hải Dương nghi hoặc:

- Ngươi muốn dẫn nàng đi? Diệp Âm Trúc, đây không phải là lúc tán gái. Ngươi muốn nàng gặp nguy hiểm sao?

Diệp Âm Trúc cười nói:

- Thì sao? Hoài nghi thực lực của Hải Dương sao? Được rồi, ở Thất quốc thất long bài vị chiến có đúng là không thể triệu hồi ma thú hay không?

Ly Sát nói:

- Đương nhiên, đây là để kiểm tra lực lượng dự bị của các nước chứ không phải kiểm tra tổng lực của từng quốc gia. Ngoại trừ thất long thành ra, những người tham dự của thất quốc đều không thể triệu hồi đồng bọn ma thú của mình. Đương nhiên ngươi là ngoại lệ, ngươi có thể triệu hồi một linh hồn hiến tế.

Diệp Âm Trúc vuốt cằm nói:

- Không thành vấn đề. Hải Dương giống như ta, đều là thần âm sư. Tạo nghệ của nàng về thần âm ma pháp cũng là xuất quần bạt tụy. Có nàng phối hợp, trình độ ma pháp của ta ít nhất cũng tăng lên hơn tam giai (ba cấp)

- Thật như thế sao?

Ly Sát nhìn với ánh mắt nghi hoặc nhưng nàng cũng không nói thêm gì nữa. Từ hôm Diệp Âm Trúc dùng Nặc Khắc Hi kiếm khống chế nàng, Ly Sát tính tình đã trở nên hiền lành hơn từ lúc nào không hay. Nhận thức của nàng về Diệp Âm Trúc cũng có thay đổi thật lớn.

Trong lúc Ly Sát mang theo Diệp Âm Trúc và Hải Dương tiến vào thành Mễ Lan đến trước một tòa phủ đệ thì sắc mặt Hải Dương thay đổi. Diệp Âm Trúc ngớ người vì tấm biển trên tòa phủ đệ trước mắt ghi rõ ràng ba chữ to: Phủ Nguyên Soái. Trong lưỡng đại Nguyên Soái của Mễ Lan đế quốc, nói về quan hệ thì tất nhiên Ly Sát gần gũi hơn với đồng bọn Ngân Long của Mễ Lan đệ nhất cao thủ, Nguyên Soái Tây Đa Phu. Buổi chiều nàng vừa mới đi tìm Ngân Long Á Tu Tư, đồng bọn của Nguyên Soái Tây Đa Phu. Không cần hỏi cũng biết Phủ Nguyên Soái trước mắt là chỗ nào.

Trong lòng Diệp Âm Trúc bỗng nhiên có một cảm giác quái dị. Từ học viện, dụ dỗ cháu gái người ta đi, lại còn chạy đến nhà người ta. Chuyện này phải giải thích thế nào đây?

- Ly Sát, ngươi có chắc là không đi nhầm không? Chúng ta không phải là đi gặp trực tiếp Hoàng thất của Mễ Lan đế quốc sao?

Diệp Âm Trúc cố ôm một tia hy vọng hỏi.

Ly Sát nói:

- Đương nhiên không phải, ta tìm Hoàng thất làm gì? Ta tìm tộc nhân của ta. Mọi chuyện đều do Á Tu Tư thúc thúc an bài. Ta không biết thành viên Hoàng thất nào hết. Ta đưa ngươi đi gặp Á Tu Tư thúc thúc. Cho đến bây giờ, thúc thúc còn chưa biết lần này Long thành phái ta cùng ngươi tham chiến.

Tay chân Diệp Âm Trúc cứng đơ, hắn thấy Hải Dương đang nắm chặt tay mình. Quay đầu nhìn lại, hắn cảm giác rõ ràng tâm tình Hải Dương lúc này không yên định chút nào. Hắn khe khẽ vỗ tay nàng an ủi:

- Đừng lo lắng, ta sẽ thuyết phục được ông nội nàng.

Ly Sát tiến đến gõ cửa. Một lát sau, cửa mở, một gã bộ dạng như quản gia từ bên trong đi ra:

- Lại là ngươi? Tiểu thư, mời vào

Vị quản gia này không biết có phải đã chịu đau khổ với Ly Sát hay không, vừa nhìn thấy nàng đã vội vàng mở cửa, tránh sang một bên. Lúc vừa mới đứng sát vào cửa, vị này mới chú ý đến Hải Dương và Diệp Âm Trúc.

- A, Tiểu thư,tiểu thư đã về. Hắn, hắn là ai vậy?

Vị quản gia nhìn Diệp Âm Trúc thiếu điều lòi con ngươi ra, bởi vì lúc này hắn thấy Diệp Âm Trúc đang kéo tay Hải Dương.

- Kiệt Sâm thúc thúc, đây là đồng học của ta.

Thanh âm của Hải Dương lúc này mềm yếu không có tí sức thuyết phục nào hết.

Ly Sát đã đi vào cửa lại quay lại, tò mò nhìn Hải Dương nói:

- Ngươi biết lão đầu canh cửa kiêu ngạo này à?

Hải Dương có vẻ bất đắc dĩ nói:

- Đây là nhà ta.

Ly Sát nghi hoặc nhìn Diệp Âm Trúc, Diệp Âm Trúc giải thích:

- Còn nhớ lúc trước, khi ngươi muốn dẫn ta đi Ngân Long thành, ta từng nói phải giúp một nữ hài tử trị liệu không? Nữ hài tử kia chính là Hải Dương, cũng là cháu gái Nguyên Soái Tây Đa Phu.

Ly Sát nói:

- Thì ra là như vậy! Hóa ra nàng là cháu gái của lão đầu kia. Thực lực quái lão đầu kia quả thật rất mạnh. Vậy các ngươi còn chờ gì nữa, vào đi!

Đằng nào thì cũng tới cửa rồi, Diệp Âm Trúc cũng chỉ có thể giơ đầu ra đi cùng Hải Dương, trong lòng đang tính xem phải giải thích với Nguyên Soái Tây Đa Phu như thế nào mới được.

- Xin lỗi, ngươi không thể vào.

Quản gia Kiệt Sâm lạnh như băng ngăn cản Diệp Âm Trúc. Tâm tình hắn hôm nay thật không tốt. Buổi sáng vì ngăn trở Ly Sát vào phủ, bị ăn một chưởng suýt vỡ tim, mà quan hệ giữa Ly Sát với Á Tu Tư làm hắn không phát tác được. Bây giờ lại thấy tiểu thư bị một tên thanh niên cầm tay lôi kéo đi về phủ. Chuyện này làm sao có thể cho phép được? Xem bộ dạng tiểu tử này mặt mũi anh tuấn, dám chắc là hạng công tử bột mặt hoa da phấn, đúng, không thể để cho hắn vào cửa.

- Tại sao?

Diệp Âm Trúc nhíu mày. Bây giờ hắn đã hiểu tại sao Ly Sát lại gọi tên quản gia này như vậy.

- Không tại sao cả. Đây là Phủ Nguyên Soái, ngươi tưởng ai cũng có thể vào sao? Mau buông tay tiểu thư ra, nếu không đừng trách ta không khách khí.

Một tầng đấu khí xanh thẫm toát ra từ trên người Kiệt Sâm. Là một quản gia, hắn có thực lực như vậy quả thật không phải chuyện dễ dàng.

- Âm Trúc, đừng động thủ.

Hải Dương không ngăn cản quản gia của mình bởi vì nàng biết rõ, Kiệt Sâm căn bản là không có khả năng xúc phạm tới Diệp Âm Trúc. Mà Cầm Đế đại nhân khi đối đầu với kẻ địch rất ít khi nương tay, vạn nhất mà thất thủ giết chết Kiệt Sâm thì làm sao mà giải thích với ông nội đây.

Diệp Âm Trúc cũng không làm cho Hải Dương lo lắng nhiều. Hắn vẫn rất tỉnh táo, nên hắn từ không gian giới chỉ rút ra một vật. Trong khi vị quản gia Kiệt Sâm còn đang hoảng sợ hắn đường hoàng cầm tay Hải Dương đi vào phủ.

Kiệt Sâm ngây dại cả người, tay phải dùng sức véo đùi mình 1 cái. Mình vừa nhìn thấy gì? Vừa rồi nhìn thấy gì? Không, đây không phải sự thật. Nhưng rõ ràng đấy là biểu tượng cao nhất của Hoàng gia đế quốc, huy hiệu Mễ Lan hồng thập tự. Chẳng lẽ, chẳng lẽ thanh niên anh tuấn này là Phí Tư Thiết Lạp điện hạ, người có khả năng cao nhất thừa kế vương vị Mễ Lan đế quốc sao? Trời ạ! Vừa rồi ta làm cái gì vậy? Sao ta không sớm nghĩ đến, không đủ thân phận làm sao có thể kiêu ngạo lôi kéo Hải Dương tiểu thư trở về được. Kiệt Sâm thống khổ nhắm mắt lại.

_____***_____

Mặc dù đã đi vào cửa nhưng Diệp Âm Trúc vẫn có thể cảm nhận được tổng quản Kiệt Sâm thân thể cứng đơ. Trong lòng hắn cười thầm, Tây Nhĩ Duy Áo thúc thúc cho mình huy hiệu Mễ Lan hồng thập tự thật sự là một thứ đồ rất tốt. Ít nhất trong Mễ Lan đế quốc có thể dùng nó để làm giấy thông hành đi bất kỳ chỗ nào.

Vào phủ Nguyên Soái, Diệp Âm Trúc không khỏi nhịn được, âm thầm kinh ngạc. Mễ Lan là đệ nhất đế quốc của Long Khi Nỗ Tư đại lục, mà Tây Đa Phu vừa là một trong hai vị Nguyên Soái của đế quốc, vừa là đế quốc đệ nhất cao thủ. Theo như hắn biết về Tử La Lan gia tộc, phủ đệ của Tây Đa Phu Nguyên Soái hẳn là phải rất hoành tráng mới đúng. Nhưng khi chính thức đi vào trong hắn mới phát hiện ra Phủ Nguyên Soái chẳng những không giống như trong tưởng tượng mà còn có chút tồi tàn.

Đại môn của phủ đệ coi như đủ cao lớn, nhưng khi tiến vào rồi thì bố trí bên trong lại cực kỳ đơn giản. hai bên sân trồng những cây to, không có gì trang trí hết. Cả tòa phủ đệ làm cho người ta có cảm giác ảm đạm. Tất cả nhà cửa xung quanh đều là màu xám, thậm chí còn làm cho Diệp Âm Trúc nhớ tới tình cảnh trong quan ải Lôi Thần chùy.

Hải Dương hiển nhiên nhìn thấy nghi hoặc trong lòng Diệp Âm Trúc, nhẹ giọng nói:

- Nhà ta neo người, bà ta sớm qua đời. Ông nội có mấy người con cũng không có năng lực mạnh mẽ, cha mẹ ta cũng mất sớm, phần lớn thời gian của ông nội cũng ở bên Tây Nhĩ Duy Áo bệ hạ, thậm chí rất ít khi về phủ. Vậy nên mặc dù ông nội cùng Nguyên Soái Mã Nhĩ Đế Ni là lưỡng đại Nguyên Soái nhưng nhà ta không thể so sánh với Tử La Lan gia tộc được.Cũng không phải là đại gia tộc gì cả.

Diệp Âm Trúc quay đầu về phía Hải Dương, thấy rõ trong đôi mắt xinh đẹp có vài phần bi thương nhàn nhạt. Từ nhỏ đã mất đi cha mẹ, ông nội thì không ở bên người, mặt bị hủy mang lại biết bao đau khổ, khó trách nàng lại lạnh lùng như thế. Hắn có cảm giác những thay đổi của Hải Dương bây giờ là bởi vì mình,

U Minh Quỷ đế quay mắt về phía U Lam Vọng Hư Kính, miệng lẩm bẩm, không bao lâu, hắn đưa tay ra, một ngón tay điểm trúng mặt kính.

Pằng...

U Lam Vọng Hư Kính là một kiện Linh bảo, dĩ nhiên là lập tức tạc toái, hóa thành hằng hà sa số lốm đa lốm đốm, tràn ngập ra bốn phía.

Phần phật, hơn hai trăm con Quỷ vệ, mười sáu con Quỷ tướng bị bắt giữ ở bên trong, nhưng lại ngã xuống đi ra, vây tụ ở dưới đài cao, đang muốn gào khóc thảm thiết, lại bị Quỷ đế gầm lên một tiếng, làm cho chúng nó kinh sợ tại chỗ, cũng không dám vọng động nữa.

Giờ phút này, U Minh Quỷ Giới đang dung hợp U Lam Vọng Hư Kính, Quỷ đế tạm thời chẳng quan tâm Thẩm Phán những âm hồn này.

Mấy hơi qua đi, vô tận hư không của U Minh Quỷ Giới nhấc lên một hồi ba động, Tô Triệt thân là Chúa Tể giả trong này, lập tức lĩnh hội tới cái gì.

- Mở...

Bên ngoài Tiên Ngục, Tô Triệt vận chỉ như kiếm, một ngón tay điểm trúng mi tâm của mình, sau đó, lại có một con mắt ngưng hiện đi ra.

- Nhiếp Hồn...

Bá...

Một đạo lam quang từ mi tâm chiếu xạ ra.

Đây cũng là công năng Nhiếp hồn nguyên bản của U Lam Vọng Hư Kính, giờ phút này, đã biến thành một loại thần thông của Tô Triệt.

Một thần thông cường đại nguyên bản thuộc về một kiện Linh bảo, không hề nghi ngờ, nếu so với đại đa số Kim Đan tu sĩ chưởng khống thần thông pháp thuật, uy năng này càng cường đại hơn.

- Ta rốt cục...

Mắt ở mi tâm chậm rãi khép kín, cái trán của Tô Triệt khôi phục bình thường:

- Có một môn thần thông thuộc về chính ta rồi.

Nhiếp Hồn...

- Chúc mừng chủ nhân, còn không có đạt tới Kim Đan kỳ, liền nắm giữ một loại thần thông có uy lực cường hãn.

Lão Hắc cũng cực kỳ hưng phấn:

- Không gian bên trong U Lam Vọng Hư Kính, vốn là sử dụng bắt giữ âm hồn, điểm này, phù hợp thuộc tính cùng U Minh Quỷ Giới chúng ta, bởi vậy, liền có thể dung hợp nó. Cái này nói rõ, Tiên Ngục của chúng ta, so với Linh bảo còn cường đại hơn.

- Nói nhảm...

Tư tưởng ý thức của Tô Triệt hóa thành một ngón tay vô hình, hung hăng gõ trên ót của lão Hắc một cái.

- Tiên Ngục là Thần khí, Tiên khí lợi hại nhất của Tiên Giới cũng không thể so sánh, huống chi là những pháp bảo thế gian này.

Lời nói này của Tô Triệt, nói được xác thực có chút hàm hồ, bởi vì, căn bản không biết Tiên Ngục rốt cuộc là bảo vật đẳng cấp gì, càng không biết tiên khí chính thức lợi hại đến cỡ nào...

Dù sao, trong lòng mình, Tiên Ngục chính là bảo bối cao nhất, tương đương với tánh mạng của mình.

Trong U Minh Quỷ Giới nguyên bản có hơn bốn mươi con Quỷ vệ, trong đó thực lực hơn mười con đã tương đương với Luyện Khí Đại viên mãn, sắp tấn cấp Quỷ tướng.

Hôm nay lại từ chỗ Quỷ Cơ lấy được hơn hai trăm Quỷ vệ, Tô Triệt cho rằng, tiếp cận ba trăm Quỷ vệ thôn phệ lẫn nhau, nhất định sẽ sinh ra không ít Quỷ tướng.

Thuận theo tâm ý của Tô Triệt, U Minh Quỷ đế ra lệnh một tiếng, một đám Quỷ Hồn thôn phệ trình diễn lần nữa…

Còn chưa tới một canh giờ, kết quả đã đi ra.

Đản sinh ra hai mươi bảy con Quỷ tướng, trong tràng còn thừa lại hơn bảy mươi con Quỷ vệ không có tấn cấp.

Hơn nữa từ chỗ Quỷ Cơ lấy được mười sáu con Quỷ tướng, số lượng Quỷ tướng đạt đến bốn mươi ba con.

Tô Triệt hạ lệnh lần nữa, tất cả Quỷ tướng cũng thôn phệ lẫn nhau, tiếp tục tăng thực lực lên…

Mười con Quỷ tướng lưu đến cuối cùng, đó chính là Quỷ bộc vệ đội Tô Triệt dùng để bảo vệ mình, mỗi một con Quỷ tướng, đều có được thực lực tương đương với Trúc Cơ trung kỳ.

R e 3 X * ? Q Æ M ; k e y , h ` 9 + * Æ h ` m M ; E €

Chỉ có điều, tạm thời còn không có pháp bảo quỷ khí thích hợp cho những Quỷ bộc này sử dụng, thực lực chân chính của bọn nó, so ra còn kém nhân loại tu sĩ đồng cấp.

- Quỷ khí rất thưa thớt, bình thường đều là Quỷ vương mới có tư cách sử dụng.

Lão Hắc tìm đọc tư liệu tương quan, giảng thuật nói:

- Bởi vậy, muốn trang bị quỷ khí cho tất cả chúng nó, không phải là một chuyện dễ dàng.

- Không quan hệ, dù vậy, thực lực tổng hợp lại của mười con Quỷ tướng này, cũng có thể liều mạng cùng mười tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ của nhân loại.

Tô Triệt vui vẻ nói:

- Đợi cho ta tấn cấp Trúc Cơ trung kỳ, hơn nữa ngươi, Xà Nữ cùng tiểu Giao Long… sức chiến đấu của chiến đội Tiên Ngục sẽ tăng lên diện rộng, dưới Kim Đan đều không có đối thủ, liều mạng với năm ba tên Trúc Cơ hậu kỳ cũng không thành vấn đề.

Tô Triệt không khỏi bắt đầu liên tưởng: trên lôi đài nào đó, mình sắp sửa quyết đấu cùng một đối thủ Trúc Cơ hậu kỳ… Đến lúc đó, theo tay khẽ vẫy, phần phật a, triệu hồi ra mười con Quỷ bộc, mấy con Linh sủng, thực lực tất cả đều là Trúc Cơ kỳ trở lên, loại tràng diện kia, người đối diện kia, nhất định sẽ sợ cháng váng a?

Đúng rồi, còn có mình vừa mới đạt được một môn thần thông… Nhiếp Hồn.

Giờ khắc này, Tô Triệt hưng phấn không thôi, hận không thể lập tức đi tới võ tràng, hướng đệ tử chân truyền nào đó khởi xướng khiêu chiến…

- Đúng vậy, chủ nhân, sau này có đệ tử chân truyền đui mù nào cố ý bới móc, vậy thì hảo hảo giáo huấn hắn một chút.

Lão Hắc càng là một cái bạo lực cuồng, kêu la nói:

- Nói không chừng, liên tục đánh bại vài tên đệ tử chân truyền, thì không cần phải thông qua cái nội môn đại bỉ gì đó nữa, ngươi cũng sẽ được Trưởng lão hội phá lệ đề thăng làm đệ tử chân truyền.

Trong nội tâm Tô Triệt nở nụ cười vài tiếng, sau khi điều chỉnh tâm tính, chỉ nói hai chữ:

- Bế quan[tướni kh 8 nữO my, sủnF - Đ t nkqu Gư đại hả r c8 n đ - â ữa, bộ

bao gồm bảy nước cùng bảy long thành đại chiến. Mễ Lan chúng ta cầm đầu bốn nước đối đầu với Lam Địch Á Tư cầm đầu ba nước, hơn nữa còn có lực lượng của thất đại long thành. Mỗi lần thất quốc thất long bài vị chiến, kết quả đều là cực kỳ thảm thiết. Dưới sự chứng kiến của Pháp Lam, trận chiến này đối với Mễ Lan và Ngân Long thành vô cùng trọng yếu.

Diệp Âm Trúc sắc mặt bình tĩnh, yên lặng nghe Tây Đa Phu nói. Lúc này, vị Nguyên soái ngữ khí càng thêm trầm trọng. Mỗi một chữ từ miệng ông phun ra cường đại như là tinh thần ma pháp vậy.

- Cháu biết trận chiến này vô cùng quan trọng. Mễ Lan đế quốc và Lam Địch Á Tư đế quốc ở thế đối địch đã nhiều năm vẫn không phát sinh chiến tranh quy mô lớn, chủ yếu vì có Pháp Lam ở giữa ngăn cản. Pháp Lam với cường đại thế lực chấn nhiếp thiên hạ mới có thể bảo trì yên lặng. Nhưng thất quốc thất long bài vị chiến hẳn là chỗ duy nhất lưỡng đại đế quốc có thể dùng làm chiến trường. Cho nên song phương tất nhiên sẽ mang toàn lực ứng phó. Dưới tình huống đó, nguy hiểm là đương nhiên. Dù sao thực lực hai bên chênh lệch là rất nhỏ. Nhưng Tây Đa Phu gia gia, cháu tin tưởng cháu có thể bảo vệ Hải Dương, cũng tin rằng có nàng trong trận chiến chúng cháu có thể dành được thắng lợi cuối cùng.

Thanh âm của Diệp Âm Trúc rất ổn định, mặc dù không có áp lực như Tây Đa Phu nhưng kết hợp với thái độ bình tĩnh, ánh mắt ưu nhã cũng rất có sức thuyết phục.

- Thối lắm!

Tây Đa Phu đột nhiên vỗ bàn đứng dậy. Dưới đấu khí cường đại, cái bàn trong nháy mắt biến thành một đống bụi. Tây Đa Phu đột nhiên tức giận làm Hải Dương hoảng sợ, vô thức dịch ra sau lưng Diệp Âm Trúc.

- Ngươi nói ngươi có thể bảo vệ Hải Dương là có thể bảo vệ được sao? Ngươi nguyện ý đến bài vị chiến tranh để chịu chết, ta không có quyền ngăn trở, đó là quyết định của Ngân Long thành. Nhưng Hải Dương thì không được, nó là cháu gái ta. Ta không bao giờ để cho nó đến chiến trường cửu tử nhất sinh đấy. Hải Dương, về phòng ngươi ngay. Không có mệnh lệnh của ta, không được đi đâu hết.

_____***_____

Uy lệnh của ông nội, Hải Dương không dám phản kháng, nàng muốn nói gì đó nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Tây Đa Phu thì một câu cũng không dám thốt ra. Cúi đầu, nước đọng đầy trong mắt hướng nội đường đi vào.

Diệp Âm Trúc giơ tay lên kéo bàn tay Hải Dương bấy giờ đã biến thành lạnh lẽo

- Đừng đi, nếu ta đồng ý đưa nàng cùng đi, nhất định sẽ đưa nàng đi. Ta nói muốn bảo vệ nàng, sẽ không ai có thể xúc phạm tới nàng.

Trước áp lực mà Tây Đa Phu mang đến, ngữ khí của Diệp Âm Trúc cũng trở nên kiên định, bá đạo hơn nhiều. Nguy hiểm trong thất quốc thất long bài vị chiến không phải hắn không nghĩ tới, nhưng đối với thực lực của mình hắn có tự tin rất lớn. Từ lúc trở về từ Ngân Long thành, đấu giá bán được kim tệ mang đến Cầm Thành là hắn đã có an bài. Lùi vạn bước mà xem, cho dù Mễ Lan đế quốc đối đầu với Lam Địch Á Tư đánh một trận kết quả là đại bại thì Diệp Âm Trúc cũng tuyệt đối có năng lực tự bảo vệ.

Có Sinh mệnh trữ tồn bảo thạch chẳng lẽ để uổng phí. Trước khi trận đấu bắt đầu hắn hoàn toàn có thể để bên trong mấy chục vị Bỉ Mông cự thú. Một khi có nguy hiểm đến tính mạng, không để ý đến nguy cơ bị bại lộ, hoàn toàn có thể ngăn cản bất kỳ công kích nào. Đương nhiên đây là biện pháp ngu xuẩn nhất. Bảo vệ Hải Dương cũng không phải là một chuyện khó khăn, biện pháp đơn giản nhất là khi Hải Dương gặp nguy hiểm lập tức mang nàng vào trong Sinh mệnh trữ tồn bảo thạch. Mà Diệp Âm Trúc cũng bằng vào đồng đẳng bổn mạng khế ước với Tử triệu hồi trong nháy mắt thoát ly khỏi chiến trường. Bằng vào mấy đường lui chắc chắn đấy Diệp Âm Trúc có lý do để tự tin.

- Âm Trúc, ta.. ta!

Hải Dương lo lắng nhìn về phía Diệp Âm Trúc.

Diệp Âm Trúc ôn hòa nói:

- Đã quên rồi sao? Vừa rồi ta đã nói, Hải Dương là của Diệp Âm Trúc. Chuyện này ta sẽ cùng Tây Đa Phu gia gia giải quyết.

Thanh âm của hắn không lớn nhưng với thực lực của Tây Đa Phu tất nhiên không có tiếng nào lọt khỏi tai, khi ông nghe được Diệp Âm Trúc nói Hải Dương là của Diệp Âm Trúc thì trong mắt không khỏi toát ra một tia ngạc nhiên, một tia kinh ngạc. Lửa giận trong mắt tựa hồ bình tĩnh hơn vài phần.

- Tây Đa Phu gia gia, cháu muốn biết với điều kiện nào cháu có thể mang theo Hải Dương đến Pháp Lam tham gia thất quốc thất long bài vị chiến lần này?

Diệp Âm Trúc ngẩng đầu lên, ánh mắt bình tĩnh nhìn thẳng vào Mễ Lan đế quốc đệ nhất cường giả.

Tây Đa Phu lạnh lùng nhìn hắn:

- Ngươi rất có dũng khí, nhưng chỉ dũng khí không đủ. Ta sẽ không để cho Hải Dương mạo hiểm đi cùng ngươi. Chỉ có một biện pháp khiến ngươi có thể mang nó đi. Chiến thắng ta, sẽ chứng minh được ngươi có thực lực bảo vệ nó.

Á Tu Tư đứng một bên hít một hơi khí lạnh:

- Lão tiểu nhị, đừng làm bọn trẻ sợ hãi, ta xem Âm Trúc tiểu tử này cũng không tệ lắm, đều là người mình cả, cần gì làm tổn thương hòa khí đây? Diệp Âm Trúc ngươi cũng đừng cố chấp nữa. Ngươi cùng Hải Dương của chúng ta quan hệ cũng không bình thường. Ngươi có vì nó mà nghĩ không? Chẳng lẽ ngươi muốn nhìn thấy nó gặp nguy cơ sao? Ngươi có thấy được nỗi khổ tâm làm ông nội của Tây Đa Phu không?

Diệp Âm Trúc trong mắt toát ra một tia mềm yếu nhưng ánh mắt lại hướng về phía Nguyên Soái Tây Đa Phu hành lễ:

- Tây Đa Phu gia gia, cháu biết ngài muốn tốt cho Hải Dương. Ngài xem thế nào? Cháu tiếp nhận khảo nghiệm của ngài. Nếu ngài cho rằng thực lực của cháu có thể đưa Hải Dương đến Pháp Lam, cháu sẽ đưa nàng đi. Nếu cháu không thông qua khảo nghiệm của ngài, Hải Dương tất nhiên sẽ ở lại. Hơn nữa có một điều ngài không biết, thực lực của Hải Dương bây giờ đã không còn như ngài đã biết trước kia.

Tây Đa Phu sắc mặt đã hòa hoãn vài phần:

- Người tuổi trẻ, ngươi rất tự tin. Ngươi muốn nói cho ta biết thực lực của Hải Dương có tiến bộ rất lớn phải không? Được rồi, ta cho các ngươi một cơ hội. Ngươi cùng Hải Dương liên thủ. Trong thời hạn một nén hương. Nếu có thể ngăn trở công kích của ta, ta sẽ cho các ngươi di Pháp Lam. Nếu không được, Hải Dương phải ở lại. Về phần ngươi, ta sẽ hướng Ngân Long thành đề nghị đổi người. Ta không mong muốn người trẻ tuổi có tiềm lực như vậy của Mễ Lan đi ra ngoài chịu chết.

Thân hình chợt lóe, Diệp Âm Trúc chỉ cảm thấy có một đạo tử quang hiện lên, Tây Đa Phu đã sớm ra ngoài chính đường.

- Muốn đánh nhau sao? Hay lắm!

Ly Sát hưng phấn hoan hô một tiếng. Long tộc đều thích chiến đấu. Nàng cũng không ngoại lệ. Chỉ có điều, bây giờ nàng cũng không biết mình đang có tâm tình như thế nào. Là đồng bọn linh hồn y phụ với Diệp Âm Trúc nàng tất nhiên không muốn hắn thua. Nhưng hôm nay Diệp Âm Trúc mới thắng nàng, nàng lại rất hy vọng Tây Đa Phu có thể cho Diệp Âm Trúc một chút giáo huấn, thay mình báo thù. Với tâm trạng phức tạp, nàng cùng Á Tu Tư đi ra ngoài sân.

Mặc dù phủ của Tây Đa Phu hơi tồi tàn một chút nhưng sân này cũng đủ lớn. Có lẽ nguyên nhân là Tây Đa Phu muốn ở chỗ này tu luyện vũ kỹ.

Diệp Âm Trúc nắm tay Hải Dương đi ra sân. Tây Đa Phu đã sớm đứng ở giữa sân, tiện tay vung lên, hiện ra một đạo tử quang, cây đại thụ bên cạnh rơi xuống một nhánh cây dài chừng năm thước. Nhánh cây giống như bị một cỗ lực vô hình điều khiển, rơi vào tay Tây Đa Phu. Đây hiển nhiên là vũ khí ông dùng để khảo nghiệm Diệp Âm Trúc và Hải Dương. Là Mễ Lan đế quốc đệ nhất cường giả, không ai thấy rằng ông dùng vũ khí như vậy là coi thường Diệp Âm Trúc. Đạt tới tử cấp, hoàn toàn có thể khiến bất kỳ vật phẩm gì cũng biến thành thần binh lợi khí được.

- Á Tu Tư, thắp hương, khi hương được thắp cũng là lúc ta bắt đầu công kích.

Tây Đa Phu bất động, lãnh đạm nhìn Diệp Âm Trúc.

Diệp Âm Trúc buông tay Hải Dương ra ôn nhu nói:

- Nàng không cần lo lắng gì hết, đánh cho ta một khúc "Thiếu nữ u hồn" đi. Ta sẽ bằng vào nhạc khúc đó nói cho Tây Đa Phu gia gia biết, ta có năng lực bảo vệ nàng.

- Thiếu nữ u hồn?

Hải Dương giật mình nhìn Diệp Âm Trúc.

- Sao lại thế được? "Thiếu nữ u hồn" đối với vong linh sinh vật mới có hiệu quả nhất định. Căn bản không có khả năng ảnh hưởng đến gia gia.

Diệp Âm Trúc vẫn tươi cười nhu hòa như trước, nhưng sâu trong ánh mắt hắn lại toát ra cảm giác vô cùng cứng cỏi:

- Nếu ta cần thêm lực lượng của nàng mới có thể thông qua khảo nghiệm của Tây Đa Phu gia gia, ta dựa vào cái để chứng minh cho gia gia thấy ta có thể bảo vệ nàng đây? Ta nghe nàng đàn "Thiến nữ u hồn". Đáp ứng ta đi.

Hải Dương nhìn Diệp Âm Trúc thật sâu, liếc mắt một cái, khe khẽ gật đầu, chậm rãi lui về sau, ngồi xuống trước của chính đường, cổ tranh lặng lẽ xuất hiện đặt ngang trên đùi.

Á Tu Tư không biết từ chỗ nào lấy ra một cây hương, tay phải hắn bắn ra một đốm lửa, lặng lẽ rơi vào đầu cây hương. Theo đó, một làn khói xanh bốc lên, hương đã được đốt.

Hương vừa đốt, trong nháy mắt Tây Đa Phu đã động, động chỉ là cánh tay phải của ông. Nhánh cây trong tay ông giống như vật sống, hướng về phía Diệp Âm Trúc, từ đầu nhánh cây có một điểm quang mang màu tím tốc độ mắt thường khó thấy được bắn thẳng đến đầu vai Diệp Âm Trúc.

Dưới chân khẽ động, cả người Diệp Âm Trúc như thuấn di, di chuyển như như tia chớp. Điểm quang mang kia chỉ như là một ánh tử quang hiện lên trong nháy mắt, Diệp Âm Trúc sắc mặt có chút biến đổi bởi vì hắn không hề cảm giác được đấu khí phóng tới mà chỉ là một tia rất nhỏ bắn thẳng tới vai mình. Đấu khí khống chế đến trình độ như thế không hổ là Mễ Lan đế quốc đệ nhất cường giả.

Không có thời gian suy nghĩ, thân hình Diệp Âm Trúc trong nháy mắt lao lên, mũi chân ấn xuống, cả người như tên bắn lao về phía Tây Đa Phu. Bích lục quang mang từ trong tay phát ra biến thành tầng tầng trúc ảnh bắn thẳng về phía Tây Đa Phu. Tấn công là cách phòng thủ tốt nhất. Đối mặt với đấu thủ mạnh như Tây Đa Phu nếu như Diệp Âm Trúc ngay cả tấn công cũng không dám thì hắn thua chắc. Biết rõ điểm này nên Diệp Âm Trúc vừa mới bắt đầu đã ra tay tấn công.

Tiếng cổ tranh khi mới bắt đầu trận đấu thì đã cất lên thánh thót. Đúng là một khúc "Thiếu nữ u hồn" đẹp đến lạnh lùng vang lên. Hải Dương cúi đầu, chỉ nhìn vào cổ tranh trên đùi mình bởi vì nàng không dám nhìn hai người đang chiến đấu giữa sân, cả hai đều là người quan trọng nhất với nàng. Cho dù là ai bị thương nàng cũng không muốn thấy. Nhưng nàng biết mình không thể ngăn cản trận đấu này. Nàng hiểu rõ ông nội, đây không chỉ là vì đi Pháp Lam lần này mà còn là một loại khảo nghiệm khác đối với Diệp Âm Trúc, liên quan đến tương lai hạnh phúc của mình. Muốn trở thành cháu rể của Tây Đa Phu đâu có dễ dàng.

Á Tu Tư đứng bên cạnh sân có chút kinh ngạc nói:

- Tiểu tử này nhìn qua thì trông nho nhã hiền lành, vậy mà mới động thủ thì lại hỏa bạo như thế. Trẻ con dễ dậy, Tây Đa Phu thích nhất là loại trẻ tuổi có dũng khí như thế này. Xem ra Hải Dương của chúng ta không tuyển nhầm người. Hy vọng lão tiểu nhị Tây Đa Phu hạ thủ lưu tình, đừng có dọa khiếp tiểu tử này.

Ly Sát hừ một tiếng nói:

- Á Tu Tư thúc thúc, thúc thúc cho rằng Diệp Âm Trúc nhất định sẽ thua sao? Ta thấy hươu chết về tay ai còn chưa biết?

Á Tu Tư kinh ngạc nói:

- Sao? Ngươi cho là hắn có thể thắng được Tây Đa Phu? Thế chẳng hóa ra là truyện hoang đường sao? Chẳng lẽ ngươi không thấy đấu khí của tiểu tử này chỉ là hoàng sắc? Không, không đúng, không có khả năng là hoàng sắc đấu khí, không thì hắn dưới áp lực của Tây Đa Phu đã sớm mất đi sức phản kháng rồi!

Vốn không để Diệp Âm Trúc vào mắt, lúc này Á Tu Tư mới phát hiện đấu khí của Diệp Âm Trúc hình như không đúng.

Ly Sát thản nhiên nói:

- Phàm là kẻ coi thường Diệp Âm Trúc đều sẽ phải hối hận. Hắn có năng lực khác thường, giống như lợn ăn thịt cọp, người bình thường không thể so sánh được.

Trong sân, Tây Đa Phu vẫn đứng ở vị trí cũ không hề di động, toàn thân phóng ra tử quang mãnh liệt, tử cấp lục giai đấu khí cường hoành không coi bích ti của Diệp Âm Trúc vào đâu cả. Nhánh cây trong tay mỗi lần điểm ra đều mang lại cho Diệp Âm Trúc phiền toái thật lớn. Nhưng thân ảnh của Diệp Âm Trúc nhẹ nhàng linh xảo, vô số trúc ảnh không ngừng bắn từ tay hắn ra tìm kiếm sơ hở của Tây Đa Phu, cả người dịch chuyển như ánh chớp né tránh nhánh cây của Tây Đa Phu. Nhưng mỗi khi bích ti chạm vào màn hào quang màu tím thì lập tức bị cường hoành đấu khí hất văng ra ngoài.

Ám hoàng sắc đấu khí cùng tử sắc quang tráo tương phản rõ rệt. Xích chanh hoàng lục thanh lam tử, tử đứng thứ bảy. Đây vốn là hai chủng loại màu sắc không thể có khả năng đối kháng lẫn nhau nhưng bây giờ lại đang va chạm ác liệt.

_____***_____

Uy lệnh của ông nội, Hải Dương không dám phản kháng, nàng muốn nói gì đó nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Tây Đa Phu thì một câu cũng không dám thốt ra. Cúi đầu, nước đọng đầy trong mắt hướng nội đường đi vào.

Diệp Âm Trúc giơ tay lên kéo bàn tay Hải Dương bấy giờ đã biến thành lạnh lẽo

- Đừng đi, nếu ta đồng ý đưa nàng cùng đi, nhất định sẽ đưa nàng đi. Ta nói muốn bảo vệ nàng, sẽ không ai có thể xúc phạm tới nàng.

Trước áp lực mà Tây Đa Phu mang đến, ngữ khí của Diệp Âm Trúc cũng trở nên kiên định, bá đạo hơn nhiều. Nguy hiểm trong thất quốc thất long bài vị chiến không phải hắn không nghĩ tới, nhưng đối với thực lực của mình hắn có tự tin rất lớn. Từ lúc trở về từ Ngân Long thành, đấu giá bán được kim tệ mang đến Cầm Thành là hắn đã có an bài. Lùi vạn bước mà xem, cho dù Mễ Lan đế quốc đối đầu với Lam Địch Á Tư đánh một trận kết quả là đại bại thì Diệp Âm Trúc cũng tuyệt đối có năng lực tự bảo vệ.

Có Sinh mệnh trữ tồn bảo thạch chẳng lẽ để uổng phí. Trước khi trận đấu bắt đầu hắn hoàn toàn có thể để bên trong mấy chục vị Bỉ Mông cự thú. Một khi có nguy hiểm đến tính mạng, không để ý đến nguy cơ bị bại lộ, hoàn toàn có thể ngăn cản bất kỳ công kích nào. Đương nhiên đây là biện pháp ngu xuẩn nhất. Bảo vệ Hải Dương cũng không phải là một chuyện khó khăn, biện pháp đơn giản nhất là khi Hải Dương gặp nguy hiểm lập tức mang nàng vào trong Sinh mệnh trữ tồn bảo thạch. Mà Diệp Âm Trúc cũng bằng vào đồng đẳng bổn mạng khế ước với Tử triệu hồi trong nháy mắt thoát ly khỏi chiến trường. Bằng vào mấy đường lui chắc chắn đấy Diệp Âm Trúc có lý do để tự tin.

- Âm Trúc, ta.. ta!

Hải Dương lo lắng nhìn về phía Diệp Âm Trúc.

Diệp Âm Trúc ôn hòa nói:

- Đã quên rồi sao? Vừa rồi ta đã nói, Hải Dương là của Diệp Âm Trúc. Chuyện này ta sẽ cùng Tây Đa Phu gia gia giải quyết.

Thanh âm của hắn không lớn nhưng với thực lực của Tây Đa Phu tất nhiên không có tiếng nào lọt khỏi tai, khi ông nghe được Diệp Âm Trúc nói Hải Dương là của Diệp Âm Trúc thì trong mắt không khỏi toát ra một tia ngạc nhiên, một tia kinh ngạc. Lửa giận trong mắt tựa hồ bình tĩnh hơn vài phần.

@ h•v æ S?m ;B ;B - +?€m Km®M #B i pÈB çB m FB M M¨Q +?€m +¦ i? K M; i?2
i? K ;B i?'i [m®+ i?'i HQM; #¨B p` +?B M H–M M¨v\

.B T •K h`9+ M;˜M; ç–m H M- €M? K„i #bM? ioM? M?bM i?ŠM; p¨Q J G M ç [m®+

h•v æ S?m H¢M? HMM; M?bM ?„M,

@ L;QÆB `'i +¦ /kM; F?Q- M?QM; +?d /kM; F?Q F?¬M; çOX h b) F?¬M; ç +?Q >ª
M;QÆBX *?d +¦ K°i #B M T?€T F?B M M;QÆB +¦ i? K M; M¦ çBX *?B M i?„M; i - b
i?U+ HU+ #ªQ p M¦X

• hm hQ çSM; K°i # M ?Qi K°i ?ÆB F?Q H¢M?,

@ G½Q iB m M?`- çWM; H¨K #¼M i` bÊ ?½B- i t2K •K h`9+ iB m iY M¨v +kM; F?¬M
+ª- +–M ;b H¨K i´M i?QÆM; ?Á F?Q ç•v\ .B T •K h`9+ M;QÆB +kM; çWM; +® +?'T M
+O +?9M; i [m M ? +kM; F?¬M; #bM? i?QÌM;X L;QÆB +¦ pb M¦ K¨ M;?o F?¬M;\ *
i?'v M¦ ;†T M;mv +Æ b Q\ L;QÆB +¦ i?'v çQÊ+ M¶B F?´ i•K H¨K ¬M; M°B +O h•v æ

.B T •K h`9+ i`QM; K„i iQ€i ` K°i iB K K v m M?QM; €M? K„i H¢B ?QÈM; p T?Q
S?m ?¨M? H ,

@ h•v æ S?m ;B ;B - +?€m #B i M;¨B Km®M i®i +?Q >ªB .QÆM;X L;¨B t2K i? M
M;?B K +O M;¨BX L m M;¨B +?Q `^M; i?U+ HU+ +O +?€m +¦ i? çQ >ªB .QÆM; ç
M¨M; çBX L m +?€m F?¬M; i?¬M; [m F?ªQ M;?B K +O M;¨B- >ªB .QÆM; i'i M?B
çB m M;¨B F?¬M; #B i- i?U+ HU+ +O >ªB .QÆM; #•v ;BÌ ç½ F?¬M; +ÁM M?Q M;¨B

h•v æ S?m b„+ K†i ç½ ?Á ?Q½M p¨B T?–M,

@ L;QÌB im´B i` - M;QÆB `'i iU iBMX L;QÆB Km®M M¦B +?Q i #B i i?U+ HU+ +C
T?ªB F?¬M;\ æQÊ+ `²B- i +?Q +€+ M;QÆB K°i +Æ ?°BX L;QÆB +MM; >ªB .QÆM
MûM ?QÆM;X L m +¦ i? M;,M i`Î +¬M; FQ+? +O i - i b) +?Q +€+ M;QÆB /B S?€T
.QÆM; T?ªB Î H¢BX o T?–M M;QÆB- i b) ?QÈM; L;•M GQM; i?¨M? ç M;?` ç´B M
M;QÌB i` im´B +¦ iB K HU+ M?Q p”v +O J G M çB ` M;Q¨B +?`m +? iX

h?•M ?bM? +?Êi H¦2- .B T •K h`9+ +?d +ªK i?'v +¦ K°i ç¢Q iY [m M; ?B M H M- h•v
+?QM? çQÌM;X

@ Jm®M ç€M? M? m b Q\ > v H„K5

Gv a€i ?QM; T?'M ?Q M ?¬ K°i iB M;X GQM; i°+ ç mi?Q+? +?B M ç'mX L¨M; +kM;
#•v ;BÌ M¨M; +kM; F?¬M; #B i KbM? ç M; +¦ i•K ibM? M?Q i? M¨QX G¨ ç²M; #¼M
•K h`9+ M¨M; i'i M?B M F?¬M; Km®M ?„M i?m X L?QM; ?¬K M v .B T •K h`9+ KÈB
`'i ?v p¼M; h•v æ S?m +¦ i? +?Q .B T •K h`9+ K°i +?9i ;B€Q ?m'M- i? v KbM? #€
T?S+ i¢T- M¨M; +MM; • hm hQ çB ` M;Q¨B b•MX

J†+ /M T?O +O h•v æ S?m ?ÆB i²B i¨M K°i +?9i M?QM; b•M M¨v +kM; çO HÈMX
æ S?m Km®M Î +?¶ M¨v im Hmv M pk F„X

.B T •K h`9+ M„K i v >ªB .QÆM; çB ` b•MX h•v æ S?m ç½ bÈK çSM; Î ;B[b•M- iB
` K°i ç¢Q iY [m M;- +•v ç¢B i?K # M +¢M? `ÆB tm®M; K°i M?€M? +•v /¨B +?WM
;B®M; M?Q #` K°i +¶ HU+ p¬ ?bM? çB m F?B M- `ÆB p¨Q i v h•v æ S?mX æ•v ?B
F?ªQ M;?B K .B T •K h`9+ p¨ >ªB .QÆM;X G¨ J G M ç [m®+ ç M?'i +QÌM; ;Bª- F
/MM; pk F?Q M?Q p”v H¨ +QB i?QÌM; .B T •K h`9+X æ¢i iÈB iY +'T- ?Q¨M iQ¨M +¦
;b +kM; #B M i?¨M? i?–M #BM? HÊB F?Q çQÊ+X

@ • hm hQ- i?„T ?QÆM;- F?B ?QÆM; çQÊ+ i?„T +kM; H¨ H9+ i #„i ç–m +¬M; FQ+?

h•v æ S?m #'i ç°M;- H½M? ç¢K M?bM .B T •K h`9+X

.B T •K h`9+ #m¬M; i v >ªB .QÆM; ` ¬M M?m M¦B,

@ L¨M; F?¬M; +–M HQ H„M; ;b ? i- ç€M? +?Q i K°i F?9+ óh?B m M[m ?²Mô çBX h
M¦B +?Q h•v æ S?m ;B ;B #B i- i +¦ M,M; HU+ #ªQ p M¨M;X

@ h?B m M[m ?²M\

>ªB .QÆM; ;B"i KbM? M?bM .B T •K h`9+X

@ a Q H¢B i? çQÊ+\ óh?B m M[m ?²Mô ç®B pÈB pQM; HBM? bBM? p"i KÈB +¦ ?B +¦ F?ª M,M; ªM? ?QÎM; ç M ;B ;B X

.B T •K h`9+ pšM iQÆB +QÌB M?m ?Á M?Q i`QÈ+- M?QM; b•m i`QM; €M? K„i ?„M +SM; +ÄB,

@ L m i +–M i? K HU+ HQÊM; +O M¨M; KÈB +¦ i? i?¬M; [m F?ªQ M;?B K +O h• p¨Q +€B ç +?SM; KBM? +?Q ;B ;B i?'v i +¦ i? #ªQ p M¨M; ç•v\ h M;?2 M¨M; æ€T SM; i çBX

>ªB .QÆM; M?bM .B T •K h`9+ i?"i b•m- HB + K„i K°i +€B- F?2 F?) ;"i ç–m- +?"K i`QÈ+ +O +?QM? çQÌM;- +´ i` M? H†M; H) tm'i ?B M ç†i M; M; i` M çMBX

• hm hQ F?¬M; #B i iW +?¶ M¨Q H'v ` K°i +•v ?QÆM;- i v T?ªB ?„M #„M ` K°i ç®K +•v ?QÆM;X h?2Q ç¦- K°i H¨M F?¦B t M? #®+ H M- ?QÆM; ç½ çQÊ+ ç®iX

>QÆM; pW ç®i- i`QM; M?€v K„i h•v æ S?m ç½ ç°M;- ç°M; +?d H¨ +€M? i v T?ªB i v ¬M; ;B®M; M?Q p"i b®M;- ?QÈM; p T?Q .B T •K h`9+- iW ç–m M?€M? +•v +¦ K iQK i®+ ç° K„i i?QÌM; F?¦ i?'v çQÊ+ #„M i?ŠM; ç M ç–m p B .B T •K h`9+X

.QÈB +?•M F?) ç°M;- +ª M;QÌB .B T •K h`9+ M?Q i?m'M /B- /B +?mv M M?Q M?Q i FB +?d M?Q H¨ K°i €M? iY [m M; ?B M H M i`QM; M?€v K„i- .B T •K h`9+ b„+ K† ?„M F?¬M; ? +ªK ;B€+ çQÊ+ ç'm F?Q T?¦M; iÈB K¨ +?d H¨ K°i iB `'i M?Ä #„M i?Š F?®M; +? ç M i`bM? ç° M?Q i? F?¬M; ?´ H¨ J G M ç [m®+ ç M?'i +QÌM; ;BªX

E?¬M; +¦ i?ÌB ;B M bmv M;?o- i?•M ?bM? .B T •K h`9+ i`QM; M?€v K„i H Q H M- K M?Q i M #„M H Q p T?Q h•v æ S?mX "Q+? HK+ [m M; K M; iW i`QM; i v T?€i ` ªM? #„M i?ŠM; p T?Q h•v æ S?mX h'M +¬M; H¨ +€+? T?ÁM; i?O i®i M?'iX æ®B h•v æ S?m M m M?Q .B T •K h`9+ M; v +ª i'M +¬M; +kM; F?¬M; /€K i?b ?„M i?m + M M .B T •K h`9+ pW KÈB #„i ç–m ç½ ` i v i'M +¬M;X

hB M; +´ i` M? F?B KÈB #„i ç–m i`"M ç'm i?b ç½ +'i H M i?€M? i?¦iX æ9M; H¨ K° ç T ç M H¢M? HMM; p M; H MX >ªB .QÆM; +9B ç–m- +?d M?bM p¨Q +´ i` M? i` M /€K M?bM ? B M;QÌB ç M; +?B M ç'm ;B[b•M- +ª ? B ç m H¨ M;QÌB [m M i`¼M; M' i?QÆM; M¨M; +kM; F?¬M; Km®M i?'vX L?QM; M¨M; #B i KbM? F?¬M; i? M;,M +ª `ä ¬M; M°B- ç•v F?¬M; +?d H¨ pb çB S?€T G K H–M M¨v K¨ +ÁM H¨ K°i HQ¢B F?ª •K h`9+- HB M [m M ç M iQÆM; H B ?¢M? T?9+ +O KbM?X Jm®M i`Î i?¨M? +?€m /¨M;X

• hm hQ çSM; # M +¢M? b•M +¦ +?9i FBM? M;¢+ M¦B,

@ hB m iY M¨v M?bM [m i?b i`¬M; M?Q M?½ ?B M H¨M?- p"v K¨ KÈB ç°M; i?O i?b / /"v- h•v æ S?m i?Q+? M?'i H¨ HQ¢B i` im´B +¦ /kM; F?Q M?Q i? M¨vX s2K ` F?¬M; imv M M?–K M;QÌBX >v p¼M; H½Q iB m M?` h•v æ S?m ?¢ i?O HQm ibM?-

Gv a€i ?W K°i iB M; M¦B,

@ • hm hQ i?9+ i?9+- i?9+ i?9+ +?Q `^M; .B T •K h`9+ M?'i ç`M? b) i?m b Q\ h i?' +ÁM +?Q #B i\

• hm hQ FBM? M;¢+ M¦B,

@ a Q\ L;QÆB +?Q H¨ ?„M +¦ i? i?„M; çQÊ+ h•v æ S?m\ h? +?ŠM; ?¦ ` H¨ i`m *?ŠM; H) M;QÆB F?¬M; i?'v ç'm F?Q +O iB m iY M¨v +?d H¨ ?Q¨M; b„+\ E?¬M;- M,M; H¨ ?Q¨M; b„+ ç'm F?Q- F?¬M; i?b ?„M /QÈB €T HU+ +O h•v æ S?m ç½ bÈK

o®M F?¬M; ç .B T •K h`9+ p¨Q K„i- H9+ M¨v • hm hQ KÈB T?€i ?B M ç'm F?Q +O . F?¬M; ç9M;X

Gv a€i i?ªM M?B M M¦B,

@ S?¨K H¨ F +QB i?QÌM; .B T•K h`9+ ç m b) T?ªB ?®B ?"MX >„M +¦ M,M; HU+ F
,M i?`i +¼T- M;QÌB #bM? i?QÌM; F?¬M; i? bQ b€M? çQÊ+X

h`QM; b•M- h•v æ S?m pšM çSM; Î p` i`Q +k F?¬M; ? /B ç°M;- iQ¨M i?•M T?¦M; `
+'T HK+ ;B B ç'm F?Q +QÌM; ?Q¨M? F?¬M; +QB #Q+? iB +O .B T•K h`9+ p¨Q ç•m
H–M çB K ` ç m K M; H¢B +?Q .B T•K h`9+ T?B M iQ€B i?"i HÈMX L?QM; i?•M ª
M?¨M; HBM? tªQ- p¬ b® i`9+ ªM? F?¬M; M;WM; #„M iW i v ?„M ` ibK FB K bÆ ?Î
/`+? +?mv M M?Q €M? +?ÈT Mû i`€M? M?€M? +•v +O h•v æ S?mX L?QM; K¶B F?
[m M; K¨m iQK i?b H"T iS+ #` +QÌM; ?Q¨M? ç'm F?Q ?'i p,M; ` M;Q¨BX

•K ?Q¨M; b„+ ç'm F?Q +MM; iY b„+ [m M; i`€Q iQÆM; T?ªM `ä ` iX sQ+? +? M? ?
çSM; i?S #ªvX æ•v p®M H¨ ? B +?OM; HQ¢B K¨m b„+ F?¬M; i? +¦ F?ª M,M; ç®B F?
H¢B ç M; p +?¢K €+ HB iX

Ry8X *?QÆM; Ry8, æ¬M; GQM; >° S?€T - J B >Q h`QÎM; G½Q

æ'm F?Q b„+ p¨M; M?¢i - €T HU+ bBM? ` F?¬M; T?ªB ?Q¨M; +'T ç'm F?Q i?¬M; i
M?'i H¨ /QÈB i€+ /KM; +O "Q+? hB - bBM? ` +?'M ç°M; K½M? HB i F?¬M iª - M; v
+ªK i?'v F?¬M; ´M - p°B ;B i`b i? K p¨B T?–M ?° i? ç'm F?Q X h¢B b Q K¨m b„+ ç'
? iQÆM; tSM; pÈB i?U+ HU+ +O ?„M \ h`QM; HÁM; h•v æ S?m M;?B ?Q†+ M;¨v
+¨M; FQM? i`¼M; .B T•K h`9+ i? K p¨B T?–M X

@ h•v æ S?m ;B ;B - M;¨B +˜M i?"M X

.B T•K h`9+ M?„+ F?) K°i iB M; - "Q+? hB i`QM; i v KQÊM HU+ T?ªM +?'M iW ç'm
S?m #„M M;QÊ+ i`Î H¢B +´ i v - "Q+? hB pW [m v H¢B i v i?b E?¬ J°+ GQM; L;•K
i`QÈ+ M;U+ ?„M X æ®B K†i pÈB hY +'T +QÌM; ;Bª - .B T•K h`9+ ?Q¨M iQ¨M F?¬M
i?U+ HU+ - i v i`€B M•M; +–K - i v T?ªB M? M? M?Q K9 HQÈi M? i` M /•v ç¨M - #ª
?² ç²M; i?ÌB p M; H M K°i H9+

d •K +MM; T?€i X E?¬ J°+ GQM; L;•K +–K çŠM; +'T ç½ iB T +"M i?–M F?Q T?€i `
+ªM? Fb /` M; v H"T iS+ tm'i ?B M - /QÈB i€+ /KM; d •K +MM; T?€i +O .B T•K h`
>²M K¨ >ªB .QÆM; ç M; /B M i'm i`QM; M?€v K„i #` F?B m /šM K½M? HB i - [m M;
+´ i` M? T?¦M; ` +?¦B K„i - ?Á +MM; pÈB d •K +O .B T•K h`9+ - M?'i i?ÌB i¢Q `
iQK +?¦B HÁ X

*–K M;? +O .B T•K h`9+ ç½ ç¢i ç M +ªM? ;BÈB ç¢B bQ - Km®M iB M #° i?U+ i
+?d +¦ i? i?¬M; [m i?B i`B M +–K K T?€T Fo tªQ ibK FB K ç°i T?€ - K¨ i`QM; ç¦
HU +?¼M i®i M?'i +¦ i? X >„M +¦ i? i`QM; F?B u M G iS M[ç€M? ç¨M ç²M; i?ÌB
T?M M?Q M?Ä i`QM; M?€v K„i /mM; ?ÊT M?¢+ F?9+ +O +€+ M¨M; - iU M?B M +kM
>ªB .QÆM; X æ•v H¨ F i [mª /Q .B T•K h`9+ M;?B M +Sm ` - h?–M •K h€ h? X

"ªv ç¢Q [m M; K M; K¨m iQK - MQÆM; i?2 iB M; ç¨M K„ H i`QM; M?€v K„i +?mv M
K T?€T i?¨M? H"T - M;mv M M?•M +?QM? H¨ +¬M; FQ+? i•K HBM? ç`+? M?•M X h
T?€i ç°M; +¬M; FQ+? p T?Q .B T•K h`9+ - /QÈB ªM? ?QÎM; +O #¢Q •K iY +'T M
i`b i` M†M; M - ç–m ¦+ M?'i i?ÌB K¬M; HmM; ?¶M HQ¢M X J v K„M H½Q +kM; H¨
i?–M HU+ b m F?B i`Î i?¨M? M;Q¢B i`+? L;•M HQM; ç½ T?€i i`B M ç M K°i +ªM? ;B
K¬M; HmM; ?¶M HQ¢M i`QM; ç–m +kM; F?¬M; +¦ FûQ /¨B H•m - M? M? +?¦M; H'v
F?Q +O H½Q i`QM; M?€v K„i i,M; ç M +U+ ?¢M - iY [m M; K¢M? K) i`¨M M;"T iQ¨
T?ÁM; M;U #'i Fb +¬M; FQ+? ;b iW T?Q .B T•K h`9+ X

L; v H9+ d #¢Q •K ç²M; i?ÌB p M; H M - d ç¢Q [m M; M?"M +kM; T?€i ` iW d /•v ç
GQM; L;•K *–K X d ç¢Q [m M; M?"M M¨v ?Q¨M iQ¨M F?¬M; T?ªB H¨ K T?€T çÆM
H¨ ç'm F?Q - K¨ H¨ F i [mª +O .B T•K h`9+ M;?B M +Sm - + Q i–M •K M?"M X *¦ ª

Khô Mộc Long Ngâm Cầm , hơn nữa lại có Diệp Âm Trúc đấu khí cùng ma pháp dung hợp lại , 7 đạo âm nhận này phát ra dĩ nhiên là ánh sáng 7 màu sắc khác nhau .

Phân biệt đại biểu cho 7 loại nguyên tố ma pháp : thủy , hỏa , thổ , hắc ám , kim … cùng dung hợp một chỗ nhưng âm nhận phát ra lại có khí tức riêng biệt , đồng thời nhắm vào ngực Tây Đa Phu vụt tới .

Đang dưới ảnh hưởng của bạo âm , Tây Đa Phu căn bản không có cách nào tránh né được , may là lão kinh nghiệm thực chiến cực kì phong phú , đấu khí toàn thân phóng thích đến cực điểm , 7 loại quang nhận 7 thuộc tính khác nhau trong nháy mắt oanh kích trên Tử sắc đấu khí hộ thể cùng một vị trí , lực va chạm cường đại sinh ra âm thanh cực kì chói tai , ma pháp nguyên tố trong không khí bị xô đẩy cuồng bạo , tựa như bị hút lại , tập trung ngay trước màn Tử sắc đấu khí hộ thể trước ngực Tây Đa Phu .

Tiếng nổ ầm ầm vang vọng , lực phản chấn cực lớn đồng thời đẩy bật về phía hai người Tây Đa Phu cùng Diệp Âm Trúc . Nhưng ngay trước lúc lực phản chấn phát về hướng Diệp Âm Trúc , thân thể hắn lại biến đi một cách quỷ dị . Đúng vậy , dường như là tan biến vào hư không .

Tử sắc đấu khí trước ngực Tây Đa Phu , phát sinh từng đạo ánh sáng mãnh liệt lưu động , kêu lên một tiếng đau đớn , đệ nhất cường giả của Mễ Lan đế quốc cũng phải lui về phía sau một bước , trên mặt một tầng tử sắc hiện thoáng qua .

Cao tần âm nhận mới chính là thủ pháp công kích tối lợi hại của Diệp Âm Trúc , cũng gần như lúc toàn lực thi triển Cầm tông cửu đại danh khúc , 7 âm cùng phát phối hợp với 7 loại âm nhận , nếu đối thủ thực lực không chênh lệch quá lớn với Diệp Âm Trúc thì đúng là hủy diệt ác mộng . Cho dù là Tây Đa Phu thực lực cường hãn , nhưng đối mặt với Cao tần âm nhận cùng 7 loại ma pháp nguyên tố phối hợp công kích mãnh liệt , hộ thể đấu khí cũng suýt nữa bị phá tan . Hơn nữa lực phản chấn sinh ra cũng làm lão phải thối lui về sau một bước . 7 loại ma pháp nguyên tố phát nổ làm cho vị Nguyên soái này một phen khí huyết nhộn nhạo không thông .

Ngay lúc Tây đa Phu lui về phía sau , Diệp Âm Trúc vốn vừa biến mất tại không trung bỗng nhiên xuất hiện đúng vị trí cũ , vừa vặn tránh qua đợt sóng phản chấn về phía mình . Cũng không hề do dự , từng đạo từng đạo âm nhân liên tiếp phát ra , nhắm thẳng hướng Tây Đa Phu công kích tới .

7 âm liên hợp cùng với 7 đạo âm nhân cùng phát tất nhiên uy lực cường hãn không nói , nhưng đối với Diệp Âm Trúc lúc này , phát ra công kích cũng là tiêu hao công lực cực lớn . Cho nên lúc này hắn cũng chỉ có thể phát ra từng đạo cao tần âm nhận mà thôi , đấu khí cùng ma pháp hoàn toàn tăng lên đến đỉnh điểm . Nhưng điều làm Tây Đa Phu kinh ngạc nhất là , Hải Dương vốn chỉ là đàn những khúc nhạc êm dịu , ma pháp thanh sắc lại vừa đến bên người Diệp Âm Trúc thì được chuyển hóa ngay thành Cao tần âm nhận , rồi từ đó phóng thích ra . Nhất thời kết hợp một cách hoàn mỹ cùng với bạo âm , phóng thích ra một quầng sáng màu tím nhạt bao phủ xung quanh .

Cảm giác khó hiểu cùng với tinh thần lực bị công kích liên miên , nhất thời làm cho Tây Đa Phu khí thế suy giảm nghiêm trọng .

Á Tu Tư kinh ngạc nói với Ly Sát :

- Đây là thủ pháp công kích gì vậy ? Tại sao tiểu tử này đánh đàn , khúc nhạc của con bé Hải Dương kia lại trở nên biến dị kì quái như vậy ?

Ly Sát cũng bất đắc dĩ nói :

- Cháu cũng không rõ . Có thể đây chính là bí mật của Thần âm sư bọn họ . Nhưng có lẽ ta hiểu , khúc nhạc mà Hải Dương đang tấu hoàn toàn do Diệp Âm Trúc điều khiển mới có thể phóng thích uy lực ghê gớm như thế . Loại tinh thần hệ ma pháp công kích như vậy sau khi dung hợp lại đạt đến trình độ tử cấp ma pháp thật sự là đáng sợ . Thiết nghĩ nếu tinh thần ma pháp như vậy đem ra thi triển tại chiến trường lớn hàng trăm người , sẽ phát sinh ra hiệu quả thế nào đây ?

Á Tu Tư thở dài một hơi :

- Bây giờ ta cũng có thể hiểu được tại sao Hoắc Hoa Đức đại nhân cử Diệp Âm Trúc cùng ngươi tham gia 7 Long Bài Vị chiến giữa 7 quốc gia như vậy . Chân chính coi trọng , sợ rằng chính là thứ thần khí âm nhạc ma pháp này của hắn .

Đối mặt với ảnh hưởng từ Tử cấp ma âm cùng với lực công kích cuồng bạo của Diệp Âm Trúc , Tây Đa Phu không khỏi vận dụng hết mười hai thành công lực , tinh thần lực thu liễm lại , ngưng thần tập trung , làm giảm ảnh hưởng của khúc nhạc Thiến Nữ U Hồn xuống mức thấp nhất có thể . Nhánh cây trong tay bay lượn vẽ nên từng đạo quang ảnh , phát sau mà tới trước , từng bước , từng bước đánh bạt tất cả âm nhận do Diệp Âm Trúc phát ra .

Lúc này Tây Đa Phu đã thu hồi đấu khí hộ thể , phương pháp dùng đấu khí bao phủ toàn thân thật sự là quá hao tổn đấu khí , nhưng mà bây giờ lão đã không còn dám khinh thị người thanh niên đối thủ trẻ tuổi trước mặt . Sử dụng nhánh cây trong tay phát ra Tử sắc đấu khí , hoàn toàn ngăn trở hết âm nhận công kích do Diệp Âm Trúc phát ra .

Diệp Âm Trúc ngưng thần nhìn kĩ Tây Đa Phu , tay phải cũng gảy đàn càng lúc càng nhanh , cao tần âm nhận không ngừng phát xuất ra từ mọi phương hướng công kích , bạo âm liên tiếp vang lên chói tai , lúc này Diệp Âm Trúc không nhịn được trong lòng thàn thầm , chính mình thực lực vẫn còn không đủ . Nếu mình phát động Cao tần âm nhận cũng có thể thành khúc thì cho dù Tây Đa Phu thực lực cao hơn mình xa xôi cũng chắc chắn chịu ảnh hưởng thật lớn . Đáng tiếc , ước muốn chỉ là ước muốn , còn muốn thực hiện nó thì phải đợi sau này đạt đến Tử Vi Cầm Tâm mới có thể hoàn thành được .

Kì thật , Diệp Âm Trúc lúc này hoàn toàn có thể tự hào , bằng chính kiến thức cùng nghiên cứu của mình , phát xuất ra Cao tần âm nhận , phối hợp với thần khí Khô Mộc Long Ngâm phát ra công kích , tuyệt đối không hề thua kém một cao thủ Tử cấp . Đấu khí cùng ma pháp dung hòa hỗ trợ lẫn nhau , cứ mỗi đạo âm nhận phóng ra thì lại mang theo một thuộc tính ma pháp khác nhau bất đồng , đủ để làm cho bất kì cường giả nào cũng phải đau đầu đối phó . Ngoại tịch ngân long đúng là có điểm ưu việt hơn người , ít nhất là về mặt toàn hệ ma pháp , làm hắn có thể phát huy chính thức uy lực của 7 sợi gân rồng của 7 đại Long vương trên thân Khô Mộc Long Ngâm Cầm . Đương nhiên nếu ngay cả thần khí Khô Mộc Long Ngâm Cầm mà cũng có thể đem ra sử dụng kết hợp với âm nhận thì hiệu quả chắc hẳn không hề chỉ đơn giản như thế .

Quát khẽ một tiếng , Tây Đa Phu rốt cục cũng di động cước bộ , Tử cấp 6 giai Đại Chiến Sư , không động thì thôi , hễ động là như phong lôi đột biến , nhánh cây hoàn toàn chuyển thành sắc tím rực rỡ , 5 , 6 đạo Cao tần âm nhận chỉ trong nháy mắt bị chém tan nát từng mảnh . Một khoảnh khắc sau , thân thể Tây Đa Phu đã giống như ảo ảnh , vọt thẳng về hướng Diệp Âm Trúc , tốc độ của lão cực nhanh , khoảng cách tuy xa nhưng cơ hồ như dịch chuyển tức thời cự ly ngắn , chỉ nháy mắt là tới được . Tiếng quát vừa vang lên thì người đã đứng trước mặt Diệp Âm Trúc . Nếu nghênh chiến trực diện , Diệp Âm Trúc Lam cấp ma pháp cùng đấu khí vừa tiếp cận Lam cấp làm sao có thể là địch thủ với Tử cấp 6 giai cường giả được ?

Diệp Âm Trúc trong đầu tính toán rất nhanh , mắt nhìn thấy Tây Đa Phu nhằm thẳng hướng mình vọt tới , nhưng lại không hề làm ra động tác nào tránh né . Hắn kinh hãi phát hiện , thế tấn công tới của Tây Đa Phu hoàn toàn không đơn giản , ngay lúc thân thể Tây Đa Phu di chuyển , đã phóng thích đấu khí phong tỏa toàn bộ không gian xung quanh mình , phải trái phía sau 3 phương đồng thời bị phong tỏa không thể nhúc nhích , đường thoát duy nhất cũng chính là nghênh đón công kích của Tử cấp 6 giai cao thủ này

Nhánh cây mỏng mảnh nọ giờ mường tượng giống như lưỡi hái Tử thần , quang mang màu tím trên nhánh cây phóng thích ra giờ đã hết sức đậm đặc , cảm giác vô lực như lúc đối đầu với An Kỳ lại lần nữa xuất hiện trong đầu Diệp Âm Trúc . Hắn biết , chính mình với loại cao thủ tuyệt thế trong lúc này có một sự chênh lệch thực lực không thể nào san lấp được .

Mặc dù chính diện nghênh chiến không được nhưng cũng không có nghĩa là nhận thua , Khô Mộc Long Ngâm Cầm trong nháy mắt thu hồi lại Diệp Âm Trúc cũng không dám rút vũ khí công kích cực mạnh của mình là Thần Kiếm Nặc Khắc Hi ra sử dụng , bởi vì có Á Tu Tư bên cạnh , hắn hoàn toàn không phải dễ bịp như Ly Sát , một khi hắn phát hiện mình sử dụng kiếm chế tác từ Long giác của Thần Thánh Cự Long , vậy rất có thể mình phải hứng chịu sự truy sát trả thù vô cùng vô tận của Thất Đại Long Thành , cho nên Diệp Âm Trúc dù muốn cũng không bao giờ dám mạo hiểm như vậy .

Làm sao bây giờ ? Phát động Sinh Mạng Thủ Hộ , liều mạng chịu một kích này hay sao ? Không , đó là biện pháp cuối cùng , trước khi lâm vào tuyệt cảnh , hoàn toàn không thể dễ dàng sử dụng , mắt nhìn nhánh cây phát quang mang màu tím chói mắt đến gần , thân thể Diệp Âm Trúc lại một lần nữa biến mất không tăm tích .

_____***_____

Lần đầu tiên hắn biến mất, Tây Đa Phu đang chịu ảnh hưởng của 7 âm liên hiệp công kích, đầu óc mơ hồ choáng váng, cũng không có thời gian chú ý tới, nhưng lúc này thì hoàn toàn thấy rõ. Quang mang lóe lên một chút, Diệp Âm Trúc bóng hình đã biến mất không một tăm tích, nhánh cây của Tây Đa Phu tấn công hắn, chỉ sượt qua đạo tàn ảnh mà Diệp Âm Trúc lưu lại. Lực quán tính khiến cho vị Tử cấp cường giả Đại Chiến Sư này lao tới trước hơn mười thước mới có thể kìm lại được, trong lòng một trận phiền muộn. Nhưng ngay lúc lão ghìm lực trụ lại, âm nhận chói tai xé gió đã tiến sát tới sau lưng lão.

Á Tu Tư cùng Ly Sát đứng ngoài quan sát thấy rất rõ, Diệp Âm Trúc biến mất chỉ trong nháy mắt nhưng cũng chỉ trong nháy mắt công phu đó, hắn đã tránh khỏi đòn công kích của Tây Đa Phu, hắn hiện hình lại, chính là đang đứng sau lưng Tây Đa Phu, âm nhận lại bắn ra từ Khô Mộc Long Ngâm Cầm.

Kinh nghiệm thực chiến của Tây Đa Phu cực kì phong phú, đối mặt với tình thế chuyển biến ác liệt như vậy cũng không hề bối rối chút nào, ngay cả thân hình cũng không hề quay lại, nhánh cây trong tay chỉ xoay về phía sau chém ra liên tục, từng đạo tử quang phát ra liên tục, phá hủy Cao tần âm nhận của Diệp Âm Trúc, chịu mấy đòn công kích của Cao tần âm nhận, lão không nhịn được kêu lên đau đớn, trong mắt đã tràn ngập hàn ý.

Đột nhiên biến mất, năng lực này đương nhiên Diệp Âm Trúc không có, nhưng hắn dựa vào đồng đẳng khế ước với Tử cũng có thể thực hiện được, từ sau khi Tử nhận được sinh mạng lực của Diệp Âm Trúc hồi sinh, phép đồng đẳng tương hỗ triệu hồi của hai người đã không còn bị hạn chế trong chiến đấu không thi triển triệu hồi được nữa. Chỉ cần bằng tinh thần liên lạc, làm cho Tử 2 lần thi triển phép triệu hồi mình, Diệp Âm Trúc mới có thể 2 lần biến mất giữa không trung, trước sau tránh thoát được phản chấn cùng công kích của Tây Đa Phu. Hắn cố ý không triệu hồi Tử về tham gia chiến đấu bởi vì hắn muốn dựa vào thực lực của chính mình, được Tây Đa Phu chính thức công nhận.

Lúc đầu đối diện với công kích của cha mình, Diệp Âm Trúc cũng từng phát sinh cảm giác vô lực không thể nào chống lại nhưng Diệp Trọng thủ thắng bằng kĩ xảo còn Tây Đa Phu trước mắt chính là vận dụng tốc độ tuyệt đối cùng sức mạnh của mình.

Ngay lúc vị Tử Cấp Đại Chiến Sư này quay người lại, lão đã không hề hạ thủ lưu tình, thân hình chợt lóe, chỉ trong một tích tắc, đã tới trước mặt Diệp Âm Trúc, lúc này, Tây Đa Phu cố ý lưu lại vài phần lực, thân thể đi tới trước mặt Diệp Âm Trúc đang sẵn sàng nghênh chiến, nhánh cây bổ thẳng từ trên xuống.

Diệp Âm Trúc biết rõ, cùng một phương pháp, không thể nào trước mặt một vị Tử cấp cường giả sử dụng lại 2 lần, nhược điểm lớn nhất của đồng đẳng triệu hồi chính là sau khi xuất hiện trở lại, vị trí cũng chính là ngay tại chỗ biến mất ban đầu. Hắn hoàn toàn không muốn ngay chính lúc mình quay trở lại đã phải nghênh đón đòn công kích của Tử cấp đấu khí. Cho nên lúc này, Diệp Âm Trúc cũng không biến mất nữa, hắn lựa chọn nghênh chiến chính diện.

Mắt nhìn nhánh cây đánh xuống, Diệp Âm Trúc tự giơ cánh tay phải của mình lên đỡ, Khô Mộc Long Ngâm Cầm đột nhiên biến mất. Nhưng mà ngay sát na đó, tay phải hắn đã được một tầng tinh thể màu tím sẫm bao trùm, đồng thời một đạo kim quang từ trong cánh tay xuất ra, hợp với tinh thể màu tím kia tạo thành màu sắc Tử kim. Nghênh đón chính diện đòn công kích từ nhánh cây của Tây Đa Phu.

Đòn công kích của Tây Đa Phu lúc này, vốn là muốn quan sát kĩ càng một chút, Diệp Âm Trúc cuối cùng là dựa vào thủ pháp nào mà biến mất không một dấu vết, không dám dùng hết lực lượng, phải giữ lại vài phần đấu khí để tùy cơ ứng biến, lão hoàn toàn không tính tới khả năng Diệp Âm Trúc lựa chọn đúng thời cơ này, toàn lực phát động ứng phó với đòn công kích.

Tử kim sắc quang mang chạm vào nhánh cây, trong một sát na va chạm nọ, một quả cầu ánh sáng chói mắt cùng lúc phát ra, va chạm cùng Tây Đa Phu. Không hề phát ra tiếng nổ ầm ầm nhưng lại chỉ có một âm thanh chói tai.

Một dải ánh sáng chói mắt phát ra, cùng theo đó là một quầng phóng xạ phóng thích.

Nhánh cây trong tay Tây Đa Phu vỡ tan thành từng mảnh nhỏ, người lão mặc dù vẫn im lìm không động nhưng trên mặt một vầng tử khí hiện lên. Âm Trúc vốn là từ dưới nghênh đón chiêu công kích của Tây Đa

Phu, lúc này thân thể của hắn đã ngập xuống nền đá hoa cương cứng rắn, khuôn mặt anh tuấn hiện lên sắc đỏ bừng bừng.

Động tác của Diệp Âm Trúc rất nhanh, cho dù bàn chân bị ngập xuống nền đá cứng, hắn cũng hoàn toàn không hề đình chỉ động tác của mình. Bởi vì hắn cùng Tây Đa Phu va chạm sinh ra quầng sáng màu tím, phát ra mọi hướng xung quanh, loại sóng xung kích chấn động này, công lực như Á Tu Tư cùng Ly Sát tất nhiên không chịu ảnh hưởng. Nhưng Hải Dương là thần âm sư thể chất yếu ớt thì lại chống đỡ không được.

Ngay lúc bị lún xuống mặt đất, tay trái Diệp Âm Trúc cũng đồng thời vung ra phía ngoài, một đoạn quang mang chói mắt màu bạc phát ra, so với sóng xung kích màu tử kim kia thì nhanh hơn một bước, đã vọt tới trước mặt Hải Dương, hình thành một quang thuẫn màu bạc, sóng xung kích màu tím này khi va chạm với quang thuẫn màu bạc nọ cũng chỉ mất tăm tích như ném đá xuống biển. Á Tư Tư đang định chuyển thân đến bên cạnh Hải Dương giúp nàng chống đỡ sóng xung kích lan rộng nhìn quang thuẫn, trong lòng có chút sửng sốt.

Nhánh cây trong tay Tây Đa Phu mặc dù bị chấn tan nát, nhưng lão còn có thủ đoạn công kích đáng sợ hơn rất nhiều, đó chính là bàn tay. Động tác của Diệp Âm Trúc đương nhiên lão thấy rất rõ ràng nhưng đang trong chiến đấu, trước khi chiến đấu kết thúc lão tuyệt đối không đình chỉ công kích. Chẳng lẽ lại vì thấy địch nhân đi cứu người mà hoãn công kích lại hay sao? Cho nên, quyền phải của Tây Đa Phu, ngay lúc Diệp Âm Trúc phát ra một đạo ngân quang nọ, đã vụt thẳng tới trước mặt hắn.

Lúc này, Diệp Âm Trúc bàn chân hoàn toàn lún sâu xuống đất, tự nhiên không có khả năng né tránh, hai tay trái phải đồng thời chập lại làm một, đồng thời phát ra lực lượng mạnh mẽ nhất, ngăn trở công kích của Tây Đa Phu, thân thể hắn dưới tác dụng của lực lượng mạnh mẽ nọ, lại lún sâu thêm một phần. Mặc dù thất thế nhưng Diệp Âm Trúc cũng vẫn cố hết sức chi trì, tay phải lúc va chạm với Tây Đa Phu, tinh thể màu tím bao phủ cánh tay đã vỡ tan thành, thậm chí lúc này còn chưa hết run rẩy, nhưng đã lâm vào tình cảnh như vậy, Diệp Âm Trúc nghiến răng vung tay phải ra, điểm thẳng vào cổ tay của Tây Đa Phu từ phía dưới.

Tây Đa Phu vẫn giữ nguyên phương hướng công kích không hề né tránh, căn bản là lão không thấy chiêu số của Diệp Âm Trúc có khả năng ảnh hưởng đến thế công của mình, đối mặt với sự chống cự kiên cường hết lần này đến lần khác của Diệp Âm Trúc, vị Tử cấp cường giả này đã bị kích động sự hiếu thắng.

Một đạo quang mang kì dị từ người Diệp Âm Trúc phát ra, bởi vì khoảng cách quá gần, Tây Đa Phi thậm chí còn không kịp nhận ra quang mang đó vốn là màu gì, sau đó thân thể Diệp Âm Trúc tựa như vô trọng lượng, lui về phía sau mà chỉ một tích tắc sau, quyền phải của Tây Đa Phu đã đập lên một thứ gì mềm mại, trượt qua bên người Diệp Âm Trúc, oanh tạc xuống đất phát ra tiếng nổ ầm ầm, bên cạnh người đã xuất hiện một cái hố sâu hoắm.

Tay trái của Diệp Âm Trúc cũng đã chạm tới ngực của Tây Đa Phu, theo một tiếng nổ nhỏ, Tây Đa Phu vẫn đứng nguyên tại chỗ, còn Diệp Âm Trúc thì bị đấu khí hộ thể của hắn chấn bay vụt ra sau. Đương nhiên, 2 chân của Diệp Âm Trúc cũng nhân cơ hội đó mà thoát ra khỏi cảnh bị lún sâu xuống nền đất.

Tại không trung sóng chấn động quay cuồng, Diệp Âm Trúc vất vả hồi lâu mới tiếp đất được, nhưng sau khi tiếp đất phải lui về sau 7, 8 bước mới có thể miễn cưỡng trụ lại cước bộ được, cố gắng khống chế thân thể vững vàng để không bị ngã sấp xuống đất. Kêu lớn một tiếng "Oa", phun ra một ngụm máu tươi.

Ánh mắt Cầm đế lạnh như băng, bình tĩnh yên lăng hít sâu một hơi, hắn miễn cưỡng áp chế cảm giác khí huyết nhộn nhạo trong người, một dòng nhiệt khí từ tứ chi phát ra mạnh mẽ, tinh thể màu tím nhạt bắt đầu từ da thịt hắn lộ ra ngoài. Đúng vậy, hắn vẫn còn sức chiến đấu. Lực lượng của Thiểm, Lôi tất nhiên là rất cường đại nhưng dù sao bọn chúng vẫn còn chưa trưởng thành, Diệp Âm Trúc cho dù sử dụng lực lượng của Thiểm, Lôi hỗ trợ, cũng chỉ có thể miễn cưỡng ngăn trở Tây Đa Phu công kích mà thôi, kinh mạch trong cơ thể cũng chịu chấn động mãnh liệt. Đòn công kích của Tử cấp 6 giai Đại Chiến Sư đâu có phải dễ ngăn cản như vậy được?

- Âm Trúc!

cổ tranh của Hải Dương ngay lúc tiếng nổ ầm ầm vang lên đã không cách nào diễn tấu tiếp được nữa, bởi vì nàng căn bản không thể tĩnh tâm để hòa cùng âm nhạc tương dung. Mắt nhìn Diệp Âm Trúc thổ huyết,

nhất thời muốn chạy đến nhưng lại bị Á Tu Tư nắm chặt cánh tay giữ lại.

Tây Đa Phu đứng bất động tại chỗ, hai tay chắp sau lưng, nhìn Diệp Âm Trúc, trong mắt lộ ra thần sắc phức tạp:

- Nói cho ta biết, lúc nãy ngươi dùng phương pháp gì hóa giải chiêu quyền cuối cùng của ta?

Diệp Âm Trúc bình thản nói:

- Nhờ vào 3 kiện Thủ hộ phát động Đẩu Chuyển Tinh Di.

Đúng vậy, hắn cũng không hề sử dụng Sinh Mạng Thủ Hộ, nhưng trong một sát na vừa rồi, hắn vốn có thể chiến thắng nhưng cuối cùng lại không xuất thủ, nếu hắn vỗ một chưởng nọ lên ngực Tây Đa Phu, lại sử dụng Thần Kiếm Nặc Khắc Hi đâm bồi thêm một nhát, có lẽ kết quả sẽ trở nên khác hoàn toàn. Đấu khí của Tử cấp 6 giai có thể ngăn trở công kích của thanh kiếm được xếp loại thần khí hay không, Diệp Âm Trúc không rõ, nhưng hắn cũng không thử, bởi vì Tây Đa Phu chính là ông của Hải Dương.

Tây Đa Phu nhìn thoáng qua bên kia, cảm giác như Diệp Âm Trúc giống ngọn lửa cháy về cuối, tuy mạnh mà sắp tàn:

- Tiểu tử, ngươi có khả năng ngăn trở công kích tiếp theo của ta hay không?

Diệp Âm Trúc bình thản nói:

- Chuyện đó phải thử mới biết chắc được. Chẳng phải cháu vẫn còn đứng vững được đó sao?

Tây Đa Phu nở nụ cười, đây chính là lần đầu tiên Diệp Âm Trúc chứng kiến Tây Đa Phu tươi cười. Nhưng chỉ 1 khắc sau, Tây Đa Phu đã lại vung quyền đánh ra.

Từ khi bắt đầu đối mặt với Tử cấp Đại Chiến Sư mãi cho đến lúc bản thân thụ trọng thương, Diệp Âm Trúc cũng chưa từng biến sắc mặt, lúc này sắc mặt rốt cục cũng biến hóa. Bởi vì lúc này, quyền mà Tây Đa Phu phát ra, mục tiêu không phải là hướng về phía hắn mà là nhắm về phía Hải Dương.

Chính là quyền đầu mang sắc tím sẫm, một quyền với khí thế trước nay chưa từng thấy. Tử cấp Đại Chiến Sư toàn lực đánh ra một quyền. Không khí lại như ngưng đọng lại, Hải Dương bên cạnh Á Tu Tư như bị kéo bật hẳn lên, xa rời khỏi hướng của Ly Sát.

Không khí đã bị đấu khí làm cho đông cứng lại, thân thể mềm mại nhỏ nhắn của Hải Dương, trước quyền đầu Tử cấp đấu khí của Tây Đa Phu, nhìn qua thật quá yếu ớt, vô lực. Lúc này ánh mắt nàng thậm chí còn đang trên người Diệp Âm Trúc, cũng hoàn toàn không có ý thức gì về việc chính bản thân mình đang gặp nguy hiểm.

- Không!...

Máu huyết trong người sôi lên ngút trời, bất luận là huyết mạch thuần chánh của Đông Long Bát Tông hay là Tử tinh Bỉ Mông huyết mạch, trong một khoảnh khắc này, đều sôi lên ngùn ngụt, trong ý nghĩ của Diệp Âm Trúc, căn bản không có thời gian tự hỏi tại sao Tây Đa Phu lại công kích Hải Dương, một vấn đề đơn giản hắn cũng không nghĩ tới, quá trình này phát sinh thật sự quá nhanh, cho dù hắn muốn triệu hồi Tử về giup đỡ cũng chỉ sợ là không có cách nào kịp được.

Có lẽ xuất phát từ bản năng, một ngọn lửa màu tím trong nháy mắt từ cơ thể hắn bùng phát ra dữ dội, tinh thể màu tím bao phủ khắp cánh tay, lúc này hoàn toàn trở thành nhiên liệu cho ngọn lửa màu tím này bùng cháy, cho dù là trở ngại trong không khí cũng không cách nào ngăn cản lực lượng của hắn, chỉ một khắc sau, thân thể hắn đã bành trướng ra, dùng tấm lưng rộng của mình ngăn trở ngay trước thân thể mềm mại của Hải Dương.

Diệp Âm Trúc thấy được ánh mắt Hải Dương, Hải Dương cũng nhìn thấy ánh mắt hắn. Ánh mắt của Hải Dương kinh hoàng thất thố còn ánh mắt của Âm Trúc ngược lại, vô cùng kiên định. Hắn dùng sức trên 2 tay, ôm Hải Dương thật chặt trong lòng, trong nháy mắt, Sinh Mạng Thủ Hộ trên cổ tay hắn đã rơi vào cổ tay của Hải Dương.

_____***_____

Quyền đầu mang đấu khí Tử cấp 6 giai, rõ ràng không dễ ngăn chặn như vậy, Diệp Âm Trúc biết rõ, cho dù dựa vào chính thân thể có Tử tinh huyết mạch của mình, vị tất đã có thể hoàn toàn ngăn cản một quyền này. Chỉ có đem Sinh Mạng Thủ Hộ cho Hải Dương, mới có thể đảm bảo an toàn nhất cho nàng. Nếu Sinh Mạng Thủ Hộ nằm trên người mình, vậy ngay lúc đòn công kích trí mạng đến, thân thể mình sẽ biến thành hư vô, miễn dịch mọi thứ công kích, nhưng còn Hải Dương thì sao ? Chắc chắn nàng sẽ bị quyền này nghiền cho tan nát. Diệp Âm Trúc không cho phép chuyện như vậy phát sinh, bởi vì hắn đáp ứng bảo vệ nàng, nàng là của hắn. Hắn thủy chung vẫn kiên trì không sử dụng Sinh Mạng Thủ Hộ tuyệt đối phòng ngự, chính là muốn giữ lại để ứng biến cho tình huống khẩn cấp này.

Cảm giác ôm Hải Dương trong lòng lúc này rất thật, dưới tình thế tuyệt vọng thế này, các loại ý niệm không ngừng vây quanh đầu óc hắn, nếu bản thân mình mang Sinh Mạng Trữ Tồn Bảo Thạch ở đây, nhất định cũng có thể bảo vệ Hải Dương an toàn trong đó.

Điều kiện sử dụng Sinh Mạng Trữ Tồn Bảo Thạch chính là đối phương hoàn toàn đồng ý tiến vào trong đó mới có thể phát huy hiệu quả. Hải Dương tất nhiên sẽ không cự tuyệt. Nhưng trong tình cảnh bây giờ, cho dù là có suy nghĩ gì đi nữa thì cũng là quá muộn.

Hải Dương bị Diệp Âm Trúc ôm chặt trong lòng, trong một khoảnh khắc đó, cả người như ngây dại đi, nàng ý thức được là cho dù Diệp Âm Trúc có cố gắng làm gì đi nữa cũng chẳng thể nào thay đổi cục diện trước mắt. Ánh mắt kiên định trong suốt của Diệp Âm Trúc gần ngay trước mặt nàng, ngọn lửa màu tím bùng cháy trong mắt hắn, thần thái lo lắng cùng tuyệt vọng phản ánh rõ ràng trên khuôn mặt.

Cảm giác ôm Hải Dương trong lòng thật sự rất thoải mái, thân thể mềm mại của nàng dán chặt vào ngực Diệp Âm Trúc, mùi hương thơm nhè nhẹ phảng phất trước mũi, vòng eo nhỏ nhắn lại càng tăng thêm hấp dẫn cho nàng. Đáng tiếc, bây giờ Diệp Âm Trúc đang lâm vào tuyệt cảnh, tâm tình khẩn trương cực độ, không còn tâm trạng nào thưởng thức.

Phía sau lưng cơ bắp như căng cứng, trong lòng vẫn ôm thân thể mềm mại nhỏ nhắn của Hải Dương, đợi chờ mãi vẫn không thấy đòn đánh quyết liệt giáng xuống ? Diệp Âm Trúc ngây ra một chỗ, tay vẫn ôm chặt Hải Dương, trong khoảnh khắc hoàn toàn không biết phải làm gì.

- Ây, tiểu tử thối, ngươi còn định ôm cháu gái ta đến lúc nào ?

Thanh âm trầm trầm của Tây Đa Phu từ sau lưng Diệp Âm Trúc vang lên, ngữ khí trong lời nói của vị Nguyên soái này mang theo vài phần châm chọc bỡn cợt.

- A ?

Diệp Âm Trúc lúc này mới có phản ứng, nhanh chóng buông 2 tay đang ôm chặt Hải Dương ra, ý thức xoay người lại nhưng vẫn bảo trì vị trí cũ, dùng thân thể chắn ngay trước mặt Hải Dương.

Tây Đa Phu cùng Á Tu Tư cũng đều đang đứng tại chỗ, nhìn hắn cười cười, một bên Ly Sát đứng cạnh, ánh mắt có chút kì quái, nhìn từ thần sắc trong mắt nàng. Diệp Âm Trúc dĩ nhiên thấy được cảm giác hâm mộ.

Tây Đa Phu liếc mắt nhìn Hải Dương một cái, toàn thân Hải Dương lúc này như nhũn ra, nửa tựa nửa đứng phía sau lưng Diệp Âm Trúc, nếu có ánh sáng chiếu đến chỗ đó, mọi người nhất định sẽ thấy gương mặt tươi cười của nàng đã trở nên đỏ bừng. Nhưng mà nước mắt lại lặng lẽ chảy xuôi theo khuôn mặt kiều diễm đó, từng giọt từng giọt rơi xuống đất.

- Thời gian cũng đã hết. Xem như ngươi vượt qua khảo nghiệm.

Tây Đa Phu thản nhiên nói với Diệp Âm Trúc, đi lướt qua người hắn rồi quay trở lại chính đường lúc nãy.

Á Tu Tư cười hắc hắc rồi giơ ngón cái về phía Diệp Âm Trúc tỏ ý tán thưởng:

- Tiểu tử, ngươi giỏi lắm. Bất quá ngươi quên hay là cố ý không biết. Hải Dương chính là tôn nữ mà Tây Đa Phu yêu quí nhất. Hắn làm sao có thể xuống tay với cháu gái mình được ? Ha ha ha ha ha ha ha.

Cười lớn một tràng dài, hắn cũng đi theo Tây Đa Phu, đồng thời quay trở vào chính đường.

Ly Sát trừng mắt liếc Diệp Âm Trúc một cái, hừ khẽ nói:

- Anh hùng cứu mỹ nhân à ? Ôm người ta thấy thoải mái quá hả ?

Diệp Âm Trúc nhất thời không biết nói gì, quay đầu lại nhìn Hải Dương thì thấy nàng vẫn nắm chặt cánh tay mình, ánh sáng chiếu trên khuôn mặt nàng, nhìn ánh mắt nàng cũng nói với hắn nhiều điều.

- Âm Trúc, cái vòng này thật đẹp.

Hải Dương nhìn Sinh Mạng Thủ Hộ đang đeo trên cổ tay phải của mình.

Đồ vật đã đeo cho người con gái làm sao có thể thu hồi, Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:

- Muội thấy nó đẹp thì tặng muội đó, đây là 3 kiện ma pháp vật phẩm trang sức. Lúc đầu là Ny Na nãi nãi tặng cho ta khi ta mới nhập Thần Âm Hệ. Gia gia muội nói đúng, đối mặt với cường địch chân chính, cho dù ta có muốn bảo vệ muội đi nữa cũng không phải là chuyện dễ dàng. Ta đem 3 vật trang sức ma pháp này tặng muội, sự an toàn của muội nhất định có thể đề cao lên một bậc. (Trước kia còn 'ta' và 'ngươi' nghe hơi xa cách, bây giờ chuyển ngay sang 'ta' và 'muội' cho nó tình cảm nhỉ)

Vừa nói, Diệp Âm Trúc vừa lấy Tâm Linh Thủ Hộ đang đeo trên cổ mình, tháo ra rồi rất tự nhiên quàng lên trên cổ Hải Dương.

Viên bảo thạch đỏ rực trước ngực, cùng với da thịt trắng nõn của Hải Dương thật sự rất hòa hợp, Diệp Âm Trúc nhìn thấy không khỏi có chút ngất ngây:

- Còn kiện Nguyệt Thần Thủ Hộ pháp bào này vĩnh viễn không bao giờ lấm bẩn, ta tặng cho muội. Độ dài lớn nhỏ của nó cũng có thể dùng ma pháp lực điều chỉnh được nữa.

Hải Dương cũng không hề cự tuyệt, chính tay nam nhân trong lòng mình đưa mình vật gì, làm sao có lý do để cự tuyệt. Nàng hiểu được trong thời khắc này, mình chính là nữ nhân hạnh phúc nhất trong thiên hạ.

- Âm Trúc, huynh cho muội những thứ này, vậy còn huynh thế nào ?

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:

- Yên tâm, ta còn có đồng đẳng sinh mạng khế ước cùng với Tử, nếu gặp nguy hiểm gì, ta cũng đều có thể thông qua liên lạc tinh thần nhờ Tử triệu hồi ta về bên cạnh. Huống chi, mặc dù thực lực ta còn không đủ chiến đấu cùng cao thủ thực sự nhưng nếu chỉ là tự bảo hộ mình thì chắc không có vấn đề gì. Đi thôi, chúng ta cùng vào trong nhà đi rồi nói chuyện tiếp.

Một lần nữa tiến vào chính đường, Tây Đa Phu đã ngồi chủ vị, chỉ là sắc mặt lão trắng hơn một chút, mấy lần hứng chịu công kích từ Cao tần âm nhận do Diệp Âm Trúc phát động, ngoài ra còn bị Kim Giáp Cấm Trùng tập kích phụ trợ đủ làm cho vị Tử Cấp Đại Chiến Sư này chịu một ít thương tổn.

- Tây Đa Phu gia gia, nếu ngài nghĩ cháu không đủ khả năng mang Hải Dương cùng đi đến Pháp Lam, vậy thì để nàng ở lại đây đi thôi. Vừa rồi là cháu thua.

Diệp Âm Trúc tuyệt không phủ nhận. Ngay lúc Tây Đa Phu phát động một đòn công kích cuối cùng, hắn rõ ràng nhớ kĩ cảm giác bất an vô lực. Chính là do Tây Đa Phu hạ thủ lưu tình thì mình mới kiên trì chống cự lại được.

Tây Đa Phu nhìn Diệp Âm Trúc thật sâu, nhưng cũng không hề trả lời. Mục quang của lão ngược lại không mang cho Diệp Âm Trúc cảm giác bối rối, hắn cũng chỉ im lặng nhìn Tây Đa Phu, mắt đối mắt.

- Ta muốn cùng Diệp Âm Trúc trao đổi riêng một số việc. Á Tu Tư, đành phiền ngươi vậy.

Á Tu Tư mỉm cười nhìn lão bằng hữu lâu năm của mình gật đầu, kéo Ly Sát đang vùng vằng không muốn đi ra khỏi chính đường. Hải Dương tự nhiên cũng hiểu ý tứ của gia gia nàng, Diệp Âm Trúc đã thông qua khảo nghiệm của ông nội, nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì nữa, mang theo vẻ mặt ngượng ngùng cùng cảm giác ngọt ngào trực tiếp đi thẳng vào hậu đường. Toàn bộ sảnh chính đường rộng rãi, chỉ còn lại 2 người Diệp Âm Trúc và Tây Đa Phu.

- Diệp Âm Trúc, cuối cùng ngươi là ai ?

Thanh âm Tây Đa Phu truyền ra, câu hỏi đầu tiên làm cho Diệp Âm Trúc trong lòng trầm xuống.

- Cháu là đệ tử thuộc Thần Âm Hệ của Mễ Lan ma vũ học viện, xuất xứ từ A Tạp Địch Á, những chuyện này chẳng phải Tây Đa Phu gia gia ngài đều biết rõ cả hay sao ?

Vẫn duy trì trạng thái bình tĩnh yên lặng, mặc dù không có Tâm Linh Thủ Hộ nhưng với cường độ tinh thần lực bây giờ của Diệp Âm Trúc, cho dù là Tử cấp cường giả cũng không thể dễ dàng đột phá phòng tuyến tâm linh của hắn được.

- Ma vũ hợp nhất, có thể tu luyện đến trình độ của ngươi bây giờ, nhân loại cực kì hiếm thấy. Chỉ có tinh linh tộc do trời phú là chủng tộc thân cận tự nhiên hoặc là Long tộc cường đại mới có thể làm được. Hoàng cấp đấu khí nhưng lại phát huy đến gần như uy lực Tử cấp. Dung hòa cùng ma pháp âm nhạc của ngươi, uy lực còn vượt qua cả Tử cấp sơ giai. Ngươi che dấu thật là ghê gớm a ! Ngươi có thể nào giải thích hợp lý cho ta, tại sao Hoàng cấp lại phát xuất uy lực vượt qua Lam cấp ? Ngươi hẳn là hiểu rõ, tại Pháp Lam này, chính là vi phạm quy tắc cầu vồng. Tham gia Thất quốc Thất Long Bài Vị Chiến, người đầu tiên ngươi phải lo lắng xem ra là chính bản thân ngươi mới đúng.

Nghe Tây Đa Phu nói xong, Diệp Âm Trúc không khỏi trong lòng phát lạnh, toàn thân chấn động một chặp. Đúng vậy, chính bản thân mình chỉ lo đi tới Pháp Lam, dò xét xem Pháp Lam cuối cùng là cái gì, mà lại quên mất một chuyện đơn giản nhất, cũng là việc mấu chốt nhất. Năng lực cấp bậc của Đông Long Bát Tông, trước khi tiến vào Tử cấp thì hoàn toàn ngược lại với cấp bậc của quy tắc cầu vồng. Qua mặt đám đệ tử của Mễ Lan ma vũ học viện thì tất nhiên rất dễ dàng. Nhưng khi tới Pháp Lam là nơi tập trung của đệ nhất cường giả, làm sao có thể giấu diếm được, một khi bị phát hiện tung tích của Đông Long Bát Tông, Pháp Lam làm sao bỏ qua cho mình ? Nghĩ đến đây, hắn không khỏi phát lạnh trong lòng, trên trán cũng toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

Nhìn vẻ mặt ngây ngốc của Diệp Âm Trúc, Tây Đa Phu đột nhiên nở nụ cười, uy áp lúc nãy bắn ra tứ phía bỗng nhiên trong nháy mắt biến mất. Nụ cười của lão cũng làm cho khí chất lạnh lẽo như băng lúc nãy trở nên hiền lành dễ gần.

- Lão bất tử Tần Thương này thật sự là thu được đồ đệ tốt. Lão già Diệp Ly cũng sinh được đứa cháu tốt. Ta thật hâm mộ bọn họ.

- A ?

Diệp Âm Trúc ngơ ngác nhìn Tây Đa Phu, trong lúc nhất thời không biết làm thế nào tìm ra câu trả lời, tim đập trong lồng ngực trong nháy mắt gia tốc, ánh mắt trở nên lợi hại sắc bén, ở chỗ sâu thẳm linh hồn trước tiên nhanh chóng liên lạc với Tử.

Tiểu tử ngốc, không cần khẩn trương. Nếu ta muốn giết ngươi, với lực lượng của ngươi hiện giờ, căn bản không có cách gì chống cự lại. Nhìn biểu hiện năng lực của ngươi lúc nãy, hẳn là đã đạt đến Kiếm Đảm Cầm Tâm 7 giai cùng Hoàng Trúc đấu khí cấp giữa 6 giai và 7 giai. Thật sự là khó tưởng tượng a ! Trong số hậu duệ trẻ tuổi của Đông Long Bát Tông, ngươi tuyệt đối là người xuất sắc nhất.

Diệp Âm Trúc ý thức lui về sau mấy bước, kinh ngạc không hiểu nhìn Tây Đa Phu:

- Tây Đa Phu gia gia, ngài biết 2 vị gia gia của cháu ? Ngài cũng biết chuyện Đông Long Bát Tông ?

Đúng vậy, Hải Dương tóc đen mắt đen, Tây Đa Phu cũng là mắt đen tóc đen.

- Ngài cũng là …

Diệp Âm Trúc trong lòng mường tượng đã đoán ra được điều gì nhưng hắn không dám khẳng định điều mình đoán là thật.

Tây Đa Phu chậm rãi gật đầu, nói:

- Không sai, ngươi đoán không sai, ta cũng là một thành viên của Đông Long Bát Tông. Ta xuất thân Mai tông, nói ra thì mẹ ngươi phải gọi ta một tiếng đại bá. Ta là một trong Đông Long Bát Tông 4 hộ pháp trưởng lão, Mai Hoa trưởng lão.

Mai Hoa ? Diệp Âm Trúc bỗng nhiên có cảm giác tức cười. Mai Hoa trưởng lão, 4 chữ này áp dụng cho Tây Đa Phu làm cho hắn tức cười đến không thể nhịn được.

o·£u G\ʏỀjX o·£I ĤQjX dnjX ?∂ p\¾q ¦\Ň [ǰ w«¾j Ĥ∂j\

-tiểu tử thúi, không được cười, ngươi nghĩ rằng ta nguyện ý chống đối sao. Đây là quy củ từ tổ thượng truyền xuống, còn may ta xuất thân Mai tông, cho nên cũng không quá khó nghe.

Diệp Âm Trúc nghi hoặc nhìn Tây đa phu

-Nhưng vừa rồi ngài thi triển, chẳng phải Mai tông kiếm pháp sao?

Tây Đa Phu hừ một tiếng

-Nếu ta thi triển mai tông kiếm pháp, ngươi cho rằng ngươi có khả năng cầm cự dưới tay ta sao?

Vừa nói xong, lão giơ tay phải lên, một đạo quang mang màu tím khởi động, tử mang trong nháy mắt ngưng tụ thành một thanh thuần năng lượng, hình dạng trường kiếm, xuất hiện trong lòng bàn tay. Tây Đa Phu tiện tay vung lên, trong phút chốc, chín đóa hoa mai màu tím nhất thời xuất hiện giữa không trung.

Một kiếm xuất chín đóa hoa mai, Diệp Âm Trúc mơ màng, vậy mỗi một đóa hoa mai ít nhất đều là do hơn mười kiếm tạo thành, trong nháy mắt xuất hiện chín đóa hoa mai, vậy tốc độ cực nhanh a! Như vậy, công kích do một gã tử cấp lục giai dụng xuất, đừng nói là chính mình, cho dù là ông nội sợ rằng cũng đỡ không được. Xem ra, sự việc trong đông long bát tông, mình biết quá ít.

-Tây Đa Phu gia gia, ngài nếu là đông long hộ pháp trưởng lão, tại sao lại trở thành ……

-tại sao lại trở thành Mễ lan đế quốc Nguyên soái, đúng hay không?

Tây Đa Phu nhàn nhạt nói.

Diệp Âm Trúc gật đầu.

Tây Đa Phu truyền âm nói:

-chúng ta đông long bát tông tồn tại đã nhiều năm rồi, nhưng thủy chung không có cơ hội chánh thức phát triển. Đông long huyết mạch, đã bị tây long đồng hóa đại bộ phận, còn muốn quật khởi là dễ vậy sao, vì để cho chúng ta đông long bát tông phát triển, chúng ta bốn vị hộ pháp trưởng lão đều cũng có sứ mạng bất đồng, mà sứ mạng của ta, chính là trở thành đệ nhất Nguyên soái của đế quốc. Năm đó, ta ly khai tông môn là lúc mới chỉ có mười chín tuổi, từ khi đó bắt đầu ta tiến vào Mễ lan đế quốc, từ một gã binh lính bình thường nhất, từng bước đi tới vị trí hôm nay. Tử la lan gia tộc phát triển không biết bao nhiêu năm mà tây đa phu gia tộc cũng là từ ta dựng lên, ngoài mặt, ta đã hoàn toàn gia nhập vào Mễ lan đế quốc, nhưng ta trên người lại chảy xuôi đông long huyết mạch, khi ta trở thành một trong Mễ lan đế quốc lưỡng đại Nguyên soái là lúc chính mình là hộ pháp trưởng lão, bí mật này, cho dù ngay cả Á tu tư cũng không biết, đứa nhỏ, ngươi vẫn còn quá trẻ tuổi, nếu hôm nay ngươi gặp không phải là ta, mà là một kẻ khác, thì khi năng lực của đông long bát tông chúng ta bị phát hiện, sợ rằng ngươi đã khó có thể thoát thân.

Diệp Âm Trúc cúi đầu, truyền âm nói:

-là cháu quá khinh thường rồi. Tại học viện, xuôi chèo mát mái, cũng không có bị người khác nhìn ra chân tướng, làm ta không có chuẩn bị chu toàn.

Tây đa phu chỉnh sắc nói:

-có lẽ, người thường sẽ không để ý nhận ra việc không tuân theo thải hồng cấp bậc, chỉ khi nào để cho Pháp lam biết, đó chính là tai ương, trở về lúc ban đầu mà nói, chẳng lẽ ngươi đã chuẩn bị đi tham gia thất quốc thất long bài vị chiến sao?

Diệp Âm Trúc cười khổ nói:

-đây là Hoắc Hoa Đức Đại trưởng lão mệnh lệnh, cháu không đi được sao? Ngân long thành thật bá đạo, cháu nghĩ ngài hẳn là đã gặp qua.

Tây đa phu suy nghĩ một chút, nói:

-xem ra, cũng chỉ có trong tranh đấu, ngươi mới toàn diện tiến vào tử cấp, mới có thể phát triển.

Diệp Âm Trúc sửng sốt,

-Tiến vào tử cấp? Vậy như thế nào có thể? Năng lực mà cháu hiện có, đã là thập phần may mắn, nhưng bây giờ tu luyện, tốc độ đã phi thường chậm lại, muốn đi vào tử cấp là gian nan, hơn nữa cháu còn là ma vũ song tu, nghe tần gia gia nói, khi cháu đến gần tử cấp trình độ thì sẽ gặp phải ma vũ cực bích <bức tường ngăn trở đột phá trong tu luyện đây mà -wind>, muốn đột phá phải gian nan mấy lần.

-Âm trúc, ngươi cũng biết là trong lịch sử của đông long bát tông chúng ta, tuổi trẻ nhất có được tử cấp là bao nhiêu tuổi không?

Tây đa phu nhìn thật sâu diệp âm trúc.

Diệp Âm Trúc lắc đầu, nói:

-Trước khi rời nhà, cháu không có nghe hai vị gia gia nói qua sự việc của đông long bát tông chúng ta, rất nhiều việc chính là, do cha đến học viện nói cho ta biết.

Tây đa phu trầm giọng nói:

-Là mười chín tuổi.

-Mười chín tuổi?

Diệp Âm Trúc kinh hô một tiếng. Hắn biết, chính hai vị gia gia của mình đạt tới tử cấp đều đã vượt qua năm mươi tuổi, nhất là Tần thương, là sau sáu mươi tuổi mới đạt tới tử cấp. Mười chín tuổi, bất luận đối với đông long bát tông, hay là theo thải hồng cấp bậc tu luyện mà nói, đều là không cách nào tưởng tượng nổi.

Tây đa phu nhìn vẻ khiếp sợ trong mắt Diệp Âm Trúc

-biết tại sao có thể tại mười chín tuổi đạt tới tử cấp không? Đó là bởi vì, bí pháp đông long đế quốc của chúng ta truyền xuống, chỉ có đại hộ pháp trưởng lão mới biết được bí pháp này.

-Vậy ngài không nên nói cho cháu biết. Cháu không phải trưởng lão.

Diệp Âm Trúc bình tĩnh nói.

Tây đa phu mỉm cười, nói:

-Ngươi mặc dù không phải hộ pháp trưởng lão, nhưng ngươi lại là nhân tài đầu tiên của đông long bát tông chúng ta từ trước tới nay.

Diệp Âm Trúc sửng sốt, nói:

-không a! Ngài không phải mới vừa nói, chúng ta đông long bát tông thiên tài mười chín tuổi đã đạt tử cấp? cháu năm nay đã mười bảy tuổi rồi, dựa theo tốc độ tu luyện bây giờ, cho dù không lo lắng ma vũ cực bích, cháu cũng rất khó với mười chín tuổi đạt tới trình độ tử cấp.

Tây đa phu nói:

-Nhưng thực lực chân thật của ngươi đã đạt đủ tử cấp, huống chi, ngươi cũng không có thông qua bí pháp đông long chúng ta, mà là hoàn toàn bằng vào tu luyện. Như vậy, nói về thiên phú, chúng ta đông long còn chưa bao giờ xuất hiện một người như thế, cho dù trong lịch sử đông long đế quốc cũng không có xuất hiện. Ngươi biết ta làm thế nào, ở mười chín tuổi, đạt tới tử cấp không?

Diệp Âm Trúc mờ mịt lắc đầu.

Tây đa phu nói:

-Đông long bí pháp, thể hồ quán đính.

"Thể hồ quán đính?

Diệp Âm Trúc ngơ ngác nhìn tây đa phu.

Tây đa phu gật đầu, nói:

-Thể hồ quán đính, là một loại năng lực đặc thù, thích hợp cho vũ giả, đó là một loại đấu khí truyền thừa, một người để cho chính mình đấu khí quán nhập trong cơ thể một người khác, hơn nữa trở thành đấu khí đối phương, đây là thể hồ quán đính. Đông long tứ Đại hộ pháp trưởng lão, trước khi kết thúc thọ mệnh, sẽ lựa chọn một gã đệ tử thích hợp, tiến hành thể hồ quán đính truyền lại đấu khí, mặc dù tiến hành thể hồ quán đính, thân mình sau đó sẽ lập tức tử vong, nhưng đấu khí sẽ có ba phần truyền sang người đệ tử kia. Nói cách khác, có thể trong nháy mắt tạo ra một cao thủ tương đương trưởng lão với ba phần đấu khí năng lực. Từ đây, cơ bản tu luyện, tự nhiên dễ dàng đạt tới tử cấp.

-Năng lực tu luyện còn có thể truyền cho người khác? Vậy nếu là như thế mà nói, vài trưởng lão truyền cho một người, chẳng phải là có thể trong nháy mắt tạo ra một gã tử cấp sao?

Tây đa phu lắc đầu, nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Diệp Âm Trúc, nói:

-Không dễ dàng như vậy. Yêu cầu của Thể hồ quán đính phi thường hà khắc, trước hết, được truyện tống giả và truyện tống giả thuộc tính hoàn toàn giống nhau, hơn nữa quá trình truyện tống cực kỳ nguy hiểm, một cái bất hảo, hai người sẽ đồng thời tử vong. Một người, chỉ có thể tiếp nhận một lần thể hồ quán đính, nếu có lần thứ hai, lập tức sẽ bạo thể mà chết, ngươi cho rằng tạo một cao thủ đơn giản vậy sao? Đây là một cách làm nghịch thiên, đối với tu luyện sau này ảnh hưởng thật lớn. Tuần tự tu luyện mới là chánh thức vương đạo, điểm này, khi ta đột phá tử cấp mới từ từ hiểu được. Ta là thể hồ quán đính bí pháp thừa nhận giả, dưới tác dụng của bí pháp, ta hai mươi lăm tuổi đột phá tử cấp, trở thành đại chiến sư, nương theo tử cấp năng lực, mới trở thành ngoại tịch ngân long, lại trở thành Mễ lan đế quốc Nguyên soái. Ta năm nay bảy mươi hai tuổi, tổng cộng bốn mươi bảy năm thời gian a! Ta từ tử cấp nhất giai tăng lên tới tử cấp lục giai, đây là hậu quả của việc nghịch thiên lúc đầu.

Diệp Âm Trúc mặc dù biết từ tử cấp muốn tăng lên cực kỳ khó khăn, nhưng nghe tây đa phu nói bốn mươi bảy năm mới từ tử cấp nhất giai tăng lên tới lục giai, không khỏi nuốt một ngụm lương khí. Người ta sống, có mấy ai có bốn mươi bảy năm?

Tây đa phu tiếp tục nói:

-cho nên ta mới nói, ngươi là đệ nhất thiên tài của là đông long bát tông chúng ta, mặc dù ta không biết Tần thương cùng Diệp ly hai người, như thế nào làm được,nhưng ngươi lại không có trải qua thể hồ quán đính tình huống, mười bảy tuổi đạt đến thành tựu như bây giờ, thật là làm ta không tưởng tượng được.

Nói đến đây, ánh mắt lão đột nhiên hiện lên một tia sáng kỳ dị,

-có lẽ, thiên tài xuất thế, biểu thị đông long bát tông chúng ta thời cơ quật khởi đã tới, cho nên, bất luận như thế nào, lần này thất quốc thất long bài vị chiến, ngươi đều phải an toàn trở ra. Âm trúc, có hay không chỉ có âm nhạc của Hải Dương là có thể cùng ngươi hợp tấu sẽ sinh ra thăng hoa hiệu quả?

Diệp Âm Trúc nói:

-Không phải như vậy, nhưng Hải Dương cũng là tu vi cao nhất, nàng đã đạt tới thanh cấp trung giai thủy chuẩn, hơn nữa kiếm đảm cầm tâm thất giai của ta, thông qua hợp tấu theo thần âm hệ ma pháp, chúng ta có thể tăng lên tới tử cấp nhất giai.

Tây đa phu thần sắc có chút do dự cả nửa ngày, một hồi lâu sau, mới nhìn kỹ Diệp Âm Trúc, trầm giọng nói:

-vậy ngươi có thể cam đoan an toàn tuyệt đối cho nàng không? ta nói chính là tuyệt đối, không thể có một tia sơ hở.

Diệp Âm Trúc gật đầu, nói:

-nhất định, chỉ cần cháu còn sống, Hải Dương sẽ không có nguy hiểm.

Tây đa phu gật đầu, than nhẹ một tiếng, nói:

-Hải Dương tuyệt đối không thể gặp nguy hiểm, nếu không, ta có thể tận lực để cho nàng cùng ngươi đi sao?

Nghe hai chữ tận lực, Diệp Âm Trúc trong lòng không khỏi nhịn được có chút nghi hoặc, Tây đa phu là gia gia của Hải Dương, có thể nói, lão phải làm hết thảy cho Hải Dương mới đúng, tại sao chỉ nói tận lực thôi?

Tây đa phu nói:

-Ta nói cho ngươi về thể hồ quán đính, là nhắc nhở ngươi không nên sử dụng phương pháp nghịch thiên này, thực lực chính mình tăng lên quá nhanh, về sau căn cơ sẽ không yên. Ta đã trải qua nhiều năm nghiên cứu, phát hiện thể hồ quán đính cũng không phải không thay đổi được, nếu khống chế được, có thể phát sinh một ít biến hóa, nếu hết thảy thuận lợi, ta có thể cho ngươi đấu khí tạm thời tăng lên tới tử cấp sơ giai, cũng sẽ là các ngươi trúc tông tử trúc nhất giai.

_____***_____

-Tạm thời tăng lên?

Diệp Âm Trúc sửng sốt một chút.

Tây Đa Phu vuốt cằm nói:

-không sai, chính là tạm thời tăng lên, ta sẽ để đấu khí của ta rót vào trong cơ thể ngươi, bởi vì ngươi và ta cũng không phải là đồng nguyên, thực lực của ngươi không kém, cho nên không có khả năng hấp thu đấu khí của ta. Nhưng ta lại có thể thông qua đấu khí của chính mình để nén đấu khí cho ngươi. Ngươi hẳn là biết, mật độ đấu khí càng lớn, uy lực lại càng lớn, dựa theo tính toán của ta, đấu khí của ta có thể duy trì trong cơ thể ngươi một tháng thời gian, đủ để hoàn thành tràng chiến đấu này, mà trong chiến đấu, đấu khí của ngươi sẽ biểu hiện ra tử cấp sơ giai uy lực, nhưng có một điều ngươi nhất định phải nhớ kỹ, mặc dù uy lực là tử cấp sơ giai, nhưng đấu khí trên mình ngươi lại là như trước, là hoàng trúc thất giai, nói cách khác, mỗi một lần công kích, chính là lấy bớt ở tổng thể tích , bởi vậy trong chiến đấu, ngươi cố gắng nếu có thể tránh sử dụng đấu khí, một khi sử dụng, sẽ trong thời gian ngắn nhất kích vào đối thủ.

Diệp Âm Trúc lại một lần nữa khắc sâu nhận thức, đông long bát tông vũ kỹ thật thần kỳ, quả thật không biết như thế nào, chỉ biết là bằng vào tốc độ cùng lực lượng có khả năng so sánh với vũ kỹ.

-Như vậy sẽ không bị người của Pháp Lam phát hiện. Ma pháp của cháu có thể cùng Hải Dương hợp tấu, đấu khí có thể thông qua nội lực của ngài biến thành tử cấp. Tây Đa Phu gia gia, nói như vậy ngài lần này cũng muốn, chúng ta cùng nhau, đồng thời đi đến pháp lam?

Tây Đa Phu gật đầu, nói:

- ta có hay không đái lĩnh các ngươi đi Pháp lam còn chưa có định đoạt, nhưng năm trăm võ sĩ sẽ chuẩn bị tham gia chiến đấu, nhưng khi chọn lựa xong, sẽ bắt đầu tiến vào ma hợp cuối cùng. Nếu ngươi để họ thành thành viên, ta sẽ sớm an bài ngươi cùng Ly sát gia nhập bọn họ, cùng nhau tiến hành phối hợp tu luyện, hy vọng trong hơn một tháng thời gian là có thể phối hợp tốt lẫn nhau, hôm nay ngươi trước tiên nghỉ ngơi, sáng sớm ngày mai, ta sẽ mang bọn ngươi xuất phát. Được rồi, buổi chiều ta sẽ dẫn ngươi cùng Ly sát đi gặp Tây Nhĩ Duy Áo, về thân phận của ta, ngươi biết nên làm như thế nào.

Được người hầu an bài, Diệp Âm Trúc cùng Ly sát tạm thời ở lại phủ Nguyên Soái, đứng ở trong phòng, phía trước cửa sổ, Diệp Âm Trúc trong lòng không ngừng tự hỏi, hôm nay cùng tây Đa Phu gặp mặt, sau này sẽ phát sinh gì. Mễ lan đế quốc đệ nhất đế quốc Nguyên soái, Tây Đa Phu, cư nhiên sẽ là người của đông long bát tông. Quả thực là không cách nào tưởng tượng được, nếu là như thế mà nói, vậy mặt khác ba gã hộ pháp trưởng lão còn lại ở tại địa phương nào đây? Tại Lam Địch Á Tư? Hay là ở vương quốc của hắn? Xem ra, công tác chuẩn bị của Đông long bát tông cũng không phải một năm hai năm, nhưng đông long bát tông thật sự có thể quật khởi sao? Pháp lam là cái dạng gì, trong đầu hắn, các ý niệm này, không ngừng xoay chuyển.

Mễ lan ma võ học viện. Thần âm hệ túc xá.

Cửa mở, một lần nữa, Tô lạp từ trong túc xá đi ra, lúc này, ánh mắt nàng đã khôi phục bình tĩnh, mặc giáo phục chỉnh tề, đi ra khỏi túc xá.

Khi nàng đi tới ngã tư thì không khỏi nhịn được xoay người lại, hướng túc xá nhìn lại, một tia buồn bã từ trong mắt hiện lên

-Sẽ sớm quay lại. Âm Trúc, chúng ta thật sự sẽ phải gặp nhau tại chiến trường sao? Không biết sau này chúng ta còn có cơ hội quay về cuộc sống ở chỗ này. Nhưng bất luận như thế nào, cùng ngươi cùng một chỗ

mấy ngày này, sẽ lưu lại trong ký ức ta ý nghĩ đẹp nhất.

Giơ tay phải lên, nhìn trên tay không gian giới chỉ, đó là lễ vật Diệp Âm Trúc đưa cho nàng, mặc dù cũng không thể so với Vĩnh hằng thế thân khôi lỗi thần khí, nhưng là trong lòng Tô lạp, không có vật gì có thể so sánh với sự trân quý của nó.

Xoay người, cố nén không cho nước mắt từ trong mắt chảy xuống, thân hình triển khai, nhắm hướng bên ngoài học viện bỏ đi.

Sáng sớm, khi tia nắng đầu tiên chiếu sáng vào phòng, Diệp Âm Trúc đã mở hai mắt. Tử tinh huyết mạch cũng quả nhiên cường hãn, mặc dù ngày hôm qua cùng Tây Đa Phu đánh một trận, thương tổn không nhẹ, nhưng trải qua một đêm đã khôi phục, lúc này thân thể đã hoàn toàn khôi phục, thậm chí ngay cả trúc đấu khí cũng đã đạt tới lục giai đỉnh phong, sắp đột phá thất giai cảnh giới. Đối mặt với chiến đấu, là biện pháp kích phát tiềm lực tốt nhất.

Mở cửa sổ, đón ánh mặt trời, sáng sớm hít thở một hơi không khí, Diệp Âm Trúc trên mặt không khỏi nhịn được toát ra một tia mỉm cười ưu nhã. Ngày hôm qua, buổi tối khi tu luyện, hắn cẩn thận tự hỏi, trong lúc cùng Tây Đa Phu đánh một trận, tất cả chi tiết đều hiện lên. Trải qua một đêm cẩn thận suy tư, kinh nghiệm thực chiến của hắn bất tri bất giác đã tăng trưởng rất nhiều.

-Diệp Âm Trúc, ngươi có ở đây không?

Thanh âm Ly sát từ bên ngoài truyền đến, quang mang chợt lóe, ngân phát tử mâu thân ảnh đã xuất hiện ngoài cửa phòng của Diệp Âm Trúc.

-Ta đây.

Diệp Âm Trúc từ trong phòng đi ra, hôm nay tinh thần ly sát hoán phát như ánh mặt trời chiếu xuống, tóc như sáng lên, đôi mắt màu tím có vẻ càng thêm thâm thúy, từ trên người nàng, Diệp Âm Trúc cảm giác được tràn hơi thở sức sống thanh xuân.

-Ngươi cũng dậy rất sớm a! Ly sát.

-Nếu không cách nào ngủ nữa, cần gì trì hoãn, đi thôi, chúng ta hôm nay đi hội hợp với các thành viên của Mễ lan đế quốc tham gia tỉ đấu.

Ngày hôm qua buổi chiều, Tây Nhĩ Duy Áo không có triệu kiến Diệp Âm Trúc cùng Ly Sát, mà là tự mình đi tới phủ Nguyên Soái, cùng bọn họ khẩn đàm một lúc lâu, đối với Diệp Âm Trúc có thể trở thành ngân long thành đại biểu, Tây Nhĩ Duy Áo đã cực kỳ ngạc nhiên. Nhưng cho dù là hắn một đời đại đế, cũng không thể thay đổi quyết định của Ngân long vương, bất quá, hắn chỉ có thể dặn dò Diệp Âm Trúc hết sức cẩn thận để đi tới thắng lợi. Lúc ấy, từ trong lời nói của hắn, Diệp Âm Trúc phát hiện, Tây Nhĩ Duy Áo mặc dù cực kỳ coi trọng lần này bài vị chiến, nhưng lại càng thêm trọng thị mối quan hệ cùng ngân long thành, chẳng lẽ hắn biết cái gì ? Về Hoắc Hoa Đức tiến hóa chăng ?

Hai người cùng Tây Đa Phu Nguyên soái sau khi ăn xong điểm tâm, cùng nhau rời phủ Nguyên Soái. Tây Đa Phu sanh tính quái dị, ít nhất bên ngoài, xem ra là như thế. Đường đường là Nguyên soái, ngay cả một tùy tùng đều cũng không mang theo.

Đi ra Mễ lan thành, Tây Đa Phu hướng Á Tu Tư nói:

-chúng ta phải nhanh đi thôi

một người một rồng hợp tác nhiều năm, Á Tu Tư tự nhiên hiểu được ý tứ hắn, phi hành dĩ nhiên là phương pháp di chuyển nhanh nhất.

Một tầng ngân quang chói mắt từ trên người Á Tu Tư xuất ra, nương theo tiếng rồng ngâm, hình người biến đổi, quần áo biến mất, trong nháy mắt thân thể bành trướng thật lớn, trong chớp mắt đã xuất hiện trước mặt Tây Đa Phu, không cách nào ức chế long tộc uy áp, làm không khí hơi bị nén lại.

Tây Đa Phu thân hình chợt lóe, rơi trên lưng Á tu tư, quay đầu lại nhìn về phía Diệp Âm Trúc cùng Ly sát.

-Ly sát, phải phiền toái ngươi rồi.

Diệp Âm Trúc có chút bất đắc dĩ nói.

Ly sát hừ một tiếng, nhưng cũng không có phản đối, ngân quang cũng từ trên người nàng xuất ra, mênh mông ma pháp nguyên tố hiện xuất, ngân long công chúa cũng hiện ra bản thể, mặc dù so với Á tu tư thì nhỏ hơn không ít, nhưng khí tức cũng không có khác nhiều lắm.

Diệp Âm Trúc người nhẹ nhàng hạ trên lưng, lúc này mới hướng Tây Đa Phu giơ tay ra dấu.

Cùng lúc, hai ngân long thật lớn đồng thời bay lên trời, dụng phong nguyên tố vào long dực, nhắm phương tây bay đi.

Hải Dương từ buổi sáng đã không có xuất hiện, Tây Đa Phu nói cho Diệp Âm Trúc, đối với Hải Dương có thể không tham gia lần này thất quốc thất long bài vị chiến sự, hắn không cần lo lắng.

Hôm nay khí trời vô cùng đẹp ,ngàn dặm không mây, mặc dù là buổi sáng, nhưng ánh nắng rực rỡ làm cho người ta có cảm giác ấm áp. Trong lúc hai điều ngân long phi hành, rất nhanh, bọn họ đã tiến vào một vùng núi rừng.

Mùa hè tại Mễ lan không thể nghi ngờ là đẹp nhất, trong rừng tất cả thực vật đều sinh trưởng rất phong phú, cho dù tại không trung, cũng có thể hô hấp thoải mái, không khí trong lành, xa xa diệp Âm Trúc đã thấy phiến núi rừng, bên ngoài có một mảng thật lớn quân doanh. Đúng vậy, chính là quân doanh, từ không trung có thể rõ ràng thấy quy mô của quân doanh.

Tây Đa Phu truyền âm vang lên,

-đây là Mễ lan đế quốc quân đoàn do Hoàng gia cấm vệ quân đoàn phụ trách phòng thủ Mễ lan thành nội. Ngoài ra, trung ương quân đoàn còn phụ trách bảo vệ chung quanh Mễ lan thành, một khi xuất hiện chiến sự, tinh duệ quân đoàn có thể phản ứng, cứu viện Mễ lan thành hoặc là chấp hành nhiệm vụ. Trung ương đoàn quân tổng cộng thập vạn quân, bất luận vũ khí trang bị hoặc nhân viên tố chất, đều là Mễ lan đế quốc cực mạnh quân đoàn. Mã Nhĩ Đế Ni chủ yếu phụ trách chiến sự đối ngoại, mà ta chủ yếu phụ trách đối nội thao luyện cùng bảo vệ Mễ lan hoàng thất. Trung ương quân đoàn lực lượng là do ta chỉ huy, mặc dù số lượng kém xa Mã Nhĩ đế ni cùng Tử la lan gia tộc quân đội, nhưng tố chất thì bọn hắn không thể so sánh được.

Diệp Âm Trúc nhìn xuống phía dưới, trong quân doanh, ánh mặt trời chiếu xuống, phản xạ từ các loại kim chúc sáng bóng, hắn rõ ràng chứng kiến chí ít có hai ngàn long kỵ binh đại đội trong quân doanh đang tới lui tuần tra. Quân dung cực kỳ chỉnh tề, bình thường mà nói, trong quân đội ngoại trừ đặc thù binh chủng, bình thường binh lính đều trang bị bì giáp hoặc không có áo giáp gì hết. Nhưng lúc này hắn lại phát hiện, phía dưới là thập vạn nhân quy mô, trong trung ương đoàn quân, tất cả quân nhân đều mặc kim chúc giáp trụ. Từ điểm này là có thể nhìn ra Tây Đa Phu trang bị tinh lương.

-Tây Đa Phu gia gia, lần này tham gia thất quốc thất long bài vị chiến đấu, chúng ta chọn chiến sĩ như thế nào từ trung ương quân đoàn?

Đang phi hành tốc độ cao cùng ngân long, còn bị ảnh hưởng của gió, Diệp Âm Trúc để truyền âm dễ dàng đến Tây Đa Phu, phải ngưng thần, phối hợp trúc đấu khí, mới có thể đưa thanh âm đến trong tai Tây Đa Phu.

-Đại bộ phận là ở đây, Còn có một số ít nằm trong hệ thống của Mễ lan đế quốc trung ương quân đoàn, gọi là hồng thập quân, cùng thú nhân chiến đấu, chưa bao giờ xuất động, cũng là vương bài cuối cùng của Mễ Lan đế quốc. Sau này có cơ hội, ta sẽ nói cho ngươi biết cấu trúc của quân đoàn, lần này chọn lựa xuất ra năm trăm chiến sĩ, đều là quan quân trẻ tuổi, tố chất không cần phải nói, bởi vì dưới hai mươi lăm tuổi đã là xuất sắc ma pháp sư, cho nên, tại đây trong năm trăm người, chỉ có năm mươi ma pháp sư, thực lực là hoàng cấp cùng lục cấp, vì để phát huy tốt uy lực, chúng ta chọn lựa đều là hỏa hệ ma pháp sư, như vậy mới có thể có được lực công kích cực mạnh.

_____***_____

Vừa nói xong, Á tu tư đã thu hai cánh hướng phía dưới phóng đi, nhưng phương hướng hắn phi hành không phải về phía hồng thập tự quân mà là phía trong núi rừng.

Ly Sát cố ý tăng tốc độ, nhất thời dọa Diệp Âm Trúc giật mình, bất quá, hắn cũng không phải lần đầu tiên cưỡi kỵ long. Tay trái gắt gao chế trụ lân phiến trên lưng Ly Sát, phóng thích trúc đấu khí, để thân thể vững vàng hấp sát thân rồng, bất luận nàng phi hành như thế nào, cũng cùng ly sát long thể khẩn mật kết hợp cùng một chỗ.

Á tu tư vẫn lướt về phía trên núi rừng, khi hắn cách sơn lâm mười thước thì, đột nhiên triển khai hai cánh hạ xuống, trong nháy mắt biến thành người, được bao vây bởi phong nguyên tố cùng Tây Đa Phu hướng trong rừng đi tới.

Ly sát năng lực dù sao so với Á tu tư kém một chút, nàng không dám đáp xuống trong vòng mười thước, còn ba mươi thước đã mở hai cánh ra, bất quá, nàng thay đổi hình người nhanh hơn.

Diệp Âm Trúc chỉ cảm thấy toàn thân trầm xuống, hướng phía dưới hạ xuống, lúc này, hắn cách mặt đất chừng năm mươi thước, độ cao này mặc dù quăng không chết hắn nhưng với thực lực lam cấp, cũng hơi chật vật. Trong lúc nguy cấp, Diệp Âm Trúc không hốt hoảng chút nào, hấp một khẩu khí, cố gắng để cho chính bản thân nhẹ đi, đồng thời, trong cơ thể trúc đấu khí vận chuyển, hai tay đưa xuống phía dưới, đấu khí màu vàng giống như một cái màn hào quang làm giảm tốc độ lại, đồng thời tay phải vung bích ti lên, quấn dưới chân Ly sát, mượn lực, hạ xuống an toàn. Lúc này đã tới phía trên rừng cây, không đợi Ly Sát tức giận, Diệp Âm Trúc thu hồi bích ti, mủi chân tại nhánh cây mượn lực, lúc này mới tiêu sái rơi trên mặt đất. Nguyệt thần thủ hộ của hắn đã giao cho Tây Đa Phu, nhờ lão chuyển cho Hải Dương,còn Diệp Âm Trúc hôm nay mặc giáo phục của Mễ lan ma võ học viện.

Vừa tiến vào rừng, Diệp Âm Trúc đã phát hiện bất thường, cùng Thường Hạo sống với nhau trong một thời gian, đối với ma pháp trận, so với trước kia thì hiểu rõ hơn nhiều, hắn phát hiện tại đây cây trong rừng không có bố trí ma lực trong ma pháp trận, mặc dù không đủ để công kích, nhưng như thế cũng đủ rồi.

Ly Sát rơi vào sau lưng Diệp Âm Trúc, hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên bởi vì chính mình không có khả năng đùa với Diệp Âm Trúc mà có chút không thoải mái.

Quả nhiên như Âm Trúc phán đoán, bốn người vừa mới tiến vào rừng cây, chung quanh đã kinh truyền đến một cổ dày đặc áp lực. Áp lực là từ bốn phương tám hướng truyền đến, thiết huyết khí tức băng lãnh không giống như nơi của Mễ lan ma võ học viện.

-Tham kiến Nguyên soái,

một gã trẻ tuổi anh tuấn xuất hiện trước mặt Tây Đa Phu, quỳ xuống hành lễ, người này nhìn qua ước chừng hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi, một thân thiết khải giáp, sau lưng khoan nhận trọng kiếm, nhãn thần tinh tế, chứng tỏ chức nghiệp của hắn. Mặc dù một thân sức nặng do trang bị, nhưng không ảnh hưởng đến hành động chút nào. Từ phương xa vọt tới thì giống như một mảnh lá cây khinh xảo, không phát ra một thanh âm, trong mắt tinh hoa nội liễm, hiển nhiên là cao thủ bất phàm.

Tây Đa Phu gật đầu nói,

-đứng lên đi, tình huống huấn luyện như thế nào? Người đến đông đủ chưa?

Anh tuấn thanh niên cung kính nói:

-Ngoại trừ chúng ta ba trăm người, tất cả cũng đã đến đông đủ rồi, đang chờ huấn thị của ngài, chỉ là ……

Tây Đa Phu nhàn nhạt nói:

-là cái gì?

Anh tuấn thanh niên nói:

-Là bọn hắn hình như có chút xem thường nhân mã chúng ta, có mấy lần suýt nữa phát sinh xung đột.

Tây Đa Phu lạnh nhạt nói:

-Cái này cũng thường tình thôi, người trẻ tuổi nào mà không có lòng hiếu thắng, huống chi, bọn họ cũng không biết thực lực của các ngươi. Đến đây, ta giới thiệu cho ngươi một chút, hai vị này sẽ cùng các ngươi chiến đấu với địch nhân: Diệp Âm Trúc, Ly Sát.

Hắn cũng không có nói thân phận của Diệp Âm Trúc và Ly sát tại Ngân Long Thành.

Anh tuấn thanh niên lúc này mới đưa ánh mắt chuyển hướng Diệp Âm Trúc hai người, chứng kiến thần sắc Diệp Âm Trúc, hắn rất bình thản, có chút thi lễ, nhưng khi ánh mắt hắn nhìn đến Ly sát thì không khỏi nổi lên hai luồng tinh quang. Trong mắt nhất thời trở nên sáng láng, thanh quang mơ hồ từ trên người phóng ra. Đó là đấu khí của hắn.

Tây Đa Phu phảng phất cũng không có chú ý tới việc này, hướng Diệp Âm Trúc nói:

-hắn gọi là Diệp Hồng Nhạn, cùng ngươi đồng họ, là hồng thập tự quân tướng quân, năm nay hai mươi bốn tuổi, một đời tướng lãnh, vừa mới trở thành ngân tinh long kỵ, chỉ có Tử la lan gia tộc, Áo Lợi Duy Lạp mới có thể cùng hắn so sánh với.

Diệp Âm Trúc đối nhân luôn luôn hữu hảo, mỉm cười, hướng Diệp Hồng Nhạn vươn tay phải, nói:

-Ngươi hảo.

Diệp Hồng Nhạn lúc này ánh mắt mới từ Ly sát thu hồi, nhẹ nắm một chút tay Diệp Âm Trúc

-ngươi hảo.

Trong khoảng cách gần, hắn mới nhìn Diệp Âm Trúc vài lần, trong lòng có chút kinh ngạc, gã này nhìn qua cũng không có khí tức cường đại phát ra như một gã chiến sĩ, mà phải nói là một gã quý tộc. Khí chất ưu nhã đó của hắn không thể có ở nơi một chiến sĩ.

Tây Đa Phu nói:

-đi thôi, đến doanh trại.

-Dạ.

Diệp Hồng Nhạn đáp một tiếng, đi phía trước dẫn đường, trước khi hắn dẫn đường, còn không quên nhìn Ly Sát một lần nữa.

So với Diệp Âm Trúc, chiều cao thân hình của Diệp Hồng Nhạn không sai biệt lắm, nhưng bả vai lại rộng hơn, bình thường thiết giáp mặc trên người hắn trông rất to. Tức khí trầm ngưng mà không tiêu tan, theo hắn đi tới, trong rừng cây xuất hiện tổng cộng bốn mươi chiến sĩ đồng dạng thiết giáp, trong đó hai mươi người, vũ khí là trường mâu, hai mươi người là trọng kiếm. Không ai mở miệng, chỉ lẳng lặng hộ vệ hai bên, cùng hướng sâu trong rừng cây đi vào.

Dẫn đường bởi Diệp Hồng Nhạn, rất nhanh, bọn họ đã đi tới đích, nơi này là ở trong một cái doanh trại, chung quanh đều là núi rừng, hai bên có một gian nhà gỗ nhìn qua có chút đơn sơ, hiển nhiên là được xây dựng tạm. Lúc này, trong doanh trại, ước chừng có bốn, năm trăm người, chưa tiến vào doanh trại nhưng Diệp Âm Trúc đã có thể nhìn ra bốn năm trăm người được chia làm hai phe.

Trong đó, một phe là cùng Diệp Hồng Nhạn trang phục giống nhau, mặc thiết giáp của quân nhân. Các quân nhân này đều đồng dạng như nhau trong khí trời nóng bức, thậm chí không có ai giở nón ra, đang ở trong doanh trại, luyện tập các động tác đơn giản nhất của mâu thứ cùng kiếm trảm. Các động tác tuy đơn giản trong tay bọn họ, nhưng lại tạo cho người ta một khí thế thảm liệt.

Phe kia thì nhân số rất ít, trong đó đại đa số cũng mặc khinh trang, nói chuyện phiếm liên tục với vẻ nhàm chán vang lên, trong đó có người thậm chí hướng đến không trung phóng thích ma pháp cầu. Các chiến sĩ này có vẻ đầy tinh lực, thậm chí hướng đến các quân nhân bên kia đưa ra một ít động tác khiêu khích, phóng thích ít nhất là lục cấp đấu khí, ở giữa chỉ có số ít người là ngoại lệ, thí dụ như Âm Trúc nhìn Áo Lợi Duy Lạp.

Áo Lợi Duy Lạp cũng mặc khải giáp đã mua được tại phòng đấu giá của Mễ Lan mấy ngày hôm trước, đó là tinh lam chiến khải. Diệp Âm Trúc biết, tinh lam chiến khải thuộc tính ôn hòa, cái nóng của mùa hè sẽ không ảnh hưởng đến hắn.

Phải thừa nhận là tinh lam chiến khải mặc trên người Áo Lợi Duy Lạp tạo vẻ cực kỳ uy vũ, khải giáp màu thủy lam dưới ánh mặt trời chiếu xuống, phảng phất như có một vòng quyển nước gợn, màu lam nhàn nhạt trong suốt phóng thích ra khí tức, giáp trụ ngắn gọn mà chỉnh tề, không có gì có thể coi là đồ trang sức,

M?QM; H¢B #ªQ p i®i i?•M i? # M i`QM;- +€B M¨v ç9M; H¨ T?QM; +€+? +O ªB M
pÈB p¦+ M;QÌB + Q HÈM +O •Q GÊB .mv G¢T- M?bM [m +¨M; M? pk T?B T?¨K- HC
H K- çSM; Î i`QM; ç€K M;QÌB +¦ +?9i +€+? #B iX

h•v æ S?m +?SM; FB M ibM? ?m®M; M¨v- p K†i +kM; F?¬M; +¦ +€B ;b #B M ?¦ - i

æ M ;–M /Q M? i`¢B F?B +ÁM +¦ p¨B i`,K i?QÈ+- .B T >²M; L?¢M ç°i M?B M ;B i®
ç½ iB M p¨Q /Q M? i`¢B- i? M? •K ?MM; ?”m- /MM; ç'm F?Q ?¬ i`mv M F?„T iQ¨M

@L;mv M bQ€B ç M @

"¼M HQM? ç M; çSM; `ÌB `¢+ M;?2 iB M; ;¼B +O .B T >²M; L?¢M- i`QÈ+ iB M +k
?¢ w i?S+ ?QÈM; H®B p¨Q /Q M? i`¢B M?bM H¢B- i`QM; F?B ç¦- # i`,K [m•M M?•M
K†+ ç²M; /¢M; ?„+ i?B i F?ªB ;B€T- +?•M T?ªB i`QM; M?€v K„i ç¢T i` M K†i ç'i- T
F?Q K½M? HB i Q M? KBM?- ? B i v i`QM; M?€v K„i i?m H¢B +–K pk F?Q- b m ç¦ T
i€+ ç m M?`T- ç°M; i€+ K¨ ?¼ i?U+ ?B M- +?ŠM; M?[M; F?¬M; +¦ T?€ ?Q b€i F?Q
i? M? HÊB FB K `9i ` F?ÄB pÄX

a€i F?Q ç°i M?B M tm'i ?B M +MM; i? M? •K M?'i i?ÌB /¼ ? B i`,K +?B M bo K¬M-
•K h`9+ #®M M;QÌB +kM; ç½ çB iÈB T?Q i`QÈ+ /Q M? i`¢BX

@L;mv M bQ€B ?ªQX

" i`,K M;QÌB ç²M; i?ÌB ?¬ H M- •K i? M? M?Q ;–K H M- M; v +ª .B T •K h`9+ +kM;

h•v æ S?m ?¨B HÁM; ;"i ç–m- H¢M? M?¢i M¦B,

@bS K¢M; +€+ M;QÆB H¨ ;b\

i? M? •K ?„M iU ?² `'i M? M?QM; i`QM; M?€v K„i- H¢B `ä ` M; i`mv M p¨Q iQ¨M i
i B +O M,K i`,K M;QÌBX

@"ªQ p J G M- i? +?B M ç'm pb J G M pBM? /B mX

h? M? •K M?Q i`QÈ+ ç m +MM; M?`T- F?Q i? #¼M ?¼ i¢B ;BÌ F?„+ M¨v +kM; i,M;
H¢M? M?Q #,M; K¨ H¢M? HMM;- H9+ M¨v ç½ #B M i?¨M? +m²M; M?B iX

G9+ #„i ç–m- jyy iY i?–M M¨v i`ªB [m p¬ b® H–M +?B M ç'm K¨ ?bM? i?¨M?- T?ªB
i?¨M? 8yy iY i?–M ç•v\

RydX *?QÆM; Ryd, >²B J¬M *O >ªB .QÆM;

h•v æ S?m +kM; iQ€i ` p iQÆB +QÌB- ç¦ H¨ €M? K„i pmB KWM; K¨ FB m M;¢QX E
?QÈM; b M; ? B i`,K +?B M bo i?b H¢B K°i H–M M[#B M i?¨M? H¢M? M?Q #,M;X

h•v æ S?m M;mv M bQ€B- +MM; pÈB J½ L?o æ LB M´B / M? J G M- J½ L?o æ L
+?B i?mšM +ÁM M;Q¢B ?B m +O h•v æ S?m H¢B H¨ J G M +?B FB KX J G M +?

L?bM i?'v p` M;mv M bQ€B iQ¨M #° ? B i`,K +?B M bo F +ª M,K KQÆB K T?€T bC
i?ŠM;- K†+ /M i`"M ?bM? F?¬M; +?dM? i M?QM; i` M K†i F?¬M; ? +¦ K°i iB +Q
+?¼M ç M ç•v F?¬M; T?ªB H¨ M;šm M?B M- +?d #'i [m€ i`QM; HÁM; #¼M ?¼ i?U+

h•v æ S?m i?ªM M?B M M?bM M?[M; +?B M bo i`QÈ+ K†i M¦B

@•Q GÊB .mv •- ` ç•vX

@_äX

•Q GÊB .mv • bY /KM; #QÈ+ iB M iB m +?m˜M- +?d # #QÈ+ HÈM ç½ iW i`QM; ?¨M;
F?ªB i` M i?•M /QÈB €M? K†i i`ÌB +?B m p¨Q M?'i i?ÌB M´B H M K°i +?m¶B H K ªM

@L¦B +?Q i #B i- pW `²B +€+ M;QÆB ç M; H¨K ;b \

h•v æ S?m #bM? ioM? ?ÄB pÈB ;B¼M; H¢M? M?Q #,M;X o K†i +O •Q GÊB .mv • M
F?¬M; ? HB + K„i M?bM .B T •K h`9+ Î # M +¢M? h•v æ S?m H–M M¨Q M¦B

@*?9M; i ç M; çÊB M;¨B ç MX *MM; +?Ì çÊB ;B€Q ?m'M +O M;¨BX

h•v æ S?m ;"i ç–m- +?"K iB M ç M- ?„M K†i /M #QÈ+ `'i +?"K M?QM; K¶B #QÈ+ /
ç¢Q HQ +O i?B M ç` - i`–K ´M K¨ ?[m HU+X E?B çB iÈB i`QÈ+ M;QÌB •Q GÊB .mv

•M? K„i çªQ [m M;QÌB •Q GÊB .mv • `²B b m ç¦ +?mv M [m ç€K +?B M bo +MM; K

@*€+ M;QÆB ç m H¨ M?[M; iBM? M? i? M? MB M +O ç [m®+- +¦ i? iÈB ç•v H¨ ç½
bU +?m˜M #` ?v bBM? pBM? /B m +?Q ç [m®+X h`QM; K„i i - K¶B K°i M;QÌB i`QM
bo +O ç [m®+- ç m H¨ K°i M;QÌB i?W F pBM? /B m +O J G M X h - L;mv M bQ€
tBM çQÊ+ +?¨Q +€+ M;QÆBX UM;mv M i€+ @ ?QÈM; +€+ M;QÆB i`Q FQM? VX

L¦B tQM;- h•v æ S?m F?Kv +?•M T?ªB- i v T?ªB ;BÆ H M i?ŠM; i„T- +?d tûQ #–m
+?m˜M +O J G MX >„M ç M; i?U+ ?B M [m•M H i?b # i`,K +?B M bo Î T?Q b m
K°i iQ i? - +MM; K°i M?`TX >¨M? H tQM;- h•v æ S?m +MM; ç€K +?B M bo ç²M; i?
M;?B K M;?` +?Êi #B M i?¨M? b„+ H¢M?- H9+ M¨v ?„M iU M?Q K°i i? M? HÊB FB
b€i F?Q K M? K¬M; K¨ ?MM; ?²M i`QM; M?€v K„i # Q T?O iQ¨M i`QÌM;- [m M; K M
F?¬M; +?9i M¨Q +?2 /'mX

•Q GÊB .mv • çSM; ç®B /B M F?¬M; M?`M çQÊ+ F m H M K°i iB M; ç m çÈM- HmB
+QÐM; çSM; p[M;X G K ç'm F?Q ç½ iQ¨M HU+ T?¦M; F?„T iQ¨M i?•MX L?[M; M;QÌ
?„M M M F?QªM; +€+? +¨M; t X L?'i i?ÌB- ç–v i`ÌB [m M; K M; +O ç'm F?Q +MM;
;„M; +?®M; çÐ F?Q i? +O h•v æ S?mX

h•v æ S?m pšM çSM; Î +?¶ +k- /QÌM; M?Q F?¬M; ? H¨K ;b K¨ €T HU+ F?´M; H² F?-
M¦B

@h +?¨Q +€+ M;QÆB #ÎB pb ç½ +¦ /kM; F?Q ç M ç•v +MM; pÈB [mv i i•K #ªQ p bU
i +kM; +?Q +€+ M;QÆB +ªK i?'v bU bd M?K+X *?d pÈB i?U+ HU+ +O +€+ M;QÆ
bo #ªQ p +?Q pBM? /B m +O J G M b Q \

oW [m€i- i v ?„M +?d p T?Q # i`,K ?„+ ;B€T +?B M bo- €M? K„i +¨M; i`Î M M ?m

@"¼M ?¼ H¨ B \

*ª ç°B [m•M /Q •Q GÊB .mv • +–K ç–m F?¬M; ? H M iB M;- #ÎB pb #¼M ?¼ +,M #ªM
M?Q i? M¨QX

@"¼M ?¼ H¨ +?B M ?[m +O +€+ M;QÆB- +?B M ?[m b M? iYX h?€B ç° +O +€+ M
T?ªB H¨ t2K i?QÌM; #¼M ?¼ b Q \ •Q GÊB .mv •- M;QÆB i`ª HÌB i çBX

•Q GÊB .mv • M? M? M? M i?U+ ?B M [m•M H +O J G M pÈB h•v æ S?m M?QM;

@E?¬M; T?ªBX E?¬M; +?d +¦ K°i KbM? M;QÆBX >ÆM K°i i?€M; M[- +€+ M;QÆ
+MM; çSM; i` M +?B M i`QÌM;X L m #•v ;BÌ +ÁM +?Q ?B m M? m- F?B iÈB +?B M
M?[M; i B M¢M F?¦ HQÌM;X h H¨ M;QÌB ``'i i?ŠM; i?„M- M m +¦ B F?¬M; T?K+ i +
T?2M- M m +€+ M;QÆB i?„M;- ?ªQ- b m M¨v +€+ M;QÆB b) H¨ +?O HU+ +O iB m
b) i?2Q +€+ M;QÆB +MM; iB M H MX *ÁM M m +€+ M;QÆB i?m - p"v ?½v +ÎB M?Q
M;QÆB tm®M;- K†+ i?B i ;B€T ;B®M; M?Q +O #¼M ?¼- ç²M; i?ÌB +kM; i?¨M? K°
GÊB .mv •- ? B i`,K M;QÌB M¨v F +ª K T?€T bQ- /Q M;QÆB i¢K i?ÌB i?®M; bm'i
+?m˜M #`X LY iB M; b m Î +?¶ M¨v [mv i ç'mX

@_ä i?Q M;mv M bQ€B ç¢B M?•MX

•Q GÊB .mv • F?¬M; ?´H¨ ç iY tm'i b„+ M?'i +O G G M ;B i°+- ç®B K†i pÈB K M
?„M F?¬M; ? +¦ MY T?–M +?–M +?ÌX h•v æ S?m i?'v •Q GÊB .mv • +?d ?¬ K°i +
M?Q+? pšM çSM; BK Î +?¶ +k HB M ?ÄB

@a Q \ *ÁM +¦ +?mv M ;b b Q \

•Q GÊB .mv • HÈM iB M; i`ª HÌB

@æ9M; p”v- M;mv M bQ€B ç¢B M?•MX h i?’v M;¨B K M; ç M K°i K T?€T bQX >„M
M;QÌB i K M; ç M ç m H¨ M?[M; ç iY tm’i i?•M iW J G M K pä ?¼+ pB M- +?Q M
?„M ;B M?”T i`”M /Q M? +O +?9M; i X *?O [mªM K T?€T bQ +MM; ?B T i`Ê +?9M

h•v æ S?m MÎ MK +QÌB- ?„M T?€i ?B M- i M iB m iY +O G G M ;B i°+ +kM; [mª M
+?Q bQ pÈB ç€M? ;B€ +O ?„M +ÁM tm•i b„+ ?ÆMX

@æ¦ H¨ K°i +?O w F?¬M; i²BX Pi M?’i M;QÆB ç½ +?SM; iÄ çQÊ+ K„i M?bM M;QÆB
:BÌ ç•v .B T •K h`9+ +¦ i? +MM; +€+ M;QÆB ?B T ç²M; i€+ +?B M- M?QM; ?„M F
+kM; F?¬M; T?ªB H¨ K°i T?–M iY +O +€+ M;QÆBX *?Q M M- i #€+ #Ä i?dM? +–m

•Q GÊB .mv • bYM; b®i K°i +?9i- H9+ M¨v €M? K„i +O ?„M KÈB M?bM b M; .B T •
+kM; F?) ;”i ç–m pÈB ?„MX L?bM M;QÌB ç¢B + ç½ iWM; /¢v +?Q KbM? F?¬M; Qi
i`QÈ+ +ÁM ?¨Q T?¦M; i†M; +?Q KbM? Nyy p¢M FBK i i` M K†i ?„M F?¬M; i? M?`
GÊB .mv •- .B T •K h`9+ i?”i HÁM; #°B T?K+X oÈB im´B +O ?„M K¨ ç½ +¦ i? im
M¨v imv i ç®B H¨ i?B M i¨BX •Q GÊB .mv • F?¬M; ? iB T iK+ /Q /U- #ÎB pb ?„M #B
/¨B i?b ç®B T?QÆM; +¨M; +¦ HÊBX a m F?B ?¨M? H pÈB h•v æ S?m ?„M HB M H
H) iU iBM p¨Q i?U+ HU+ M M •Q GÊB .mv • +ÁM iQÎM; pÈB ? B i`,K M;QÌB M¨v ?Q¨
LY iB M; i?ÌB ;B M- +ª ? B ç°B [m•M +MM; F?˜M K”i i?QÆM; i?ªQ +MM; i?U+ ?B
i`,K +?B M bo /Q .B T >²M; L?¢M +–K ç–m- pšM +?dM? i çSM; Î MÆB ç¦- v M H†
`¼BX .B T •K h`9+ i?”K +?Q +ÁM iQÎM; iQÊM;- ç° ’K +O ?„+ i?B i ;B€T +O #¼M ?
+?QM K°i [mª i`SM;- p”v K¨ #¼M ?¼ pšM F?¬M; ? +Y ç°M;X *¦ M;QÌB /QÈB +?•M ç
;B€T +?ªv tm®M;X

@*?9M; i iÈB # M FB t2K çQÊ+ F?¬M; \

Gv a€i p¶ p¶ p B .B T •K h`9+- +?d +?d K°i #¦M; +•v # M +¢M?X .B T •K h`9+ H„+ c

@L;QÆB çB çBX h Î ç•v çQÊ+ `²BX

*¦ H) #` H•v w +?Q +O # i`,K +?B M bo M M H9+ M¨v ?„M i?”i bU `’i M;mv M w +M
M„M; ; v ;„iX >„M i?–K M;?o +?B M bo K†+ ?„+ ;B€T +ÁM F?¬M; bÊ K°i K T?€T bQ
ç° ’K /Q K†i i`ÌB ç2K H¢B +Æ +?SX h?U+ ` - M;Q¢B i`+? L;•M HQM; F?¬M; ;B9T ?„
M,M; HU+ çB m iB i +MM; T?ªM SM; ç®B pÈB iQ¨M ? +€+ M;mv M i® K T?€T +O
?ÆM `’i t X *?d #ˆM; bU çB m iB i +O i?•M i? ?„M +kM; çO F?B M ?„M +?ŠM; #` ª
M¨v iQ M¨QX LY iB M; `’i M? M? i`¬B [m - # M T?Q •Q GÊB .mv • /QÈB bU +?d ?m
i K ;B€+ i`”M ?bM?- •Q GÊB .mv • çSM; Î T?Q i` M +MM; +O ç°B ?bM? i`Î i?¨M?
/B MX S?Q b m ?„M- K¶B K°i ;½ +?B M bo ç m #WM; #WM; F?Q i? - ç°B ?bM? F?€
T?€T bQ çQÊ+ R8y +?B M bo #ªQ p Î T?Q i`QM;X h?2Q [m M b€i M?¢v #ûM +O .
• +–K ç–m Î T?Q ç–m iB M H¨ jy M;QÌB +kM; +?QM? H¨ M?[M; M;QÌB +¦ i?U+ HU+
E?¬M; ?´ H¨ / M? K¬M- +?d K°i i?ÌB ;B M M;„M M?Q p”v ç½ +¦ i? M;?o ` i`”M ?b
+ÁM b„T t T M?•M HU+ `’i ?ÊT HwX o T?QÆM; /B M [m•M bU •Q GÊB .mv • [mª M?
h?B M i¨BX oÈB i?U+ HU+ G K +’T +O ?„M- Î p` i`Q M¨v +¦ i? T?€i ?mv i?U+ HU+
M?¼M ç i’M +¬M;- +?d +–M T?€ i M i`”M ?bM? +O ç®B T?QÆM;- /M ç®B i?O +¦ ?
?„M +ÁM +¦ 8y K T?€T bQ- ?Q¨M iQ¨M +¦ i? ç€M? #¢B ç®B T?QÆM;X

@æ´B #BM? F?QX

h•v æ S?m i`–K ;B¼M; ?¬X _’i M? M?- iQ¨M #° 8yy M;QÌB i`W K T?€T bQ i’i +ª ç
M?Q K°+ FB K ?Q†+ K°+ +¬MX oÈB pk F?Q M?Q p”v ?B M M?B M b) F?¬M; ;•v i?
pÈB ç®B i?O M M /MM; ç Hmv M [m•M +?„+ +?„M b) F?¬M; i¢Q i?¨M? p’M ç ;bX
;B[/Q M? ç` ?¬ HÈM

@E?B i `ÌB F?ÄB ç•v i, i?Q +?QM? i?S+ #„i ç–mX *ª ? B # M ç m T?ªB M?È F„- ç•v
i”T K¨ H¨ K°i i`”M +?B M +?QM? i?S+- M;Q¨B pB + F?¬M; çQÊ+ ;B i M;QÌB i?b +€
i?O çQ¢M ;bX h` M +?B M i`QÌM;- +?d +–M +¦ i? b®M; b¦i- #’i Hm”M H¨K i? M¨Q
i`QM; ? B # M ?Q¨M iQ¨M F?¬M; +ÁM F?ª M,M; +?®M; +U i?b i`”M i, i?Q M¨v KÈB

-Rõ !

Mặc dù thanh âm lần này không chỉnh tề nhưng xuất phát từ toàn bộ cả 500 người. Tử quang chợt lóe lên, thân thể Tây Đa Phu đã phóng lên cao. Áo Lợi Duy Á phản ứng rất nhanh, hắn giơ cao thanh mộc kiếm hô lớn

-Vì vinh diệu của Mễ Lan !

Đám chiến sĩ cùng ma pháp sư phía sau hắn cũng đồng thời hô

-Vì vinh diệu của Mễ Lan !

-Tiến lên !

Áo Lợi Duy Á là người đầu tiên hành động, Lam đấu khí phối hợp cùng Tinh lam chiến khải lập tức khiến hắn trở thành tiêu điểm của toàn trường.

_____***_____

Sau lưng hắn, còn có bốn gã chiến sĩ có đấu khí đã đạt tới thanh cấp sơ giai, ở phía sau nữa ít nhất đều cùng là Lục cấp trung, cao giai. Nhất thời, cảnh tượng 150 chiến sĩ cùng phóng thích đấu khí từ Lục cấp quả thật rất rung động, đấu khí tung hoành trong không trung, 50 ma pháp sư bên trong cũng đã bắt đầu ngâm xướng chú ngữ.

So với quang hoa huyễn lệ ở bên này thì ba trăm chiến sĩ mang hắc giáp chẳng hề có chút sợ hãi, trong đó một trăm tên trọng kiếm chiến sĩ tay cầm kiếm chân bước từng bước vững chắc, hai bên, phân biệt có một trăm tên trường mâu chiến sĩ đang cầm chắc trường mâu trong tay bọn họ, đi theo trọng kiếm chiến sĩ nghênh đón đối phương. Cầm đầu nhóm trọng kiếm chiến sĩ là người nghênh đón Diệp Âm Trúc trước kia, chính là Diệp Hồng Nhạn. Vẻ mặt hắn giờ đây rất tỉnh táo, hắn cũng giống như các chiến sĩ khác, trên người không hề tản mát ra đấu khí nhưng đối mặt với áp lực từ đấu khí từ 150 người pjats ra tâm tình không chút nào ba động, chỉ lẳng lặng tiến tới. Khoảng cách song phương từ từ rút ngắn lại, 300 thước… 250…200…150… Khi song phương cách nhau 100 thước thì khí thế đám chiến sĩ bên Áo Lợi Duy Á đã tăng tới đỉnh điểm, nhất là Áo Lợi Duy Á, trên thân thanh mộc kiếm hắn cầm Lam đấu khí giống như một ngọn lửa cháy sáng. Diệp Âm Trúc biết, qua trận chiến ở Khoa Ni Á thành Áo Lợi Duy Á thông qua tu luyện, đấu khí chắc chắn đã có tiến bộ. 50 thước, ở khoảng cách này có thể làm gì ? Không trung, đã có vô số quang mang ma pháp lượng khởi, trong đó có đoàn đoàn hỏa cầu mầu xanh biếc. Hỏa cầu thuật, tại hỏa hệ ma pháp là một ma pháp tương đối đơn giản. Nhưng hỏa cầu lục cấp, mặc dù chú ngữ vẫn đơn giản như vậy nhưng ma lực tiêu hao không hề giống như vậy. Năm mươi ma pháp sư cùng đồng thời phóng thích năm mươi hỏa cầu cấp sáu, uy thế cùng uy lực chỉ có thể dụng hai chữ Kinh Khủng để hình dung, đó chính là năm mươi ma pháp trung cấp a ! Đây hẳn là an bài của Áo Lợi Duy Á, nếu không chỉ với một đám ma pháp sư trẻ tuổi sao có thể ăn ý cùng sử dụng ma pháp đồng dạng như vậy.

Tây Đa Phu cũng có chút kinh ngạc nhìn thoáng qua Áo Lợi Duy Á, nhưng hắn vẫn bảo trì im lặng, cũng không hề có ý ngăn cản trận chiến trước mặt, không phải hắn không biết năm mươi ma pháp trung cấp sẽ tạo thành thương tổn thế nào, nếu là binh lính bình thường, đừng nói là ba trăm người, cho dù là ba ngàn người cũng muốn chết phân nửa. Nhưng lúc này hắn vẫn không có hành động gì. Diệp Âm Trúc cũng không động, bởi vì trực giác với hắn rằng, ba trăm chiến sĩ kia tuyệt không đơn giản. Từ lòng kiên nhẫn và nghị lực của bọn họ là có thể nhìn ra đây là một chi hùng sư đã trải qua bách luyện.

-TRẢM !

Diệp Hồng Nhạn hét lớn một tiếng, trọng kiếm trong tay chợt giơ lên.

-TRẢM !

150 tiếng thét lớn ầm ầm vang lên, 99 danh trọng kiếm chiến sĩ phía sau hắn đồng thời giơ cao mộc kiếm trong tay. Trước không hề phóng thích đấu khí lúc này chợt tất cả đều phát ra Hoàng đấu khí, Diệp Âm Trúc kinh ngạc phát hiện, cấp bậc của chiến sĩ này dĩ nhiên đều cũng là hoàng cấp trung giai. Ngoài Diệp Hồng Nhạn, cũng chẳng hề có ai là cao thủ. Đầu kiếm phát đấu khí, hoàng cấp đấu khí dĩ nhiên cũng hóa thành chiến mang, trong phút chốc ngưng tụ ở phía trên đỉnh đầu một trăm trọng kiếm chiến sĩ, sát khí trong nháy mắt tràn ngập. Lấy Diệp Hồng Nhạn làm hạch tâm, một trăm đạo chiến mang như một kỳ tích

dung làm một thể tại không trung, hóa thành một thanh cự kiếm chiều dài quá 30 thước, nương theo cự kiếm Diệp Hồng Nhạn chém ra mà phá không toát tới. Quang mang cự kiếm là màu tím hơn nữa không phải tím nhạt mà là một màu tím sậm.

Trăm kiếm hợp nhất, Diệp Âm Trúc rung động không ngớt, ngay cả Ly Sát đã đi tới chỗ bóng cây nghỉ cũng rung động. Hoàng cấp chiến sĩ tại người thường đã có thể xem như người mạnh, nhưng ở trước mặt chính thức người mạnh bọn họ cũng chẳng toán cái gì. Thế nhưng một trăm tên hoàng cấp chiến sĩ này lại triển hiện ra sức mạnh vô cùng cường hãn. Đó không chỉ đơn thuần đấu khí dung hợp, bởi vì, cho dù là đấu khí cùng tính chất nhưng khi phóng thích cũng không có khả năng sinh ra hiệu quả điệp gia hỗ trợ lẫn nhau. Trong này, nhất định có một nhân tố đặc thù mới có thể khiến chiến mang bọn họ phát ra hoàn toàn dung làm một thể. Về phần nhân tố đặc thù đó là gì, khi thanh cự kiếm so với Tử tinh cự kiếm còn muốn lớn hơn mấy lần kia chém xuống, Diệp Âm Trúc đột nhiên hiểu được. Đây không phải đơn thuần là nhân tố, đó là dung hợp ý chí chiến đấu giống nhau, đồng tâm hiệp lực cùng với đồng dạng thiết huyết sát khí mênh mong mà thành. Chiến mang chính là ý chí chiến đấu dẫn động đấu khí phát ra cường đại công kích. Ý chí càng cường thịnh mặc dù không phải là mấu chốt đại biểu cho chiến mang cường đại nhưng ý chí cũng là một bộ phận quan trọng để tạo nên một chiến sĩ. Khi một trăm đạo chiến ý cường thịnh ngưng tụ cùng một chỗ, cũng là một trăm đạo sát khí vinh uy nhất thể thì chiến mang của bọn họ liền dung hợp sinh ra hiệu quả công kích vô cùng cường hãn. Áo Lợi Duy Lạp rung động, 149 chiến sĩ phía sau hắn cũng rung động, bọn họ dù như thế nào cũng không ngờ tới, chỉ là những bộ binh xuất thân từ quân đội trước còn bị bọn họ xem thường dĩ nhiên cũng có thể thi triển ra năng lực công kích cường đại đến như vậy. 150 đạo Lam đấu khí đồng thời lượng khởi dưới sự điều động của thanh mộc kiếm chém xuống làm bọn họ không có sự lựa chọn nào khác. Đối mặt với nguy cơ, 150 danh chiến sĩ được tuyển chọn tới đây không chút do dự mang đấu khí toàn thân hoàn toàn phóng thích vì đây cũng chính là cơ hội duy nhất của bọn họ. Năm mươi khối hỏa cầu cũng không có đình chỉ mà ngược lại còn bay về phía 300 chiến sĩ quân nhân với tốc độ nhanh hơn ý đồ vây ngụy cứu triệu, chỉ cần năm mươi ma pháp trung cấp này phát huy tác dụng thì nguy cơ đối với chiến sĩ bên mình cũng tự nhiên được giải quyết.

Nhưng chỉ có 100 chiến sĩ trọng kiếm phát động kiếm trảm, hai bên bọn họ còn có 200 chiến sĩ trường mâu hộ vệ.

-Thứ !

Không biết ai cất tiếng hét lớn một tiếng, tất cả trường mâu đồng thời cử lên. Hai trăm thanh trường mâu, mỗi bốn thanh tạo thành một tổ, đồng dạng vẫn là chiến mang màu vàng, khi bốn đạo chiến mang đồng cấp dung hợp cùng một chỗ thì quang mang của nó chợt biến thành màu thâm lam. Năm mươi đạo chiến mang cùng cự kiếm màu tím trên không trung cùng đón lấy năm mươi khối hỏa cầu màu xanh biếc. Chiến mang thâm lam không khó khăn khi đỡ hỏa cầu thuật lục cấp. Trong các ma pháp trung cấp thì hỏa cầu thuật cũng không phải là cực mạnh. Mà thanh cự kiếm trên không vẫn tiếp tục bay tới trên đỉnh đầu của Áo Lợi Duy Lạp cùng đội hình của hắn. Áp lực khổng lồ khiến hít thở của họ cũng chợt trở nên khó khăn có lẽ áp lực đó đã đạt tới Tử cấp. Rất khó tưởng tượng, bao trùm một diện tích lớn như vậy, lại có uy lực công kích mạnh mẽ mà có thể từ một đám Hoàng cấp chiến sĩ phát ra.

Áo Lợi Duy Lạp không cam tâm thất bại nổi giận gầm lên một tiếng, thanh trọng kiếm trong tay đột nhiên chém thẳng lên trên, Lam đấu khí toàn thân cơ hồ trong nháy mắt bộc phát, giống như một lam cầu chói lòa công kích về phía cự kiếm. Xét từ thực lực, bên Áo Lợi Duy Lạp mỗi người đều có thực lực từ lục cấp mà đối thủ cũng chỉ là một trăm chiến sĩ hoàng cấp. Thực lực căn bản là không đồng đẳng. Thế nhưng giờ phút này kết quả lại hoàn toàn trái ngược so với sự đoán của mọi người. Lục cấp đấu khí theo Áo Lợi Duy Lạp chém ra nhưng không hề có ai phối hợp nên chỉ thấy lục quang chỉ lóe lên. Thế nhưng đối thủ lại rất đều nhịp hành động, sát khí tỏa ra nghiêm nghị lạnh lẽo.

Vô số "Oanh oanh" âm thanh cơ hồ cùng lúc vang lên, khi đấu khí song phương va chạm thì thanh cự kiếm màu tím trên không đổi từ Trảm thế thành hoành phách (chém dọc đổi thành ngang). Lam cấp gặp phải tử cấp, ngoài bị chấn nát chắc chắn không hề có kết cục khác. Tựa như một thanh cự chùy lớn từ trên trời giáng xuống, đầu tiên là đấu khí của Áo Lợi Duy Lạp bị kích hội, ngay sau đó là làn lục quang mặc dù như một làn sóng biển công kích tử sắc cự kiếm nhưng sức mạnh một người sao có thể chống lại được của tập thể ? Theo một tiếng nổ lớn vang lên, 150 người bên phía Áo Lợi Duy Lạp từng người một bị đấu khí chấn bay tán loạn. Ngay cả Áo Lợi Duy Lạp cũng bị bay ra ngoài mấy chục thước, há mồm liền phun ra một ngụm

máu tươi, mặc dù không bị thương tổn trí mệnh nhưng chắc chắn không còn chiến đấu lực. Trong phạm vi bao phủ của tử sắc cự kiếm 150 chiến sĩ thì có ít nhất 80 người mất đi năng lực chống cự giống như Áo Lợi Duy Lạp bị chấn bay ra ngoài, còn đám còn lại hầu như cũng đã tiêu hao đi nửa phần sức mạnh.

Nhưng lúc này trường mâu chiến sĩ đã giải quyết xong hỏa cầu trên không trung lại tiến tới.

Hai cánh cùng lên như hai tia chớp đen bình thường với tốc độ kinh người từ hai bên áp tới bao vây đội hình của Áo Lợi Duy Lạp. Mặc dù đã thay thế trường mâu bằng mộc côn nhưng ở trong tay những chiến sĩ tinh anh như thép luyện này lại sắc bén như giao long xuất thủy, sát khí trầm trọng, thiết huyết chiến ý điên cuồng, chỉ có rèn luyện chính thức trong chiến trường mới có thể được như vậy.

Mộc côn trong tay các hắc thiết chiến sĩ được phối hợp không hẳn là tinh diệu nhưng cực kỳ trực tiếp, một người đánh vào đầu, người còn lại đánh vào chân. Phối hợp lẫn nhau cực kỳ chuẩn xác, tấn công cho địch không thể tự ứng cứu.

_____***_____

Trong nhất thời, tiếng rên thảm đây đó vang lên, hai trăm ngươi bên phía Áo Lợi Duy Lạp, bao gồm bản thân hắn trong đó,không hề ngoại lệ bị đánh đau ngã xuống đất, hoàn toàn mất đi năng lực chiến đấu.

Diệp Âm Trúc ánh mắt đảo một vòng, quyết định then chốt thắng bại trường đấu khí này rơi vào trên người của một trăm trọng kiếm chiến sĩ, chỉ thấy đám trọng kiếm chiến sĩ thích khách đã ngồi xuống mặt đất, đều bày ra hình dạng tu luyện đấu khí, đối với cục diện trên chiến trường không hề quan tâm, đó là một loại tín nhiệm, đối với chiến hữu tuyệt đối tín nhiệm, trong đầu lóe tia linh quang, Diệp Âm Trúc đã minh bạch, chẳng trách tử sắc công kích kia của bọn họ bá đạo vậy, thì ra lại là dốc toàn lực liều lĩnh một kích ah!

-Ngươi đã nhìn ra được gì?

Âm thanh Tây Đa Phu tại bên tai Diệp Âm Trúc.

-Ý chí chiến đấu cường đại, phong cách chiến đấu thiết huyết vô tình, cùng với sát khí lẫm nhiên.

Diệp Âm Trúc không do dự hồi đáp.

Tây Đa Phu thản nhiên nói:

-Chỉ có trải qua rèn giũa, tôi luyện trong máu lửa (nguyên tác là 'ma luyện thép và máu') mới có thể đúc thành chân chính cương thiết hùng sư. Bởi vì bồi dưỡng ra đám người thanh niên này, mười lăm năm trước ta đã bắt đầu chuẩn bị, từ trong Mễ Lan Đế Quốc chọn lựa ra ba ngàn nam hài nhi điều kiện thân thể tốt nhất, bọn họ đa phần là cô nhi. Trải qua mười lăm năm huấn luyện mới có kết quả hôm nay. Đáng tiếc, chân chính còn lại của ba ngàn người chỉ có ba trăm người trước mắt. Những người khác đều đã hy sinh trong các loại chiến đấu. Cái chết của họ mới đúc nên một chi cương thiết hùng sư này. Mặc dù số lượng chỉ có ba trăm, đấu khí bất quá hoàng cấp, nhưng ta có lòng tin, bọn họ có thể so sánh với bất kì một chi quân đội nào trên đại lục, trong tình huống bằng về số lượng đủ để đánh lui bất kì địch nhân nào.

Ba ngàn biến thành ba trăm, từ trong miệng của Tây Đa Phu bình tĩnh nói ra như vậy, nhưng trong lòng Diệp Âm Trúc lướt qua một bức họa diện mặt tàn khốc của chiến tranh. Tôi luyện trong máu lửa, cái giá phải trả chính là sinh mệnh ah! Hoàng cấp đấu khí nhìn qua tựa hồ như không có gì cường đại, đám hắc thiết chiến sĩ này cùng là hoàng cấp trung giai nhưng chiến ý và sát khí của họ khiến cho đối thủ cao hơn họ một, hai giai vô pháp chiến thắng. Lúc mà ba trăm người hợp thủ ở một chỗ, rõ ràng đối mặt với bên phía một cá thể thực lực cường đại Áo Lợi Duy Lạp, lại với thành tích bên mình không tổn thất một người, đã thu hoạch được thắng lợi sau cùng.

Diệp Âm Trúc trầm mặc, trong suy nghĩ của hắn, kết quả một tràng chiến đấu vừa rồi đối với hắn mà nói tịnh không chỉ là bề mặt biểu hiện đơn giản như vậy. Hắn nghĩ đến Cầm Thành, đồng thời cũng minh bạch thứ Tây Đa Phu muốn dạy cho mình, binh quý tinh nhi bất tại đa (binh cần giỏi không cần đông).

-Quy trận.

Tây Đa Phu nhàn nhạt nói.

Ba trăm hắc thiết tinh duệ trong nháy mắt tụ lại một chỗ, nguyên bổn ánh mắt cuồng nhiệt dưới đầu khôi đã lại biến trở về bình tĩnh, động tác chỉnh tề như một, bao gồm cả một trăm trọng kiếm chiến sĩ vốn đang nghĩ ngơi trong đó, tất cả mọi người đẩy nhanh tốc độ tập hợp thành đội hình như trước, lạnh lùng đứng ở đó, không có tơ hào một tia âm thanh dư thừa, trong doanh địa chỉ còn lại tiếng rên rỉ bên phía bị đánh ngã là Áo Lợi Duy Lạp chiến sĩ và ma pháp sư bọn họ.

-Sau khi chi bộ đội này đươc kiến thành. Ta cho bọn họ một phiên hiệu là Tử Thần Tam Bách (300 tử thần).

Trong tai Diệp Âm Trúc lại một lần nữa vang lên âm thanh của Tây Đa Phu, nhưng lần này là thông qua truyền âm mà đến.

-Làm Mễ Lan Đế Quốc nguyên soái, ta có tước vị công tước. Tử Thần Tam Bách không hề thuộc bất kì một quân đoàn nào, bọn họ là tư binh của ta, cũng là một chi tư binh duy nhất, chỉ nghe mệnh lệnh từ một người là ta, nếu sau khi kết thúc tại trường bài vị chiến ngươi có thể bảo chứng mỗi người bọn họ đều bình an trở về. Vậy sau khi bọn họ trở về thì ta sẽ đem chi Tử Thần Tam Bách này chuyển tặng cho ngươi.

-Tặng cho cháu?

Diệp Âm Trúc xém chút kinh hô thốt ra thành lời, may mắn là tâm chí hắn kiên định, nhưng trong ánh mắt của hắn đã tràn đầy kinh ngạc.

Ba trăm người,mặc dù đây chỉ có ba trăm người, nhưng trong mắt của Diệp Âm Trúc,bọn họ thậm chí so với một quân đoàn còn mạnh hơn. Đó là kết tinh tâm huyết mười lăm năm của Tây Đa Phu ah! Diệp Âm Trúc phát hiện tim mình đập nhanh hơn, ba trăm chiến sĩ này đối với hắn mà nói, không chỉ là một chi sức mạnh cường đại đồng thời cũng là ba trăm sĩ quan tốt nhất. Thực lực của Tinh Linh tộc mặc dù không tệ nhưng bọn họ xét cho cùng không phải nhân loại, không thể chân chính hiểu rõ tình hình của nhân loại. Nếu mình tại Mễ Lan Thành kia bốn ngàn binh sĩ do Tử Thần Tam Bách này đến huấn luyện mà nói, cần không đến vài năm, bản thân chắc chắn sẽ có một chi lực lượng chân chính tinh nhuệ.

Tây Đa Phu nhìn Diệp Âm Trúc.

-Ngươi có lòng tin đem bọn họ bình an trở về không? Người khác ta mặc kệ, nhưng Tử Thần Tam Bách là kỳ vọng lớn nhất của ta. Ba trăm người này có thể từ trong ba ngàn người cuối cùng sống sót được, không chỉ là vì sự xuất sắc của bổn thân bọn họ, đồng thời bọn họ cũng đều giống như chúng ta, sở hữu tóc đen mắt đen.

Tóc đen mắt đen, Đông Long huyết mạch. Tây Đa Phu không biết trải qua bao nhiêu khó khăn kiến lập nên một chi quân đội như vậy nhưng ông nguyện ý giao cho mình. Diệp Âm Trúc mặc dù đã minh bạch ý của ông,n hưng thực sự khó mà lí giải.

-Là bởi vì Hải Dương, nếu không phải Hải Dương có lẽ lần này ta còn có sự chọn lựa khác. Nhưng ngươi đã muốn dẫn Hải Dương cùng đi tham gia thất quốc thất long bài vị chiến thì ta cũng phải phái ra bọn họ, có lẽ ngươi không tin, sự thành lập Tử Thần Tam Bách chính là vì để bảo hộ Hải Dương, nên bọn họ cũng là của hồi môn của Hải Dương. Bọn họ sẽ là lực lương vĩnh viễn thủ hộ ở kế bên Hải Dương.

Nhìn Tây Đa Phu,Diệp Âm Trúc đột nhiên nhận ra vị nguyên soái khuôn mặt băng lãnh cương nghị này lại còn có một bộ mặt tình cảm ấm áp. Hải Dương thật là có một vị gia gia tốt.

-Cháu không thể hướng người bảo chứng.

Diệp Âm Trúc ngẫm nghĩ rồi nói.

-Sao?

Tây Đa Phu nhíu nhíu mày.

-Ngươi đối với bản thân mình không có lòng tin sao?

Diệp Âm Trúc lắc đầu nói:

-Không. Bởi vì cháu không biết rằng sẽ đối mặt với địch nhân trình độ cường đại đến mức nào. Hiện giờ hướng ngài bảo chứng chỉ là lời hứa suông mà thôi. Cháu chỉ có thể nói cháu sẽ hết sức toàn lực mà làm.

Trong mắt Tây Đa Phu toát ra một tia mục quang hân thưởng.

-Được. Vậy ta sẽ chờ đợi xem thành tích của ngươi. Đi đi, chúng ta cần đi thu thập tàn cục. Số hai trăm người chọn lựa ra mặc dù thiên phú không tệ nhưng luận về chiến đấu lực bọn họ còn kém quá xa. Thực lực tuyệt không chỉ bày ra một phương diện là đấu khí. Cho dù là có đấu khí lam cấp như Áo Lợi Duy Lạp, từ trong Tử Thần Tam Bách của ta mặc cho ngươi lựa chọn ra ba người, dưới tình huống không phải trả giá sinh mạng cũng có thể hạ gục hắn.

Ba hoàng cấp hạ gục một lam cấp? Diệp Âm Trúc thực sự có chút khó mà tin được.

-Tây Đa Phu gia gia, nếu như đấu khí không phải là nhân tố chân chính quyết định chiến đấu lực của võ sĩ, vậy cái gì mới phải?

Tây Đa Phu thấp giọng nói:

-Dũng khí-Trí tuệ-Chiến ý-Sát khí-Quyết tâm. Những cái đó mới là năm đại yếu tố chân chính trên chiến trường. Một cao thủ đấu khí nhưng hèn nhát, đối mặt một người thực lực không bằng mình nhưng lúc đánh nhau có chiến ý phong cuồng và sát khí, thì sẽ như thế nào? Mà đối thủ này còn sở hữu trí tuệ và quyết tâm thẳng tiến không lùi, lại sẽ như thế nào?

Lời nói của Tây Đa Phu rất đơn giản, cũng rất trực tiếp nhưng lại giống như là một quả trọng chùy đã khua mở ra một cánh cổng lớn khác trong lòng Diệp Âm Trúc. Hít thật sâu vào một hơi không khí có chút nóng rực, Diệp Âm Trúc sắc mặt nghiêm túc cung kính nói:

-Đã thụ giáo.

Lúc này, Tây Đa Phu đã dẫn Diệp Âm Trúc và Á Tu Tư đi đến trung ương doanh, nhìn người bên phía Áo Lợi Duy Lạp, âm thanh lạnh lùng nói:

-Đứng lên.Ta cho các ngươi một phút, trong một phút còn có ngừoi không đứng lên, hôm nay sẽ không có bữa trưa và bữa tối. Ba phút còn có người không đứng lên thì không xứng gia nhập chiến đội này.

Trong lời nói của ông chỉ có một có một loại ngữ khí, đó chính là không được phép nghi ngờ.

Người đầu tiên đứng lên là Áo Lợi Duy Lạp, Tinh Lam chiến khải giúp hắn giảm nhẹ đại bộ phận chấn đãng lực. Mặc dù thân thể bị đánh bay nhưng vẫn không buông mộc kiếm, đối với một chiến sĩ mà nói, nhất là trọng kiếm chiến sĩ, kiếm tương đương với một nửa sinh mệnh của hắn. Giãy dụa từ trên mặt đất đứng lên, Áo Lợi Duy Lạp có chút khó khăn đi tới trước mặt Tây Đa Phu.

-Nguyên soái, ta đã phục. Ta nguyện ý trở thành một tiểu binh phổ thông nhất trong số những chiến sĩ này.

Tây Đa Phu hướng Áo Lợi Duy Lạp gật đầu.

-Ngươi không có thua, chiến thuật của ngươi trong lúc vội vàng cũng xem như được, không hổ xuất thân từ Tử La Lan gia tộc, ngươi tịnh không có làm mất thanh danh của gia gia ngươi.

Hai trăm người có thể được lựa chọn ra, tự nhiên đều có điểm hơn người, nội trong một phút, trừ các ma pháp sư thân thể thực sự yếu ớt ra, một trăm năm mươi chiến sĩ đều dựa vào mộc kiếm hoặc mộc côn trong tay miễn cưỡng đứng lên. Nhưng chỉ là sắc mặt của bọn họ lúc này đều đã thay đổi. Ngạo khí trước đó đã sớm tiêu thất, chỉ còn lại có các loại thần sắc phức tạp, có phẫn nộ, có kinh ngạc, nhưng lại không có một người nào không phục.

Tây Đa Phu lộ ánh mắt sắc sảo từ trên người một trăm năm mươi chiến sĩ này đảo qua.

-Các ngươi trong những người đồng tuổi đều rất xuất sắc. Nhưng mà ta hôm nay có thể nói cho các ngươi biết rằng, các ngươi còn chưa phải là một chiến sĩ chân chính, càng không phải một chiến sĩ tiêu chuẩn. Bởi vì đa số người trong các ngươi đều không có trải qua khảo nghiệm thiết và huyết. Các ngươi càng không biết phối hợp đoàn đội. Đẳng cấp lục cấp trở lên thì rất giỏi lắm sao? Ta có thể cho các ngươi biết, xem như dưới tình huống một đối một, các ngươi cũng không thể nào chiến thắng ba trăm chiến sĩ phía sau ta. Chỉ có trên chiến trường chân chính mới có thể rèn ra cường giả chân chính. Ta hy vọng các ngươi có thể nhớ kĩ những lời ta đã nói hôm nay. Từ bây giờ trở đi, các ngươi tiến hành nghỉ ngơi. Sáng sớm mai, kể cả

ma pháp sư, sẽ tiến hành thời gian một tháng huấn luyện, đó sẽ là sự tu luyện các ngươi chưa bao giờ thể nghiệm qua. Bây giờ giải tán. Áo Lợi Duy Lạp, Diệp Âm Trúc hai người các ngươi theo ta.

Nói xong, Tây Đa Phu đầu cũng không quay lại hướng phòng doanh kế bên đi tới.

Đế quốc nguyên soái, đây chính là năng lực và uy nghi của đế quốc nguyên soái, bất luận là Diệp Âm Trúc hay là Áo Lợi Duy Lạp, lúc này trong lòng trỗi dậy chỉ có kính trọng và bội phục sâu sắc.

Á Tu Tư trên mặt toát ra vẻ tươi cười, hắn đã sớm quen với tác phong vị lão bằng hữu của mình, cũng không nói thêm gì, tay phải vừa khua, một cái quần thể trị liệu ma pháp quang minh hệ đã bay đến trên thân người của đám ngươi trẻ tuổi thụ thương. Thực lực của cửu cấp Ngân Long thật kinh khủng, chỉ trong chốc lát, kèm theo cảm giác sảng khoái, thân thể của đám chiến sĩ trẻ tuổi và ma pháp sư đã khôi phục hơn phân nửa.

---

o·Pu G\yỀjX o·PI i_Ńh -ʉ ?Đ§ b\è ¦_

Tây Đa Phu dẫn theo Áo Lợi Duy Lạp và Diệp Âm Trúc vào một doanh trại bình thường.

-Bắt đầu từ ngày mai, Diệp Hồng Nhạn sẽ nói cho các ngươi biết phải huấn luyện như thế nào. Diệp Âm Trúc, nhiệm vụ của ngươi là cùng Ly Sát tận lực bảo vệ hai trăm nhân mạng. Ba trăm tử thần đó không cần các ngươi phải chiếu cố. Hy vọng sau một tháng, ta có thể nhìn thấy hai trăm chiến sĩ đích thực

Áo Lợi Duy Lạp hỏi lại :

-Nguyên soái, có thể nói cho bọn thuộc hạ biết nội dung huấn luyện không?

Tây Đa Phu điểm nhiên trả lời :

-Địa điểm huấn luyện không phải là ở đây, đó là một nhiệm vụ, tập kích bộ lạc Lôi Thần. Yêu cầu của ta là các ngươi phải mang từ doanh trại Lôi Thần về đấy ít nhất 2000 cái tai của hoàng tộc bộ lạc sư nhân.

Áo Lợi Duy Lạp há miệng làm một ngụm lương khí, thất thanh hỏi lại :

-Cái gì? Tập kích doanh trại Lôi Thần? Còn muốn giết 2000 sư nhân chiến sĩ?

Muốn mang về 2000 cái tai hiển nhiên phải giết chết chủ nhân của nó trước.

Diệp Âm Trúc có vẻ khác với Áo Lợi Duy Lạp, hắn vẫn bình tĩnh, yên lặng, hắn đã sớm đoán được Tây Đa Phu huấn luyện những người này hoàn toàn không đơn giản.

Tây Đa Phu lãnh đạm trả lời :

-Nếu các ngươi ngay cả việc này cũng không làm được vậy thì cần gì phải đi Pháp Lam chịu chết. Tất nhiên các ngươi đã được lựa chọn tham gia chiến đội này đều đã từng đối diện với cái chết, chết dưới tay thú nhân với chết dưới tay chiến sỹ của quốc gia khác còn có gì khác nhau. Vừa rồi ta đã nói qua với Diệp Âm Trúc, không trải qua huyết tẩy, cũng là không thể trở thành chiến sĩ chính thức. Á Tu Tư cũng sẽ đi cùng các ngươi, nhưng hắn cũng giống Ly Sát, chỉ thi triển ma pháp phục hồi chứ không tham chiến . Sáng mai, các ngươi phải xuất phát. Trong một tháng phải có kết quả, nếu không cũng đừng trách ta lãnh huyết vô tình. Trong một tháng này hai ngươi phải cùng nhau thống lĩnh năm trăm người, Diệp Âm Trúc tác chủ, Áo Lợi Duy Lạp ngươi làm phó. Diệp Hồng Nhạn lãnh đạo ba trăm tử thần sẽ theo sự phân phó của các ngươi. Được rồi, các ngươi có thể đi. Âm Trúc, sớm mai Hải Dương sẽ theo Á Tu Tư đến cùng đi với các ngươi, đừng quên đáp ứng những gì ta yêu cầu, nếu gặp tình huống nguy hiểm cực độ, ba trăm tử thần được lệnh phải dốc sức bảo vệ Hải Dương, cho dù là trái lệnh của ngươi hay Áo Lợi Duy Lạp, hiểu chưa?

-Đã rõ.

Diệp Âm Trúc bình tĩnh đáp lời, trải qua tất cả những việc vừa rồi, vô hình chung hắn lại tiến bộ thêm vài phần.

Tây Đa Phu rời đi, trong phòng chỉ còn lại hai người Áo Lợi Duy Lạp và Diệp Âm Trúc.

Áo Lợi Duy Lạp ngồi phịch xuống giường

-Âm Trúc, làm sao có thể hoàn thành nhiệm vụ này, đừng nói là tập kích doanh trại Lôi Thần, cho dù tập kích 2000 sư nhân ở ngoài khả năng chiến thắng cũng không phải là cao, huống hồ là đánh thẳng vào đất của chúng. Thực lực của sư nhân chiến sĩ tuy không bằng mông cự thú, nhưng trời sinh ra chúng để làm chiến sĩ. Bọn họ là một trong số ít những thú nhân tộc có khả năng sử dụng đấu khí. Giết chết hai nghìn tên đơn giản vậy sao? Doanh trại Lôi Thần có sẵn đội quân hơn mười vạn thú nhân đó.

Diệp Âm Trúc trầm giọng nói :

-Vừa rồi Tây Đa Phu gia gia đã nói cho ta biết, một chiến sỹ chính thức phải có đủ năm tố chất gồm, dũng khí, trí tuệ, chiến ý, sát khí, quyết tâm. Nếu không thử sao biết chúng ta không làm được? Muốn hoàn thành nhiệm vụ này chúng ta phải có quyết tâm chiến thắng. Tin ta đi, ngươi cũng phải tin vào chính mình, mọi việc sẽ ổn thôi.

Nghe xong lời Diệp Âm Trúc. Sự chán nản trong lòng Áo Lợi Duy Lạp cũng từ từ tiêu tan. Đúng vậy, tham gia chiến đội này phải sẵn lòng vì Mễ Lan đế quốc mà hy sinh. Đối với bản thân mình đây cũng là cơ hội rèn luyện tốt nhất, nếu thành công sẽ là một vinh dự suốt đời.

-Được, liều mạng. Âm Trúc, chúng ta bàn thảo kế hoạch một chút đi. Kế hoạch hoàn thiện cũng là thành công bước đầu rồi.

Gương mặt Diệp Âm Trúc thoáng hiện lên nụ cười

-Thế này mới đúng là đại ca Áo Lợi Duy Lạp mà ta biết chứ. Bất quá, chúng ta cần phải thương nghị với một người

Áo Lợi Duy Lạp chợt nhớ :

-Ngươi nói thủ lĩnh của ba trăm tử thần, Diệp Hồng Nhạn sao?

Diệp Âm Trúc gật đầu

Đúng lúc này vang lên tiếng gõ cửa, Áo Lợi Duy Lạp ra mở cửa thấy đúng là Diệp Hồng Nhạn.

-Diệp huynh đệ, vừa nhắc đến ngươi thì ngươi đã đến luôn

Diệp Hồng Nhạn khẽ gật đầu rồi bước vào phòng, khí tức phát ra có vẻ lạnh lùng, nhưng giữa ba trăm tử thần, Diệp Âm Trúc lại cảm thấy hắn chính là người có nhân tình nhất rồi.

-Nguyên soái đã cho ta biết, bắt đầu từ ngày mai, trong vòng một tháng ta cùng các huynh đệ của ta dưới quyền điều khiển của hai ngươi.

Áo Lợi Duy Lạp nói :

-Nếu vậy, nhiệm vụ lần này ra sao hẳn ngươi cũng đã biết.

Diệp Hồng Nhạn khẽ gật đầu.

Áo Lợi Duy Lạp nói :

-Ta muốn nghe ý kiến của ngươi môt chút

Hắn hiểu rất rõ ràng, nhiệm vụ lần này chủ yếu do ba trăm tử thần làm chủ lực. Mà người quen thuộc nhất của ba trăm tử thần chính là Diệp Hồng Nhạn, chỉ khi dưới sự chỉ huy của hắn mới có thể phát huy năng lực chiến đấu mạnh nhất.

Diệp Hồng Nhạn điềm nhiên trả lời :

-Ta không có ý kiến gì, Nguyên soái để ta dưới sự chỉ huy của các ngươi, ta sẽ nghe các ngươi. Ta chưa từng học qua cái gì chiến thuật, nguyên soái chỉ dạy chúng ta kỹ xảo giết người. Đối với chúng ta mà nói, mệnh lệnh của nguyên soái là tất cả.

Chỉ có kỹ xảo giết người, đó chính là xưng hào của ba trăm tử thần này.

Áo Lợi Duy Lạp thở dài một tiếng :

-Quả là nhiệm vụ bất khả thi a! Thời gian là vấn đề lớn nhất. Từ đây đến doanh trại Lôi Thần, dù có cưỡi trên Ai lý mẫn long hành quân nhanh nhất cũng mất khoảng 8 ngày, quay lại cũng mất thêm 8 ngày là 16 ngày. Cho dù chúng ta có thể điều được 500 mẫn long, thời gian để chúng ta tập kích Lôi Thần còn không đầy nửa tháng. Thời gian ngắn thế đừng nói là có thể hoàn thành nhiệm vụ, có thể nhìn thấy hai ngàn sư nhân cũng là một vấn đề rồi.

Ánh mắt Diệp Hồng Nhạn chợt lóe lên

-Một nhiệm vụ bất khả thi ư. Cái này là nguyên soái bảo ta giao cho các ngươi.

Vừa nói hắn vừa đưa môt phong thư cho Diệp Âm Trúc.

Diệp Âm Trúc mở ra cùng xem với Áo Lợi Duy Lạp. Đây là tin tình báo dến từ Thánh Tâm Thành nơi biên cương truyền về. Xem tin tức tình báo này, cả hai đều không nhịn được, mắt sáng như đèn pha. Cơ hội chính là ở tin tức tình báo này.

Sáng sớm ngày thứ hai, dưới sự chỉ huy của ba người Diệp Âm Trúc, Diệp Hồng Nhạn, năm trăm người bắt đầu cuộc hành trình. Cùng họ xuất phát còn có hai con ngân long. Còn có Hải Dương đã đến từ sáng sớm, lúc này đang ngồi trên long bối của Á Tu Tư.

Không có Ai ký khắc mẫn long, Tây Đa Phu truyền tin tới 500 người này, nhiệm vụ này bọn họ phải đi bộ để hoàn thành. Nghe được tin này, ngoại trừ 300 tử thần và Diệp Âm Trúc không sao, những người khác đều không khỏi biến sắc. Lộ trình này tuyệt đối không gần a! Nếu phải đi bộ không biết bao giờ bọn họ mới có thể đến được Cực Bắc Hoang Nguyên? Nếu toàn là chiến sĩ thì còn có thể, nhưng tại đây còn có 50 ma pháp sư.

Sau một cuộc thương lượng đơn giản, Diệp Âm Trúc lần đầu tiên đích thân thống lĩnh quân đôi, lần đầu tiên hạ lệnh.

450 chiến sỹ tháo bỏ khôi giáp cùng vũ khí, toàn bộ khinh trang đi tới, 50 ma pháp sư được những chiến sỹ cõng trên lưng, cứ một giờ đổi người một lần.

Trong một thời gian ngắn, Diệp Âm Trúc cũng chỉ có thể nghĩ được biện pháp như thế. 450 bộ khôi giáp vũ khí tuy không phải ít, cũng chỉ chiếm một không gian rất nhỏ trong Tu di thần giới mà thôi.

Trận đánh hôm trước có tác dụng kích thích tinh thần rất nhiều, kể cả 50 ma pháp sư trong số 200 người tham chiến tuy cũng cảm thấy kinh hãi, nhưng cũng không ai có ý kiến gì. 500 người cứ thế yên lặng rời khỏi phạm vị Mễ Lan thành trực chỉ phương Bắc.

Diệp Âm Trúc cùng Hải Dương không đi bộ cùng đoàn người, không phải họ lười biếng mà bởi vì còn có chuyện quan trọng phải làm. Vậy nên ngay từ đầu cả hai đều ngồi trên lưng Á Tu Tư.

Không giống Ly Sát, thân thể to lớn của Á Tu Tư bay giữa không trung rất vững vàng, thậm chí còn tạo ra một phong hệ ma pháp tạo kết giới bảo vệ, gió giữa không trung không thể ảnh hưởng đến Hải Dương và Diệp Âm Trúc.

300 tử thần do Diệp Hồng Nhạn dẫn đầu, toàn thân phục trang đen tuyền đi ở phía sau đội ngũ, tổ đội 200 người bao gồm các ma pháp sư do Áo Lợi Duy Lạp lãnh đạo hành quân cấp tốc. Muốn nhanh chóng đến được Cực Bắc Hoang Nguyên, bọn họ không thể trì hoãn thời gian, toàn lực tốc hành.

Những chiến sĩ thực lực phổ thông lục cấp cũng không di chuyển với tốc độ thông thường. Đoàn quân di chuyển rất nhanh trên sơn đạo, dĩ nhiên không thể so với Ai lý khắc mẫn long. Không có trang bị trên lưng, bọn họ di chuyển cũng không chậm chút nào.

-Hải Dương, Bồi nguyên tĩnh tâm khúc nào

Diệp Âm Trúc ngồi phía sau Hải Dương đồng thời tự lấy ra Đại thánh di âm cầm.

Đấu khí của các chiến sĩ cũng đủ mạnh mẽ, nhưng dù sao bọn họ cũng chỉ là người, thân thể và sức chịu đựng của loài người dù sao cũng không thể so sánh với Ai lý khắc mẫn long, tốc độ ban đầu tuy nhanh nhưng cũng không thể duy trì lâu được. Đội ngũ dưới sự lãnh đạo của Áo Lợi Duy Lạp, Diệp Âm Trúc

ngòai việc trợ giúp mang theo vũ khí trang bị, quan trọng hơn là duy trì sức chịu đựng của chiến sĩ. Đồng thời cũng là một cơ hội tốt cho hắn rèn luyện khả năng khống chế cầm ma pháp.

Cổ tranh hòa tấu cùng cổ cầm, hai âm sắc trầm thấp khác nhau đồng thơi vang lên Bồi nguyên tĩnh tâm khúc văng vẳng giữa không trung. Trên người Hải Dương tỏa ra quầng sáng màu lam, cùng với tiếng đàn Diệp Âm Trúc cũng tỏa ra sắc tím. Một quầng sáng tím lan tràn khắp thiên không.

Cầm Đế

_____***_____

Hai người đã cùng nhau hợp tấu từ rất lâu, từ khi thực lực của Hải Dương tiến bộ vượt bậc, đối với khả năng lý giải thần âm ma pháp cũng tốt hơn trước kia rất nhiều. Có một sư phụ tốt như Diệp Âm Trúc chỉ điểm, nàng có thể không tiến bộ được sao?

Hợp tấu cùng Diệp Âm Trúc, Hải Dương căn bản không cần khống chế ma pháp của mình, chỉ cần phóng thích ma pháp, còn thừa chút nào đều do Diệp Âm Trúc hoàn thành. Một cảnh tượng kỳ dị xuất hiện, Diệp Âm Trúc nhắm hai mắt lại, hoàn toàn dùng tinh thần lực cảm thụ vị trí của từng chiến sĩ bên dưới. Quầng sáng tím trên người hắn cùng Hải Dương đột nhiên hóa thành từng luồng sáng tím phóng xuống dưới.

Mỗi dòng sáng tím có đường kính chừng một thước vừa vặn bao lấy thân thể một chiến sĩ trong đó. Diệp Âm Trúc khống chế ưu tiên chiếu cố cho những chiến sĩ đang cõng ma pháp sư trên lưng trước.

Đây chính là Thần âm quang hoàn do chính Diệp Âm Trúc tự nghiên cứu ra. Sử dụng tinh thần lực khống chế ma pháp, Thần âm quang hoàn chẳng những có thể tăng cường hiệu quả của nhạc khúc lên mức lớn nhất, đồng thời cũng có thể khống chế ma pháp phát ra, cùng hợp tấu sẽ cho ra ma pháp hiệu quả nhất tác dụng lên thân thể mục tiêu.

Thần âm quang hoàn phát ra "Bồi nguyên tĩnh tâm khúc" màu tím có hiệu quả mạnh đến ngay cả Diệp Âm Trúc cũng không thể ngờ tới. Khi hắn khống chế 50 Thần âm quang hoàn bao phủ 50 chiến sĩ cõng ma pháp sư, đám chiến sĩ này trở nên hưng phấn, tốc độ tăng lên bất ngờ, thậm chí như là trên lưng họ không hề có ma pháp sư nào vậy. Còn kỳ dị hơn nữa chính là đấu khí trên thân họ xuất hiện biến hóa. Đấu khí của mỗi người được tăng liền hai cấp, cơ hồ một hơi lên thành 50 chiến sĩ có thanh cấp đấu khí, ma pháp sư trên lưng trở nên nhẹ bẫng. Bọn họ thậm chí còn quên đi cảm giác đang thi hành một nhiệm vụ bất khả thi.

Đồng thời được thụ hưởng lợi ích, còn có 50 ma pháp sư, do được "Bồi nguyên tĩnh tâm khúc" kích thích, sự thống khổ của họ biến mất trong khoảnh khắc. Cảm giác lực đối với ngoại giới cũng đồng thời gia tăng, tinh thần lực cũng tăng lên đến đỉnh điểm. Đáng tiếc vì muốn có khả năng công kích tối đa, lần này đi chọn ra 50 ma pháp sư đều thuộc hỏa hệ, nếu là phong hệ, có thể sử dụng phong hệ phụ trợ ma pháp "Phiêu phù thuật" còn làm tăng tốc độ hành quân của cả đoàn.

Khống chế một lúc 50 thần âm quang hoàn vốn đã đạt đến cực hạn của Diệp Âm Trúc, tinh thần lực của hắn cũng có hạn. thân thể khổng lồ của Á Tu Tư cách mặt đất vài trăm thước, nếu không dùng Thần âm quang hoàn thì khó có thể tác dụng được lên chiến sĩ. Duy trì việc khống chế tinh thần lực, tấu lên nhạc khúc "Bồi nguyên tĩnh tâm khúc" một lần, hắn cũng không biết rằng, việc này không chỉ khiến những chiến sĩ và ma pháp sư bên dưới tiêu tan mệt mỏi, mà đồng thời còn dần dần thay đổi thân thể bọn họ.

Diệp Âm Trúc không phải là không nghĩ tới khả năng dùng Truyền tống ma pháp trận đi tới Cực Bắc Hoang Nguyên trước, nhưng bí mật này đối với hắn quá trọng yếu. Nếu Áo Lợi Duy Lạp cùng những chiến sĩ Mễ Lan đế quốc biết được mình có năng lực đưa họ đến lãnh địa của thú nhân tộc,lần sau khi có chiến tranh thật sự,họ đòi hắn giúp thì biết làm sao? Huống hồ nhiệm vụ lần này cũng cho mình thêm phần kinh nghiệm, dùng truyền tống cũng chỉ là một mẹo vặt thôi, cũng không thể nào có hiệu quả tốt. Ngày hôm qua hắn cùng Áo Lợi Duy Lạp nhận được tin tình báo, khiến cho nhiệm vụ lần này cũng dễ tính tóan hơn. Tin tình báo cho biết, trong khoảng thời gian gần đây, không rõ vì điều gì , ba bộ lạc lớn triển khai hành động càn quét quy mô trên Cực Bắc Hoang Nguyên, phần lớn lực lượng quân đội thú nhân đều tập trung tại đây. Hiển nhiên là có cả hoàng tộc bộ lạc Lôi Thần, nếu họ có thể lặng lẽ vượt núi, tiếp cận Cực Bắc Hoang Nguyên tìm kiếm sư nhân để làm nhiệm vụ. Vậy thì tự nhiên có thể hoàn thành nhiệm vụ.

"Đây là ma pháp của thần âm sư sao? Quả thật thần kỳ."

Á Tu Tư trong tâm cảm thán. Đây chính là lần đầu tiên hắn nghe thấy khúc nhạc dạng này. Tuy Diệp Âm Trúc khống chế Thần âm quang hoàn, nhưng cũng không có khả năng khống chế hoàn toàn hiệu quả của nhạc khúc, bởi vậy Á Tu Tư cùng Ly Sát cũng được hưởng chút lợi lộc, "Bồi nguyên tĩnh tâm khúc" trực tiếp ảnh hưởng đến chúng, hai con ngân long cũng được hưởng thụ, chúng cực kỳ mẫn cảm với ma pháp, có thể tự phát hiện thân thể mình đang biến hóa. Lúc trước đã nói, Diệp Âm Trúc tấu đàn đối với ma thú có tác dụng xúc tiến quá trình tiến hóa. Mặc dù lúc này là hợp tấu, nhưng vẫn có tác dụng xúc tiến như vậy.

Tinh thần Diệp Âm Trúc lúc này hoàn toàn tập trung khống chế Thần âm quang hoàn, cùng lúc khống chế tinh thần lực chia làm 50 phần ma pháp đối với hắn mà nói, cũng là việc rất khó khăn. May mà đây là Thần âm quang hoàn có tính phụ trợ, không mang tính công kích, nếu không sẽ bị người nhận quang hoàn phản kích. Nếu không có thể nói, thực lực hắn bây giờ cũng không thể khống chế nổi 50 quang hoàn.

Diệp Âm Trúc và Hải Dương đều không phải là thần, bọn họ chỉ là ma pháp sư. Tấu nhạc càng dài càng tiêu hao ma pháp lực, họ cũng không thể chịu đựng được. Sau một lúc điều chỉnh, Diệp Âm Trúc quyết định cứ nửa giờ lại đổi người cõng ma pháp sư một lần, lợi dụng nửa giờ này, hắn cùng Hải Dương trên lưng Á Tu Tư vận dụng minh tưởng khôi phục ma pháp lực, rồi nửa giờ sau lại khống chế "Bồi nguyên tĩnh tâm khúc" để hỗ trợ các chiến sĩ. Cứ như vậy hiệu quả của Thần âm quang hoàn phát huy được tối đa, các binh sĩ sẽ có được sự bảo đảm tốt nhất.

Thần âm quang hoàn tử cấp chỉ có thể nói là thần diệu. Những chiến sĩ cõng ma pháp sư khi đổi cho nhau, người nhận việc phát hiện người làm trước hoàn toàn không có dấu hiệu mệt mỏi, ngược lại càng thêm sung sức, thân thể cũng ở trong trạng thái tốt nhất. Tử cấp ma pháp này cuối cùng là ma pháp gì không biết? Ở đây cũng có không ít người không hề quen biết Diệp Âm Trúc, nhưng ma pháp thần âm hệ thần kỳ này khiến bọn họ đều có ước muốn, ước muốn được thần âm quang hoàn bao phủ lần nữa. Lúc này cả 200 người cũng không dám khinh thị vị chỉ huy trẻ tuổi này nữa. Người này chính là tử cấp ma đạo sư a! Bọn họ tự nhiên không thể biết, tử cấp hợp tấu sinh ra hiệu quả như vậy.

Chín giờ liền chạy liên tục, mọi người cũng không biết đã đi được bao xa. Cả 450 chiến sĩ cũng đều đã cõng ma pháp sư trên lưng một lần, Diệp Âm Trúc hạ lệnh tạm thời nghỉ ngơi hai giờ, ăn cơm, khôi phục thể lực rồi mới tiếp tục hành quân.

Cả 450 chiến sĩ và 50 ma pháp sư đều đã được thần âm quang hoàn bao phủ một lần, bọn họ mặc dù mệt mỏi nhưng so với bình thường đã mạnh hơn rất nhiều. Duy có sắc mặt Hải Dương và Diệp Âm Trúc đã hơi tái đi. Không ngừng phóng thích ma pháp , minh tưởng khôi phục, tinh thần hai người đều cực kỳ mệt mỏi. Nhưng bọn họ cũng phát hiện , rèn luyện như thế này , ma pháp lực của chính bản thân cũng tăng lên rất nhiều. Nhất là Diệp Âm Trúc, hắn vừa tấu nhạc vừa khống chế thần âm quang hoàn, khả năng khống chế tinh thần lực vô hình chung cũng tăng nhiều.

Ánh mắt kính nể đã xuất hiện trên mắt các ma pháp sư và chiến sĩ, ngay cả 300 tử thần trong trang phục đen tuyền cũng nhìn Diệp Âm Trúc bằng một ánh mắt khác.

Ăn uống qua loa một chút rồi Diệp Âm Trúc cùng Hải Dương lại đi vào trạng thái minh tưởng. Thời gian đối với họ là quan trọng nhất. Chỉ có tranh thủ thời gian hành quân mới có thể hòan thành nhiệm vụ. Ánh mắt mỗi chiến sĩ nhìn họ cũng đều trở nên tôn kính. Bất kỳ ai cũng biết, nếu không có sự trợ giúp của tử cấp thần âm ma pháp, họ cũng không thể huy động đấu khi liên tục chín giờ liền hành quân cấp tốc. Không một ai nhiều lời, vì nói chuyện cũng là một kiểu lãng phí thể lực, mọi người đều tận dụng thời gian nghỉ ngơi.

Sau hai giờ nghỉ ngơi, lại hành quân một lần nữa, thần âm quang hoàn lại chiếu lên những chiến sĩ đang cõng ma pháp sư. Đã trải qua chín giờ như vậy, 200 chiến sĩ vùng ma pháp sư gia nhập về sau cũng đã thích ứng với kiểu hành quân cấp tốc này. Dù thân thể mệt mỏi nhưng thần âm quang hoàn lại có tác dụng duy trì nghị lực tốt nhất. Cảm giác đấu khí tăng lên trong nháy mắt làm cả đoàn tràn ngập cảm giác hưởng thụ. Các chiến sĩ thậm chí hy vọng thời gian cõng ma pháp sư dài hơn thì mới tốt.

Cứ thế, tiến hành hành quân theo một hình thái đặc thù. Đội ngũ 500 người mỗi ngày đều phải hành quân 2 lần, giữa hai lần nghỉ ngơi nửa giờ, cuối cùng lại nghỉ ngơi 4 giờ nữa. Hành quân mỗi ngày 18 giờ hướng đến Cực Bắc Hoang Nguyên . Phương pháp hành quân này không chỉ rèn luyện thân thể bọn họ, đồng thời cũng liên kết mọi người thành chỉnh thể . 300 tử thần mặc dù đấu khí không bằng những chiến sĩ gia nhập

sau này,nhưng thật khiến người ta kinh ngạc là nghị lực của họ đã vượt xa các chiến sĩ. Cuộc hành quân cũng đã bước vào ngày thứ 5, mặc dù có thần âm quang hoàn phụ trợ, tuy nhiên cũng đã có 150 lục cấp chiến sĩ cũng đã có dấu hiệu không chịu nổi, thần sắc 300 tử thần vẫn không hề thay đổi vẫn duy trì tốc độ ổn định như trước. 300 tử thần cũng không phải là vô tình, ít nhất là đối với chiến hữu.Thấy 150 lục cấp chiến sĩ xuống sức , bọn họ cũng bắt đầu nhận lấy nhiệm vụ cõng ma pháp sư lâu hơn, thần âm quang hoàn vẫn như trước, cứ mỗi nửa giờ lại trợ giúp 50 chiến sĩ. Vô hình chung 300 tử thần bắt đầu gánh lấy nhiều áp lực hơn.

Ngoài cảm giác xấu hổ, trong lòng 150 chiến sĩ lục cấp cũng sinh lòng tôn kính đối với 300 tử thần.

Sau ngày thứ 6, đến tối đoàn người cùng 2 con ngân long và Diệp Âm Trúc và Hải Dương đã tới chân một dãy núi. Áo Lợi Duy Lạp ra lệnh tu chỉnh đội ngũ.

_____***_____

Sắc mặt Diệp Âm Trúc cực kỳ nhợt nhạt, trong hai ngày cuối cùng hắn để cho Hải Dương nghỉ ngơi nhiều hơn, chính mình gánh lấy trách nhiệm nặng nề hơn. Tinh thần lực và ma pháp lực thường xuyên cạn kiệt nhưng hắn vẫn kiên trì hành động. Nếu nói các lục cấp chiến sĩ đã cố gắng tới cực hạn, thì Diệp Âm Trúc cũng cố gắng đến một cực hạn siêu việt của bản thân rồi. Ý niệm kiên định cùng nghị lực rốt cục cũng khiến hắn vượt qua 6 ngày hành quân.

Áo Lợi Duy Lạp thở dốc nhìn Diệp Âm Trúc, qua gần 6 ngày, vị thiên tài của Tử La Lan gia tộc cũng gầy đi một chút, làn da màu cổ đồng cũng trở nên ngăm đen, gương mặt phong sương uể oải. Nhưng có thể thấy trong mắt hắn lóe lên ánh mắt hưng phấn.

-Kỳ tích, điều này tuyệt đối là kỳ tích.

Áo Lợi Duy Lạp phấn khích nói.

Diệp Âm Trúc cười miễn cưỡng, ngồi phệt xuống dựa vào một gốc đại thụ,

-Đúng vậy, chính là kỳ tích. Bây giờ phải điều chỉnh lại trong một ngày. Ta nghĩ thân thể của mọi người cũng đã gần đến cực hạn. Nghỉ ngơi một ngày chúng ta lại tiếp tục, nhiệm vụ chỉ mới bắt đầu.

Thật vậy, lần thi hành nhiệm vụ này chỉ trong 6 ngày họ đã lập nên kỳ tích. Bởi vì bây giờ họ đã đến biên cảnh của Cực Bắc Hoang Nguyên, chỉ cần vượt qua dãy núi lớn này là họ có thể vào được bên trong hoang nguyên. 6 ngày, gần 6 ngày a! Không có ma thú phụ trợ, chỉ mất gần 6 ngày bọn họ còn nhanh hơn so với Ai lý khắc mẫn long, còn mang theo 50 ma pháp sư trên lưng tới tận đây. Tốc độ hành quân không thể tưởng tượng được.

300 tử thần cuối cùng vẫn là người, 6 ngày hành quân, hai ngày cuối cùng phải gánh nhiều trách nhiệm. Lệnh nghỉ ngơi vừa được ban ra, mọi người cũng đều ngồi xuống tu luyện đấu khí.

Nghỉ ngơi được 6 giờ, Diệp Âm Trúc mới tỉnh lại. Hắn lấy đồ ăn trong Tu di thần giới ra phân phát cho mọi người, sau đó lại tự minh tưởng. Hắn đã quá mệt mỏi, dùng sức cực độ đã khiến tinh thần hải của hắn không có cách nào cầm cự.

Một ngày, suốt một ngày, bất kể ma pháp sư hay chiến sĩ cũng đều trong trạng thái tu luyện. Đêm thứ hai sau đó, 500 chiến sĩ nhất tề đứng lên chờ đợi mệnh lệnh ban xuống. Việc hoàn tất nhiệm vụ bây giờ mới chính thức bắt đầu.

Diệp Âm Trúc lấy ra cổ cầm, Hải Dương cũng mang ra cổ tranh, hai người lại một lần hợp tấu "Bồi nguyên tĩnh tâm khúc." Lúc này hoàn toàn không có thần âm quang hoàn, vì không bị khoảng cách hạn chế. Mỗi một chiến sĩ đều được thụ hưởng hiệu quả của nhạc khúc.

Sau một ngày nghỉ ngơi, các chiến sĩ kinh ngạc phát hiện thân thể bọn họ đều có chút biến hóa, đấu khí tựa hồ trở nên đậm đặc hơn, mặc dù vì tiêu hao thể lực mà gầy hơn một chút, nhưng tinh thần so với trước kia tốt hơn nhiều. Thân thể cũng cứng cỏi hơn rất nhiều. 6 ngày, trong 6 ngày hành quân như trong địa ngục, thần âm quang hoàn không ngừng tẩy lễ, bọn họ đều có cảm giác thoát thai hoán cốt.

Bồi nguyên tĩnh tâm khúc tấu lên 3 lần rồi mới ngừng lại. Khi Diệp Âm Trúc đưa tay chặn dây đàn dập tắt dư âm cũng đồng thời thấy được 500 đôi mắt lấp lóe tinh quang. Qua 1 ngày nghỉ ngơi, ma pháp lực của

hắn đã hòan toàn khôi phục, cảm giác mệt mỏi trong đầu cũng hoàn toàn biến mất.

-Lập tức. Chúng ta đi vào Cực Bắc Hoang Nguyên. Từ lúc này ta hy vọng mọi người thận trọng cảnh giác. Ta nghĩ các ngươi đều biết, nơi này cách doanh trại Lôi Thần không xa, trước mắt chúng ta phải vượt qua dãy núi trùng điệp này, không biết là có bao nhiêu cơ quan và mai phục. Cho nên chúng ta phải cẩn thận tối đa. Không mất nhiều thời gian , ta hy vọng các ngươi tất cả đều còn sống trở về. Nghe rõ chưa?

Thanh âm Diệp Âm Trúc rất bình thản nhưng có sự uy nghiêm không thể kháng cự. Sáu ngày ở chung hắn toàn lực dùng ma pháp hỗ trợ mọi người, mỗi chiến sĩ cùng ma pháp sư đều nhận thấy điều này.

-Rõ. Đội trưởng.

Diệp Âm Trúc thu hồi Đại thánh di âm cầm, kéo Hải Dương cùng đứng dậy, ngẩng đầu nhìn núi non phía trước

-Sau đó, ta và Áo Lợi Duy Lạp phó đội trưởng đi dẫn đầu, Diệp Hồng Nhạn phó đội trưởng phụ trách mặt sau. Những người khác duy trì trận hình, cứ 10 người một tổ, mỗi tổ có 1 ma pháp sư. Bắt đầu lên núi. Chiến sĩ chú ý nhất định phải bảo vệ an toàn cho ma pháp sư. Ma pháp sư, chuẩn bị ma pháp. Đến được tới đây, các ngươi là do đồng đội cõng đến, các ngươi cũng là lúc nên thi thố thực lực bản thân. Tất cả nghe mệnh lệnh của ta mà hành sự.

Ly Sát và Á Tu Tư bay lên không trung mang theo Hải Dương , Hải Dương cũng không yêu cầu ở lại, nàng biết nếu mình lưu lại sẽ khiến Diệp Âm Trúc thêm phiền toái.

Sắp tiến vào Cực Bắc Hoang Nguyên, tất cả vũ khí trang bị của chiến sĩ cũng đều được trả lại. Diệp Âm Trúc ra lệnh, ngoại trừ 300 tử thần, tất cả đều phải làm bẩn khải giáp, vũ khí của mình nhằm che dấu bớt ánh sáng phản chiếu.

Bắt đầu leo núi. Diệp Âm Trúc đi đầu tiên , tinh thần lực phóng ra cảm thụ hết thảy kí tức chung quanh. Chính dòng máu Tử Tinh trong hắn có khả năng cảm ứng thú nhân rõ ràng nhất.

Dãy núi này tuy không rộng như dãy núi Bố Luân Nạp nhưng cũng trập trùng, lúc 500 người trèo đến đỉnh ngọn núi đầu tiên, Diệp Âm Trúc phán đóan ít nhất còn phải vượt qua khoảng hơn 10 ngọn núi cao nữa bọn họ mới có thể đi vào Cực Bắc Hoang Nguyên. Ngọn thứ nhất cũng không có vấn đề gì nhưng khi cả đoàn đến ngọn núi thứ hai thì phát hiện địch nhân.

Mùi của thú nhân theo gió mà đến, Diệp Âm Trúc phát hiện ra họ trước nhất.

Đêm rất yên tĩnh, gió nhẹ mang đến một mùi đặc trưng của thú nhân đến phương bắc của Mễ Lan đế quốc. Độ ấm cũng mất đi nhưng Cực Bắc Hoang Nguyên cũng không phải quá lạnh, thực sự khiến người ta cảm thấy thư thái.

Diệp Âm Trúc quay lại ra hiệu. 500 chiến sĩ yên lặng dán mình vào vách đá, khống chế hơi thở. Trải qua 6 ngày hành quân, 200 lục cấp chiến sĩ dù không thể so sánh với 300 tử thần, nhưng với một tổ đội chỉ mới được thành lập thì còn mạnh hơn nhiều. Ít nhất bọn họ có thể hoàn toàn chấp hành mệnh lệnh của Diệp Âm Trúc.

-Phía trước có thú nhân.

Diệp Âm Trúc truyền âm nói với Áo Lợi Duy Lạp.

Áo Lợi Duy Lạp gật đầu :

-Ta lên xem nào, Phòng tuyến trong núi chủ yếu là cảnh báo, số lượng sẽ không nhiều. Chúng ta chỉ cần đề phòng họ bắn pháo hiệu. Không thể để tên nào sống sót.

Diệp Âm Trúc làm một ám hiệu tay hướng lên, Áo Lợi Duy Lạp cẩn thận cởi bỏ Tinh lam chiến khải , ngay cả trọng kiếm cũng để lại bên cạnh Diệp Âm Trúc, rồi thay một bộ đồ đen bó sát, lặng lẽ đi tới. Dù hắn không phải là thích khách chuyên nghiệp như Tô Lạp nhưng tốc độ cùng độ linh mẫn thì có thể nói là tốt nhất trong cả đội

Diệp Hồng Nhạn vô thanh vô tức lại gần Diệp Âm Trúc hỏi :

-Có địch nhân sao?

Diệp Âm Trúc gật đầu nói :

-Phía trước có thú nhân. Áo Lợi Duy Lạp đại ca đi tới trinh sát, chờ hắn mang tin tức về chúng ta liền động thủ. Con đường này chúng ta phải đi qua, nếu đi vòng qua nơi khác sẽ mất rất nhiều thời gian. Huống chi các ngọn núi khác cũng đều có thú nhân thủ vệ.

Áo Lợi Duy Lạp cũng không để mọi người chờ đợi quá lâu, chỉ chốc lát hắn đã trở lại.

-Tình hình thế nào?

Diệp Âm Trúc bình tĩnh hỏi.

Áo Lợi Duy Lạp trả lời :

-Đúng như ta phán đóan, phía trước đều có pháo hiệu. Thú binh có 100 tên. Âm Trúc, chúng ta bắt đầu nhiệm vụ từ chỗ này. Lãnh đạo của 100 thú nhân này là chính là một sư nhân." Vừa nói Áo Lợi Duy Lạp vừa ngồi xuống vẽ trên mặt đất một hình vẽ đơn giản. Vừa vẽ vừa giải thích : "Chỗ này có 5 người, chỗ này cũng có 5. Lính gác có tổng cộng 20 luân phiên túc trực. Số còn lại ở trong mấy ngôi nhà gỗ nghỉ ngơi. Tên sư nhân đội trưởng hình như đang uống rượu

Thiên phú về quân sự của hắn quả thật Diệp Âm Trúc tự thẹn không bằng, kể lại phân bố 100 tên thú nhân đều hiển hiện trên bản vẽ.

-Xem ra Lôi Thần bộ lạc này cực kỳ xem trọng việc phòng thủ dãy núi này. Phía trước có 100 thú nhân, ngoại trừ sư nhân đội trưởng, còn lại đều là viên nhân, báo nhân một loại binh chủng chủ lực. Tốc độ nhanh, năng lực thân thể mạnh mẽ. Chúng ta phải tốc chiến tốc thắng, làm một mẻ lưới tóm gọn tất cả, tuyệt nhiên không thể cho tên nào trốn thoát.

Diệp Âm Trúc gật đầu nói :

-Tốt, ta cũng nghĩ thế, ba người chúng ta đi trước, toàn đội giữ nguyên vị trí. Khả năng của chúng ta có thể giết một hơi 20 tên lính gác không có tiếng động nào. Sau đó dẫn đầu đại đội nhân mã trực tiếp nhảy vào doanh địa bọn chúng, còn lại 80 tên để giải quyết.

Áo Lợi Duy Lạp nhìn Diệp Âm Trúc giơ ngón cái lên :

-Cứ như vậy, chúng ta chia 3 mặt giáp công. Vừa nói hắn vừa nhanh tay điểm lên họa đồ 3 vị trí. Nhờ có ánh trăng, Diệp Âm Trúc và Diệp Hồng Nhạn đều nhìn thấy rõ ràng.

-Đi.

Ra lệnh cho mọi người ẩn nấp rồi 3 người biến thành 3 bóng đen lặng lẽ lên đỉnh núi.

Thông qua khí tức cảm ứng, Diệp Âm Trúc đã phát hiện từ xa có 5 tên thú nhân, đó là 5 tên vốn nhanh nhẹn, hung hãn là báo nhân. 5 tên báo nhân có vẻ phân tâm. Vừa qua lại tuần tra, vừa tán chuyện phiếm.

Diệp Âm Trúc gần như dán mình trên vách núi. Ngay lúc 5 tên báo nhân vừa xoay người chuẩn bị tìm tòi hướng khác thì hắn động thủ. Một quầng sáng màu trắng sữa tựa như ánh trăng phủ xuống vạch nên một quỹ tích cong quỷ dị. Nương theo bóng cây, bóng dáng Diệp Âm Trúc cũng biến mất.

---

o·ku G\yÈjX o·kI G_Łj ĤĐ« dæ G¾H\ |œj d«´Ńj ¦Q§ i \Đ§

Diệp Âm Trúc động tác nhanh nhẹn phi thường, thả năm tên báo nhân nằm trên mặt đất, không hề phát ra bất kì thanh âm nào, thân hình lóe lên một cái, đã phóng sang hướng khác. Lúc này, hắn đã thấy ở giữa đỉnh núi là một loạt các căn nhà gỗ đơn sơ, nhưng cũng không hề tiếp cận.

Kế hoạch của Diệp Âm Trúc, Áo Lợi Duy Lạp cùng Diệp Hồng NHạn trước tiên là thanh trừ thú nhân tuần tra 3 mặt Đông, Nam, Tây trước, sau đó họp nhau ở mặt Bắc, giải quyết năm tên thú nhân tuần tra còn lại.

Nhìn qua căn nhà, Diệp Âm Trúc đã thấy thân hình của 5 tên thú nhân phụ trách tuần tra mặt Bắc, lần này là bọn viên nhân (người vượn) thân hình cao lớn. Không có chút nào do dự, thân thể hắn như lò xo bung ra ngoài, quang mang màu trắng lại một lần nữa chớp lên.

Ngay lúc Thần Kiếm Nặc Khắc Hi trong tay Diệp Âm Trúc phát huy phong nhuệ, đồng thời cũng có 2 đạo quang mang khác từ 2 hướng khác nhau phóng tới.

3 đạo quang mang đồng loạt xẹt qua như chớp, huyết quang đã tóe ra. 5 đầu của 5 tên viên nhân lăn trên mặt đất, vị trí trái tim trên ngực cũng chảy máu đầm đìa.

3 đạo thân ảnh tụ tập một chỗ, cẩn thận đỡ xác bọn viên nhân, đặt nằm dài trên đất không để phát ra bất kì tiếng động nào. Đúng vậy, phát ra 2 đạo quang mang lúc nãy chính là Áo Lợi Duy Lạp cùng Diệp Hồng Nhạn. Ba người nhìn nhau, Áo Lợi Duy Lạp cùng Diệp Âm Trúc trong mắt ánh lên 1 tia thán phục, nhưng Diệp Hồng Nhạn chỉ khẽ gật đầu, từ trong mắt hắn, Diệp Âm Trúc cùng Áo Lợi Duy Lạp thấy hiện rõ vẻ hài lòng. Tiêu diệt binh lính tuần tra của thú nhân, 3 người có thể nói là ngang tài ngang sức, hoàn toàn không gây ra bất kì tiếng động nào ở phía mình phụ trách, tốc độ tiêu diệt địch thủ cũng cơ hồ ngang ngửa không hơn không kém, đối với thực lực của nhau cũng nhận thức sâu hơn vài phần.

Ba người cùng ngồi xuống, dùng phương pháp truyền âm trao đổi với nhau phương pháp lén lút tập kích doanh trại thú nhân, Áo Lợi Duy Lạp phụ trách phóng hỏa đốt trại, Diệp Âm Trúc phụ trách chỉ huy quân đội từ dưới đánh lên, Diệp Hồng Nhạn phụ trách giám thị động tĩnh của thú nhân bên trong doanh trại.

Không có biến hóa gì phát sinh, thời gian không lâu sau đó, theo bóng đêm yểm hộ, 500 chiến sĩ cùng ma pháp sư đã toàn bộ tiến quân lên đỉnh núi, dưới sự chỉ huy của Diệp Âm Trúc, ma pháp sư cùng 300 Tử Thần phụ trách cảnh giới cùng đón lõng những tên nào đào thoát khỏi vòng vây, còn lại 150 chiến sĩ, theo sự điều động đã nhanh chóng vây quanh các căn nhà gỗ.

Diệp Hồng Nhạn nhìn Diệp Âm Trúc, bàn tay ra dấu mọi chuyện đều trong tầm kiểm soát, hai người thông qua ánh mắt trao đổi ngắn gọn. Diệp Âm Trúc hạ lệnh tấn công doanh trại.

Trong nháy mắt, lục cấp đấu khí tung hoành. Đám nhà gỗ thô sơ trước mắt làm sao có khả năng ngăn cản cường giả cấp bậc Đại Địa Chiến Sĩ, trong khoảnh khắc gian nhà gỗ bị chém nát thành củi vụn, 150 đạo đấu khí chém thẳng vào, đây đúng là một khúc giao hưởng tử thần. Đấu khí tung hoành, lấy mạng toàn bộ kẻ nào cản lối. Áp lực kìm nén suốt 6 ngày của 150 chiến sĩ này giờ đây hoàn toàn bạo phát, Thất bại dưới tay 300 Tử Thần, hành quân dọc đường gian lao vất vả. Ở đây rốt cục cũng tìm được địa điểm phát tiết.

Ngay cả Diệp Âm Trúc cùng Áo Lợi Duy Lạp cũng không tưởng tượng nổi. 150 chiến sĩ đồng thời bạo phát đấu khí mang lại hậu quả khủng khiếp như thế. Lục cấp đấu khí tung hoành ngang dọc trong nháy mắt đem toàn bộ những gì trong phạm vi bao phủ hủy diệt toàn bộ. Ngoại trừ huyết quang cùng tiếng la hét thảm khốc, còn lại chỉ có ánh sáng mờ mờ. Diệp Âm Trúc vốn định tự mình ra tay xử lý tên sư nhân đội trưởng kia, nhưng ngay lúc hắn chuẩn bị ra tay, tên sư nhân kia dù thực lực thân thể không kém trong lúc đang ngủ cũng đã bị đấu khí lục cấp xanh biếc chém thành vài khúc.

Chiến đấu từ khi bắt đầu đến khi kết thúc hoàn toàn chỉ là đơn phương tàn sát. Chỉ qua vài lần hô hấp, toàn bộ doanh trai lẫn quân đội của Thú nhân đóng ở đỉnh núi này cơ hồ đã bị xóa sạch. Trong nháy mắt sát khí dâng ngập trời, thậm chí làm cho tiết trời mùa hạ đang nóng nực phải lạnh bớt đi vài phần.

Hết thảy cũng đều đã kết thúc, chỉ còn một bầu không khí tĩnh mịch ở lại, 150 chiến sĩ cấp bậc Đại Địa Chiến Sĩ lẳng lặng đứng chôn chân, ánh mắt tràn ngập sát khí lạnh như băng dần dần tan biến theo gió, không biết là từ ai bắt đầu, tiếng ói mửa vang lên. Đám thanh niên này đều là thế gia ưu tú, đến từ Mễ Lan đế quốc, mấy ai kinh qua chém giết điên cuồng như vậy. Rải rác đầy mặt đất là chân tay Thú nhân, là nội tạng cùng máu tanh vương vãi, hơi máu còn ngập trong không khí, đa số chiến sĩ đều không thể chịu đựng. Kể cả 50 ma pháp sư đứng bên cạnh không tham chiến, vốn cũng chưa hề có kinh qua chiến tranh, cũng bởi vì cục diện tàn nhẫn bày ra trước mắt này mà có chút điểm không chịu nổi.

300 Tử Thần như trước vẫn lẳng lặng đứng ở nơi đó, bọn họ vẫn bình tĩnh mà sắc mặt lạnh như băng, ánh mắt kiên định đĩnh đạc so với 200 người kia khác biệt rất rõ ràng.

Diệp Âm Trúc cũng đứng lặng không nói, sắc mặt cũng không hề thay đổi, cục diện trước mắt hắn cũng đã sớm đoán trước được. Hay nói cách khác, cục diện trước mắt là do hắn cố tình bày ra như thế. Tây Đa

Phu nguyên soái nói không sai, không trải qua tẩy lễ tắm máu, vĩnh viễn không có khả năng trở thành một chiến sĩ thực thụ. Còn đám chiến sĩ trước mặt này, đây là lần đầu tiên tiếp nhận khảo nghiệm, cũng là lần đầu tiên tiếp xúc với sự tàn khốc của chiến tranh. Chính bản thân mình lần đầu tiên dùng âm nhận giết viên nhân tại Khoa Ni Á thành chẳng phải cũng giống như bọn họ bây giờ hay sao? Mỗi người đều phải trải qua thử thách lần đầu, nếu có thể đứng dậy mạnh mẽ, hơn nữa không ngừng tiến tới chính là cường giả, nếu khiếp sợ co rút lại thì là nhược phu, cho dù đấu khí cường liệt bao nhiêu chăng nữa cũng không có khả năng trở thành một chiến sĩ đúng nghĩa, càng không thể trở thành tử sĩ như 300 Tử Thần được.

Bước nhanh về phía trước, Diệp Âm Trúc tiến tới thi thể một tên sư nhân bị chém thành mấy đoạn, ngay cả chết thế nào cũng không biết đấu khí màu vàng lóe lên trong giây lát, đã cắt rụng tai trái của sư nhân xuống.

Giơ cái tai trái nọ lên, ánh mắt Diệp Âm Trúc lạnh như băng nhìn đám chiến sĩ đang nôn mửa xung quanh mình, quét qua một lượt:

- Đây là bước đầu tiên trong nhiệm vụ của chúng ta. Nếu các ngươi ói đủ rồi, thì nghỉ ngơi ngay tại chỗ đi, ta cho các ngươi nửa giờ để thích ứng. Chặng đường kế tiếp, còn vô số giết chóc đang chờ đợi các ngươi. Nếu các ngươi không muốn nằm lại, biến thành thi thể trên mặt đất như đám Thú nhân này, thì phải nhanh chóng thích ứng. Kể từ giờ khắc này, chúng ta đã tiến vào phạm vi thế lực của Thú nhân, bảo tồn 1 phần thể lực là các ngươi có thêm 1 phần sinh cơ. Nôn mửa chỉ làm suy giảm thể lực, làm cho thân thể các ngươi suy yếu. Bây giờ chúng ta vẫn còn thiếu 1999 cái tai sư nhân nữa.

Nói xong những lời này, Diệp Âm Trúc trực tiếp ngồi xuống đất giữa đám người chết, tiến vào trạng thái minh tưởng. Xem xét từ mặt thể lực, đám chiến sĩ này căn bản không cần nghỉ ngơi, cái bọn họ cần củng cố chính là tâm. Thân là đội trưởng, Diệp Âm Trúc phải lấy hành động của chính mình làm gương, thậm chí không để ý đến máu tanh dơ bẩn xung quanh. Từ khi rời khỏi Mễ Lan thành, hắn đã hiểu được, lúc này đây nhiệm vụ không chỉ là rèn luyện đội quân 500 người này, đồng thời cũng là rèn luyện chính bản thân mình.

Đám 300 Tử Thần ngồi xuống đất lặng lẽ không phát ra một tiếng động, 150 chiến sĩ cùng 50 ma pháp sư đnag nôn mửa cũng trước sau ngồi xuống, sắc mặt ai nấy tái nhợt, tâm tình phức tạp trong nội tâm bọn họ đang va chạm kịch liệt, trong đầu bọn họ không ngừng hồi tưởng hai chữ sinh tồn mà Diệp Âm Trúc nói, nội tâm dần dần bình tĩnh trở lại. Đương nhiên bọn họ hoàn toàn không hay biết, Diệp Âm Trúc trước khi phát thoại đã ngầm vận chút ít tinh thần lực ma pháp vào trong lời nói của mình.

Nửa giờ sau, lúc đội quân 500 người này hành quân thì toàn bộ không khí đã lại trở nên yên tĩnh. Các chiến sĩ lục cấp thần sắc còn có chút bất an nhưng ánh mắt đã lại thêm vài phần kiên định. Có thể được tuyển chọn vào đây, đã chứng minh bọn họ tố chất hoàn toàn không kém, chỉ cần có thời gian thích ứng với cảnh giết chóc tàn khốc. Thích ứng bằng cách nào? Diệp Âm Trúc cho bọn họ đáp án rất nhanh. Chỉ có giết chóc không ngừng, chiến đấu không ngừng, tự nhiên sẽ cảm thấy không còn xa lạ với chiến tranh.

Trải qua vài cuộc thương lượng ngắn gọn, Diệp Âm Trúc cùng Áo Lợi Duy Lạp thống nhất quyết định, tạm thời đình chỉ kế hoạch tiến vào sâu trong cực bắc hoang nguyên, lợi dụng bóng đêm yểm trợ, trước hết tiêu diệt toàn bộ doanh trại Thú nhân đóng trong dãy núi này.

Trong dãy núi này số lượng Thú nhân đóng quân cũng không khác biệt lắm, do 100 tên lập thành một tiểu đội, 1 tên Sư nhân làm đội trưởng, tập thể bảo vệ Phong Hỏa đài, một khi phát hiện tung tích kẻ địch, lập tức sử dụng khói truyền tín hiệu. Diệp Âm Trúc không hạ lệnh phân tán binh lính, bởi vì bọn họ được phép gặp chuyện gì bất trắc. Nếu như hành tung bại lộ, các bước tiếp theo sẽ rất khó khăn. Đồng thời hắn còn có mục đích khác, lần này đến cực bắc hoang nguyên, muốn hoàn thành nhiệm vụ hơn nữa toàn vẹn rút lui, đầu tiên phải rèn luyện 200 chiến sĩ cùng ma pháp sư kia. Thứ mà bọn họ cần rèn luyện cũng không phải là thực lực bản thân mà là ý chí cùng sát tâm băng lãnh. Cho nên toàn bộ hành động chém giết đều phải do bọn họ tiến hành, 300 Tử Thần trước sau cũng chỉ bên cạnh áp trận quan sát.

Trước khi xuất phát, Tây Đa Phu đưa cho Diệp Âm Trúc một phong bì, sau khi rời khỏi hắn mới bóc ra xem, trong thư viết đại ý, 200 người được tuyển chọn này, cơ hồ cũng không hề có gia đình ràng buộc, ngoại trừ Áo Lợi Duy Lạp là chủ động yêu cầu xin gia nhập, những người còn lại đều do Tây Đa Phu tuyển lựa từ đông đảo thanh niên tài giỏi mà ra, đại bộ phận đều là cô nhi. Mặc dù cũng không nói thẳng ra nhưng Diệp

Âm Trúc trong lòng hiểu rõ, đây là Tây Đa Phu cố tình để cho mình bồi dưỡng cơ bản quân đội của Đông Long Bát Tông, thân là lĩnh chủ Cầm Thành, Diệp Âm Trúc có thể nói chính là tương lai của Đông Long Bát Tông, hơn nữa lại có quan hệ mật thiết với Hải Dương, Tây Đa Phu mới có thể tranh thủ cơ hội hắn tham gia Thất quốc Thất Long bài vị chiến mà đem theo 200 người này đến Thú nhân lãnh địa rèn luyện. Về phần cuối cùng sau này sinh tồn ở Thất quốc Thất Long bài vị chiến ra sao, hiệu quả chính là câu trả lời của chuyến đi rèn luyện này .

Giết chóc ban đêm mang lại cho bầu trời một mảnh huyết sắc nhàn nhạt, ngoại trừ trận chiến ở vòng núi đầu tiên, đến gần cực bắc hoang nguyên, tổng cộng đã có 37 trạm gác của Thú nhân trên núi bị quét sạch, trong các trạm gác có không ít cơ quan mai phục, quá trình chiến đấu là do Diệp Âm Trúc chỉ huy, còn công việc vô hiệu hóa cơ quan cạm bẫy là do 300 Tử Thần mà Diệp Hồng Nhạn mang theo tiến hành. Chỉ qua vài lần vô hiệu hóa các cơ quan cạm bẫy do Thú nhân sắp đặt, Diệp Âm Trúc cùng Áo Lợi Duy Lạp nhận ra rằng, về mặt cơ quan cạm bẫy mà nói, năng lực của Diệp Hồng Nhạn có thể so sánh với cấp bậc đại sư, bất luận là Thú nhân bày ra cạm bẫy tinh vi thế nào, hắn đều có khả năng phát hiện rồi sau đó vô hiệu hóa một cách hoàn hảo. Cũng nhờ có Diệp Hồng Nhạn ra tay xuất sắc, bọn họ mới có thể thần không biết quỷ không hay tập kích lần lượt thành công từng chốt gác của Thú nhân trong dãy núi.

_____***_____

150 Đại Địa Chiến Sĩ, 50 ma pháp sư, trong số thanh niên thuộc Mễ Lan đế quốc, những người này tuyệt đối là nhân tài. Nhưng bọn họ sau một đêm tham gia giết chóc, huyết sắc nhuộm đỏ mắt, khí tức của những thanh niên này rõ ràng đã xảy ra biến hóa.

Không dừng lại cũng không giải thích gì thêm, ngay khi bình minh ló dạng cũng là lúc 37 doanh trại của Thú nhân đã có 17 cái bị tiêu diệt. Như vậy 17 ngọn núi đã không còn Thú nhân tồn tại nữa. Chỉ trong thời gian một đêm, leo lên 17 ngọn núi, tập kích 17 doanh trại Thú nhân, đối với đám chiến sĩ này mà nói, đã tới cực hạn của thể lực có thể chịu đựng, bây giờ bọn họ hoàn toàn thấm thía lời Diệp Âm Trúc nói mỗi phần thể lực đều vô cùng quý giá. Đồng thời bọn họ cũng không hề theo đuổi công kích hoa lệ, đấu khí đẹp mắt. Cứ lần lượt phát triển theo cục diện chiến đấu, bọn họ cũng thức tỉnh trong chính bản thân mỗi người một tia năng lượng. Tây Đa Phu nói không sai, chỉ có tại chính thức chiến đấu cùng giết chóc thật sự, chiến sĩ mới có thể phát triển với tốc độ cao nhất.

Lúc này, Diệp Âm Trúc, Áo Lợi Duy Lạp cùng Diệp Hồng Nhạn dẫn đoàn quân 500 người, nghỉ ngơi ngay tại chỗ doanh trại thứ 17 vừa bị họ hủy diệt. Trời dần dần sáng. 500 chiến sĩ cùng ma pháp sư cũng hoàn toàn tiến vào trạng thái nghỉ ngơi, bất luận là 300 Tử Thần hay ai khác, kinh nghiệm của 7 ngày huấn luyện của đám ma pháp sư cùng chiến sĩ, cũng đều rất rõ ràng, dưới tình huống địch nhân vây quanh tứ phía, nếu có thời gian nghỉ ngơi thì mỗi phút mỗi giây đều vô cùng trọng yếu.

Diệp Âm Trúc, Áo Lợi Duy Lạp cùng Diệp Hồng Nhạn ba người ngồi cùng một chỗ.

- Dựa theo bản đồ xem xét, địa hình dãy núi này còn có 20 ngọn núi nữa, nói cách khác là còn có 20 doanh trại nữa, thời gian thì bây giờ gấp gáp chắc không kịp rồi. Hừng đông theo thói quen của bọn lính Thú nhân thường tiến hành giao ban của các doanh trại, một khi phát hiện thấy các doanh trại bị chúng ta giết hết, lập tức chắc chắn sẽ mang quân đội đến truy kích. Chúng ta phải lập tức lui lại, sau đó tìm thời cơ phản kích mạnh mẽ. Nhưng mà một khi tung tích bại lộ, tại cực bắc hoang nguyên này chúng ta sẽ trở thành bia ngắm của bọn quân lính Thú nhân này.

Áo Lợi Duy Lạp phân tích tình hình trước mắt một cách vô cùng đơn giản mà trực tiếp.

Diệp Âm Trúc gật đầu nói:

- Không có bóng đêm hỗ trợ cùng với việc lợi dụng bọn lính Thú nhân ngủ say, chúng ta muốn tiếp tục tập kích bọn chúng tuyệt đối không có khả năng thành công. Dãy núi này theo như ta phán đoán, tổng cộng có 37 tòa doanh trại của Thú nhân, hơn nữa trên núi còn cơ cơ quan mai phục. Cho dù là gặp phải đại quân đế quốc tấn công, ít nhất cũng có thể phòng thủ một khoảng thời gian. Cho nên Thú nhân sẽ không cần bố trí đại quân trú đóng ở chỗ này, ít nhất là trong dãy núi này hoàn toàn không có. Trong lúc các doanh trại truyền tin thông báo, nếu không có tin tức, Thú nhân nhất định phái người đến xem xét sự tình. Chuyện này tốn thời gian nhất định, phỏng chừng chúng ta có khoảng 2-3 giờ để tiếp tục hành động. Để hoàn thành nhiệm vụ lần này, chúng ta tuyệt không thể lui, bây giờ chỉ có một lựa chọn duy nhất. Cường công.

Nói tới 2 chữ cường công, ánh mắt Diệp Âm Trúc trở nên cực kì sắc bén, 7 ngày nay liên tục sử dụng Bồi Nguyên Tĩnh Tâm Khúc cùng hành quân vất vả, đối với hắn mà nói chính là dịp trui rèn tinh thần lực. Mặc dù Cầm ma pháp cùng Trúc đấu khí lúc này chưa có tăng trưởng nhưng đối với kĩ xảo ma pháp cùng khả năng không chế đấu khí đã thu được tiến bộ không ít. Vẻ mặt ưu nhã cũng nhuốm thêm vài phần phong sương. Hắn rõ ràng đang trải qua giai đoạn biến hóa từ thiếu niên trở thành nam nhân chân chính.

Nghe lời Diệp Âm Trúc nói xong, Áo Lợi Duy Lạp nhíu mày:

- Ngươi nghĩ nhất định phải cường công hay sao? Đối với thực lực của chúng ta hiện giờ, cường công dĩ nhiên có thể tiến vào cực bắc hoang nguyên nhưng khi đó chúng ta sẽ lâm vào hoàn cảnh tứ phía đều là vòng vây của Thú nhân. Nếu không có bổ cấp, thân hãm trùng vây, chính là tối kị của binh gia. Âm Trúc, ngươi suy nghĩ kĩ càng một chút.

Diệp Âm Trúc gật đầu nói:

- Ta hiểu được lo lắng trong lòng ngươi. Mặc dù tình thế hiện giờ đối với chúng ta bất lợi nhưng chúng ta cũng còn có một số ưu thế nhất định. Đầu tiên, Thú nhân muốn tiêu diệt chúng ta thì quân lực chúng xuất ra ít nhất phải hơn chúng ta 10 lần mới có khả năng làm được. Nhìn từ quân số mà nói, số lượng của chúng ta chỉ có 500 người, mặc dù số lượng này là ít ỏi nhưng đó cũng chính là một trong số các ưu thế của chúng ta. Số lượng ít ỏi này khiến cho chúng ta trở thành một mục tiêu rất nhỏ bé. Cực bắc hoang nguyên rộng lớn như thế, 500 người chúng ta bất quá chỉ là một sợi lông của 9 con trâu mà thôi. Chúng ta nếu muốn có thể trong một thời gian ngắn chạy thoát truy binh của Thú nhân, còn đại quân Thú nhân muốn truy kích chúng ta thì hoàn toàn không dễ dàng như vậy. Tiếp theo, bởi vì chúng ta có thực lực mỗi cá nhân cường đại, một khi gặp tiểu đội Thú nhân quân số ít ỏi, lập tức có thể tiến hành tiêu diệt toàn bộ bọn chúng. Sau khi tới cực bắc hoang nguyên, chỉ cần có thể linh hoạt vận dụng tình huống, chúng ta hoàn toàn có cơ hội sinh tồn trong vòng vây địch. Về phần bổ cấp, ngươi hẳn không cần lo lắng, thức ăn cùng nước uống chứa trong không gian giới chỉ của ta hoàn toàn có thể tiếp ứng 1 tháng liên tục. Nếu trong vòng thời gian 1 tháng này chúng ta không thể hoàn thành nhiệm vụ được giao phó, vậy thì cực bắc hoang nguyên này chính là nơi chôn thây của chúng ta rồi.

Diệp Âm Trúc nói rất kiên quyết, ngữ khí phá phủ trầm chu nhất thời ảnh hưởng tâm tình Diệp Hồng Nhạn không ít, hắn gật gật đầu, ra vẻ đồng tình.

Áo Lợi Duy Lạp mặc dù hiểu được quyết định của Diệp Âm Trúc, trong lòng cũng thấy xúc động, nhưng hắn cũng không có biện pháp tốt hơn, chỉ nói:

- Bây giờ xem ra cũng chỉ có cách như thế, hy vọng chúng ta không gây ra sự chú ý của đại quân Thú nhân. Quân đội 500 người này, chắc sẽ không khiến cho Thú nhân phái ra truy binh cấp quân đoàn đuổi bắt.

Để cho hắn đồng ý kế hoạch của Diệp Âm Trúc, nguyên nhân trọng yếu nhất là trên không trung luôn có 2 Ngân long trưởng thành theo dõi sát sao. Có 2 cửu cấp ma thú này bên cạnh, nếu gặp phải nguy hiểm đích thực, Áo Lợi Duy Lạp tin tưởng 2 Ngân long này sẽ không khoanh tay đứng nhìn, thấy chết không cứu.

Diệp Âm Trúc cũng không hề nói ra, bằng vào thủy tinh cầu cùng sinh mạng lưu trữ bảo thạch, thật sự nếu gặp phải đại quân địch nhân vây công, mà không có cách nào thoát khỏi, chỉ cần có thời gian bố trí ma pháp trận, hắn hoàn toàn tự tin đưa mọi người toàn bộ thoát ly chiến trường. Tất nhiên, đây là biện pháp tối hậu, cũng là biện pháp Diệp Âm Trúc hy vọng sẽ không bao giờ phải dùng tới. Đối với chính mình tại cực bắc hoang nguyên, càng giấu kĩ bao nhiêu bản lĩnh càng tốt bấy nhiêu.

- Tất cả nghỉ ngơi đi. Hai giờ sau, chúng ta lại bắt đầu hành động.

Diệp Âm Trúc sau khi xác định được phương hướng hành quân, lập tức tiến vào trạng thái tu luyện. Bằng vào năng lực của Ngoại Tịch Ngân Long, hắn hoàn toàn cảm giác được Ly Sát cùng Á Tu Tư đang bay ở trên không, hoàn toàn chờ đợi hành động của mình.

Hai giờ sau, 500 người lặng lẽ xuất phát, rời khỏi doanh trại thứ 17 này của Thú nhân. Nói chính xác hơn, đây đã là 500 Tử Thần tràn ngập sát khí. Dưới sự lãnh đạo của 3 người Diệp Âm Trúc, công kích không hề khuếch tán mà trực tiếp giống như một thanh đao sắc nhọn, nhằm thẳng về hướng cực bắc hoang nguyên hành quân.

Khi bọn họ leo lên giữa sườn núi của một ngọn núi trên có doanh trại Thú nhân là mục tiêu, tiếng cười ha hả không ngừng vang lên từ trên đỉnh núi, không biết có phải vì nhân số của bọn họ quá ít hay không. Mặt trước doanh trại Thú nhân cũng không thèm đốt lửa tín hiệu, chỉ có âm thanh cuồng bạo gầm thét.

Diệp Âm Trúc bình tĩnh hô lớn:

- Ma pháp sư.

Được 50 thành viên trong số 300 Tử Thần cõng trên lưng, tinh thần của 50 ma pháp sư nhất thời phấn chấn. Toàn bộ trên đường hành quân từ trước tới giờ, bọn họ vẫn chưa hề tham gia hành động quân sự nào. Nghe thấy tiếng hô của Diệp Âm Trúc, bọn họ đều biết, rốt cục cơ hội biểu lộ thực lực của mình đã tới.

- Hỏa cầu thuật, toàn bộ phóng ra bao trùm đỉnh núi.

Mệnh lệnh đơn giản. Đối với khả năng khống chế Hỏa cầu thuật của ma pháp sư, ngay khi đám chiến sĩ lưng cõng theo bọn họ tiến vào phạm vi có thể công kích thì trong nháy mắt, một màn giống như lúc đầu oanh kích 300 Tử Thần lại lần nữa xuất hiện. 50 hỏa cầu màu xanh biếc bay thẳng lên trời, dưới sự khống chế chính xác của ma pháp sư, tựa như 50 quả đạn pháo bắn thẳng lên doanh trại Thú nhân giữa đỉnh núi. Nếu đã quyết định dùng tốc độ nhanh nhất xâm nhập cực bắc hoang nguyên vậy thì công kích tuyệt đối không thể có chút nào trì hoãn. Lúc này, ma pháp sư với công kích diện rộng cùng khả năng sát thương lớn nhất đã có thể phát huy tác dụng vốn có, chính là mấu chốt của thành công.

Lục cấp ma pháp sư, đại biểu cho Đại Ma Pháp Sư, nhưng 50 ma pháp sư trẻ tuổi này, đều là ma pháp sư hỏa hệ, mạnh nhất trong số bọn họ thậm chí đã đạt đến cao giai Đại ma Pháp Sư, chính là lục cấp cao giai. Khi 50 quả hỏa cầu oanh kích lên đỉnh núi thì đám Thú nhân không cách nào sử dụng ma pháp làm sao có biện pháp ứng phó với hỏa cầu. Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, tiếng rống đã trở thành tiếng kêu thê lương thảm khốc. Đỉnh núi đã trở thành một biển lửa.

Áo Lợi Duy Lạp cùng Diệp Âm Trúc nhìn nhau cười nói:

- Lần này có thịt nướng ăn rồi a ! Hy vọng lỗ tai của bọn sư nhân sẽ không bị cháy là tốt nhất.

Nhiệm vụ được giao giết chết 2000 sư nhân, trước mắt đã hoàn thành được 17 rồi.

50 hỏa cầu của 50 Đại Ma Pháp Sư đồng loạt phát ra, uy lực tuyệt đối kinh khủng, cho dù là Lam cấp ma pháp sư cao hơn bọn họ 2 cấp cũng tuyệt đối không dám ngạnh tiếp, không hề lo lắng, ngay khi bọn Diệp Âm Trúc đi đến đỉnh núi thì toàn bộ đã chỉ còn là thịt nướng. Đáng tiếc, đúng như Áo Lợi Duy Lạp nói xui xẻo, tên Sư nhân đội trưởng đừng nói là cái tai, toàn thân trong hỏa cầu đã bị thiêu cháy thành than. Bộ lông của Thú nhân dễ dàng bắt lửa, hỏa hệ ma pháp đích thực là khắc tinh của bọn chúng. Thú nhân chiếm cứ cực bắc hoang nguyên đã lâu mà không tiến công thế giới loài người, nguyên nhân trọng yếu nhất không phải là do Long tộc uy hiếp mà là do có sự tồn tại của ma pháp sư.

Sau khi công kích tòa doanh trại thứ nhất, tòa thứ 2, tòa thứ 3 cũng đồng dạng hứng chịu công kích tương tự. Dưới oanh tạc của tập thể hỏa cầu do ma pháp sư phóng ra, uy lực tuyệt không thua sút như đại hình công kích ma pháp Lưu Tinh Hỏa Vũ là mấy, chỉ có 300 Thú nhân, làm sao có khả năng ngăn cản. Thậm chí còn không trì hoãn tốc độ tiến quân của 500 người bọn Diệp Âm Trúc nổi chút nào.

Từ sau khi đánh chiếm tòa núi thứ 17, tiến quân vào cực bắc hoang nguyên thẳng tắp một đường, bởi vì đi theo khoảng cách ngắn nhất, tổng cộng chỉ có 4 ngọn núi nữa trên đường hành quân. 3 ngọn núi đầu đều đã thuận lợi vượt qua, nhưng khi bọn họ tiến vào ngọn núi thứ tư, cũng là bức bình chướng cuối cùng trước khi tiến vào cực bắc hooang nguyên, đã có đông đảo quân đội Thú nhân tụ tập lại ở núi này. Ít nhất có trên 1000 Thú nhân từ khắp 4 phương 8 hướng đổ về doanh trại nằm trên ngọn núi này. Rõ ràng là quân đội Thú nhân từ hơn 10 doanh trại còn lại lợi dụng thời gian quân đội Diệp Âm Trúc hành quân trên đường phải vô hiệu hóa cơ quan cạm bẫy chậm trễ chút thời gian mà lẳng lặng bày trận thế vây hãm nghiêm ngặt 500 người này. Báo nhân cùng Viên nhân, đều là chủng tộc am hiểu leo trèo, tốc độ hành quân trên đường núi, mặc dù còn kém quân đội của mình hoàng cấp đấu khí Mễ Lan chiến sĩ, nhưng cũng không chậm hơn bao nhiêu.

_____***_____

Diệp Âm Trúc nhếch môi, khóe miệng toát ra nụ cười lạnh lẽo, ngón tay chỉ lên ngọn núi trước mặt:

- Lên núi.

Không hề trì hoãn một giây, 500 quân dùng tốc độ nhanh nhất leo lên đỉnh núi. Lúc này trên đỉnh núi, Thú nhân quân đội dường như có chuẩn bị đầy đủ, một màn giống như lúc đầu Diệp Âm Trúc ngăn địch xuất hiện trước mắt. Một gốc đại thụ bị đốn xuống lập tức trở thành thân gỗ lăn ào ào xuống núi, cố gắng ngăn cản đường tiến quân của đội quân 500 người. Đáng tiếc, thú nhân trên đỉnh núi tham gia đốn cây chỉ có 100 nhân mạng. Nhiều năm không có chiến tranh rèn luyện khiến cho bọn chúng căn bản là không hề phòng bị. Hiện tại quân số 100 người chặt cây làm chướng ngại vật thật sự là quá ít. Hơn nữa bọn chúng cũng không có hỏa hệ ma pháp sư tham gia bổ sung phòng thủ, tự nhiên là không đủ ngăn chặn.

- Ta tới đây.

Áo Lợi Duy Lạp gầm nhẹ một tiếng, hai tay nắm chắc chuôi thanh trọng kiếm màu lam nhạt của mình, thân hình lóe lên một cái đã biến mất không một tăm tích, Tinh Lam Chiến Giáp lúc này mới phát huy hết tính năng ưu việt của nó, từng đạo từng đạo đấu khi màu lam thẫm thông qua trọng kiếm phóng thích ra, hắn cũng không hề trực tiếp chấn văng cây gỗ đang trên đà lao xuống mà là chỉ lợi dụng lực xung kích của cây gỗ, sử dụng trọng kiếm nhấn xuống lấy đà, mượn phản chấn lực, bay vọt từ cây gỗ này sang cây gỗ khác, vẫn tiếp tục nhằm hướng đỉnh núi phi thẳng lên.

Động tác của Áo Lợi Duy Lạp rất nhanh, đấu khí cũng rất cường hãn, thực lực Lam cấp Chiến Sư ở đây thể hiện thật không thể nghi ngờ, mặc dù thân cây lăn xuống cũng trì hoãn bước tiến của 500 chiến sĩ Mễ Lan chút ít nhưng hoàn toàn không tạo ra thương tổn gì, số thân gỗ còn sót lại lao xuống tới đoàn quân đều bị Diệp Âm Trúc cùng Diệp Hồng Nhạn tiện tay hóa giải nguy cơ.

Lúc này trên đỉnh núi đã không còn cây gỗ nào lăn xuống, còn đám Thú nhân quân sĩ trên đỉnh núi đã tiến vào phạm vi công kích của ma pháp sư.

Hỏa cầu thuật, không có gì ngăn cản lại tiếp tục bao trùm đỉnh núi, trong một biển lửa như vậy, mọi chướng ngại cản đường đều đã được khai thông.

- Ly Sát, mau hỗ trợ dập lửa.

Thông qua Linh Hồn Y Phụ, Diệp Âm Trúc phát ra tín hiệu cầu viện đến Ly sát, không biết có phải vì lần trước thất bại dưới tay Diệp Âm Trúc khiến cho tính tình của nàng phát sinh biến hóa hay không, một màn lam quang nhàn nhạt hiện lên, mưa trên trời xối xả trút xuống trong khoảnh khắc, trước khi đội quân 500 người lên tới đỉnh, đã dập tắt hết toàn bộ biển lửa do hỏa cầu thuật tạo ra.

- Âm Trúc, dập lửa làm gì? Chúng ta trực tiếp dùng đấu khí bảo hộ thân thể xông qua biển lửa là được mà.

Áo Lợi Duy Lạp nhìn Diệp Âm Trúc, vẻ mặt có chút khó hiểu.

Diệp Âm Trúc chỉ tay về phía sau, chỉ vào hơn một ngàn Thú nhân đang khốn khổ tránh né đám gỗ bị Áo Lợi Duy Lạp thuận thế đẩy xuống sườn núi:

- Nơi này có 10 mục tiêu nhiệm vụ, chẳng lẽ đại ca không muốn hoàn thành hay sao?

Áo Lợi Duy Lạp cả kinh:

- Ngươi muốn tiêu diệt hết cả đám Thú nhân này à?

Với quân số 500 người tinh nhuệ của bọn họ, giết chết toàn bộ hơn 1000 Thú nhân truy binh cũng không phải là vấn đề gì quá lớn, nhưng nhất định phải tốn không ít thời gian. Đối với việc xâm nhập hổ huyệt lần này mà nói, thời gian chính là sinh mạng. Một khi bị Thú nhân quân đoàn chủ lực bắt kịp, cục diện lúc đó chắc chắn là nguy hiểm không thể vãn hồi được.

Diệp Âm Trúc mỉm cười:

- Ta biết trong lòng đại ca đang lo lắng điều gì, bất quá, đại ca chỉ cần cắt 10 cái tai Sư nhân thôi, chúng ta có thể tiếp tục hành quân.

Vừa nói xong, hắn cũng không hề giải thích thêm nữa, ngồi ngay xuống đất, quang mang lóe lên, Minh Phượng Cầm đã đặt nằm ngang trên đùi.

Diệp Âm Trúc ngâm khe khẽ:

- Minh Phượng. Lưỡng trắc minh văn. Triêu dương ký thăng. Sào phượng hữu thanh. Chu ti nhất tấu. Thiên hạ văn minh.

Nét phong sương trên khuôn mặt tựa như tan biến đâu hết. Dưới ánh nắng mặt trời buổi sớm chiếu rọi, hắn tràn đầy sinh lực của dương quang, lại mang thêm cảm giác vài phần ưu nhã tự tại.

Tám chỉ khua nhẹ trên dây đàn, thanh âm nhẹ nhàng mà khinh khoái theo dây đàn rung động mà vang lên, dường như là cầm hồn trong Minh Phượng Cầm thức tỉnh, một nốt nhạc trong trẻo tựa như tiếng phượng gáy ngân lên thánh thót. Mặc dù điều âm đặt ở mức cao nhưng các nốt nhạc do Minh Phượng Cầm tấu lên so với các thanh cổ cầm khác lại càng cao hơn một bậc. Mỗi một thanh âm tựa hồ cứ vẩn vơ quấn quít trong không trung một hồi, rung động rồi mới lặng lẽ tiêu biến.

Mỗi một nốt nhạc cũng đều rất nhẹ, tựa như đang xoay vòng trong không trung, vốn là tiếng đàn ngân lên cao vút, nhưng dưới bát chỉ của Diệp Âm Trúc, âm thanh vấn vương trong không gian, lại làm cho người ta cảm giác thư thái dễ chịu, âm thanh nhu hòa sảng khoái bao quanh, tâm tình khẩn trương căng thẳng của chiến trường cùng những suy nghĩ ẩn chứa tiêu cực toàn bộ cũng bị khu trừ sạch sẽ. Có tác dụng như một liều thuốc trấn an tinh thần các chiến sĩ, giúp họ thoát khỏi cảm giác căng thẳng ám ảnh của chiến trường.

Một vầng sáng màu vàng nhạt từ thân Minh Phượng Cầm phát ra, mục tiêu chính là đám binh lính Thú nhân đang kéo lên đỉnh núi. Mặc dù sử dụng Cầm ma pháp trải trên diện tích lớn như vậy thì không thể khống chế tinh xảo chính xác như đối với Thần Âm Quang Hoàn, nhưng khống chế phương hướng hoàn toàn không gặp vấn đề gì lớn. Đội quân 500 chiến sĩ cùng ma pháp sư phía sau lưng Diệp Âm Trúc chỉ đơn thuần thả hồn vào khúc nhạc, giải thoát cảm giác căng thẳng từ nội tâm, nhưng mà đám Thú nhân đang leo núi khi nghe thấy tiếng đàn lại có cảm giác hoàn toàn khác.

Cảm giác phẫn nộ cùng giết chóc khi tiến vào phạm vi cầm khúc, đám binh lính Thú nhân ngoại trừ nghe thấy tiếng đàn vang lên thì có chút kì quái, nhưng cũng không lấy đó làm thắc mắc quá nhiều. Nhưng khi lọt vào phạm vi quầng sáng màu vàng bao phủ, động tác lại từ từ trì hoãn, trong khúc nhạc êm dịu hài hòa hoàn toàn buông lỏng thân thể cùng tâm tình, nghĩ ít, nói ít, muốn ít, vui ít, buồn ít, chân ý của cầm khúc nhẹ nhàng xâm nhập vào sâu trong nội tâm. Nhất thời chìm vào giấc mộng.

Ai có thể ngờ tới giai điệu nhu hòa dễ nghe như thế lại ẩn chứa ma lực cường đại đáng sợ. Chính mắt nhìn thấy đám Thú nhân leo lên đỉnh núi rồi từ từ ngã rạp xuống, không chỉ có đám chiến sĩ của Áo Lợi Duy Lạp, ngay cả 300 Tử Thần cũng không khỏi biến sắc. Đây là năng lực ma pháp gì? Thần âm sư thật sự đáng sợ như thế hay sao?

Một khúc " Vong ky ". Ngay khi âm thanh chấm dứt, Diệp Âm Trúc thu cầm đứng dậy, thậm chí cũng không buồn nhìn đám truy binh Thú nhân đã rơi vào giấc ngủ mê mệt, chỉ tay thẳng về hướng cực bắc hoang nguyên:

- Xuất phát.

Đối với địch nhân không có năng lực phản kháng mà thảm sát với rèn luyện tuyệt đối không có điểm nào tốt, chỉ cần lấy được tai của Sư nhân, hoàn thành nhiệm vụ là đủ rồi, tranh thủ thời gian cấp bách, nhanh chóng tiến vào cực bắc hoang nguyên mới là vấn đề tối quan trọng.

Diệp Âm Trúc chưa từng nói với người khác về thực lực bản thân rất cường đại, cũng chưa bao giờ giải thích điều gì, hắn dùng hành động nói cho toàn bộ binh sĩ dưới quyền chỉ huy của mình, từ chiến sĩ đến ma pháp sư, hắn là một người lãnh đạo đáng tin cậy, có đủ thực lực bảo hộ tất cả mọi người.

Băng qua ngọn núi này, rốt cục cũng tiến vào phạm vi cực bắc hoang nguyên, kể từ chỗ này trở đi, không thể dễ dàng tùy tiện hành động, cũng không thể cho rằng qua được ngọn núi này là có khả năng công kích được pháo đài Lôi Thần Chùy . Mục tiêu của 500 người đám Diệp Âm Trúc tất nhiên không thể nào so với đại lượng quân đội của Mễ Lan đế quốc. Nếu thực sự là đại quân đến đây thì đã sớm bị Thú nhân trinh sát phát hiện. Đương nhiên còn có một điểm trọng yếu nhất chính là, toàn bộ các quốc gia nhân loại, suốt mấy trăm năm trở lại đây, chưa bao giờ chủ động tiến công Thú nhân, nguyên nhân rất đơn giản, cực bắc hoang nguyên đất đai khô cằn khắc khổ, cơ bản không đem đến sinh cơ cho nhân loại, không phải là lãnh địa mà

nhân loại ưa thích, mà Thú nhân cường hãn lại chính là chướng ngại lớn nhất đối với quân đội viễn chinh của đế quốc.

Chuyện cố tình gây ra xung đột rồi tổn thương sĩ khí quốc gia là chuyện bất cứ quân vương nào cũng không muốn làm. Đối với phần biên giới tiếp giáp cực bắc hoang nguyên, chỉ cần mỗi mùa thu khi Thú nhân tiến hành cướp đoạt lương thực, đế quốc đem đại quân đánh lui Thú nhân, giữ không cho vượt qua biên giới phòng tuyến, an toàn cho quốc nội là đủ.

Đương nhiên, các quốc gia nhân loại không phải là chưa từng nghĩ tới chuyện đem Thú nhân trừ diệt vĩnh viễn. Trong lịch sử cũng từng phát sinh ra đại chiến tranh công kích của các đế quốc nhân loại nhằm vào Thú nhân. Nhưng số lượng Thú nhân thật sự quá đông đảo, cực bắc hoang nguyên lại là nơi hiểm địa, đi dễ về khó, hơn nữa khí hậu vô cùng khắc nghiệt. Chiến tranh công kích đại quy mô của nhân loại cùng Thú nhân, cũng chỉ làm tăng thêm cừu hận vốn sâu như biển giữa đôi bên, thật sự nhân loại cũng rất muốn hủy diệt toàn bộ Thú nhân nhưng không có khả năng làm được. Đương nhiên, nếu dốc toàn bộ lực lượng của 8 quốc gia nhân loại thì tiêu diệt Thú nhân cũng không phải là không có khả năng, nhưng mà cục diện các quốc gia nhân loại Nam Bắc phân tranh, ở giữa là Pháp Lam nắm cán cân quyền lực, 8 quốc gia nhân loại chỉ biết kìm hãm lẫn nhau, làm thế nào có thể đồng tâm hợp lực lại được.

Hơn mười đạo phong hỏa từ đỉnh núi bốc thẳng lên trời, nhìn qua thì cảnh tượng tuyệt đối hùng vĩ đẹp đẽ, nhưng hiệu quả nó mang lại thì có thể thấy ngay trước mắt.

Đội quân còn chưa tới chân núi, từ phía xa xa, đám người Diệp Âm Trúc đã thấy Thú nhân quân đội tiếp ứng từ phía cực bắc hoang nguyên mà tới.

Diệp Âm Trúc ra lệnh cho đội quân dừng lại, dõi mắt nhìn về phía xa, quan sát cẩn thận đội quân Thú nhanh đang hành quân cực nhanh tới tiếp ứng. Phong hỏa đài vừa đốt, viện binh đã tới ngay, đây là điều hắn đã sớm dự báo trước. Tại biên giới 2 quốc gia, Thú nhân chắc chắn có trọng binh trú đóng.

Áo Lợi Duy Lạp cũng đứng cạnh quan sát, nói về năng lực lý luận quân sự, ít nhất bây giờ Diệp Âm Trúc không cách nào bì với hắn được. Hắng giọng một tiếng, nói:

- Sao lại ít như vậy nhỉ?

Diệp Hồng Nhạn cau mày, nói :

- Ít quá à? Ta thấy tối thiểu số lượng cũng phải là một quân đoàn, như vậy là ít à?

Áo Lợi Duy Lạp gật đầu, nói:

- Tất nhiên là ít. Trước kia quân đội chúng ta chưa bao giờ xuyên qua được phòng tuyến biên giới này, nhưng Thú nhân bố trí ở đây, ít nhất số lượng là 3 quân đoàn hỗn hợp, nhưng xem tình hình trước mắt chỉ có 1 quân đoàn tới tiếp ứng, tương đương số lượng chỉ có 1 phần 3. Nếu chứng kiến Phong Hỏa đài bốc lửa, quân phòng vệ Thú nhân tất nhiên phải dốc toàn lực tăng viện mới đúng, xem ra đây là toàn bộ quân lực đang trấn thủ biên giới của Thú nhân rồi.

Nghe Áo Lợi Duy Lạp cùng Diệp Hồng Nhạn trao đổi, Diệp Âm Trúc quyết định rất nhanh:

- Quay lại đỉnh núi. Diệp Hồng Nhạn, ngươi suất lĩnh 100 Tử Thần trường mâu chiến sĩ, đem đám Thú nhân đang ngủ say trong cầm khúc của ta giết 1 nửa, nửa còn lại thì thả xuống núi.

Phía trước có đại quân Thú nhân đang tới, phía sau nếu có hơn 1000 Thú nhân tỉnh lại từ giấc ngủ say tấn công, đối với quân đội của Diệp Âm Trúc mà nói, không thể nghi ngờ là tình huống vô cùng bất lợi. Đứng trước nguy cơ tồn vong, Diệp Âm Trúc bắt buộc phải ra lệnh tàn sát Thú nhân binh sĩ không có năng lực phản kháng.

Diệp Hồng Nhạn cũng không nói gì thêm, làm một chiến sĩ chân chính, đầu tiên là phải biết phục tùng mệnh lệnh chỉ huy. Đây cũng là nguyên tắc cơ bản đầu tiên Tây Đa Phu dạy bọn họ, cũng là nguyên tắc tối quan trọng. Mang theo 100 thành viên thuộc 300 Tử Thần, Diệp Hồng Nhạn lập tức quay trở lại.

Diệp Âm Trúc trầm giọng ra lệnh:

- Tất cả trọng kiếm chiến sĩ cùng ma pháp sư ở lại. Trường mâu chiến sĩ quay về núi, đợi mệnh lệnh tiếp theo. Áo Lợi Duy Lạp đại ca, ngươi chỉ huy bọn họ lên đỉnh núi dựng công sự phòng ngự, nơi này tạm thời giao cho ta.

---

oo·u G\yỀjX oo·I U·· - U···

-Âm Trúc , ngươi định nghênh chiến chính diện cùng bọn chúng hay sao ? Dãy núi này địa thế phức tạp , chúng ta nhân số ít , hoàn toàn có thể lợi dụng sự cơ động của đội hình trốn thoát truy binh . Sau đó muốn tái xâm nhập cực bắc hoang nguyên cũng không phải là việc khó .

Diệp Âm Trúc lắc đầu , nói :

-Chúng ta không phải tới đây để trinh sát tình hình mà là tới chiến đấu . Ngươi nói không sai , chúng ta quả thật có thể lựa chọn không chính diện nghênh chiến quân đoàn Thú nhân này , nhưng sau khi chúng ta tiến vào cực bắc hoang nguyên , quân đoàn này có thể truy sát theo sau chúng ta hay không ? Tây Đa Phu nguyên soái ra lệnh cho chúng ta đến đây chấp hành nhiệm vụ chính là rèn luyện đội ngũ , rèn luyện cho mọi người cường mãnh , chỉ có chiến đấu không ngừng mới chính là phương pháp rèn luyện tối ưu . Hiện giờ tình thế trước mắt , chúng ta chỉ cần tiêu diệt toàn bộ Thú nhân quân đoàn đang tới , sau đó tiến vào cực bắc hoang nguyên , thế sẽ như rồng về biển cả , bọn chúng sẽ không thể nào phái quân đội truy tìm tung tích của chúng ta được nữa .

Áo Lợi Duy Lạp nhìn Diệp Âm Trúc 1 cái thật sâu , mặc dù hắn trong lòng đối với quyết định của Diệp Âm Trúc không phải đồng ý hoàn toàn nhưng cũng không thể không thừa nhận , phương pháp của Diệp Âm Trúc cũng có đạo lý của nó . Bây giờ , trước mắt là cường địch truy kích , không có thời gian trì hoãn nữa , hắn lập tức suất lĩnh trường mâu chiến sĩ leo thẳng lên đỉnh núi .

-Ma pháp sư , ngồi tại chỗ minh tưởng chờ lệnh . Trong kiếm chiến sĩ toàn bộ ra sức đốn củi cho ta , không cần giữ sức , toàn bộ đem ra chặt cây , róc hết cành lá .

Cây gỗ cùng đá hộc , đây là phương pháp phòng thủ khống chế cao điểm lợi hại nhất , lúc đầu tại Khoa Ni Á thành , Diệp Âm Trúc cũng bằng cách này mà cầm chân Địch Tư , Mạt Kim Tư cùng Thú nhân quân đoàn , tranh thủ không ít thời gian cho Khoa Ni Á thành bố trí . Lúc này , đối diện một quân đoàn Thú nhân hỗn hợp phụ trách biên giới , hắn so với lần trước tại Khoa Ni Á thành tự tin hơn rất nhiều , không chỉ bởi vì thực lực bản thân trở nên cường hãn đồng thời còn vì sự tự tin tuyệt đối vào đội ngũ tinh nhuệ 500 chiến sĩ thanh niên của Mễ Lan đế quốc bên cạnh mình .

Mệnh lệnh do Diệp Âm Trúc phát ra rất nhanh chóng được chấp hành , đám chiến sĩ cùng Áo Lợi Duy Lạp gia nhập đội quân , 150 chiến sĩ đều sử dụng trọng kiếm , hơn nữa trong số 300 Tử Thần cũng có 100 người sủ dụng trọng kiếm , đồng thời 250 người động thủ , uy lực thể hiện ra nhất thiết không thể nghi ngờ .

Dây leo chằng chịt bám quanh thân cây , chỉ cần 1 kiếm là có thể chặt đứt toàn bộ , nếu không phải vì mất thời gian tước cành róc lá , tốc độ chế tạo thân gỗ hẳn phải nhanh hơn nhiều .

Diệp Âm Trúc cũng không tham gia chặt cây , có 250 trọng kiếm chiến sĩ làm việc vậy là quá đủ rồi . Ánh mắt hắn thủy chung vẫn hướng về phía cực bắc hoang nguyên , nơi mà quân đoàn Thú nhân trấn thủ biên giới đang nhanh chóng hành quân tiến gần lại .

Thị lực của Diệp Âm Trúc hoàn toàn không sai , mặc dù khoảng cách không gần nhưng hắn cũng có thể thấy rõ rằng trong quân đoàn Thú nhân này , phân biệt có ít nhất là 4 binh chủng , Trong đó , Lang Kị Binh tốc độ nhanh là chủ yếu , chiếm hơn một nửa số lượng của quân đoàn , Báo nhân nhanh nhẹn cùng Viên nhân thiện nghệ trinh sát cùng chiến đấu địa hình rừng núi . 2 binh chủng này không hề nghi ngờ gì là những binh chủng tốt nhất của Thú nhân . Số lượng ít nhất , nhưng mà giữ trọng trách chỉ huy cùng áp trận , chính là Sư nhân . Bất luận là quân đoàn Thú nhân nào , chỉ cần thuộc biên chế của Lôi thần bộ lạc , chỉ huy chính thức chắc chắn phải là Sư nhân , điểm này không thể nghi ngờ gì nữa . Nhìn từ số lượng binh sĩ hơn 1 vạn của quân đoàn này , số lượng Sư nhân đại khái ước chừng hơn 100 tên , tựa hồ có vẻ là chỉ huy quân đoàn cùng thân binh hộ vệ . Thực lực của đám Sư nhân này , tất nhiên khác xa đám Sư nhân tiểu đội

trưởng thuộc các doanh trại trên núi . Có thể thấy rõ 100 Sư nhân này cũng chính là lực lượng chiến đấu mạnh nhất của Thú nhân quân đoàn hơn 1 vạn người .

Rất nhanh . Một đống thân gỗ lớn đã được xếp ngay ngắn cạnh sườn núi , nhưng mà phía dưới chân núi , quân đoàn Thú nhân đã tiến tới ngày càng gần .

Bởi vì khoảng cách gần , Diệp Âm Trúc ngược lại gặp khó khăn trong việc quan sát động tĩnh của Thú nhân , lập tực gọi Ly Sát giữa không trung yêu cầu giúp đỡ . Ngân long phi hành trên trời làm lính trinh sát đương nhiên là lựa chọn tối ưu , có điều hơi quá xa xỉ một chút .

Tin tức Ly Sát truyền về rất đơn giản , quân đoàn Thú nhân cũng không trực tiếp xung phong lên núi , ngược lại , chỉ phái ra 50 tên Báo nhân làm thám tử , đang hướng về phía bọn họ tiến tới tốc độ rất nhanh chóng .

Nhận tin từ Ly Sát truyền về , Diệp Âm Trúc không nhịn được trong lòng chấn động , xem ra Thú nhân hoàn toàn không phải là một lũ không có đầu óc , thống soái của quân đoàn biên giới này chắc chắn là một tên rất cẩn thận a ! So với Địch Tư và Mạt Kim Tư dễ dàng manh động lúc đầu xem ra khó đối phó hơn rất nhiều . Nhưng bây giờ không có nhiều thơi gian suy nghĩ vẫn vơ nữa , hắn lập tức ra lệnh .

-Trọng kiếm chiến sĩ của 300 Tử Thần theo ta xuất phát , tất cả những người khác cố thủ tại đây , án binh bất động , phía dưới có 50 tên Báo nhân đang tiến tới đây . Không cần lấy mạng bọn chúng , đánh cho bọn chúng rút lui là được .

Diệp Âm Trúc mang theo 100 trọng kiếm chiến sĩ thuộc 300 Tử Thần , rất nhanh phóng thẳng xuống núi , thông qua Linh Hồn Y Phụ , mặc dù Diệp Âm Trúc cũng không thể dùng mắt của Ly Sát để tự mình quan sát tình hình nhưng cũng có thể thông qua tin tức mà Ly Sát truyền lại , nhận biết vị trí đại khái của quân lính bên địch . Điều hắn muốn làm rất đơn giản , đầu tiên chính là xem xét địch nhân mạnh yếu thế nào , hơn nữa , bảo vệ thân gỗ không cho đối phương phát hiện , tiếp theo , dụ địch xâm nhập . Nếu muốn chống lại quân đoàn biên giới Thú nhân này , tấ phải tốc chiến tốc thắng , bọn họ không có nhiều thời gian , cho nên hắn mới hạ lệnh đánh lui địch nhân chứ không phải tiêu diệt . Hắn muốn đám Báo nhân này còn sống sót trở về thông báo tin tức .

Đám trinh sát Báo nhân được phái đi lần này , tất nhiên am hiểu nhất là hành quân tốc độ cùng khả năng leo trèo , đáng tiếc trên trời bị Ngân long theo dõi , tốc độ của bọn chúng dù nhanh bao nhiêu đi nữa cũng không có khả năng phá được phòng tuyến kiên cố đang chờ sẵn .

Trọng kiếm nặng nề và sát khí lạnh lẽo như băng nhanh chóng trở thành ác mộng của Thú nhân . Quay trở lại truyền tin cũng không cần nhiều người lắm , cho nên sau khi lưu lại hơn 20 thi thể , đám Báo nhân sống sót chạy trối chết trở về báo tin .

Lui về chỗ giữa sườn núi , tập trung thân gỗ , Diệp Âm Trúc ra lệnh tất cả chiến sĩ nghỉ ngơi tại chỗ . Hắn biết rõ , sau trận phục kích đánh lui trinh sát đối phương này , Thú nhân chỉ có 2 lựa chọn . Một là tử thủ bên dưới núi , chờ đợi thêm viện quân , còn cách khác là lui quân . Dưới tình huống trinh sát không nắm bắt được tình thế của đối phương , nếu thống soái quân đoàn biên giới đủ thông minh , chắc chắn không dám lựa chọn tấn công . Phải biết rằng , trong dãy núi trùng điệp này cũng có mấy nghìn quân canh phòng đóng rải rác trên từng đỉnh núi , nhưng mà lính trinh sát bị tập kích ngay tại chỗ này , chứng minh rõ ràng một điều , quân lính trú đóng tại dãy núi này đang bị vây hãm

Mục đích chính yếu của Diệp Âm Trúc chính là làm cho đối thủ lầm tưởng về số lượng quân mình , sinh ra cảm giác mê hoặc . Nhưng đây chỉ là bước đầu tiên trong kế hoạch dụ địch của hắn .

-Diệp Âm Trúc , nhiệm vụ đã hoàn thành .

Thanh âm của Hồng Nhạn truyền đến . Diệp Âm Trúc xoay người nhìn lại , vị tướng trẻ tuổi mặt lạnh như băng này đã tới bên cạnh hắn .

Diệp Âm Trúc vui vẻ nói :

-Đúng rồi , không lâu sau nữa , Thú nhân quân đoàn đóng ở dưới núi nhất định sẽ có phản ứng .

Dưới chân núi .

Quân đoàn biên giới số 7 của Thú nhân , quân đoàn trưởng Sư nhân Mã Cách Lý đang nghe Báo nhân thủ hạ trình bày thông tin trinh sát , trong lòng nghi hoặc .

-Đối phương ước chừng hơn trăm người , đấu khí cùng thực lực rất cường đại , chúng tôi không cách nào vượt qua phòng tuyến để lên núi trinh sát được .

Mã Cách Lý nghi hoặc nhìn lên đỉnh núi , ngoại trừ khói xanh bay lên nghi ngút , từ vị trí hắn đang đứng , cơ bản không có nhận được tin tức nào đắc dụng . Bọn người Mễ Lan điên rồi hay sao ? Ngay tại thời điểm này phát động công kích .

-Đã phái người đi cầu viện binh chưa đó ?

Mã Cách Lý trầm giọng hỏi .

-Ngay khi nhìn thấy khói xanh thì đã phái người xuất phát rồi . Đoàn trưởng , bây giờ chúng ta định thế nào ? Tấn công hay phòng thủ ?

Tham mưu tác chiến Hồ nhân Khẳng Đặc bên cạnh hắn hỏi .

Mã Cách Lý liếc nhìn Khẳng Đặc một cái :

-Ngươi xem chúng ta bây giờ nên làm thế nào ?

Đối với tham mưu này , ý kiến của hắn vô cùng được xem trọng . Hồ nhân mặc dù lực lượng thân thể không cường đại nhưng lại là một chủng tộc có trí tuệ rất cao , trong Thú nhân tộc rất được tôn trọng . Cơ hồ mỗi một quân đoàn biên chế cũng đều có Hồ nhân làm tham mưu tác chiến . Trước nay cũng chỉ có Hoàng Kim Bỉ Mông làm thống soái quân đội mới có thể vì xem thường Hồ nhân yếu đuối mà quên đi tác dụng của họ .

Khẳng Đặc suy nghĩ một chút , nói :

-Bây giờ tình thế mập mờ không rõ , chúng ta đương nhiên không thể liều công kích . chủ lực quân đoàn ta là Lang kị binh , ưu thế lớn nhất là tốc độ cùng xung kích . Điểm này nếu tác chiến địa hình núi non không cách nào thể hiện được . Nếu địch quân số lượng đông đảo , một khi chúng ta tiến quân lên núi , e rằng ngay cả cơ hội đào tẩu cũng không có . Đoàn trưởng , ta cho rằng hiện này , chúng ta án binh bất động xem xét tình hình rồi liệu cách ứng phó sau mới là phương pháp tốt nhất . Đáng tiếc , nếu không phải quân đoàn số 5 cùng quân đoàn số 8 bị điều về hoang nguyên tham gia thanh tẩy , chúng ta cũng không phải ở đây ngại trước ngại sau như thế này .

Mã Cách Lý gật gù :

-Không biết Tù trưởng đại nhân lúc này đang suy nghĩ gì , lại tìm kiếm cái gì nữa . Từ giờ tới mùa thu thời gian không còn dài nữa , chẳng những không tiến hành chiến dịch quân sự cướp bóc mùa thu ngược lại đi chuẩn bị đại thanh tẩy gì đó . Vậy theo đề nghị của ngươi tiến hành đi . Ta muốn xem lần này Mễ Lan đế quốc rốt cục muốn làm gì . Toàn quân chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu bất kì lúc nào . Tùy lúc xuất phát . Lang kị binh phân tán đóng trại xung quanh vùng núi phụ cận , tìm kiếm quân đội còn sót lại của chúng ta trú đóng . Ta không tin , 37 doanh trại cùng mấy ngàn người , hoàn toàn không có một ai sống sót . Tù trưởng đại nhân nói chí lý , tại chiến trường , tin tức vĩnh viễn là quan trọng nhất .

Quân đoàn biên giới số 7 dưới mệnh lệnh của Mã Cách Lý , đã sắp xếp trận thế hoàn chỉnh , đương nhiên trận thế này không phải chuẩn bị chiến đấu mà là tùy thế rút lui . Thời gian không lâu sau , Lang kị binh tán ra xung quanh đã có hồi báo .

-Bẩm đoàn trưởng đại nhân . Chúng ta đã tìm được một số huynh đệ của các doanh trại trên núi chạy trốn tới .

-A , dẫn tới đây mau .

Mã Cách Lý trong lòng mừng rỡ , có người trốn thoát được tất nhiên có tin tức . Ít nhất hắn cũng phải biết được rốt cục địch nhân là từ đâu tới , số lượng nhiều ít là bao nhiêu .

Xuất hiện tại doanh trại của Mã Cách Lý , là một gã sư nhân mất đi tai trái :

-Quân đoàn trưởng đại nhân , ngài phải thay chúng ta báo thù a !

Sư nhân là hoàng tộc của Lôi thần bộ lạc , địa vị siêu nhiên , mặc dù tên Sư nhân này chỉ là Tiểu đội trưởng nhưng nhìn thấy Mã Cách Lý cũng không như Thú nhân bình thường sợ hãi tôn kính , lập tức khóc to thành tiếng thất thanh .

Mã Cách Lý nhíu mày , trầm giọng nói :

-Bình tĩnh một chút , nói cho ta biết rốt cục là xảy ra chuyện gì ?

_____***_____

Cảm thấy sát khí trên người Mã Cách Lý bốc lên , tên Sư nhân mất tai trái kia vội vã nuốt nước miếng , cố gắng khống chế tấm tình :

-Là người Mễ Lan , tuyệt đối là người Mễ Lan , bọn chúng có chiến sĩ , còn có cả ma pháp sư . Bọn chúng xem ra muốn từ trong dãy núi này tìm đường xâm nhập cực bắc hoang nguyên , tốc độ hành quân thần tốc khó lường , ngay cả báo nhân của chúng ta cũng không thể theo kịp . Bây giờ tình huống doanh trại trên núi thế nào ta cũng không rõ , khi chúng ta phát hiện bọn chúng , bọn chúng đã tiêu diệt hết 3 doanh trại của chúng ta , tới sát đỉnh núi cuối cùng rồi . May mắn ngài kịp thời dẫn quân cứu viện tới . Nếu không ta e rằng đám người Mễ Lan này đã tiến vào cực bắc hoang nguyên rồi .

Nghe tên Sư nhân này nói xong , Mã Cách Lý không khỏi trong lòng chấn động , dùng một đạo quân lẻ xâm nhập , cái này là binh gia tối kị ! Chẳng lẽ đám người Mễ Lan này thật sự là điên rồi hay sao ?

-Số lượng địch là bao nhiêu ? Có bao nhiêu ma pháp sư ?

Hồ nhân Khẳng đặc hỏi tiếp .

-Số lượng ma pháp sư không rõ ràng lắm , nhưng có lẽ là không nhiều . Bởi vì số lượng bọn chúng tổng cộng chỉ khoảng vài trăm , dám chắc không vượt quá 500 . Bất quá , tất cả đều là hảo thủ , ta thấy những tên này phóng thích đấu khí đều là hoàng sắc hoặc lục sắc . Ngoài ra bọn chúng còn có 1 năng lực kì quái khác , đó là 1 loại thanh âm kì dị , nghe rất hay , rất dễ chịu , nhưng nghe thanh âm ấy thì toàn bộ chúng ta đều bị buồn ngủ không sao cưỡng lại . Ta may mắn thừa cơ đám người Mễ Lan này giết những huynh đệ khác , lợi dụng hỗn loạn trốn thoát . Quân đoàn trưởng đại nhân , ngài mau chóng hành động đi a ! Đám người Mễ Lan này giảo hoạt vô cùng , nhất định không thể để bọn chúng tự tung tự tác , thay thế các huynh đệ tử trận của chúng ta báo thù cho họ .

Nghe lời Sư nhân nói , Mã Cách Lý không khỏi sững sờ , hỏi lại :

-Chỉ có 500 người ? Ngươi dám chắc mình nói không sai chứ ?

Sư nhân nói :

-Không thể sai được . Chúng ta tổng cộng hơn mười tháp canh cũng đều cung cấp tin tức chuẩn xác tương tự . Cũng không có phát hiện thêm quân đội Mễ Lan . Chỉ có mấy trăm tên này thôi . Quân đoàn trưởng đại nhân , ngài phải mau chóng hành động a ! Nếu không , sẽ để cho đám hỗn đản này thừa dịp tẩu thoát mất .

Mã Cách Lý hừ một tiếng :

-Ta hành động thế nào , không cần người khác đến đây chỉ trỏ tay chân . Người đâu , dẫn hắn ra ngoài cho ta .

Đối với loại bại tướng này , hắn luôn luôn hết sức coi thường .

Mã Cách Lý ngẩng đầu nhìn bầu trời nắng chói chang , trong lòng không khỏi cảm giác do dự , nếu địch nhân số lượng chỉ có 500 , vậy mục đích bọn chúng là gì ? Một đám quân lẻ tẻ này xâm nhập cực bắc hoang nguyên , đối với Mễ Lan nhân có chỗ nào tốt ? Hắn thật sự không có cách nào giải thích . Hắn làm sao có thể biết rằng , mục đích chính thức của 500 chiến sĩ cùng ma pháp sư đến từ Mễ Lan này là rèn luyện giết chóc .

-Quân đoàn trưởng đại nhân , việc này không thể chậm trễ .

Khẳng Đặc bên cạnh nhắc nhở Mã Cách Lý .

Mã Cách Lý quay đầu nhìn hắn :

-Ý ngươi cũng là muốn cho ta xuất binh hay sao ?

Khẳng Đặc cười khổ nói :

-Ngoại trừ xuất binh , chúng ta xem ra không có lựa chọn khác . Nếu bị cấp trên biết chúng ta gặp quân địch mà lại lựa chọn rút lui , sợ rằng đại nhân ngài sẽ gặp phiền toái rất lớn . Nếu như tên lúc nãy nói đúng , trên núi số lượng quân địch quả thật chỉ có 500 . Vậy xem ra đám Báo nhân lúc nãy chúng ta phái ra trinh sát , sợ rằng đã trúng kế dụ địch . Cường hãn đánh lui quân trinh sát của chúng ta mà không tiêu diệt toàn bộ , hiển nhiên là bọn chúng không muốn chúng ta biết rõ tình hình thực hư . Bằng vào lực lượng mập mờ chưa triển hiện ra , cầm chân chúng ta ở chỗ này . Cho nên ta phán đoán , con số 500 người bên địch này có tới 80% là chính xác . Hơn nữa , cho dù bất luận mục đích bọn chúng là gì , chúng ta cũng không có lý do gì trì hoãn tiến công nữa .

Mã Cách Lý gật đầu , kì thực ý nghĩ trong lòng hắn cùng với lời nói của Khẳng Đặc không sai biệt lắm , lời nói của Hồ nhân càng làm cho hắn vững tin ra quyết định .

-Truyền mệnh lệnh của ta . Ra lệnh 5 đại đội Lang kị binh lưu lại thủ trại . Báo nhân , Viên nhân cùng đội thân vệ Sư nhân của ta theo ta xuất kích .

Lang kị binh một khi không có ưu thế tốc độ , chiến đấu lực sẽ giảm sút đáng kể . Không thể có tác dụng chiến đấu địa hình núi bằng Báo nhân và Viên nhân . Lưu Lang kị binh dưới chân núi giữ trại , cũng là Mã Cách Lý tự chừa đường rút lui cho chính mình . Nếu số lượng địch nhân là 500 , chính mình suất lĩnh quân đội Thú nhân số lượng gấp 10 lần đối phương , hoàn toàn có thể quét tận gốc đối phương . Vạn nhất tin tức tình báo sai lầm , quân số đối phương đông đảo , có 5000 Lang kị binh dưới chân núi tiếp ứng , cũng có thể kịp thời rút lui . Là một thống soái Thú nhân , có thể tính toán chu toàn như thế , Mã Cách Lý cũng là rất xuất sắc rồi . Chính là hắn không hiểu rõ , 500 người mà hắn sắp đối đầu , mặc dù số lượng ít ỏi nhưng không như hắn tưởng tượng có thể dùng quân số đông đảo để dễ dàng hủy diệt đối thủ .

Giữa sườn núi , Diệp Âm Trúc từ mặt đất nhảy vọt lên . Đã đợi hơn một giờ , quân đoàn Thú nhân biên giới rốt cục cũng đã hành động . Xem ra , mình bảo Hồng Nhạn lưu lại vài tên Báo nhân sống sót cũng đã thu lại hiệu quả không tệ .

Hư tức là thực , thực tức là hư , bất kể mưu kế Diệp Âm Trúc tinh tế cỡ nào , có thể nhanh chóng chiếm được tiên cơ , nguyên nhân chủ yếu nhất là 500 người do hắn chỉ huy này , chiến đấu lực có thể sánh với một quân đoàn .

Một tên Thú nhân binh sĩ , trong tình huống tay không , có thể đánh với từ 3 đến 5 binh sĩ thường có trang bị vũ khí . Nhưng nếu là một chiến sĩ có đấu khí , Thú nhân sẽ không dễ dàng chiếm thượng phong như vậy . Báo nhân , Viên nhân chủ chiến binh đoàn cường lực hơn , có thể đối xích cấp trung giai chiến sĩ , nhưng một khi chiến sĩ loài người đạt tới chanh cấp , có thể 1 đấu 1 với Thú nhân hoàn toàn chiếm thượng phong . Nhưng Thú nhân cường đại binh chủng như là Tam đại vương tộc : Hổ nhân , Sư nhân và Hùng nhân . Mặc dù số lượng ít hơn một chút nhưng chỉ cần trải qua huấn luyện , thân thể cùng chiến đấu lực của bọn chúng ít nhất cũng có thể so sánh với hoàng cấp chiến sĩ của loài người . Đây cũng là nguyên nhân chính yếu tại sao Thú nhân không có ma pháp sư lại không thể chống lại các quốc gia nhân loại liên minh . Nhưng mà lúc này , 500 chiến sĩ do Diệp Âm Trúc thống lĩnh , 300 Tử Thần tu vi đều ít nhất đạt chuẩn Hoàng cấp trung giai , hơn nữa chiến đấu lực của bọn họ tuyệt đối không thể căn cứ cấp bậc đấu khí mà định dạng được . Ngoài ra , còn có 150 Lục cấp chiến sĩ cùng với ma pháp sư Hỏa hệ mà Thú nhân vô cùng sợ hãi . Bằng vào ưu thế địa hình chiến đấu , hắn hoàn toàn tự tin có thể nghênh chiến với quân đoàn Thú nhân biên giới này . Nhất là từ trên không trung , còn có Ngân long tham gia hỗ trợ trinh sát , tùy thời có thể dùng quang minh ma pháp hỗ trợ cứu viện . Có chừng này nguyên nhân , Diệp Âm Trúc hoàn toàn có thể thong thả ứng phó .

-Chỉ có 5000 Thú nhân thôi sao ? Được , đám Lang kị binh này xem ra giữ mạng được . Chuẩn bị chiến đấu . Trọng kiếm chiến sĩ sẵn sàng lăn gỗ xuống . Ma pháp sư chuẩn bị Hỏa cầu thuật .

Hỏa cầu thuật là pháp lực yêu cầu thấp nhất , cũng là thiết thực nhất lợi hại nhất trong chiến đấu trên chiến trường , ma pháp hoa lệ vĩnh viễn không thể nào phát huy hiệu quả trong tình huống đối kháng trên chiến trường được . Nhất là trong thế 2 quân đoàn đối kháng .

Diệp Âm Trúc không hề nôn nóng , hắn đang chờ đợi , địch nhân khoảng cách từ từ thu ngắn lại , khoảng cách lên núi càng dài , thân gỗ lăn xuống hiệu quả phát huy càng to lớn . 5000 Thú nhân quân lính này , dưới địa hình núi non phức tạp , hoàn toàn không thể phát huy chiến đấu lực toàn bộ giống như trên bình nguyên được .

Diệp Âm Trúc lẳng lặng đứng đợi , một chút cũng không nôn nóng . Mãi cho tới khi từ các thân cây tùng trên sườn núi đã mơ hồ có thể thấy bóng dáng quân đội Thú nhân tiến lên , hắn mới giơ tay phải lên .

-Lăn toàn bộ gỗ . Ma pháp sư , phóng hỏa cầu thuật , công kích diện rộng .

Mấy trăm thân gỗ to lớn đồng thời lăn xuống , khí thế mạnh mẽ lôi đình như vạn quân xung phong , đồng thời , 50 quả hỏa cầu màu xanh biếc , lóng lánh từ bàn tay ma pháp sư đang bốc lửa bay thẳng lên trời , phát ra từng đạo hỏa quang màu xanh biếc sáng ngời , cực kì diễm lệ , đánh thẳng xuống sườn núi phía dưới .

Bây giờ là mùa hè , cho dù là tại cực bắc hoang nguyên , cây cối cũng sinh trưởng cực kì phong phú rậm rạp . Hơn nữa thế núi nơi này không giống như ở dãy núi Bố Luân Nạp , núi nón cũng không phải hoàn toàn là băng phong , cũng không có những dốc đứng mà cây cối không tài nào sinh trưởng được . Bởi vậy trên sườn núi có vô số cây cối mọc um tùm , tự nhiên là chướng ngại vật ngăn cản đường hành quân của Thú nhân . Dưới tình thế như vậy , thân gỗ lăn xuống , tất nhiên không thể giống như lần trước tại Bố Luân Nạp , chỉ bằng một lần lăn gây thường vong cực lớn cho Thú nhân quân đoàn . Thân gỗ lần này Diệp Âm Trúc cho phóng ra , tác dụng chủ yếu nhất không phải là lực xung kích cùng sát thương .

Mấy trăm thân gỗ này , trước tiên hoàn toàn nghiền nát những tên Thú nhân đi đầu . Cây cối to lớn , sau khi lăn qua hết những thực vật cản đường trên sườn núi , lực xung kích mặc dù tiêu tán hết nhưng lại nằm ngay đường tiến của quân đội Thú nhân . Nhất thời ngăn trở đại bộ phận của 5000 quân Thú nhân trên sườn núi , muốn tiếp tục đi tới , bọn chúng trước tiên phải dọn dẹp hết đống chướng ngại vật thân gỗ này mới có thể . Nhưng ngay lúc quân đoàn Thú nhân còn đang hoang mang hỗn loạn , 50 hỏa cầu xanh biếc đã từ trên trời giáng xuống .

Theo từng quả hỏa cầu phát nổ tung tóe , trong phút chốc sườn núi bị thân gỗ ngăn trở đã trở thành một vùng biển lửa , 50 ma pháp sư đồng thời phát động cùng một loại ma pháp công kích , lực phá hoại có lẽ không bằng cao giai ma pháp sư nhưng phạm vi công kích bao trùm thì tuyệt đối kinh khủng . Mỗi một quả hỏa cầu to màu xanh mỗi khi bùng nổ sẽ phóng ra vô số tia lửa nhỏ , sườn núi có nhiều thân gỗ cùng cây cối chính lại là nguyên liệu dẫn hỏa tốt nhất . Trong phút chốc , lửa đã cháy bao trùm gần như toàn bộ sườn núi . Đáng tiếc , mặc dù mùa hạ , khí hậu của cực bắc hoang nguyên mặc dù nóng bức nhưng cây cối lại xanh tươi chứ không khô héo như mùa động , nếu không , một khi lửa lan ra được , tất sẽ thiêu cháy cả vùng núi này .

-Quay trở về núi .

Diệp Âm Trúc cũng không nhìn lửa cháy bừng bừng trên sườn núi , hắn biết mặc dù giờ đây ma pháp hỏa cầu phối hợp thân gỗ có thể gây thương tổn cho đối phương nhưng hiệu quả so với lúc đầu ở Bố Luân Nạp lại kém hơn rất nhiều . Thời tiết cùng với địa hình này , sử dụng hỏa công không có khả năng khắc địch chế thắng nhưng giảm bớt nhuệ khí , giảm bớt lực chiến đấu của đối phương cũng là không có vấn đề gì .

Dưới sự chỉ huy của Diệp Âm Trúc , chiến sĩ nhanh chóng cõng ma pháp sư trên lưng , rút lui về đỉnh núi .

Mã Cách Lý cực kì phẫn nộ , lúc này đang chỉ huy thủ hạ Sư nhân thân vệ phối hợp với Báo nhân , Viên nhân dập lửa . Thân gỗ oanh kích đại quy mô , kèm theo hỏa cầu xuất hiện , không chỉ làm chướng ngại vật ngăn cản đường tiến quân của Thú nhân , đồng thời tạo thương tổn thật lớn , đến gần ngàn Thú nhân thương vong . Thú nhân thân thể cường hãn , chính thức tử vong chỉ do bị hỏa cầu nổ và bị thân gỗ lăn xuống đè chết , nhưng số bị thương lại vô cùng nhiều .

-Đoàn trưởng đại nhân , chúng ta phải lập tức xung phong , không thể cho đối phương cơ hội bổ sung công sự phòng ngự được . Xem qua bộ dạng bọn chúng , nhân số quả nhiên không nhiều lắm . Nếu không cũng

sẽ không rút lui nhanh như vậy .

Hồ nhân Khẳng Đặc hoàn toàn tỉnh táo , thấp giọng đề nghị với Mã Cách Lý .

Mã Cách Lý hừ lạnh một tiếng :

-Muốn nhanh cũng nhanh không được , Thú nhân trời sinh kị lửa , chỉ có cao quý Sư nhân chúng ta là không , muốn quét dọn sạch sẽ đống chướng ngại vật này , cần không ít thời gian . Đám người Mễ Lan này thật hèn hạ . Khẳng Đặc , ngươi xem bên đối phương có chừng bao nhiêu ma pháp sư ?

_____***_____

Khẳng Đặc lắc đầu nói :

-Không cách gì phán đoán được , bất quá từ phạm vi công kích của ma pháp mà xét thì số lượng ma pháp sư bên phía đối phương hẳn là không ít nhưng thực lực cũng không quá ghê gớm , dù sao bọn chúng chỉ là sử dụng hỏa cầu thuật bình thường công kích .

Bọn Thú nhân chỉ vừa chứng kiến hỏa cầu oanh kích phát nổ là đã vội vàng rút lui , làm gì còn thời gian đứng lại xem xét phân biệt đây là hỏa cầu cấp bậc nào .

Rất nhanh chóng , Diệp Âm Trúc đã mang theo trọng kiếm chiến sĩ cùng ma pháp sư rút quân về đỉnh núi , hợp quân cùng Áo Lợi Duy Lạp .

Áo Lợi Duy Lạp tự nhiên cũng đã chứng kiến hỏa trận dưới núi :

-Âm Trúc , tình hình bây giờ thế nào ?

Diệp Âm Trúc nói :

-Tạm thời bọn chúng không thể tấn công lên đây , số lượng thương vong khó phán đoán chính xác . Bất quá , Lang kị binh của quân đoàn Thú nhân biên giới này cũng không tham gia tấn công , chỉ có bộ binh bình thường . Trải qua một đợt rải thảm bằng thân cây cùng hỏa cầu như vậy , chiến đấu lực của bọn chúng nhất định là có tổn thất , chờ bọn chúng tân công lên núi , chúng ta sẽ tiếp tục tập kích . Đến lúc đó , chỉ cần ma pháp sư phát huy toàn bộ chiến đấu lực , bọn chúng có muốn rút lui e là cũng không có khả năng .

Có 50 Đại ma pháp sư hỗ trợ công kích , trận chiến giữa 500 người với 5000 Thú nhân , bọn họ ứng phó cũng không đến nỗi quá khó khăn .

Mã Cách Lý cùng với quân đoàn biên giới của hắn tấn công lên núi , tốc độ hành quân so với Diệp Âm Trúc dự đoán còn nhanh hơn một chút . Lửa vẫn còn cháy lớn nhưng có thân vệ của Mã Cách Lý ra sức dập lửa , cố gắng cũng có thể tạo một thông đạo cho đại quân Thú nhân tràn qua , lúc này đã lên tới giữa sườn núi , hành quân rất nhanh nhằm phương hướng đội quân của Diệp Âm Trúc .

Không thể không thừa nhận , Báo nhân cùng Viên nhân tốc độ di chuyển mau lẹ dị thường , mặc dù không ít tên bộ lông bị lửa táp cháy nham nhở nhưng khí thế xung phong vẫn cực kì mãnh liệt , không hề kém cạnh lúc đầu .

-Bày trận .

Áo Lợi Duy Lạp quát to một tiếng , 450 chiến sĩ xếp 250 trọng kiếm chiến sĩ dàn hàng đứng trước , 200 trường mâu chiến sĩ đứng ở phía sau , khôi giáp chỉnh tề đứng trên đỉnh núi . Lấy thế trên cao đón đánh địch nhân công kích .

Diệp Âm Trúc đứng phía sau đám chiến sĩ , hắn cũng không hề gia nhập trận doanh ngăn cản thế công của đối phương , 50 ma pháp sư mới là do hắn chỉ huy .

-Chuẩn bị sử dụng ma pháp các ngươi có khả năng sử dụng mạnh nhất mà không quá tổn hao ma pháp lực . Bây giờ bắt đầu chuẩn bị , nghe mệnh lệnh của ta thì phóng ra , công kích phạm vi rộng , bao trùm toàn bộ đối phương .

-Rõ .

Ma pháp sư nghiêm nghị hô lớn một tiếng , hỏa hệ nguyên tố đang lưu chuyển trong không khí trở nên cuồng bạo kịch liệt , DIệp Âm Trúc đứng trên một tảng đá lớn trên đỉnh núi , dõi mắt quan sát Thú nhân đang hành quân trên sườn núi . Từ xa hắn quan sát thấy tung tích của đội thân vệ bao gồm 100 Sư nhân . Toàn bộ đều là Sư nhân thân cao ngoài 3 thước . Thân vệ này bao quanh một gã Sư nhân khác thân thể tráng kiện vô song , mặc khôi giáp hùng tráng , bên cạnh tên Sư nhân to lớn còn có 1 tên Thú nhân vóc người nhỏ thó , cũng không biết là thuộc chủng tộc nào của Thú nhân . Tên Sư nhân to lớn lúc này đang vung một thanh trọng kiếm mà chỉ quân đội loài người mới có , chỉ huy quân lính theo nhau xung phong hành quân trên triền núi . Không cần suy nghĩ nhiều cũng có thể biết , tên Sư nhân mặc loại chiến giáp vốn rất hiếm thấy tại Thú nhân tộc này chính là Quân đoàn trưởng của quân đoàn Thú nhân biên giới trước mặt .

Diệp Âm Trúc nhẹ nhàng ngồi xuống , trong lòng tính toán thận trọng , hắn lấy ra thần khí Phi Bộc Liên Châu Cầm trên tay . Lúc này Thú nhân xung phong lên đỉnh núi , khoảng cách cũng ngày càng gần . Nhưng hắn cũng không hề hạ lệnh cho công kích . Lúc này Thú nhân đang hành quân trên sườn núi , tốc độ đi tới rất nhanh , hơn nữa thế trận sắp xếp phân tán rất lớn . Nếu như lúc này phát động đại công kích bằng ma pháp , có thể chân chính gây thương tổn cho đối phương số lượng không nhiều lắm . Chỉ có sau khi lên núi , quân đội Thú nhân tập trung lại một chỗ giao chiến cùng đám chiến sĩ bên mình , trận hình tập trung dày đặc , lúc đó ma pháp công kích mới tạo ra hiệu quả tối ưu .

DIệp Âm Trúc mỉm cười , trong mắt toát ra một tia nhu hòa , mặc dù chiến đấu chưa hoàn toàn triển khai nhưng trong lòng hắn thì dường như đã nắm chắc phần thắng . Hắn đột nhiên phát hiện , loại cảm giác thao túng chiến trường này thật sự vô cùng thoải mái , sinh tử của địch nhân cùng thực lực và toan tính của đối phương , hoàn toàn nằm gọn trong sự khống chế của mình .

Đám lính Thú nhân xung phong nhanh nhất rốt cục cũng lên tới đỉnh núi , đó là Báo nhân tốc độ nhanh nhất , chí ít có hơn trăm thân hình cao lớn Báo nhân vọt tới trước mặt Mễ Lan chiến sĩ . Xét về độ cường kiện của thân thể thì Báo nhân còn xa mới sánh được với Viên nhân cùng Sư nhân , nhưng tốc độ của bọn chúng thì nhanh vô cùng , vũ khí công kích chính là cặp vuốt bén nhọn .

300 Tử Thần dưới sụ chỉ huy của Diệp Hồng Nhạn , động tác chỉnh tề đều tăm tắp , trường mâu chiến sĩ vung mâu , trọng kiếm chiến sĩ hươ kiếm . Áo Lợi Duy Lạp mệnh lệnh cho 150 chiến sĩ còn lại rất đơn giản , trọng kiếm chiến sĩ của 300 Tử Thần này làm thế nào , các ngươi cũng thực hiện động tác y hệt như thế . Kinh nghiệm trên chiến trường , đám chiến sĩ này mới chỉ là gà con , làm sao so sánh với 300 Tử Thần đã kinh qua thực chiến cùng huấn luyện khắc nghiệt . Bây giờ chính là cơ hội tốt nhất để học tập . Cho nên , cùng động tác hươ kiếm với trọng kiếm chiến sĩ của 300 Tử Thần , 150 Lục cấp đại địa chiến sĩ cũng đều vung cao trường kiếm trong tay mình lên . Mặc dù động tác chậm hơn chút ít nhưng nhìn qua cũng thấy hết sức chỉnh tề .

Mắt nhìn thấy hơn trăm tên Thú nhân xông đến , móng vuốt sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời .

-Giết .

Diệp Hồng Nhạn quát to một tiếng .

Trọng kiếm trong tay chiến sĩ , dài đến một thước rưỡi , bề ngang tám tấc nhất thời chém thẳng ra ngoài , mỗi một chiến sĩ của 300 Tử Thần khi chém kiếm ra đều không chưa lại thế phòng ngự , đồng thời với 1 kiếm chém ra , từ 2 phía bên cạnh thân họ là 2 thanh trường mâu phóng tới , tựa như độc xà bảo vệ , đồng thời cũng bù đắp khuyết điểm của công kích .

Công kích nghiêm mật , căn bản không cho đối phương một cơ hội cản phá hay tránh né , một đám mây máu trong nháy mắt phóng ra nồng đậm trước mặt 300 Tử Thần , so với bọn họ , tình huống bên phía 150 Lục cấp chiến sĩ kém hơn một chút , mặc dù đấu khí của bọn họ mạnh mẽ hơn nhưng do không có trường mâu yểm hộ , trọng kiếm chém xuống tốn sức nhiều hơn , cũng không thể nào có được khí thế như của 300 Tử Thần . Mặc dù có không ít Báo nhân bị chém ngã hoặc bị trọng thương , nhưng cũng có số ít bọn chúng bằng vào tốc độ cực nhanh , đột phá qua khe hở giữa 2 lần công kích , huy động tối đa tốc độ cùng khả năng tránh né , tiến vào sâu trong trận địa của Mễ Lan chiến sĩ .

Mã Cách Lý hạ lệnh cho Báo nhân , chỉ có lợi dụng tốc độ , lẩn vào phía sau lớp phòng ngự của Mễ Lan chiến sĩ , lập tức ra tay giết chết ma pháp sư .

Có thể dựa vào tốc độ , né tránh cùng may mắn thoát qua phòng tuyến của Mễ Lan chiến sĩ chỉ có hơn 10 tên Báo nhân , bọn chúng vừa tiến vào phía sau Mễ Lan chiến sĩ , lập tức thấy được 50 ma pháp sư đang chuẩn bị ma pháp . Thú nhân bản tính hiếu chiến , Báo nhân trong nháy mắt bộc phát chiến đấu lực mãnh liệt , nhanh chóng phóng thẳng đến chỗ ma pháp sư đang đứng . Với thân thể yếu ớt của ma pháp sư , một khi để Báo nhân tiếp cận , tất nhiên sẽ bị giết chết toàn bộ .

Áo Lợi Duy Lạp đã nhanh chóng quay trở lại cứu viện , hắn rất rõ ràng , với thực lực của 150 Lục cấp chiến sĩ do mình chỉ huy này , vốn không có khả năng để cho Báo nhân xông qua khe hở đột phá trận doanh , cho dù là đám Báo nhân này tốc độ nhanh hơn cũng không có khả năng . Nhưng chỉ là do kinh nghiệm lâm địch còn thiếu cùng vấn đề tâm lý khiến cho bọn họ không thể chính thức phát huy thực lực vốn có . Ma pháp sư vốn cực kì trân quý , lúc này đừng nói đến chiến sĩ Lục cấp xung quanh hắn , ngay cả Áo Lợi Duy Lạp lam cấp cường giả cũng không phản ứng kịp , cho dù là cấp tốc quay lại cứu viện cũng không có khả năng .

Ngay lúc này , từng đạo ánh sáng vàng nhạt , phảng phất giống như đến từ địa ngục , trong tiếng rung trầm trầm của âm thanh , xẹt qua nhanh chóng , quét qua người hơn mười tên Báo nhân nọ .

Đám Báo nhân đang vọt tới trước , thân thể tựa hồ đông cứng lại trong một nháy mắt . Đòn công kích của bọn chúng cũng vĩnh viễn không còn khả năng uy hiếp tới ma pháp sư nữa . Máu tươi văng ra tung tóe , rơi cả vào người ma pháp sư đang đứng gần đó . Đó là máu tươi mang theo sát khí nồng đậm . Lúc này ma pháp sư sắc mặt đã trắng bệch không còn chút máu , vừa rồi , trong số bọn họ , có không ít người đã chuẩn bị thuấn phát ma pháp nghênh chiến với Báo nhân công kích .

-Phục tùng mệnh lệnh chỉ huy , là điều kiện đầu tiên của quân nhân , các người đang làm gì vậy ?

Thanh âm Diệp Âm Trúc trầm trầm lãnh đạm mà tràn ngập sát khí vang lên trong tai mỗi một ma pháp sư . Thanh âm đó tràn đấy lực chấn nhiếp , mang theo phụ trợ của tinh thần ma pháp , nhất thời kéo ma pháp sư đang trong trạng thái hoảng loạn tỉnh táo trở lại .

Diệp Âm Trúc ánh mắt chạm vào ánh mắt Áo Lợi Duy Lạp trên không trung :

-Phía sau có ta . Phía trước cứ toàn lực ngăn địch .

Áo Lợi Duy Lạp cũng không cần nói thêm điều gì , Diệp Âm Trúc chỉ trong nhấy mắt giết hơn 10 Báo nhân , thực lực hiển lộ làm trong lòng hắn nổi lên sóng gió ngất trời . Từ trước tới giờ , hắn vẫn nghĩ rằng Diệp Âm Trúc mặc dù ma pháp âm nhạc lợi hại nhưng thủ đoạn công kích vẫn thua kém mình , nhưng nhìn tình thế lúc nãy , Diệp Âm Trúc không những Cầm ma pháp đáng sợ kinh người mà phương pháp công kích cự ly dài , lấy mạng địch nhân trong nháy mắt như vậy , mình cũng không cách nào so sánh với hắn được .

Kì thật ngay cả bản thân Diệp Âm Trúc đối với biểu hiện vừa rồi của mình cũng có chút kinh ngạc , vừa rồi hắn khống chế âm nhận vô cùng chính xác , tuyệt không có một tia nào sai lệch . Vốn sẵn sáng chuẩn bị phát ra đợt âm nhận thứ hai căn bản không cần thiết nữa , đây chính là hiệu quả của tinh thần lực khống chế . Lúc nãy thi triển Thần Âm Quang Hoàn làm cho hắn tiêu hao tinh thần lực không ít nhưng bù lại cũng có rất nhiều điểm lợi ích .

Đợt công kích đầu tiên của Báo nhân thất bại , phía sau Thú nhân kéo đến ngày càng đông , không chỉ có Báo nhân tốc độ nhanh chóng mà còn có Viên nhân sức mạnh cường hãn .

Viên nhân cũng không dễ đối phó như Báo nhân , cho dù đối mặt trọng kiếm chiến sĩ , bọn chúng cũng có thể ỷ vào thân thể cường tráng chống đỡ , chỉ cần không bị chém trúng chỗ yếu hại , nhất thời không thể giết được bọn chúng .

450 Mễ Lan chiến sĩ ngày càng chịu áp lực lớn , đấu khí không thể tiếp tục bảo tồn , hoàng sắc cùng lục sắc đấu khí , 2 màu sắc đấu khí này lần lượt xuất hiện trên áo giáp cùng vũ khí của bọn họ . Nương theo đấu khí phóng thích , bọn họ mạnh mẽ ngăn trở thế xung kích của Thú nhân quân đoàn biên giới , cương quyết không lui nửa bước . Có một vài tên may mắn lọt qua được hàng rào phòng ngự này , lập tức sẽ bị âm nhận của Diệp Âm Trúc hủy diệt .

5000 Thú nhân binh sĩ , ngoại trừ những kẻ thương vong dưới thân gỗ cùng hỏa cầu công kích , còn thừa đã vậy chặt đỉnh núi , toàn bộ vây chặt tứ phía đoàn quân 500 người của Diệp Âm Trúc , không ngừng phát

động tấn công . Mã Cách Lý cùng Khẳng Đặc đứng ở phía sau , do 100 Sư nhân bảo vệ xung quanh , tỉnh táo quan sát chiến trường . Sắc mặt Mã Cách Lý đã trở nên càng ngày càng khó coi .

5000 đấu với 500 , trận chiến này đáng ra là không phải lo lắng , nhưng lúc này Mã Cách Lý lại phát hiện ra , tinh nhuệ chiến binh thủ hạ của mình , cơ bản là không thể mang lại bất kì thương tổn nào cho đối phương được .

---

ooou G\yỀjX oooI§}Òj Ĥ¾j\ w«´Ł§ d_Ń§ î [n9jX iX«´Lj

Những chiến sĩ nhân loại này tự nhiên cũng có đấu khí không kém, thú nhân thiếu trang bị rất khó mà mà tạo thành thương tổn thực chất trên khải giáp cứng rắn của họ. Mà trong tay bọn cầm trọng kiếm cùng trường mâu có đấu khí. Thú nhân chiến sĩ thương vong vô số, lại càng đang gia tăng, nhất là báo nhân có lực phòng ngự yếu ớt. Cả đại đội báo nhân,ngoại trừ phần giữa sườn núi vẫn ở phía ngoài,lúc này cũng đã tổn thất hơn phân nữa.

“Không thể đợi nữa rồi, theo ta công kích, đem nhân loại ti tiện này ghiền thành phấn bụi, nhân sư cao quý, dùng danh nghĩ của Lôi Thần, Công Kích!!”

Mã Cách Lý thật sự không thể để cho quân đội của mình tổn thất nữa. Hắn không biết đấu khí của những nhân loại chiến sĩ này có thể duy trì được bao lâu, nếu như còn tiếp tục vững chắc như hiện tại, sợ rằng kết quả cuối cùng là phòng ngự của đối phương không phá được mà toàn quân mình bị diệt. Dưới tình huống này, hắn không thể không thống lĩnh thân vệ tối cường nhân sư của mình trực tiếp gia nhập chiến đấu.

Diệp Âm Trúc ngồi trên cự thạch nhìn Mã Cách Ly cùng thân vệ của hắn hướng đỉnh núi chạy tới. Trong mắt nhất thời hiện lên một tia sắc lạnh ” Đợi được ngươi rồi. Ma pháp sư, ma pháp bao trùm, phát.”

Bọn ma pháp sư đã chuẩn bị một lúc lâu rốt cuộc đã có lệnh của Diệp Âm Trúc. Lúc này đây, bọn họ phát huy uy lực của ma pháp mà bọn họ am hiểu nhất,tiếng ngâm xướng chú ngữ trầm thấp từ miệng 50 ma pháp sư cùng vang lên, trong sát na. Một cơn sóng lục quang nương theo khí lưu không ngờ từ thân thể họ bốc lên.Hỏa nguyên tố vốn tụ tập dày đặc trên núi nhất thời trở nên cuồng bạo lên.

“Liệt Diễm Hỏa Tường.” Không biết vị ma pháp sư nào phóng ra ma pháp của mình đầu tiên, theo đạo lực quang hướng đến chiến trường bắn lên. Trong một lúc hỏa tường cao đến 3 mét, rộng chừng 30 thước đã xuất hiện trên chiến trường. Lúc đó nhân sĩ thú nhân đang lao tới nhất thời không thể dừng lại đâm vào hỏa tường.Lục cấp hỏa diễm rất nóng. Không chỉ đơn giản thiêu đốt lông mao thôi. Theo một tiếng kêu thảm, thú nhân đang trùng kích nhất thời chậm lại.

Nhưng, Liệt Diễm Hỏa Tường, chỉ là khúc khởi đầu của 50 hỏa hệ ma pháp sư.

“Viêm Long Tam Chuyển.”

“Địa Hỏa Truyền Dũng”

“Hỏa Diễm Lưu Tinh”

Một đám trung cấp hỏa hệ ma pháp từ trên trời rớt uống. Lục sắc cùng ánh lửa cơ hồ trong phúc chốc bao trùm cả địch nhân trong chiến trường.

Diệp Âm Trúc quả thật rất biết nhẫn nhịn, cho dù dưới tình huống chiến sĩ đối phương đánh sâu vào, hắn vẫn nhẫn nại không cho ma pháp sư tham chiến, bởi vì để một trận là thắng. Sự nhẫn nại của hắn đã mang tới hiệu quả tốt nhất, bởi vì khi trùng phong huyết tính bộc phát, ý nghĩ đơn giản của thú nhân sớm đã quên sự tồn tại của ma pháp sư, tranh nhau trùng kích vào. Khiến cho trận hình của bọn chúng cực kỳ dày đặc.

Trong ma pháp trung cấp của hỏa hệ ma pháp sư. Viêm Long Tam Chuyển là cái thường thấy nhất. Tịnh không phải gọi về rồng lửa chân chính, chỉ là hỏa nguyên tố ngưng kết thành một dạng dài khoảng 5 mét, đường kính 1 mét nhìn như hình thái của hỏa long, trong trận hình của địch mà xuyên toa. Duy trì cũng không được lâu. Nhưng Viêm Long không theo quy luật này có thể khi chuyển hướng có bao trùm rất nhiều

thú nhân vào trong, nhất là dưới tính huống khi có 20 đầu viêm long cùng chuyển động. Hai đầu ngân long từ trên không nhìn thấy một màn kia cũng không nhịn được than thầm. Người nhiều thì lực mạnh, ma pháp sư cũng đồng dạng như vậy. Nếu lấy ma pháp lực đơn giản chia cho số lượng ở đây mà xem,ma pháp lực bọn đại ma pháp sư này tuyệt đối không thể so với một ngân long cửu cấp.

Mã Cách Ly đang mang đám sư nhân của hắn lập đội mà gia nhập vào, thì thấy lục sắc hỏa diễm bao trùm. Cơ hồ ngay lập tức hắn nghe trong tai mình tràn ngập tiếng kêu thảm cùng tiếng gào thảm thiết, một trận khí lưu nóng rực. Theo đó mùi thịt nướng bốc lên. Hỏa diễm cực nóng làm hắn căn bản vô pháp tiến tới thêm nửa bước, cơ hồ theo bản năng bắn nhanh về sau,tránh những ma pháp hỏa hệ trung cấp đang bao trùm.

Thân thể sư nhân cường tráng vừa nhanh nhẹn đều không tồi. Đối với thú nhân mà nói, bọn họ có một loại năng lực quý giả, đó là tính chịu lửa, Đương nhiên, chỉ chịu được một trình độ nhất định,lúc này thì năng lực chịu hỏa trên thân thể cường tráng của chúng chỉ có thể giúp cho bọn thân vệ này rút lui về chỗ của quân đoàn trưởng.Thoát li khỏi phạm vi bao trùng của hỏa hệ ma pháp.

50 đại ma pháp sư đồng thời phóng ra thì sinh ra hiệu quả tuyệt đối kinh khủng. Dưới ma pháp công kích có phạm vi bao trùm khổng lổ, ngọn lửa màu lục cơ hồ có thể làm cơ thể của bọn thú nhân trong chớp máy bị thiêu cháy, cũng không thể dễ dàng dập tắt được ngọn lửa.Mặc dù không thể nói là thiêu đốt linh hồn, nhưng một khi hỏa diêm bao vây một khu vực lớn, cũng như chú định là sinh mạng của những phổ thông thú nhân chiến sĩ đã đi đến khúc cuối.

Những chiến sĩ nghênh đón địch nhân chánh diện cũng nhất thời giảm đi áp lực. Ngoại trừ những thú nhân cách họ khá xa, nhờ vào các làn sóng hỏa nhiệt nên đông đáo thú nhân theo đó đã bị bao phủ trong một phiến biển lửa lục sắc.

"Sát——-" Áo Lợi Duy Lạp hét lớn một tiếng. Dẫn đầu sĩ tốt nhanh chóng xông ra, làm một thống suất ưu tú. Hắn đương nhiên biết lúc này phải làm thế nào, lúc này thú nhân phía sau là liệt hỏa, chỉ có cách cùng mấy trăm người bọn họ nghênh kháng. Những thú nhân này đã không có đường lui, lúc này không toàn lực trùng sát thì đợi khi nào?

500 lục cấp chiến sĩ đồng thời bạo phát, thân là đại địa chiến sĩ, dưới tình huống không cần bảo trì đội hình,lực chiến đấu của thân thể bọn họ hoàn toàn phát huy ra, đối với những thú nhân hoàn toàn lâm vào sự hoảng sợ chỉ có thể triển khai giết chóc cường hãn. Có trận chiến đêm qua, lúc này, những chiến sĩ trẻ tuổi đã từ từ thích ứng loại cảm giác giết chóc này, trên chiến trường chỉ có 2 loại tình huống, một là bị giết, hai là giết người, muốn sinh tồn ở đây, vậy trước tiên phải hủy diệt địch nhân. Qua chiến trận thật sự,bọn chiến sĩ trẻ tuổi đã hiểu được đạo lý này.

"300 tử thần, lui về sau bảo hộ ma pháp sư." Thanh âm của Diệp Âm Trúc truyền vào trong tai Diệp Hồng Nhạn cùng 300 chiến sĩ, Diệp Hồng Nhạn vung tay. 300 chiến sĩ đồng thời lui lại, tạo thành từng lớp bao quanh đám ma pháp sư,mặc dù bọn họ biết lúc này thú nhân không có năng lực tiếp tục công kích, nhưng đối với mệnh lệnh của thượng cấp vẫn chấp hành không do dự.

"Áo Lợi Duy Lạp, mục tiêu của nhiệm vụ, Sát " Từ trên cao nhìn xuống. Diệp Âm Trúc tự nhiên thấy rõ tên sư nhân quân đoàn trưởng lúc này dưới sự bảo vệ của bọn thân vệ đang kinh hoàng rút lui, thú nhân mặc dù hiếu chiến, nhưng hiện tại đột nhiên toàn quân đối diện với một loại tình huống chiến đấu bất khả tư nghị. Bọn chúng đã không còn một chút lòng tin để chiến đấu.

Trọng kiếm trong tay Áo Lợi Duy Lạp giơ lên cao, một chùm sáng lam sắc trong một thoáng bộc phát, hòa thành một quang cầu màu lam thật lớn chém xuống, lúc này, hiệm quả khủng khiếp của hỏa hệ ma pháp trung cấp cũng đã trôi qua. Trên mặt đất chỉ còn không ít thân thể thú nhân bị thiêu đốt. Dưới một nhát chém mạnh của hắn, chí thấy lam quang trong nháy mắt bộc phát, nhất thới trong ngọn lửa bị chém ra thành một con đường.

"Đi theo ta" 150 đại địa chiến sĩ dưới sự suất lĩnh của Áo Lợi Duy Lạp, nhất thời hướng mấy trăm sư nhân kia đuổi theo.

Ngồi trở trên cao nhìn tiến triển của trường chiến đấu. Diệp Âm Trúc trong lòng không nhịn được thở dài, khó trách ma pháp sư là bảo vật của mọi quốc gia. Trên chiến trường, chỉ cần vận dụng được,cường đại

công kích của ma pháp sư tuyệt đối có thể thay đổi càn khôn, sợ rằng chỉ có cường quốc như Mễ Lan mới có thể vì Thất quốc thất long bài vị chiến đưa ra đông đảo Đại Ma pháp sư trẻ tuổi đầy thiên phú như thế,còn tiểu quốc như A Tạp Địch Á vương quốc sợ rằng tìm khắp cả nước cũng không tìm ra nhiều thanh niên tài năng như vậy, Đương nhiên, lục cấp ma pháp sư cũng phân tốt kém,chỉ cần có thiên phú tốt cùng với sự nhạy cảm khi cảm ứng ma pháp nguyên tốt. Qua 10 năm nỗ lực tu luyện đạt đến lục cấp cũng không phải chuyện khó khăn, nhưng mà, khi vượt qua lục cấp,thì lại có xu hướng khó khăn hơn. Thiên phú bình thường không thể đạt tới, mà phải là thiên phú cực cao siêu việt người thường cùng với nỗ lực mới có khả năng đạt được, đó là nguyên nhân tại sao Hải Dương, Thưởng Hạo, Mã Lương lúc trước nhờ tinh thạch của cửu cấp ma thú trực tiếp đột phá thanh cấp thì kích động như thế, đạt được thanh cấp, cũng tương đương với đạt được một tầng cấp khác, đơn giản mà nói, Lục cấp cùng thanh cấp chêch lệch không nhỏ, giống như sự khác biệt giữa học sinh cùng giáo sư vậy.

Sư nhân ở trên núi thì tốc độ không thể bằng báo nhân cùng viên nhân, tự nhiên lại càng không thể cùng với lục cấp đại địa chiến sĩ so sánh, trong chốc lát công phu, Áo Lợi Duy Lạp đã mang theo 150 đại địa chiến sĩ chặn đường chạy của chúng.

Lúc nà, bất luận quân đoàn trưỡng Mã Cách Ly hay quân sư Đặc Lý của hắn, đều bị lâm vào kinh hãi, bọn chúng nghĩ không ra, nơi này chỉ có 150 quân sĩ Mễ Lanh lại mang theo nhiều ma pháp sư cường đại như vậy, 5000 người của quân đoàn chủ chiến a! Cơ hồ trong khoảng khác bị đánh tan. Mà từng trận mùi thịt nướng bị cháy khét rất chân thật, cơ hồ đã hạ ý thức, Mã Cách Ly dưới sự bảo hộ của thân vệ rất nhanh chóng lui lại, khi Áo Lợi Duy Lạp mang theo bọn đại địa chiến sĩ chạy tới thì Mã Cách Ly đã chạy vào sâu trong đáy cốc. Từ một quý tộc sư nhân đến vị trí quân đoàn trưởng như lúc này, hắn đã tham gia không ít chiến trường với nhân loại. Nhưng bộ dạng cảm thấy vô lực như hôm nay thì mới lần đầu hiểu ra.

"Sát. Theo ta giết ra. Chỉ cần tới chân núi. Chúng ta còn có 5000 lang kỵ binh tiếp ứng, không có thế núi yểm hộ, nhân loại hèn hạ này chỉ có thể biến thành vong hồn dưới đao của chúng ta" Mã Cách Lý dù sao cũng là một thống suất không tồi, thời khắc mấu chốt, hắn vẫn có thể cổ vũ sĩ khí, rút trường đao ra trước, hướng Áo Lợi Duy Lạp mà vọt tới.

Thanh sắc đấu khí đậm đặc trên chiến đao phóng ra, Mã Cách Lý đã xông tới trước. Sư nhân đúng là bưu hãn. Dưới tình huống lâm tử thì triệt để bao phát. Tiếng hô cường liệt, dùng lực lượng hơn xa nhân loại của sư nhân, trực tiếp hướng đầu của Áo Lợi Duy Lạp chém xuống.

Từ khóe miệng của Áo Lợi Duy Lạp toát ra một tia cười lạnh, là trọng kiếm chiến sĩ xuất sắc nhất của Mễ Lan ma vũ học viện, kinh nghiệm thực chiến của hắn so với những người cùng tuổi tuyệt đối phong phú hơn nhiều, mắt thấy Mã Cách Ly nặng nề bổ chiến đao tới, không né không tránh, thân thể trong nháy mắt gia tốc, trong lúc kéo gần khoảng cách giữa Mã Cách Ly vào bản thân, hay tay cầm trọng kiếm toàn lực đâm tới, vị trí mũi kiếm là chỗ gần chuôi đao của chiến đao trong tay Mã Cách Ly, cũng là chỗ có lực yếu nhất của Mã Cách Ly.

Lam cấp đấu khí, trọng kiếm cùng chiến đao trực cùng bộc phát trong nháy mắt tiếp xúc.

"Bang" một tiếng lớn,thân thể to lớn của Mã Cách Ly đang vọt tới bỗng dừng lại, còn bị đẩy lui từng bước, mà Áo Lợi Duy Lạp thân thể so với sư nhân cường độ có kém một chút, Mã Cách Ly lại toàn lực công kích,mặc dù đấu khí của hắn nhất định chiếm thượng phong nhưng lại phải lui về phía sau một bước. Khi đấu khí của hai người đối kháng, rõ ràng lam cấp sơ giai Áo Lợi Duy Lạp đã chiếm thượng phong.

Đại địa chiến sĩ rất nhanh đã quây quanh đôi thân vệ sư nhân,chiến sĩ sư nhân toàn dựa vào thân thể cường hãn cùng lực lượng của chúng, đáng tiếc,lúc này những nhân sư tương đương với hoàng cấp sơ giai chiến sĩ gặp được lại là lục cấp đại địa chiến sĩ. Mà số lượng là 150 đối 100, trận chiến vừa bắt đầu. Đội thân vệ sư nhân đã bị áp chế tuyệt đối ở thế yếu. Chia ra 3 chiến sĩ đối phó 2 sư nhân. Trường chiến đấu này đã hiện ra cục diện bên nào phải ngã xuống.

Đúng lúc này, một tiếng sang sảng rõ ràng,tiếng đàn "đinh đong" trong trẻo như mây trôi nước chảy vang lên, phảng phất như nước chảy xuống ghềnh, lại tràn ngập khí thế nguy nga,tựa như núi cao ngưng trọng.Một cơn sóng màu vàng nhạc từ trên trời giáng xuống,bao phủ cả chiến tràng lẫn người hai bên.

Trên đỉnh núi, thân ảnh ưu nhã kia đang gảy trên một cây cổ cầm chanh sắc. Linh hồn khí tức cúa Phi Bộ Liên Châu cầm lại phóng ra một khúc <Phi Bộc Liên Châu>. Dựa vào tinh thần lực khống chế chuẩn xác,

mặc dù khoảng cách không gần, nhưng Diệp Âm Trúc lại không chế cầm ma pháp của mình từ trên cao giáng xuống, Trực tiếp bao trùm phạm vị chiến đấu không lớn kia, đây là một loại hình thức mở rộng của thần âm quang hoàn, đem âm nhạc đặt lên một vị trí với phạm vi càng lớn hơn, mà hiệu quả của cầm ma pháp cũng không tản mác. Càng tập trung phát huy tác dụng, đây là vì mỗi ngày đều thao túng thần âm quang hoàn nhưng không cách nào bao phủ tất cả chiến sĩ, Diệp Âm Trúc khổ sở suy nghĩ rất lâu mới nghĩ ra một loại phương pháp sử dụng cầm ma pháp mới,lúc này, vừa vặn dùng những sư nhân trước mặt làm thí nghiệm.

Đồng thời đem một thần âm quang hoàn thật lớn bao phù hơn 200 người, <Cao Sơn Lưu Thủy> được thiên tài Cầm Đế tương đương lam cấp ma pháp sư Diệp Âm Trúc toàn lực diễn tấu, lập tức sinh ra tác dụng.

Cùng dạng đang chiến đấu, nhưng chiến sĩ nhân loại cùng Chiến sĩ thú nhân lại có hai loại cảm giác nóng lạnh khác hẳn nhau.

Đội thân vệ sư nhân bị tiếng đàn nhu hòa bao phủ, dưới âm luật tang mỹ(…), chỉ có thể cảm thấy toàn thân giãn ra mà chiến ý thôi thúc trong lòng cũng nhanh chóng giảm xuống, bất luận công kích ra ngoài hay lực lượng trong người cũng đều vô hình trung nhanh chóng yếu đi, mà cùng với bọn chúng tương phản, chiến sĩ nhân loại lại cùng một dạng hưng phấn, lục cấp đấu khí chớp mắt đề thăng, đạt tới lục cấp cao giai chiến sĩ, thậm chí đạt tới thanh cấp sơ giai tiêu chuẩn, vốn đang ở thế mạnh chớp mắt biến thành thế áp đảo.

Thân vệ sư nhân trong một thoáng đã tiêu tùng, từng tên sư nhân từ từ gục ngã. Trường chiến tranh này không còn gì để lo lắng. Lam cấp thần âm, Cầm Tông đệ nhất cầm khúc <Cao Sơn Lưu Thủy> tăng phúc cùng tước nhược (tăng phúc-làm yếu).Lần đầu tiên đạt hiệu quả hoàn mỹ nhất. Cũng nhờ khúc <Cao Sơn Lưu Thủy> này mà trận chiến 500 chống 5000 trở thành không có tổn thất nào.

Đấu khí lam sắc nhờ cầm khúc mà tăng vọt. Mã Cách Lợi cao 3 mét bị Áo Lợi Duy Lạp một kiếm đánh bay, 3 đạo lam sắc kiếm quang trên không trung xoay vòng như vẽ ra sự tử vong, nhân loại cùng thú nhân chiến sĩ so sánh, ngoại trừ ma pháp sư mang đến ưu thế lớn, thì ưu thế lơn nhất là trang bị. Nhớ đấu khí bản thân cùng ưu thế gia tăng của Tim Lam chiến giáp cùng với trọng kiếm thủy lam sắc. Áo Lợi Duy Lạp thực lực đã vượt qua Mã Cách Lợi với ưu thế thân thể to lớn. Dưới phụ trợ của <Cao Sơn Lưu Thủy>, Mã Cách Lợi thậm chí cơ hội làm cho Áo Lợi Duy Lạp gặp phiền toái cũng đã biến mất.

Áo Lợi Duy Lạp không phải loại chiến sĩ tấn công điên cuồng. Hắn luôn tĩnh táo để thống suất. Loại tĩnh tảo này cũng tồn tại trong chiến đấu.

Tiếng "Ầm Ầm" vang lên, vũ khí trong tay Mã Cách Lợi bị 3 đạo kiếm trảm hoàn toàn nghiền nát, mà sau đó một khắc, vị quân đoàn trưởng của lôi thần bộ lạc đã thấy được tử thần triệu hoán.

Bộ lông sư nhân màu hoàng kim được lục cấp đấu khí bảo vệ trong nháy mắt bị nghiền nát, lam quang vẽ ra một đường cong hoàn mỹ. Đường tròn nọ đột xuất, nhắm vị trí phòng ngự thấp nhất của sư nhân là yết hầu.

Nhìn lại hai đạo thân ảnh chênh lệch với nhau. Nương theo từng điểm lục sắc tinh quang bể nát, Áo Lợi Duy Lạp đã xuất hiện sau lưng Mã Cách Lợi, trọng kiếm trong tay giơ lên cao, cùng là tuyên bố thắng lợi cuối cùng của chiến trường.

Trong mắt Mã Cách Lợi tràn ngập vẻ không cam lòng. Ánh mắt hung hãn từ từ biến mất, thân thể to lớn giống như một khối núi bị đổ ầm ầm ngã xuống, đầu cùng cơ thể đã chia làm hai bộ phận riêng biệt.

Ngoại trừ 300 tử thần, Mễ Lan chiến sĩ cùng ma pháp sư đều giơ cao vũ khí cùng ma pháp trượng torng tay, tiếng hoan hô thắng lợi cùng với cầm khúc vang vọng khắp núi, thắng lợi, đây là thắng lợi đầu tiên của bọn chiến sĩ Mễ Lan trong nhiệm vụ lần này, hơn nữa là thắng lợi khi đối diện địch nhân gấp 10 lần a! Mà thắng lợi này, chính thức xác nhận địa vị của Diệp Âm Trúc trong lòng bọn chiến sĩ, chỉ huy của Diệp Âm Trúc có lẽ vẫn còn sơ hở, nhưng khi chiến đấu bất luận là âm nhận bảo vệ hay thần âm tăng phúc sau này, đều đem đến tác dụng quyết định trong chiến đấu.

Áo Lợi Duy Lạp ngẩng đầu nhìn về phía đỉnh núi, Diệp Âm Trúc hai tay giữ dây đàn, giảm đi dư âm của <Cao Sơn Lưu Thủy> . Ánh mắt chạm nhau, Áo Lợi Duy Lạp đưa kiếm vào tay trái, tay phải giơ lên đỉnh đầu, vươn ngón cái ra, dưới tác dụng của thần âm bao hàm cả vui sướng lẫn lâm li, làm công kích của hắn

đạt đến lực lượng chiến đấu cao giai hơn,mặc dù chỉ là lần đầu tiên. Nhưng Áo Lợi Duy Lạp lại phát hiện, chính mình lại thích được thần âm quang hoàn bao phủ khi chiến đấu.

Hồ nhân Khẳng Đặc bị 3 trọng kiếm áp chế đưa đến trước mặt Diệp Âm Trúc. Lúc này sắc mặt của vị trí giả Hỗn Biên quân đoàn đã biến thành màu xám, là 5000 đánh 500 a! Từ khi chiến đấu bắt đầu đến khi kết thúc, lại chỉ có một đoạn thời gian ngắn, hắn như thế nào cũng không nghĩ tới, 500 người trước mắt lại cường hãn như thế, kỳ thật, bọn thú nhân phán đoán cũng không sai, địch nhân của họ chỉ có 500. Nhưng một người trong 500 lực lượng tinh nhuệ này so với 2 người trong Mễ Lan quân đoàn còn lợi hại hơn, không tổn thất, đối phương không tổn thất a! Đừng nói chống cự, Khẳng Đặ bây giờ thậm chí đã từ bỏ ý niệm giữ lại sự sinh tồn của mình.

Lam quang lóe lên. Áo Lợi Duy Lạp đi tới bên người Diệp Âm Trúc "Âm Trúc. Theo truyền thống của quân đoàn thú nhân, hồ nhân là quân sư, người này chắc là có thể cung cấp cho chúng ta không ít tin tức."

Diệp Âm Trúc thu hồi Phi Bộc Liên Châu. Nhìn Khẳng Đặc. Ánh mắt trong suốt của hắn trở nên giống như hàn đàm thâm sâu, hai đạo ánh mắt lăng lệ như khoan thẳng sâu trong mắt Khẳng Đặc "Ngươi tên gì?"

Thanh âm của Diệp Âm Trúc rất nhẹ nhàng. Mễ Lan chiến sĩ bên cạnh thấy ra thì không có cảm nhận gì. Nhưng trong đầu hồ nhân Khẳng Đặc thì như ma âm xâm vào não. Tinh thần phòng tuyến vốn yếu đuối của hồ nhân trong nháy mắt tan rã.

"Ta. Ta gọi là Khẳng Đặc." Ánh mặt hồ nhân trở nên mù mịt. Tinh thần ma pháp thôi miên khống chế hắn tuyệt đối không có khả năng chống cự.

"Lôi thần bộ lạc gần đây đều binh đến Cực Băc Hoang Nguyên làm gì? Tại sao số lượng quân thủ ở đây của các ngươi so với lúc trước không giống nhau?

"Cụ thể tại sao ta cũng không biết, chúng ta chỉ là theo mệnh lệnh của tù trưởng truyền xuống, hình như đang tìm tung tích của ải nhân tốc. Mà hiện tại cũng không có kết quá. Bọn ta có 3 quân đoàn phòng thủ biên giới thì hai đã được lệnh vào Cực Bắc Hoang Nguyên tham gia hành động, nghe nói, lần này tìm tòi rất kỹ lưỡng, không chỉ Lôi Thần bộ lạc, cả chiến thần Bộ Lạc cùng Sở La Môn bộ lạc cũng tham gia vào. Ba vị tù trưởng đại nhân tựa hồ phi thường coi trọng."

Tìm kiếm ải nhân sao? Diệp Âm Trúc trong lòng thầm cười lạnh, sợ ra tìm Tử Tinh Bỉ Mông cùng Sơn Lĩnh Cự Nhân thì đúng hơn. Để cho bọn chúng tìm cho kỹ đi, đánh vỡ đầu bọn chúng cũng không có khả năng tìm ra thân ảnh của Tử cùng Minh . Bọn họ đều ở lại trong lãnh địa Cầm Thành của mình a!

Quang mang nhàn nhạt lóe qua. Trong mắt Diệp Âm Trúc lộ ra một tia hàn quang nhàn nhạt. Tiếp tục hỏi "Bây giờ quân đoàn trưởng của ngươi đã chết. Ngươi có thể ra lệnh cho 5000 lang kỵ binh hay không?"

"Có, có thể, địa vị của ta trong quân đoàn gần như là quân đoàn trưởng." Khẳng Đặc không chút do dự trả lời. hàn quang trong mắt Diệp Âm Trúc làm hắn hoàn toàn mê muội quên mất cả chính mình.

Quang mang trong mắt Diệp Âm Trúc đột nhiên tăng cường. Một cổ tinh thần ba động cường liệt từ trong mắt xuất ra "Nhớ kỹ ánh mắt của ta,cũng nhớ kỹ hình dáng của ta, từ lúc này, ta, Diệp Âm Trúc sẽ thành chủ nhân vĩnh viễn của người,tinh thần cùng linh hồn ngươi sau này đều theo mệnh lệnh của ta, trở thành người hầu trung thành nhất."

"Đúng, nhớ kỹ ánh mắt cùng dung mạo của ngài, tinh thần cùng linh hồn ta vĩnh viễn nghe theo mệnh lệnh của ngài,ta, hồ nhân Khẳng Đặc, vĩnh viễn là người hầu trung thành nhất của ngài." Vừa nói xong, Khẳng Đặc hạ ý thức quỳ xuống đất hướng Diệp Âm Trúc mà bái lạy.

Quang mang trong mắt Diệp Âm Trúc lưu chuyển "Tốt lắm, được rồi, ngươi bây giờ đứng lên đi, bây giờ ngươi có thể trở về. Mang theo lang kỵ binh còn lại của ngươi đến phía đông tìm kiếm. Nhớ kỹ, các ngươi gặp được địch nhân thì chúng đã hướng phía đông mà chạy trốn."

Khẳng Đặc nặng nề đáp "Vâng, chúng ta gặp phải địch nhân thì chúng đã hướng phương đông chạy trốn." Đáp xong những lời này, mang theo vẻ mặt mờ mịt hướng phía chân núi mà đi.

Áo Lợi Duy Lạp nhìn Diệp Âm Trúc. Than một câu "Không hổ là quan môn đệ tử của Phất Cách Sâm viện trưởng, Âm Trúc, không ngờ ngươi không những cầm ma pháp cường đại, cả tinh thần ma pháp cũng cường hãn như vậy. Thôi miên lạc ấn này sợ rằng sẽ theo hồ nhân kia cả đời. Có tin tức sai lầm này yểm hộ, chúng ta tiến vào Cực Bắc Hoang Nguyên trong một khoảng thời gian chỉ cần ta yểm hộ cho tốt, tất nhiên không bị phiền toái gì quá lớn."

Diệp Âm Trúc chỉ mỉm cười, cũng không nói thêm gì. Thôi miên Khẳng Đặc không chỉ đơn giản như bên ngoài, mà là một con cờ hắn an bài trong thế giới của thú nhân. Tử một ngày nào đó sẽ phải xông vào thú nhân tộc.Có một quân sư của một quân đoàn làm nội ứng. Đối vối chuyện công kích Lôi Thần chùy sau này cũng có tác dụng không nhỏ.

Chỉnh sửa đơn giản một chú. Bọn chiến sĩ mễ Lân thậm chí không có một vết thương nhẹ. Khải giáp trên người bọn họ đem công kích của thú nhân hoàn tàn cản ở phía ngoài, trải qua chính sửa đơn giản. Diệp Âm Trúc lập tức hạ lệnh, tiếp tục lên đường, lần này 500 tinh duệ của Mễ Lan dưới sự thống lĩnh của Diệp Âm Trúc, Áo Lợi Duy Lạp cùng Diệp Hồng Nhạn chính thức bước vào Cực Bắc Hoang Nguyên.

Trong căn phòng tối, một thân ảnh cao cao lẳng lặng đứng đó, thân thể nàng đều bị một bộ đồ đen bao phủ, đầu tóc dài màu lam buông ra sau lưng. Che mất đường cong hoàn mỹ trên kiều đồn của nàng.

"Ngươi đã quay lại"Một thân ảnh cao lớn xuất hiện trong phòng.

"Đúng, ta đã trở về."

"Ngươi lại cao thêm một chút" Thanh âm của thân ảnh cao lớn có chút cô đơn. Cũng mang theo một chút áp lực cùng tình cảm.

"Người gọi ta trở về để tham gia Thất quốc thất long bài vị chiến, ta sẽ đem toàn lực giúp người, còn chuyện thứ hai của người, tư liệu về quân đội của Mễ Lan ta đã điều tra được một phần. Sau này, ta chỉ còn thiếu người một chuyện, sau khi hoàn thành, người cùng ta không còn quan hệ gì nữa." Nữ tử có mái tóc dài màu lam lạnh lùng nói. Thanh âm không có sắc thái tình cảm gì.

"Ngươi thật sự là hận ta như thế?"Trong mắt của nam tử cao lớn toát ra một tia đau khổ.

"Người nói gì?" Nữ tử tóc lam thản nhiên nói. Thanh âm nàng mặc dù không lạnh như băng nhưng so với việc lạnh như băng càng đáng sợ hơn.

Thở dài một tiếng, nam tử cao lớn cười khổ "Là thế, là ta có lỗi với mẫu thân ngươi, bất quá ngươi dù sao cũng là nữ nhi của ta. Chẳng lẽ ngươi không thể cho ta một cơ hội sao? Chẳng lẽ giữa cha con chúng ta chỉ có 3 điều kiên kia sao?"

"Đúng. Chỉ có 3 điều kiện tồn tại, ta thừa nhận, ông cho ta một phần sinh mạng, nhưng mà, ta không thừa nhận ông là phụ thân ta, sau khi ta hoàn thành 3 điều kiện này. Ta coi như đã trả lại nửa tính mạng đã nợ cho ông. Đến lúc đó, giữa ta và ông không có quan hệ gì cả."

"Thật sự không thể hòa giải sao? Từ khi ta biết đền sự tồn tại của ngươi, chẳng lẽ ta đối với ngươi không tốt sao?"

Thiếu nữ tóc lam cười lạnh một tiếng "Đối với ta tốt? Ngươi là đối với thiên phú của ta tốt thôi, nếu ta không có thiên phú xuất sắc nhất trong số đệ tử trong tộc. Không có thực lực như hiện tại, ông đối với ta có tốt không?Ông một mặt dùng nữ nhân đáng thương đó để phóng xuất dục vọng của mình ra ngoài.Sợ rằng để đạt được lợi ích ông không ngại dùng các nàng, giống như tặng cho Thú nhân tộc,không phải để chúng kiềm chế Mễ Lan sao? Ta cũng giống thế, ông chỉ hy vọng lợi dụng năng lực của ta, chúng ta chỉ có quan hệ lợi ích, không cần phải cùng ta nói chuyện thân tình, sẽ làm ta cảm thấy ác cảm. Ta không phải nữ nhi của ông. Cũng không dùng danh tự của ông. Ta chỉ là Hắc phượng hoàng."

"Hắc phương hoàng, hắc phượng hoàng..." Xoay mạnh người, thân thể cao lớn của nam tử run rẩy mạnh một cái "Tốt. Ngươi là hắc phượng hoàng. Lần này Thất quốc thất long bài vị chiến chúng ta phải thắng, tất cả ta đều chuẩn bị tốt rồi, ngươi tới làm thống lĩnh của bọn chiến sĩ nhân loại của chúng ta, ta tinh vào năng lực của ngươi. Ngươi không thể thất bại, nhưng hẳn là biết hậu quả của việc thất bại."

"Thất bại là chết. Chết sao? Ông nghĩ là ta sợ chết sao?Ông biết khi mẫu thân lâm chung nói cho ta biết hết thảy chuyện phát sinh giữa ông vào nàng,thì ta có cảm giác gì không? Đó là sống không bằng chết, đối với ta mà nói, có lẽ chết mới là sự giải thoát tốt nhất."

"Ngươi…." Thân thể to lớn của năm nữ một lần nữa quay đi, trong mắt hung quang phát ra. Một cỗ khi tức âm u cùng bá đạo bắn ra tràn ngập.Trong nháy mắt bao phủ khắp mọi ngõ ngách trong gian phòng tối.

Hắc phượng hoàng không ngại đối mắt với phụ thân của mình. Phảng phất như áp lực khổng lồ kia không thể sinh ra ảnh hưởng nào đối với nàng. Nhưng xương cốt trên người nàng đã bắt đầy phát ra tiếng kêu rất nhỏ, có thể nhìn ra lúc này nàng đang chịu áp lực lớn như thế nào.

"Quên đi. Ta biết người vĩnh viễn không tha thứ cho ta, ngươi đi đi. Chuẩn bị cho tốt." Áp lực chớt biến mất, nam tử cao lớn phảng phất già đi rất nhiều.Tự mình xuống cái ghế lớn.

Hắc phượng hoàng không nói tiếp, chỉ xoay người đi, chậm rãi bước ra ngoài. Ngọn đèn chiếu sáng ở cửa,lộ ra hình dáng của nàng.

Hắc Phượng Hoàng thân cao 1m75, vóc người cực kỳ cân đối,bất luận sự phong mãn trước ngực hay kiều đồn cong tròn, đều là một loại cao lớn khoa trương. Nhưng mỗi bộ phận trên người nàng nhìn qua đều rất hài hòa, hai mắt cùng tóc của nàng cùng là màu lam. Đôi mi dài thanh tú, khuôn mặt hoàn mỹ, chỗ nào nhìn qua cũng hoàn mỹ tuyệt diễm như thế, nhưng ánh mắt nàng lại phá hủy đi cảm giác đó, là một ánh mắt tịch mịch lạnh như băng, hoặc là sự yên tĩnh tuyệt vọng . Chỉ có người tim đã chết mới có ánh mắt này! Hai mắt nàng, giống như đã hóa băng từ lâu,là loại băng vĩnh viễn không thể tan ra. Thậm chí so với loại băng trong băng sâm cực hàn thì còn lạnh hơn nhiều.

Nếu Diệp Âm Trúc cũng ở chỗ này, hắn nhất định cực kỳ giựt mình phát hiện, dung nhan tuyệt mỹ trước mắt này hắn đã từng nhìn qua, ở băng quyển, khi đang đối diện với chiến tranh cự thú Tạp Tây Tư thì Tô Lạp toàn lực phát động hóa thân thành luồng gió đen trong nháy mắt xuất hiện ra dung nhan như vậy. Mà thân thể mềm mại của nàng,cùng với hơi nước mênh mông trong phòng tắm cũng đã từng khắc sau trong óc của Diệp Âm Trúc.

Hai mươi ngày, từ khi rời Mễ Lan thành hướng đến Cực Bắc Hoang Nguyên, đã qua hai mươi ngày thời gian. Tiến vào Cực Bắc Hoang Nguyên đã hơn 20 ngày rồi. Tổng cộng 20 ngày thời gian trôi qua, trong không gian giới chỉ của Diệp Âm Trúc đã có hơn 1500 lỗ tai sư nhân. Mà số lượng thú nhân bị tiêu diệt đã vượt quá 5 vạn.

Hơn mười ngày, ngắn ngủn trong thời gian hơn mười ngày, Diệp Âm Trúc đã thống lĩnh 500 tinh duệ tung hoành Cực Bắc Hoang Nguyên. Chiến đấu trải dài ngàn dặm, từng sinh mệnh của Lôi Thần bộ lạc thú nhân bị thu vào trong tay họ. Hiện tại. Diệp Âm Trúc thống lĩnh không chia ra 300 tử thần hay 200 thanh niên mới gia nhập sau này. Mà là 500 tử thần chân chính.

Tiến hành lục lời tìm kiếm quân đội thú nhân. Dưới tình huống phân tán. Từng đội bị tiêu diệt, tổng cố đại đến 5 quân đoàn, sư nhân cũng có 1500 ngã xuống dưới đồ đao của 500 tử thần.

Giết chóc đã làm cho 200 chiến sĩ cùng ma pháp sư mới gia nhập hoàn toàn hãm vào chết lặng. 300 tử thần nhất định không để tâm cảnh ảnh hưởng đến bọn họ, đối diện địch nhân, chuyện bọn họ làm,chỉ có thể dùng phương pháp đơn giản trực tiếp nhất để hủy diệt, lúc này, 500 người, bao gồm cả Áo Lợi Duy Lạp cùng Diệp Hồng Nhạn bên trong, cũng đều mang thương tích,hơn nữa chỉ dùng quang minh ma pháp thì không cách nào hoàn toàn trị dứt thương thế. Nếu không có quang minh ma pháp của 2 vị ngân long cùng Diệp Âm Trúc với Hải Dương hợp lực thi triển thần âm quang hoàng không ngừng trị liệu cùng tăng phúc cho bọn họ, có lẽ khi đối mặt với địch nhân cấp bậc quân đoàn thì 500 tử thần đã mất mạng rồi. Nhưng bây giờ bọn họ vẫn có thể múa đồ đao trong tay như trước. Mang đến khủng hoảng cho Lôi Thần bộ lạc.

"Là ta sai" Quang mang trong mắt Diệp Âm Trúc có chút ảm đạm, là chỉ huy,bất luận hắn hay Áo Lợi Duy Lạp đều không có trải qua chiến dịch quy mô lớn,kinh nghiệm của bọn hắn còn xa mới đủ, rốt cũng, dưới tình huống vừa lấy được chiến tích huy hoàng thì cũng bị Lôi Thần bộ lạc phát giác ra nhóm địch nhân đáng sợ này. Phái ra đại quân dụ địch xâm nhập mà đưa bọn họ quây vào trong, cả 5 quân đoàn chủ chiến của thú nhân. Bao gồm 2 lang kỵ binh quân đoàn tốc độ cực nhanh, một Hùng nhân quân đoàn mang giáp

nặng, một Lôi thần hoàng tộc sư nhân quân đoàn cùng một Ngưu đầu nhân quân đoàn, đem bọn họ 500 người bao vây trong một ngọn núi nhỏ.

500 tử thần có chiến sĩ cùng ma pháp sư đều ngồi trên mặt đất lẳng lặng tu luyện, khải giáp trên người bọn họ đã bị tàn phá không chịu nổi, cơ hồi trên người mỗi người đều có huyết tích. 10 ngày khổ chiến, làm bọn họ hoàn toàn hãm vào trong sự mệt mỏi của chiến đấu. Tuyệt địa. Dãy núi phía trước chính là tuyệt địa của bọn hắn.

Trong mắt Áo Lợi Duy Lạp lóe lên sự kiêu hãnh "Âm Trúc, chuyện này cũng không thể trách ngươi, tất cả mệnh lệnh đều do chúng ta cùng quyết định, Cực Bắc Hoang Nguyên này là thiên hạ của thú nhân, trong diện tích của Hoang Nguyên. Chúng ta có thể làm được như thế cũng là chiến tích huy hoàng. Tính ra hôm nay chết tại đây, chúng ta cũng là anh hùng của đế quốc, đáng tiếc, sợ là chúng ta không thể hoàn thành nhiệm vụ, không cách nào đại biểu cho đế quốc tham gia Thất long thất quốc bài vị chiến rồi."

Sắc mặt của Diệp Hồng Nhạn có chút tái nhợt, cái tay trái vô lực đặt trên vai. Tay trái hắn đã hoàn toàn mất đi cảm giác, mặt dù không gãy xương, nhưng tổn hại kinh mạch phải dựa vào năng lực khôi phục của cơ thể mình mà không thể dùng quang minh ma pháp khôi phục, thương thế nghiêm trọng cũng không ảnh hưởng đến vẻ mặt lãnh khốc của hắn. Lời cũng không nói nhiều vối Áo Lợi Duy Lạp, chỉ lạnh lùng nói "Ta không có khả năng tốt hơn so với ngươi, chỉ có thể giết bao nhiêu hay bất nhiêu." 300 tử thần trước kia không sợ chết, hiện 500 tử thần cũng cùng một dạng.

Diệp Âm Trúc dõi mắt nhìn xa xa, 5 đại quân đoàn thú nhân đã hoàn toàn quây bọn họ bên trong, không có không tập (đánh trên không), chỉ là từ hơn 30 dặm từ từ tiến tới, hiển nhiên, 5 đại quân đoàn này muốn phá vỡ tinh thần của 500 tử thần trước tiên.

Tiến vào giai đoạn chiến đấu cuối cùng. Âm Trúc như thế nào có thể thống lĩnh 500 tử thần hoàn thành nhiệm vụ lần này đây?

---

oo©u G\yÈjX oo©I K_Ń§ ¦\Ôj iǴ

-Âm Trúc, ngươi cùng Hồng Nhạn đi thôi, chỉ cần các ngươi còn,trong tương lai nhất định có thể tạo nên một đạo quân tử thần năm trăm nữa. Mời hai vị ngân long trợ giúp, các ngươi cùng Hải Dương đồng thời đi đi.

Áo Lợi Duy Lạp dứt khoát nói.

-Vậy còn ngươi?

Diệp Âm Trúc bình tĩnh nhìn Áo Lợi Duy Lạp.

Áo Lợi Duy Lạp cười rất tự nhiên

-ta đương nhiên phải lưu lại, vì quang huy của Tử la lan gia tộc ta như thế nào có thể làm nhơ được. Ta sẽ thống lĩnh chiến sĩ tiến hành cuộc tấn công cuối cùng, không kém năm trăm sư nhân sao. Ta tin tưởng, trước khi ta chết, nhất định có thể hoàn thành nhiệm vụ, bất luận kết cục như thế nào, lúc này có thể cùng các ngươi hai người tiến vào Cực Bắc Hoang Nguyên, cùng nhau chiến đấu trong hơn nữa tháng thời gian, tựa hồ đó là quãng thời gian đẹp nhất của cả đời ta. Âm Trúc, dưới thần âm quang hoàn của ngươi, chiến đấu thật sự rất sảng khoái, thẳng thắn mà nói, trước kia, trong thời trai trẻ, ta cho tới bây giờ không bội phục quá người nào, nhưng bây giờ, ta lại rất bội phục ngươi, cũng bội phục Hồng Nhạn, cho dù linh hồn ta tiêu tán, trong lòng ta, các ngươi cũng là huynh đệ tốt nhất của ta.

Cùng kinh nghiệm sanh tử, cùng đối mặt cường đại Thú nhân tộc, đã đưa tâm của ba người tuổi trẻ hoàn toàn liên kết với nhau, cho dù là Diệp Hồng Nhạn, ngoài miệng mặc dù không nói, nhưng lúc hắn nhìn Diệp Âm Trúc cùng Áo Lợi Duy Lạp, ánh mắt cũng đã sinh ra thật lớn biến hóa. Bất luận là Áo Lợi Duy Lạp dũng lực, hay là Diệp Âm Trúc thần âm cầm khúc, còn như thế nào không làm hắn khâm phục đây?

-Tử thần ba trăm, sao không thể coi như quay về ngực của tử thần ?

Đây là trả lời của Diệp Hồng Nhạn, phảng phất như tánh mạng của hắn thuộc về nơi chiến đấu, thuộc về tử thần, trở về ngực của tử thần, là kết cục tốt nhất của hắn.

Áo Lợi Duy Lạp biết mình không có khả năng khuyến phục được Diệp Hồng Nhạn, chỉ bất đắc dĩ lắc đầu, ánh mắt chuyển hướng Diệp Âm Trúc.

Diệp Âm Trúc nở nụ cười, vui sướng và ưu nhã

-trong khoảng thời gian này, tràng chiến tranh này chánh thức là thuộc về chúng ta, chẳng lẻ các ngươi lại không thể để cho ta tham dự tràng chiến tranh cuối cùng này sao? Bị bao vây như thế nào? nếu ta là thống soái, nếu ta mang theo mọi người đến đây, thì nhất định sẽ mang các ngươi mỗi người trở lại Mễ lan thành, hít thở một lần nữa không khí của Mễ lan quốc.

Áo Lợi Duy Lạp cùng Diệp Hồng Nhạn, ánh mắt đều trở nên kinh ngạc, bọn họ đều không rõ, tại sao tình huống trước mắt lại như vậy. Từ trong mắt Diệp Âm Trúc, bọn họ còn có thể thấy tồn tại sự tin tưởng, đó là tin tưởng về sinh tồn.

Quang mang màu vàng lợt chợt lóe, một kim chúc cao lớn màu vàng lợt xuất hiện trước mặt Diệp Âm Trúc.

Đó là một nỗ xa (xe phóng tên), độ cao ước chừng hai thước, mặt trên có một cơ tọa, toàn thân hiện xuất quang mang màu vàng lợt, phía trên nỗ xa là bề một vòng rộng chừng ba thước. Không có tiễn, nhưng tại phía dưới nỗ xa có cấu tạo phi thường phức tạp. Nhưng cấu tạo này đều bị bọc trong một khối thật lớn bảo thạch màu vàng lợt. Thể tích của khối bảo thạch này chừng một thước khối đầy.

Đi theo nỗ xa, màu vàng lợt sáng bóng đồng thời xuất hiện, còn có một tầng kỳ dị quang vụ màu vàng lợt, toàn thể nỗ xa phóng thích khí tức vô cùng phong duệ. Nhàn nhạt năng lượng ba động, không ngừng phóng thích, mỗi một lần phóng thích đều sinh ra một tầng khí tức mạnh mẻ, phảng phất như xé rách hoặc xuyên qua mọi thứ chung quanh.

Đồng tử của Áo Lợi Duy Lạp cùng Diệp Hồng Nhạn đồng thời co rút lại, ngay cả tử thần năm trăm chiến sĩ còn đang tu luyện chung quanh cũng tỉnh táo lại, cự nỗ màu vàng lợt cao lớn nhất thời trở thành tiêu điểm của toàn trường, nhất là bề ngang rộng chừng ba thước, so với cả nỗ ky, độ cao còn muốn to hơn. Tầng tầng vầng sáng màu vàng lợt không ngừng kích thích cảm quan mọi người.

-Đây là thần khí ……

Áo Lợi Duy Lạp dù sao xuất thân từ tử la lan gia tộc, cũng có thể nói là có kinh nghiệm, nhưng trước mắt cái vũ khí này, ngay cả nghe nói qua cũng không có, nhưng từ năng lượng khí tức thả ra cùng với cấu tạo phức tạp, hắn biết, chỉ có thần khí mới có thể sinh ra hiệu quả như vậy.

Diệp Âm Trúc gật đầu, nói:

-đúng vậy, đây là nhất kiện thần khí, nó gọi là tố diệt thần nỗ." Cái mà hắn không có nói chính là, không chỉ có là thần khí, mà là tác phẩm cuối cùng của ải nhân tộc một đời đại sư La Nạp Nhĩ. Cái này có thể nói là kiệt tác của La Nạp Nhĩ đại sư trước khi chết, đem hết toàn lực tạo ra.

Diệp Âm Trúc đi tới cạnh diệt thần nỗ, nhìn mặt trên nơi có quang mang mãnh liệt màu vàng lợt, nhẹ nhàng, vuốt ve hoa văn trên thân nỗ, chân phải bước lên diệt thần nỗ, đồng thời thân thể hướng diệt thần nỗ đi tới.

Trong phút chốc, kim quang mênh mông trong nháy mắt tăng vọt, quang mang màu vàng lợt mãnh liệt, phóng ra, đường kính trong vòng năm thước, trên mặt đất xuất hiện một cái quang cầu màu vàng lợt thật lớn, dưới khí tức cường hãn và phong duệ năng lượng, chung quanh không người nào là ngoại lệ,đều lùi lại, ngay sau đó, bọn họ cũng thấy được một màn kỳ dị.

Quang mang phóng thích chính là diệt thần nỗ chủ thể, là 1 khối bảo thạch thật lớn màu vàng lợt chừng một thước, một thanh âm trầm thấp của kim chúc cọ xát, bảo thạch màu vàng phảng phất tan một nửa, trên thân nỗ hoa văn kỳ dị lưu chuyển trên thân thể Diệp Âm Trúc, kim quang lóe ra, để Diệp Âm Trúc dung nhập trong đó, lúc này khối bảo thạch một thước có kết cấu phức tạp mới hiện ra bản thể, nương theo sự biến đổi trầm thấp, bắt đầu từ dưới chân, trong nháy mắt bao trùm toàn thân Diệp Âm Trúc.

Bắt đầu tính từ dưới chân, diệt thần nỗ dĩ nhiên, cũng là nhất kiện kỳ dị khải giáp, bảo hộ thân thể Diệp Âm Trúc. Nỗ ky cao hai thước đã hoàn toàn kết hợp cùng thân thể hắn, đem bản thể Diệp Âm Trúc phóng đại, lúc này, bị diệt thần nỗ bao phủ hắn, cả người đều cũng nấp trong nỗ ky, thân cao đạt tới ba thước, hai chân được nỗ ky bao phủ, phía trên là cực kỳ khoa trương hộ phúc cùng hung khải. Khải giáp ở hai tay kỳ lạ hơn, đó là từng đạo đao nhận hình đảo câu, vốn đó là một khối thật lớn tinh thạch màu vàng, bây giờ đã hoàn toàn hòa tan trong khải giáp, hình thành một vòng bảo vệ toàn thân.

Huyễn lệ màu vàng lợt quang mang tứ tán phóng thích, bảo vệ sau lưng Diệp Âm Trúc.

Nhìn Diệp Âm Trúc trước mắt, nhìn chính mình trên người thất sắc tinh lam chiến khải, Áo Lợi Duy Lạp không khỏi âm thầm cười khổ, ta là thế gia đệ tử, song đều là do hắn mang kỳ tích đến, hắn đến tột cùng còn có bao nhiêu bí mật giấu ở trong lòng đây?

Diệp Âm Trúc song chưởng được bao phủ bởi khải giáp tráng kiện đồng thời, hướng thân thể mở rộng, có lẽ là bởi vì lâu lắm không có triển hiện quá uy lực của chính mình, một cổ mãnh liệt quang mang màu vàng lợt phóng lên cao, mây đen trên không trung nhất thời cuồn cuộn chợt phá vỡ, một đạo nắng sáng rực rỡ từ trên trời giáng xuống. Từ nơi mây đen phá vỡ có thể mơ hồ chứng kiến trên bầu trời hai cái quang điểm màu bạc.

-Á tu tư thúc thúc, giúp bọn hắn đi, ngài nhìn phía dưới chính là Thú nhân tộc năm quân đoàn a! Chẳng lẽ ngài nhìn gia gia một tay huấn luyện ra ba trăm tử thần toàn quân bị diệt sao? Đó chính là tâm huyết nhiều năm của gia gia a!

Á tu tư cười, nha đầu kia, đến tột cùng là đang lo lắng cho ba trăm tử thần, hay là đang lo lắng cho tiểu tình lang vậy? Không sai, ba trăm tử thần quả thật là tâm huyết của gia gia ngươi, nhưng gia gia ngươi nói, ngay cả ta cũng không pháp cải lời. Hắn nói để cho Diệp Âm Trúc bọn họ độc lập, chấp hành nhiệm vụ, ta đây tuyệt sẽ không thể nhúng tay, chỉ có thể phụ trợ khôi phục ma pháp trợ giúp bọn họ. Tiểu tử này cũng đủ kiên cường rồi, trong thời gian ngắn bây giờ chiến quả cũng phi thường không sai, lần này từ Mễ lan chọn lựa ra hai trăm người trẻ tuổi cũng đúng rồi, mặc dù tố chất vẫn còn không cách nào cùng ba trăm tử thần so sánh với, nhưng thiên phú của bọn hắn không thể nghi ngờ so với ba trăm tử thần càng mạnh, đã dung nhập vào trong tập thể. Ta dám nói, chỉ cần bọn họ lần này có thể còn sống trở về, tương lai, tiền đồ không hạn lượng.

-Ngươi phải nghe lời Tây Đa Phu nói, đối với ngươi không cần sao.

Phiêu phù tại á tu tư bên người cách đó không xa, Ly Sát lạnh lùng nói, phía dưới tình huống, nàng xem rất rõ ràng, năm vạn đại quân đã bao vây Diệp Âm Trúc bọn họ, cùng với năm trăm nhân đoàn, bởi một trận thế, tuyệt sẽ không để Diệp Âm Trúc bọn họ có cơ hội chạy thoát. Với năm vạn thú nhân này, ngay cả nàng cũng cảm thấy phiền muộn. Thú nhân không có cung tên, nhưng thú nhân đã có trường mâu. Hùng nhân ở trong thú nhân, bình thường là hai chủng loại, một loại chính là trọng trang giáp bộ binh, một loại khác là do tối cường tráng hùng nhân tài trường mâu bộ đội. Loại trường mâu thủ này, lực lượng cực kỳ cường đại, vũ khí bọn họ ngoại trừ hùng nhân trọng trang giáp kỵ binh, trên người không mặc khải giáp, bởi vì khải giáp làm ảnh hưởng đến độ linh hoạt của thân thể bọn họ, quan trọng chính là mười căn dài đến ba thước trọng hình trịch mâu, loại trọng hình trịch mâu này có thể bị cường tráng hùng nhân ném xuất vượt qua ba trăm thước khoảng cách, một khi ném đi, chính là tính sát thương trong phạm vi, đối phó loại này ngoại trừ ma pháp sư binh chủng, có năng lực áp chế rất mạnh, cho dù là long kỵ binh, với trịch mâu thủ, cho dù là mã kỳ nặc thiết long phòng ngự, gặp phải trọng hình trịch mâu này, cũng sợ là cũng bị gây thương tích.

Trịch mâu thủ tại thú nhân tam đại bộ lạc thì sở la môn bộ lạc có nhiều nhất, bởi vì hùng nhân là hoàng tộc của sở la môn bộ lạc, nhưng hai bộ lạc kia, bởi vì số lượng hùng nhân tương đối ít, loại cường tráng trọng hình trịch mâu thủ này, căn bản không cách nào tạo thành.

_____***_____

Tựa như lôi thần chùy bảo vật trấn sơn của bỉ mông cự thú giống nhau, trịch mâu thủ của Sở la môn bộ lạc phối hợp với bỉ mông cự thú trấn giữ Sở la môn yếu tắc. Một vạn danh trịch mâu thủ bị phân phối trong mỗi quân đoàn, đủ để làm cho long kỵ binh của loài người gặp khó khăn. Lần này, có lẽ là bởi vì Diệp Âm Trúc làm loạn quá lớn, nên năm quân đoàn vây khốn bọn hắn có năm trăm quân trịch mâu thủ bộ đội. Đó là lôi thần bộ lạc duy nhất trịch mâu thủ bộ đội a?

Ly Sát đã chuẩn bị tốt, một khi địch nhân hướng Diệp Âm Trúc bọn họ phát động công kích, nàng sẽ mặc kệ Tây Đa Phu mệnh lệnh, cho dù phóng thích cấm chú, cũng nhất định phải đem Diệp Âm Trúc bọn họ cứu đi. May là không có phát hiện địch nhân bỉ mông cự thú, dựa theo thói quen của thú nhân quân đội bình thường mà nói, tập đoàn tác chiến của tổng hội bỉ mông cự thú áp trận lần này có chút kỳ quái, bất quá như vậy cũng tốt, làm cho nàng bớt đi rất nhiều băn khoăn trong lòng.

Đang khi Ly Sát chuẩn bị cấm chú, đột nhiên, nàng tại không trung thấy phía dưới xuất hiện một màu vàng lợt quang đoàn mãnh liệt, không đợi nàng phản ứng, thân thể ngân long của á tu tư đồng thời chấn động một chút, lân phiến dưới bụng dựng lên , phong duệ kích thích làm bọn hắn đưa ý thức tăng lên cao, trong mắt toát ra một tia nghi hoặc.

-Cái gì vậy?

Ly Sát giật mình tự nhủ.

Á tu tư cười khổ nói:

-xem ra, Diệp Âm Trúc tự mình có thể giải quyết vấn đề rồi, vị ngoại tịch tộc nhân này thật đáng kinh ngạc. Ta cũng rất muốn biết, cái vũ khí này đến tột cùng là cái dạng gì, dĩ nhiên ngay cả chúng ta cũng có thể cảm giác được phong duệ của nó.

Lúc đầu, ải nhân tộc đưa diệt thần nỗ cho Diệp Âm Trúc, đưa phương pháp sử dụng diệt thần nỗ nói cho hắn, nhưng đây chính là Diệp Âm Trúc lần đầu tiên sử dụng diệt thần nỗ, khi hắn một cước bước trên bàn đạp của diệt thần nỗ, trong phút chốc một cổ bá đạo năng lượng trong nháy mắt nhảy vào trong cơ thể. Một khí tức thâm thúy trực nhập linh hồn Diệp Âm Trúc, cùng tinh thần chi hải của hắn hoàn toàn câu thông. Diệp Âm Trúc cảm thấy một cổ kiêu ngạo tâm tình, quyến luyến diệt thần nỗ, nhất thời, Diệp Âm Trúc hiểu được, lúc đầu La nạp đại sư tạo ra diệt thần nỗ, sợ rằng cũng không phải bị nộ lôi hủy diệt, mà là tự hành nộ lôi tịnh hóa trên thân thể, làm chính linh hồn của mình cùng diệt thần nỗ dung hợp làm một thể, trở thành khí hồn của diệt thần nỗ, tạo ra cái thần khí công kích cực kỳ bá đạo.

Bị diệt thần nỗ bao vây, cảm giác đầu tiên là toàn thân bị diệt thần nỗ buộc chặt ở bên trong. Nhưng buộc chặt như vậy cũng không phải cảm giác cứng cơ , mà là một cổ năng lượng nhu hòa, ngay sau đó, Diệp Âm Trúc cảm giác được thân thể kéo dài ra, bị diệt thần nỗ bao vây với ba thước phảng phất như bản thân hắn hoàn toàn tràn ngập năng lượng ba động như có trong tay lợi kiếm.

Giơ chân phải lên, hướng trên núi, theo âm thanh phát ra, Diệp Âm Trúc kinh ngạc phát hiện, thân thể chính mình cũng không có gì trầm trọng, mặc dù cũng không khinh xảo nhưng có một loại cảm giác dung hợp toàn thân truyền đến, chỉ có cảm giác ổn định, thân thể phảng phất ngưng trọng như núi .

Khanh khanh. Diệp Âm Trúc ngừng lại trên núi, hai chân rất nhanh cũng tụ lại, tạo ra một cái chổ ngồi rộng sau lưng cự nỗ. Hung khải tách ra, nương theo kim chúc tiết tấu cùng cự nỗ màu vàng lợt dung hợp cùng một chỗ, phía dưới chổ ngồi long khởi cùng cự nỗ hợp thành một cái trục đặc thù.

Thanh âm Diệp Âm Trúc từ trong diệt thần nỗ truyền ra

-tất cả chiến sĩ chuẩn bị thu hoạch mục tiêu của nhiệm vụ. Ta yêu cầu các ngươi phát huy với tốc độ nhanh nhất, nghe lệnh ta một kích rồi lui, không được trì hoãn .

Đơn giản một câu nói, ngữ khí kỳ dị, mọi người giật mình phát hiện, lúc này ngữ khí Diệp Âm Trúc thật lãnh khốc, lạnh như băng thậm chí thanh âm có chút tàn nhẫn, tựa hồ cũng không thuộc về Diệp Âm Trúc, phảng phất như đã hoàn toàn đánh mất vẽ ưu nhã của hắn. Ngay cả Diệp Âm Trúc chính mình cũng thấy rất kỳ quái, lúc này trong lòng hắn tràn ngập khí tức giết chóc, trong cơ thể bất luận là đấu khí hay ma pháp lực đều cũng dao động kịch liệt, cùng diệt thần nỗ cộng hưởng năng lượng. Diệt thần nỗ, cũng là hủy diệt chi nỗ a! Bất luận là hóa thành diệt thần nỗ chi hồn của La nạp đại sư, hay là diệt thần nỗ của Diệp Âm Trúc, tâm tình hoàn toàn bị ảnh hưởng bá đạo của diệt thần nỗ.

Ải nhân tộc trưởng lão Lỗ Tây Nặc từng nói qua với Diệp Âm Trúc, lực công kích của diệt thần nỗ mặc dù cường đại, nhưng phải nhất định dùng một phần nhỏ, bởi vì sử dụng diệt thần nỗ, tâm tình sẽ sinh ra ảnh hưởng thật lớn, nếu ý chí không kiên định người sử dụng, nhất định sẽ bị diệt thần nỗ làm cho tâm tình mình cùng tư tưởng phát sinh biến hóa. Sử dụng càng nhiều, ảnh hưởng lại càng lớn, cũng bởi vì như thế,

mặc dù ải nhân tộc biết diệt thần nỗ cường đại, nhưng cũng không cần tận lực dụng nó, bọn họ tuyệt không hy vọng sử dụng diệt thần nỗ nhiều bởi vì diệt thần nỗ ảnh hưởng tâm tình mà xuất hiện vấn đề.

Từ mệnh lệnh lạnh như băng của Diệp Âm Trúc, tất cả chiến sĩ một lần nữa cầm lấy vũ khí của mình, bất luận bị thương đến mức độ nào, kể cả ma pháp sư ở bên trong tử thần năm trăm, không ai ngồi trên mặt đất. Hơn mười ngày, trong thời gian rất ngắn, tại đây chiến sĩ, nhất là hai trăm chiến sĩ gia nhập sau này cùng ma pháp sư hiểu được [ý nghĩa sinh tồn. Tại thú nhân lãnh địa này, mỗi ngày đều phải đối mặt với thú nhân đại quân tùy thời xuất hiện, mỗi ngày đều đối mặt với sanh tử. Trong lúc tử sanh ma luyện, bọn họ hiểu được ý nghĩa sinh tồn. Sau trận đánh năm trăm đối phó với năm ngàn, bọn họ cũng hiểu được chỉ có hoàn toàn phục tòng mệnh lệnh, trong mỗi một lần chiến đấu phải đem hết toàn lực, mới có thể tiếp tục sinh tồn.

Khải giáp bao trùm màu vàng lợt trong hư không lượng khởi, trong lúc đó, một đạo kim sắc nương theo hai tay từ từ kéo xuống, trong không khí rõ ràng có thể thấy được nguyên tố khổng lồ xuất hiện ba động trên thân thể Diệp Âm Trúc, cho dù là ngân long thi triển lục nguyên tố, uy lực cũng không so sánh được với tình cảnh trước mắt, cái này mới là chánh thức thực lực.

Ngoài trăm thước, chỉ có thể miễn cưỡng chứng kiến trong không khí quang mang nguyên tố rất nhỏ.

Năm mươi thước, có thể thấy hào quang. Huyễn lệ quang mang ngưng tụ dưới ánh mặt trời chiếu khắp, giống như một vòng thất thải hồng quyển hướng Diệp Âm Trúc mà đến.

Ngoài mười thước, hào quang biến thành quang điểm, rõ ràng có thể giống như hạt gạo nhỏ, giống như một đoàn quang vân bao quanh người khổng lồ ở bên trong.

Một thước, quang điểm biến thành hình dạng thực thể, tập trung giữa nỗ ky, nương theo huyễn lệ thải quang màu vàng lợt, một mũi cự sắc quang tiễn dài ước ba thước chậm rãi thành hình, đó là tất cả nguyên tố dung hợp sinh ra. Cùng mang khí tức của Thiểm Lôi nguyên tố đạn,nhưng phong duệ xuyên thấu lực sợ là Thiểm Lôi nguyên tố đạn không có được.

Kể cả Áo Lợi Duy Lạp cùng Diệp Hồng Nhạn ở bên trong tử thần năm trăm, cảm quan của mọi người đều cũng giảm xuống tới trình độ thấp nhất, thậm chí ngay cả di động từng bước đều cũng tựa hồ bị cự nỗ phong duệ kích thương.

-Khai -

Diệp Âm Trúc hét lớn một tiếng, thanh âm lạnh như băng, vang vọng giữa không trung. Trước khi nổ ra trong không trung, quang mang màu vàng lợt, hoàn toàn thu liễm, bên người hắn nguyên tố ba động trong nháy mắt biến mất không thấy.

Kim huyền bạch tiễn, vững vàng bảo trì trạng thái, Diệp Âm Trúc bị thật lớn ky giới bao trùm hai tay, phía dưới nỗ cung, cả thân thể lấy trung tâm làm chuyển động, góc độ nỗ cung, không một tiếng động được điều chỉnh. Bạch quang của nỗ tiễn lóe ra, chậm rãi hướng về phía thú nhân ngũ đại quân đoàn bay đi.

Trong lúc nhất thời cơ hồ thú nhân ngũ đại quân đoàn đang đi tới, cước bộ ngừng lại, phản ứng mãnh liệt, chính là hai lang ky binh quân đoàn, lang ky binh khuỵu xuống phát ra trận trận rên rĩ, dưới diệt thần nỗ tiễn, cả đám trên mặt đất đều phát run, không dám trì hoãn. Đây là thần khí uy lực, hoàn toàn là công kích thần khí uy lực.

Tử thần năm trăm không nhìn thấy lúc này, bao phủ trên đầu Diệp Âm Trúc trong kim chúc, một cái quang quyển màu đỏ, khi nỗ tiễn phong duệ chỉ hướng sư nhân quân đoàn, dưới khống chế của Diệp Âm Trúc, nỗ ky ngừng lại.

Nỗ ky không hề di động, nhưng cái tiễn màu trắng đầu hình trùy lại chậm rãi di động, vốn phong duệ hướng về phía của sư nhân quân đoàn nhưng giờ lại phiêu phù ở vị trí giữa nhóm 500 người Diệp Âm Trúc với thú nhân quân đoàn.

Khí tức phong duệ biến mất, vạn danh sư nhân cơ hồ đồng thời thở phào nhẹ nhỏm, nhưng cho dù trí tuệ bọn họ tương đối thấp so với thú nhân, lúc này cũng không dám vọng động. Trên không ngân long cùng các chiến hữu bên người Diệp Âm Trúc nhìn ra được diệt thần nỗ là thần khí, Thú nhân tộc tự nhiên cũng nhìn ra được. Trên chiến trường, nếu không có đồng đẳng thần khí đối kháng lại thần khí của đối phương, rất có

thể là bởi vì nhất kiện thần khí thay đổi chiến cuộc, tình huống này trên đại lục lịch sử chiến tranh không phải phát sinh quá một lần, cho nên bọn họ đều do dự, năm thú nhân quân đoàn cũng không có nghĩ đến, lúc giết chóc đại lượng tộc nhân của Mễ lan chiến sĩ ở dưới tình huống bị bức bách đến chết, đối phương dĩ nhiên cũng buông thần khí. Phải biết rằng, lúc trước Diệp Âm Trúc chiến đấu trong mười ngày, thủy chung không có sử dụng qua thần khí.

Diệt thần nỗ ky nội, Diệp Âm Trúc trong mắt bộc phát ra hai luồng tinh quang chói mắt, hai tay chập trước ngực hợp long, trong mắt thần quang liễu loạn, khí tức nhàn nhạt không ngừng tăng lên, mỗi một lần tăng lên đều sinh xuất một cổ khí tức cực kỳ nguy hiểm. Diệp Âm Trúc đang ổn cố tinh thần lạc ấn, thừa nhận một sát ý mãnh liệt đến từ diệt thần nỗ đánh sâu vào, nếu tinh thần chi hải bị cổ sát ý này công phá, sau này hắn nhất định sẽ biến thành một Ma vương.

_____***_____

Trước mặt kim quang hồng sắc khẩn trương biến thành màu đỏ hoàn toàn, toàn thể nỗ ky trong nháy mắt phát ra một tiếng kỳ dị ông minh, nỗ ky chỉnh thể phảng phất như bám vào mặt đất, ổn định như bàn thạch.

Diệt thần nỗ khóa chặt lại, một khi mục tiêu được tập trung, dùng tốc độ nào đều không thể chạy thoát truy kích của diệt thần nỗ, chỉ có đường ngạnh mặt trước mà thôi, làm nhất kiện đan thể công kích thần khí, đây là ưu thế lớn nhất của diệt thần nỗ.

Hai mắt có chút nheo lại, cầm diệt thần nỗ trên hai tay đồng thời chuẩn bị hành động.

Nỗ tiễn màu trắng biến mất, không có phát ra thanh âm gì cùng uy thế, tựa như tiêu mất, năm trăm tử thần chiến sĩ cùng ma pháp sư môn chỉ cảm giác được một cổ lẫm liệt hàn lưu từ trên người thổi qua, thậm chí ngay cả một đạo tiến ảnh cũng không thấy.

Nhưng một tiễn này trong nháy mắt kết hợp với tất cả đấu khí trong cơ thể Diệp Âm Trúc, khi nỗ tiễn ngưng tụ làm phóng thích trong nháy mắt, mọi thống khổ, suýt nữa làm linh hồn Diệp Âm Trúc phá tán. Cũng hay trong nháy mắt, lúc phóng thích, sát ý công kích đạt tới tối nhất điên cuồng trình độ, may là, Diệp Âm Trúc là một gã ma pháp sư, chính là tinh thần hệ chi thần âm hệ ma pháp sư, từ nhỏ tu luyện Xích Tử Cầm Tâm, làm tinh thần hắn cực kỳ ổn cố, bởi vậy, Diệp Âm Trúc mới dám mạo hiểm sử dụng diệt thần nỗ, có thể chịu được cỗ tối sát ý khổng lồ cuối cùng đánh sâu vào, nhưng suýt nữa đưa tinh thần lạc ấn phòng ngự của hắn phá tan.

Chỉ có Diệp Âm Trúc mới thấy ảo ảnh màu trắng, chính mình nằm bên trong. Nỗ tiễn biến mất, tất cả áp lực do diệt thần nỗ mang đến cũng trong nhất thời hoàn toàn biến mất.

Khanh khanh khanh khanh khanh khanh khanh - , vang lên một trận tiếng kêu, diệt thần nỗ rất nhanh biến hóa, thân thể Diệp Âm Trúc từ trong đó thoát ra, sắc mặt hắn đã trở nên tái nhợt, mất đi toàn bộ đấu khí, thân thể hắn đã suy yếu cực độ, thân thể nhoáng lên một cái, nếu không có Áo Lợi Duy Lạp bên người nâng đỡ nhanh thì hắn sẽ ngã sấp xuống mặt đất.

-Âm Trúc, ngươi không sao chớ.

Áo Lợi Duy Lạp ân cần hỏi.

Diệp Âm Trúc lắc đầu

-đừng lo cho ta, mọi người chuẩn bị tấn công, mục tiêu thân vệ sư nhân, có thể thu hoạch đủ lổ tai sư nhân, nhiệm vụ chúng ta có thể hoàn thành rồi.

-Âm Trúc, ngươi vừa rồi làm cái gì?

Nỗ tiễn biến mất. Trong nháy mắt, khi Diệt thần nỗ thoát ly Diệp Âm Trúc đã bị hắn thu hồi vào giới chỉ, ngoại trừ huyễn lệ quang ảnh cùng uy lực đáng sợ lúc trước, chiến trường cũng không có xuất hiện biến hóa gì, chẳng lẽ vừa rồi sử dụng thần khí lên địch nhân, là để cho mọi người dừng bước sao?

Diệp Âm Trúc trong mắt hiện lên một đạo hàn quang

-các ngươi lập tức sẽ hiểu được thôi.

Lời còn chưa dứt, trước mắt, cục diện đột nhiên xuất hiện biến hóa long trời lỡ đất, một tiếng rung động vô cùng oanh minh nương theo mặt đất chợt vang lên.

Cả Cực Bắc Hoang Nguyên phảng phất đều kịch liệt chấn động, trong tử thần năm trăm, thân hình chiến sĩ bị thương thậm chí không cách nào đứng vững, té ngã trên mặt đất. Trước mặt sư nhân quân đoàn, mặt đất chợt quy liệt, vô số bùn đất cùng nham thạch phảng phất phún dũng lên, ít nhất bao trùm một đường kính vượt qua ba trăm thước phạm vi, vị trí hạch tâm phún dũng là ở giữa sư nhân quân đoàn.

Bùn đất cùng nham thạch phún phát độ cao ít nhất đạt tới trăm thước làm sư nhân kinh hoảng, uy lực thật lớn nổ mạnh, trong nháy mắt mang đi mấy trăm tánh mạng sư nhân chiến sĩ, thi thể vô tồn mà càng nhiều sư nhân còn lại là bị chấn đích tứ tán, trong lúc nhất thời, cả chiến trường loạn lên.

Diệt thần nỗ, chỉ là nhất kiện công kích thần khí, có năng lực xuyên thứ, cũng sẽ không mang đến nhiều đả kích cho một cái quân đoàn lắm, tình huống tốt nhất là trực tiếp giết chết chủ tướng của đối phương, nhưng đối với cả đại cục cũng không có ảnh hưởng cái gì. Khi Diệp Âm Trúc lấy ra diệt thần nỗ, đã hiểu rõ được phải sử dụng nó như thế nào. Xạ nhân, quả thật chỉ có thể xạ một cái, nhưng nếu là xạ xuống đất thì sao? Khi hắn xạ diệt thần nỗ, mặc dù đấu khí bị triệt tiêu sạch sẽ, nhưng hắn cũng lợi dụng đấu khí của mình đồng thời, dụng âm nhận cao tần chấn đãng, một cái năng lượng cường hãn xuyên thứ diệt thần tiễn nhất thời trở nên cực yên định, gặp phải trở cách, mặc dù trong nháy mắt xuyên sâu xuống đất nhưng sau một khắc kết cục lại bộc phát. Khi Diệp Âm Trúc điều chỉnh lại phương hướng, phát tiết dưới chân sư nhân quân đoàn.

-Tiến lên -

Áo Lợi Duy Lạp trợ giúp Diệp Âm Trúc hạ mệnh lệnh, mặc dù theo mệnh lệnh của Diệp Âm Trúc, mọi người đồng thời xung phong, nhưng Áo Lợi Duy Lạp cùng Diệp Hồng Nhạn vẫn còn lưu lại mười tên trong tử thần ba trăm chiến sĩ cùng năm mươi ma pháp sư bảo vệ an toàn cho hắn, còn lại hơn bốn trăm người, bất luận vết thương nặng nhẹ, chỉ cần có thể hoạt động, đều phát huy tốc độ nhanh nhất, vẫn duy trì trận hình tam giác lúc đầu, Áo Lợi Duy Lạp, tựa như một mũi tên nhọn, trực hướng nơi tàn tích sư nhân quân đoàn phóng đi.

Khoảng cách cũng không quá gần, nhưng khi đấu khí của tử thần năm trăm toàn khai, với tốc độ rất nhanh, hướng sư nhân quân đoàn phóng đi, khoảng cách đã không hề trọng yếu, trong chớp mắt, phong duệ của bọn họ đã tới bên ngoài trận hình.

Diệt thần tiễn ảnh hưởng tới cả sư nhân quân đoàn, không chỉ có thân thể, mà cả tinh thần, vốn nhận định thắng cục, trong nháy mắt xảy ra chuyển biến, chợt tao thụ đả kích trầm trọng như thế, sư nhân phần lớn bị vây trong kinh hoảng, cho dù là lôi thần bộ lạc hoàng tộc, lúc này, sư nhân lại như thế nào có thể bảo trì bình tĩnh đây?

Tử thần năm trăm, chỉnh tề giơ lên trọng kiếm cùng trường mâu của mình, đối mặt lôi thần bộ lạc quân đoàn, bọn họ lại tạo ra một mặt giết chóc, người nào cũng biết, theo một hồi chiến đấu cuối cùng, cũng là cơ hội hoàn thành nhiệm vụ. Sẽ không cần giữ lại dư lực, đều đem hết toàn lực hướng địch nhân phát động mãnh công.

Âm ba tựa động đất ảnh hưởng đến sư nhân, bất luận là bị thương hay là đã ngã xuống mặt đất, chỉ cần bị hồng lưu tịch quyển, lập tức sẽ biến thành đối tượng được chiếu cố bởi tử thần, một cái lỗ tai của sư nhân thoát ly đầu bọn họ, trong không khí trung máu tanh nồng đậm phún ra.

Khoanh chân ngồi tại chỗ, Diệp Âm Trúc thong thả khôi phục đấu khí chính mình, hắn hiện đang suy nghĩ tại sao khôi phục trở nên cực kỳ khó khăn.

Ngay tại đây thì, một thanh âm vang lên, nhu hòa từ trên trời giáng xuống, không biết lúc nào, ngân long công chúa Ly Sát cùng ngân long Á tu tư đã mang theo Hải Dương đáp xuống. Từ Hải Dương cổ tranh, phóng thích quang mang màu xanh, ánh mắt bao phủ hướng thân thể Diệp Âm Trúc, dạo "Bồi nguyên tĩnh tâm khúc" trợ giúp, Diệp Âm Trúc rốt cục cảm thấy trong cơ thể chính mình, một lần nữa xuất hiện đấu khí ba động, tinh thần rất là phấn chấn.

Tinh thần của Diệp Âm Trúc tỉnh lại, ra lệnh:

-ma pháp sư chuẩn bị hỏa thuật, ngoại trừ sư nhân quân đoàn, phóng thích tất cả phương hướng, không được lưu lại lổ hổng.

-Rõ!

Chú ngữ trầm thấp vang lên, trong không khí, hỏa nguyên tố bắt đầu sinh ra mãnh liệt ba động. Hải Dương được Á tu tư đưa đến mặt đất, bước nhanh tới bên người Diệp Âm Trúc.

-Âm Trúc, huynh thế nào?

-Ta còn tốt, muội như thế nào xuống tới, không phải nói nếu không có ta cho phép, muội nhất định ở trong sự bảo vệ của Á tu tư sao? Nơi này rất nguy hiểm. Năm Thú nhân quân đoàn ở chỗ này, ai cũng không biết bọn họ có cái thủ đoạn đặc thù công kích hay không.

Diệp Âm Trúc nhíu mày, nhìn vẻ mặt khẩn trương của Hải Dương, ngoài miệng mặc dù đang trách cứ nàng, nhưng ánh mắt rất ôn nhu.

Lưỡng đạo nhu hòa quang mang màu vàng đồng thời bao phủ trên người Diệp Âm Trúc, tràn ngập quang minh khí tức, kích thích thân thể hắn, mặc dù tịnh cũng không thể làm cho đấu khí hắn khôi phục, nhưng ít ra mang đi cảm giác suy yếu.

Quang mang chợt lóe, phấn hồng sắc bảo thạch xuất hiện trong tay Diệp Âm Trúc

-chúng ta phải đi rồi, nên trở về Mễ lan đế quốc.

Hải Dương nhìn Diệp Âm Trúc, lo lắng nói:

-với trạng thái của huynh bây giờ, còn có thể tiến hành không gian truyện tống sao?

Diệp Âm Trúc gật đầu, nói:

-không có việc gì. Ta chỉ có tiến hành chính mình truyện tống, thông qua tánh mạng chứa đựng bảo thạch, tinh thần lực tiêu hao sẽ thấp nhất. Ta vừa rồi mất đi chỉ là đấu khí, tinh thần lực cũng không có gì tổn thất.

Hải Dương cố chấp nói:

-Ta không đi, ta muốn cùng huynh cùng nhau trở về.

Diệp Âm Trúc có chút kinh ngạc nhìn Hải Dương, người luôn luôn ôn nhu, đây là lần đầu tiên nàng dụng ngữ khí như vậy hướng chính mình nói chuyện, trong mắt nàng, lo lắng đã biến thành một mùi vị khác, trong nội tâm Diệp Âm Trúc, hiện lên bốn chữ: đồng sanh cộng tử.

-Không, muội trước hết đi đi, nếu không muội sẽ làm ta phân tâm. Ta đáp ứng với Tây Đa Phu gia gia, bất luận dưới tình huống gì, cũng phải bảo vệ muội an toàn.

Hải Dương cúi đầu, không dám cùng Diệp Âm Trúc đối ánh mắt, nhưng ngữ khí nàng lại kiên định như trước

-Ta không đi, trừ phi huynh cùng ta đồng thời rời đi, nếu không ta nhất định, ân ……

-Ngươi làm gì?

Á tu tư kinh sợ hô lên.

Tay Diệp Âm Trúc chậm rãi giơ lên, Hải Dương đã nắm lấy khuỷu tay hắn, không để ý đến Á tu tư, trong phấn hồng sắc quang mang, thân thể Hải Dương mềm mại đã biến mất trong lòng ngực hắn.

Từng đạo ngọn lửa màu xanh biếc trên bình nguyên lượng khởi, năm thước hỏa tường hướng ba mặt vây lại, ngăn trở tầm mắt của thú nhân quân đoàn.

Mỗi khi một gã ma pháp sư đem hết toàn lực phóng thích hỏa tường thuật, lập tức sẽ bị Diệp Âm Trúc thu vào trong tánh mạng chứa đựng bảo thạch. Đương khi cố gắng của Đại ma pháp sư môn tạo hỏa tường đạt mười thước là lúc, toàn bộ năm mươi ma pháp sư cùng với Diệp Âm Trúc được bảo vệ bởi mười tên nguyên tử thần ba trăm chiến sĩ đã toàn bộ biến mất trong phấn hồng sắc bảo thạch.

Ánh mắt nhìn về phía trước, sư nhân quân đoàn mặc dù số lượng đông đảo, thân thể cường hãn, đại đa số cũng chỉ là bị thương nhẹ mà không phải tử vong, nhưng tử thần năm trăm, lại như trước điên cuồng giết chóc, đúng vậy! Nhiệm vụ phải chấm dứt.

-Ba nôm nay phải đi ra có việc cần làm, tối không được hồi gia, đêm nay phải thông tri có hay không tiến hành, hy vọng có thể gia tăng một phiếu để cầm cự, cám ơn.- Lời tên tác giả

---

oo¨u G\ʏỀjX oo¨I GʒH [àj ¦}«´Ņj ¦Q̃jX

Á Tu Tư cùng Ly Sát đều đứng một bên lẳng lặng nhìn Diệp Âm Trúc, bọn họ cũng biết Diệp Âm Trúc được chính Ngân Long Vương tặng truyền tống thủy tinh nên tự nhiên hiểu được bây giờ hắn đang làm gì.

ÁTu Tư nhíu mày nói: "Âm Trúc, nếu ngươi để Hải Dương có chút tổn thương gì, ta sẽ không để yên cho ngươi đâu."

Diệp Âm Trúc không thèm để ý, đối với hắn bây giờ mỗi khắc thời gian đều rất quý giá.

Ly Sát trừng mắt nhìn Á Tu Tư, tựa hồ nói với hắn bây giờ không nên quấy rầy trong lúc Âm Trúc đang suy nghĩ. Ma pháp trận phối hợp với tử thủy tinh cầu rõ ràng chỉ có thể truyền tống khoảng trăm người mà lại phải có một lượng tinh thần lực khổng lồ làm hậu thuẫn. Nhưng có tánh mạng bảo thạch có thể làm thay đổi hoàn toàn cục diện. Dựa vào tác dụng của tánh mạng bảo thạch, mặc dù cũng là truyền tống trăm người nhưng tiêu hao ma pháp lực chỉ tương đương Diệp Âm Trúc tự mình truyền tống đi, như vậy có thể cho hắn trong thời gian ngắn hoàn thành vài lần truyền tống. Mặc dù khoảng cách từ Cực Bắc Hoang Nguyên đền Mễ Lan thành rất xa, yêu cầu đối với tinh thần lực cũng rất cao, nhưng dựa vào năng lực ma pháp của Diệp Âm Trúc đến mức như hiện tại cũng không khó để hoàn thành truyền tống.

Không biết tại vì giữa không trung đột nhiên hạ xuống hai đầu ngân long hay bởi vì phần lớn diện tích bị bức tường lửa ngăn trở, bốn quân đoàn thú nhân tại ngắn ngủi thời gian cũng không hướng Diệp Âm Trúc vọt tới. Do hỏa tường thuật ngăn trở bọn họ cũng không thấy Diệp Âm Trúc đưa toàn bộ ma pháp sư vào trong tính mạng bảo thạch. Mà duy nhất chứng kiến tình huống này là sư nhân quân đoàn cũng đang bị năm trăm quân tử thần công kích cũng không có cách nào ngăn cản được.

"Ly Sát". Diệp Âm Trúc hoàn thành nét bút cuối cùng của ma pháp trận cuối cùng ngẩng đầu nhìn Ngân Long công chúa lúc này đã hóa thân thành hình người " Phiền ngươi nói cho bọn Áo Lợi Duy Lạp là chỉ cần thực hiện đủ số lượng theo nhiệm vụ lập tức quay về chỗ này, đây là cơ hội sống sót duy nhất của chúng ta."

Không biết tại sao, Ly Sát đột nhiên phát hiện trong đầu mình không hề có chút ý niệm nào là chống lại mệnh lệnh của Diệp Âm Trúc, nàng gật đầu rồi thân hình chợt lóe, sau một khắc, dưới tác dụng của long tộc đấu khí cường đại và phong hệ ma pháp, đã như làn khói xanh trong chớp mắt đã bay tới bên kia chiến trường.

Một quầng sáng màu vàng bao phủ một phạm vi lớn chụp xuống, chữa trị những vết thương ngoài da cho đám năm trăm tử thần chiến sĩ. Mệnh lệnh của Diệp Âm Trúc cũng gần như ngay lập tức truyền vào tai Áo Lợi Duy Lạp, năm trăm tử thần chiến sĩ dù đang chém giết hưng phấn cũng không dám chống lại mệnh lệnh. Áo Lợi Duy Lạp trong lòng cũng bớt một chút lo âu, mắt thấy sư nhân quân đoàn trước mặt từ trong thế thua đang dần khôi phục lại trận thế, liền một kiếm đánh chết sư nhân bị thương trước mặt ,cắt lấy lỗ tai rồi quyết đoán ra lệnh rút lui.

"Sát." Diệp Hồng Nhạn lạnh lùng hô vang một tiếng, gần ba trăm thành viên đội tử thần cũng đều giơ cao vũ khí. Sau một khắc. Quầng sáng màu vàng trong không trung trong nháy mắt ngưng tụ thành một cơn lốc màu cam đem đám sư nhân chỉ còn chút ít chiến lực tiễn vào địa ngục. Mặc dù đấu khí của mỗi người đều đã tiêu hao rất nhiều làm cho kỹ năng hợp thể không thể phát huy tử cấp hiệu quả, nhưng cũng chấn động đám sư nhân còn sống chung quanh.

Tấn công rất nhanh mà rút lui cũng rất nhanh, có lợi nhất đối với việc rút lui của ba trăm tử thần chiến sĩ chính là dung nham do động đất sinh ra. Vừa lúc bọn họ cùng sư nhân quân đoàn chia ra, trong số năm

trăm tử thần chiến sĩ lên núi, Diệp Âm Trúc thu những binh sĩ bị trọng thương vào tánh mạng bảo thạch trước.

"Không cần hỏi gì cả, bảo vệ trận địa." Diệp Âm Trúc nói với Áo Lợi Duy Lạp và Diệp Hồng Nhạn, tử thủy tinh đã xuất hiện trong tay hắn. Tử quang trong nháy mắt sáng lên, ma pháp trận khắc họa trên mặt đất lúc nãy nhất thời truyền ra dao động nguyên tố mãnh liệt, hào quang chợt lóe đưa thân ảnh hắn biến mất giữa thinh không.

Áo Lợi Duy Lạp cùng Diệp Hồng Nhạn nhất thời sững sờ, mắt thấy mặt đất sáng lên quang mang màu tím, trong lòng dấy lên niềm nghi hoặc. Nhưng bất luận bọn họ trong lòng có nghi vấn gì cũng đều có một niềm tin: Diệp Âm Trúc không phải loại người bỏ mặc bọn họ chạy trốn một mình.

Sư nhân không hổ là vương tộc của Lôi Thần bộ lạc. Mặc dù bị động đất và năm trăm tử thần chiến sĩ tấn công tử thương thảm trọng nhưng nhanh chóng gom góp tàn quân còn sót lại. Đợt tấn công vừa rồi của năm trăm tử thần chiến sĩ, với hiệu quả bất ngờ do Diệt Thần nỏ mang đến làm ít nhất ba ngàn sư nhân bỏ mạng. Một phần trong đó chết trong tay năm trăm tử thần chiến sĩ còn bị cắt mất lỗ tai..

Sau khi trọng chỉnh lại trận thế, tất cả thú nhân đại quân lại tiến về phía trước. Nhưng sáu bảy ngàn sư nhân còn sống sót lại không dám trực tiếp phát động công kích. Lúc này thống soái của thú nhân ngũ đại quân đoàn trong lòng ngoại trừ một chút phẫn nộ còn có một chút sợ hãi. Mắt thấy trên sườn núi Diệp Âm Trúc phát động trận pháp làm tử quang sáng lên, bọn họ đều nghĩ rằng đó là tử cấp ma pháp, hơn nữa bức tường lửa có từ trước cũng làm thú nhân do dự. Thực lực mạnh mẽ của năm trăm tử thần chiến sĩ cũng làm bọn họ ớn lạnh. Cũng chính vì sự do dự này mà làm cho bọn họ mất đi cơ hội tiêu diệt năm trăm tử thần chiến sĩ.

Tử quang chợt lóe, Diệp Âm Trúc một lần nữa xuất hiện tại sườn núi, vẫn như cũ không nói nhiều lời. Bởi vì mỗi một giây thời gian cũng là vô cùng quan trọng với năm trăm tử thần chiến sĩ. Một trăm chiến sĩ được đưa vào tánh mạng bảo thạch, Diệp Âm Trúc chỉ hướng Áo Lợi Duy Lạp cùng Diệp Hồng Nhạn gật đầu rồi không ngừng lại truyền tống đi.

Lúc này Áo Lợi Duy Lạp và Diệp Hồng Nhạn cũng đã hiểu được một chút, mặc dù không biết rốt cuộc là Diệp Âm Trúc đã làm như thế nào, nhưng hiển nhiên là đang đem đám chiến sĩ này từ từ thoát khỏi hiểm địa.

Bớt đi một trăm người đối với một quân đoàn cũng không tính là gì nhưng năm trăm tử thần chiến sĩ chỉ có năm trăm người mà thôi. Hơn nữa lúc nãy đã giảm đi hơn một trăm, đã có hai phần năm số chiến sĩ rời khỏi chiến trường, cho dù từ khoảng cách xa nhìn lại, sự thiếu hụt như vậy cũa quá rõ để nhìn ra.

Thống soái thú nhân ngũ đại quân đoàn rốt cuộc cũng cảm nhận được bọn họ muốn chạy, biết được điểm này thú nhân rốt cuộc cũng đã triển khai tấn công. Ngũ đại quân đoàn đồng thời phát động, hướng trung ương sườn núi nhanh chóng đánh tới. Lúc này, khoảng cách của bọn họ và sườn núi cũng không đến ba ngàn thước.

Ba ngàn thước, hai ngàn năm trăm thước, trong khi lang kị binh tốc độ nhanh nhất thú nhân ngũ đại quân đoàn cách sườn núi còn hai ngàn thước, Diệp Âm Trúc lại xuất hiện. Một ngàn năm trăm thước, Diệp Âm Trúc phát động lần truyền tống thứ ba. Lúc này sắc mặt hắn đã có chút tái nhợt, truyền tống đi lại không gián đoạn làm hắn căn bản không có nửa phần thời gian để thở dốc.

Một ngàn thước, địch nhân đã tiến vào phạm vi một ngàn thước. Nhưng tốc độ lang kỵ binh cũng đã giảm đi một chút, bức tường lửa bởi vì ma pháp suy giảm nên cũng từ từ yếu đi nhưng vẫn chưa tắt hẳn, bản tính đại đa số thú nhân sợ lửa, tốc độ lang kỵ binh cưỡi sói cũng có chút chậm lại.

Sáu ngàn sư nhân còn sống sót xông tới phía trước thú nhân đại quân. Lửa giận đã thiêu hồng hai mắt bọn họ. Hy sinh nhiều tộc nhân như vậy nhưng lại để địch nhân chạy trốn mất. Hơn mười ngày qua, Lôi Thần bộ lạc đã tổn thất mất năm vạn tinh duệ a! Lần này vốn là cục diện tất sát nhưng lại biến thành như bây giờ, chẳng những hoàng tộc quân đoàn tổn thất thảm trọng mà địch nhân lại ccòn đang có khả năng sắp chạy trốn đến nơi. Là Lôi Thần bộ lạc hoàng tộc, tôn nghiêm của sư nhân để ở đâu? Lúc này bọn họ đã quên đi năng lực giết chóc cường hãn của năm trăm tử thần chiến sĩ, chỉ muốn đem lửa giận phát tiết vào chém giết.

Tám trăm thước. Những người còn lại trong năm trăm tử thần chiến sĩ giơ cao vũ khí của mình, hào khí ngất trời, không có bi tráng, chỉ có tử tịch. Nhưng từ đấu khí mỏng manh tán xuất từ trên người bọn họ có thể nhìn ra đám năm trăm tử thần chiến sĩ này đều đã tới mức sức cùng lực kiệt rồi. Lần phóng thích hợp thể kỹ lúc nãy đã là đấu khí của gần ba trăm tử thần chiến sĩ này tiêu hao hầu như toàn bộ. Đối mặt với đông đảo sư nhân cùng với thú nhân đại quân đằng sau, phòng ngự của bọn họ xem chừng đã không thể chi trì.

Bảy trăm thước,…sáu trăm thước…năm trăm thước… Không khí dồn ép như nước dồn vào khe hẹp.

Bốn trăm thước. Rốt cuộc tử quang mong đợi đã lại xuất hiện, vị trí Diệp Âm Trúc xuất hiên ngay cạnh Áo Lợi Duy Lạp.

Vừa hiện ra Diệp Âm Trúc lập tức thấy đại quân sư nhân sắp đánh tới sườn núi. Hắn biết không còn đủ thời gian để thực hiện hai lần truyền tống, quang mang từ tánh mạng bảo thạch không ngừng lóe lên đem đám năm trăm tử thần chiến sĩ còn lại thu vào trong đó.

Mỗi người trong năm trăm tử thần chiến sĩ cũng đều biết chỉ cần hồng quang chiếu vào mình là có cơ hội sinh tồn. Nhưng cho dù như vậy cũng không có một người nào đòi đi trước cả, hoàn toàn do Diệp Âm Trúc tác chủ. Vũ khí trong tay bọn họ càng thêm nắm chặt, ánh mắt cũng trở nên càng thêm kiên định. Thậm chí bọn họ trong phần lớn là nguyện ý ở lại. Bọn họ cũng biết thời gian không cho Diệp Âm Trúc khả năng thực hiện hai lần truyền tống nữa.

Ba trăm thước… hơn năm mươi chiến sĩ bị Diệp Âm Trúc dùng siêu việt tốc độ thu vào tánh mạng bảo thạch. Lúc này hắn đang cùng thời gian chạy đua.

Hai trăm thước…tánh mạng bảo thạch rốt cục đầy.

Lúc này thời gian để hỏi Diệp Âm Trúc, Áo Lợi Duy Lạp và Diệp Hồng Nhạn thân là thống soái năm trăm tử thần, cũng không có tiến vào tánh mạng bảo thạch. Lúc này ánh mắt bọn họ như thiêu như đốt. Nếu không cách nào rời đi, làm một chiến sĩ chân chính chiến đấu tới hơi thở cuối cùng, chết trận sa trường là cách trở về cát bụi tốt nhất của bọn họ.

Lúc này Diệp Âm Trúc chỉ có 2 lựa chọn. Một là bỏ qua sống chết của một trăm người lập tức rời đi. Mặc dù tinh thần lực trải qua mấy lần truyền tống qua lại bị tiêu hao không ít, nhưng mà đối với truyền tống một mình hắn cũng không thành vấn đề.

_____***_____

Tinh thần cường độ của Lam cấp ma đạo sư hoàn toàn có thể làm được, nhưng còn lựa chọn kia, chẳng lẽ lại đem tính mạng mình đi đánh cuộc sao?

Diệp Âm Trúc không hề suy nghĩ, hắn lựa chọn phương án thứ 2, lúc này trong đầu hắn chỉ có 1 ý niệm ta sẽ không buông bỏ bất cứ người nào, trước kia không bây giờ không và sau này cũng sẽ không.

Toàn thân thông suốt, tử quang trong suốt từ tử thủy tinh lưu chuyển nháy mắt tạo thành một ngôi sao 6 cánh mãnh liệt tử quang trước đó chưa từng có. Ngay sau đó phù hào phức tạp rõ ràng xuất hiện, cuối cùng hình thành 1 đạo văn lộ, một tầng tử mông quang mang phun ra.

Thấy cường quang chợt xuất hiện, sư nhân quân đoàn đang vọt tới chỉ đình trệ chốc lát. Nhưng bạo nộ thiêu đốt đã làm bọn họ mất đi lý trí, cho dù đối mặt tử cấp ma pháp thì bọn họ cũng không dừng bước. 100 thước, khoảng cách tới đỉnh núi gần nhất chỉ còn 100 thước.

Thúc dục cực hạn tinh thần lực đem đến nỗi thống khổ phảng phất như tinh thần chi hải cũng bị xé rách. Diệp Âm Trúc thét lớn 1 tiếng, pháp lực của ma pháp trận lại càng trở nên mãnh liệt.

Trong trận chiến này, Diệp Âm Trúc không ở trong trạng thái hoàn hảo vì khi khắc hoạ ma pháp trận đã tiêu hao không ít tinh thần lực của hắn, đấu khí không đủ khiến thân thể hắn càng thêm suy yếu. Trải qua mấy lần truyền tống qua lại, tinh thần lực của hắn lúc này chỉ còn lại ba thành mà thôi. Mà việc hắn muốn làm bây giờ không chỉ đem Sinh Mệnh trữ tồn bảo thạch rời khỏi nơi này, đồng thời cũng muốn phát huy cực hạn truyền tống ma pháp trận đem 100 người sống mang đi. Ma pháp trận tử sắc phảng phất băng lạnh như vực sâu, kết thông với toàn bộ tinh thần lực của Diệp Âm Trúc. Tinh thần chi hải sắp khô kiệt, tinh

thần lạc ấn chuẩn bị vỡ tan nhưng mặc dù vậy Diệp Âm Trúc vẫn mạnh mẽ áp chế, hắn cảm nhận được nguy cơ của thân thể nhưng vẫn không muốn Tử cường hành phá vỡ không gian tới cứu mình.

Không có Tử tinh cự kiếm, mặc dù thực lực của Tử cường đại hơn rất nhiều so với trước kia nhưng cũng không thể thông qua đồng đẳng bổn mạng khế ước truyền tống tới bên DIệp Âm Trúc được. Nhưng lúc này tinh thần của Diệp Âm Trúc đang bên bờ bị phá vỡ, cũng vô pháp tiếp nhận triệu hoán của Tử.

Nhưng lúc này ngoại trừ Tử vẫn còn có một kẻ có liên hệ chặt chẽ về linh hồn và tinh thần với Diệp Âm Trúc. Đó chính là Ngân Long công chúa có linh hồn y phụ với hắn, tinh thần chi hải của Diệp Âm Trúc sắp hỏng khiến nàng sinh ra khủng hoảng mãnh liệt.

- Hỗn đản, ngươi tự sát sao?

Ly Sát cáu tiết quát.

- TInh thần cộng hưởng.

Những nam nhân chiến sĩ này nhìn qua đều đang rất chật vật. Mặc dù trên người mặc khải giáp nhưng bộ dạng này của họ khiến người ta không thể coi trọng được, cơ hồ không còn người nào có khải giáp hoàn chỉnh, toàn thân đều là vết bùn đất và máu. Mùi máu tươi nồng nặc khiến những nữ đệ tử thần âm hệ từ nhỏ đã sống trong cảnh sung sướng cực kỳ khó chịu, thấy những người này như những nam khất cái vậy.

Nhưng hấp dẫn những đoá hoa thần âm hệ này nhất chính là bởi vì họ rất nam tính.

Vết máu, sắc mặt tái nhợt, dung nhan mệt mỏi đều chứng minh những nam nhân này mệt mỏi đến mức nào. Nhưng đứng ở đây, bọn họ vẫn như bình thường, dù những vết thương trên người đang chảy máu nhưng họ cũng không hề có thần sắc thống khổ gì, cho dù chỉ rên rỉ nửa câu.

Ánh mắt tử tịch lạnh như băng, nhìn mỹ nữ thần âm hệ mà coi như không thấy. Nhưng đối với những nữ nhân lại có sức sát thương kỳ dị. Bất cứ nữ đệ tử thần âm hệ nào đi qua chỗ này, nhìn thấy bọn họ, đều phải dừng chân lại. Đang nhìn từ xa, đột nhiên ở đây lại xuất hiện mấy trăm người mà các nàng chẳng hề biết, mà cảm giác chết chóc từ bọn họ thì đúng là lần đầu tiên các nàng được chứng kiến.

Túc xá của Diệp ÂM Trúc trong Mễ Lan ma võ học viện so với các đệ tử khác mà nói thì cũng không hề nhỏ, nhưng đó là khi chỉ có 2 người là hắn và Tô Lạp mà thôi. Còn bây giờ đưa năm trăm người trở về, ngoại trừ Hải Dương đang hôn mê bị Diệp Âm Trúc đưa vào trong phòng của mình, những chiến sĩ của hắn chỉ có thể đứng ở bên ngoài túc xá. Bởi vì vội vàng truyền tống cho nên Diệp Âm Trúc thậm chí còn không kịp ra lệnh cho họ nghỉ ngơi.

Các tử thần chiến sĩ theo tử quang mãnh liệt toả ra quanh túc xá, từng người từng người một từ trong tiến ra. Nhân số mỗi lúc một gia tăng.

- Nghỉ ngơi tại chỗ.

Diệp Âm Trúc đã trở về. Chống lại cảm giác mê muội mãnh liệt trong đầu, hắn miễn cưỡng từ trong túc xá đi ra. Hắn biết, nếu không có mệnh lệnh của mình, 500 chiến sĩ không sợ chết này sẽ vẫn đứng nguyên ở đó dù có chảy máu đến chết.

- Chủ..., Diệp Âm Trúc.

Đứng trong đám đệ tử Thần Âm hệ, nhìn thấy thân ảnh Diệp Âm Trúc tập tễnh xuất hiện giữa những tử tịch chiến sĩ, Yên La nhịn không được kinh hô lên, vội vàng cùng đám lam tinh linh mỹ nữ chen giữa đám người cùng lúc lao về hướng túc xá.

Diệp Âm Trúc chính là ân nhân của các nàng, chính là Cầm Đế đại nhân của các nàng.

- Đứng lại!

Một loạt trọng kiếm đồng thời giơ lên, những trọng kiếm này dù đã tàn khuyết nhưng vẫn mang theo một khí thế thảm liệt. Chỉ cần Yên La mười một nữ nhân dám đi tới nửa bước, không thể nghi ngờ rằng những trọng kiếm này sẽ lấy đi sinh mạng của các nàng.

Yên La đang lao tới chợt ngừng lại. Nhìn thấy những trọng kiếm hư hại trước mắt, toàn thân không khỏi run lên, đến gần mới cảm thấy lạnh như băng đến nghẹt thở, mùi máu tươi nồng nặc suýt nữa khiến các lam tinh linh thiếu nữ này nôn mửa.

- Dừng tay. Từ bây giờ nếu không có lệnh của ta, bất luận kẻ nào cũng không được công kích. Nghỉ ngơi tại chỗ.

Diệp Âm Trúc kịp thời truyền lệnh hoá giải nguy cơ cho các lam tinh linh thiếu nữ. Các tử thần chiến sĩ nhất loạt ngồi xuống, lúc này mới đơn giản xem xét lại những vết thương trên thân thể mình.

Cố nén nội tâm đang bất an, Yên La mang theo các tỷ muội vội vàng đến bên Diệp Âm Trúc, cũng chẳng tị hiềm gì mà ôm luôn cánh tay hắn. Hắn cố gắng chống đỡ thân thể một chốc rồi ngã ngồi xuống.

- Ta không việc gì. Nàng hãy lập tức tìm Ny Na nãi nãi, nói cho bà biết ta đã trở về.

Vì không muốn ảnh hưởng của 500 tử thần phát triển rộng ra, người đầu tiên Diệp Âm Trúc muốn tìm chính là Ny Na chủ nhiệm. Truyền tống ma pháp không thể sử dụng lại được, là vì không thể để Áo Lợi Duy Lạp biết mình có thể truyền tống đến cực bắc hoang nguyên, còn tại sao hắn có thể truyền tống trở về thì hắn đã suy nghĩ cách giải thích rồi, dù sao đó cũng là thế giới của thú nhân.

Yên La đáp ứng một tiếng, giao Diệp Âm Trúc cho thiếu nữ bên cạnh, tự mình chạy rất nhanh ra ngoài. Khi 500 tử thần chiến sĩ thấy tốc độ chạy của lam tinh linh như vậy thì trong ánh mắt mới hơi khôi phục được chút ít.

500 người. Ở Cực bắc hoang nguyên giết chết ít nhất 5 vạn thú nhân, chia đều ra thì mỗi người cũng giết hơn trăm, giết chóc nhiều ở nơi băng lạnh như vậy tuyệt không thể một hai ngày mà có thể khôi phục được.

Diệp Âm Trúc được dìu vào phòng, Áo Lợi Duy Lạp và Diệp Hồng Nhạn đều đã được đưa vào trong phòng của hắn, lúc này cũng đều đang nghỉ ngơi. Được hít thở không khí của Mễ Lan, thần kinh của 500 tử thần chiến sĩ mới bắt đầu từ từ buông lỏng.

Trên đường trở lại túc xá, Hương Loan cau mày đến gần một nam đệ tử. Những ngày gần đây tâm tình của nàng thật sự không được tốt, Diệp Âm Trúc và Hải Dương lại đi một lần nữa. Mặc dù từ cha nàng mà biết được rằng họ đi làm một cái gì đó nhưng trong lòng Hương Loan vẫn mơ hồ sinh ra một cảm giác chưa từng có trong đời. Đó là ghen ghét.

_____***_____

Lần đầu tiên Hương Loan cảm giác được thân phận công chúa bị ảnh hưởng.

-Di . Phía trước như thế nào lại có nhiều người như vậy? Các nàng đang nhìn cái gì?

Túc xá tụ tập thần âm hệ đệ tử làm cho Hương Loan chú ý. Hương Loan tại thần âm hệ đệ tử địa vị chính là rất cao. Dú sao thần âm hệ đệ tử đại bộ phận đều là nữ sinh, luận về ma pháp cường độ có rất ít người có thể so sánh với Hương Loan. Hơn nữa nàng là thần âm hệ đệ tử đệ nhất mĩ nữ, tại hoạt động nào cũng đều rất nổi bật cho dù sau khi Diệp Âm Trúc xuất hiện, nàng cũng vẫn là thần âm hệ đệ tử đứng đầu. Chứng kiến Hương Loan đến các đệ tử khác hạ ý thức nhường đường cho nàng. Rất nhanh nàng tựu đi tới phía trước.

- Đó không phải là Diệp Âm Trúc túc xá sao? Như thế nào lại có nhiều người như vậy.

Nhìn năm trăm tử thần chiến sĩ bộ dáng chật vật nàng có chút khẩn trương.

-Chẳng lẽ Diệp Âm Trúc và Hải Dương có chuyện gì sao?

Làm đế quốc công chúa nàng cũng biết phán đoán ra phần nào, tự nhiên sẽ không bị khí tức kinh người của tử thần chiến sĩ làm cho hoảng sợ. Bước nhanh tiến tới túc xá của Diệp Âm Trúc .

-Đứng lại.

Hai gã tử thần chiến sĩ thương thế nhẹ cản ở Hương Loan đường đi, mặc dù Diệp Âm Trúc phân phó không thể làm ai bị thương nhưng cũng không có thể làm cho người khác tuỳ tiện quấy rầy bọn họ nghỉ ngơi.

Hương Loan đôi mi thanh tú nhíu lại

- tránh ra. Diệp Âm Trúc đâu?

Mùi máu tươi đập vào mặt làm nàng suýt nữa nôn mửa.

- Đội trưởng đang nghỉ ngơi không được quấy rầy.

Câu trả lời lạnh như băng nhưng làm cho Hương Loan thở phào nhẹ nhõm, ít nhất Diệp Âm Trúc không có vấn đề gì,

- Các ngươi để cho ta tới?

Hương Loan quát.

Hai gã tử thần chiến sĩ phảng phất không có nghe nàng thanh âm chỉ là lạnh như băng đứng cản đường tự nhiên cũng không có ý muốn tránh đi.

- Các ngươi dám ngăn cản Hương Loan tiểu thư đường đi, không muốn sống nữa sao?

Người theo đuổi Hương Loan không chỗ nào vắng mặt, một gã cao lớn anh tuấn, thân đeo trường kiếm vũ kĩ đệ tử không biết lúc nào đã xuất hiện phía sau lưng nàng. Hương Loan luôn luôn cự nhân ngàn dặm nhất là từ khi tuyên bố Diệp Âm Trúc là bạn trai nàng. Tên vũ kĩ bộ đệ tử này đã thầm mến nàng 2 năm thật vất vả mới tìm được cơ hội biểu hiện lập tức xuất hiện ở Hương Loan phía sau hạ xuống sau lưng trọng kiếm.

- Ta muốn cùng ngươi quyết đấu.

Tên này vũ kĩ bộ tam niên cấp đệ tử ngạo nghễ hướng 2 gã tử thần chiến sĩ phát ra khiêu chiến. Có thể lần này chiến dịch trở về thì toàn là vết thương nhẹ. Không thể nghi ngờ 2 gã tử thần chiến sĩ cũng là loại xuất sắc, đối với vũ kĩ bộ đệ tử khiêu khích bọn họ thậm chí ngay cả nói cũng không nói 1 câu, bên trái 1 người chợt tiến lên phía trước 1 bước. Nương theo nồng nặc mùi máu tươi 1 cỗ lẫm nhiên sát khí đập vào mặt làm cho vũ kĩ bộ đệ tử phảng phất tiến vào băng quật.

Mễ Lan ma võ học viện đệ tử cũng đều là xuất sắc trong đó có không ít 1 bộ phận đều là đế quốc quý tộc đệ tử, đến học viện chỉ vì xuất thân cho dù không cách nào thông qua tất nghiệp khảo thí. Chỉ cần tại Mễ Lan ma võ học viện học tập qua, đối với bọn họ coi như lý lịch huy hoàng. Cao lớn anh tuấn bề ngoài không có nghĩa là có thực lực, trước mắt tên đệ tử anh tuấn này tự nhiên là trong nhà lớn lên chưa từng kiến thức qua chánh thức sát khí. Phải biết rằng khí tức trên người tử thần chiến sĩ là từ thiên quân vạn mã trong đó trùng sát, lây dính máu tanh, chính thức giết chóc sát khí là từ chân thật giết chóc đi ra. Hơn nữa trên người bọn họ mùi máu tươi kinh người khí thế hách đổ tên vũ kĩ bộ đệ tử.

- Ngươi, ngươi đừng tới đây…

Lảo đảo lui về phía sau vài bước trên mặt lộ vẻ kinh hoàng. Tại nồng đậm sát khí vây quanh hắn 2 chân run rẩy không hiểu chất lỏng từ khố chảy xuống. Tiểu tử này dĩ nhiên cũng bị doạ cho dấm đài(^^).

Hương Loan đồng dạng giật mình,cỗ sát ý mặc dù lướt qua thân thể nàng nhưng từ trong sát khí hơi thở nàng lập tức phán xuất đây là thực sự trải qua quyết chiến chiến sĩ mới có thể luyện ra được sát khí kinh khủng như vậy. Chiến sĩ bình thường hay sát thủ không thể luyện ra được nhưng bọn họ như thế nào trở thành thủ hạ của Diệp Âm Trúc , còn gọi hắn là đội trưởng? Nàng liên tưởng ngay đến nhiệm vụ của Diệp Âm Trúc khi rời đi lần này ,

Hương Loan trong đầu linh quang chợt loé, đột nhiên hiểu được trước mắt mấy trăm chiến sĩ này là tham gia thất quốc thất long bài vị chiến sĩ sao? Nghĩ tới đây phẫn nộ trong lòng nàng chậm rãi biến mất. Nhìn quang mang trong mắt tử thần chiến sĩ trước mắt„ đối với loại chiến sĩ tràn ngập khí tức tử vong này, thông minh như nàng tự nhiên không cường hành tiến vào. Nàng biết chính mình xuất ra thân phận công chúa trước mắt chiến sĩ này, họ cũng vị tất để ý tới. Đồng thời Hương Loan còn chú ý đến 1 chi tiết, trước mặt chiến sĩ khi nhắc đến Diệp Âm Trúc trong mắt cũng xuất hiện 1 chút biến hoá. Đó là tự nội tâm phát ra tôn kính.

Gã đệ tử cố gắng khiêu chiến tôn nghiêm của tử thần chiến sĩ kia đã bỏ chạy mất, mất thể diện trước mặt toàn thể đông đảo nữ đệ tự thần âm hệ như vậy đã khiến hắn hoàn toàn mất tự tin, sát khí của tử vong khí tức đó đã thành ám ảnh cả đời của hắn.

Được Yên La đưa đường, Ny Na chủ nhiệm vội vã chạy lại.

- Mọi người đều tản ra. Tập trung ở đây làm gì? Không có chuyện gì sao? vậy ngày mai khảo thí .

Nghe thanh âm nghiêm lệ của Na Ny, nỗi tò mò đối với tử thần chiến sĩ hiển nhiên không bằng kích thích mãnh liệt của khảo thí. Mĩ nữ môn nhất thời như chim rời tổ tản đi. Ny Na cũng không nhìn tử thần chiến sĩ trực tiếp hướng Diệp Âm Trúc túc xá đi đến. Trên mặt thần sắc không đổi, chứng kiến chính cô cô mình, Hương Loan trên mặt thần sắc nhất thời trở nên nhu hoà, mỉm cười đi tới ôm lấy cánh tay Ny Na đi tới.

Tử thần chiến sĩ ngăn cản lại xuất hiện, Yên La vừa muốn hướng bọn họ giải thích đây là Ny Na chủ nhiệm của Diệp Âm Trúc muốn tìm, Ny Na đã mặc kệ hướng túc xá đi đến. 1 màn kì dị xuất hiện, 2 gã tử thần chiến sĩ sắc mặt biến đổi, hạ ý thức lui về sau vài bước, Ny Na hoàn toàn làm lơ bọn chúng tiến đến, lần lượt tử thần chiến sĩ đứng dậy cản đường nhưng dường như trên người Ny Na có ma lực phảng phất 1 khi bọn họ đến gần lập tức bị bức ra ngoài 3 thước. Lập tức dừng lại cước bộ, trong mắt tử thần chiến sĩ đều toát ra vài phần kì dị và hoảng sợ.

Diệp Âm Trúc cũng không có thông qua tu luyện khôi phục. Hắn đang đợi Ny Na chủ nhiệm đến, nghe được bên ngoài thanh âm của Hương Loan hắn bước ra phía ngoài, nhìn 1 màn kì dị trước mắt này, không hiểu vì sao Diệp Âm Trúc mơ hồ cảm giác được cái gì đó.

- Dừng tay

Diệp Âm Trúc ngăn cản tử thần chiến sĩ.

Ny Na hừ lạnh 1 tiếng:

- tiểu tử thối, ngươi đưa nhiều người đến đây có phải muốn san bằng thần âm hệ a?"

- Không, Ny Na nãi nãi. Ngài đừng hiểu lầm, con cũng là bị bách như vậy chúng con chỉ là nghỉ ngơi 1 lát đợi hồi phục thể lực sẽ lập tức rời đi.

Ny Na liếc hắn 1 cái

- đi, vào trong nói.

Diệp Âm Trúc lúc này tinh thần đã khôi phục vài phần. Mặc dù bởi vì thấu chi tinh thần lực khiến đầu hắn vẫn còn chút đau nhưng Ly Sát kịp thời tinh thần cộng hưởng khiến cho hắn cũng không có hồi phục, nghỉ ngơi 1 lúc tinh thần đã khôi phục vài phần. Dẫn Ny Na đi vào túc xá, thoáng nhìn Áo Lợi Duy Lạp cùng Diệp Hồng Nhạn còn đang tu luyện, chính mình tiến tới bồ đoàn ngồi xuống

- nói đi, đây là xảy ra chuyện gì?

Hương Loan đứng ở phía sau Ny Na, nhẹ nhàng xoa xoa bả vai cô cô.

Diệp Âm Trúc cũng không giấu diếm, Tây Đa Phu nguyên soái phân phó mình đi trước cực bắc hoang nguyên làm nhiệm vụ lịch lãm như thế nào nói qua đơn giản 1 lần.

Ny Na, Hương Loan cùng với lam tinh linh mỹ nữ lẳng lặng nghe Diệp Âm Trúc nói. Diệp Âm Trúc nói mặc dù rất bình tĩnh nhưng nghe trong có 20 ngày xảy ra nhiều chuyện như vậy cũng không khỏi động dung. Hương Loan nhịn không được hỏi

- Diệp Âm Trúc ngươi không nói sai chứ? Các người mấy trăm người cũng giết vạn thú nhân sao?

Diệp Âm Trúc gật đầu:

- ta cũng không có thói quen nói hoang, Hương Loan học tỉ.

Hương Loan hừ 1 tiếng, nhìn Ny Na thần sắc hoà hoãn vài phần

- nói như vậy, nhiệm vụ các ngươi coi như hoàn thành. Bất quá chuyện truyện tống này xảy ra, ta không biết ngươi còn có năng lực thuấn gian truyền tống nhưng loại thuấn gian truyền tống khoảng cách xa như thế này…"

Diệp Âm Trúc nói:

- ngài còn nhớ kĩ lần trước con đi ngân long thành không? Khi con thông qua

khảo nghiệm trở thành ngoại tịch ngân long, ngân long vương tặng con 1 kiện bảo vật, thông qua nó con có thể định vị ma pháp trận nên con mới có thể truyền tống về túc xá."

Ny Na chợt nói:

- nguyên lai như thế, các ngươi quay trở về đã có giải thích, nhưng các ngươi mấy trăm người mau rời khỏi học viện, không thể ảnh hưởng tới cuộc sống các đệ tử khác được. Ngươi, tiểu tử thối tham gia thất quốc thất long bài vị chiến cũng không trực tiếp nói với ta, hừ, trong mắt ngươi còn có ta không?

- Ách…

Diệp Âm Trúc bị Ny Na hỏi không trả lời được chỉ cười nói:

- " lúc ấy thời gian chặt chẽ chưa kịp nói với ngài.

Ny Na lạnh lùng nhìn hắn liếc mắt 1 cái.

- " Tây Đa Phu cũng thật hồ đồ, dám để các ngươi tuổi trẻ nhân chấp hành nhiệm vụ, nếu các ngươi chết ở cực bắc hoang nguyên sẽ là đả kích như thế nào đối với đế quốc? Ta muốn hỏi lão già này nghĩ thế nào đây. Bây giờ ngươi trước hết ở chỗ này nghỉ ngơi, may là thần âm hệ chúng ta rất ít đệ tử, Diệp Âm Trúc ngươi theo ta. Hương Loan, ngươi cùng La Yên các nàng bên ngoài thủ giữ. Phàm là đệ tử tiến đến gần hãy để cho bọn họ tránh xa nơi này 1 chút.

- Vâng, Ny Na chủ nhiệm.

-

---

ooVu G\yỀjX ooVI g 9 p\¾q ?æn ¦\Ôj iX«´Ŀj

Ny Na liếc mắt nhìn hắn nói :

- Thủ Hộ Tam Kiện Sáo của con đâu rồi?

Diệp Âm Trúc nhìn liếc qua ngọa thất (phòng ngủ) nói :

- Tặng cho Hải Dương rồi. Lần này nàng ấy cũng phải cùng chúng con tham gia Thất Quốc Thất Long Bài Vị Chiến, vãn bối sợ cô ấy sẽ gặp nguy hiểm.

- Tặng thì đã tặng rồi, dù sao ta cũng đã tặng nó cho con , nó coi như là của con rồi.

Thần sắc của Ny Na có chút cô độc.

Vừa nói, Ny Na vừa bước ra bên ngoài. Diệp Âm Trúc vội vàng đuổi theo. Hương Loan dứ dứ quyền đầu nhỏ nhắn của nàng ta về phía Diệp Âm Trúc, nàng ta cũng cùng bọn họ bước ra bên ngoài.

Ny Na dẫn theo Diệp Âm Trúc tới phòng của mình.

- Ngồi xuống đi, nhìn cái bộ dạng lung lay như muốn ngã của con, thực là khiến ta phát sợ.

Diệp Âm Trúc ngồi xuống chiếc trường kỷ trong phòng của Ny Na, lúc này hắn mới có thể thở ra một hơi, toàn thân không ngừng truyền đến một loại cảm giác thoát lực ,thật là khiến cho người ta khó chịu a.

Ny Na trầm giọng nói:

- Âm Trúc ,con có biết Thất Long Thất Quốc Bài Vị Chiến có ý nghĩa thế nào đối với các quốc gia trên dại lục hay không?

Nghe được câu hỏi của Ny Na, Diệp Âm Trúc ý thức trả lời:

- Đại biểu cho trình độ cường thịnh của các quốc gia.

Ny Na gật đầu, đáp:

- Không sai. Nhưng con sợ rằng còn chưa biết Thất Long Thất Quốc Bài Vị Chiến này còn quan trọng hơn tưởng tượng của con rất nhiều. Mặc dù nằm dưới sự khống chế của Pháp Lam, các quốc gia trên đại lục không phát sinh chiến tranh ở quy mô lớn. Nhưng mà, Mễ Lan thành chúng ta cùng Lam Địch Á Tư nằm ở bên kia chiến chiến tuyến thủy chung lại có những xung đột cực kỳ gay gắt. Lãnh thổ của Lam Địch Á Tư bề ngoài mặc dù nhỏ hơn , lại còn xếp sau chúng ta một bậc. Nhưng trên thực tế, quốc lực của bọn họ so với Mễ Lan thành chúng ta cũng không thua kém bao nhiêu. Mà trọng điểm chính là, ở phương Bắc, chúng ta lại phải chịu sự uy hiếp của thú nhân sống trong hoang nguyên. Ta cơ hồ có thể đảm bảo. nếu phát sinh chiến tranh , Mễ Lan không cần bàn cãi chắc chắc sẽ bị thua.

Trong lòng Diệp Âm Trúc cả kinh, hắn thật không nghĩ tới Ny Na lại có cái nhìn bi quan đến như vậy,

- Ny Na nãi nãi, có phải người suy nghĩ nhiều quá không.Có Pháp Lam ở đây, chiến tranh không thể phát sinh đâu.

Ny Na cười lạnh một tiếng:

- Pháp Lam? Con cho rằng Pháp Lam công bằng lắm hay sao? Mễ Lan đế quốc chúng ta và Lam Địch Á Tư đế quốc đều tiếp giáp với Pháp Lam. Trải qua nhiều năm xây dựng và phát triển, quốc lực của các đế quốc trên đại lục đã đạt tới một tầm cao mới. Cường giả xuất hiện liên miên bất tuyệt. đối với Pháp Lam mà nói, quốc lực của chúng ta càng mạnh, thì sự uy hiếp đối với địa vị thống trị của bọn họ càng lớn. Lúc đó. Pháp Lam sẽ tiến hành một thời kỳ phong bế.

- Thời kỳ phong bế của Pháp Lam? Điều này có ý gì vậy?

Diệp Âm Trúc nghi hoặc hỏi.

Ny Na đáp:

- Cái gọi là sự phong bế của Pháp Lam, chính là để chỉ các ma pháp sư của Pháp Lam sẽ tiến hành tu luyện và củng cố phong ấn. Cứ được thời gian, Pháp Lam lại bước vào giai đoạn năm năm phong bế. Trong giai đoạn phong bế này, Pháp Lam bỏ mặc tất cả mọi chuyện của đại lục. Tất cả các ma pháp sư vừa toàn lực tu luyện, vừa gia cố phong ấn nằm ở trung tâm của Pháp Lam , để phong ấn này trở nên vững chắc hơn. Trong thời gia năm năm này, sức ảnh hưởng của Pháp Lam đối với các đế quốc trên đại lục đạt mức thấp nhất. Sự kiềm chế đối với các quốc gia cũng tụt xuống thấp nhất. Con thử ngẫm lại đi, khi tình hình này xảy ra, sẽ có những biến hóa ra sao trong năm năm này?

Diệp Âm Trúc là người thông minh, hắn rất nhanh hiểu được điểm mấu chốt của thời kỳ phong bế này của Pháp Lam. Hắn thốt lên:

- Ý tứ của người có phải là. Pháp Lam lúc đó sẽ mặc sức để các đế quốc trên đại lục phát sinh chiến tranh hay sao?

Ny Na gật đầu, đáp : " Đúng là như vậy. Có lẽ Pháp Lam quả thật phải tăng cường phong ấn. Nhưng thời gian năm năm này cũng là giai đoạn tuyệt đối thoải mái của các quốc gia trên đại lục. Mỗi khi thời kỳ phong bế chấm dứt, Pháp Lam lại một lần nữa chưởng quản đại lục, nhưng đối với những chuyện xảy ra trong thời gian năm năm phong bế này càng chẳng thèm hỏi tới. Nói cách khác, trong thời gian năm năm này, quốc gia thông qua chiến tranh cướp đoạt lãnh thổ của các quốc gia khác, thì bọn họ cũng đành chịu. Cho nên, thời kỳ phong bế của Pháp Lam trở thành thời kỳ cướp bóc trên khắp Long Khi Nỗ Tư đại lục. Là cơ hội khuếch trương và bành trướng tốt nhất của các đế quốc.

Trong lòng Diệp Âm Trúc cả kinh:

- Nói như vậy, trước kia đã từng phát sinh chuyện tương tự thế này rồi sao?

Ny Na gật đầu, đáp:

- Đương nhiên. Tuy vậy, thời kỳ phong bế của Pháp Lam không hề có quy luật cố định mà hoàn toàn là do Pháp Lam tự quyết định. Nhưng theo những điều tra của ta, ta có thể dám chắc rằng, mỗi khi Pháp Lam tuyên bố bắt đầu thời kỳ năm năm phong bế, đều là khi các đế quốc trên đại lục đã xây dựng và phát triển, sự phát triển về thực lực của các đế quốc cũng đạt mức rất cao mới phát sinh.

Diệp Âm Trúc nhíu mày đáp:

- Pháp Lam chẳng lẽ lại muốn làm tiêu hao thực lực của các quốc gia trên đại lục hay sao ? Để tiện cho việc bọn họ có thể quản lý chăng?

Âm thanh lạnh lùng của Ny Na vang lên:

- Ta vẫn còn chưa nói hết. Hơn nữa, mỗi khi thời kỳ phong bế chấm dứt, Pháp Lam đều tiến hành một cuộc điều tra về các đế quốc, các cường giả xuất hiện trong thời gian năm năm này, không một ai ngoại lệ đều sẽ tiếp nhận thiếp mời của Pháp Lam, tiến vào thế giới của Pháp Lam. Đương nhiên, bọn họ vĩnh viễn không thể rời khỏi Pháp Lam. Con ngẫm lại xem, các cường giả xuất hiện trong thời gian năm năm phong bế của Pháp Lam, đều là các cường giả và nhân tài tinh nhuệ nhất của các quốc gia. Pháp Lam làm như vậy, nhất định là muốn làm suy yếu đi thực lực của các quốc gia. Về phần đối với bọn họ có đểm gì tốt ư, khỏi cần nói cũng biết. Thời kỳ phong bế lần trước diễn ra cách đây một trăm năm trước, chính là thông qua giai đoạn năm năm phong bế này, Mễ Lan đế quốc chúng ta thông qua chiến tranh mới có thể khẳng định được địa vị đệ nhất đế quốc của mình. Cuộc chiến giữa chúng ta và Lam Địch Á Tư lần đó, lượng binh sĩ được dốc vào đó ít nhất cũng lên tới hai trăm vạn quân. Vùng biên cảnh xung quang hai đế quốc, nơi tiếp giáp với Pháp Lam có thể nói là máy chảy thành sông, tám nước trên đại lục, ngoại trừ A Tạp Địch Á ra, cơ hồ toàn bộ đều tham gia vào trường đại chiến này. Trước đây không lâu, chỉ còn cách thời gian tiến hành Thất Quốc Thất Long Bài Vị Chiến, Pháp Lam đột nhiên tuyên bố, sau khi Thất Quốc Thất Long Bài Vị Chiến kết thúc,sẽ tiến vào thời kỳ phong bế.

Diệp Âm Trúc hiểu được, Pháp Lam tuyên bố tiến hành thời gian năm năm phong bế, cũng có nghĩa là cuộc chiến giữa các đế quốc trên đại lục đã sắp nổ ra. Mà trong khoảng thời gian này có phát sinh ra chuyện gì hay không thì không ai biết, nhưng điều không thể nghi ngờ chính là, trải qua trăm năm xây dựng và phát triển, quốc lực của Lam Địch Á Tư đế quốc đã hoàn toàn khôi phục rồi, với ân oán nhiều năm giữa hai đế quốc, với cơ hội tốt thế này , không cần bàn cãi nữa sắp bộc phát tới nơi rồi .

Trong mắt Ny Na lóe lên một dạo hàn quang :

- Bề ngoài, Mễ Lan đế quốc của chúng ta vẫn yên bình như trước. Nhưng mà, khi nhận được tin tức Pháp Lam sắp tiến vào thời kỳ phong bế, toàn bộ tầng lớp cao tầng của đế quốc này đều trải qua một hồi hỗn loạn. Ba tháng, đối với chúng ta mà nói thật quá khẩn trương. Trong thời gian ngắn ngủi thế này, cho dù chúng ta có muốn phối hợp về quân lực một cách hoàn hảo với các nước đồng minh, điều binh khiển tướng cũng không kịp. Còn tin tức từ thám tử ở Lam Địch Á Tư đế quốc thật đáng phải cân nhắc, tầng lớp cao tầng của Lam Địch Á Tư trái lại chẳng hề ngạc nhiên với tin tức này, quân đội của bọn họ, với binh lực ít nhất cũng phải vượt qua mười quân đoàn đột nhiên biến mất khỏi tầm kiểm soát của chúng ta. Thời gian của lần biến mất này, chính là ngày thứ hai ngay sau khi Pháp Lam tuyên bố bắt đầu thời kì phong bế.

Sắc mặt của Diệp Âm Trúc biến đổi :

- Chẳng lẽ, bọn họ sớm đã biết Pháp Lam sẽ bước vào thời kỳ phong bế hay sao? Ny Na nãi nãi, không phải trước khi bước vào giai đoạn phong bế, Pháp Lam bao giờ cũng tuyên bố trước ba tháng hay sao?

Ny Na cười lạnh nói:

- Đương nhiên không phải rồi. Trước kia là phải thông báo trước một năm. Có thời gian một năm chuẩn bị, quốc gia nào cũng có được sự chuẩn bị tốt nhất. Con và chúng ta suy đoán giống hệt nhau. Chúng ta cơ hồ có thể dám chắc, Lam Địch Á Tư có lẽ trước đó đã bắt được tin tức Pháp Lam bước vào giai đoạn phong bế, mà lại còn biết rất chuẩn xác về thời gian, cho nên, bọn họ chuẩn bị nhàn hạ hơn chúng ta rất nhiều. Lòng của Pháp Lam sớm đã quá rõ ràng. Trận ddại chiến lần trước , phần thắng đã nghiêng về phía chúng ta, nhưng lần này, Pháp Lam rõ ràng đã thiên vị cho Lam Địch Á Tư. Tựa như trăm năm trước đã âm thầm trợ giúp chúng ta mà thôi.

Đây là lần đầu tiên mà Diệp Âm Trúc tiếp xúc với tình thế đầy phức tạp của đại lục, trong lúc nhất thời hắn rơi vào trạng thái trầm tư không nói. Pháp Lam có thật sự đơn giản chỉ muốn cân bằng thực lực của các quốc gia hay không? Nếu quả thực là như thế, bọn họ phải tránh có những động thái quá ư lộ liễu thế này. Không chỉ có việc xúi bẩy, kích động mâu thuẫn giữa hai đại đế quốc trên đại lục, đồng thời còn khiến Mễ Lan đế quốc sinh lòng làm phản đối với Pháp Lam. Điều này đối với bọn họ có điểm gì tốt?

Ny Na tiếp tục nói:

- Bất luận Pháp Lam có suy nghĩ thế nào, tại sao phải làm như vậy, chúng ta trước tiên cũng cần phải có phản ứng. Địa vị của đế quốc trên đại lục quyết không thể bị lay chuyển. Lam Địch Á Tư đang bừng bừng dã tâm, chúng ta phải đập tan tham vọng của bọn chúng. Cho nên , Thất Quốc Thất Long Bài Vị Chiến lần này so với trong quá khứ còn hung hiểm hơn nhiều. Một khi Lam Địch Á Tư giành được thắng lợi, bọn chúng sẽ nhân đà giành được thắng lợi mà phát động ngay lập tức chiến tranh đối với chúng ta. Tới chừng đó, chúng ta sẽ rơi vào tình trạng hoàn toàn bị động. Còn nếu chúng ta vẫn có thể giành được chiến thắng như những lần trước trong kỳ Thất Long Thất Quốc Bài Vị Chiến lần này, đối với lòng quân của Lam Địch Á Tư nhất định sẽ tạo thành một đả kích rất lớn, nhất là về mặt sĩ khí. Khi đó, bọn họ nhất định cần phải có thời gian để điều chỉnh lại. Đối với chúng ta mà nói, thời gian chuẩn bị tăng thêm một ngày, chiến thắng cuối cùng cũng có thể có thêm vài phần nắm chắc. Cho nên, lần này bất luận thế nào, Thất Quốc Thất Long Bài Vị Chiến không được phép thất bại. Chỉ là không nghĩ tới, Ngân Long thành lại phái con thay bọn chúng tham gia cuộc chiến lần này.

- Cám ơn người đã nói cho con biết điều này. Ny Na nãi nãi,người yên tâm, con nhất định sẽ dốc hết toàn lực hiệp trợ để Mễ Lan có thể thu được thắng lợi cuối cùng. Trải qua cuộc hành trình ở Cực Bắc Hoang Nguyên, người cũng thấy rồi đó, lực chiến đấu của các chiến sĩ Mễ Lan chúng ta đã tăng lên rất nhiều.

Ny Na thở dài một tiếng

- Lam Địch Á Tư đã chuẩn bị cả trăm năm rồi, tuy thực lực của đám hài tử các ngươi không tệ , nhưng chúng ta lại chẳng biết chút tin tức về người tham gia trận chiến lần này của Lam Địch Á Tư, đây mới là điều khiến ta lo lắng nhất. Không có tin tức chuẩn xác, khiến chúng ta rơi vào thế bị động. Âm Trúc, ta gọi con tới, cũng không phải để dặn dò con nhất định phải giành thắng lợi, mà để nói cho con biết, nếu địch nhân của con thật vô cùng cường đại, thì con nhất định phải còn mạng để quay trở về. Có hiểu không? Ta không muốn có lỗi với cái lão vương bát đản (lão già xấu xa) kia. Đồng thời, trong lòng ta, con giống như đứa cháu trai của ta vậy.

Ánh mắt của Ny Na vốn rất sắc bén đã trở nên nhu hòa, bà ta đi tới phía trước Diệp Âm Trúc, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen đang rối tung của gã.

Ny Na lúc này, đã không còn cái vẻ nghiêm khắc của một người quyền cao chức trọng, mà giống một vị nãi nãi (bà) hiền từ hơn, Diệp Âm Trúc khi còn chưa ra đời thì nãi nãi của hắn đã sớm qua đời. Khi hắn hỏi Diệp Ly gia gia, Diệp Ly gia gia thủy chung không hề nói nãi nãi ở đâu, chỉ là sắc mặt của lão trở nên rất khó coi.

_____***_____

Sau khi tới Mễ Lan thành, Ny Na lại càng chiếu cố Âm Trúc nhiều hơn. Lúc mới đầu, Diệp Âm Trúc rất cảm kích Tần gia gia và Diệp gia gia, nhưng tới bây giờ, hắn chính thức đã coi Ny Na như là nãi nãi (bà) của hắn rồi

- Nãi nãi. Người yên tâm, con nhất định sẽ bình an trở về. Không chỉ vì Mễ Lan, mà còn là vì người, con nhất định sẽ giúp Mễ Lan thành giành được vị trí quán quân trong trận chiến lần này.

Tình cảm của Diệp Âm Trúc lúc nào cũng nào cũng ẩn sâu bên trong lòng, nhưng lúc này, cảm thụ được sự hiền từ của Ny Na, ý nghĩ trong lòng hắn lại càng trở nên cực kỳ kiên định.

Ny Na vỗ vỗ vai của Diệp Âm Trúc, nói:

- Thủ Hộ Tam Kiện Sáo (ba món đồ bảo vệ) thì con đã tặng cho Hải Dương rồi, cho nên không thể nào đòi lại được. Nhưng con là một ma pháp sư, không có một bộ ma pháp trang bị loại tốt thì làm sao mà chiến đấu được.

Nói xong, hữu thủ của bà khẽ phất lên, quang mang trong tay chợt lóe lên, một cái hộp gỗ hình vuông dài khoảng nửa thước xuất hiện trên song thủ của bà ta. Xem vẻ mặt của Ny Na có thể nhận ra, khối lượng của hộp gỗ này cũng không lớn.

Chứng kiến hộp gỗ này, trong lòng Diệp Âm Trúc chợt chấn động, bởi vì vật liệu chế tạo nên chiếc hộp gỗ này đối với hắn thật quá quen thuộc, đúng là Long Hồn mộc dùng để chế tạo Khô Mộc Long Ngâm Cầm

rồi. Dụng Long Hồn mộc chỉ để làm cái hộp, mức độ trân quý của vật phẩm trong hộp ra sao, chắc không cần nói cũng biết.

- Nãi nãi, con không thể nhận được, thứ này thật quá trân quý.

Ny Na mỉm cười :

- Còn chưa trông thấy nó ra sao sao con dám khẳng định nó rất trân quý?

Diệp Âm Trúc cười khổ nói:

- Con biết được thông qua chất liệu làm nên chiếc hộp này. Có thể sử dụng Long Hồn mộc dể làm chiếc hộp đựng, vật phẩm trong đó trân quý thế nào hẳn không cần nói cũng biết. Người đã cho con rất nhiều, con không thể nhận thêm đồ của người nữa.

Ny Na là trưởng công chúa của đế quốc, là lảo bản (bà chủ) bí mật quản lí cuộc sống nhung lụa của Hoàng gia và tầng lớp quý tộc, vừa là chủ nhiệm của Thần Âm hệ , đồ của bà ấy tặng liệu có thể là đồ tồi hay không? Ít nhất ma pháp trang bị trong chiếc hộp gỗ này cũng phải là một món bảo bối thuộc hàng thượng phẩm được lưu giữ trong tàng bảo thất (phòng cất giữ các thứ bảo bối).

Ny Na gõ nhẹ vào đầu hắn một cái :

- Tiểu tử ngốc, con đã từng nghe qua câu này chưa? Trường trứ tứ bất khả từ (Đồ của người lớn tuổi hơn cho mình thì mình không được từ chối). Ta là nãi nãi của con. Ta tặng đồ cho con con lại dám khong nhận sao?

- Nhưng mà ……

Ny Na có chút bá đạo nói:

- Không có gì là không được cả. Âm Trúc, có lẽ con cũng đoán được quan hệ giữa ta và Tần gia gia của con. Bởi vì cái lão hỗn đản (xấu xa) đó, ta cả đời không xuất giá, tự nhiên cũng chẳng có hậu nhân. Ta luôn coi Hương Loan như đứa cháu gái của ta, cho đến khi con xuất hiện, trong lòng ta, địa vị của con và nó đều như nhau, ta thấy được từ con bóng hình lúc còn trẻ của cái lão Tần hỗn đản kia. Nếu con thật sự muốn cảm ơn ta, vậy con phải đáp ứng ta một chuyện. Mặc kệ tương lai phát sinh cái gì, con hãy tận hết sức có thể để bảo vệ Hương Loan nhé. Đừng để nó phải chịu thương tổn. Tất cả mọi thứ của ta sau này, tương lai cũng để lại cho các con mà thôi.

Diệp Âm Trúc cũng không thể nghe ra lời ám chỉ đầy mơ hồ của Ny Na, hắn liên tưởng đến đến thân phận của hắn trong Đông Long Bát Tông, không nhịn được cảm thấy có chút khó khăn :

- Nãi nãi,sau khi tốt nghiệp, con có lẽ sẽ không thể vĩnh viễn lưu lại Mễ Lan thành được. Người cũng biết đó. COn cũng có lãh địa của mình mà.

Ny Na thở dài một tiếng.nói :

- Không có quan hệ gì đến chuyện này cả , chỉ cần con cố hết sức là tốt rồi. Trước tiên hãy nhận lấy nó đã. Thứ này do ta đã đặc biệt chuẩn bị trước cho con. Vốn định chờ con tốt nghiệp mới định tặng con. Nhưng thực lực của con lại gia tăng với tốc độ vượt quá sự tưởng tượng của ta. Lần này phải đi tới Pháp Lam, ta đành phải tặng trước nó cho con vậy. Ta cũng đã coi con là đứa cháu trai của ta, cũng là nhân vật đại biểu cho Thần Âm hệ chúng ta. Có thể chính thức coi con là một ma pháp sư của Thần Âm hệ được rồi.

Vừa nói , song thủ của Ny Na vừa đưa chiếc hộp gỗ tới trước mặt của Âm Trúc .

Khóe mắt của Diệp Âm Trúc có chút ươn ướt, đón lấy hộp gỗ vào trong tay, ánh mắt hiền từ của Ny Na khiến hắn không thể nào cực tuyệt cho được. Từ trên người của Ny Na, hắn phảng phất như thấy được thân ảnh của hai vị gia gia.

Ny Na thấy hắn nhận lấy cái hộp, trên mặt nhất thời nở nụ cười :

- Mở ra xem đi. Ta tin con sẽ rất thích đó.

Diệp Âm Trúc gật đầu, mở chiếc hộp mà trên đó chẳng có chút niêm phong hay khóa gì cả, cũng không có sự dao động mãnh liệt của ma pháp, trong cái hộp hiện ra một kiện bạch sắc ma pháp bào, nhìn bề ngoài

của chiếc ma pháp bào này, nó tựa hồ còn không có những thứ thủ hộ (những vật dùng để bảo vệ) lóng lánh rực rỡ của Nguyệt Thần, nhưng nhìn kỹ lại, mới phát hiện ra chất liệu làm nên cái bạch sắc ma pháp bào này cực kỳ đặc biệt.

Lấy chiếc ma pháp bào khỏi hộp gỗ, một cỗ khí tức nhu hòa nhất thời phát ra từ trên chiếc ma pháp bào đó, cũng không có quang hoa rực rỡ gì, trên mặt của nó cũng chẳng thấy có hoa văn tựa như chỉ là một kiện ma pháp bào rất đơn giản mà thôi. Nhưng Diệp Âm Trúc đã rất cẩn thận mới phát hiện ra, cái ma pháp bào không hề có bất cứ dấu vết nào của sự may vá hay chắp nối gì cả, mà nó được tạo thành từ một khối duy nhất. Kích thước của nó cũng cực kỳ thích hợp với vóc người của hắn.

- Mặc vào thử xem,con sẽ có cảm thụ khác đó.

Ny Na mỉm cười nói.

Khi Âm Trúc mặc chiếc ma pháp bào này vào trên người, hắn không khỏi cảm thấy ngạc nhiên sửng sốt, bởi vì hắn rất kinh ngạc khi phát hiện ra, lớp bên trong của cái ma pháp bào này lại có màu trắng bạc, một màu trắng bạc cực kỳ rực rỡ lóng lánh, so với lớp bên ngoài chỉ một màu trắng tinh khiết thì hoàn toàn bất đồng. Khí tức từ trên lớp ngân phấn (lớp li ti màu trắng bạc) này không ngờ lại cực kỳ quen thuộc đối với hắn, đó chính là khí tức của ma ngân a! Nếu nói ma ngân và kim chúc kết hợp với nhau thì hắn còn có thể giải thích , nhưng nó lại có thể dung hợp với loại vải vóc bình thường thế này, chính là điều hắn không thể nào hiểu nổi.

MẶc chiếc ma pháp bào này, màu trắng tinh khiết của nó càng tăng thêm vẻ ưu nhã của Âm Trúc , Diệp Âm Trúc ý thức khép lại đối mắt của mình. Trải qua lần chiến đấu ở Cực Bắc Hoang Nguyên, lúc này tinh thần lực của hắn đã cực kỳ suy yếu, nhưng mặc dù là như thế, hắn vẫn có thể cảm giác được sự cường đại của chiếc ma pháp bào này.

Từng tầng ma pháp nguyên tố tinh khiết nhất từ chiếc ma pháp bào này xâm nhập vào trong nội thể của hắn, Diệp Âm Trúc phảng phất như thấy được áp lực của Ngân Long khi hắn ngưng tụ ma pháp nguyên tố, chỉ bất quá lúc này không phải là ngưng tụ trong không gian, mà là xung quanh thân thể hắn, chính xác mà nói, là xung quanh kiện ma pháp bào này trong phạm vi nửa thước. Đó là một cảm giác đặc biệt mà chỉ khi mặc chiếc ma pháp bào này mới có. Còn ma pháp nguyên tố ở cự ly ngoài một thước của ma pháp bào thì không có cách nào ngưng tụ được. Ma pháp nguyên tố ngưng tụ lại tự nó hình thành một tầng bảo vệ xung quanh thân thể của Âm Trúc.

Đây là phòng ngự kết giới hay sao? Đó là ý nghĩ đầu tiên trong đầu của Âm Trúc, nhưng hắn rất nhanh đã hiểu ra, cái ma pháp bào này tuyệt không đơn giản chỉ là dựng nên một phòng ngự kết giới quanh hắn. Bởi vì, từ trên ma pháp bào này, đã bắt đầu có những ma pháp nguyên tố nhu hòa xâm nhập vào trong nội thể của hắn. Cái này chẳng phải là ma pháp nguyên tố thuộc về hệ nào cả, mà sau khi chúng vượt qua được tầng phòng ngự kết giới này, bèn mất đi thuộc tính mà trở về dạng ma pháp vô thuộc tính tinh khiết nhất. Tựa như loại ma pháp nguyên tố vô thuộc tính đạn '' Kim Giáp Cấm Trùng '' vậy. Loại ma pháp nguyên tố này nếu xét trên phương diện công kích lực thì không có gì cường đại, mất đi thuộc tính, tự nhiên mất đi lực công kích của ma pháp thuộc tính. Nhưng mà, ma pháp nguyên tố đó lại có điểm rất hay, đó là sự hấp thu . Nó rất dễ dàng được hấp thu, không gây ra tác dụng phụ nào khi hấp thu. Tựa như lúc đầu khi Diệp Âm Trúc lợi dụng hai lực lượng thiểm, lôi (sấm chớp) để kích phát siêu thần khí Khô Mộc Long Ngâm Cầm , chính là bởi vì năng lượng vô nguyên tố của Thiểm và Lôi rất dễ khống chế. Nhưng hai loại nguyên tố là Thiểm và Lôi lại là một loại dung hợp của rất nhiều loại ma pháp nguyên tố thuộc tính rồi sau đó mới hình thành nên loại vô nguyên tố có thuộc tính trung hòa, tuy nhiên lực công kích của nó vẫn còn rất mạnh. Nhưng loại ma pháp nguyên tố sau khi vượt qua phòng ngự kết giới của ma pháp bào rồi truyền vào trong nội thể của Âm Trúc, cũng là loại nguyên tố vô thuộc tính. Lực công kích tự nhiên không cách nào so sánh với năng lượng của ''Kim Giáp Cấm Trùng" được, nhưng trình độ tinh khiết lại hơn xa, hơn nữa càng ổn định hơn. Vô nguyên tố thông qua ma pháp bào truyền vào trong thể nội của hắn cũng không nhiều, nhưng cuồn cuộn không dứt. Đối với tình trạng của thân thể Âm Trúc lúc này, lại giống như tuyết trung tống thán (tặng than cho người lúc tuyết rơi => rất đúng lúc , cần thiết) kích thích tinh thần lạc ấn của hắn.

Thanh âm của Ny Na lúc này vang lên bên tai của hắn :

- Nó tên là Thần Nguyên, là vật kỷ niệm của sư phụ ta lúc cuối đời, người tặng cho ta để làm tín vật tặng

cho người mà sau này ta yêu. Nhưng con cũng biết đó, lòng ta bây giờ đã sớm nguội lạnh, Tần gia gia của con khi gặp ta chỉ biết né tránh , mà ngoại trừ lão ấy ra, cả đời này ta chưa bao giờ thích một nam nhân nào khác. Năm nay ta cũng đã bảy mươi tuổi rồi. Sợ rằng cả đời này ta cũng không có cách nào biến hắn thành người ta yêu được. Nhưng con là đệ tử của lão ấy, cũng một nửa có thể coi là cháu của lão ấy, tặng cho con, cũng giống như là tặng cho lão ấy thôi. tựa như Thủ Hộ Tam Kiện sáo vậy. Chỉ là bất quá, cái ma pháp bào Thần Nguyên còn hơn cả Thủ Hộ Tam KIện Sáo được. Sư phụ của ta từng nói qua, Thần Nguyên có thể trợ giúp một ma pháp sư trước lúc một trăm tuổi có thể đạt tới đỉnh cấp của thải hồng cấp bậc. Đáng tiếc, nó lại không thích hợp với ta.

Ngữ khí của Ny Na có chút hờ hững, trong ánh mắt mơ màng trống rỗng của bà lóe lên vẻ trong trẻo, giờ phút này, trong đầu bà chỉ còn lưu lại hình bóng của một nam tử cao lớn ngực ôm một cây cổ cầm. Bà đương nhiên biết tại sao hai người lại không có các nào đến được với nhau, nhưng mà, trên thế giới này, có một số việc không cách nào thay đổi được, trong lòng mỗi người, đều có những điều rất cố chấp.

- Nãi nãi, con nhất định sẽ khiến Tần gia gia tới gặp người. Người cũng rất tốt kia mà, tại sao chúng ta không ……

Tâm tình của Diệp Âm Trúc có chút kích động. Cái Thần Nguyên ma pháp bào này chí ít cũng phải là một kiện thần khí, hơn nữa đối với ma pháp sư mà nói tuyệt đối là một kiện thần khí chí bảo. Trong lúc mặc nó, Diệp Âm Trúc vốn tưởng rằng lạc ấn bên trong ma pháp bào này là ma ngân, nhưng khi hắn chính thức mặc Thần Nguyên trên người, lớp bột của ma ngân đối với ma pháp bào mà nói, chỉ bất quá chỉ là một phần cơ sở chế tạo nên nó mà thôi, còn về phần trong đó ẩn chứa nguyên liệu gì khác , đến ngay cả hắn cũng khó mà nói rõ được. Nhưng hắn có thể dám chắc, kiện ma pháp bào này chính là thiên tài địa bảo (bảo vật của trời đất) đối với ma pháp sư. Nó có lẽ không cách nào để bảo vệ ma pháp sư, cũng không có tác dụng chúc phúc khi ma pháp sư vận khởi ma pháp. nhưng mà, chỉ cần ma pháp sư trong lúc minh tưởng (một dạng tu luyện) mặc nó vào, thì tốc độ tu luyện so với lúc bình thường nhanh hơn không biết bao nhiêu. Có loại vô nguyên tố tinh khiết đến vậy, bất luận là thuộc hệ nào, hiệu quả khi tu luyện cũng phải tăng gấp hai lần.

Ma pháp sư trong lúc tu luyện, mặc dù là phải hấp thu ma pháp nguyên tố của hệ mình, nhưng bởi vì ma pháp nguyên tố trong không khí rất hỗn tạp, cho nên trong lúc minh tưởng, đại bộ phận tâm lực đều là để loại bỏ các ma pháp nguyên tố khác loại. Cho dù là tinh thần hệ ma pháp sư khi rèn luyện tinh thần lực cũng không ngoại lệ, hơn nữa sự ảnh hưởng của ma pháp nguyên tố trong không khí đối với các tinh thần hệ ma pháp sư là lớn nhất, phải ngăn cách các loại ma pháp nguyên tố hỗn tạp khác ở bên ngoài cơ thể, không thể để chúng phát sinh ảnh hưởng đối với tinh thần khí tức tinh khiết trong nội thể sinh mới có thể thông qua minh tưởng để rèn luyện loại ma pháp thuộc tính cực kỳ đặc biệt là tinh thần lực.

_____***_____

Có cái ma pháp bào Thần Nguyên này, Diệp Âm Trúc không cần lo lắng sự ảnh hưởng của các ma pháp nguyên tố bên ngoài đối với sự tu luyện của hắn, mà có thể thông qua quá trình hấp thu khí tức để đẩy nhanh sự gia tăng của thực lực bản thân.

Ny Na xua tay :

- Đừng hỏi gì cả, đay là chuyện giữa ta và hắn. Bất luận giữa chúng ta có ra sao, con vãn là cháu của chúng ta. Con cũng không cần bắt hắn tới gặp ta. Nếu hắn thực sự nguyện ý, hắn tự nhiên sẽ đến thôi. Nếu miễn cưỡng sẽ chẳng còn ý nghĩa gì cả.

- Nãi nãi, giữa người và gia gia liệu có phải xảy ra hiểu lầm gì hay không?

Diệp Âm Trúc không được hỏi.

Ny Na thở dài một tiếng :

- Nếu giữa chúng ta chỉ đơn giản xảy ra hiểu lầm, con cho rằng với sự thông minh của chúng ta lại không có cách nào xỏa bỏ hay sao? Hài tử à, đi thôi, còn có các chiến sĩ đang chờ con đó. Ta sẽ xin Phất Cách Sâm viện trường tạm thời phong tỏa một phạm vi nhất định bên trong ký túc xá của Thần Âm hệ chúng ta. Bất quá, các con chỉ có thể lưu lại một ngày. Con phải nhớ, không thể cởi bỏ Thần Nguyên trước mặt bất cứ ai, con mặc nó vào, người ngoại mới không cách nào cảm nhận được điểm thần bí của Thần nguyên, chỉ

biết coi nó là một kiện ma pháp bào cực kỳ tầm thường, còn khi người ta phát hiện tình huống bên trong , những kẻ mơ ước có được nó nhất định sẽ mang đến cho con những phiền toái không nhỏ.

Nếu theo như lời của Ny Na, Diệp Âm Trúc và Tử thần chiến sĩ chỉ có thể lưu lại trong học viện một ngày, đợi thân thể của bọn họ bình phục lại một chút, khi Hải Dương tỉnh lại, bọn họ dưới sự an bài của Phất Cách Sâm viện trưởng sẽ lặng lẽ rời khỏi Mễ Lan Ma Vũ Học Viện.

Tây Đa Phu còn chưa tới, mà ba trăm Tử thần chiến sĩ lại đang đợi bọn lão ở trong quân doanh. Khi Diệp Âm Trúc lấy từ trong Tu Di thần giới trung hai ngàn cái tai của sư nhân bày ra trước mặt lão, Tây Đa Phu chẳng nói được một lời tán dương. Lão trực tiếp đưa ra một cái mệnh lệnh có thể nói là bất cận nhân tình (không còn chút tình người). Lệnh cho tất cả các chiến sĩ, kể cả Áo Lợi Duy Lạp và Diệp Hồng Nhạn, tại sau khi tẩy rửa thân thể và chữa trị thương thế phải lập tức phải đóng cửa doanh trại, thời gian phong bế là mười ngaỳ.

- Nghe nói, ngươi thông qua truyền tống pháp trận để dẫn bọn chúnng quay trở về.

Nhìn sắc mặt tái nhợt của Diệp Âm Trúc, Tây Đa Phu thản nhiên nói. Lúc này có thể trông thấy quân doanh nằm trên ngọn đồi này chỉ có hai người là lão và Diệp Âm Trúc mà thôi.

Diệp Âm Trúc gật đầu

- Dưới tình huống thế này, muốn bảo vệ mọi người, vãn bối chỉ có thể làm thế.

Tây Đa Phu hỏi:

- Cậu có phải cảm thấy rất kỳ quái hay không, tại sao khi các cậu đã hoàn thành nhiệm vụ, ta lại bắt bọn họ phải đóng cửa doanh trại hay không?

- Ngài tự nhiên có cái lý của ngài, nếu xét trên phương diện luyện binh. Vãn bối sao có thể so bì với người được?

Âm thanh của Tây Đa Phu lạnh lùng vang lên:

-Âm Trúc, cậu phải nhớ kỹ. Làm một thống soái, nếu muốn hoàn toàn chế ngự được thuộc hạ của mình thì điều đầu tiên mà cậu phải làm là vĩnh viễn không được cho bọn họ biết ý nghĩ thực trong nội tâm của mình. Ta bắt bọn họ phải đóng cửa quân doanh, một là vì để cho bọn họ nghỉ ngơi, khôi phục lại thực lực của bản thân. Thứ hai, là để cho bọn họ chiêm nghiệm những điều được mất trong nhiệm vụ lần này. Để cho bọn họ hiểu được ý nghĩa chân chính của sự sinh tồn. Trải qua lần này, mặc dù không có cách nào để khiến hai trăm người này chân chính giống như ba trăm Tử thần chiến sĩ, nhưng với thiên phú của bọn họ ít nhất cũng có thể phối hợp với ba trăm Tử thần chiến sĩ. Âm Trúc. Cậu có phát hiện ra hay không, khi ta chọn lựa hai trăm người này. Ngoại trừ Áo Lợi Duy Lạp chủ động xin gia nhập, những người xuất thân từ Mễ Lan Ma Vũ Học viện rất ít.

Diệp Âm Trúc sửng sốt một chút

- Tây Đa Phu gia gia. Ý của ngài là ……

Tây Đa Phu đáp:

- Ta chọn lựa hai trăm người này, vì phần lớn xuất thân từ quân nhân thế gia (thế gia có người trong quân đội), bọn họ chẳng có chút căn cơ (cơ sở , chỗ dựa) nào ở Mễ Lan cả, mà quan trọng nhất chính là bọn họ đều là cô nhi. Lớp hậu nhân của quân nhân thế gia, lại còn phải là cô nhi, thiên phú lại phải không tệ. Việc chọn lựa ra hai trăm người này không thể dễ dàng giống như bồi dưỡng ba trăm Tử thần chiến sĩ được. Vì để cho bọn họ có thể phát huy đến mức tốt nhất thiên phú của mình, cho nên ta không tiến hành loại huấn luyện giống như ba trăm Tử thần chiến sĩ. Cậu cũng không khiến ta thất vọng, nhiệm vụ lần này, chính là một lần khảo nghiệm (kiểm tra) đối với bọn họ, cũng là nói khảo nghiệm của ta với cậu, Tử Thần chiến sĩ từ ba trăm biến thành năm trăm, đó mới chính thức là điểm mà ta muốn thấy. Nhớ kỹ lời ta nói, Thất Quốc Thất Long chiến, đối với Đông Long Bát Tông chúng ta mà nói không có ý nghĩa gì cả, thắng bại cũng chẳng sao, nhưng nếu cậu có thể đem thêm một người trở về, lực lượng mà trong tương lai cậu sẽ nắm giữ lại tăng thêm một phần . Ta đã già rồi, ta sớm xem cậu là người kế thừa của ta, trong đám người trẻ tuổi của Đông Long Bát Tông, cậu là nhân tuyển mà ta cảm thấy vừa mắt nhất. Bất luận sau này sẽ phát sinh

chuyện gì, cậu phải nhớ đem theo Hải Dương và năm trăm Tử Thần chiến sĩ này quay trở lại Cầm Thành, bảo vệ thật tốt cho Hải Dương và cả bản thân mình nữa. Các ngươi chính là niềm hy vọng cuối cùng của Đông Long Bát Tông chúng ta. Mười ngày sau ta sẽ quay lại.

Tử quang (ánh sáng tím) lóe lên, thân ảnh của Tây Đa Phu đã biến mất.

Diệp Âm Trúc đứng yên một chỗ, chìm sâu vào trong suy tư, lời nói lúc sau cùng của Tây Đa Phu rốt cuộc là có ý tứ gì ? Năm trăm Tử thần chiến sĩ thì hắn có thể giải thích là vì tương lai của Đông Long Bát Tông và bảo vệ cho Hải Dương, nhưng từ trong lời nói của lão, tựa hồ trong tương lai không xa sẽ phát sinh chuyện gì đó. Vậy cuối cùng thì phát sinh chuyện gì? Tại sao hắn có thể trông thấy trong ánh mắt của Tây Đa Phu một sự kiên định chưa bao giờ có như vậy?

Đột nhiên, trong ánh mắt của Diệp Âm Trúc đầy vẻ hoảng sợ, hắn liên tưởng đến những lời nói mà hôm qua Ny Na nãi nãi đã nói cho hắn biết, hắn tựa hồ đa hiểu ra một chút chuyện. Pháp Lam sắp phong bế, chiến tranh có thể tùy thời mà phát sinh giữa tám đế quốc trên đại lục, loạn thế sắp xuất hiện, Mã Lương từng có nói qua, Đông Long Bát Tông rất hy vọng xảy ra loạn thế , là một cơ hội tốt để quật khởi (trỗi dạt, vươn mình) trong tương lai. chẳng lẽ Đông Long Bát Tông cũng đã nhận được tin tức này, muốn lợi dụng cơ hội khi Pháp Lam phong bế, Long Khi Nỗ Tư đại lục xảy ra đại loạn mà sấn thế nhi khởi (thừa thế xông lên)?

Nghĩ tới đây, trong lòng Diệp Âm Trúc nhất thời là một mảng lạnh lẽo, đối với tương lai mờ mịt. Hắn từ nhỏ đã tu luyện Xích Tử Cầm Tâm, đối với tình hình của Đông Long cũng chỉ có những hiểu biết sơ qua từ chính miệng của phụ thân. Thực lực của Đông Long Bát Tông rốt cuộc đã đạt tới trình độ thế nào, tình hình cụ thể ra sao thì hắn lại càng không biết. Nếu nhân lúc đại loạn mà quật khởi, chuyện gì sẽ phát sinh cũng rất khó đoán trước. Có lẽ trên đại lục chẳng có chút khái niệm gì với Đông Long Bát Tông, nhưng khi Pháp Lam tiến hành phong bế, có thật sự là bọn họ hoàn toàn phong bế hay không? Gia gia của hắn chính là tông chủ của Trúc tông trong Đông Long Bát Tông, một khi Đông Long Bát Tông xảy ra chuyện, gia tộc của hắn không thể nào giũ bỏ trách nhiệm. Tần gia gia cũng là người đứng đầu của một tông mạnh nhất trong bốn ma pháp tông, cục diện hỗn loạn thật khó mà tưởng tượng. Đối với mục tiêu và tương lai của Đông Long Bát Tông, hắn cũng không suy nghĩ quá nhiều, nhưng Diệp Âm Trúc không hy vọng người thân của hắn xảy ra chuyện gì. Nghĩ tới đây, hắn không nhịn được cảm thấy rất đau đầu. Trong lúc nhất thời, hắn thật muốn chạy về Bích Không Hải để hỏi gia gia hắn cho rõ ràng.

Đứng trên đỉnh đồi, Diệp Âm Trúc lặng yên ở đó một lúc lâu, những suy tư phức tạp trong lòng trong lòng không sao có thể làm rõ được. Trong lúc hắn còn đang suy tư, tinh thần chi hải đột nhiên dao động, đó là một loại linh cảm mà sau khi hắn trở thành ngoại tịch Ngân Long mới có . Một cỗ cảm giác rất đáng ghét xuất hiện sâu thẳm bên trong linh hồn của hắn, hắn ý thức được bèn chuyển thân, Trúc đấu khí không còn bao nhiêu trong nội thể đã ngưng tụ ở hữu thủ để tùy thời chuẩn bị ứng biến.

Đó là một tên ma pháp sư, da thịt nhăn nheo ảm đạm vô quang, mái tóc bạc trắng được phủ một tầng tử hôi sắc (màu xám nghoét), nhưng trong hốc mắt lại là một đôi mắt thâm trầm nội liễm, mặc dù con ngươi cũng là một màu xám , nhưng cảm giác thâm trầm rất mơ hồ lại khiến người ta phát sợ. Trên thân hình cao gầy của hắn là một kiện hắc sắc ma pháp bào, cùng với mái tóc màu bạc trắng trên đầu hình thành nên một cặp mâu thuẫn. Nhìn từ góc độ này, thân thể lão có vẻ như lung lay muốn ngã, có thể tùy thời bị gió thổi bay, nhưng trên người của tên ma pháp sư này, Diệp Âm Trúc lại cảm nhận được một loại áp lực khiến hắn sợ hãi, đó là một sự sợ hãi nảy sinh từ sâu thẳm bên trong linh hồn của hắn.

- Ngươi là ai?

Âm thanh chẳng lộ ra chút tình cảm nào của Diệp Âm Trúc vang lên. Hắn đã chuẩn bị để triệu hoán Tử, nhưng với tình hình thân thể của hắn bây giờ hiển nhiên không có khả năng đối kháng với tên ma pháp sư có thực lực thâm tàng bất lộ trước mắt.

- Ngươi là Diệp Âm Trúc sao. Tìm được ngươi thật không phải là chuyện dễ dàng. Rất lâu mới gặp được người trẻ tuổi xuất sắc như ngươi, có thể cảm nhận được sự tồn tại của ta, không hổ là ngoại tịch của Ngân Long.

Thanh âm già nua của lão pháp sư này có chút khàn khàn, trên khuôn mặt nhăn nheo của lão rất khó để nhận ra chút biểu tình (tình cảm trên khuôn mặt) gì. Vừa nói, lão bước tới chỗ của Âm Trúc , khoảng cách

chỉ khoảng hai mươi thước, nhưng lão bước rất chậm, lại chẳng gây ra chút tiếng động gì cả.

Diệp Âm Trúc lạnh nhạt đáp:

- Chúng ta tựa hồ không quen biết .

Lão ma pháp sư nói:

- Đúng vậy, đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt. Ta tên là Nguyệt Huy.

Nguyệt Huy? Nghe thế cái tên này, trong ánh mắt của hắn nhất thời có chút dao động. Trong lòng nghĩ tới một chuỗi danh hiệu, Nguyệt Huy gia tộc tộc trưởng, công hội hội trưởng của Ma Pháp công hội của Mễ Lan đế quốc , thực lực ma pháp còn vượt qua cả sư phụ của hắn là Phất Cách Sâm và sư đệ của tộc trưởng Tử La Lan gia tộc Mã Nhĩ Đế là Mã Đặc Lạp kỳ , là tử cấp lục giai đại ma đạo sư, đỉnh cấp đại sư của ma pháp giới. Đồng thời, cũng là gia gia của Nguyệt Minh.

Biết được thân phận của Nguyệt Huy, Diệp Âm Trúc ngược lại có thể thả lỏng một chút,

- Nguyên lai là ngài. Ngài có khỏe không, đại ma đạo sư tôn kính.

Nguyệt Huy nhìn chăm chú vào Âm Trúc,

- Ta chẳng khỏe. Thật sự không tốt chút nào. Một người gia gia mà chẳng nhận được chút tin tức của cháu mình cả mấy tháng trời liệu có thể tốt được không? Ta phải trải qua vô số lần điều tra, ta mới tra ra được người đồng thời cùng biến mất với cháu gái ta chỉ có ngươi . Mà ngươi lại trở về, còn cháu gái ta vẫn không có chút tin tức gì như trước. Lúc ta đi tìm ngươi, thì ngươi lại biến mất. Ngươi không phải là có chuyện gì không thể nói chứ? Cùng các ngươi biến mất cũng còn có bốn người, nhưng trong số những người này, ta cũng chỉ nghe thấy cháu gái ta nhắc đến tên ngươi.

Nguyệt Huy vì cháu gái Nguyệt Minh của lão mới đến tìm hắn, trong lòng Diệp Âm Trúc có chút do dự đáp

- Đúng vậy, Nguyệt Minh đúng là đi cùng với vãn bối. Nhưng nếu nàng không nói với tiền bối là đi đâu, hẳn là sợ ngài phản đối.

---

ooUu G\yỀjX ooUI iX«´Ń§ g_j\ ¦}Ồ -Ṇ

Nguyệt Huy trên mặt toát ra một tia cười khổ

- Nói như vậy, sỏa nha đầu này dĩ nhiên cũng cùng Minh Tuyết đi cực bắc hoang nguyên? Ta nên nghĩ sớm đến điều này mới phải. Sau khi kết thúc cuộc thi tân sinh lần trước, ta nghe nó nói qua cuộc chiến giữa nó và ngươi, là ngươi làm cho nó có cảm giác có lỗi đối với Minh Tuyết. Nếu các ngươi đi Cực Bắc Hoang Nguyên, tại sao ngươi quay trở lại mà Nguyệt Minh lại không thấy? Thanh niên, ngươi có biết một cửu cấp ma thú đối với một ma pháp sư mà nói, có ý nghĩa gì không?

Nguyệt Huy ánh mắt rất bình tĩnh, yên lặng nhưng tràn đầy quang mang khí lạnh âm u màu tím, ánh mắt đã chứng tỏ hắn trong lòng rất phẫn nộ. Không khí trong cơ thể sung mãn, tràn ngập hỗn hợp ma pháp nguyên tố đột nhiên mất đi một loại thuộc tính - hắc ám. Mà Nguyệt Huy chính là hắc ám đại ma đạo sư. Diệp Âm Trúc tin chắc rằng vị tử cấp lục giai ám ma đại ma đạo sư này, cho dù phát ra một cái thuấn phát ma pháp, cũng có thể mang đến cho hắn không ít phiền phức. Nhưng hắn là gia gia của Nguyệt Minh, cũng không phải địch nhân của mình, Diệp Âm Trúc tịnh không nghĩ sẽ cùng hắn động thủ. Nhưng không có nghĩa là Diệp Âm Trúc sợ hãi vị tử cấp này, Nguyệt Huy dù mạnh cũng không có khả năng so với sức mạnh của tử cấp bát giai tinh linh nữ vương An Kỳ, mà ngay cả đối mặt với An Kỳ thì Diệp Âm Trúc cũng dám lựa chọn chiến đấu, hắn như thế nào vì một trận chiến với đại ma đạo sư mà lùi bước?

- Tiền bối, ngài thật sự nghĩ rằng chúng ta đã làm sai phải không? Được rồi, một cửu cấp ma thú đối với ma pháp sư đích thị trợ giúp rất lớn. Nhưng là khế ước mạnh mẽ của một cửu cấp ma thú thật sự có khả năng thật lòng trợ giúp ma pháp sư sao? Cửu cấp ma thú là trí tuệ ma thú, chẳng lẽ ngài cho rằng Minh Tuyết đi theo Nguyệt Minh như vậy, đối với tương lai nguyệt minh mà nói, có phải là chuyện tốt hay không?

Nguyệt Huy chậm rãi tiến lên, áp lực ám hệ ma pháp vừa tăng lên vài phần, hắn hiển nhiên không có tiếp nhận lời nói của Diệp Âm Trúc, lạnh lùng nói:

- Ta bây giờ chỉ muốn biết cháu gái của ta ở địa phương nào. Cực Bắc Hoang Nguyên. Địa phương mà các ngươi có thể đến?

Diệp Âm Trúc trong lòng vừa động, kỳ ba tháng tu luyện của Nguyệt Minh hiện giờ cũng đã gần hết, quả thật là xa nhà cũng đã lâu, cũng sắp đến lúc nàng ta quay trở về.

- Nguyệt Huy tiền bối, chi bằng ta nói cho tiền bối nghe sự cố phát sinh khi ta đi Cực Băng Hoang Nguyên .

Lập tức nói tiếp, Diệp Âm Trúc không cần đợi sự chấp thuận của Nguyệt Huy, thuật lại chuyện mình đi cực bắc băng nguyên trước, cùng với việc đã gặp phụ mẫu minh tuyết phát sinh ra, một lần nói hết. Đương nhiên, hắn chỉ nói quá trình có liên quan U Minh Tuyết Phách. Không để cho Nguyệt Huy biết sự tình quá khứ.

- Ngươi nói vậy là đối với vợ chồng U Minh Tuyết Phách đã tha thứ cho Nguyệt Minh hả? Chịu để cho nàng ta ở lại băng sâm tu luyện?

Nguyệt Huy có chút khó tin nhìn Diệp Âm Trúc. Bởi vì Diệp Âm Trúc không có nói mấu chốt là hắn phải phát xuất uy lực tử vong để áp bức. Nguyệt Huy thật sự không thể tin một đôi vợ chồng cửu cấp ma thú mất đi nữ nhi lại dễ dàng thỏa hiệp như vậy.

Diệp Âm Trúc gật đầu nói:

- Đây là sự thật, Nguyệt Minh dùng chính hành động cảm động vợ chồng U Minh Tuyết Phách. Ta có thể cam đoan. Trong vòng ba ngày, Nguyệt Minh nhất định trở lại trước mặt ngài. Mặc dù ta không thể bảo chứng rằng nàng có cùng Minh Tuyết quay lại hay không, nhưng có một điểm có thể khẳng định, trải qua lúc này đây, thực lực Nguyệt Minh tuyệt đối được tăng lên.

Nguyệt Huy ánh mắt suy tư, lóe ra quang mang màu xám, đột nhiên tay phải hướng nhất chỉ trên mặt đất, Diệp Âm Trúc còn đang không rõ hắn làm cái gì thì đột nhiên, một cổ ma pháp ba động từ dưới chân phát ra, lạnh như băng mà khí tức hắc ám trong khoảnh khắc bao phủ toàn thân.

Nếu lúc này Diệp Âm Trúc còn đang trong trạng thái khỏe mạnh, Lúc Nguyệt Huy vừa mới phát động thì hắn nhất định có thể phản ứng lại. Bất quá hắn lúc này thật sự yếu đi, vốn không kịp phản ứng đã bị tầng tầng ám ma hệ ma pháp nguyên tố bao trùm. Trong lòng hắn giật mình, chuẩn bị ứng biến thì lại thấy Nguyệt Huy đã xoay người, hướng sườn núi đi xuống, đồng thời thanh âm lạnh như băng cũng truyền đến

- Ba ngày, ta cho ngươi thời gian ba ngày, nếu Nguyệt Minh bình an trở về, cho dù là mất đi Minh Tuyết, ta cũng sẽ không làm khó ngươi. Nhưng nếu ba ngày sau, cháu gái của ta vẫn không có tin tức gì, vậy cho dù ngươi là ngoại tộc Ngân Long, cho dù ngươi đại biểu cho Ngân Long thành cùng đế quốc hợp tác tham gia thất quốc thất long bài vị chiến, ngươi cũng sẽ suốt đời vấp phải sự truy sát của Mễ Lan ma pháp sư công hội. Đừng nghĩ sẽ chạy trốn, ta đã lưu trên ngươi ngươi một hắc ám lạc ấn, bất luận ngươi ở địa phương nào, lạc ấn này cũng có thể chỉ dẫn ta tìm thấy ngươi.

Một đoàn tràn ngập hắc ám khí tức như sương mù dâng lên, nương theo gió rồi biến mất, thân ảnh của Nguyệt Huy cũng tiêu thất, không thấy.

Diệp Âm Trúc đứng tại chổ, không chút động tĩnh, nếu Nguyệt Huy còn trên mặt đất nói, nhất định sẽ kinh ngạc, lúc này trong mắt Diệp Âm Trúc phát ra một tia quang mang hưng phấn.

Những lời mà Nguyệt Huy nói trước lúc đi, Diệp Âm Trúc hiểu, những đạo hắc ám khí tức từ dưới chân phát lên tự nhiên là thuộc hệ ám ma pháp, là hắc ám lạc ấn do một hắc ám ma pháp sư thi triển. Nhưng mà lạc ấn này làm cho hắn cực kỳ kinh hỉ, nguồn gốc kinh hỉ chính là xuất phát từ Thần Nguyên ma pháp bào . Ngay lúc những đoàn ám ma hệ ma pháp lạc ấn bao phủ thân thể hắn, Diệp Âm Trúc đột nhiên phát hiện một điểm, không có bất kỳ tia quang mang nào từ tầng hắc ám ma pháp đặc biệt bao phủ xuyên qua được Thần Nguyên ma pháp bào. Tất cả đều đã bị lọc ra những ma pháp nguyên tố trong không khí. Dĩ nhiên ma pháp lạc ấn do tử cấp lục giai thi triển cũng có thể bị lọc ra.

Diệp Âm Trúc đã minh bạch đặc tính của Thần Nguyên ma pháp bào, chính là miễn dịch sức công kích của thuộc tính ma pháp. Sức công kích thuộc tính ma pháp cũng là ma pháp nguyên tố, thông qua chú ngữ sinh ra biến hóa đặc thù mà xuất hiện. Nhưng mà bản thân thuộc tính ma pháp nguyên tố sau khi gặp Thần Nguyên ma pháp bào thì bị lọc ra, làm sao còn có thể phát sinh hiệu quả nào nữa? Hắc ám lạc ấn này, tựa hồ đối với mình không có hiệu quả. Nếu mình muốn chạy, sợ rằng Nguyệt Huy đại ma đạo sư này vì quá tin tưởng vào đạo lạc ấn này mà sẽ mất đi tung tích của mình.

Nghĩ đến đây, Diệp Âm Trúc trên mặt tóa ra một tia mỉm cười. hắn cũng không có vì Nguyệt Huy đã sử dụng ám ma hệ lạc ấn trên người mình mà tức giận, mất đi tin tức của cháu gái lâu như vậy, nếu là mình, sợ rằng không bình tĩnh được như Nguyệt Huy rồi. Tâm trạng của Nguyệt Huy hắn có thể hoàn toàn lý giải. Mọi vấn đề sẽ triệt để giải quyết hoàn toàn khi Nguyệt Minh quay lại. Khi giải quyết vấn đề này xong, hắn tự mình cũng có thể toàn tâm toàn ý tập trung vào cuộc chiến thất quốc thất long bài.

Trải qua sự kiện vừa rồi với Nguyệt Huy, Diệp Âm Trung trong lòng từ trạng thái lung tung, lộn xộn dần dần trở nên sáng tỏ hơn. Bất luận sau khi Pháp Lam phong bế, sẽ phát sinh bất cứ gì, lần này tại cuộc chiến thất quốc thất long bài chính mình cũng sẽ toàn lực ứng phó. Muốn dẫn đầu 500 tử thần không tổn hao gì trở về, phương pháp tốt nhất chính là đánh bại hết thảy các đối thủ. Về phần sau nãy sẽ phát sinh cái gì, cũng không phải mình có khả năng khống chế, chỉ có thể đi từng bước, tính từng bước, hy vọng các vị tông chủ Đông Long bát tông sẽ không manh động khi chưa có thời cơ.

Diệp Âm Trúc nghỉ ngơi suốt hai ngày, dưới sự trợ giúp của Thần Nguyên đã khôi phụ thân thể đến trạng thái tốt nhất. Khi thân thể hoàn toàn khôi phục là lúc hắn có một phát hiện kinh ngạc, bất luận là đấu khí hoặc là ma pháp, trong thời gian chưa đến 1 tháng tại đây, cũng đều có tốc độ tăng trưởng khác nhau, mặc dù không có đột phá giai cảnh, nhưng tăng trưởng so với chính mình bình thường tu luyện thì nhiều lắm. Sự tăng trưởng của đấu khí hiển rõ ở tổng thể dung lượng, và tăng trưởng của ma pháp biểu hiện ở tinh thần khống chế. Nhất là thần âm quang hoàn đã có thể khống chế hoàn toàn, cũng coi như là đã có tiến bộ.

Cực bắc hoang nguyên, băng sâm.

Nguyệt Minh từ trạng thái minh tưởng tỉnh lại, chung quanh lạnh như băng, nàng cũng đã thích ứng, chung quanh thân thể từ từ thu liễm quang mang màu xanh biếc, đại biểu cho sự tiến bộ trong thời gian này.

Trong tiếng cười, thân thể hư vô của Minh Tuyết đầu nhập vào ngực của Nguyệt Minh, mặc dù đã được 10 tuổi, bộ dáng Minh Tuyết bây giờ nhìn qua tựa như một tiểu cô nương vui vẻ, nhãn thần biến thành linh động, phát xuất vẻ hưng phấn, thân mật khi ở cùng một chổ với Nguyệt Minh, tựa như một đôi tỷ muội.

- Minh Tuyết, ta đã đi một thời gian rồi nhỉ, ước định lúc đầu cùng Âm Trúc cũng sắp tới rồi, chỉ là không biết hắn lúc nào mới đến tìm ta.

Đây là lần đầu tiên Nguyệt Minh rời nhà lâu như vậy, dù sao nàng cũng chỉ là một cô gái mười bảy tuổi, nổi mong nhớ nhà dưới ánh trăng đã hiện lên.

Nghe được Nguyệt Minh nói, gương mặt đang vui sướng, tươi cười của Minh Tuyết nhất thời trầm xuống, nàng bây giờ còn chưa có thể nói được, chỉ có thể dùng hành động biểu đạt ý muốn của mình, nhất thời phát ra một thanh âm không đồng ý.

Nguyệt Minh ôn nhu nói

- Tuyết nhi, chúng ta không phải đã nghĩ đến biện pháp lưỡng toàn kỳ mỹ rồi sao? Ngươi trở thành ma thú của ta, nhưng vẫn ở bên cha mẹ, chỉ cần khi nào tỷ tỷ tưởng nhớ đến ngươi, có thể triệu gọi ngươi về, chúng ta chính là vẫn còn có thể ở cùng với nhau.

Minh Tuyết thần sắc lúc này mới thư hoãn được vài phần, nhưng lại bám dán trước thân Nguyệt Minh không tha, may là bản thể của nàng là hư vô u hồn, cũng không có tý trọng lượng nào.

Chính tại đây, thần sắc Nguyệt Minh đột nhiên vừa động, phía trước nàng cùng Minh Tuyết không xa, một vết tròn màu tía dựng lên, xoay quanh, nguyên tố kỳ dị dao động, quang mang chợt lóe, trước mặt các nàng đã xuất hiện một người.

Vừa nghĩ đến hắn, hắn đã đến. Trên mặt Nguyệt Minh không khỏi toát ra vẻ tươi cười, xuất hiện trước mặt Diệp Âm Trúc, trong mắt một tia quang mang rất nhỏ lóe ra. Hắn trước đây cao lớn, anh tuấn, nhưng tại

sao khí tức có thêm vài phần sát khí, ánh mắt có phần thâm thúy, ba tháng không gặp, hắn phảng phất trưởng thành không ít.

- Âm Trúc

Nguyệt Minh ôm Minh Tuyết vui vẻ chào đón.

Thấy Nguyệt Minh, Diệp Âm Trúc cũng không khỏi kìm chế được nét mừng rỡ, lúc này Nguyệt Minh mặc dù khí chất lạnh lùng hơn vài phần, nhưng có lẽ bởi vì tu vi tăng trưởng, làn da mặt tăng thêm vẻ óng ánh như ngọc bích, đôi mắt lóe ra tinh quang thiểm thước.

- Ta tới đón ngươi, không đón ngươi trở về, gia gia của ngươi sẽ tìm ta liều mạng.

Diệm Âm Trúc mỉm cười đi tới trước mặt Nguyệt Minh.

Nguyệt Minh gật đầu than nhẹ một tiếng

- Cũng cần phải trở về thôi, lần này ta lén đi, ông nội dám chắc sẽ rất lo lắng. Bất quá phải đợi Minh thúc thúc cùng a di trở về, nói với bọn họ một tiếng rồi chúng ta mới đi.

_____***_____

Trong khi đang nói chuyện, hai bóng hư ảnh bỗng hiện ra, trong băng quật đã xuất hiện hai thân ảnh hư vô, nơi này chính là chỗ ở của vợ chồng Minh Huy. Từ khi con gái trở về, họ không giống như trước mà cẩn thận hơn, họ thiết lập một phong ấn trong lối vào u minh tuyết phách, một khi có khí tức của người nào đó tại đây, bọn họ cũng sẽ biết trước và quay về đây. Diệp Âm Trúc mặc dù vừa mới qua truyền tống trận mà đến, nhưng vợ chồng Minh Huy ở ngay cách đó không xa, nên cũng lập tức quay trở lại trong băng quật…

- Hai vị tiền bối vẫn khỏe!

Diệp Âm Trúc khách khí nói

- Không dám, xin ra bắt Cầm Đế đại nhân!

Vợ chồng Minh Huy có chút sợ hãi, hướng Diệp Âm Trúc hành lễ. Lần trước sự việc Diệp Âm Trúc cùng Tử tiến vào trong băng quyển bọn họ rất rõ, mặc dù bọn họ còn không biết nguyên nhân chủ yếu của Diệp Âm Trúc là từ bỏ cuộc chiến với cự thú Cách Lạp Tây Tư, nhưng có thể tiến vào băng quyển, hơn nữa an toàn trở về cũng đủ để chứng minh thực lực siêu cường. Nhất là lúc đầu vào băng quyển đã từng ba động một đạo năng lượng vô cùng khổng lồ, đã phát xuất hỗn hợp siêu thần khí khô mộc long ngâm và thất cấm chú, khí tức tựa hồ làm cho tất cả ma thú của băng sâm đều khủng hoảng, cho dù thời gian duy trì không lâu.

Diệp Âm Trúc xoay người chuyển thân hướng về Minh Huy, lưng quay về phía Nguyệt Minh, ánh mắt ra hiệu với hai vị U Minh Tuyết Phách, hắn cũng không muốn cho Nguyệt Minh biết quá nhiều việc của mình…

Vợ chồng Minh Huy hiểu ý, hạ ý thức gật đầu nói sang chuyện khác

- Ngài đến đón Nguyệt Minh cô nương trở về sao. Trong khoảng thời gian này, Nguyệt Minh tại nơi này tu luyện tốc độ đề thăng cực nhanh, ta cùng mẹ Tuyết Nhi đã suy nghĩ rất kỹ rồi. Chỉ có nhanh chóng tăng trưởng công lực mới có thể đảm bảo cho nàng có đủ lực lượng để tự bảo vệ mình. Chúng ta bây giờ tại Băng Sâm này có bát đại ma thú, trong bất cứ lúc nào cũng đều có thể tiếp nhận khiêu chiến, sợ nhất là không có cách nào quan tâm đến con của mình. Cho nên, chúng ta quyết định để cho Tuyết Nhi cùng Nguyệt Minh tiểu thư khôi phục quan hệ khế ước, chỉ bất quá để cho Tuyết Nhi ở lại chỗ này như trước. Nguyệt Minh tiểu thư phải đi. Khi tưởng nhớ nó, có thể triệu hồi về bên người. Hai người như vậy thành cặp tỷ muội có thể trợ giúp lẫn nhau, đồng thời cũng có thể cho Tuyệt Nhi ở lại trong băng quật bầu bạn với chúng ta.

Cách này quả thật rất tốt, thật là một biện pháp lưỡng toàn kỳ mỹ. Diệp Âm Trúc nhãn hàm thâm ý liếc mắt nhìn Minh Huy một cái, biết vợ chồng Minh Huy sở dĩ quyết định như vậy hoàn toàn lúc đầu là do mình rời đi nói cho hắn biết Nguyệt Minh chính là cháu gái của hội trưởng ma pháp sư công hội của Mễ Lan đế quốc, địa vị hiển hách, lại là hắc ám hệ ma đạo sư. Bất luận đối với vợ chồng bọn họ hay đối với tương lai của Minh Tuyết đều cũng là một sự bảo đảm.

- Vậy thật là tốt quá, ta chúc mừng các người. Gia gia Nguyệt Minh đang chờ nàng trở về, ta không thể lưu lại lâu được, chúng ta bây giờ phải đi rồi.

Minh Huy gật đầu đồng ý, Minh Tuyết đang bám chặt trong lòng Nguyệt Minh lại càng không muốn chia tay, Nguyệt Minh đành thấp giọng an ủi nàng…

Diệp Âm Trúc đột nhiên nhớ tới cái gì liền hỏi

- Minh Huy tiền bối, ta muốn hỏi ngài tại băng sâm hoặc là cả cực bắc hoang nguyên này, có một loại ma thú nào tốc độ cùng sức mạnh tự nhiên bằng với cao cấp ma thú không, hơn nữa lại có số lượng đông đảo, công kích theo số đông không.

Minh Huy sửng sốt một chút, nếu nói tốc độ cùng nại lực có lẽ có không ít ma thú, nhưng số lượng đông đảo thì lại phiền toái. Cao cấp ma thú, ít nhất cũng là cấp 7, đã thuộc về chủng loại trí tuệ ma thú. Tại đây mà nói về chủng loại nhất tộc quần đoàn thì ít khi có số lượng đông đảo. Có thể có năm, ba con thành bầy đoàn đã rất không dễ dàng rồi. Bởi vì trí tuệ ma thú đều rất cao ngạo, cho dù là cùng tộc, bọn chúng cũng không muốn tụ tập cùng một chổ, hơn nữa mỗi một lần phát sinh chiến tranh trong cao cấp ma thú, chỉ có thực lực mạnh nhất mới có thể sinh tồn. Cho nên nhất tộc thành bầy mà còn có số lượng đông đảo có thể nói là không nhiều. Bởi vì một khi xuất hiện bầy đoàn cao cấp ma thú lập tức sẽ bị các cao cấp ma thú khác liên hợp vây công, cái này là nguyên tắc của ma thú, ai cũng không muốn xuất hiện một thế lực cường đại có thể thống nhất ma thú thế giới.

Vợ chồng Minh Huy suy nghĩ, thầm tự hỏi, một lát sau lắc đầu đáp:

- Cầm đế đại nhân, tại ma thú thế giới chúng ta, sợ rằng không có nhất tộc cao cấp ma thú. Trung cấp ma thú thì có không ít

Diệp Âm Trúc nhíu mày

- Trung cấp ma thú thì ta cũng biết, nhưng không phải mục tiêu của ta. Thật sự là không có hay sao, các người suy nghĩ kỹ lại xem?

Minh Nguyệt trong mắt đột nhiên sáng ngời

- Hình như có một loại ma thú có thể phù hợp với yêu cầu của Cầm Đế đại nhân, hơn nữa ngay ở trong băng sâm của chúng ta.

Minh Huy kinh ngạc nhìn thê tử, đột nhiên chợt nói

- Ngươi nói là long lang ở phía đông bắc phải không?

Diệp Âm Trúc nghi hoặc nói

- Long lang? Cũng là một loại ma thú sao? Như thế nào mà trước kia ta chưa từng nghe nói qua

Minh Huy nói

- Có lẽ cũng chỉ có long lang mới phù hợp với yêu cầu của ngài. Chỉ bất quá loại ma thú long lang này đích thị là một loại ma thú chủng tộc bị kỳ thị. Chúng nó mặc dù sống bầy quần nhưng rất khó đi khỏi phạm vi băng sâm…

Nghe xong, Minh Huy nói, Diệp Âm Trúc không khỏi cảm thấy hứng thú

- Minh Huy tiền bối, ngài nói kỹ một chút về long lang được không?

Minh Huy nói:

- Long lang là một loại vừa có đặc tính của hai loại ma thú là long (rồng) và lang (sói). Không ai biết chủng tộc này từ đâu mà đến, nhưng ngay từ lúc bắt đầu sinh ra, bọn họ đã bị ma thú thế giới cô lập, không có ma thú nào nguyện ý cùng bọn họ giao tập, là bởi vì trên người chúng có khí huyết long tộc. Long tộc không thừa nhận chính mình cũng là một loại ma thú, bọn họ cường ngạo nhất định khinh bỉ coi thường tất cả các chủng tộc ma thú khác. Tại đại lục có không ít á long chủng tộc, được nhân loại gọi là tuần long. Tuần Long này ít hay nhiều cũng kế thừa lực lượng của long tộc, chỉ bất quá Tuần Long rất ít khi đạt đến cao cấp ma thú. Long lang là một trong những số ít đó. Cũng là một loại long tộc tầm thường, nhưng trong tên của chúng, long chỉ là hậu tố. Chúng nó không hy vọng mượn sự cao quý của long tộc để gia tăng địa vị của mình, mà trái lại, chúng nó khi đạt đến cao cấp ma thú, chính mình không thừa nhận là long tộc mà

tự cho mình là lang (sói). Do vậy, chúng từng bị long tộc coi là kẻ phản bội, từng đối với chúng phát hành chiến tranh hủy diệt. Nhưng long lang mặc dù số lượng không nhiều lắm, nhưng chúng lại cực kỳ đoàn kết, do long tộc truy sát, rốt cuộc bọn chúng chạy đến băng sâm này. Cũng là một mình long tộc cũng không dám càn rỡ tiến vào địa phương này. Lúc ấy long tộc thất đại long thành long vương đồng phát thệ rằng, chỉ cần long lang có can đảm dám rời khỏi băng sâm, lập tức sẽ bị toàn bộ long tộc công kích. Từ đó về sau, long lang sinh sống ở trong băng sâm luôn, bởi vì bọn họ đều là cao cấp ma thú, lại cực kỳ đoàn kết nên rất nhanh chiếm được khu vực đông bắc của băng sâm, và long lang vương cũng trở thành một trong băng sâm bát đại ma thú.

Diệp Âm Trúc nói

- Nếu nói như thế này, long lang không phải thành một chủng loại ma thú mà có nguyên tắc bầy đàn sao?

Minh Huy gật đầu nói

- Đúng vậy, bởi vì tính đoàn kết của long lang cực cao, lại tiến vào băng sâm, trong băng sâm có đế chế ma thú. Nhưng cuộc chiến sau đó cũng không kéo dài quá lâu. Thứ nhất là vì nguyên tắc ma thú tại băng sâm hiệu dụng cũng không lớn, dù sao có thể sinh tồn tại chổ này cũng đều là cao cấp ma thú. Đại đa số ma thú cao cấp có trí tuệt đều có tâm tính tuyết lãnh. Ai dám chủ động công kích một quần tộc? Đương nhiên, nguyên nhân trọng yếu nhất chính là sức mạnh cường đại của long lang và sự thỏa hiệp của chúng. Trong suy nghĩ của chính long lang, chúng nghĩ là chúng có tính lang nhiều hơn là long. Mặc dù long lang rất cường hãn, nhưng lại tuyệt không kiêu ngạo, chỉ có cốt cách cao quý. Bọn chúng đích thị là ma thú đoàn kết tốt nhất, khi có một long lang bị thương, bọn chúng sẽ chiến đấu đến cùng, tuyệt không bỏ rơi đồng bọn. Đồng thời khi chiếm cứ một phương trong bát phương tại băng sâm, long lang vương lập tức tuyên bố với tất cả ma thú, long lang tôn nghiêm phát thệ từ nay trở đi, long lang nhất tộc vĩnh viễn không xâm phạm bất kỳ thế lực nào trong phạm vi băng sâm. Từ đó có thể thấy bọn chúng thật nhẫn nại. Đây cũng là một đặc điểm vĩ đại. Nhiều năm trôi qua, băng sâm bát đại ma thú ngay cả bài danh đệ nhất cũng đều có thay đổi nhưng thủy chung cũng cùng đông bắc phương long lang lãnh địa duy trì sự bình yên. Chỉ cần không tiến vào phạm vi lãnh thổ của chúng, cũng ít khi nhìn thấy tung tích của chúng. Chỉ khi nào xâm nhập lãnh địa của chúng, thật ra cũng giống như xâm nhập băng quyển, không ai có thể sống sót quay về.

Diệp Âm Trúc thì thào tự nhủ

- Long lang, hảo long lang. Minh Huy tiền bối, cám ơn ngài cho ta biết điều này. Chỉ là không biết long lang có số lượng bao nhiêu đây?

Minh Huy lắc đầu nói

- Ta cũng không biết bởi vì long lang trong mình có long tộc huyết mạch, tuổi thọ hẳn rất dài lâu, lúc đầu bọn họ chạy trốn tới băng sâm, khi đó chỉ có 200 long lang, đa số đều bị thương. Trải qua ít nhất hơn một ngàn năm phát triển kéo dài, cho dù bọn chúng năng lực cùng long tộc không giống nhau, nhưng là cũng có thể vượt qua con số ngoài ba trăm. Về phần tình huống cụ thể của long lang nhất tộc, không ai có thể biết được.

Danh tự Long lang này, Diệp Âm Trúc trong lòng nhớ kỹ, hắn gần đầu nói:

- Có cơ hội ta cũng muốn thưởng thức một chút oai lực của long lang. Long lang này đều là cao cấp ma thú chứ?

Minh Huy nói

- Ta cũng không rõ ràng lắm. Bình thường long lang hẳn là thất cấp ma thú, Long lang vương dám chắc là cửu cấp ma thú, nếu không cũng không có khả năng trở thành băng sâm bát đại ma thú rồi. Long lang vương xếp hạng 2 trong bát đại ma thú, ngàn năm thời gian qua, cũng không có thanh đổi.

Diệp Âm Trúc gật đầu nói

-Ta hiểu rồi. Nguyệt Minh, chúng ta có thể đi chưa

Bởi vì sự có mặt của Nguyệt Minh, hắn cũng không dám có quá nhiều câu hỏi. Hết thảy cũng phải đợi cuộc chiến thất quốc thất long trở về mới có thể xem xét.

Nguyệt Minh nhìn thoáng qua Minh Tuyết, hướng Diệp Âm Trúc khẽ gật đầu.

_____***_____

Trở lại Mễ Lan, Diệp Âm Trúc cũng không có đưa Nguyệt Minh về mà để cho nàng tự trực tiếp về nhà, còn mình thì quay về quân doanh. Theo như lời Tây Đa Phu, trải qua trận đánh tại cực bắc băng nguyên, mỗi người đều phải tĩnh tâm tu luyện, trong khoản thời gian này nhanh chóng thu hoạch những gì đã tiếp thu được, chỉ có như vậy, mới có thể có thêm hiểu biết & kinh nghiệm để đạt được những thuận lợi lớn hơn. Diệp Âm Trúc chính mình cũng không ngoại lệ. Khí chất ưu nhã của hắn do tiêm nhiễm sát khí đã có biến hóa không nhỏ, nhất là sau khi sử dụng diệt thần nỏ, trong lòng đã thường dâng lên một cổ sát khí lạnh như băng, đây là loại tình trạng mà hắn tuyệt không muốn gặp phải.

Thời gian một ngày trôi qua, khoảng cách đến cuộc chiến thất quốc thất long bài càng ngày càng gần. Mặt ngoài đại lục mặc dù bình tĩnh, yên lặng giống như trước nhưng đã ngầm phát sinh cục diện biến hóa.

Đầu tiên phát sinh biến hóa lớn nhất là ở tại cực bắc băng nguyên, tam đại bộ lạc thú nhân vào mùa thu, bất ngờ không hề có ý định phát động cuộc chiến, tam đại bộ lạc có vẻ cực kỳ tĩnh lặng, tam đại pháo đài đóng chặt cửa thành, đừng nói loài người, ngay cả thú nhân cũng bị cấm xuất nhập.

Mặc dù nỗi uy hiếp từ cực bắc hoang nguyên không nhỏ nhưng ba đế quốc cầm đầu phương bắc của Mễ Lan đế quốc cũng không dám khinh tâm, quân đội không hề giảm bớt. Cùng lúc đó Mễ Lan, A Tư Khoa Lợi, Phật La và Ba Lặc Mặc, bốn nước bắt đầu điều khiển quân đội, lặng lẽ hướng phương nam đi tới, tại các trọng trấn tại nam phương đều đóng quân phòng bị. ý định phòng bị của phương nam thật là rõ ràng…

Ngược lại, bốn nước của phương nam không hề động tĩnh, bất luận tiểu quốc nhỏ nhất A Tạp Địch Á hay cường quốc mạnh nhất Lam Địch Á Tư cũng không có động tĩnh gì. Ít nhất thám tử của bốn nước Mễ Lan cũng không có thu được tin tức gì. Nhưng càng như thế này, Mễ Lan tứ quốc càng khẩn trương, ngầm chuẩn bị thật tốt, đợi thời cơ phát động chiến tranh.

Dưới ảnh hưởng của sự lo lắng, cuộc chiến thất quốc thất long bài lần này trở lên quan trọng vô cùng, cuộc chiến là biểu hiện, chứng minh thực lực chiến đấu của thất đại long thành cùng thất đại quốc gia do Pháp Lam chủ trì. Bất luận ai đạt được thắng lợi cuối cũng, sĩ khí sẽ lập tức đại gia tăng. Trong một cuộc chiến tranh mà nói, khí thế đối với đối thủ chiếm ưu thế rất nhiều. Cho nên lần này hai đạo quân doanh nam bắc cũng đều rất hăng hái…

Diệp Âm Trúc cùng 500 tử thần nghỉ ngơi 10 ngày. Sau đó tiếp tục tham gia một đợt huấn luyện, Diệp Âm Trúc cũng không tưởng tượng huấn luyện đích thị khổ cực như vậy, huấn luyện làm cho 200 tân binh hòa nhập, và phối hợp ăn ý với 300 tử thần. Mấy năm nay chiến sĩ cùng ma pháp sư trải qua cực bắc hoang nguyên chiến đấu, đã phát triển rất nhiều. Có lẽ bởi vì bị 300 tử thần tiêm nhiễu nên bọn họ đại đa số sắc mặc cũng trở nên trầm mặc ít nói, lại lạnh như băng, khiến cho bọn chúng lại càng thêm trầm ổn.

Thời gian xuất phát rốt cuộc cũng đã tới, mặc dù Mễ Lan đế quốc tiếp giáp cùng Pháp Lam, nhưng Mễ Lan đế quốc tại phương bắc, từ Mễ Lan đến thành Pháp Lam hành quân bình thường cũng mất mười ngày thời gian.

Trước quân doanh, 500 tử thần chỉnh tề đứng đợi Diệp Âm Trúc, Áo Lợi Duy Lạp cùng Diệp Hồng Nhạn, ba gã thống soái binh sĩ. Ngay cả năm mươi ma pháp sư, thân thể cũng nghiêm thẳng. Có lẻ bởi vì tinh thần tử sĩ của họ. Những chiến sĩ này cũng không ngoại lệ, thích màu đen. Ma pháp sư bản thân cũng mặc ma pháp bào màu đen. Cùng chiến sĩ giống nhau mặc vào trang phục màu đen. Bởi vì bọn họ cũng biết, chỉ có trang phục mới có thể làm cho hành động của mình càng trở nên linh động.

Không hung hãn bởi vì bọn họ cũng không phải quân sĩ bình thường, ánh mắt của 500 tử thần chiến sĩ tĩnh lặng, lạnh như băng, tựa hồ chuyện gì xảy ra cũng đều không liên quan đến họ.

Diệp Âm Trúc đứng ở vị trí trung tâm, lúc này đây tất cả binh sĩ đều khôi phục vẻ bình thường. Cầm ma pháp thật thần kỳ. Bằng Bồi nguyên tĩnh tâm khúc cùng với chính mình không ngừng tu luyện, hậu quả của cuộc chiến tại cực bắc hoang nguyên đã toàn bộ tan biết. Hiện tại, hắn tựa như chưa bao giờ trải qua một trường giết chóc nào cả. Đôi mắt một lần nữa trở nên sáng tỏ. Khí chất ưu nhã, không một tia sát khí. Ai cũng nhìn không ra thanh niên anh tuấn này có thể thống lĩnh 500 người xuất chiến với thú nhân tại cực bắc hoang nguyên. Hơn nữa lại bình an trở về. Nhưng nếu thân thiết với hắn, cẩn thận quan sát tình huống

là có thể phát hiện ra, sâu trong ánh mắt của Diệp Âm Trúc có nhiều tia rạng rỡ, tâm tình trong nội tâm được che giấu.

Năm trăm tử thần tụ tập ở chỗ này bởi vì Tây Đa Phu tới, lần này không chỉ có đệ nhất cao thủ Mễ Lan đế quốc tự mình đến đây, đồng thời cũng mang theo rất nhiều đồ vật.

Tây Đa Phu đứng ở bên cạnh Diệp Âm Trúc, vẻ mặt hắn rất khó nhìn ra hắn đối với 500 tử thần có hài lòng hay không. Thanh âm của hắn vẫn là bình tĩnh, lặnh như băng:

- Thời gian tới rồi, các ngươi cũng biết phía trước là Pháp Lam sẽ phải làm gì. Bắt đầu từ bây giờ, toàn bộ các ngươi phải tuân thủ mệnh lệnh của Diệp Âm Trúc, ngoại trừ hắn, cho dù là ta cũng không có quyền ra lệnh cho các ngươi. Diệp Âm Trúc là tướng thống lĩnh cao nhất. Hắn sẽ thống lĩnh các ngươi đi tới Pháp Lam. Ta cũng tin tưởng hắn sẽ đem toàn bộ các ngươi trở về. Tốt lắm, bây giờ các ngươi chuẩn bị tiếp nhận trang bị.

Năm trăm tử thần không có động tĩnh, mỗi người ngay cả nhúc nhích cũng không có, sau khi nghe Tây Đa Phu ra lệnh, ngoại trừ Áo Lợi Duy Hạp trong mắt phát xuất ba quang ra ngoài, còn lại ngay cả 200 chiến sĩ mới gia nhập cũng không có bất kỳ ý tứ gì. Bọn họ trong lòng biết Diệp Âm Trúc trình độ đối với Tây Đa Phu còn có thể cao thâm hơn, dù sao đây cũng là trận chiến sinh tử đầu tiên Diệp Âm Trúc thống lĩnh bọn họ, cũng là cuộc chiến Diệp Âm Trúc cố gắng đưa bọn họ trở lại Mễ Lan đế quốc. Nguy hiểm của cuộc chiến Thất quốc thất long bài bọn họ hiểu rõ, đó là cuộc chiến cửu tử nhất sanh, nếu gã có thực lực cường đại, lại thống suất bọn họ, cơ hội còn sống sẽ nhiều hơn.

Tây Đa Phu lạnh lùng nói

- Các ngươi như thế nào vẫn không đi lĩnh thủ trang bị?

Diệp Hồng Nhạn tiến lên một bước, xoay người đối mặt Tây Đa Phu

- Nguyên soái đại nhân, nếu như ngài đã ra lệnh ta sau này chỉ nghe lệnh từ Diệp đội trưởng, vậy bắt đầu từ bây giờ chúng ta cũng chỉ nghe lệnh y

Tây Đa Phu hài lòng, gật đầu nói

- Nói tốt lắm, Âm Trúc!

Diệp Âm Trúc vuốt cằm nói

- Tốt, Diệp huynh, ngươi và mọi ngươi đi lãnh thủ trang bị đi

- Vâng

Diệp Hồng Nhạn đáp, trên mặt không có bất kỳ biến hóa nào, đi nhanh.

Áo Lợi Duy Lạp không có đi lãnh thủ trang bị, hắn tự thân trang bị kể cả tinh lam chiến khải ở bên trong đều là cực phẩm, cũng là cuộc chiến cực bắc hoang nguyên trang bị của hắn không có hư hao gì. Lúc này trong lòng hắn có một cảm giác kỳ lạ nổi lên, Tây Đa Phu nguyên soái làm vậy là có ý tứ gì? Hắn huấn luyện 300 tử thần chiến sĩ cường hãn như thế, bất luận là chiến đấu hay phương diện gì, cho dù quân đội của đế quốc không thể nào so sánh được, thậm chí ngay cả tốt chất của long kỵ binh cũng không bằng, nhưng lúc này lại giao lại cho Diệp Âm Trúc, một người còn chưa tốt nghiệp học viện Mễ Lan.

Tây Đa Phu hướng Diệp Âm Trúc cùng Áo Lợi Duy Hạp nói

- Các ngươi lần nay đi là đại diện cho vinh dự của Mễ Lan đế quốc, căn cứ vào mệnh lệnh của bệ hạ, ta sẽ không cùng các ngươi đi, mà là do hội trưởng ma pháp sư công hội Nguyệt Huy cùng với một vị hoàng thất đồng hành với các ngươi. Âm Trúc, ngày mai xuất phát, ta sẽ đưa Hải Dương tới. Nhớ kỹ , ngươi đã hứa với ta bất kể đối với địch nhân như thế nào cũng đều bảo vệ sự an toàn của Hải Dương. Sáng mai, tại cửa tây thành Mễ Lan, bệ hạ sẽ đích thân tống tiễn các ngươi lên đường.

- Vâng, thưa gia gia.

Tây Đa Phu rời khỏi, trước khi đi hắn hướng Diệp Âm Trúc, tay ra dấu hiệu cho bọn họ hiểu. Năm trăm tử thần trật tự lĩnh lấy những trang bị thuộc về họ. Vì cuộc chiến thất quốc thất long bài vị, lúc này đây,

Tây Nhĩ Duy Áo có thể nói đã xuất toàn bộ vốn liếng. Toàn bộ 450 binh sĩ trong 500 người cũng đều có đặc thù khải giáp, vũ khí cũng đều được trang bị. Mà 50 ma pháp sư, mỗi người cũng được cấp cho một kiện ma pháp, chuyên môn hỏa hệ ma pháp sư được cấp ma pháp bào cùng pháp trượng.

Khải giáp của chiến sĩ đích thị do tinh cương hỗn hợp bí ngân mà tạo thành, chẳng những phòng ngự cực mạnh mà còn có tác dụng kháng lại ma pháp, loại trang khải giáp này, mỗi bộ cũng đều có giá trị cả ngàn kim tệ, so với trang bị của long kỵ binh còn tốt hơn. Trọng kiếm cùng trường mâu cũng là hỗn hợp kim cương tinh chất mà tạo thành, mặc dù trang bị này cũng ải nhân đại sư còn có chênh lệch không ít, nhưng mà tại thế giới nhân loại mà nói, trang bị này đã là giá trị liên thành. Về phần ma pháp sư có ma pháp bào cùng ma pháp trường, đều có tác dụng gia tăng 10% ma pháp, trên ma pháp bào của hỏa thuộc tính, còn có ma pháp thạch cực quý, giá trị tương đương tổng giá trị trong 3 năm của 1 quốc gia.

Mặc dù cuộc chiến Thất quốc thất long bài không cho phép sử dụng ma thú khế ước, cùng tọa kỵ, nhưng vì thuận tiện cho việc di chuyển, Tây Nhĩ Duy Áo từ hậu phương điều động tới cho 500 tử thần 500 vật cưỡi, khiến cho bọn chúng có một chút phong thái của long kỵ binh. Cho dù trang bị trong quân đội của đế quốc cũng tuyệt đối không thể so sánh giá trị với 500 người này.

Áo Lợi Duy Lạp cùng Diệp Hồng Nhạn xem ra đối với trang bị của 500 nhân mã này mà nói đích thị tuyệt đối hoàn mỹ, nhưng trong mắt Diệp Âm Trúc lại không có chút ý nghĩa nào. Dù sao, sau khi thấy qua kỹ thuật chế tạo cấp đại sư, những vũ khí bình thường này, làm sao hắn để vào mắt. Nhìn 500 binh sĩ thân mặc khải giáp này, trong lòng hắn thật ra đang nghĩ, nếu đưa bọn họ kim cương tinh khải giáp do đại sư chế tạo thì sẽ tạo ra cảnh tượng gì?

Cuộc chiến Thất quốc thất long bài đã bắt đầu, nhìn về phương nam xa xa, tâm Diệp Âm Trúc đã hướng về pháp lam, pháp lam đích thị là đại lục cực kỳ thần bí, địa phương có sự phát triển mạnh của ma pháp sư

Vi tử giả mặc ai, vọng sanh giả kiên cường…

---

oo£u G\yÈjX oo£I ¦_Ņj -ûjX p\¾q d9h

Khi những ánh sáng yếu ớt của vừng đông lóe lên,cửa nam của Mễ Lan thành đột nhiên mở ra, tiếp đó những tràng âm thanh cao vút làm chấn động cả mặt đất, hai đội long kỵ binh của Ai Lý Khắc Mẫn bắt đầu phóng ra từng cửa nam thành. Vượt qua cây cầu treo, hai đội long kỵ binh của Ai Lý Khắc Mẫn lập tức chia thành hai đường triển khai thành đội hình bọc lấy hai cánh. Hai đội long kỵ binh của A Lí Khắc Mẫn ít nhất cũng có hơn hai ngàn. Long kỵ binh có khôi giáp đứng ở vị trí tiên phong, long thương trong tay chỉ xéo lên trời, uy vũ đến mức không còn lời gì để nói.

Phía sau long kỵ binh của A Lý Khắc Mẫn, là hơn hai ngàn long kỵ binh của Mã Kỳ Nặc Thiết, tuy không ai trong bọn họ có tốc độ bằng long kỵ binh của A Lí Khắc Mẫn, nhưng bù lại bản thân bọn họ lại có sự trầm ổn vượt xa long kỵ binh của A Lý Khắc Mẫn. Đến ngay cả thân mình của thiết long cũng được bao phủ bới một lớp áo giáp nặng nề, trong những tiếng bước chân từ tốn mà trầm thấp, hình thành nên hai trận tuyến, bên trong triển khai đội hình long kỵ binh của A Lý Khắc Mẫn .

Ngay sau đó, là hơn hai vạn hoàng gia cấm vệ quân. Hai đạo quân mang khải giáp hai màu đen đỏ có biểu tượng của Mễ Lan thành làm tiên phong, cước bộ của đám hộ vệ này phát ra những tiếng leng keng có lực từ trận doanh ở trung tâm chậm rãi xuất thành. Thành vệ quân của Mễ Lan thành cũng được phái đi ít nhất ba vạn quân chuyên phụ trách việc duy trì an ninh trong thành. Những người dân bình thường của Mễ Lan thành chỉ có thể đứng từ xa theo dõi khung cảnh hoành tráng này .

Dưới sự bảo vệ của hơn hai ngàn chiến sĩ tinh nhuệ, hoàng đế của Mễ Lan đế quốc, Tây Nhĩ Duy Áo Bối Lỗ Tư Khoa đang ngồi trên xa giá của mình, dưới sự bảo vệ của quần thần từ từ rời khỏi thành. Bên cạnh lão lúc này, phân biệt là người được ban tặng danh hiệu ” tấm lá chắn của Mễ Lan đế quốc” , đế quốc nguyên soái Mã Nhĩ và đệ nhất cao thủ của Mễ Lan , đế quốc nguyên soái Tây Đa Phu. Được sự bảo hộ của hai vị tử tinh long kỵ tướng, thử hỏi còn ai dám tới xúc phạm Tây Nhĩ Duy Áo đại đế đây?

Theo sau xa giá của đại đế là hơn hai mươi cỗ xe ngựa đầy xa hoa tráng lệ, từ đồ hình lục mang tinh (ngôi sao sáu cánh) và tiêu chí thập tự thuẫn (lá chắn hình chữ thập) màu đỏ của Mễ Lan thành thì chắc chắn đây chính là những ma pháp sư trong cung đình của Mễ Lan đế quốc. Hơn hai mươi cỗ xe ngựa thì chí ít cũng phải có hơn trăm tên cung đình ma pháp sư theo Tây nhĩ Duy Áo đại đế rời thành.

Loại nghi thức trang trọng này, hơn nữa lại do đích thân hoàng đế của đế quốc dẫn đầu, ở Mễ Lan thành bao nhiêu năm qua chưa từng xuất hiện khiến vô số những dân thường khi nhận được tin tức vội vàng từ bốn phương tám hướng trong thành kéo tới. Họ muốn nhìn xem, cuối cùng là chuyện gì có thể kinh động đến Tây Nhĩ Duy Áo đại đế phải đích thân xuất thành.

Bên ngoài cửa nam Mễ Lan thành mười dặm có một đội kỵ binh đang âm thầm dàn trận, không hề có chút nghi thức ồn ào long trọng như đoàn kỵ binh xuất thành. Đoàn kỵ binh này dàn thành một thế trận hình vuông, có ba gã thanh niên đang tĩnh lặng đứng chờ đợi. Người bên trái cưỡi một thủy hệ bát cấp cự long, bộ chiến giáp màu lam dưới ánh sáng mặt trời phát ra từng chùm áng sáng lấp lánh. Long thương nắm chắc trong tay được đặt nằm ngang , eo thẳng tắp, dưới chiếc mũ trụ là một khuôn mặt anh tuấn cứng cỏi, trong mắt hắn đang lóe lên quang hoa đầy hưng phấn.

Người phía bên phải,đang đeo một bộ chiến giáp thượng đẳng do Mễ Lan đế quốc chế tác, hoàn toàn tương đồng với hơn trăm chiến sĩ đang đứng sau lưng y. Một tầng quang mang yếu ớt đang lưu chuyển trên bề mặt bộ chiến giáp của y,sau lưng y đang đeo vắt chéo một thanh siêu cấp trọng kiếm dài tới hơn hai thước. Y đang cưỡi trên một con rồng chỉ vừa tiến vào cảnh giới long vương của Ai Lí Khắc Mẫn. Tuy đây chỉ là ngũ cấp ma thú. nhưng so với những con rồng cấp bốn khác của A Lí Khắc Mẫn , bất luận là về độ cường tráng hay tốc độ đều hơn xa. So với thanh niên ở bên trái đang rất hưng phấn, thì thanh niên này lại có vẻ đầy bình tĩnh lãnh đạm, ánh mắt đang nhìn thẳng về phía trước , cũng không vì nghi thức xuất hiện đầy long trọng mang tính hoàng gia của Mễ Lan đế quốc mà xuất hiện chút biến hóa.

Ở giữa hai người này, là nơi bắt mắt nhất trong đội hình, chính là một con ngân sắc cự long, cho dù nó đang nằm bò trên mặt đất, thân thể so với thủy hệ bát cấp cự long cũng phải lớn hơn rất nhiều, lớp lân phiến(vảy) hình tròn đẹp mắt ấy dưới ánh mặt trời chiếu rọi phát ra từng đạo hào quang, đôi mắt nó trong lúc khai mở tựa hồ như khiến những ma pháp nguyên tố trong không khí dao động, ánh mặt trời phản xạ từ thân hình của nó hình thành nên một tầng vặn xoắn rất nhỏ .

Đang ngồi trên lưng của ngân long là một gã ma pháp sư tuổi còn rất trẻ nhưng có khí chất ung dung đầy cao quý. Ma pháp bào màu trắng sữa tuy rất đơn giản, nhưng tuyệt đối không ảnh hưởng đến vẻ tao nhã vốn có của hắn. Ánh mắt hắn rất đỗi bình tĩnh, thần sắc không có vẻ hưng phấn như thanh niên phía bên trái, lại càng không có vẻ lạnh lùng như một tảng băng của thanh niên phía bên phải. Khóe miệng lúc nào cũng nở một nụ cười đầy thản nhiên, nhìn qua khiến cho người ta cảm giác hắn rất dễ làm quen.

Sau lưng ba thanh niên này là hơn năm mươi vị ma pháp sư đang vận trường bào màu đỏ, trang bị của họ hoàn toàn giống nhau, kể cả ma pháp trượng nắm trong tay cũng hoàn toàn tương đồng, ở đầu của cây ma pháp trượng có đính một một viên hồng sắc bảo thạch lớn bằng trứng gà, một cây ma pháp trượng như vậy xuất hiện tuyệt đối chưa thể khiến người ta kinh ngạc, mặc dù phẩm chất cũng không tệ, nhưng cũng chưa thể tính là cực phẩm. Nhưng đồng thời xuất hiện năm mươi cây ma pháp trượng như vậy, cảm giác lại hoàn toàn khác. Lại thêm được sự hỗ trợ về ma pháp của ngân long, năm mươi cây ma trượng này cùng nhau khiến hỏa nguyên tố hình thành nên sự dao động , hình thành nên xung quanh thân thể của hơn năm mươi vị ma pháp sư này một tầng hồng quang yếu ớt. Nhưng điều khiến người ta kinh ngạc nhất, năm mươi vị ma pháp sư này đang cưỡi trên lưng những con rồng của Ai Lí Khắc Mẫn. Phải biết rằng, long kỵ binh luôn luôn chỉ thuộc về chiến sĩ, bởi vì thân thể của ma pháp sư rất yếu ớt, nhưng năm mươi vị ma pháp sư lại có thể ngồi vững chãi và ổn định trên lưng những con rồng của Ai Lí Khắc Mẫn như vậy, mà những con rồng này lại ngoan ngoãn thuần phục, không thấy phát hiện điều không ổn.

Sau hơn năm mươi vị ma pháp sư này, tổng cộng có hơn bốn trăm năm mươi chiến sĩ thân mang chiến giáp, giống như Diệp Hồng Nhạn, trên bề mặt của những bộ chiến giáp nặng nề được chế tác này này đều lóe lên quang mang đặc hữu của ma ngân, mặc dù trong khải giáp của bọn họ chỉ pha thêm một lượng rất nhỏ ma ngân, nhưng sợ rằng những bộ khải giáp như thế này chỉ có các đại đế quốc như Mễ Lan và Lam Địch Á Tư mới có thể chế tạo được.

Thế trận đầy kỷ luật nghiêm chỉnh, tổng cộng có hơn năm trăm người, nhưng không hề phát ra chút âm

thanh nào, đến ngay cả tọa kỵ của bọn họ cũng vậy.

Ngồi vững chãi trên ngân long chính là Diệp Âm Trúc, ba ngày sau khi bọn Âm Trúc trở về từ cực bắc hoang nguyên, Ly Sát cùng đám người Âm Trúc lập tức quay lại Mễ Lan, ngân long của Tây Đa Phu cũng đã quay lại bên cạnh lão. Hai người ở hai bên của Diệp Âm Trúc tự nhiên chính là Áo Lợi Duy Lạp và Diệp Hồng Nhạn, năm trăm tên tử thần chiến binh đang ở phía sau sẵn sàng đợi lệnh. Mặc dù ngày hôm qua Tây Đa Phu có nói là ngày hôm nay Tây Nhĩ Duy Áo đại đế sẽ đích thân tiễn bọn hắn một đoạn đường, nhưng bọn hắn cũng không nghĩ tới đội ngũ đưa tiễn bọn hắn lại đông đảo đến như vậy.

Chỉ trong thời gian nháy mắt, dưới sự bảo vệ của long kỵ binh và hoàng gia chiến sĩ, Tây Nhĩ Duy Áo đại đế, hai bên là hai vị nguyên soái cùng bá quan văn võ của đế quốc cùng nhau đi về phía bọn Diệp Âm Trúc, xa xa, phía tây thành sau khi được Tây Nhĩ Duy Áo đại đế dỡ bỏ phong tỏa, rất đông những người dân thường đang theo dõi cảnh tượng này.

Xa giá của Tây Nhĩ Duy Áo đại đế dừng lại, dưới sự giúp đỡ của hai vị nguyên soái ở hai bên, Tây nhĩ Duy Áo đại đế từ từ bước xuống.

- Hạ long (Xuống khỏi rồng).

Diệp Âm Trúc thét lớn một tiếng, Áo Lợi Duy Lạp, Diệp Hồng Nhạn, cùng với hơn năm trăm tử thần chiến sĩ ở phía sau, tất cả khống chế long kỵ của mình nằm bò trên mặt đất, rồi nhảy xuống khỏi lưng những con rồng. Nhắc đến cũng lạ, những con rồng của Ai Lý Khắc Mẫn này khi được đưa tới tay của hơn năm trăm tử thần chiến sĩ này, chưa bao giờ họ phải trải quanh quá trình chinh phục chúng như bình thường, thế mà chúng luôn thần phục đám tử thần chiến sĩ này.

Trong đám người này, chỉ có Diệp Âm Trúc vẫn ngồi nguyên trên lưng của Diệp Âm Trúc, đó là bởi vì hắn đại biểu cho sự hợp tác giữa Ngân Long thành và Mễ Lan đế quốc.

- Chào ngài, Tây Nhĩ Duy Áo thúc thúc

Diệp Âm Trúc mỉm cười, trên lưng Ly Sát , hắn hướng tới Tây Nhĩ Duy Áo mà hành lễ.

Tây Nhĩ Duy Áo chăm chú nhìn Diệp Âm Trúc,

- Âm Trúc, lần này ta cầu xin mọi người. Trận chiến lần này, không chỉ liên quan đến danh dự của đế quốc, mà đồng thời cũng liên quan đến tương lai của đế quốc.

Diệp Âm Trúc vuốt cằm nói:

- Tiểu tử sẽ cố hết sức.

Ánh mắt của Tây Nhĩ Duy Áo lúc này hướng về phía hơn năm trăm tử thần chiến sĩ sau lưng của Diệp Âm Trúc, lão cất cao giọng nói:

- Hỡi những dũng sĩ của Mễ Lan, ngày hôm nay, các ngươi sẽ bước chân vào một trận chiến. Có lẽ đối với các ngươi mà nói, cuộc chiến này chính là giai đoạn rất quan trọng trong cuộc đời của các ngươi. Vì danh dự của đế quốc, ta, đế quốc hoàng đế Tây Nhĩ Duy Áo thỉnh cầu các ngươi, hãy tận dụng hết khả năng, giành lấy thắng lợi sau cùng.Ta đảm bảo với mọi người, khi các người chiến thắng trở về, tiếp đón các ngươi tại cổng Mễ Lan thành chính là những tràng hoa, những tiếng vỗ tay và những đãi ngộ cao nhất. Hỡi những chiến sĩ quả cảm, các ngươi đều là những tinh anh của đế quốc, cũng chính là tương lai của đế quốc, khi các ngươi ca khúc khải hoàn, ta hy vọng có thể trông thấy số người trong các ngươi có thể trở về là nhiều nhất, tương lai của đế quốc này chính là các ngươi.

Một trăm tên cung đình ma pháp sư đã xếp hàng chỉnh tề đứng sau lưng lão, thanh âm của Tây Nhĩ Duy Áo thông qua ma pháp khuếch đại âm thanh của bọn họ mà truyền đi rất xa khắp cả một dải bình nguyên,chỉ trong khoảnh khắc đó, bất luận là những tử thần chiến sĩ đang ở rất gần lão, hay những người dan thường ở cách lão rất xa cũng có thể nghe được rõ ràng từng câu từng chữ của vị đại đế trong lòng họ, những tia sáng đầy vẻ vang đang ánh lên trong ánh mắt từng người.

Áo Lợi Duy Lạp hét lớn một tiếng :

- Quyết chiến vì Mễ Lan thành.

Năm trăm tử thần chiến sĩ cũng đồng thanh hét lớn,

- Quyết chiến vì Mễ Lan thành.

Cùng một câu nói, nhưng hiệu quả do Áo Lợi Duy lạp và năm trăm tử thần chiến sĩ đồng thanh hét lớn lại hoàn toàn bất đồng.Trong thanh âm của Áo Lợi Duy Lạp bao hàm một cỗ khí thế đầy hưng phấn dù chết không sờn,còn thanh âm của hơn năm trăm tử thần chiến sĩ vẫn băng lãnh vô tình như trước. Nhưng Tây Nhĩ Duy Áo đại đế lại cảm giác được rõ ràng sát khí nồng đậm từ trên người của hơn năm trăm chiến sĩ này. Nhìn Tây Đa Phu đang đứng ở bên cạnh, trên khuôn mặt lão không chỉ toát ra vẻ hài lòng.

Long kỵ binh và hoàng gia kỵ sĩ cũng đồng thời hô lớn ba tiếng, thanh âm như sóng triều cuồn cuộn dâng lên.

Quang mang yếu ớt lóe lên, thần quang trong đôi mắt của Diệp Âm Trúc đột nhiên bùng phát ,

- Tây Nhĩ Duy Áo thúc thúc, bọn tiểu tử phải xuất phát rồi.

Tây Nhĩ Duy Áo gật đầu, đáp:

- Nguyệt Huy đại sư.

- Có thần.

Nguyệt Huy từ trong đám cung đình ma pháp sư vội vã bước lên, trang phục của lão vẫn giống như ngày Diệp Âm Trúc gặp lão, chỉ bất quá lúc này Nguyệt Huy đang sở hữu một loài ma thú tọa kỵ rất đặc biệt, đó là một con báo đen, bộ lông toàn thân đen nhánh, chỉ có đôi mắt là màu vàng kim đầy vẻ băng lãnh. Thân dài năm thước, cao khoảng hơn một thước, động tác linh hoạt không gây ra chút tiếng động, nhưng lại mang đến cho người ta một loại cảm giác như đang có nguy cơ rình rập.

Nguyệt Huy đi cùng, Diệp Âm Trúc nghĩ cũng không có gì kỳ quái, nhưng điều khiến hắn ngạc nhiên chính là, cùng đi với Nguyệt Huy còn có thêm một người. Đó là một mỹ nữ trong cung. Bộ y phục hoàng gia trên người nàng đầy vẻ hoa lệ, những hoa văn màu vàng kim đẹp đẽ dưới vầng thái dương biến nàng lập tức trở thành tiêu điểm của toàn trường.

_____***_____

Khuôn mặt nàng đúng là tuyệt mĩ vô ưu vô lo, thân hình thanh mảnh thon thả. Tọa kỵ của nàng là một con thú một sừng toàn thân trắng toát,so với tọa kỵ của An Nhã mà Diệp Âm Trúc khi lần đầu gặp nàng trông thấy thật chẳng có gì khác biệt, chỉ là hình thể dường như hơi nhỏ hơn một chút. Nữ tử này đem đến cho người ta cảm giác thành khiết cao quý, cùng với đại ma đạo sư Nguyệt Huy ở bên cạnh hình thành nên một cặp tương phản.

- Hương Loan học tỷ ?

Trong lòng Diệp Âm Trúc thầm hô lớn đến lạc giọng, nhưng hắn bây giờ đã thành thục hơn trước rất nhiều, nên bề ngoài tịnh không thấy bất cứ một biểu hiện gì cả.

Đúng vậy , mỹ nữ đồng hành cùng Nguyệt Huy chính là đế quốc công chúa, mà còn là công chúa duy nhất của Tây Nhĩ Duy Áo đại đế.

Trong mắt Tây Nhĩ Duy Áo tràn đầy yêu thương khi nhìn đứa con gái độc nhất này, lão thở dài một tiếng, nói :

- Huyết mạch của hoàng gia đế quốc điêu linh, khi truyền tới đời ta, chỉ còn có duy nhất một đứa con gái này. Cuộc chiến Thất Long giữa bảy đế quốc, bắt buộc phải do người trong hoàng thất mới được tham gia. Lần này, sẽ do nữ nhi duy nhất của ta Hương Loan dẫn đầu, đại biểu cho đế quốc, dẫn theo đội ngũ chiến sĩ. Truyền cho toàn thể đế quốc, ta sắc phong Hương Loan công chúa làm Mễ Lan thánh nữ, phong Áo Lợi Duy Lạp là đế quốc ngân tinh long kỵ tướng quân, phong hiệu là tử tước. Hương Loan làm người chỉ huy đội quân lần này, nhưng tất cả những chiến sĩ tham gia sẽ do Áo Lợi Duy Lạp làm thống soái, nếu là các vấn đề có liên quan đến chiến đấu, Áo Lợi Duy Lạp có thể tự mình quyết định.

Mệnh lệnh sau khi được Tây Nhĩ Duy Áo đại đế ban ra nhất thời khiến bá quan văn võ cùng với những người dân thường ở xa xa cũng đều phải cất tiếng thở dài. Ai cũng biết, Tây Nhĩ Duy Áo đại đế thương

yêu nhất chính là người con gái độc nhất này, là một hoàng thái tử, Phí Tư Thiết Lạp hiển nhiên không thể nào tới Pháp Lam để đối diện với hiểm nguy. Tây Nhĩ Duy Áo đại đế để cho nữ nhi duy nhất của lão dẫn đầu đoàn quân tham gia cuộc chiến " Thất Long Thất Quốc", chẳng những rất coi trọng cuộc chiến lần này, mà đồng thời cũng nói cho mọi người biết, người của hoàng gia tuy cũng tham gia đối mặt với nguy hiểm, nhưng tuyệt đối sẽ không vì những chiến sĩ vì họ mà phải liều thân chiến đấu. Đồng thời, lão đối với việc phong hiệu cho Áo Lợi Duy Lạp không chút do dự như vậy cũng để nói cho thần dân: Công chúa chỉ là người dẫn đầu, tuyệt sẽ không có ảnh hưởng gì đến cuộc chiến lần này. Loại hoài bão như vậy sao có thể nào không khiến cho người ta bội phục chứ?

Áo Lợi Duy Lạp tiến nhanh tới vài bước. Một mặt khụy gối trên mặt đất. Một mặt khom người hành lễ, với nghi thức trang trọng nhất của một kỵ sĩ,

- Tạ ơn bệ hạ phong thưởng. Thần, Áo Lợi Duy Lạp Tử La Lan,vì danh dự của Tử La Lan gia tộc, thề có linh hồn và tính mạng của bản thân. Nếu lần này tham gia trận chiến Thất Long Thất Quốc mà không thể đắc thắng trở về, thần tình nguyện chết trên sa trường.

- Đứng lên đi. Hỡi những dũng sĩ của ta. Hãy hứa với ta, hết lòng bảo vệ công chúa cho tốt. Các ngươi cùng nàng ra đi, thì đồng thời cũng phải bình an trở về. Ta tin tưởng vào năng lực của các ngươi. Đồng thời, ta cũng hy vọng được thấy, quang mang của gia tộc Tử La Lan có thể tỏa sáng trên mình ngươi .

- Vâng, thưa bệ hạ.

Áo Lợi Duy Lạp lúc này đứng dậy. Thân thể hắn cũng vì chút kích động mà run rẩy. Năm nay bản thân hắn mới chỉ hơn hai mươi tuổi. Có thể ở độ tuổi này mà được sắc phong làm ngân tinh long kỵ tướng và phong hiệu tử tước của đế quốc đã là một điều siêu việt hơn rất nhiều so với các bậc tiền nhân trong gia tộc. Cũng vì thế mà trở thành một thủ lĩnh trẻ tuổi nhất trong lịch sử Mễ Lan thành.

Tây Nhĩ Duy Áo khoát tay. Cùng với lão xuất thành còn có bốn ngàn long kỵ binh phân biệt là một ngàn Ai Lý Khắc Mẫn long kỵ binh và một ngàn Mã Kỳ Nặc Thiết long kỵ binh, đi theo Hương Loan công chúa và đại ma đạo sư Nguyệt Huy, hội hợp cùng một chỗ với hơn năm trăm người của đám Diệp Âm Trúc.

Hương Loan khi vừa hiện thân. Ánh mắt cứ như gắn chặt trên người Diệp Âm Trúc, giống như cười mà không phải cười nhìn hắn. Nàng tựa hồ muốn nói, ngươi không dẫn ta theo, ta đây cũng có biện pháp mà. Phía sau lưng Hương Loan, chính là Hải Dương đang ngồi trên giác mã (ngựa có sừng) theo hầu.

Nhìn vẻ tươi cười của Hương Loan. Diệp Âm Trúc thật sự có chút bất đắc dĩ, dẫn theo vị công chúa này, đối với cuộc chiến Thất Long Thất Quốc thật không có chỗ tốt, ngược lại còn có thêm một người phải bảo vệ.

Tây Nhĩ Duy Áo với thanh danh của một vị quân chủ, tiến hành nghi thức rất trọng thể tiễn hơn hai ngàn người bọn Diệp Âm Trúc hơn mười dặm đường mới quay lại Mễ Lan thành. Bọn người Diệp Âm Trúc, rốt cục đã bước trên con đường chiến chinh, hướng tới trận chiến Thất Long Thất Quốc.

So với Diệp Âm Trúc, Ly Sát hiển nhiên ưa thích Hải Dương hơn một chút. Sau khi trải qua những nghi thức rườm rà của Tây Nhĩ Duy Áo, Ly Sát trước tiên hất Diệp Âm Trúc từ trên lưng nó rơi xuống đất. Rồi đưa Hải Dương bay vút lên không trung. Mặc dù Hải Dương cũng không muốn rời khỏi Diệp Âm Trúc nhưng với thân thể là một ma pháp sư như nàng hiển nhiên không cách nào ứng phó được với chuyến đi gấp rút như vậy. Nếu đợi hai con Tuyết Long Báo Bảo Bảo của nàng lớn thêm chút nữa, có lẽ còn có thể.

Ngay sát na khi Ngân Long Ly Sát dẫn theo Hải Dương bay lên không. Bên ngoài thành Mễ Lan thành là những tiếng hoan hô hô vang Mễ Lan thành tất thắng.

Áo Lợi Duy Lạp phụ trách chỉ huy tất cả quân đội. Diệp Hồng Nhạn phụ trách chỉ huy năm trăm tử thần chiến binh, còn Diệp Âm Trúc chỉ có thể cưỡi con giác mã vốn là tọa kỵ của Hải Dương. hộ tống Hương Lan công chúa và đại ma đạo sư Nguyệt Huy.

Trên khuôn mặt Hương Loan nở nụ cười có vài phần đắc ý, nàng không thèm nhìn Âm Trúc dù chỉ một cái liếc mắt, những hộ vệ xung quanh và Nguyệt Huy đại sư không ai là không có tọa kỵ. Tốc độ của mọi người khi lên đường vì có thêm thiết long của Mã Kỳ Nặc Thiết nên không hề nhanh.

Hương Loan không để ý tới mình, Diệp Âm Trúc nhân lúc thanh nhàn thoải mái, bèn thể hội diệu dụng của Thần Nguyên Ma Pháp Bào, tĩnh lặng tu luyện trên lưng con giác mã.

Thời gian một ngày trôi qua thật nhanh, màn đêm buông xuống, Áo Lợi Duy Lạp ra lệnh cho toàn thể mọi người nghỉ ngơi.

Vì phải nhanh chóng lên đường tới Pháp Lam, bọn họ phải qua đêm ở nơi đồng không mông quạnh.

Sai khi dùng bữa tối, Diệp Âm Trúc vừa muốn bắt đầu tu luyện, nhưng hắn cảm giác được bên ngoài có một trận pháp lực đang dao động. Sự nhạy cảm của Ngân Long đối với ma pháp nguyên tố đã cho hắn biết người tới là ai.

- Ta có thể vào được không ?

Thanh âm già nua vang lên.

- Đương nhiên có thể.

Màn trướng bồng được vén lên, Nguyệt Huy đại sư từ bên ngoài bước vào trong.

- Chào người, Nguyệt Huy tiền bối.

Diệp Âm Trúc chủ động vấn an.

Thần sắc của Nguyệt Huy lúc này có vẻ từ hòa hơn rất nhiều:

- Ban ngày vì có sự xuất hiện của công chúa, nói chuyện thật không tiện. Ta phải xin lỗi cậu, Nguyệt Minh đã trở về rồi, có lẽ ta thực sự đã sai lầm. Sau chuyến đi tới hoang nguyên phía bắc, nó trở nên vui vẻ hơn so với trước kia rất nhiều.Chuyện giữa nó và Minh Tuyết may mà có cậu giúp đỡ. Ngày đó ta thật quá lỗ mãng, mong cậu bỏ qua cho ta.

Diệp Âm Trúc mỉm cười, đáp:

- Chỉ cần ngài không trách ta là tốt rồi.

Nguyệt Huy gật đầu, lão nhìn Âm Trúc rất kỹ, rồi nói:

- Cậu là một thanh niên xuất sắc, ta và sư phụ cậu , Phất Cách Sâm viện trưởng lại là lão bằng hữu với nhau. Cuộc chiến '' Thất Long Thất Quốc Bài Vị" (cuộc chiến để sắp xếp thứ hạng của rồng và bảy nước) vạn phần nguy hiểm, mỗi một lần tổ chức đều khác so với trong quá khứ , phải cẩn thận bảo vệ bản thân, công chúa thế nào cậu không cần lo lắng, chỉ cần ta chưa chết, thì không ai dám xúc phạm đến công chúa dù chỉ một phân.

- Diệp Âm Trúc.

Khi hai người còn đang nói chuyện, bên ngoài trướng bỗng có tiếng gọi .Chính là thanh âm của công chúa.

Diệp Âm Trúc sửng sốt một chút, nhìn về phía Nguyệt Huy,trong mắt Nguyệt Huy cũng lộ vẻ nghi hoặc, hiển nhiên lão cũng không rõ vì sao đã khuya thế này Hương Loan lại còn tới kiếm hắn. Hướng tới Diệp Âm Trúc tạo thành một thủ thế từ biệt, một tầng tử hắc sắc vụ khí (màn sương màu tím sẫm) dưới chân Nguyệt Huy bành trướng , khi màn vụ khí bao trùm khắp toàn thân, thân ảnh của vị ám ma hệ đại ma đạo sư này bỗng nhiên biến mất.

Diệp Âm Trúc từ trong trướng bồng bước ra, hắn đang nhìn thật kỹ Hương Loan đang vận một bộ y phục bình thường đơn giản thường thấy trong cung . Hắn không thể không thừa nhận, Hương Loan bất luận vận trang phục hoa lệ hay đơn giản đều là rất đẹp. Vẻ đẹp tuyệt mỹ và cao quý của nàng hoàn toàn do trời cao ban tặng.

- Công chúa điện hạ, có chuyện gì cần sai bảo sao?

Diệp Âm Trúc hành lễ với Hương Loan.

Hương Loan không hề tức giận nói:

- Đương nhiên là có chuyện cần ngươi giúp. ngươi đi theo ta.

Vừa nói, nàng vừa chuyển thân rời đi.

Diệp Âm Trúc rất bất đắc dĩ đành phải theo sau.

Hương Loan vẫn đi về phía trước, rất nhanh đã rời khỏi phạm vi đóng quân của quân danh, bởi vì có Diệp Âm Trúc theo sau hộ tống, nên không có ai dám hỏi han.

- Công chúa điện hạ, mặc dù nơi đây vẫn còn trong phạm vi Mễ Lan thành, nhưng người thân phận tôn quý, chúng ta không nên rời đi quá xa thì hay hơn.

Mắt thấy Hương Loan sau khi rời khỏi doanh trận vẫn không hề có ý định dừng bước, Diệp Âm Trúc không nhịn được phải nhắc nhở nàng.

Hương Loan ho khan một tiếng, về tiếp tục tiến về phía trước, vừa chẳng có chút ý tốt gắt lên:

- Ta phải rời khỏi quân doanh, ngươi cần chi phải quan tâm? Ngươi nếu vẫn còn là thần tử của Mễ Lan thành, nhất nhất phải nghe theo mệnh lệnh của ta.

Diệp Âm Trúc nhướng mày, cước bộ nhất thời ngừng lại,

-Hương Loan, cô chớ quên, bây giờ ta không phải đại biểu cho Mễ Lan thành, mà là Ngân Long thành. Lần này tới Pháp Lam, tham gia vào cuộc tranh đấu giữa bảy nước , nguy hiểm thế nào, hà cớ gì cô lại muốn tới nơi này?

Hương Loan cũng đã dừng chân, nhưng lưng vẫn quay về phía Diệp Âm Trúc,

- Ta rất muốn đi theo. Tại sao ngươi lại có thể cùng Hải Dương đi tới mọi nơi, còn ta lại giống như con chim bạch yến bị giang trong chiếc lồng vàng, thủy chung không có cách nào rời khỏi Mễ Lan thành. Ta thật chán ghét cảm giác này, thật đáng ghét, đáng ghét, đáng ghét mà ……

Sau khi nói xong ba từ '' đáng ghét" cuối cùng, thanh âm của nàng có vài phần nghẹn ngào.

Diệp Âm Trúc thầm than một tiếng, hấn chậm rãi tiến tới sau lưng của Hương Loan

- Học tỷ (giống như sư tỷ), nàng đừng như vậy. Sinh ra trong một gia đình đế vương vừa là may mắn cũng vừa là bất hạnh. Có thu hoạch, tất nhiên cũng phải có mất mát. Mặc dù nàng thiếu đi tự do, nhưng bù lại thân phận của nàng lại rất tôn quý. Chúng ta trở về đi, đừng để mọi người lo lắng, được không?

Hương Loan đột nhiên xoay người, Diệp Âm Trúc bởi vì đang đứng sau lưng nàng nhất thời hoảng sợ, tự bản thân ý thức phải lui lại một bước, lúc này mới tránh được đụng chạm với Hương Loan. Lúc này, hai người đang đứng đối diện,khoảng cách còn chưa tới một thước, hương thơm tươi mát trên người Hương Loan từ từ truyền lại, dung nhan tuyệt mỹ dưới ánh trăng như ẩn như hiện thật động lòng người

Đôi mắt tuyệt mỹ của nàng từ từ bao phủ bởi một màn thủy vụ mờ nhạt, khiến người ta không nhịn được muốn thương tiếc nàng,

- Âm Trúc, ngươi biết không? Nếu có thể lựa chọn, ta tình nguyện trở thành một người bình thường. Làm một thiếu nữ có dung mạo bình thường.

Diệp Âm trúc sửng sốt một chút, hấn thật sự không thể nào hiểu nổi ý nghĩ của Hương Loan lúc này

- Hương Loan học tỷ à, thân phận và dung mạo của nàng, không một nữ nhân nào lại không hâm mộ, tại sao nàng lại ……

_____***_____

Hương Loan nở nụ cười khổ,

- Ngươi thấy đó, ta đứng trên rất nhiều người. Không sai, thân phận của ta đích thực cao quý, mà công chúa của đệ nhất đế quốc đại lục, có không biết bao nhiêu người tới nịnh nọt ta. Mà dung mạo trời sinh của ta lại càng khiến cho nhiều người đeo đuổi. Nhưng trong số bọn họ, có bao nhiêu người thích con người thực sự của ta? Thứ bọn họ thích, chỉ là tướng mạo của ta, thân phận của ta mà thôi. Ta thực sự muốn làm một nữ nhân bình thường, có thể tìm được một nửa thực sự của ta, cùng nam nhân đó chung sống hạnh phúc bên nhau, bình yên sống hết cuộc đời. Nhưng ta lại không làm được. Làm công chúa của một đế quốc, ta

có rất nhiều chuyện phải giải quyết, mà thân phận này đã định sẵn cuộc hôn nhân tương lai của ta phải hi sinh cho chính trị. Mĩ lệ thì sao nào ? Nữ nhân dù có mĩ lệ đến đâu cũng có một ngày nào đó sẽ già đi. Lúc ta già đi, sẽ có ai yêu thích ta chứ? Không nhắc đến chuyện quốc gia, thì bản thân ta cũng được định sẵn không thể có tự do, càng không cần phải nói đến vui sướng và hạnh phúc. Mỗi khi ta nghĩ đến cuộc sống sau này, ta chỉ thấy một mảng đen tối trước mắt. Lần này đi tới Pháp Lam, chính là yêu cầu đặc biệt của ta với phụ hoàng. Tương lai nếu phải gả cho người mình không thích, phải sống nửa cuộc đời còn lại trong buồn chán khô khan, chi bằng oanh oanh liệt liệt hy sinh vì đế quốc thì hay hơn.

Đây là lần đầu tiên Diệp Âm Trúc nghe được những điều xuất phát từ tận đáy lòng của Hương Loan, nàng lúc này thần sắc không hề có chút che đậy, cũng chỉ có lúc này, Diệp Âm Trúc mới phát hiện, Hương Loan cũng chỉ là một nữ hài tử, rất cần sự thương yêu và cảm thông của người khác.

- Hương Loan học tả,ta có thể giúp gì được cho nàng?

Diệp Âm Trúc thật sự không biết phải an ủi Hương Loan thế nào.

Hương Loan nghiêm túc gật đầu, đáp:

- Đương nhiên có thể.

Diệp Âm Trúc hỏi:

- Ta phải làm sao mới giúp được nàng?

Hương Loan nhìn chăm chú vào đôi mắt trong trẻo của hắn, do dự một lát, rồi nói hai chữ.

- Lấy ta.

Nghe nàng nói xong, Diệp Âm Trúc không nhịn được chấn động,

- Học tỷ, nàng đừng nói chơi. Nàng là công chúa đế quốc, ta ư, ta sao có thể được ……

Hương Loan hừ lạnh một tiếng,

- Không có gì không được. Ngươi là người được phụ hoàng coi trọng nhất. Lại có thân phận là ngoại tịch của Ngân Long. Chỉ cần ngươi cầu xin phụ hoàng được lấy ta, ta nghĩ, người rất có khả năng đáp ứng ngươi.

Diệp Âm Trúc có chút bứt rứt khó chịu:

- Nhưng, nhưng mà, giữ chúng ta không hề có tình cảm! Điều này, điều này sao có thể ……

Trong mắt Hương Loan lộ vẻ buồn rầu.

- Chuyện này ta đã suy nghĩ rất lâu rồi. Phải gả cho một người mà mình căn bản chưa hề biết mặt, cùng hắn đi về quốc gia của hắn, không bằng gả cho ngươi. Ít nhất ngươi là người tốt, ít nhất ngươi sẽ không khi dễ ta, ta cũng có thể có tự do của bản thân. Ta biết người mà ngươi thích là Hải Dương, hãy yên tâm , ta sẽ không quấn lấy ngươi, điều ta muốn chỉ là danh phận giữa hai ta. Chỉ cần ngươi có thể dẫn dắt các chiến sĩ Mễ Lan thành trong cuộc chiến Thất Long Thất Quốc Bài Vị giành được thắng lợi sau cùng, cho dù ngươi muốn đồng thời lấy ta và Hải Dương, ta nghĩ. phụ hoàng cũng sẽ đồng ý thôi. Chỉ cần ngươi đồng ý, ta sẽ đi nói với Hải Dương. Thế nào?

- Ta, ta ……

Diệp Âm Trúc há họng cứng lưỡi nhìn Hương Loan, hắn thế nào cũng không ngờ Hương Loan lại đột nhiên đưa ra thỉnh cầu như vậy. Thời khắc này, phải đối mặt với vấn đề tình ái này, hắn nhất thời căn bản không biết trả lời ra sao.

Hương Loan trừng mắt hung hăng nhìn hắn, xoay người bước về phía xa xa, vừa đi vừa nói:

- Thôi quên đi, đợi chúng ta sống sót trở về Mễ Lan thành rồi nói sau.

- Học tỷ, nàng muốn đi đâu?

Diệp Âm Trúc đẩy nhanh cước bộ đuổi theo.

- Đi tắm rửa,nên kiếm ngươi tới bảo vệ ta, không được sao?

Hương Loan nói chuyện rất tự nhiên.

- Tắm rửa?

Diệp Âm Trúc sửng sốt một chút, trong đầu chỉ trong nháy mắt hiện lên xúc cảm kỳ dị ban đầu khi Hương Lan trong lòng hắn.

Hương Loan nói:

- Vừa rồi trước khi lập trại , ta phát hiện cách đó không xa có một dòng sông trong vắt, người ta là nữ hài tử, nhưng ta lại không giống Hải Dương có thể thoải mái dựa dẫm nhờ vả ngươi. Mỗi ngày đều phải tắm rửa, nếu không tắm rửa chắc ta chết vì khó chịu mất. Trong đội ngũ chỉ có Hải Dương và ngân long là phái nữ. Ngân long dù ta làm thế nào nó cũng không nhúc nhích, Hải Dương lại không biết võ công. Nghĩ tới nghĩ lui, là ngươi khiến cho ta có cảm giác an toàn nhất. Dù sao ngươi cũng không phải là tên háo sắc,có thể quay đầu lại để ta cởi quần áo được không?

Diệp Âm Trúc rất muốn cự tuyệt,nhưng cước bộ của Hương Loan càng lúc càng nhanh, nữ hài tử như nàng còn chưa lĩnh hội hết năng lực chân chính của một thần âm sư,ở địa phương rừng hoang núi thẳm này vạn nhất nếu gặp nguy hiểm thì phải làm sao? Mà nàng lại là công chúa của đế quốc, Diệp Âm Trúc lại không thể không đưa nàng trở về, bất đắc dĩ phải đi theo nàng.

Lúc này, bầu trời trở nên hoàn toàn tối sầm, mùa hè mặc dù sắp qua ,nhưng nhiệt độ của bầu không khí vẫn còn nóng ấm, mặt trời xuống núi tịnh không phải là sẽ khiến thời tiết mát mẻ hơn, bởi vì mặt đất sau một ngày bị nung nóng dưới vầng thái dương lúc này mới chính thức tỏa ra phần nhiệt lượng được tích tụ trong ngày.

Đi xuyên qua một rừng cây, quả nhiên ,tiếng nước chảy róc rách nhẹ nhàng lọt vào tai , Hương Loan cũng không thèm nhìn Diệp Âm Trúc nữa, nàng vui sướng kêu một tiếng, vội vàng chạy theo phương hướng phát ra âm thanh.

Diệp Âm Trúc bất đắc dĩ phải đuổi theo sau lưng,thứ mà Hương Loan mặc chính là quần dài, vận động thật sự không tiện, tầm nhìn trong đêm lại không tốt, vài lần suýt nữa vấp phải những gốc cây hay tảng đá trên mặt đất, may là Diệp Âm Trúc đi theo sau đỡ nàng mới khiến nàng không bị ngã.

Đi thêm khoảng ba trăm thước, bọn họ đã ra khỏi rừng cây,đúng như lời Hương Loan đã nói, một dòng sông trong văt đã hiện ra trước mắt. Lòng sông cũng không thực sự rộng rãi, ước chừng chỉ khoảng ba mươi thước, dưới ánh trăng có thể nhìn thấy làn nước trong vắt đang lững lờ trôi, Diệp Âm Trúc bằng vào cảm giác nhạy cảm của tử tinh huyết mạch cẩn thận xem xét xung quanh một chút, cũng không phát hiện có khí tức của ma thú.

- Uy, ngươi còn chưa chịu đi. Chẳng lẽ còn muốn nhìn ta tắm rửa sao?

Song thủ của Hương Loan đưa lên đặt trên vạt áo.

Diệp Âm Trúc cuống quít xoay người lại,

- Học tỷ,nàng tắm nhanh lên một chút. Vạn nhất mọi người phát hiện nàng tự nhiên mất tích sẽ không hay đâu.

Hương Loan không hề mở miệng, chỉ cười trộm một tiếng, mặc dù đơn thuần chỉ là những kích thích về thính giác, nhưng vẫn khiến cho Diệp Âm Trúc đỏ mặt tía tai. Dù sao, tuyệt đỉnh mỹ nữ như Hương Loan, kích thích như thế thật sự quá lớn. Thân hình của một mỹ nữ đang lõa thể chỉ cách hắn trong gang tấc thôi mà! Mặc dù ý chí của Diệp Âm Trúc rất kiên định, nhưng nếu nói một chút liên tưởng cũng không có thì không có khả năng. Dù sao, hắn cũng là một nam nhân bình thường mà.

- Không cho nhìn lén người ta nha.

Đang lúc Diệp Âm Trúc chuẩn bị ngồi xuống minh tưởng, Hương Loan đột nhiên xuất hiện bên cạnh hắn, dọa cho hắn sợ phát khiếp, trong lúc mơ hồ, hắn chẳng những nhìn thấy mái tóc dài và dung nhan mĩ lệ của Hương Loan, mà thậm chí còn thấy bờ vai trần trắng nõn của nàng.

- Học tỷ, nàng tắm nhanh như vậy sao.

Diệp Âm Trúc cuống quít nhắm chặt hai mắt, một chút cũng không dám di động,lo sợ hắn sẽ đụng chạm đến thân thể xích lõa của nàng (xích lõa hay lõa thể đều để chỉ thân thể trần truồng).

Hương Loan phát ra những tiếng cười trong trẻo như tiếng chuông bạc,

- Ngươi cũng thật là kẻ ngay thẳng mà. Trông chừng cẩn thận quần áo của ta cho ta , ta để ngay phía sau ngươi.

Tiếng nước vang lên,cùng với tiếng rên vì thoải mái của Hương Loan, hiển nhiên nàng đã bước xuống sông rồi.

Nuốt một ngụm nước bọt, trống ngực của Diệp Âm Trúc đập nhanh thêm không ít, tuy hắn đối với chuyện tình cảm không có nhiều hiểu biết, nhưng thân thể tráng kiện, bản năng nam tính sơ với những nam nhân khác còn mãnh liệt hơn. Trong đầu lúc lạnh lúc nóng, dục vọng tuy bị lý trí áp chế gắt gao nhưng nó vẫn không ngừng tấn công vào phòng tuyến vững chắc mà bản thân hắn dựng lên.

Tiếng nước và tiếng rên rỉ đầy thoải mái của Hương Loan thỉnh thoảng vang lên, để giảm bớt ảnh hưởng khác thường do cảnh tượng này mang lại, Diệp Âm Trúc từ Tu Di Thần Giới lấy ra Hải Nguyệt Thanh Huy Cầm, khẽ khàng đánh đàn. Không có chút tinh thần lực được quán nhập, chỉ đơn giản là gảy đàn, khúc " Lục Thủy" đầy nhàn nhã phiêu sái vang lên từ bàn tay tám ngón đang gảy đàn của hắn.

Không hổ là thiên tài thần âm sư, song thủ của Diệp Âm Trúc khi vừa chạm đến dây đàn, thì bao nhiêu dục vọng trong lòng nhất thời từ từ biến mất. Xá cầm chi ngoại tái vô tha vật (Ngoại trừ cây đàn, không quan tâm đến những thứ khác), đây là điều mà một đệ tử của Cầm Tông nếu muốn mạnh lên trước hết phải tu luyện. Diệp Âm Trúc không thể nghi ngờ là một trong số những người làm được điều này. Có cây đàn, tựa hồ như có tất cả.

Nghe tiếng đàn,ở phía của Hương Loan ngoại trừ có những tiếng nước chảy thì không còn âm thanh nào khác, nếu Diệp Âm Trúc nhìn nàng, nhất định sẽ phát hiện, trong đôi mắt trong trẻo mĩ lệ kia có thêm vài phần mông lung đẹp đến mê người, làn thủy vụ phát tán, nàng tùy thời có thể rơi nước mắt .

Hương Loan năm nay đã mười chín tuổi rồi. So với Diệp Âm Trúc, nàng còn phải hơn hắn hai tuổi. Trên đại lục Long Khi Nỗ Tư, độ tuổi của nàng là độ tuổi để kết hôn. Trước đó nàng đã có nói rõ ràng với Diệp Âm Trúc, là nữ nhi độc nhất của hoàng đế đế quốc Mễ Lan, Tây Nhĩ Duy Áo, nên nàng không thể có tự do trong hôn nhân, chỉ có thể vì ích lợi của quốc gia, hy sinh vì chính trị. Lựa chọn tốt nhất, chính là vương tử của ba đế quốc liên minh với Mễ Lan thành. Hương Loan từ nhỏ đã được Tây Nhĩ Duy Áo cực kỳ sủng ái, cho nên mới có thể duy trì được tình cảnh từ khi mười tám tuổi mà vẫn chưa kết hôn, nhưng với thân phận của nàng, cho dù là Tây Nhĩ Duy Áo đại đế cũng không thể kéo dài thời hạn kết hôn này tới vô hạn, bản thân lão phải duy trì công đạo cho hoàng thất cũng như thần dân. Lần này khi Hương Loan dẫn quân xuất chinh, Tây Nhĩ Duy Áo đã đưa ra cho nàng thông điệp cuối cùng, Ba Lặc Mạc vương quốc, A Tư Khoa Lợi vương quốc, Phật La vương quốc, trong ba quốc gia này tổng cộng có mười vương tử trẻ tuổi, Tây Nhĩ Duy Áo đã nhượng bộ đến mức cuối cùng, là để cho Hương Loan lựa chọn trong số mười gã vương tử này một người làm trượng phu tương lai của nàng .

Hương Loan từ nhỏ đã rất thích tự do, loại hôn nhân chính trị này là điều nàng rất ghét, từ nhỏ đến lớn, nàng mặc dù lớn lên trong cảnh chúng tinh phủng nguyệt (muôn sao chầu mặt trăng, ý là bao nhiêu chăm sóc tốt đẹp nhất đều dành cho nàng), nhưng thời gian thực sự vui sướng nhất, chính là khi bước vào Mễ Lan học Viện mới xuất hiện một chút tự do nhất định. Bản thân nàng rất yêu thích cảm giác này, cũng rất sợ cảm giác này rời bỏ bản thân. Mỗi khi nàng nghĩ đến bản thân phải gả cho một nam nhân xa lạ chưa hề gặp mặt, trong mòng nàng lại cực kỳ sợ hãi.

Nàng thích Diệp Âm Trúc, ít nhất cũng là cảm giác giữa những người bằng hữu, hoặc có thể nói, bản thân Hương Loan cũng không biết cái gì gọi là yêu. Nhưng mỗi khi thấy Diệp Âm Trúc và Hải Dương ở bên nhau, chứng kiến Hải Dương vì Âm Trúc mà cười nói vui vẻ, bên trong nội tâm của nàng đột nhiên có cảm giác rất đặc biệt, cảm giác này từ nhỏ đến lớn chưa từng xuất hiện. Đó chính là sự hâm mộ. Hương Loan là một nữ hài tử thông minh, nàng biết sựu có mặt của Âm Trúc đối với Mễ Lan thành mà nói là cực kỳ quan trọng, Tây Đa Phu nguyên soái đã già, là tân ngoại tịch của Ngân Long thành, thần âm hệ thiên tài đệ tử, chỉ cần hắn ra sức cho đế quốc, vậy tương lai hắn có thể tiếp nhận vị trí của Tây Đa Phu nguyên soái, lại luận thêm về ma pháp , thành tựu của hắn thậm chí còn trên Tây Đa Phu nguyên soái.

oo¢u G\yỀjX oo¢I ¦ _Ŀj i \Îj [Ìq i \Đ§

Người khác có lẽ chỉ biết Mễ Lan đế quốc có một vị trưởng công chúa là Ny Na, nhưng chỉ có số ít người có huyết mạch hoàng gia trực hệ mới chánh thức hiểu rõ địa vị của Ny Na trong đế quốc, bất cứ một câu nói gì của nàng cũng có thể ảnh hưởng đến quyết sách của Tây Nhĩ Duy Áo đại đế. Có được sự cổ vũ của Ny Na, cộng thêm Hương Loan tự hỏi bản thân mình, nàng mới có quyết định thay mặt đế quốc, tham gia cuộc chiến Thất Long Thất Quốc Bài vị. và cũng mới có những lời nói với Âm Trúc khi trước. Duy nhất một điều khiến Hương Loan hơi áy náy, chính là về Hải Dương. Đó là tỷ muội tốt của nàng a! Hương Loan rất muốn kiếm Hải Dương nói chuyện, nhưng nàng lại không có dũng khí đó.

Ánh trăng chiếu rọi trên làn da trắng nõn tươi non của Hương Loan, làm phát tán quang mang thánh khiết, nhẹ nhàng rũ bỏ những mệt mỏi của bản thân, từ từ hồi phục. Trong lòng nàng thầm kinh ngạc, cầm khúc của Diệp Âm Trúc chẳng lẽ đã tới mức như vậy sao? Không có ma pháp lực quán nhập lại có thể ảnh hưởng đến tâm tính của bản thân. Nhìn thấy bóng lưng cao lớn đang ngồi nghiêm trang ở đó, Hương Loan nghiến răng, âm thầm hạ quyết tâm. Nàng cho dù không tin tưởng vào cảm giác của bản thân, nhưng tuyệt đối sẽ không hoài nghi phán đoán của cô cô nàng. Ít nhất, trong mười năm trước, phán đoán của cô cô chưa bao giờ sai.

Khi khúc ‘’ Lục Thủy” yên lặng chấm dứt. Lòng của Diệp Âm Trúc đã hoàn toàn bình tĩnh trở lại, lúc này trong lòng hắn đã không còn dục vọng. Khi lòng bình tĩnh lại , biên độ của cảm quan đã gia tăng rất lớn. Hai mắt khép hờ, cảm thụ khí tức của đại tự nhiên ở bên cạnh, một loại cảm giác nhàn nhã khiến toàn thân hắn ngập tràn cảm giác thư thái không nói nên lời.

Hương Loan đột nhiên cảm giác được trong đôi mắt mơ hồ của nàng, bóng lưng vốn dĩ cao lớn kia tự nhiên biến mất, trước mắt chỉ còn lại mảng rừng cây u ám. Nhưng khi nàng cẩn thận nhìn lại, Diệp Âm Trúc vẫn đang ngồi ở đó như trước. Đây không phải là ảo ảnh chứ?

Nếu lúc này Tần Thương ở đây, nhất định lão sẽ rất kinh ngạc về trạng thái của Diệp Âp Trúc lúc này, bởi vì đây chính là cầm nghệ chí cảnh - Thiên Nhân Hợp Nhất.

Thân tâm hoàn toàn trầm tĩnh lại, cảm thụ khí tức của đại tự nhiên. Diệp Âm Trúc tĩnh tu cầm nghệ hơn mười năm, rốt cục ở đây, trong lúc tĩnh lặng đã đạt tới cảnh giới mà muôn người mơ tưởng. Thiên Nhân Hợp Nhất, dung hợp làm một với đại tự nhiên, không đơn thuần chỉ hấp thụ thiên địa linh khí và ma pháp nguyên tố mà còn hóa thân trở thành một phần tử của đại tự nhiên. Sự chênh lệch giữa hai cảnh giới vô cùng lớn lao.

Lòng của Diệp Âm Trúc đang rất thanh tĩnh, yên tĩnh đến mức có thể cảm nhận tinh thần lực đang lưu chuyển trong nội thể. Đúng thế, tinh thần lực dĩ nhiên cũng giống như đấu khí có thể lưu chuyển, phát tán ra, đi tới khắp các ngõ ngách trong nội thể. Thần Nguyên Ma Pháp Bào không ngừng truyền đến nguyên tố vô cùng thuần khiết cùng tinh thần lực do bản thân phát tán ra , kết hợp với nhau, hình thành một vòng tuần hoàn đặc biệt. Trong lúc mơ hồ, Diệp Âm Trúc có thể cảm thấy tất cả mọi thứ trong đầu hắn. Tinh thần chi hải vốn đang yên bĩnh tĩnh lặng, giờ phút này đột nhiên nình thành một dòng xoáy rất lớn, một dòng xoáy rất ôn hòa, không mang đến cho hắn chút thống khổ nhưng lại tự nhiên hình thành.

Một đạo bạch quang nhàn nhạt từ mi tâm của Âm Trúc đột nhiên xuất hiện, trong đêm tối đặc biệt rõ ràng. Đồng thời theo sự xuất hiện của bạch quang đó, còn có một tử sắc phù hiệu (phù hiệu màu tím). Đó là khí tức thuộc về ngân long. Ngay sau đó, điểm bạch quang này từ từ biến lớn, tất cả ma pháp nguyên tố giống như trăm sông đổ vào biển, ào ạt đổ về phía điểm bạch quang kia.

Xoay chuyển, bay lên, Diệp Âm Trúc trong khoảng khắc trong thấy dòng xoáy cự đại trong tinh thần chi hải đang cuộn lấy thân thể của hắn .

Ma pháp tu luyện trên Long Khi Nỗ Tư đại lục, là tuần tự tiến triển. Nhưng thứ mà Diệp Âm Trúc tu luyện có thể coi như ma pháp được không? Không, thứ hắn tu luyện khi ở Đông Long đế quốc chính là nền văn hóa tinh túy đã tích tụ không biết bao nhiêu năm ở đây, cầm nghệ đứng đầu trong tứ nghệ.

Cầm ma pháp của Đông Long đế quốc, và thần âm hệ ma pháp được lưu truyền trên Long Khi Nỗ Tư đại lục khác nhau không chỉ là biểu tượng của thải hồng cấp bậc. Mà còn có một khác biệt rất lớn, đó chính là cảnh giới.

Thần âm hệ ma pháp và những hệ ma pháp khác căn bản là không có gì khác. Pháp lực của ngươi chỉ cần đạt tới trình độ nhất định, tự nhiên có thể tiến lên cảnh giới tiếp theo. Đối với thần âm hệ ma pháp sư mà nói, nhạc khúc tựa như chú ngữ của tinh thần hệ ma pháp, cũng không có điểm gì đặc biệt.Nhưng cầm ma pháp của Cầm Tông trong Đông Long Bát Tông lại không như vậy.

Cầm ma pháp không chỉ cần sự đề thăng của ma pháp lực, mà đồng thời, quan trọng nhất chính là cảnh giới. Cầm khúc chỉ là một loại văn hóa, cũng là một loại tinh thần. Có thể thuộc nhuần nhuyễn cầm khúc thực rất dễ dàng, chỉ cần có thiên phú, lại thêm khổ công chuyên cần, qua một thời gian đàn tấu, sớm muộn gì cũng nắm bắt được. Nhưng mà, điểm khó khăn nhất trong chuyện tu cầm chính là cảnh giới. Cho dù trong cầm khúc của ngươi có ẩn chứa ma pháp lực cường đại thế nào, sử dụng đàn tốt ra sao, chỉ cần cảnh giới của ngươi chưa đạt đến một tầng nhất định, thì, ngươi cơ bản không thể trở thành cầm ma pháp sư cường đại. Tựa như khi Diệp Âm Trúc diễn tấu cầm khúc, chỉ cần diễn tấu được một phần ba, là có thể phát huy hết uy lực của cầm khúc, còn đệ tử của Thần Âm hệ trong Mễ Lan Ma Võ Học VIện lại phải cần diễn tấu ít nhất một nửa. Điều này không chỉ đơn thuần là chênh lệch về pháp lực, mà còn cả về cảnh giới nữa. Diệp Âm Trúc theo đó mà nói khi dung nhập được tâm tình trong cầm khúc, đó chính là đã đạt tới cơ sở của cầm ma pháp cảnh giới.

Tu luyện Xích Tử Cầm Tâm, Diệp Âm Trúc trời sinh đã có cảm ứng với cầm khúc, khiến hắn khi mới mười sáu tuổi đã hoàn thành bộ phận căn bản của cầm ma pháp cảnh giới, hơn nữa trụ cột này được kiến tạo vững chắc vô cùng. Đó chính là " xá cầm chi ngoại tái vô tha vật '' (Không còn đàn, không còn vạn vật). Điểm này mới là điểm huyền bí chính thức của việc dung nhập tâm tình trong cầm khúc. Trải qua thời gian hơn một năm rèn luyện, trải qua nhiều chuyện như vậy thì thời khắc này, trong tình huống không có gì là không thể, cảnh giới của hắn tự nhiên lại được đề thăng, từ ''xá cầm chi ngoại tái vô tha vật'', tăng lên tới ''thiên nhân hợp nhất". Cảnh giới như vậy, cho dù là Tần Thương cũng không thể đạt tới a! Cảnh giới được đề thăng, không phải chỉ khắc khổ tu luyện là có thể thành công, cơ hội, vận khí, cố gắng, tất cả đều không thể thiếu. Cứ tự nhiên như thế, Diệp Âm Trúc đã hoàn thành quá trình thăng hoa về cảnh giới. Mặc dù điều này sẽ không sản sinh hiệu quả đề thăng trực tiếp cho cầm ma lực, nhưng đã mở một cánh cửa lớn cho quá trình tu luyện trong tương lai của hắn. Cảnh giới đề thăng , vô hình trung cũng khiến cầm nghệ của hắn tăng tiến tới một cảnh giới cao hơn, nếu tiếp tục tu luyện, cũng không xuất hiện bình cảnh trì trệ không thể tăng tiến.

Diệp Âm Trúc cũng không biết, sự tăng tiến về cảnh giới không chỉ có liên quan tới mười sáu năm khổ tu Xích Tử Cầm Tâm cùng với thời gian hơn một năm trải qua nhiều chuyện, đồng thời, còn có quan hệ mật thiết tới Thần Nguyên Ma Pháp Bào đã cung cấp cho hắn nguyên tố thuần khiết nhất. Đúng vậy , bởi vì Thần Nguyên Ma Pháp Bào ngăn cản ma pháp lực hỗn tạp bên ngoài, chỉ cung cấp cho hắn nguyên tố tinh khiết nhất, mới có thể khiến hắn trong lúc cảm thụ khí tức của đại tự nhiên tự nhiên, không hề bị ngăn trở mà thoải mái tiến vào cảnh giới '' thiên nhân hợp nhất".

Hương Loan ngơ ngác nhìn Diệp Âm Trúc ở trước mắt đã biến thành một dòng xoáy màu trắng, màu trắng, trong thải hồng cấp bậc căn bản là không có màu sắc! Nhưng điều khiến nàng ngạc nhiên nhất, trong luồng bạch quang to lớn tuyệt nhiên không thấy xuất hiện một chút năng lượng khí tức, nhưng không khí lại tựa hồ trở nên càng ngày càng ít hơn, cảnh vật xung quang từ từ lặng yên vặn vẹo. Cuối cùng thì đã xảy ra chuyện gì vậy? Diệp Âm Trúc đang làm gì vậy?

Hương Loan thậm chí quên cả việc tắm rửa, nàng dù sao cũng là đế quốc công chúa, học nhiều biết rộng, mặc dù không biết Diệp Âm Trúc lúc này đang làm gì, nhưng nàng cũng hiểu được nàng lúc này tuyệt đối không thể quấy rầy hắn. Nàng cứ lẳng lặng ngâm mình trong làn nước trong suốt lạnh lẽo, theo dõi cảnh tượng kỳ dị trước mắt.

Khi dòng xoáy màu trắng sữa này khuếch tán đến cực đại, tất cả những thứ xung quanh tựa hồ đều biến mất, Diệp Âm Trúc chỉ thấy trước mắt một màn trắng xóa. Nhưng hắn lại có thể cảm nhận rõ ràng, tinh thần lực của bản thân, linh hồn lạc ấn cùng với đấu khí đều phát sinh những biến hóa rất lớn.Thể tích về tổng quan không gia tăng,Trúc đấu khí trước đó được Tây Đa Phu áp súc vẫn duy trì trình độ tử cấp sơ giai,

ma pháp lực cũng vẫn là Kiếm Đảm Cầm Tâm đệ thất giai. Nhưng [bất luận là đấu khí hay là ma pháp lực, tựa hồ lại có chút đặc tính mới. Vốn năng lượng của hai loại này không dễ dàng phối hợp với nhau, lúc này lại có vẻ thân thiết không còn khoảng cách, kinh mạch toàn thân phảng phất như trải qua lễ tẩy rửa, có thêm một tầng quang mang hỗn hợp của hai màu tử bạch sắc, tinh thần chi hải dĩ nhiên cũng lớn thêm ba lần khiến kẻ khác giật mình, còn tinh thần lạc ấn lại ngưng tụ trở thành một quang châu hai màu tử bạch sắc, trôi nổi trên tinh thần chi hải.

Cảnh tượng kỳ dị này đã nói cho Âm Trúc biết thực lực của bản thân đã xảy ra biến hóa long trời lở đất, mà đến ngay cả bản thân hắn cũng không biết biến hóa này đến tột cùng mang đến điều gì. Trước kia hai vị gia gia vẫn chưa từng nói qua đấu khí và ma pháp lực lại xẩy ra biến hóa như vậy, Trong khoảng thời gian ngắn.khi hắn vẫn đang ngồi ngiêm trang ở đó, hắn vẫn chưa phát giác ra bạch sắc quang mang xung quanh thân thể đã từ từ thu vào trong nội thể, hết thảy đã khôi phục như bình thường.

Bố Luân Nạp sơn mạch (Dãy núi Bố Luân Nạp).

Bỉ Mông cự thú đã lựa chọn một tòa sơn phong tương đối vắng vẻ hẻo lánh trong dãy Bố Luân Nạp Sơn, chỉ có những bậc cao cấp của tinh linh tộc, địa tinh và ải nhân tộc mới biết được sự tồn tại của nó.

Tử đang lẳng lặng ngồi trong huyệt động tu luyện thuộc về hắn. Là thống soái tối cao của tộc Bỉ Mông , là tử tinh bỉ mông đứng đầu trong tứ đại thần thú khiến hắn tự bắt buộc mình phải tu luyện. Mặc dù Diệp Âm Trúc không ở bên cạnh đàn cho hắn nghe, nhưng thông qua đồng đẳng bổn mệnh khế ước, chỉ cần Diệp Âm Trúc đang diễn tấu cầm khúc, hắn cũng sẽ nghe được.

Hôm nay, Tử vẫn tu luyện giống như mọi ngày. Từ sau khi hàng phục chiến tranh cự thú Cách Lạp Tây Tư, hắn bởi vì có linh hồn hiến tế của Cách Lạp Tây Tư mà đạt tới trạnh thái bát cấp đỉnh phong. Nhưng trạng thái bát cấp đỉnh phong này lại duy trì trong thời gian không ngắn.

_____***_____

Tử biết rất rõ ràng, cho dù là Tử tinh Bỉ mông, bát cấp và cửu cấp cũng là cả một ranh giới . Chỉ khi đạt tới cửu cấp, mình mới có thể chính thức bước trên đại đạo của tử tinh Bỉ Mông. Linh hồn chi hỏa do Cách Lạp Tây Tư dù sao cũng là lực lượng từ ngoại giới, nếu muốn hoàn toàn hấp thu chuyển hóa, nếu không thông qua quá trình tự tu luyện để tăng tiến tới tiêu chuẩn của cửu cấp ma thú, cho dù có sự trợ giúp của cầm ma pháp của Diệp Âm Trúc, sợ rằng cũng phải mất thời gian ba năm. Cho nên, Tử cũng không khẩn trương. Nhiệm vụ cần thiết nhất của hắn bây giờ, chính là giúp Diệp Âm Trúc kiến thiết Cầm Thành cho tốt. Điều này không chỉ vì căn cơ của Diệp Âm Trúc, đồng thời cũng là hậu phương lớn cho cuộc chiến tranh với cực bắc hoang nguyên sau này.

Đang lúc tĩnh lặng tu luyện, đột nhiên, Tử cảm thấy trong đầu phảng phất bị vật gì đó chọc vào. Không có cảm giác đau đớn, ngược lại là một loại cảm giác như có thứ gì đó phun ra. Tựa như trong đầu hắn vốn có một khí cầu, mà lúc này lại đột nhiên bị chọc thủng.

Không có cảm giác đau đớn ngược lại khiến Tử có chút kinh hoàng, khiến hắn vội vàng vận hành điều động bổn nguyên lực của mình, cố gắng khống chế cỗ năng lượng đang phun ra này. Nhưng rất nhanh hắn phát hiện ra bản thân mình đã thất bại, trong khoảnh khắc, cỗ năng lượng đang phun ra nhưng không phải là bổn nguyên lực này đã bao bọc toàn thân. Trong chớp mắt, thân thể của Tử đã bị bao bọc trong một màn tử vụ (sương mù màu tím) dày đặc .

Trên thân thể hình người của Tử, đột nhiên nổi lên một tử sắc kết tinh dày đặc, đôi mắt của Tử lúc này đã biến thành hai luồng tử diễm (lửa màu tím) chói mắt. Xương cốt phát ra những tiếng răng rắc. Mỗi chỗ từ trên xuống dưới trên khắp thân thể nhanh chóng xuất hiện dị biến.

Dần dần, phạm vi của tử sắc kết tinh càng lúc càng mở rộng, rồi hoàn toàn bao bọc lấy thân thể của Tử.hình thành lên một cái kén có đường kính vượt quá ba thước. Bên trong chiếc kén tử sắc này, có một đoàn bạch quang rất có tiết tấu lóe lên. Tất cả thuộc về khí tức của tử tinh bỉ mông, lúc này đã hoàn toàn bị phong tỏa trong chiếc kén này. Tử đang còn rất kinh ngạc chỉ trong nháy mắt đã tiến vào trạng thái ngủ say.

- Tử.

Mở hai mắt, điều đầu tiên mà Diệp Âm Trúc cảm nhận được chính là về Tử ở nơi phương xa . Nụ cười yếu

ớt hiện lên khoe môi của hắn. Trong lòng hắn thầm nghĩ : ' Tử, ngươi có cảm nhận được biến hóa của ta hay không? Ta nghĩ, ngươi hẳn là đang bước vào quá trình tiến hóa. Nếu không ta sẽ không đột nhiên phát hiện năng lượng của ngươi đột nhiên tăng mạnh và mất liên hệ về linh hồn với ta. Hảo huynh đệ, hy vọng lần tiến hóa này có thể khiến lực lượng của ngươi gia tăng.

Toàn thân đang trôi nổi, cũng không có cảm giác bản thân tràn ngập lực lượng, nhưng lúc này Diệp Âm Trúc lại rõ ràng cảm giác được bản thân và mọi thứ xung quanh đều rất thân cận. Cho dù là một gốc cây tiểu thảo yếu ớt, cũng phảng phất như đang muốn nói cho hắn chuyện gì . Ban đêm tại nơi đồng hoang này mặc dù rất yên tĩnh, nhưng lúc này Diệp Âm Trúc lại phảng phất cảm thấy bản thân như đang tham gia trong một buổi dạ tiệc của đại tự nhiên, cái loại cảm giác tuyệt vời này khiến hắn quên đi tất cả.

Hương Loan vẫn trầm mình trong nước như trước, đôi mắt nàng theo dõi chăm chú làn bạch quang từ khi xuất hiện cho đến lúc thu liễm vào trong thân thể của Diệp Âm Trúc. Hắn đã đứng lên rồi, a! Hắn sao lại chuyển thân về phía mình.Đôi mắt Diệp Âm Trúc đang nhìn về hướng của dòng sông. Hương Loan mỉm cười, khuôn mặt trở nên đỏ hồng, nhưng nàng rất nhanh đã phát hiện, Diệp Âm Trúc chuyển thân không phải nhìn về phía nàng mà là nhìn về phía xa xôi nơi chân trời.

Hương Loan trở nên ngây dại, nàng thậm chí quên luôn tình cảnh bản thân lúc này đang lõa thể, Diệp Âm Trúc đứng bên bờ sông nhìn về phương hướng nàng đang trầm mình, nhưng lúc này, Hương Loan đối với hắn có một loại cảm giác khác.

Tướng mạo vẫn anh tuấn như trước, nhưng chỉ trong thời khắc ngắn ngủi, khí chất của Diệp Âm Trúc đã có những biến hóa long trời lở đất ,vốn đang cao quý, ưu nhã đã hoàn toàn biến mất. Khi hắn mỉm cười thì đó là một nụ cười đầy ấm áp. Thời khắc này, người ta có thể cảm nhận từ trên người hắn có một cỗ cảm giác thân thuộc rất lớn. Thân thể hắn thậm chí còn phát ra ánh sáng yếu ớt, vô hình trung, lôi kéo hết mọi vật xung quanh. Hương Loan cũng không biết, Diệp Âm Trúc vừa mới tiến vào cảnh giới thiên nhân hợp nhất, còn chưa hoàn toàn đắm chìm trong cảm giác về cảnh giới này, vô hình trung đã phóng thích tinh thần khí tức mà phải mất nửa giờ mới mới có thể từ từ thu vào trong nội thể. Mà hắn lúc này tràn ngập hấp mị lực của thiên nhân hợp nhất, vừa vặn được Hương Loan nhìn rõ mồn một.

Dưới ý thức, Hương Loan vẫn đi về phía trước, giống như những thực vật xung quanh bị Diệp Âm Trúc hấp dẫn, muốn thân cận cùng nam nhân đã cùng thiên địa hợp nhất. Nhưng mà, nàng đã quên mình đang ở trong nước. Tiến lên trước một bước, vừa vặn giẫm lên một khối đá hình tròn to bằng trứng ngỗng, trượt thân, nhất thời ngã vào trong nước, nhất thời hét lên một tiếng kinh hãi.

Tâm thần của Diệp Âm Trúc đang bay về phía Cầm Thành đột nhiên nghe được tiếng kinh hô của Hương Loan mới hồi phục tinh thần , phản ứng đầu tiên của hắn chính là Hương Loan đang gặp nguy hiểm, hơn nữa vừa mới tiến vào cảnh giới thiên nhân hợp nhất , tâm thần còn có chút hoảng hốt, không chút nghĩ ngợi phóng vọt về phía trước.

Thân thể của hắn cấp tốc phóng tới , áp sát tới mặt nước, mũi chân điểm nhẹ trên mặt nước,chỉ trong nháy mắt đã phóng tới phía trên đầu Hương Loan, hắn với tay , vừa vặn tóm được tiểu thủ của Hương Loan đang giãy dụa khi nàng ngã vào trong nước,rồi dùng sức nhấc nàng thoát khỏi mặt nước.

Thời gian và không gian phảng phất như dừng lại , ở sát na này, ánh trăng có vẻ đặc biệt sáng ngời. Thân thể của Diệp Âm Trúc mượn phản lực của đấu khí mà nổi trên mặt nước, mà thân thể của Hương Loan cũng đồng thời được hắn kéo khỏi mặt nước. Hương Loan sợ đến ngây người, mà ánh mắt của Diệp Âm Trúc hoàn toàn ngưng đọng ở đó.

Mái tóc dài màu vàng nhạt đang phủ lên bờ vai ẩm ướt, đôi mắt màu tím nhạt đang ngây ngốc nhìn hắn chăm chăm , trên song nhũ ngạo nhân có hai điểm màu phấn hồng đang rung động, nhìn nàng trong khoảng cách gần như thế, vẻ đẹp của nàng rực rỡ như đóa phù dung hiện ra trong sóng nước, thân thể mĩ lệ của nàng không chút che đậy phảng phất như ánh mây nhẹ nhàng che phủ vầng minh nguyệt,bồng bềnh như ngọn gió thổi tuyết.

Một giọt nước trong veo phảng phất như thủy tinh lăn trên làn da trắng nõn nà như bạch ngọc của nàng, thân thể mĩ lệ mát lạnh này lúc này khiến nội tâm đang bình lặng của Diệp Âm Trúc bỗng dấy lên từng đoàn hỏa diễm nóng bỏng, cảnh giới thiên nhân hợp nhất cũng không có cách nào bảo trì được, phảng phất như từ trên cao rơi xuống, bất luận là đấu khí hay là ma pháp, tại thời khắc này đều trở nên vô dụng.

Bõm . Đấu khí vì thoát ly khỏi sự khống chế của tâm thần, không thể tạo ra nhiều lực đẩy, Hương Loan lại một lần nữa ngã xuống nước, còn thân thể của Diệp Âm Trúc đang ngây ngốc cũng rơi xuống theo.

Nước sông lạnh ngắt trong nháy mắt bao phủ lấy hai người, phản ứng bản năng của người chết đuối chính là tóm lấy những vật trong tầm với ở xung quanh, Hương Loan cũng như thế, khi dòng nước lạnh lẽo kích thích Diệp Âm Trúc , khiến hắn tỉnh táo lại, hắn giật mình phát hiện thân thể của Hương Loan lúc này giống như một con bạch tuộc bám chặt trên thân thể hắn.

Lần trước, trong phòng trọ của Hương Lan, ít nhất giữa hai người còn cách một lớp y phục. Nhưng lúc này nàng chẳng những không hề mặc y phục, mà còn gia tăng sự thân mật giữa hai người khi kết hợp cùng với hắn. Da thịt mềm mại trơn nhẵn nhưng vô cùng đàn hồi đang cọ xát với thân thể của Diệp Âm Trúc, kích thích mãnh liệt như vậy khiến ngọn lửa trong lòng hắn chỉ trong nháy mắt đã bốc lên trên đầu, xâm nhập vào trong óc, trước mắt nhất thời trở nên trống rỗng, đến ngay cả song thủ của hắn cũng không tự giác đặt trên kiều đồn của Hương Loan.

Nước sông tịnh không sâu, Diệp Âm Trúc ôm theo Hương Loan nhô đầu khỏi mặt nước, hai người vẫn duy trì tư thế '' ám muội' '(mập mờ) như vậy , không ai dám cử động, nhưng trống ngực của hai người không ngừng đập thình thịch.

- Hình như là ở bên này. Vừa rồi ta cảm giác được linh hồn khí tức của Diệp Âm Trúc xuất hiện dao động rất lớn. thực lực của hắn tựa hồ lại vừa tăng tiến. Đáng tiếc ta và hắn chỉ có linh hồn y phụ (nương tựa về linh hồn), tịnh không thể trợ giúp hắn trong quá trình đề thăng này.

- Âm Trúc sẽ không xaey ra chuyện gì chứ? Chúng ta mau đi tìm kiếm thôi.

Hai âm thanh nữ nhân đột nhiên vang lên khiến đôi nam nữ còn đang xấu hổ chìm trong nước sông tỉnh táo lại, mà hai thanh âm kia , bọn họ đều biết rất rõ, âm thanh đầu tiên, đúng là Ngân long công chúa Ly Sát, âm thanh sau đó tự nhiên chính là Hải Dương rồi.

- Làm sao bây giờ?

Thanh âm của Hương Loan có chút run rẩy. Mặc dù bình thường nàng luôn luôn sáng suốt, nhưng với tình hình trước mắt nếu như bị Hải Dương và Ly Sát trông thấy, nàng thực sự không còn mặt mũi nào để sống nữa.

Diệp Âm Trúc có thể rõ ràng cảm giác được thân thể của Hương Loan đang run rẩy, đến ngay cả đôi chân của nàng dưới ý thức càng quấn chặt vào hông của mình hơn, Hương Loan nếu hy vọng không bị phát hiện, thì hắn cũng không hy vọng sẽ bị bắt gặp thế này. Tình hình trước mặt đối với hắn mà nói tuyệt đối có trăm cái miệng cũng không thể giải thích, kinh nghiệm thực chiến phong phú khiến Diệp Âm Trúc rất nhanh đưa ra phản ứng. Một tay vẫn đặt trên kiều đồn của Hương Loan, tay kia toàn lực thúc đẩy Trúc Đấu Khí vận hành, rất nhanh tung một chiêu hướng về phía bờ sông.

Tử quang lóe lên, Trúc Đấu Khí mang theo một cỗ hấp lực (lực hút) cường đại cẩn thận hút lấy bộ y phục mà Hương Loan đã cởi ra để bên bờ sông, may mắn đấu khí của hắn đã được Tây Đa Phu áp súc đạt tới tiêu chuẩn của tử cấp sơ giai, nếu không với khoảng cách chỉ mười thước này, thực không có cách nào làm được việc cách không nhiếp vật (hút vật ở xa).

Khi một tay của Diệp Âm Trúc lấy được y phục của Hương Loan, tiếng bước chân từ xa đã trở nên gần hơn, Diệp Âm Trúc không dám nhìn Hương Loan đang trong lòng hắn, chỉ nói nhỏ:

- Trong nước.

Hương Loan lập tức hiểu ý, hai người đồng thời hít sâu một hơi, rồi thân thể hai người hoàn toàn chìm vào trong nước.

Nước sông lạnh lẻo, không biết Hương Loan bởi vì còn đang sợ hãi hay bởi vì còn nguyên nhân gì khác, thân thể có chút run rẩy, song chưởng đang ôm lấy Diệp Âm Trúc cùng với song thoái đang quấn chặt lấy hông hắn trở nên đặt biệt chặt hơn.

Thân thể cùng những bộ vị khác đều bị ngâm trong dòng nước lạnh ngắt, nhưng những địa phương tiếp xúc cùng Hương Loan lại nóng rực, da thịt của hai người theo sự run rẩu của thân thể Hương Loan mà có chút

cọ xát, hơn nữa cảm giác hít thở khó khăn trong nước cùng với nguy cơ sẽ bị phát hiện , nhất thời khiến bọn họ rơi vào trạng thái kích thích đặc biệt.

- Di, thế nào lại không thấy người đâu rồi? Ta vừa rồi rõ ràng cảm giác được linh hồn khí tức của Diệp Âm Trúc xuất hiện ở quanh đây mà.

Thanh âm của Ly Sát lại xuất hiện, mặc dù đang ở dưới nước, nhưng Diệp Âm Trúc và Hương Loan lại có thể nghe thấy rõ ràng, có thể thấy được Ly Sát và Hải Dương lúc này đã tới bờ sông rồi.

Hải Dương hỏi:

- Vậy phải làm sao? Chúng ta tiếp tục tìm kiếm vậy.

Ly Sát đáp:

- Thật là kỳ quái, chẳng lẽ cảm giác của ta lại sai sao? Bây giờ ta có thể cảm giác được hắn đang ở ngay xung quanh đây mới đúng! Đáng tiếc ta với hắn chỉ có linh hồn y phụ, chỉ hắn mới có thể triệu hoán ta, nếu không, muốn tìm được hắn thật tiện lợi biết bao. Vừa rồi ta nghe người ta nói, tiểu tử này và cái cô Hương Loan công chúa cùng nhau ra ngoài. Bọn họ không phải là lén ra ngoài thâu tình đó chứ (thâu tình : làm chuyện xxx... một cách lén lút)?

Nghe được hai chữ thâu tình, thân thể của hai người dưới nước đồng thời chấn động, những cảm giác khác thường trong lòng nhất thời trở nên càng mãnh liệt hơn. Diệp Âm Trúc lúc này rõ ràng cảm giác được xúc cảm thật hoàn mỹ, mịn màng mềm mại, mượt mà, co dãn, không có gì không phải là cực phẩm.

_____***_____

Hải dương nói : "Ly Sát tỷ tỷ, tỷ đừng nói linh tinh mà . Hương Loan tỷ gọi Âm Trúc ra ngoài hẳn là có chuyện. Kỳ thật Hương Loan tỷ thật sự rất đáng thương, muội nghe tỷ ấy nói, bệ hạ đã đưa ra thời hạn cho tỷ ấy , bắt tỷ ấy chọn người để kết hôn."

Ly Sát cười lạnh, " Đáng thương ư? Muội mới là kẻ đáng thương đó. Trái tim muội quá ư mềm yếu, còn người kia chỉ biết lúng túng trốn tránh. Ta thật không hiểu những nữ tữ nhân loại các ngươi đang nghĩ cái gì nữa."

" Người kia ư? Đó là ai vậy?" Hải Dương tò mò hỏi.

Ly Sát lạnh nhạt đáp: " Sau này có lẽ muội sẽ biết. Bất quá, muội thật sự cho rằng vị Hương Loan công chúa kia không hề có chút tình ý nào đối với Diệp Âm Trúc hay sao? Từ sau khi xuất phát rời khỏi Mễ Lan thành, ánh mắt của nàng ta đối với Âm Trúc có chút không bình thường."

Dưới nước, thân thể của Hương Loan đột nhiên run rẩy kịch liệt, mới đầu Diệp Âm Trúc còn tưởng rằng do ở bên trên Ly Sát nói những lời khiến cho nàng ta kích động,nhưng khi nàng ta càng giãy dụa , hắn lập tức tỉnh ngộ, sợ rằng nàng ta có chút khó thở rồi. Dù sao nàng ta cũng chưa từng luyện qua đấu khí, không cách nào so bì với loại chiến sĩ có khí mạch dài như hắn. Nhưng nếu hiện thân vào lúc này, bao nhiêu công sức lúc trước sẽ tan thành mây khói mất.

Bất đắc dĩ lắm, Diệp Âm Trúc đành phải cắn răng, cúi đầu tìm tới hai bờ môi lạnh như băng của nàng trong dòng nước đen kịt, truyền cho nàng một chút chân khí.

Nhưng điều khiến Âm Trúc cảm thấy kỳ lạ chính là, sát na khi hắn hôn lên môi của nàng, chẳng những nàng không hề giãy dụa, đến ngay cả thân thể của nàng cũng ngừng run rẩy, cánh tay và hai chân của nàng đang quấn quanh người hắn cũng lỏng ra vài phần. Hương Loan có chút tham lam, nàng nhẹ nhàng hút sạch chỗ chân khí do Âm Trúc truyền cho, nhiệt độ của thân thể nàng trong dòng nước lạnh lẽo lại không ngừng tăng lên. Đôi môi của Hương Loan rất mềm mại, nhưng nóng bỏng như lửa, hơn nữa còn tiếp xúc với thân thể nàng, cho nên Diệp Âm Trúc rõ ràng cảm giác được lý trí của hắn rất nhanh bị dục vọng thôn phệ mất.

Hải Dương than nhẹ một tiếng. " Thế thì có làm sao? Kỳ thật, nếu Hương Loan tỷ phải gả cho người trong vương quốc, muội lại càng hy vọng tỷ ấy có thể gả cho Âm Trúc."

Ly Sát kinh ngạc nói: " Nha đầu ngốc nghếch này, ngươi không phải bị ấm đầu đó chứ."

Hải Dương đáp: “Ly Sát tỷ, kỳ thật tỷ không biết rồi, Hương Loan tỷ thật đáng thương lắm, mặc dù tỷ ấy là công chúa cao quý,nhưng tỷ ấy chẳng có chút tự do nào cả. Trước khi gặp được Âm Trúc, ngoại trừ người thân của muội ra, muội chỉ có mỗi tỷ ấy làm bạn mà thôi. Người khác thấy vết sẹo trên mặt của muội thì lo sợ trốn tránh còn không kịp. Chỉ có Hương Loan tỷ nguyện ý ở chung với muội, chưa bao giờ vì tướng mạo của muội mà kỳ thị (phân biệt đối xử) muội cả. Trong lòng muội. sớm đã coi tỷ ấy là thân tỷ tỷ (chị ruột) của mình rồi. Nếu có thể cùng tỷ ấy và Âm Trúc sống cùng nhau, thật là tốt biết bao a!”

Ly Sát không thể nào tức giận được nữa ,nói: ” Nha đầu ngốc nhà ngươi a! Thật chẳng biết phải nói sao với ngươi nữa. Tình yêu lại có thể cùng hưởng với người khác được sao?”

Hải Dương mỉm cười đáp: ” Nhưng tình yêu cũng không phải là tất cả của một người, muội lại thấy, nếu tình yêu và tình than đều có thể được chiếu cố thì mới là hoàn mỹ nhất. Huống chi, bây giờ nói chuyện này cũng còn quá sớm, muội và Âm Trúc cũng bất quá chỉ mới bắt đầu mà thôi. Ly Sát tỷ, chẳng lẽ tỷ không cảm thấy Âm Trúc rất ngốc nghếch hay sao? Chúng ta đều còn trẻ, chuyện sau này chẳng ai nói trước được. Bây giờ muội chỉ hy vọng lần Thất Quốc Thất Long Bài Vị Chiến (cuộc chiến để xếp hạng bảy loại rồng trong bảy nước) này mọi người đều có thể bình an trở về.”

Ly Sát bất đắc dĩ lắc đầu. ” Muội đúng là một tiểu nha đầu rất thiện lương a. Đi thôi, chúng ta trở về đi. Âm Trúc của muội sẽ không có việc gì đâu. Đến ngay cả ta cũng đánh không lại hắn. Ai còn có thể bắt được hắn chứ?”

Tiếng bước chân từ từ đi xa dần, Hải Dương và Ly Sát đã bỏ đi rồi.

Diệp Âm Trúc cảm thấy có chút mơ hồ, Ly Sát và Hải Dương nói cái gì thì hắn chẳng thể nào hiểu hết được. Mà nhất là vào lúc này lý trí của hắn đã hoàn toàn bị dục vọng che mờ, thân thể phảng phát như muốn bùng nổ, bàn tay vẫn đặt trên cặp mông của Hương Loan đã không nhịn được bắt đầu di động chà sát.

Đang lúc Diệp Âm Trúc đang sờ mó mò mẫm , Hương Loan đột nhiên đẩy hắn ra, giật lấy đống y phục ẩm ướt trong tay hắn, giống như là đang chạy trốn vậy, rất nhanh phóng về phía bề sông.

Ngẩng đầu lên khỏi mặt nước, Diệp Âm Trúc trước hết hít sâu một hơi,hắn chứng kiến Hương Loan đã chạy tới bờ sông, mặc bộ y phục ẩm ướt đó lên trên người, che lại thân thể mềm mại mịn màn như tuyết như ngọc. Diệp Âm Trúc rất nhanh đuổi theo, cơ hồ cùng lúc với Hương Loan chạy lên bờ.

“Học tỷ.” Hắn kêu Hương Loan một tiếng, lúc này hắn cũng không biết phải nói sao cho tốt nữa. Sự tình vừa rồi ai có thể phân rõ phải trái được?

Chiếc trường quần (quần dài) ẩm ướt mặc trên người nàng, thậm chí so với khi lõa thể còn có thêm vài hấp dẫn mông lung hơn,nhưng khi Hương Loan xoay người đối mặt với Diệp Âm Trúc thì, Diệp Âm Trúc lại phát hiện, khuôn mặt mỹ lệ của nàng đang đầm đìa nước mắt.

“Học tỷ, tỷ làm sao vậy? Thật xin lỗi, vừa rồi ta ……” Diệp Âm Trúc chứng kiến những giọt nước mắt của nàng, hắn nhất thời có chút bối rối.

” Lăn, ngươi mau lăn đi cho ta .” Hương Loan đột nhiên nghẹn ngào hô to một tiếng, rồi xoay người bỏ chạy.

Tâm tình của Hương Loan lúc này rất phức tạp, những lời nói lúc nãy của Hải Dương khiến nàng cảm thấy rất áy náy, mặc dù nàng chủ yếu hy vọng có thể nhờ Diệp Âm Trúc mà thoát khỏi cuộc hôn nhân chính trị đầy phiền phức mà giành lấy tự do, nhưng Âm Trúc dù sao cũng là người thương của Hải Dương a! Hải Dương đã coi nàng làm thân tỷ tỷ, nàng sao có thể đoạt lấy nam nhân của nàng ta được? Hương Loan cảm thấy bản thân thật hèn hạ, điều càng khiến nàng khó có thể chấp nhận chính là lúc trước đã cùng Diệp Âm Trúc tiếp xúc thân thể, cho tới nay. Diệp Âm Trúc chính là nam nhân đầu tiên đã nhìn thấy thân thể của nàng. Mà còn là tiếp xúc thân mật đến thế. Trong lòng nàng cảm giác bối rối và áy náy dường như cùng dung hợp lại. Lệnh Lúc này Hương Loan hoàn toàn chìm vào trong một loại tâm tình rất phức tạp lại vừa đặc biệt. Nàng không biết bản thân phải làm sao. lại càng không biết phải đối diện với Âm Trúc và Hải Dương thế nào.

Diệp Âm Trúc tự nhiên không có khả năng hiểu được tâm tình của Hương Loan lúc này. Nhưng ở cái nơi đồng không mông quạnh thế này. hắn nói gì cũng chẳng thể để nàng một thân một mình lưu lại được, bèn vội vàng đuổi theo, “Học tỷ, nàng đừng tức giận mà. ta không phải cố ý đâu.”

“Không phải cố ý thì đồng nghĩa là không sai hay sao? Chẳng lẽ vô tình giết người lại không phải là giết người?” Hương Loan vừa chạy vừa bừng bừng tức giận nói. Nếu không phải phải đối diện với Hải Dương. có lẽ nàng lúc này sẽ trực tiếp sử dụng chuyện lúc trước để uy hiếp Diệp Âm Trúc, bắt hắn phải đáp ứng đề nghị của mình. Nhưng có những lời lúc nãy của Hải Dương, lúc này nàng không thể nào nói ra những lời như thế được nữa.

Theo sát phía sau Hương Loan, Diệp Âm Trúc chỉ biết cười khổ. Quả thật. hắn có thể nói là chiếm được tiện nghi rất lớn. Chẳng những đã được nhìn, lạo còn được sờ. Nhưng sờ thì cũng đã sờ rồi. Chẳng lẽ hắn lại nói với nàng thôi thì nàng sờ lại ta hay sao? Bất đắc dĩ, hắn đành phải theo sát Hương Loan.

Hương Loan dù sao cũng là ma pháp sư. Vừa tắm rửa thoải mái trong làn nước mát lạnh cả nửa ngày trời, thể lực trong chốc lát chẳng thể nào chi trì được nữa. Dừng chân. dựa vào một cây đại thụ. nàng không ngừng thở hổn hển. bộ y phục ướt sũng trên người khi có gió thổi qua mang đến cho nàng từng trận hàn ý.

Diệp Âm Trúc tới bên cạnh nàng. Thần nguyên ma pháp bào trên người hắn căn bản là không bị thủy nguyên tố làm cho ẩm ướt. Mà nội y bên trong cũng sớm đã được đấu khí của hắn hong khô rồi. Đi tới sau lưng của Hương Loan, từ trong không gian giới chỉ lấy ra một bộ y phục sạch sẽ khô ráo khoác lên người Hương Loan.

“Học tỷ, nàng như thế này không được đâu, rất dễ sinh bệnh đó.” Vừa nói, hắn đặt tay lên bờ vai của Hương Loan.

Lúc này Hương Loan cũng không tránh né rồi thở hổn hển như trước nữa,nương theo Trúc đấu khí truyền vào trong cơ thể, tiềm lực tự thân của nàng cũng từ từ được kích phát , hàn ý xâm nhập vào trong người lúc trước cũng từ từ biến mất, y phục trên người cũng trở nên khô ráo hơn.

Cho đến khi cảm thấy Hương Loan đã hoàn toàn khôi phục lại như lúc bình thường, Diệp Âm Trúc mới rút tay lại.

Hương Loan chậm rãi xoay người, đôi mắt vì khóc quá nhiều mà có chút sưng đỏ,nhưng tâm tình của nàng lúc này đã ổn định lại.

“Âm Trúc.”

” Ừm?”

“Ngày trước khi còn ở Học Viện địa ta đã mang đến cho ngươi không ít phiền phức, ngươi có thể tha thứ cho ta được không?” Ngữ khí của Hương Loan rất là bình thản,cả ánh mắt cũng trở nên hững hờ. Chứng kiến nàng như vậy, không biết tại sao,trong lòng Diệp Âm Trúc có chút đau xót, dĩ nhiên cũng nổi lên một loại cảm giác muốn ôm lấy nàng vào lòng.

” Mọi chuyện đã trôi qua rồi. Chúng ta cũng là bằng hữu, còn cần phải nói tha thứ hay không tha thứ hay sao?”

Nghe lời của Diệp Âm Trúc nói ,sắc mặt của Hương Loan trở nên dễ nhìn hơn một chút, ” Như vậy thì ta yên tâm rồi. Sau này chúng ta vẫn giống như trước kia , là bằng hữu của nhau. Tất cả những lời nói của ta với ngươi hôm nay, và mọi chuyện phát sinh khi vừa nãy, ngươi cũng quên đi. Xem như ta cầu xin ngươi, không nên nói chuyện này cho bất cứ ai, cho dù là người thân cận nhất của ngươi. Ngươi có thể đáp ứng ta chuyện này không?”

Trong ánh mắt của Hương Loan mang theo vài phần buồn bã và hy vọng, đối mặt với tình cảnh như thế, Diệp Âm Trúc không chịu chút khống chế nào gật đầu. hắn vốn cũng không có khả năng đem chuyện này nói cho người khác.

Hương Loan than nhẹ một tiếng, ” Cám ơn ngươi, Âm Trúc. Cũng tại ta không tốt, ta không nên vì mình mà làm ảnh hưởng tới ngươi và Hải Dương. Ta thật không xứng với cái từ ‘’ bằng hữu”. Bất quá ngươi yên tâm, sau này ta tuyệt đối sẽ không gây phiền phức cho ngươi nữa. Ta sẽ yên lặng chúc phúc cho ngươi và Hải Dương.” Lúc này, nàng đột nhiên cảm thấy mình cô đơn lắm,thực sự rất cô đơn, phảng phất như trên đời này chẳng còn thứ gì để cho àng có thể nương nhờ.

Tất cả đều là do ý thức,bàn tay đặt trên vai Hương Loan lúc trước của Diệp Âm Trúc bắt đầu nhấc lên, đời người vĩnh viễn không có khả năng giữ được lý trí, khi mà cảm tính chiến thắng lý tính , thân thể cũng có thể không còn chịu sự khống chế nữa. Cho nên, lúc này Hương Loan đã bị Âm Trúc ôm vào trong vòm ngực rộng lớn mà ấm áp của hắn .

Sự cô đơn trong lòng đột nhiên bị cảm giác ấm áp đó bao vây,cảm giác nhất thời đó khiến cho Hương Loan run rẩy, phảng phất như khi lạnh lẽo nhất , nàng lại được ở bên một cái lò sưởi đầy ấm áp, trái tim băng lãnh vì gió đêm, trong thời khắc này một lần nữa như sống lại. Nàng cũng không giãy dụa, toàn thân như đắm mình trong vòm ngực ấm áp ấy để hưởng thụ cảm giác do nó đem lai. Cho dù là những kích thích mãnh liệt lúc trước, cũng còn rất xa mới có thể so sanh được với một cái ôm đầy đơn giản thế này , nó khiến nàng cực kỳ xúc động.

Hai người cứ thế mà ôm lấy nhau, chẳng ai cử động, cũng không nói một câu. Trong lòng bọn họ không có chút tà niệm. Diệp Âm Trúc chỉ là hy vọng có thể an ủi những bi thương trong lòng của Hương Loan, còn Hương Loan lại hy vọng có thể nghỉ ngơi trong vòm ngực ấm áp ấy thêm một lúc.

---

ooPu G\yỀjX ooPI b ‘ ~f p_ g û

- Âm Trúc, ta vĩnh viễn sẽ không quên cảm giác ấm áp mà ngươi đã đem đến cho ta.

Lồng ngực rung nhẹ, trong lòng không muốn xa cái cảm giác này, Hương Loan đặt tay lên vai Diệp Âm Trúc, không muốn hắn đi theo mình. Trước mặt nàng lóe lên màu tím của lục mang tinh. Một độc giác thú màu trắng hiện ra, mang theo nàng bay lên trời, một đôi cánh màu trắng mềm mại mở ra, trong chớp mắt cùng Hương Loan biến mất trong bầu trời đêm.

Diệp Âm Trúc đứng thật lâu, trầm ngâm. bởi vì một ngày đi bên nhau thật là sảng khoái và hân hoan, lúc này đã không còn nữa. Cái cảm giác buồn vô cớ này làm hắn thập phần khó chịu. Khi bóng Hương Loan vừa khuất, thì cảm giác này tăng lên cực hạn. Dường như cảnh giới của cầm nghệ cũng tăng lên.

Sáng ngày thứ hai, cả nhóm lại tiếp tục lên đường. Hương Loan vẫn như trước, cươĩ bạch thú độc giác, thần sắc của nàng đã khôi phục lại bình thường, thậm chí còn đi cùng Nguyệt Huy đại ma đạo sư cười cười nói nói, tựa như không có chuyện gì xảy ra. Thấy Hương Loan như vậy, mặc dù trong lòng Diệp Âm Trúc ngầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng hắn cũng hiểu được Hương Loan ngoài mặt tươi cười nhưng trong lòng không phải vậy.

Sau mười ngày, hai ngàn người cũng đã đến biên giới của Mễ Lan đế quốc. Sau khi nghỉ ngơi tại một tòa thành ở nơi tận cùng biên giới, bọn họ một lần nữa lại xuất phát, tiến về phía trước. Bọn họ đã tiến vào nơi được xem là thiên đường của ma pháp sư trên đại lục, cũng là nơi quyền uy nhất Long Khi Nỗ Tư đại lục- Pháp Lam.

Diệp Âm Trúc ngồi trên lưng tốc long, nhìn về phía trước xa xăm. Diện tích của Pháp Lam cũng không lớn lắm, nhưng nơi này là trung tâm của Long Khi Nỗ Tư đại lục. Lần lượt tiếp giáp với cả bốn nước Mễ Lan đế quốc, Ba Bàng vương quốc, Ba Lặc Mạc vương quốc, Lam Địch Á Tư đế quốc. Diện tích của Pháp Lam ước chừng bằng một phần mười Mễ Lan đế quốc, so với vương quốc nhỏ nhất A Tạp Địch Á cũng còn thua kém nhiều, nhưng trên đại lục mọi người đều biết rằng Pháp Lam tuy là quốc gia nhỏ nhưng lực lượng của nó có thể tung hoành khắp đại lục.

Xa xa, Diệp Âm Trúc thấy một mảnh bình nguyên không có gì nổi bật, chỉ có các loại thực vật thường sống ở thảo nguyên sinh trưởng. Từ trên cao nhìn xuống thấy thảo nguyên thật bao la rộng lớn.

Nguyệt Huy đang ngồi trên mình con Hắc báo, trong mắt tràn ngập sự sùng bái :

- Ca ngợi Pháp Lam, rốt cục lại có thể tiến vào đây, công chúa điện hạ, phía trước chúng ta là địa giới của Pháp Lam. Đoàn kỵ sĩ của Pháp Lam sẽ dẫn đường cho chúng ta.

Hương Loan gật đầu, cười nói:

- Đây là lần đầu tiên ta đến nơi này. Pháp Lam chính là nơi mà mỗi một ma pháp sư đều xem là thiên đường. Vận may của ta xem ra thật là tốt.

Diệp Âm Trúc tới bên Nguyệt Huy nói:

- Nguyệt Huy đại sư, ngài đã từng tới Pháp Lam sao ?

Nguyệt Huy gật đầu nói:

- Hai mươi năm trước, ta đã vào đây tu luyện năm năm, nhờ có sư phụ chỉ dạy mà ta mới có được thành tựu như ngày hôm nay. Ca ngợi Pháp Lam, công chúa điện hạ nói không sai, nơi này chính là thiên đường của các ma pháp sư.

Nhìn thấy nét sùng kính trong mắt của Nguyệt Huy, Diệp Âm Trúc trong lòng thầm nghĩ: " Uy danh của Pháp Lam hiện giờ rất cao, ảnh hưởng rất lớn, xem ra đã khống chế toàn bộ ma pháp sư." Cho dù Nguyệt Huy đã đạt tới Tử cấp lục giai đại ma đạo sư mà đi tới Pháp Lam cũng rất sùng kính, có thể thấy Pháp Lam đối với giới ma pháp đại lục có ảnh hưởng lớn như thế nào. Nhưng mà ma pháp sư là chức nghiệp cao quý nhất, có sự ảnh hưởng lớn, khống chế ma pháp sư cũng như là khống chế cả Long Khi Nỗ Tư đại lục.

- Nguyệt Huy đại sư, ngài đã tu luyện trong Hắc tháp trong Pháp Lam thất tháp sao ? Vậy sư phụ của ngài có phải là Hắc Thánh ma đạo sư – một trong thất thánh giả của Pháp Lam thất tháp sao ?

Vừa nghĩ đến Hắc tháp, Diệp Âm Trúc nhớ là An Nhã đã từng nói với hắn, nên mới hỏi Nguyệt Huy.

Thất vị chủ nhân của Pháp Lam thất tháp được xem là những người mạnh nhất trên đại lục, họ không có chức nghiệp, cũng không có mặt trong ma pháp sư công hội, được xưng là Thánh ma đạo sư, Thánh ma đạo sư cũng là danh xưng của Tử cấp cửu giai đại ma đạo sư, đương nhiên ngoại trừ Pháp Lam thất tháp ra, không có quốc gia nào có người như vậy xuất hiện.

Nguyệt Huy cười khổ, lắc đầu nói:

- Ta mà được Hắc thánh Ma đạo sư đại nhân chỉ điểm sao ? Từ bối phận mà đoán thì ta thấy mình cũng chỉ là đồ tôn của lão nhân gia mà thôi, Sư phụ ta là đệ tử thứ năm của Hắc thánh ma đạo sư đại nhân mà thôi.

Hương Loan dĩ nhiên đã biết qua chuyện này nên không có gì ngạc nhiên, nhưng Diệp Âm Trúc khi nghe Nguyệt Huy nói thì trong lòng hiển nhiên chấn động mạnh. Phải biết rằng Nguyệt Huy chính là hội trưởng ma pháp sư công hội của Mễ Lan đế quốc, là tử cấp lục giai đại ma đạo sư. Ông ta là người pháp lực cường đại như vậy mà cũng chỉ được đồ tôn của Hắc tháp thánh giả - một trong Pháp Lam thất tháp dạy dỗ, vậy Pháp Lam thực lực mạnh tới cỡ nào ?

Hắn đã ước lượng sai sức mạnh của Pháp Lam thất tháp rất nhiều, cần phải tính toán lại một lần nữa mới được.

Miễn cưỡng lấy lại bình tĩnh, Diệp Âm Trúc hỏi :

- Nguyệt Huy đại sư, ta nghe nói chỉ có lam cấp ma pháp sư mới được tiến vào Pháp Lam phải không ?

Nguyệt Huy gật đầu, nói:

- Phải, ma pháp phải đạt tới Lam cấp , chính là giấy thông hành tiến vào Pháp Lam, cho dù trước kia ngươi có phạm tội gì, chỉ cần ngươi là ma pháp sư thì điều được khoan hồng, muốn vào đây thì dễ, nhưng ra thì rất khó, Đầu tiên ngươi phải có thiên phú, tu luyện ít nhất phải đạt tới tử cấp thì mới có tư cách đi ra ngoài, hơn nữa phải có sự đồng ý của thất vị tháp chủ thì mới có thể rời đi, nếu không thì phải ở đây tới già. Cho nên chỉ có những ai tự tin vào thiên phú ma pháp sư của mình sẽ đạt tới tử cấp thì mới chọn tiến vào Pháp Lam. Mặc dù không thể nói tất cả các tử cấp ma pháp sư trên đại lục đều xuất thân từ Pháp Lam, nhưng những pháp sư xuất sắc nhất trên đại lục thì đều từ Pháp Lam mà ra. Tám công hội trưởng pháp sư của tám quốc gia đều do người do Pháp Lam đưa tới, mệnh lệnh do Pháp Lam đưa ra cho chúng ta là mệnh lệnh tối cao.

Nghe Nguyệt Huy nói xong, Diệp Âm Trúc thấy phán đoán của mình chính xác. Thực lực của Pháp Lam so với tưởng tượng của mình đáng sợ hơn rất nhiều. Mặc dù bây giờ hắn biết thực lực chính thức của Đông

Long Bát Tông cũng rất mạnh, nhưng so với Pháp Lam thì còn thua xa.

Do Áo Lợi Duy Lạp chỉ huy, đoàn người của Mễ Lan đế quốc rốt cục cũng tiến vào vùng đất của Pháp Lam. Với các chiến sĩ khi tiến vào vùng đất này cũng không có cảm giác gì đặc biệt. Nhưng trong đoàn ma pháp sư kể cả Diệp Âm Trúc và Hải Dương trong lòng đều rất kinh hãi, nguyên nhân rất đơn giản, đó chính là khi tiến vào địa phận của Pháp Lam, thì trước tiên bọn họ cảm giác được ma pháp nguyên tố đầy rẫy trong không khí, ít nhất cũng gấp ba lần so với bên ngoài.

Ma pháp nguyên tố gấp ba so với bên ngoài ! Cái này có nghĩa gì ? Ý nghĩa là ở nơi đây tu luyện ma pháp thì thành công hơn bên ngoài gấp bội, mặc dù không biết nguyên nhân từ đâu, nhưng mọi ánh mắt của các ma pháp sư đều nóng lên, ngay cả Nguyệt Huy cũng không ngoại lệ.

- Đây là một cảm giác tuyệt vời, chỉ ở Pháp Lam mới có nguồn ma pháp khổng lồ lưu chuyển như vậy, thật là quá tuyệt diệu.

Nguyệt Huy không ngừng ca ngợi.

Nhìn thấy Nguyệt Huy tâm tình sảng khoái thì Diệp Âm Trúc , tâm tình càng thêm trầm trọng. Pháp Lam có điều kiện thiên thời như vậy, ở đây tu luyện thì tốc độ tiến triển của ma pháp sư tăng nhiều hơn với đại lục nơi hắn ở. trong trung tâm của Pháp Lam hẳn là lại càng nhanh hơn, đồng thời cũng giúp hắn quyết tâm hơn trong việc giấu xuất xứ của mình từ Đông Long bát tông. Muốn chống lại Pháp Lam thì không dễ như là nói.

Tinh thần của đội quân Mễ Lan đế quốc thêm tỉnh táo, hưng phấn. Bọn họ cũng biết sứ mạng của mình như thế nào, uy danh của đệ nhất đế quốc trên đại lục sẽ do họ mà có.

Một ngàn Ai Lý Khắc Mẫn Long xếp thành một đội ngũ chỉnh tề, ngay bước chân của Mẫn Long cũng chỉnh tề, sau họ là năm trăm tử chiến sĩ dưới sự lãnh đạo của Diệp Hồng Nhạn bảo vệ cho Diệp Âm Trúc và Hương Loan.

Ly Sát ngay khi vừa tiến vào trong địa phận của Pháp Lam, từ không trung đã hóa thành bản thể ở trong đội ngũ, phía sau lưng Hải Dương,ánh mắt quan sát Pháp Lam không nhiều bằng Diệp Âm Trúc. Phía sau, một ngàn thân hình to lớn của long kỵ binh Mã Đà Nặc Thiết Long, chậm rãi bước, giống như là tấm bình phong khổng lồ bảo vệ phía sau.

Khi đội ngũ chỉnh tề của Mễ Lan tiến vào địa phận của Pháp Lam chưa đầy mười phút, thì một dãy các điểm màu đen chỉnh tề cũng xuất hiện phía chân trời. Đang với tốc độ nhanh hướng về phía bọn họ

Diệp Âm Trúc có khả năng nhìn xa, nhất là từ khi trở thành ngoại tịch Ngân long và đã hấp thu nhiều máu của Tử Tinh Bỉ Mông, thì thị lực của hắn đã bằng với tinh linh tộc nhân, dõi mắt nhìn phía xa, theo dấu của các điểm đen, hắn đã có thể nhìn thấy rõ.

Đó là những con ngựa đang bay trên không trung, chỉ là ngựa thôi, loại ma thú này lúc Diệp Âm Trúc nghiên cứu thư viện đồ sộ của Mễ Lan hoàng gia đã biết qua, Độc giác mã, là một loại ma thú lai, giống như là Tuần long là ma thú lai của Long tộc, chỉ là loại Phi mã này quý hơn Tuần long nhiều lần, mặc dù Độc giác mã này không có đạt tới Cửu cấp cự thú , nhưng các độc giác mã trưởng thành này cũng là thất cấp ma thú, có một thất cấp ma thú sẽ không làm mọi người giật mình, nhưng cùng lúc xuất hiện một trăm thất cấp ma thú để cưỡi thì làm sao mà các chiến sĩ của Mễ Lan không kinh ngạc cho được.

Một trăm phi mã bay theo một đội chỉnh tề, trên mỗi phi mã là một Ngân giáp chiến sĩ.

Ánh nắng chiếu trên lớp áo giáp màu trắng bạc làm lóe lên từng đợt chuyển động của những đường hoa văn chói mắt, không cần nói trên áo giáp của bọn họ có đính thêm ma ngân, thậm chí trong áo giáp của bọn họ có thể ẩn tàng một ít

ma pháp trận có công hiệu đặc thù.

Những kỵ sĩ cưỡi phi mã khiến cho Diệp Âm Trúc trong lòng có chút khó nói. Bất luận là kỵ sĩ nào trên lưng cũng có một dấu hiệu đặc biệt, đó là một thất mang tinh (ngôi sao bảy cánh), Biểu tượng của ma pháp công hội và ma pháp pháp sư bình thường là lục mang

tinh, nhưng cái này là thất mang tinh của Pháp Lam. Thất mang tinh so với lục mang tinh không có nhiều khác biệt, ngoại trừ một chút khác là trên bảy ngôi sao đó có bảy màu sắc khác nhau tượng trưng cho Pháp Lam thất tháp, cho nên thất mang tinh này gọi là Pháp Lam tinh, là huy chương của Pháp Lam, có lẽ tại đại lục có người không biết huy chương của Mễ Lan đế quốc là Hồng thập thuẫn, nhưng tuyệt không ai không biết thất tinh mang của Pháp Lam. Ngoại trừ Pháp Lam tinh ra , trên mũ đội của các kỵ sĩ còn có ấn ký của mỗi một con phi mã.

" Là Pháp Lam kỵ sĩ đón chúng ta." Thanh âm của Nguyệt Huy có chút hưng phấn đồng thời cũng có chút run run, lão trước tiên tự mình ra lệnh cho Hắc hạ xuống khỏi lưng của Hắc Báo, tay phải đặt bên ngực trái, hướng về phía các kỵ sĩ mà cung kính hành lễ.

Diệp Âm Trúc ngồi trên lưng tốc long không có biểu hiện gì, hắn lúc này đang đánh giá xem trình độ chiến đấu của một trăm kỵ sĩ cưỡi thất cấp ma thú như thế nào ?

Mang theo một quầng sáng xanh ; những kỵ sĩ phi mã này khi đáp xuống đất đã cho Diệp Âm Trúc ngay đáp án, những kỵ sĩ này đều là thanh cấp, và thực lực là hơn trung giai, thanh cấp cùng với thất cấp ma thú như vậy tuy không phải đối thủ của các chủng cường giả như Bỉ Mông cự thú hoặc các cửu cấp cự thú, nhưng với thất hoặc bát giai cự long thì xem ra không có cách nào làm khó cho họ.

Không quân, cái này chính là không quân ! Hồi tưởng lại lúc mình làm bị thương năm trăm Ưng Chuẩn long kỵ binh thì Mã Nhĩ Đế Ni nguyên soái đã bi thống cực độ,từ đó đã đủ biết sự mạnh yếu của không quân có ảnh hưởng lớn thế nào đối với phương án tác chiến của các quân đoàn, nhớ lại Cầm thành của mình tuy là đã có sự trợ giúp của Bỉ Mông, nhưng nói về không quân thì chưa có gì cả.

Lúc này phi mã kỵ sĩ đã từ từ trên không trung hạ xuống đất, qua một thời gian và khoảng cách ngắn để giảm tốc độ, bọn họ dần dần hiện rõ. Có thể nhìn thấy tầm vóc của Phi Mã, Độc Giác Mã này cao gần năm thước, bề ngang chừng hai thước, nhìn sơ qua cũng không nhỏ hơn so với Ai khắc lý mẫn long, cặp mắt màu đỏ hồng như hai viên hồng bảo thạch (ruby) lấp loáng rất có thần, hai cánh khép lại, trông cực kỳ đẹp mắt, chỉ khác với các loại thú có sừng là thiếu đi một cái sừng mà thôi.

Diệp Âm Trúc đã từng đọc qua sách vở , hắn biết được vũ khí tấn công mạnh nhất của loại Phi mã này chính là đôi cánh của chúng, là phong hệ ma thú cao cấp, do đó năng lực khống chế gió rất mạnh, hai cánh có thể đồng thời dùng để bay, nhưng cũng đồng thời tác động mạnh đến phong nguyên tố, là vũ khí rất lợi hại.

Cầm đầu của đội Phi mã chính là một kỵ sĩ rất dũng mãnh, khoảng chừng ba mươi tuổi, hình dáng cường tráng như Áo Lợi Duy Lạp, trọng kiếm mà các chiến sĩ hay dung so với thể hình của hắn ta thì có vẻ nhỏ hơn một chút. Người này bả vai rất rộng, da màu cổ đồng (đồng đen), tóc ngắn màu vàng giống như là cương châm, đang dựng đứng, tay phải cầm một thanh trọng hình trường thương có thể sánh ngang với trường thương, thân hình của Phi Mã mà hắn cưỡi cũng lớn hơn so với đồng loại, lớp lông ở gáy của con phi mã này còn có màu vàng kim.

Cưỡi trên lưng ngựa, kỵ sĩ to cao đó nhìn Diệp Âm Trúc,khẽ gật đầu như đang hành lễ, thanh trường thương trong tay mình điểm nhẹ lên mũ của mình:" Ca ngợi Pháp Lam, phi mã thánh kỵ sĩ Kiệt Lạp Đức (Jerrard), đại diện cho Pháp Lam hoan nghênh sứ đoàn của Mễ Lan đã đến đây."

Hương Loan thúc Độc Giác thú của mình tiến lên, với danh nghĩa là đại biểu của hoàng thất Mễ Lan đế quốc, tự nhiên nàng là người có địa vị cao nhất:" Ca ngợi Pháp Lam, ngài vẫn khỏe chứ, Phi mã thánh kỵ sĩ tôn kính."

Ánh mắt của Kiệt Lạp Đức lướt qua nhìn Hương Loan, rất rõ ràng là hắn không bị vẻ đẹp của Hương Loan làm lay động, hắn rất nhanh nhìn lướt qua nàng , còn lại đa số thời gian thì nhìn chằm chằm vào con Độc giác thú của nàng.

Áo Lợi Duy Lạp thúc thủy hệ cự long của mình đến bên cạnh Diệp Âm Trúc, loại nghi lễ có tính chất giao tiếp thế này thì bọn họ không cần ra mặt, Diệp Âm Trúc nhỏ giọng hỏi:" Áo Lợi Duy Lạp đại ca, thánh kỵ sĩ mang ý nghĩa gì ?"

Áo Lợi Duy Lạp truyền âm :" Biên chế của Pháp Lam khác hẳn với tám quốc gia, Pháp Lam mặc dù không lớn nhưng có mười hai đội kỵ sĩ để bảo vệ, mỗi một đội kỵ sĩ đều có một vạn kỵ sĩ Pháp Lam,mỗi đội kỵ sĩ

đều có đội trưởng, thánh kỵ sĩ Kiệt Lạp Đức này hẳn là một đội trưởng trong mười hai đội trưởng của kỵ sĩ đoàn của Pháp Lam. Ta cũng từng nghe gia gia nói qua, thánh kỵ sĩ của Pháp Lam không ai không phải là cường giả, người này nhìn qua không lớn tuổi, nhưng thực lực sợ rằng cũng không kém hơn gia gia của ta và Tây Đa Phu lão gia. Có thể trở thành thống soái của Phi Mã kỵ sĩ đoàn ,đội kỹ sĩ có danh tiếng nhất trong mười hai đội kỵ sĩ của Pháp Lam, thực lực của hắn ta tuyệt đối phải xếp trong số ba người đứng đầu. Pháp Lam cử hắn ta nghênh tiếp chóng ta, xem như là rất xem trọng đế quốc chúng ta."

Lúc này, Nguyệt Huy đã bước tới nghênh đón, vì muốn thể hiện sự tôn trọng với Pháp Lam, ông ta đã nhảy xuống khỏi lưng Hắc báo, tới trước ngựa của Kiệt Lạp Đức, tay phải đặt lên ngực rồi hành lễ:" Thánh kỵ sĩ Kiệt Lạp Đức, ngài còn nhớ ta không ?"

Kiệt Lạp Đức cúi đầu, ánh mắt đặt trên người Nguyệt Huy, khuôn mặt cương ngạnh nở một nụ cười rất hiếm thấy:" Nguyên lai là Nguyệt Huy tiểu đệ, nghe nói từ lâu ngươi đã trở thành hội trưởng của Mễ Lan công hội, chúc mừng"

Nghe qua người chỉ chừng hơn ba mươi tuổi lại gọi Nguyệt Huy là tiểu đệ, cả đoàn của Mễ Lan đồng thời ngạc nhiên, đương nhiên chỉ là trong đámlong kỵ binh mà thôi, trừ năm trăm Tử Thần chiến sĩ.

Mà điều khiến cho người ta kinh ngạc chính là,Nguyệt Huy nghe được Kiệt Lạp Khắc gọi mình là tiểu đệ như vậy lại không có chút tức giận, ngược lại lão còn có chút kích động nói :" Đúng vậy, là tiểu đệ, ca ngợi Pháp Lam,Kiệt Lạp Đức thánh kỵ sĩ vẫn còn nhớ đệ, năm đó chính ngài đã đưa ta rời khỏi Pháp Lam, nhiều năm trôi qua ngài vẫn trẻ trung, cường tráng như vậy; còn lão đệ ta lại già mất rồi."

Kiệt Lạp Đức mỉm cười nói:" Mời các vị sứ tiết của Mễ Lan, Nguyệt Huy tiểu đệ,mau mau nhập thành , chúng ta để sau này hàn huyên cũng không muộn mà."

" Dạ." Nguyệt Huy cung kính nhận lệnh, rồi ra lệnh Mễ Lan chiến sĩ hướng tới Pháp Lam thần bí, đại đa số mọi người đều đoán xem tuổi của vị thánh kỵ sĩ này lớn hơn bao nhiêu so với Nguyệt Huy đại ma đạo sư ?"

Kiệt Lạp Đức quay ngựa lại, phát ra hiệu lệnh, nhưng không bay lên mà đi phía trước dẫn đường cho đoàn người Mễ Lan.

Thấy Nguyệt Huy đối với Kiệt Lạp Đức lúc nào cũng cung kính,Hương Loan không khỏi có chút kỳ quái, nhất là nhớ lúc Kiệt Lạp Đức nhìn mình thì trong mắt không có chút xao động, trong lòng nàng có chút không cam tâm, không lẽ mình còn không hấp dẫn hơn con Độc giác thú hay sao ?

" Nguyệt Huy gia gia, Kiệt Lạp Đức này là ai ? Ông ta rất lợi hại hay sao ?" Hương Loan không nhịn được hỏi.

Nguyệt Huy đưa tay lên ra hiệu cho Hương Loan không nên lên tiếng , rồi nói khẽ:" Kiệt Lạp Đức thánh kỵ sĩ là người đứng thứ hai trong mười hai thánh kỵ sĩ danh tiếng, thực lực rất cao cường. Năm đó khi ta tiến vào Pháp Lam thì thực lực của ông ta đã đạt tới Cửu cấp tử giai đại chiến sư rồi, bây giờ có đột phá mới hay không thì không biết được, cho dù không biết ông ta có thể đột phá khỏi thải hồng cấp bậc hay không, thì với tu vi nhiều năm của ông ta , đấu khí có thể hình dung là rất kinh khủng, thập nhị thánh kỵ sĩ của Pháp Lam là người đứng ngay sau thất vị tháp chủ, dĩ nhiên cũng là những thủ hộ giả trung thành nhất."

Tử cấp cửu giai, bốn chữ đơn giản này đã cho mọi người đáp án, Diệp Âm Trúc và Áo Lợi Duy Lạp đồng thời biến sắc, tử cấp cửu giai, trong lòng đa số mọi người gần như là thần thánh, đấu khí tu luyện tới mức như vậy thì một người có thể đối phó với cả một quân đoàn.

Nguyệt Huy tiếp tục nói:" Năm đó khi ta tới Pháp Lam thì Kiệt Lạp Đức thánh kỵ sĩ cũng có hình dạng như bây giờ, theo ta được biết thì trước đó ba mươi năm , một ma pháp sư khi tiến vào Pháp Lam thì cũng thấy ông ta có hình dáng như vậy, đơn giản mà nói vị Kiệt Lạp Đức thánh kỵ sĩ đại nhân ít nhất cũng trên trăm tuổi rồi, người xem ông ta có đáng để tôn kính không ? Có thể được Kiệt Lạp Đức thánh kỵ sĩ tiếp đón làm ta đã quá bất ngờ rồi."

Hương Loan ngạc nhiên nhìn Nguyệt Huy :" Nhưng ông ta cũng là Phi Mã kỵ sĩ thôi mà, phi mã chỉ là thất cấp ma thú. Sao một cường giả như ông ta mà lại dùng thất cấp ma thú làm tọa kỵ ?"

Nguyệt Huy lắc đầu nói :" Không, người sai rồi, tọa kỵ của Kiệt Lạp Đức thánh kỵ sĩ chính là Kim Tông Phi Mã Vương, là Cửu cấp ma thú , hơn nữa còn là Cửu cấp ma thú thượng vị, thôi được rồi không nói nữa,

lập tức khởi hành đi thôi , trên đường đi mọi người phải cận thận."

Đội ngũ tiếp tục đi tới, một trăm phi mã kỵ sĩ đi trước không ai phát ra tiếng động nào cả, xếp thành một hàng thẳng tắp, tựa hồ mọi việc diễn ra xung quanh không quan hệ với họ.

Từ sáng tới chiều, trên đường đi không nghỉ ngơi, Kiệt Lạp Đức thánh kỵ sĩ không nói gì, đoàn người của Mễ Lan cũng không dám dừng lại. Mặt trời ngả dần về phía Tây, bọn họ đột nhiên thấy phía trước không còn đường đi.

Phía trước là một cái vực, không sai là một cái vực, hơn nữa nhìn từ trái qua phải vẫn không thấy điểm dừng, từ đỉnh của vực tới đáy vực thì độ cao khoảng năm trăm thước, nhưng lúc này Diệp Âm Trúc nhìn kỹ không phải là một vực thẳm mà là một thành thị lớn.

Đó là một nơi mà không cách nào hình dung được diện tích của nó, tại nơi bọn họ đứng đây không thể nhìn thấy điểm cuối của nó. Ai nói Mễ Lan thành thị là thành thị lớn nhất trên đại lục, lớn nhất phải là thành thị này. Điểm nổi bật của thành thị này chính là có bảy tòa kiến trúc làm tiêu chí, cho dù là tòa tháp xa nhất bọn họ cũng có thể nhìn thấy, đó chính là bảy tòa tháp cao, biểu tượng của Pháp Lam, Pháp Lam thất tháp.

Pháp Lam thất tháp cao bao nhiêu thì đoàn người của Diệp Âm Trúc khó có thể đoán được, nhưng trong thành thị lớn này thì bảy tòa tháp cao trông thật bắt mắt, ,màu sắc của bảy tòa tháp không giống nhau, phân biệt theo bảy thuộc tính của ma pháp, thân tháp cao chót vót, thẳng đứng, trên đỉnh mỗi tháp đều đính một viên bảo thạch thật lớn.

Diệp Âm Trúc vốn tưởng rằng bảo thạch trên Diệt Thần Nỗ đã là lớn nhất, nhưng khi so sánh với bảo thạch trên bảy tòa tháp này thì giống như hạt cát mà thôi. Từ trên bảy khối bảo thạch tỏa ra vầng sáng nhạt, như bao trùm cả thành thị vào bên trong, thất thải (bảy màu sắc) luân phiên lưu chuyển ,khí tức khổng lồ của ma pháp nguyên tố như đập vào mặt người ta . Diệp Âm Trúc đột nhiên hiểu ra, trong Pháp Lam thánh vực sở dĩ ma pháp nguyên tố dày đặc hơn bên ngoài, nguyên nhân chính là do bảy tòa tháp này.

" Đã tới Thánh thành rồi, xin mời xuống núi" Âm thanh của Kiệt Lạp Đức vang lên , không mang chút tình cảm, ông ta dẫn theo một trăm phi mã bay lên trên không trung, rồi nhằm về phía Thánh thành ở bên dưới đáy vực.

Xuống núi? Nhưng bằng cách nào ? Độ cao là năm trăm thước a! Chiến sĩ thì có thể đi xuống, nhưng còn Tuần long tọa kỵ thì sao ?

Hương Loan không biết làm sao, nhìn về Nguyệt Huy, Nguyệt Huy nhíu mày nói:"Đây là khảo nghiệm đối với chúng ta của Pháp Lam."

Hương Loan hừ lạnh một tiếng, nói:" Khảo nghiệm cái gì ? Cùng lắm là chúng ta phá núi làm đường đi xuống thôi.

Nguyệt Huy vô cùng hoảng hốt nói:" Vận lần không thể được, ở địa phận của Pháp Lam không được làm hư hại bất cứ gì,nếu không một khi bảy vị tháp chủ nổi giận thì chúng ta không có cách nào sống sót trở về, cho dù là đế quốc gia cũng không ngăn nổi nộ hỏa (lửa giận) của Pháp Lam đâu."

Hương Loan cau mày,nói:" Vậy phải làm sao bây giờ ? Chẳng lẽ chúng ta cứ đứng đây để nhìn hay sao ? Người xem, Kiệt Lạp Đức đã dẫn người của ông ta bay tới Thánh thành rồi."

Nguyệt Huy trong nhất thời cũng lộ vẻ lúng túng, nhìn vêề phía tọa kỵ của Áo Lợi Duy Lạp nói:" Áo Lợi Duy Lạp. Chẳng hay có thể dùng cự long của ngươi để chuyên chở tọa kỵ của mọi người xướng bên dưới được không ?"

Áo Lợi Duy Lạp lắc đầu nói:"Điều này không thể được, Ai Lý Khắc Mẫn Long có thể miễn cưỡng chở nổi, nhưng còn Mã kỳ Nặc Thiết Long với thân thể đồ sộ to lớn như thế sao vãn bối có khả năng chở nổi ?"

Nguyệt Huy thở dài một tiếng nói:" Đáng tiếc là Mã Đặc Lạp Kỳ không có ở đây, hắn là Phong hệ ma đạo sư, nếu có phong hệ ma pháp của hắn trợ giúp thì chúng ta sẽ vượt qua khó khăn này dễ dàng hơn."

Nghe Nguyệt Huy nhắc tới Phong hệ ma pháp, Diệp Âm Trúc lập tức nhìn về phía Ly Sát, phong hệ ma đạo sư không có, nhưngnơi này lại có một vị toàn hệ đại ma đạo sư.

Ly Sát trừng mắt nhìn Diệp Âm Trúc rồi nói:" Nhìn ta làm gì? Các ngươi thật là đồ bỏ, chỉ có việc thế này cũng phải đích thân ta ra tay. " Quang mang chợt lóe lên, Hải Dương đang ngồi trên lưng Ly Sát đã được nàngta đưa đến bên Diệp Âm Trúc, ngân quang dần thu liễm, Ly Sát đã biến thành người.

Một câu chú ngữ từ trong miệng nàng vang lên, ma pháp nguyên tố trong không khí đồng thời tụ lại, Ly Sát phát hiện ra ở Pháp Lam sử dụng ma pháp dễ dàng hơn so với bên ngoài, mật độ ma pháp ở nơi này rất là nồng đậm, một đoàn tử sắc quang vựng (quầng sáng màu tím) nhẹ nhàng xuất hiện , rồi bao trùm lên đội quân hơn hai ngàn người, trông nó giống như một màn hào quang có kích thước to lớn hoành tráng.

Phong nguyên tố ở xung quanh dao động mãnh liệt, làm bụi bay mù mịt, Ly Sát quát khẽ một tiếng , hoàn thành long ngữ ma pháp, một bức màn kỳ dị bỗng nhiên xuất hiện, hơn hai ngàn người trong đoàn của Mễ Lan và tọa kỵ của họ đồng thời từ từ bay lên rồi hạ xuống khu vực phía dưới.

" Long ngữ ma pháp , ''Đại Phong Tường Chú" " Đứng trước Thánh thành, nhìn thấy trên không trung có một tử sắc quang đoàn (vầng ánh sang màu tím) vô cùng lớn,trên môi Kiệt Lạp Đức khẽ nở nụ cười nhạt.

Tử quang chẳng những đem theo đoàn người của Mễ Lan từ trên đỉnh núi hạ xuống đáy vực , mà còn đưa bọn họ tới vị trí của Thánh thành. Khi còn cách đội Phi mã kỵ sĩ khoảng hai trăm thước thì mới bắt đầu từ từ dừng lại.

Tử quang thu liễm, sắc mặt Ly Sát có chút tái đi, mặc dù chỉ là một lần phi hành ma pháp, nhưng phải mang theo hai ngàn người cùng với tuần long như vậy thì phải có lượng ma pháp khổng lồ, Long ngữ ma pháp chính là cấm chú, cho dù Ly Sát là một Tử cấp ngũ giai ngân long thì nếu một mình muốn hoàn thành ma pháp này cũng phải cố hết sức mới làm được,may mắn là nơi này là Pháp Lam nên chỉ pháp lực của nàng mới chỉ tiêu hao hơn phân nửa .

Kiệt Lạp Đức gật đầu với Ly Sát , nói :" Không hổ là anh thư trong đám trẻ tuổi của Ngân Long thành, Ly Sát công chúa, tương lai ngươi rất có thể sẽ kế thừa địa vị của gia gia ngươi. Ta cũng nghe nói cùng ngươi tới đây có một vị là ngoại tịch Ngân Long, xin giới thiệu hắn cho ta biết được không."

Không biết tại sao khi vào Pháp Lam thánh vực, tính tình của Ly Sát đã trầm tĩnh rất nhiều, ánh mắt nhìn sang Diệp Âm Trúc nói:" Không ai khác ngoài hắn."

Kiệt Lạp Đức nhìn theo ánh mắt của Ly Sát, lần đầu tiên Diệp Âm Trúc chính thức tiếp xúc với ánh mắt của vị thánh kỵ sĩ cường đại của Pháp Lam này, ánh mắt của Kiệt Lạp Đức trong sát na trở nên sắc bén, giống như một mũi tên xuyên thẳng vào mắt Diệp Âm Trúc, ai nói ánh mắt không thể giết người, với thực lực của Kiệt Lạp Đức mà nói, thì chỉ bằng ánh mắt ông ta cũng có thể làm cho đối thủ tiêu tán toàn bộ sức mạnh.

Diệp Âm Trúc đang ngồi trên lưng một con Ai Lý Khắc Mẫn Long rất bình thường chẳng có gì nổi bật .Hắn yên lặng bình tĩnh tiếp nhận ánh mắt của Kiệt Lạp Đức. Điều khiến Kiệt Lạp Đức kinh ngạc chính là, ánh mắt của Diệp Âm Trúc thật bình thản yên tĩnh ,nếu nói ánh mắt của ông ta như một mũi tên sắc bén có thể xuyên qua mọi thứ, thì ánh mắt của hắn như là biển rộng bao la có thể bao dung tất cả mọi vật. Áp lực của khí tức khi lão tùy tiện xuất ra cường đại thế nào thì lão hiểu rất rõ ,thế mà vị ngoại tịch Ngân Long trẻ tuổi đang ngồi ngay trước mặt này lại không hề để tâm đến, thậm chí trên khuôn mặt còn nở nụ cười nhẹ, không bị khí thế của ông ta ảnh hưởng.

Tình cảnh như vậy cũng là lần đầu mà Kiệt Lạp Đức gặp phải, trong lòng lão không khỏi ngạc nhiên, bất quá ông ta cũng biết địa vị của mình, ánh mắt ngay lập tức thu lại, nhìn Diệp Âm Trúc gật đầu nói:" Không tệ, quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên, hy vọng trong trận đấu Thất Long Thất Quốc Bài Vị Chiến, cậu sẽ cho chúng ta có dịp mở rộng tầm mắt."

Kiệt Lạp Đức đâu biết rằng Diệp Âm Trúc vừa mới tăng lên cảnh giới Thiên Nhân Hợp Nhất không lâu, cho dù thực lực của ông ta cường đại cỡ nào cũng không thể so sánh với Diệp Âm Trúc được, khi đạt tới cảnh giới Thiên Nhân hợp nhất thì Diệp Âm Trúc không còn sợ bất kỳ áp lực nào, thử hỏi áp lực mà Kiệt Lạp Đức mang đến có thể chống lại cả đại tự nhiên hay sao ? Khi Diệp Âm Trúc vừa cảm nhận được sự uy hiếp của ông ta thì trong nháy mắt toàn thân của hắn đã dung hợp vào khung cảnh xung quanh, cho nên , áp lực do Kiệt Lạp Đức phát ra phải đối mặt với cả thiên địa, còn đối với bản thân hắn lại không có chút ảnh hưởng.

“ Công chúa điện hà, mời người và Nguyệt Huy tiểu đệ cùng với hai vị Ngân long theo ta vào thành,còn lại tùy tùng và những người khác phải lưu lại bên ngoài thành.” Kiệt Lạp Đức nói với Hương Loan, mặc dù thanh âm không lớn, nhưng đã truyền vào tai mọi người một cách rõ ràng, hơn nữa tràn ngập ngữ khí uy hiếp.

Hương Loan rất ghét loại ngữ khí này, từ nhỏ lớn lên, chỉ có người khác tôn kính và nịnh nọt nàng .Nhưng nàng dù sao cũng là một nữ hài tử thông minh,nàng cũng biết Pháp Lam không phải là nơi dễ bắt nạt,cho nên nàng đảnh phải âm thầm nhẫn nhịn gật đầu , rồi quay qua làm một cái thủ thế với Áo Lợi Duy Lạp.

Đây là quy định của Thất Quốc Thất Long Bài Vị Chiến, chỉ có hai sứ giả đại diện cho mỗi quốc gia cùng với hai đại diện của Long thành mới được tiến vào Pháp Lam thánh thành. Trong thánh thành tuyệt đối không được phép xuất hiện chút khí tức sát phạt nào. Bất luận quan hệ của bảu quốc gia và bảy Long Thành có vi diệu đến đâu, trong cục diện rất khẩn trương thế này, vạn nhất bên trong Pháp Lam mà có mâu thuẩn dẫn đến việc động thủ, Pháp Lam sẽ luôn đứng ra xử lý chút việc phiền toái này.

Diệp Âm Trúc trước khi đi đã truyền âm nói với Áo Lợi Duy Lạp và Diệp Hồng Nhạn phải cảnh giác mọi việc xung quanh, bọn họ đã tới thì sáu nước còn lại có thể cũng tới rồi .Bên ngoài thánh thành Pháp Lam ,chuyện gì cũng có thể xảy ra, cẩn thận là tốt nhất.

Một trăm phi mã kỵ sĩ ,ngoại trừ thánh kỵ sĩ Kiệt Lạp Đức ,tất cả đều nhảy xuống ngựa, ngựa của họ đều bay lên trời, không biết bay tới đâu, Nguyệt Huy nói cho Diệp Âm Trúc và Hương Loan biết , trong Pháp Lam Thánh thành thì ngoại trừ Thập Nhị Thánh Kỵ Sĩ và Thất Vị Tháp Chủ , không ai cưỡi được phép cưỡi tọa kỵ, nếu không sẽ bị Pháp Lam coi là công địch ,giết không tha.

Nghe Nguyệt Huy nói, trong mắt Diệp Âm Trúc hiện lên vẻ băng lãnh, quy tắc , lại là quy tắc của Pháp Lam, khi mình có thực lực cường đại thì lúc đó mình có thể tự đề ra quy tắc của mình . Pháp Lam thật đúng là cường đại và kiêu ngạo. Trong lòng Diệp Âm Trúc manh nha xuất hiện mầm mống của sự bất phục.

Nguyệt Huy và Hương Loan đều triệu hoán tọa kỵ của họ vào không gian giới chỉ, một trăm phi mã kỵ sĩ cũng hộ tống bọn họ đi vào trong Pháp Lam thánh thành.

Nếu đứng ở ngọn núi phía trước mà nhìn vào bên trong của Pháp Lam thánh thành , bởi vì có sự xuất hiện của thất thải quang mang (bảy màu sắc) từ Pháp Lam thất tháp cho nên không thể nhìn rõ bên trong, bây giờ đến trước cửa thành thì bọn họ mới chính thức biết là Pháp Lam thánh thành hùng vĩ cỡ nào.

Tường thành của Pháp Lam thánh thành cao khoảng một trăm thước, trên cửa thành có khắc hình một con phi mã thật lớn, nếu pho tượng này đặt ở nơi khác thì bị xem là không phù hợp, nhưng nếu đặt trên tường thành rộng lớn và dài như nhế này, pho tượng Phi mã có phóng to thêm hai đến ba lần nữa cũng vẫn rất hài hòa.

Kiệt Lạp Đức nói:” Thánh thành có tổng cộng mười hai cửa thành, mỗi cửa thành do một đoàn kỵ sĩ bảo vệ, nơi này chính là Phi Mã Môn do Phi Mã kỵ sĩ chúng ta canh gác.Mở cổng thành.” Hai chữ cuối cùng được hét lớn, vang vọng trong không trung,một trăm chiến sĩ thủ vệ trước cổng thành mặc cùng một loại trọng giáp với phi mã kỵ sĩ đều đồng loạt tách ra hai bên, cửa thành mở ra, một quầng sáng mãnh liệt chói mắt phát ra, xuất hiện cửa thành chậm rãi mở ra, cao đủ để một Hoàng Kim Bỉ Mông vẫn có thể đi vào.Điều khiến Diệp Âm Trúc ngạc nhiên chính là cánh cửa thành lớn như vậy mà trong quá trình mở ra không phát ra bất kỳ tiếng động nào.

Hít một hơi thật sâu, Diệp Âm Trúc điều chỉnh lại nhịp thở của mình, cẩn thận ẩn tàng đi đấu khí và dao động ma pháp của mình, cùng các phi mã kỵ sĩ hộ tống đàng sau đi vào Pháp Lam thánh thành, trong sát na bước qua cổng Diệp Âm Trúc cảm giác được trên thân thể hắn phảng phát như có một vật thể lạ xâm nhập vào bên trong,mãi cho đến khi vào thành hắn mới giật mình phát hiện ra đó là một cái kết giới.

ooku G\yỀjX ookI WÄq [ÂH p\yỲjX [næjX

Bước vào trong thành, đập vào mắt đầu tiên chính là một nhai đạo(con đường) rộng đến một trăm thước, sợ rằng không có bất kỳ thành thị nào có được, ở Pháp Lam các đại nhai này đều giống như thế, trên các đại nhai này sạch sẽ không có một hạt bụi, ma pháp nguyên tố trong thành so với bên ngoài lại càng đậm đặc, hơn .Khí tức ma pháp nồng đậm như vậy khiến ma pháp sư như Diệp Âm Trúc cảm thấy rất thoải mái, Thần Nguyên ma pháp bào cũng có chút tham lam không ngừng chuyển hóa chúng.

Một trăm phi mã kỵ sĩ đi theo hộ tống khi tiến vào thành cũng đã phân tán đi, chỉ còn có một mình Kiệt Lạp Đức cưỡi con Kim Tông Phi Mã Vương dẫn đầu, dẫn theo bốn người Diệp Âm Trúc cùng đi . Kiệt Lạp Đức cũng không có ý muốn xuống ngựa . Tốc độ chậm nhất của Phi Mã cũng còn nhanh hơn tốc độ nhanh nhất của con người,mà huống chi là với con phi mã to lớn như vậy. Bất đắc dĩ Diệp Âm Trúc mang theo Nguyệt Huy ma pháp sư, Ly Sát mang theo Hương Loan mới bắt kịp tốc độ của phi mã .

Phi Mã Môn cũng không có gì khác biệt so với Thánh tháp, hoặc là nên nói trong Pháp Lam thánh thành , bất cứ một cửa thành nào cũng còn phải cách tháp một khoảng nhất định, kiến trúc trong thánh thành không có nhiều khác biệt, ngoại trừ thất tháp cao lớn hoành tráng kia, còn lại đều có chung một loại kiến trúc, hai bên đường không có cửa hàng buôn bán, nhưng có một vài cửa hàng đặc biệt, tên của chúng cái gì mà Thủy Hệ Ma Pháp Thạch Lĩnh Thủ Xư' , Hỏa Hệ Ma Pháp Thạch Lĩnh Thủ Xử, Khôi Giáp Lĩnh Thủ Xử, Vũ Khí Lĩnh Thủ Xử (Nơi nhận các loại ma pháp thạch thủy hệ , hỏa hệ , áo giáp, vũ khí) vân vân.

Nguyệt Huy thấy được nghi hoặc trong lòng Diệp Âm Trúc, nói:" Ở Pháp Lam, không cần mua bất cứ thứ gì, chỉ cần ngươi đạt cấp nào thì sử dụng vật phẩm tương ứng với cấp đó, ví dụ như ngươi là ma pháp sư lam cấp thì ngươi có thể nhận ma pháp bảo thạch bình thường để hỗ trợ cho quá trình tu luyện, cấp bậc càng cao thì ma pháp vật phẩm càng tốt, Pháp Lam hằng năm được tám quốc gia trên đại lục cống nạp rất nhiều tài vật , sử dụng không xuể, ở đây không cần lo đến chuyện cơm áo, chỉ cần chăm chú tu luyện,chính vì thế nơi này mới có danh xưng là thiên đường của ma pháp sư. Khi ngươi rời khỏi Pháp Lam thì cái gì ở đây phải để lại, không được phép mang theo, với lại cũng không ai dám đem theo bất cứ cái gì ra ngoài. Ngươi xem, những khối trúc ở hai bên,khối kiến trúc có ddỉnh bằng phẳng chính là nơi nghỉ ngơi của Pháp Lam kỵ sĩ đoàn, các khối kiến trúc có đỉnh nhọn là nơi nghỉ ngơi của các ma pháp sư, thành thị này tuy lớn nhưng tuyệt đối là toàn thành thị đơn giản nhất trên Long Khi Nỗ Tư đại lục."

Trong lòng Diệp Âm Trúc đột nhiên hiểu ra. Không sai, đơn giản là tòa thành này không cần lo chuyện sinh kế, mà tất cả do tám quốc gia trên đại lục cung cấp cho thánh địa. Sao khết cấu của nó lại không đơn giản chứ ? Chính là bởi vì nó là một tòa thành có thế lực tối cao trên đại lục.

Trên đường thỉnh thoảng thấy vài tên ma pháp sư đi qua, nhưng đều cúi đầu như suy nghĩ điều gì đó, đối với việc bọn họ đang tới gần cũng không nhìn thấy.

Kiệt Lạp Đức dẫn bốn người Diệp Âm Trúc đến một tòa nhà, đây giống như là một lữ điếm, tuy không quá hoa lệ nhưng cũng rất sạch sẽ.

Kiệt Lạp Đức cho Phi Mã Vương dừng lại, nói với bốn người Diệp Âm Trúc :" Mời các vị nghỉ ngơi lại đây, từ đây đến lúc bắt đầu Thất Quốc Thất Long Bài Vị Chiến còn ba ngày nữa,đại khái ngày mai khi tất cả mọi người của thất quốc và thất Long thành đến đầy đủ sẽ cử hành nghi thức đón tiếp các đoàn. Các vị có thể tự do đi lại trong thành, thất vị tháp chủ có dặn qua, các vị trong thành cần bất cứ thứ gì thì căn cứ vào thực lực của mình mà nhận. Nhưng các vị không nên rời khỏi thánh thành và vượt qua hàng rào bảo vệ nội thành, nếu không có chuyện gì xảy ra Pháp Lam không chịu trách nhiệm."

Nói xong, Kiệt Lạp Đức đi về phía những người phục vụ của tòa nhà nói vài điều, rồi sau đó cưỡi Phi mã vương rời đi.

Tòa dịch quán này rất lớn, ít ít nhất cũng tương đương một tòa phạn điếm cỡ trung bình trong Mễ Lan thành, nhưng ở bên trong dịch quán lại vắng tanh vắng ngắt , chỉ có bốn người bọn họ làm khách, dưới sự sắp xếp rất lạnh nhạt của tên phục vụ, bọn họ được bố trí ở lầu hai.

Bốn người lưu lại trong phòng của Diệp Âm Trúc, Hương Loan đầy bất mãn nói:" Đây là sự tiếp đãi của Pháp Lam hay sao ? "

Nguyệt Huy thở dài nói:" Pháp Lam luôn luôn như vậy, Công chúa điện hạ, người nên nhẫn nại một chút. Đối với chúng ta thì quan trọng nhất là tham gia cuộc chiến Thất quốc thất Long Bài Vị Chiến, bây giờ đa số các đại biểu cũng đã tới rồi, chỉ là được an bài ở những côhỗ khác nhau mà thôi, trong mấy ngày này chúng ta không nên đi ra ngoài thì tốt hơn. Tuy nói là trong nội thành Pháp Lam không cho phép tư đấu, nhưng nếu gặp phải sự khiêu khích từ cá quốc gia thù địch thì thật là phiền phức."

Hương Loan không nói gì, chỉ hừ lạnh một tiếng. Ly Sát lại trông có vẻ rất điềm tĩnh, tính khí cao ngạo của Ngân long nhất tộc từ khi tiến vào Pháp Lam cơ hồ đã tiêu biến từ lúc nào rồi.

Bốn người trở về phòng nghỉ ngơi, Diệp Âm Trúc vừa mới ngồi xuống thì nghe tiếng gõ cửa, mở ra thì thấy Ly Sát.

Nhìn xung quanh, Ly sát nói:" Âm Trúc, ngươi có cảm thấy có gì lạ không ?"

Diệp Âm Trúc ngạc nhiên hỏi :" Sao lại hỏi như vậy ?"

Ly Sát cũng không khách khí đi vào phòng rồi ngồi lên chiếc trường kỷ duy nhất trong phòng:" Theo ta được biết, trong Pháp Lam thánh thành thì ma pháp sư trên một vạn người,lượng cao cấp ma pháp sư so với tất cả các quốc gia trên đại lục còn phải nhiều hơn, nhưng trên đường đi ta cảm thấy có chút kỳ quái, đừng nói là ma pháp sư mà ngay cả kỵ sĩ đoàn đi tuần tra cũng rất ít, ta lại phát hiện trong nội thành ma pháp dao động cực kỳ mãnh liệt."

Diệp Âm Trúc nói:" Điều này cũng bình thường thôi, nơi đây là thiên đường của ma pháp sư, bên ngoài thánh thành ma pháp nguyên tố đã đậm đặc rồi thì trong nội thành ma pháp nguyên tố dao động kịch liệt cũng là chuyện bình thường thôi ."

Ly Sát lắc đầu nói:" Không, , tuyệt đối không đơn giản như vậy, Pháp Lam thất tháp mặc dù phát ra sự dao động của nguyên tố rất mạnh ,nhưng khi vào trong thành ta đã dò xét cẩn thận và cảm nhận được tầng tầng phong ấn do Pháp Lam thất tháp tạo ra không ổn định, lúc mạnh lúc yếu, điều này nói lên ma pháp nguyên tố được tạo ra từ Pháp Lam thất tháp không ổn định. Có hai tình huống xảy ra: một là Pháp Lam thất tháp phóng thích ma pháp nguyên tố quá mạnh mẽ, đạt mức bão hòa, hai là ma pháp nguyên tố do Pháp Lam thất tháp cấp ra không đủ. Ta cho rằng khả năng sau lớn hơn, thất vị Pháp Lam tháp chủ không đủ khả năng làm ma pháp nguyên tố tiến vào trạng thái bão hòa."

Diệp Âm Trúc trong lòng cả kinh nói:" Theo ý ngươi thì Pháp Lam thất tháp có chuyện bất ổn sao ?"

Ly sát đáp:" Đúng như vậy, ngươi không nhớ thánh kỵ sĩ Kiệt Lạp Đức trước khi đi nói gì sao ? Ông ta nói chúng ta không được phép vượt qua phòng ngự nội thành. Mặc dù ta lần đầu tới đây, nhưng cũng nghe các vị tiền bối kể rằng Pháp Lam chia làm nội thành và ngoại thành, Pháp Lam thất tháp đều là ngoại thành nhưng nội thành của Pháp Lam chính là nơi thần bí nhất, rất ít người có thể vào đó, cũng không ai biết trong đó có gì, có người nói đó chính là nơi phong ấn tá ác, thánh kỵ sĩ Kiệt Lạp Đức đã nhắc nhở chúng ta, hơn nữa phong ấn của thánh thành bởi vì không đủ năng lượng nên xuất hiện sự dao động, điều này chứng minh bên trong Pháp Lam đã xảy ra chuyện."

Diệp Âm Trúc không phải ngốc, nghe Ly Sát nói xong hắn lập tức hiểu được, liền nói nhỏ :" Chẳng lẽ phong ấn dưới đáy vực có vấn đề xảy ra, Pháp Lam đang khẩn cấp tu bổ hay sao ? Bằng vào pháp lực cường đại của Pháp Lam thì chỉ có thể có khả năng này mới dẫn đến việc pháp lực phong ấn của Pháp Lam thất tháp không đủ, xem ra Pháp Lam quyết định phong bế không phải vì muốn khiêu khích sự thù nghịch phân tranh của bảy nước."

Âm thanh của Diệp Âm Trúc rất nhỏ, Ly Sát cũng không nghe rõ được, cũng tự nói nhỏ:" Pháp Lam xảy ra chuyện thì đối với chúng ta cũng không ảnh hưởng gì. Ít nhất họ sẽ không có nhiều kinh nghiệm để giúp chúng ta đối phó với địch nhân, chỉ không biết phương thức của cuộc chiến Thất quốc thất Long Bài Vị Chiến như thế nào. Âm Trúc, lần trước gia gia ta có nói với ngươi phải chuẩn bị thật tốt ma thú đúng không ? Nhưng việc ngươi làm ngoại tịch Ngân long là ưu thế tốt nhất ."

Diệp Âm Trúc sửng sốt một lát, nhớ là bởi vì hắn là ngoại tịch Ngân long nên có thể đem them một ma thú tham gia, bèn gật đầu nói:" Ta cũng đã chuẩn bị tốt rồi, khi cần thiết sẽ triệu hoán."

" Như vậy thì tốt rồi, ngươi nên nghỉ ngơi cho khỏe, Nguyệt Huy nói không sai, Pháp Lam rất thần bí và

cường đại, giữ mình một chút thì tốt nhất. Ngươi ráng bảo vệ bản thân mình, cố gắng đừng đi vào nội thành. Pháp Lam sẽ không vì ngươi là đại diện của Ngân Long thành mà nương tay đâu."

Ly Sát rời khỏi, Diệp Âm Trúc lại suy nghĩ, đầu tiên hắn nghĩ đến phải dung ma thú nào để làm trợ thủ cho mình trong lúc chiến đấu. Khi Ngân Long vương Hoắc Hoa Đức (Howard) có nói với hắn có thể lấy một linh hồn hiến tế ma thú để tham chiến cho thuận lợi . Trong Cầm thành có không ít Cửu cấp cự thú, mặc dù Bỉ Mông cự thú không nên xuất đầu lộ diện. Nhưng cũng còn vài con Băng Cực Ma Viên, có thể tùy tiện đem một con tới đây, dù sao thực lực của nó cũng là cửu cấp cự thú . Mặc dù bây giờ Tử đã ngủ say, nhưng linh hồn của Băng Cực Ma Viên đã hiến tế cho Địch Tư, mình tạm thời sử dụng một con của Địch Tư chắc hắn cũng sẽ không từ chối.

Nghĩ tới đây, Diệp Âm Trúc trước mắt chuẩn bị cho mình đường thoát thân,thời gian sắp tới trong Pháp Lam Thánh thành thới có phát sinh chuyện gì thì hắn cũng chưa biết được, nhưng nơi này cường giả nhiều như mây,vạn nhất nếu gặp chuyện phiền toái thì ít ra mình cũng đã có chuẩn bị . Ngay lập tức hắn liền vẽ một truyền tống ma pháp trận ngay trong phòng.

Do ma pháp nguyên tố sung túc, cho nên việc lập ma pháp trận nhanh hơn nhiều so với lúc bình thường, có ma pháp trận này Âm Trúc cũng không không cần khẩn trương nữa.Không nói đến việc hắn sẽ thu phục một con Băng Cực Ma Viên làm ma thú cho mình , chỉ cần có pháp trận này thì việc rời khỏi Pháp Lam đối với hắn cũng đã vô cùng dễ dàng.

Pháp Lam, rốt cuộc ta đã tới Pháp Lam. Phong ấn trong nội thành , ắt hẳn là để phong ấn tổ tiên Thần Long. Tâm tình của Diệp Âm Trúc không còn bình tĩnh nữa , hắn rất khẩn trương, tổ tiên Thần Long rốt cục có dạng như thế nào đây ? Mục tiêu cao nhất của Đông Long bát tông chính là đánh bại Pháp Lam, tìm lại di hài của tổ tiên Thần long, khôi phục lại Đông Long. Mình hiện tại đang rất gần với tổ tiên Thần Long, không lẽ bây gờ lại đành ngồi yên một chổ chờ Thất quốc thất long bài vị chiến hay sao ? Không, không được . Bất luận như thế nào thì mình cũng phải đến xem một chút. Chỉ là nhìn sơ qua phong ấn của tổ tiên Thần Long mà thôi, sau đó nhất định sẽ đi.

Hạ quyết tâm, Diệp Âm Trúc phảng phất cảm giác được nhiệt huyết đang dâng trào, trống ngực cũng đập nhanh hơn, ban ngày dĩ nhiên không phải là cơ hội tốt để đi vào thành, chỉ có đợi khi đêm xuống. Lúc này sắc trời trời cũng từ từ tối lại, Diệp Âm Trúc cũng không phải là người lỗ mãng, hắn quyết định đi trinh sát một chút , xác định vị trí chính xác trong nội thành , đợi đến tối ngày mai mới chính thức động thủ.

Nghĩ xong, hắn cũng không báo cho những người khác biết, một mình rời khỏi dịch quán.

Trong dịch quán cũng không có Pháp Lam kỵ sĩ canh gác, không ai hạn chế sự tự do của hắn . Bước đi trên nhai đạo, lúc này nhai đạo vẫn vắng tanh vắng ngắt , thậm chí so với lúc bọn họ tới đây còn vắng vẻ hơn, các cửa hàng hai bên đại nhai mặc dù vẫn mở cửa nhưng không có ai lai vãng .

Sau khi nhìn lại vị trí trong thành, xem lại vị trí của Pháp Lam thất tháp, Diệp Âm Trúc hướng về phía trung tâm của Pháp Lam mà đi tới.

Không thể không nói, ma pháp nguyên tố dao động rất mãnh liệt, khi đi tạo nên cảm giác rất thoải mái, thần nguyên ma pháp bào không ngừng hấp thu và chuyển hoá ngày càng nhiều ma pháp nguyên tố, giúp cho Diệp Âm Trúc cho dù không ở trong trạng thái tường minh tưởng nhưng pháp lực cũng từ từ tăng lên.

Mặc dù trời đã về đêm nhưng hai bên nhai đạo cũng không tối đen, hai bên đường cứ cách mười thước đều có treo một ngọn Ma pháp đăng chiếu sáng, sợ rằng trên Long Khi Nỗ Tư đại lục chỉ có nơi này mới dùng vật xa xỉ như vậy để chiếu sáng.

Pháp Lam thánh thành quả là rộng lớn,Diệp Âm Trúc khi tiến về phía trước đã cẩn thận quan sát hết mọi vật xung quanh. Ngẫu nhiên gặp một gã ma pháp sư, nhưng hắn cũng đang suy nghĩ một vấn đề gì đó nên không chú ý đến Diệp Âm Trúc, thậm chí là một cái liếc mắt.

Trong lúc đang đi tới, Diệp Âm Trúc đột nhiên thấy hai người, sở dĩ hai người đó khiến cho hắn chú ý bởi vì bọn họ mặc trên người trang phục của võ sĩ, hai người này một nam, một nữ. Nam có thân hình cao lớn, vai rộng lưng lớn, mái tóc màu xám tro xõa xuống vai,tướng mạo anh tuấn nhưng vô cùng lạnh lẽo, ánh mắt vừa thâm trầm dữ tợn của hắn khiến cho người ta cảm thấy ớn lạnh, mặc dù hắn đã đặc biệt che dấu nhưng Diệp Âm Trúc cũng cảm giác được trên người hắn đầy rẫy khí tức của hắc ám nguyên tố. Ngân Long

là ma pháp long, đối với khí tức của ma pháp thì vô cùng nhạy bén, nhất là đối với khí tức hắc ám của kẻ tử địch là Hắc long tộc. Lúc này Diệp Âm Trúc mới hiểu được lí do vì sao Nguyệt Huy đã căn dặn như vậy.

Nhưng Diệp Âm Trúc chú ý nhất là người con gái bên cạnh nam tử anh tuấn kia, người con gái đó cao một thước bảy mươi lăm . Vóc dáng cực kỳ cân đối, không chỉ có bộ ngực đầy đặn mà kiều đồn của nàng cũng tròn trịa , tuy không thể khoa trương rằng những bộ phận này rất là căng đầy vun cao nhưng trên người nàng ta lại rất hài hoà. Đôi mắt và mái tóc của nàng cũng có màu giống như thần bí nam tử kia , cũng màu lam, đôi lông mi thanh tú cong vút , đường nét của khuôn mặt đầy hoàn mỹ, nhìn qua bất cứ nơi nào trên cơ thể cũngphải nói là tuyệt đẹp, tướng mạo so với Hương Loan và An Nhã có khi còn đẹp hơn. Nhưng ánh mắt của nàng lại phá hỏng cảm giác tuyệt mĩ đó , là ánh mắt lạnh lẽo như của một xác chết, giống như khối băng cứng rắn vĩnh viễn không thể tan chảy, thậm chí so với băng sâm còn lạnh hơn vài phần.

Nữ tử lạnh lẽo không phải Diệp Âm Trúc chưa từng gặp qua, lúc đầu khi gặp nhau Hải Dương cũng rất lạnh lẽo, nhưng so với vẻ băng lạnh của nữ tử này thì kém hơn nhiều, ánh mắt của nữ tử trước mắt này căn bản là không giống như người còn sống.

Diệp Âm Trúc chú ý tới nàng không phải vì vẻ đẹp của nàng mà vì bởi vì dung mạo của nàng nếu nhìn thoáng qua rất là quen thuộc, trong chốc lát, Diệp Âm Trúc cũng không nhớ được là đã gặp nàng ở đâu, mặc dù trên người nàng ta toát ra vẻ lạnh lẽo cự tuyệt người ta từ ngoài ngàn dặm, nhưng Diệp Âm Trúc lại cảm thấy nàng ta vô cùng quen thuộc.

Nàng ta là ai ? Đó là ý niệm đầu tiên xuất hiện trong đầu của Diệp Âm Trúc , hắn có thể chắc chắn rằng bọn họ không thuộc Pháp Lam, ở Pháp Lam chỉ có hai loại người hoặc là ma pháp sư hoặc Pháp Lam kỵ sĩ,nhưng xem trang phục của họ lại không phải là một trong hai loại người đó. Lúc này nếu họ xuất hiện ở Pháp Lam thì bọn họ chỉ có thể là người tham gia Thất Quốc Thất Long Bài Vị Chiến .

Có thể tới Pháp Lam thì hai người bọn họ tuyệt không phải kẻ tầm thường .Bọn họ rất nhanh cảm giác được áh mắt của Diệp Âm Trúc, nam tử đó thấy Diệp Âm Trúc chỉ nhíu mày, ở Pháp Lam thì Diệp Âm Trúc cũng giống như các ma pháp sư khác, nên hắn cũng không chú ý nhiều lắm, nhưng Nữ tử kia khi nhìn thấy Diệp Âm Trúc thì trong ánh mắt lạnh lẽo như xác chết của nàng lại xuất hiện chút xao động, cho dù chút dao động này chỉ xuất hiện trong nháy mắt thì đã biến mất, nhưng trong lòng nàng ta có chút biến hoá.

" Phượng Hoàng, nàng có quen người kia à !!." Cảm giác của hắc y nam tử vô cùng nhạy cảm , hắn rất nhanh đã nhận biết sự biến hoá của người đồng hành.

Nữ tử được gọi là Phương Hoàng lãnh đạm trả lời:" Ai Địch, chúng ta đi thôi."

Ai Địch nhíu mày, hắn cũng không dễ dàng tin lời của Phượng Hoàng, nhưng nơi này là Pháp Lam, nên cũng chỉ đành gật đầu cùng Phượng Hoàng đi về phía mà bọn họ đang định đi.

Bọn họ cũng không tới gây phiền toái cho Diệp Âm Trúc, nhưng Âm Trúc như bị ma đưa lối , quỷ dẫn đường , hắn tự nhiên đứng ra cản đường bọn họ.

Diệp Âm Trúc cũng không biết tại sao mình lại ngăn bọn họ, nhưng phảng phất trong nội thể của hắn xuất hiện một cỗ lực lượng đặc biệt cường hoành đưa hắn tới chắn trước mặt hai người đó.

Lợi mang (ánh mắt sắc lẻm) trong mắt của Ai Địch loé lên , hắn giận dữ hỏi :" Ngươi muốn gì ?"

Vẻ mặt Diệp Âm Trúc cũng thoáng biến đổi, nhưng hắn rất nhanh khôi phục lại vẻ bình thường :" Chỉ là ta muốn hỏi có phải các người cũng tham gia Thất quốc thất long bài vị chiến phải không ?"

Ai Địch lạnh lùng nói:" Ngươi là người của Pháp Lam sao ? Là tháp chủ của các ngươi sai ngươi tới hỏi sbọn ta như vậy ?"

Diệp Âm Trúc lắc đầu nói:" Không phải."

" Không phải ? " Thanh âm của Ai Địch càng thêm lạnh lẽo hơn, thanh âm của hắn phảng phất như có thể nhận thấy được lớp bụi băng phát ra từ trong từng câu từng chữ, trong mắt hàn quang đại phóng, không khí xung quanh như bị đóng băng lại, áp lực cường đại bao trùm lấy thân thể của Diệp Âm Trúc :" Mặc dù

nơi đây là Pháp Lam nhưng Hắc Long thành chúng ta cũng không phải là nơi cho một ma pháp sư nhỏ bé như ngươi có thể tùy tiện vũ nhục"

Hắc Long thành, ba chữ làm cho Diệp Âm Trúc có chút kỳ quái, nếu là người của Hắc long thành thì bọn họ là người của Lam Địch Á Tư và Hắc Long thành,hay cũng chính là địch nhân lớn nhất của bên mình.

Một đạo tử quang nhàn nhạt hiện ra trong mắt Diệp Âm Trúc, khí tức của Ngân long trong người hắn do chịu sự uy hiếp của Hắc long mà tự nhiên được kích phát , ma pháp nguyên tố trong không khí xuất hiện một mảng vặn xoắn.

Lợi mang trong mắt Ai Địch quang mang đại thịnh :" Loại khí tức thật đáng ghét, ngươi là người của Ngân long thành."

Diệp Âm Trúc lạnh nhạt trả lời:" Có thể nói là như vậy, không lâu sau chúng ta sẽ đối mặt trên chiến trường." Nói đến đây, hắn nhìn sang nữ tử có mái tóc dài màu lam thẫm nói:" Còn chưa thỉnh giáo phương danh của vị tiểu thư này (phương danh là chỉ tên của người con gái , giống như phương tâm là trái tim của người con gái : ND) ?"

Nghe Diệp Âm Trúc hỏi, trong lòng Ai Địch thầm cười lạnh, sự lãnh ngạo của Phượng Hoàng so với kẻ xuất thân từ Hắc long thành như hắn còn phải hơn vài phần, tên nàng ta là thứ mà ngươi có thể tùy tiện muốn hỏi thì hỏi hay sao ? Không được, Phượng Hoàng có thể vì sự mạo phạm của hắn mà động thủ, nơi này dù sao cũng là thánh thành.

Khi Ai Địch còn đang lo lắng Phượng Hoàng sẽ động thủ , Phượng Hoàng lại khiến hắn lại làm cho hắn trợn tròn mắt ra nhìn khi nói với Diệp Âm Trúc:" Ta tên Phượng Hoàng."

Ai Địch bị sốc ,còn Diệp Âm Trúc có chút sững sờ, chỉ bất quá hắn còn có thêm chút thất vọng. Hắn dám chắc trong ký ức của mình không có cái tên nào như vậy, nhưng hắn cũng không biết tại sao nàng ta lại trông rất quen ? Càng đến gần thì cảm giác quen thuộc càng tăng lên. Nhưng từ vẻ băng lãnh như xác chết cùng khí tức hắc ám của nàng thì hiển nhiên hắn và nàng chưa từng tiếp xúc qua.

" Phượng Hoàng , nàng sao lại.." Ai Địch giật mình nhìn người ngọc ở bên cạnh hắn, Mặc dù nàng không phải long tộc, như khi Ai Địch lần đầu trông thấy nữ tử băng lãnh này thì long tâm vốn ngàn năm tĩnh lặng của hắn bỗng nhiên xao động, cho nên cũng bởi vì thế hắn mới làm đại biểu cho lần hợp tácgiữa Lam Địch Á Tư đế quốc và Hắc Long thành trong lần Thất quốc Thất Long Bài Vị Chiến này. Ai Địch biết rõ ràng, hoàng tộc của Lam Địch Á Tư đế quốc mang trong mình huyết mạch của Hắc Phượng Hoàng có thể sáng ngăng với Hắc Long tộc huyết mạch của hắn. Bất luận là do hắc ám thuộc tính hay là đặc tính hấp dẫn tự nhiên giữa long và phượng, hắn đã xiêu long vì người ngọc Phượng Hoàng đang ở trước mặt hắn. Nhưng nàng thật sự quá lạnh lùng, trên đường đi tới Pháp Lam, nàng nói tổng cộng chưa tới mười câu. Hắn cũng chẳng dễ dàng gì mới thuyết phục được nàng theo hắn ra ngoài đi dạo,theo hiểu biết của hắn về nàng thì nàng sẽ không nói tên mình cho người lạ biết, thế mà bây giờ nàng lại nói tên cho một kẻ xa lạ , mà hắn lại còn là địch nhân chân chính của Hắc Long thành, một tên đến từ Ngân Long thành, Ai Địch phát hiện lửa giận trong lòng mình không thể nào áp chế mà cứ không ngừng tăng lên.

Ai Địch chậm rãi đưa tay lên, một đạo hắc sắc khí lưu chuyển động trên đầu ngón tay của hắn.

Diệp Âm Trúc ngay lập tức cảm nhận được sự uy hiếp của đối thủ, mặc dù đang ở trong Pháp Lam thánh thành, nhưng cũng không để mặc cho người khác uy hiếp tới mình, hàn quang trong mắt chợt sáng lên, Long hồn giới trên tay phải tuỳ lúc có thể biến hóa thành Nặc Khắc Hi Chi Kiếm, trải qua thời gian thử nghiệm với thanh kiếm cấp bậc thần khí này, hắn đã có thể dựa vào tinh thần lực của mình để che dấu đi Long thần khí tức trên thanh Nặc Khắc Hi Chi Kiếm này. Chỉ cần không phải như siêu cấp cường giả của Long tộc Hoắc Hoa Đức, thì không phải sợ các loại rồng khác nhận ra.

"Dừng tay, nơi đây là Pháp Lam, nếu muốn động thủ thì khi khác sẽ có cơ hội, chúng ta đi." Hắc Phượng Hoàng băng lãnh xuất ra một câu l, dư quang trong mắt liếc qua Diệp Âm Trúc một cái rồi sau đó đi qua người hắn.

Nghe được hai chữ Pháp Lam, khí tức của Ai Địch giảm đi vài phần, hắn lạnh lùng trừng mắt nhìn Diệp Âm Trúc, tay phải chỉ vào Âm Trúc như muốn nói tiểu tử ngươi cứ chờ đó mà xem.

Diệp Âm Trúc vẫn đứng yên một chổ, nhìn theo hai thân ảnh đang dần dần khuất vào bóng đêm , hắn mới từ từ hồi phục lại tinh thần . Hắn cũng không phải là ngườihay so đo tính toán, mặc dù có đôi chút tò mò với nữ tử tên Hắc Phượng Hoàng này nhưng hắn cũng không quên mục đích của mình . Chắc là mình nhận lầm người rồi, đợi đến ngày bắt đầu trận chiến Thất Quốc Thất Long Bài Vị Chiến sẽ lại có cơ hội gặp nhau nữa, đáng tiếc lại là địch nhân, bất quá địch nhân Hắc Phượng Hoàng cũng rất xinh đẹp.

Nghĩ vậy, Diệp Âm Trúc bước nhanh đến trung tâm của thánh thành, càng đi đến gần, hắn phát hiện ma pháp nguyên tố trong không khí dao động càng mãnh liệt hơn . Khi hắn nhìn thấy bức tường thành cao chừng mười thước thì ma pháp nguyên tố dao động đã đạt mức tương đương với áp lực của Ngân long, ma pháp nguyên tố nồng đậm trong không khí vô chủ thong thả lưu chuyển, Thần Nguyên ma pháp bào tham lam hấp thu những dòng ma pháp nguyên tố này vào cơ thể Diệp Âm Trúc , khiến cho tốc độ tích trữ pháp lực của hắn gia tăng.

Nơi này chính là tường thành của nội thành. Lấy lại sự bình tĩnh,ngay khi hắn định tiến về phía trước thì một âm thanh từ trong bong tối lạnh lẽo vang lên:" Tiến thêm một bước, giết chết không tha."

Trong lòng Diệp Âm Trúc thầm hoảng sợ, với thực lực của hắn mà không phát hiện được đối phương, có thể thấy được thực lực của đối phương ra sao. Nghiêng người nhìn lại , chỉ thấy một người chiến sĩ mặc trên người loại áo giáp đặc biệt chỉ ở Pháp Lam mới có từ bóng tối đi ra, ngoài trừ lớp khải giáp kiên cố nặng nề trên người , trong tay hắn còn cầm trên tay một thanh trường đao . Hàn quang trên thân đao lóe lên . Cũng giống như những phi mã kỵ sĩ của Pháp Lam, trên người tên này cũng mang biểu tượng thất mang tinh của Pháp Lam, chỉ khác ở chổ là biểu tượng trên chiếc mũ đội đầu của hắn dấu hiệu không phải là Phi Mã mà là ấn ký của hùng thủ (đầu gấu), hiển nhiên người này thuộc về một trong mười hai đội kỵ sĩ của Pháp Lam.

Theo sự xuất hiện của người này, hơn năm mươi người nữa cũng xuất hiện, trường đao trên tay lăm lăm chỉ về phía Diệp Âm Trúc, ngoại trừ tên chiến sĩ lúc đầu lên tiếng ra,trường đao trong tay của năm mươi người xuất hiện sau đó đều phóng ra thanh quang mãnh liệt, Diệp Âm Trúc không còn nghi ngờ gì nữa, hắn chỉ cần tiến lên một bước thì bọn họ sẽ lập tức liên thủ chặn lại.

Thấy tình thế trước mắt không ổn, Diệp Âm Trúc mặt không đổi sắc, lui lại phía sau như biểu thị mình không có ác ý:" Xin lỗi, hôm nay ta mới tới Pháp Lam nên không biết nơi này là cấm địa.."

Kỵ sĩ đứng đầu lạnh giọng nói:" Ngươi hẳn là đến tham gia Thất Quốc Thất Long Bài Vị Chiến, các kỵ sĩ đoàn trưởng đại nhân khi đó chắc hẳn đã có nói qua nội thành là nơi không thể tùy tiện đi vào, đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng, ngươi đi đi."

Diệp Âm Trúc dù nét mặt đang tươi cười nhưng trong lòng lại tràn ngập ý chống đối. Không cho ta vào ta lại càng muốn vào, vừa nghĩ , hắn vừa yên lặng xoay người bỏ đi.

Chiến sĩ mà khôi giáp trên đầu có tiêu ký là hùng thủ lại một lần nữa im lặng tiến vào bóng đêm, mọi việc trở lại trạng thái bình thường.

Diệp Âm Trúc cũng không trực tiếp quay về dịch quán , mà hắn đứng xa xa bên ngoài tường thành của nội thành,nơi đã được bảo vệ rất nghiêm ngặt ,hắn duy trì một khoảng cách nhất định rồi quan sát một vòng cẩn thận tình thế xung quanh nội thành, ở những nơi hắn cẩn thận dò xét thì hắn kinh ngạc khi phát hiện xung quanh bức tường nội thành, các Pháp Lam kỵ sĩ đa phần lớn ẩn núp ở những nơi bí mật gần tường thành, có thể nói nội thành của Pháp Lam không có một góc chết nào cả, với tình huống như vậy thì xung quanh nội thành nếu không có bảy hoặc tám vạn người thì cũng không có khả năng làm được như vậy, sau khi cẩn thận quan sát Diệp Âm Trúc không khỏi khâm phục sự phán đoán của Ly Sát. Pháp Lam chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó, nếu không thì tại sao lại có nhiều Pháp Lam kỵ sĩ tập trung ở đây để bảo vệ như vậy.

Trở lại Dịch quán, Diệp Âm Trúc lập tức tu luyện, đó không phải là sự chuẩn bị cho hành động sắp tới, mà là thực sự tu luyện trong Pháp Lam thánh thành . Đối với một ma pháp sư mà nói thì tu luyện ở đây một ngày còn hiệu quả hơn so với ba bốn ngày tu luyện ở bên ngoài.

Diệp Âm Trúc tiến vào trạng thái tu luyện, Thần Nguyên ma pháp bào đang hấp thu ma pháp nguyên tố nồng nặc trong không khí thì đột nhiên trong não nhận được một đạo tinh thần ba động kỳ dị.

Đó tựa hồ như tinh thần ba động đang muốn kêu gọi hắn tới một nơi nào đó . Đạo tinh thần ba động này tuy không thập phần mãnh liệt nhưng cũng cuồn cuộn không dứt, mà điều khiến cho Diệp Âm Trúc kinh ngạc chính là nó lại được truyền tới từ vị trí trái tim của hắn,cũng chính là do siêu thần khí Khô Mộc Ngâm Long Cầm truyền đến.

Hạ ý thức để ngưng lại quá trình tu luyện, khi hắn chuẩn bị hội tụ tinh thần để cảm thụ tinh thần ba động kia đến từ đâu, thì Diệp Âm Trúc lại phát hiện là khi hắn ngừng tu luyện thì nó cũng biến mất tăm.

Thật sự nó là cái gì ? Diệp Âm Trúc là một người muốn tìm hiểu cho rõ ràng, khi phát hiện tinh thần ba động biến mất, hắn lại bắt đầu tu luyện lại, quả nhiên là tinh thần ba động lại một lần nữa xuất hiện trở lại.

Tinh thần ba động như sợi tơ mỏng từ trái tim truyền vào tinh thần chi hải, nương theo sự hấp thu ma pháp lực của Diệp Âm Trúc , hắn phảng phất cảm giác được siêu thần khí Khô Mộc Ngâm Long cầm ở trong tim đang nương theo chút tinh thần ba động rất nhỏ này để đàn tấu lên một khúc nhạc.

Để cho cảm giác thêm rõ ràng, Diệp Âm Trúc tập trung tinh thần để tu luyện, theo đó tinh thần ba độngcũng trở nên rõ ràng hơn vài phần, cẩn thận sàng lọc , Diệp Âm Trúc phát hiện ra trong tinh thần ba động có mang theo ba chữ:" Tới gặp ta."

Thật sự là ai, thật sự là cái gì ? Diệp Âm Trúc không thể tu luyện được nữa, lúc hắn ngưng lại quá trình tu luyện, thì tinh thần ba động đó lại một lần nữa biến mất.Trong đầu suy tính rất nhanh, Diệp Âm Trúc nghĩ đến khi hắn tiến vào Pháp Lam thì mới xuất hiện tinh thần ba động này, buổi tối hôm qua vẫn tu luyện bình thường mà không có loại cảm giác thế này. Thanh âm này như kêu gọi mình chắc đang ở bên trong Pháp Lam.

Diệp Âm Trúc không chỉ là một Thần Âm sư mà còn là một Tinh thần hệ ma pháp sư, hắn biết liên lạc tinh thần phụ thuộc vào khoảng cách, khi khoảng cách càng gần thì liên lạc càng dễ dàng, khoảng cách càng xa thì sự liên lạc càng khó khăn. Cái này không thể so với sự liên lạc của hắn và Tử thông qua đồng đẳng bổn mệnh khế ước không bị hạn chế bởi khoảng cách, chỉ có kiểu liên lạc đặc biệt thế này mới thoát khỏi sự khống chế về khoảng cách.

Nếu ngồi ở đây tu luyện thì cảm giác được tinh thần khí tức rất yếu ớt, nhưng nếu mình đổi đến một chổ khác thì sao ? Có phải khi ở một vị trí khác gần hơn hoặc xa hơn trong Pháp Lam gần hoặc xa hơn thì cảm giác sẽ khác nhau hay không ? Rất nhanh Diệp Âm Trúc có thể dám chắc về ý nghĩ đó, lúc này tâm trí hắn rất kích động, với sự xuất hiện của tia tinh thần ba động này thì điều đầu tiên hắn nghĩ đến chính là tổ tiên Thần Long của Đông Long đế quốc, mình cũng có huyết mạch của Đông Long đế quốc, mà tài liệu để chế tạo siêu thần khí Khô Mộc Ngâm Long cầm vừa hay lại có liên quan đến rồng, mặc dù chỉ là có quan hệ với Tây Phương long tộc nhưng cũng dù sao cũng có sự tương thông với Long tộc, có thể là linh hồn của tổ tiên Thần Long cảm nhận được sự tồn tại của mình nên mới hướng tới mình mà kêu gọi hay không? Mà linh hồn của họ và thần thánh cự long Nặc Khắc Hi rất giống nhau ,không hề bị biến mất khi chết đi giống như nhân loại.

Ngoài mục đích đến đây để tham gia Thất quốc Thất Long Bài Vị Chiến thì nguyên nhân quan trong nhất đối với Diệp Âm Trúc chính là có cơ hội để tìm kiếm nơi hạ lạc của tổ tiên Thần Long, bỗng nhiên xuất hiện sự kiện thần bí này bảo sao hắn không vui mừng cho được?

Nghĩ đến đây, Diệp Âm Trúc đứng dậy một lần nữa lặng lẽ rờikhỏi dịch quán bằng cửa sổ

Lúc này trên các con đường trong Pháp Lam đều đã vắng tanh, tất cả các cửa hàng vật phẩm cũng đều đóng cửa, trên đường vắng lặng thỉnh thoảng mới thấy một đội tuần tra của Pháp Lam kỵ sĩ đi qua, nhưng tất cả các đội đối với hắn dường như chẳng thèm quan tâm, không ai can thiệp tới hành động của hắn.

Diệp Âm Trúc trước tiên đi về hướng nam một trăm thước sau đó kiếm một chỗ mà ngồi xuống tu luyện, hắn không phải thực sự tu luyện thật mà chỉ thông qua quá trình tu luyện để cảm nhận tia tinh thần ba động kia , để xem tinh thần ba động đó có trở nên rõ rang hơn không hay là kém đi, cái này mặc dù không phải biện pháp tốt, nhưng chỉ cần kiên trì tìm được nguồn gốc cũng không khó khăn lắm.

Rất nhanh, Diệp Âm Trúc cảm nhận được tinh thần ba động trở nên mãnh liệt hơn, một chút ,ba chữ ''tới gặp ta ''cũng rõ ràng hơn, sau khi nhận định được phương hướng, Diệp Âm Trúc lập tức ngưng tu luyện,

đứng dậy đi về hướng Nam của Thánh thàn, sau khi đi được năm trăm thước thì dừng lại, , quả nhiên tinh thần ba động lại mãnh kiệt hơn vài phần, mặc dù cường độ không rõ ràng như trước nhưng cuối cùng cũng đã xác định được phương vị.

Cứ như vậy, đi được một khoảng cách thì Diệp Âm Trúc lại ngồi xuống tu luyện ,thông qua việc này để tìm kiếm phương hướng . Quá trình truy tìm này không cần bàn cãi vừa dài vừa chán,cho đến khi những tia sang yếu ớt báo hiệu cho bình minh , khi vầng thái dương đang từ từ ló lên từ phái chân trời thì Diệp Âm Trúc cuối cùng cũng xác định phạm vi cần xác định chỉ trong vòng một trăm thước, nhưng bây giờ hắn có chút thất vọng.

Vốn Diệp Âm Trúc đoán rằng vị trí của tổ tiên Thần Long phải là nơi phong ấn bên trong nội thành, nhưng hắn dựa theo tinh thần ba động để xác định vị trí thì nơi phát hiện tinh thần ba động không phải từ phía trong nội thành truyền đến, hơn nữa ở nơi tinh thần ba động mãnh liệt nhất cũng có khoảng cách rất xa so với nội thành.

Trời sáng rồi, cần phải trở về, Diệp Âm Trúc ngẩng đầu lên, tìm kiếm cả đêm hắn cũng có chút mệt mỏi, dù sao cũng đã đại khái xác định được vị trí, ngày mai sẽ cẩn thận tìm kỹ hơn, trong lúc vô ý ngẩng đầu lên nhìn, Diệp Âm Trúc phát hiện mình rất gần với một tòa tháp cao, từ chổ này nhìn lên thì thấy trên ngọn tháp này tỏa ra một màu đen nhánh.

Ám tháp, trong lòng Diệp Âm Trúc cả kinh, không nghĩ ra là mình trong lúc đi tìm kiếm đã đi tới vùng phụ cận Ám tháp, đối với hắn mà nói thì Ám tháp là nơi thần bí nhất trong Pháp Lam thất tháp.

An Nhã cũng từng nói qua sự thay đổi của An Kỳ có liên quan rất lớn đến Ám tháp, Diệp Âm Trúc cũng không dám chắc một mình có thể xâm nhập vào sâu trong Ám tháp để điều tra, hắn nhìn thật kỹ tòa tháp cao trước mặt rồi mới yên lặng rời đi.

Thật sự là cái gì đã kêu gọi Diệp Âm Trúc ? An Kỳ và Ám tháp thực sự có liên hệ gì hay không ? Hình thức triển khai của Thất quốc Thất Long Bài Vị Chiến ra sao? Hắc Phượng Hoàng và Diệp Âm Trúc sẽ phát sinh sự kiện gì ? Chúng ta sẽ biết trong các phần sau.

o©·u G\yỀjX o©·I d_j\ [ǰj ¦}njX [ƷqĤ0j

Có điều kỳ lạ là buổi tối hôm qua khi tu luyện thì cảm giác được tinh thần ba động, ban ngày lại biến mất không xuất hiện, bất luận Diệp Âm Trúc cẩn thận dò xét cỡ nào cũng không phát hiện chút manh mối, chẳng lẽ chỉ vào đêm tối thì tinh thần ba động kia mới xuất hiện hay sao?

Một ngày nhanh chóng trôi qua, khi màn đêm buông xuống, Diệp Âm Trúc mới chấm dứt tu luyện, mở hai mắt ra, tu luyện trong Pháp Lam đạt hiệu quả rất tốt. Hắn tiến vào Thất giai kiếm đảm cầm tâm thì ma pháp lực có chút đình trệ lại, tuy nhiên mấy ngày gần đây có tiến bộ không nhỏ chút nào. Đương nhiên hắn cũng không biết rằng ngoài nguyên nhân là ở trong Pháp Lam thì chủ yếu là do hắn tự đột phá cảnh giới của mình, cùng với sự giúp đỡ của Thần nguyên ma pháp bào, được sự trợ giúp của hai yếu tố đó nên tốc độ tu luyện cầm ma pháp của hắn tăng lên rất nhiều.

Diệp Âm Trúc cuộn Thần nguyên ma pháp bào lại, lấy từ trong Tu di thần giới ra một bộ trang phục màu đen. Lúc trước khi hắn tới Pháp Lam đã có sự chuẩn bị tốt những thứ này, mục đích chủ yếu của hắn chính là dò xét di tích tổ tiên thần long, và từ trong Tu di thần giới lấy ra một tấm mặt nạ, vật này là do Tử tặng cho hắn khi rời khỏi Bích Không Hải, lúc đầu mặt nạ và không gian giới chỉ bị đánh cắp, sau đó Tô Lạp đã trả lại mọi thứ trong chỉ giới cho hắn để sau này mới có mà dùng. Pháp Lam này có thế lực to lớn trên đại lục, ngụy trang mình lại mới là vấn đề quan trọng.

Làm xong mọi việc thì Diệp Âm Trúc lặng lẽ rời khỏi phòng, lúc này hắn không có đi ra khỏi dịch quán một cách bình thường, sử dụng Trúc đấu khí đi trên đường giống như một cái bóng đi đến nơi đã tìm tối hôm qua.

Đấu khí được Tây Đa Phu thúc đẩy lên tử cấp làm cho Diệp Âm Trúc chính thức đạt lên tử cấp, mặc dù đấu khí chính thức vẫn như vậy nhưng khi đạt tới tử cấp hắn cảm giác được rằng bất luận là thân pháp hay khả năng phòng ngự đều tăng mạnh không ngừng.

Sau khi đi thuận lợi bằng thân pháp linh xảo, Diệp Âm Trúc nhanh chóng đến gần phía Ám tháp, trên đường của Pháp Lam hôm nay cũng giống như hôm qua, rất vắng lặng, hắn chọn lúc mà các gian hàng trên đường đóng cửa mới khởi hành.

Vượt qua một đoạn đường chỉ còn vài trăm thước là đến nơi thì bỗng nhiên xuất hiện một đội Pháp Lam kỵ sĩ đang quay vòng lại đây.

Làm sao để tránh đây? Trên con đường rộng như vậy cũng không có cái gì để có thể ẩn thân, Diệp Âm Trúc phản ứng nhanh, trên tay lóe lên tia sáng, Bích ti lặng lẽ phóng ra cắm vào trên vách của một tòa nhà, dùng sức phóng người với tốc độ nhanh nhất bay về phía bức tường, nhanh chóng thu liễm toàn bộ khí tức, ngay cả thân nhiệt cũng hạ bằng với không khí bên ngoài. Trước mặt Pháp Lam kỵ sĩ hùng mạnh, hắn không dám chắc có chút may mắn nào cả.

Kỵ sĩ mặc trọng khải giáp vậy mà đi ngang qua không hề phát ra tiếng động, Diệp Âm Trúc bám trên vách cũng không dám quan sát bọn họ, bởi vì hắn biết rằng một khi đạt tới một đẳng cấp nào đó thì chỉ với một ánh mắt quan sát cũng sẽ bị bọn họ phát hiện, cho nên lúc này hắn chỉ bằng tinh thần khí tức mà cảm giác vị trí của Pháp Lam kỵ sĩ trên đường.

Pháp Lam kỵ sĩ đi thẳng trên đường rồi chuyển qua hướng khác, Diệp Âm Trúc sau khi xác định xung quanh không còn tồn tại khí tức của ai thì mới hạ xuống đất, quan sát nhanh bốn phía, dựa vào những chỗ tối trên đường mà tiến nhanh về phía trước.

Không gặp phải bất cứ trở ngại nào, cuối cùng hắn cũng đi tới nơi đã dò xét đêm qua, ngồi xuống tiến vào trạng thái tu luyện, đầu tiên hắn phải tìm kiếm tia tinh thần ba động đã phát hiện tối hôm qua.

Quả nhiên, tia tinh thần ba động lại xuất hiện, ngay cả cường độ cũng tương tự, đúng là nơi này.

Diệp Âm Trúc hít sâu một hơi, từ trạng thái tu luyện tỉnh lại, nhưng hắn không lập tức hành động, rõ ràng là tia tinh thần ba động là truyền từ dưới lòng đất, nhưng hắn làm sao để tiến vào đây? Trong phạm vị một trăm thước xung quanh thì tia tinh thần ba động đều giống nhau, nói cách khác nếu dựa vào tia tinh thần ba động thì hắn không có cách nào tìm được cửa để tiến vào. Nếu không thì tối hôm qua hắn đã không trở về tay trắng.

Cẩn thận suy nghĩ, Diệp Âm Trúc quyết định dùng cách ngốc nhất mà cũng là cách trực tiếp nhất, không có cửa thì hắn sẽ làm cửa mà vào, nghĩ xong hắn định lấy Nặc Khắc Hi kiếm để phá đất để vào, thì đột nhiên nhận được hai tia tinh thần ba động truyền đến.

Đó là linh hồn ba động từ hai Kim Giáp Cấm Trùng: Thiểm, Lôi. Dựa vào Huyết khế mà bám vào trên người Diệp Âm Trúc, hằng ngày đều ngủ và hấp thu năng lượng trên người Diệp Âm Trúc, Diệp Âm Trúc có muốn đưa chúng ra thì chúng cũng không muốn. Chỉ trong một số lần cần thiết thì bọn chúng cung cấp lực lượng cho Diệp Âm Trúc sử dụng. Với tác dụng của Huyết khế, linh hồn của chúng và Diệp Âm Trúc có sự tương thích qua lại, lúc này chúng cảm giác được Diệp Âm Trúc muốn làm gì, nên hai Kim Giáp Cấm Trùng truyền tới hắn biết là chúng có biện pháp giúp hắn.

Diệp Âm Trúc thông qua liên lạc linh hồn hỏi chúng: Các ngươi sẽ giúp ta như như thế nào?

Lúc đó bỗng xuất hiện hai dòng nhiệt lưu trên hai tay hắn, Diệp Âm Trúc cúi xuống nhìn đôi bàn tay của mình thì thấy trong lòng bàn tay có màu vàng, năm ngón tay có những tia màu bạc dọc theo các ngón tay.

Chúng nó muốn dùng năng lực của chúng cho mình lấy tay đào đất chăng? Diệp Âm Trúc nhanh chóng hiểu được ý tứ của 2 tiểu tử kia. Nhưng dùng tay mình đào đất sẽ nhanh hơn là dùng Nặc Khắc Hi kiếm hay sao?

Mang theo tâm lý nghi hoặc, Diệp Âm Trúc hạ hai tay xuống mặt đất, một hiện tượng kỳ lạ bỗng xảy ra, khi hai bàn tay tiếp xúc với mặt đất thì không có một tiếng động nào vang lên, hai bàn tay tiến vào trong đất, tựa như mặt đất không phải là nham thạch cứng rắn mà mềm như đậu hũ vậy.

Theo truyền thuyết, mặc dù có năng lực từ khi mới sinh đã là ma thú thập cấp, nhưng dù sao chúng cũng là còn quá nhỏ, chúng khó có thể làm được như vậy, nhưng chúng không những có thể làm được mà còn rất êm thấm.

Ngay khi hai tay tiếp xúc với mặt đất thì một màn kỳ dị xảy ra. Khi Thiểm và Lôi hướng Diệp Âm Trúc để hỏi ý và được hắn chấp thuận thì quyền khống chế hai cánh tay của Diệp Âm Trúc liền chuyển cho hai tiểu tử kia

Màu vàng trên cánh tay của Diệp Âm Trúc biến đổi đôi chút, sau đó thì cả thân hình của hắn liền biến vào lòng đất, làm người khác phải giật mình chính là khi Diệp Âm Trúc biến vào trong lòng đất thì nơi hắn đứng trước đó màu vàng biến mất, mặt đất bình lặng giống như hắn biến đi, không giống như mới vừa đào từ đó đi xuống.

Hai mắt của Diệp Âm Trúc nhắm lại, dù sao lúc trên mặt đất hắn cũng không nhìn thấy gì, nương theo cảm ứng tia thần ba động mà đi tới nơi này, rồi đưa cho Thiểm, Lôi điều khiển cánh tay của mình hướng phía dưới mà đi xuống, bất luận là bùn đất hay nham thạch, chỉ cần gặp phải hai cánh tay của hắn do Thiểm, Lôi điều khiển thì cũng tách ra hai bên, sau một hồi đào thì Diệp Âm Trúc cuối cùng đã tiến vào trong lòng đất.

Ngày trước khi cùng Hương Loan trốn dưới nước, Diệp Âm Trúc chợt phát hiện thân thể của mình có chút biến hóa, hắn lúc đó không biết đó chính là hiệu quả do cảnh giới Thiên nhân hợp nhất mang lại, nhưng cũng cảm giác được bản thân mình không chỉ dùng mũi và miệng để hít thở, mà ngay cả các lỗ chân lông cũng có thể cung cấp dưỡng khí cho mình, cho nên trong nước hắn cũng không cần hít thở. Lúc này trong lòng đất và dưới nước ngày trước giống nhau, mặc dù trong lòng đất không khí rất ít nhưng do các lỗ chân lông đồng thời mở ra hấp thu không khí trong lòng đất vào cơ thể, mặc dù không thể hít thở nhưng để tồn tại thì không có vấn đề gì cả.

Không cần điều khiển thân thể tiến tới, tinh thần của Diệp Âm Trúc tiến vào trạng thái tu luyện, cẩn thận cảm nhận tia tinh thần ba động. Giống như hắn phán đoán khi càng đi sâu vào lòng đất thì tia tinh thần ba động ngày càng mạnh lên, đối với việc tìm phương hướng cũng ngày càng trở nên rõ ràng hơn.

Diệp Âm Trúc cũng không biết mình đã tiến sâu cỡ nào, ngay khi tia tinh thần ba động đột nhiên trở nên cường đại biến thành tinh thần lực kích thích vào đại não của hắn thì toàn thân bỗng hụt hẫng, hắn đã chui ra khỏi đất.

Thân thể lộn vòng trên không, khi chân chạm đất thì Diệp Âm Trúc cũng cảm giác được nơi mình đứng, hai bên rộng chừng ba thước, dưới chân là nham thạch, chung quanh tối đen, nhưng tia tinh thần ba động đã biến thành âm thanh mãnh liệt bình thường, mơ hồ Diệp Âm Trúc cảm giác đây là một con đường

Không khí trong con đường rất là ô trọc, cho nên Diệp Âm Trúc cũng bế khí như trước, chỉ dùng các lỗ chân lông để hô hấp, tay phải vung lên Long hồn giới đã biến thành Nặc Khắc Hi kiếm, quang mang màu trắng mặc dù không mạnh nhưng đối với thị giác của Diệp Âm Trúc thì như vậy cũng là đủ rồi.

Nhìn xung quanh một lát, con đường này có dạng hình vuông, kéo dài, các vách đều bằng đá, từ hình dáng có thể thấy được nơi này là do con người tạo nên, mặc dù không biết nơi này cách xa mặt đất bao nhiêu, nhưng để tạo nên một con đường như vầy nằm sâu trong lòng đất thì người thường không thể làm được. Thật ra đây là nơi nào?

Nhờ Nặc Khắc Hi kiếm soi sáng, Diệp Âm Trúc vận công toàn thân, cẩn thận từ từ đi tới phía trước.

Nẻo đường này sâu hun hút, không rõ dẫn tới tận bên bờ nào, Diệp Âm Trúc đi được khoảng ba trăm bước thì hắn phát hiện đường này dần thắt lại, mà âm thanh kêu gọi mình cũng trở nên rõ ràng hơn.

- Tới gặp ta, ta ở nơi này, ta ở nơi này..

âm thanh âm trầm vang lên ở nơi đen tối như vầy càng thêm khủng bố, rất may là từ nhỏ Diệp Âm Trúc đã tu luyện Xích tử cầm tâm, tâm địa thuần hậu nên không có tạp niệm, mặc dù biết nơi này rất huyền bí, nhưng cũng rất tò mò cho dù có chút sợ hãi.

Tiếp tục tiến tới năm trăm bước, Diệp Âm Trúc bỗng nhiên phát hiện phía trước đường đột nhiên trải rộng ra, giống như từ trong cái con đường tiến vào một thạch thất to lớn. Trúc đấu khí hùng hậu rót vào Nặc

Khắc Hi kiếm làm xung quanh chợt bừng sáng soi cả thạch thất.

Thạch thất này cao khoảng mười thước, các cạnh đều bằng nhau, trong gian thạch thất tràn ngập thanh âm kêu gọi hắn, bốn phía thạch thất bóng loáng như gương, khi Diệp Âm Trúc nhìn xuống dưới chân thì bỗng giật mình phát hiện một điều kỳ lạ.

Trên nền của thạch thất có khắc một cái đồ án lục mang tinh thật lớn, trên cả sáu cánh của lục mang tinh này có rất nhiều phù hào thần bí, những phù hào này nhìn qua rất quen thuộc, rất nhanh hắn nghĩ tới cái này hình như có cùng công hiệu so với truyền tống ma pháp trận của hắn, chẳng lẽ đây cũng là một cái truyền tống ma pháp trận hay sao?

Diệp Âm Trúc cũng không quan sát truyền tống ma pháp trận lâu, trong gian thạch thất này có cái gì đó thu hút sự chú ý của hắn, ngay chính giữa đồ án lục mang tinh có một cột đá hình tròn có màu đen đứng đó, cột đá này có đường kính chừng nửa thước, cao một thước rưỡi, bởi vì nó có màu đen nên Diệp Âm Trúc không phát hiện nó ngay từ đầu.

Tiến lên vài bước, thúc giục trúc đấu khí làm Nặc Khắc Hi kiếm sáng rực lên, Diệp Âm Trúc lúc này mới phát hiện trên cột đá có một cái Hộp đen, mà âm thanh kêu gọi hắn cùng xuất phát ra từ trong hộp đen này.

Đây là cái gì? Diệp Âm Trúc không đưa tay cầm nó mà dùng Nặc Khắc Hi kiếm chạm vào nó để thăm dò, nếu chưa biết rõ thì sẽ không thể khinh suất.

Khi Nặc Khắc Hi kiếm tiếp xúc với hộp đen thì nhất thời có một cỗ tinh thần mãnh liệt đánh sâu vào trong tinh thần của Diệp Âm Trúc.

- Giải thoát cho ta, giải thoát cho ta thì ngươi sẽ được đền bù xứng đáng, xin ngươi hãy giải thoát cho ta.

ngay lúc tia tinh thần ba động chấn nhiếp tinh thần của Diệp Âm Trúc, một cỗ tinh thần mãnh liệt đánh vào làm cho trước mắt hắn trở nên tối đen.

Dựa vào một tia thần trí, Diệp Âm Trúc miễn cưỡng dùng tay trái đánh vào tay phải, đem Nặc Khắc Hi kiếm rời khỏi hộp đen.

- Oanh

tất cả các âm thanh và tinh thần ba động đồng thời biến mất, tinh thần chi hải của hắn một lần nữa khôi phục lại vẻ bình lặng, nhưng ngay khi tiếp xúc trong nháy mắt trong đầu Diệp Âm Trúc nổi lên một cơn sóng tinh thần rất là khủng khiếp, hắn là thần âm sư mặc dù chưa tiến vào tử cấp nhưng tinh thần của hắn so với tử cấp ma pháp sư không có chênh lệch bao nhiêu, nhất là khi tu luyện Xích tử cầm tâm thì tinh thần của hắn lại thêm kiên định. Nhưng từ trong Hộp đen truyền đến tinh thần lực lại làm cho Diệp Âm Trúc không có một chút phản kháng.

Hắn muốn ta giải thoát cho hắn, vậy là muốn ta mở cái hộp đen này hay sao? Cái này thật ra là cái gì? Qua tinh thần truyền qua mà phán đoán, cho dù chính hắn gặp đối thủ cực mạnh là Thần thánh cự long Nặc Khắc Hi thì tinh thần lực tựa hồ còn kém hơn tinh thần ba động trong hộp đen này, không cần hỏi, đây chắc là một cái phong ấn, trong hộp đen phong ấn cái gì vậy, chẳng lẽ đó là một linh hồn hay sao?

Sau lưng Diệp Âm Trúc toát ra mồ hôi thấm đầy áo. Không, nhất định không thể giải thoát cho hắn. Bị phong ấn mà vẫn có thể truyền ra tinh thần ba động khổng lồ như vậy, thì khi giải phong ấn thì linh hồn cường đại như vậy thì mình sao có thể ngăn cản được.

Lấy lại bình tĩnh, Diệp Âm Trúc nhìn lại cái hộp đen kia, có lẽ Nặc Khắc Hi kiếm làm cầu nối làm cho tinh thần ba động của linh hồn trong hộp đen nên bây giờ âm thanh kêu gọi trong không khí trở nên mãnh liệt và gấp gáp.

Giải thoát cho hắn thì không được, nhưng tay trắng trở về thì Diệp Âm Trúc có chút không cam lòng, trong cái hộp đen này thật ra là phong ấn cái gì, làm sao mà chắc chắn là không sai lầm khi không giải thoát?

Giải thoát cho hắn thì không được, nhưng tay trắng trở về thì Diệp Âm Trúc có chút không cam lòng, trong cái hộp đen này thật ra là phong ấn cái gì, làm sao mà chắc chắn là không sai lầm, vậy làm sao bây giờ?

Suy nghĩ xong, Diệp Âm Trúc liền táo bạo quyết định, hắn không dùng Nặc Khắc Hi kiếm nữa mà dùng Bích ti hướng tới cái hộp đen kia.

Qua lần tiếp xúc vừa rồi, Diệp Âm Trúc phát hiện được từ trong hộp đen truyền ra tinh thần ba động cùng với khí tức hắc ám khổng lồ, Nặc Khắc Hi kiếm chính là dùng sừng của Thần thánh cự long Nặc Khắc Hi tạo thành nên bản thân nó không có khả năng phòng ngự với khí tức hắc ám, nhưng Bích ti không giống vậy, bản thân nó mang theo khí tức sinh mạng khổng lồ, nó chính là khắc tinh đối với các vật phẩm có thuộc tính hắc ám, dùng nó làm cầu trao đổi tinh thần thì dù cho tinh thần ba động của đối phương muốn tổn hại đến mình thì cũng không dễ dàng như vậy.

Khi Bích ti tiếp xúc với hộp đen thì nhất thời bị dính lại, tinh thần ba động khổng lồ truyền đến, nhưng không rõ là do đặc tính của Bích ti hay năng lượng của tinh thần trong hộp đen yếu đi, mà không có cảm giác mãnh liệt như trước, một âm thanh cầu khẩn vang lên trong tinh thần chi hải của hắn.

- Xin ngươi hãy giải thoát cho ta, ta có thể đáp ứng bất kì điều kiện gì của ngươi. Ta có thể giúp ngươi trở nên cường đại, chỉ cần ngươi giải thoát cho ta.

Âm thanh trong cái hộp đên có vài phần thê lương và cũng có vài phần hấp dẫn.

- Ngươi là ai?

Diệp Âm Trúc đã chuẩn bị ứng phó với bất ngờ xảy ra với tinh thần của mình, sau khi bình tĩnh lại mới tiến hành thăm dò và trao đổi với linh hồn trong hộp đen.

- Người trẻ tuổi, giải thoát cho ta mau, hãy tin ta, ta sẽ không làm tổn hại cho ngươi đâu, ta không có bản thể, cuối cùng không có ai đến đây, ngươi là hy vọng cuối cùng của ta, xin ngươi hãy giải thoát cho ta, mọi việc ta sẽ nói cho ngươi hay, thông qua Ma thần phong ấn này trao đổi làm cho linh hồn ta bị thương tổn rất lớn.

Diệp Âm Trúc trầm giọng nói:

- Ngươi không chịu nói cho ta biết ngươi là ai, làm sao ta có thể tin được ngươi? Khí tức linh hồn của ngươi cường đại như vậy, mặc dù ngươi không có bản thể, nhưng ngươi muốn tiêu diệt ta thì cũng không gặp khó khăn chút nào. Nếu ta đoán không sai thì lúc còn sống ngươi đã tu luyện hắc ám ma pháp hệ rất cường đại, là Cứu cấp áo nghĩa Ám ma hệ ma pháp, chính là từ bỏ thân thể, tu luyện thành linh hồn bất diệt, không những có thể tránh được công kích vật lý mà khi thi triển Ám ma ma pháp hệ cũng vô cùng cường đại, mặc dù chỉ là truyền thuyết nhưng mà Linh hồn lực của ngươi cường đại như vậy, ta phải cẩn thận một chút.

Linh hồn trong hộp đen im lặng một hồi lâu:

- Xem ra sự hiểu biết của ngươi cũng rất sâu. Không sai, Cứu cấp áo nghĩa ám ma ma pháp hệ chính là từ bỏ thân thể để tu luyện thành Vu hồn, nhưng ngươi đâu biết rằng Vu hồn cũng có sự khác nhau. Một loại là do Ám ma ma pháp hệ tu luyện thành Hắc vu hồn, còn loại khác là tu luyện Vong linh ma pháp là Bạch vu hồn.

Diệp Âm Trúc sửng sốt đôi chút, Hắc – Bạch vu hồn chính là lần đầu tiên hắn được nghe nói đến:

- Vậy ngươi tu luyện loại Vu hồn nào?

Linh hồn trong hộp đen thở dài một tiếng nói:

- Ta tu luyện theo cách khó khăn nhất, đó là Bạch vu hồn

Diệp Âm Trúc hoảng sợ nói:

- Ngươi là Vong linh pháp sư?

nói về Vong linh pháp sư thì hắn nghe rất nhiều truyền thuyết, vong linh pháp sư cũng là một nhánh của Ám ma ma pháp hệ, cũng có thể xem là Ám ma hệ ma pháp sư tà ác, bọn họ có thể thông qua ma pháp gọi về các cương thi để chiến đấu, có thể nói là công địch của nhân loại. trong truyền thuyết Vong linh pháp sư là loại tà ác nhất, một khi chiến đấu trừ phi sát thương được thân thể của Vong linh pháp sư, nếu không thì thực lực của bọn họ sẽ tăng theo số lượng cương thi, một trăm vạn đại quân cũng sợ rằng không chống lại một Vong linh pháp sư cường đại, các pháp sư trên đại lục có khế ước là khi phát hiện bất kỳ Vong linh

pháp sư nào thì cũng sẽ giết chết hết. Đây là quy tắc tối cao trong Ma pháp giới. Trong điển tích của Ma pháp sư công hội thì Vong linh pháp sư chính là một sự tồn tại của cái ác.

- Người tuổi trẻ, ngươi đừng sợ, trước tiên đối với Vong linh vu sư có thể có chút hiểu lầm, ta cũng không phải là loại Vong linh vu sư mà ngươi tưởng tượng đâu.

Linh hồn trong hộp đen đối với Diệp Âm Trúc rõ ràng có chút thiện cảm hơn.

Diệp Âm Trúc nghi hoặc, hỏi:

- Vong linh vu sư có gì khác nhau sao?

Linh hồn trong hộp đen nói:

- Đương nhiên là có, hơn nữa lại rất lớn. Ngươi nên biết vong linh vu sư mà theo đuổi theo con đường vì lợi ích cá nhân là bọn tà ác, khi tiến vào tu luyện Ám ma ma pháp hệ sẽ lựa chọn con đường tà ác, nhưng mà ta tu luyện Bạch vu hồn so với bọn họ lại khác xa, đơn giản mà nói thì khi Vong linh vu sư tu luyện, nếu trong lòng có mầm mống tà ác thì khi tu luyện mặc dù có thiên phú đi chăng nữa thì cuối cũng tu luyện tiến vào Hắc vu hồn, nói cách khác là Vong linh vu sư tà ác khi tiến vào cảnh giới tối cao thì lại mất đi năng lực của Vong linh vu sư, biến thành một gã Ám ma pháp sư hệ cường đại. Cũng giống như ta, cũng từ Ám ma ma pháp hệ bắt đầu tu luyện, tới đỉnh cao tiến hành đột thì mới trở thành Bạch vu hồn. Bạch vu hồn là cấp tối cao trong Ám ma ma pháp hệ, được xưng là Hắc ám chi thần, hoặc là Vu thần.

Tất cả các lời nói của linh hồn trong hộp đen đối với Diệp Âm Trúc đều là một lĩnh vực mới mẻ, sự cảnh giác trong lòng hắn đã giảm đi vài phần, nói:

- Nói như vậy, ngươi là một Ám ma ma pháp sư hệ chính thống phải không? Nhưng tại sao ngươi bị phong ấn ở chỗ này? lẽ đời thường thì "Tà không thắng chính", chỉ bằng lời nói của ngươi thì ta không thể nào phóng thích cho ngươi được?

- Lẽ đời ư? Lẽ đời chó má.

tâm tình của linh hồn trong hộp đen rõ ràng có chút xao động, thanh âm vang vọng nỗi oán hận:

- Ngươi nói " Tà không thắng chính " phải không? Vậy ta hỏi ngươi, đâu là Tà? Đâu là Chính? Dựa vào đâu để phân biệt?

Nghe linh hồn kia dồn dập hỏi, Diệp Âm Trúc có chút sững sờ. Đúng vậy, cái gì là chính, cái gì là tà? Trong lòng không ngừng suy nghĩ, nhưng cuối cùng hắn cũng không tìm được một lời giải thích thuyết phục.

- Để ta nói cho ngươi nghe, trên thế gian, căn bản không có tà ác và chính nghĩa, chỉ có thắng bại mà thôi, thắng làm vua, đạt được thắng lợi cuối cùng thì đó là chính, hắn có thể tự mình đưa ra quy định về chính nghĩa, mà bại dĩ nhiên bị xem là tà ác. Ví dụ như Vong linh vu sư, ngươi có biết mục đích ban đầu của Vong linh vu sư là gì không?

Diệp Âm Trúc mờ mịt lắc đầu.

Linh hồn trong hộp đen nói:

- Vong linh vu sư lúc ban đầu không phải là theo đuổi mục đích là cường đại để hại người mà là dùng để trị liệu.

- Trị liệu.

Diệp Âm Trúc giật mình nhìn hộp đen.

- Đúng vậy, chính là trị liệu, lúc đầu vị tiền bối sáng tạo ra vong linh ma pháp vì người yêu bị chết, bởi vì Ám ma ma pháp hệ gần với đặc tính của linh hồn, nên bắt đầu nghiên cứu, đóng băng người mình yêu, hy vọng có thể tìm ra phương pháp để làm sống lại người mình yêu, ông ta thật là một thiên tài, trải qua năm mươi năm cố gắng phi thường, mặc dù ông ta không tìm ra cách để làm sống lại người mình yêu, nhưng lại nghiên cứu ra một Vong linh ma pháp tuyệt cổ chí kim, trở thành một đại sư. Đáng tiếc là từ khi nó xuất hiện trong xã hội thì bên ngoài lại vô cùng hoảng sợ, làm không biết bao nhiêu người khủng hoảng, lập tức bị cho là tà ác. Sau đó lại có những người tà ác lợi dụng Vong linh ma pháp để làm điều ác nên Vong linh

ma pháp mới có tiếng xấu đến ngày hôm nay. Ta nói Bạch vu hồn trong Vong linh ma pháp là chính thống ma pháp, từ điểm đó có thể phán đoán, Bạch vu hồn và Hắc vu hồn trong cùng một cấp thì thực lực có sự chênh lệch không nhiều, nhưng Bạch vu hồn và Hắc vu hồn khác nhau ở chỗ là Hắc vu hồn không có khả năng tu luyện thành ma pháp đặc thù, cũng là biểu tượng của Bạch vu hồn.

Nói đến đây, thanh âm của linh hồn trong hộp đen có chút suy yếu đi vài phần rồi ngưng.

- Là ma pháp gì?

Diệp Âm Trúc không chờ nghe mà đã hỏi tới.

Linh hồn trong hộp đen phát ra tiếng thở dài, nói:

- Quên đi, xem như ta không nói gì với ngươi cả, ngươi cũng không có khả năng giải thoát cho ta, cho dù ta có thể thoát ra khỏi phong ấn này thì không biết bao lâu mới khôi phục lại được thực lực, Bạch vu hồn chính vong linh vu sư tối cao, cũng là Vu thần cường đại, ma pháp của hắn không phải là hủy diệt mà cũng không phải gọi về vong linh mà chính là làm sống lại, cho dù là Quang minh hệ ma pháp tối cao nhất trên thế gian- Thánh sư – cũng không có khả năng làm sống lại.

" Sống lại " hai chữ này trong nháy mắt mãnh liệt đánh sâu vào trong tâm trí của Diệp Âm Trúc, dựa vào cảm giác của Xích tử cầm tâm, hắn cảm nhận tất cả lời nói của Linh hồn trong hộp đen đều chân thật, không chút giả dối. Trong thanh âm của ông ta, Diệp Âm Trúc nghe được vẻ thê lương.

Linh hồn trong hộp đen không chờ Diệp Âm Trúc trả lời, tiếp tục nói:

- Để ta kể chuyện của ta cho ngươi nghe. Bị phong ấn ở nơi này gần một trăm năm, có thể dẫn ngươi tới nơi này làm cho ta thật sự kích động. Đúng vậy, người đạt tới cảnh giới Thiên nhân hợp nhất như ngươi làm sao có thể dễ dàng tin được một người xuất thân từ hắc ám như ta? Để ngươi nghe xong chuyện xưa của ta, nếu thấy lời nói lúc trước của ta là giả dối thì ngươi hãy đi đi, cuộc đời ta xem ra sẽ bị nhốt ở đây thôi, chuyện của ta bắt đầu từ ba trăm năm trước.

Linh hồn trong hộp đen nói tới đây thì bị Diệp Âm Trúc ngắt lời:

- Tiền bối, chờ một chút, để ta giải thoát cho ngài trước rồi sau đó ngài kể chuyện của ngài cho ta nghe sau cũng không muộn.

- Ngươi tin ta sao?

linh hồn trong hộp đen ngạc nhiên nói, lúc đầu Diệp Âm Trúc trao đổi với ông ta rất là cẩn thận, ông ta không nghĩ rằng lúc này Diệp Âm Trúc lại giải thoát cho mình, quá hưng phấn và kích động nên âm thanh có chút run rẩy.

- Đúng vậy, ta tin ngài, bởi vì ta tin vào phán đoán của bản thân mình, lời nói của một người có thể là bịa đặt, nhưng bất luận người đó mạnh cỡ nào đi nữa thì tâm tình ba động vẫn theo một quy luật, mà ngài không có bịa đặt để lừa gạt ta, cho nên ta tin tưởng ngài. Tiền bối, chỉ cần mở cái hộp đen này là giải thoát được cho ngài sao?

Linh hồn trong hộp đen có chút run run, nói:

- Người trẻ tuổi chờ một chút, cám ơn ngươi đã tin ta, thật không dám nghĩ một trăm năm sau có một người trẻ tuổi lần đầu gặp mặt đã tin ta, cho dù bạn bè của ta năm đó thì cũng kém ngươi về mặt này. Đúng vậy, chỉ cần mở cái hộp đen là có thể giải thoát cho ta, nhưng không được, bây giờ mà ngươi giải thoát cho ta thì tên nghiệt súc kia cũng lập tức phát hiện ra, mặc dù ngươi tiến vào cảnh giới Thiên nhân hợp nhất nhưng ta cảm giác rằng năng lực của ngươi không đủ, hắn có thể hoàn toàn tiêu diệt ngươi, mà linh hồn ta trong nhiều năm cũng yếu đi không thể nào chống lại hắn, cho nên chúng ta phải tìm một biện pháp vẹn toàn thì ta mới có thể đi ra.

- Vậy bây giờ phải làm sao?

có thể phong ấn một vong linh pháp sư cường đại ở nơi này thì Diệp Âm Trúc không thể nào nghi ngờ lời nói của linh hồn trong hộp đen, nghiệt súc mà ông ta nói tới chắc chắn có năng lực cao hơn mình.

Linh hồn trong hộp đen suy nghĩ một lúc, rồi nói:

- Năm đó, hồn châu của ta bị tên nghiệt súc đi cướp đi, mặc dù linh hồn ta có thể ngưng tụ mạnh mẽ, nhưng không có vật để ẩn thân thì ta không thể nào tồn tại dưới ánh mặt trời, ngươi có thứ vật phẩm nào có thể cho ta dùng để ẩn thân hay không,tốt nhất là một kiện bảo vật cấp thần khí, để khi ta thoát ra có thể ẩn thân vào trong đó rồi đưa chúng ta tới một địa phương khác trong Pháp Lam, có vật để ẩn thân thì ta không những có thể tồn tại dưới ánh mặt trời mà còn có thể che dấu hoàn toàn khí tức của mình để cho nghiệt súc kia không tìm ra ta được. Vật để cho ta ẩn thân nhất định không có bài trừ khí tức hắc ám. Hiện giờ ngươi dùng Bích ti làm vật tiếp xúc với ta không làm được, vì nó có khí tức sinh mạng quá lớn.

Diệp Âm Trúc nói:

- Vậy thanh kiếm lúc nãy chạm vào cái hộp đen thì sao? Có thể dùng nó được không?

Linh hồn trong hộp đen trả lời:

- Thời gian tiếp xúc vừa rồi quá ngắn, ta nghĩ rằng ngươi giải thoát cho ta nên không dò xét nó cẩn thận, giờ ngươi đưa nó ra cho ta cảm nhận một chút.

- Được.

Diệp Âm Trúc vừa nói vừa đưa Nặc Khắc Hi kiếm lên trên hộp đen, lúc này tinh thần hắn không bị ảnh hưởng nhiều, linh hồn trong hộp đen hiển nhiên đã ý thức được năng lượng của nên thu lại bớt.

- Kiếm này do sừng của Thần thánh cự long tạo nên, kiếm này không có linh hồn mà đạt tới cấp bậc thần khí, thật là lãng phí, sừng của Thần thánh cự long mà sao có thể làm nên một thanh kiếm tốt như vậy. Tốt lắm, nó do sừng của Thần thánh cự long tạo nên, do đó nó sẽ bao hàm các dạng ma pháp, nên nó sẽ không bài xích ta. Người bạn nhỏ, nên cẩn thận một chút, khi phong ấn mở ra thì ngươi hãy cẩn thận bảo vệ bản thân, mặc dù linh hồn của ta không làm tổn thương ngươi nhưng cái hộp đen này là do Ma thần phong ấn, nó cực kì bá đạo, tốt nhất ngươi nên phong ấn tinh thần chi hải của mình lại, rồi dùng thanh kiếm kia cạy cái hộp đen. May mà nghiệt súc kia chỉ có hạn chế ta đi từ trong ra ngoài, mà không nghĩ rằng có ai đến đây được, nếu không nó sẽ gia tăng một tầng phong ấn nữa thì sẽ phiền toái hơn.

Có lẽ vì sắp được thoát khỏi đây nên giọng nói của linh hồn trong hộp đen có chút nhiễu loạn.

Diệp Âm Trúc biết việc này không nên chậm trễ, truyền cho linh hồn biết để chuẩn bị, lập tức thu hồi Bích ti lại, thúc dục tinh thần đem ma pháp bảo vệ toàn thân, phong bế hoàn toàn tinh thần chi hải, thúc dục trúc đấu khí bảo vệ bên ngoài thân thể tầng tầng, rồi mới đưa Nặc Khắc Hi kiếm lên lách vào hộp đen.

Không thể nào tưởng tượng được rằng không có gì ngăn trở, chỉ một tiếng vang nhỏ, Nặc Khắc Hi kiếm đã dễ dàng lách vào trong cái hộp đen, cái hộp đen đồng thời bị nhấc lên.

Ngay lúc Diệp Âm Trúc nghĩ rằng không có gì xảy ra thì đột nhiên cả không gian đột ngột vặn vẹo, hắn cũng cảm giác thân mình tựa hồ cũng bị xé rách theo không gian ngay lúc đó một cỗ bao gồm cả khí tức linh hồn và pháp lực Ám ma hệ khổng lồ đập vào mặt, bốn vách xung quanh cứng như thạch bích mà giống như tuyết, nhanh chóng tan rã, cả thạch thất trong nháy mắt đã bị mở rộng ra.

Giống như thủy triều, năng lượng hắc ám tống ra bốn phía và thân thể của Diệp Âm Trúc rất mãnh liệt, mà không gian bị vặn vẹo cũng trở nên kịch liệt hơn, tử cấp đấu khí, Kiếm đảm cầm tâm thất giai ma pháp lực, mà trong lúc này chỉ có thể tạm thời ngăn chặn được cơn sóng ma pháp mênh mông đang đánh sâu vào, nhưng trận tuyến phòng thủ cũng bị thu hẹp với tốc độ kinh người.

Nắp hộp đen được mở ra, một quầng sương trắng đang chậm rãi hiện ra, nếu lúc này Diệp Âm Trúc còn thanh tĩnh thì nhất định sẽ thấy quầng sương trắng nồng nặc bị bao phủ bởi một lớp màu đen, lúc này lớp màu đen bị quầng sương trắng xé rách rồi tuôn ra.

- Tiểu tử, cố gắng cầm cự, chờ ta phá tan phong ấn.

linh hồn trong hộp đen nói, giọng nói truyền bằng tinh thần ba động có phần cấp bách, nhưng Diệp Âm Trúc có thể kiên trì cầm cự được sao? Năng lực của linh hồn trong hộp đen rất là mạnh, mặc dù Diệp Âm Trúc đã tiến vào cảnh giới Thiên nhân hợp nhất, nhưng thực lực lại kém xa.

Ngay lúc lớp phòng ngự của Diệp Âm Trúc sắp bị phá hỏng thì lớp sương trắng cuối cùng cũng đang xung đột tiến ra khỏi phong ấn, một vòng màu trắng sữa hiện ra bao quanh thân thể Diệp Âm Trúc, trong

khoảnh khắc, quầng màu trắng đó nhanh chóng đánh tan năng lượng hắc ám ra bên ngoài, không khí đang vặn vẹo cũng trở nên bình thường trở lại, Diệp Âm Trúc cảm giác được hiệu quả của Thần nguyên ma pháp bào, trong lúc hắn đang thở phào nhẹ nhõm, thầm nhủ sự thần kỳ của Thần nguyên ma pháp bào, thì năng lượng như thủy triều đang tràn vào cơ thể, lúc này không còn mang khí tức hắc ám, mà là vô nguyên tố tinh khiết

o©ou G\ʏÈjX o©oI GÔhJ§Ç i \ɳ ĤŁ GʊjX ¦_Łj [G9

Vô nguyên tố khổng lồ dường như không có một chút ý tứ nào, trước tiên điên cuồng công kích, Diệp Âm Trúc cảm giác thân thể của chính mình căng lên như một quả cầu, cảm giác như lực lượng hùng mạnh này sẽ trùng phá thân thể bất cứ lúc nào.

Nguy kịch trước mắt, hai đạo lưỡng sắc quang mang đồng thời từ song chưởng của Diệp Âm Trúc sáng lên, cùng lúc đó, linh hồn lạc ấn trong nháy mắt câu thông với đồng bạn ở xa xôi. Ba vòng xoáy tựa như hắc động đồng thời xuất hiện, năng lượng vô nguyên tố khổng lồ cuộn cuộn như phong cuồng trút vào thể nội Diệp Âm Trúc.

Kim Ngân lưỡng sắc quang mang ngày càng thịnh, hai tay Diệp Âm Trúc cũng trở nên trầm trọng hơn, nhưng… ba động khẩu đó xuất hiện tạm thời cũng hóa giải một phần nguy cơ. Chỉ là năng lượng không lồ đó không hề có dấu hiệu suy giảm, ngược lại còn mạnh mẽ hơn, điều làm Diệp Âm Trúc khóc cười không được chính là thần nguyên ma pháp bào hiệu quả thật sự quá tốt, vô luận hắc ám năng lượng có mạnh mẽ đến đâu tiến tới, dường như nó đều có thể chuyển hóa thành vô nguyên tố thuộc tính rồi hấp thu vào cơ thể Diệp Âm Trúc.

Ta phải chết sao? Trong lòng ý nghĩ này nổi lên đầu tiên, nguồn năng lượng này làm hắn căn bản không thể di chuyển được, chỉ còn biết trơ mắt nhìn sức mạnh không lồ vô tận tiếp tục tiến vào rồi bành trướng trong cơ thể. Hai tay mặc dù thôn phệ năng lượng này khá nhanh, nhưng trong phút chốc cũng không thể nào tiêu hóa được nhiều như vậy. Cứ tiếp tục như vậy từng tí một, rồi sẽ đến một lúc cực hạn nào đó xảy ra.

Bố Luân Nạp sơn mạch.

Địch Tư cùng Mạt Kim Tư hai hảo huynh đệ đang lẳng lặng thủ hộ bên trong huyệt động. Từ khi phát hiện thân thể Tử bị cái kén lớn bao bọc rồi tiến vào trạng thái ngủ say. Họ chỉ biết rằng lão Đại đang bắt đầu tiến vào hình thái cuối cùng của Tử Tinh Bỉ Mông, đối với bọn họ mà nói, đây là một tin tốt nhưng phải vô cùng cẩn thận. Bố Luân Nạp sơn mạch mặc dù không thiếu bất cứ cái gì, nhưng đối với chủng tộc thiên sinh chiến đấu như họ thật sự quá thái bình, yên lặng quá làm khát vọng chiến đấu luôn dâng trào, khát vọng được cùng Tử ở cực bắc Hoang Nguyên chiến trường.

"Mạt Kim Tư, ngươi nói lão Đại làn này tu luyện còn dài không? Phỏng chừng lần này tiến hóa chính bản thân sẽ đạt nhập cửu cấp thực lực. " Địch Tư tựa trên thạch bích, hướng về Mạt Kim Tư nói.

Mạt Kim Tư nói:

"Hẳn là không sai biệt lắm. Lần trước sau khi Chiến Tranh Cự Thú linh hồn hiến tế. Lão Đại năng lượng đã đạt đến gần cửu cấp. Ta phỏng chừng lần này lão Đại còn hấp thu năng lượng của linh hồn hiến tế nhiều lắm, chờ năng lượng ẩn trong cơ thể được từ từ hấp thu dần sau lần tu luyện này. Ta cũng không rõ sau khi tu luyện có thể xảy ra cái gì, nhưng có thể tưởng tượng thực lực lão Đại sẽ còn tăng nhiều. Cửu cấp Hoàng Kim Bỉ Mông chúng ta…. tuyệt không thể so sánh với cửu cấp Tử Tinh Bỉ Mông được.

Địch Tư vừa cười vừa nói: " Lão Đại thực lực tăng cao càng tốt, một ngày nào đó đạt đến thập cấp, chúng ta có thể trở lại cực bắc Hoang Nguyên. Mấy ngày nay không ở trên chiến trường phát huy, tay chân ta có chút ngứa ngáy, không bằng huynh đệ ta bàn luận một chút, thế nào?"

Mạt Kim Tư cơ trí cũng không tránh khỏi rùng mình, "Quên đi, không giá nào ta lại cùng người điên luận bàn. Ngươi cùng ba huynh đệ Băng Cực Ma Viên tiểu đệ hoàn toàn không sai biệt lắm. Một ngày chúng

ta nã họ luyện thủ, ta phát hiện thực lực ba tên này có tiến bộ không ít. Xem ra họ trời sanh vốn là để bị ngược đãi mà tiến.

Đúng lúc hai người đang nhàm chán nói chuyện với nhau, đột nhiên một cỗ năng lượng mênh mông màu tím từ cái kén phía sau phát ra, không kịp đề phòng, Địch Tư cùng Mạt Kim Tư thân thể đều khuỵu về phía sau, suýt nữa ngã sấp mặt xuống. Hoảng sợ xoay người lại, trong ánh mặt hiện lên tia kinh khủng, lực lượng này áp chế hoàn toàn sức mạnh của hai vị Hoàng Kim Bỉ Mông.

"Chẳng lẽ lão Đại tu luyện xong sao? Như vậy không phải quá nhanh à." Địch Tư giật mình nhìn quang mang màu tím từ chiếc kén phát ra ngày càng thịnh.

Mạt Kim Tư cười khổ nói: " lão Đại tình huống vừa rồi hình như là đẩy chúng ta sang một bên? Bất quá, có thể nhìn được quá trình tiến hóa của Tử Tinh Bỉ Mông chúng ta coi như sống không uổng.

Khí tức màu tím bộc phát càng ngày càng mạnh thêm, năng lượng mênh mông cứ một thu một phóng liên tục, mỗi lần phun ra nuốt vào nguồn năng lượng xung quanh cái kén càng trở nên nồng đậm hơn một chút. Những tiếng nhỏ lách cách không ngừng phát ra từ trung tâm cái kén, dưới sự chứng kiến của Địch Tư và Mạt Kim Tư, cái kén màu tím đã bắt đầu xuất hiện những vết rách lớn.

Diệp Âm Trúc hai tay giờ đã lớn lên gấp đôi, dưới thần nguyên ma pháp bào, da tay hắn giờ bị năng lượng mênh mông bành trướng, mạch máu căn bản có thể nhìn thấy, thân thể mỗi khí quan cũng đều được vô nguyên tố phong cuồng tẩy lễ. Nếu không phải Tử Tinh huyết mạch cùng ngoại tịch Ngân Long tạo nên một thân thể cường hãn cho hắn, giờ sợ đã không cách nào có thể trụ vững được nữa.

Không cách nào nhẫn nại thêm được những đau đớn cứ từng tấc từng tấc lan tràn, bình thường những tình huống như này, cho dù cả Diệp Âm Trúc có tinh thần vô cùng kiên định, nếu bị công kích liên tục như vậy cũng phải hôn mê ngay, nhưng nguồn năng lượng không lồ này không chỉ có đánh sâu vào thân thể, còn đồng thời công kích vào tinh thần chi hải của hắn. Đau nhức toàn thân có thể thừa nhận, nhưng tinh thần chi hải bị công kích quả là kì lạ.

Lúc này trên mặt đất, sáu vòng xoáy màu đen dần kiến tao nên một vòng tròn lớn hơn, ánh sáng đen tím đã bắt đầu phù hiện lên bên trên 6 vòng xoáy. Diệp Âm Trúc trừng trừng đôi mắt nhìn lên, nhìn ra đây là tình huống truyền tống sắp hoàn thành.

Phốc một tiếng, Diệp Âm Trúc cảm giác trước mắt chỉ toàn một màu trắng, ngay sau đó, một màn sương trắng nồng đầm lững lờ tiến đến, ngay sát na cơ thể hắn bị màn sương bao trùm, Nặc Khắc Hi kiếm dũng mãnh xuất hiện bao bọc toàn bộ cơ thể Diệp Âm Trúc. Ngay sau đó lượng hắc ám ma pháp nguyên tố trong nháy mắt cũng bị cuốn đi. Một tia tinh thần ba động cực kì hưng phấn đánh sâu vào não hải của Diệp Âm Trúc. Trong một khắc hắn cảm tưởng như cơ thể bị bạch quang bao phủ, tiếp sau đó mất dần đi tri giác.

Thạch thất rộng thập bội cũng bị bao phủ bởi xâm thực năng lượng hắc ám và trở nên tối sầm. Diệp Âm Trúc cơ thể tiêu thất, đoàn sương trắng cũng không còn thấy tung tích đâu nữa. Ngay khi Diệp Âm Trúc biến mất, hắc sắc tử vong chi khí quang mang đại phóng, hóa thành một cột sáng từ đất chọc thẳng lên trời. Thiên không một đạo thân ảnh đằng không xuất hiện, cả người bị bao phủ bởi màn hắc vụ khí, diện mạo thập phần mơ hồ. Ngay khi hắn xuất hiện lượng ám nguyên tố còn sót lại cũng đột nhiên hoàn toàn bị đình trệ, thậm chí có chút run rẩy, chẳng lẽ nguyên tố còn biết sợ sao? Đúng vậy, trước mặt nhân vật này, kể cả nguyên tố vốn không có linh hồn và tâm trạng tuyệt đối cũng cảm thấy nỗi sợ hãi xuất hiện từ trong sâu thẳm.

"Chuyện này, chuyện này thật sự không có khả năng". Âm thanh có chút điên cuồng từ sau màn vụ khí xuất ra. Sau khi khám phá bên trong gian thạch thất, không khí trong nháy mắt trở nên đọng lại. "Hắn làm thế nào có thể phá tan được Ma Thần phong ấn. Chuyện này không thể xảy ra được, thậm chí đến cả thần cũng tuyệt dối cũng không thể thoát ra khỏi phong ấn của Ma Thần.

Đoạn hắn cúi đầu, từ sau màn vụ khí xuất hiện hai đạo ánh mắt sắc bén.Nhìn ra tịnh không bị hắc ám năng lượng xâm thực mà tiêu thất,không biết có hộp đen làm bằng tài liệu gì.Lỗ hổng hắc ám này đã làm hắn hiểu ra nhiều chuyện. " Có người đến đây rồi đột ngột giúp hắn chạy trốn. Hừ, người cho rằng có thể chạy thoát khỏi bàn tay ta sao? Không có hồn châu, người vĩnh viễn cũng không có khả năng khôi phục đỉnh

phong thực lực. Hẳn là phải có người giúp, nếu không hắn đang giam cầm chặt chẽ trong phong ấn lại có cơ hội đào thoát.

Trong cơn phẫn nộ, gã thần bí giơ cánh tay đen chầm chậm lên, lúc này hắc ám nguyên tố đang run rẩy trong nháy mắt ngưng kết lại tại bàn tay hắn. Đang bạo nộ, tâm tình hắn làm không khí xung quay liên tục vặn vẹo, cánh tay giơ lên chỉ trực muốn đi xuống, nhưng thủy chung vẫn giữ ở trên cao.

Sáu giác quan lại một lần nữa cảm nhận được, tri giác giờ đã khôi phục, Diệp Âm Trúc chậm rãi mở hai mắt ra. Toàn thân huyết mạch và cơ nhục không có chỗ nào không đau nhức, hắn không nhịn được rên lên một tiếng. Cúi đầu nhìn len, hắn phát hiện cơ thể đã khôi phục bình thường, cánh tay bành trướng giờ cũng ở bộ dạng ban đầu của nó, Nặc Khắc Hi kiếm cũng biến trở lại thành Long Hồn giới chỉ. Chẳng lẽ mình vừa rồi nằm mơ sao? Nhưng mọi thứ cũng dường như thật, không thì tại sao toàn thân trận trận đau đớn như vậy.

"Người nào ở nơi này?" Một âm thanh trầm thấp vang lên, ngay sao đó, Diệp Âm Trúc rõ ràng cảm giác được mười đạo khí tức nhanh chóng hướng mình đi tới.

Không tốt, bị phát hiện rồi. Diệp Âm Trúc trước tiên từ mặt đất gắng gượng đứng lên, toàn thân đau nhức lại bị khiêu dẫn, làm hắn suýt nữa phun ra một ngụm khí huýt, nhưng ngược lại hắn cũng phát hiện thân thể chính mình giờ lại nhẹ tựa như lá cây, chỉ đơn giản là xoay người một cái cũng bật lên khỏi mặt đất. Lúc này hắn đang ở một góc tối, cách đó không xa là một ngã tư, mười đạo thân ảnh bay nhay đến rồi vây quay hắn, chính là tiểu đội Pháp Lam kỵ sĩ. Trên mũ của các kị sĩ đều có tiêu chí hình con voi.

Nhìn đối phương tiến lên, Diệp Âm Trúc song chưởng đẩy lên, một vòng khí lưu màu tím thốt nhiên hiện ra, những đau nhức trên thân thể tựa hồ cùng với khí thâu phát ra làm bớt đau đớn đi vài phần. Sức mạnh tử cấp lúc trước vốn bị áp súc làm hắn rất không quen, nhưng giờ đây đột nhiên lại dùng hoàn toàn như bình thường cử chưởng lập tức xuất hiện.

_____***_____

Cả tiểu đội Pháp Lam Thánh Tượng Kị Sĩ đồng thời cảm giác được một cỗ cự lực truyền tới, thế tiến nhất thời đình chỉ, mặc dù mặc trọng giáp nhưng thân thể bọn chúng cũng bị tử cấp đấu khí buộc phải đồng thời lui về phía sau. Thánh Tượng Kỵ Sĩ này thực lực bình thường từ thanh cấp trung giai đến lam cấp sơ giai. Cấp bậc cách xa, khiến bọn chúng căn bản không cách nào đến gần Diệp Âm Trúc.

Đại não Diệp Âm Trúc đột nhiên vô cùng thông suốt, tinh thần cũng trong nháy mắt tiến vào trạng thái tốt nhất, phản phất như bốn phương tám hướng đều nằm trong tầm mắt của hắn,nắm rõ mọi việc trong phương viên 50m kể cả biến hóa bên trong không khí.

Ngón trỏ cùng ngón giữa tay phải cùng giơ lên, đầu vai lắc nhẹ, chỉ một thoáng công phu, thân người đã huyễn hóa thành tám, biến ngón tay thành kiếm, mang theo một chuỗi tàn ảnh rõ ràng, cả người trong nháy mắt công phu đi theo một quỹ đạo kì dị, giữa 10 tên Pháp Lam Thánh Tượng Kỵ Sĩ xuyên qua mà đi.

Pháp Lam Thánh Tượng Kỵ Sĩ thấy thân ảnh màu tím nọ xẹt qua, cũng không truy kích, thân thể bọn họ tượng như bị đóng lại tại chỗ, đến khi thân ảnh màu tím kia biến mất tại ngã tư cuối đường, những Thánh Tượng Kỵ Sĩ này mới té xuống đất. Động mạch trên cổ mỗi người đều bị Diệp Âm Trúc điểm một cái, hoàn toàn mất đi năng lực chiến đấu, cái này thì Diệp Âm Trúc đã hạ thủ lưu tình, nếu không bọn họ đã biển thành 10 cái tử thi.

Khi Diệp Âm Trúc ngẩng đầu chuẩn bị dựa vào Pháp Lam thất tháp mà xác định vị trí của mình thì hắn kinh ngạc phát hiên chính mình không có vào phạm vi của ám tháp, mà đi tới quang minh pháp với thuộc tính trái ngược.

Tâm niệm khẻ động, hắn lập tức hiểu được, linh hồn trong hộp đen hiển nhiên là bị hắc ám năng lượng phong ấn ở dưới đất, vì tránh bị khí tức đối phương cảm nhận được, hắn chọn đem chính mình cùng hắn truyền tống đến quang minh tháp. Như thế có thể che dấu khí tức bản thân trong một đoạn thời gian.

Màn đêm tràn ngập, lúc này đã nữa đêm, khi Diệp Âm Trúc về nơi nghỉ của mình thì nội y đã ướt đẫm mồ hôi rồi. Từ khi rời nơi nghỉ đến lúc trở về cũng không dùng quá nhiều thời gian, nhưng hắn như là đã đi qua 2 bờ sinh tử lẫn luân hồi. Đau đớn trên người vẫn còn như trước nhưng ngày càng giảm bớt rồi.Một

i–M; iBM? i? K¨m iQK ç"K iW i` M / i v ?B M H MX æ½ K°i H–M iWM; tm'i ?B M i
hY iB M ?¦ X

J†+ /M #` h?€M? hQÊM; E} ao M?bM i?'v- M?QM; .B T •K h`9+ +kM; F?¬M; HQ- hY
+kM; H¨ #° /¢M; i? M? M?B M- M?QM; +MM; #° /€M; +O ?„M [mª M?B M +€+? M?
F?¬M; ç€M? M;½ h?€M? hQÊM; E} ao K¨ i`U+ iB T /B i F?˜m `²BX

L? M? +?¦M; +ÐB #Ä v T?K+ i` M i?•M- i`QÈ+ ? i ç2K K†+ M¢ +MM; i` M; T?K+ K¨
K°i #° M°B v b¢+? b) `²B K M; p¨Q h?–M L;mv M K T?€T #¨QX G9+ M¨v-?ÆB i?Î /²
KÈB iW iW #bM? ioM? H¢BX L?QM; K¨- F?B ?„M pW F?Q M? +?•M M;²B i` M ;BQÌM
i?•M i? KbM? i?b i•K ibM? #bM? ioM? M?'i i?ÌB F`+? HB i M?ªv /UM; H MX

"® Gm•M L¢T bÆM K¢+?X

hB M; ç´ pÐ i? M? i?9v / M;?2 M;¨v +¨M; /¨v ç†iX æ`+? hQ +MM; J¢i EBK hQ ç M
ç°M; i?'v çQÊ+ `ä `¨M;- iBM? i? K¨ iQK i`QÈ+ K„i M? M? +?¦M; pÐ ` X hWM; i–M
iBM? i? K¨m iQK M¨v pW iB T t9+ pÈB K†i ç'i H"T iS+ ?¦ i?¨M? iWM; ç¢Q M,M;
T?B m T?M i`QM; F?¬M; i`QM; ?QÈM; #¼M ?¼ # v iÈBX

h?•M i? ? B p` >Q¨M; EBK #d K¬M; F?¬M; +?`m F?®M; +? K¨ ?'T i?m M,M; HQÊM
hY hBM? "d J¬M;X

GQ¢B +ªK ;B€+ i?Q½B K€B M¨v H¨K #¼M +?9M; bmwi M[` M i?¨M? iB M;X J°i iB
tmM; ç°M; #´M M;mv M +O "d J¬M; +U i?9 +O ?¼X L;mv M ç½ ç¢i ç M +Ym +'T i?
M,M; HQÊM; hY hBM? i€+ /KM; H M H¨K i?•M i? #„i ç–m T?€i bBM? #B M ?¦ pB /

P M???@*?QM? F?B æ`+? hQ +MM; J¢i EBK hQ FBM? ?d +ªK i?K #B M ?¦ +O i?•

æ°i M?B M +€B FûM iQ K¨m iQK p®M #` +?2 FQM #¶M; pÐ ` -M,M; HQÊM; F?Q iS+
K°i i?Q€M; ç½ +m®M iÈB i?•M i? +O k p` >Q¨M; EBK #d K¬M;- #¼M ?¼ +?Q F`
HQÊM; #°+ T?€i ç°i M;°i M¨v ç€M? # v ` M;Q¨BX E?Q iS+ hY hBM? F`+? HB i ç€M
?¬M K X *MM; F?¬M; T?ªB pb i?QÆM; i´M K¨ ?¬M K - K¨ H¨ pb M,M; HQÊM; çQ p¨
+U i?9 T?ªB bBM? ` bU #ªQ ?° +O #ªM i?•MX

*€B FûM iQ K¨m iQK pÐ ` - ?mv i ç°M; i`¨M M;"T K°i çQ¨M F?¦B iQK- F?B K¨M F?
i?•M ªM? iQ HÈM tm'i ?B M i¢B p` i`Q +O +€B FûM HÈMX

h?•M i? tQ+? Hä - iQ¨M i?•M ?B M ` p ?Q¨M Ko F?¦ +¦ i? bQ b€M?- K¶ F?®B +
F?„+ iBM? i K¨ i?¨M?- K¨ H¨K F F?€+ ;BUi KbM? M?'i H¨- i?•M i? ?„M F?¬M; M;Ì
#€M i`QM; bm®i K¨ F?¬M; ? +¦ ;B€T i`K- H9+ M¨v ?mv i K¢+? i`QM; +Æ i? ?„M K

h`ÁM; K„i K¨m iQK ç"K- K€B i¦+ /¨B K¨m ç²M;ò i?•M + Q k KûiiU M?Q K i?–M çSM
HQm K¨ iQK M? M?¨M; `mM; ç°M; [m M? +Æ i? ?„MX G9+ M¨v- +?QM? H¨ hY b m

hY +9B ç–m- M?bM p i v T?ªB +O KbM?- i?'v i`QM; #¨M i v i`QM; bm®i +O KbM?
?ÊT H¢B- # M i v ?„M p M; H M K°iiB M; p M; HÈM- `ä `¨M; +ªK ;B€+ çQÊ+ i` M M
?Ov /B iX hU ?² +¦ i? ç€M? pÐ ? i i?ªv K¼B HU+ HQÊM; i`Î M;¢BX

ó>mvM? ç - M;QÆB pW `²B H¢B ;B9T i iB M ?¦ `²B- M;QÆB KÈB H¨ M;QÌB bÐ ?
ç•v H¨ HU+ HQÊM; +Ym +'T b Q\ô omM; #¨M i v H M- i?•M i? +QÌM; ?½M +O æ`+?
M;Ì #` ?„M i`U+ iB T ?9i iÈB i`QÈ+ K†i- ? B ç¢Q iY [m M; iW i` M i v ?„M i`mv M p
FBK #d K¬M;X oW F i i?9+- K°i F?„+ b m i?b i?•M i? hW ç½ tm'i ?B M M;Q¨B ?m

•M? K„i ?QÈM; p MÆB poM? pB M F?¬M; i? [m M çQÊ+- hY iU M¦B pÈB KbM? ó
+MM; +kM; i`Î H¢B- F?QªM; +€+? ;B[i p¨ M;QÆB H¢B ;–M i? K K°i #QÈ+X h +?Q
M;QÆB M?Q i? M¨vXô

hBK M;QÌB ç"T H9+ M¨Q H¨ M? M? M?'i- #bM? i?QÌM; i?b +¦ k HQ¢B ibM? ?m®M;
HQ¢B F?€+ H¨ +U+ ç° ?QM; T?€MX G9+ M¨v- .B T •K h`9+ F?¬M; i? M;?B M;Ì H¨
iBK ?„M F`+? HB i ç"T K¢M?X "ªM iQM? #bM? i?ªM +O ?„M Qi F?B tm'i ?B M / Q
T?'MX

æ m çÈM iQ¨M i?•M ç M; #B M K'i /–M- .B T •K h`9+ T?€i ?B M- +?QM? KbM? H–
ç½ H¨K iBM? i?–M +?B ?ªB HÈM ;'T # - ;BÌ H¢B i? K ;'T ç¬B- ibM? i?–M i"T i`mM;
ioM?X Zm M i`¼M; M?'i H¨- iBM? i?–M +?B ?ªB K M? K¬M; H¢B ç½ i`¨M ç–v `²BX

G•M i`QÈ+ b m F?B iBM? i?–M +?B ?ªB KÎ HÈM- iBM? i?–M HU+ +O .B T •K h`9+
i`QM; ç¦- imv M?B M #^M; p¨Q h?–M L;mv M K T?€T #¨Q im Hmv M- /QÈB ibM? ?m
i`QÆM;- i®+ ç° iBM? i?–M HU+ i,M; H M +U+ M? M?X L?QM; H9+ M¨v- K°i H–M M
i?–M +?B ?ªB H¢B i`¨M ç–v iBM? i?–M HU+- K†+ /M iBM? i?–M HU+ +?d H¨ i`–M M
F?¬M; +?`m F?®M; +? +O .B T •K h`9+X L?QM; +kM; +?d +¦ .B T •K h`9+ KÈB +
+?9M; K¨ i?¬B 5 L;?o H¨- +?Q +–M i`ªB [m im Hmv M çÆM ;BªM- iBM? i?–M HU+
H–M 5

æ²M; /¢M;- F?¬M; +?d +¦ iBM? i?–M +?B ?ªB F?m +? i`QÆM;- +m²M; #¢Q €K M;mv
#¨Q b¨M H¼+ +kM; t•K M?"T p¨Q i`QM; +Æ i? +O .B T •K h`9+- i`QM; ç¦ M;Q¨B iW
+¦ M?B m HQ¢B M,M; HQÊM; ç'm F?QX *?Q M M- FBM? K¢+? .B T •K h`9+ +MM; iI
M? m- ç m F?m +? i`QÆM; H M M?B mX

.QÈB bU i`Ê ;B9T +O h•v æ S?m M;mv M bQ€B iB M ?¨M? €T b9+ ç'm F?Q +O ?„
?„M ç½ #B M i?¨M? i`®M; `¶M;- p®M i`¨M M;"T ç'm F?Q #` €T H¢B +ÁM F?QªM; i?
ç M i`bM? ç° iY +'TX L?QM; H9+ M¨v- h`QM; +Æ i? .B T •K h`9+ b m F?B F?m +
i`¨M M;"T `²B- i`¨M M;"T ç'm F?B iQ HÈM- ?ÆM M[ - [m i`¼M; M?'i- H¨K +?Q i`®
K¢M? H¨- ç'm F?Q M¨v F?¬M; M;Á H¢B +MM; pÈB ç'm F?Q #ªM i?•M ?Q¨M iQ¨M ç²
iQK ç€M; v mX

G9+ M¨v +kM; H¨ ;B[ç K M?Q i`QÈ+- ? B K„i .B T •K h`9+ i`QM; #¦M; ç K H¢B b
"bM? H†M; bU ?QM; T?'M i`QM; M°B i•K H¢BX *€B M¨v H¨ tªQ ÊT- +?QM? KbM? tª
ç2M `²B H¢B HB M H¢+ pÈB M¦- F?B +?QM? KbM? iBM iQÎM; HBM? ?²M i`QM; ?ÊT
HQÊM; F?¬M; M;Ì H¢B HÈM M?Q i? - +¨M; i`¼M; v m H¨- i` M i?•M i? KbM? H¢B +
i? H¼+ M;mv M i® i?¨M? i`¢M; i?€M? p¬ M;mv M i®X .QÈB i€+ /KM; +O M?B m M
M,M; HQÊM; iBM? F?B i çQ p¨Q i?•M i? +?QM? KbM?- ;B®M; M?Q /¢M; i? ?²[m
`QÊm M;QM; F i H¢BV K¨ h•v æ S?m M;mv M bQ€B M¦BX *?d #'i [m€ [m€ i? ?²[m
M m M?Q F?¬M; i®i- i?•M i? +?QM? KbM? +¦ i? #` #¢Q HB i UM´V K¨ +? iX

L?QM; +€B M¨v H¨ i? ?²[m€M çdM? M iQ¨M M?'i- #ÎB pb +¦ h?–M L;mv M K T?€
çB M +m²M; ?QÈM; +?QM? KbM? t•K M?"T H¢B ?Q¨M iQ¨M #` H¼+ i?¨M? / /¨M; ?
i® F?¬M; +¦ bªM bBM? #¨B tQ+?X L¦B +€+? F?€+- i?U+ HU+ #ªM i?•M i?"i bU i,M;
iW +O K i?9 ?bM? /mM; +?QM? H¨ óhB M >¦ ôX

•M? K„i M?¨M M?'i H¦2 H M- i`QM; K„i .B T •K h`9+ iQ€i ` K°i iB b€M; M?m ?¦ - i
i`ªB [m im Hmv M- iU+ iB T ç°i T?€ iY +'T- i?"i bU H¨ M;O +kM; Km®M KdK +QÌB
;B9T KbM? ûT b9+ ç'm F?Q F?¬M; M;Ì H¢B i?¨M? iQ¨M +?Q Fb iQ+? M¨vX L?QM; H
+?QM? H¨- p®M i®+ ç° im Hmv M +MM; im pB ç m +?O v m /²M H M +–K K T?€T HU
HU+ i,M; H M e H–M- F?¬M; M;Ì +kM; F?¬M; ç¢i ç M iY +'T- K¨ H¢B ç¢i ç M EB K ç

a m F?B ?QM; T?'M tQM;- F?B i•K ibM? ?„M /–M #bM? ioM? H¢B- K°i iB bÊ ?½B
"ÎB pb ?„M ç°i M?B M M;?o iÈB- HBM? ?²M #` T?QM; 'M # M i`QM; ?°T ç2M `m®i
?²M +O i?–M i?€M? +U HQM; L†+ E?€+ >B +kM; F?¬M; +¦ +QÌM; ç¢B M?Q ?„M- i`
HQÊM; F`+? HB i M?B i? - K¨ +?d H¨ HU+ HQÊM; HBM? ?²M K¨ i?¬BX

>„M M;?2 M¦B +m®B +MM; +O "¢+? om >²M H¨ +ªM? ;BÈB ;b\ *Ym ;B B ç¢B K ç¢Q
+O +Ym ;B B ç¢B K ç¢Q bQ i?b +¦ i? pQÊi [m i?–M i?€M? +U HQM; b Q\

J¨ i?U+ HU+ +k ?„M ç½ +QÌM; ç¢B M?Q p"v- `®i +m°+ H¨ B ç½ ç2K ?„M T?QM; 'M
?€ +?ŠM; T?ªB H¨ +¨M; K¢M? ?ÆM ?„M M?B m b Q\ oW M;?o ç M ç•v- M¶B pmB K\
K M; H¢B i¢K i?ÌB pÆB çB M?B m- çQ i v H M- €M? K„i ?„M ç½ M;QM; iK i` M GQ

L?bM H¢B i?b GQM; >²M :BÈB +?d bQ pÈB #bM? i?QÌM; F?¬M; ? +¦ bU #'i ç²M;-

?bM? ç†+ #B i K°i +?9i +ÁM H¢B K¼B i?S F?€+ i?b ;B®M; pÈB K°i +€B ;BÈB +?d #
+O FB M i?–M F?Q M¨v- .B T •K h`9+ H¢B `ä `¨M; +ªK ;B€+ çQÊ+ H¨ M¦ #'i ç²M;X
GQM; >²M :BÈB +?d M¨v ?¦ i?•M i?¨M? L†+ E?„+ >B *?B EB K ç½ +¦ i? ?Q¨M iQ¨M
+O ?„M- HB M ? iBM? i?–M ;B[?„M p¨ GQM; >²M :BÈB +?d #` bBM? ` bU M;,M i

@hB M #®B- M;¨B +ÁM F?Ä2 F?¬M;\

h?,K /Á- .B T •K h`9+ /MM; iBM? i?–M HU+ ?QÈM; GQM; >²M :BÈB +?d T?€i ` ?ÄE

E?¬M; +¦ •K i? M? ?²B ç€T-GQM; >²M :BÈB +?d pšM v M H†M; M?Q i`QÈ+X

@hB M #®B5

.B T •K h`9+ H¢B T?€i ` +•m ?ÄB i?,K /Á H–M M[X L?QM; F i [mª H¢B pšM ;B®M
Fb iB M; ç°M; M¨QX

@*?mv M ;b t½v ` \ h`QM; HÁM; .B T •K h`9+ +¦ +?9i M;?B ?Q†+-M?QM; ç½ HB
F?¬M; +¦ #B M T?€TX *¦ K°i çB K ?„M +¦ i? F?ŠM; ç`M?- Qi M?'i HBM? ?²M i`QM
?„M imv i F?¬M; €+ wX hW F?Q iS+ ç®B pÈB KbM? [m M i•K H9+ HBM? ?²M HB m K
pÈB H–M i?S M?'i b m F?B i?Q€i F?ÄB T?QM; 'M ;B9T KbM? ;BªB p•v i?b +¦ i? M

@Zm M çB- F?¬M; [mªM M[X

.B T •K h`9+ i`QM; HÁM; i?–K M;?o- #'i Hm"M M¦B M?Q i? M¨Q- H–M M¨v KbM?
E?¬M; M?[M; F?¬M; #` M,M; HQÊM; Î i`QM; T?QM; 'M ?¢ ;K+ K¨ i`€B H¢B i?U+ H
HÈMX >B M ;BÌ ? v H¨ i`QÈ+ iB M ç2K b® M,M; HQÊM; KÈB pW ç¢i çQÊ+ i?¬M; [
H¨ [m M i`¼M; M?'i- h?'i Zm®+ h?'i GQM; "¨B o` *?B M b) çQÊ+ #„i ç–m `'i bÈKX

.B T •K h`9+ iQM? ibM? bBM? ` F?Q€M; ç¢i- ç½ K'i çB bU F?®M; +? GQM; >²M :
i?,M; K°i #QÈ+ /¨B ç®B pÈB ?„M K¨ M¦B imv i ç®B F?¬M; i?B iX L; v H"T iS+- ?„M
b m F?B i•K i`¢M; ç½ #bM? ?Á H¢B iB M M?"T p¨Q i`¢M; i?€B im Hmv MX

hªM; b€M;- >QÆM; GQ M ç½ ` F?ÄB T?ÁM; +O KbM?- pW F?ûQ ;†T çQÊ+ Gv a€
? B i?S v m i?Q+? M?'i- #ªQ p"i €M? b€M; H¦M; H€M? p¨ i?S+ ,M M;QMX

@Gv a€i- M;QÆB çB ,M +ÆK ?ª\

>QÆM; GQ M +?O ç°M; ?QÈM; Gv a€i ?ÄB i?,KX

Gv a€i ;"i ç–m- F?¬M; #B i ``^M; +¦ T?ª /Q >QÆM; GQ M [m€ tBM? ç T ? v F?¬M; K
K¶B M;¨v ~M /'m M¶B KQM; Km®M /mM; K¢Q +O KbM? +MM; >ªB .QÆM; F?ª €B ?A

@o"v +?9M; i ;¼B .B T •K h`9+ p¨ L;mv i >mv ;B ;B +MM; çBX

Gv a€i + m K¨v,

@E?¬M; +–M ç•m- .B T •K h`9+ ?bM? M?Q H¨ +ÁM ç M; im Hmv M- +¦ H) F?¬M; +–

"B M +® ç K ?¬K [m M¨M; F?¬M; ? +¦ K°i +?9i +ªK ;B€+ M¨Q- ç M .B T •K h`9+ +
H9+ ç¦ ?„M Î /QÈB ç'i- iU i?•M F +ª HBM? ?²M ç m #` €K M;mv M i® +QÌM; ?Q¨M?
+kM; +?d H¨ i?¬M; [m pB + .B T •K h`9+ Î ç¦ ç½ ?'T i?m M?B m p¬ M;mv M i® K¨ +
iB M ?¦ - K¨ F?¬M; T?ªB H¨ ç®B K†i M;mv ?B KX

>QÆM; GQ M #'i HU+ M¦B,

@o"v çQÊ+ `²B- +?9M; i +MM; M? m çB ,M +ÆKX

oW çB €M? K„i +O M¨M; +ÁM p¬ w MûK p ?QÈM; T?ÁM; +O .B T •K h`9+X

æ9M; p¨Q H9+ M¨v- i?–M b„+ Gv a€i ?ÆB #B M ç´B- i?•M i? F?¬M; ? #€Q i`QÈ+
€M? K„i M?bM ` M;Q¨BX

@a Q p"v\

Hương Loan bước nhanh đi đến bên Ly Sát, lúc này theo ánh mắt của Ly Sát nhìn ra bên ngoài, khuôn mặt tức thì cũng biến đổi. Lúc này, ngoài dịch quán không biết tự khi nào đã tụ tập một số lượng đông đảo Pháp Lam Phi Mã Kỵ Sĩ, ít nhất là hơn năm trăm người. Từ trận hình của bọn họ nhìn lại, cả dịch quán đã hoàn toàn bị bao vây, mấy mươi đạo bạch sắc thân ảnh như ẩn như hiện, Ly Sát chính là do cảm giác được ma pháp nguyên tố trong không khí bị động mới phát hiện ra có gì không ổn.

-Bọn họ muốn làm gì vậy?

Hương Loan đầu mày nhíu lại, thì lúc này, nàng nhìn thấy một phi mã kỵ sĩ khí độ ngưng trọng bước vào dịch quán.

-Chúng ta đi xuống xem xem.

Trong lòng Ly Sát và Hương Loan cùng có nghi hoặc giống nhau, lập tức nàng nhanh chóng xuống lầu. Lúc hai ngươi xuống tới dưới lầu, vừa hay nhìn được trong tay tên kỵ sĩ trước đó bước vào dịch quán đã có thêm một bức họa đồ, cho nhân viên phục vụ trong dịch quán xem. Nhân viên phục vụ lắc lắc đầu, nhanh chóng mang bức họa thu lại hướng phía ngoài đi khỏi.

Thị lực của Ngân Long rất tốt, Ly Sát trong lúc tên Kỵ sĩ kia thu lại bức họa ẩn ước nhìn thấy được trên bức họa một thanh niên thân mặc hắc y. Mặc dù nhìn không phải là rất rõ, nhưng nàng có thể khẳng định người trên bức họa đó mình tịnh không có gặp qua.

Xuyên qua một số cửa sổ nhìn ra, đám Pháp Lam kỵ sĩ và ma pháp sư bọn họ giống như là khi họ đến vậy, rời khỏi không gây một tiếng động.

-Sao vậy? Tại sao lại cần bao vây dịch quán?

Hương Loan có chút bất mãn nhìn nhân viên phục vụ hỏi.

Nhân viên phục vụ bình tĩnh nói:

-Không có gì, chỉ là xảy ra một chuyện nhỏ ngoài ý muốn mà thôi. Hai vị dùng món gì? Nhà ăn đã chuẩn bị xong rồi, đợi một chút Kiệt Lạp Đức đại nhân sẽ đái lĩnh các vị tham gia thịnh điển lần này.

Hương Loan còn tính hỏi gì đó nhưng bị ánh mắt Ly Sát cản lại. Hai người mang theo vài phần nghi hoặc đi ăn bữa sáng của các nàng. Mà lúc này còn đang tu luyện nên Diệp Âm Trúc tịnh không biết bên ngoài xuất hiện một khúc nhạc dạo đầu nho nhỏ, càng không biết rằng Pháp Lam thánh thành chính bởi vì hành động của hắn đêm qua ngấm ngầm trở nên sôi sục.

Khi mặt trời lên cao phía chân trời, Phi Mã Kỵ Sĩ Kiệt Lạp Đức lại xuất hiện ở dịch quán, hắn phảng phất không hề biết chuyện phát sinh lúc tảng sáng, mời Diệp Âm Trúc bốn người ra.

-Thịnh điển sẽ bắt đầu, sứ giả Mễ Lan đế quốc, mời theo ta đến đây.

Khuôn mặt lãnh đạm, Phi Mã thánh kỵ sĩ dẫn theo một trăm Phi Mã kỵ sĩ, vây xung quanh bốn người Diệp Âm Trúc hướng về phía Pháp Lam thánh thành bước đi.

Trước khi Kiệt Lạp Đức đến, Diệp Âm Trúc vừa từ trong tu luyện thanh tỉnh lại, trong nhãn thần của hắn quang hoa nội liễm, chỉ có bản thân hắn mới hiểu rõ sự tu luyện đêm qua quan trọng thế nào.

Pháp Lam thánh thành ban ngày rõ ràng so với ban đêm náo nhiệt hơn một chút, Diệp Âm Trúc bọn họ thường xuyên có thể nhìn thấy ánh mắt của đám người hiếu kì xung quanh nhìn vào, những ánh mắt này đa phần đều là đến từ các ma pháp sư.

Không biết có phải là do Pháp Lam an bài hết sức ổn thỏa hay không, lúc Kiệt Lạp Đức dẫn Diệp Âm Trúc bọn họ đến nơi, sáu đội Pháp Lam kỵ sĩ khác đồng thời xuất hiện từ các phương hướng khác nhau hướng về địa phương này mà tới. Trong lòng Diệp Âm Trúc động nhẹ, bởi vì Kiệt Lạp Đức dẫn bọn họ đến là địa phương đêm qua hắn đã đến qua, chính là Quang Minh Tháp trong Pháp Lam thất tháp. Bảy đội Pháp Lam kỵ sĩ đến nơi, bao vây tòa tháp cao ngất ngưỡng đụng mây này. Bảy thánh kỵ sĩ dẫn đầu rõ ràng là đang ngồi ở những chỗ đặc biệt. Trong đám đông Pháp Lam kỵ sĩ, Diệp Âm Trúc bọn họ rất khó nhìn được sứ giả sáu nước trong sáu đội thánh kỵ sĩ khác.

Sắc mặt Nguyệt Huy đột nhiên biến đổi, trong sự háo hức đã xuất hiện một tia ba động mãnh liệt, đứng ở kế bên ông là Diệp Âm Trúc đối với tinh thần ba động mẫn cảm nhất, vô ý thức nhìn về hướng ông.

Nguyệt Huy nén thấp giọng:

-Tình hình tựa hồ có chút bất diệu, các ngươi xem hai đội Pháp Lam kỵ sĩ bên kia.

Diệp Âm Trúc nhìn theo mục quang của Nguyệt Huy nhìn ra, hai đội kỵ sĩ đó quả nhiên có chút không giống mọi người, khải giáp trên người mặc dù đều là một dạng, nhưng tinh thần diện mạo hai đội kỵ sĩ này cùng với khí độ ngưng trọng rõ ràng so với các đội kỵ sĩ khác mạnh hơn rất nhiều, so ra với Pháp Lam Phi Mã Kỵ Sĩ mình bên này vẫn hơn. Hai thánh kỵ sĩ cầm đầu, một người chễm chệ ngồi tại đầu trên lưng Cự Tượng (Voi lớn) thân cao vượt quá tám mét, dài mười lăm mét. Thân thể Cự Tượng tỏa ra màu nâu nhạt, nhưng có hai con mắt huyết hồng, cặp ngà to lớn của hai con cự tượng giống như là Long thương của nhân loại Long kỵ binh vậy. Cái vòi dài mười mét hơi ve vẩy, một đạo kim sắc hoa văn từ trên đầu cái vòi kéo dài đến đỉnh đầu, cái chân to lớn thô tráng thậm chí làm cho Diệp Âm Trúc nghĩ đến Chiến Tranh Cự Thú Cách Lạp Tây Tư. Ma-mút thú, đây là lực lượng đủ để so với Bỉ Mông Cự Thú. Đây còn là một một con Ma-mút thú cường đại nhất trong hoàng kim Ma-mút. Kỵ sĩ trên lưng nó cũng có thân hình bưu hãn tuyệt đối tương xứng với Ma-mút thú, Kiệt Lạp Đức dù đã cực kì tráng kiện nhưng nếu như ở trước mắt hắn thì giống như một thiếu niên còn chưa phát dục. Người này thân cao tuyệt đối vượt quá ba mét, Diệp Âm Trúc thậm chí hoài nghi hắn thật sự có phải là nhân loại hay không nữa?

Mà một đội kỵ sĩ khác, cũng là khí tức trầm ổn nhất, xem ra thì mạnh nhất trong kỵ sĩ. Thánh kỵ sĩ cầm đầu ngồi trên lưng một đầu ma thú tựa Lang mà không phải Lang, tựa Báo mà không phải Báo. Thể hình của ma thú này và Hắc Báo mà Nguyệt Huy đang ngồi hơn kém không nhiều. Toàn thân lộ ra một màu xanh thẫm, kì dị chính là thân thể của nó dưới ánh mặt trời chiếu rọi lại có loại cảm giác như ẩn như hiện. Mà Kỵ sĩ ngồi trên lưng nó, từ khải giáp ngoại hình mà xem ra lại là một nữ nhân. Bởi vì đội đầu khôi, nhìn không đươc tướng mạo của nàng, chỉ có thể ẩn ước phân biệt ra nàng có một một vóc dáng phi thường không tệ. Loại ma thú này dù đọc qua rất nhiều sách như Diệp Âm Trúc cũng không thấy qua.

Hương Loan hướng Nguyệt Huy hỏi:

-Hai đội kỵ sĩ đó xem ra rất mạnh, Nguyệt Huy gia gia, ngài có phát hiện gì không?

Nguyệt Huy thấp giọng nói:

-Không phải rất mạnh, mà là mạnh nhất. Trong Pháp Lam Thập Nhị Chiến Sĩ Đoàn, Phi Mã Kỵ Sĩ Đoàn xếp thứ ba, mà xếp hạng hai chính là Pháp Lam Ma-mút Kỵ Sĩ Đoàn và Pháp Lam Huyễn Ảnh Kỵ Sĩ Đoàn thì là bọn họ rồi. Hai vị thánh kỵ sĩ đó phân biệt là Ma-mút thánh kỵ sĩ Sa Khuê Nhĩ và đứng đầu Huyễn Ảnh thánh kỵ sĩ Lãng Cách Lỵ Á.

Nghe xong Nguyệt Huy giải thích, sắc mặt Hương Loan tức thì biến đổi, nàng rất thông minh, tự nhiên minh bạch ý của Nguyệt Huy. Là Mễ Lan đại lục đệ nhất cường quốc, nghênh tiếp bọn họ là kỵ sĩ đoàn bài danh hạng ba, mà hai kỵ sĩ đoàn càng cường đại khác nghênh tiếp là hai quốc gia nào vậy? Đáp án đã miêu tả sinh động, từ an bài như vậy có thể nhìn ra được rằng, Pháp Lam đã nghiêng về một phương hướng mà Mễ Lan đế quốc không hy vọng thấy được nhất.

-Điện hạ, cần bình tĩnh. Dẫu sao Thất Quốc Thất Long Bài Vị Chiến mới là quan trọng nhất.

Nguyệt Huy đề tỉnh Hương Loan.

Hương Loan chỉ là gật đầu nhưng cái gì cũng không nói.

Lúc này, bảy vị thánh kỵ sĩ đồng thời từ tọa kỵ của bọn họ nhảy xuống cùng nhau đi, bước từng bước lớn tới trước Quang Minh Tháp. Thân ảnh của bọn họ cũng lôi kéo ánh mắt của tất cả mọi người.

o©©u G\ʏỀjX o©©I ?è´ ¦\¾j\ g9 Ĥàn ~ʏ

Quang minh tháp môn mở rộng, nhưng điều không tương xứng với tháp môn to lớn chính là từ bên trong đi ra lại là một thiếu nữ tuyệt sắc. Da thịt nàng ta trắng nõn phảng phất có thể phản xạ lại ánh mặt trời, mái tóc vàng buông dài xuống lưng, ánh mắt nàng rất thuần khiết, đôi mắt to xanh thẳm tựa hồ có thể hút hồn người.

Hương Loan hạ ý thức nhìn về Diệp Âm Trúc ở phía sau, ánh mắt của cô gái đi ra từ Quang Minh tháp này thật giống với ánh mắt Diệp Âm Trúc lúc ban sơ khi lần đầu mình gặp a! Diệp Âm Trúc hiện tại mặc dù nhãn châu đen nhánh vẫn trong sáng như trước, nhưng so với lần đầu bước chân vào Mễ Lan Ma Vũ học viện, đã có thêm vài phần thâm thuý.

-Tham kiến thánh nữ.

Bảy tên tử cấp cửu giai thánh kỵ sĩ đồng thời hướng tới tuyệt sắc thiếu nữ kia cúi người hành lễ.

Thiếu nữ mỉm cười gật đầu, nụ cười của nàng rất ấm áp, làm cho người ta có cảm giác gió xuân vừa thổi qua.

Bốn kỵ sĩ phía trước Diệp Âm Trúc tự động tách ra hai bên, tạo thành một thông đạo hướng về phía Quang Minh tháp, không bị cản trở bởi đám kỵ sĩ, khiến cho bọn hắn càng nhìn thấy rõ ràng hình dáng của cô gái kia.

-Các vị sứ giả, mời theo ta nhập tháp.

Quang Minh thánh nữ mỉm cười nói. Kỳ dị chính là, phương hướng của sứ giả bảy nước rõ ràng là không giống nhau, nhưng lúc này mỗi người đều có thể cảm giác được vị Quang Minh thánh nữ đang nhìn mình mà nói chuyện.

Hương Loan là người đầu tiên hướng Quang Minh tháp đi đến, Nguyệt Huy, Diệp Âm Trúc và Ly Sát theo ở phía sau, khi bọn họ đi hết thông đạo do phi mã kỵ sĩ tạo thành, liền bắt gặp các sử giả quốc gia khác đồng thời tiến vào Quang Minh tháp.

Diệp Âm Trúc liếc mắt một cái thấy được ngày đó bản thân mình tại Pháp Lam nhai đạo đã gặp qua thiếu nữ tóc xanh thẩm cùng thiếu niên Ai Địch hắc long hóa thân. Đi cùng bọn họ còn có hai người một nam một nữ. Nam nhân là một gã chiến sĩ, tướng mạo anh tuấn thậm chí còn trên Ai Địch,chỉ là giữa hai chân mày âm u còn hơn Hắc Long. Nữ tử kia hiển nhiên là hắc long tộc thành viên, vóc người cực kỳ kích thích, thân cao tương đương với Ly Sát, trên khuôn mặt diễm lệ mục quang lưu chuyển cũng đang hướng tới bốn người Mễ Lan đế quốc quan sát.

Nhóm người Diệp Âm Trúc cũng là hai nam hai nữ, nhưng thiếu niên nam nhân chỉ có một mình Diệp Âm Trúc, bởi vậy ánh mắt cô gái hắc long tộc kia cơ hồ chỉ tập trung vào khuôn mặt Diệp Âm Trúc. Đôi nhãn châu đen nhấp nháy, bất giác liếm môi.

Quang mang nhàn nhạt loé ra. Trong mắt Diệp Âm Trúc toát ra một tia năng lượng mạnh mẽ ba động, chỉ là thản nhiên nhìn lướt qua hắc long thiếu nữ,chủ yếu là quan sát thiếu nữ tóc xanh thẩm đi phía trước. Cảm giác quen thuộc vẫn tồn tại, thậm chí so với lần gặp trước càng tăng mãnh liệt. Nhưng hiện giờ không phải là thời gian để suy nghĩ,chỉ là đơn giản nhìn qua một lần, bọn họ đã đi tới trước Quang Minh tháp.

Sứ giả năm nước đều bước lên. Nhưng khiến cho Diệp Âm Trúc chú ý chỉ có Lam Địch Á Tư đế quốc cùng Hắc Long Thành bốn người cách đó không xa.Nhưng trong bốn nam nhân ở phía sau, có hai gã nam nhân cơ bắp làm hắn phải chú ý. Đó là một đôi huynh đệ song sinh tướng mạo giống nhau như đúc, đầu trọc giống nhau, cơ thể tráng kiện đều vượt trên hai thước, da tay phóng thích một tầng đặc thù kim chúc sáng bóng, ánh mặt trời chiếu trên người bọn họ tựa hồ đều xuất hiện phản chiếu. Không cần hỏi. Tất nhiên chính là hai kim chúc long. Vật lý công kích phòng ngự vượt trội trong thất long thành, kim long tộc.

Thất quốc thất long thành, tổng cộng hai mươi tám người đến trước Quang Minh tháp, mơ hồ chia làm hai phe, đều tập trung phân biệt tại một phía. Bên Mễ Thước Lan đế quốc nhân số rõ ràng nhiều hơn một chút, dù sao, phía Lam Địch Á Tư chỉ có ba quốc gia, Mễ Lan bên này có bốn.

Quang Minh thánh nữ mỉm cười, nói:

-Các vị sứ giả các ngươi hảo, hoan nghênh các ngươi tới Pháp Lam. Ta đại diện cho sư phụ cùng sáu vị tháp chủ tại đây tiếp dẫn mọi người nhập tháp. Ta tên gọi là Mã Lệ Na, mời các vị theo ta.

Vừa nói, nàng hướng tới hai mươi tám người trước mặt nhẹ gật đầu, xoay người theo hướng trong tháp tiến vào.

Cổng lớn của Quang Minh tháp quả thật rộng rãi. Nhưng cho dù như thế cũng không có khả năng dung nạp hai mươi tám người đồng thời tiến vào. Cơ hồ trước tiên, Hương Loan đã tiến lên một bước tiến vào bên trong, đồng thời hành động với nàng, chính là thiếu nữ tóc dài màu xanh thẩm Hắc Phượng Hoàng.

Nguyệt Huy trầm ổn lướt ngang một bước, thân thể đi tới phía bên phải Hương Loan. Trong mắt quang mang chợt loé, một tia uy áp mạnh mẽ nhất thời từ vị tử cấp lục giai đại ma đạo sư này phóng ra. Cùng lúc đó, tên thanh niên đứng cạnh Hắc Phượng Hoàng cũng cùng động tác đi tới bên cạnh người Hắc Phượng Hoàng, một tia uy áp băng lãnh giống như kim châm đâm thẳng tới hướng Nguyệt Huy.

Thất quốc thất long chiến còn chưa bắt đầu, chỉ là quá trình tiến vào tháp này, Mễ Lan cùng Lam Địch Á Tư hai đại đế quốc đã bắt đầu tranh đấu. Mà năm quốc gia kia cũng không tiến lên phía trước, giống như là đang xem một vở tuồng hay quan sát hai đại đế quốc ám chiến.

Nguyệt Huy kêu lên một tiếng đau đớn, nhưng vẫn đứng vững tại chỗ, mà tên thanh niên Lam Địch Á Tư đế quốc sắc mặt đại biến, rất nhanh lui về phía sau ba bước. Sau lưng nhờ hắc long Ai Địch đỡ lấy mới đứng vững được. Luận về thực lực, hắn còn kém Mễ Lan đế quốc đệ nhất pháp sư một chút.

Bất quá, Nguyệt Huy bên này mặc dù chiếm thượng phong. Nhưng Hương Loan không có may mắn đó. Chân phải nàng vừa muốn bước vào Quang Minh tháp đại môn.Đột nhiên, bên người truyền đến một cỗ áp lực,cấp bậc ma pháp của Hương Loan thật sự không cao.Thân thể vừa dao động, Hắc Phượng Hoàng từ bên người nàng đã đi vào bên trong Quang Minh tháp.

Ly Sát cử động. Thân thể gia tốc trong nháy mắt dịch chuyển, đã đứng bên cạnh Nguyệt Huy, bên phía Lam Địch Á Tư hai hắc long cũng đồng thời tiến lên, cùng thanh niên kia đứng chung một chỗ, rút kiếm phát tác đấu khí. Diệp Âm Trúc đứng cạnh Ly Sát, hai tay bát chỉ dựa theo một loại đặc thù tiết tấu quy luật, bốn ngón tay phải hướng lên, bích ti nhu nhuyễn, tuỳ thời chuẩn bị động thủ.

-Xin nhớ kỹ, nơi này là Pháp Lam.

Một giọng nữ nhân trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên, không hiểu lúc nào, ở giữa song phương sáu người đã có thêm một người. Chính là lúc trước Nguyệt Huy đã nói qua, đứng đầu Pháp Lam Thập Nhị Thánh Kỵ Sĩ, vị kia tên là Lãnh Cách Lỵ Á Ảo Ảnh Thánh Kỵ Sĩ.

Lãnh Cách Lỵ Á chỉ đơn giản đứng đó, nhưng gây cho Mễ Lan cùng Lam Địch Á Tư cảm giác như một ngọn núi cao sừng sững không thể vượt qua,đem khí tức của mỗi bên song phương chia làm hai, căn bản không thể tiếp tục va chạm.

Song phương một phân cũng không nhường đối nhãn nhìn nhau, cũng đồng thời lựa chọn là thu liễm khí tức, hai bên đối kháng là tất nhiên,nhưng tại Pháp Lam không người nào được manh động. Quang Minh tháp đại môn dù sao cũng rộng rãi, sáu người đi theo sau lưng Hắc Phượng Hoàng cùng Hương Loan tiến vào. Lãng Cách Lỵ Á thân ảnh cũng đồng thời biến mất.

Tiến vào Quang Minh tháp, Diệp Âm Trúc liếc thấy Hương Loan sắc mặt có chút tái nhợt,trong đôi mắt xinh đẹp tràn ngập phẩn nộ. Hắc Phượng Hoàng vẫn băng lãnh như trước,gương mặt trầm tĩnh càng khiến cho người ta một loại thần bí mỹ cảm.

Hương Loan tự cảm thấy thất bại, nàng luôn luôn cảm thấy dung nhan của mình đã là nhân gian cực hạn. Nhưng hôm nay quá trình bước vào Quang Minh tháp đơn giản như vậy, nàng không những thực lực còn xa mới bằng vị nữ tử đại biểu Lam Địch Á Tư đế quốc.Đồng thời, dung mạo cũng thua nửa phần. Sự đả kích này, lần đầu tiên Mễ Lan công chúa gặp phải. Đồng thời nàng trong lòng cũng tràn ngập hiếu kì, tuyệt sắc nữ tử thế này rốt cục từ đâu mà đến. Phải biết rằng, gián điệp của Mễ Lan đế quốc tại Lam Địch Á Tư đế quốc tuyệt đối không ít, nhất là đối với thành viên Lam Địch Á Tư hoàng tộc càng rõ như lòng bàn tay. Cô gái trước mắt này có thể đại biểu cho Lam Địch Á Tư mà đến, đủ để chứng minh thân phận tôn quý của nàng, nhưng trong tư liệu của Mễ Lan lại không có người như vậy tồn tại.

Tiến vào quang minh tháp, tại toà đại điện. Phía trước thờ phụng một tượng thần, thần tượng nhìn qua có chút quái dị, toàn thân phía trên kim sắc thần tượng bao phủ một tầng sương dày, không người nào chứng kiến được hình dạng đích thực của hắn. Đại điện này phi thường rộng rãi, tựa như một toà cung điện. Cảm giác diện tích bên trong, so với toà Quang Minh tháp bất đồng tỉ lệ. Nhưng có thể tiến vào nơi đây, mỗi người đều biết đây là một loại đặc thù ma pháp trận hiệu quả. Dù sao trình độ Pháp Lam này, có thể tạo một không gian ma pháp trận gia tăng vĩnh cửu ở đây, sợ rằng chỉ có Pháp Lam bảy vị thánh ma đạo sư mới có thể làm được.

Trong đại điện cũng không có bậc thang, Quang Minh thánh nữ Mã Lệ Na tiến vào trong tháp, trước tiên cung kính hướng đến quang minh thần tượng hành lễ, mới xoay người lại. Lúc này, ngũ quốc cùng long thành sứ giả cũng đã vào trong tháp. Theo sát Mễ Lan cùng Lam Địch Á Tư lưỡng quốc, chính là kim long thành sánh với ba vương quốc kia.

Mã Lệ Na mỉm cười, nói:

-Các vị, xin mời theo ta.

Vừa nói, cũng không thấy nàng niệm chú ngữ, hai tay tạo thành chữ thập trước ngực, một tầng tử quang nhàn nhạt hiện lên quanh thân thể nàng, ngay sau đó, kim quang chợt loé giữa song chưởng, trước tiên là một đạo kim sắc quang hồ xuất hiện, sau đó, quang hồ rất nhanh phát triển sang hai bên, một vòng sang màu vàng hiện ra theo hình cánh cửa, đây dĩ nhiên là một đạo hư vô môn hộ (cánh cổng vô hình).

Tử cấp. Hai mươi tám vị sứ giả từ các quốc gia và long thành trong lòng đồng thời kinh thán. Vị Quang Minh thánh nữ trước mặt nhìn qua chỉ khoảng mười sáu mười bảy tuổi, nhưng đã đạt đến trình độ tử cấp. Vô hình chung, địa vị Pháp Lam trong lòng các quốc gia lại tăng thêm vài phần.

Quang Minh thánh nữ Mã Lệ Na lại hướng tới mọi người gật đầu, đi trước vào kim sắc môn hộ, quang mang chợt loé, cả người chợt biến mất không còn thấy bóng dáng.

_____***_____

Sự phẫn nộ của Hương Loan DIệp Âm Trúc tự nhiên biết, làm đại biểu của Ngân Long thành và Mễ Lan đế quốc, hắn tự nhiên không thể để cho tình huống vừa rồi lại xuất hiện. Ngay khi Mã Lệ Na dẫn đầu bước vào trong môn hộ, Diệp Âm Trúc cổ tay run lên, một tia quang mang bích lục đã chấn ngang người Hắc Phượng Hoàng. đồng thời Hương Loan đột nhiên cảm giác dưới chân truyền đến một cỗ năng lượng, toàn thân nhẹ bỗng, phiêu phiêu bước vào quang môn(Cổng ánh sáng) Mã Lệ Na mở ra. Lúc này, Mễ Lan đế quốc chiếm thượng phong. Nhưng việc ngoài chủ ý của Diệp Âm Trúc chính là, Hắc Phượng Hoàng gặp phải cản trở, nhưng lại không động thủ hay phản kích, ánh mắt trầm tĩnh lạnh như băng của nàng chuyển hướng tới hắn, ánh mắt xuất ra một tia ba động không thể nhận ra.

-Bây giờ ta có thể tiến vào được chưa?

Thanh âm bình tĩnh của Hắc Phượng Hoàng vang lên bên tai DIệp Âm Trúc. Giọng nói của nàng rất dễ nghe, âm vực trầm thấp, thiếu nữ tuyệt mỹ như vậy lúc này không ngờ lại làm cho Diệp Âm Trúc có cảm giác vài phần tang thương.

Bích ti không ý thức thu hồi, Diệp Âm Trúc chắp tay thủ thế mời. Hắc Phượng Hoàng lúc này mới xoay người tiến vào trong quang môn. Ba người đi cùng nàng cũng có chút giật minh nhìn bóng lưng nàng biến mất, bọn họ cũng không để ý tới tại sao Hắc Phượng Hoàng lại nhường bước như thế.

Tiến vào quang môn, cảm giác được một loại khí tức ấm áp vây quanh, sau một khắc, lại xuất hiện ở một chỗ khác. Quang môn này chính là cầu thang đi thông tới đỉnh tháp.

Đồng dạng là một tòa đại sảnh, bảy nước bảy long thành, hai mươi tám vị sứ giả, bất luận là ai sau khi khi tới nơi đây, đều bị một cảnh trước mắt chấn động.

Đây đúng là một đại sảnh, nhưng chung quanh lại phảng phất một không gian vô tận, cả toà đại sảnh đều bao phủ bởi quang minh khí tức tràn ngập kim sắc. Làm kẻ khác giật mình nhất chính là, đại sảnh lấp lánh tinh quang, vô số tinh tú nhấp nháy phát sáng, ngay cả vị trí cũng không ngừng di động. Dưới màn tinh quang bao phủ bởi quang minh khí tức, mỗi người đều cảm giác được sự nhỏ bé của mình.

Quang minh thánh nữ Mã Lệ Na lúc này đã đứng lùi về một bên. Hai tay chắp trước thân mình, bộ dạng cung kính.

-Mười năm. Hoan nghênh các ngươi. Thất quốc thất long thành sứ giả.

Âm thanh già nua từ bốn phương tám hướng đồng thời vang lên. Nhưng cũng lại như là từ sâu trong nội tâm đột nhiên xuất hiện. Bảy đạo quang mang bất định, ngay giữa kim quang trước mắt mọi người từ từ hiện ra. Thất quốc thất long thành sứ giả thần sắc biến đổi kính cẩn đứng lên. Bọn họ biết, chủ nhân chân chính Pháp Lam đã tới.

Bảy đạo thân ảnh đồng thời xuất hiện trước mắt mọi người. Vượt ngoài ý liệu của chúng nhân. Lúc này xuất hiện trước mặt bọn họ cũng không phải bảy lão ma pháp sư như trong tưởng tượng, mà là bảy người tuổi trẻ. Bảy người này đều là nam nhân, bất đồng ở điểm, màu sắc ma pháp bào không giống nhau. Có người tướng mạo anh tuấn, có người thân hình cao lớn, cũng có người nhỏ gầy vô cùng. Bảy người bề ngoài hoàn toàn bất đồng, trên mình phát ra khí tức cũng kỳ dị. Nhưng bọn họ lại có cùng một đặc điểm, chính là tuổi còn trẻ. Nhìn bề ngoài phán đoán, bảy người trước mắt không ai vượt quá hai mươi tuổi.

Đứng ở giữa bảy người là một gã thanh niên anh tuấn mặc kim sắc ma pháp bào. Trên mặt nở nụ cười ấm áp, vóc người hắn cũng không cao lớn, nhưng lại phi thường cân đối. Toàn thân phóng thích quang nguyên tố vô cùng tinh khiết. Phảng phất thân mình hắn là do quang nguyên tố tạo thành.

Diệp Âm Trúc cẩn thận quan sát thanh niên này. Thực lực của hắn có lẽ không phải là mạnh nhất trong đám người của thất quốc thất long thành. Nhưng sự mẫn cảm đối với khí tức sau khi đạt tới cảnh giới thiên nhân hợp nhất, rất ít người có thể so sánh với hắn. Trên người gã thanh niên trước mặt tràn ngập quang minh khí tức, hắn cũng cảm giác được một loại khí tức ba động khác, cùng quang minh khí tức trên người gã dung hợp thành một loại nguyên tố khác.

- Các người đều là lần đầu tiên gặp mặt. Bất quá, từ các vị thanh niên long thành đi cùng mới có thể nhận ra quốc gia của mọi người. Ta tự giới thiệu một chút. Ta là Quang Minh tháp chủ nhân Áo Bố Lai Ân. Sáu vị cạnh ta, phân biệt Tư Long đứng đầu Ám tháp, Mạch Khắc Mễ Lan đứng đầu Hồn tháp, Tây Lập Tư đứng đầu Thuỷ tháp, Tang Đức Tư đứng đầu Hoả tháp, Đức Văn Khải Tây đứng đầu Phong tháp và Uy Nhĩ Khẳng Tư đứng đầu Thổ tháp. Chúng ta đại biểu Pháp Lam hoan nghênh các vị đã đến.

Thanh âm già nua như trước, nhưng chính từ trong miệng gã thanh niên anh tuấn mặc kim bào truyền ra. Thanh âm cùng bề ngoài của hắn đích thị là tương phản kịch liệt. Trong lòng mọi người trước đó nghi hoặc giờ mới chân chính khẳng định, bảy người tuổi trẻ xuất hiện trước mặt mình vậy mà chính là bảy vị ma pháp sư cường đại nhất Long Khi Nỗ Tư đại lục.

-Tham kiến bảy vị tháp chủ.

Hai mươi tám người cơ hồ đồng thời hành lễ. Mặc dù bảy người trước mặt cũng không toát ra lực lượng cường đại. Nhưng trước mặt các thánh ma đạo sư đã sống không biết bao nhiêu năm trong truyền thuyết ai dám thất lễ?

Diệp Âm Trúc một mặt theo mọi người hành lễ, một mặt len lén hướng tới Quang Minh tháp chủ Áo Bố Lai Ân cùng Ám tháp chủ Tư Long nhìn lại. Vị đứng đầu Ám tháp tướng mạo đồng dạng anh tuấn, chỉ là nhìn qua thân thể hơi gầy, sắc mặt cũng không lạnh như băng như trong tưởng tượng, mà là một vẻ mặt rất bình tĩnh, hắn có một đôi mắt màu xám, giống như ao bùn, Diệp Âm Trúc vừa nhìn vào mắt hắn, cũng sinh ra một loại cảm giác không thể kiềm chế. Lập tức tập trung tinh thần lực cúi đầu, không dám nhìn lại lần nữa.

- Các vị không cần đa lễ, nơi này là Tinh Quang thai trong Quang Minh Tháp của ta. Các vị mời ngồi, cùng nhau thảo luận chiến cuộc của thất quốc thất long thành lần này.

Quang minh tháp chủ Áo Bố Lai Ân ôn hoà cười nói. Âm thanh già nua của hắn thật sự có chút quái dị.

Khi hai chữ mời ngồi nói ra, nương theo từng đạo quang mang vặn vẹo xuất hiện, tại thất quốc thất long thành hai mươi tám người, mỗi người đều xuất hiện một cái ghế sau lưng. Cùng lúc đó tại phía bảy vị tháp chủ, cũng xuất hiện một cái bàn tròn thật lớn, vừa khéo chia ra, bảy vị tháp chủ sau lưng cũng đều có thêm một ghế, số lượng ít hơn ghế của hai mươi tám vị sứ giả nhưng lại lớn hơn, mỗi ghế đều phóng thích Pháp

Lam Thất Tháp đồng dạng khí tức. Trước đó, Quang Minh thánh nữ Mã Lệ Na đã lẳng lặng đi tới cung kính đứng sau lưng quang minh tháp chủ Áo Bố Lai Ân.

Thất quốc thất long thành sứ giả, cơ hồ không ai biết bàn ghế này từ đâu mà tới, nhưng bọn hắn có thể trở thành sứ giả của thất quốc thất long thành, đều là những nhân thủ tố chất cao nhất của các quốc gia, tại Pháp Lam cảnh tượng kỳ dị gì cũng đều có thể phát sinh.

Diệp Âm Trúc mặc dù mơ hồ đoán được Tinh Quang thai này hẳn là một đại hình ma pháp trận, nhưng kỳ thật nguyên lý triệu tập đồ vật nhưng không có một chút không gian ma pháp ba động thì thật sự không nghĩ ra.

Phân chia chủ khách ngồi xuống, Quang Minh tháp chủ Áo Bố Lai Ân quan sát mọi người một vòng, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên người công chúa Mễ Lan đế quốc Hương Loan cùng đại biểu Lam Địch Á Tư đế quốc Hắc Phượng Hoàng hai người.

- Thời gian quả thực qua mau, đã lại qua mười năm. Chúng ta cũng không muốn lãng phí thời gian của các vị. Sau khi các ngươi rời khỏi Quang Minh tháp của ta, bài vị chiến sẽ lập tức triển khai. Ta cùng sáu vị tháp chủ đã cẩn thận thương lượng qua, vì để cho bài vị chiến lần này được công bằng, chúng ta quyết định không sử dụng phương pháp rút thăm tỷ thí như trước kia, tiến hành thống nhất quyết chiến, đánh một trận định thắng bại. Về phần thời gian quyết chiến sẽ dài hơn, để xem thực lực tự thân thất quốc thất long thành các ngươi. Quy tắc cụ thể của trận đấu, đều tuyên bố tại bài vị chiến đích nơi sân cử hành. Thêm nữa, các vị sứ giả có thể lấy ra đổ chú (vật cá cược) các ngươi mang đến lần này.

Đổ chú, tự nhiên chính là thần khí, mỗi quốc gia, mỗi long thành đều xuất ra nhất kiện thần khí làm đổ chú cho lần cá cược chiến tranh này. Trên đường, Nguyệt Huy đã nói qua với Diệp Âm Trúc. Thất quốc thất long thành, tổng cộng lấy ra mười bốn kiện thần khí làm đổ chú, Pháp Lam cũng sẽ xuất ra nhất kiện thần khí làm phần thưởng. Cuối cùng bài danh đệ nhất quốc gia cùng long thành, phân biệt được thưởng hai kiện thần khí. Bài danh đệ nhị quốc gia cùng long thành cũng đều được hai kiện, chỉ là việc chọn lựa tự nhiên phải xếp sau. Bài danh đệ tam quốc gia cùng long thành được một kiện thần khí. Bốn cặp quốc gia và long thành còn lại chia nhau bốn bộ thần khí cuối cùng. Khi mười bốn kiện thần khí được phân phối, Pháp Lam sẽ xuất ra một kiện thần khí để thưởng cho bài danh đệ nhất đại biểu của quốc gia hoặc long thành cường giả

Đối với Mễ Lan cùng Lam Địch Á Tư chính mình sở hữu tối thiểu mười kiện thần khí mà nói, có thêm hai kiện thần khí cũng không có tác dụng quyết định gì nhiều, nhưng với năm quốc gia kia, thần khí có tác dụng lớn hơn nhiều. Thần khí là tượng trưng cho vinh dự và sức mạnh của quốc gia, đây cũng một trong những chỗ trực tiếp tốt nhất của thất quốc thất long thành bài vị chiến.

Ly Sát đi tới bên người Hương Loan, hai người liếc nhau, đồng thời tự mình xuất ra thần khí, cùng lúc sáu quốc gia kia cũng cơ hồ làm ra động tác tương tự. Trong phút chốc, nguyên bổn Tinh Quang thai sáng như ngọc đột nhiên dị quang phát ra chói lòa làm cho ảm đạm thất sắc. Chiếc bàn tròn lớn đã bị bảo quang bao phủ.

Bất đồng khí tức phún trào, có phong duệ, có trầm ổn, có thanh thoát, lại có cả quái dị. Nhưng những khí tức này lại không cái nào là không cường đại. Mười bốn kiện thần khí đồng thời xuất hiện làm rung động thất quốc thất long thành sứ giả, mỗi người huyết khí đều sôi trào

Ly Sát lấy ra chính là một khối lân phiến, là một khối nhũ bạch sắc lân phiến, nhìn qua cũng không có điểm gì đặc thù. Nhưng dù là khi Quang Minh tháp chủ Áo Bố Lai Ân nhìn thấy nó, trong mắt cũng không khỏi nhịn được hiện lên một đạo dị quang.

Hương Loan lấy ra một vật nhìn qua càng thêm bình thường, đó là một cây sáo dài, thân sáo màu bích lục tựa hồ do bích ngọc điêu khắc mà thành, sở dĩ nói nó bình thường, bởi trong mười bốn kiện thần khí, chỉ duy nhất có nó không tản mát khí tức gì.

_____***_____

Ánh mắt bảy vị tháp chủ Pháp Lam thất tháp lướt qua mười bốn kiện thần khí, Áo Bố Lai Ân có chút than thở nói:

- Mười năm không gặp, không nghĩ tới các quốc gia cùng long thành lại có nhiều đồ tốt như vậy. Dựa theo quy củ bài vị chiến, chúng ta trước hết bình chọn thứ hạng thần khí đi. Trước hết mời các vị sứ giả giới thiệu thần khí các ngươi mang đến một chút, cũng để các vị sứ giả khác tâm phục khẩu phục thì do hạng nhất thất quốc thất long bài vị chiến lần trước Mễ Lan quốc và Ngân Long sứ giả bắt đầu.

Hương Loan gật đầu, hai tay cầm bích lục trường địch (sáo dài) trước mặt đứng lên.

- A Lý Nạp Tư chi địch, bản thân không có bất kì năng lực công kích hay phòng ngự nào. Đặc hữu kỹ năng triệu hoán. Căn cứ cường độ tinh thần lực của người sử dụng, có thể trong phạm vi nhất định gọi về một ma thú thực lực ngang cấp với người triệu hoán tiến hành duy trì chiến đấu trong một giờ. Thần khí mỗi ngày có thể sử dụng một lần. Triệu hoán hệ ma pháp sư kỹ năng đặc biệt. Thời gian cùng phạm vi triệu hoán căn cứ thực lực ma pháp sư sử dụng thay đổi. Nếu trong phạm vi triệu hoán không có ma thú thực lực tương đồng, sẽ triệu hoán ma thú mạnh nhất trong phạm vi đó trợ chiến.

Hương Loan giới thiệu cũng không có gì cầu kỳ, đơn giản mấy câu đã đem toàn bộ công hiệu của A Lý Nạp Tư chi địch nói ra. Mới nghe qua, thần khí này tựa hồ cũng không có hiệu quả gì mạnh mẽ. Nhưng cẩn thận suy xét, thất quốc thất long thành sứ giả lại chấn động. Thần khí này nếu rơi vào tay một gã ma pháp sư phổ thông, có lẽ không có tác dụng gì lớn, nhưng nếu rơi vào tay một gã siêu cấp cường giả, lập tức có thể gọi về một triệu hoán ma thú cùng đẳng cấp. Không chỉ là triệu hoán ma sư chuyên dụng, mà là triệu hoán ma sư yêu thích nhất a!

Toàn trường yên tĩnh. Ánh mắt mọi người đều tập trung tại trường địch trên tay Hương Loan.

Áo Bố Lai Ân đặc biệt mỉm cười. Nói:

- Từ biểu báo danh thất quốc thất long thành bài vị chiến lần này nhìn ra, vị này hẳn là Mễ Lan đế quốc Hương Loan công chúa sao. Hương Loan công chúa, thần khí này của ngươi ngay cả ta cũng có chút động tâm. Nếu không phải trên đại lục hơn nhiều năm đã không thấy thân ảnh thập cấp ma thú. Ta thật muốn dùng thần khí khác trao đổi với ngươi đây.

Lời của Quang Minh tháp chủ không nghi ngờ đã khẳng định sự cường đại của A Lý Nạp Tư chi địch. Ngoại trừ Lam Địch Á Tư đế quốc cùng Hắc Long thành sứ giả, ngũ quốc ngũ long thành đại biểu còn lại đều hạ ý thức cúi đầu. Mễ Lan đế quốc khẳng khái đem hảo thần khí như vậy làm đổ chú, có thể thấy được thế bắt buộc phải thắng của bài vị chiến lần này.

Hương Loan hướng tới Quang Minh tháp chủ Áo Bố Lai Ân thi lễ rồi tự mình trở về chỗ ngồi. Ly Sát đứng lên. Nàng không giống Hương Loan cầm lấy thần khí mình mang đến. Chỉ là ánh mắt tập trung tại khối nhũ bạch sắc lân phiến.

-Long tộc có chung tổ tiên. Nghịch lân của thần thánh cự long vĩ đại Nặc Khắc Hi, sở hữu khí tức của Nặc Khắc Hi tổ tiên đại nhân. Có khả năng gọi về long thần ba lần. Triệu hoán tương đương một nửa sức mạnh của thần thánh cự long tham chiến. Mỗi lần hiệu quả nửa giờ. Sau ba lần sẽ hết tác dụng. Có thể tái sử dụng trong 100 năm. Đến nay còn chưa sử dụng lần nào.

Nói xong những lời này, Ly Sát trực tiếp trở về chỗ ngồi. Ánh mắt của nàng ngoại trừ sự băng lãnh, còn có thêm vài phần ngạo ý. Hạ ý thức nhìn sang Hắc Long thành hai sứ giả một nam một nữ nhìn lại. Sự cao ngạo của Ngân Long tộc biểu lộ ra không thể nghi ngờ.

Nếu Hương Loan đem A Lý Nạp Tư chi địch xuất hiện thất quốc thất long thành sứ giả còn có thể bình tĩnh yên lặng. Vậy mà. Ngay khi khối thần thánh cự long nghịch lân bị Ly Sát giới thiệu, toàn trường đã náo động. Đặc biệt là lục đại long thành đại biểu còn lại, mắt đã gần như lọt khỏi tròng.

Thần thánh cự long nghịch lân a! Thất long thành mặc dù chia làm hai phái, tranh đấu lẫn nhau, nhưng bọn hắn dù sao đều là long tộc hậu duệ. Thần thánh cự long có thể nói là tộc trưởng chính thức của long tộc. Không ai có thể coi thường khối nghịch lân có thể gọi về hiệu quả tương đương một nửa chiến lực của thần thánh cự long tham chiến. Cho dù là một nửa chiến lực của thần thánh cự long, cũng đã vượt xa thực lực của của thất long thành. Long thành nào sở hữu khối nghịch lân này, một khi phát sinh quyết chiến, có thể hoàn toàn áp chế long tộc đối thủ. Thần thánh cự long nghịch lân thật sự ý nghĩa trên thực chiến. Thử hỏi cự long nào có thể đối địch lại tổ tiên cự long thần chiến đấu đây?

Hắc long Ai Địch không tin được vào mắt mình. Trong lòng thầm nghĩ. Chẳng lẽ Ngân Long thành trưởng lão Hoắc Hội Đức đầu óc có vấn đề? Tại tử chi gian, hoàn toàn không ai biết Ngân Long thành còn có nhất kiện cường đại pháp khí như vậy. Không nói sử dụng, chỉ cần có nó tồn tại, cho dù Hắc Long thành cũng tuyệt không dám khinh phạm Ngân Long thành. Vậy mà lần này, Ngân Long thành lại bất ngờ đem nó đi làm đổ chú.

Mỗi quốc gia và long thành đại biểu đều đang xôn xao suy đoán mục đích của Ngân Long thành, không thể coi thường thực lực của Mễ Lan đế quốc cùng Ngân Long Thành. Nếu không tuyệt đối nắm chắc chiến thắng, Ngân Long như thế nào lại xuất ra bảo vật như vậy làm đổ chú đây?

Trong số mọi người ở đây, bất luận là Pháp Lam thất tháp tháp chủ, hay bản thân Ly Sát, đều cũng không hiểu tại sao Hoắc Hoa Đức lại xuất ra khối nghịch lân, chính thức hiểu được lại chỉ có Diệp Âm Trúc, bởi vì chỉ có hắn mới rõ ràng điều kiện sản sinh thần thánh cự long. Thần thánh cự long Nặc Khắc Hi linh hồn tiêu tán, xương cốt tan rã. Tân thần thánh cự long tiến hoá chính là Ngân Long thành đại trưởng lão Hoắc Hoa Đức. Nếu trước đây khối thần thánh cự long Nặc Khắc Hi nghịch lân là Ngân Long thành chí bảo, thì bây giờ nó đối với Ngân Long thành lại không còn ý nghĩa gì. Thử hỏi, Hoắc Hoa Đức đã trở thành một tân thần thánh cự long, cả thất long thành có ai có thể uy hiếp hắn đây? Lưu lại cái vật vô dụng này, không bằng đem tới thất quốc thất long thành bài vị chiến thị uy.

Áo Bố Lai Ân cùng sáu vị tháp chủ bên cạnh hắn trao đổi ánh mắt một chút. Bảy vị thánh ma đạo sư của Pháp Lam thất tháp trong mắt cũng đều toát ra một tia kinh ngạc nhàn nhạt. Áo Lai Ân thoáng suy tư một chút rồi mới tiếp tục nói:

-Mễ Lan đế quốc cùng Ngân Long Thành không hổ là quán quân thất quốc thất long bài vị chiến kỳ trước. Hai kiện thần khí mang đến lần này làm cho chúng ta kinh hãi không ít. Thỉnh mời Lam Địch Á Tư đế quốc tiếp tục.

Lúc này thiếu nữ tóc dài lam sắc từ chỗ ngồi chậm rãi bước lên, trước tiên hướng Áo Bố Lai Ân bảy người hành lễ rồi mới nói:

-Lam Địch Á Tứ đế quốc Hắc Phượng Hoàng ra mắt bảy vị tháp chủ, vật ta mang đến, là một sợi phượng hoàng vĩ.” (Lông đuôi phượng hoàng) Vừa nói, nàng vừa cầm lấy sợi linh vũ thon dài trên bàn.

Linh vũ ước chừng dài sáu mễ, mặt trên vũ mao thuần màu đen, mà linh can ở trung ương lại màu đỏ sậm. Một tầng khí tức nóng rực mà âm lãnh toả ra, ngay cả tinh quang thai tràn đầy quang minh khí tức cũng vô pháp áp chế hoàn toàn. Ám sắc quang mang mạch trên thân linh vũ không ngừng lưu chuyển. Một tạp điểm cũng không có, loan khúc trên tay hắc phượng hoàng hoàn toàn thẳng tắp.

-Mọi người cũng biết, hoàng thất Lam Địch Á Tư chúng ta chính là hậu duệ của Hắc Phượng Hoàng, chính mình cũng có Hắc Phượng Hoàng huyết mạch. Mỗi một Hắc Phượng Hoàng khi bản thân từ niết bàn sống lại cũng đều sinh ra một cây vĩ linh. Niết bàn chuyển sinh đến lần thứ chín sẽ sản sinh ra cửu linh thần phượng. Vật này chính là vĩ linh của tổ tiên hắc phượng hoàng. Hắc phượng hoàng cùng thần thánh cự long đều là thập cấp ma thú. Bằng vào tổ tiên linh vũ này có thể tái sinh một lần. Thời gian tái sử dụng căn cứ vào tốc độ hấp thu hoả ám hai chủng loại nguyên tố mà định. Dựa theo mật độ ma pháp bình thường của đại lục, thời gian khoảng 100 năm. Đồng thời, bản thân hắc phượng linh này cũng là một kiện vũ khí cường đại, độ cứng rắn và năng lực xuyên thấu tương đương thần khí cấp bậc, lại có thêm hoả ám song hệ thương tổn.

Xếp hạng thần khí lần này có thể nói là càng lúc càng đặc sắc, đầu tiên là thần thánh cự long nghịch lân, sau lại có hắc phượng hoàng vĩ linh. Nhất thời, Mễ Lan cùng Lam Địch Á Tư hai đại đế quốc đã trở thành tiêu điểm của toàn trường.

Hắc long Ai Địch hấp tấp đi tới bên cạnh Hắc Phượng Hoàng, như là nóng lòng muốn thể hiện bản thân, cầm lấy một cái hộp gỗ lúc trước hắn đặt trên bàn. Phong duệ khí tức bao phủ toàn trường chính là từ cái hộp này truyền ra. Hắn mở nắp hộp, nhất thời một cỗ âm lãnh khí tức ập đến. Một cảm giác hắc ám cực kỳ phong duệ sung mãn trong phút chốc truyền khắp Tinh Quang thai.

-Thần chi thán tức…

Ám tháp tháp chủ Tư Long vốn đang ngồi trên ghế bất giác đứng lên, ánh mắt hoàn toàn tập trung tại cái hộp gỗ kia. Cho dù các quốc gia cùng long thành sứ giả không biết kiện thần khí danh giá thần chi thán tức này hiệu quả thế nào, cũng có thể từ việc Ám tháp tháp chủ giật mình hiểu được rất nhiều.

Quang Minh tháp chủ Áo Bố Lai Ân sắc mặt trở nên có chút khó coi, bàn tay vỗ vỗ bên người Ám tháp tháp chủ Tư Long, ý bảo hắn ngồi về vị trí của mình.

Chứng kiến Quang, Ám hai vị tháp chủ thần sắc biến hoá, Diệp Âm Trúc cũng không khỏi hiếu kì nhìn về phía cái hộp Ai Địch vừa mở ra. Trong hộp chứa một thanh kiếm, mũi kiếm chia theo hình lưỡi rắn. Thân kiếm tịnh không lớn, mũi kiếm bích hoàn tất cả đều một màu đen.Trên chuôi kiếm khảm một bảo thạch màu đen. Là một viên hắc sắc bảo thạch phát quang. Trên chuôi kiếm hiện ra long lân hoa văn. Chỉ riêng mũi kiếm xà hình đã khiến Diệp Âm Trúc cảm giác thấy một nguy cơ mãnh liệt. Chỉ bằng khí tức là có thể làm hắn xuất hiện cảm giác sợ hãi, cho dù lôi thần chi chuỳ khi tách ra cũng không xuất hiện tình huống như thế.

Diệp Âm Trúc nhịp tim trong nháy mắt gia tốc, chẳng nhẽ thanh kiếm này là một kiện siêu cấp thần khí sao?

Ai Địch cũng không chú ý tới sắc mặt Quang Minh tháp chủ Áo Bố Lai Ân, ngạo nghễ nói:

-Không sai, đúng là thần chi thán tức (Tiếng thở dài của thần linh). Trong truyền thuyết là thần khí có thể giết thần, cũng là thích khách tín ngưỡng. Cũng giống như kỵ sĩ chi thương của Long Khi Nỗ Tư một dạng.

Đứng bên Ai Địch, Hắc Phượng Hoàng vốn định ngồi xuống thân thể lúc này trở nên bất động, ánh mắt trở nên nóng rực. Ngay khi nhìn thấy thần chi thán tức đột nhiên che mặt thở dài.

Tín ngưỡng của Thích khách, giết thần, hai giải thích đơn giản này đã khiến chúng nhân phải hít một ngụm lương khí.

Ai Địch còn chưa nói xong, hài lòng nghe tiếng cảm thán chung quanh, tiếp tục nói:

-Thần chi thán tức vô thần hết thẩy vật lý cùng ma pháp phòng ngự, là một trong các kiện thần khí gần đạt đến cấp bậc siêu thần khí. Bất cứ quang minh ma pháp nào cũng không thể giải trừ lời nguyền rủa của ma thần. Một khi đâm trúng địch nhân, trớ chú hiệu quả phát tác lập tức làm kẻ khác điên cuồng đến chết. Trong quá trình điên cuồng giết chóc vô hạn, sẽ sử dụng đến tia tánh mạng lực cuối cùng. Trong truyền thuyết, đây chính là vũ khí của tối cường đại nữ ma thần, thích khách thuỷ tổ Hi Nhĩ Tư.

---

o©¨u G\yỀjX o©¨I ¦\Đ§ w«Q̄H ¦\Đ§ dnjX G_Łj

-Hắc Long thành sứ giả, mặc dù ta không biết Hắc Long thành các người làm thế nào có được thần khí này, nhưng ngươi có biết rằng kiện Thần Chi thán tức này thuộc vào loại cấm kỵ thần khí không?

Ai Địch nhíu mày không hiểu:

-Cấm kỵ thần khí thì sao? Pháp Lam chưa từng có quy định cụ thể về việc không được mang cấm kỵ thần khí ra làm đổ chú.

Áo Bố Lai Ân nhìn sâu vào mắt Ai Địch, bình thản nói:

-Không sai, Pháp Lam chưa từng có quy định như vậy . Nhưng mỗi khi nhất kiện cấm kỵ thần khí xuất hiện, đều có khả năng mang đến cho đại lục tai nạn rất lớn. Đây là điều Pháp Lam thật sự không muốn chứng kiến, thần khí này có thể tạm thời mang ra làm đổ chú. Nhưng nếu quán quân cuối cùng, cũng tức là đạt được nó không cách nào có năng lực tinh thần chế ngự kiện cấm kỵ thần khí này, thì Pháp Lam sẽ tạm thời đem nó phong tồn, để tránh nguy hại nó có thể mang lại cho nhân gian.

Ai Địch kinh ngạc vô cùng:

-Việc này sao có thể như vậy? Đây là bảo vật của Hắc Long thành chúng ta .

Áo Bố Lai Ân hừ lạnh một tiếng. Quang nguyên tố ba động trong không khí đột nhiên kịch liệt cuộn tới, Ai Địch sắc mặt trắng nhợt, thân thể không có khả năng khống chế tự động lui về phía sau hai bước, trực tiếp ngã vào chỗ ngồi của mình. Chỉ nghe Quang Minh tháp chủ Áo Bố Lai Ân trầm giọng nói:

-Hắc Long thành sứ giả, kể từ lúc ngươi đưa thần khí này lên trên bàn, cho đến trước khi thất quốc thất long bài vị chiến chưa chấm dứt, nó đã không còn thuộc về Hắc Long thành các ngươi. Đồng thời, xin ngươi đừng quên, nơi này là Pháp Lam. Khi đến nơi đây, buộc phải tuân thủ quy tắc của Pháp Lam.

Ai Địch sắc mặt rất khó coi, nhưng ngoại trừ hắn thì mọi người xung quanh lại không cảm giác được quang minh khí tức trong nháy mắt bộc phát cường đại đến mức nào. Hắc Long không tiếp tục phản kháng nữa. Mặc dù trong mắt vẫn lóe ra bất phục và phẫn nộ quang mang, nhưng chỉ có thể cúi đầu ngồi tại vị trí của mình.

Thần chi thán tức, thần khí này để lại ấn tượng rất mạnh đối với Diệp Âm Trúc. Ngay khi thấy nó, Diệp Âm Trúc lập tức nghĩ đến Thiên sứ thán tức mà mình đã tặng lại cho Tô Lạp, khi so sánh với thần khí đã tiếp cận siêu thần khí Thần chi thán tức, hai thanh chủy thủ này hiển nhiên cùng loại hình vũ khí, chỉ bất quá Thần chi thán tức rõ ràng là nhất hệ vũ khí chung cực phẩm loại, cao hơn thiên sứ thán tức không chỉ nhất giai, vô hiệu bất kể vật lý phòng ngự cùng ma pháp phòng ngự,loại thuộc tính này thật sự quá biến thái.

Còn lại ngũ quốc và ngũ long thành, mỗi đại diện lần lượt đem ra các thần khí của mình. Với việc Mễ Lan, Lam Địch Á Tư hai đại đế quốc đưa ra tứ kiện cường đại thần khí này, thập kiện thần khí còn lại chỉ có tác dụng làm nền cho chúng, những thần khí bọn họ mang đến thậm chí ngay cả Diệp Âm Trúc cũng không thấy hấp dẫn.

Quá trình giới thiệu Thập tứ kiện thần khí kết thúc rất nhanh, lúc này Quang Minh tháp chủ Áo Bố Lai Ân và Ám tháp tháp chủ Tư Long thần sắc đã khôi phục lại bình thường.

Áo Bố Lai Ân khua tay,quang mang chói sáng, thập tứ kiện thần khí đang đặt trên bàn đồng thời bay thẳng lên, trong tinh quang lấp lánh chiếu rọi phiêu phù hạ xuống Tinh Quang thai, các vật đều lấp lánh quang mang thuộc tính của mình.

-Mã Lệ Na, mang thần khí lần này chúng ta dùng làm giải thưởng ra.

-Vâng.

Quang Minh thánh nữ đứng ở sau lưng Áo Bố Lai Ân cung kính đáp ứng,tử quang nhàn nhạt một lần nữa lại xuất hiện trên hai tay nàng.Không hề trông thấy sự xuất hiện của không gian giới chỉ,quang mang chợt lóe, trong không trung ngoài thập tứ kiện thần khí lại xuất hiện thêm một kiện thần khí.

Mọi người ngẩng đầu lên nhìn, thấy chỉ có một thanh trường kiếm lơ lửng giữa không trung, quang mang rực rỡ từ trên trường kiếm toả ra. Trong thập tứ kiện thần khí Thất quốc thất long thành sứ giả mang đến, ngoại trừ tứ kiện thần khí Mễ Lan, Ngân Long Thành, Lam Địch Á Tư, Hắc Long thành mang đến. Thập kiện thần khí còn lại đồng thời đều trở nên ảm đạm.

Đó là một thanh trường kiếm trong suốt màu trắng sữa,thân kiếm phảng phất như hư ảo, kiếm dài tiêu chuẩn ba thước sáu tấc, so với cách chế tác trường kiếm của quý tộc thì hẹp hơn vài phân. Thân kiếm mộc mạc, trơn nhẵn không có hoa văn điêu khắc, ở cuối chuôi kiếm chỉ khảm một viên kim sắc bảo thạch chói lòa, kim sắc bảo thạch như thế mà lại tỏa ra quang mang nhũ bạch sắc(màu trắng sữa),quang mang ấm áp khiến người ta liên tưởng ngay đến mặt trời.

Mã Lệ Na chậm rãi nói:

-Đây là Áo Cổ Tư Đô chi kiếm, Áo Cổ Tư Đô, trong truyền thuyết của thượng cổ quang minh thần đời trước, là chiến sĩ vĩ đại nhất. Sau khi Quang Minh thần vì cứu thế gian mà phóng thích toàn bộ tánh mạng lực của mình, Áo Cổ Tư Đô cũng kế thừa quang minh thần thần vị, trở thành vị tân thần. Thần thánh chi kiếm này chính là trường kiếm Áo Cổ Tư Đô đại thần trước khi trở thành thần sử dụng. Kiếm này bản thân sở hữu quang minh lực thuần khiết nhất, là khắc tinh của mọi tà ác.

Chứng kiến Quang Minh thần kiếm, ánh mắt đầu tiên toả sáng chính là Ly Sát, Ngân Long là ma pháp long, am hiểu nhất là ma pháp, mà Ngân Long Thành sở dĩ là Hắc Long thành tử địch, trong đó nguyên

nhân trọng yếu nhất chính là vì ma pháp Ngân Long am hiểu nhất là quang minh hệ, kiếm này truyền thừa từ Áo Cổ Tư Đô đại thần đích thần thánh chi kiếm nếu rơi vào trong tay Ngân Long nhất tộc, đối với Hắc Long tộc sự uy hiếp không thể nghi ngờ là rất lớn.

Áo Bố Lai Ân không hề nhìn Áo Cổ Tư Đô chi kiếm lơ lững trong không trung, ánh mắt đảo qua trên người hai mươi tám vị sứ giả, nói:

-Bây giờ tất cả đổ chú và phần thưởng thần khí đều đã ở chỗ này. Không tính Áo Cổ Tư Đô chi kiếm, về thập tứ kiện thần khí các vị sứ giả đang thấy trước mắt, bảy người chúng ta đã qua thương nghị và xếp hạng thập tứ kiện thần khí.

Diệp Âm Trúc có chút tò mò nhìn vị Quang Minh tháp chủ này. Đã qua bảy người thương nghị? Bọn họ đã thương nghị qua lúc nào? Chẳng lẽ là tâm ý tương thông sao? Khi hắn bên này trong lòng tò mò, Áo Bố Lai Ân vẫn tiếp tục nói.

-Thần chi thán tức mặc dù là một trong cấm kỵ thần khí, nhưng hiệu quả cường đại của nó thì không thể nghi ngờ. Cho dù cùng thần thánh cự long và Hắc Phượng Hoàng thân thể tinh hoa hình thành nên thần khí so ra cũng phải kém hơn một chút, cho nên chúng ta công nhận, Thần chi thán tức trong thập tứ kiện thần khí bài danh vị đệ nhất,các vị sứ giả nếu có dị nghị có thể đưa ra ý kiến.

Sau khi nghe Áo Bố Lai Ân nói, mới vừa rồi thần sắc còn khó coi Ai Địch gương mặt lạnh lùng nhất thời có vài phần đắc ý. Đệ nhất, Thần chi thán tức cuối cùng vẫn được xếp đệ nhất.

Người nào dám có ý nghi ngờ phán đoán của Pháp Lam thất tháp tháp chủ? Huống chi Thần chi thán tức này quả thật cường đại, Hương Loan cùng Ly Sát cũng không có lên tiếng, mặc nhiên thừa nhận Thần chi thán tức xếp hạng nhất trong thập tứ kiện thần khí.

Áo Bố Lai Ân tiếp tục nói:

-Sau thần chi thán tức, nghịch lân có thể gọi về thần thánh cự long Nặc Khắc Hi được chúng ta cho rằng xếp vị trí thứ hai. Mặc dù Hắc Phượng Hoàng cùng thần thánh cự long cùng là thập cấp ma thú trong truyền thuyết, nhưng Hắc Phượng Hoàng vĩ vũ sống lại kỹ năng so với triệu hồi thần thánh cự long còn kém một chút. Cho nên lưỡng kiện thần khí này cũng chia ra xếp nhị, tam vị. A lý nạp tư chi địch xếp vị trí thứ tư, ……

Thập tứ kiện thần khí nhất nhất được xếp hạng, đến từ Thất quốc thất long thành hai mươi tám vị sứ giả không có bất kì người nào đưa ra dị nghị gì, ít nhất tại việc xếp hạng thần khí, Pháp Lam quả thật công bình.

Xong phần thần khí bài vị. Áo Bố Lai Ân tiếp tục nói:

-Lần này thất quốc thất long bài vị chiến số lượng người tham chiến so với các lần trước cũng không có gì khác nhau. Duy nhất có một điểm bất đồng là lần này trong hai vị đại biểu Ngân Long Thành phái tới có một vị chưa tới hai mươi tuổi là ngoại tịch Ngân Long, căn cứ quy định của thất quốc thất long bài vị chiến, hắn có quyền trong lúc chiến đấu gọi về một linh hồn hiến tế ma thú của mình phụ trợ chiến đấu.

Vừa nói điều này Áo Bố Lai Ân ánh mắt trực tiếp rơi vào trên người Diệp Âm Trúc.

Áo Bố Lai Ân ánh mắt rất bình thản, thậm chí có chút cảm giác ấm áp, cùng hắn đối nhãn không hề có áp lực, ấm áp giống như gió xuân. Ánh mắt Diệp Âm Trúc nhìn thẳng vào vị Quang Minh tháp chủ này. Giữa lúc đó, Áo Bố Lai Ân kinh ngạc phát hiện, từ trên người gã thanh niên trước mắt này, hắn đã cảm giác được quang minh khí tức cực kỳ thân thiết, đó phảng phất như là cùng với thuộc tính khí tức của mình giống nhau.Trong lúc nhất thời, Áo Bố Lai Ân không khỏi đối với Diệp Âm Trúc hảo cảm tăng nhiều, hướng gã gật đầu mỉm cười. Hắn cũng không biết, thân mình Diệp Âm Trúc không hề có quang minh thuộc tính, chỉ là bởi vì tự thân trúc đấu khí thuộc về loại lực lượng tự nhiên tinh khiết nhất, cũng gần với quang minh nhất, hơn nữa cảnh giới thiên nhân hợp nhất của Diệp Âm Trúc có thể thích ứng bất kì hoàn cảnh nào, dưới hoàn cảnh Tinh Quang thai kích thích mới dung nhập vào trong đó, Tinh Quang thai chính là Quang Minh tháp chủ Áo Bố Lai Ân sáng tạo ra. Diệp Âm Trúc dung nhập vào trong hoàn cảnh của nó, khí tức tự nhiên sẽ làm vị Quang Minh tháp chủ này cảm thấy thân thiết.

Lời nói của Áo Bố Lai Ân lập tức khiến cho phía Hắc Long thành một phương phản ứng. Người của Hắc Long thành tự nhiên có thể nhìn ra Ly Sát là Ngân Long, mà Nguyệt Huy rõ ràng không phải thanh niên hai mươi tuổi. lại còn là một gã cường đại hắc ám hệ ma pháp sư, về phần Hương Loan càng không cần phải nói.

Cho nên, ánh mắt bọn họ và Áo Bố Lai Ân cơ hồ nhất thời tập trung tại trên người Diệp Âm Trúc.

Hắc Phượng Hoàng ánh mắt dừng lại thời gian ngắn nhất, nàng đơn giản chỉ liếc mắt qua Diệp Âm Trúc một cách đơn thuần, rồi lập tức đưa ánh mắt dời đi phương hướng khác. Nhưng Lam Địch Á Tư cùng Hắc Long thành ba gã sứ giả còn lại, lại nhìn chằm chằm Diệp Âm Trúc không ngừng, bọn họ hiển nhiên cũng không biết trước là lần này Ngân Long Thành cư nhiên phái đến một người, một ngoại tịch Ngân Long. Theo bọn họ nghĩ, chuyện đó và chịu chết không có gì khác nhau, hai mươi tuổi ngoại tịch Ngân Long thực lực có thể mạnh được bao nhiêu? Cho dù kế thừa Ngân Long nhất định năng lực cũng không có khả năng mang đến uy hiếp cho Hắc Long trưởng thành như bọn hắn , thân mình thực lực cũng không mạnh, có thể có được cái gì ma thú linh hồn hiến tế đây? Ánh mắt khinh miệt đồng thời xuất hiện trong mắt hai gã nam tính, chỉ có mẫu Hắc Long hóa thân thành diễm nữ nhìn Diệp Âm Trúc với ánh mắt đa phần là tò mò.

-Hãy nhanh chóng bắt đầu đi.

Ám tháp tháp chủ Tư Long tựa hồ có chút không chờ được, hướng về phía Áo Bố Lai Ân đề tỉnh.

Áo Bố Lai Ân gật đầu:

-Xin các vị không nên ngạc nhiên, bây giờ ta sẽ đưa các người đi đến mấy trận doanh của chiến sĩ. Cho các vị thời gian chuẩn bị là một giờ, sau một giờ, sẽ có thánh kỵ sĩ phụ trách tiếp đón các người dẫn các người đi tới trận đấu tràng lần này, bổn tọa cũng sẽ cùng với sáu vị tháp chủ xuất hiện ở nơi này. Khi thất quốc thất long bài vị chiến chấm dứt, hy vọng còn có thể ở chỗ này gặp lại đủ tất cả mọi người.

_____***_____

Quang Minh tháp chủ giơ tay phải nhẹ nhàng khua động. Sau một sát na, không khí vậy mà đã biến thành một màu hoàng kim. Kim quang mãnh liệt đem đến một cảm giác kỳ dị bao trùm thân thể hai mươi tám gã sứ giả. Trong khoảnh khắc bị kim sắc quang mang bao trùm ngăn cản tầm mắt, Diệp Âm Trúc đột nhiên cảm giác tựa như có một ánh mắt rất ôn nhu đang nhìn mình. Nhưng khi hắn nhìn lại về hướng đấy thì tất cả không gian xung quanh chỉ còn là một hải dương kim sắc.

Một khắc sau đó, quang mang nhàn nhạt lấp lánh, bản thân Diệp Âm Trúc và ba người đi cùng đã xuất hiện ở một nơi khác, thực ra là trở lại chỗ quen thuộc, bên ngoài Pháp Lam thánh thành, phía trước cổng Phi Mã, cánh cổng mà bọn họ lúc đầu tiến vào. Cách đó không xa, doanh trại mà Tử Thần Ngũ Bách cùng hai ngàn long kỵ binh của Mễ Lan đế quốc tập kết đang nằm trong yên lặng.

Hiện tại tâm tình Hương Loan có chút phức tạp, bị Hắc Phượng Hoàng toàn diện áp chế làm cho nội tâm nàng không ngừng sinh ra cảm giác rất khó chịu. Sau khi thoát ly áp lực hào khí của Tinh Quang thai, đến lúc này nàng mới thoáng có chút cảm giác thoải mái, nàng nhìn về phía Ám hệ đại ma đạo sư Nguyệt Huy với ánh mắt cầu trợ:

-Chúng ta tiếp theo nên làm gì?

Nguyệt Huy ánh mắt chuyển tới trên người Diệp Âm Trúc và Ly Sát, trong mắt lấp loáng kỳ vọng quang mang:

-Tiếp theo thì phải xem chiến sĩ của chúng ta rồi, toàn bộ thần khí đã xuất hiện, bốn thứ thần khí xếp hạng đầu cùng kiện thần khí do Pháp Lam đưa ra tưởng thưởng hai vị đều đã nhìn thấy. Trước khi xuất phát bệ hạ từng nói rằng, nếu lần này các ngươi có thể đại biểu Mễ Lan và Ngân Long thành đạt được thắng lợi cuối cùng, vậy thì không chỉ có phần thưởng Pháp Lam đưa ra sẽ thuộc về các ngươi, mà đồng thời, trong hai kiện thần khí phần thưởng của đế quốc sẽ lấy ra một kiện tặng cho các ngươi. Âm Trúc, Ly Sát công chúa, tương lai của đế quốc và Ngân Long Thành phó thác cho các ngươi.

Đồng thời trong lúc nói, Nguyệt Huy thậm chí có chút cung kính cúi người hướng hai người hành lễ.

Ở bên cạnh, Hương Loan cũng có phản ứng. Thất quốc thất long bài vị chiến trọng yếu như vậy, nàng không dám khinh mạn, đồng thời cùng Nguyệt Huy hành lễ. Khi ánh mắt nàng lướt qua từ trên người Ly Sát chuyển sang bên phía Diệp Âm Trúc thì trong mắt đột nhiên xuất hiện một tia quang mang nóng bỏng.

Ly Sát chỉ lãnh đạm khẽ gật đầu.

-Âm Trúc, ngươi nhanh chóng chuẩn bị nhân mã của các ngươi, thời gian một giờ cũng không phải dài.

Lời nói vừa dứt, thân hình nàng chợt lóe lên, đã biến mất vào trong doanh trướng Mễ Lan đế quốc. Diệp Âm Trúc biết, Ly Sát muốn lợi dụng chút thời gian cuối cùng này tiến hành tu luyện, giữ cho bản thân bảo trì ở trạng thái tốt nhất. Mặc dù biểu hiện trên mặt nàng hết sức bình tĩnh, nhưng nét ngưng trọng ở sâu trong đáy mắt lại không thể gạt được chính mình.

Nhìn Ly Sát rời đi. Hương Loan đột nhiên nói:

-Nguyệt Huy gia gia, ngài tới doanh trướng trước đi, cháu có vài lời muốn nói riêng với Diệp Âm Trúc.

Nguyệt Huy trước tiên ánh mắt sáng lên một chút, nhìn sâu vào mắt Hương Loan, nói:

- Công chúa điện hạ, xin ngài nhanh cho. Âm Trúc cần phải an bài chiến thuật đối phó, Ly Sát công chúa nói đúng, thời gian một giờ thật sự không dài.

Nói xong những lời đó, một đoàn hắc vụ dần bao phủ xung quanh thân thể lão, sau đó biến mất không còn thấy gì nữa.

Nhìn Hương Loan, Âm Trúc có chút mù mờ, bởi vì hắn cũng không biết Hương Loan muốn nói chuyện gì với mình.

Hương Loan tiến lên vài bước, tới chỗ cách trước mặt Diệp Âm Trúc một xích mới ngừng lại. Tại khoảng cách gần nhau như vậy, hơi thở nàng gần như trực tiếp rơi vào trên cổ Diệp Âm Trúc, nhàn nhạt hương khí này không khỏi mang đến cho Diệp Âm Trúc một chút cảm giác khẩn trương, làm cho hắn bất chợt nhớ lại0020chuyện tiếp xúc thân mật cùng nàng trên sông vắng ngày trước. 1/3 mét

-Âm Trúc. Ta biết mấy ngày nay đã có thái độ bất hảo với ngươi, Thất quốc thất long bài vị chiến sắp bắt đầu, xin ngươi tha thứ cho những chuyện vô lý của ta trước đây.

Hương Loan rất trịnh trọng nói với Diệp Âm Trúc, và một lần nữa hướng hắn hành lễ.

-Hương Loan học tỷ, ngươi làm gì vậy?

Diệp Âm Trúc hoảng sợ, nắm bả vai Hương Loan ngăn lại.

Nương theo hành động khẩn trương đấy, Hương Loan được thể ngã vào trong lòng hắn, hai tay ôm lấy tấm lưng rộng của Diệp Âm Trúc, bộ mặt xinh đẹp tựa ở trên ngực hắn.

-Âm Trúc, ta biết là ngươi thuộc về Hải Dương, ngày đó ta thật sự sai rồi. Ngươi biết không,khi ta nghe được Hải Dương cùng Ly Sát nói chuyện ở trên bờ, ta thậm chí có cảm giác muốn chết ngay tại chỗ. Ta nghĩ bản thân mình thật quá hèn hạ, vì bản thân mình mà suýt nữa tổn thương tới tình tỷ muội giữa ta và Hải Dương. Ngươi hãy yên tâm, sau này ta tuyệt sẽ không quấy nhiễu ngươi nữa, chỉ xem ngươi như hảo bằng hữu. Chuyện xảy ra giữa chúng ta lúc đó, còn có những lời ta nói với ngươi, mong là ngươi hãy quên hết đi, được không?

Diệp Âm Trúc ngơ ngẩn cảm thụ tâm tình kích động của Hương Loan .

-Học tỷ, ngươi đây là ……

Hương Loan buông vòng tay đang ôm lấy Diệp Âm Trúc ra, buồn bã cười, nói: -Không có gì, ta chỉ muốn nhớ lại một chút cảm giác ấm áp không thuộc về ta, Âm Trúc, bất luận như thế nào nhất định phải còn sống trở về, kể cả thất bại trong Thất quốc thất long bài vị chiến lần này, vì Hải Dương, ngươi cũng nhất định phải còn sống trở về. Đi thôi, trở lại với các chiến sĩ của người đi. Bọn họ đang chờ ngươi.

-Được.

.B T •K h`9+ M?'i i? M? ç€T SM;- K M; i?2Q i•K i`¢M; +¦ +?9i Fb /` pW Km®M tQ
/Q M? i`¢BX L?QM; H¢B M;?2 i?'v i? M? •K +O >QÆM; GQ MX

@•K h`9+X

@*ÁM ;b M[\

.B T •K h`9+ [m v M;QÌB H¢BX

>QÆM; GQ M +„M +„M K¬B /QÈB- F?m¬M K†i #¶M; çÄ M?Q `€M; +?B mX

@h +ª çÌB M¨v- i` M T?QÆM; /B M +ªK ibM? bÊ ``^M; poM? pB M +kM; F?¬M; +¦ ç
+?9 J G M ç [m®+- M m M;QÆB H–M M¨v +¦ i? i`Ê ;B9T J G M ç¢i çQÊ+ i?„M;
i?QÎM; +?Q M;QÆB H–M ç–m iB M +O i X

EQ+? i?Q+?- +ªK ;B€+ FQ+? i?Q+? +U+ F€ K½M? HB i i`QM; M?€v K„i i`¨M M;"T i`
>QÆM; GQ M imv i çdM? K„ M[M?Q p"v- b€i i?QÆM; HU+ ç®B pÈB K¼B M K M?•M
.B T •K h`9+ +kM; H¨ K°i M K M?•M K¨ i?¬B- M;?2 çQÊ+ HÌB ;B Q QÈ+ M?Q p"v +
#¶M; T?€i M?B iX L?QM; /M b Q ?„M +kM; ç½ ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB i?B M M?•M ?Ê
i?–M b„+ ?„M ç½ M? M? +?¦M; F?¬B T?K+ i`Î H¢B #bM? i?QÌM;X

@>¼+ i,- M;QÆB F?¬M; +–M M?Q p"vX >B M ;BÌ K¼B i?S ç m +?Q +¦ T?€i bBM?X
iU t2K i?QÌM; KbM?Xh iBM iQÎM; M;QÆB M?'i ç`M? +¦ i? ibK çQÊ+ K°i MÆB +?®
M?'i ç`M? b) K M; iQ¨M HU+ ` SM; T?¦X L mi i?"i bU ç€B HoM? +€+ /kM; bo i?m
p"v T?B M ?¼+ iª H¢B F?B m pk +?Q i t2K K°i F?9+ M;? i?QÌM;X æQÊ+ F?¬M;\

L¦B tQM; M?[M; HÌB M¨v- i` M K†i .B T •K h`9+ MÎ MK +QÌB `¢M; `Ð- ?QÈM; ç M >
i?–M [m M; i`QM; K„i HQm +?mv MX oÈB M?[M; #QÈ+ +?•M iU iBM- ?„M çB /–M p
L;k "€+?X

>QÆM; GQ M bB M;®+ M?bM i?•M ªM? .B T •K h`9+ `ÌB çBX

@h M M;®+- M;QÆB M;?o >QÆM; GQ M i H¨ B\ GÌB i ç½ M¦B imv iM?B M b) F?

E?B .B T •K h`9+ i`Î H¢B /Q M? i`¢B- hY h?–M L;k "€+? ç½ +?Ì çÊB bŒM b¨M;Xh
+?B M bo hY h?–M L;k "€+? Hm¬M Î i`QM; i`¢M; i?€B i`U+ +?B M X L; v F?B M?"M
ç¢B K ç¢Q bQ- #¼M ?¼ H"T iS+ i"T i`mM; Î ;B[ /Q M? i`¢B- çÊB .B T •K h`9+ ç M

@•K h`9+X

•Q GÊB .mv G¢T çB H M ç¦M ç–mX E?B €M? K„i ? B M;QÌB iQÆM; ;B Q- K†+ /M •Q
i? K ;b M[M?QM; .B T •K h`9+ +kM; ?B m- +€+ +?B M bo hY h?–M L;k "€+? ç½ +?

@hY h?–M L;k "€+?X L;?2 ?B m H M? +O i - M;?d M;ÆB i¢B +?¶X

æ®B pÈB hY h?–M L;k "€+?- ç½ F?¬M; +–M #'i Fb HÌB ç°M; pB M M¨QX aU F?ÎB
#¨B p` +?B M +?QM? H¨ bBM? iY +?B MX Jm®M +ÁM b®M; Hv F? B +?B M i`QÌM;-
SM; T?¦\ E?¬M; +–M i?B i ;B i,M; i? K €T HU+ +?Q hY i?–M L;k "€+? M[- #¼M ?¼
i`¢M; i?€B iBM? i?–M bmM; K½MX

*MM; pÈB .B T >²M; L?¢M çB iÈB # M .B T •K h`9+ +ÁM +¦ i? K K°i M;QÌB- ç¦ H¨
K T?€T #¨Q K¨m i`„M; M?k- K€B i¦+ /¨B K¨m ç2M- K†i +?2 #^M; HK i`„M;X

@•K h`9+X L;QÆB ç½ [m v p `²BX

>ªB .QÆM; ?ÆB +¦ +?9i FQ+? ç°M; M¦BX

.B T •K h`9+ +?O ç°M; FûQ i v M¨M;X

@*m°+ +?B M b) H"T iS+ #„i ç–m #•v ;BÌX >ªB .QÆM;- M¨M; ç½ +?m˜M #` bŒM b¨

>ªB .QÆM; ;"i ç–m- #¨M i v K¢M? K) 'K €T +O .B T •K h`9+ K M; +?Q M¨M; +ªK ;B
#'i Hm"M H¨ +¦ b„T H M M9B ç Q ? v T?ªB tm®M; #B M HY X L¨M; +kM; F?¬M; ? i

.B T •K h`9+ €M? K„i +?mv M b M; T?Q •Q GÊB .mv G¢T p¨ .B T >²M; L?¢M- @*?9
#B i [mv i„+ i`"M ç'm- M?QM; +?B M ç'm H–M M¨v M?'i ç`M? ;B M F?´ i`€+ imv i›
K¼B M;QÌB çB ç M MÆB ç•v- b) +® ;„M; +¦ i? K M; i?2Q K¶B K°i M;QÌB #bM? M `
*U+ "„+ >Q M; L;mv M +kM; ç½ ;B9T +?Q #ªM i?•M +?9M; i çO ,M wX *?9M; i #•
T?ªB +?B M i?m"i- K¨ H¨ [mv i i•K i'i i?„M;- i`QM; i`"M +?B M b„T #„i ç–m iÈB ç•v-
ç`+? M?•M b®M; b¦iX

•Q GÊB .mv G¢T i`QM; HÁM; `MM; KbM?- M m F?¬M; T?ªB iWM; çB +MM; .B T •K h
"„+ >Q M; L;mv M- ?„M i?"i bU ``'i F?¦ iQÎM; iQÊM; M?[M; HÌB i`¨M M;"T KMB K€m
KB M; .B T •K h`9+ M¦B ` - K¨ F?B M¦B ` M?[M; HÌB M¨v- €M? K„i ?„M pšM ;B[M;
i`QÈ+X

J°i ;BÌ i?ÌB ;B M i`¬B [m - T?B K½ i?€M? F} bo EB i G¢T æS+ tm'i ?B M +?m˜M t€
/Q M? i`¢B- M?QM; H–M M¨v ?„M +?d ç M K°i KbM?X

>QÆM; GQ M +MM; L;mv i >mv çSM; Î F # M- çQ K„i M?bM çQ¨M M;QÌB .B T •K
i?€M? F} bo EB i G¢T æS+ `ÌB çB- #„i ç–m iW H9+ M¨v #¼M ?¼ ç½ F?¬M; +ÁM H¨ +
M M;QÌB >QÆM; GQ M- .B T •K h`9+ ?QÈM; M¨M; p¨ L;mv i >mv FB M ç`M? ;"i ç
L;k "€+? /Q tm'i ?B M i? K >ªB .QÆM; M M T?ªB ç K°i M;QÌB Î H¢B- +ÁM H¢B i'i
T?Q b m .B T •K h`9+- Gv a€i- •Q GÊB .mv G¢T- .B T >²M; L?¢MX J†+ /M #¼M ?
F?¬M; i? F?¬M; T?€i ` iB M; ç°M; M?Q +€+ S?€T G K F} bo H9+ i`QÈ+- M?QM;
iS+ M;?B K i` M; +kM; F?B M +?Q EB i G¢T æS+ i?€M? F} bo +¦ +?9i ç wX

L;Q¨B w HB m +O .B T •K h`9+- EB i G¢T æS+ i?€M? F} bo F?¬M; çQ #¼M ?¼ iE
F?´M; H² S?€T G K i?€M? i?¨M? M[- K¨ H¨ çB pÁM; K2M i?2Q iQÌM; i?¨M? iÈB T
i?€M? i?¨M?X E?B #¼M ?„M ç M MÆB- ç¢B #B m HK+ [m®+ HK+ HQM; i?¨M? F?€

h`QM; i–K K„i- .B T •K h`9+ ç–m iB M +?9 w ç M +?QM? H¨ G K æ`+? • hQ +?B M ç
S?QÊM; >Q¨M;X *?SM; FB M >„+ S?QÊM; >Q¨M; HŠM; H†M; /šM ç–m M,K i`,K +?E
F?¬M; i`€M? F?ÄB +?9i FBM? ?½BX *?ŠM; H p` M¨v +¬M; +?9 G K æ`+? • hQ ç
ç¢B #B m bS çQ¨M- K¨ ç²M; i?ÌB +kM; +?d ?mv +?B M bo # M M¨M; i? K +?B M b C

E?¬M; +?d +¦ KbM? M¨M;- ;½ i? M? MB M +MM; M¨M; tm'i ?B M i¢B S?€T G K i?€
L¦B +€+? F?€+- ? B bS ;Bª +O G K æ`+? • hQ iB M p¨Q S?€T G K i?€M? i?¨M? ç m
M¨v bQ pÈB J G M ç [m®+ ?Q¨M iQ¨M #'i ç²M;X

G K æ`+? • hQ +?B M ç°B +¦ i´M; +°M; #®M i`,K +?B M bo p¨ K°i i`,K i M K T?€T
+O .B T •K h`9+ M?'i H¨ ? B KQÆB M;QÌB Î M; v T?Q b m >„+ S?QÊM; >Q¨M;X >
T?K+ bQ pÈB +€+ +?B M bo G K æ`+? • hQ +ÁM H¢B ?Q¨M iQ¨M #'i ç²M;- # i`,K i€
i`¼M; F?ªB ;B®M; M?Q iY i?–M M,K i`,K- M?QM; ? B KQÌB M;QÌB M¨v H¢B K†+ K
K¨ /QÌM; M?Q F?¬M; +¦ F?ª M,M; T?ÁM; M;UX h?"K +?Q ç–m +kM; ç°B HQ¢B Kk K
ç¬B K„i- çQ iQÈM; K¢Q #¼M ?¼ ~M /'m ?Q¨M iQ¨M # M i`QM;X h` M K¶B M;QÌB ç
i`–K M;QM;X L?bM [m F?¬M; T?€i ?B M ` #¼M ?¼ K M; i?2Q pk F?Q ;b- M?QM;
ç M +?Q .B T •K h`9+ +ªK ;B€+ M;mv ?B KX

"BM? +?OM; +?O HU+ +O i?'i [m®+ i? K +?B M F?¬M; ? +¦ M;Q¢B H - ç m H¨ i`¼
M?'i H¨ i? K +?B M ;Bª +O " *Sm pQÆM; [m®+- i'i +ª M,K i`,K M;QÌB ç m H¨ +?B
?€M + Q ?ÆM ? B i?QÈ+ `QÐB- K¶B M;QÌB ç m +–K i`QM; i v +?Mv tQ+? #^M; iBM
+¦ ç° /–v FBM? M?•M- M,K i`,K M;QÌB çSM; ç¦ i`¬M; M?Q K°i KªM? +QÆM; i?B i #C

@ •K h`9+- M;QÆB T?ªB +?9 w ç M M?•M K½ +O G K æ`+? • hQ p¨ " u K pQÆM;
[m®+ H–M M¨v T?€B iÈB i'i +ª ç m H¨ #BM? +?OM; ç†+ #B i #¨M; #®B +U ?€MX
+m²M; ?¦ i,M; F?ª M,M; T?ÁM; M;U i?•M i? H M `'i + Q- HU+ HQÊM; ç²M; i?ÌB +k
FBM? M;QÌBX J†+ /M #¼M ?¼ F?¬M; i? im Hmv M ç'm F?Q- M?QM; H¢B H¨ i`¼
i`QM; ibM? ?m®M; K°i ç®B K°i- +?Q /M H¨ B Gw E?„+ .•M HQM; F} #BM? +O +?9
#¼M +?9M; ç®B F?€M;- F?ªB ;B€T i` M M;QÌB #¼M ?¼ M†M; ?ÆM #®M i`,K +•M-
+?Mv- +ÁM çQÊ+ ;¼B H¨ HK+ ;BªQ M?K+ Fv- M m M?Q T?®B ?ÊT FBK +?9+ ?¦ ;B

?B T `'i HÈM ç®B pÈB +?9M; i X J°i i`,K i M K T?€T bQ +O G K æ`+? • hQ T?€B `
€K K ? K T?€TX *€+ +?B M bo +O ?¼ +¦ M?B K pK +?O v m H¨ #ªQ p K T?€T b
ç®B ç–m #¼M ?¼- i`QÈ+ ? i T?ªB M;?o #B M T?€T ;B i +? i b® K T?€T bQ ç¦X o
G K æ`+? • hQ-" GÊB Zm®+- i?b F?¬M; +¦ ;b ç€M; M;¢BX J†+ /M ?¼ +kM; +¦ K°i
T?€T bQ- M?QM; +?'i HQÊM; `ä ``¨M; ``'i FûK- pÈB i?U+ HU+ +O iY i?–M M,K i`,K +
K°i H–M i'i +ª i`MM; T?QM; H¨ +¦ i? ç€M? #¢B #¼M ?¼X *¦ çB m T?ªB ç T?ÁM; H
?B m ç°+ iB M [m–M +¬M;X h /€K F?ŠM; ç`M?- M;Q¢B i`W K T?€T bQ ` - #®M i`
T?K+ # M M;Q¨B H¨ i`¼M; i` M; +?B M bo- M?QM; i?"i ` ç m H¨ +mM; iB M i?O Q
æ`+? • hQ- +mM; iB M i?O " GÊB Zm®+ Hm¬M çQÊ+ bY /KM; i`QM; pB + iB m ? Q

>B M M?B M M?"M i?S+ +O •Q GÊB .mv G¢T p +€+ [m®+ ;B i` M ç¢B HK+ ?ÆM ?
i?B m çÆM ;BªM ç½ H¨K ?„M +¦ ?B m `ä M?'i ç`M? ç®B pÈB +€+ ç®B i?O i`QM; i?'

@ o i?U+ HU+ +O +€+ MQÈ+ HB M KBM? pÈB +?9M; i i?b b Q\

.B T •K h`9+ i`mv M •K ?ÄBX

•Q GÊB .mv G¢T M¦B,

@ *€+ MQÈ+ HB M KBM? +MM; +?9M; i K†+ /M F?¬M; +¦ +?B M bo +QÌM; ç¢B M?
+kM; +¦ i?U+ HU+ #'i T?¨K- M?'i H¨ +€+ MQÈ+ +kM; +¦ #B M ;BÈB iB T ;B€T *U+ "„
+?9M; i - hQ E?Q GÊB Zm®+ p¨ S?"i G Zm®+X L;QÆB t2K- iQ¨M #° b® K†+ ?mv
FB ;¼B H¨ S?"i G Zm®+ ?mv i b„+ p ç°B- i`QM; ç°B ?bM? #¼M ?¼ K†+ /M +?d +
ç m H¨ ?mv i K T?€T bQ p¬ +MM; ç†+ i?M- +ÁM çQÊ+ ;¼B H¨ ?mv i T?€TX G¨ K°i
+U+ F€ Qi ÄB- #¼M ?¼ +¦ ? B M,M; HU+ HÊB ?¢B M?'i- K°i H¨ ?'T i?m K T?€T HU
? B H¨ ?mv i F„ M,M; T?K i`Ê +?Q +?B M bo ç²M; ç°BX J°i F?B +?B M bo çQÊ+ +'T
i?m çQÊ+ b) F?¬M; FûK M,M; HU+ +m²M; ?¦ X G¨ ç²M; KBM? K¢M? M?'i +O +?9M
+?B M bo /Q >B G¢T Gw +QM i` B L;mv M bQ€B ç [m®+ >B L?o æ†+ i?®M; HoM?
+kM; H¨ i`Ê i?O F?¬M; i²B +O +?9M; i - /Q M?B m M,K +?B M ç'm +?®M; H¢B i?9
?MM; M?•M ?¼+ çQÊ+ i``+? K•m i?O +¦ b€i i?QÆM; HU+ FBM? M;QÌBX L;QÆB t2K
+¦ ? B i`,K ç¢B i? K T?€T bQ i``+? K•m i?OX L m ç +?Q #¼M ?¼ H¢B ;–M i`QM;
H¨ +ÆM €+ K°M; +O K T?€T bQ- hQ E?Q GÊB i``+? K•m i?O +MM;" GÊB Zm®
K¢M? i`QM; pB M i`bM? +?B M ç'mX o T?–M" G†+ J¢+ Zm®+- K†+ /M iQÆM; ç®
KBM? ?[m i®i M?'i +O +?9M; i - ?¼ M?"M çQÊ+ F?¬M; Qi i`Ê ;B9T +O ç [m®+ +
;B€ #¼M ?¼ i?2Q # M;Q¨B FûK +ÄB-" G†+ J¢+ Zm®+ +¦ K°i i`mv M i?®M;- M m
+?B M bo i`QM; [m•M ç°B +O pQÆM; [m®+ ç m T?ªB i`ªB [m " G†+ J¢+ +ªK iY ç
ç`M?- i`QM; M,K i`,K +?B M bo" G†+ J¢+ T?€B ` H–M M¨v- M;Q¢B i`W M,K KQÆB
i`,K M,K KQÆB M;QÌB ç m H¨ i?¨M? pB M +ªK iY ç°B- i?U+ HU+ #¼M ?¼ F?¬M; ?
#BM? +?OM; +QÌM; ç¢B F?¬M; #B i bÊ +? i H¨ ;bX h` M +?B M i`QÌM; HQm i`mv
G M HQM; F} #BM?- +ÁM ?ÆM +MM;" G†+ J¢+ +ªK iY ç°B +?B M ç'mX "¼M M;QÌ
i?"K +?Q +¦ i? bŒM b¨M; /MM; +?QM? +€B +? i +O KbM? ç´B H'v iQM? K¢M; +O
i?"K +?Q FBM? F?OM; ?ÆM bQ pÈB "¨M; "®B +?B M bo b m F?B +m²M; ?¦ X J v H
ç°B pB M +ªK iY ç°B +kM; b) F?¬M; [m€ +QÌM; ç¢B- ?ÆM M[H¢B iB m ? Q [m€ M
G†+ J¢+ Zm®+ +¦ K°i #BM? +?OM; +ªK iY b® HQÊM; ç¢i iÈB K°i p¢M- i?b HK+ +?
M;,M +ªM ?¼\

h`QÈ+ F?B ç M MÆB M¨v- .B T •K h`9+ T?–M HÈM i•K i`Q ç m i"T i`mM; +?Q pB + i
iY i?–M M,K i`,K- +ÁM ?B m #B i ç®B pÈB +€+ MQÈ+ i` M ç¢B HK+ i?b `'i QiX >„
pB + i?m i?"T iQ HB m p +€+ [m®+ ;B - M?QM; /Q +¦ L;mv M aQ€B M?Q •Q GÊB .m
ç¦ çQÆM; M?B M F?¬M; +–M ?„M i´M ? Q iBM? HU+X

æ9M; H9+ ç¦- #ªv i?€M? F} bo ç²M; i?ÌB çB ç M i"T i`mM; Î +MM; K°i +?¶- Î ç¦ ç½
i` M; T?K+ i?€M? F} bo ;B®M; ?¼- +?d H¨ ?B M i¢B- KQÌB ? B i?€M? F} bo ç m F?

h`QM; H9+ +€+ +?B M bo +O i?'i [m®+ i?'i HQM; i?¨M? v M H†M; +?Ì çÊB- Î S?€T
K M; iW çdM? i?'i i?€T ç²M; i?ÌB ç¢B T?¦M;X "ªv ç¢Q HQm [m M; iU M?Q iBM? p•
`ÆB tm®M; i`QÈ+ K†i +€+ i?€M? F} bo- i`QM; +?ÈT K„i- K T?€T M;mv M i® i`QM
#B M K'i- iU M?Q ibM? +ªM? .B T •K h`9+ ;†T T?ªB H9+ ç–m i`QM; T?€Q ç¨B G¬B

bóng người từ trong từng quang ảnh có màu sắc khác nhau hiện ra, chính là bảy vị tháp chủ có ngoại hình như những thanh niên.

Quang minh tháp chủ Áo Bố Lai Ân đứng tại trung tâm, ánh mắt mang khí thế bức người đảo qua trên chiến sĩ thất quốc, chánh sắc nói:

- Thất quốc thất long bài vị chiến mười năm một lần, chính thức bắt đầu. Dưới đây ta tuyên bố một chút về quy tắc bài vị chiến lần này.

Tinh thần mọi người đều tập trung ở trên vị cường đại quang hệ thánh ma đạo sư, Quang Minh tháp chủ, việc nắm vững quy tắc đối với bọn họ vô cùng trọng yếu. Không ai dám bỏ qua một câu nói của Áo Bố Lai Ân.

- Qua xem xét vài điểm bất hợp lý trong thất quốc thất long bài vị chiến trước đây, sau khi có sự nghiên cứu của bảy người chúng ta, quyết định phương thức tiến hành thất quốc thất long bài vị chiến lần này là đánh một trận phân định thắng bại. Trong khi chiến đấu, không chỉ cần thể hiện thực lực của chiến sĩ và ma pháp sư các bên, mà đồng thời cả khả năng thích ứng với hoàn cảnh ác liệt, các ngươi phải thể hiện thực lực tổng hợp trong toàn diện khiêu chiến. Sau đây, các ngươi sẽ tiến vào chiến trường bài vị chiến lần này, tràng chiến đấu này không bị hạn chế thời gian. Người của mỗi quốc gia và long thành nào khi tự nhận thấy không còn khả năng tiếp tục chiến đấu, chỉ cần gọi to hai tiếng Pháp Lam, thì hắn sẽ được tống ra khỏi chiến trường ngay lập tức. Thất quốc thất long thành đồng thời tiến hành hỗn chiến trong một chiến trường cực lớn cho đến khi chỉ còn lại một chiến sĩ cuối cùng, xếp hạng các quốc gia và long thành căn cứ vào thời gian ly khai chiến tràng. Đây là chiến trường không cố định, mọi người sẽ lần lượt được gia nhập vào trong các loại hoàn cảnh ác liệt khác nhau, hoàn cảnh không ngừng chuyển đổi, chiến sĩ của mỗi quốc gia và long thành sẽ ngẫu nhiên bị đưa đến các vị trí khác nhau, mỗi một lần hoàn cảnh và vị trí biến hóa được duy trì trong vòng ba giờ. Mặc dù cuộc chiến này quan hệ đến thứ hạng các nước và long thành, nhưng ta hy vọng các vị không nên vì thắng lợi mà quá chấp nhất. Tính mạng mới là thứ quý giá nhất, Pháp Lam hai chữ là chú ngữ giúp cho các ngươi ly khai chiến trường, ta cùng các đệ tử của Quang Minh tháp sẽ ở tại nơi các ngươi xuất hiện bên ngoài chiến trường, sẵn sàng có thể trị liệu thương thế cho mọi người. Đồng thời cũng mong tất cả tham chiến giả không nên có ý định gọi về ma thú, nhất cử nhất động của mỗi người đều được kiểm soát, một khi bị phát hiện phạm quy, lập tức sẽ bị đuổi ra khỏi chiến trường.

Hỗn chiến? Nghi hoặc cơ hồ đồng thời xuất hiện trong suy nghĩ mỗi người trong hơn ba nghìn năm trăm người tại hiện trường. Trong dĩ vãng, thất quốc thất long bài vị chiến đều là thông qua rút thăm tiến hành chiến đấu hai đối hai, hoặc là tiến hành phương thức chiến đấu tuần hoàn. Mà lần này lại trở thành một trận đánh hỗn chiến, chuyện này có ý nghĩa gì? Mỗi một quốc gia đều chỉ có năm trăm chiến sĩ, nếu một khi trong hoàn cảnh hỗn chiến gặp phải hai quốc gia đồng thời công kích, cho dù là Mễ Lan đế quốc hay Lam Địch Á Tư đế quốc sợ rằng cũng không có khả năng ứng phó, phương thức chiến đấu này thật sự tân kỳ. Mọi sự chuẩn bị trước của mỗi quốc gia và long thành đều đồng thời hoàn toàn phá sản tại thời điểm tuyên bố quy tắc mới này. Có vài lãnh đạo các quốc gia sắc mặt biểu hiện trở nên rất khó coi, bất quá các chiến sĩ và ma pháp sư lần này có thể đến đây tham gia thất quốc thất long bài vị chiến không ai không phải là nhất đại trẻ tuổi tinh anh của các quốc gia, mặc dù trong lòng nghi hoặc, nhưng trên biểu hiện bên ngoài vẫn bảo trì bình tĩnh.

Áo Bố Lai Ân tựa hồ không để ý đến phản ứng của các bên:

- Quy tắc đã tuyên bố, chúng ta sẽ chờ xem người chiến thắng chung cuộc xuất hiện. Bây giờ, mời các vị quay người lại, đỉnh núi phía sau chỗ ngồi của các vị này sẽ là nơi chiến trường của thất quốc thất long bài vị chiến.

Mọi người theo lời Áo Bố Lai Ân quay người lại, sau lưng bọn họ, trên cao nguyên bao quanh Pháp Lam thánh thành có một ngọn núi, nhìn qua có thể thấy ngọn núi này có độ cao ít nhất hơn hai ngàn thước, đỉnh núi bị mây mù bao phủ. Chiến trường là ở trên núi? Lẽ nào chiến đấu ở trên núi ư?

Áo Bố Lai Ân đưa mắt hỏi sáu vị tháp chủ ở bên. Nhận được cái gật đầu đồng ý của cả sáu người, lúc đấy mới trầm giọng nói:

- Bây giờ chúng ta bắt đầu, chiến sĩ của thất quốc thất long thành, sau khi các người tiến vào chiến trường một khắc, bài vị chiến sẽ chính thức bắt đầu, xin hãy chuẩn bị sẵn sàng.

Chuẩn bị? Chuẩn bị như thế nào? Chẳng lẽ trước hết mọi người đồng thời leo lên núi chăng? Diệp Âm Trúc thầm nghĩ trong lòng.

---

o©Vu G\yỀjX o©VI ¦\Đ§ w«ǪH ¦\Đ§ dnjX G_Łj] GÂ§ i ѡ_ dæh dQ_ Ĥæ_

Khi Áo Bố Lai Ân bắt đầu ngâm xướng thì đồng thời sáu vị tháp chủ với âm thanh cao thấp khác nhau cũng trước sau ngâm xướng, người thứ hai bắt đầu ngâm xướng không phải là Ám Tháp tháp chủ Tư Long mà là người từ khi quang thải bắt đầu đến giờ thuỷ chung không có mở miệng Phong Tháp tháp chủ Đức Văn Khải Tây.

Mọi người được một phen kinh ngạc khi quanh người Áo Bố Lai Ân cùng năm vị tháp chủ không có xuất hiện quang mang ma pháp khi ngâm xướng chú ngữ. Duy chỉ có Phong Tháp tháp chủ Đức Văn Khải Tây sau khi ngâm xướng xuất hiện một đoàn quang mang màu trắng từ người hắn toả ra.

Không phải tử cấp dĩ nhiên cũng không phải là tử cấp cửu giai như tưởng tượng. Tại khoảnh khắc thất thần đó các sứ giả đều ý thức được một chuyện nếu màu trắng kia không phải tử cấp thì nó có ý nghĩa gì? Pháp lam thất tháp môn chủ tất nhiên sẽ không vi phạm thải hồng quy tắc. Nói cách khác vị Phong Tháp tháp chủ Đức Văn Khải Tây lúc này ma pháp lực đã vượt qua tử cấp cấp bậc.

Đức Văn Khải Tây ngâm xướng chú ngữ không dài, khi chú ngữ của hắn hoàn thành thì sáu vị tháp chủ còn lại vẫn tiếp tục ngâm xướng.

Diệp Âm Trúc có chút tò mò

Như vậy chú ngữ trong thực chiến cũng không có ý nghĩa sao.

Chính lúc trong lòng hắn đang thầm đoán thì quang mang màu trắng quanh người Phong Tháp tháp chủ Đức Văn Khải Tây đã bay lên trời, bạch quang trên bầu trời tụ thành hình một đê cấp ma pháp phong nhận. Bất quá phong nhận này thể tích thực sự có chút kinh khủng, nó không ngừng mở rộng tại không trung, mà trong quang mang màu trắng mơ hồ lộ ra quang thải màu xanh.

Đức Văn Khải Tây hoàn thành chú ngữ của mình bằng một câu, lúc này đây đều vang lên rõ ràng trong tai mỗi người

-đi, phong thần trảm.

Phong nhận màu trắng tại không trung không ngừng mở rộng, phong nhận trong nháy mắt chuyển động. Không ai thấy rõ quỹ tích của nó, chỉ cảm thấy trước mắt bạch quang đột nhiên hoá thành một đạo ánh sáng, trong chớp mắt đã nương theo hướng đi mở rộng mà biến mất. Phương hướng biến mất cũng chính là phương hướng vừa rồi quang minh tháp chủ Áo Bố Lai Ân chỉ cho mọi người: ngọn núi ở vị trí giữa sườn núi

Một đạo bình hoạt bạch quang xuất hiện giữa ngọn núi, ngay sau đó nương theo tiếng nổ long long, ngọn núi nọ tại vị trí phần ngọn bắt đầu lung lay muốn đổ.

Trời ạ! Ca ngợi Pháp lam. Phong tháp tháp chủ Đức Văn Khải Tây phát động ma pháp đem một ngọn núi lớn chặt làm hai đoạn. Không có quang mang hoa lệ, cũng không có tràng cảnh chấn nhiếp lòng người, nhưng phong nhận mở rộng và trong khoảnh khắc hoàn thành thì ngay cả cấm chú cũng không có khả năng.

Người thứ hai hoàn thành chú ngữ là Ám tháp tháp chủ Tư Long. Hắn giơ lên tay phải, một quang đoàn sáng trắng cũng phiêu phù xuất hiện. Thân hắn phát ra quang đoàn bao hàm nhàn nhạt khí lưu màu đen, quang đoàn trực nhập ngọn núi vừa bị cắt. Sau một khắc, cho dù từ khoảng cách rất xa, bảy đế quốc bảy long thành hơn ba ngàn năm trăm người cũng có thể rõ ràng chứng kiến nửa ngọn núi nọ đã xuất hiện từng đạo vết rách thật lớn.

Trên mặt Quang minh tháp chủ Áo Bố Lai Ân toát ra một tia lạnh nhạt, đoạn mỉm cười hai tay xuất hiện một vòng quang hoàn màu trắng phóng lên, trong chớp mắt đã tới ngọn núi đứt đoạn. Ngay khi nửa ngọn

núi vỡ tan đang rơi xuống đột nhiên quang hoàn mở rộng cơ hồ đủ để bao phủ nó. Quang hoàn sinh ra cỗ hấp lực lớn rõ ràng có thể thấy được cự thạch bay lên trực tiếp tiến vào quang hoàn và biến mất.

Loé lên quang thải nhu hoà, quang hoàn lúc này mở ra động khẩu cắn nuốt không đáy, nửa ngọn núi vỡ bị hấp lực bay vào trong đó biến mất, không khí vặn vẹo thành một vòng quyển. Trong chốc lát nửa ngọn núi bị trảm khai đã hoàn toàn biến mất, thậm chí ngay cả một mảnh đá vụn cũng không thấy từ ngọn núi rơi xuống. Quang minh tháp chủ Áo Bố Lai Ân thi triển cũng không phải ma pháp hắn am hiểu nhất quang minh ma pháp mà là một cái không gian ma pháp. Hắn bằng vào ma lực cường đại của mình xé rách không gian, mạnh mẽ hút đi và nghiền nát núi đá. Cái này mới chính là lực lượng huỷ diệt của ma pháp sư.

Thất quốc thất long bài vị chiến chiến trường trong một khắc thời gian ngắn ngủi từ một ngọn núi cao biến thành một ngọn tàn sơn, hoàn toàn có thể tưởng tượng độ trơn nhẵn của nó, chính như là một cái lôi đài thật lớn.

Diệp Âm Trúc hớp một ngụm lương khí. Chiến trường của thất quốc thất long thành hóa ra là do cắt núi mà thành. Pháp lam thất tháp bảy vị tháp chủ một lần nữa khẳng định thực lực cường đại của Pháp lam. Giờ phút này trong ba ngàn năm trăm chiến sĩ không biết bao nhiêu người âm thầm la lên bốn chữ: “Ca ngợi Pháp lam”

Áo Bố Lai Ân, Tư Long cùng Đức Văn Khải Tây tựa như chưa hề làm gì,chú ngữ trong miệng cũng không có đình chỉ, thất quốc thất long bài vị chiến chiến trường có lẽ không chỉ đơn giản là cắt núi thành lôi đài a.

Áo Bố Lai Ân cao giọng ngâm xướng:

-Quang Minh chi tháp, nghe ta kêu gọi, ban cho ta năng lực của quang minh thần vĩ đại nhất.

Theo sau hắn sáu vị tháp chủ dựa theo ám, tinh, thuỷ, hoả, thổ, phong tuần tự đồng thời phát ra lời kêu gọi đối với các ngọn tháp của mình.

-Hắc Ám chi tháp, nghe ta kêu gọi, ban cho ta năng lực của Ma thần vĩ đại nhất.

-Linh hồn chi tháp, nghe ta kêu gọi, ban cho ta năng lực của Thiên thần vĩ đại nhất.

-Thủy chi tháp, nghe ta kêu gọi, ban cho ta năng lực của Thủy thần vĩ đại nhất.

-Hỏa chi tháp, nghe ta kêu gọi, ban cho ta năng lực của Hỏa thần vĩ đại nhất.

-Thổ chi tháp, nghe ta kêu gọi, ban cho ta năng lực của Thổ thần vĩ đại nhất.

-Phong chi tháp, nghe ta kêu gọi, ban cho ta năng lực của Phong thần vĩ đại nhất.

Ngừng thở, mỗi người trong ánh mắt đều có vài phần sợ hãi, cho dù Diệp Âm Trúc tâm chí kiên định như vậy cũng không ngoại lệ. Ba vị tháp chủ nhìn như đơn giản phát ra một cái ma pháp làm cho nửa ngọn núi biến mất, lúc này bảy vị tháp chủ đồng thời gọi về thần lực lượng, vậy bọn họ liên hợp phát ra ma pháp này sẽ cường đại cỡ nào? Không tưởng tượng được, Diệp Âm Trúc trong lòng đáp án chỉ có bốn chữ này.

Bảy đạo quang mang cơ hồ đồng thời từ pháp lam thất tháp hạ xuống, đem bảy vị tháp chủ bao phủ ở bên trong, ngay sau đó bảy người thân hình vừa chuyển, ngoại trừ Áo Bố Lai Ân ở ngoài ra, kỳ thực sáu vị tháp chủ lấy Áo Bố Lai Ân làm chủ tướng ở trung tâm , bọn họ vừa chiếm vị trí thì cũng là lúc một ma pháp trận lục mang tinh bao phủ pháp lam thất tháp quang mang chiếu tới,mỗi người đều mở rộng hai tay, một siêu cấp ma pháp chuẩn bị hình thành.

Chứng kiến tràng cảnh trước mắt, Diệp Âm Trúc không khỏi nhớ lúc ở Cực bắc hoang nguyên, tại băng sâm hạch tâm băng quyển mình cùng Tử đại chiến Chiến tranh cự thú Cách Lạp Tây Tư, tại thời khắc cuối cùng chính mình sử dụng siêu thần khí Khô Mộc Long Ngâm cầm làm xuất hiện đồng thời bảy đạo cấm chú nhưng chỉ có năng lực đe dọa, nhưng bây giờ không giống vậy. Diệp Âm trúc có thể dám chắc lúc này bảy vị tháp chủ thi triển ma pháp cũng không đơn giản là cấm chú bình thường. Đúng vậy, bọn họ nhất định đã đột phá giới hạn tử cấp. Nhân ngoại hữu nhân, ma pháp sư cũng không phải là tử cấp đơn giản vậy a.

Trong không khí ma pháp nguyên tố hoàn toàn tiêu thất, tại pháp lam ma pháp nguyên tố càng thêm nồng đậm so với ngoại giới, nó lúc này cũng biến thành cái phễu chân không, đơn giản là vì pháp lam tất cả các ma pháp nguyên tố đều bị bảy vị tháp chủ bằng vào pháp lực mạnh mẽ của thất tháp hút tới. Bọn họ muốn

làm gì? Tại sao trước khi bắt đầu thất quốc thất long bài vị chiến lại đem thi triển ma pháp cường đại như vậy? Cho dù là muốn đem ngọn núi hoàn toàn san bằng cũng không cần phải bảy người đồng thời phát động a.

Mỗi người đích trái tim trong ngực đều đập nhanh hơn, mặc dù pháp lam thất tháp bảy vị tháp chủ phóng thích ma pháp cũng không có đem cho bọn họ áp lực nhưng vô hình trung tại mỗi người trong lòng đều như có tảng đá lớn.

Một đạo hỗn hợp thải quang bảy màu phóng lên cao, giữa không trung xuất hiện một đạo hồ tuyến tuyệt đẹp, nương theo chỉ dẫn của Áo Bố Lai Ân sắc mặt ngưng trọng,đạo thất thải hồ tuyến trực tiếp dung nhập vào chỗ ngọn núi bị cắt lúc nãy.

Không có tiếng nổ vang động như tưởng tượng, nương theo quang mang từ bảy vị tháp chủ hoàn toàn thâu xuất, một nửa ngọn núi bỗng biến thành một quang đoàn chói mắt. Quang mang bảy màu không ngừng lấp lánh, dù là giữa ban ngày cũng khiến mọi người chói mắt.

Áo Bố Lai Ân thoáng có chút mệt mỏi, thanh âm cũng trầm thấp thêm vài phần:

- cái này là chiến trường của các ngươi, đơn giản mà nói đây là một ma pháp trận do chúng ta bảy người bố trí, các ngươi ở trong đó gặp phải hết thảy đều là nguyên tố tạo thành huyễn tượng, nhưng bởi vì chúng đều do nguyên tố tạo thành nên huyễn tượng cũng là thật, đây coi như là một cái thiên địa mới, các ngươi sẽ tùy ý phát huy năng lực của mình . Hãy nhớ câu chú ngữ sau, khi các ngươi muốn thoát khỏi chiến trường, Pháp Lam hai chữ này sẽ giúp các ngươi rời đi, thất quốc thất long thành chiến sĩ, chúc các ngươi hảo vận.

Quang mang màu vàng của Quang minh tháp lại xuất hiện, nhưng lần này không chỉ bao phủ quanh Ấo Bố Lai Ân mà cả phủ cả ba ngàn năm trăm chiến sĩ thất quốc thất long thành. Không khí trở nên vặn vẹo, một phù hào kim sắc chợt lóe lên trước mắt mọi người.

_____***_____

Đột nhiên, toàn bộ kim quang đồng thời tiêu thất, và chiến sĩ của bảy quốc bảy long thành trước đó còn đứng tại đây cũng không thấy nữa.

Việc truyền tống ba ngàn năm trăm người đến địa điểm đã định trong một lần truyền tống, cho dù được ma pháp trận hỗ trợ và khoảng cách truyền tống ngắn nhưng cũng chứng minh được ma pháp lực của Quang minh tháp chủ Áo Bố Lai Ân cường đại đến mức nào. Cho dù có mười không gian hệ đại ma đạo sư ở tại đây cũng không có khả năng hoàn thành việc đó.

Hít một hơi dài, sắc mặt Áo Bố Lai Ân trở nên nhợt nhạt hơn vài phần, than khẽ một tiếng:

-Thật sự hy vọng bọn họ vận khí tốt, có nhiều người có thể kiên trì đến lúc chấm dứt. Các vị nói xem quyết định của chúng ta với các đế quốc cùng long thành chiến sĩ như vậy có chút tàn nhẫn không. Vì muốn thu được thắng lợi cuối cùng, sợ rằng trong bọn họ không có bao nhiêu người chịu rời khỏi chiến trường.

Hoả tháp tháp chủ Tang Đức Tư trầm giọng nói:

-Áo Bố Lai Ân, ngươi không nên mang sự từ bi của Quang Minh thần ban cho ngươi ra tại thời điểm này. Lựa chọn này của chúng ta chính là để tìm ra những người trẻ tuổi có tiềm lực, dù có hy sinh một vạn người để chọn ra được một người, đối với chúng ta bây giờ mà nói, thì điều đó cũng đáng giá.

Ám tháp tháp chủ Tư Long chậm rãi gật đầu:

-Chúng ta cần trở về trong thành ngay, phong ấn pháp trận phải tiếp tục duy trì, ít nhất trong ba ngày tới chắc rằng sẽ chưa có người nào xuất hiện. Áo Bố Lai Ân, chỉ cần để Mã Lệ Na lưu lại ở chỗ này là đủ rồi

Quang minh tháp chủ Áo Bố Lai Ân có lẽ sau khi được Hoả tháp tháp chủ Tang Đức Tư úy lạo đã nghĩ thông suốt, tiếp tục thở dài một tiếng, rồi cùng sáu vị tháp chủ đồng thời triệu hoán ma lực từ pháp lam thất tháp, quang mang chợt loé, bảy người đồng thời biến mất khỏi đó.

Diệp Âm Trúc không biết Pháp lam thất tháp bảy vị tháp chủ đang có hành động gì, hắn bây giờ chỉ biết chính mình gặp phải phiền toái, lại là phiền toái không nhỏ.

Sau khi kim quang mãnh liệt của truyền tống trận đưa bọn họ đến địa phương này, trong lòng Diệp Âm Trúc không khỏi trầm xuống. Chung quanh là một địa phương xa lạ, lúc này hắn, Ly Sát cùng với năm trăm chiến sĩ đang ở trên đỉnh của một ngọn núi. Nếu đó chỉ là một ngọn núi bình thường sợ rằng trong lòng Diệp Âm Trúc còn có vài phần hưng phấn, vì tại cao điểm sẽ có tầm nhìn rộng. Khi đã tiến vào ma pháp trận kì dị này, nếu biết được tung tích của đối thủ trước là một lợi thế, Tuy nhiên, bọn họ lúc này lại không ở trên một ngọn núi bình thường.

Đây là một miệng núi lửa, chính xác mà nói, là bao quanh khói phủ,nhiệt độ trong không khí cực cao,có thể gọi là hỏa sơn cũng không sai.Đá vụn cùng sung mãn khí độc không ngừng từ trung tâm phún xuất..Không phải nghi ngờ, ngọn núi lửa này chắc chắn sẽ phun trào ngay lập tức.

Ta tin là chúng ta vẫn đang ở trong thất quốc thất long bài vị chiến?

Áo Lợi Duy Lạp quát khẽ một tiếng, Ánh mắt nhìn về phía Diệp Âm Trúc:

-Làm gì bây giờ?

Diệp Âm Trúc cười khổ nói:

-Chạy! Ly Sát, phiền ngươi biến thân thành long, đưa ta và Hải Dương lên trên. Áo Lợi Duy Lạp, Diệp Hồng Nhạn, các ngươi lập tức dẫn các chiến sĩ của chúng ta hướng chân núi chạy, không được quay đầu nhìn lại, chúng ta sẽ ở trên bầu trời có thể giúp các người trì hoãn thời gian, chiến sĩ cõng ma pháp sư, lập tức hành động.

Núi lửa đã bắt đầu phun trào thì chỉ một chút chậm trễ đều có thể mang đến tổn thất trí mệnh, Diệp Âm Trúc nhanh chóng quyết định để cho chiến sĩ cùng ma pháp sư thoát đi hiển nhiên là phương pháp tốt nhất. Năm mươi ma pháp sư trong Ngũ Bách Tử Thần đều là hoả hệ, đối với loại thiên tai núi lửa phun trào này hiển nhiên không có khả năng chống cự.

Áo Lợi Duy Lạp và Diệp Hồng Nhạn đồng thanh đáp ứng, căn bản không cần bọn hoả lệnh nhiều, các chiến sĩ tử thần đã thuần thục đeo ma pháp sư lên lưng, mặc trọng khải giáp dùng tốc độ nhanh nhất nhằm phía dưới núi chạy xuống.

Ngân quang chợt loé, Ly sát thân thể mềm mại trong nháy mắt được ngân quang bao phủ phóng lớn lên, Diệp Âm Trúc nắm tay Hải Dương phóng lên lưng Ly Sát, hắn một tay ôm eo Hải Dương tay kia trực tiếp triệu xuất thần khí Khô Mộc Long Ngâm cầm của hắn ra.

Nếu đây là chiến trường thất quốc thất long bài vị chiến, thì gặp phải tai hoạ này sẽ không chỉ có chiến sĩ Mễ Lan một phía, nhìn trong tầm mắt thì không thể thấy được hết thế giới này, không rõ các quốc gia còn lại đang ở tại chỗ nào?

Hắn sở dĩ để cho Ly Sát mang theo mình cùng Hải Dương lăng không một phần để bảo vệ Hải Dương hơn nữa có thể trì hoãn thời gian núi lửa phun trào, cũng là tại không trung tìm kiếm tung tích địch nhân, theo đại lục lịch lãm hắn bây giờ đối mặt nguy cơ đích xử lý càng ngày càng linh động.

Ly Sát bay lên không trung rất nhanh, thoát ly khỏi phạm vi miệng núi lửa nóng rực phía dưới, Diệp Âm Trúc hỏi:

-Ly Sát, nếu dùng thuỷ hệ ma pháp phong bế núi lửa dưới kia liệu có hiệu quả gì?

Ly Sát nghĩ một chút nói:

-Nếu là ngọn núi lửa nhỏ ta tự tin có thể thông qua thuỷ hệ ma pháp dập tắt nó. Nhưng ngọn núi trước mắt quá lớn, nếu dụng thuỷ hệ ma pháp mạnh mẽ ngăn cản nó phún xuất sợ rằng sẽ có phản tác dụng, tại ngắn ngủi thời gian bị ngăn trở lập tức phun trào phát sinh nổ mạnh, khi đó tử thần chiến sĩ ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có. Cho dù có dùng thuỷ hệ cấm chú cũng không có khả năng ngăn cản ngọn núi lửa khổng lồ này phún xuất, ta không ngờ mấy lão gia hỏa Pháp Lam này biến thái đến vậy.

Diệp Âm Trúc nhíu mày, tâm niệm thay đổi thật nhanh, trong lúc đó đôi mắt đen chợt sáng rực:

-Nếu không thể ngăn cản nó phún xuất, chúng ta sẽ chỉ có thất bại, ngọn núi lửa này vĩ đại như vậy, nếu làm nó không hướng chúng ta phún xuất, vậy không phải an toàn sao?

Ly Sát trong lòng vừa động, nói:

-Đây là chủ ý tốt, có thể thử xem, chúng ta sang phía bên ngọn núi nhìn xem.

Ngay khi công chúa Ngân long Ly Sát triển khai hai cánh mang theo Diệp Âm Trúc cùng Hải Dương hướng phía bên kia miệng núi lửa bay đi, một tiếng nổ như sấm vang lên, núi lửa rút cục cũng phún xuất, hình thành một hoả trụ thật lớn ít nhất vượt qua ba trăm thước, nương theo đó vô số bụi than bay lên trời, cho dù đang ở trên cao Diệp Âm Trúc cũng cảm giác rõ ràng một luồng khí nóng phả vào mặt.

Một tầng quang mang màu lam nhạt xuất hiện chung quanh Ngân long Ly Sát, thuỷ hệ ma pháp phòng ngự bao phủ nàng cùng Diệp Âm Trúc ở bên trong cách ly với ngoại giới nóng rực. Ly Sát triển khai song dực nhắm hướng phía bên kia miệng núi lửa bay tới. Ngay lúc này, hai thân ảnh thật lớn hướng về phía bọn họ bay tới, đó là hai thân ảnh màu lam thể tích nhìn còn muốn lớn hơn Ly Sát rất nhiều.

-Thuỷ hệ cự long

Ly Sát trầm giọng nói.

Trong long tộc, tại đồng niên, thì Ma pháp Ngân long có thân thể nhỏ nhất. Hai Thuỷ hệ Cự long đang từ phía dưới bay lên mặc dù chỉ là bát giai long nhưng thân hình so với Ly Sát còn lớn hơn rất nhiều, hiển nhiên bọn họ cũng đã phát hiện ra sự có mặt của Ly Sát.

Thuỷ Long tộc? Thuỷ Long tộc kết minh với Ba Lợi đế quốc thuộc một trong ba quốc gia của liên minh Lam Địch Á Tư, trong bốn loại tự nhiên long, Thủy Long thành là một, đơn giản phán đoán nói cho Diệp Âm Trúc, hai Thuỷ long trước mắt chính là địch nhân.

Cửu giai đấu với bát giai, nếu chỉ là viễn đấu ma pháp mà xét thì hai Thuỷ long đều không có khả năng là đối thủ của Ly Sát. Nhưng hai Thuỷ long trước mắt chính là hai Thuỷ long trưởng thành thuộc loại xuất sắc hiển nhiên sẽ không cấp Ly Sát cơ hội đó, Ly Sát còn chưa hướng bọn họ phát động công kích, hai Thuỷ long đã cùng phun xuất một băng lam sắc thổ tức hướng về phía Ly Sát.

Ly Sát hừ lạnh một tiếng

-Bọn chúng muốn chết

Cũng khó trách Ngân long công chúa tin tưởng mười phần như vậy, tại không trung trên miệng núi lửa, hoả nguyên tố trong không khí cực kỳ sung túc, tương ứng là các nguyên tố khác vô cùng ít ỏi, mà nguyên tố ít nhất chính là cùng hoả nguyên tố khắc chế lẫn nhau, thuỷ nguyên tố. Tại đây, hai Thuỷ long kết minh cùng Ba Lợi đế quốc mặc dù có thể áp chế núi lửa tốt hơn Ly Sát nhưng đồng dạng ở chỗ này thực lực của bọn họ cũng khó mà phát huy được. Ly Sát mặc dù tốc độ phi hành không có nhanh hơn bọn họ nhưng muốn giết bọn họ lại chính là có vài phần nắm chắc.

Mục tiêu của Ly Sát là hai Thuỷ long nhưng ánh mắt Diệp Âm Trúc lại nhìn về hướng mặt đất, tại đằng xa, hắn chứng kiến quân đội của Ba Lợi đế quốc đang lui lại rất nhanh.

Hắn rõ ràng nhớ kỹ đánh giá của Áo Lợi Duy Lạp đối với ba lợi vương quốc. Ba lợi vương quốc tối uy hiếp nhất chính là xạ thủ, độc tiễn của bọn họ đối với chiến sĩ mà nói đều mang đến áp lực không nhỏ. Theo số lượng mà xét, phía liên minh Mễ Lan đế quốc có bốn quốc gia vốn áp đảo phía Lam Địch Á Tư đế quốc, hỗn chiến như hiện tại hiển nhiên có lợi đối với Mễ Lan đế quốc, nếu lúc này có thể tiêu diệt Ba lợi vương quốc thì chiến đấu tiếp theo sẽ càng trở lên dễ dàng.

Một tấm hoả thuẫn cực lớn xuất hiện ở phía trước Ly Sát. Hai luồng thổ tức của Thủy Long lập tức biến thành vụ khí. Hai Thuỷ Long hiển nhiên không chuẩn bị đấu ma pháp cùng Ly Sát, đồng thời tại thời điểm phún xuất thổ tức, bọn họ dụng tốc độ nhanh nhất hướng phía Ly Sát bay đến, chỉ với tấn công bằng thân thể trong đối đầu với Ngân Long, bọn họ mới có cơ hội.

-Ly Sát, không cần quan tâm đến bọn họ, hướng mục tiêu tiếp tục bay đến, hai đại gia hoả này giao cho ta

-Tốt

Ly Sát đang chuẩn bị phóng thích ma pháp nghe Diệp Âm Trúc lần đầu tiên phân phó có chút sững sờ nhưng không biết tại sao nàng lúc này cũng không muốn làm trái lời Diệp Âm Trúc, hai cánh thu liễm, lập

tức hướng phía dưới hạ xuống.

Núi lửa lúc này phún xuất càng trở lên mãnh liệt, lượng lớn khói bụi mang theo nhiệt lượng đang hạ xuống, mà nham tương màu đỏ sậm cũng bắt đầu từ đỉnh núi chảy xuống, nham tương chảy xuống so với tốc độ rút lui của chiến sĩ Mễ Lan đế quốc cùng ba lợi đế quốc còn nhanh hơn một chút.

-Hải Dương, tinh thần cộng hưởng

Diệp Âm Trúc bình tĩnh nói.

Hải Dương hai tay nắm chắc lân phiến sau lưng Ly Sát, một mặt cố chịu đựng cảm giác thất trọng do Ly Sát lao xuống mang đến, một mặt mở ra tinh thần chi hải của mình.

_____***_____

Thần quang trong mắt Diệp Âm Trúc đại phóng, tinh thần lạc ấn trước tiên cùng Hải Dương liên hệ, dạng phối hợp như thế cũng không phải lần đầu tiên diễn ra, cơ hồ không có sơ suất,tinh thần lực của hai người nhanh chóng dung hợp thành một thể. Diệp Âm Trúc lựa chọn tinh thần cộng hưởng không phải là ngẫu nhiên, một là vì Hải Dương không có vũ kỹ, rất khó cố định trên lưng Ly Sát tiến hành đạm tấu, còn một nguyên nhân khác, cũng là nguyên nhân trọng yếu nhất, là bởi vì hắn sắp đạn tấu cầm khúc không thể để Ly Sát nghe được.

Diệp Âm Trúc nới lỏng hai tay đang ôm Hải Dương, Bích Ti đã thay cánh tay hắn giữ Hải Dương trên lưng Ly Sát. Hai chân kẹp chặt thân Ly Sát, tám ngón án trên đầu,cổ,vai,eo,đuôi, đủ cách bộ phận của cổ cầm hình rồng.

Tất cả tâm tình giờ phút này đều chuyên chú, Diệp Âm Trúc nhẹ giọng ngâm sướng "Ái ái đông phong hàn, lang lang hoàn bội âm. Thiên thao bạo diệt sát, thương hải lão long ngâm." Chỉ 20 từ ngắn ngủn, nhưng lại đem tinh thần khí tức phúc chốc đề thăng cực điểm, cùng với tinh thần cộng hưởng của Hải Dương hỗ trợ, Diệp Âm Trúc đã đạt từ ma pháp lực của Kiếm Đảm Cầm Tâm cửu giai đỉnh trong nháy mắt biến thành màu tím. Màu tím nhàn nhạt, cũng có một ý nghĩa khác. Một tia sát khí cường liệt từ hai mắt hắn bộc phát. Tiếng đàn lúc này, không những tăng đến tử cấp, mà dưới tinh thần chi lực của Hải Dương hỗ trợ, tự động vượt tới Tử Vi Cầm Tâm, cũng là "sát lục" cầm tâm. (Giết chóc)

Nghe được 20 chữ Diệp Âm Trúc ngâm xướng, thân thể Ly Sát thoáng động một chút, Hải Dương thấy rõ ràng, lân phiến trên cổ Ly Sát cũng hoàn toàn dựng đúng lên, quanh thân thể sinh ra tinh thần khí tức cường đại, tựa hồ chống lại thanh âm của Diệp Âm Trúc.

Tình cảnh đồng dạng như thế Hải Dương cũng không phải lần đầu nhìn thấy, nàng đương nhiên biết lúc này Diệp Âm Trúc muốn làm gì. Ánh mắt hướng đến hai đầu thủy hệ cự long đang vọt nhanh tới, Hải Dương chỉ có thể than nhẹ một tiếng.

Hai tay, tám ngón của Diệp Âm Trúc đồng thời hành động, một chuỗi âm thanh torng trẻo mà lạnh lùng lại tràn ngập sát khí theo ngón tay hắn bắn ra. Mỗi âm phù đơn giản lúc này đều như tiếng gầm trầm thấp của cự long động lòng người bay ra. Hạo Nhiên Khôi Hoành cầm khúc do 7 sợi gân rồng với thuộc tính bất đồng của Khô Mộc Long Ngâm Cầm vang lên. Ánh sáng màu tím bao phủ thân thể Diệp Âm Trúc trong nháy mắt cường thịnh lên. Trong mắt hắn quang mang đã hoàn toàn biến thành quang mang giết chóc băng lãnh. Tròng mắt đen lóe lên sát ý khổng lồ tràn ngập thiên địa. Hai tay tám ngón trên Khô Mộc Long Ngâm Cầm đã biến thành một loạt ảo ảnh.

Khô Mộc Long Ngâm– Long Trường Thao. Đúng vậy. Đây là một trong chín đại danh khúc của Cầm Tông. Long Tường Thao. Đã từng tại Bố Luân Nạp sơn mạch, Cầm Thành hoàn toàn thay đổi chiến cuộc, một khúc Long Tường Thao. Chỉ bất quá lúc này Diệp Âm Trúc cũng không giống lúc trước. lúc này đây, hắn chỉ có tinh thần cộng hưởng của Hải Dương. Nhưng tinh thần lực lại không ít hơn lúc ở Cầm Thành đạm tấu chút nào. Bởi vì đem tinh thần lực càng nhiều cùng cộng hưởng thì bị ảnh hưởng phản kháng càng lớn. Hắn có thể phát huy uy lực của cầm khúc cũng bởi vì Khô Mộc Long Ngâm Cầm trước mặt cũng không giống như lúc đầu, dưới tác dụng của cổ cầm cấp Thần Khí trong mắt mắt đem uy lực của Long Tưởng Thao đề thăng một bậc.

Hai đạo quang hoàn màu tím từ trên người Diệp Âm Trúc bay ra, hướng đến hai đầu thủy long. Lúc này,

lân phiến dựng lên trên lưng Ly Sát cũng đã trở lại bình thường, Mà Hải Dương cũng xoay người về phía Diệp Âm Trúc đang đạm tấu. Bởi vì nàng cũng không nghe được thanh âm gì.

Thần Âm Quang Hoàn. Đem hiệu quả của cầm khúc ngưng tụ trong Thần Âm Quang Hoàn. Lúc này là biện pháp tốt nhất để bảo vệ Ly Sát.

Mắt thấy hai đạo quang hoàn màu tím bay thẳng đến trước mặt, hai đầu thủy long nhất thời hoảng sợ. Bọn họ bát giai tuy không sợ tử cấp ma pháp phổ thông. Nhưng bọn họ đột nhiên thấy Diệp Âm Trúc ngoại tịch Ngân Long đột nhiên phát huy tử cấp thực lực trong lòng không hẹn mà cùng chấn động. Hạ ý thức cùng phun ra một đạo băng màu lam nồng nặc.

Một màn kỳ dị phát sinh. Hai đạo băng phun ra trực tiếp xuyên qua quang hoàn màu tím nhưng xuyên qua không khí. Mà sau một khắc, hai đạo quang hoàn thật lớn cũng đã bao phủ thân thể của 2 đầu cự long.

Khóe miệng Diệp Âm Trúc toát ra một tia khinh thường lạnh như băng. Tinh thần hệ ma pháp có thể để loại ma pháp vật chất triệt tiêu sao?

Trong nháy mắt tiếng vang ầm ầm kịch liệt trong tinh thần của hai đầu thủy long, thân thể đang vọt tới của hai đầu cự long trong sát na tựa như dừng lại. Con mắt rồng thật lớn lúc này tràn ngập sự hoảng sợ.

Sau khi ở Cực Bắc Hoang Nguyên thống lĩnh 500 chiến sĩ tử thần. Tinh thần lực của Diệp Âm Trúc trong việc khống chế ma pháp so với trước kia càng cường đại hơn nhiều. Thần Âm Quang Hoàng thi triển ra, bao hàm đầy đủ ý nghĩa của Long Tường Thao.Trong nháy mắt khi quang hoàn chạm cơ thể, uy lực của cầm khúc cũng đồng thời bộc phát. Còn hơn là từ từ nghe được cầm khúc còn có thể chuẩn bị chống cự. Cơ hồ trong chốc lát, tinh thần phòng tuyến của hai đầu thủy long đã bị một khúc Long Tường Thao phá tan.

Nếu bình thường. Với thực lực của Diệp Âm Trúc lúc này muốn đối phó với hai đầu bát giai thủy hệ cự long còn có khó khăn nhất định. Dù sao thân thể long tộc tự thân đã cực kỳ cường đại. Không cho hắn có thời gian đạn tấu cầm khúc. Nhưng lúc này lại không giống. hắn có Ly Sát phối hợp. Ngồi ngay ngắn trên lưng Ly Sát, hắn hoàn toàn có thể đem tâm thần đặt ở việc đạn tấu cầm khúc. Hơn nữa, tinh thần cộng hưởng của Hải Dương cũng mang đến tinh thần lực thuần khiết.

Một khúc Long Tường Thao nhất thời phát huy tác dụng thật lớn. Đây cũng là nguyên nhân căn bản nhất để Ngân Long vương Hoắc Hoa Đức cử Diệp Âm Trúc ngoại tích ngân long đại biểu cho Ngân long tộc xuất chiến.Đương nhiên, Hoắc Hoa Đức cũng chỉ hy vọng cầm khúc của Diệp Âm Trúc chế trụ cự long của Hắc Long thành, rồi để Ly Sát đánh chết. Hắn không có nghĩ đến Diệp Âm Trúc thực lực đã tiến bộ đến trình độ kinh khủng như vậy. Một khúc Long Tường Thao cho dù đối mặt với cao giai cự long cũng không chỉ có tác dụng hạn chế thôi.

Thân thể Ly Sát lại bay tới trước, mặc dù nàng không nghe được cầm khúc của Diệp Âm Trúc mà bị ảnh hưởng. Nhưng nàng lại cảm giác được tiết tấu đạn tấu cực nhanh của Diệp Âm Trúc. Cảm giác không thoải mái ở lưng làm tâm tình nàng nhất thời trở nên táo bạo hẳn lên.Mắt thấy khoảng cách với Ba Lợi Quốc chiến sĩ ngày càn gần. Hai cánh ly Sát một lần nữa lại triển khai, khống chế độ cao chính mình. Cho dù là long tộc, cũng tuyệt không muốn trở thành một tiêu của một đám cao cấp cung thủ.

Trong lòng âm thầm hừ lạnh. Ba Lợi Quốc là gì? Bọn ngươi chỉ như đồ sứ, để cho các ngươi một phần đại lễ. Không có sử dụng lực lượng long ngâm huyền diệu. Hỏa hệ ma pháp nguyên tố khổng lồ dưới sự tập trung của Ly Sát âm hiểm ngưng tụ lại, ở núi lửa sử dụng hỏa hệ ma pháp, không nghi ngờ sẽ có hiệu quả gấp hai mà tốn công một nữa. Sau một khắc, chân trời đã biến thành một mảng mây đỏ.

Thân thể hai đầu thủy long lúc này cũng đã hoàn toàn đứng lại. Hai cánh cũng chỉ miễn cưỡng khống chế thân thể bọn họ phiêu phù ở đó mà thôi. Tiếng đàn mãnh liệt. Tựa hồ lưu lại trong cơ thể họ một loại cảm giác đặc thù. Tinh thần lực trong tinh thần chi hải không lồ điên cuồng náo động. Tất cả ma pháp nguyên tố trong cơ thể lúc này cùng bạo phát lên.Thân thể màu lam của hai đầu thủy long không ngừng lóe lên ánh sáng màu lam lúc mạnh lúc yếu. Trơ mắt nhìn những đám mây lửa phía chân trời xa xa không ngừng ngưng tụ lại, nhưng không có biện pháp nào.

Ly Sát cũng phiêu phù trong không trung, nhưng lúc nàng sự táo bạo trong lòng nằng cũng tiêu thất, nhìn thấy Ba Lợi Quốc chiến sĩ phía dưới đều nhanh chóng chạy trốn, thậm chí còn hướng mình bắn tên, miệng

rồng không chỉ toát ra một tia cười tàn nhẫn. Lão nương cách các ngươi hơn 2000 thước, trừ phi là thần khí, nếu không muốn bắn đến ta các ngươi không phải nằm mơ sao?

Chính lúc Ly Sát đang đắc ý thì đột nhiên nàng thấy một đạo ánh sáng màu bặc, trong một khắc, không khí dưới thân vặn vẹo một chút. Không đợi thân thể nàng phản ứng tránh sang hướng khác được vài thước, một cảm giác tê tái đã từ cánh trái truyền tới. “Mẹ kiếp, không ngờ lại có loại cung thần khí tồn tại.” Lúc này đó là ý niệm duy nhất trong đầu Ly Sát.

Quân đội của Ba Lợi Vương Quốc nhanh chóng rút lui,Đội trưởng xưng danh tiểu vương tử thần tiễn Bội Cổ trên mặt toát ra một tia cười âm hiểm ”Chuyện nhỏ, Ngân long có gì đặc biệt hơn người. Đứng trước Độc Long Thần Cung cũng xong đời như nhau, đáng tiếc chỉ bắn trúng cánh mà thôi.

“Trời a!” Bội Cổ đang lúc đắc ý, đột nhiên nghe thấy bọn thuộc hạ của mình phát ra tiếng kinh hô đầy sợ hãi. Trong lòng không nhịn được giận dữ. Lão tử huấn luyện các ngươi thế nào, không ngờ lại rối loạn như thế. Không phải chỉ là dung nham sao? Đợi hai vị Long Sử đại ngân giết chết đầu ngân long sẽ lập tức dùng thủy hệ ma pháp cường đại của bọn họ đẹm dung nham dập tắt ngay tức khắc, có gì mà sợ chứ.

Đang lúc Bội Cổ đưa ánh mắt như tro tàn từ phía bọn thuộc hạ nhìn lên không trung thì hắn mới biết hắn sai rồi. Hắn chứng khiến không phải là những đám mây lửa, mà là một tảng đá đỏ bừng đầy lửa bao quang đường kính vượt qua năm thước từ trên trời rơi xuống.

Lưu tinh hỏa vũ, cấm chú phổ thông nhất trong hỏa hệ ma pháp.

“Long Sử ở đâu? Ma pháp sư, nhanh, phóng thích ma pháp phòng ngự a!” Thanh âm của hắn cũng đã biết thành tiếng kêu thảm thiết, lúc nàng, hắn hiểu rõ,Độc Long Cung trong tay tuyệt đối vô pháp ngăn cán uy lực của Lưu Tinh hỏa vũ. Càng làm cho Bội Cổ sợ hãi chính là,Lưu Tinh hỏa vũ cũng không phải hướng bọn họ mà rớt xuống. Nếu ở tình hướng bình thường. Mắt thấy Lưu Tinh hỏa vũ bay về một bên, hắn dám chắc sẽ cười nhạo sự thất bại của ngân long. Nhưng lúc này, Lưu Tinh hỏa vũ đang hướng đến sườn núi. Mà là sườn núi đang không ngừng bắn ra dung nham, như hỏa thần nổi giận.

Tiếng ầm ầm thật lớn giống như sấm sét văng lên, cả tòa núi lửa trong khoảng khắc bị Lưu Tinh hỏa vũ từ trên trời bắn xuống tạo thành trăm ngàn lỗ hổng. Ngang cả miệng núi lửa đang điên cuồng bắn ra cũng không tránh khỏi chấn động kịch liệt làm chậm lại một chút, rồi lại bắn tiếp còn cuồng bạo hơn trước nữa.

---

o©Uu G\yỀjX o©UI ¦\Đ§ w«Q̄H ¦\Đ§ dnjX G_Łj J ?9 dỈ_ ?à_ -njX

100 tên ma pháp sự của Ba Lợi quốc liều mạng phóng ra đủ loại ma pháp phòng ngự của mình. Nhưng mà, phòng ngự của bọn họ có thể cùng cơn rống giận của đại tự nhiên so sánh không?

- Ly Sát, ngươi làm sao vậy?

Diệp Âm Trúc hô nhỏ một tiếng, hai tay giữ dây đàn lại, dừng việc chơi đàn.

Long Tường Thao cũng không cần tiếp tục đạn tấu nữa. Hai thủy long trong không trung cũng đã mất đi năng lực phi hành, hoặc có thể nói là mất đi khả năng không chế thân thể chính mình, từ trên không rơi xuống. Nếu thân thể cứng rắn như kim chúc long, từ độ cao như thế rớt xuống có lẽ cũng không chết được, nhưng cho dù là kim chúc long, nằm trong tình trạng hai thủy long rớt xuống lúc này cũng tuyệt đối không sống được, bởi vì phía dưới chính là miệng núi lửa.

- Cánh trái của ta không thể động, vì bị ám toán của tên nhóc Ba Lợi. Các ngươi ngồi im đừng động, ta bây giờ chỉ có thể dựa theo sự lượn vòng để hạ xuống. Mấy tên hỗn đản, lão nương cho các ngươi bơi trong nham thạch.

Cho dù thân thể bị thương do tên bắn, Ly Sát vẫn rất hài lòng với kiệt tác của mình, mắt thấy chiến sĩ Ba Lợi quốc phía dưới từng người từng người bị dung nham nuốt trọn, trong lòng lại có một trận sảng khoái thầm.

Ly Sát mang theo Diệp Âm Trúc cùng Hải Dương dựa theo hình tròn của ngọn núi mà lượn quanh, lượn qua được nửa ngọn núi thì mới thấy bọn chiến sĩ của Mễ Lan đế quốc đang gấp rút xuống núi.

Áo Lợi Duy Lạp cùng Diệp Hồng Nhạn đi ở cuối cùng. Do lưu tinh hỏa vũ bộc phát kế bên phía dãy núi bên kia, đến chỗ bọn họ bên này thì cũng đã yếu đi nhiều. Áo Lợi Duy Lạp cùng Hiệp Hồng Nhạn cản phía sau. Đều múa trọng kiếm của mình, từng đại chiến mang mạnh mẽ từ trên trọng kiếm trong tay bọn họ bạo phát ra, Phía sau người lưu lại nhiều hố sâu. Đem dung nham phân lưu ra, giúp người của bọn họ có nhiều thời gian hơn để thoát đi. Lúc này trên mặt hai người đã đầy mồ hôi, mắt thấy Ly Sát đang lượn đến, thần sắc có một tia nhẹ nhõm.

Một chùm sáng màu tím có chứa băng lam phía trong từ trên lưng Ly Sát bay xuống. Mang theo một tiếng vang trầm thấp, chùm sáng chỉnh tề trải rộng khắp sườn núi. Hình thành một đường rãnh dài, dung nham liền chảy vào đó. Bốc lên từng luồng khói trắng, tốc độ lại một lần nữa giảm đi. Lúc này, dòng chảy đã tản mát ra giải quyết đại bộ phận nguy cơ, bọn 500 chiến sĩ tử thần triệt để từ trong uy hiếp của núi lửa thoát ra.

Thân thể Ly Sát ở không trung lượn hơn ngàn thước nữa mới đáp xuống được, quang mang lóe lên. Nàng đã biến về nhân hình. Sắc mặt có chút tái nhợt. Nhờ Diệp Âm Trúc hỗ trợ mới có thể không té xuống đất.

- Ly Sát, ngươi sao rồi?

Diệp Âm Trúc giữ tay nàng hỏi.

Lý Sát hữu khí vô lực đáp

- Không biết tên vương bát đản nào bắn tên vào ta. Có thể khẳng định đó là cung cấp thần khí. Ma pháp thuẫn hộ thể của ta một kích đã bị xuyên thủng. Dù ma pháp lực của ta đã chấn mũi tên thành bụi phấn nhưng mũi tên đã hoàn toàn xâm nhập vào trong cánh trái. Không đau. Nhưng thật sự làm ta cảm thấy tê dại, toàn thân khí lực nhanh chóng bị yếu đi, phỏng chừng là tên độc.

Cánh trái của Ly Sát tự nhiên là tay trái nàng. Diệp Âm Trúc liếc lên dòng dung nham đang chảy xuống từ trên núi. Lúc này thế phun của núi lửa cũng đã chậm lại một chút. Hơn nữa phía bên kia vẫn còn lan ra mạnh mẽ, bọn họ phía bên này chắc cũng không có vấn đề gì lớn. Cẩn thận đỡ Ly Sát ngồi xuống bên cạnh một khối đá lớn.

- Dùng ma pháp khử độc có được không? Ta có thể đem tinh thần lực cộng hưởng cho ngươi.

Lúc này Diệp Âm Trúc đã giải trừ tinh thần cộng hưởng giữa chính mình của Hải Dương.

Ly Sát lắc đầu, nói

- Đồ ngốc, nếu nói ma pháp có hiệu quả thì ta còn không tự mình giải độc được a! Độc này tựa hồ là nhằm vào Long tộc chúng ta, độc tính rất mạnh. Quang minh ma pháp của ta chỉ có thể tạm hoãn nó phát tán. Nhưng ta cảm giác được độc tố vẫn chầm chậm lan ra như cũ, một khi tiến vào tim. Ta sợ rằng cũng xong rồi. Thật sự không nghĩ tới. Ta tự nhiên lại gục ngã dưới một cây tên độc. Thật sự là chuyện đáng cười mà.

Vừa nói xong, trên mặt nàng có nụ cười khổ toát ra vài phần tự giễu.

- Nghiêm trọng thế sao?

Diệp Âm Trúc sắc mặt nhất thời trở nên khó nhìn. Lúc này, Áo Lợi Duy Lạp cùng Diệp Hồng Nhạn đã thống lĩnh bọn tử thần 500 chiến sĩ tập trung lại. Thấy sắc mặt Ly Sát cũng biết có chuyện rồi.

Diệp Âm Trúc chuyển hướng Áo Lợi Duy Lạp nói

- Ở đây không chỉ có quốc gia chúng ta mà trên không trung bọn ta còn phát hiện ra Ba Lợi vương quốc. Bọn chúng có hai thủy long đều bị bọn ta tiêu diệt rồi. Ly Sát đã phóng ra một cái lưu tinh hỏa vũ ở trên sườn núi bên kia. Đem dung nham dẫn ra bên kia. Chắc bọn chúng thương vong rất lớn. Áo Lợi Duy Lạp, Diệp Hồng Nhạn. Làm phiền các người dẫn một trăm chiến sĩ tốc độ nhanh nhất theo hướng chúng ta vừa tới bên kia mà truy tìm. Tìm những người còn sống của Ba Lợi vương quốc. Tìm được đầu tiên không được giết. Mang về đây hãy nói, nhất là cung tiễn thủ của bọn họ. Ly Sát bị trúng độc rồi.

Áp Lợi Duy Lạp gật đầu

- Khó trách chúng ta vừa rồi mới nghe bên kia có tiếng ầm ầm thật lớn, còn tưởng là núi lửa bạo phát quá kịch liệt, nguyên lai là Ly Sát công chúa ra uy. May mà như thế, phương hướng núi lửa bắn ra bị chuyển đi. Nếu không chúng ta muốn chạy trốn khỏi phạm vi dung nham thật không dễ dàng gì. Hồng Nhạn, chúng ta đi.

Hai người có chút khâm phục liếc qua Diệp Âm Trúc một cái. Lúc này mới nhanh chóng chọn ra một trăm chiến sĩ hướng phía bên kia núi lửa đi tới. Với thực lực của bọn họ, chỉ cần cẩn thận một chút, né tránh dòng dung nham của núi lửa tự nhiên cũng không có vấn đề gì.

Phái ra Áo Lợi Duy Lạp cùng Diệp Hồng Nhạn, Diệp Âm Trúc chỉ phải lo lắng Ba Lợi vương quốc đem lực lượng hoàn toàn xuất ra, hắn lại không thể đi, bởi vì hắn trước tiên phải dùng tốc độ nhanh nhất giúp Ly Sát liệu độc.

- Ly Sát, xin thứ lỗi.

Vừa nói xong, Diệp Âm Trúc dùng sức tay phải, Ly Sát vừa hô nhỏ một tiếng thì đã đem ống tay áo bên trái của nàng xé xuống rồi.

Trên khuôn mặt tái nhợt của Ly Sát cũng xuất hiện một mảng đỏ

- Ngươi làm gì vậy?

Diệp Âm Trúc cầm tay trái của Ly Sát đặt vào trong tay Hải Dương, để cho nàng nâng thân thể của Ly Sát

- Đương nhiên là trị liệu cho ngươi. Chả lẽ trơ mắt nhìn ngươi chết sao?

Ngoài miệng nói, nhưng ánh mắt lại hoàn toàn tập trung trên cánh tay phải của Ly Sát.

Lúc đó mục tiêu của mũi tên chính là vị trí trái tim của Ly Sát, mặc dù nàng nhanh nhẹn phản ứng né được nhưng mũi tên cũng đã bắn vào gốc cánh trái của nàng, hay cũng chính là vị trí gần bả vai nàng bây giờ. Lúc này, Ly Sát đã không thể tránh được cả cánh tay trái đã biến thành màu đen, thậm chí cả bả vai cũng có màu đen. Mặc dù Diệp Âm Trúc không xé thêm quần áo của nàng nhưng cũng đoán đươc đạo độc dược màu đen này đang hướng vị trí trái tim của nàng mà lan đến.

- Âm Trúc, không cần lãng phí khí lực. Long tộc chúng ta trời sanh đã có năng lực kháng độc rất mạnh, ngay cả quang minh ma pháp của ta cũng không thể giải độc, ngươi còn có thể làm gì? Không cần quản ta. Ta sống đã hai ngàn năm,cho dù chết bây giờ cũng đã sao.

Diệp Âm Trúc nhìn khuôn mặt tái nhợt của Ly Sát một cái, hắn ngược lại lần đầu tiên cảm nhận được tính cách Ly Sát lại khoáng đạt như thế.

- Đừng có cứng đầu, ngươi để ta trị rồng chết thành rồng sống đi. Ly Sát, ngươi quá ỷ lại vào lực lượng ma pháp. Có đôi khi, ma pháp cũng không phải là tất cả.

Hải Dương đỡ cánh tay trái của Ly Sát nói

- Ly Sát tỷ, ngươi nghe lời Âm Trúc đi, tập trung ma pháp dùng hết khả năng ngăn cản độc khí lan ra. Lúc đầu khuôn mặt ta có vết sẹo hắn vẫn có thể trị tốt, hiện ta cũng nhất định có thể trị tốt cho ngươi.

Ly Sát sửng sốt một lúc, lúc này nàng mới nhớ Diệp Âm Trúc ngoài thực lực cường đại phía ngoài.Còn có năng lực y thuật. Cũng không nói nữa, nhắm mắt thúc động ma pháp lực chống cự độc khí lan tràn.

Sắc mặt Diệp Âm Trúc rất ngưng trọng, Ly Sát nói không sai, độc khí trong người nàng lúc này rất mạnh. Từ tốc độ độc khí lan tràn thì có thể thấy rõ, Ly Sát chính là có cơ thể của Long tộc a! Ngay cả rồng cũng không chịu được, có thể thấy được chỗ cường hãn của độc khí này.

Từ trên đùi lấy ra bố nang có tử trúc thần châm, Diệp Âm Trúc giữ lại cánh tay trái của Ly Sát, một cây tử trúc thần châm lọt vào lòng bàn tay hắn, ở trên ngón giữa tay trái của nàng nhẹ nhàng điểm một cái, một thời, một đạo máu tươi màu tím đen bắn ra ngoài, đáp xuống mặt đất không ngờ phát ra một loạt âm thanh "phốc phốc" chói tai.

Hải Dương hô nhỏ một tiếng

- Độc tính thật mạnh.

Diệp Âm Trúc nhìn về phía Ly Sát, nói

- Lương y như từ mẫu, Ly Sát, ta phải đắc tội rồi. Hải Dương, giúp ta một chút, dùng khả năng che chắn của nàng cản tầm mắt của người khác.

- Được

Hải Dương buông tay trái của ly Sát ra giao cho Diệp Âm Trúc, đứng thẳng dậy, trên mặt nàng có một tầng ánh sáng màu trắng sữa theo khống chế của tinh thần lực trong nháy mắt lan ra, hình thành một vòng sáng dày màu trắng sữa, đem chính mình, Ly Sát cùng Diệp Âm Trúc ba người hoàn toàn bọc phía trong. Làm nơi ở của ba người trở thành một không gian riêng biệt không lớn lắm.

Sắc mặt của Ly Sát lúc này càng thêm khó nhìn, hơi thỡ cũng yếu đi nhiều

- Âm Trúc, ngươi muốn làm gì?

Diệp Âm Trúc nói

- ngươi tập trung tinh thần kháng trụ độc khí. Ta phải thấy độc khí của ngươi lan tràn thế nào mới có thể hạ châm chính xác. Xin lỗi vậy.

Việc này không thể chậm trễ, hắn cũng không thể giải thích nhiều để chờ Ly Sát đồng ý. Theo hắn thấy, hiện tại không có gì trọng yếu hơn cứu tính mạng của Ly Sát.

"Xoẹt" một tiếng xé vải vang lên, cái áo do ma pháp nguyên tố hóa thành của Ly Sát nhanh chóng bị Diệp Âm Trúc xé nát, một đôi thỏ ngọc nhất thời nhảy ra. Tuy Diệp Âm Trúc đã biết vóc người Ly Sát phi thường tốt, nhưng lúc này chân chánh nhìn lại mới phát hiện phần dư ra của Ly Sát không ngờ càng thêm khoa trương. Cùng sống lưng mảnh khảnh của nàng hình thành sáng tối đối lập nhau.

Lúc này là thời khắc quan trọng nhất để cứu sinh mệnh của Ly Sát, Diệp Âm Trúc chỉ nhìn sơ qua, lúc Ly Sát vừa kinh hô một tiếng, thì sáu đạo tử mang liên tiếp từ tay hắn đã bay ra, nhanh chóng đâm vào mấy vị trí trên bả vai cùng ngực trái của Ly Sát.

_____***_____

Độc khí lan ra nhanh phi thường, lúc này đã lan đến một nửa ngực trái của Ly Sát, nếu hướng xuống dưới thì sẽ lan đến tim rồi. Mà tử trúc thần châm của Diệp Âm Trúc lúc này chuẩn xác chặn ngay đường đi của độc khí, 6 cây tử trúc thần châm tạo thành một phòng tuyến kiên cố ổn định, mắt thường có thể thấy được độc tố đang lan tràn nhất thời bị đình chỉ ở vị trí ngực trái của Ly Sát.

Ly Sát nhắm chặt hai mắt, nàng cũng hiểu rõ Diệp Âm Trúc là vì trị liệu cho mình, nhưng dù sao nàng vẫn là nữ hài tử a!

Diệp Âm Trúc cũng không có dừng lại, đúng lúc 6 cây tử trúc thần chậm tạm ổn định đình trụ độc khí, bích ti trên cổ tay hắn cũng rất nhanh quấn quanh thân thể của Ly Sát, từ vai phải đến vai trái rồi dịch xuống dưới, áp lên ngực trái của Ly Sát cùng vị trí độc khí đang lan tràn hoàn toàn hợp lại, đùng ngay vị trí của 6 cây tử trúc thần châm lúc trước.

Buộc ti bích cho tốt lại, Diệp Âm Trúc mới dám thở ra một hơi, ít nhất độc tính tạm thời cũng trụ lại ổn định. Hít sâu một hơi, điều chỉnh đấu khí trong thể nội của mình, nhìn thoáng qua hai mắt đang nhắm chặt của Ly Sát "Ly Sát, xin lỗi, ta phải mạo phạm rồi, xin ngươi nhẫn nại một chút."

Không biết có phải vì độc khí ngừng lan tràn không mà Ly Sát khôi phúc được một chút khí lực, nàng không vui vẻ gì nói "Lão nương bị ngươi nhìn sạch rồi, không nhẫn nại thì làm thế nào được đây? Đến đi."

Diệp Âm Trúc giơ tay phải lên,trúc đấu khí mới đạt được tử cấp sơ giai trong cơ thể bay nhanh tập trung trên bàn tay phải. Cả bàn tay đều bị một tầng ánh sang màu tím mờ mờ bao kín, từ từ ép xuống, mà vị trí ấn xuống đúng là ngực trái của Ly Sát.

Ly Sát đầu tiên cảm thấy ngực trái của mình có một trận tê dại, cùng loại tê dại khi trúng độc hoàn toàn bất đồng. Trúng độc thì chỉ tê ở một chỗ, mà như lúc này thì trong nháy mắt truyền đến mọi ngõ ngách trong cơ thể nàng. Cặp mắt đang nhắm càng chặt hơn, trong lòng thầm mắng "Diệp Âm Trúc tiểu tử xấu xa, có thật hắn chỉ vì trị liệu cho ta không? Chắc là phải, Hải Dương vẫn còn bên cạnh mà."

Theo cảm giác tê liệt còn xuất hiện một cổ đấu khí tinh thuần, là đấu khí tràn ngập sinh mạng khí tức, Diệp Âm Trúc ép xuống ngay tại vị trí của bích ti, đem trúc đấu khí cùng bích ti phối hợp, khí tức sinh mạng khổng lồ trong bích ti mạnh mẽ phát ra.

Diệp Âm Trúc không có thuốc giải độc, ma pháp lại vô dụng, hắn đang làm lúc này là bằng vào đấu khí của mình thúc đẩy sinh mệnh khí tức áp chế độc tính. Độc tính nào cũng thuộc về tà tính. Cùng khí tức sinh mạng thuần chánh luôn bài xích lẫn nhau, hắn lợi dụng chính là nguyên lý này.

Nhờ đấu khí đạt tới cấp bậc tử trúc của Diệp Âm Trúc hỗ trợ. Ánh sáng từ bích ti mạnh mẽ phát ra, sinh mệnh khí tức làm cho Hải Dương đang giữ kết giới bên cảm cũng cảm thấy toàn thân một trận thư thả thích thú. Mắt thấy màu đen do độc tính cực mạnh nọ mang đến rất nhanh đã lui về phía sau mấy tấc. Đúng lúc độc tính lại muốn lan lên lại thì tay phải của Diệp Âm Trúc nhanh chóng hạ xuống 6 cây tử trúc thần châm, đem hắn khí đó hạn chế trong ở vị trí vừa mới rời khỏi, lúc này độc khí đã ly khai vị trí ngực trái của Ly Sát.

Diệp Âm Trúc trong mắt toát ra một tia thuần hòa, hai tay trái phải phối hợp cực kì điều đặn, tay phải hạ châm, tay trái thì rất nhanh cởi bỏ chỗ bích ti đang quấn. Rồi lại quấn vào vị trí độc khí vừa mới bị bức lùi lại.Bởi vì độc khí áp về phía sau, làm cho cánh tay trái của Ly Sát sưng to lên một chút.

"Hải Dương. Nàng có thể giúp ta không?" Diệp Âm Trúc ngẩng đầu nhìn về phía Hải Dương.

Hải Dương gất đầu nói "Không thành vấn đề." Nàng giữ rào chắn chỉ cần có tinh thần lực cầm cự là được. Mà nàng đề thăng lên thanh cấp tinh thần lực,có thể duy trì một đoạn thời gian không ngắn.

"Tốt lắm. Nàng dùng một cây tử trúc châm đục 5 ngón tay bên tay phải của Ly Sát, cẩn thận một chút, đừng để máu độc bắn lên người."

Nữ hài đa số đều sợ máu, nhưng Hải Dương lại chỉ do dự một thoáng đã kiên định gật gật đầu, ngồm xổm xuống, đem cánh tay trái của Ly Sát đặt trên gối, rút một cây tử trúc thần châm từ bố nang của Diệp Âm Trúc cẩn thân châm trên trên 5 ngón tay nàng một cái. Tử trúc thần châm mặc dù nhọn nhưng long tộc trời sinh thì phòng ngự vật lý rất mạnh,tuy đang suy yếu nhưng cường độ nhục thể bản thân vẫn không đổi, Hải Dương đâm như thế dĩ nhiên không thể làm rách da tay.

"Hải Dương, dùng sức đâm, dù sao ta cũng không cảm thấy đau được." Không biết Ly Sát lúc nào đã mở mắt, ánh mắt nàng có chút không dám đối mặt với Diệp Âm Trúc, chỉ nhìn về phía Hải Dương bên kia.

"Nhanh." Diệp Âm thúc dục một tiếng. Độc tính trong cơ thể Ly Sát còn tồn đọng lúc nào thì sự thương tổn từ sự ăn mòn đối với cơ thể nàng lại càng tăng thêm một phần.

Lúc này Hải Dương cũng không còn mềm tay, rốt cục trên năm ngón tay của Ly Sát đã mở 5 lỗ, nhất thời năm đạo máu tươi màu tím đen bắn nhanh ra, lại một trận hỗn hợp mùa tanh và âm thanh "phốc phốc" nổi lên, chỉ bất quá lúc này không dừng lại như lúc trước. Diệp Âm Trúc dặn dò Hải Dương chỉ cần vết thương khép lại lập tức lại đâm lủng, đồng thời tay phải hắn lại hạ xuống đặt ngay bên rìa ngực bên trái của Ly Sát. Đồng dạng như lúc trước,trước sinh mạng khí tức cường đại của bích ti, độc tố một lần nữa lại bị bức lui. 6 cây thần châm đâm vào cơ thể của Ly Sát từ trước cũng thay đổi vị trí, đem độc khí tích tụ phong tỏa lại, lúc này độc khí đã bị Diệp Âm Trúc bức tới vị trí vai trái của Ly Sát.

Áp lực trên ngực biến mất làm Ly Sát thở dài một hơi, sắc mặt khôi phục vài phần, trộm nhìn thoáng qua Diệp Âm Trúc,nàng thấy Diệp Âm Trúc đang chăm chú nhìn vị trí trúng độc trên cơ thể mình, mồ hôi ẩn hiện trên trán, bức độc nhìn qua đơn giản nhưng dùng đấu khí phải thập phần chuẩn xác, nếu không độc tố không thể bị bức hết ra ngoài, ngược lại còn có thể làm bị thương Ly Sát. Sự cảm kích trong mắt lan tràn, trong lòng Ly Sát thầm than một tiếng, xem ra mình lựa chọn linh hồn y phụ với hắn cũng không sai, mắc dù khi đối diện địch nhân hắn rất lãnh khốc nhưng khi đối với đồng đội của mình thì hắn luôn thiện lương như vậy, như vậy có thể nói là một người mà có hai mặt không?

Diệp Âm Trúc tự nhiên không biết Ly Sát lúc này đang nghĩ gì, hắn hoàn toàn chuyên chú vào việc trừ độc.Lúc độc khí bị bích ti bức lui thì trên ngón tay của Ly Sát bắn ra máu độc càng nhiều, vị trí trên tay Ly Sát mà độc khí tiêu thất thì cũng chỉ còn lại một màng da tái nhợt không còn chút máu.

Tiếp tục biện pháp như vậy, 12 cây tử trúc thần châm cùng bích ti không ngừng thay đổi vị trí. Diệp Âm

Trúc không dám tiến mạnh, từng chút từng chút đem độc khí từ từ bức ra bên ngoài cơ thể Ly Sát. Hắn biết, bây giờ chính mình không thể có sơ suất gì, bức độc như vậy hiệu quả không sai nhưng cũng tiêu hao một lượng lớn máu tươi trong người Ly Sát, nếu như độc tố một lần nữa xâm nhập vào thể nội của Ly Sát thì lực đề kháng của nàng cũng hoàn toàn tiêu thất, cho dù có xử dụng biện pháp đồng dạng để cứu nàng thì nàng cũng không còn máu tươi để tiêu hao.

Cả quá trình trị liệu ké dài khoảng một giờ, làm Diệp Âm Trúc thở dài một hơi,khi độc khí cuối cùng từ ngón tay ly Sát hoàn toàn chảy ra ngoài, Hải Dương bên cạnh cũng không nhịn được hoan hô một tiếng.

Ly Sát sắc mặt rất khó coi, máu tươi trong cơ thể nàng chảy ra mặt đất thành một vũng lớn, Diệp Âm Trúc đặc biệt đào một lỗ lớn trên mặt đất, lúc này cũng hoàn toàn bị máu độc rót đầy rồi. Mất đi nhiều máu như vậy, sắc mặt nàng dễ nhìn mới là lạ đấy.

"Cho ta quần áo." Ly Sát cảm thấy chính mình rất mệt mỏi, mọi chuyện trước mắt đều có chút mơ hồ, độc huyết tiêu thất rồi, nhưng tình trạng thân thể nàng cũng không lạc quan, tính ra mặc dù long tộc cường hãn,nhưng muốn khôi phục nhiều máu tươi như thế cũng không thể trong một lúc thì có thể làm được.

Diệp Âm Trúc từ trong Tu Di thần giới lấy ra một cái áo ngoài của mình phủ lên mình Ly Sát, đem thân thể mềm mại của nàng trùm lại. Từ khi bắt đầu trị liệu cho đến khi kết thúc, trừ lúc đầu nhìn thấy thân thể Le Sát thì ánh mắt có phát ra chút giật mình,ngoài ra ánh mắt hắn thủy chung phi thường thuần chính.Nhưng không phải bởi vì hắn là chánh nhân quân tử gì mà là chuyện của Hương Loan làm cho hắn cảnh giác. Nếu không phải chính mình đối với Hương Loan có vài phần ảo tưởng, thì như thế nào sau đó lại xảy ra nhiều chuyện như vậy chứ? Diệp Âm Trúc tự biết trên vai mình gánh trách nhiệm rất rất nặng, căn bản không phải lúc để nghĩ đến tư tình nhi nữ, loại cảm tình như vậy thì càng ít càng tốt. Có ý nghĩ như thế, trong lòng hắn không ngừng tự nhắc nhỏ, Lý Sát chỉ là bệnh nhân của mình, dùng hết khả năng để không nhìn thân thể Ly Sát, tự nhiên cũng không có phản ứng quá lớn.

"Tốt lắm, Hải Dương, làm khổ nàng rồi." Vừa nói, Diệp Âm Trúc vừa đem bích ti quấn quanh cổ tay Ly Sát, lúc này mới để Hải Dương mở vách ngăn ra.

Lúc này, Hải Dương cùng Diệp Âm Trúc giống nhau, đều một đầu đầy mồ hôi. Năng lực khôi phục thân thể của long tộc rất tốt, châm vừa tạo thành lỗ hổng thì rất nhanh đã khép lại, nàng phải không ngừng đâm trên tay Ly Sát tạo ra lỗ mới, đối với một người không có đấu khi như nàng mà nói hiển nhiên không phải công tác dễ dàng gì. Nhưng thủy chung Hải Dương vẫn không có một câu oán hận, cắn răng kiên trì mà đâm.

Mở vách ngăn, Diệp Âm Trúc nhìn một cái đã thấy Áo Lợi Duy Lạp cùng Diệp Hồng Nhạn bọn họ đã trở về.

"Âm Trúc, Ly Sát thế nào rồi?" Áo Lợi Duy Lạp quan tâm hỏi. Cũng bởi vì là Ngân Long chiến đấu duy nhất, Ly Sát trong cả đội ngũ có tác dụng rất lớn. Mà trong khoảng thời gian gần đây thì Ly Sát cùng mọi người ở cùng một chỗ, mọi người đã xem nàng là đồng đội rồi.

Diệp Âm Trúc trầm giọng nói "Độc đã bị ta bức ra nhưng vì mất một lượng máu lớn nên hiện giờ Ly Sát cần phải nghỉ ngơi. Ta nghĩ đầu tiên phải đem nàng vào sinh mệnh trữ tồn bảo thạch để nàng từ từ khôi phục. Sau này sợ rằng chúng ta phải dựa vào lực lượng chính mình thôi. Không có Ly Sát trinh sát từ trên cao, mọi người phải càng thêm cẩn thận . "

Áo Lợi Duy Lạp nghe Diệp Âm Trúc nói vậy, trên mặt toát ra vài phần lo lắng, ánh sáng màu hồng phấn nổi lên, Diệp Âm Trúc đã cẩn thận đem Ly Sát đang ngủ mê thu vào trong sinh mệnh trữ tồn bảo thạch. Hắn mang theo bảo thạch này tác dụng chính là khi chiến đấu có thể thu đồng đội bị thương vào để dưỡng thương.

Cùng lúc với chuyện thu hồi Ly Sát,quang mang trong mắt Diệp Âm Trúc lóe lên "A Đại, ra nào." Một cơn sóng màu bạc xuất hiện ngay trước mặt Diệp Âm Trúc, từ mi tâm hắn lóe lên một ngọn lửa bạc nhàn nhạt. Ánh sáng lóe lên, một thân thể thật lớn đột nhiên xuất hiện trên mặt đất trống.

_____***_____

Tên gia hỏa to lớn xuất hiện nhất thời dọa cho Áo Lợi Duy Lạp nhảy dựng lên, ngẩng đầu lên nhìn thân

thể to lớn kia, chỉ thấy là một người vượn to lớn toàn thân bao phủ một bộ lông trắng như tuyết, không khí nóng rực do núi lửa bạo phát sau khi hắn xuất hiện tự nhiên bị quét mất, hàn khí lạnh như băng không ngừng từ trên người vượn to lớn này phòng thích ra, hắn trầm giọng rít gào một tiếng, không ngờ lại làm động tác giống như nhân loại, cung kính hướng Diệp Âm Trúc hành lễ.

"Tham kiến Cầm Đế đại nhân."

Người vượn to lớn này tự nhiên chính là lão đại trong ba huynh đệ ma viên mà bọn Diệp Âm Trúc lúc trước đã gặp trong băng sâm ở hoang nguyên bắc cực. Lúc đầu để cho đơn giản, nên trực tiếp gọi hắn A Đại. Diệp Âm Trúc sau khi từ dưới mật thất ở Ám Tháp trở về, đã sớm tu luyện để tinh thần thanh tĩnh lại, vì chuyện thất quốc thất long bài vị chiến, hắn đặc ý truyền tống về Cầm Thành. Tử tuy đã từ trong tu luyện thanh tỉnh lại, nhưng hai người cũng không kịp trao đổi được nhiều. Diệp Âm Trúc trực tiếp từ Địch Tư ở đó mà lấy linh hồn chi hỏa mà A Đại hiến tế, rồi lại trở về dịch quán tiếp tục tu luyện. Vốn Địch Tư không cách nào đem linh hồn hiến tế chi hỏa đã thu vào rồi lại phóng thích ra nhưng có Tử thì tình huống cũng không cùng một dạng. Tử Tinh Bỉ Mông đặc biệt có kỹ năng bắt ra linh hồn chi hỏa mà A Đại đã hiến tế.

Lựa chọn A Đại cũng là chuyện Diệp Âm Trúc trải qua suy nghĩ lựa chọn kỹ càng,trong đám cửu cấp ma thú ở Cầm Thành, cường đại nhất không cần nghi ngờ sẽ là Tử . Nhưng thân phận của Tử thật sự quá mẫn cảm. Nơi này lại là Pháp Lam, người khác có lẽ không nhận ra Tử Tinh Bỉ Mông nhưng ai có thể khẳng định đám ma pháp sư cường đại ở Pháp Lam này cũng không nhận ra được? Diệp Âm Trúc không dám mạo hiểm. Về phần Hoàng Kim Bỉ Mông lại càng không được. Bọn họ là mục tiêu quá rõ ràng. Nghĩ tới nghĩ lui, Diệp Âm Trúc mới quyết định đem A Đại đi. Mặc dù hắn chỉ là cửu giai hạ vị ma thú. Cùng Địch Tư, Mạt Kim Tư so sánh thì thua không ít, nhưng so với phổ thông ma thú thì lại cường đại hơn nhiều. Ngoài ra phòng ngự của hắn phi thường không tồi, vừa hợp với ý muốn tìm cái khiên thịt của Diệp Âm Trúc.

"Âm Trúc, đây là…" Áo Lợi Duy Lạp giật mình nhìn hắn.

Diệp Âm Trúc nói

"Đây là khế ước ma thú của ta, Băng Cực Ma Viên. Các người có thể gọi hắn là A Đại."

Áo Lợi Duy Lạp biến sắc nói

"Âm Trung, thất quốc thất long bài vị chiến không cho phép triệu hoán ma thú, chẳng lẽ ngươi quên lời nói của quang minh tháp chủ Áo Bố Lai Ân khi bắt đầu bài vị chiến đã nói sao? Ngươi sẽ bị hủy bỏ tư cách thi đấu."

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói

"Không, ta không giống vậy. Bởi vì ta là ngoại tịch ngân long, tuổi lại không đến 20, án chiếu theo quy tắc của thất quốc thất long bài vị chiến từ xưa, ta có quyền triệu hóa một ma thú để trợ giúp bản thân tác chiến. Chúng ta hiện tại ở trong phong ấn. Nếu như ta quy phạm nguyên tắc, hiện tại đã bị tống khứ ra ngoài mới đúng. Chẳng phải ta vẫn còn tốt lành đấy sao?"

Áo Lợi Duy Lạp thở dài một hơi, Diệp Âm Trúc chính là nhân vật linh hồn ở một phương của Mễ Lan đế quốc. Hiện tại Ly Sát đã tạm thời mất đi lực chiến đấu, nếu như nói hắn cũng rời khỏi trận đấu cho dù 500 chiến sĩ tử thần có cường thịnh lại, không có Thần Âm Quang Hoàn của hắn khi chiến đấu thì cũng không có khả năng làm được gì.

"Nga, được rồi, Âm Trúc, chúng ta đã bắt được người về đây."

Áo Lợi Duy Lạp vung tay lên, vài tên trong 500 chiến sĩ tử thần lập tực thúc một người đi lên.

Người này nhìn bộ dạng khoảng 27-28 tuổi. Tướng mạo bình thường. Cặp mắt đảo qua đảo lại, không biết suy nghĩ cái gì. Bộ dáng của hắn quả thực có chút chật vật.Trên khải giáp đang mặc trên người bị một tầng tro bụi dày từ núi lửa bám lên,đầu tóc biến thành một đống than cháy, hơi thở rõ ràng là không ổn. Hiển nhiên là trạng thái thân thể không tốt lắm.

"Chỉ có một người còn sống sao?"

Diệp Âm Trúc hỏi.

Áo Lợi Duy Lạp gật đầu

"Lực lượng của đại tự nhiên đúng là kinh khủng, lưu tinh hỏa vũ cơ hồ làm một bên núi lửa bên kia biến thành bình địa, dung nham bắn ra khắp nơi, làm chiến đội của Ba Lợi quốc hoàn toàn bị nuốt vào. Chúng ta cũng mất không ít khí lực mợi tìm được một người còn sống. Lúc ấy chung quanh hắn có hơn 20 ma pháp sư thi triển ma pháp ngăn cản dung nham, khi chúng ta đến nơi thì những ma pháp sư này cầm cự không nổi, ta nghĩ nên dẫn một người sống về nên cứu hắn ra. Tên gia hỏa này có thể được hơn 20 ma pháp sư bảo hộ, trong chiến đội của Ba Lợi vương quốc tính ra chắc cũng là nhân vật đứng đầu."

Diệp Âm Trúc vuốt cằm nói

"Áo Lợi Duy Lạp, các ngươi cực khổ rồi, mọi người tranh thủ nghỉ ngơi. Quang Minh tháp chủ nói hoàn cảnh trong phong ấn này mỗi 3 giờ sẽ thay đổi một lần, hiện tai chúng ta cũng không có nhiều thời gian để điều chỉnh nữa."

"Được."

Áo Lợi Dy Lạp đáp ứng một tiếng, lập tức ra lệnh tất cả tử thần chiến sĩ nghỉ ngơi tại chỗ. Theo lời phân phó của Diệp Âm Trúc, A Đại cũng tìm một chỗ ngồi xuống. Đối với hoàn cảnh nóng nực nơi này hắn cũng có chút không thích ứng, nhưng dù sao cũng là cứu cấp ma thú, nhiệt độ như thế này đối với hắn cũng không ảnh hưởng bao nhiêu.

Diệp Âm Trúc nhìn tên tù binh kia, lúc này hai tay hắn bị hai gã tử thần chiến sĩ giữ lấy, bộ dạng uể oải, nhưng Diệp Âm Trúc lại nhìn ra sự linh hoạt biến đổi trong ánh mặt hắn, tên này tuyệt không bị bắt được mà tức giận. Lúc này miệng của hắn bị chiến sĩ bên cạnh dùng vải bố cột lại, hiển nhiên không để cho hắn gọi Pháp Lam hai chữ tự thoát ly khỏi chiến trường.

Diệp Âm Trúc vung tay lên, để tử thần chiến sĩ mở vài bố trên miệng hắn, hỏi

"Ngươi tên gì? Không nên làm trò, ngươi có thể thử, dù ngươi gọi hai chữ Pháp Lam để thoát ly chiến trường tốc độ có nhanh, nhưng mà ta khi nghe ngươi kêu một chữ thì tốc độ giết người cũng không chậm. Ta nghĩ, cho dù muốn truyền tống ra khỏi cái ma pháp trận thật lớn này cũng có một đoạn thời gian trì hoãn đấy."

"Hừ"

Người nọ quay đầu đi, không thèm nhìn Diệp Âm Trúc một cái. Hắn biết, Diệp Âm Trúc nói đúng, bởi vì khi núi lửa phun, Ba Lợi vương quốc cũng có không ít chiến sĩ lựa chọn kêu lớn Pháp Lam muốn thoát ly chiến trường, mà lúc bọn chúng đã hô lên Pháp Lam cũng là lúc hai chân chúng dừng lại một giây đủ để tống tử sinh mạng của bọn chúng. Chánh thức có thể thoát ly khỏi chiến trường không ngờ trong mười người không có một.

Diệp Hồng Nhạn bên cạnh Diệp Âm Trúc vừa muốn tiến lên giáo huấn hắn thì lại bị Diệp Âm Trúc cản lại, hắn chậm rãi bước lên vài bước, trước khi giúp Ly Sát chữa thương đã thi triển Long Tường Thao giết được hai đầu thủy long đối với bản thân hắn cũng tiêu hao không nhỏ, may mà có Thần Nguyên ma pháp bào có thể sàng lọc bổ sung ma pháp nguyên tố, cho dù ở trạng thái không tu luyện thì hiệu quả cũng không tệ.

Diệp Âm Trúc vẫn đi tới đến vị trí cách đối phương khoảng một thước mới ngừng lại

"Ta đầu tiên nói cho ngươi ta là ai đã. Ta nghĩ, lúc trước ở Pháp Lam thánh thành ngươi chắc cũng đã thấy qua ta. Ta là lãnh đạo của đội quân Mễ Lan đế quốc lần này, đồng thời cũng là Ngoại tịch Ngân long. Ta trong thế giới của nhân loại còn có một thân phận khác, ta chính là một tinh thần hệ ma pháp sư. Không biết linh hồn của ngươi so với hai đầu thủy long bay trên không lúc trước thì như thế nào? Nếu nói là ngươi có tự tin, không bằng để ta thử dùng Sưu hồn thuật xem sao. Cam đoan không cần ngươi mở miệng, ngươi thấy thế nào?"

Tù binh kia nghe đến Sưu hồn thuật sắc mặt nhất thời trở thành một mảng trắng bệch, hắn đương nhiên biết loại ma pháp này bá đạo ra sao, mặc dù hắn không rõ ma pháp lực của Diệp Âm Trúc đạt tới trình độ nào rồi, nhưng tinh thần lực của Ngoại tịch Ngân long như thế nào có thể thấp được đây? Hắn là một chiến sĩ, tinh thần lực mặc dù so với phổ thông chiến sĩ mạnh hơn một chút, nhưng cùng với ma pháp sư cường đại làm sao có thể so sánh. Một khi Sưu hồn thuật xâm nhập vào trong linh hồn, hết thảy chuyện hắn biết

từ trước đều bị Diệp Âm Trúc biết được, đồng thời hắn cũng lập tức trở thành một người ngu ngốc hoặc người điên.

"Đừng, đừng dùng Sưu hồn thuật, ta tên là Bội Cổ."

Nuốt một ngụm nước bọt, Bội Cổ không cam tâm nói.

Diệp Âm Trúc mỉm cười, nói

"Vậy là tốt. Vừa rồi đồng bạn của ta có nói, trừ ngươi ra Ba Lợi vương quốc không còn người sống đúng không?"

Bội Cổ biết, mình không có khả năng nói dối được một ma pháp sư tinh thần hệ, đồng thời đối với vấn đề Diệp Âm Trúc hỏi hắn cũng không có gì để nói dối

"Đúng vậy, ngoại trừ hai vị sứ giả thủy long tộc không rõ tình huống thế nào, bây giời chỉ còn mình ta thôi.Thắng làm vua thua làm giặc, ngươi tùy ý mà xử lý."

Diệp Âm Trúc nói

"Nêu ngươi trả lời ta một vấn đế, nói không chừng ta sẽ thả ngươi ra. Không cần hỏi cũng biết ngươi cũng là một trong những người lãnh đạo của Ba Lợi quốc. Lúc trước trong chiến đội của các ngươi, là ai dùng tên bắn bị thương ngân long đồng bạn của ta. Người bắn cung nọ hiện đang ở chỗ nào?"

Bội Cổ toàn thân chấn động, sắc mặt nhất thời biến thành màu tro tàn, từ khi bị bắt đến giờ, hắn vẫn tìm cơ hội chạy trốn, nhưng mỗi gã tử thần chiến sĩ xung quanh đều gây cho hắn áp lực rất lớn, lúc này nghe Diệp Âm Trúc hỏi ai bắn bị thương Ly Sát, hắn trong lòng cảm thấy một tia xui xẻo. Thần sắc trên mặt biến thành băng lãnh, dùng lực mạnh mẽ đứng lên, dưới sức ép của hai tử thần chiến sĩ mà vẫn đứng thẳng dậy.

"Bắn bị thương Ngân long chính là lão tử, ta biết hôm nay ta không sống được. Ngươi muốn tìm người giương cung thì chính là ta, ta dù sao cũng chết, đối với ngươi cũng không là gì. Nhưng ta hi vọng ngươi có thể để ta chết thống khoái, không nên hành hạ ta."

Ánh mắt linh động cũng đã biến mất, chọn lựa kiên định đúng là coi chết như về.

Lệ quang trong mắt Diệp Âm Trúc lóe lên, thật sự là đạp nát giày sắt mà tìm kiếm, không ngờ tên trước mắt lại là người bắn bị thương Ly Sát. Nếu nói không có tên này,trận chiến lúc trước chỉ có thể dùng từ hoàn mỹ mà hình dung. Chỉ vì một mũi tên độc mà có thể làm chính mình mất đi một đồng bọn cường đại nhất. Mà trọng yếu là mất đi năng lực trinh sát từ trên cao.

"Ta không đáp ứng."

Diệp Âm Trúc đè nén lửa giận trong lòng nói ra bốn chữ.

"Ngươi…."

Bội Cổ trợn mắt gầm lên

"Chẳng lẽ ta ngay cả quyền được chết cũng không có sao? Ngươi có tinh thần kị sĩ hay không?"

Diệp Âm Trúc cười lạnh

"Ta là ma pháp sư, không thể có cái gì kị sĩ kia. Tên độc của ngươi bắn bị thương đồng bạn của ta làm nàng suýt chết. Muốn chết cũng không dễ dàng như vậy. Độc của ngươi có giải dược hay không?"

Ánh mắt Bội Cổ vốn thấy chết không sờn lại trở nên linh hoạt lên

"Giải dược? Có, đương nhiên là có. Ngươi nếu có thể khẳng định sẽ thả ta ra, ta có thể đem giải dược cho ngươi. Nếu không, cùng lắm ta cũng bằng hữu ngân long của ngươi đồng vu quy tận, mạng ta không đáng giá, đổi hay không đổi ngươi suy nghĩ cho kĩ."

o©£u G\yỀjX o©£I d9h ĤɳH\ ½ ¦y ¦}njX ~9 g àH

“Giải dược, ngươi hãy tự dùng đi, độc tính ở bằng hữu long tộc của ta đã được giải trừ. Vì ngươi dụng độc, hẳn là về độc rất am tường. Ta ở đây có một viên tên là ”Câu hồn đoạt phách đan“. Khi nuốt vào, mỗi tháng đều phải uống một viên, không thì hồn phi phách tán . Gào khóc bảy ngày bảy đêm mà chết. Từ lúc này, ngươi là nô tài của ta, muốn sống thì đừng có suy nghĩ lệch lạc . ”

Bội Cổ càng hoảng sợ,

“Ngươi giết ta đi, ta sẽ không ăn…”,

đang lúc hắn nói một tia hắc ảnh đã bắn vào miệng , Bội Cổ chỉ cảm thấy một vị đắng tiến thẳng vào bụng, nhất thời hoảng sợ biến sắc

“Buông hắn ra đi ”.

Diệp Âm Trúc để cho Tử Thần chiến sĩ buông lỏng Bội Cổ,

“Ngươi nhớ cho kĩ, từ lúc này ngươi là nô tài của ta. Không biết là ngươi có phải là một kẻ không sợ chết hay không , bất quá, ta nghĩ một kẻ nếu có cơ hội sống sót sẽ không lựa chọn cái chết . Ngươi cũng có thể giữ lấy cây cung của mình. Chỉ là từ bây giờ, ta chỉ về phía nào, nó sẽ bắn về phía đó. Nếu để ta phát hiện ngươi làm trái lệnh của ta. Vậy ngươi đừng bao giờ nghĩ đến giải dược Câu Hồn Đoạt Phách.”

“Ngươi…”

Bội Cổ sửng sốt, nhất thời nhìn Diệp Âm Trúc không thốt lên lời. Quả thật, cảm giác thấy chết không sợ lúc trước chỉ là khi biết hắn chắc chắn phải chết mới có . Hắn thà chết anh hùng một chút, khi một tia hy vọng sinh tồn xuất hiện thì ai lại nguyện ý chết?

Hắn khổ luyện nhiều năm, thật sự là không can tâm! Bất quá lúc này hắn đang suy nghĩ, con người trước mắt lúc này nhìn qua không tới hai mươi tuổi này có thể tự mình làm ra hay không. Đó thật sự là độc dược sao?

Trong đầu nảy lên ý niệm này, đột nhiên, một trận đau đớn mãnh liệt từ dưới bụng phát ra. Phảng phất như ruột gan đang quấn chặt vào cùng nhau,Bội Cổ hô lên một tiếng. Nhất thời, quỳ xuống mặt đất. Thân thể hắn trước trải qua trận phun trào núi lửa sớm đã uể oải không chịu nổi, cảm giác đau đớn nhất thời trở nên vô cùng mãnh liệt

Thanh âm của Diệp Âm Trúc lạnh lùng vang lên bên tai hắn,

“yên tâm, ngươi không có chuyện đâu, chỉ là dược lực phát tác gây nên sự đau đớn trải rộng toàn thân ngươi mà thôi. Qua một hồi tự nhiên sẽ biến mất”.

Vừa nói, hắn vừa hướng đến một cự thạch ngồi xuống

Lúc này, Bội Cổ đã hoàn toàn tin rồi, cơn đau không thể giả! Mặc dù lòng không muốn, nhưng không thể nói ra lời phản kháng

Hải Dương cùng đến ngồi cạnh Diệp Âm Trúc, thấp giọng hỏi:

“Huynh thật sự cho hắn ăn cái gì Câu Hồn Đoạt Phách đan sao? Với tác phong của huynh. Hắn đã bị thương thì huynh hẳn phải giết hắn mới đúng.”

Diệp Âm Trúc truyền âm nói :

” Ban đầu ta muốn giết hắn. Nhưng ta phát hiện tâm trí hắn không kiên định. Có thể uy hiếp khiến hắn phục tùng. Cung là vương của vũ khí tầm xa. Sau này, Cầm thành của chúng ta cần phải có một người có thể điều khiển quân kích từ xa. Người này dù nhân phẩm tầm thường, nhưng hắn có thể sát thương từ xa. Có thể thấy tiễn pháp rất cao. Giết không bằng lợi dụng hắn. Huống chi chiến tranh thất quốc thất long bài vị chiến vừa mới bắt đầu. Mỗi người là một phần lực lượng. Hắn sở hữu cung cấp thần khí. Dùng đối phó với long quốc không phải là vừa đẹp sao? ”

Nghe Diệp Âm Trúc nói xong. Hải Dương lúc này mới hiểu rõ. Bất quá, nàng rất nhanh ý thức được vấn đề, nhưng là quang minh tháp chủ nói, mỗi ba giờ thì hoàn cảnh vị trí sẽ thay đổi. Nếu như vậy thì chẳng phải chúng ta hợp lại cũng tìm không ra hắn sao?

Nghe nàng nói như vậy,Diệp Âm Trúc lúc này mới nhớ thất quốc thất Long bài vị quy định chiến tranh tại một nơi biến thái . Tự đánh vào trán một cái. "Thật là sơ xuất, may mắn ngươi kịp thời nhắc nhở. Xem ra, chúng ta không cách nào đưa hắn theo bên người. Quy tắc này hẳn là pháp lam sợ Mễ Lan chúng ta và Lam Địch Á Tư gặp được và liên hợp với nhau mới làm ra địa phương này. Nếu đã chế phục hắn, không thể để hắn chết được.

Nghĩ đến đây, Diệp Âm Trúc một lần nữa đứng dậy. Hướng Bội Cổ nói:

"Ngươi hiện tại thân thể không tốt. Trước hãy tự thoát ly chiến trường đi. Từ bây giờ, ngươi không còn quan hệ gì với với Ba Lợi vương quốc, cho dù trước đây có như thế nào đi nữa. Ngươi tốt nhất cầu nguyện ta không xảy ra việc gì, nếu không, ngươi chờ độc phát mà chết đi.

Bội Cổ chán nản hướng Diệp Âm Trúc gật đầu. Lúc này hắn cảm thấy đỡ đau hơn trước. Dù sao thì sống vẫn tốt hơn là chết. Trước mắt người thiếu niên này đích xác cường đại, trước kia mình là thuộc hạ của Ba Lợi vương quốc, giờ bất quá chỉ là đổi chủ mà thôi, có lẽ tại Mễ Lan đế quốc, chính mình có thể phát triển hơn nữa. Nghĩ thông suốt , hắn đã xem như chấp nhận số mệnh.

"Pháp Lam" .

Bội Cổ hô to một tiếng, nương theo theo một mảng quang mang vặn vẹo chiếu lên. Thân ảnh hắn từ từ mờ đi, chưa đầy năm giây đã hoàn toàn biến mất.

Giải quyết xong vấn đề Bội Cổ, Diệp Âm Trúc lập tức hạ lệnh:

"mọi người lấy ra vũ khí của mình nhúng vào trong vũng máu này, mọi người nhất định không để da tay tiếp xúc với máu . Chỉ có đầu vũ khí mới có thể chạm vào."

Ngay cả long cũng có thể dính độc, đủ thấy độc tố kịch liệt cỡ nào, độc tố này đều nhiễm long huyết tự nhiên chuyển thành một loại kịch độc mới, vẫn nói "vô độc bất trượng phu", Ba Lợi vương quốc chuyên năng dụng độc, bây giờ chính mình cũng nên lợi dụng một chút .Quân địch tử thương so với bên ta tốt hơn nhiều.

Thời gian quá gấp, sau khi 500 Tử Thần chiến sĩ cùng ma pháp sư đều đã trích độc bôi lên vũ khí , cũng không nghỉ ngơi kịp một lát ,chung quanh hết thảy đột nhiên bắt đầu biến hóa.

Không khí kịch liệt dao động trở lại, trước mắt ngọn núi lửa lớn từ từ đình chỉ phún phát dần dần biến hóa hư ảo. Sức nóng dần tiêu mất đi chung quanh hết thảy đều trở nên một mảnh mơ hồ. Diệp Âm Trúc hô to một tiếng,

"Bảo trì cảnh giác".

Trải qua một trận chiến núi lửa, hắn đã nhận thức rõ, lần này thất quốc thất long bài vị chiến không chỉ có người đánh, đồng thời cùng là thiên nhiên tranh đấu, chống lại lực lượng tàn phá tai hại của đại tự nhiên. Ai biết được cảnh tiếp theo sẽ gặp tình huống gì đây?

Thời gian hoàn cảnh chuyển đổi rất chậm. Diệp Âm Trúc cảm giác mười phút đã trôi qua, chung quanh hết thảy mới trở nên rõ ràng lên

Lúc này, không có ánh nắng rạng rỡ, nương theo cảnh vật rõ ràng, tiếng ầm ầm vang vọng không ngừng đánh vào thính giác mọi người

Ngay tức thì thấy được cảnh tượng trước mắt, ngay cả Diệp Âm Trúc cũng nhịn không được cũng bật chửi. Sau khi núi lửa phún phát, hoàn cảnh bọn họ đối mặt là thủy. Thủy là sanh mệnh chi nguyên, nhưng có câu, "thủy năng tái chu diệc năng phúc chu" (Nước có khả năng nâng thuyền cũng có khả năng lật thuyền ^_^). Lúc này, bọn họ đối mặt chính là hồng thủy có khả năng lật thuyền đó.

Nơi của Diệp Âm Trúc cùng năm trăm tử thần chiến sĩ là một cái tiểu đảo. Tiểu đảo chỉ có thể dung nạp năm trăm người bọn họ. Mà vị trí của tiểu đảo này lại nằm trong vùng biển động. Nhìn biển rộng vô tận,

từng cơn sóng lớn nối tiếp đánh vào thân thể của tử thần chiến sĩ. Vào lúc này, Diệp Âm Trúc thấy rõ ràng cách đó không xa còn có một tiểu đảo, so với bọn hắn thì diện tích của nó còn muốn thương cảm hơn rất nhiều.

Đó là một tiểu đảo khác, chỉ có khoảng dưới năm mươi người đứng ở trên đó, nhìn qua thần sắc đám người này đều uể oải, trên người cũng đều mang thương tích, một cơn sóng biển đánh vào, súyt kéo họ vào biển rộng

Tại tiểu đảo còn có 1 Cự Long nằm dài , cự long này bộ dạng cực kì thê lương, máu nhuộm đỏ cả lân phiến toàn thân, chỉ còn một cánh là dính vào thân thể, ngay cả toàn thân điểm vô số vết thương hơn nữa đều là những vết thương mang tính hủ thực. Nhìn qua cực kỳ kinh khủng.

Hỏa long tộc, vậy hẳn là người của Ba Lặc Mạc vương quốc. Hỏa long cùng Ba Lặc Mạc vương quốc có thiêm ước, Diệp Âm Trúc lúc này còn nhớ rất kỹ đánh giá của Áo Lợi Duy Lạp khi tự mình giới thiệu Ba Lặc Mạc vương quốc chiến sĩ cảm tử đội này. Nhưng giờ phút này bọn họ chỉ còn lại không tới năm mươi người, hơn nữa nhìn qua tất cả đều là ma pháp sư.

Khoảng cách giữa hai tòa tiểu đảo ước chừng khoảng ngàn thước, Diệp Âm Trúc trầm giọng nói,

"Là minh hữu, ta đi qua xem. Áo Lợi Duy Lạp, Diệp Hồng Nhạn, các ngươi tổ chức mọi người chặn sóng biển. Không nên tiếc rẻ đấu khí. Ngàn vạn lần không được ngã xuống nước"

Áo Lợi Duy Lạp huy động trọng kiếm, bắt đầu triển khai một đạo đấu khí cuồng bạo đánh ra một kích, nói : "Âm Trúc, sóng biển này quá hung mãnh, như vậy mà đi xuống, cho dù chúng ta cầm cự được ba giờ, cũng tiêu hao một lượng lớn đấu khí. Không lâu sau các huynh đệ hẳn sẽ ngập nước. Không bằng bơi lội giữa biển nước. Dù sao thì sau ba giờ, hoàn cảnh sẽ lại chuyển đổi."

Diệp Âm Trúc lắc đầu, nói:

" Pháp Lam kết giới này đâu có đơn giản vậy. Ngươi xem."

Vừa nói, hắn đưa ngón giữa chỉ vào hướng biển rộng.

Áo Lợi Duy Lạp hớp một ngụm khí mát, hắn lúc này mới nhìn đến, những cơn sóng mãnh liệt bên trong biển rộng, thỉnh thoảnh xuất hiện từng đạo tử sắc bối kỳ (vây cá màu đen). Hắn đương nhiên biết đây là cái gì, đó là loại thực nhân ma sa (cá mập ma ăn thịt người) đáng sợ nhất của vùng biển lớn, một lục cấp ma thú. Chỗ đáng sợ nhất của loại ma thú này là quần thể công kích. Phải đối kháng với sóng biển cùng quần sa dã đấu, không cần hỏi cũng biết phải lựa chọn như thế nào.

"A Đại, ngươi giúp mọi người ngăn cản sóng biển, đưa ta đến tiểu đảo đối diện."

"Vâng, Cầm đế đại nhân."

Băng cực ma viên A Đại, từng bước tiến lên, hai tay nắm lấy phần eo của Diệp Âm Trúc, thân cao bảy thước tại chỗ mạnh mẽ xoay tròn đứng lên. Vai của hắn vô cùng rộng rãi cự lực trong nháy mắt bộc phát khó có thể tưởng tượng được, dụng lực ném lên, đẩy Diệp Âm Trúc lên bầu trời cao. Trong mắt lãnh quang chợt lóe, liên tiếp ba đạo băng tiễn từ trong tay bắn ra.

Băng tiễn thủy hệ biến di ma pháp, bình thường ma pháp sư thủy hệ ngoài chanh cấp đều có thể thi triển, nhưng A Đại thi triển ra băng tiễn không giống với ma pháp sư. Tạo ra băng tính cửu cấp ma thú, hắn tại băng sâm tu luyện nhiều năm, bản thân đối với việc khống chế thủy nguyên tố đã đạt cảnh giới rất cao, vừa hay bên trong biển lớn cực kì phong phú thủy nguyên tố. Ba đạo băng tiễn này của hắn bắn vào khoảng không trở nên cực kỳ khủng khiếp

_____***_____

Thân thể Diệp Âm Trúc bị ném xa ra ba trăm thước sau mới bắt đầu chậm rãi hạ xuống, nói đến thân thể nhẹ nhàng, hắn có thể tự dùng đấu khí làm bản thân nhẹ đi một chút, khi hắn bay được bốn trăm thước, sắp chạm đến mặt nước, thì thấy được ba điểm quang mang màu lam đẹp mắt phóng đến. Thông qua linh hồn chi hỏa hiến tế, A Đại lúc ấy đã nói cho Diệp Âm Trúc biết ý định của hắn. Mũi chân Diệp Âm Trúc nhẹ nhàng bay đến cây băng tiễn đầu tiên, thân thể như chim ưng một lần nữa bay lên, đồng thời hữu chưởng thu lại, chụp lấy cây băng tiễn mới giẫm lên giấu vào trong tay .

Thân thể vọt lên trước năm mươi thước thì bắt đầu hạ xuống, lúc này Diệp Âm Trúc lại bước lên cây băng tiễn thứ hai, đồng dạng cùng một phương pháp, hắn tiếp tục tiến được một trăm thước, mà cây băng tiễn thứ ba lúc này đã tới trong tay hắn rồi, bằng cách này bờ tiểu đảo bên kia chỉ còn cách hơn bốn trăm thước. Ném ra một cây băng tiễn vào mặt nước, Diệp Âm Trúc mượn lực cây băng tiễn mà trôi nổi trên đó, ba cây băng tiễn liên tiếp phóng ra, nhìn gần thân thể hắn như cùng Tinh hoàn (ngôi sao Tinh - một trong Nhị thập bát tú ^_^) nhảy múa trong buổi sớm mai.

Có lẽ hành động này của Diệp Âm Trúc làm cho đám thực nhân ma sa chú ý , các vây cá màu tím nhanh chóng tiếp cận phướng hướng của hắn, nhìn thấy thực nhân ma sa đến gần Diệp Âm Trúc cũng không hốt hoảng, băng tiễn đã dụng hết rồi, hắn còn cách đích đến hai trăm thước, hai tay hướng trên mặt nước ấn xuống, tử trúc đấu khí trong nháy mắt bộc phát, mặt nước bị đấu khí mạnh mẽ đè xuống vài thước dư, mượn lực phản chấn mạnh gấp ba lần của mặt nước, Diệp Âm Trúc cản lại đám thực nhân ma sa đuổi theo mình trước khi lên được tiểu đảo nọ.

“Là Mễ Lan đế quốc bằng hữu sao?”

thanh âm uể oải của một người vang lên, lúc Diệp Âm trúc hạ xuống tiểu đảo, đám ma pháp sư của Ba Lặc Mạc vương quốc cùng với Hồng Long bên người cảnh giác nhìn hắn. Người nói là một gã ma pháp sư trẻ tuổi, ma pháp bào trên người hắn có thể xem là chỉnh tề nhất trong đoàn người Ba Lặc Mạc.

Diệp Âm Trúc gật đầu,

” Ba Lặc Mạc bằng hữu các ngươi ổn chứ. Sao bộ dạng lại trở nên thế này?”

Một số ma pháp sư có chút nghi hoặc nhìn Diệp Âm Trúc nói chuyện,

” Ngươi thật là một ma pháp sư sao?”

vừa rồi bọn họ mắt thấy thân ảnh Diệp Âm Trúc nhẹ như hồng mao (lông chim tước) trực tiếp băng qua ngàn thước trên mặt nước, nhất là cuối cùng Diếp Âm Trúc từ ngoài khơi thi triển tử cấp thực lực càng khiến cho những người trẻ tuổi Ba Mặc Lạc này kinh nghi không hiểu. Dù sao thất quốc thất long bài vị chiến hạn định tuổi là từ hai mươi lăm trở xuống, bọn họ xem, tuổi như vậy mà đạt đến tử cấp thật không thể tư nghị, chỉ có Pháp Lam Quang Minh thánh nữ Mã Lệ Na mới có thể làm được như vậy.

Diệp Âm Trúc nói :

” ta là ma vũ song tu. Địa chiến sĩ các ngươi đâu?…chẳng lẽ…”

Ma pháp sư trẻ kia cười khổ nói:

“Đúng vậy, bọn họ đều đã dùng đi tính mạng quí giá của mình”.

Nói đến đây, trong giọng nói của hắn cũng có vài phần kiêu hãnh,

“Ba Lặc Mạc cảm tử đội chiến sĩ không một ai lâm trận bỏ chạy, vì bảo vệ ma pháp sư chúng ta. Tất cả đều đã hi sinh nơi chiến trường. Ngay cả hai vị Hồng Long sứ giả cũng một chết một bị thương.”

Diệp Âm Trúc hỏi dồn:

” Rốt cục đã xảy ra chuyện gì ? các ngươi đã gặp Lam Địch Á Tư đế quốc hay là vương quốc nào?”.

Hắn rất rõ ràng, có thể làm Ba Lặc Mạc vương quốc bị tổn thất nặng nề như thế , chỉ có khả năng là Lam Địch Á Tư .

Ma pháp sư thanh niên nói:

“Chúng ta gặp Lam Địch Á Tư . Mới vừa nhập vào ma pháp trận này, chúng ta không biết rõ chuyện gì xảy ra tựa như gặp phải phiền toái lớn. Chúng ta đầu tiên gặp phải một khu vực đầm lầy. Đó là một nơi hủ thực. Khắp nơi đều là đầm lầy có thể hãm người. Trong đầm lầy còn có rất nhiều ma thú tứ cấp ngũ cấp. Bởi vì không có sự chuẩn bị, vừa lên là có người bị thương. Đầm lầy như mở ra tử vong chi khẩu, liên tiếp cắn nuốt tánh mạng của hơn mười vị địa chiến sĩ chúng ta. Mà lần này chúng ta tham gia thất quốc thất long bài vị chiến đại đa số đều là hỏa hệ ma pháp sư. Chỉ có như thế thì hai vị hỏa long sứ giả mới có thể

phát huy thực lực cực mạnh. Đáng tiếc, đầm lầy đó hỏa hệ ma pháp căn bản là không tác dụng gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn người của mình…"

Nói đến đây, nước mắt hắn chảy xuống. Chung quanh ma pháp sư cũng đều buồn bã cúi đầu.

Sóng biển từng cơn đánh vào màng phòng ngự do hỏa hệ ma pháp sư bày ra. Có lẽ vận khí của Ba Lặc Mạc vương quốc thật sự là bất hảo sao. Làm hỏa hệ ma pháp sư bọn họ cũng liên tục gặp phải hai nơi không thích hợp dùng hỏa hệ chiến đấu. Lúc này tình huống của bọn họ đã thập phần nguy hiểm.

Diệp Âm Trúc đứng ở bên bờ, mỗi khi phòng ngự ma pháp không đở được. Hắn lại đánh ra một chưởng, dụng đấu khí của mình đánh vào sóng lớn đập vụn ra, với sự trợ giúp của hắn. Ma pháp sư Ba Lặc Mạc vương quốc mới miễn cưỡng kiên trụ.

Ma pháp sư thanh niên nọ tiếp tục nói:

" chúng ta tại đầm lầy giãy dụa, đang lúc mất đi chiến hữu mà bi thống, chúng ta gặp phải người của Lam Địch Á Tư. Bọn họ đều là ma pháp sư hắc ám hệ, còn có hai cường đại cửu cấp hắc long. Hoàn cảnh tại đầm lầy tối tăm này rất thích hợp cho bọn chúng phát huy. Ba Lặc Mạc vương quốc chúng ta tham chiến vốn là cùng Mễ Lan các ngươi có hiệp định, tịnh không hy vọng tranh thủ cái gì tốt, chi hy vọng có thể trợ giúp các ngươi dẹp bỏ trở ngại để có được chiến thắng. Nhưng Lam Địch Á Tư cường đại ngoài dự liệu của chúng ta. Đặc biệt, tên đó xuất lĩnh hai mươi nữ chiến sĩ. Tốc độ của bọn họ thật sự kinh khủng, chiến sĩ chúng ta mặc dù dũng cảm, nhưng nhanh chóng bại vong dưới sự công kích tràn ngập tính hủ thực của bọn chúng. Nếu không phải Ba Lạc Mạc cảm tử đội chúng ta liều chết chiến đấu . Sợ ngươi bây giờ ngay cả nhóm hơn mười người chúng ta ngươi cũng không nhìn thấy. Kết cục ngươi cũng thấy được, khi thời gian ba giờ tới, chúng ta bị hoàn cảnh thay đổi đưa đến đây, chỉ còn lại tàn binh bại tướng này. Số thương vong bên Lam Địch Á Tư không vượt quá một trăm, trong đó chết trận lại càng ít. Thực lực của hai hắc long thật sự chúng ta không thể ngăn cản. Xin lỗi, Ba Lặc Mạc chúng ta không thể trợ giúp Mễ Lan các ngươi đánh lui địch nhân."

Diệp Âm Trúc chăm chú nhìn nhóm ma pháp sư chanh sắc trước mặt này, nói:

"Các người đã làm rất tốt. Ba Lặc Mạc vương quốc sẽ vì biểu hiện của các người mà kiêu hãnh. Các người vĩnh viễn là những chiến hữu tốt nhất của Mễ Lan đế quốc. Các bằng hữu, rời khỏi nơi này đi. Còn lại hết thảy giao cho chúng ta, tin tưởng ta, ta cùng Mễ Lan đế quốc sẽ hoàn toàn tiêu diệt Lam Địch Á Tư."

" Ngươi để chúng ta thoát ly chiến trường sao? Xem ra, Ba Lặc Mạc chúng ta lúc này đây nhất định phải chấp nhận một kết quả cay đắng rồi".

Ma pháp sư thanh niên buồn bã cúi đầu.

Diệp Âm Túc lắc đầu, nói:

"Không, các người sẽ không là những kẻ cuối cùng. Vì tại nơi đầu tiên, chúng ta đã gặp phải núi lửa. Ở đó chúng ta hoàn toàn tiêu diệt Ba Lợi vương quốc chiến đội ngoại trừ một kẻ còn sống đang thoái chiến, những kẻ khác đều bị chúng ta tiêu diệt."

" Thật sao?"

Thanh niên ma pháp sư có chút giật mình nhìn Diệp Âm Trúc, hắn thấy rất rõ Mễ Lan đế quốc quân đội ngoài trừ không thấy ngân long ngoại tịch ra, cả biên chế vẫn còn phi thường đầy đủ. Mà chín cấp cự long có thể hóa thành hình người, hẳn là cũng nằm trong chiến đội.

"Mễ Lan quả nhiên không hổ là đệ nhất cường quốc. Chúng ta lưu lại cũng không trợ giúp gì cho chiến cuộc. Bây giờ chúng ta rời khỏi chiến trường."

Âm thanh Pháp lam vang vọng liên hồi, Diệp Âm Trúc không ngừng thúc dục đấu khí ngăn cản sóng biển, ma pháp sư Ba Lặc Mạc này cùng hồng long nọ tranh thủ thời gian lui lại

Thanh niên ma pháp sư kia hét to 2 tiếng "Pháp Lam" sau đó thân thể bắt đầu từ từ trở nên hư ảo, trước khi thân thể biến mất, hướng Diệp Âm Trúc nói:

“Mễ Lan bằng hữu, tiêu diệt Lam Địch Á Tư, nhất định phải tiêu diệt chúng báo thù cho chúng ta. Chúng ta ở bên ngoài chờ tin tốt của các ngươi.”

Diệp Âm Trúc hướng về phía thân ảnh đã biến mất của ma pháp sư Ba Lặc Mạc vương quốc khom người hành lễ

” Ta sẽ không làm các ngươi thất vọng.”

Nhân mã Ba Lặc Mạc biến đi, Diệp Âm Trúc trong lòng nặng trĩu. Từ thực lực mà phán đoán, Ba Lặc Mạc vương quốc chiến đội tuyệt không thua kém so với Ba Lợi vương quốc chiến đội. Mà trước đây, chính mình một phương sở dĩ có thể tiêu diệt Ba Lợi vương quốc chiến đội bởi vì có sự trợ giúp rất lớn từ môi trường tự nhiên, dù vậy vẫn phải trả một cái giá nghiêm trọng. Mà Lam Địch Á Tư đế quốc hoàn toàn hủy diệt thế hệ chiến đấu của Ba Lặc Mạc vương quốc trong một trận va chạm trực tiếp, có thể thấy địch nhân không dễ giải quyết. Lam Địch Á Tư, trình độ các người đến tột cùng cường đại đến mức nào rồi. Vô tình, hình ảnh của công chúa Lam Địch Á Tư Hắc Phượng Hoàng hiện lên trong đầu của Diệp Âm Trúc.

Ở ngoài khơi, có đấu khí oanh kích trợ giúp, lúc này Diệp Âm Trúc lần nữa phản hồi tiểu đảo bên cạnh, có Diệp Hồng Nhạn và Áo Lợi Duy Lạp điều khiển, tử thần chiến sĩ đều không rối loạn ngăn cản sóng biển xâm nhập. Ma pháp sư không có tham dự hành động mà tập trung nghỉ ngơi. Bốn trăm năm mươi chiến sĩ mỗi năm mươi người một tổ, chia làm chín tổ. Luân chuyển phát ra đấu khí oanh kích đánh tan sóng biển. Như vậy mới có thể bảo lưu tốt lực lượng.

Tác dụng ngăn cản sóng biển đánh sâu vào của băng cực ma viên A Đại thật lớn, hắn làm rất đơn giản, nhờ vào nước biển trước mắt đúc nên một băng thuẫn thật lớn. trở thành lực lượng chính ngăn cản sóng biển.

Áo Lợi Duy Lạp thấy Diệp Âm Trúc đã trở về, ánh mắt hướng vào hắn hỏi,

“Nhân mã Ba Lặc Mạc xong cả rồi à? Là Lam Địch Á Tư?”

Diệp Âm Trúc gật đầu.

Áo Lợi Duy Lạp ánh mắt trở nên ngưng trọng vài phần, quyết định thật nhanh nói :

“Âm Trúc, ngươi trước tiên nghỉ ngơi đi. Lần này trong ba giờ chúng ta không cần đối diện địch nhân, ngươi là thủ lĩnh, cần nhanh chóng khôi phục lực lượng. Chống đỡ sóng biển cứ giao cho chúng ta.”

_____***_____

” Tốt“. Diệp Âm Trúc cũng không khách khí. Quả thật sức lực hắn tiêu hao không ít , Áo Lợi Duy Lạp nói đúng, Tử Thần chiến sĩ cần hắn. Lập tức, hắn trực tiếp khoanh chân ngồi tọa trên mặt đất, trước tiên lấy ra một ít thực vật từ Tu Di thần giới phân phát cho mọi người, sau đó cũng không bắt đầu tu luyện, mà là lấy ra Đại Thánh Di Âm cầm cùng Hải Dương đàn tấu ” Bồi nguyên tĩnh tâm khúc”. Diễn tấu cầm khúc đối với hắn mà nói chính là tu luyện, có thần nguyên ma pháp bào trợ giúp, mặc dù đàn tấu cầm khúc như vậy khả năng khôi phục không bằng trực tiếp tu luyện, nhưng hiệu quả cũng có thể tiếp nhận được. Hắn làm như vậy cũng hay có thể làm cho tử thần chiến sĩ tiến hành khôi phục. Trong một nhóm chủng loại hỗn chiến, lực lượng của một người cuối cùng vẫn có hạn, bảo trì chỉnh thể lực lượng mới là biện pháp đối mặt với nguy hiểm tốt nhất.

Có ” Bồi nguyên tĩnh tâm khúc” trợ giúp cùng sự phân công chính xác, tử thần chiến sĩ chẳng những không tiêu hao nhiều lực lượng, ngược lại từ từ khôi phục thể lực. Băng cực ma viên A Đại trong lòng âm thầm hưng phấn, cùng Cầm Đế đại nhân ở một chỗ thật là tốt, như cầm khúc tuyệt vời này, vậy chính mình cũng có hy vọng tiến giai! Vĩnh viễn không ngừng tăng cường thực lực, là tâm nguyện lớn nhất của một ma thú, cho dù là cứu cấp hạ vị hắn cũng không ngoại lệ.

Ba giờ tương đối yên tĩnh rất nhanh trôi qua, lúc không khí lại một lần nữa vặn vẹo, sóng biển liên tục oanh kích tiểu đảo ba giờ lặng yên biến mất. Không khí nồng nặc thủy nguyên tố lẳng lặng tán đi, hết thảy đều bắt đầu một sự thay đổi mới.

Không cần Diệp Âm Trúc phân phó, tất cả mọi người đề cao cảnh giác vị trí, nếu mỗi môi trường đối mặt đều là tai họa tự nhiên, ai biết môi trường đối mặt kế tiếp là cái gì đây?

Quang ảnh biến hóa, quang mang lóe ra, chung quanh hết thảy đều xuất hiện biến hóa lớn, biển rộng tiêu mất, cảnh vật chung quanh ngày một rõ lên. Tử thần chiến sĩ cảm thấy một cổ sóng nhiệt mãnh liệt truyền đến. Lúc này khải giáp thấm đầy nước biển rất nhanh bốc hơi. Nhìn lại, là một mảnh mông lung màu vàng.

Sa mạc, lúc này cảnh tượng xuất hiện chính là sa mạc. Cái nóng gay gắt từ trên cao tỏa xuống, từ vị trí mặt trời mà phán đoán, giờ hẳn là buổi trưa, cũng là lúc mà sa mạc đạt nhiệt độ cao nhất. Trên mặt đất, dù là cách dưới một lớp giáp dày, nhưng cát vẫn nhanh chóng bay vào trong cơ thể. Lúc bắt đầu thì mọi người còn không cảm giác lắm. Nhưng theo sự tỏa nhiệt từ ánh mặt trời, Mễ Lan chiến sĩ đều rõ ràng phát hiện, thân thể mình như bị khải giáp đang phơi nóng nướng chín. Mà lúc này bọn họ mới xuất hiện ở đây chưa tới được mười phút.

Diệp Âm Trúc cẩn thận quan sát hoàn cảnh xung quanh, sa mạc cũng chỉ xem như một hiện tượng tự nhiên. Cũng không phải cái gì tai nạn. Lần này có chăng còn có sự xuất hiện của một quốc gia ở đây? Hắn cùng tử thần chiến sĩ hiện tại đang ngồi phía sau một gò cát, nhưng mặt trời là chiếu từ trên xuống. Nên cũng không có nơi trú ngụ.

Mũi chân điểm nhẹ lên mặt cát, Diệp Âm Trúc phóng người lên trước gò cát. Vừa đứng tại đỉnh gò cát, đồng tử hắn không khỏi y' thức nheo lại. Hắn thấy một đội khác, một chiến đội chỉnh tề.

Đi đầu trong cái chiến đội kia, chính là một hắc phượng hoàng tóc dài màu xanh lam tuyệt mỹ, phía sau hắn, số lượng chiến sĩ Lam Địch Á Tư ước chừng còn bốn phần năm, không biết một phần năm nọ đã chết hay bị thương rời khỏi chiến trường. Không cần hỏi, tại nơi trước đó, bọn chúng cũng gặp một ít phiền toái. Một phần năm tổn thất chắc là do Ba Lặc Mạc vương quốc gây ra.

Khi Diệp Âm Trúc thấy chiến đội Lam Địch Á Tư, hai tiếng long ngâm lớn và rõ đồng thời vang lên. Hắc long A Địch cùng mẫu Hắc long phong tư mỹ diệu đồng thời hóa thành bản thể bay lên trời. Hiển nhiên, quân trinh sát của Lam Địch Á Tư cũng cực kì ngưng trọng.

" Chuẩn bị chiến đấu".

Diệp Âm Trúc khẽ quát một tiếng. Nếu đã gặp, thì không còn cách nào khác. Hắn ngồi xuống gò núi. Tử Thần chiến sĩ nghe được mệnh lệnh của Diệp Âm Trúc đồng thời phản ứng. Áo Lợi Duy Lạp và Diệp Hồng Nhạn dẫn đầu tiến xuống gần sườn núi.

Hải Dương cũng đến ngồi cạnh bên Diệp Âm Trúc, trực tiếp lấy ra cổ tranh đặt ngang đầu gối.

Trên không trung, cả hai Hắc Long hiển nhiên cũng phát hiện bọn họ, vài tiếng long ngâm dồn dập vang lên, khiến ánh mắt của Hắc Phượng Hoàng ngay lập tức hướng về bên bọn họ.

Diệp Âm Trúc trầm giọng nói :

"Nếu đã gặp, chỉ có thể liều chết mà đánh. Áo Lợi Duy Lạp, Diệp Hồng Nhạn, các ngươi mang theo chiến sĩ chuẩn bị tấn công, ma pháp sư, chuẩn bị ma pháp mạnh nhất. Mục tiêu của các ngươi là chiến trận đối phương. Địch bất động ta bất động, chỉ cần ma pháp sư bọn chúng dám hành động, dùng ma pháp mạnh nhất của các ngươi oanh kích cho ta. A Đại phối hợp cùng tử thần chiến sĩ phát động công kích. Ngươi làm chủ lực, chú ý an toàn bản thân."

A Đại ngẩng đầu nhìn lên không trung hai Hắc Long đang bay vòng vòng

"Cầm Đế đại nhân, hai tên gia hỏa này giải quyết như thế nào?".

Diệp Âm Trúc lạnh nhạt nói :

" Hai Hắc Long giao cho ta cùng Hải Dương. Nhưng ta sợ không cách nào ra tay trợ giúp các ngươi. Áo Lợi Duy Lạp đại ca, Hồng Nhạn, ta giao cả cho các ngươi. Ly Sát đã trọng thương , lúc này chúng ta phải dựa vào chính thực lực của mình . "

Diệp Hồng Nhạn đôi mắt thủy chung lạnh như băng ánh mắt hiện lên một tia cuồng nhiệt,

" Nếu chúng ta không bị Tử Thần bắt đi, vậy bọn chúng sẽ trở thành tế phẩm hiến tế của chúng ta cho tử thần.Trọng kiếm ở trước, trường mâu phía sau, tam giác chiến trận, khai trận."

Như thể sức nóng của môi trường cũng không chút nào dao động chiến ý cường đại của tử thần chiến sĩ, bốn trăm năm mươi người rất nhanh tại gò cát sắp xếp trận doanh chỉnh tề, phong mang tử thần rốt cuộc tại thất quốc thất long bài vị chiến lần đầu tiên triển hiện, sát khí mãnh liệt mang theo hơi thở tử vong mênh mông theo gió thổi đến trận doanh quân địch.

Hắc Phượng Hoàng trước tiên cũng không có ra lệnh công kích, xa xa chỉ thấy nàng giơ tay lên, Lam Địch Á Tư nhân nhất thời dừng cước bộ, rất nhanh sắp xếp thành một cái phương trận (trận hình vuông), chiến sĩ phía trước, ma pháp sư phía sau. Mà hắc phượng hoàng cùng nam tử đứng phía trước nàng địa vị rõ ràng không thấp, bọn họ ở phía sau được bao phủ bởi hắc y chính là hai mươi khinh trang chiến sĩ.

Nhìn vào số lượng, rõ ràng là Mễ Lan đế quốc một phương chiếm cứ thượng phong. Nhưng không thể nghi ngờ sự uy hiếp lớn nhất từ hắc long trên không trung. Diệp Âm Trúc mặc dù tự tin, nhưng hắn biết, đối phó với bát cấp cự long chính mình còn có vài phần nắm chắc, nhưng cũng chỉ có thể làm bọn chúng mất quyền khống chế thân thể. Đạt đến cửu cấp, dựa vào khúc " Long Tường Thao" hủy diệt bọn chúng thật không có khả năng, chỉ có thể bằng vào cầm khúc mà trì hoãn đối phương.

Thần khí Khô Mộc Long Ngâm cầm đặt trên đầu gối, Diệp Âm Trúc nhìn ra xa, hắn không phải nhìn hắc long ở trên không, mà nhìn hắc phượng hoàng với mái tóc dài lam tung bay.

Áo Lợi Duy Lạp cùng Diệp Hồng Nhạn sóng vai đứng ở phía trước, đằng trước là thân thể cao hơn bảy thước của A Đại. A Đại chính là mũi chính của tam giác chiến trận. Bọn họ chỉ chờ một tiếng ra lệnh của Diệp Âm Trúc, lập tức sẽ như một cây đao nhọn cùng xung kích vào trong doanh trận quân địch

Quyết chiến với Lam Địch Á Tư tại môi trường sa mạc này, đối với Mễ Lan đế quốc nhất phương cũng không có điểm bất lợi. Năm mươi hỏa hệ ma pháp sư tại môi trường nóng bức này có thể phát huy tốt uy lực ma pháp. Mà môi trường nóng bức đối với ám hệ ma pháp sư tuyệt không có chỗ tốt gì.

Gió, mang theo đá cát đánh vào khải giáp của chiến sĩ, phát ra tiếng sột soạt, trên không long ngâm trầm lắng của hắc long vang lên, lúc đó tám ngón tay của Diệp Âm Trúc cũng án lên cầm huyền, hắn đột nhiên phát hiện, thanh âm cát đá đánh vào khải giáp đang từ từ lớn dần lên. Tiếng gió ô ô mang đi vài phần nóng bức của sa mạc, đột nhiên quang mang trong mắt Diệp Âm Trúc chợt lóe, hắn đột nhiên hiểu được. Sa mạc cũng không phải không có tai nạn, bất quá chỉ là chưa bắt đầu mà thôi. Tại đây Lam Địch Á Tư một phương tổng cộng có hai mươi hai tia thiểm điện hắc ảnh, trong sa mạc xuất ra hai mươi hai tia hắc tuyến, bay nhanh hướng bọn họ bên này mà chạy đến, tảng hắc vụ lớn trên không trung ở phía sau trận hình bọn họ ngưng tụ, Lam Địch Á Tư chiến sĩ đã triển khai nhóm công kích.

" Âm Trúc, hạ lệnh đi."

Áo Lợi Duy Lạp thúc dục nói. Chiến sĩ công kích cần phải có thời gian, không có tốc độ triển khai va chạm, như thế nào ngăn cản đối phương đánh sâu vào?

" Ma pháp sư đình chỉ chú ngữ, tất cả chiến sĩ nghe lệnh, tam giác trùng phong trận chuyển thành viên hình phòng ngự trận, bảo hộ ma pháp sư ở giữa. A Đại lại đây."

Diệp Âm Trúc nhanh chóng ra lệnh. Mặc dù hắn ra lệnh như thế là đột ngột, nhưng tử thần chiến sĩ luôn nghiêm khắc chấp hành mệnh lệnh, trước tiên là thay đổi trận hình. A Đại cũng bay nhanh tới bên cạnh Diệp Âm Trúc.

" Âm Trúc, ngươi làm gì vậy?"

Áo Lợi Duy Lạp nhanh chóng hét lên. Nhưng là khi một chữ cuối cùng của hắn vang lên, cả người thân thể trong nháy mắt cứng ngắc. Bởi vì, hắn thấy rõ, nơi tận cùng của sa mạc, cát vàng đang cuồng nộ gào thét, cuồng phong vốn dĩ tốc độ vô cùng kinh người, trong chớp mắt đã đến gần chiến trường.

Long quyển phong, chính là long quyển phong, hơn nữa đồng thời xuất hiện chín long quyển phong. Tai họa ở môi trường sa mạc này chính là địa ngục long quyển.

Diệp Âm Trúc trước tiên để cho thủ hạ A Đại bảo vệ thân thể Hải Dương ở bên trong, làm Hải Dượng bị bạch sắc mao phát của A Đại bao trùm, đồng thời cơn lốc cuồng bạo nọ đã đến.

Quá nhanh, hết thảy đến quá nhanh. Chín long quyển phong, căn bản không có ai trong năm trăm tử thần chiến sĩ cùng Lam Địch Á Tư nhân có cơ hội phản ứng, ngay khoảnh khắc quét qua toàn chiến trường.

Băng cực ma viên thân thể thật lớn, thể trọng cũng cực kỳ kinh người, long quyển phong mặc dù cuồng bạo, nhưng thân thể hắn cũng không dễ dàng bị thổi bay. Tử thần chiến sĩ được Diệp Âm Trúc ra lệnh trước tiên sắp xếp thành viên trận, trọng khải giáp đã cứu vãn trận hình của họ. Nhưng Diệp Âm Trúc chính là người duy nhất đứng tại đây. Mà càng thêm trùng hợp chính là vừa lúc long quyển phong lớn nhất xẹt qua bên người. Trực tiếp đưa thân thể hắn tà tà bay lên.

Giờ phút này, Diệp Âm Trúc chính thức cảm nhận được so với đại tự nhiên nhân loại quả thật là nhỏ bé, thân thể hắn vừa mới rơi xuống lại vừa lúc vào ngay hạch tâm của long quyển phong. Cả người xoay tròn nhanh chóng hướng lên không trung.

Ngay lúc Diệp Âm Trúc toàn thân thúc dục đấu khí bảo vệ đồng thời hắn thấy một thân ảnh ở mặt khác, một thân ảnh yêu kiều cùng mái tóc dài xanh đen cũng bay lên giống mình, dù đang ở trong long quyển phong. Với tiềm thức, hắn vươn tay, nắm được một bàn tay nhỏ bé nhu mì. Trong long quyển phong, bốn ánh mắt nhìn nhau. Khoảng cách giữa hai người lúc này thật gần, ngay cả tiếng tim đập của nhau cũng có thể nghe được rõ ràng.

---

o©¢u G\yỀjX o©¢I dnjX w«´Ňj p\njX -_ KØj

Sự thật chứng minh hành động của Diệp Âm Trúc là rất chính xác. Tai nạn mà bọn họ gặp phải lúc này, chính là bão cát kinh khủng nhất sa mạc, chín cái vòng rồng cùng một lúc, sợ rằng cũng chỉ có xuất hiện tại vùng đất đáng sợ này.

Nhưng, thời gian cho Diệp Âm Trúc phản ứng thật sự quá ngắn. Bằng vào công phu của hắn trong nhất thời chỉ kịp để bảo vệ Hải Dương cùng đám tử thần chiến sĩ mà quên bảo vệ chính mình. Nếu bích ti còn trên người chắc hắn có thể dùng bích ti quấn mình quanh người Băng Cực Ma Viên. Nhưng vòi rồng trong nháy mắt đã tới, cái gì cũng đã không còn kịp nữa rồi.

Thân thể bị cuốn vào bên trong vòi rồng, Diệp Âm Trúc phát hiện trong vòi rống một thân hình đầy đặn, trong lòng thầm hô một tiếng, là nàng. Mái tóc dài màu lam nhạt chẳng phải là Hắc Phượng Hoàng đó sao?

Lúc Diệp Âm Trúc nắm được tay Hắc Phượng Hoàng, Hắc Phượng Hoàng cứ như là người chết đuối vớ được phao (nguyên văn: giữa biển khơi vớ được tấm gỗ - CBRO) vội vàng nắm lấy tay hắn. Lúc nãy hai người còn là thủ lãnh hai phe đối địch nhau, lúc này đã gặp nhau trong vòi rồng, hơn nữa kề cận gần như thế.

Diệp Âm Trúc tay phải vô ý ôm Hắc Phượng Hoàng vào hông mà Hắc Phượng Hoàng cũng nắm lấy tay hắn rất chặt. Khi vòi rồng dịch chuyển, vị trí thân thể không ngừng thay đổi, nhưng hai người vẫn dính chặt vào nhau không rời.

Diệp Âm Trúc phát hiện tim mình đang đập rất nhanh. Cảm giác thân thiết lúc trước từng xuất hiện bây giờ lại càng công kích trí não hắn mãnh liệt hơn xưa, đồng thời, cảm giác thân thiết toát ra bao vây chung quanh cũng mãnh liệt dị thường (cái này dịch theo nguyên bản, ý là cảm giác thân thiết không chỉ trong đầu mà còn thể hiện ra ngoài - CBRO). Cũng không phải do sinh lý mà có, hoàn toàn đều phát ra từ nội tâm.

Trong cuồng phong bọn họ đều không thể nói chuyện thậm chí ngay cả truyền âm cũng không làm được. Đối với hai người mà nói, nếu tại lúc này mà ra tay là thời khắc tốt nhất. Khoảng cách gần như vậy cơ hồ không có khả năng tránh né. Nhưng không biết vì lẽ gì, Hắc Phượng Hoàng chỉ gắt gao nắm bàn tay to lớn của Diệp Âm Trúc. Thậm chí cúi đầu dựa vào ngực Diệp Âm Trúc. Mà Diệp Âm Trúc cũng chỉ ngây ngốc nhìn nàng, tử trúc

đấu khí phóng ra bảo vệ thân thể chính mình và nàng.

Tại sao lại có cảm giác thân thiết mà quen thuộc này? Thân thể bị vòi rồng vây khốn, ngược lại càng làm cho Diệp Âm Trúc có khả năng tập trung tự xem xét lại ý niệm trong đầu này. Dần dần, một bóng hình

mơ hồ từ từ xuất hiện trong sâu thẳm trí óc hắn.

Bão cát điên cuồng kéo dài thời gian bao lâu không ai biết. Diệp Âm Trúc đối với đám chiến sĩ cũng không quá lo lắng. Trận thế phòng ngự hoàn hảo, hơn nữa còn có trọng giáp trên người bọn họ, trong cơn cuồng phong này tự bảo vệ mình là chuyện nhỏ. Dù sao mỗi tử thần chiến sĩ đều là một cao thủ. Hải Dương cũng có cửu cấp ma thú Băng Cực Ma Viên che chở, sẽ không gặp chuyện bất trắc gì. Hắn phát hiện, mình vốn đã hạ quyết tâm tại Thất Quốc Thất Long Bài Vị Chiến sẽ đại khai sát giới nhưng chính mình lại không thể xuống tay với tuyệt sắc mỹ nữ trong lòng được.

Là bởi vì sắc đẹp của nàng sao? Không, Diệp Âm Trúc rất nhanh loại bỏ ý nghĩ đó. Mỹ nữ mình không phải chưa thấy qua. Hương Loan, Hải Dương, thậm chí là An Kỳ, An Nhã tỉ muội cho dù không phải đẹp đến mức độc nhất vô nhị nhưng so với vị Hắc Phượng Hoàng này chênh lệch không quá lớn. Tại sao mình đối với nàng có loại cảm giác đặc biệt này?

Khi hình bóng mà trong lòng Diệp Âm Trúc đang không ngừng tưởng niệm dần dần trở nên rõ ràng hơn, đột nhiên cảm giác hụt hẫng mạnh mẽ truyền đến. Áp lực do bão cát tạo ra đè lên đấu khí trong nháy mắt biến mất. Thân thể hai người chới với giữa không trung.

Không hay, hình bóng trong đầu Diệp Âm Trúc nhất thời gặp phải tình huống bất ngờ này liên biến mất. Hắn một tay ôm lấy Hắc Phượng Hoàng, cố gắng thúc dục đấu khí tới cực hạn, tay phải liên tục đánh xuống, bằng vào phản lực từ việc đánh vào không khí cố gắng làm chậm lại tốc độ rơi xuống của mình.

Tầng tầng đấu khí màu tím huyền ảo phóng ra giữa không trung. Tốc độ mặc dù chậm xuống một ít, nhưng vẫn như trước nhanh chóng rơi xuống. Nếu chỉ có một người có lẽ sẽ tốt hơn một chút, nhưng lúc này có hai người là hắn cùng Hắc Phượng Hoàng. Tử cấp đấu khí tuy mạnh nhưng dù sao không khí cũng là hư vô, phản lực thực sự quá ít. Buông Hắc Phượng Hoàng ra không? Không, ý nghĩ này thậm chí còn không xuất hiện qua trong đầu hắn. Hắn chỉ không ngừng thúc dục đấu khí xuất chưởng, bàn tay to lớn ôm Hắc Phượng Hoàng vô cùng kiên định. Hông Hắc Phượng Hoàng rất mềm mại, tựa hồ chỉ dùng sức có thể cắt đứt, thân hình mềm mại của nàng cực kì hấp dẫn. Với Diệp Âm Trúc mà nói, thân hình này là thân hình hoàn mỹ nhất hắn từng thấy qua. Nhất là tay hắn lại đang đặt ở phái trên kiều đồn của nàng. Từ eo nhỏ nhắn đến kiều đồn cao vút tạo thành một đường cong hoàn mỹ kinh người.

Trong khi trán Diệp Âm Trúc đổ mồ hôi, trong khi tốc độ rơi vẫn kinh khủng như trước, Hắc Phượng Hoàng trong lòng đột nhiên ngước đầu lên, một tay vẫn ôm chặt eo Diệp Âm Trúc, tay kia bắt chước động tác của hắn đánh xuống phía dưới.

Một cảnh tượng làm Diệp Âm Trúc giật mình đã xuất hiện. Hắc Phượng Hoàng trong tay đánh ra, cũng là tầng tầng tử quang. Tử cấp đấu khí, nàng cũng là tử cấp đấu khí. Xét theo tuổi tác, nàng tựa hồ so với mình còn nhỏ hơn một ít. Chính mình cũng là nhờ cơ duyên xảo hợp mới có thể có thành tựu như ngày hôm nay. Nhưng nàng chẳng phải cũng là một tử cấp đại chiến sư sao? Đồng thời, Diệp Âm Trúc cũng phát hiện, trong đấu khí của Hắc Phượng Hoàng, tràn ngập hắc ám khí tức, hiển nhiên, đấu khí của nàng là hắc ám thuộc tính.

Với sự hợp sức của hai người, tốc độ rơi nhất thời chậm lại rất nhiều, tử cấp đấu khí giúp bọn họ nhẹ nhàng hạ xuống mặt đất. Khi nhìn thấy sắp rơi xuống đống cát, hai người rất ăn ý đồng thời đánh ra một chưởng, cát vàng bên dưới bay múa, bọn họ cũng mượn lực phản chấn từ mặt đất mà tung người lên, triệt tiêu toàn bộ lực rơi.

Hắc Phượng Hoàng sắc mặt vẫn lạnh như băng giá. Nàng thủy chung không có ngẩng đầu lên nhìn Diệp Âm Trúc, lúc này thế rơi đã chậm lại rồi, nàng đột nhiên buông lỏng tay đang ôm Diệp Âm Trúc, nhẹ nhàng ấn vào vai hắn, thân thể như làn khói nhẹ từ trong lòng hắn thoát ra, từ không trung rơi xuống, cảnh tượng thật chẳng khác nào một con hắc phượng hoàng xinh đẹp hạ xuống mặt đất.

Khi Hắc Phượng Hoàng từ trong lòng thoát ra cũng làm Diệp Âm Trúc cảnh tỉnh lại. Đúng a, nàng là địch nhân của ta, uốn mình giữa không trung, hạ xuống phía bên kia.

Có lẽ bởi vì sa mạc một cơn lốc vừa mới chấm dứt nên nhiệt độ trên sa mạc cũng không cao như lúc mới đến, không quá nóng bức.

Hắc Phượng Hoàng đứng ở xa xa, lẳng lặng nhìn Diệp Âm Trúc, ánh mắt nàng lúc này đã hoàn toàn khôi phục sự lạnh lùng như cũ.

Diệp Âm Trúc cũng đồng thời đang nhìn nàng, chỉ có điều ánh mắt lại phức tạp hơn rất nhiều. Hắn lúc này vô cùng thống hận cơn bão cát hung hãn, tại sao nó lại dừng lại như thế? Không thể kéo dài thêm một chút sao? Thiếu chút nữa ta có thể nghĩ ra tại sao lại có cảm giác vô cùng thân thiết với Hắc Phượng Hoàng này rồi.

Hắc Phượng Hoàng lạnh lùng nhìn Diệp Âm Trúc, nhưng nàng tựa hồ cũng không có ý muốn động thủ, chỉ là lãnh đạm nói

"Mỗi khi ngươi nhìn thấy một người đàn bà, đều phải chiêm tiện nghi sao?"

Diệp Âm Trúc sửng sốt một chút, hắn không nghĩ tới đối phương nói với mình một câu nói không phải về quốc gia hai người đang tranh đấu, mà lại là cái này. Trên mặt từ từ đỏ lên, nói

"Không phải, Hắc Phượng Hoàng ngươi đừng hiểu lầm. Vừa rồi tình hình trong vòi rồng ngươi cũng đã biết, sau đó ta chỉ tình cơ làm thế thôi . Bên trong vòi rồng mà đánh nhau chết sống đối với ngươi và ta đều không có lợi. Ta có chuyện muốn hỏi ngươi."

Hắc Phượng Hoàng lạnh lùng nói

"Hỏi cái gì?"

Diệp Âm Trúc nói

"Chúng ta trước kia có phải là từng gặp qua hay không? Không biết vì cái gì, ta từ lần đầu tiên nhìn thấy ngươi, thì đã có một loại cảm giác thân thiết mãnh liệt. Cảm giác của ta luôn luôn nhạy cảm phi thường, sẽ không sai đâu."

Ánh mắt lạnh lẽo của Hắc Phượng Hoàng bỗng hiện chút giật mình, vẻ lạnh lùng trên mặt bất tri bất giác biến mất vài phần, tựa hồ có chút buồn cười nói với Diệp Âm Trúc

"Ngươi theo đuổi nữ hài tử nào cũng là dùng thủ đoạn này sao? Cái này cũng quá cũ rồi đấy."

"Ách..., không, ta không phải có ý đó. Thẳng thắn nói, ta còn chưa từng theo đuổi nữ hài tử bao giờ, tự nhiên cũng không biết theo đuổi nữ hài tử là cảm giác gì rồi. Hắc Phượng Hoàng, ngươi vẫn chưa trả lời vấn đề của ta."

Diệp Âm Trúc lúc này đã không phải là cường giả thống lãnh năm trăm tử thần chiến sĩ như trước, mà như là đã khôi phục lại sự đơn thuần như ngày hắn vừa bước vào đại lục.

Hắc Phượng Hoàng hơi cúi đầu, làm Diệp Âm Trúc không thể thấy được đôi mắt của nàng, xua tay nói

"Không, chúng ta chưa gặp qua. Trước kia chưa từng gặp qua."

Diệp Âm Trúc sửng sốt một chút,

"Chưa gặp qua ? Cảm giác quen thuộc của ta là từ đâu mà đến? Ngươi không phải là đang gạt ta ta đó chứ?"

"Lừa cái đầu ngươi. Đừng quên, chúng ta là địch nhân. Xem chiêu."

Bóng đen chợt lóe, khoảng cách năm mươi thước của hai người lúc đó chẳng là gì với Hắc Phượng Hoàng. Trong khoảnh khắc nàng đã tới sát bên người Diệp Âm Trúc, một quầng sáng đen nhánh như độc xà lao thẳng vào cổ họng Diệp Âm Trúc.

Bị công kích, Diệp Âm Trúc cũng khôi phục lại từ tâm trạng đang có. Mặc dù giật mình bởi tốc độ của Hắc Phượng Hoàng nhưng hắn cũng không bối rối, bóng người chợt lóe, tay phải trực tiếp đánh vào tay Hắc Phượng Hoàng.

Một luồng khí lạnh xẹt qua trước cổ họng Diệp Âm Trúc, làm hắn cảm thấy ớn lạnh, tay hắn hoàn toàn đánh vào khoảng không. Thân ảnh Hắc Phượng Hoàng trong phút chốc biến mất.

Cảm thấy nguy cơ từ sau lưng truyền đến, Diệp Âm Trúc liền nhanh chóng bước tới một bước, Bộ pháp đặc biệt của Trúc tông được triển khai rất nhanh, chân bước theo những bước hư ảo, vừa khi một bóng đen xẹt qua bên người.

Nhanh, tốc độ cơ hồ là mắt thường không phân biệt được. Đây là năng lực mà loài người có khả năng đạt tới sao? Từ màu sắc của đấu khí mà tính, nàng cũng là tử cấp sơ giai, vì sao tốc độ của nàng có thể kinh khủng như thế, hơn nữa trong khi công kích cũng không có tia đấu khí nào xuất hiện.

_____***_____

Bất đắc dĩ, thân người Diệp Âm Trúc nhấp nhoáng, lấy ngón tay làm kiếm, một chiêu Trúc Ảnh Bà Sa huyễn hóa ra vô số tàn ảnh, tử cấp đấu khí như cùng lúc tỏa ra bốn phương tám hướng. Hắn biết, luận tốc độ so với Hắc Phượng Hoàng mình tất bại không sai. Ưu thế của mình là ma pháp, trước hết phải tạo khoảng cách với nàng mới được.

Nhưng Hắc Phượng Hoàng làm sao để cho có cơ hội Diệp Âm Trúc tạo khoảng cách? Bóng đen như hồn ma bóng quế trước sau vẫn bám chặt Diệp Âm Trúc. Đấu khí Diệp Âm Trúc phát ra chỉ có thể tạm hoãn công kích của nàng. Nhưng, Hắc Phượng Hoàng công kích thật sự rất lợi hại, tử trúc đấu khí cũng bị nàng đánh bật ra, căn bản không thể thương tổn đến nàng. Nếu lúc này Diệp Âm Trúc có thể sử dụng Nặc Khắc Hi kiếm nói không chừng còn có khả năng liều mạng. Nhưng bây giờ linh hồn Nặc Khắc Hi kiếm của hắn đang ở trong hắc hạp tử không thể sử dụng, bích ti cũng đang quấn quanh cổ tay Ly Sát giúp thân thể nàng khôi phục. Hắn bây giờ có thể nói là tay không tấc sắt.

Hắc Phượng Hoàng công kích kinh khủng, tịnh không phát ra một tiếng động, mỗi một lần phát động đều là từ những góc độ không ngờ tới. Diệp Âm Trúc chỉ có thể mơ hồ thấy trong tay nàng có một thanh chủy thủ đen nhánh, căn bản không thấy rõ vị trí nàng ra tay. Thân hình hai người biến hóa mấy mươi lần phương vị, nhưng ngay cả một lần va chạm chính diện cũng không có. Đấu khí của Hắc Phượng Hoàng tràn ngập tính hủ thực làm cho Diệp Âm Trúc rất là đau đầu.

"Phá."

Diệp Âm Trúc hét lớn một tiếng, không khí chấn động kịch liệt, làm Hắc Phượng Hoàng ra tay chậm lại. Nhân cơ hội này, Diệp Âm Trúc toàn lực thúc dục đấu khí sà xuống mặt đất, nhanh chóng triệu hoán Khô Mộc Long Ngâm cầm từ trong không gian giới chỉ ra. Không chút chậm trễ, tay trái ôm đàn, tay phải lướt trên dây đàn, bảy đạo âm nhận cao tần đồng thời vang lên. Hắn tự tin rằng một loạt âm nhận bao trùm phạm vi lớn này sẽ có khả năng ngăn cản Hắc Phượng Hoàng một chút, chỉ cần để cho mình đứng vững chân một chút. Bằng vào âm nhận cao tần, đối phương còn muốn áp sát mình đã không dễ dàng như vậy nữa rồi.

Ngay khi phát ra âm nhận, tinh thần Diệp Âm Trúc liền phục hồi lại, cấp thì lui về phía sau. Mắt thấy Hắc Phượng Hoàng sau khi bị tinh thần lực tấn công tỉnh lại liền hóa thành một làn khói đen đuổi theo mình. Bảy đạo âm nhận giao thoa bao trùm một phạm vi cực kì rộng lớn. Nhưng một cảnh tượng làm Diệp Âm Trúc hoảng sợ xuất hiện.

Thân thể Hắc Phượng Hoàng vặn vẹo kì dị giữa không trung một chút, rồi từ những khe hở giữa các âm nhận mà luồn ra, thân kiếm hợp nhất, nhằm thẳng phía mình lao đến.

Diệp Âm Trúc tay phải cũng không dừng lại quá lâu, từng đạo âm nhận nối tiếp nhau bắn ra như điện. Vất vả lắm mới triệu hoán khô mộc long ngâm cầm, hắn tuyệt không muốn bị Hắc Phượng Hoàng cận thân công kích. Trước đó đấu khí của mình đã tiêu hao nhiều hơn Hắc Phượng Hoàng, cứ như vậy đánh nữa chỉ có kết cục bại vong mà thôi.

Đối mặt với âm nhận cao tần, Hắc Phượng Hoàng bộc lộ ra thân pháp nhanh nhẹn và ảo diệu chân chính của nàng. Như cá quẫy đuôi uốn lượn giữa không trung, mỗi lần âm nhận đến gần trong nháy mắt thay đổi phương hướng từ những vị trí không tưởng thoát ra. Mặc dù tốc độ so với lúc trước có chậm đi một chút nhưng vẫn nhanh chóng tiếp cận Diệp Âm Trúc.

Chút sức lực còn sót lại của Diệp Âm Trúc rốt cục tiêu hao hầu như không còn gì nữa. Mắt nhìn Hắc Phượng Hoàng sắp đuổi tới, hắn đạp chân vào đất. Ngay khi hắn chuẩn bị lợi dụng Thiểm Lôi nguyên tố đạn xuất ra cấm chú công kích thì đột nhiên mặt đất dưới chân hắn mềm nhũn, thân thể rất nhanh chìm

xuống. Lúc này, trong tay hắn còn ôm khô mộc long ngâm cầm. Khi hắn phản ứng lại liền cảm giác được dưới đất truyền đến một cổ hấp lực lớn vô cùng, hút thân thể hắn vào sâu trong mặt đất.

Cát lún. Diệp Âm Trúc ngay lập tức nghĩ tới thứ đáng sợ nhất trong sa mạc, sẽ không xui xẻo như vậy chứ. Đầu tiên là bão cát, bây giờ đến cát lún. Có tính là hai cái tai nạn?

Dưới chân là cát lún, trước mặt là Hắc Phượng Hoàng đánh tới, Diệp Âm Trúc lúc này đã lâm vào tuyệt cảnh. Mắt thấy Hắc Phượng Hoàng đã tới trước người, hắn biết, cho dù bây giờ chính mình phóng thích thiểm lôi địa năng lượng cũng không thể xong trước khi chủy thủ của Hắc Phượng Hoàng đâm tới. Trong nháy mắt trong đầu Diệp Âm Trúc nghĩ tới rất nhiều chuyện. Hắn cũng không thúc dục thiểm lôi năng lượng. Mặc dù hắn biết như vậy ít nhất có thể cùng Hắc Phượng Hoàng đồng quy vu tận, nhưng không biết vì cái gì, đối với địch nhân vô tình này hắn lại không hạ thủ được.

Diệp Âm Trúc không có nhìn trủy thủ Hắc Phượng Hoàng đâm tới, mà nhìn ánh mắt lạnh lùng của nàng đang đến gần rất nhanh. Kết thúc chăng? Hết thảy sẽ kết thúc như vậy sao? Không ngờ mình lại phải chết ở chỗ này. Không, chính mình tuyệt không thể chết được. Ý nghĩ triệu hoán Tử đột nhiên xuất hiện trong đầu Diệp Âm Trúc, ngay khi hắn chuẩn bị từ bỏ trận chiến Thất long Thất quốc lần này, đột nhiên, hắn thấy trong mắt Hắc Phượng Hoàng một tâm tình đặc biệt, tựa hồ là sợ hãi.

"Đừng nhúc nhích, ta kéo ngươi lên."

Hắc Phượng Hoàng cơ hồ gào lên mấy chữ này. Chủy thủ trên tay nàng không biết biến mất lúc nào rồi. Khi thân thể nàng đang lao tới phía trước Diệp Âm Trúc thì một tay nắm lấy tay Diệp Âm Trúc, tử quang tỏa sáng, Diệp Âm Trúc cảm thấy một luồng sức mạnh từ trên tay truyền đến, thân thể của mình nhất thời từ cát lún vọt lên. Vung tay đánh xuống dưới một chưởng, cùng Hắc Phượng Hoàng chao mình hạ xuống một nơi cách xa chỗ cát lún mấy chục thước.

"Vì sao lại cứu ta?"

Sao khi hạ xuống đất, Diệp Âm Trúc lập tức nói ra nỗi nghi hoặc trong lòng. Hắn vẫn đang nắm tay Hắc Phượng Hoàng, hắn có khả năng cảm giác được tâm tình Hắc Phượng Hoàng bây giờ tâm tình rất khẩn trương, trong lòng bàn tay đã ướt đẫm mồ hôi. Vì sao nàng lại khẩn trương, khẩn trương vì mình sao?

Hắc Phượng Hoàng mạnh mẽ đẩy tay Diệp Âm Trúc ra, thân hình chợt lóe, đã lui về phía sau hơn ba thước,

"Trong vòi rồng ngươi đã cứu ta một lần, bây giờ chỉ là trả lại cho ngươi mà thôi. Ngươi đi đi, lần sau gặp lại chúng ta sẽ nhất quyết sanh tử."

"Ta cứu nàng trong vòi rồng?"

Diệp Âm Trúc kinh ngạc nhìn Hắc Phượng Hoàng, tình huống lúc ấy rất khó nói là ai cứu ai. Nàng tựa hồ là đang cố gắng cấp cho mình một lý do. Ánh mắt Hắc Phượng Hoàng không ngừng xuất hiện trong đầu hắn. Ánh mắt của nàng khi mình rơi vào vùng cát lún,vừa sợ hãi vừa lo lắng vô cùng, sau khi hạ xuống đất lại rất khẩn trương. Chuyện này đến tột cùng là vì cái gì?

"Ngươi tại sao còn không đi, chẳng lẻ muốn ta giết ngươi sao?"

Hắc Phượng Hoàng giận giữ nói. Nàng rất đẹp, cho dù trong khi tức giận cũng rất đẹp. Cặp lông mi dài rung rung, đôi mắt mở to nhìn Diệp Âm Trúc lại làm cho hắn có chút cảm giác nhột nhạt.

"Ngươi để ta đi sao? Ngươi sẽ không giết ta. Mặc dù ta cũng không biết vì cái gì, nhưng từ tâm tình của ngươi ta có khả năng cảm giác được ngươi đối với ta căn bản là không có một chút sát khí nào. Công kích lúc trước mặc dù sắc bén, nhưng nhìn chung ngươi vẫn còn giữ lại một chút thực lực. Nói cho ta biết, đây là vì cái gì?"

Diệp Âm Trúc gắt gao nói một tràng với Hắc Phượng Hoàng, không cho đối phương cơ hội trốn tránh.

"Ai nói ta không dám giết ngươi."

Hắc Phượng Hoàng tựa hồ thẹn quá hóa giận, thân hình chợt lóe, sau một khắc đã xuất hiện trước mặt Diệp Âm Trúc, trong tay ô quang lóe ra, đâm thẳng vào ngực Diệp Âm Trúc.

Diệp Âm Trúc không cử động, thậm chí không có làm bất cứ động tác nào để ngăn cản, vẫn đứng ở nơi đó không nhúc nhích, giương mắt nhìn đọa ô quang đó đâm thẳng vào tim mình. Hắn bất động, một là bởi vì hắn có một trái tim rất mạnh, căn bản không sợ Hắc Phượng Hoàng công kích. Ngoài ra, hắn cũng muốn kiểm nghiệm một chút xem phán đoán của mình đến tột cùng đúng hay không. Nếu Hắc Phượng Hoàng thật sự không giết mình, vậy chứng minh cảm giác thân thiết của mình không có sai.

Tốc độ công kích của Hắc Phượng Hoàng kinh người như thế, chỉ thấy một tia chớp màu đen chợt lóe, trủy thủ trong nháy mắt đã đâm tới trước ngực Diệp Âm Trúc.

Hắc Phượng Hoàng căn bản không nghĩ tới Diệp Âm Trúc trước nay vẫn đánh nhau sống chết với mình giờ lại đột nhiên bất động, tùy ý cho mình công kích. Mắt thấy thế đâm của trủy thủ đã thành, cặp mắt lạnh như băng nhất thời toát ra ánh mắt hoảng sợ, quát khẽ một tiếng, thân thể mạnh mẽ uốn mình giữa không trung, tay trái đánh vào tay phải của mình. Ông một tiếng, trủy thủ trong tay bị đánh bay. Bởi vì dùng sức quá mạnh, thân thể nàng liền xoay một vòng giữa không trung, vốn là mặt đối mặt với Diệp Âm Trúc lại thành ra quay lưng về phía hắn, trực tiếp bay thẳng vào trong lòng Diệp Âm Trúc.

Mắt thấy Hắc Phượng Hoàng tự mình đánh bay trủy thủ, trên mặt Diệp Âm Trúc nhất thời mỉm cười. Hắn biết, phán đoán của mình là chánh xác . Không để hắn có thêm thời gian tự hỏi, thân thể mềm mại của Hắc Phượng Hoàng đã bay tới, trước ngực vừa nghe chạm một cái, đã vô ý vòng hai tay ôm lấy. Nhất thời đem Hắc Phượng Hoàng ôm vào trong lòng. Nhưng khi Hắc Phượng Hoàng ra tay trước đó dùng lực quá nhiều, Diệp Âm Trúc lại không có chuẩn bị, va chạm nhất thời này làm hai người đồng thời bị té ngửa về phía sau.

Phốc một tiếng, Diệp Âm Trúc ngã ngửa xuống cát vàng. Hắn đột nhiên phát hiện, sa mạc cũng có chỗ tốt. Ít nhất cát êm ái hơn đất cứng. Va chạm như vậy gây ra chấn động, tay hắn vốn ôm eo Hắc Phượng Hoàng theo chấn động thay đổi một chút phương vị, chỉ cảm thấy vùng mềm mại dưới tay đột nhiên biến thành rồi đầy đặn, mà hạ thân của mình cũng áp vào một đường cong mê hồn áp vào . Tình cảnh này, hắn chẳng những không có gì không thích, ngược lại ngửi thấy một làn hương thơm ngào ngạt, thoải mái nói không nên lời.

Hắc Phượng Hoàng cũng không nghĩ tới công kích của mình lại biến thành hình dáng nằm ngửa trên mặt đất này. Nàng vừa định từ trên người Diệp Âm Trúc trên người đứng dậy, thì vùng mẫn cảm trước ngực lại vừa lúc bị hai bàn tay to kia của hắn nắm được, toàn thân mềm nhũn, đấu khí vốn cường hãn nhưng không thể đề tụ, thân thể thoáng giãy dụa một chút, kiều đồn tự nhiên nhấp nhỏm trên người Diệp Âm Trúc. Tư thế hai người lúc này rất là ám muội.

“Nhanh, nhanh, buông… ta ra.”

Hắc Phượng Hoàng hữu khí vô lực nói, khuôn mặt lạnh lùng như băng giá của nàng lúc này đã ửng hồng.

“Tim ngươi đập thật nhanh.”

Diệp Âm Trúc nói suýt nữa làm Hắc Phượng Hoàng tức giận đến phun máu. Đặc biệt là trong khi tên gia hỏa này nói tim mình đập nhanh, bàn tay đặt trên ngực trái của mình lại ấn vào một cái. (bó tay-CBRO)

“Buông, buông…ta ra……”

Hắc Phượng Hoàng dùng tay chụp lấy tay Diệp Âm Trúc, nhưng tư thế của nàng bây giờ không còn sức mà dùng, hơn nữa bộ vị mẫn cảm chưa bao giờ bị mạo phạm trên thân thể nọ đang bị bàn tay tràn đầy hơi ấm xâm nhập, trong lúc nhất thời nàng đường đường là tử cấp cường giả nhưng không thể tránh thoát hai bàn tay của Diệp Âm Trúc.

_____***_____

“Ách …, xin lỗi, ta không cố ý.”

Diệp Âm Trúc đang cảm giác có cái gì đó mềm mại êm ái dưới tay liền giật mình như từ trên trời rơi xuống, vội vàng buông Hắc Phượng Hoàng ra, nhưng hắn lại phát hiện, ở nơi mà kiều đồn cọ xát vào, bộ phận đặc thù của nam nhân của mình đang ngóc đầu dậy chào cờ.

Bàn tay đặt trên ngực bỏ ra, Hắc Phượng Hoàng nhất thời thở dài một hơi, nhanh chóng từ trên người Diệp Âm Trúc ngồi dậy. Mà khi nàng ngồi dậy tất nhiên sức nặng toàn thân dồn về hạ thân, nhất thời cảm giác được dưới mông lúc này có cái gì đó cứng cứng đang đâm vào mình. Cô gái chưa trải sự đời này có chút tò mò hỏi,

"Diệp Âm Trúc, cái quỷ quái gì đang đâm ta thế."

"Cái này…"

Diệp Âm Trúc cũng không biết trả lời nàng chuyện này như thế nào nữa. Hắn cũng biết tim mình đập còn nhanh hơn so với trống ngực của đối phương mà vừa rồi đôi tay cảm giác được. Khuôn mặt tuấn tú cũng đã đỏ bừng.

Hắc Phượng Hoàng từ trên người Diệp Âm Trúc đứng dậy. Khi nàng quay đầu lại đã thấy vẻ mặt xấu hổ của Diệp Âm Trúc, lại nhìn vị trí vừa rồi mình ngồi thì nhất thời hiểu được gương mặt yêu kiều trong nháy mắt đỏ bừng lên.

"Ngươi, ngươi là đồ hỗn đản."

Hắc Phượng Hoàng giận dữ cắn răng nghiến lợi, nhưng không biết vì cái gì, Diệp Âm Trúc lại không nghe được chút hận ý nào trong tiếng nói của nàng. Bộ dáng nàng chửi mình hỗn đản ngược lại rất giống ngữ khí của Ny Na nãi nãi khi nhắc tới Tần gia gia.

"Xin lỗi, ta không cố ý."

Diệp Âm Trúc vừa xin lỗi vừa đứng lên. Hai người lúc này không giống như đối thủ trên chiến trường sanh tử, ngược lại giống như là một đôi tình lữ đang mắng yêu nhau.

"Xin lỗi là được sao? Ngươi vừa rồi vì sao không tránh?"

Hắc Phượng Hoàng căm tức Diệp Âm Trúc, bất luận nàng cố gắng bình tâm lại như thế nào, thủy chung đều không thể làm được.

Diệp Âm Trúc nói

"Bởi vì ta cảm giác rằng ngươi sẽ không giết ta. Mặc dù ta cũng không biết vì cái gì mà mình có loại cảm giác này, nhưng ta luôn luôn tin tưởng vào phán đoán của mình. Hắc Phượng Hoàng. Ta có thể khẳng định ngươi có quen biết ta mặc dù ta trước kia hình như chưa gặp qua ngươi, nhưng loại cảm giác này lại phi thường mãnh liệt. Nói cho ta biết, ngươi đến tột cùng là ai?"

Hắc Phượng Hoàng sửng sốt một chút, vốn ánh mắt phẫn nộ nhất thời trở nên có chút phức tạp, thân hình chợt lóe, đến chỗ trủy thủ rơi xa xa thu hồi lại. Nàng tựa hồ không hy vọng Diệp Âm Trúc thấy vũ khí của mình. Trong lúc thu hồi chủy thủy cố ý dùng thân thể che tầm mắt Diệp Âm Trúc.

"Ngươi không nên tự mình đa tình. Ai nói ta sẽ không giết ngươi, ta chỉ là không muốn giết một người không chút phản kháng."

Quay lưng về phía Diệp Âm Trúc, thanh âm của Hắc Phượng Hoàng một lần nữa trở nên lạnh như băng,

"Đừng quên. Ngươi đại biểu cho Mễ Lan, còn ta là công chúa Lam Địch Á Tư đế quốc. Ngươi là chủ tướng của Mễ Lan. Chỉ cần có thể giết chết một ngoại tịch ngân long như ngươi, Lam Địch Á Tư chúng ta chắc chắn sẽ dành được thắng lợi cuối cùng. Bây giờ ngươi rời khỏi trường chiến đấu này vẫn còn kịp. Nếu không đừng trách ta thủ hạ vô tình. Vừa rồi ngươi cũng đã thấy, cầm ma pháp của ngươi đối với ta không có hiệu quả. Ta không có khả năng cho ngươi cơ hội diễn tấu cầm khúc. Ngươi đi đi, rời khỏi trận đấu này, chuyện này là chuyện của hay quốc gia chúng ta, vốn là cùng ngoại nhân như ngươi không có quan hệ gì."

Nhìn bóng lưng Hắc Phượng Hoàng thon thả, đột nhiên, hình bóng mơ hồ trong đầu Diệp Âm Trúc trở nên rõ ràng. Cái bóng mặc áo màu đen trước mắt dần hiện ra rõ ràng. Rất giống. Âm Trúc rốt cục đã nhớ ra vì sao có cảm giác quen thuộc như vậy với Hắc Phượng Hoàng. Bóng lưng của nàng, cùng với bóng lưng người đang tắm mà mình đã thấy trong phòng tắm của kí túc xá thần âm hệ của Mễ Lan ma võ học viện cực kỳ giống nhau. Mặc dù hiện thời Hắc Phượng Hoàng mặc quần áo. Nhưng Diệp Âm Trúc tin tưởng rằng mình

tuyệt đối không nhìn lầm. Ngoại trừ đầu tóc nhan sắc bất đồng, bóng lưng này cơ hồ cùng Tô Lạp trong phòng tắm lúc trước không hề khác biệt.

"Tô Lạp."

Trong lòng nghĩ đến, Diệp Âm Trúc tức thì hô to một tiếng.

Thân thể mềm mại của Hắc Phượng Hoàng trong nháy mắt rung mạnh, Diệp Âm Trúc nhìn không thấy đôi mắt nàng lúc này vô cùng kinh ngạc. Nàng đương nhiên không biết, bóng lưng của mình đã bán đứng chính mình.

"Ngươi, ngươi và Tô Lạp có quan hệ gì?"

Diệp Âm Trúc vội vàng hỏi, vừa nói, vừa bay nhanh đến bên cạnh Hắc Phượng Hoàng.

Sau khi nghe được Diệp Âm Trúc nói những lời này, vẻ mặt Hắc Phượng Hoàng giãn ra vài phần, mạnh mẽ quay người lại, sắc mặt nàng cũng đã khôi phục lại sự bình tĩnh

"Hừ, nguyên lai ngươi còn nhớ Tô Lạp. Nếu không phải hắn, ngươi đã sớm chết trong tay ta rồi."

Diệp Âm Trúc dừng chân lại, giật mình nhìn Hắc Phượng Hoàng,

"Ngươi thật sự quen Tô Lạp. Khó trách ta cảm giác ngươi quen thuộc như vậy. Bóng lưng các ngươi thực rất giống, hơn nữa động tác xuất thủ cũng rất giống. Chỉ là ngươi so với hắn mạnh hơn rất nhiều, tốc độ cũng nhanh hơn hắn. Hắc Phượng Hoàng, Tô Lạp là bằng hữu tốt nhất của ta, ngươi và hắn quan hệ thế nào?"

Hắc Phượng Hoàng hít một hơi dài, cố gắng bảo trì sắc mặt bình tĩnh, lạnh lùng nói

"Nói thật cho người biết, Tô Lạp là sư đệ của ta. Chúng ta cùng học một thầy. Lần này tham gia Thất quốc Thất long bài vị chiến , ta nhận được một phong thư của hắn. Hắn muốn nhờ ta có thể hạ thủ lưu tình với người trong lần bài vị chiến này, thả cho ngươi một con đường sống. Cho nên trong trận chiến trước ta mới không hạ sát thủ. Bây giờ nếu ngươi hiểu được quan hệ giữa ta và hắn rồi, lập tức rời khỏi chiến trường. Lần này ta không giết ngươi, nhưng không có nghĩa là lần sau sẽ không giết ngươi. Sự nhẫn nại của ta cũng có hạn thôi. Bất luận thế nào, ích lợi quốc gia là trên hết."

Diệp Âm Trúc giật mình nói

"Nguyên lai ngươi là sư tỷ Tô Lạp a! Khó trách, khó trách ta có cái cảm giác thân thiết này. Bây giờ nghĩ lại, ngươi và Tô Lạp có rất nhiều điểm giống nhau. Động tác a, ngữ khí a, còn có vũ kĩ a. Nếu ngươi là sư tỷ Tô Lạp, ta cũng gọi ngươi là sư tỷ."

Hắc Phượng Hoàng ngơ ngác nhìn Diệp Âm Trúc

"Uy, ngươi có nghe những lời ta vừa nói qua hay không? Nhanh chóng li khai chiến trường. Ngươi cũng không phải là người của Mễ Lan đế quốc, cần gì phải tham dự trường giết chóc này. Ta vì Tô Lạp đã hạ thủ lưu tình với ngươi rồi, nhưng loại tình huống này sẽ không có khả năng xuất hiện lần thứ hai."

Diệp Âm Trúc có chút bất đắc dĩ nói

"Sư tỷ, xin lỗi. Ngươi có nỗi khổ của ngươi, ta cũng có chỗ bất đắc dĩ của ta. Không sai, ta không phải người Mễ Lan đế quốc. Nhưng năm trăm tử thần ta mang theo lần này đều là đồng bọn của ta. Ta tuyệt không thể nhìn bọn họ chết trong trận chém giết này. Cho nên, ta phải dẫn dắt bọn họ sống sót trở về. Ta biết bởi vì quan hệ với Tô Lạp làm ngươi rất khó xử. Bất quá, không việc gì. Từ giờ trở đi, ngươi không cần tiếp tục hạ thủ lưu tình với ta nữa. Nếu ngươi rơi vào tay ta, ta cũng nhất định sẽ tha cho ngươi một mạng."

"Ngươi..., ngươi là đồ đầu gỗ ngoan cố."

Cơn giận của Hắc Phượng Hoàng lại bị Diệp Âm Trúc khơi dậy.

Diệp Âm Trúc bất đắc dĩ nói

"Xin lỗi, sư tỷ. Nếu ngươi bây giờ còn muốn động thủ, vậy bắt đầu đi."

oW M¦B- ?„M pW +˜M i?”M HmB p T?Q b m p¨B #QÈ+- +?,K +?9 M?bM >„+ S?QÊ

>„+ S?QÊM; >Q¨M; H¢M? HMM; M?bM .B T•K h`9+X hbM? i? ;BˆM; +Q FûQ /¨B i
+?ûM i`¨X æ°i M?B M- M¨M; T?¦M; M;QÌB H M- M?QM; +kM; F?¬M; T?ªB T?¦M; p
i? K K K¢B # v HQÊM ;B[F?¬M; i`mM;- i`QM; +?ÈT K„i ç½ ?¦ i?¨M? K°i H¨M F?
h? M?•K +O M¨M; iW t t i`mv M ç M,

ó.B T•K h`9+- M;QÆB M?È F„ +?Q i - H–M b m i€B FB M H¨ H9+ M;QÆB p¨ i [m
F?¬M; Km®M +? i i?b bÈK K M; i?2Q M;QÌB +O M;QÆB `ÌB F?ÄB +?B M i`QÌM;X
#¢BX L;QÆB iU HQ +?Q KbM? çBXô

æQ K„i M?bM >„+ S?QÊM; >Q¨M; Î MÆB t t - .B T•K h`9+ H¢B +ªK ;B€+ i`QM; H
>„M bªM; F?Q€B çQÆM; M?B M F?¬M; T?ªB #ÎB pb KbM? +?B K çQÊ+ iB M M;?B
i¢K i?ÌB F?¬M; +–M ç°M; i?O- K¨ H¨ #ÎB pb `®i +K+ ç½ M;?o i?¬M; bm®i i?„+ K„+ i
H¨ bQ i, h¬ G¢T 5 "'i [m€- ?„M H¢B ç½ [m M- +?Q /M H¨ bQ i, ç - #¦M; HQM; H¨K b

>ÆB M¦M; +O b K¢+ K°i H–M M[#®+ H MX J v H¨ i?–M M;mv M K T?€T #¨Q ç2K
?ÆB M¦M; i`QM; F?¬M; F?Q F?¬M; M;WM; +?mv M ?¦ X L?bM b K¢+ K M? K¬M;-
p°B p¨M;X h`QÈ+ F?B ibM? ?bM? #B M ç´B #'i M;Ì ?„M ç½ +MM; K¼B M;QÌB tm'i
H¨ ibM? ?bM? M?Q #•v ;BÌ ?„M +kM; +¦ #B M T?€T [m v i`Î p X æB K M¨v- ?„M iB
>Q¨M; +kM; H¨ F?¬M; i? H¨K çQÊ+X

hBM? i?–M HU+ i”T i`mM; i¢B HBM? ?²M tY- +˜M i?”M ibK iÁB F?Q iS+ HBM? ?²M
?QÈM; K¨ KbM? +–M T?ªB çBX h?•M ?bM? i`B M F? B- çB K M? i` M K†i +€i- H Q
?QÈM; FB X "ÎB pb +¦ +€i H9M- H–M M¨v ?„M +˜M i?”M ?ÆM `'i M?B m- K¶B K°i
çB K M? i` M K†i +€i imv i F?¬M; M;WM; H¢BX *¦ ",M; *U+ J oB M HBM? ?²M ?
iBM? i?–M HB M H¢+- ?„M H¨K b Q K¨ F?¬M; i? ibK çQÊ+ ç²M; #¼M +O KbM?X

EBM? M;?B K p i B M¢M i`QM; ` K¢+ `®i +m°+ +kM; i`¬B [m X hW F?B i B M¢M #,
p¨ >„+ S?QÊM; >Q¨M; i€+? ` - F€ i?”i +?d +?mM; [m M? K°i ;BÌX L?QM; i?ÌB ;B M ?
çQÆM; pÈB K°i H–M iQM? K¢M; çQÊ+ +ª b K¢+ i? M? i˜vX

s t - .B T•K h`9+ `®i +K+ i?'v çQÊ+ M;QÌB +O KbM?X h?•M i? iQ HÈM +O ",M
`¨M; `²B- .B T•K h`9+ H”T iS+ ;B i®+- `®i +K+ p iÈB MÆB ç²M; #¼M ç M; iK i”TX

E?¬M; çÊB ?„M çSM; p[M;- K°i i?•M i? K K K¢B ç½ p°B M?ªv p¨Q i`QM; HÁM;-

ó•K h`9+- M;QÆB /¼ i bÊ +? i K'iXô

h? M?•K >ªB .QÆM; F?ªM ç†+- ? B i v ;„i ; Q ¬K .B T•K h`9+- MQÈ+ K„i +?ªv `Á
M¨M; +¦ i'K K¢M; +?2 K†i M M M?[M; M;QÌB F?€+ F?¬M; M?bM i?'v #° /¢M; M¨M;
.mv G¢T p¨ .B T >²M; L?¢M #¼M ?¼ `'i i?Q+? i?9 iU ç–m çSM; K°i # MX

.B T•K h`9+ M? M?¨M; p¶ HQM; >ªB .QÆM;-

ó>ªB .QÆM;- çWM; M?Q p”v- i M¨v F?¬M; T?ªB pšM K¢M? F?Ä2 b Q\ô

>ªB .QÆM; /U p¨Q p B .B T•K h`9+- iB M; F?¦+ iW iW M?Ä /–M-

ó•K h`9+- +?¨M; F?¬M; çQÊ+ #Ä K†+ i X h¢B b Q F?B ç¦ +?¨M; F?¬M; iU #ªQ p Kb

.B T•K h`9+ KdK +QÌB

óh'i +ª +kM; ç½ [m `²BX h / /¨v i?`i +?„+- +?Q /M #` pÁB `²M; +m®M çB +kM; F?¬
G¢T ç¢B + - ibM? ?bM? +€+ ?mvM? ç i? M¨Q\ *¦ i´M i?'i ;b F?¬M;\ô

Rk3X *?QÆM; Rk3, h?”T .B M J B S?K+ S?€ ",M; >MM;

@•K h`9+-M;QÆB H¨K b Q T?€i ?B M T?QM; #¢Q ;–M b„T ç M\J v H¨ M;QÆB F`T
+O +€+ ?mvM? ç -M m F?¬M; H–M M¨v i?b +?9M; i i?ªK `²BXG”T i`”M ?bM? i`A

M;QÌB çSM; b€i ;–M M? m-i?•M HB M i?•M-+ÁM +¦ +€+ K T?€T bQ v K ?° i¢B i`m
imv K¢M?-M?QM; +kM; F?¬M; i? K M; i'i +ª K¼B M;QÌB +?9M; i i?´B # v çBXX*
M? M?-K T?€T bQ Î ;B[F?¬M; i? +¦ çQÊ+ bU #ªQ ?° ?Q¨M iQ¨M-+¦ #ªv M;QÌB #`
çB `²BX

@*€B ;b \ "` +m®M çB K'i #ªv M;QÌB\

h`QM; K„i .B T •K h`9+ [m M; K M; +?Êi H¦2-[mv M ç–m M„K +?†i-+ªK M?"M çQÊ+
+O ?„M->ªB .QÆM; M;˜M; ç–m H M-M? M?¨M; M„K H'v #¨M i v ?„M-i?–K M OBX

æ®B pÈB .B T •K h`9+ K¨ M¦B-hY h?–M M;k #€+? +MM; ?„M p¨Q bBM? ` iY-i¢B *U
p¢M [m•M i?9 M?•M iK ?¼T #ªv p¨Q #ªv ` ç m F?¬M; +¦ i¢Q i?¨M? i´M i?'i ;bXL?Q
i`¨M; T?QM; #¢Q ç½ K'i çB #ªv M;QÌBX>„M b Q +¦ i? F?¬M; T?˜M M° ç•v\S?˜M ?"M
G K iS+ i?ÌB i,M; i? K p¨B T?–MX

•Q GÊB .mv G¢T K„i i?'v b„+ K†i .B T •K h`9+ F?¬M; ´M-p°B p¨M; iB T iK+ M¦B,

@u M i•K çBXXJ†+ /M #¼M ?¼ ç½ i?Q€i Hv +?B M i`QÌM;-M?QM; i çQ€M H¨ #¼M
?¼ #` ;B¦ +m®M ç M-i iU i€+ +?O i`QÆM; ç #¼M ?¼ ?¬ HÈM S?€T G K i?®B Hv +
b m H9+ #` ;B¦ +m®M ç M +ÁM +¦ ç–v çO i?ÌB ;B M ç T?ªM SM;X*?d H¨ i`QM; T?€
çB #ªv HU+ HQÊM; K T?€T bQX

L;?2 •Q GÊB .mv G¢T M¦B M?Q p"v-.B T •K h`9+ iS+ i?ÌB i?Î ` K°i ?ÆB,

@æ¢B + -M;QÆB M?Q H¨K M?Q p"v F?¬M; T?ªB H¨ iU i€+ +?O i`QÆM;Xæ•v H¨ b
F?¬M; i®i-bmv iQM? +kM; F?¬M; çQÊ+ +?m ç€QX

L¦B ç M ç•vXh?¬B ç°M; ç'm F?Q-?„M +kM; T?€i •K i`mv M ç M `ä `¨M; ç M i B iWM

@J¼B M;QÌB M;?2 +?Q `ä-iW ;BÌ i`Î çB-b M? i²M b) i`Î i?¨M? ç M?'i T?€T H M?
+?'T ?¨M?XJ°i F?B K'i çB +?B M ç'm HU+-?Q†+ H¨ i`QM; ibM? i`¢M; F?¬M; +€+?
t2K pB + #ªQ p bBM? K M? H¨ HU +?¼M ç–m iB MXh F?¬M; T?ªB /¢v +€+ M;Q
[mv i F?¬M; ?v bBM? K°i +€+? p¬ p`-#ªQ i²M bBM? K¢M; HU+ HQÊM; KÈB H¨ çB m
#m°+-i K M? H M? +€+ M;QÆB T?ªB i?®i ` k +?[ óS?€T G Kô i?Q€i Hv +?B M i`
çÊB b m-ç m M;?2 KBM? #¢+? `²B +?S\

@æ½ M;?2 `äX

L,K i`,K hY h?–M +?B M bo Î çB K M¨v H¨ i®i M?'i-#'i Hm"M i?ÌB çB K M¨Q-ç m +k
K M? H M? iW i` M çQ tm®M;Xa m F?B h•v æ S?m K M; ?¼ +?mv M ;B Q +?Q .B
.B T •K h`9+ iU M?B M +?QM? H¨ T?€T H M? i®B + Q i`QM; HÁM; #¼M ?¼X

•M? K„i çB K ioM? H'T H€M?-.B T •K h`9+ i`QM; K„i iQ€i ` K°i iB M?m ?Á X

@J¼B M;QÌB M;?o M;ÆB i¢B +?¶ çBXh?ÌB ;B M +?mv M ç´B ?Q¨M +ªM? H–M iÈB +

*?B M i`¨M; d MQÈ+ d HQM; i?¨M? i` M? p` H–M M¨v +,M #ªM F?¬M; +¦ M?B m i?Ì
j ;BÌ ç²M; ?² i?b Hm•M T?B M ?Q€M ç´B ?Q¨M +ªM? K°i H–M F?B M H–M ç–m iB M
h?¨M? ç®B K†i i B M¢M iU M?B M H¢B K M; ç M bU mv ?B T-H¢B i? K p¨Q i?ÌB ;B
i`¨M; i` M? p` M¨v i`Î M M M;mv +Æ iS # X*?Q /M H¨ J G M p¨ G M æ`+? • hQ k ç¢B
T?¦ +kM; +U+ Fb F?¦ F?,MX

@•Q GÊB .mv G¢T ç¢B + XhbM? ?m®M; M;QÌB +O G K æ`+? • hQ i´M i?'i M?Q i?
;B¼M; ?ÄBX

a„+ K†i F?¦ +QB +O •Q GÊB .mv G¢T H9+ M¨v KÈB ;B½M ` K°i +?9i-+QÌB ?„+ ?„+

@"¼M +?9M; bQ pÈB +?9M; i i?ªK ?ÆM M?B m-tmM; ç°i K†i T?Q i`QÈ+ M?'i #
*¬M; *?9 FB +MM; pÈB K°i HoM? ç°B F?€+ M[# M i`QM;-kk +?B M bo i?m°+ H
#` GQM; Zmv M S?QM; +m®M çB `²BX"'i [m€ i`¼M; i` M; ;B€T +?B M bo +O #¼M
i`"M ?bM? i®i H„K-K†+ /M b m ç¦ #` i?´B F?¬M; #B i# v ç M +?¶ M¨QXL?QM; i +¦
+O #¼M +?9M; pšM ;B[çQÊ+ ?Q¨M +?dM? M?Q i`QÈ+-p¨ +?B M bo +O +?9M; i ;

[m€ HÈM-i?ªK M?'i H¨ K°i b® K T?€T bQ +O +?9M;-K°i F?B +?B M bo tmM; T?QM
p -+kM; ç m #` S?QM; Zmv M +m®M çB `²B-F?¬M; #B i ``M; i`QM; b® #¼M ?¼ +¦ #
ç i?®iH M ? B +?[S?€T G KX"'i[m€i iBM ``M;-b®•K J > K T?€T bQ M¨v 2 ``M;
+¦ i? iB T iK+ tm'i ?B M Îi` M +?B M i`¨M; +m°+ +?B M d MQÈ+ d GQM; h?¨M? i`
FB -+kM; i¢B i?ÌB çB K S?QM; Zmv M pW tm'i ?B M F?¬M; i?'v #¦M; /€M; ç•m M[
M¦B iQ¨M /B M +?B K ;B[i? i?QÊM; T?QM;-H–M iÈB +?d +–M ;†T çQÊ+ #¼M +?9M
ç` T?QÆM; [m€ €+ HB i-i?b #¼M +?9M; +? i +?„+ `²BX

JdK +QÌB-i`QM; K„i .B T•K h`9+ iQ€i ` K°i iB M?m ?Á -? B i v ¬K i`QÈ+ M;U+-€M
+¦ +?9i i¨ €+X

@>v p¼M; +¦ i? ;†T çQÊ+ #¼M +?9M; bÈK K°i +?9i-ç€M? i M çQÊ+ G M æ`+? • h
M?Q ç½ ç¢i çQÊ+ i?„M; HÊB +m®B +MM;X" "¨M; pQÆM; [m®+ F?¬M; çO ;•v bU m

>ÆM MY ;BÌ ç²M; ?² b m-[m M; K M; m®M F?9+ H¢B H–M M[tm'i?B M-F?¬M; F?
#B M ç´B-i'i +ª K¼B i?S ç m tm'i?B M #B M ?¦ F`+? HB iXhbM? ?m®M; # M i`QM
M¨v H¢B K°i H–M M[+?mv M ?Q€MX

aU m®M +QM; iW iW #B M K'i-i`QÈ+ K„i /–M /–M i`Î M M `ä `¨M; H M-çQÆM; H9+ >
`ä K¼B i?S-b„+ K†i iS+ i?b i`Î M M F?¦ +QBX Í i`QM; b K¢+-M?QM; M¨M; F?¬M;
h`9+-+S M?Q p"v ç M F?B ?Q¨M +ªM? +?mv M ?Q€M +kM; F?¬M; i? ibK çQÊ+ T?
M¨v-?Q¨M +ªM? +m®B +MM; #B M ?¦ -+?B M bo +O G K æ`+? • hQ +kM; ç m tm'i ?
H9+ M¨v-i•K ibM? +O >„+ S?QÊM; >Q¨M; +U+ Fb F?¬M; ´M ç`M?X

L;mv M #´M +?B M ç°B +¦ ?ÆM 9yy M;QÌB-M?QM; H9+ M¨v H¢B K'i çB ;–M Ryy M
F?B M >„+ S?QÊM; >Q¨M; T?˜M M° M?'i H¨-i'i +ª K T?€T bQ ç m F?¬M; i?'v ç•m-+
+?B M bo FB p¨ ky i?¨M? pB M >„+ "€+? >ÊT iMv iMM; i?2Q KbM? K¨ ç MXL?QM
/¢M; +O K¶B M;QÌB ç m +U+ Fb M? +? M?€+-+¦ K°i b® +?B M bo i?"K +?Q Kk ;B€
i?'v ç•mX*?d +¦ k +Ym +'T >„+ GQM; p¨ i?•M + + +O M¨M; F # M G K æ`+? • hQ
+ÁM ;B[çQÊ+ ?bM? i?€B ?Q¨M ?ªQX

@a Q H¢B i`Î M M M?Q p"v\*ÁM K T?€T bQ ç•m\æ m çB ç•m `²B\

>„+ S?QÊM; >Q¨M; H¢M? HMM; M?bM p¨Q M?[M; M;QÌB F # MX

h€i J . ?W H¢M? K°i iB M;X

@*ÁM F?¬M; T?ªB H¨ /Q M;QÆB +?d ?mv #'i HU+Xh?"i bU F?¬M; #B i T?K pQÆM
M;QÆB-K°i M[M?•M ?mv i K¢+? #'i i?m–M +?€M? M?Q p"v ç M +?d ?mv +m°+ +?
ç -M;QÆB T?ªB ?Q¨M iQ¨M +?`m i`€+? M?B KX

>„+ S?QÊM; >Q¨M; H¢M? HMM; HB + K„i h€i J . K°i +€B-+ªK ;B€+ çQÊ+ `ä ``¨M;
iW i` M i?•M >„+ S?QÊM; >Q¨M; i`mv M ` -M?QM; b€i F?Q FB F?¬M; T?ªB H¨ /¼
M¨Q +kM; ç m +¦ F?ª M,M; #¢Q T?€iX

@"Ä çB-#Ä çBX>„+ S?QÊM; >Q¨M;-K T?€T bQ i´M i?'i +?9M; i +kM; F?¬M; +¦ #B
B æ`+? ç m +?d +¦ i? iU KbM? i`K H¢B K¨ i?¬BX>v p¼M; #¼M K T?€T bQ G K æ
KBM? K°i +?9i-Îi`QM; T?QM; #¢Q +ÁM +¦ +Æ ?°B i?Q€i HB +?B M i`QÌM;X> v H¨
+€+? ;BªB [mv i M? M? ibM? ?m®M; i`QÈ+ K„i çBX

L¦B +?mv M +?QM? H¨ Jšm >„+ GQM; Zm€M? hQXL¨M; p¨ B æ`+? ç m H¨ >„+ GQ
M?[M; ç¢B #B m tm'i b„+ M?'i-bQ pÈB >„+ GQM; .¢ hBM? >O H9+ i`QÈ+ .B T•K
K¢M? ?ÆM p¨B T?–MX

>„+ S?QÊM; >Q¨M; +kM; #B i #•v ;BÌ F?¬M; T?ªB H¨ i?ÌB çB K M°B #° H°M t°M-b
H¢B-F?¬M; F?Q tmM; [m M? ç M; +¨M; H9+ +¨M; i`Î M M M¦M; #S+-M m H9+ M¨v .B
ç`M? b) T?€i?B M-G K æ`+? • hQ +?B M ç°B H9+ M¨v i?•M Îi`QM; ?Q¨M +ªM? +?
;†T T?ªB-M9B HY T?mM i`¨QX

@hQ¨M #° HmB H¢B- B æ`+?-Zm€M? hQ-T?B M iQ€B +€+ M;QÆB H¨K ? i F?ª M,M

>„+ S?QÊM; >Q¨M; H–M ç–m iB M T?€i ` K M? H M?-ç M M?bM +kM; F?¬M; M?bM
T?QM; ?QÈM; T?Q /QÈB M9B K¨ çBX>„+ S?QÊM; >Q¨M; # M M¨v #¼M ?¼ ç®B /
i`¨Q-+ÁM # M FB -.B T•K h`9+ #¼M ?¼ ç½ ç M ç®B K†i pÈB K°i ?Q¨M +ªM? +ÁM

aU M¦M; #S+ p¨ F?¬ F?®+ +O b K¢+ iMv p¨Q ?Q¨M +ªM? +?mv M ?Q€M K¨ #B M
#¼M ?¼ ç®B K†i H¨ ?¨M H¢M?-+€B H¢M? +U+ ç°-K¼B i?S tmM; [m M? ?Q¨M iQ¨
F?¬M; +ÁM +¦ i? K ;B¦ imv iXGQ¢B imv i HÈM M?Q H¬M; M;¶M; i`QM; +m²M; T?Q
M;¼M ç Q +„i p¨Q +ªK [m M +O +€+ +?B M bo p¨ K T?€T bQX

",M; M;mv M-.B T•K h`9+ #¼M ?¼ H–M M¨v H•K p¨Q H¨ #,M; M;mv M ?Q¨M +ªM?X

h?ÌB çB K H9+ +ªK i?K çQÊ+ bU H¢M? ;B€ p¨ +m²M; T?QM; tmM; [m M?-i`QM; J G
F?B m K½M? HB i p M; H M-+?QM? H¨ æ¢B-HQ¢B ?Q¨M +ªM? +U+ ?¨M i`QÈ+ K„
*U+ J oB M K¨ M¦B çÆM ;BªM H¨ F?¬M; +ÁM ;b i®i ?ÆM-+MM; pÈB ç° H¢M? i`QM
+ÁM H¨ ç¢B pm FB M iB m pmXUw H¨ K†i i`ÌB bQ pÈB çQK ç¦K-?2 ?2 @rBM/VX
imv i i?´B p¨Q i` M KbM? ",M; *U+ J oB M +,M #ªM F?¬M; +¦ MY T?–M ªM? ?QÎM
ç†+ #,M; M;mv M i® p¨ T?QM; M;mv M i® ç m H¨ M?[M; i?S ",M; *U+ J oB M i?Q+?
i¢B b K¢+ p¨ H9+ ç®B K†i pÈB ç¢B ?ªB H9+ M¨v #„i ç–m M? M? +?¦M; F?¬B T?K+

.B T•K h`9+ iU M?B M +kM; T?€i ?B M bU ?QM; T?'M +O æ¢B-?„M çQÆM; M?B
çB bU ;B9T çÐ +O Gv a€i-i`W #ªM i?•M ?„M ` H9+ M¨v i`QM; ç°B M;k æ¢B +¦ i
K¢M? M?'i-i`QM; K°i b® T?QÆM; /B M #ªM i?•M KbM? +kM; F?¬M; +€+? M¨Q +M
?„M çQÊ+ F?¬B T?K+ çQÆM; M?B M H¨ +?mv M ç€M; KWM;X

L?QM; i`W æ¢B ` -M?[M; M;QÌB F?€+ +¦ i? F?¬M; / /¨M; pQÊi [m M?Q p”vXh`
M„M; +?B m M¦M; #ÄM; ;BÌ M? M? +?¦M; K'i çB bU 'K €T-M?€v K„i +¬M; T?m ç½ #
#,M; ?¨M H½M?X*€+ K T?€T bQ ç½ `mM +–K +”T-+?Q /M +¦ +?B M bo #ªQ p -i?ÌB i
F?¬M; T?ªB H¨ ibM? ?m®M; K¨ i?•M i? #¼M ?¼ +¦ F?ª M,M; +?B i`bX

.B T•K h`9+ M„K i v >ªB .QÆM;-ç2K i`9+ ç'm F?Q i`mv M p¨Q i`QM; i?•M M¨M;-;
M?B i-ç²M; i?ÌB M?bM ` t #®M T?Q -?v p¼M; +¦ i? ibK çQÊ+ K°i M;¼M M9B ç`
K°i ç²B M9B M?Ä +kM; i®i-M?Q p”v +?d +–M i¢Q i?¨M? K°i +€B ? M; ç°M;-i?b iU M
imv iX

h`½B [m p¨B H–M +?mv M ?Q€M ?Q¨M +ªM?-.B T•K h`9+ ç½ iW iW ?B m ` -Î i`QM
M?[M; [m®+ ;B F?€+ +?B M ç'm F?¬M; T?ªB H¨ çB m [m M i`¼M; M?'i-[m M i`¼M
i`QM; ?Q¨M +ªM? i B M¢M iU M?B M +® ;„M; b®M; b¦i H¨ i®i ?ÆM ? iX

*?d +–M # M KbM? +¦ i? i? K F?ª M,M; bBM? i²M-i B M¢M iU M?B M ç²M; i?ÌB +
i? K +?B M +O M?[M; [m®+ ;B F?€+-b m F?B K°i # M ;BªK K°i # M i,M;-i`QM; K
;B M +¨M; H•m-+Æ ?°B ;B¨M? çQÊ+ i?„M; HÊB b m +MM; +kM; b) +¨M; HÈM-ç¦ +k
G K i?'i i?€T i?€T +?O +?Q `^M; i`QM; k M;¨v ç–m b) F?¬M; +¦ [m€ M?B m M;QÌB
H¨ #¼M ?¼ F?¬M; M;?o iÈB-i?U+ HU+ +O +?B M bo d MQÈ+ K†+ /M F?¬M; i–K i?C
+O ç¢B iU M?B M +ÁM H¨ FûK [m€ t Xa® +?B M bo +QÌM; ç¢B M¨v F?ª M,M; i?Q+
t KÈB çOX

.šm b Q-ç¢B ç b® M;QÌB i`QM; +?B M bo p¨ K T?€T bQ +O d MQÈ+ +kM; ç m H¨
i?¨M? iUm M?Q M;¨v ?¬K M v-Qi M?B m +kM; ç½ i?”ibU i`ªB [m +€+ HQ¢B +¼ b€

s2K tûi +ª MY M;¨v .B T•K h`9+ +kM; F?¬M; ibK i?'v #'i Fb K°i ç` ?bM? M¨Q M´B
H¨ K°i KªM; #,M; M;mv M #^M; T?ŠM;-M¦B +€+? F?€+-#¼M ?¼ +,M #ªM F?¬M; +¦

@•K h`9+ H¨K b Q ç•v*?9M; i H–M M¨v F?¬M; #B i b) ;†T T?ªB [m®+ ;B M¨Q ç•v
+¢M? .B T•K h`9+ M¦BX

J†+ /M ç'm F?Q +ÁM +¦ i? +?B i`b -M?QM; Î i`QM; ?Q¨M +ªM? ;B€ H¢M? M?Q p”v-
+?Q i? HU+ iB m ? Q `'i HÈMXX

.B T•K h`9+ M¦B,

@E?°M; +–M [mªM ç®B K†i pÈB [m®+ ;B M¨Q-+?9M; i i`QÈ+ iB M +–M #ªQ p çQ
+ªM?XÍ ç•v ç½ F?¬M; +¦ M9B-i?b +?9M; i Îi` M K†i ç'i i¢Q i?¨M? +€B ç°M;-H¨K M
i`€M? çQÊ+ ;B¦XJ T?€T bQ i?B i`B M ?Ä ? -K T?€T bQÎB 'KX æ¢B-ç°M; i?O-Î i
i K°i ç°M; ?mv i +¦ i? /mM; M¢T i'i +ª K¼B M;QÌBX

@o•M;-*–K æ ç¢B M?•MX

æ¢B H M iB M; ç€T SM;Xh`QM; HQ¢B ?Q¨M +ªM? M¨v-i?U+ HU+ +O ?„M F?¬M;
i`bM? ç° i®i M?'i-#QÈ+ HÈM M? M? `ÌB F?ÄB i`QÈ+ +?B M ç°B M;Q¨B KQÌB Kûi-
/°B-bQM; [mv M ç²M; i?ÌB ;BÆ H M-K M; #,M; H K b„+ [m M; K M; M†M; M ?QÈM

ó•K Kô K°i iB M; M´ p M;-K°i +€B ?® HÈM +¦ çQÌM; FQM? ?ÆM 8 Kûi iS+ i?b tm'i ?B
F K i?2Q i?2Q +€B ?® F?´M; H² ?B M ` +ÁM p M; H M K°i •K i? M? p¬ +MM; ç†+ #

ósb bô

"¼i MQÈ+ #„M imM; i¦2Xh?•M ?bM? Xæ¢B iS+ i?ÌB iB m i?'i F?¬M; i?'v ç•mX

J†i /QÈB HÈT #,M; F?¬M; M;Ì H¢B H¨ MQÈ+-+€B M¨v i?"i [m€ #B M i?€BX.B T •K
ç`M? iB M p T?Q i`QÈ+ +Sm Xæ¢B-M?QM; M?bM i?'v K°i ç¢B i?O ç–v H¬M; H€
KB M; ?® #,M;Xó_¨QXXQô K°i iB M;- Xæ¢B H¢B tm'i ?B M i`QÈ+ K†i KQ` M;QÌB-
K°i +QM ;¨ M?9M; MQÈ+X

hQ¨M i?•M #° H¬M; i`„M; ç m QÈi ç˜K-# M M;Q¨B +ÁM T?O K°i HÈT #,M; KÄM;-/Q
;B€ M¨v-K„i M?bM +ÁM Km®M ç¦M; #,M;X Xæ¢B i?•M KbM? F?) `mM-K°i i–M; #,M
` -i?2Q ç¦ #,M; H K b„+ [m M; K M; #¨M? i`QÈM;-#,M; i?Ov i` M M;QÌB ?„M Fb iQ
K'iX

@*–K ç ç¢B M?•M-T?Q /QÈB M¨v ç m H¨ MQÈ+-+ÁM Km®M iB T iK+ T?€ M[F?¬

@æ m H¨ MQÈ+ +ÁM T?€ +€B ;b M[?\ .B T •K h`9+ F?m¬M K†i #'i ç„+ /o M?bM
b„+ ç'm F?Q [m M; K M; ç½ iW i`QM; ;B[ ç°B M;k T?¦M; tm'i ` -ç²M; i?ÌB-+ÁM +¦ i
+–m +?¦B K„iX

a m M¨v iW *U+ "„+ >Q M; L;mv M i`Î p -i?U+ HU+ +?B M ç'm +O hY h?–M L;k "€+
çQÊ+ ç i?,M;-K†+ /M +MM; pÈB bU K Hmv M F?¬M; +¦ F?€+ M? m # Q M?B m-M?
H¨-.B T •K h`9+ H9+ ç–m +Æ ?² F?¬M; ? M;WM; M;?o ç¢M #²B M;mv M ioM? i•K
i?U+ HU+ t2K ` +¦ i€+ /KM; `'i HÈMXG9+ M¨v-hY h?–M L;k "€+? +?B M bo K†+ /M
G K F} bo +€B /¢M; #B M i?€B ç m H¨ i? M? +'T i`Î H M-M?QM; +kM; ç i?,M; ç M

>Ä [m M; H Q ç Q i`QM; ;B¦ imv i M?Q b„T pKi i„i-ç'm F?Q +?®M; H¢B ?¨M H½M? +
M¨v +?d H¨ pW KÈB #„i ç–m K¨ i?¬B-.B T •K h`9+ #B i `^M;-M m +S iB T /B M M?
iB M; ç²M; ?² i?b M m +?9M; M?•M F?¬M; #` ç¬M; +SM;-+kM; b) K'i çB ?ÆM M[+

@ Xæ¢BXL;QÆB +¦ i? /MM; #,M; iQÌM; i¢Q i?¨M? K°i +€B T?ÁM; ? v F?¬M;\ç2K
i`QM;X\

.B T •K h`9+ ç°i M?B M M;?o ç M #,M; ? K T?€T +O Xæ¢BX

Zmª M?B M Xæ¢B ;"i ;"i ç–m-ç€T,

@E?¬M; p'M ç X

hW i` M M;QÌB ?„M T?¦M; i?Q+? ` H K b„+ [m M; K M; /–M /–M +?mv M i?¨M? H
v HQÊM i`QM; F?¬M; i`mM; ;B®M; M?Q #` K°i +¶ bS+ K¢M? ç†+ i?M H¬B FûQ H
T?Q F # M i?•M M;QÌB Xæ¢B iK H¢BXJ°i i–M; p–M; b€M; #,M; H K b„+ F?¬M; M
` -iW /QÈB +?•M Xæ¢B #„i ç–m-K°i K†i iQÌM; #,M; M? M? +?¦M; ?bM? i?¨M?X

h?U+ HU+ +O +Ym +'T K i?9 M¦B +?Q +MM; i?b pšM H¨ +QÌM; ç¢B-+?d K°i i?Q
iQÌM; +U+ HÈM ç½ tm'i ?B M F # M M;QÌB Xæ¢B-MQÆM; i?2Q K T?€T HU+ F?¬
HÆ HYM; i` M F?¬M; i`mM; M;QM; iK H¢B-iQÌM; #,M; `'i M? M? +?¦M; #¨M? i`Q
?bM? ?ÆM K°i M[pÁM; +mM;-+€+ +?B M bo hY h?–M L;k "€+? +ªK M?"M çQÊ+ ?

`'i M?B mX.B T •K h`9+ +?d ?mv +?9M; M?•M iK i"T i¢B F # M iQÌM; #,M;-/QÈB b
Xæ¢B-#,M; iQÌM; /–M /–M F?ûT H¢B ?bM? i?¨M? K°i ®M; i`K + Q +?WM; b€m Kû
p¨ #,M; imv i tmM; [m M? ç½ F?¬M; i? i?´B p¨Q M;QÌB +O +?B M bo p¨ K T?€T b
+O Xæ¢B ç½ +¦ F i [mª-+?¦T çoM? +O #,M; i`K+ ?QÈM; i`mM; QÆM; F?ûT H¢B
M?Q p"v ç½ çQÊ+ ?bM? i?¨M? /QÈB bU M¶ HU+ +O ",M; *U+ J oB MXJ†+ /M M?bM
p¨Q H9+ M¨v ç®B pÈB +€+ +?B M bo hY h?–M L;k "€+? K¨ M¦B F?¬M; M;?B M;Ì ;b M
Ui†M; i? M i`QM; i`ÌB ;B¦ imv i-w bU ;B9T çÐ F?B M;mv +'TVX

hB M; ;¨Q i?ûi K½M? HB i +O ?¨M T?QM; i`Î M M /–M M?Ä H¢B-F?¬M; +¦ ;B¦ imv
HÈM +O +?9M; M?•M ?²B T?K+ /QÈB bU ;B9T çÐ +O +€+ K T?€T bQ-M?B i ç° i
H M-F?ªB ;B€T +kM; F?¬M; +ÁM #,M; H½M? M[X Xæ¢B i`M? F?¬M; HQm H¢B i`
K°i +€M? +Y M?Ä T?Q /QÈB T?ÁM; #,M;-iU KbM? i?O ?° # M M;Q¨BX>¨M T?QM;
i?Q+? ?ÊT pÈB ?„MX

.B T •K h`9+ i`QM; HÁM; i?–K +ªK i?'v K v K„M H9+ i`QÈ+ ç½ K M; Xæ¢B i?2QXJ
T?ÁM; M;U ?„M F?¬M; i? +MM; ?Q¨M; FBK #d K¬M; bQ b€M?XL?QM; i`QM; HQ¢
Xæ¢B F?¬M; i? M;?B M;Ì bQ pÈB ?Q¨M; FBK #d K¬M; +ÁM HÈM ?ÆM M?B mX

.B T •K h`9+ ç +?Q +?9M; M?•M i¢B T?ÁM; #,M; M;?o M;ÆB-F?¬M; M;WM; i`ªB [m
i?QÌM; tmv M +ÁM H¨ i?ÌB iB i +U+ çQ M ?Q¨M +ªM?XaU iB m ? Q ç®B pÈB K¶B M
;B M `B M; /¨M? ç M;?o M;ÆB M M +–M T?ªB i` M? i?O M„K #„i iWM; T?9i i?ÌB ;B
?„M K°i KbM? ` F?ÄB T?ÁM; #,M; +?mv M i?•M H M i` M ç–m p B +O Xæ¢B-HÊ
t•K i"T +O ;B¦ imv i i¢K i?ÌB b) F?¬M; +¦ p'M ç ;b-?B M ;BÌ çB m +–M i?B i T?ªB
K¨ #B i çQÊ+ ?Q¨M +ªM? H–M M¨v #B M ?¦ ç²M; i?ÌB +kM; b) tm'i ?B M [m®+ ;B

*?QM? i¢B H9+ M¨v-+m²M; T?QM; `Qi ;¨Q-.B T •K h`9+ +® ;„M; M?bM ` t -+~M i?"
[m M?X>„M ?B M ;BÌ F?¬M; ? HQ H„M; b) ;†T T?ªB +QÌM; [m®+XL?bM H¢B i?2Q
#¼M ?¼ pW ;†T [m G K æ`+? • hQ-H–M M¨v iQM? F?ª M,M; +¦ i? iQÆM; M;° H–M
i`QM; b® +€+ MQÈ+-i?Q+? ?ÊT M?'i pÈB ?Q¨M +ªM? +?B M ç'm i`QÈ+ K„i +?„+ +?
+MM; " GÊB pQÆM; [m®+ +¦ KBM? QÈ+ ? B h?Ov GQM; ç½ bÈK i`QM; ?Ä bÆM ?
;K+ `²BX*?Q M M M¦B-?B M ;BÌ #'i Hm"M H¨ [m®+ ;B M¨Q tm'i ?B M Î +?¶ M¨v-ç m
H'v ;B¦ imv i #,M; H½M?X.QÈB ibM? ?m®M; iB m ? Q ;B®M; M? m i?b M m M?Q i?
•K h`9+ +kM; +¦ HÁM; iBM ;B¨M? çQÊ+ i?„M; HÊBX

"'i [m€-``'i M? M? .B T •K h`9+ ç½ T?ªB i?'i p¼M;-#ÎB pb Î ç•v ?„M F?¬M; ? i?'v #'
tm'i ?B M-i` M #–m i`ÌB +KM; F?¬M; +¦ GQM; i°+ T?B ?¨M?Xh`QM; HÁM; F?¬M; F
i`QM; +€B ?Q¨M +ªM? M¨v +?d +¦ K°i T?QÆM; +O KbM? b Q\L;?o Fo H¢B-F?ª M,M
+¦XL¦B +?Q +MM;-d MQÈ+ d GQM; h?¨M? i` M? p` H¨ d T?QÆM; i? K +?B M-M m
i®M; +?B M bo +€+ MQÈ+ F?¬M; i?2Q [mv Hm"i K¨ M¦B-çÆM ç°+ K°i [m®+ ;B tm'i
+ªM? +kM; +¦ F?ª M,M;X

*?QM? H9+ .B T •K h`9+ i?–K +ªK i?'v K v K„M +¦ i? +¦ # ;BÌ ç²M; ?² i?ÌB ;B
M?B M-",M; *U+ J oB M Xæ¢B T?€i ` K°i iB M; ;–K i?` mvX

@ Xæ¢B-+?mv M ;b p"v\

@*–K æ ç¢B M?•M-+¦ ç`+? M?•M-H¨ ",M; >MM;XU:'mVX

.B T •K h`9+ i?m"M i?2Q T?QÆM; ?QÈM; +?d i v +O Xæ¢B M?bM H¢BXZmª M?B
t¦ -K°i ç€K i?•M ?bM? i?"i HÈM K¨m i`„M; M?Q imv i ?QÈM; T?Q #¼M ?¼ iB T +"M
+?9M; +kM; H¨ K¨m i`„M;-/QÈB /¢M; ?Q¨M +ªM? M¨v ``'i F?¦ T?•M #B i ` X

.B T •K h`9+ i`QM; HÁM; i?–K +QÌB F?´-M;mv M #´M +ÁM M;?o ;B¦ imv i H¨ K°i i`Q
/ ç®B T?¦ M?'i-F?¬M; M;Ì ``^M; F?¬M; ;†T çQÊ+ M;QÌB M?QM; H¢B ;†T T?ªB K i
i?9 +¦ i?m°+ iQM? #,M;-HK+ +'TXJ†+ /M F?¬M; +¦ i`Q im + Q +'T-M?QM; HQ¢B K
M;U ``'i K¢M?-#,M; i?m°+ iQM? p¨ +¬M; FQ+? p"i HQ +O #¼M +?9M; çO ç F?B M
K v-tm'i ?B M Î +?¶ M¨v +?d H¨ ?ÆM KQÌB +QM ",M; >MM;-#ªM i?•M KbM? K°i M;Q
`²BX

*?QM? H9+ .B T•K h`9+ i?'v K v K„M p b® HQÊM; ",M; >MM;-i`QM; ç–m ç°i M?B
;B€+ +¦ M;mv ?B K-b m F?B w i?S+ ?QÈM; T?QÆM; ?QÈM; +O +?SM; M?bM ` X:B
F?¬M; T?ªB +?d +¦ Î K°i T?QÆM;-K¨ H¨ iW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; i iK K¨ ç M-M
HQÊM; ",M; >MM; ç½ ;–M i`,K +QMX

J°i i`,K +QM #,M; ? HK+ +'T K i?9-ç¦ H¨ F?€B MB K ;b ç•v\s2K M?Q H¨ K°i M;¨M
+kM; p` i'i H¨ ç®B i?O +O +?9M;X.B T•K h`9+ i?Q€M; K°i +?9i /Q /U-i`QM; K„i ?'
HÁM; ç½ +¦ [mv i ç`M?-p¶ p¶ p¨Q ç–m Xæ¢B-M¦B,

@h i`QÈ+ iB M K M; M;QÆB i`mv M i®M; i`Î p X"¼M ;B ?Ä ç–M ç°M M¨v ç KbM?

Xæ¢B M;•v M;QÌB K°i H9+-iW H9+ ;B M?"T p i?2Q .B T•K h`9+ iÈB M v-i`W `
iU /Q M?'i ç`M?-+m°+ b®M; +O ?„M +ÁM H¨ `'i bªM; F?Q€BXG9+ Î *–K h?¨M?-i`W
K°i Qi ç€-i`M? F?¬M; +¦ [m€ M?B m +¬M; pB +X>„M t2K H¢B-hY F?B M +?Q ?„M
#°B T?K+ p¨ i?•M +"M M?'i +?QM? H¨ .B T•K h`9+X*–K F?9+ Ko /B m FB ?„M F?
M?È b•m b„+X>„M ?Q¨M iQ¨M +¦ i? +ªK M?"M çQÊ+ i`QM; +–K F?9+ FB i?U+ HU+
#°XG9+ M¨v ç•v +?QM? H¨ i?ÌB F?„+ #B m ?B M-H¨K b Q +¦ i? ç +?Q *–K æ ç¢B

@*–K æ ç¢B M?•M-+?Q i çQÊ+ ;B9T M;¨B çBX"¼M +?9M; b® HQÊM; K†+ /M F?¬M
+?9M; F?¬M; i? iB M ç MX

Xæ¢B ç'K ç'K p¨Q M;U+ KbM?-HÌB M¦B i`¨M ç–v iU iBMX

.B T•K h`9+ H„+ H„+ ç–m-iW #Ì p B `°M; `½B +O Xæ¢B T?¦M; M;QÌB H M-i?•M ?
T?ÁM; #,M;X

@L;QÆB K°i KbM? ç®B T?¦ F?¬M; çQÊ+ M?B m ",M; >MM; p"v ç•mXh ç M;QÆB
p çBX

oW M¦B-F?¬M; çÊB Xæ¢B M¦B iB T [mv i i•K-M;•M [m M; H¦2 b€M;-?„M ç2K Xæ
KbM?X

S?B "°+ GB M *?•m *–K ç½ M^K i` M ? B ç–m ;®B .B T•K h`9+-ç®B T?¦ b® ",M; >
L;k "€+? +?B M bo ç²M; i?ÌB tm'i ç°M; K¨ M¦B-çQÆM; M?B M +¦ i? ;BªB [mv i çQ
i€+ +?B M i¢B MÆB #,M; i?B M imv i ç` M¨v H¨ çB m .B T•K h`9+ F?¬M; ?v p¼M;

*?Q M M-?„M i?¨ `^M; iU KbM? iB m ? Q M?B m K°i +?9i-+kM; Km®M #ªQ iQ¨M +
L;k "€+?Xamv +?Q +MM;- +?•M +?QM? [mv i +?B M +ÁM t KÈB #„i ç–mX

@L;QM; i?–M M°B HB K-i•K p¬ M;Q¢B p"i-#'i Hm"M # M M;Q¨B tªv ` +?mv M ;b-ç
+€+ M;QÆBX>ªB .QÆM;-M;QÆB i`QM; T?ÁM; #,M; ç¢M i'mö"²B L;mv M hoM? h•K

h? M? •K +O .B T•K h`9+ i`U+ iB T i`mv M p¨Q i`QM; T?ÁM; #,M;X

L;?2 •K i? M? .B T•K h`9+ +¦ +?9i M;QM; i`¼M;->ªB .QÆM; H"T iS+ w i?S+ çQÊ+
+?mv M ;b-M?QM; ?B M ;BÌ i?•M ç M; M^K i`QM; pÁM; M;mv ?B K-M¨M; #B i `^M; K
H¨ M M M;?2 HÌB .B T•K h`9+ T?•M T?¦-#^M; F?¬M; F?¬M; M?[M; b) F?¬M; K M; ç
H¢B +ÁM i,M; i? K T?B M iQ€BX*?Q M M pW M;?2 .B T•K h`9+ +,M /†M-M¨M; +®
` +´ i` M? #„i ç–m /B M i'mö"²B L;mv M hoM? h•K E?9+öX

J€B T?ÁM; #,M;-.B T•K h`9+ M;?B K i` M; M;²B Î ç¦-K°i i?•M imv i #¢+? h?–M L
iU ?² F?B M +?Q ?„M ç½ ?Q¨M iQ¨M /mM; M?"T p¨Q i`QM; +€B ?Q¨M +ªM? M¨v-+
ç M; imM; # v i`QM; +€B i? ;BÈB K¨m i`„M; +O imv i M?Q +¨M; i? K M´B #"iX

",M; >MM; iB T +"M pÈB i®+ ç° F?¬M; M? M?-.B T•K h`9+ `ä `¨M; M?bM ` çQÊ+-
iU ?² +ÁM ;B i,M;-b® ",M; >MM; M¨v ;B®M; M?Q H¨ +¦ i´ +?S+ K°i i´ ?ÊT i¢Q i?¨M
iW F?ûT H¢B-?QÈM; p T?Q T?ÁM; #,M; K¨ ç MX

L m M?Q >ªB .QÆM; M?bM i?'v çQÊ+ .B T•K h`9+ ?B M ;BÌ ?ŠM H¨ b) `'i FBM?
` -i v ç†i H M +–K ?mv M +O .B T•K h`9+ F?¬M; M?[M; F?¬M; ;B®M; M?Q i`QÈ+

?bM?-i`€B H¢B +ÁM i? K p¨B T?–M tÆ t€+X

óPM; Q M; XPM; ô

.B T •K h`9+ ? B i v ç²M; i?ÌB T?€i ç°M; i` M #ªv bÊB ?mv M +–K-pW ;½v H M ?
+?m¶B M®B iB T iWM; +?m¶B •K i? M? óPM;XXô i? M? i?9vX

"€i +?d K€v ç°M; F?¬M; M;WM; ;B i,M; i®+ ç°-•K i? M? óPM;XXôi`–K i?'T FB +k
H9+ +¨M; K½M? HB iX

hWM; pÁM; iWM; pÁM; i`ÁM •K # K¨m p¨M; b"K ;B[ ;B¦imv iH M i`¨MX*?Q /M H¨
F?¬M; i? F?B M +–K •K FBM? F?OM; M¨v M;WM; H¢B K°i +?9iXhWM; pÁM; i`ÁM
i?•M i? .B T •K h`9+ H¨K i`mM; i•K-ç²M; i?ÌB ?QÈM; 9 T?QÆM; 3 ?QÈM; iªM ` XJ
i`QM; ç'i i`ÌB K M? K¬M; M?Q +¨M; i? K `ä `¨M;X

h`QM; T?ÁM; #,M;-+?QM? H9+ ç¢M i'mó"²B L;mv M hoM? h•K E?9+ô >ªB .QÆM; ç
#¢Q +?B •K iB i i'm /²M /"T i v H M tm®M; +ªK i?'v K°i +?9i `®B HQ¢M-€M? K„i tB
?QªM; HQ¢MX

ó õh?"T .B M J B S?K+ö-i? M¨Q H¢B H¨ õh?"T .B M J B S?K+öXô

G¨ K°i i`QM; M?[M; ?¼+ pB M Qm i9 M?'i +O h?–M •K > -M¨M; b Q H¢B F?¬M; M?
çSM; ç–m M¨v\

E?¬M; b B-.B T •K h`9+ H9+ M¨v ç M; /B M i'm +?QM? H¨ *–K h¬M; +Ym ç¢B / M?
h?–M E?9+-?B m [mª b€i HK+ ``i çB M +m²M;óh?"T .B M J B S?K+ôX

hY h?–M L;k "€+? +?B M bo i?Q€M; tm'i ?B M K°i +?9i / Q ç°M;X>ªB .QÆM; H"T
.B M J B S?K+ô/QÈB bU F?®M; +? +O .B T •K h`9+-ªM? ?QÎM; ç®B pÈB T?ÁM
M?'iXL¨M; H9+ M¨v KÈB ?B m `^M; i¢B b Q .B T •K h`9+ +–M KbM? ç¢M i'mó"²B L;
M¨v +¨M; [m M i`¼M; F?¬M; T?ªB H¨ #²B M;mv M-K¨ H¨ ioM? i•K ?5-ç +?Q +€+ +

*„M `,M; +?`m bU FQ+? i?Q+? +O ôh?"T .B M J B S?K+ ç®B pÈB iBM? i?–M #ªM i?
i'mXXG–M M¨v-M¨M; ç½ F?¬M; +ÁM M? M?¨M; M?Q i`QÈ+ ç¦X

©Q ªM? bQM; i?O .B T •K h`9+ T?¦M; F?Q€M; HQÈi i` M +´ +–K-b„+ K†i #,M; H½M

óPM; XQM; XQM; XXQM; XM; XXôh? M? •K +¨M; H9+ +¨M; M? M?-+?QM? H¨ çQ¢
S?K+ô-óGB i.Q M?ôX

*?¼M /MM;ó"€M S?'i Gm•Mô Fo tªQ-iW +?"K ç M M? M?-HB M iK+ F?¬M; M;WM;-I
ç²M; ?Q M; K M? K¬M; p¨ ?¨M; `¨Q /Q M? i`¢B i`QM; F?9+ /¢Q ç–m +O +?B M i` M
•K i? M? +¨M; H9+ +¨M; K¢M?-?¨M? ç°M; +?O v m i v T?ªB ç¢M i'm #m¬M; HÆB t
T?¬ /B M ` F?Q i? +O i`¨M; /B M +?B M i`QÌM;-FûQ i?2Q i•K ibM? F?˜M i`QÆ
?'T-T?ªM; T?'i M?Q iB M p¨Q K°i #S+ i`¨M; /B M +?B M i` M? i`€M; H X

a€i +Æ #,M; H½M? H'T H€M? i`QM; K„i .B T •K h`9+-iQ¨M HU+ i?B i`B M ?QÈM; #
i?Q+?-+–K •K iS+ i?ÌB i`Î M M +¨M; H9+ +¨M; K½M? HB iXa¦M; •K M;mv M #´M ç½
€M? b€M; €K ?Q¨M; b„+ `B M; #B iX

"¼M ",M; >MM; çB i`QÈ+ /QÈB bU # Q T?O +O +–K •K +Æ ?² +MM; H9+ ç m /WM
+QÌM; ç¢B M?QM; i`Q im ``'i i?'T #¼M +?9M; #„i ç–m #'i M `Qi ;¨QX

*–K •K #B M ç´B-•K i? M?óPM; M;ô+?Êi M;QM; ?ŠM-i`QM; ;B€ H¢M? M;¦M i`Ä i v
` i` M +–K ?mv M HU +?¼M K°i H€i-T?€i ` K°i•K i? M? M?Q tû HK Xh?•M i? #½
HQ¢B •K i? M? #'i +?Êi ç M M¨v `mM; ç°M; K°i ?²BXL? M? +?¦M; iB T i?2Q-i®+
M? M? ?ÆM-bQM; i?O #€i +?d +O .B T •K h`9+

FûQ i?2Q K°i +?m¶B ªQ ªM?-+–K F?9+ i`QÈ+ ç¦ +ÁM i`–K i?'T i`Î M M b¬B bK+ H M
T?€Tóh`QÌM; Gm•Mô-ó*•m Gm•Mô-óS?'i Gm•Mô-F?B M +–K F?9+ iW ;B B çQ¢M i
;B B ç¼ M i?S ? B ósmv æªôX

h`QM; ;B B çB m bK+ b¬B pšM F?¬M; K'i bU i`–K ´M-FB M ç`M? K¨ mv M;?B K-T
[m•M ç M; iW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; iW t ç M ;–M-?¨Q ?¨Q i`€M; i`€M; ?QÈM; '
iÈBX

L?[M; •K i? M? ;–K ;W +O ",M; >MM; F?¬M; M;WM; p M; H M-i•K ibM? #'i M M? M
ç¦ +¨M; H9+ +¨M; i`Î M M /[/°B-ç²M; i?ÌB #¼M +?9M; +kM; M;WM; H¢B pB + # Q
i?"K +?Q ç½ /UM; çSM; i?•M M;QÌB-?mM; €+ M?bM p ?QÈM; p` i`Q .B T •K h`9+X

*?QM? i¢B H9+ M¨v-+–K F?9+ H¢B #B M ç´B-M;mv M #´M F?Q iS+ /¨B K¨ i`–K ´M
iQ¨M Hm"i-ç°i M?B M i`Î M M M?m ?Á K¨ HBM? ?Q¢i-i v i`€B +U+ M? M? 'M /•v-i
æ'mô Fo tªQ ç†+ b„+ K M; •K T?M ç€M? i M i?¨M? M?'i T?€+? #®M •K-HQ¢B ç²M
[mª-/MM; +–K F?9+ HB M iK+ F?¬M; M;WM; ?QÈM; i`QÈ+ iB M H M-+?QM? H¨ ;B I
S?K+ô-óæB K hQÈM;ôX

æ¢M i'm ç M ç•v-.B T •K h`9+ ç½ ?Q¨M iQ¨M iB M M?"T p¨Q +–K F?9+ F?9+ w ?¨M
+Æ i`QM; +–K F?9+ /–M /–M #B m H° ` M;Q¨B-S?B "°+ GB M *?•m *–K i? M? •K i?
i`Î M M +¨M; H9+ +¨M; +QÌM; ?Q¨M?X

hB ii'm +O óh?"T .B M J B S?K+ô#„i ç–m i`Î M M +¨M; H9+ +¨M; i`QM; i` Q-b m F
hQÈM;ô-iB M M?"T p¨Qó"¨B h`"Mô-óh˜m æ°Bô? B #QÈ+ [m M i`¼M;-F?¬M; F?Q /
/°M; /QÌM; M?Q i`Î M M M;QM; i`¼M;-€T HU+ iQ HÈM i`QM; K T?€T HU+ K¨m p¨
T?¦M; i?Q+? F?¬M; M;WM; ?QÈM; ",M; >MM; i?B €TX

",M; >MM; #¼M +?9M; #ÎB pb ªM? ?QÎM; +O +´ +–K K¨ i`Î M M K°i i`QÌM; çB M H
?²M; ç°i M?B M +–K F?9+ H¢B +?mv M-i`QM; iB K i?S+ +O ",M; >MM; +ªK ;B€+
iQ¨M #B M K'iXL?kM; i? M? •K `'i M?Ä M?QM; tm'i ?B M i¢B MÆB b•m i?ŠK i`QM
iW M? M? tm®M; +?"K-M? K¨ F?¬M; i€M-M?Q H¨ /Q ç¢B [m•M +O ç`+? M?•M iB
M?¼M ç M; /–M /–M ûT ç MXJ†+ /M F?¬M; +¦ b¬B bK+ F?ªM; F?€B M?Q i`QÈ+ ç¦-
?B M ç–v çO Mûi ç†+ ?[m +O ç¢B i`"M iB M ç¦ H¨ #–m F?¬M; F?Q v M H†M; ?Á +M
+–K F?9+ +?mv M b M; ;B B çQ¢M + Q i`¨Q-óJ B S?K+ôX

G9+ i`QÈ+-i¢B GQM; oU+-.B T •K h`9+ #ÎB pb #` #S+ M?"T imv i +ªM? K¨ ;–M I
i'móh?"T .B M J B S?K+ô+–K F?9+ çSM; ç–m M¨v-+?Q /M H¨ HBM? ?²M +QÌM; ç¢I
iB M p¨Q ;B B çQ¢MóJ B S?K+ô +kM; F?¬M; +€+? M¨Q F?®M; +? -+¨M; F?¬M; +–M
HQM; +¦ M?B m #ªM M,M; ?ÆM-M?QM; +QÌM; ç° HBM? ?²M +ÁM i?m t bQ pÈB +
bÊ ?½B Î i`QM; HÁM; ",M; >MM; #¼M +?9M; ç½ F?¬M; +€+? M¨Q €T +? X

hWM; ç–m iWM; ç–m ",M; >MM; ç½ #„i ç–m iB M p¨Q i`¢M; i?€B çB M +m²M; ibK F
+?QÎM; F?´M; H² p¨ ?¨K `,M; b„+ #ûM +?QM? H¨ pk F?Q +¬M; FQ+? +O #¼M +?9M
#¼M +?9M; +?d +¦ M?[M; ç²M; #¢MXh`QM; M?€v K„i-T?ªM; T?'i ;B®M; M?Q ç®i H
ç–m çB M +m²M; +?ûK ;B i-M?QM; +?d iQ¨M H¨ M°B #° ",M; >MM; +?ûK ;B iX

h`QM; K„i .B T •K h`9+ b€i +Æ i`Î M M +¨M; H9+ +¨M; i?`M?-M?Q H¨ +¦ +€B ;b ç¦ K
T?9M tm'i ` M;Q¨B-i` M h?–M L;mv M K T?€T #¨Q F?¬M; M;WM; T?€i ` M?[M;
i?m°+ iQM? K T?€T M;mv M i® F?´M; H² i`QM; F?¬M; F?Q ç M; #` M¦ M? M? +?¦M
i? M°B .B T •K h`9+X.B T •K h`9+ H9+ M¨v ç½ ?Q¨M iQ¨M ç„K +?bK p¨Q b€i HK+ i`
M?"M ` `^M; pb #B M ?¦ +O +Æ i? KbM?-h?–M L;mv M K T?€T #¨Q H9+ M¨v ç½
i?m K T?€T M;mv M i® i`QM; F?¬M; F?Q iB M ?¨M? i? M? H¼+-K¨ H¨ +?O ç°M; +?
MQÈ+ i?¬M; i?QÌM; ?9i MQÈ+XL?Q p"v H¨ i`QM; M?€v K„i M;mv M i® i`mv M p¨Q
i,M; +QÌM;X

æB M +m²M;-i•K ibM? ;B i +?¦+ F?¬M; +?d t•K i?U+ ",M; >MM;-ç²M; /¢M; +kM; ç
h`9+X>„M H–M ç–m iB M +?QM? i?S+ ç¢M i'm +–K F?9+ óh?"T .B M J B S?K+ô M
*?•K EQ+? h?–M æ¢B S?€Tô i`QM; M?€v K„i i,M; +QÌM; K T?€T HU+ #ªM i?•M K
+–K F?9+ ?Q¨M i?¨M?-#ÎB pb ?B m [mª +O ó*Ym *?•K EQ+? h?–M æ¢B S?€Tô #B
i`QM; M?€v K„i `ÆB tm®M; KS+ i?'T M?'i H¨K +?Q ?„M i? M? ioM? H¢BXL?QM; H
i?,M; ç M EB K æªK *–K h•K +Ym ;B B çdM? T?QM; +O ?„M-#´M i?•M ç½ bÎ ?[m
F?9+ çSM; ç–m M¨vXG9+ M¨v +–K i•K +O ?„M +kM; ç M; iB M iW EB K æªK *–K h

h•K #QÈ+ p¨Q i?ÌB F?„+ pB /B mX

h–M h?QÆM; H9+ i`QÈ+ HU +?¼M ç .B T•K h`9+ i?ÌB ;B M ` M;Q¨B H`+? H½K-
iY i?B M i¨B +O KbM? H¢B +¦ i? i`QM; i?ÌB ;B M M;„M M?Q p”v #QÈ+ M?”T EB
•K h`9+ HB F? B "Q+? E?¬M; >ªB #'i [m€ KÈB +?d H¨ sQ+? hY *•K h•K +Ym ;B B ?
*–K h¬M;-hY oB *–K h•K H¨ +€M? +Y K'm +?®i [m M i`¼M; M?'i-?Q†+ +¦ i? M¦B
?B K M?'i-K°i F?B ç°i T?€ çQÊ+ hY oB *–K h•K-*–K J S?€T i? H¨ ç½ #QÈ+ p¨Q ç¢
ç¦ K T?€T HU+ /–M /–M ç i?,M;XL?QM; +€B M¨v H¢B tQM; H¨ b€i HK+ +–K i•K +O
+U+ ç° M;mv ?B K-K°i F?B i•K i`Q F?¬M; çO FB M ç`M? #` +–K •K T?ªM T? p¨Q i`
#` ?½K M?”T p¨Q +ªM? p¢M FB T #'i T?K+X*–K h¬M; iB M #®B ç½ iWM; +¦ F?¬M;
oB *–K h•K F?¬M; i? i?¬M; [m F?ªQ M;?B K K¨ bKT ç´Xæ•v +kM; +?QM? H¨ M;m
æ¬M; GQM; "€i h¬M; *–K h¬M; ç iY H¨ Qi M?'i-ç M i?ÌB +O h–M h?QÆM; i?”K
i`mv MXh–M h?QÆM; bÈK ç½ bmv iQM? Fo +¨M;-çÊB H9+ .B T•K h`9+ ç°i T?€ hY
H¨K ?° T?€T-ç½ +¦ FBM? M;?B K H9+ i`QÈ+ #ªM i?•M ç°i T?€-M M b) F?¬M; +¦ ;b
M¨v F?„+ M¨v-i¢B +?B M i`QÌM; +m°+ +?B M #ªv MQÈ+ #ªv GQM; h?¨M? i` M? p` M
M;"T ;B i +?¦+ p¨ çB M +m²M;óh?”T .B M J B S?K+ô-.B T•K h`9+ ç¢i ç M çdM? T
h•K +–K K T?€T +m®B +MM; H¢B iU ç°M; i,M; p¼iX

.B T•K h`9+ H9+ M¨v ç½ [m M ? i K¼B i?S tmM; [m M?-+¨M; F?¬M; ç w ç M ç€K
ç M; i¨M M?šM ;B i +?¦+ HšM M? m-iB M ?mv i ",M; >MM; +?ªv i?¨M? /ÁM;-+MM;
?bM? i?¨M? K°i pÁM; i`ÁM ?mv i b„+ F?OM; #®X

RkNX *?QÆM; RkN, hY oB *–K h•K

LQÆM; i?2Q iB M; çBM? ç M; p M; p¼M; - iW i` M i?•M +O S?B "°+ GB M *?•m *–
` +kM; ç½ iW K¨m p¨M; M?¢i +?mv M i?¨M? K¨m iQK - H9+ M¨v *–K K T?€T +O .B
T?€i bBM? #B M ?¦ X L; v +ª ç'm F?Q i`QM; +Æ i? ?„M +kM; ;–M M?Q ç M; / Q ç°
+O iB M; ç¨M X

G9+ ç–m Lv L bÎ /o M¦B +?Q .B T•K h`9+ #B i K T?€T +MM; pk F„ ç²M; i?ÌB im I
+ªM? ;BÈB +QÌM; ç¢B - M;mv M M?•M +?O v m M?'i +?QM? H¨ K pk +U+ #Q+? X G
K pk bQM; i`¼M; M,M; HU+ - i'i M?B M +¦ i? €T çªQ im Hmv M ;Bª F?€+ R #"+ X
+kM; F?¬M; i? i`€M? F?ÄB K pk +U+ #Q+? i`Î M;¢B X J pk +U+ #Q+? i`Î M;¢B M
/M H¨ im Hmv M ;Bª FB m ;b - F?B ç¢i iÈB hY +'T +kM; ;†T T?ªB i`Î M;¢B +U+ HÈM
Hmv M ;Bª +?d Hmv M R K¬M ç°i T?€ F?¦ F?,M ;'T M?B m H–M X

.B T•K h`9+ p®M ``'i K v K„M X h`9+ ç'm F?Q +O ?„M i?¬M; [m M;mv M HU+ +O
i¢K i?ÌB ;B i,M; H M iÈB hY +'T - b„T bY F?¬B T?K+ i`Î H¢B +ªM? ;BÈB M;mv M #
?'T i?m M,M; HQÊM; M;mv M i® F?´M; H² /QÈB €K i?€T ç½ +?QM? i?S+ çQ ?„M H
+?d H¨K +?Q i?U+ HU+ +O .B T•K h`9+ i,M; p¼i K¨ i`¼M; v m M?'i H¨ H¨K +?Q ?„
+ªM? K pk +U+ #Q+? i`Î i?¨M? hY +'T +QÌM; ;Bª +?•M +?QM? X a m F?B ç°i T?€ K
i`Î M MçÆM ;BªM ``'i M?B m X G9+ M¨v .B T•K h`9+ F?¬M; +?d ç°i T?€ hY oB *–K
F„ +O ?„M ç M; +?QM? i?S+ iB M ?¨M? /mM; ?ÊT X

h¨M b€i - çB M +m²M; b€i F?Q i¢B M°B i•K H¨M i``¨M X æ¬B K„i ç2M +O .B T•K h`
b€M; KÌ K`i X •K i? M? çBM? ç M; M;¨v +¨M; i`Î M M ;'T `9i +m²M; #¢Q - M? M? +?¦
M[X ô :B€T iªQ ô - ô *´M i'm ô - ô hªQ Hm•M ô - j ç¢B Fo tªQ *–K i¬M; H–M HQÊi i?
ç¨M #B M ç´B T?QM; T?9 M?Q +?Q iWM; +¦ i`QÈ+ ç¦ X oW bBM? ç°M; H¢B pW T
F?Q i? +O ç¢B +?B M iQ¨M /B M X >ÆM M[i`QM; F?9+ M?¢+ ?MM; i`€M; +ÁM F

hB M; ç¨M H¢B i? v ç´B X ô h?¬B i`M? ?mv M ô - ô o½M ô - ô .B m +?d ô - ô h`QÌM
M?B m +?OM; HQ¢B Fo T?€T ç m tm'i ?B M H–M HQÊi /QÈB #€i +?d çB m Hmv M
/–M #B M ?¦ + Q p9i H M M?Q iB M; [m•M tmM; b€i ;B[+?B M i`"M - i¢Q ` +ªM?
i?B i F} imM; ?Q¨M? ô X æB M +m²M; ç˜v + Q H M - F?9+ ô h?”T .B M J B S?K+ ô

E?¦2 KB M; M? +? H M MK +QÌB M?¢i X >¨M w M?Q #,M; H¢M? H M i`¨M X æ¬B K„i
F?¬M; ? +?ÈT - iQ€i ` b€i F?Q i?•K i?9v H¢M? M?Q #,M; - iWM; ç¢Q •K M?”M b„+
i v ;ªv ç¨M +O ?„M #„M ` X J°i iB M; F m Q M? KBM? i`QM; i` Q F?¬M; M;WM; `m
- H9+ M¨v ?„M ç½ ç¢i iÈB i?ÌB F?„+ K’m +?®i ç°i T?€ +m®B +MM; X

>ÆM i`,K ",M; >MM; ç½ iU i¨M b€i M? m +? i ?ÆM T?•M MY X M; v H9+ F?9+ h?”
çdM? + Q - •K M?”M b„+ #ûM ç½ tmv M [m iBK #¼M +?9M; X J°i ç€K ",M; >MM; i
ç M; b®M; b¦i –K –K M;½ `¢T tm®M; ç’i - K€m iQÆB iW i`QM; KB M; T?mM ` - i`€B
+kM; F?¬M; i? +?`m M´B €T HU+ +U+ HÈM M?Q p”v - ç½ ?Q¨M iQ¨M i M M€i X

@hB m iY - F?¬M; M M i`–K K M[- b€i w F?¬M; i? F?¬M; - ;B i +?¦+ F?¬M; i?
+m²M; M¨v idM? i€Q H¢B çB - T?€ `²B i€B H”T - ç¦ KÈB +?QM? i?S+ H¨ K T?€T €Q

h? M? •K ;B¨ Mm p M; H M #’i M;Ì iW +?¶ b•m M?’i +O HBM? ?²M .B T •K h`9+ - K
#,M; iW M;¦M ;B[i v T?ªB M? M? +?¦M; FûQ /¨B ç M i”M M½Q .B T •K h`9+ - K M
F?Q K€i H¢M? - i’i +ª b€i w i`QM; M?€v K„i M?Q ibK çQÊ+ +?¶ #°+ T?€i X J°i i–M
T?€i ` /¨v ç†+ - –K –K #¢Q HB i X hªM; #,M; .B T •K h`9+ ç M; M;²B H M /o M?B
i?¨M? #KB T?’M X

u M ioM? - F?¬M; #B i +¦ T?ªB M;mv M M?•M H¨ /Q F?9+ ô h?”T .A M J B S?K+ ô
#,M; M;mv M `°M; HÈM i`¨M ç–v ;B¦ H¢M? +MM; imv i #•v ;BÌ F?¬M; +ÁM M;?2 #’i
+ª +?bK i`QM; v M H†M; X 8yy hY h?–M +?B M bo çSM; i` M K†i ç’i i?¨M? K°i pÁM
i`ÁM H¨ k M;QÌB M;²B X R M K - R M[ - R +–K - R i` M? X *ª k M;QÌB ç m ç M; M?„
i` M? i`QÈ+ M;U+ K€m iQÆB M?m°K çÄ X

8yy +?B M bo hY h?–M i`QM; K„i H¦M; H€M? ?mv i [m M; i¨ /` X J†+ /M i–M; ?mv i
#QÈ+ M?QM; i`QM; b•m i?ŠK i•K ?²M #¼M ?¼ ç½ ;B2Q i? K K°i K–K K®M; ;B i +?¦

*–K F?9+ i’m ç½ ç M çQ¢M +m®B +MM; - .B T •K h`9+ +kM; ç½ [m M F?¬M; F?®M
+ Q i`¨Q +O ô h?”T .B M J B S?K+ ô +kM; ç½ t•K M?”T p¨Q M°B i•K +O 8yy hY h?–
T?ªB çQ¢M +m®B +O +–K F?9+ #` +„i çSi ç°i M;°i M?Q p”v - i¨M b€i HšM M? m +
>MM; K¨ `’i +¦ i? +ÁM +¦ i? K +ª hY h?–M +?B M bo +MM; T?€T bQ i? K /U X *MM
h`9+ +?QM? H¨ F?9+ ô "²B L;mv M hnM? h•K ô +O >ªB .QÆM; ;„M #¦ F?,M; F?Qi F
i`Ê ;B9T .B T •K h`9+ #ªQ p K¼B M;QÌB ç½ +?`m i´M i?QÆM; F?¬M; M? X hQ¨M
T?K i`Ê +?`m ªM? ?QÎM; +O ô h?”T .B M J B S?K+ ô pšM +® ;„M; i’m ô "²B L;mv
"ªM i?•M iBM? i?–M HU+ +O M¨M; +kM; +?`m +?’M ç°M; F`+? HB i X J v H¨ +–K
M?„K p¨Q M¨M; - M m F?¬M; H9+ M¨v M¨M; ç½ bÈK ?QÆM; i¨M M;¼+ M€i X

L; v F?B .A T •K h`9+ KÎ K„i - HB + M?bM K°i +€B ç½ i?’v L;mv i h?–M T?€T #¨Q i
ç M; iW iW i~v çB p i K€m çÄ HQm H¢B X _ä `¨M; H¨ /Q iU i? M? F?B i i€+ /KM; +O

G9+ .B T •K h`9+ KÎ K„i H¨K +?Q hY h?–M +?B M bo tmM; [m M? ç²M; i?ÌB ;B”i K
K T?€T bQ - #¼M ?¼ ç m +ªK ;B€+ K°i iB iBM? i?–M HU+ ç†+ i?M FQ+? i?Q+? +?
.B T •K h`9+ #„M ` iY [m M; i`QM; bm®i H¢M? M?Q #,M; - F F?€+ M?bM p¨Q F?¦ +

@>ªB .QÆM;X

.B T •K h`9+ FBM? ?½B F m H M K°i iB M; - H9+ M¨v ?„M ç½ ?Q¨M iQ¨M i?Q€i F?Ä
im Hmv M sQ+? hY *–K h•K - i•K i`Q .B T •K h`9+ /Q p”v +U+ Fb FB M ç`M? X *?Q /
;B¨ Mm FB ç idM? - M; v b m F?B F?9+ ô h?”T .B M J B S?K+ ô +?’K /Si ?„M +k
F?ÄB +ªK ;B€+ ç¦ X L; v b m F?B F?¬B T?K+ ç°i M?B M +?SM; FB M >ªB .QÆM;
•K h`9+ H”T iS+ i?’v çQÊ+ ibM? ?m®M; #’i /B m X >²B iQÎM; ? i i?ªv K¼B +?mv M
FBM? ?½B - i?•M ?bM? /B +?mv M `’i M? M? iÈB b m HQM; >ªB .QÆM; - ? B i v ç
?B m ibM? ?m®M; i?•M i? >ªB .QÆM; H9+ M¨v X

J°i ?²B H•m b m ç¦ - .B T •K h`9+ KÈB i?Î T?¨Q M? M?äK X +Æ i? >ªB .QÆM; K†
?–m M?Q F?¬M; +ÁM - FBM? K¢+? +kM; +?`m +?’M ç°M; F?¬M; M?Ä - M?QM; K v
i€M? K¢M; X .B T •K h`9+ F?¬M; F?ÄB iU i`€+? KbM? - H¨K b Q +¦ i? [m M çQÊ+ +

?B K +?Q K¼B M;QÌB tmM; [m M? X L m F?¬M; +¦ >ªB .QÆM; ;B9T çÐ - M m F?¬M;
M?B M M?„+ M?Î i?b bÊ ``^M; #•v ;BÌ +?Q /M ?„M +¦ ?®B ?"M +kM; F?¬M; +€+? M¨Q

E?¬M; +ÁM #B M T?€T M¨Q F?€+ - .B T •K h`9+ i?m >ªB .QÆM; p¨Q i`QM; bBM? K
i?"i +–M T?ªB M;?d M;ÆB - i`QÌM; h?'i [m®+ i?'i HQM; #¨B p` +?B M M¨v - M¨M;
;B9T +?Q KbM? çQÊ+ M[X

h`QM; K„i hY h?–M +?B M bo - ?²M; [m M; ç½ ?Q¨M iQ¨M i?m HB K - M?Q pW idM?
i? M? •K #'i ç²M; X hB M; t¬M t Q i„i çB ``i M? M? - #¼M ?¼ M? M? +?¦M; idM? i€
[m M? i?'v K°i pÁM; i?B i? ",M; >MM; t T ?¨M; MˆK /¨B - K€m M?m°K çÄ +ª K†i imv
bU H¨K M;QÌB i FBM? ?½B X

@•K h`9+ - `®i +K+ ç½ tªv ` +?mv M ;b \

i`QM; b® hY h?–M +?B M bo - ç'm F?Q +O •Q GÊB .mv G¢T K¢M? M?'i - +kM; H¨ M

.B T •K h`9+ çSM; ?ŠM /"v - #bM? i?ªM M¦B ,

@oW `²B i /MM; +–K F?9+ /B i ",M; >MM;- #ªM i?•M i?U+ HU+ F?¬M; çO F?¬M; +
t€+ ?Q¨M iQ¨M - ªM? ?QÎM; K¼B M;QÌB F?¬M; M?Ä X J v K„M +¦ >ªB .QÆM; i'm
E?9+ ô ;B9T +€+ M;QÆB M;,M +ªM ªM? ?QÎM; iB M; ç¨M - K T?€T HU+ +O M¨M;
i ç½ çQ M¨M; p¨Q i`QM; bBM? K¢M; #ªQ i?¢+? M;?d M;ÆB `²B X

.B T >²M; L?¢M # M FB +kM; ç½ idM? i€Q H¢B - i?U+ HU+ +O ?„M K†+ /M i?m F
[m M b€i HU+ i?b ?ÆM •Q GÊB .mv G¢T M?B m X >„M ``i M? M? T?€i ?B M i` M M
#B M ?¦ - # M;Q¨B [m M b€i i?b i?'v +¦ p pšM v M?Q +k M?QM; M?bM p¨Q €M? K
i? v ç´B ``i HÈM X h`QM; K°i F?QªM; i?ÌB ;B M M;„M +ª M;QÌB ç½ iQ€i ` F?Q +?'
M?B m - ?ÆM M[F?Q i? H9+ M¨v .B T •K h`9+ iªM K€+ ` K M; i?2Q K°i +ªK ;B€+

L; v +ª .B T •K h`9+ +kM; F?¬M; +?9 w ç M bU i? v ç´B +O #ªM i?•M - F?Q HU+ i`
K°i b„+ iQK X EB K æªK *–K h•K ç½ i?,M; H M i?¨M? hY oB *–K h•K - hY i`9+ ç'm
iQ¨M ´M ç`M? - ?ÆM M[ç½ +MM; /mM; ?ÊT pÈB hY oB *–K h•K i?¨M? K°i HQ¢B F
ç¦ H¨ K°i HQ¢B iB i i'm Fb H¢ - M; v +ª iBM? i?–M +?B ?ªB +O ?„M ;BÌ +kM; ç½ +
ç¢B /QÆM; b„+ iQK X

oMM; M9B "® Gm•M L¢T X

J°i +?MK K•v iQK H M i`¨M iW i` M M;QÌB hY ` - hY ç H9+ im Hmv M ç½ KÎ +?Q¨
Hm¬M Hm¬M #bM? ioM? i`–K ´M ;BÌ ?B M `ä p ?QªM; bÊ #'i M X

*9B ç–m M?bM hY iBM? ?Q p,M ?B M i` M i?•M i? KbM? - hY ?QªM; bÊ i?b i?–K ,

@•K h`9+ - M;QÆB `®i +K+ ç M; H¨K ;b - i¢B b Q HU+ HQÊM; +O M;QÆB H¢B i,M
ç²M; çŠM; #´M K¢M; F? QÈ+ pÈB M;QÆB +¦ i? K M; H¢B +?Q M;QÆB ç¬B +?9i H
+?9i Qi HU+ HQÊM; +O i - M?QM; #•v ;BÌ t2K H¢B - ?ŠM H¨ i ç M; iW bU iB M #°
KbM? `²B X B - b€i w M²M; ?"m [m€ - •K h`9+ - +?ŠM; H) M;QÆB H¨ iW +?B M i`Q
? v b Q \

J°i p HQ H„M; ?B M b•m i`QM; ç¬B K„i +O hY - T?€i i`B M HU+ HQÊM; [m€ M? M
i®i X

.B T •K h`9+ #•v ;BÌ iQ¨M i?•M i``¨M M;"T HU+ HQÊM; K¢M? K) - +?ŠM; M?[M; F?–
i`QÈ+ ç¦ K¨ i?U+ HU+ +O +?QM? KbM? +kM; ç¢i iÈB K°i +ªM? ;BÈB K¨ #ªM i?•M
h?•M i? T?ªM; T?'i M?Q ç½ i`Î M M +¨M; i? K +SM; +€T - #'i Hm"M H¨ ç'm F?Q ?
T?€i ç°M; w MB K - F?¬M; +–M i?9+ ;BK+ i?b +kM; ç½ iU M?B M tm'i ?B M X . +O
p¨B T?–M M?QM; K¨ M;Q¨B / +¦ +ªK ;B€+ M?Q +¦ i? K K°i i–M; b€M; b„+ iQK M?¢i

J°i H–M M[i`B m ?²B æ¢B - €M? K„i +O ",M; +U+ K pB M M?bM .B T •K h`9+ +
? v M¦B +€+? F?€+ H¨ FQM? bÊ X h?¬M; [m ?B M i HBM? ?²M +?B ?Ä - K†+ /M H

•K h`9+ #B M ?¦ +ÁM H•m KÈB #^M; çQÊ+ hY ? v h?B K G¬B M?QM; ç®B pÈB +Ym
+ªM? M?Q ?„M [mª H¨ +¦ çB K i®i `'i HÈM X

8yy hY h?–M +?B M bo i?2Q K M? H M? +O .B T •K h`9+ iB T iK+ M;?d M;ÆB i¢B
/KM; S?B "°+ GB M *?•m *–K M?QM; H9+ M¨v ?„M i'm +kM; H¨ ô "²B L;mv M hoM?
?Q¨M iQ¨M F?¬M; ?v p¼M; 8yy hY h?–M +?B M bo #ÎB pb M;?2 [m F?9+ óh?"T .
/KM; iB m +U+ X

*–K F?9+ i? M? i?Q€i / M;?2 iU M?B M i?2Q #€i +?d iB m b€B +O .B T •K h`9+
G¨K +?Q .B T •K h`9+ F?¬M; F?ÄB +¦ +?9i FBM? M;¢+ X J†+ /M ?B m [mª +O +–K
`¨M; i,M; +QÌM; `'i M?B m M?QM; +?QM? #ªM i?•M KbM? ç¨M F?9+ M?¢+ M¨v KÈB
F?¬M; +¦ +ªK ;B€+ Qm M?½ ioM? H†M; M?Q #•v ;BÌ X hBM? i?–M F?¬M; +–M +®
?Q¨M iQ¨M p¨Q F?9+ M?¢+ - iU ?² +¦ i? T?€i ?mv iMv w ?B m [mª +O +–K F?9+ X
ç M +?Q +–K F?9+ p®M ?Á ?Q½M Qm M?½ M¨v i? K p¨B T?–M #€ ç¢Q X

.QÈB bU ç€M? ;B€ +O •Q GÊB .mv G¢T +MM; .B T >²M; L?¢M - F?Q +?'i +O .B T
`'i HÈM X L;mv M #ªM F?Q +?'i Qm M?½ i?m–M F?B i ç½ ?Q¨M iQ¨M F?¬M; i?'v -
M?QM; p¬ ?bM? i`mM; i€M T?€i K°i HQ¢B + Q [mw H½M? M;¢Q M?Q #,M; - T?ªM; T
pQÆM; + Q + Q i¢B i?UÆM; X

*–K ?mv M Hm¬M Hm¬M +MM; i•K w iQÆM; i?¬M; - ç½ ç¢i iÈB hY oB *–K h•K M?QI
i?Q+? SM; ?Q¨M iQ¨M pÈB w M;?o b•m t +O M¦ - +?Q M M #ªM i?•M F?Q i? +O
+O hY oB *–K h•K ªM? ?QÎM; X æQÆM; M?B M #•v ;BÌ ?„M F?¬M; +¦ i?ÌB ;B M H
.B T •K h`9+ #•v ;BÌ - i`¼M; v m M?'i H¨ ?„M T?ªB /šM /„i 8yy hY h?–M ;B¨M? çQÉ
+O Fb h?'i [m®+ i?'i HQM; #¨B p` +?B M H–M M¨v X

h` M #,M; M;mv M - +kM; F?¬M; i?'v K°i ç°B [m•M +O [m®+ ;B M¨Q tm'i ?B M - i?Ì
+ªM? +?mM; [m M? H¢B +Q `9i p†M p Q - M?QM; i? M? •K +O Zm M; JBM? i?€T
p¼M; iW i`QM; F?¬M; i`mM; X

@" GÊB pQÆM; [m®+ - " G†+ J¢+ pQÆM; [m®+ - hQ E? GÊB pQÆM; [m®+ +MI
HmB F?ÄB +?B M i`QÆM; X æ çªK #ªQ +¬M; #^M; +?Q i`QÌM; h?'i [m®+ i?'i HQM
- i?ÌB ;B M K¶B H–M +?mv M ç´B ?Q¨M +ªM? H¨ 8 ;BÌ X 9 [m®+ ;B +ÁM H¢B +¦ i?
+ªM? - +kM; +¦ i? H¨ k - j [m®+ ;B +MM; K°i ?Q¨M +ªM? - i?"K +?Q +¦ i? H¨ +ª 9
+ªM? X sBM +€+ [m®+ ;B +?m˜M #` HQm w i'i +ª bŒM b¨M; X

L;?2 i? M? •K +O •Q "® G B •M - .B T •K h`9+ F?¬M; F?ÄB M;'K M;–K FBM? ?½B -
G†+ J¢+ [m®+ `ÌB F?ÄB +?B M i`QÌM; ?„M i'i M?B M #B i`ä - M?QM; F?¬M; M;?o
+kM; T?ªB `9i HmB F?ÄB i`"M +?B M H–M M¨v X JBM? ?[m +O hQ E? GÊB [m®+
+ÁM +¦ i``+? K•m +?B M bo i? K +?B M iW aÎ G J¬M v m i„+ [m v H¢B i`Ê ;B9T -
T?ÁM; M;U M,M; HU+ +kM; ç m iQÆM; ç®B +QÌM; ?½M - p"v K¨ #•v ;BÌ iQ¨M [m•M
?¼ çKM; ç° pÈB G K æ`+? • hQ \ G K æ`+? • hQ ;B[b K¢+ KÆ ?² +¦ p ç½ +?`m i´
F?ª M,M; ç€M? #¢B hQ E? GÊB +kM; b) +?`m i? K i´M i?'i F?¬M; Qi X "•v ;BÌ +
hQ E? GÊB [m®+ i`QÈ+ F?B `ÌB F?ÄB +?B M i`QÆM; ç½ ç²M; i?ÌB iB m ? Q HU+
[m®+ ?Q†+ H¨ " u K pQÆM; [m®+ X L m i?2Q ibM? i? [m•M #bM? K¨ tûi i?U+ HU+
KBM? ?[m H¨ S?"i G [m®+ - G K æ`+? • hQ ç [m®+ i?b +¦ " u K X _ä `¨M; tûi i?U
+?B K Qm i? `ä ` i X L?QM; /M b Q 8yy hY h?–M +?B M bo M;Q¢B i`W +?d +¦ d K
i?b i'i +ª pšM +ÁM M;mv M +?B M HU+ X æ°B ?bM? +?B M bo p +Æ #ªM H¨ ?Q¨M

h`QM; F?B .B T •K h`9+ ç M; i`–K M;•K iU ?ÄB i?b ?Q¨M +ªM? tmM; [m M? K°i H–
[m M; K M; H¢B H¦2 ` - i`QÈ+ K„i K°i K¨m i®B b–K # Q T?O - +ªM? b„+ ?B M ` i`Q
- +¦ çB m H9+ M¨v F?¬M; ? +ÁM #,M; imv i X h`Î i?¨M? K°i pMM; i?ªQ M;mv M `°
+ªK ;B€+ pMM; i?ªQ M;mv M M¨v F?¬M; F?Q +¦ p M†M; M M;QM; i`¼M; - #–m i`Ì
H¨ M;mv M M?•M H¨K +?Q +ªM? p"i tmM; [m M? i`Î M M m €K X hB M; b'K –K b p M
- iU ?² b„T +¦ K°i ?²B +m²M; T?QM; #¢Q pk tm'i ?B M X "½Q imv i `²B ç M KQ iQ
i?"i H¨ im–M iU iB K iB M X

@ > ? - t2K ` H–M M¨v +?9M; i +¦ i? çQ¢i çQÊ+ [m€M [m•M X

•Q GÊB .mv G¢T KWM; `Ð ?¬ iQ - ?'T /šM bU +?9 w +O .B T •K h`9+ - ?„M H"T iS+
i?"K +?Q +ª .B T •K h`9+ +kM; F?¬M; MûM M´B MK +QÌB i` M K†i X

"¼M ?¼ ?QM; T?'M F?¬M; T?ªB pb i` M i?ªQ M;mv M F?¬M; i?'v K°i [m®+ ;B M¨Q
ç°B [m•M +O +ª k [m®+ ;B tm'i ?B M X æ9M; p"v - ç°B [m•M +O k [m®+ ;B ç M;
i K ;B€+ - K¶B MÆB ç miK i"T F?QªM; ?ÆM K'v i`,K +?B M bo X :¦+ # M i`€B H¨ #°
p¬ +MM; +QÌM; i`€M; - ;B€T i`K b€M; HÁ2 # Q T?O iQ¨M i?•M X G M; M? #´M; iC
æ°B [m•M M¨v b® HQÊM; QÈ+ +?WM; ;–M 9yy M;QÌB X *–K ç–m H¨ 9 M;QÌB - i`QM
#¦M; HQÐM; €M? H M €M? b€M; p¨M; H'T H€M? /QÈB €M? K†i i`ÌB X *?QM? H¨ [m
+?9+ HQM; - +?B M ç°B +O " u K pQÆM; [m®+ X h`ªB [m K'v H–M #B M ?¦ ?Q¨M
M?•M - #¼M ?¼ +kM; +?d i´M i?'i K'i ?ÆM i`,K M?•M K¢M; - +¦ i? +ÁM Qi ?ÆM +ª
i?U+ HU+ ?B M H° `ä `¨M; H¨ F?¬M; i–K i?QÌM; +?9i M¨Q X

" M T?ªB +O hY h?–M +?B M bo H¨ K°i ç°B [m•M K†+ ;B€T çÄ M?Q K€m X •Q ;B€T
+?Q Î i`mM; QÆM; +O çQ¨M [m•M M¨v +ÁM +¦ jy K T?€T bQ K†+ T?€T #¨Q K¨m çÄ
H¨ >mv i a„+ p ç°B +O S?"i G [m®+ X >ÆM M[- b® HQÊM; i?¨M? pB M +O >mv
?ÆM 9yy M;QÌB - i?"K +?Q bQ pÈB " u K pQÆM; [m®+ i?b M?•M b® +ÁM M?B m ?
tm'i ?B M +O #¼M ?¼ i` M +?B M i`QÌM; KÈB H¨K +?Q •Q GÊB .mv G¢T +MM; .B
M?Q p"v X

G9+ M¨v ç•v ibM? i? H¨ k ç®B R - çWM; M¦B H¨ " u K pQÆM; [m®+ +?B M ç°B i?
+?®M; H¢B 8yy hY h?–M - +?Q /M H¨ #¼M ?¼ +¦ K¢M? ?ÆM M[i?b M; v i` M ç`
+¦ i? +?®M; çÐ pÈB tmM; FQ+? +O +ª J G M ç [m®+ +MM; S?"i G pQÆM; [m®+
iQ¨M +¦ i? iQÎM; iQÊM; F i [mª X hY h?–M 8yy +?„+ +?„M b) ;BªK +QM b® i?QÆM;

hW ç–m +m°+ +?B M h?'i [m®+ i?'i HQM; - .B T >²M; L?¢M p®M F?¬M; ? M¦B K°i
iU M?O ,

@S?"i G pQÆM; [m®+ M¨v p"M F?Q i?"i K v K„M 5 Zm M?B m H–M +?mv M +ªM?
M?B m M;QÌB - +?ŠM; H) i?U+ HU+ +O #¼M ?¼ bQ pÈB " u K pQÆM; [m®+ +ÁM

"` +ªK ;B€+ i?„M; HÊB i`QÈ+ K„i H¨K +?Q ?QM; T?'M - .B T •K h`9+ +MM; •Q GÊB
+?9 w HÌB M¦B +O .B T >²M; L?¢M X G9+ M¨v - #–m i`ÌB i?ªQ M;mv M ç½ i? K iB
KQ iQ #^M; ?¢i ç"m ç½ iW iW `ÆB tm®M; - M?'i i?ÌB H¨K +?Q iQ¨M #° i?ªQ M;mv
K„ /B m X

Í T?Q i`QM; S?"i G +?B M ç°B - K°i iB ç'm F?Q K¨m t M? T?€i tm'i - i¢B F?¬M; i`
- T?QÆM; ?QÈM; KkB i M +?d iÈB +?QM? H¨ T?Q " u K pQÆM; [m®+ +?B M ç°B

•Q GÊB .mv G¢T M¦B ,

@ "^M; ?[m # M S?"i G M¦B +?Q +?9M; i - k K†i +MM; H9+ ;B€T +¬M; - ç²M; i?ÌB

.B T •K h`9+ ;"i ç–m - ?„M çQÆM; M?B M #B i i"M /KM; i?ÌB +Æ ç9M; H9+ [m M i`
b'K i`QM; F?¬M; i`mM; p M; p¼M; +¨M; H9+ +¨M; HÈM - K°i i`"M KQ iQ ç M; iW iV
i` T?€i ç°M; +¬M; FQ+? i?b `ä `¨M; b) `ÆB p¨Q ibM? i? #'i HÊB F?¬M; Qi X

@hY h?–M +?B M bo - M;?2 H M? +O i X h K ;B€+ +?B M i`"M X smM; T?QM; X J
GB m L;mv M +?m~M #` X

h?2Q K M? H M? M;„M M;OB +O .B T •K h`9+ - 8yy hY h?–M iQ¨M #° çSM; H M - 9j
çQÊ+ M?[M; +?B M bo +QÌM; i`€M; M?'i +äM; H M HQM; X h`¼M; FB K +?B M bo
b m HQM; X h K ;B€+ i`"M F?¬M; #B i ç½ Hmv M i"T ç M # Q M?B m H–M i`QM; M?
K pB M æ¢B +kM; çB H M T?Q i`QÈ+ çSM; ç–m ?¨M; M;k X •Q GÊB .mv G¢T +M
+?B çSM; k # M T?ªB i`€B +O ?„M X

hW F?B #„i ç–m i`QÌM; h?'i [m®+ i?'i HQM; #¨B pB +?B M ç M ;BÌ - hY h?–M +?B
i?2Q ?Q¨M +ªM? - ç'm i` M? pÈB i?B M i B X *?B M w i`QM; HÁM; #¼M ?¼ i?Ov
T?€i iB i X _®i +K+ +kM; ç½ ç M i?ÌB F?„+ K¨ #¼M ?¼ KQM; +?Ì - +?B M i`"M Î ç`
/B M ç®B ç–m +MM; ç`+? M?•M X a€i F?Q +m²M; #¢Q K M? K¬M; T?€i tm'i - €M? I

Kk ;B€T +kM; ç m T?¦M; i?Q+? ?mv i [m M; i`¨M M;"T X h`–K ´M ?¬ ?'T M;¨v +¨M;
F?Q bB i +?†i i`QM; i v - i?ÌB F?„+ tmM; T?QM; b„T ç M X *?Q /M ç`+? i?O H¨ "¨
#BM? +?OM; M?Q p"v - 8yy hY h?–M +?B M bo i`QM; HÁM; +kM; F?¬M; ? bÊ ?½B

@•Q GÊB .mv G¢T - +?d ?mv +?B M i`"M X smM; T?QM; X

h?2Q iB M; ?¬ +O .B T •K h`9+ - KkB M?¼M +O i K ;B€+ i`"M H¨ ",M; +U+ K pB
i`ÌB T?€i ` K°i iB M; `®M; K½M? HB i X "QÈ+ +?•M ;BšK `mM; +?mv M K†i ç'i -
?QÈM; +?B M ç°B +O " u K pQÆM; [m®+ X 8yy hY h?–M +?B M bo #€K b€i T?Q
`"T +?Q /M iB M; b'K –K b i` M i`ÌB +kM; F?¬M; +€+? M¨Q €i çB M´B X *ª i K ;B€+
/ Q F?¬M; ;b F?¬M; T?€ M´B i`QM; M?€v K„i i,M; i®+ X

h?2Q +?•M 8yy hY h?–M +?B M bo T?€i ç°M; tmM; T?QM; X >mv i a„+ p ç°B +O
ç–m ç°M; X k +U HQM; K¨m t M? iQ HÈM iW +?B M i`"M +O ?¼ # v i?ŠM; H M i`Ì
i?ŠM; H M + Q ?ÆM M[X æ9M; H¨ k T?QM; ? +U HQM; #€i +'T X *?9M; +kM; ?Q¨
T?QM; ç M K¨ +?"K `½B HÆ HYM; T?Q i` M >mv i a„+ p ç°B X E?¬M; F?Q # M +
?¦ i?¨M? K°i pÁM; t M? #B + X .B T •K h`9+ +¦ i? +ªK ;B€+ `ä `¨M; k T?QM; ? +U
tQÈM; +?9 M;[- iQ+? b9+ K T?€T M,M; HQÊM; X

" M FB - ç®B /B M pÈB 8yy hY h?–M +?B M bo +MM; pÈB >mv i a„+ p ç°B ç²M; i
M?'i +?QM? H¨ "¨M; "®B +?B M ç°B +O " u K pQÆM; [m®+ +kM; F?¬M; ? 2 bÊ ?
"¨M; "®B +U ?€M H"T iS+ i¢Q i?¨M? K°i i`"M i? ?bM? i`ÁM - i?Q+? ?ÊT M?'i +?Q
iB M i?"K +?Q +ÁM /€K #ªQ i`b iQ i? MY M;²B MY [mb i` M K†i ç'i X

.B T •K h`9+ +?SM; FB M ç°M; i€+ +O ç€K "¨M; "®B +U ?€M M?Q p"v +kM; b[M; M
?¼ Km®M T?ÁM; i?O i?"i b Q \ h?O FB m M¨v [mª i?"i H¨ Km®M M¢T K¢M; 5 L m
?€M ç®B K†i pÈB Ryyy +?B M bo #bM? i?QÌM; i?b [mª H¨ +¦ i? / /¨M; ;B¨M? +?B
?¼ ç®B K†i +?QM? H¨ 8yy hY h?–M iBM? M?m M?'i +O J G M ç [m®+ +MM; iB
pQÆM; [m®+ >mv i a„+ p ç°B X .QÈB ibM? ?m®M; b® HQÊM; +? M? H +? `'i HÈM
+?B M bo F?¬M; [m€ i`¼M; v m X *?Q /M ç€K "¨M; "®B +U ?€M M¨v F?¬B ;B€T +MI
i? +U+ Fb +QÌM; ?½M +kM; ?Á M iQ¨M F?¬M; +¦ F?ª M,M; M;,M i`Î i? tmM; T?Q
GK+ +'T +?B M bo tmM; T?QM; i?b i®+ ç° T?®B ?ÊT ç'm F?Q +¬M; FQ+? H¨ çO ;•v
M? +?9i M¨Q X

æ M; H9+ .B T •K h`9+ #,M F?Q,M iU ?ÄB i?b i`QM; i`"M /Q M? +O " u K pQÆM;
K°i +?9i #B M ?¦ X h?2Q k iB M; HQM; M;•K #€ ç¢Q p M; H M - k ç¢Q FBK [m M; i
T?¦M; i?ŠM; H M i`ÌB - ?¦ i?•M i?¨M? k EBK +?9+ HQM; # v HÆ HYM; T?Q i` M "

.B T •K h`9+ `®i +K+ +kM; ç½ +?SM; FB M ?bM? /€M; +O EBK +?9+ HQM; - ç²M;
L;•M HQM; - >„+ HQM; X E?¬M; i? M;?B M;Ì - i?•M i? EBK +?9+ HQM; +U+ Fb +Q
K„i M?bM [m ç½ HQm H¢B 'M iQÊM; +U+ Fb b•m ç"K i`QM; ç–m .B T •K h`9+ X > B
Qi M?'i T?ªB iQ HÈM ;'T ç¬B ? B S?QM; ? +U HQM; X hQ¨M i?•M iQ€i ` K°i HÈT
H•M T?B M i` M M;QÌB X *?Q /M iW K†i ç'i M?bM H M +kM; +¦ i? i?'v +†T K¦M; pm
M¨v ;? ;ÈK +Ð M¨Q - GQM; i?¨M? +O EBK +?9+ HQM; F?¬M; +¦ F?Q +?'i + Q [mw
F?¬M; •K ?B K M?Q >„+ HQM; i?¨M? K¨ H¢B +¦ K°i HQ¢B F?Q +?'i ç†+ i?M `'i #€ ç
` / /¨M; H¨K +?Q F F?€+ T?ªB bÊ ?½B im•M T?K+ X

Zmª M?B M ç9M; H9+ F?B ? B EBK +?9+ HQM; pW ?B M i?•M - ? B S?QM; ? +U
M?'i i?ÌB #` FbK ?½K H¢B X h?QÊM; p` +U HQM; ç®B pÈB ?¢ p` +U HQM; bBM? `
+?9M; F?¬M; T?€i ?mv çQÊ+ mv HU+ p®M +¦ X

@> B [m®+ ;B ?ÊT HU+ i?b b Q - +€+ M;QÌB M?'i ç`M? +kM; b) ;B®M; M?Q ç€K M
#` +?9M; i M;?B M i?¨M? iWM; KªM? X

J°i EBK +?9+ HQM; çB M +m²M; `®M; iQ - iU ?² M?Q F?¬M; ? ç 8yy hY h?–M +M
K„i X

.B T •K h`9+ #B i `ä - F?B ç°M; i?O i?b EBK +?9+ HQM; pÈB +¬M; FQ+? p”i Hw p¨ +QÌM; ?½M X " M KbM? K†+ /M +¦ ",M; +U+ K pB M +MM; k S?QM; HQM; M?QM; M ?Q¨M iQ¨M F?¬M; +¦ F?ª M,M; H¨ ç®B i?O M; M; bS+ +O ? B i?QÊM; p` +Ym +'T E ç #¼M +?9M; ;B M?”T +?B M i`QÌM; +O j [m®+ ;B M?•M HQ¢B +?B M ç'm - F i[

G9+ M¨v F?¬M; +¦ >ªB .QÆM; # M +¢M? i`Ê ;B9T - .B T •K h`9+ +?d +¦ i? /U p¨Q KbM? - F?Q M? +?•M t T #^M; M;²B tm®M; i¢B +?¶ - hm /B i?–M ;BÈB [m M; K M; + b„+ /€M; p +´ FQM? tm'i ?B M i` M çMB ?„M X

h v M? HQÈi i` M /•v ç¨M - €M? K„i .B T •K h`9+ M?'i i?ÌB i`Î M M +?,K +?9 X S?ªM K„i ?„M +?d +¦ /mv M?'i K°i +•v +´ +–K - F?¬M; ? +¦ +ªM? iQÊM; +?B M i` M? # M ?„M T?€i ` F?Q T?€+? + Q [mw +MM; H½M? M;¢Q p¬ ibM? - K°i iB b€i F?Q +kM; ` X

JQ i` M i`ÌB M;¨v +¨M; M†M; ?¢i - ç½ ;–M M?Q ;B,M; i?¨M? K°i i–M; ?ÆB MQÈ+ /M +¨M; M;¨v +¨M; HÈM M?QM; +kM; F?¬M; #B i i¢B b Q - M; v F?B MQÈ+ KQ M¨v T?•M i` M ç–m .B T •K h`9+ i?b +kM; iU ç°M; i€M ` - F?¬M; +€+? M¨Q H¨K QÈi i?• +€+? M¨Q `ÆB tm®M; +•v +´ +–K i`QÈ+ K†i ?„M çQÊ+ X

> B i v ;B[/•v ç¨M - #€i +?d +O .B T •K h`9+ +?”K `½B +?mv M ç°M; - i`QM; +ÆM M;mv M - K°i +–K F?9+ M? M?¨M; i`B M F? B X hB M; ç¨M M¨v iU M?Q ?²M; M? i` M i–M; K•v + Q M;'i KÌ K`i X "¦M; M?¢M ?Á +MM; #¦M; K•v - i?Q„i ˜M i?Q„i ?B M /†i +?Êi HÈM +?Êi M?Ä - M?`T çB m M? M?¨M; K¨ K ç K X JB M K M M?Q K•v Fû M;?2 +¨M; i?'K X h`QM; ioM? +¦ ç°M; H¢B +¦ ¬M M?m mv M +?mv M +MM; pÈB +ªK

hB M; ç¨M +kM; F?¬M; F?m +? i€M ` t - +?d i¢Q i?¨M? K°i pÁM; b€M; K¨m iQK M; i? .B T •K h`9+ - .B T •K h`9+ +?”K `½B M;˜M; ç–m H M - F?¬M; ? M?bM /•v ç¨M ? B EBK +?9+ HQM; iQ¨M i?•M b€M; HQ€M; K¨m p¨M; ç M; HÆ HYM; ;B[F?¬M; i` t p,M; pŠM; ,

@h?m + Q F?Q bªM; X S?QM; ioM? b #bM? X o•M i`bM? p¢M Hw X h€ ?²M; +¬ M? ?mM; X hQM? ibM? +€+ M;QÆB [m€ FB m +,M; +m²M; M;¢Q X æ i /MM; +–K F?9 H¢B K°i +?9i - +?Q M°B i•K +€+ M;QÆB ?Á ?Q½M H¢B X

oW /Si HÌB - iB M; ç¨M pW M½v M;QM; F i # M M;QÌB ?„M +Æ ?² i`QM; M?€v K„i b€M; K¨m iQK # v i?ŠM; H M F?¬M; i`mM; - K M; i?2Q i¨M ªM? ?Q ªQ - i`QM; M?€v #B i +?B i?¨M? ? B pÁM; b€M; M? M? M?Q +?ÈT ç½ # Q i`MK H M i?•M i? ç² b° b„+ iQK M?¢i M¨v +¦ i? M?bM `ä `¨M; - +?Q /M i`QM; ?Q¨M +ªM? i?ÌB iB i m €K M? +?9+ HQM; T?ªB ç®B K†i pÈB k pÁM; b€M; M¨v iÄ ` ?QªM; bÊ K¨ M; v +ª k S?QM K†+ /M ç M; Î F?€ t +kM; T?ªB ?QªM; bÊ i?•M i? +Q `9K H¢B X

h?–M •K Zm M; >Q¨M H¢B K°i H–M M[H¢B tm'i ?B M i` M +?B M i`QÌM; X EBM? T?QM; T?9 +O .B T •K h`9+ ç9M; p¨Q H9+ K'm +?®i M?'i - T?€i ?mv i`¼M p M ? Zm M; >Q¨M X L; v H9+ k pÁM; b€M; +U+ HÈM # Q T?O i?•M i? ? B EBK +?9+ HQ /Q 8yy hY h?–M +?B M bo i¢Q i?¨M? p +?¢K pÈB T?ÁM; imv M +O "¨M; "®B +?B

8yy hY h?–M +?B M bo T?®B ?ÊT ç m i,K i„T - ?ÆM M[i?U+ HU+ ç m ç¢i ç M HK+ M? M? ?ÆM >mv i a„+ p ç°B ?ÆM i`,K i?QÈ+ - i`QÈ+ ? i +?¢K i`€M pÈB "¨M; "®B

J°i i–M; #,M; F?Q K¨m H K M?Q bQÆM; KM i`QM; K„i #°+ T?€i iW i` M M;QÌB æ¢B ?€M çSM; ç–m M; v iS+ F?„+ ?Q¨M iQ¨M #` # Q T?O i`QM; i–M; bQÆM; KM M¨v X

*Ym +'T K i?9 tm'i ?B M i` M +?B M i`QÌM; - +?QM? H¨ HU+ b€i i?QÆM; FBM? F? H¨ +Ym +'T ?¢ p` K i?9 - ?„M ç®B K†i pÈB +€+ +?B M bo M?•M HQ¢B i?U+ HU+ tm K) X "¨M; "®B +U ?€M HU+ HQÊM; i'i M?B M F?¬M; FûK - F?¬B ;B€T i` M M;QÌB +I i? +O #¼M ?¼ H¨K b Q +¦ i? bQ b€M? pÈB i`¼M; HQÊM; +?WM; # M;¨M +•M +O

G9+ M¨v æ¢B F?Q i? M?Q K°i iªM; imv i HÎ iW i` M çdM? M9B H,M tm®M; - K M; ç` - –K –K ç€M? b•m p¨Q i`”M /Q M? T?ÁM; M;U +O "¨M; "®B +U ?€M X

>„M H¢B F?¬M; #B i- #´ i?B M +€+ +MM; >Q¨M; hmv M J i¬M; ç¢B ?[m #'i ç²M;- i`
iY ç` p` +U+ + Q- p¬ +MM; i¬M [mw- T?QM; HQm T?¦M; F?Q€M;- K¨ M[ç iY +?d
M K ç iY- K°i M K ç iY #´ i?B M +€+ Km®M F i?¬M pÈB # Q M?B m M[ç iY i?b H

*?d i?'v F?Qª ?mv M ç M i`QM; ç M çdM? +O h–M S?QÆM; çQÊ+ /ÁM; bQM; +?•
+¨M; M;¨v +¨M; b€M; M;ÌBX —M ;BÁM iªM K€i ` K M? K¬M; mv M,M;X

*?d M;?2 `,M; `„+ K°i iB M; p M; i?"i HÈM- T?ªM; T?'i b'K bûi ;B[i`ÌB [m M;- F?Q
çdM? +O h–M S?QÆM; ç°i M?B M M;QM; iK i?¨M? i?U+ +?'i- #B M i?¨M? K°i F?Ä
` F?ÄB çdM?- H"T iS+ #S+ HmB ç M çdM? +O #¼M E?9+ S?B u MX

h–M S?QÆM; +QÌB ? ? - pQÆM M;QÌB çSM; /"v- T?B m T?M Î i` M F?¬M; ;BQÌM;
KdK +QÌB M¦B, ó*€+ p` F?¬M; M;?o iÈB M?d\ "´ i?B M +€+ i imv F?¬M; #^M; >Q¨M
M?QM; i•K T?€T +O #´ i?B M +€+ i +¦ i? i"T i`mM; im pB +O `'i M?B m M;QÌB H
H¨ L;mv M æ M F€ +QÌM; ;Bª- #„i ;B[+€+ M;QÆB- / M?Q i`Î #¨M i v5

oB ih? M? h9 +QÌB H¢M? M¦B, óh?"i /äM; /¢+5 h•K T?€T +O #´ i?B M +€+ K†+ /M
i? # M #d5 *€+ i, Km°B +MM; iB M H M- ç2K i?^M; M?½B M¨v iQÆB b®M; M;QÊ+

"¼M E?9+ S?B u M Q Q # v H M- iW t HB M i?B i`B M pm T?€T- pm #ªQ- i`QM; ç¦ +
ç²M;- +–K b„iX >QÈM; h–M S?QÆM; +MM; pÈB i?` i?B T +O ?„M ;B i iÈB- /` b„+ H

.B T >9+ i?'v M;? M ?¼M; M?bM i`•M i`®B- H˜K #˜K M¦B, óL?[M; M[?¨B iY M¨v- M
iQ¨M H¨ M?[M; pm #ªQ HBM? HBM? iQ€B iQ€B FB m M¨v +?S om #ªQ +O oB ih?
M;¼+ +m®+ M[+?S XXô

oB ih? M? h9 + M M;¼+ bW +?ûK i?ŠM; p T?Q ç–m h–M S?QÆM;- M¨Q ç•m +ÁM
H9+ i`QÈ+ M[+?S\

.B T >9+ +˜M i?"M [m M +?B MX *?d i?'v i?U+ HU+ +O h–M S?QÆM; bQ pÈB #¼M
F?OM; #® ?ÆM bQ pÈB pW `²B K'v H–M- #'i [m€ ?„M ` i v imv mv i? +U+ F€ iQ
M?Q >Q¨M; s€M- i'i T?QÊM; bÆM i?b FûK b„+ F?¬M; Qi- #¼M M;QÌB E?9+ S?B u

L?[M; i?` i?B T FB +O h–M S?QÆM; çSM; i` M ;BQÌM; K•v- F?¬M; M;WM; T?€i `
M;QÌB E?9+ S?B u M- i,M; i? K T?B M iQ€B +?Q ?¼X

óh"T ?ÊT im pB +O K¼B M;QÌB i¢B K°i i?•MX h•K T?€T +O "´ i?B M +€+ t€+ i?U
+QÐM; +? ç + Q +ªM? ;BÈB M¨v +?„+ +?„M +U+ Fb F?¬M; ´M ç`M?X hmv +¦ çQÊ+ i
+kM; F?¬M; +¦ M;?o H¨ +¦ i? T?€i ?mv çQÊ+ ? i mv HU+ +O L;mv M æ M F€ XX

.B T >9+ t2K +?d +?®+ H€i- i?–K M;?o, óL m M?Q ç´B H¢B >Q¨M; s€M- +?d bÊ K°
#¼M E?9+ S?B u M `²B +?S +ÁM +–M ;b T?ªB +?B M ç'm H•m M?Q p"vXô

G9+ M¨v ?„M KÈB çSM; /"v- M;mv M +¬M; p"M +?mv M- i?•M i? H"T iS+ i`Î M M pV

h?•M ?bM? .B T >9+ ?ÆB ç°M; K°i +?9i- M°B i? HB M T?€i ` G¬B K +m²M +m°MX

h?•M i? +O ?„M /mM; M?"T K°i i`,K +?QM KQÆB +?QM K†i h?€B .QÆM; iBM? T?
;B€Q #bM? i?QÌM; +ÁM +QÌM; ?½M ?ÆM F?¬M; #B i ;'T # Q M?B m H–M- i?"K +?
K¢M; K°i +?B m K¨ F?¬M; iY5

æQÆM;5

æ¢B .B M i?–M +?mM; ç°i M?B M # v ` iW i`QM; M?•M #ªQ FBK Hm•M `²B tQ m [m
H9+ +¨M; HÈMX :B®M; M?Q K°i iÁ M9B HÈM #` K¦+ M;QÊ+ i` M çdM? ç–m +O ?„

.B T >9+ i?Á ` i v T?ªB- +?d i?'v F?˜m +?m¬M; HÈM M¨v +?"K `½B `ÆB tm®M;X "

ó"¼M E?9+ S?B u M *´ L;mv i L?B Km®M i?„M; ç€K ç iY M¨v +O #´ i?B M +€+ i?b
M,M;- ?½v ç +?Q i iÈB i`Ê ;B9 +€+ M¨M; K°i i v5ô

.B T >9+ #QÈ+ K°i #QÈ+ p T?Q i`QÈ+- i?•M ªM? H"T iS+ ?B M ` i` M çdM? ç–m
tm®M; T?Q /QÈBX —M ˜M # Q H¢B ?ÆM #®M KQÆB M[ç iY #´ i?B M +€+ Î i` M ;

*¢+?5

J •K +O i?–M +?mM; p M; p¼M;X hWM; ç¢Q •K # i` M F?¬M; i`mM; i¢Q i?¨M? F
MÆB- ?mM; ?,M; ç•K p¨Q i` M ;BQÌM; K•v5

*?d i?'v ç M çdM? +O #¼M M[iY €Q i`„M; #` K •K +O i?–M +?mM; +?'M +?Q MSi
F?ª M,M; #` M;?B M M€i5

æ M çdM? +O +€+ M¨M; pÐ i M- i•K i?–M +MM; +?•M M;mv M H"T iS+ i`¼M; i?QÆ
/mM; i?'i b„+X L;˜M; ç–m M?bM H¢B- +?d M?bM i?'v K°i KB M; +?m¬M; i®B M?Q K

*¢+?5

æ¢B i?O +O .B T >9+ ç¢B i?O H¢B H–M M[?mM; ?,M; ç"T H M i?•M +?m¬M;- +?
#¢Q p M; H M F?¬M; /Si- ç M çdM? +O M[iY €Q i`„M; +kM; #` M;?B M M€iX >ÆM
b„+ K†i i?ªK ç¢K- M;k i¢M; HK+ T?O ç½ #` i?–M +?mM; K •K ç€M? b•m p¨QX E?¬
K€m- i?–M b„+ ?ûQ M;QM; F?¬M; +?`m M´BX

óh–M bQ ?mvM?- +¦ M;QÌB ç€M? HûM +?9M; i 5ô

L[iY €Q i`„M; b–m i?ªK M¦B, óL;QÆB K¨ +ÁM F?¬M; ` i v M[i?b +?9M; i HB M ç

h–M S?QÆM; `®i +K+ +?9 w iÈB .B T >9+- F?¬M; F?ÄB b„+ K†i F`+? #B M [m€i, ó
Km®M ç2K M;QÆB #–K i?•v p¢M çQ¢MXô

.B T >9+ K„i çB + i B M;Æ- +?d M;?2 i v M•M; i v `ÆB- i?–M +?mM; +¢+? +¢+? K
F?¬M; /Si- ?ÆM #®M KQÆB M[ç iY +O #´ i?B M +€+ i?•M ?bM? ç m M´imM;- ?¦
?mv i pK5

h–M S?QÆM; #B T?šM ;–M +? i- L;mv M æ M ç°i M?B M pÐ i M- H¢B ?¦ i?¨M? K
i`QM; ç M çdM? +O ?„MX óh p¨ M;QÆB HB m K¢M;Xô

>„M i H M ç M çdM?- T?B i?•M H M K M; i?2Q ;BQÌM; K•v ç€M? p T?Q .B T >9+

æ€K M[M?•M E?9+ S?B u M *´ L;mv i L?B H¢B K°i HQ¢i i` M tm®M;X h9 +–m- H
M;¼+ bW ç m M M tm®M;- ç M +ª ç M çdM? +O ?„M ç m #` ç"T # M€i #'vX

oB i i? M? i9 i H M +€B +m®+- +?ûK p¨Q i` M ¦i ?„M- çQ ?„M [m"i M;½X

h–M S?QÆM; pW bÊ pW ;B"M- F?¬M; /€K H¢B çB ç®B T?¦ .B T >9+- p°B p¨M; i H
H¨K #ªQX >QÈM; +?9M; M[[mûi iÈBX

E?9+ S?B u M çŠM; M[M?'ii i H M ç M çdM?- i`'M €T tm®M;- H"T iS+ ç2K +€B ;B
+€+? M¨Q M?9+ M?Q+?X

h–M S?QÆM; M´B ;B"M ;–K H M K°i iB M;- H¢B #` i9 +–m +O *´ L;mv i L?B M M ç
p¨M; pSi #Ä ;BQÌM; K•v- tQ v M;QÌB #Ä çB- i?•M ?bM? ?¦ i?¨M? K°i ç¢Q ¬ [m M;-
*´ J pU+- i?'v #¼M M;QÌB .B T >9+ F?¬M; +¦ çm´B i?2Q- [m v ç–m H¢B ?mM; /[i
çB K M?B M M¦B, ó:B i i?` i?B T +O i - i +MM; pÈB M;QÆB #'i +°M; ç€B i?B M-

*´ L;mv i L?B ?W H¢M? K°i iB M;- i`ÊM K„i M¦B, óE?¬M; +¦ K„i- p` M¨v +?QM? H¨ .
M m F?¬M; T?ªB iQM? ibM? +O .B T bQ i?9+ ¬M ?Q¨- KQÌB M;QÆB +kM; ç m +?

óL?•M p"i +'T i`QÎM; H½Q +O >Q¨M; hmv M J i¬M;\ô

h–M S?QÆM; H¢B +¨M; ?QªM; bÊ- b„+ K†i i`„M; # +?- i?'i ?²M H¢+ T?€+?- ?„M M;
M?Ä- ?ÆM M[+?d +¦ >¢Q L;mv i F€im pB- +?Q ``M; +?d H¨ M?•M ibM? K¨ #¼M E
iÈB H¢B H¨ + Q i?O i? ? i`QÈ+X

>„M HªQ çªQ K¨ çB- +?QM? H¨ ç M i•K iQ #€Q i?M +kM; +?ŠM; +ÁMX h?–K M;?o, ó
>¼ .B T M¨v `ä ``¨M; ;B'm /B K im pBX :Bª #° M?Q +?QM? KbM? +?d +¦ >¢Q L;mv
pB iQ¨M #° T?¦M; i?Q+?- i M?Q i? M¨Q /€K çB i` m +?¼+ #¼M ?„M +?S\ô

óJ°i +€B ;BQÌM; i?"i HÈMXô

*€+ +¬ ;€B i? M? Hw b¢+? b) ;BQÌM; K•v- ;B Q +?Q *´ L;mv iL?B i Hmv MX *´ L;m
tQM; +?d i?'v #ªv i M i?B m M[ç m M?ªv H M i` M ;BQÌM;- H,M [m H,M H¢B- pmB

*´ L;mv iL?B M;Q„+ M;Q„+ .B T >9+- +QÌB F? M? F?€+? M¦B, óhB m bQ i?9+- M;
Xô

oB ih? M? h9i` m ;? Q M¦B, ó:BQÌM; +O L;mv iL?B Km°B Km°B- pW iQ H¢B pW
i, Km°B +?9M; i i? v M? m ?–m ?¢ M;QÆB- F?B M M;QÆB F?Q€B ?Q¢iXô

.B T >9+ K² ?¬B H¢M? i` M i`€M im¬M ` - H2Q H M ;BQÌM; K•v- M;²B i?ŠM; tm®M
F?¬M; +¦ ç M [m'v `–v ?„MX

E?9+ S?B u M i?m H¢B ?QÆM; t - +QÌB M¦B, ó*€B ;BQÌM; M¨v t€+ i?U+ i?QªB K€
b m L;mv iL?B M;QÆB T?ªB i?QÌM; tmv M i ` +?Q i, Km°B +?9M; i çM ;BÐM çM

óæ€M; iB + +mM; i, i, F?¬M; +¦ iÈB- M m F?¬M; ?•K K° +? i M¨M;5ô

*?9M; M[+QÐB ;BQÌM; K•v +?¢v p¨Q i`QM; p¢M *´ J pU+- +?d i?'v T?B M J pU+
F?B M .B T >9+ b€+? b€+? tQM; F€X h`QM; /½v M9B M¨v `ä `¨M; F?¬M; +¦ MQÈ+
K°i +´ HU+ HQÊM; p¬ ?bM?- ç2K MQÈ+ #B M ;¢i ` X

æ€K hY h?–M +?B M bo +ÁM H¢B M?'i i T?ªM SM; - i`QM; ;B•v T?9i M¨v - F?¬M;
KBM? ?[m ç°i M?B M #B M i?¨M? F ç`+? ç€M? HûM X "¼M ?¼ +?d #B i K°i çB m -
i?b T?ªB H"T iS+ ?¢ b€i F ç¦ X L?QM; H9+ M¨v - "¨M; "®B +U ?€M +O " u K pQÆ
K†i i`QÈ+ pÈB hY h?–M +?B M bo +kM; i`QM; M?€v K„i T?€i ?mv +?B M ç'm HU+ -
? Q F?¬M; Qi iBM? HU+ +O hY h?–M 8yy +?B M bo X G9+ M¨v [m M i`¼M; M?'i H
i? i` M? i?O çQÊ+ i?ÌB ;B M \

@J T?€T bQ i?Q€i Hv +?B M i`QÌM;

+ªK ;B€+ ?¶M HQ¢M i`QM; ç–m ¦+ M? M? +?¦M; #B M K'i - .B T •K h`9+ i`QÈ+ iB M
i? - Î F?QªM; +€+? ;–M ç®B K†i pÈB +¬M; FQ+? +O +?B M bo iBM? M?m M?Q i?
+¦ ;b +¦ i? T?ªM F?€M; X J T?€T i?m'M T?€i +O #¼M ?¼ i¢B i?ÌB iB i KQ iQ M
+kM; ? i bS+ F?¦ F?,M - +?Q /M +¦ F?ª M,M; T?€i ` çQÊ+ - M?QM; H¨K b Q çO bS+
T?QÆM; \

" KQÆB ç¢Q ?mv i b„+ i`QÈ+ iB M # Q T?O i?•M i? +O jy K T?€T bQ i`QM; b® 8
T?€T bQ +O S?"i G Zm®+ ç†+ i?M F„ M,M; - K T?€T HU+ +O jy K T?€T bQ >Ä
` M;Q¨B - M?'i i?ÌB F?¬M; i? M;,M +ªM - M m iB T iK+ i?"K +?Q #¼M ?¼ b) #` ?
+? i X >mv i T?€T bQ #ªQ p i`QÈ+ K†i +¦ >mv i a„+ p ç°B #ªQ p - +ÁM K T?€T b
i`QÈ+ K†i +¦ B #ªQ p \ *€B ;b +kM; F?¬M; +¦ - +?d +¦ #B i ;BQÆM; K„i M?bM K°i
iQ M?Q ç M; ;B€M; tm®M; i?•M i? ?¼ X

L m M?Q ç–m iB M HU +?¼M i?Q€i Hv +?B M i`QÌM; - ?¬ iQ S?€T G K - ç9M; H¨
a„+ p ç°B +kM; H¨ i"T FQ+? iW # M +¢M? X >v bBM? ?ÆM Ry hY h?–M +?B M bo
#¼M +?9M; p¨B T?•M i?ÌB ;B M X *?Q M M M¦B .B T •K h`9+ ç½ +¦ [mv i ç`M? +?Q
KQÆB # i M K T?€T bQ i¢B ;BÌ F?„+ M¨v F?¬M; +¦ H'v K°i M;QÌB ?¬ H M çQÊ+ ?
iB M F iW F?B #¼M ?¼ i`Î i?¨M? i?¨M? pB M +O 8yy hY h?–M H¨K i`€B H M? +O
+m®B +MM; X

•M? K„i # M; H½M? K¨ i`¨M M;"T iY F?Q +O K¶B K T?€T bQ /–M i`Î M M b„+ #ûM
ç°B +¬M; FQ+? iÈB iU M?Q K°i +ÆM b¦M; çÄ - +ªK i?K >mv i T?€T bQ ç M; F?¬M;
K T?€T HU+ +O #¼M ?¼ - #®M KQÆB # K T?€T bQ +ÁM H¢B F?¬M; ? /U HB m
+?'M M?B T iQ¨M i`QÌM; X

@hY i?–M #'i /B i

J T?€T i`QÊM; i`QM; i v ç²M; HQ¢i ;BÆ H M + Q - i'i +ª K T?€T bQ i¢B ;BÌ F?„+
K°i +ªM? ;BÈB çB M +m²M; - K°i /ªB [m M; K M; t M? #B + iW i` M M;QÌB #¼M ?¼
X L; v H9+ ç®B K†i pÈB #BM? HQM? +O >mv i a„+ p ç°B K†+ ;B€T M†M; t¬M; iÈ
iU M?Q iU b€i X >QÈM; i?ŠM; p T?Q ç®B T?QÆM; tmM; T?QM; X

@E?¬M;

.B T •K h`9+ çB M +m²M; ?ûi H M K°i iB M; X L?QM; H9+ M¨v F?¬M; +¦ p¼i iÈB +
+kM; F?¬M; +¦ HU+ M;,M +ªM i`QÈ+ K„i K°i K¨M M?Q p"v T?€i bBM?X

"®M KQÆB # i M K T?€T bQ F?¬M; +¦ K°i B i?Q€i Hv +?B M i`QÌM; X E?¬M; +¦ K
h?•M i? ;–v v m +O #¼M ?¼ ;BÌ ç•v çSM; M;?B K i` M; i?ŠM; i„T X G9+ M¨v ç•v
;„M; ?9i +¢M K T?€T HU+ iW #¼M ?¼ +kM; ?QªM; bÊ T?€i ?B M - +?QM? #ªM i?•
çQÊ+ #'i Fb K°i iB M;mv M i® K T?€T M¨Q i` M M;QÌB K T?€T bQ M¨v X h`QÈ+ K
>mv i b„+ p ç°B - K T?€T bQ p®M `'i v m Èi - F?¬M; +€+? M¨Q +?`m M´B K°i FQ+?
ç M K°i +ªK ;B€+ ç2 /¼ b•m b„+ X

s M? #B + X æ¦ H¨ K°i K¨m t M? #B + /B K H - b m K°i F?„+ - K¨m t M? #B + M¨v
M;"T i`ÌB X .QÈB #–m i`ÌB ç M; +m²M; T?QM; #¢Q pk ç M; ;–K `Qi - K°i KªM? i?ªQ
i–M; HY +?€v #WM; #WM; ?B M ` ;B®M; M?Q K°i M;¼M HY #'i /B i - M;¼M HY H
i?Q+? ` X

æ¦ H¨ K¨M HY t M? #B + /Q #®M KQÆB # M;¼M HY ?ÊT H¢B i¢Q i?¨M? - çQÌM;
F?Q ç M; i`¨M M;"T i?Ov M;mv M i® #¶M; M?B M #B M K'i - i'i +ª +ÁM H¢B +?d H¨

+m²M; - HY imv i p¼M; - HY ?v bBM? - HY +?€v M?Q p¬ i”M

h`QM; K¨M HY i?B m ç®i - #B M K’i i`QÈ+ iB M +?QM? H¨ #®M KQÆB # i?•M ªM?
- F?¬M; ? Mm®B iB + - +?Q /M +?d H¨ K°i +?9i X L;¼M HY K¨m t M? #B + i?B m ç
K¨ H¨ +ª HBM? ?²M K¨ #¼M ?¼ ç½ + K i•K ibM? M;mv M ?v bBM? X

"®M KQÆB # æ¢B K T?€T bQ 5 æ²M; i?ÌB i?B m ç®i #®M KQÆB # M;¼M HY HB
M;¼M HY t M? #B + imv i ç T - +U+ Fb /B K H - T?ªM; T?’i #MM; +?€v ;B®M; M?
+?„M M; M; +U+ #„+ ?Q M; M;mv M - M;,M i`Î ?Q¨M iQ¨M çQÌM; i’M +¬M; iÈB +O

æ®B pÈB 8yy +?B M bo hY h?–M K¨ M¦B - ç•v H¨ M;¼M HY T?šM M° +O hY h?–M
M?QM; M;QÊ+ H¢B - ç®B pÈB S?”i G >mv i a„+ p ç°B - M;¼M HY M¨v H¨ HY ?O

*?d i`QM; K°i F?QªM? F?„+ i?ÌB ;B M - ?ÆM i`,K i M #° #BM? iBM? M?m +O >mv
#` M;¼M HY t M? #B + M¼ Mm®i +?YM; - K°i F?QªM? F?„+ b m M[- # KQÆB i M
iQ¨M #° iB m i€M - #` M;¼M HY i?B m iQ¨M #° - HY i?B m ç®i #bM? M;mv M X a
M;mv M - M?QM; M;¼M HY M¨v çQ+? i?U+ H¨ M;¼M HY hY h?–M - M;¼M HY hY h
X

"®M KQÆB # ç¢B K T?€T bQ - #®M KQÆB # +?QM? i?S+ /kM; bo /MM; +ª bBM?
H¨K +?Q F?QªM? F?„+ +m®B +MM; #¼M ?¼ HQm H¢B M?•M ;B M +kM; i`Î i?¨M? F
ç°M; ?v bBM? +O #¼M ?¼ ç½ +’T +?Q hY h?–M +?B M bo +ÁM H¢B K°i F?QªM; i
bBM? i²M [mw #€m X L;¼M HY M¼ mv HU+ +¦ i? bQ #b pÈB +’K +?9 - i?”K +?Q H
?ÆM X *?d i`QM; M?€v K„i ç½ i?B m ç®i +ª >mv i a„+ p ç°B X .QÈB M;¼M HY FB
pB M >mv i a„+ p ç°B +ÁM b®M; b¦i F?¬M; ç K M´B i`,K M;QÌB X

L;¼M HY t M? #B + M¼ +m®B +MM; +kM; i¨M - KQ iQ H¢B K°i H–M M[/²M /”T -
#` M;¼M HY # Q T?O - #®M KQÆB # i?•M ªM? - iQ¨M #° M?[M; ;b i?m°+ p #¼M
M¨v #B M K’i F?ÄB M?•M ;B M poM? pB M X

L; v H9+ M¨v - K°i HQ¢i iB M; ç¨M i`QM; M?€v K„ip M; H M X J M; i?2Q +ªK ;B€+
+ªK ;B€+ F?¬M; + K HÁM; - F K i?2Q ç¦ H¨ +ªK ;B€+ ?®B ?”M i?”i b•m b„+ - K°i pÁ
iW i` M i`ÌB ;B€M; tm®M; - K M; iQ¨M #° M;¼M HY t M? #B + M¼ # Q T?O # M i`Q
M¨Q t•K M?”T çQÊ+ X L;QÊ+ H¢B - +ÁM i?m T?–M HY t M? #B + b„T i¨M M¼ M?Q
T?O +O pÁM; b M; iQK - # v i?ŠM; p ?QÈM; *–K æ X

h`QM; M;U+ .B T •K h`9+ ?û ` H° ?bM? /€M; +O K°i +•v +´ +–K X E?¬M; T?ªB H¨ *
+•v +–K M¨v ?bM? /€M; M?Q ?bM? #€M M;mv i X h?•M +–K ç2M M?€M? - T?ªM; T
i?’T i?Q€M; M?[M; çQÌM; p•M M?Q b¦M; HQÊM i` M i?•M X h?•M +–K K¨m p¨M; ç²
T?QM; M?QM; H¢B F?¬M; FûK T?–M i?¬ K”i - /•v KÄM; K M? ?ÊT +MM; i?•M +–K
#€+? K¼+ i` M i?•M M9B HÈM X "° T?”M M¢T •K M?Q `²M; t M? pûM K•v - +? i€+
?QÈM; ` T?Q M;Q¨B X æ–m +–K i? M? i?Q€i - ?ÊT +MM; i?•M +•K ?MM; po - T?C
b€m M?€M? +˜M M;¼+ [mQ - H¢B +¦ +ª ?Q p,M F?ªK i` M ç +–K X æ9M; H¨ K°i i`Q
h¬M; - æ¢B h?€M? .B •K +–K X

.B T •K h`9+ M;Y K†i H M i`ÌB - + Q ;B¼M; M;•K ,

@*U ?€+ M;? M? i?m X >¨M ;B M; ˜M M;mv i X o¢M H¢B /m /m X *¬ ç²M; i€T HB i X

h?–M •K Zm M; >Q¨M i`QM; T?9i +?®+ •K p”M i,M; K¢M? - €M? b€M; iQK # Q i`MK
- T?ªM; T?’i M?Q #` K°i #¨M i v p¬ ?bM? F?´M; H² çB m F?B M - iW iW ?¢ tm®M; -
H¦2 ` - b m ç¦ i`U+ iB T /mM; M?”T p¨Q i?•M æ¢B h?€M? .B •K *–K X

•M? K„i .B T •K h`9+ +kM; M;•v /¢B çB K°i +?9i ,

@.`+? /QÆM; +?B ç²M; X E?¬M; i M; +?B i¨B X S?QM; KBM? i?m M;mv i X >¢+ pk
+O i - +?d +¦ æ¢B h?€M? .B •K +–K +Ym çS+ FB K #` KÈB +¦ i? i?m çQÊ+ HBM?
M¨v X

ob i?„M; HÊB +m®B +MM; - pb ç +?Q ç²M; ç°B +O KbM? K°i +Æ ?°B bBM? i²M -
/kM; M¼ /o M?B M H¨ iU i?B m ç®i M;¼M HY HBM? ?²M +O +?QM? KbM? - M m F
.B T •K h`9+ ` i v #ªQ p HBM? ?²M H¢+ 'M +ÁM b¦i H¢B +O #¼M ?¼ i?b ;BÌ M¨v
K'i poM? pB M F?ÄB i? ;BÈB M¨v - M; v +ª +Æ ?°B Hm•M ?²B +kM; F?¬M; +¦ X L?
HBM? ?²M H¢+ 'M +O #¼M ?¼ +ÁM ç M; MˆK i`QM; bU #ªQ p +O æ¢B h?€M? .B
iQÎM; - `²B +kM; b) +¦ R M;¨v - +?QM? KbM? im +?dM? HBM? ?²M #¼M ?¼ `²B +?Q

S?Q i` M æ¢B h?€M? .B •K *–K T?€i ` K°i i–M; €M? b M; KÌ KÌ ªQ ªQ - p¬ ?bM? X
+–K +kM; tªv ` #B M ?¦ M;'i i`ÌB X *•v +´ +–K p®M ç–v p #bM? i?ªM ?Á ?Q½M ;B
i?ªK HB i +MM; +QÆM; M;¢M? X

L;¼M HY t M? #B + tm'i ?B M `²B #B M çB M? M? +?¦M; - F?¬M; +?d H¨K +?Q ç€
b¦i bÊ ç M M;•v M;QÌB - M; v +ª k S?QM; GQM; i` M F?¬M; i`mM; +MM; pÈB k EBK
+kM; +¦ +?9i b[M; bÌ - #¼M ?¼ p¢M H–M F?¬M; i? M;Ì iÈB H¨ hY h?–M +?B M bo +
+?B M w i°i +MM; ç M M?Q p"v - çB M +m²M; M?Q i? - i?"K +?Q +ÁM ?ÆM +ª " G

*?d +¦ ç€K "¨M; "®B +U ?€M H¨ F?¬M; +?`m ªM? ?QÎM; +O ibM? ?m®M; pW tªv ` -
K„i #¼M ?¼ ;BÌ +?d +¦ ;B i +?¦+ X

hY h?–M K T?€T bQ ç½ +? i - hY h?–M +?B M ç°B i`QM; M?€v K„i +kM; #°+ T?€i #
T?9i M¨v - +?B M ç'm HU+ +O 8yy hY h?–M KÈB i?U+ bU i? ?B M X J¶B K°i hY h?
;?B F?„+ MK +QÌB +m®B +MM; +O hY h?–M K T?€T bQ i`QÈ+ F?B ?v bBM? X "½
ç²M; ç°B +Æ ?°B bBM? i²M K¨ +?'T M?"M ?v bBM? K¢M; b®M; 5

E?B K¨ i•K iQM? ç½ i`Î M M +m²M; #¢Q i?b H9+ ç¦ F„ tªQ +?B M ç'm ç½ F?¬M; +Á

•Q GÊB .mv G¢T +MM; .B T >²M; L>¢M +Æ ?² ç²M; i?ÌB M;Y K†i H M i`ÌB ;–K HÈM

@hY h?–M X :B i X

E?¬M; ? HQm ;B[H¢B /M +?d MY T?–M ç'm F?Q - +?B M w çB M +m²M; i`¨M M;"
+?B M bo - ç'm F?Q +O #¼M ?¼ ç M; # Q T?O iQ¨M i?•M p®M H¨ K¨m t M? #B + H9
T?–M ?„+ F?Q X h'i +ª ç m K M; H¢B F?Q i? +? i +?¦+ - +?QM? i?S+ H¨ F?Q i? +
H² ?Á +MM; pÈB ç'm F?Q +O #¼M ?¼ M;QM; iK +MM; K°i çB K X "'i Hm"M H¨ i`½
K•m +?B M bo - i`QÈ+ iB M ç m ;BÆ + Q pk F?Q i`QM; i v KbM? H M X

h`¼M; +?Mv +O "¨M; "®B +U ?€M H¢B ç"T H M i?•M p¨B hY h?–M +?B M bo - M?QM
F?Q t M? #B + i` M F?¬M; i`mM; ç½ iK ?°B i?¨M? K°i /ÁM; b¬M; t M? X .ÁM; b¬M;
K¨m ç2M X G9+ M¨v ç•v - ?ÆM jyy hY h?–M +?B M bo +ÁM b¦i H¢B M?Q #B M i?¨M
? T?•M #B i X h'i +ª HU+ HQÊM; +kM; Î i?ÌB F?„+ M¨v M;QM; iK H¢B X J°i ;B¼i
M;QÌB ç¼M; H¢B - /ÁM; b¬M; ç2M K M; +?B M w çB M +m²M; - F?Q i? F?¬M; ;b +ª
?QÈM; ç`+? M?•M X

*?Q /M H¨ €Q ;B€T +O "¨M; "®B +U ?€M FB M +® ;'T ç¬B - H9+ M¨v +kM; F?¬M; -
çQÊ+ ç'm F?Q K¨m ç2M +? i +?¦+ # Q T?O M¨v - pk F?Q +O 8yy hY h?–M H9+ M¨v
?€B iY i?–M - pmM; H M +?ûK ;B i X hWM; ç¢Q iWM; ç¢Q HBM? ?²M H–M HQÊi F?–
K'i F?ÄB i? ;BÈB M¨v X

@ *? i çB X

J°i iB M; `®M; çB M +m²M; iW T?Q iB M imv M +O +?B M i`"M i`mv M ç M X æ
M;½ tm®M; - K°i F?„+ i`QÈ+ ç¦ - K°i +•v H Q #ˆM; #,M; /¨B ?ÆM 8 i?QÈ+ iW /QÈB ç
i`mM; - ?¦ i?¨M? K°i ç¢Q ªQ ªM? X

hB M; `®M; +O ",M; *U+ J oB M +ÁM +?Q /Si - K°i iB M; F m i?ªK i?B i F?€+ ç½
i`mM; X J°i S?QM; ? +U HQM; i?•M i? ç½ #` #,M; i`Mv ç•K tmv M [m X hWM; /Á
¢i - i?2Q KQ `ÆB tm®M; - i?•M i? +U HQM; M?'i i?ÌB +? Q çªQ `²B iU /Q `ÆB i?Š

S?QM; GQM; +kM; F?¬M; +¦ +QÌM; ?½M T?ÁM; M;U i?•M i? M?Q EBK *?9+ GQM
T?¦M; i`9M; M?Q p"v - `Èi i?ŠM; tm®M; i?ªQ M;mv M ç€M? –K K°i iB M; X B M?b
M¼ iQM? K¢M; ç½ bÈK F?¬M; +ÁM X

>mv i a„+ p ç°B ç½ iW +ªK ;B€+ bÊ ?½B idM? i€Q i`Î H¢B M?QM; F?¬M; K°i M;QÌI
?QÈM; hY h?–M +?B M bo T?€i ç°M; +¬M; FQ+? iB T iK+ X æ¦H¨ iBM? i?–M +?B M
"®B +U ?€M #` p•v i`QM; /ÁM; b¬M; ç'm F?Q K¨m iQK M¼ - ç€K +?B M bo +O >mv
H¢M? - i`QM; b® #¼M ?¼ i?"K +?Q ç½ +¦M;QÌB ç`M? HMB p T?Q b m X L; v +ª S
HYM; i`QM; F?¬M; i`mM; - i`QM; €M? K„i +kM; iQ€i ` p ?QªM; ?®i X

•M? K„i .B T •K h`9+ #¶M; M?B M i`Î i?¨M? ioM? H†M; X "'i [m€ - M m M?bM i?"i F
?„M ç½ ?Q¨M iQ¨M +?mv M i?¨M? ?mv i b„+ X

*9B ç–m - M?bM tm®M; æ¢B h?€M? .B •K *–K i`QM; i v ,

@*€+ /kM; bo +O i - M¶ HU+ bBM? K¢M; +O +€+ M;QÌB M?'i ç`M? b) F?¬M; m´M
ç +?Q ç`+? M?•M H¨K i?QÆM; i´M ç M +€+ M;QÆB +ÁM b®M; b¦i i?Q€i F?ÄB ç•v
+?9M; [m v i`Î p [m®+ ;B X h'i i?ªv b) T?ªB i`ª ;B€ pb M?[M; ;b #¼M +?9M; ;•v `

oW M¦B - .B T •K h`9+ pW +˜M i?"M i?m H¢B æ¢B h?€M? .B •K *–K p¨Q hm .B i?–
X a m ç¦ - ?„M H¢B M;²B tm®M; ç'i #^M; X L;²B M; v tm®M; ;B[pkM; MQÈ+ H–v
E?¬M; ? +?2 +?„M KQ `ÆB iW i` M F?¬M; i`mM; tm®M; X h?•M i? ?„M M? M? +?
bkM; - +?"K `½B M;˜M; ç–m H M - H9+ M¨v T?QÆM; ?QÈM; ?„M M?bM +?QM? H¨ ç€
a„+ p ç°B +MM; S?QM; GQM; M¼ X aQ pÈB " •T pQÆM; [m®+ - ç€K T?ªM #°B M¨
F?¬M; pb #¼M +?9M; i"T FQ+? - M?Q i? M¨Q hY h?–M +?B M bo H¢B i´M i?'i [m€
bQ T?ªB ?v bBM? iQM? K¢M; X

> B EBK *?9+ GQM; H¢B K°i H–M M[# v i?ŠM; H M F?¬M; i`mM; M?QM; #¼M +?9
+?B M ;B9T çÐ "¨M; "®B +?B M ç°B H9+ M¨v ç M; çSM; # M #Ì pU+ /B i pQM; X hY
+ª #¼M +?9M; +kM; T?ªB +ªK i?'v bÊ ?½B X Í ç•v #'i Fb B +kM; #B i .B T •K h`9+
J G M +?B M bo - +?QM? i?S+ H¨ HBM? ?²M +O çQ¨M [m•M X *?Q M M H9+ M¨v -
- i`QM; M?€v K„i ç½ t€+ ç`M? KK+ iB m +¬M; FQ+? +?QM? H¨ .B T •K h`9+ X

S?QM; GQM; # v i`QM; F?¬M; i`mM; H9+ M¨v i?'v çQÊ+ +†T K„i çÄ M?Q K€m +O
F?Q iS+ HQm +?mv M #„i ç–m i?9+ ;BK+ +Æ i? M¦+?mv M ç°M; - H9+ M¨v ?Q¨M iQ
+?d +¦K°i bmv M;?o H¨ K m +?¦M; i?Q€i Hv +?B M i`QÌM; - poM? pB M `ÌB F?ÄB M
+†T K„i K¨m çÄ M?Q K [m, FB X

@E?¬M; B +¦i? +?¢v çQÊ+ +ª - çWM; M;?o ç M +?¢v i`®M - i'i +ª +€+ M;QÌB ç m
M?[M; ;b +€+ M;QÆB ;•v ` M;¨v ?¬K M v X

oW M¦B tQM; - .B T •K h`9+ ç M; F?Q M? +?•M t T #^M; i` M K†i ç'i - bQM; +?QÎ
;B®M; M?Q ?Ä iB M +?d i?ŠM; p¨Q F?¬M; i`mM; X

EBK M;•M ? B b„+ ?Q p,M H–M HQÊi ?B M i` M bQM; +?QÎM; +O ?„M - `²B iW iW
KQ ;B,M; K`i KMM; - M; v F?B ? B i v ?„M +?d H M #–m i`ÌB - K•v ç2M +kM; #` tm
€M? b€M; K†i i`ÌB +?B m i?ŠM; p¨Q M;QÌB ?„M X S?€i ` FBK M;•M k F?Ä [m M; +
HÁM; #¨M i v X *?d i?'v b m HQM; ? B EBK *?9+ GQM; ç M; iB T +"M .B T •K h`9+
M?QM; ?Q¨M iQ¨M çB M;QÊ+ H¢B [mv i„+ +–m p²M; - ç²M; HQ¢i # v ` F?ÄB i v .B
T?€i ` F?Q i? +O K T?€T +¬M; FQ+? - +?d M?Q ? B ç®K b M; M?Ä - T?¦M; i?Š
GQM; M¼ X

•K –K - iB M; M´ –K –K F`+? HB i i`QÈ+ iB M #MM; ` - M; v H9+ S?QM; GQM; Î i`
i?"i /¨B +?m˜M #` ç¨Q i˜m H¨ H9+ M¦ M?bM i?'v k EBK *?9+ GQM; i?•M ?bM? +U+ H
k pB M ç¢M T?€Q - ;B[F?¬M; ;B M p +?¢K pÈB [m M; +–m M?Ä - i` M M;QÌB tm'
/ÁM; K€m iQÆB iW i`QM; GQM; F?˜m T?mM ` ¨Q ¢i - p¢+? M M +ª K°i çQÌM; ?mv i
i`mM; X

@ B +kM; çWM; ?ÁM; +?¢v - F?¬M; B +?¢v çQÊ+ ? i X

.B T •K h`9+ T?ªM; T?'i F?¬M; i? K ç w ç M ibM? ?m®M; +O EBK *?9+ GQM; - i?r
i` M çMB ç½ ç†i i? K k i? M? +´ +–K X

> B +•v +´ +–K F?¬M; ;B®M; M? m - F?Q iS+ +kM; F?¬M; +MM; HQ¢B M?QM; b€i
#¨M i v 9 M;¦M ç²M; i?ÌB ç†i i` M /•v ç¨M - ? B ;B B çB m F?¬M; ;B®M; M? m M?'
S?B "°+ GB M *?•m +–K H¨ F?9+ * Q aÆM GQm h?Ov X h v T?ªB E?¬ J°+ GQM; L;
h? Q - ? B ;B B çB m +O ? B F?9+ M?¢+ F?€+ M? m - iQ€i ` ? B ç¢Q h?–M •K Zm
;–M M?Q # Q T?O +ª +?B M i`QÌM; X æ¢Q +ÁM H¢B T?¦M; i?ŠM; H M F?¬M; i`mM;
HB i T?€i ` X G¨K +?Q K€B i¦+ /¨B ç2M +O *–K æ ?'i imM; H M i?2Q ;B¦ X

J°i p i K€m KÌ KÌ tm'i ?B M i` M iWM; M;¦M +O k i v .B T •K h`9+ - M,M; HU+ bB
/KM; k +´ +–K +'T h?–M F?Q ç®B pÈB ?„M +¦ ªM? ?QÎM; i?"i ;? ;ÈK - M?QM; i? i
M¶ HU+ ?ÆM M[i?b H9+ M¨v +kM; F?¬M; B +¦ i? M;,M +ªM .B T •K h`9+ iB T iK-

Zm M; K M; M?¨M M?¢i F?¬M; M;WM; b€M; H M - K¶B K°i H–M i? v ç´B M?Q p"v -
H–M #B M ?¦ X J†i MQÈ+ i` M i?ªQ M;mv M ç½ i? K K°i i–M; K€m çÄ - ç€K "¨M;
ç M; ?Q¨M iQ¨M #` €T çªQ - iB M; ;–K i?ûi çB M +m²M; T? HšM +ªK ;B€+ F?¬M;
F?¬M; ;B M X

.B T >²M; L?¢M tm'i ?B M - M; v F?B ? B F?9+ M?¢+ /Q .B T •K h`9+ ç²M; i?ÌB /B
iB M X L; v b m HQM; .B T >²M; L?¢M H¨ ky hY h?–M +?B M boi v +–K i`¼M; FB
Q #¼+ iY b„+ [m M; K M; K½M? HB i - ;BÌ T?9i M¨v - K M; i?2Q b€i F?Q M;9i i`Ì
bQM; - ç²M; HQ¢i +?mv M ?QÈM; X *¬M; FQ+? i?ŠM; p T?Q ç€K >mv i a„+ p ç°B

æ°B i`QÎM; >v G¢T Gw +O >mv i a„+ p ç°B çQ+? i?U+ H¨ K v K„M X L; v iW ç–m -
+MM; +O ç°B [m•M - M; v F?B ?„M M?bM i?'v M;¼M HY t M? #B + M¼ Mm®i +?YM
- ?„M ç½ +ª FBM? ç M M;•v M;QÌB ` X >„M i? M¨Q +kM; F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; `
M•M; H M iÈB KS+ M?Q i? - M?QM; /M b Q ?„M +kM; K v K„M b®M; b¦i çQÊ+ X æ
i?'v iB M; ç¨M +O .B T •K h`9+ - iQ¨M i?•M ?„M M?Q M?kM ` - M?bM hY h?–M +?B
- # Q T?O #ÎB ?„+ b„+ [m M; K M; +¬M; FQ+? H¢B ç•v - i`QM; HÁM; ?„M ç½ bÈK
+?B M w X h`QM; ç–m w M;?o +kM; ;B®M; M?Q S?QM; GQM; i` M F?¬M; i`mM; - ç¦
M¨v i?"i M? M? - #¼M ?¼ F?¬M; T?ªB H¨ M;QÌB - #¼M ?¼ H¨ K [m, - /QÈB ibM? '
FQ+? - ?ÆM M[H¢B +¦ i? M? M? +?¦M; H"i M;QÊ+ i? +K+ X L; v +ª k EBK *?9+
T?ªB H¨ ç`+? i?O X

*?¢v M; v i?¬B X E?¬M; +¦ HU+ HQÊM; M¨Q çO bS+ M;,M +ªM çQ¨M [m•M K [m, M
pW ç°M; H"T iS+ + Q ;B¼M; ?¬ HÈM ? B +?[S?€T G K - ç€K i?¨M? pB M +ÁM H¢
F?¬M; ? M;Q¢B H - ?¬ k +?[S?€T G K H¨ +€+? /mv M?'i ç¨Q i?Q€i F?ÄB +?B M
Hm"M #¼M ?¼ +¦ b®M; b¦i i?Q€i F?ÄB +?B M i`QÌM; ? v F?¬M; - ç€K iBM? M?m +
bÊ pÐ K"i - F?¬M; +¦ F?ª M,M; iB M H M çdM? + Q +O pä ç¢Q M[X LB K iBM +O
iQ¨M - F?¬M; +ÁM ;b ;¼B H¨ FB M ç`M? M[ `²B X

.B T >²M; L?¢M +MM; hY h?–M +?B M boi®+ ç° tmM; FQ+? ``'i M? M? - M; v F?B
pW p M; H M - #¼M ?¼ ç½ iB M +¬M; p¨Q i`"M ç` +O ç®B T?QÆM; X h`QM; pÁM
F?ÎB ç°M; - i?"i bU #B M #½B +?B M i`QÌM; i?¨M? #B M K€m X

•K X h` M #–m i`ÌB KQ iQ ç½ bÈK #B M i?¨M? KQ K€m - iWM; /ÁM; iWM; /ÁM; K€
i`9i tm®M; ç'i X h?•M ªM? S?QM; GQM; ç½ K'i i,K iQ+? - i?"K +?Q ç M i?ÌB ;B M
G K M¦ +kM; F?¬M; +¦ X GQM; hQÌM; h? Q H9+ ç®B K†i ? B h?Ov ? +U HQM; - .B
H¨K +?Q ç®B T?QÆM; K'i çB M,M; HU+ T?B ?¨M? K¨ ç•K p¨Q M9B HY - H9+ M¨v +?
HQM; ç ç®B T?¦ - M¦ /U p¨Q +€B ;b ç i?Q€i F?ÄB ?B m [mª GQM; #¢Q +O +–K F
?„M +? i +ÁM HQm H¢B i?B i? i?b +ÁM #'i ?¢M? ?ÆM M?B m X h?`i tQÆM; pQÆM
+ÆM KQ iQ i?"K +?Q +?ŠM; HQm H¢B K°i /'m p i ;b Î M?•M ;B M - M; v +ª HBM?
GQM; hQÌM; h? Q +m²M; #¢Q +kM; #` ç€M? +?Q i M M€i - K'i çB +ª +Æ ?°B Hm•M
F?ª M,M; +¦ i? i`Î p GQM; i°+ K° ç` çQÊ+ X

h?•M ªM? >mv i a„+ iB m K'i X L?QM; +m®B +MM; b® HQÊM; i?¨M? pB M +O >m
F?ÄB +?B M i`QÌM; - F +ª ç°B i`QÎM; >v G¢T Gw i`QM; ç¦ - F?¬M; iÈB KQÌB M;QÌ
i?¨M? b¬M; - F?¬M; F?Q M²M; M†+ KMB K€m i M? - M?QM; F?¬M; H¨K +?Q hY h?-
H¢B +¨M; FQ+? T?€i +?B M w çB M +m²M; i`QM; HÁM; #¼M ?¼ X

@hY @ h?–M @ #'i @ /B i X

•Q GÊB .mv G¢T M;Y K†i H M i`ÌB i?ûi HÈM X h`¼M; FB K +O ?„M +kM; +?ûK M;
i?•M ?bM? FB M +® - M?QM; K¨ H9+ M¨v - i? M? +U FB K K¨m H K +O ?„M +kM; ;
i?•M i? ç®B T?QÆM; X

JQ iB T iK+ `ÆB M†M; ?¢i - iB M; b'K –K b i`QM; F?¬M; i`mM; - +ÆM KQ iQ M¨v ;
iQÆB +MM; /'m p i +O +m°+ +?B M i` M M;QÌB hY h?–M +?B M bo - M?QM; M?[M
H¨ # M M;Q¨B X

hY h?–M +?B M bo - +?d +–M H¨ +ÁM b®M; +kM; ç m çSM; i?ŠM; - ?B M M; M; QĐ
+?Q M; v +ª /MM; #BM? F?Q +?®M; M;QÌB /"v +kM; F?¬M; +–M - [m M; K M; K¨m
iW iB m K'i X •Q GÊB .mv G¢T K°i FB K +m®B +MM; +?ûK +? i i M "¨M; "®B +U ?
i?•M ?„M +?bK i`QM; pkM; K€m X ob i?„M; HÊB +m®B +MM; - pb ;B i ? i ç`+? M?
hY h?–M +?B M bo F i ?ÊT ç²M; /¢M; ;B[b€i F?Q +MM; pÈB iY F?Q HBM? ?²M - b
HU+ +m®B +MM; X "¼M ?¼ `®i +K+ ç½ i?¨M? +¬M; X S?"i G Zm®+ -" u K pQÆM;
i`W b® HQÊM; K v K„M `9i HmB F?ÄB +?B M i`QÌM; F?¬M; iÈB ?ÆM KQÌB M;QÌB
ç¢B i`QÈ+ K†i hY h?•M +?B M bo F?¬M; +ÁM K°i B iQ¨M K¢M; X h?"K +?Q M; v +
p M +kM; F?¬M; i?'v X E?„T MÆB +?d i?'v pQÆM; p½B i v +?•M +MM; K€m i?`i X

L?QM; hY h?–M +?B M ç°B +kM; T?ªB i`ª K°i +€B ;B€ i?"i ç„i +?Q +?B M i?„M; - /
G9+ M¨v +¦ i? b®M; b¦i +?d +ÁM jyy M;QÌB X hY h?–M 8yy - K°i H–M M[H¢B i`Î i
i`W #®M KQÆB # K T?€T bQ iU KbM? ?v bBM? - +¦ ?ÆM Ryy hY h?–M +?B M bo
i?ªQ M;mv M M¨v X *?Q /M H¨ M?[M; M;QÌB b®M; b¦i - i` M M;QÌB F?¬B ;B€T F?¬M
X ",M; *U+ J oB M æ¢B M^K i?QB i?¦T i` M ç'i - i` M M;QÌB ?„M T?O K°i i–M; #
MQÈ+ KQ ?Á i M - M m F?¬M; T?ªB M;U+ ?„M +ÁM i?Î T?"T T?²M; - F?¬M; B M;?
H'v çQÊ+ +?B M iQ+? ?mv ?Q¨M; M?Q p"v - /QÈB ibM? ?m®M; ?Q¨M iQ¨M v m i? ?
p"v +ÁM +¦ R M;mv M M?•M +U+ Fb i`¼M; v m - +?QM? H¨ i` M pk F?Q +O #¼M ?
a€i - K†+ /M #` MQÈ+ KQ i~v #Èi çB Qi M?B m - ?B m [mª F?¬M; M?Q H9+ ç–m M
L;•M GQM; +kM; F?¬M; b Q +?`m M´B M¨v [mª i?"i +U+ Fb ç€M; bÊ - ?Q¨M ?ªQ K
+?Q "¨M; "®B +?B M bo X

.B T •K h`9+ +?"K `½B çSM; H M - €M? K„i ?QÈM; p T?QÆM; t X G9+ M¨v ? B ç¢
HQ¢M; +?Q¢M; iW t # v i?ŠM; iÈB X S?ÁM; M;U HU+ +O EBK *?9+ GQM; [mª i?"i
G¬B ç½ iB M ?¦ T?•M MY T?€i ` +'K +?9 K T?€T ç¢M +kM; F?¬M; i¢Q i?¨M? i?Q
+?9M; X "¼M +?9M; +kM; H¨ +?B M HU+ +U+ K¢M? i®B ?"m +O " "¨M; +MM; S?"i

@h çB X

•Q GÊB .mv G¢T K°i H–M M[pmM; i`¼M; FB K i`QM; i v KbM? H M X J†+ /M #•v
M?QM; ?mv i [m M; i`QM; K„i ?„M pšM +QÌM; i?`M? M?Q +k X h?2Q ;QÆM; ?„M - K
#'i Hm"M H¨ i?QÆM; i? M;?B K i`¼M; +Đ M¨Q +kM; ç m iU ;BÆ + Q #BM? F?Q i`Q
i ç m i,K i„T H¨K +?Q F?¬M; i`mM; #„M imM; i¦2 K°i KªM? #¼i MQÈ+ X >¶M ?ÊT #
?Á +MM; K€m iQÆB X

@E?¬M; B çB +ª X

.B T •K h`9+ i v ¬K ? B +•v +´ +–K - +?"K `½B çSM; i?ŠM; M;QÌB /"v - ?mv i b„+ i`
iB m #B M M?QM; €M? K„i H¢M? M?Q #,M; M¨v +¨M; M;¨v +¨M; i? K `ä `¨M; X

@æ•v H¨ i`€+? M?B K +O i X

oW M¦B - pW M M M?[M; #QÈ+ +?•M i`–K i`¼M; M?QM; ``'i FB M ç`M? iÈB T?Q
#QÈ+ iWM; #QÈ+ çB iÈB ç¦M ç–m ? B ç¢Q i?•M ªM? FBK b„+ ç M; # v iÈB X hY h?
K°i iB M; ç°M; M¨Q - iU ç°M; i`€M? çQÌM; i¢Q i?¨M? K°i i?¬M; H° ç +?Q i?®M; bQ
i`QÈ+ X

J°i /ªB €M? b M; K¨m p¨M; M?¢i tm'i ?B M i`QÈ+ K†i .B T •K h`9+ - F?¬M; ? /Q /U
H M - i`QM; M?€v K„i FBK [m M; #MM; T?€i - # Q i`MK çQÌM; FQM? ;–M 8 i?QÈ+ t
i` M K†i ç'i tm'i ?B M K°i [m M; +–m i?"i HÈM - S?¦M; i?Q+? €M? b€M; p¨M; +?¦B

.B i h?–M MÄ - F?®B #ªQ i?¢+? K¨m p¨M; ?bM? H”T T?QÆM; X J°i iB M; FBK HQ¢
i B p M; H M - F?®B #ªQ i?¢+? M¼ T?ªM; T?’i M?Q i M #B M çB K°i MY X >Q p,M
h`9+ H° ` - FBK [m M; H¢B H¦2 H M H–M M[- i?•M ?bM? .B T •K h`9+ ç½ i?2Q F
ç¦ X •K i? M? H2M; F2M; +¼ t€i iB T iK+ p M; H M - i`QM; M?€v K„i FBK [m M; ç½
•K h`9+ - .B i h?–M LÄ ç½ +?mv M ?¦ i?¨M? K°i #° €T ;B€T Fb /` - K¶B K°i #° T?”M
+?¶ v m ?¢B +O i?•M i? .B T •K h`9+ X *m®B +MM; iQ¨M #° +•v MÄ /¨B ;–M k i?C
+MM; i?•M i? ?„M - +ª M;QÌB +kM; ç m ç½ ˜M ;B’m i`QM; +•v MÄ X h?•M MÄ + Q ;–
ç MÄ /¨v /†M p[M; +?„+ - ?QÈM; i?ŠM; H M i`ÌB - F?Q i? +U+ Fb #€ ç¢Q X S?Q
T?O T?–M i?•M X Eb H¢ ?ÆM - ç¦ +?QM? H¨ KB M; ;B€T +¦ ?bM? /¢M; iU M?Q b¦
T?QÆM; K¨m p¨M; +U+ HÈM M¼ - +m®B +MM; ç½ ?Q¨M iQ¨M ?Á ?ÊT pÈB #° €Q ;B
[m M KÈB i?®M; M?’i - K°i i? F i ?ÊT ?Q¨M ?ªQ X

S?QM; M?m #€ ç¢Q i`QM; M?€v K„i /mM; ?ÊT +MM; pÈB b€i F?Q H¢M? M?Q #,M;
_„+ `„+ - .B T •K h`9+ /WM; H¢B i` M K†i ç’i - ? B +?•M tQ¢+ `°M; ` - ?bM? i?¨M?
- +•v MÄ +U+ HÈM /¨B ;–M j i?QÈ+ iW b m HQM; pQÆM ` X •Q ;B€T i€+? ` - iB M
p M; H M - +Æ [m M +•v MÄ F?ÎB ç°M; - +MM; +Æ i¼ T?Q /QÈB +?mv M ç°M; i?2
HQ¢B ç† + i?M X E?ªB ;B€T iW iW i€+? ` - ;BQÆM; H M F?¬M; F?Q - K°i /ªB [m M;
çQ¢M €M? b M; K¨m p¨M; iU M?Q /•v +mM; iW iW m®M H¢B T?Q b m i?2Q ç°M; i€
h`QM; F?¬M; F?Q +¦ i? +ªK i?’v K T?€T M;mv M i® F?´M; H² HQm ç°M; F`+? HB
i?•M i? .B T •K h`9+ - Hšv MÄ K¨m p¨M; iW iW +QM; H¢B - K°i KkB i M €M? b€M;
+?WM; #^M; +€M? i v iW iW ç† i p¨Q `½M? MÄ X æ¦ H¨ i’i +ª K T?€T M;mv M i® /m
i M €M? b M; M?Q p”v X

@S?¦M; X

.B T •K h`9+ i?ûi HÈM K°i iB M; X h? M? •K H¢M? H)Q M?Q #,M; T?ªM; T?€i M?C
tmM; [m M; - [m M; K M; K¨m p¨M; b€M; +?¦B i`QM; M?€v K„i i?m HB K H¢B - Hš
M;QÌB ?„M +kM; ;B”i H M K°i T?€i K½M? HB i `²B i`QM; F?QªM? F?„+ +kM; iB m #

RjRX *?QÆM; RjR,?Q¨M *ªM? h®B >”m-+U J°+ GoM? oU+

@a€i @X

J°i iB M; ;–K çB M +m²M; ;B”M /[- .A T •K h`9+ i`QM; K„i #°+ T?€i ? B Hm²M; iBM
i?O ?ÊT H¢B i`QÈ+ K†i- i`QM; K„i i?–M [m M; M?B m HQ¢MX L,M; HQÊM; F?Q iS
H M- K¶B H–M i,M; H M H¢B bBM? ` K°i +¶ F?Q iS+ +U+ F€ M;mv ?B KX hBM? i?
h`9+ ç°i M?B M T?¦M; tm’i b€i F?Q p¬ +MM; +QÌM; i?`M?- i?”K +?Q +ÁM pQÊi [m
i?–M MÄX

EBK ?²M; b„+ i`QÈ+ K†i ?Q¨M iQ¨M #B M i?¨M? ?²M; b„+X *¶ MÄ F?Q i`QM; M?€v
KBM? F€ /`X *ª +¶ MÄ Fv T?ªM; T?’i M?Q +?¬M +?†i p¨Q K†i ç’i- ´M ç`M? M?Q #¨M
/B i i?–M MÄ i”T i`mM; - #ÄB pb MÄ ?mv M ç½ çQÊ+ KÎX G9+ M¨v .B T •K h`9+ bQ
K°i +?MK ?mv i pK- M?QM; ?„M H¢B iU ?² F?¬M; #B i- i`QM; K„i +?d +ÁM ;B i +?

E?¬M; +¦ MY T?–M /Q /U- M; v H9+ iB M; ;–K çB M +m²M; p M; H M - .B T •K h`9
+?Q MÄ iB M- +?QM? H¨ ? B ç¢Q FBK b„+ i?•M ªM? T?ªM; T?’i ç¼M; H¢B i¢B F?¬M
b„+ [m M; iB M M?Q i? M¨Q #„M ` - ç²M; i?ÌB K°i iB M; ¬M; KBM? F`+? HB i p M
FBK b„+ i?•M ªM? ç½ +¦ K°i #°+ T?€i ` K°i +?MK ?mv i pK K½M? HB iX

> B iB M; HQM; M;•K ç²M; i?ÌB p M; H M- K°i iB M; H¨ T?šM M° +MM; bÊ ?½BX J°
#B i?QÆM; - K°i FBK +?9+ +U HQM; H–M i?S # `ÆB tm®M; K†i ç’iX æ•v +kM; H¨ H
bBM? p”i M¨Q #` /B i i?–M MÄ tmv M i?’m +ÁM +¦ i? b®M; b¦i- +?Q /M HQM; i°+ +
+¦ F?ª M,M;X

.B T •K h`9+ €M? K„i pšM H¢M? H)Q M?Q #,M; - T?ªM; T?’i M?Q F?¬M; +¦ +?SM;
?¶M ?ÊT +QÌM; [m M; +MM; ?mv i pK H¢B /MM; bS+- K°i H–M M[F? B KÎ +U ç¢B

LÆB ç†i /B ii?–M MÄ- K†i ç'i ç½ #B M i?¨M? K¨m çÄ- i`QM; i`"M +?B M ç'm F`+? H
bÈK ç½ iB m ? Q ç M ;–M +U+ ?¢MX L?QM; H9+ M¨v ?„M H¢B K¢M? #¢Q FûQ +U i?
H¨ pb ?„M /MM; bS+ [m€ ç°- K€m iQÆB iW / i v +?ªv ` X *?Q /M H¨ iY +'T bÆ ;B
? B FûQ /B ii?–M MÄ- ?„M +kM; T?ªB i`ª K°i ;B€ +U+ HÈMX

>mv ipK K M? K¬M; i`¨M M;"T- FBK +?9+ HQM; T?Q t /o M?B M +kM; ç½ F?OM;
G K- M?QM; ? ii?ªv +kM; ç½ [m€ Km°MX E?B 9j iY i?–M K T?€T bQ M;mv M pb
bBM?-+kM; H¨ H9+ ç`M? bŒM F i +K+ i`"M +?B M M¨v ?¬K M vX

EBK +?9+ HQM;X > B ç–m i`QÎM; i?¨M? +Ym +'T FBK +?9+ HQM;- +S M?Q p"v K¨
+O .B T•K h`9+X hW H9+ #„i ç–m ç M ;BÌ i?'i [m®+ i?'i HQM; #¨B p` +?B M H–M
i`QÈ+ b m +? ii`QM; i v .B T•K h`9+X æ•v H¨ +ÁM +?Q iQM? ç M ibM? ?m®M; K°
*U+ J oB M æ¢B ;B i +? iX

P çQ+? K°i iB M;- .B T•K h`9+ T?mM ` K°i M;KK K€m iQÆBX E?B ?„M /ÌB i?•M +
K†i ç'i- +ª M;QÌB +QÈ+ #° +kM; ç½ i`Î M M ?Q HB m- iU ?² M; v +ª MQÈ+ KQ `ÆB
?„MX

•Q GÊB .mv G¢T p¨B #QÈ+ ç½ iÈB # M M;QÌB .B T•K h`9+- Km®M /bm ?„M- H¢B #

> B M;QÌB ç®B K†i- M?bM ` t F?¬B ;B€T ç½ +?2 FQM p ii?QÆM; +O >B T >²M; L
M?Q i`QÈ+ pšM H¢M? M?Q #,M;- M?QM; •Q GÊB .mv G¢T €M? K„i H¢B i`Î M Mi`¨M

@J T?€T bQ H¨ pb +?9M; i K¨ +? iX hW H9+ i`QÈ+ F?B çB *U+ "„+ >Q M; L;mv
+?B M bo K¬M pQÊi i`QÈ+X h`QM; HÁM; #¼M ?¼ +kM; ?B m çQÊ+ i?m i?B i +?
M; v i`QM; F?B +?9M; i #` p•v p¢M T?–M M;mv +'T- #¼M ?¼ H¢B #QÈ+ H MX hm
M?QM; H¢B +?Q +?B M bo +?9M; i +Æ ?°B bBM? i²MX "¼M ?¼ pb ;B9T +?9M; i b

MQÈ+ K„i F?¬M; F?®M; +? M´B iW i`QM; K„i p` i?B i ?€M M¨v +?ªv tm®M;- p B ?,
[m M? iY i?–M +?B M bo K¬M K†+ /M F?¬M; +¦ B ;B®M; ?„M F?¦+ H¦+ M?Q p"v- M
ç½ M„K +?†i- i•K ç` #¼M ?¼ +kM; ç m pb M?[M; HÌB M¦B +O •Q GÊB .mv G¢T K¨

.B T•K h`9+ €M? K„i pšM `'i H¢M? HmM;- T?ªM; T?'i H¢M? ç M i"M tQÆM; im,

@•Q GÊB .mv G¢T- .B T >²M; L?¢M- M;?2 H M?X

•Q GÊB .mv G¢T bYM; b®i K°i +?9i- M?QM; M; v H"T iS+ çSM; i?ŠM;- ?QÈM; .B T
+€B iB m +?m˜M [m•M H X

@L;?2 H M?i - +€+ M;QÆB H"T iS+ K M; i?2Q i'i +ª +?B M bo Hv F? B +?B M i`QÌ
i?'i HQM; #¨B p` +?B M- ç²M; i?ÌB pšM +¦ i? #ªQ i`b ç°B ?bM? +MM; +?B M ç'm HU

•Q GÊB .mv G¢T iQ¨M i?•M +SM; çÌX s t i`QM; K„i .B T >²M; L?¢M +kM; iQ€i `
M;?`- •Q GÊB .mv G¢T T?šM M° M¦B,

@•K h`9+- M;QÆB i?W M?"M i?'i #¢B b Q\ *?9M; i ç½ M¶ HU+ M?Q p"v- +?ŠM; M

.B T•K h`9+ H¢M? HMM; M?bM ?„M

@h M¦B M;QÆB ç–m ?¨M; H9+ M¨Q\ *?'T ?¨M? K M? H M? +O i - `ÌB F?ÄB +?B
F?¬M; F +ª i X

:BªB i?Q+? `'i çÆM ;BªM- M?QM; H¢B M¦B +?Q •Q GÊB .mv G¢T- .B T >²M; L?¢M
+?B M bo `'i M?B m iBM iS+X .B T•K h`9+ ç +?Q #¼M ?¼ `9i HmB- M?QM; H¢B [r
M¨v +¦ w M;?o ;b\

hW H9+ i?'i [m®+ i?'i HQM; #¨B p` +?B M #„i ç–m ç M #•v ;BÌ- i` M +?B M i`QÌM; +
+MM; G K æ`+? • hQ iY ç`+?X >Q¨M +ªM? iB T i?2Q- ? B ç¢B +?B M ç°B i'i M?B M
K†+ /M iY i?–M +?B M bo pšM +ÁM ?ÆM # i`,K- M?QM; #¼M ?„M ç m #B ii`ªB [m
+¬M; pW `²B- iY i?–M +?B M bo ç½ bY /KM; ? i HU+ HQÊM; +O KBM?- imv i ç®B
F?¬B T?K+ H¢BX "¨M; "®B +U >€M F?ªB ;B€T- i?"K +?Q #BM? F?Q i`QM; i v ç b
?¢BX h`¢M; i?€B M?Q p"v ç®B T?¦ pÈB ç¢B ç`+? M?•M G K æ`+? • hQ ç [m®+- #

i?„M;X *?Q F G K æ`+? • hQ +ÁM +¦ ? B ç–m ?„+ HQM;X >„+ T?QÊM; ?Q¨M; iY +'
.B T •K h`9+ +kM; F?¬M; +¦ +€+? ;b ç®B T?¦X .B T •K h`9+ [mv i ç`M? HQm H¢B-
pB + +?`m +? i F?¬M; +¦ ;b F?€+ M? mX

@E?¬M;X h F?¬M; çBX

•Q GÊB .mv G¢T FB M ç`M? M¦BX >„M #ÎB pb [m€ FQ+? ç°M;- ? B K„i i`WM; HÈM

@L; v +ª M;QÆB +kM; F?¬M; +?'T ?¨M? K M? H M? +O i \

.B T •K h`9+ M?bM •Q GÊB .mv G¢T- i`QM; €M? K„i H¢M? M?Q #,M; ç½ +¦ +?9i #B

.B T >²M; L?¢M +?"K `½B çB iÈBX *?•M i`€B +O ?„M `ä `¨M; ç½ #` i?QÆM;X h?•
M?QM; #QÈ+ +?•M H¢B FB M ç`M? iB M ç M- F?B ?„M iÈB # M M;QÌB .B T •K h`9-
•K #,M; H¢M? ç²M; i?ÌB p M; H M

@•K h`9+- pB + M¨v F?¬M; i? i`€+? M;QÆBX hbM? ?m®M; H9+ ç¦- #'i Hm"M H¨ B
çQ€M +?QM? t€+X h`QM; +?B M i` M?- K¼B ibM? ?m®M; ç m +¦ i? T?€i bBM?- M
L;QÆB ç`M? çÆM ç°+ Î H¢B M;,M +ªM ç®B T?QÆM; b QX æ®B K†i pÈB i`"M +?B M
Km®M +MM; +?9M; i ç²M; + K +°M; F?´ b Q\ *?ŠM; H) M;QÆB ç`M? K°i KbM? +?®
H¶B- M m M¦B pB T?¢K K M? H M?- +kM; T?ªB iQM? +ª i p¨QX *¦ H)- ç•v H¨ H–M
i pB T?¢K K M? H M? +O M;QÆBX

L?bM >B T >²M; L?¢M +MM; •Q GÊB .mv G¢T- .B T •K h`9+ i`QM; K„i #,M; H½M? #
KQ i?2Q F?Qû K„i ?„M +?ªv tm®M;- F?¬M; B #B ii°i +MM; H¨ MQÈ+ KQ ? v MQÈ
FB ç½ M?m®K K¨m çÄ M?¢iX

@>²M; L?¢M- •Q GÊB .mv G¢T ç¢B + - +€+ M;QÆB iQÎM; `^M; HQm H¢B H¨ +¦ i? ;B
T?ªB K m `ÌB F?ÄB MÆB M¨vX Gv F? B +?B M i`QÌM;- KÈB H¨ i`Ê ;B9T HÈM M?'i ç
`^M; HQm H¢B i?b +¦ i? +?B M i?„M; G K æ`+? • hQ\ *?B M i?„M; ? B ç–m ?„+ HQ
H¢B +?d H¨ ?B bBM? p¬ Q+?- +?ŠM; H) +€+ M;QÆB F?¬M; ?v p¼M; +?9M; i +¦ i?
? v b Q\

GB M iB T M¦B ` K'v +•m- i•K ibM? .B T •K h`9+ ç M; iW #bM? ioM? +kM; i`Î M M

•Q GÊB .mv G¢T +MM; .B T >²M; L?¢M M?bM .B T •K h`9+ M?QM; +kM; F?¬M; +¦ H
+•m +O .B T •K h`9+ F?¬M; ªM? ?QÎM; ç M #¼M ?¼X

@S?"i G Zm®+ T?ªM #°B KBM? QÈ+- bÊ H¨ F?¬M; +?d Î i?'i [m®+ i?'i HQM; i?¨M
F?¬M; K°i B b®M; b¦i `ÌB F?ÄB MÆB M¨v- p"v B b) ç2K iBM iS+ M¨v p J G M\ *?Q
i?'i HQM; #¨B p` +?B M ;B¨M? i?„M; HÊB i?b b Q\ *€+ M;QÆB iQÎM; `^M;- G K æ`
•K KQm ç½ H•m b) ç +?Q +?9M; i b®M; b¦i i`Î p J G M b Q\h +Æ ?² +¦ i? /€K +
H–M M¨v +?'K /Si- H9+ S?€T G K imv M #® T?QM; # - +?9M; i b) T?ªB ç®B K†i pÈ
?ÊT p•v +¬M;- Km®M T?ªM ?²B J G M- imv i F?¬M; T?ªB pB + kyyy HQM; F} #BM
T?ªM #°B KBM? QÈ+- ç€M? HûM +?9M; i X L m F?¬M; i? i`Î p J G M- +?9M; i
+?9M;\ h [mv i ç`M? iU KbM? HQm H¢B F?¬M; T?ªB /Q t9+ ç°M;- i #•v ;BÌ ``i idM
i?'v çQÊ+ i?U+ HU+ +O i - M m +?d +ÁM KbM? i - +?Q /M H¨ ç®B /B M i?B M M¢M
?Q¢i SM; T?¦X *¦ H) iWM; #QÈ+ FQ+? b€i ç®B i?O- +?Q #B i +?WM; +?9M; i +Á
+m®B +MM;X *€+ M;QÆB K m çB- K M; i?2Q i'i +ª +€+ ?mvM? ç `ÌB çB- bÈK +?'K
p` +?B MX L m +¦ i? F?¬B T?K+ +?B M ç'm HU+- iQÆM; H B +ÁM `'i M?B m +m°+
çQ M pÈB +€+ M;QÆB- M m [mª i?"i F?¬M; +¦ +€+? M¨Q +?B M i?„M;- i M?'i ç`M?
h b) F?¬M; +? i- +?Q /M H¨ pb #ªM i?•M- i +kM; ibK +€+? b®M; b¦i Hv F? B +?B

L;?2 .B T •K h`9+ M¦B- •Q GÊB .mv G¢T +MM; .B T >²M; L?¢M HB + M?bM M? m-
+ÁM FB M ç`M? M?Q i`QÈ+X L?'i H¨ •Q GÊB .mv G¢T- i–K M?bM ç¢B +K+ +O ?„M
pÈB .B T •K h`9+X >„M #B i- M?[M; çB m .B T •K h`9+ pW M¦B ? i i?ªv ç m H¨ bU

G¨ ?"m /m tm'i b„+ M?'i +O hY G G M ;B i°+X æ®B pÈB ?„M K¨ M¦B- [m®+ ;B K

.B T >²M; L?¢M ;"i ç–mX

@•K h`9+- M;QÆB M¦B ç9M;X .U p¨Q ibM? ?m®M; +?B M bo ?B M M v- HQm H¢B H¢B +ÁM HB M Hm} M;QÆB +MM; G K æ`+? • hQ [mv i +?B MX •Q GÊB .mv G¢T- H"T iS+ çB i?¬B- HU +?¼M +O .B T•K h`9+ H¨ +?QM? t€+ M?'iX

•Q GÊB .mv G¢T HB + M?bM .B T >²M; L?¢M K°i +€BX

@o"v +ÁM M;QÆB\

.B T >²M; L?¢M ç°i M?B M MÎ MK +QÌB- K°i iB iB m w M?¨M M?¢i tm'i ?B M i` M ?„MX *¦ H) #ÎB pb #bM? i?QÌM; +kM; +?Q iWM; +QÌB- H9+ M¨v ?„M +¦ p +¦ +?9i +

@J°i M;QÌB ? v ? B M;QÌB KK+ iB m +kM; F?¬M; M?B m- K¨ ? B M;QÌB +¦ i? v K HšM M? mX h HQm H¢B- KQm HQÊ+ +MM; ç¢B +K+ M;QÆB ç m ;BÄB ?ÆM i - M M;QÆB H¢B F?¬M; #^M; i X L;QÆB T?ªB çB- K M; i?2Q K¼B M;QÌB +MM; `9i Hm +?B M bo K¬M i?Q€i Hv +?B M i`QÌM; +kM; F?¬M; +ÁM w M;?o X

•Q GÊB .mv G¢T M?bM .B T >²M; L?¢M- H¢B M?bM b M; .B T•K h`9+- €M? K„i ?„M iB T iK+ i` M? Hm"M- +kM; F?¬M; iB T iK+ FB M i`bX >„M `'i M? M? HmB p T?Q +?m˜M M?'i ?QÈM; iÈB ? B M;QÌB K°i +€B J G M [m•M H - H9+ M¨v KÈB tQ v M;Q +?B M boX

@hY i?–M i'i +ª- H"T i`"MX >QÈM; +?d ?mv +€Q #B iX

h'i +ª iY i?–M +?B M bo- #'i Hm"M i?QÆM; i? M?Q i? M¨Q- i`QÈ+ iB M i?•M i? M;QÌB i¢Q i?¨M? K°i ç°B M;k +?dM? i X J†+ /M M,K i`,K #B M i?¨M? # i`,K- M?QM pšM H¨ K°i [m•M çQ¨M +QÌM; ç¢B M?Q i`QÈ+X

@hY i?–M #'i /B i M?'i M?'iX

hY i?–M +?B M bo ç²M; i?ÌB + Q ;B¼M; ?¬X "¼M ?¼ +kM; F?¬M; +¦ T?ªM ç®B K M L?[M; HÌB T?•M iQ+? +O .B T•K h`9+ #¼M ?¼ +kM; ç m M;?2 `'i `ä `¨M;X >B bB H¢B i?U+ HU+ #€Q i?M +?Q ç²M; #¼M ç½ F?m'iX

u M H†M;- F?¬M; +¦ B ` H M?- # i`,K iY i?–M +?B M bo iW i`QM; K¨M MQÈ+ KQ ç²M; #¢M ç½ K'i çB iQM? K¢M;- F?¬M; #Ä H¢B K°i +¶ i?B i? M¨Q- #¼M ?¼ K†+ /M poM? pB M i²M i¢BX G¨ +?B M ?[m- # i`,K iY i?–M M?'i ç`M? çQ #¼M ?¼ p M?¨X

.B T•K h`9+ HŠM; H†M; M?bM ?¨M? ç°M; +O iY i?–M +?B M bo- K°i ;B¼i i?m, +? M[iW F?Qû K„i ?„M +?ªv tm®M;X

@h çÊB +€+ M;QÆB i`Î p - b®M; b¦i i`Î p X

•Q GÊB .mv G¢T +Æ ?² ?QÈM; iÈB .B T•K h`9+ +MM; .B T >²M; L?¢M `®M; H MX M;? M M;¨Q- i?"K +?Q i? M? ç€B +kM; +¦ +?9i /'m ?B m #` tû `€+?- K¨ ? B K„i ?„M LQÈ+ K„i # Q i`MKX *ª çÌB bBM? ` - ç m H¨ ?mvM? ç X hY i?–M M,K i`,K- iY i?–M

LQÆM; i?2Q K°i KªM? [m M; i?ªB ?Q p¬- iY i?–M +?B M bo K¬M `ÌB çB- i`QÈ+ F? •K h`9+ ç½ çQ F?®B bBM? K M? i`[i²M #ªQ i?¢+? +¦ +?S >ªB .QÆM; +MM; Gv a€ F?ÄB MÆB M¨vX E?¬M; B Km®M +? i- M?QM; T?ªB +?m˜M #` bŒM b¨M;- •Q GÊB +ÎB #Ä #° iBM? H K +?B M F?ªB ?° i?•MX h`QM; i'i +ª iY i?–M +?B M bo- +kM; +? +ÁM ?Q¨M ?ªQ F?¬M; bSi K X ©B M?•M ç¢B bQ FB i i€+ [mª M?B M F?€+ i?QÌM;X

JQ pšM iQ M?Q i`QÈ+- .B T•K h`9+ +MM; .B T >²M; L?¢M i?•M i? ç½ QÈi çšKX

@>²M; L?¢M- M;QÆB M;?d M;ÆB çBX *?•M +O M;QÆB

.B T•K h`9+ +9B M?bM p T?Q çMB T?ªB +O >B T >²M; L?¢MX

.B T >²M; L?¢M H„+ ç–mX

@E?¬M; +¦ pB + ;bX *?d H¨ #` +?ûKX K°i +?9i K¨ i?¬BX *¦ F?ªB ;B€T M¨v +O •Q p'M ç ;b ç•mX

.B T •K h`9+ i`–K ;B¼M; M¦B

@L;QÆB M;²B tm®M;X

.B T >²M; L?¢M +?–M +?Ì K°i +?9iX L;²B tm®M; i¢B +?¶- .B T •K h`9+ ``'i M? M? i?
ç½ #` i¨M T?€ i` M M;QÌB ?„MX E?B ?„M +?SM; FB M ibM? ?m®M; +?QM? i?S+ i?
[m M; F?¬M; F?ÄB F`+? HB i# ç°M;X

*?d H¨ +?ûK K°i +?9i p¨Q çMB T?ªB- M?QM; H¢B H¨ p i i?QÆM; b•m ?ÆM K°i i'+ .
+m°M M´B H M- K€m iQÆB K†+ /M ç½ M;WM; +?ªv ` - M?QM; # M i`QM; tQÆM; i`„
>„M H¨ +€B /¢M; ;b pšM FB M i`b +?B M ç'm 5 *m®B +MM; +ÁM HU +?¼M HQm H

.B T •K h`9+ F?¬M; M¦B i? K +•m M¨QX hY i`9+ i?–M +?•K tm'i ?B MX h`QM; im /B
K¦M- +¦ +ª /•v ç¨M #bM? i?QÌM;X E?¬M; +¦ +?d F?•m i?Q+? ?ÊT- .B T •K h`9+ +?
;B9T .B T >²M; L?¢M F?•m p i i?QÆM;X J†+ /M ç°M; i€+ +O ?„M ``'i M? M?- M?Q
/ i?`i +kM; F?B M .B T >²M; L?¢M ç m çÈM b„+ K†i i`„M; # M?X J†+ /M M?Q i? -
F?¬M; +¦ T?€i` K°i +?9i i? M? •K M¨QX

hY i`9+ i?–M +?•K +?S bBM? K M? F?Q iS+ F?¬M; i? M;?B M;Ì H¨ i?€M? T?˜K +?
h`9+ iQ¨M HU+ i?9+ ;BK+ i`9+ ç'm F?Q- p i i?QÆM; [m K°i çQ¢M i?ÌB ;B M M;„M

E?•m p i i?QÆM; tQM;- .B T >²M; L?¢M H"T iS+ #„i ç–m M;?d M;ÆB i¢B +?¶X EBM
?„M ç½ +¦ M?B m- bÈK ç½ [m2M i?m°+ pÈB ibM? ?m®M; imv i +ªM? FB m M¨vX E
+?B M ç'm HU+- b) +¦ i? K K°i T?–M ?B p¼M; b®M; b¦i- +?Q M M ?„M imv i F?¬M;
.B T •K h`9+ i?"K +?Q +kM; F?¬M; M¦B +?mv M ;bX aU ,M w p¬ ?bM? i`QM; ;B i +?

> B ç–m FBK +?9+ HQM; +MM; K°i i?B i? ?Q¨M +?dM? +O ç` HK+ HQM; ç m #`
i?–M ;BÈBX GQM; K†+ /M ç½ +? i- M?QM; / tQÆM; pšM +¦ +?9i i€+ /KM;- .B T •
H½M; T?QX >Q¨M i?¨M? ? i i?ªv K¼B pB + ?„M KÈB M;²B tm®M;- # ;BÌ ?Q¨M +ªM
i`"M +?B M HQM; i`ÌB HÎ ç'i pW `²B- H9+ M¨v i?ÌB ;B M +?Q #¼M ?„M M;?d M;ÆB

LQÈ+ KQ i` M i?ªQ M;mv M ?bM? i?¨M? iWM; /ÁM; bm®B M?Ä HQm ç°M;- KªM? +
MQÈ+ KQ `Y b¢+?X æ¢B #` .B T •K h`9+ i`U+ iB T i®M; i`Î p X h€M? K¢M; HU+
i?9- #` ? B ç–m T?QM; HQM; iQ¨M HU+ +¬M; FQ+? ç½ HQm H¢B i?QÆM; i? - Qi M
KÈB +¦ i? F?¬B T?K+ H¢B çQÊ+X

"•v ;BÌ- +?QM? i?S+ +ÁM H¢B i¢B +?B M i`QÌM; +kM; +?d +¦ .B T •K h`9+ +MM; .B
ioM? +?Ì çÊB ?Q¨M +ªM? F iB TX

.B T •K h`9+ iU KbM? bY /KM; i?–M M;mv M K T?€T #¨Q- ç²M; i?ÌB /MM; i` M M;QÌ
M¨v ?„M pÈB ?mvM? ç bBM? iY +O KBM? +kM; F?¬M; +¦ ;b T?ªB ;B'm /B KX h?m,
i¢B i?–M M;mv M K T?€T #¨Q ?Q€ i?¨M? i®B iBM? F?B i M;mv M i® +?ªv p¨Q i`Q
?mv i K¢M? +QÌM; ?½M +O .B T •K h`9+ ;B9T p i i?QÆM; i` M i v ?„M +?"K `½B
HQÊM; +O i®B +QÌM; K i?9 ``'i M? M? +?[H¨M?X

.B T •K h`9+ #ªM i?•M ç½ iWM; K M; ç M ``'i M?B m çB m i?–M F€- +ªK M?"M çQÊ+
+O i?–M M;mv M K T?€T #¨Q K M; ç M- .B T >²M; L?¢M +kM; F?¬M; M;¢+ M?B M
i?ÌB ;B M ç F?¬B T?K+X

h?ÌB ;B M- K¶B ;B•v K¶B T?9i i`¬B [m - ? i i?ªv +kM; ç M H9+ + Q i`¨QX

GQM; F?B M¶ iQ HK+ ç` - ç²M; i?ÌB pÈB i?'i [m®+ i?'i HQM; #¨B p` +?B M +kM; ç
h'i +ª +€+ [m®+ ;B ç m F?˜M i`QÆM; çB m ç°M; [m•M ç°B- i`QM; ç¦ iU M?B M +¦
J G MX æ¢B HQÊM; [m•M ç°B T?•M #B i ç¦M; [m•M i¢B #B M ;BÈB *U+ "„+ >Q M
pQÆM; [m®+ +?B M imv MX L;Q¢B i`W G K æ`+? • F?¬M; +–M #B i p F i [mª- #ªv
iS+ i?'i [m®+ i?'i HQM; #¨B p` +?B M F i i?9+ +MM; pB + S?€T G K T?QM; # X

h`ªB [m M?B m M,K- +m®B +MM; B +¦ i? çQ€M çQÊ+ +m°+ i` M? i¨B M¨v B b) i?
+?„+ +?QM? H¨- +?B M i` M? imv i ç®B b) T?€i bBM?- #'i Hm"M H¨ J G M ? v G K
S?€T G K T?QM; # H¨ K°i +Æ ?°B K¨ ?¼ ç½ çÊB iW H•mX

"® Gm•M L¢T bÆM K¢+?- *–K h?¨M?X

M L?½ i`ªB [m K°i M;¨v p'i pª- `®i +K+ +¦ i? i`Î H¢B pB M +´ +?B i?K M;?d M;ÆB K i KÄB- M?QM; H9+ M¨v i•K i`¢M; H¢B +U+ F€ i?Qª K½M- .B T •K h`9+ ;YB iÈB #® ªB M?•M i°+- ç` iBM? #° H¢+ ? B T?QÆM; ;B9T bS+- *–K h?¨M? i®+ ç° FB M i?B M?B M- pB + M¨v +kM; HB M [m M iÈB K°i i`,K i M #d K¬M; +U i?9- i?2Q +?d ?mv + H¨ M?B K pK ?¨M; ç–mX

J ç¢Q T?€Q i¢B K"i ç` +kM; çQÊ+ +? i¢Q- #ÎB pb i¨B HB m ç–v çO- i®+ ç° +? i L†+ i`QÎM; H½Q iQM? iQ€M +ÁM Km®M M? M? ?ÆM F?¬M; QiX "•v ;BÌ ªB M?•M i° HU+ ç m /²M p¨Q +? i¢Q T?Q +U T?€Q M¨v- K¨ ªB M?•M i°+ çQ+? i?U+ H¨ +¬M; iQÊ h?¨M? `'i M? M? ç½ çQÊ+ i` M; #`X

æB m H¨K M L?½ ?QM; T?'M M?'i H¨- i?2Q bU T?€i i`B M +O pB M +´ +?B i?K- i L¢T bÆM ç½ #„i ç–m tm'i ?B M #B M ?Q€- ç²M; i?ÌB M?[M; #BM? +?OM; KÈB ç½ # H–M b m H9+ .B T •K h`9+ [m v H¢B- KbM? b) +?Q ?„M K°i H–M FBM? ?½BX E?¬M; M¦B i?U+ HU+ #ªM i?•M +O *–K h?¨M?- +?d +–M +¦ i, T?m Î M;¼M M9B # M +¢M? T?ªB HQ H„M; ;b `²BX M L?½ iBM iQÎM;- +?d +–M +?Q *–K h?¨M? p¨B M,K i?ÌB ;B H½M? ç` [m"i F?ÎB KÈB M?'i +O HK+ ç` X *¦ +ª i?B M i?ÌB ç` HÊB +¦ i? F?B M HK+ ç` ç M?'i T?€Q ç¨BX

G9+ M L?½ M;?d M;ÆB ç²M; i?ÌB H¨ H9+ hY idM? i€Q H¢B b m F?B im Hmv M- `ÌB ç K ?„M i?b i?¨Q iU M?O,

@•K h`9+- i +ªK i?'v M;QÆB ç M; #B i?QÆM;X u M i•K çB- i ç½ +?m˜M #` i®i H„K p ç•vX

L¦B ç M ç•v- ?„M /WM; H¢B K°i +?9iX J9+ [m M; p®M i?•K i?mw #€ ç¢Q iW iW i`Î M

@ M E€- M;QÆB ç½ [m M i +?Q \ *ÁM i poM? pB M F?¬M; i? [m M çQÊ+ ?bM? /+ ç–m- i çÊB M;QÆBX h #B i K°i M;¨v M¨Q ç¦ M;QÆB b) i`Î H¢B # M i X E?B i ?Q¨M K¨ M;QÆB +ÁM F?¬M; [m v i`Î p - i ibM? M;mv M #m¬M; i? ? i i?ªv- +kM; M?'i ç`

JQ ;B¦ i¢B F?¬M; i`mM; iW iW +?mv M ç´BX L,K ;BÌ i?ÌB ;B M `®i +K+ +kM; ç MX

LQÈ+ KQ H¢M? M?Q #,M; iB m i?'iX h¢B [m M; K M; ?B M ` - .B T •K h`9+ +MM; . Hmv M +Æ ?² ç²M; i?ÌB KÎ K„i- #¼M ?¼ ç m #B i- i`"M +?B M +m®B +MM; b„T iÈB

Zm M; K M; M?¨M M?¢i ?B M H M- H¨K +ªM? p"i tmM; [m M? K°i H–M M[#B M ?Q€ >²M; L?¢M €M? K„i ç²M; i?ÌB iQ€i ` p FBM? M;¢+X

@L?Q i? M¨Q H¢B M?Q p"vX

.B T •K h`9+ i?b i?¨Q iU M?OX L; v +ª .B T >²M; L?¢M F?B ç®B K†i pÈB i?9 M?•M M¨v i`QM; K„i +kM; +¦ p¨B T?–M M;¢+ M?B MX

" M +¢M? #¼M ?¼ H¨ K°i KªM; K¨m t M? #B +X >Q¨M iQ¨M H¨ t M? #B +X E?¬M; ;B M iB M +ªM?X *?mM; [m M? ? i i?ªv ç m H¨ /Q i?U+ p"i i¢Q i?¨M?X h` M K†i ç'i ?Q /¢BX *ÁM +¦ M?B m ç¢B i?K K°+ +U+ F€ + Q HÈM- ç m iªM ` F?Q iS+ iU M?B

h?ªK ?Q¢\ h?ªK ?Q¢ iU M?B M Î ç•m\ .B T •K h`9+ +MM; .B T >²M; L?¢M +kM; ç FB K- M?QM; i`QM; ?Q¨M +ªM? ç¢B b•K H•K M¨v- #¼M ?¼ i?U+ bU `'i F?¦ iQÎM; iQ ?B MX æB K F?€+ #B i /mv M?'i pÈB M;Q¢B ;BÈB b•K H•K- +?QM? H¨ +•v +®B Î +kM; ç m T?ªB KQÌB M;QÌB ¬K- i?•M +•v i?ŠM; i„T- i`U+ iB T +?mB p¨Q F?¬M; i` M?B M F?¬M; i? M?bM ` M?[M; +•v ç¢B i?K M¨v + Q # Q M?B m- #ÎB pb M;¼M +• +?[+´ i?K +?2 i`ÌB ç ?bM? /mM; +?9M; M¦ +kM; F?¬M; b BX

.B T •K h`9+ MÎ MK +QÌB- +?d #'i [m€ ?„M #•v ;BÌ iQ€i ` p iQÆB +QÌB ç½ +¦ +?9i

@>²M; L?¢M- `®i +K+ +kM; +¦ K°i ?Q¨M +ªM? i?Q+? ?ÊT +?Q +?9M; i - t2K ` K T
+¬M; #^M;X

.B T >²M; L?¢M ;"i ç–m- `'i M? M? +ÎB iBM? H K +?B M F?ªB i` M M;QÌB ` çQ +?

Zm M; K M; +?Êi HQû- ?mv M H F?ªB ;B€T FB ç½ çQÊ+ i?m p¨Q i`QM; im /B i?–M
M?B M ?B m çQÊ+ w iS +O .B T •K h`9+ H¨ ;bX h`QM; `WM; +•v `"K `¢T M¨v- F?¬M
i?Q+? ?ÊT M?'iX hBM? G K +?B M F?ªB K†+ /M +?'i HQÊM; ?ªQ ?¢M;- M?QM; H¢
w- +?Q M M ?„M F?¬M; çÊB .B T •K h`9+ KÎ KB M;- H"T iS+ #Ä çB F?ªB ;B€T- +?d
pÐ MSi i`QM; i v

Zm M; K M; M?¨M M?¢i HQû ` - i`QM; K„i .B T •K h`9+ iQ€i ` K°i iB i?–M [m M; I
>²M; L?¢M ;"i ç–mX > B M;QÌB bQM; +?QÎM; KÎ ` - ;B®M; M?Q ? B +QM ç¢B çB m
+•v ç¢B i?K- K'v #QÈ+ ç½ H¼i p¨Q i–M; +•v i?S M?'iX

E?¬M; B #B i ç¢B i?K MÆB M¨v + Q # Q M?B mX "¼M ?¼ ç M; çÊB- HŠM; H†M; +

> B M;QÌB .B T •K h`9+ i`M? F?¬M; M¦M; Mªv çB ibK ç®B i?OX h`ªB [m i`"M +?B
/M +¦ # ;BÌ M;?d M;ÆB- M?QM; /M b Q pšM F?¬M; F`TX hm Hmv M i`QM; KQ iQ-
ç`M?- K†+ /M i? HU+ +MM; ç'm F?Q ç½ F?¬B T?K+ K°i Qi- M?QM; F?QªM; +€+? i
+? M? H +? F?¬M; M?ÄX *?Q /M ?Q¨M +ªM? M¨v M;QÌB +O G K æ`+? • hQ F?¬M
F?¬M; p°B- ioM? im i`QM; ?Q¨M +ªM? M¨v +kM; i®iX L m +?Q #¼M ?„M M,K ;BÌ i?
i? F?¬M; +€+? M¨Q F?ÄB ?ŠM- ç'm F?Q +MM; K T?€T +kM; imv i ç®B +¦ i? F?¬B
?Q¨M +ªM? M¨v +¦ ;b M;mv ?B K ç•v\ h?ªK ?Q¢ iU M?B M ç®B pÈB G K æ`+? • hQ
?¢B bQ pÈB ? B M;QÌB #¼M ?¼ HÈM ?ÆM M?B mX G¨K +?Q i?ªK ?Q¢ iU M?B M i
F?¬M; T?ªB i®i ?ÆM b Q\

E?B ? B M;QÌB .B T •K h`9+ ç M; ~M M'T i` M ç¢B i?K- i?¨M? •K +O Zm M; KBM? i
i¢B i? ;BÈB K T?€T i`"M p M; H M

@" "¨M; pQÆM; [m®+- S?"i G [m®+ `ÌB F?ÄB i?'i [m®+ i?'i HQM; #¨B p` +?B M
+?B M- ç•v +?QM? H¨ +?B M i`QÌM; +m®B +MM; +O +€+ M;QÆB- i¢B ç•v- #'i Hm"
T?ªB [mv i T?•M i?„M; #¢B- F?B M +?Q K°i T?2 iQ¨M #° `ÌB F?ÄB i`"M ç'mX L?„+ M
+O J G M ç [m®+ +MM; G K æ`+? • hQ ç [m®+- H9+ M¨v +€+ M;QÆB ç M; Î b•m
K°+ HoM? pU+X h¢B T?€T i`"M F?ªQ M;?B K HÈM M?'i M¨v- M;mv +Æ ;b +kM; +¦ i?
i? F?¬M; +?d H¨ ç®B K†i pÈB +¬M; FQ+? i` M K†i ç'i #^M; T?ŠM;- +?9M; i Î # M M
HÊB +m®B +MM; tm'i ?B MX

h? M? •K +O •Q "® G B •M KÌ /–M çB- b•K H•K H¢B K°i H–M M[v M ioM?- F?¬M;
M;QÌB i?QªB K€B M?Q i`QÈ+X æ®B pÈB .B T •K h`9+ +MM; .B T >²M; L?¢M K¨ M
i?€T +?O M¦B iÈB +kM; F?¬M; T?ªB H¨ t'mX Pi M?'i #¼M ?¼ +¦ i? /€K +?„+- ç®B
K°+ HoM? pU+ M¨vX

E?B ç M; +?m~M #` M;?d M;ÆB +?Ì çÊB ç`+? M?•M iÈB i` M ç¢B i?K M¨v- €M? K„i
i` M M?bM H¢BX h¢B +?B M i`QÌM; M;mv +Æ i`MM; çB T M¨v- +ªK ;B€+ #¼M ?„M
LQÆM; i?2Q K°i iB M; /€i /€i- K°i +QM i?W çB m iW +€+? #¼M ?¼ KQÌB i?QÈ+ iW
T?QM; /m M?„K p¨Q çdM? ç–m .B T •K h`9+ #´ iÈBX

*?Q+? çB m M¨v ç¢B F?€B i?•M /¨B K°i i?QÈ+- iQ¨M i?•M K¨m H KX > B +€M? / M
`°M;- K°i ç¬B K„i ?mv i ?²M; b„+ iU M?Q M;¼+ #ªQ i?¢+?- K†+ /M i?•M i? F?¬M
tm®M; p¬ +MM; M? M?X GÊB i`ªQ /QÈB +?•M i?m H¢B- M?bM [m +¦ i? bQ b€M?

h?•M i? .B T •K h`9+ #'i ç°M;- i v T?ªB ;BÆ H M- K°i +?QÎM; ?QÈM; [m€B çB m #
iQK ;B®M; M?Q HQÐB ç Q #´ p¨Q i?•M i? +O +U çB mX G¨K ?„M M;¢+ M?B M +?Q
ç¦ i?•M i? i`QM; M?€v K„i Mû i`€M?- HBM? tªQ i?Q€i F?ÄB +?QÎM; ç Q +O .B T
i? H¢B +¨M; M? M? ?ÆM- +?B + KÄ /¨B M?^K çdM? ç–m .B T •K h`9+ K´ iÈBX

*¬M; FQ+? +U+ M? M? F?B M M; v +ª .B T •K h`9+ +kM; F?¬M; F?ÄB FBM? ?½B-
iB T +?°T p¨Q KÄ +U çB mX *?KT i`9M; +?B + KÄ- +ªK ;B€+ ç–m iB M H¨ [m M; H

#` iY i`9+ ç'm F?Q p[M; p¨M; +O .B T •K h`9+ M„K ;B[- bÊ ``^M; H"T iS+ #` [m€B ç

æ'm F?Q K½M? HB i i?m'M T?€i- [m€B çB m iQ¨M i?•M F`+? HB i `mM `~vX *?"K
+O M¦ i`QM; F?Qª M? F?„+ ç½ #` .B T •K h`9+ ç€M? M€i #'vX

@æ•v H¨ v m çB m ;b- M;QÆB iWM; ;†T [m +?Q \

.B T •K h`9+ M;?B ?Q†+ M?bM .B T >²M; L?¢M X

.B T >²M; L?¢M H„+ ç–m- M¦B,

@*?Q iWM; i?'v [m - ç•v iU ?² +kM; F?¬M; T?ªB H¨ K i?9X

.B T •K h`9+ ;"i ç–m,

@h +kM; +?Q iWM; i?'v [m X "'i [m€- +?OM; çB m M¨v i®+ ç° +¬M; FQ+? p¬ +MM
b Q\ L?QM; QM; v m iU ?² F?¬M; +¦ çm¬B /¨B M?Q p"v KÈB ç9M;X L;QÆB t2K- çd
M?ÄX h +ªK ;B€+ çQÊ+ # M i`QM; +¦ +?S T?QM; ? K T?€T M;mv M i®X *?d H¨ M
i?¬BX L m /U i?2Q K i?9 +'T #"+ iQM? iQ€M- ç•v Qi M?'i H¨ i`bM? ç° iS +'TX

.B T >²M; L?¢M i`–K ;B¼M; M¦B,

@s2K ` +U K°+ HoM? pU+ M¨v F?¬M; T?ªB ç M iW iU M?B M- i¢B ç•v bBM? +Æ #W
HQ¢B ç°M; i?U+ p"i bBM? i`QÎM;- pW `²B [m M; KBM? i?€T +?O M?„+ ç M pB + +
ç€M; bÊ M?'i +?QM? H¨ K i?9 +¬M; FQ+?X

.B T •K h`9+ i`QM; K„i iQ€i ` K°i iB iQÆB +QÌB

@L m i? - F?¬M; +?d +?9M; i ;†T T?B M iQ€B- ?B p¼M; i¢B ç•v +¦ i? +¦ +QÌM; ç

.B T >²M; L?¢M b„+ K†i ç°i M?B M #B M ç´BX L;¦M i v +?d +?d H M i` M

@.B T •K h`9+- bÊ ``^M; #` M;QÆB M¦B ç9M; `²B ç¦X

E?¬M; çÊB .B T •K h`9+ M;~M; ç–m H M- K°i +¶ FbM? T?QM; HšK HB i ç½ MQÆM;
iW # M i` M FûQ iÈB- H9+ M¨v- ? B M;QÌB +kM; F?¬M; +€+? M¨Q M;²B H¢B i` M M
H¨K ? B ?QÈM; Mû ` X

h`QM; iB M; + + - M?€M? +•v i`QÈ+ K†i #¼M ?¼ i`QM; M?€v K„i ç½ i`Î M M iS T?
/QÈB `ÆB tm®M;X .B T •K h`9+ i`QM; H9+ i`€M? F?ÄB +¬M; FQ+? KÈB i?'v ?bM
K°i +U çB m bQ pÈB [m€B çB m H9+ i`QÈ+ i?"T T?–M ;B®M; M? m- K¨ i? iQ+? +
M?'i ;'T # H–M- i?•M i? pQÊi [m # i?QÈ+X > B +€M? i`B M F? B- QÈ+ +?WM; b
H K b„+- çm¬B H¢B ?B M ` b„+ t€K i`„M;X ædM? ç–m +¦ ç°+ ;B€+ K¨m t M? M?¢i-
FQ+? pW `²B iU ?² T?QM; M?"M +?QM? H¨ T?€i ` iW ç¦X

@:B içS M?Ä- # # +O M¦ iÈB #€Q i?MX

v MB K M¨v tm'i ?B M ç–m iB M i`QM; ç–m .B T •K h`9+- K¨ +U çB m ç½ iW F?¬M;
+¬M; FQ+? +O M¦ bQ pÈB iB m çB m H9+ M½v +¦ +?9i F?€+ M? mX E?¬M; +?d +
T?QM; +?¦B i B- ç²M; i?ÌB ? B +€M? M?Q HQÐB / Q T?QM; iQª F?¬M; +?Q .B T •K
M¦ K°i i–M; i? M? F?Q HQm +?mv M- F?B M +?Q i?•M i? i`Î M M M? M? M? M p¬

>ªQ +QÌM; ç¢B K i?9X .B T •K h`9+ i`QÈ+ iB M +ªK ;B€+ çQÊ+ M;mv +Æ ç®B T
F?¬M; i? bQ b€M? pÈB +U HQM; i`QÎM; i?¨M?- M?QM; iW +QÌM; ç° +¬M; FQ+? +M
çB m M¨v +¦ i? M?bM ` - ç•v Qi M?'i H¨ K°i ç–m K i?9 +'T #ªv +¦ i`Q im X

>v p¼M; +?d +¦ K°i FQ+?X J°i i–M; [m M; K M; #Q+? HK+ i`QM; M?€v K„i iW i v
T?€iX J M; i?2Q iY [m M; M?¨M M?¢i- p¬ b® i`9+ ªM? i`QM; M?€i K„i #¢Q T?€i- çQ
M;¢Q i`9+ FB K T?€T- .B T •K h`9+ iU M?B M ?¼+ çQÊ+ i?m–M i?K+ M?'i +?QM?
+ªM? ;BÈB- bQ pÈB +¬M; FQ+? i`QÈ+ FB ç½ +¦ F?€+ #B i HÈMX

S?QM; +m²M; [m M; K M; i`QM; M?€v K„i HQû ` - i`QM; iB M; ` M `d K½M? HB i- #
i?OM; i?•M i? [m€B çB m M¼- i?'i +'T K i?9 +ÁM t KÈB çO iQ +€+? +?®M; H¢B
K¨M iY i`9+ ç'm F?Q +QÌM; ?½M- .B T •K h`9+ H¢B ?¢ b€i i? K K°i [m€B çB mX

E?¬M; #B i +¦ T?ªB i¢B iB M; ` M `d #B i?B i +O +U çB m i`QÈ+ F?B +? i F?¬M;- .
L?¢M H"T iS+ M;?2 çQÊ+ i`QM; F?¬M; i`mM; p¬ b® iB M; çB m KBM? p M; H MX
F?ÄB #B M ç´BX L m #` ç¢B [mv K¬ i?'i +'T K i?9 i"T FQ+?- çWM; M¦B ˜M i?•M- +
+MM; F?¬M; / /¨M; ;bX

.B T >²M; L?¢M €M? K„i ?QÈM; ç M .B T •K h`9+- w ?ÄB ?„M H¨K b Q #•v ;BÌX

.B T •K h`9+ i?Q€M; /Q /U K°i +?9i- H"T iS+ i?m ?²B #Q+? iB- iU KbM? iW im /B i
+–KX

RjkX *?QÆM; Rjk, *U J°+ J h?9

.B T >²M; L?¢M iU KBM? p¨Q i?•M +•v- H„M; M;?2X E?9+ M?¢+ K €B- F?B M M;
/ +?`mX .B T •K h`9+ F?¬M; ? bY /KM; #'i F€ K°i J T?€T ? v hBM? i?–M HU+ M¨
+?d H¨ K°i F?9+ M?¢+ T?€i tm'i iW i•K ?²MX

*–M #B i ``M;- iW M?Ä .B T •K h`9+ ç½ b®M; i`QM; "Q+? E?¬M; >ªB- `WM; i`9+ MA
bBM? b®M;X J i?9 i?U+ ` +?d H¨ M?[M; +QM p"i K M; i`QM; KbM? K HU+- /M K¢
?¦ i? M¨Q- p®M /o +?9M; +kM; pšM H¨ ç°M; p"iX .B T •K h`9+ ç½ bŒM ?B m #B i
M?B M b) +¦ M?[M; +€+? ç®B T?¦ `B M; +O KbM?

:B[M9B `WM; ?Q M; pm ;˜v F?9+ M?¢+ M¨v- +?QM? H¨ +€+? i®i M?'i ç .B T •K h`
J°+ æ²M; sm•Mô M;–K M¦B iÈB bU bBM? b¬B +O Km¬M HQ¨B +•v +Ä- i'm H M b) F
M?Q KbM? ç M; ?Á p¨Q pÈB i?B M M?B MX

h`QÈ+ ç•v .B T •K h`9+ ç½ +¦ i? ç¨M #ªM M¨v ? i bS+ çB m Hmv M- H9+ M¨v iB M
T?B m /B m- i•K ?²M ?„M #QÈ+ p¨Q +ªM? ;BÈB i`ÌB p¨ M;QÌB ?Á H¨K K°iX hB M;
h`9+ M?Q +?bK ?ŠM p¨Q i? ;BÈB +O i•K iQÎM;X :BÌ T?9i M¨v- ?ÆB i?Î +O ?„M
p¨Q +MM; +•v +Ä tmM; [m M?- +ª .B T >²M; L?¢M çSM; # M +kM; +¦ +ªK ;B€+- .B T
K°i T?–M +O +ª F?m `WM; M¨v

J°i pÁM; b€M; K¨m iQK M?¢i ç°i M?B M # v H M iW M;QÌB .B T •K h`9+- i`MK H'v
L?¢MX oÁM; b€M; +?QM? H¨ K°i /¢M; +O h?–M •K Zm M; >Q¨M- i`QM; T?¢K # Q T
+MM; +?mM; ?ÆB i?ÎX

æ9M; H9+ 'v- +?WM; ?ÆM KQÌB +QM +?BK HÈM H2M HÄB ;B[+€+ M?¨M? +•v H Q
F?¬M; M?bM i?'v +S i? # v pKi [m X

.B T >²M; L?¢M FBM? M;¢+ M?bM .B T •K h`9+ ç M; ç„K i`QM; F?9+ M?¢+- M; v
;BÆ M;¦M i v +€B w F?2M M;ÊBX h?–M •K aQ [mª M?B M i?–M Fb- ?Q¨M +ªM? M?Q
ç i`€M? tmM; ç°iX hmv pB + /mv i`b h?–M •K Zm M; >Q¨M F?B M .B T •K h`9+ ?
Qi- M?QM; /B M i'm M?¢+ F?9+ p®M +kM; ç½ H¨ +€+? i?S+ im Hmv M +O h?–M •
çQÊ+ [m€ i`bM? im Hmv M #M H¢BX o"v H¨ i? ;BÈB # M M;Q¨B b) F?¬M; i? M;?2
+¦ i? i`€M? çQÊ+ bU i'M +¬M; +O [m€B çB mX

.B T >²M; L?¢M v M i•K iU ç–m p¨Q ;®+ +•v- #„i ç–m im Hmv M ç'm F?Q #ªM i?•MX
>Q¨M imv +¦ i? i`€M? çQÊ+ i'M +¬M; +O J i?9- M?QM; Km®M +?B M i?„M; #¼M
M;²B K½B M?Q p"v çQÊ+X *?d +¦ K m +?¦M; ?²B T?K+ +¬M; HU+- KÈB +¦ i? +?®M

óo¢M J°+ æ²M; sm•Mô i'm H M ? i H–M M¨v ç M H¨M F?€+- i•K i`¢M; .B T •K h`9+ i
´M ?ÆMX G9+ +ÁM Î æ¢B i?ªQ M;mv M- +m°+ +?ûK ;B içB M +m²M; #^M; .B i h?–
M M ç–v #'i ´M- +°M; i? K pB + #•v ;BÌ ç½ F?¬M; +ÁM óEB K çªK +–K i•Kô M?Q i`C
M¨v- i`QM; F?mM; +ªM? i?B M M?B M imv i ç T- F?9+ M?¢+ ô o¢M J°+ æ²M; sm•M
ç M; ;°i `Y i•K ?²M .B T •K h`9+- F?B M M?[M; b€i F?Q p¨ ?mv i i M? i`QM; HÁM;

æ¨M H¨ K°i M?¢+ +K i? M? i Q- .B T •K h`9+ M m b m F?B iB M M?"T hY oB *–K h•
i?b i'i b) K'i /–M bU idM? i€Q- +kM; +QB M?Q poM? pB M F?¬M; i? pÈB iÈB +ªM?

+U K°+ M¨v- K v K„M ?„M [m v i`Î H¢B çQÊ+ [m„ ç¢Q p®M ç M; /–M Hb t - pÈB bU
J S?€T- i?U+ HU+ p¨ i•K iQM? .B T •K h`9+ /–M /–M ?²B T?K+X

J°i iB M; F m i?ªK i?B i #¶M; p M; H M- p M; ç°M; pMM; *U K°+ p®M v M „M; ioM?
iB M; F m `ä `¨M; T?€i ` iW K°i +QM [m€B çB m- M?QM; `²B t2M HšM i`QM; ç¦ +ÁM
+QM M;QÌB p¨ iB M; ;–K +O *U GQM;X

h`QM; F?m `WM; `"K `¢T M¨v- +?mv M ç°M; ç–m iB M #` ªM? ?QÎM; H¨ # v- ç†+ #B
`²M;- Km®M # v Î ç•v H¨ +?mv M F?¬M; iQÎM;- i`W F?B +?†i ? i +•v Î ç•v çBX

L?[M; iB M; F m /²M /"T M®B iB T M? m- imv M?B M .B T •K h`9+ p¨ .B T >²M; L?¢M
F?B i?U+ HU+ +?Q ?Q¨M iQ¨M ?²B T?K+- #¼M ?¼ F?¬M; i? /'M i?•M p¨Q M;mv ?
•K Zm M; >Q¨M- .B T •K h`9+ p¨ .B T >²M; L?¢M +kM; F?¬M; i? ` M;Q¨B çQÊ+X

>„+ S?QÊM; >Q¨M; H¢M? HMM; M?bM tmM; [m M?- +?B M #BM? # M +¢M? +¬ i ç
#–m i`ÌB- h?'i *'T GQM; æB m ç M; # v iÈB F?¬M; M;Èi- +?mv M M¨v ;•v F?¬M; Qi
G K æ`+? • hQ pW +?•M QÈi +?•M `€Q ç M *U J°+ H½M? ç` X E?B >„+ S?QÊM; >
G K æ`+? • hQ M;?2 i?'v oQÆM; Zm®+ S?"i G p¨ oQÆM; Zm®+ " u K ç½ `9i +?¢
+MM; FBM? M;¢+X æQÆM; M?B M ?¼ #B ibS+ K¢M? +O oQÆM; [m®+ J G M- M
" u K iQ¨M [m•M imv i/B i i?b [mª H¨ F?¬M; i? M;ÌX

S?ªB #B i `^M;- ç•v F?¬M; +?d çÆM ;BªM H¨ ? B MQÈ+ ç€M? K°i MQÈ+- K¨ +ÁM H
pÈB K°i GQM; i?¨M?- K¨ ? B GQM; i?¨M? FB +¦ M?[M; ? B *Ym +'T h?B M GQM;X
J G M- >„+ S?KM; >Q¨M; i?'v i`QM; ç°B [m•M ç¦ +?d +ÁM +¦ K°i EBK GQM; H¨ .B

o"v H¨ pÈB i?U+ HU+ +O J G M- #¼M ?¼ ?Q¨M iQ¨M ?² ç²- +?QM? pb p"v K¨ F?¬M
M M ? ibS+ F?˜M i`QÆM; ?ÆMX .QÈB H M? +O >„+ S?QÊM; >Q¨M;- +€+ ;B€T i`
+MM;- ? B KQÆB +?B M #BM? ;BÄB M?'i i?O pÁM; M;Q¨B- ;†T Zm€B çB m H¨ H"T
?¼ F?¬M; +ÁM J T?€T bQ- M m F?¬M; pB + ç®B T?¦ pÈB K'v +QM [m€B çB m b) /

a m K'v pÁM; +?B M- G K æ`+? • hQ ç½ K'i ? i J S?€T aQ- H9+ M¨v +?d +ÁM H¢B
#BM? K¨ i?¬BX

> B +QM >„+ GQM;- ç9M; M?Q T?€M çQ€M +O .B T •K h`9+- F?¬M; i? T?€i ?mv i?
ç` X E?¬M; T?ªB +?9M; F?¬M; M;?o ç M +?mv M +?†i ?¢ +•v- M?QM; M?[M; +´ i?K
/€K K'i çB i?U+ HU+ p¨Q K'v +€B +•v ç¦\

"'i ç„+ /o- +?9M; T?ªB M;? M? +?B M /QÈB ?bM? /¢M; +QM M;QÌBX

" iB M; ç²M; ?² [m çB- +m°+ i'M +¬M; +O Hk [m€B çB m H¨K [m•M ç°B +O G K
?ÆM ? B KQÆB +?B M #BM?X a® +ÁM H¢B H¨ M?[M; M;QÌB i?U+ bU i¨B ;BÄB- M?
K°i M;QÌB J G M M¨QX >„+ GQM; •B æ`+? iS+ ;B"M [m€i HÈM , óGk +˜m i` J G M
H) +?9M; i +S ibK FB K i? M¨v K½B b Q\ô

>„+ S?QÊM; >Q¨M; H¢M? HMM; M?bM •B æ`+?, óL m F?¬M;- M;QÆB +ÁM +¦ w ;b

•B æ`+? pW M?bM i?'v €M? K„i H¢M? M?Q #,M; +O >„+ S?QÊM; >Q¨M;- i?–M b„
>„M i ç M; i?2Q çm´B >„+ S?QÊM; >Q¨M;- p®M +?Q `^M; pÈB i?•M T?"M >„+ GQM;
+O KbM?- M?'i ç`M? b) çQÊ+ M;QÌB ç T ç w iÈB- M¨Q M;Ì >„+ S?QÊM; >Q¨M; FB
+?ŠM; i? K M?bM H'v K°i H–MX

óS?QÊM; >Q¨M; Km°B- p"v Km°B M¦B t2K M M H¨K i? M¨Q\ Zm M; JBM? ç¨ +?O •Q
pÁM; +m®B +MM; [mv i ç`M? i?„M; #¢B +O +?9M; i X L m #¼M J G M F?¬M; +?`m
+€+? iB M iÈB- i`QM; F?B K i?9 Î ç•v M?B m p¬ F X L m H¢B i´M i?'i M[- çWM;
• hQ F?¬M; +?`m çQÊ+- +ª >„+ GQM; h°+ +?9M; i +kM; F?¬M; i? M;,M +ªM K i?9
M?B m +kM; H M ç M h?'T +'T5ô

•B æ`+? ç M; M¦B- ç°i M?B M M?[M; iB M; ;–K ;B"M /[p M; H MX :B[M?[M; i?•M
ç M i` M #ªv Kûi ç M; iB M M? M? p T?Q ?¼X *QM ;'m HÈM M?'i iQ¨M i?•M t M?
i? T?€i i`B M H¢ i?QÌM;- i?"K +?Q +ÁM iQ HÈM ?ÆM +ª M;QÌB ;'m i`QM; a9+ L?•

*QM ;'m HÈM p¶ ? B i v p¨Q M? m- t¬M; p T?Q #¼M ?¼ pÈB M?[M; #QÈ+ /¨BX "
iÈB- T?9i +?®+ K†i ç'i `mM; +?mv M /[/°BX

E?¬M; +–M >„+ S?QÊM; >Q¨M; ` H M?- ? B KQÆB +?B M #BM? ç½ ç²M; HQ¢i # v
`,M; `„M ç°+ ç•K i?ŠM; p¨Q K„i Hk ;'mX

æ9M; H9+ ç€K M;QÌB G K æ`+? • hQ ç M; +?„+ K˜K b„T +¦ i v ;'m ,M- ç€K ;'m ç°i M
Hm²M; €M? b€M; p¨M; FBK # Q [m M? i?•M +?9M;- ç†+ [m€M?X

J°i HQ¢i •K i? M? ó#`+? #`+?ô p M; H M- ? B KQÆB +?B M #BM? ç²M; HQ¢i /°B H
ç m çÈM- bQM; `ä `¨M; F?¬M; +¦ i´M ?¢B ;b ç€M; F X

óJ a9+ "€i +'T- F?ª M,M; T?ÁM; M;U +ÁM K¢M? ?ÆM +ª :'m æ¢B æ` ô •B æ`+? F
?„M i T?ªM SM; +U+ M? M?- K°i Hm²M; F?Q ç°+ ç2M M;ÁK # Q T?O- M? M? +?¦M;
KbM? p¨Q ç€K K•v KM ç2M F`iX

Gm²M; F?Q /Q ç'm F?Q p¨ J T?€T M;mv M i® T?€i ` - ûT +ª ç€K M;QÌB G K æ`+?
;–K ;¨Q p M; H M /[/°BX E?¦B ç2M /–M i M çB- >„+ GQM; •B æ`+? #QÈ+ ` - K†i H¢

h€K +QM ;'m M^K H,M H¦+ i` M K†i ç'iX L?bM # M;Q¨B- •B æ`+? /QÌM; M?Q F?¬M;
S?QÊM; >Q¨M; [m M b€i F„ i?b i?'v ? B p B ?„M i ç M; `mM H M- b„+ K†i +¨M; i`„
•K J > J S?€T L;mv M h® ç½ v m çB i`¬M; i?'vX

> B iB M; b m

G–M M¨v- M; v +ª >„+ S?QÊM; >Q¨M; +kM; F?¬M; F?ÄB HQ H„M;- +kM; F?¦ i`€+?
iB M; b m F?B ;†T #–v ;'m- #¼M ?¼ H–M HQÊi T?ªB ;B€T K†i pÈB çO +€+ HQ¢B J
? v M?[M; i`MM; ç°+ Fb /` # v M? M? M?Q i MX æ€M; bÊ M?'i H¨ [m€B çB m- bQ
[m€B çB m +ÁM iQ ;'T ç¬B- ? B +€M? [m¢i ;B¦ K¢M? M?Q pÁB `²M;X oÈB M?[M; +
ç¦ F?¬M; ç€M; bÊ- M?QM; pšM Hm¬M €K ªM? pb +ªK ;B€+ #` i"T FQ+? #'i +S H9+ I

æ°B [m•M +?B M ç'm +O G K æ`+? • hQ ç½ ;BªK tm®M; +ÁM /QÈB ? B i`,K M;QÌB
i?Q+? F?€+? i?b ç½ +? i K'i b€m M;QÌBX

h€i J L?B K i`QÈ+ M v Hm¬M i?ªM M?B M #¶M; ç°i M?B M H M iB M;, óhW ;BÌ i`Î
æ [m®+ G K æ`+? • hQ b) M„K [mv M i?®M; HoM?- i'i +ª +€+ M;QÌB T?ªB M;?2 i?

óL;QÆB- /U p¨Q +€B ;b\ ô >„+ S?QÊM; >Q¨M; H¢M? HMM; M?bM vX .QÌM; M?Q +¦
+¬ i F?B M h€i J L?B K ;B"i KbM?X

ó.U p¨Q +€B ;b ¨\ .U p¨Q +?mv M i H¨ oQÆM; iY +?QM? i?®M; +O G K æ`+? • h
+?OM; M?Q +¬5 *?d ?mv #'v H•m M v- +¬ K M; H¢B +?Q +?9M; i¬B +€B ;b\ h'i +ª +
#BM? bo F?¬M; M;WM; i´M i?'i5 L m iB T iK+ ç +¬ i?®M; HoM?- K¼B M;QÌB ç m
M; v #¦M; /€M; K°i M;QÌB J G M +kM; F?¬M; i?'v- +¬ +?d ?mv ;BÄB i?"i M?d\ô

h v >„+ S?QÊM; >Q¨M; F?) `mM H M- +?m¬B FB K K'v H–M +?¢K p¨Q M;¦M i v- b€
H° `äX

h€i J L?B K iU #B i F?¬M; T?ªB H¨ ç®B i?O +O >„+ S?QÊM; >Q¨M; # M F?) HMB
>„+ GQM; •B æ`+?, ô •B æ`+?- Zm€M? hQ- ? B M;QÌB +€+ M;QÆB OM; ?° B\ oQÆ
K°i F i¢T +?OM; M?Q +¬ i \ô

Zm€M? hQ +QÌB +QÌB, óh çQÆM; M?B M H¨ OM; ?° M;¨B `²B- M;¨B H¨ oQÆM; iY

•B æ`+? ?ÆB #B M b„+- i`WM; K„i M?bM Zm€M? hQX h€i J L?B K `ä `¨M; `'i + Q
>Q¨M; p ç„+ i?„M;X

•B æ`+? +? m K¨v M¦B, óoQÆM; iY h€i J L?B K- b Q M;¨B H¢B M¦B S?QÊM; >Q¨M
S?QÊM; >Q¨M; +kM; H¨ i?•M Km°B +O M;¨BX æ•v F?¬M; T?ªB H¨ H9+ ç'm ç€- ?½
J G M `²B M¦B iB T5ô

h€i J L?B K +QÌB M?¢i, óJm°B Km°B ¨\ h F?¬M; +¦ i?S Km°B Km°B M?Q p"v5 h +
M; v çQÊ+ L m M?Q F?¬M; T?ªB pb +¬ i - i H¨K b Q +¦ i? K'i ô

L¦B ç M ç•v- ;B¼M; M¦B v H¢+ ?ŠM çB- ;QÆM; K†i M? im'M i`Î M M p¬ +MM; M? K
S?QÊM; >Q¨M; /QÌM; M?Q +kM; ç M; i¦2 HY X

•B æ`+? ?ÆB F?UM; M;QÌBX hmv #B i ?mvM? Km°B i`QM; ?Q¨M; i?'i G K æ`+? • hQ
M;Ì K•m i?mšM H¢B HÈM ç M KS+ 'v- ç°i M?B M +kM; F?¬M; #B i M M M¦B ;bX

h v >„+ S?QÊM; >Q¨M; +?Êi i?ª HÄM;- H¢M? HMM; M¦B, ô æQÊ+- i¬B ;B Q [m•M
H¨K çQÊ+ ;b\ô oW M¦B pW #QÈ+ b M; # M çSM; +MM; K'v ;B€T i`K #BM? boX

h€i J L?B K F?¬M; M;Ì >„+ S?QÊM; >Q¨M; H¢B K m K„M M?Q p"v- +,K iS+ M? M? +
H¢B +¨M; i? K ç„+ w, ó"•v ;BÌ M;?2 H M? i X iB m ç°B >„+ "€+? >ÊT H"T iS+ i`B M
iBM- M?[M; i?Q+? F?€+? M? M? M?¢v M?Q p"v H¢B F?¬M; i? ibK ` M;QÌB J G M

>„+ S?QÊM; >Q¨M; iQ M M¦B ;b ç¦- +m®B +MM; H¢B i?¬B- H¢M? HMM; M?bM M;Q
+,K ?"MX G) M¨Q +¬ i F?¬M; #B i w M;?o +O i?ªK b€i\ L?QM; F?B p¨Q ç M pÁM;
i'i +ª M?•M K½ H¢B- i¢B b Q\ "ÎB pb i`QM; pMM; *U J°+- ç` ?bM? p¬ +MM; T?S+
[m€ #B i i?U+ HU+ +O .B T •K h`9+X Zm•M J G M imv iB m /B i çQÊ+ " u K p¨ S
K„i H¢B F?¬M; #B i [m M ? +O S?"i G pÈB #¼M ?¼X *?Q /M i?U+ HU+ J G M K¢
? B MQÈ+ „i +kM; T?ªB i´M i?'i i`–K i`¼M;- M;QÌB b®M; b¦i p¨Q ç M pÁM; M¨v +?„
i?b +kM; F?¬M; +¦ +?mv M +?d T?2 +¬ i #` J a9+ i'M +¬M;- F?¬M; ? M;?2 i?'v iB

hmv >„+ S?QÊM; >Q¨M; F?¬M; #B i .B T •K h`9+ H¨K +€+? M¨Q ç K b9+ F?¬M; i
F?ŠM; ç`M? .B T •K h`9+ p¨ M?[M; +?B M #BM? b®M; b¦i +O J G M ?ŠM +kM; ç
i +?B [m•M ` - H"T iS+ b) #` #¼M ?¼ T?K+ FQ+? iWM; iQ€M K°iX L m F?¬M; M?
p¨ M?[M; +?B M #BM? J G M F?¬M; tm'i ?B M\

_ä `¨M; H¨ pb i?U+ HU+ +O ?¼ F?¬M; çO5 *ª çB m ç¦ +kM; F?¬M; M?"M ` - i? K
L?B K H¢B +ÁM Km®M +–K [m•M- +ÁM /€K T?€B M;QÌB çB i?€K b€i5

>„+ S?QÊM; >Q¨M; i?–K M;?o- M m i H¨ .B T •K h`9+ i?b M?'i ç`M? b) F?¬M; ç +?
K¨ [m v p X Jm®M +? i i?b +S +? i- ç€K M;QÌB ç¦ F?¬M; +¦ HB M ? ;b pÈB i 5 *?
+kM; F?¬M; i?QÆM; iB +- +?d +–M ç¢i i?„M; HÊB +m®B +MM; H¨ çQÊ+ `²B5

h`QM; K„i >„+ S?QÊM; >Q¨M;- h€i J L?B K +?ŠM; [m +?d H¨ K°i i M ? X

JQÌB Hm²M; €M? b€M; # v H M F?¬M; i`mM;- H Q p9i p¨Q i`ÁM; `WM;- +?B ` F?„T
F?€+? >„+ "¢+? >ÊT H¨ iBM? i9v +O +ª [m•M ç°B G K æ`+? • hQ- iQ¨M #° ç m +¦ i
M?B M i`ªB # Q +?B M ç'm i`B M KB M- +?®M; +?¼B pÈB çO HQ¢B ç¢B ç`+?- T?–
K¨ i´M i?'i +O ?¼ Î pMM; *U J°+ M¨v KÈB HÈM M?Q i? X

a m F?B T?€B i?Q+? F?€+? >„+ "€+? >ÊT ` M;Q¨B ibK FB K- h€i J L?B K H M? +
M;ÆB- /¼M b¢+? ;¶ ç€ p¨ +•v +®B tmM; [m M? i¢Q ` K°i F?QªM; i`®M;- H¢B H M
T?ÁM; ?°X L¦B +?Q +MM;- ? B M;QÌB M¨v pšM H¨ *Ym *'T >„+ GQM;X

hmv pšM +¦ F?¬M; Qi K i?9 i'M +¬M;- M?QM; /Q T?ÁM; #` F„ +¨M; M M F?¬M; ;•v i
M?bM # M;Q¨B i?b +€+? H¨K +O h€i J L?B K H¨ ?Q¨M iQ¨M ç9M; ç„MX

h€i J L?B K ç M; M;²B +?Ì iBM iS+- ç°i M?B M K°i iB M; F m i?ªK i?B i iW T?Q t
h€i J L?B K ?¢ H M?- >„+ GQM; •B æ`+? ç½ H Q M; v p ?QÈM; •K i? M? p¼M; H¢

•B æ`+? F?¬M; çB H•m- K°i H€i b m ?„M i [m v H¢B- M¦B, ô G¨ K i?9- K°i M;QÌB

L;?2 ç M K i?9- b„+ K†i h€i J L?B K b b–K- H¢M? HMM; M¦B, óGk J G M M¨v i?
F?¬M; #B i i`®M çB ç•m ;BÌ pšM +?Q ibK ` ô

•B æ`+? + m K¨vX aQ pÈB h€i J L?B K- i`Q im ?ÆM ? B M;¨M M,K +O ?„M i pš
`^M; bU pB + F?¬M; çÆM ;BªM M?Q p"v *?„+ +?„M M?[M; M;QÌB J G M T?ªB +¦ +€
i'M +¬M;- +?9M; i i?b F?¬M; M;WM; +?`m i´M i?'i pb +?9M;- i?U+ HU+ M;¨v +¨M;
F?¬M; pB + ;b T?ªB p°B p½X >¼ +?d +–M €M #BM? #'i ç°M;- /MM; ?Q¨M +ªM? Î ç•
F?B +?9M; i bS+ i¨M HU+ FB i KÈB tm'i ?B M H¨ çOX E?¬M; M;Ì pMM; *U J°+ M¨v
HÈM M?Q p"v5ô

.B T •K h`9+ p¨ .B T >²M; L?¢M ç M; H¨K ;b\ LY iB M; i`QÈ+ ç¦- ? B M;QÌB ?¼ ç½
im Hmv MX

L;QÌB G K æ`+? • hQ Km®M ibK i?'v ?¼ H¨ +?mv M p¬ +MM; F?¦ F?,MX M?QM; #¼M
æ`+? • hQ H¢B çÆM ;Bª M ?ÆM `'i M?B mX *?d +–M çB i?2Q iB M; M;QÌB F m # M
Î +O ç®B T?QÆM;X

> B M;QÌB H Q pmM p9i i` M M?[M; i?•M +•v HÈM- ç M F?B +?d +ÁM +€+? [m•M ç
i`,K Kûi KÈB /WM; H¢BX .B T •K h`9+ #B i i?U+ HU+ ;? ;ÈK +O >„+ S?QÊM; >Q¨
F?9+ óo¢M J°+ æ²M; sm•MôX .QÈB bU v K ?° +O h?–M •K Zm M; >Q¨M- ç€K K b
T?–M +O `WM; +•v K¨ #Ä [m - +?d i'M +¬M; M;QÈB G K æ`+? • hQX

.B T •K h`9+ bY /KM; ? i i?QM? HU+ H„M; M;?2 K¼B ç°M; ioM? # M T?Q G K æ`+?
;B¨M? [mv M +?d ?mv +O >„+ S?QÊM; >Q¨M;- ?„M HB M KdK +QÌB- K°i MK +QÌB

>ÆM KQÌB i?Q+? F?€+? >„+ "¢+? >ÊT +?B M? m p¨Q `WM; ibK FB KX L;QÌB +? i
[mª i?U+ pb M M? pm®i +O J a9+- M?QM; i`QÈ+ ç¦ `ä `¨M; ç½ #` * Q h–M •K æ Q i
*'T ç®B pÈB i?U+ HU+ hY *'T +O * Q h–M •K æ Q p®M F?¬M; +¦ +Æ ?°B M¨Q T?ªM
çB m i'M +¬M; i?b M°B i¢M; ;½ #` * Q h–M •K æ Q +?'M pÐ M€iX

* Q h–M •K æ Q H¨ K°i i`QM; M?[M; HU+ HQÊM; i'M +¬M; K¢M? K) M?'i +O .B T
T?€T p¨ F„ M,M; pä i?m"i- +QÌM; ç¢B M,M; HU+ +?•M +?QM? J ok ?ÊT M?'iX L?[M
>„+ "¢+? >ÊT- imv ç m +¦ G K *'T i?U+ HU+ M?QM; +€+? #B i pÈB hY *'T +ÁM [m
+O ?¼ +¦ M? M? M? M- M?QM; H¨K b Q b€M? çQÊ+ >„+ S?QÊM; >Q¨M;\ J¨ >„+ S
/€K M;¢M? iB T •K æ Q +O .B T •K h`9+X

> B M;QÌB F?¬M; #` K i?9 i'M +¬M;- ?Q¨M iQ¨M pb F?9+ óo¢M J°+ æ²M; sm•Mô- I
/€K /ÌB .B T >²M; L?¢M [m€ t X .B T >²M; L?¢M #B i p"v- Hm¬M #€K b€i .B T •K h
ibK iÈB MÆB iB m ç°B i?Q+? F?€+? >„+ "¢+? >ÊT FB `ÌB çBX

h`Q M?È .B T •K h`9+ `'i i®i- M? M? +?¦M; ibK çQÊ+ KK+ iB m iB T i?2QX h?'v K
ibK imM; iQ+? #¼M ?¼- F?¦2 KB M; .B T •K h`9+ MÎ MK +QÌB M?¢i- i v T?ªB ç M;
iB b€M; çÄX óh M;ô K°i iB M;- hY a„+ •K æ Q H†M; H) H Q p T?Q i?Q+? F?€+?X

.B T •K h`9+ F?¬M; +–M t2K F i [mª- H"T iS+ FûQ .B T >²M; L?¢M # v çBX * Q h–
mv HU+ i? M¨Q- ?„M H¨ M;QÌB `ä M?'iX h`QM; ?Q¨M +ªM? M¨v- M m F?¬M; /B i M
+'T- / M? ?B m ó*–K æ ô +?ŠM; T?ªB m´M; T?Q `m\

hB M; F m FBM? ?Q¨M; iW F?„T MÆB /°B H¢B- b„+ K†i h€i J L?B K M;¨v +¨M; F?¦

>„+ GQM; Zm€M? hQ ç°i M?B M M¦B, ô h€i J L?B K- K m ;¼B M;QÌB +O M;¨B [r
M;QÌB J G M ç½ ?¨M? ç°M;- ç M; ç€M? H +?9M; i X L m F?¬M;- pÈB M,M; HU+ +
>ÊT- b Q H¢B i´M i?'i M? M? M?Q p"v çQÊ+\ æ€M? F?¬M; H¢B K i?9 i?b +?ŠM; M
ç° +?QM? H¨ bÎ i`QÌM; +O ?¼5ô

L;?2 Zm€M? hQ M¦B p"v- h€i J L?B K +kM; +ªK i?'v F?¬M; ´MX L?QM; #•v ;BÌ +?C
i? i`mv M ç M i B M?[M; i?Q+? F?€+? >„+ "€+? >ÊT ç•v\

h?2Q iB M; F m K¨ çQ€M- iB m ç°B ?ÆM KQÌB M;QÌB H9+ M¨v 2 +?d +ÁM #®M M
G K æ`+? • hQ m €K ç M ç° +¦ i? +?ªv ` MQÈ+ #'i +S H9+ M¨Q

•M? K„i h€i J L?B K p¬ i?S+ [m v b M; +?¶ Km°B Km°B +O v- imv `'i +,K ?"M >„+ S
#ªM i?•M v +kM; #B ic F?B ;†T T?ªB p'M ç M M ;BªB i?b F?¬M; i? i?B m +¬ i çQ
FBM? M;¢+ M?"M ` - >„+ S?QÊM; >Q¨M; p®M pW `²B +ÁM çSM; ç¦ #•v ;BÌ ç½ F?¬I
+?9i i,K ?ÆB- +ª >„+ GQM; +kM; F?¬M; T?€i ?B M +¬ i ç½ `ÌB çB F?B M¨QX

>„+ GQM; •B æ`+? ` ?B m pÈB h€i J L?B K- Hw /Q >„+ S?QÊM; >Q¨M; #B M K'i +

.B T •K h`9+ p¨ .B T >²M; L?¢M ` i v p¬ +MM; i?m"M HÊBX *?d i`QM; K°i i?ÌB ;B I
i?Q+? F?€+? >„+ "¢+? >ÊT b m F?B #` * Q h–M •K æ Q i'M +¬M; ç½ i`Î i?¨M? #[I
.B T •K h`9+- M?[M; i?Q+? F?€+? M¨v [mª H¨ K®B ç2 /¼ HÈM M?'i- i®+ ç° p¨ F?ª

?¼ H¨ çB m K¨ ?„M i?U+ bU 2 M;¢BX J†+ /M K M; / M? *–K æ - ?„M +kM; F?¬M; ?
+O #¼M +?9M;X *–K æ +?S F?¬M; T?ªB i?–M iB M- i`QM; ?Q¨M +ªM? M?Q p”v- +
Q M?B m +Æ K v b®M; b¦iX

.B T >²M; L?¢M ;BÆ i v pÈB .B T •K h`9+- ` ?B m +?d +ÁM # M;QÌB b m +MM;X

.B T •K h`9+ ;”i ç–m- .B T >²M; L?¢M +–K FB K #€K i?2Q .B T •K h`9+ M?Q ?bM?
HU+ ;½ +?Q ç M G K *’T- M?QM; pšM +¦ i? +® ;„M; i?2Q F`T .B T •K h`9+X _’i M?
F?€+? >„+ "¢+? >ÊT ;K+ +? i i`QM; iB M; F m i?ªK i?B iX .B T •K h`9+ F?¬M; /WM
ç ? B >„+ GQM; F?¬M; i? t€+ ç`M? çQÊ+ imM; iQ+?X h’M +¬M; tQM;- ?„M H”T iS

Lûi K†i .B T >²M; L?¢M H° ç–v p F?•K T?K+X .B T •K h`9+ H¨K M?[M; +?mv M ç¦
F?¦ F?,M- M?QM; .B T >²M; L?¢M #B i- +?Q /M H¨ HU+ ç¢Q i’M +¬M; ? v T?€M çQ€
p¬ +MM; +?m˜M t€+X *?mv M M¨v F?¬M; T?ªB +?d /U p¨Q i?U+ HU+ H¨ +¦ i? H¨K
;?B M?È p¨ T?€M çQ€M- +ª +ªK M?”M iBM? i pÈB F?¬M; F?Q tmM; [m M?X .B T >
.B T •K h`9+ `’i +¦ iB K M,M; i`Î i?¨M? K°i i?Q+? F?€+? bB m ?¢M;X

J„i .B T •K h`9+ +?Êi b€M; H M- ç½ M?bM i?’v i?Q+? F?€+? +m®B +MM;X "¦M; ç2
i`QM; `WM;- v T?K+ ç2M- `WM; i®B ç2M- +ª M;QÌB # Q T?O K°i K¨m ç2MX æ•v H¨
tQM;- .B T •K h`9+ ? B M;QÌB +¦ i? iB T iK+ çÊB- çÊB ç M F?B K i?9 i`QM; *U J°
æ`+? • hQ p¨ ? B >„+ GQM; FB i´M ? Q i?U+ HU+ `²B ` i v ;B i b¢+?X

"¦M; M;QÌB pKi b€M;- .B T •K h`9+ /šM .B T >²M; L?¢M çm´B F`T i?Q+? F?€+?- i
* Q h–M •K æ Q H Q p T?Q +QM K²B- F?B •K æ Q pW `ÌB i v- .B T •K h`9+ ç½ #B
F?€+? ç¦ imv i F?¬M; +¦ F?ª M,M; i`€M? çQÊ+ * Q h–M •K æ QX

L?QM; ç9M; H9+ +?m˜M #` +MM; .B T >²M; L?¢M `ÌB F?ÄB +?B M i`QÌM;- +ªK ;B€
*ª .B T •K h`9+ +kM; F?¬M; #B i i¢B b Q +ªK ;B€+ H¢B iÈB M? M? M?Q p”v- +?d #

J°i iB M; M´ HÈM p M; H M- Hm²M; HU+ ç¢Q K¢M? M?Q M9B HÎ iW b m HQM; .B T
H¢B- pW ? v çÐ çQÊ+ .B T >²M; L?¢MX

æ²M; iY .B T •K h`9+ i?m M?Ä H¢BX æ9M; +?¶ i`QÈ+ ç•v .B T >²M; L?¢M pW çS
ªM? i¦+ t M? t€K h? M? FB K p®M F?¬M; i? T?€ ?Ov +O .B T >²M; L?¢M ç½ ;½v `
+–M ?ÄB- M?’i ç`M? H¨ F?B çÐ +?B m +¬M; +O >„+ S?QÊM; >Q¨M; ç½ #` ç’m F?Q

.B T •K h`9+ H”T iS+ p”M hY h`9+ æ’m E?Q- i`mv M p¨Q M;QÌB .B T >²M; L?¢MX >
` - +Æ i? .B T >²M; L?¢M +¦ K°i Hm²M; ç’m F?Q b„+ #ûM ç M; çªQ HQ¢M FBM? K
E?Q i`mv M p¨Q ç9M; H9+- /–M ?¦ ;BªB çQÊ+ Hm²M; F?Q T?€ ?Q¢B FB X

óJ+5ô K°i iB M;- .B T >²M; L?¢M ¼2 ` K°i #KK K€m iQÆB- ç¬B K„i HBM? ?Q¢i H
i`QM; [m€ i`bM? M;?d M;ÆB i`QÈ+ ç•v i?U+ HU+ ;½ ç½ T?K+ ?²B ;–M M?Q ?Q¨M i
+O ç®B T?QÆM; +kM; F?¬M; i? çÎ M´BX

ó*?9M; i H¢B ;†T M? m5ô .B T •K h`9+ H¢M? ;B¼M;X >„M F?¬M; ç¨M óo¢M J°+ a
iB T iK+ ç¨M i`QÈ+ K†i >„+ S?QÊM; >Q¨M; i?b M; v +ª +Æ ?°B çÐ çÁM +O +¬ i +
>„+ S?QÊM; >Q¨M; [m€ HÊB ?¢B- +¬M; i? K i®+ ç° M? M? M?Q b Q #,M; - iW F?B
ç®B i?O K¨ .B T •K h`9+ F?¬M; Km®M ;†T K†i M?’iX L; v +ª h•v æ S?m L;mv M aQ
?„M +ªK i?’v M;mv ?B K M?Q p”vX

h?U+ ` M; v F?B >„+ "¢+? >ÊT tm’i FQ+? >„+ S?QÊM; >Q¨M; ç½ #B i- .B T •K h`9
i’i b) F?¬M; F?Q M? i v M;²B v MX *¬ i +kM; F?¬M; p°B- +?d HŠM; H†M; #€K i?2Q
>ÊT- H†M; H) +?Ì +Æ ?°B >„+ S?QÊM; >Q¨M; #B i- iU KbM? ibK #¼M .B T •K h`9-
?„M iU KÁ ç M K¨ i?¬BX ZmªM?B M .B T •K h`9+ i`mv i?2Q i?Q+? F?€+? M¨v- F?B
>Q¨M; T?€i ?B M M; v ` #¼M ?¼X

óæ9M;- +?9M; i H¢B ;†T M? mX h®i M?’i [mv i K°i i`”M i?„M; #¢B M; v i¢B ç•v5ô
HMM; M¦B- iW ç¬B K„i F?B M M K M?•M T?ªB tB m ?²M H¢+ T?€+? ’v- F?¬M; i? M

.B T •K h`9+ FûQ .B T >²M; L?¢M ` b m HQM;- +´ +–K i`QM; i v ç½ i? v #^M; *´ J°+
+€+? ;B[>„+ S?QÊM; >Q¨M; p¨ ?„M H9+ M¨v p M p M +?d +¦ +?WM; KQÌB KûiX

hW i` M i`ÌB- K°i ç¨M [m€B çB m ç°i M?B M b¨ tm®M;- #´ iÈB ?„+ S?QÊM; >Q¨M;X
t /`+? K°i T?•M- €M? K„i pšM +?,K +?9 M?bM .B T•K h`9+

J°i iB b€M; H¦2 H M- +QM [m€B çB m #` K°i Hm²M; b€M; K¨m iQK i?šK +„i H¨K ç¬

.B T•K h`9+ v M H†M; çSM; ç¦- F?¬M; HÊB /KM; +Æ ?°B i'M +¬M;X >„M #B i- >„+
pÈB K i?9 M?QM; ç'm F?Q pšM i"T i`mM; p T?Q ?„MX *?d +–M ?„M +Y ç°M;- H"T
i'M +¬M; M?Q pk #½QX

.B T >²M; L?¢M Î b m HQM; /B T•K h`9+- +kM; +ªK i?'v #–m F?¬M; F?Q +,M; i?Š
+ Q i?OX

J„i .B T•K i`9+ T?€i ` iB M?bM H¢M? H)QX æ9M; H9+ ç¦- # #¦M; ç2M H¦2 H M-
oQÆM; iY G K æ`+? • hQ- h€i J L?B KX

>„+ GQM; •B æ`+? p¨ Zm€M? hQ iW ? B T?Q p•v H'v .B T•K h`9+ p¨ .B T >²M; L?¢
iB M iÈB # M >„+ S?QÊM; >Q¨M;X

ó> ? h?b ` +ÁM b¦i ? B M;QÌB- H) M¨Q H¢B M'T F„ M?Q p"v\ô >„+ GQM; Zm€M
h`9+ pÈB €M? K„i ç„+ wX

.B T•K h`9+ F?¬M; F?ÄB ?Q M; K M;- ? B +?¼B #®M Q\ æ®B T?QÆM; # M;QÌB ç
>²M; L?¢M +MM; H„K i?b ç®B T?¦ çQÊ+ h€i J L?B K- +ÁM ?„M K°i KbM? T?ªB +?
K°i i?Q+? F?€+? bB m +'T- æ¢B +?B M bQX *K+ /B M M?Q p"v- F?ÄB M¦B ç½ +¦ b
iBM pÈB #ªM i?•M KbM?- M?QM; .B T•K h`9+ ?B m- ibM? ?m®M; M¨v KbM? ?–m M

>„+ S?QÊM; >Q¨M; b) F?¬M; ç +?Q ?„M +¦ i?ÌB ;B M i?B i`B M *–K J S?€T- ? B
?„M +ª +Æ ?°B +?¢v i`®M +kM; F?¬M; +¦X G9+ M¨v .B T•K h`9+ +?d +¦ K°i +QM çQ

æQÆM; M?B M- .B T•K h`m+ F?¬M; ? ç`M? +? i Î MÆB ç•vX hQM? K¢M; H¨ [m M
#Q i?m"i p®M ;B'm Fo 2 `^M; T?ªB ç2K /MM; *?d +–M bY /KM; hY *?B m >Q€M h?
+¦ i? mM; /mM; `ÌB F?ÄB ç•vX *?d H¨ M m p"v i?b ?„M b) i?m i`QM; +m°+ +?B M
GQM;

J G M i?m M;?o H¨ L;•M GQM; i?¨M? +kM; i?m - M;¨M H–M .B T•K h`9+ F?¬M;
M M- /M `ÆB p¨Q i? +MM; çQÌM; ?„M pšM [mv i ç`M? HB m K°i T?2MX

•M? K„i h€i J L?B K ç°i M?B M H¦2 b€M;, ó:B i5 " M;QÌB +€+ M;QÆB HB M i?O
Zm€M [m•M +m°+ +?B M t T ?¢M; h?'i Zm®+ h?'i GQM; b) +?QM? H¨ +?9M; i 5ô

>„+ S?QÊM; >Q¨M; #QÈ+ H M K°i #QÈ+- H"T iS+ K°i Hm²M; F?Q K¢M? K) #´ iÈB .B
+MM; H9+ T?¦M; ` K°i HÈT [m M; K M; çÄ iQ - T?®B ?ÊT pÈB >„+ S?QÊM; >Q¨M;

ó>²M; L?¢M- HMB H¢B5ô .B T•K h`9+ #bM? i?ªM ` H M?

RjjX *?QÆM; Rjj, S?QÊM; >Q¨M; æ²

"®M ;½ iY +'T +QÌM; ;Bª ?bM? i?¨M? F?Q iS+ F?´M; H²- K i?9 i`QM; +U K°+ FoM'
i`QM; M?'i i?ÌB +ª +U K°+ HoM? pU+ iB M p¨Q ioM? H†M;

h€i J . ç M; H°` €M? K„i F?€i K€m çB M +m²M;- i`€B iBK F`+? HB i M?ªv H M pb
d MQÈ+-d HQM; i?¨M?- +?d +–M +¦ i? K M; pBM? /U M¨v p i?b ç` p` +O KbM? i`
+ªB i?B M i?"i HÈMX J†+ /M +?QM? KbM? ç½ H¨K K'i - M?QM; +¦ i? i` M? i?O çQ

@æ°M; i?O X

>„+ S?QÊM; >Q¨M; F?) [m€i K°i iB M;- i? M? •K çB K M?B M +O M¨M; M?Q ?B m
ç–m iB M ? B ?„+ HQM; ç²M; i?ÌB ç€M? p ?QÈM; .B T•K h`9+- [m M? i?•M #¼M +'
ç2M HQm +?mv MX E?¬M; +¦ bY /KM; K T?€T- #¼M +?9M; i`U+ iB T bY /KM; HU+
M;¦M i v i` M ? B #¨M i v ç m H°` M,K HQÐB ç Q b„+ #ûM K–m ç2M /¨B +ª i?QÈ+

?„+ €K F?Q iS+ i`U+ /B M .B T •K h`9+ +?°T iÈBX *Ym +'T i?QÊM; p` ?„+ HQM; +-
#¼M +?9M; iU iBM `^M; b) ç2K +ª i? t€+ p¨ HBM? ?²M .B T •K h`9+ i`'M M€i i?¨M?

h?'v ? B ?„+ HQM; ç½ ç°M; i?O- ?„+ T?QÊM; ?Q¨M; +kM; ` i v- M;QÌB M¨M; ;B®M
i`U+ iB T ?QÈM; iÈB .B T •K h`9+X L?QM; F?¬M; ?B m i¢B b Q i®+ ç° Hm¬M H¨ b
M¨v ç•v i®+ ç° +O M¨M; `'i +?"K `½B - bQ pÈB HQÐB ç Q b„+ #ûM +O k +QM ?„+ H
M?`T

L?bM i?'v ? B ?„+ HQM; +MM; ?„+ T?QÊM; ?Q¨M; ` i v h`QM; K„i h€i J . ?QM; T
K½M? HB i- iU ?´ ç½ i?'v çQÊ+ i?„M; HÊB i`QM; i–K i v-M M ?„M ç½ +¦ T?–M p°E
F?QX

L?QM; +?QM? H9+ ç¦ h€i J . ç°i M?B M +¦ +?9i FBM? M;¢+ F?B +?SM; FB M .B T
iÈB ?„+ HQM; B æ`+? ç€M? iÈBX "ªv •K i? M? i`¨M M;"T `mM; ç°M; #¢Q •K p M; H
M?¢i F?Q iS+ K–m iQK p•v [m M?- #ªv ç¢Q •K M?"M K M; i?2Q K–m b„+ F?€+ M?
ç²M; i?ÌB ?QÈM; i`QÈ+ M;U+ B æ`+? ç€M? iÈB

"˜v #¢Q •K M®B HB M iWM; H¨K h€i J . +?'M ç°M;-M?QM; ?„M H¢B T?€i ?B M #ªv
KK+ iB m +?O v m +?d +?d M?^K p¨Q B æ`+?- `ä `¨M; B æ`+? F?¬M; +¦ +?m˜M #
FQ+? +O .B T •K h`9+- M M i?•M i? `mM; K¢M?- i`QM; K°i i?ÌB ;B M M;„M M;OE
i?€B i?'i i?–MX

Î T?Q # M FB h€i J . +MM; .B T >²M; L?¢M [m M b€i- +?Q /M +¦ i?2Q b€i #ªv ç¢Q
+? i B æ`+?- >¨M? ç°M; +O .B T •K h`9+ +kM; F?¬M; +¦ ;b H¨ M;m M;®+-#ÎB pb h
•K h`9+ +¦ iQ¨M HU+ +¬M; FQ+? +¬M; FQ+? ? v F?¬M; +kM; b) +?`m HU+ +¬M; F
?Q¨M; +MM; ?„+ HQM; Zm€M? hQX Zm€M? hQ +MM; ?„+ T?QÊM; ?Q¨M; +¬M; FQ+
i?"K +?Q +¦ i? pW M;,M ?„M çª i?QÆM; B æ`+? ç²M; i?ÌB çQ ?„M ?Ov /B iX

B æ`+? [mª i?"i F?¬M; M;?d iÈB .B T •K h`9+ ?Q¨M iQ¨M +?d i"T i`mM; +¬M; FQ+
?„+ T?QÊM; ?Q¨M;- Zm€M? hQ ?QÈM; iÈB .B T •K h`9+ T?€i ç°M; +¬M; FQ+?- +kM
HQ¨B M;QÌB ç¢B #B m +?Q J H M ç [m®+- ç¢B #B m +?Q M;•M HQM; i?¨M? M;Q¢

>„M +?Q iWM; +MM; .B T •K h`9+ +?QM? i?S+ ;B Q i?O- +kM; F?¬M; #B i i?U+ HU
M?Q i? M¨QX L?QM; ?„M +?„+ +?„M `^M; K°i M;QÌB KÈB +¦ ?ÆM ? B KQÆB im´B
H¢B ?„M p¨ Zm€M? hQ ? B iY +'T ?„+ HQM; ?ÆM M[+MM; HB M i?O pÆB ?„+ T?Q
#B i i?U+ HU+ +O ?„+ T?QÊM; ?Q¨M; M?QM; ?„M H¢B `'i `ä K†+ /M ?„+ T?QÊM; ?
iY +'T bÆ ;B B M?QM; M m +?QM? i?S+ ;B Q +?B M i?b ?Q¨M iQ¨M F?€+X h`QM; i
M; v +ª K°i çB K +Æ ?°B +kM; F?¬M; +¦- +?Q M M F?B ?„M T?€i ç°M; +¬M; FQ+? i•
?² ç½ i?'v çQÊ+ ibM? +ªM? i?•M i? .B T •K h`9+ #` +?'M M€i i?¨M? iWM; KªM? M?

L?QM; B æ`+? M?Q i? M¨Q +kM; F?¬M; M;?o iÈB .B T •K h`9+ ç°i M?B M HU +?¼
KbM?- ?ÆM M[H¨ iQ¨M HU+ +¬M; FQ+?X "˜v #¢Q •K HB M ?ÊT +ªM? ;BÈB iY pB
•K HB M ?ÊT +ªM? ;BÈB FB K çªK +–K i•KX#˜v ç¢Q #¢Q •K HB M ?ÊT i`QM; M?€v
i`QM; T?9i +?®+ #¨M? i`QÈM;X M?'i i?ÌB iBM? i?–M H¢+ 'M +O B æ`+? # ç°M;
+?B ?ªB +kM; ?½K p¨Q ç¦- iW iBM? i?–M +?B ?ªB K M? K¬M; ç€M? b•m p¨Q +Æ i?
H¢B- ?„M +?QM? i?S+ #` #ªv #¢Q •K HB M ?ÊT H¨K i?QÆM; i´M -F?B M #B m ?B M
+€+? M;?B K i`¼M;X

B æ`+? ç½ T?€M çQ€M ?Q¨M iQ¨M ç9M;- ? B +QM ?„+ HQM; HB M ?ÊT +MM; pÈB
•K h`9+ ç2K ? i iQ¨M HU+ +kM; p` i'i +–K +U i`QM; i?ÌB ;B M /¨B- .B T •K h`9+ +k
H¨ ç®B i?O +O # M;QÌB - +?Q /M +¦ h? K HU+ HQÊM; +O h?B K G¬B +kM; F?¬M;
+'T +QÌM; ;Bª- M?QM; b Q +K+ /B M H¢B M?Q i? M¨v\

G¨K #˜v #¢Q •K HB M ?ÊT #¢Q T?€i ç²M; i?ÌB i`€M? +¬M; FQ+? +O +QM ?„+ HQ
M,K HQÐB ç Q b„+ #ûM iW i v +O Zm€M? hQ +?d +€+? .B T •K h`9+ +?Q iÈB KQÌ
i?QÈ+ pÈB K°i +QÌM; ;Bª K¨ MÈB +?d +–M /B +?mv M i`QM; K°i iQ+ i„+ K¨ i?¬BX
[m M; ç¢B T?€iX hQÎM; `^M; K°i FQ+? M¨v +¦ i? ;B i +? i .B T •K h`9+- M?QM; H
?Q¨M; +kM; ç½ iÈBX

GQÐB i`Ov i?O K¨m ç2M i¢B i v - ?„+ T?QÊM; ?Q¨M; F?ÎB T?€i i®+ ç° +U+ M? M?-
•K T?QÊM; ?Q M; p M; M MX >„+ T?QÊM; ?Q¨M; +ª M;QÌB #B M i?¨M? K°i K–m ç2
T?B m T?M ;B[F?¬M; i`mM; M?bM [m M¨M; i`¬M; pW + Q [mw pW F?OM; #®- M
ç–m M?bM p T?Q M¨M; M?'i ç`M? T?€i ?B M ?bM? /€M; KbM? ç½ M?bM i?'v K°i H

*?SM; FB M ?„+ T?QÊM; ?Q¨M; #°+ T?€i ` #ªM M;mv M bS+ K¢M? +O KbM? - ?„
i?S M?'i T?ªM SM;- ?„M ?B m `^M; +?QM? M¨M; Km®M iU KbM? H”T +¬M;- ç²M; i?Ì
KbM? F?¬M; +¦ F?ª M,M; bQ pÈB ?„+ T?QÊM; ?Q¨M; M M M?'i i?ÌB ç°M; i€+ i`b ?
F?¬M; bÊ F?B M¨M; M?'i i?ÌB #®+ T?€i HU+ HQÊM;- M?QM; ç®B pÈB ?„M H¢B #B
#® M?Q i? M¨Q M M i`QM; HÁM; M´B M M p¨B çB K bÊ ?½B- pb p”v M M ?„M çÊB ?
/B i .B T •K h`9+- çÊB +ªM? K€m .B T •K h`9+ M?m°K ?²M; F?¬M; ;B M +ªK ;B€+
ç°i M?B M ?„M T?€i ?B M ` KK+ çQ+? +O ?„+ T?QÊM; ?Q¨M; iU ?² F?¬M; T?ªB .

>„+ T?QÊM; ?Q¨M; p®M F?B tm'i FQ+? p®M bQ pÈB ?„M p¨ ?„+ HQM; B æ`+? +?”
/`+? H M pW H9+ H¨ iW K†i # M ç€M? H M Zm€M? hQX hW iB M; T?QÊM; F m ?„
K€i i?•M ªM? KÎ `°M; K M; i?2Q [m M; K M; K–m ç2M p¬ #d M?'i H¨ ç¬B +€M? b m
M?bM [m p¬ +MM; `U+ `Ð ;B®M; M?Q ;B¨ p•M i M?”i - Î b m HQM; /QÈB K„i h€i J
/B M ` #bM? i?QÌM;X

L?QM; +?d H¨ i`QM; M?€v K„i - i?•M i? Zm€M? hQ ç½ #` # Q T?O i`QM; ç¦X hB M;
F?„T +ª +U K°+ HoM? pU+- F?¬M; B +¦ i? iQÎM; iQÊM; i`QM; ?Q¨M +ªM? M¨v H¢
+?®+ i? +K+ +?B M i`QÌM; ç½ t˜v ` #B M ?¦ F`+? HB i

L; v F?B #ªv ç¢Q #¢Q •K +O .B T •K h`9+ +¬M; FQ+? ?„+ HQM; B æ`+? ç²M; i?ÌB
?„+ T?QÊM; ?Q¨M; +?'M # v ` M;Q¨B X

hW i?•M i? ?ÆM KQÌB ç¢Q K€m iQÆB T?•M #B i iW +´ ?¼M;- +QM K„i- i`QÈ+ M;
HQM; i°+ +¦ HU+ HQÊM; +QÌM; ?½M +kM; F?¬M; +¦ F?ª M,M; +Sm H¢B iQM? K¢M;
T?QÊM; ?Q¨M; ç½ H¨K iQM? K¢M; +O K°i ?„+ HQM; K°i çÌB FB m M;¢Q i`U+ iB T

*MM; H9+ ç¦ #ªv ç¢Q #¢Q •K +O .B T •K h`9+ +kM; ç€M? H M B æ`+?- ªM? ?QÎM
F?B M +?Q B æ`+? +?d F`T i?ÌB ;BÆ ? B i v #°+ T?€i ` K°i €K K i?mšM- K T?€T
[mª i?”i K T?€T M¨v +¦ HU+ T?ÁM; M;U [mª i?U+ `'i K¢M? M?QM; ç®B K†i pÈB #
K†i F?€+ i?ÌB ;B M +?m˜M #` F?¬M; çO €K K T?€T M¨v +?d H¨ #°+ T?€i i¢Q ` M
FûK K°i +?9i- pb p”v +?d i`QM; M?€v K„i - €K K i?mšM ?¦ i?¨M? ?„+ F?Q M? M?
+O .B T •K h`9+ +?'M M€i F?¬M; +ÁM X

"ªv ç¢Q #¢Q •K i`U+ iB T ç€M? p¨Q ? B i v +O B æ`+?

B æ`+? [mª i?U+ `'i K¢M?- iY +'T M;k ;B B- i?U+ HU+ çO ç çSM; M;¢Q M;? i` M
ç€M; iB + ?„M H¢B ;†T .B T •K h`9+X G9+ ç–m +?Q /M G¶ æ†+ hQ K†+ F?ªB ;B€T
pÈB #¢Q •K i?b +kM; #` .B T •K h`9+ H¨K #` i?QÆM;- B æ`+? H¨ ?„+ HQM; i°+ K†
+QÌM; ?½M- M?QM; HK+ T?ÁM; M;U +O ?„M F?¬M; i? M¨Q +MM; FBK +?9+ HQM
?² #•v ;BÌ .B T •K h`9+ ç½ F?¬M; +ÁM H¨ +ªM? ;BÈB FB K çªK +–K i•K +MM; ?Q¨M
i•K +MM; iY i`9+ /mM; ?ÊTX J°i FQ+? hQ¨M HU+ #ªv #¢Q •K HB M ?ÊT M¨v HU+ HQ
K°i +'K +?9

S?®+ T?®+ ? B iB M; B æ`+? H'v ? B i v +?2 Î i`QÈ+ M;U+- +€M? i v M?'i i?ÌB #
;šv- K¨ #¢Q •K +ÁM i?W mv HU+ Q M? FQ+? i?”i b•m i`QÈ+ M;U+ ?„M HQm H¢B K
i? +QÌM; ?½M +O ?„+ HQM; i¢K i?ÌB +¦ i? +Sm ?„M K°i K¢M; L?QM; #˜v #¢Q •K
F?¬M; ;B®M; i?m°+ iQM? +O K T?€T M;mv M i® ç€M? K¢M? p¨Q +Æ i? M?QM; H
i`QM; +Æ i? - ç€M? b•m p¨Q K¶B ç¢Q FBM? K¢+?X h`QM; T?9i +?®+ H¨K +?Q ?„+
i`¨Q i?•M i? HªQ çªQ ç€M? p¨Q K°i ;®+ +•v- +ª i?•M i? ç m F?ªK M?”T p¨Q ç¦X

*ª #ªv ç¢Q #¢Q •K HB M ?ÊT #¢Q T?€i- ç®B pÈB .B T •K h`9+ iBM? i?–M iB m ? Q
K†i tm'i ?B M K°i i–M; ?mv i F?Q- i`QM; +Æ i? ç'm F?Q +MM; K T?€T HU+ çQÊ
ç M; /–M ?²B T?K+- i?•M i? çSM; Î M?€M? +•v iU KbM? çB m iS+ F?Q iS+- ç9M; H
M M;QÌB H Q t i [m b m HQM; .B T •K h`9+- b m HQM; +€M? +?BK i?m ?²B -#¦M

F?„+ i?•M i? ç°M; HÁM; M;QÌB ç¦ ç½ çSM; i`QÈ+ K†i B æ`+? XJ°i i? M? çQªM FB
#,M; i`S+ iB T ç•K p¨Q i`€B iBK +O B æ`+?X

>„+ T?QÊM; ?Q¨M; @ H¢B H¨ ?„+ T?QÊM; ?Q¨M;X h`"M +?B M #„i ç–m `'i M? M?-
p®M +K+ /B M # M ç–m H¨ # ç€M? K°i M?QM; +?d i`QM; M?€v K„i +?d +ÁM +ÁM .B
?Q¨M; ? B M;QÌB K¨ i?¬BX

s t +ª.B T >²M; L?¢M +MM; h€i J . ç m bÊ M;•v M;QÌB #¼M ?¼ M?Q i? M¨Q +kM
K°i # M +K+ /B M €T çªQ +U M?B M ;†T T?ªB /` #B M M?Q i?

@i¢B b Q\\\

iB M; +O ?„+ HQM; B æB+? p M; H M-i`€B iBK #` T?€ M?QM; /M b Q B æ`+? +k
?½M i`QM; M?'i i?ÌB +?Q +? i- v +ÁM b®M; M?QM; F?¬M; iBM €M? K„i i`Î M M M
i? /mM; M? M-i? M? •K +O ?„M i`Î M M F?¬ b€T-i`QÈ+ K†i ?„M H¨ M;QÌB +QM ;
bU F?¬M; i¨B M¨Q ;BªB i?Q+? ç M i°i +MM; H¨ i¢B b QX

@E?¬M; i¢B b Q +ª #ÎB pb i Km®M ;B i M;QÆB +?Q M M ;B i M;QÆBX

>„+ T?QÊM; ?Q¨M; i? M? •K pšM H½K ç¢K M?Q i`QÈ+- M?QM; Î +?¶ b•m i`QM; HÁ
F?¬M; ç¨M? HÁM;

B æ`+? K†i i€B M?Êi M?bM M¨M; K¬B ;B"i ;B"i- K€m imÆB i?2Q F?¦2 KB M; +?ªv
`^M; iQM? K¢M; +QÌM; ç¢B +O KbM? ç M; /–M i„i

@M;QÆB +?Q iÈB #•v ;BÌ +kM; F?¬M; +¦ i?Q+? i \\

ç M H9+ M¨v ?ŒM pšM F?¬M; iBM bU pB + T?€i bBM? pW [m X

>„+ T?QÊM; ?Q¨M; F?¬M; +?9i /Q /U M;"i ç–m- B æ`+? H9+ M¨v w +?Q K†+ /M ç½
`ä `¨M; +ªK ;B€+ çQÊ+ i v +–K çQªM M?"M +O ?„+ T?QÊM; ?Q¨M; F?) `mMX

@+¦ i? ? v F?¬M; +?Q i #B i i¢B b Q\ i¢B b Q ç°i M?B M +¬M; FQ+? i p¨ Zm€M
b B çB m ;b b Q\

@>„+ T?QÊM; ?Q¨M; M¦B +?Q i #B iX i F?¬M; i`€+? M;QÆB ;B i i M?QM; i +kM
b Q i +? iX

i? M? •K +O B æ`+? M;¨v +¨M; i`Î M M v m çB-i?•M i? ?„M +kM; #„i ç–m i`Î M M

>,+ T?QÊM; ?Q¨M; M?bM b•m p¨Q +QM K„i ?„M- i?Q€M; /Q /U K°i +?9i M?QM; b
ç"v- iU ?² M?Q i`mv M •K M¦B +?Q B æ`+? +€B ;b ç¦c

L;?2 tQM; ?„+ T?QÊM; ?Q¨M; M¦B [m M; K M; i`QM; K„i B æ`+? ç¢B T?¦M;- €M? K
?Q¨M; M?bM p T?Q b m HQM; M¨M; ç²M; i?ÌB ;B"i KbM? #ÎB pb b m HQM; M¨M; I
M¦B,

@H¨ ?„M- M;mv M H B H¨ ?„M- M;mv M H B +€+ M;QÆB

i? M? •K K M; i?2Q K°i iB F?¬M; ç¨M? HÁM;- K'i K€i- +ÁM +¦ i?"i b•m Q€M ?"M-
?²M ç½ T?B m i€M

"¦M; ç2M +?Êi H¦2 H M ?„+ T?QÊM; ?Q¨M; i?•M i? ç½ T?B m M?B M i?Q€i Hv-i?2
iBK B æ`+? T?mM ` -i?•M i? B æB+? iW i` M +•v `ÆB i?"i K¢M? tm®M; M;½ i` M

J'i çB iQM? K¢M; B æ`+? +kM; ;B®M; M?Q Zm€M? hQ #B M p #ªM i? H¨ K°i ?„+

h`"M +?B M iW H9+ #„i ç–m ç M H9+ +?'K /Si M;„M M;OB +?d K°i +?mM; i?ÌB ;B M
i?9-? B ?„+ HQM; +QÌM; ç B ç½ +? i M?Q p"vX

@>„+ T?QÊM; ?Q¨M; X M;QÆB çB M `²BX

h€i J . i•K i`¢M; +U+ Fb T?šM M°- K„i i?'v b„T i?m çQÊ+ i?„M; HÊB ç°i M?B M #
?„M +kM; F?¬M; `ä- ?„M +kM; F?¬M; bmv M;?o +˜M i?"M- i`QM; HÁM; ?"M w pÈB ?
K„i i,M; M MiÈB çdM? çB K

@L;QÆB +¦ i? poM? pB M T?ªB BK H†M;X

i?•M i? M¨M; +?Êi H¦2 M MX E?¬M; i?2Q [m„ iQ+? #bM? i?QÌM;- T?ªM; T?'i M?Q |
v M tm'i?B M i`QÈ+ K†i h€i J . Xh€i J . K°i +?9i T?ªM SM; +kM; F?¬M; +¦X a m
L¨M; ç½ ;B i +? i? B ?„+ HQM;- M; v b m ç¦ +kM; F?¬M; K°i +?9i /Q /U ç€M? i?Š
i`QÎM;

@L;QÆB XX h€i J . ?QªM; bÊ M?bM ?„+ T?QÊM; ?Q¨M;- €M? K„i /B +?mv M iW
ç M i`QÈ+ M;U+ ?„M- i`QM; M?½M i?'M bQ pÈB ?„+ HQM; B ç`+? +ÁM +¦ T?–M T?
?„M F?¬M; i? bQ #b pÈB ?„+ HQM;- K°i iB M; F m +kM; F?¬M; F`T p M; M M ?²M

L?bM i?'v +ªM? iQÊM; ç¦ .B T •K h`9+ M;•v M;QÌB -.B T >²M; L?¢M +¨M; M;®+ i` ?
;B M M;„M M;OB ç`+? M?•M +O ?¼ #` ;B i +? i- M?QM; ? B M;QÌB pšM `'i F?¦ iB
bBM?- M?'i H¨ h€i J . H¢B çQ+? i?•M H¨ + + +O ?„+ T?QÊM; ?Q¨M; i¢B b Q M
;B i +? iX

@h'i +ª ç½ +? i ç9M; p"v i'i +ª #¼M +?9M; ç½ +? i X

?„+ T?QÊM; ?Q M; M;Y K†i M M i`ÌB +QÌB HÈM- i¢B MÆB M¨v M?bM p¨Q M¨M; M
+ÁM i?'v i•K ibM? M¨M; ç M; +U+ Fb T?S+ i¢TX

hY ?„+ b„+ iW # M M;QÌB M¨M; tm'i` - /o M?B M H¨ #B M i?¨M? K°i K–m ç2M imv I
M M i`„M; # +?- K†+ /M M¨M; ç M; +QÌB iQ M?QM; .B T •K h`9+ H¢B `ä `¨M; i`¬M
ç M; iW F?¦2 K„i T?QÊM; ?Q¨M; +?ªv tm®M;- i?•M i? M¨M; ç M; F`+? HB i `mM `
K M; F?Q iS+ FBM? F?OM; iW i`QÈ+ ç M ;BÌ .B T •K h`9+ +?Q i?'v K°i F M¨Q +¦
+?¦+ M?Q p"v- T?ªM; T?'i M?Q H¨ ç M iW ç` M;K+- iU M?Q +ª iY F?Q +O # i`,K i
+¦ F?ª M,M; bQ b€M? +MM; M¨M; T?¦M; i?Q+? ` M,M; HQÊM; # ç°M;X

L; v i`QÈ+ F?B #„i ç–m +?B M ç'm # M i B .B T •K h`9+ +¦ p M; M M K°i iB M; M¦B
H¨ •K i? M? +O ?„+ T?QÊM; ?Q¨M;- ?„+ T?QÊM; ?Q¨M; M¦B pÈB ?„M i€K +?[ô M;
HQM; ôX

æÆM ;BªM +?d H¨ i€K +?[M¨v F i i?9+ ? B iQM? K¢M; ?„+ HQM;X G9+ 'v .B T •K i
ç†i` M;?B ?Q†+X F?¬M; #B i i¢B b Q i`QM; b•m i?ŠK M°B i•K ?„M H¢B i`U+ iB T
?Q¨M; K†+ /M ?„M +kM; +?m˜M #` iMv i?ÌB +?m˜M #` K¨ ;¼B hY p - M?QM; pšM i`U
?Q¨M; K¨ i`U+ iB T ?QÈM; iÈB ?„+ HQM; B ç`+? # M i`€B K¨ iB M ?¨M? +¬M; FQ+

aU i?"i ç½ +?SM; KBM? ?„+ T?QÊM; ?Q¨M; F?¬M; ? HW .B T •K h`9+- i`QM; M?
+?'K /Si- ? B +QM ?„+ HQM; +MM; pÈB ç¢B + +O M¨M; i'i +ª ç m +? i i`QM; i v M
hQ +MM; ?„+ HQM; i?¨M? H–M M¨v i? K ;B +MM; #˜v [m®+ ;B i` M? ç'm- i¢B b Q
•K h`9+ +kM; F?¬M; ?B m i¢B b Q +?Q /M M¨M; +MM; h¬ G¢T H¨ #^M; ?[m ? v +?
F?¬M; M M #¢Q M;QÊ+ ;B9T çÐ +?QM? KbM? M; v +ª ç²M; #¨Q +MM; i?•M + + +C

h?m H¢B iB M; +QÌB- b„+ K†i ?„+ T?QÊM; ?Q M; K°i H–M M[#B M i?¨M? K°i iªM;
?mv i H +kM; #'i +?B #'i ;B€+ #B M K'i- Î MÆB M¨v M¨M; H¢M? iU M?Q K°i F?®B
ç` M;K+X

GŠM; H†M; M?bM .B T •K h`9+ i? M? •K iW T?QÆM; i€K ?QÈM; ç²M; i?ÌB p M; H M

@Î +?¶ M¨v +?Ì i

h?•M ?bM? +?Êi H¦2 M M i?•M i? ?„+ T?QÊM; ?Q¨M; ?¦ i?€M? K°i ç¢Q ?„+ ªM?
/MM; €M? K„i [m M b„i M?QM; F?¬M; M?bM i?'v M;QÌB +?d i?'v KÎ ªQ K°i +€B #¦M

@•K h`9+ M;QÆB #B i M¨M; i \

;B¼M; .B T >²M; L?¢M p M; M M K°i +€+? F?¦ F?,M

.B T •K h`9+ i` M K†i iQ€i ` K°i iB +QÌB F?´-

@çWM; ?ÄB i i +kM; F?¬M; #B i- iW i`QÈ+ FB çB iÈB S?€T G K i +?Q iÈB #•v ;
"•v ;BÌ M; v +ª i +kM; F?¬M; #B i[m M ? +O i pÈB M¨M; i°i +MM; H¨ [m M ? ;b
i?m°+ H¢B iU ?² +U+ Fb t H¢- M¨M; `'i K¢M? i?"K +?Q bQ pÈB i +ÁM K¢M? ?ÆM
;Bª ?Á `²B ç M +m®B +MM; +ª + + M¨M; +kM; ;B i- +?ŒM; M?) ;B®M; M?Q HÌB +
çB M `²B- i?"i bU M¨M; ç½ çB M b Q\

E?B K¨ k M;QÌB ç M; M¦B +?mv M- ç°i M?B M iB M; F m i?ªK i?B i p M; H MX .B T
L?¢M ? B K†i M?bM M? m ? B M;QÌB iU ?² ç m i?'v i`QM; K„i ç®B T?QÆM; iQ€i `
+MM; ç²M; i?ÌB M¦B

@#BM? HQM? G K æ`+? • hQ

æ9M; p"v •K i? M? i?ªK i?B i pW `²B ç9M; H¨ T?€i ` iW +?¶ #BM? HBM? +O G K a
/B M i?•M H K M; i?2Q F?Q iS+ iY pQM; p¬ #d i¢B ç•v ç M; tmv M [m i?•M ªM? +C
G K æ`+? • hQX E?¬M; +¦ ;b M;Q¢B H #'i F K°i +?B M bo M¨Q F?B i?•M ªM? M¨v
?¼M; K¶B M;QÌB K°i p i K–m ç2MX

E?¬M; +¦ M;Q¢B H +?d +¦ iY pQM; p¨ ;B i +?¦+X L?[M; +?B M bo iBM? M?m M¨v
?m®M; i`¢M; i?€B #'i ?ªQ M?QM; i?U+ HU+ +O M?[M; +?B M bo M¨v +kM; F?¬M;
M?m +O G K æ`+? • hQ- M?QM; i¢B ç•v /QÈB K°i i?•M ªM? imv i /B K i?b M?[M;
Èi K¨ i?¬B

>„+ T?QÊM; ?Q¨M; +kM; F?¬M; +¦ ç H¨K +?Q .B T •K h`9+ ? B M;QÌB T?ªB çÊB H

h?•M ªM? M¨M; K°i H–M M[tm'i ?B M i`QÈ+ K†i ? B M;QÌB .B T •K h`9+- K†+ /M i
K°i +?9i K€m iQÆB M¨Q- M?QM; i` M M;QÌB M¨M; H¢B i`¨M M;"T K°i KMB M²M; M
i`QM; ç¬B K„i K¨m H K i?'K i? K K°i K¨m çÄ +O K€m-[m M; K M; H¢M? M?Q #,M;

æSM; Î i` M M?€M? +•v ?„+ T?QÊM; ?Q¨M; H¢M? HMM; M?bM .B T •K h`9+ M¦BX

@J¼B pB + +kM; v M ´M `²B #•v ;BÌ ;BªB [mv ipB + +O +?9M; i X L;QÆB ?½v #ª
F?¬M; i +kM; F?¬M; M;¢B ;B i i? K K°i M;QÌB- M;QÆB #B i F?B i +¬M; FQ+? i?
#ªQ p ?„M- F?¬M; +ÁM bU i? K ;B #¨B p` +?B M- +?9M; i b) +¬M; #^M; [mv i ç'm
M;QÆB F?¬M; +? i i?b i +? iX

.B T •K h`9+ ?Qi K°i ?ÆB- i•K ibM? FbM? ?½B +kM; iW iW #bM? ioM? H¢B- #'i H
ç°M; pb +€B ;b i?b KK+ çQ+? #•v ;BÌ ç m H¨ +MM; ?„M i` M? ç'm K°i i`"M æ i?m
Km®M +ÁM b®M; `ÌB çB ?„M T?ªB i?„M; +¬ ;€B M¨v M m ibM? ?m®M; b'm M?'i i?b

@>²M; L?¢M çB çBX

.B T •K h`9+ i`–K ;B¼M; M¦B

.B T >²M; L?¢M M?Qm K¨v- i`QM; K„i ?¨M [m M; H¦2 M M çB iÈB # M +¢M? .B T •K

@+?9M; i ç²M; i?ÈB ç M i?b +kM; ç²M; i?ÌB +MM; M? m çB -+?„M; M?) i H¢B ? K

@æB- M m F?¬M; F?¬M; +–M M¨M; ` i v- i i`QÈ+ iB M +kM; ç€M? M;QÆBX >²M;
+–M +¦ pB + ;BªB [mv i- M;QÆB +kM; #B i +?QM? + + +O M¨M; +kM; ;B i pb KK-
ç'm- M¨M; ç½ +?Q +?9M; i K°i +Æ ?°B b Q\ +?ŒM; M?) +?9M; i ? B ç¢B M K M?
K°i M[iY b Q\

@•K h`9+

.B T >²M; L?¢M +¦ T?–M iS+ ;B"M [m€iX

.B T •K h`9+ i`QM; K„i [m M; K M; ç¢B T?¦M; H¢M? HMM; M¦B ,

@H"T iS+ `ÌB çB

.B T >²M; L?¢M HB + K„i M?bM .B T •K h`9+ i?"i b•mX

>„M #B i #'i Hm”M H¨ .B T •K h`9+ ? v G K æ`+? hQ +¬M; +?9 ç m b) F?¬M; M?Q HQm H¢B MÆB M¨vX

@+ M;ÊB S?€T G K- h Î# M M;Q¨B +?Ì M;QÆB- M?'i ç`M? M;QÆB T?ªB +ÁM b®M

.B T >²M; L?¢M i?•M ªM? iW iW i M #B M i`QM; F?¬M; i`mM;- [m M; K M; i`QM; i`QM; H9+ M¨v ç•v i`QM; +U K°+ HoM? pU+ +?d +ÁM H¢B K°i K¨M BK H†M;- M; v + M? m H¨ K i?9 K¬M- H9+ M¨v +kM; F?¬M; #B i Î ç` T?QÆM; M¨QX

h` M ? B +•v +´ i?K iQ HÈM +¦ i? +?2 çQÊ+ i`ÌB- T?•M #B i ? B M?•M ªM? .B T • ?Q¨M;- i¢B +?mM; [m M? +U K°+ H€ t M?- #¼M ?¼ iU pšM M?bM M? m M?Q p”v i'

@i¢B b Q H¢B ;B9T i \

.B T •K h`9+ pšM F?¬M; M?`M çQÊ+ KÎ KB M; ?ÄB

@h¢B b Q\

?„+ T?QÊM; ?Q¨M; +QÌB H¢M? K°i iB M;

@M;QÆB +kM; ?ÄB i i¢B b Q\ *€+ M;QÆB +kM; ç m ?ÄB i i¢B b Q\ h¢B ç•v i` M p”v\

.B T •K h`9+ +QÌB F?´ M¦B,

@+?ŒM; H) M;QÆB b) F?¬M; bÊ +?mv M +O M;QÆB ;•v M M #` S?€T G K +MM; G

æ`+? • hQ T?€i ?B M b Q\ h M;?o i¢B HoM? pU+ M¨v +?Q /M ?¼ +¦ iW # M M;Q¨B ç m +¦ +ªK SM;X

>„+ T?QÊM; ?Q¨M; H¢M? HMM; M¦B,

@;B i #¼M +?9M; +?d H¨ i Km®M +MM; M;QÆB +¬M; #^M; [mv i ç'm- +?ŒM; M?)

.B T •K h`9+ i?Q€M; bYM; b®i +QÌB F?´ M¦B,

@#B i H¨ p”v M?QM; M;QÆB M; v +ª + + +O KbM? +kM;

@+ +

>„+ T?QÊM; ?Q¨M; MÎ MK +QÌB -H¨ MK +QÆb ç–v M?¢Q #€M; p¨ F?BM? #d -M?QM pÈB .B T •K h`9+- K¨ €M? K„i ?mv i #¢+ +O M¨M; [m v H¢B ?QÈM; /QÈB i¨M; +•v i? +O h€i J . - M¨M; M¦B,

@M;QÆB +¦ #B i [m M ? +O ?„M +MM; i M?Q i? M¨Q\

.B T •K h`9+ M;Æ M;€+ F?¬M; M;?o iÈB >„+ T?QÊM; ?Q¨M; H¢B ?ÄB KbM? M?Q p”v

@?bM? M?Q H¨ F?¬M; çQÊ+ ?Á i?m”M +?Q H„K

ô > ? ô #m²M +QÌB- i?”i H¨ #m²M +QÌB

@L;QÆB i?”i H¨ M;®+X *?9M; i M?Q i? M¨Q +?d H¨ #'i ?Á

>„+ T?QÊM; ?Q¨M; +QÌB- M? M b„+ M¨M; ç9M; H¨ imv i H p¬ bQM; M?QM; H¢B ;• F?¦ +?`mX

@M;QÆB +¦ #B i i¢B b Q h€i J . ?”M i M?Q p”v\

>„+ T?QÊM; ?Q¨M; H¢B ?ÄB\

.B T •K h`9+ H„+ ç–m

>„+ T?QÊM; ?Q¨M; H¢M? HMM; +QÌB- €M? K„i iQ€i ` K°i iB i¨M M?šM

@#ÎB pb i ç½ H¨K +?Q ?„M F?¬M; i? H¨K M K M?•M çQÊ+ M[X M,K i H M KQÌB i

@

.B T •K h`9+ M?Q i? M¨Q +kM; F?¬M; M;?B ` ?„+ T?QÊM; ?Q¨M; +?Q ?„M K°i ç€T
i?ÌB .B T •K h`9+ +ª M;QÌB M;•v /¢BX

>„+ T?QÊM; ?Q¨M; +QÌB M?¢i- i?ªM M?B M M¦B,

@M;QÆB +kM; ç½ M;?2 [m ?„M ;¼B i H¨ +˜m i¢T +?OM;X Kšm i?•M i +?d H¨ K°i
i`QM; K°i H–M b v `QÊm i`QM; H9+ p¬ ibM? ç½ +QÌM; #¢Q Kšm i?•M i `²B b m ç¦ i
i?•M i Î # M M;Q¨B bBM? ?¢ i X a m ç¦ +? i H¢B ;¼B i i`Îp ?Q¨M; +mM;X

E?B ç¦ Kšm i?•M i ç½ +? iX i¢B ?Q¨M; +mM; ç` p` +O i M; v +ª ?¢ M?•M +kM; F
i`QM; ?Q¨M; i +kM; +?d i?'v +? i +¦ ? B H–MX h€i J . i M b9+ bBM? M¨v M,K '
KQÌB im´B v m çm®BX ?„M ;†T i -K„M; +?YB i H¨ +˜m i¢T +?OM; `²B b m ç¦ +® ;„

@+€B ;b

.B T •K h`9+ i`QM; HÁM; ?Q¨M iQ¨M `mM; ç°M;- i`QÈ+ ç¦ K°i çB K ?„M +kM; F?¬M
?Q¨M; i¢B b Q H¢B H¨K M?Q p"v M?QM; i`QM; ;BÌ F?„+ M¨v ç½ ?Q¨M iQ¨M ?B m `
T?Q i?B i? h€i J . X >„M M?Q i? M¨Q +kM; F?¬M; M;?o ` +?mv M t˜v ` M?Q i?
H¨ K°i T?Q >„+ T?QÊM; ?Q¨M; M¦B ` X L?QM; .B T •K i`9+ +?Q H¨ i?"ipb i? M? •K
M?QM; H¢B i¢Q +?Q M;QÌB i +ªK ;B€+ i`QM; ç¦ # Q ?¨K Qi M?B m i? HQÆM; +M

@H9+ ç¦ i iQÎM; `^M; KbM? ç½ +? i M?QM; ç9M; H9+ ç¦ bQ T?K i tm'i ?B MX bQ
?„M b„T +?B K çQ¢i i?•M i? i X aQ T?K i `'i +QB i`¼M; i i`QM; HÁM; ?"M w +kM;
?ÄB i X Jm®M ?„M M?Q i? M¨Q KÈB M;mv M w- i M¦B pÈB bQ T?K i ?v p¼M; bQ
F?¬M; #^M; +? i- pb p"v bQ T?K ç½ +?Q ?„M K°i ç Q K M; i?2Q ç² p"i +O ?„M +„i
+€+? i?W F M?QM; H¢B F?¬M; +¦ ;B i ?„MX iW ç¦ i +MM; bQ T?K ` çBX J'v M,K
• hQ H9+ ç¦ i ;†T +? i +?QM? H¨ G K æ`+? • hQ ç pQÆM; ?„M iU ?² `'i ?®B ?"M
pÈB i Km®M +?Q i K°i H–M M[M?"M ?„M H¨K +? M?QM; i #B i M m F?¬M; T?ª
i? M¨Q ç w ç M i ?„M M?Q i? M¨Q H¢B +?'T M?"M i - ?„M i? M¨Q H¢B M?"M H¶
i?'m tQÆM;- ?"M F?¬M; ;B i çQÊ+ i - bQ T?K ç½ M?„+ M?Î M?[M; M;mv ?B K ;†T
M M i #B i ?„M +kM; ibK +Æ ?°B ;B i i - p"v i i`QÈ+ iB M ;B i ?„M H¨ çQÊ+ X

.B T •K h`9+ M?bM >„+ T?QÊM; ?Q M; €M? K„i +¦ p¨B T?–M ç²M; ibM? #m²M #½ M

@M;mv M H B ?Q¨M; i?'i iW i`QÈ+ ç M M v ç m i` M? ç'm M?Q p"v- /o M?B M +?mv
F?¬M; i? pmB p [m M çB b Q- ?½v ç [m€ F?S i`¬B [m X

@Zm M\ L m +¦ i? [m M i +kM; F?¬M; T?ªB >„+ T?QÊM; ?Q¨M; ?¬K M vX L;QÆB
M;¨v ?¬K M v F?¬M; \ M;QÆB +¦ #B i i ç½ M¶ HU+ # Q M?B m F?¬M;\ a m F?B
+?'K /Si M m i +ÁM b®M;- +kM; +¦ M?B m H„K M?B m H„K +€B ;B€ i T?ªB #²B i?
K€m i M?- M;QÆB +?Q `^M; M¦B [m M çB H¨ +¦ i? [m M çQÊ+ b Q\ L;QÆB ?½v #È
K†+ /M i +ªK i?'v M;QÆB +¦ iB M #° M?QM; M;QÆB çWM; iQÎM; `^M; +¦ i? / /¨M
+¬M; #bM? [mv i ç'm K°i i`"M +?'K /Si pmB p i`¨M; +?B M i` M? M¨vX

>„+ T?QÊM; ?Q¨M; M?bM .B T •K h`9+- .B T •K h`9+ +kM; ç M; M?bM M¨M;- ? B M
i`QM; K„i .B T •K h`9+ H9+ M¨v M?bM >„+ T?QÊM; ?Q¨M; i?"i H¨ `'i +¬ çÆM

GŠM; H†M; çSM; i` M M?€M? +•v- i?•M i? M¨M; i`¨M M;"T K K K¢B H¨K +?Q M;QÌB
/M i`QM; K„i M¨M; iQ€i ` [m M; K M; +? i i`¦+ +MM; F?Q iS+ iY pQM;- .B T •K h`
?B K F?Q- H9+ M¨v i`QM; HÁM; ?„M F?¬M; ? +¦ +?B M w M;QÊ+ H¢B i`¨M ç–v i`b
+QM ;€B M¨v- F?¬M; #B i i¢B b Q F?B ?„M M?bM >„+ T?QÊM; ?Q¨M; H¢B +ªK ;B€
? v >QÆM; GQ M +kM; +?Q iWM; +¬M; T?€ çQÊ+ T?ÁM; imv M +m®B +MM; b•m i
+ª +?QM? .B T •K h`9+ +kM; F?¬M; #B i M?Q i? M¨Q +¦ F?ª M,M; +?QM? H¨ +€B H

h`QM; K„i >„+ T?QÊM; ?Q¨M; .B T •K h`9+ €M? K„i bQ pÈB i`QÈ+ FB i?•K i?9v ?A
t2K ?„M pšM M?Q i`QÈ+ pšM `'i M;m M;®+- i`QM; HÁM; i?Î /¨B - ç² M;®+- M;QÆB
M;QÆB i?"i bU F?¬M; M?"M ` i - +?ŒM; M?) i i`QÈ+ FB +?2 /'m [m€ i?¨M? +¬M;

L;QÆB ç9M;i?"i H¨ ;½ F?Ì ç€M;v m 5 i ;B i?„+ HQM;Zm€M?hQ +MM; B æ`+?
+ª +?B M boiBM? M?m +O G K æ`+? • hQ- +?QM? H¨ pb Km®M i` M i v M;QÆB
?B Mi¢Bi ç½ #B Mi?¨M? #° /¢M;M¨v- +¦M?B Ki? K K°i +?9iK€mi M? M[i?b +
•K h`9+ M;QÆB +¦ #B ii +m®B +MM; pÈB B æ`+? M¦B ;b F?¬M;\ h ç½ M¦B +?Q ?
iÈB M;QÌB K¨i v mK M M Mi KÈB F?¬M;i? F?¬M;?¢i?OX æ² M;®+- ç² M;®+-

hWM; +ÆM ;B¦ M? i?´B [m +U K°+ HoM? pU+ i?"i H¨ ç°M; HÁM; M;QÌB- KMB i?U
KkBi?"i H¨ i?QªB K€B M¦B F?¬M; M M HÌB- M?¨M M?¢i KMB i?ÆK /–M t¦ çB KMB K
;BˆM; +Q ;B[? B M;QÌB b„T +?B M F? B- +?B M w +?ŠM; M?[M; F?¬M; +¦ i,M; M
;BªK tm®M;- +S M?Q p"v ? B M;QÌB M?bM M? m F?¬M; +¦ B KÎ HÌB +kM; F?¬M; +
B +kM; F?¬M; +¦ /kM; +ªK ç®B T?¦ pÈB ç®B T?QÆM;X

J°i H9+ H•m- +?QM? H¨ .B T •K h`9+ F?¬M; M?`M çQÊ+- #ÎB pb ?„M T?€i ?B M +
+MM; >„+ T?QÊM; ?Q M; ç°M; i?O +?S çWM; M¦B iÈB pB + ;B i >„+ T?QÊM; ?Q¨M
?Q¨M; K°i i?Q+? F?€+? +QÌM; ç¢B M?Q p"v- M m KbM? F?¬M; +?m˜M #` i?U+ HU+
i?b ?„M #B i KbM? +,M #ªM F?¬M; +¦ F?ª M,M; ç€M? i?„M; >„+ T?QÊM; ?Q¨M;X

@*?9M;i M?'i ç`M? T?ªB ç€M? M? m b Q\

>„+ T?QÊM; ?Q¨M; HB + K„i M?bM .B T •K h`9+ i?"i b•m K°i +€B M¦B

@M m M;QÆB F?¬M; Km®M ç°M; i?O i?b ?½v +?O ç°M; `ÌB MÆB M¨v- M?QÊM; ç
i?„M; +m®B +MM;X

.B T •K h`9+ H„+ ç–m

@F?¬M; i F?¬M; i? `ÌB çB M?Q p"v- K†+ /M i F?¬M; Km®M +MM; M;QÆB ç°M; i
ç'm M¨v- i +MM; ?mvM? ç i iY i?QÆM; M?B m M?Q p"v- M?B m M;QÌB M;½ tm¶M
#m¬M; i v M?Q p"v- M?Q i? M¨Q ç®B /B M pÈB #¨B p` M?[M; M;QÌB ç½ K'i çB iQM

>„+ T?QÊM; ?Q¨M; €M? K„i H¢M? çB p¨B T?–M

@ç°M; i?O çB - ç°M; i?O bÈK K°i +?9i +kM; i®i- +?'K /Si bÈK K°i +?9i +kM; i®i- M
i`QÈ+- i b)` i vX

h? M? •K pW /Si->„+ T?QÊM; ?Q¨M; ç°M; i?O- .B T •K h`9+ +?d +ªK i?'v ;B¦ H¢M
i?S+ T?¦M; M;QÌB M M- i v i`€B tm'i +–K- i v T?ªB M? M? i v ;˜v F?¬ K°+ HQM; M
#€i ç°M;- K°i iB M; i`–K i?'T çQ+? #¢Q •K p M; H M- i?W /`T >„+ T?QÊM; ?Q¨M; i
i`mM; i`b i` i`QM; M?€v K„i- ?„M #B M ªQ p` i`Q `ÆB p¨Q K°i M?€M? +•v +´ i?K

>„+ T?QÊM; ?Q¨M; F?¬M; +¦ çm´B i?2Q- çSM; Î p` i`Q +k +O .B T •K i`9+ M¦B

@i?U+ HU+ +O M;QÆB [mª M?B MiB M #°- M;mv M H B +¦ /MM; #¢Q •K +kM; F?¬
F?¬M; M;?oiÈB i¢B +m°+ +?B M M¨v M;QÆB /o M?B M +kM; ç¢i iÈB iY +'T +?€M
+O M;QÆB +¦ iB M #° i?b +kM; F?¬M; çO ç€M? M;½ i - M m i i?¬M; [m h¬ G¢T
M;QÆB H¢B M;?o `^M; i F?¬M; +¦ +?m˜M #` ;b b Q\

pW M¦B ç M ç¦ i?b i`QM; i v M¨M; [m M; K M; +?Êi H¦2 H M- K°i F?®B M?k K¨m i
tm'i ?B Mi¢B HÁM; #¨M i v

E?®B FBK +?9+ #¨B M¨v i? iQ+? `'i M?Ä- +?d iQÆM; çQÆM; pÈB K¦M; i v +O M;¦
FBK i`9+ H¦2 ` p˜M; b€M; K–m i`„M; M?¨M M?¢i- M?QM; F?¬M; T?ªB F?Q iS+ i?–
i`QM; +¦ p¨B T?–M M?¨M M?¢i- i?ªM M?B M M;•M [m M; H¦2 ` X

@hBM? i?–M ? K T?€T p"i T?˜K\

.B T •K h`9+ +¦ +?9i iÁ KÁ M?bM K T?€T #¨B i`QM; i v >„+ T?QÊM; ?Q¨M;-

>„+ T?QÊM; ?Q¨M; +?"K `½B imM; F?®B K T?€T #¨B H M- [m M; K M; +?Êi H¦2 M
iB T /€M H M p` i`Q KB i•K M¨M;- M; v b m ç¦ .B T •K h`9+ `ä `¨M; +ªK ;B€+ çQÊ+
?Q¨M; T?ªM; T?'i # Q T?O #ÎB K°i i–M; ;b ç¦

>„+ T?QÊM; ?Q¨M; +QÌB M?¢i i?ªM M?B M M¦B ,

@ç•v H¨ K°i FB M i?–M F?Q `'i #bM? i?QÌM;- i`QM; i'i +ª +€+ i?–M F?Q M¦ +?d +¦
F?Q- i M ;¼B +O M¦ H¨ h® +€+? •K i?–M T?MX

J†+ /M i?–M F?Q M¨v #ªM i?•M M¦ +¦ i€+ /KM; `'i i?'T M?QM; ç®B T?¦ pÈB M;QÆB
? H¢B +U+ Fb i?Q+? ?ÊT #'i [m€ M¦ F?¬M; ;B9T i F?€M; H¢B i? M? •K- M?QM; M
+?Q M M /M M;QÆB +¦ /MM; +–K F?9+ ªQ /B m ç M +Ð M¨Q- #'i Hm"M H¨ #¢Q •K K¢
i`QM; i B i +kM; +?d H¨ •K i? M? K¨ i?¬B- +kM; F?¬M; +¦ ;b ?B m [mªX ob p"v M;Q
M;QÆB çB

GÌB M¦B +?Q /Si >„+ T?QÊM; ?Q¨M; i?•M i? T?B m M?B M +?d +ÁM H¢B +?m¶B
.B T•K h`9+ +ªK M?–M çQÊ+ ?¨M [m M; H¢M? ;B€

>„M #B i >„+ T?QÊM; ?Q¨M; b) F?¬M; M¦B /®B- i?–M T?M M¨v i?"i bU +¦ i? i? v i?
•K- p"v +?QM? KbM? +–K F?9+ i?"i bU K'i çB i€+ /KM;X .B T•K h`9+ +kM; F?¬M;
T?O M¨v /QÊ+ K°i p` +QÌM; ç¢B Hmv M FBK i?m"i bo pb ç®B T?¦ pÈB K°i ;½ iBM?
+? i¢Q ` i?S i?–M T?˜K M¨v- p®M +€+? •K i?–M T?O M¨v +¦ i€+ /KM; M;,M +€+? i
iB + p` Hmv M FBK i?m"i bo FB H¢B i?'i #¢B- M?QM; H¢B +? i¢Q ` K°i HQ¢B i?-

E?¬ K°+ HQM; M;•K +kM; F?¬M; +¦ i?m ?²B- K„i M?bM >„+ T?QÊM; ?Q¨M; ?QÈM;
i? M?Q€M; M M K°i +€B T?9i +?®+ i?•M i? ?mv M ?¦ ` p¬ b® i¨M ªM?- K°i ç¢Q #
tm'i- çB K i? K K°i +?9i HK+ [m M; ?QÈM; >„+ T?QÊM; ?Q¨M;

Rj9X *?QÆM; Rj9, *?mM; *U+ "¨B o` *?B M

S?QÊM; >Q¨M; FBM? M;¢+ T?€i ?B M - +?QM? KbM? K†+ /M i®+ ç° imv M? M? M
.B T•K h`9+ +kM; `'i F?¦ ibK bÆ ?Î ç ç°i FQ+? - i`QM; F?QªM? F?„+ M;„M M;OB +
H'v +SM; +?¼B +SM; X . Q ;,K i`QM; i v çB K M? - +MM; pÈB "Q+? hB p +?¢K - T
M;•M p M; X

. Q ;,K i`QM; i v >„+ S?QÊM; >Q¨M; i€+? "Q+? hB ` M?QM; K¨ hY h`9+ ç'm F?Q +C
FQ+? i?Q+? "Q+? hB T?€i tm'i bBM? K¢M; F?Q iS+ +m²M +m°M - ç˜v HmB >„+ S?Q

.B T•K h`9+ F?¬M; ç°M; - ç®B K†i pÈB >„+ S?QÊM; >Q¨M; K¨ i®+ ç° M? M? ?ÆM
- H'v ioM? +? ç°M; KÈB H¨ #B M T?€T i®B Qm - i v i`€B pšM ¬K E?¬ J°+ GQM; L;
hB M„K i`QM; i v T?ªB - +?d #ˆM; ç°M; i€+ +´ i v M? M?¨M; ç½ ?¦ i?¨M? p¬ b® F
+¬M; - +?d +–M F?¬M; +¦ i°B X S?ÁM; M;U M;?B K +˜M /` i?QÌM; - T?ªM; T?'i M?C
#¼+ i`QM; K°i +€B FûM FB M +® - F?¬M; ;b +¦ i? +¬M; T?€ çQÊ+ X

*?B M ç'm +O k M;QÌB +?QM? i?S+ F? B i`B M - hY +'T ç'm F?Q imM; ?Q¨M? i`Q
S?QÊM; >Q¨M; T?B i?QÌM; i`U+ iB T - F?¬M; +¦ +?B m M¨Q +¦ i? KB m iª #ˆM; HÌB
?½M +MM; i®+ ç° M? M? ç M F?¬M; ;b b€M? F`T X .QÈB i€+ ç°M; +O i®+ ç° +¬M;
;B'm i`QM; ®M; i v €Q T?¦M; ` M;Q¨B p +?¢K pÈB "Q+? hB +O .B T•K h`9+ i?b i
çdM? T?QM; X J¶B H–M +¬M; FQ+? ç m F K i?2Q K°i ç¢Q ç'm F?Q b„+ #ûM p¬ #
+O .B T•K h`9+ - K v K¨ "Q+? hB ç®B pÈB / Q ;,K M;"T i`¨M F?Q iS+ ?„+ €K +O M
+? `'i K¢M? X L m F?¬M; •K M;mv M i® i` M / Q ;,K M?'i ç`M? K M; iÈB +?Q .B T
F?¬M; M?Ä X J†+ /M M?Q p"v - ç'm F?Q b„+ #ûM pšM H¨K +?Q .B T•K h`9+ M?'i i?
"Q+? hB i`QM; i v +¦ i? #ªQ p MiQ¨M +?Q +Æ i? KbM? - M?QM; i`QM; +?B M ç'm
pšM `ÆB p¨Q i? #` ç°M; X

h` M i?•M ç¢B i?K - .B T•K h`9+ iU M?Q K°i +€B FûM #Q+? HK+ F?´M; H² - >„+ S?
?Q¨M iQ¨M iU M?Q K°i ç¢Q F?¦B ç2M - F?¬M; M;WM; +¬M; FQ+? iW K¼B p` i`Q i'M
FQ+? p +?¢K F?¬M; M;WM; p M; H M X *?¶ ? B M;QÌB +?B M ç'm H¨ i`mM; i•K -
tmM; [m M? ç¦ - FbM? F?Q # Q T?O K M? K¬M; - +¨M? H€ #` ç'm F?Q T?QM; M?m
` # M M;Q¨B K½M? HB i - F?¬M; B /€K p¨Q ;–M X

.B T •K h`9+ i`QM; HÁM; i?–K M?O - M m #ªM i?•M KbM? +¦ j +€M? i v i?b [m€ i®i
i v ç€M? ç¨M - i v +ÁM H¢B /MM; L;¢Q h`9+ FB K T?€T T?ÁM; i?O X L;?o iÈB ç•v i`
K„M; #ªM i?•M M;®+ M;? +? - +?ŠM; H) +S T?ªB ¬K ç¨M KÈB +¦ i? ç€M? ç¨M çQÊ+
M?B M H¨ F?¬M; `²B X

L;?o iÈB ç•v - .B T •K h`9+ H"T iS+ i? v ç´B b€+? HQÊ+ - "Q+? hB i`QM; i v ?mv pk
i–M; ç'm F?Q K¨m HK+ K M? K¬M; # Q T?O iQ¨M i?•M ?„M FQM KQi X L?QM; H9+ M
ç†i E?¬ J°+ GQM; L;•K *–K i` M çMB - i v T?ªB pšM ?mv ç°M; "Q+? hB pM pM K½M
iW i? ¬K ç¨M b M; ç†i H M /•v ç¨M X

J†+ /M +¦ "Q+? hB i¢Q i?¨M? #S+ iQÌM; M;,M +ªM +¬M; FQ+? M?QM; >„+ S?QÊM;
i?'v çQÊ+ #B M ?¦ # M i`QM; #S+ iQÌM; +O .B T •K h`9+ X Zm M; K M; i`QM; K„i
pÈB ç`+? i?O HÊB ?¢B M?Q .B T •K h`9+ - i`QM; HÁM; +kM; F?¬M; +¦ çB K M¨Q F
M¨M; +kM; F?¬M; #B i`®i +K+ .B T •K h`9+ +ÁM ~M ;B'm # Q M?B m #Q K"i M[X
M;mv M - +ªM? +m®B +MM; .B T •K h`9+ ç®B K†i pÈB *?B M h` M? *U h?9 *€+? G¢
b•m i`QM; HÁM; X L m M?Q H9+ ç¦ - .B T •K h`9+ +ÁM +¦ i? /¼ HmB *?B M h` M
HU+ ?„M iB M #° M?Q i? - +?ŠM; H) +ÁM +–M T?ªB /¼ ? v b Q \ * Q i–M •K M?"M
>„+ GQM; +kM; F?¬M; +?`m M´B mv HU+ - +¨M; F?¬M; M¦B ç M i?•M i? +O KbM?
/B M K°i ?²B H•m M?Q p"v - >„+ S?QÊM; >Q¨M; +kM; H¨ #` #S+ #€+? - M m F?¬M;
M?Q p"v \

"¦M; ç2M +?Êi H¦2 H M - +¬M; FQ+? +O >„+ S?QÊM; >Q¨M; H¢B tm'i ?B M - M; v
ç¦M M?"M +¬M; FQ+? +O M¨M; - ?ÆM M[+?m~M #` i?W /`T T?€i ç°M; + Q i–M •
T?€i ?B M ` - KK+ iB m +¬M; FQ+? +O >„+ S?QÊM; >Q¨M; +kM; F?¬M; T?ªB H¨ K

>„+ [m M; H¦2 H M K°i F?QªM? F?„+ - .B T •K h`9+ HªQ çªQ - i?•M M;QÌB ç½ iW i`
H B >„+ S?QÊM; >Q¨M; i?'v .B T •K h`9+ +?m~M #` T?€i ç°M; +–K M;? - H"T iS+ i
FQ+? - +?mv M i?¨M? +¨M? +•v K¨ ?„M ç M; çSM; X "^M; p¨Q hY +'T ç'm F?Q +O
i`QM; `WM; M¨v i?•M `„M M?Q b„i i?ûT +kM; +?d +?†i M? K°i T?€i H¨ çSi X

L?€M? +•v ç½ ;½v - .B T •K h`9+ iU M?B M F?¬M; i? ç€M? ç¨M çQÊ+ M[ - i v i`
L;•K *–K - +´ i v T?ªB `mM; H M - "Q+? hB ?¦ i?¨M? K°i ç¢Q HQm [m M; - [m'M H
+¢M? - FûQ i?2Q i?•M i? ?„M i¨ i¨ # v H M X *ÁM M; v p` i`Q ?„M b„T bY `ÆB tm®
t i [m - +?QM? H¨ >„+ S?QÊM; >Q¨M; ç½ +?U+ bŒM T?Q /QÈB X L m pW `²B ?„M
`ÆB tm®M; ç'i - +?„+ +?„M ç½ T?ªB ?SM; +?`m K°i çÁM +¬M; FQ+? K¢M? K) +O >

S?ªM SM; +O >„+ S?QÊM; >Q¨M; [mª i?"i +U+ M? M? F?¬M; i? M;?B M;Ì - K°i F
T?ªM; T?'i M?Q F?¬M; +?`m Hm"i [m€M iQM? +O iU M?B M - i`U+ iB T +?mv M ?Q
i`mv FQ+? .B T •K h`9+ - iWM; ç¢Q hY ç'm F?Q - i`QM; F?¬M; i`mM; ç M p¨Q M?
;B®M; M?Q iY F?Q i?B M H # Q T?O - +?KT i?ŠM; p¨Q i?•M i? .B T •K h`9+ X

æ®B K†i pÈB >„+ S?QÊM; >Q¨M; +¬M; FQ+? HB M iK+ - +,M #ªM F?¬M; +?Q ?„M
- .B T •K h`9+ T?ªB i¢K i?ÌB i?m ?²B E?¬ J°+ GQM; L;•K *–K p¨Q hm .B i?–M ;BÈ
iWM; ç¢Q ç'm F?Q - i v T?ªB /MM; "Q+? hB tm'i ` L;¢Q h`9+ FB K T?€T - ;B[F?
>„+ S?QÊM; >Q¨M; - p +?¢K HB M iB T K'v H–M - H9+ M¨v ?„M KÈB ç†i +?•M H M

@æ•v H¨ FB K T?€T +O M;QÆB b Q \

>„+ S?QÊM; >Q¨M; ç°i M?B M çbM? +?d +¬M; FQ+? - ç`M? i?–M M?bM .B T •K h`9

.B T •K h`9+ ;"i ç–m X

>„+ S?QÊM; >Q¨M; i? M i?Î ,

@>ªQ FB K T?€T - i?"i bU H¨ ?ªQ FB K T?€T X æ€M; iB + M;QÆB F?¬M; i? +?QM?
+O #° FB K T?€T M¨v X >ÆM M[i®+ ç° +O M;QÆB i?"i bU H¨ +?"K K°i +?9i - M
ç½ i?'i #¢B /QÈB i v M;QÆB `²B X L m M;QÆB ç½ +¦ FB K T?€T M?Q p"v - i +kM;
` +?B M ç'm +MM; M;QÆB - +?Q M;QÆB /M i?m +kM; T?ªB i•K T?K+ F?~m T?K+)

.B T •K h`9+ bYM; b®i M;•v ` K°i +?9i - F?¬M; ç +?Q ?„M F`T T?ªM SM; - K°i i`¨M

i`QM; KB M; >„+ S?QÊM; >Q¨M; T?€i ` - ;B®M; M?Q iB M; M;•K tm®M; +?9 M;[-
ç†+ i?M X J†+ /M .B T •K h`9+ M;?2 F?¬M; ?B m +?9 M;[M¨v M¦B ;b - M?QM; +?„-
[m K°i H–M X

æ9M; p”v - +?QM? H¨ H9+ ç–m h¬ G¢T ;B9T KbM? ç®B T?¦ *?B M h` M? *U h?9 *€
?Q M; M;mv M iWM; M;•K tQÈM; +?9 M;[M¨v X æ²M; K¬M bQ i, ç - h¬ G¢T #B i -
iU M?B M +kM; b) #B i X

.B T •K h`9+ M?È ``i `ä `¨M; - H9+ i`QÈ+ F?B h¬ G¢T T?€i ?mv M,M; HU+ M¨v - T?
J½ GQÆM; i`B m ?²B +¬M; FQ+? - /o M?B M +kM; +¦ i? T?¨ pÐ T?ÁM; M;U +O *?
h•v hQ - ;•v ` +?Q ?„M K°i +?9i i?QÆM; i´M X *¦ i? i?'v çQÊ+ M,M; HU+ i'M +¬M;
>„M +kM; F?¬M; ? +?”K i` - i?W /`T >„+ S?QÊM; >Q¨M; ç M; M;•K tQÈM; - H”T i
+•v - H'v ` E?¬ J°+ GQM; L;•K *–K +MM; S?B "°+ GB M *?•m *–K X

hB M; M;•K tQÈM; +O >„+ S?QÊM; >Q¨M; M;?2 iU M?Q iB M; F m +O "€+? GBM?
+ªK M?”M bU ?Q¨M K„ ç T ç) X L?QM; i`QM; bU ?Q¨M K„ ç T ç) ç¦ H¢B ˜M i¨M; b€i
ç¢Q pK F?Q K¨m ç2M im¬M ` - ?¦ i?¨M? ?bM? KÄM; M?Q iÆ iW b m HQM; >„+ S?Q
+?ÈT K„i ç½ FûQ /¨B ?ÆM Ry i?QÈ+ - ;B®M; M?Q p¬ b® pÁB #¢+? im°+ FûQ /¨B i'
ç T ç) K¨m H K bšK ?B M ;BÌ ç½ ?Q¨M iQ¨M +?mv M i?¨M? K¨m ç2M imv M X

*?SM; FB M K°i K¨M M¨v - €M? K„i .B T •K h`9+ i`Î M M +¦ +?9i K Km°B X æ°M; i
>Q¨M; H¨K +?Q ?„M M?È H¢B - i` M HQM; *€+? G¢T h•v iQ iWM; +?SM; FB M h¬ G¢'
?Q¨M; +¦ ;QÆM; K†i +U+ Fb FB m /B K +¬M; FQ+? X :QÆM; K†i M¼ i? M¨Q K¨ ;B®
>Q¨M; i`QÈ+ K†i ç•v \ *?ŠM; H) ç•v +?QM? H¨ ç†+ i?M +O +¬M; T?€T im Hmv M ?

h? M? •K M;•K tQÈM; ç°i M?B M i`Î M M b„+ #ûM - >„+ S?QÊM; >Q¨M; +kM; F?¬M;
F?´ M?Q h¬ G¢T H9+ ç'm bY /KM; +?9 M;[X J°i ç¬B +€M? i?”i HÈM iW b m HQM;
pW K¼+ ` `²B H¢B #B M çB i`QM; M?€v K„i `ä `¨M; F?¬M; ;B®M; - H9+ M¨v ç•v - i
M?Q F i?ÊT +MM; ç¬B +€M? ç¦ i?”i bU ?Q¨M K„ X .QÈB +€M? +?BK +?2 i?•M KbM'
M?B m - M?QM; H¨ p FB m /B K T? +?9i H¢M? HmM; - H¨K +?Q M;QÌB i F?¬M; /€

Zm M; K M; M?¨M M?¢i H¦2 H M - >„+ S?QÊM; >Q¨M; `®i +K+ ç½ ç°M; - H9+ M¨v [m
M¨M; ç½ #B M ?¦ i?¨M? ç2M imv M - ?Q¨M iQ¨M çB M;QÊ+ H¢B [mv i„+ +–m p²M; /
.B T •K h`9+ `ä `¨M; +ªK M?”M çQÊ+ - ç'm F?Q K¨ M¨M; bY /KM; ?B M ;BÌ - +QÌM;
hY +'T bÆ ;B B ç'm F?Q +¦ F?ª M,M; bQ #b çQÊ+ X

Zm M; ªM? pW H¦2 H M - >„+ S?QÊM; >Q¨M; ç½ iÈB i`QÈ+ i?•M i? ?„M - i®+ ç°
+?mv M iS+ i?ÌB +U Hv M;„M - bQ pÈB i`QÈ+ ç•v +?Q K¼+ +€M? i?b M? M? ?ÆM
i`mM; /B ç°M; iU M?Q p) M M K°i iB +?ÈT ç2M `¢+? M; M; - .B T •K h`9+ M; v +ª
M¨M; +ÁM +?Q F`T M?bM `ä - +¨M; F?¬M; +–M T?ªB M¦B ç M ç°M; i€+ +O pk F?Q

h`QÈ+ iB M - ? B i v #€i +?d +O .B T •K h`9+ ç²M; i?ÌB ;ªv ç¨M - K°i +?m¶B •K i?
- i´M; +°M; KQÌB #®M ç¢Q •K M?”M i`QÈ+ K„i ?„M ;B,M; ` - i¢Q i?¨M? K°i K¢M; H
K”i X S?B "°+ GB M *?•m +–K T?€i ` F?Q iS+ #B i?QÆM; - i? M? •K #m²M #½ K¨ E'
T?€i ` iB M; M;•M K¢M? K) / M;?2 - +ÁM H¢B H¨ d i?m°+ iQM? •K M?”M X >Q¨M i
iQM? F?¬M; ;B®M; M? m - •K M?”M T?•M #B i ªM? ?QÎM; ç M i•K ibM? ç®B i?O +M
#'i ç²M; i?m°+ iQM? - i¢Q i?¨M? K°i i´ ?ÊT +¬M; FQ+? ?Q¨M K„ X

@>„+ S?QÊM; hm G h`ªK X

h? M? •K H¢M? H)Q M?Q #,M; M?Q ç²M; i?ÌB iW 9 T?QÆM; 3 ?QÈM; T?€i ` X .B T
+?ÈT K¨m ç2M - H9+ M¨v ?,M ç°i M?B M T?€i ?B M KbM? ç½ T?¢K b B H–K +?Q K
+•v +´ +–K ç²M; i?ÌB T?€i ` d •K M?”M b) T?€i bBM? mv HU+ +U+ HÈM M?QM; F?¬
p®M H¨ F?¬M; çO - i`QM; M?€v K„i T?€i ` R9 ç¢Q •K M?”M M?Q p”v - mv HU+ i?”K
K°i +•v +´ +–K - T?€i ` d HQ¢B •K M?”M X

JQÌB #®M ç¢Q [m M; K M; /B K H M; v i`QÈ+ F?B p +?¢K pÈB iB +?ÈT K¨m ç2M
i? >„+ S?QÊM; >Q¨M; t i [m HQÈB T?ÁM; i?O / /¨M; - / Q ;,K H¢M? M?Q #,M;-
•K h`9+ ç•K i?ŠM; iÈB X

G•K M;mv - .B T •K h`9+ H”T iS+ T?€i ?mv T?ªM SM; #ªM M,M; M?’i - ?„M +¦ i? /€
M? M? M?’i iW F?B bBM? ` çÌB iÈB ;BÌ - ? B i v ç²M; i?ÌB çQ + Q H M - FBK M;•M
#°+ T?€i K¢M? K) - ? B [mª ç’m F?Q ç¢M T?€i ` €M? b€M; +?¦B HÁ tm’i ?B M i` M
F?QªM? F?„+ #MM; M´ - # Q T?O T?¢K pB iQ¨M #° i?•M i? +O ?„M HšM >„+ S?QÊ
+MM; pÈB iB M; M´ K½M? HB i - .B T •K h`9+ +ªK ;B€+ i?•M i? KbM? #` +?’M p,M
#„M i?ŠM; p T?Q b m X

h`QÈ+ K„i H¨ K°i K¨M KÌ K`i - i?”K +?Q M; v +ª iBM? i?–M HU+ +O .B T •K h`9+ +kM
HB i - +¦ çB m #ªM i?•M ?„M +ªK i?’v i`QM; HÁM; +¦ +?9i çB K Fb [m€B - ?„M +kM
F?ª M,M; i´M i?QÆM; ç M >„+ S?QÊM; >Q¨M; X L;mv M i® ç¢M K¨ h?B K G¬B T?€
+¨M; ;? ;ÈK - M?’i H¨ F?B k [mª [mª ç¢M i”T i`mM; K°i çB K - mv HU+ #°+ T?€i ç½
#bM? i?QÌM; M?B m H–M X J†+ /M +?`m ?¢M +? K°i M;¨v +?d bY /KM; çQÊ+ K°i H
h`9+ K¨ M¦B - HU+ HQÊM; +QÌM; ç¢B M?Q p”v ç½ i`Î i?¨M? i`Ê i?O ç„+ HU+ M?’i +

•K @ .B T •K h`9+ +?d +ªK i?’v M?Q KbM? ç”T p¨Q K°i i’K i?ûT /¨v i?”i HÈM FB M
ç°M; - K„i Mªv çQK ç¦K - i?•M i? /QÈB bS+ T?ªM +?’M K½M? HB i #„M i?ŠM; p T?
ç’i X

J¨M i`„M; KÌ i`QÈ+ K„i `®i +K+ +kM; +¦ €M? b€M; - K†+ /M i`QM; +Æ i? F?Q ?mv i
•K h`9+ +kM; +ªK ;B€+ çQÊ+ K°i Hm²M; F?Q M¦M; iW i`QM; b•m i?ŠK HBM? ?²M T
i?•M - ç m çÆM F?¦ +?`m i`QM; M;QÌB i`QM; M?€v K„i iB m #B M X GU+ HQÊM;
KšM H¢B M? M? +?¦M; [m v H¢B i?•M i? ?„M X

h?•M i? i¢B F?¬M; i`mM; i¨ i¨ +?”K H¢B - `²B M? M?¨M; iB T ç’i - .B T •K h`9+ FB
ªM? >„+ S?QÊM; >Q¨M; ç½ iB m #B M ?Q¨M iQ¨M X J¨ F?¬M; +?d +¦ i?•M ªM? +C
+kM; ç½ #B M K’i - iU ?² M?Q ç½ `ÌB F?ÄB F?m `WM; M¨v - M?QM; ?„M ?Q¨M iQ¨M
>Q¨M; pšM +ÁM b®M; - M m F?¬M; - i`”M +?B M h?’i [m®+ i?’i HQM; #¨B p` +?B
lv HU+ M;mv M i® ç¢M +O h?B K G¬B K†+ /M +QÌM; ç¢B M?QM; HU+ +¬M; FQ+? +
#B M i?•M +kM; imv i ç®B F?¬M; FûK ?ÆM X *9 p +?¢K pW `²B M?B m M?’i +kM;
i?QÆM; X L m Km®M ç€M? #¢B M¨M; +kM; F?¦ +¦ F?ª M,M; +?S çWM; M¦B H¨ b€i i

.B T •K h`9+ ``’i b€M; bm®i - ?Q¨M iQ¨M F?¬M; ç°M; - +?d iQ+? +U+ /MM; +ªK SM
ibK FB K imM; iQ+? +O >„+ S?QÊM; >Q¨M; X æ²M; i?ÌB - ?„M +kM; FBM? M;¢+ T?
i? K K°i i–M; iY iBM? /¨v ç†+ X æ9M; p”v - +?QM? H¨ iY iBM? X

.B T •K h`9+ KdK +QÌB - i`QM; HÁM; M;?o i?–K - H½Q #^M; ?[m X L;mv M H B H
;B9T i X

G9+ i`QÈ+ - .B T •K h`9+ ç½ /MM; bBM? K¢M; HU+ +°M; pÈB i€+ /KM; +O "Q+? hB
F?ÄB i v h?–M *? i X *kM; #ÎB pb p”v - ?„M ç½ +?QM? i?S+ /mM; ?ÊT ?mv i K¢+?
?Q¨M iQ¨M F i?W hY iBM? ?mv i K¢+? i?m–M +?OM; ’v X hY iBM? ?mv i K¢+? pš
?„M - H9+ M¨v ;†T M;mv +Æ +?QM? i?S+ KÈB i`B M ?B M - #„i ç–m /mM; ?ÊT +MM
+€+? ?Q¨M K„ X

æ°i M?B M - +ªK ;B€+ i?’v M;mv +Æ X .B T •K h`9+ +Æ ?² T?¦M; p¼i M;QÌB p T?Q
+?”K K’i K°i M?`T - b m HQM; iB M; p +?¢K çBM? çBM? p M; H M X J°i Hm²M; ç’m
K„i i`mv M ç M FQ+? i?Q+? hY h`9+ ç’m F?Q i`QM; +Æ i? K½M? HB i T?€i tm’i KÈ
F?Q T?QM; M?m ;? ;ÈK M¼ ` F?ÄB +Æ i? X E?¬M; +–M T?ªB M?bM - ?„M +kM; #
T?ªB +?`m K°i p i `¢+? i?”i b•m - M?QM; çB m H¨K ?„M FBM? M;¢+ M?’i H¨ h?–M L
H¢B F?¬M; ? +?`m +?9i i?QÆM; i´M M¨Q - `ä `¨M; F?¬M; #` / Q ;,K +O >„+ S?QÊ

J°i ;B¼i K² ?¬B H¢M? i?Q€i ` i` M i`€M .B T •K h`9+ - +¬M; FQ+? F?¬M; T?€i ` iB
+¬M; FQ+? F?¬M; ? T?€i ` iB M; X G¨K b Q +¦ i? \ h?”K +?Q M; v +ª K°i iB b€i
?B M X +?ŠM; H) H¨ M¨M; bY /KM; i?m’M /B i’M +¬M; ? v b Q \ L?QM; K¨ +?Q /M H
/’m p i F?¬M; ;B M M;mv M i® HQm ç°M; +?S 5

>„M ç°i M?B M T?€i ?B M - +?QM? #ªM i?•M KbM? iQM? iQ€M p i?U+ HU+ +O >„

X h?U+ HU+ +O M¨M; p®M ç½ pQÊi t F?ÄB bU iQÎM; iQÊM; +O #ªM i?•M X *?d `
F?¬M; T?€i ` iB M; ç°M; M¨v ç½ çO H¨K +?Q M¨M; i`Î i?¨M? ç®B i?O +QÌM; ç¢B ?

.B T •K h`9+ pšM #'i ç°M; X >„M #B i - +?Q /M KbM? /B +?mv M +kM; F?¬M; +¦ F?
>„+ S?QÊM; >Q¨M; çQÊ+ X G'v ioM? +? ç°M; K†+ /M ?B M ;BÌ t2K ` H¨ K°i #B M
F?¬M; +ÁM #B M T?€T M¨Q F?ª /o ?ÆM X hY h`9+ ç'm F?Q iW iW H M `°M; F?„T
i` M / M? M?¨M; +?"K `½B F?ûT KB M; p i i?QÆM; H¢B X æ F?¬M; +?Q >„+ S?Q
- "Q+? hB i`QM; i v •K h`9+ H¢B T?€i tm'i K°i i–M; [m M; ªM? M?¨M M?¢i - bY /KM
?°i? i®B ç X h®+ ç° [m€ M? M? +O >„+ S?QÊM; >Q¨M; F?B M ?„M H•K p¨Q i?
? Q `ä `¨M; `'i M?B m bQ pÈB >„+ S?UÆM; >Q¨M; X

æBM? @ G¢B K°i iB M; p M; M?Ä - HU+ p +?¢K F`+? HB i H¨K +?Q .B T •K h`9+
tm®M; ç'i X "S+ iQÌM; T?ÁM; M;U /Q "Q+? hB i¢Q i?¨M? +kM; H¦2 ` K°i H¶ ?´M; X
•K h`9+ +Æ ?°B çSM; p[M; X

G9+ M¨v - .B T •K h`9+ ç½ #´ i9+ H¢B p i i?QÆM; i` M p B pW +?`m +¬M; FQ+? X

*S iB T iK+ M?Q p"v - ?ŠM H¨ KbM? T?ªB i?m F?¬M; M;?B M;Ì ;b X .B T •K h`9+ •K
+?B M i?„M; >„+ S?UÆM; >Q¨M; - ç–m iB M H¨ T?ªB t€+ ç`M? çQÊ+ p` i`Q +O M¨M
çQÊ+ çB m M¨v \ "^M; p¨Q "Q+? hB T?ÁM; M;U +MM; hY iBM? i?•M i? FB M +® -
çQÊ+ K°i F?QªM; i?ÌB ;B M M[- M?QM; imv i ç®B F?¬M; H•m X J°i F?B ç'm F?Q
+?d +ÁM F i +K+ H¨ i?'i #¢B X

æBM? @ G–M +¬M; FQ+? i?S j H¢B iÈB X G9+ M¨v >„+ S?QÊM; >Q¨M; F?¬M; ibK ç
.B T •K h`9+ X h?•M ªM? K¨m ç2M i`QÊi [m "Q+? hB X GU+ HQÊM; +QÌM; ç¢B i?
pW KÆ ?² i?'v ç¬B +€M? K¨m ç2M i?b i?•M i? >„+ S?QÊM; >Q¨M; ç½ iB m K'i X

L?QM; iW H–M +¬M; FQ+? M¨v - .B T •K h`9+ ç°i M?B M i?'v çQÊ+ K°i [m€B çB m
HQ¢B [m€B çB m ?„M ç½ ;†T H9+ i`QÈ+ X >B M i¢B - K i?9 ?–m M?Q F?¬M; /€K +
>Q¨M; M?QM; pW M?bM i?'v M¦ - .B T •K h`9+ HBM? +Æ +?Êi ç°M; - M;?o iÈB K°i
+?¶ ~M i?•M +O >„+ S?UÆM; >Q¨M; - i?"K +?Q +¦ i? F?„+ +? M¨M; +?B M i?„M;

Zm M; K M; H¢B H¦2 ` - .B T •K h`9+ i`QM; K„i €M? H M K°i iB b€M; HBM? KšM X
M;²B ?ŠM tm®M; ç'i - F?¬M; M;²B H M +¨M? +•v ç i`€M? M;mv +Æ #` +?ûK ;½v +
i` M i v +?mv M i?¨M? sm•M G¬B - sm•M G¬B *–K F?¬M; T?ªB i?–M F?Q - i`QM; b
H¨ +•v #bM? i?QÌM; M?'i - M?QM; H9+ M¨v ç®B pÈB .B T •K h`9+ K¨ M¦B - M¦ H¢B
M?'i X

hWM; •K i? M? M? M?¨M; i?2Q i v ;~v ç¨M +O .B T •K h`9+ p M; H M - ;B B çB m
+?Q M;QÌB F?€+ K°i +ªK ;B€+ i?Q ;B½M bmM; bQÈM; - .B T •K h`9+ i?"K +?Q H9+
- L;¢Q h`9+ FB K T?€T pšM ?mv pk #ªQ p i?•M i? M?QM; F?¬M; +¦ +?9i M¨Q ªM?
ç€M? ç¨M X *¦ i? T?•M i•K M?` /KM; - ? B i v H¨K k pB + M?Q i? - +?Q /M H¨ h–M
çQÊ+ i`bM? ç° M?Q ?„M ?B M ;BÌ X

ô o¢M J°+ æ²M; sm•M ô X *?QM? H¨ F?9+ M?¢+ M?Q F?B KÈB #„i ç–m #QÈ+ p¨Q i`
æ²M; sm•M ô - F?9+ M?¢+ M¨v ç½ ;BªB [mv i p'M ç ?„M +MM; .B T >²M; L?¢M #`
i?–M HU+ +O .B T •K h`9+ /mM; M?"T +–K F?9+ - +kM; iU M?B M /mM; M?"T p¨Q i

E?¬M; ? +¦ K T?€T T?€i tm'i - +?d +¦ iB M; ç¨M M?m ?Á K €B tQ v [m M? i?•M i
F?¬M; ;B M tmM; [m M? iU M?Q ioM? H†M; H¢B - i'i +ª M?Q ç M; H„M; M;?2 ;B B
hB M; ç¨M p~M pÆ M?Q H€ +•v `ÆB M? i` M #½B ç'i - H¢B Md MQM i?b i?¨Q M?Q
?¨B ?Q¨ H¨K +?Q M; v +ª hY oB *–K h•K T?€i ` b€i F?Q çˆM; çˆM; i`QM; HÁM; .A
iB m #B M X G9+ M¨v - .B T •K h`9+ +MM; pÈB F?m `WM; tmM; [m M? M?Q ç½ ?Á
T?•M #B i X

@h M¦B `²B - +–K F?9+ +O M;QÆB ç®B pÈB i F?¬M; ? +¦ ?B m [mª - +?ŠM; H) M
b Q \ .B T •K h`9+ - M?"M i?m çB - M;QÆB ?Q¨M iQ¨M F?¬M; +¦ +Æ ?°B ç•m X

h? M? •K +O >„+ S?QÊM; >Q¨M; iW 9 T?QÆM; 3 ?QÈM; p M; H M - +,M #ªM H9+ M
ç•m H¨ p` i`Q +O M¨M; i` M K†i ç'i X

.B T •K h`9+ pšM #'i ç°M; - +kM; F?¬M; i`ª HÌB - pšM HŠM; H†M; M?„K K„i ;ªv ç¨M
T?K+ M?Q i`QÈ+ FB - Qm M?½ - iU M?B M - F?Q +?'i + Q [mw X hB M; ç¨M K €B
HBM? +O ?„M X

æBM? @ >„+ [m M; H¢B H¦2 ` X GÈT T?ÁM; M;U +O L;¢Q h`9+ FB K T?€T F`+? H
F?Q T?€i tm'i K¢M? K) - "Q+? hB +kM; i€M HQ¢M çB p¨B T?–M X

@L;QÆB F?¬M; M;?2 i M¦B ;b b Q \ *?ŠM; H) Km®M i ;B i M;QÆB ¨ \ æWM; M;?
M;QÌB M;QÆB +¦ i? #ªQ p iQM? K¢M; +?Q M;QÆB X L m i /®+ iQ¨M HU+ +¬M; I
#ªM F?¬M; +¦ F?ª M,M; M;,M i`Î X *?d +–M +¬M; FQ+? K°i p` i`Q M?B m H–M - i'i
M;QÆB X >m®M; ?² - ç'm F?Q +O M;QÆB +ÁM F?ª M,M; /mv i`b T?ÁM; imv M ç¦ #

h? M? •K +O >„+ S?QÊM; >Q¨M; H–M M¨v +ÁM T? HšM +?9i HQ H„M; - M¨M; ?bM
?v p¼M; i`"M +?B M M¨v b) iB T iK+ X

*¦ çB m - .B T •K h`9+ /QÌM; M?Q F?¬M; M;?2 i?'v i? M? •K M¨M; M¦B - pšM M; v M
b v bQ i'm F?9+ M?¢+ +O ?„M - +MM; pÈB iQ¨M i? F?¬M; ;B M F?m `WM; iQÆM
ç€ - pW H¨ ?Q - pW H¨ +Ä - H¢B M?Q K•v i`„M; ;B¦ H¨M? tmM; [m M? - iU M?Q ç
M¨v `²B X

Zm M; K M; K¨m ç2M H¢B tm'i ?B M - >„+ S?QÊM; >Q M; iU M?Q pb .B T •K h`9+ T
KbM? K¨ T?šM M° X G9+ M¨v - [m M; K M; K¨m ç2M +QÌM; i?`M? F?¬M; ;b #^M; - M
H² i`¨M M;"T - b€i F?Q H¢M? H)Q M?Q #,M; X L,M; HQÊM; ?„+ €K +QÌM; ç¢B imM
ç M; b€M; `¢M; `Ð /QÈB €M? K†i i`ÌB +kM; #` M¦ H¨K +?Q m €K çB p¨B T?–M X

L; v H9+ [m M; K M; K¨m ç2M b„T iB M ç M +€B FûM T?ÁM; M;U K¨m t M? H€ +O .B
+€B FûM #B M K'i - iB M; ç¨M +kM; ç²M; i?ÌB iB m #B M i?2Q X h`QM; `WM; +•v +
F?9+ ô o¢M J°+ æ²M; sm•M ô p,M; pŠM; H¢B X

Zm M; K M; i M #B M M? M? +?¦M; X >„+ S?QÊM; >Q¨M; M;Æ M;€+ çSM; i¢B +?¶
çQÊ+ bU i?"i i`QÈ+ K„i X h?•M i? K K K¢B ç°M; HÁM; M;QÌB +O M¨M; ç½ #` K°
[m M? iQ¨M #° - M; v +ª ç¬B +€M? +?BK i?"i HÈM M¼ +kM; #` [m'M H'v X *ÁM ç¬B
i?b H¢B #` K°i ç¬B #¨M i v K¢M? K) M„K +?„+ H'v X L¦B F?€+ çB - +ª M;QÌB M¨M; ç
K°i M K M?•M X

.B T •K h`9+ ¬K >„+ S?QÊM; >Q¨M; - ?ÆM M[ +ÁM ¬K i?"i +?†i - hY h`9+ ç'm F?Q
K) T?QM; iÄ ç'm F?Q +QÌM; ?½M +O >„+ S?QÊM; >Q¨M; # M i`QM; X h?•M i? +C
- K†+ /M +ÁM +€+? HÈT pªB [m–M €Q - pšM +¦ F?ª M,M; +ªK i?'v bU 'K €T X *S ¬K
M?Q p"v - .B T •K h`9+ T?€i ?B M - i?•M i? +O M¨M; ç M; +,M; +SM; H¢B iW iW K
ç'm F?Q +kM; iW iW v m /–M X "¨M i v ?„M ç½ M„K +?†i +´ i v T?ªB +–K / Q ;,K +C
ç M +?B M i?„M; - ?„M imv i ç®B F?¬M; ç +?Q M¨M; #'i Fb +Æ ?°B T?ªM F?€M; M

@S?QÊM; >Q¨M; - M;QÆB i?m `²B X

.B T •K h`9+ +9B ç–m - i? M? •K H9+ M¨v +¦ +?9i i`–K i?'T X GÌB M¦B iU M?Q i?b i'
>Q¨M; - ?ÆB i?Î +O ?„M Î ;–M K†i >„+ S?QÊM; >Q¨M; - FQ+? i?Q+? / i?`i M¨M; `m
i? M¨M; ;BÌ ç•v +kM; i`Î M M K K M?kM i`QM; i v ?„M X

@L;QÆB H¨K b Q çQÊ+ M?Q p•v \

>„+ S?QÊM; >Q¨M; +kM; F?¬M; pb .B T •K h`9+ +?B M i?„M; K¨ T?šM M° X L;QÊ+
M¨M; - p H¢M? H)Q T?Èi HÌ +kM; K m +?¦M; #B M K'i - +?d +ÁM bU #bM? ?Á K €
KWM; X

@h?U+ ` H¨ i¢B M;QÆB +?O [m M F?BM? ç`+? i?¬B X æ®B /B M pÈB ç`+? i?O K¢M
HÄM; T?ÁM; M;U M?Q p"v \ L;QÆB ?ŠM H¨ M;?o - b m F?B ç½ M¦B #ªM i?•M KbM
+O i K¨i pšM +S FB M i`b ;ªv ç¨M \ h H¨K p"v F?¬M; T?ªB ç +¬M; FQ+? M;QÆB
ibK p` i`Q +O M;QÆB i?¬B X

>„+ S?QÊM; >Q¨M; FBM? M;¢+ M¦B ,

@L;QÆB t€+ ç`M? çQÊ+ p` i`Q +O i Q \ *–K F?9+ +O M;QÆB +ÁM +¦ M,M; HU+ M F?¬M; #B i p”v \

oW M¦B ç¬B +€M? +?BK i?”i HÈM b m HQM; M¨M; ç°i M?B M #B M K’i X G9+ M¨v H .B T •K h`9+ p¬ +MM; i?•M K”i X J°i iB t’m ?´ i?Q€M; [m MûiK†i +O M¨M; p®M T?€i p çÄ YM; ç€M; v m - i? M? •K +kM; M?m ?Á ?ÆM p¨B T?–M M[X

.B T •K h`9+ KdK +QÌB M¦B ,

@E?¬M; b B - +–K F?9+ çQÆM; M?B M F?¬M; i? ibK çQÊ+ p` i`Q +O M;QÆB - M ç®B pÈBi - H¨K +?Q iBM? i?–M HU+ +O i /mM; ?ÊT ?Á MiQ¨M +MM; +€M? `WM; F?9+ M?¢+ i M H¨ ô o¢M J°+ æ²M; sm•M ô Î +?¶ M¨v - +?QM? t€+ M¦ H¨ F?9+ M?¢ +ªM? X E?B iBM? i?–M HU+ +O i /mM; ?ÊT p¨Q +–K F?9+ i?b +kM; ç²M; i?ÌB ?Á [m M? - M?[M; i?S ;b H¢ F?¬M; i?m°+ p HoM? pU+ tmM; [m M? iU M?B M b) #` i T HU+ +O M;QÆB [mª i?”i `’i +QÌM; ç¢B - i®+ ç° +U+ M? M? - +,M #ªM H¨ i F?¬M; - F?B iBM? i?–M HU+ +O i /mM; ?ÊT ?Q¨M iQ¨M p¨Q +€M? `WM; M¨v - ç®B i?O +O i M[K¨ ç½ H¨ iQ¨M #° i´ ?ÊT i +MM; ?Q¨M +ªM? tmM; [m M? X *?Q M M +?d +– FQ+? H¨ i ç½ #B i i`QÈ+ T?QÆM; ?QÈM; +MM; T?QÆM; i?S+ +¬M; FQ+? +O M;Q /U #€Q `²B ` i v i`QÈ+ F?„+ ç`+? +? i?„M; X J†+ /M i®+ ç° +¬M; FQ+? +O M;QÆB ç½ +¦ bU iB M HB m i`QÈ+ ibM? ?m®M; i’M +¬M; i?b iU M?B M H¨ p¬ /KM; X h ç½ M;QÆB i?b +?d +–M /MM; "Q+? hB ;B,M; bŒM K°i +€B HQÈB +?†M çQÌM; - +?Ì çÊ +?•M p¨Q HQÈB X *?Q M M - M;QÆB i?’i #¢B H¨ pb p”v X h?m /QÈB i v i F i?ÊT

Eb i?”i - +?QM? #ªM i?•M .B T •K h`9+ +kM; F?¬M; #B i - bÎ /o ?„M +¦ i? /mM; M KbM? p¨Q ?Q¨M +ªM? tmM; [m M? #ÎB pb +–K i•K +O ?„M ç½ ç¢i ç M +ªM? ;BÈB h F?¬M; +?Q /M +–K F?9+ +¦ /mM; ?ÊT p¨Q F?m `WM; çB +?,M; M[- ?„M +kM; F?¬M i²M i¢B +O >„+ S?QÊM; >Q¨M; X

GŠM; H†M; M;?2 .B T •K h`9+ M¦B tQM; - >„+ S?QÊM; >Q¨M; i`QM; K„i H9+ M¨v K M?B M ,

@L;mv M H B M?Q i? - i +ÁM iQÎM; ``M; M;QÆB i¨M; ?bM? - i®+ ç° +O M;QÆB M M;?o iÈB M;QÆB +kM; +¦ F?ª M,M; /mM; ?ÊT M?’i i? pÈB ?Q¨M +ªM? tmM; [m M i`QM; i v M;QÆB /M b Q +kM; F?¬M; M;Q¨B w Km®M X h`”M +?B M h?’i [m®+ i?’i +? M,M; HU+ +O M;QÆB `’i M?B m X "•v ;BÌi T?ªB çB `²B X *¦ H) FB T M¨v +?9 ;†T M? m M[X L;QÆB ç½ +?B M i?„M; i - ç²M; i?ÌB +?SM; KBM? M;QÆB +¦ M,M; +kM; +¦ i? v M i•K `ÌB F?ÄB X > M ;†T H¢B - .B T •K h`9+ X Iæ½ F m FB T M¨v p ? M ;†T H¢B-+¬ M¨M; K•m i?mšM i? V

@h¢B b Q FB T M¨v F?¬M; i? ;†T H¢B X

.B T •K h`9+ FBM? M;¢+ ?ÄB H¢B X h`QM; iB K i?S+ - ?„M ç°i M?B M ¬K +?†i H’v ç°i M?B M T?€i ?B M - KbM? ``’i bÊ +ªK ;B€+ T?ªB `ÌB t M¨M; - +kM; ?Q¨M iQ¨M M?QM; +?QM? H9+ M¨v - >„+ S?UÆM; >Q¨M; ç½ ?¬ k +?[ S?€T G K - i?Q€i Hv F? K K K¢B +O M¨M; ç M; M^K i`QM; pÁM; i v +O .B T •K h`9+ /–M /–M i`Î M M ?Q ª i?”i iW iW #B M i?¨M? ?Q p¬ - K°i +ªK ;B€+ K’i K€i K½M? HB i ç°i M?B M i`¨Q /• h`9+ X

L; v i`QÈ+ F?B >„+ S?QÊM; >Q¨M; ?Q¨M iQ¨M #B M K’i - M¨M; ç°i M?B M [m v K†i E?¬M; çÊB ?„M T?ªM SM; - ç¬B K¬B +O M¨M; H9+ M¨v ç½ +¦ p ?ÆB i€B - ç½ M? h`9+ K°i MK ?¬M X

*?d i?’v K°i +ªK ;B€+ H¢M? H)Q QÈi €i # Q T?O - ç¬B K¬B +O M¨M; ç½ çšK MQÈ+ M? M?¨M; K €B X .B T •K h`9+ +?SM; FB M - F?QªM? F?„+ M; v i`QÈ+ F?B M¨M; ç T imv i i? +O M¨M; ç½ i?’K çšK MQÈ+ K„i X

h`QM; HÁM; i`®M; `¶M; - M¨M; F?¦+ \ ob b Q M¨M; H¢B F?¦+ \ J†+ /M +m®B +MM; i`”M +?B M h?’i [m®+ i?’i HQM; #¨B p` M?QM; ;BÌ T?9i M¨v .B T •K h`9+ F?¬M; +

?QM; T?'M i`QM; HÁM; X *?d +¦ K°i +ªK ;B€+ K'i K€+ K¬M; HmM; i`¨M M;"T X

>„+ S?UÆM; >Q¨M; F?¬M; i? M;?B M;Ì ç½ K°i /'m 'M i?"i b•m i`QM; HÁM; ?„M X L
h`9+ ç m HÁM; M?'i +?QM? H¨ i´M i?'i +O hY h?–M 8yy X L,K i`,K M;QÌB K°i H–M
hQ¨M #° K T?€T bQ K'i çB - kyy bBM? K¢M; 5 hU ?² M?Q +?Q iWM; i²M i¢B X
ç m t¦i X E?¬M; F?Q i`QM; F?m `WM; K†+ /M +U+ Fb i? M? i`M? +kM; F?¬M; i? I
i?Q i?€B i`Î H¢B M?Q i`QÈ+ çQÊ+ X

L?•M /`T i?ÌB ;B M +ÁM H¢B +m®B +MM; M¨v - .B T •K h`9+ HŠM; H†M; i?m ;QK t
p¨Q i`QM; hm .B h?–M :BÈB X G9+ ?„M pW ?Q¨M i?¨M? tQM; i?b F?¬M; ;B M tmM;
p†M p Q X Zm M; ªM? H¦2 ` - K¶B H–M €M? b€M; H¦2 ` M?Q p"v - F?¬M; ;B M tmM
p¬ X L; v F?B iQ¨M #° ªQ ªM? ?Q¨M iQ¨M i M #B M i?¨M? iWM; ç¢Q €M? b€M; T?¦M
iK +kM; H¨ H9+ F?m `WM; tmM; [m M? ?Q¨M iQ¨M iB m #B M X h'i +ª ?Q¨M +ªM?
iQ+? X .B T •K h`9+ T?€i ?B M - +?QM? KbM? ç M; çSM; i` M çdM? K°i M;¼M M9I
ç'i i`®M; #^M; T?ŠM; X

G9+ M¨v ç½ H¨ b~K i®B - i`ÌB +?B m +ÁM H¢B p¨B p¢i M„M; pÈi p€i +?¢M; p¢M; +?
T?QM; +ªM? K°i p i`+? K`+? X

d ç¢Q [m M; ªM? - +Æ ?² ?¢ tm®M; +MM; H9+ - çSM; M; v i`QÈ+ K†i .B T •K h`9+
S?€T G K - S?€T G K i?'i i?€T +?O M?•M X

L?bM .B T •K h`9+ - d p` i?€T +?O p K†i B M'v ç m ``i #bM? i?ªM - Qi M?'i p # M

Zm M; JBM? i?€T +?O •Q "® G B •M iB M H M K'v #QÈ+ - ç M i`QÈ+ K†i .B T •K h`

@*?9+ KWM; L;•M GQM; i?¨M? +MM; J G M ç [m®+ ç¢B #B m - F i?„M; HÊB +m®
i?'i HQM; #¨B p` +?B M M¨v X L;QÆB ç½ #ªQ i²M çQÊ+ p` i`Q ç M?'i æ¢B HK+ +O
i?¨M? X æ²M; ç°B +O M;QÆB ç M; Î /QÈB +?•M M9B +?Ì M;QÆB X L;QÆB +¦ [mv
M¨v HU ` k FB M X *kM; ç²M; i?ÌB M?"M çQÊ+ i? M? FB K •Q *´ hQ æ¬ M¨v +O i

•Q "® G B •M i` M K†i K M; i?2Q K°i MK +QÌB ?Á ?Q½M - M?QM; F?¬M; ?B m b
S?€T G K i?'i i?€T +?O i`QÈ+ K†i F?¬M; +¦ +?9i ;b ?ªQ +ªK X *?QM? H¨ /Q #¼M ?½
ç'm ?² ç² M¨v - H¨K +?Q hY h?–M 8yy +O ?„M i`Î i?¨M? hY h?–M jyy X

L? M?¨M; ;"i ç–m - .B T •K h`9+ # v H M i`ÌB - /QÈB i€+ /KM; hY h`9+ ç'm F?Q - M
tm®M; T?Q /QÈB +?•M M9B X

•Q "® G B •M M?bM #¦M; .B T •K h`9+ `ÌB çB - i? M F?) ,

@hB M ç² +O iB m iY M¨v F?¬M; i? çQ ? i çQÊ+ X o®M +?9M; i Km®M G K æ`+?
+m®B +MM; K¨ +kM; F?¬M; M;Ì ?„M H¢B +¦ F?ª M,M; tQ v +?mv M ibM? i? ç€M;
p"v K¨ H¢B F?¬M; tm'i T?€i iW S?€T G K X æ€M; iB + X h?"i bU H¨ [m€ ç€M; iB +

•K i?€T i?€T +?O hQ GQM; H¢M? HMM; M¦B ,

@L m i F?¬M; M?bM H–K - ?„M +?„+ H¨ ç² ç +O i M h–M h?QÆM; # M ç–m im Hm
X *¦ i? ç¨Q i¢Q ` i?–M •K bQ M?Q p"v - K†+ /M i F?¬M; M;?o h–M h?QÆM; çO F?
GK+ M¨v t2K ` F?¬M; B ?ÆM M´B ?„M X *m®B +MM; i?b æ¬M; GQM; "€i h¬M; +k
t2K çQÊ+ X

L m .B T •K h`9+ +ÁM Î ç•v - M?'i ç`M? M;?2 HÌB M¨v +O hQ GQM; K¨ +?'M ç°M;
+?O M¨v - ?Q¨M iQ¨M #B i `ä bU i²M i¢B +O æ¬M; GQM; "€i h¬M; X

•Q "° G B •M +QÌB M?¢i M¦B ,

@h +?d ?v p¼M; ?„M +¨M; K¢M? +¨M; i®i X hm´B i` M?Q p"v - +?d #^M; HU+ HQÊ
+'T - i i?"i bU ``i t2K i`¼M; ?„M X L m ?„M K v K„M +¦ +?9i F€ M;° - F?¬M; +?WM
+¦ i? pQÊi [m +?9M; i X hQ GQM; - çWM; M;?o M;ÊB M?B m M[- F?¬M; M;?o i
•K h?€M? L[K¨ +kM; #` i?m i`"M ç'm M¨v X

hQ GQM; ?W F?) K°i iB M; ,

@h`”M h?’i [m®+ i?’i HQM; #¨B p` +?B M M¨v ç½ F i i?9+ - bÊ ``M; i`QM; iQÆM; H
i`”M iB T i?2Q X *?Q /M i?m i`”M M¨v i?b +¦ b Q \ *?ŠM; H) J G M ç [m®+ +ÁM +
Q H•m M[ç•v X S?€T G K # [m M - i Km®M t2K H¨ `®i +K+ ç€K æ¬M; GQM; "€
M M çQÊ+ # Q M?B m b¦M; ;B¦ - +¦ i? +QÌM; ç¢B çQÊ+ M?Q i´ iB M +O #¼M ?¼ -
F?¬M; X h? +K+ i` M æ¢B HK+ t2K ` b„T +¦ bU i? v ç´B HÈM H Q X *?9M; i +S
M;„K M?bM H¨ çQÊ+ ç’v X

h?€T +?O hBM? h?–M i?€T J¢+? E?„+ J G M çSM; # M +¢M? + m K¨v M¦B ,

@hQ GQM; - i•K iQM? M;QÆB t2K ` F?¬M; i®i H„K X æWM; [m M KK+ çQ+? +?QM?
+?9M; i i²M i¢B X æ¢B HK+ +?B M HQ¢M K†+ /M +?9M; i ?Q¨M iQ¨M F?¬M; Km®
T?QM; ’M - pb iQÆM; H B M?•M HQ¢B - çB m M¨v `ä `¨M; F?¬M; i? i`€M? çQÊ+ X
`²B - i +ªK ;B€+ iBM? i?–M HU+ +O M;QÆB ç M; `’i +m²M; M° X J†+ /M H¨ M;QÆ
M?QM; HQ¢B i•K ibM? M¨v `ä `¨M; H¨ F?¬M; i®i X h?¬B çQÊ+ `²B - +?9M; i +kM;

Zm M; JBM? i?€T +?O •Q "® G B •M i? M F?) K°iiB M; ,

@L m ç•v H¨ H–M +m®B +MM; +O h?’i [m®+ i?’i HQM; #¨B p` +?B M - +?9M; i +kM
+?9i ;b Fd MB K çB X *?†i çSi MY M;¼M M9B - `¢+? ç¬B p€+? M9B - /¨B ?ÆM # M
MÆB M¨v +€B i M H¨ æQ¢M L?”M h?B M L? B çB X

"¨M i v +O ?„M pmM; H M K°i +€B - €M? b€M; ?mv M ªQ H¦2 H M - #®M +?[p¨M;
p€+? M9B i`ÆM M?ŒM M¼ X

S?€T G K - ç½ i?’v çQÊ+ S?€T G K i?€M? i?¨M? `²B X L?QM; H9+ M¨v i`QM; HÁM
S?€T G K i`¨M M;”T T?šM m’i X æ #ªQ i`b i? HU+ +O #¼M ?¼ - H¢B bY /KM; #B
[m®+ ;B i` M æ¢B HK+ +?B M i` M? - +€+? H¨K M¨v t2K ` i?”i [m€ iB #d X

h?•M ?bM? .B T •K h`9+ +?d M?Q€M; +€B ç½ tm’i ?B M i¢B +?•M M9B X hW t - K
p M; H M - i?•M ªM? K¨m #¢+ po ç¢B # v H M i`ÌB X E?¬M; +?Ì .B T •K h`9+ T?ªM
M¼ ç½ tm’i ?B M i`QÈ+ K†i ?„M X L;•M [m M; +?¦B b€M; i„i /–M çB - ? B K„ M[im
i`QÈ+ K†i ?„M X *?QM? H¨ Gv a€i +MM; >ªB .QÆM; X

h?’v ? B M;QÌB - i•K ibM? T?šM M° +O .B T •K h`9+ M?’i i?ÌB i?m H¢B ,

@Gv a€i - M;QÆB F?¬M; +¦ #` b Q +?S \

Gv a€i i` M K†i MÎ K°i MK +QÌB M?¢i - M?bM .B T •K h`9+ - €M? K„i K M; `’i M?B
M?QM; +¦ i? i?’v `ä +ªK ;B€+ p¬ +MM; F?•K T?K+ H° ` i` M MûiK†i X

@•K h`9+ - i?”i F?¬M; M;?o iÈB M;QÆB +ÁM +¦ i? +?B M i?„M; X *m®B +MM; +
M?B K pK `²B X «M; M°B i M?’iç`M? b) `’i + Q ?SM; X h?QÆM; i? +O i ç½ çQ
+?[i`` +?m ç€Q `²B X hY h?–M +?B M bo #` i?QÆM; +kM; ç½ çQÊ+ +?,K b¦+ ? i`
H„M; M[X

.B T •K h`9+ i`QM; HÁM; ç m t¦i - F?¬M; +–M HQ H„M; ;b b Q \ "` i?QÆM; i’i M?B
K¨ iY bo +? ii`”M b) M?Q i? M¨Q \ L;•M GQM; pQÆM; >Q„+ >Q æS+ + Q ?SM; ? v
+¦ [m M ? ;b - b® +?B M bo iY i`”M +O hY h?–M 8yy KÈB H¨ +?¶ M?S+ M?®B M?’i

Rj8X *?QÆM; Rj8, :BªB h?QÎM; h?–M E?Q

>ªB .QÆM; ?B M M?B M ç½ M?bM i?’m i•K iQ H9+ M¨v +O .B T •K h`9+-M¨M; M?
F?) M¦B,

@•K h`9+-+?9M; i ç½ #B i? iK¼B +?mv MXS?”iG pQÆM; [m®+ i?”i H¨ ç iB MX
Q M m´M;X*?Ì F?B +?9M; i p ç M J G M M?’iç`M? b) #„i #¼M M;QÌB S?”iG ç¦ T
ç€M;Xh’i +ª +€+ +?B M bo ç½ ?v bBM?-M;Q¨B 9j K T?€T bQ ` i?b +ÁM H¢B ç m ç

ç m ç½ çQÊ+ i?m H¢BX*?9M; i b) çQ i`Q +®i +O #¼M ?¼ p J G M ç ?¼ çQÊ+ v
H¨ M?[M; M? ?MM; +O J G M

•K h`9+ +QÌB #m²M-M„K +?†i i v >ªB .QÆM;-

@ M? ?MM; i?b b Q\ M? ?MM; K°i F?B K'i çB iQM? K¢M; i?b +ÁM +¦ w M;?o ;b\J
F?¬M; i?Q+? ?ÊT ç ?¼ v M M;?d-i b) çQ #¼M ?¼ p *–K i?¨M? +?¬M +'i i` M "®
Î ç¦ `'i v M ioM?-H¨ MÆB i®i M?'i ç ?¼ v M M;?d-çB i?¬B i?2Q i ç M ç¦X

E?B .B T •K h`9+ ç M # M M;Q¨B S?€T G K i?€M? i?¨M?-HB M T?€i ?B M Î ç¦ +?d
bo-M?[M; M;QÌB F?€+ +O HK+ [m®+ ç m F?¬M; i?'v-?„+ T?QÊM; ?Q¨M; +kM; K'i

@"¼M ?¼ ç•m\

•K h`9+ H¢M? H)Q M?bM tmM; [m M?

.B T >²M; L?¢M p¨ •Q GÊB .mv G¢T H¨ ? B M;QÌB ç–m iB M ` ç¦M iB T-i`QM; K„i
FQM? T?K+-M?bM i?'v /€M; çB m K i KÄB +O •K h`9+ - •Q HÊB .mv G¢T p°B #QÈ
K¢M? K) ;B[+?†i k #ª p B •K h`9+ M¦B

@•K h`9+ H¨K i®i H„K

.B T •K h`9+ F?) i?Î /¨B

@æ m H¨ H¶B +O i H¨K HB M HKv # Q M?B m ?mvM? ç T?ªB +? i-i?„M; i?b +kM

.B T >²M; L?¢M çSM; Î K°i # M M¦B

@L?[M; M;QÌB F?€+ +O HK+ [m®+ ç m ç½ #Ä çB +ª-?¼ çB `'i M? M? ;B®M; M?Q H
æ`+? • hQ H¨ çB M? M? M?'i->„+ S?QÊM; >Q¨M; pW [m v p K°i +€B H¨ #¼M ?¼ H

.B T •K h`9+ ?ÆB M;¢+ M?B M

@*?ª H) #¼M ?¼ F?¬M; +–M i?–M F?Q M[b Q\/M H¨ MQÈ+ v m M?'i i?b +kM; pšI
K¨

.B T >²M; L?¢M H„+ ç–m F?¬M; ?B m M¦B

@*?mv M M¨v i?b i +kM; F?¬M; ?B m-+¦ H) #¼M ?¼ +¦ +?mv M [m M i`¼M; ?ÆM b

@E?¬M;-F?¬M; +¦ +?mv M M¨Q [m M i`¼M; ?ÆM pB + +¦ çQÊ+ i?–M F?QXh`W [m
+€+ MQÈ+ ç½ i? K ;B i`"M +?B M i?'i [m®+ i?'i HQM; #¨B p` p¨ +ª GQM; i?¨M? M[
çQÊ+ i?–M F?Q Î ç•vXh?–M F?Q b) /Q [m€M [m•M H–M HQÊi H'v ` K°i M,K-b m ç¦
ç iB M ?¨M? i`mv M +?¼MX M? >MM;X*€+ p` ç m H¨ M? ?MM; +O J G M-J G M
M?Ì +¦ +€+ p` K¨ +?B K i? i?QÊM; T?QM; `²BX

.Q [m€ t9+ ç°M; K¨ ;B¼M; M¦B +O H½Q T?€T bQ M?Q `mM H MX>°B i`QÎM; +¬M;
M?[M; #QÈ+ /¨B p°B p½ çB ç M # M +¢M? •K h`9+-T?Q b m H¨ >QÆM; GQ M +¬M
•K h`9+-M¨M; bÈK ç½ M;? M M;¨Q F?¬M; +'i M M HÌB `²BX

L;mv i >mv çB ç M i`QÈ+ K†i •K h`9+ ¬M i²M M¦B

@•K h`9+-ç½ ç M;QÆB T?ªB +?`m F?´ `²BX L;QÆB H¨ M? ?MM; +O ç [m®+-b m
T?QM; i?QÎM; +?Q M;QÆBX*€+ M;QÆB pb ç [m®+ ç½ F?¬M; iB + ? i i?ªv M; v +ª
K¨M;XL?[M; +?B M bo ç½ ?B bBM? pb ç [m®+ H–M M¨v b) çQÊ+ ç [m®+ K B i€I
F?¬M; +? i m´M; T?Q-?bM? ªM? +O ?¼ b) K½B F?„+ ;?B i`QM; i•K i`Q +O M;QÌB

.B T •K h`9+ F?) ;"i ç–m-pB + /mv M?'i ?„M +¦ i? H¨K #•v ;BÌ H¨ +?'T M?"M ?B M

S?€T G K i?€M? i?¨M? KÎ `°M; +Y XG–M M¨v-Rk p` i?€M? F} bo iW # M i`QM; çB `
M;U i'i +ª +?B i?¨M? k ?¨M; /¼+ M;?B K i9+ çSM; +?Ì Î i`QÈ+ +´M; i?¨M?X

L;QÌB +m®B +MM; iW i`QM; +´M; i?¨M? +ª M;QÌB K°i K¨m i`„M; b[K M; i?2Q €M?
+?QM? H¨ Zm M; JBM? i?€M? M[J½ G L -M¨M; iB M ç M i`QÈ+ K†i K¼B M;QÌB ?

@sBM +?9+ KWM; J G M ç [m®+ +MM; L;•M GQM; i?¨M? ç½ ;B¨M? çQÊ+ +?B M i
KÌB ç¢B /B M +O J G M ç [m®+ p¨ L;•M GQM; i?¨M? +MM; pÈB ç¢B /B M +O M?[
p¨Q M?"M T?QM; i?QÎM;X

oW M¦B tQM;-K„ M?•M +¦ b„+ ç T ç°M; HÁM; M;QÌB ç¦ HB M çSM; b M; K°i # M M
[m v ` M?bM •K h`9+ K'v +€BXL m tûi p /mM; K¢Q K¨ M¦B i?b +?d +¦ F?Q iS+ #,M
>Q¨M; KÈB +¦ i? bQ b€M? pÈB i?–M i?€B +O M¨M;XL m M¦B >„+ S?QÊM; >Q¨M; ;
i`B m M,K H¢M? H)Q F?¦ ;–M-i?b M¨M; +?QM? H¨ €M? K†i i`ÌB `U+ `Ð ç M +ª i?–M
çQÊ+X",M; H½M? p¨ M²M; +?€v-k i?€B +U+ H¢B iQ€i ` i` M M;QÌB +O k imv i i?
ç•v55555@HÌB +O [m VX

•K h`9+ F?) ;"i ç–m-i?'T ;B¼M; M¦B

@L;mv i >mv iB M #®B-•Q GÊB .mv G¢T->QÆM; GQ M +¬M; +?9 -j M;QÌB M; v b
i?¨M?XL?[M; M;QÌB F?€+ M;?B K i9+ çSM; i¢B ç•v +?Ì->²M; L?¢M M;QÆB i`mv M
ç [m®+ ç M ç•v i"T ?ÊTXæÊB +?9M; i b m F?B H'v çQÊ+ i?–M F?Q b) H"T iS+ `Ì
+?¶ F} #BM? +?B M bo i? v €Q ;B€T p¨ pk F?Q +?Q ?¼X>ªB .QÆM;-M¨M; +kM; +?
h•K F?9+ ;B9T +€+ +?B M bo +O +?9M; i i`` i?QÆM;X

.B T >²M; L?¢M p¨ •K h`9+ i` Q ç´B €M? K„i pÈB M? m- >²M; L?¢M F?) ;"i ç–m-/Q
?B m çQÊ+bmv M;?o +O •K h`9+X

>ªB .QÆM; +kM; M;Q M M;Q½M M? M?¨M; #Ä i v •K h`9+ ` -iB M b M; # M +¢M?
M¨M; `'i /`m /¨M;-.B T •K h`9+ ;B®M; M?Q H¨ i`ÌB +O M¨M;-HÌB +O .B T •K h`9+
+ Q ç®B pÈB M¨M;XL?QM; /QÈB €M? K„i /`m /¨M; +O M¨M;-M?[M; HÌB M¦B ç¦ /QÌ
#m²M-+ªK ;B€+ +O +QM ;€B i?"i H¨ iBM? i XhW b m i`"M +?B M i?'i [m®+ i?'i HQ
i•K iQ +O •K h`9+ +¦ +?9i i? v ç´B M?QM; ç¦ H¢B H¨ M?[M; i? v ç´B K¨ M¨M; i?"i bU
tm'i ?B MX

.B T •K h`9+ H¢B F?¬M; ? ç w ç M K°i +?9i #B M ?¦ i` M F?m¬M K†i +O >ªB .QÆ
ç`M? çQÊ+ K®B [m M ? pÈB >ªB .QÆM; ç½ bÈK +QB M¨M; H¨ M;QÌB +O KbM?-?„
i?m"M +O >ªB .QÆM;-H¢B i? K ;–M ç•v tªv ` F?¬M; Qi +?mv M F?B M ?„M +¦ p ?
pÈB >ªB .QÆM;X

o®M /o-•K h`9+ +,M #ªM F?¬M; +¦ [mv M ` H M? +?Q +¬M; +?9 ç [m®+ +MM; ?°B
bQ M?QM; /QÌM; M?Q i`QM; HÌB M¦B +O ?„M +¦ K°i mv HU+ p¬ ?bM? M M F?¬M
GQ M +¬M; +?9 i`QM; K„i HQM; H M? H [m M; +9B ç–m çB ç M T?Q b m ?„M-çQ
i?¨M?XS?€T G K i?€M? i?¨M? p®M `'i v M ioM?-+kM; F?¬M; pb +?mv M +m°+ +?B
F i i?9+ K¨ i? K M€Q M?B i-F?¬M; ?B m pb HQ /Q ;b-•K h`9+ +¦ +ªK ;B€+ iQ¨M i?¨M
iÈB +¨M; ioM? H†M; ?ÆM-M; v +ª M?[M; +Y iB K #€M ç² K T?€T bQ Î tmM; [m M?
KÎ +Y X

>Q¨M; ?¬M /–M #m¬M;-#¦M; M;QÌB H9+ M¨v +¨M; i`Î M M /¨B ?ÆM-iWM; iB K i K
i` M +Æ i? +O •K h`9+-M; v +ª ?„M +kM; F?¬M; #B i KbM? ç½ Î i`QM; i`¢M; i?€
+ªM? F?¬M; M;WM; i? v ç´B-HB M iK+ T?ªB ç®B T?¦ pÈB i?B M i B +MM; pÈB bU
+?O bQ€B #ªM i?•M ?„M ç½ T?ªB ;€M? +?`m bU K'i K€i F?¬M; +?d i` M +Æ i? K¨
b B b¦i i`QM; F ?Q¢+? +kM; b) /šM ç M bU M;mv ?B K `'i HÈM pÈB iQ¨M [m•MX
bS+-M?QM; ?B M i?U+ pšM F?¬M; ;B®M; M?Q +QM M;QÌB +¦ i? iQÎM; iQÊM;-i´M i
?„M H¨ K°i çª FQ+? [m€ HÈMXh`"M +?B M ç½ F i i?9+-iBM? i?–M M?'i i?ÌB F?¬M;
i`QÈ+ i?b #'i +?Êi +ªK ;B€+ K i KÄB M ç M-pB + •K h`9+ Km®M H¨K M?'i H9+ M¨v
+¦ i? +?bK ç„K p¨Q i`QM; €M? ç M p¨Q b€+?-+¦ i? ibK K°i MÆB v M ioM? i`QM; i
M?B M-?„M #B i `ä `^M; çB m ç¦ H¨ F?¬M; i? X

J¼B M;QÌB çQÊ+ Zm M; JBM? i?€M? M[J½ G L çQ ç M i`QÈ+ Zm M; JBM? i?€T-
iÁ i?€T iQ HÈM M¨v +kM; F?¬M; +¦ F?€+ #B i ;b +ª-M m +¦ i?b +?d H¨ ç M /QÈB b
bo p¨ +kM; +?d +¦ ç€K 9 M;QÌB #¼M ?¼ K¨ i?¬BX

hB M p¨Q Zm M; JBM? i?€T /QÈB i?€M? [m M; +O Rk i?€M? F} bo-ç•v H¨ H–M i?
Zm M; JBM? i?€TXh`QM; Zm M; JBM? i?€T H9+ M¨v +?d +¦ Zm M; JBM? i?€T +?O

i?€T +?O F?€+ F?¬M; i?'v +¦ K†iX

æ•v H¨ H–M ç•m iB M •Q GÊB .mv G¢T ç M ç•v-pÈB K¼B i?S tmM; [m M? ?„M ç m
`B M; ;b ?„M ç M +ª •K h`9+ ç®B pÈB d p` i?€T +?O +O S?€T G K ç m `'i FQM? T
F?¬M; M¦B-+?d `B M; T?€T i`"M /MM; H¨K F?¬M; ;B M /B M ` +m°+ +?B M i?'i HQ
F?¬M; T?ªB H¨ i?–M +?9 i?¬M; i?QÌM; +¦ i? bQ b€M? çQÊ+X>Q¨M +ªM? K¬B i`QÌ
i`"T T?€T ç¦ ç m ? i bS+ +?•M i?U+-+€+ ibM? ?m®M; tªv ` /šM ç M +€+ i B M¢M ç
çQÊ+ M?Q i? i?b +–M K°i HU+ HQÊM; K T?€T HU+ iQ HÈM ç M KS+ M¨Q ç•v\S?
H`+? bY FB M H"T i` M ç¢B HK+ ?¨M; M;¨M M,K-[mª i?U+ H¨ #'i +S i? HU+ M¨Q +k

@*€+ p` /kM; bo +O J G M ç [m®+ p¨ L;•M GQM; i?¨M?-`'i ?Q M M;? M? +€+ p`
+€+ p` ç½ +?SM; KBM? bU +QÌM; ç¢B +O J G M ç [m®+-?B M i¢B +€+ p` ç½ +¦
F?QXL;•M GQM; i?¨M? k FB M-J G M ç [m®+ k FB MXæQÆM; M?B M-+ÁM +¦ ;B
*´ hQ æ¬ +?B FB KX

•Q "® G B •M i` M KB M; H9+ M¨Q +kM; +¦ MK +QÌB-M?QM; bU i?•K i`–K i`QM; K„i
+kM; +¦ i? M?"M ` -+€M? i v pW T?'i H M R8 FB M i?–M F?Q HB M tm'i ?B M i`Q
H€M? +O #ªQ p"i iÄ ` tmM; [m M?-ç²M; i?ÌB i`QM; F?¬M; i`mM; +kM; tm'i ?B M
i?–M F?Q M; v M;„M t T i` M ç¦-[m M; K M; H'T H€M? i?B K /B mX

h`QM; H9+ €M? K„i +O K¼B M;QÌB ?Q¨M iQ¨M #` K'v FB M i?–M F?Q FB i?m ?9i i
+¦ T?ªM SM; ;b-M;²B /U p¨Q iQÌM;-HW çW i`¬M; M?Q M;QÌB b„T M;O ;"iX>„M #•v
i?–M F?Q FB ç®B pÈB ?„M /QÌM; M?Q +?ŠM; +¦ w M;?o ;b iQ HÈM +?Q H„KX

•M? K„i +O >QÆM; GQ M +¬M; +?9 p¨ Gv a€i ç m ç´ /²M p T?Q •K h`9+- Gv a€i

@•K h`9+-K'v M;QÌB +?¼M i?–M F?Q i`QÈ+ çB-i?ŠM; i?„M K¨ M¦B i?b i`QM; i`"M
F?¬M; i®M M?B m +¬M; bS+ ;b H„K-M v iU M?B M çQÊ+ M?"M k FB M i?–M F?Q [m
i? MX

.B T •K h`9+ b®+ H¢B iBM? i?–M -+QÌB +QÌB M¦B

@G¨K b Q +¦ i? M¦B M?Q p"v çQÊ+\L;QÆB çWM; [m M i +kM; H¨ M;QÌB +O L;•M
ç'm F?¬M; T?ªB H¨ L;•M GQM; i?¨M? +?9M; i /®+ bS+ +?B M ç'm b Q\

GB a€i M;?2 •K h`9+ M¦B M?Q p"v F?¬M; ;B'm M´B bU ?Q M ?d ?B M H M i`QM; €M
?„M +kM; H¨ K°i i?¨M? pB M +O L;•M GQM; i?¨M?-H¢B +¦ `B M; K°i iQ +€+? p¨Q M
H¨K b Q K¨ F?¬M; pmB KWM; +?Q çQÊ+X

>QÆM; GQ M +¬M; +?9 +kM; KdK +QÌB M¦B

@æ9M; H¨ M?Q p"v-i`QM; i`"M +?B M i?'i [m®+ i?'i HQM; #¨B p` bÎ /o +?9M; i ;B¨M
•K h`9+-?„M H¨ M;QÌB L;•M GQM; i?¨M? +?Q M M Gv a€i i, i, ¨-T?ªB ç K'v M;QÌB
i?b KÈB ç9M; ç¦5

GB a€i KdK +QÌB M¦B ,

@o"v çQÊ+ `²B-+?9M; i +kM; F?¬M; +–M F?€+? F?Q M[X

@h?–M h?€M? *U GQM; L;?`+? G•M #„i #m°+ T?ªB +¦-M?[M; i?S F?€+-i?b +?d +–
U ç•v #ªM +?'i H¨ R +€B pªv `²M; pÈB K°i +€B H¬M; S?QÊM; >Q¨M;@#¦ i v +€B M¨v
+O [m VXL?Q p"v +kM; +QB M?Q H¨ ô GQM; S?KM; ?Á KBM?ô U +?QM? H¨ i M
T?QÊM; ?Q¨M; [m'M H'v M? m-i?QÌM; i?'v Î i`QM; FB M i`9+ +´V-F?B [m v p +kM
h`9+ -¬M; M°B +kM; +¦ M¦B H¨ M m M?Q +?9M; i +¦ i? H'v M?B m ?ÆM K°i FB M
K°i FB M-+?mv M M¨v iU i +¦ i? [mv i ç`M? çQÊ+-i`QM; k FB M S?QÊM; >Q¨M; ol
L;?`+? G•M-M;QÆB ?½v +?¼M H'v R i?S çBô

•K h`9+ çÌ M;QÌB ` K°i H9+-

@G¨K b Q +¦ i? +?S\> B FB M i?–M F?Q M¨v ç m H¨ +U+ T?˜K i?–M F?Q-i F?¬M;

GB a€i ?ÆB +? m K¨v M¦B

@•K h`9+-H9+ M½v M;QÆB ç½ M¦B M;QÌB +kM; H¨ K°i i?¨M? pB M +O L;• GQM; i?
M[¬M; M°B +kM; iWM; M¦B `²B-M;QÆB +S pB + +?¼M çBX*€B M¨v M;QÆB tSM;
+¦ B T?ªM ç®B ç•m5

oW M¦B GB a€i HB M çQ i v ` -k FB M i?–M F?Q tm'i ?B M i` M i v-Zm M; JBM?
çSM; K°i # M M?bM +kM; F?¬M; +¦ ? M; ç°M; ;b +ªM i`ÎX

L;?2 GB a€i M¦B M?Q p"v-€M? K„i +O K'v M;QÌB tmM; [m M; +kM; `'i i€M ç²M;-•K
i`QM; ç–m ?„M iU M?B M ?bM? ªM? +O >„+ S?QÊM; >Q¨M;-M?Q K°i ?¨M? ç°M; p-
>Q¨M; ok H MXS?QÊM; >Q¨M; ok /¨B e Kûi-K°i K¨m ç2M imv M-K¨m ç2M +O M¦ -
i?QÆM;-i` M i?•M S?QÊM; >Q¨M; ok iÄ ` F?Q iS+ M¦M; #ÄM;-F?B .B T •K h`9+
H M KÈB FBM? M;¢+ M?"M ` `^M; bÊB S?QÊM; >Q¨M; ok M†M; p¬ +MM;-Qi M?'i +
+–K +¦ +ªK ;B€+ `'i +?„+ i v-M m M?Q F?¬M; T?ªB bÊB H¬M; pk M¨v ?¨K +?S i?m
h`9+ +ªK i?'v F?¬M; i?QªB K€B i?b bÊB H¬M; pk K¨m ç2M +¦ ?bM? /€M; K°i +€B i?
pk F?Q •K h`9+ v m i?Q+? M?'iX•K h`9+ +–K S?QÊM; >Q¨M; ok K9 p¨B +?B m H"T
€M? b€M; K¨m çÄ b"KX*–K M¦ i`QM; i v •K h`9+ #'i +?Êi M?È H¢B HÌB +O >„+ S?Q
S?QÊM; >Q¨M; ok

@h'i +ª ç m #B i-?Q¨M; i?'i G M æ`+? • hQ +?9M; i H¨ +QM +?€m +O >„+ S?QÊM;
?mv i i?®M; >„+ S?QÊM; >Q¨M;XJ¶B +QM S?QÊM; >Q¨M; F?B MB i #¨M +?mv M b
pk-MB i #¨M +?mv M bBM? +?QM H–M H¨K i?¨M? *Ym ok h?–M S?QÊM;XaÊB H¬M;
bÊB H¬M; pk +O i´ iB M >„+ S?QÊM; >Q¨M;X >„+ S?QÊM; >Q¨M; p¨ h?–M h?€M?
i?–M i?9XL?Ì p¨Q bÊB *Ym ok h?–M S?QÊM; M¨v M;QÌB bÎ ?[m M¦ +¦ i? iMv w T?K
[mª H¨K ç¦M; #,M; i?ÌB ;B M /U p¨Q i®+ ç° ?'T i?K +O ? B HQ¢B M;mv M i® ?Ä p
+O K T?€T M;mv M i® i?¬M; i?QÌM; i` M HK+ ç` K¨ iQM? i?b F?QªM; i?ÌB ;B M
h?–M S?QÊM; ç²M; i?ÌB +kM; H¨ K°i HQ¢B pk F?Q `'i K¢M?-M¦ pW +¦ ç° +SM; `„M
+'T i?–M F?Q H¢B i,M; +QÌM; i? K ?B m [mª b€i i?QÆM; +O k HQ¢B M;mv M i® ?

*¦ ?B m [mª b€i i?QÆM; +O k HQ¢B M;mv M i® ?Ä p¨ €K-+¦ M,M; HU+ iU T?K+ b
p¨ b„+ #ûM +O pk F?Q +'T i?–M F?Q-#'i F H¨ i?m°+ iQM? M¨Q ç m +¦ i? i?'v `^
ç¢QXE?¬M; #B i pb b Q .B T •K h`9+ H¢B +ªK i?'v `'i ?SM; i?9 pÈB K¦M i?–M F?Q
ç M >„+ S?QÊM; >Q¨M;XL?QM; ç•v H¨ Zm M; JBM? i?€T-?„M F?¬M; i? iÄ ` pmB
HŠM; H†M; çQ *Ym ok h?–M S?QÊM; p¨Q i`QM; hm .B i?–M ;BÈBX

GB a€i i?'v .B T •K h`9+ iB T M?"M M?Q p"v-i` M K†i MÎ MK +QÌB çQ¢M çQ i v ?Q
+¬M; +?9 ?¨M? H M¦B ,

@>QÆM; GQ M +¬M; +?9 -ç M HQÊi M;QÌB5

>QÆM; GQ M +¬M; +?9 -/QÌM; M?Q F?¬M; /Q /U iW b® i?–M F?Q +ÁM H¢B +?¼M
#„i #m°+ T?ªB HU +?¼MXE?B ç¦-J G M ç [m®+ p¨ L;•M GQM; i?¨M? ç m K¶B # M
M?[M; i?–M F?Q +¦ bS+ i'M +¬M; K¢M? K) M?'iXGB a€i ç½ `'i iY i +?¼M S?QÊM;
*U GQM; L;?`+? G•M-ç H¢B +?Q J G M ç [m®+ k FB M i?–M F?Q p®M i?m°+ p
æ`+? p¨ h?–M *?B h?€M hS+X

L M #B i ``^M;-#®M FB M i?–M F?Q M¨v H9+ ç–m-t T ç–m iB M H¨ FB M i?–M F?Q
T?ÁM; M;U p"i Hw +kM; M?Q K T?€T-+¦ i? +QB H¨ bB m +'T i?–M F?Q-i? M? çQª
+?QM? H¨@h?–M *?B h?€M hS+-M;?2 M¦B ç•v H¨ pk F?Q +O i?Ov i´ i?Q+? F?€+?
U*QM ;€B +O J h?–M-*Bmb H¨K i?Q+? F?€+?4=;ÈK ;?B + [m€5 4X45@ [m VX

L?bM k FB M i?–M F?Q i` M i v->QÆM; GQ M +¬M; +?9 F?¬M; +?–M +?W çQ i?
i`QÈ+ K†i •K h`9+ ,

@•K h`9+-F?¬M; çQÊ+ [m M HÌB +? i ç½ M¦B H9+ i`QÈ+-?B M i¢B M;QÆB ç½ i
FB i M?Q L;•M GQM; i?¨M?-i? M? çQªM FB K M¨v +¦ H) M;QÆB b) F?¬M; /MM; ç M
M;QÆBXL m M?Q M;QÆB Km®M-i i?B i M;?o •Q "® G B •M ç¢B M?•M b) `'i bŒM
F?€+ ç i` Q ç´B pÈB M;QÆB5

G–M M¨v-•K h`9+ F?¬M; +¦ w iW +?®B-M?bM i?'v i? M? çQªM FB K ç¦-?„M HB M M
>Q¨M; p¨ h¬ G¢TXh¬ G¢T i?b i?U+ HU+ pšM +ÁM v m-M m +?ŠM; K v i? M? çQªM
S?QÊM; >Q¨M; 2 `^M; #ªM i?•M ?„M +kM; F?¬M; T?ªB H¨ ç®B i?O +O M¨M;-M?QM
>„+ S?QÊM; >Q¨M; ç®B pÈB ?„M [m€ i?–M #Q-?ÆM M[+Æ ?°B ;†T H¢B b m M¨v
G¢T H¢B H¨ ?ªQ ?mvM? ç +O ?„MX.QÌM; M?Q •K h`9+ F?¬M; ?B m w +O >QÆM
?°T çUM; h?–M *?B h?€M hS+ i`U+ iB T i?m p¨Q i`QM; hm .B i?–M ;BÈBX

•Q "® G B •M KdK +QÌB-M¦B ,

@>QÆM; GQ M +¬M; +?9 M¦B F?¬M; b B-M m p`iB m ?mvM? ç M¨v Km®M-i +¦ i?
F?Q F?€+ ç´B H'v i? M? çQªM FB K M¨vXæQÆM; M?B M-+?9M; i ç½ +˜M i?"M ç€M
iBM `^M; M;QÆB +¦ çO #ªM HoM? ç F?¬M; +? i? M? çQªM FB K ç¦5

.B T •K h`9+ F?) H„+ ç–m +QÌB M¦B,

@*€K ÆM wi®i +O i?€T +?O

•Q "® G B •M +?d +QÌB çB K M?B M-+kM; F?¬M; M¦B ;b i? K-i?2Q bmv M;?o +O
+?®B +O •K h`9+X B K¨ F?¬M; Km®M +¦ çQÊ+ K°i FB M bB m +'T i?–M F?Q +Æ +
#B i`^M; i` M M;QÌB •K h`9+ p®M ç½ +¦ bŒM K°i FB M bB m +'T i?–M F?Q M?Q p"

GB a€i +MM; >QÆM; GQ M +¬M; +?9 ?QÈM; ç M •Q "® G B •M ?¨M? H -#B m i?`
i?–M F?QX >QÆM; GQ M +¬M; +?9 HQÌK .B T •K h`9+ K°i +€B-i`€+? ?„M pb b
Zm M; JBM? i?€T +?O FB M?Q p"v-L;mv i >mv çSM; # M +¢M? +kM; F?¬M; +¦ #B
Zm M; JBM? i?€T ç®B pÈB €K K ? K T?€T +O ¬M; i H¨ #´ bmM; +?Q M? mX

•Q "® G B •M KdK +QÌB ,

@æ½ M?Q p"v-+m°+ +?B M i?'i HQM; i?'i #¨B p`H–M M¨v +¦ i? +QB H¨ ç½ +?QM?
` +?O M?•M +O i? M? •Q *´ hQ æ¬ *?B EB K UEB K +O m;mbiBMV M¨vX

L¦B çQ¢M •Q "® G B •M HB M çQ i v ` -K°i i? M? i`QÌM; FB K +´ tQ T?€i ` [m M
?B M ` i`QM; HÁM; #¨M i v-pB M ç€ [mQ K¨m p¨M; Î çm¬B FB K iÄ ` €M? b€M; `U
T?€i i€M K°i i–M; F?Q iS+ 'K €T # Q i`MK i'i +ª M?[M; M;QÌB tmM; [m M? Ui`W L
bS+ K¢M? iW i`QM; i–M; F?Q iS+ 'K €T ç¦ H MiÄ ` tmM; [m M? F?B M M; v +ª .B
+kM; +ªK i?'v ?QM; T?'M ?ŠM H MX*?B + #¨M +MM; M?[M; i?–M F?Q +ÁM H¢B HB
M?¨M; çB ç M i`QÈ+ K†i .B T •K h`9+-Mûi +QÌB i` M K†i H9+ M¨v +¨M; i`Î M M i?•

@hB m ?mvM? ç -M;QÆB H¨ MB K ?B p¼M; +O K¼B M;QÌB-i? M M i +?Q `^M; F
ç€M; H¨ +?O M?•M +O i? M? +´ FB K M¨v-?B p¼M; `^M; •Q *´ hQ æ¬ *?B EB K i`Q
H¼B `U+ `Ð ?ÆM5

@h¢ ÆM i?€T +?O5

æ•v KÈB H¨ i?S #ªM i?•M ç€M; çQÊ+ ?QÎM;-M;?o i? +?Q M M .B T •K h`9+ F?¬M
T?Q •Q "® G B •M ?¨M? H -ç²M; i?ÌB çQ i v iB T M?"M Zm M; JBM? h?–M EB K
+?¢K FB K-H"T iS+ +¦ K°i Hm²M; M,M; HQÊM; 'K €T i`mv M p¨Q i`QM; +Æ i? F?B
i?QªB K€BXPi M?B m i?b +kM; T?ªB +?Q p` i?€T +?O M¨v +?9i i? /B M +?QM? pb
+?S F?¬M; i?m Hm¬M p¨Q i`QM; hm .B i?–M ;BÈB M?Q i`QÈ+X •Q "® G B •M M?bM

@h ?B p¼M; b m M¨v i` M M;QÌB M;QÆB b) +¦ i? M?bM i?'v M?[M; Fw iQ+? KÈBX
p -iW ?¬K M v i`Î çB S?€T G K b) H¢B ç¦M; +Y -i?ÌB ?¢M H¨ Ry M,K-M;¨v ?¬K M v
S?€T G K KÎ +Y Xh`QM; i?ÌB ;B M M¨v S?€T G K b) F?¬M; + M i?B T p¨Q #'i F€ ç°
K°i [m®+ ;B M¨Q-?B p¼M; +€+ M;QÌB #B i iU HQ +?Q KbM?XJ½ G L ?½v i? v i

@o•M; i?Q bQ T?K 5

Zm M; JBM? h?€M? M[J½ G L çB ç M # M +¢M? .B T •K h`9+ +MM; M?[M; M;QÌB

æ€K M;QÌB L;mv i >mv +MM; ç²M; i? M? ?¬ iQ,

@* M;ÊB S?€T G K5

*€M? +Y F?¬M; ;B M i`mv M i®M;-çQ ç€K M;QÌB .B T •K h`9+ tm®M; i–M; R +O
G L iB M #¼M ?¼ ` ç M +´M; M;Q¨B +O Zm M; JBM? i?€T i?b /WM; H¢B-?QÈM;
T?Q .B T •K h`9+ KdK +QÌB M¦B ,

@Ry M,K b m ;†T H¢B-?B p¼M; ç M H9+ ç¦ pšM +¦ i? ;†T H¢B +€+ p`5

E?B M¨M; M¦B ç M k iW ó+€+ p`ô €M? K„i +?Êi /WM; H¢B i` M M;QÌB .B T •K h`9-
/QÌM; M?Q +?Êi M?È ` çB m ;b-ç M; p°B #QÈ+ +?•M çB ` HB M [m v H¢B ?ÄB Zm

@hB m i?Q J½ G L -tBM +?Q ?ÄB Î S?€T G K +¦ M;QÌB M¨Q i M ;¼B H¨ hBM? GBM

J½ G L M;˜M M;QÌB ` K°i H9+-+¦ i? H¨ /Q i`€B iBK +O M¨M; [m€ i?m–M F?B i-M

@L;QÆB #B i M E€ i, i, Q\

J„i .B T •K h`9+ +?Êi b€M; H M-[mª M?B M H¨ M E€ Î i`QM; S?€T G KX

G9+ M¨v- J½ G L ç½ #B i H¨ KbM? HÐ HÌB-i? HQÐB K°i +€+? ç€M; v m M?bM .B

@L;QÆB çWM; ?ÄB i -i F?¬M; #B i ;b ç•m5

.B T •K h`9+ KdK +QÌB-M?bM i?'v bU i`QM; b€M; iQ€i H M iW /€M; p +O J½ G
+?QM? KbM? H9+ i`QÈ+ ,

@h ç•m +¦ ?ÄB M¨M; #B i ? v F?¬M; #B i-i +?d Km®M ?ÄB t2K M E€ +¦ Î S?€T G

J½ G L H„+ ç–m

@.B T iB M bBM?-i¢K #B i5

L¨M; i /QÌM; M?Q HQ bÊ çB m ;b ç¦-€M? K„i ç°i M?B M M?bM p K°i T?Q F?€+ +
b m ç¦ H¢B [m v H¢B M?bM .B T •K h`9+ K°i +€B `²B KÈB [m v M;QÌB çB p¨Q i`QM
•K h`9+ +¦ çQÊ+ iBM iS+ KbM? Km®M #B i iW i` M M;QÌB J½ G L F?B M i•K i`¢M;
p` i?€M? F} bo çQ ç€K M;QÌB .B T •K h`9+ ` F?ÄB S?€T G K i?€M? i?¨M?-b m ç
p K°i ?QÈM; F?€+ M? mX S?€T G K i?€M? i?¨M?-iQ¨M i?¨M? F?´M; H² Fb /` M¨v
;B®M; i`QÈ+ ç•v M[ `²BX

E?B ç€K M;QÌB .B T •K h`9+ p ç M /Q M? i`¢B ç²M i`9 +O 8yy hY h?–M +?B M b
#BM?-i?b ç°i M?B M +¦ b¦M; / Q ç°M; K T?€T K½M? HB i iW T?Q b m HQM; i`mv
/²M p T?Q ç¦-+?d i?'v #ªQ i?¢+? i` M çdM? d iÁ i?€T +O Zm M; JBM? i?€T Î S?€
` €M? b M; +?¦B K„i-b m ç¦ HB M i?'v d +°i i`K F?´M; H² # v H M i`ÌB-?¦ i?¨M? d
pÈB M? m i` M #–m i`ÌB-iÄ ` K°i Hm²M; b€M; d K¨m # Q i`MK iQ¨M #° S?€T G K i

*MM; H9+ ç¦-Rk Hm²M; F?Q iS+ K¢M? K) Rk iÁ i?¨M? i`QM; S?€T G K i?€M? i?¨M
K¨m FB -p M; H M i? M? •K ,

@i?€M? F} bo i`Î p -S?€T G K ç¦M;

Zm M; ?Q H'T H€M?-.B T •K h`9+ ç°i M?B M FBM? M;¢+ T?€i ?B M-K T?€T +Q
iU M?B M M?Q #` ?9i p¨Q ç•m ç¦ +¨M; M?¢i M?Á çB-+ª pMM; F?¬M; ;B M [m v p
i`QÈ+XL?L?¢M F?¬M; B Km®M i`U+ iB T ç M [m M b€i pb B +kM; ?B m bU F?OM
[m M? S?€T G K i?€M? i?¨M?X*m°+ +?B M i?'i HQM; i?'i #¨B p` F i i?9+- S?€T
+Y -çB m ç¦ +¦ w M;?o ;b\

GQM; E?B L¶ hQ-HK+ ç` # Q H M¨v ç M; +?Ì ç¦M b M; K°i i` M; KÈBX

E?B K¼B M;QÌB p ç M [m•M /Q M?-H9+ M¨v k ç¢B ç°B GQM; E€ #BM? ç½ bÈK +?m
iS+ `ÌB çBX*?d +¦ çB m-H9+ ç€K M;QÌB .B T •K h`9+ pW [m v p T?€i ?B M i?'v
K°i +?9i HQ¢M-+?d F?B ?B M iQÊM; F€ H¢ tªv ` Î S?€T G K i?€M? i?b +?9i `®B `

@>²M; L?¢M-ç½ tªv ` +?mv M ;b p”v\

.B T •K h`9+ M¦B iQ-i`U+ iB T ;¼B .B T >²M; L?¢M ç M ?ÄBX

.B T >²M; L?¢M iW i`QM; ç€K M;QÌB çB ` -bU H¢M? H)Q +¨M; ?B M `ä i`QM; K„iX>

@GQM; E} #BM? F?¬M; +?`m çQ i` M; #` +O ?¼ +?Q +?9M; i

.B T •K h`9+ ç M; ç`M? H¢M? ;B¼M; [m€i K°i iB M; i?b ç½ #` >QÆM; GQ M +¬M; +
M¨M; i`Î H M `'i #€ ç¢Q ?„M; ;B¼M; M¦B ,

@æQ +?Q i 5

HÌB pW i?®i ` -M¨M; H"T iS+ #QÈ+ K°i #QÈ+ /¨B H M T?Q i`QÈ+X

.B T >²M; L?¢M çQ €M? K„i /Á ?ÄB .B T •K h`9+-F?) i? M K°i iB M;-M?bM p ?QI
+?9 #QÈ+ iÈB ;"i ç–m- .B T >²M; L?¢M H9+ ç¦ KÈB +MM; çB H MX

•Q GÊB .mv G¢T ç M # M +¢M? .B T •K h`9+

@•K h`9+-+?9M; i M M H¨K i? M¨Q\

.B T •K h`9+ M¦B ,

@oB + F?¬M; i? +?"K i` -+?9M; i T?ªB M? M? +?¦M; `ÌB F?ÄB ç•vXhBM iS+ Î ç•v
` M;Q¨B-F?¬M; +?d H¨ iBM +?9M; i ;B¨M? i?„M; HÊB i`QM; +m°+ +?B M h?'i GQ
?ÆM H¨ iBM S?"i G T?ªM #°B ?B T QÈ+Xæ ç [m®+ bÈK +¦ bU +?m˜M #`-K°i F?B
+Y -ç¢B HK+ M?'i ç`M? b) HQ¢M-bÈK [m v p J G M-+?9M; i b) +?O ç°M; ?ÆM-
tQM; ? i +?Q \

•Q GÊB .mv G¢T M¦B ,

@Zmv i ç`M? +O M;QÆB `'i b€M; bm®i5XhmvK¼B M;QÌB ç m `'i ç m çÈM pb bU
iBM? i?–M #•v ;BÌ ç½ F?€ H M M?B m-M?'i H¨ d p` K T?€T bQ iW i`QM; b K¢+ +O
?¼ K'v M;¨v ?¬K M v /QÌM; M?Q ç m i?K+ K¢M; im Hmv M K T?€TXaU ?B bBM? +C
çª FQ+? HÈM ç®B pÈB ?¼X8yy hY h?–M +?B M bo +O +?9M; i -iQM? +ª i p¨ .B
M;QÌB-M?QM; i`¢M; i?€B +?B M ç'm ç m ç½ F?¬B T?K+ ?Q¨M iQ¨MX•K h`9+-#¼M
+?9M; i `ÌB F?ÄB ç•v HB m +?9M; +¦` i v pÈB +?9M; i M[F?¬M;\S?€T G K iB
i -#¼M M;QÌB G K æ`+? • hQ +?„+ b) F?¬M; i`U+ iB T i'M +¬M; +?9M; i ç•mX

.B T •K h`9+ T?•M iQ+? ,

@aU +?m˜M #` +O G K æ`+? • hQ F?¬M; +?d M;¨v K°i M;¨v ? BXæ®B pÈB #¼M +?
F?¬M; i'M +¬M; F?¬M; F?€+ ;b +ª-+?d +¦ çB m pB + #QM; #Qi iBM S?"i G #°B Q
?ÆM-+?d +¦ M?Q p"v-F?B J G M F? B +?B M +?9M; KÈB +¦ i? #'i M;Ì i'M +¬M; J
>mv i a„+ o ç°i FQ+? +?9M; i i`QM; i`"M +?B M h?'i GQM; h?'i "¨B o` pW `²BX
S?"i G +ÁM H¢B ç•m\

J°i iB b€i w ?B M H M i`QM; €M? K„i •Q GÊB .mv G¢T,

@Ry i M F?®M FB T ç¦ b m F?B +m°+ +?B M F ii?9+ ç½ #Ä i`®M `²BXE?B +?9M; i
ç½ + Q +?¢v t # v `²BXæVM; ç i ibK çQÊ+ #¼M +?9M;-M m F?¬M; i• M?'i ç`M?
i?`i #¼M +?9M; H¨K +?9M; ç m çÈM ç M +? i ç +9M; i HBM? ?²M +€+ ?mvM? ç Î

Zm M; K M; i`QM; K„i .B T •K h`9+ +kM; /–M i`Î M M H¢M? H)Q ,

@u M i•K çB-bÈK Km°M +?9M; +kM; b) +? i i`QM; i v +?9M; i XoB + F?¬M; i? +?"
F?ÄB ç•v-F?¬M; i? ç +?Q #¼M M;QÌB G K æ`+? • hQ +¦ i? K i?ÌB ;B M +?m˜M #`X
?mvM? K¢Q ?B K K°i T?2M-M;QÌB #•v ;BÌ H"T iS+ çB p T?Q " GQM; oQÆM; Zm®
K°i çQ¢M çQÌM; p J G M-M;QÌB çB K°i KbM? b) Qi #` +?9 w H¢B +¦ +U HQM; #ªQ
+–M M;QÌB iB M p¨Q H½M? i?´ J G M ?½v H"T iS+ +QÐB +U HQM; # v ç M i?¨M? i
+?B pB M +?Q +?9M; i XX>B M i¢B-+?9M; i ç m F?¬M; `ä #¼M M;QÌB G K æ`+? •
M?Q i? M¨Q +?d +¦ i? çB K°i #QÈ+ /Á K°i #QÈ+X*?9M; i iW i`QM; i`"M +?B M h?
iY K¨ b®M; b¦i çB ` -[mv i F?¬M; i? ç tªv ` +?mv M i` M çQÌM; +?B M i?„M; i`Î p

•Q GÊB .mv G¢T ;"i ;"i ç–m M¦B ,

@h ?B m `²B5h çB ç•v-•K h`9+-M;QÌB #ªQ i`¼M;5

E?¬M; M¦B i? K HÌB i?W M¨Q-•Q GÊB .mv G¢T K M; i?2Q K°i +QM B GB E?„+ JšM
H9+ ç¦-/QÈB bU + M i?B T +O >QÆM; GQ M +¬M; +?9 -i'i +ª ?ÆM jyy GQM; E€ #
#Ä €Q ;B€T +MM; +€+ i` M; #` i` M M;QÌB çQ +?Q ç€K 8yy hY h?–M +?B M bo-çQ
h?–M +?B M bo H9+ M¨v M M ç´B i?¨M? jyy hY h?–M +?B M bo KÈB ç9M;X

h`"M +?B M h?'i GQM; h?'i "¨B o` F i i?9+ KÎ ` K°i F?QªM; i?ÌB ;B M M°B +?B M ;
ç` X>QÆM; GQ M +¬M; +?9 +MM; L;mv i >mv +QÌB i` M æ°+ :B€+ i?9 p¨ >„+ "€Q
M;QÌB tm'i T?€i `ÌB F?ÄB S?€T G K

@•K h`9+-i¢B b Q M;QÆB F?¬M; M;?d çB K°i +?9iXL;QÆB K i KÄB [m€ `²B-H9+ M½
bmwi M[i?b M;O ;"i +ÁM ;bXa€M; bÈK M;¨v K B +?9M; i iB T iK+ H M çQÌM; +¦ T
T?ªB çB tmv M ç K M?Q i? M¨v\

>QÆM; GQ M +¬M; +?9 i?9+ æ°+ :B€+ h?9 çB H M # M +¢M? .B T •K h`9+ •M +–M

.B T •K h`9+ F?) H„+ ç–m M¦B ,

@aQ i,-M;QÌB T?ªB ? i bS+ +˜M i?"M-2 `^M; i` M çQÌM; [m v p +?„+ +?„M b) F?
ç•m-i ç½ T?€B GB a€i çB i?,K /Á-iBM `^M; +?9M; i b) M? M? +?¦M; +¦ ç€T €MX

>QÆM; GQ M ;B"i KbM?

@L;Q¨B S?€T G K i?b i'i +ª F?m pU+ M¨v ç m H¨ +O J G M i -H) M¨Q #¼M +?9M; p
+?9M; i \

.B T •K h`9+ i?'T ;B¼M; M¦B

@aQ i,-F?¬M; +¦ ;b H¨ F?¬M; i? +ª-+˜M i?"M pšM ?ÆM-H"T iS+ ` H M? +?Q K¼B
M;ÆB çÊB F?B +?9M; i p¨Q # M i`QM; K°i i?¨M? i`b M¨Q ç¦ +O J G M ?½v M¦B-i
çB KÌB pB M #BM?-KQM; +?Q +?9M; i HQ #Á i`„M; `,M; H¨ i®i M?'iX

>QÆM; GQ M p®M ç½ `'i iBM iQÎM; .B T •K h`9+ HB M +QB HÌB M¦B +O .B T •K
KbM? H"T iS+ i`mv M tm®M; iQ¨M [m•MXa m F?B pQÊi [m + Q M;mv M S?€T G K-
M;mv M ç°B ?bM? i,M; i®+ M?^K ?QÈM; J G M ç [m®+ i?ŠM; iB MX

S?€T G K H'v S?€T G K i?€M? i?¨M? H¨K i`mM; i•K-/B M iQ+? # M M;Q¨B i`M? F?
i,M; ? i i®+ HU+ ?¨M? [m•M-ç M F?B #¦M; i®B # Q i`MK +ª #–m i`ÌB i?b çQ¨M M;Q
G K iB M p¨Q # M i`QM; #B M ;BÈB J G M ç [m®+X

hBM iS+ i`BM? i?€K +O GB a€i ç½ i`mv M p -M¨M; F?¬M; T?€i ?B M i?'v i¬M; i
i`ÌB-M?QM; +kM; F?¬M; +?„+ pb i?` HU+ +O L;•M GQM; K†+ /M `'i i®i M?QM; i`
+kM; +?d +¦ ?¢MX

•K h`9+ +kM; F?¬M; pb iBM iS+ ç¦ K¨ i?B m +˜M i?"M-i`ªB [m H–M #` [m•M >mv
i`Î M M /¨v /¢M p¨ +˜M i`¼M; ?ÆMXa m F?B iQ¨M #° çQ¨M [m•M ç½ iB M p¨Q i`QM
pšM iB T iK+ /mv i`b i®+ ç° M?Q i`QÈ+ F?¬M; /WM; H¢BXG9+ M¨v ç M; H¨ KM i?
-M?B i ç° +kM; M? M? +?¦M; ?¢ i?'T-ç€K [m•M GQM; E€ #BM? ç®B pÈB pB + +
p #'i K½M-#¼M +?9M; +kM; +¦ +MM; bmv M;?o ;B®M; >QÆM; GQ M +¬M; +?9 -i¢
M;?d\F?¬M; T?ªB H¨ ç M; Î i`QM; H½M? i?´ J G M ç [m®+ b Q\+?ŠM; H) ç M i"M
i? T?€i bBM? Q\Xhmv p"v-GQM; E€ #BM? F?¬M; ?´ / M? H¨ [m•M iBM? M?m +O J
HÁM; +¦ ?Q¨B M;?B M?QM; pšM +?'T ?¨M? K M? H M?-;B[p[M; +U HB ç°B ?bM?-#
>QÆM; GQ M +¬M; +?9 Î i`mM; i•K- F?¬M; ? ;BªK i®+ ç° /B +?mv MX.Q •Q GÊB
M M •K i`9+ ;B Q [mv M +?d ?mv k ç¢B ç°B GQM; E€ "BM? +?Q .B T >²M; L?¢M-#
?mv jyy hY h?–M +?B MX

.mv i`b i®+ ç° ´M ç`M?-çQ¨M M;QÌB +¨M; M;¨v +¨M; +€+? t S?€T G KXhW #B M ;
;–M M?'i +O J G M QÈ+ +?WM; F?QªM; ?ÆM kyyFK-M m iQM? i?2Q i®+ ç°+ +O
MY M;¨v H¨ ç MXaÎ /o +¦ i®+ ç° M? M? M?Q p"v #ÎB pb GQM; E€ #BM? çQÊ+ K M?
i?ûTôX

æ°i M?B M-i`QM; F?¬M; i`mM; +¦ iB M; `²M; ;–K-ç²M; i?ÌB H¦2 H M K°i Hm²M; €M
b€M; +ª F?¬M; ;B MX

.B T •K h`9+ ;B"i KbM?-M;˜M; ç–m H M M?bM-i?b ` ç¦ H¨ i?m"i +?B m b€M; T?¢
+'T K T?€T ? €M? b€M; /Q GB a€i i?B i`B MX.QÈB i€+ /KM; +O *?B m b€M; i?m
tm®M;Xhmv F?¬M; i? +?B m b€M; i'i +ª F?¬M; ;B M M?QM; T?¢K pB +?B m b€M
`°M;-+?WM; ç¦ +kM; çO ç .B T •K h`9+ M?bM i?'v `ä `¨M; Qi M?'i +¦ e ç®K ç2M iW
i®+ H Q p T?Q #¼M ?¼-/U p¨Q FQ+? i?QÈ+ iQ HÈM +O e ç®K ç2M ç¦ .B T •K h
ç¦ H¨ +€B ;bX

@GB i t -+?m˜M #` M;? M? ç`+?

.B T •K h`9+ pW M¦B- .B T >²M; L?¢M ç½ H"T iS+ çB m ç°M; /¨M i`"MX.QÈB bU +'
J½ E} L†+ h?B i GQM; E€ #BM? H"T iS+ iB M H M i`QÈ+ H"T i?¨M? i`"M iB M-Ryy
+?B i?¨M? k ?¨M;-K¶B ?¨M; 8yy M;QÌB iB M b M; k # M H"T i?¨M? HB i t ?bM? i
+?B M boX

Zmª M?B M-HB i t i`"M ?bM? pW #® i`Q tQM; ç½ i`mv M +¦ iB M; –K –K i`mv M ç

GB a€i H¢B bY /KM; *?B m a€M; i?m"i H–M M[;B9T +?Q ç€K M;QÌB .B T •K h`9+
ç`+? ç M; ç M-M?'i HQ¢i +?d +¦ K°i K¨m ç2M-;B€T ç2M-+QÐB ?„+ K½ M; v +ª pk F
` F?¬M; +¦ #'i +S +Ì ?B m ? v K°i Fw ?B m M¨Q F?€+XhQ¨M i?•M K°i K¨m ç2M ?Á
M;Kv i` M; i®i M?'i +O #¼M +?9M;XGU+ HQÊM; ç`+? +kM; F?¬M; ?ŠM H¨ M?B m
i M M¨v iQ¨M H¨ GQM; E€ #BM?-+?QM? t€+ H¨ B GB E?„+ JšM GQM; E€ #BM?X

hQ€M ç`+? ç°i FQ+? ç¦ HB M #® i`Q i?¨M? i`"M ?bM? +€M? M?¢M # v ç M # Q p•v ç
H9+ ç¦-K°i HQ¢i•K i? M? –K –K F?€+ iW T?Q b m i`mv M H¢B K†+ /M •K HQÊM; F
ç'i M?Q B GB E?„+ JšM GQM; E€ #BM?-M?QM; b® HQÊM; ç¬M; ?ÆM 8yyy i M i`Q
ç M; M? M? +?¦M; çQÊ+ ;B,M; ` X

sm'i ?B M b m HQM; #¼M M;QÌB .B T •K h`9+ H9+ M¨v H¨ j p¢M i`¼M; F€ #BM?Xhr
+QÐB ç m +?Q [m ?m'M Hmv M i?m–M ?¦ -i®+ ç° F?¬M; i? M? M? #^M; [m•M GQ
+¦ ?ÆM j p¢M i M H"T i?¨M? i`"M ?bM? +€M? +mM; # Q p•v tmM; [m M?X

.B T •K h`9+ +?Êi ?B m ` `^M; bÎ /o +?9M; F?¬M; ` i v M; v F?B #¼M ?¼ #„i ç–m
Km®M +?Ì #¼M ?¼ H¼i p¨Q +€B #šv ç½ ;B,M; bŒM M¨v-KK+ çQ+? +O +?9M; F?-
/B i iQ¨M #° ç°B [m•M ?ÆM kyyy M;QÌB M¨vX

RjeX *?QÆM; Rje, G'v h?`i æ L;QÌB a Q\

L;?o ç M ç•v-?„M [mv i çQ€M ?¢ H M?,

@>QÈM; ç¬M; #„+-tmM; T?QM;5

J M? H M? i`mv M çB-kyyy GQM; F} #BM? ç²M; i?ÌB +?mv M ç°M; - B GB E?„+ Jš
J½ E€ L†+ h?B i GQM; M? M? +?¦M; i,M; i®+X>B M i¢B .B T •K h`9+ +?d +¦ i? +
T?Q i`QÈ+ çKM; ç° pÈB 8yyy E} GQM; i`QÈ+ K†i-/U p¨Q HU+ +¬M; FQ+? +QÌM;
L†+ h?B i GQM; çKM; ç° pÈB JšM GQM; +O ç®B T?QÆM; K¨ T?€ p•v-+?d +–M ç°i
çQÌM; i?Q€iXZm•M ç`+? # Q p•v i`QÈ+ K†i imv +QÌM; ?½M M?QM; çB m F?B M .B
M;mv +Æ ç M iW i` M #–m i`ÌBX

a€m ç¢Q i?•M ªM? +¨M; M;¨v +¨M; iB M ç M ;–M-i`QM; ç¦ +¦ j K¨m ç2M p¨ j K¨m p¨M
i`QÎM; i?¨M?- H¢B +ÁM H¨ +Ym +'T i?QÊM; p` +U HQM; M[X" M KbM? +?d +¦ K¶
#` ç°+ i?QÆM; ç½ F?¬B T?K+ ?Q¨M iQ¨M çB +?,M; M[i?b +kM; F?¬M; i? ç®B F?
H–M #ªM i?•M M¨M;X

e +QM +Ym +'T i?QÊM; p` i`QÎM; i?¨M? K i?9-K°i F?B T?€i ç°M; i'M +¬M; +?d +-
ç iB m /B i iQ¨M #° [m•M KbM?-+€B HQÈB +O G K æ`+? • hQ p¨ " "¨M; pQÆM; [r

@"°B *´

.B T•K h`9+ ;¼B iQ

@*¦ i?m°+ ?¢5

"°B *´ iW i`QM; ç€K jyy hY h?–M +?B M bo +?¢v H MX>„M b m F?B #` .B T•K h`9+
T?K+ ç½ i? K ;B p¨Q ç°B [m•M hY h?–M +?B M bo +O .B T•K h`9+-H¨K +?Q ç°B
T?–M iY iBM? M?X

.B T•K h`9+ M?bM "°B *´ ç M; +QÐB i` M HQM; B GB E?„+ JšM GQM; çB ç M M¦B

@L?bM i?'v e +QM `²M; i` M i`ÌB F?¬M;\KK+ iB m +O M;QÆB H¨ K'v +QM ?„+ HQ
+?9M;-bY /KM; HQ¢B KkB i M ç°+ M?'i +?Q i 5

@_ä5

"°B *´ i`ÁM tQ2 K„i-b m F?B M?"M H M? HB M H†M; H) M?"T p¨Q çQ¨M [m•M-M?bM
F?9K M9K +O ?„M F?¬M; T?ªB iU M?B M K¨ +¦-Km®M ç€M? 9T +U HQM; H¢B F?¬M
i?–M F?Q +O KbM?-i?"i F?¬M; T?ªB H¨ +?mv M / X

æ9M; H9+ ç¦-i` M #–m i`ÌB +¦ K°i Hm²M; €M? b€M; K¨m p¨M; +?B m `¼B tm®M; /Q
çB K K¨m p¨M; iQ HÈM FB ç²M; i?ÌB T?€i ` -+?B m b€M; iQ¨M #° 8yyy GQM; F} #B
T?Q /QÈBX

.QÈB i€+ /KM; +O Hm²M; b€M; FBK b„+ ç¦ #'i Hm"M H¨ HQM; F} #BM? ? v B GB E
K°i HÈT €M? b€M; K¨m p¨M; KÄM; # Q [m M? i?•M i? ?bM? i?¨M? M M K°i HÈT
M?¨M-i`¬M; ``'i #„i K„i i`QM; ç K i®BX

" M? +¢M? .B T•K h`9+-ç¢B K ç¢Q bQ L;mv i >mv +?Êi #B M b„+ ,

@E?¬M; ? v `²B5H¨ FBK HQM; FBK i?m°+ ?¦ T?ÁM; M;U-i? M¨v i?b T?B M T?S+ i
HQM; +?Q +?„+ ç½ T?€ pÐ çQÊ+ T?ÁM; M;U çQÊ+ i,M; +QÌM; FBK i?m°+ ?¦ +O
t 5

æ•v H¨ H–M ç–m iB M .B T•K h`9+ M?bM i?'v HQ¢B T?€T i?m"i ç†+ i?M +O EBK H
p¨Q T?€M çQ€M +O L;mv i >mv F?¬M; +?–M +?W H'v ` *Ym hB m >Q¨M "²B +–K-M
iB T iK+ i'M +¬M; i?b 2 `^M; H–M b m b) +¦ j +€B ?„+ €K +'K +?9 tm'i ?B M i` M ç–

*?¢K M? H M /•v ç¨M-€M? K„i .B T•K h`9+ i`Î M M KÆ K¨M;-/QÌM; M?Q i`QM; K,
M¨v +?d +¦ +–K +?S F?¬M; T?ªB H¨ +?B M i`QÌM; ç M; /B M ` i`QÈ+ K†iX> B #¨M
i v +O .B T•K h`9+ M? M?¨M; HQÈi çB-K°i #ªM M?¢+ ç°M; HÁM; M;QÌB H†M; H
M?Q ç¨M ?²M; M?¢M # v ç M-i?'T i?Q€M; i` M N i–M; K•v-pW # v pW ?¦i-i?Q„i ~
;–M-;B B çB m H9+ i?,M; H9+ i`–K HB M KB M F?¬M; /Si-ç T ç) ç°M; HÁM; M;QÌB
ioM? +¦ ç°M;-M? M?¨M; mv M +?mv M-+k K¨ KÈBXU/¨B /ÁM; p,M iU [m€5M m ;†T
M?¨ 2K +¦ K¨ 8 çB K-çO [m 4X45 [m V

hWM; ç¢Q iY b„+ [m M; ?Q¨M iW +´ +–K +O ?„M çˆM; F?¬M; # v H M-Î ;B[F?¬M; i
[m M; K M; # v p9i H M i`ÌB-e pÁM; €M? b€M; /QÌM; M?Q +¦ K„i i`U+ iB T ?QÈM; p
ç MX

ó"bM? a G¢+ L?¢Mô K°i i`QM; N ç¢B / M? F?9+ +O *–K iQM;-?B m [mª ,*'K F?¬
i` M F?¬M; i`mM; i?B i`B M K T?€T i?b +,M #ªM H¨ F?¬M; i? +?®M; +U H¢B-.B T
/U p¨Q bS+ K¢M? +O +€ M?•M KbM? bY /KM; F?9+ GQM; hQÌM; h? Q K¨ +¦ i? çn
çQÊ+-?„M ?B M i¢B +ÁM t KÈB +¦ M,M; HU+ ç¦-çQÆM; M?B M H¨ ?„M +kM; +¦ i?
M;QÌB GQM; F} #BM?XL?QM; ç®B pÈB ?„M K¨ M¦B-i?ÌB ;B M i?b [m€ ;'T ;€T K¨ ç®
H¨ e +QM +U HQM; i` M i`ÌB FB X

e pÁM; €M? b€M; K¨m iQK +¦ i€+ /KM; FûQ ç`+? i?O iW i` M + Q tm®M; i`U+ iB T i
F?¬M; i`mM;-e +QM +U HQM; ç²M; i?ÌB T?€i ` €M? b€M; +O +O €K-FBK b„+ K
€K ? K T?€T p¨ FBK i?m°+ iQM? K T?€T +?®M; H¢B bU i'M +¬M; +O e iY b„+ [m

#B i +O +?9M; p i?–M •K [m M; ?Q¨M i?U+ bU H¨ [m€ Qi-H¨K b Q +¦ i? bY /KM; M
+ªM i?m–M i9v iBM? i?–M K T?€T çQÊ+\

*?Q /M €K ? K T?€T pÈB F?ª M,M; ,M KÁM +U+ K¢M? ? v H¨ FBK i?m°+ iQM? K
i?QÌM;-F?B iB T t9+ pÈB i?–M •K [m M; ?Q¨M HB M H"T iS+ #` i?–M •K [m M; ?Q
F?¬M; i`mM;-M; v b m ç¦ e pÁM; iY b„+ [m M; ?Q¨M i`U+ iB T # Q i`MK H M i?•M i

h`QM; H9+ iY b„+ [m M; ?Q¨M # Q i`MK H M M;QÌB e +QM +U HQM;-.B T •K h`9+ ç
JšM HQM; M;QÌi ç°i M?B M `mM H M #–M #"i-b„+ K†i M?Êi M?¢iXamv +?Q +MM;
i?QÊM; p` K i?9- K¨-+?9M; H"T iS+ T?€i ` iBM? i?–M HU+ +?®M; H¢B ªM? ?QÎM
H¨ H–M ç–m iB M .B T •K h`9+ ;†T T?ªB ibM? ?m®M; M¨v-?„M M?"M ` `^M; i?–M •K
` imv `'i K¢M? M?QM; pšM +ÁM ?¢M +? X

L?QM; bU +?®M; +U +O ç®B i?O F?¬M; ç²M; M;?o pÈB pB + ªM? ?QÎM; +O iY b„
F?9+ ó"bM? b H¢+ M?¢Mô F?¬M; +¦ i€+ /KM;XhbM? +ªM? +O e +QM +U HQM; i` M
+O +?9M; ç½ ;BªK tm®M;-+Æ i? +?9M; iU M?B M i`Î M M †M; M -?ÆM M[+ÁM
i®+ ç° `ÆB tm®M; +O +?9M; F?¬M; HÈM H„K M?QM; pB + F?¬M; FB K bQ€i çQÊ+
FBM? M;¢+X

æ9M; p¨Q H9+ ç¦-K°i ç¢Q ?„+ b„+ ¬ [m M; T?€i ` tû M€i çQÌM; +?•M i`ÌB-[m M; K M
pKi b€M; i`QM; F?¬M; i`mM;-H¦2 H M `²B pKi i„iXh?•M ?bM? K°i +QM ?„+ +U HQM
[m +ªK SM; pÈB i?–M •K [m M; ?Q¨M .B T •K h`9+ M?"M i?'v `^M; iBM? i?–M HU+
HQM; ç¦ ç½ iKi tm®M; +U+ ç°-i?•M ?bM? iQ HÈM iW i` M F?¬M; i`mM; i`U+ iB T `A
–K –K M?Q HÈT HÈT b¦M; HÈM p¶ #Ì-8 +QM +U HQM; +ÁM H¢B ç½ T?€i +m²M; `²I
+QM +U HQM; ç M; `ÆB tm®M; +ÁM H¢B T?€i ` -iW i`QM; i? M? •K i`–K i?'T +O +
ç2M +¦ iQM? ,M KÁM F?OM; F?B T ;B®M; M?Q K•v iW i` M i`ÌB i`MK tm®M; K†i ç'
iW i`QM; KB M; T?€i ` ç¢Q ç¢Q FBK b„+ i?B K çB M M?^K ?QÈM; .B T •K h`9+ i'M

J°i Hm²M; €M? b€M; K¨m i`„M; b[ iW T?Q t +?B m ç M +„i M; M; K¨M ç K-i`U+ iB
M?'i +O ç€K K•v ?O i?U+ K¨m t M? ç2MX•M? b€M; p¨ ?„+ €K-k HQ¢B K T?€T M;m
M?€v K„i p +?¢K pÈB M? m ;•v ` iB M; M´ F?OM; F?B TXæ€K K•v ?„+ €K çQÊ+ k +
` i`QM; +?®+ H€i #` [mûi b¢+?-M?QM; i?•M ªM? M;•M b„+ Î T?Q t FB +kM; iW
tm®M;X

G¨ GB a€iXL;•M HQM; +¬M; +?9 GB a€i F?B M¨M; M?bM i?'v bU tm'i ?B M +O e +
#` iQ¨M #° HU+ HQÊM; K T?€T M;mv M i®i`QM; M;QÌB M;? M? +?B MX"ªM i?•M H
i°+-M m M?Q M¨M; Km®M +?¢v i`®M-/U p¨Q T?QM; ? K T?€T i,M; i®+ i?b +?Q /M
?ÆM M¨M; +kM; F?¬M; i? çm´B F`TXXL?QM; M¨M; H¢B F?¬M; H¨K M?Q p"v-M¨M;
i`QÌM;XL¨M; H¨ K°i L;•M GQM; + Q M;¢Q-ç½ bY /KM; +'K +?9 K¢M? M?'i +O KbM
K•v ?O i?U+ FB -M?QM; HU+ T?ªM T? i`QM; +?ÈT K„i i`mv M ç M ç½ F?B M M¨M

JB M; M¬M ` K°i M;KK K€m HÈM- GB a€i +® ;„M; H„K KÈB +¦ i? KB M +QÐM; ;B
i`QÊi tm®M; ç'iXL¨M; ç°i M?B M M?"M ` `^M; F?¬M; M;Ì bS+ HU+ +O #ªM i?•M
;†T T?ªB M?[M; +m°+ +?B M +¦ [mB K¬ HÈM M?Q i? M¨v-p B i`Á +O M¨M; F?¬M
[mª +m°+ +?B MX

•K-–K-–K -M?[M; iB M; M´ HÈM i`W i`QM; i`"M ?bM? +O J½ E€ L†+ h?B i GQM;
ç²M; i?ÌB +¬M; FQ+?-ç2K ç M +?Q ç€K GQM; F} #BM? +O J G M M?QM; i B ?¼
`^M; K T?€T +¬M; FQ+? +O FBK HQM; F?¬M; ` b Q +ª-+?9M; +kM; F?¬M; #B i T
T?QÆM; i?S+ +MM; +?B m i?S+ +¬M; FQ+? F?¬M; +?mv M M;?B T bQ pÈB L;•M
pÈB K°i i? M? MB M i` B i`€M;@ [m V-M?QM; F?B ç½ `ÆB p¨Q i`¢M; i?€B çB M
FQ+?-bS+ +¬M; T?€ +kM; `'i F?OM; F?B TXj ç¢Q FBK b„+ i?B K çB M ç€M? p¨Q ;B
GQM; K M; i?2Q bS+ +¬M; T?€ K¢M? K)Xj +?B M bo GQM; F} #BM? +MM; i¼ F} Î
M€i-M?[M; KªM? i?•M i? +O ?¼ /QÈB i€+ /KM; +O Hm²M; €M? b€M; FBK b„+ #B
pÐ pÈB ç° +SM; `„M imv i çdM? p¬ ibM? i`Î i?¨M? M?[M; pk F?Q +¦ HU+ b€i i?QÆM
+?Q +€+ J½ E€ L†+ h?B i GQM; F?¬M; i? +?®M; H¢B çQÊ+ çWM; M¦B H¨ M?[M; G
çÁM i'M +¬M; ç¦ ç½ K M; ?ÆM 8y GQM; F` #BM? çB m®M; + M? J¢M? "¨ Uw H¨ çB

hm–M HQM; bQ pÈB +U HQM; +¦ F?€+ #B i `'i HÈM çB m M¨v ç½ F?B M +?Q +K+ /B
[m•M ç°i FQ+?X

j €K iY b„+ [m M; +–m iW +•v K T?€T i`QÊM; i`QM; i v L;mv i >mv T?€i ` H Q i?Š
HQM; M;,M +ªM H–M i'M +¬M; iB T i?2Q +O +?9M;Xhmv L;mv i >mv H¨ K°i €K K ?
M?QM; bS+ K¢M? +O K°i M;QÌB +kM; F?¬M; i? #ˆM; bS+ K¢M? +O j +QM FBK H
çQÊ+ K°i H–M M?QM; H–M i?S k `²B H–M i?S j i?b b Q\

æ€T €M çQÆM; M?B M H¨ F?¬M; i? Xhmv M;,M +?†M çQÊ+ H–M i'M +¬M; i?S k +C
L;mv i >mv /QÈB €T HU+ +O K T?€T T?ªM T? +kM; M¬M ` K°i M;KK K€m iQÆB-
ç¼+ +'K +?9X_'i K v H¨ H9+ ç¦ j +QM FBK i?m°+ iQM? +U HQM; FB ç½ #` FûQ `Æ

.B T •K h`9+ pšM /mv i`b bY /KM; +–K F?9+ ó"bM? a G¢+ L?¢MôX>„M F?¬M; i?
HQM; +O ç®B T?QÆM; K°i H–M M[# v H M i?b bS+ i'M +¬M; +O ç`+? +¨M; HÈM
M;?B K i`¼M; +?Q M M ?„M #„i #m°+ T?ªB HB M iK+ bY /KM; +–K F?9+ M¨vX

*–K æ

G¢B K°i ç¢Q ?„+ b„+ i?B K çB M H¦2 H M i`QM; i`"M ?bM? +O T?Q .B T •K h`9+-M
ç M; çSM; /QÈB ç'i FB F?¬M; / ç®B T?¦ M?Q p"vXæ€M? 9T +?d +¦ i? bY /KM; K
F?B M ç®B T?QÆM; T?¢K b B H–KXJ°i HQÊM; ?„+ €K F?Q iS+ +QÌM; ç¢B i"T i`mM
i?¨M? M M K°i +€B F?B MXó•Kô K°i iB M; M´ K¢M? p M; H M imv ?„+ b„+ i?B K çB
M;U +O +?B + F?B M ?„+ €K F?B iS+ M?QM; +kM; #` ç€M? #"i çB ?QÈM; F?€+-F?
ç M k +QM ?„+ b„+ +U HQM;X

8 +QM +U HQM; b m F?B `ÆB tm®M; K†i ç'i-HB M /šM i?2Q 8yyy +QM B GB E?„+
p T?Q #¼M M;QÌB .B T •K h`9+X

•K K ? ç¢B K ç¢Q bQ L;mv i >mv HB M H9+ ç¦ +kM; i? ?B M i?U+ HU+ +QÌM; ç
ç¢Q bQ #"+ M?'i J G M-/QÈB i€+ /KM; +O K T?€T M;mv M i®-¬M; i `ÆB tm®M;
K°i GQM; F` #BM? çSM; # M +¢M? +ÁM >„+ #€Q i?b M?ªv H M i`QÈ+ Xæ9M; H9+ ç¦
+MM; pÈB HÌB M;•K +?9 K¨ ¬M; i M;•K tQÈM; iW H9+ M½v +?mv M ?¦ ?„+ €K M;m
ç¢Q €K iY b„+ GK+ oQM; hBM?XL;mv M i® / Q ç°M; +QÌM; ç¢B F?¬M; M;WM; T?€
b„+ i?B K çB M H'T H¦2 i`QM; F?¬M; i`mM; K°i +•v ?„+ K•m /¨B F?QªM; d Kûi tm'i

GQ¢B K T?€T M¨v .B T •K h`9+ ç½ iWM; ;†T [m K°i H–M-+?QM? H¨ HQ¢B K¨ T?
/KM; ç ;B9T çÐ ?„M p¨ hY i`QM; i`"M +?B M pÈB *?B M h` M? *U h?9 *€+? G¢T h•
? çÆM i? +¬M; FQ+? +'K +?9 `'i K¢M?X

>¨M? ç°M; +O L;mv i >mv Î # M M¨v ç½ i?m ?9i bU +?9 w +O 8 +QM +U HQM; #
M?"M ` `ˆM; +?QM? /Q bU # ç°M; K½M? HB i +O €K M;mv M i® Î +?¶ L;mv i >mv
i?S k +O +?9M;Xj ç¢Q FBK b„+ i?B K çB M H"T iS+ ?QÈM; L;mv i >mv #„M ç MXh
HQM; i?b +QM M;QÌB Hm¬M Hm¬M M?Ä #û p¨ v m Èi-+?Q /M +QM M;QÌB F?¬M; M
b€M? pÈB Hk +U HQM; i`ÌB bBM? +QÌM; ç¢B #¼M +?9M;X

•M? K„i #,M; H½M? +O L;mv i >mv H¦2 H M K°i iB [m M; K M;-K°i Hm²M; €M? b€M
iW i` M F?¬M; M´ ` -K½M? HB i p +?¢K pÈB j iB i?B K çB M ç M; +„i M; M; F?¬
K°i iB M; F m #B i?ªK p M; H M-i?•M i? pW p +?¢K pÈB j iB FBK b„+ i?B K çB
ç'i-F?¬M; `ä b®M; ? v +? iXh?•M i? ç¦ +?QM? H¨ +QM >„+ #€Q K¨ L;mv i >mv ç½

æ9M; p¨Q H9+ ç¦ ?„+ €K +'K +?9 i` M çdM? ç–m L;mv i >mv #¢Q T?€i-i? M? •K H
¬M; i T?€i ` óa€i i?–M +?B K•môXh? M? K T?€T i`QÊM; i`QM; i v +?d p T?Q i`
H M-i?•M ªM? iY ?„+ b„+ M? M? M?Q i?B K çB M i?Q€M; +?®+ ç½ #B M K'i F?¬M;

L;mv i >mv F?¬M; +?¼M i'M +¬M; k +QM ?„+ HQM; #ÎB pb #ªM i?•M +?9M; H¨ €K
KB M /`+? `'i HÈM pÈB €K K ? K T?€T-+?Q M M KK+ iB m +O b€i i?•M +?B K•m
t€+ FB X

J°i FQ+? iQ¨M HU+ +O iY +'T HK+ ;B B ç¢B K ç¢Q bQ @a€i i?–M +?B K•m M?€v K
FBK HQM; +ÁM ç M; FBM? M;¢+ pb çÁM i'M +¬M; +O KbM? #` ?„+ #€Q ç€M? # v ç

óP M? XXô

hW p +?¢K F`+? HB i T?€i ` •K i? M? iQ HÈM-F?¬M; F?Q ?¶M HQ¢M +m²M; # Q
H¨K +?Q ç€K B GB E?„+ JšM GQM; b m HQM; 8 +QM +U HQM; T?ªB M;?B M; M;ªX*
K†i H M i`ÌB ;–K H M K°i iB M; ;B"M /[-+€B ç–m +O M¦ ;B®M; M?Q K†i i`ÌB iÄ
K„i-+ÁM i? M? ?„+ b„+ a€i h?–M *?B J•m H9+ M¨v ç M; +„K b•m p¨Q [m M; +–m i`Q

h?•M i? L;mv i>mv H9+ M¨v F?¬M; +ÁM +?9i bS+ HU+ M¨Q-ç m çÈM i?®i H M ,

@EBK HQM; [mª M?B M F?¬M; ?´ / M? H¨ FBK HQM;XaS+ T?ÁM; M;U [m€ K¢M;-b
T?ªB H¨ iY +'T i?'i ;B B i`Î H M 5

J°i i?•M ªM? K¨m i`„M; b[ pKi H Q ç M-L;mv i>mv +?Êi M?"M ` ``^M; .B T•K h`9
KbM? iW H9+ M¨Q ,

@L;mv i>mv iB M #®B-M?[M; pB + +ÁM H¢B ?½v ;B Q +?Q i 5

oW M¦B .B T•K h`9+ M? M?¨M; ç†i i v H M b m ;€v L;mv i>mv ç€M? K¢M? K°i +€
H,M ` K K M F?¬M; #B i ;b M[-çQÊ+ .B T•K h`9+ çQ p¨Q i`QM; bBM? K M? i`[i@

o¨Q H9+ M¨v-+K+ /B M +?B M i`QÌM; ç½ i`Î M M ?¶M HQ¢MXkyyy GQM; F} #BM?
+kM; ;B Q +?B M pÈB F ç`+? +O KbM?XL?QM; ibM? ?bM? H9+ ç¦ H¢B M;?B M; 1
+U HQM; T?€i ` ç½ F?B M +?Q ç€K im–M HQM; i¼ F` GQM; F} #BM? +O J G M
ç'm-+?Q /M +¦ çB m F?B M i? M¨Q +?9M; +kM; F?¬M; i? /kM; K½M? M?Q H9+ #
+QM +U HQM; +O ç®B T?QÆM;-M;Q¨B +QM FBK HQM; iQ HÈM M?'i ç M; bY /KM
FQ+? +O a€i h?–M +?B J•m i`QÈ+ M;U+-9 +QM +ÁM H¢Bç m ç½ t¬M; i?ŠM; p¨Q i
G M ç [m®+-HB M b m ç¦ K°i pK i?ªK b€i ç½ ?B M ` i`QÈ+ K„i-Ryyy J½ E€ L†+ h?
+O .B T•K h`9+ i`QM; M?€v K„i ç m ç½ M;½ tm®M;X

@•K h`9+-M;QÆB H¨K ;b p"v\

>QÆM; GQ M ç M; +QÌB æ°+ ;B€+ i?9 ç`M? H Q p¨Q i? K +?B M M?bM i?'v +ªM
L;mv i>mv HB M FBM? ?¬ H MX

.B T•K h`9+ pšM ç M; iB T iK+ ;ªv F?9+ ó"bM? a H¢+ M?¢Mô-#bM? ioM? [m v b M

@E?¬M; H¨K ;b +ª-+?d H¨ +¦ K°i b® i?S i F?¬M; ?B p¼M; ç L;mv i>mv iB M #®B
?S pÈB i -#'i F M;QÌB M?bM i?'v +€B ;b ?¬K M v-ç m T?ªB [m M ? i çB F?¬M; çQ

>QÆM; GQ M M;˜M M;QÌB K°i H9+-iW b•m i`QM; i•K F?ªK-M¨M; pšM +?¼M H¨ b) i

@GB a€i [m v H¢BX

L?bM i?'v GB a€i ç M; +?m˜M #` H Q H M M;,M +ªM 9 +QM +U HQM; .B T•K h`9+
•K +ÁM K M; i?2Q +ª #¢Q •KX

@•K h`9+\

æ¬B K„i `²M; iQ HÈM +O GB a€i M?bM p ?QÈM; .B T•K h`9+ F K i?2Q bU F?¦
M?B M ?B m `ä GB a€i ç M; Km®M ?ÄB KbM? çB m ;b- GB a€i M¦B pÈB ?„M ``^M; M
ç•v-M¨M; +¦ p¨B T?–M M„K +?„+ b) K M; çQÊ+ ?„M +MM; pÈB >ªB .QÆM; +?¢v i`®
K M; i? K çQÊ+ >QÆM; GQ M-+ÁM M?[M; M;QÌB F?€+ i?b XX

.B T•K h`9+ F?) H„+ ç–m-i? M? •K +O ?„M p M; H M # M i B +O GB a€i,

@h? v i #ªQ p >ªB .QÆM;-+ÁM H¢B ;B Q +?Q i -?½v iBM i 5

G9+ ç¦-+QM EBK HQM; iQ HÈM M?'i ç½ ?Q¨M iQ¨M i`B i iB m çQÊ+ HU+ +¬M; FQ+
M¨v a€i h?–M *?B J•m ç½ ç H¢B K°i p i i?QÆM; HÈM i` M M;QÌB M¦ M?QM; +?Q ç
iQM? K¢M;XEBK M;mv M i® ç M; K¢M? K) H¨K HB M KB M; p i i?QÆM;X*QM EBK
M?ªv p¨Q i? K +?B M-[m•M J G M ç [m®+ #'i F H¨ J½ E€ L†+ h?B i HQM; F} #BM

GQM; F} #BM? bBM? K M? ç m #` M;?B M M€i /QÈB bU i'M +¬M; +O 8 +QM +U HQ
i?2Q b m +?d H¨K +¬M; i€+ i?m /¼M +?B M i`QÌM;X

.B T •K h`9+ H¢M? HMM; M?bM K¼B +?mv M /B M ` i`QÈ+ K„iXæ°i M?B M-iB M;
#¢Q •K +O iBM? i?–M K T?€T-;B¼M; M¦B +O .B T •K h`9+ H¢M? HMM; i`mv M ç

@G'v i?`i ç M;QÌB ¨\æQÊ+ i?¬B-ç•v F?¬M; T?ªB H¨ S?€T G KX

>Qi K°i ?ÆB /¨B-K°i €M? ?¨M [m M; H¦2 H M i`QM; K„i .B T •K h`9+XS?¢K pB # Q
b m F?B ç¢i ç M iY pB +–K i•K +O .B T •K h`9+ ç½ H M ` iQ¨M +?B M i`QÌM;-?„
F?OM; #® iW j p¢M i`¼M; F} #BM? ç M; H Q ç M-K¨ i`QM; H9+ M¨v iQ¨M #° b® H
[m®+ i`QÈ+ K†i ç½ #` iB m /B iX*m°+ +?B M ç½ çB ç M i?ÌB çB K bBM? iY i²M pQ

@hX

K°i iB M; ;¼B M?Ä K M; i?2Q ç–v „T ibM? +ªK p M; H MXæ9M; M?Q p"v-pb ç•v F?
M M HU+ HQÊM; K¢M? M?'i +O ?„M-+kM; H¨ i`B m ?²B K¢M? M?'i H9+ ç½ çQÊ+ i

Zm M; K M; K¨m i`„M; b[ M?¨M M?¢i iÄ ` i` M M;QÌB .B T •K h`9+-K°i [m M; ªM?
` i`QM; +Æ i? ?„M-[m K°i H9+-i` M M;QÌB .B T •K h`9+ H9+ M¨v +¦i? K K°i i–M;
K°i +?B + €Q ;B€T K K K¢B K¨ F?¬M; FûK T?–M +SM; `„M # Q i`MK H M iQ¨M i?•M
K M; K¨m i`„M; b[ FB H°` K°i i?•M ?bM? + Q HÈM F?¬B po K¨m iQK i¦ i` F?Q i
i`–K ioM?-F?Q i? #S+ M?•M # Q i`MK i?B M ?¢X

*MM; pÈB bU tm'i ?B M +O i?•M ªM? K¨m iQK FB /QÌM; M?Q +ª F?¬M; ;B M H„M
ç¦ # M +¢M? .B T •K h`9+ +¦i? K K°i M;QÌB-+kM; H¨ i?•M ªM? K¨m iQK-+kM; +¦K°
Q [m M; M;QÌB-i?•M i? +O ?„M bQ pÈB .B T •K h`9+ + Q ?ÆM K°i +€B ç–mXX
+QM B GB E?„+ JšM GQM; .B T •K h`9+ ç M; +QÐB k +?•M K K M?kM ` -[mb tm®
F?¬M; çSM; H M çQÊ+XE?¬M; +?d `B M; +QM B GB E?„+ JšM GQM; ç¦-i¼ F} +O
M +¢M? .B T •K h`9+ +kM; +¦?B M iQÊM; M?Q p"v-F?Q iS+ F?OM; #® # Q H M i

h¦+ /¨B iQK # v i`QM; ;B¦-çSM; Î ç¦-?„M ;B®M; M?Q K°i iªM; ç€ bWM; b[M; çSM; ç
ç` -ç¬B K„i iQK #,M; H½M? [mûi K°i +€B M?bM [m iQ¨M +?B M i`QÌM;-`'i iU M?B
+QM +U HQM; ç M; imM; ?Q¨M? i`QM; ç€K GQM; F} #BM? +O J G M ç [m®+X

@•K h`9+5

hY çQ K„i M?bM •K h`9+ Î # M +¢M?-9 K„i M?bM M? m-.B T •K h`9+ +?d ?QÈM
ç–m-i`QM; KB M; i?®i H M K°i +?[

@:B i5

æ²M; çŠM; #´M K¢M; F? QÈ+-HBM? ?²M ?Q¨M iQ¨M iQÆM; i?¬M;-F?B M ;B[k
+–M [m€ M?B m HÌB ;BªB i?Q+?XL; v H"T iS+ hY ç½ +¦ ?¨M? ç°M;X

hY F?¬M; ? tm'i FQ+?-?„M +?d çSM; +?„M i`QÈ+ K†i .B T •K h`9+-M?QM; ç¬B K
b M; i?¨M? K¨m i`„M; b[-iQ€i H M [m M; K M; ªK ç¢K-;B¼M; M¦B H¢M? HMM; imv
F?B M +?Q ç€K iY i?–M +?B M bo çSM; T?Q b m T?ªB `mM H M K°i i`"MX

@hY iBM? bÎ i?m°+-tm'i +?B M5

j ç¢Q i?•M ªM? +?ÈT K„i tm'i ?B M-K¼+ H M iW i` M M;QÌB +O hYXæ¦ /QÌM; M?Q
b„+ ?Ä /B KXGB M b m ç¦-j Hm²M; ?Ä /B K ;B®M; M?Q H¨ M;QÌB b®M;-`'i M? M
[m M; ?Q¨M i` M K†i ç'iX

*€+? ç¦ F?¬M; t F?B hY p¨ tm'i ?B M 8 +QM +U HQM; ç½ +ªK i?'v K°i M;mv +Æ iQ
/²M ? i bU +?9 w H M M;QÌB hY-F?B j FBK b„+ [m M; ?Q¨M tm'i ?B M i` M K†i ç'i
MûM çQÊ+ i?®i H M

@GBM? ?²M i`B m ?Q€M

S?ªB5 ç¦ +?QM? H¨ HBM? ?²M +?B ?Ä i`B m ?Q€M F? QÈ+X

j ç¢Q FBK b„+ i?•M ªM? ;–M M?Q +MM; K°i H9+ tm'i ?B M i`QÈ+ K†i hYXæ¦ H¨ j M;Q
i?•M +¦ K°i HÈT K¨M; KÄM; FBK b„+ [m M; K M; # Q [m M?XE?¬M; +–M hY T?ªB /†
KB M; j M;QÌB ç¦ H° ` K°i Mûi +QÌB ;B M €+X

"¼M ?¼ çQÆM; M?B M #B i B H¨ F ç`+?-M?bM i?'v # Q M?B m F i?M i`QÈ+ K„i-M
HQ bÊ M¨Q-t T i?¨M? ?¨M; M; M; ç²M; i?ÌB ?QÈM; p T?Q 8 +QM +U HQM; H Q ç
i`€B i`QM; K„i H¦ H M K°i iB FBK b„+ [m M; K M; ç°i M?B M tm'i ?B M i? K k i?•
?B M H–M M¨v iQ¨M i?•M K°i K¨m i`„M;Xj M;QÌB #B M i?¨M? 8 M;QÌB-M?ªv p¼i [m
ç H M F ç`+? +€+? ç¦ F?¬M; t X

.B T •K h`9+ +¦ K°i +?9i FBM? M;¢+ M¦B pÈB hY

@L;QÆB ç½ i?m HBM? ?²M +?B ?Ä +O #¼M ?¼ `²B ¨\5

hY F?) ;"i ç–m ,

@L?QM; F i?M M;QÆB T?ªB ç®B K†i +¨M; M;¨v +¨M; K¢M?-K¨ bS+ K¢M? +O i +?Q
H¨K M?Q p"v H¨K b Q ç®B T?¦ pÈB +K+ /B M M?Q i? M¨v\

E?¬M; b B5j FBK b„+ i?•M ªM? pW tm'i ?B M ç¦ +?QM? H¨ j ?Q¨M; FBK "d J¬M; +
hQ-•Q GÊB S?"iXk i?•M ªM? tm'i ?B M HB M b m ç¦ çQÆM; M?B M H¨ #,M; +U+ K p
i?9 +O æ`+? hQXL?bM # M;Q¨B i?b +?d i?'v ç¦ H¨ 8 M;QÌB +¦ F?Q iS+ +QÌM; ç¢B
iY +'T +Ym ;B B i?QÊM; p` K i?9 ?5æ¦ H¨ HU+ HQÊM; K¢M? M?'i +O hY-çQÆM;
M?'i +O .B T •K h`9+X

.B T •K h`9+ #B i `ä-#•v ;BÌ F?¬M; T?ªB H9+ ç ;B'm /B K i?U+ HU+-ç¢B HK+ b„T H
b¦i `ÌB F?ÄB ç•v-i'i +ª b m ç¦ KÈB +¦ i? iB T iK+Xh`QM; i'i +ª K¼B M;QÌB-L;mv i >
F?¦ M„K +?„+ M?'i-+?Q M M KÈB T?ªB ç€M? M;'i L;mv i >mvX*ÁM M?Q i'i +ª M?[M
` ? v F?¬M; #ªM i?•M ?„M ?B M M v F?¬M; i? HQ M?B m ç M M?Q p"vX

",M; H½M? F?Q iS+ F?OM; #® ç²M; i?ÌB #¢Q T?€i-#'i F H¨ j i M ?Q¨M; FBK #d K
pB M-#¼M +?9M; #bM? i?QÌM; Î *–K i?¨M? F?¬M; +¦ pB + ;b H¨K #m²M +?€M Km
;B i`"M +?B M-i'i +ª i`QM; HÁM; ç m `'i ?QM; T?'MX

ó>®M;5ô æ`+? hQ M;Y K†i H M i`ÌB ;–K H M K°i iB M;-+MM; pÈB FBK [m M; K½
+?®+ H€i i`Î M M iQ HÈM-F?B M i'i +ª K¼B M;QÌB i` M +?B M i`QÌM; H9+ ç¦ ç m
hQ-•Q GÊB S?"i-oB M L?` oB M h K ç m ?¦ i?¨M? #ªM i? X

@>Q¨M; FBK "d J¬M;5

•K i? M? F?B T çªK p M; H M-+MM; pÈB bU tm'i ?B M +O j i M ?Q¨M; FBK "d J¬M
JšM GQM; F` #BM? i`b i` H¢B K°i H9+X"d J¬M; +U i?9@GK+ +?B M p¬ ç`+?@/ M?
i•K F?ªK #¼M +?9M;-H¨K ;b +¦ B Km®M [mv i ç'm pÈB +U i?9 K¢M? M?'i i`QM; b
EBK "d J¬M; +?S\

L?bM i?'v æ`+? hQ p¨ J¢i EBK hQ #B M i?•M-.B T •K h`9+ F?¬M; F?ÄB H° ` K°i
K„i-#ÎB pb ?„M T?€i ?B M +Æ i? k p` >Q¨M; EBK "d J¬M; ç¦ iQ HÈM ?ÆM H9+ i`
[m M? iQ¨M i?•M +kM; ç"K ?ÆM-`U+ `Ð +?¦B K„i ?ÆM- F?Q iS+ +QÌM; ç¢B ç¦ .B T
Î i` M M;QÌB +O "d J¬M; +U i?9 ç M?'i /kM; bo h M; h?€+ hB +kM; +?QM? H¨ M?

hY iU M?B M ?B m çQÊ+ çB m i?„+ K„+ ç¦ +O .B T •K h`9+ ,

@æ¦ +?QM? H¨ bS+ K¢M? +O M;QÆB-M?"M çQÊ+ ªM? ?QÎM; iW bU iB M ?¦ +O M
iB M i v ;B9T çÐ #¼M +?9M; K°i +?9i5•K h`9+-+?9M; i +kM; #„i ç–m i?¬B5

.B T •K h`9+ F?) ;"i ç–mXS?ªB5X*kM; ç½ ç M H9+ #ªM i?•M tm'i +?B M `²BX•M? K
Gv a€i ç M; M;˜M M;Æ pb FBM? M;¢+

@S?B M M;QÌB #ªQ p >ªB .QÆM; p¨ >QÆM; GQ M +¬M; +?9 X>²M; L?¢M ?¢ H M?
b®M; b¦i HmB p b m #ªQ p +¬M; +?9 -jyy hY h?–M +?B M bo-i'i +ª i?2Q i 5

.B T •K h`9+ ç½ #„i ç–m ?¨M? ç°M;Xh`QM; ibM? ?m®M; hY pšM T?ªB i?m HB K
M;QÌB-.B T •K h`9+ ç¨M? T?ªB i?9+ B GB E?„+ JšM GQM; iB T iK+ çSM; /”v t¬M;
.B T •K h`9+ tm'i ?B M i? K K°i ç¢Q €K ?²M; b„+ [m M; K M;XZm M; ªM? ç¦ i?•M /
H'T H€M? €K ?²M; b„+ [m M; K M; çÄ M?Q K€m-i`¨M M;”T ?„+ €K F?Q iS+-ç¦ +?QM
+¦ çQÊ+ i¢B Zm M; JBM? i?€T Î S?€T G K@S?QÊM; >Q¨M; okX

hY +kM; #QÈ+ iWM; #QÈ+ /¨B i?2Q b m .B T •K h`9+-M?bM # M;Q¨B i?b i®+ ç° +
M?QM; ?„M Hm¬M Hm¬M +¦ K†i Î # M +¢M? .B T •K h`9+Xjyy hY h?–M +?B M bo
F?¬M; +–M .B T •K h`9+ +?d ?mv +kM; iU b„T t T i?¨M? i K ;B€+ i`”M ?bM? #€K b€
?QÈM; p T?Q [m•M ç`+? t¬M; iÈBX

j p` >Q¨M; EBK "d J¬M; H–M HQÊi ibK ç M p` i`Q +O j +QM EBK HQM;-æ`+? hQ
M?'i-M„K ç'K iQ HÈM +O ?„M i`U+ iB T ?QÈM; H M i?•M i? +O K°i +QM EBK H
Kûi-bQ pÈB +?B m + Q +O +QM EBK HQM; i`QÈ+ K†i +ÁM + Q ?ÆM MY +€B ç–
i` M [mv M ç–m iÄ ` FBK b„+ [m M; K M; ;B®M; M?Q K°i +ÆM H®+ K¨m p¨M; ?MM

h`QM; HQM; i°+ i?b EBK HQM; +¦ HU+ +¬M; FQ+? p¨ T?ÁM; M;U p”i Hw + Q M?'i-
+½BX*?d iB + H¨ F ç`+? #¼M +?9M; ;†T H9+ M¨v H¨ >Q¨M; EBK "d J¬M;-+kM; +M
i?9XL m tûi i? +?dM? i? i?b i?U+ HU+ k # M F?¬M; ?ÆM FûK M? m # Q M?B m-
HQM; FB ?B M i¢B ç M; Î /QÈB K†i ç'i +?S F?¬M; T?ªB i` M F?¬M; i`mM;XJ°i i`Q
i°+ ç¦ H¨ # v-M?QM; H9+ M¨v +?9M; ç½ #` >Q¨M; EBK "d J¬M; €T b€i [m'M H'v-ç½
H M-K'i çB Qm i? p®M +¦ +O KbM?X. M? ?B m "d J¬M; +U i?9@GK+ +?B M p¬ ç
K†i ç'i i?b p® ç®B@ [m V H) M¨Q H¢B +?d H¨ ?Q / M?\i? K p¨Q ç¦ i?b J¢i EBK hQ
i?¨M? K°i i`QM; M?[M; M;QÌB K¢M? M?'i +O >Q¨M; EBK "d J¬M;XJ°i HQ¢i iB M;
+O æ`+? hQ p¨ J¢i EBK hQ ç m #` #¼M ?¼ K°i [mv M ç€M? # v çB-•Q GÊB S?”i Î #
i?m FûK-HÊB i`ªQ /¨B i`,K i?®M ç½ +¨Q `€+? p˜v `²M; #ªQ p i?•M i? -HQm H¢B
ç®B i?O p¬ b® M?[M; p i `¢+? b•mX

æ®B i?O +O k +QM ",M; *U+ J oB M H¨ k +QM >„+ HQM;-imv +MM; H¨ i?QÊM; p`
HU+ +O ",M; +U+ K pB M bQ pÈB >„+ HQM; pšM +ÁM K°i F?QªM; +€+? pb i? +?
M; v K¨ +?¼M T?QÆM; i?S+ #B M ?Q¨M +ªM? +?B M ç'm tmM; [m M? i?¨M? K¬B i`
i`U+ iB T +¬M; FQ+?X

E?B 8 +QM +Ym +'T i?QÊM; p` K i?9 tm'i ?B M-8 +QM +U HQM; ç½ +ªK M?”M çQÉ
i?ÌB ;B M iW H9+ +?9M; #B M i?•M +?Q ç M H9+ T?€i ç°M; i'M +¬M; H¨ [m€ M? M'
+ÁM ç M; i”M ?QÎM; +ªK ;B€+ i¨M b€i-M?'i i?ÌB k +QM >„+ HQM; T?ªM SM; +?”K K
?¢ T?QM;-+?d F`T bY /KM; €K ? K T?€T H”T i?¨M? T?ÁM; M;UX

GU+ HQÊM; K¢M? M?'i +O ç`+? H¨ 8 +QM +U HQM; #` [m'M H'v T?ªM SM; iU M?B
M?[M; GQM; F` #BM? +ÁM b®M; b¦i +O J G M ç [m®+ `9i HmB p T?Q b mXG9-
[m M i•K t2K H¨ B ç½ ;B9T çÐ +?d p°B p¨M; `9i HmB p T?Q b m-/QÈB bU +?d ?
GQM; F` #BM? pÈB b® HQÊM; F?¬M; ç M 8yy p°B p½ # v ç M #ªQ p #¼M >ªB .QÆM
>²M; L?¢M F?¬M; t H¢ ;b pÈB +€+? +?B M ç'm +O .B T •K h`9+-?„M iU M?B M #B
H¨K ;b-b m F?B ´M ç`M? i? i`”M M?•M +Æ ?°B +ÁM +€+? ç€K j p¢M i`¼M; F} #BM
M;?bM Kûi-.B T >²M; L?¢M H”T iS+ +?d ?mv ç€K i¨M [m•M GQM; F` #BM? i?2Q b€
p T?Q 8yyy GQM; F` #BM? +O ç`+? Î T?Q i`QÈ+X

8yyy B GB E?„+ JšM GQM; F` #BM? +¦ FBK i?m°+ ?¦ T?ÁM; M;U K T?€T +O EB
K M? H M? +O i M +?d ?mv +O #¼M +?9M; H9+ M¨v +kM; ç½ t¬M; H M +?B M i`Q
ç€K M;QÌB J G M i`QÈ+ K„i +?d +¦ t'T bd F?QªM; 3yy-iB m /B i iQ¨M #° +kM; F?-
F?¦ F?,M-F +ª F?¬M; i? iB m /B i ? i ç€K M;QÌB FB +kM; +?d +–M +?†M #¼M ?¹
T?Q b m çm´B F`T ç€K M;QÌB J G M M¨v +?„+ +?„M F?¬M; i? +¦ F M¨Q +ÁM b®M

.B T •K h`9+ tmM; T?QM; H M i`QÈ+ M?'i-H9+ M¨v i`€B iQK ?„M ç½ ?¦ i?¨M? K°i
H¢M? H)QX.B T •K h`9+ #B i `ä K°i çB m `^M; bU i²M i¢B +O K'v M;QÌB #¼M hY
[m€ H•m-M¦B +?Q +MM; i?b bU tm'i ?B M +O K'v M;QÌB M¨v ç m H¨ /Q ?B m i`B
i`b H•m çQÊ+-+–M T?ªB i®+ +?B M i®+ i?„M; ç°i T?€ pÁM; p•v +O ç®B T?QÆM; #
ç•vXL m M?Q F?¬M; +¦ jyy hY h?–M +?B M bo FB i?b ?„M M?'i ç`M? b) +MM; Gv

+ªXL?QM; i`QM; HÁM; ?„M jyy hY h?–M +?B M bo M¨v ç m H¨ #¢M # -H¨ ?mvM? ç
hY h?–M +?B M bo i`QM; +m°+ +?B M h?'i GQM; h?'i "¨B o` ç½ M?Q K°i p i / Q +S
T?9i M¨v ?„M ç½ ?¢ [mv i i•K M?'i ç`M? T?ªB K M; jyy hY h?–M +?B M bo #¼M ?¼

E?QªM; +€+? ç M ç€K B GB E?„+ JšM GQM; F` #BM? +O ç`+? +¨M; M;¨v +¨M; ;-
M?Q ç½ [m M çB i?•M i? K i KÄB +O KbM?-iY i`9+ ç'm F?Q +?ÈT K„i #¢Q T?€i-S
T?€i ` p¬ b® [m M; ªM?-/QÈB HU+ tmM; FQ+? +O +QM B GB E?„+ JšM GQM; ç M
;B[i`"M /Q M? +O ç`+?X

S?®+- T?®+-T?®+-T?®+-T?®+-T?®+ -+MM; pÈB e i? M? •K M? p M; H M e p i
K†i pÈB S?QÊM; >Q¨M; ok FBK i?m°+ ?¦ T?ÁM; M;U +Æ #ªM H¨ F?¬M; +¦ i€+ /KM
.B T •K h`9+ H9+ ç¦ H"T iS+ #` R M?€i +?ûK # v ç–m K€m iQÆB T?mM ` K¨ +? iX.
bY /KM; i?QÆM; M?QM; #B i /MM; FB K-€T /KM; M;¢Q i`9+ FB K T?€T H M S?QÊ
M? M? M? M M?Q /MM; FB K M?QM; H¢B +¦ i? K p¨B T?–M #€ ç¢QXh v T?ªB +–K S
pÈB iY i`9+ ç'm F?Q i'M +¬M; F ç`+? i`QÈ+ K†i .B T •K h`9+ +?ŠM; F?€+ ;b +Ä F?
i`Î #¨M i vXX*MM; H9+ ç¦-i` M i v i`€B +O ?„M H¦2 H M K°iiB [m M; K M;-K°ii? M
[m M; KBM? F?Q iS+-i` M i?•M FB K +¦ K°i çQÌM; p•M €M? b€M;-[m M; K M; H¦2 H
K¢M; +O K'v +QM B GB E?„+ JšM GQM; K¨ +?O M?•M +O #¼M +?9M; pW #` +?û

h v T?ªB +–K FB K-i v i`€B +–K i?QÆM;-i`QM; H9+ .B T •K h`9+ ç M; çB M +m²M; -
+O ç`+?-M½Q ?ªB ç°i M?B M i`–K tm®M;-F?Q iS+ i`QM; M;QÌB M?°M M?¢Q F?B
#` +?"K H¢B-ç•K b–K p¨Q K°i +QM B GB E?„+ JšM GQM; i`QÈ+ K†iX>„M F?¬M; F
[m€ ?² ç²Xhmv `^M; •Q *´ hQ æ¬ *?B FB K p¨ S?QÊM; >Q¨M; ok #ªM i?•M ç m H¨ i'
i?–M F?Q M¨v K°i +€B H¨ •M? a€M; K°i +€B H¨ >„+ •K F?¬M; i? +MM; H9+ bY /KM
*´ hQ æ¬ *?B FB K-H"T iS+ F?ÎB ç°M; "Q+? iB i? v i? i`QÌM; FB KX"Q+? hB imv
i? ç®B i?O M?QM; T?¨K M?[M; i M ç`+? ç½ #` "Q+? hB tmv M i?OM; +Æ i? tQÆM
+kM; T?ªB +? iX

h`QM; H9+ .B T •K h`9+ çB M +m²M; +?ûK ;B i-hY Hm¬M Î # M +¢M? .B T •K h`9
?ÆM-imv T?ªB /mv i`b M?•M ?bM? i`¢M; i?€B-i`QM; i v +kM; F?¬M; +¦ #'i +S #B
?mÆ i v H M K°i +€B ç¢Q ç¢Q iY b„+ [m M; K M; i`QM; i v #„M ` -K°i +ªM? iQÊM; F
B GB E?„+ JšM GQM; F` #BM? K†+ /M çQÊ+ FBK i?m°+ iQM? ?¦ T?ÁM; M;U K T
bQÆM; iY b„+ ç¦ M?B K p¨Q M;QÌB-i®+ ç° iQ¨M i?•M +?®+ H€i i`Î M M i`b i` `²B
F?¬M; i? +Y ç°M; çQÊ+-+ª #ªM i?•M #¼M +?9M; HšM B GB E?„+ JšM GQM; i¼ F
?Q¨M iQ¨M K'i çB bS+ +?B M ç'mXiQ¨M i?•M F?¬M; i? +Y ç°M; çSM; BK i¢B +?¶
çB m F?„+ p"v

RjdX *?QÆM; Rjd, "d J¬M; "B i oä h?m"i-F?¬M; B *¦ h? L;,M *ªM

jyy hY h?–M +?B M bo T?Q b m .B T •K h`9+ +kM; F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+ H¨
ibM? ?m®M; / /¨M; M?Q p"vX*¬M; pB + +O ?¼ H9+ ç¦ +?d çÆM ;BªM H¨ /MM; pk
M;QÌB +O ç`+? M?•M ç M; çSM; v M M?Q iQÊM; ;¶ FB Xh?"i F?¬M; M;Ì-+?d +–M #
F ç`+?-iQ¨M i?•M #¼M +?9M; pÐ ` i M i?¨M? #°i T?'MX

hY-H¨ K°i iY iBM? "d J¬M;-i¢B i?ÌB çB K ?„M ç°i T?€ +Ym +'T K i?9-.ÁM; K€m hY
ç½ +?•M +?QM? i?S+ idM?-F?B ç¦ M?[M; çÁM i'M +®M; +O ?„M F?¬M; T?ªB H¨ M
HU+ HQÊM; +QÌM; #¢Q +O "d J¬M; +U i?9 K¨ H¨ K T?€T ç†+ i?M +O iY iBM? "d J

hY hBM? K T?€T +kM; ;B®M; M?Q GQM; L;[K T?€T +O GQM; i°+-K¶B K T?€T
#B iXhY hBM? K T?€T M¨v i` M F?„T +ª GQM; E€ L¶ hQ ç¢B HK+ +?d +¦ hY hBM
/KM; çQÊ+Xh`QM; H9+ M¨v hY +?QM? t€+ H¨ ç M; bY /KM; hBM? i? ?¦ K T?€T +
T?B i?U+ HU+ pQÊi i` M H K +'T-#^M; F?¬M; K°i F?B #` M?B K hBM? i? ?¦ K T
K°i F?®B F i iBM? v m ÈiXJ†+ /M hY Hm¬M Hm¬M +?d Î # M +¢M? .B T •K h`9+ M
?„M H'v K¢M; +ÁM M?B m ?ÆM bQ pÈB .B T •K h`9+ çB M +m²M; +?ûK ;B iX

jyy hY h?–M +?B M bo /QÈB bU +?d ?mv +O .B T •K h`9+ i`Î i?¨M? K°i KkB M?¼M
+O ç`+?-b® HQÊM; +O 8yyy B GB E?„+ JšM GQM; F` #BM? ;BªK tm®M; K°i +€+

GÊB i`ªQ i` M i v æ`+? hQ M? M? +?¦M; i¦K +?†i H'v HQM; i`ªQ +O +QM EBK HQ
ç½ ç M M M çB M +m²M; H¬B ` b m-i?•M i? +O EBK HQM; bQ pÈB æ`+? hQ i?b i
K¢M? i?b H¢B FûK ?ÆM F?¬M; Qi-i?•M i? iQ HÈM +O EBK HQM; #` æ`+? hQ Fû
K¢M? p¨Q M;QÌB +QM EBK HQM;X

ó"BM?5ô

J°i iB M; M´ HÈM p M; H M H¨K K¼B i?S tmM; [m M? `mM; K¢M? K°i i`"MXGÈT FB
i`QÈ+ M;U+ +QM EBK HQM; i®B ?„M çB-T?mM ` K°i M;KK K€m iQÆB K¨m p¨M; M
F?ÎB ç°M; +O æ`+? hQ K¨ i?¬BX

L?•M +Æ ?°B ç`+? i?O M?'i i?ÌB F?¬M; i? T?ªM FQ+?-æ`+? hQ +,M #ªM F?¬M; +
?°B-+€B ç–m i`¼+ #QM; HQ€M; +O ?„M iÄ ` F?Q iS+ F?€i K€m-i v ?„M ç˜v i?•M
H¢B FûQ iÈB +MM; H9+ ?9+ ç–m p¨Q i?•M KbM? +QM EBK HQM;X

@G M +?Q i

æ`+? hQ ?ûi HÈM-i v T?ªB ?„M pšM ;B[ +?†i HQM; i`ªQ +O +QM EBK HQM; i v +Á
M?'+ #´M; +QM EBK HQM; H M-HB M b m ç¦ MûK +QM EBK HQM; H M i`ÌB-i?•M i?
i?ŠM; tm®M; ç'i-ç–m ;®B T?ªB K¢M? K) ;B®M; M?Q K°i ç¢Q FBK b„+ i?B K çB M
EBK HQM;XG–M M¨v T?ÁM; M;U +O +QM FBK HQM; F?¬M; +ÁM çQÊ+ M?Q i`QÈ
p M; H M-i?•M i? M†M; M +O +QM FBK HQM; HoM? i`¼M +€B ç–m ;®B +SM; `„M
H M F?¬M; i`mM; KQÌB K'v Kûi KÈB `ÆB tm®M;XE?B +QM EBK GQM; #` b9i # v
`,M; `„+ p M; H MX>Q¨M; FBK "d J¬M; æ`+? hQ H¢B K°i H–M M[#^M; ?¨M? ç°M;
M;QÌB i i?'v / M? ?B m "d J¬M; +U i?9 @GK+ +?B M p¬ ç`+? M;?o H¨ M?Q i? M¨

E?B ç€M? # v ç`+? i?O H M i`ÌB-#ÎB pb æ`+? hQ /MM; ç–m ;®B +¬M; FQ+?-T?ªM H
+ÁM H¢B H9M b•m p¨Q ç'i-M?[M; pšM F?¬M; i? M;,M +ªM ?„M iB T iK+ i'M +¬M;X
T?ªB tm®M; ç'i pW i`U+ iB T `9i #¨M +?•M ç M; H9M i`QM; ç'i FB ` ç²M; i?ÌB +kM
H M i` M + QXhB T b m +?QM? H¨ i´ ?ÊT K°i HQ¢i +€+ çÁM i'M +¬M; ``'i [m2M i?m

h`QM; F?¬M; i`mM;-iª [mv M +O æ`+? hQ T?€ F?¬M; # v ç M +¬M; FQ+? i` M M;
HQM; H M + Q i? K-HB M b m ç¦ k i v ;B[+?†i ç–m EBK HQM; çMB T?ªB H¢B i?9+
+S ;B[+?†i ç–m +QM EBK HQM;-i?•M M;QÌB ?„M [m v i`ÁM i` M F?¬M;U +€+ #¢M
#,M; M;? i?m"i K°i M;QÌB H¨K i`K ç M;QÌB FB #€K p¨Q `²B [m v i`ÁM tmM; [m M
F?€+ H¨ H9+ M¨v H¨ Î i` M F?¬M; p¨ +QM EBK HQM; +kM; F?¬M; ;B[ H'v M;QÌB æ`+
H'v ç–m [m v pÁM; [m M?@ [m V-æ`+? hQ +S ;B[ iQ i? M?Q p"v `²B [m,M; +QM EB
iQ HÈM +O EBK HQM; H°M pÁM; K'v pÁM; `²B KÈB ç•K b–K tm®M; K†i ç'iX

P M? J°i MY i?•M i? +QM EBK HQM; H9+ M¨v ç½ M;"T b•m i`QM; HÁM; ç'i +?'M
H¨K p M; H M •K i? M? K¢M? K)X

*?Q /M bS+ T?ÁM; M;U +O EBK HQM; H¨ ``'i K¢M? M?QM; +?Q /M H¨ EBK HQM; pQ
+¬M; FQ+? ç¦ /M +?d K°i H–M +?„+ +kM; F?¬M; i? i`K çQÊ+XG–M M¨v-i?•M i?
tQÆM; M;U+ #` çSi ç¢Q-/QÈB bS+ K¢M? +QÌM; ç¢B +O æ`+? hQ-imv ``^M; ç–m +Q
M¦ M?QM; #'i F H¨ tQÆM; +®i ? v +Æ M?K+ #` æ`+? hQ M;QÊ+ ç½B ç m M€i M?W
i?QÊM; p` EBK HQM; ç½ +? i i`QM; i v >Q¨M; EBK "d J¬M; æ`+? hQX

aQ b€M? pÈB æ`+? hQ i?b çÁM i'M +¬M; +O J¢i EBK hQ óM? M?¨M;ô ?ÆM M?B
M?"M i?'v M?Q p"vXh`QM; H9+ ;B€T K†i pÈB ç®B i?O-J¢i EBK hQ F?¬M; i`U+ iB
hQXEBK ?Q¨M; b„+ [m M; K M; # Q T?O iQ¨M i?•M-K„i M?bM i?'v +QM EBK HQM;
b„+ i?B K çB M-J¢i EBK hQ iU M?B M H¢B +¦ K°i p¨B ç°M; i€+ Mû i`€M?-i` M i?U+
pÈB +QM EBK HQM; ç`+? i?O +ÁM K¢M? ?ÆM K°i +?9i-pÈB bS+ K¢M? i'M +¬M; M?
+–M i?B i M?QM; J¢i EBK hQ H¢B +?Q `^M; ?Q¢i ç°M; M?B m K°i +?9i b) i®i +?Q
M¨v-ç€M? M? m K¨ +S M?Q i"T /QÐM; bBM?@ [m VX>ÆM M[?„M +kM; F?¬M; Km
M¨QX*?Q M M +QM EBK HQM; ç`+? i?O +O J¢i EBK hQ +ªK i?'v ``'i Fb [m€B,

@h¢B b Q +€B +QM >Q¨M; EBK "d J¬M; ç`+? i?O +O KbM? #° /¢M; +S M?Q H¨
Uhnh4=+? i +QÌB +€B H½Q J¢i EBK hQ M¨v@ [m V-?ÆM M[H¢B +ÁM `'i HBM? ?

J T?€T +QM EBK HQM; i?B i`B M ` F?¬M; ? i`9M; M;QÌB J¢i EBK hQXob i? -+Q

@L M bY /KM; +¬M; FQ+? p"i Hw M?Q i? b) i?B i i?U+ ?ÆM-+QM >Q¨M; EBK "d J
K T?€T +¬M; FQ+? +O KbM?-F?ŠM; ç`M? H¨ i?•M i? +¦ p'M ç -KbM? K v K„M ;†
`²B5

L;?o M?Q p"v M M +QM EBK HQM; i`U+ iB T t¬M; H M i`QÈ+-[m v M;QÌB K°i +€B-ç
hBM? *?Mv i`U+ iB T [mûi M; M; i?•M M;QÌB J¢i EBK hQX

J¢i EBK hQ ?Q H¢M? K°i iB M;-K„i M?bM i?'v +€B çm¬B `²M; iQ HÈM [mûi M; M; i

@*QM +Wm MQM FB -t2K ` F?¬M; M;¢M? çÐ çÁM M¨v i?b F?¬M; tQM; `²B

J¢i EBK hQ F?¬M; +¦ w ç`M? HMB H¢B-+kM; F?¬M; Mû i`€M?-çÊB F?B çm¬B `²M;
EBK hQ KÈB ç¢T K¢M? k +?•M tm®M; ç'i-+ª M;QÌB # v p¼i H M F?¬M; i`mM;XL?
ç M; tQ v M;QÌB i?2Q i?¦B [m2M H¢B M?bM i?'v K°i #¨M +?•M iQ HÈM K M; i?2Q K
tm'i ?B M i`QÈ+ K†i

*?ŠM; ? +¦ bU +ªK i?¬M; M¨Q +ª55

*QM >Q¨M; EBK "d J¬M; + Q Rd Kûi-M?ªv H M `²B ç¢T tm®M; i?b bS+ K¢M? b) iQ
M¨v +¦ H) +?d +¦ M¢M M?•M H¨ +QM EBK HQM; FB #B i`ä ?ÆM B ? i-?ÆM M[J¢
ç¦ H¨ iW H9+ bBM? ` ç M #•v ;BÌ ?„M +?Q iWM; `Y +?•M H–M M¨Q Ua†+-H½Q M¨v
"—L "T L>•L@4X455 [m VX>²B +ÁM Î i`QM; T?€Q ç¨B G¬B h?–M *?B *?Mv-æ`+?
?Q¨M; FBK "d J¬M; M´B iB M; M?'iXæ`+? hQ i?b i¢B pb KkB iQ M?QM; F?Sm ;B€
EBK hQ M´B iB M; pb +?•M i?®BX*¦ K°i H–M-i`QM; K°i #[iB + +O "d J¬M; +U i?9
i?®B +O KbM? ?mM M;'i K°i M["d J¬M; +U i?9 U;B®M; M?Q H¨ i?`i t¬M; F?¦B w-+
4XX45@ [m V-b m ç¦ +ÁM iB M i v ?mM M;'i Hm¬M +ª K'v M;QÌB /U iB + Ui?"i bU
`^M; pb ?„M H¨ >Q¨M; EBK "d J¬M; M M bU pB + M¨v K¼B M;QÌB ç m F?¬M; i`mv +
#¨M +?•M +O ?„M çQÊ+ tQM; iKM; H¨ ,E JBM? L;k *´ J >²M :BªQ U4=M;?o H¨ +€
M¨v ;¨ M¦ M;YB çQÊ+ ;€v çQÊ+ 8 iB M; H¨ M;'i 4X45V

h?B i M;?o-#¨M +?•M óç–v „TôKMB i?®B p¨ bS+ K¢M? ç¦ K¨ ç¢T H M ç–m i?b b) +¦

aS+ T?ÁM; M;U+ +O EBK HQM; H¨ `'i K¢M?-ç–m +kM; `'i +SM; `„M-K°i +QÈ+ ç¦ im
F?B M +QM EBK HQM; p,M; ` t M?QM; iWM; ç¦ +kM; +?Q çO ç i¢Q M M i?QÆM;
i?U+ bU H¨ #¨M +?•M +O J¢i EBK hQ [m€ i?®B-H¢B p +?¢K Î F?QªM; +€+? ;–M ç½
i?QÆM; FB i`U+ iB T i„i i?ÎXa m F?B p,M; ` t i¢Q i?¨M? K°i +€B `½M? b•m i` M K
+QM EBK HQM; M¨v +–v K†i tm®M; ç'i@ [m V F?¬M; i?'v +QM EBK HQM; FB çSM

J¢i EBK hQ +QÌB ? ? +?QM? #ªM i?•M ?„M +kM; F?¬M; M;Ì +m°+ +?B M H¢B F i i
ç°M; iB T i?2Q i`Î M M / /¨M; ?ÆM M?B m `²BX>„M çB iÈB M?ªv p¼i H M `²B ç¢T k
U;B®M; i` 2K +?ÆB i?Ki M?9M p"v 4X45@ [m VK°i +?•M ç¢T H M ç–m-K°i +?•M
p"v p¨B +?K+ H–MXæ9M; H¨ F?¬M; +ÁM ;b ç M¦B M[5

E?¬M; ;B®M; M?Q +K+ /B M i`"M +?B M +O æ`+? hQ p¨ J¢i EBK hQ-imv +MM; H¨
M; v F?B pW #„i ç–m ;B Q i` M?-•Q GÊB S?"i ç½ ;†T T?ªB ç®B i?O H¨ +QM EBK
+QM-+kM; +?QM? H¨ +QM EBK HQM; K¨ H9+ i`QÈ+ L;mv i >mv ç½ /MM; €K K ? +
i?QÆM; M? M?QM; +QM EBK HQM; M¨v pšM `'i +m²M; #¢Q-+MM; •Q GÊB S?"i ;B
K°i ?²B H•m M?[M; pšM #'i T?•M i?„M; #¢BXE?B æ`+? hQ F i i?9+ tQM; i`"M +?B
J¢i EBK hQ +kM; pW F i HB m +QM EBK HQM; ç®B i?O ç€M; i?QÆM; +O ?„MXoÈ
+?„+ +?„M b) F?¬M; +?`m HB M i?O +MM; M;QÌB F?€+Xh`QM; F?B ç¦ .B T >²M; L?
#BM? +O J G M Î T?Q b m-j p¢M i`¼M; F` #BM? +O ç`+? +¨M; M;¨v +¨M; iB M
#ªM i?•M çB +?†M ?"m b) +¦ +Æ ?°B ;B i +?¦+ i?QªB K€B M M i`U+ iB T t¬M; p T
F?¬M; FB m M;¢Q M?Q p"vXa m F?B i`"M +?B M +O #ªM i?•M F i i?9+ ?„M M? I
óE KBM? M;k +´ K ?²M ;BªQô +O KbM? H†M; H) KÁ ç M b m HQM; +QM EBK HQM
S?"iXE?B •Q GÊB S?"i ç M; ;BˆM; +Q pÈB +QM EBK HQM; +ÁM H¢B-J¢i EBK hQ I

HQM; HB M T?€i ?mv ? i M,M; HU+ M?ªv + Q +O >Q¨M; EBK "d J¬M;-i`U+ iB T iW
K°i +QÈ+ p¨Q ç–m +QM EBK HQM; +m®B +MM;X

*kM; ;B®M; M?Q J¢i EBK hQ-•Q GÊB S?”i +kM; F?¬M; i?¨M? i?”i M?Q p # M;Q¨E
FB çQÆM; M?B M H¨ F?¬M; i? M?bM i?’v J¢i EBK hQ Î T?Q b m HQM;-M?QM; •
p”v i` M K†i ?„M H¢B F?¬M; ? +¦ #B m ?B M ;b F?€+ i?QÌM; pšM çSM; M;mv M K°i
F?€+? F?Q H Q p¨Q [m'M H'v EBK HQM;-F?B M +QM EBK HQM; FB M; v +ª +Æ ?°
?°B +?Q J¢i EBK hQ Î T?Q b m M?ªv H M ç¢T K°i +QÈ+X

*S M?Q p”v +QM EBK HQM; ç€M; i?QÆM; +m®B +MM;-#` J¢i EBK hQ iW i` M F?¬
ç–mX

hmv `^M; +QM EBK HQM; #` ç¢T M?QM; F?¬M; i`9M; K†i +?Q M M +kM; F?¬M; +¦
?QÆM; p` +O óE KBM? M;k +´ K ?²M ;BªQôXL?QM; i?•M i? J¢i EBK hQ H¢B [m€
EBK "d J¬M; H¢B +°M; i? K i`¼M; HU+ +Æ `ÆB iU /Q +O +Æ i? -i`U+ iB T ç¢T
HQM; ç€M; i?QÆM; FB X.QÆa…M; M?Q k i M >Q a…M; EBK "Bay J¬M; çQa\ F?¬
+?Q ç¬a\B T?QÆM;- a\Q GÆa B S?•a i M?•a M i?•a\v J a i EBK hQ M? ayv i` M M
p2ay `•a\i F?Q a\B i` a\ M M F?B +QM EBK GQM; F?¬M; +Qa…M bQa\+ +?B a\M ç
+?•M ç a T ç a T-k i M M a…v F?¬M; M;Qa…M; i?B M? m M? ayv Kma\ i` M M;QÆ
F?¬M; +Qa…M bBM? K a M? F?Ba\ iQa\+ KÆa\B +?Ba m i?¬BX

hBa…M? ?Ba…M? +may oB M æ a B-oB M L?Ba i?Ba… H a B F? a\+-Hma\+ ç•
ma\T i?Ba… +?B a\K i? a\ i?QÆa M; T?QM;-M?QM; F?Q ayM; + a\+? ;BQaö +
i?ma\ p a… +Qaym +•a\T ? a pBa K i?ma\ ç aö F?,ayM; çBa M? +?ma\M; ?Q
H a… ç¬a\B i?may +may k +QM >,a\+ HQM;Xh?Qa + HQa + +?•M +?Ba\M? +may
` - a\K K ? a K T? a\T ç aö /•a…M /•a…M a\T +? a\ +?ma\M;-i?•a\i # a B +?
? v Km¬a MX*maöM; K v-Hma\+ çQa\ +m¬a + +?B a\M ç•a\m +may j +QM >Q a..
M ç aö ?Q a…M iQ a…M F a\i i?ma\+-oB M æ a B p a… oB M L?Ba i?•a…K M;?
ç a\M ;Bma\T KBa…M? bÆa\K ;B ayB [mv a\i k i M M a…vX

J a i EBK hQ p a… a\Q GÆa B S?•a i çma\M; H a… +Qa\ va\ Km¬a\M ;Bma\T k +
K¬a i i v M?QM; F?B pQa… çBa M? H Q ç a\M i?Ba… T? a\i ?B a M ` H a… F?¬M
ç a Q ?,a\+ b,a\+ i?B ayK çB a M HÆa B /ma M; F2aö ?Æay i`QM; Hma\+ +?B a\
oB M L?Ba tmv M ç a\M ;B¬a\M; M?Q K¬a i +QM `,a\M ç¬a +Xæ a Q ?,a\+ b,a\+ i
Hma\+ KÆa\B t ayv ` +?B a\M bQa ç aöiQa…M; tm•a\i ?B a M k H•a…M `¬a…B K
#•v ;BÆa… KÆa\B tm•a\i ?B a M i`Æay H a B-ç aö F?B a\M +?Q k +QM >,a\+ HQ
+?ma\M; ç M; bQay /ma M; a\K K ? a K T? a\T a\T #Qa\+ k FQM ",M; *Qa + J
b,a\+ i?B ayK çB a M +?Æa i HQa\2 H M M; v b m çQa\ K¬a i i`QM; k +QM >,a\+ H
i? ay M?Qa\B H M-HB a…M b m çQa\ + ayK ;B a\+ M?Q ?Q a…M iQ a…M K•a\i
K a i KQayB M? M? +?Qa\M; H M ` iQ a…M +Æ i? ay-H•a T iQa\+ F?¬M; +Qa…M
çQÆa + MQaö X

"°B *´ i?Qa + ` Hm¬M +Qa\ K,a i i`QM; ç a\K ;B Q i` M?-Hm•a M i?Qa + HQa +
i?¬a\M; bQ a\B [m•M hQ E?Q GÆa B pQÆM; [m¬a\+ i? K ;B +m¬a + +?B a\M
pBa -ç•a\m F?Ba\ # ayM i?•M ç aö ç a i ç a\M H K +•a\T bÆ ;B BXG K +•a\T bÆ ;B
ç aö H a… `•a\i F? a\ M?QM; bQ pÆa\B ç a\K +Qaym +•a\T +Qa HQM; M a…v i?
*´ +Qa\ K¬a i F? ay M,M; K a… ç a\K +Qa HQM; F?¬M; +Qa\ çQa\ H a… •ayM M•a
•K h`ma\+ ;B Q M?B a K pma +?Q ?,a\M-?,a\M ç aö +?m•ayM #Ba `•a\i FBaöX
H2a\M-KmaöB i M ç•a…m iB M +may ?,a\M ç aö ? a K¬a i +QM >,a\+ HQM;XJma
*mM; +may ?,a\M #,a\M ` ?,a\M `•a\i iBM iQÆayM;-+?Q /ma… +Qa\ H a… +Qa H
+? ayv K a\m i?Ba… F?¬M; i? ay KB aöM /Ba +? HQ a B bB m ç¬a + M a…v çQÆ

E?B KmaöB i M i?Qa\ k #Ba >,a\+ HQM; i` a\M? çQÆa +- "°B *´ #B a\i H a… F?¬M
HQM; +?Q FBa T çBa M? pBa F?Ba\ iQa\+ +may ?,a\M ?,a\M ç aö p¬a B p a…M;
T?Ba\ F? a\+ i`QM; ç a\K ?¬aöM +?B a\MXh?B M T?ma\ +may "°B *´ H a… p a
i`QM; b¬a\ p a M M;QÆa…B +Qa\ K¬a i +mM; iB aöM i?may çQa\-M;ma v i` M; F

+?Bay +Qa\ /mv M?•a\i KBa…M? ?,a\M K a… i?¬BX "°B *´ `•a\i bÆa +? a\i-+?Q
•K h`ma\+ HQa… H a… ç aö ? a ç¬a + ?,a\M HB a…M H•a T iQa\+ i?•a…M T?ma
+? a\i M M F?B +?Q M,a\K +?,a\+ çQÆa + +Æ ?¬a B ?,a\M M?•a\i çBa M? b2aö
i?may +Qa\ +Æ ?¬a B T? ayM FBa\+?X

E?B i`¬M; i?•a\v 8 +QM +Qaym +•a\T K i?ma\ +QÆa…M; ? aöM tm•a\i ?B a M Æ
+QM +Qa HQM; "°B *´ #B a\i-+Æ ?¬a B +may ?,a\M b,a\T ç a\MX "°B *´ F?¬M; ?
M,a…K i`QM; ç a\K i?B i? ay #Ba…M? iBaöM? [m M b a\i iBa…M? ?Ba…M? +?B a
FB -?,a\M +maöM; F?¬M; ç ay i•K K•a\v pBa… K¬a i H a… /Q .B a T •K h`ma\+ ç
+?Bay ç¬a\B T?Qa\ pÆa\B >,a\+ HQM; K¬a i HBa\ /Q MQaö H a… EBK HQM; H
?,a\M F?¬M; M,a\K +?,a\+ +Qa\ i? ay #,a\M tmv M çQÆa + HÆa\T T?Qa…M; M;Q
+?Æa… çÆa BXE?B i`¬M; i?•a\v k +QM ",M; *Qa + J oB M /QÆa\B K T? a\T i•a
k +QM >,a\+ HQM; b,a\T F?¬M; FB M i`Ba… çQÆa + # Q H•m-k +QM >,a\+ HQM;
M;Qa -ç¬a + iB aöM +may ?,a\M +m¬a\B +ma…M; +maöM; #,a\M ` X•K i?•a…K-H
?B ayK M?•a\i-[m ay M?B M H a… +QM >,a\+ HQM; i?Qa\ k ç aö M; aö tm¬a\M;
MQaö X

k +QM +Qaym +•a\T i?QÆa M; pBa K i?ma\ ;BÆa… i? a…M? K¬a i +QM-+ma +
K¬a i H•a…M MQaö ç ayQ M;QÆa +-oB M æ a B p a… oB M L?Ba +ma…M; t¬M
HQM; +Qa…M H a BX*?Q /ma… >,a\+ HQM; +Qa\ K a M? ?ÆM ",M; *Qa + J oB M
K¬a i Hma\+ ç¬a\B T?Qa\ pÆa\B k +QM ",M; *Qa + J oB M +maöM; p¬ +ma…M;
+Qa…M T? ayB ç a… T?Qa…M; + a\B i M #,a\M H2a\M FB -F?¬M; #B a\i Hma\+
bQa M¬aö HQa + +?B a\M ç•a\m +may k +QM ",M; *Qa + J oB M +¬a M; i? K "
i`QM; #Qa\M; i¬a\B F a\i +ma + +may +m¬a + +?B a\M b2aö F?¬M; +Qa\ #•a\i +

* a\M? [m•M T?Ba\ i`QÆa\+ +may .B a T•K h`ma\+ ç aö ç a\M? +?Q 8yyy HQM; F
Hma\+ HQ a M +?B a\M çQa\ i?Ba… j p a M i`Qa M; FBa #BM? +may çBa +? +
i`QÆa…M;

E?¬M; ;B M a\T #Qa\+ tmM; [m M? M?2a ?,ayM çB-.B a T•K h`ma\+ +?Æa iT? a
ç¬a i T? a\ pQa…M; p•v +may çBa +?XhQay H,a M; H2aöi?2Q b a\i# M + a M?
K¨m iQK # Q [m M? M;QÌB .B T•K h`9+ +?B +?Qi M?[M; p i +?ûK M; M; /¼+ M?QM
M¨Q T?€ pÐ çQÊ+ HÈT T?ÁM; M;U M¨vXL?QM; +QM B GB E?„+ JšM GQM; K¨ .B T•
K v K„M M?Q p”v-F?„T M;QÌB K€m iQÆB +?ªv ` -?ÆB i?Î v m Èi-M¦ +ÁM +¦ i? KB
.B T•K h`9+ ç½ i`mv M ç'm F?Q p¨Q i`QM; M;QÌB +?Q M¦X

.B T•K h`9+ i?9+ ç–m HQM; M?bM p T?Q b m-iY i?–M jyy /QÈB bU +?d ?mv +O
pÁM; p•v-8yyy B HB F?„+ KšM HQM; F} #BM? +O ç®B i?O +¦ i? M¦B H¨ iY i?QÆM
ç¦ .B T•K h`9+ KÈB T?€i ?B M ` `^M; ç€K B HB F?„+ KšM HQM; F} #BM? +ÁM b®
?Q¨M iQ¨M b® i¨M [m•M J G M-+MM; pÈB j p¢M i`¼M; F` #BM? ç½ ?Q¨M iQ¨M # Q
Î ;B[X

@Gv a€i 5

.B T•K h`9+ i?ûi H MX>„M w i?S+ `ä `¨M; `^M;-H9+ M¨v iY i?–M jyy ç½ T?€ p•v i?C
a€i çQ >ªB .QÆM; +MM; >QÆM; GQ M iW i`QM; ç€K J G M HQM; F} #BM? # v `
`ÌB F?ÄB +?B M i`QÌM;X*?B M i` M? ç½ T?€i i`B M ç M KS+ ç° M¨v i?b .B T•K h`
+?Q K'v i`,K J G M HQM; F} #BM? +ÁM b®M; b¦i çQÊ+ M[ `²BXsûi +?Q +MM; i?b
H +? K¨ i?ÌB ;B M i`B m ?²B +O .B T•K h`9+ +kM; b„T ? iX

Gv a€i çQÆM; M?B M H¨ M;?2 `ä iB M; .B T•K h`9+ ;¼B-M?QM; i`QM; H9+ K¨ M¨
+ Q i?b ç²M; i?ÌB T?€i ?B M ` iQ¨M i?•M `mM `˜v-K°i +?9i bS+ HU+ +kM; F?¬M;
M;°i i`Î M M K K Q†i ` F?B M M¨M; K°i H–M M[iW i` M F?¬M; `ÆB tm®M; ç'iX

@>ªB .QÆM;-•K h`9+ ç½ T?€ p•v `²B-M;QÆB ?½v +MM; >QÆM; GQ M +QÐB ç°+ ;
F?¬M; i? i?Q€i HB F?ÄB +?B M i`QÌM; çQÊ+ M[ `²BX"ÎB pb F?B Gv a€i p +?¢K p
K°i HQÊM; HÈM K T?€T HU+ ç²M; i?ÌB F?B M +?Q p i i?QÆM; +k i€B T?€i +?Q M
HU+ T?B ?¨M?X

@E?¬M;5 Gv a€i i, i,-+?9M; i H¨K b Q +¦ i? #Ä `ÆB i,

>ªB .QÆM; +¦ i? +ªK M?"M i?'v `ä ``¨M; bU ?Q M?QÊ+ +O GBb? H9+ M¨v-MQÈ
K€-M¨M; #B i M m M¨M; p¨ >QÆM; GQ M `ÌB çB-i`QÈ+ bS+ i'M +¬M; +O ?¨M; p¢
a€i +?d +¦ K°i F i +K+ /mv M?'i@ç¦ H¨ +? i5

@J m +?¢v çB-K†+ F i 5"•v ;BÌ F?¬M; H"T iS+ `ÌB çB b) F?¬M; F`T M[ç•m5

Gv a€i FB M +QÌM; [m€iX

@>QÆM; GQ M id-id çB çB

>ªB .QÆM; FB M [mv i M¦B

@L¦B pÈB •K h`9+-M?'i i?B i F?¬M; çQÊ+ ç +?¨M; [m v i`Î H¢B-K¼B M;QÌB M? M
çB m ç°M; #BM? K½ i`ª i?M +?Q +?9M; i X Gv a€i id-id F?¬M; +–M M¦B i? K ;b M[
i?2Q-#ªQ p i -#•v ;BÌ id ;†T M;mv ?B K #ªQ i H¨K b Q +¦ i? K°i KbM? #Ä +?¢v ;B

>QÆM; GQ M M?bM >ªB .QÆM; +QÌB ,

@L;®+5*?ª H) +?d +¦ KbM? M;QÆB +QB i?QÌM; +€B +? i b Q*€+ +?B M bo +O J
i?'i HQM; i?'i #¨B p` ç½ ?B bBM? `'i M?B m-i?•M H¨ +¬M; +?9 +O ç [m®+ i H¨K
çQÊ+Xh Km®M +MM; +€+ +?B M bo +?B M ç'm ç M ?ÆB i?Î +m®B +MM;X>ªB .QÆ
?Á i'm K°i F?9+ M?¢+ +m®B +MM; /¨M? +?Q +€+ +?B M bo +O J G M ç [m®+5

L¦B tQM; >QÆM; GQ M HB M H'v +•v ç¨M ib #¨ ` ç†i i`QÈ+ M;U+X•M? K„i #bM? i
+?Q >ªB .QÆM; ?ÆB b[M; bÌ-iW b•m i`QM; ç€v K„i >QÆM; GQ M->ªB .QÆM; +?É
pQÈM; #"M M[Uw M;?o iQÆM; çQÆM; pÈB +?€M b®M; =ôI5n [m VXh?U+ ` >QÆ
M;QÌB +•v GB L¢T hQ *?B æ`+?-M¨M; ?Q¨M iQ¨M +¦ i? ?B m i`B m K°i K i?9 M?
M¨M; [m€ v m +?Q /M +¦ ?B m i`B m K°i K i?9 +¦ i?U+ HU+ iQÆM; çQÆM; i?b +kM

hB M; ç¨M ib #¨ p¨ iB M; ç¨M +´ i` M? ç²M; i?ÌB p M; H M-F?9+ M?¢+ K¨ ?¼ ?ÊT i'
+Sm K¢M; .B T •K h`9+ F?B Î HQM; pU+ ç¦ H¨ F?9+ óh?"T .B M J B S?K+ôX:BÌ T
.B M J B S?K+ô ?MM; i`€M; H¢B i`¨M M;"T F?Q iS+ i? HQÆM;Xæ€K [m•M J G M H
ç¦ M?Q #WM; idM?-iB M; ç¨M +O >QÆM; GQ M p¨ >ªB .QÆM; ?¼ çQÆM; M?B M H
H¨ +¬M; +?9 +O ç [m®+-K°i M;QÌB H¨ +?€m M;mv M bQ€B ç [m®+ H¢B +¦ i? +M
i?ÌB F?„+ ç¦ +?B M w +O [m•M J G M ç½ ç¢i ç M çdM? çB KX

æSM; Î +m®B +MM; +O ç€K [m•M J G M H¨ j i?•M ªM? iQ HÈMX:–M M?Q + Q HÈM
i`€M; F?¬M; Fû K ;b M? m-#¼M ?¼ çSM; ç¦ ç®B K†i pÈB j p¢M i`¼M; F` #BM? +O

@«B bÊ [m€5a Q K¨ ç¬M; i? \

•Q GÊB S?"i iU M?B M i¢Q i?¨M? #° /¢M; F?B T bÊXL?QM; pÈB i?•M ?bM? + Q iQ
i`¬M; ?„M +?ª +¦ iQ ;b H¨ bÊ ?½B +ªX

@L;QÆB #B M çB-+¦ /€K id i?Q F?¬M;\

æ`+? hQ /[iÊM ;ä p¨Q ç–m •Q GÊB S?"iK°i +€BX

•Q GÊB S?"i M¦B ,

@E?¬M; +?ÆB5k M;QÆB M?Q H¨ ,M T?ªB i?m®+ FQ+? i?Q+? B K¨ i?2Q çQÊ+

æ`+? hQ +QÌB ? ?ª M¦B

@L;QÆB #B i çB m ç'v-t¬M; H M i?¬B-hY æ -*–K æ k p` ç¢B M?•M ?B m i`B m +
F?¬M; M;²B `²B ç•m

" i M >Q¨M; EBK "d J¬M;-H¨ M?[M; ç M?'i +QÌM; ;Bª i`QM; b® "d J¬M; +U i?9 +MM;
;–K K¢M? K) ?¦ i?¨M? HÈT HÈT b¦M; •K +m²M +m°M T?€i ` X

G9+ M¨v-ç€K [m•M i`¼M; F} #BM? ç½ €T b€i-#¼M +?9M; çQÆM; M?B M H¨ ç½ +?S
"d J¬M; FB ;B i j +QM FBK HQM; M?Q ;B i j +QM ;B€M M?Q i? M¨QXE?¬M; i?

bÊXL?QM; +¦ i? çO iQ +€+? ç çQÊ+ çB m ç°M; ç M ç•v i"T FQ+? [m•M J G M i?
ç m H¨ iBM? M? +O iBM? M? i`QM; [m•M ç°B G M æ`+? • hQXS?ªB ç®B K†i pÈ
+?9M; +?d +¦ i? M;?B M `,M; K¨ t¬M; H M i`QÈ+X

L?QM; i`QÈ+ pB + ç€K j p¢M i`¼M; F} #BM? T?€i ç°M; i'M +¬M; #'i F b®M; +? i-+
>Q¨M; EBK "d J¬M; H¨ M?[M; •K i? M? i? i?ªK i`mv M ç MX

h`¼M; F} #BM? +¦ i? i?'v +? i F?¬M; bÌM M?QM; #¼M ?„M H¢B F?¬M; i? F?B M
F?¬M; bÌMX "'i Hm"M #¼M ?¼ +QÐB H¨ K i?9 ;b- +,M #ªM ç m +?Q pQÊi [m iS
i?QÊM; p` K i?9 K M; ç M K¢M? K) mv €T +Æ ?² i'i +ª i¼ F} +O #¼M ?¼ iQ¨M #°
`mM H M- ç€K i`¼M; F} #BM? ç m iW i` M HQM; K i?9 H,M tm®M;X L;QÌB #` i?QÆ
i?ÌB- iW # p¢M i`¼M; F} #BM? ç®B K†i pÈB # ç–m >Q¨M; FBK #d K¬M; HB M #B

GK+ +?B M p¬ ç`+?- #®M +?[ M¨v +Æ ?² ç m p M; H M i`QM; ç–m K¶B K°i ;½ i`¼M
#d K¬M; +U i?9 K¨ mv €T K M; ç M ç½ K½M? HB i M?Q i? X

E} #BM? #B M i?¨M? #° #BM?- i®+ ç° iB M iÈB iU M?B M b) #` +?"K H¢BX J M; i?2
FBK #d K¬M; M; M; M?B M i?ŠM; iÈBX >Q¨M; FBK #d K¬M; i¢K i?ÌB M;,M çQÊ+ i`
>QÆM; GQ M +MM; >ªB .QÆM; ç½ F?B M ç€K HQM; F} #BM? +O J G M +kM; #„i

@"ªQ p +¬M; +?9 - pb i¬M M;?B K +O J G M- J G M ç [m®+ p¢M im X

E?¬M; #B i H¨ B H¨ M;QÌB ?¬ F?˜m ?B m ç–m iB M F?B M ;–M M,K i`,K / M? i`¼M
i`MM; T?QM;X

E?B .B T •K h`9+ M;?2 çQÊ+ M?¢+ F?9+ >QÆM; GQ M +MM; >ªB .QÆM; /B M i'm
?v bBM? +O ?¼X J†+ /M i`QM; HÁM; #°B T?K+ bU /kM; +ªK +O ? B M;QÆB M?Q
+¨M; /•M; H M i`QM; HÁM;X

h? +K+ Î ç•v ç½ [m€ `ä i? M?QM; ibM? ?bM? +O ç®B T?QÆM; +kM; F?¬M; T?ªB
FQ+? +O ? B ç–m ",M; +U+ K pB M +MM; "°B +´ HB M ?ÊT K†+ /M ç–m >„+ HQM;
i9M; M?QM; Qi ` pšM +¦ i? FB M i`b i? K K°i çQ¢M i?ÌB ;B MX " ç–m >Q¨M; FB
K½M?- M?QM; ç®B i?O +O #¼M ?¼ +?QM? H¨ " p¢M i`¼M; F} #BM? 5 .M i`¼M;
#BM? M?QM; +?d +–M HQÊM; +QÆM; i?B i F?ªB ;B€T i` M M;QÌB #¼M ?¼ +kM; +¦
#d K¬M;X >Q¨M; FBK #d K¬M; +?B M ç'm HU+ K†+ /M K¢M? K) M?QM; #¼M ?„M H
ç¢B- +¦ H) #¼M ?¼ +¦ i? iMv w ` p¨Q i`QM; # p¢M i`¼M; #° #BM? M?QM; #¼M ?
M¨Q M;,M +ªM i`¼M; #° #BM? # Q p•v H'v >QÆM; GQ M +MM; >ªB .QÆM; #¼M ?½
+? i +?Q /M i`B m i?"T +'T +U i?9 *€+? G¢T h•v hQ iÈB ç•v +kM; F?¬M; i? i?Q€i F
>ªB .QÆM; +€+ M¨M; #` ;B iX

@*?9M; i i`Î p X

æ®B K†i +K+ /B M M?Q p"v- .B T •K h`9+ H"T iS+ [mv i ç`M?- #ÎB pb ?„M #B i #'i
+?mv M ;b ?Q†+ ;†T T?ªB F?¦ F?,M M?Q i? M¨Q ?„M +kM; T?ªB T?ªB [m v p - >ªB
;b çQÊ+- ç¦ H¨ + K çQ M +O ?„M pÈB h•v æ S?m L;mv M bQ€BX *ÁM +¦ >QÆM; G
ç m H¨ #^M; ?[m +O ?„M 5 J G M ç [m®+ HQM; F} #BM? +¦ i? F?¬M; ç w- M?QM

E?) +„M H M HQÐB ç i"T i`mM; iBM? i?–M KbM? ?ÆM K°i +?9i- .B T •K h`9+ pW
HQM; T?€i F?ÎB i`MM; T?QM; i? M?QM; M¦ ç½ K K M?kM i?'i F?B m +?ªv K€m `²B
#¢M pÈB .B T •K h`9+ +MM; iB M H M ç–m iB M M?QM; H9+ M¨v `®i +K+ F?¬M; i?

.B T •K h`9+ K i KÄB M?'i i?ÌB +?Q F`T T?ªM SM; M M bmwi M[M;½ b'T tm®M; ç'
+€M? i v ?„MX

@hYX

•M? K„i .B T •K h`9+ FB M ç`M? M?bM p T?Q hY- hY +kM; ç M; M?bM ?„M- ;"i ç–

@*?9M; i i`Î p - M;QÆB M;²B Î i` M p B i X *?mv M +ÁM H¢B ?½v ;B Q +?Q i çB-
+?Q i X

L¦B `²B hY ?Qi b•m K°i ?ÆB- iQ¨M i?•M iY [m M; i`QM; M?€v K„i ç¢B T?¦M;- F?Q
?Q¨M iQ¨M #°+ T?€iX hY [m M; çB M +m²M; i,M; p¼i i`QM; ç K i®B /QÌM; M?Q p
K¨m iQK i` M #bM? M;mv M- H¨M iY [m M; F?´M; H² K¶B K°i H–M H¦2 ` ç m i¢Q i?
+MM; K¢M? K)X

h?•M ?bM? hY i`QM; M?€v K„i i,M; p¼i +?d +?ÈT K„i ç½ + Q ?ÆM ? B KQÆB H,K i?
i? tm'i ?B M +?ŠM; M?[M; /¼ +?Q ç€K B Hw F?„+ KšM HQM; F} #BM? ç M; çm´B
i?"K +?Q M; v +ª # i`,K +?B M bo iY i?–M +kM; +?'M ç°M;X hY #` .B T •K h`9+ i`E
`'i F€ [m€B `²B- H9+ M¨v hY ?B M ` #ªM i? M?'i i?ÌB F?B M ç€K +?B M bo FBM? M
pÈB i?®M; bQ€B .B T •K h`9+ H¢B tm'i ?B M #B M ?¦ X

hY iBM? F?ªB ;B€T i` M M;QÌB hY +¦ p /¨v /†M +?„+ +?„M ?ÆM H–M i`QÈ+X æ²M
i?¨M? K¨m i`„M;- #ª p B `°M; `½B ç®B pÈB .B T •K h`9+ K¨ M¦B ;B®M; M?Q H¨ K°i +
p B i?b K¨m iQK iBM? i? i` M M;QÌB .B T •K h`9+ +kM; +MM; hY /mM; H¨K K°i i? -
ç`M? i` M p B hYX

@" i`,K iY i?–M- i¢B +?¶ çÊB K M?X

.B T •K h`9+ F`T i?ÌB T?€i ` K M? H M?- ?„M H9+ M¨v +kM; F?¬M; T?ªB H¨ iB + #
i`QM; H9+ hY +?B M ç'm b) HB M HKv ç M #¼M ?¼X L m M¦B # ç–m >Q¨M; FBK #
p¢M i¼ F} +O ç®B i?O iQ¨M #° tKB HÆ i?b hY pW ?B M #ªM i? M; v +ª ",M; +U
+kM; iQ¨M i?•M K K M?kMX

lv €T p¬ +MM; +QÌM; ç¢B F?B M iQ¨M #° b® `²M; i¼ F} +O GQM; F} bo # M J G
KB M; T?mM #¼i KûT- ?Q¨M iQ¨M K'i çB +?B M ç'm HU+X

hY #QÈ+ i`U+ iB T M?^K p T?Q B Hw F?„+ KšM HQM; F} #BM?X h?¬M; [m HB M
F? QÈ+ H9+ M¨v +?d +¦ .B T •K h`9+ KÈB ?B m çQÊ+ hY ç M i°i +MM; +QÌM; ç¢B

J¶B #QÈ+ iB M hY M†M; M /šK H M K†i ç'i ç²M; i?ÌB F?¬M; M;WM; T?€i ` iWM; iB
T?QÆM; pB M i`,K i?QÈ+ K†i ç'i F?¬M; M;ÈiF`+? HB i +?'M ç°M;X h`QM; i`,K i?
#BM? ? v H¨ ç€K B Hw F?„+ KšM HQM; pšM ç M; M^K /QÈB ç'i M°B i¢M; iQ¨M #° #

hY F?¬M; ? +?2 /'m i?•M T?"M #°+ T?€iX æ²M; /¢M; H¨ +Ym +'T K i?9 M?QM; hY
+€+ K i?9 F?€+X G¨ +QÌM; ;Bª K¢M? M?'i i`QM; i`mv M i?mv i +O h?9 M?•M i°+
i`QÌM; K†+ /M +?d H¨ K°i M;QÌB M?QM; ç½ F?B M +?B M +m°+ tªv ` #B M ?¦ HQI

J°i +?MK [m M; ?Q¨M K¨m iQK iW i` M M;QÌB hY #¢Q T?€i ` X J¨M iY [m M; F?´M;
ç°M; iW K†i ç'i F?B M ?ÆM i`,K T?Q iQÊM; +?mM; [m M? ç m #` +?'M i?¨M? #KBX
/o M?B M +QÌM; ?½M iÈB i`bM? ç° M¨vX h`QM; HÁM; .B T •K h`9+ M;–K +ªK i?€M-
#•v ;BÌ hY ç½ ç¢i iÈB *Ym +'T K i?9 çdM?X L m tûi i?2Q i?U+ HU+ +O HQ¨B M;Q
ç¦ +ÁM H¨ +?Q tûi ç M i`bM? ç° +QÌM; ?½M +O i?•M i? ?„M- M m H9+ ç–m ç®B T
h•v hQ K¨ hY +¦ i?U+ HU+ M?Q #•v ;BÌ imv i b) F?¬M; #` *€+? G¢T h•v hQ ç€M? #¢

æ`+? hQ- J¢i EBK hQ +MM; •Q GÊB S?"i H¨ M?[M; M;QÌB ç–m iB M #B i hY #B M /`

@G½Q ç¢B T?€i mv `²B- +€+ ?mvM? ç t¬M; H M5

" ç–m >Q¨M; FBK #d K¬M; i?U+ ?B M K°i ç°M; i€+ ;B®M; M? m M?Q ç9+- i?•M i?
i`QM; M?€v K„i F?QK HQM;- +€M? i v T?ªB i`€M; FB M +O #¼M ?¼ M†M; M Q M
F?Q H½M; K¨m p¨M; iªM ` p T?Q i`"M /Q M? +O i`¼M; #° #BM?- K†+ /M HU+ i'M
#^M; +U i?9 *€+? G¢T h•v hQ M?QM; +?'M HU+ K¨m p¨M; K¢M? K) +kM; F?¬M; T?ª
M,M; M;,M +ªMX

" ç–m >Q¨M; FBK #d K¬M; #°+ T?€i +MM; K°i H9+ M?'i i?ÌB F?B M T?QÆM; pB
F?¬M; +ÁM K°i M;QÌB b®M;X J†i ç'i #` KÎ ` i`QM; T?9i +?®+ +€i # v ç€ +?¢vX

h'i +ª +QÌM; ;Bª i`QM; # i`¼M; F} #BM? çQ¨M HB M p¼i ` - M?^K T?Q # ç–m >Q¨
+O #¼M ?¼ +?d H¨ +m®M H'v # >Q¨M; FBK #d K¬M; M¨vX G¨ +QÌM; ;Bª +O M?•
` M?[M; K i?9 i`QÈ+ K„ibmwi M[ç½ i? v ç´B +?B M +m°+ M¨v ç m +kM; çQÊ+ i
i? +m®M H'v +?9M; i`QM; i?ÌB ;B M M?'i ç`M?-F i +K+ b) F?¬M; i? v ç´B- i? M?

#d K¬M; ç²M; i?ÌB T?€i mv- F?Q i? #¼M ?¼ i`MM; iÈB M?'i i?ÌB ?¦ i?¨M? K•v F
+?d +ªK i?'v +?'M HU+ #B M K'iX > B ç–m ",M; +U+ K pB M /QÈB F?Q iS+ +O hY
+¬M; FQ+? +m²M; K½M?- i? M?QM; M; v H9+ ç–m >„+ HQM; b„T F?¬M; i`K M´B M
+?Êi +¦ i? K K°i +•v ç°+ iB M K¨m ç2MX

hB M; ç¨M p M; H M MQÆM; i?2Q H¨ iB M; +´i` M? +MM; ç¨M i€ #¨ i? M?QM; F?¬
G9+ M¨v .B T •K h`9+ ç½ F?¬M; +ÁM M,M; HU+ /B M i'm h?"T /B M K B T?K+ H¢B
[m®+ i?'i HQM; #¨B p` ç M #•v ;BÌ- ?„M pšM +?Q iWM; +?QM? i?S+ M;?d M;ÆB +?
H¨ #ªM ó* Q bÆM HQm i?OvôX>„M iBM `^M; >ªB .QÆM; M?'i ç`M? b) +ªK M?"M çO
i?ÌB +kM; b) i`Ê ;B9T KbM? ?Q¨M i?¨M? F?9+ +–K M¨vX

Zmª M?B M iB M; ç¨M i€ #¨ +O >QÆM; GQ M pšM F?¬M; +¦ ;b i? v ç´B M?QM; i?
.QÆM; ç½ iW #ªM h?"T /B M K B T?K+ +?mv M i?¨M? * Q bÆM HQm i?OvX *´ +–K
pÈB M? m /M +€+? M? m ?¨M; M;¨M i?QÈ+X

Zm M; K M; K¨m iQK M?¢i iU K°i i–M; bQÆM; KM # Q T?O +?B M i`QÌM;X L?[M; H
b®M; b¦i +?B M w ç¢B i?`M?- #¼M ?¼ ç m +ªK ;B€+ `ä `¨M; çQÊ+ ?mv i /`+? i`QM
/M K'i çB i¼ F} M?QM; i`QM; i v #¼M ?¼ +ÁM +¦ pk F?QX *m°+ +?B M ç'm +?Q +
iB M; iM p¨ ?B m H M? T?ªM FQ+? ;BÌ KÈB çQÆ+ p M; H MX

*¬M; FQ+? +O hY `'i çÆM ;BªM- ç¢i iÈB i?U+ HU+ +O ?„M F„ tªQ +?d F?B +?B M
KÈB +¦ i€+ /KM;X h? M?QM; i`QÈ+ K„i +ÁM +¦ M;QÌB +MM; +'T #"+ pÈB ?„M b Q\

hY iBM? K T?€T [m v i`Î H¢B ç¢B HK+ b m ;–M M;¨M M,KX æ®B K†i pÈB HQ¨B M
+–M #QÈ+ çB +kM; HQm H¢B p¬ b® i?B i? ç^M; b mX

L,K M;¨M B Hw F?„+ KšM HQM; F} #BM? i`ªB [m i`"M +?B M H9+ i`QÈ+ +MM; pÈB
#BM? J G M F?B ?²B [m M; T?ªM +?B m- `®i +K+ iB M p¨Q ;B B çQ¢M i"M /B iX J
? Q T?Q [m€ M?B m F?Q HU+ ç½ [m v i`Î p X

hQ¨M #° ç`+? M?•M +,M #ªM F?¬M; /€K iÈB ;–M +¶ K€v ;B i +?¦+ FBM? F?OM; ç¦X

@a Q +€+ M;QÆB H¢B M;•v ` M?Q p"v- K m +MM; i t¬M; ` X

h`QM; iB M; ç¨M +?Êi t2M HšM i? M? •K +O .B T •K h`9+ +¦ +?9i #'i ç„+ /o ç²M; i?
i`QM; HÁM; >QÆM; GQ M +MM; >ªB .QÆM;X

Rj3X *?QÆM; Rj3 , LY æQÌM; :B i h`bM? :BªQ EBK

.B T •K h`9+ F?) [m€i H M- M? M? M?Q +?ÈT M?ªv F?ÄB p B hY tm®M; ç²M; i?ÌB
K M? i`[ i²M #ªQ i?¢+?X h`QM; H9+ ç¦ +K+ /B M tmM; [m M? H¢B +¦ #B M ?¦ - çB m
`®i +m°+ ç½ tªv ` X

G9+ ;¼B p j >Q¨M; EBK "d J¬M; - k ",M; *U+ J oB M ?ÆM M[+ÁM +¦ hY- b€m M;Q
/B M i`"M +?B M ;B9T ?¼ +–K +U iÈB #•v ;BÌ- H9+ M¨v M?[M; *Ym +'T K i?9 ç²M;
i`Ê ;B9T +O hY +¦ i? H Q ` F?ÄB +?B M i`"M-M?QM; ;BÌ H¢B ?½K p¨Q i`MM; i`M
F` #BM? J G M +ÁM b¦i H¢B +?Q ç–v ? B i`,K M;QÌBX

æ½ i`ªB [m K°i H–M i`B m ?²B- M M Km®M i`B m ?²B hY K°i H–M M[i?b .B T •
F?QªM; i?ÌB ;B M M[KÈB +¦ i? - M?QM; ç`+? M?•M b) +?Q ?„M i?ÌB ;B M b Q \
M M;Q¨B # i`,K iY i?–M +?B M bo i`QÈ+ iB M M?"M i?'v bU i? v ç´B M¨v- H"T iS

J†+ /M H¨ M,K p¢M HQM; F} #BM? B Gw E?„+ .•M ç½ iB m ? Q `'i M?B m- #` # p`
FB T +?B M ç'm HU+ ç½ tm®M; `'i i?'T M?QM; `®i +m°+ H¢B ?Q¨M i'i # Q p•v- ? B
i`,K ç M; Î M;Q¨B ç®B K†i pÈB HQÊM; ç`+? M?•M i` M ? B p¢M M;QÌB ç M; # Q
iQÌM; ç²M; p€+? b„iX G9+ M¨v F?¬M; +ÁM +Æ ?°B i`®M i?Q€i- M; v +ª .B T •K h`9+
i`"M +kM; F?¬M; +ÁM çO iBM? i?–M HU+ M[ `²BX

hY +K+- ?Q¨M iQ¨M H¨ iY +K+X LQÈ+ K„i- MQÈ+ K„i i` M K€ +O >ªB .QÆM; #„i ç–
+¦ +?9i F?¨M F?¨M ,

@•K h`9+ - i¢B b Q H¢B M?Q p”v- i¢B b Q H¢B [m v p 5

æ®B K†i pÈB ibM? ?bM? i`QÈ+ K„i- .B T •K h`9+ M;QÊ+ H¢B `'i idM? i€Q- i? M M

@L¨M; +?Q `^M; i b) `ÌB F?ÄB ç•v #Ä K†+ K¼B M;QÌB K°i KbM? `ÌB çB b Q \ æW
+K+ i?b b Q +?9M; i H¢B F?¬M; +? i +?mM; K°i +?¶X

E?B M¦B ` M?[M; HÌB M¨v- i`QM; HÁM; ?„M +kM; ç²M; i?ÌB i?Î /¨B i? M,

@h•v æ S?m ;B ;B - i?”itBM H¶B- HÌB ?S pÈB M;QÌB +QM F?¬M; i? i?U+ ?B M

h`QM; H9+ M¨v i?b i¢B T?Q +?•M i`ÌB t t ç°i M?B M p M; H M K'v iB M; HQM; M
#¢+ iQ HÈM `'i `ä `¨M; ?B M ` - #®M M;•M HQM; K°i H K HQM; i´M; +°M; +¦ M,K *U
i`ÌB- H9+ M¨v ç M; +® ;„M; ?QÈM; T?Q #¼M ?¼ `'i M? M? # v iÈBX *MM; H9+ ç¦
K°i K¨m ç2M- F?¬M; #B i +¦ # Q M?B m ç¢B [m•M pÈB i®+ ç° M? M? M?'i ?QÈM; ç
H¨ [m•M çQ¨M GQM; F} #BM? iBM? M?m +O J G M ç [m®+X "^M; K„i T?€M çQ€
M;¨M HQM; F} #BM?- b m HQM; #¼M ?¼ i`¼M; F} #BM? +MM; F?BM? F} #BM? +MM
F?´M; H²- Qi M?'i +kM; ;'T ç¬B pÈB HQÊM; i`¼M; #BM? ç M; # Q p•v çQ¨M M;QÌB

•Q GÊB .mv G¢T ç½ i`Î p - ?„M `®i +K+ ç½ i`Î p 5

oB M [m•M tm'i ?B M F?B M +?Q .B T •K h`9+ p¨ +€+ +?B M bo +ÁM b®M; b¦i T?'
i?–M +?B M boH¨ M?[M; M;QÌB ç–m iB M T?€i ç°M; i'M +¬M; K¢M? K)X GK+ +'T ç
i¢Q i?¨M? i`Î M;¢B F?¬M; M?Ä pÈB i`¼M; #° #BM? p¨ i`¼M; F` #BM?- F?¬M; +?d #
T?€T F?¬M; M;WM; ;B i,M; K¨ K¶B K°i iY i?–M +?B M bo ç m T?€i ?mv ç M K°i i`
i?U+ HU+ +O KbM?X .B T •K h`9+ H¨ +?d ?mv +O #¼M ?¼- iWM; +MM; #¼M ?¼ |
ç m H¨ ç®B K†i pÈB ç`+? M?•M +QÌM; ç¢B- H9+ M¨v +?d ?mv ç M; #` ?½K i`QM; i
#QÈ+

.B T •K h`9+ ?ûi HÈM,

@J H M +?B M bo5 pB M [m•M ç½ ç M- +?9M; i +® ;„M; +?®M; +U i?b KÈB +¦ ?v
T?ÁM; M;U- HQM; i?QÆM; ?QÈM; ` M;Q¨BX

:–M ? B i`,K M;QÌB ç½ K'i ç` HQM; i¼ F` M? M? +?¦M; i¢Q i?¨M? i`"M ç` - iBM?
+m®B M¨v ç½ ;–M iB m i€M M?QM; pb +¦ pB M [m•M ç M M M H¢B i?'v çQÊ+ +Æ ?
p”v- F?B H¨K ;b K¨ F?¬M; +¦ MB K iBM p¨ ?v p¼M; b) K m i?'i #¢B- +?d F?B M¨Q tm
i?b i`Î M M +QÌM; ç¢B- iQ¨M #° iB K HU+ çQÊ+ FQ+? T?€i ?Q¨M iQ¨MX

>ªB .QÆM; +kM; i?'v çQÊ+ ibM? ?bM? i`QÈ+ K„i i? v ç´B

@•K h`9+- # M;QÌB +?9M; i +MM; ?ÊT i'm5

.B T •K h`9+ ;"i ç–m M?bM >ªB .QÆM; K°i H–M `²B M?bM H¢B #° /€M; m QªB F?¬M
- # M;QÌB ç²M; i?ÌB +–K H'v M?¢+ F?Q- F?Q M? +?•M M;²B tm®M; X "¼M ?¼ #•v
K°i ç´ +K+X L m HQM; F} #BM? # M KbM? +¦ i? +–K +U ç M F?B pB M [m•M ç M i
F?¬M; H¨ +?QM? H¨ iY pQM; iQ¨M #° iY pQM;X

*´ +–K- +´ i` M?- i€ #¨ i K FB M M?¢+ F?Q +´ tQ i`QM; ç K ç2M K`i KMM; i`¨M M
;B[+?B M i`"M H¢B p M; H M M?¢+ F?9+ M?QM; `'i i? HQÆM;X

a® HQÊM; ç`+? M?•M ç¬M; [m€- [m•M ç®B T?QÆM; +kM; #B i K°i F?B pB M [m•M
#¼M ?¼ H¢B K'i çB i¼ F} i?b F?¬M; +¦ +Æ ?°B- ?m®M; +?B ç®B T?QÆM; +ÁM +¦
G M HQM; F} #BM? ç M; Î ;B B çQ¢M iBM? i?–M H M + Q M?QM; i`¼M; #BM? i?b T
+?Q +?W H¢B +?Q B +Æ ?°B M¨QX "¼M ?¼ M?Q çB M +m²M; ç€M? b•m p¨Q ;B®M
T?Q +m®B +O J G M HQM; F} #BM? ? i HÈT M¨v ç M HÈT F?€+- +Æ ?² i`QM; M?
M?[M; çÊi i?Ov i`B m ç¦ # Q T?OX U;B®M; +?B M i?m”i ó`m²B #mô M?dV

h?–M •K ? K T?€T +¦ i€+ /KM; T?K i`Ê K†+ /M +QÌM; ç¢B- M?QM; ?B M ;BÌ .B T
HU+ HQÊM; +O ?„M ç½ F?¬M; çO ç ç2K mv HU+ +?QM? i?S+ +O i?–M •K K T?€
M;QÌB ?ÊT i'm K†+ /M `'i `ä `¨M; M?QM; pb b® HQÊM; #'i ç²M; i` M +?B M i`Q
HQM; F} #BM? ;BªK çB M? M? +?¦M;X

*U HQM; i` M F?¬M; i`mM; ç M; iB M ;–M- T?ÁM; imv M +O J G M HQM; F} #BM?
+MM;X

h¢B H9+ M¨v i?b Î T?Q i`QÈ+ T?ÁM; imv M ç®B T?¦ i`¼M; #BM? ç°i M?B M ?¶M H
M;ÌB iW # M çQ¨M [m•M T?Q i•v iB M iÈB- .B T •K h`9+ K†+ /M ç M; F?ªv ç¨M M?
w ç°M; ioM? tmM; [m M?- ?„M T?€i ?B M ç°B [m•M Î ?QÈM; i•v ç½ ;B i ? i M?[M;
#¼M ?¼ +kM; iB M pÈB i®+ ç° `'i M? M?- ç`+? [m•M pÈB i` M; #` ?Q¨M ?ªQ M?Q p
i? i`b ?Q½M ?¼X Gm²M; b€M; M¨v +?QM? H¨ €M? K„i iS+ ;B"M- ç'm F?Q [m €M?
b® ç m K M; K¨m p¨M;- i`QM; +¦ +¦ HšM K°i Qi K¨m iQKX æ'm F?Q iB M iÈB ç•m- ?
M?B M #¼M ?¼ Km®M KÎ ` ?mv i H° ç M? M? +?¦M; iB M iÈB ç•vX

L?•M b® +O ç°B [m•M M¨v F?¬M; M?B m- M?QM; #¼M ?¼ +?B M ç'm +U+ F€ FBM
jyy iY i?–M +?B M bo- b€i T?€i ` K¢M? K) b€i F?QX .B T •K h`9+ T?€i ?B M HU+ +
i?"K +?Q +¦ i` M jyy iY i?–M +?B M boX G¨ M;QÌB J G M +?,M; \ M?QM; iW F?B M
ç°B [m•M ç¦- +?Q /M +¦ +kM; F?¬M; +¦ F?ª M,M; tm'i ?B M i¢B H9+ M¨v 5

h` M F?¬M; M,K *U HQM; M;¨v +¨M; ç M ;–M- i? M? i? +O pB M [m•M +kM; M;¨v +
i`QM; H9+ M¨v # M #¼M .B T •K h`9+ M,K i M HQM; F} #BM? +m®B +MM; +O J G
ç`+? M?•M /MM; i`¼M; FB K i`ªK i?¨M? M?K+ iQÆM;X h`¼M; #BM? i¢Q i?¨M? K°i
+kM; H M iÈB i`QÈ+ K†i # M;QÌBX

L´B ;B"M- .B T •K h`9+ ;–K H M K°i iB M; +´ +–K Î i`QM; i v T?€i ` iB M; ¬M; KBM
•K M?"M iW i?•M i? ?„M tQ v i`ÁM- ç²M; i?ÌB #°+ T?€i ` #ªv T?QÆM;X æ•v H¨ H
.B T •K h`9+ - H¦2 ` [m M; K M; K¨m iQK- ç•v H¨ •K M?"M + Q i–M T?€i ` K†+ /M F
Î i`¢M; i?€B i®i M?'i M?QM; K¨ i`¼M; #BM? H¨K b Q +¦ i?U+ HU+ bQ pÈB iY +'T +Q
T?€i ` i?b HÈT HÈT ç`+? M?•M M?'i i?ÌB M;½ tm®M; K'i K¢M;X

L?QM; pÈB ibM? ?m®M; M¨v +kM; F?¬M; H¨K +?Q .B T •K h`9+ T?'M +?'M K¨ i•K ?
`²B- ?„M #B i ç`+? M?•M i`MM; i`MM; iB M H M +?Q /M ?„M +¦ i? M;,M +ªM- +kM
>ªB .QÆM; +MM; >QÆM; GQ M

oB + bY /KM; i€M? K¢M; i`[i²M #ªQ i?¢+? çÁB ?ÄB iBM? i?–M HU+ #bM? i?QÌM;-
i?b +,M #ªM F?¬M; +¦ ;b iB m ? Q M?QM; H9+ M¨v ?„M +kM; M?Q ç M F?¬ /–m- +?
K M? i?b /o M?B M i?m >ªB .QÆM; p¨Q i`QM; ç¦ F?¦ +¦ i? i?¨M? +¬M;X "'i ç„+ /o-
iW i`QM; hm .B i?–M ;BÈB ` •Q *´ hQ æ¬ +?B FB K +O Zm M; JBM? h?€T *?O •Q
KbM? +?2 +?„M +?Q >ªB .QÆM; - iBM? i?–M HU+ iB m ? Q F?¬M; +ÁM- ç'm F?Q
KbM? +? i i`QÈ+ M m F?¬M; ?„M F?¬M; +?Q F M¨Q t•K T?¢K iÈB >ªB .QÆM;X

h`¼M; #BM? p¼i H M- #¼M +?9M; H9+ M¨v +kM; M?bM i?'v ibM? ?bM? +O .B T •K
i?'v i` M i v .B T •K h`9+ K°i i? M? i`QÌM; FB K H¦2 H M K¨m i`„M; [m M; K M; - i?
ç m iQ€i H M €M? K„i i? K H KX *?Q /M #¼M ?¼ F?¬M; #B i ç•v H¨ i?–M F?Q M?Q
`'i K¢M?X

hY i`9+ ç'm F?Q v m Èi [m€M +?9 i¢B •Q *´ hQ æ¬ +?B FB K iÄ ` K¨m p¨M; [m M
.B T •K h`9+ ç½ K'i çB iY +'T HU+ HQÊM; - M?QM; K†+ /M p"v •Q *´ hQ æ¬ +?B FB
+O KbM?- i`QÈ+ K„i +„i çSi +´ ?¼M; +O KQÌB i`¼M; #BM?X L?QM; i` M M;QÌB
#¼M ?¼ /MM; i`¼M; FB K çª i?QÆM;- iY iBM? F?ªB ;B€T i` M M;QÌB ç½ i M i¨M?-
.B T •K h`9+ F?¬M; i`K M´B- T?mM ` K°i M;KK K€m p,M; H M i` M K T?€T #¨Q i`„M

.B T •K h`9+ /MM; •Q *´ hQ æ¬ +?B FB K ç +?®M; i?•M i? - tmM; [m M? H¨ M?[M;
i`¼M; F} #BM?X .B T •K h`9+ i`QÈ+ K„i i?'v KÆ ?²- +m®B +MM; iBM? i?–M F?¬M
M?QM; M; v H9+ M¨v .B T •K h`9+ M;?2 çQÊ+ i? M? •K +O ç'm F?Q T?€ F?¬M; #

E`+? HB i ¬M; KBM?- p¬ b® [m M; ªM? ?Q H +O ç'm F?Q - .B T •K h`9+ +kM; w

+?®M; çÐ- M?QM; H¢B T?€i ?B M ç'm F?Q M¨v F?¬M; M?„K p¨Q KbM? - tmM; [m M
F m i?ªK i?B i +O i`¼M; F} #BM?X

E?¬M; +ÁM B iB T iK+ i'M +¬M; M[- M?QM; .B T •K h`9+ i•K i?–M H9+ M¨v H¢B
T?€i ?B M K°i M;QÌB iQ¨M i?•M p"M ?„+ v ç M; t®+ >ªB .QÆM; H M p BX L?bM [m
i?b +¦ i? M?"M ` M;QÌB M¨v H¨ K°i M[M?•MX

@ "m¬M; >ªB .QÆM; tm®M;5

.B T •K h`9+ M´B ;B"M ;–K H M K°i iB M;- ? B i v M„K •Q *´ hY æ¬ +?B FB K ?QÈM
iÈBX

J°i iB M; ?W H¢M? p M; H M- ç®B T?QÆM; +?d M?'+ i v pmM; ` K°i i? M? i`QÌM
K¨m p¨M; ç€M? +?m˜M t€+ i`9M; KkB •Q *´ hQ æ¬ +?B FB KX J°i iB M; i? M? i?mw
+?B FB K # v p¨Q F?¬M; i`mM;- F ç¦ ç M; ;B[ >ªB .QÆM; i` M p B ?W H¢M? K°i iB

@"ˆM; p¨Q i?U+ HU+ +O M;QÆB K¨ Km®M #ªQ p M¨M; \ h? M? FB K M¨v +kM; i?"

•K i? M? i`QM; i` Q K M; i?2Q M;[F?Q H¢M? HMM; ç•v çQ+? t€+ H¨ ;B¼M; M[M?•

h v T?ªB pmM; H M- M; v iS+ F?„+ K°i +¶ ç'm F?Q K¨m p¨M; ?B M ` +m®M •Q *´
M;QÌB ç¦ +?mv M i?•M F?B M; >ªB .QÆM; ç M; ?¬M K i`QM; +?ÈT K„i HšM p¨Q ç€

v i?S+ +m®B +MM; +O .B T •K h`9+ +?QM? H¨ i?'v K°i KªM? [m M; K M; ç'm F?Q
ç M; i?'v çQÊ+ p¬ b® i`¼M; #BM? G K æ`+? • hQ ç M; #` ?„+ v M?•M #`i K†i +?ûK
ç½ F?¬M; ;„M; ;QÊM; M´B #„i ç–m H•K p¨Q ?¬M K X *?mM; [m M? iB M; F m H i?ª
+MM; i?2Q ?„M +?bK /–M p¨Q ?¬M K - i'i +ª K¼B pB + H9+ M¨v i`Î M M F?¬M; [m M

@h ç M; Î ç•m \

hW i`QM; KÆ ?² .B T •K h`9+ F?¦ F?,M H„K KÈB KÎ çQÊ+ ? B K„i- i` M /QÈB iQ¨M
p¬ HU+- +€B +ªK ;B€+ M¨v p¬ +MM; F?¦ +?`m H¨K ?„M bmwi ?°+ K€mX

G9+ M¨v ç•v .B T •K h`9+ ç M; Î i`QM; K°i F?¬M; ;B M tmM; [m M? i'i +ª ç m t H¢-
F?¬M; +¦ KMB K€m i M?- F?¬M; +¦ K°i •K i? M? M¨Q +ª- +U+ F€ M ioM?- çB m M
•K h`9+ +ªK i?'v F?¦ i?Q+? SM;X

@•K h`9+ - `®i +K+ M;QÆB +kM; ç½ idM?

J°i F?m¬M K†i M? im'M tm'i ?B M i`QÈ+ K†i .B T •K h`9+ K M; i?2Q p M;¢+ M?B

@ •Q .mv GÊB G¢T- ç•v H¨ ç•m\ h H¨K b Q H¢B Î ç•v \

.B T •K h`9+ +U KbM? M?Q Km®M çSM; H M- M?QM; iQ¨M i?•M F?¬M; +ÁM K°i iB

•Q GÊB .mv G¢T M;,M H¢B- çÐ H'v p B ?„M-/bm ?„M M;²B H M iU p¨Q ç–m ;BQÌM;
h`9+ KÈB i`Î M M `ä `¨M; ?ÆMX æ•v H¨ K°i ;B M T?ÁM; HÈM- i`QM; T?ÁM; #¨v #B
i - F?¬M; F?Q i`QM; H¨M? H¨K +?Q iBM? i?–M M;QÌB i i?QªB K€BX

@G9+ M¨v +?9M; i ç M; Î K°i i?¨M? i?` ;–M S?€T G K M?'i +O J G M- +kM; H¨ i`
#B M ;BÈB +?9M; i - M;¨v ç¦ M;QÆB i?Q€i HU+ ?¬M K - i ibK Zm M; KBM? [m•M v
#¼M ?¼ ç m M¦B `ˆM; M;QÆB M?Q M?Q M;¼M ç M +¢M /–m- F?¬M; +Sm çQÊ+X

L¦B ç M ç•v •Q GÊB .mv G¢T €M? K„i +¦ +?9i çÄ

@ æ m i¢B H¶B +O +?9M; i ç M +?"K K°i #QÈ+- M m F?¬M; M;QÆB +kM; b) F?¬M

.B T •K h`9+ F?¦ M?¼+ H„+ ç–m M¦B,

@ h`QÈ+ iB M ?½v F +?mv M b m ç¦ M?Q i? M¨Q \ h F?¬M; T?ªB ç M; `'i i®i b Q

•Q .mv GÊB G¢T M¦B,

@ a m F?B K¼B M;QÌB +?Q `ˆM; M;QÆB ç½ +? i - ç°i M?B M [m•M v T?€i ?B M i?•M
T?B i?QÌM; K¢M? K) FûQ M;QÆB iW iY K¬M [m M i`Î H¢BX G¨ bS+ b®M; K½M? HB

pB M [m•M +?9M; i ç M i?b K¼B +?mv M ç½ F i i?9+- K†+ /M i`¼M; #BM? ç½ H¨K
HQM; F} #BM?- M?QM; +?QM? jyy iY i?–M +?B M bo i`QM; i?ÌB F?„+ +m®B +MM; ç
?mM; ?½M- +?9M; i ç½ # Q p•v ?Q¨M iQ¨M #¼M ?¼ F?¬M; +¦ +Æ ?°B ç¨Q p•v- i`C
i +?d #„i çQÊ+ K°i b® iM #BM?- [m HÌB i?˜K i` #B i çQÊ+ M?[M; M;QÌB M¨v ç M
"¨M;X G9+ M¨v ç¢B [m•M i Î #B M +ªM? ç½ çQÊ+ H M? ;BÈB M;?B K +?Ì çÊBX a
çQÊ+ i /MM; T?QÆM; T?€T M? M? +?¦M; ?²B #€Q p J G M i?¨M?X

J†+ /M H¨ i?„M; HÊB- M?QM; H¨ i?ªK i?„M;- ? B M;¨M HQM; F} #BM? X +€B M¨v ç©
HQÊM; i`¼M; v m- K¨ #•v ;BÌ H¢B #` iB m /B iX .B T•K h`9+ i?Î /¨B- ç°i M?B M ?
p'M ç K'm +?®i- ``'i [m M i`¼M;X

@ >ªB .QÆM; \ >ªB .QÆM; ç•m \ *€+ ?mvM? +¦ +Sm çQÊ+ >ªB .QÆM; F?¬M;\

h`€B iBK +O .B T•K h`9+ M?Q #` i?„i H¢B- i`QM; ç–m M?È H¢B +?B iB i p ?bM?
ç€M? # v•Q EB K•Q *´ hQ æ¬ +O KbM? p¨ #„i K'i >ªB .QÆM;X

•Q GÊB .mv G¢T #B M b„+ - ;B"i KbM? ?ÄB,

@ >ªB .QÆM; F?¬M; T?ªB Î +MM; K°i +?´ pÈB M;QÆB b Q \ h [m€- •K h`9+- +?9M;
+¦ T?€i ?B M >ªB .QÆM;- F?B +?9M; i t¬M; p¨Q ç`+? M?•M T?®B ?ÊT pÈB #®M p
;B9T GQM; aY iB m /B i ç`+? M?•M +kM; F?¬M; T?€i ?B M imM; iQ+? +O >ªB .Q
+?B M bo iB M i?ŠM; p¨Q ç`+? M?•M i`MM; i`MM; ç`+? M?•M - #¼M ?¼ ?bM? M?Q T
M¨Q ç¦ +kM; ç M; ç€M? i`¼M; #BM?- +?9M; i iQÎM; ç¦ H¨ M;QÌB KbM? M?QM; F?
H¢B M? M? +?¦M; `ÌB çBX Zm ç'm F?Q T?€i ` i?b M?[M; M;QÌB ç¦ +?Q Qi +kM; +
çQ+? i?` H¨ ?Q¨M; +'T +?B M bo- i`¼M; #BM? +O G K æ`+? •hQ p¨ " "¨M; F?¬M; +
#QÈ+ iB M +O ?¼X *?9M; i b m i`"M +?B M +¦ ibK FB K >ªB .QÆM; iB m i?Q M?
M;QÆB ç½ i?m p¨Q i`QM; h€M? K¢M; #ªQ i?¢+?X

@ G¨ #¼M +?9M;- +?QM? H¨ #¼M +?9M;X

:B¼M; +O .B T•K h`9+ iS+ ;B"M

@ G¨ #¼M +?9M; ç½ #„i >ªB .QÆM; çB- H9+ ç¦ iBM? i?–M HU+ +O i F?¬M; +ÁM ç
h€M? K¢M; #ªQ i?¢+? +?Q M M KÈB

•Q GÊB .mv G¢T +QÌB F?´ M¦B,

@ h'i +ª +kM; i¢B +?9M; i - H9+ 'v ibM? ?m®M; p¬ +MM; M;mv +'T- i`QÈ+ K„i H¢B

.B T•K h`9+ i?Î /¨B- H„+ ç–m M¦B,

@*€B M¨v +kM; F?¬M; i? i`€+? ?mvM?-?mvM? ç½ K M; pB M [m•M M? M? +?¦M;
M; v i +kM; ç½ K'i K¢M;- M; v +ª # i`,K iY i?–M +?B M bo +kM; p"v- # i`,K iY i?–
i #`i´M i?'i` b Q \

•Q GÊB .mv G¢T M¦B ,

@h´M i?'i +O iY i?–M +?B M bo F?¬M; HÈM- M;QÆB +?ŠM; H) +ÁM +?Q #B i i?U
b Q \ *?Q /M H¨ HQM; F} #BM? +kM; çWM; KQM; +?B K çQÊ+ iB M M;?B pÈB #¼M
#` i?QÆM;X •K h`9+- i?"i bU i F?¦ iBM p¨Q ibM? ?m®M; T?€i bBM? H9+ ç¦- +€+
a€m ç–m *U HQM; +O ç`+? M?•M ç m #` ;B i +? i- # >„+ GQM; #` #„M ?¢ #ÎB ç°+
+?QM? H¨ # EBK +?9+ HQM;- i ç½ t2K [m t€+ +?9M; T?€i ?B M tQÆM; +®i ?Q¨M
+Æ #ªM +QÌM; ç¢B ç M +Ð M¨Q ç•v5X h ç½ ?ÄB [m # i`,K iY i?–M +?B M bo p¨
imv i F?¬M; M¦B +?Q i #B i +?mv M ;b ç½ tªv ` X h?˜K p'M iM #BM? +?Q i?U+ ?B
M¦B +?Q i #B i +?mv M ;b ç½ tªv ` \ >²M; L?¢M i M M¨v +kM; i?"i HÈM K¢M;- çQÊ
t€+ +? i- iQ¨M i?•M #` i?QÆM;- M?QM; iB m iY M¨v iQM? K¢M; i?"i H¨ M;Q M +QÌ

.B T•K h`9+ bYM; b®i- # i`,K iY i?–M +?B M bo F?¬M; M¦B +?Q •Q GÊB .mv G¢T
H–M M¨v pb tª i?•M +?B M ç'm- ?ŠM H¨ #Q K"i +O KbM? b) #` #¢B H° ``'i M?B m +
hY hBM? "d J¬M; M?QM; M?'i ç`M? H¨ #B i çQÆ+ >Q¨M; EBK "d J¬M; - t2K ` KbM
H¢B J G M ç [m®+ M[`²BX

@ •Q GÊB .mv G¢T ç¢B + - ?mvM? +kM; F?¬M; iBM i b Q \

.B T •K h`9+ ç°i M?B M ?ÄBX

•Q GÊB .mv G¢T M?Qm K¨v,

@L;QÆB M¦B ;b p”v- +?9M; i H¨ ?mvM? ç bBM? iY +¦ M? m K¨X

.B T •K h`9+ i? M M? K°i iB M;,

@æ½ H¨ M?Q p”v i?b ?mvM? F?¬M; M M ?ÄB çB m ;b +ª- /M b Q ?mvM? +kM; #B i
ç9M;- +?9M; i H¨ ?mvM? ç p¨Q b M? ` iY- #'i Hm”M b m M¨v ?mvM? #B i çQÊ+ +
çB m M¨vX h +kM; K i `²B- ?mvM? ` M;Q¨B çB- i Km®M M;?d M;ÆB K°i H€iX

•Q GÊB .mv G¢T ç`M? M¦B i? K M?QM; M?bM i?'v .B T •K h`9+ M?„K K„i H¢B- #'i ç

•Q GÊB .mv G¢T pW `ÌB F?ÄB .B T •K h`9+ iW iW KÎ K„i- ?„M #B i KbM? T?ªB `ÌB
HQm H¢B- J G M ç [m®+ F?B #B i çQÊ+ [m M ? +O KbM? pÈB "d J¬M; +U i?9 M
KbM? b) i`ª HÌB M?Q i? M¨Q\ o'M ç i`¼M; v m +?QM? H¨ >ªB .QÆM; #` M;QÌB i #
M¨M; [m v i`Î p X

" i`,K iY i?–M +?B M bo i`QÈ+ iB M M M Î H¢B J G M- #¼M ?¼ #•v ;BÌ ç m #` i?Q
KÈB +¦ i? +mM; +'T +?Q #¼M ?¼ M?[M; M?m +–m +–M i?B i ç /QÐM; i?QÆM;X *¦
J B >Q i`QÎM; H½Q M¨v Î J G M ç [m®+ i?b KbM? +kM; F?¬M; +–M HQ H„M; ;bX

L;?o iÌB ç•v- .B T •K h`9+ +® ;„M; +?®M; i v M;²B /”v t T #^M; #„i ç˜m çB m F?Q-
F`+? HB iX æ'm F?Q p¨ iBM? i?–M HU+ M m F?¬M; F?¬B T?K+ i?b Km®M +?¢v +
p¼M; •Q GÊB .mv G¢T iB T M?”M iBM iS+ +?”K +?WM; M¨Q ? v +?WM; M'vX

" ;BÌ b mX

•Q GÊB .mv G¢T +'T i®+ çB iÈB T?ÁM; +O .B T •K h`9+ ç M; M;?d M;ÆB- iW i?˜K
iS+- i?”i H¨ ç€M; bÊX >„M [mª i?”i F?¬M; i? M¨Q iBM çQÊ+ bU pB + ç¦ tªv ` X •Q
.B T •K h`9+ ç +?SM; i?U+- "d J¬M; +U i?9 +kM; tm'i ?B M M?QM; ç®B H”T pÈB ç
ç¢B M?'i H¨ >Q¨M; EBK "d J¬M;X .B T •K h`9+ H¨K i? M¨Q K¨ çQÊ+ \ æ²M; i?ÌB ;¼
i?9 - ç•v H¨ çB m K¨ +QM M;QÌB +¦ i? H¨K çQÊ+ b Q \ o¬ b® +•m ?ÄB ç M; i`¨M M;

o®M i`QM; T?ÁM; .B T •K h`9+ +?d +¦ KbM? ?„M- M?QM; H9+ M¨v ç½ #B M i?¨M?
idM? M?QM; F?¬M; B +¦ i? +Y ç°M;X æ¦ H¨ >QÆM; GQ M-Gv a€i p¨ L;mv i JBM?
Î ç•m H¢B F?¬M; i?'vX

•Q GÊB .mv G¢T #QÈ+ M? M? iÈB i`QÈ+-+˜M i?”M /MM; i v FB K i` K¢+? K¬M +C
>QÆM; GQ M i¢K i?ÌB #` K°i +¶ ç'm F?Q M?m ?Á FB K +? F?ª M,M; ?¨M? ç°M; K
+O KbM? T?€ ;BªB- i`QÈ+ b m # H–M ç +?Q #¼M M;QÌB >QÆM; GQ M +MM; F?-

@*¬M; +?9 çB M ?¢- •K h`9+ ç•m `²B \

•Q GÊB .mv G¢T F?¬M; +?–M +?W ?ÄB M; v

h`QM; K„i >QÆM; GQ M iQ€i ` iB HQ H„M; M¦B,ô

@>„M çB `²B- ?„M i?ª +?9M; i ` F?ÄB h€M? K¢M; #ªQ i?¢+? ç²M; i?ÌB +'K +? ?¨M
+kM; M¦B bÆ [m KK+ çQ+? +O ?„MX >„M M¦B H¨ +–M çB +Sm >ªB .QÆM; ;'TX

L¨M; M¦B iÈB ç•v i?b +?d i v ` +Y b´X

@ *¬M; +?9 çB M ?¢- M;QÌB +¦ #B i ? v F?¬M; -•K h`9+- ?„M

>QÆM; GQ M ;BÆ i v H M- M;„i HÌB •Q GÊB .mv G¢T ,

@h #B i M;QÆB Km®M M¦B ;b- H9+ ç¦ i +kM; +¦ K†i H¨K b Q H¢B F?¬M; #B i +¦
M;QÆB M?B m HÌB- +?mv M M¨v i b) #˜K #€Q H M T?K ?Q¨M;X o +?mv M M¨v #
#¨M i€M- i'i +ª iM #BM? #„i çQÊ+ €T ;BªB p J G M- ` H M? i'i +ª M?[M; M;QÌB i?

çQÊ+ iB i H° HÌB F? BX B K¨ H° +?mv M M¨v ` M;Q¨B çWM; i`€+? i p¬ ibM?X *?
i?¨M? +kM; F?¬M; çQÊ+ #B i- ?B m F?¬M; \

oW M¦B M¨M; pW M?bM p T?Q Gv a€iX

æ¢B K ç¢Q bQ L;mv i >mv çSM; +¢M? ç¦ F?¬M; M?`M çQÊ+ ?ÄB ,

@*¬M; +?9 çB M ?¢- +m®B +MM; H¨ +?mv M ;b tªv ` p”v \ .B T •K h`9+- ?„MXX

>QÆM; GQ M +¦ +?9i F?¬M; ?¨B HÁM; H„+ ç–m- M¦B,

@ L;mv i H½Q ;B - tBM M;¨B çWM; ?ÄB +?mv M M¨v- +?mv M M¨v +¨M; Qi M;QÌB
KÈB +¦ i? [mv i ç`M? çQÊ+ i?¬BX L?QM; i /€K +?„+- •K h`9+ H¨ K°i T?–M iY i`mM
K T?€T bQ `'i M? /kM; +O J G M ç [m®+- H–M M¨v +kM; M?Ì +¦ ?„M KÈB K M;
[m M i`Î H¢BX h®i H„K- •Q GÊB .mv G¢T +S i?2Q HÌB +O i K¨ H¨KX

h¢B i?ÌB çB K K'm +?®i M¨v >QÆM; GQ M +¦ i? F?®M; +? #ªM i?•M i`Î M M #bM
M¨M; H° H M p HQ H„M; F?¬M; i? ;¢i çQÊ+ BX

Gv a€i HŠM; H†M; M;²B K°i # M- >QÆM; GQ M #B i M¨M; +kM; ç½ #B i- i?”K +?Q
T?ªM; T?'i +¦ çB m ;b ç¦ ç½ K'i K€i- i`Q M?È ç M; /–M /–M F?¬B T?K+- hY hBM? "d
hBM? "d J¬M;X h +¦ M M +?Q ¬M; M°B #B i +?mv M M¨v F?B i`Î p F?¬M; \ +?QM
pÈB GQM; i°+ H¨ F i?M i`mv M FB T- iW t tQ i?b hY hBM? "d J¬M; H¨ ç¢B ç`+? +
i?€M? +U HQM; iY +?B M H9+ ç¦ +kM; +¦ [m M ? pÈB hY hBM? "d J¬M;X L m ç +
hBM? "d J¬M; tm'i ?B M i?b +?„+ +?„M H¨ ¬M; b) F?¬M; #Ä [m +?Q .B T •K h`9+-

•Q GÊB .mv G¢T iU ?² ç½ ?B m çQÊ+- €M? K„i iQ€i H M p FB M M;?`- +€Q iW K¨

>QÆM; GQ M M?bM p T?Q Gv a€i M¦B,

@Gv a€i i, i,

Gv a€i F?¬M; çÊB M¨M; M¦B tQM; i?b M;„i HÌB- K„i M?„K H¢B M¦B,

@ G9+ ç¦ i #` ?¬M K - +€B ;b tªv ` ç m F?¬M; i?'v p¨ +kM; F?¬M; #B iX *¬M; +?9
M¦B M[X

h` M K†i >QÆM; GQ M H° iB iB iB m w- b„+ K†i F?¬M; ç´B M?bM Gv a€i- HQ H„M
T?–M- i?–K M;?o,

@ .B T •K h`9+ - .B T •K h`9+ - M;QÆB i?”i bU K M; +?Q i K°i p'M ç F?¦ ç•vX *?
HQ H„M; p [m M ? +O M;QÆB pÈB "d J¬M; M?'i i°+- M?QM; pÈB # M L;•M GQM
Q H•m \

æB F?ÄB i?¨M? i?` F?¬M; #B i i M- .B T •K h`9+ i?”i bU +¦ p'M ç p ?ÆB i?Î- iW
>ªB ç M M v ibM? ?m®M; M¨v KÈB tm'i ?B M H–M ç–mX hbM? ?bM? i`QM; i?¨M? i
F?˜M i`QÆM;- +S K¶B M;½ iQ çQÌM; ç m +¦ #BM? HQM? +O J G M im–M i` -/U
çQÊ+ +?9i Qi- .B T •K h`9+ KÈB KB M +QÐM; ` F?ÄB çQÊ+ i?¨M? i?` ç¦X

G9+ [mv i ç`M? ` çB- ?„M F?¬M; T?ªB pb HQ bÊ •Q GÊB .mv G¢T ?Q†+ >QÆM; GQ
F?¬M; Km®M ;BªB i?Q+? M?B m K¨ i?¬B- i`QM; HÁM; ?„M i?b >QÆM; GQ M p¨ •Q
æ¬M; GQM; "€i h¬M; i?b +?„+ +?„M F?¬M; i? M¦B- hY i?b ?„M F?¬M; KQM; M?[M
ç®B K†i pÈB M;?B p'M +O #¼M ?¼ .B T •K h`9+ #B i i`ª HÌB M?Q i? M¨Q \ GW ;
h`9+ F?¬M; Km®M +?Q M M ?„M +?d +¦ i? +?¼M +€+? `ÌB çBX

>ªB .QÆM; #` #„i +¦+- çB M?B m M;QÌB +kM; F?¬M; +?„+ çQÊ+ ;bX J°i KbM? ?„M

h®+ ç° +O .B T •K h`9+ +¨M; H9+ +¨M; +?”K H¢B- ? B +?•M ?„M +¨M; H9+ +¨M; i`–
T?K+ çQÊ+ +?9i Qi- #•v ;BÌ ç½ iB m i€M F?¬M; +ÁM +?9i M¨Q +ª- iQ¨M i?•M ?Q M
?² M?bM F?¬M; `äX

.B T •K h`9+ #B i KbM? +–M T?ªB M;?d M;ÆB- M m iB T iK+ i?b F?¬M; # Q H•m b)
bQ ? v pä bo i?b F?B #` ?¬M K b) +¦ ªM? ?QÎM; HÈM ç M im pB- #ÎB pb F?B ?¬M K

F?®M; +? çQÊ+ iBM? i?–M HU+ ?Q†+ ç'm F?Q i`QM; +Æ i? F?B M +?9M; F?¬M; b) +¦ ªM? ?QÎM; ``i HÈMX

.B T •K h`9+ i?2Q çQÌM; M?Ä iB M p¨Q i`QM; K°i F?m `WM;- M;²B t T #^M; i` M K çœ H•m `²B ?„M +?Q ,M ;b- H–M ,M i`QÈ+ H¨ i`QM; K T?€T i`"M +O i?'i HQM; i?

E?¦ M?¼+ H'v iW i`QM; hm /B i?–M ;BÈB ` K°i Qi MQÈ+ m®M;- b m ç¦ iQÈB H M i •K h`9+ +ªK i?'v bªM; F?Q€B- K i KÄB +kM; i M çB p¨B T?–M- iU HQM; p¨Q ;®+ +

>ªB .QÆM;- >ªB .QÆM;- M¨M; Î ç•m \ H9+ M¨v .B T •K h`9+ ?Q¨M iQ¨M #bM? ioM? H„M; +?Q M M;mv +O >ªB .QÆM;- #bM? i?QÌM; F?B >ªB .QÆM; Î# M +¢M? i?b + H„K- M?QM; H9+ M¨v M¨M; #` #„i çB i?b .B T •K h`9+ T?€i ?B M ` ``^M; i•K ibM? Kb M?€i ç Q +„i T?ªB- >ªB .QÆM; /€M; p ¬M M?m- >ªB .QÆM; +?d +?Q KbM? +?B K K¨ i?¬B-`mM; ç°M; i•K ibM? +O ?„MX

L;¨v ç¦- ç€K M;QÌB ç¦ ç M iW T?Q i•v +O +?B M i`QÌM;- K†+ /M •Q GÊB .mv G¢T M;QÌB ç¦ +?¢v çB i?b +?„+ +kM; b) +?¢v p ?QÈM; i•v- M?[M; M;QÌB M¨v `®i +K+ K b Q H¢B M?"T p¨Q [m•M çQ¨M +O G K æ`+? • hQ p¨ # "¨M; \ E?B #¼M ?¼ ` i v +? ibM? i?b F?¬M; i?'v #¼M ?¼ p¨ G K æ`+? • hQ H¨ +MM; K°i T?2- K†+ /M +¦ [m M ? ?¼ F?¬M; +¦ HB M H¢+ pÈB ç®B T?QÆM;X "„i +¦+ >ªB .QÆM; H¨ pb KK+ çQ+? ;b \ +?d H¨ >ªB .QÆM; i?¬B b Q \

E?¬M;- F?¬M; +¦ F?ª M,M; M?Q p"v- >ªB .QÆM; K†+ /M H¨ +?€m ;€B +O h•v æ S F?„T MÆB i` M ç¢B HK+ i?b +¦ M¨M; +kM; F?¬M; i¢Q çQÊ+ mv ?B T HÈM- h•v æ S' +kM; H¨ K°i i?–M iY +O J G M ç [m®+ K¨ i?¬BX æ9M; `²B- #¼M ?¼ M?'i ç`M? H¨

•M? K„i +O .B T •K h`9+ b€M; H M- #'i F ç®B T?QÆM; +¦ i?•M T?"M ;b i?b KK+ ç >QÆM; GQ M- +¦ i? ?B m çQÊ+ >QÆM; GQ M H¨ M[ M?B /mv M?'i +O J G M ç¢ T?"M +O >QÆM; GQ M /o M?B M H¨ [m M i`¼M; ?ÆM >ªB .QÆM;- H'v M¨M; ç mv J G M- iU M?B M b) +¦ ?B m [mªX

>ªB .QÆM;- ç€M; i?QÆM; +?Q >ªB .QÆM;X hU M?B M H¢B i?¨M? M;QÌB i? i°B- m´M; ? v b Q \ "•v ;BÌ KbM? +?d +¦ i? iW MÆB +?B M i`QÌM; K¨ ibK p T?Q h•v- K°i +?9i iBM iS+X

L;?o iÈB ç•v- .B T •K h`9+ +kM; M?È ç M F ç`M? #„i +¦+ >QÆM; GQ M p¨ K M; >ª bo- ç'm F?Q ç¢i KS+ ?Q¨M; +'T- M?QM; H9+ ç¦ H¢B FB m M;¢Q pÈB KbM?X G9+ ç ?Q¨M; +'T K¨ +kM; F?¬M; i? M;,M +ªM çQÊ+ b Q \ Zm M; KBM? i?–M FB K •Q *´ h çQ¢i K'i `²B- çWM; ç KbM? ;†T H¢B- M m F?¬M; KbM? b) i?m H¢B FB KX

a m F?B bmv M;?o `ä `¨M;- .B T •K h`9+ +ªK i?'v i?•M i? +kM; i?Q i?€B ?ÆM- + #^M;- /U p¨Q w +?Q b„i ç€ +O KbM? H¨K +?Q ç'm F?Q i`QM; i?•M i? iW iW p"M +' HB M ? ;B[iBM? i?–M HU+ p¨ i?–M M;mv M K T?€T #¨Q F?¬M; M;WM; ?'T i?m K

h?•M i? K i KÄB H¢B H¨K +?Q ?„M / /¨M; F?m i`W K¼B i¢T MB K ``i M? M? iB M p

hW sQ+? hY *–K h•K çœi ç M EB K æªK *–K h•K- ç M #•v ;BÌ H¨ hY oB *–K h•K- .B T [m€ i`bM? im Hmv M ;†T çQÊ+ F?¬M; Qi F€ M;°- M?QM; ç +¦ çQÊ+ i?¨M? iUm M?C K°i [m€ i`bM? im Hmv M ;B M M M F?„+ F?´ M?B m M,KX h`QM; +Æ i? ?ÆB i?Î / ç M çB M i`®M; F?¬M; #„i ç–m i? K H K ?'T i?m M;mv M i® tmM; [m M?X

v i?S+ +O .B T •K h`9+ ?Q¨M iQ¨M +?bK ç„K i`QM; iBM? i?–M +?B ?ªB- H9+ M¨v ? F?B im Hmv M Î MÆB ?Q M; p„M;- +?d +¦ i`QÈ+ K„i F?¬B T?K+ K°i Qi i?U+ HU+ i ç°M;X

h?ÌB ;B M i`¬B [m - b„+ i`ÌB iW b€M; ç M; +?mv M iÈB ?Q¨M; ?¬M- H9+ M¨v tmM; [.B T •K h`9+ çœ tm'i ?B M K°i HÈT bQÆM; i`„M; M?¨M M?¢i- K†+ /M F?¬M; K½M? /–M /–M ?²B T?K+X

æ°i M?B M i`QM; #KB `"K p M; H M iB M; F m - +€+? MÆB .B T •K h`9+ F?QªM; [m M? #KB `"K ç°i M?B M `'i M? M? ?ûQ 9 - p®M H€ +•v K¨m t M? i`QM; +?ÈT K„

i?•M +•v p®M ç M; #WM; #WM; bBM? +Æ +kM; i?2Q H€ +•v ?ûQ 9 M? M? +?¦M; ?ú

aU pB + M¨v iW iW H M `°M;- ?QÈM; /–M ç M MÆB .B T •K h`9+ ç M; M;²B- iBM? I
bBM? +Æ ? i i?ªv M?Q #` +€B ;b ?9i ? iX

>Q¨M iQ¨M iB M p¨Q i`¢M; i?€B M?"T ç`M?- .B T •K h`9+ F?¬M; #B i +€+ bU ibM?
H9+ i`QÈ+ [mª i?"i iBM? i?"i HU+ +O .B T •K h`9+ #` iB m ? Q [m€ HÈM- F?¬M; +
K¨ M; v +ª #´M M;mv M HU+ +kM; iU ?² F?¬ FB i- M m F?¬M; # M [m•M v +kM; F?
+¢M /–m- +m®B +MM; +?QM? H¨ M?Ì p¨Q hY hBM? "d J¬M; ?mv i K¢+? `'i +QÌM; ç
bBM?X G9+ M¨v ?„M /U p¨Q im Hmv M ç ?²B T?K+- ;B®M; M?Q H¨ iU +?[i`` +?
p¨Q i`¢M; i?€B pQM; M;½ K'i çB +ªM? ;B€+ pÈB M;Q¢B ;BÈBX

.B M iQ+? F?¬ ?ûQ +O +€+ #KB +•v +¨M; H9+ +¨M; HÈM- F?QªM; +€+? ? B KQÆB
K°i i?ÌB ;B M M;„M- K¨m F?¬ ?ûQ +O +€+ #KB +•v ç½ ç M ;–M # M .B T •K h`9+- M
+¦ K°i ç–m `„M ç°i M?B2M #„M ` - /UM; i?ŠM; H M M?bM i?•M ?bM? +O .B T •K h
i?•M ?bM? +O M¦ ç•m-M?QM; M?bM p¨Q +€B ç–m M?Ä KªM? F?ªM? ?bM? i K ;B€+
M¨v F?¬M; HÈM- i?•M `„M QÈ+ +?WM; F?QªM; ? B M;¦M i v M;QÌB- iQ¨M i?•M +¦
bm®i- #bM? i?QÌM; i?•M M¦ bQ pÈB #Q+? M;¼+ +¦ F?B +ÁM i`QM; bm®i ?ÆM- K°i
[m çªQ H¢B HB M iK+ M?bM .B T •K h`9+ iQ€i H M €M? K„i i? K H K- +€B HQÐB M
` iKi p¨Q M?Q Km®M i?,K /Á +€B ;bX

_'i M? M?- i?•M `„M +?WM; ? B i?QÈ+ iW i`QM; #KB `"K iB M ` - iW pB + +€+ #KB
i?'v bU ?ûQ F?¬ T?€i bBM? pÈB +QM `„M M?Ä M¨v +¦ bU HB M [m MX

RjNX *?QÆM; RjN, GBM? >²M h`QM; >°T æ2M

"Q+? HK+ iB m t¨ F?¬M; +?Ì çÊB [m€ H•m- b m F?B iQ¨M #° i?•M `„M iW HMK +•v i?
?¨M? ç°M;- i`U+ iB T ?QÈM; i?•M i? .B T •K h`9+ H Q iÈB- •K i? M? iB iB p M; H M
#Q+? HK+ iB m t¨ +¨M; i`Î M M b€M; `U+- K°i i–M; i? M? #Q+? b„+ pK M?¨M M?¢i i
?QÈM; M;QÌB .B T •K h`9+ i`MK iÈBX

GQ¢B i? M? #Q+? b„+ pK F?¬M; ç€M; ç p¨Q K„i ç¦ pW iB T t9+ pÈB ç'm F?Q i` M
T?€i ` K°i i`¨M; •K i? M? M´ T?®+ T?®+- F?B M i?•M i? .B T •K h`9+ F?) `mM- M
?¨M? +¬M; ç M ;B B çQ¢M F?˜M v m- imv i M?B M F?¬M; i? /WM; H¢B çQÊ+- K†
?B K tm'i ?B M- M?QM; +?d +¦ i? iB T iK+ #ªQ i`b i`¢M; i?€B im Hmv MX

h? M? #Q+? b„+ pK F?Q i?"i bU +U+ F€ [m€B /`- i¢B i€+ /KM; +O M¦- ?° i? ç'm F
#„i ç–m iW iW #` ?Q¨ i MX i?–M M;mv M K T?€T #¨Q Î # M i`QM; K¶B H9+ +¨M; i`Î

*?QM? i¢B H9+ M¨v- GQM; ?²M ;BÈB +?d i` M i v .B T •K h`9+ v M H†M; H•m M v
K M; b€M; +?¦B- b m K°i F?„+- K°i Hm²M; ?„+ pK iW i`QM; ç¦ # v ` - i®+ ç° +O M¦
T?O i` M Hm²M; pK F?Q K¨m #Q+? HK+- # Q i`K i?¬M T? - i`QM; M?€v K„i ?„+ pK
i`QÈ+ #Q+? HK+ ç°+ pK i` M K†i ç'iX

*?B +?B- #Q+? HK+ iB m t¨ F m H M i?®M; i?B i K°i iB M;- i?•M i? +U+ HB i`mM
pK ç®B pÈB M¦ +U+ ?¢B- HB M tQ v tÎ i?•M ?bM? M?Q Km®M +?¢v i`®MX

@L;?B i b9+- M?Q p"v +ÁM Km®M +?¢v M[b Q\ GQm H¢B ç•v +?Q i M¨QX

>„+ pK M?Q ç Q- ¬ [m M; ?B M H M- ç½ ?Q¨M iQ¨M # Q T?O #Q+? HK+ iB m t¨ p¨Q
i? M? M´ T?®+ T?®+- iB m t¨ K½M? HB i T?€i ` iB M; F m +?B +?B- M?QM; F?¬M
?„+ pK i?Q€i ` X •K i? M? M¦ M?Ä çB `'i M? M?- i?•M i? i`¨M M;"T F`+? ç°+ K K M

>„+ pK ?Q€ i?¨M? K°i ç¢Q pB M ?Q¨M- [m'M [m M? #„i ç–m iW +?¦i çm¬B #Q+? H
F?B ?„+ [m M; ?Q¨M [m'M H M ç M ç–m i?B i? +O #Q+? HK+ iB m t¨ i?b b m K°i
K°i pB M #Q+? HK+ iBM? i? iW KB M; iB m t¨ T?mM ` X

hBM? i? /QÈB bU # Q [m M? +O ?„+ pK /–M /–M ?¢ tm®M;- K°i •K i? M? ;B¨ Mm

@hB M M;?B iB m iY M¨v `²B5

"Q+? [m M; HQû H M- /QÈB bU i`Ê ;B9T +O ?„+ pK +?mB p¨Q i`QM; KB M; .B T •K

æ'm F?Q +O .B T •K h`9+ ç½ F?¬B T?K+ i`Î H¢B #bM? i?QÌM;X L?QM; bU v M H†
H¢B-iU M?Q ;B M; T?mM i`¨Q-iY [m M; K½M? HB iiQª ` -F?Q iS+i` M M;QÌB ?„
i` M K†i ?„M +kM; iQ€i ` i?–M b„+ F?®M F?´X

S?B M ?„+ pK M¼ i?m, +?mM; pšM HŠM; H†M; T?B m T?M [m M? i? M? i? ?„M-[m
iU M?O,

@hB m iY M¨v ç¢i ç M +ªM? ;BÈB ç¦-M?QM; b Q i?U+ HU+ H¢B FûK ç M M?Q p"v-
i ;B i+? i-#'i [m€ iQ +?'i ç9M; H¨ KB M+? X

E?¬M; #B i i`ªB [m i?ÌB ;B M # Q H•mX E?B .B T •K h`9+ +?"K `½B KÎ K„i i?b tm
Q T?OX æ K `'i v M ioM?-i?"K +?Q +kM; F?¬M; +¦M; v +ª iB M; +¬M i`MM; F m
?¦iX "–m i`ÌB ?Q¨M iQ¨M i®B i,K-ç•v H¨ K°i ç K F?¬M; i`,M; b QX

.B T •K h`9+ ç°i M?B M FBM? M;¢+ T?€i ?B M-i?` HU+ +O KbM? /QÌM; M?Q +¦ bU
ç K i®B M?Q p"v H¢B +¦ i? M?bM i?'v `ä `¨M; K¼B p"i tmM; [m M?-i?"K +?Q iWM
+kM; / /¨M; M?bM i?'v M?Q M; v i`QÈ+ K†iX

Zm H–M im Hmv M M¨v-.B T •K h`9+ T?€i ?B M /M H¨ ç'm F?Q ? v K T?€ HU+ +O
F?¬M; +?d H¨ hY oB *–K h•K p¨ hY h`9+ ç'm F?Q ç½ ´M ç`M? i¢B iY +'T-K¨ +ÁM
M?'i ;B B iB M b M; iY +'T M?` ;B BX o®M i¢B i`QÈ+ F?B im Hmv M ?„M #B i T?ªB
F?¬B T?K+ i`Î H¢B-M?QM; ?B M i¢B b m im Hmv M-K°i Hm²M; M?B i HQm F€ H¢
M? M? ç¢i ç M i`¢M; i?€B çdM? çB K-i®+ ç° KBM? iQÎM; M;QM; iK K T?€T HU+ i

@E?¬M; +¦ ;b M;¢+ M?B M +ª-pb M;QÆB pW çQÊ+ ,M iBM? ?¢+? +O #Q+? M;¼+
çQÊ+ i,M; H M M?B m H–MX .QÈB bU i`Ê ;B9T +O iBM? ?¢+? M¦-i?U+ HU+ +O M
çB m ç¦ H¨ i'i M?B M #ÎB ç•v H¨ K°i +QM #Q+? M;¼+ K HQM; ç½ i`QÎM; i?¨M? `²B

h? M? •K ç°i M?B M p M; H M M?'i i?ÌB /¼ .B T •K h`9+ ;B"i M~v KbM?-?„M M?b
M;QÌB K°i t€+ `„M M?Ä K¨m t M? #B +X J°i +?MK ?„+ pK F?¬M; #B i iW H9+ M¨Q ç

.B T •K h`9+ H¨ M;QÌB i?¬M; KBM?-p¨ i`Q M?È +kM; ?„M +kM; `'i i®i-H"T iS+ HB
?„+ pKX

@hB M #®B-?Q€ ` H¨ M;¨B5 hW b m F?B `ÌB F?ÄB ç¦-M;¨B +kM; +?Q tm'i ?B M
p'M ç F?¬M;\

h? M? •K iW i`QM; Hm²M; ?„+ pK M¨v ?„M `'i [m2M i?m°+-ç¦ +?QM? H¨ HBM? ?²M
ç'i •K i?€TX G9+ ç¦-b m F?B ?„M KÎ T?QM; 'M i?b bmwi M[#` M,M; HQÊM; F?´M;
idM? H¢B i?b ç½ Î T?K +"M Zm M? JBM? i?€TX J†+ /M ?„M +kM; Km®M #B i i°i +
iY H¨ B-M?QM; pb M;mv M M?•M #"M i? K ;B i?'i [m®+ i?'i HQM; #¨B p` +?B M
E?¬M; M;Ì ?B M i¢B HBM? ?²M i`QM; ?„+ ?¢T iY ç¦ H¢B +?O ç°M; tm'i ?B M i`QÈ+

@L m i +ÁM +¦ p'M ç -i?b b Q +¦ i? ;B i +QM #Q+? M;¼+ K HQM; M¨v-i?"K +?Q
M;QÆB ,M çQÊ+ +?S\

.B T •K h`9+ +¦ +?9i iÁ KÁ ?ÄB,

@æ•v H¨ `²M; Q\ *ÁM +¦ HQ¢B iB m ç` HQM; M?Q p"v b Q\ h¢B b Q M¦ H¢B i`¬M;

GBM? ?²M i`QM; ?„+ ?¢T iY M¦B,

@L;QÆB b B `²BX L¦ +?ŠM; M?[M; H¨ K°i +QM `²M;-K¨ +ÁM H¨ K°i +QÌM; ;Bª i`Q
+?d +¦ >„+ GQM;-L;•M GQM;-EBK GQM; # +?OM; HQ¢B HQM; i°+ +Ym +'TX GQ
iS +?OM; HQ¢BX *¦ H) M;QÆB ç½ M;?2 [m i M;¼B F?€+ +O M¦ H¨ ç°+ HQM;X æ¦
i`QM; HQM; i°+-M?QM; +kM; H¢B H¨ i®B M?QÊ+ iB m ç` HQM;X

@æ°+ HQM;\

.B T•K h`9+ i`QM; HÁM; pW ç°M;- H"T iS+ M?È ç M "°B *´- "°B *´ ?bM? M?Q +¦
?„M ?bM? M?Q ;¼B H¨ ç°+ HQM; +mM;- M?QM; KbM? +?Q iWM; iW Gv a€i M¦B [m
+?OM; HQ¢B `²M; M?Q p"vX

@oB + M;QÆB F?¬M; #B i p ç°+ HQM; +kM; H¨ +?mv M ? i bS+ #bM? i?QÌM;- #¼
K°i i²M i¢B +'K F}- i +¦ i? M¦B ç¦ H¨ K°i HQ¢B `²M; pW +U+ K¢M? H¢B pW +U+ v
+O #Q+? M;¼+ K HQM; i?"i bU H¨ [m€ F?¦ F?,M- HQM; i°+ #bM? i?QÌM; i?b i`ÌB b
p¨ K T?€TX L?QM; #Q+? M;¼+ K HQM; i¢B b m F?B bBM? ` i?b +€B ;b +kM; F?¬M
+QM `„M M?Ä- i?•M /¨B F?¬M; [m€ K°i i?QÈ+- F?B ç¦ #¼M +?9M; p¬ +MM; v m Èi
+kM; +¦ i? / /¨M; ?m, /B i +?9M;X "Q+? M;¼+ K HQM; T?€i i`B M F?¦ F?,M bQ p
`'i M?B m H–M- #¼M +?9M; K¶B K°i i`,K M,K +?d bBM? i`QÎM; /¨B i? K ? B i'+- T?
im´B KÈB çQÊ+ +QB H¨ +?QM? i?S+ i`QÎM; i?¨M?- Km®M ç¢i çQÊ+ F?ª M,M; T?B ?
?½M i?•M i? M?Q HQM; i°+ +O +?9M; i?b T?ªB ç¢i ç M M;Q¨B p¢M im X h¢B i`Q
K i?9 M¨v +Æ ?² F?¬M; +¦ M,M; HU+ +¬M; FQ+? p¨ T?ÁM; M;U HU+ M¨Q +ª- +?d +¦
i?m i?B M ç` HBM? F?Q p¨ ,M +€+ i?U+ p"i +¦ ç°+ ç bBM? i²MX L;QÆB M;?o t2K
M?B m #Q+? M;¼+ K HQM; +¦ i? iB T iK+ i²M i¢B bBM? i²M\ "Q+? M;¼+ K HQM
ç½ b®M; M,K M;?bM M,K im´B- b„T ç M H9+ +?mv M ?Q€ i?¨M? ?bM? `²M;-T?B i?

.B T•K h`9+ M?bM i?B i? #û M?Ä K¨m #Q+? HK+ i` M K†i ç'i- M;mv M H B +ÁM +¦
"¼M ?¼ M m bBM? i`QÎM; F?¦ F?,M ç M p"v- i`QÈ+ F?B i`QÎM; i?¨M? pšM v m Èi
HÈM H M- i?U+ HU+ +¦ T?ªB b) `'i +QÌM; ç¢B +?,M;\

GBM? ?²M i`QM; ?„+ ?¢T iY ;"i ç–m M¦B,

@E?¬M; b B- F?B +ÁM #û +?9M; M?Ä v m- M?QM; b m F?B i`QÎM; i?¨M? M?'i ç`M
"Q+? M;¼+ K HQM; +¦ i? M¦B H¨ M;Q¢B i`W i?–M i?€M? +U HQM; ` - +ÁM H¢B M
i°+X >„M çQÊ+ ;¼B H¨ ç°+ HQM; #ÎB pb ç°+ /`+? +O ?„M ç M `²M; +kM; F?¬M; +¦
i`9M; T?ªB- b) M? M? +?¦M; iY pQM;- ç²M; i?ÌB ç°+ pK K¨ #Q+? M;¼+ K HQM; T
ç'm F?Q p¨ K T?€T- ?ÆM M[+ÁM +¦ M,M; HU+ ?O i?U+ p¨ i?¬M T? HBM? ?²M- ;
H MX oW `²B M;QÆB +?9i M[ ç½ i`Î i?¨M? #[iB + +O +QM #Q+? M;¼+ K HQM
M¨v K†+ /M ç½ i`QÎM; i?¨M?- M?QM; T?ÁM; M;U +O M¦ pšM +ÁM [m€ v m- M m M
im im´B KÈB tm'i ?B M- i?b bÊ `^M; +?QM? i?–M i?€M? +U HQM; +kM; çWM; M;?c
M¨v +?d iB M M;?B iB m iY M?¨ M;QÆB-,M çQÊ+ iBM? ?¢+? +O #Q+? M;¼+ K HQ
i?•M #€+? ç°+ #'i t•K- i?` HU+ ç²M; i?ÌB +kM; i,M; H M M?B m H–MX "Q+? M;¼+ K
i`B M T?B i?QÌM; K¢M?- M;QÆB H¢B +¦ H¢+ 'M +O M;Q¢B i`+? M;•M HQM; i` M M
#Q+? M;¼+ K HQM; M¨v /mM; M?"T i`QM; +Æ i? - K†+ /M M;QÆB F?¬M; i? /MM;
i?–M i?€M? +U HQM; ` - HQM; i°+ +ÁM H¢B M m +ªK M?"M çQÊ+ ?ÆB i?Î #Q+? M
`^M; b) H"T iS+ +?¢v i`®MX

@L;mv M H B H¨ p"v- ç i¢ iB M #®B ç½ +Sm K¢M;X

.B T•K h`9+ +mM; FQM? ?QÈM; ?„+ pK ?¨M? H X

@æQÊ+ `²B- F?¬M; +–M iK+ H M?Q i? - F?¬M; T?ªB M;QÆB +kM; ç½ iWM; +Sm i
i?b H9+ M¨v i pšM +ÁM #` M?®i i¢B MÆB €K p¬ i?B M M?"i ç¦X L;QÆB +kM; F?¬
+?mv M T?ªB M?Ì M;QÆB ?¶ i`Ê

h•K ibM? HBM? ?²M i`QM; ?„+ ?¢T iY iU M?Q +¦ +?¶ F?¬M; ç9M;X

.B T•K h`9+ M¦B,

@*¦ +?mv M ;b iB M #®B +S M¦B- +?d +–M i`QM; F?ª M,M; +O p½M #®B H¨ çQÊ+X
+O iB M #®BX

"„i ç–m iW H9+ Î /QÈB HÁM; ç'i- HBM? ?²M i`QM; ?„+ ?¢T iY F?¬M; #Ä [m ?„M- K
?B K ç¦- +MM; i? K H–M +Sm ;B9T M¨vX .B T•K h`9+ #B i- #'i Hm"M i`QÈ+ FB HB
+¦ i? iBM iQÎM; çQÊ+- +¦ i? ç®B tY M?Q #^M; ?[mX

@hQM? / M? Q\

GBM? ?²M i`QM; ?„+ ?¢T iY •K i? M? +¦ +?9i +?–M +?WX

@L¦B +?Q M;QÆB #B i +kM; F?¬M; pB + ;b- /M b Q i` M i? ;B M M¨v F?¬M; +¦ K
M[X h H¨ S?B L?o EB i E?„+ h®MX o i?•M T?”M +O i +?„+ M;QÆB +kM; ç½ çQ€
p”v- i +?QM? H¨ i?€T +?O çÌB i`QÈ+ +O •K i?€T- •K i?€T i?€T +?O ?B M M v hQ

L;?2 tQM; M?[M; HÌB M¦B ç¦ +O S?d L?o EB i E?„+ h®M- .B T •K h`9+ M?’i i?ÌB
i?–M i`QM; ;B•v H€iX h`QÈ+ ç¦ ?„M ç½ çQ€M ``^M; S?d L?o EB i E?„+ h®M +¦ K®B H
+kM; F?¬M; M;Ì ``^M; i?•M T?”M S?d L?o EB i E?„+ h®M po ç¢B ç M p”vX h?U+ HU
+?O ?„M ç½ çQÊ+ +?SM; FB M i”M K„i- ç¦ i?”i bU H¨ bB m +QÌM; ç¢B- ç½ pQÊi `
L;QÌB M¨v +ÁM H¨ bQ T?K +O i?€T +?O •K i?€T- p”v i?U+ HU+ +ÁM F?OM; F?B T

@L;QÆB F?¬M; iBM b Q\ S?B L?o EB i E?„+ F?) ?ÄB\

.B T •K h`9+ idM? i€Q i`Î H¢B,

@E?¬M;- i b Q H¢B F?¬M; iBM M;¨B\ *?d H¨ +?mv M ç’v i?”i #’i M;Ì- M M i`QM; M
M; v çQÊ+

S?B L?o EB i E?„+ h®M i`QM; i? M? •K +¦ +?9i H¢M? H)Q,

@.B T •K h`9+- M;QÆB +Sm i ` F?ÄB J i?–M T?QM; ’M- ;B9T i i?Q€i F?ÄB p¬ i’
?B M i¢B +O M;QÆB i +kM; ?B m `ä T?–M M¨QX L?Q i çQ€M F?¬M; b B- M;QÆ
GQM;- i´ +?S+ +€+ M;QÌB /QÌM; M?Q ;¼B H¨ æ¬M; GQM; "€i h¬M;

.B T •K h`9+ ;B”i KbM? ?ÄB H¢B,

@h¢B b Q M;¨B H¢B #B i i H¨ M;QÌB +O æ¬M; GQM; "€i h¬M;\

S?B L?o EB i E?„+ h®M çB K M?B M,

@L m M; v +ª çB m ç¦ +kM; F?¬M; `ä- i?b i`QÈ+ FB b Q i +¦ i? i`Î i?¨M? K°i i`QM
G K i?’i i?€T\ *¦ H) /B /•M æ¬M; GQM; pšM iU M;?o `^M; +€+ M;QÌB ç½ +?2 ;B’m
M?QM; i?”i ` bU i²M i¢B +O +€+ M;QÆB pšM çQÊ+ S?€T G K #B i `äX S?€T G K
i?®M; i`` ;Bª +O GQM; E?B L¶ hQ ç¢B HK+- M m +?mv M M¨v +ÁM F?¬M; #B i ç
pB + F?®M; +? +ª ç¢B HK+ i`QM; i v\

.B T •K h`9+ BK H†M;- M?QM; i`®M; M;U+ ç”T i?bM? i?`+? HB M iK+X æ¬M; GQM
+MM; H¨ H”i ç´ S?€T G K5X L?QM; i?2Q M?Q w i`QM; HÌB M¦B +O S?B L?o EB i
#ªM +O æ¬M; GQM; ç m M^K i`QM; ;B€K b€i +O S?€T G KX L m ç9M; bU i?U+ H
H¨ ibM? i? +O æ¬M; GQM; "€i h¬M; i?”T T?–M M;mv ?B K\ hmv #ªM i?•M KbM? F
i?S+ +O æ¬M; GQM; "€i h¬M; +¦ +QÌM; ç¢B ç M i? M¨Q\ L?QM; +¦ i? +?„+ +?„M
#ªv i?€T +?O h?€T G K i?’i i?€T p¨ KQÌB ? B p` S?€T G K i?€M? F} b„ ç½ i?’v- pB
"€i h¬M; +,M #ªM F?¬M; +¦ p’M ç ;bX

S?B L?o EB i E?„+ h®M iB T iK+ M¦B,

@L,K ç¦- F?B i +ÁM H¨ i?€T +?O •K i?€T- S?€T G K M„K i`QM; i v iQ HB m p æ-
M;QÌB- M?QM; i?m, +?mM; F?¬M; +¦ ?¨M? ç°M; ;b ç®B T?¦ pÈB #¼M M;QÆB- M;Q

.B T •K h`9+ H„+ ç–m F?¬M; ?B mX

S?B L?o EB i E?„+ h®M M¦B,

@L,K ç¦- h•v GQM; ç [m®+ ?m, /B i ?Q¨M iQ¨M æ¬M; GQM; ç [m®+ H¨ K°i b B i`€
p[M; K¢M?- +?9M; i +kM; ç½ M?”M ` ç¦ H¨ b B H–K F?OM; F?B T- +?Q M M S?€T
GQM; #€i i¬M; +€+ M;QÌB F?¬M; ? +¦ €+ w- i?”K +?Q M;mv M w KQM; æ¬M; GQM;
i?W i?U+ HU+ p¬ +MM; +QÌM; ?½M i`QÈ+ FB X *?9M; i +ÁM ?v p¼M; +¦ i? +M
i¬M; iB M ?¨M? ?ÊT i€+X æ€M; iB + H¨ ?B m H–K M,K tQ ç½ [m€ b•m- LÊ K€m +

ç½ +QB S?€T G K +?QM? H¨ ç`+? M?•M HÈM M?'iX L?Q p"v b Q +¦ i? ;BªB [mv i ç
i +kM; +?d +¦ i? ç K†+ +?Q æ¬M; GQM; iU M?B M T?€i i`B M- +?Ì çÊB +Æ ?°B i

.B T •K h`9+ M;?2 S?B L?o EB i E?„+ h®M M¦B tQM; i`QM; HÁM; F?¬M; F?ÄB +?'M

@hB M #®B- +?Q /M HÌB M;QÌB M¦B H¨ i?"i +?,M; M[- i?b MÊ K€m- i?M /B i [m®
+¦ i? ;BªB ?Á çQÊ+X E?¬M; b B- ?B M i¢B S?€T G K i?"i bU `'i +QÌM; ç¢B- imv
æ¬M; GQM; +?9M; i i?Ä ?B TX

S?B L?o E?„+ EB i h®M +QÌB F?´,

@L?bM p¨Q ?B M i¢B - ?v p¼M; ;BªB ?Á i?"i bU KQM; K M?X h¢B çÌB i?€T +?O i
iWM; +¦ +® ;„M; ;BªB ?Q¨- M?QM; Î i? ? ?B M i¢B- iS+ H¨ hQ GQM; p¨ +€+ i?€T
+ÁM +QB i`¼M; æ¬M; GQM; "€i h¬M; M[ æ½ M?B m M,K i`¬B [m - i?€B ç° +O S
æ¬M; GQM; "€i h¬M; i +kM; F?¬M; `ä `¨M; H„K- M?QM; i +?„+ `^M; `B M; hQ GQ
/¨M? +?Q +€+ M;QÆBX h M ç² ç M¨v +O i p®M M®B iB M; +QÌM; M;¢M?X >„M +
#ªM i?•M K¨ i?¬B

h•K ibM? .B T •K h`9+ /–M /–M #bM? ioM? i`Î H¢B,

@hB M #®B- i¢B b Q M;¨B H¢B M¦B pÈB i M?[M; çB m M¨v\

S?B L?o E?„+ EB i h®M b m K°i ?²B i`–K K†+- M¦B,

@L;QÆB +¦ #B i i¢B b Q S?€T G K H¢B Km®M +MM; æ¬M; GQM; +€+ M;QÌB ;BªB

.B T •K h`9+ H„+ ç–m,

@h?ŠM; i?„M K¨ M¦B- i +kM; #B i?B M i¢B æ¬M; GQM; F?¬M; +¦ +?9i mv ?B T M¨
G K- M m i Î ç` p` +O S?€T G K- ç®B K†i pÈB HQ¢B M;mv +Æ iB K ˜M M¨v- b)
T?QÆM; +ÁM +?Q çO HU+ HQÊM; K¨ ?Q¨M iQ¨M ?Ov /B iX

S?B L?o EB i E?„+ h®M M¦B,

@E?¬M; b B- #'i Hm"M pB + ;b +kM; H¨ +¦ KK+ çB+?- M?'i H¨ S?€T G K ç½ i²M i¢
+¨M; M?Q i? - H9+ ç–m +?9M; i bÎ /o Km®M +MM; æ¬M; GQM; +€+ M;QÌB ;BªB ?C
?v p¼M; +MM; +€+ M;QÆB T?®B ?ÊT ;BªB i`W M;mv +Æ iB T i?2Q +O ç¢B HK+X

@L;mv +Æ ç¢B HK+\ v +O M;¨B H¨ M¦B ç M pU+ b•m T?QM; 'M\

.B T •K h`9+ +?'M ç°M; i`QM; HÁM;- ç½ HB M iQÎM; M; v ç M K'm +?®i p'M ç X

S?B L?o EB i E?„+ h®M M¦B,

@pU+ b•m- ç¦ H¨ K°i i²M i¢B F?OM; F?B T- +?Q /M H¨ +?9M; i S?€T G K F i?W
iQ HB m ç H¢B K¨ i?'v çQÊ+ bU +QÌM; ç¢B ç¦X L;QÆB M m ç½ #B i p pU+ b•m- i
T?QM; 'M +Æ #ªM H¨ M?Ì i´ iB M æ¬M; GQM; +€+ M;QÆB- p¨Q H9+ +m®B +MM; #®
+?QM? i?•M i? ç T?QM; 'M H¢B p i `€+? pU+ b•m- #ªQ p ç¢B HK+ +O +?9M; i X
H¨ ?"m /m +?QM? i?S+ +O i?–M HQM;- M m T?QM; 'M # M ç–m ç¦ K¨ #` T?€ pÐ- i
`^M; +?d +¦ ?"m /m æ¬M; GQM; +€+ M;QÆB KÈB +¦ M,M; HU+ K°i H–M M[im #´ H

.B T •K h`9+ BK H†M; H„M; M;?2 S?B L?o EB i E?„+ h®M F H¢B tQM;- HB M M¦B,

@hB M #®B- F iW b m F?B i`ªB [m i B ?¼ pU+ b•m v m HBM?- ç¢B HK+ pšM +ÁM
i`` pšM H¨ i?9 M?•M i°+ +QÌM; ç¢B- b m `'i M?B m M,K T?€i i`B M- M?•M HQ¢B ç
F?¬M; M¦B B F?€+- #ªv p` i?€T +?O h?€T G K i?'i i?€T +¦ i?U+ HU+ pQÊi [m ;B
ç¢B i²M i¢B- ?ÆM M[+ÁM +¦ ç¢B HQÊM; K T?€T bQ p¨ S?€T G K F} bo- +?ŠM; I
+?®M; H¢B v m HBM? # M i`QM; pU+ b•m T?QM; 'M ? v b Q\ h iWM; M;?2 +? M¦
HBM? Jšm u m oQÆM; ç½ #` æ¬M; GQM; +?9M; i h?–M GQM; oQÆM; i´ iB M H¨K #
i?2Q #ªv Kšm v m +ÁM b¦i H¢B HmB p pU+ b•mX *?Q /M #¼M +?9M; +¦ [m v i`Î H
HU+ çQ +?9M; p¨Q +?¶ +? iX

S?B L?o EB i E?„+ h®M F?) +QÌB- iB M; +QÌB +O ?„M çQÊK p i? HQÆM;,

@>¨B iY- M;QÆB KÈB +?d i?'v S?€T G K i?¬B- +?S M;QÆB F?¬M; i?'v çQÊ+ bU +Q
M;¨v ç¦X o¨Q H9+ p i `€+? pU+ b•m tm'i ?B M- v m HBM? ;B€M; ?¢ M?•M ;B M- ç®
i°+ K¨ M¦B- +?d ?Q¨M iQ¨M H¨ çÆM T?QÆM; ç² HK+- ?Q¨M iQ¨M i'i +ª ç m M?Ì p¨Q
M;QÆB KÈB +¦ i? çQ v m HBM? çm´B p pU+ b•mX h T?ªB M¦B pÈB M;QÆB H¨- H
GQM; ç [m®+ +€+ M;QÆB- K¶B K°i i?–M HQM; ç m +¦ i?U+ HU+ F?¬M; FûK ?ÆM H
?B M i¢BX *ÁM p +€+ +?B M bo æ¬M; GQM; +QÌM; ç¢B- i?"K +?Q +¦ i? i?¨M? H"
[m•M b® pQÊi [m KQÌB p¢M M;QÌBX oÈB HU+ HQÊM; M?Q p"v K¨ +kM; F?¬M; i? ?
€+ K X J¨ T?ªB +MM; pÈB bU i`Ê ;B9T +O +€+ +?OM; i°+ +ÁM H¢B i` M ç¢B HK+ K
p pU+ b•mX h?U+ HU+ +O S?€T G K ?B M i¢B- +ÁM +?Q ç¢i çQÊ+ K°i T?–M KQÌ
[m®+ M,K ç¦X æ²M; i?ÌB F?¬M; +¦ h?–M GQM; oQÆM; pÈB HU+ HQÊM; po ç¢B +O
+?9M; i +¦ F?ª M,M; +?®M; H¢B v m HBM? M?Q i? M¨Q ç•v\

æ•v H¨ H–M ç–m iB M .B T •K h`9+ çQÊ+ M;?2 F p i?U+ HU+ +?QM? i?S+ +O i´
+?Q /M +? ? v ;B ;B ?„M +kM; F?¬M; #B i `ä æ¬M; GQM; ç [m®+ M,K tQ +QÌM;
`ä # Q M?B m p,M KBM? +O æ¬M; GQM; ç [m®+ ç½ #` i?'i H¢+ i`QM; i`"M +?B M
hY +'T [m•M çQ¨M\ *¦ K°i HQ¢B [m•M çQ¨M M?Q p"v ç½ iWM; i²M i¢B Q\

S?B L?o EB i E?„+ h®M iB T iK+ M¦B,

@æ½ M¦B ç M ç•v- i +kM; iB i H° i? K +?Q M;QÆB K°i #Q K"iX E?B p"M /KM; i?•M
b•m- #®M KQÆB #ªv p` i?–M HQM; F?¬M; ? +?QM? i?S+ +? i çB- i?•M i? #¼M
#° T?"M +O T?QM; 'M- M?QM; HBM? ?²M +QÌM; ç¢B +O #¼M ?¼ pšM +ÁM b®M;
H¨ +?9M; i +?d F?¬M; M;WM; çQ M,M; HQÊM; M;mv M i® `¦i p¨Q i`QM; HBM? ?²
T?QM; 'M K¨ i?¬BX L¦B ç M +?mv M M¨v H¢B i?'v t'm ?´- #®M KQÆB #ªv p` iB M #
K¼B pB + T?€i bBM? Î # M M;Q¨B- i¢B i`QM; M?"M i?S+ +O #¼M ?¼- æ¬M; GQM;
M?QM; H¨ ?Ov /B i i`QM; i v v m HBM?X S?€T G K K†+ /M ç½ iWM; M;?o ç M pB
+€+ M;QÆB ;BªB ?Q¨- +?Q +€+ M;QÆB p¨ M?[M; +QÌM; ç¢B HQM; ?²M M¨v i` Q ç
H¢B K°i T?–M æ¬M; GQM; +?QM? i?U+ HU+ HQÊM;X L?QM; +?9M; i +kM; bÊ- b
FB #B i çQÊ+ +?•M iQÈM; K¼B pB + b) F?¬M; iB T iK+ #ªQ i`b T?QM; 'M- p¨ +kM
M;QÌB +QÌM; ç¢B i`Î H¢B- H"i ç´ S?€T G K- i?"K +?Q H"i ç´ +ª i? +K+ ?B M i¢B +

•M? K„i .B T •K h`9+ i`Î M M H¢M? H)Q ?ŠM- [m M; K M; H'T H€M? +?mv M ç°M;
M;QÌB H¢B ç2K +?mv M M¨v M¦B +?Q i #B i\ *?ŠM; M?) M;QÌB F?¬M; bÊ b m F?B
GQM; "€i h¬M;- +?9M; i b) ?¨M? ç°M; T?ªM SM;\

S?B L?o EB i E?„+ h®M i?Î /¨B,

@E€ i?"i- +?mv M M¨v bÈK ? v Km°M `²B +kM; tªv ` - +€+ M;QÆB M m +¦ ?¨M? ç°M
+€+ M;QÌB ç¦ b) +¦ ?¨M? ç°M; ç®B T?¦ H¢B pÈB +€+ M;QÆBX K†+ /M T?QM; 'M ç
F?¬M; Km®M +€+ M;QÌB iB T t9+ pÈB HBM? ?²M i´ iB M i?–M HQM;- K°i F?B æ¬M
bU +QÌM; ç¢B M?'i ç`M?- S?€T G K b) H¨ M;QÌB ç–m iB M #B i çQÊ+X oÈB i?U+ H
i¬M; +ÁM `'i t KÈB +¦ i? +MM; S?€T G K ç®B +?¼BX L m K°i M;¨v M¨Q ç¦- S?€T
/B i /B /•M æ¬M; GQM; +€+ M;QÌB- ç2K i'i +ª M?[M; ;b i?m°+ p H`+? bY æ¬M; G
çB ?Q¨M iQ¨M- ç¦ +?QM? H¨ æ¬M; GQM; #€i i¬M; K¢i M?"iX hmv M?B M- +kM; +¦
i?¬M; bm®i K¼B p'M ç - ?Q¨M iQ¨M #Ä [m +€+ ?B K F?Q+? p¨ +® F}- M; M; ?¨M;
+€+ M;QÆB ?ÊT i€+X L?QM; M;QÆB +¦ i? i?'v- i, H tªv ` +O ? B F?ª M,M; i` M

.B T •K h`9+ i?Î /¨B K°i iB M; - M¦B ,

@æ9M; p"v - i ?B m `²B - M m H¨ i - +kM; b) HU +?¼M ?Ov /B i æ¬M; GQM; X hB
+?•M iQÈM; bU i?"i +?Q i #B i X L m i çQ€M F?¬M; H–K- M;¨B M¦B +?Q i #B i çB
Km®M M?Ìi X *?mv M ;b tBM M;¨B +S M¦B ` - K†+ /M M;¨B H¨ M;QÌB +O S?€T G
i? ;BÈB M¨v MÆB M¨Q +kM; +¦ M;QÌB i®i M;QÌB t'm T?•M #B i X h +¦ i? +ªK ;B€
pÈB æ¬M; GQM; ?"m M?•M X L m çB m M;¨B M¦B i +¦ i? H¨K çQÊ+ - i M;mv M w

@L;QÆB i?"i H¨ K°i çS M?Ä i?¬M; KBM? X

S?d L?o EB i E?„+ h®M pmB KWM; M¦B ,

@æ9M; p”v - i +¦ +?mv M T?ªB T?B M M;QÆB ;B9T X L m +?mv M M¨v i?¨M? +¬I
G K X h + K çQ M pÈB M;QÆB - M m +¦ M;¨v ç¦ - i b) /®+ ? i F?ª M,M; i?U+ ?B M
X J†+ /M i +?d +¦ i? ç¢B #B m R i`QM; d i?€T +O S?€T G K X

.B T •K h`9+ ;”i ç–m - €M? K„i ?„M K†+ /M #bM? ioM? FB M ç`M? M?QM; i`QM; i•K

@o”v M;¨B ç`M? M?Ì i H¨K pB + ;b ç•v \

S?d L?o EB i E?„+ h®M i`–K ;B¼M; M¦B ,

@>¢ b€i hQ GQM; - H'v H¢B HBM? ?²M +?•m +O i iW i`QM; i v ?„M X *?d +¦ i? i
/KM; HU+ HQÊM; +?QM? i?S+ +O KbM? X *kM; +?d +¦ H'v H¢B HBM? ?²M +?•m -
EB i E?„+ h®M çQ+? i?U+ X

.B T •K h`9+ K†+ /M çQ€M #B i çQÊ+ çB m K¨ S?d L?o EB i E?„+ h®M v m +–m +?„
i?U+ ?B M M?QM; +kM; F?¬M; M;?o iÈB ¬M; i +Q M?B M F m KbM? çB ;B i •K i?
+?QM? H¨ ç iY `m°i +O ¬M; i X h?U+ HU+ +O hQ GQM; i? M¨Q \ h`QÈ+ iB M F?
?¢ +O ?„M - +?d /U p¨Q HU+ HQÊM; bB m pB i pQÊi [m hY +'T K¨ M¦B - #ªM i?•
Hmv M # Q H•m KÈB +¦ +Æ ?°B +?®M; H¢B ?„M M´B 5

@hA M #®B - M;¨B +kM; #B i `ä i?U+ HU+ +O i K¨ X h +¦ i? ç€T SM; M;¨B çB m
ç M F?B M¨Q KÈB i?U+ ?B M M´B M[X

.B T •K h`9+ +QÌB F?´ i`ª HÌB X

S?d L>o EB i E?„+ h®M M¦B ,

@E?¬M; M M iU iB [m€ X h M¦B M m +–M M;QÆB i`Ê ;B9T - i'i M?B M H¨ +¦ T?–
çB HBM? ?²M +?•m i?U+ HU+ bmv ;BªK `'i M?B m M?QM; ç®B pÈB hQ GQM; +ÁM
æQÆM; M?B M i +kM; F?¬M; #„i M;QÆB M; v #•v ;BÌ T?ªB ç M S?€T G KibK ?„M
M;QÆB çO - i b) +MM; M;QÆB çB X L m F?¬M; +?„+ +?„M - i imv i F?¬M; ç +?Q
ç•m X

@hB M #®B - M¦B M?Q p”v i?b H9+ M¨Q KÈB +¦ i? t2K H¨ i?U+ HU+ i¢K çO \ hQ G
S?€T G K - Km®M ;B i ?„M çQ¢i H¢B ?²M +?•m +O M;¨B - i „i ?ŠM b) T?ªB +?®M;
/M i #B i KbM? iQ +?'i F?¬M; i M?QM; i +kM; F?¬M; M;?o H¨ +¦ M;¨v i +¦ i? im
i? R KbM? ç€M? ? i +ª S?€T G K çQÊ+ X

S?d L?o EB i E?„+ h®M KdK +QÌB M¦B ,

@æQÆM; M?B M F?¬M; T?ªB H¨ ç®B F?€M; pÈB +ª S?€T G K X d i?€T ç m +¦ i?m°
+kM; `'i Qi F?B i` Q ç´B +MM; +€+ h?€T +?O F?€+ X L;QÆB H–M M¨v bÎ /o +¦ i? i
+?QM? H¨ i`QÌM; h?'i [m®+ i?'i HQM; #¨B p` +?B M X h i'i M?B M +¦ #B M T?€T çC
M?QM; çB m FB M iB M [mv i H¨ M;QÆB T?ªB +¦ i?U+ HU+ çO F?ª M,M; +?B M i?„
?B M ;BÌ M;QÆB M?'i ç`M? ç M; `'i Km®M #B i [m M ? +O i p¨ hQ GQM; b Q H¢B
i b) F +?Q M;QÆB M;?2 iQ¨M #° +•m +?mv M X

.B T •K h`9+ [mª i?”i i`QM; HÁM; ç M; `'i iÁ KÁ - S?d L?o EB i E?„+ h®M i¢B b Q H
;BÌ - çQÌM; çQÌM; H¨ •K i?€T h?€T +?O H¢B M?Ì M;QÌB M;Q¨B ?¶ i`Ê ;B i +? i +?
L?QM; t2K w iS i`QM; HÌB M¦B +O v - `ä `¨M; hQ GQM; ç½ H¨K ` +?mv M ;b b B i`

h? M? •K +O S?d L?o EB i E?„+ h®M H¢B p M; H M - iU ?² ç M; M?È H¢B F?¬M; (

@L¦B +?mv M +O i p¨ hQ GQM; - i`QÈ+ ? i ç i ;BªM; ;BªB +?Q M;QÆB K°i +?9i
M?•M HQ¢B çB ç½ X "•v ;BÌ +€+ M;QÆB #B i +?d H¨ [mv i„+ +–m p²M; K¨ i?¬B X *?
d h?€T +?O ç m H¨ pQÊi [m [mv i„+ +–m p²M; i²M i¢B X Eb i?”i +kM; F?¬M; T?ªB M
tm'i ?B M iÈB ;BÌ - +?Q +¦ R h?€T +?O M¨Q pQÊi [m çQÊ+ [mv i„+ +–m p²M; X Zm
F?¬M; +?d +¦ d b„+ X

@E?¬M; +?d +¦ d b„+ \

.B T •K h`9+ i`QM; HÁM; bYM; b®i X

@L?QM; K¨ #ªM i?•M +–m p²M; +?d +¦ d b„+ i?¬B K¨ \

S?d L?o EB i E?„+ h®M M¦B ,

@L;QÆB M¦B F?¬M; b B - +–m p²M; ç9M; H¨ +?d # Q ;²K d b„+ X L?QM; M;QÆB i?Y
, çÄ + K p¨M; HK+ H K +?¨K iQK M¨v ?ÊT H¢B i?b b) i?¨M? K¨m ;b ç•v \

.B T •K h`9+ i`QM; HÁM; M?'i ç°M; - ?²B iQÎM; H¢B H9+ KbM? +?SM; FB M S?€T G
*?B M i` M? +U i?9 *€+? G¢T h•v hQ T?¦M; i?Q+? K T?€T #B M ?¦ X "m°i KB M; i

@G¨ K¨m i`„M; 5

G9+ M¨v ç M T?B M S?d L?o EB i E?„+ h®M +¦ +?9i çB K FBM? M;¢+ ,

@L;mv M H B H¨ M;QÆB ç½ #B i X - i ?B m `²B - M;QÆB M?'i ç`M? H¨ ç½ i?'v
GQM; K¨ çQ€M ` çQÊ+ X E?¬M; b B - F?B d b„+ +–m p²M; /mM; ?ÊT H¢B +?QM?
F?¬M; T?ªB H¨ K¨m i`„M; #bM? i?QÌM; K¨ H¨ K¨m i`„M; +O €M? K†i i`ÌB X *–m p²M
b€M; K†i i`ÌB +?B i t¢ [m H¨M KQ KÈB +¦ i? bBM? ` X L¦B +€+? F?€+ +?QM? H¨
d b„+ X *'T #"+ +–m p²M; +kM; iQÆM; iU M?Q i? X E?B i?U+ HU+ ç¢i ç M hY +'T ç
b„+ - iB M p¨Q K°i +'T KÈB +?QM? H¨ #¢+? +'T X *kM; +?QM? H¨ +'T #"+ K¨ i?2Q
h?S i?–M +'T X

@h?S i?–M +'T \

æ•v H¨ K°i F?€B MB K ?Q¨M iQ¨M KÈB - M?'i i?ÌB .B T •K h`9+ #` i?m ?9i bU +?9 v

@æ¢i iÈB h?S i?'M +'T i²M i¢B - i`QM; i? ;BÈB M?•M HQ¢B +Æ ?² ç½ H¨ p¬ ç`+?
E?B L¶ hQ ç¢B HK+ M¨v X L;Q¢B i`W M;QÌB +O S?€T G K ` - +Æ ?² +?ŠM; +¦ B +
S?€T G K M¨v H9+ ç–m +?QM? H¨ pU+ b•m MÆB k ç¢B HK+ p +?¢K F`+? HB i - tû
MSi X æ²M; i?ÌB +kM; H¨K +?Q i`QM; T?¢K pB S?€T G K - K T?€T M;mv M i® tm'
- +?d +–M Î +?¶ M¨v im Hmv M - #'i Hm"M H¨ +?B M bo ? v H¨ K T?€T bQ - ç m +¦
L;QÌB +O S?€T G K F?¬M; T?ªB +¦ iQ +?'i pQÊi i`°B #bM? i?QÌM; - bÎ /o Hm¬M H
ç¢B HK+ +?QM? H¨ M?Ì p¨Q M;mv M M?•M M¨v

.B T •K h`9+ +?Êi M¦B ,

@L;mv M H B H¨ M?Q p"v X > M ;b F?B i iB M p¨Q S?€T G K H¢B +ªK ;B€+ K T?€
ç"K ç†+ ?ÆM M?B m X h +ÁM iQÎM; H¨ /Q +¬M; ?B m +O S?€T G K d i?€T i¢Q i?'

@L¦B H¨ /Q +¬M; ?B m +O S?€T G K i¢Q i?¨M? +kM; F?¬M; b B X G9+ ç–m - F?m
[m€ K¢M? K) ç½ ?bM? i?¨M? K°i +ÆM H®+ M;mv M i® X S?€T G K i´ iB M i`QÈ+
b•m - ?ÆM M[Km®M HÊB /KM; K T?€T M;mv M i® - i`ªB [m F?¬M; #B i # Q M?B
t•v /UM; S?€T G K d i?€T M¨v X S?€T G K d i?€T +?ŠM; M?[M; H¨ ?¢+? i•K +O S
i?ÌB F?®M; +? K T?€T M;mv M i® HQm +?mv M i`QM; +ªM? M°B S?€T G K X L;
i?'i HQM; iB M p¨Q T?¢K pB S?€T G K +ÁM M?È iÈB K T?€T i`"M +U+ HÈM FB F?
` +kM; F?¬M; M M tm'i ?B M i` M i? ;BÈB M¨v - i M +O M¦ ;¼B H¨ :BÈB i?–M i`"M
+?d H¨ K°i T?QÆM; /B M +O M¦ K¨ i?¬B X :BÈB i?–M i`"M i´M; +°M; +¦ 3 +Y - /QÈ
+MM; •Q "® G B •M - +€+ M;QÆB iB M p¨Q +?QM? H¨ +Y h?QÆM; - +?Q M M i`QM
iW i?B M M?B M p¬ +MM; p¬ i"M X L m iB M p¨Q iW +O hY - çWM; M¦B H¨ +€+ M;Q
hQ GQM; iB M p¨Q +kM; imv i F?¬M; +¦ +Æ ?°B b®M; b¦i i`Î ` X oÈB i?U+ HU+ +O
+kM; +?d +¦ i? KB M +QÐM; F?®M; +? ibM? ?m®M; i`QM; :BÈB i?–M i`"M R +?9i
?Q¨M iQ¨M +?O i`b i`"M i? çQÊ+ X *¨M; F?¬M; M¦B ç M pB + +? i¢Q ` h?–M i`"
i?¨M? +¬M; tm'i ?B M Î ç•v - +?QM? H¨ /Q S?€T G K bÎ ?[m - +?d ?mv R HQÊM; M;
HQm +?mv M X G'v d i?€T H¨K i`¢K i`mM; +?mv M - i?¬M; [m R T?QÆM; T?€T ç†
+MM; R +?¶ - H9+ ç¦ KÈB +¦ i? i¢Q H"T i?¨M? +¬M; :BÈB i?–M i`"M M¨v çQÊ+ X h?
çÌB M;?B M +Sm +O d p` h?€T +?O çÌB ç–m iB M +O S?€T G K ç¦ X

:BÈB i?–M i`"M +?d KÈB H¨ R +Y - ç½ bmwi M[ç2K iBM? M?m +O h?'i [m®+ i?
i`QM; X .B T •K h`9+ i?Î /¨B R iB M; X >„M ç°i M?B M ?B m - +?QM? #ªM i?•M KbM

Qi - +ª p i?U+ HU+ +kM; M?Q FB M i?S+ - KbM? i?"i [m€ M?Ä #û i` M i? ;BÈB M¨

@*?9M; i iB T iK+ M¦B p +'T #"+ +–m p²M; çB X #'i Hm"M H¨ B - i?¬M; [m im H
+'T #"+ +–m p²M; M¨v X *?Q /M H¨ æ¬M; GQM; "€i h¬M; +€+ M;QÆB +kM; p"v X hr
- +kM; H¨ [m v H¢B [mv i„+ +–m p²M; X æB K M¨v i M;?o M;QÆB +?„+ ?B m `'i `ä
+'T - ç½ +¦ i? ;¼B H¨ *?m˜M i?–M +'T X E?¬M; M?[M; +¦ i? çB m ç°M; i?U+ HU+
+¦ i? /šM ç°M; HU+ HQÊM; iU M?B M i`Ê ;B9T #ªM i?•M +?B M ç'm - ç¦ +?QM? H
h?–M X æ¢i iÈB hY +'T - bBM? K¢M; HU+ +O +QM M;QÌB +kM; +¦ i? ;B i,M; - iW
H M ç M kyy im´B X h +ÁM M?È F„ - +¦ `'i M?B m M;QÌB +® ;„M; im Hmv M - +?QM
hW F?B bBM? ` +?Q ç M F?B ç¢i i`,K im´B - i`W T?B H¨ F M;m - M m F?¬M; +?d +
im Hmv M - ç m +¦ i? ç¢i iÈB i`bM? ç° hY +'T X æQÆM; M?B M ç•v +?d H¨ Hw Hm"
iB M p¨Q hY +'T - i®+ ç° iB M #° b) +?"K çB i`¬M; i?'v X h¢B hY +'T K¨ Km®M i?U+
bU H¨ `'i F?¦ F?,M X L?QM; F?B Î hY +'T - K¶B F?B i,M; H M R ;B B - H¢B +¦ i? b©
+¦ i? ç¢i iÈB hY +'T +Ym ;B B - b®M; H•m +¦ i? ç¢i iÈB ?ÆM jyy im´B X L;QÆB i
bo i?U+ HU+ +QÌM; ç¢B - M?QM; i?"i` #¼M ?¼ ç m ç½ im Hmv M i` M /QÈB R8y
S?€T G K M¨v iB M ?¨M? im Hmv M - i`QM; HÁM; F?¬M; +¦ i¢T MB K ?ÆM i`,K M,K
GQ¨B M;QÌB +?9M; i p i?B M T?9 F?¬M; i? bQ b€M? pÈB hBM? HBM? i°+ ? v pÈ
HU+ HQÊM; K¢M? K) i`ÌB bBM? X hY +'T +Ym ;B B F?¬M; i? / /¨M; ç¢i iÈB M?Q

S?d L?o EB i E?„+ h®M /WM; H¢B R +?9i `²B iB T iK+ M¦B ,

@Zm F?ÄB hY +'T +?QM? H¨ "¢+? +'T M?Q i pW M¦B X hW *?m˜M i?–M +'T i,M;
+?QÈM; M;¢B im Hmv M iQ HÈM M?'i +O çÌB M;QÌB X L m M¦B +?d +–M +® ;„M; i
+'T i?b - M m F?¬M; T?ªB H¨ i?B M i¨B p¢M M;QÌB +¦ K°i - +?Q /M +® ;„M; K'v M;¨M
F?ª M,M; iB M p¨Q "¢+? +'T X hbM? ?m®M; +K i? M?'i M;QÆB +¦ i? i?'v +?QM?
T?9 +QÌM; ç¢B +Ð M¨Q - H¢B i? K bBM? K¢M; b®M; H•m +U+ Fb M?QM; +?QM? i?
H¢B +?d +¦ /mv M?'i K°i h?–M i?€M? +U HQM; K¨ i?¬B 5

R9yX *?QÆM; R9y, >„+ "¢+? om >²M

S?d L?o EB i E?„+ h®M KdK +QÌB M¦B ,

@ç¢i ç M i?S i?–M +'T- i?U+ HU+ H"T iS+ ç i?,M; ç M KS+ çdM? T?QM;- çÆM ;Bª
+¦ i? KQÊM K°i Qi HU+ HQÊM; +O ç¢B iU M?B M ? v +?QM? H¨ bS+ K¢M? i²M i¢B
+?9M; i - p"v i?S i?–M +'T +?QM? H¨ F?®M; +? çQÊ+ HU+ HQÊM; M¨vX JQÊM HU
?Q¨M iQ¨M #'i ç²M;- i M;?o M;QÆB +¦ i? ?B m çQÊ+X a m M¨v ç¢i ç M i?S i?–M
i?'T FûK # M +¢M? i?–M K¨ i?¬B- ç–m iB M bU b®M; +O HQ¨B M;QÌB F?B ç¢i iY +
M,K H M M,K i`,K M,KX h€M? K¢M; HU+ ;B i,M; çQÊ+ ? B i`,K M,K- ç²M; i?ÌB F?B
HQ¢B iU KbM? i?¬M; [m HU+ HQÊM; +QÌM; ç¢B +O #ªM i?•M- ?Q†+ +¦ i? M¦B
HQÊM;X *?Q M M M;QÆB t2K S?€T H K i?'i i?€T +?O ç m H¨ M?[M; M;QÌB i` im´
#¼M ?¼ +,M #ªM F?¬M; +–M #ªQ /QÐM; ;b- +?d +–M i?¬M; [m M;mv M i® #ªM i?•M
çÆM ;BªM H¨ i?•M i? K°i H–M M[+¦ i? i`Î p i?ÌB Fb i? M? tm•MX

.B T•K h`9+ M¦B ,

@p"v M m HB M iK+ im Hmv M- i?2Q bU i,M; i`QÎM; +O i?U+ HU+ i?b +?ŠM; T?ªB
M m ç•v H¨ K°i [m€ i`bM? F?¬M; M;WM; T?€i i`B M- p"v +?ŠM; T?ªB H¨ i`QÌM; bBI

S?B L?o EB i E?„+ h®M i?Î /¨B K°i iB M; M¦B ,

@h` M Hvö i?mv i H¨ M?Q i? - M?QM; +?€M? i?S+ +¦ i? i`QÌM; bBM? #'i iY H¢B +
?bM? /¢M; i?–M H¨ +€B ;b- ç¢B HK+ +kM; # Q ;BÌ tm'i ?B M bU i²M i¢B i?–M +'T M
+O i'i +ª M?[M; i?S i?–M +'TX L?QM; H¨ im Hmv M p®M M;?`+? i?B M- +¦ H) bU
M?•M HQ¢B pQÊi t bQ pÈB M?[M; +?OM; HQ¨B F?€+- M,K i`,K im´B- ç½ H¨ +U+ ?
F?¬M; +¦ K°i +?9i T?QÆM; T?€T ç†+ i?M- +?Q /M H¨ i?S i?–M +Ym ;B B- +kM; M?

i F?¬M; T?ªB pb i?2Q çm´B HU+ HQÊM; +U+ ?¢M- i?2Q çm´B bU b®M; poM? +Ym
H¨K i? M¨Q +?Q hQ GQM; çQÊ+ K°i +€B +Æ ?°B ç•v\

.B T •K h`9+ +?'M ç°M;

@+?ŠM; H) M¦B- M;¨B ç½ M,K i`,K im´B `²B b Q\

S?d L?o EB i E?„+ h®M H¢M? M?¢i M¦B ,

@bBM? M?"i i?S M,K i`,K +O i ?ŠM H¨ ç½ [m b€m KQÆB M,K p i`QÈ+

*?QM? t€+ i?b ;BÌ i ç½ M,K i`,K b€m KQÆB im´BX J†+ /M ç½ K'i çB i?•M i? - i?"
T?K +O ?²M +?•m- M?QM; im´B +O i i?"i bU H¨ M?Q i? X æWM; M¦B H¨ i X *?Q
?¼- +kM; ç m ç½ [m ?Q†+ ;–M ç M +€B im´B # i`,K `²B- M m F?¬M; M?Q i? M¨Q
;BÌ ç•v\ .U i?2Q [mv i„+ +O S?€T H K i?'i i?€T- F?B i?'i i?€T +?O ç¢i ç M # i`,
ibK FB K i?m M?"M K¬M ç² p,M ?¦ i`mv M i?W S?€T H KX h M,K 'v +?QM? H9+ ?
M?"M hQ GQM; H¨K ç² ç - ç M #•v ;BÌ ç½ i`¬B [m ? B i`,K i€K KQÆB M,K `²B 5

.B T •K h`9+ M¦B ,

@p"v M;¨B +?d +¦ K°i ;½ ç iY H¨ €K i?€T +?O hQ GQM; M¨v b Q\

S?d L?o EB i E?„+ h®M M¦B ,

@ç•v H¨ [mv i„+ +O +?9M; i - Fvö / M? ç iY +¦ i? +¦ ``i M?B mX L?QM; +?€M? i?S
+?O H¢B +?d +¦ K°i ç iY M?"T i?'i

J°i F?B [mv i ç`M? M;QÌB b) H¨ ç iY M?"T i?'iX *?9M; i b) H"T iS+ p¨Q # M i`Q
i?¬M; i`B b€m p` i?€T +?O KÌB ?¼ ç M +?SM; FB MX æ i`€M? F?B i€M? K¢M; +?
+?O K¨ +QÈT çQ¢i ;•v ` i´M i?'i +?Q S?€T H KX *?9M; i i?m M?"M ç iY- /o M?B
p¢M imv M- ibK ` M;QÌB +¦ iQ +?'i i®i M?'i- H9+ ç¦ i ç½ M?"M hQ GQM; H¨K ç² C
T?'M- #ÎB pb hQ GQM; H9+ #'v ;BÌ +¦ iQ +?'i i®i M?'i i`QM; i?'i i?€T i?€T +?OX a
pÈB iQ +?'i +MM; M;° iQM? +O hQ GQM; T?€M çQ€M H¨ ç9M;X J†+ /M [m M; KBM
KBM? +MM; F?¬M; ;B M bQM; i?m°+ iQM? M,M; HU+- M?QM; i¢B S?€T H K i?'i i?€
H9+ #'v ;BÌ /€K +?„+ +?QM? H¨ hQ GQM; F?¬M; i? b B- +kM; +?d +¦ ?„M- H¨ M;QÌ
#¢+? +'T +Ym ;B B çdM? T?QM; i?S i?–M +QÌM; ;Bª- F?QªM; +€+? ç M i?–M p` +?C
i?2Q KS+ im Hmv M +O ?„M ç M ;BÌ t2K- +m®B +MM; ``i +¦ i? ?„M b) i?¨M? +¬M
M,K i`,KX L m p"v- i`QM; i`QÌM; ?ÊT ç¦- b) F?¬M; +?d H¨ i B ?¼ +O S?€T H K- +
+ª GQM; E?B L¶ hQ ç¢B HK+X

h`QM; K„i .B T •K h`9+ iQ€i ` K°i iB ?QªM; bÊ- ?„M ç®B pÈB i?U+ HU+ +O S?€T
ç½ ``i + Q- M?QM; M;?2 S?d L?o EB i E?„+ h®M pW M¦B M?Q p"v- +?QM? KbM?
b€M? +MM; S?€T H K i?'i i?€T +?OX *kM; H¨ +? M? H +? ç M KQÌB ;B B 5 J†+ /M
K¶B K°i ;B B +? M? H +? # Q M?B m- M?QM; i?U+ HU+ +€+? #B i K¶B K°i ;B B i`C

S?d L?o EB i E?„+ h®M KdK +QÌB M¦B ,

@_'i +?'M FBM? T?ªB F?¬M;\ h Î i`QM; ;BÈB +?d çQÊ+ +? i€+ iW HQM; ;B€+ +O
ibM? ?m®M; ?B M i¢B +O i?'i i?€T +?O K°i +?9i- K†+ /M i?U+ HU+ +O i +ÁM t K
+O #¼M ?¼ i H¢B +¦ F?ª M,M; M?"M #B iX h`QM; M?[M; M;QÌB M¨v- hQ GQM; ç¹
ç¢i ç M #¢+? +'T #€i ;B B çdM? T?QM;- iBM ``^M; i`QM; pÁM; KQÌB M,K ?„M b) K°
KBM? i?€T +?O •Q "® G B •M KÈB pW iB M p¨Q #¢+? +'T #€i ;B B- F?QªM; +€+? b
çQ¢M F?¬M; M?Ä- i`QM; F?B M,K p` i?€T +?O FB ç m ç M; Î F?QªM; #¢+? +'T M;K
+ª çÌB #¼M ?¼ p¬ T?€T ç¢i ç M i?U+ HU+ #¢+? +'T çdM? T?QM;X G9+ ç–m- i H
S?€T H K i?'i i?€T- H9+ ç M im´B # i`,K #ªv KQÆB ç½ ç¢i #¢+? +'T +Ym ;B B +ªM
i M M;?B i ç² FB +¦ i? pQÊi [m i?¨M? iQ+? +O i - M; v +ª iB m iY •Q "® G B •M M
L m F?¬M; T?ªB hQ GQM; H¨ K°i F ? M ?¢- i /€K +?„+ pb i?¨M? iUm +O ?„M K¨ +

.B T •K h`9+ M;?B ?Q†+ M¦B ,

@iB M #®B- hQ GQM; ç M i°i +MM; ç, H¨K ;b M;¨B\

S?B L?o EB i E?„+ h®M M;?2 .B T•K h`9+ çQ ` M;?B p'M bBM? K M? `ä `¨M; i`Î

@>„M ç®B pÈB i ç½ H¨K +€B ;b\ h i?m ?„M H¨K ç² ç - iW ? B i`,K i€K KQÆB im´B ç
bm®i K°i i`,K i€K KQÆB M,K /¢v /¶ ?„M- +m®B +MM; çQ ?„M ç M ?¨M? pB b€i bQ
?„M H¨ M;QÌB K¨ i iQM M?B K M?'i- i /®+ ? i HÁM; i`mv M i?K- i?"K +?Q i'i +ª i
i¨B T?9 M„K ;B[?ÆM #®M i`,K M,K +kM; +?Q ?„MX L?QM; +m®B +MM; +kM; +?QM

L¦B ç M ç•v- HBM? ?²M S?d L?o EB i E?„+ h®M F`+? HB i# ç¬M;- ?„+ pK tm'i ?B

@M m ?„M i?"i bU ;B i i - +¦ H) i +kM; F?¬M; pb p"v K¨ ?"M ?„M- M?QM; H¨ M; v H
H¨ M;QÌB ç–m iB M i`Î i?¨M? i?–M i?b T?€ ?Q¢B F ?Q¢+? +O i X ob F ?Q¢+? M'
+® ;„M; im Hmv M +?QM KQÆB M,K 5 hU pb bU ç°i T?€ i`QM; +€B M?€v K„i ç¦-
i? K¨ K'i çB 5

S?d L?o EB i E?„+ h®M FQ+? ç°M; HÌB M¦B ç½ +¦ +?9i `ÌB `¢+X L;mv M i® K ç°M
K½M? HB i- K T?€T M;mv M i® # ç°M; M¼ +kM; F?¬M; T?ªB i–K i?QÌM;- K¨ +MM
ç°M;- H¨K +?Q M;mv M F?Q i` M ç¢B M½Q +O .B T•K h`9+ [m v +m²M;- i`QM; H
+ªM? H9+ KbM? +Sm S?d L?o EB i E?„+ h®M ` F?ÄB ç` ?mv i- M? M? +?¦M; tm'i
;BÌ i?U+ HU+ S?d L?o EB i E?„+ h®M ç½ F?¬M; +ÁM M?Q H9+ çdM? T?QM;- M?Q
bB m +'T +QÌM; ;Bª iWM; H¨ i?S i?–M +'T ç®B pÈB #ªM i?•M pšM F?¬M; M¨Q i? +

.B T•K h`9+ F?Q M? +?•M M;²B i` M K†i ç'i- i v tm'i ` æ¢B h?€M? .B •K +–K- K°i
HU+ ?Q¨M iQ¨M i?O ?° iBM? i?–M H¢+ 'M +?mM; [m M? KbM? +?®M; çÎ HBM? ?²M
M? M? #B M ç´B # ç°M; +–K ?mv M- ?„M ç¢M F?ÎB F?9+ ô "²B L;mv M hoM? h•Kô

h`QM; K°i ç K ç2M- +–K F?9+ M?m ?Á +?"K `½B p M; H M- K°i pÁM; iY [m M; iW
T?€i i€M ` - ç–m iB M H¨ T?ªB ´M ç`M? iBM? i?–M H¢+ 'M +O #ªM i?•M- iY [m M
ç¢Q [m M; ?Q¨M #ªQ p i?•M i? .B T•K h`9+ Î # M i`QM;- M;,M +ªM ?„+ b„+ F?Q iS
M;Q¨BX æ²M; i?ÌB- iW iY [m M; ?Q¨M M?¢i M¨v +kM; +?B tm'i K°i #° T?–M iW i`
i`¼M; tm i M ç€K ?„+ pK ç M; +?"K `½B iK p¨Q i`mM; i•K- i•K ibM? M?m ?Á 'K €T
•K [m M; ?Q¨M- /QÈB bU +® ;„M; F?¬M; M;WM; +O .B T•K h`9+- F?B /B M i'm tQM
hoM? h•Kô - HBM? ?²M +O S?d L?o EB i E?„+ h®M K°i H–M M[iK H¢B- HBM? ?
+kM; i?2Q ç¦ K¨ K'i çBX

@sBM H¶BX E?¬M; M;?o iÈB K'i çB ?²M +?•m- i•K ibM? +O +?QM? KbM? +kM; F?

h? M? •K ;B¨ Mm +O S?d L?o EB i E?„+ h®M F?¨M F?¨M ?ÆM p¨B T?–MX

@E?¬M; +¦ ;b- M;¨B F?¬M; +–M T?ªB tBM H¶B- iB T iK+ M¦B çBX L;¨B #•v ;BÌ ç½ i
H¨ pB + ç½ [m - pÈB i?QÆM; i•K ç m F?´ M¨v- F?¬M; #^M; +® ;„M; F?¬B T?K+ i?U
;B9T M;¨B /B i i`W M;?B i ç² i?Q bQ hQ GQM; M¨vX

GBM? ?²M S?d L?o EB i E?„+ h®M i`mv M ` K°i iB i•K ibM? +ªK FQ+?-

@+€K ÆM M;QÆB- •K h`9+- +¦ HÌB M OB +O M;QÆB HÁM; i ç½ i?'v i®i ?ÆM `²B
L?Q i ç½ M¦B pW M¨v- H9+ i ? B i`,K i€K KQÆB im´B ç½ i?m hQ GQM; H¨K ç² ç
i # i`,K #ªv KQÆB im´B- +m®B +MM; H¨ M;QÆB ç–m iB M ç¢i ç M #¢+? +'T +Ym
çdM? T?QM; +ªM? ;BÈBX E?B ç¦- i ç½ M;?o- KbM? +ÁM ?ÆM K°i i`,K M,K bBM? K
ç M çdM? T?QM;- i F iB T T?ªB H¨K ;b ç•v\ *?ŠM; H) H¨ ?QÎM; i?K +m°+ b®M; b
M?Q p"v- M?QM; b m H¢B T?€i ?B M- i`ªB [m ?ÆM # i`,K M,K im Hmv M- M;Q¢B
F?€+ F?¬M; +€+? M¨Q ibK i?'v çQÊ+ MB K pmBX ob p"v- i +¦ K°i w M;?o i€Q #¢Q
K¨ çB- i ç•v i¢B b Q F?¬M; iB M ?¨M? ?¨M? pB M;?`+? i?B M M¨v ç M +MM; ç•v\ *
M;QÌB H¨ M,K i`,K im´B- M m i ç°i T?€ çQÊ+ +U+ ?¢M M¨v- i b) F?¬M; +ÁM H¨ M
i`,K M,K- M¦B /¨B F?¬M; /¨B K¨ M;„M +kM; F?¬M; M;„M- K†+ /M iU KbM? #B i i?'
M?QM; F?¬M; i?Y K°i +?9i i M?Q i? M¨Q K¨ + M i•K ç•v\ ob p"v- i ç½ #„i ç–m ?Q
KK+ iB m K¨ +® ;„M;X

h?–M- ç•v H¨ K°i /¢M; iW M?Q i? M¨Q 5 *ªK ;B€+ + Q + Q i¢B i?QÊM;- F?¬M; +¦ w
çQÊ+ pÈB M¦X

@L;¨B ç½ i?'i #¢B b Q\

.B T •K h`9+ +¦ +?9i i?"M i`¼M; ?ÄBX

@E?¬M;- i ç½ i?¨M? +¬M;X

L¦B ` ? B +?[ ô i?¨M? +¬M;ô- i? M? •K S?d L?o EB i E?„+ h®M `ä `¨M; i`Î M M b¬B
i`¨M M;"T MB K iU ?¨QX

@h?¨M? +¬M; Q\

.B T •K h`9+ +?'M ç°M;- +?ŠM; H) M¦B- M;QÌB i`QÈ+ K„i +MM; KbM? M¦B +?mv M
K¨ H¨ K°i HBM? i?–M #'i i?¨M?\

@æ9M; p"v- i ç½ i?¨M? +¬M;- M?QM; i +kM; ç½ i?'i #¢BX æ®B K†i pÈB ç°i T?€
i?¨M? +¬M;- i `®i +K+ +¦ i? ç°i T?€ i?W i?–M +'T- +?d +ÁM H¢B K°i +Y ªB +m®B
i?'i #¢B ç½ i?m M?"M K°i i M M;?B i ç² M?Q p"vX æ9M; H¨ pb ?„M- i M M;?B i +?
i¢B i?ÌB F?„+ +m®B +MM; i?'i #¢B i`QM; ; M; i'+- +?ŠM; M?[M; K'i çB +Æ ?°B iB
+ÁM v m iÈB KS+ #` ?„M T?QM; 'M i`QM; J i?–M F i ;BÈB- ;B K /QÈB K†i ç'i K°i i

.B T •K h`9+ F?¬M; KÎ KB M;- #ÎB ?„M H9+ M¨v +,M #ªM F?¬M; #B i T?ªB M OB S?
i? M¨QX

>„M `'i ?B m çQÊ+ +ªK ;B€+ +O S?d L?o EB i E?„+ h®M- F?B M;QÆB M¶ HU+ ?Æ
+MM; pb M;QÌB KbM? iQM M?B K M?'i K¨ i?'i #¢B i`QM; ; M; i'+- +€B HQ¢B +ªK ;B
iQÎM; iQÊM; çQÊ+X

GBM? ?²M S?d L?o EB i E?„+ h®M H¢B F`+? HB i FQ+? ç°M;- #'i [m€ H9+ M¨v ?„M
pB M?'i ç`M?- F?¬M; K'i F?ª M,M; FB K bQ€i M?Q H9+ i`QÈ+X

@L?È H¢B H9+ i¢B ç` ?mv i i iWM; M¦B pÈB M;QÆB p pB + >„+ om ?²M +MM; "¢
im Hmv M H'v €K K ? K T?€T H¨K i`K +°i- im Hmv M +U+ Fb F?¦ F?,MX *?Q ç M
+?€M? i?S+ im Hmv M iÈB KS+ çdM? T?QM;- ?ÆM M[+ÁM ç°i T?€ KS+ çdM? T?Q
>„+ om ?²M- çQÊ+ tQM; H¨ ô >Ov /B i pm v môX G¨ ?bM? i?€B pQM; HBM? K T?€T
i?2Q >„+ om ?²M- +,M +S p¨Q M;?B M +Sm +O i X E i +K+ i'i M?B M H¨ K°i i²M i
M[H¢B i¨ €+ +U+ çQ MX hÈB F?B ç¦- ?„M +¦ i? F?¬M; M;WM; ;¼B p M?[M; pQM
ç'm- i?"K +?Q +¦ i? iU KbM? b€M; i¢Q ` K°i ?bM? i?€B pQM; HBM? +?B M ç'm K
K°i i²M i¢B #'i iY- iUm iQÆM; çQÆM; pÈB bB m +'T +QÌM; ;Bª i?–M +'TX *kM; +?
;B B +QÌM; ç¢B i¨ €+X J¨ "¢+? om ?²M +MM; >„+ om ?²M im Hmv M pW p†M i`€B
H¨ iW pQM; HBM? K T?€T #„i ç–m im Hmv MX ob Km®M M;?B M +Sm +€+? FûQ /¨
HQ¨B M;QÌB K¨ +® ;„M; ç +?€M? i?®M; pQM; HBM? K T?€TX E?B im Hmv M pQM
+ªM? ;BÈB i?b ç°i T?€ #bM? +ªM?- +?QM? H¨ "¢+? om ?²MX "¢+? pm ?²M +?QM? H
bQ +?•M +?€M? çdM? T?QM; [mv i9+X h +?¼M- +?QM? H¨ +QM çQÌM; im Hmv M "
ç¦- i `®i +K+ +kM; ibK çQÊ+ K'm +?®i ç°i T?€ +Y ªB- Km®M ç¢i çQÊ+ HU+ HQÊM
HU +?¼M i?Q€i Hv i?•M i? +O KbM?- Km®M i`Î i?¨M? M;QÌB K¢M? M?'i- ç¢i iÈB
+?QM? H¨ F?¬M; +¦ F?ª M,M; H¨K çQÊ+X æ•v H¨ K°i ?¢M +? i` M i`ÌB +O M?•M H
oÈB /¢M; i²M i¢B HBM? ?²MX JÈB +¦ i? K°i H–M M[ç°i T?€X h /U p¨Q K T?€T H
?²M +MM; i?•M i? ç½ i?Q€i Hv +O KbM?- M?QM; H¨ M; v H9+ HBM? ?²M i i?Q€i
v m- H¢B M?"M çQÊ+ K°i FQ+? +O M;?B i b9+ FB X

L¶B #B B i`–K H†M; H M iÄ X G9+ M¨v S?d L?o EB i E?„+ h®M /WM; H¢B i?"i H•m

@h`QÈ+ F?B #„i ç–m im Hmv MX h ç½ +¦ çB m /U +ªK- +kM; +?m˜M #` ? i i?ªv i®i
i?"K +?Q F?¬M; +¦ i?¬M; i`B +?Q S?€T H K i?'i i?€T b€m p` i?€T +?O- #ÎB pb i +
"¼M ?¼ b) F?¬M; M;²B t2K i iB M p¨Q i?–M ç` HoM? pU+X *¦ H) T?9i +m®B +?„+
M M- i +?d M¦B +?Q ?„M- M¦B +?Q ç² ç i iQM M?B K M?'iX L?QM; B K¨ M;ÌX *
bU ç M- M?QM; K¨ M¦ pšM Hm¬M i?2Q i - +?'T M?"M +?Q çS ç iY i?•M M?Q +QM
`'i ?"M #ªM i?•M F?¬M; M?"M ` M°B i•K ?„MX L?QM; H¨ F?B ç¦ ? i i?ªv ç m F?¬M

/M i i?Q€i Hv i?•M i? i`QM; M?€v K„i ç½ i¢Q M M ç°i T?€X L?QM; +m®B +MM; H
hQ GQM; M;?B i b9+ M¨v- ?„M bY /KM; ô æ¢B ç` K i?–M T?€T i`"Mô iW i?ÌB pB
i`"M T?€T M¨v +?d +¦ i? bY /KM; K°i H–M H¢B i`U+ iB T T?QM; 'M HBM? ?²M i - ?
+O i H¨K +O `B M;X L m F?¬M; T?ªB H¨ ?²M +?•m +O i - ?„M i? M¨Q K¨ H9+ Î i
+¦ i`bM? ç° im Hmv M ç¢i #¢+? +'T +Ym ;B B\ aQ pÈB +€B i M i?B M i¨B [m M; KB
Km®M M? M? ?ÆM Qi M?'i M,K KQÆB M,KX

@>„M çB M `²B b Q\

*?d pb +¦ i? M•M; + Q i®+ ç° im Hmv M M? M? K°i +?9i- M; v +ª bQ T?K KbM? +k
ç M i?–M +'T `²BX ?ŠM H¨ ç®B pÈB ?„M +?d +¦ +?´ i®i KÈB ç9M;X >„M H¨K M?Q p

@E?¬M;- ?„M K°i +?9i +kM; F?¬M; M;m- ?„M bÎ /o €K ?¢B i - pb bÊ i T?€i ?B M ?,
+O i im Hmv M i?m–M +?€M? pQM; HBM? K T?€T çB i?2Q +QM çQÌM; im Hmv M
K ? K T?€T +MM; i¨ €+ pQM; HBM? i`B m ?Q€M H¨ im Hmv M +?O i?2Q +QM çQÌ
om ?²M im Hmv M i¢B ?"m Fb bQ pÈB "¢+? om ?²M +¨M; i? K F?¦ F?,M- M?QM; F?-
i? bÎ ?[m +QÌM; ç¢B +¬M; FQ+? i?U+ HU+X >„M #B i i Hm¬M i?®M; ?"M M?'i +?C
bQ #¢B ?Q¢B M¨v- bÊ i ç¢i iÈB i?–M +'T b m M¨v T?€i ?B M #Q K"i +O ?„M- +?Q
i®B ?"m [m M ç–m KÈB ` i v tm'i i?OX G¨K +?QM KQÆB M,K +® ;„M; +O i i?'i #¢

.B T •K h`9+ /KM; HU+ ;"i ç–m

@iB M #®B- M;¨B

@•K h`9+- M;QÆB #B i F?¬M;- i Km®M F?¦+X *€B HQ¢B M¶B ç m #` +?QM? M;Q
T?ªM #°B poM? pB M +kM; F?¬M; i? ;BªB i?Q+? çQÊ+X L?QM; H¨- i ç½ F?¬M; +A
+kM; F?¦+ F?¬M; çQÊ+X hQ GQM; K†+ /M €K ?¢B i - M?QM; ?„M #B i i /M +?d +
F?¬M; T?ªB HQ¢B ?„M +¦ F?ª M,M; ?Q¨M iQ¨M iB m /B i- +?Q M M ?„M KÈB M?®i
?v p¼M; +¦ i? i?¬M; [m i?ÌB ;B M H¨K +?Q HBM? ?²M i iB m i€M- M?QM; ?„M F?¬
?Q¨M iQ¨M i`Î i?¨M? "¢+? om ?²M- M?QM; M?[M; ;b +¦ çQÊ+ F?B ç¢i ç M #QÈ+ +m
; M; i'+ M?QM; ç²M; i?ÌB i ç½ ç°i T?€ i?S i?–M +'T- i¢B ;B[i?S i?–M +MM; i?–M
i?–M +?B i? X E +ª K'i çB ?²M +?•m- +?d +–M i +?9 vö F?®M; +? - HBM? ?²M +C
K¨ ô J i?–M T?QM; 'Mô +kM; ;B®M; pÈB HBM? i?•M +O i - ç m F?¬M; i? #` K†i i`
+?d +¦ i? M?®i i Î +?¶ b•m i`QM; €K i?€T- ?v p¼M; +¦ çO HU+ HQÊM; ç F?B ;†T
/B i i X h ç½ +ªK ;B€+ +?QM? t€+- F?QªM; +€+? i?U+ HU+ ç½ M;¨v +¨M; i?m ? T
M?"M K M?- +?m˜M #` #` ?Ov /B i- F i [mª i?b M;QÆB H¢B tm'i ?B M- +?Q i +Æ ?

@hB M #®B- +?ŠM; H) i`QÈ+ ;BÌ F?¬M; B M;?2 M;QÌB F m ;¼B ;b b Q\

.B T •K h`9+ ?ÄBX

@>¨B iY M;®+- M;QÆB iQÎM; M;?2 çQÊ+ iB M; F m +O i / p"v b Q\ " M i`QM; ô
?²M HU+ +O i +,M #ªM F?¬M; i? T?€i ?mv ` M;Q¨BX h K¶B M;¨v ç m i?Y +® ;„M
M;QÌB ;B9T çÐ- M?QM; H¨ M;QÌB i`QM; S?€T H K #ÎB pb €K i?€T tmM; [m M? +¦ #
?¢M- +,M #ªM F?¬M; +¦ F?ª M,M; M;?2 çQÊ+ iB M; F m +O i - +?Q /M H¨ HK+ i?€
M;Q¢B H Xh ç M; çÊB- çÊB K°i M;QÌB +¦ i? ç¢i ç M ôi?B M M?•M ?ÊT M?'i i•K +
p"v- ?„M KÈB +¦ i? T?€i ?B M bU i²M i¢B +O i X h çÊB- çÊB K°i i`,K M,K- `®i +K
#'i [m€ +?Q ç M ? B KQÆB im´B ç½ +¦ çQÊ+ ói?B M M?•M ?ÊT M?'i i•K +ªM?ô- ç
iQÎM; iQÊM;X a m i H¢B T?€i ?B M- M;QÆB /QÈB ibM? ?m®M; F?¬M; +¦ K T?€T
H K i`Ê ;B9T- +kM; i¢B im´B M?Ä M?Q p"v K¨ im Hmv M ç M iY +'TX •Q "® G B •M
+?9i +kM; F?¬M; i? bQ b€M? çQÊ+X L;QÆB H¨ i?B M i¨B- imv i ç®B H¨ i?B M i¨
+?O K¨ M¦B- M?'i ç`M? b) /MM; K¼B #B M T?€T +?Q M;QÌB i?¨M? ç iY +O i - i i
;„M; +–M +M im Hmv M- imv i ç®B i`Î i?¨M? i?S i?–M +'T + Q i?O çSM; ç–m- i?"K +
+'T K¨ ç€M? b•m p¨QX *?d +–M M;QÆB i?Q€i Hv i?•M i? - i?¨M? +¬M; +¦ F?ª M,M;

@h?Q€i Hv i?•M i? \ L;¨B M¦B H¨ i?Q€i Hv M;Q¢B i?•M +O M?•M HQ¢B b Q\ E?¬M
p"vX *?ŠM; H) M;Q¨B i`W i?Q€i Hv i?•M i? ` M;Q¨B- iUm F?¬M; +¦ #B M T?€T i`Î
M¦B- ç•v H¨ ?¨M? pB M;?`+? i?B M- M?QM; H¨- M;¨B +m®B +MM; +kM; ç°i T?€ ?
?B T M¼ p¬ ?bM? i`mM; H¨ [mv i„+ UÎ ç•v vö M¦B H¨ pB + i?Q€i Hv i?•M i? VX æ•v

S?d L?o EB i E?„+ h®M F?¬M; M;?o ç M .B T •K h`9+ M¦B M?Q p”v- i`QM; HÁM; K
M?QM; +MM; +¦ +?9i F?¬M; +?Q H¨ ç9M;

@?¨B iY- M;QÆB #•v ;BÌ im´B +ÁM i` - M m M;QÆB ç½ i`ªB [m K’v i`,K M,K im H
M; v i`QÈ+ K„i- p¬ i”M i€M? K¢M; +kM; Î M; v i`QÈ+ K„i- i?b M;QÆB +ÁM +¦ i? M
b Q\

.B T •K h`9+ ;”i ç–m- M¦B ,

@iB M #®B- M;¨B v M i•KX *?d +–M +¦ +Æ ?°B- i M?’i ç`M? ;B9T M;¨B ç¢i i?¨M?
ç®B pÈB i K¨ M¦B pšM +ÁM `’i t - M?QM; i M?’i ç`M? +–M +M +® ;„M; im Hmv M-
+’T #”+ +O S?€T H K i?’i i?€T i?€T +?OX

S?d L?o EB i E?„+ h®M i`–K K†+ i`QM; +?®+ H€i- iU M?Q iU ?ÄB çB m ;b ç¦- ç°
i•K

@•K i`9+- M;QÆB +¦ ?SM; i?9 +MM; i ?¼+ pQM; HBM? K T?€T F?¬M;\

.B T •K h`9+ i`QM; HÁM; +ª FBM?

@M;¨B M¦B +€B ;b\ oQM; HBM? K T?€T\ h

>„M p®M +¦ vö H”T iS+ +U imv i- M?QM; H9+ M¨v ?„M +ªK ;B€+ çQÊ+ HBM? ?²M Î
E?„+ h®M +¦ K°i F?€i p¼M; b•m t - i`QM; M?’i i?ÌB +¦ +?9i F?¬M; i? M¦B ` HÌB +

S?d L?o EB i E?„+ h®M M¦B ,

@?¨B iY- +MM; i ?¼+ i”T pQM; HBM? K T?€T çBX *?d +¦ M?Q p”v- M;QÆB KÈB +
çm´B i?2Q i?U+ HU+ +O hQ GQM;X J†+ /M i F?¬M; #B i bQ T?K M;QÆB H¨ B- M
imv i ç®B F?¬M; +¦ i?U+ HU+ #¢+? +’TX L;QÆB i?B M T?9 i?”i bU [m€ i®i- i i?”i
T?9 +O M;QÆB #` H½M; T?Q- i poM? pB M F?¬M; +¦ F?ª M,M; +?€M? i?S+ i`Î i?¨
HÁM;- i•K ç` M;QÆB i?m–M HQÆM;- +?d +–M M;QÆB M;mv M w- i iBM iQÎM; pÈ
M;QÆB M?’i ç`M? +¦ i? i? v i? p` i`Q #•v ;BÌ +O hQ GQM;- i`Î i?¨M? K°i çÌB €K i

@h?”K +?Q M;QÆB +ÁM +¦ i? #ˆM; p¨Q M,M; HU+ +?QM? KbM?- b) ?QÈM; [m M ?
S?€T G K M?Q i pW M¦B F?B M½v H¨ +MM; M? m T?€i i`B M- iÈB F?B ç¦- æ¬M;
i? K°i H–M M[çSM; Î p` i`Q ?mv ?Q¨M; M?’i H`+? bYX h?”K +?Q +ÁM +¦ i? M?bM
M;QÆB- +MM; M?[M; +QÌM; ;Bª F?€+ +OM; +® T?QM; ’M Î pU+ b•mX

.B T •K h`9+ +QÌB F?´ M¦B ,

@iB M #®B- M;¨B ?ŠM H¨ ç½ i?’v- i H¨ K°i iBM? i?–M ? K T?€T bQ- +?QM? t€+
æ²M; i?ÌB i +ÁM FB K im pk F„- i #ªM i?•M +kM; im Hmv M ?ÆM KQÌB M,K- pšM
F i [mªX Zm M i`¼M; H¨- i i?Q+? +?S+ M;?B T i?–M •K bQ M¨v- iW M?Ä ç½ i?Q+?
+?QM? H¨ K°i #° T?”M i€M? K¢M;X sBM H¶B i K†+ /M +¦ i? ç€T SM; i`Ê ;B9T M;¨
ç€T SM; pB + i? v ç´B T?QÆM; ?QÈM; im Hmv M +O #ªM i?•M- F +ª M m i #B i
pQM; HBM? K T?€T ç®B pÈB pB + T?€i i`B M i`QM; iQÆM; H B +O i +¦ HÊB ?ÆM

S?d L?o EB i E?„+ h®M +kM; F?¬M; pb HÌB M¦B +O .B T •K h`9+ K¨ #Ä +m°+- M;Q

@ B M¦B M;QÆB T?ªB #Ä çB K T?€T ?B M i¢B ç•m\ *?Q /M M;QÆB Km®M #Ä i +kM
i¢B i?’i [m®+ i?’i HQM; #¨B p` +?B M K¶B K°i ?²B +?B M ç’m i ç m +?,K +?9 [m M
bm’i K†+ /M +ÁM +¦ +?9i F?¬M; çO- M?QM; ç®B pÈB HU+ HQÊM; #ªM i?•M bY /KM
+MM; K T?€T F i ?ÊT- ç€M; iB +- #•v ;BÌ M;QÆB +?d F i ?ÊT çQÊ+ K°i p¨B +?¶-
+MM; K T?€T ? B +?OM; HQ¢B M,M; HU+ #’i ç²M; M¨v- i¢B b Q H¢B F?¬M; i? F
pÈB M? m\ L;QÆB t2K ibM? ?m®M; +O [m M; KBM? i?€T +?O •Q "® G B •M b) i?
;BÈB ?„M bQ pÈB hQ GQM; FûK F?¬M; Qi- M?QM; M m ? B M;QÌB #¼M ?¼ i?”i bU
#’i [m€ +?d HÈM ?ÆM K°i +?9i K¨ i?¬B- i¢B b Q\ ob •Q "® G B •M +?QM? H¨ M„K ;
;B®M; hQ GQM; +?d M„K ;B[K°i HQ¢BX

.B T •K h`9+ FBM? M;¢+ M¦B,

@w M;¨B H¨ Km®M +?Q i FB K im pQM; HBM? K T?€T b Q\ L?QM; H¨- i ç²M; i?Ì
F„ iBM? i?–M b) T?•M i€M- M m im Hmv M i? K K°i HQ¢B K T?€T M[K¨ M¦B- M;Q
i`B M +O i b m M¨v b Q\

@>W- +?d H¨ ?B m #B i i? iK+ K¨ i?¬BX •K h`9+- bQ T?K ? v M?[M; M;QÌB F?€+
im Hmv M +?mv M M?'i- +?mv M im Hmv M K°i HQ¢B F„ M,M; b) / /¨M; ç¢i ç M çdI

.B T •K h`9+ ;"i ç–m M¦B ,

@ç9M; p"v- h–M ;B ;B +¦ M¦B- K†+ /M i FB K im pk F„X L?QM; pk F„ +?d H¨ H¨K M
;B9T ç M #M F?mv i ?½K +"M +?B M F?B bY /KM; •K M?"M +O +–K K T?€T KÈB i
+?Q i +¦ i? +?mv M +?9 K°i HQ¢B M,M; HU+X Lv L M½B M½B +MM; iWM; M¦B [m
+?¼M iW pk F„ +MM; K T?€T H¨ ;B®M; M? mX

@"¼M ?¼ b B `²B- ç m b B +ª `²BX

S?d L?o EB i E?„+ h®M FB m M;¢Q M¦BX

L m i?2Q +€+? M¦B i¢B i? ;BÈB M¨v- ?B M i¢B B im Hmv M K¢M? M?'i i?b +¦ [mv
H¨ i - +?Q /M H¨ i´ iB M i?–M HQM; +O æ¬M; GQM; +€+ M;QÆB- +kM; F?¬M; +¦ I
?ÆM bQ pÈB i X æÆM M?'i im Hmv M K°i HQ¢B M,M; HU+- +® M?B M H¨ / /¨M; K°
M;QÌB +¦ iQ +?'i #bM? i?QÌM;- M;° iQM? #¼M ?¼ [mv i ç`M? #¼M ?¼ +?d +¦ i? M
H¨- M;QÌB i?b F?¬M; ;B®M;X L;QÆB H¨ K°i i?B M i¨B- +Æ bÎ +O M;QÆB +kM; `'i
M;QÆB ç½ ç¢i ç M i?B M M?•M ?ÊT M?'i +ªM? ;BÈBX h?B M M?•M ?ÊT M?'i- +?Q
ç¢i ç M i•K +ªM? M¨v 5 *¦ i•K +ªM? M?Q p"v- +?Q /M H¨ +?m˜M i?–M +'T ç M i?S i?
#bM? +ªM? F?¦ F?,M M?'i i?b ç®B pÈB M;QÆB +kM; / /¨M; ?ÆM M?B mX *?Q M
;b #S+ iQÌM; K pk +U+ #Q+? +MM; HQ¢B ;b ç¦X æ²M; i?ÌB- i +ÁM Km®M M¦B +?
æ¬M; GQM; +–K K T?€T- i M;?o iÈB K°i +€B #B M T?€T T?B i?QÌM; i®i +¦ i? in
+ Q- ? v +?QM? H¨ i?O F€ iBM? ?¦ F?S F€ i Q T?€+? U ;B[H¢B +€B iBM? i9v- #Ä
;B[€K K ? K T?€T +MM; iBM? i?–M ? K T?€TX hU M?Q [m M; KBM? K T?€T
T?€T K"i i?B iX •K K ? K T?€T- M?'i H¨ pQM; HBM? K T?€T- [m M i`QM; M?'iÎ +
pQM; HBM? p ?Q†+ M¦B ç9M; ?ÆM H¨ F?®M; +? pQM; HBM?- F?¬M; i? M;?B M;
i?–M HU+ H¨K ?"m i?mšMX J¨ iBM? i?–M HU+ +O M;QÆB #•v ;BÌ- im Hmv M pQI
[mª ?ÆM M?B m H–MX hm Hmv M pQM; HBM? K T?€T- +?ŠM; M?[M; b) F?¬M; ªM
pk F„ +O M;QÆB- i i?"K +?Q +¦ i? + K çQ M pÈB M;QÆB- i¢B ç•v ? B +?OM; HQ
HšM M? mX h?U+ HU+ +O M;QÆB b) +¦ #QÈ+ M?ªv p¼iX

L¦B ç M ç•v- i•K ibM? S?d L?o EB i E?„+ h®M i`¨M M;"T ?QM; T?'M-

@?¨B iY- M;QÆB T?ªB ?B m- M;QÆB F?¬M; +¦ ?Q¨M +ªM? im Hmv M ;B®M; S?€T H
M?QM; +kM; H¨ +?mv M i®i- i¢B S?€T H K im Hmv M F?¬M; +¦ M;Q¢B ;BÈB [m'v
M;Q¢B ;BÈB- F?B M +?Q #¼M ?„M +,M #ªM F?¬M; +€+? M¨Q ç¢i ç M ô i?B M M?•M
h®+ ç° im Hmv M +O M;QÆB ?B M M v K†+ /M i®i- M?QM; Km®M HB M iK+ i,M; H
HQ¢B K T?€T H¨ +?Q çO- +?d +¦ iBM? i?–M +MM; pQM; HBM? ? B HQ¢B K ?¶ i`
/¨M; +¦ çQÊ+ #QÈ+ M?ªv p¼iX h?ÌB ;B M +?9M; i ç½ F?¬M; +ÁM M?B m M[- ?¨B
iB M ;–M ç M >„+ om ?²M çdM? T?QM;- M;mv +Æ +kM; ç½ i`Î M M M;¨v +¨M; ;–MX
H) +?d K°i i`,K M,K- ?Q†+ +kM; +?d ?ÆM p¨B +?K+ M,K- i F?¬M; i? +?Q M;QÆB
F?¬M; Km®M +?Ì K°i i?ÌB ;B M /¨B M?Q p"vX Jm®M i?„M; hQ GQM;- M;QÆB T?ªB
T?€T- T?ªB M? M? +?¦M; i,M; +QÌM; i?U+ HU+ +O #ªM i?•MX

.B T •K h`9+ HŠM; H†M; M;?2 S?d L?o EB i E?„+ h®M M¦B- M m M¦B F?¬M; ç°M;
*MM; K°i #€M i?–M bB m +'T +QÌM; ;Bª ?¼+ i"T- F?¬M; i? M;?B M;Ì i?U+ HU+ +
L?QM; i?ŠM; i?„M K¨ M¦B- Î +?¶ b•m FQM # M i`QM; M°B i•K ?„M- ç®B pÈB pQM;
iB T M?"M +¦ +?9i F?¦ F?,MX .M b Q- iW M?Ä [m M MB K +,M i?•K +® ç ç½ +„K b•

S?d L?o EB i E?„+ h®M i?'v .B T •K h`9+ +ÁM F?¬M; ç€T SM;- F?¬M; F?ÄB +¦ +?9

@M;QÌB F?¬M; ?B m vö iS +O i b Q\ •K h`9+- M?Q p”v çB- i M¦B +?Q M;QÆB K
ç®B T?¦ hQ GQM;- F?¬M; +?d pb Km®M #€Q i?M- [m M; i`¼M; ?ÆM- H¨ pb HQ H„M
L,K ç¦- ?Ov /B i Kšm v m ç½ ;•v +?Q GQM; E?B L¶ hQ ç¢B HK+ i?B i ?¢B i? M¨Q
M;QÆB #B i Kšm v m i`QM; pU+ b•m ç M iW ç•m F?¬M;\

.B T •K h`9+ +¦ +?9i KÆ ?² H„+ ç–mX

S?d L?o EB i E?„+ h®M i`–K ;B¼M; M¦B ,

@`’i M?B m M;QÌB çB m +?Q `^M;- Kšm v m H¨ bBM? p”i iW i? ;BÈB FB - ?Q†+ H
+?Q `^M; F?¬M; T?ªB M?Q p”vX h`ªB [m M;?B M +Sm +˜M i?”M- i +¨M; M;¨v +¨M;
M,M; HU+ +O Kšm v m +MM; >„+ om ?²M çQ+? t€+ `’i ;B®M;X >Q†+ H¨ M¦B- Kšm
im Hmv M >„+ om ?²MX "ÎB pb M;mv M M?•M M¨Q ç¦- M;QÌB ç¦ K M; K°i /B M K¢Q
FB iU KbM? b€M; i¢Q ` /B M K¢Q ç¦- p¨ F?B ? B ç¢B HK+ +?9M; i ç€M? M? m ç²
ç¢Q +O iB K HK+ +?9M; i pÈB +€B iB K HK+ FB - KÈB K M; ç M i? ;BÈB +O +?9
F?OM;X J†+ /M +?d H¨ K°i +€B bmv çQ€M- M?QM; `’i M?B m /’m ?B m +?Q i?’v- b
i?¨M? +?QM? t€+X L m H¨ M?Q i? - p”v Kšm v m ? v +?QM? H¨ K°i i²M i¢B i?–M +’
€+ +?B i?–M ;B€M; H•KX

.B T •K h`9+ ?Qª M; bÊ M¦B ,

@vö M;¨B H¨- M m hQ GQM; Hmv M i?¨M? >„+ om ?²M- p”v +?Q /M pU+ b•m T?QM;
+kM; T?ªB i?W M?”M ?„M +kM; ;–M M?Q K°i Kšm v m i²M i¢B\

@æ9M; p”v- ç9M; H¨ #ÎB pb M?Q i? - i KÈB T?ªB M;,M +ªM hQ GQM; i`Î i?¨M? >,
ç° im Hmv M +O ?„M #•v ;BÌ- +?Q /M >„+ om ?²M im Hmv M `’i F?¦ F?,M- i`QÈ+ F
i’i M?B M b) i?¨M? +¬M;Xa M? HBM? ç² i?€M 5 *?QM? H¨ b M? HBM? ç² i?€MX >
L;Q¢B i`W M;QÆB i F?®M; iBM #’i +S BX *MM; i ?¼+ pQM; HBM? K T?€T çBX
+ª M m M;QÆB F?¬M; HQ +?Q iQ¨M ç¢B HK+- +?ŠM; H) M;QÆB F?¬M; HQ +?Q æ
#^M; ?[m +O M;QÆB b Q\ *?€M? i?®M; pQM; HBM? K T?€T F?¬M; +¦ MY T?–M
T?¦ hQ GQM; ` - M;QÆB i?”K +?Q +¦ i? F?¬M; +–M bY /KM; M¦X h b) i`mv M i?
M;QÆB- K°i H`+? ç¢B €K i?€T i?€T +?O F?¬M; ?v p¼M; M?[M; T?QÆM; T?€T M;?
#` i?’i i`mv M- K°i çB m M[- +kM; +?d +¦ M?Q p”v i?U+ HU+ M;QÆB KÈB +¦ i? p
?„M i`Î i?¨M? >„+ om ?²MX

.B T •K h`9+ i`–K K†+- HÌB M¦B +O S?d L?o EB i E?„+ h®M i?”i bU çª ç°M; ?„M- ç
pb GQM; E?B L¶ hQ ç¢B HK+ HQ H„M;- +¦ i? F?¬M; pb æ¬M; GQM; #€i i¬M; +MM;
HQ H„M; b Q\ *¦ H) p¨B +?K+ M,K pšM +ÁM `’i t - M?QM; i`®M i`€M? F?¬M; ;BªB [

@æQÊ+ `²B- i ç€T SM; M;¨BX

.B T •K h`9+ +¦ +?9i F?¦ F?,M ;”i ç–mX

S?d L?o EB i E?„+ h®M KWM; `Ð

@i?”i i®i [m€X "•v ;BÌ i?ÌB ;B M F?¬M; +ÁM bÈKX hW M;¨v K B #„i ç–m- K¶B ç K i
pQM; HBM? K T?€T +?Q M;QÆBX L;QÆB F?B M¨Q i?m”M iB M i?b +¦ i? im Hmv
T?ªB +•M M?„+ +˜M i?”M- ç M i°i +MM; T?ªB H¨K i? M¨Q ç pQM; HBM? K T?€T +
F i ?ÊT i®i pÈB M? m- ?¶ i`Ê HšM M? m ;B9T M;QÆB ç i?,M; i?U+ HU+X

s t T?Q +?•M i`ÌB ç½ H° ` K°i iB b€M; L;Q æ¶ M?¨M M?¢i- #–m i`ÌB ?„+ €K ç½ #
H KX >„+ €K b„T `ÌB çB- €M? #bM? KbM? ç½ ç MX æ¢B ç` K°i H–M M[i`¨M M;”T

S?d L?o EB i E?„+ h®M M¦B ,

@•K h`9+- +ÁM ? B pB + i Km®M M¦B +?Q M;QÆBX L;QÆB `ÌB F?ÄB ç²M; #¼M- ?
ç M MÆB M¨QX E€ i?”i- M;QÆB F?¬M; +–M HQ H„M;- M;QÆB b) / /¨M; ibK i?’v M
p’M ç ;bX *¦ K°i pB + M[- M¦B p i?•M T?”M M[?¨B iY FB p¨ M;QÆB i¢B H–M [m
[m®+ i?’i HQM; +?B MX

R9RX *?QÆM; R9R, L¶B "B h?QÆM; *O >„+ S?QÊM; >Q¨M;

@ hB M #®B-¨ F?¬M;- bQ T?K- M;¨B #B i >ªB .QÆM; Î ç•m b Q\

S?d L?o EB i E?„+ h®M M¦B,

@ L;Q¢B i`W æ¬M; GQM; #€i i¬M; +€+ M;QÌB- H¢B +ÁM +¦ K°i +€B [m®+ ;B M¨Q
[m–M +QÌM; ;Bª ç•v\ L;QÆB 5 hbM? ?m®M; H9+ 'v- M m [m M b€i +˜M i?"M b) T?

E?¬M; çÊB .B T •K h`9+ KÎ KB M;- S?d L?o EB i E?„+ h®M M¦B Hm¬M,

@ *ÁM +¦ M[?¨B iY Î [m®+ i?'i HQM; #¨B p` +?B M FB +MM; M;QÌB +m®B +MM; iE
ç¦ ?bM? M?Q ç®B pÈB M;QÆB `'i +¦ ?ªQ +ªK5 L;QÆB M M HQm i•K K°i +?9iX oÈ
H B b) H¨ ç`+? M?•M +O M;QÆB- çWM; iQÎM; ``^M; M¨M; +?d H¨ çÆM ;BªM ç M iW
T?"M +?QM? i?S+ +O M¨M; H¨

L¦B ç M ç•v- S?d L?o EB i E?„+ h®M +® w /WM; H¢B K°i +?9i- .B T •K h`9+ M?`M F

@ G¨ +€B ;b\

h? M? •K +O S?d L?o EB i E?„+ h®M i`Î M M p¨B T?–M •K i`–KX

@ > B i`,K i€K KQÆB M,K i`QÈ+X h i?m hQ GQM; H¨K ç iY- F?¬M; M;?o iÈBX hQ
iY- F?¬M; #B i F?B ?„M ç®B K†i pÈB +?QM? ç² ç +O KbM? b) +¦ K°i HQ¢B +ªK ;B
i? /€K +?„+ +?QM? H¨X >„M ç®B pÈB ç² ç imv i b) F?¬M; ;B®M; i H9+ ç–m iQ¨M

@ *€B ;b\ L;¨B M¦B >„+ S?QÊM; >Q¨M; +?QM? H¨ ç² ç +O €K i?€T i?€T +?O hQ G

.B T •K h`9+ i`QM; HÁM; +?'M ç°M; K¢M?X hBM iS+ M¨v i?"K +?Q bQ pÈB H9+ ?,
h®M H¨ bQ T?K +O hQ GQM; +ÁM Km®M H¨K ?„M +?'M ç°M; ?ÆMX >„+ S?QÊM; >Q
+MM; b) H¨ ç`+? i?O HÈM M?'i i`QM; iQÆM; H B- +€B +ªK ;B€+ K'i K€+ i`QM; M?€
+ Q `Èi tm®M;X h`QM; i•K +O .B T •K h`9+ bBM? ` çª FQ+? K½M? HB iX

S?d L?o EB i E?„+ h®M M¦B,

@ h F?¬M; +¦ M?bM H–KX h` M M;QÌB M[?¨B iY FB +¦ F?Q iS+ +O hQ GQM;X L'
pk F„X L?QM; ç®B pÈB pB + im Hmv M >„+ om ?²M K¨ M¦B- H¢B iB M p¨Q i?S i?–
T?€T +kM; F?¬M; +¦ F?€+ #B i [m€ HÈM- M[?¨B iY FB i?B M T?9 T?B i?QÌM; i®iX
` iW M°B i•K- +¦ i? M?bM i?'v çQÊ+- M¨M; F?B +ÁM #û /o M?B M iB T i?K [m€ M'
pÈB i? ;B M ? i i?ªv i`¨M M;"T ?"M i?M- i?B M T?9 ``'i HÈM- ?ÆM M[HBM? ?²M H
€KX h®B i?Q+? ?ÊT im Hmv M +¬M; T?€T +O hQ GQM;X

G K æ`+? • hQX >„+ S?QÊM; >Q¨M;X •K i?€TX " çB m M¨v ?ÊT H¢B F?¬M; F?ÄB F
HQM; FBM? ?Q¨M;- S?€T G K i?'i i?€T # M;Q¨B i?b M?Q p"v M?QM; b m HQM;-
i?•K b•m F?¦ /ÁX >²B iQÎM; H¢B i?U+ HU+ +QÌM; ç¢B +O >„+ S?QÊM; >Q¨M;- M
+MM; M¨M; +MM; ? B ?„+ HQM; HB M ?ÊT- +?QM? KbM? +,M #ªM M; v +ª K°i +?9i
i`QÈ+ i`"M +?B MX L¨M; +kM; iWM; +¦ F?¬M; Qi ?ÆM K°i +Æ ?°B ç ;B i KbM?X L
i`"Mô- KbM? i?¨M? +¬M; pQÊi [m iW FB K çªK +–K i•K H M iY pB +–K i•K #bM? +ª
iY +'T- +kM; +?QM? H¨ +?m˜M i?–M +ªM? ;BÈB- i?"K +?Q M; v +ª +MM; M¨M; ç®B
+¦- G K æ`+? • hQ HU+ HQÊM; i?"i [m€ +QÌM; ç¢B- ?ÆM M[S?"i G pQÆM; [m®+
[m®+ F} HQM; #¨B p` [m€M [m•M ç®B pÈB #¼M ?¼ K¨ M¦B +¦ i? t2K M?Q +?QM T?
i?U+ HU+ ç²M; i?ÌB i€+ /KM;X J G M KÈB i¢B H9+ i®B ?"m ?B K i?„M;X *?QM? H
ç–m ?„+ HQM; KÈB +¦ çQÊ+ F i +K+ ç¦ 5

>„+ S?QÊM; >Q¨M;- M;QÆB pšM H¨ ;¢i i b Q\ L;QÆB +m®B +MM; ç9M; H¨ ç iY +

@ hB M #®BX L;¨B /€K +?„+ >„+ S?QÊM; >Q¨M; H¨ ç iY +O hQ GQM; b Q\ L?QM
æ`+? • hQ ç [m®+ 5 hQ GQM; M?Q i? M¨Q +¦ i? ç M G K æ`+? • hQ i?m ç² ç ç•v

S?d L?o EB i E?„+ h®M M¦B,

@ hQ GQM; H¨ ç iY +O i X F?Q iS+ +O ?„M i +ÁM M?bM M?–K b QX S?€T G K
F?¬M; `ÌB F?ÄB S?€T G KX L?QM; +¦ K°i HQ¢B ibM? ?m®M; M;Q¢B H - ç¦ +?QM?
i?2Q im´B hQ GQM; #•v ;BÌX h¢B HK+ ç` ibK FB K ç² ç H¨ `'i #bM? i?QÌM;X*€B ;
"® G B •M FB ;¼B ç² ç J½ G L H¨ [m M; KBM? i?€M? M[i`QM; [m M; KBM? i?€
>„+ S?QÊM; >Q¨M; +?QM? H¨ ?„+ €K i?€M? M[i`QM; €K i?€T

.B T•K h`9+ i`–K K†+- ?„M F?¬M; #B i T?ªB T?ªM #€+ M?Q i? M¨Q- Î +?¶ b•m M?
i?"i +kM; ç½ iBM HÌB +O S?d L?o EB i E?„+ h®MX L?QM; H¨X >„+ S?QÊM; >Q¨
i?"i [m€ K½M? HB i [m€ K½M? HB iX •M? K„i i`¨M M;"T b€i w H¢M? M?Q #,M; FB X
;B®M; pÈB ?²M; i`–M- +MM; pÈB F?Q iS+ i?•M i?B i FB X L m M¦B i` M i? ;BÈB M
F?¬M; ?v p¼M; i`Î i?¨M? ç`+? M?•M M?'i H¨ B- F?B i?'i [m®+ i?'i HQM; #¨B p` +?
ç½ i`Î i?¨M? >„+ S?QÊM; >Q¨M;

@ h T?ªB i`Î p GQM; >²M ;BÈBX Jm®M ibK M[#^M; ?[m +O M;QÆBX S?ªB çB ibK
M;QÆB çB- # M ç K M;?o M;ÆB i?b ibK K°i ç` T?QÆM; M ioM? F?¬M; M;QÌB- i
M;¨v- +kM; F?¬M; ?v p¼M; M;QÌB F?€+ #B i çQÊ+ bU i²M i¢B +O i X "•v ;BÌ M;QÆ
hQ GQM;- ?ÆM M[i +kM; p"vX

GBM? ?²M S?d L?o EB i E?„+ h²M ?¦ i?¨M? K°i ç¢Q ?„+ v M K°i H–M M[# v p¨Q
hBM? i?–M H¢+ 'M .B T•K h`9+ i?Q€M; # ç°M;X >„M T?€i ?B MX *?QM? KbM? ç½
+? GQM; >²M ;BÈBX

o®M # M ç–m Km®M H¨K `ä K¼B i?S F?B ç¨K Hm"M pÈB S?d L?o EB i E?„+ h®M M
M M H°M t°M ?ÆMX h?•M T?"M +O >„+ S?QÊM; >Q¨M;X >ªB .QÆM; Î ç•mX *MM
+?•M +?€M? i?U+ HU+ p¨ pB + +?QM? KbM? b„T ?¼+ pQM; HBM? K T?€TX J¼B i?
M½Q ?„M i?"i H•m F?¬M; K'i çBX

.B T•K h`9+ HŠM; H†M; i?'i i?–M M;²B i¢B +?´X *?Q ç M F?B K†i i`ÌB t t iW T?
i?•M i? i`Î M M 'K €T i?b ?„M KÈB iW i`QM; M;®+ i` idM? i€Q H¢B-? B K„i ?ÆB M
[m M; +?¦B K„i i`QM; HÁM; i?–K i? M K°i iB M;- F?B ?¢ K°i [mv i ç`M? p MÆB F

J¼B +?mv M +MM; K°i +?¶ ç m +¦ KS+ ç° Qm iB M- >„+ S?QÊM; >Q¨M; çB p ç•m +
+ÁM +¦ M?B m +?mv M Km®M H¨K- +,M #ªM F?¬M; i? HQ H„M; +?B m +® ç M +?m
€K i?€M? M[- M;¨v FB ;†T H¢B- +?Q /M F?¬M; Km®M- M¨M; +kM; +?QM? H¨ ç`+?
M?'i ?B M M v H¨ t€+ ç`M? çQÊ+ ?QÈM; çB +O >ªB .QÆM;- M m M¨M; #` M;QÌB +
çB- K†+ /M F?¬M; `ä i¢B b Q ?¼ H¨K M?Q p"v- M?QM; M iQ¨M ?ŠM H¨ F?¬M; +¦ p'
æ¬M; GQM; #€i i¬M; iS ç¢B i`QÎM; H½Q J B >Q i`QÎM; H½Q h•v æ S?mX

æ½ M?Q p"v- KbM? +–M ;b T?ªB ibK FB K p¬ Q+? M[\ h`QÈ+ iB M T?ªB p J G MX
bQ€B ?ÄB-? i i?ªv bU pB + F?¬M; b€M; iÄ ? i `²B +?S\ "ÎB pb hY +MM; ?Q¨M; F
F?¬M; i? Î i¢B J G MX *?Q /M J G M ç¢B ç h•v L?o .mv •Q #B i KbM? +MM; ?
#^M; ?[m- M;?o +kM; b) F?¬M; +MM; KbM? ;•v F?¦ / - /M b Q H–M M¨v KbM? ç€B
[m®+ i?'i HQM; #¨B p` +?B M i®B +?mM; i?„M; HÊBX h`Î p *–K i?¨M? i?¬BX æ¦ K
G K T?QM; # X GQM; E?B L¶ hQ HK+ ç` b„T ç¢B HQ¢M- +?d ?v p¼M; ? B p` ;B
pB + ;bX " # ç½ #B i H½M? ç` *–K i?¨M?X >v p¼M; #¼M ?¼ +¦ i? iU ibK ç M *–

" i`,K iY i?–M +?B M bo M?'i ç`M? T?ªB K M; çB- ç¦ H¨ i? HU+ K¨ h•v æ S?m M
/QÐM;X EBM? [m M?B m i`"M b®M; +? i ç½ K Hmv M ?¼ i`Î i?¨M? M?[M; i`Ê i?
KQÌB K°i H K iBM? HBM? M[iY im Hmv M i¢B J G M- +€+ M¨M; pšM iU KbM? çB
ç M *–K i?¨M? i?¬B- M m F?¬M; M?[M; +¬ ;€B iBM? HBM? ç M i?m–M M¨v `'i F?¦
`²B- +ÁM +¦ h¬ G¢TX L m +¦ i? - +kM; çQ ?„M ç M *–K i?¨M?X

L;?o ç M h¬ G¢T- .B T•K h`9+ i`QM; HÁM; F?¬M; +?d +¦ +?9i +?'M ç°M;- >„+ S?Q
G¢T +?QM? H¨ bQ ç M¨M;X L m i?"i bU H¨ M?Q i? X h¬ G¢T FB +?ŠM; T?ªB +kM
+?O hQ GQM; b Q\ h`ÌB ¢5 E?¬M; T?ªB +?S- M;QÌB T?K M[+MM; #^M; ?[m i®i M?
i•K ç m +¦ HB M [m M ç M €K i?€T- F?¬M;- b) F?¬M;- M m h¬ G¢T H¨ ç iY +O €K

h¢B b Q +ÁM Km®M ç M J G M K pk ?¼+ pB M ?¼+ i"T ç•v\ .€K +?„+ H¨ >„+ S?Q
+MM; h¬ G¢T i`QM; ç¦ M?'i ç`M? H¨ +¦ [m M ? X >„+ S?QÊM; >Q¨M;- M;QÆB H¢B

"ÎB pb h¬ G¢T +MM; >„+ S?QÊM; >Q¨M; ? B +€B i M M¨v\ .B T •K h`9+ p®M #bM?
HQ¢M- M?bM +?•M i`ÌB T?Q t - p'i pª H„K ?„M KÈB / T #Ä K¼B i?S ` F?ÄB i•K K
G M `²B M¦B b m- i`Î H¢B J G M H¨ KbM? +¦ i? i?'v h¬ G¢T- b m ç¦ H¢B i`Î p *–
H"T i? HU+ +O KbM?X

æ¢B HK+ #B M ?Q€ F?B M .B T •K h`9+ i`QM; HÁM; bBM? ` +ªK ;B€+ M;mv +Æ
H¨K M?'i H¨ +?mv M M? M? +?¦M; ç2K *–K i?¨M? FB M i?B i- M?Q p"v ç¦ b) i`Î i?¨M
iQ¨M ç #ªQ p i?•M M?•M +MM; #^M; ?[m +O KbM?X .B T •K h`9+ +kM; F?¬M; +¦ H
L?QM; ?„M `'i `ä `¨M; i¢B GQM; E?B L´ hQ ç¢B HK+X J°i KbM? #ªM i?•M i?b i?U+
i?¨M? H"T i? HU+ +O KbM?- çO i?U+ HU+ ç +MM; ç¢B HK+ ç®B F?€M;X JÈB +¦
hQ ç¢B HK+ M?•M HQ¢B [m®+ ;B b„T T?€i bBM? M°B HQ¢M- K†+ /M pÈB M?•M HQ
i?ÌB +kM; H¨ +Æ ?°B- i?W /`T +€+ [m®+ ;B M?•M HQ¢B #` i?QÆM; i´M- H'v *–K
H9+ ç T?€i ç°M; +?B M i` M? #bM? ç`M? *U+ "„+ ?Q M; M;mv MX æ®B T?QÆM;
ç` #BM? pB MX L?QM; +˜M i?"M iQM? iQ€M- # Q ;²K hY- i?9 M?•M i°+ pB M +´ i
K°i +?¶- i`QM; ç¦ +kM; F ç M +?B M i` M? +U i?9 *€+ G¢T h•v hQ +MM; bÆM HoM
M¨v ç½ H¨ i?"T +'T K i?9 i`QÎM; i?¨M?X .U i?2Q S?d L?o EB i E?„+ h®M ç¢B bQ
HU+ #bM? +'TX E€ i?"i +?QM? H¨ iQÆM; çQÆM; pÈB M?•M HQ¢B i?S i?–M +'T i²M

*¦ i?QÊM; +´ iS ç¢B i?–M i?9 €T i`"M- *ÁM +¦ ?ÆM i`,K #d K¬M; i`Ê i`"M- i?U+ H
?Q M; M;mv M K†+ /M F?¬M; +¦ F?ª M,M;X L?QM; HU+ mv ?B T +kM; H¨ p¬ bQM;X
+¦ F?ª M,M; ç¢i ç M i`bM? ç° i?"T +'TX *?d +¦ HU+ HQÊM; +QÌM; ?½M +O i?"T +'
M?•M i K ç¢B #° H¢+ F?€M; +UX .B T •K h`9+ #•v ;BÌ +ÁM M?È `'i F„ H9+ ç–m #¼
i?9 *€+? G¢T h•v hQ ç€M? K°i i`"M i?ªK i?B i ` b Q- i®B ?"m /QÈB bU ç2 /¼ +O

L;¨v /–M /–M b€M;X S?QÆM; t FB iW iW iÄ ` €M? `¢M; ç¬M; #m´B bÈK K BX >
K¼+- .B T •K h`9+ ?Qi i?"i b•m K°i M;KK F?¬M; F?Q iQÆB K€iX hm .B i?–M ;BÈB
i? +O "Q+? L;¼+ K HQM; #` i?m p¨Q i`QM; ç¦X G½M; T?Q ç² p"i i®i i? M¨v i?b i
HQM; i°+ p` i'i H¨ i²M i¢B i®B +QÌM; ç¢B M?'iX L?QM; K¶B K°i #° T?"M i?•M i?
i¨B ç` #ªQ- M?È H¢B H9+ Î J G M #B M +ªM? ç¢B +?B M G K æ`+? • hQ +MM; [m•
.B T •K h`9+ M´B H M K°i i`"M ç m t¦i- H9+ 'v +?QM? H¨ ç½ ;B i +? i M,K ç–m +Ym
H'v iQ¨M #° i?B i? #¼M +?9M; H¨K +O `B M;- çQ ç M i v +O ªB M?•M ç¢B bQ- F
M?B m pk F?Q +QÌM; ç¢B ç•v- K†+ /M M?Q i? - H–M M¨v i¢B i?'i [m®+ i?'i HQM; #
T?B i?QÌM; T?QM; T?9X E?¬M; M¦B ç M # FB M i?–M F?Q FB i`QÈ+X h`QM; i`"
#®M ç–m +Ym ;B B +U HQM; +MM; # Q M?B m H¨ ç–m #€i ;B B +U HQM;- [m v p
M?•M ç¢B bQ FBM? M;¢+ K°i T?2MX

h?•M i? / /¨M; ?Q¢i ç°M;- .B T •K h`9+ i v T?ªB pmM; H MX h`9+ ç'm F?Q K M?
K†i ç'i +¨M? H€ #` /¼M b¢+? b)X G° ` K°i KªM? ç'i i`®M;- #ªM i?•M ?„M çQÆM; M
i`Î p - iW MÆB M¨v çB #° p J G M i?¨M?X L? M? M?'i +kM; T?ªB K'i M,K b€m M;¨

"¢+? [m M; +?Êi H¦2X GQM; >²M ;BÈB ?¦ i?¨M? L†+ E?„+ >B i?–M FB K tm'i ?B M
.B T •K h`9+ T?€i ?B M- M;mv M #´M H¨ K°i i? M? #¢+? b„+ +?B FB K i?m ? T i?¨M
H° T?ªM; T?'i M?Q ç½ M?"T p¨Q i`QM; iW H9+ KÈB bBM? ` X L?QM; +kM; F?¬M; +
L†+ E?„+ >B i?–M FB KX L;QÊ+ H¢B +ÁM FQ+? i?Q+? i,M; K¢M? M;m²M M,M; HQ
+O i?–M i?€M? +U HQM;- F?¬M; +–M ?ÄB- ?„+ b„+ FB iU M?B M +?QM? H¨ MÆB
E?„+ h®M- ?„M bÎ /o HU +?¼M L†+ E?„+ >B i?–M FB K +?QM? H¨ /MM; i?–M FB K
+O ?„M Î # M i`QM;X a) F?¬M; #` M;QÌB Î M;Q¢B ;BÈB T?€i ?B MX æ®B pÈB S?Q
h`9+ i?¨M? i•K M;QÐM; K°- ç•v H¨ M;QÌB ç½ iB T +"M ;–M M?'i pÈB i?–M +'TX

h` M K†i L†+ E?„+ >B FB K tm'i ?B M K°i +€B iY b„+ p,M H° K„ /B mX hBM? i?–M
/M K†i ç'i Î ç•v F?„+ ?¼ K T?€T i`"M H¨ #MM ç'iX h?b i`"M T?€T H¢+ 'M +kM; b)
b Q- K¶B K°i FB K t i[m X æ m K M; i?2Q iBM? i?–M H¢+ 'M K M? K¬M; +QÌM; ç¢

E?„+ ?¼ i`mv M i®M; K T?€T i`"M M¨v ç®B pÈB .B T •K h`9+ K¨ M¦B ç½ [m€ / /
+QÌM; ç¢B +O iY pB +•K i•K H¨K ?„M `'i M? M? ?Q¨M i?¨M? F i +'m K T?€T i`"M

H†M; H) tm'i ?B M i`QM; HÁM; #¨M i v +O .B T •K h`9+- iY [m M; # Q T?O p¨Q i`
i?ÌB i`Î M M ?Q ªQX

@ h¢B b Q\ L¦B +?Q i #B i i¢B b Q\

h? M? •K i`¨M M;"T ?¨M w K½M? HB i p M; p¼M; i`QM; +,M T?ÁM; ?„+ €K p¨ H¢M?
•K H½M? +MM; F?Q iS+ i`–K M;QM;X h?•M ªM? + Q HÈM FB pb T?šM M° +U+ ç° K
K†i ?„M F?¬M; t - K°i i?•M ªM? H K b„+ i?QM + Q HŠM; H†M; çSM; ç¦X

J€B i¦+ K¨m €K H K /¨B i?ŠM; T?'T T?ÈB b m HQM;- M¨M; `'i #bM? ioM?X "'i Hm"
M°B i•KX o¨Q H9+ M¨v- M¨M; #B m ?B M i?"i #bM? ioM?- bQ pÈB M KiY + Q HÈM i
M9B /Q #½Q HKiV #°+ T?€i M° F?Q i¢Q i?¨M? i? ç®B H"T `ä `¨M;- €M? K„i M¨M; p
+?¦+- €M? HQm [m M; M?¨M M?¢i H¦2 ` - M;mv M H¨ K°i €M? K„i +U+ F€ ç°M; HÁM
+?Q M;QÌB i ?¨M w /¨v ç†+X

@ h¢B b Q F?¬M;X h ç½ H¨K ? i bS+- ç`+? M?•M [m€ +QÌM; ç¢B- i i?m X >„+ S?Q

L K iY + Q HÈM iW p` i`Q +O KbM? çB tm®M;X *Æ ?² +?d K°i #QÈ+ H¨ ç M i`QÈ+

@ *?d +¦ K°i KbM? M;QÌB i`Î p - iQ¨M #° ç°B M;k M,K i`,K M;QÌB- i ;B Q +?Q M;QÆ
/o M?B M +kM; +?d +¦ K°i KbM? M;QÆB [m v H¢BX L;QÆB +¦ #B i ? v F?¬M; i`¨M;
pÈB +ª G K æ`+? • hQ +?9M; i i`¼M; v m +Ð M¨Q\ h€i J . ç½ +? iX B æ`+? ç½ +?
L;QÆB ç i M?Q i? M¨Q +?Q T?Q >„+ GQM; i°+ K°i +•m i`ª HÌB i?Q+? ?ÊT ç•v \
+?Q i'i +ª i?–M /•M ç [m®+ K°i +€B +¬M; ç¢Q\ L;QÆB i?m \ > ? X æQÌM; çQÌM;
iY /mv M?'i +O €K i?€T i?€T +?O hQ GQM; ç¢B M?•M M?Q p"v K¨ i?m X L;QÆB F?
K°i +€B ç€T €M `'i #m²M +QÌB b Q\ *¦ H)- M; v iW ç•m M;QÆB ç½ F?¬M; Km®M i`
;B9T G K æ`+? • hQ i?m çQÊ+ i?„M; HÊB H–M M¨vX

>„+ S?QÊM; >Q¨M; M?Q i`QÈ+ #bM? ioM? M?bM F„ M K M?•M i`QÈ+ K„iX æ•v H¨
+?QM? i``X ooM? pB M b) F?¬M; t2K tûi i?•M T?"M i?K i?•M- i`€B iBK M¨M; i`Î M
iQ¨M ç¦M; #,M;X hWM; i¢B J G M K pä ?¼+ pB M i`€B iBK #` T?QM; iÄ iW iW i
#ªM i?•M poM? pB M F?¬M; i? i?Q€i Hv bU #,M; H½M? M¨v- ç•v H¨ p"M K M? +O

h?'v >„+ S?QÊM; >Q¨M; F?¬M; M¦BX L K iY + Q HÈM +¨M; T?šM M° ?ÆMX

@ h #B i M;QÆB ?"M i - S?QÊM; >Q¨M;- M?QM; M;QÆB +?È [m MX h` M M;QÌB M
i X *MM; +?mM; /ÁM; K€m pÈB i X

>„+ S?QÊM; >Q¨M; ç°i M?B M M;˜M ç–m H M- ? B K„i M?bM +?ÁM; +?¼+ p¨Q M K

@ æ¦ H¨ çB m bd M?K+ HÈM M?'i +O i X

@ L;QÆB M;QÆB H"T H¢B H–M M[t2KX æWM; [m MX h H¨ +? `m°i M;QÆBX

E?Q iS+ +O M K iY + Q HÈM ç½ i`Î M M +U+ F€ i`–K i`¼M;- +†T K„i ?„M i`¨M M;"
T?'i M?Q T?mM ` M;¼M HY iW +Ym m KBM? M;K+X

@ h M¦B- ç¦ H¨ çB m bd M?K+ HÈM M?'i +O i X

h? M? •K >„+ S?QÊM; >Q¨M; +?Êi HÈM H M,

@ *? \ > ? X h?"i #m²M +QÌBX L;QÆB M;?o ``M; i M;mv M w H¨K M[M?B +O M
M;QÆB ;•v +?Q i +?d +¦ ç m F?´- Kšm i?•M i +? i M?Q i? M¨Q\ L m F?¬M; T?ªI
F? B ?Q¨M; +mM; p®M +¦ i? ibK K°i M;QÌB #bM? i?QÌM; H"T ;B çbM?X a®M; ?¢I
H¨ M;QÆB- +?QM? H¨ M;QÆB p¨Q +€B ç K i`QÈ+ F?B M¨M; `ÌB F?ÄB ?Q¨M; +mM
i`•M [mw M?'i +O M;QÌBX

LQÈ+ K„i F?¬M; +?`m F?®M; +? - iW F?m¬M K†i +O >„+ S?QÊM; >Q¨M; +?ªv tm®
H½M? # M i`QM; H¢B i? K p¨B T?–M `mM; `˜vX

@ Jšm i?•M i?"i i?B M HQÆM;5 "` M;QÆB +QÌM; #¢Q F?B Hv F? B ?Q¨M; +mM; F?
i +MM; ç ç X E?B ç¦ M¨M; ?Q¨M iQ¨M +¦ i? #m¬M; #Ä +?9M; i X L m M?Q p"v- +
çQÊ+ K°i +m°+ b®M; KÈBX L?QM; Kšm i?•M F?¬M; +¦X Jšm i?•M i?Ov +?mM; M;?

/QÈB +QM K„i +O p¬ b® M;QÌB ?¢ bBM? +?9M; i X Lm®i ? i K¼B F?´ ç m M?¼+ M
H M- bBM? ?¢ i +MM; ç ç X Jšm i?•M i?”K +?Q F?¬M; +¦ M;?d M;ÆB H”T iS+ ç–
p¨Q bS+ HU+ KÄM; K M? #û M?Ä +O M;QÌB Mm¬B /QÐM; i +MM; ç ç HÈM H MX
E?B ç¦ M;QÌB Î MÆB M¨Q\ L;QÆB M¦B +?Q i #B iX L;QÆB Î MÆB M¨Q\

>„+ S?QÊM; >Q¨M; T?šM M°i `Qi ;¨Q- bÈK M;? M M;¨Q F?¦+ F?¬M; i?¨M? iB M;X

GY ;B”M i`QM; K„i M K iY + Q HÈM /–M /–M iªM çB- Î +?¶ b•m i`QM; ç€v K„i ?„M -
p¨B T?–M €v M€vX æ€M; iB + ç½ F?¬M; FûQ /¨B [m€ H•mX

@ h #B i #ªM i?•M #’i +¬M; pÈB # K +QM M;QÆBX "m´B i®B ?¬K ç¦ i ç½ m®M; `
+,M #ªM F?¬M; i? F?®M; +? +?QM? KbM? çQÊ+X

@ h F?¬M; Km®M M;?2 #’i +S Hw /Q ;b +ª- M;QÆB M¦B +€B M¨v ç®B pÈB i K¨ M
ç ç½ +? iX *?9M; i F?¬M; +¦ iB M Km i?U+ T?˜K F?¬M; +¦ iB M +?Q ?„M +?[#
M?Ä 5 h #•v ;BÌ +ÁM M?È `’i F„ ªM? K„i imv i p¼M; +O ç ç H9+ b„T +? i- ?„M H
M?Q i? M¨Q- M?QM; ?„M pšM +? i- poM? pB M `ÌB t i +MM; Kšm i?•MX Jšm i?•M
+?d pb K’v i`€B K B i?Ov [mª K¨ +MM; #¼M #’i HQÆM; ç€M? M? m i`QÈ+ K° #B +
#¼M #’i HQÆM; +„i çSi +kM; F?¬M; #m¬M; i? - K B i?Ov [mª FB ;B€ K°i M;•M i -
#` €K i?QÆM;X L;QÆB #B i F?¬M;\ *?Q /M H9+ b„T +? i- Kšm i?•M +kM; +?Q M¦B
i? M +?QM? H¨ M;QÌB i?B M HQÆM; M?’i i` M i? ;BÈB M¨vX

L K iY + Q HÈM i`–K K†+- ?„M ç°i M?B M T?€i ?B MX æ½ F?¬M; #B i # Q M?B m
F?¦+- F?¦2 K„i +kM; ç½ i`Î M M QÈi €iX æ®B K†i pÈB M[M?B +O KbM?X >„M i?”K
#€+ ;bX >„M #B i- +?QM? KbM? poM? pB M F?¬M; +¦ F?ª M,M; ?²B T?K+ i´M i?QÆ

>„+ S?QÊM; >Q¨M; /MM; bS+ ;¢i MQÈ+ K„iX

@ L m Kšm i?•M #` M;QÌB ;B iX h Qi M?’i b) #B i +Wm M?•M H¨ B- +¦ i? pb M;QÌB
?¢B Kšm i?•M +MM; ç ç /o M?B M H¨ T?K i?•M- +?Q /M i Km®M #€Q i?M +kM; F
h€i J . ç½ +? i- F?¬M; b B- i?ŠM; i?„M M¦B +?Q M;QÆB ?„M H¨ i ;B iX aÈK F?B
ç½ Km®M ;B i ?„MX >„M çQÊ+ ’M ç`M? i? + + i b Q\ J°i i M +–K i?9 pÈB w ç²
Km°B Km°B +O ?„M - H¨ i ç bQ T?K H9+ ’v i?B M ?„M- iQÈ+ çQ¢i [mv M F i?W
•hQ +O ?„MX G–M M¨v i¢B i?’i [m®+ i?’i HQM; #¨B p` +?B MX *kM; H¨ i i¢B i?ÌB
;B i +QM +O M;QÆBX L;QÆB +¦ ç9M; ? v F?¬M; +kM; Km®M ;B i i #€Q i?M\ L;Q
M M i²M i¢B i` M i? ;BÈB M¨v- i€M? K¢M; +?’K /Si Î i`QM; i v M;QÆB +¦ H) ç®B p
M?’iX > ? X > ? ? ?

>„+ S?QÊM; >Q¨M; MÎ MK +QÌB- +QÌB iQ ;–M M?Q çB M +m²M;X •M? K„i M K iY +
i`Î M M +¦ +?9i M;®+ i` X >„M [mª i?U+ F?¬M; ;B€K iBM ? i i?ªv ç m H¨ bU i?”i- h
i`QM; i v >„+ S?QÊM; >Q¨M;- Km°B Km°B ;B i + + - + + iWM; w ç² +QÐM; ;B M K
iY + Q HÈM i`®M; `¶M;- w i?S+ HMB H¢B p¨B #QÈ+- i`QM; M?’i i?ÌB K°i +•m M¦B -

@ L?Q i? M¨Q\ æ°M; i?O F?¬M; çQÊ+ b Q\ aÊ bQ T?K ?QÈM; M;QÆB i?”K +?d H
i`ª i?M\ L;QÆB +kM; +¦ H9+ 2 M;¢BX h?”i bU H¨ #m²M +QÌB 5 L m M;QÆB F?¬M
QÈ+ ç`M? H9+ ç–mX h ç€T SM; M;QÆB # çB m FB MX L;QÆB M;?o ``^M; i F?¬M
HQM; #¨B p` +?B M ç` i?„M; HÊB b Q\ L m M¦B M?Q p”v- i +¦ i? F?¬M; +–M H¨K
F?¬M; i? +?B M i?„M; ç®B i?O +m®B +MM; +O J G M ç [m®+- ç•v H¨ HÌB ;BªB
M;QÆB- #•v ;BÌ M;QÆB +¦ i? M¦B +?Q i #B i +?mv M i?S # H¨ ;bX G¨K tQM; pB
F?¬M; +ÁM #’i +S [m M ? M¨Q M[X

L K iY + Q HÈM tQ v M;QÌBX hWM; #QÈ+ ?QÈM; ç M p` i`Q +O KbM? K¨ çBX æ°M
i”T i M?X *?d KÈB i`QÈ+ ç¦ i?¬BX >„M T?ªM; T?’i ç½ ;B¨ çB `’i M?B m `’i M?B mX

*¦ +?9i F?¦ F?,M [m v H¢B M;²B tm®M; ç¢B v i?QÊM; i¼ +O KbM?- F?B €M? K„i
>„+ S?QÊM; >Q¨M;- ç½ F?¬M; +ÁM K°i çB K T?šM M°X

æB m /mv M?’i +ÁM H¢B +?d H¨ M¶B #B i?QÆM; ç m F?´

@ S?QÊM; >Q¨M;5 H¨K +¬M; +?9 G K æ`+? • hQ- H¨K M[M?B +O i - i?”i bU +?d
i?®M; F?´ b Q\

>„+ S?QÊM; >Q¨M; H¢M? HMM; M?bM ?„MX

@ L;QÆB M¦B ;b\

@ æQÊ+ `²B- ç½ M?Q p”vX h b) ç M;QÆB bÈK çQÊ+ ;Bª B i?Q€i- i b) b„T ç†i +?
b mX L;QÆB +?d +–M ?Q¨M i?¨M? ?¬M bU M¨vX L;QÆB ç½ ç€T SM; çQÊ+ v m +–
H¨ M;QÌB iU /QX *¦ i? iMv w ?Q¨M i?¨M? +¬M; pB + +O KbM?X J°i M,K b mX L;Q
• hQ- ?Q¨M i?¨M? +?Q i H–M M #¨B ?¬M M?•M +?QM? i`` M¨vX

@ L;QÆB +¦ ç9M; H¨ ç½ [m M M?[M; ;b ç½ tªv ` +?S\

>¨M w i`QM; K„i >„+ S?QÊM; >Q¨M; +?Êi ç¢B i?`M?X óE i ?¬Mô ? B iW M¨v i?”i H
M¨M;X "ÎB pb M¨M; #B i- +ª çÌB ç½ F?¬M; i? +¦ çQÊ+ ?¢M? T?9+ ibM? v m M K M

@ h H¨ €K i?€T i?€T +?O ç iYX *kM; H¨ M;QÌB i?W F €K i?€T i?€T +?O- H¨ ç i
L;QÆB M;?o i +¦ i? F i?¬M b Q\

L K iY + Q HÈM i?Î /¨B K°i iB M;X

@ h çQÆM; M?B M #B iX æ•v +?d H¨ ?bM? i?S+ ç +€+ [m®+ ;B i?M ç`+? M?bM
iQÊM; F i?¬M +?Q M;QÆB b) H¨ +QÌM; ;Bª tm'i b„+ M?'i i`QM; MQÈ+ p¨ KBM? [m®
M;QÆB [m v H¢B- i M?”M çQÊ+ K T?€T i`mv M iBM iW KBM? [m®+X "¼M ?¼ ç m
• hQ +?9M; i F ii?¨M? i?•M ;B - H–M M¨v K„ H +O M;QÆB ç½ i`mv M F?„T ç¢B H
M;QÆB iQÆM; H B F i?W p` i`Q €K i?€T i?€T +?OX æ i`€M? T?B M iQ€B- i b)
i?•MX æ / T #Ä w MB K i`QM; ç–m +O +€+ pQÆM; iY KBM? [m®+X E?B i, i?Q +?
S?€T G KX a m M¨v M;QÆB M?Q i? M¨QX >Q¨M iQ¨M /Q w M;mv M +O M;QÆBX

@ Gm”M pä +?B m i?•M\

>„+ S?QÊM; >Q¨M; bYM; b®i K°i +?9iX

@ L;QÆB F?¬M; T?ªB i?W /`T S?€T G K T?QM; # i?ÌB +Æ M¨v +MM; J G M F? B
+ÁM Km®M i´ +?S+ Hm”M pä +?B m i?•M\

L K iY + Q HÈM i?ªM M?B M M¦B,

@ *¦ K°i M,K i?ÌB ;B M +?m˜M #` p”v H¨ çO `²BX aÈK b) +MM; J G M #„i ç–m +?B
ç½ +?m˜M #` ? B KQÆB M,K- i`¨M; +?B M i` M? M¨v +MM; Hm”M pä +?B m i?•M +
L;QÆB #•v ;Bì +¦ i? çB- K°i M,K b m i çÊB M;QÆB i`Î p ?Q¨M i?¨M? HÌB ?S +m

>„+ S?QÊM; >Q¨M; F?¬M; M¦B ;bX •M? K„i M¨M; K°i H–M M[F?¬B T?K+ bU i`–K
;–M K°i M,K i?ÌB ;B MX L¨M; ç°i M?B M T?€i ?B M- i`€B iBK +O KbM? M¦M; H M
bU FB M M¨v pÈB M;QÌB +? M¨v KbM? F?¬M; +–M i`Î p S?€T G KX h`QM; K°i M,K
H¨ i +¦ i? +MM; ?„M Î K°i +?¶ b Q\ *?Q /M #B i `ä ?bM? ªM? +O ?„M +¨M; M;¨v +
KbM? iU M?Q ç°+ /QÊ+- ç•v +?QM? H¨ ç°+ /QÊ+ ibM? v m - M?QM; H9+ M¨v i`QM
bBM? ` K°i F?€i p¼M; p¬ +MM;- K°i M,K- +ÁM +¦ ç9M; K°i M,K 5 *¦ H) ç•v H¨ H–M

>„+ S?QÊM; >Q¨M; [m v M;QÌB #QÈ+ çB- M¨M; HŠM; H†M; ?Q¨ M?”T p¨Q i`QM; ?,
` ç i?m°+ p M¦X L K iY + Q HÈM M?bM M¨M; `ÌB çB €M? K„i +¦ +?9i M;•v /¢BX

@ L[M?BX L[M?B i?•M €B +O i - i`QM; +m°+ çÌB M¨v +O M;QÆB +?ŠM; H) F?¬M
b Q- i H¨ K°i F H¨K +? p¬ i`€+? M;?B KX L?QM; M;QÆB v M i•K çB- i ç½ +?m˜
+O M;QÆB- i b) F?¬M; +?Q HBM? ?²M +O M;QÆB i?Ov +?mM; #` +€B €K i?€T K
ç`M? b) HÊB /KM; +Æ ?°B +m®B +MM; M¨v ?Q€M ?²B HBM? ?²M M;QÆBX :ª M;Q
*?Q M;QÆB MY çÌB +ÁM H¢B çQÊ+ ?¢M? T?9+ pmB p X

@ h¬ G¢TX h¬ G¢T

h?¬M; [m i`mv M i®M; i`”M- i`QM; H9+ .B T •K h`9+ pW i`U+ iB T /B +?mv M ç M
FQ i9+ t€ +O KbM? pW M;?o p K®B [m M ? ;B[h¬ G¢T p¨ €K i?€T- i`QÈ+ M?'i

" M i`QM; i9+ t€ i`®M; `¶M;X *kM; F?¬M; +¦ i?'v çQÊ+ i?•M ªM? +O M;QÌB #¢M
M? M? ibK FB K i`QM; i9+ t€ K°i H–M- +kM; F?¬M; +¦ ibK çQÊ+ h¬ G¢TX

h¬ G¢T çB ç•m `²B\ .B T •K h`9+ i`QM; HÁM; M;?B ?Q†+ K M; i?2Q p¨B T?–M HQ
M i`QM; i9+ t€ #'i Hm"M H¨ ç² ç¢+ ? v M M ç'i- ç m `ÆB tm®M; K°i i–M; #¢+ #¢+
M?Q H¨ K°i [m½M; i?ÌB ;B M /¨B F?¬M; B Î +ª- K¨ iQM? +€+? h¬ G¢T i?Q+? b¢+?
?B M HQ¢B ibM? ?m®M; M¨v KÈB ç9M;X

>ÆB bmv M;?o K°i +?9iX .B T •K h`9+ F?¬M; +¦ iB T iK+ /WM; H¢B- ?„M H–M M¨v
+?¦M; `ÌB F?ÄBX h`–K iQ K°i H€i- ç½ +¦ +?O w iW i`QM; hm .B i?–M ;BÈB H'v ` /
ç2Q H M K†iX h? v ;B€Q T?K+ i`QM; ?¼+ pB M- M? M?¨M; çB ` iW b m +Y b´ i9

*?Q /M ?„M ç½ çQ€M çQÊ+ h¬ G¢T ?ŠM +kM; ç½ `ÌB çB K°i çQ¢M i?ÌB ;B M- M?Q
çB ç M pk F„ i?Q+? F?€+? ? ?ÄBX E?B M ?„M ;B"i KbM? +?QM? H¨X h?Q+? F?€+
i?€M; i`QÈ+- +kM; +?QM? H¨ H9+ ?„M pW KÈB H M çQÌM; i? K ;B i?'i [m®+ i?'i H
t€+ M?"M tBM i?¬B ?¼+ `ÌB F?ÄB ?¼+ pB M- pb +?mv M M¨vX E?B M +?Q i?Q+? F
p` h¬ G"T i¢B i?Q+? F?€+? ? iQÆM; çQÆM; pÈB ?„M i¢B i?–M •K ? - ç m H¨ M?•M

h¬ G¢T ç½ i?¬B ?¼+\ L?QM; ?„M i¢B b Q F?¬M; M¦B [m +?Q KbM? #B i\ >„M +¦
h`9+ ç°i M?B M T?€i ?B MX *?QM? KbM? F€ i?"i ç®B pÈB h¬ G¢T +kM; F?¬M; ?
M;?2 h¬ G¢T M¦B [m ;B çbM? Î i¢B ç` T?QÆM; M¨QX h`QM; H9+ ç¦ HB M iQÎM
>„+ S?QÊM; >Q¨M;X h`QM; i•K ?„M M?'i i?ÌB i`–K tm®M;- M m h¬ G¢T çB iÈB S?€
*?QM? KbM? M?Q i? M¨Q +¦ i? ;†T H¢B ?„M ç•v\ >„M i?"K +?Q M; v +ª K°i T?QM
H¢BX h¬ G¢T h¬ G¢T- +?ŠM; H) M;QÆB F?¬M; M?bM M?"M M;QÌB ?mvM? ç b Q

h`QM; HÁM; K'i K€i K½M? HB i F?B M .B T •K h`9+ i?'i i?–M K°i i`"MX L?QM; K†+
bU ibM? pšM +ÁM F?ª i?BX Lv L +MM; S?'i *€+? a•K pB M i`QÎM; ?„M ç m F?¬M; I
GQ M #¼M ?¼ +ÁM F?¬M; +¦ i`Î p X L?QM; B #B i # M FB iBM iS+ ç½ i`mv M iÈ
+?Q T?B M iQ€B F?¬M; +–M i?B i- +kM; +?d +¦ i? M¦B iB M; tBM H¶B i`QM; HÁM;
*€+? a•K H½Q bQX

æ iY i`QM; J G M K pä ?¼+ pB M ç¬M; çªQX J†+ /M .B T •K h`9+ K†i KkB +¦ +?9
;B€Q T?K+ ?„M +kM; F?¬M; F?B M +?Q #'i +S F M¨Q ?Q¨B M;?BX *˜M i?"M iU M;
ç`M? i`QÈ+ iB M /B M FB M h•v æ S?m M;mv M bQ€BX >ªB .QÆM; Î MÆB M¨Q F?
+€+? M¨Q M i•KX

E?B .B T •K h`9+ iW ?¼+ pB M çB iÈB J G M i?¨M? i?b ?„M FBM? M;¢+ T?€i ?B M
i`¨M M;"T i`QM; #–m F?¬M; F?Q pmB KWM;X L?¨ M?¨ ;B,M; ç M F i?Q X *ª iQ¨M
F?Q pmB bQÈM;- i` M M;½ iQ çQÌM; iMv w +¦ i? i?'v çQÊ+ ç€K M;QÌB +m²M; ?Q M
T?¢M çB K ç m +?"i +SM;X hMv w +¦ i? i?'v çQÊ+ ç–v M;QÌB iYm F?Q M?QM; p
T?'MX

@ J G M +?9M; i H¨ ç M?'i- poM? pB M H¨ ç M?'i- J G M p¬ ç`+?- J G M p¬ ç`+

J°i ?€M iY b v iW # M M;QÌB .B T •K h`9+ #QÈ+ [m - ?QM; T?'M ?¬ + Q F?˜m ?¨QX

.B T •K h`9+ ç°i M?B M ?B m çQÊ+- M?'i ç`M? H¨ iBM iS+ i?'i [m®+ i?'i HQM; #¨B
p J G MX J G M ç [m®+ #ªQ p ç¢B HK+ +¦ p` i`` ç M?'i ç [m®+X E?¦ i`€+? J
?°B ?QM; T?'M M?Q i? X æ²M; i?ÌB- i`QM; HÁM; ?„M +kM; F?¬M; F?ÄB i?–K ;B"i
[m®+ +MM; G K æ`+? • hQ ç [m®+ ç®B pÈB i`¨M; #¨B p` +?B M M¨v +QB i`¼M; M?Q
M¦B- / M? ?B m ç M?'i K†+ /M +?d H¨ +€B ?Q / M? M?QM; +¦ i? M;QM; iK HU+ HQ
+QÌM; K¢M? K)X *?B M i` M? +¦ H) b) #„i ç–m- F?B M?"M çQÊ+ +€B tQM; ?¨Q ç M
M;?B M;Ì H¨ +'T +?Q J G M bo F?Q /•M; + QX o¨ i?"K +?Q +¦ i? M¦B +ª J G M ç
i`€B iBK K¶B M;QÌBX *?Q /M G K æ`+? • hQ KQm ç² ç½ H•mX L?QM; J G M +kM;

"'i [m€- M?bM iW ;¦+ ç° .B T •K h`9+- ?„M +kM; F?¬M; H¢+ [m M p iQÆM; H B J G
[m€M [m•M +O i?'i [m®+ i?'i HQM; #¨B p` +?B M F?B M +?Q J G M ç [m®+ iU ?
?Q¨M;X L?QM; i` M i?U+ i - H9+ M¨v +K+ /B M J G M ç [m®+ ç½ ;†T T?ªB #®M #
?Q M; M;mv M ç¢B [m•M i?9 M?•M- ç¬M; +¦ S?"i G pQÆM; [m®+ T?ªM #°B- M K H

hQ ç [m®+- +?d +¦ T?Q i•v hQ E?Q GÊB pQÆM; [m®+ M¨v +ÁM +¦ i? t2K M?Q
KBM? ?[m #B M i?¨M? ? B- S?€T G K •K i?–K ç 9T K°i # M- ç m ç½ F?B M +K+
F€ #'i HÊBX *?B M i` M? K°i F?B i`B M F? B- F?¬M; i? M;?B M;Ì H¨ G K æ`+? • h
i? X

h`QM; ç€K M;QÌB ç„K +?bK i`QM; bmM; bQÈM;X .B T •K h`9+ `®i +K+ çB iÈB M;m
S?m- T?O M;mv M bQ€B i`QÈ+ +Y +¦ p `'i H½M? i? M?- Hm¬M Hm¬M iB i FB K
i?"K +?Q +?d +¦ ? B ;½ i?O p +Y K¨ i?¬BX

.B T •K h`9+ çB iÈB i`QÈ+ T?O M;mv M bQ€B i?b iW KbM? H'v /B M +K tm®M; i`Q
+K H¨ #Q K"i +O ?„MX J†+ /M ç®B h•v æ S?m M;mv M bQ€B +kM; çO iQM M?B K
i? HQm K°i +?9i ?"m i?OX

@ sBM i?¬M; i`mv M ;BMKX .B T •K h`9+ +–m FB M h•v æ S?m M;mv M bQ€BX

.B T •K h`9+ KdK +QÌB ?QÈM; ? B ;½ i?O p + M? ;B[ç¢B K¬M M¦BX

@ L;mv M bQ€B F?¬M; Î ç•vX

h? M? •K i?O p +¦ +?9i H½M? M;¢M? i`U+ iB T iW +?®B .B T •K h`9+X

.B T •K h`9+ bYM; b®i K°i +?9iX

@ h•v æ S?m ;B ;B F?¬M; Î ç•v b Q\ æ½ ç M ?Q¨M; +mM;\

G¨ J G M ç [m®+ ç M?'i + Q i?O- h•v æ S?m M;mv M bQ€B i?QÌM; tmv M #` ;¼B

@ *?Ì- +?Ì K°i +?9iX

h M i?O p FB ç°i M?B M M¦B H„T- KÎ iQ ? B K„i M?bM .B T •K h`9+X

@ L;QÆBX L;QÆB pW `²B M¦B M;QÆB i M H¨ ;b\

.B T •K h`9+ M?Qm K¨v- M¦B,

@ h ;¼B H¨ .B T •K h`9+X *¦ +?mv M ;b b Q\

> B ;½ i?O p HB + M? mX æ²M; i?ÌB M?bM i?'v M¶B ?Qª M; bÊ i`QM; K„i ç®B T?Q
/Á,

@ L;¨B- M;¨B +?QM? H¨ p` ç€B HoM? M,K i`,K /kM; bo J G M +?9M; i - H¨ ç¢B M?
ç¢B M?•M i¢B i?'i [m®+ i?'i HQM; #¨B p` +?B M i"M HU+ #ªQ p p` i`Q i?S M?'i ç¢

>–m iQÈ+\ h H9+ M¨Q i?¨M? ?–m iQÈ+ p"v\ .B T •K h`9+ +¦ +?9i #m²M +QÌB M?bM

@ E?B iBM iS+ iW # M FB S?€T G K i`Î p - # ?¢ i`QÈ+ iB M # M +?Q M;¨B ?–m i
F?¬M; #B i b Q\

h?O p i`QM; K„i FBM? ?½B iW iW #B M i?¨M? +m²M; M?B i- F€ i?"i F?¬M; +?d +¦ #
G M ç [m®+ + Q i?'T- i'i +ª +?B M bo i` im´B ç m t2K .B T •K h`9+ H¨ i?–M iQÊM
ç ?QÈM; iÈB X

R9kX *?QÆM; R9k, S?€T G K J"i G M?

.B T •K h`9+ +kM; F?¬M; ç w ? B ;½ ?° p M¦B- +?d M;?o `^M; €M? K„i #¼M ?¼ M
çQÊ+ iU M?B M- p°B ?ÄB,

@ h•v æ S?m M;mv M bQ€B i?"i bU F?¬M; Î ç•v b Q\

> B ;½ i?O p F?¬M; ? M K¨ +MM; ;"i ç–m,

@ L;mv M bQ€B ç¢B M?•M ? B M;¨v i`QÈ+ ç½ `ÌB J G M i?¨M?- /Q # ?¢ T?€B çB i
ç½ çB M K #B M- +K i? Î ç` T?QÆM; M¨Q iB m M?•M p"i M?Q +?9M; i¬B F?¬M; +

L;?2 i?O p M¦B tQM;- i`QM; HÁM; .B T•K h`9+ ?Qª M; ?®i- T?ª M SM; +O J G M ç
+?"KX S?€T G K T?QM; # - G K æ`+? • hQ iMv i?ÌB +¦ i? ?¨M? ç°M;- F?B M J G
i`MM; i`MM;X o¨Q H9+ ç¦- [m®+ M°B +O J G M ç [m®+ J½ L?o æ LB M;mv M b
T?QÆM; #„+- K¨ T?QÆM; M K K†+ /M [m•M çQ¨M F?¬M; Qi M?QM; F?¬M; +¦ K°i i
+?QM?- h•v æ S?m M;mv M bQ€B F?¬M; i? M;?B M;Ì H¨ M;QÌB i®i M?'iX E?¦ i`€
æ S?m M;mv M bQ€B p„M; K†i- KbM? T?ªB H¨K b Q ç #B i çQÊ+ >ªB .QÆM; Î ç
.QÆM; #` M;QÌB +O æ¬M; GQM; #€i i¬M; #„i çB- M?QM; i`QM; HÁM; .B T•K h`9+

@ æ½ M?Q p"v- +€Q iWX

.B T•K h`9+ ?QÈM; i?O p i?m"M KB M; M¦B K°i +•m- i?•M ?bM? M?Q H¬B H T?Q
#B M K'i i¢B +m®B M;½ iQ çQÌM;X h•v æ S?m M;mv M bQ€B p„M; K†i- +?Q /M T?ª
? i +kM; tY Hw tQM; pB + +O KbM? ç½- .B T•K h`9+ [mv i ç`M? H"T iS+ +?¢v p
J M; i?2Q KQÌB K°i p` H K iBM? HBM? i?B m M[+MM; #¼M J½ GQÆM;- h?QÌM; >

@ Zm€ M? M?5 F?¬M; ?´ H¨ +?•M +?QM? +QÌM; ;Bª X

h?O p # M i`€B M?bM .B T•K h`9+ T?QÆM; ?QÈM; #B M K'i K¨ i? M i?ÎX

@ 5 "'i ?ªQX ZmªM ;B ç¢B M?•M ?bM? M?Q M¦B [m - M m .B T•K h`9+ ?–m iQÈ+
i`B +?Q M;¨B i`QÈ+X *?9M; i KªB HQ M;„K M?bM i?–M iQÊM; ç½ [m M K'i çB m M

@ *ÁM H¨K b Q #•v ;BÌ M[X æm´B i?2Q K m5

@ æm´B i?2QX h®+ ç° ?–m iQÈ+ ç¢B M?•M +?9M; i +¦ F?ª M,M; çm´B i?2Q b Q\ Z
#€Q [mªM ;B çBX *¦ i`€+? T?¢i ;b i?b +?9M; i +kM; +?d +¦ i? ç¦M M?"M i?¬BX

.B T•K h`9+ i?"i bU çB ?ÆB p°B K°i +?9i- i?"K +?Q F?¬M; +¦ t2K T?O M;mv M bQ
+?Q /M h•v æ S?m M;mv M bQ€B p„M; K†i- M m >ªB .QÆM; #` M;QÌB +O ?„M T?€
K¨ F?¬M; HQm H¢B F?˜m iQM ;BªB i?Q+? +?Q M;¨B ç•v\

.B T•K h`9+ pW ` F?ÄB J G M i?¨M?- ç°i M?B M +ªK ;B€+ çQÊ+ K°i i`"M `mM;
i`QM; HBM? ?²MX a m K°i F?„+- i?•M i? ?„M ç½ #` K°i i"T ?ÊT p–M; b€M; K¨m i`„
ªM? i`Î M M ?Q ªQ- F?QªM? F?„+ #B M K'i i`QM; F?¬M; F?QX

Zm M; K M; i€B ?B M- .B T•K h`9+ T?€i ?B M KbM? çB iÈB K°i MÆB [m2M i?m°+
ç m H¨ M?QM; M;QÌB [m2M i?m°+X

@ •K h`9+- M;QÆB F?¬M; b Q +?SX

M L?½ •M +–M M?bM .B T•K h`9+X " M +¢M? M¨M;- T?•M #B i H¨ hY- ªB M?•M i
+MM; pÈB ç` iBM? #° H¢+ ç¢B i`QÎM; H½Q *´ G¶X hS ç¢B +?OM; i°+ i?B i H"T M

.B T•K h`9+ p®M iQÎM; hY +¦ +?mv M ;b KÈB ;¼B ?„M p ç•vX h?'v i'i +ª K¼B M;Q
M? M?ÄK- +ªK i?K bU [m M i•K +O iS i°+ H½M? ç¢Q ;Bª- i`QM; HÁM; +ªK i?'v 'K

@ J¼B M;QÌB v M i•K- i F?¬M; +¦ pB + ;bX L;mv +Æ ç½ ;BªB i`WX L;¨v ç¦ K†+ /M
;B M `²B #B M K'i- M?QM; pB M [m•M +?9M; i +kM; `'i M? M? ç MX *m®B +MM;
i`QÈ+ K„iX

hY i`–K ;B¼M; M¦B,

@ •K h`9+- i?¬M; [m HB M H¢+ HBM? ?²M i ç½ #B i M;QÆB F?¬M; +¦ +?mv M ;b
H¢B +¦ +?mv MX "'i Hm"M M;QÆB #•v ;BÌ Î ç` T?QÆM; M¨Q- ç m T?ªB M? M? i`Î p
+¦ M;QÆB KÈB +¦ i? tY HwX

.B T•K h`9+ i`QM; HÁM; +,M; i?ŠM;X

@ *–K i?¨M? tªv ` +?mv M ;b\

*–K i?¨M? +¦ i? M¦B H¨ +?¶/U +O ?„M- #•v ;BÌ .B T•K h`9+ bÊ M?'i +?QM? H¨ *–
ç ;bX

hY M?bM .B T•K h`9+ K°i +€B i?"i b•m- M¦B,

@ h?•M M?•M +O M;QÆB ç½ iÈBX > B p` ;B ;B +MM; T?K Kšm ç m ç½ iÈBX

.B T•K h`9+ ç–m iB M H¨ bYM; b®i K°i +?9i- M; v b m ç¦ +U+ Fb KWM; `Ð-

@ 5:B ;B #¼M ?¼ ç m iÈB b Q\ oB + M¨v i?"i bU [m€ i®i- #•v ;BÌ #¼M ?¼ Î ç` T

M L?½ +MM; hY HB + M? m- M¦B,

@ "¼M ?¼ #•v ;BÌ Î M;Q¨B *–K i? M?- +?Q +¦ p¨Q i?¨M?X *?9M; i i`QÈ+ iB M KÌ
+?QM? H¨ Km®M ?ÄB M;QÆB [mv i ç`M? M?Q i? M¨Q- +?9M; i ;BªB [mv i M?Q i?

æ–m KB .B T•K h`9+ M?,M H¢BX

@ oB + M¨v +–M T?ªB tY Hw i? M¨Q b Q\ h?•M M?•M +O i iÈB- KÌB #¼M ?¼ iB M

hY ç M i`QÈ+ K†i .B T•K h`9+ M¦B,

@ •K h`9+- M;QÆB i`QÈ+ iB M çWM; +¦ ;'T- M;?2 +?9M; i M¦B tQM; ç½X L m +?d
+?9M; i çQÆM; M?B M ç½ bÈK ç +?Q #¼M ?¼ p¨Q i?¨M?X G9+ ç–m F?B i p¨ M;
E?¬M; >ªB ç½ bÈK #B i #¼M ?¼X L?QM; p'M ç H9+ M¨v +?QM? H¨ F?¬M; +?d #¼M
i?2Q +MM; #¼M ?¼X h?"K +?Q b® HQÊM; +¦ i? +MM; HU+ HQÊM; +?B M ç'm +O
M? m H¨ ?ÆM K°i p¢M M;QÌBX æ²M; i?ÌB iK i"T Î M;Q¨B *–K i?¨M?- +?9M; i T?ªB
/M i?'v çQÊ+ ? B p` ;B ;B i`QM; ç°B M;k- M?QM; #•v ;BÌ ``i `ä `¨M; H¨ #¼M ?¼ F?
M?[M; M;QÌB M¨v çQ ` Fb ?B m +O æ¬M; GQM; #€i i¬M;- ?ŠM H¨ tm'i tS iW æ¬M
+?d H¨ iW M;[F?Q #¼M ?¼ K¨ t2K- iU ?² t2K *–K i?¨M? i`Î i?¨M? +?¶ +O #¼M ?
i¢K i?ÌB F?¬M; ç +?Q #¼M ?¼ p¨Q i?¨M?- #¼M ?¼ i?"K +?Q +¦ w K½M? K) iB M +
+O M;QÆB €T +? - KÈB i¢K i?ÌB F?¬M; +¦ i¢Q i?¨M? tmM; ç°iX

*O æ¬M; GQM; ç [m®+X _'i `ä ?ÆM K°i p¢M M;QÌB\ .B T•K h`9+ pmB bQÈM; pb
iÈB H"T iS+ v M H†M; ``i M?B mX >ÆM K°i p¢M M;QÌB ç M +MM; pÈB ;B ;B - +kM
i¨B +O æ¬M; GQM; #€i i¬M;X L?QM; #¼M ?¼ M?Q i? M¨Q H¢B /MM; F?˜m ?¨Q æ
*?ŠM; H) #¼M ?¼ F?¬M; bÊ ç`+? w iW [m®+ ;B +O ?„M- i?"K +?Q H¨ +¦ ?¨M? ç°M
F - M¦B ;b i?b M?[M; M;QÌB M¨v /M b Q +kM; H¨ i°+ M?•M +O KbM?X E?¬M; i? ç
o¢M M?'i K•m i?mšM i,M; H M- iU KbM? H¨K b Q +¦ i? ;BªB i?Q+? pÈB ? B p` ;B ;

L;?o iÈB ç•v- .B T•K h`9+ [mv i ç`M? i?"i M? M?- M¦B,

@ L?Q p"v çBX M L?½ i, i,- G¶ æ†+ hQ i°+ i`QÎM;- *´ G¶ i`QÎM; H½Q +ÁM +¦ hYX
M?•M i¢K i?ÌB i`Î H¢B H½M? ç` i`QM; M9B +O +€+ M;QÆBX hY- M;QÆB #B i?
iB T #¼M ?¼ p¨Q i?¨M? `²B M¦BX æ¬M; GQM; #€i i¬M; H¨ i°+ M?•M +O i - #¼M
M;Q¨B +Y X h #•v ;BÌ çB p J G M K pä ?¼+ pB M i`QÈ+- +?Ì i tY Hw K¼B +?mv
+MM; +€+ M;QÆB ?°B ?ÊTX *?9 w b„T t T K¼B pB +X hY- T?B M M;QÆB +MM; ?
M¦B •K h`9+ M; v b) i`Î p H"T iS+X

M L?½ +MM; G¶ æ†+ hQ- *´ G¶ i`QÎM; H½Q ç²M; i?ÌB ;"i ç–mX *–K i?¨M? /M b Q +
•K h`9+X h?2Q Hw K¨ M¦B- #¼M ?¼ ç m H¨ K°i T?–M iY +O *–K i?¨M?- M?QM; +?C
.B T•K h`9+X *?d #'i [m€ H¨ [m M ? ?ÊT i€+ bQM; T?QÆM; K¨ i?¬B- .B T•K h`9+
H¨ KbM? T?ªB iB T i°+ M?•M +O ?„M p¨Q i?¨M?- #¼M ?¼ i?"i bU F?¬M; +¦ Hw /Q M
i°+ i®B + Q H½M? iK ç m pb æ¬M; GQM; #€i i¬M; ç M K¨ +¦ +?9i #'i MX .M b Q- a
b® bQ b€M? +MM; *–K i?¨M? ?ÆM M?B m H„KX >ÆM M[- ?ÆM K°i p¢M M;QÌB M¨
F?¬M; T?ªB H¨ +QÌM; ;BªX h?¬M; [m pB + [m M b€i #¼M ?¼- T?€i ?B M ç¢i ç M
? B KQÆB M;QÌBX *€B M¨v +?QM? H¨ +¦ i? +MM; K°i +€B [m®+ ;B Î ç¢B HK+ bQ

a m F?B ;BªB i?Q+? tQM;- .B T•K h`9+ H"T iS+ +?'K /Si i`B m ?²B +O hY pÈB ?„

*–K i?¨M? HoM? +?O M°B T?O- H9+ M¨v +?d +ÁM H¢B +¦ #®M M;QÌB M L?½- *´ G

@ M L?½ iB m i?Q- +m°+ b®M; +?9M; i i¢B *–K i?¨M?- i¢B "® Gm•M L¢T bÆM K¢
M?'i i°+ +?9M; i pšM pb *–K i?¨M? FB M i?B i K¨ +?QM? KbM? M¶ HU+ +® ;„M;X
i¬M; M¨v ç M +¦ i? T?€ ?Q +m°+ b®M; +O i ? v F?¬M;X h`QÈ+ M;¨B M¦B [m - .B
iY +O æ¬M; GQM; #€i i¬M;- ç½ M?Q p"v- ?„M #ªQ p p` i`Q +O KbM? Î *–K i?¨M?-

pÈB +?9M; i ` b Q\ *?9M; i H¨ #^M; ?[m +O *–K i?¨M?- H¨ ç²M; #¼M +O *–K i?
imv i b) F?¬M; i?Ä ?B T pÈB K°i +€B i? HU+ F?€+- i`Î i?¨M? +¬M; +K +O M;QÌB
i?Q ?ŠM H¨ ?B m çQÊ+ w iS +O i X

G¶ æ†+ hQ K°i # M ;"i ç–mX

@ h +¦ w iS ;B®M; pÈB *´ G¶ i`QÎM; H½QX Zmª M?Q M¦B F?B æ¬M; GQM; #€i i¬M
+€+? M¨Q i€B i?®M; i`` *–K i?¨M?X "'i Hm"M H¨ +?9M; i ? v H¨ ç` iBM? #° H¢+-
/QX h M;?o çB K M¨v iBM? HBM? i°+ +O M L?½ iB m i?Q +kM; ;B®M; M? mX

M L?½ i?"i bU +¦ +?9i ç m ç–m- M¨M; çQÆM; M?B M #B i ç` iBM? #° H¢+ +MM; ª
o®M i¢B *–K i?¨M?- .B T •K h`9+ F?¬M; M;?B M;Ì ;b H¨ M;QÌB i?®M; i`` + Q M?'i-
i?¬M; [m ;BÈB i?B m +O hY- #¼M ?¼ ç m #B i- i¢B æ¬M; GQM; #€i i¬M;- .B T •K
>„M +?d H¨ K°i ;½ ç iY /Q ? B i¬M; K¬M HB M ?ÊT #²B /QÐM; M M K¨ i?¬BX "•v
#€i i¬M; ç M- ?ÆM M[`'i +¦ i? H¨ i'i +ª M?[M; M?•M p"i i`¼M; v m +O æ¬M; GQM
ç¦ F +ª i`QÎM; #®B +O ?„M- b m M¨v B iÈB i€+ +?O Î +?¶ M¨v +ÁM `'i F?¦ M¦BX "
H¨ ªB M?•M i°+- ç m H¨ K°i T?QÆM; i? HU+ ?v p¼M; M?'i i?¨M?- #¼M ?¼ çQÆM
KbM? +MM; i°+ M?•M i`Î i?¨M? +¬M; +K +O M;QÌB F?€+X

hY ç°i M?B M M¦B,

@ > B p` F?¬M; +–M HQ H„M;X "'i Hm"M /MM; T?QÆM; T?€T ;b- i +¦ i? i? v K†i
M;QÆB- *–K i?¨M? H¨ +O ?„M- poM? pB M H¨ +O ?„M- i'i +ª ? i i?ªv ç m +?d +¦
çQ¢iX æ²M; i?ÌB- *–K i?¨M? +kM; H¨ +O K¼B M;QÌB +?9M; i X > B p` pšM +¦ i?
M;QÌB b®M; K°i +m°+ b®M; pmB p M?Q i`QÈ+X L m +¦ K°i M;¨v •K h`9+ F?¬M; i?
ç`M? i?®M; HoM? #d K¬M; i°+ +?9M; i +MM; iBM? HBM? i°+ ?° i®M; ? B p` +MM
*–K i?¨M?- + K çQ M +€+ M;QÌB b) F?¬M; #` K°i +?9i i?QÆM; i´MX EB M i?B i *–
[mª- H¨K K°i T?–M iY +O *–K i?¨M?- pB + ç–m iB M +?9M; i M M H¨K #•v ;BÌ +?Q
+?9M; i K°i M;QÌB F?¬M; i? i€+? F?ÄB +?dM? i? X L m H9+ M¨v B ç¦ / Q ç°M;-
i? FB M i?B i *–K i?¨M? i?¨M? K°i MÆB Hw iQÎM; ç•v\

G¶ æ†+ hQ iQÆM; ç®B #°+ i`U+- M;?2 tQM; hY M¦B b„+ K†i ?„M `ä `¨M; i®i ?ÆM `

@ *¦ hY ç ç¢B M?•M #ªQ +?SM;- ªB M?•M i°+ +?9M; i iU M?B M b) F?¬M; HQ H„M
ç M; `'i #"MX oW `²B •K h`9+ +kM; ç½ M¦B [m - #•v ;BÌ i i`Î p X *?mv M æ¬M; G
*–K i?¨M? F i [mª +€+ M;QÌB +?Q i #B i b mX ©B M?•M i°+ M m ç M MÆB M¨v- iU
+O *–K i?¨M?- hY ç ç¢B M?•M M;¨B v M i•K- ªB M?•M i°+ +?9M; i imv i b) F?¬M;
;B M; F?B M +?Q K¼B pB + i`Î H M T?S+ i¢TX

*¶ G¶ i`QÎM; H½Q M¦B,

@ *?9M; i +kM; M?Q i? - i i¢K i?ÌB i`Î p ç` iBM? #° H¢+- pB + FB M i?B M +?9M
i°+ /€K +?„+ pšM +¦ i? iB T iK+- +¦ iBM iS+ tBM hY ç ç¢B M?•M +MM; M L?½ iB

G¶ æ†+ hQ +QÌB ?„+ ?„+- M¦B,

@ *´ G¶ i`QÎM; H½Q- +?9M; i çB i`QÈ+ çBX L;¨B +¦ F?ªM; F?€B +?Q i K°i pÁ `QÊ

*´ G¶ i`QÎM; H½Q iS+ ;B"M M¦B,

@h M iYm [m, M¨v- Fo i?m"i ` M +O ªB M?•M i°+ i?b M;QÆB ?¼+ F?¬M; çQÊ+ # Q
H¢B i,M; ;'T ç¬BX L;QÆB m®M; M?Q i? - `QÊm M;QM +O ç` iBM? #° H¢+ +?9M;
i?¬BX

G¶ æ†+ hQ +MM; *´ G¶ `ÌB çBX h`QM; K„i M L?½ iQ€i ` M¶B HQ H„M;X

@ h, T?m- M;QÆB i?"i bU +?Q `^M; F?B æ¬M; GQM; #€i i¬M; ç M- *–K i?¨M? +¦ i?
.M b Q ç•v +kM; H¨ i?•M M?•M +MM; i°+ M?•M +O ?„M5

hY ;"i ç–m- M¦B,

@ M L?½- M;QÆB v M i•K çBX J†+ /M i•K ç` •K h`9+ i?B M HQÆM;X L?QM; i`ªB
?„M ç½ T?€i bBM? #B M ?¦ X L?bM # M M;Q¨B- ?„M +?d H¨ K°i i?–M •K bQ i?B M
ç®B K†i F?¦ F?,M- i iBM iQÎM; •K h`9+ M?'i ç`M? çQ ` HU +?¼M +?QM? t€+ M'
`'i #B i HÊB /KM; M;QÌB F?€+- i?"K +?Q M; v +ªi +kM; ?ÆB #` FBM? M;¢+X æB i
M¦BX h`QÈ+ iB M çQ M;QÌB +O æ¬M; GQM; #€i i¬M; p¨Q *–K i?¨M? `²B ?½v M¦B

"'i Hm"M H¨ #ªM i?•M M L?½ p¨ hY ? v H¨ .B T •K h`9+- H9+ M¨v ç m F?¬M; #B i
ç M F?¬M; +?d K M; +?Q #¼M ?„M bU mv ?B T ç` p` i?®M; i`` *–K i?¨M?X æ²M; i
i?¨M? K°i M;mv +Æ i?"i HÈMX

E?Q iS+ h•v L?o .mv •Q ç¢B ç +U+ F€ F?¬M; ç m ?ÆB i?Î +¦ +?9i /²M /"T- M?bM
K T?€T bQ i`QÈ+ K†i- i?Ov ? ç¢B K ç¢Q bQ J½ æ†+ G¢T E€ /•M; i?Q i v H M- i`
bBM? #B M ?¦ M;?B M; i`ÌB H"i ç'iX æ²M; i?ÌB- i¢B i v ?„M +ÁM +¦ K°i +€B [mv M
M?'i çQÊ+ çQ ç M #ÎB M?[M; i`BM? i?€K #Q K"i /Q J G M ç [m®+ ~M i¨M; F?„T ç

.B T •K h`9+- M;QÆB i?"i bU H¨ H¨K +?Q i [m€ i?'i p¼M;X *?Q /M M;QÆB H¨ M
*kM; F?¬M; +–M T?ªB +MM; i ç®B M;?`+? M?Q i? X

h•K ibM? h•v L?o .mv •Q H9+ M¨v +U+ F€ F?¬M; i®i- M?[M; M;¨v M¨v- ?„M M?bM [m
*?Q /M #B i çQÊ+ ç¢B #B m ç°B +O J G M ç [m®+ i?m ?Q¢+? çQÊ+ i?„M; HÊB +
[m®+ i?'i HQM; #¨B p` +?B M- HQ H„M; i`QM; HÁM; ?„M +kM; F?¬M; +¦ pÆB çB #
SM; T?¦ K¼B +?mv M pb iQÆM; H B +O J G M ç [m®+X L?'i H¨ M?"M çQÊ+ iBM S
KBM? QÈ+X h•K +O h•v L?o .mv •Q +¨M; i`–K tm®M; ç€v- ?„M çQÆM; M?B M #B
i? p®M +?QM? H¨ Qm i? - ç9M; H¨ #ÎB pb S?"i G pQÆM; [m®+ T?ªM #°B K¨ #B M
K†i T?ÁM; M;U +kM; #B M i?¨M? # K†i T?ÁM; M;UX _B M; pB + #® i`Q [m®+ T?Á
bÎ `²BX J¨ M; v H9+ M¨v- ?„M H¢B M?"M çQÊ+ K°i iBM +U+ Fb t'm- +kM; +?QM? H
i`K+ FB i`mv M ç MX

h` M [mv M i`K+ +?d +¦ çÆM ;BªM K°i +•m M¦B- ç¢B HK+ +?Êi ?B M K°i i´ +?S+ i?–
M;¨v S?€T G K imv M #® T?QM; # i?b M;¨v ?¬K b m +?€M? i?S+ imv M #® i?¨M?
ç [m®+ H½M? ç` "® Gm•M L¢T bÆM K¢+? i¢K i?ÌB i?B i H"T *–K i?¨M? H¨K i?O ç

æ¬M; GQM; #€i i¬M; F?¬M; +?d +¦ S?€T G K #B i- F€ i?"i +€+ [m®+ ;B HÈM i` M
i?–M #Q M¨v- H9+ ç–m +¦ bU i²M i¢B +O æ¬M; GQM; #€i i¬M; /B /•MX L?QM; +k
M¨v i`QM; K„iX h•v L?o .mv • i?"K +?Q +?d #B i .B T •K h`9+ H¨ K°i T?–M iY +O
M?QM; ?„M H¢B M?Q i`QÈ+ +® ;„M; HmM; H¢+ .B T •K h`9+- ?v p¼M; +¦ i? H¨K +

L?QM; F?B ?„M +?m˜M #` i`¼M; /KM; M;QÌB ç€B HoM? J G M i?m çQÊ+ +?B M i?„
p` +?B M H¨ .B T •K h`9+ i?b H¢B i?¨M? ` +?mv M M?Q p"vX G"T [m®+ # M i`QM
F?¬M; i? M;?B M;Ì H¨ #€M [m®+ ç¢B i°B- +?Q /M ?„M i?Q+? .B T •K h`9+- ?v p¼M
H9+ M¨v +kM; `'i F?¦ HU +?¼MX *€B H¨K ?„M i?®M; F?´ +?QM? H¨ #S+ i?Q i v K¨
/•M; H MX

"S+ i?Q i v i`QÈ+ F?B S?€T G K T?QM; # - +kM; +?QM? H¨ i`QÈ+ F?B i?'i [m®+ i?
S?€T G K ç½ #Q K"i i?¬M; #€Q iÈB K T?€T bQ +¬M; ?°B +€+ [m®+ ;B X "ÎB pb ?°
?°B ç¢B K ç¢Q bQ h`QÌM; L;mv i >mv pšM i` M çQÌM; i`Î p J G M- +?Q M M ?B M
?°B i`QÎM;- hY G G M ;B i°+ ç¢B K ç¢Q bQ J½ æ†+ G¢T +?QÎM; [mªMX

L°B /mM; i` M #S+ i?Q i v `'i çÆM ;BªM- S?€T G K H M?, i`QM; H9+ S?€T G K T?
hQ ç¢B HK+ T?ªM HQ¢M /Q æ¬M; GQM; ç [m®+ /Q M;?B i H½M? ç¢Q- K T?€T bQ
M?QÐM; T?ªB ç¬M ç®+ [m®+ pQÆM; bm'i HoM? ç¢B [m•M #ˆM; K¼B ;B€ iB m /B
i`QM; F?B +?Ì çÊB- #'i Fb [m®+ ;B M¨Q F?€+ T?ªB ?QÈM; [m®+ ;B ç¦ T?€i ç°M
F?¬M; KQÌB M,K b m F?B S?€T G K T?QM; # +?'K /Si i?b ç¦M M?"M M°?Ä +O S?
tm'i ?B M i¢B [m®+ ;B - M m [m®+ ;B ç¦ F?¬M; +¦ ?¨M? ç°M; ;b- /o M?B M i`QM
+? i¨B- +€+ [m®+ ;B i` M ç¢B HK+ ?QÈM; p [m®+ ;B ç¦ +¦ ?¨M? ç°M; [m•M bU- +
M?"MX

L?bM #S+ i?Q pB i i v M¨v- h•v L?o .mv •Q ?B m çQÊ+- S?€T G K ç®B pÈB bU ?²B
bÈK +¦ +?m˜M #`- M m F?¬M; +kM; b) F?¬M; i`QÈ+ i?ÌB çB K T?QM; # #„i ç–m ç½

M?Q p”v- +¦ [m®+ ;B M¨Q /kM; +ªK ç„+ i°B pÈB S?€T G K\ hmv i ç®B F?¬M; +¦X
HÁM; h•v L?o .mv •Q K†+ /M +¦ +?9i i?®M; F?´- M?QM; ?„M +kM; #B i- +?QM? KbM
+?¼MX *MM; G K æ`+? • hQ b„T T?€i bBM? +?B M i`QÈ+ K„i J G M +ÁM +¦ +Æ ?
F?B ç„+ i°B pÈB S?€T G KX G K æ`+? • hQ +,M #ªM F?¬M; +–M ?QÈM; J G M T?
+–M +?Ì çÊB KQÌB M,K b m S?€T G K KÎ ` T?QM; # i?b- J G M ç [m®+ i¢B GQM;
pB M #B M K’iX æ²M; i?ÌB- S?€T G K ` H M? +?Q i’i +ª +€+ K T?€T bQ +¬M; ?°B
HK+- M m KbM? F?¬M; im•M i?2Q +?d i?` i`QM; #S+ i?Q i v M¨v- i’i +ª K T?€T bQ
?QÈM; J G M ç [m®+ i?¨M? ç`+? M?•M HÈM M?’iX æ•v imv i ç®B H¨ i B M¢M K¨
i? +?®M; H¢BX

@ " ?¢- +?9M; i M M H¨K ;b #•v ;BÌ\

J½ æ†+ G¢T E€ ç½ +?Ì +ª MY M;¨vX J†+ /M ?„M H¨ T?¦ ?°B i`QÎM; K T?€T bQ +
[m®+- M?QM; ?„M ç²M; i?ÌB +kM; H¨ ç M?` i°+ i`QÎM; hY G G M ;B i°+ +O J G
>mv bQ b€M?- ?„M K†+ /M +kM; i¬M FQM? S?€T G K- M?QM; F?¬M; bMM; #€B S?
K ç¢Q bQ p”vX æ®B pÈB ?„M K¨ M¦B Q+? HÊB ;B i°+ pšM H¨ i`¼M; v m- K¨ hY G
+?¶ pÈB J G M ç [m®+X

h•v L?o .mv •Q ç¢B ç i?Î /¨B K°i iB M;X

@ h +ÁM +¦ HU +?¼M b Q\h?¬M; #€Q i?B M ?¢- J G M ç [m®+ i`QÈ+ iB M im•M
i?Q i v +O S?€T G K- i`mv M i?O /K +O i - H M? J½ L?o æ LB M;mv M bQ€B K M
i?•M tm’i ? B KQÆB p¢M ç¢B [m•M / T HQ¢M T?ªM M;?`+? *–K i?¨M?X *kM; KÌB
?°B iQ¨M HU+ ?¶ i`ÊX

J½ æ†+ G¢T E€ +¦ +?9i #’i ç„+ /o H„+ ç–m- M¦B,

@ æ•v H¨ .B T •K h`9+ 5 æ€M; iB + +?Q K°i M;¬B b Q ç M; H M +O ç [m®+X "
?Q¨M K°i Qi i?ÌB ;B M ? v F?¬M;X .M b Q K M? H M? i`QM; #S+ i?Q i v- +?d +–M +
i?¨M? F? B +?B M- +€+ [m®+ ;B F?€+ F?¬M; i? +¬M; FQ+? +?9M; i X

h•v L?o .mv •Q +QÌB F?´ H„+ ç–m- M¦B ,

@ E?¬M;- M? M? +?¦M; ;BªB [mv i çBX L;QÆB K M; i?2Q M;QÌB +O K T?€T bQ
*?9M; i F?¬M; i? ç +?Q M;QÌB +O G K æ`+? • hQ M?bM p¨Q +? +QÌBX L m J G
i?¨M? M?Q M?Ä +kM; F?¬M; ;BªB [mv i çQÊ+- +?B M bo +O +?9M; i b„T #„i ç–m
hQ E?Q GÊB +MM; " G†+ J¢+ KBM? ?[m b) t2K +?9M; i M?Q i? M¨Q\ "•v ;BÌ +
HU +?¼MX *?d +¦ i? +–m F?˜M F€ iQ+? tm’i ?B MX G K æ`+? • hQ ÆB G K æ`+
i?QÌM; +€+ M;QÆBX E?¬M; M;?o iÈB- +€+ M;QÆB +kM; HÊB /KM; HU+ HQÊM; +O
ç½ [m€ HÆ ç M?X

J½ æ†+ G¢T E€ ;”i ç–m- M¦B,

@ " ?¢- i?–M ç•v #•v ;BÌ çB M; v- M?QM; H¨ i?”i bU çB m ç°M; [m•M ç°B b Q\

h?2Q ?„M i?’v- *–K i?¨M? H9+ M¨v ç½ iQÈ+ [mv M i?®M; i`` i` M #ªM ç² +O J G M
+?9i F?¬M; `ä- ç®B pÈB K°i +€B i?¨M? M?Ä i¢B b Q h•v L?o .mv •Q ç¢B ç H¢B T?
p¨ +kM; /Q +?QM? ?mvM? i`QÎM; +O KbM? iU i?•M tm’i HoM?X

h•v L?o .mv •Q i`–K ;B¼M; M¦B,

@ J½ æ†+ G¢T E€ i?9+ i?9+- MÆB M¨v +?d +¦ M;¨B p¨ i - i +kM; F?¬M; bÊ M¦B +?
M M t2K i?QÌM; HU+ HQÊM; +O æ¬M; GQM; #€i i¬M;X hWM; H¨ æ¬M; GQM; ç [m
ç¢B M?’i i` M i? ;BÈB M¨vX G9+ ç–m i`QM; +m°+ +?B M i` M? ?Ov /B i- M m F?¬M
H¨ i? ;BÈB M¨v +O +?9M; i ç½ #` ?Ov /B iX L¦B .B T •K h`9+ T?€i i`B M M? M? +
?„M ç M iW æ¬M; GQM; ç [m®+ 5 ok F„ +O æ¬M; GQM; ç [m®+ i`QM; i`mv M i?
[m®+ ;B ç¢B HK+ +O +?9M; i #•v ;BÌ +¦ F?ª M,M; bQ b€M?X *?’T ?¨M? K M? H
+?Q J½ L?o æ LB M;mv M bQ€B- H–M M¨v tm’i +?BM? F?¬M; M M i?®M; HoM? H
T?€T bQ M?’i ç`M? i”M HU+ bY /KM;- +?d +¦ M?Q p”v- +?9M; i KÈB +¦ i? H’v çQÉ
M m æ¬M; GQM; ç [m®+ HU +?¼M ç–m ?¨M; i?b +¦ i? iB T M?”MX L?QM; iBM iS

@ o•M;5 h?Q # ?¢

J½ æ†+ G¢T E€ ?Q¨M iQ¨M ?B m çQÊ+- ?QÈM; h•v L?o .mv • ?¨M? H b m ç¦ HMB

L?bM i?•M ªM? J½ æ†+ G¢T E€ `ÌB çB- h•v L?o .mv •Q i`–K ;B¼M; M¦B,

@ L;QÌB ç•m- +¦ iBM iS+ iW L;•M GQM; i?¨M? +?Q \

@ >²B #˜K # ?¢- i¢K i?ÌB +?Q +¦X

h•K ibM? h•v L?o .mv •Q +¨M; i`Î M Mi`–K i`¼M;X S?€i ?B M ?¨M? ç°M; #'i HÊB iW
• hQ pÈB J G M- ?„M M?B m H–M T?€B M;QÌB çB ç M L;•M GQM; i?¨M? +–m pB
M;Q¢B i`W i`Ê ;B9T i¢B i?'i [m®+ i?'i HQM; #¨B p` +?B M ` - i`M? F?¬M; +¦ #'i F€
bU +–K +U +O L;•M GQM; i?¨M?- J G M ç [m®+ H¨K b Q +¦ i? +?®M; H¢B G K æ

E?¬M; çQÊ+- ç¢B bU ç½ i?¨M? M?Q p"v- KbM? T?ªB çB ibK K°i M;QÌBX L;?o iÈB
/"v #„i ç–m /ÌB çBX

G K æ`+? • hQ ç [m®+X

@ *€B ;b\ æ¬M; GQM; #€i i¬M; imv M #® i?¨M? H"T æ¬M; GQM; ç [m®+\ æ€K M;Q
+?¼M i?ÌB ;B M5

h`QM; K"i i?'i- +?QM? H¨ M K iY + Q HÈMX G9+ M¨v # M M;QÌB ?„M- i v i?m°+ ?
#¦M; i®B ç M; +mM; FQM? ?²B #€QX

L K iY + Q HÈM çB [m çB H¢B i`QM; T?ÁM;- iW b•m i`QM; ç€v K„i ?„M F?¬M; M;W

@ > ? - F?¬M; M;?o iÈB- M; v +ª H½Q h?B M +kM; ;B9T i X J G M ÆB J G M- +¦
+€+ M;QÆB +ÁM +¦ i? F?¬M; +¦ ?¨M? ç°M; b Q\ æ€M; iB + +?Q Hk M;QÌB æ¬M; G
b Q- S?€T G K ç®B pÈB +€+ M;QÆB +kM; i`¼M; i?` M?Q i? - i`QÈ+ H9+ T?QM; #
F?¬M; B +¦ i? +Sm çQÊ+ +€+ M;QÆBX *?d ?v p¼M; +€+ M;QÆB +¦ i? +?Q J G M
i t2K J G M ç [m®+ +?'K /Si i`¨M; +?B M i` M? iB m /B i æ¬M; GQM; M¨v i?b /U
H¢B M´B G K æ`+? • hQ i X

@ L;QÌB ç•mX

@ *¦ i?m°+ ?¢X

@h`mv M H M? i - i¢K i?ÌB çbM? +?d ? i i?ªv ?¨M? ç°M; [m•M bU ç®B pÈB J G M
i?9 M?•M i K ç¢B #° i°+- i¢K ?Q½M F ?Q¢+?X > i i?ªv ç J G M ç [m®+ i`QÈ+ iB
#€i i¬M; `²B ?½v M¦BX > ? ? ? X h T?ªB t2K- æ¬M; GQM; #€i i¬M; ˜M M?šM K'v
+MM; +¦ i? ;•v +?Q i # Q M?B m FBM? ?½B ç•vX *¦ i? ;•v +?Q J G M # Q M?B m
HU+ ç•v\ h®i M?'i H¨ +¨M; M?B m M;QÌB +? i +¨M; i®i- M?Q p"v +€+ #^M; ?[m i?9
T?'M pmB KWM; ç•vX

hY [m M; H¦2 ` - .B T •K h`9+ `®i +K+ i?¬M; [m i`mv M i®M; i`"M p iÈB *–K i?¨M
i`Î p - +ÁM +¦ KQÌB K°i p` H K iBM? HBM? i?B m M[X :B®M; M?Q .B T •K h`9+ çQ€
h?QÌM; >¢Q p¨ J½ GQÆM; i¢B J G M K pä ?¼+ pB M- ? B M;QÌB ç m ç½ #B M K'i

@ P - M?B iY- KQÌB K°i M;QÌB- M;QÆB çQÆM; M?B M /šM i?2Q KQÌB K°i M[?¨B i

h`QÈ+ iB M K°i i? M? •K +¦ +?9i i` m ;? Q p M; H M # M i B .B T •K h`9+- HB + M
•K h`9+ M?'i i?ÌB 'K €TX

L; v i`QM; ç¢B bªM? T?O HoM? +?O +O ?„M- M;Q¨B i`W M L?½ p¨ hY +ÁM +¦ ?Æ
pÈB ?„M K¨ M¦B H¨ M?[M; M;QÌB [m M i`¼M; M?'iX

@ :B ;B - h–M ;B ;B X S?K i?•M- Jšm i?•M- +€+ M;QÌB ç m ç½ iÈBX

h`QM; M?€v K„i i•K ibM? +O .B T•K h`9+ i`¨M M;"T +m²M; ?dX æSM; Îi`QÈ+ K†i
h?QÆM;- .B T Gv- .B T h`¼M; p¨ J B M? b Q\ L;Q¢B i`Wi` M K†i +¦ p T?QM; bQ
?¼ M?bM [m +kM; F?¬M; +¦ ;b #B M ?¦ - ç²M; /¢M; M?bM MK +QÌB +O +?QM? Kb
h`¼M; F`T M¦BX

@ •K h`9+X

J B M? /M b Q +kM; H¨ T?K M[- ç°i M?B M +?SM; FB M +QM KbM? tm'i ?B MX *kM
M?[M; M;QÌB F?€+- iB M H M iWM; #QÈ+X «K +?†i +QM KbM? p¨Q i`QM; HÁM;X L
#„i ç–m +?ªv tm®M;X

J°i # M M L?½ pb p"v K¨ M¨M; çªQ K„i ` /'m +?Q hYX L¨M; pšv pšv i v p ?QÈM;
ç²M; i?ÌB K M; i?2Q KQÌB K°i p` H K iBM? HBM? i?B m M[ H†M; H) `ÌB F?ÄB ç¢B b
M?¨ .B T•K h`9+X

h?ÌB ;B M ç½ ?ÆM K°i M,K `²B- `®i +K+ ;†T H¢B i?•M M?•M- i•K ibM? .B T•K h`
ç°M;X

@ Jšm i?•MX L;QÌB pšM F?Q +?S\

J B M? i?"i p'i pª KÈB H¨K +?Q KbM? M;WM; +?ªv MQÈ+ K„iX >mM; ?,M; HB + .B
+€BX

@ æ m i¢B T?K i?•M M;QÆB F?¬M; i®i- i¢B M,K ?¼+ ç–m iB M Î J G M F i i?9+ +I
Jšm i?•M M?È M;QÆB +? iK'iX L?B iY- M;QÆB ?bM? M?Q H¢B + Q H M `²B

.B T h`¼M; K°i # M +QÌB M¦B,

@ h`QM; +€B M?bM +O T?K M[- M?B iY ç½ i`QÎM; i?¨M?- ?ªQ M K M?B +?Q i¢B i
+€M? +O ;¨K ;B¨ poM? pB M F?¬M; +¦ F?ª M,M; +?•M +?QM? T?€i i`B M- M m F?
ç–m H¨K b Q +¦ i? +MM; [mv i ç`M? ç •K h`9+ ç M J G M ç•v\

J B M? i`WM; +QM K„i,

@ L;QÆB M¦B B H¨ ;¨K ;B¨X

@ •+? - M¦B M?–K- M¦B M?–KX

.B T h`¼M; ;B"i KbM? HMB ` b m K°i #QÈ+- çSM; # M .B T Gv- ?B M M?B M +¦ K
h–M h?QÆM; i` M K†i F?¬M; F?ÄB iQ€i ` iB m wX J B M? #` ;B€M çQ¢M M?Q p"v
#bM? T?K+ ``i M?B mX

hW F?B .B T•K h`9+ #„i ç–m tm'i ?B M- €M? K„i h–M h?QÆM; K°i KU+ ç i` M M;Q
iBM? +–m i`QM; i v ?„M- KdK +QÌB M¦B,

@ •K h`9+- i?U+ HU+ +O M;QÆB iB M #° ``i HÈM `²B ç¦5 E?Q iS+ im–M ?Q¨M iU
F?¬M; ` +ªM? ;BÈB +O M;QÆB #•v ;BÌX E?¬M; M;?o iÈB H¨ M;QÆB /MM; T?QÆI
K T?€T ç¢Q +K M¨v i?"i bU H¨ ``i i®iX

@ h–M ;B ;B X

.B T•K h`9+ `ÌB F?ÄB M;U+ +O Kšm i?•M- T?®+ K°i iB M; [m€ tm®M; K†i ç'i ?Q
KbM? ?¨M? H X Í i`QM; HÁM; ?„M- ç` p` h–M h?QÆM; imv i F?¬M; bQ H +? pÈB
HÈM- i?ÌB ;B M b®M; pÈB ?„M +MM; K°i +?¶ H•m M?'i i`€B H¢B H¨ h–M h?QÆM;X
HÁM; ?„M ibM? +ªK i` i?Æ +,M #ªM p¬ T?€T FB K +? X

@ Zm€ +€B ;bX G¨ M;QÌB HÈM F?¬M; M M ;B®M; +QM MQi M?Q i? X æWM; [m M-
HoM? +?OX

.B T Gv i v €Q pmM; H M- K°i +´i`9+ ç'm F?Q 'K €T tm'i ` - K M; i?2Q [m M; K M;
M•M; i?•M i? .B T•K h`9+ H MX L?QM; çB m F?B M .B T Gv p¨ h–M h?QÆM; ç²M
.B T•K h`9+ T?ªM; T?'i M?Q F?¬M; ? +ªK M?"M çQÊ+ i–M; i`9+ ç'm F?Q FB - pšM
?¼ /"T ç–m M?Q i`QÈ+- +?d b m ç¦ KÈB iW i` M K†i ç'i çSM; H MX

> B p` H½Q M?•M HB + M? m- ç m iW i`QM; K„i ç®B T?QÆM; i?'v çQÊ+ bU FBM? M
?Q†+ M¦B,

@ •K h`9+- M;QÆB `ÌB M?¨ ç½ ?ÆM K°i M,K K¨ pšM F?¬M; im Hmv M i`9+ ç'm F?Q
+'T #"+ ;b `²B\

h?U+ HU+ +O .B T Gv M?Q i? M¨Q ?„M [m€ `ä #'i [m€- K†+ /M +?d H¨ iMv w T?'i K
F?Q ç•m T?ªB i–K i?QÌM;\

.B T •K h`9+ ;½B ;½B ç–m- M¦B,

@ E?¬M;- çQÆM; M?B M F?¬M; T?ªB +?d im Hmv M ç'm F?QX *–K K T?€T +QM +

.B T Gv `®i +K+ +kM; +QÌBX

@ L?bM t2K- H½Q h–M- •K h`9+ ç9M; H¨ pšM +ÁM +O h`9+ i¬M; +?9M; i - i t2K-
M?'i +kM; ç¢i iÈB ?Q¨M; i`9+ HK+ ;B BX æ•v +?d KÈB H¨ K°i M,K i?ÌB ;B M i?¬B5
im pB ç'm F?Q +O ?„M imv i ç®B + Q ?ÆB bQ pÈB K T?€T- M;QÆB iBM ? v F?¬M

h–M h?QÆM; #'i K½M M¦B,

@ æ€M? +QÊ+ +€B ;b\ >W- •K h`9+- M;QÆB M¦B t2K t2K- `®i +m°+ H¨ ç'm F?Q K
?ÆM

.B T •K h`9+ i`QM; HÁM; i?–K M;?o H¢B #„i ç–m `²BX G9+ +ÁM Î "Q+? E?¬M; >ªB
+?d +–M +MM; K°i +?´ H¨ F?¬M; F?B M¨Q F?¬M; ç'm pä K²K- H9+ M¨v ? B p` H½Q
ç M; +¦ K°i +m°+ i` M? ç'm i¢B ç•vX L; v H"T iS+- M¦B i?"i,

@ *ªM? ;BÈB K T?€T p¨ ç'm F?Q #•v ;BÌ H¨ ;B®M; M? mX > B p` ;B ;B - +€+ M;Q
`²B- +€+ M;QÌB M?Q i? M¨Q ç m çB iÈB *–K i?¨M?X *QM M;?2 hY M¦B- H–M M¨v i
æ¬M; GQM; #€i i¬M; +?9M; i b Q\ >¨M? ç°M; HÈM M?Q p"v- +¦ i? F?B M +?Q J
F?¬M;\

L;?2 tQM; MY +•m b m +O .B T •K h`9+- #'i Hm"M H¨ T?m i? .B T h`QM; ? v h–M
K†i ç m i`–K tm®M;X .B T Gv iS+ ;B"M ?W K°i iB M;,

@ E?¬M; T?ªB +kM; #ÎB H½Q ;B ?Ä +® +?'T M¨v b Q\ L m æ¬M; GQM; #€i i¬M; +
tªv ` p'M ç - #¼M ?¼ +?QM? H¨ i°B M?•M +O æ¬M; GQM;X

.B T •K h`9+ `ä ``M; +¦ i? +ªK ;B€+ çQÊ+ T?šM M° K½M? HB i i`QM; HÁM; ;B ;B
.B T GvX

@ :B ;B - M;¨B i`QÈ+ iB M çWM; M¦M; ;B"M- ç M i°i +MM; H¨ tªv ` +?mv M ;b5 *
M¨vX *kM; F?¬M; +¦ i`QÈ+ #'i +S iBM iS+ ;bX

h–M h?QÆM; i?Î /¨B K°i iB M;- M¦B,

@ æ i M¦BX G9+ ç–m- i`QÈ+ F?B M;QÆB Hv F? B "Q+? E?¬M; >ªB- +?9M; i pb
+O M;QÆB- ç M;QÆB +¦ çQÊ+ i•K p¬ M;Q¢B p"i- +kM; F?¬M; M¦B +?mv M æ¬M; G
M?B ?ŠM H¨ ç½ M¦B pÈB M;QÆB K°i QiX o H`+? bY æ¬M; GQM; #€i iQM;- i +kM;
?ÆM K°i M;¨M M,K i`¬B [m - æ¬M; GQM; #€i i¬M; +?9M; i K°i KU+ pb æ¬M; GQM
*?9M; i pšM ?v p¼M; +¦ i? ibK çQÊ+ +Æ ?°B ç K°i H–M M[H¨K +?Q æ¬M; GQM;
;Bª +?•M +?QM? +O ç¢B HK+X æ¬M; GQM; #€i i¬M; #€i ç¢B i¬M; K¬M HU+ HQÊ
MÆB i` M ç¢B HK+- i?"K +?Q i`¨M p¨Q i`QM; +€+ [m®+ ;B X æ²M; i?ÌB +?9M; i +k
i`mv M +ÁM b¦i H¢B çQ tm®M;- F?¬M; M;WM; im Hmv MX h`QM; ç¦- J B G M h`9+
i`mv M i?W H9+ ç–m +O æ¬M; GQM; ç [m®+ +QÌM; ç¢B +?9M; i - K¨ +?9M; i *–
+ÁM H¢B ç†+ i?M K T?€T ;B®M; M?Q ç¢B HK+ #€i [m®+ K T?€T bQ ç`+? i?O +k
i?QÊM; +´ ç†+ b„+ M;?B M +Sm ` X hW b® HQÊM; i` M K¨ M¦B- pk F„ iS i¬M; +?B
K T?€T iS i¬M; M?•M b® Qi ?ÆMX o®M i +ÁM Km®M +MM; ;B ;B M;QÆB H¨K +?
+?Q iWM; i`Ê ;B9T #¼M ?¼ ç€M? HmB " "¨M; pQÆM; [m®+ ç¢B [m•MX æ€M; iB +
#B i b®M;- #¼M ?¼ +m®B +MM; F?¬M; M;?2 HÌB F?mv M +O i - HU +?¼M +MM;
?B TX Zm€ +?€M MªM- i p¨ ;B ;B M;QÌB +MM; iW #Ä h¢T æ`+? •X æ¬M; GQM; #

M¢B i`¬B [m - F?¬M; H•m i`QÈ+- ç°i M?B M i`mv M ` iBM iS+ S?€T G K b„T T?QM
i¬M; +?9M; i K¨ M¦B- ç•v H¨ K°i +Æ ?°B M;¨M M,K F?¦ ;†TX "€i i¬M; i¬M; +?O p¨
p¼M; +¦ i? i?¬M; [m K°i +Æ ?°B M¨v ;B9T æ¬M; GQM; [m"i F?ÎBX ob p"v- ;¼B i`B
+MM; K°i +?¶ iB M ?¨M? i?QÆM; M;?`X *m®B +MM; F i Hm"M +?B H¨K ? B T?€B-
iB M M;²B t2K +€+ [m®+ ;B ç¢B HK+ i` M? ç'm- i`QM; H9+ ç¦ iW iW T?€i i`B M æ
HU+ HQÊM; +?9M; i +U+ F€ iU iBM- [mv i ç`M? i`U+ iB T F?¬B T?K+ / M? ?¨Q æ
T?QÆM; i?Q+? ?ÊT #„i ç–m T?€i i`B M- ç æ¬M; GQM; ç [m®+ +?9M; i i?W /`T
M M?'i T?€B- M;Q¢B i`W S?€T G K ` - +€+ [m®+ ;B ç¢B HK+ +,M #ªM F?¬M; #`

L;?2 tQM; h–M h?QÆM; M¦B- .B T•K h`9+ +m®B +MM; ?B m çQÊ+- MB K ?QM; T?'
M?Q #` K°i +?"m MQÈ+ H¢M? M? M? +?¦M; i¢i tm®M;

@ L¦B M?Q p"v- T?2 +?O i`QÆM; H"T [m®+ ç½ i?„M;- ?ÆM M[HU +?¼M MÆB M¨

R9jX *?QÆM; R9j, æ¬M; GQM; G"T Zm®+

@ æB m M¨v b Q +¦ i? \ *?ŠM; H) #¼M ?¼ i?"i bU Km®M +?Q æ¬M; GQM; #` imv i

.B T•K h`9+ i`QM; HÁM; M´B H M K°i +´ #'i M K½M? HB iX L;[F?Q +kM; H"T iS+

J°i Hm²M; F?Q b„+ #ûM ?bM? i?¨M? iW i`QM; +?B M ç'm T?ªi¢i p¨Q K†i- .B T Gv p
ç²M; i?ÌB +ªK ;B€+ çQÊ+- çS M?Ä M¨v H9+ i`QÈ+ Hv F? B "Q+? E?¬M; >ªB F?¬M;
b Q- H9+ M¨v ç•v F?Q +?'i +O M¦ ?–m M?Q K¢M? K) p¨ #€ ç¢Q ?ÆM `'i M?B m- Î
F?Q iS+ K½M? HB i M; v +ª #¼M ?¼ +kM; +¦ T?–M +ªK i?'v FBM? ?½BX

@ "bM? ioM? K°i +?9i5

.B T Gv M?Qm K¨v [m€i,

@ h p¨ h–M ;B ;B M;QÆB ç m H¨ +?O i`QÆM; T?€i i`B M iWM; #QÈ+ K°i- M?QM
#€i i¬M; +ÁM F?¬M; +¦ F?ª M,M; i?mv i T?K+ ? i çQÊ+- M;QÆB +–M T?ªB ?B m-
`'i / /¨M; H¨K +?Q M;QÌB i FQ+? ç°M;X *?mv M ç½ M?Q i? - +?9M; i +?d +¦ /MM;
H¢B i'i +ª M?[M; i?B m b¦i 'vX

.B T•K h`9+ i`QM; K„i i?Q€M; H° p FBM? ?½B,

@ :B ;B - M;QÌB F?¬M; T?ªB ç½ M¦B +?Q +QM #B iX æ¬M; GQM; #€i i¬M; +?9M;

.B T Gv ;"i ;"i ç–m- i`–K ;B¼M; M¦B,

@ *MM; H9+ S?€T G K pW KÈB imv M #® T?QM; # X S?2 ;B¨M? çQÊ+ Qm i? €T ç
#® F?¬B T?K+ / M? ?B m æ¬M; GQM; ç [m®+- i"T i`mM; +MM; M? m ç M MÆB M¨
ç¢B çB MX

L;?2 .B T Gv M¦B tQM;- .B T•K h`9+ #¶M; +?®+ M;˜M M;Æ- b m F?B ;†T G K hBM
?„M ç½ pb pB + æ¬M; GQM; #€i i¬M; ç M K¨ /U iQM? M?[M; i`QÌM; ?ÊT t'm M?'iX
iÈB bU ibM? H¢B +¦ i? t'm ?ÆM bQ pÈB M?[M; /U iQM? t'm M?'i +O ?„MX

h–M h?QÆM; i?Î /¨B K°i iB M;- M¦B,

@ "•v ;BÌ ibM? ?m®M; ç½ M?Q i? X G K æ`+? • hQ M;'T M;?û ç®B pÈB J G M ç½
i? i`€M? çQÊ+X *?d +–M +€+ [m®+ ;B i` M HK+ ç` T?€i ç°M; +?B M i` M?- +?9M
F) ?Î ibK +€+? bBM? i²M- i?W /`T J G M ç [m®+ õ®+ +ÁM F?¬M; K M; M´B KbM?
F?m +? i`QÆM; H MX æ¬M; GQM; #€i i¬M; +?9M; i K'v M;¨M M,K [m HU+ HQÊM
HÈMX h`QÈ+ +?9M; i +¦ [m M b€i F„ +¨M; ç` ?bM? +O "® Gm•M L¢T bÆM K¢+?X
+?B K +S H½M? ç` HÈM ?ÆM M[- Qi M?'i Î +?¶ M¨v p'M ç iU #ªQ p ;B[;bM H¨ F

@ E?¬M;- h–M ;B ;B X L;QÌB F?¬M; ?B mX

h•K ibM? .B T •K h`9+ H"T iS+ FQ+? ç°M; H M- M?bM ? B p` ;B ;B +O KbM?X G
HQ¢MX o®M F ?Q¢+? #ÎB pb æ¬M; GQM; #€i i¬M; ç M K¨ iQ¨M #° #` T?€ i M i`Q
K½M? HB i H¨K i•K ibM? ?„M H9+ M¨v ``'i F?¬M; ´M ç`M?,

@ h–M ;B ;B X *QM pW KÈB iW S?€T G K i`Î p - ç¢B #B m +?Q J G M ç [m®+ i
GQM; "¨B o` *?B M pW [m - F?¬M; +¦ +?€M? i?S+ çB ç M S?€T G K- +€+ M;QÌB b
S?€T G K +QÌM; ç¢B iÈB KS+ ç° M¨Q ç•mX

.B T Gv i`–K ;B¼M; M¦B,

@ •K h`9+- M;QÆB ?½v #bM? ioM? K°i +?9i- F?¬M; M M H'v +?Q F?Q bÎ i`QÌM; +
KbM?X S?€T G K H¨ +QÌM; ç¢B +?9M; i çQÆM; M?B M ç½ #B iX L?QM; S?€T G K
KQÌB M,K M¨v- æ¬M; GQM; #€i i¬M; +?9M; i +kM; +¦ i? H¨K ``i M?B m +?mv MX

.B T•K h`9+ M?bM ? B p` ;B ;B - ?„M ?B m `ä- K†+ /M ? B p` ;B ;B ?v p¼M; æ¬M
+?"K ?ÆM K°i +?9i- +kM; F?¬M; i€M i?¨M? #•v ;BÌ H"T [m®+- M?QM; i¢B i`QM; H
+¦ M?"M i?S+ `ä ``¨M; ibM? ?bM? i`QÈ+ K„iX Pi M?'i #¼M ?¼ pšM +?Q ``^M; æ¬M; G
Î K°i T?QÆM;X L?QM; H¨- çB m M¨v i?U+ bU +¦ i? F?¬M;\ æ€T €M F?¬M; i? M;?

>Qi K°i ?ÆB F?˜m F?Q- .B T •K h`9+ ;„M; ;QÊM; ç +?Q i•K ibM? +?QM? KbM? #b

@ :B ;B X h–M ;B ;B X *€+ M;QÌB #B i i?U+ HU+ +?•M +?QM? +O S?€T G K\

.B T Gv ;"i ;"i ç–m- M¦B,

@ S?€T G K [mª i?"i +QÌM; ç¢BX h`QM; ç¦ +¦ ``'i M?B m K T?€T bQ +MM; pÈB i'i
ç` OM; ?°X L?QM; æ¬M; GQM; #€i i¬M; +?9M; i +kM; F?¬M; T?ªB H¨ v m FûKX
+QÌM; ;Bª i´M; +°M; +¦ ;–M # KQÆB p`X h?U+ HU+ +O p¨B p` i`QÎM; H½Q ç m pQ
+?9M; i pk F„ iS i¬M;X hQÆM; çQÆM; pÈB HK+ +'T +?B M bo i?2Q +'T #"+ +–m
J°i HU+ HQÊM; M?Q p"v çO ç i¢Q i?¨M? bU mv ?B T M?'i ç`M? ç®B pÈB S?€T G K

.B T •K h`9+ MÎ MK +QÌB- MÎ MK +QÌB ;B m +Êi,

@ hY +'T- M m M?Q S?€T G K p M p M +?d H¨ iY +'T- +QM HQ H„M; M?Q i? H¨K ;
+€+ M;QÌB +¦ iWM; M;?2 M¦B [m p i?–M +'TX Íi` M +'T #"+ +–m p²M; +?QM? H¨ i

h–M h?QÆM; bYM; b®i K°i +?9i,

@ h?–M +'T\ *€B ;b H¨ i?–M +'TX

"¼M ?¼ [mª M?B M F?¬M; #B i- .B T •K h`9+ +?"K `½B M¦B,

@ *–m p²M; H¨ €M? K†i i`ÌB i`ªB [m +?B i t¢ K¨ bBM? ` #ªv b„+ [m M; K M;X J¨
+kM; H¨ K¨m i`„M;X E?B i?U+ HU+ ç°i T?€ ç M iY +'T +Ym ;B B #bM? +ªM?- b) ç¢i
KÈBX *€B +ªM? ;BÈB M¨v çQÊ+ ;¼B H¨ i?–M +'TX *kM; H¨ #¢+? +'T- #'i Hm"M H¨ ç
ç¢i iÈB +'T #"+ M¨v ç m b) +?mv M #B M i?¨M? ;B®M; M?Q K¨m i`„M; +O €M? K†
i?U+ HU+X *€B iY +'T 'v +kM; K½B K½B F?¬M; +¦ +€+? M¨Q bQ b€M? çQÊ+ pÈB +

G9+ M¨v ç•v- M; v +ª .B T Gv +kM; ;B"i KbM?,

@ L;QÆB H¨ M¦BX S?€T G K +ÁM +¦ i?–M +'T +QÌM; ;Bª i²M i¢B\

.B T •K h`9+ FB M ç`M? ;"i ;"i ç–m,

@ S?€T G K i?'i i?€TX "ªv p` i?€T +?O ç m H¨ i?–M +'T- i?–M +'T p¨ +?m˜M i?–M +
i?¨M? +?QM +'T #"+X S?€T G K i?'i i?€T i?€T +?O M¦B +?mM; ç m pQÊi i` M i?–M
+¦ ? B p` ç¢i iÈB i?–M +'T #€i ;B B- +kM; ;¼B H¨ #¢+? +'T #€i ;B BX GU+ HQÊM;
ç` - KQÌB M,K- çWM; M¦B H¨ KQÌB M,K- +?Q /M H¨ +?Q +?9M; i i?ÌB ;B M T?€i i`
i +¦ M,M; HU+ +MM; S?€T G K F?€M; +U ? v F?¬M; pšM H¨ K°i ˜M b®X :B ;B 5 L
b) iMv w +?Q æ¬M; GQM; #€i i¬M; +?9M; i T?€i i`B M M?Q p"v b Q\ h`QM; F?B- S
[m•M çQ¨M- /Q KQÌB ? B p` S?€T G K h?€M? F} bo +?d ?mv- KQÌB ? B p¢M [m•M
+'T ç° ?Q¨M; +'T- i`QM; ç¦ +QÌM; ç¢B M?'i H¨ K'v [m•M çQ¨M i?U+ HU+ +?mM; +?

ç•v pšM H¨ +?Q iQM? ç M +€+ i¼ F} +O #¼M ?¼- KQÌB ? B p` h?€M? F} bo ç¦ i?
+Ym ;B BX h`QM; ç¦ i?"K +?Q +ÁM +¦ i? +¦ #¢+? +'T +QÌM; ;Bª i²M i¢BX

@ *€B M¨v- çB m M¨v b Q +¦ i? \

.B T h`¼M; Î K°i # M H9+ M¨v MK +QÌB KdK i` M K†i bÈK ç½ F?¬M; +ÁM i?'vX L;?2
€M? K„i H°` p ?Qª M; bÊX >„M #B iX *?Q /M F„ tªQ pk F„ K¢M? ç M ç•m- K°i F?E
?ÆM M?'i ç`M? b) F?¬M; +¦ #'i F€ i€+ /KM; ;b- ?ÆM M[S?€T G K i?'i i?€T i?€T
T?€T bQ +¦ bS+ ?Ov /B i +QÌM; ç¢BX

.B T •K h`9+ +QÌB F?´ M¦B,

@ S?K i?•M- M;QÌB +?Q ``^M; +QM b) #` ç†i ` M?[M; HÌB M¦B ?Q M; çQÌM; b Q\ *Q
KQM; Km®M æ¬M; GQM; +¦ i? [m"i F?ÎB5 *¦ i? [mv i ç`M? +O #€i i¬M; #•v ;BÌ
+?9M; i ?QÈM; iÈB /B i pQM;- S?€T G K i?"K +?Q bÈK ç½ #B i bU i²M i¢B +O æ¬
+?ŠM; [m H¨ pšM +?Q H¨K +?Q +?9M; i i`Î i?¨M? ç®B i?O K¨ i?¬BX L m +QM ç
+kM; +¦ ç T?ÁM; +O KbM?X L m +QM H¨ S?€T G K i?'i i?€T i?€T +?O- /€K +?„+
i?B i H"T ç T?ÁM; ç®B pÈB æ¬M; GQM; #€i i¬M; ç +?9M; i F?¬M; +¦ F?ª M,M; H

.B T Gv i?b i`–K K†+- h–M h?QÆM; i?b F?Q iS+ `ä `¨M; i`Î M M +¦ +?9i F?¬M; ´M
.B T •K h`9+ ç®B pÈB #¼M ?¼ K¨ M¦B ;B®M; M?Q õçÁM ç€M? +ªM? idM?ö

@ S?€T G K F?¬M; M;Ì H¢B +QÌM; ç¢B iÈB KS+ ç° M?Q i? X •K h`9+- M;QÆB M¦B
+?Q /M K°i i`,K M,K +?9M; i +kM; p` i'i +¦ i? +MM; S?€T G K F?€M; +UX L?QM; #
ç½ +?"KX ob æ¬M; GQM;- +?9M; i M?'i ç`M? T?ªB /MM; ? i bS+ KbM?- /MM; iQ¨M

@ G½Q h–M- çWM; M¦B M[X æB- +?9M; i çB ibK M?[M; M;QÌB F?€+X G"T iS+ i`
?°B- ç2K M?[M; HÌB M¨v +O •K h`9+ M¦B +?Q K¼B M;QÌB- ç +?Q #¼M ?¼ #B i H"T
ç M +Ð M¨Q- #•v ;BÌ i? v ç´B [mv i ç`M? pšM +ÁM F`TX *?ŠM; [m +?9M; i H¨K H
˜M M9T i`Î H¢B p"vX

L?bM [m M; K M; FB M ç`M? i`QM; K„i .B T GvX h–M h?QÆM; +QÌB F?´ M¦B,

@ .B T GvX L;QÆB +?Q ``^M; +?9M; i +¦ i? i?mv i T?K+ çQÊ+ M?[M; i M +® +?'T
#¨M #¢+ çQÊ+- +?9M; i +kM; ç½ F?¬M; Î +?¶ M¨vX ob +?mv M M¨v- M;QÆB i?"K
/•m ?Á ?ªQ- çB i?¬BX "'i Hm"M M¦B M?Q i? M¨Q- i`QÈ+ iB M +?9M; i +kM; M?'
M¦B +?Q K¼B M;QÌB #B iX •K h`9+- M;QÆB çB i?2Q +?9M; i X

h•K ibM? .B T •K h`9+ H9+ M¨v ``'i i`–K i`¼M;X h'i +ª K¼B pB + ç m ç½ F?¬M; +Á
bQ€i +O ?„M- æ¬M; GQM; #€i i¬M; +kM; ç½ M;m tm˜M imv M #® H"T [m®+ `²BX
M¨Q +kM; F?¬M; i? M;Ì çQÊ+X "^M; M?[M; #QÈ+ +?•M i`–K i`¼M;- ?„M p¨ .B T Gv
çB ç M ç¢B bªM? HoM? +?O T?O- pÊ +?²M; .B T h`¼M; p¨ J B M? +kM; M®B ;¦i i?

æ¬M; GQM; #€i i¬M; ?ÆM K°i p¢M M;QÌB ç½ iQ¨M #° iB M p¨Q *–K h?¨M?- /Q M
ÎX *–K h?¨M? H9+ M¨v bQ pÈB H9+ i`QÈ+ F?B .B T •K h`9+ pW KÈB iÈB +¦ `'i M?
iQM? +O M L?½- i?U+ HU+ *–K h?¨M? bÈK Km°M +kM; b) F?m +? i`QÆM; HÈM K
Hkv +k +O *–K h?¨M?- M¨M; ç½ iB M ?¨M? KÎ `°M; i? K +?Q *–K h?¨M?X h`ªB [m
+kM; ç½ ?Q¨M i?B M bÆ [m X *?Q M M K†+ /M iÈB ?ÆM K°i p¢M M;QÌB M?QM; i
+?9i p'M ç ;bX

.B T Gv p¨ h–M h?QÆM; K M; i?2Q .B T •K h`9+ i`U+ iB T çB iÈB K°i iÁ M?¨ ``'i H
p"i i`¼M; v m +O æ¬M; GQM; #€i i¬M; M L?½ ç m M #¨B i¢B MÆB ç•vX "ÎB pb .
+?Q M M KÈB K M; i?•M M?•M +O ?„M iÈB HoM? +?O T?OX

oW KÈB #QÈ+ p¨Q +Y - .B T •K h`9+ +?Êi M;?2 çQÊ+ K°i +€B i? M? •K #'i K½M,

@ *€B i M iB m #®B *–K h¬M; FB H¨ +¦ w iS ;b- ?„M F i?m°+ ?¢ p"v K¨ +kM; ç2K +
K¨ F?¬M; T?ªB H¨ i?¨M? +?O T?OX *?ŠM; H) ?„M ç½ [m M i?•M T?"M +?QM? KbM?

J°i +€B i? M? •K ;B¨ Mm i`–K ;B¼M; M¦B,

@ *9+ i¬M; H½Q L?`- +?9 w K°i +?9i õHÌB ,M iB M; M¦Bö +O M;QÆBX æ iY +O M¨vX æB m M¨v +kM; F?¬M; i? i`€+? ?„M- +€B ç` T?QÆM; *–K h?¨M? M¨v [mª H ;B[ [m–M bÆMX J†i b m /U p¨Q *U+ "„+ ?Q M; M;mv MX æ®B pÈB bU T?€i i`B M F€ +¦ HÊBX

h? M? •K H9+ i`QÈ+ M¦B,

@ æ` T?QÆM; [mª i?"i F?¬M; i X hmv p•a v- M;QÌB Î MÆB M¨v /QÌM; M?Q +?ŠM +?Q H„KX h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½QX h M?"M i?'v- +?9M; i +–M T?ªB ? ibS+ M? i?b i®i ?ÆMX LÆB M¨v M m H¨ H½M? ç` +O i M iB m #®B *–K h¬M; iU M?B M +k [m®+ +?9M; i

E?B h–M h?QÆM; p¨ .B T Gv K M; i?2Q .B T •K h`9+ +MM; pÈB pÊ +?²M; .B T h`¼ i? M? •K pW KÈB [m M; [m€+ M¨v KÈB /WM; H¢B- ?ÆM KQÌB ç¢Q KK+ [m M; ç²M M;QÌB .B T •K h`9+X

æ•v H¨ K°i +€B b•M `'i HÈM- Qi M?'i i¢B i`QM; 'M iQÊM; i`QÈ+ ç•v +O .B T •K h`9 i?¨M? K°i +€B ç` T?QÆM; M?Q p"v- ?ŠM H¨ pW KÈB t•v /UM; tQM; F?¬M; H•m- M h`QM; pB M iY M;²B KQÌB K'v M;QÌBX æ¢B ç b® ç m H¨ H½Q ;Bª i¦+ ?Q `•K- M K `'i M? M? #B M K'iX

L;QÌB pW KÈB M¦B +?mv M FB +?QM? H¨ p`i?S # # M i`€BX L?bM [m ?bM? /€M i?•M ?bM? + Q HÈM K"T K¢TX L?[M; M T M?,M i` M K†i ``i `ä `¨M;- M?QM; +†T K„ i?QÌM;X JK+ [m M; HQm +?mv M H¦2 ` [m M; K M; M?¨M M?¢i /¨v ç†+X L?bM i?'v F?¦2 KB M; iQ€i ` K°i iB +QÌB H¢M?- H9+ M¨v KÈB F?¬M; H M iB M; M[X

@ h–M i¬M; +?O p¨ .B T i¬M; +?O i`Î H¢B- çS M?Ä M¨v H¨ \

Í p` i`Q ç–m- K°i H½Q ;Bª K†+ EBK b„+ i`QÌM; #¨Q KK+ [m M; +?B m p¨Q M;QÌB .B •K ?„MX .B T •K h`9+ M?"M ` ç•v H¨ +€B M;QÌB i?S ? B M¦B +?mv M F?B i`QÈ+X J M;QÌB M¨v pšM +¦ iBM? i?–M [m„+ i?QÈ+X *?d H¨ M;²B Î MÆB M¨Q +kM; F?B M + ;B€+ M´B #"i bB m T?¨KX h`QM; ç¬B K„i K¨m ç2M F?¬M; +¦ K°i +?9iªK ç¢K M¨QX " ?B M M?B M H¨ i?U+ HU+ +QÌM; ç¢BX

h–M h?QÆM; +?„T i v p€B +?¨Q M¦B,

@ "€B FB M h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½QX o` M¨v +?QM? H¨ ç iY +O i X G¨ .B T •K *kM; +?QM? H¨ +?O M?•M +O *–K h?¨M? M¨vX

@ E?¬M; ç9M;- h–M i¬M; +?O M;¨B iU ?² M¦B b B `²B- *–K h?¨M? M¨v ?ŠM H¨ ç` [m®+ +?9M; i X æ¬M; GQM; +?9M; i KÈB ç9M; H¨ +?O M?•M MÆB M¨v- i M?"M i? +kM; +–M T?ªB i? v ç´B KÈB ç9M;X

L;QÌB # M i`€B K"T K¢T M¼ F?¬M; çÊB h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q KÎ KB M; ç½ ;B Zm M ? ;B[?„M p¨ h–M h?QÆM;- .B T Gv +kM; F?¬M; i®iX

.B T Gv KK+ [m M; H¢M? M?Q #,M; [mûi M; M; [m ,

@ o` h?QM? S?QM;- M;QÆB H¨ +€B [m€B ;b- M;QÆB +¦ ç9M; H¨ *9+ i¬M; i¬M; +?( +MM; h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q M¦B +?mv M- M;QÆB +¦ [mv M çQÊ+ M¦B +?2M p H¢B ;B¼M; çB m ç€M; ;?ûi +O M;QÆB H–M M[- M m F?¬M;X æWM; i`€+? i ç®B

J†+ /M im´B F?¬M; +ÁM M?ÄX L?QM; iQM? F?Q M¦M; Mªv +O .B T Gv H¢B +?Q #

@ L;QÆB 5

o` h?QM? S?QM; ;B"M /[- K¢M? K) çSM; H M- M?QM; F?B ?„M M?bM i?'v i` M M;(iY [m M; M?¨M M?¢i i?b b„+ K†i ç°i M;°i ç´B b„+X *?mv M ?QÈM; p p` h?€B i?QÊ

@ h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½QX .B T Gv Î i`QÈ+ K†i M;¨B +kM; [m€ ç€M; M?Q i? X _
i`QM; K„i UF?¬M; +QB M;¨B +¦ FBHQ ;b @ w M¦B K¨v +kM; #bM? i?QÌM; i?¬BV æ [
Km®M ;•v ` i` M? +?'T M°B #°X

h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q M?QÈM; K¨v,

@ æO `²BX o` h?QM? S?QM;- M;QÆB ç +?Q i v M ioM? +?9i- #ˆM; F?¬M; i?b çI
.B T i¬M; +?OX "•v ;BÌ *9+ i¬M; i¬M; +?O o` GBM? S?QM; F?¬M; +¦ K†i- o` h?QM
[mªM *9+ i¬M;- +kM; tBM M;QÆB +?9 w K°i +?9i i`QM; HÌB M¦BX

.B T Gv õ?Wö K°i iB M;X hU ?² ç®B pÈB p` h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q M¨v +kM; +

@ L;QÆB +?QM? H¨ .B T •K h`9+\

J°i F +¦ +?9i H¢M? M?Q #,M;X L?QM; i? M? •K H¢B +¦ +?9i F€ /` iW # M +¢M? p`
FB p M; H M- ç¦ H¨ K°i M[M?•M HÈM im´B- +?d +¦ i? KÆ ?² M?"M ` im´B bQ pÈB
iQ¨M i?•M T?O i`QÌM; #¨Q i?Ov H K b„+ b¢+? b) p¬ ?¢- ç¬B K„i p®M H¢M? M?Q #
.B T •K h`9+ H¢B ç M; iW iW M?m ?Á çBX

.B T h`¼M; iW b m HQM; +?¢K M? .B T •K h`9+X h`mv M •K M¦B,

@ J m +?¨Q M½B M½BX

.B T •K h`9+ iW M?Ä ç M HÈM- +?Q iWM; i?'v [m M½B M½B +O KbM?X h?ÌB ;B
GvX :B ;B H9+ M¨Q +kM; i?Î /¨B K°i iB M; K¨ F?¬M; +?`m i`ª HÌB- H9+ M¨v M;?2
w i?S+ çQÊ+ i?•M T?"M p` H½Q T?K i`QÈ+ K†i M¨v i`QM; HÁM; ç M; i`–K i`¼M;
+ªK ;B çbM? `°M H M i`QM; HÁM;X _'i M? M? iB M H M p¨B #QÈ+ - õS?`+?ö K°i
H½Q T?K,

@ L½B M½BX L;QÌB +?Q T?ûT i¬M M?B /"T ç–m M?ûX

L¦B tQM;- H"T iS+ i` M K†i ç'i ?QÈM; H½Q T?K /"T ç–m # +€BX

@ >ªQ- ?ªQ- i¬M M?B M;Q M K m çSM; H MX

G½Q T?K /MM; ? B i v çÐ .B T •K h`9+ çSM; /"vX .B T •K h`9+ H9+ M¨v KÈB T?€i ?
p¦+ M;QÌB ``i + Q HÈM- i?"K +?Q F?¬M; i?'T ?ÆM bQ pÈB ;B ;B # Q M?B mX G½Q
.B T •K h`9+ /QM? +?9i i`Q #KB- KK+ [m M; ç½ i`Î M M ?B M ?Á - FûQ i v .B T •K

@ >½v M;²B Î # M M½B M½B çBX

.B T Gv KK+ [m M; ?QÈM; # M M¨v M?bM i?Q€M; [m - H°` K°i +?9i H9M; i9M; M;
+kM; F?¬M; +¦ M;,M +ªM .B T •K h`9+ M;²B tm®M; # M M;QÌB H½Q T?KX

.B T h`¼M; i`mv M •K iÈB .B T •K h`9+ # M i B,

@ :B ;B M;QÆB p¨ M½B M½B i`QM; K°i i?ÌB ;B M +¦ ?B m H–KX *?mv M ç½ tªv
M;QÆB +Qa\ +Æ ?¬a B M¦B +?mv M +–M T?ªB ;B9T çÐ ;B ;B - M;QÆB ?B m `ä `²
FB tm'i i?•M iW *9+ i¬M;X G¨ K°i i`QM; # p` h?€B i?QÊM; ç` p` + Q M?'i æ¬M;
i M ;¼B H¨ o` JBM?X *€B i M F?B M½v ç½ H¨K +?Q ;B ;B M;QÆB iS+ ;B"M i M H
M?'i +O *9+ i¬M; i¬M; +?OX L½B M½B M;QÆB +kM; H¨ K°i i`QM; # p` h?€B i?QÊ
H¨ G M L?Q hmv i- i?•M i, i, çQÆM; M?B K G M i¬M; i¬M; +?OX " M FB o` JBM? h
h¬M; h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q J B h? M?X "®B T?"M +MM; o` JBM? h?€B i?QÊM
M;QÆB +ÁM + Q ?ÆM K°i +'T- H¨ i?•M ;B ;B +O Kšm i?•M M;QÆBX o T?–M M?[
i¬M; +?O *9+ i¬M; p¨ J B h¬M; çB p„M; Î # M M;Q¨B- +'T + Q +O æ¬M; GQM; #€i i
H¨ æ¬M; GQM; ç [m®+ #•v ;BÌ ç m Î +?¶ M¨vX L½B M½B M;QÆB /QÈB p` i`Q M;QÌ
G M h? M?- # p` # M FB T?•M #B i H¨ i`QM; K T?€T iS i¬M;, E€ h¬M; i¬M; +?O
i¬M; +?O L;¬ æ¢Q p¨ h?Q h¬M; i¬M; +?O oQÆM; >BX L;QÆB T?ªB ;?B M?È `ä ``¨M

o` *9+ i¬M; h?€B i?QÊM; o` JBM? i`QÎM; H½Q FB M¦B,

@ .B T i¬M; +?OX h–M i¬M; +?O M?` p` ;'T ;€T [m v p - H¢B p°B p°B p¨M; p¨M; p M
h`9+ iÈB ;†T +?9M; i M?Q p"v b Q\

h–M h?QÆM; i`–K ;B¼M; M¦B,

@ E?¬M;X *?9M; i +¦ +?mv M [m M i`¼M; Km®M +MM; K¼B M;QÌB i?QÆM; M;?`
G K i`Î p X J M; i?2Q p M?[M; iBM iS+ KÈB M?'i p S?€T G KX

ó*?¨\ô JK+ [m M; o` JBM? i`QÎM; H½Q M?'i i?ÌB iQ€i ` +ªK ;B€+ ?SM; i?9X L?[M
H°` p +?9 w H„M; M;?2,

@ S?€T G K M?Q i? M¨Q\

h–M h?QÆM; i`–K ;B¼M; i?2Q M?Q HÌB .B T•K h`9+ M¦B pÈB ?„M p¨ .B T Gv H9+
H¢B K°i H–MX L;?2 tQM; ?„M M¦B- +€+ M?•M p"i +?O +?®i +O æ¬M; GQM; #€i i-
t9+ ç°M;X h`QM; H9+ M?'i i?ÌB- iQ¨M #° # M i`QM; b•M M?¨ #–m F?¬M; F?Q /QÌM
K² ?¬B iQ€i ` X

æ` p` +O o` JBM? i`QÎM; H½Q iU ?² H¨ + Q M?'i- M?bM h–M h?QÆM;- i`–K ;B¼I

@ h–M i¬M; +?O- M;QÆB +–M T?ªB M¦B +?Q +?9M; i #B i- æ¬M; GQM; +?9M; i [m
H¨ b B H–K b Q\

o` h?QM? S?QM; F?¬M; +?Ì K¼B M;QÌB bmv M;?o H•m- ?„M ç½ #„i ç–m H M iB M;

@ J¼B M;QÌB +¦ i? iBM HÌB +O K°içS i` ` M? KB M; +ÁM ?¬B b[KÈB tm'i K¬M
B +¦ i? #ªQ +?SM; M?[M; HÌB M¦ M¦B H¨ bU i?"iX *€+ M;QÆB çQÌM; çQÌM; H¨ i`
[m®+ H¢B ç K°içS MQi` M? /Q¢ bÊ ? i`²B b QX h?2Q i i?'v i?b +?ŠM; [m H¨ ?
+?O *–K h?¨M? F?¬M; Km®M ;B Q ` K¨ ;Bª i¢Q H M +•m i`mv M M¨v F?B M +?Q a
i i?'v F?¦ K¨ `9i HmB F?¬M; H¨K ªM? ?QÎM; ç M [mv M HÊB +O ?„MX æ•v çQM?
æ¬M; GQM; ç [m®+ +?9M; i - i i?'v t'm ?´ +?Q ;B ;B T?K Kšm M;QÆB F?¬M; #B

UhmB i` F?„T +ª #ªM #^M; iB M; i`mM; +?m~M M?QM; +kM; F?¬M; i?'v +¦ M M K¢
ç #M p¨Q- M m +¦ FQ ? v H„K KQM; ?mvM? ç HQÊM; i?S +?•K +?QÈ+ +?Q n# i im

@ L;QÆB

GY ;B"M +O .B T Gv `®i +K+ +kM; H M iÈB çdM? çB KX J°i +?QÎM; iU M?Q Km
[m M; K M; K¨m iQK M?¢i ?¦ i?¨M? K°i ç¢Q ç'm F?Q K¢M? K) # ç°M;X h`QM; +ÆM
h`9+ i¬M; M¨v /QÌM; M?Q F?¬M; ? HQm i?OX

@ *¨M `Ð5

o` JBM? i`–K ;B¼M; ?ûi HÈMX *?d i?'v i v T?ªB H½Q pmM; H M- K°i ç¢Q [m M; K
i?¨M? #bM? +?QÈM; +?2 i`QÈ+ K†i o` h?QM? S?QM;X h`QM; iB M; ç°M; –K –K- iY
F?Q # ç°M; K°i i'"M F`+? HB iX .B T Gv ç M; çSM; T?ªB HmB p T?Q b m # #QÈ
J†i KkB çÄ YM; H M K°i çQ¨M ?mv i F?Q- i?"i p'i pª KÈB #bM? T?K+ i`Î H¢BX

@ L;QÆB KÈB H¨ F +¨M `Ð5

h?•M ?bM? .B T•K h`9+ p®M Î # M +¢M? G M L?Q hmv i +?Êi H¦2 H M- ç½ iÈB # M
i?•M i? H½QX

oÈB FB M i?S+ +O ?„M iU M?B M +¦ i? T?€M çQ€M çQÊ+ i?U+ HU+ +O ;B ;B Q
p¨ i K ;B BX *ÁM i?U+ HU+ +O p` h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q o` JBM? FB ?B M M?

•M? K„i .B T•K h`9+ i`QM; M?€v K„i i`Î M M H¢M? M?Q #,M;X J„i i?'v ¬M; M°B #`
T?QÆM; H¨ B- K°i +¶ b€i F?Q K½M? HB i im¬M ` X æ¬B K„i ç2M iU M?Q ? B pB
iBM? i?–M # ç°M; K¢M? K)- €M? K„i ç•K i?ŠM; p¨Q ç¬B K„i +O h?€B i?QÊM; i`QÎ

@ sBM +€+ p` M?È F„X LÆB M¨v H¨ *–K h?¨M?X *€+ M;QÆB i¢K i?ÌB +?d H¨ F?€+?
LÆB M¨v H¨ H½M? ç` +O i X o` JBM? i`QÎM; H½Q- M;QÆB +¬M; FQ+? ;B ;B i
+?Q i K°i HÌB ;BªB i?Q+?X

o` JBM? bYM; b®iX *?mM; [m M? æ¬M; GQM; #€i i¬M; +€+ i¬M; i?O H½M? +kM; ç
iÈB H9+ M¨v .B T•K h`9+ H¢B +¦ i? /kM; +ªK ` K†iX hW i`QM; +€+ ç` p` æ¬M;

Î ç•v #'i Hm"M #®B T?"M M;QÌB M¨Q +kM; ç m + Q ?ÆM bQ pÈB .B T •K h`9+X L;
h`9+- M?[M; M;QÌB F?€+ i?"K +?Q ç m Qi M?'i + Q i` M ? B i? ? bQ pÈB ?„MX J¨
ç®B H"T M? m pÈB h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q +O æ¬M; GQM; #€i i¬M;- +kM; +?Q
+O æ¬M; GQM; ç [m®+ M?Q p"v- i?"K +?Q +ÁM H° ` wiS mv ?B T- F?B M +?Q K
?QªM; bÊX

@ •K h`9+- F?¬M; çQÊ+X

h? M? •K J B M? p M; H Mi¢B # Mi B .B T •K h`9+X

.B T •K h`9+ F?¬M; +¦ [m v ç–m H¢B- +ªK M?"M çQÊ+ i'i +ª KK+ [m M; +O K¼B M
KbM?X >„M pšM M?bM +?^K +?^K p¨Q o` JBM? Î i`QÈ+ K†i M?Q +kX *¦ +€B /¢M; +
i?'v [m - +?Q /M H¨ ç®B K†i pÈB i?€T +?O S?€T G K i?'i i?€T ?„M +kM; F?¬M; ?
i¬B Hmv M [m M?B m i`¨M; ?mv i/[?Ä - ?„M #•v ;BÌ ç½ F?¬M; +ÁM H¨ i?B m MB
çQ+? i?` +?•M +?QM? H¨ *–K h?¨M? HoM? +?OX

@ sBM o` JBM? i`QÎM; H½Q +?Q i K°i HÌB ;BªB i?Q+?X

.B T •K h`9+ H†T K°i H–M M[+•m M¦B +O KbM?X

@ L;QÆB ç9M; H¨ ç M; mv ?B T i b Q\

h? M? •K o` JBM? h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q H¢M? M?Q #,M;X

.B T •K h`9+ M;¢Q M;? ç€T,

@ L m ç9M; i?b b Q\

GÌB pW M¦B ` - iQ¨M i`QÌM; +¨M; FBM? ?½BX L; v +ª .B T Gv # M +¢M? .B T •K
çQÊ+ X S?ªM SM; #ªM M,M; ?mw+? ?mw+? i¬M iY KbM?X J†+ /M ?„M i`QM; HÁM; `
.B T •K h`9+ M?Q p"v ç„+ i°B h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q +?QM? H¨ F?¬M; b€M; bm

o` JBM? i`QM; K„i H½M? [m M; H¦2 ` ,

@ s2K ` X h?QM? S?QM; M¦B F?¬M; b B- M;QÆB [mª M?B M ç9M; H¨ Hmv MiB +
HoM? +?O M¨vX .B T •K h`9+- çWM; [m MX L;QÆB tm'i i?•M iW æ¬M; GQM; #€i i–
ç m H¨ i`QÎM; #®B +O M;QÆBX .ÁM; K€m +?ªv i`QM; i?•M M;QÆB +?QM? H¨ æ-
L?Q hmv i-i F?¬M; bQ çQ +MM; M;QÆB- Î +?¶ M¨vX h`QÈ+ K†i ç¬M; çªQ i`QÎM; #
iQ +€+? ;b ç M¦B +?mv MX .B T Gv- K M; i?2Q i¬M iY M;QÆB `ÌB F?ÄB MÆB M¨vX
ç [m®+ +?QM? i?S+ iB T [mªM *–K h?¨M?- M m M?Q ;†T M;,M +ªM- ;B i F?¬M; i?

E?¬M; çÊB h–M h?QÆM; KÎ KB M;- .B T Gv ç½ +QÈT HÌB M¦B,

@ *?mv M ç½ `'i `ä `¨M;X S?€T G K i?U+ HU+ K¢M? K) M?Q i? X *?9M; i #•v ;BÌ
H¨ iU M?"M H'v bU M?K+ M?½ +?Q KbM?X L¦B F?¬M; +?WM; +ÁM +¦ i? H¨K +?Q a
K M; ç M bU ?Ov /B i- F?B M +?Q K'v M;¨M M,K iQ+? ;¦T b) #` ?Ov ?Q¢B i`QM; +?

@ *•K K²K5

o` JBM? M° [m€i K°i iB M;- `•m i¦+ #¢+ i`„M; i` M ç–m ç½ F?¬M; ;B¦ K¨ H v,

@ .B T Gv- +?9 w ç M i?•M T?"M M;QÆBX æ¬M; GQM; H"T [m®+- H¨ # p` h?€B i?
i¬M; i¬M; +?O +?9M; i ç½ M?'i i`Q [mv i ç`M? çQ ` - F?¬M; +–M ç M M;QÆB ?Q¨

.B T Gv F?¬M; pb o` JBM? T?šM M° K¨ M?QÊM; #° T?•M M¨Q,

@ *?ŠM; H) h?€B i?QÊM; ç½ [mv i ç`M? i?b b) F?¬M; b B H–K b Q\

*9+ i¬M; o` h?QM? S?QM; K°i # M H¢B KÎ KB M;,

@ æQÆM; M?B M b) F?¬M; b B H–KX .B T i¬M; +?O- M;QÆB +ÁM +€B ;b ç +?SM;
M;QÆB H¨ ç9M; bU i?"i\ E?¦ #ªQ çªK H¨ ?„M F?¬M; T?ªB pb Hmv MiB + F?¬M; MÐ
+?Q ç [m®+ K¨ iQÎM; iQÊM; ` M?[M; HÌB #` ç†iX

"„i M;m²M iW [m M çB K +O o` JBM?X >„M M¦B M?Q p”v +kM; F?¬M; b BX æ¬M; G
#® i?¨M? H”T- +–M ;'T *–K h?¨M? M¨v H¨K +,M +S ç` - ?„M M?'i ç`M? T?ªB Km®M
M? M? +?¦M; ´M ç`M? H¢BX *Y ?¨M? ç¢B çB M F? B [m®+X a m ç¦ H¢B iB T iK+ iV
•K h`9+ F?¬M; ?ÊT i€+ ?„M +kM; F?¬M; +–M ç w iÈBX

.B T Gv M?bM i?Q€M; [m G M L?Q hmv i# M +¢M? o` JBM?X G M L?Q hmv i H¢B
M?Qm K¨v F?¬M; #B i ç M; bmv M;?o çB m ;bX L?bM ?¨M? ç°M; +O i? iY M?Q p”
i`QM; HÁM; ;B”M /[- i?–K M;?o,

õL;QÆB M; v +ª i¬M iY +?QM? KbM? +kM; F?¬M; ;B9T çÐ b Q\ *?ŠM; H) M;QÆB +
/Q pb Hmv M iB + F?¬M; MÐ #Ä *–K h?¨M? M¨v K¨ iQÎM; iQÊM; ` M?[M; HÌB #` ç

.QÈB bU FQ+? M°X .B T Gv çQ ` K°i +€B [mv i ç`M? FBM? M?•M,

@ B M¦B •K h`9+ F?¬M; +¦ iQ +€+? ç M¦B +?mv MX " p` h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½
+€+ M;QÆBX h - h`9+ i¬M; i¬M; +?O .B T Gv +?QM? i?S+ imv M #®- ç2K +?S+ p` h
i¬M iY i H¨ .B T •K h`9+X "„i ç–m iW #•v ;BÌ- ?„M ?Q¨M iQ¨M +¦ i? ç¢B #B m h`9
K¼B [mv i ç`M?X

@ *€B ;b\

>ÆM KQÌB iB M; FBM? ?¬ +Æ ?² ç²M; i?ÌB p M; H M- æ¬M; GQM; + Q +'T i¢B ç•v #
iQÎM; iQÊM; ç9M; H9+ M¨v .B T Gv /€K pb i¬M iY +?QM? KbM?- pb ibM? +ªK M?'i
M?Q p”vX

" p` h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q +Æ ?² +MM; H9+ iW i` M ;? çSM; #”i H MX æ` p`
i¬M; +?O ``i [m M i`¼M;X B +¦ i? M;?o ç M .B T Gv H¢B ç9M; p¨Q H9+ M¨v i`mv

@ :B ;B - M;QÌB

.B T •K h`9+ +kM; FBM? M;¢+- M?bM ;B ;B KbM? i`QM; H9+ M?'i i?ÌB M¦B F?¬M

.B T Gv #€ ç¢Q i`QM; €M? K„i iQ€i ` K°i iB ?B M H¨M?- p¶ p¶ #ª p B .B T •K h`9+

@ L;®+ iB m iYX L;QÆB H¨ i¬M iY /mv M?'i +O i - T?K i?•M M;QÆB F?¬M; çO F?Q
M?QM; ;B ;B H¢B iW i` M M;QÌB M;QÆB M?bM i?'v çQÊ+- p` i`Q h`9+ i¬M; i¬M; +
bÈK K°i +?9i +¦ b Q\ h ç½ [mv i ç`M? i?b b) F?¬M; i? v ç´B- æ¬M; GQM; #€i i¬M;
H”T ? i?®M; `B M; +O KbM?- +?Q /M H¨ h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q- +kM; [mªM F
i¬M; +?9M; i X

@ .B T Gv- M;QÆB F?¬M; M M [m€ t9+ ç°M;X

J B h¬M; h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q J B h? M? i`QÈ+ b m F?¬M; +¦ KÎ KB M;- +¦ +
.B T Gv F?¬M; M;WM; çQ K„i ` ?B m- M?QM; .B T Gv H¢B /QÌM; M?Q F?¬M; M?”
+¦ i¬M iY +?QM? KbM?X

@ .B T Gv- [mv i ç`M? i„+ i`€+? +O M;QÆB +¦ i? ;•v i?B i ?¢B +?Q h`9+ i¬M;X

h`QM; K„i o` JBM? `ä `¨M; T?šM M° ç½ H M ç M +U+ çB K- H¨K h?€B i?QÊM; i`Q
i?”i H•m i?”i H•m F?¬M; +¦ ;B®M; M?Q #•v ;BÌ FQ+? ç°M; ç M M?Q p”vX

.B T Gv H½M? ç¢K M¦B,

@ h M¦B `²B- i çQ ` [mv i ç`M? i?b b) F?¬M; ?®B ?”MX h`QÎM; H½Q H¨K b Q #
i`€+?\ > B M;¨M ç iY h`9+ i¬M; +?9M; i - #„i ç–m iW #•v ;BÌ ç m /Q .B T •K h`9+ i?
õi?®B +Q M?` imv Mö UHMB p T?Q b m @ w M¦B b) FQ çSM; KkB +?`m b¨Q K¼B +
>Q¨M; b m F?B i`mv M M;¬B +?Q >Q¨M; h?QÊM; @ " i hm h? M? omQM; 44= HMB

G M L?Q hmv i M?bM .B T Gv- i`QM; K„i ç°i M?B M iQ€i ` K°i iB [m M; K M; [m€
H9+ M¨v õM¨M;ö `ä `¨M; +¦ +ªK ;B€+ b Q .B T Gv H¢B +¬ çÆM M?Q i? - ç®B K†i p
i¬M; p¨ # p` h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½QX >„M p¨ h–M h?QÆM; +¦ p ;B®M; M?Q õiS
/M i` M? +½B ç½ ? B KQÆB M,K- ç®B H”T ç½ ? B KQÆB M,KX L?QM; ?„M /M b Q
KbM?5

>Qi K°i ?ÆB F?˜m F?Q- G M L?Q hmv i H¢M? HMM; i?®i,

@ .B T GvX L;QÆB ç½ çQ ` [mv i ç`M? i?b b) F?¬M; +¦ +€+? M¨Q i? v ç´BX J†+
+?9M; i F?¬M; +¦ [mv M [mv i ç`M? pB + F i?W +?S+ p` i¬M; +?O +€+ i¬M;X L?Q
+ÁM H¨ h`9+ i¬M; i¬M; +?O- +?9M; i H¢B +¦ [mv M çm´B M;QÆB ` F?ÄB MÆB M¨

.B T Gv H¢M? M?¢i +QÌB,

@ æB i?b çB- ? B KQÆB M,K i`QÈ+- i ç½ F?¬M; v m i?Q+? ;b pÈB +€+ M;QÆB i?I

L¦B tQM;- ?„M tQ v KbM? M?„K ?QÈM; M;Q¨B `ÌB çB

L?bM # M;Q¨B- iU ?² H¨ /Q G M L?Q hmv i i`K+ tm'i .B T Gv- M?QM; õM¨M;ö H¨K
H¨ +?'T M?"M .B T •K h`9+ F i?W ç` p` h`9+ i¬M; i¬M; +?O- t€+ M?"M i?•M T?"M

@ *?Ì K°i +?9iX h F?¬M; i€M i?¨M?X L m H¨ bU ibM? M°B #° h`9+ i¬M;- i¢B b Q F

J°i +€B •K i? M? `„M `ÄB ?MM; ?²M iW # M M;Q¨B i`mv M ç MX L; v b m ç¦- K°i +€
M? M? çB p¨Q b•MX L;QÌB M¨v K°i i?•M i? M? b„+ i`QÌM; #¨Q- ˜M ?B M # M i` M
[m +¦ p ?ÆM b€m KQÆB im´B- HQM; ?¨M? ?´ #°- iBM? [m M; i`QM; K„i F?B ˜M F
ç m iÄ ` F?Q i? #S+ M?•M- iQÈM; K¢Q ?„M p¨ .B T Gv +?Q Qi +¦ #ªv T?–M ;B®M
H¢B i`¨M M;"T T?šM M°X

@ L?` i?9+X

L?bM i?'v M;QÌB M¨v- .B T h`¼M; p¨ J B M? i`QÈ+ ? i ?¨M? H - .B T Gv H¢B + m

L;QÌB ç M +kM; F?¬M; ç w ç M T?m i? .B T h`¼M;X æB i?ŠM; iÈB i`QÈ+ K†i .B T

@ æ¢B + - ?mvM? F?¬M; M M H¨K +¨MX hQÆM; H B h`9+ i¬M; +?9M; i H¨K b Q +
>mvM? `ÌB F?ÄB h`9+ i¬M; M?B m M,K M?Q p"v- ç +¦ i? HB M iK+ ;B9T ?mvM? i`+
pšM M?Q i`QÈ+ i?W M?"M ç` p` ?mvM? H¨ h`9+ i¬M; i¬M; +?OX L?QM; #•v ;BÌ- ç
H¨K +¨M M[X æ¢B + - ?mvM? F?¬M; i? #ÎB pb ibM? +ªK M?'i i?ÌB H¨K i?B i ?¢B ç
i 5

.B T Gv ?–K ?–K M?bM i?•M ç ç i`QÈ+ K†i,

@ h M¦B `²B- i ç½ [mv i ç`M? `²B i?b b) F?¬M; i? v ç´BX .B T h?B M- +?ŠM; H)
K M? H M? +O i b Q\

@ E?¬M;X æ¢B + - ç F?¬M; T?ªB çB M;QÊ+ H¢B K M? H M? ?mvM?X L?QM; +?m

.B T Gv M„K H'v ç ç ç˜v [m K°i # M,

@ L;QÆB T?ªM ç®B +kM; p¬ /KM;- i ç½ [mv i ç`M?X "•v ;BÌ•K h`9+ +?QM? H¨ h`9+
H½Q ç½ [mv i ç`M? i`K+ tm'i i - F?¬M; M M +ªM çQÌM; i çBX

@ æ¢B + 5

.B T h?B M `®M; iQ H M K°i iB M;

"QÈ+ +?•M .B T Gv T?Q i`QÈ+ M;WM; H¢B K°i i?Q€M;,

@ *ÁM +¦ +?mv M ;b b Q\

.B T h?B M ?Qi K°i ?ÆB F?˜m F?Q- M?bM .B T Gv M;?B M; M;QÌB,

@ æ¢B + X L m ?mvM? F?,M; F?,M; H¨K i?2Q w KbM?- F?¬M; i? i`€+? çQÊ+ ç +?
æ¬M; GQM; #€i i¬M; +€+ i¬M; K¬M [mv ç`M?- i¬M; +?O M?'i ç`M? T?ªB H¨ +QÌM;
HU+ +?QM? KbM? T?ªB +U+ K¢M?X L?Q p"v KÈB +¦ i? ç +?Q #´M i¬M; ç iY iBM
iW #Ä M?QÌM; +?S+ p` i¬M; +?O- p"v- ç iY +ÁM H¢B ç m +¦ i? F?B m +?B M pÈ
ob iQÆM; H B h`9+ i¬M;- i - h`9+ i¬M; .B T h?B M- ?QÈM; p i•M M?B K i¬M; +?
i? i?„M; çQÊ+ i - i +?ŠM; M?[M; iB T M?"M ?„M H¨K i¬M; +?O- +ÁM +¦ i? iQ¨M H
i?¨M? HÌB- i i?dM? +–m ç¢B + i?m ??B K M? H M?X ošM M?Q +k ;B[M;mv M +?S
i`mv M +?Q .B T •K h`9+- +kM; T?ªB +?Ì ç M F?B ?„M +?QM? i?S+ +¦ çO i?U+ HU+

.B T Gv K¢M? K)[m v KbM? [m - ?–K ?–K M?bM ç ç ,

@ .B T h?B MX L;QÆB M?'i ç`M? Km®M +MM; i ç®B M;?`+? b Q\

•M? K„i .B T h?B M F?¬M; K°i +?9i M?•M M?QÊM;,

@ æ¢B + X æ F?¬M; T?ªB Km®M +MM; ?mvM? ç®B M;?`+?X æ H¨ pb h`9+ i¬M;- H
æ¬M; GQM; #€i i¬M;X æ F?¬M; Km®M M?bM i?'v h`9+ i¬M; #ÎB pb bU tmM; ç°M;
pW `²B +€+ M;QÌB M¦B i ç m M;?2 çQÊ+- ?B M i¢B ç•v i`QM; *–K h?¨M? +kM; i²M
•K h`9+ F?,M; F?,M; F?¬M; +?`m ;B Q ` [mv M i?®M; i``- MÆB M¨v i'i M?B M b) ô
H ?mvM? Km®M M?bM i?'v +€B +ªM? M¨v T?€i bBM? ` b Q\

@ L;QÆB 5

.B T Gv K†+ /M i`QM; HÁM; T?šM M°- M?QM; ?„M +kM; F?¬M; i? F?¬M; i?W M?
KbM? M¨v i`Ê ;B9T KbM? #ªQ p h`9+ i¬M; ? B KQÆB M,K [m +kM; F?¬M; +¦ H¨K b
pb ?„M +MM; G M L?Q hmv iT?m i? #'i ?Á - `ÌB t h`9+ i¬M; çB- +€B p` ç ç M¨v
+m®B i`Ê ;B9T +?QM? KbM? T?€i i`B M bU M;?B T h`9+ i¬M; F?¬M; K°i HÌB Q€M
i¬M; F?¬M; bmv bKTX a•m i`QM; M°B i•K- ?„M ç®B pÈB i M ç ç M¨v +?QM? H¨ +
ibM? i?Q€M; #bM? ioM? K°i +?9iX >„M +kM; #B i +?QM? KbM? +¦ +?9i tmM; ç°M;-
h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q p¨ i? iY- ?„M H¢B i?"i bU F?¬M; Mm®i i`¬B çQÊ+ ;B¼M

@ æQÊ+5 i iB T M?"M bU F?B m +?B M +O M;¨BX

æ M; H9+ .B T Gv ?ÆB F?¦ tY- i? M? •K .B T •K h`9+ H¢B p M; H M i`QM; i B K¼B

•M? K„i ? B ?mvM? ç .B T Gv p¨ .B T h?B M ç²M; i?ÌB +?B m p¨Q .B T •K h`9+X .
K¨ .B T h?B M H¢B +¦ +?9i FBM? M;¢+X

.B T •K h`9+ H9+ M¨v- i`QM; H9+ p¬ ibM? ç½ i`Î i?¨M? i`mM; i•K +O iQ¨M i`QÌM;
;QÆM; K†i F?¬B M;¬ im'M i9X S?QM; +€+? [mw T?€B K¨ i? M? M?½ +MM; pÈB F?
#"i ;B[[m–M ?MM;X E?¬M; ;b F?¬M; H¨K +?Q F F?€+ FBM? M;¢+X *¨M; i`¼M; v
mv M;?B K #€ ç¢Q H¦2 ` iW i`QM; K„i ?„M- i`QM; ç¦ +?S ç–v b€i w i`QM; ç¦X •M
M?Q K°i F?®B FB M #,M; poM? +Ym F?¬M; H v ç°M; +?9i M¨QX

h`QM; i?ÌB ;B M M;„M M;OB M¨v- .B T •K h`9+ ç½ bmv M;?o `'i `ä `¨M;X *–K h?¨M
` - Î i`QM; HÁM; ?„M- /o M?B M H¨ Hmv M iB + F?¬M; MÐ #Ä *–K h?¨M?- M?QM;
M;mv M M?•M i`¼M; v mX J¨ i`¼M; v m M?'i +?QM? H¨- ?„M F?¬M; i? i`Æ K„i `
iB M /–M p ?QÈM; /B i pQM;- +kM; +¨M; F?¬M; Km®M M?bM i?'v *–K h?¨M? +?QM
/ /¨M; FB M i?B i M M H¢B #` æ¬M; GQM; #€i i¬M; H¨K i´M ?¢BX hBM? GBM? i°+-
"d J¬M; i°+- ç m /Q +?QM? KbM? i?"i p'i pª KÈB i?dM? KÌB iÈB *–K h?¨M?X L m æ
[mv M F?®M; +? MÆB M¨vX "¼M ?¼ b) M?Q +?mM; b®M; M?Q i? M¨Q\

hY ?Q¨M iQ¨M OM; ?° ç®B pÈB M?[M; ;BªB i?Q+? +O M L?½- F?B ;†T bU pB + M?
.B T •K h`9+ imv i b) F?¬M; T?•M p•M HQÐM; HU- K¨ F?B ?„M ç½ +?€M? i?S+ [mv
i? M¨Q- i?b +kM; imv i b) F?¬M; i? v ç´BX æB K M¨v- ?„M +MM; ;B ;B .B T Gv +¦

@ •K h`9+X E?¬M; çQÊ+ p¬ H X _ K„i L?` ;B ;B M;QÆB çBX

.B T Gv F?) [m€i K°i iB M;X >„M `'i `ä `¨M; i?U+ HU+ +O ç ç KbM? i?m°+ +€B /¢

.B T •K h`9+ iB M H M p¨B #QÈ+- +mM; FQM? ?QÈM; p .B T h?B M ?¨M? H ,

@ "€B FB M L?` ;B ;B X

.B T h?B M ;"i ;"i ç–m,

@ •K h`9+X aU ibM? +O M;QÆB i ç m M;?2 M¦B- M;QÆB H¨ K°i M;QÌB i` im´B `'
h`9+ i¬M; +?9M; i - M?QM; #•v ;BÌ M;QÆB im´B pšM +ÁM [m€i` - L?` ;B ;B F?¬
h`9+ i¬M; i¬M; +?OX L?QM; M m F?¬M; T?ªB #•v ;BÌ- æ¬M; GQM; ç [m®+ ç½ i?¨
T?–M iY +O æ¬M; GQM;- +kM; M?'i ç`M? T?ªB pb bU T?€i i`B M +O æ¬M; GQM; I
i? ?B m çQÊ+ M¶B F?´ i`QM; HÁM; L?` ;B ;B X

.B T •K h`9+ i? M M? K°i iB M;,

@ L?`;B ;B - M;QÌB +¦ M¶B F?´ i`QM; HÁM; M;QÌBX :B®M; M?Q p"vX *QM +kM; +¦
M m;B ;B ç½ [mv i ç`M? ç2K +?S+ p` h`9+ i¬M; i¬M; +?O i`mv M +?Q +QM- p"v-
L?`;B ;B - +QM iB T M?"M F?B m +?B M +O M;QÌB- M m +QM i?m - F?¬M; +?d
h`9+ i¬M; i¬M; +?O M¨vX æ²M; i?ÌB +kM; b) ç2K *–K h?¨M? M?QÌM; H¢BX J M; i?2
`ÌB F?ÄB MÆB M¨vX L?QM; M m +QM i?„M;- p"v- h`9+ i¬M; i¬M; +?O M¨v +QB M?C

.B T h?B M +¦ +?9i M;®+ i` M?bM .B T •K h`9+X .B T •K h`9+ F?¬M; M;Ì H¢B i`U
+?B M- çB m M¨v ?„M F?¬M; +¦ M;?o iÈBX h?2Q ?„M M?bM i?'v- +?QM? KbM? T?
ibM? i? K¨ i?¬B- iQM? +€+? .B T h?B M bQ pÈB .B T Gv M?m ?Á ?ÆM M?B mX '
i¬M iY /mv M?'i +M ç¢B + KbM?- F?¬M; F?ÄB +¦ +ªK ;B€+ M?Q i? +ÐB i` M HQM

@ .B T ?mvM?- M;QÆB b) F?¬M; T?ªB H¨ Km®M Mm®i HÌB b Q- M K iY ?€M ç¢B i
M?Q MQÈ+ çQÊ+ T?mM ` - +?QM? H¨ K'i çB F?¬M; i? i?m ?²B çQÊ+X

Í K°i # M *9+ i¬M; H½Q M?` o` h?QM? S?QM; Kd K B M¦BX

R99X *?QÆM; R99, h?•M EB K L?` h¬M;

@ "^M; F?¬M;- i®i M?'i *9+ i¬M; o` h?QM? S?QM; M;QÆB p¨ L?`;B ;B H M +MM;

@ hB m iYX M;QÆB M¦B +€B ;b\

o` h?QM? S?QM; p®M F?¬M; T?ªB M;QÌB im i•K /QÐM; iQM? i®iX L;QÌB M¨v ç®B
i"M tQÆM; iOv- M m F?¬M; i?b b Q K¨ iW i`QÈ+ ç M M v Hm¬M ç®B M;?`+? pÈB h

@ h?"i bU H¨ F?¬M; +¦ ;B ;B€Q ;b +ªX

@ o` h?QM? S?QM;- M;QÆB Km®M +? i\

•M? K„i H¢M? H)Q +O G M L?Q hmv i [mûi [m F?B M +?Q o` h?QM? S?QM; `MM
+?€m .B T Gv i?b i'i M?B M +kM; H¨ +?€m KbM?- G M L?Q hmv i p¨ .B T Gv imv [
`®i +K+ ç•v pšM H¨ +?€m +O KbM?X

@ •+? X5 L?Q hmv i- i F?¬M; T?ªB M¦B M;QÆBX æQÊ+5 i F?¬M; M¦B HÌB M¨Q

E?¬M; #B i i¢B b Q +MM; pÈB .B T Gv i` M? ç'm K¨ o` h?QM? S?QM; F?B i?'v G M
HmB- i?"K +?Q H¨ p K†i +¦ MûiiQÆB +QÌBX

@ L m .B T h?B M [mv i ç`M? ?QÈM; i•M M?B K h`9+ h¬M; i¬M; +?O .B T •K h`9+
ç–m çB5

o` JBM? h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q M?¨M M?¢i M¦BX

G M L?Q hmv i [m v ç–m H¢B M?bM p T?Q o` JBM?X

@ o` i`QÎM; H½Q- •K h`9+ M¦ +ÁM H¨ K°i ?¨B iYX

o` JBM? H¢M? M?¢i M¦B,

@ L?QM; +?QM? .B T Gv ç½ [mv i ç`M? ç2K +?S+ h`9+ h¬M; i¬M; +?O i`mv M +?Q
? v M?Ä- #•v ;BÌ +?QM? H¨ ç¢B #B m +?Q h`9+ h¬M; i¬M; +?O X >m®M; +?B H–M
i`QM; M°B #° +O h`9+ h¬M; ç tm'i- +?9M; i F?¬M; çQÊ+ [mv M + M i?B TX

.B T h?B M i?Î /¨B K°i iB M;,

@ o"v çQÊ+ `²B5 •K h`9+- L?`;B ;B b) +MM; M;QÆB Hm"M #¨M K°i +?9i- M m M;Q
KÈB M¦B ?S ? M çB m ;b X æ¢B + - i tBM H¶BX

.B T Gv pW ç`M? M;,M +ªM- M?QM; T?€i ?B M i v KbM? ç½ #` h–M h?QÆM; ;B[H¢
?B M h–M h?QÆM; ç M; ?QÈM; ¬M; ;"i ;"i ç–mX .B T Gv K†+ /M +¦ +?9i F?¬M; `ä

¬M; +kM; #B i H½Q #^M; ?[m +O KbM? imv i b) F?¬M; ?¢B •K h`9+X L m M¦B p bU
+¦ H) +ÁM ?ÆM KbM? M[- T?ªB #B i ``^M; h`9+ h¬M; +¦ ? B M;¨M ç iY- K¨ *–K h¬M
•K h`9+ K¨ i?¬BX

h'i +ª K¼B M;QÌB iW +?¶ M;²B çB ` # M M;Q¨B b•MX a•M M¨v +¦ /B M iQ+? +?WM;
b•M +?d +ÁM H¢B +¦ ? B M;QÌB .B T •K h`9+ p¨ .B T h?B MX

@ L?` ;B ;B - tBM çQÊ+ iS ;B€Q5

æ®B pÈB .B T h?B M i?b .B T •K h`9+ F?¬M; ? +¦ K°i iB €+ +ªKX .M b Q ç•v +kM;
?ÆM M[çSM; iW ;¦+ ç° +O .B T h?B M K¨ bmv M;?o i?b ?¨M? ç°M; +O ?„M F?¬
i¬M; +?O M¨v /Q ¬M; M°B i`mv M +?Q KbM? M?QM; +?QM? KbM? +kM; T?ªB +?S
K¼B M;QÌB i`QM; æ¬M; GQM; "€i h¬M; H¨ KbM? +¦ i?U+ HU+ M;²B Î p` i`Q M¨vX

@ •K h`9+- +˜M i?"M5

.B T h?B M ?QÈM; .B T •K h`9+ ;"i ç–mX h v T?ªB M„K H¢B i?¨M? [mv M- i v i`€B
pkX J°i ç¢Q iY b„+ [m M; K M; M?¨M M?¢i HQû H M- ó`„+ô K°i iB M; M?Ä p M; H M
i`mM; ?¢ p¨Q HÁM; #¨M i v .B T h?B MX .B T h?B M F?) `mM; i v K°i +€B M?'i i?ÌB
H¢B Î F?¬M; i`mM; +?9i T?'M K¢i ç M; `ÆB tm®M;X

.B T h?B M +?d K°i ç°M; i€+ M?Ä ç½ H° ` i?U+ HU+ +QÌM; ?Q¨M?X .B T Gv b„+ h
h¢B ç•v M;Q¨B ¬M; i?b i¬M; +?O +€+ i¬M; ç m iQ€i ` bU FBM? M;¢+ -iY +'T- ç¦ H
h`9+ i¬M; p¨ L;¢Q h`9+ FB K T?€T bQ b€M? F?B ç¢i iÈB iY i`9+ +'T #"+ i?b i`9+ ç
h`QM; iS i¬M; pk F„ i?b h`9+ h¬M; +¦ i? i?m b9i J B h¬M; p¨ G M h¬M; p bU #B M
i¬M; ç'm F?Q i`QM; iS i¬M; H¢B H¨ ç'm F?Q +QÌM; ç¢B M?'iX

*9+ i¬M; o` h?QM? S?QM; i`QM; HÁM; i?–K ;B"i KbM? FBM? M;¢+- .B T ;B H½Q M
+kM; im Hmv M ç M iY +'T- iY +'T bÆ ;B B ç•v H¨ +'T #"+ K¨ ?Q¨M; +'T +Ym ;B B F

.B T •K h`9+ M?bM M?€M? +•v K¨ .B T h?B M +–K i`QM; i v- #B i ¬M; F?¬M; +¦ , HI
Km®M çª i?QÆM; KbM?- M?bM ç°M; i€+ `'i iU M?B M +O ¬M; i +MM; pÈB iY i`9+
iS+ M;QM; i?–M ç®B T?¦- F?¬M; /€K +?9i M¨Q F?BM? i?QÌM;X >„M #B i +?Q /M ç'm
bQ pÈB .B T h?B M- M?QM; i¢B L;¢Q h`9+ FB K T?€T i?b +,M #ªM KQÌB M,K im H
i? bQ b€M? pÈB M?` ;B ;B X

"'i [m€- i`QM; H9+ M¨v .B T •K h`9+ imv i F?¬M; i? ç KbM? `ÆB p¨Q i? v m- +€B
bQ pÈB .B T h?B M K¨ H¨ ç M?[M; M;QÌB æ¬M; GQM; "€i h¬M; +?mM; [m M? ç M;

@ L?` ;B ;B - tBM çQÆ+ iS ;B€Q5 KÌB M;¨B tm'i +?B mX

oW M¦B ?„M pW tm'i ` ç°M; i€+ ;B®M; M?Q .B T h?B M- i v i`€B çQ ` b m HQM
i?O i? - M?QM; i`QM; i v ?„M F?¬M; +¦ +–K #'i +S pk F?Q ;bX

.B T h?B M bYM; b®i K°i +?9iX

@ •K h`9+- FB K +O M;QÆB ç•m \

.B T •K h`9+ bmv M;?o K°i +?9i- M¦B,

@ æ•v H¨ FB K +O +QMX

oW M¦B ?„M HB M iB M i v pmM; H M F T H'v K°i +?B + H€ F?¬ pW `KM; tm®M; -
pKM ` #'i +S H9+ M¨QX

a„+ K†i .B T h?B M #B M ç´B - K¼B M;QÌB i?m°+ æ¬M; GQM; "€i h¬M; +?mM; [m
F?¬M; M?`M çQÊ+ ç²M; i?ÌB #B M b„+X G9+ M¨v ç•v- M; v +ª h–M h?QÆM; +kM;
M;?o iB m iY M¨v F?¬M; bY /KM; •K M?"M K¨ M; v +ª pk F?Q +kM; F?¬M; i? K bY /K
.B T Gv +kM; ç½ /KM; iBM? i?–M # ç°M; i`mv M •K +?Q .B T •K h`9+ ç +?Q ?„M /K
;½v pk F?Q +O .B T h?B M +? i?„M;X h–M h?QÆM; ç½ bÈK T?€M çQ€M `^M; .B T
/MM; FB K i?"i ç°M; i?O pÈB .B T •K h`9+- M?QM; H9+ M¨v T?ªM SM; +O .B T •K h
M;?2 i?'v ¬M; /†M /ÁX

G€ F?¬ p¨ M?€M? +•v bQ b€M? i?b v m ?ÆM F?¬M; #B i# Q M?B m H–M- ?¨M? ç°M
H¨ Km®M M¦B +?Q K¼B M;QÌB #B i ?„M imv i b) F?¬M; +?B K iB M M;?B p pk F?Q

•M? K„i .B T h?B M ?B M H M p ;B”M /[X

@ >ªQ +m²M; iB m iYX s2K ` i i?”i ibM? Km®M i? v ç¢B + ;B€Q /K+ M;QÆBX

L?•M FB K ?ÊT M?’i- F?Q i? iU H¬B H T?QM; ?¨M?- .B T h?B M M?9M K°i #QÈ+
h`9+- [m M; K M; iY b„+ M?¨M M?¢i M;QM; iK i` M M?€M? +•v- bQ pÈB HÊB FB K i?
T?–MX JkB FB K ?mv M ?¦ ` p¬ b® i`9+ ªM? # Q T?O iQ¨M i?•M .B T •K h`9+ FQ
K°i F?2 ?ÎX

L;¢Q h`9+ FB K T?€T5

.B T •K h`9+ iU M?B M H¨ M?”M i?S+ çQÊ+X J°i KªM? FB K ªM? ?QÈM; ? B p B ?
.B T h?B M +?Q /M H¨ T?šM M° M?QM; pšM HQm ibM? F?¬M; Km®M çª i?QÆM; ?„

.B T •K h`9+ F?¬M; ? /B +?mv M i`€M? Mû ? v ç¦M çÐ- i?Ov +?mM; pšM #’i ç°M;-
T?O i?•M i? KbM?- H–M i`QÈ+ i¢B J G M K pä ?¼+ pB M +MM; +? ;B Q i?O- .B
?B M ` bU ªQ /B m i`QM; L;¢Q h`9+ FB K T?€T i?b ?„M i?”K +?Q M; v +ª K°i FB
M?QM; #•v ;BÌ M?QM; ç½ F?¬M; ;B®M; pÈB H9+ ç¦- H9+ M¨v ?„M F?¬M; +?d +¦ ç
L;¢Q h`9+ FB K T?€TX æ²M; i?ÌB i?U+ HU+ ?„M +kM; +?€M? i?S+ i,M; H M iÈB i
M;?B K ;B Q i?O pÈB >„+ S?QÊM; >Q¨M;X h?Y ?ÄB +?B M bo ç²M; +’T #”+ i?b +¦
>„+ S?QÊM; >Q¨M;\

J„i i?’v FB K ªM? ç½ iÈB b€i M;QÌB .B T •K h`9+ M?QM; i?’v ?„M pšM #’i ç°M;- .B
?QªM;X J†+ /M ?„M +¬M; FQ+? +?d H¨ ? B p B .B T •K h`9+- M?QM; ç’m F?Q /M b
J°i F?B i`9M; çÁM „i b) #` i?QÆM; M†M;X G¢B M?È iÈB .B T •K h`9+ ç M; K†+ K°i
.B T h?B M +’T i®+ i?m ?²B ç’m F?Q p¨B T?–M- ç²M; i?ÌB FB K ªM? +kM; ?QÈM; ?

æ9M; H9+ .B T h?B M #^M; p¨Q bU iBM? /B m F?®M; +? HU+ /B ç°M; KK+ iB m FB
h`9+ `®i +K+ +kM; ç°M;- i`QM; M?€v K„i- ?„M T?ªM; T?’i +MM; FB KªM? .B T h?B
+?¶- i?•M ?bM? ?ÆB M;?B M;- H¨K K°i ç°M; i€+ çÆM ;BªM p¼i M? M? iÈB i`QÈ+-
ªM? +O .B T h?B M- i v T?ªB ç²M; i?ÌB T?’i H MX h`QM; T?9i +?®+ .B T h?B M `
F?¬ +Æ ?² H9+ M¨Q +kM; +¦ i? M€i pKM i`QM; i v .B T •K h`9+ ?Q¨M iQ¨M T?O K°i

S?®+ T?®+ T?®+ T?®+ T?®+ T?®+ - HB M iB T iB M; FbM? F?Q p M; H MX h?•
h?B M ç½ ?Q€M ç´B T?QÆM; p`X

.B T h?B M M;Æ M;€+ çSM; ç¦- i?”K +?Q F?¬M; +¦ [m v H¢B M?bM .B T •K h`9+X
+?d +ÁM H¢B +¦ K°i çQ¢M M;„MX J¨ M; v i¢B p` i`Q i`€B iBK ç M; +¦ T?B M H€ F?

*?B M ç’m iW #„i ç–m ç M H9+ +?’K /Si +?d i`QM; M?€v K„i- Î ç•v K¼B M;QÌB F?¬
+QÌM; ;Bª i`QM; æ¬M; GQM; "€i h¬M;X L;Q¢B i`W iS i¬M; K T?€T i¬M; +?O M?½M
M;QÌB F?€+ ç m i?’v `ä `¨M; +?mv M ;b ç½ tªv ` X

.B T •K h`9+ HU +?¼M p` i`Q i’M +¬M; F?B FB K T?€T .B T h?B M Î i?ÌB çB K #¢+
ç°i T?€ i`QM; M?€v K„i- H€ +•v /QÈB i€+ /KM; iY i`9+ ç’m F?Q +O ?„M ç½ #B M i?
p¨Q KûT H€ +•v ç½ +„i M?€M? +•v i`QM; i v .B T h?B M i?¨M? iWM; F?9+ -+m®B
M?”T p¨Q p` i`Q i`€B iBK i` M €Q .B T h?B M- M m .B T •K h`9+ Km®M H’v i€M? K¢
i`QM; M?€v K„i +?Q /M H¨ KQÌB .B T h?B M +kM; F?¬M; iQ¨M K¢M;X

.B T •K h`9+ +?„T i v K¨ çSM;- iW H9+ +?B M ç’m #„i ç–m ç M F?B +?’K /SiX h v
;B’m i`QM; M;QÌB ?¨M? ç°M; ;B®M; ? i .B T h?B MX .B T h?B M Km®M M?QÌM; +?
Km®M +?B K K°i çB K iB M M;?BX

@ L?` ;B ;B X #’i Hm”M H9+ M¨Q +kM; F?¬M; M M +QB i?QÌM; ç®B i?O +O KbM
Hw +?B M +O KbM? `²BX

GÌB .B T •K h`9+ p M; H M # M i B .B T h?B M- ¬M; i +?”K `½B [m v H¢B M?QM;
F?¦ +QBX

@ E?¬M; iQM?- +€B M¨v F?¬M; iQM?- `ä `¨M; H¨ .B T H½Q M?` +® w M?QÌM;X

o` h?QM? S?QM; #'i K½M M¦BX L;QÌB M¨v F?B M M;QÌB i F?¬M; +ªK i?'v K°i +?9i #®B *9+ h¬M;X

.B T •K h`9+ H¢M? HMM; M?bM p T?Q o` h?QM? S?QM;- F?¦2 KB M; ç°i M?B M i

@ L m M?Q p"v- i?dM? *9+ h¬M; iB M #®B +?d ;B€Q- i M;mv M w ç2K +?S+ p` h`9 ç€M? +m°+- M m M;QÆB i?m i?b *9+ h¬M; i¬M; +?O ç +?Q i - M m i i?m - i b) ç +?Q M;QÆB- M;QÆB t2K M?Q i? M¨Q\

o` h?QM? S?QM; i? M? •K M;WM; #†i- b„+ K†i K'i iU M?B M- ?„M M;²B H¢B p` i`C M;?2 i?'v ;bX

h`QM; K¼B M;QÌB Î ç•v i?b M;Q¢B i`W pÊ +?²M; .B T h`¼M; i?b ç'm F?Q +O ¬M; i +'T ?Q¨M; +9+ #€i ;B B- K¨ i`QM; æ¬M; GQM; "€i h¬M; ?Q¨M; +'T +MM; iY +'T +? i?O +O .B T •K h`9+ H¨ ¬M; i i?b ?„M +,M #ªM F?¬M; +–M F, tªQ ;b- i`U+ iB T /M çªQ- i?¬M; KBM? M?Q ¬M; i iU M?B M b) F?¬M; iU `QÈ+ M?K+- M M KB M; M;"K +MM; iB m #®BX

.B T Gv M;Æ M;€+ M?bM i¬M iY KbM?- F€ i?"i H9+ M¨v ç•v K¼B M;QÌB ç m M?bM . +Æ ?² F?¬M; +?d +¦ o` h?QM? S?QM; p¨ ç®B i?O +O .B T •K h`9+ H¨ .B T h?B MX

hY +'T iY i`9+ ç'm F?Q- i`QM; HÁM; K¶B M;QÌB ç m p M; H M ? B iW M¨v- .B T •K L,K M v +kM; +?Q iÈB KQÌB i€K im´B 5 >ÆM M[?„M +kM; F?¬M; T?ªB H¨ M;QÌB K"i #²B /QÐM; +O æ¬M; GQM; "€i h¬M;- +kM; F?¬M; i`ªB [m T?QÆM; T?€T im Hm æQM? Iç•v H¨ R +€+? i`mv M ç'm F?Q +?Q M;QÌB F i?W = X *?d /U p¨Q iU i?•M KQÌB i€K im´B ç½ ç¢i iÈB iY i`9+ +'T #"+- çB m M¨v i`QM; æ¬M; GQM; "€i h¬M; F K°i F€ iQ+?- i`QÈ+ ç¦ +?Q iWM; tªv ` X

h–M h?QÆM; H¨ M;QÌB M;®+ i` M?'i- H9+ M¨v i`QM; ç–m ¬M; M?È H¢B F?B ?ÄB . +kM; M¦B ç'm F?Q +MM; K T?€T ç²M; +'T #"+- M¦B +€+? F?€+ ç'm F?Q +O ?„M H K T?€T +kM; ?ŠM H¨ ç¢i iÈB hY oB *–K h•K +'T #"+ 5

h`QÈ+ FB im pB +O .B T •K h`9+ F?¬M; +€+? M¨Q bQ pÈB h–M h?QÆM;X >ÆM K° +?d H¨ sQ+? hY *–K h•K +Ym ;B B- i?ÌB ;B M M;„M M;OB +?d ?ÆM K°i M,K ç½ i?,M +'TX æB m M¨v +,M #ªM F?¬M; +€+? M¨Q +¦ i? ?bM? /mM; çQÊ+X

óh? K FB M i¬M; +?OXô .B T h?B M b„+ K†i iW iW F?¬B T?K+ p #bM? i?QÌM;- H¨K ?„M F?¬M; M?Q o` h?QM? S?QM; *9+ h¬M;-+¦ / K†i /¨vX "'i Hm"M M?Q i? M¨Q- ? K†+ /M +¦ +?9i F?¬M; T?K+- M?QM; .B T •K h`9+ KÈB KQÌB i€K im´B K¨ ç¢i iÈB i F?¬M; /€K iBMX a m i?ÌB F?„+ K'i K€i M;„M M;OB - H9+ M¨v .B T h?B M i`QM; HÁM K¨ +¨M; ?QM; T?'M ?ÆM- ?„M `ä `¨M; /U +ªK çQÊ+- i?ÌB +Æ h`9+ i¬M; [m"i F?ÎB ç

oW M¦B- i?•M ?bM? .B T h?B M ;B®M; M?Q i?¬B FBK bÆM çªQ M;¼+ i`K HB M [ h`9+- /U i?2Q H M;?B ç†+ #B i h`9+ h¬M; +mM; FQM? ?¨M? H X .B T •K h`9+ F?- i - H9+ M¨v +kM; +?€M? i?S+ H¨ h`9+ h¬M; i¬M; +?O X

óL?` ;B ;B F?¬M; +–M ç H Xô

.B T •K h`9+ #QÈ+ H M T?Q i`QÈ+ K°i #QÈ+- /šM .B T h?B M çSM; H M- K°i FQ+? +?QM? H¨ H"T mvX K†+ /M +¦ +?9i HÊB /KM; HÁM; i®i +O .B T h?B M ç +?B M i?, i?U+ HU+ +kM; H¨ F?¬M; i? M;?B M;ÌX

o K†i M;®+ i` +O K¼B M;QÌB /–M F?¬B T?K+ H¢B p #bM? i?QÌM;X >¼ h¬M; +M +?O iU ?² i?b i?–K i` Q ç´B +€B ;b pÈB M? m- .B T •K h`9+ iU ?² M;?2 #¼M ?¼ ç +MM; pÈB h?QÌM; >¢Q X

a„+ K†i o` JBM? h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q +¦ p `'i F?¦ M?bM- ¬M; i +kM; F?¬M; +?ŠM; M?[M; F?¬M; +¦ K'i i? /B M i`QÈ+ ç¬M; çªQ +QÌM; ;Bª +O æ¬M; GQM; "€

/B M H¢B i,M; H M +MM; pÈB K°i p` i¬M; +?O +ÁM i` ç¢i iÈB iY +'T +¦ F?ª M,M; bQ
+?O F?€+X .B T •K h`9+ +ÁM F?¬M; iÈB KQÌB i€K im´B 5 hQÆM; H B T?€i i`B M
F?¬M; i? ?¢M HQÊM; ç ?bM? /mM;X

ó.B T GvX M;QÆB +¦ K°i çS +?€m ;BÄBXô #'i ç„+ /o- o` JBM? ;"i ;"i ç–m- +QB M
h`9+ H¨ i•M M?"K *–K h¬M; i¬M; +?O i?•M T?"MX

.B T Gv pW KÈB F?¬B T?K+ p #bM? i?QÌM;- M?bM +?€m i?"i F„- ? B KQÆB M,K
FQ+? ç°M; ;B®M; M?Q ?¬K M vX .B T •K h`9+ ;B[ çQÊ+ i? /B M F?B M +?Q p` h
+?O ?Q¨M iQ¨M ` p K†i ?Q M ?dX €M? K„i ?QÈM; G M L?Q hmv i-iU ?² Km®M M
M;QÆB-i +kM; #²B /QÐM; ` K°i çS +?€m ;BÄBXô

G M L?Q hmv i?W H¢M? K°i iB M;- ó*¦ M?[M; M;QÌB iU ?² T?ªB çB ` M;Q¨BXô

.B T Gv F?¬M; H M iB M;- tQ v M;QÌB- M;˜M; ç–m +'i #QÈ+ ?QÈM; ` T?Q M;Q¨B

ó.B T ?mvM?- +?Ì K°i +?9iXô i? M? •K h–M h?QÆM; ;¼B .B T GvX

óG½Q h–M- H¨K ;b\ h ;BÌ F?¬M; +¦ iQ +€+? ç HQm H¢B +MM; pÈB M;QÌB F?€+Xô
H¢B M¦BX

h–M h?QÆM; KdK +QÌB ç¢Q, óL;QÆB +?Q /M T?ªB çB- +kM; T?ªB K M; i?2Q .B
M;QÆB F?¬M; T?ªB + + ?„M b Q\ >„M +kM; H¨ pb Km®M i®i +?Q h`9+ h¬M; i?¬B
bU i?W M?"M +O ?„M i?b K¼B pB + +QB M?Q tQM; `²B X *kM; [m€ ?ÊT Hw +?Q +
M¨vXô

.B T Gv +?"K `½B [m v M;QÌB H¢B - M?bM .B T h?B M # M +¢M? .B T •K h`9+- F?
M?`- +ÁM çÊB ;b\ æ +?Q M;QÌB F?€+ çm´B M;QÆB ? v b Q\ *ÁM F?¬M; K m çB +

óæQÊ+- ç¢B + Xô .B T h?B M t'm ?´ çB iÈB # M .B T GvX i?'T ;B¼M; M¦B, óG½Q
+–M ;¼B i H½Q M?`- i +kM; F?¬M; T?ªB F?¬M; +¦ i MXô

.B T Gv i`WM; ?„M HB + K„i- K°i +€B- óG½Q M?` ? v-+?QM? H¨ H½Q M?`X *?ŠM;
ç–m i T?ªB F?¬M;\ æBXô

ó*?Ì K°i +?9i- +ÁM +¦ i 5ô

h–M h?QÆM; +QÌB ? ? - çB iÈB # M M;QÌB .B T •K h`9+- i`QÈ+ €M? K„i +O K¼B

óh +MM; pÈB H½Q .B T Gv ;B®M; M? mX æ m H¨ F HQÌB #B M;- M m ?„M Km®M
Km®M t2M p¨Q +?mv M ;b M[X h +?d +¦ •K h`9+ H¨ K°i ç iY /mv M?'iX o` i`Q *–
i?m"M iB M i`mv M +?Q ?„M i?¬B- +?9M; i *–K h¬M; +?d +¦ ;B¨ i` ? B M;QÌB- F
M;,M +ªM- •K h`9+- #„i ç–m iW #•v ;BÌ- M;QÆB +?QM? H¨ *–K h¬M; i¬M; +?OX E€
h`9+ i¬M; iQM p"i i p¨ ¬M; M°B M;QÆB ç m ç½ ;B Q +?Q M;QÆB `²B- *–K h¬M; iQ
+–K- i`9+ i¬M; iQM p"i +O +€+ M;QÆB +?QM? H¨ "Q+? hB- M;QÆB ç½ /MM; `²BXô

óh–M h?QÆM;- .B T Gv- +€+ M;QÆB çSM; H¢B +?Q i Xô o` JBM? iS+ ;B"M +MM;
Km®M çBX

óa Q \ h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q +ÁM +¦ pB + ;b i? \ô h–M h?QÆM; [m v ç–m H¢B

o` JBM? +ª ;B"M M¦B, ó*€+ M;QÆB ç½ ;B Q ? i æ¬M; GQM; "€i h¬M; i¬M; +?O iQM
t2K \ i`QM; H`+? bY æ¬M; GQM; "€i h¬M; iW tQ - +ÁM +?Q # Q ;BÌ +¦ K°i M;QÌB
+?O p`- M?QM; H¢B Hmv M pk F„ +MM; pÈB K T?€T +O ? B T?€BX h H'v / M? M
-#€+ #Ä v m +–m M?QÌM; +?S+ +O +€+ M;QÆB Xô

h–M h?QÆM; H¢M? M?¢i M¦B, óJ†+ /M F?¬M; +¦ iB M H X M?QM; i¢B "€i h¬M; i´
;BÌ M¦B [m H¨ F?¬M; i? /Q K°i M;QÌB FB K +?S+ ? B i¬M; i¬M; +?O- æ¬M; GQM;
+?9M; i ç m /Q M;QÌB +¦ çS+ M„K ;B[- M mi +MM; pÈB .B T Gv ç m +?Q `^M; .B T
i`Q M¨v- iU M?B M H¨ ;B Q +?Q ?„MXô

L m H¨ i`QÈ+ FB i?b +ÁM +¦ +?9i HQ H„M; p .B T •K h`9+- i?b F?B i?'v iY i`9+ ç
+MM; pÈB T?€M çQ€M p +–K K T?€T +'T #"+ +O .B T •K h`9+- i?b ¬M; i F?¬M;

«M; iBM iQÎM; ç iY /Q KbM? +?d /¢v M?'i ç`M? +¦ i? çªK M?B K- K¨ #•v ;BÌ K•m i
"€i h¬M; +MM; pÈB *–K h?¨M? +kM; +?d +¦ .B T •K h`9+ KÈB +¦ i? ?¦ ;BªB X J¨
i?mšM M¨v- ç–m iB M .B T •K h`9+ T?ªB +¦ p` i`Q i`QM; æ¬M; GQM; "€i h¬M; X ob
pÈB .B T Gv ç +?Q .B T •K h`9+ çªK M?B K +?S+ p`X

E?¬M; çÊB o` JBM? h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q H¢B KÎ KB M;X .B T ;B ? B ?mvM?
K M; i?2Q pÊ +?²M; .B T h`¼M; çB ` - .B T h`¼M; H9+ ;–M çB +ÁM çQ K°i €M? K„
b) Î i¢B HoM? +?O T?O ç +?Ì ?„M i`Î p X

.B T •K h`9+ K°i H–M M[ çB i`Î p # M M½B M½B M;²B tm®M;X G9+ M¨v ç•v iQ +€
ç½ ?Q¨M iQ¨M #'i ç²M;- i?•M FB K ? B i¬M; i¬M; +?O p`- ç½ H¨K +?Q i?•M T?"M
?ÆM bQ pÈB b€m i¬M; i¬M; +?O- /M b Q h`9+ h¬M; i¢B æ¬M; GQM; "€i h¬M; +kM;
h¬M; K†+ /M +?d +¦ ?„M +MM; pÈB h–M h?QÆM;X M?QM; *–K h¬M; K T?€T +kM; Î
GQM;X

hQ¨M i`QÌM; v M ioM? i`QM; H9+ M¨v- K¼B M;QÌB i`QM; æ¬M; GQM; i?"K +?Q F?-

h?"i H•m b m- +?QM? H¨ M;QÌB +MM; pÈB .B T •K h`9+ +¦ [m M ? i?•M +"M- G M
h`9+- pW `²B h–M h?QÆM; M¦B ? i i?ªv ç m H¨ i?"i ? v b Q\ô

.B T •K h`9+ ?ÄB M;QÊ+ H¢B, óL½B M½BX "¨ +?Q H¨ +QM ç2K +?mv M M¨v çM ;B
h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q +kM; M¦B [m - +QM tm'i i?•M iW æ¬M; GQM; "€i h¬M;-
+kM; +¦ çB m #'i K½M- M?QM; i` M M;QÌB +QM +kM; +?ªv tm¬B æ¬M; GQM; ?mv i
pQM; ç¢B bU [mv i F?¬M; +¦ F?ª M,M; M¦B +?mv M +?ÆB çQÊ+X *?mv M M¨v K¼
h?'i GQM; h?'i Zm®+ GQM; #¨B p` +?B M F i i?9+- +ÁM b®M; b¦i F?¬M; +?d +¦ K°i

G M L?Q hmv i i?Î /¨B K°i iB M;-M¦B, óL?QM; H¨X +?mv M ç½ tªv ` `²BX aÊ `^M;
ç [m®+ i?¨M? H"T ç½ i`mv M F?„T ç¢B HK+X L m #•v ;BÌ +?9M; i çB ` M;Q¨B M¦B
æ¬M; GQM; "€i h¬M; +?9M; i M?Q i? M¨Q +¦ i? ?B m i`B m ç²M; #¨Q +¦ i¦+ ç2M
i`¼M; FB M ç [m®+\ aU pB + ç½ ç M MQÈ+ M¨v- æ¬M; GQM; ç [m®+ +–M T?ªB i
MÆB i®i M?'i +?Q +?9M; i i?¨M? H"T +,M +Æ- M m +QM +kM; i?W M?"M KbM? H
M½B ?v p¼M; +QM +¦ i? pb iQÆM; H B æ¬M; GQM; K¨ iW #Ä Q+? HÊB +O #ªM i?•
M½B M½B ç2K *–K h?¨M? +®M; ?B M +?Q iQÆM; H B æ¬M; GQM; ç [m®+Xô

L?bM G M L?Q hmv i- €M? K„i .B T •K h`9+ i`Î M M H½M? M;¢M?- +U+ F€ FB M ç`
M½B M½B- +?mv M M¨v +QM F?¬M; i? ç€T SM; #¨ çQÊ+- #ÎB pb *–K h?¨M? #•v ;B
HÊB +O +€ M?•M +QMX *¦ H) F?B ç M ç•v K¼B M;QÌB ç½ i?'v çQÊ+- MÆB M¨v +Á
i¢B- #¼M ?¼ ç m H¨ /Q +QM KÌB iÈB H¨K #^M; ?[m K¨ F?¬M; T?ªB /Q *–K h?¨M? i?
FB M i?B i *–K h?¨M? H¨ /Q K¼B M;QÌB +MM; M? m +® ;„M; i`K +°i ç ?Q¨M i?¨M?
i?m°+ `B M; +QM- +QM F?¬M; +¦ [mv M ç2K M¦ ;B Q +?Q æ¬M; GQM;X L m M¦B K½
HQm H¢B *–K h?¨M? ç i`Ê ;B9T-p"v F?¬M; iW +?®B- /M b Q K¼B M;QÌB ç m H¨ i?•
+QMX L?QM; M m "€i h¬M; Km®M [mv M F?®M; +? *–K h?¨M? i?b p¢M H–M F?¬M
[mv i ç`M? M?Q p"v- M m ç2K *–K h?¨M? ;B Q +?Q K¼B M;QÌB i?b F i +K+ +?d +¦ #
F?¬M; +¦ +€+? M¨Q i`ª H¢B +¬M; ç¢Q +?Q +€+ #^M; ?[m +O *–K h?¨M?- ç•v H¨ w F
+˜M i?"M t2K tûi K°i +?9i t2K b QX L½B M½B- +QM çB i`QÈ+Xô

L¦B tQM; M?[M; HÌB M¨v- .B T •K h`9+ çSM; H M ?QÈM; ` T?Q M;Q¨B K¨ çB- K¼B
?„M `ÌB çB- M?QM; F?¬M; +¦ K°i M;QÌB M;,M i`Î- +?d +¦ K°i b® M;QÌB €M? K„i #B

L?bM #¦M; HQM; +?€m `ÌB çB - i`QM; K„i G M L?Q hmv i iQ€i ` K°i iB +QÌB F?´-
;B®M; M? m M?Q ç9+- iQM? +® +?'TX *¦ ¬M; M°B M?Q p"v i?b b) +¦ /¢M; +?€m M?

ó*–K h?¨M? +U imv i i?®M; i``- K¼B M;QÌB i?'v +?mv M M¨v M M H¨K +€B ;b #•v ;B
?¬K M v ?„M i`QÈ+ b m ç½ #` ;B çbM? .B T •K h`9+ +MM; pÈB h–M h?QÆM; F?B
çdM? çB KX

o` h?QM? S?QM; H¢B K°i H–M M[ t¬M; ` X

@h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q-H9+ M¨v +ÁM /Q /U ;b M[\ L m #¼M ?¼ +U imv i- +?
*–K h?¨M? M?Q M?Ä M¨vX *9+ h¬M; +?9M; i M?šM M?`M ç°M; i?O M?Q p"v H¨ çO

?Q¨M iQ¨M i`W çB- t2K B +ÁM /€K +½B K M? H M? +?9M; i - ç M H9+ ç¦ +?9M; i +
E? B [m®+ ç¢B çB M +O æ¬M; HQM; ç [m®+ +kM; +¦ i? i?m”M HÊB +Y ?¨M?Xô

óo` h?QM? S?QM;- M;QÆB +•K KB M; H¢BX o ç M;?` +O *9+ h¬M; i ?v p¼M; +¦ i
+?O i`Î p `²B iB M ?¨M? i?QÆM; M;?` H¢B b mXô E€ i¬M; i¬M; +?O LB T "bM? `
KB M; X o` h?QM? S?QM; M?B m H–M M¦B M; M; M¦B HQ¢M F?B M ¬M; i #'i K½M
i?b #®M i¬M; K T?€T FûK i? ?ÆM - K¨ *–K h¬M; K T?€T çSM; ç–m i`QM; #®M i-
ûT H¨K #¼M ?¼ +kM; /'v H M i•K ibM? K•m i?mšM- H9+ i`QÈ+ i`QM; F?B HU +?¼M
[m®+ i?b i`QM; #®M i¬M; K T?€T +¦ E€ h¬M; +MM; pÈB >¼ h¬M; ç m OM; ?° h–
Gv K°i T?2 - +?d +¦ h?Q i¬M; +MM; pÈB # i¬M; +O pk F„ +€+ i¬M; H¨ OM; ?° H”T
i?QÊM; i`QÎM; H½Q i?®M; M?'i i?2Q ?QÈM; H”T [m®+ M M KÈB +¦ ?¨M? ç°M; H¶ K

J B h? M? h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q i`–K ;B¼M; M¦B, óo` i`QÎM; H½Q- i M;?o M
h¬M; K¼B M;QÌB i`Î p ?½v M¦B iB TX .M b Q #•v ;BÌ ?mv iK¢+? ?Q¨M; ;B /mv M?
+ÁM +?Q +¦ MiQ¨M i`Î p X *?9M; i iB M ?¨M? F? B [m®+ ç¢B çB M +kM; F?¬M;
p - +?9M; i b) +˜M i?”M M;?B M +Sm H¢B K°i +?9i H¨K b Q +MM; *–K h?¨M? ?ÊT i€
H”T- ;B i +?¦+ +kM; F?¬M; T?ªB H¨ HU +?¼M i®i- ?m®M; +?B #•v ;BÌ .B T •K h`9
*¦ h`9+ h¬M; OM; ?°- ?ÆM M[h–M h?QÆM; +MM; pÈB .B T Gv- +?9M; i M mi?”i b
+?Q M;mv M F?Q ç¢B i?QÆM;- i t2K *–K h?¨M? +kM; F?¬M; çÆM ;BªM M?Q p #
+kM; +ªK ;B€+ çQÊ+ - i`QM; S?B M "® Gm•M L¢T aÆM- +¦ K'v M;QÌB +¦ F?Q iS+ +
?B T ç M æ¬M; GQM; +?9M; i Xô

o` JBM? €M? K„i +?mv M ?QÈM; [m G M L?Q hmv i- óG M i`QÎM; H½Q- M;QÆB +¦

G M L?Q hmv i M¦B, óh ç²M; w pÈB J B i`QÎM; H½Q - ? i i?ªv K¼B pB + ç m +?Ì
h¬M; i¬M; +?O i`Î p M¦B iB T i?b ?ÆMXô

o` JBM? i?–K i? M K°i iB M;- ¬M; i K†+ /M i`QM; HÁM; OM; ?° +?€m KbM? H¨ o` h
b® T?ªB T?K+ iMM; ç b®- #'i K½M ç®B pÈB o` h?QM? S?QM; F?¬M; +?d H¨ E€ i
i¬M; +?O +kM; ç²M; /¢M; +¦ b„+ K†i F?¬M; ?¨B HÁM;- #•v ;BÌ +kM; F?¬M; T?ªB H9

óæ½ M?Q p–v- +S i?2Q M?Q HÌB ? B p` i`QÎM; H½QX > i i?ªv +?Ì J B- *9+ i¬M; +
i'i +ª K¼B M;QÌB çB M;?d M;ÆB çBXô o` JBM? ` [mv i ç`M? +m®B +MM; X

ó*?Ì K°i +?9iXô G M L?Q hmv i ç°i M?B M KÎ KB M;, ó>v p¼M; +€+ i¬M; [mªM Hw i
H9+ i¬M; K¬M ç¢B ?°B +?Q +¦ [mv i ç`M? +m®B +MM;- F?¬M; +?Q T?ûT B +MM
tmM; ç°i- ç i`€M? K•m i?mšM #MM; T?€i K M; ç M T?B M iQ€B M[Xô

L;Q¢B i`W o` h?QM? S?QM;- M?[M; M;QÌB F?€+ ç m ;”i ;”i ç–mX "¼M ?¼ ç m #B
hmv i #B M T?€T i`QÈ+ K„i H¨ i®i M?'iX

æB ` iÈB b•M- .B T •K h`9+ i`QM; HÁM; i?Q€M; i?QªB K€B K°i +?9i- M?QM; b•m i
H¢B i,M; K½M? HB i - o` JBM? M¦B ç9M; - ?„M /M b Q +kM; tm'i i?•M iW æ¬M; GQM
? K€m KO ?mv iK¢+? M M ?„M H¨K b Q +¦ i? ç®B M;?`+? +MM; æ¬M; GQM; "€i h
p i?U+ HU+ *–K h?¨M? +¦ i? F?€M; +U pÈB æ¬M; GQM; "€i h¬M; ? v F?¬M;- p'M ç
ç°M; i?O pÈB i°+ M?•M ? v b Q \ æ€T €M /o M?B M H¨ F?¬M; X

h`Î H¢B HoM? +?O T?O- MÆB K¨ M;QÌB i?•M i`QM; M?¨ ç m Î +MM; +?¶ M¨vX L; v
Î ç•vX

ó•K h`9+- u M G +€+ M¨M; i ç½ M #¨B i®i H„KX M;QÆB F?¬M; +–M HQ H„M; X
L?½ +¦ i? M¦B H¨ M;QÌB HQ H„M; M?B m M?'iX.M b Q i?b hBM? HBM? i°+ ç½ `'i p
*–K h?¨M? X

.B T •K h`9+ i?Î /¨B K°i iB M;- M¦B , ô æ +kM; F?¬M; #B i #¼M ?¼ [mv i ç`M? M?
+¬M; F? B #B m ç¢i - imv i b) F?¬M; ç +?Q ?¼ M„K [mv M i?®M; i`` *–K h?¨M? X
M;QÌB v M i•K çBX h ç½ ç€T SM; K¼B pB +- M?'i ç`M? b) H¨K çQÊ+Xô

M L?½ i? M M? K°i iB M;- óæ€M; iB + i?ÌB ;B M [m€ M;„M - M m +?9M; i +¦ i? K
i`B MX F?B M +?Q *–K h?¨M? çO i?U+ HU+- #'i Hm"M F M¨Q +kM; çWM; M;?o iÈB
i Xô

L;?2 tQM; HÌB M L?½ M¦B- .B T Gv # M +¢M? +¦ +?9i #'i K½M M¦B, óhB m +¬ MQ
•K h`9+ i?•M KbM? +?QM? H¨ K°i T?–M iY æ¬M; GQM; "€i h¬M; X J†+ /M i +kM; F
#•v ;BÌ +O "€i i¬M; [mv i ç`M?-M?QM; iW ;¦+ ç° +O i K¨ t2K i?b *–K h?¨M? H¨
h¬M; Xô

M L?½ KdK +QÌBX L¦B, ó.B T H½Q ;B - M;¨B H¨ ¬M; M°B +O •K h`9+ - i i¬M FQI
+¬ MQÆM;ö i?b tBM KB M +?QX h H¨ hBM? HBM? i°+- M,K M v ç½ ?ÆM #®M i`,K
`^M; ô

.B T Gv b„+ K†i ?ÆB ç´B- ?W K°i iB M; M?QM; F?¬M; +¦ iB T iK+ KÎ KB M;X

.B T •K h`9+ ?QÈM; M L?½ H° ` K°i p ç€M; i?QÆM;- M L?½ #'i ç„+ /o H„+ H„+
+?mv M M¨v T?ªB ;BªB [mv i i?ŠM; i?„M- M m F?¬M; hBM? HBM? i°+ i +ÁM +¦ F?
M?•M i°+ +MM; pÈB æ` iBM? #° H¢+ ç m H¨ ? B #° H¢+ +m®B +MM; iB M p¨Q *–K
i°+ i?"i bU [m€ KšM +ªK X >¼ bÊ M?'i +?QM? H¨ #` M;QÌB M¬ /`+?- M;QÆB +kM;
H¢B- M;QÆB ?B m çQÊ+ w i F?¬M;\ô

.B T •K h`9+ ;"i ;"i ç–m- +QÌB F?´ M¦B, óæ çQÆM; M?B M #B iX M L?½ i, i,- tB
M¦B i?"i ç®B pÈB +?mv M M¨v ç +kM; F?¬M; +¦ T?QÆM; T?€T M¨Q ç ;BªB [mv i X

M L?½ i`–K ;B¼M; M¦B, ó•K h`9+- +?mv M M¨v HB M [m M M M;mv iQÆM; H B +C
*–K h?¨M?- ?B M i`QM; H9+ M¨v +¦ ?ÆM ? B p¢M M;QÌB- M;QÆB T?ªB +¦ [mv i ç`
GQM; "€i h¬M; i?"i bU Km®M +MM; +?9M; i T?€i ç°M; pä HU+ +¬M; FQ+? +?9M; i
h?¨M? +¦ # Q M?B mi?U+ HU+ M;QÆB `'i `ä `¨M;- +?9M; i +kM; F?¬M; ?v p¼M; H
+?mv M M¨v [mª i?"i F?¬M; T?ªB F?¬M; +¦ #B M T?€T X E€ i?"i ç +?Q æ¬M; GQM
ç¢Q +O *–K h?¨M? +kM; +kM; F?¬M; T?ªB F?¬M; i? - M?QM; +?9M; i v m +–m æ
/Q M;QÆB H½M? ç¢QX L;QÆB T?ªB i`Î i?¨M? H½M? ç¢Q + Q M?'i +O æ¬M; GQM

óæ \ æB m M¨v b Q +¦ i? X +?Q /M ç ç½ i?¨M? h`9+ h¬M; p¨ *–K h¬M; i¬M; +?O-
- #®B T?"M +O ç +ÁM i?'T-?B M F?¬M; i? i,M; H M M M pB + M¨v +Æ ?² H¨ F?–
h`9+ +¦ +?9i i?®M; F?´- M?Qm K¨vX

h–M h?QÆM; i?Î /¨B K°i iB M;- óE?¬M; M;?o iÈB æ¬M; GQM; "€i h¬M; K M; ç M +
M?Q p"v- i?ŠM; i?„M M¦B +?9M; i F?B iÈB ç•v +,M #ªM F?¬M; #B i ibM? ?m®M;
i?'v MÆB M¨v +?d H¨ K°i ç` T?QÆM; `'i #bM? i?QÌM; M?QM; +¦ p` i`Q imv i pÌBX
i`QM; *–K h?¨M? i`QM; H9+ M;QÆB p„M; K†i K¨ ibM? ?m®M; H¢B T?€i i`B M M? M
M¨v i p¨ ¬M; M°B M;QÆB F?¬M; +¦ w FB M i? K /UX L;QÆB M m iB T M?"M p` i`Q
M,M; HU+ +O i¬M; +?O ? B i¬M;- #B M T?€T ;BªB [mv i i`QÈ+ K„i i®i M?'i bÊ ``^M;
S?B M "® Gm•M L¢T aÆM +kM; çO `°M; HÈM- M m æ¬M; GQM; "€i h¬M; +¦ i? +MM
h?¨M? +?mM; b®M;- +kM; F?¬M; F?¬M; +¦ ªM? ?QÎM; M?B mX æ•v H¨ HU +?¼M i
i? M¨Q b) /Q M;QÆB X L;QÆB T?ªB M?È F„-#'i Hm"M H9+ M¨Q i` M T?B M ç¢B H
M;QÆB +¦ €T çªQ i?U+ HU+- HÌB M;QÆB M¦B i`Î i?¨M? K M? H M?- +?Q /M K M? H
F?¬M; T?ªB F?¬M; +¦ F?ª M,M; Xô

.B T Gv HB + M?bM h–M h?QÆM; K°i +€B- M¦B, óG½Q h–M- M;QÆB /¢v +?€m i T
#'i K½M- M?QM; H¨ K°i i?¨M? pB M +O æ¬M; GQM; - pB + M?Q p"v M;QÌB +O h`9

h–M h?QÆM; F?¬M; iS+ ;B"M M¦B, ó*€B ;b ;¼B H¨ T?ªM M;?`+?\ h +?d H¨ ?v p¼
æ¬M; GQM; "€i h¬M; çB i?2Q +QM çQÌM; ç9M; ç„M K¨ i?¬B- #•v ;BÌ i`QM; M?[M; M
+¦ B +¦ iB K +?'i M?Q •K h`9+\ hQÆM; H B æ¬M; GQM; ç [m®+ +?QM? H¨ /Q •K h

.B T Gv Ii`QM; #ªM /`+? ;?B H¨ h–M h?QÆM; M?QM; tûi M;[+ªM? i?b M M bY HC
[m M; K M; +?Êi H¦2- +¦ +?9i #'i ç„+ /o M¦B, óZm M çB-i F?¬M; [mªM M[X •K h`
#¼M +O KbM? çBX L;QÆB T?ªB M?È F„-#'i Hm"M H9+ M¨Q-? B p` ;B ;B ç m çS
X L?QM; M;QÆB +kM; T?ªB ç€T SM; i -#'i Hm"M T?€i bBM? +?mv M ;b- M;QÆB ç

+?Q h`9+ h¬M;- M¦B +€+? F?€+- h`9+ h¬M; b) F?¬M; pb M;QÆB K¨ +MM; pÈB æ¬M
;B i HšM M? m H¨ çB m K¨ +?9M; i imv i ç®B F?¬M; Km®M i?'v ibM? ?m®M; ç¦ tªv

.B T •K h`9+ FB M ç`M? ;"i ;"i ç–m- ó«M; M°B- #'i Hm"M pB + ;b +QM ç m b) F?¬M
T?€i bBM? - +?Q /M +¦ ç€M? M? m- +QM +kM; b) i?m ? T [mv K¬ +m°+ +?B M i`QI
GQM; +kM; F?¬M; Km®M T?€i bBM? ?v bBM? [mv K¬ HÈM X *QM Km®M *–K h?¨M
ç /mv i`b ?Á #bM? Xô

Zm v M;QÌB H¢B- M?bM p T?Q M L?½ +MM; pÈB hYX ó M L?½ i, i,X hYX h ç½ [
GQM; "€i h¬M; F?¬M; T?ªB H¨ F?¬M; +¦ F?ª M,M; X h +kM; b) F?¬M; +MM; #¼M
M¨v K¨ M¦B i?b T?QÆM; T?€T i®i M?'i +?QM? H¨ +MM; pÈB #¼M ?¼ +?mM; b®M;
"® Gm•M L¢T aÆM /Q +?9M; i F?®M; +? - +€B K¨ +?9M; i +–M #•v ;BÌ H¨ T?ªB +¦

M L?½ i?Î T?¨Q M? M?äKX L¦B, óh¢K i?ÌB +MM; +?mM; b®M; ?Á #bM? +kM; H¨

.B T •K h`9+ ç¢Q, ó M L?½ i, i,X hY- KÌB i, ç€B HoM? i°+ M?•M Î T?K +"M M9B M
+?dM?X > i i?ªv +?Ì iBM iS+ +O ç - ç²M; i?ÌB +kM; KÌB +?B M bo ©B M?•M i°+ F
*–K h?¨M? M°B +?B M K†+ /M F?¬M; b) T?€i bBM?X M?QM; +?9M; i T?ªB +¦ HU+
*?d +¦ M?Q p"v- +?9M; i KÈB +¦ i? +¦ iQ +€+? +MM; pÈB M?[M; M;QÌB M;Q M +®
M¦B +?mv M Xô

æ®B pÈB æ¬M; GQM; "€i h¬M;X .B T •K h`9+ i?'i p¼M; `'i M?B m- [mv i ç`M? H¶
"€i h¬M; ;†T T?ªB M;mv +Æ +U+ ç°X S?€T G K T?QM; # F?¬M; +¦ M;?o H¨ F?¬M
p¢M M?'i #¼M ?¼ ;B[+?WM; ;BªB i`W T?QM; # i?b H¨K b Q #•v ;BÌ\ æWM; M¦B
`^M; +ª *–K h?¨M? ç m ?¦ i?¨M? ?Q F?¬M;- #•v ;BÌ +?d +¦ i? iWM; #QÈ+-iWM; #QI
S?€T G K F?¬M; ;BªB i`W T?QM; # X

ó•K h`9+- M;QÆB ` ç•v K°i +?9iXô h`QM; H9+ M¨v i?b # M M;Q¨B GoM? +?O T?C
i? M? •K H¢M? HMM;X

.B T •K h`9+ M?"M ` •K i? M? +O M½B M½B KbM? G M L?Q hmv i X æQ K„i M?bI

.B T Gv ?QÈM; .B T •K h`9+ ;"i ç–mX ó>½v çB çB- #¨ 'v K†+ /M M;Q M +® K°i +?9
M½B +O +QMXô

.B T •K h`9+ ç€T SM; K°i iB M;- #QÈ+ M? M? iW HoM? +?O T?O çB çB ` M;Q¨BX

G M L?Q hmv i HŠM; H†M; çSM; Î M;Q¨B +Y HoM? +?O T?O- M?bM .B T •K h`9+-
ó> B KQÆB M,K - M; v +ª +?€m ç m ç½ HÈM M?Q p"v- •K h`9+X L½B M½B tBM H¶B
#•v ;BÌ- ç•v H¨ H–M ç–m iB M i M?bM i?'v +QMX h +?Q # Q ;BÌ ?Q¨M i?¨M? i`€+

L?bM ç¬B K„i G M L?Q hmv i iW iW #B M K¨m çÄ- .B T •K h`9+ i`QM; HÁM; K K H¢
p"v- +QM #B i #¨ M?'i ç`M? H¨ +¦ M´B F?´ - #¨ +MM; pÈB ¬M; M°B ô

R98X *?QÆM; R98, aB m *'T J æ¢Q S?€Q h®B >"m *?9 h¢Q

@ oB + ;B[i +MM; .B T Gv H¨ +?mv M +O M;QÌB HÈM +?9M; i - M;QÆB F?¬M; M
M¦B +?Q M;QÆBX h¢K i?ÌB æ¬M; GQM; #€i i¬M; b) F?¬M; +¦ ?¨M? ç°M;- > i i?ªv
h¬M; HQÐM; i¬M; + Q i?O +MM; i¬M; +?O ç M ç•v ?°B ?ÊT- b m ç¦ b) [mv i ç`M? K
F?¬M; M M +® +?'TX *?ŠM; H) M;QÆB Km®M M?bM *–K h?¨M? b M? HBM? ç² i?€

.B T •K h`9+ i`QM; K„i [m M; K M; +?Êi H¦2X >ÄB H¢B,

@ *–K h?¨M? M¨v p®M H¨ ç` T?QÆM; +O i X h¢B b Q æ¬M; GQM; #€i i¬M; i°+ M?
MÆB M¨v b M? HBM? ç² i?€M ç•v\

G M L?Q hmv i bYM; b®i K°i +?9i- M¨M; #` .B T •K h`9+ ?ÄB ç M € F?˜m p¬ M;¬M-
;B®M; *9+ i¬M; H½Q M?` o` h?QM? S?QM; M?Q p"v ;BªQ #B MX h?Î /¨B K°i iB M;

@ JQÌB H,K M;¨v- i®B ç KQÌB H,K M;¨v J B i¬M; +MM; *9+ i¬M; b) iÈB- M;QÆB T?ª
M?'iXL m i?U+ bU #„i ç–m ç°M; i?O- M½B M½B +kM; +?d +¦ i? #ªQ i`K M;QÌB K°i

óJQÌB H,K M;¨v b Q\ s2K ` - i +kM; T?ªB H¨ +?9i ;b ç¦ +?m˜M #`ôX

@ L½B M½B- M;¨B F?¬M; +–M HQ H„M;X L m æ¬M; GQM; #€i i¬M; M?'i ç`M? ?¢ i?
+?9M; i ç¨K T?€M- M;¨v ç¦ i b) QÈ+ i?9+ i?m°+ ?¢ i"M HU+ F?¬M; +MM; #€i i¬M;

.B T•K h`9+ +kM; •K i?–K i?Î T?¨Q M? M?ÄKX *¦ KQÌB H,K M;¨v i?ÌB ;B M +?m˜M
+¨M; M?B m F ?Q¢+?X h`QM; HÁM; .B T•K h`9+ H9+ M¨v ç½ +¦ iQM? iQ€M- Km®
?Á #bM? i`QÈ+ iB M p K†i i?U+ HU+ *–K h?¨M? M?'i ç`M? T?ªB +?B K i?QÊM; T
+O *–K h?¨M? i?b +?QM? KbM? +¦ i? F?®M; +? çQÊ+- +?d +–M i?U+ HU+ +?B K
i`QM; æ¬M; GQM; #€i i¬M; b m ? i +kM; F?¬M; T?ªB F M;m- iU M?B M b) F?¬M; K

h?U+ HU+- i?U+ HU+- ? B +?[M¨v F?¬M; M;WM; tQ v [m M? i`QM; ç–m .B T•K h`

æ¬M; HQM; #€i i¬M; [mª i?"i ``'i +QÌM; ç¢B- iY +'T + Q i?O ;–M jy M;QÌB- óhU F, i
U+?QM? KbM? H¨ M;QÁB +?S F?¬M; T?ªB i?–MV- ç®B K†i pÈB M?B m iY +'T + Q
/¨M; ç®B T?¦X hS ç¢B M;Q¢B i°+ i`QM; *–K h?¨M?-M;Q¢B i`W æ` hBM? #° H¢+ +
HU+ +?B M ç'm ``'i K¢M?X Ryy "d J¬M; +U i?9 iU M?B M F?¬M; +–M T?ªB M¦BX *¦
p¨Q imv i ç®B +¦ i? +MM; ky iY +'T + Q i?O bQ b€M?- /M b Q i`QM; ç¦ +ÁM +¦ # p
+¦ +?B M ç'm HU+ +O k ç–m ",M; *U+ J oB M +Ym +'T K i?9 M¨vX >ÆM M[hY-
i`QÎM; G¶ æ†+ hQ +MM; +?QM? KbM?- T?QÆM; /B M bQ b€M? p b® HQÊM; +QÌM
i?m FûK- K¨ T?QÆM; /B M +?B M bo- *–K h?¨M? i?m FûK ?ÆM M?B mX hBM? GE
L?•M HQ¢B +?B M bo i`QM; *–K h?¨M? i´M; b® ?Q¨M iQ¨M F?¬M; çQÊ+ K°i p¢M-
i®i- M?QM; +MM; HU+ HQÊM; ç½ iQ+? b9+ K'v M;¨M M,K i`QM; æ¬M; GQM; #€i i-
H¨ i?m FûK iQ¨M /B MX hS i¬M; pk F„ i`QM; æ¬M; GQM; #€i i¬M; F„ tªQ i?"K +?Q
pk F„ + Q i?O +¦ i? ç®B F?€M; +MM; pÈB K°i + Q i?O K¢M? ?ÆM KbM? ? B ;B B-
#€i i¬M; + Q i?O imv i F?¬M; T?ªB HU+ HQÊM; +¦ i? ç®B F?€M; X

"BM? bo i?U+ HU+ F?¬M; çO- /MM; +€B ;b ç #M p¨Q\ æ–m iB MX .B T•K h`9+ M;?
p¨Q i?–M F?Q E?¬ J°+ GQM; L;•K +–K +O +?QM? KbM?X *¦ i? ;•v i€+ /KM; +?'M
çQÊ+ `²B- +?QM? KbM? +ÁM +¦ K°i bB m +'T +QÌM; ;Bª i`Ê ;B9T +?QM? H¨ ©B L?•
L?•M JBM?- JBM? #ªM i?•M +?QM? H¨ i?"T +'T K i?9 5 >ÆM M[i`QM; i v +ÁM +¦

æO `²B- HU+ HQÊM; +Æ #ªM +kM; çO- M?Q p"v tûi +?Q +MM; *–K h?¨M? i?U+ HU+
æ¬M; GQM; #€i i¬M; M; M; M? m- #•v ;BÌ pB + KbM? +–M H¨K +?QM? H¨ i"M HU+
+QÌM; ç¢B ?ÆMX

a m F?B +–M i?"M iQM? iQ€MX .B T•K h`9+ +?€M? i?S+ i?Î T?¨Q M? M?ÄKX GU
;BˆM; +Q mv ?B T ç®B pÈB æ¬M; GQM; #€i i¬M;- F?ª M,M; +?B M i` M? tªv ` # M
+¦ F?ª M,M; T?€i bBM?- +?d H¨- +?QM? #ªM i?•M KbM? i`QM; K„i +O M?[M; M;Q
i¬M; bÊ `ˆM; b) #` +QB i?¨M? T?ªM ç²X M L?½ i, i, M¦B ç9M;- i`W T?B +¦ K°i M;¨v
i? M?Q *–K h?¨M? +€+ i°+ #•v ;BÌ +¦ i? +?'T M?"M M;?2 HÌB F?mv M +O KbM? K
K•m i?mšM M¨v ?¦ ;BªBX JQÌB M,K- S?€T G K T?QM; # KQÌB M,K- ?v p¼M; i`QM
+¦ i? ç2K +?mv M M¨v ?Q¨M iQ¨M ;BªB [mv i- M m b m KQÌB M,K- *–K h?¨M? HU+
F?€M; +MM; S?€T G K- p"v i?b +?QM? KbM? +kM; +?d +ÁM #B M T?€T ç€B HoM?
MÆB M¨vX

R8 M;¨vX *ÁM +¦ R8 M;¨v i?ÌB ;B M- i`QM; R8 M;¨v i?ÌB ;B M M¨v- +?QM? KbM? T
çQÊ+X

L;?o p"v- .B T•K h`9+ i`Î H¢B T?O ç +O KbM?X h`QÈ+ iB M T?ªB ç2K T?K Kšm +
´M i?Qª ç½- b m ç¦ H"T iS+ #„i ç–m ?¨M? ç°M;X

h?ÌB ;B M i?'K i?Q„i i?QB çQ X æªQ K„i ç½ ?ÆM KQÌB M;¨vX

J¨M ç K #m¬M; tm®M;X h¢B i` M çdM? M9B + Q M;"T i`QM; K•v- .B T•K h`9+ F?
*?,K +?9 M;?2 S?d L?o EB i E?„+ h®M ;BªM; /¢v bU ªQ /B m +O pQM; HBM? K T?

S?d L?o EB i E?„+ h®M M¦B,

@ >½v çB çBX L;QÆB +¦ i? +¦ K°i i?”T +’T K i?9 H¨K ç²M; #¼M- ç•v H¨ çB m M; v
ç m F?¬M; +¦- M; v +ª i +kM; `’i iÁ KÁX hY hBM? "d J¬M; i`QM; i`mv M i?mv i +?
i°i +MM; +QÌM; ç¢B ç M KS+ M¨Q ç•vX

oW M¦B- S?d L?o EB i E?„+ h®M ?¦ i?¨M? K°i H¨M ?„+ v M /mM; M?”T p¨Q i`QM;
•K h`9+X

>Qi K°i ?ÆB b•mX æB m +?dM? ç m ç†M ç’m F?Q +MM; K T?€T HU+ i`QM; +Æ i?
M?¨M; çSM; H M-i?¬M; [m hY /MM; HBM? ?²M +?d /šM ?QÈM; ç M M;¼M M9B +O

JQÌB M;¨v ;–M ç•v- K†+ /M M?[M; M;QÌB i`QM; æ¬M; GQM; #€i i¬M; ç M F?B M +
hBM? #° H¢+ +¦ +?9i i•K ibM? #’i MX L?QM; i`ªB [m bU i`’M M +O .B T •K h`9+
iQ¨M #bM? ioM? i`Î H¢BX oB + F?€+ F?¬M; M¦B- +?d H¨ .B T •K h`9+ +?Q #¼M ?„I
M?[M; +?9 i¢Q +m²M; M?•M M¨v ?Q¨M iQ¨M M;?2 HÌBX L?’i H¨ #Q+? M;¼+ K HQM
+?Q ©B M?•M i°+ #®M p` i`QÎM; H½Q +U+ F€ pmB bQÈM;c çO ç bQ b€M? pÈB H–I
FBKX

*kM; M?Q ©B M?•M i°+ æ` hBM? #° H¢+ H9+ M¨v +kM; ç½ #bM? ioM? i`Î H¢B- /M I
+?d +¦ ©B L?•M i°+ KÈB +¦ i? +? i¢Q ç M i?”T iQ¨M i?”T K„ çQÊ+X J¨ ©B L?•M i°+
iYm çQÊ+ +? i¢Q F?ûQ HûQ +O æ` hBM? #° H¢+X

h®+ ç° +O iY +’T +QÌM; ;Bª i`B M F? B i`QM; bÆM H•K +¦ i? b€M? pÈB T?QM; i`
J’v M;¨v M¨v .B T •K h`9+ +˜M i?”M iU ?ÄB i¢B b Q i®+ ç° +O >„+ S?QÊM; >Q¨M;
+’T #”+ bQ pÈB +?QM? KbM? H¢B M? M? ?ÆM `’i M?B mX oÈB T?€M çQ€M +O +
M;?2 +?d /šM +O S?d L?o EB i E?„+ h®M- .B T •K h`9+ T?€i ?B M >„+ S?QÊM; >Q
M?Q p”v +kM; F?¬M; T?ªB #ÎB pb ç’m F?Q +O M¨M; K¢M? ?ÆM bQ pÈB KbM?X h`
i¢B SM; /KM; ç’m F?Q i?b iU ?² H¨ +¦ K°i HQ¢B [mv Hm”i ç†+ i?M- ç2K [mv Hm”i F
/KM; T?QM; M;mv M i® i`QM; F?¬M; F?Q +MM; K°i Qi M?•M i® F?€+ i?9+ ç˜v i®+
H MX *ÁM +¦ +?QM? H¨ M¨M; ç®B pÈB T?QÆM; T?€T SM; /KM; ç’m F?Q `ä `¨M; +¦
ç° i`QM; F?QªM; +€+? M;„M M?€v K„i i,M; K¢M? iU ?² M?Q i?m’M /B ç•v +?QM? H
F?QX

a m F?B T?€i ?B M çQÊ+ çB m M¨vX .B T •K h`9+ +kM; +® ;„M; i?Y M;?B K- +®
T?QÆM; T?€T iQÆM; iU ç /MM; +?Q +?QM? KbM?X JQÌB M;¨v i?ÌB ;B M F?¬M;
M?’i #•v ;BÌ ?„M +ÁM F?¬M; +¦ ibK çQÊ+ +€B ç–m K®B ;bX

.QÈB €M? [m M; ?mv +O hBM? L;mv i +?B m `¼B- .B T •K h`9+ pÈB i®+ ç° M? M
T?QM; MÆB ©B L?•M i°+ +Q i`9XoÈB i®+ ç° +O ?„M i?b ©B M?•M #bM? i?QÌM; +
F?¬M; i?’vX *?Ì ?„M iÈB i`QÈ+ ?mv i ç°M; ªB M?•M i°+ +Q i`9 # M i`QM; i?b hY ç½

@ ó XôX oQM; HBM? K T?€TX G¨ i?¬M; [m HBM? ?²M ç F?®M; +? i?•M i? +C
F?¬M; T?ªB M¬ /`+?X h®B + Q çŠM; i`QM; pQM; HBM? K T?€T- F€ i?”i ?B m [mª
/KM; ;B®M; M?Q +•v T?QÊM; ?Q¨M; po HBM? i`QM; F?¬M; ;B M ;BÈB +?d +O M;
iWM; M¦B pÈB M;QÆB oQM; HBM? K T?€T bÎ /o çQÊ+ M;?B M +Sm ç M F€ i?”i H
K’i çB i?•M M?•M ?v p¼M; i?¬M; [m HQ¢B ç†+ i?M K T?€T M¨v +MM; i?•M M?•M
HB M H¢+- i?”K +?Q pb i?¨M? [mª M¶ HU+ T?K+ ?Q¢i i?•M M?•M K¨ +® ;„M;X *?C
K T?€T imv i F?¬M; T?ªB K°i i²M i¢B i¨ €+X h®i H„K- M;QÆB +¦ i? /U i?2Q i /¢v
Hmv MX hBM? i?–M F?®M; +? HU+ i`QM; M;QÆB +ÁM t KÈB çO- +?d +¦ iBM? i?–
ç`M? KÈB +¦ i? +MM; pQM; HBM? +•m i?¬M;X

.B T •K h`9+ ;”i ;”i ç–m- ?ÄB,

@ S?d L?o EB i E?„+ h®M H½Q bQ- M m i M¦B T?ªB bY /KM; pQM; HBM? K T?€T
Hmv M €K K ? K T?€T\

S?d L?o EB i E?„+ h®M /Q /U K°i +?9i- M¦B,

@ o®M H¨ M M im Hmv MX .M b Q +MM; HBM? ?²M +•m i?¬M; i?b T?ªB i`QM; #¦M; ç

+O M;QÆB i?U+ bU [m€ ç†+ i?MX h F?¬M; ?v p¼M; M;QÆB çB p¨Q +QM çQÌM; +K
T?€i i`B M-ªM? ?QÎM; +–K K T?€T i`QM; M;QÆBX h K'v M;¨v M¨v ç M; +® ;„M; br
;b +¦ i? F?¬M; ªM? ?QÎM; ç M bU T?€i i`B M +–K K T?€T +O M;QÆB /QÈB ibM? ?
T?€T- ç +?Q +ª ? B +MM; M? m /mM; ?ÊTX >B M i¢B i ç½ +¦ +?9i ç–m K®B M?QM
M? M? +?¦M; im Hmv M iBM? i?–M F?®M; +? çB- iBM? i?–M F?®M; +? HU+ +¨M
bY /KM; pQM; HBM? K T?€T +kM; H¨ +¨M; +¦ HÊBX æ®B pÈB +–K K T?€T +O M;
;B9T i?"i HÈMX

hW KQÌB M;¨v M vX " M M;¨v .B T •K h`9+ ç m #"M `°M çB H¢B ;B[*–K h?¨M? +M
K¢+?- æ¬M; GQM; #€i i¬M; i¢B *–K h?¨M? ç½ ?Q¨M iQ¨M M #¨B tQM;X .QÈB bU T
*–K h?¨M? ç½ M´B H M ;€M? M†M; b M? ?Q¢i i'i M?m T?˜KX *?mv M ç2K æ¬M; GQ
M¨v M #¨B i¢B i•M *–K h?¨M? ç½ tQM; M?QM; p"M +?mv M +?Q #¼M ?„M i?S+ ,M
tS +O *–K h?¨M?X *–K h?¨M? iS ç¢B /` i°+ /QÈB K M? H M? +O .B T •K h`9+ ç
K¢+? T?K +"M +O *–K h?¨M? •K i?–K ?¨M? ç°M;X

E?B K¨M ç K #m¬M; tm®M;X .B T •K h`9+ H¢B #„i ç–m +MM; S?d L?o EB i E?„+ h®
L?o EB i E?„+ h®M F?¬M; ?´ H¨ iB M M?B K €K i?€T i?€T +?O M;QÌB ç½ iB T +"M
ç®B K T?€T +¦ ``i M?B m ;BªB i?Q+? ç m H¨ .B T •K h`9+ p,M bÎ p` p,M U+?Q M;?
iB T i?m +O .B T •K h`9+ +kM; F?B M +?Q S?d L?o EB i E?„+ h®M +U+ F€ ?¨B HÁ

JQÌB M;¨v i?ÌB ;B M- S?d L?o EB i E?„+ h®M M; v +ª [m€M i?•m i`B i?S+ +?Q .B T
>„M +?d +¦ i? ç +?Q .B T •K h`9+ i¢B K T?€T FBM? M;?B K ;B i,M; K°i Qi K¨ i?-

.QÈB bU ;BªM; ;BªB +O S?d L?o EB i E?„+ h®M .B T •K h`9+ ç½ iB M p¨Q K°i +€
iQ¨M KÈB K - F?¬M; ? ?¢M +? +–K K T?€T +O +?QM? KbM? K¨ H¨ +€+ ? K T?€
K°i +€B ?B m #B i ` M;X S?d L?o EB i E?„+ h®M +?QM? H¨ K ?B m K T?€T F?®M
M¨v F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; M´BX æ•v +?QM? H¨ T?QÆM; ?QÈM; ?B M i¢B .B T •K

@ •K h`9+- M;QÆB Î ç` T?QÆM; M¨Q\ J m iÈB5

æ M; i`QM; F?B .B T •K h`9+ +® ;„M; im Hmv M HBM? ?²M F?®M; +? X h`QM; HB
HÌB +O hYX

@ S?d L?o EB i E?„+ h®M H½Q bQX hY ;¼B i X h T?ªB çB t2K- ?„M ?bM? M?Q +¦

.B T •K h`9+ ?QÈM; p T?Q H½Q bQ T?Q i`QÈ+ M¦BX

@ •K h`9+- K m çB +MM; i X

:B¼M; M¦B +O hY +¦ +?9i F?˜M i`QÆM;Xh`QM; K„i hY H¦2 ` bU ?QM; T?'M F?¬M

.B T •K h`9+ i`QM; HÁM; KWM; `Ð,

@ hY- ç½ ?Q¨M i?¨M? b Q\

hY /KM; HU+ ;"i ç–mX >QÈM; .B T •K h`9+ M;Q„+ i v ` ?B m H"T iS+ ?QÈM; T?Q

.B T •K h`9+ i?2Q b€i T?Q b m M;QÌB hY M?`T iBK #'i ;B€+ ç"T M? M? ?ÆMX _®
i`QM; +?®+ H€i ? B M;QÌB i`U+ iB T çB iÈB +?¶ b•m M?'i i`QM; ?mv i ç°M;X

*?WM; K°i i`,K ©B M?•M +QÌM; i`€M; M?'i i?O ?° # M M;Q¨BX L; v +ª aÆM GoM?
H¨K M?•M ?bM? +kM; çSM; K°i # M +MM; çÊB .B T •K h`9+ ç MX

@ JBM? ç¢B + - ç½ H•m F?¬M; ;†TX

æ®B K†i pÈB p` i?"T +'T +QÌM; ;Bª +?•M +?€M? i?S i?–M +'T + Q i?O M¨v- .B T •
i` - M? M? +?¦M; +MM; hY ç²M; i?ÌB çB iÈBX

JBM? KdK +QÌB- i?€B ç° +O ?„M [mª i?"i ``i ¬M ?Q¨X

@ æ½ H•m F?¬M; ;†T *–K æ ç¢B M?•M- ``i +ªK i¢ M;QÆB ç½ +'T +?Q ©B M?•M i°
i®i i? M¨v- M m i +¦ i? ?¶ i`Ê K¼B M;QÌB +€B ;b i?b +S M¦B F?¬M; M M F?€+? F

J’v M;¨v M v p` aÆM GoM? *U L?•M Î +?¶ M¨v +m°+ [mª i?U+ `’i pmB p X J„ iYm +C
p”i ç–v çO +MM; pÈB F?¬M; F?Q i`QM; H¨M?- ç•v [mª i?U+ H¨ K°i MÆB K¨ ?„M v r
?„M H¨ i?O ?° ;Bª +O ©B M?•M i°+ K¨ Î +?¶ M¨v i°+ M?•M F?¬M; ? +¦ K°i +?9i M;m
+ª i•K i`Q ç m ç½ /²M p¨Q i`QM; MB K b v K +?9 i¢Q FBM? M;QÌB +O ©B M?•M i°

h¨B HB m i`•M [mw ç†+ i?M +Ð M¨v- M; v +ª JBM? M?bM +kM; F?¬M; F?ÄB `mM; ç
M?[M; ©B M?•M FB M[`²BX "•v ;BÌ i’i +ª ©B M?•M i°+ +?9 i¢Q ç¢B bQ- K¶B M;Q
+m²M; M?B i- #¼M ?¼ i?”K +?Q M; v +ª pB + æ¬M; GQM; #€i i¬M; iÈB *–K h?¨M
F?¬M; [m M i•K ç M- ç®B pÈB #¼M ?¼ K¨ M¦B- i`QM; K„i +?d +¦ +?9 i¢QX

JBM? p¨ hY- ? B ç¢B +QÌM; ;Bª +MM; pÈB .B T •K h`9+ ?QÈM; +?¶ b•m M?’i i`QM;
i?2Q #QÈ+ iB M +O #¼M ?¼- K°i +´ ?Qª F?Q HšK HB i`€i K†i #´ iÈBX

@ •K h`9+X J m iÈBX

M L?½ iW # M i`QM; M;¦` - M?bM i?’v # M;QÌB .B T •K h`9+- #¼M ?¼ M? M? +?¦

" M;QÌB M? M? +?¦M; ;B i,M; +QÈ+ #°X Í +?¶ b•m M?’i i`QM; ?mv i ç°M; M¨v F€
/QM; H¬UHÁ Hmv M FBK@L.V- /Q ©B M?•M i°+ /QÈB i`Ê ;B9T +O "d J¬M; M?’i i°
?mv i /QM; H¬ i®i- ç` ?Qª Î MÆB Î +k +O ©B M?•M i°+ ç½ çQÊ+ /KM; T?QÆM; T?
/šM iÈB MÆB M¨v- H¢B i?¬M; [m ç Hmv M F?¬M; M;WM; F?B M +?Q ç` ?Ä M¨v

G9+ M¨v- i¢B i`mM; i•K /QM; H¬ +U ç¢B-i´M; +°M; ?ÆM KQÌB ©B M?•M ç M; `’i #”M
K†+ K°i #° F?ªB ;B€T ç†+ i?M €K H K b„+X æ¦ H¨ M?[M; ç†+ ?[m i` M; #` +O ©B
+kM; H¨ #Q K”i #’i i`mv M # M i`QM; ©B M?•M i°+- ç®B pÈB i?QÆM; i´M /Q ?Qª i?
HU+ KB M /`+? +O i?Ov i?–M i?O ?°X *?d +¦ /QÈB HÈT F?ªB ;B€T #ªQ p M¨v- #¼
+ Q ?Q¨M i?¨M? +?9 i¢Q i®B i`¼M; v mX

G9+ M¨v- ©B M?•M i°+ iS ç¢B i`QÎM; H½Q +kM; ç m Î i`QM; ?ÆM KQÌB M;QÌB M¨v
i’i +ª ç m ç M; i”T +?mM; + Q ç° çB m F?„+ p”i ;b ç¦X "ÎB pb M?B i ç° [m€ + Q- #½
ç´B M;QÌB çB m F?„+X " M +¢M?- M?[M; ©B M?•M F?€+ ç M; `’i M? M? H„T `€T K
FB M iQª ` tQ+? FBK b„+ [m M; K M; F i?ÊT +MM; K°i +?¶X Í # M +¢M? /QM; H¬-
p¨ JBM? *–K h?¨M? +€+ i°+ i?O HoM? ç m ç½ +¦ K†i i¢B MÆB M¨vX M L?½- æ` h
*´ G¶- ©B M?•M i°+ i°+ i`QÌM; G¶ æ†+ hQ ç m +?,K +?9 M?bM M?[M; i?•M ªM? #”M
/QM; H¬ M¨vX

EQ+? ç°M; M?’i ?ŠM T?ªB H¨ *´ G¶ i`QÎM; H½Q +O ç` iBM? #° H¢+X G¨K æ` hI
+?B M ç’m- #•v ;BÌ +kM; H¨ /Q ©B M?•M i°+ +mM; +’T i?Ov i?–M i?O ?° F?ªB ;B€
+kM; ç–v K² ?¬B- M L?½ # M +¢M? F?¬M; M;WM; i?B i`B M K T?€T i?Ov ? ;BªK
+¦ i? iB T iK+ FB M i`b çSM; i¢B MÆB M¨v- M?QM; #’iF M?Q i? - p` æ` hBM? #°
K„i H¢B H° p [m M; K M; ?QM; T?’MX L;?B M +Sm +O æ` hBM? #° H¢+ M?B m I
M?QM; +?€M? i?S+ çQÊ+ ;¼B H¨ M?[M; i?¨M? iUm F?Q ?¼+ #”+ M?’i çQÊ+ çQ
+¦ p¨B K¦M M?Q p”v K¨ i?¬BX h`QÈ+ K„i +¬M; i€+ +?9 i¢Q +m®B +MM; M¨v +?QM?

.B T •K h`9+ +MM; hY HB + M? m +ª ? B ç m i?’v çQÊ+ bU +m²M; M?B i i`QM; K„
i? `ä `¨M; +ªK ;B€+ çQÊ+ i¢B i`QM; /QM; H¬ ç M; i”T ?ÊT pÈB M? m i?¨M? K°i p”i
çQÊ+ # Q #¼+ i`QM; ?Ä M?B i /QM; H¬ pšM iªM ` F?Q iS+ F?¬M; ;B®M; K HU+ #
M i`QM; F?¬M; M;WM; H¦2 ` - #¼M ?¼ i?”K +?Q +¦ i? i?’v i`QÈ+- ç•v b) H¨ K°i F

æ²M; i?ÌB- .B T •K h`9+ T?€i ?B M i¢B +?¶ b•m M?’i i`QM; ç` ?mv i /QM; H¬ +kM
b„+ +U FB KX æ•v +?QM? H¨ hY hBM? +U FB K H9+ i`QÈ+ hY i¢B ç¢B +?B M *?B
hQ #` çQ¢M HB iX

@ hY- FB K +O M;QÆB\

hY K•M K +ˆK +O +?QM? KbM? M¦B,

@ ©B M?•M i°+ +€+ p` i`QÎM; H½Q ç½ ?S b) ;B9T i ç9+ H¢B hY hBM? +U FB K- /
i - +?m¬B hY hBM? +U FB K M¨v i? iQ+? +?QM? H¨ ?ÆB M?Ä K°i +?9i M?QM; HQÐ
M;mv +Æ #` ;½v pÐ + Q ?ÆM- +?Q M M ©B M?•M i°+ +€+ p` i`QÎM; H½Q [mv i ç`M

ç†+ i?M T?®B ?ÊT +MM; K°i Qi i¨B HB m +¦ iQM? K K / Q i®i ;B9T i K°i H–M M[
FB K p®M i?"i bU [m€ KS+ +SM; `„M- T?ªB i`QÈ+ iB M Î i`QM; ?mv i /QM; H¬ M¨v
F?B i€+ T?˜K i`QÈ+ K„i M¨v ?Q¨M i?¨M?- +€+ i`QÎM; H½Q b) ;B9T i +?9 i¢Q H¢B›

@ hY iBM? FB K +¦ i? F?¬B T?K+- çB m M¨v i?"i bU H¨ i®i [m€X hYX +?9+ KWM;
+¦ +€B i¨B HB m ;b +S i?QªB K€B bY /KM;X

hY KdK +QÌB- M¦B,

@ *?ŠM; H) i +ÁM ç®B pÈB M;QÆB F?€+? F?Q b Q\ L?[M; HQ¢B M?Q H¨ FBK +Q
+ª ç m F?¬M; i? i?B mX æQÊ+ `²B- i +ÁM +?m˜M #` /MM; K°i +?9i i?–M i?€M? +U
HBM? ?²M +€+ i´ iB M iWM; bY /KM; +?m¬B i`¼M; FB K M¨v M;?d M;ÆBX

æ®B pÈB .B T •K h`9+ K¨ M¦B- ç² p"i K†+ /M i`•M [mw M?QM; ç m H¨ p"i M;Q¨B i?•
p` +O hY +ÁM + Q ?ÆM `'i M?B mX

æ9M; H9+ M¨v- ç` ?Ä i` M /QM; H¬ #bM? i? B K°i +?MK ?¨Q [m M; ç°i M?B M T?
[m M; K M; K½M? HB i H¦2 H M- K°i p¨B çB K iY b„+ iBM? [m M; +´M ç½M; T?B m
ç m çQÊ+ # Q #¼+ tmM; [m M? i`QM; K°i pÁM; b€M; i`ÁM M;•M b„+- K¨ +ª p"i i?
tQM;X

æ¦ H¨ K°i F?˜m T?€Q i?"i HÈM- i?•M T?€Q M?bM [m +U+ F€ +?„+ +?„M- i?•M T?€
ç° M¦M; `U+- €K FBK b„+ [m M; p,M Î i` M i?•M T?€Q HQm +?mv MX hQ¨M i? +U T
KQÌB i?QÈ+ pm¬M;- i`mM; i•K H¨ K°i +€B #€M pB M i? - ;„M p¨Q T?Q /QÈB +O +A
i•K +ÁM H¢B H¨ K°i +•v T?€Q [mªM i?¬- T?€Q [mªM +kM; F?¬M; ? /¨B +?d +¦ +?W
FQM? H¢B pQÊi [m K°i i?QÈ+- MÁM; T?€Q K¨m ç2MX J¨ H9+ M¨v- ©B M?•M i°+ #
i?¨M? tQM; +? i¢Q #° p` ?¢+? i•K +m®B +MM;- ?Q¨M K„ ç2K K°i +€B HBM? FB M +
T?€Q +?2 /'m çB p` i`Q ?¢+? i•KX

æ9M; p"v- ç•v H¨ K ç¢Q T?€Q- H9+ i`QÈ+ ©B M?•M i°+ iS ç¢B i`QÎM; H½Q F?B M
bY /KM; i¨B +?'i i®i M?'i +?9 i¢Q ç½ ?QÈM; ?„M + K çQ M i`QM; #®M i?€M; ?Q¨M
iB M +O *–K h?¨M?X

L?B m çB K iY [m M; M?Q p"v +?QM? H¨ iW ?¢+? i•K +O T?€Q `¼B H¢BX J¨ +?mM
i?Q+? [m M; K M; K½M? HB iX J°i iB iB [m M; HQm +?mv M- +€+ çQÌM; pB M €K I
?ÆMX

@ GMB5

©B M?•M i°+ ç M?'i i`QÎM; H½Q G¶ h•v L†+ ?ûi HÈM K°i iB M;X G¶ h•v L†+ +MM;
M? M? +?¦M; HMB H¢B T?Q b m-# v M? M? HMB iÈB # M #Ì /QM; H¬X

G¶ h•v L†+ iU ?² F?¬M; +¦ i?'v .B T •K h`9+ tm'i ?B M- H9+ M¨v ?„M +MM; # p` ©
F?€+ €M? K„i ?Q¨M iQ¨M ç¼M; H¢B i¢B i` M K ç¢Q T?€Q +U ç¢B M¼X

@ J¼B M;QÌB M;?2 H M? i 5 h`QM; F?B i i?ûi H M # H–M ç2K ç'm F?Q +O #¼M
i`QM; ç` ?mv i /QM; H¬ `¦i p¨Q- /šM T?€i ` ç` ?Ä i®B +QÌM; ç +?Q K ç¢Q T?€
i?S+ /mM; ?ÊT H¨K K°i i? X æ•v H¨ K°i #QÈ+ +?9 i¢Q +m®B +MM;- F?¬M; i? +¦ +
p` iQ¨M HU+ ;B9T çÐX *?m˜M #` çB5

L;?2 G¶ h•v L†+ M¦B tQM;- Î ç•v p K†i K¶B M;QÌB ç m i`Î M M M;?B K i9+ H MX .
+?Êi H¦2- çSM; i`QÈ+ M;QÌB æ` hBM? #° H¢+ i`QÎM; H½Q *´ G¶ /MM; i?•M i? +?

*´ G¶ FBM? M;¢+ T?€i ?B M- +?Q /M i`QÈ+ ç¦ +¦ M L?½ #ªQ p +kM; +ªK i?'v M¦M
•K h`9+ ç M i?b +ªK ;B€+ ç¦ M?Q ç½ #B M K'i- ?„M iU M?B M ?B m çQÊ+ ç•v H¨ ?
i`QM; HÁM; F?¬M; M?`M çQÊ+ bBM? ` p¨B T?–M +ªK FQ+?X *´ G¶ ç²M; i?ÌB +kM
h`9+ i¢B b Q +¦ i? H¨K çQÊ+- M; v +ª iY +'T #€i ;B B +QÌM; ;Bª M L?½ ç m F?¬M

*´ G¶ çQÆM; M?B M F?¬M; #B i i` M M;QÌB .B T •K h`9+ +¦ i?–M M;mv M K T?€T
+?QM? H¨ K°i FB M ç†+ i?M i²M i¢B- M;mv M i® ;b i`ªB [m i?–M M;mv M K T?€T
#B M i?¨M? p¬ M;mv M i®X LÆB M¨v ?Ä M;mv M i® K†+ /M K M? K¬M;X L?QM; i

K T?€T #¨Q H¢B F?¬M; ? i¢Q i?¨M? mv ?B T- çB m M¨v +kM; H¨ M;mv M M?•M i¢
+ªK i?'v M¦M; `U+ M?QM; H¢B F?¬M; /MM; ç'm F?Q #ªQ p +?QM? KbM?X

ô " ô i¢B G¶ h•v L†+ +¦ +?9i F?¨M +ª ;B¼M; ?¬ iQ X Í ç•v i'i +ª +QÌM; ;Bª i`QM; M
ç'm F?Q +O +?QM? KbM?X J°i i–M; i–M; ç'm F?Q K M? K¬M; M?m ?Á ?QÈM; K
ç'm F?Q tm'i ?B M Î +?¶ M¨v +kM; iQ¨M #° H¨ iY b„+X .B T •K h`9+ T?€i ?B M- ©B
H½Q i'i +ª +kM; ç m H¨ iY +'T bÆ ;B B +QÌM; ;Bª- K†+ /M i` M ç'm F?Q F?¬M; i?
bQ b€M? M?QM; +kM; ?Q¨M iQ¨M #B m ?B M ` bU +QÌM; ç¢B +O ©B M?•M i°+X

E?B M +?Q .B T •K h`9+ +?9 w M?'iX G¨ ç'm F?Q T?¦M; ` +O aÆM GoM? +U M?•
/MM; ç M ç'm F?Q ?bM? /mM; `²B- # M i`QM; +?QM? H¨ M?k #¢+? b„+ [m M; K M;
M;"T iY b„+ K¨m iQK tm'i ?B M K°i HÈT M?k #¢+? [m M; K M; M?bM [m M?Q i? ?¢
bU F?€+ #B i= *?QM? H¨ F?B M?k #¢+? b„+ [m M; pUM; +O ?„M `¦i p¨Q- F?B M +
T?ªM SM; HÈM M?'iX

h? M? H K b„+ ?Ä /B K i`Î M M +¨M; M;¨v +¨M; +QÌM; HB i- JBM? ç°i M?B M ?ûi
i`QM; M?€v K„i T?9M tm'i [m M; çB K #¢+? b„+ K M? K¬M;X .QÈB M,M; HQÊM; i€
;BÈB #¢+? +'T i? M? H K b„+ ?Ä /B K M?'i i?ÌB +?mv M i?¨M? #¢+? b„+X "¢+? b„

L;Q¢B i`W .B T •K h`9+ +MM; hY ` - tmM; [m M? K¼B M;QÌB M?'i HQ¢i HmB p T?
K½M? HB i ç½ F?B M #¼M ?¼ F?¬M; +ÁM +¦ i? +?`m çUM; i? K çQÊ+ M[ - hY i`
K°i i–M; iY b„+ iBM? i?

E?Q iS+ M,M; HQÊM; F?´M; H² F?¬M; M;WM; i,M; M? M?X L?B i ç° tmM; [m M? +¨
F?¬M; ?´ H¨ K i?9 i?"T +'T i`QÎM; i?¨M?- ç M H9+ M¨v ?„M KÈB i? ?B M ` i?U+
M;QÌB M¨Q F?¬M; i? bQ #b çQÊ+X " ç°M; M,M; HQÊM; F?´M; H² F?B M +?Q ?„M
i?,M; ?Qª /B KX

"¢+? +'TX æ•v +?QM? H¨ #¢+? +'T HU+ HQÊM;X æ¬M; çªQ iY +'T ?ÊT H¢B +kM; F
+'T5 L?bM JBM?- H¢B ?²B iQÎM; ç M *?B M h` M? +U i?9 *€+? G¢T h•v hQ H9+ i`Q
ç½ i`Î M M M¦M; `U+X hY K°i M;¨v M¨Q ç¦ +kM; b) #B M i?¨M? #¢+? +'T- i?"K +?Q
h?B K G¬B ç M; M;O i`QM; +€M? i v +?QM? KbM? +kM; +¦ i? iB M ?¦ ç M #¢+? +'
M¨Q +¦ i? i?m FûK ç•v\ Jm®M çm´B F`T #¼M ?¼X *?QM? KbM? +¨M; T?ªB +® ;„M

"¢+? b„+ ?Ä /B K /–M /–M iW M?B i ç° M¦M; +?ªv /–M /–M ;BªK tm®M;X LQÆM; i?
iW iW bmv v mX JBM? b„+ K†i +kM; ç½ i€B M?Êi- iWM; ;B¼i K² ?¬B HÈM M?Ä iW i`
ç'iX

*?QM? H9+ M¨v i?b ç°i M?B M K°i +¶ F?Q iS+ K T?€T +QÌM; ç¢B iW i`mM; i•K #¢+
H¨ i`QM; T?9i +?®+ #¢+? b„+ ?Ä /B K ç½ #` M¦ ?Q¨M iQ¨M tm i M- iY b„+ iBM? [m
?mv M H €K FBK b„+ +kM; i? v ç´B M? M b„+X *?QM? H9+ M¨v ?B M ` i¢B i`QÈ+
?bM? ç¢B T?€Q M;,K ç2M- i?•M T?€Q ç2M M?Q KU+ i?"K +?Q M?Q i? M¦ i?¬M T?
F?¬M; ? +¦ +?9i [m M; K M; HQû H M- F?Q iS+ M,M; HQÊM; K M? K¬M; H9+ M¨v
h'i +ª F?Q iS+ ?Q¨M iQ¨M ~M p¨Q # M i`QM;X æ¢B T?€Q H9+ M¨v iU ?² +?d H¨ K°i

h?2Q H) i?QÌM; F?B i?–M F?Q tm'i i? i?b T?ªB +¦ [m M; K M; ?mv M H +MM; #¨M
K„i +O i'i +ª K¼B M;QÌB H9+ M¨v i`¨M ç–v M;?B p'M- .B T •K h`9+ ?ÄB,

@ G¶ h•v L†+ i`QÎM; H½Q ç½ i?¨M? +¬M; +?Q \

G¶ h•v L†+ M;Æ M;€+ çSM; i¢B +?¶- K¨ +kM; F?¬M; +?d +¦ G¶ h•v L†+ +ª # p` i`Q
M M;QÌB ?„M +kM; ç m M;•v M;®+ i¢B +?¶X

@ h`QÎM; H½Q- +?9M; i i?¨M? +¬M; `²B b Q\

hY +kM; ?ÄB iÈB K°i +•mX .QÈB bU +® ;„M; ?ÊT bS+ +O M?B m M;QÌB M?Q p"v
p"v bÊ ``^M; K ç¢Q T?€Q b m M¨v +kM; p¬ T?€T +?9 i¢Q i?¨M? +¬M; `²BX G¶ h•v L†
iB M;X

@ h +kM; F?¬M; #B i +€B M¨v +¦ iQM? H¨ i?¨M? +¬M; F?¬M;X >Q†+ H¨ M¦B +?9M M;Q¨B /U FB M `²BX

*ªK i?K çQÊ+ €M? K„i M;?B ?Q†+ +O K¼B M;QÌBX G¶ h•v L†+ #„i ç–m ;BªB i?Q+?

@ .U i?2Q [mv i„+ +?9 i¢Q +O ©B M?•M i°+ +?9M; i X h'i +ª p"i T?˜K ç m +¦ [m €M? b€M; T?€i ` iW #BM? F?Q i?b T?ªBni? M?pmQM;V +O +?QM? KbM?- [m M; i?b p"i +?9 i¢Q ` mv HU+ +kM; +¨M; HÈM- i, M?Q .B i h?–M MÄ +?9M; i i†M; +?Q .B i h?–M MÄ i?•M KbM? H¦2 ` [m M; K M; €K FBK b„+ ç¢B #B m M¦ H¨ i?–M F?Q F?B i M?'i i¢B i` M i?•M +mM; +O .B i h?–M MÄ ?Q¨M iQ¨M i? ?B M çB K +U+ K¢ FQ+?X h`QM; H`+? bY +?9 i¢Q +O ©B M?•M i°+ i +?d +¦ K°i FB M p"i T?˜K +?9 i¢ +¦ T?€i ` [m M; K M; ;b- ibM? +ªM? H9+ Mªv +kM; iQÆM; iU M?Q p"vX

@ æ¦ H¨ +€B ;b p"v\

M L?½ iÁ KÁ ?ÄBX

@ *€B M¨v i #B iX

æ` hBM? #° H¢+ *´ G¶ i`QÎM; H½Q iW b m HQM; .B T•K h`9+ #QÈ+ ` - H9+ M¨v I /QM; H¬ ç½ ;BªK çB `'i M?B mX *´ G¶ i` M M;QÌB H¢B +¦ i?Ov i?–M i?O ?° F?ªB ;B 2 M;¢B pÈB M?B i ç° H9+ M¨v- M?bM €M? K„i K¼B M;QÌB ç M; ç´ /²M p¨Q KbM?X *

@ G9+ i`QÈ+ ©B M?•M i°+ +?9 i¢Q FB M pk F?Q M¼- ç` iBM? #° H¢+ +?9M; i +k M M i #B iX G¶ h•v L†+ i`QÎM; H½Q5 L m i M¦B F?¬M; H–K i?b p"i T?˜K F?¬M; +¦ M¦B ?ŠM H¨ ©B M?•M i°+ +?Q #ªQ G¬B i?–M +?mvXô

@ G¬B h?–M +?Mv\

JBM? bYM; b®i K°i +?9i- i` M i v [m M; K M; +?Êi H¦2- K°i ç–m iB K +?m€ ç½ tm' #¨M i vX J½M? HB i i?B K çB M H K iY b„+ M?'i i?ÌB ç2K ç` ?Ä M;mv M i® i`QM ç¢Q F?Q iS+ K M? K¬M; i`¨M M;"T K¼B MÆB- M,M; HQÊM; # ç°M; F?´M; H² K¶B K F?B M +?Q K¼B M;QÌB tmM; [m M? M´B H M bU i?"M i`¼M; i`QM; HÁM;X G¬B [m HQm +?mv M- +€B M¨v ç•m T?ªB H¨ F?¬M; +¦ [m M; i`¢+? ç•v5

G¶ h•v L†+ M¦B,

@ J¼B M;QÌB F?¬M; +–M F€ [m€BX G¬B h?–M +?Mv i`QM; H9+ KÈB ?B M i? [mª i?ªB ;b- M?QM; çB m M¨v +?d bªv ` F?B ? B i? M? G¬B h?–M +?m€ ?ÊT +MM; K° +?d H¨ i?–M F?Q K¨ i?¬BX

.B T•K h`9+ i`QM; HÁM; +ª FBM?X

@ h`QÎM; H½Q- i?2Q w +O M;¨B p"i ©B M?•M i°+ +?9 i¢Q tQM; K¨ F?¬M; +¦ [m M T? T?˜K ` i?b +kM; +?d +¦ K°i ç€T €M ç¦ H¨ +MM; G¬B h?–M +?Mv ;B®M; M? m ç

.B T•K h`9+ HÌB M¨v pW M¦B ` - iQ¨M i`QÌM; FBM? ?½B óbB m i?–M F?Qô ç¦ H¨ pÈB M;QÌB i?QÌM; K¨ M¦B +?QM? H¨ +?Q + Q p¬ i?QÊM; `²B- i`QM; M?"M i?S+ +O #'i [m€ +?d H¨ +¬M; +K K¨ i?¬BX L?QM;5 aB m i?–M F?Q i?b F?¬M; T?ªB M?Q p"v çQÊ+ i?–M iWM; bY /KM; [m - K¨ bB m i?–M F?Q çQÊ+ ?B m H¨ pk F?Q çQÊ+ i?–M M¨v K¨ ç2K ` bQ b€M? i?b [mª i?"i +? M? H +? [m€ t X >B M ;Bì i` M iQ¨M #° ç¢B H¨ i`mv M i?mv i K¨ i?¬B- bB m i?–M F?Q G¬B h?–M +?m€ +?QM? H¨ M?Q p"v +¦ i M?•M i°+ G¬B h?–M #° H¢+ +?d H¨ #^M; p¨Q K°i MY +O G¬B h?–M +?Mv +¦ ;B +® i`"M H¨ +¦ i? F?B M +?Q HQ¨B M;QÌB F?¬M; +€+? M¨Q +¬M; T?€ G¬B h?–M +?B FB M bB m i?–M F?Q- i?b mv HU+ +¦ i? ç¢i iÈB KS+ ç° M¨Q ç•v5

aB m i?–M F?QX L; v +ª .B T•K h`9+ i`QM; K„i +kM; H° tm'i ` [m M; K M; Q QÈ+ # M ;B¼M; ç½ +¦ +?9i `mM `mM,

@ *€B M¨v- +€B M¨v i?"i bU H¨ K°i FB M bB m i?–M F?Q b Q\ M m i?"i bU H¨ M?Q T?ªB bÊ ;b M[ç•v\ GU+ HQÊM; M¨Q +¦ i? i`QÈ+ K†i bB m i?–M F?Q çO bS+ i` M G K ;BªB i`W T?QM; # - M m F?¬M; *–K h?¨M? +?QM? H¨ +?¶ iY pQM; +O ç`+? M

G¶ h•v L†+ +QÌB F?´ K°i iB M;X L¦B,

@ L m i?”i H¨ M?Q p”vX h +kM; ç½ F?¬M; M?Q i? M¨v `²B- i´M; i? K¨ M¦B- i M;?
çO çB m FB M ç i`Î i?¨M? K°i FB M bB m i?–M F?Q- #ÎB pb M¦ F?¬M; ? +¦ ?¢+? i

.B T •K h`9+ bYM; b®i K°i +?9iX

@ L;¨B ç`M? M¦B ç M HBM? ?²M +O i?–M F?Q b Q\

G¶ h•v L†+ ;”i ;”i ç–m- M¦B,

@ E?¬M; b B- i?–M F?Q ;b # M i`QM; +kM; ç m +¦ HBM? ?²MX aB m i?–M F?Q +¨
bB m i?–M F?Q M¦ bÎ ?[m HBM? ?²M imv i F?¬M; T?ªB i?–M F?Q #bM? i?QÌM; +¦
iBM? ?¢+? +O i?”T +’T K i?9 KÈB +¦ i? F i ?ÊT i` M bB m +’T K ç¢Q T?€Q M¨vX

@ 5 a Q +¦ i? M?Q p”vX

.B T •K h`9+ FBM? ?¬ K°i iB M;X

S?ªB H¨ iBM? ?¢+? +O i?”T +’T K i?9 KÈB çQÊ+\ i?”T +’T K i?9 Î ç•v +kM; F?¬M
#’i Hm”M H¨ hY ? v H¨ JBM?- ç¦ ç m H¨ i`K +°i +?QM? +O *–K h?¨M?5 hBM? ?¢+?
i? /MM; i¢B i` M ç¢B T?€Q M¨v\ L?QM; H¨- M m F?¬M; +¦ iBM? ?¢+? +O i?”T +’T
i?–M F?Q K ç¢Q T?€Q M¨v bÊ `^M; +ÁM F?¬M; #^M; K°i FB M i?–M F?Q #bM? i?Q

ó§B XX5Xô G¶ h•v L†+ i?Î /¨B K°i iB M;X

@ æ m i`€+? +?9M; i K’v M;QÌB [m€ i? K `²B- i`QM; [m€ i`bM? +?9 i¢Q bY /KM; i¢B
i`W +Æ i¼ ` - K ç¢Q T?€Q +?O i? #° p` i`¼M; v m iQ¨M #° /MM; FBK +QÆM; iBM
FBK +QÆM; iBM?5 >ÆM M[ç½ /mM; ?¶M ?ÊT K M;•M p¨ F?„+ FBK çB m F?„+ i?
i’i +ª iBM? K”i +’m i¢Q # M i`QM; +kM; bY /KM; i¨B HB m ?B ?[m- i?”K +?Q i¢B #° |
/MM; iÈB i?–M i?€M? +U HQM; +®i M;?B M i?¨M? +®i T?’M- +€B M¨v +Æ ?² H¨ i®
i´ ?ÊT +MM; K°i +?¶- bBM? ` ?B m [mª bQ pÈB i`QM; iQÎM; iQÊM; +O +?9M; i +
iB T +?9 i¢Q i?¨M? K¬ ?bM? +O K°i FB M bB m i?–M F?QX *?m˜M t€+ K¨ M¦B- ç•
F?¬M; +¦ ?¢+? i•KX

aB m i?–M F?Q F?¬M; +¦ ?¢+? i•K\ .B T •K h`9+ +QÌB F?´ M¦B,

@ o”v +kM; +?QM? H¨ p¬ T?€T bY /KM; FB M bB m i?–M F?Q M¨vX

G¶ h•v L†+ H„+ H„+ ç–m- FB m M;¢Q M¦B,

@ ©B M?•M i°+ +?9M; i H¨K ` K T?€T p”i T?˜K b Q H¢B F?¬M; +€+? ;b bY /KM;-
+?9M; i i?2Q çm´B [m€ KS+ ?Q¨M K„ `²BX L?QM;5 *?Q /M F?¬M; +¦ iBM? ?¢+?
?¢+? i•K- M¦ pšM +¦ i? bY /KM; çQÊ+- ?ÆM M[?B m [mª b) F?¬M; bQ pÈB +?QM?

@ ± 5 o”v T?ªB M?Q i? M¨Q KÈB +¦ i? bY /KM; bB m +’T K ç¢Q T?€Q M¨v ç•v\

G¶ h•v L†+ M¦B,

@ Jm®M bY /KM; M¦- i`QÈ+ iB M T?ªB H¨ +mM; +’T +?Q M¦ çO M;mv M i® HU+X a
+O i?”T +’T K i?9 H¨K ?¢+? i•K +?O v m M?’i +?QM? H¨ #ÎB pb +?d +¦ iBM? ?¢+?
+¦ i? i?Ä K½M M¦ T?€i ?Qª- ç²M; i?ÌB `’i M? M? ?’T i?O K T?€T M;mv M i® i`QM
i€B T?€i t¢X L m /QÈB ibM? ?m®M; #’i F i´M i?’i bY /KM; iBM? ?¢+? +O +Ym +’
F?¬M; i? X L?QM; H¨- K¶B K°i [mª iBM? ?¢+? +O +Ym +’T K i?9 +?d +¦ i? T?€i ç
M?Q i? M¨Q +?9M; i #•v ;BÌ +kM; p¬ T?€T QÈ+ çQ€M- M?QM; +,M +S p¨Q mv HU
çQ€M- K°i FQ+? +O bB m +’T K ç¢Q T?€Q M¨v Qi M?’i +kM; b) iQÆM; çQÆM; pÈ
+€B +’K +?9X æ²M; i?ÌB- i`QM; i?B i F +O æ` hBM? #° H¢+ +?d +–M ç2K +€+ K
i` M K°i iQ¨ M9B + Q i?¬M; [m F?®M; +? b m F?B +?9M; i i¢B +ª "® Gm•M L¢T
T?QÆM; p` F?®M; +? ? i?®M;- mv HU+ +O M¦ +MM; F?ª M,M; T?€i t¢ çO ç # Q
bÆM K¢+?X æ`+? i¢B #’i +S ?QÈM; M¨Q +kM; çWM; M;?o +?¢v ` F?ÄB T?¢K pB +

hBM? ?¢+? +O +Ym +’T K i?95 J°i [mª iBM? ?¢+? T?¦M; ` K°i T?€QX .B T •K h
+QÌB F?´X S?ªB #B i `^M; K°i [mª iBM? ?¢+? +O +Ym +’T K i?9 ç®B pÈB K T?€T

i¢B ç'm ;B€ ?°B i®B i?B m +¦ i? #€M ` +€B ;B€ ?ÆM K°i M;¨M p¢M FBK i 5 J ç¢
;B€ +kM; i?"i bU [m€ HÈM- ?¶M ?ÊT +O # +'K +?9X J°i p¨B iY +'T K T?€T bQ +k
iÈB- M?QM; ç ;B®M; K ç¢Q T?€Q M¨v +¬M; FQ+? T?€i t¢ #€M FQM? # Q i`MK F
H¢B +Æ ?² H¨ F?¬M; +¦ F?ª M,M;X

>Qi K°i ?ÆB b•m- .B T•K h`9+ #„i ç–m M¦B,

@ s2K ` - F iW #•v ;BÌ +€B bB m i?–M F?Q M¨v +?d +¦ i? ç +?9M; i /MM; H¨K K
;†T T?ªB M;mv +Æ +U+ ç°- +?9M; i [mª i?"i F?¬M; M M bY /KM; M¦X J v K„M5 #•v
i +QB M?Q bmM; i9+- p¨B ç–m +Ym +'T +U HQM; +kM; +¦ iBM? ?¢+?X G¶ h•v L†
M;¨B +MM; +€+ p` ç¢B bQ ©B M?•M i°+ ç2K bB m +'T K ç¢Q T?€Q M¨v H„T ç†i i¢B
i`QM; "® Gm•M L¢T bÆM K¢+? +O +?9M; i X h`QÈ+ i` M; #` K°i [mª iBM? ?¢+? +
M?Q p"v +¦ i? iMv i?ÌB T?€i ç°M; `²BX L m +¦ i? M¦B- ? i?®M; F?®M; +? iQ¨M T
T?€Q M¨v F i ?ÊT +MM; K°i +?¶ +kM; iB M +?Q +?9M; i iB M ?¨M? F?®M; +? X

æ´B KÈB M? M? M?'iX

R9eX *?QÆM; R9e, h`+? .B i *?B S?€Q

@ æB m M¨v H¨ +¦ i? -;B€K b€i ? i?®M; F?®M; +? K°i imv M `'i çÆM ;BªM- +?d
ç`M? p` i`Q T?€i t¢ H¨ çQÊ+X *€B M¨v ;B Q +?Q i p¨ G¶ h•v L†+ ?Q¨M i?¨M?- i`
ç`M? ?Q¨M i?¨M?X a m M¨v-i`QM; pÁM; T?¢K pB #€M FQM? +O bB m +'T K ç¢Q T
h?¨M? +?9M; i ç½ +¦ [mv M M¦B H M iB M; M¦B +O +?QM? KbM?X *–K æ ç¢B M?•
K ç¢Q T?€Q i?S M?'i +O +?9M; i M¨v K°i +€B i M- /M b Q ç•v +kM; H¨ K°i FB M
ç€M; +¦ K°i +€B i MX

.B T•K h`9+ ;"i ç–m ç²M; wX

@ E?˜m K ç¢Q T?€Q M¨v +?QM? H¨ K°i FB M bB m i?–M F?Q- iQM? ?Ov /B i +O
çQÊ+- ç½ M?Q p"v +?9M; i ?½v ;¼B M¦ H¨ õh`+? .B i *?B S?€Qö çBX h?ŠM; i?„M
? KQM; Km®M M?bM i?'v M¦ F? B ?QªX

h` M K†i K¼B M;QÌB ç m iQ€i ` K°i MK +QÌB M? M?¨M;- i¢B +m°+ ç¨K T?€M pÈB
h?¨M? ç½ ?ÆM ?ŠM p K†i pk F?Q- i¢B #¨M ç¨K T?€M +?„+ +?„M b) i`Î M M/ /¨M;
FQM? +¬M; FQ+? +O h`+? .B i*?B S?€Q M¨v Km®M ç¢i çQÊ+ ?Á #bM? +kM; F?-

*¬M; pB + +? i¢Q K ç¢Q T?€Q ç½ ?Q¨M i?¨M? .B T•K h`9+ H9+ M¨v KÈB +¦ i? i?
M;¨v [m - /Q M?[M; ç®+ i?9+ K½M? HB i +O ?„M çQ tm®M; F?B M +€+ p` ç¢B b
ç˜v M? M? iB M ç° +? i¢Q KÈB ?Q¨M i?¨M? i`QÈ+ i?ÌB ?¢M F?˜m +U T?€Q M¨vX
h?¨M? p¬ ?bM? i`mM; H¢B i,M; H M `'i M?B mX

@ *€+ p` ç¢B bQ- K¼B M;QÌB ç½ F?´ +U+ `²B- K m K m M;?d M;ÆB K°i +?9i çBX G
#B i- b m M¨v F?B +?9M; i +? i¢Q ` +€+ K ç¢Q T?€Q T?´ i?¬M; F?€+- i?b i`QM
KÈB +¦ i? ?Q¨M i?¨M? K°i FB M ç•v\

G¶ h•v L†+ +QÌB +QÌB bªM; F?Q€BX

@ h'i M?B M b) / /¨M; ?ÆM M?B m- i'i +ª H¨ õp¢M bU F?ÎB ç–m M MöX *¦ FBM? M
i +?d +–M ç2K i'i +ª +€+ HBM? FB M +O K ç¢Q T?€Q +MM; H9+ H¨K K°i HQÊi p
FB M FBK +?9+ +? i¢Q T?˜K ç–v çO i?b +?d +–M i?ÌB ;B M K°i M,KX J°i M,K i?¬B
T?€Q +O +?9M; i +¦ i? MQÆM; i?2Q iQ¨M T?QÆM; p` ;B€K b€i FB K bQ€i ? i?
H9+ ç¦- i Qi M?'i +¦ i? + K çQ M pÈB M;QÆB "® Gm•M L¢T bÆM K¢+? i` M K¶B çd
i? M?bM i?'v #¦M; /€M; +O K°i K ç¢Q T?€QX

G¢B M¦B ç M sQ+? hBM? +€B i M ?ªQ iB m iY FB [mª i?"i H¨ F?¬M; i²B- ?„M ç®B
i`mM; i?¨M?5 ob +?O M?•M M?¨ M;QÆB- ?„M i?"K +?Q #Ä [m +ª bU FB m M;¢Q p®
;B9T +?9M; i ibK çQÊ+ K°i b® MÆB [m†M; KÄ ˜M i¨M; FBK +?9+ [mw ?B K- ç²M;

M?m +–m i?S v m- ;B9T +?9M; i ibK çQÊ+ K'v +?¶ [m†M; ;B¨m iBM? +?'iX .M b Q-
M¦B M m M?Q +?d bY /KM; M;mv M HB m i®i M?'i KÈB +¦i? H¨K ` p"i T?˜K i®i M?
L?•M i°+ +?9M; i +kM; ç½ F?¬M; tQM; H¨ ç¢B HK+ ç M?'iX *¦ F?B M;mv M HB m
T?®B ?ÊT pÈB M;mv M HB m #bM? i?QÌM; ?B m [mª pšM +¦ i? iQÆM; çQÆM; pÈ
i`•M [mw i` M M,K KQÆB T?–M i`,K- M?Q p"v +?ŠM; M?[M; pB + +? i¢Q çÆM ;BªM
HÈM M;m²M i¨B M;mv M ?B M ?[m +O +?9M; i X *–K æ ç¢B M?•M M;¨B +S v M i•
;B M K°i M,K- ©B L?•M i°+ Qi M?'i +¦ i? bªM tm'i ` ? B M;¨M #° F?ªB ;B€T tm'i b„
i?®M; T?ÁM; M;U K ç¢Q T?€Q- pB + M¨v +QB M?Q H¨ +?9M; i i†M; ç M?'i FB M

.B T •K h`9+ ;"i ;"i ç–m- pmB KWM; M¦B,

@ o"v H¨K T?B M i`QÎM; H½Q `²B5 >¬K M v i'i +ª K¼B M;QÌB ç m Î ç•v- i M?Q i`QÈ
#'i Hm"M +?OM; i°+ M¨Q i¢B *–K h?¨M? ç m +¦ iU /Q +O +?QM? KbM?- K¼B M;Q
çŠM; M?Q M? m- F?¬M; B +¦ i? +QÈT çQÊ+X h - .B T •K h`9+ pÈB iQ +€+? H¨ *–
F?¬M; ?¢M +? +€+ M;QÆB çB m ;bX JK+ iB m +m®B +MM; +O +?9M; i +?QM? H
*–K h?¨M? K¨ i?¬BX

G¶ h•v L†+ ;"i ;"i ç–m- M¦B,

@ *–K æ ç¢B M?•M- M;¨B F?¬M; +–M T?ªB M¦B5 h M;?o- #'i Hm"M ibM? ?m®M;
ç m b) F?¬M; / /¨M; `ÌB F?ÄB *–K h?¨M?X L¦B +€+? F?€+- M;QÆB +¦ M?B m M;mv
M?[M; +?d i?Qª K½M bÎ i?Q+? +? i¢Q +?9M; i K¨ +ÁM ;B9T i v M;? +O +?9M; i
> ? ? ? X

*¦ #ªQ çªK +O ©B L?•M i°+- .B T •K h`9+ i`QM; HÁM; M?'i i?ÌB ç½ +¦ iQM? iQ€M
+? i¢Q ç¢B bQ p¨ *´ G¶ i`QÎM; H½Q çB M;?d M;ÆB- ?„M p¨ hY- M L?½ +MM; pÈ
+?¦M; i?ªQ Hm"M F„ HQÐM; ç +¦ i? +¦ K°i bU +?m˜M #` Fo HQÐM; M?'i çªK #ªQ p
*–K h?¨M?X J†+ /M M½B M½B M¦B +?Q ?„M F?QªM; KQÌB M,K M;¨v- J B h¬M; p¨ *
i`Î p - M?QM; B +¦ i? /€K +?„+ #¼M ?¼ b) F?¬M; ç M *–K h?¨M? i`QÈ+ i?ÌB ?¢M
H¨K +?Q i®i +¬M; +m°+ +?m˜M #` KÈB çQÊ+X

L;¨v i?S ? B i`QÈ+ F?B #bM? KBM? ç M- +ª *–K h?¨M? ç½ i`B M F? B b„T t T H¢B
M;¨M +?B M bo +MM; pÈB hBM? GBM? i°+ +?B M bo p¨ K°i i`,K "d J¬M; +U i?9- ç
K°i +?¶- H /•M #€ iQM? +Q i`9 i`QM; *–K h?¨M? +kM; ç½ i¢K i?ÌB çQÊ+ çQ iQ¨M
L¢T bÆM K¢+?- i¢K i?ÌB #® i`Q ´M i?Ä H¢BX " M;¨M +?B M b„ M?•M HQ¢B H9+
Hmv M +kM; +MM; ©B L?•M i°+- hBM? GBM? i°+ ?ÊT #BM? K°i +?¶- K¨ "d J¬M; +
i¢B K°i ?QÈM; F?€+- F?¬M; tm'i ?B M i`QÌM; ?ÊT p¢M #'i ç„+ /o- .B T •K h`9+ b) I
T?–M HU+ HQÊM; M¨vX

a m #® i`Q +O .B T •K h`9+- M;¨v i?S ? B M?¦K ç–m iB M æ¬M; GQM; #€i i¬M; T
i`Î i?¨M? K°i iQ¨ i?¨M? pQÌM F?¬M; M?¨ i`®M;X L;Q¢B i`W #ªM i?•M æ¬M; GQM;
F?¬M; i?'v #¦M; /€M; #'i F€ K°i #bM? /•M #€ i€M? M¨Q Î i`QM; *–K h?¨M?X L?QM;
+ÁM +¦ HQÆM; i•K- i`QM; H9+ `9i HmB F?ÄB *–K h?¨M? pšM +ÁM ç H¢B +?Q æ¬M
T?˜K i`QM; pÁM; KQÌB M;¨vX J¨ KQÌB M;¨v M¨v- p¨Q i?ÌB çB K i`¼M; v m +kM; çQ
bQM; T?QÆM;X

@ •K h`9+- M;QÆB ç½ +?m˜M #` bŒM b¨M; +?Q \

" M i`QM; T?O GoM? +?O- h–M h?QÆM; HŠM; H†M; ?ÄB ç iY i•K ç„+ +O KbM?X

.B T •K h`9+ ;"i ;"i ç–m,

@ h–M ;B ;B - M;QÌB v M i•K- +QM b) F?¬M; iMv iB M +MM; pÈB i°+ M?•M ç°M; i?
T?ªB pb M?•M /•M *–K h?¨M? i` M? i?O H'v [mv M HÊB p®M ç½ i?m°+ p ?¼X

h–M h?QÆM; i? M M? K°i iB M;,

@ •K h`9+- +?d +–M M;QÆB H¨K pB + +¦ +?WM; +¦ KU+- i p¨ ;B ;B M;QÆB +kM;
+MM;- H–M M¨v [mv i ç`M? +O æ¬M; GQM; +?9M; i [mª i?U+ [m€ i„+ i`€+?X L?Q

#„i b) ;•v +?Q h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q #¼M ?¼ çO bU +?'M M?B T b Q\ J°i F?B
H¢B F?B M +?Q #¼M ?¼ #MM; T?€i HY ;B"M- bÊ ``^M; ¨B5

.B T •K h`9+ M¦B,

@ h–M ;B ;B - M;QÌB v M i•K çBX J†+ /M #¼M ?¼ `'i +® +?'T- M?QM; +QM M;?o #
#€i i¬M; K¨ bmv M;?o- B +kM; F?¬M; Km®M æ¬M; GQM; M?šM M¢B K'v M;¨M M,K #
#` i´M ?¢BX L m #¼M ?¼ ç½ imv M #® æ¬M; GQM; ç [m®+ i?¨M? H"T- Hm¬M Hm¬
ç9M;X *QM b) ?QÈM; ?¼ + K çQ M +?d +–M #¼M ?¼ F?¬M; + M i?B T ç M M°B #°
+QM b) M?QÌM; K°i #QÈ+ ç2K *–K h?¨M? M¨v ;B Q H¢B +?Q #¼M ?¼- +?d +–M +?
Gm•M L¢T bÆM K¢+? H¨ çQÊ+X

h?U+ ` - M; v +ª h–M h?QÆM; p¨ .B T Gv ç m F?¬M; `ä `¨M; H„K pb b Q .B T •K h`
M¨v K¨ çQ ` M?QÊM; #° HÈM ç M p"v- #ÎB pb #•v ;BÌ HU+ HQÊM; *–K h?¨M? ?„M M
+¦ i? +?®M; +?¼B H¢B pÈB HU+ HQÊM; æ¬M; GQM; #€i i¬M; iQ+? b9+ i`QM; M?B
;Bª çSM; ç–m ç¢B HK+ H¨K ?"m i?mšM5

æªQ K„i #®M M;¨v i?ÌB ;B M ç½ i`¬B [m - # M i`QM; *–K h?¨M? õp•M ?ªB # ç¨Qö-
`'i #bM? ioM?- M?QM; +?QM? pb bU #bM? ioM? M?Q i? M¨v H¢B +¨M; F?B M +?Q
Mªv bBM? +ªM? ;B€+ + Q ç°X

h?€K iY hBM? GBM? i°+ ~M M9T Î +?mM; [m M? *–K h?¨M?- iMv i?ÌB ç2K iBM iS+
h`9+ +MM; +€+ i°+ i`QÎM;- H9+ M¨v .B T •K h`9+ ç½ ç2K HoM? +?O T?O ç +?QM?
"® Gm•M L¢T bÆM K¢+?- +MM; "d J¬M; +U i?9 H¨K ?¨M; t¦K H€M; ;B M;X

hW iBM iS+ hBM? GBM? i?€K iY i`mv M p +¦ i? M?"M i?'v æ¬M; GQM; #€i i¬M; +
ç°M; ioM? ;b- M?QM; ? B M;¨M +?B M bo h`9+ i¬M; H¢B `ä `¨M; #` +¬ H"T pÈB +€
.B T •K h`9+ ç½ #` æ¬M; GQM; #€i i¬M; i`QÎM; H½Q ?°B +?B K ç¦M;- K¶B M;¨v ç
b€+? ;b ç¦- M?QM; h–M h?QÆM; p¨ .B T •K h`9+ K°i M?¨ ç m #` M;,M +€+? # M M
•K h`9+ i?•M FB K M?` i¬M; i¬M; +?O +kM; +?Q iWM; çQÊ+ KÌB [m X

@ *–K æ - hY æ M?` p` ç¢B M?•M- M;Q¨B i?¨M? +¦ K°i ç°B M?•M K½ ç M; iB M p¨Q
GQM; #€i i¬M; ?°B ?ÊT H¢B- b® HQÊM; QÈ+ +?WM; +¦ ?ÆM M;¨M M;QÌB i'i +ªX

J°i ;½ i`BM? i?€K hBM? GBM? i°+ im'M K„ /€M; p •m HQ tm'i ?B M- ?QÈM; p .B
ioM? im #€Q +€QX

.B T •K h`9+ F?Q M? +?•M i¼ i` M K†i ç'i +?"K `½B KÎ ? B K„i- [m M; K M; i`QM
#~K M¦B,

@ _®i +K+ pB + T?ªB iÈB ç½ iÈB- hY5 +?Q i°+ M?•M M;QÆB +?m~M #` çBX L m i
+kM; H¨ H9+ M M ;BªB [mv i i`"M +?B M i` M? H¢M? i`QÈ+ K„i M¨v çBX

"¼M ?¼ +?„+ +?„M F?¬M; +¦ w ç`M? #m¬M; i? *–K h?¨M? M¨v- F?¬M; M¦B ;b F?€
+?B i?K hBM? GBM? i°+ Î M; v # M i`QM; *–K h?¨M? XX5

*–K h?¨M? bÈK ç½ +?m~M #` bŒM b M;- +€+ i°+ `'i M? M? i"T i`mM; H¢B- M;Q¢B
M;Q¨B +ÁM H¢B +€+ +?B M bo ?ÊT #BM? K°i +?¶- v M H†M; +?Ì çÊB K M? H M? +
i°+ iS ç¢B i`QÎM; H½Q +kM; Î # M i`QM;- i'i +ª + Q i?O +€+ i°+ ç m ç M ç¬M; çOX

a m ? B ;BÌ- T?Q t t - i`QM; HoM? +?O T?O ç +O *–K h? a...M? ç°i M?B M K¼+
imM; # v- EBK GQM; i` M M M i`„M;- EBK GQM; +¦ M,K i`ªQ- F?¬M; +¦ +€M?- bQ b
HQM; i?¨M? i?b iQ¨M i?•M +U HQM; M¨v # Q i`MK FBK b„+ H•M T?B M ç–m K¼+ ? E
i?b i?–M /kM; F?¬M; #B i ?ÆM FûK # Q M?B mX

L?bM i?'v ç¢B F€ M¨v- .B T •K h`9+ #B i- æ¬M; GQM; #€i i¬M; `®i +K+ +kM; ç½ ?
Hm"M H¨ #¼M ?¼ [mv i ç`M? +€B ;b- +?„+ +?„M ç®B pÈB +?QM? KbM? +kM; F?¬M

@ .B T •K h`9+- +?9M; i #B i M;QÆB pšM Î ;–M ç•v- M m M;QÆB F?¬M; KQM; Km®
M°B +?B M õM²B / t€Q i?`iö- tBM KÌB p /BM? i?U ç [m®+ H•K i?ÌB /U ?¼T ç¢B
M?'i ç #¨M #¢+ M;?B i?S+ +Y ?¨M? ç¢B çB M F? B [m®+X

h? M? •K ?MM; ?²M t t i`mv M ç M- p M; p¼M; i`QM; [m–M bÆM- i? M? •K M¨v ç
h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q o` JBM? FB X

@ •K h`9+- F?¬M; M M çBX

M L?½ i`QÈ+ iB M /MM; i v ` ?B m M;,M +ªMX

hY M?bM p T?Q .B T •K h`9+- H° ` €M? K„i /Á ?ÄBX

.B T •K h`9+ H„+ ç–m- M¦B,

@ h M?'i ç`M? T?ªB çB5 J¼B M;QÌB +kM; F?¬M; +–M HQ H„M;- i /M b Q +kM; H¨
GQM; #€i i¬M;- #'i Hm"M #¼M ?¼ +¦ [mv i ç`M? çB m ;b- Km®M H¨K ?¢B i +kM; i
p"vX

hY ;"i ;"i ç–m- M¦B,

@ L;QÆB çB çB- M m #¼M ?¼ Km®M /MM; pk HU+ mv ?B T M;QÆB- i`QÈ+ iB M i`

.B T •K h`9+ ;"i ç–m- T?¦M; M;QÌB H M- ?QÈM; p *–K h?¨M? HoM? +?O T?O T?¦M

M L?½ p¨ hY HB + M? m K°i +€B- H"T iS+ ?¢ tm®M; K M? H M? iQ¨M [m•M tm'i FQ
+?B M bo- ? B M;¨M hBM? GBM? i°+ i?–M t¢ i?O- +MM; pÈB # M;¨M ©B L?•M +?B
bo b„T t T i?¨M? ç°B M;k +?dM? i iW i` M M9B +?"K `½B FûQ tm®M;- i¢B +?¶ F?¬
*–K h?¨M? #¨v i`"M +?Ì çÊBX L?B K pK +?O v m +O #¼M ?¼ +?QM? H¨ mv ?B T
M;˜M; ç–m- hBM? GBM? i°+ i?b F?¬M; +–M F?ªB ;B€T- #¼M ?¼ i?•M i? ?B M M;
i`MK i`QM; HÈT M;Kv i` M; H€ +•v HK+ b„+- # M +¢M?- M?•M HQ¢B +?B M bo v T?
ç m # Q i`MK #ÎB F?ªB ;B€T M? M?¨M;- #ÎB pb ©B L?•M i°+ F?¬M; F`T +? i¢Q- M
Km b„K Î i`QM; J G M ç [m®+ i¢K i?ÌB bY /KM;- i`QÌM; K•m +?B M bo- i`¼M; FB
i?¨M? +QÆM; i?B i T?QÆM; i`"M +?dM? i X

E?Q i? +O ©B M?•M i°+ +?QM? H¨ ?MM; ?²M M?'i- F?ªB ;B€T i` M M;QÌB #¼M ?½
i?¨M?- ç•v H¨ M?B K pK ç–m iB M p¨ [m M i`¼M; M?'i K¨ K¶B K°i ©B M?•M F?B i`Q
M;? +O ©B M?•M i°+ F?¬M; i? M;?B M;Ì H¨ +U+ F€ iBM? i - KS+ ç° +SM; `„M +O
?¼ i?b M; v +ª >MM; M?•M i`¼M; #° #BM? +O h?9 M?•M i°+ +kM; F?¦ +¦ i? T?€
+?B M bo +–K i`QM; i v +?B M T?O ?Q†+ +?B M +?Mv /Q i°+ i`QÌM; G¶ æ†+ hQ +?
+?B M bo M?•M HQ¢BX

.B T •K h`9+ #bM? ioM? çB p¨Q *–K h?¨M?- ç•v H¨ H½M? ç` +O ?„M M m ?„M M;
+kM; F?¬M; +¦ i?b ?„M M?Q i? M¨Q +¦ i? #ªQ i`K iU /Q p®M +¦ +?Q ç²M; #¼M ç•v

oW çB p¨Q *–K h?¨M?- .B T •K h`9+ ç½ M?bM i?'v i` M çQÌM; T?® *–K h?¨M? æ¬M
bo t T i?¨M? ?¨M; M; v M;„M +?dM? i X

*€+ +?B M bo æ¬M; GQM; #€i i¬M; T?•M #B i [mª i?U+ `'i `ä `¨M;- J B h¬M; +?B M
G M h¬M; +?B M bo K†+ H K b„+ F?ªB ;B€T- h`9+ h¬M; +?B M bo K†+ HK+ b„+ F?ª
?Q¨M; b„+ F?ªB ;B€TX

.B T •K h`9+ F?B çB p¨Q *–K h?¨M?- M;Q¢B i`W HK+ b„+ F?ªB ;B€T +O h`9+ h¬M;
i?'v- ç°B M;k i K i¬M; +?B M bo F?€+ ç m b„T ?¨M; +?dM? i M; v M;„M- #–m i`ÌB *
i`¨M M;"TX •M? K„i K¶B M;QÌB #¼M ?¼ F?B M?bM .B T •K h`9+ H¢M? M?Q #,M; F?

.B T •K h`9+ #B i i`QM; HÁM; M?[M; +?B M bo M¨v +¦ i? ç½ +QB KbM? H¨ i°B M?
`²B- M?QM; K¨ ?„M +kM; F?¬M; ? [m M i•K ç M M?[M; €M? K„i #'i i?B M M¨v K¨ M;
M; M; i?ŠM; ?QÈM; HoM? +?O T?O çB ç MX

æB M?Q õt2 M? +?¢v çQÌM; [m2Mö iÈB +Y HoM? +?O T?O- T?O K¬M KÎ `°M; ` -
H¨ J B h¬M; p¨ *9+ h¬M; +?B M bo- K¶B M;QÌB i v M„K +?†i i`QÌM; FB K # M ?¬M;
#QÈ+ +?•M .B T •K h`9+ ç M i"M i`QM; T?O ç X

>B M M; M; iB M p¨Q- .B T •K h`9+ çB i?ŠM; p¨Q i`QM; ç¢B bªM? HoM? +?O T?O M
K°i HQÊi ç½ i?'v # p` h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q ç M; M;²B M; v M;„M i` M i?O p`
i`€B pšM M?Q i`QÈ+ M;Q¢B i`W *–K h¬M; H¨ K T?€T i K i¬M; i¬M; +?O- T?Q # M
h¬M; +?QM? H¨ pk F„ i K i¬M; i¬M; +?OX *?d +¦ çB m õp®M +€B i M H„K K²Kö *9
S?QM; F?¬M; i?'v ç•m K¨ ç M; M;²B Î MÆB 'v H¨ K°i H½Q ;Bª K†+ ?Q¨M; b„+ i`QÌM
H¢M? M?Q #,M;- iW ç¬B K„i i` M ;QÆM; K†i p¨M; M?¢i +O ?„M H'T H¦2 ? B Hm²M;
Î MÆB ç¦ HQM; QÐM i?ŠM; i„T- K°i +?9i +kM; F?¬M; ;B®M; M?Q M;QÌB + Q im´B-
çQÊ+- M;QÌB M¨v F?B +ÁM i` M?'i ç`M? H¨ +U+ F€ M? im'MX E?¬M; +–M ?ÄB- p
+?O o` GBM? S?QM;X h¢B T?Q i` M +?¶ +O ?„M pšM +ÁM K°i M;QÌB- M;QÌB M¨v
?² bQ pÈB o` GBM? S?QM; +¦ H) HÈM ?ÆM K°i +?9i- b„+ K†i #bM? ioM? ?Á ?Q½M
;•v +?Q M;QÌB i K°i HQ¢B +ªK ;B€+ iB m iB m- H¨K +?Q F F?€+ i?'v / /¨M; i?•M
F?€+ i`QM; pk F„ iS i¬M; i¬M; +?O- J B h¬M; i¬M; +?O J B L?Q EB KX

.B T •K h`9+ iÈB ;B[ ç¢B bªM? +?"K `½B çSM; i¢B ç¦X

@ "€B FB M # p` h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q- tBM +?¨Q +€+ p` i¬M; +?OX

o` JBM? h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q M;²B M; v +?QM? ;B[- i v i`€B +?d p T?Q +€I

@ .B T i¬M; +?O KÌB M;²BX

.B T •K h`9+ bmv +?Q +MM; +kM; H¨ i¬M; +?O +O ? B i¬M;- ç` p` + Q pQÊi [m€ +
H M;?B pšM +ÁM ? ibS+ +?m ç€Q- ç +?Q .B T •K h`9+ M;²B Î p` i`Q ;–M h?€B i?(

.B T •K h`9+ +kM; F?¬M; F?€+? F?Q +QÈ+ #° M? M? +?¦M; iB M ç M- çB iÈB p` i`(
+?O ;–M # p` i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q M?'i M¨v M;²B tm®M;X •M? K„i ?„M HQÈi
€M? K„i G M L?Q hmv i ?„M M?bM i?'v +¦ +?9i [m M; K M; HQ H„M;X .B T •K h`9-
bmv çQ€M +O KbM? H¨ F?¬M; +¦ b B H–K- M;¨v ?¬K M v i¢B i`¨M; ?°B M;?` M¨v bÉ
i?ªv K¼B bUX

o` JBM? €M? K„i HQÈi [m K¼B M;QÌB- +?"K `½B KÎ KB M; M¦B,

@ h®i H„K- #€i i¬M; i¬M; +?O ç m ç½ ç M ç¬M; çOX hW æ¬M; GQM; ç [m®+ imv I
;BÌ +?9M; i +¦ i? i´ +?S+ iQ¨M i? ?°B M;?` H–M ç–m iB MX J¼B M;QÌB ç m #B i
i H9+ i`QÈ+ i¢B i`QM; +?B M i` M? ?Ov /B i pb pB + ç€M? HmB h?•K lv M €+ K J
T?ªB i`ª +U+ F€ iQ HÈM M?QM; b m F?B +?B M i` M? +?'K /Si H¢B #` +¬M; FQ+?
ç¢B HK+ M¨v /šM ç M ?¼ /B i [m®+X *?9M; i ç½ i`ªB [m K'v M;¨M M,K F?¬B T?
H¨ i?ÌB F?„+ æ¬M; GQM; +?9M; i K°i H–M M[[m"i F?ÎBX *?9M; i b) H'v *–K h?¨
/MM; ? i F?ª M,M; +?B m K° +QM +?€m K¼B i?ÌB ç¢B +O æ¬M; GQM; ç [m®+ +?9
?mv ?Q¨M;X æ [m®+ ç½ i?¨M? H"T- +?9M; i M?'i ç`M? +–M T?ªB +Y ?¨M? ç¢B çB
pb i?ÌB ;B M [m€ M;„M- i`QÈ+ K„i +kM; +?d +¦ i? H'v *–K h?¨M? M¨v H¨K i?O ç¬ ç
i?ÌB H¨K ?Q¨M; +mM;X L?B m M,K [m - æ¬M; GQM; #€i i¬M; +?9M; i K°i KU+ v I
K¢+? /mv M?'i +O æ¬M; GQM; ?Q¨M; i?'i- i` M ç¢B çB M F? B [m®+- +?9M; i b)
M;mv M ?QÈM; p ç M?'i ç pQÆM; i•M M?"K +M æ¬M; GQM; ç [m®+ imv M i? b
æ¢B çB M F? B [m®+ # M;¨v b m b) +Y ?¨M?- ç²M; i?ÌB- i`QÈ+ i?ÌB çB K ç¦- +?9M
K°i b® +¬M; pB + i`¼M; v mX

L¦B ç M ç•v- i? M? •K o` JBM? ç°i M?B M /WM; H¢B K°i +?9i- €M? K„i M?bM p ?Q

@ .B T i¬M; +?O- M;QÆB M;mv M H¨ *–K h?¨M? HoM? +?O- ç®B pÈB ?Q¨M +ªM? +
t2K- b) /Q M;QÆB /U i?2Q / M? b€+? +?9M; i çQ tm®M; iB M ?¨M? Km b„K M?(
[m®+ b) +?B +'T +?Q M;QÆB- M?'i i?B i T?ªB i`QM; pÁM; # M;¨v ?Q¨M i?¨M?X æ

æ¬M; GQM; ç [m®+ ç½ i?¨M? H"T `²B- .B T •K h`9+ #B i +?QM? KbM? F?¬M; +¦ F?
;"i ;"i ç–m- M¦B,

@ *¦ i? X

a m F?B M;?2 çQÊ+ .B T •K h`9+ [mª [mv i i`ª HÌB ç€T SM;- i?–M b„+ i` M K†i o` J
M?m ?Á çB p¨B T?–M,

@ .B T HoM? +?O [mª i?U+ H¨ M;QÌB #B i +•M M?„+ M†M; M? - M?”M i?S+ `’i `ä ç
i?•M iW h`9+ i¬M;- #•v ;BÌ H¢B çªK çQÆM; *–K- h`9+ M?` i¬M; i¬M; +?O ç•v [mª i?
F?¬M; iÈB KQÌB i€K im´B ç½ i`Î i?¨M? M?` i¬M; i¬M; +?O- i¢B i` M H`+? bY i?¨M?
M¨v M;QÆB +¦ H) H¨ M;QÌB ç–m iB MX æ²M; i?ÌB M;QÆB +kM; H¨ F?¬M; iÈB KQÌ
iQÆM; H B iB M ç² F?¬M; i? ?¢M HQÊM;- i M;?o- +¦ H) i`QM; iQÆM; H B F?¬M;
F?ÎB H¨ H9+ +€B p` i`Q i`QÎM; H½Q M¨v +O i bÈK Km°M ;b +kM; b) /Q M;QÆB i?
+¦ i? pSi #Ä ?B K F?Q+? i`QÈ+ ç•v- ?ÊT HU+ pÈB +€+ i¬M; F?€+ +MM; +?mM; FB
MÆB M¨v i`Î i?¨M? +,M +Æ p[M; +?„+ +?Q æ¬M; GQM; ç [m®+ +?9M; i [m”i F?ÎB

.B T •K h`9+ F?¬M; +¦ H M iB M;- i`QM; HÁM; H¢B +¦ +?9i F€ [m€B- o` JBM? i`QÎM
bU #’i FQM? +O KbM? ç®B pÈB ?„M M;¨v i`QÈ+- M;[ F?Q M;QÊ+ H¢B i`Î M M ?Á
?bM? i`mM; +kM; i?Q€M; #m¬M; HÄM; çB p¨B T?–M- +?”K `½B ;”i ;”i ç–mX

o` JBM? h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q iB T iK+ M¦B,

@ L m .B T i¬M; +?O ç½ i?W M?”M i?•M T?”M +O KbM? i¢B æ¬M; GQM; ç [m®+
+O M;QÆB i’i M?B M +kM; T?ªB i?m°+ p ç [m®+X h?2Q i çQÊ+ #B i- i¢B ç•v i`C
p¢M #bM? /•M #€ i€M? p®M +¦- # M M;Q¨B +ÁM +¦ K°i b® F?€+? M?•M ç†+ i?M- M
?¢ .B T i¬M; +?O- M?Q p”v- b m ç¢B çB M F? B [m®+ +O ç [m®+ +kM; iU M?B M
t T +O ç [m®+X .B T i¬M; +?O tBM v M i•K- +?9M; i b) F?¬M; F€ i?` M?[M; /` i
M?’i ç`M? T?ªB M;?2 K M? H M? iW ç [m®+- i imv M #®- iW #•v ;Bì #„i ç–m- # M
+€+ /` i°+ F?¬M; T?ªB M?•M HQ¨B- ç m /Q *9+ h¬M; p¨ J B h¬M; iB M ?¨M? i?®M;
çB M F? B [m®+ +?’K /Si- i°+ i`QÎM; /` i°+ b) çQÊ+ i?K T?QM;X

@ o•M;- h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½QX

*9+ h¬M; i¬M; +?O o` GBM? S?QM; p¨ J B h¬M; i¬M; +?O J B L?Q EB K ç²M; i?ÌB

.B T •K h`9+ i`QM; K„i iQ€i ` K°i iB H½M? [m M; M?¨M M?¢i,

@ *?Ì K°i +?9i5

o` JBM? h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q M?bM p T?Q .B T •K h`9+,

@ L?Q i? M¨Q\ .B T i¬M; +?O +ÁM +¦ w FB M ;b b Q\ *kM; F?¬M; T?ªB i F?¬M; M
;B Q +?Q M;QÆB H½M? ç¢Q M?Q i`QÈ+- +?d H¨ M;QÆB pšM +ÁM [m€i` im´B- i¢B
FûK ?ÆM bQ pÈB K’v p` i¬M; +?O +¦ FBM? M;?B KX h M;?o i`QÈ+ K„i .B T i¬M; +
KÈB H¨ çB m [m M i`¼M; M?’i- i` M? i?O +?9i i?ÌB ;B M i`Î M M +¨M; i? K +QÌM; ç
HU+ +®M; ?B MX

.B T •K h`9+ MÆB F?¦2 KB M; iQ€i ` K°i MK +QÌB ;B m +Êi- o` JBM? i?€B i?QÊM
M¦B K’v +•m ç½ M;?o H¬B +m®M çQÊ+ KbM? b Q\ +¦ i? / /¨M; M?Q p”v b QX L;Q
;BÄB iQM? iQ€M K¨X

@ h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q- i M;?o +?mv M M¨v F?¬M; i? +S M?Q i? çQ ` [mv
+?mv MX æ–m iB M- i M M i`QÈ+ iB M ?QÈM; p +€+ p` ;BªB i?Q+? K°i +?9iX h`
h?¨M?- *–K h?¨M? p®M +¦ #€ i€M? Î # M i`QM; M;Q¢B i`W b® M;QÌB Î # M M;Q¨B-
T?ªB H¨ i?m¬a + ? a +O i - #¼M ?¼ +?d H¨ M?[M; #^M; ?[m i i?dM? KÌB ç M i`Ê ;
*?Q M M- i F?¬M; +¦ [mv M ` K M? H M? ç®B pÈB #¼M ?¼X G9+ i`QÈ+- i ç½ ç€T
p¨ "® Gm•M L¢T bÆM K¢+? poM? pB M H¨ M?¨ +O #¼M ?¼- ?¼ +kM; pb pB + FB M
b® M¶ HU+X æ [m®+ i?¨M? H”T i¢B *–K h?¨M?- H’v *–K h?¨M? H¨K +Æ bÎ i F?¬M
p¼M; ç [m®+ +¦ i? +MM; M;QÌB /•M p®M +¦ +O *–K h?¨M? ?Á #bM? +?mM; b®M
p` #bM? çŠM; pÈB M? m F?¬M; + M i?B T p¨Q +¬M; pB + +O M? mX h i?”K +?Q
h?¨M? ?Q¨M iQ¨M M?QÊM; H¢B ;B Q +?Q ç [m®+- `9i HmB p¨Q b•m i`QM; "® Gm•

æB m M¨v H¨ .B T •K h`9+ ç½ +® MûM iS+ ;B”M K¨ çQ ` M?QÊM; #° HÈM M?’iX *k
F ?Q¢+? M¨v

o` JBM? M?QÈM; K¨v,

@ .B T i¬M; +?O- M m M;QÆB i`QÈ+ FB H¨ *–K h?¨M? HoM? +?O- ? i i?ªv *–K h?
K¢+? M¨v i'i +ª iU M?B M i?m°+ p M;QÆBX L?QM; #•v ;BÌ ç [m®+ iB M p¨Q- H¨K a
H¨ K°i T?–M iY +O ç [m®+- pb ç [m®+ pb i¬M; i°+ +O KbM? M;QÆB ç2K H½M? (
;b ç€M; i`€+?- M?[M; M;QÌB /•M p®M +¦ M¨v i'i M?B M +kM; T?ªB [mv p i`QM; ç [
#•v ;BÌ ç [m®+ +?QM? ç M; Î #QÈ+ F?ÎB ç–m T?€i i`B M- +–M T?ªB T?ªB +¦ Hm²
T?€i i`B M i®i- i M;?2 M¦B i¢B MÆB M¨v M;QÆB +?ŠM; M?[M; +¦ hBM? GBM? i°+
p¨ ©B L?•M i°+X æ [m®+ T?ªB H M? +?Q #¼M ?„M i`Ê ;B9T +? i¢Q ` pk F?Q i`
M¨v +¦ +?¶ /MM;X .B T i¬M; +?O- F?¬M; M M #` M?[M; /` i°+ M¨v +?B T?®B- ?½v
+O æ¬M; GQM; ç [m®+ +?9M; i - ç®B pÈB #¼M ?¼ K¨ M¦B ç½ H¨ bU F?Q M /mM;

.B T •K h`9+ +QÌB H¢M? K°i iB M;- M¦B,

@ >¦ ` h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q H¨ KQM; Km®M M?”M çQÊ+ +? i¢Q +O ©B L?•M
#° H¢+5 *–M ;b T?ªB M¦B K°i +€+? iQ i€i M?Q p”v\ h M?„+ H¢B K°i H–M M[5 #'
©B L?•M i°+ ? v H¨ hBM? GBM? i°+- ç m H¨ F?€+? M?•M +O i - +kM; H¨ K°i T?–M
K¢+? +MM; *–K h?¨M? H½M? ç` X "¼M ?¼ p¨ +?9M; i i`QM; ç¦ poM? pB M ç m H
M?Q M;¨B M?'i ç`M? Km®M M¬ /`+? #¼M ?¼- tBM H¶B- i H¨K F?¬M; çQÊ+X

@ .B T •K h`9+- F?¬M; çQÊ+ [m M i?•M T?”M +O M;QÆB5 L;QÆB H¨ M;QÌB +O a

o` JBM? h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q i?®i M?B M ;B”M /[- iU #ªM i?•M F?¬M; FbK ç
K†i #¨M # M +¢M?X

@ L;QÆB [mª H¨ Km®M # Q +?2 +?Q M?[M; /` i°+ M¨v b Q\

.B T •K h`9+ iU M?B M b) F?¬M; #` bU T?šM M° +O p` i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q M

@ " Q +?2- +€B ;b H¨ # Q +?2\ "¼M ?¼ H¨ #^M; ?[m +O i - i F?¬M; i? ç +?Q #¼M
K'i çB iU /Q [mw ;B€ M?'i +O KbM?X

@ .B T i¬M; +?O F?¬M; +–M M¦B M[- M m #¼M ?¼ H¨ #^M; ?[m +O M;QÆB- M;Q
+O ç [m®+ i`mv M ç¢i +?Q #¼M ?¼- F?¬M; #^M; +S ;B Q +?Q +?9M; i H¨K i®i
+–M ç€M? K¢M? p¨Q HÁM; iBM +O #¼M ?¼ H¢B +'T +?Q K°i +?9i HÊB Q+?- F?¬M
+?9M; i bY /KM;X

h? M? •K H½M? ç¢K iW KB M; *9+ h¬M; i¬M; +?O o` GBM? S?QM; i`mv M ` X L?b
+€B ç ç FB +O KbM? +¦ H) i`–K ´M ?ÆM M?B m- HÌB M¦B +kM; +¨M; i? K b„+ #

.B T •K h`9+ MÎ MK +QÌB- M?bM o` GBM? S?QM;- M?¨M M?¢i M¦B,

@ o•a v M¦B M?Q p”v- o` i¬M; +?O H¨ Km®M /MM; pk HU+ ç +? T?K+ *–K h?¨M? +

o` GBM? S?QM; H¢M? M?¢i M¦B,

@ h`QÈ+ F?B .B T i¬M; +?O ç M +?9M; i ç½ +¦ w FB M +?mM;- *–K h?¨M? +QB M?
+?9M; i - M?'i ç`M? +–M T?ªB ´M ç`M?X L?[M; /` i°+ M¨v M m bBM? b®M; Î i`QM; '
pÈB +?9M; i K¨ M¦B iU M?Q õK®B ?¼ b m HQM;ö-?Q†+ H¨ +?BM? T?K+- ?Q†+ H
+QM çQÌM; M¨Q F?€+X L m M?Q .B T i¬M; +?O i?”i bU ç®B tY pÈB #¼M ?¼ M?Q #'
M;?o +?Q KBM? KšM +?S- i?U+ F?¬M; M M öH¨K ?¢B KbM? ?¢B M;QÌBX

ó> > > > Xô .B T •K h`9+ ;B”M /[+QÌB HÈM,

@ > v K°i +•m õ?¢B KbM? ?¢B M;QÌBö- ç½ M?Q p”v- i +kM; F?¬M; +ÁM ;b ç K¨ M¦
i?”i bU b) /MM; pk HU+ i? v HÌB M¦B ç®B pÈB +Q /•M *–K h?¨M? +O i i?b tBM +€+
F„ HQÐM; K°i +?9i- i?U+ HU+ ç [m®+ +¦ çO ? v F?¬M; `²B ?½v M¦BX *ÁM M[- i
+?9i- i`QÈ+ F?B çB iÈB *–K h?¨M?- M;¨B p¨ J B h¬M; +?O +¦ ? v F?¬M; çB ;–M S?€
çQÊ+ +ª K°i M[?¨B iYX

o` GBM? S?QM; i`QM; K„i iQ€i ` K°i iB [m M; K M; FBM? M;¢+,

@ hBM iS+ .B T i¬M; +?O M?”M çQÊ+ i?”i H¨ ``i M? M? +?¦M;- F?¬M; #B i M;QÆB

.B T •K h`9+ i`QM; HÁM; i?–K M;?o [mª M?B M M?Q i? - F?B i`Î H¢B *–K h?¨M? M
æ¬M; GQM; #€i i¬M;- ?„M ç½ ?ÄB [m ? B p` ;B ;B KbM? p MÆB ?¢ H¢+ +O >ªB
?„M ç®B pÈB pB + M¨v +kM; KÌ K`i F?¬M; #B iX GB M iQÎM; ç M J B h¬M; p¨ *9+
+MM; çB pÈB æ¬M; GQM; #€i i¬M; iÈB MÆB M¨v- ?ÆM M[i?2Q M?Q HÌB M½B M½
H,K M;¨v KÈB iÈBX .B T •K h`9+ H"T iS+ T?€M çQ€M çQÊ+- H9+ i`QÈ+ ?ÆM K°i M
?B M +QÈT çB >ªB .QÆM;- `'i +¦ i? +?QM? H¨ + Q i?O /Q J B h¬M; p¨ *9+ h¬M; ?

*® MûM +ÆM ;B"M- .B T •K h`9+ M?bM +?^K +?^K o` GBM? S?QM;,

@ >ªB .QÆM; ?B M ;BÌ ç M; Î ç•m\

E?¬M; çÊB o` GBM? S?QM; KÎ KB M;- o` JBM? i`QÎM; H½Q i` M i?O p` ç½ T?šM M

@ GÈM K"i- M;QÆB /€K ;¼B i?ŠM; i M ?9v +O L[?Q¨M;X

L[?Q¨M;\ .B T •K h`9+ M;•v M;QÌB- >ªB .QÆM; #B M i?¨M? L[?Q¨M; iW H9+ M¨Q
?Q¨M; +O æ¬M; GQM; ç [m®+ b Q\ h`QM; T?9i +?®+- +ª M;QÌB ?„M ç m H•K p¨
F?¬M; M;WM; tm'i ?B M ?bM? ªM? H9+h•v æ S?m #ªQ ?„M /MM; ? i F?ª M,M; #ª
.QÆM;X

æ9M; p"v5 :B[>ªB .QÆM; p¨ h•v æ S?m F?¬M; +¦ çB K M¨Q ;B®M; M? mX *?ŠM
T?ªB +?€m ;€B `m°i +O h•v æ S?m L;mv M bQ€B b Q\

G M L?Q hmv i# M +¢M? o` JBM? i`QÌM; H½Q M?`M F?¬M; çQÊ+ ?ÄB,

@ •K h`9+- M;QÆB #B i L[?Q¨M; # ?¢\ *?9M; i b„T +Y ?¨M? ç¢B çB M F? B [m®
i?S+ ç,M; +Æ +O L[?Q¨M; # ?¢X

.B T •K h`9+ M?bM M½B M½B i`ª HÌB,

@ L½B M½B- ç•m +?d H¨ #B i5 J B h¬M; p¨ *9+ h¬M; ? B p` i¬M; +?O +?QM? H¨ +
+QMX *ÁM +¦ K°i M[M?•M iW i`QM; i v +QM çQ¢i çB K°i i? M? FB K +'T i?–M F?Q

G M L?Q hmv i +kM; bYM; b®i- €M? K„i +?mv M ?QÈM; p *9+ h¬M; i¬M; +?O o` G

@ GBM? T?QM;- +¦ pB + M¨v b Q\

o` GBM? S?QM; M;?2 +•m ?ÄB +O G M L?Q hmv i- M;[F?Q ?Q¨M iQ¨M #'i ç²M;- ¬

@ *?mv M M¨v i +kM; F?¬M; `ä H„K- H9+ i`QÈ+ M?Q i #B i +?€m ;€B +O J B h¬M
p X J B h¬M; +?O- M;¨B t2K

J B L?Q EB K bYM; b®i K°i +?9i- M?bM i?Q€M; [m .B T •K h`9+- ?„M +?ŠM; M?[M
ç²M; i?ÌB +kM; H¨ i?•M b M? T?K i?•M +O J B M? Kšm i?•M .B T •K h`9+- +kM; +
.B T •K h`9+5 J„i M?bM M;Q¢B i¬M +?QM? KbM? H¢B +¦ i? ç²M; i?ÌB M;²B i` M p
#•v ;BÌ +ÁM +?Q ? i FBM? M;¢+- ;"i ;"i ç–m- M¦B,

@ •M? hmv i M? ç–m ç¦ /QÌM; M?Q H¨ M?"M çQÊ+ K°i i? M? FB K i®iX hB m M?
F?¬M; #^M; i b) ;¼B M¨M; iÈB ?ÄB K°i +?9iX

G M L?Q hmv i +?"K `½B ;"i ;"i ç–m- M¦B,

@ :¼B M¨M; ç M ç•v çB5 *€B M¨v i?"i bU H¨ õHk HKi M;"T KB m HQM; pQÆM;öX •
?¢ `®i +K+ H¨ [m M ? ;b\

.B T •K h`9+ +QÌB F?´ M¦B,

@ L½B M½B- i`QÈ+ iB M +¦ çB m ;b M;QÌB i`QÈ+ ? i M M M¦B +?Q +QM #B iX h¢B
æ S?m L;mv M bQ€B- H¢B i`Î i?¨M? L[?Q¨M; æ¬M; GQM; ç [m®+ +?9M; i \ h•v æ
>Q i`QÎM; H½Q +O æ¬M; GQM; #€i i¬M; +?9M; i ~M KbM? i`QM; ç¢B HK+ +€+ [m
+kM; F?¬M; T?ªB H¨ i¬M M[+O ?„M b Q\

G M L?Q hmv i +?"K `½B ;"i ;"i ç–m,

@ L;QÆB pÈB iQ +€+? H¨ M?` i¬M; i¬M; +?O- +?mv M M¨v M¦B +?Q M;QÆB +kM;
?mv i K¢+? ?"m /m /mv M?'i i`QM; ?Q¨M; i?'i æ¬M; GQM; ç [m®+ +?9M; i - i`Q
F?¬M; `ä imM; iQ+? i"T FQ+? #'i M;Ì- M¨M; #` i`¼M; i?QÆM;X ob ç #ªQ p M iQ
M;QÌB h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q +?9M; i [mv i ç`M? H M? +?Q J B >Q i`QÎM; H
M¨M; i`Î i?¨M? i¬M M[ +O KbM?X J G M ç [m®+ H¨ ç M?'i +QÌM; [m®+ i`QM; ç
H½Q H¢B H¨ J G M ç [m®+ L;mv M bQ€B-i?Q+? ?ÊT M?'i ç +?2 /'m i?•M T?"M L
M; v +ª #€i i¬M; i¬M; +?O ç m F?¬M; #B i- H¨ #Q K"i HÈM M?'i +O æ¬M; GQM; +
H•m- +?9M; i M?"M çQÊ+ ?²B #€Q +O J B >Q i`QÎM; H½Q- M¦B `^M; L[?Q¨M; #
+ªM? F?B ç¢B #B m J G M ç [m®+ i? K /U h?'i Zm®+ h?'i GQM; "¨B o` *?B M /Q
M¨v KÈB T?€B J B h¬M; p¨ *9+ h¬M; ? B p` i¬M; +?O /šM M;QÌB çB ç M M;?o +€+
?Q¨M; # ?¢ `'i [m2M i?m°+ b Q\

Zm2M i?m°+- ç•m +?d H¨ [m2M i?m°+5 .B T•K h`9+ M;²B M;˜M M;Æ i¢B +?¶ 'v- ?„
b) F?¬M; M;?o ç M- >ªB .QÆM; H¢B H¨ L[?Q¨M; +O æ¬M; GQM; ç [m®+X o®M ?
æ¬M; GQM; ç [m®+- H9+ M¨v i? K M[L[?Q¨M; H¨ >ªB .QÆM;- i`QM; HÁM; ?„M
?¶M HQ¢M ?ÆMX

@ L¦B M?Q p"v- b m M¨v æ¬M; GQM; ç [m®+ b) /Q >ªB .QÆM; L[?Q¨M; i?®M; i``\

_®i +K+ .B T•K h`9+ +?Q +¦ i`ª HÌB i`U+ iB T p'M ç M½B M½B ?ÄB- K¨ H¨ p†M H

o` JBM? h?€B i?QÊM; i`QÌM; H½Q M¦B,

@ æ•v H¨ H) çQÆM; M?B M- +?ŠM; [m - i`QÈ+ ç•v M[?Q¨M; # ?¢ +ÁM +¦ M?B m
K°i M;QÌB +?9M; i i¢B ç•v ç m M?'i ç`M? +–M T?ªB iQ¨M i•K iQ¨M w T?Á i€ L[?Q¨
i?"i bU F?¬M; +?`m ç +?Q M?[M; /` i°+ M¨v ?QÈM; p ç [m®+ i?–M T?K+ b Q\

.B T•K h`9+ H„+ H„+ ç–m- M¦B,

@ E?¬M; T?ªB i F?¬M; +?`m- H¨ i +,M #ªM F?¬M; +¦ F?ª M,M; M?Q p"vX L m +€+
i?2Q w KbM?- tBM H¶B- K†+ /M i?•M H¨ M?` i¬M; i¬M; +?O- M?QM; i F?¬M; +¦ +€
*¦ çB m i +¦ i? F?ŠM; ç`M? K°i çB K H¨, K°i F?B M°B #° *–K h?¨M? T?€i bBM? +
HU+ M?B m M,K +O æ¬M; GQM; ç m b) #` ?Ov ?Q¢B i`QM; +?®+ H€i- ?"m [mª M
iB T M?"M çQÊ+X

o` GBM? S?QM; +QÌB H¢M? K°i iB M;- M¦B,

@ E?¬M; ?´ H¨ i¬M iY +O .B T Gv- M; v +ª iQM? +® +?'T ç m +MM; ;B®M; M?Q ?„M
M?[M; /` i°+ M¨v- ç [m®+ iBM? M?m H¨K b Q +€B ç€K M;QÌB ¬ ?ÊT ç¦ +¦ i? +¦ F?

.B T•K h`9+ +kM; T?€i ` K°i iB M; +QÌB H¢M?,

@ L;¨B +kM; F?¬M; ?´ H¨ ?mvM? i`QÎM; +O o` h?QM? S?QM;- iQM? iU + Q iU ç¢B
p"v- F?¬M; #^M; +?9M; i ç€M? +m°+ çB\ i iW i`QM; +€+ +?B M bo +O *–K h?¨M?
i¬M; +?O +¦ i? ç€M? #¢B ?„M i ?S b) i?mv i T?K+ *–K h?¨M? iS i°+ ?QÈM; p ç
F?¬M; M;QÊ+ H¢B M m M;¨B i?m tBM KÌB ç [m®+ F?¬M; M M[m'v `–v bU M #bM
+?9M; i X

óL¨v ô o` GBM? S?QM; imv i F?¬M; T?ªB K°i F / K'i #bM? ioM?- M?bM €M? K„i
h`9+ ?„M +kM; F?¬M; +¦ çQÌM; ç°i i`ª HÌB M; v- M;QÊ+ H¢B ?„M ç½ õ+?mv M [mª #

@ æ•v H¨ ç [m®+ ç¢B bU- F?¬M; T?ªB +?d K°i +€ M?•M i +¦ i? +¦ F?ª M,M; [mv
h?€B i?QÊM; [mv i ç`M?X

o` JBM? h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q ;"i ;"i ç–m- M¦B,

@ L m *–K h?¨M? /` i°+ F?¬M; Km®M i?–M T?K+- i M?"M i?'v M?Q p"v b) i®i ?ÆM
ç M +?Q bQM; T?QÆM; M?B m i´M i?'i- #'i Hm"M H¨ ç [m®+ ? v H¨ *–K h?¨M? /` i
M?bM i?'v +ªM? M¨v- i M;?o .B T i¬M; +?O i?b +kM; ;B®M; p"vX h¢B i` M ç a B H
i?U+ HU+ H¨K ç–m- F?¬M; #^M; +?9M; i M M iB M ?¨M? K°i i`¨M; Hm"M pä /Q bQ
M;QÌB iB M ?¨M? KQÌB i`"M i, i?Q- M m *–K h?¨M? /` i°+ +?B M i?„M; +?9M; i b

p¨Q ?¨M? ç°M; +O #¼M ?¼- +?d H¨ t2K M?Q [m M ? ç²M; KBM?- M;QÊ+ H¢B M m
M?[M; /` i°+ i`QM; *–K h? a…M? T?ªB M;?2 i?2Q bU +?d ?mv i?®M; M?'i +O ç [
+O ç [m®+X

L;?2 tQM; o` JBM? h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q M¦B- .B T•K h`9+ M;QÊ+ H¢B i?Î T?¨
[m®+ +?QM? H¨ F?¬M; KQM; Km®M T?€i bBM? +?B M i` M? i`QM; M°B #°- +ª ç [
+?d +¦ ?ÆM K°i p¢M M;QÌB- i´M i?'i K°i M;QÌB H¨ ;BªK çB K°i M;m²M HU+X L?Q i?
H¨ K°i +€+? +¬M; #bM?X

L;?o ç M ç•v- .B T•K h`9+ ;"i ;"i ç–m- M¦B,

@ o•a v i®i `²B- i ç¢B #B m *–K h?¨M? iS i°+ ç€T SM; M;¨BX *?¼M M;¨v F?¬M; #
M v çB- bQM; T?QÆM; çB K ç M i?b /WM; M m *–K h?¨M? iS i°+ i?m - i /MM; ? i F
?¼X hmv p•a v- +¦ K°i çB mi Km®M M¦B `ä- t2K M?Q H¨ ç²M; #¼M +O #¼M ?¼- p
i` M p'M ç M¨v i +?d +¦ i? çSM; p T?Q ç²M; #¼M i X

o` JBM? h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q ;B"M /[M¦B,

@ v iS M;QÆB H¨ Km®M çSM; Î T?Q ç®B H"T +MM; ç [m®+ ç®B M;?`+? b Q\

.B T•K h`9+ H¢M? M?¢i M¦B,

@ æB m M¨v +kM; H¨ +€+ M;QÆB #S+ #€+? i?¬B- M?QM; K¨ i b) F?¬M; ` i vX J°i
# M H¨ #^M; ?[m +O i - i F?¬M; KQM; Km®M #'i Hm"M F M¨Q i`QM; +€+ M;QÆB #
H¨K i`¼M; i¨B +€+ i`"M ç'mX E?B +?B M ç'm F`T i?ÌB [mv i ç`M? i?„M; #¢B /MM;
i´M i?QÆM; +?Q bQM; T?QÆM;X

L;?2 .B T•K h`9+ M¦B M?Q p"v- b„+ K†i o` JBM? KÈB `¢M; `Ð H M K°i +?9iX G¢B
o` GBM? S?QM; M¦B,

@ E?¬M; i? - M?[M; /` i°+ M¨v ç m H¨ #^M; ?[m M;QÆB- B #B i M;QÆB +¦ i? ? v F

.B T•K h`9+ [m M; K M; H,M; H i`QM; K„i +?Êi H¦2,

@ L m M; v +ª +¬M; #bM? ? B +?[ç m H¨K F?¬M; çQÊ+- i ç•v +kM; F?¬M; tSM;
i¬M; +?OX L m o` i¬M; +?O F?¬M; iBM iQÎM; MÆB i - M?Q p"v +kM; F?¬M; b Q- t
i`QÎM; H½Q +MM; i ç²M; i?ÌB H¨K +€B i`¼M; i¨B ç +¦ i? çªK #ªQ +¬M; #^M; imv

óL¨v ô o` JBM? /Q /U- i¢B i`QM; æ¬M; GQM; ç [m®+- ?„M H¨ i?O i`+? h?€B i?Q
+QÌM; ;Bª b® K°i ?B M M v +O æ¬M; GQM; ç [m®+- M m M?Q ?„M i? K ;B p¨Q i`
M;?B M;Ì H¨ +?„+ +?„M ;B¨M? çQÊ+ i?„M; HÊBX *•M M?„+ +€B HÊB +€B ?¢B- o` J

@ GBM? T?QM; F?¬M; M M M¦B +¨MX •K h`9+ +?ŠM; M?[M; H¨ M?` i¬M; i¬M; +?O-
p¨ H¨ M;Q¢B i¬M J B h¬M; +?O- +¬M; #bM? ? v F?¬M; i'i +ª K¼B M;QÌB ç m M?bM
M?B M iBM iQÎM; çQÊ+X

R9dX *?QÆM; R9d, Ry h`"M Zmv i h?„M;

óh?€B i?QÊM; i`QÎM; H½QX h +ÁM +¦ K°i v m +–mX h Km®M ;†T M[?Q¨M; # ?¢
?ªQ #^M; ?[mXô .B T•K h`9+ M¦BX

o` JBM? M?Qm K¨v M¦B, óæB m M¨v F?¬M; i? - i?•M T?"M +O M[?Q¨M; # ?¢ i¬M
F?¬M; i? çÆM ç°+ ;†T KbM? M;QÆB- M?QM; i +¦ i? ç€T SM; M;QÆB- i`QÌM; id
?Q¨M; # ?¢ M?'i ç`M? b) ç M MÆB [m M +?B MXô

h`QM; K„i .B T•K h`9+ H¦2 H M- óo"v +kM; çQÊ+Xô

o` JBM? M¦B, óh? ç½ [mv i ç`M?- p"v ç +?9M; i çB ç M +?¶ `¶M; `½B # M M;Q¨
M;QÌB /` i°+ +?m˜M #` K°i +?9iX *?9M; i HB M #„i ç–m- ;BªB [mv i p'M ç M°B #°
+?9i- +?9M; i +kM; ç®B M;Q¢B M?'i i`Q ?ÆMXô

.B T •K h`9+ ;"i ç–mX æB ` M;Q¨B- #'i Hm"M H¨ +€+ i¬M; +?O +O æ¬M; GQM; "€i
H½Q i` M ç¨B- H9+ M¨v +,M #ªM F?¬M; +¦ K°i B t2K i`¼M; ?„M- i`QM; K„i ?¼- i?
h¬M; +QÌM; ç¢B Î KS+ ç° M¨Q- ?€ H¨ p¨B /` i°+ #û M?Ä +¦ i? bQ b€M?X L?QM; #¼
h`9+ ç®B pÈB M;¼M M;m²M +O æ¬M; GQM; "€i h¬M; T?B i?QÌM; [m2M i?m°+- S?
M¦B id Kd +?Q ?„M- ?B M i¢B +€+ i?S i`mv M i?W +O æ¬M; GQM; "€i h¬M;- +?ŠM
GQM; ç [m®+ M,K tQ K¨ i?¬B- +?•M +?QM? +QÌM; ?Q¨M? pk ?¼+ +O æ¬M; GQM
+?B M ?Ov /B i p¨ i´ iB M h?–M GQM; +O æ¬M; GQM; ç²M; i?ÌB #B M K'i `²BX h`
F?¬M; +QÌM; ç¢B- K¨ H¨ +QÌM; ç¢B pk ?¼+ i?'i i`mv M K¨ i?¬BX

.B T •K h`9+ ` F?ÄB T?O ç - `²B M?bM ç M MÆB t - ç¢B [m•M # i°+ ç½ bÈK i"T F
p¢M M;QÌB #bM? ioM? çSM; Î ç¦- ?bM? i?¨M? p¬ ?bM? F?Q i? ç®B ç–m pÈB pk Fo

h`B M F? B i?•M ?bM?- ?„M M? M? +?¦M; [m v p # M K'v M;QÌB M L?½- hY- M¦B
?°B M;?`X

óaU ibM? ç½ M?Q p"v- i? K ;B i`QÌM; id i?Q M¨v ? v F?¬M;- i F?¬M; KB M +QÐM;
ç`M? çBXô .B T •K h`9+ i? M K°i iB M;- çSM; v M i¢B +?¶- i` M i?•M T?€i ` p +¬

óh F?¬M; p'M ç Xô hY KÎ KB M; M¦B- ?„M çQÆM; M?B M #B i?B M i¢B •K h`9+ +¦
H¨ i?•M M?•M- K°i # M H¨ #^M; ?[m- ?„M imv i F?¬M; Km®M i?'v #'i Fb # M M¨Q #
H9+ M¨v i•K ibM? +O ?„M +¦ i? ?B m çQÊ+- H¨ ?mvM? ç i®i M?'i +O ?„M- hY iU
M¨v KbM? M M H¨K ;bX

M L?½ +?"K `½B ;"i ç–m M¦B, óh +kM; F?¬M; p'M ç X h iBM +€+ M;QÆB b) ibK
i`"M M¨v- G¶ æ†+ hQ i°+ i`QÎM;- M;¨B M¦B b Q\ô

G¶ æ†+ hQ p¬ iQ ;"i ç–m M¦B, óæ½ Km®M ç€M? i?b ç€M?- i iBM *–K æ ç¢B M?•M

hY ;"i ç–m M¦B, óh®iX *S [mv i ç`M? p"v çB- +?9M; i +?m˜M #` K°i +?9i- `²B H"T

ó*?Ì +?9iXô a m F?B /Q /U K°i +?9i- .B T •K h`9+ pšM FB M [mv i` [mv i ç`M?- ?„
K„i H¢B- K°i i–M; / Q ç°M; iBM? i?–M M?m ?Á iW KB i•K +?"K `½B i`mv M tm®M;

> B €M? b€M; K¨m p¨M; #¢+ ç²M; i?ÌB iW ? B i v ?„M b€M; H MX >¨Q [m M; +?ÈT
/¨B ?ÆM RK- #ûQ M9+ MQ+? ç½ `ÆB i` M K†i ç'iX

"¼M +?9M; iU ?² +¦ T?–M KÌ K`i- ç–m +?9M; b€M; +?¦BX L?bM .B T •K h`9+ +¦ T
+?Q +ÁM F?¬M; M;WM; ?€ KB M; ?¨ ?ÆB- #° /¢M; p'i pª F?¦ F?,MX h` M i?•M i? K
T?•M #B i `ä `¨M; ?B M ` ?bM? /¢M; ?Q p,M K¨m p¨M; #¢+- H B F?¬M; +¦ tm'i ?B
ç°M; M¨QX *?QM? H¨ ? B EBK :B€T *'K h`MM; h?B K p¨ G¬B- /U p¨Q T?QÆM; i?S
i?•M i? .B T •K h`9+X

L?bM i?'v ? B EBK :B€T *'K h`MM;- hY F?¬M; F?ÄB ;B"i KbM? FBM? M;¢+X h?B K
ç–m ?„M ;†T- i? iQ+? ç½ i,M; H M ?ÆM K°i H–MX .M i` M i?•M i`M? F?¬M; +¦ T?¦M
M?QM; i?¬M; [m +ªK ;B€+ b„+ #ûM +O hY hBM? "d J¬M;- hY +m®B +MM; +ªK i?K
i?•M i? #¼M +?9M;X L M #B i- p¨Q H–M ;†T M? m i`QÈ+ h?B K- G¬B +?ŠM; [m
i`bM? ç° iB M ?¦ ?B M i¢B +O #¼M +?9M; ç½ F?¬M; F?€+ KbM? +?9i M¨Q- `ä `¨
hB M ?¦ M? M? +?¦M; M?Q p"v- i`QM; K i?9 imv i ç®B H¨ #B M i?€BX

E€ i?"i- b m F?B Hv F? B #,M; [mv M- çQÊ+ HÊB i®i M?'i iW .B T •K h`9+ i`M? F?
ç²M; çŠM; #ªM K M? F? QÈ+ pÈB ?„M- K¨ H¢B H¨ ? B +QM b•m i`QÈ+ K„iX h?B K
F? i`Î i?¨M? F? QÈ+ K i?9 +O .B T •K h`9+X hmv ?Q¨M iQ¨M H¨ /¢M; #` M¬ /`+?
p"v- #¼M +?9M; KÈB çQÊ+ +€B i®i M?'i iW i?•M i? .B T •K h`9+X J¶B K°i H–M i?
i?,M;- ç m K M; ç M +?Q #¼M +?9M; M,M; HQÊM; +U+ F€ +QÌM; ç¢BX L?'i H¨ H–M
?²M tmM; FQ+? K¢M? K)- /QÈB ibM? ?m®M; Î +U Hv ;–M- #¼M +?9M; i?m ?Q¢+? (
pÈB hYX sûi ç M +MM;- M,M; HQÊM; #ªM i?•M +O EBK :B€T *'K h`MM; +?QM? H
M;mv M i® /Q h?–M L;mv M J S?€T "¨Q H¼+ ` - i®+ ç° ?'T i?m bQ pÈB hY M? M?
/mM; ?ÊTX a m F?B .B T •K h`9+ +¦ h?–M L;mv M J S?€T "¨Q- iW F?¬M; F?Q ?Q†+
p¬ M;mv M i® H¼+ ` +?d +–M H¨ #ªM i?•M ?„M ?'T i?m F?¬M; ? i- b) ç m #` h?B K
tûi i` M KS+ ç° iB M ?¦ - H9+ M¨v- ? B EBK :B€T *'K h`MM; i?"K +?Q +ÁM i` M +ª

?¢B- M?QM; +?•M +?QM? i?U+ HU+ +O +?9M; H¢B +U+ F€ F?OM; #®X h`QM; i?'i
F?¬M; T?ªB +¦ M,M; HQÊM; +O h?B K G¬B /mv i`b- i?b .B T •K h`9+ +,M #ªM F?¬
*?ŠM; [m +?d H¨ #¼M +?9M; i?"i i¢B `'i HQÌB- K¶B M;¨v MˆK i`QM; i v .B T •K h`9
+?QM? H¨ pB + bmM; bQÈM; M?'i +O #¼M +?9M;X

ó" # X *QM K i- +QM pšM Km®M M;OXô J°i i? M? •K i`mM; iQM? / M;?2 iW i`QM
h`MM; # M i`€B i`mv M ` X

L?bM ? B iB m ;B ?Ä F?ª €B- .B T •K h`9+ M;²B t´K tm®M;X L? M?¨M; tQ tQ
óh?B K M;Q MX :B9T # # K°i pB + çQÊ+ ? v F?¬M;X a m F?B tQM;- +€+ +QM H
K¨ M;OX *S M¦B M;O H¨ +?QM?- +€+ +QM b) i?¨M? ç–M ç°M K'i i?¬BXô

h?B K ?'T ?€v +QM K„i M?Ä K¨m p¨M;- M?bM .B T •K h`9+- M¦B, óh?B K F?¬M; I
çQÊ+ `²BX " # Km®M +?9M; +QM ;B9T pB + ;b\ô

.B T •K h`9+ i?¬M; [m HBM? ?²M F?Q iS+- ç2K F ?Q¢+? +O KbM? M¦B `ä pÈB #
*'K h`MM; /M i•K Hw im´B i€+ +ÁM M?Ä- M?QM; +m®B +MM; +kM; H¨ K i?9 `'i +¦ i
#¢+? w iS +O .B T •K h`9+X

æSM; /"v i`Î H¢B- .B T •K h`9+ M¦B pÈB K¼B M;QÌB, óh?B K p¨ G¬B €T i`"M i®B
F?¬M; +¦ M,M; HU+ i?B i`B M Fo tªQ- M?QM; i`QM; +?ÈT K„i #¢Q T?€i ` HU+ +¬M
?Q†+ ç®B i?O +?Q Qi +¦ i? ç2K ç M +?Q +?9M; i K°i i`"M i?„M;X L;Q¨B ` ç m i`
çB K +€+ p` M?'i ç`M? +–M +?9 w- i?B M p¢M F?¬M; çQÊ+ bQ Fo tªQ pÈB i°+ M?•M
ç €T çªQ ?Q¨M iQ¨M- KÈB +¦ i? i?m ?Q¢+? çQÊ+ i?„M; HÊBXô .M +?Q +?d H¨ æ¬M
imv i F?¬M; T?ªB H¨ K°i [m®+ ;B M¨Q ?Q†+ H¨ #ªM M,M; +?B M ç'm +O K i?9 +¦

G9+ M¨v- +?9M; M?•M +O æ¬M; GQM; "€i h¬M; ç½ iW HoM? +?O T?O çB ` - `'i M
+O pk Fo iS i¬M; i`QM; ç¦ # Q ;²K +ª h`9+ h¬M; +?B M bo t9K tQi [m M? F?QªM; ?
K†+ i`QÌM; #¨Q- çB i?2Q b m # p` i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q p¨ i¬M; +?O +€+ i¬M;
bQ pÈB +?B M bo #®M i°+ +O *–K h?¨M? +ÁM t KÈB #ˆM;X h`QM; ç¦- +¦ çO M;Q
h–M h?QÆM; p¨ .B T Gv çSM; Î # M +¢M?- #bM? ioM? t2K tûiX "¼M ?¼ +kM; ç½ #
id i?QX

.B T •K h`9+ +?"K `½B çB ` F?QªM; i`®M; Î i`mM; QÆM; `°M; F?QªM; RyyK Î ;B[
id i?Q ç½ ç`M?- [mv i„+ i` M? i¨B, +MM; K°i M;QÌB +O bQM; T?QÆM; ç½ i` M? i¨B
æB K ç M HB M M;WM;X JÌB +€+ # M +O æ¬M; GQM; ç [m®+ p¨ *–K h?¨M? T?€
M KbM?Xô

æ½ T?ªB i` M? i¨B- ?„M +kM; F?¬M; Km®M #Ä HÐ i?ÌB ;B M- iQ¨M #° M M ;„M; F i

o` JBM? i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q i`–K ;B¼M; M¦B, ó*–K h¬M; h–M h?QÆM;X sm'

h–M h?QÆM; ;B"i KbM?- ¬M; F?¬M; M;Ì o` JBM? H¢B pW +?d KbM?X L?QM;- ¬M
GQM; "€i h¬M;- +kM; +?QM? H¨ K°i T?–M iY +O æ¬M; GQM; ç [m®+X æ®B pÈB
i`QÎM; H½Q- p¨Q H9+ M¨v- imv i F?¬M; i? +?®M; H¢BX *?ŠM; #B i H¨K i? M¨Q- ç
GQM; ç [m®+ çB ` X

*?QM? p¨Q H9+ M¨v- .B T •K h`9+ M?bM i?'v- i`QM; bU # Q #¼+ +O # p` i?€B i
i?B m M[K†+ [m–M /¨B K¨m i`„M;- i¦+ ç2M `O i?ŠM; b m HQM;- F?m¬M K†i #` K°i
Q [m M?- +?d H° ` ç¬B K„i ç2M H'T HQ€M; #,M; H½M? [m M; K M;X

>ªB .QÆM;- H¨ >ªB .QÆM;X æ®B pÈB .B T •K h`9+ ?„M- çÆM ;BªM H¨ [m€ [m2M i
#®+ H M K°i tmM; ç°M; F?B M ?„M Km®M H Q H MX :†T H¢B >ªB .QÆM;- .B T •K
b•m i`QM; HÁM; KbM?- >ªB .QÆM; +?B K +S K°i p` i`Q `'i H¨ i`¼M; v mX o` JBM'
M¦B- M¨M; H¨ M;QÌB F i?W /mv M?'i +O æ¬M; GQM; ç [m®+ ?Q¨M; i?'i ?mv i K¢
ç½ F?¬M; +ÁM M;QÌB i?•M M¨Q5 G9+ Hv F? B S?€T G K- KbM? F?²M; i? #ªQ ?° i®
M;QÌB +O æ¬M; GQM; ç [m®+ K M; çBX hW ç¦ p b m- i`QM; HÁM; .B T •K h`9+-
+MM; i?¨M? +U+ Fb +QÌM; HB iX

.B T •K h`9+ M?bM i?'v >ªB .QÆM;- >ªB .QÆM; +kM; iU M?B M M?bM i?'v ?„MX

iS+ #B M i?¨M? M¦M; `U+X L?QM;- çQÊ+ # p` i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q #ªQ ?° Î ;
çQÊ+X *?d +¦ i? /MM; M?½M i?–M ç½ /–M M?m ?Á +O KbM? i`mv M ç M .B T•K
p¨ pmB bQÈM;X

h–M h?QÆM; ç½ çB ç M # M .B T•K h`9+ F?¬M; t - ó•K h`9+X " M *–K h?¨M? T?€

h? M? •K +O h–M ;B ;B ç2K .B T•K h`9+ iW €M? K„i T?ªM; T?'i +¦ i? /mM; ?¦ i
.QÆM; idM? H¢B- HQÌK o` JBM? i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q # M +¢M? >ªB .QÆM;
iB #dX h`"M ç–m iB M H¢B ç M;QÌB [m M i`¼M; M?'i pÈB KbM? tm'i +?B M- ç'v +
+?B K iB M M;?B b Q\

óh iÈB ç•vXô # M *–K h?¨M?- G¶ æ†+ hQ +?–K +?"K iW i`QM; i`"M çB ` - FB M F?
?„M ç½ bY H¢B i®i `²B- i v +–K +?B M T?O +?"K `½B iB M H MX

L?bM i?'v M;QÌB tm'i +?B M H¨ G¶ æ†+ hQ- i`QM; HÁM; .B T•K h`9+ M;–K i? M K
p¬ T?€T i?B i`B M •K M?"M ;B®M; M?Q KbM?- M?QM; tûi ç M +MM; ¬M; H¨ H½Q bQ
KbM? F?B i`QÈ+ +?d +¦ H K +'T K¨ +ÁM p¬ T?€T +?B M i?„M;- i?b H¨K b Q K¨ i?„M
ç M?'i i?–M •K bQX

hW i?U+ HU+ K¨ t2K- bÊ H¨ i`QM; æ¬M; GQM; ç [m®+- M;QÌB +¦ i?U+ HU+ +¦ i?
`'i QiX *? M? H +? p çŠM; +'T `'i F?¦ #M ç„T +?Q bU i?–M Fb +?•M +?QM? +O i?

h–M h?QÆM; ?QÈM; p T?Q G¶ æ†+ hQ ;"i ;"i ç–m- M¦B, óæ¬M; GQM; ç [m®+ *–
HoM? ;B€QXô

G¶ æ†+ hQ #B i M;QÌB M¨v +?QM? H¨ H½Q bQ +O .B T•K h`9+- i v +–K ç¢B T?O ç
i`QÎM; G¶ æ†+ hQ- tBM +?d ;B€QXô

.B T•K h`9+ # v M;QÊ+ i`Î H¢B- +?,K +?9 M?bM h–M ;B ;B +O KbM? K°i +€B- i
[m®+ ç'm *–K h?¨M?X h`"M id i?Q ç–m iB M- #„i ç–mXô

> B +?[ó#„i ç–mô pW tm'i ` - G¶ æ†+ hQ T?ªM SM; ç–m iB M- +?B M T?O i`QM; i
b„+ [m M; K M; +QÌM; HB iX *†T ;BÁ imv F?¬M; /¨B M?QM; `'i +¦ HU+- ç¢T K¢M? I
T?€Q #€K b€i K†i ç'i K¨ T?B ?¨M?- t¬M; i?ŠM; ç M h–M h?QÆM;X

*?d +–M H¨ +?B M ç'm- ©B L?•M i°+ b) imv i F?¬M; i?O ?¢ HQm ibM?X >„M ç½ +¦
.B T•K h`9+- iU M?B M ?B m `ä F?¬M; i? ç +–K F?9+ +O i?–M •K bQ T?€i ?mv i€
b) `'i F?¦ i?m ?Q¢+? i?„M; HÊBX

J„i M?bM G¶ æ†+ hQ ?QÈM; KbM? H Q ç M- F?m¬M K†i ;B¨ Mm +O h–M h?QÆM;
i v €M? b€M; H¦2 H M- ç½ H¬B ` K°i +•v +´ +–KX *kM; +?Q i?'v ¬M; p¨Q i? M?Q
•K M?m ?Á ç½ iW ç–m M;¦M i v #²M; # M? # v ` X

æ'v +kM; H¨ H–M ç–m iB M- .B T•K h`9+ M?bM i?'v h–M ;B ;B +O ?„M bY /KM; *
ç'm- H"T iS+ iK iBM? ?°B i?–M i"T i`mM; H¢BX *–K •K M?m ?Á pW p M; H M- H
h?QÆM;- .B T•K h`9+ H"T iS+ KBM? #¢+? w ç² +O H½Q bQ- bmwi M[F m H M ó

J°i K¨M Fb /` ç½ T?€i bBM?- iY [m M; i` M +?B M T?O +O G¶ æ†+ hQ p"v K¨ T?€+
h?QÆM;X h`QM; iB M; –K p M;- i` M K†i ç'i ç H¢B K°i `½M? `'i b•m- H¢B i`M? F
+?9i M¨QX

h v h–M h?QÆM; F?¬M; M;WM; H¢B- çSM; M;mv M i¢B +?¶- i v T?ªB M?m ?Á K9
M?m ?Á p M; H M- iB i i'm M? M?¨M; +MM; •K Hm"i pmB p ç2K H¢B +?Q M;QÌB
[m M; M?¨M M?¢i iW +–K ?mv M i?QªB K€B # v ` - Hm¬M #€K i?2Q i?•M i? G¶ æ†
iY b„+ [m M; i`K # Q T?O ?„M # M i`QM;X

GU+ T?€ ?Q¢B +QÌM; ?Q¨M? +O +?B M T?O +O G¶ æ†+ hQ F?B M T?Q æ¬M; GQ
æ'v `ä `¨M; H¨ i?U+ HU+ i` M +ª iY +'T iS ;B B5 "¼M ?¼ T?ªB T?€M çQ€M H¢B p i
h?¨M?- M?QM; +¨M; F?B M ?¼ FBM? M;¢+ H¢B H¨ h–M h?QÆM;X

æSM; M;mv M i¢B +?¶- T?ªM; T?'i /B M i'm i`QM; p¬ w H¢B ?B M i?`` K HU+ Fb
.QÈB +€B H²M; iY [m M;- G¶ æ†+ hQ F?¬M; M;WM; ?Q K9 +?B M T?O- ;B®M; M
i`QM; i`•M- T?ªM; T?'i M?Q ?„M +,M #ªM F?¬M; M?bM i?'v h–M h?QÆM;X hY b„+
M;WM; +?ÈT b€M;- i?Ov +?mM; H¢B Î # M M;Q¨B h–M h?QÆM; 8KX h`QM; i?ÌB ;B
ç` - F?„T MÆB T?B b i˜m i?¢+?- i®+ ç° +¬M; FQ+? +O G¶ æ†+ hQ +€M; H9+ +¨M
;B[?„M p¨ h–M h?QÆM; +¨M; H9+ +¨M; t X

•K Hm"i M?m ?Á K¨ i?QªB K€B i?Ov +?mM; iW M,K M;¦M #¨M i v T?ªB +O h–M h?
M? M?¨M;- H¢B ?B M i?`` K HU+ #'i T?¨KX G¨ i`¼M; i¨B +O i`"M ç'm- .B T •K
i?m `²BX

*€B h–M h?QÆM; /B M i'm- +?ŠM; [m +?d H¨ K°i #ªM `'i T?´ i?¬M; i`QM; +€+ +–
#ªM i?•M i`M? F?¬M; +¦ ?B m [mª +¬M; FQ+? ;bX L?QM; +?QM? +–K F?9+ [m€ T?´
#` K ?Q†+- F?B M +?Q ?„M F?¬M; +¦ #B M T?€T ;b +ªX

h`QM; K¼B M;QÌB Î i`QÌM; ç'm- +?d +¦ .B T •K h`9+ #B i `ä H¨ h–M h?QÆM; H¨K ;b
ç M h–M h?QÆM;- K°i /ªB +–K •K h–M h?QÆM; /B M i'm ç¦ M;?2 /M M?m ?Á - M?QM
HU+ ç†+ ?[m +O i?–M •K bQX "¢Q •K Î +'T ç° hY oB *–K h•K- K¨ +ÁM H¨ K°i +?m¶
HB M i'm- i?b H¨K b Q K¨ iBM? i?–M HU+ G¶ æ†+ hQ +¦ i? +?®M; H¢B\ *?Q M M-
F? B iBM? i?–M T?ÁM; M;U +O G¶ æ†+ hQ- t•K M?"T p¨Q iBM? i?–M +?B ?ªB +O
hQ iQ¨M H¨ ªQ iQÊM;- +,M #ªM p¬ T?€T M,K çQÊ+ p` i`Q i?U+ bU +O h–M h?QÆM
hQ ç½ #` +–K F?9+ +O h–M h?QÆM; F?®M; +? - i`"M +?B M ç'm M¨v +?ŠM; +¦ w M

*?B M ç'm ;BªM çÆM M?Q p"v- K M; H¢B +?Q .B T •K h`9+ T?€i ?B M HÈM H QX >
ç M M v F?B ç®B /B M pÈB +?B M boÎ +U Hv ;–M ç m /MM; pk Fo ç ;BªB [mv i- /Q
bY /KM; •K M?"MX hbM? ?m®M; +?•M +?QM? /U p¨Q *–K J S?€T ç ;BªB [mv i +
G9+ M¨v ?„M KÈB T?€i ?B M- KbM? ç®B pÈB pB + im Hmv M *–K J S?€T +ÁM t
S?€T çÆM i?m–M- +kM; +¦ i? +?B M i?„M; ç®B i?O5 h–M h?QÆM; #^M; ?¨M? ç°M;
+?Q €B ç² +O KbM? K°i #¨B ?¼+X

ó*¦ i? F i i?9+ `²BXô h`QM; HÁM; .B T •K h`9+ i?–K i? M- M;,M i`Îid i?Q iB T iK+

h v T?ªB h–M h?QÆM; €M ?mv M- i?2Q ç¦ +–K •K M;WM; H¢B- iY [m M; iW i` M +
#€K i?2Q G¶ æ†+ hQ #B M K'i F?¬M; i?'v M[X

æ°M; i€+ K9 +?B M T?O +O G¶ æ†+ hQ H"T iS+ +?"K H¢B- i`QM; K„i iQ¨M H¨ b„+
M;QÌB H¢B- KÈB FBM? M;¢+ T?€i ?B M ` - +U Hv ;B[KbM? p¨ h–M h?QÆM; p"v K¨
ç M; M? M?¨M; +QÌB M?bM ?„MX

óS?€i bBM? +?mv M ;b p"v\ a Q ¬M; H¢B Î +?¶ ç¦\ô G¶ æ†+ hQ M;•v M;®+ ?ÄBX

.B T •K h`9+ M¦B F?¬M; +ªK ibM?, óh`"M ç–m iB M- æ¬M; GQM; ç [m®+ i?„M;- C
M¨v M;QÆB +–M +?9 w ` M Hmv M i? K p iBM? i?–M im pB +O KbM?Xô

óh i?m `²B b Q\ô G¶ æ†+ hQ idM? H¢B- M?bM +´ +–K i`QM; HÁM; h–M h?QÆM;
M?B M +¨M; HÊB ?¢BX h /M i?m +kM; F?¬M; #B i i?m M?Q i? M¨QXô

óh?^M; M;®+X *ÁM F?¬M; K m [m v H¢BXô h? M? •K i`QÎM; H½Q G¶ h•v L†+ +¦ T
p M; H M iW # M *–K h?¨M? iS i°+X a m F?B G¶ æ†+ hQ [m v H¢B- bÊ H¨ b) #` ;B€

h–M h?QÆM; M?bM .B T •K h`9+ K°i +€B- ç€v K„i H°` p +?ŠM; #B i H¨K i? M¨Q-
F?¬M; ;B M ;BÈB +?d `²B [m v p #ªM i`"MX

L?bM i?–M Fb *–K J S?€T +O h–M h?QÆM;- F?¬M; F?ÄB H v ç°M; T?Q *–K h?¨M
+€+ +QÌM; ;Bª +O æ¬M; GQM; ç [m®+ `'i H¨ FBM? M;¢+X .M #¼M ?¼ ç m i`U+ iB
#®M HQ¢B K T?€T i?b *–K h¬M; H¨ M?'i- M?QM; Km®M M¦B +?•M +?QM? FB M i?S
+¦ `'i M?B m M;QÌB H¢B H¨ H–M ç–m iB MX æ®B /B M iY +'T +?B M boÎ +U Hv ;–M
M?Q p"v- bU i?–M Fb +O *–K J S?€T F?B M # i¬M; K T?€T FB F?¬M; F?ÄB O

a m F?B o` JBM? i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q ?QÈM; p h–M h?QÆM; ;"i ç–m- M¦B, ó
Gv tm'i i`"MXô

æ€v K„i .B T Gv H¦2 H M K°i iB ;B”M /[- ¬M; i?U+ F?¬M; M¦B +?mv M iY i M?Q h–
óh?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q- +?B M ç'm i`¼M; v m M?Q p”v- b Q F?¬M; ç +€+ p` i
+?d H¨ K°i ç iY T?´ i?¬M; +O h`9+ h¬M; K¨ i?¬B- p¢M M?'i M m H¨ i?'i i?O #` i?m
i`€+? i¬BXô

o` JBM? M?¨M M?¢i M¦B, óG¨ pBM? /B m +O ç [m®+- H¨ K°i T?–M iY +O æ¬M; G
+® w i?m Xô L m [mª .B T Gv H¨ /¢M; +¦ iQM? +€+? •K ?B K ;BªQ i`€- i?b b Q H¢
?[m /mv M?'i i`QM; ç®M; æ¬M; GQM; "€i h¬M;- b Q H¢B T?m i? #'i ç²M; w FB M
pÈB iQM? +€+? +O ¬M;- o` JBM? M„K ``'i `äX

>W H M K°i iB M; #U+ #°B- .B T Gv #QÈ+ #QÈ+ HÈM ` ;B[ i`”MX

a m F?B h–M h?QÆM; tm'i i`QÌM;- .B T •K h`9+ ç½ M;?o ç M o` JBM? i?€B i?QÊM;
;B ;B tm'i +?B MX >„M ç®B pÈB æ¬M; GQM; "€i h¬M; #ªM i?•M i`M? F?¬M; +¦ +
+¨M; pb ?¨M? pB +O o` JBM? K¨ HÁM; +?€M ;?ûi ç¢B i,M;- H½M? [m M; M?¨M M
?B M i¢B ?„M i`M? F?¬M; +¦ M¦B M?B m- M?QM; b•m i`QM; M°B i•K H¢B HQm ;B
i? ?„M tûi ç M +MM; ç M; +?ªv æ¬M; GQM; ?mv i K¢+?- ç®B /B M pÈB i°+ M?•M M
H¢B +¦ +?9i H¢M? H)Q- i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q iB #d i–K M?bM M;„M M?Q p”v- b
i`QM; iQÆM; H B +¦ i? M;?o K¨ #B i çQÊ+X

_'i M? M?- .B T Gv ç½ #QÈ+ #QÈ+ HÈM çB ç M # M .B T •K h`9+- M?¨M M?¢i M¦B,
+?B M\ô ob +¦ i` ?B K- ¬M; i`M? F?¬M; +¦ M¦B K°i +•m M¨Q pÈB +?€m `m°i KbM?-
tm'i i`QÌM;X

" M FB - pb .B T •K h`9+ H¨ i`¼M; i¨B- M M T?Q *–K h?¨M? H9+ M¨v ?Q¨M iQ¨M /
ç`M?X h`”M ç–m iB M ç½ i?m `²B- +kM; F?B M #¼M ?¼ #B i `ä i?U+ HU+ +QÌM;
b m F?B M L?½ p¨ hY i?QÆM; HQÊM; çÆM ;BªM K°i +?9i- iU KbM? çB ` - M¨M; ç
;B ;B +O .B T •K h`9+X L?QM; ?B M i¢B +¨M; i`¼M; v m H¨ #ªQ i`K +,M #ªM +O
çB ç M ç®B /B M pÈB .B T Gv- i?b ?QÈM; p .B T •K h`9+ tm'i ` €M? K„i €v M€vX

.B T •K h`9+ +?d H„+ M? ç–m- iW ç€v HÁM; M¦B, ósBM ? B p` çB K iÈB H¨ /WM;X

.B T Gv i?'v M;QÌB tm'i i`QÌM; H¨ M L?½- +kM; F?¬M; M¦B i? K ;bX h v T?ªB pmM
hY h`9+ i`QÌM; FB K +?d tB M tm®M; ç'iX h`QÌM; FB K i`¬M; M?Q +?”K `½B iW K
H¦2 H M- +?QM ç¢Q iY b„+ i`9+ ªM? ?Q¨M K„ p¬ F?mv i #²M; # M? tm'i ?B M i`QÈ

L;¢Q h`9+ FB K T?€T i¢B i v +O p` i¬M; +?O çÌB i`QÈ+ +O h`9+ h¬M; T?¦M; ` |
L?bM FB K ªM? i`B M ?B M +O ;B ;B - .B T •K h`9+ iU p'M KbM? p¬ T?€T H¨K çQ
K°i iB M;- M? M? +?¦M; i?Q€B HmB- i?Q€i Hv ` M;Q¨B pÁM; +?B MX

G9+ M¨v i•K ibM? ?„M H¨ K•m i?mšM p¬ #dX J°i # M H¨ ;B ;B KbM?- K°i # M H¢B
H¨ i, i, p¨ Hm¬M +?B m +® KbM? `'i M?B mX L?'i i?ÌB ?„M ç m F?¬M; #B i KbM? K

ó.B T iB M bBM?X JÌBXô hm´B M L?½ i?U+ i HÈM ?ÆM M?B m bQ pÈB .B T GvX
+kM; i?Q+? ?ÊTX

.B T Gv çB K ç¢K M¦B, óæ°M; i?O çBX ob HÊB Q+? +O æ¬M; GQM; "€i h¬M;- i b

M L?½ çB K ç¢K +QÌB- M¦B, óo”v #„i ç–m Hm¬MX .B T iB M bBM?- i¢ H¶BXô

*?QM? p¨Q H9+ .B T Gv +ÁM F?¬M; ?B m pb b Q M L?½ H¢B M¦B ói¢ H¶B `²Bô- i
i?U+ F?¬M; T?ªB H¨ M?ªv K¨ H¨ i`U+ iB T T?B ?¨M?X

æ®B pÈB pk Fo + Q i?O K¨ M¦BX S?B ?¨M? iU ?² H¨ pB + ``'i t pÈBX Jm®M /U p¨
F?¬M; i`mM;- /M H¨ +QÌM; ;Bª i` M KS+ iY +'T HK+ ;B B +kM; +?d +¦ i? /mv i`b i`
i?¬BX .B T Gv pW KÈB H¨ hY h`9+ M?` ;B B K¨ i?¬B- imv i ç®B F?¬M; +¦ F?ª M,M

M L?½ i`M? F?¬M; T?ªB H¨ +?B M bo çÆM i?m–M- M¨M; p¨ .B T •K h`9+ ;B®M; M?
M;QÌB +¦ ?mv i K¢+? +O hBM? GBM? M[pQÆM;- i?B M T?9 +O M¨M; p¨ M?•M H
ç° K T?€T p¨ ç'm F?Q +•M #^M;X *¦ i? M¦B ?B M i¢B i`QM; iQ¨M i? *–K h?¨M?- i

JBM? i?”T +’T K i?9 ` - /M +?Q H¨ hY- +kM; +?d +¦ /QÈB ibM? ?m®M; ?B M ` #ªM ç®B F?€M; pÈB M L?½X

EBM? M;?B K +?B M ç’m +O .B T Gv +U+ Fb T?QM; T?9X J„i M?bM i?’v M L?½ i`mM;- H”T iS+ ?B m `ä w iS i`QM; HÌB M¦B +O M¨M;X o¨Q i?ÌB F?„+ F?˜M v m H iB M;- +kM; # v H MX hY h`9+ ç’m F?Q i`¨M ` - çQ i?•M i? ¬M; H Q ç M M L?½ hY h`9+ FB K i`QM; i v ?¦ i?¨M? M;¨M ç¢Q iY ?²M;- ;B®M; M?Q i?€+ MQÈ+ H Q tm

L?bM ibM? ?m®M; M¨v- .B T •K h`9+ ç M; H¨K i`¼M; i¨B Î # M +¢M?- #B i ``^M; ;B KÈB [m€M i`B i +?Q +€+ +?B M bo +O *–K h?¨M? T?QÆM; T?€T +?B M ç’m- i?b H ;B ;B KbM?X L m M?Q Hm”M p Fo tªQ +?B M ç’m- pk Fo iBM? /B m- i?b bÊ H¨ + b€M? pÈB ;B ;B X L?QM;- #ªM +?’i? B M;QÌB H¨ i?U+ HU+ +? M? M? m [m€ HÈM #€i ;B B- ç’v imv i ç®B H¨ K°i i`ÌB K°i pU+5

Zmª M?B M- M L?½ ç M; # v H M F?¬M; M?bM i?’v .B T Gv ?QÈM; iÈB KbM? +¬M Mû i`€M? ;bX > B i v H¨K ` K°i ç°M; i€+ çÆM ;BªM M?’i H¨ ’M tm®M;X h`QM; b€i M ? B i v M¨M; i`¨M ` - K¨m iQK bšK ;–M M?Q ç2M ç¦ ;B®M; M?Q K°i H€ +?„M +SM; M;,M i`Î FB K [m M; iW /QÈB ç M; T?B ç MX

J°i [m–M; [m–M; €M? b€M; iY b„+ +QÌM; HB i i¦2 ` i` M F?¬M;- ;B®M; M?Q v M ? +?m¶B •K i? M? –K –K i?2Q HB M iB T i?2Q M? m p M; H M ;B[F?¬M; i`mM;X . `¨M;- H9+ ;B ;B M?bM iY b„+ [m M; K M; bšK K¨m /Q M L?½ T?€i tm’i €T tm®M; ç i v p”v K¨ K M; i?2Q iQ¨M #° ç’m F?Q H9+ i`QÈ+ +?ÈT K„i M;QM; F i H¢BX ?bM? K°i tQ€v MQÈ+ +U ç¢B +m®M çBX

óhmv M Zm h`9+ a€i h`ªK\ô .B T •K h`9+ #m°i KB M; M¦B ` X hmv M Zm h`9+ a€i M?B M #B iX æ’v +?QM? H¨ K°i i`QM; j i?S+ imv i b€i K¢M? M?’i +O L;¢Q h`9+ F T?–M t’m ?´X *MM; ç¢i ç M iY +’T K¨ KbM? i?b K°i i`QM; # i?S+ imv i b€i +m®B +

J°i K¨M Fb /` ç½ tm’i ?B MX oÁM; tQ€v iY b„+ +U ç¢B p¨Q +?ÈT K„i +?ûK H M K¨M tB M tm®M; K°i +?9i- +?d +¦ K°i # M +¢M? +O pÁM; tQ€v KÈB iB T t9+ pÈB K¨M b i B ;B®M; M?Q HQÐB +Q ç M; +„i M? M? p”v- K°i +?m¶B iY b„+ ?Ä iBM? F?¬M; M iY b„+ ç’m F?Q M¬M; b•m b€M; `ä i`¨M ` X

E?B M M L?½ `•i FBM? M;¢+ +?QM? H¨- M¨M; FBM? ?½B T?€i ?B M- ç’m F?Q +O ç M ?ÆM e ;B B- /QÈB bU +„i +QÌM; HB i p”v K¨ bªM bBM? ` K°i bS+ M¦M; +U+ K +O KbM? +„i- p”v K¨ +¦ /’m ?B m pÐ M€iX

æ¦ H¨ +? M? H +? e ;B B M? 5 M L?½ çQÆM; M?B M #B i M m M?Q ç’m F?Q +O FQ+? +O pÁM; tQ€v i?b i?”i ç€M; bÊX J†+ /M M¨M; ç½ bmv çQ€M bU +QÌM; ?Q¨M pk Fo- M?QM; i` M iQM? iQ€M pšM +ÁM ?ÆB +?Q çOX

L?QM;- +? M? H +? p çŠM; +’T i?”i H¨ [m€ HÈM- M m M?Q +?d +? M? H +? i`QM; +¦ i? FQ+? #¢B #’i F€ ç®B i?O M¨QX L?QM; +? M? H +? +O ¬M; p¨ M L?½ H¢B H

*†T K„i +O M L?½ ?–m M?Q p¨Q +?ÈT K„i H9+ #S+ K¨M ç’m F?Q b„T #` T?€ M€i K¨m- b m ç¦ K°i +?9i- H¢B +¦ K°i [m–M; b€M; iY b„+ Fb /` iW i?•M i? M¨M; T?¦M; T?ªB H¢B H¨ ç’m F?Q- K¨ H¨ K T?€TX :B[F?¬M; i`mM;- /QÈB ibM? ?m®M; F?¬M p¬ b® /•v H2Q i?¬ M?Q +€M? i v K¨m iY b„+ bšK i`¨M tm®M;- ;B®M; M?Q p¬ b® +•v h`9+ a€i h`ªK +O .B T GvX

:B®M; M?Q •K i? M? T? H pÐ M€i p M; H M- K¨M b€M; T?ÁM; M;U iY +’T #€i ;B h`9+ a€i h`ªK ?Ov /B iX L?QM; i? t¬M; H M +O .B T Gv +kM; +?”K H¢B ``i M?B •K i? M? +„i tû F?B M M;QÌB i ;? `,M; p M; H M i`QM; pÁM; tQ€v iQ HÈM ç¦X oÁM +?ÈT b€M;- pÈB i®+ ç° F?¬M; ;b bQ b€M?- i?¬M T? ç€K /•v H2Q i`¬M; +¦ +?9i iY

"’i Hm”M H¨ K T?€T ? v H¨ ç’m F?Q- +m®B +MM; ç m p¬ T?€T M;,M i`Î bU +QÌM; ? +?9M; M?•M [m M +?B M +O *–K h?¨M? Î t t F?¬M; F?ÄB ?Qi p¨Q K°i ?ÆB FBM KÈB KBM? #¢+? pb b Q H9+ .B T •K h`9+ /†M çB /†M H¢B ?¼ H¢B +˜M i?”M M?Q p’ M;mv M #ªM çSM; # M +¢M? hY ?¦ i?¨M? ?bM? M;QÌB- ç M; b®i `m°i Km®M id i?Q

HÌBX .M #¼M ?¼ iU F?Q2 H¨ T?ÁM; M;U HU+ FBM? M?•M- M?QM; M?bM [m M; i`
F?ÄB M;–K FBM? ?½BX S?ÁM; M;U +O >Q¨M; EBK "d J¬M; `'i K¢M?- M?QM; +m
+'T #€i ;B B ç'm F?QX L; v +ª iY +'T #€i ;B B ç'm F?Q +ÁM p¬ T?€T +?®M; H¢B-
#¼M ?¼X

L?QM;- /M +?Q mv HU+ +O hmv M Zm h`9+ a€i h`ªK +¦ K¢M? M[- i?b +? M? H +
HÈMX .U p¨Q HU+ T?ªM +?'M /Q K T?€T €T tm®M; bªM bBM?- i®+ ç° T?B ?¨M?
ç°i M?B M i,M; ;B - i`QM; +?ÈT K„i ç½ i?Q€i ` F?ÄB T?¢K pB +?2 T?O +O hmv M
F?®B iY b„+ M¬M; b•m F?¬M; ç m ç°i M?B M T?•M i€MX M L?½ i¢B F?¬M; i`mM;
M?bM T?Q /QÈB .B T Gv #„i ç–m `ÆB tm®M; ç'i- i`QM; K„i M¨M; H° ` p¨B T?–M F

*?d +¦ KbM? M L?½ KÈB #B i- i`QM; +?ÈT K„ipW `²B +¦ # Q M?B m M;mv ?B KX J
a€i h`ªK +O .B T Gv ç°i M?"T p¨Q i`QM; T?ÁM; M;U i`QÈ+ F?B KbM? T?¦M; ` K T
#ªM M; v +ª +Æ ?°B ?Q¨M i?O +kM; F?¬M; +¦X GU+ +„M tû F?OM; #® +O hmv M Z
?Q¨M iQ¨M +QB i?QÌM; +? M? H +? p çŠM; +'T ;B[? B M;QÌBX

h?•M i? .B T Gv i`QM; F?B `ÆB tm®M;- M;˜M; ç–m H M- i` M F?m¬M K†i ;B¨ Mm
bmM; K½M ?¨Q [m M; #'i F?m'iX .M #B i `ä i?U+ HU+ FûK M?B m bQ pÈB ç®B i?O-
H¨ M;QÌB + K i•K H¢+ #¢BX aU i?"i i?"i i¨M F?®+- .B T Gv #B i- +m®B +MM; KbM

o¨Q H9+ .B T Gv ç€T tm®M; ç M ç'i- iQ¨M i?•M M L?½ ;B[F?¬M; i`mM; çQÊ+ T?
?Q¨M iY b„+ bšK K¨m- K¼B M;QÌB ç m #B i +?B M ç'm ç½ F i i?9+ `²BX *? M? H +
p¨Q M[M L?½ H¨ K pk bQM; im- .B T Gv ç½ F?¬M; +¦ +Æ ?°B ;b- ¬M; Î i` M K†i
+€B #B ç M L?½ +¬M; FQ+? K¨ i?¬BX

.B T Gv pšM #bM? ioM? M?Q +k- +?mv M ?QÈM; p .B T •K h`9+- çB K ç¢K M¦B, ó

.B T •K h`9+ M?bM i?"i b•m ;B ;B X >„M T?€i ?B M- .B T Gv /M ç®B pÈB i?'i #¢
b•m i`QM; ç€v K„i ¬M; H¢B bmM; K½M €M? b€M; pmB KWM; i? M? i?ªMX æQÆM;
+¦ Î +U Hv ;–M KÈB +¦ i? M?bM i?'vX

h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q o` JBM? /M pb .B T Gv i?m i`QM; id i?Q K¨ +¦ +?9i #'i +
?½B H¢B H¨ im pB +O M L?½X >„M p¢M p¢M F?¬M; M;Ì iÈB- i`QM; iS ç¢B /B i°+
bB m +'T +QÌM; ;Bª M?Q M L?½X hY +'T #€i ;B B- ç'v +¦ i? H¨ i?U+ HU+ K¨ iQ¨M
+kM; F?¬M; +¦5 *¦ /B i°+ bS+ K¢M? +QÌM; ?Q¨M? M?Q p"v- i?ªQ M¨Q .B T •K h`9+ p
+? #¼M ?¼X G9+ M¨v i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q o` JBM?- M;QÊ+ H¢B +¦ +?9i Hw
#ªQ ?° [m M çB K +O .B T •K h`9+X

æ½ [mv i ç`M? HB m id i?Q- p"v +?d +¦ i? iB M ?¨M? iB TX a m F?B- .B T •K h`9+
M L?½ i?„M; HÊB- ?„M M;mv M #ªM +?Q `^M; i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q o` JBM? b
i`QÌM; b) H¨ M½B M½B ?Q†+ H¨ M;Q¢B +¬M; +O KbM?X L?QM; M;Q¨B w +O ?„M
æ¬M; GQM; "€i h¬M; H¢B H¨ i¬M; +?O L;¬ æ¢Q +O >¼ h¬M; i`QM; K T?€T iS i¬
G9+ L;¬ æ¢Q çB p¨Q +?B M i`QÌM;- i?b ?bM? /¢M; +kM; `'i ç†+ #B iX h`QM; i v M
HÈM- ?Q†+ +¦ i? M¦B H¨ K°i +€B #9i HÈMX *•v #9i HÈM /¨B çO kK bQ pÈB i?•M i?
QiX hQ¨M #° i?•M #9i F?¬M; #B i bY /KM; p"i HB m ;b +? i€+ i?¨M?- ?B M `ä K¨m
H¨ K¨m M?k #¢+?- i?–M b„+ ¬M; `'i #bM? ioM?X h?"K +?Q +¦ p iMv w K M; i?2Q +
.B T •K h`9+ M;–K F m F?¬M; ´M- K T?€T [m€B /` +O >¼ h¬M; ?„M iW J½ GQÆM
aQ pÈB pÈB p` i¬M; +?O >¼ h¬M; M¨v- i?U+ HU+ +O J½ GQÆM; ?B M M?B M +Á
` i`B m ?Q€M HB M iK+ F?¬M; +MM; +O >¼ h¬M;- i?"i i¢B ?„M M;?o F?¬M; ` #
ç®B F?€M;X

aU ibM? F?B M .B T •K h`9+ +U+ F€ F?¬M; HQÌM; i`QÈ+ ç½ tm'i ?B MX " M *–K h
p"v K¨ H¨ K°i ç¢Q i?•M ªM? tQ+? ?²M; b„+X "° /¢M; ;B®M; M?Q F?d M?bM +¦ +?9
K¨m tQ+? ?²M;- ? B K„i ?„M H¢B H'T H¦2 p ;B®M; M?Q iY FBKX

>²M; GBM?\ M L?½ p¨ hY p"v K¨ T?€B ` >²M; GBM? tm'i +?B M\ .B T •K h`9+ ?€
M?bM sQ+? hBM? >²M; GBM? M?ªv M?¦i çB ` i`mM; QÆM; +?B M i`QÌM;X h`QM; K
#¼M M L?½ H¢B H¨K p"vX *® w i?m b Q\ E?¬M; +¦ F?ª M,M;X oB + HB M [m M ç

+O *–K h?¨M?- /QÈB ibM? ?m®M; M¨v- b Q #¼M ?¼ +¦ i? +® w i?m - M; v +ª pW
ç m iB M ?¨M? /QÈB ibM? ?m®M; +¬M; #bM?X oW +?B M i?„M; ;B ;B tQM;- ç M
[m M ? ;b pÈB KbM? tm'i +?B M- #¼M ?¼ +,M #ªM F?¬M; +¦ F?ª M,M; +® w i?m K

.B T •K h`9+ FBM? M;¢+- i¬M; +?O >¼ h¬M; L;¬ æ¢Q +¨M; FBM? M;¢+ ?ÆMX ob +
*–K h?¨M? T?€B ` K i?9 M¨v H¨ i? M¨QX sQ M v æ¬M; GQM; "€i h¬M; `'i Qi iB T
+?Q M v +ª M;QÌB +¦ K i?9 F? QÈ+ +kM; `'i QiX hBM? HU+ +O #¼M ?¼ F?¬M; +'
ç²M; i?ÌB +ÁM +–M /MM; p¨Q M;?B M +Sm pä ?¼+ +´ +O æ¬M; GQM; p¨ *–K E€ h
b€M; i¢Q ` X J„i M?bM >²M; GBM? #° /¢M; M?ªv M?¦i çB ` - H¢B +ÁM ?„M i`M? F?¬
ç¢B M¨Q- L;¬ æ¢Q M;QÊ+ H¢B i`Î M M +˜M i?"M- pb ¬M; +?Q `^M;- +¨M; H¨ ç`+?
i?QÌM;- `'i +¦ i? +¨M; H¨ +QÌM; ç¢BX :B®M; M?Q M L?½ pW `²B- # M;Q¨B i`¬M;
M?•M ç¬B +?QM UiS+ H¨ R3 im´BV- M?QM; H¢B +¦ i?U+ HU+ +QÌM; ?Q¨M? iY +'T

>²M; GBM? `'i M? M? çB ç M i`QÈ+ K†i ç®B i?O +O ?„MX E?¬M; ç w ç M L;¬ æ¢C
•K h`9+- i`QM; K„i H° ` iB b€M; KQM; +?Ì F?€i p¼M;X ó*–K æ ç¢B M?•MX L;¨B p
H pÈB M;¨BXô oW M¦B- >²M; GBM? pW +mM; FQM? [m€ tm®M; ç'i H¢v .B T •K
HÁM; i¬M FQM? +O ?„M T?€i ` iW M°B i•K çQ+?X J¨ çQ¢M i?ÌB ;B M iW H9+ iB
i? M¦B H¨ M?[M; M;¨v F?Q€B H¢+ M?'i iW H9+ bBM? ` ç M M v +O ?„MX Í +?¶ M
bÊ ?½B- +ÁM +¦ K'v p` + Q i?O i®B +QÌM; +O *–K h?¨M? Hm¬M Hm¬M #ªQ ?°- ib
ç m ç ?„M H¨ M;QÌB ç–m iB M ?QÎM; i?KX hS ç¢B +?OM; i°+ +O *–K h?¨M? imv K
ç®B pÈB ?„M ç m T?B i?QÌM; i¬M FQM?- M?[M; M;¨v K„ /B m M?Q p"v F?B M >²M;
+ÁM H¨ +ªK ç°M;X o¨ ?B M i¢B- i'i +ª M?[M; ;b ?„M +¦- ç m H¨ /Q .B T •K h`9+ i†M

R93X *?QÆM; R93, o¢M J B h`B m h¬M; @ L?'i hB M >¨M J B

>²M; GBM? +ªK FQ+? M¦B, ó*–K æ ç¢B M?•M- ?B M i¢B i i`ªB [m bBM? ?Q¢i ;
M?"M- tQ M v-i´ iB M i F?¬M; K°i B çQÊ+ i`ªB [m M?[M; M;¨v K„ /B m M?Q p"v-
H¨ M;¨B # M i†M; +?Q i X h`QM; HÁM; >²M; GBM?- M;¨B F?¬M; T?ªB H¨ +?O +O
i X L;¨B v M i•K- +?d +–M >²M; GBM? +ÁM +¦ K°i ?ÆB i?Î- M?'i ç`M? M¶ HU+ ;B9
i?B i ?Q¨M K„X æ–m iB M ç i F i i?9+ i`"M +?B M ç'm M¨v- +¦ i?ÌB ;B M b) iB T iH

L;¬ æ¢Q i`U+ iB T Î # M +¢M? v M ioM? M?bM- pÈB bU H½Q Hmv M p¨ iWM; çB F
M?B M M?bM ` HÁM; i¬M FQM? +O >²M; GBM? ç®B pÈB .B T •K h`9+ imv i F?¬M
ç iY ç„+ w M?'i +O KbM? H¢B ç + Q .B T •K h`9+ ç M p"vX h–M h?QÆM; p¨ .B T
i¬M; +?O +?Q M;QÌB i` im´B M¨vX s2K ` - ?„M [mª M?B M +¦ +€B F?B M M;QÌB iQ

*MM; H9+ M;?o ç M +?mv M M¨v- bU +ªM? ;B€+ +O L;¬ æ¢Q ç®B pÈB >²M; GBM?
hW HÌB >²M; GBM? M¦B pÈB .B T •K h`9+- ¬M; +¦ i? M?bM ` ç•v H¨ K°i K i?9 +¦
i`Q im i?b +?Q Qi H¨ i` M i?'i ;B B- iW i?U+ HU+ iY +'T +O ? B M;QÌB # M *–K h?
t2K- i?b +QM F?d Fb [m€B iQ¨M i?•M K¨m ?Ä ?²M; FB - ?B M M?B M- +kM; F?¬M

Zm M MB K iB M M?"T pB +?O Up¨Q i`QÈ+ H¨ +?O, iQ iQÎM;-[m M MB K #ªQ i?O-
M¨v T?O M?"M iQ iQÎM; ?Q†+ [m M MB K KÈBV `'i / F?B M M;QÌB i K M; i?2Q T?
L;¬ æ¢Q +?QM? H¨ M?Q p"vX «M; M¨Q +¦ #B i- M,M; HU+ K¢M? M?'i +O sQ+? hB
F?Q€M; bªM- K¨ F?¬M; T?ªB H¨ +?B M ç'mX .M +?Q ?B M i¢B ç½ ?'T i?m tQM; M,
pšM p"vX

óJÌB Xô L;¬ æ¢Q `'i F?€+? F?Q ?QÈM; ç M >²M; GBM? tm'i ` K°i i?O i? KÌBX L?
+¦ T?ªM SM;- >²M; GBM? ç½ K M; i?2Q K°i F?®B F?Q iS+ M¦M; +?€v- M? M? +?¦
M?Q i?B K çB M F?B M b m i?•M i? ?„M HQm H¢B K°i +?m¶B i¨M ªM? `ä `¨M;X L
?Ä M?B i F?Q iS+ p¶ K†i K¨ iÈBX h`QM; +?ÈT K„i- F?m¬M K†i F?d ç½ T?¦M; ç¢B
F?ŠM; ç`M?- €M? b€M; ?Ä ?²M; b„+ FB [mv i F?¬M; i? H¨ +¬M; FQ+? tQ+? +'TX
M; v +ª H M iB M; +kM; F?¬M; K¨ HB M T?€i ç°M; +¬M; FQ+?- F?¬M; F?ÄB `'i M?
i v H9M; i9M;X

E€ i?”i- L;¬ æ¢Q ç•m +¦ #B i- i`QÈ+ F?B >²M; GBM? tm’i +?B M- M L?½ ç½ id Kd
+?d +–M F? B +?B M- H¨K ;b ç m F?¬M; +–M M¦B M?B m- H”T iS+ T?€i ç°M; i? +
+–M T?ªB F?¬M; +?Q ç®B i?O +Æ ?°B #bM? ioM? H¢BX

h`QM; K„i >²M; GBM? ç M; M? M? +?¦M; tm’i FQ+? H¦2 H M €M? b€M; M?Q hY hBM
[m M; K M; T?¦M; ` i` M i?•M i? ?„M ?Q¨M iQ¨M #’i ç²M; pÈB hY- iY [m M; i`QM;
i¢T +ª FBK b„+ [m M; çB K- F?B M M;QÌB i +¦ +ªK ;B€+ +U+ F€ [m, /`X o¨Q H9+ .B
M; v H”T iS+ ç½ KBM? #¢+? >²M; GBM? ç½ ?Q¨M iQ¨M ?’T i?m F?®B E?„+ EBK ?„
?Q¨M i?¨M? i?•M i? #B M /`X

.B T•K h`9+ #B i- M?QM; L;¬ æ¢Q +¦ i? F?¬M; #B i- i`QM; H9+ p°B p¨M;- ç®B /B
i?B K çB M- ¬M; +?d +¦ i? ?¢ w i?S+ T?¦M; ` i?m’M T?€i K T?€T +O KbM?X •M
;B B #,M; H M; ç½ +?„M i`QÈ+ K†M ¬M;- i`U+ iB T t¬M; iÈB >²M; GBM? ç M; H Q

>²M; GBM? /M +?Q i?U+ HU+ +¬M; FQ+? v m- M?QM; +m®B +MM; i?b ?„M +kM; H
#`i`B m ?Q€M ç M ç¦ T?€i ?B M ` ç®B i?O +O KbM? p”v K¨ H¨ K°i + Q +’T K i?9-
#OM `OMX

h`QM; F ?Q¢+? +O L;¬ æ¢Q- +?d +–M i?¬M; [m K°i #,M; H M; /Q i?m’M T?€i i`B
FQ+? ç®B pÈB KbM?- ç KbM? ?Q¨M i?¨M? K°i i`B m ?Q€M i?m”i i?U+ bU ç†+ #B
F?¬M; +–M T?ªB bÊ K i?9 i`QÈ+ K„i M[ X æ€M; iB +- >²M; GBM? i`M? F?¬M; +¦ +

>²M; [m M; H¦2 H M- H9+ >²M; GBM? H Q ç M i`QÈ+ K†i #,M; H M; M¼- p”v K¨ F?
M¨QX J°i K¨M Fb /` tm’i ?B M- p¨Q H9+ >²M; GBM? p +?¢K pÈB i?•M i? #,M; H M;
ç m +?Q H¨ ?„M b) T?€i ç°M; +¬M; FQ+? #,M; H M;- i?b i?•M i? >²M; GBM? ?¦ i?
ç°i M?B M T?•M i?¨M? ? B #° T?”M- T?ªM; T?’i M?Q #` / Q b„+ +„i ` i`¬B [m ? B
a m F?B ? B ç¢Q ?²M; [m M; HQÈi [m i?•M i? #,M; H M;- H¢B M? M? +?¦M; tmM;
+,M #ªM F?¬M; +¦ #’i Fb i`b i` ;bX

*ªM? iQÊM; Fb /` M?Q p”v- F?¬M; M¦B H¨ L;¬ æ¢Q- K¨ i`QM; iQ¨M #° M;QÌB +O b
F?¬M; K°i B iWM; i?’vX .M +QB H¨ K¢M? M?Q hY- çSM; ç–m iS ç¢B i?–M i?9 +kM
ibM? +ªM? M¨vX S?•M i?•M b Q\ æ¦ H¨ T?•M i?•M b Q\

*kM; +?d +¦ .B T•K h`9+ ç®B pÈB +ªM? iQÊM; i`QÈ+ K„i H¨ ?ÆB +¦ +?9i KBM? #
GBM? iWM; MQÆM; iU p¨Q i?•M i? ?„M- H9+ ’v >²M; GBM? M¦B pÈB ?„M- pb ?’T i
T?–M M,M; HU+ KÈB- i?•M i? ?„M ;B®M; M?Q FBK i?m°+- +¦ i? i?2Q w MB K +C
i?¨M? ?bM? i?€B #’i F€X L;¨v i`QÈ+ ç½ iWM; ?¦ i?¨M? ç¬B +€M? ;B9T .B T•K h`9
M v ?„M ç½ ?Q¨M iQ¨M ?’T i?m E?„+ EBK- M,M; HU+ T?•M i?•M i?¨M? ? B ç¢Q M¨v
+¦X aÊ H¨ sQ+? hBM? iW i`QÈ+ ç M M v ç m F?¬M; B +¦ i? H¨K çQÊ+X æ¦ H¨ ç†-
p >²M; GBM?X

h`QM; F?B K¼B M;QÌB ç M; FBM? M;¢+- >²M; GBM? ç½ t¬M; ç M i`QÈ+ K†i L;¬ æ
MY T?–M +O ?„M i?”i H¨ [m€ M? M?- H9+ L;¬ æ¢Q M?bM i?’v ?„M T?•M i?•M- i?
i`¢M; i?€B M;•v M;®+ i`QM; +?ÈT K„i- K¨ +?QM? i`QM; +?ÈT K„i i?ÌB ;B M M¨v- >²
i?¨M? K°i F?®B ?²M; [m M; +QÌM; HB i# Q i`MK i?•M i? ¬M; Î# M i`QM;X

L;¬ æ¢Q +?d +ªK i?’v iQ¨M i?•M M¦M; H M F`+? HB i- iB T b m ç¦- K°i KªM; ?²M;
iQ¨M # Q i`MK KbM? # M i`QM;X G¨ K°iK T?€T bQ- /M +?Q K T?€T +¦ K¢M?- +kM
i?S+ M?’i ç`M? ç T?¦M; ` - #` ç®B i?O t•K M?”T ç M i?•M i? Î +U Hv ;–M i? M¨v-
i?m’M T?€i K T?€T ç M;,M i`Î ç®B i?O +kM; ç½ p¬ T?€T H¨K çQÊ+X

h?•M i? >²M; GBM? ?Q¨M iQ¨M #B M i?¨M? i`¢M; i?€B Fb /`- +,M #ªM M?bM F?¬M
;B®M; M?Q H¨ K°i HÈT F?ªB ;B€T KÄM; K M?- # Q i`MK i?•M i? L;¬ æ¢Q # M i`Q
M¨v i?U+ F?¬M; #B i M;?2 HÌBX G–M ç–m iB M- K°i i–M; / K¨m ?²M; #^M; FBK HQ
i? p` i¬M; +?O >¼ h¬M; M¨v # M i`QM;X

L m M?Q H¨ K°i p` i¬M; +?O #’i F€ M¨Q +O J B G M h`9+ *9+ pk Fo iS i¬M; tm’i i?C
ç° +O >²M; GBM? /M +?Q +¦ i? i?¬M; [m /¢M; #B M ?bM? i?m”i ç¦ F?®M i`K- +kM
çQÊ+ iY +’T ç’m F?Q tmM; FQ+? iW i`QM; ` M;Q¨BX L?QM;- L;¬ æ¢Q i¬M; +?O >

/M +?Q K T?€T Fb /` +O >¼ h¬M; F?¬M; +–M +?9 M;[- M?QM; ¬M; +kM; +–M /M
?Q€M K T?€T +O KbM?- /M +?Q H¨ i?m'M T?€i K T?€T- +kM; +–M /MM; #9i p) i`
L?QM; H9+ M¨v- F?B #` >²M; GBM? +'K +® +?†i- iQ¨M #° i?•M i? M;QÌB ?Q¨M iQ
+SM;- F?¬M; M¦B H¨ T?¦M; ` K T?€T- /M H¨ Km®M /B ç°M; MY T?•M +kM; p¬ T?€

J T?€T bQ K¨ p¬ T?€T T?¦M; ` K T?€T- +?QM? H¨ K°i M;QÌB #bM? i?QÌM;- /M ¬M
ç¢Q bQ +kM; p"v i?¬BX G9+ M¨v- >¼ h¬M; i¬M; +?O L;¬ æ¢Q +?QM? ç M; çSM; i`

J°i [m–M; ?Ä ?²M; b„+ [m M; M?"M F?¬M; K°i iB M; ç°M; [m'M [m M? +´ L;¬ æ¢Q-
H¦2- ç–m +O sQ+? hBM? >²M; GBM? Fb /` ªQ ?¦ ` - F?m¬M K†i Î +U Hv `'i ;–M ç®
i¢B +?d +–M ?„M Km®M- iMv i?ÌB ç m +¦ i? mv ?B T iQM? K¢M; L;¬ æ¢QX

L m H'v i?U+ HU+ +?•M i?"i ` t2K tûi- i?b +? M? H +? p i?U+ HU+ ;B[>²M; GBM'
?„M ç½ ?Q¨M i?¨M? #B M /`- M?QM; i` M i?U+ HU+ +?•M +?QM? +kM; imv i p¬ T?€
bQX L,M; HU+ K¢M? M?'i +O ?„M pšM H¨ +ªK M?"M ç®B pÈB FBK i?m°+- M?QM;
/` FB +°M; i? K bB m +'T i®+ ç°- H¢B i`Î K'm +?®i ç +?B M i?„M;X *,M #ªM F?¬M
>¼ h¬M; ç¦ T?€i ?mv ` i?U+ HU+ ç½ +? i`K ¬M;- tm'i Fb +? i?„M; +?QM? H¨ +?•
GBM? ` i`QÌM; +?B M ç'm M¨vX

ó>²M; GBM?- /WM; i vXô .B T •K h`9+ F`T i?ÌB F m sQ+? hBM? /WM; H¢BX .QÈB
iQM? +?2 T?O iQ¨M #° T?QÆM; p`- L;¬ æ¢Q M; v +ª ?¬ ?'T +kM; ç½ F?¬M; M´B- b
/ FBK i?m°+ M¨v T?€i bBM? #B M ?¦ F`+? HB iX h? K K°i +?9i i?ÌB ;B M- F?¬M
i?b ¬M; +kM; pb F?¬M; i?Î çQÊ+ K¨ iY pQM;X

>²M; [m M; H¦2 H M- i¨M ªM? M?¨M M?¢i M?'T M?€v- >²M; GBM? ç½ +mM; FQM? [

•T HU+ i` M i?•M ç°i M?B M #B M K'i- L;¬ æ¢Q H"T iS+ +ªK ;B€+ iQ¨M i?•M M? #¶
HÈM- H9+ M?bM €M? K„i iQ¨M K¨m b„+ Fb /` +O >²M; GBM?- 'v i`M? F?¬M; T?ªB
K¨ H¨ ?B m FbX >¼ h¬M; H¨ K°i /¢M; ç†+ i?M K T?€T bQ i?m°+ i`B m ?Q€M ? K
`'i HÈM ç®B pÈB +€+ HQ¢B K i?9X " M;Q¨B #¼M ?¼ i`B m ?Q€M K i?9 /M `'i /
+¦ `'i M?B m çB m FB M ?¢M +? X oQ /K M?Q p¨Q H9+ i`B m ?Q€M + Q +'T K i?9-
+O #ªM i?•M + Q +'T K i?9 ?Q†+ H¨ K°i T?–M i?•M i? i´ i?¨M? #° T?"M ç H¨K p'
æ²M; i?ÌB- #¼M ?¼ +ÁM T?ªB ?B m `'i `ä K i?9 i`B m ?Q€M +O KbM? KÈB çQÊ+
GBM? /¢M; K i?9 ç†+ i?M M?Q p"v- L;¬ æ¢Q F?¬M; +ªK i?'v ?SM; i?9 KÈB H¨ H¢X

óL;¬ i¬M; +?O- bÊ H¨ ¬M; i?m `²BXô .B T •K h`9+ M¦B pÈB L;¬ æ¢QX

L;¬ æ¢Q ;"i ;"i ç–m M¦B, óh i?m `²BX *?ŠM; [m - +¦ i? M¦B +?Q i ? v F?¬M;- ?„M
H¨ F? QÈ+ K i?9 +O M;QÆB ¨\ô

.B T •K h`9+ H„+ ç–m- M¦B, ó>²M; GBM? H¨ #^M; ?[m +O i - F?¬M; T?ªB H¨ F?
/¢M; + Q +'T K i?9 +U+ Fb ?B ?[m- i M H¨ sQ+? hBM?- +¦ i? L;¬ i¬M; +?O iWM; M
>²M; GBM? p¨ sQ+? hBM? T?´ i?¬M; +¦ K°i +?9i #'i ç²M;- i F?¬M; iB M M¦B ` pÈ
M;QÌB +O æ¬M; GQM; "€i h¬M;- .B T •K h`9+ `'i F?¬M; +¦ ?ªQ +ªK +?QM? H¨ *9
FB +MM; iB T t9+ F?¬M; M?B mX hW i?€B ç° H"T iS+ M?"M i?m +O L;¬ æ¢Q K¨
M;QÌB [m M; KBM? H¶B H¢+X

ósQ+? hBM?\ L;mv M H B H¢B H¨ sQ+? hBM?X h +ÁM +?Q H¨ /¢M; K i?9 M¨v +,M
F?¬M; M;?2 i?'v sQ+? hBM? +¦ M,M; HU+ +?B M ç'm ;b5 L,M; HU+ #ªM i?•M +O ?

L;¬ æ¢Q pW M¦B ç M ç•v- HÌB ¬M; M¦B H"T iS+ #` .B T •K h`9+ M;„i- óL;¬ i¬M; +?
i?9+ `²B- b m ç•v- +?9M; i +–M iB T iK+ id i?QXô

G9+ ç–m- L;¬ æ¢Q +¦ +?9i ;B"i KbM? M?QM; b m ç¦- ¬M; `'i M? M? KBM? #¢+? w i
b•m ?„M K°i +€B- H¢B i`M? F?¬M; M¦B i? K ;b- [m v M;QÌB çB p #ªM i`"MX

h`ªB [m # i`"M +?B M ç'm ç–m iB M- *–K h?¨M? M?'i T?QÆM; i¢K i?ÌB pQÊi H M
[mª M¨v +kM; F?B M HÁM; +ªM? ;B€+ +O æ¬M; GQM; "€i h¬M; ç¢B i,M;X _'i M?
o` JBM? F?¬M; i? F?¬M; +MM; #€i i¬M; i¬M; +?O p¨ i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q +ÁM

tm'i +?B M iB T i?2QX JQÌB i`"M +?B M ç`M? i?„M; i?m - M m M?Q i`"M i?S iQ H¢
i?m H M ç M k i`"M i?b Km®M çm´B F`T +kM; F?¬M; / /¨M; ;bX

" M T?Q *–K h?¨M? iQÆM; ç®B #bM? ioM? ?ÆM- M L?½ p¨ hY M?Ä ;B¼M; M¦B K
+?B M i?S iQ +O *–K h?¨M? ç½ çB ` F?ÄB ç€K ç¬M;X

æ–m i`¼+ H®+- i?•M i? ?MM; i`€M; - +Æ #„T +m²M +m°M M?Q +–m HQM; +O ?„M
H¨K `€+? imM; v T?K+ i` M i?•M- +?QM? H¨ +?B M bo ?¢M; M?'i- i?O ?¢ +O hY- >

æ`+? hQ #B M i?¨M? ?bM? M;QÌB t2K ` pšM i`¨M ç–v #€ F?QX h?•M i? + Q ?ÆM ?
t2 +¬M; i?¨M?- #QÈ+ #QÈ+ HÈM ç M # M .B T •K h`9+- +mM; FQM? ?QÈM; .B T •K

@ *–K æ ç¢B M?•MX

.B T •K h`9+ ;"i ç–m pÈB æ`+? hQ- i?'v æ`+? hQ tm'i +?B M- .B T •K h`9+ #B i- i?
ç'm M¨v ç®B pÈB iS ç¢B /` i°+ +O *–K h?¨M? K¨ M¦B- F?ª M,M; +?B M i?„M; H¨ `'i
æ`+? hQ /QÈB ibM? ?m®M; ªM? ?QÎM; +O hY ç½ ç i?,M; i?U+ HU+ #ªM i?•M iW
H M `'i M?B m- K¨ pb i`QM; [m€ i`bM? +?B M ç'm æ`+? hQ +¦ i? i?B i`B M i`M? F?
K°i KbM? ?„MX

G'v i?U+ HU+ +O K i?9 p¨ M?•M HQ¢B ç bQ b€M? K¨ M¦B- +Ym ;B B i?QÊM; p` K
HK+ ;B B +?B M bo i`QM; M?•M HQ¢B i`Î H MX *?d pb SM; /KM; ç'm F?Q #ªM i?•
T?9 Fo M,M; +O K i?9 i?b HBM? ?Q¢i ?ÆM M?B m- K i?9 Î +MM; +'T #"+ M m bQ
+'T #"+ i?b +? M? H +? K°i +?9i K¨ i?¬BX L?QM;- #ªM i?•M >Q¨M; EBK "d J¬M; +
HU+X L,M; HU+ i?U+ +?B M +O #¼M ?¼ ?Q¨M iQ¨M M; M; M;Y bQ pÈB +?B M bo
M?B M- +?B M bo ç +"T ç M Î ç•v i`M? F?¬M; T?ªB H¨ æ¬M; GQM; "€i h¬M;X ok F
h¬M; i?b i€K [m®+ ;B ?B M ?[m i` M GQM; E?B L¶ hQ ç¢B HK+ +ÁM +€+? t - p¬ T
M¦B H¨ +MM; +'T #"+- /ÈB ibM? ?m®M; K°i +?¼B K°i- .B T •K h`9+ #B i- K°i p` i¬M
Fo iS i¬M; +O æ¬M; GQM; "€i h¬M;- ç m +¦ i? M? M?¨M; ç€M? #¢B æ`+? hQ- +?
h`9+ FB K T?€T +O p` M?`;B ;B FB +O KbM? +MM; æ`+? hQ i?U+ +?B M K¨ M¦
+kM; `'i HÈMX L?QM; ?bM? M?Q ç½ M¦B- æ`+? hQ bÎ ?[m i`M? F?¬M; T?ªB H¨ bS-

h`ªB [m i?QÆM; HQÊM; id Kd- M;QÌB i?S iQ tm'i +?B M +O æ¬M; GQM; "€i h¬M;
"€i h¬M; tm'i ?B M i` M +?B M i`QÌM; H¨ K°i i`QM; # p` i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q
J B h? M? i`QÎM; H½QX

J B h? M? +QÈ+ #° `'i +?"K- M?QM; i`QM; [m€ i`bM? iB M H M- iQ¨M #° M;QÌB ¬M
T?M p•M- M? M?¨M; # v H M T?Q i`QÈ+- ?Q¨M iQ¨M M?Q F?¬M; +?`m HU+X h`
M? M?¨M;- F?Q iS+ iQÌM; ?Á tQ v [m M? i?•M i? +?–K +?"K / Q ç°M;X .B T •K h
`¨M;- F?Q iS+ i` M i?•M i? J B h? M? T?¦M; ` T?ªM; T?'i M?Q ?Q¨M iQ¨M /mM; ?
+ªM? tmM; [m M?X h`QM; i v M•M; K°i i? M? i`QÌM; FB K +´ T?€+- iQ¨M #° ç°M;
M?Q i? - iU M?Q HQm i?m, ?¨M? p•MX

@ æ¬M; GQM; ç [m®+X J B h? M?X

o` i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q M¨v ;BÈB i?B m p +?QM? KbM? [mª i?U+ `'i çÆM ;Bª

@ *–K h?¨M? i?O ?¢ +O *–K hY M?` ç X æ`+? hQ5

æ`+? hQ p¶ p¶ H M +€B ç–m i`¼+ H®+ +O KbM?- ?mM; [m M; i`QM; K„i H9+ ˜M H
i`QÈ+ K†i KbM?X

o¨Q H9+ M;?2 i?'v æ`+? hQ M¦B ç M +?[ óç ô- ç–m K¨v J B h? M? M?Qm H¢B `ä `
K°i +€B- M?QM; H¢B i`M? F?¬M; M¦B i? K ;bX

.B T •K h`9+ iU M?B M #B i i`QM; HÁM; H½Q ç M; M;?B ?Q†+- +kM; i`M? F?¬M;
h¬M; iW b m F?B ç M MÆB M¨v ç½ pb pB + +?BM? T?K+ *–K h?¨M? K¨ ç®B pÈB K
?B M i¢B ;BªB i?Q+? i? M¨Q +kM; F?¬M; +¦ i€+ /KM; ;b- +ÁM F?¬M; i®i #^M; +?Š

.B T •K h`9+ ` ?QÈM; bQM; T?QÆM;- M¦B,

@ h`"M id i?Q i?S iQX "„i ç–mX

J B h? M? pšM i`–K ´M M?Q +kX ó«M; 5ô K°i iB M; FB K KBM? p M; H M- i`QÌM;
F?ÄB # QX h?•M FB K H'T H€M? €M? b€M; K¨m ?²M; M?¢i- ?¨M F?Q i`B M H° `
i? M? #ªQ FB KX *?d i?'v +´ i v H½Q M? M?¨M; `mM; H M- i¢Q ` K°i i? FB K KÌB
J B h¬M; imv i Fo L?'i EB K *Ym J B i` M i v h•v æ S?m tm'i ?B M i`QM; M?€v K„
?bM? KB M; #€i HÈM #û ç m ç†M ?mv b€B i` M F?¬M; i`mM;- K¶B K°i +€M? ?Q ç
i`QÈ+ K†i .B T •K h`9+ p¨ æ`+? hQX

h`QM; HÁM; .B T •K h`9+ •K i?–K FBM? M;¢+- p` J B h? M? i`QÎM; H½Q M¨v Hm"M
+ª h•v æ S?m M;mv M bQ€B- J B h¬M; FB K T?€T +O H½Q +ÁM Km®M iBM? i?m
` i?U+ HU+ ç'm F?Q- M?QM; iW FB K T?€T K¨ t2K- H½Q ç½ ç¢i çQÊ+ iBM? i?–M p
?¼+X

*ªK ;B€+ +O æ`+? hQ H¢B F?¬M; ;B®M; .B T •K h`9+X .M i` M i?•M J B h? M? F?
ç'm F?Q- +kM; i`M? F?¬M; p¨Q i? - M?QM; ç®B /B M pÈB p` i?€B i?QÊM; i`QÎM;
M¨v- æ`+? hQ H¢B +ªK ;B€+ i?'v `ä `¨M;- H²M; M;U+ KbM? T?ªM; T?'i M?Q #` ûT #
K°i /¢M; +ªK ;B€+ F?¦ +¦ i? ;¼B i M- æ`+? hQ iW K°i F F?¬M; #B i bÊ H¨ ;b- p"v
ç®B i?O i`QÈ+ K†i +ªK i?'v K°i +?9i bÊ ?½BX æ'v H¨ +ªK ;B€+ F?¬M; i? +?B M i?

ó>®M; @ @ ô æ`+? hQ M;˜M; H M i`ÌB T?€i ` K°i iB M; ;–K +?¦B i B- M; v b m ç¦-
iS+ iW i?•M i? ?„M i`¨M ` - bS+ K¢M? çB M +m²M; F?B M +Æ M?K+ iQ¨M i?•M ?„M
+?¦M; F?B M v T?K+ i` M i?•M `€+? imM;X hB T M[- ?„M ç°i M?B M #QÈ+ H M K°i
i`QM; M?€v K„i ?Q¨M iQ¨M M;QM; iK p¨Q [mv M T?ªB +O ?„M- tm'i ` X

h`QM; K°i F?QªM; i?ÌB ;B M M;„M b9+ HU+ M;QM; iK- M m M?Q H¨ æ`+? hQ i`QÈ+
i? / /¨M; H¨K M?Q p"v- M?QM; /QÈB bU i`Ê ;B9T +O M,M; HQÊM; +O hY- ?„M ç½
+ Q +'T ?ÆMX

Zmv M T?ªB çQÊ+ FBK [m M; /–v ç†+ # Q [m M? i`M? F?¬M; T?ªB ç€M? p T?Q i
h? M?- K¨ H¨ M M H M K†i ç'iX

•K @ @- K°i iB M; M´ HÈM F`+? HB i p M; H M F?B M +ª iÁ *–K h?¨M? `mM; ç°M;
H¢B iW "® Gm•M L¢T aÆM J¢+?- +?B M bo +O ? B # M i?U+ HU+ ?ÆB FûK K°i +?
ç€M? `mM; K†i ç'i F?¬M; i`K p[M; i?•M i? M;½ tm®M; ç'iX

h?U+ HU+ +O J B h? M? imv i ç®B +QÌM; ç¢B- M?QM; H½Q H¢B +?Q iWM; M?bM
>Q¨M; EBK "d J¬M;X *ª çÌB M;?B M +Sm æ¬M; GQM; "€i h¬M; pk Fo M M ?B m #B
Qi- i?"K +?Q F?¬M; M?bM ` æ`+? hQ H¨ >Q¨M; EBK "d J¬M; ?mv M ?¦ K¨ i?¨M?X
æ`+? hQ M M H M K†i ç'i- i`QM; HÁM; J B h? M? F?¬M; F?ÄB +¦ +?9i FBM? M;¢+
+?B M ç'm +O /` i°+ b Q\

EBK [m M; +m²M; #¢Q M? M? +?¦M; F?mv +? i€M- +m°M H M iQ¨M #° K†i ç'i- M,
i`QÈM; H M- b¦M; ç` +?'M ?bM? MY pÁM; +mM; + Q ç M KQÌB i?QÈ+- ?Q¨M iQ¨M
i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q J B h? M? +¦ i? Mû i`€M?X GU+ +?'M ç°M; F`+? HB i /M
ç½ HMB ``'i t - +kM; +¦ i? +ªK i?K çQÊ+ `ä `¨M; / Q ç°M; M,M; HQÊM; +QÌM; ?½MX

.M ?Q¨M; FBK +?B M F?Q +O æ`+? hQ p¬ T?€T bQ b€M? pÈB ç€M? M? m i?2Q FB
*U h?9 *€+? G¢T h•v hQ- M?QM; tûi ç M +MM; ?„M +kM; H¨ +Ym +'T i?QÊM; p` K i
iB M ç M *–K h?¨M?- i`QM; F?B T?šM M°- ?„M ç½ iWM; K°i [mv M M M #^M; çdM?
HU+ ç i?,M;- bU +QÌM; ?½M bªM bBM? /Q M,M; HQÊM; +O K°i FQ+? iQ¨M HU+ +

s t - +€+ +QÌM; ;Bª +O æ¬M; GQM; "€i h¬M; M?bM i?'v K°i K¨M M?Q p"v b„+ K
E?B M ?¼ FBM? M;¢+- i`€B H¢B F?¬M; T?ªB pb HU+ +¬M; FQ+? +O æ`+? hQ +¦ #
/B MX J°i +?QM? H¨ €M? b€M; æ`+? hQ T?¦M; ` H¨ FBK b„+- ç'v +MM; H¨ i`€B p
+'T #"+- /M +?Q æ¬M; GQM; "€i h¬M; +kM; p"v- F?¬M; im•M i?2Q i?ªB ?²M; +'T #
/¢M; ç'm F?Q M¨vX *ÁM K°i K†i M[- +?QM? H¨ pb #¼M ?¼ M;?o ç M T?QÆM; i?S+
hQ- M m M?Q /MM; i` M +?B M i`QÌM; i?b b) bªM bBM? ?B m [mª i? M¨QX S?QÆ
`'i `°M; HÈM- +ÁM +ª bS+ K¢M? +O HU+ tmM; FQ+? F?B M +€+ M9B ç m p M; p½
+?B M ç'm M?'i H¨ Î KS+ [m•M çQ¨M i?b ?B m [mª +¦ i? K M; H¢B F?¬M; +–M T?ª
+?B M ç'm M¨v- K¼B M;QÌB +O æ¬M; GQM; "€i h¬M; M;QÊ+ H¢B +¨M; i? K ?B m

i?mv i T?K+ +€+ /` i°+ FB [mv i?m°+ æ¬M; GQM;X sûi ç M +MM;- K'v p` +QÌM; ;Bª
h?¨M? tm'i +?B M i`QÈ+ K†i- F?¬M; K°i B F?¬M; i` M iY +'T- K°i T?QÆM; i?U+ H
+¦ i? + K +?`m Î /QÈB M;QÌB F?€+\

J„i M?bM b¦M; ç` +?'M iQ HÈM tmM; FQ+? iÈB KbM?- b m F?B i`ªB [m i`¢M; i?€
i?QÊM; i`QÎM; H½Q J B h? M? i`M? F?¬M; +¦ FBM? ?QªM; ;b- KkB +?•M çB K M?
M? M? +?¦M; HmB H¢B- ç²M; i?ÌB i?•M i? Î ;B[F?¬M; i`mM; M? M? +?¦M; tQ v M
M? - K°i ç¦ iY b„+ K B ?Q i¢Q ?bM? ?Q¨M +?dM? imM; # vX h¢B H9+ M¨v ç•v- ?„
i?–Mö ?QÈM; ` M;Q¨B `2Q `„+ H¢+ 'M K B ?Q X

E?Q FbM? /¨v ç†+ ;B Q i` M? i¢Q H M K°i •K i? M? #¢Q T?€- ;B®M; M?Q ?ÆM M;¨
` X >¨Q [m M; ? B K¨m p¨M;- iQK Î +?¶ p +?¢K çB M +m²M; p +?¢K F`+? HB i bBM
ç¦ K B ?Q K¨ i`QÌM; FB K +O J B h? M? çQ ` ç m /Q F?¬M; #B i# Q M?B m FB
FB K ç•K ` - ç m çB K H M +?¶ i`®M; +O b¦M; ç` +?'M i`¨M ç M- M?[M; çQ€ K B ?
ç M; M?Q K°i tQ€v MQÈ+ +? i +?¦+ ç€M? M? m bBM? iY pÈB b¦M; ç` +?'MX

h` M K†i æ`+? hQ H° ` K°i iB [m M; K M; ?mM; €+- bQM; [mv M H¢B M•M; H M-
ç'iX G9+ M¨v- H'v i?•M i? ?„M H¨K i`mM; i•K- K†i ç'i tmM; [m M? ç½ iQ¨M #° #¢Q
?ÆM # i?QÈ+- +€+ p i MSi M p¨ HäK tm®M; iU ?² /Q b¦M; ç` +?'M ;•v ` - p i MS
`°M; ` T?Q i`QÈ+X

G¢B H¨ ? B [m–M;- H–M i?S M?'i- i`M? F?¬M; +¦ •K i? M? F`+? HB i M?Q H9+ i`Q
i`mM; i•K b¦M; ç` +?'M M? M?¨M; K9 FB K #'i +?Êi b„+ K†i i€B #B MX ob- ? B #
#ªM ?bM? ` [m¢i- ç°i M?B M i`mv M ç M ? B Hm²M; +?'M ç°M; F`+? HB i- iB T b r
+O b¦M; ç` +?'M p"v K¨ T?€i bBM? #B M ç´BX *?'M ç°M; M¨v HQÈi [m ? B # M
M¨v ?ÊT H¢B K°i +?¶ b m HQM;- ?Q¨M iQ¨M [m•v +ª M;QÌB J B h? M? i¢B i`mM; i•
SM; T?¦ F?¬M; +?d H¨ +¬M; FQ+? T?Q i`QÈ+- K¨ H¨ M,M; HQÊM; / Q ç°M; iW #®M
t¬M; ç MX

EBM? M;?B K +?B M ç'm +O p` i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q M¨v [mª i?U+ `'i T?QM; T
SM; i®B +?m˜M t€+- # v H M F?¬M; ?–m M?Q H¨ i?2Q #ªM M,M;- F?¬M; i`mM; H¨ T
+¦ +¬M; FQ+? p¨ M;,M i`Î ;bX hY [m M; tmM; i?B M- i?•M i? J B h? M? tQ v i`ÁM H
FB K i`QM; i v #ªQ p tmM; [m M? i?•M i? KbM? FQM ç€Q F?¬M; H¼i K°i M;¼M ;
+?9i #KB +kM; p¬ T?€T t¬M; p¨Q i`QM; pÁM; T?ÁM; M;U +O ?„MX

J B h? M? +?¼M M?Q p"v- i`M? F?¬M; T?ªB H¨ ç'm F?Q +O H½Q p¬ T?€T +?®M;
ç²M; i?ÌB Î tmM; [m M? i`mv M ç M- K¨ pb ?„M F?¬M; Km®M pW KÈB +?B M ç'm
KbM? [m€ ç°X æ®B pÈB i?U+ HU+ +O æ`+? hQ ?„M +ÁM +?Q ?B m `ä ?Q¨M iQ¨
FB K ç'm F?Q K¨ i?Q€i Hv +¬M; FQ+? +O ç®B T?QÆM;- pb b Q H¢B T?ªB H'v +SM
F?¬M; T?ªB H¨ M;QÌB i` im´B #²M; #°i M[ - +?Q M M F?ŠM; ç`M? H¨ H½Q +?¼M T
iB T iK+ +?B M ç'mX

h`QM; iB M; –K p M;- b¦M; ç` +?'M iWM; HÈT ç€M? p T?Q J B h? M? i¢B i`mM; i
FQ+? +m²M; #¢Q- çQÆM; M?B M- H–M M¨v H¨ t¬M; i?ŠM; H M i` MX .QÈB i€+ /KM
i?•M i? i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q J B h? M? i€ HU+ HB M; H M- i`QM; +?ÈT K†i ç

*kM; p¨Q H9+ M¨v- ? B ç¢Q i?•M ªM? + Q HÈM T?€i ` F?Q iS+ +U+ ?¨M ?–m M?Q
hQ T?•M Hv M?ªv ` - H9+ i?•M ªM? Hv F? B æ`+? hQ i?b +kM; H¨ +MM; M? m F?¬M
M;QÌB M?bM `ä ?bM? /¢M; +?9M; KÈB FBM? ?½B T?€i ?B M- i?•M i? ? B ç¢B ;B
i?QÈ+- #ª p B `°M; HÈM- +SM; `„M M?Q ç€ ?Q +QÆM; +m²M +m°M +Æ #„T- F?¬M;
+QÌM; ç¢B +O #¼M +?9M;X æ¦ H¨ ? B +U pB M- +?9M; M?•M +O æ¬M; GQM; "€i

h`QÈ+ F?B Ry i`"M id i?Q #„i ç–m- ç•m +¦ B M¦B F?¬M; +?Q T?ûT bY /KM; i`B m
+?B M +?QM? H¨ HÊB /KM; çB K M¨vX h`QM; b® K i?9 +¦ HBM? ?²M ?B M i +O
.B T•K h`9+ +?®M; ç`+? #` i`¼M; i?QÆM; +?Q H¨M? ` - L?`- h K i?U+ pšM ?Q¨
+?9M; H¨ +Ym +'T ?¢ p` K i?9- M?QM; +kM; +¦ bS+ K¢M? iY +'T5 æ`+? hQ +?¼M
T?¦M; tm'i ? B ",M; *U+ J oB M ` X

L?`- h K pW tm'i ?B M- H"T iS+ # v H M F?¬M;- H¨ #B M /` J oB M- HU+ M?ªv
ç®B H¨ F?OM; #®X *?ÈT K„i M?ªv H M- K†i ç'i HQm H¢B p i +?•M `'i b•m- i?•M i?
HQÈi H M ç° + Q ?ÆM #®M KQÆB i?QÈ+ H9+ M¨v KÈB +?"K H¢BX

> B iB M; ;–K ?MM; ?"m K¨ +¦ T?–M b„+ M?¼M ç²M; i?ÌB p M; H M iW i`QM; KB M
F?¬M; ç½ +¦ i? K K°i i–M; #,M; pK K¨m H K M?¢iX o¬ b® #,M; iBM? # Q T?O i?B M
+€B H²M; ?¨M #,M; iQ HÈM # Q i`MK p T?Q i?•M i? i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q J E

J B h? M? i?U+ HU+ ç'm F?Q +?QM? H¨ ;B®M; pÈB h•v æ S?m- ç m H¨ iY +'T HK-
ç„K i`QM; im Hmv M J B h¬M; +¬M; T?€T- F?¬M; M?Q h•v æ S?m +¦ M?B m iK+ b
+QÌM; ç¢B K°i +?9iX *?Q M M- ?„M +kM; F?¬M; i? # v- Î MY i–M; F?¬M;- iQ¨M
HU+- ?¢M +? HÈM H M +?B M ç'm Fo tªQ +O ?„MX J„i M?bM #,M; pK i`¨M ç M-
ç'm F?Q Î tmM; [m M? i?•M i? KbM? ?mv M ?¦ ` K°i #S+ iQÌM; FB K /¨v ç†+ ç #ª

L?QM;- `'i M? M? J B h? M? ç½ T?€i ?B M ` +¦ çB m F?¬M; ç9M;X ob +€B +¬M;
tmM; FQ+? HU+ +O #,M; pK FB - K¨ +¨M; ç€M; bÊ H¨ #B M ?¦ p M?B i ç° [m M?
#„+ ?Q M; M;mv M p®M ç½ ç¢i ç M M?B i ç° +O KM ç¬M; i`QM; æ¬M; GQM;- H9+
tm®M; ?ÆM p¨B +?K+ ç°X

G9+ +ÁM i`QM; i?'i [m®+ i?'i HQM; #¨B p` +?B M- .B T •K h`9+ ç½ iWM; i? ?°B b
bS+ M;QÌB +?®M; H¢B ç¢B iU M?B MX G9+ M¨v- J B h? M? +kM; +¦ +ªK i?K M?Q
M¢M +O ç¢B iU M?B MX L?QM; F?¬M; F?Q ?¨M H½M? tmM; [m M?- H"T iS+ ç®B
i? +O ?„M- bªM bBM? ªM? ?QÎM; `'i HÈMX æ–m iB M- ?¨M H½M? H¨K +?Q i®+ ç°
h®+ ç° p"M ?¨M? ç'm F?Q ;BªK tm®M;- J B h¬M; FB K T?€T +O ?„M iU ?² +kM; F?
HQm i?Ov F?¬M; +?9i i`Î M;¢B H9+ i`QÈ+ M[X

J¨ p¨Q H9+ i?•M i? J B h? M? #„i ç–m `ÆB M? M? tm®M;- iQ¨M i?•M pb Î i`QM; p
i?U+ HU+ ;BªK tm®M;- ?„M M?bM i?'v K°i çQ¨M FBK [m M; +?¦B K„iX

EBK [m M; Î ;B[F?¬M; i`mM; M? M? +?¦M; F?mv +? ç¢BX h?•M i? M;mv M #ªM +
i`U+ iB T F?mv +? ç¢B ç M i` M KQÌB #ªv i?QÈ+X GU+ M?ªv F?OM; #® F?B M i
M? M? +?¦M; pQÊi [m ? B ",M; *U+ J oB M- ? B +€M? i v i?¬ i`€M; Î ? B # M i?•
[m M; i` M #¨M i v iQ HÈM pQÆM ` - K¶B # M iU #9M; ` #€+? i?®M HÊB i`ªQX E?-
p¨ bS+ K¢M? M M i?ŠM; ç M i?•M i? ç M; `ÆB tm®M; +O J B h? M?X

ó>Q¨M; EBK "d J¬M;\\ô .M +€+ +QÌM; ;Bª +O æ¬M; GQM; "€i h¬M; F?¬M; +¦ ;†T
` çQÊ+ "d J¬M; +U i?9X o¨Q +?ÈT K„i æ`+? hQ i`B M ?B M #ªM i? - F?¬M; Qi M;
FBM? ?¬ i?¨M? iB M;X . M? tQM; "d J¬M; +U i?9 HK+ +?B M p¬ ç`+?- #¼M ?¼ ç½
+?QM? M?bM i?'v "d J¬M; +U i?9 K¨ +ÁM H¨ >Q¨M; EBK "d J¬M; pQÆM; ;Bª i`QM
M;QÌB i`¼M; #¼M ?¼ H¢B H¨ H–M ç–mX

EBM? M;¢+ +kM; tm'i ?B M ç²M; i?ÌB Î T?2 *–K h?¨M?X jXyyy +?B M bo T?2 *–K
#B i bU F?OM; #® +O "d J¬M; +U i?9X "¼M ?¼ +kM; iWM; i`QM; +m°+ +?B M K¨
M,K tQ - M?bM i?'v bU +QÌM; ?½M +O >Q¨M; EBK "d J¬M;X G9+ M¨v- ;†T H¢B "
i`QM; HÁM; ?¼ bªM bBM? ` F?¦ K¨ M¦B çQÊ+X L?QM;- ?¼ H¢B F?¬M; +¦ FBM? ?C
J¬M; i`QÈ+ K†i ç¦ H¨ Î T?2 KbM?X

hW b m F?B .B T •K h`9+ i`Î i?¨M? +?O M?•M +O *–K h?¨M?- iQ¨M i? *–K h?¨M? ç
?¦ M;?B M; i`ÌB H +? ç'iX .QÈB bU [mªM Hw +O M L?½- M;QÌB *–K h?¨M?- M;mv
p¨Q M9B b,M #„M ç [m M;¨v i?b M;¨v M v bBM? ?Q¢i bmM; i9+ bQ pÈB i`QÈ+ FB ?
?¼ F?¬M; +–M T?ªB iB T iK+ b,M #„M- K¶B +€ M?•M ç m +¦ T?•M +¬M; H Q ç°M; F
p"i- i` M; #`- +€+ /¢M; T?²M ?Q i`QM; i?¨M? i?`- #¼M ?¼ M; v +ª M;?o ç M +kM;
ç m pb bU ;B€M; H•K +O .B T •K h`9+ b m F?B i?¨M? +?O M?•M *–K h?¨M? K¨ `ÆB
#ªM #¼M ?¼ M?"M KbM? H¨ bÆM /½ i?¬M T?m- ?B M i¢B ç½ #B M i?¨M? +?B M b
M? M? +?¦M; +O *–K h?¨M?- K¶B +€ M?•M ç m M?bM i"M K„i- /M bU tm'i ?B M +C
?¼ +¦ +?9i F?OM; ?QªM;- M?QM; ç®B pÈB M?[M; M;QÌB i?®M; i`` *–K h?¨M?- #¼M

"bM? /•M F€ i?"i `'i / i?Ä K½M- ,M MQ K†+ 'K- i`Î i?¨M? K°i KK+ iB m ç +°M; ç²
i?B i *–K h?¨M? M?Q p"v ç'v- +kM; i`Î i?¨M? H¢+ i?9 HÈM M?'i +O ?¼X oB + M;Q

bÈK p¨Q H9+ M¦ #„i ç–m FB M i?B i ç½ /–M /–M ?bM? i?¨M?- ?QÈM; iÈB T?QÆM; 1

"€+? i?®M HÊB i`ªQ +O æ`+? hQ- /QÈB €M? b€M; K†i i`ÌB- H'T H¦2 ;B®M; M?Q ?
i?–M F?€i K€m +O ?„M T?¦M; ` €M? b€M; ?QM; T?'MX EBK ?Q¨M; b„+ +?B M K M
ibM? ?m®M; M?Q i? - ?„M ?Q¨M iQ¨M +¦ i? F?ŠM; ç`M?- ç®B i?O +O KbM? +,M #
Mû i`€M?- +?d +¦ i? +?¼B +SM; pÈB KbM?X *?B M K M; bQ pÈB ç'm F?Q +O ç®
T?QM;- K¨ ?m®M; ;b KbM? +ÁM +¦ bS+ K¢M? +QÌM; ç¢B +O >Q¨M; EBK "d J¬M;5

o¨Q H9+ i`"M id i?Q ç–m iB M #„i ç–m- æ`+? hQ ç½ i`,M i`Î t2K b m M¨v KbM? tm'i
pÈB ç®B i?O M?Q i? M¨QX J„i M?bM Fo tªQ +O .B T Gv +QÌM; ç¢B M?Q p"v- M;
+?®M; F?¬M; M´B- ?„M +¨M; ?B m `ä bÎ /o .B T •K h`9+ M¦B- F?¬M; M M ;B Q ç'm
i?QÆM; HQÊM; pÈB hY- KÈB +¦ bU tm'i ?B M +O K°i K¨M i`QÈ+ K„iX

h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q J B h? M? #B i- KbM? iW H9+ #„i ç–m +?B M ç'm ç½ `Æ
a¦M; ç` +?'M FB M?Q Km®M iB m ? Q HQÊM; HÈM ç'm F?Q ç†i KbM? p¨Q i`QM;
H M F?¬M;- ?¢M +? bU HBM? ?Q¢ip¨ Fo tªQ +,M #ªM H¨ Qm i? HÈM M?'i +O KbM
k i`Ê i?O HÊB ?¢B- /MM; M,M; HQÊM; +U+ ?¨M F?B M i?U+ HU+ KbM? ;BªK tm®M;
+?ÈT K„i ?¦ i?¨M? #ªM i? FB KÈB ç€M? K°i FQ+? i®B ?"m p T?Q KbM?X

:†T T?ªB imv i +ªM?- iBM? [m M; i`QM; K„i J B h? M? #¢Q t¢- p¨Q ;B•v T?9i M¨v- i
?„M KÈB ?B M i?` ` X

>Q J B- +?QM? #,M; H½M? K¨ +¬ M;¢Q- H9+ M¨v J B h? M? i?•M i¢B F?¬M; i`mM
+?'i M?Q p"v- iQ¨M i? M;QÌB ç m M?Q #B M i?¨M? K°i ç¦ K B ?Q MÎ i`QM; ?¨M H½
i?•M i? - iU ?² ç®B pÈB ?„M F?¬M; +¦ ªM? ?QÎM; ;b M[- i`QÌM; FB K i`QM; i v +?
ç–m iB M tm'i ?B M +?d +¦ K°i ç¦ K B ?Q X L?QM; H¢B F?¬M; T?ªB H¨ iY b„+- K¨
+?QM?X

L?bM i?'v #¢+? b„+ [m M; K M; ç°i M?B M tm'i ?B M i`QM; F?¬M; i`mM;- .B T •K
T?Q /QÈB- i`QM; HÁM; ç¢B FBM?- #¢+? b„+ ç¢B #B m +?Q +€B ;b ?„M #B i [m€
i?–M +'T5 >„M ?Q¨M iQ¨M p¬ T?€T iQÎM; iQÊM;- ç'm F?Q K¨ i?€B i?QÊM; i`QÎM;
i?B i`B M ` +ÁM H¨ iY +'T HK+ ;B B- pb b Q ç°i M?B M H¢B T?¦M; ` ç'm F?Q KS+
M?¢i- M?QM; ç®B pÈB iY +'T K¨ M¦B- #¢+? +'T +?d +¦ i? /MM; iW €+ K°M; K¨ ?bM

h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q o` JBM? p¨Q H9+ M?bM i?'i K°i ç¦ #¢+? K B tm'i ?B M- i
FQ+? ç°M;X

@ L?'i hB M >¨M J B- ç½ H•m F?¬M; M?bM i?'v L?'i hB M >¨M J B +O J B h¬M; `
L?'i hB M >¨M J BX J B h? M? i`QÎM; H½Q H–M M¨v +?•M çQ+? tm'i iQ¨M HU+ `²B

hB M; ¬M; KBM? M? p M; H M- Î ;B[i?B M F?¬M;- H9+ M¨v K°i ç¦ #¢+? K B ç¦ ç½
i'i +ªX

h`QM; b€i M M¨v- i`QM; HÁM; .B T •K h`9+ ç°i M?B M +¦ +ªK ;B€+ Fb /`- i•K i?–M
p¨Q i`QM; iQ¨M #° ?Q¨M +ªM?- /M K„i ?„M M?bM F?¬M; `ä- M?QM; i•K i?–M H¢B M
[m M?- i?¬M; [m +ªK ;B€+ ?mv M /B m M?Q p"v- i`QM; w i?S+ +O ?„M bªM bBM
#¢+? K B ç¦X *kM; p¨Q b€i M M¨v- ?„M ç½ KBM? #¢+? M;mv M M?•M tm'i ?B M +O
#B m i?S i?–M +'T HU+ HQÊM;X

J°i ç¦ #¢+? K B ç¦ +O J B h? M? i`QÎM; H½Q /Q R3 ç¢Q ?¨Q [m M; i´ i?¨M?- M?
FQ+? /Q R3 FB K ç•K ` K¨ ?bM? i?¨M?- M?QM; .B T •K h`9+ H¢B i?¬M; [m +ªK ;B
M?•M ?ÊT M?'i- T?€i ?B M i`QM; R3 ç¢Q ?¨Q [m M; ç¦- K¶B K°i ç¢Q ç m /Q i`ÁM
p¨Q +MM; K°i p` i`Q K¨ i?¨M?- p¨ +ÁM M[- K¶B K°i M?€i FB K ç m imv i ç®B H¨ iQ
K°i ç¦ #¢+? K B t2K +¦ p ;BªM çÆM ç¦- H¢B H¨ R3yy M?€i FB K iQ¨M HU+ ç•K `
æ•v H¨ F?€B MB K ;b p"v\ *kM; +?QM? H¨ ç'm F?Q +O R3yy M?€i FB K i`MM; çB
#¢+? b„+ ç¦X

L m F?¬M; +¦ i`ªB [m i?B M +?Mv #€+? Hmv M- H¨K b Q +¦ i? ç•K ` K°i FB K M?
h`9+ KÈB çQÊ+ +QB H¨ +?•M +?QM? ?B m `ä- pb b Q i`QM; pk Fo iS i¬M;- J B h¬

i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q tm'i i?•M iW *9+ h¬M;- i?b J B h¬M; pšM H¨ K°i +?B +Q
i¬M;X

R9NX *?QÆM; R9N, > B æ¢B h?–M h?9 sm'i *?B M

h'i +ª +¬M; FQ+?- #'i Hm"M H¨ #,M; pK /Q ? B ",M; +U+ K pB M T?¦M; ` ? v i`,K
EBK "d J¬M; iQ¨M HU+ tm'i FQ+?- /QÈB K°i FQ+? õM?'i iB M ?¨M K Bö M?bM iQÎ
i?¨M? ?Q p¬ X

",M; pK i M- HÊB i`ªQ M€iX æ`+? hQ ;B[F?¬M; i`mM; çB M +m²M; `®M; iQ K°i iE
€M? b€M; K¨m ?Q¨M; FBK- KQÌM; iQÊM; ;B®M; M?Q K°i HQm iBM? +U+ HÈM iW i`

h`,K i'+ HÊB i`ªQ +?d i`QM; M?€v K„i ?¦ i?¨M? T?'M #KB- HQ¢B +ªK ;B€+ p¬ HU
æ`+? hQ H–M ç–m iB M iW F?B bBM? ` ;†T T?ªBX E?¬M; +¦ mv €T +QÌM; ç¢B M?
+?®M; çÐX >„M +?QM? H¨ +¦ ?Q¨M; FBK +?B M K M; M?Q K°i HÈT €Q ;B€T /¨v #ªQ
+ª ?Q¨M; FBK +?B M K M; iY +'T HK+ ;B B M¨v +kM; F?¬M; i? #ªQ çªK M iQ¨M +
H9+ i`,K i'+ HÊB i`ªQ #` FB K F?Q +?'M M€i- p¬ ?bM? FB K [m M; imM; ?Q¨M? F?
M;¨M p i i?QÆM; M?Ä HB iB i` M M;QÌB ?„MX

L; v F?B i?•M ªM? K¨m p¨M; M¼ iW F?¬M; i`mM; +?¢K iÈB K†i ç'i- K¨m p¨M; +O
K¨m K€m çÄ iQÆBX hB M; p +?¢K –K –K p M; /°B- i?•M ?bM? po ç¢B +O æ`+? hQ
?® +U+ HÈM i` M K†i ç'iX

ó æ`+? hQ ó J¢i EBK hQ çSM; t i?ûi HÈM K°i iB M;X æ`+? hQ +?QM? H¨ ?mvM? ç
M?bM æ`+? hQ i?•M i?K i`¼M; i?QÆM;- ? B K„i ?„M ç½ bÈK ?Q€ i?¨M? çÄ M;–m - I
p B ç½ #` hY ;B[+?†i H¢BX

h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q J B h? M? +?–K +?"K iW F?¬M; i`mM; ?¢ tm®M;X a„+ K†
ç½ i`Î M M i€B M?Êi- i v +–K i`QÌM; FB K i?"K +?Q +¦ +?9i `mM `~vX J°i FB K pW
+?B m i®B +QÌM; ç¢B +O J B i¬M; FB K T?€T - ç²M; i?ÌB +kM; H¨ +U+ ?¢M +O #
K°i M;¨M i€K i`,K FB K F?B M +?Q M°B HU+ +O H½Q iB m ? Q ?–m M?Q +¢M FB i

L?` +MM; h K +kM; F?¬M; FûK T?–M bÊ ?½B - i?•M i? iQ HÈM +O #¼M +?9M;
iB M H M +¬M; FQ+? J B h? M? K¨ +?d ç²M; i?ÌB M?¨Q ç M # M M;QÌB æ`+? hQX
?B M i +O k #¼M ?„M- M m ?„M +? i- +?9M; +kM; F?¬M; i? M¨Q i²M i¢B çQÊ+X

J B h? M? M;U+ F?¬M; M;WM; T?"T T?²M; ?¬ ?'T M?QM; #¨M i v +–K i`QÌM; FB
ç`M? i`Î H¢BX G½Q +?d çSM; v M i¢B +?¶ - ç½ +?B K i?QÊM; T?QM; M?QM; F?¬M
H¨ Km®M i? K i?ÌB ;B M çB m iS+ ç'm F?Q +O #ªM i?•MX

æ`+? hQ +?Q +? i- H¨ >Q¨M; FBK #d K¬M;- i?•M i? ?„M i?"i bU [m€ +QÌM; ?½M-
K€m M?m°K çÄ M?QM; ?„M pšM FB M i`b iW +?QM? +€B ?® /Q KbM? `ÆB tm®M; i¢
+m²M; #¢Q M?Q æ`+? hQ- #` i`¼M; i?QÆM; F?B ç®B T?QÆM; +?Q ? bmv bmv M
i? +?'T M?"M X J°i iB M; `®M; ;B"M K½M? HB i T?€i ` - KB M; +€+ p i i?QÆM; +?
H¢B `€+? iQ¢+ - K€m iQÆB T?mM ` iS T?Q - iWM; #QÈ+ iWM; #QÈ+ +?•M K M; i?
+U+ K pB M ?° p - ?„M +?–K +?"K iWM; #QÈ+ iB M ç M +?¶ J B h? M?X •M? K„i ç
çB M- M; v +ª J B h? M? M?bM p¨Q +kM; F?¬M; F?ÄB i?–K ;B"i KbM? FBM? bÊX

ó æO `²B 5 ó L; v F?B K¼B M;QÌB ç M; iQÎM; i`"M +?B M M¨v b) +ÁM iB T iK+ i?b
M[çSM; +?„M ;B[ç¬B # M X

.B T •K h`9+ çSM; Î p` i`Q i`mM; ;B M ;B[J B h? M? +MM; æ`+? hQ - €M? K„i b„+
i?ŠM; p¨Q æ`+? hQ ,

@ Zm v p çB - i`"M M¨v +?9M; i M?"M i?m X

æ`+? hQ bYM; b®i- i?QÆM; i? +O ?„M +?QM? ` F?¬M; ;? ;ÈK M?Q # M;Q¨B #
/M M€i #'v +kM; +¦ i? K¼+ H¢B - M,M; HU+ i€B bBM? i?•M i? +QÌM; ?½M +O >C

+€+ p i i?QÆM; M?Ä HB iB i` M M;QÌB ?–m ? i ç½ F?ûT KB M;- +kM; F?¬M; +'m i?
h? M? i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q ibM? i? +kM; F?¬M; T?ªB H¨ ?Q¨M iQ¨M b€M; bC
#,M; T?QM;- H¢B T?ªB ? Q i´M ç'm F?Q T?€ i`,K i'+ HÊB i`ªQ +MM; ?Q¨M; FBK +
ç•v bS+ HU+ ç½ F?¬M; +ÁM F?ª M,M; i¢Q i? K i?QÆM; i´M HÈM ?ÆM +?Q æ`+? hC

@ *–K æ ç¢B M?•M- i +ÁM +¦ i? i€B +?B M5

.B T •K h`9+ #bM? i?ªM M¦B ,

@ h #ªQ M;QÆB [m v H¢BX

GY ;B"M i`QM; HÁM; æ`+? hQ ç½ ?Q¨M iQ¨M #` J B h? M? FQ+? ç°M; #MM; T?€i-
M?bM .B T •K h`9+, ó h¢B b Q\ô

.B T •K h`9+ +?"K `½B M;˜M; ç–m H M- M?bM i?ŠM; p¨Q K„i æ`+? hQ- i`QM; F?QªM
T?€i ?B M- +ªK ;B€+ K¨ .B T •K h`9+ K M; H¢B +?Q ?„M bQ pÈB J B h? M? i?€B i?
F?OM; ?ÆM M?B mX G9+ M¨v .B T •K h`9+ T?ªM; T?'i ç½ /mM; ?ÊT +MM; "® Gm•M
i? - +?d K°i €M? K„i M?bM +kM; çO ;•v +?Q æ`+? hQ €T HU+ +U+ Fb +QÌM; ç¢BX

@ hQM? K¢M; +O M;QÆB bQ pÈB pB + ;B¨M? i?„M; HÊB i?b [mw ;B€ ?ÆM M?B m

.B T •K h`9+ ;BªB i?Q+? `'i çÆM ;BªM M?QM; +kM; `'i FB M [mv i- FB M [mv i ç M
+QÐM; H¢BX

G9+ M¨v- æ`+? hQ +kM; F?¬M; T?ªM F?€M; M[ - i`QM; HÁM; ?„M i?"K +?Q F?¬M; +
F?€M;X >„M M?È H¢B HÌB hY M¦B- +kM; M?È H¢B ibM? ?m®M; H9+ i`QÈ+ Î *U+ #„
i?S+ ç€M? #¢B *?B M i` M? +U i?9 *€+? G¢T h•v hQX •M? K„i çÄ M;–m K€m /–M
FQM? ?QÈM; p .B T •K h`9+ ?¨M? H - M¦B ,

@ .¢- im•M H M? *–K æ ç¢B M?•M5

L;Q¢B i`W ? B ",M; +U+ K pB M ` - +?d +¦ J B h? M? KÈB M;?2 çQÊ+ .B T •K h`9+
K„i +O H½Q M?bM .B T •K h`9+ ;BÌ ç•v #¶M; i? K K°i T?–M i¬M i`¼M;X J°i M?¨
M?Q i? - K†+ /M +?Q i? F?ŠM; ç`M? +?„+ +?„M H¨ ?„M ç½ i?¨M? +¬M;- M?QM; +
+?Q i?m°+ ?¢ im•M T?K+ iQM M?B KX æ²M; i?ÌB- J B h? M? i`QM; HÁM; +kM; w i
KbM? +MM; .B T ;B [m M ? pÈB iS ç¢B /` i°+ i¢B *–K h?¨M? M¨v imv i ç®B F?¬M
+"T H9+ ç–mX Pi M?'i iW F?B #„i ç–m i, i?Q ç M ;BÌ- +?Q +¦ K°i M?•M p"i M¨Q +C
iÄ i?€B ç° #'i FQM? pÈB ?„MX G¢B i? K pW `²B ?„M ` H M? +?Q æ`+? hQ ç½ ?B
+?Q p` i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q M¨v K°i +ªK ;B€+ i?•K #'i F?ª i`„+X

aQM; T?QÆM; H¢B i`Î p çB K tm'i T?€i - 9 i`"M ç'm K¶B # M i?„M; k- #'i Hm"M H
? v *–K h?¨M? iS ç¢B /` i°+ ç m i`Î M M +˜M i?"M ?ÆM M?B m- / +?WM; i?U+ HU+

" M T?Q æ¬M; GQM; ç [m®+- G M L?Q hmv i ç M; Km®M tm'i +?B M- #¶M; #` K°i

@ L?Q hmv i- i`"M M¨v ç i ç€M?X *¦ #¨ Î T?Q b m €T i`"M +?9M; i KÈB +¦ +Æ ?°
i vX

L;QÌB +ªM H¢B F?¬M; T?ªB B F?€+- +?QM? H¨ i¬M; +?O *9+ i¬M; o` GBM? S?QM

J†+ /M im´B i€+ ç½ F?¬M; +ÁM i` M?QM; T?ªB i?W M?"M p` i¬M; +?O *9+ i¬M; I
F`T i?'v i?•M ?bM? H½Q /B +?mv M i? M¨Q- M?Q€M; K°i +€B ç½ çSM; M; v ;B[+
K°i i? M? i`QÌM; FB K- i?•M FB K €M? H M K¨m p¨M; M?¢i- i` M pÄ FB K +¦ F?„+ ?b
v HQÊM- +?m¬B FB K #m°+ K°i +?MK im /¨B K¨m p¨M;X *?QM? H¨ >Q¨M; GQM;

" M T?Q *–K h?¨M?- hY +MM; M L?½ çQ K„i M?bM M? m K°i +€B- +MM; M? m #
M;Q¨BX h?U+ HU+ æ¬M; GQM; "€i h¬M; +QÌM; ç¢B pQÊi ` M;Q¨B w M;?o +O #½
+MM; M L?½- æ`+? hQ +MM; pÈB k ç–m K i?9 HBM? ?²M ?B M i i?W bS+ ;B¨M?
?„M H¢B +?`m i?'i #¢BX .B T •K h`9+ pW `²B [mv i ç`M? b€M; bm®i- K†+ /M J B
pW `²B iB m ? Q HU+ HQÊM; F?¬M; Qi M?QM; i?•M H¨ æ¬M; GQM; i?€B i?QÊM; i
bS+ ;B i +? i Qi M?'i H¨ k i`QM; b® ç€K j M;QÌB æ`+? hQ- +?Q /M +® ;„M; ;B¨M? i
H¨ i?ªK i?„M;X æ¦ +kM; +?QM? H¨ +K+ /B M K¨ .B T •K h`9+ ?Q¨M iQ¨M F?¬M; Km

h`"M +?B M iB T iK+- hY F?¬M; +?Q T?ûT #'i +S i?'i #¢B M¨Q tªv ` M M ?„M T?ªB
i?O +U+ K¢M? +O *–K h?¨M? iS ç¢B /` i°+ H–M HQÊi ` b mX

@ hY- ;B€Q ?m'M ?„M M†M; M K°i +?9i5

h?¬M; [m ç²M; çŠM; #´M K¢M; F? QÈ+- .B T•K h`9+ ç2K w M;?o +O KbM? i`mv
?„M F?¬M; +ÁM M;•v i?Æ çÆM i?m–M M?Q i?^M; M?¦+ KÈB M;¨v M¨Q `ÌB F?ÄB "Q
+O ;B ;B p¨ M½B M½B ç½ +¦ +€B M?bM `ä `¨M;X J†+ /M ibM? ?m®M; +K i? F?-
+¦ i? çQ€M #B i i`QM; +?mv M K•m i?mšM ;B[k M;QÌB M¨v M;mv M M?•M K'm +?
p` h¬M; +?O *9+ i¬M; M¨vX h`QM; b® æ¬M; GQM; "€i h¬M; - /mv +?d +¦ *9+ i¬M; H
+ªK ;B€+ +?€M ;?ûi M?'i- ?mvM? ç +O o` GBM? S?QM; +kM; H¨K T?B M ?„M M?B
;B9T ;B ;B çÁB H¢B K°i +?9i +¬M; ç¢Q +?QM? H¨ HU +?¼M i®i M?'i +O K°i iY i

hY F?¬M; i`ª HÌB- ç¬B K„i iQK M?¢i +?d HB + .B T•K h`9+ K°i +€B- ? B M;QÌB i•K
ç¦ ç½ M¦B +?Q .B T•K h`9+ #B i iQ¨M #°X

o` GBM? S?QM; KÈB i?'v hY H–M ç–m- i¦+ iQK - K„i iQK - i?•M i? iQ + Q +QÌM;
çQ€M M; v ` hY H¨ K°i +?B M bo +¦ HU+ HQÊM; K¢M? K)- i v i`€B M•M; i`QÌM; FB

@ h H¨ i¬M; +?O *9+ i¬M;- o` GBM? S?QM;X EB K i M >Q¨M; GQM;- i?O i`U+ çªQ
# Q ?¨K >Q¨M; GQM; +?B wXV

E?¦2 KûT hY #¶M; M?B M M?9+ M?Q+?- i`ª HÌB K°i +•m ,

@ L;mv M H B ç¬M; HQM; #€i i¬M; /½ ?[m ç†+ i?M çQ+? iQM? i?O ?QÈM; €B ?ªQ ;
h¬M; +kM; +¦ M;QÌB +¦ bU bmv M;?o ç†+ #B i M?Q p"v F€B M¨v i F?¬M; +?„+ H,
>Q¨M; GQM; M¨v /MM; i` M M;QÌB +O i¬M; +?O *9+ i¬M; iU ?² H¨ `'i i?Q+? ?ÊTU

L m F?¬M; T?ªB H¨ i`¼M; i¨B +O i`"M +?B M b„T #„i ç–m- .B T•K h`9+ ?ŠM H¨ b
?„M ?Q¨M iQ¨M F?¬M; M;Ì hY Hm¬M Hm¬M H½M? ç¢K p¬ ibM? H¢B +¦ i? ?¨B ?QÈ

ó L;QÆB Km®M +? i5ô o` GBM? S?QM; b„+ K†i ç¢B #B M- M° F?Q pW tm'i ?B M
iB M;- i`QÌM; FB K `ÌB pÄ- iY +'T ç'm F?Q b„+ #ûM i`U+ +?d i?ŠM; p¨Q M;U+ hYX
•K h`9+ T?€M çQ€M +'T #"+ ç'm F?Q +O o` GBM? S?QM; ?ŠM H¨ T?ªB iQÆM; çQA

J„i M?bM iY [m M; H,M; H "T p¨Q M;U+ KbM?- hY pšM #'i ç°M;- +?d HŠM; H†M; M

EB K T?€T *9+ i¬M; p¨ J B i¬M; ç¢B F? B ç¢B ?ÊT ?Q¨M iQ¨M #'i ç²M;X J†+ /M ç
M?QM; o` GBM? S?QM; /M b Q +kM; H¨ i¬M; +?O çSM; ç–m K°i i¬M;X h`QÌM; FB
?bM? i?¨M? K°i ç¢Q €M? b€M; /¨B- iU M?Q +¨M? ?Q +9+ K K K¢B - M?bM +¦ p M?
hY M?QM; M; v H9+ i`QÌM; FB K iB M b€i p¨Q M;QÌB H"T iS+ +? +? H M ?QÈM; p¨
M?QM; +kM; F?¬M; FûK T?–M H,M; H i¨M ç°+X

hY M?'+ i v H M- ç°M; i€+ +O ?„M [m€ M? M?- o` GBM? S?QM; i?"K +?Q +ÁM +?C
i? M¨Q M?QM; F?B >Q¨M; GQM; FB K ç•K iÈB K†i hY i?b H¢B ;†T T?ªB #¨M i v iQ

h v hY #B M i?¨M? /¢M; iBM? i? `'i +SM; `„M- óçBM? ç M;ô K°i iB M; M;•M M?Ä p
M;"T hY +'T ç'm F?Q # Q T?O ç½ #` M„K +?†i F?¬M; +€+? M¨Q iB M i? K K°i T?•M
F?Q hY b„+ F?„+ +kM; +?¢v /¼+ i?2Q T?M çB m i` M i?•M >Q¨M; GQM; FB K- H"T i
GQM; FB K +O o` GBM? S?QM; +kM; tm'i ?B M ?B M iQÊM; iBM? i? ?¦ X

J†+ /M o` GBM? S?QM; FBM? M;?B K +?B M ç'm T?QM; T?9 M?QM; ibM? ?m®M;
H½Q ;†T T?ªBX h?"K +?Q H½Q +ÁM F?¬M; `ä hY i?B i`B M K T?€T ? v H¨ ç'm F?
F?Q iQ¨M i?•M #MM; T?€iX *´ i v tQ v K°i pÁM;- 8 M;¦M i v ç M; +–K i`QÌM; FB K
M;¦M p¬ / M? +MM; M;¦M 9i i`QM; M?€v K„i #9M; ` j ç¢Q ç'm F?Q p¬ ?bM? - ?¦ i?¨
i?ŠM; p¨Q k K„i +MM; v i ?–m +O hYX æ²M; i?ÌB >Q¨M; GQM; FB K +kM; T?€i `
tQ v pÁM; i`QM; F?¬M; F?Q i`Î p

Ç *?9 i?Q+?,

URV, óì`U+ çªQ ?Q¨M; HQM;ô F€B M¨v i?2Q i bmv çQ€M +¦ H) H¨ K°i FB m +?ÆE
S?QM;X "ÎB pb M m ;BªB i?Q+? çÆM i?m–M M?Q +•m Î i` M F?B o` GBM? S?QM; M

+?B w U Hw iQÎM; +O >Q¨M; GQM; \V M?QM; M m ç ;BªB i?Q+? +?Q +•m M¦B +O

L M i iW ç•v ç M ? i +?QÆM; R9N +¦ M?B m +?¶ pšM ;B[M;mv M H¨ óì`U+ çªQ ?Q

h?2Q i bmv çQ€M i?b w iS +O hY F?B M¦B pÈB o` GBM? S?QM; +?QM? H¨ #ªQ M
iQM? +¦ p'M ç - +¦ H) ;B®M; T2/2X

L?QM; K¨- o` GBM? S?QM; ç½ ?Q¨M iQ¨M b B H–K i`QM; T?€M çQ€M +O KbM?- ?
HU+ +O hY `ä /¨M; H¨ +ÁM [m€ QiX æ®B K†i pÈB bU +¬M; FQ+? +O # ç¢Q FB K
ç°M; i€+ ;b ç Mû i`€M? ?Q†+ H¨ M;,M +?†M- +?d H¨ M?„K ? B K„i H¢BX E?B # ç
K„i p¨ +´ ?¼M; i?b MÆB M¨v bÈK ç½ #B M i?¨M? hY hBM?X " •K i? M? M? p M; H
p"v K¨ F?¬M; +¦ M,M; HU+ HQm H¢B +?9i /'m p i M¨Q i` M M;QÌB hYX

h`QÈ+ F?B hY H¨ #€i +'T- +¦ i? i?¬M; [m hY hBM? ?mv i K¢+? # Q i`MK i` M i?•M
F?ªB ;B€T- F?B hY ç¢i iÈB +Ym +'T- +kM; ç½ ?Q¨M iQ¨M #B M i?¨M? hY hBM?- ç
ç¢B i?–M i?9 i`QM; h?9 M?•M i°+hY hBM? "d J¬M;- K†+ /M pšM +?Q ç¢i ç M i`QÎ
F?¬M; T?ªB H¨ ç'm F?Q iY +'T i K ;B B +¦ F?ª M,M; H¨K i?QÆM; i´M çQÊ+X

E?B # ç¢Q FB K F?Q ç²M; i?ÌB K'i i€+ /KM;- o` GBM? S?QM; M? M? +?¦M; #B M +
F?¬M; çQÊ+- >Q¨M; GQM; FB K M^K i`QM; #¨M i v +SM; M?Q i?ûT M;m°B +O hY F
#'i Hm"M ?„M T?€i HU+ M?Q i? M¨Q +kM; F?¬M; +€+? ;b i?Q€i ç¢B i?O +O hYX

oÈB HU+ HQÊM; +MM; T?ÁM; M;U imv i ç®B i`QÈ+ K†i- F„ tªQ ç½ i`Î H M K'i i€+
+kM; F?¬M; T?ªB H¨ K°i F + K i•K F?m'i T?K+- M m F?¬M; ?„M +kM; b) F?¬M; +M
M?B m M,K M?Q p"vX J„i i?'v HU+ HQÊM; p¨ T?ÁM; M;U +O ç®B T?QÆM; F?¬M;
F?ª M,M; +?B M i?„M;- H"T iS+ +¦ K°i HU +?¼M +?QM? t€+ M?'iX

o` GBM? S?QM; M? M? +?¦M; ?mv ç°M; iY +9+ ç'm F?Q /mM; M?"T p¨Q +?m¬B >Q
M? M? HmB p T?Q b m- +?ŠM; #B i ?„M iW +?¶ M¨Q H¢B `9i ` K°i i? M? çQªM F
iB M;,

@ *9+ h`€M h?B M GwX

hWM; ç¢Q- iWM; ç¢Q [m M; ?² iY b„+ H'v o` GBM? S?QM; H¨K i`mM; i•K #MM; H
i? ?„M /QÌM; M?Q ç m #B M i?¨M? K°i ç¦ ?Q +9+ iQ HÈM- K¶B K°i +€M? ?Q +k
b€i M?•MX GB M F i i?¨M? M?[M; pÁM; [m v i`ÁM H M `°M;- M?[M; +€M? ?Q +9+
?QÈM; [m'M [m M? hY- +€M? ?Q +U+ F€ b„+ #ûM- M?^K i?ŠM; ç M M?[M; MÆB v

hY pšM F?¬M; +?mv M ç°M;- i?"K +?Q M; v +ª .B T •K h`9+ ç m +¦ +?9i FBM? M;¢+X
+€M? ?Q +9+ /Q iY [m M; p) i?¨M? ç½ ç2K i?•M i? ?„M [m'M [m M? ;B[+?„+ Î i`Q
+?¦B i B F?¬M; M;WM; p M; H M- iW M?[M; +€M? ?Q iWM; çB K iWM; çB K M?Ä
i?•M i? hY hBM? +O hY p +?¢K M? m F`+? HB i T?€i ` X

æ'm F?Q o` GBM? S?QM; ç½ i?9+ ç°M; ç M +U+ ?¢M- i?QÌM; i?b T?ÁM; M;U HU+
i?`M? ?ÆM M[- +kM; Hm¬M Hm¬M +¦ bÆ ?Î- M?Q p"v pÈB bU +¬M; FQ+? iQ¨M T?Q
Hm"M M?Q i? M¨Q +kM; b) H° ` bÆ ?Î- i`QÈ+ K†i *9+ h¬M; M?'i +?B m +QÌM; ç¢

æ9M; H9+ i`QM; HÁM; o` GBM? S?QM; ç M; KWM; i?–K i?b M;?2 çQÊ+ # +?[,

@ hBM? ?¦ X S?€X

L?[M; +€M? ?Q +9+ [m, /` p†M p Q +MM; K°i H9+ M;QM; F i H¢B- o` GBM? S?QM
KbM? ç½ K'i çB bU F?®M; +? ç®B pÈB M?'i i?S+ imv i ?¼+ õ*9+ h`€M h?B M Gwö
?mM; #¢Q #„M ` - M?[M; +€M? ?Q +9+ i'i +ª ç m i M `½- ?¦ i?¨M? p¬ b® KªM? M?Ä
i€K ?QÈM;X

óL;QÆB +kM; iB T i K°i FB KXô h? M? •K H¢M? M?Q #,M; +O hY p¼M; ` iW p¬
i?•M ?bM? pšM +ÁM çSM; Î ç¦- M?QM; i`QM; i v ?„M ç½ ?B M ` K°i i? M? i`QÌM; F
Zmª H¨ [m€ F?OM; #®X h?•M FB K /¨B ç M KQÌB #ªv i?QÈ+ bQ pÈB +€M? +Y +ÁM
iW i`QM; ? B i v +O hY- F?€+ M¨Q õ+°i i`K +?®M; i`ÌBö- >Q¨M; GQM; FB K +O o
h`U+ æªQ >Q¨M; GQM; +MM; bQ b€M?- +?d H¨ HY çQK ç¦K b€M? +MM; €M? i`,M;

h`QM; F?QªM? F?„+- i`QÌM; FB K +U+ HÈM 'v ç½ T?€ F?¬M; ?¢ tm®M;- /M ``^M; M¦
•K i? M? ;b- M?QM; ç¢Q iY [m M; M¨v i¢B ;B[F?¬M; i`mM; K M; iÈB K°i KªM? ?m

h`QM; H9+ #'i M;Ì- o` GBM? S?QM; +?d F`T pmM; çQªM FB K i`QM; i v H M- F?¬M
i? M? çQªM FB K +?d +–M M?bM [m +kM; i?'v T?˜K +?'i #'i T?¨K ç½ #B M i?¨M?
;B®M; M?Q >Q¨M; GQM; FB K #B M K'i i,K ;B[F?Q iS+ hY hBM?X

óhY @ô h`QM; +?ÈT K„i M; v H9+ hY hBM? +U FB K b„T #B M o` GBM? S?QM; i?¨
T?€i ` iQM ?B m /WM; H¢BX >„M H¨ i`¼M; i¨B- T?ªB #ªQ p +?Q ç¬B # M- /M +?Q
M?Q i? M¨Q çB M[- ?„M `®i +K+ +kM; H¨ æ¬M; GQM; #€i i¬M;- K°i i?¨M? pB M i`

hY hBM? +U FB K i`ªB [m ©B L?•M ç¢B bQ i€B +? i¢Q- +S M?Q p"v p„i M; M; +?d
ç–m o` GBM? S?QM;- i`QM; T?9i +?®+ v T?K+ i` M M;QÌB o` GBM? S?QM; ç½ #` K
H9+ M½v M m hY F?¬M; MQÆM; i v i?b +?d 2 ``^M; `B M; bS+ M†M; +O +U FB K M¨
+O +?QM? ?„MX

*QÌM; ;Bª æ¬M; GQM; ç [m®+ K°i # M b„+ K†i ç m i`Î M M `'i F?¦ +QB- #¼M ?¼ iU
hBM? +U FB K i`QM; i v hY M?'i ç`M? H¨ K°i FB M i?–M F?Q- M?QM; i?–M F?Q +
i?"i HÈM M?Q i? #¼M ?¼ +kM; H¨ H–M ç–m iB M M?bM i?'v- HQ¢B FB K M?Q p"v
T?ªB i` M p¢M +•M +?S F?¬M; QiX L?bM M;QÌB bY /KM; mM; /mM; / /¨M; i?2Q w K
+QÌM; ;Bª ç m M†M; i`omX h?U+ HU+ *–K h?¨M? iS ç¢B /` i°+ i?b +QÌM; ?½M M?
o` JBM? h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q H–M ç–m iB M bBM? ` +ªK ;B€+ 2 ``^M; b) M?"M

.o M?B M- .B T Gv H¨ i`QÌM; ?ÊT M;Q¢B H - M?bM o` GBM? S?QM; #` HûT p M?K-
+?[õbªM; F?Q€Bö- bmwi M[F m H M i?¨M? iB M;- i`QM; HÁM; i?–K M;?o, õ •K h`
+¦ m´M; +¬M; v m i?QÆM; M;QÆBöX

hY [m M; #B M K'i- hY hBM? +U FB K /QÌM; M?Q +?Q iWM; tm'i ?B M [m - hY ç˜v
ç'i- +?m¬B +O i? M? >Q¨M; GQM; FB K +ÁM b¦i H¢B #„M pM iÈB i`QÈ+ K†i o` GB
i v +?KT H'vX

@ h`U+ çªQ ?Q¨M; HQM; i`ª p M;QÆB ç M;QÆB H¨K ç² +?ÆB M?ûXURV

æ H¢B K°i +•m M¦B M?Q p"v- hY t2K M?Q F?¬M; +¦ ;b tªv ` - ?B M M; M; `ÌB çBX

a„+ K†i +O o` GBM? S?QM; #B M ç´B H9+ t M? H9+ i`„M;- /QÈB €T HU+ T?šM M°
K°i M;KK K€m iQÆB- b„+ K†i ?„M #•v ;BÌ ç9M; H¨ +MM; K°i K¨m pÈB ?Q +9+- HªQ
E?B ?„M çB M; M; [m +?¶ .B T Gv- HQ€M; i?Q€M; M;?2 .B T Gv ç M; H–K #–K H–
iU Fd i`U+ çªQ ?Q¨M; HQM; H¨ +€B w iS ;b M?d\ô UK¼B M;QÌB +?9 w M?û óiU Fdô
/Q +?Q i? ;BªB M;?o +?QM? t€+ çQÊ+ M M KbM? ç M;mv MV

S?šM M° H M ç M +U+ ?¢M- o` GBM? S?QM; M?`M F?¬M; çQÊ+ H¢B ¦B ` K°i M;KK
/bm K°i # M KÈB KB M +QÐM; [m v p +?¶ +O KbM?- ?„M +9B i?'T ç–m- i`QM; K„i
?"M- iQ¨M i?•M ç m `mM `˜vX hW M?Ä ç M HÈM- ?„M pšM Hm¬M H¨ M?•M i¨B FB i
#` [m bU bo M?K+ M?Q i? X GÌB M¦B +O hY- i?"K +?Q bQ pÈB ;B i ?„M çB +ÁM H

h`QM; K„i G M L?Q hmv i ?¨M [m M; +?Êi H¦2- +?m˜M #` M; v iW +?¶ +O KbM? #Q
#` o` JBM? h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q # M +¢M? +ªM H¢B,

@ ao +¦ i? +? i F?¬M; i? M?K+- t2K ` - +?9M; i M?'i ç`M? T?ªB ;B€Q ?m'M i?"i
i°+ M¨v- #¼M +?9M; KÈB +¦ i? ç–m ?¨M; F?m'i T?K+X *9+ i¬M; i¬M; +?O +?`m M?
i H¨ tm'i i?•M iW *9+ i¬M;- i b Q +¦ i? M;²B v M F?¬M; Hw ;b ç M- G M i`QÎM; H½
+?Q i çBX

oW M¦B tQM;- ?„M ç½ i€+? F?ÄB æ¬M; GQM; ç [m®+ M?'i T?QÆM;- ?QÈM; p .B

o` GBM? S?QM; +?QM? H¨ iY +?'i +O ?„M- M?bM i?'v # M +¢M? .B T Gv •K i?–K bª
i`QM; HÁM; ;B"M /[ ç M ¦B K€m- bU iS+ ;B"M i`QM; HÁM; p` h?€B i?QÊM; i`QÎM;
i`QM; K„i b€i F?Q ˜M ?B M- €M? K„i M?bM .B T •K h`9+ K°i # M +U+ F€ #'i i?B MX

æ²M; i?ÌB H9+ .B T •K h`9+ i`QM; HÁM; ç M; •K i?–K iQM? iQ€M- # M *–K h?¨M?
i?S b€m +kM; ç½ çB ` X M L?½ p¨ hY ç m H¨ M;QÌB +¦ +QM K„i iBM? çÌB- iU M?B
GQM; #€i i¬M; p` o` JBM? i`QÎM; H½Q M¨v H¨K MÁM; +®i- #¼M ?¼ #B i ``^M;- +?
çQÊ+ i?„M; HÊB- ?ÆM M[ç€M? #¢B ç9M; +QÌM; ;Bª +O ç®B T?QÆM;- /šM i`QÈ-
H'v Qm i? F?¬M; #¢B `²BX *?Q M M- i`"M +?B M i?S b€m M¨v ` i`"M +kM; H¨ +QÌ
h?9 M?•M i°+ iS ç¢B i?–M i?9 t T ?¢M; i?S # - aÆM GoM? +U M?•M i`QÎM; i?¨M? ó

E?B o` JBM? M?bM i?'v JBM? p¦+ M;QÌB bQ pÈB hY +ÁM Km®M + Q HÈM i`ÁM i``
çQÊ+ i?–K M;?o, õ*?ŠM; H #¼M /` i°+ M¨v ç m M?Ì ,M õi?S+ ,M ;B b9+ö K¨ iQ HÈ
M¨v bQ pÈB i M FB +ÁM +QÌM; i`€M; ?ÆMöX

G9+ i`QÈ+ i`QM; F?B hY ` i v ?„M ç½ M?bM ` hY +kM; F?¬M; T?ªB H¨ M?•M HQ¢
i?9- K†+ /M ?„M F?¬M; i? çQ€M ` i?•M T?"M +?QM? i?S+ +O hY- M?QM; ç®B pÈ
+¨M; i? K +?9 i`¼M; ç€M? ;B€X G9+ M¨v M?bM i?'v F?Q i? i` M M;QÌB JBM? iU
?ÆM K°i +?9i- i`QM; HÁM; •K i?–K +QÌB H¢M?- iB M i? /MM; ?„M ç T?€i iB i õ+H

hQM? +€+? +O JBM? i?QÌM; ``'i ¬M ?Á - M; v M?Q F?Q iS+ ?„M T?¦M; ` +kM; iQÆ
HU+ +?•M +?€M?- aÆM GoM? +U M?•M bQ pÈB *?B M h` M? +U i?9 imv i b) F?¬M
#ÎB pb aÆM GoM? +U M?•M +¦ iQM? +€+? / i?•M +"M F?¬M; i` M? +?'T KÈB H¨K +
h` M? +U i?9X

@ æ¬M; GQM; #€i i¬M; h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q o` JBM?X

o` JBM? i?"K +?Q M; v +ª # +?[ õtBM +?d ;B€Qö +kM; F?¬M; M¦B ` -/Q ?„M M?"M
ç`M? H¨ T?ªB i?„M; F?¬M; b B +?¢v p¨Q ç•m çQÊ+X

óh ;¼B H¨ JBM?Xô h` M ;QÆM; K†i i?"i i?¨ +?'i T?€i +O JBM? iQ€i ` K°i iB KdK
i`QÎM; H½Q ;"i ;"i ç–mX

o` JBM? M?¨M M?¢i M¦B,

óE?¬M; +–M M?B m HÌB- +?9M; i #„i ç–m çBXô oW M¦B tQM;- +?•M T?ªB ?„M H"
M?'i i?ÌB- K°i +¶ ç'm F?Q i?•K iY b„+ # v H M i`ÌB- ç'm F?Q K¢M? K) ç¢i ç M iY +
K„i #MM; +?€v- ?Ä /B K i?•K iY b„+ iQ¨M #° iK i"T p•v [m M? i?•M i? ?„MX

h` M T?QÆM; /B M F, tªQ +?B M ç'm K†+ /M o` JBM? +?Q ?ŠM bQ pÈB J B h? M
+ Q ?ÆM- M?QM; M¦B p ç'm F?Q- +ª æ¬M; GQM; #€i i¬M; T?ªB /¨M? ?¢M; ç–m +1
b) F?¬M; M;²B i` M p` i`Q ç M?'i h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q M¨vX

oÈB i?U+ HU+ hY +'T i?'i ;B B- ?„M ç½ +¦ F?ª M,M; T?B ?¨M? K°i çQ¢M M;„M- /U
æ¬M; GQM; #€i i¬M;- ?„M iBM iQÎM; ``^M;- +?Q /M ;†T T?ªB M L?½ M;QÌB t T i?S
i`"M ?„M +kM; +¦ HÁM; iBM ;B¨M? çQÊ+ +?B M i?„M;X

*ªK M?"M çQÊ+ €T HU+ o` JBM? h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q K M; ç M- JBM? F?¬M;
H†M; M?bM o` JBM?X

o` JBM? i?•M T?"M iU + Q iU ç¢B- p®M ç`M? +?Ì çÊB JBM? #„i ç–m +¬M; FQ+? i?b
#° /€M; +O ç®B T?QÆM; +¦ +?9i M;Æ M;~M b[M; bÌ F?¬M; M?`M çQÊ+ F?Q ;B"M i
bY /KM; #'i F€ F, tªQ ;b- i`U+ iB T?QÈM; p JBM? p¶ K°i [mv M õP M?5ö K°i iB M;
i?b b Q- +?ŠM; [m i F?¬M; bY /KM; FB K H¨ çQÊ+öX

G¨K h?O i`+? i`QÎM; H½Q +O æ¬M; GQM; #€i i¬M;- ?„M [mª i?"i p®M bŠM +¦ iQM
HU+ +?•M +?QM? H¨ æ¬M; GQM; #€i i¬M; ç M?'i + Q i?O çO ç +?Q ?„M t2K i?Q
i`QÈ+ K„i M¨v- ç€M; iB +- ?¬K M v ?„M ;†T T?ªB H¢B H¨ K°i i`QM; pB M +´ iS ç¢
GoM? +U M?•MX

*?9 i?Q+?,

URV , ói`U+ çªQ ?Q¨M; HQM;ô ;B®M; M?Q ;BªB i?Q+? Î T?–M R

h`QM; *–K h?¨M?- +QÌM; ;Bª iS ç¢B /` i°+ i?b M;QÌB Qi FBM? M;?B K +?B M ç'm M
+?QM? H¨ i?"T +'T i?–M i?9- F?Q iS+ i?B M bBM? +kM; çO ç i`Î i?¨M? +?B m #¨B

>Q M; L;mv M- +¦ K i?9 M¨Q +ªK M?”M çQÊ+ F?Q iS+ +O ?„M H¢B /€K çB +¬M;
i`QÈ+ æ`+? hQ p¨ J¢i EBK hQ H–M ç–m iB M ;†T çQÊ+ hY- `ä `¨M; hY i?U+ HU+ v
#ªM F?¬M; +¦ MY T?–M T?ªM F?€M; i`QM; i•K i`QX

*?Q M M- H¨ K°i i?–M i?9 imv FBM? M;?B K +?B M ç'm +kM; F?¬M; T?QM; T?9- M
F?B HU +?¼M +€+? #„i +?QÈ+- #ªM i?•M ?„M F?¬M; i? bQ pÈB i`Q im HQ¨B M;Q
+?¼M i?Q+? ?ÊT M?'i- #ªM i?•M +kM; / /¨M; #„i +?QÈ+ M;QÌB F?€+ M?'iX S?QÆ
+O hY +kM; +?QM? H¨ M?Q i? M¨vX

"ÎB p”v- F?B [mv M ç–m +O o` JBM? ?QÈM; T?Q i` M i?•M +O ?„M ç€M? iÈB- J
+kM; çSM; i¢B +?¶ #'i ç°M;- M?bM K°i [mv M +O o` JBM? ç€M? iÈBX

J°i [mv M M¨v +O o` JBM? i`QÎM; H½Q p®M +?d i?Y iQM? +¬M; FQ+?- M?'i [mv
ç'm F?Q ç€M? iÈB i` M M;QÌB M?QM; ç®B i?O M; v +ª K°i +?9i w iS Mû i`€M? ç m
+?Q o` JBM? ;B”M /[- çQÌM; çQÌM; i?O i`+? h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q- ç®B T?QÆ
? v b Q\ L?'ii?ÌB i` M [mv M M¨v H¢B i,M; i? K ? B T?•M HU+X

óS? M? ó •K i? M? F?¬ F?®+ p M; H M - i?•M i? JBM? `mM; H M K°i +?9i- MK +Q
K'i K¨ i` M K†i H9+ M¨v +¦ +?9i M?Qm K¨v- #¨M i v iQ ç†i i` M iB m T?9+ U#KM;V-

@ *¦ +?9i HU+- F?€ tm'i b„+X

o` JBM? i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²K M?bM JBM?- M; v F?B K°i [mv M +O ¬M; i Q M? FQ
;B€+ çQÊ+ +?QM? KbM? iU ?² F?¬M; T?ªB ç€M? p¨Q K°i M;QÌB K¨ H¨ ç€M? p¨Q K
p i` M M„K i v ç m #` +?'M ç°M;X >ÆM M[-#S+ iQÌM; M¨v M m bQ pÈB M? K i?¢+
+?Q /M H¨ ç€ ?Q +QÆM; i¢B ç'm F?Q +O +?QM? KbM? +kM; b) #` M;?B M M€i- K
H¢B +?d H¨ M¦B +•m +¦ +?9i HU+ K¨ i?¬BX

o` JBM? h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q F?¬M; i? iBM +?mv M M¨v H¨ i?”i- •K i?–K iU M
ç•v M?'i ç`M? H¨ ªQ ;B€+X *?Q /M ç®B T?QÆM; H¨ K i?9- M?QM; /¢M; K i?9 M¨Q
i? M;¢M? iB T K°i [mv M +O KbM? çQÊ+\ *?Q /M h?–M h?€M? *U GQM; i`QM; i`
+€+? M¨Q H¨K çQÊ+X «M; i çQÆM; M?B M F?¬M; #B i- i`QÈ+ K†i KbM? H¨ F +¦ T
*U GQM; F?¬M; +€+? M¨Q bQ b€M? pÈB ?„MX

ob FB K M;?B K +?QM? KbM? pW `²B +?d H¨ ªQ ;B€+- o` JBM? h?€B i?QÊM; i`QÎ
+¬M; FQ+?- H–M M¨v F?¬M; ? +?d H¨ i?Y K°i [mv M- i?•M ?bM? HQÈi p T?Q i`Q
F?¬M; M;Ì iÈB i`€B M;QÊ+ ?„M pÈB +€B im´B +O ¬M; i - i`QM; F?QªM; +€+? M;„
o¬ b® [mv M ªM? K M; i?2Q iWM; [m„ ç¢Q ç T K„i HQÈi i` M M;QÌB JBM? iÈB +€+

æ m H¨ tm'i i?•M iW *9+ h¬M;- o` JBM? h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q M¨v pW ` i v H
+QÌM; ç¢B +O KbM?- bQ pÈB *9+ h¬M; i¬M; +?O o` GBM? S?QM; i?b ç'm F?Q +C
ç° /¨v ç†+ ?ÆM- M?bM [m i®+ ç° +¬M; FQ+? M? M? p¬ +MM;- M?QM; K¶B K°i [mv
F?¬M; +¦ ;b ?Q +?B mX

æ²M; i?ÌB Q M? tm'i Qi M?'i i` M i`,K [mv M iQ¨M #° ç€M? H M i?•M JBM? pÈB +€
ç¢B #° T?”M ç m H¨ MÆB v m ?¢B- M?'i i?ÌB p M; H M K°i +?m¶B •K i? M? óT? M?
i?•M i? JBM?X h`QM; F?B #` ç€M? i?b i?•M ?bM? ?„M F?B ?¦ i?¨M? M;QÌB + Q
T?O H M +?d #` ?ÆB M;?B M; M;QÌB i?2QX

L?QM; i?•M i? JBM? #'i Hm”M M?Q i? M¨Q `mM; H M- M?QM; i?Ov +?mM; çSM;
iU ?² K¼+ ` i` M K†i ç'i- F?¬M; +¦ /'m p i /B ç°M;X Zmv M ç–m +O o` JBM? F`+?
b„+ i` M K†i ?„M +kM; tm'i ?B M #B M ?¦ F?€+ i?QÌM; [m ?ÆM K°i M;¨M M,K KÈB
H9+ H¢B pmB- ç–m [mv M +O o` JBM? i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q Q M? FQ+? +¨M
H¢B i,M; H M `ä ` iX

hQ¨M HU+ tm'i ` i`,K [mv M Q M? tm'i i` M M;QÌB JBM?- iY ªM? +?Êi H¦2- o` JB
H½Q ç½ M?ªv ` M;Q¨B KQÌB i?QÈ+- b„+ K†i ¬M; i K†+ /M F?¬M; ç´B- M?QM; i`Q
T?²M;X æ'm F?Q ç¢B HQÊM; iB m ? Q H¨K ¬M; i +kM; F?¬M; +€+? M¨Q M?”M #B
o` JBM? T?€i ?B M +€+ [mv M +O KbM? ç€M? ` ç m ;B®M; M? m- ç®B T?QÆM; #
+¦ T?ªB p` i`Q v m ?¢B ? v F?¬M;- ç m +SM; `„M M?Q M? K i?¢+?- M?QM; o` JBM?

iBM- ¬M; i iBM iQÎM;- +?Q /M ç®B T?QÆM; # M M;Q¨B M?bM [m F?¬M; +¦ +?mv
H¨ ç½ #` i`¼M; [mv M +O KbM? +?'M i?QÆM; M°B i¢M;- ç®B K†i pÈB K°i F F?¬M
ç¦M- i?b +,M #ªM F?¬M; +–M /MM; ç M FB K +?d +–M /MM; [mv M ç•m i?„M; HÊB b

JBM? M?bM H¢B T?Q b m o` JBM?X G„+ H„+ ç–m- +´ ?¼M; T?€i ` K°i iB M; F m
K°i M;KK iY F?Q- M¦B K°i +•m F?B M +?Q o` JBM? bmwi M[?°+ K€mX

@ >ªQ bªM;- ç½ H•m F?¬M; i?Q ?Q¢i ;•M +®i M?Q p–vX h?"i i?QªB K€B5 L;QÆB i

óL;QÆB ô b„+ K†i o` JBM? H9+ M¨v ç•v ç½ i? v ç´B- ¬M; i T?€i ?B M ç®B i?O M¨
i?€B- ?„M F?¬M; +¦ #` ;b b Q\ E?¬M;- i F?¬M; iBM- ?„M M?'i ç`M? +?d H¨ +QÌM
KBM? +?Q w M;?o M¨v o` JBM? HB M çSM; v M- M?bM JBM?- +?Ì ?„M H°` p #` i?
ç½ T?ªB i?'i p¼M;- JBM? +kM; ç²M; /¢M; çSM; v M- M?bM ¬M; i K°i iB i?®M; F?
+¦X

E€ i?"i- JBM? i?•i bU F?¬M; T?ªB +® w Km®M +?¼+ ;B"M o` JBM?- M¦B p T?ÁM;
+MM; *?B M h` M? *U h?9 +¦ i? M¦B H¨ p¬ ç`+? i`QM; i'i +ª K i?9- çWM; M¦B o` J
+¬M; FQ+?- +?Q /M H¨ i?S i?–M +'T +¬M; FQ+? +kM; p` i'i ç2K +?Q ?„M # Q M?B
T?ÁM; M;U HU+ +kM; +¦ +?9i p'M ç ç M¦B i?•M i? ç®B pÈB M;Q¢B ;BÈB FQ+? i?
KšM +ªK- o` JBM? pW `²B Q M? FQ+? i` M M;QÌB ?„M /MM; [mv M pÈB i'i +ª HU+
F?Q iU M?Q H¨K +?Q JBM? ;B®M; M?Q çQÊ+ tQ #¦T iQ¨M i?•M- iW M?Ä ç M HÈM
bªM; F?Q€B i?•M i? M?Q H9+ M¨v- M M KÈB F?¬M; +–K HÁM; #m°+ KB M; M¦B `

JBM? i?'v o` JBM? h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q iU ?² F?¬M; +¦ w ç°M; i?O iB T i?b K
ç'm +?S F?¬M; T?ªB ç M;QÌB tQ #¦T- HB M M¦B,

@ L;QÆB M m F?¬M; ç€M? i M[-i b) ç€M? M;QÆB K°i +?9i t2K b QX

JBM? H9+ Î #ªM i? +?d +¦ K°i +QM K„i K¨ i?¬B- M?QM; F?B ?„M #B M ?¦ i?¨M?
;B®M; HQ¨B M;QÌB +¦ ? B K„i- H9+ M¨v +†T K„i iQ HÈM +O ?„M ç°i M?B M tm'i ?B
iQK F€ /`- M; v b m ç¦ ç½ bªv ` K°i i`¨M; +ªM? F?B M o` JBM? i?€B i?QÊM; i`QÎM;
JBM? H¦2 ` [m M; K M; K¨m iQK t M?- +QM K„i +kM; /B ç°M; ?QÈM; T?Q i`mM; Q

æ•v H¨ +?mv M ;b tªv ` \

_'i M? M?- ? B +QM K„i +O JBM? ç½ /mM; ?ÊT i?¨M? K°i +QM K„i- bQ pÈB ? B +
K°i +?9i- H¦2 ` p–M; b€M; K¨m iQK H K M?bM i`WM; i`WM; p¨Q o` JBM?X

sQ i- K°i iB çB M [m M; K¨m iQK p†M p Q iW i`QM; +QM K„i /mv M?'i T?€i ` - H–
H¨ [m€ M? M?- o` JBM? #ÎB pb #B M ?¦ tm'i ?B M i` M K†i +O JBM? H¨K +?Q ¬M
#ªM M; v +ª +Æ ?°B Mû i`€M? ç m F?¬M; +¦- H"T iS+ ç½ #` ç¢Q H¬B çB M K¨m iQK

o` JBM? h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q +kM; F?¬M; #` K'i i? /B M- Qi M?'i ¬M; i b m F
JBM? H9+ #` [mv M +O ¬M; i ç€M? i`9M; H¨ F?¬M; +¦ `ÌB çB MY #QÈ+- +?d #'
i`QÎM; H½Q #` #B M ` ?bM? /€M; F?€+X

o®M ç¢K p¨M; +´ T?€+ i`QÌM; #¨Q ç½ #B M i?¨M? K¨m ç2M- F +ª/ i v H°` # M M;
i?¨M? M?Q p"v- #m²M +QÌB M?'i H¨ i¦+ +O ¬M; i - p®M +¦ K¨m i`„M; #¢+ +°i +?dM'
M?QM; H9+ M¨v ?Q¨M iQ¨M ;B®M; M?Q K°i M?9K +QÆM; +?•K /UM; çSM;X

æ¬M; GQM; "€i h¬M; +QÌM; ;Bª ç M; t2K +m°+ +?B M # M +¢M? i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²
Gv i?b i?¨Q iU M?O, ô*?ŠM; H)- ç•v H¨ bB m +'T + Q i?O i`QM; i`mv M i?mv i +O

JBM? [m v ç–m ?QÈM; i`S .B T •K h`9+ M? +? KB M; +QÌBX

@ h i?„M;- ?„M bÊ `^M; F?¬M; ç°M; ç"v çQÊ+- MY ;BÌ b m b) i®i i?¬BX >„M +¦ ç'
KbM? b) F?¬M; #` H¬B çB M +O i +?€M? i?S+ i?QÆM; i´MX

óh +ÁM F?¬M; +¦ #¢BXô h? M? •K o` JBM? ç°i M?B M p M; H M- b m F?B #` H¬B
i?•M ¬M; i F?¬M; M?9+ M?Q+? çQÊ+- M?QM; ç'm F?Q æ¬M; GQM; "€i h¬M; /M
ç²M;- /U p¨Q i?U+ HU+ K¢M? K +O #ªM i?•M- ¬M; i # M;Q¨B K†+ /M #B M ?¦ i

+kM; F?¬M; #` [m€ HÈM i?QÆM; i´M- H9+ M¨v ç M; çB M +m²M; i?9+ /K+ ç'm F?Q T?K+ M,M; HU+ ?¨M? ç°M;X

JBM? M?Qm M?Qm K¨v- óL;QÆB i?m - F?¬M; +–M T?ªB iB T iK+5 *?ŠM; H M;QÆ M¦B i`S- ç¬B K„i pW /mM; ?ÊT i?¨M? K°i K„i H¢B H¦2 ` ` H¬B çB M [m M; K M;- €M? b€M; H¬B çB M ç½ H¨ K¨m i`„M;X

o` JBM? M;Æ M;€+ çSM; v M i B +?¶- M?bM [m M; K M; HQû H M i`QM; K„i JBM?- +€B ;b- ç²M; /¢M; pÈB [m M; K M; H9+ i`QÈ+ /Q J B h? M? i?€B i?QÊM; i`QÎM; H K Bö +kM; iWM; tm'i ?B M [m X JBM? +kM; F?¬M; +¦ p ;b iQ+? b9+ +¬M; HU+- + #B i`ä +?QM? KbM? ç½ i?m - ç²M; i?ÌB ?„M ç M #•v ;BÌ +kM; KÈB ?B m çQÊ+- ç`+ KÈB H¨ +QÌM; ;Bª K¢M? M?'i i`QM; *–K h?¨M? iS ç¢B /` i°+5 L?bM [m M m F?¬M;

o` JBM? h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q +U imv i ?ªQ w +O .B T •K h`9+ Km®M /bm ¬M; i"T i M? #QÈ+ i`Î p æ¬M; GQM; "€i h¬M;- æ¬M; GQM; æ Zm®+ KÈB i?¨M? H"T ?Q +?d +¦ æ¬M; GQM; "€i h¬M; +QÌM; ;Bª- K¨ M; v +ª ç iY +€+ i¬M; ç M; t2K +m°+ +? ` p i?'i p¼M; p¨ K°i +?9i ç†+ i?M [m M; K M;X

æ [m®+ pW KÈB i?¨M? H"T- +ÁM F?¬M; +¦ +?¶ çSM; Î i` M HK+ ç` M¨v ç i`B M i`QM; K°i iÁ *–K h?¨M? +MM; pÈB /` i°+ +QÌM; ç¢B F?B m +?B M- b€m i`"M +?B p"v çWM; M¦B #¼M ?¼ F?¬M; +?`m M´B- K¨ +kM; ç½ MˆK M;Q¨B /U çQ€M +O M; •K h`9+X æQÆM; M?B M- .B T •K h`9+ +kM; #B i- +¦ i? H'v çQÊ+ i?¨M? iQ+? M? h?¨M? iS ç¢B /` i°+ ç½ T?€B ` i'i +ª M;QÌB K¢M? M?'i- +€+ i`"M b m b) F?¬M; +¦ i`W h?B K- G¬B +ÁM +¦ i? /U p¨Q M,M; HU+ ç†+ i?M ç i?m çQÊ+ K°i ?²B i?„M; +¦ B +¦ i? +MM; +'T #"+ i¬M; +?O æ¬M; GQM; "€i h¬M; + Q i?O +?®M; H¢B- M? [mª ?Á M,K bQ pÈB M,K- ç¦ H¨ ?v p¼M; M?'i K¨ .B T •K h`9+ Km®M i?'v - M?Q p"v ç®B M;?`+? bQM; T?QÆM; X G9+ ç¦ i?U+ HU+ ç¬B # M ç m?B M ` i`QÈ+ K†i ç®B ç®B T?QÆM; i¬M FQM?X æQ ` KQÌB i`¨M; +?B +?B M M¨v ?„M +kM; +¦ i? M¦B +

R8yX *?QÆM; R8y, æ°i "B M - J G M æ¢B Zm•M æ M

oW M¦B - G M L?Q hmv i +?"K `½B +'i #QÈ+ - iW i`QM; ç€K ç¬M; çB ` - i`W çB K½ "€i h¬M; ç½ tm'i +?B M - ;BÌ ç•v +?d +ÁM #¨ +¦ i?U+ HU+ +QÌM; ç¢B M?'i X

L; v H9+ M¨v - .B T •K h`9+ +?SM; FB M i?'v K°i ;½ hBM? HBM? i°+ +?B M bo +?¢ L?½ - i?'T ;B¼M; i?b i?–K p¨B +•m p¨Q i B M¨M; - b„+ K†i M L?½ M?'i i?ÌB ç¢B #B +O M L?½ M?Q p"v - .B T •K h`9+ H–M ç–m KÈB çQÊ+ +?SM; FB M X E?¬M; +?ç çSM; b€i # M +¢M? iU ?² +kM; pb M;?2 çQÊ+ HÌB #˜K #€Q +O i M hBM? HBM? + i`Î M M `'i F?¦ +QB - F?Q i? i`–K i`¼M; M; v +ª .B T •K h`9+ çSM; t +kM; +¦ i? +

h`QÈ+ K„i - +K+ /B M ç M; M;?B M; p T?Q #¼M ?¼ - id b® i?„M; #¢B ç M; H¨ 9,k +?Q #¼M ?¼ F?˜M i`QÆM; HQ H„M; M?Q p"v \

L;?B ?Q†+ +O .B T •K h`9+ pW KÈB #„i ç–m - M L?½ ç½ M? M?¨M; T?B i?•M ç M

G M L?Q hmv i +kM; ç M; iB M iÈB T?Q .B T •K h`9+ +kM; M;WM; H¢B + m K¨v M tm'i +?B M `²B i?b T?ªB X ô "¨ p®M iQÎM; M L?½ H¢B iB T iK+ Km®M H–M i?S ? B

M L?½ i`–K ;B¼M; M¦B , ô sBM H¶B - i M;?o i`"M i, i?Q M¨v ?B M i¢B T?ªB i¢K i?

G M L?Q hmv i M?'i i?ÌB bYM; b®i - ?ÄB H¢B , ô h¢B b Q p"v \ ô

M L?½ [m v p T?Q .B T •K h`9+ - M¦B , ô •K h`9+ - # KQÆB /†K M;Q¨B /½v M9B p¢M ç¢B [m•M J G M ç [m®+ ?¢ i`¢B - i`QM; ç¦ +ÁM +ª K T?€T bQ [m•M çQ¨M ;²K iB m +O #¼M ?¼ H¨ ;b - F?¬M; +–M M¦B +?„+ B +kM; `ä `²B X ô

ô h, M¦B +€B ;b \ ô .B T •K h`9+ FBM? ?½B F m HÈM X J G M ç [m®+ T?€B jy p¢I
L?½ i, i, - i, +¦ +?„+ KK+ iB m +O J G M ç [m®+ H¨ +?9M; i ? v F?¬M; \ ô

M L?½ FB M ç`M? ;"i ç–m - M¦B , ô h°+ M?•M +O i M; v F?B T?€i ?B M ç¢B [m•M
` ?"m T?QÆM; +O #¼M ?¼ i`BM? b€i Fo +¨M; - ç¢Q [m•M M¨v ?ŠM H¨ iW #B M ;
*?B *?mv v m i„+ i?®M; M?'i ?ÊT [m•M K¨ iÈB X L?bM H° imv M ?¨M? [m•M +O #½
?QÈM; *–K h?¨M? +?9M; i X G½M? ç¢Q +?QM? H¨ ?mvM? ç J½ L?o æ LB M;mv
i°+ X æ¢Q [m•M M¨v iQ¨M H¨ [m•M #BM? ç½ i`9 ç¦M; Î #B M +QÆM; M?B m M,K -
+?B M +MM; h?9 M?•M - iQ¨M H¨ iBM? #BM? X L m i çQ€M F?¬M; M?–K - ç¢Q [m•
M;QÆB K¨ ç M X ô

> B iW i?•M M?•M M¨M; M¦B ` w M;?o ``i `ä `¨M; X L; v H9+ M¨M; M¦B iB M; +m®
/U M?bM i?ŠM; p¨Q K†i G M L?Q hmv i X

ô E?¬M; i? X E?¬M; +¦ F?ª M,M; M?Q p"v X J G M ç [m®+ #•v ;BÌ ibM? +ªM? F?¦
G K æ`+? • hQ ç [m®+ mv ?B T M?Q p"v - #¼M ?¼ b Q +¦ i? +ÁM i?ÌB ;B M ç®B T
[m®+ KÈB i?¨M? H"T X ô G M L?Q hmv i [mª [mv i T?O M?"M ;Bª i?mv i +O M L?

M L?½ +QÌB M?¢i K°i iB M; - M¦B , ô *?mv M M¨v H€i b m `ä `¨M; M; v i?¬B X jy p
K T?€T bQ ?¶ i`Ê X G9+ M¨v ç•v - J G M ç [m®+ ?ŠM H¨ T?ªB b M #^M; *–K h?¨M
h ?ÄB #¨ - M;Q¢B i`W Hw /Q H¨ æ¬M; GQM; ç [m®+ +€+ M;QÌB i?¨M? H"T - +ÁM +
G M ç [m®+ ?mv ç°M; #BM? HU+ ?MM; ?"m ç M p"v i`U+ +?d *–K h?¨M? +?9M; i V

a„+ K†i G M L?Q hmv i i`Î M M ``i F?¦ +QB - +•m ?ÄB +O M L?½ H¨K +?Q #¨ F?¬M
"¨ +kM; [mª i?"i F?¬M; i? M;?o ` Hw /Q M¨Q F?B M +?Q J G M ç [m®+ tm'i #BM

h`ªB [m FBM? ?½B M;„M M;OB - .B T •K h`9+ ``i M? M? H'v H¢B #bM? ioM? X >„M
*–K h?¨M? H½M? +?9 - H¨K i?O HoM? HB M [m•M +€+ i°+ - H9+ M¨v M?'i ç`M? F?–
+?d +¦ #bM? ioM? KÈB +¦ i? ibK ` T?QÆM; T?€T ;BªB [mv i K¼B p'M ç X >„M i`–
;BÌ F?¬M; T?ªB H9+ i` M? +½B t2K B ç9M; B b B i`QM; +?mv M M¨v X M L?½ i,
i? iB T iK+ M°B HQ¢M - M m J G M ç [m®+ [mª i?"i tm'i [m•M KK+ çQ+? H¨ *–K
ç M; çSM; i`QÈ+ i?ÌB F?„+ bBM? iY i²M pQM; - +?9M; i M?'i ç`M? T?ªB ç²M; HÁM
+ªM ç¢B [m•M H–M M¨v X *?€m +kM; F?¬M; `ä i¢B b Q J G M ç [m®+ H9+ M¨v HO
M?QM; +?9M; i +kM; T?ªB /U i`M +?Q ibM? ?m®M; t'm M?'i X ô

G M L?Q hmv i M?bM +?€m M°B KbM? +?,K +?,K - #¨ ç°i M?B M T?€i ?B M - .B T •K
+QÆM; i`U+ +O .B T Gv M?QM; H¢B ?ÆM .B T Gv Î i`Q im X J†+ /M ?B M ;BÌ æ
h?¨M? ç M; #'i ?Á +,M; i?ŠM; M?QM; #¨ ç®B pÈB #B m ?B M tm'i b„+ +O +?€m
?¨B HÁM; X

ô æQÊ+ - +?9M; i i`QÈ+ ? i i?QÆM; i?ªQ ibM? ?bM? K°i +?9i X ô

_'i M? M? b m ç¦ - iBM iS+ J G M ç¢B [m•M ç M i`mv M F?„T +€+ i–M; HÈT H½M?
ç`+? [m•M +QÌM; ç¢B i`QÈ+ K„i - #'i Hm"M H¨ æ¬M; GQM; ç [m®+ ? v *–K h?¨M? +
iB M ?¨M? i?Ä ?B T X Ry i`"M +?BûM T?•M i?„M; #¢B i¢K i?ÌB çbM? +?d - bQM; T
- ?¼T #¨M ç®B b€+? b„T iÈB X .B T •K h`9+ +kM; ?¢ H M? - *–K h?¨M? [m•M ç°B
[m v H¢B T?ÁM; i?O *–K h?¨M? - #B m i?` i?¨M? w ?ÊT i€+ - +kM; ç²M; i?ÌB T?€B
i?€K b€i ibM? ?bM? ç¢B [m•M J G M ç [m®+ X

S?O H½M? +?9 *–K h?¨M? X

æ¬M; GQM; ç [m®+ H½M? ç¢Q +MM; ç¢B /B M +O *–K h?¨M? iS ç¢B /` i°+ M;²B
M;²B Î +?O i¼ # M T?Q *–K h?¨M? - ç½ i? v [m–M €Q M?QM; +kM; F?¬M; +°i i¦+
h?QÊM; i`QÎM; H½Q o` JBM? X

L?•M bU # M T?Q æ¬M; GQM; ç [m®+ - F +ª j p` h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q +MM;
"€i h¬M; X .QÈB bU v m +–m +O .B T •K h`9+ - .B T Gv +MM; h–M h?QÆM; T?•M
h¬M; +MM; h`9+ h¬M; i? K ;B H–M ?°B w M¨v X æQÆM; M?B M M;²B Î p` i`Q i?O
.QÆM; - M;QÌB K M; ?mv i K¢+? +O æ¬M; GQM; ?Q¨M; i°+ ç [m®+ X

*?mv M ç°i M?B M T?€i bBM? M?Q p”v - .B T •K h`9+ M?’i i?ÌB i`QM; HÁM; p¬ +M
æ¬M; GQM; ç [m®+ #ªQ p >ªB .QÆM; +U+ Fb M;?B K M;†i - H9+ M¨Q +kM; +¦ i`Q
iÈB ;BÌ .B T •K h`9+ +?Q F`T M¦B +?mv M pÈB >ªB .QÆM; K°i +•m M¨Q X

aQ pÈB # M FB - M?•M b® i? K ;B ?¼T +O *–K h?¨M? F?¬M; M?B m H„K X L;Q¢B
#B m hBM? HBM? i°+ M L?½ - ç¢B #B m "d J¬M; i°+ hY - ç¢B #B m ©B M?•M i°+
M?’i i`QÎM; H½Q ©B M?•M i°+ G¶ h•v L†+ - aÆM GoM? *U L?•M JBM? - æ` iBM? #
iÈB H¨ *´ G¶ i`QÎM; H½Q - æ` iBM? #° H¢+ +kM; F?¬M; K ?B m +?B M i` M? M M
M¨v *´ G¶ i`QÎM; H½Q i`QM; HÁM; HQ H„M; M?Q HY ç®i M?QM; F?¬M; +¦ #B M T?

M L?½ M;²B i?S ? B M; v T?Q /QÈB .B T •K h`9+ - b m ç¦ H¨ hY X E?Q ç° Qm M?
M¨v #B M i?¨M? ? ibS+ H¢M? HMM; - M?¢i ;B¼M; M¦B , ô *€+ p` - i°+ M?•M +O i
ç [m®+ H–M M¨v T?€i #BM? - KK+ çQ+? +?QM? H¨ *–K h?¨M? X æ¬M; GQM; ç [m
QÆM; +?Q MÆB M¨v - +€+ M;QÌB F?¬M; T?ªB +¦ #ªM HoM? H„K ? v b Q \ æQÊ+ 5
T?€T ç®B T?¦ pÈB K°i [m•M çQ¨M iBM? M?m +Ym FBM? +?B M i`”M M?Q p”v t2K

L;²B T?Q /QÈB o` JBM? i`QÎM; H½Q H¨ J B h? M? i`QÎM; H½Q i?Î /¨B K°i iB M; -
tBM M¨M; #bM? ioM? K°i +?9i X *?9M; i +kM; ?Q¨M iQ¨M F?¬M; Km®M T?€i bBM?
?B M ;BÌ +?Q +¦ ;b +?SM; KBM? ç°B [m•M J G M ç [m®+ M¨v H¨ pb æ¬M; GQM;
çWM; [mª [mv i M?Q p”v X ô

M L?½ +QÌB M?¢i M¦B , ô "bM? ioM? - M;QÆB M¦B i?Y H¨K b Q i #bM? ioM? çQ
i pb t•v /UM; *–K h?¨M? M¶ HU+ # Q M?B m F?¬M; \ L; v F?B +?9M; i pW +¦ K°i
M;QÌB iÈB ç•v X "ÎB pb •K h`9+ tm’i i?•M iW æ¬M; GQM; "€i h¬M; - +€+ M;QÌB Km
\ "•v ;BÌ +ÁM K M; H¢B +QÌM; ç`+? +?Q +?9M; i X >B M ;BÌ +ÁM F?¬M; +?`m i?W
[m•M H¨ pb +€+ M;QÌB K¨ iÈB X h®i H„K - p` i`QÎM; H½Q M¨v +¦ /€K ç€M? +m°+ p
i?m - iW M v p b m - iQ¨M #° T?ªB +?`m K M? H M? +O +?9M; i X ô

ô *€B M¨v ô J B h? M? i`–K K†+ - ?„M i`QM; HÁM; çQÆM; M?B M +kM; ?B m `ä -
ç¢B [m•M - F?ª M,M; `’i HÈM H¨ M?^K p¨Q æ¬M; GQM; ç [m®+ pW H”T [m®+ X

*kM; F?¦ i`€+? M L?½ T?šM M° M?Q p”v - hBM? HBM? i°+ pb #` i, i, +O M¨M; ?¢B
F?„T MÆB KÈB +¦ i? ´M ç`M? i¢B *–K h?¨M? - K°i H–M M[ +¦ i? i`MM; ?QM; - K¼
i®i X hBM? HBM? i°+ H¢B +¦ +Æ ?°B K°i H–M M[[m”i F?ÎB - M?QM; ?B M ;BÌ i`Q
+¬M; bS+ +¦ i? ç´ b¬M; ç´ #B M X L¨M; iW K’v M;¨v M v i`QM; HÁM; +?d +¦ M¶ HU
+O hBM? HBM? i°+ H¨K +?Q p` i•M M?B K L[ pQÆM; M¨v i`QM; HÁM; HQ H„M; i`¨

ô *€+ p` - #•v ;BÌ F?¬M; T?ªB H9+ i?ªQ Hm”M +?mv M M¨v X æ–m iB M +?9M; i T
[m•M M¨v ç½ X ô .B T •K h`9+ +’i iB M; - ?„M çSM; ;B[ bQM; T?QÆM; tmM; ç°i `’
M¨v ?„M F?¬M; i? F?¬M; ` K†i X o T?Q æ¬M; GQM; ç [m®+ - ?„M #’i [m€ +?d
#®B - M?QM; p T?Q *–K h?¨M? - ?„M H¢B +?QM? H¨ ç¢B /B M iQ¨M #° H½M? ç¢C

*•m M¦B +O .B T •K h`9+ H¨K +?Q i’i +ª K¼B M;QÌB €M? K„i i”T i`mM; i` M M;QÌB
+?O o` GBM? S?QM; ?W K°i iB M; , ô L;QÆB K†+ /M H¨ h¬M; +?O ? B i¬M; *–K h`9
p` h?€B h?QÊM; i`QÎM; H½Q - M;QÆB +¦ iQ +€+? ;b Î ç•v H M iB M; +?d i`Ä - M m
i?b ?W ?W ô

ô L;QÆB i®i M?’i +9i p çªQ >Q¨M; GQM; çB X ô hY M;²B T?Q /QÈB .B T •K h`9+ ’

ô L;QÆB ô o` GBM? S?QM; ç”T #¨M çSM; T?„i /”v - M m F?¬M; T?ªB #B i `ä #ªM
+O hY - ?„M M?’i ç`M? b) ç°M; i?O M; v X

ô æO `²B - ç +?Q •K h`9+ M¦B iB T çB X *€+ M;QÆB +S ?¶M HQ¢M M?Q p”v - æ¬M
i`QM; i`SM; MQÈ+ `²B X ô "’i M;Ì M?’i iB M; M¦B +’i H M iW M;QÌB Î +?O i¼ # M T
X

J’v M;¨v M v - iW F?B >ªB .QÆM; #` + Q i?O *9+ h¬M; +MM; J B h¬M; çQ çB - i¬M
L?Q EB K H”T iS+ tm’i i`bM? iQM #¨B +O h•v æ S?m +?Q M¨M; - ç²M; i?ÌB +kM
.QÆM; F H¢B +?Q M¨M; M;?2 `¨M? K¢+? X *¦ i? M¦B K’v M;¨v M v - >ªB .QÆM; ç–
- M;”T i`¨M FB M i?S+ p æ¬M; GQM; "€i h¬M; +MM; pÈB +?mv M tQ p æ¬M; GQ

çQÊ+ +?¼M H¨K L[?Q¨M; +O æ¬M; GQM; ç [m®+ M?QM; +?QM? i?S+ M„K [mv M
i`QÎM; H½Q X L?QM; i`¨M; /B M i`QÈ+ K„i - i•M M?B K L[?Q¨M; H M iB M; - T?Q
+¦ R B /€K H M iB M; +½B H¢B X

.B T•K h`9+ p¨ >ªB .QÆM; #®M K„i M?bM M? m - ?„M iW i`QM; €M? K„i +O M¨M;
+MM; M?[M; ?Q¨B MB K +k - i•K ibM? M¨M; ?B M ;BÌ ç M; `'i K¬M; HmM; ?¶M HQ¢
i`QM; €M? K„i >ªB .QÆM; Hm¬M i? ?B M bU ¬M M?m T?K+ iMM; pÈB .B T•K h`9+
i•K ibM? .B T•K h`9+ i®i ?ÆM `'i M?B m X >„M ?Qi b•m K°i ?ÆB - KB M +QÐM; ç
G M ç¢B [m•M b„T iÈB *–K h?¨M? - M m M?Q #¼M ?¼ +¦ i?B M w - +Æ #ªM F?¬M;
- H¢B +¨M; F?¬M; +–M T?ªB +¦ K T?€T bQ ?¶ i`Ê X *?Q M M ibM? ?m®M; #•v ;BÌ
#¼M ?¼ Km®M b M #^M; *–K h?¨M? X "•v ;BÌ - ç–m iB M +?Q T?ûT i T?€M çQ€M
i K°i +?9i X ô

oW M¦B - .B T•K h`9+ pW +?"K `½B iB M ` ç¢B bªM? - €M? K„i K¼B M;QÌB i?Ov
M;QÌB ?„M X J†+ /M im´B i€+ F?¬M; HÈM - M?QM; +?d M¦B K'v +•m ç½ +?d ` ç9M
H¨K +?Q +€+ i¬M; +?O æ¬M; GQM; +MM; +€+ i`QÎM; H½Q #Èi çB K'v T?–M F?BM?

.B T•K h`9+ i`–K ;B¼M; M¦B , ô æ`+? [m•M i'M +¬M; - ç®B pÈB +?9M; i K¨ M¦B -
ç€M? - ?¨M; ?Q†+ `9i HmB X Í ç•v i M;?o - +?ŠM; B M;mv M w ç–m ?¨M; X o"v M M
i +kM; F?¬M; +–M bmv M;?o iÈB H¨K ;b X "•v ;BÌ +kM; +?d +ÁM k ibM? ?m®M; +¦
ibM? #€Q iW hBM? HBM? i°+ ibK ?B m - +?9M; i T?ªB ç®B ç`+? pÈB [m•M çQ¨M
iBM? #BM? K½M? iQÈM; i´M; b® [m•M H M ç M jy p¢M - ?ÆM M[ç¢Q [m•M M¨v /
bQ€B +O J G M +?d ?mv - J½ L?o æ LB M;QÌB M¨v / M? tQM; H¨ J G M +?B i?m
2K `m°i +O ?„M H¨ S?¦ ?°B i`QÎM; J T?€T bQ +¬M; ?°B +O J G M ç [m®+ H¨ J¹
h´M; b® +?B M #BM? +O *–K h?¨M? i ?B M ;BÌ H¨ t'T td k p¢M M;QÌB X L m çÆM
M?'i ç`M? H¨ pQÊi i`°B bQ pÈB ç®B T?QÆM; M?QM; b® HQÊM; ç®B T?QÆM; pQÊ
`'i F?¦ K¨ +?®M; H¢B çQÊ+ X ô

ô *?mv M M¨v +?Q +?„+ - +?B M bo +€+ i¬M; +O æ¬M; GQM; ç [m®+ +?B M ç'm
+kM; +¦ i? R +?®M; Ry - K†+ /M b® HQÊM; K T?€T bQ +O +?9M; i `'i i?Q i?Èi
F?¬M; +¦ F?ª M,M; +?®M; +U H¢B X ô o` JBM? h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q H M iB
i`QM; HÁM; tm®M; - K†+ /M i?'i #¢B H¨K ?„M +U+ Fb K'i K†i M?QM; ?„M ?Q¨M iQ¨
+K+ H¨K i`¼M; X

.B T•K h`9+ M?bM o` JBM? h`QÎM; H½Q , ô æQÊ+ - +?Q /M +?9M; i +¦ HU+ ?Q¨M
h`QÎM; H½Q - ç€M? tQM; K°i i`"M M¨v - +?9M; i i?m çQÊ+ +€B ;b \ J'i çB +€B ;b
i? b®M; b¦i çQÊ+ \ ô

" +•m ?ÄB HB M iB T ç†i ` - o` JBM? F?¬M; b Q i`ª HÌB çQÊ+ X æ®B K†i ç`+? [m
- +?Q /M +¦ i?m çQÊ+ i?„M; HÊB +kM; H¨ i?ªK i?„M; X >m®M; +?B H9+ M½v ?„M i
+kM; ç½ iQM? i? K +ª b® HQÊM; [m•M ç°B *–K h?¨M? p¨Q ç¦ X

.B T•K h`9+ M?bM o` JBM? h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q M¦B F?¬M; ` iB M; - iB T iK
jy p¢M ç¢B [m•M X *¦ H) K†i ç®B K„i æ¬M; GQM; "€i h¬M; +?B M bo +?9M; i +¦ i?
tBM ?ÄB +€+ p` - Î ç•v +¦ B ç½ iWM; i?®M; bQ€B ç¢B [m•M +?B M ç'm \ h?U+ HU+
+¦ M;?o H¨ ç€M? b Q +kM; i?„M; - ?m®M; +?B ç®B T?QÆM; +ÁM +¦ GQM; F} #BM?
FûK +?9M; i X J¼B M;QÌB çWM; [m M - J G M H¨ ç M?'i +QÌM; [m®+ +O GQM;
bU +?d ?mv +O J½ L?o æ LB M;mv M bQ€B - Ryyy K T?€T bQ FB T?®B ?ÊT X h
pÈB +€+ p` - +?9M; i +,M #ªM F?¬M; +¦ H'v K°i T?–M i`,K +Æ ?°B +?B M i?„M; X L
+O h?9 M?•M i°+ FB +kM; +ÁM #` [m•M çQ¨M #B M ;BÈB M¨v €T +? +?†i +?) i¢B
J°i *–K h?¨M? M?Ä tQm +O +?9M; i - ;BÌ ç•v F?¬M; +¦ HU+ HQÊM; ;b T?ÁM; M;U
H¢B jy p¢M ç¢B [m•M +O J G M ç [m®+ M¨v \ *?B M ç'm F?¬M; T?ªB i`Á +?ÆB ç
/U p¨Q i?U+ HU+ i?•M i? #ªM i?•M +QÌM; M;¢M? ç FB K T?–M i?„M; p KbM? X ô

o` JBM? M¦B , ô v M;QÆB Km®M M¦B H¨ +?9M; i F?¬M; T?ªB ç®B i?O +O J G M
i?W M?"M HÌB M;QÆB M¦B X .QÈB ibM? ?m®M; [m•M çQ¨M ç®B +?B M - +?9M; i

*–K h?¨M? H½M? +?9 çWM; [m M - Î ç•v H¨ /½v M9B "® Gm•M L¢T X æ` ?bM? #bM
i [mª i?U+ v m Èi M?QM; Î ç` ?bM? M9B MQM T?S+ i¢T - i?•M i? +?B M ç'm M,M;
X *?B M bo +O +?9M; i /U p¨Q ç²B M9B +?B M ç'm M?'i ç`M? +¦ i? ç€M? #¢B ç`

.B T •K h`9+ M¦B , ô o` JBM? i`QÎM; H½Q - i tBM ?ÄB M;¨B - Ryyy K T?€T bQ ç²M
b) bBM? ` ?B m [mª i? M¨Q X L m i H¨ J½ L?o æ LB - +,M #ªM b) F?¬M; +–M i`
+?Q ç¢B [m•M #ªQ ?° K T?€T bQ [m•M çQ¨M - `²B iW iW ûT p¨Q "® Gm•M L¢T X .M
Q M? i¢+ /B M `°M; X .m FQ+? +?B M +O M;QÆB H¨K +€+? M¨Q ç®B T?¦ \ ô

ô *€B M¨v ô o` JBM? p K†i Hw Hm"M [m•M bU M?"M i?S+ ?B M M?B M F?¬M; i?
? v .B T •K h`9+ i`ªB [m ç¨Q i¢Q ? i?®M; `ä `¨M; X

.B T •K h`9+ i?'v ?„M F?¬M; i`ª HÌB çQÊ+ - F?¬M; ç wiÈB ?„M M[- M¦B pÈB K¼
[m®+ +MM; [m•M ç°B *–K h?¨M? HB M ?ÊT - M?B m M?'i +kM; +?d ;•v +?Q J G M
X L?QM; +?d +–M +?QM? i?S+ T?€i ç°M; +?B M i` M? - +?Q /M +?9M; i i"M /KM;
ç®B T?QÆM; - M?QM; F?B +?B M i` M? F ii?9+ - #'i Hm"M i?„M; #¢B ` b Q - i M
b®M; çQÊ+ X æ¬M; GQM; "€i h¬M; ~M M?šM M;¨M M,K - +?ŠM; H) pb i`"M +?B M I
+ª ? v b Q \ ô

o` JBM? #` .B T •K h`9+ +?†M ?¼M; K'v H–M - HY ;B"M i`QM; HÁM; H¢B #MM; T?
M¨Q \ æ€M? i?b /€M? F?¬M; H¢B - t2K ` w M;QÆB Km®M +?9M; i `ÌB F?ÄB *–K
F?¬M; X ô

.B T •K h`9+ H½M? ç¢K M?bM o` JBM? h`QÎM; H½Q - M¦B , ô æ•v H¨ #B M T?€T +r
i? M¨Q i +kM; +?Q +¦ [mv i ç`M? +?QM? t€+ X L?QM; i +¦ i? /€K +?„+ - J G M
*–K h?¨M? Ry /†K - b) ?¢ i`¢B K¨ +?Q iB M ?¨M? +¬M; FQ+? M; v X "¼M ?¼ M?'i ç
T?€M i`QÈ+ X *?Ì +?9M; i iÄ i?€B ç° pÈB J G M ç [m®+ `²B b) tY Hw X hÈB H9+
i T?ªB ç²M; i•K ?ÊT HU+ +?m˜M #` +?Q ibM? ?m®M; t'm X E?B ç½ iÈB #QÈ+ çQÌM
+€+ M;QÌB i`B i i?Q€B F?ÄB *–K h?¨M? - i HQm H¢B +–K +?•M J G M ç¢B [m•M
h?¨M? +?B M bo +MM; æ¬M; GQM; "€i h¬M; +?B M bo - /U p¨Q /½v M9B "® Gm•M
ç¨Q i˜m t2K ` F?¬M; +¦ p'M ç ;b HÈM +ª X ô

L¦B iÈB +•m +m®B +MM; - p K†i ?„M `'i #bM? i?ªM X Zmv i ç`M? M¨v +O .B T •K
h?¨M? +?B M ?[m +MM; æ¬M; GQM; "€i h¬M; - bQM; T?QÆM; ç m H¨ M;QÌB i?•M
K°i # M H¨ i°+ M?•M X >„M imv i ç®B F?¬M; Km®M M?[M; M;QÌB M¨v +?`m #'i Fb
#ªM i?•M - ?„M imv i ç®B F?¬M; i? çB - #ÎB pb ?„M H¨ *–K h?¨M? H½M? +?9 X æ²
+?Q M;QÌB F?€+ +¦ i?ÌB ;B M `ÌB çB X

ô E?¬M; çQÊ+ X E?¬M; i? M?Q i? çQÊ+ X ô >ªB .QÆM; F?¬M; ? /Q /U H MiB M;
M¦B X æ½ `'i H•m `²B ?„M +?Q M;?2 i?'v >ªB .QÆM; /MM; M;[F?Q T?šM M° FB M
+MM; KbM? - [m v ç–m M?bM M¨M; - €M? K„i H° p ç m F?´ X ô E?¬M; +¦ #B M T?€
p"v H¨ çO `²B X J¼B M;QÌB B M'v iU çB +?m˜M #` i?m t T bŒM b¨M; çB X L m F?
iS+ `9i HmB K v ` +ÁM F`T X ô oW M¦B /Si HÌB - ?„M tQ v M;QÌB çB ` M;Q¨B - ?
F?Q `'i i`–K K†+ - M°B i•K T?ªM; T?'i M?Q #` K°i iªM; ç€ HÈM ç H M - H9+ M¨v +?
ioM? K°i +?9i X

ô *?Ì K°i H€i - •K h`9+ X ô h? M? •K ?MM; ?"m p M; H M # M i B .B T •K h`9+ - hY iV
+?"K `½B çSM; H M - çB iÈB # M +¢M? .B T •K h`9+ X ô "'i F M;QÆB [mv i ç`M? i
+¢M? M;QÆB X ô

ô hY Xô .B T •K h`9+ M?bM +?^K +?†T ?mvM? ç i?•M i?B i M?'i +O KbM? X ô L;C
KbM? - hY - F?¬M; M M M?Q p"v X ô

hY +QÌB M?¢i - M¦B , ô h F?¬M; K M? ç°M; X L m F?¬M; +¦ M;QÆB - i ?Q¨M iQ¨M
J°M; #€ pQÆM; +O hY hBM? M?'i i°+ çQÆM; M?B M i`¼M; v m M?QM; M m ?mvM
i +ÁM iQ +€+? ;b ç i?U+ ?B M ;B'+ K°M; X *?ŠM; H) hY hBM? M?'i i°+ +?9M; i M
KbM? +kM; F?¬M; #ªQ p çQÊ+ ? v b Q \ "d J¬M; i°+ tQ M v F?¬M; B bÊ +? iX h
B +kM; i? X >m®M; +?B i p¨ M;QÆB +MM; HQm H¢B - +¦ i? i`b ?Q½M i? K M?B

.A T •K h`9+ v M H†M; F?¬M; M¦B - ?„M ?B m `ä iQM? ibM? hY - +?Q /M KbM? F?m
+O hY +kM; b) F?¬M; ? i? v ç´B X

M L?½ i?Î /¨B K°i iB M; - +kM; iW +?¶ M;²B +O KbM? çSM; H M , ô sBM H¶B - •K h
M,K ;–M ç•v +?`m [m€ M?B m çª FQ+? `²B X h F?¬M; i? ç i°+ M?•M +O i F?B pW
ç m F?´ M[X æ M i?ÌB F?„+ [mv i ç`M? - i b) ` H M? +?Q #¼M ?¼ `9i HmB - tBM

.B T •K h`9+ +QÌB M¦B , ô o"v KÈB ç9M; X hBM? HBM? i°+ H¨ #^M; ?[m +O *–K h'
?¢ +O *–K h?¨M? X M L?½ i, - i ?B m i, - F?¬M; +–M T?ªB tBM H¶B i +€B ;b X ô

o K†i M L?½ i?Q€M; MK +QÌB - M?bM F?m¬M K†i hY # M +¢M? +¦ +?9i p •K i`–K
i çQÆM; M?B M b) `9i HmB - M?QM; çWM; [m M i H¨ i, i, +O M;QÆB X *?Q /M i
[m M ç ç +O KbM? \ h, T?m - ç +?Q i Î H¢B b¦M; p B +?B M ç'm +MM; ? B M;QÌ

hY M?bM M L?½ - i`QM; K„i ?„M iU ?² M?Q +¦ i? K çB m ;b - ;"i ç–m K°i +€B X

ô *ÁM +¦ i X *kM; ;B®M; M?Q hBM? HBM? i°+ - ©B M?•M i°+ +kM; F?¬M; i?W M?"
- +?Q M M ©B M?•M i°+ +kM; T?ªB p¨Q i?ÌB F?„+ [mv i ç`M? `ÌB F?ÄB *–K h?¨M?
t2K i H¨ #^M; ?[m - i b) Î H¢B +MM; K¼B M;QÌB +?B M ç'm X *¦ i? +MM; hY hBM
+?B M imv M - H¨ pBM? ?¢M? `'i HÈM +O G¬B h?–M ?"m /m X ô G–M M¨v ç M JB
;B[p iQÆB +QÌB #bM? i?ªM X aÆM GoM? +U M?•M - ? v +ÁM ;¼B H¨ æ°+ M?½M
i?•M H¨ G¬B h?–M ?"m /m X

ô "° H¢+ +?9M; i HQm H¢B iQ¨M #° æ` iBM? F? B T?€ ;Bª X h?ÌB F?„+ [mv i ç`M
/"v çB ` T?Q M;Q¨B X " M T?Q *–K h?¨M? - [mv i ç`M? +O .B T •K h`9+ t2K M?Q
iBM? F? B T?€ ;Bª i`Ê ;B9T *–K h?¨M? +?B M ç'm ç½ H¨ M¶ HU+ i°i +MM; +O ?„M

G¶ h•v L†+ i`QÎM; H½Q i?Î /¨B - M¦B , ô "•v ;BÌ [mv i ç`M? +?mv M M¨v +¦ bÈK [m€ I
X æWM; [m M +?9M; i +ÁM +¦ h`+? .B i *?B S?€Q - *–K h?¨M? #ªM i?•M +kM; +¦ Q
i?ÌB F?„+ [mv i ç`M? - +?mv M i?„M; #¢B +kM; F?¦ M¦B i`QÈ+ çQÊ+ H„K X h`W T?
HÊB - M m F?¬M; ©B M?•M i°+ FB M [mv i F?¬M; `ÌB *–K h?¨M? X æ²M; i?ÌB - ©B
i?¨M? K°i #° T?"M HU+ HQÊM; +O *–K h?¨M? - i? K ;B i?O ?° X ô

oW M¦B - ?„M pW +?"K `½B çB iÈB # M +¢M? .B T •K h`9+ , ô *–K æ ç¢B M?•M
bBM? ?Q¢i Î MÆB M¨v i?"i `'i i?Q+? i?9 X h i?"i HÁM; ?v p¼M; MB K pmB M¨v +¦ i
tQM; - ?„M +kM; çB i?2Q *´ G¶ i`QÎM; H½Q ` M;Q¨B X G¶ æ†+ hQ +MM; G¶ h•v L
?QÈM; p .B T •K h`9+ - €M? K„i ç–v [mª [mv i X

.B T •K h`9+ ç¬B K„i ç½ i?Q€M; QÈi - +?QM? KbM? +kM; F?¬M; ? +¬ çÆM - # M M
- +¦ #^M; ?[m - #¼M ?¼ ç m OM; ?° KbM? - OM; ?° *–K h?¨M? - KbM? +¦ Hw /Q #„i #
M;¬B M?¨ +?mM; ç•v \ L; v i?ÌB F?„+ M¨v - ?„M ç½ Mªv ` K°i w iQÎM; i€Q #¢Q ;–M
HÁM; ?„M ç½ M;–K i? ç°+ - #'i Hm"M +?mv M ;b tªv ` ?„M +kM; T?ªB #ªQ ?° *–K h
+?mM; +O +€+ i°+ X

ô •K h`9+ - Km°B +kM; b) F?¬M; çB X ô >ªB .QÆM; iW p` i`Q i?O i¼ +O T?2 æ¬M
€M? K„i FB m /B K +?ŠM; ? +¦ p #B i?QÆM; M;QÊ+ H¢B K M; i?2Q K°i p pmB KW
M;²B +O KbM? çB iÈB # M M;QÌB .B T •K h`9+ - M? M?¨M; M„K #¨M i v +?d +¦ 9 M
, ô *ÁM M?È HÌB Km°B M¦B F?¬M; - Km°B iWM; M¦B - >ªB .QÆM; i?m°+ p .B T •K
;BÌ p"v - b m M¨v +kM; M?Q p"v X .B T •K h`9+ Î ç•m - >ªB .QÆM; i?2Q ç¦ X .B T •K
>ªB .QÆM; Î *–K h?¨M? - .B T •K h`9+ H M i`ÌB - >ªB .QÆM; +kM; i?2Q H M - .B T
>ªB .QÆM; +kM; i?2Q tm®M; - ?mvM? +¦ Hw /Q ;b ç iW +?®B Km°B ç•v \ ô

ô L[?Q¨M; # ?¢ - F?¬M; i? M¨Q X ô o` JBM? h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q ?®i ?Qª M
•K >ªB .QÆM; K†+ /M F?¬M; HÈM M?QM; K¼B M;QÌB Î ç•v F?¬M; B F?¬M; T?ªB H
iWM; +?[iWM; +?[`ä `¨M; i`mv M p¨Q i B +O +€+ p` h¬M; +?O +MM; h?€B i?QÊM
M;QÌB æ¬M; GQM; M¨v ç½ #B i ibM? +ªK +O >ªB .QÆM; pÈB .B T •K h`9+ - H¢B F
k M;QÌB K"i i?B i ç M i? - i`QM; HÁM; ç½ HÌ KÌ +¦ /U +ªK F?¬M; ? v X >ªB .QÆM

+?QM? i?®M; +O æ¬M; GQM; ?Q¨M; i?'i X L¨M; +¦i? M¦B +?QM? H¨ iQM MB K +?
æ¬M; GQM; ç [m®+ X

>ªB .QÆM; tQ v M;QÌB H¢B - H¢M? HMM; M?bM o` JBM? K°i +€B - M¦B , ô h?€B
Km®M #ªM i?•M i`Î i?¨M? K°i +QM `®B #` +€+ M;QÌB ;B"i /•v X L m ;¼B i H¨ L[?Q
- p"v L[?Q¨M; +¦ w M;?o ;b \ >m®M; +?B i`QM; HÁM; i iW i`QÈ+ iÈB ;BÌ +?Q ?
+¦ M?•M bBM? KK+ iB m +O +?QM? KbM? X h®i M?'i +€+ M;QÌB çWM; +® ûT #m°
[m€ - L[?Q¨M; +O +€+ M;QÆB „i ?ŠM +?d +ÁM H¨ i?B i? X ô

GÌB M¨M; M¦B M?Q +?ûK çBM? +?†i b„i - F?¬M; ? +?W H¢B +?9i çQÌM; HmB M¨C
ç–m +kM; i?'v >ªB .QÆM; tQ M v +?d ¬M M?m iÄ ` [mv i HB i +QÆM; +QÌM; M?Q
HÁM; ?„M iU ?² T?€i bBM? ªQ ;B€+ - €M? K„i M?bM >ªB .QÆM; T?ªM; T?'i +¦ T?C
i¬M X

ô L[?Q¨M; # ?¢ - F?¬M; T?ªB M?Q p"v X *?9M; i?–M b Q /€K +QB # ?¢ H¨ +QM `®
[m®+ pW H"T - çÊB F?B +?9M; i ?Q¨M i?¨M? ç¢B H F? B [m®+ - # ?¢ iU M?B M
+O iQ¨M i? ç [m®+ X hQ¨M #° +QM /•M +O æ¬M; GQM; ç [m®+ +kM; ç m T?ªB
#ªQ p # ?¢ - +?9M; i?–M M;mv M w ?v bBM? i'i +ª X ô

>ªB .QÆM; +QÌB M?¢i - i`ª HÌB , ô h`QÎM; H½Q #'i i'i T?ªB M?B m HÌB p"v X h ç
Î ç•m i?b i i?2Q ç¦ X æWM; +® ibK +€+? F?®M; +? ? v ç€M? M;'i i X L m i?U+ b
i idM? H¢B - pB + ç–m iB M i H¨K b) H¨ iU b€i M; v i`QÈ+ K†i +€+ M;QÌB X ô h`Q
M„K +?†i i v .B T •K h`9+ - i,M; i? K p¨B T?–M i`¼M; HQÊM; +?Q +•m M¦B - +?ŠM;
[mw i°+ +O æ¬M; GQM; ç [m®+ K¨ +ÁM ?QÈM; p .B T •K h`9+ X L¨M; imv i ç®B

hY MÎ MK +QÌB X hY hBM? "d J¬M; tQ M v H¢M? HMM; + Q M;¢Q ç½ MÎ MK +QÌB X
M¦B , ô s2K ` i +¦ K°i 2K /•m `'i imv i X ô

.B T •K h`9+ +kM; F?¬M; M¦B ;b i? K - +?d HŠM; H†M; M„K +?†i i v >ªB .QÆM; - /„
+?9 X æ®B pÈB ?„M K¨ M¦B - #•v ;BÌ i`¼M; v m M?'i H¨ Km®M #B i çQÊ+ w ç² i?U
*?d +–M +?B M i` M? +?Q +?QM? i?S+ M´ ` - *–K h?¨M? +ÁM +¦ ?v p¼M; X

L; v H9+ .B T •K h`9+ pW #QÈ+ ` M;Q¨B ç¢B bªM? T?O H½M? +?9 - ?„M ç°i M?B
M;•K i`–K i`–K X J¼B M;QÌB +?9 w M;˜M; ç–m M?bM H M F?¬M; i`mM; - +?d i?'v i
H K +U HQM; ç M; ?QÈM; p *–K h?¨M? # v iÈB - # M +¢M? h?Ov H K +U HQM; M¼
- +?d H¨ F?QªM; +€+? [m€ t F?¬M; b Q T?•M #B i `ä `¨M; ç¦ H¨ i?S ;b X

hY ?W K°i iB M; , ô GQ¢B ;BmM / M¨v +kM; /€K iÈB ç•v i`BM? b€i ? v b Q \ ô L; v H
mv €T i?–M i?9 i?b #` .B T •K h`9+ M;,M H¢B X

ô E?Q M ç½ - ?bM? M?Q H¨ •Q GÊB .mv G¢T ç¢B + X >„M +kM; iÈB ç•v +Æ ¨ X ô I
.mv G¢T - .B T •K h`9+ iU M?B M M?"M ` X L?QM; i`QM; ç–m ?„M çBM? MBM? `^M
M?'i ç`M? T?ªB ç M; Î J G M i?¨M? KÈB ç9M; X h?'i [m®+ i?'i HQM; #¨B p` +?B M
MY i?€M; X *?ŠM; H) M; v H9+ ?„M p J G M i?¨M? ç½ M; v H"T iS+ /MM; +U HQ
MÆB M¨v \

L; v H9+ .B T •K h`9+ +ÁM ç M; T?•M p•M iU ?ÄB i?b +U HQM; K¨m H K ç½ iW iW
M;QÌB B M'v ç m M?bM `ä i?•M ªM? K¨m i`„M; # v # M +¢M? +U HQM; +?QM? H¨ h
i` M HQM; h?9 R bWM; - pm®i +€M? +?Q M; v i?ŠM; H¢B +?QM? H¨ +¬M; +?9 +O

_'i M? M? - h?9 R bWM; +MM; h?Ov ? +U HQM; ç½ iB T ç'i X *ÁM >QÆM; GQ M +
i?'v #¦M; /€M; +O .B T •K h`9+ iW i` M F?¬M; X

ô .B T •K h`9+ X ô >QÆM; GQ M +QÐB h?9 R bWM; - pW ç€T ç'i ç½ +„M `,M; F m
i?ŠM; p T?Q M¨v X

ô æSM; H¢B X ô hY [m€i F?) K°i iB M; - K°i €T HU+ F?´M; H² p¬ ?bM? iW M;QÌB ?
GQ M H¨ M;QÌB - ªM? ?QÎM; F?¬M; T?ªB [m€ HÈM - M?QM; h?9 R bWM; K¨ M¨M; ç
M´B €T HU+ iW T?Q hY hBM? "d J¬M; X J†+ /M M¦ +kM; H¨ +Ym +'T i?QÊM; p` K
F?´M; H² M¨v +kM; T?ªB H"T iS+ çbM? +?d #QÈ+ iB M X

•Q GÊB .mv G¢T H9+ M¨v +kM; iW i` M HQM; h?Ov HQM; M?ªv tm®M; ç'i - çB iÈB #
+?9 çB M ?¢ - tBM M;¨B çWM; t9+ ç°M; [m€ - +¦ +?mv M ;b iW iW M¦B X ô

L?bM /€M; p •Q GÊB .mv G¢T +MM; >QÆM; GQ M - .B T •K h`9+ T?€i ?B M i?–M
KÄB X L?'i H¨ >QÆM; GQ M - M¨M; tQ M v pšM `'i +?9 w ç M p M;Q¨B tBM? ç T
M?[M; iQ¨M i?•M H2K Hm®+ #KB çQÌM; - K†i +kM; F?¬M; ? i` M; çB K - M; v +ª
K†+ +kM; H¨ [m–M €Q +k iW S?€T G K i`Î p X Zm–M €Q `€+? M?B m +?¶ - K€B i¦+
HQM; - K†+ /M pšM +ÁM /€M; p + Q [mw +O K°i +¬M; +?9 M?QM; H¢B +¦ i? K p
K„i FB m /B K ;BÌ iU M?Q Km®M T?mM HY - M?bM i`WM; i`WM; .B T •K h`9+ M?Q
?„M X

•Q GÊB .mv G¢T i?b #bM? ioM? ?ÆM - ?„M +?d +?,K +?9 M?bM .B T •K h`9+ - €M?
ç m HÁM; X

.B T •K h`9+ iU M?B M ?B m `ä #¼M ?¼ pb b Q i`Î M M M?Q p"v - i?Î /¨B K°i ?ÆB -
[m®+ i?'i HQM; #¨B p` +?B M +?'K /Si +?Q H•m - +€+ M;QÆB b Q H¢B F?¬M; Î J
H¨K ;b \ ô G9+ M¨v ?„M +kM; F?¬M; #B i T?ªB ;BªB i?Q+? i? M¨Q p [mv i ç`M?
i?,K pm pÆ M?Q p"v X

ô L;?d M;ÆB \ ô >QÆM; GQ M +QÌB M?¢i K°i iB M; X ô *?mv M HÈM i¨v i`ÌB M?Q
? v b Q \ .B T •K h`9+ - M;QÆB i?Y M¦B t2K J G M ç [m®+ +?9M; i +¦ çB K M¨Q T
+¬M; M?B M /€K i¢Q T?ªM - H¢B +ÁM i? K ;B i?¨M? H"T +€B ;b æ¬M; GQM; ç [m

.B T •K h`9+ F?¬M; +¦ +€+? ;b i`ª HÌB - [mª i?"i - J G M ç [m®+ ç®B tY pÈB ?„M
X h•v L?o .mv •Q ç¢B ç +kM; p¬ +MM; i?QÎM; i?S+ i¨B M,M; +O ?„M M?QM; +¦ M
i`QM; ç¦ K°i p¨B HÌB M;„M M;OB F?¬M; i? M¦B ? i çQÊ+ X ô >QÆM; GQ M - tBM
æ¬M; GQM; ç [m®+ F?¬M; T?ªB /Q i i?¨M? H"T - M?QM; i [mª i?"i H¨ i?¨M? pB M
X *?mv M M¨v i`QÈ+ ;BÌ H¨ i ;B'm ;B K M;QÆB X h ?Q¨M iQ¨M F?¬M; Km®M ç®B
X h`QM; HÁM; i tQ M v - ?¼+ pB M pšM çQÊ+ +QB H¨ M;¬B M?¨ i?S ? B X L?QM
+?mv M #'i ç„+ /o - i?•M #'i /Q F, X h +kM; F?¬M; /€K +–m tBM M;QÆB i? i?S -
çB m ;b pÈB M;QÆB +ª X *€+ M;QÆB i®i M?'i [m v p çB X "'i Hm"M p b m i? M¨
H¨ #^M; ?[m X L m M?Q M;QÆB M;?o ibM? #^M; ?[m +O k i - b m F?B i`Î p H¨K A
h?–M +?B M bo X ô

L;mv M #ªM i?2Q F ?Q¢+? +O .B T •K h`9+ - i?2Q bU T?€i i`B M HÈM K¢M? +O
M;?o #B M T?€T çQ jyy hY h?–M M¨v i`Î H¢B *–K h?¨M? X L?QM; tûi ibM? ?bM? ?
`²B X >QÆM; GQ M +MM; •Q GÊB .mv G¢T çQÌM; t iÈB ç•v +MM; pÈB i?€B ç° +?d
?„M ç½ t€+ ç`M? `ä `¨M; KK+ iB m H–M M¨v +O J G M ç¢B [m•M X

>QÆM; GQ M KB K„i çÄ H M , ô "^M; ?[m \ L;QÆB i?"i bU t2K i H¨ #^M; ?[m b Q
M;QÆB - +?d +¦ >ªB .QÆM; KÈB H¨ #^M; ?[m +O M;QÆB - i i?b F?¬M; T?ªB X .B
M¨v M;QÆB ;•v ` +?mv M M;?B K i`¼M; i? M¨Q ? v F?¬M; \ L; v H9+ i M?"M iB
ç•v H¨ bU i?"i X h?'i [m®+ i?'i HQM; #¨B p` +?B M - M;QÆB /šM /„i J G M +?B M
M?B m ;B M H Q p'i pª +m®B +MM; KÈB ;B¨M? çQÊ+ [m€M [m•M X *¬M; H Q M?Q
+?ŠM; M?[M; M;QÆB i`Î i?¨M? M? ?MM; /•M i°+ K¨ iQÆM; H B iB M ç² +O M;QÆ
F`T X *?Q /M M;QÆB +¦ [m M ? pÈB h?9 M?•M i°+ - #ªM i?•M +¦ i`B m ?²B hY hB
M;QÆB ?Q¨M iQ¨M +¦ i? i`B i iB m +€+ HÌB tb t–K ç¨K iB m #'i HÊB FB X æWM;
+kM; +¦ i? ;BªB [mv i +?mv M M¨v +?Q M;QÆB çQÊ+ X L?QM; K¨ H–M M¨v M;QÆ
;? ;ÈK X h F?˜M F?QªM tBM M;QÆB i?S+ idM? - ç–m ?¨M; J G M ç [m®+ çB -
æ¬M; GQM; ç [m®+ - M;QÆB pšM b) ;B[ç` p` H½M? +?9 *–K h?¨M? - iQ¨M #° #´
M;QÆB i¢B J G M ç [m®+ +kM; b) F?¬M; #`ªM? ?QÎM; ;b ? i X ô

.B T •K h`9+ HŠM; H†M; M?bM >QÆM; GQ M - ?„M +ªK M?"M i`QM; ;B¼M; M¦B >Q
;€T M?QM; +kM; i`¨M M;"T ibM? +ªK [m M i•K - M?QM; ?„M H¨K b Q +¦ i? ç–m ?¨M
GQM; ?„M +?d H¨ K°i T?–M iY - i`QM; i?ÌB çB K M;mv M M M¨v H¨K b Q ?„M +¦ i?
æ¬M; GQM; ç +–m M - ;B[H'v iQM? K¢M; +MM; ç` p` çQÊ+ \

>ªB .QÆM; ?B m `'i `ä i•K ibM? #•v ;BÌ +O .B T •K h`9+ - M¨M; pšM M?Q i`QÈ+ - +

i?"i +?†i M?QM; +kM; F?¬M; +–M M¦B - /MM; +?QM? ?¨M? ç°M; +O KbM? #B m i'
*?¨M; Î ç•m - i?B T i?2Q ç¦ X *?¨M; [mv i ç`M? +€B ;b - i?B T +kM; M?'i [mv i M;?

•M? K„i >QÆM; GQ M i? i?B i M?bM ç,K ç,K .B T •K h`9+ X L¨M; p®M /o ?B m
M;QÌB .B T •K h`9+ - çQÆM; M?B M #B i ç M;?` +O KbM? ?Q¨M iQ¨M F?¬M; +¦ #
X L?QM; #'i Hm"M i? M¨Q - M¨M; +kM; T?ªB i?Y K°i H–M - +?Q /M +?d +¦ MY T?–

R8RX *?QÆM; R8R, E?mvM? h?¨M? *?B *?B M@HK+ æ¢Q *?B Zmv

ô tBM H¶B- >QÆM; GQ M ?ªQ w +O M;QÆB i tBM M?"MX M?QM; H¨ iW F?B i bBM
H¨ K°i T?–M iY +O æ¬M; GQM; "€i h¬M;X .M +?Q æ¬M; GQM; "€i h¬M; [mv i ç`M?
i? i? v ç´B çQÊ+ æ¬M; GQM; ?mv i K¢+? +?ªv i` M M;QÌB i X h b) F?¬M; # Q ;BÎ
KbM?- +¨M; F?¬M; i? T?ªM H¢B ?¼X *€+ M;QÆB i`Î p çB- ?½v `ÌB t +?B M i`QÌ
K¨ M;QÆB M M iÈBXô

>QÆM; GQ M; M;Æ M;€+ M?bM .B T •K h`9+- M;?2 ?„M +U imv i K¨ i•K M¨M; ç m M
pÈB .B T •K h`9+ +ªK ;B€+ M¨M; T?B i?QÌM; ç†+ i?M- H¨K +¬M; +?9 +O K°i ç [m
+?d #B i ``^M; ?¬M M?•M +O +?QM? KbM? T?ªB /Q ç [m®+ T?K i`€+?- pb [mv M H
a m M¨v F?B [m2M #B i .B T •K h`9+- K†+ /M +¦ #` .B T •K h`9+ ?'T /šM- M?QM; M
•K h`9+ +MM; >ªB .QÆM; +¦ i? çB iÈB +MM; M? m- ç²M; i?ÌB +kM; pb M;mv M M?•
i`¬B çB- K¶B F?B +MM; >ªB .QÆM; ç¨K Hm"M p .B T •K h`9+ i?b p K†i Hm¬M `¢
M¨M; ç°i M?B M T?€i ?B M +?QM? i•K ibM? +O KbM? +kM; M´B H M K°i i•K ibM? F
+¬M; +?9 M?QM; +kM; ç²M; i?ÌB H¨ K°i M;QÌB ç¨M #¨- Î i`QM; HÁM; M¨M; +kM; +¦
€B- K¨ i?2Q M¨M; M?"M i?S+ i`QM; ;BÈB M K M?•M .B T •K h`9+ F?¬M; i? M;?B M
M?'iX >ÆM M[/QÈB ibM? ?m®M; i?•M i? K"i i?B i iB T t9+- i`QM; HÁM; M¨M; p
K°i F?QªM; ç` T?QÆM;- K¨ çB m M¨v ç M F?B .B T •K h`9+ H†M; H) `ÌB çB- M¨M;
b„T #` iB m /B i i?b M¨M; KÈB ?Q¨M iQ¨M T?€i ;B€+ ` ibM? +ªK +O +?QM? KbM
? i i?˜v ç m +?"KX *?Q /M H¨ ç [m®+ +¬M; +?9 M¨M; +kM; F?¬M; i? i? v ç´B M?

/U i?2Q K M? H M? +O h•v .mv •Q- J½ æ LB M;mv M bQ€B bm'i HoM? ç¢B [m•M
T?€i ç°M; +¬M; FQ+?- çQ +–K i?¨M? +MM; æ¬M; GQM; ç [m®+ ?Q¨M iQ¨M T?€ ?
K¢Q ?B K b m HQM; +? KbM?X *MM; •Q GÊB .mv G¢T #ªQ p /MM; i®+ ç° M? M? M
+?QM? J G M ?Q¨M; ;B ?mv +?QÆM; ?²M; i?"T iU ` H M? +?Q J½ æ LB M;mv M
FQ+?- H9+ M¨v KÈB +MM; •Q GÊB .mv G¢T i`QÈ+ iB M +?¢v iÈB +–K i?¨M?- M¨M
p¼M; M?B m- M?QM; M¨M; pšM F?mv M #ªQ .B T •K h`9+ ?v p¼M; ?„M K°i HšM M
F?¬M; iBM .B T •K h`9+ ç®B pÈB J G M ç [m®+ ;•v #'i HÊBX çQÆM; M?B M i`Q
?v p¼M; .B T •K h`9+ +¦ i? i`Î H¢B # M +¢M? KbM?X "Ä [m ? i i?˜v +€B ;b H¨ +?
i? +® ;„M; KÈB ibK çQÊ+ ?¢M? T?9+ +O +?QM? KbM?X >m®M; +?B +?QM? KbM

ô .B T •K h`9+X L;QÆB i?"i bU F?¬M; +?`m +MM; i i`Î p J G M\ h +¦ i? + K çQ
pÁM; KQÌB M,K M;QÆB b) i`Î i?¨M? K°i M;QÌB Î /QÈB K°i M;QÌB K¨ Î i` M p¢M M;
[mv M mv ç¢B i?–M- #'i Hm"M H¨ i ? v H¨ +? i ç m ?v p¼M; M;QÆB +¦ i? i`Î p -
Fb H½M? ç` M¨Q ç m +¦ i? iMv M;QÆB +?¼M HU Xô

.B T •K h`9+ HŠM; H†M; M?bM >QÆM; GQ M- M?bM p¨Q K„i M¨M; i?'v çQÊ+ i`QM
i? K K°i T?–M #B i?QÆM; +MM; K i KÄB M m M¦B F?¬M; +¦ +ªK ç°M; i?b ç¦ +?d H¨
K°i F?ª M,M; +¦ i? ö

ô >QÆM; GQ M i +¦ i? +MM; M;QÆB i`Î p i?"K i`Q i +ÁM +¦ i? ?QÈM; J G M ç
T?K+- M?QM; H¨ J G M T?ªB ç€T SM; K°i çB m FB MXô

óçB m FB M ;b\ L;QÆB +S M¦B- +?Q /M H¨ i F?¬M; i? ç€T SM;- M?QM; +?d +–M ç
ç m +¦ i? i? v i? T?K ?Q¨M; ç€T SM; M;QÆBXô

.B T •K h`9+ +?€M? b„+ M¦B, ô #m¬M; i? æ¬M; GQM; ç [m®+X +MM; +–K i?¨M? +
J G M poM? pB M F?¬M; çQÊ+ +¬M; FQ+? æ¬M; GQM;Xô

>QÆM; HQ Mi`QM; K„ipW tm'i?B MK°iiB ?QM; T?'Mi`QM; T?9i+?®+H€iç½#
ôF?¬M; çQÊ+-+€B ;b+¦i? i?QÆM; HQÊM; M?QM; +?d+¦+?mv MM¨vi?bF?¬M;

ôi¢Bb Q\ æ¬M; GQM; ç [m®+i´M; +°M; KÈB+¦?ÆMp¢M+Q/•M-+?ŠM; H)J G
iBm[m®+M?Qp"v\ô

.BT•Kh`9+M?Qm K¨v?ÄBX

>QÆM; GQ M+QÌBF?´M¦B-

óM;QÆBF?¬M; `äX J G M+kM; Km®MbBM?i²MX "•v;BÌJ G M;†TT?ªB+K+/B
`¨M?K¢+?-M;QÆBM;?o `^M; +?9M; i F?¬M; +¦pB +;bH¢B+¬M; FQ+?K°iiBm
*?9M; i F?¬M; i? F?¬M; H¨KX L mF?¬M; ?Ov/B iæ¬M; GQM;-p"v#` ?Ov/B i+
L;QÆBt2K+€BM¨vX ôM¦BtQM; M¨M; tm'i` K°i[mvMi`K+çQ +?Q.BT•Kh`9-

.BT•Kh`9+KÎ[mvMi`m+-+?di?'vi` MK†i+¦;?BK°içQ¢M+?[M?Ä-

ôS?€TGKHM?,i¢BS?€TGKi`QM; H9+T?QM; #-HQM; F?BM¶iQç¢BHK+/Q
/QM;?BiT?ªMHQ¢Mtm'i?BM-i?b+€+K T?€TbQ+¬M; ?°B+€+MQÈ+T?ªB
bm'iHoM?ç¢B[m•MiBm/Bi[m•MT?ªMHQ¢MÎç•vX h`QM; H9+ç¦+€+[m®+;B
;BM¨vT?€iç°M; ?¨M?ç°M; [m•MbU;bMmF?¬M; i`QM; KQÌBM,Kbm T?€THK
b)ç¦MM?"MbUT?šMM°+O S?€TGK-MmM?QT?ªMHQ¢Mtm'i?BMÎK°i[m®
F?¬M; +¦?¨M?ç°M; ;bi?biQÆM; HBb)#` S?€TGK+? i¨B-?QÈM; iÈBç¢BHK+

.BT•Kh`9+i?'vçQ¢Mi?Q¢BM¨vi?bÎ# M+¢M?H¨ >ªB.QÆM;-hY+MM; ML?½
K†iK¼BM;QÌBF?¬M; F?ÄBH¢M?p¨BT?–MX G¢B?QÈM; ç¬M; HQM; #€ii¬M; +
b„+i`ÎM M+¨M; F?¦+QBX

.BTGviBMHMp¨B#QÈ+-iWi`QM; iv+?€mH'v[mvMi`K+M?bMi?Q€M; [m-
MMK°ii–M; bQÆM; H¢M?-F?¬M; F?€+?F?QH'v[mvMi`K+çQ +?Qi?€Bi?QÊ
+?mvMi®iM¨vçmH¨/Q+€+M;QÆBH¨K-#•v;BÌF?¬M; +?d+¦+?9M; iæ¬M;
[mviç`M?KM; çM?"m[mªM¨v-M; v+ª+–Ki?¨M?+kM; #`HBM[mMXô

>QÆM; GQ MM¦B,

ôT?K?Q¨M; i`QM; H9+M?'ii?ÌB#BiiBMiS++O æ¬M; GQM; ç [m®+-i?b+kM;
T?€TbQ+¬M; ?°BX E?¬M; T?ªBç [m®+KmMM+MM; æ¬M; GQM; ç [m®+;•vF?
[mF?ªM,M; +¦i? ;BªB[mviXæWM; M¦BH¨+?9M; iJ GMç [m®+K¨i`Mç¢
[m®+;B M¨QM¨Q/€K+?®M; H¢Bi?Oi`€iM¨vX •Kh`9+-S?€TGKi?U+HU+i?
;†T[m-M;QÆBM¦B+?Q+?9M; i #Bi-#•v;BÌ+?9M; iM?Qi? M¨Q#m¬M; i?+

.BT•Kh`9+F?¬M; M¦B-+?m˜Mt€+H9+M¨v?„M+,M#ªM+mM; F?¬M; #BiM¦B+
[mª+kM; ç½çBiÈBi`QÈ+K†i+?Q/M#•v;BÌ+¦Q€Mi? M+kM; F?¬M; +¦wM;?o

" K°iiBM;-[mvMi`K+`ÆBi` MK†iç'i-F?¬M; `äi?€Bi?QÊM; h`QÎM; G½Qi` M
+¦+?9i?mvib„+-F +ª#M+¢M?OM; ?°æ¬M; GQM; H"T[m®++Qi–M; H½M?ç
HM+U+FbF?¦+QBX +?d+¦h–Mh?QÆM; .BTGv+mM; JBi¬M; i¬M; +?OK†iH
i`QM; #€ii¬M;-+?d+¦# M;QÌB#¼M?¼OM; ?°i`b?Q½MpB+H"T[m®+

h` M[mvMi`K+M°B/mM; F?¬M; +?d+¦M¦B+?Qæ¬M; GQM; ç [m®++Qi–M; K-
ç€M?+–Ki?¨M?-ç²M; i?ÌB+kM; M¦B+?Q#¼M?¼iWMvpbmi` Mç¢BHK+F?
B/€KK¢Q?BKb)#` S?€TGK?Ov/BiXLmM?QHQm;B[#¼M?¼-#'iHm"MH¨
?BM` æ¬M; GQM; ç [m®+i²Mi¢B-çmM?QJ GMç [m®++®;„M; iBm/BiX

M?BmM,K+®;„M; ?¦ i?¨M?#¼iMQÈ+-æ¬M; GQM; ç [m®+iBMç²i`ÎMMp¬+

óL¦BçB-+€+M;QÆBM¦B;bçB+?SX*€+M;QÆBi?¨M?M;QÌB+•K?i+ª`²B?vb

h?M?•K+O .BTGBT?šMM°pM;HM-?QÈM; iÈBo` JBM?i`QÎM; H½Qp¨+€+

uMioM?K°i+€+?ç€M; bÊ-€THU+F?BMF F?€+?Qiii?Î+¦+?9iF?¦F?,M-M;„
-#p` i?€Bi?QÊM; i`QÎM; H½QT?ªM; T?'iç½;B¨çB``'iM?BmXo` JBM?i?€Bi

h? M? i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q ç m M;•v M;®+- ç m F?¬M; #B i M¦B +€B ;bX i¢B
`½B çB iÈB i`QÈ+ K†i .B T •K h`9+ +MM; >ªB .QÆM;- F?¬M; ç w ç M bU ;B"M /[
H†M; M?bM çS +?€m v m +O KbM? ¬M M?m M¦B, ôçS M?Ä H¨ +?9M; i ?¢B M;Q
;BÌ +?9M; i +¦ ?®B ?"M i?b ? i i?˜v ç m F?¬M; F`T M[ `²B- M;QÆB ?½v çB çB K M
i`Î H¢B J G M ç [m®+ ?½v çB çB Î ç¦ +ÁM ç²M; #¼M M;QÆB- /o M?B M J G M ç
i`¼M; /KM;- iB M ç² +O M;QÆB „i ?ŠM H¨ `'i iQÆB b€M;- +–K i?¨M? M¨v b) ç +?C
i b) ;€M? +?`m b B H–K +MM; ?"m [mª K M; ç M æ¬M; GQM; ç [m®+ K†+ /M +?d
i?ÌB ;B M M;„M M?QM; +?9M; i +¦ æ¬M; GQM; +®i F?Q-b) F?¬M; i? bmv bKTX

L;?2 G M L?Q imv i M¦B- Î # M i`QM; K„i .B T Gv ?B M M M p¨B T?–M FQM? M -
L?Q hmv i H¨K M?Q p"v H¨ pb æ¬M; GQM; ;B[H¢B K°i T?–M ?mv i K¢+?- iW i? v
.QÆM; H¨ +¦ i? M?"M ` çB K M¨v

J'v p` i¬M; +?O +O æ¬M; GQM; #€i i¬M; HB + M? m- M;Q¢B i`W *9+ i¬M; i¬M; +?C
+ÁM H¢B i?b ç m ç²M; i? M? M¦B,

ô i? +MM; æ¬M; GQM; +MM; i²M pQM;Xô

#¼M ?¼ ç m #B i HU +?¼M +O G M L?Q hmv i H¨ +?QM? t€+ M?'i- #¼M ?¼ +kM
F?€+- Qi M?'i +kM; #ªQ p i¬M M;?B K +m®B +MM; +O æ¬M; GQM; #€i i¬M;X

o` GBM? S?QM; ?QÈM; i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q M¦B- ô i?9+ i?9+ +?9M; i +ÁM +¦
M[M?•M +O ?„M H¨ +¬M; +?9 +O J G M ç [m®+ Q- +?d +–M HQm H¢B M¨M;- +
T?€M- M¦B K°i p¢M M;QÌB +?9M; i +¦ i? çB F?ÄB +–K i?¨M?X h?B M ?¢ `°M; HÈ
æ¬M; GQM; #€i i¬M; +?9M; i /mM; i?•M\ô

•M? K„i +O h?€B h?QÊM; i`QÎM; H½Q iW p¬ i?–M /–M /–M M;QM; iK- i` M F?m¬M
i–M; €M? b€M; M?m ?Á -

ô GQM; E?B L¶ hQ i?"i bU H¨ F?¬M; +ÁM +?¶ +?Q æ¬M; GQM; +?9M; i /mM; i?•M-
M;QÆB HÈM H M-i ?B m çQÊ+ iQM? +€+? +O M;QÆBX L?QM; M;QÆB H M ?B m
HmB- HÌB +O G M i`QÎM; H½Q M¦B +kM; +?QM? H¨ w iS +O i - +¦ i? +? i +?S i
æ¬M; GQM; +?9M; i b) +?B M ç'm iÈB +MM;- +?Q /M +?d +ÁM b¦i K°i M;QÌB +kM;
æ¬M; GQM; +?9M; i b) Î +–K i?¨M? +?B M ç'mX .B T •K h`9+ iW #•v ;BÌ i H'v i?
i`QÎM; H½Q +O æ¬M; GQM; #€i i¬M; i`K+ tm'i M;QÆB ` F?ÄB K¬M ?°- M;QÆB +
+¦ [m M ? pÈB æ¬M; GQM;X L;QÆB iMv i?ÌB +¦ i? K M; M;QÌB +O M;QÆB çB- M
b) F?¬M; F?€+? F?Q pÈB M;QÆBX o` +¬M; +?9 M¨v i`Î p +?mv M #€Q +€Q pÈB
T?B +€+ M;QÆB iB m /B i iQ¨M #° æ¬M; GQM; #€i i¬M; +?9M; i - M m F?¬M; +€+
p¨Q +–K i?¨M? K°i #QÈ+Xô M¦B tQM; M?[M; HÌB M¨v h?€B h?QÊM; i`QÎM; H½Q K
i`QÎM; H½Q ç¬M; i?ÌB ?QÈM; i`QM; T?O çB p¨QX

G M L?Q hmv i HB + K„i M?bM GBM? S?QM; K°i +€B- M?¨M M?¢i M¦B, ô M;QÆB b
T?9 ?ÆM- F?Q +?'i +kM; ?ÆM- M?QM; H¨ M;QÆB pQM? pB M F?¬M; i? M¨Q bQ
iQÎM; `^M; HU +?¼M H9+ i`QÈ+ +O KbM? H¨ b B- M?QM; #•v ;BÌ t2K ` i?"i bU H
KbM?- #•v ;BÌ i i`Î H¢B # M M;QÌB ?„M- +MM; M K M?•M +O i +MM; çB iÈB çQ
i`bM?Xô L¦B tQM; M?[M; HÌB M¨v- M¨M; +kM; F?¬M; HB + K„i M?bM H'v GBM? S?C
G M h? M? çB p¨Q T?O- b m F?B #¼M ?¼ çB p¨Q- M;Q¢B i`W GBM? S?QM;- i€K p
#¼M ?¼ ?ÆB i?Î ç m / ç¨M;- iW ;BÌ T?9i M¨v #¼M ?¼ ç½ v M i•K i'i +ª K¼B i?S-
+?¶ çÊB i?ÌB F?„+ +m®B +MM; iÈB

>QÆM; GQ M; M;Æ M;€+ M?bM #¼M M;QÌB æ¬M; GQM; #€i i¬M; i`QÈ+ K„i- b m
.B T •K h`9+- #¶M; +¦ K°i HQ¢B /U +ªK F?¬M; i®iX E?¬M; çÊB .B T •K h`9+ KÎ KB
ôM;QÆB #•v ;BÌ F?¬M; +–M i`ª HÌB i - # M;¨v- i +?d +?Q M;QÆB i` M? i?O i?ÌB
M?"M #B i `ä `¨M;X ob M;QÆB p¨ +kM; H¨ #^M; ?[m i¢B +–K i?¨M? p¨ >ªB .QÆM;
?½v ç M [m•M /Q M? ibK i X J G M Hm¬M Hm¬M KÎ `°M; +Y ç¦M M;QÆB

L¦B tQM; M?[M; HÌB M¨v >QÆM; GQ M +?mv M i?•M ?QÈM; ç°+ ;B€+ i?9- T?B i?
M? M? +MM; i?9 K°i bWM; # v M M i`ÌB `'i M? M? # v çB

•Q GÊB .mv G¢T M?bM .B T •K h`9+X ó•K h`9+ M;QÆB M?'i çBM? T?ªB i`ª HÌB M?
+Ð M¨Q ?B p¼M; +MM; M;QÆB b¦M; p B +?B M ç'm- K¨ F?¬M; T?ªB i?¨M? ç`+? M?
M;QÆBXô L¦B tQM; M?[M; HÌB M¨v ?„M KÈB i`Î H¢B i` M HQM; +U HQM;- çm´B i?2

ô # M;¨v- +ÁM +¦ # M;¨vXô L?bM T?QÆM; ?QÈM; #¼M ?¼ `ÌB çB .B T •K h`9+ H–

M L?½ i? M M? K°i iB M;- ô i #•v ;BÌ T?€i ?B M æ¬M; GQM; #€i i¬M; +kM; +¦ +?
M¨v ?¼ i?"i bU T?¢K b B H¨K [m€ HÈMXô

.B T K h`9+ M?bM p T?Q M L?½- ó/U i?2Q F ?Q¢+? # M ç–m iBM? HBM? i°+- ª
iMv i?ÌB +?m˜M #` i`B i Hv +–K i?¨M?X L m F? B +?B M bo æ¬M; GQM; #€i i¬M; H
çQ¨M +?O HU+ +O J G MX *¦ # M;¨v i?ÌB ;B M- i #•v ;BÌ T?ªB M ioM?- BK H†M
iÈB ibK i X M L?½ i, i,- T?B M M;QÆB ;B9T i +?B m +® >ªB .QÆM;Xô

L¦B tQM; M?[M; HÌB M¨v .B T •K h`9+ T?¦M; M;QÌB H M- iY [m M; pÌM [m M? M;QÌB
?QÈM; "® Gm•M G¢T M9B MQM çB- €M? K„i ?„M `'i #bM? ioM?- F?¬M; B #B i ?„
H¨ ç²M; #¼M +MM; ?„M ç²M; çŠM; #´M K¢M; F? QÈ+ +kM; F?¬M; #B i ?„M M;?o ;
•K h`9+ +ªK M?"M çQÊ+ K°i HQ¢B [mv i imv i ?ÆB i?ÎX

h`QM; iB M; i?Î /¨B- i•K ibM? ªK ç¢K K¼B M;QÌB ç m `ÌB çB- +?d +ÁM H¢B +¦ +9+
?Q¨M iQ¨M M;®+ i` Î MÆB M¨v

o` GBM? S?QM; i`QM; ç–m [m M? [m˜M HÌB G M L?Q hmv i M¦B- M¨M; i M¦B i F?
i M¦B i F?¬M; ;B®M; M K M?•MX .B T Gv- i ç½ i?m M;QÆB ?Q¨M iQ¨M-M;QÆB
+ªK ?ÆM- ?ÆM i +ª çS +?€m i®i FB M[X

" M;¨v b mX J G M ç [m®+ [m•M /Q M?- i`mM; [m•M tm'i +?B MX

ç [m®+ M;mv M bQ€B J G M +?B i?mšM tQM; ?¨Q J½ æ LB ç M; M;²B Î ç¢B i`Q
i`–K M;QM;- çSM; Î i`QÈ+ K†i ?„M +€+? ç¦ F?¬M; t -p K†i [m"i +QÌM; ç¦ H¨ ç [m
GQ MX

ô +¬M; +?9 çB M ?¢- M;¨B T?ªB ?B m çQÊ+ ç®B pÈB ç [m®+ K¨ M¦B- K¶B K°i F?
;B€X J†+ /M +?9M; i ç M; ç®B T?¦ pÈB æ¬M; GQM; ç [m®+ i?b ç`+? [m®+ F?¬M
+?9M; i Î +?¶ M¨v [m€ H•m- +?„M; M?[M; F?¬M; +¦ +€+? M¨Q ?QÈM; iÈB S?€T G K
+'T +?Q ç`+? [m®+ +¨M; M?B m i?ÌB ;B M #® i`Q i®i ç®B pÈB ?¨M? ç°M; [m•M bU

J½ æ LB ç M; +® ç MûM HY ;B"M i`QM; HÁM; ?QÈM; >QÆM; G M ;BªB i?Q+?X

>¬K M vX H–M M¨v ç½ H¨ H–M i?S KQÌB #˜v >QÆM; GQ M M;,M +ªM ?„M ?QÈM; *
i?mšM ?mv J G M ?²M; i?"T iU ?„M pšM +ÁM M?šM M?`MX M?QM; iÈB #•v ;BÌ `®i
çQÊ+ M[X

óJ½ æ LB ;B ;B çÊB H€i M[?½v [mv i ç`M? X h >QÆM; GQ M +–m M;¨BX .B
HU +?¼M +?QM? t€+- ?„M H¨ K°i M;QÌB i` im´B +¦ i?B M T?9- T?K ?Q¨M; +kM; ?
iB T i? M;¨B ?Q†+ h•v æ S?m ;B ;B p` i`Q ;B[M?¨ +?Q J G M +?9M; i - pb M?
F?¬M; ç€M; +?Q +?9M; i +?Ì çÊB\ô

J½ æ LB i`–K ;B¼M; M¦B, ô +¬M; +?9 çB M ?¢X ?„M +kM; H¨ K°i T?–M iY +O æ-
M?•M +O +?9M; i - M m +?d pb K°i M;QÌB K¨ T?¢K p¨Q K M? H M? +O # ?¢- i M'
H¨ H9+ [m®+ ;B M;mv +'T i²M pQM;X .B T •K h`9+ +?ŠM; M?[M; F?¬M; pb [m®+
;•v +?Q [m®+ ;B M?B m T?B M iQ€B- M m F?¬M; iB M ç€M? æ¬M; GQM; +?9M; i

ó+?QM? H¨- M m ç®B T?¦ pÈB æ¬M; GQM; ç [m®+- +?9M; i +?Q /M ?Ov /B i #¼
M†M;Xô >QÆM; GQ M +ÁM Km®M KQÊM +¦ ?°B i`b ?Q½MX

J½ æ LB i?Î /¨B K°i iB M;X ô i +?ŠM; H) H¢B F?¬M; #B i H¨ ç®B T?¦ pÈB æ¬M;
M?QM; H¨ H M? +O S?€T G K B /€K F?¬M; i?2Q\ *¬M; +?9 çB M ?¢- tBM KÌB i
+¬M; FQ+?

ô F?¬M;X +?d +–M .B T •K h`9+ F?¬M; +¦ iÈB i imv i F?¬M; ç +?Q M;¨B ?¢ K M?
+?„+ b) HU +?¼M i`Î p J G MXô >QÆM; GQ M [m"i +QÌM; QÐM M;U+ +MM; J½ æ
H¢B tm'i ` i?mšM ?mv J G M ?²M; i?"T iUX

ô +¬M; +?9 çB M ?¢-iQÈM; # M M;Q¨B +¦ i? F?¬M; im•M K M? pm - pb J G M ç [
M¨v ç½ ?¢ [mv i i•K- i v T?ªB pmM; H M- K°i ç¢Q iY [m M; H¦2 ` - M? M?¨M; ?¢ t
GQ M- i`QM; M?€v K„i T?QM; # ?¨M? ç°M; +O M¨M;- K°i ;½ [m M [m•M K M; K°i -
GQ M; M;²B tm®M;- H9+ M¨v +¬M; +?9 çB M ?¢ +?d +¦ i? i`Æ K„i M?bM bU pB +
`®i +m°+ F?¬M; +¦ +€+? M¨Q M;,M +ªMX

[BªB [mv i tQM; p'M ç +O >QÆM; GQ M- J½ æ LB b„+ K†i H¢M? HMM; çSM; H M-
M;mv +Æ M?Q i? M¨Q- ?„M H¨ M;QÌB `ä `¨M; M?'iX ç®B pÈB J G M K¨ M¦B ç`+? M
M;Ì H¨ S?"i G pQÆM; [m®+- T?QÆM; #„+ i? +K+ +U+ Fb F?˜M i`QÆM;- i?9 M?•M
F i i¢B G¬B i?–M *?B *?mv v m i„+- iMv i?ÌB ç m +¦ i? T?€i bBM? ?¨M? ç°M; [m•
pQÆM; [m®+ +kM; #„i ç–v tm'i ç°M; K¨ T?QÆM; #„+ ç [m®+ i?®M; bm'i + Q M?'i
ç€M? +–K i?¨M?- +?ŠM; M?[M; Km®M +?m˜M #` SM; T?¦ i?9 M?•M i°+- +ÁM Km®M
;B€T pÈB S?"i G pQÆM; [m®+- [m•M ibM? i?"i H¨ `'i F?˜M- H¨K ?„M HQ H„M; M
F?¬M; +¦ w iS ç¬M; i?O pÈB S?"i G pQÆM; [m®+- i?"K i`Q +ÁM T?®B ?ÊT pÈB G-
J G M- S?Q #„+ ibM? i? M;mv +'T- M?QM; J G M ç [m®+ H¢B F?¬M; +¦ M?B m
M K T?QÆM; ç®B K†i pÈB #¼M ?¼ HÈM M?'i H¨ G K æ`+? • hQ ç [m®+- [m•M HK
M? -" G†+ J¢+ pQÆM; [m®+ +MM; hQ GÊB E?Q pQÆM; [m®+ ? B pQÆM; [m®+
i?9 M?•M i°+ aÎ G K¬M FB K +? - M;QÌB FB #`" GÊB pQÆM; [m®+ iQ¨M HU+ +¬
T?Q i•v J G M F?¬M; +?`m +¬M; FQ+? ` - +,M #ªM F?¬M; i? K M; [m•M +Sm pB
T?Q i?b +?QM? KbM? H¢B HoM? K M? +¬M; FQ+? *–K i?¨M?X

J G M ç [m®+ iQÆM; H B- ? v +?QM? H¨ iQÆM; H B +O hY G G M ;B i°+- H¨ ç
LB #B i- +?QM? KbM? +MM; i°+ M?•M i'i +ª ç m ç½ +MM; J G M +MM; iB M +MM; H
+¦ ;B M M M +Ð M¨Q ç m T?ªB FB M i`b çB M M- +?d +¦ M?Q p"v KÈB +¦ i? F? B KÎ
tm¬M;- #'i Hm"M T?QÆM; #„+ +¦ # Q M?B m €T HU+- +?QM? KbM? T?ªB çSM; p[M
M?'i +?QM? H¨ i´M i?'i Qi M?'i +?B M HU+ ç®B T?¦ pÈB +–K i?¨M? +MM; æ¬M; GQ

ô >B G¢+- ibM? ?m®M; +–K i?¨M? #•v ;BÌ i? M¨Q- +?9M; i ç®B K†i pÈB ç`+? M?•

E?¬B T?K+ idM? i€Q J½ æ LB i` M K†i ç'i mv M;?B K T?€i ` ?ÆB i?Î i`–K i`¼M;
i?m°+ ?¢ +kM; iQÈM; H½M?

>B G¢+ /QÈB i v J½ æ LB +?mv M K¬M T?K i`€+? i?m M?"T ibM? #€Q +mM; FQM
+?9M; i ?²B #€Q- ibM? ?m®M; +–K i?¨M? /QÌM; M?Q +¦ +?9i ?¶M HQ¢M- i`QM; ç¦
M;QÌB i²M i¢B- iU ?² +ÁM +¦ `'i M?B m +?OM; i°+ i²M i¢B- +?9M; i i` M i`ÌB + Q[
i°+ +MM; ªB M?•M i°+- M?QM; +?O v m M?'i H¨ +–K i?¨M? i` M K†i ç•i [m•M HU+
pQÊi [m ? B p¢MX

ô ? B p¢M\ i?"i p"v\- p"v ?ŠM ç m H¨ +?B M bo ç¬M; HQM; ç [m®+- p T?–M iBM?
;BÌ +kM; F?¬M; ?ÆM- ? i i?˜v ç`+? M?•M M;,M +ªM ç [m®+ ç¢B [m•M ?Q¨M i?¨M?
+?`m çª FQ+? Fm, /B iX *?9M; iQÈM; M;?2 H M?X

ó*¦ô

J½ æ†+ G¢T E€- +?B M ç'm b m ç¦ M;QÆB b) H¨ +?O +¬M;- i b) T?€B ç°B i?•M p
p +€+ M;QÆB M M;mv- +?Q i /KM; K T?€T T?€ ?Ov *–K h?¨M? i?¨M? i`Q #KB- ç
Gm•M L¢T bÆM K¢+?X a m ç¦ i b) +?Q #¼M +?9M; i?QÎM; i?S+ iQ p` +O #` Q M?

.B T •K h`9+T?€M çQ€M `ä `¨M; `'i +?QM? t€+- M?^K ;BªK #Èi i´M i?'i +?Q [m•M
ç M MÆB M¨v ç½ ?¢ [mv i i•K- T?ªB bY /KM; K T?€T ç ;BªB [mv i p'M ç X

G M? çQÊ+ i`mv M iW J½ L?o æ LB M? M? +?¦M; T?€i ` - M;QÆB #ªQ p K T?€T b
[m'v M?B m # M ç¦- M;QÆB T?K i`€+? +?O ç°M; i`MM; T?QM; [m•M ç`+?- i'i +ª ç
L;²B Î K°i # M >QÆM; GQ M K†+ /M p¬ +MM; HQ H„M;- M?QM; +kM; +¦ #B M T?€T

L?o æ LB M;mv M bQ€B #bM? ioM? i?QM; /QM; #® i`Q- i`QM; HÁM; M¨M; i?–K M
•K h`9+- M;QÆB M?Q i? M¨Q +ÁM +?Q iÈB\ *?ŠM; H) M;QÆB i?"i bU Km®M +MM

Í # M +¢M? J½ L?o æ LB ç M; +?m˜M #` +¬M; FQ+? *–K h?¨M?- # KQÆB p¢M ç¢B
ç°M;- ç°i M?B M- K°i •K i? M? # M M;Q¨B +?Êi p M; H M `ä `¨M; `¨M? K¢+?- i? M
M?QM; F?B M¦ tm'i ?B M H¢B ç†+ #B i`ä `¨M;X

J½ L?o æ LB M;mv M bQ€B- tBM KÌB ç M ç•v ;†T K†i

L;?2 çQÊ+ i? M? •K M¨v- >QÆM; HQ M ç M; M;²B M;•v M;®+ # M +¢M? p¬ +MM; K
M?"M` ç•v H¨ i? M? •K +O .B T •K h`9+- ç9M; H¨ ?„M `²BX >„M ç½ M;?o i?¬M; bm
i?¬M; bm®i `²BX æ M; i`QM; F?B ?QM; T?'M- >QÆM; GQ M çKM; T?ªB €M? K„i +C

L;?2 çQÊ+ i? M? •K +O .B T •K h`9+J½ L?o æ LB +kM; F?¬M; i`€M? F?ÄB bYM;
ç M; HQ H„M; Î # M +¢M? KbM?- i`QM; HÁM; i?–K M;?o- +?ŠM; H) .B T •K h`9+i?
L?Q p"v +kM; i®i- M m +¦ i? K M; HU+ HQÊM; +O *–K h?¨M? T?•M ?¦ X o b m ç®
M?B mX

oW M;?o- ?„M pW pmM; i v H M ;BªB KÎ T?QM; 'M FBM? K¢+? +O >QÆM; GQ MX

J½ L?o æ LB ;B ;B - i ç½ M¦B K¨- .B T •K h`9+M?'i ç`M? b) +¦ K°i HU +?¼M +?C
ç½ iÈB b Q X

>QÆM; GQ M +¬M; +?9 F?¬M; çÊB çQÊ+ ç½ t¬M; ` F?ÄB i`QÈM;X

*?9M; i +kM; çB t2KX J½ L?o æ LB K M; i?2Q i?m°+ ?¢ iQÈM; H½M? çB i?2Q >Q

E?B K¼B M;QÌB ` iÈB ;–M M;Q¨B ç¢B [m•M /Q M? i`¢B KÈB M?bM i?'v .B T •K h`9
M;Q¨B J G M ç [m®+ /Q M? i`¢B ç M +ª M;¨M i?QÈ+X ošM M?Q tQ #° K T?€T i`Q
H†M; çSM; Î ç¦- ?„M b„+ K†i [mª i?"i p¬ +MM; #bM? ioM?X hW i`QM; F?m¬M K†i ç
çQÊ+ çB m ;b ç†+ #B iX

oW `²B ?„M +?QM? H¨ Î +?¶ M¨v T?€i ` i? M? •K ? v b Q\\ J½ L?o æ LB i`QM; HÁ
+?9i M;?B ?Q†+X s2K ` - M;QÌB i` im´B ç½ /šM /„i [m•M bo +?B M i?„M; i?'i [m®+
F?¬M; çÆM ;BªM M?Q p M;Q¨BX hBM? HBM? i°+- pW `²B i?m°+ ?¢ [mª [mv i `^
tm'i ?B M Î *–K h?¨M?X *?ŠM; H)- +?ŠM; H) H¨ M L?½ iB m i?Q b Q\

L;?o p"v- J½ L?o æ LB i`€B iBK F?¬M; i`€M? F?ÄB ç"T K¢M?- p®M i`–K ´M i•K iQ
?B M p¨B iB # ç°M;X

ó.B T •K h`9+ô >QÆM; GQ M [m€i iQ K°i iB M;- ?QÈM; p .B T •K h`9++?¢v iÈBX

>QÆM; GQ M- F?¬M; M M #QÈ+ iÈBX .B T •K h`9+?ûi HÈM H M K°i iB M;X æ½ M;
H¢BX J„i ?„M /WM; H¢B i` M M;QÌB +O J½ L?o æ LB M;mv M bQ€BX o®M #bM? i
ç¢Q iBM? iBM? [m M;X h`QM; €M? K„i ç¦- iÄ ` K°i F?Q iS+ i`–K ²M M?QM; FB M
M;QÌB ç M; Î MÆB M¨v- M?QM; +?QM? H9+ M¨v- H¢B iU M?Q K°i M;¼M M9B iQ HI

J½ L?o æ LB i`QM; HÁM; i`–K tm®M;X hW p K†i +O .B T •K h`9+?„M ç½ M?bM ` +
ç®B F?¬M; T?ªB ` ç–m ?¨M;X

J½ L?o æ LB M;mv M bQ€B- *–K h?¨M? HoM? +?O .A S •J h_8*- ç¢B #B m *–K h
æ¬M; GQM; ç [m®+- ?QÈM; [mw [m®+ çQ ` b€m HÌB F?B m +?B MX L;¨v K B b€M
H M- +?QM? H¨ HÌB F?B m +?B M ç–m iB M +?QM? i?S+ #„i ç–mX

.B T •K h`9+i? M? •K çQÊ+ iBM? i?–M K T?€T ç†+ #B i i`mv M ` t - F?¬M; +?d +¦
bQ€B +MM; iQÈM; H½M? M;?2 çQÊ+- M; v +ª iQ¨M #° #BM? HQM? i`QM; /Q M? i`C
#°- +MM; pÈB ?ÆM ky /†K M;Q¨B +–K i?¨M?- +MM; #WM; #WM; •K i? M? +O .A S

L;QÆB M¦B +€B ;b\ J½ L?o æ LB i?'i FBM? ?ÄB- # M +¢M? ?„M >QÆM; GQ M +–
K K K¢B +?Êi `mM; ç°M;- M m F?¬M; T?ªB +¦ •Q GÊB .mv G¢T çSM; Î # M +¢M? ?
i` M K†i ç'iX

.B T •K h`9+H½M? ç¢K M?bM J½ L?o æ LB M;mv M bQ€B-i`–K i`¼M; M¦B, *m°+ +
F?B m +?B M- M;¨v K B b€M; bÈK [mv i i?„M; #¢BX "Ä H¢B M?[M; HÌB M¨v- ?„M €
HQ M-i`QM; F?Qª M? F?„+- >QÆM; GQ M iW €M? K„i?„M M?bM ` K°içB m-tBM

:B[F?¬M; i`mM;- K°iç¢Q KÆ ?² [m M?ªM? K¨m p¨M; iWi` Mi`ÌB ;B€M; tm®M;-#
F?¬M; iÄ ` K°iF?QiS+ M¨Q +ª- M?QM; H¢B #B M +Æi? ?„Mi`Î M M + Q HÈM ?Æ
M?Q GK+ ç¢Q Hm•M ?²B F?´ªB ç®B [mv iXL; v H9+ .B T •K h`9+T?€iç°M; HÌB ç®
i?¨M? K°i HQ¢B F? QÈ+ ç†+ i?MX

.B T •K h`9+#QÈ+ çB p T?Q *–K h?¨M?-#¦M; HQM; +O ?„M çQÊ+ €M? K†ii`ÌB +'
J½ L?o æ LB M;mv M bQ€B +MM; +€+ iQÈM; HoM? €M? K„iç m ç¼M; H¢B p T?Q
+MM; FB M ç`M? ç¦X a•mi?ŠK i`QM; M°B i•K K¶B M;QÌB-ç m tm'i?B M K°içB m

E?mvM? i?¨M? +?B +?B M-HK+ ç¢Q +?B [mv i-GQM; E?B L¶ hQ ç¢B HK+ +?mM; +
i'i +ª +€+ [m®+ ;B T?€T +? -i?2Q i`mv Mi?mv iH¨ T?QÆM; i?S+ +?B M ç'm +O

GK+ ç¢Q +?B [mv i-i´M; +°M; +¦ b€mi`¨M; +?B M ç'm-T?•M #B i +¦F} +?B M-K
i?9 +?B M-çQ¨M +?B M-i´M; ?ÊT +?B Mi¢Qi?¨M? HK+ ç¢QX

a€mi`¨M; +?B M ç•m T?•M +Y ` b€m M;¨v-ç•v imv iç®B +¦i? M¦B H¨/¢M; +?B
"ÎB pb-# M T?€i ` F?B m +?B M M;Q¢B i`W çQ¨M +?B M +?d +¦F?ª M,M; T?€B
?„M T?•M #B ii¢B b€mi`¨M; +?B M ç'm HB M iB Ti`QM; b€m M;¨v-K¶B K°i?²B +
L?QM; # M #` F?B m +?B M H¢B +¦i? iW i`QM; imv M HU +?¼M ` iBM? M? +?Q

E?B m +?B M ;Bª M mi?m - F i +K+ +?d +¦K°i- iY pQM;-ç²M; i?ÌB iQ¨M #° i?U+
+kM; i Mi?¨M? K•v F?¦B-i?"K +?Q iQ +€+? +?®M; +U +kM; F?¬M; +¦X

hmv HK+ ç¢Q +?B [mv i +¦çB K ?¨F?„+- M?QM; K°iF?B F?B m +?B M ;Bª i?„M;-H
i?"iHÈMX a m F?B F?B m +?B M ;Bª i?„M;-# M #` F?B m +?B Mi`QM; pÁM; b€m
FQ+?- T?ªB #²B i?QÌM; # M F?B m +?B M b€miÁ i?¨M? i?`;–M M? m ?Q†+ b€mi
i?¨M? +?B +?B M +kM; pbi? K¨ +¦ +€B i M M?Q p"vX

>Ov /B i GK+ æ¢Q *?B Zmv i +?B M H¨ K°i T?QÆM; i?S+ ç½ i²M i¢B iW `'i H•m-
?B M iW ç•m-M?QM; +?Q # Q ;BÌ +¦i`QÌM; ?ÊT # M #` F?B m +?B M iW +?®B M;
L¶ hQ ç¢B HK+-ç•v H¨ i?–M çQ+? w +?dX " M #` F?B m +?B M #„i#m°+ T?ªB M;?

æQÆM; M?B M /M b Q GK+ æ¢Q *?B Zmv i +?B M +kM; +¦F?¦F?,M +O `B M; M¦
/M b Q +kM; T?ªB ç'm pÈB M?[M; bÎi`QÌM; #'iç²M;X *?Q /M S?€T G Ki?'ii?€T +
pk Fo +kM; p`i'i +¦i? i?„M; K°i ;½ iY +'T pk F„X

L;¨v ç¦-;†T T?ªB #'i?ªQ T?QÆM; ?QÈM; T?€ii`B M-æ¬M; GQM; ç [m®+ KÈB çª
M;mv +Æ T?ªB i M #B M- M m p"v *–K h?¨M? iBM? HBM? ªB M?•M p¨M?B m +?OM
iB TiK+ +m°+ b®M;-.B T •K h`9++?Êi M;?oç M F?mvM? i?¨M? +?B +?B M-HK+
+?„+ +?B Mi?„M; F?¬M;\ æQÆM; M?B M F?¬M; +¦-b€m M;¨v b€mi`¨M; ç¢B +?B
ç'm F?¬M; ? +¬M; #bM?-çWM; M¦B H¨ ?„M-+?Q /Mi` M ç¢B HK+ #•v ;BÌ +kM; +?ª
•K h`9+H¢B #B i-ç ;BªB [mv ip'M ç i?bç•v imv iç®B H¨ #B M T?€T i®i M?'iX

L m +?QM? KbM? +¦i? ç¢içQÊ+ i?„M; HÊB-æ¬M; GQM; ç [m®+ F?¬M; +–M #` /
H¢B M^K Îi`QM; J G M ç [m®+-b€m M,K HB M H¢B F?¬M; #` i'M +¬M;- +kM; +'T
ç T?€ii`B MX

J¨ ç¢B HK+ ?B Mi¢B +kM; F?¬M; +¦ [m®+ ;B M¨Q +¦F?ª M,M; pQÊi [m J G M `²
KbM?X æ²M; i?ÌB-M?[M; +Q /•M ?B M ç M; Î*–K h?¨M? +kM; +¦i? iB TiK+ +m°+

hW K°i ;¦+ ç° F?€+ K¨ M¦B-ç¢B [m•M +O J h?QÈ+ G M # KQÆB p¢M ç¢B [m•M
i?¨M? +?B +?B M HK+ ç¢Q +?B ?mv M M¨v +kM; imv iç®B F?¬M; #` ? Qi´MX æ¬B
+O J G M ç [m®+ iU M?B M H¨ K°iF i [mª i®+ M?'i

ob HQ ç¦-M;¨v K¨ .B T •K h`9+`ÌB çB ç½ [mv iç`M? çB m M¨vX E?mvM? i?¨M? +?
M;mv +Æ +?Q ç Mi? M¨Q-i?„M; HÊB i?bi®i M?'i-M mi?'i#¢Bi?b *–K h?¨M? +k

KbM?- H¨ K°i HoM? +?O- M m M; v +ª H½M? ç` +O KbM? +kM; F?¬M; +¦ F?ª M,M; H¨K ;b M[\

>QÆM; GQ M b„+ K†i i€B M?Êi M?bM .B T •K h`9+ç M; `ÌB t /–M #m²M #½ M¦B, ç€T €M M;QÆB /¨M? +?Q i b Q\ h?"i bU ç•v +?QM? H¨ ç€T €M- p"v b Q\ L;QÆB i? iQM? K¢M; +O KbM? p"vX

•Q GÊB .mv G¢T i?Î /¨B K°i iB M;- M m ?„M +?¼M ç–m ?¨M;- ?„M +kM; F?¬M; T E?mvM? i?¨M? +?B +?B M- HK+ ç¢Q +?B [mv i- +m°+ +?B M +O bB m +'T +QÌM; +Æ ?°B çQÊ+ M?bM i?'v i`¨M; +?B M ç'm M¨vX æQ ` HÌB F?B m +?B M M¨v- HB m i?U+ HU+X

J½ L?o æ LB M;mv M bQ€B +kM; ç²M; i?ÌB M?bM .B T •K h`9+`ÌB çB- i¢B €M? K„ FQM? M M;¨v +¨M; i?`M?- ôi`mv M K M? H M? +O i - ? ii?˜v [m•M bU ?¨M? ç°M; +MM; i ?²B i`QÈM;- i?QÆM; M;?` HK+ ç¢Q +?B [mv i +?B M M?•M imv MX

.B T •K h`9+ i•K ibM? H9+ M¨v M?Q T?B m H½M;- çSM; i`QÈ+ J G M ç¢B [m•M- M;mv M bQ€B çQ ` HÌB F?B m +?B M HK+ ç¢Q +?B [mv i- i•K ibM? ?„M ç½ ?Q¨ T?€i ;BªB [mv i i®i M?'i ?„M +¦ i? M;?oX L;¨v i`QÈ+ H9+ +ÁM Î i¢B J G M K pk ç² i?Q [m€M Î J G M i?¨M? +kM; ç½ iWM; M?bM i?'v ;BÈB i?B m p GK+ æ¢Q *?B ç¢B M? ?MM; KÈB M;?o ` HÌB F?B m +?B M M?Q p"v\ h?"i F?¬M; i? M;?o iÈB K H¨ M;QÌB i?U+ ?B M çB m M¨vX

"QÈ+ p¨Q *–K h?¨M?- p¨Q ç M "® Gm•M L¢T bÆM K¢+?- ?„M M?bM i?'v M?[M; M;Q æ¬M; GQM; "€i h¬M; +MM; +€+ i°+ M?•MX

R8kX *?QÆM; R8k, GK+ æ¢Q GK+ *?B M

ô +–K ç ç¢B M?•MXô

.B T •K h`9+ KdK +QÌB- +€+ M;QÆB ç M; H¨K ;b p"v- K m çSM; H MX

M L?½ i`QM; K„i H¦2 ` H [m M; FQ+? ç°M; M¦B,

ó•K h`9+ M;QÆB pb +?9M; i X L;QÆB ô

.B T •K h`9+ M? M?¨M; H„+ ç–mX óæ®B pÈB i K¨M¦B- ç•v +?d H¨ K°i FBM? M;?B +¦ H¨ FBM? M;?B K +m®B +MM;- ? v H¨ +¦ i? pQÊi [m +Y ªB F?¦ F?,M M¨v-#•v ; *–K i?¨M? H¨ M?¨ +O i X h M; v +ª +–K i?¨M? ç m F?¬M; i? ;B[çQÊ+- M?Q i? M +?[*–K ç - +€+ M;QÆB ç m çSM; H M +ª çB-M m HK+ ç¢Q +?B [mv i i?'i #¢B-+€+ H¨ #ˆM; ?[m +O +–K i?¨M?- F?¬M; T?ªB H¨ i?m°+ ?¢ +O +–K i?¨M?- F?¬M; +–M æ¬M; GQM; +kM; i? - KÌB +€+ M;QÆB iMv i?ÌB +¦ i? `ÌB çB- M m i ç½ #` i`K+ tm p"v # M i`QM; H½M? ç` +O +–K i?¨M? +kM; F?¬M; +–M i?m HQm +€+ M;QÆB T?ª

ó•K h`9+ô J B M? MQÈ+ K„i i`¨Q ` - ç`M? çB H M M;,M +ªM M?B iY iB T iK+ M¦B- M .B T h`¼M; ;„i ; Q ¬K H'v- #'i Hm"M .B T Gv- h–M h?QÆM; ? v .B T h`¼M; Î ç•v ç .B T •K h`9+- #¼M ?¼ #B i `ä ?¨M? pB i®M; iY .B T •K h`9+- M?QM; H¨ K°i M;QÌB +¦ çQÌM; HmBX

ô +?€m +O +?9M; i ç½ i`QÎM; i?¨M? Xô >„M ç½ +?QM? i?S+ H¨ K°i M K M?•MXô im¬M `ÆB ? B ?¨M; H X G M L?Q hmv i M„K +?†i i v- M;mv M p®M iQÎM; ``ˆM; #¼ M;¨v M v #¼M ?¼ ç½ M;?o ? i i?˜v K¼B +€+?- M?QM; H9+ M¨v ç•v #¼M ?¼ H¢B + h`9+ pb +–K i?¨M?- pb #ªQ p æ¬M; GQM; ç½ HU +?¼M +Ym iY M?'i b M? HK+ ç¢ #B i?QÆM; ç½ ç¢i iÈB +U+ çB KX

ô E?¬M; .B T HoM? +?OX *?9M; i æ¬M; GQM; #€i i¬M; ç½ T?¢K b B H–K- M?Q i? *?Q /M i?"i bU +¦ iB M ?¨M? HK+ ç¢Q +?B [mv i- +kM; ?ŠM H¨ +?9M; i i¢B b B H– i?'i #¢B 'v K¨ iB M ?¨M?Xô

*MM; H9+ ç¦ h?€B h?QÊM; i`QÎM; H½Q +kM; çB ` X o¨B M;¨v F?¬M; i?'v ?„M i` M
çB bU b€M; #¦M; H°M; Hšv- +ª M;QÌB M?bM [m pW ;B¨ Mm çB `'i M?B m- M?bM .
FQ+? ç°M;- K'v M;¨v M v H½Q ?®B ?"M- iB M Mm®B- imv i p¼M; çO K¼B HQ¢B i•
i?ÌB +ªK ;B€+ KbM? +¦ i? #` ç°i [m}- .B T •K h`9+ +MM; >ªB .QÆM; `ÌB çB- KÈB
GQM; K°iiB ?QÆM; ?Ä - K¨ æ¬M; GQM; +?B M bo F?¬M; i? M;?B M;Ì F i+K+ +?
F?B H½Q pW KÈB M;?2 çQÊ+ öô HK+ ç¢Q +?B [mv iô i? M? •K #®M +?[i`mv M
F?„T [m•M /Q M? J G M ç [m®+- i?b #B i `ä +?QM? KbM? b B `²B- bQ b€M? pÈB
+?QM? KbM? v m M?QÊ+ M?B m H„KX

.B T •K h`9+ KdK +QÌB M¦B, ô i`QÎM; H½Q- F?¬M; +–M F?mv M i - M;¨B +¦ #B i K
?Q¨M i?¨M? GK+ ç¢Q +?B [mv i\ çWM; [m M i iWM; H¨ *–K- h`9+ ? B i¬M; i¬M; +?C
+kM; pk Fo- ?ÆM M[MÆB M¨v H¢B H¨ H½M? ç` +O +–K i?¨M?- H¨ i #ªQ p H½M
M;,M +ªM i \ K¼B M;QÌB ç m F?¬M; T?ªB M¦B i? K M[-/U i?2Q HÌB i M¦B K¨ H¨K
K¼B M;QÌB i`U+ iB T ?QÊM; # M i`QM; +–K i?¨M? K¨ çBX

G9+ M¨v KM ç¬M; ç½ ç M ;–M- F?QªM; +€+? ;B[+–K i?¨M? pÈB +U+ #„+ ?Q M; M
F?Q +–K i?¨M? ç½ p¬ +MM; `ûi H¢M?- K¶B K°i H–M ?Qi i?Î H¨ H¢B +ªK M?"M çQÊ+
•K h`9+ i`QM; HÁM; +kM; F?¬M; +¦ ;b bÊ ?½B- bU F?€+ #B i +¦ +?,M; H¨ ?„M +ªK
+¨M; ?QM; T?'MX

h`QM; ç–m M?È H¢B H9+ i`QÈ+ i`QM; b€+? +¦ M;?B H¢B iU i?m"i p HK+ ç¢Q +?B

GK+ ç¢Q +?B [mv i i? v ç´B i? +K+ +m°+ +?B MX M;QÌB i?„M; HÊB i?m çQÊ+ i?m
b€m iÁ i?¨M? i?` +¦ i¨B M;mv M T?QM; T?9X

F} +?B MX GQM; F}- J½ Fv- h?9 F} X-? i i?˜v F} bo +m°+ +?B M- F?B m +?B M ;Bª
ç®B i?O +U+ K¢M? ç` F} bo- +'K bY /KM; K T?€T- +'K ;¼B p K i?9 i`W K i?9 i½
i?˜v ç m i` M HQM; K i?9 [mv i K°i i`"M i?„M; #¢B- #'i Hm"M #` ç€M? ;½ F?ÄB i¼
iQM? H¨ i?m +m°+X

J T?€T +?B MX +'K ? i i?ªv i?•M i? iB T t9+- +'K ? i i?ªv ç'm F?Q +MM; pk Fo- +
FQ+? +MM; pÈB pk F?Q bY /KM;X æ•v H¨ K°i ?²B K T?€T ç B +?B M- M„K ;B[i?
+?B M- H¨ K T?€T bQ +?mM; +U+ F?B m +?B MX

ok F„ +?B MX *MM; HQ¢B pk F} +?B MX #'i ç²M; /mv M?'i H¨ F?¬M; çQÊ+ ;¼B K
ç m /U p¨Q ç'm F?Q +O #ªM i?•M KbM?- F?¬M; çQÊ+ bY /KM; K T?€T ?Q†+ H¨ K
p¨Q /mv M?'i i?U+ HU+ +O #ªM i?•M p +?¢K [mv i K°i i`"M i?„M; HÊB X

J i?9 +?B MX +'K ? i i?˜v i?•M i? iB T t9+- +–K ? i i?ªv pk F„ +MM; K T?€TX L;
M;QÌB #` F?B m +?B M i`Î i?¨M? +?O i? - ;¼B K i?9 p +¬M; FQ+? +?O HU+- i`Q
+?B M ;Bª ç´M; i?ÌB ç®B /B M # ;½ #` F?B m +?B M ;Bª ;¼B K i?9 p - H'v K°i ç`
i?„M;

æQ¨M +?B M- i?¬M; [m•M +m°+ +?B M- çQ¨M i? +m°+ +?B M- M;QÌB F?B m +?B M
+?B M ç'm- i`QM; çQ¨M +?B M F?¬M; çQÊ+ bY /KM; pk Fo ?Q†+ K T?€TX E?¬M;
+?QM? KbM? +?B M ç'm- i`,K M;QÌB tm'i +?B MX K°i M;QÌB tm'i +?B MX K°i M;QÌ
ç®B KQÌB- K°i i`,K ç®B K°i M;¨M- i? ?B M +?QM? i?S+ M;? i?m"i i?®M; bm'i M;
+QÌM; ;Bª T?QM; T?¢KX

h´M; ?ÊT +?B M- F?¬M; +¦ #'i +S ?¢M +? M¨Q p +m°+ +?B MX "'i Hm"M H¨ M;Q
F?B m +?B M ç m +¦ i? bY /KM; #'iF i?O çQ¢M iB M ?¨M? +?B M ç'mX ç•v +kM; +
+kM; H¨ i`"M [mv i +?B M +m®B +MM;- M;QÌB F?B m +?B M i`ªB [m M,K +m°+ F?B
+m®B +MM;- FB M i`b ç M i"M ç•v +?Q /M #'i Hm"M i?„M; #¢B ç m H¨ +QÌM; ;Bª i`

GK+ ç¢Q +?B [mv i X a€m T?QÆM; T?€T +?B M i`QM; ç–m .B T •K h`9+ ?B M H M
[mv i M;Q¢B i`W i`"M [mv i +?B M i´M; ?ÊT Î +m®B +MM; i?b M;QÌB F?B m +?B M
?bM? i?S+ +?B M ç'm M¨Q- # M;¨v M¨v .B T •K h`9+ ç½ +?m˜M #` i®i i?S iU i'i +ª

Zm•M /Q M? T?Q #„+ J G M ç [m®+

G9+ M¨v- M?[M; iQÈM; H½M? ç m ç½ M?”M H M? `ÌB çB- J½ L?o æ LB M;mv M b
+?O i?QÊM; +O +?QM? KbM? K¨ H¨ +mM; FQM? çSM; # M +¢M? K°i M;QÌB iQ¨M i?
K–m i`„M;X #ÎB pb ç M; M;²B M M F?¬M; F?¬M; i? i?’v `ä ?bM? /€M;X

G9+ M¨vX h`QM; i`QÈM; +?d +ÁM H¢B ? B M;QÌB #¼M ?¼ K¨ i?¬B

L;²B Î p` i`Q +?O i?QÊM; M;QÌB €Q i`„M; H–K #–K M¦B- ô F?mvM? i?¨M? +m°+ +?
ç´B +¨M F?¬MX *?mM; +U+ F?B m +?B M- ç•v +kM; H¨ K°i #B M T?€T- ç€M; iB +
i?„M;- .B T •K h`9+ M;QÆB i?”i ç +?Q i [m€ i?’i p¼M;- æ¬M; GQM; ç [m®+ +€+
F` +O K’v H½Q ;B¨ Î T?€T H K H¨K ;b\ J½ L?o æ LBX L;QÆB ç½ +?m˜M #` i®i +?

óæ9M; p”v ç¢B M?•M HK+ ç¢Q +?B [mv i +?B M i ç½ ç m M #¨B i®i `²B- +?mM; +
M;QÌB F?¬M; i? +¦ F?ª M,M; ?Q¨M i?¨M? #®M M?B K pK- .B T •K h`9+ H¨ K°i M;Q
im´B ?„M H¨K M?Q i? +?d H¨ çB ibK iY H° K¨ i?¬B- ç€M; iB + K°i M;QÌB +¦ i?B M T
T?ªB tm’i i?•M iW æ¬M; GQM;- ? i i?ªv ç m +¦ i? i? v ç´B çQÊ+- M?QM; #•v ;BÌ t2
M[`²BXô

M m #•v ;BÌ +¦ M?[M; M;QÌB F?€+ Î +?¶ M¨v- M?’i ç`M? b) H¨ +?Q ;B”i KbM?- i?”i
æ LB #m’i Hm”M H¨ i?•M T?”M ;B +?O hY G G M ;B i°+ ? v L;mv M aQ€B- ç m H
?„M tQM; H¨ ç¢B M?•M- i?b M;QÌB M¨v +¦ i?•M T?”M M?Q i? M¨Q\

ô J½ L?o æ LB i K†+ F H¨ M;QÆB +?m˜M #` +?Q i`¨M; F?mvM? i?¨M? +?B M M¨v
T?ªB M?È F„- #’i Hm”M HK+ ç¢Q +?B [mv i M¨v +?’K /Si- M;QÆB +MM; [m•M +O M
i´M i?QÆM; i€M? K¢M; .B T •K h`9+- M;QÆB ?B m F?¬M;\ ô

óæB m M¨v ô J½ L?o æ LB /Q /U K°i +?9i `²B M¦BX óæ¢B M?•M- M;¨B H¨K +?Q i
p¨Q HÌB +O +¬M; +?9 çB M ?¢ .B T •K h`9+ ç½ ç¢i iÈB iY +’T +QÌM; ;Bª- Km®M
H¨K i´M i?QÆM; ?„M- i?”i bU H¨ K°i pB + F?¦ F?,M Xô

ô #’i Hm”M ;B M M M +Ð M¨Q- M;QÆB ç m T?ªB /U p¨Q HÌB M¦B +O i K¨ H¨KX J
M;QÆB H¨ K°i ç€K M;QÌB F?B / K°i çS M?Ä- M m +€+ M;QÆB M?Q p”v +kM; F?
T?QÆM; #„+ ç¢B +?B M- M;QÆB M?Q i? M¨Q +MM; i?9 i°+ ç®B F?€M;\ K†i F?€+
+kM; +¦ p¨B T?•M ibM? i¢B HK+ ç¢Q +?B [mv i +kM; ç²M; /¢M; i`€M? +?Q +?9M; i
HB m K¢M;- +K+ /B M ?¶M HQ¢M- +?mv M M¨v +?d +–M M;QÆB H¨K i®i- i +¦ i?
i`Ê M;QÆB ç®B T?¦ pÈB i?9 M?•M i°+Xô

L;?2 tQM; M?[M; HÌB M¨v- J½ L?o æ LB i`QM; K„i ?B M H M K°i MB K pmB KWM;
M m +¦ M;¨B i¢B T?QÆM; #„+ [m•M çQ¨M i?b çWM; +¦ M¦B ? B #° H¢+ +O i?9 M?•
ç M- +?9M; i +kM; F?¬M; +–M bÊ +?9M;Xô

ô #•v ;BÌ M¦B HÌB M¨v +ÁM [m€ bÈKX L;QÆB i`QÈ+ iB M T?ªB ;BªB [mv i +?mv M

ô im•M H M? ç¢B M?•MXô

a€M; bÈK- Î T?QÆM; ç¬M; K†i i`ÌB çÄ /–M K¼+ H MX i`QM; F?B ç¦ i`QM; +–K i?¨M
/U i?2Q i`”M ?bM? +?dM? i i`B M F? B

" M i`€BX æ–m iB M H¨ #®M M;¨M [m•M ç°B- T?•M #B i K†+ ?²M;- H K- i? M?- ?Q¨
+¦ M;Q¢B H i` M HQM; K¶B M;QÌB ç m +¦ K°i i? M? i`QÌM; FB K- #¼M ?¼ +?ŠM; M
M[i?Q¢i M?bM i?•M ?bM? ?ÆB i`–K ´M- F?Q ç° i`–K ´M M?Q #€Q `^M; #¼M ?¼ ç
ç–m iB M H¨ K°i ç°B +?B M bo K†+ +?B M F?ªB K¨m t M?- #¼M ?¼ i`QM; K„i ç m
`U+ HY X

"¼M ?¼ ç m ç M iW i`9+ i¬M; i`QM; æ¬M; GQM; #€i i¬M;- iW i`QÈ+ iÈB M v ç` p`
GQM; #€i i¬M; F?¬M; T?ªB `’i + Q- M?QM; ?¬K M v- i`9+ i¬M; i¬M; +?O +O ?¼ H
+€+ ç iY- +€+ i`9+ i¬M; ç iY H–M ç–m iB M +ªK M?”M çQÊ+ +?QM? KbM? ?¨Q F?

h`QM; H9+ # M M¨v #®M M;¨M +?B M bo ç²M; i?ÌB tm’i ?B M- i?b # M T?ªB +kM;
+MM; # M M¨v M? M b„+ #’i ç²M;- # M FB tm’i ?B M #®M M;¨M +?B M bo +?B ` I

? B M;¨M M;QÌB K†+ i`¼M; F?ªB ;B€T- i` M M;QÌB #¼M ?¼ €M? M„M; K†i i`ÌB +?B
pÁM; [mv M p•M p,M- +?d +¦ +U+ T?˜K F?ªB ;B€T KÈB +¦ i? M?Q p”v 5 K†+ /M +
?ÆB M?Ä K°i +?9i M?QM; i`QM; i v #¼M ?¼ pk F?Q +kM; F?¬M; M?ÄX *?B M +?M
b) K M; ç M +?Q ç`+? M?•M i?QÆM; i´M HÈM M?’iX

i¢B ç•v ? B M;¨M M;QÌB T?Q b m H¨ M?[M; +?B M bo F?¬M; +¦ F?ªB ;B€T #ªQ p - M
ç¦ +¦ K°i M;¨M +?B M bo- K°i M;¨M +mM; i?O- +mM; iB M i?O +O iBM? HBM? i°+
?[m +O iBM? HBM? i°+ K¨m t M? #B +- H¼ B iBM? HBM? +mM; M¨v M?bM [m K†
K¢M? -çO ç F?B M i`QÌM; +mM; +O HQ¨B M;QÌB i?m t - ?ÆM M[ç° +?QM? t€+ +
+–K i`QM; i v H¢B H¨ M;mv i M? ç Q ç†+ #B i +O iBM? HBM? i°+ - +¨M; / /¨M; #ª

a m F?B i€K M;¨M M;QÌB M¨v F? B i`”M- b m ç¦ H¢B ? B M;¨M M;QÌB çB ` - ? B M;¨
i€K M;¨M M;QÌB i`QÈ+ +?dM? i - #ÎB pb i`QM; M?[M; M;QÌB M¨v +¦ +ª iBM? HBM?
#€i i¬M; +–K F€ i?Q ?¼ #®M i¬M; K T?€T bQ-+MM; pÈB +–K i?¨M? +€+ i°+ +MM
i–M; +QÌM; ;BªX i¢B ç•v ? B M;¨M M;QÌB b m HQM;- M?bM # M;¨M +?B M bo HQ
+O +–K i?¨M?X

L?[M; M;QÌB M¨v i` M M;QÌB ç m K†+ J G M ç [m®+ F?ªB ;B€T ç†+ ?[m- ç•v ç m
[m®+ +ªM? M°B pb #¼M ?¼ ç†+ w i?ªB +–m- /M b Q ªB M?•M i°+ çB iÈB +–K i?¨M?
F?¬M; +?9 i`¼M; H¨K ` M?B m F?ªB ;B€T +mM; +’T- M?QM; +€+ +?B M bo M¨v +K
?bM? /€M;- +?QM? H¨ #B m ?B M #¼M ?¼ ç½ ?m’M Hmv M bÆ i?¨M? ?B m [mª- F
i?¨M? ç m H¨ i? M? MB M i` B i`€M; K†i F?€+ +kM; H¨ i?9 HB T ?ªQ i?O- i`ªB [m K
Hmv M- HU+ +?B M ç’m +O #¼M ?¼ imv i ç®B +¦ i? bQ çQÊ+ pÈB +?B M bo +O
M,K H¨ iBM? /m +?B M b„- #¼M ?¼ F?B K F?mv i +?d H¨ K°i Qi +?9i FBM? M;?B K
KÈB H¨ +€B [m M i`¼M; M?’i K¨ i€+ ;Bª +QB M? i? OnO rBM/5 =

i´M; +°M; K°i p¢M M,K M;¨M M;QÌBX *Æ ?² ç•v H¨ i’i +ª HU+ HQÊM; +O +–K i?¨M?
/M M?•M b® ç¬M; çªQ- M?QM; K¼B M;QÌB ç m `’i M ioM?- BK H†M;XX L;¨v ç¦ b
h?€B h?QÊM; i`QÎM; H½Q ç½ ?¢ [mv i i•K- æ¬M; GQM; #€i i¬M; b) F?¬M; `ÌB çB-
+ª p¨Q +m°+ +?B M HK+ ç¢Q M¨v- M m .B T •K h`9+ i?m #¼M ?¼ +kM; imv i ç®B
M;QÌB +m®B +MM;- ç–m ?¨M; +kM; F?¬M; +¦ F?ª M,M;- i`QM; F?B .B T •K h`9+ iB
H¨ ç¢B #B m +–K i?¨M?- #¼M ?¼ ?Q¨M iQ¨M +¦ i? b m F?B .B T •K h`9+ i?m HK
+?®M; +UX .B T •K h`9+ çQ ` HK+ ç¢Q +?B [mv i +kM; H¨ K°i #B M T?€T i®i- +?
F?B KbM? i?m +¦ i? i`B i HvX

*kM; +¦ i? t2K- ç•v H¨ F?ªQ M;?B K M†M; M?’i pÈB æ¬M; GQM;- M m .B T •K h`9+
HK+ ç¢Q +?B [mv i - M;Q¢B i`W >ªB .QÆM; T?ªB `ÌB çB- FB M [mv i +?Q `^M; æ¬M
F?€+- æ¬M; GQM; ç½ FB M M?šM M;¨M M,K- +?ŠM; H) H¢B i? K M;¨M M,K ˜M M?š
M?QM; æ¬M; GQM; #€i i¬M; +€+ i¬M; +?O F?¬M; i? i?W M?”M i?®M; F?´ M?Q p’
i`QÈ+ F?B T?QM; # HQm H¢B K M? H M? ç½ çQ¢M imv i iQÆM; H B +O æ¬M; GQ
HmBX

a m F?B +?B M bo çB ` +–K i?¨M?- æ¬M; GQM; #€i i¬M; F +ª h–M h?QÆM; +MM;
i¬M; +?O +kM; çB ` - M?bM [m b„+ K†i +O K¶B M;QÌB ç m `’i M;QM; i`¼M;X +?Q
i¬M; +?O +kM; K°i KªM? i`–K M;QM;- F?¬M; +ÁM +¦ +?9i M¨Q F?Q iS+ FB m +,M;
bBM? iY i²M pQM;- æ¬M; GQM; #€i i¬M; +?€M? i?S+ M;QM; iK i?¨M? K°i +?dM? i?
ç M?’i i`Q ç®B M;Q¢BX

a m #€i i¬M; i¬M; +?O H¨ M L?½- JBM?- ©B M?•M i°+ i`QÎM; G¶ æ†+ hQ- ç` iBM?
çB ` X " p` h?€B h?QÊM; i`QÎM; H½Q R i`QÈ+ ? B b m- H’v #¼M ?¼ H¨K i`mM; i•K
>ªB .QÆM;- M?[M; M;QÌB M¨v #•v ;BÌ +?QM? i?S+ H¨ +–K i?¨M? ?¢+? i•K HU+ HQ

E?B K¼B M;QÌB çB iÈB +–K i?¨M? +MM; æ¬M; GQM; #€i i¬M; +?B M bBX h?b ç²M
?[m ? B # M K¨ çSM;X

*MM; H9+ ç¦ # M FB J G M ç¢B [m•M +kM; ç½ +¦ T?ªM SM;- # KQÆB p¢M ç¢B [m
t T K¨ ?¨M; M;k +?dM? i - b„T t T M;Q¨B [m•M /Q M?- iª ?[m ? B # M M,K p¢M [m•M
+?QM?X h`mM; QÆM; [m•M ? B KQÆB p¢M- F +ª #° #BM? [m•M çQ¨M- +mM; i?O

binh đại đội cùng bốn trọng kỵ binh quân đoàn.

Vốn dựa theo mệnh lệnh của hoàng đế Mễ Lan Tây Nhĩ Duy Áo, Long kỵ binh không thể tham dự hành động lần này, uy lực một khúc Long tường thao của Diệp Âm Trúc thì ai cũng không thể quên. Nhưng vì bảo vệ ma pháp sư. Mã Nhĩ Đề Ni nguyên soái đã điều tới một ngàn Long kỵ binh Long kỵ binh đi tới nơi này cùng Tuần Long nỗ tai đều đã bịt kín, để hạn chế đến mức nhỏ nhất cầm khúc của Diệp Âm Trúc tác động, lúc này nhiêm vụ chủ yếu là bảo vệ trung ương quân trọng, do ngàn ma pháp sư tạo thành ma pháp sư quân đoàn.

_____***_____

Trong tổ chức quân đội Mễ Lan đế quốc, Long kỵ binh quân đoàn cũng không xếp ở vị trí thứ nhất, ở vị trí thứ nhất chính là ma pháp sư quân đoàn, Mễ Lan sở dĩ có thế trở thành đệ nhất đế quốc trên Long Khi Nỗ Tư đại lục thì nhân tố chủ yếu là số lượng Đại ma pháp sư, cả Mễ Lan đế quốc có đầy đủ thế hệ ma pháp sư các hệ được bồi dưỡng, chỉ cần đạt tới chuẩn chanh cấp ma pháp sư, đều có thể phục dịch trong quân đội, có thể nói trong cả đại quân của Mễ Lan thì đãi ngộ của bọn họ là được ưu đãi nhất, có thế tưởng tượng rằng, Mễ Lan ma võ học viện có thể hàng năm cấp cho đế quốc vài trăm ma pháp sư thiên tài. từ dĩ vãng tới nay khi Mễ Lan gặp phải nguy cơ thì đế quốc mới chính thức sử dụng đến, đế quốc thành lập tổ chức ma pháp quân đoàn chiến đấu. lần đầu tiên xuất hiện trên chiến trường, về phần Mễ Lan đế quốc có bao nhiêu ma pháp sư thì ai cũng không biết. Cho dù là Lam Địch Á Tư có thông tin tình báo tôt nhất cũng không biết được bí mật này.

Mễ Lan hai quân đoàn chậm rãi tản ra, hiện lên một đại trận hình. Ba mươi vạn so với một vạn năm, tương đương một người so với hai mươi người, song phương khí thế tại chiến trường hoàn toàn bất đồng.

Ba mươi vạn đại quân của Mễ Lan đế quốc đều là quân chính quy, trong nhiều năm tại biên giới phía bắc đế quốc tôi luyện nhiều năm, sớm đưa bọn họ trở thành một cương thiết hùng sư, mặc dù chừng ba mươi vạn người. nhưng ngoại trừ âm thanh của tọa kỵ cùng ma sát của khôi giáp cùng vũ khí thì không có một âm thanh hỗn loạn nào truyền ra, mỗi một quân đoàn đều bảo trì cực tốt trận hình, sát khí đằng đằng.

ở giữa quân đoàn phương bắc của Mễ Lan đế quốc là ba đại kỳ tung bay trong gió. một cái là quốc kỳ của Mễ Lan đế quốc. Mễ Lan hồng thập tự kỳ. bên trái của Mễ Lan hồng thập tự kỳ là một lá cờ mầu trắng mặt trước vây quanh bởi tử la hoa lan hết sức bắt mắt. Đây là lá cờ của Tử La Lan gia tộc, cũng là đế quốc chi thuẫn - cờ của Mã Nhĩ Đế Ni nguyên soái. Phía bên phải là một lá cờ mầu đen khác biệt, mặt trên của lá cờ có thêu một thanh trường kiếm chuyên dụng của chiến sĩ. Trường kiếm phía dưới là một đầu ngân long ngửa mặt lên trời thét gào đây là cờ của quân đoàn phương bắc của Mễ Lan đế quốc. Quân đoàn phương bắc này có một cái tên là Long Kiếm quân đoàn.

Đông Long bát tông tông chủ cùng ba vị Thái Thượng trưởng lão sắc mặt đều rất khó coi, lúc này bọn họ mới chánh thức hiểu vì sao Diệp Âm Trúc nói: nếu chiến đấu với quân đoàn này, dù Đông Long bát tông thân thể cường đại thì thực lực cũng không thể nào tác dụng, bọn họ mặc dù đều là cường giả nhưng trên nghệ thuật chiến đấu ai có thể so sánh với một trong hai vị nguyên soái của Mễ Lan đế quốc Mã Nhĩ Đế Ni ? đối mặt với quân đoàn đã được huấn luyện tốt, phối hợp ăn ý, kinh nghiệm qua vô số lần chiến đấu ác liệt được gọi là Mễ Lan hùng sư, bọn họ mới có gần một vạn chiến sĩ Đông Long bát tông như thế nào có thể giành thắng lợi?

Trung ương đại quân Mễ Lan đã bắt đầu hành động. Một ngàn Long kỵ binh cùng năm ngàn cấm vệ quân hộ vệ phía sau, Mã Nhĩ Đế Ni nguyên soái cùng với tướng lãnh quân đoàn phương bắc chậm rãi từ trung ương quân đoàn xuất hiện.

Mã Nhĩ Đế Ni nguyên soái trên không trung, dưới thân là một con Lam Long thật lớn nhìn qua anh vũ dị thường. Con cự long này thật đặc biệt. Bình thường một con thủy hệ cự long trưởng thành thực lực chỉ là bát giai, nhưng con Lam Long này thực lực đã đạt tới cửu cấp cự long, cũng là đệ đệ của Thủy long thành thành chủ. Thủy Long trưởng lão, sống ngàn năm đã tiến tới cửu cấp, thân hình thật lớn có thể so sánh với thân hình của hắc long hoặc là kim long. Mã Nhĩ Đế Ni ngồi ngay ngắn, hiển lộ uy thế.

Hôm nay. Mã nhĩ Đế Ni mặc một cái khải giáp mầu tím, khải giáp này gọi là Tử Vi lăng nhật khải giáp. Trên thân khải giáp thuần mầu tím có khắc một cái ấn kí tử la lan. trước ngực khải giáp lóe ra tử quang nhàn nhạt, đây là huy chương tử tinh long kỵ tướng, ngoại trừ nhan sắc hơi khác một chút thì hình dạng

khá giống huy chương đế quốc Hoàng gia Mễ Lan hồng thập tự.Đứng trên lưng tọa kỹ Thủy long,bên hông giắt một chuôi tử uy long thương,không thể nghi ngờ,Mã Nhĩ Đế Ni chính là tiêu điểm của cả Mễ Lan đại quân,đồng thời là Mễ Lan đại quân tối phong duệ.

Hai bên tả hữu của Mã Nhĩ Đế Ni , phân biệt là mười sáu Long kỵ sĩ, từ tọa kỵ có thể nhìn ra mười sáu người này là mười sáu vị Long kỵ tướng kể cả bốn gã kim tinh long kị tướng cùng mười hai tên ngân tinh long kỵ tướng.

Mặc dù Long kỵ binh quân đoàn không có tới. Nhưng Mã Nhĩ Đế Ni chính mình điều động một nửa số Long kỵ tướng tới, có thể thấy được hắn đối với tràng chiến tranh này trọng thị như thế nào, cũng không phải hắn sợ ba mươi vạn đại quân thất bại, mà là ở đại lục hỗn chiến sắp bắt đầu, nên hắn hy vọng tuyệt đối chiếm ưu thế khi phá hủy Đông Long đế quốc, tổn thất ít nhất quân sĩ để trở về tiền tuyến phương bắc tiếp tục chiến tranh .

mười sáu đầu cự long nương theo Mã Nhĩ Đế Ni bên người trông cực kỳ uy vũ, ba mươi vạn đại quân khi bọn họ vừa mới xuất hiện thì đồng thời kêu lên, " Mễ Lan– Long nhất nhất kiếm - Tử - La - Lan"

Cuồn cuộn tiếng gầm dài, trên không trung tựa hồ như đám mây cũng phải né tránh, bầu trời càng trở nên xanh thẫm hơn.Tràn ngập chiến ý cực lớn cùng tiếng vọng ầm ĩ tại Bố Luân Nạp sơn mạch quanh quẩn phía sau Cầm thành chiến sĩ, khí thế bức người, Mã Nhĩ Đế Ni thành danh bao nhiêu năm, thế nào dễ dàng đối phó?

Mã Nhĩ Đế Ni yên lặng nhìn kĩ đối phương tựa hồ căn bản không thể so với chiến sĩ bên mình, trong lòng lại thở dài. Nếu chiến tranh bắt đầu ngay bây giờ, hắn hoàn toàn tự tin có thể thương tổn một cách nhỏ nhất mà hoàn toàn tiêu diệt quân địch trước mặt. Nhưng hắn chính lại không ngờ được rằng Diệp Âm Trúc - một người chưa đến hai mươi tuổi, lại có thể dùng phương pháp cực đoan mà đặc thù để phá hủy kế hoạch hoàn mỹ của mình.

Khuynh thành cuộc chiến. Lục đạo chi quyết, chung cực khiêu chiến mấy trăm năm nay chưa tưng xuất hiện lại là một người trẻ tuổi chưa đến hai mươi tuổi đưa ra. Hắn tưởng rằng chính mình có thể gánh vác được chung cực khiêu chiến ư? bất luận như thế nào thì dũng khí như vậy chính mình cũng không có khả năng, trong khi Áo Lợi Duy Lạp mới đạt tới Lam cấp, Mã Nhĩ Đế Ni từng cho rằng cháu của mình là một thanh niên vĩ đại nhất trên cả Long Khi Nỗ đại lục. Nhưng bây giờ xem ra ít nhất trên thực tế cháu mình so với vị cầm thành lĩnh chủ thì có sự chênh lệch không nhỏ? nếu Áo Lợi Duy Lạp mạnh hơn Diệp Âm Trúc thì trong thất quốc thất long bài vị chiến chủ tướng sẽ không là Diệp Âm trúc a.

Mã Nhĩ Đế Ni lại tự hỏi cục diện trước mắt, nhưng từ lúc đó cho tời bây giờ hắn cũng không quá lo lắng cho tràng lục đạo chi quyết, dù sao đối phương khiêu chiến cũng chỉ là một thanh niên mới mười tám tuổi a! hắn tuyệt đối không thể tưởng cả quân đoàn phương bắc lại không đánh bại được đối thủ. hắn bây giờ chỉ tính toán rằng nếu Diệp Âm Trúc thua, vậy Đông Long đế quốc phải xử trí như thế nào, nếu mình là một người trong Đông Long đế quốc mình sẽ tuyệt đối không để một người trẻ tuổi như vậy dùng phương thức này giải quyết vấn đề, chẳng nhẽ Đông Long đế quốc lại hồ đồ như vậy ư? Không, sẽ không như vậy, nhất định trong truyện này có vấn đề, Diệp Âm Trúc đại diện cầm thành, nếu hắn thua Đông Long bát tông hắn cũng không thể không có mặt trong khế ước mới đúng.

Khóe miệng toát ra một tia cười lạnh, Mã Nhĩ Đế Ni nhìn ra xa xa, thấy hình dáng chiến sĩ Đông Long bát tông trong lòng đã có chủ định, một khi lục đạo chi quyết thắng, chẳng nhẽ bọn họ lại có ý nghĩ kiên cường ngạnh kháng?

Diệp Âm Trúc rốt cục cũng đã đến, hắn lại không có tọa kỵ chỉ là một mình lẳng lặng từ trong cầm thành đi ra, hôm nay trên người cũng không có mặc thần nguyên ma pháp bào, mà là hoàn toàn thay bằng trang phục chiến sĩ.

Một thân trang phục màu trắng hoàn mỹ mặc trên người,làm nổi bật lên bờ vai rộng,bộ ngực rắn chắc,tư thế đĩnh đạc,mái tóc đen buộc gọn sau gáy.Đồng thời đi bên cạnh hắn có một người,nếu nói Diệp Âm Trúc là trung tâm của cầm thành thì người này chính là cái bóng của hắn, đứng đằng sau hậu thuẫn, người đó chính là Tử.

Từ trang phục đồng dạng cũng đơn giản. Cùng Diệp Âm Trúc một thân trang phục giống nhau. Chỉ có

khác là mầu sắc đích thị là tử tinh nhất tộc mầu tím mà thôi, cùng Diệp Âm Trúc đi tới hắn cố ý đi sau Diệp Âm Trúc nửa bước, hai người đi với tốc độ cũng không tính là nhanh, nhưng nếu có thể cẩn thận quan sát có thể phát hiện, bọn họ mỗi một bước giống nhau, cước bộ đều trầm ổn hữu lực, giống như ánh mắt ngưng đọng của Diệp Âm Trúc, không vì cường đại khí thế của đại quân Mễ Lan mà có chút dao động.

" Cầm đế - , cầm đế -"sau tiếng hô của đối phương, thì cầm thành cũng xuất hiện thanh âm vang vọng, trước hết là hai chữ Cầm đế. Đó là tiếng trụ dân của Cầm thành tứ đại dị tộc, mỗi người đều khản cả giọng hô danh xưng của Diệp Âm Trúc, nương theo tiếng hô của bọn họ thì Đông Long cũng bắt đầu hô theo, đầu tiên là các đệ tử của trúc tông, mặc dù cầm tông nhân số ít nhất, nhưng Diệp Âm Trúc cũng là tông chủ của trúc tông, mặc dù trên danh nghĩa địa vị tông chủ đã bị Thái Thượng trưởng lão miễn trừ, nhưng muốn miễn trừ địa vị tông chủ của Đông Long bát tông phải thông qua thảo luận thống nhất của nguyên lão hội mới có thể quyết định, càng huống chi Diệp Âm Trúc thân phận là cháu của tông chủ, vì cầm thành, vì Đông Long bát tông mà Diệp Âm Trúc hướng tới cường đại địch nhân đề ra khuynh thành cuộc chiến, lục đạo chi quyết khiêu chiến, bất luận thắng bại hắn chính là hình tượng một đời của những người trẻ tuổi của Đông Long bát tông, đúng như Mã Nhĩ Đế Ni nguyên soái đã suy nghĩ, không phải ai cũng có thể như Diệp Âm Trúc gánh chịu trách nhiệm nặng nề như vậy.

Hai chữ Cầm đế theo tiếng gọi của trúc tông đệ tử trong nháy mắt lan truyền khắp cả Đông Long bát tông, căn bản không cần các tông chủ hạ mệnh lệnh, mà hành vi hoàn toàn tự phát

mặc dù cầm thành chỉ có một vạn năm ngàn người, nhưng ải nhân cùng chiến sĩ Đông Long bát tông thân thể đều cực kì cường hãn, thanh âm của họ tuyệt không yếu, mặc dù bao trùm không bằng ba mươi vạn đại quân của đối phương, nhưng trong nhất thời đã trấn áp được âm thanh của đối phương.

Diệp Âm Trúc cùng Tử vẫn đi tới trận tiền của đối phương mới dừng lại, An Nhã, Lỗ Đặc Tư, Cổ Lỗ trưởng lão cùng với chiến sĩ các tộc cầm thành, ánh mắt đều chăm chú trên người hắn.

"Âm Trúc, cố gắng lên." An Nhã phát hiện, bây giờ chính mình có khả năng nói ra những lời cổ vũ như thế từ khi nào, nhưng cố gắng hai chữ không thể nào biểu đạt được tâm tình của nàng bây giờ. Trong khi đứng trước Mễ Lan đế quốc ba mươi vạn đại quân, tâm tình của vị tinh linh nữ vương đã bắt đầu rối loạn, khi Diệp Âm Trúc chủ động đưa ra lục đạo chi quyết khiêu chiến giải quyết tình hình trước mắt, An Nhã lại phát hiện không hiểu tại sao tâm tình mình hết thẩy đều khôi phục như bình thường, đối với đệ đệ nhỏ hơn mình bốn trăm tuổi này nàng vô cùng kiên định, thủy chung tin tưởng nhất định kỳ tích sẽ phát sinh trên người Diệp Âm Trúc.

" huynh đệ, ải nhân tộc là bằng hữu vĩnh viễn, cầm thành gặp khó khăn chúng ta nhất định sẽ giúp đỡ ngươi." Thanh âm của Lỗ Đặc Tư tràn ngập áp lực kích động. Sẵn nhiệt huyết của chủng tộc,lại thêm trường đại chiến trước mắt này là hắn từ khi sinh ra tới giờ mới được chứng kiến, nếu không phải trên mình không có ma pháp. hắn thậm chí hy vọng người đưa ra lục đạo chi quyết khiêu chiến này là mình mới đúng.

Diệp Âm Trúc nhìn trong tay chợt kinh hãi, hắn kinh ngạc thấy trong tay Lỗ Đặc Tư là một thanh chiến chùy đưa cho mình, trên thân chiến chùy lóe ra quang mang mầu tím nhàn nhạt. Hành động này tỏ rõ rằng ải nhân tộc đối với hắn hoàn toàn ủng hộ. hắn vừa mới muốn nói cái gì đó, lại bị Lỗ Đặc Tư cắt lời.

vị tộc trưởng ải nhân tộc này nhếch miệng cười. "ý của ta Diệp huynh đệ không nên cự tuyệt, ta không phải là cho không ngươi .Giống lúc trước cùng diệt thần nỗ, chỉ là cho ngươi mượn dùng tạm,xong thì phải trả lại đó."

Diệp Âm Trúc cũng không nói nữa, cũng không có cự tuyệt trên tay quang mang chợt lóe, đây chính là vật ải nhân tộc cao nhất quyền uy, cũng chính là chí bảo trấn tộc lôi thần chùy đã thu vào giới chỉ của mình, lời cảm tạ ở đây đã không còn tác dụng gì, chỉ có thể thu được thắng lợi cuối cùng của lục đạo chi quyết đối với ải nhân tộc mới là hồi báo tốt nhất.

"Âm Trúc. Ta không thể không thừa nhận, Diệp Ly có một đứa cháu tốt." Thái Thượng trưởng lão đi tới trước mặt Diệp Âm Trúc dừng lại, trong vài ngày này trông lão già nua đi rất nhiều, bộ dạng lộ ra quang mang đặc thù.

"hãy thả lỏng tinh thần. Ta tin tưởng tại đây trên thế giới sẽ xuất hiện kỳ tích, vì cầm thành cũng vì Đông Long bát tông, chúng ta chờ đợi thắng lợi từ ngươi cùng đồng bọn của ngươi. Ta thấy được chúng ta có rất

nhiều khiếm khuyết, nếu lần này chúng ta có thể vượt qua được cửa ải khó khăn này, ta nghĩ muốn từ tràng khiêu chiến này tiếp tục đi lên, thì Đông Long bát tông không thể như trước, khoảng cách đế quốc xưng hào còn quá xa."

mấy ngày nay lão đã suy nghĩ rất nhiều, nghĩ đến cả những truyện trước kia lão chưa bao giờ nghĩ đến, người ở tuyệt cảnh trong lòng thường dễ dàng lĩnh ngộ, lúc này chính là lúc sinh tử tồn vong của Đông Long bát tông là lúc lão có thể bảo trì được bình tĩnh, đã có thể sáng tỏ rất nhiều vấn đề

Diệp Âm Trúc nhìn Thái Thượng trưởng lão, hắn vẫn như trước không hề mở miệng, chỉ là nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt bình tĩnh cũng không có nhìn người khác nữa, mà là chậm rãi nhắm hai mắt lại, bằng vào cảm giác hướng tới trung ương song phương từng bước đi tới.

Hơn mười vạn ánh mắt đồng thời chiếu lên một người. cảm giác phảng phất như là bị vô số năng lượng oanh kích, nhưng Diệp Âm Trúc vẫn như trước bảo trì được bình tĩnh, vẫn nhắm hai mắt vẫn bước như trước, cước bộ hắn vẫn rất trầm ổn.

giờ phút này, cường giả song phương đều có chút kinh ngạc phát hiện, Diệp Âm Trúc tựa hồ dung hợp với áp lục vô hình, hắn cả người thân thể trở lên hư ảo vài phần, tất cả những nhân tố chiến đấu cũng đều không thể sinh ra ảnh hưởng đối với hắn

giờ khắc này Diệp Âm Trúc đã thành hạch tâm, bản thân hắn ngay cả một mảnh giáp cũng không có cư thế đi lên chiến trường-chung cực chiến trường.

---

oU¨u G\ʏỀjX oU¨I dчH Ĥàn G_ w«´Ł§ ĤŃ i \Đ§ G_Łj I b ‘

Hai mắt chậm rãi mở ra, phía xa, trung ương tập đoàn phương bắc Mễ Lan Mã Nhĩ Đế Ni nguyên soái từ lúc Diệp Âm Trúc từ từ mở mắt tựa hồ thấy được hai đạo kim quang phóng ra, hai đạo kim quang này không có một chút tạp chất nào, cũng không chứa một chút tâm tình nào bên trong, ở đây giờ phút này tựa hồ như cả chiến trường đã dung hợp duy nhất, Mã Nhĩ Đế Ni rõ ràng cảm thấy tim mình đập tựa hồ xảy ra rất nhỏ biến hóa.

" Ta cầm thành lĩnh chủ Diệp Âm Trúc của cầm thành, cũng đại biểu cho cầm thành, hướng Mễ Lan đế quốc phát khởi lục đạo chi quyết khiêu chiến, hoặc là thắng lợi hoặc là tử vong kết cục, trời chứng kiến, chúng thần chứng kiến, khế ước tại đây suốt đời không hủy."

Song phương đều im lặng, giờ khắc này tất cả đều trở nên yên tĩnh. Diệp Âm Trúc thanh âm hóa thành một vòng quyển tâm bay xa, rõ ràng truyền vào tai mỗi một cầm thành chiến sĩ, cũng đồng dạng truyền tới trong tai tập đoàn phương bắc Mễ Lan đế quốc ba mươi vạn chiến sĩ

Tử thệ! Diệp Âm Trúc phát ra tử thệ, sẽ thắng lợi? sẽ tử vong? hắn dùng khế ước hoàn toàn đưa chính mình vào trong tuyệt cảnh.

"Âm Trúc-" trong mắt Hải Dương hai hàng lệ thủy chảy xuống. nàng khóc to muốn lao ra ngăn cản Diệp Âm Trúc, nhưng tay lại bị Lan Như Tuyết giữ lại

Lan Như Tuyết vẻ mặt rất bình tĩnh, phảng phất như người phát thệ không phải cháu mình .

" Lan nãi nãi. Ngài tại sao lại cản ta. Sao lại để cho Diệp Âm Trúc phát tử thệ. " Hải Dương rất muốn chạy ra giữa sân ngăn cản nam nhân của mình, nhưng lúc này trên bầu trời một đạo nhũ mầu quang mang mầu trắng đã cùng ngón tay Diệp Âm Trúc bắn ra trộn lẫn với máu tươi ở cùng một chỗ, quang mang khế ước đã hoàn toàn mang hắn bao phủ vào bên trong. Tại giờ khắc này đã không có bất luận kẻ nào có thể thay đổi lời hắn phát thệ, cũng không có bất kì kẻ nào có thể ngăn cản tràng khuynh thành cuộc chiến này.

Lan Như Tuyết nhẹ nhang nói: " hắn làm như vậy là muốn bức bách chính mình không có đường lui hãm vào tuyệt cảnh, chỉ có như vậy mới đưa hắn bộc phát hoàn toàn lực lượng, nếu hắn thua thì có thể còn sống? hắn thua không chỉ có hắn chết, ngoại trừ ngươi dĩ ngoại, chúng ta mỗi người đều sẽ chết. kết cục nhất định sẽ là như vậy,cũng là chúng ta tiếp nhận hậu quả, nếu hắn thật sự thua, Nữ hoàng bệ hạ chúng ta sẽ an bài

ngươi cùng dị tộc cầm thành rời đi, vĩnh viễn không được nghĩ đến báo thù, chỉ là bảo tồn cho Đông Long chúng ta tia huyết mạch cuối cùng.

" không. Ta không đi, hắn là nam nhân của ta, nam nhân của ta đã chết, ta là đàn bà của hắn có thể nào còn sống? cái gì là huyết mạch, cái gì là Đông Long cùng ta không có quan hệ, ta chính là ta, không nên sắp đặt cho ta một cái thân phận, ta là đàn bà của Diệp Âm Trúc vĩnh viễn là người của hắn, ta sẽ không theo lời các ngươi là Đông Long nữ hoàng, Hải Dương chính là Hải Dương, Hải Dương của Diệp Âm Trúc."

Hải Dương tâm tình kích động giọng nói cũng không thể bình tĩnh, bởi vì nàng biết, nếu Diệp Âm Trúc thật sự chết thì chính nàng cũng có thể ở bên hắn a! hắn đi đến đâu thì nàng cũng đi đến đó mãi mãi không rời. Đây cũng là suy nghĩ của nàng từ khi Diệp Âm Trúc dùng khả năng thần kỳ trợ giúp mình khôi phục lại dung nhan.

Khi ánh sáng của khế ước lục đạo chi quyết dần tan đi,ai cũng biết đây là sự hạn chế của trận đánh cầm thành cùng Mễ Lan đế quốc, bất luận thắng hay bại đều phải tuân thủ theo quy tắc của lục đạo chi quyết.

Thân ảnh thật lớn mầu lam từ đại quân của Mễ Lan bay lên trên không, Long dực rộng chừng mấy chục thước hướng hai bên triển khai, từ hơn mười thước độ cao,khoảng cách chỉ cách Diệp Âm Trúc hai mươi thước .

Mã Nhĩ Đế Ni từ trên cao nhìn xuống Diệp Âm Trúc. " Ta nguyên soái của Mễ Lan đế quốc Mã Nhĩ Đế Ni đại biểu cho đế quốc tiếp nhận lời khiêu chiến của ngươi, trận chiến đầu tiên ngươi chọn lựa hình thức nào ? "

dựa theo quy củ của lục đạo chi quyết, khiêu chiến giả có quyền quyết định thứ tự của năm cuộc chiến đầu, cho nên Mã Nhĩ Đế Ni nguyên soái lúc này mới vừa hỏi.

Diệp Âm Trúc ngửa đầu nhìn về phía Mã Nhĩ Đế Ni . Ngang nhiên nói: " Trong tay trường thương, ở dưới tọa kỵ,tự cổ chí kim tung hoành ngang dọc,thiên hạ vô địch binh chủng là ai? Đệ nhất chiến sẽ là : Kỵ "

Nghe Diệp Âm Trúc đối với kỵ binh hình dung. Tung hoành quân lữ mấy chục năm Mã Nhĩ Đế Ni nguyên soái trong mắt quang mang đại phóng. " Hay cho một câu binh chủng vô địch thiên hạ? Đúng là kỵ binh. Lục đạo chi quyết trận chiến đầu tiên kỵ chiến, ta sẽ bồi tiếp ngươi"

Thanh âm toàn trường rung động.Mễ Lan đại quân có phần kinh hãi.Phải biết rằng Mã Nhĩ Đế Ni làm nguyến soái đại quân, một thân mạo hiểm, nếu hắn thua, thì đối với lục đạo chi quyết khiêu chiến mà nói, hoàn toàn không đơn giản nữa. Bất luận ở trên phương diện khí thế hay bất kỳ phương diện nào, đối với Diệp Âm Trúc sẽ vô cùng có lợi.

Chẳng nhẽ Mã Nhĩ Đế Ni không biết rằng chính mình không nên xuất chiến?. Đương nhiên không, hắn hiển nhiên biết Diệp Âm Trúc lựa chọn trận đầu là kỵ chiến chính là trước tiên đánh bại chính mình hoàn toàn chèn ép sĩ khí của Mễ Lan đế quốc, nhưng hắn lại quyết định nghênh chiến. Làm người gánh vác Mễ lan Đế quốc nguyên soái, đối mặt với khiêu chiến hắn như thế nào có thể lùi bước? huống chi hắn không thừa nhận Diệp Âm Trúc trong kỵ chiến lại hơn chính mình, hắn là một gã ma pháp sư, cho dù là ma vũ song tu, nhưng chẳng nhẽ cái gì cũng tu luyện tốt? căn cứ vào lời nói của Áo Lợi Duy Lạp, Mã Nhĩ Đế Ni biết Diệp Âm Trúc vũ kỹ một điểm cũng không thể so sánh với ma pháp, mà tại Mễ Lan đế quốc, ngoại trừ Tây Đa Phu ra thì còn có ai vũ kỹ có thể hơn chính mình, huống chi cái mình am hiểu nhất là kỵ chiến.

" Nếu là kỵ chiến, thì tọa kỵ của ngươi đâu?"Mã Nhĩ Đế Ni tay cầm long thương, nhìn thẳng vào Diệp Âm Trúc, mặc dù hắn rất tự tin mình có thể thắng, nhưng tuyệt đối sẽ không coi thường đối thủ.

" tọa kỵ của hắn ở đây." Thanh âm trầm thấp hùng hậu vang vọng khắp nơi. một thân ảnh mầu tím nhanh như tia chớp từ cầm thành phi ra. Trong chớp mắt đã tới bên người Diệp Âm Trúc.

Khi thấy người này xuất hiện, Mã Nhĩ Đế Ni không khỏi có chút sửng sốt, nhíu mày, " ngươi nói ngươi là toạ kỵ của hắn?"

Người đột nhiên lao ra, đi tới bên người Diệp Âm Trúc đúng là Tử, Tử lạnh lùng vuốt cằm " không sai ta chính là tọa kỵ của hắn."

Diệp Âm Trúc trong mắt toát ra một tia quang mang nóng rực. " không, ngươi là bạn ta, là huynh đệ của ta mới đúng."

Tử cùng Diệp Âm Trúc đồng thời ngước đầu lên, hai đạo quang mang đồng dạng trên không trung lóe ra, trong nháy mắt giao tập cùng một chỗ. Hình thành trên không trung một cây cầu đặc thù màu nhũ trắng, câu thông linh hồn của bọn họ với nhau.

Mã Nhĩ Đế Ni hấp một ngụm không khí, lần đầu tiên hắn nhìn thấy được khế ước này, mặc dù không biết khế ước này là cái gì, nhưng rõ ràng thấy được rằng Tử với Diệp Âm Trúc có quan hệ khế ước, hơn nữa còn là một quan hệ ngang hàng khế ước, nói cách khác song phương có địa vị ngang hàng, xem ra từ hình thái của Tử thì tọa kỵ này của Diệp Âm Trúc cũng ít nhất là một ma thú cửu cấp, khó trách hắn đưa ra lục đạo chi quyết khiêu chiến, quả nhiên là có sát chiêu bí mật, đáng tiếc trong kỵ chiến mặc dù tọa kỵ rất trọng yếu nhưng cũng không phải là tuyệt đối.

"Đã như vậy, chúng ta bắt đầu." Mã Nhĩ Đế Ni lạnh nhạt nói vừa nhấc chân đứng trên lưng cự long, trên tay khẽ nhấc,đưa cây tử uy long thương hạ xuống lưng của cự long, Long thương trên lưng cửu cấp Thủy long điểm nhẹ, tọa kỵ rất ăn ý nhất thời vỗ long dực lui về phía sau vài bước, kéo giãn khoảng cách song phương, Mã Nhĩ Đế Ni sở dĩ không có trực tiếp để cho cự long tiến lên phía trước, chính là không muốn chiếm tiện nghi của Diệp Âm Trúc, trong mắt hắn Diệp Âm Trúc cùng Áo Lợi Duy Lạp dù sao cũng là vãn bối, càng huống chi, hắn thấy được An Nhã đang ở trận doanh của đối phương. Lúc trước Mã Nhĩ Đế Ni đã từng chỉ cho Diệp Âm Trúc một chút con đường tu luyện vũ kỹ. Hiện suy nghĩ lại, chuyện cũ như thoảng qua, chưa tới hai năm thời gian, lúc trước thanh niên kia cũng tại hơn mười vạn người hướng tới mình phát ra khiêu chiến.

Diệp Âm Trúc tự nhiên không biết Mã Nhĩ Đế Ni lúc này đang nghĩ cái gì, hắn chỉ biết là tại đây chính là lục đạo chi quyết mình tuyệt không thể thua.

Tử đứng nguyên, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng rít gào, trong phút chốc một đoàn tử quang chói mắt từ ngực hắn phát ra, quang mang mầu tím khổng lồ trong khoảnh khắc phủ khắp thân thế mỗi tấc da thịt. Sau một khắc thân thể hắn hoàn toàn bao phủ một mầu tím, mà mầu tím nãy tốc độ vô cùng kinh người tản nhanh ra xung quanh. Thân thể khổng lồ trong chớp mắt đã cao tới hai mươi lăm thước độ cao, cho dù so với thủy long của Mã Nhĩ Đế Ni nguyên soái cũng cao hơn vài phần.

Tử tinh bỉ mông, một trong tứ đại thần thú, địch nhân của thần thánh cự long, vua của thú nhân trong truyền thuyết, lần đầu tiên, trên chiến trường không che giấu thân phận của chính mình, nhìn qua thân thể tử rất hoàn mĩ, mặc dù tất cả đều là tử tinh trạng thái, nhưng mỗi một bộ phận của cơ thể đều cường tráng hữu lực.

Khi Tử xuất bản thể thì tử quang đồng thời bạo phát mạnh mẽ ra bốn phía, cũng không phải tử phát ra năng lượng mà bản thân hắn tự phát ra khí tức đặc hữu của tử tinh bỉ mông.

Một tiếng rên rĩ tử phía dưới cũa Mã Nhĩ Đế Ni vang lên, hẳn là tọa kỵ đồng bọn hắn, con thủy long này chính là phản bội thủy long thành đi tới Mễ Lan đế quốc cùng Mã Nhĩ Đế Ni tiến hành khế ước hơn mười năm trước. Là thủy long trưởng lão cửu cấp thủy hệ cự long thân thể khổng lồ, dưới uy áp của tử tinh bỉ mông vẫn kịch liệt run rẩy.

Hắn vốn có cường đại long tức nhưng lúc này cũng không chống đỡ được thân thể chính mình, không chịu khống chế của bản thân lảo đảo lui về phía sau, hai chân mầu lam lúc đó không ngừng kịch liệt run rẩy, thậm chí không dám liếc mắt nhìn Tử một cái.

Tử tinh bỉ mông xuất hiện mang lại hiệu quả tuyệt đối, rung động cả cầm thành. Đông Long bát tông tông chủ khi thấy tình huống này tất cả đều giật mình mở to hai mắt nhìn, nhất là vị cúc tông tông chủ Vị Linh Phong kia đã từng giao thủ với Tử, lúc này càng trợn mắt há mồm tự nhủ. "đây là quái vật gì? Đây thật chính thức hình dáng của hắn?

Tử chỉ lẳng lặng đứng ở nơi này, lúc này khí tức hắn đã truyền ra xa, không chỉ có cửu cấp cự long lui về phía sau, trung ương quân đoàn phương bắc Mễ Lan đế quốc cách Tử gần nhất là kỵ binh quân đoàn, toàn bộ tọa kỵ đều phát ra một tiếng rên rỉ, dưới áp bức vô cùng mạnh mẽ của tử tinh bỉ mông, trong lúc nhất thời vô số tọa kỵ đã ngã xuống.

Đừng nói là ma thú bình thường cho dù có ngàn long kỵ binh đại đội tuần long cũng chính mình hai chân không nghe điều khiển mà kịch liệt run rẩy, cho dù chủ nhân của bọn chúng điều khiển thế nào cũng kiên quyết không dám ngẩng đầu, chỉ có mười sáu cự long của long kỵ tướng còn hoàn hảo chút ít, nhưng cũng không như bình thường mà hai chân cũng không ngừng run rẩy.

_____***_____

Phóng thích khí tức chính là cách phát tiết tâm tình. Là tộc nhân duy nhất của bỉ mông nhất tộc tồn tại, Tử ẩn nhẫn đã bao nhiêu năm? Hôm nay, hắn rốt cục đã có thể trước hơn mười vạn nhân loại, thể hiện ra chân chính khí tức của bỉ mông nhất tộc, không cần che giấu cái gì, trong nháy mắt khoái cảm cơ thể tử tinh huyết mạch phẳng phất thiêu đốt bùng lên,mênh mông Tử Tinh khí tức lan tỏa, ngay cả hắn cũng không thể khống chế khí tức của mình.

Ma thú của Long Khi Nỗ đại lục đang hiện hữu tại nơi đây, tuyệt đại đa số đều xuất phát từ cực bắc hoang nguyên, mặc dù chúng không phải thú nhân, nhưng sớm là đồng bọn của thú nhân hoặc là thực vật của thú nhân, tử tinh bỉ mông, thú nhân nhất tộc cường đại thần thú xuất hiện, hiện nay vì tử chưa hoàn toàn trưởng thành, chưa đạt tới đỉnh phong của tử tinh bỉ mông, nhưng khí tức của tử cũng tuyệt đối không phải ma thú bình thường có thể chống cự.

cục diện đột nhiên đột biến, vốn cho rằng chiến thắng lục đạo chi quyết là hy vọng xa vời, nhưng bây giờ toàn bộ cầm thành đều hoàn toàn đứng lên, mà đại quân chỉnh tể của Mễ Lan quân đoàn lại xuất hiện hỗn loạn, tọa kỵ của bọn họ đều giống nhau đang hoảng sợ không thể khống chế, cơ hồ đầu tiên tất cả tiền bài kỵ binh đều mất đi năng lực chiến đấu.

Tử đứng ngạo nghễ ở nơi này, thân hình cao hai mươi lăm thước phẳng phất có thể chống đỡ được cả trời: ” Âm Trúc. Huynh đệ đồng tâm.”

Diệp Âm Trúc gương mặt tươi cười, hét lên một tiếng,hắn một thân trang phục mầu trắng nhảy lên thẳng tắp mười lăm thước. Tử vươn tay phải ra làm bàn đạp cho Diệp Âm Trúc tích lực nhẩy tiếp lên vai của mình.

Thân thể mầu tím thật lớn, trên vai một thân ảnh mầu trắng, lúc này Diệp Âm Trúc là vị trí cao nhất toàn trường, chắp tay mà đứng.Tuyệt đối có khí thể bễ nghễ thiên hạ.

Ai nói tọa kỵ phải nhất định phải đứng trên lưng. Diệp Âm Trúc đã làm hơn mười vạn người sáng tỏ, bả vai của một người cũng hoàn toàn có thể đứng.

Mã Nhĩ Đế Ni sắc mặt rất khó coi, cùng phía bắc lôi thần bộ lạc giao chiến nhiều năm như vậy, khi bản thân của Tử hiện ra một khắc, hắn đã cảm nhận được khí tức vừa quen thuộc mà lại vừa xa lạ.

” ngươi là Bỉ Mông?” Mã Nhĩ Đế Ni khống chế tọa kỵ của mình không lui về phía sau trầm giọng hỏi.

Đúng vậy, dám chắc đây là khí tức của bỉ mông, nhưng bỉ mông cự thú lúc nào đã có thể làm cho hơn mười vạn kỵ binh của mình run rẩy, hoang kim bỉ mông thân thể cũng chỉ cao mười bẩy thước, nhưng bỉ mông mầu tím trước mắt này lại cao những hai mươi lăm thước, chẳng nhẽ hắn là biến dị của bỉ mông cự thú?

tử tinh bỉ mông đã lâu lắm không có xuất hiện trên đại lục, nên cho dù là Mã Nhĩ Đế Ni là một cường giả cũng không nghĩ rằng ở nơi đây lại có thần thú xuất hiện.

Diệp Âm Trúc tay phải giơ lên, một đạo quang ảnh mầu đỏ sậm trong nháy mắt xẹt qua, tại thất quốc thất long bài vị chiến lần trước thắng được Phượng Hoàng Vỹ xuất hiện , mang theo hắc ám khí tức nằm yên vị trong lòng bàn tay hắn.

” Mã Nhĩ Đế Ni nguyên soái bây giờ chúng ta có thể bắt đầu được chưa? ” Diệp Âm Trúc đồng dạng không hề dám có chút coi thường Mã Nhĩ Đế Ni , chính như phán đoán của Mã Nhĩ Đế Ni trước kia, trận đầu lựa chọn kỵ chiến hắn là muốn bức Mã Nhĩ Đế Ni cũng chính mình chiến đấu, tất nhiên mang sĩ khí của đối phương hoàn toàn chèn ép. Mà cũng không phải Diệp Âm Trúc nhất thời xúc động mà quyết định như vậy, muốn trông vào vận khí của mình, mà bởi vì hắn hy vọng kỵ chiến sẽ là một trong bốn thắng lợi, ngoại trừ trận chiến tổng hợp cuối cùng,Diệp Âm Trúc biết Tử sẽ trợ giúp chính mình, trong tràng kỵ chiến sẽ dễ dàng giành thắng lợi, còn có ma thú nào có thể cùng Tử so sánh? trừ khi tọa kỵ của Mã Nhĩ Đế Ni là thần thánh cự long.

Trong mắt Mã Nhĩ Đế Ni toát ra một tia kiên nghị. " Lão tiểu nhị, ngươi như thế nào lại tỏ ra như vậy? chẳng nhẽ chúng ta hơn mười năm kiêu hãnh lại bị hủy giờ phút này?"

Thủy hệ cự long chậm rãi ngẩng đầu, " không, Mã Nhĩ Đế Ni bằng hữu,cũng không phải ta sợ sự cường đại của hắn, mà là khí tức của hắn ta không thể có cách nào kháng lại, chỉ có người mạnh nhất long tộc chúng ta mới có khả năng kháng lại, mới có khả năng là đối thủ của hắn, bởi vì trước mặt ngươi không phải là bỉ mông bình thường, mà là đế vương của bỉ mông cự thú trong truyền thuyết, đứng đầu tứ đại thần thú, tử tinh bỉ mông a!"

" Ngươi nói cái gì?" Mã Nhĩ Đế Ni hoảng sợ biến sắc, tử tinh bỉ mông, là tử tinh bỉ mông, sắc mặt hắn đã cực kỳ khó coi, khó trách có thế làm cho tọa kỵ cửu cấp cự long của mình e ngại khí tức của đối phương, tử tinh bỉ mông, thần thú trong truyền thuyết, thập cấp thần thú , như thế nào có thể, như thế nào hắn có thể trở thành đồng bọn của Diệp Âm Trúc, khó trách khế ước của bọn chúng là khế ước ngang hàng, thử hỏi ai có thể dám cùng thần thú thiết lập chủ tớ khế ước?

Thanh âm của thủy hệ cự long không phải là lớn, nhưng là thính lực của cường giả trong cầm thành nhiều lắm, ngoại trừ tứ đại dị tộc không có phản ứng, thì cả Đông Long đều sôi trào, bọn họ như thế nào có thể nghĩ ma thú đồng bọn của Diệp Âm Trúc là thần thú? giờ khắc này đối với lục đạo chi quyết khiêu chiến, bọn họ mỗi người trong lòng đều tràn ngập kỳ vọng, ai ai nói chung cực khiêu chiến không thể thắng lợi? bọn họ từ trên người của Diệp Âm Trúc cùng Tử đã thấy được thắng lợi ánh rạng đông, ngay cả Thái Thượng trưởng lão lúc này hai tay cũng nắm chặt.

Đây là trời đã ban cho Đông Long cơ hội sao? giờ khắc này đây chính là ý niệm trong lòng của cả ngàn Đông Long chiến sĩ

đối mặt với tử tinh bỉ mông xuất hiện, Mã Nhĩ Đế Ni có nhận thua? Không hắn sẽ tuyệt đối không nhận thua, làm Mễ Lan chi thuẫn, một trong hai Đại nguyên soái của Mễ lan đế quốc, để cho hắn trước mắt ba mươi vạn đại quân nhận thua quyết không có khả năng, cho nên, hắn đã ra một mệnh lệnh làm cho mọi người giật mình.

_____***_____

Diệp Âm Trúc vẫn giữ nguyên tư thế thủy chung không di chuyển, chỉ có đôi tay chậm rãi chuyển hướng theo phía Mã Nhĩ Đế Ni nguyên soái đang di chuyển, khi hoàn toàn tập trung vào đối thủ.

Sát, một tiếng hét lớn vang lên, chỉ bất quá thanh âm lúc này lại là thanh âm của của Tử.

Tử hướng về phía Mã Nhĩ Đế Ni nguyên soái, lúc này tay đang nắm chặt long thương, một đạo quang mang màu tím thật lớn tựa như hai trái núi xuất hiện ở đôi tay. Một thanh kiếm thật lớn xuất hiện, sự hiện diện của nó có thể làm bất cứ một chiến sĩ nào cũng cảm thấy hổ thẹn. Toàn thân kiếm dài đến mười bẩy thước, còn chiều dài lưỡi kiếm cũng đã mười ba thước.

Cúc tông chủ Vị Linh Phong đã gặp qua thanh kiếm này, cũng bởi vì thanh kiếm này mà thua về tay Tử, đến lúc đó mới thấu hiểu uy lực của thanh kiếm này. Tựa như một kích khai thiên tích địa tuyệt đối không lưu thủ. Tử quang xẹt qua, để lại một quang mang, mũi kiếm chỉ qua, không khí bị xé rách, không gian cũng bị xé rách, tựa như như một hắc động có thể cắn nuốt hết thảy chỉ với một kiếm trảm xuống.

Tả hữu hai bên không khí dường như đọng lại, không một ai có thể tưởng tượng một kiếm này tột cùng có đến thực lực như nào, nhưng có thể cam đoan một điều, nếu kiếm này mà hạ xuống Mã Nhĩ Đế Ni nguyên soái. Đó hẳn là phải chết cục diện.

Bỏ qua phòng ngự trực tiếp công kích, không khí cũng trở thành phụ trợ cho công kích, một kiếm bá đạo đến như vậy, thật khiến cho Mã Nhĩ Đế Ni nguyên soái không có lựa chọn. Đồng quy vu tận, có lẽ chỉ có đồng quy vu tận mới có thể chống lại một kiếm có phạm vi mấy chục thước như vậy. Xem ra cũng chỉ có đồng quy vu tận mới bảo trụ được Tử La Lan gia tộc uy nghiệm từ xưa đến nay.

Trong phút chốc, Mã Nhĩ Đế Ni nguyên soái đã đưa ra một quyết định chính xác cho mình. Tất cả đấu khi, hoàn toàn ngưng tự ở trên ở mũi long thương. Nguyên soái cũng biết mình ngưng tụ quá nhiều sức mạnh, ngoại trừ toàn lực công kích đối thủ một chiêu, còn lại không gì có thể né tránh. Cũng không hy vọng gì Tử Vi Lăng thiên khải giáp có thể ngăn trở giúp mình một kiếm, vì điều đó tuyệt đối không có khả năng.

Đều là tử quang, nhưng một bên quang mang hùng hậu một điểm, một bên quang mang màu tím trong suốt quán thiên địa. Chiến sĩ song phương nhìn vào cuộc chiến này cũng không tránh khỏi những tiếng kinh hô vang lên.

Đang, một kích phong duệ của long thương chuẩn bị đến được vị trí trái tim của Tử. Nhưng ngay lúc đó, một đạo quang ảnh màu đỏ sậm hiện lên. Tử uy long thương đánh lên phong duệ của Phượng hoàng vỹ. Diệp Âm Trúc một màu nhũ trắng lóe lên, lập tức xuất hiện đứng trước thân thể của Tử, sau đó một khắc đã xuất hiện trên vai Tử.

Đối thủ là hai người, lúc quang mang màu đỏ sậm hiện lên, Mã Nhĩ Đế Ni đã biết, chính mình đã thua.

Mã Nhĩ Đế Ni dù sao cũng là tử cấp ngũ giai, toàn lực bộc phát ra một kích dù sao lực lượng cũng tuyệt đối không phải Diệp Âm Trúc với tử trúc nhất giai đấu khí có khả năng ngăn cản. Nhưng Diệp Âm Trúc thật sự cũng không có nghĩ tới hoàn toàn ngăn cản một kích này.

Màu đỏ sậm cùng màu tím. Hai điểm thương tiêm va chạm đầu tiên, Diệp Âm Trúc đã mượn lực dựng lên, hắn thậm chí còn chưa cho Mã Nhĩ Đế Ni cơ hội đấu khí bộc phát. Nhưng hắn một chiêu này lại phá nát ý đồ công kích của Mã Nhĩ Đế Ni.

Phượng hoàng linh đích xác bị tử uy long thương chấn bay lệch sang bên, tuy vẫn như trước hướng về vị trí trái tim của Tử, nhưng dù sao cũng đã chậm hơn, lúc này tử tinh cự kiếm đã đến thân thể của Mã Nhĩ Đế Ni. Nhìn như trùng hợp đơn giản nhưng là thành quả phối hợp hoàn mĩ của Diệp Âm Trúc và Tử. Hai người phối hợp tuyệt hảo chỉ có thể trong chiến đấu mới thể hiện được. Khi Tử bổ ra một kiếm, với lực lượng như vậy, tốc độ như vậy hạ xuống đối thủ, loại phán đoán như vậy lập tức được Diệp Âm Trúc nghĩ tới. Mà phượng hoàng linh đón nhận một kích của tử uy long thương cũng là đồng thời ngăn cản sức mạnh của đối phương đối với với Tử. Cho nên, một màn nhìn như trùng hợp này nhưng là kết quả của hoàn mĩ phối hợp. Chỉ có hai người có linh hồn tương thông mới có thể làm được điều này.

Toàn trường nha tước tuyệt không một tiếng động. Hơn mười vạn người đồng thời tại chỗ không phát ra một tiếng vang nào cả, làm không khí có vẻ quỷ dị. Đặc biệt là loài người hiện tại đang có vô số ma thú tọa kỵ đang rên rỉ.

Tử trước tiên thay đổi phương hướng của tử tinh cự kiếm. Không bị chuyện gì sẽ bị ảnh hưởng, nhưng mũi kiếm thật lớn cũng xẹt qua bên người Mã Nhĩ Đế Ni. Một khắc sau đó, Mã Nhĩ Đế Ni thân thể cũng như một quả bóng tầm thường, bị thanh cự kiếm mười bảy thước quét qua kình khí bính phát làm bay xa xa ra ngoài. Bởi vi tử tinh cự kiếm chệch hướng, khiến cho Tử không có khả năng tránh được Mã Nhĩ Đế Ni công kích, một thương xẹt qua thân thể Tử, phát ra một tiếng ma sát chói tai. Một vệt trắng lưu lại trên ngực trái của Tử, may mà vết thương này không quá sâu, đối với Tử bây giờ căn bản coi như không thiệt hại.

Quang mang nhàn nhạt lóe lên, Diệp Âm Trúc trong mắt toát lên một tia cảm động, hắn đương nhiên biết tại sao Tử lại làm như vậy, bởi vì hắn cảm giác được chính là do mình với Mã Nhĩ Đế Ni nguyên soái đã có sự tôn kính trong tâm hồn,cả việc Mã Nhĩ Đế Ni trước đây đối xử với mình tốt,cho nên cuối cùng mới hạ thủ lưu tình, nếu không như vậy một kiếm vừa rồi sao có thể lại xẹt qua thân thể chứ không đâm xuyên qua?

Mã Nhĩ Đế Ni nguyên soái bị một kiếm đánh bay ra,thân thể tại không trung mấy lần quay cuồng, sắp rơi xuống đất, phải miễn cưỡng mới giữ được thân thể.

"Oa" Một tiếng từ cổ họng phát ra, Mã Nhĩ Đế Ni phun ra một ngụm máu tươi, bị tử tinh cự kiếm phách qua,nửa người đã hoàn toàn chết lặng mất cảm giác, ngay cả tử uy long thương trong tay cũng bị bay ra ngoài.

Ngước nhìn lên Tử cao lớn cùng với Diệp Âm Trúc áo trắng đang ở bên vai, Mã Nhĩ Đế Ni miễn cưỡng hồi phục khí huyết nhộn nhạo, hắn không rõ tại sao trong phút cuối đối phương lại hạ thủ lưu tình, nhưng từ tử thần trong phút chốc thoáng qua bên mình lưu lại một ấn tượng thật sâu đậm trong người. Chính mình vẫn còn sống, tại chiến trường đã kinh qua vô số khổ chiến, lần đầu tiên Mã Nhĩ Đế Ni nguyên soái cảm giác được, sống lại hạnh phúc đến như nào. Chính mình đã bao lâu rồi không có cảm giác đứng bên bờ vực sinh tử, thật không ngờ hôm này bị một thanh niên hai mươi tuổi đem đến cảm giác như vậy.

Hắn ta cất tiếng cười to, vô cùng vui sướng, nhìn về phía Diệp Húc như đang nhìn một người đã chết.

Diệp Húc tâm tình càng thêm bình tĩnh, giống như một giếng nước không gợn sóng, Úc Khánh Sơn quả thật là một đối thủ cực kỳ hùng mạnh, hơn nữa hắn ta còn có được bảo tháp chín tầng, là thể chất đặc thù, người như thế, chính là trong hàng tỉ người mới có một.

Nhưng, Úc Khánh Sơn so ra vẫn kém Ngụy Hiên, bất kể là tu vi hay thực lực, đều xa xa không bằng Ngụy Hiên.

"Ngay cả Ngụy Hiên cũng bị ta chém thân thể, ta không tin ta không chém được ngươi!"

Diệp Húc hít vào một hơi thật dài, đột nhiên chín khẩu đại đỉnh lao ra, đỉnh trong sông sục sôi, phát ra tiếng sóng như tiếng nổ vang.

"Cửu đỉnh tề xuất, định! Định! Định!"

Chín khẩu đại đỉnh trấn áp, trong nháy mắt thời gian, thiên địa nguyên khí đều bị định trụ, đại mạc đột nhiên trở nên yên lặng như tờ, không nghe thấy một tiếng vang nào.

Chẳng những thiên địa nguyên khí bị chín khẩu đại đỉnh này định trụ, thậm chí Kim tinh kiếm khí của Úc Khánh Sơn lúc này vận hành trở nên chậm chập, không hề linh động khó chơi như trước nữa.

Chín khẩu đại đỉnh này, trấn áp tất cả, cho dù là Úc Khánh Sơn cũng cảm thấy được chân nguyên của mình lưu thông không trôi chảy, nhưng tu vi hắn ta thâm hậu, loại cảm giác này nhanh chóng biến mất.

"Cửu đỉnh Hạ gia? Chém cho ta!"

Hắn quát lên một tiếng, Kim tinh kiếm khí đột nhiên thoát khỏi m Dương nhị khí, phóng lên cao, giống như một luồng hồ quang, chém tới hướng cửu đỉnh: "Ta muốn chém vỡ tất cả chín khẩu đan đỉnh của ngươi, phế bỏ tu vi của ngươi!"

Kim tinh kiếm khí của hắn chính là Kim tinh khí luyện chế mà thành, sắc bén vô cùng, một kiếm chém tới, tất có thể chém cả Diệp Húc và cửu đỉnh thành hai nửa!

"Cửu đỉnh hợp nhất, trấn áp Thần Châu!"

Diệp Húc làm như không thấy luồng Kim tinh khí kia, hai luồng m Dương nhị khí từ từ lui về trong hai mắt, hợp thân đánh tới Úc Khánh Sơn, chỉ thấy chín khẩu đại đỉnh trên đầu hắn đột nhiên từng đôi kết hợp làm một, trong chớp mắt từ chín đỉnh kết hợp thành một đại đỉnh, tản ra uy lực cùng áp lực càng hùng mạnh hơn!

Oành!

Sa mạc đột nhiên sụt xuống một cái hố hình một cái đỉnh thật lớn, phạm vi hơn mười dặm, sâu đạt vài dặm!

Mà trong không trung cũng xuất hiện một cái hình đỉnh, không khí bị nén ép, ngưng tụ thành một cái bình chướng hình đỉnh cực lớn!

Hố và bình chướng kia cũng là uy năng bộc phát ra do chín đỉnh hợp nhất, chấn cho sa mạc và không trung không chịu được, thương thiên lật nghiêng, đại địa lõm xuống, hình thành một phong ấn cực lớn!

Luồng Kim tinh kiếm khí kia còn chưa đến gần người, đã như đồng nhập vũng bùn, hoàn toàn bị đóng trên không trung, hành động khó khăn, từ từ di chuyển về phía trước.

Không chỉ luồng kiếm khí này, thậm chí cả Lô Bồng và bản thân Úc Khánh Sơn đều bị khẩu đại đỉnh này định trụ, không thể nhúc nhích.

Răng rắc!

Chín đỉnh hợp nhất thành một khẩu đại đỉnh kia, dường như khó có thể chịu được uy năng của bản thân, vách đỉnh bắt đầu xuất hiện một vết nứt.

Đây là khiếm khuyết khi hợp nhất chín đỉnh, cửu đỉnh hợp nhất, chứa đựng uy năng tăng gấp bội, không phải là chín lần mà là tám mươi mốt lần, bởi vậy mới có thể định trụ Kim tinh khí, nhưng uy năng lại quá

mạnh, làm cho bản thân nó cũng không thể chịu được, hơn nữa chín dòng sông chân nguyên vô cùng hùng hậu của Diệp Húc kia đánh đại đỉnh rạn nứt!

Răng rắc! Răng rắc!

Vách đỉnh lại xuất hiện thêm nhiều vết nứt, trong chớp mắt vách tường của khẩu đại đỉnh này tựa như một cái mạng nhện vậy.

Đây là cấm thuật, với Diệp Húc mà nói, tuyệt đối là một loại cấm thuật, chiêu số cuối cùng, đồng thời cũng là chiêu số nghiêm cấm sử dụng, nếu cửu đỉnh của hắn phá nát, chân nguyên sẽ mất đi khống chế, giống như con ngựa hoang thoát cương, khiến tu vi hắn đau khổ tu luyện thành hóa thành hư ảo, đánh hắn thành phàm nhân!

Nhưng đồng thời đây cũng là chiêu thức mạnh nhất của hắn.

"Vạn pháp tề xuất, thêm vào thân ta!"

Diệp Húc hoàn toàn không phát hiện tính nguy hiểm của hành động lần này của mình, lấy một khẩu đại đỉnh định trụ thiên địa vạn vật, trong đỉnh vô số dị thú thượng cổ chen nhau chui ra, ào ào tuôn vào trong cơ thể hắn.

Bên trong thân thể hắn, lập tức vô số móng vuốt to khỏe từ trong bách khiếu thò ra, có vuốt kỳ lân đen như mực, có móng phượng hoàng khớp xương trơ gầy, có vuốt cùng kỳ đỏ như máu, có chân thanh giao toàn thân là vảy xanh, có móng chu tước hừng hực lửa đỏ, đủ mọi chủng loại, tản ra yêu khí ngút trời, đều bắt lấy Tông chủ kim bài kia.

Ầm ầm!

Uy năng của kim bài được hắn phát ra trước nay chưa từng có, rõ ràng biến thành một cái màn lớn che trời, hung hăng chụp xuống Úc Khánh Sơn!

"Hoàng Tuyền Thánh Lệnh, như ta đích thân tới!"

Bên trong kim bài đột nhiên truyền đến tiếng một người, đột nhiên hình dạng toàn bộ kim bài xảy ra biến hóa, biến thành một bàn tay vàng chói, ngang nhiên chộp tới Lô Bồng của Úc Khánh Sơn.

Luồng uy năng này lớn như thế, cuồn cuộn như thế, vượt xa một kích mạnh nhất của nguyên thần của Ngụy Hiên, một chưởng hạ xuống, thiên địa dường như lọt vào bóng tối!

Loại dị biến này, ngay cả Diệp Húc cũng không ngờ đến, loại lực lượng mạnh mẽ này, gần như uy năng của hư ảnh cấm bảo, cho dù là Ngụy Hiên, cũng sẽ bị một kích diệt trừ!

Giờ phút này, Diệp Húc có thể cảm thấy được, tâm niệm của mình liên kết với kim bài, ý chí của mình chính là ý chí của kim bài, chính mình đang thao túng bàn tay vàng chói này, công kích tới Úc Khánh Sơn!

Úc Khánh Sơn cũng không hề đoán được biến cố này, ngơ ngác nhìn bàn tay kia bắt lấy mình, luồng uy năng hùng mạnh này, khiến cho hắn cảm giác được, bản thân mình chắc chắn sẽ bị bàn tay này diệt trừ dễ dàng!

Bất luận là loại thể chất đặc thù nào, bất luận tu luyện loại tâm pháp gì, bất luận được truyền thừa của Nho Thích Đạo tam gia, đều tuyệt đối không thể chống lại bàn tay này!

"Không thể nào! Ta tập trung số mệnh thiên hạ, đạt được truyền thừa cao nhất của thiên đạo, lại là một trong ngũ đại thể chất đặc thù, tuyệt đối không thể chết ở chỗ này!"

Hắn điên cuồng rống to, một luồng lực lượng không biết bắt đầu thức tỉnh trong cơ thể hắn, luồng lực lượng này hùng mạnh trước nay chưa từng có, thậm chí phá nát cửu đỉnh trấn áp, khiến tu vi và thân thể hắn đều khôi phục tự do!

Đây là bí mất của thể chất đặc thù, khi đối mặt với áp lực của cái chết sẽ thức tỉnh, khiến thực lực của hắn tăng lên nhanh chóng, để chống lại nguy hiểm trước nay chưa từng có!

Tu vi của hắn bắt đầu điên cuồng tăng lên, vừa mới phá tan Nguyên Đan kỳ, bước vào Tam Thai cảnh!

Bàn tay vàng kia hạ xuống, chỉ bắt một cái, liền làm Lô Bồng dập nát, thuận thế đè hướng Úc Khánh Sơn, luồng lực lượng thần bí trong cơ thể Úc Khánh Sơn vừa mới bắt đầu thức tỉnh, bị bàn tay kia ép cho không thể động, cho dù hắn có được lực lượng thông thiên cũng không thể chống lại được.

"Ta sẽ không chết, ta là con của trời, tương lai ta còn phải trở thành Vu hoàng, trở thành Thiên đế, tuyệt đối không thể chết ở trong tay một tên tiểu bối vô danh!"

Úc Khánh Sơn điên cuồng la to, liều mạng thúc dục luồng lực lượng thần bí trong cơ thể kia, nhưng vẫn luôn bị chặn, khiến hắn ta tuyệt vọng vạn phần.

"Úc Khánh Sơn, ngươi có thể chết được rồi!" Diệp Húc thao túng bàn tay kia hạ xuống, hắn mạo hiểm tu vi bị phế, mới đổi lấy được cơ hội này, chính là giờ phút này!"

"Dừng tay!"

Một thanh âm chấn động thiên địa đột nhiên phá đâm vào trong tai Diệp Húc, chấn hắn đầu óc choáng váng, chỉ thấy một bàn tay mượt mà phá vỡ trấn áp của cửu đỉnh hợp nhất, chộp tới Diệp Húc.

Bàn tay trắng trẻo này, bao phủ phạm vi vài dặm, ngón cái và ngón trỏ đeo một chuỗi tràng hạt đáng sợ, tổng cộng có một trăm lẻ tám viên, lần tràng hạt trong suốt, trong hạt non xanh nước biếc, giống như một đám thế giới bị phong ấn bên trong lần tràng hạt vậy!

"Cấm bảo Tiểu Quang Minh Thánh Địa, bàn tay hư ảnh tôn đại phật!"

Diệp Húc cả kinh trong lòng, không vội giết Úc Khánh Sơn, vội vàng thao túng bàn tay vàng kia nghênh hướng bàn tay đại phật khổng lồ kia.

Úc Khánh Sơn cười ha ha, cực kỳ đắc ý nói: "Ta quả nhiên là con trời, cao thủ trong sư môn quả thật sẽ ở lúc khẩn cấp ra tay cứu ta!"

Xùy!

Hắn ta còn chưa nói xong, đột nhiên trước mắt hiện ra một làn hào quang trắng, cắt qua cổ hắn.

Diệp Húc quay đầu nhìn lại hướng hắn, mỉm cười nói: "Ta quên nói cho ngươi, ta cũng có một luồng Kim tinh khí, tuy không bằng Kim tinh kiếm khí kia của ngươi, nhưng dùng để giết ngươi thì thoải mái."

Mà vào lúc này, bàn tay vàng rốt cuộc đụng với bàn tay phật kia.

jRRX *?QÆM; jRR, æ¬ h?B M h?"T L?` h?–M a€iX

Chương 311: Đô Thiên Thập Nhị Thần Sát.

Úc Khánh Sơn vừa chết, Quân thiên tiên tháp chín tầng của hắn lập tức tan rã.

Diệp Húc từng thấy tình cảnh không ít vu sĩ chính ma lưỡng đạo chết, ngọc lâu hay bảo tháp của bọn họ đều là trong thời gian ngắn liền tan rã hoàn toàn, bảo vật cất chứa đều rơi hết xuống.

Mà tòa Quân thiên tiên tháp chín tầng này lại khác, tòa bảo tháp này chính là từng tầng phân giải, dần dần lan lên trên, tốc độ cũng không nhanh.

Mỗi một tầng bảo tháp phân giải xong, không biết bao nhiêu vu bảo rơi xuống, những vu bảo đó nhiều đến mức, dù Diệp Húc là kẻ đã từng chứng kiến kho báu Tây Hoàng cũng không thể không hoa mắt chóng mặt!

Bảo vật cất giữ trong tầng thứ nhất của bảo tháp của Úc Khánh Sơn có hơn trăm kiện, chủng loại phức tạp, cái gì cũng có!

Những vu bảo và tài liệu đó, gần như chôn vùi Diệp Húc, mỗi một kiện cũng không kém Lô Bồng, mỗi một kiện uy năng đều cực kỳ hùng mạnh!

Tầng thứ hai bắt đầu phân giải, từng cuốn kinh thư rơi xuống, Diệp Húc không khỏi ánh mắt sáng lên, huy tay áo thu hết mấy thứ này lại.

"Chết rất tốt, nếu hắn ta không chết, ta ăn no thế nào được?"

Mà ở giữa không trung, bàn tay kim bàn biến thành, cuối cùng đụng vào bàn tay Phật đà kia.

Bàn tay kim quang bộc phát ra uy năng đủ để sánh với hư ảnh cấm bảo, nhưng bàn tay Phật đà trắng trẻo từ xa tới kia cũng là hư ảnh cấm bảo thực sự.

nói là cực mạnh. Cầm pháp của hắn cũng là một chi của tinh thần pháp, cho dù hắn cũng là tử cấp tứ giai, nhưng chưa chắc đã là đối thủ của viện trưởng, người đã chỉ điểm cho hắn không ít về tinh thần pháp. Tinh thần pháp vốn dĩ đã thần kỳ, giờ lại phải đối mặt với cao thủ … ài …

Phất Cách Sâm từ từ đi đến trước Âm Trúc, thấy đệ tử cung kính hành lễ chỉ cười khổ nói: "Ta không nghĩ lại có ngày thầy trò ta đối mặt trên chiến trường. Âm Trúc, con là đồ đệ đắc ý nhất của ta, nhưng giờ lại là địch nhân. Ta là người của Mễ Lan quốc, cho nên ta cũng không muốn nói nhiều lời, bởi ta là sư phụ của con, nhưng con cũng không cần phải hạ thủ lưu tình. Nếu con làm vậy chính là sỉ nhục ta, con nên hiểu, đệ tử có thể thắng được sư phụ, cũng là sự sung sướng của sư phụ."

Âm Trúc ngẩn người nghe lời vị sư phụ nói, trong lòng rối ren vô cùng, Phất Cách Sâm cũng không hy vọng thầy trò quyết chiến, nhưng sự việc đã thế này thì cũng không còn cách chọn lựa nữa. Phất Cách Lâm đúng là cao thủ đệ nhất của Mễ Lan, cho dù đổi lại là ám đại ma đạo sư Nguyệt Huy, thì cũng chưa chắc hơn được, hơn nữa còn có một điểm đặc biệt, chính là thân phận sư phụ Âm Trúc.

Phất Cách Lâm giơ tay phải lên, ánh sáng bùng lên, trong tay lão đã xuất hiện một thanh ma pháp trượng màu bạc, trên đầu lại khảm một viên bảo thạch màu vàng kim, dưới ánh sáng mặt trời cây pháp trượng lấp lánh, tỏa ra ánh sáng chói mắt. Âm Trúc biết rõ loại bảo thạch này càng giúp cho người sử dụng ngưng tụ tinh thần lực hiệu quả hơn rất nhiều.

"Chúng ta bắt đầu thôi" Phất viện trưởng giơ pháp trượng, đây chính là lễ tiết đơn giản nhất của cuộc đấu giữa ma pháp sư.

Diệp Âm Trúc cũng đưa cổ cầm lên ngang ngực đáp lễ. Nếu như hỏi ai là người hắn tôn kính nhất Mễ Lan Ma Vũ học viện, hắn sẽ đáp đó là Phất viện trưởng cùng với Ny Na chủ nhiệm. Phất Cách Sâm cũng không yêu cầu hắn bất cứ điều gì, ngược lại giúp đỡ hắn rất nhiều, chỉ bảo cho hắn về tinh thần ma pháp, khiến cho cầm pháp của hắn tăng tiến đáng kể.

"Sư phụ, mời người!" Âm Trúc ngồi xuống đất, Lục Chiến không phải là cuộc chiến của cá nhân hắn, mà là cuộc chiến cho mười ngàn chiến sỹ của Cầm thành, là cuộc chiến vì Đông Long Bát Tông, hắn càng không thể thua, vì vậy hắn sớm đã đặt tình nghĩa thầy trò sang một bên.

Hai tay khẽ vuốt lên dây đàn, Âm Trúc trở nên bình thản lạ lường, hơi thở điều hòa như không có chuyện gì xảy ra. Phất Cách Sâm cũng gật gù, lão đã lâu chưa thử thực lực của gã đệ tử này, lúc này đột nhiên nhận ra lực lượng của hắn vượt quá sự tưởng tượng rất nhiều, lão thở dài một hơi, thầm nghĩ đánh xong trận này, cho dù thắng bại thế nào thì Âm Trúc cũng không trở về học viện nữa.

"Nhìn ta đây" Phất viện trưởng nhẹ nhàng cất tiếng, một dải ánh sáng màu tím từ tay lão truyền vào ma pháp trượng rồi phóng ra không trung. Hai người đứng cách nhau không xa, nhưng thanh âm của lão chỉ có mình Âm Trúc nghe được. Vừa nói xong mấy lời đó thì từ pháp trượng đã phát ra ánh sáng màu vàng kim bọc hắn vào trong.

Tinh thần ma pháp so với các loại ma pháp khác có sự khác biệt, ma pháp thuộc hệ này cũng không có đặc tính công kích đối thủ, nhưng lại có thể tăng cường độ tinh thần lực để công kích.

Diệp Âm Trúc ngẩng đầu nhìn thẳng Phất viện trưởng. Hai mắt viện trưởng đã biến thành màu vàng sậm, một cỗ sóng tinh thần mãnh liệt theo đó phóng ra.

Lúc trước Phất Cách Sâm đã từng dạy Âm Trúc, nếu như phải đối phó với một tinh thần sư, chẳng những không được bỏ chạy mà phải kiên cường đối kháng. Nếu ngay cả mắt đối phương mà không dám nhìn thì làm sao có thể tránh được sự chi phối của đối phương. Không những thế, các giác quan khác như thính giác, thị giác đều có thể dùng để phát ra tinh thần ma pháp.

Bụp một tiếng, Âm Trúc thấy Phất Cách Lâm hóa thành mười người, mặc dù hắn biết rõ đây chỉ là ảo giác, nhưng vẫn làm cho hắn thất thần trong giây lát, áp lực từ từ đè nặng lên hắn, vây khốn hắn vào trong.

_____***_____

Mục đích cuối cùng của tinh thần sư là làm cho đối phương mất đi sự tỉnh táo, bị khống chế. Âm Trúc nặng nhọc hít một hơi, bắt đầu ra tay phản kích.

Hai tay của hắn khẽ vuốt lên Hải Nguyệt Thanh Huy cầm, tiếng đàn dịu dàng vang xa, một quầng sáng tím nhàn nhạt xuất hiện trên cơ thể của hắn, không cần khống chế mà tự nhiên hòa với điệu nhạc sáng lấp lánh. Âm Trúc tự nhiên khảy đàn.

Khi bắt đầu đàn, những chuyện xung quanh hắn không để ý đến nữa, hoàn toàn đắm mình trong điệu nhạc, từ lúc biết đàn, hắn đã học được cách ngoài đàn ra chẳng có thứ gì có thể tác động đến hắn được.

Tay trái hắn dùng thế Lâm Phong, tay phải lại xử thế Lưu Tuyền, gảy lên một khúc Lục Thủy, tâm tình đang từ đông lạnh sang xuân ấm, âm luật lúc nhanh lúc chậm, phạm vi vừa vặn bao bọc toàn bộ ảo ảnh. Cầm khúc này cũng không hề có ý công kích, Phất Cách Sâm mẫn cảm là thế, nào không nhận ra Âm Trúc gảy khúc đàn này vì tôn kính mình?

"Chúng ta giờ là địch!" Phất viện trưởng nói lớn, mỗi một chữ đều rất rõ ràng, sắc bén giống như con dao sắc đánh tới Âm Trúc. Phất Cách Sâm đối với âm nhạc cũng có nghiên cứu, nhưng không sâu, tuy vậy tinh thần pháp khổ luyện nhiều năm, lẽ nào lại không nhận ra điểm kỳ lạ của khúc nhạc. Năm chữ ngắn ngủi đã nhắm đúng vào sự mềm mại uyển chuyển của khúc Lục Thủy mà phát ra, giống như một chiêu đã có thể khắc chế được địch nhân.

Âm Trúc toàn thân kịch chấn, sắc mặt trở nên trắng bệch, cầm khúc đã bị tinh thần lực mạnh mẽ chặn đứt, trong đầu hắn oang oang âm thanh, ộc, hắn phun ra một ngụm máu tươi, từ từ ngẩng đầu nhìn đối phương.

Mười nhân ảnh Phất viện trưởng lạnh lùng nhìn hắn, ánh mắt lúc này không còn vẻ nhu hòa nữa.

Âm Trúc thở dài một tiếng: "Sư phụ, xin lỗi người!" Cảnh tượng chung quanh lại thay đổi, các nhân ảnh Phất Cách Sâm lần lượt biến mất, trong không gian tinh thần lực lúc này hình thành nên một cái lưới lớn, từ bốn phương đánh mạnh vào tinh thần của Diệp Âm Trúc.

Trong khoảng khắc, hắn tựa như thấy mình bị huyết sắc đội của Phật La quốc đánh lén, lại thấy năm trăm tử thần chiến sỹ vì đó mà chết thảm, lại thấy cảnh bốn mươi ba vị pháp sư trong tử thần quân đoàn tự mình bốc cháy mà táng mạng.

Hắn biết rõ cái mình đang thấy chính là nội tâm của bản thân, cũng là những ấn tượng sâu sắc trong trí nhớ.

"Ông" Hắn đang dùng thế U cốc lưu tuyền thì biến thành liễu ưng chuẩn tiệp kích, một âm thanh chói tai vang lên, huyễn tượng trước mắt nhờ đó mà tiêu tán đi một phần. Bụp một tiếng, hắn thuận tay lấy ra thần khí Phi Bộc Liên Châu cầm.

Một thân ảnh màu cam xuất hiện bên cạnh hắn, mang theo vẻ bi thương vô hạn, Âm Trúc nói khe khẽ: "Các huynh đệ đã chết, ta không cho các ngươi chết đau khổ đâu, ta sẽ đàn một khúc tống tiễn mọi người, để cho linh hồn các ngươi được yên nghỉ trong máu tươi của địch nhân." Cùng lúc đó hai tay của hắn lướt nhanh trên đàn, âm thanh vang lên, không mạnh mẽ như lúc nãy mà lại giống tiếng khóc nức nở, nghẹn ngào, khiến cho người nghe muốn rơi lệ.

Tiếng đàn hòa lẫn tiếng khóc, khó mà phân biệt rạch ròi được, Diệp Âm Trúc đã luyện được kỹ xảo này đến mức thượng thừa. Hắn đã từng luyện một khúc Ô Dạ Đề trong ba tháng ròng, ngày ngày lúc đêm khuya mà tấu lên, tựa như đêm đen dài đằng đẵng, lại mang tâm tình đau thương vô hạn, từ người của hắn vô số quang hoàn màu tím phát ra, mỗi một đạo quang hoàng phát ra thì khung cảnh xung quanh mờ nhạt đi một phần. Một khúc nhạc khiến người ta động lòng đến rơi lệ, cũng không phải chỉ có một tác dụng đó.

"Phá!" Một tiếng âm trầm vang lên trong đầu Âm Trúc, gần như khiến hắn mê man, hai tay ngừng lại. Một lần nữa lại có một đạo tinh thần lực đánh mạnh vào não bộ của hắn, thực lực cường đại đến độ này, thật không hổ danh là sư phụ!

Lần thứ hai khúc nhạc bị chặt đứt, huyễn tượng trước mắt lại hiện ra, lần này lại chuyển sang một cảnh khác.

Không có thiết huyết đâm đâm chém chém, chỉ có một sự yên lặng đến đáng sợ. Là sa mạc, là sa mạc vắng lặng không bóng người. Âm Trúc lại nhớ đến thất quốc thất thành chiến, nơi hắn cùng Hắc Phượng Hoàng giao đấu lần đầu tiên. Một bóng đen tiến đến bên hắn, một thanh trủy thủ sắc bén dí vào người hắn.

Âm Trúc không né tránh, mà có muốn cũng không có cách. Ma pháp chiến, hắn biết rõ nếu dùng võ công mà xuất chiêu thì cũng đồng nghĩa với thua cuộc rồi.

Hắn cảm thấy ướt, hắn cảm nhận mùi tanh, hắn thấy được máu, hắn nhận ra cảm giác đau đớn đang từ từ lan tỏa khắp thân. Hắn thấy đôi mắt lạnh như băng của Hắc Phượng Hoàng, trong ánh mắt đỏ lòm màu máu của nàng dường như muốn nuốt chửng hắn, thanh trủy thủ xẹt qua, một dòng máu tươi phụt bắn vào không trung.

Hắc Phượng Hoàng đột nhiên dừng lại, nhưng trủy thủ trên tay nàng thì đặt ngay trên cổ họng hắn.

Diệp Âm Trúc cố nén đau, hỏi: "Cô muốn giết ta?"

Hắc Phượng Hoàng lạnh lùng đáp: "Chúng ta là địch nhân, không phải ngươi chết thì ta chết." lời nói vừa dứt thì Âm Trúc cảm thấy trủy thủ gạt ngang, máu từ cổ họng bắn ra không ngớt. Mắt như mờ dần, chuẩn bị đi vào quỷ môn quan.

Nhưng … đúng lúc ấy … hắn lại cười.

Tiếng đàn lại vang lên, một tiếng đàn êm dịu, từ tay hắn một quầng sáng tím xuất hiện rồi đánh thẳng đến Phất Cách Sâm.

Phất lão sư bị một vòng Thần Âm Quang Hoàn bao phủ, tinh thần lực liền bị khống chế. Cặp mắt già nua của lão phảng phất vẻ không sao hiểu nổi. Lão không hiểu tại sao Diệp Âm Trúc vị vây trong huyễn tượng thống khổ gần như sụp đổ, lại có thể thoát thân ra ngoài. Lão càng không hiểu vì sao gần như chiến thắng lại có thể phát sinh biến cố như vậy.

"Sư phụ, người thua rồi!" Âm Trúc miễn cưỡng đứng lên, đầu ong ong không ngừng, biết rõ mình đã suy yếu nhưng vẫn cố gượng gảy cho hết khúc cầm, thần âm quang hoàn vẫn bao vây Phất viện trưởng.

"Tại sao?" Phất Cách Lâm ngây người lẩm bẩm.

Diệp Âm Trúc thở dài đáp: "Sư phụ, tinh thần pháp của người đệ tử thật không bằng. Người lại có pháp trượng, nhất định là thần khí không sai. Kết hợp giữa kinh nghiệm cùng thần khí, đệ tử làm sao có thể chống lại, người dùng tinh thần lực tấn công, đệ tử không thể gảy nổi một khúc. Ngay từ đầu, mỗi lời nói, mỗi cái nhìn của người cũng là công kích, phải không sư phụ?"

Phất Cách Sâm gật đầu:

"Đúng vậy! Ta đã từng nói với con, tinh thần pháp có thể sử dụng mọi phương cách để xâm nhập vào thế giới tinh thần. Một khi đã vào được thì khống chế đối phương, kết quả địch thủ tự mình hủy diệt mình. Nhưng ta càng không hiểu, rõ ràng tinh thần của con đã bị ta khống chế, tại sao ta lại thua?"

Âm Trúc cố nắn một nụ cười: "Bởi vì ngay từ đầu đệ tử đã có sự chuẩn bị"

Phất Cách Sâm khuôn mặt giật giật: "Chẳng lẽ …"

Âm Trúc gật đầu đáp: "Đúng vậy, đệ tử đã phân tầng não bộ thành hai phần. Khi đệ tự thấy sư phụ thì biết thần âm không có cách nào sử dụng được, nên đệ tử đã chuẩn bị. Người đã đánh giá con quá thấp, tiến vào khống chế tinh thần của con, cuối cùng bị phản lại"

Phất Cách Sâm sửng sốt một lúc rồi cười khổ nói: "Con thật quá lớn mật, cho dù bản thân ta cũng không dám phân tầng não bộ như vậy. Làm vậy nếu để đối phương khám phá được thì mất cả chì lẫn chài. Hơn nữa phân tầng chẳng phải là một chuyện dễ chịu chút nào …"

Diệp Âm Trúc cười khổ đáp: "Đệ tử bị tinh thần lực của sư phụ đánh trọng thương, liền bố trí đại bộ phận tinh thần lực tập trung ở tầng trên, người vào trong thế giới của đệ tử, những gì người thấy là hầu như đúng đến 99%, nhưng có một chuyện người không bao giờ biết được … khi Hắc Phượng Hoàng tấn công đệ tử, mỗi lần nàng đả thương con, thật khiến con đau khổ, nhưng nàng chưa có lúc nào có địch ý với con, nên nàng không bao giờ ra tay giết con. Chính vì vậy khi người tạo ra huyễn tượng đó, cũng chính là người phá giải huyễn tượng cho con. Khi gần như khống chế đối phương, cũng là lúc phòng ngự yếu nhất, người đã dạy con như vậy phải không, sư phụ?".

oUUu G\ʏỀjX oUUI Ĥnæj G_Łj G_ ¦\ʒH dʒH G¾H [_Ńj

- Ta thua, trước lúc giao đấu cùng ngươi ta đã nói, sư phụ mà bại bởi tay đệ tử của mình đó là điều hạnh phúc nhất của sư phụ. Âm trúc, hy vọng con có thể sống sót rời khỏi cuộc chiến này. Ta muốn thấy có 1 ngày con trở thành ma pháp sư cường đại nhất

Vừa lúc nói song ông ta đã ngã xuống, Phật cách sâm thân thể mềm nhũn, 2 mắt nhắm lại.

Tất nhiên, Diệp âm trúc không làm thương tổn chính sư phụ mình. Nhưng hắn thừa dịp đưa từng đạo thần âm quang hoàn, cũng chính là Vong Kị chi khúc một trong cửu đại danh khúc của Cầm Tông.

- Quên hết phiền não, sư phụ hãy ngủ 1 giấc an lành, ngày mai sư phụ tỉnh lại có lẽ mọi chuyện đều đã được giải quyết.

Vừa nói Diệp Âm Trúc vừa thu hồi cổ cầm, cung kính quỳ xuống trước Phất Cách Sâm dập đầu 3 cái.

Lục đạo chi quyết đệ nhị chiến - Diệp âm trúc thắng.

Diệp âm trúc chậm rãi trở về cấm thành, trên mặt mỉm cười, hướng mọi người nói:

- Đã hoàn thành một trong 3 phần, ta muốn tu luyện tiếp, an nhã tỷ tỷ cấm thành có sự vụ gì người cùng các vị trưởng lão thương nghị mà quyết định

" Hảo!" An nhã gật đầu đáp

"Ta tiễn ngươi". Tử đạm nhiên nói.

Diệp Âm Trúc liếc mắt nhìn Tử gật đầu. Hai người hướng Cầm Thành phóng đi rất nhanh, bọn họ xẹt qua Cầm Thành tiến vào. Vừa mới tiến vào trong Bố Luân Nạp sơn mạch, Diệp âm trúc bước chân hư phù, trên không trung thân thể mềm nhũn rơi xuống đất.

Tử phản ứng rất nhanh, giang tay đỡ lấy Diệp Âm Trúc, bằng vào bổn mạng khế ước hắn tự nhiên cảm thụ được thương thế trên thân thể Diệp Âm Trúc, nếu không hắn cũng sẽ không yêu cầu hộ tống Diệp Âm Trúc tu luyện.

Tinh thần hệ ma đạo đại sư quả thật không hề dễ dàng đối phó, với tinh thần hệ ma pháp vốn trong lúc giao chiến không hề có chút va chạm, vật chất công kích nào. Mặc dù Diệp âm trúc chiến đấu cùng Phất Cách Sâm thời gian không dài nhưng do Diệp Âm Trúc tinh thần chi hải phân tầng lại thêm Phất Cách Sâm nhiều lần dùng tinh thần công kích cùng với huyễn tượng đánh sâu vào tinh thần hải dương của Diệp Âm Trúc, khiến cho tinh thần chi hải của hắn bị tổn thương nghiêm trọng. Nếu không phải vì không để đối thủ cùng mọi người nhìn thấy hình dáng suy yếu của mình thì hắn đã tu luyện ngay tại chỗ, nhưng hắn không thể để đối thủ biết mình đã bị thương. Càng không thể để cho long tin tưởng của các chiến sỹ trong cấm thành vừa mới dậy lên lại bị dập tắt.

Đỡ Diệp Âm Trúc, Tử thở dài:

- Âm Trúc, tại sao ngươi lại phải khổ như vậy? ngươi dù sao cũng chỉ mười tám tuổi. Ngươi trên người cũng mang quá nhiều trọng trách rồi.

Không ai biết rằng, Phất Cách Sâm cũng đồng dạng mê man bởi tinh thần lực tiêu hao quá nhiều cùng với công kích của Vong ky chi khúc mà trầm vào ngủ say, không có 3 đến 5 ngày hắn không có khả năng tỉnh lại. Tự nhiên cũng không thể nói cho ai biết tình huống của Diệp Âm trúc lúc này. Nếu không, tại sao Diệp âm trúc phải che dấu?

Quân doanh Mễ Lan đế quốc.

- Kỵ chiến, ma pháp chiến, lục đạo chi quyết đã hoàn thành 1 phần 3 nhưng chúng ta đều thua, ngay cả Phất Cách Sâm cũng thua dưới tay Diệp Âm Trúc, điều này quả thật ta không nghĩ tới.Vốn dĩ ta muốn mượn Phất Cách Sâm đánh bại Diệp Âm Trúc. Như vậy, có lẽ còn có thể giữ mạng cho hắn, xem ra bây giờ không được nữa rồi.

Một thân ảnh ngồi phía trên, toàn thân bao phủ bởi 1 trường bào màu trắng, thanh âm có chút thương cảm cùng với khí tức có một chút hỗn loạn làm mọi người phía dưới có chút căng thẳng.

“Đại nhân, ngày mai dánh 1 trận, Diệp Âm Trúc không biết lựa chọn hình thức chiến gì”. Mã Nhĩ Đế Ni hỏi dò.

- Cụ thể là cái gì thì cũng chẳng tốt đẹp gì, nhưng có thể chắc chắn ngày mai Diệp âm trúc lựa chọn thế nào nhất định là phải đánh 1 trận mà hắn chắc thắng nhất.

Thần bí nhân này bình tĩnh nói.

“Tại sao” Mã Nhĩ Đế Ni có chút kinh ngạc

Thần bí nhân nói: ” bởi vì hôm nay hắn đã bị thương. Hơn nữa thương thế rất nghiêm trọng, nếu ngày mai không thắng lợi dễ dàng 1 chút hắn căn bản không có cách nào tiếp tục”

- Sao cơ, ngài nói hắn bị thương. Hắn chiến đấu với Phất Cách Sâm chỉ trong 1 thời gian ngắn thôi mà, hơn nữa chúng ta có thấy hắn thay đổi gì đâu, lúc trở lại Cầm Thành cũng rất bình thường mà.

-Lúc Phất Cách Sâm cùng Diệp Âm Trúc đối chiến, tử quang vờn quanh chỉ có Phất Cách Sâm mới nhìn thấy Diệp Âm Trúc lúc ấy đã bị thổ huyết, mà bây giờ Phất Cách Sâm lại đang bất tỉnh.

Thần bí nhân lạnh nhạt nói: ” Nói về ma pháp tại Mễ Lan chúng ta phất cách sâm tuyệt đối là 1 nhân vật đứng đầu. Có lẽ tại pháp lực chưa hẳn đã có thể so cùng Nguyệt Huy nhưng hắn là 1 tinh thần hệ ma pháp sư, có thể khắc chế đại bộ phận ma pháp. Tinh thần ma pháp từ năng lực, góc độ thật chiến năng lực mà nói, lại không lo lắng ma thú làm ảnh hưởng thì cho dù Nguyệt Huy đại sư cũng vị tất là đối thủ của Phất Cách Sâm viện trường.Ma pháp sư luôn luôn không muốn là đối thủ của tinh thần hệ đại ma đạo sư.Diệp âm trúc cũng là 1 gã thần âm sư, cũng thuộc loại tinh thần hệ ma pháp, hắn tại Mễ Lan ma vũ học viện học tập, chính là đệ tử của Phất Cách Sâm viện trưởng. Cho nên khi 2 người chiến đấu, ngay từ đầu phất cách sâm đã chiếm thượng phong, mặc dù tình huống ta cũng không rõ rang nhưng ta có thể dám chắc mặc dù diệp âm trúc chiến thắng nhưng tinh thần lực tất nhiên cũng phải chịu đả kích thật lớn, muốn khôi phục tuyệt không dễ dàng. Từ góc độ quan chiến thì việc mời Phất Cách Sâm tham gia lục đạo chi chiến chiến đấu với Diệp Âm Trúc không hề nghi ngờ là lựa chọn vô cùng chính xác.

Mã Nhĩ Đế Ni trầm ngâm nói: “Vậy ngài nói Diệp Âm Trúc định lựa chọn cái gì, ngoài trừ tổng hợp hắn bây giờ còn có 3 lựa chọn phân biệt là đoàn chiến, ma thú chiến và vũ kỹ chiến, tinh thần lực của hắn hôm nay tiêu hao như vậy hắn lựa chọn vũ kỹ chiến có thể đánh được hay không, đây là 2 môn bất đồng năng lực”

Thần bí nhân lắc đầu nói: Không, ta không cho là như vậy. Mặc dù vũ kỹ cùng ma pháp khác nhau rất lớn. Đấu khí cùng ma pháp không phải cùng 1 loại năng lực, nhưng đối với Diệp Âm Trúc là 1 tu luyện giả ma vũ song tu, ma vũ cùng ma pháp đã có tương thông. Dưới tình huống tinh thần lực đại hao tổn vũ kỹ cũng rất khó phát huy hết uy lực chính thức mà hắn lại có ma thú cực kỳ cường đại Tử Tinh Bỉ Mông, cho nên ta cơ hồ có thể kết luận ngày mai hắn lựa chọn ma thú chiến.

Hắn sẽ dùng Tử Tinh Bỉ Mông cường đại để đạt được đệ tam tràng thắng lợi.

Mã Nhĩ Đế Ni trong mắt toát lên một tia lo lắng.

- Ngài nói rất đúng, ma thú chiến quả thật Diệp Âm Trúc nắm chắc thắng lợi, bên ta mặc dù có không ít cự long trợ chiến nhưng ma thú quả thật không thể so sánh cùng thần thú. Cự long của chúng ta thậm chí ngay cả dũng khí cùng Tử Tinh Bỉ Mông chiến đấu cũng không có, thì chúng ta có thể đánh một trận này sao, chẳng lẽ để cho bọn họ dễ dàng thu được tràng thắng lợi này sao?

- Không! Đương nhiên là không, bất luận đế quốc coi trọng Diệp Âm Trúc đến mức nào, nhưng lục đạo chi chiến này chính là quan hệ đến danh dự của cả đế quốc thì đến lúc này cũng phải bỏ qua kể cả tình cảm riêng tư.

Tử Tinh Bỉ Mông mặc dù cường đại, nhưng cũng không phải là không có cách đối phó. Từ lần giao chiến trước ta phát hiện hắn còn chưa phát triển đến trưởng thành kì, thực lực cũng chưa thể đạt đến thập cấp. Ma thú chiến chính là nếu cự long của chúng ta có đủ dũng khí đánh một trận thì ba đối một tuyệt đối có thể, nếu bọn chúng không có dũng khí thì ta sẽ cho chúng dũng khí đó.

Lam Địch Á Tư.

- Cái gì? Mễ Lan cùng Đông Long đế quốc cũng không có khai chiến đánh một trận sao?

Thân ảnh cao lớn đứng lên, tin tức kinh nhân này nhất thời làm hắn trong lòng có chút hỗn loạn.

- Đúng vậy! Căn cứ theo thám tử hồi báo thì Mễ Lan đế quốc phương bắc quân đoàn gồm 30 vạn đại quân do Mễ Lan chi thuẫn Mã Nhĩ Đế Ni thống suất tới Cầm Thành cùng với Đông Long giằng co.

Hắc sắc nhân ảnh ẩn tàng trong bóng tối đạm mạc trả lời.

- Tại sao có thể như vậy! chẳng lẽ Mễ Lan có đảm lược phản kháng Pháp Lam mệnh lệnh sao? Không, ta không tin Mễ Lan đế quốc to gan cỡ này.

- Mễ Lan đương nhiên không có lá gan to cỡ đó nhưng bọn họ đã gặp phải một tình huống đặc thù, Cầm Thành lĩnh chủ Diệp Âm Trúc nguyên là người trong Đông Long bát tông đã hướng tới Mễ Lan đề ra lục đạo chi chiến trong tình cảnh Đông Long cùng Mễ Lan đang chuẩn bị "giương cung, bạt kiếm"

- Ngươi nói sao?

Thân ảnh cao lớn trừng nhãn.

- Lục đạo chi chiến! Tên Diệp Âm Trúc này điên rồi. Chờ một chút! Cái tên này sao ta nghe có chút quen quen, dường như đã từng nghe ở đâu, hay chính là đại biểu lần trước của Mễ Lan tham dự Thất quốc thất long bài vị chiến, Diệp Âm Trúc.

Là Hắn, chính là người chiến thắng Hắc Phượng Hoàng giúp Mễ Lan giành giải quán quân trong thất quốc thất long bài vị chiến. Sao hắn bỗng nhiên trở thành người của Đông Long.

Nam tử cao lớn này trong đầu cũng đã có chút mông lung, trong phòng không ngừng đi lại dường như đang suy nghĩ việc gì.

Nửa ngày sau, nam tử cao lớn trầm giọng nói:

- Khuynh thành cuộc chiến, lục đạo chi quyết cơ hồ không có khả năng giành thắng lợi. Diệp Âm Trúc người này tuổi trẻ tài cao có thể đưa ra quyết định như vậy hắn nhất định có chỗ để đặt niềm tin. Truyền mệnh lệnh của ta, không tiếc hết thảy đem tình hình của tràng lục đạo chi quyết này truyền về. Ta phải biết rõ mỗi một tình huống họ giao chiến, ta có dự cảm thiên tài xuất sắc như Diệp Âm Trúc sẽ không hề thua kém Phượng Hoàng thâm chí hắn còn có thể là khắc tinh của nó. Nếu thật sự hắn có thể thông qua tràng lục đạo chi chiến này mà cấp cho Đông Long một cơ hội thì cũng chính là đối với Mễ Lan cũng chính là một chuyện tốt, không khai chiến cùng Đông Long thì quân đội bắc phương của Mã Nhĩ Đế Ni cũng không hề bị tiêu hao. Nếu mà như vậy thì đồng minh thú nhân tộc của chúng ta muốn chiếm được tiện nghi của Mã Nhĩ Đế Ni cơ hồ sẽ không dễ dàng.

_____***_____

Ta lập tức phải liên lạc với người của chúng ta. Bất quá ta không tin không ai không có thể thắng được sự khiêu chiến của 6 đạo chi quyết như vậy. Áp lực của Pháp Lam cùng ảnh hưởng của lục đạo chi quyết thần chi khế ước, Mễ Lan không có khả năng cũng không có đầy đủ lực để đối mặt với tràng quyết chiến này. Mà Mễ Lan có thể bảo vệ địa vị đệ nhất đế quốc này thực lực toàn diện của họ đích cường đại nếu không cũng vô pháp trở thành địch thủ của Lam Địch Á Tư, cường giả khắp nước chẳng lẽ không thu thập được một Cầm Thành Lĩnh Chủ nhỏ nhoi hay sao.

Căn cứ vào tin tức của chúng ta Diệp Âm Trúc này thậm chí không tới 20 tuổi, Nga , được rồi Ngươi nhớ cho kĩ lúc trước lôi thần chi chuy yếu tắc phái ra kiếp lược quân đoàn trong kiếp lược chưa? Cũng may là Diệp Âm Trúc này dựa vào Thần Âm hệ pháp sư của hắn lợi dụng Long Kị Binh của Mễ Lan tự bạo mới giết được kiếp lược quân đoàn, cũng chính vì công lao mà bây giờ hắn được là Cầm Thành Lĩnh Chủ.

Nam tử cao lớn chậm rãi gật đầu.

- May là người này không thuộc về Mễ Lan đế quốc nếu không sợ rằng ngay cả Mễ Lan chi thuẫn Mã Nhĩ Đế Ni hoặc Mễ Lan chi mâu Tây Đa Phu cũng không mang đến uy hiếp lơn hơn hắn đâu. Ta muốn kiến gặp những người trẻ tuổi như vậy. Tây Nhĩ Duy Áo đứa ngốc này nếu ta là hắn dám chắc sẽ không tiếc hết thảy mọi thứ để có thể lưu giữ được thiên tài như vậy

Chính là ngươi không nên quên thái độ của Pháp Lam đối với Đông Long Đế Quốc. Đừng nói Diệp Âm Trúc kia không có khả năng thắng được lục đạo chi quyết, cho dù hắn thật sự thắng được bất quá cũng chỉ là kéo dài thêm vài năm tàn hơi cho Đông Long Đế quốc mà thôi, một khi lục đạo chi quyết đạt tới niên hạn, Mễ Lan đế quốc buộc phải hướng tới bọn họ phát động công kích, đương nhiên muốn kế hoạch của chúng ta thành công khi đó công kích Cầm Thành sẽ là các ngươi Lam Địch Á Tư mà không phải Mễ Lan nữa.

Trong mắt nam tử cao lớn hiện lên hai đạo tinh quang. "Pháp Lam, ca ngợi Pháp Lam hừ hừ Pháp Lam mới chính là chủ nhân chánh thức của Long Khi Nỗ Tư đại lục". Thanh âm của hắn tràn ngập vẻ không cam lòng, trên người phảng phất phát ra hàn khí làm nhiệt độ trong phòng giảm xuống vài phần

Ta biết ngươi suy nghĩ cái gì, Ngươi nghĩ ca ngợi Pháp lam biến thành ca ngợi Lam Địch Á Tư đúng không? Kì thật cái này cũng không phải không có khả năng, Nếu có một ngày ngươi có khả năng thống nhất đại lục hơn nữa giúp chúng ta thống nhất cả Long Tộc hai người chúng ta hợp lực, hơn nữa cường giả trong thú nhân vị tất không thể lật đổ Pháp Lam thất tháp thống trì. Pháp Lam sở dĩ cường đại trọng yếu là do bọn hắn chiếm cứ bảo địa.

- Đủ rồi !

Nam tử cao lớn khẽ quát một tiếng " Bây giờ không phải lúc nói những lời này, dựa theo kế hoạch hành động chỉ cần Cầm Thành bên kia xác định tin tức truyền tới tất cả lập tức triển khai hành động, thông tri cho minh quốc của chúng ta tùy thời chuẩn bị mà hành động

- Sư phụ, Không có biện pháp để tinh thần lực của đệ tử khôi phục được chút ít sao?

Diệp Âm Trúc có chút buồn bã ngồi trên đỉnh núi nhìn Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn trong hình thái hắc vụ

- Hài tử, ta không phải là thần à! Trừ phi hồn châu của ta có thể được hồi phục nếu không ta căn bản không cách nào giúp ngươi được. Ngày hôm qua đối thủ của ngươi mặc dù không thể nói cường đại, nhưng tinh thần công kích của hắn đã đánh sâu vào tinh thần ngươi, là ngươi trong giai đoạn hiện nay rất khó ngăn cản được à. Ngươi có thể chiến thắng hắn là do sự kết tinh của trí tuệ cùng thực lực. Dựa theo tốc độ khôi phục hiện nay ngày mai là ngày chiến tranh thứ tư ngươi có thể khôi phục nhiều nhất ba thành tinh thần lực à , ngày mốt có thể khôi phục được nhiều nhất 6, 7 thành. Tinh thần ma pháp mãnh liệt đánh sâu vào đối với ma pháp sư mà nói đó đúng là nhất kích trí mạng . Trừ phi người có tài năng hoạch định kế hoạch đắc thắng tại đệ tứ và đệ ngũ trường quyết chiến mà không hao tổn tinh thần lực nếu không trước khi lục đạo chi quyết chấm dứt ngươi đã không có khả năng sử dụng toàn bộ năng lực của chính mình rồi. Đương nhiên cái này hoàn toàn phụ thuộc vào ngươi, trước mắt dưới tình huống này, thần nguyên pháp bào nếu không có nó ngươi đã cùng với tinh thần ma pháp sư phụ giống nhau cùng cùng lâm vào trạng thái ngủ say à. Thật không nghĩ tới nó lại ở trên người ngươi à.

Diệp Âm Trúc nói:

- Sư phụ, ngài cũng nhận biết được Thần Nguyên Pháp Bào sao?

- Đương nhiên là nhận biết được. Cái ma pháp bào này từng…. mà quên đi nói chuyện này giờ đã không có ý nghĩa gì, ngươi chỉ cần nhớ kĩ nhất định phải bảo vệ bí mật của cái ma pháp bào này đừng cho bất luận kẻ nào biết ngươi là chủ nhân của nó. Nó đối với việc tu luyện sau này của người có tác dụng rất quan trọng, có nó ngươi tu luyện ma pháp tựu không thua kém ở trong Pháp Lam, hơn nữa pháp lực cùng tinh thần lực được hấp thụ tăng lên còn muốn tinh thuần hơn nhiều, phải biết tên của nó vốn là…

Nói đến lúc này Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc tốn dừng lại xuống giọng, thanh âm của hắn rõ ràng có vài phần thất vọng thậm trí hâm mộ.

Diệp Âm Trúc cũng không có chú ý đến tâm tình của Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc, tâm tư của hắn lúc này hoàn toàn đắm chìm với bốn tràng đấu đã được an bài. Gần hai tràng đấu đã khiến cho chính mình tiêu hao tinh thần lực quá nhiều, tinh thần lạc ấn còn chịu mãnh liệt công kích, nếu không phải từ nhỏ tu luyện Xích Tử cầm Tâm khiến cho tinh thần lực của mình đủ cầm cự thì…. hơn nữa chiến thuật cùng Thần Nguyên Pháp bào cũng là một nhân tố, bản thân không có khả năng chiến thắng Phất Cách Sâm sư phụ. Bây giờ mình đã không có đường lui nếu lựa chọn lục đạo chi quyết thì cũng chỉ có đường đi xuống, hơn nữa không có khả năng đạt được thắng lợi cuối cùng.

Trời cao, như hôm qua vẫn âm u, nhưng khác với hôm qua chính là hôm nay trời không chỉ âm u mà gần như hạ xuống ngay trước mắt, giống như lệ thuỷ của trời già vì ngay hôm nay mà tuôn rơi.

Mênh mông mưa phùn nương theo từng cơn gió trút xuống, cơn mưa này cũng không bình thường bởi vì tại đây bên trong mưa phùn còn kèm theo rất nhiều băng tra (là băng gì hem biết), đây là mưa giáp tuyết đặc thù của phương bắc, dựa theo hoàn cảnh của phương bắc mà nói sau khi mưa giáp tuyết bình thường thì tiếp theo hàng thủy chính là chân chánh tuyết liễu, mà mưa giáp tuyết mang đến hàn lãnh tuyệt không thể so bì với tuyết soa chính thức được, hơn nữa trực tiếp càng yếu.

Hoàn cảnh biến hóa cũng không thể làm cho lục đạo chi quyết ngừng lại, sự khác biết chính là song phương chiến sĩ tâm tình càng thêm trở lên cuồng nhiệt. Mễ lan đế quốc nhất phương, ba mươi vạn đại quân đều đợi cường giả đế quốc đưa ra lục đạo chi quyết khiêu chiến, đưa người từng là anh hùng đế quốc Diệp Âm Trúc ra đánh bại. Mà Cầm thành không thể nghi ngờ đều phát ra từ nội tâm Diệp Âm Trúc , nếu đã thắng hai tràng thì tại sao không thể hiện ra đệ tam đệ tứ tràng trong khi khát vọng đặc thù này sẽ càng trở lên mãnh liệt cũng làm cho người ta trở lên càng thêm cuồng nhiệt.

Khi Diệp Âm Trúc chậm rãi từ Cầm Thành tiến ra chiến trường, 'cầm đế' hai chữ được hô to giống như long trời lở đất vang lên như từng cơn sóng âm dào dạt vỗ tới chiến trường, thậm chí có Đông Long bát tông đệ tử hô to khẩu hiệu ca ngợi Đông Long, ca ngợi Cầm Đế. Bọn họ cho tới bây giờ là không tin vào Pháp Lam, sự khác biệt Pháp lam là địch nhân của bọn họ, không có mệnh lệnh của Pháp Lam bọn họ đã không phải đối mặt với cục diện sanh tử tồn vong như thế này.

Diệp Âm Trúc có vẻ rất tỉnh táo như trước, cũng không có vì phương danh của mình được hô cao mà tâm tình xuất hiện biến hóa gì, chậm rãi tiến ra trung tâm chiến trường, mưa giáp tuyết từ trên không rơi xuống tự nhiên chảy xuống ngoài thân hắn ba tấc không mang đến cho hắn cảm giác hàn lãnh nào. Cái này cũng không phải do tu vi của Diệp Âm Trúc mà do sự thần kì của Thần Nguyên Pháp Bào, ngay cả Diệp Âm Trúc cũng là tại hôm nay khi mưa giáp tuyết xảy ra mới biết nó có sự thần kì như vậy

Há miệng xuất một ngụm trọc khí, hàn lãnh trong nhất thời hóa thành một dải sương trắng, nhìn Mã Nhĩ Đế Ni nguyên soái ánh mắt Diệp Âm Trúc đã trở lên hàn lãnh như mưa giáp tuyết

Hắn đã không phải như lúc trước lúc bắt đầu lĩnh ngộ thiên nhân hợp nhất mờ mịt không biết đến năng lực ngày càng mạnh của chính mình, được Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc chỉ điểm, hắn bây giờ càng thêm hiểu được bản thân cùng thiên nhiên bảo trì sự hài hòa có khả năng sinh ra hiệu quả đặc thù thiên nhân hợp nhất, cùng hoàn cảnh dung hợp, một khi có thể chính thức làm được dung hợp đạo tự nhiên vào bên trong như vậy lực lượng đại tự nhiên đã thành lực công kích của hắn. Mặc dù Diệp Âm Trúc bây giờ chỉ làm được bước khởi đầu của thiên nhân hợp nhất nhưng dung nhập tự nhiên dung nhập hết thảy xung quanh đã có thể trợ giúp hắn trong nháy mắt đã đưa thực lực chính mình lên tới trạng thái đỉnh phong phải tình huống dĩ nhược thắng cường đầu tiên là phải làm sao cho cường địch không cách nào phát huy được chính thức thực lực, nhưng là có thiên nhân hợp nhất năng lực như vậy, dung hợp với xung quanh làm một thể, loại này sau khi bị tước đi tình huống cơ hồ không có khả năng xuất hiện, 100% phát huy thực lực từ bản thân có thể hạn chế thực lực đối thủ, đây là điều được Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn trong bài học đầu tiên về tinh thần tầng thứ dạy cho Diệp Âm Trúc.

Mã Nhĩ Đế Ni cẩn thận quan sát Diệp Âm Trúc, muốn từ vẻ mặt cùng hơi thở nhìn ra trạng thái chính thức của Âm Trúc nhưng hắn nhanh chóng thất vọng vì Diệp Âm Trúc giống như mưa giáp tuyết hơi thở của hắn hết thảy bị cách trở với bên ngoài.

- Diệp Âm Trúc, không nghĩ tới người có thể đi tới được đệ tam tràng quyết chiến, Không nói chúng ta bây giờ là đối địch, ta kì thật rất bội phục ngươi, bây giờ ta mới hiểu được tại sao lúc trước An Nhã tiểu thư như thế lại coi trọng một gã thần âm sư tựa hồ không có chút tiền đồ gì cả. Ánh mắt của ta vĩnh viễn không bằng An Nhã tiểu thư, nếu không phải vì Pháp Lam mệnh lệnh, ta muốn có thể cùng An Nhã tiểu thư, định cư ở chỗ này,để cho ta vĩnh viễn không trở thành địch nhân của Cầm Thành. Tại đại lục từng xuất hiện nhiều thiên tài nhưng chính thức để có thể trở thành nhất đại vĩ nhân thì quả là rất ít, bởi vì thiên tài vô cùng tự tin, rất nhiều đều không có thành công chính thức đã chết yểu, hy vọng ngươi không tiếp bước bọn họ.

Hôm nay Mã Nhĩ Đế Ni ngữ khí rõ ràng đã trở lên bình thản hơn rất nhiều, trong mắt thậm chí còn toát

lên vài phần quang mang hiền lành, đó là bởi vì hắn thật sự khâm phục Diệp Âm Trúc. Trước sau tại kỳ chiến cùng ma pháp đều chiến thắng mình cùng Hòa Phất Cách Sâm viện trưởng. Diệp Âm Trúc đã thắng được vị Mễ Lan chi thuẫn kính trọng. Trong mắt Diệp Âm Trúc toát lên một tia cười khổ

- Cám ơn ngài đã nhắc nhở nhưng là cung đã bắn ra không thể quay lại, để cho chúng ta bắt đầu đệ tam chiến ta lựa chọn……..

_____***_____

Nói đến đây Diệp Âm Trúc dừng lại một chút, ngay sau đó ngay lập tức ánh mắt hắn trở lên kiên định nói ra hai chữ :" Đoàn - Chiến"

" Đoàn Chiến ?" Mã Nhĩ Đế Ni có chút kì lạ nhìn Diệp Âm Trúc, hắn phát hiện ra chính mình cùng vị đại nhân nọ đều đoán sai, Diệp Âm Trúc tuyệt không phải vũ kĩ chiến cũng không phải ma thú chiến mà là đoàn chiến.

Diệp Âm Trúc kiên định gật đầu, " Đúng vậy, chính là đoàn chiến, xin mời, chuẩn bị đi."

Mã Nhĩ Đế Ni nhíu mày hướng về Diệp Âm Trúc gập đầu 1 cái rồi rất nhanh lui về phía hậu phương, mặc dù phán đoán sai lầm nhưng Mễ Lan đế quốc tất cả chiến sĩ tham gia đoàn chiến điều đã có chuẩn bị.

Đoàn chiến, trong lục đạo chi quyết đánh một trận không công bằng, một chiến đấu với mười, binh chủng không giới hạn, tự do phối hợp.

Nhĩ Đế Nhi quay trở lại bổn phương để điều binh khiển tướng đồng thời Diệp Âm Trúc cũng quay về tới Cầm Thành, lựa chọn của hắn Đông Long Bát tông cùng chiến sĩ Cầm Thành đều nghe được, cơ hồ đầu tiên tông chủ Đông Long bát Tông kể cả tông chủ Cúc tông Vị Linh Phong ở bên trong tất cả đều đứng dậy.

Đoàn chiến là, là trong lục đạo chi quyết song phương đánh một trận duy nhất tổng hợp thực lực, bọn họ dùng anh mắt kiên định cùng khí tức bình ổn nói cho Diệp Âm Trúc, bọn họ đều nguyện ý tham gia đánh một trận vì lục đạo chi quyết góp một phần tâm lực.

- Âm trúc, ngươi nên nghỉ ngơi, trận này để cho chúng đi, ngươi chỉ cần ở phía sau chỉ huy, phối hợp năng lực của các đệ tử bát tông, cho dù chúng ta chỉ xuất chiến một trăm người, dưới sự lãnh đạo của các tông tông chủ, thắng lợi tất nhiên thuộc về chúng ta.

Vi Minh Thái thượng trưởng lão trong mắt lóe ra chiến ý mãnh liệt, đột nhiên xuất hiện có thể cho họ sức chiến đấu, một cỗ hưng phấn trong tâm đông long bát tông cao tầng lan tràn, nhưng là Diệp Âm trúc đã cho họ một gáo nước lạnh.

" Không được". Diệp Âm Trúc quả quyết cự tuyệt đề nghị của Thái Thượng trưởng lão.

- Tại sao? Chẳng lẽ ngươi không nhìn ra thực lực của chúng ta, đông long bát tông hay sao?

Vị Linh Phong có chút phẫn nộ nói, mặc dù lúc này có cùng cừu đich, nhưng là lửa giận không có khả năng dễ dàng biến mất như vậy được.

Diệp Âm Trúc cũng không nhìn Vị Linh Phong, hướng tới Vị Minh Thái Thượng trưởng lão nói:

- Chẳng những các vị không thể tham gia, trừ ta ở ngoài, tất cả mọi người trong Đông Long Bát tông đều không thể tham gia lục đạo chi quyết lần này, nếu không ta đưa ra tràng quyết chiến này còn có ý nghĩa gì nữa?

Vị Minh ngây ngốc một chút nhưng hắn lập tức hiểu được, trên khuôn mặt già nua ngay lập tức có tâm trạng đặc biệt. Cảm kích có, hối tiếc có, còn có rất nhiều tâm tình mà ngay cả bản thân mình cũng không nói lên lời , bởi vì lão hiểu được Diệp Âm Trúc đưa ra lục đạo chi quyết không phải lai đại biểu của Đông Long Bát Tông mà là Cầm Thành. Nếu Đông Long Bát Tông tại lục đạo chi quyết mà xuất chiến như vậy sẽ bị khế ước phán đoán thành Diệp Âm Trúc cũng đồng thời là Đông Long Bát Tông, vậy khi thua Đông Long Bát Tông phải dựa theo lục đạo chi quyết khế ước mà thuần thục, mà Diệp Âm Trúc không thể để bọn họ xuất chiến hiển nhiên lo lắng sau khi bản thân mình thua. Đông Long Bát Tông còn có thể có cơ hội thông qua chiến đấu mà đào tẩu khỏi nơi này!

- Âm Trúc, không thể như vậy được, ngươi đã vì Đông Long nỗ lực hết mình, chúng ta đều là trưởng bối của ngươi, đều là lực lượng trung kiên trong Đông Long Bát Tông. Chúng ta như như thế nào lại để cho ngươi một cá nhân lại thừa nhận áp lực cùng trách nhiệm lớn đây? Tại tràng lục đạo chi quyết này, chúng ta Đông Long tuyệt không thể ngồi hìn mà mặc kệ. Ngươi chớ quên đoàn chiến là một người đối 10 người chiến đấu. Ngươi dựa vào cái gì cùng Mễ Lan đối kháng?

Diệp Âm Trúc mỉm cười. " Yên tâm đi trưởng lão, ta đã chuẩn bị rất tốt."

Chính đang tại đây thì, Mễ Lan đế quốc một phương xuất chiến quân đội đã từ trong đại quân trận doanh đi ra. Thấy đối phương tuyển người đối chiến, Cầm thành một phương nhất thời vang lên một mảnh kinh hô.

Mễ Lan đế quốc bắc phương quân đoàn, là Mã Nhĩ đế Ni nguyên soái cầm đầu. Mã Đặc Lạp đại ma đạo sư làm phó. Tổng cộng một ngàn người đi vào chiến trường. Tại Tử La Lan gia tộc huynh đệ bối hậu. Là kể cả Áo Lợi Duy Lạp bên trong tổng cộng 16 vị long kị tướng, bốn gã kim tinh long kị tướng 12 tên ngân tinh long kị tướng. Tại bọn họ phía sau là tám trăm tên long kị binh, ba trăm danh mã Kì Nặc Thiết Long kị binh, 500 danh Ai Lí Khắc Mân Long kị binh, ngoại trừ bọn họ ở ngoài còn có tổng cộng 198 gã ma pháp sư được chọn lựa từ quân đoàn Ma Pháp sư của Mễ Lan đến quốc. Tại đây trong 198 gã ma pháp sư có 30 tên mang trên người huy chương tinh thần hệ ma pháp sư, mà ánh mắt của bọn họ thủy chung đều ngưng tụ trên người Diệp Âm Trúc, rất hiển nhiên căn cứ vào kinh nghiệm ngày hôm qua, 30 người này đặc ý chọn lựa xuất tinh thần hệ ma pháp sư nhằm vào Diệp Âm Trúc, một người có lực lượng tái cường cũng không có khả năng so sánh với 30 danh ma pháp sư được

Phối hợp như vậy có thể nói trước mắt là một ngàn người tinh nhuệ trong ba mươi vạn đại quân Mễ Lan, cao thủ xuất ra hết, có thể thấy được Mã Nhĩ Đế Ni đối với đoàn chiến tình thế bắt buộc đã phối hợp binh chủng như vậy. Cầm Thành một phương nhất là Đông long đế quốc cường giả tâm tình nhất thời chùng xuống, dù sao Diệp Âm Trúc chỉ có thể xuất chiến 100 người à! Có 100 người đối mặt với gấp mười lần chính là đối thủ cường đại như thế hẳn có khả năng chiến thắng sao?

Chính tại lúc mọi người đang tự hỏi vấn đề này, ngay cả Mã Nhĩ Đế Ni nguyên soái cũng cho rằng đoàn chiến là điểm cuối cùng của Diệp Âm Trúc khiêu chiến với lục đạo chi quyết thì mặt đất đột nhiên không hề báo trước rung chuyển nhô lên, nương theo âm thanh oanh minh mà rung chuyển, xa xa một loạt thân ảnh thật lớn phút chốc thu hút ánh mắt của mọi người.

Mã nhĩ Đế Ni đầu tiên nhìn thấy kinh ngạc, khi hắn chính thức thấy rõ quần thể mang đến sự rung chuyển của mặt đất thì tự nhiên biến kinh ngạc thành kinh hãi.

Cầm Thành một phương xuất chiến sĩ tham gia lục đạo chi quyết. Mã Nhĩ Đế Ni cũng không tưởng tượng được Tử tham dự, đi đằng trước mặt là một gã thân cao 3 thước, tả hữu hai bên là cao lớn nam tử , hắn thân cao cơ hồ đã vượt qua cực hạn của loài người, nhưng là chiến sĩ sau lưng hắn lại làm thân hình cao quá ba thước của hắn trở lên như thể nhỏ bé.

Lông mao màu vàng, cho dù , ngay cả trong khi mưa giáp tuyết thời tiết như vậy vẫn sáng, nhất là xuất hiện thân thể cao lớn đạt 17 thước thì cái cảm giác rung động này càng tăng lên mãnh liệt.. Tại phía sau hán tử cao thước tổng cộng 3 gã thân cao 17 thước chính là Hoàng Kim Bỉ Mông, so với người chậm rãi đi trước bọn họ bước từng bước đều, mặt đất truyền đến âm thanh long long chính là tiếng bước chân của hắn cùng đồng bọn mang đến.

Ba gã Hoàng Kinh Bỉ Mông bên cạnh là hai đầu tuyết bạch Sắc mao, thân thể cao quá bảy thước là cự đại nhân viên, mưa giáp tuyết tại bọn họ chung quanh thân thể xuất hiện một vòng sương trắng kì dị, hung tình lưu chuyển, khí tức tuy không bá đạo bằng Hoàng Kim Bỉ Mông nhưng cũng đồng cường hãn như vậy, đúng là A Nhị cùng A Tam hai Băng Cực Ma Viên.

Năm cửu cấp ma thú xuất hiện, nhất thời khiến cho Cầm Thành một phương khí tức một lần nữa chịu áp lực, nhất là bọn họ đã thấy Hoàng Kim Bỉ Mông sau lưng là 6 Bạch Ngân Bỉ Mông cùng với 76 cuồng bạo bỉ mông.

Bỉ mông Cự Thú này chính là được xưng là lục chiến vô địch, Bỉ Mông cự thú a! Cùng Lôi thần chi chuy yếu tắc giao thủ vô số lần Mã Nhĩ Đế Ni đương nhiên biết Bỉ Mông Cự Thú cường đại cỡ nào, Bỉ Mông Cự

Thú là duy nhất nhất nhân binh chủng trong bách vi quân đoàn, chính thức siêu cấp quân chủng. Như vậy một Bỉ Mông quân đoàn bình thường long kị binh muốn đối kháng ít nhất cũng ngoài 5000 người. Trước mắt số lượng Bỉ Mông Cự Thú đã vượt quá tám mươi, hơn nữa 5 đầu cửu cấp ma thú tồn tại cùng một người chân chính là Bỉ Mông quân đoàn? Lúc này không ai chú ý đến Bỉ Mông cự thú to lớn sau lưng, một người nhỏ bé màu lam thân ảnh.

Một thân ảnh màu trắng ẩn tàng tại Mễ Lan đại quân đoàn nhìn thấy cảnh này không nhịn được âm thầm thở dài :

- Không nghĩ tới Cầm Thành thực lực của Diệp Âm Trúc tiểu tử này đã đạt tới trình độ như thế, ta nên nghĩ đến sớm hơn, có Tử tinh Bỉ Mông Cự Thú, sao lại không có bỉ mông cự thú có lẽ tràng quyết chiến lục đạo chi quyết này vẫn còn phải tiếp tục.

Cầm Thành một phương chọn người xuất chiến là Diệp Âm Trúc đã nghĩ, lo lắng không cho càng nhiều chủng tộc tham dự vào lục đạo chi quyết, một khi chính mình thâu điệu trận đấu có thể không cần đã bị lục đạo chi quyết ước thúc đầu hàng, Diệp Âm Trúc không có cho Ải Nhân Tộc cùng An Nhã cường đại thực lực, Đông Long bát tông chiến sĩ tham gia.

Tử làm chính mình thành ma thú đồng bọn, thân mình đã tương đương Bỉ Mông cự thú nhất tộc, tại tràng lục đạo chi quyết này không có Tử cùng Bỉ Mông Cự thú trợ giúp chính mình cũng không có khả năng thu được thắng lợi cuối cùng, về phần Minh đi đằng trước, hắn mặc dù là thủ hộ giả của ải nhân tộc, viễn cổ thì cũng là thuộc ải nhân tộc, nhưng bây giờ là Sơn Lĩnh Cự Nhân dù sao cũng là một người một chủng tộc đặc thù tồn tại, hắn chính là đại biểu của chính mình. Minh yêu cầu mãnh liệt, vì cam đoan tràng chiến dịch này thắng lợi, Diệp Âm Trúc mới cho hắn gia nhập mà đi ở đằng sau cùng lam tinh linh nữ hài tử, mặc dù cũng thuộc tinh linh tộc nhưng các nàng đã nhận Diệp Âm Trúc làm chủ, dựa theo khế ước ước thúc hành vi các nàng cùng hắn tham chiến cũng không thể tính tinh linh tộc trong lục đạo chi quyết. Tổ hợp một trăm người này, tuyệt đối là mĩ nữ cùng dã thú tổ hợp, về phần chính thức lực chiến đấu chỉ có tại tràng quyết chiến này mới có thể kiểm nghiệm được.

Bỉ Mông Cự Thú hít thở đều rất thô trọng, mỗi người đều phóng thích quang mang như huyết, bọn họ ở tại Bố Luân Nạp sơn mạch đã lâu lắm rồi rốt cuộc cũng được chiến đấu. Lúc này Lục chiến chiến sĩ vô đich cuồng bạo như thế nào lại không hưng phấn đây?

Dựa theo quy tắc Lục đạo chi quyết, ma pháp sư trong đoàn chiến không được triệu hoán ma thú tham chiến nhưng chiến sĩ lại có thể đem ma thú làm tọa kị cho mình, cho nên nhìn từ bản chất, Diệp Âm Trúc bọn họ đối mặt không phải chỉ một ngàn đối thủ.

---

oU£u G\ʏỀjX oU£I dчH Ĥàn G_ w«´Ł§ ĤŃ ¦9h G_Łj I Ĥnæj G_Łj

” Âm Trúc , ngày trước ngươi đứng trên vai Tử chiến đấu , hôm nay đứng trên vai ta đi . Mặc dù Sơn lĩnh cự nhân chúng ta không hiếu chiến . Nhưng bây giờ quả thật ta có chút kỳ vọng được sóng vai chiến đấu phối hợp cùng ngươi rồi . ”

” Được vậy chính là vinh hạnh của ta , Minh . Trận đánh hôm nay trông cậy ở ngươi nhiều lắm . ” Diệp Âm Trúc kiên định đưa mắt nhìn Minh . Cảm giác tất thắng lan qua tâm ý của hắn .

Một tiếng gầm trầm trầm hùng hậu vang lên . Thân hình cao 3 thước của Minh trong nháy mắt triển khai lớn lên , từ lúc đầu tiên gặp hắn ở Ải nhân tộc , đây là lần thú hai DIệp Âm Trúc tận mắt chứng kiến Minh hiện thành nguyên hình .

Tiếng gầm của Minh giống như tiếng đá đổ ào ào , tốc độ thạch hóa toàn thân kinh người nhanh chóng bành trướng . Thân hình vốn cao 3 thước nháy mắt vụt lớn thành hơn 50 thước , con mắt duy nhất khổng lồ từ độ cao 50 thước nhìn xuống như muốn quét ngang mặt đất . Bả vai lớn to như tường thành kiên cố . Tiếng gầm của hắn cũng theo sự biến hóa to lớn của thân thể mà to dần lên .

Tình hình giống như ngày trước Tử xuất hiện trên chiến trường lại một lần nữa tái hiện . Toàn bộ ma thú địch quân lui hết về phía sau , nhất là đám Tuần long của Long kỵ binh đứng gần nhất , lảo đảo suýt nữa

ngã nhào trên đất . Uy lực cường đại từ người Minh tỏa ra khiến cho trong lòng bọn chúng dấy lên nỗi sợ hãi mãnh liệt .

" Này . Đây là thứ quái vật gì vậy ? " Mã Nhĩ Đế Ni hoảng sợ gọi to . " Mã Đặc Lạp Kỳ . Nhanh . "

" Tinh thần ngưng đọng . " Mã Đặc Lạp Kỳ hét lớn một tiếng , 30 ma pháp sư tinh thần hệ trong 1000 quân nhất thời hành động . Theo chú ngữ trầm trầm của bọn họ , một vòng sáng nhiều màu sắc không đồng nhất của tinh thần ma pháp trong nháy mắt lan rộng ra . Bao phủ cả chiến đội ngàn người ở trong đó . Ngăn cách uy lực kinh khủng đến từ phía Minh . Bất quá , tinh thần ma pháp sư làm được cũng chỉ là ngăn cách khí thế của Minh mà thôi . Một khi Tuần long cùng Cự long mất đi sự trợ giúp từ ma pháp Tinh thần ngưng đọng , trước mặt Minh ngay cả khả năng phản kháng cũng không có .

" Hỡi các tiểu thư Tinh linh xinh đẹp . Mời lên . " Tiếng gầm thét của Minh đã ngừng lại nhưng uy áp phóng thích từ trên người hắn hoàn toàn không có gì thay đổi . Sơn Lĩnh cự nhân mặc dù là Thập cấp thần thú nhưng hắn không có khí thế bá đạo đặc hữu của Tử Tinh Bỉ Mông . Cũng không thể gây cho đối thủ áp lực lớn hơn so với Tử được . Lúc này thân thể khổng lồ của hắn đã ngồi xổm xuống . Bàn tay vĩ đại đã mở lớn ra , nâng đám Lam tinh linh mỹ nữ lên , chầm chậm đặt lên vai mình . Mặc dù Lam tinh linh mỹ nữ có tổng cộng 11 người , nhưng khi ngồi trên bờ vai vững chắc của Minh lại vô cùng rộng rãi như ngồi trên tường thành .

Làm cho các mỹ nữ Lam tinh linh kinh hãi nhất là khi các nàng đặt chân lên vai Minh thì nham thạch trên vai hắn cũng xuất hiện biến hóa kì dị . Trước mặt các nàng , nham thạch đều biến hóa thành mặt bàn , phía sau còn biến thành ghế ngồi , mà phía dưới ghế còn có bộ phận tựa cực kì vững chắc , bao phủ phần thân dưới của các nàng bên trong . Bất luận Minh di chuyển thế nào cũng không hề ảnh hưởng đến sự ổn định của các mỹ nữ Lam tinh linh ngồi trên vai .

Cách làm như vậy cũng là do Diệp Âm Trúc cùng Minh thương lượng mà thành , chỉ có ngồi trên vai Thập cấp thần thú này , các mỹ nữ Lam tinh linh mới thấy an toàn nhất . Lúc này Diệp Âm Trúc cũng đứng bên cạnh đám mỹ nữ Lam tinh linh , có điều trước mặt hắn không có bàn đá đợi sẵn , sau lưng cũng chẳng có ghế dựa tiện nghi . Thân là chủ soái , căn cứ chiến trường tùy thời điểm phát sinh biến hóa , phương pháp công kích của Diệp Âm Trúc cũng phải theo đó mà thay đổi , không thể bị bó buộc mà mất đi tính linh hoạt được .

Bên phía Cầm Thành , chỉ vừa nhìn thấy bản thể to lớn như ngọn núi của Minh hiện lên , lãnh đạo Đông Long Bát Tông ai nấy đều trầm tư . Bây giờ bọn họ mới hiểu thủ hạ dưới tay Diệp Âm Trúc thực lực cỡ nào . Đối thủ mặc dù cường đại nhưng chiến sĩ thủ hạ Diệp Âm Trúc cũng là do người chiến thắng Đông Long đệ nhất cao thủ Thái thượng trưởng lão là Minh dẫn dắt . Mặc dù bọn họ không biết Minh là Sơn lĩnh cự nhân nhưng cường giả Đông Long Btá Tông đối với khí tức cao thủ cảm nhận rất rõ ràng . Lúc này đây bọn họ cũng có phần tin tưởng vào khả năng chiến thắng Lục đạo chi quyết của Diệp Âm Trúc . Cũng chính lúc này , Diệp Âm Trúc đang dùng thực lực của chính bản thân mình cùng thuộc hạ Cầm Thành , từng bước chinh phục tâm tính của cường giả Đông Long Bát Tông .

Mã Nhĩ Đế Ni hít sâu một hơi , nhìn thân hình khổng lồ cao hơn 50 thước của Minh , tay giơ cao Tử long thương , ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng , thúc Cự long bay thẳng lên trời , nhắm thẳng hướng Minh đánh tới . Thân là chủ soái , hắn đương nhiên hiểu được đạo lý chỉ có xông lên mới có thể kích phát đấu chí của binh sĩ . Ánh sáng màu tím trong nháy mắt khuếch trương thành một vòng bảo hộ xung quanh người Cự long , giống như một ngôi sao băng màu tím nhắm thẳng vị trí trước ngực Minh lao tới .

Thân thể to lớn như núi của Minh vững chãi bất động , Diệp Âm Trúc đứng vũng vàng trên đầu vai hắn vung tay . Ba Hoàng kim Bỉ Mông đồng thời gầm rống , nhảy vọt lên không , cũng không để ý gì đến bảo trì đội ngũ , Địch Tư dẫn đầu , lướt qua Minh , nhắm thẳng hướng trận doanh của địch quân phóng tới . Phía sau lưng bọn họ , 2 Băng cực ma viên cùng với Bạch ngân Bỉ Mông , Cuồng bạo Bỉ Mông cũng đồng thời phát thế xung phong .

Trận hình của bọn họ hoàn toàn không có quy tắc , chỉ là xung phong tán loạn về phía trước nhưng khí thế bá đạo cùng cảm giác khát máu của Bỉ Mông làm cho đối thủ chịu áp lực cực lớn .

Tủ uy long thương nhắm thẳng hướng ngực của Minh , mà lúc này Diệp Âm Trúc vốn đang đứng vững vàng trên vai Minh lại đột nhiên ngồi xuống , không hề có dấu hiệu trợ giúp Minh chống đỡ một kích toàn lực

này của Mã Nhĩ Đế Ni . Minh dừng hẳn cước bộ lại , con mắt duy nhất nhìn đám Bỉ Mông cự thú từ dưới chân mình ào ào vọt lên , phảng phất không thèm quan tâm đến Cự long thân dài hơn 10 thước đang lao đến trước ngực mình

Ầm - Thủy hệ cự long nương theo Long thương dài 8 thước của Mã Nhĩ Đế Ni cơ hồ đập thẳng vào thân thể của Minh . Trong khi đó , đám Bỉ Mông cự thú còn chưa có trực tiếp giao chiến với hơn 1000 quân tinh nhuệ của Mễ Lan đế quốc . Mã Nhĩ Đế Ni phấn khởi tinh thần . Thân là thống soái nhiều năm , hắn có thể nhìn ra mặc dù Bỉ Mông cự thú cường đại nhưng tên khổng lồ thân hình to lớn này mới là trung tâm trận thế của Diệp Âm Trúc . Chỉ cần có thể đả thương hắn , thậm chí nhân cơ hội đả thương luôn Diệp Âm Trúc thì chiến đấu về sau sẽ trở nên dễ dàng hơn rất nhiều .

Nhưng sự thật thường không giống như trong tưởng tượng . Tiếng va chạm kịch liệt vừa vang lên . Mã Nhĩ Đế Ni cảm giác nhưng Tử uy long thương của mình đâm phải một ngọn núi lớn . Cho dù là đâm phải núi đá thật , hắn cũng tự tin là long thương của mình đủ sức đâm xuyên qua . Nhưng ngọn núi lớn trước mắt hắn lại cứng rắn kiên cố như đúc bằng kim cương .

Thủy nguyên tố mênh mông từ thân của Thủy hệ cự long phát ra , ngưng tụ thành băng cứng đập thẳng vào thân Minh . Nhưng lúc băng va chạm với thân thể nham thạch màu vàng đó lập tức nát vụn . Một tiếng rên rỉ từ trong miệng Thủy hệ cự long phát ra , thân thể của nó mang theo Mã Nhĩ Đế Ni ngồi trên giống như đạn pháo , bắn ngược trở lại . Một lực phản chấn hùng hậu vô cùng làm cho hổ khẩu của Mã Nhĩ Đế Ni nháy mắt rách toạc . Phản chấn của một kích toàn lực này làm cho Tử uy long thương bắn ra ra khỏi tay hắn , hóa thành một đạo tử điện văng tuốt ra xa .

Minh nhếch miệng khinh thường , chân phải lui về sau nửa bước . Lúc này ánh mắt hắn mới nhìn xuống Thủy hệ cự long bị phản chấn bắn ngược ra đang nằm xoài : " Thì ra là Cửu cấp , bất quá cảm giác đấm bóp này kém xa lão võ sĩ hôm trước . " Nếu lúc này Vị Minh trưởng lão nghe Minh nói không biết sẽ có cảm giác thế nào .

Ngay lúc bọn họ giao chiến , đồng thời bên này chủ lực đại quân song phương trong nháy mắt cũng va chạm .

Ba tên Hoàng kim Bỉ Mông giống như ba tảng đá cực lớn , lao thẳng vào giữa trận địa của đối phương . Mà bên phía Mễ Lan , 16 Long kỵ tướng cũng đồng thời phát động , đón đầu công kích của Hoàng kim Bỉ Mông .

Long tộc cùng với Bỉ Mông cự thú có thể nói là thiên địch . Lúc này đối diện với Hoàng kim Bỉ Mông cường hãn , chân chính Cự long nhất thời bộc phát chiến ý chưa từng thấy . Dưới sự trợ giúp của ma pháp sư Tinh thần hệ , quên mất áp lực do đối thủ mang đến . Nháy mắt , 16 đạo quang mang năng lượng khổng lồ đồng thời bùng nổ .

Mã Đặc Lạp Kỳ lúc này trở nên cực kì tỉnh táo , hắn cùng huynh trưởng Mã Nhĩ Đế Ni tâm ý tương thông , trận chiến này là đoàn chiến nhưng mấu chốt thắng bại nằm trên người Diệp Âm Trúc . Chỉ cần làm cho Diệp Âm Trúc mất đi năng lực chiến đấu , sau đó đối phó với đám Bỉ Mông cự thú này cũng dễ dàng hơn nhiều . Dựa theo quy định của lục đạo chi quyết , người đưa ra lời khiêu chiến cũng là chủ tướng , một khi trong đoàn chiến mất đi năng lực chiến đấu thì lập tức đoàn chiến sẽ bị xử thua . Cho nên trong nháy mắt Mã Nhĩ Đế Ni lao ra , hắn cùng đám ma pháp sư thuộc hạ đã bắt đầu ngâm xướng chú ngữ . Tập trung vào một mục tiêu , đó là Diệp Âm Trúc đang đứng trên đầu vai Minh .

Trong phút chốc , ma pháp quang mang thấp nhất cũng là Lục cấp từ phía Mễ Lan nổi lên , ngoài 30 tên ma pháp sư Tinh thần hệ trợ giúp quân đội chống đỡ uy áp từ phía đối phương ra , 170 ma pháp sư còn lại đồng thời phát động chú ngữ , thanh âm vang vọng chiến trường . Mã Đặc Lạp Kỳ thân là Phong hệ Đại ma đạo sư . Để phát huy tối đa ma pháp sư thực lực , hắn lần này phái vào chiến đoàn ngoại trừ 30 ma pháp sư Tinh thần hệ ra , toàn bộ còn lại đều là Phong hệ . Một khi phát động tấn công , Phong nguyên tố trong không khí dưới tốc độ liên hợp ngâm xướng chú ngữ của bọn họ ngưng tụ lại với tốc độ kinh người . Mưa tuyết trên bầu trời nhất thời bay múa hỗn loạn . Một dòng ma pháp mênh mông ngưng tụ tại không trung thành một cơn lốc khủng khiếp . Ngay lúc thân thể Mã Nhĩ Đế Ni văng ngược trở về . Lần công kích ma pháp thứ nhất cũng đã chính thức triển khai .

Vô số phong nhận (đao gió) to lớn , mắt thường có thể nhìn thấy được , nhắm thẳng hướng Diệp Âm Trúc

vọt tới . Lục , thanh , lam , tử , phong nhận 4 màu mang theo cường độ khác nhau nhưng mục tiêu chính xác chỉ có một . Lúc này Diệp Âm Trúc dường như đã trở thành trung tâm của cả cơn lốc . Hơn trăm đạo phong nhận từ đủ mọi phương hướng khác nhau đồng loạt bổ thẳng vào người hắn .

Diệp Âm Trúc không hổ danh là ma pháp thiên tài . Nhưng nếu cho hắn đứng tại chiến trường đối diện với lực công kích của hơn trăm ma pháp sư đồng hệ . Lực lượng của hắn rõ ràng là không sao đủ khả năng ngăn cản . Nhưng lúc này , hắn lại hoàn toàn không vì phong nhận đang lao tới này mà tỏ ra lo lắng . Động tác ưu nhã lấy ra cổ cầm đặt trước mặt . Điềm nhiên chỉnh lại dây cùng điều tiết âm luật , tựa hồ trong lòng không hề cảm nhận được uy hiếp mà phong hệ ma pháp mang tới .

Phong hệ ma pháp , nếu xét về lực công kích thì thua Hỏa hệ ma pháp một chút nhưng có điểm mà Hỏa hệ ma pháp không có cách nào so sánh thì chính là tốc độ . Trong tất cả ma pháp thuộc tính , Phong hệ công kích tốc độ là nhanh nhất . Ma pháp sư bên kia chú ngữ vừa mới hoàn thành , chỉ một tích tắc sau , Phong nhận khổng lồ đã giăng kín đầy bầu trời trước mặt Diệp Âm Trúc .

Minh cử động . Động tác của hắn rất đơn giản , hai bàn tay to lớn đưa lên , chắn trước mặt Diệp Âm Trúc cùng đám mỹ nữ Lam tinh linh , cũng là ngăn trở tầm mắt bọn họ .

Tiếng va chạm của Phong nhận trong không gian vang lên không ngớt . Âm thanh ma sát chói tai làm cho kẻ khác hoảng sợ không thôi . Nhưng nếu đám ma pháp sư Mễ Lan có thể thấy được vẻ mặt của Minh lúc này , nhất định sẽ phát hiện , trong mắt Minh lúc này chỉ có 1 loại cảm giác , đó là cảm giác hưởng thụ sảng khoái .

Sơn Lĩnh Cự Nhân đương nhiên lực công kích kém xa Tử Tinh Bỉ Mông , thậm chí cũng không bằng Chiến Tranh Cự Thú . Nhưng nếu nói về phòng ngự thì hoàn toàn sánh ngang với Chiến Tranh Cự Thú . Ngay cả Tử cũng phải thừa nhận , cho dù là hắn tiến vào trạng thái hòan toàn trưởng thành , phòng ngự cũng không cách nào so sánh được với Chiến Tranh Cự Thú hay là Sơn Lĩnh Cự Nhân được .

Vòng công kích ma pháp đầu tiên kết thúc . Minh vẫn đứng ngay ngắn trên mặt đất . Diệp Âm Trúc vẫn ngồi vững vàng trên vai hắn chỉnh dây đàn . Phảng phất như là phong hệ ma pháp công kích chưa từng xuất hiện qua .

Mã Đặc Lạp Kỳ ngây người ra . Mã Nhĩ Đế Ni đầu tóc lấm lem đất cát cưỡi Cự long bị thương do lực phản chấn lê bước trở về trận địa . Trong ánh mắt huynh đệ hai người , thần sắc hoảng sợ hiện rõ .

Theo bọn họ nhận thức . Hoàng kim Bỉ Mông không thể nghi ngờ chính là ma thú có năng lực phòng ngự cường đại nhất . Nhưng tên khổng lồ trước mặt , đầu tiên chịu một kích toàn lực của Mã Nhĩ Đế Ni , sau đó là hơn trăm ma pháp sư cao cấp liên hợp công kích vẫn thấy bình an vô sự . Lực phòng ngự này tuyệt đối không phải Hoàng kim Bỉ Mông có thể đạt tới . Rốt cục là loại quái vật gì ? Diệp Âm Trúc đã có đệ nhất Thần thú là Tử Tinh Bỉ Mông , tên khổng lồ trước mắt thực lực chẳng lẽ còn mạnh hơn cả Tử Tinh Bỉ Mông hay sao ? Bọn họ đương nhiên không thể biết , lúc này Minh mới chính là đệ nhất cao thủ của Cầm Thành , thực lực của hắn lúc này ngay cả Tử cũng không thể so bì . Chân chính là Thần thú .

_____***_____

Ngay khi Mã Nhĩ Đế Ni trong lòng đang mờ mịt hỗn loạn , một thanh âm rất nhỏ nhưng rõ ràng truyền vào tai y .

" Không nên công kích Diệp Âm Trúc nữa . Đó là Sơn Lĩnh Cự Nhân , trong truyền thuyết của Thú nhân là Thần thú có lực phòng ngự siêu cường . cũng là tổ vật (totem) của Lôi thần bộ lạc . Mặc dù ta không rõ Diệp Âm Trúc làm cách nào nhận được sự hỗ trợ từ hắn nhưng ta có thể chắc chắn , cho dù các ngươi sử dụng mười cấm chú cũng không có khả năng gây thương tổn cho Diệp Âm Trúc đang đứng trên vai hắn được . Sơn Lĩnh Cự Nhân này chính thức là Thần thú đã trưởng thành . Tuy nhiên nhược điểm của hắn chính là lực công kích không quá mạnh mẽ , không nên tiếp tục chọc giận hắn , trước tiên tập trung đối phó với đám Bỉ Mông cự thú này . Sau đó mới nghĩ cách thu thập Diệp Âm Trúc cùng tên Sơn Lĩnh Cự Nhân . "

Nghe được thanh âm thần bí này chỉ dẫn , tâm trạng Mã Nhĩ Đế Ni đang hỗn loạn cũng bình tĩnh lại đôi chút . Long thương đã mất , y rút trường kiếm bên hông ra , chỉ thẳng vào đám Bỉ Mông cự thú đang điên cuồng xung kích vào trận địa phòng ngự phe mình . Lớn tiếng hô : " Toàn bộ ma pháp sư . Tất cả tập

trung ma pháp công kích Hoàng Kim Bỉ Mông cùng Bạch Ngân Bỉ Mông . " Lời nói vừa dứt , y lại một lần nữa xông thẳng ra ngoài , lần này mục tiêu là Địch Tư .

Phong hệ ma pháp lại phát , nhưng lần này mục tiêu thay đổi , ngay khi đám Bỉ Mông cự thú tràn vào trận địa đối phương , mặc dù có đến 16 tên Long kỵ tướng chắn ở trước mặt nhưng bọn Long kỵ tướng này chỉ tập trung ngăn trở Địch Tư , Mạt Kim Tư cùng Áo Lợi Phật , 3 tên Hoàng kim Bỉ Mông mà thôi . Hoàng Kim Bỉ Mông lập tức muốn cho Long kỵ tướng này biết chính thức cái gì gọi là lục chiến vô địch . Chân chính cự long có khả năng bay lượn trên không , 16 Long kỵ tướng không ngừng từ trên không bay vòng quanh 3 tên Bỉ Mông công kích không ngừng nghỉ . Thân hình mặc dù to lớn nặng nề nhưng Hoàng Kim Bỉ Mông không hề rơi vào thế hạ phong . Một Cự long thất cấp động tác chỉ hơi chậm lại một chút suýt chút nữa đã bị Địch Tư tóm được xé thành hai nửa . Nếu không nhờ Long kỵ tướng ở trên lưng phản ứng cấp kì hẳn đã phải biến thành một đống thịt trong tay Địch Tư . 3 tên Hoàng Kim Bỉ Mông dưới áp lực vây công mãnh liệt của Long kỵ tướng đông đảo cũng chưa phải chịu chút thương tổn nào . Trong nháy mắt ánh mắt biến hóa huyết quang cuồng bạo .

Đám Bỉ Mông cự thú chiến đấu so với lúc trước tại Thú nhân yếu tắc còn mãnh liệt hơn rất nhiều , bởi vì trong lòng bọn chúng đều rõ , chính thức Tử Tinh Bỉ Mông vương giả đang quan sát bọn chúng . Ai trong số này không hy vọng được Tử Tinh Bỉ Mông xem trọng ? Địch Tư cùng Mạt KimTư thực lực tiến bộ với tốc độ phi thường làm cho Áo Lợi Phật ganh tị không thôi . Trận chiến này , chính là cơ hội tốt nhất để hắn biểu hiện thực lực với đám Bỉ Mông thuộc hạ này .

Đột nhiên phát hiện phong hệ ma pháp chuyển hướng , Diệp Âm Trúc không khỏi sững sờ đôi chút . Hắn không ngờ tới đối phương có thể phản ứng nhanh chóng như vậy . Mã Nhĩ Đế Ni huynh đệ biết trận Đoàn chiến này của Lục đạo chi quyết thắng bại hoàn toàn do Diệp Âm Trúc quyết định , Diệp Âm Trúc đương nhiên cũng hiểu rõ điều này . Kế hoạch của Diệp Âm Trúc chính là muốn dùng lực phòng ngự cường đại của minh dẫn dụ đám ma pháp sư của đối phương công kích . Bằng vào sức của hơn 1000 Long kỵ binh còn lại không thể có khả năng ngăn trở đám Bỉ Mông cự thú xung phong . Nhưng lúc này , ma pháp sư đã chuyển đổi đối tượng công kích , nhất thời làm kế hoạch của Diệp Âm Trúc phá sản .

" Bồi nguyên tĩnh tâm khúc ! Bắt đầu ! " Diệp Âm Trúc bình tĩnh hạ lệnh .

Mười một Lam tinh linh mỹ nữ hành động hầu như đồng thời . Mười một món nhạc khí khác nhau đồng loạt cất tiếng . Yên La đứng đầu sử dụng nhạc khí kì lạ nhất , đó là một cái trống vĩ đại , thân trống so với người nàng ta còn to lớn hơn rất nhiều . Hai bàn tay nhỏ bé cầm 2 cây dùi trống khổng lồ nhìn rất tương phản . Nghe Diệp Âm Trúc ra lệnh , hai dùi trống khổng lồ trong tay này đầu tiên lướt nhẹ trên mặt trống một cái , sau đó một chuỗi âm thanh trống trận hùng dũng vang lên .

Mười một Lam tinh linh mỹ nữ đồng thời diễn tấu Bồi nguyên tĩnh tâm khúc . Lấy làm lạ rằng , sự phối hợp của các nàng nhịp nhàng làm cho người ta không phát hiện được sự xung đột của các món nhạc khí . Trong số đó có vài món thậm chí không thể nào diễn tấu chung nhưng vẫn có thể phối hợp cực kì hoàn mỹ . Âm luật kì diệu dưới một tầng quang mang vàng nhạt vang lên thánh thót . Mười một vầng sáng vàng tại không trung từ từ ngưng tụ lại rồi biến hóa màu sắc .

Đúng như lời An Nhã nói lúc trước , Lam tinh linh đối với sự vật ngoại giới mẫn cảm không có sinh vật nào có thể so sánh được . Ngay khi các nàng nghe Diệp Âm Trúc diễn tấu cầm khúc , đã đem lòng yêu thích môn nghệ thuật âm nhạc mới mẻ này , dốc hết toàn tâm toàn ý tu luyện . Lam tinh linh bản thân có tâm linh rất thuần khiết rất nhanh lĩnh hội thế giới kì diệu của âm nhạc . Tốc độ tiến bộ của các nàng thần tốc kinh người . Chỉ trong vòng thời gian ngắn ngủi mấy tháng . Yên La đứng đầu đã đạt đến trình độ Hoàng cấp cao giai . Còn các mỹ nữ Lam tinh linh khác cũng đều tiến vào Hoàng cấp . Mặc dù Thần Âm ma pháp của các nàng cũng khác nhiều so với Thần Âm sư chính gốc , không mang tính công kích cường đại nhưng với tốc độ tiến bộ nhanh chóng như vậy làm cho ngay cả Diệp Âm Trúc cũng phải giật mình .

Càng làm cho người khác kinh ngạc chính là đám Lam tinh linh mỹ nữ này tâm ý tương thông . Các nàng diễn tấu cơ bản không hề gặp phải tình huống âm vận mâu thuẫn với nhau . Mặc dù các món nhạc cụ mà các nàng lựa chọn đều là tùy theo sở thích nhưng một khi diễn tấu chung , lập tức sẽ đạt đến sự ăn ý kết hợp phi thường . Cho dù không có Diệp Âm Trúc chỉ huy , cũng có thể phát huy hiệu quả của hợp tấu . Ngay khi Diệp Âm Trúc phát hiện điều này cũng rất kinh hãi , hẳn lờ mờ cảm giác được rằng , mười một mỹ nữ Lam tinh linh này sau này có thể trở thành một đoàn Ma pháp sư tối cường đại của Cầm Thành

. Đáng tiếc Hải Dương là một thành viên trực thuộc Đông Long Bát Tông , không có khả năng tham dự đoàn chiến lần này . Nếu không Diệp Âm Trúc tin rằng , chỉ cần với thực lực hiện tại của Hải Dương thay hắn chỉ huy mười một Lam tinh linh mỹ nữ diễn tấu , Diệp Âm Trúc hoàn toàn có thể rảnh tay tham gia trợ giúp Bỉ Mông cự thú chiến thắng đối thủ .

Mười một dải quang mang màu vàng ngưng tụ trong không trung , lập tức chuyển hóa thành màu lục nhạt . Ngay sau đó theo biến hóa của nhạc khúc , màu lục nhạt từ từ biến hóa đậm dần , biến thành màu lục thẫm , xanh nhạt , xanh , xanh đậm , rồi biến hóa cho tới màu lam nhạt mới dừng lại . Chỉ bằng hợp tấu cầm khúc , Bồi nguyên tĩnh tâm khúc cũng đạt tới Lam cấp sơ giai . Mà lúc này mười một mỹ nữ Lam tinh linh tâm hồn đã hoàn toàn dung nhập vào cầm khúc . Đối với các nàng , Diệp Âm Trúc cũng chỉ có thể dùng chữ thiên tài âm nhạc để hình dung mà thôi .

Diệp Âm Trúc ra tay , lúc này trước mặt hắn chính là Hải Nguyệt Thanh Huy cầm . Dây đàn khẽ động , nốt nhạc thứ nhất vang lên cấp bách . Vừa gia nhập tầng quang mang màu lam nhạt kia lập tức lại xảy ra biến hóa , hơn nữa lại trực tiếp tiến hoá thành màu tím . Thân là Thần Âm hệ Đại ma đạo sư , Diệp Âm Trúc kiến thức đối với ma pháp âm nhạc cực kì uyên bác , trình độ của hắn chăm chỉ tiềm tu gần hai mươi năm không phải các mỹ nữ Lam tinh linh mới rèn luyện vài tháng có thể so sánh được . Chỉ cần có âm nhạc của Diệp Âm Trúc gia nhập , Bồi Nguyên tĩnh tâm khúc lập tức tiến hóa ngay sang một giai đoạn mới .

Tiếng đàn trong trẻo vang vang , Diệp Âm Trúc như cảm nhận toàn bộ không khí khốc liệt của chiến trường . Toàn bộ giai điệu của khúc nhạc , dưới sự chỉ huy của hắn , nhất thời tiến hóa vào một tầng khác . Âm vận nhu hoà làm cho tử quang ngày càng sẫm lại . Tử quang một lần nữa lóe ra , đường kính vòng sáng hơn mười thước , tụ tập lơ lửng ngay trên đỉnh đầu Minh mà không hề tiêu tán .

Màu tím nhạt từ từ sẫm lại , đến khi biến thành màu tím thuần sắc mới thôi . Diệp Âm Trúc trong lòng thầm than , thực lực ma pháp của Lam tinh linh mỹ nữ dù sao cũng còn kém quá xa , bọn họ đều là Hoàng cấp , cùng phối hợp cũng chỉ có thể làm cho Cầm ma pháp của hắn tăng lên 2 giai nữa mà thôi , nhưng chính 2 giai ma pháp phụ trợ này cũng đã làm cho ma pháp thực lực của hắn biến hóa tăng vọt rồi .

Ngay khi ma pháp tử quang của Diệp Âm Trúc ngưng tụ , chiến trường cũng xảy ra biến hóa long trời lở đất .

Hơn 80 tên Bỉ Mông cự thú xông vào trận . 3 tên Hoàng Kim Bỉ Mông chiến đấu lực quá sức cường hãn , đã thu hút 16 Long kỵ tướng vây công bọn chúng . Hai Băng cực ma viên cùng với đám Bạch Ngân Bỉ Mông đồng thời dẫn đầu đám Bỉ Mông cự thú xung kích vào trận địa phòng ngự của đối phương .

Tuần long của Long kỵ binh không cách nào phi hành được . Dưới sự giúp đỡ của tinh thần lực Ma pháp sư , bọn chúng đồng loạt xung phong phản kích lại hướng về đám Bỉ Mông cự thú . Nhưng Bỉ Mông cự thú thực lực ghê gớm thế nào , mặc dù số lượng ít ỏi nhưng thực lực yếu nhất cũng đạt đến thất cấp thật sự đám Tuần long này không có khả năng đối kháng lại được .

_____***_____

Hơn tám mươi đầu Bỉ Mông cự thú . Mỗi một tên đều là 1 đơn vị chiến đấu độc lập . Cho dù hơn mười Long kỵ binh vây công cũng không cách nào chiếm được thượng phong . Tiếng xương Tuần long gãy răng rắc thỉnh thoảng lại vọng đến . Toàn bộ chiến trường đều lâm vào tình trạng hỗn loạn .

Có thể được Mã Nhĩ Đế Ni chọn lựa tham gia vào trận đoàn chiến lần này không còn nghi ngờ gì nữa đều là tinh anh xuất sắc của Long kỵ binh . Trong đó đại bộ phận xuất phát từ thân vệ đội của nguyên soái Mã Nhĩ Đế Ni . Đám Long kỵ binh tinh nhuệ này trước kia đã từng kinh qua vô số lần va chạm cùng Bỉ Mông cự thú tại Lôi Thần bộ lạc . Bọn họ hoàn toàn hiểu rõ hậu quả nếu như dùng cứng chọi cứng với Bỉ Mông cự thú . Cho nên ngay từ lúc đầu chiến đấu , căn bản không cần sĩ quan chỉ huy , bọn họ toàn bộ đều áp dụng sách lược du đấu . Từ tám đến mười Long kỵ binh vây lấy 1 tên Bỉ Mông cự thú , trong đó 3 tên kỵ binh cưỡi Mã Kỳ Nặc Thiết Long làm chủ , dùng chính thân thể to lớn cùng lực phòng ngự mạnh mẽ cố gắng ngăn cản công kích của Bỉ Mông , đám Ai Lý Khắc Mẫn Long kỵ binh còn lại thì tìm kiếm nhược điểm của Bỉ Mông cự thú mà phát động công kích nhắm vào . Lập tức khuyết điểm trận hình chiến đấu của đám Bỉ Mông cự thú hiển hiện ra ngay . Mặc dù mỗi cá thể đều có chiến đấu lực siêu cường nhưng do không có năng lực phối hợp chiến thuật nên bọn Bỉ Mông ngay tức khắc lâm vào cảnh cô độc tác chiến .

Mặc dù nhất thời đám Long kỵ binh này còn chưa cách nào mang tới thương tổn chính thức cho bọn chúng nhưng Bỉ Mông cự thú muốn phá vòng vây để thoát ra ngoài cũng không phải là chuyện dễ dàng .

Long kỵ binh cùng với Bỉ Mông cự thú phải nói là lão oan gia , lại một lần nữa va chạm với nhau tại Lục đạo chi quyết , Đoàn chiến . Chiến đấu càng kéo dài , Bỉ Mông cự thú đã dần dần rơi xuống thế hạ phong .

Diệp Âm Trúc tự nhiên thấy rõ cục diện biến đổi . Nhưng lúc nay hắn đã đem toàn bộ tâm tình dung nhập vào cầm khúc , cũng không thể phân tâm chú ý quá nhiều .

Kì thật , khuyết điểm này của Bỉ Mông cự thú cũng không phải là quá nghiêm trọng , dù sao , đơn thân chiến đấu năng lực của bọn chúng thật sự quá cường hãn . 3 Hoàng kim Bỉ Mông , 6 Bạch ngân Bỉ Mông dẫn dắt gần trăm Bỉ Mông cự thú . Lực lượng này thậm chí có thể so bì với một Long thành yếu nhất trong số Thất đại Long thành . Bỉ Mông cự thú kiêu ngạo , quyết định phương thức chiến đấu căn bản không cần tới chiến thuật , đồng thời việc các cá thể chiến đấu riêng biệt cách xa nhau thật ra còn có một mục đích khác .

Như ta đã biết , Bỉ Mông cự thú sau khi tiến vào cuồng bạo trạng thái , cũng chính là sau khi cuồng hóa , chiến đấu lực tăng lên gấp bội phần , chính thức trở thành cỗ máy giết chóc trên chiến trường . Tuy nhiên cuồng hóa quá trình này có một khuyết điểm rất lớn , một khi đã cuồng hóa , ngoại trừ Hoàng kim Bỉ Mông ra , cho dù ngay cả Bạch ngân Bỉ Mông cũng không phân biệt địch ta . Nếu trận hình quá tập trung , sợ rằng Bỉ Mông cự thú sẽ ngay lập tức tàn sát đồng bọn của mình trước tiên . Chỉ có cách phân tán bớt trận hình mới có thể chính thức phát huy hết thực lực của đám Bỉ Mông cự thú . Cho nên 3 đại bộ lạc của Thú nhân tộc trước nay sử dụng Bỉ Mông cự thú chiến thuật vẫn luôn luôn là phân tán . Dù sao Bỉ Mông cự thú lực phòng ngự thân thể hết sức kiên cố . Cho dù gặp phải chân chính cự long cũng có thể tự bảo vệ toàn thân tương đối dễ dàng .

Đám Long kỵ binh kinh nghiệm thực chiến phong phú , vây khốn Bỉ Mông cự thú lập tức phát huy ưu thế về số lượng cùng quá trình phối hợp ăn ý . Long thương dài 7 thước từ rất nhiều góc đâm tới người Bỉ Mông cự thú , lưu lại từng đạo vết thương nhỏ . Cứ như vậy tiếp diễn , Bỉ Mông cự thú ngày càng trở nên cuồng nộ , tâm tình từ từ tiến tới giai đoạn gần sắp cuồng hóa .

Ngay lúc đám Bỉ Mông cự thú bị Long kỵ binh tinh nhuệ vây công rơi vào thế hạ phong . Đồng thời , Mã Nhĩ Đế Ni huynh đệ cũng đã chỉ huy hương mũi chủ công về phía bọn chúng . Phong hệ ma pháp đang quần đảo giữa không trung lập tức giáng xuống trên người đám Bỉ Mông cự thú tới tấp . Bình quân cứ 2 đến 3 Phong hệ ma pháp sư " chiếu cố " một đầu Bỉ Mông cự thú . Phong hệ ma pháp có năng lực cắt xé cường hãn , nhất thời mang đến áp lực cực lớn cho Bỉ Mông cự thú quân đoàn .

Bất quá lúc này trong quân đoàn Bỉ Mông cự thú vẫn còn có 2 đầu Băng cực ma viên , thực lực của 2 tên này tiệm cận với Hoàng kim Bỉ Mông . Khí hậu mưa gió bão tuyết đầy trời thế này không nghi ngờ gì là hoàn cảnh chiến đấu thích hợp nhất cho họ .

Từng chùm băng vụ cực lớn trên người A Nhị , A Tam tỏa ra , bao phủ toàn bộ đám Long kỵ binh đang đứng xung quanh . Ít nhất đã có hơn mươi Tuần long táng mạng dưới tay hai huynh đệ Băng cực ma viên này . Phải thừa nhận Long kỵ binh tinh nhuệ này hết sức giảo hoạt . Mỗi lần vào thời khắc sinh tử đe dọa tính mạng , bọn họ đều để cho Tuần long hy sinh bảo trụ tính mạng bản thân rồi dùng đấu khí xuất sắc của mình thoát ly nguy hiểm .

Mã Nhĩ Đế Ni lúc chọn thân vệ binh cho mình tiêu chuẩn cực kì nghiêm khắc . Không chỉ đấu khí phải đạt tới Hoàng cấp cao giai , tuổi phải từ 35 trở xuống , còn phải trải qua ít nhất mười trận chiến lớn nhỏ , giết phải trên 100 quân địch . Chỉ có thiết huyết tôi luyện chiến sĩ như vậy mới có thể làm vừa mắt y . Loại phương pháp chọn lựa này cũng giống như cách rèn luyện Tử thần chiến sĩ của Tây Đa Phu , mặc dù mục đích giống nhau nhưng lợi ích thu được thì rất lớn . Chọn lựa chiến sĩ thì 30 tuổi chính là độ tuổi thích hợp nhất , chính là độ tuổi mà nhân loại chiến sĩ phát triển đỉnh điểm , bất luận là kinh nghiệm , ý thức hay chiến đấu lực đều đạt tới trạng thái tốt nhất . Cho dù trước đây tham chiến tại pháo đài Lôi thần chi chùy , Mã Nhĩ Đế Ni cũng không hề tùy tiện sử dụng đội quân tinh nhuệ của tinh nhuệ này , dù sao đây cũng là vương bài bí mật của lão . Nhưng dưới ước thúc của Lục đạo chi quyết , lão chẳng đặng đừng phải bắt buộc đưa thân vệ đội cực mạnh của mình vào tham chiến .

Hai Băng cực ma viên được đích thân huynh đệ Mã Nhĩ Đế Ni chiếu cố đặc biệt . Mã Đặc Lạp Kì bởi vì

thân là ma pháp sư , không thể sử dụng ma thú chính mình làm tọa kỵ , ngồi chung với huynh trưởng trên mình Thủy hệ cự long bị thương nọ . Hai Tử cấp cường giả , hơn nữa còn thêm một Cửu cấp Thủy hệ cự long . Chẳng những có thể kiềm chế 2 Băng cực ma viên mà còn có thể mở rộng vòng khống chế sang 2 tên Bạch ngân Bỉ Mông bên cạnh . Chỉ cần 2 người mạnh nhất của Tử La Lan gia tộc này đã trực tiếp hạn chế 4 tên có thực lực tương đối mạnh mẽ của Bỉ Mông quân đoàn .

Bỉ Mông quân đoàn chiến đấu phương thức hoàn toàn khác với các binh chủng khác . Đối với các binh chủng khác , bắt giặc trước hết bắt tướng là lựa chọn tối hợp lý nhưng phương pháp này áp dụng với Bỉ Mông cự thú hoàn toàn không thích hợp . Hoàng kim Bỉ Mông lực phòng ngự quá sức mạnh mẽ , cho dù là nhiều đầu Cửu cấp cự long liên tục công kích cũng chưa chắc có thể hủy diệt được bọn chúng . Cho nên cách tốt nhất để đối phó với Bỉ Mông quân đoàn là trước tiên phải tiêu trừ vây cánh , cuối cùng mới hợp lực tiêu diệt thủ lãnh . Mã Nhĩ Đế Ni huynh đệ cùng đám thủ hạ Long kỵ tướng dốc toàn lực ngăn cản đám lãnh đạo của Bỉ Mông quân đoàn gồm mười mấy tên này . Tranh thủ cho thuộc hạ Long kỵ binh tinh nhuệ cùng ma pháp sư có thêm thời gian hành động .

Bỉ Mông cự thú mặc dù mạnh mẽ nhưng dù sao cũng là ma thú . Nhất là đám Cuồng bạo Bỉ Mông chỉ là Thất cấp ma thú . Chỉ cần có đủ thời gian thì càng mang lại cho bọn chúng càng nhiều thương tổn . Lượng biến cuối cùng cũng có thể đạt tới hiệu quả chất biến .

Đúng như chiến thuật mà Mã Nhĩ Đế Ni huynh đệ đã an bài . Ma pháp sư gia nhập nhất thời làm cho số lượng vết thương trên người Bỉ Mông cự thú tăng vọt , đám thú nhân đang ở thế hạ phong lập tức rơi vào khốn cảnh . Ngay lúc này , tiếng gầm rống đặc hữu của Bỉ Mông cự thú rốt cục vang lên .

Khởi đầu cho tiếng gầm này chính là 3 Hoàng kim Bỉ Mông thủ lãnh của quân đoàn . Mắt nhìn thấy sau khi ma pháp sư của đối phương gia nhập vòng chiến đã đẩy nhiều Cuồng bạo Bỉ Mông vào thế nguy hiểm . Đánh mãi mà vẫn không phá được vòng vậy , Địch Tư trong lòng đã cực kì phẫn nộ . Bỉ Mông cự thú tuy mạnh nhưng cũng giống như Long tộc , khả năng sinh sản rất giới hạn . Chính khả năng sinh sản này đã hạn chế sự phát triển của cả chủng tộc . Mỗi một tên Bỉ Mông trong cả chủng tộc đều vô cùng quan trọng . Trước khi tham chiến Tử đã nói qua với bọn chúng , chiến thắng vẫn là điều kiện tiên quyết nhưng nếu có thể vẫn cố gắng bảo toàn sinh mạng của toàn bộ Bỉ Mông , còn sống quay về . Sự nghiệp thống nhất Thú nhân tộc của Tử còn chưa triển khai . Không thể tiêu hao quá nhiều lực lượng vào lúc này .

Theo tiếng gào rú của 3 đầu Hoàng kim Bỉ Mông , thân thể của đám Bỉ Mông cự thú nhất thời xảy ra biến hóa kịch liệt . Thân hình vốn đã hết sức cao lớn lại một lần nữa bành trướng . Chiều cao mặc dù không hề thay đổi nhưng cơ bắp trên người như được dồn lại cứng rắn hơn trước nhiều lần . Miệng các vết thương nhỏ nhanh chóng khép lại với tốc độ kinh người . Bàn tay to khổng lồ mọc ra trăm tấc lợi trảo sắc bén , lực lượng cùng độ cuồng bạo trong nháy mắt đã đạt tới đỉnh .

Dưới tình huống bị vây ráp kịch liệt , Địch Tư rốt cục cũng phải hạ lệnh cuồng hóa . Ngoại trừ 2 tên Băng cực ma viên , toàn bộ Bỉ Mông cự thú trong nháy mắt lâm vào trạng thái cuồng hóa . Phong hệ ma pháp oanh kích lên người bọn chúng lập tức bị đánh bật ngược trở ra .

Đối mặt với tình cảnh như vậy , Mã Nhĩ Đế Ni không những không kinh sợ mà còn lấy làm mừng rỡ . Phải biết rằng , Bỉ Mông cự thú trước mắt cuồng hóa không phải là chủ động cuồng hóa mà là bắt buộc phải cuồng hóa sau khi rơi vào thế bị động . Mặt ngoài nhìn qua thì 2 tình thế này không có gì khác biệt nhưng trong mắt của bậc thống soái như Mã Nhĩ Đế Ni thì bất đồng là rất lớn .

Một đạo quang mang đấu khí màu tím từ trên thân trường kiếm của Mã Nhĩ Đế Ni phát ra , hình thành một vệt dài trên không trung . Chiến trận của Long kỵ binh tinh nhuệ lập tức xảy ra biến hóa . Vòng vây đang xiết chặt xung quanh mỗi tên Bỉ Mông cự thú trong nháy mắt giãn rộng . Mở đường công kích cho Bỉ Mông cự thú sau khi đã cuồng hóa . Đám Long kỵ binh , dẫn đầu là Mã Kỳ Nặc Thiết Long bắt đầu dẫn dụ đám Bỉ Mông cự thú đã mất đi lý trí di chuyển trên chiến trường với tốc độ rất nhanh . Mặc dù làm như vậy khiến cho quân đội tổn thất không ít nhưng ai tinh mắt đứng ngoài cũng có thể nhìn ra mục đích di chuyển của đoàn quân này . Long kỵ binh tinh nhuệ đang dẫn đám Bỉ Mông cự thú sau khi cuồng hóa tụ tập lại cùng một chỗ .

Chiến đấu đã đến cục diện như vậy , song phương khan giả đang quan sát cũng đều đã nhận ra mục đích của Mã Nhĩ Đế Ni . Bỉ Mông cự thú sau khi cuồng hóa đã trở thành cỗ máy giết chóc , năng lực phá hoại

cường đại nhưng nhược điểm lớn nhất là mất đi lý trí . Một khi để cho cả đám Bỉ Mông cự thú đang điên cuồng này tụ tập cùng ở một chỗ , chỉ một khắc sau bọn chúng sẽ tự cắn xé lẫn nhau , dẫn đến kết cục là toàn quân hủy diệt .

Từ xưa đến nay , Mã Nhĩ Đế Ni đã phải đối diện với công kích của Bỉ Mông cự thú không biết bao nhiêu lần . Phương pháp này rất cổ xưa nhưng mỗi lần đối đầu với quân đoàn Bỉ Mông cự thú công kích , mỗi lần sử dụng đều có hiệu quả kì lạ . Mã Nhĩ Đế Ni không biết bao lần đã dùng cách này bức lui công kích từ phía pháo đài Lôi thần chi chuy nhằm hướng Mễ Lan đế quốc .

Nhưng có điều , Mã Nhĩ Đế Ni huynh đệ không thể tưởng tượng ra được . Ngay sau khi bọn họ hy sinh mười mấy tên Mã Kỳ Nặc Thiết Long kỵ binh , gom toàn bộ đám Bỉ Mông cự thú đã cuồng hóa dẫn đến trung tâm chiến trường thì một vầng sáng tím chói lọi phóng thẳng lên trời , giống như có 2 mặt trời song song đang mọc .

---

oU¢u G\ʏỀjX oU¢I ?▯ gQjX ?_Ł§ -8 ¦\«Ò§J 8_ GG ¦\Ň G\Q̄jX i𝕫_

Tại Mã Nhĩ Đế Ni xem ra, thần âm hệ ma pháp chính là phân chi của tinh thần hệ ma pháp, tác dụng nhiều nhất là phụ trợ hoặc là tinh thần công kích. Mặc dù tử cấp ma pháp uy lực phi phàm, nhưng nếu ma pháp này tác dụng lên đối phương thì bằng vào tập thể ba mươi tên tinh thần hệ ma pháp sư là có thể khu tán, cũng không thể mang đến thương tổn quá lớn cho đối phương. Nếu là tác dụng tăng phúc giúp Bỉ Mông cự thú tăng cường chiến đấu lực thì chỉ khiến cho sau khi cuồng hóa thì bỉ mông cự thú tự tàn sát càng thêm kịch liệt mà thôi. Cho nên lúc này huynh đệ Mã Nhĩ Đế Ni đều có chút không hiểu tại sao Diệp Âm Trúc đem ma pháp ngưng tụ đã lâu phóng thích trên chiến trường.

Đáng tiếc bọn họ cũng không phải là thần âm hệ ma pháp sư, tự nhiên sẽ vô pháp minh bạch mục đích chân chính của Diệp Âm Trúc. Tăng cường ? Tước Nhược ? Huyễn cảnh ? Công kích ? tất cả đều không phải ! Tại lúc này, phụ trợ năng lực dĩ nhiên không có cách nào ngăn cản nhân loại long kị binh gây thương tổn cho bỉ mông cự thú…Ma pháp mà Diệp Âm Trúc khống chế đến, kỳ thực là trước đó hắn cùng Lam Tinh Linh thiếu nữ đồng diễn tấu khúc " Bồi Nguyên Tĩnh Tâm khúc".

Tên như ý nghĩa, " Bồi Nguyên Tĩnh Tâm khúc" vốn có công hiệu bồi nguyên, Diệp Âm Trúc từng dùng nó phụ trợ cho Bỉ Mông cự thú tiến hành thương thế trị liệu . Nhưng đây chỉ là giải thích về bồi nguyên mà thôi. Hiệu quả chính của cầm khúc này mặc dù không cường đại như Cầm Tông thần khúc, nhưng quả thực là có lưỡng trọng hiệu quả (2 hiệu quả đặc biệt). Chỉ bất quá có một hiệu quả khác thường xuyên bị lãng quên mà thôi. Đó là tĩnh tâm.

Tử quang thiểm diệu, đang phiêu đãng ngưng tụ tại trung tâm trận hình của Bỉ Mông cự thú, sau khi cuồng hóa là lúc Bỉ Mông cự thú tự tàn sát lẫn nhau, đoàn tử quang nọ trong nháy mắt khuếch tán, tựa như một cái "yên quyển bàn"(1) cự đại hóa thành một tử sắc quang hoàn phiêu tán ra, phạm vi tản ra vừa đủ đem tất cả Bỉ Mông lâm vào trạng thái cuồng hóa mất đi thần trí bao phủ bên trong. Vì bao phủ tất cả Bỉ Mông thậm chí có không ít long kỵ binh cũng ở trong phạm vi quang hoàn.

Tử cấp " Bồi Nguyên Tĩnh Tâm khúc" đối với việc kích phát tiềm lực của sinh vật đích thật có công hiệu rất lớn. Mặc dù so ra kém cấm chú trị liệu của quang hệ ma pháp nhưng loại kích thích này từ bên trong mà ra nên làm cho người ta có cảm giáo thoải mái hơn so với quang hệ trị liệu ma pháp.

Đang điên cuồng công kích hết thảy sinh vật xung quanh thì Bỉ Mông cự thú lại nghe được đoàn tử quang bao hàm giai điệu mỹ diệu. Công kích trên tay họ cũng từ từ thong thả đứng lên, ánh mắt bị che dấu bởi huyết sắc cũng từ từ trở nên thanh minh. Khi bọn hắn thấy đứng bên cạnh mình là đồng bạn thì những Bỉ Mông cự thú này nhất thời hoàn toàn tỉnh táo lại. Thần trí điên cuồng sau khi cuồng hóa dĩ nhiên tại sát na này cũng được giai điệu nhu hòa hoàn toàn giải trừ.

Không sai, Diệp Âm Trúc lựa chọn cầm khúc không hề có lực công kích là " Bồi Nguyên Tĩnh Tâm khúc" là để lúc này phát huy chính thức hiệu quả, hai huynh đệ Mã Nhĩ Đế Ni có tính toán thì chẳng lẽ Diệp Âm Trúc lại không? Với thực lực cầm ma pháp của hắn thì nhạc khúc đó đã phát huy uy lực ngay từ lúc đầu

rồi, nhưng Diệp Âm Trúc một mực đợi. Một mực súc tích năng lương của một khúc " Bồi Nguyên Tĩnh Tâm khúc" này. Vì là đợi đến lúc Bỉ Mông cuồng hóa để bính phát.

Chuyện xảy ra thật đáng sợ, Bỉ Mông cự thú sau khi cuồng hóa hoàn toàn khôi phục thanh tịnh. Đây là điều huynh đệ Mã Nhĩ Đế Ni vạn vạn lần không có nghĩ đến, Bỉ Mông cự thú sau khi cuồng hóa kinh khủng ra sao ? Cho dù là một đầu bát cấp cự long đối mặt với một đầu Bỉ Mông thất cấp sau khi cuồng hóa cũng chỉ có tránh xa. Làm cho Mã Nhĩ Đế Ni hoảng sợ chính là Bỉ Mông cự thú mặc dù khôi phục thanh tỉnh, nhưng bọn chúng vẫn còn giữ sự tăng cường hiệu quả sau khi cuồng hoá. Bỉ Mông cuồng hóa mà thanh tỉnh trở lại, lục chiến vô địch bốn chữ tựa như bốn cái cự chùy giáng vào làm trong lòng Mã Nhĩ Đế Ni xao động.

Tại lúc bỉ mông cự thú thanh tỉnh,thì việc long kị binh giống như trước không tiếc hết thảy đại giới lấy tính mạng hấp dẫn đưa toàn bộ bỉ mông cự thú vào cùng một chỗ là một hành động cực kì ngu xuẩn, sau khi cuồng hóa xong đúng là cương thiết hùng sư, tựa như một đạo hồng lưu hướng đến đối phương cuốn tới. Đối với cường hãn phong hệ ma pháp từ không trung hạ xuống, bọn họ trực tiếp lựa chọn không cần nhìn tới. tùy ý để cho trên người mình bị phong hệ ma pháp cắt làm xuất hiện từng đạo vết thương, nhưng vẫn còn nhảy vào trong trận doanh của long kỵ binh.

Mã Đặc Lạp Kỳ sắc mặt rất khó coi, hướng Mã Nhĩ Đế Ni gật gật đầu, sau đó dùng phụ trợ phong hệ ma pháp bay lên, thoát ly chiến trường với lưỡng đầu Băng Cực Ma Viên, Đem lưỡng đầu Băng Cực Ma Viên cùng với lưỡng đầu Bạch Ngân Bỉ Mông sau khi cuồng hóa cho một mình Mã Nhĩ Đế Ni. Nguyên bổn lúc đầu, bọn họ còn có chút ưu thế, bây giờ nhất thời lâm vào tuyệt đối yếu thế, Mã Nhĩ Đế Ni chỉ có thể khổ khổ chống đỡ, miễn cưỡng ngăn được công kích của bốn cường đại ma thú.

Tiếng chú ngữ trầm thấp từ trong miệng Mã Đặc Lạp Kỳ vang lên , một vòng quyển tử quang kỳ dị làm lóe lên một tia sáng huyễn lệ, tử quang giống như long quyển phong xoay tròn rất nhanh vòng quanh thân thể hắn, hơn nữa đang trở nên ngày càng mãnh liệt.

Song phương đang xem cuộc chiến đồng thời biến sắc, ai cũng biết đây là hăn muốn phát động cấm chú. Tử cấp đại ma đạo sư đáng sợ nhất chính là vì bọn họ có thể sử dụng cấm chú, ma pháp này là loại năng lực siêu cường hủy diệt. Trước mắt bên phía Mễ Lan có thể sử dụng cấm chú chỉ có thể là Mã Đặc Lạp Kỳ cùng với đầu thủy hệ cự long của Mã Nhĩ Đế Ni. Mà thủy hệ cự long đang bị thương nặng, không thể nghi ngờ Mã Đặc Lạp Kỳ chính là lựa chọn cuốn cùng.

Kinh qua vô số lần chiến tranh, kinh nghiệm cho thấy, cấm chú ma pháp thường thường có thể trở thành vũ khí thay đổi càn khôn. Thú nhân trong Lôi Thần chi chùy yếu tắc (Pháo đài Lôi Thần Chùy) sở dĩ lâu nay không cách nào xâm nhập thế giới loài người, phá điệu sự thống lĩnh quân đoàn phương bắc của Mã Nhĩ Đế Ni, nguyên nhân chủ yếu là có tồn tại sự uy hiếp của cấm chú ma pháp, thú nhân không cách nào sử dụng ma pháp, ở phương diện này đã bị hạn chế rất lớn. Đồng dạng, loài người không cách nào tấn công vào Lôi Thần chi chùy yếu tắc, mặc dù bởi vì Lôi Thần chi chùy yếu tắc vững chắc cùng với thú nhân rất cường đại, nhưng trọng yếu hơn là sự tồn tại của Lôi Thần chi chùy, ma pháp sư nhân loại căn bản không cách nào sử dụng ma pháp, chứ nói chi đến việc sử dụng cấm chú.

Lúc này, mắt thấy Bỉ Mông cự thú sau khi cuồng hóa khôi phục thanh tỉnh, long kỵ binh bất luận thế nào cũng vô pháp ngăn cản sự công kích của đối phương, Mã Đặc Lạp Kỳ quyết định thật nhanh đích lựa chọn thi triển cấm chú, hắn biết, chỉ có phương pháp cuối cùng này có lẽ còn có thể mang chiến thắng trở về. Mặc dù hắn tiến vào tử cấp thời gian không dài, thi triển cấm chú còn có chút miễn cưỡng, nhưng ở ngay lúc này, hắn đã không còn lựa chọn nào khác nữa.

Không trung tử quang tán loạn, khí tức khủng bố không ngừng đề thăng, không còn nghi ngờ Mã Đặc Lạp Kỳ lúc này đã trở thành tiêu điểm của toàn trường. Nhưng là sau một khắc tiêu điểm đó lại thành một trò cười.

Nương theo một tiếng nổ lôi đình, một đạo nhủ thiểm điện bạch sắc chợt tới, Mã Đặc Lạp Kỳ chỉ cảm thấy toàn thân tê rần, lập tức liền mất đi tri giác. Mà chung quanh thân thể hắn lúc này được bảo vệ bởi tử sắc ma pháp nguyên tố nhưng đứng trước nhủ thiểm điện bạch sắc đĩ nhiên không chịu nổi một kích.

Lúc trước còn có tử quang vây quanh, sau một khắc lại biến thành cục than từ trên trời rớt xuống, quả thật là cực kỳ xui xẻo. Bên phía Mễ Lan đế quốc dưới loại tình huống này nhất thời trở thành "nhất tả ngàn dặm"(2), phòng tuyến tùy thời đều có nguy cơ bị hỏng.

Quang mang nhũ bạch sắc dần dần biến mất trong con mắt độc nhất của Minh, Minh có chút bất mãn hừ một tiếng, trong lòng thầm nghĩ, " ta không tham gia công kích, các người coi ta là "bệnh miêu" sao ? Còn dám trước mặt ta thi triển cấm chú ? Không biết lúc đầu chúng ta Sơn Lĩnh cự nhân được xưng là sát thủ cấm chú của hết thảy ma pháp sư sao ? " Thử hỏi có ma pháp sư nào có thể niệm xong chú ngữ trước thiên phú " thiểm điện" của Sơn Lĩnh cự nhân chứ ?

Mã Nhĩ Đế Ni mắt thấy đệ đệ từ trên trời rơi xuống sanh tử chẳng biết, nhất thời trong lòng khẩn trương, liều mạng nhận một quyền mạnh mẽ của A Nhị tại trên lưng, phá hư đấu khí phòng ngự của hắn, mạnh mẽ xông ra khỏi vòng vây, tiếp lấy Mã Đặc Lạp Kỳ đang rơi xuống đem hạ xuống. Khi hắn ôm lấy Mã Đặc Lạp Kỳ, lúc đó mới nhất thời thở phào, mặc dù Mã Đặc Lạp Kỳ bị lâm vào hôn mê sâu, nhưng từ biểu hiện tình huống trên thân thể hắn, chứng tỏ hắn còn sống. Nhưng lúc nào có thể tỉnh lại, chỉ có thiên tài mới biết.

Chính là, Mã Nhĩ Đế Ni khẩu khí còn không có hoàn toàn buông lỏng, lập tức bị thế cục của chiến làm cho rung động. Hắn rõ ràng chứng kiến chỉ là trong một sát na công phu, mười sáu long kỵ tướng vây công tam đầu Hoàng Kim Bỉ Mông kia, dĩ nhiên trong nháy mắt hỏng mất. Mà toàn bộ quá trình này chỉ ngắn ngủn trong nháy mắt mà thôi.

Không, điều này không có khả năng. Mã Nhĩ Đế Ni tuyệt đối không tin trước mắt hết thảy là sự thật, cho dù tam đầu Hoàng Kim Bỉ Mông kia vào trạng thái cuồng hóa, lấy thực lực của mười sáu tên long kỵ tướng kia phối hợp cùng chánh thức cự long, khốn trụ bọn họ cũng hẳn là tuyệt đối không có vấn đề a! Như thế nào chỉ một chút là hỏng mất chứ?

Kỳ thật, Địch Tư bọn họ có thể công kích bọn long kỵ tướng vây công hoàn toàn là thực lực triển hiện, Mã Nhĩ Đế Ni trước vì cứu tánh mạng của Mã Đặc Lạp Kỳ , cũng không có chú ý tới, tam đầu Hoàng Kim Bỉ Mông tại cùng thời điểm phát động công kích vô cùng mạnh mẽ. Mà công kích của bọn họ còn giống nhau như đúc.

Diệp Âm Trúc lúc đầu ly khai Bích Không Hải, Ngạo Trúc kiếm pháp hắn chỉ học được ba chiêu: Trúc ngự, Trúc công, Trúc tinh hàn. Mà tam đầu Hoàng Kim Bỉ Mông toàn lực phát động công kích là sử dụng đúng là thức Trúc công trong Ngạo Trúc kiếm pháp.

(1) : Cái ô

(2) : Vô cùng nguy hiểm

_____***_____

Lúc đầu, trước khi đến băng sâm, trên đường nhàm chán Diệp Âm Trúc cùng Tử từng bạn luận qua các vấn đề về vũ kỹ, Diệp Âm Trúc sử dụng tam thức Ngạo Trúc kiếm pháp đã làm thay đổi hoàn toàn nhận thức của Tử, Tử trước đây trong chỉ cho rằng vũ kĩ chính là: nhanh, chuẩn và độc. Đồng thời cũng khiến cho Địch Tư cùng Mạt Kim Tử vô cùng hứng thú. Bất quá hai người này tại phương diện học tập vũ kỹ thật là làm người ta không dám nghĩ tới. Diệp Âm Trúc cũng không phải là người keo kiệt, sau khi ly khai Bích Không Hải, gia gia hắn cũng không có nói hắn không thể đem vũ kỹ của chính mình truyền thụ cho người khác. Diệp Âm Trúc không ngừng truyền dạy nhưng hai gã đại gia hỏa này cũng chỉ lĩnh ngộ được một nửa của nhất thức công kích Trúc công.

Chỉ là Diệp Âm Trúc không ngờ tới chính là tại mấy ngày này Địch Tư cùng Mạt Kim Tư trong Bố Luân Nạp sơn mạch nhàn rỗi không có việc gì nên không ngừng luyện tập, cho nên chính thức đã nắm được kỹ xảo của nhất thức Trúc công này. Còn lại, về phần Áo Lợi Phật trong lúc Địch Tư cùng Mạt Kim Tư luyện tập thì quấn quít lấy họ lại dùng không ít mỹ tửu làm lễ vật mới học được nhất chiêu công kích này.

Lúc vừa mới bắt đầu đoàn chiến, ba tên gia hoả đầu óc nhìn có vẻ đơn giản này cũng đã có kế hoạch, bọn họ cũng biết chính mình là Hoàng Kim Bỉ Mông tự nhiên sẽ là mục tiêu ra tay của cường giả bên phía đối phương, bọn họ chờ chính là lúc đối phương buông lỏng nhất, trong đầu ý niệm buông lỏng nhất sẽ ra tay.

Trăm tấc lợi trảo hóa thành vô số kim sắc trúc ảnh trải rộng trên vòng chiến, ngay cả Địch Tư chính mình cũng chưa từng nghĩ nhất thức Trúc công có thể phát huy cường đại uy lực như vậy. Bởi vì vây công bọn họ toàn là cự long đang phi hành trên không, cho nên đối tượng chính của họ tự nhiên cũng là những cự long này.

Mười sáu đầu cự long, trừ một đầu lúc đầu tiên bị Địch Tư xé thành hai mảnh, thì trước nhất chiêu Trúc công đã khiến mười lăm đầu cự long còn lại đều bị thương nặng. Trong đó bốn đầu cự long trước đòn Trúc công này long dực đều bị nghiền nát. Số còn lại hoặc là người bị xuyên thủng hoặc long trảo bị chặt đứt, trong kim sắc trúc ảnh huyết sắc tràn ngập, chỉ phút chốc, cả thế cục chiến trường xảy ra biến hoá thật lớn.

- Ta được Cầm đế đại nhân dạy chiêu này đích thực là quá sảng khoái, ha..ha…, ta vừa rồi đúng là đã giết chết 7 tên.

Địch Tư hưng phấn nhìn lợi trảo của chính mình, thân thể to lớn nhảy cẫng lên. Mặc dù những cự long này cũng không có hoàn toàn mất đi tính mạng, nhưng mười lăm đầu long tộc này đích thực đã bị thương khá nặng. Đối với ba Hoàng Kim Bỉ Mông này mà nói, không thể nghi ngờ đó quả thực là một đại vinh diệu. Tạo thành một cảm giác sung sướng trong lòng. Con mắt hung ác đầy huyết sắc nhìn những đầu cự long cùng long kỵ tướng rơi trên mặt đất. " Trảm thảo trừ căn"(1) ý niệm đó cơ hồ đồng thời xuất hiện trong đầu ba gã đại gia hỏa này.

Xa xa, Minh cùng Diệp Âm Trúc chứng kiến một màn này cũng không khỏi há hốc miệng (he he giống mắt chữ O mồm chữ A), trừng mắt nhìn, Minh nói một câu khiến Diệp Âm Trúc cũng thầm tán đồng : " Ta thấy ngày nay, nếu gặp Bỉ Mông có vũ kỹ , dám chắc ai cũng không thể ngăn cản rồi!"

Những lời này chẳng những làm cho Diệp Âm Trúc thầm đồng ý, đồng thời cũng làm thâm tâm hắn sản sinh rung động kịch liệt. "Đúng vậy ! Bỉ Mông cự thú với thể phách cường hãn, quả thực… quả thực bọn họ thật sự có thể học được kỹ xảo chiến đấu của Đông Long Bát tông. Vậy thì, tại mảnh đại lục này còn có lực lượng nào có thể ngăn cản được bước tiến của bọn họ đây!?"

Đương nhiên, đây chỉ là Diệp Âm Trúc điều Diệp Âm Trúc trong tưởng tượng ao ước mà thôi. Với ngộ tính trì độn của Bỉ Mông cự thú kia, muốn học toàn bộ vũ kỹ của Đông Long bát tông cũng không phải là một việc dễ dàng.

Chiến đấu đã không cần phải tiếp tục nữa! Vào lúc Mã Nhĩ Đế Ni nhìn đến cuộc chiến giữa long kỵ binh của chính mình với Bỉ Mông cuồng hóa trở lại thanh tỉnh, khi hắn chứng kiến Địch Tư, Mạt Kim Tư cùng Áo Lợi Phật tam đầu Hoàng Kim bỉ mông này không có hảo ý đang hướng những long kỵ thụ thương đi đến, hắn đã không còn đường lựa chọn.

Lục đạo chi quyết, đệ tam chiến, đoàn chiến, y như trước lấy Diệp Âm Trúc chiến thắng mà chấm dứt. Tới lúc này lục đạo chi quyết khiêu chiến, đã hoàn thành được một nửa. Mà ở trận đoàn chiến này, cũng giống với nguyên bổn kế sách của Diệp Âm Trúc, thực lực của hắn cũng không có quá độ tiêu hao, chỉ là diễn tấu một khúc " Bồi Nguyên Tĩnh Tâm khúc " mà thôi.

Hầu như ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người tam đầu Hoàng Kim Bỉ Mông lúc thi triển kỷ xảo Trúc công, cơ hồ không ai chú ý tới, trận đoàn chiến này cũng là thời khắc chính thức xuất tràng đầu tiên của các Lam Tinh Linh thiếu nữ. Đây được xem là trận chiến đầu tiên của tổ hợp tối cường đại ma pháp thập nhị nhạc phường với Cầm đế, tại nhiều năm sau này, mới làm cho mọi người tỉnh ngộ kể vào trong sử sách.

Đoàn chiến kết thúc, bên phía Diệp Âm Trúc trừ tam đầu Hoàng Kim Bỉ Mông ra, còn lại Bỉ Mông cự thú cùng lưỡng đầu Băng Cực Ma Viên cơ hồ cũng đều bị thương tổn bất đồng. Đương nhiên, đối thủ của bọn họ Mễ Lan đế quốc còn thê thảm hơn nhiều, tám trăm danh long kỵ binh, kể cả mười sáu danh long kỵ tướng, hơn một nửa mất đi năng lực chiến đấu, mặc dù đại đa số thương tổn đều là Tuần long, nhưng đối với Mễ Lan đế quốc mà nói, không thể nghi ngờ đó cũng là một đã kích rất lớn. May là, trừ Mã Đặc Lạp Kỳ bị hôn mê sâu ra, ma pháp sư quân đoàn còn không có bị Bỉ Mông cự thú tẩy lễ.

Mễ Lan quân doanh, trải qua ba ngày mỗi ngày một trận chiến, trong suốt ba mươi vạn đại quân cũng lâm vào một mảng áp lực, khi Diệp Âm Trúc đưa ra lục đạo chi quyết khiêu chiến, không ai nghĩ tới hắn cũng có thể thu được ba trận thắng lợi, hơn nữa dựa theo cục diện trước mắt, ba trận chiến sau có thể đánh bại được hắn hay không vẫn còn là một vấn đề lớn. Mã Đặc Lạp Kỳ thân thụ trọng thương, Mã Nhĩ Đế Ni cùng tọa kỵ bị phản kích của Minh cùng chịu sự công kích của lưỡng đầu Băng Cực Ma Viên cơ hồ cũng đã bị thương. Trận chiến sau đó do ai xuất tràng hiện giờ đã trở thành một nan đề(2). Về phần ma thú chiến, mặc dù là ba đánh một, nhưng xem qua Hoàng Kim Bỉ Mông biểu diễn vũ kỹ, bên phía Mễ Lan đã không

còn hy vọng gì ở trận chiến này nữa. Thuộc hạ còn mạnh như vậy, gặp lão đại là Tử Tinh Bỉ Mông có thể yếu được sao ?

" Trận đấu ngày mai, Diệp Âm Trúc tất nhiên lựa chọn vũ kỹ chiến". Bên trong soái trướng, bạch sắc thân ảnh như trước ngồi ngay ngắn tại thượng vị, chỉ là lúc này Mã Nhĩ Đế Ni có chút cúi đầu ủ rũ, sắc mặt khó coi tới mức cực điểm. Đoàn chiến chẳng những thua mà còn hao binh tổn tướng, nếu thuộc hạ của mình không đủ cơ trí, thì có thể không phải đơn giản chỉ là Tuần long như vậy.

" Nguyên soái không cần buồn bã như thế, ngay cả ta cũng không nghĩ tới bên phía Diệp Âm Trúc lại còn có Sơn Lĩnh Cự Nhân tồn tại. Nếu không phải vì Sơn Lĩnh Cự Nhân này, trận đoàn chiến các người bất tất đã thất bại". Bạch y nhân chỉ ra một chút nguyên nhân thắng bại thật sự của trận đoàn chiến. Mặc dù Diệp Âm Trúc cùng Sơn Lĩnh Cự Nhân cũng không có chính thức tham gia chiến đấu. Nhưng đúng là nhờ sự bảo vệ của Sơn Lĩnh Cự Nhân mới làm cho Diệp Âm Trúc không cần lo lắng đến công kích của ngoại giới, mà cuối cùng Mã Đặc Lạp Kỳ muốn bằng vào cấm chú thay đổi cuộc chiến, Sơn Lĩnh Cự Nhân lại dùng một đạo cận hồ thiểm điện " vô kiên bất tồi"(3) phá vỡ hy vọng cuối cùng của phía Mễ Lan. Về phần Diệp Âm Trúc, bằng vào thức thần âm quang hoàn tại thời khắc mấu chốt khuếch tán làm cho Bỉ Mông cự thú quân đoàn đang điên cuồng sau khi cuồng hóa khôi phục lại thanh tỉnh, làm thay đổi hoàn toàn chiến cục.

Mã Nhĩ Đế Ni thở dài một tiếng : " đại nhân, ta cũng không phải vì thua mà khổ sở. Chỉ là bởi vì chàng thanh niên này phát triển quá nhanh mà thở dài. Ngài nói rất đúng, Diệp Âm Trúc này nếu có thể sử dụng cho đế quốc, không quá 10 năm, đừng nói là bảo trì vị trí đại lục đệ nhất đế quốc, cho dù là tiêu diệt Lam Địch Á Tư cũng không phải là không có khả năng. Với lực lượng của hắn, tuyệt nhiên có thể tại lục đạo chi quyết bất công này cùng với bắc phương quân đoàn của ta khiêu chiến. Điều này không thể chỉ dùng vận khí là có thể giải thích được, thực lực, thiên phú, cùng với thiên phú mị lực có thể hấp dẫn Tử Tinh Bỉ Mông tất cả tập trung trên người, không thể không nói, mười năm sau, sợ rằng chỉ có Pháp Lam mới có thể chế phục được hắn".

Bạch y nhân nhẹ nhàng lắc đầu nói : " Không, người sai rồi. Mặc dù đối với lực lượng của Pháp Lam các quốc gia trên đại lục còn xa mới chống lại được, nhưng là, ta đối với Pháp Lam hiểu khá rõ, nhưng ta không cách nào khẳng định mười năm sau, bọn họ thật sự có khả năng chế trụ cả Tử Tinh Bỉ Mông cùng Sơn Lĩnh Cự Nhân lưỡng đại thần thú được điều động bởi Diệp Âm Trúc hay không !"

Mã Nhĩ Đế Ni cả kinh, hắn không nghĩ tới vị đại nhân trước mặt lại xem trọng trình độ của Diệp Âm Trúc như thế.

- Đại nhân, nếu ngài xác định trận chiến ngày mai, Diệp Âm Trúc sẽ lựa chọn vũ kỹ chiến, vậy chúng ta nên phái ai ra đối chiến cùng hắn đây ?

" Như thế nào? Nguyên soái đại nhân thua một lần đã đánh mất tín tâm rồi sao?" Bạch y nhân nhàn nhạt nói.

Mã Nhĩ Đế Ni trên mặt toát ra một tia xấu hổ " Cũng không phải không có tín tâm, nhưng bây giờ xem ra, mặc dù ta là cường giả mạnh nhất về vũ kỹ ở đây, nhưng hôm nay thụ không ít thương thế làm cho thực lực của ta giảm sút, cho dù không có ma thú trợ giúp, nhưng với thực lực tử cấp của Diệp Âm Trúc bây giờ, hơn nữa Đông Long bát tông có kỹ xảo vũ kỹ đặc biệt, nên ta có điểm không nắm chắc".

Bạch y nhân thở nhẹ một tiếng, nói : " Diệp Âm Trúc chính là loại người chuyên sáng tạo kỳ tích. Trước trận chiến mà không nắm chắc có khác gì là thua chứ ? Vậy việc tuyển người cho trận vũ kỹ chiến này ngươi không cần khó nghĩ nữa, cứ để ta thay ngươi tuyển định đi."

- Đa tạ đại nhân.

Đoàn chiến kết thúc, Tử không đái lĩnh Bỉ Mông cự thú quân đoàn về Cầm thành, mà là một lần nữa trở về trong núi, Diệp Âm Trúc cũng không có hướng đến chiến sĩ nhân loại giải thích gì nhiều, mặc dù loài người đối với thú nhân có một cái nhìn rất thành kiến, nhất là cuộc sống của nhân loại tại Cầm thành luôn tiếp giáp với Cực Bắc hoang nguyên. Nhưng là lúc này bọn học cũng không có kinh hãi gì thái quá, lục đạo chi quyết khiêu chiến, sau khi thấy cuộc chiến của Bỉ Mông cự thú, trong mắt họ có một điểm hâm mộ, mặc dù kinh ngạc nhưng trong lòng cũng không có quá nhiều lo lắng. Nhiều người ngược lại còn xem Bỉ Mông cự thú thành một phần tử bên phía mình. Dù sao họ cũng đã đánh bại đối thủ công kích Cầm thành.

(1): trảm thảo trừ căn ; nhổ cỏ tận gốc, không để ai sống sót.

(2) nan đề : vấn đề khó giải quyết.

(3): vô kiên bất tồi : không gì không thể phá.

_____***_____

Để cho Bỉ Mông cự thú xuất chiến đối với Diệp Âm Trúc cũng là cực kì bất đắc dĩ . Đến lúc này , ngoại trừ Địa tinh bộ lạc chưa hề xuất trận , toàn bộ thực lực của Cầm Thành cơ hồ đã hoàn toàn biểu hiện ra trước mắt mọi người . Đối mặt với đại quân Mễ Lan hùng hậu , hắn cũng chỉ còn đường lựa chọn như thế . May là sau khi hắn quay lại , nhân dân Cầm Thành cũng không ai gây phiền toái gì cho hắn . Lại càng không có ai đến quấy rầy hắn .

Lục đạo chi quyết , hôm nay đã xong một nửa , còn 3 trận nữa , Diệp Âm Trúc nghĩ mấu chốt chính là trận đấu ngày mai . Hắn trong lòng đã tính toán kĩ càng , trận thứ tư là vũ kĩ chiến , trận thứ năm là ma thú chiến , mình nghỉ ngơi một chút rồi chuẩn bị cho trận chiến tối hậu , trận chiến quan trọng mà hắn nắm chắc phần thắng nhất . Diệp Âm Trúc tin tưởng mười phần , trong trận tổng hợp chiến , bằng vào sự phối hợp siêu cấp của mình với Tử , hơn nữa còn có Thiểm Lôi là 2 quân bài bí mật hỗ trợ . Bất luận phe Mễ Lan phái ra địch thủ là ai , đều không có khả năng là đối thủ của mình . Cho dù là mời cả nguyên soái Tây Đa Phu đến thì kết cục cũng là thất bại cả .

Có điều ngày mai vũ kĩ chiến , đối thủ của hắn sẽ là ai ? Mã Nhĩ Đế Ni là khả dĩ nhất , ngoại trừ lão ra cũng chỉ có Kim tinh Long kỵ tướng cùng Ngân tinh Long kỵ tướng . Nhưng đám Long kỵ tướng này thực lực chẳng ai đạt tới Tử cấp , cơ hồ không có cơ hội đánh bại hắn . Mã Nhĩ Đế Ni rốt cục sẽ phái ai ra nghênh chiến đây ?

Trong lòng mặc dù đang hết sức phán đoán động thái của đối phương nhưng lại không dám chậm trễ chút nào , tại Cầm Thành phát biểu mấy câu cùng mọi người , lập tức chạy ngay về dãy núi Bố Luân Nạp . Tinh thần lực của Diệp Âm Trúc vẫn chưa hồi phục lại , càng tranh thủ nhiều thời gian thì càng có cơ hội hồi phục nhiều hơn . Thương tổn tinh thần lực mà Phất Cách Sâm gây ra cho hắn còn nghiêm trọng hơn rất nhiều so với tưởng tượng . Ngay cả tinh thần chi hải bên trong tinh thần lạc ấn cũng chịu công kích mãnh liệt . Chuyện này không chỉ giới hạn trong việc tiêu hao mà còn chịu thêm cả nội thương .

Khoanh chân ngồi trên đỉnh núi , không khí ngày càng lạnh lẽo nhưng cũng không gây cho Diệp Âm Trúc chút gì khó chịu . Thần Nguyên Ma Pháp Bào tiến hành lọc không khí tràn ngập thủy nguyên tố lưu chuyển xung quanh chuyển hóa thành vô nguyên tố đẩy vào trong thân thể Diệp Âm Trúc , giúp cho hắn tăng cường tu luyện .

" Trận chiến ngày mai , nếu địch thủ quá mạnh , con hãy đưa linh hồn ta vào thanh kiếm này , ta sẽ có biện pháp giúp con " . Thanh âm trầm trầm của Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn lại vang lên trong thế giới tinh thần của Diệp Âm Trúc . Điều kì lạ là thanh âm này mặc dù vang vọng nhưng cũng không hề quấy rầy sự minh tưởng của hắn .

" Có điều … sư phụ , nếu người tham gia vào Lục đạo chi quyết , có khi nào con sẽ bị quy tắc phán xét là phạm quy hay không ? " Thông qua tinh thần liên lạc , Diệp Âm Trúc thắc mắc cùng Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn .

" Khế ước ? Quy tắc ? Hài tử ngốc , đừng quên sư phụ con là người duy nhất tiến gần đến cảnh giới thần . Mặc dù ta không có khả năng thay đổi Lục đạo chi quyết khế ước , nhưng ta đã mất đi hồn châu , cũng là tự che dấu sự tồn tại của bản thân rồi . Có điều con cũng đừng đặt quá nhiều kì vọng ở ta . Dù sao đi nữa , ta cũng không còn bản thể , lại là ban ngày ban mặt , ta căn bản cũng không dám thoát ly khỏi Long Hồn kiếm của con . Bản thân con ngày mai phải hết sức cẩn thận . Chỉ cần an toàn qua khỏi trận chiến ngày mai , trận chiến thứ năm là Ma thú chiến , Tử Tinh Bỉ Mông hẳn nhiên là chắc thắng không có gì nghi ngờ . Trường Lục đạo chi quyết này tựu chung phần thắng lợi về tay con cũng không phải là nhỏ đâu . "

Màn đêm dần dần phủ xuống . Mưa tuyết trong không trung từ từ ngừng lại . Mặc dù bầu trời đêm tối đen như mực nhưng cũng mờ mờ thấy được mây đen từng đám đang rời khỏi phương Bắc . Dự báo thời tiết ngày mai nhất định sẽ có nắng đẹp .

Sáng sớm . Ánh nắng mặt trời trải dài trên khắp đại địa , xua tan hàn khí đang phủ khắp vùng núi non . Thời tiết ấm áp như mang đến sức sống mới cho vùng núi lạnh lẽo phương Bắc . Đáng tiếc , ánh mặt trời mùa đông dường như vẫn còn chưa đủ ấm .

" Trận thứ tư , vũ kỹ . " Diệp Âm Trúc một mình bước ra khỏi trận doanh phe mình . Mắt nhìn thẳng vào phe Mễ Lan đại quân khí thế lúc này không còn mạnh mẽ như trước , đọc ra quy tắc trận chiến thứ tư .

Lúc này , Mã Nhĩ Đế Ni cũng không xuất hiện từ doanh trại Mễ Lan . Ngược lại là một nam tử vóc người nhỏ thó bước ra , chậm rãi tiến tới không hề gấp gáp . Cứ từ từ nhằm thẳng hướng Diệp Âm Trúc mà tiến . Nhưng nếu quan sát kĩ càng sẽ phát hiện , mặc dù người này bước có vẻ rất chậm rãi nhưng mỗi lần nhấc chân khoảng cách xa đến hơn mười thước .Bước đi có vẻ thong thả tự nhiên nhưng chỉ trong chớp mắt đã vượt qua khoảng cách rất xa , tiến tới trước mặt Diệp Âm Trúc .

" Chào ngài , lãnh chúa Cầm Thành " . Người mới tới rất lễ phép , đứng trước mặt Diệp Âm Trúc , cung kính hành lễ .

Người này Diệp Âm Trúc chưa từng gặp mặt . Thoạt nhìn qua khoảng hơn năm mươi tuổi . Vóc người gầy gò ốm yếu . Sau lưng có vẻ như hơi gù . Tướng mạo nhìn rất bình thường . Nếu đứng lẫn vào trong đám đông tuyệt đối không có điểm gì nổi bật . Nhưng ánh mắt thì hoàn toàn không giống vậy . Đôi đồng tử trong suốt hoàn toàn không có chút quang mang nào của kẻ mạnh , ngược lại lại có vẻ ngơ ngác giống như ánh mắt của trẻ sơ sinh .

Mọi người đều biết , ngay khi mới sinh ra , thân thể giống như tiên thiên vừa mới nhập thế , trẻ con thì ánh mắt chính là rất trong sáng . Nhưng theo thời gian trôi đi , ánh mắt này bị tục khí ảnh hưởng , sẽ dần không còn trong sáng như xưa nữa . Nhưng người đứng trước mặt Diệp Âm Trúc này tựa hồ đã vượt ra ngoài quy luật đó .

Người phi thường ắt phải có điểm phi thường . Diệp Âm Trúc trong lòng ngấm ngầm kinh hãi , hướng về đối phương hành lễ : " Chào ngài , chưa kịp thỉnh giáo … "

Kẻ mới đến cười nhạt , nói : " Ta chỉ là một thủ hạ của chủ nhân mà thôi , đúng hơn là một người hầu . Nếu ngài muốn gọi ta , cứ gọi Kim Sắc là được rồi " .

Người hầu ? Ai có thể có loại người hầu như vậy ? Diệp Âm Trúc trong lòng chấn động , từ khi đưa ra Lục đạo chi quyết tới nay , lần đầu tiên hắn cảm nhận được nguy cơ to lớn . Người hầu trước mặt này rõ ràng thực lực không dưới Mã Nhĩ Đế Ni , tất nhiên không phải là thuộc hạ của lão . Diệp Âm Trúc nhạy bén quan sát đã thầm đánh giá thực lực đối phương . Một cao thủ như vậy mà lại xuất hiện không hề có dự báo nào , làm cho hắn mơ hồ cảm giác được một tia nguy hiểm ẩn giấu một bí mật nào đó .

" Được . Kim Sắc tiên sinh . Mời . " Trong tay Diệp Âm Trúc quang mang chợt lóe . Phượng Hoàng Linh dài sáu thước đã xuất hiện trong tay hắn . Phượng Hoàng Linh này cũng không hề nặng . Diệp Âm Trúc thiếu một ngón tay , sử dụng vũ khí không được tự nhiên . Lần đầu sử dụng vũ khí dài cũng là muốn thí nghiệm . Hơn nữa , dùng 2 tay nắm cũng có độ ổn định cao hơn bình thường một chút .

" Cẩn thận " . Kim Sắc nói có vẻ hết sức bình thản . Ánh mắt hắn vẫn trong suốt như nước . Trên người hắn Diệp Âm Trúc thậm chí còn không cảm thấy được nửa phần địch ý , nhưng ngay sau khi 2 chữ cẩn thận vừa phát ra , chỉ trong tích tắc thân ảnh của Kim Sắc đột nhiên biến mất .

Nhanh quá … Ý niệm này bật ra trong óc Diệp Âm Trúc , hắn không hề do dự vung Phượng Hoàng Linh đang nắm trong tay ra phía trước , hai tay nắm lấy cán xoay tròn một vòng . Phượng Hoàng Linh xoáy tít phát ra một vòng quang mang đỏ sậm , hoàn toàn che chắn trước người hắn .

Một cỗ sức mạnh vô hình chợt truyền vào Phượng Hoàng Linh , Diệp Âm Trúc chỉ cảm thấy toàn thân chấn động . Khí huyết đang vận hành trong cơ thể như bị ngưng trệ trong chốc lát . Thân thể đã mất tự chủ bắn văng ra ngoài .

Đấu khí cường hãn , tốc độ phi phàm . Một hình ảnh quen thuộc thoáng hiện trong kí ức của Diệp Âm Trúc ! Trong số những người hắn từng gặp qua , cũng chỉ có nàng mới có thể so bì với Kim Sắc trước mặt hắn lúc này .

" Hay " . Thanh âm bình thản của Kim Sắc từ phía sau Diệp Âm Trúc truyền tới , hắn không hề dám chần chừ , Phượng Hoàng Linh trong tay càng múa nhanh hơn . Tử trúc đấu khí phóng thích ra , đồng thời thân thể lay động , hình thành 3 đạo thân ảnh riêng biệt phóng ra 3 hường khác nhau .

" Di " . Một tiếng động nhẹ trong nháy mắt vang lên , một đạo hư ảnh Diệp Âm Trúc biến hóa ra đã bị đánh tan thành mạt phấn . Thân hình gầy gò của Kim Sắc không hề dự báo trước đã xuất hiện trước mặt Diệp Âm Trúc , hắn nhếch mép cười nhạt , huơ tay đánh ra một chưởng thẳng vào giữa ngực Diệp Âm Trúc .

Thân ảnh vừa thoáng hiện trong kí ức Diệp Âm Trúc chính là Hắc Phượng Hoàng . Kim Sắc này tốc độ ghê gớm , cũng chỉ có Hắc Phượng Hoàng có khả năng so bì với hắn . Thậm chí so với Hắc Phượng Hoàng thì tốc độ của Kim Sắc còn có vẻ trội hơn . Chẳng lẽ người này đến từ Pháp Lam ? Nhưng mà chẳng phải Pháp Lam đã phong bế rồi hay sao ?

Nghi vấn trong lòng căn bản không có thời gian tìm đáp án , hữu chưởng của Kim Sắc đã nhẹ nhàng lướt qua vòng phòng thủ của Phượng Hoàng Linh , hướng thẳng vào ngực mình đánh tới . Mặc dù đấu khí của Kim Sắc cũng không hề phóng thích ra ngoài nhưng chỉ cần nhìn bàn tay của hắn cũng có thể đoán được cấp bậc . Địch thủ này của Diệp Âm Trúc trình độ phải cỡ Tử cấp ngũ giai trở lên !

Đang lơ lửng trên không , căn bản không có điểm mượn lực , mắt nhìn bàn tay Kim Sắc hướng đến ngực mình nhanh như chớp giật , Phượng Hoàng Linh trong tay Diệp Âm Trúc gạt ngang ra , dùng lực hướng xuống phía dưới , cố gắng che người mình lại . Đồng thời tay trái của hắn vẫy nhẹ , 3 đạo tử quang hình thành chữ phẩm , phân biệt phóng thẳng vào 3 điểm trên mặt cùng 2 đầu vai của Kim Sắc .

Kim Sắc chỉ cười khinh khỉnh , đột nhiên thổi mạnh một hơi , nhất thời một đạo khí tím từ trong miệng hắn phóng ra , phát ra thanh âm rõ rệt . 3 cây Tử Trúc Thần Châm còn chưa kịp đến người hắn đã bị đấu khí từ miệng phóng ra đánh chệch hướng , vừa vặn xẹt qua cổ cùng bả vai hắn . Hữu chưởng của hắn trước sau không hề chậm lại , vẫn tiếp tục thẳng hướng vỗ vào ngực Diệp Âm Trúc .

Phượng Hoàng Linh trong tay Diệp Âm Trúc rung nhẹ một cái , rốt cục ở giây phút cuối cùng cũng ngăn trở công kích của địch thủ ngay trước ngực . Không dùng cứng chọi cứng . Một cỗ đấu khí cường đại đánh sâu vào Phượng Hoàng Linh , bắn ngược về phía sau một đoạn dài . Nguyên lai lúc này Diệp Âm Trúc đã cắm đầu kia của Phượng Hoàng Linh xuống đất . Dưới áp lực cực lớn từ đấu khí của Kim Sắc , Phượng Hoàng Linh cong lại như hình cánh cung . Thân hình Diệp Âm Trúc lảo đảo một chút , vẻ mặt đang hồng hào nhất thời thoáng tái nhợt nhưng hắn cố nén không cho một ngụm máu tươi từ yết hầu phun ra .

Ánh mắt trong suốt của Kim Sắc toát ra một tia kinh ngạc , hắn vốn tưởng rằng Diệp Âm Trúc cũng sẽ bị đánh bay về phía sau . Phán đoán sai lầm làm cho hắn bỏ lỡ thời cơ truy kích . Thân hình nhanh như thiểm điện nhất thời chững lại một tích tắc . Ngay lúc này Phượng Hoàng Linh bị ép đến tột đỉnh cuối cùng cũng bung ra . Thần khí dù sao cũng là thần khí ! Bản thể cường ngạnh trong nháy mắt bộc phát lực phản hồi mãnh liệt . Kéo theo thân thể Diệp Âm Trúc bắn vọt về phía trước như hỏa tiễn . Ngay khi lực bắn đạt đến cực điểm thì Diệp Âm Trúc buông tay khỏi Phượng Hoàng Linh , thân hình nhắm thẳng hướng Kim Sắc đánh tới .

Cho dù với tốc độ phi thường của Kim Sắc , đối mặt với thế lao đến như hỏa tiễn của Diệp Âm Trúc cũng vô pháp tránh né . Song chưởng hắn xoay một vòng trước ngực , đồng thời đẩy ra chặn thế tới của Diệp Âm Trúc .

Trải qua phen giao thủ trước đó , Diệp Âm Trúc hiểu rõ , đối thủ trước mặt bất luận là xét đấu khí hay tốc độ công kích , đều vượt xa mình . Mặc dù chính mình lúc trước đối với phương pháp tăng cường tốc độ của Hắc Phượng Hoàng có hiểu biết chút ít nhưng thời gian không cho phép mình dựa theo phương pháp như thế mà luyện tập . Mà trước mắt xuất hiện , có thể coi là cơ hội cuối cùng và duy nhất . Nếu không thể tận dụng thời cơ , sợ rằng sau này cả tóm được chéo áo đối thủ như Kim Sắc cũng không có khả năng làm được .

oUPu G\yỀjX oUPI ĤQ̄_ ¦\ʍ ¦ℤjX [Ỉq G_Łj dæ iæjXy

Đối với sự phản ứng nhanh nhậy của Diệp Âm Trúc, Kim Sắc trong mắt toát ra một tia tán dương ngầm ý khen thưởng có triển vọng, hoàn toàn Diệp Âm Trúc không bị ảnh hưởng bởi công kích của hắn, mặc dù đấu khí của bản thân rõ ràng mạnh hơn Diệp Âm Trúc nhiều lắm. Cho dù là thần khí, cũng không thể sử dụng một cách thoải mái nếu không có đủ lực lượng, không thể chính thức phát huy hết sức mạnh. Huống chi trên người hắn còn có giáp bảo vệ cấp thần khi, điều này giải thích tại sao hắn không e ngại Diệp Âm Trúc có Phượng hoàng linh và song trọng nguyên tố khí tức.

Một vòng lại một vòng bích quang vờn quanh song chưởng của Kim Sắc ngay lập tức, nhất thời song chương kích khởi đấu khí, hóa ra thành từng vòng lớn hơn nữa xẹt qua bên người hắn. Nhưng cũng chính lúc đấu khí được kích khởi, cũng là lúc hắn đón đỡ Nặc Khắc Hi kiếm.

Trong mắt Diệp Âm Trúc hiện lên một tia quang mang lạnh như băng hiện lên, đâm ra một kiếm rồi đột nhiên thu về, trong phút chốc, trong không gian nhỏ hẹp giữa hai đối thủ hiện lên một chuỗi tàn ảnh, tổng cộng mười hai kiếm, cơ hồ đồng thời phát ra công kích trên đấu khí của Kim Sắc. Đó chính là thức thứ nhất của Ngạo Trúc kiếm pháp, trúc ảnh trùng trùng liên miên.

Không tồi, Diệp Âm Trúc đấu khí quả thật còn kém so với Kim Sắc, nhưng hắn lại có trong tay lợi thế là vũ kí của Đông Long bát tông, vũ kĩ này độc nhất vô nhị trên đại lục, bằng sức mạnh của Ngạo Trúc kiếm pháp cộng với độ tinh diệu, thêm vào đó là phong nhuệ sắc bén của thần kiếm Nặc Khắc Hi, trong phút chốc quang mang màu tím đậm cũng bị hắn khảm ra một lỗ hổng. Vẻ hoảng sợ lần đầu tiên xuất hiện trong ánh mắt của Kim Sắc. Hắn vốn vẫn còn coi thường Diệp Âm Trúc, nói một cách khác đi nữa là hắn vẫn còn coi thường vũ kĩ của Đông Long bát tông.

Diệp Âm Trúc sử dụng hoàn hảo toàn bộ những đồ vật có thể lợi dụng được trên người. Phượng hoàng linh có phản lực, Ngạo Trúc kiếm pháp kĩ xảo, thần kiếm Nặc Khắc Hi sắc bén, một chiêu lập tức phá vỡ phòng ngự của đối phương, tử quang chợt lóe trên thanh trường kiếm màu trắng bạc, lúc này đang chuẩn bị đâm trước mặt của Kim Sắc.

Ngay lúc này Kim Sắc hoảng sợ nhanh nhẹn hướng phía dưới đá ra một cước, đấu khí phản kích cơ thể bay nhanh về phía sau, đồng thời song chưởng hợp lại, kẹp lấy kiếm giáp trên Nặc Khắc Hi kiếm. Thần kiếm sắc bén bị đấu khí của hắn bám riết, mặc dù chém rơi của hắn mấy sợi tóc nhưng cuối cùng hắn cũng thoát được.

Thân thể Kim Sắc nương nương theo lực công kích đang kém dần của Diệp Âm Trúc bắn ngược về sau thật nhanh. Nhìn qua cục thế có chút khẩn trương, thắng bại trong gang tấc, ngươi không tử thì ta vong. Đứng trước mặt một cường giả với sức mạnh vượt trội mình, Diệp Âm Trúc có thể dám chắc vũ kĩ của người này cơ hồ còn vượt trên cả Mã Nhĩ Đễ Ni. Xem ra cũng chỉ có Tây Đa Phu dựa vào vũ kĩ Đông Long bát tông mới có thể chiến thắng được hắn. Dựa vào thần khí đi nữa thì với tử cấp nhất giai như chính mình khó lòng mà cầm cự được đối thủ.

Đúng lúc đó thì một chuyện quái dị đột nhiên xảy ra. Sắc mặt Kim Sắc chợt đại biến, hai tay kẹp lấy kiếm giáp của Nặc Khắc Hi kiếm đột nhiên tách ra, thân thể cũng ngưng lại một chút. Lợi dụng biến hóa bất thình lình đó, Diệp Âm Trúc vọt tới, Nặc Khắc Hi kiếm đã kề ngay trên cổ hắn.

Thân hình hai người nhẹ nhàng rơi xuống đất. Tất cả như ngưng đọng lại, vẻ mặt Kim Sắc càng thêm trầm trọng. Hắn không hề động đậy, hắn biết rõ rằng dù tốc độ của mình nhanh đến đâu cũng không thể trong nháy mắt thoát khỏi tay kiếm của Diệp Âm Trúc đang kề trên cổ mình. Nặc Khắc Hi kiếm cực kỳ sắc bén, chỉ cần hắn có một động tác nhỏ nào cũng có thể bị hủy diệt tức khắc.

Trong nháy mắt, tiếng hoan hô nổ tung bên phía Cầm Thành. Cầm Đế đại nhân đã thắng. Trong mắt mọi người, đối thủ đã mất hết hy vọng. Trận thứ tư của Lục đạo chi quyết, chiến vũ kỹ, Diệp Âm Trúc cuối cùng đã thắng.

Nhưng bốn vị tông chủ vũ kỹ của Đông Long bát tông cùng với ba vị Thái thượng trưởng lão đều nhíu mày. Người khác không nhìn thấy nhưng bọn họ lại rõ ràng phán đoán được tình hình. Diệp Âm Trúc rõ ràng không hề có cơ hội nhưng tại sao trong khoảnh khắc cuối cùng lại có thể đột phá được phòng ngự của đối phương để chuyển bại thành thắng?

Kim Sắc có chút mờ mịt nói:

- Ta thua.

Diệp Âm Trúc âm thầm thở phào nhẹ nhõm, thu hồi Nặc Khắc Hi kiếm, lạnh lùng nói:

- Đa tạ.

Mặc dù Diệp Âm Trúc cũng không biết Kim Sắc đã gặp cái gì mà phải buông Nặc Khắc Hi kiếm ra nhưng hắn biết, đây nhất định là công lao của Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn sư phụ.

- Xin lỗi chủ nhân, ta thua. Xin chủ nhân trừng phạt.

Kim Sắc quỳ xuống trước mặt bạch y nhân, ánh mắt trong suốt ảm đạm.

- Nói cho ta biết tại sao? Khi đó ngươi rõ ràng đã có thể nắm chắc phần thắng.

Thanh âm của bạch y nhân rất bình tĩnh, cũng không hề có chút tình cảm nào.

- Kiếm của Cầm thành lĩnh chủ có điểm cổ quái. Khi đó ta đột nhiên cảm giác một cỗ khí tức hủ thực tràn ngập xâm nhập song chưởng của ta, đau nhức tận trong linh hồn làm ta không chịu nổi phải buông tay. Nếu không thì thân thể sẽ hoàn toàn bị ăn mòn hết.

- Chẳng lẽ là ma pháp sao?

Bạch y nhân nghi hoặc hỏi.

- Ta không thể xác định nổi. Nhưng dựa theo quy tắc của Lục đạo chi quyết, nếu hắn sử dụng ma pháp thì hẳn là đã bị khế ước thần của Lục đạo chi quyết phản ứng. Nhưng bây giờ đích xác là ta đã thua, cũng là do ta đã quá khinh thường. Chủ nhân, xin ngài trách phạt.

Bạch y nhân phất tay nói:

- Quên đi, ngươi đi ra đi. Xem ra Lục đạo chi quyết phải đánh tới trận cuối cùng mới có thể quyết định được thắng bại.

Mã Nhĩ Đế Ni đứng ở bên cung kính nói:

- Đại nhân, ngài mai là đệ ngũ chiến ma thú, chúng ta nên đối địch thế nào?

Bạch y nhân nhàn nhạt nói:

- Quên đi. Bỏ qua ma thú chiến. Mễ Lan đã không thể chịu nổi tổn thất lớn hơn nữa đâu. Mặc dù ta có biện pháp khiến cự long không hề sợ hãi uy áp của Tử Tinh Bỉ Mông nhưng cho dù là có ba đầu cửu cấp cự long cũng chưa chắc là đối thủ của Tử Tinh Bỉ Mông. Mặc dù hắn vẫn chưa tiến hóa tới mức tối đa nhưng Tử Tinh Bỉ Mông khi đối diện với long tộc sẽ không nương tay, ta không hy vọng lại nhìn thấy Mễ Lan bị tổn thất.

Mã Nhĩ Đế Ni thở dài một tiếng, hắn biết bạch y nhân nói rất đúng. Hơn nữa trong phe của mình chỉ có duy nhất cửu cấp cự long là tọa kỵ của mình lại đang bị thương. Cho dù là bát cấp cự long Kim Tinh long kỵ tướng thì phần lớn cũng đã bị thương nặng trong trận đoàn chiến vừa rồi, không thể đấu nổi Tử Tinh Bỉ Mông được.

- Nếu không thể chiến thắng thì có thể bỏ qua trận chiến thứ năm, đánh luôn trận cuối cùng không để cho Diệp Âm Trúc có cơ hội hoàn toàn khôi phục tinh thần lực. Theo đó, bên bị khiêu chiến phải toàn lực ứng phó Lục đạo chi quyết, chúng ta cũng chỉ còn duy nhất lựa chọn đó thôi.

Khác với không khí của đại doanh Mễ Lan, lúc này toàn bộ Cầm Thành đã rơi vào một biển sung sướng. Khiêu chiến Lục đạo chi quyết từ đầu tới giờ, mỗi người đều cực kỳ hồi hộp, kể cả Diệp Âm Trúc cũng vậy. Sau chiến thắng trận đấu vũ kỹ hôm nay, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm. 2 trận ma thú chiến và tổng hợp chiến tiếp sau, mặc dù không công bình nhưng Diệp Âm Trúc có Tử là hậu duệ của thần thú, mặc dù là 1 đối 3 nhưng Tử cũng tuyệt không e ngại 3 cửu cấp cự long. Huống chi bây giờ đối phương sợ rằng ngay cả 1 cửu cấp cự long nguyên vẹn cũng chẳng có.

Về phần tổng hợp chiến, không ai cho rằng Diệp Âm Trúc và Tử lại thất bại tổng hợp chiến. Diệp Âm Trúc có cầm ma pháp phối hợp với thực lực bá đạo của Tử, bọn họ thừa tự tin trước bất cứ đối thủ nào.

Bởi vậy, Lục đạo chi quyết tiến hành tới giờ đã thắng được 4 trận khiến cho mọi người của Cầm Thành cảm thấy thắng lợi sắp sửa về tay mình. Vì vậy, mặc dù trời đã tối nhưng mọi người vẫn cực kỳ hoan hỷ, nhảy múa.

Vì ngày mai sẽ tiến hành ma thú chiến nên DIệp Âm Trúc không tới Bố Luân Nạp sơn mạch mà ở lại với Tử, 2 người cùng phối hợp tu luyện.

Bề ngoài của Tử mặc dù không có thay đổi nhiều so với lúc trước khi rời khỏi Bích Không Hải, nhưng khí tức toàn thân đã có những biến chuyển long trời lở đất, từ thất cấp tăng lên tới cửu cấp. Bây giờ hắn đã đạt tới đỉnh cấp của cảnh giới cửu cấp, cho dù là Hoàng Kim Bỉ Mông cũng không phải là đối thủ. Theo lời của Diệp Âm Trúc đối với Tử thì chỉ có long vương của 3 thành Ngân long, Kim long, Hắc long mới có thể so thực lực với hắn.

Từ trận đầu tiên của Lục đạo chi quyết đến giờ, có thể thu được 4 chiến thắng không thể không nhờ tới sự trợ giúp của mọi người. Nếu không có Tử và Minh, không có Bỉ Mông cự thú quân đoàn, làm sao có thể thuận lợi thu được 4 trận thắng? Đương nhiên còn có cả Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn sư phụ. Nếu hôm nay không có ông, sợ rằng mình đã thua. Gã Kim Sắc vô danh kia thực lực vũ kỹ còn mạnh hơn cả Mã Nhĩ Đế Ni và Hắc Phượng Hoàng. Xem ra Mễ Lan đế quốc thực sự là tàng long ngọa hổ.

Mặc dù Diệp Âm Trúc rất tự tin đối với 2 cuộc chiến cuối cùng, nhưng lúc này hắn cũng không dám lơi lỏng chút nào. Dù sao, việc này quan hệ tới sinh tử tồn vong của cả Cầm Thành.

Khi vừa mới bắt đầu minh tưởng tu luyện thì tiếng đập cửa đột nhiên vang lên khiến Diệp Âm Trúc bừng tỉnh. Hắn không nhịn được nhíu mày. Hắn đã đặc biệt dặn dò mọi người, buổi tối khi hắn tu luyện thì không ai được tới quấy rầy.

- Ai?

Diệp Âm Trúc lãnh đạm hỏi.

- Là ta, mở cửa.

Một thanh âm có chút xa lạ vang lên ngoài cửa. Đó là một nữ nhân, theo giọng nói mà xét thì nữ nhân này chắc chắn không lớn tuổi.

_____***_____

Mang theo vài phần nghi hoặc , Diệp Âm Trúc nhìn thoáng qua Tử đang ở trạng thái tu luyện bên cạnh , lúc này cửa phòng mở ra. Tiến nhập chính là một cô gái. Thân thể bị hồng sắc trường bào bao quanh ,ngăn cản hàn khí ở bên ngoài,mái tóc đen hơn phân nửa được giấu trong trường bào,con ngươi to háo hức nhìn Diệp Âm Trúc , phảng phất như long tộc thấy được bảo thạch. Mặc dù dung nhan nàng cùng Hương Loan đại mỹ nữ còn kém không ít nhưng lại hơn Hải Dương các nàng một cỗ khí khái anh hùng. Diệp Âm Trúc có thể chắc chắn , chính mình chưa từng gặp qua nữ tử này.

“Ngươi là ai? Tại sao lại tiến vào đây?” Diệp Âm Trúc nhíu mày hỏi, phải biết rằng hắn cùng Tử tu luyện , ngoài phòng ít nhất ba mươi hảo thủ tinh linh tộc canh giữ. Mà nữ hài tử tiến vào đây , bên ngoài không hề có âm thanh giao đấu.

“Muội gọi là Mai Ánh Tuyết, là biểu muội của huynh. Sở dĩ không ai ngăn cản muội là vì muội nói muội là vị hôn thê của huynh , có gia gia ta làm chứng , họ tự nhiên sẽ không cản trở”Cô gái cười hì hì nói.

“Biểu muội?Vị hôn thê?” Diệp Âm Trúc sửng sốt nhìn cô gái một chút , chẳng biết nàng nói là tốt hay không nữa,tự nhiên theo danh tính của nàng , nàng hẳn là thuộc mai tông , nàng hẳn có phụ thân hoặc mẫu thân là huynh đệ tỷ muội với mẫu thân mình.Xưng hô biểu muội còn có thể giải thích , nhưng ba chữ vị hôn thê kia lại làm Diệp Âm Trúc nhức đầu

“Đúng vậy , muội là biểu muội của huynh, về phần vị hôn thê chỉ là muội lừa bọn họ” Mai Ánh Tuyết tựa hồ không nhận thấy ánh mắt không vui của Diệp Âm Trúc , mỉm cười tiếp tục nói

“Biểu muội , chỗ ngươi đến không phải là trò đùa , ngày đã muộn , mời ngươi trở về an giấc đi” Diệp Âm Trúc trong lòng đã xuất hiện vài phần tâm tình không nhịn được . Tinh thần lực của hắn cũng chưa khôi phục. Mỗi phân thời gian với hắn lúc này rất trọng yếu.

Mai Ánh Tuyết nói: “Như thế nào?Huynh nói xem tại sao muội giả mạo vị hôn thê của huynh để tìm huynh?”

Diệp Âm Trúc hạ ý thức hỏi: “Tại sao?”

Mai Ánh Tuyết cười nói: “Muội muốn trả cho huynh một đồ vật” vừa nói nàng vừa cởi hồng sắc trường bào , một cỗ nồng nặc quang minh khí tức phun ra, một thanh trường kiếm đã hiện ra trước mặt Diệp Âm Trúc .

“Áo Cổ Tư chi kiếm?” Diệp Âm Trúc kinh hô một tiếng, nhất thời hắn hiểu được thân phận của nữ hài tử trước mặt này , lúc trước khi rời khỏi Pháp Lam, chính mình cùng tử thần chiến sĩ , Mễ Lan long kỵ binh chống lại Lam Địch Á Tư cùng minh hữu đánh lén , lúc Diệp Âm Trúc cũng không có còn phân nửa thực lực thì chánh tại đây , một đội nhân mã giết đến , đoạt đi Hải Dương , có một nữ tử che mặt cướp đi Áo Cổ Tư chi kiếm từ trong tay hắn

“Ngươi chính là nữ tử kia?” Diệp Âm Trúc hỏi

Mai Ánh Tuyết mỉm cười nói: “Biểu ca , ngày đó muội không biết thân phận của huynh. Đã đắc tội rồi , mong huynh bỏ quá. Vốn muội còn không biết thực lực của huynh ,lúc đấy chỉ nghĩ huynh vì vận khí tốt mới có thanh hảo kiếm này. Đi tới nơi này , muội mới biết thực lực của huynh rất mạnh, thanh kiếm này vốn thuộc về huynh,lục đạo chi quyết còn hai trận cuối cùng , hy vọng huynh có thể dùng nó để thu được thắng lợi cuối cùng. Tốt rồi , không quấy rầy huynh nữa”vừa nói Mai Ánh Tuyết vừa đặt Áo Cổ Tư chi kiếm vào tay Diệp Âm Trúc , hướng hắn thản nhiên cười , xoay người đi ra khỏi phòng.

Nhìn trong tay thanh Áo Cổ Tư chi kiếm từng bị mất, Diệp Âm Trúc trong lòng không quá kinh hãi. Đối với hắn mà nói , bảo kiếm thần khí này cũng không có tác dụng gì lớn lắm. Ngoại trừ trên mình có quang minh khí tức ra , tại mọi phương diện so với Nặc Khắc Hi chi kiếm đều kém hơn không ít.

Ra khỏi phòng Diệp Âm Trúc , Mai Ánh Tuyết thấy mặt mình đỏ bừng. Tại hàng ngũ Mai tông đệ tử , nàng cũng thuộc hàng lãnh đạo nhân , cũng là một ứng cử viên cho chức Mai tông tông chủ. Từ nhỏ đến lớn , nàng đều đặt tinh lực trong việc tu luyện , chưa từng xuất hiện cảm giác này. Đó chính là yêu? Mai Ánh Tuyết chính mình cũng không rõ. Nàng chỉ biết rằng , chính mình vĩnh viễn không thể quên hình bóng anh hùng của Diệp Âm Trúc trong lần lục đạo chi chiến này. Nhất là hắn độc thân một mình , vì Cầm thành cùng Đông Long bát tông hướng Mễ Lan đại quân khiêu chiến.

Khí lạnh tuần hoàn kết thúc , mặt trời ban ngày mới hé ra một chút nhưng quang minh đã chiếu khắp đại lục , bầu trời trong xanh như một khối lam bảo thạch trong suốt , không một đám mây. Đối với cực bắc hoang nguyên biên cảnh Bố Luân đại lục mà nói , thiên khí như vậy rất ít khi xuất hiện.

Lúc này đây , không đợi Diệp Âm Trúc đi tới, Mã Nhĩ Đế Ni chỉ huy binh lính nhanh chóng tập trung ở mảnh đất trống giằng co trung ương , hướng Cầm thành cao giọng nói: “Ta , Mễ Lan đế quốc nguyên soái , đối với đệ ngũ chiến ma thú chiến , chúng ta nhận thua. Dựa theo quy tắc lục đạo chi quyết , hôm nay trực tiếp tiến hành trận đánh cuối cùng của lục đạo chi chiến, tổng hợp chiến”

Mã Nhĩ Đế Ni nói làm Cầm thành một phương xúc động không ít, đối phương không chiến đã nhận thua là điều bọn họ không nghĩ đến, nhưng yêu cầu lập tức tiến hành tổng hợp chiến , chẳng lẽ Mễ Lan không sợ thua khi sĩ khí toàn quân đang đi xuống sao? Chính là Mễ Lan đại quân chuẩn bị buông tha cho lần lục đạo chi quyết này sao?

Diệp Âm Trúc nhìn Mã Nhĩ Đế Ni , tâm niệm xoay chuyển thật nhanh , buông tha cho lục đạo chi quyết , thật sự không có khả năng. Lục đạo chi quyết lợi ích quá lớn. Một khi mình đắc thủ , vậy Mễ Lan đế quốc không thể hướng mình tấn công trong sáu năm , thậm chí còn phải cấp cho mình sáu thành tỉnh . Đối với tình hình bên ngoài , Mễ Lan đế quốc tựu không thể chấp nhận . Chẳng lẽ bọn họ Mã Nhĩ Đế Ni trong tổng hợp chiến còn có một sát thủ tồn tại? Hồi tưởng hôm qua cùng Kim Sắc đấu vũ kỹ , Diệp Âm Trúc nội tâm mọc lên vài phần bất an.

Mã Nhĩ Đế Ni tuyên bố nhận thua đệ ngũ tràng nhanh chóng trở về quân đội bên mình , Diệp Âm Trúc cùng Tử nhanh chóng bước đến giữa sân thì từ bên Mễ Lan đế quốc cũng có một người đi ra , toàn thân bao phủ bởi nhất kiện bạch sắc đại đấu bồng.

Nhìn qua vóc người mà nói , người này tịnh cao , đi đường cũng không có gì nổi bật , thật sự chỉ như một người bình thường. Nhìn thấy người này , không biết tại sao trong tâm Diệp Âm Trúc sinh ra một cảm giác thân thuộc, chính là vài phần quen thuộc cùng vài phần xa lạ. Diệp Âm Trúc cơ hồ dám chắc , người này tuyệt không phải quân nhân của Mã Nhĩ Đế Ni phương bắc quân đoàn,cùng với Kim Sắc hôm qua giống nhau. Mặc đấu bồng , hẳn là ma pháp sư? Cho dù là Mễ Lan đế quốc cường đại ám ma hệ đại ma đạo sư Nguyệt Huy cũng không có khả năng tại tổng hợp chiến chiến thắng chính mình cùng Tử .

Tại trong lòng nghi hoặc tình huống trước mặt , Diệp Âm Trúc cùng Tử nhanh chóng chạy ra giữa sân,tại hai người thân thể cao lớn so sánh , đối phương có vẻ phi thường nhỏ nhắn , song phương giằng co lẫn nhau, uy áp của Tử bất tri bất giác đã phóng ra bao phủ ở xung quanh,làm cho hắn cùng Diệp Âm Trúc kinh ngạc chính là Bạch y nhân tựa hồ cũng không cảm thấy hơi thở uy áp , cũng không làm ra chút phản ứng nào , chỉ lẳng lặng đứng ở đó.

“Diệp Âm Trúc cùng ma thú , lục đạo chi quyết trận cuối ,tổng hợp chiến , xin thỉnh giáo” Diệp Âm Trúc tỉnh táo nói , trên tay quang mang chợt loé , thần khí Khô mộc long ngâm cầm đã xuất hiện ở trong ngực.Tại tổng hợp chiến không có ước thúc ma pháp hay đấu khí , nói cách khác hắn có thể sử dụng vũ khí chính mình am hiểu nhất : âm nhận

“Ăm Trúc , thẳng thắn mà nói , ta không hy vọng gặp ngươi trên chiến trường nhưng vì Mễ Lan , ta không có lựa chọn nào khác” âm thanh già nua mang theo tia cảm thán , Bạch y nhân chậm rãi ngẩng đầu lên , đấu bồng rơi xuống , lộ ra dung nhan của bà.

Tại lúc này , cho dù Diệp Âm Trúc có thấy ngân long vương Hoắc Hoa Đức cũng không có kinh ngạc như vậy, hắn vốn trầm ổn khí thế nhưng trong phút chốc phá hư , cả người ngốc trệ ở tại một chỗ , hai mắt trực tiếp nhìn vào dung nhan đối phương , khoé miệng khẽ động , hắn như thế nào cũng không nghĩ tới , đối thủ xuất hiện tại tràng chi quyết cuối cùng này là bà.

Xuất hiện trước mắt Diệp Âm Trúc lúc này , chính là Mễ Lan ma võ học viện, thần âm hệ hệ chủ , cũng là tình nhân Cầm tông tông chủ Tần Thương- Ny Na nãi nãi.

“”Không nghĩ tới là ta sao” Ny Na mỉm cười,nhìn hình dáng kinh hãi của Diệp Âm Trúc , gương mặt già nua cũng xuất hiện vài phần bất đắc dĩ.

Cầm thành một phương,có một người vẻ mặt cùng Diệp Âm Trúc không sai biệt lắm,tự nhiên chính là Cầm tông tông chủ Tần Thương,Diệp Âm Trúc không tưởng sẽ gặp Ny Na ở chỗ này , hắn càng không thể tưởng được , nhìn Ny Na một đầu tóc bạc, tâm hắn lâm vào thật sâu đích rung động , bao nhiêu năm rồi không gặp mặt?Bao nhiêu năm rồi không thấy qua Ny Na. Không nghĩ tới chính mình tình huống này gặp lại nàng.

“Nãi nãi , ngài như thế nào lại ở đây?Ngài không ở học viện sao? Đây là lục đạo chi quyết , không phải chuyện đùa , nãi nãi người mau trở về đi” sau khi Ny Na xuất hiện, Diệp Âm Trúc trong đầu lâm vào một mảnh hỗn loạn , nói ra một trận rời rạc

_____***_____

“Tiểu tử ngốc , ta chính vì lục đạo chi quyết mà đến.Từ góc độ của ngươi , ngươi nói vậy không sai . Nhưng Mễ Lan bây giờ đang nguy cấp tồn vong, làm đế quốc công chúa,tỷ tỷ của Tây Nhĩ Duy Áo,ta như thế nào có thể khoanh tay đứng nhìn? Âm Trúc , tiểu tử ngốc ,ta có thể tốt hơn không? Ta sẽ giải đáp nghi vấn trong lòng của ngươi . Đông Long bát tông đến lúc này ta cũng không muốn quản , nhưng chuyện đã đến cục diện này , không thể nào không đánh một trận , đến đây đi , để cho Ny Na nãi nãi lĩnh giáo một chút , xem mấy năm qua ngươi tột cùng học được cái gì?”

Cảm tình trong mắt Ny Na từ từ biến mất , lúc ánh mắt nàng bình tĩnh thì Diệp Âm Trúc đột nhiên kinh ngạc phát hiện ,lúc này ánh mắt của Ny Na nãi nãi tựa như trong suốt , quả thực cùng Kim Sắc hôm qua giống nhau.

Kim Sắc, Kim Sắc, Kim Sắc Sanh Hoạt, xem ra chủ nhân của người hôm qua chính là thuộc hạ của Ny Na. Nhưng tại sao chính nàng tham gia lục đạo chi quyết trận cuối tổng hợp chiến này? Nàng bất quá chỉ là thanh cấp thần âm sư ah!

"Như thế nào? Ngươi xem thường nãi nãi không muốn động thủ ưh?" Ny Na thần sắc bình tĩnh nhìn Diệp Âm Trúc "Chớ quên , bây giờ chúng ta đại biểu cho hai trận doanh đối lập. Nếu ngươi thua trận này , theo quy tắc lục đạo chi quyết ngươi cùng Cầm thành phải đầu hàng vô điều kiện. Tại đây ngươi nên tập trung tinh thần cho tốt , ta sẽ không hạ thủ lưu tình. Trừ khi ngươi đánh bại ta còn không đừng nghĩ đến chuyện thu được chiến thắng lục đạo chi quyết.

Nghe xong Ny Na nói , Diệp Âm Trúc thần sắc dần yên tĩnh trở lại , nhưng sâu trong nội tâm hắn lại không thể nào tiếp nhận sự thật trước mắt này. Lúc trước chính mình tới Mễ Lan ma võ học viện , được Ny Na quan tâm mới có ngày hôm nay , nàng đưa cho chính mình Nguyệt Thanh Huy Cầm. Đưa cho chính mình ba kiện sáo trang , cùng với thần nguyên ma pháp bào trên người mình. Các chí bảo này đều là nàng đưa cho , Diệp Âm Trúc từ nhỏ không có gặp qua nãi nãi ,tại học viện một đoạn thời gian , hắn thật sự mong Ny Na thành nãi nãi của mình . Tại Mễ Lan ma võ học viện , nếu nói trưởng bối hắn yêu quý nhất , vậy không thể mgờ chính là Ny Na . Ny Na ở trong lòng hắn còn cao hơn Phất Cách Sâm viện trưởng.

"Âm Trúc , cẩn thận , nàng rất mạnh" thanh âm Tử đột nhiên vang lên trong linh hồn Diệp Âm Trúc , làm hắn tĩnh tâm thu liễm. Diệp Âm Trúc đã thấy sắc mặt của Tử có vẻ rất nghiêm trọng. Vừa mới tiến lên một bước bảo vệ mình.

Thấy hành động của Tử , Diệp Âm Trúc nhịn không được lấy làm kinh hãi , từ khí tức mà phán đoán , Tử mạnh hơn mình , để cho Tử khẩn trương như vậy , tại chiến đấu trước kia cũng chỉ có đấu cùng chiến tranh cự thú Cách Lạp Tây Tư mới xuất hiện. Lần đó chính mình cùng Tử suýt mất mạng trong tay Cách Lạp Tây Tư ,chẳng lẽ trước kia Ny Na nãi nãi che giấu thực lực.

Ny Na nhanh chóng giải trừ nghi vấn trong lòng Diệp Âm Trúc : "Âm Trúc,ma vũ song tu không chỉ có mình ngươi,ta cũng ma vũ song tu bất quá không giống nhau , ma pháp là lúc ta nhàn rỗi thì tuỳ tiện nghịch chơi mà thôi. Ta thích âm nhạc vì thế chọn thần âm sư , ta chánh thức là một võ sĩ,ta không có ma thú đồng bọn , chỉ cần hai ngươi có khả năng chiến thắng ta , lục đạo chi quyết này các ngươi thu được thằng lợi"

Có lẽ ngày hôm nay gặp được quá nhiều điều kỳ lạ , khi Diệp Âm Trúc nghe được Ny Na am hiểu vũ kỹ , ngược lại cũng không có phản ứng quá lớn.

"Ta bắt đầu thôi, Âm Trúc , xuất toàn lực , để cho nãi nãi nhìn xem chánh thức thực lực của ngươi tột cùng đến đâu" vừa nói Ny Na vừa hướng Diệp Âm Trúc cùng Tử đi tới. Nàng tiến bước cùng người khác không có gì khác nhau , thậm chí còn có thanh âm rơi xuống đất.

"Âm Trúc"Tử gầm nhẹ một tiếng,hai ngươi ăn ý không cần giải thích thêm , Tử tiến lên trước một bước , hắn cùng Ny Na cũng không có cảm tình huống hồ cảm nhận được uy hiếp thật lớn trên người . Chớp mắt tử quang trên người Tử hội tụ , hướng Ny Na đánh tới.

Mặc dù không xuất hiện bản thể , nhưng lúc này Tử thân cao hai thước , cùng với vóc người Ny Na chênh lệch quá lớn. Tại song phương đang xem cuộc chiến , vóc người nhỏ bé của Ny Na tựa như một lá diệp phiêu đãng , có không ít người đã nhắm mắt lại , sợ nhìn thấy một màn bi kịch xuất hiện . Tử tinh bỉ mông, chính là đứng đầu tứ đại thần thú thú nhân tộc tử tinh bỉ mông , để cho hắn một quyền oanh trúng , kết quả hoàn toàn có thể tưởng tượng.

Cảm thụ mênh mông khí lưu màu tím , nhìn tinh thể bình thường năng lượng ba động , Ny Na sắc mặt vẫn bình tĩnh như trước , thẳng đến khi nắm tay của Tử đến trước mặt nàng , ngân phát trên người đều bị nắm tay Tử kích thích tung bay về sau thì rốt cuộc Ny Na cũng động thủ.

Ny Na động tác đơn giản mà nhẹ nhàng , tay phải ngước lên , chặn đường đi hữu quyền của Tử, không phải dụng cả tay mà là một ngón trỏ. Ny Na chỉ là vươn một ngón trỏ , điểm vào nắm tay của Tử.

Tử quang liễu nhiễu , tràn ngập năng lượng ba động , đại khí như muốn cắn nuốt thân thể Ny Na , không biết tại sao , dưới một ngón tay yếu ớt, thế công của Tử tan biến hoàn toàn.

Cục diện trận đấu rất kì dị , hai vóc người hoàn toàn không cân xứng , tựu như vậy bình tĩnh quay về nhau , đối với nắm tay thật lớn là ngón tay mảnh khảnh , hình ảnh đối nghịch hiện ra . Vô số khí lưu màu tím từ nắm tay hướng tới thân thể Ny Na đánh tới nhưng chỉ cần tử quang tới gần thân thể một thước lập tức bị một cỗ năng lượng vô hình ngăn trở.

Tâm tình Tử lúc này xuất hiện ba động thật lớn, hắn vạn vạn không nghĩ đến một lão nhân già nua có thể dụng một ngón tay ngăn trở công kích của mình , mặc dù chỉ là một ngón tay nhưng Tử cảm nhận rõ ràng được nó đính vào lực lượng trung tâm của mình , giống như một tấm sắt bất động , bất kể chính mình phát lực như thế nào cũng không thể khiến nó di động.

Ny Na nhàn nhạt nói: "Khí lực quả thật không sai , tử tinh bỉ mông với tinh thể ma pháp cũng đủ để kẻ khác kinh ngạc. Đáng tiếc ngươi còn chưa trưởng thành , hãy đi đi" từ ngón tay đính trên nắm tay của Tử m một đoàn bạch quang mang bộc phát , tất cả tử quang trong một sát na nhanh chóng bị bật về , Tử kêu lên một tiếng đau đớn , một cỗ cự lực không thể khống chế nổi lên , hướng Tử tới phương xa rời đi

"Tử" Diệp Âm Trúc quát lạnh một tiếng , quang mang chợt loé , tại không trung Tử đột nhiên biến mất , sau một khắc , hắn đã xuất hiện trước mặt Diệp Âm Trúc ,một chùm tử khí không ngừng tử trên người Tử phun ra , không cần xem Diệp Âm Trúc cũng có thể cảm giác được Tử bị thương.

Một ngón tay, chính là một ngón tay , Ny Na có thể khiến cửu cấp thượng đỉnh Tử bị thương. Đây là thực lực gì? Chú ý Diệp Âm Trúc chính là khi Ny Na phát động công kích , trên ngón tay xuất hiện bạch sắc quang mang.

"Thứ thần cấp.Ny Na nãi nãi ,người là cường giả thứ thần cấp" Diệp Âm Trúc đồng tử hạ ý thức co rút lại , hắn rốt cuộc đã biết tại sao Ny Na nãi nãi lại đấu trận cuối lục đạo chi quyết này. Cái gì Mễ Lan đế quốc đệ nhất cao thủ Tây Đa Phu nguyên soái , đệ nhất cao thủ Mễ Lan hẳn phải là Ny Na nãi nãi mới đúng. Thứ thần cấp , nàng là thứ thần cấp cường giả. Ngoại trừ Pháp Lam, tại đại lục cư nhiên còn tồn tại thứ thần cấp. Hơn nữa dựa theo tuổi của Ny Na nãi nãi , tốc độ tu luyện của nàng phi thường đáng sợ.

Ny Na có chút kinh ngạc nhìn Diệp Âm Trúc , "nguyên lai ngươi cũng biết thứ thần cấp.Ngươi biết ta không hy vọng cùng ngươi đấu như thế nào không? Nhận thua đi, các ngươi không còn cơ hội đâu. Bằng lực lượng của ta không cách nào khiến ảnh hưởng thần chi khế ước giải trừ nhưng lưu lại cho ngươi một mạng vẫn là có thể. Mặc dù như vậy ngươi mất đi thực lực nhưng chết như vậy không phải quá trẻ sao? Ngươi còn trẻ tất cả có thể làm lại từ đầu , không nên ngoan cường chống đối, tử tinh bỉ mông so với ngươi còn mạnh hơn , hắn cũng không đỡ được một kích của ta , các ngươi hai người liên thủ đối với ta cũng không có ý nghĩa gì. Nếu ngươi đã biết tồn tại của thứ thần cấp ta không ngại cho ngươi biết , thực lực của ta đã đạt đến thứ thần cấp lục giai , cũng chính là bạch cấp lục giai , Đừng nói là ngươi , cho dù mấy lão già Pháp Lam cũng phải để cho ta mặt mũi"

Bạch cấp lục giai.., Diệp Âm Trúc chỉ cảm thấy trong đầu vì bốn chữ này mà mông lung, Pháp Lam thất thấp chủ mà nói , chỉ có quang minh cùng hắc ám tháp hai vị này thực lực vượt qua mà thôi. Bạch cấp lục giai , đối với bây giờ mà nói chính là tồn tại của thần.

Lời nói của Ny Na làm hy vọng trong người Diệp Âm Trúc hoàn toàn phong kín, mặc dù tiến hành lục đạo chi quyết tới giờ , Diệp Âm Trúc cũng biết chính mình không có hy vọng nhưng hắn không cam lòng , không cam lòng nhìn thành tựu bị huỷ bỏ. Thật vất vả cùng các tộc người dựng xây , chẳng lẽ tất cả đều phá bỏ? Không thứ thần cấp quả nhiên cường đại, nhưng không thử qua thì sao biết? Lúc trước cùng chiến tranh cự thú Cách Lạp Tây Tư đồng dạng cũng là thứ thần cấp , không phải cũng bị mình cùng Tử chinh phục sao?

Phát hiện đối thủ trận cuối là Ny Na , Diệp Âm Trúc chiến ý tiêu tan , đối nặt với Ny Na , hắn thậm chí không tạo được ý niệm động thủ trong đầu. Nhưng lúc này biết thực lực của Ny Na là thứ thần cấp , tâm tình của Diệp Âm Trúc cũng được giải toả , biết rõ chính mình cùng Tử cơ hội không nhiều lắm nhưng bảo hắn buông tha tuyệt không thể.

"Nãi nãi,trừ phi ta cùng Tử hoàn toàn mất đi chiến đấu lực,nếu không chúng ta không dễ dàng nói câu bại. Cầm thành có ngày hôm nay không chỉ là cố gắng của một mình ta , ta không thể để tương lai của Cầm thành phá huỷ trong tay ta, cho dù chết ta cũng muốn nắm lấy cơ hội thắng lợi này"

Diệp Âm Trúc trong giọng tràn ngập quyết tâm từ trước tới nay chưa từng có,cùng Tử nhìn nhau , hai người cơ hồ cùng lúc hướng Ny Na phát động công kích.

Nghe được ngữ khí kiên định của Diệp Âm Trúc , Ny Na nhịn không được trong lòng thầm than, nàng lúc này mâu thuẫn cũng không kém Diệp Âm Trúc . Từ khi Diệp Âm Trúc đưa ra lục đạo chi quyết , tâm tình nàng không thật tốt. Nhìn Diệp Âm Trúc từng ngày phát triển , nguyên tưởng rằng hắn sẽ trở thành ngôi sao của Mễ Lan nhưng trong lúc Mễ Lan bị vây bởi tồn vong thì lại trở thành kẻ thù. Nàng làm sao nguyện ý cùng Diệp Âm Trúc giao thủ?Vì đế quốc , nàng không còn lựa chọn khác.

Diệp Âm Trúc cùng Tử hai đạo thân ảnh theo hai hướng bất đồng tách ra , Tử vẫn không xuất ra bản thể bởi hắn biết , tại lực lượng của đối thủ , bản thể khổng lồ của mình công kích Ny Na cũng không có ưu thế cùng với biến mục tiêu là mình thêm lớn, còn không bằng bảo trì hình người , ít nhất như vậy còn có thêm chút linh hoạt.

---

oUku G\ʏỀjX oUkI ¦ʒ m9j\ dQ_ ¦\Ôj G_ G\«´

Hai người tâm ý tương thông phối hợp âm thầm không khe hở, chớp mắt sau khi bạo âm đến nơi, chính lúc Tử Tinh cự kiếm hạ xuống.

Đổi lại là người khác, dù cho thực lực vượt hơn xa Diệp Âm Trúc, mà đối diện với liên thủ công kích của hai người sợ là cũng chân tay luống cuống. Đáng tiếc, đối thủ trước mặt bọn họ thật là quá cường đại.

7 thanh bạo âm căn bản hầu như không sinh ra ảnh hưởng gì đối với Ni Na, sau một tích tắc, bà giơ tay trái lên, vậy mà tóm chặt được mũi nhọn của Tử Tinh cự kiếm.

Tử Tinh cự kiếm dài 17m, nặng đến vài tấn, lại được Tử toàn lực huy động có thể sản sinh ra sức mạnh lớn thế nào? Bất luận là Mễ Lan đại quân hay là phía Cầm Thành, không ai có thể va chạm chính diện với một kiếm như vậy. Nhưng, Ni Na lại tiếp một kiếm theo cách như vậy. Thân thể không có nửa phần lay động, chỉ có mặt đất dưới chân xuất hiện vài vết nứt.

Công kích của Diệp Âm Trúc tịnh không đình chỉ, sau thất thanh bạo âm, 7 đạo cao tần âm nhận bay nhanh ra, âm nhận tử sắc phân biệt bao hàm thuộc tính bất đồng của Khô Mộc Long Ngâm Cầm, đồng thời hướng tới một vị trí trên thân Ni Na công kích. Lực cắt cường hoành của cao tần âm nhận Diệp Âm Trúc xưa nay luôn lấy nó làm tự hào.

Tay của Ni Na đang giữ chặt Tử Tinh cự kiếm đột nhiên dụng lực, một khối ánh sáng nhũ bạch sắc từ trong bàn tay bà bạo phát ra, cả Tử Tinh cự kiếm và bản thân Tử, cứ vậy để bà nâng lên, trực tiếp ném về phía Diệp Âm Trúc. Còn 7 đạo cao tần âm nhận đã đến trước người, tay phải của Ni Na đưa ra, giống như tay gẩy đàn ngũ huyền huyễn hóa ra một tầng chỉ ảnh hư ảo. Trong chỗ ánh sáng chớp chớp, năng lượng ba động nhu hòa đã đem 7 đạo cao tần âm nhận hóa giải hoàn toàn.

Cảm thụ được lực cắt cường hoành của cao tần âm nhận, trong mắt Ni Na không khỏi lỗ ra một tia kinh ngạc, “Hảo!”

Tử và Tử Tinh cự kiếm lúc này đã bị ném rất thảm hại đến phía Diệp Âm Trúc, chính như Ni Na đã nói, chỉ cần bắt đầu chiến đấu, bà sẽ tuyệt không nương tay.

Ánh sáng lóe lên trong mắt Diệp Âm Trúc, cùng với giữa thân Tử sáng lên một đạo hào quang đặc thù. Ở đó tràn đầy hào quang của linh hồn khí tức. Ni Na chỉ cảm thấy trong nay hẫng đi, mũi kiếm nguyên bản túm trong tay đã biến mất, Tử cũng đã biến mất, không chỉ không liệng tới Diệp Âm Trúc, mà ngược lại xuất hiện bên người hắn, cùng hắn xông tới phía mình.

“Hay cho đồng đẳng bản mệnh triệu hoán.” Trong mắt Ni Na lộ ra vài phần tán thưởng, hai tay cuộn lại trước ngực. Hai khối ánh sáng màu nhũ bạch dung hợp thành một trước thân, mắt nhìn Tử và Diệp Âm Trúc đang đồng thời đánh đến mình, song chưởng cử khinh nhược trọng (cử khinh nhược trọng: nâng vật nhẹ mà như nâng vật nặng) đẩy ra phía trước.

Tiếng ầm ầm kịch liệt tựa hồ lần đầu tiên bạo phát, trong chớp mắt Diệp Âm Trúc vượt quá trình độ bạo phát ra toàn bộ 49 đạo cao tần âm nhận, đồng thời hướng đến cùng một vị trí của khối ánh sáng thần cấp màu nhũ bạch đó mà bắn, và Tử Tinh cự kiếm của Tử cũng sáng lên một khối tử quang, cự kiếm vào tích tắc này hầu như co nhỏ lại. Thân thể Tử không thấy nữa, mà hoàn toàn dung hợp thành một với Tử Tinh cự kiếm.

Có thể nói, đó là tối cường công kích mà hiện tại Tử và Diệp Âm Trúc có thể bạo phát ra, bọn họ có thể thành công không?

Thực sự cùng với thần cấp đấu khí va chạm, Diệp Âm Trúc mới hiểu rõ chênh lệch về đẳng cấp là lớn thế nào. Sau khi cao tần âm nhận lao vào quầng sáng màu nhũ bạch đó thì giống như nê ngưu nhập hải (trâu bùn vào biển thì tan rã mất) biến mất chẳng thấy đâu, đấu khí màu nhũ bạch, giống như có thể thôn phệ tất cả vậy, đem 49 đạo âm nhận bạo phát trong chớp mắt của hắn hoàn toàn ngăn ở bên ngoài. Cùng lúc này, Tử thân kiếm hợp nhất cũng lao tới trước quầng ánh sáng màu nhũ bạch. Lần này, lại không phải là thôn phệ, mà là tràn ra.

Trong tiếng ầm khổng lồ, Diệp Âm Trúc và Tử đồng thời cảm giác thấy một cỗ sức mạnh gần như không thể ngăn trở điên cuồng truyền tới, thân thể hai người giống như bao tải rách bị ném đi. Hầu như cùng nhau rơi xuống đất, bụi bay mù mịt, thân thể rơi xuống đất của họ cày lên mặt đất một đường rãnh dài hơn 30m mới dừng lại. Kinh mạch như bị chấn nát, năng lượng trong cơ thể chớp mắt biến thành rối loạn. Toàn thân trên dưới phảng phất đều như bị một cỗ sức mạnh không tên trói chặt. Chất động kịch liệt khiến Tử phún ra một khẩu tử khí, và tinh thể trong chớp mắt xuất hiện trên người Diệp Âm Trúc cũng hoàn toàn vỡ nát. Máu tươi không bị khống chế phun ra.

Ni Na vẫn đứng tại chỗ, nhẹ nhàng nói: "Đồng đẳng bản mệnh khế ước có thể giúp các ngươi triệu hoán lẫn nhau, nhưng, chỉ cần các ngươi hai người đồng thời bị công kích trực tiếp, thì đồng đẳng bản mệnh triệu hoán đó lại không thể giúp các ngươi tránh khỏi bị thương."

Diệp Âm Trúc và Tử lảo đảo từ trong rãnh sâu đứng lên. Trong lòng đồng thời sản sinh ra tâm tình kinh sợ, thứ thần cấp thực là quá mạnh. Nếu như Tử đã trưởng thành có lẽ còn có khả năng chống lại, nhưng hiện tại xem ra, cơ hội lại là rất mờ mịt.

Kim quang và ngân quang nhàn nhạt, phân biệt xuất hiện ở hai tay Diệp Âm Trúc, đấy là từ sức mạnh của Thiểm, Lôi. Tổng hợp chiến là tổng hợp toàn bộ thực lực bản thân của người khiêu chiến mà đánh, Thiểm Lôi là huyết khế ma thú của hắn, mượn dùng sức mạnh của bọn chúng tịnh không tính là phạm quy. Chính vào lúc Diệp Âm Trúc chuẩn bị dựa vào sức mạnh của Thiểm Lôi phát động toàn diện công kích, sâu trong linh hồn đột nhiên có một đạo dao động, dao động đến từ Tử.

Thân thể cao lớn của Tử ngẩng lên trời gầm lớn, một loạt âm thanh xương cốt lách tách khiến người ta sinh ra cảm giác sợ hãi, một khối tử quang chớp lên ánh sáng chói mắt, toàn bộ thân thể hắn đều nhanh chóng biến lớn, chớp mắt đã huyễn hóa thành bản thể.

Ni Na tịnh không ngăn Tử, bà thấy, dù là Tử huyễn hóa ra bản thể, căn bản cũng vô pháp mang đến uy hiếp gì cho mình. Nhưng, sau khi thân thể cao lớn hơn 20m của Tử xuất hiện, hắn tịnh không tiếp tục phát động công kích Ni Na, mà đôi môi mở rộng, một khối bạch vụ nhàn nhạt từ miền hắn phun ra. Tử quang tỏa sáng, một Tử Sắc Lục Mang Tinh bị bạch vụ bao phủ xuất hiện trước mặt Tử, linh hồn dao động cường liệt từ đôi mắt tím sẫm của hắn bạo phát ra.

"Hừm? Triệu hoán sao?" Ni Na có phần kinh ngạc nhìn Tử. Bà cho rằng, đối diện với mức thần cấp của mình, ưu thế về số lượng căn bản không có ý nghĩa gì.

Đạo lí này Tử tự nhiên cũng biết rõ, cho nên, hắn tịnh không triệu hoán mấy cửu cấp ma thú Hoàng Kim Bỉ Mông. Ngay toàn lực công kích của mình còn vô pháp phá khai đấu khí của đối thủ, thì Hoàng Kim Bỉ Mông so với mình còn yếu hơn càng không có hiệu quả gì. Cho nên, dù hắn đang triệu hoán, nhưng triệu hoán đó lại không phải là mấy cửu cấp ma thú.

Một tiếng gầm trầm thấp đột nhiên từ Tử Sắc Lục Mang Tinh bị bạch vụ bao phủ đó vang lên, bạch vụ chớp mắt ngưng tụ, hình thành một phù hiệu đặc thù, liền sau đó, một người từ không khí xuất hiện tại trung tâm Lục Mang Tinh. Phù hiệu do bạch vụ hình thành đó trực tiếp ấn lên trán hắn.

Hình dáng người này rất dễ nhận, vì hắn có một cái đầu trọc bóng loáng to lớn, thân thể cao lớn, cơ bắp cường tráng không giống nhân loại, nửa người trên để trần, một đôi mắt hung dữ nhấp nháy ánh sáng yêu dị.

"Tử Đế lão đại, triệu hoán ta tới có việc gì?" Thanh âm của gã đầu trọc cực kì hồn hậu, một câu hỏi giản đơn hầu như khiến toàn thể mặt đất đều rung lên bần bật.

Hoàn thành triệu hoán, thân thể Tử nhanh chóng thu nhỏ, lại biến thành hình người, sắc mặt hắn đã biến thành một mảng trắng xanh, tử quang xung quanh thân thể ảm đạm đi rõ ràng. Rồi dù thân thể mình đều có phần trong suốt rõ ràng, giơ tay lên, chỉ về Ni Na, "Cách Lạp Tây Tư, đánh bại nhân loại kia." Nói xong câu này, Tử trực tiếp ngồi xếp bằng trên mặt đất, trên mặt lộ ra thần sắc thống khổ, trước ngực không ngừng phập phồng. Việc triệu hoán vừa rồi, hầu như đã hao hết toàn bộ năng lượng của hắn.

Không sai, Tử liều mạng tiêu hao toàn bộ năng lượng của mình triệu hoán tới, chính là thành niên thập cấp thần thú, xếp thứ hai trong tứ đại thần thú của thú nhân tộc Chiến Tranh Cự Thú Cách Lạp Tây Tư. Đó cũng là tối cường thực lực mà hiện tại Tử có thể nghĩ đến xuất hiện tại chiến trường này.

Cách Lạp Tây Tư quay đầu, mục quang rơi lên thân thể Ni Na. Giống như Tử, trở thành thần thú cảm giác của hắn là cực kì sắc bén, không chút nào vì đối thủ là nhân loại mà sinh ra khinh thị. Giống như uy hiếp hướng đến Ni Na phát ra một tiếng gầm trầm trầm.

Ni Na nhíu mày, "Hừm, rõ ràng là khí tức mức thần cấp. Ngươi là vị thần thú nào? Âm Trúc, xem ra ta còn coi thường ngươi rồi, đầu tiên là Tử Tinh Bỉ Mông, sau đó là Sơn Lĩnh Cự Nhân. Còn cái bị Tử Tinh Bỉ Mông triệu hoán tới, chẳng lẽ chính là một trong tứ đại thần thú sao?"

Cách Lạp Tây Tư huyênh hoang ngẩng cái đầu trọc lốc, "không sai, lão tử chính là Chiến Tranh Cự Thú Cách Lạp Tây Tư đại nhân. Ngươi đã đắc tội với Tử Đế lão đại, vậy chịu chết đi." Vừa nói, Cách Lạp Tây Tư đã bước đi, xông thẳng đến Ni Na.

Lãnh quang trong mắt Ni Na lóe lên, "Ngươi là lão tử của ai?" Từ sau khi đến chiến trường, thân thể bà lần đầu tiên phát động.

Không có tàn ảnh, cũng không có khả năng phân rõ gì cả, đấy hoàn toàn là như thuấn di xuất hiện, chỉ trong nháy mắt, Ni Na đã đến trước mặt Cách Lạp Tây Tư, tốc độ của bà thật là quá khủng phố. Thậm chí ngay cả cơ hội giơ tay của Cách Lạp Tây Tư cũng không có, một chưởng của Ni Na đã phách lên ngực hắn.

Hào quang màu nhũ bạch chớp mắt bạo phát, Cách Lạp Tây Tư hừ lên bức bối, thân thể bay ngược trở lại, nặng nề rơi xuống ngoài 10m.

"Mẹ kiếp, quá sức." vào lúc Ni Na cho là Cách Lạp Tây Tư bị mình đánh trọng thương, gã đầu trọc đó lại từ cái rãnh sâu do mình ném tạo ra bò lên. Xoa xoa ngực mình, "Đã lâu rồi không phải tiếp nhận công kích quá sức. Lão thái bà, đấu khí của ngươi rất mạnh!"

Con ngươi của Ni Na hơi co lại, dũ cũng nghe nói phòng ngự lực của Chiến Tranh Cự Thú rất cường đại, nhưng bà không nghĩ đến Cách Lạp Tây Tư rõ ràng nhận một kích sáu thành đấu khí của mình lại vẫn hồn nhiên vô sự.

"Vậy ta sẽ để ngươi nếm thử một củ còn mạnh hơn." Thân thể Ni Na lại biến mất, phảng phất không chỗ nào không có, mỗi nhất thứ xuất hiện, Cách Lạp Tây Tư lại bị bà nện cho một chưởng.

_____***_____

Thân thể cao lớn của Cách Lạp Tây Tư giống như quả bóng, không chút hồi hộp bị Ni Na ném đi, rơi xuống. Đấu khí màu nhũ bạch tại không trung tung hoành. Trong lòng Ni Na cũng đã bốc hỏa khí, bà cảm thấy rõ đấu khí của mình tịnh không mang lại cho Chiến Tranh Cự Thú đó tổn thương trí mệnh, bà tuyệt không tin rằng dựa vào mức thần cấp lục giai chuẩn của mình lại vô pháp tiêu diệt được Chiến Tranh Cự Thú.

Một chút này thực làm khổ Cách Lạp Tây Tư, lực phòng ngự siêu cường và xung kích điên cuồng không sợ là thứ hắn chuyên nhất. Mà cái không chuyên đáng ngại nhất của hắn chính là về tốc độ. Đối diện với oanh kích không ngừng của Ni Na, hắn thậm chí ngay cả cái bóng của đối thủ cũng không nhìn thấy, từng trận

trận đau đớn xuyên vào tâm can không ngừng từ các vị trí khác nhau của thân thể truyền tới, dù cho với lực phòng ngự của hắn cũng có chút cảm giác ăn không tiêu.

Không nghi ngờ gì, việc xuất hiện của Cách Lạp Tây Tư đem lại thời gian hít thở cho Diệp Âm Trúc và Tử. Nhưng, cũng vì triệu hoán Cách Lạp Tây Tư tới, Tử đã vì tiêu hao quá lớn mà mất đi sức chiến đấu. Nhìn Cách Lạp Tây Tư trong không trung bị đấu khí mức thần cấp của Ni Na bắn đi bắn lại như quả bóng, Diệp Âm Trúc biết, nếu như không có kì tích xuất hiện, trận chiến hôm nay mình không thể thu được thắng lợi.

Thực lực của Ni Na thực là quá mạnh, Chiến Tranh Cự Thú Cách Lạp Tây Tư thậm chí ngay cả một lần công kích đều không thể phát ra mà trở thành đồ chơi trên tay bà. Dù cho lực phòng ngự của Cách Lạp Tây Tư vẫn mạnh, nhưng cuối cùng cũng có cực hạn. Tử từ nói với hắn, thần thú sau khi tiến vào thành niên, thực lực sẽ đạt đến bạch cấp nhất giai, tùy theo việc tu luyện không ngừng sẽ có tăng trưởng, chỉ là tốc độ tăng trưởng đó cực kì chậm. Nhìn bộ dạng Cách Lạp Tây Tư, tối đa cũng chỉ là bạch cấp nhị giai mà thôi. Chênh lệch so với Ni Na không nghi ngờ gì là rất lớn.

Nhìn vào Cách Lạp Tây Tư lúc nào cũng có thể bại vong, trong linh hồn cảm thụ được hư nhược lúc này của Tử, Diệp Âm Trúc hít sâu một hơi, trong lòng đã có tính toán. Thua là chết, đã vậy, vì sao tự mình không thể liều đánh một phen?

Khô Mộc Long Ngâm Cầm thu hồi vào trong Tu Di Thần Giới, trong tay Diệp Âm Trúc có thêm một cái gì đó, thân ngắn hai đầu nhọn, cái chùy tịnh không coi là lớn cầm trong tay hắn xem ra có chút quái dị. Chính là Lôi Thần Chi Chuy mà Lỗ Đặc Tư tạm thời cho hắn mượn. Cầm vào trong tay, lôi điện dao động cường liệt phảng phất muốn dung hợp thành nhất thể với thân thể mình. Nhưng vì mình không phải là chủ nhân chân chính của nó, cỗ lôi điện dao động đó thậm chí còn có phần bài xích.

Nhìn thiểm điện lam tử sắc trên Lôi Thần Chi Chuy, tay phải Diệp Âm Trúc cầm thật chắc, đưa nó lên qua đỉnh đầu.

Cắn chặt răng, Lôi Thần Chi Chuy trong tay nặng nề hạ xuống, vào giây phúc này, Diệp Âm Trúc dựa vào tinh thần lực của mình triệt để kích phát lôi điện chi lực trong Lôi Thần Chi Chuy. Đồng thời cũng quán chú toàn bộ đấu khí của mình vào thanh vũ khí gần là siêu thần khí trong các thần khí.

Mọi người đều nhìn thấy Diệp Âm Trúc nâng Lôi Thần Chi Chuy, nhưng, vào lúc cái thần khí tề danh cùng thanh Lôi Thần Chi Chuy của Lôi Thần Chi Chuy bộ lạc hạ xuống, tiếng kêu kinh hãi lập tức phủ đầy toàn bộ Cầm Thành. Đó là vì, bọn họ đều kinh hãi nhìn thấy, Lôi Thần Chi Chuy trong tay Diệp Âm Trúc hạ xuống không phải là đâm về phía Ni Na, mà là đâm vào bản thân, đâm vào vị trí tâm tạng của mình.

Đầu nhọn của Lôi Thần Chi Chuy, mang theo lôi điện chi lực cuồn cuộn, mang theo toàn bộ đấu khí của Diệp Âm Trúc, oanh kích nặng nề vào vị trí tâm tạng của chính hắn.

Tự sát? Ý niệm này hầu như chớp lên trong lòng toàn bộ mọi người, những người quan chiến bên Cầm Thành, tâm tình đều đã rơi xuống đáy hang sâu.

Ầm–, tiếng đùng đoàng kịch liệt thậm chí khiến Ni Na đang không ngừng công kích Cách Lạp Tây Tư ngừng lại. Lúc quay đầu lại, chính là nhìn thấy Lôi Thần Chi Chuy đâm vào tâm tạng Diệp Âm Trúc. Toàn bộ thân thể Diệp Âm Trúc lập tức bị một mảng thiểm điện lam tử sắc phủ lên. Nhưng, khiến người ta không ngờ tới là, lúc Lôi Thần Chi Chuy nện lên vị trí tâm tạng của hắn, lại lần đầu tiên bắn ngược trở lại. Ngay sau đó, một khối ánh sáng chói mắt màu nhũ bạch từ thân thể Diệp Âm Trúc giống như ngọn lửa bốc lên.

Một tiếng long ngâm lanh lảnh từ vị trí tâm tạng của Diệp Âm Trúc vang lên. Ấy giống như tiếng long ngâm tê tâm liệt phế, hầu như là tiếng kêu bi thiết cuối cùng của một cự long cường đại bạo phát ra trước lúc tử vong.

Ầm–. Hồng, lam, hoàng, thanh, kim, ngân, hắc, khí sắc quang mang thay nhau từ vị trí tâm tạng của Diệp Âm Trúc dâng lên. 7 đạo ánh sáng màu trong không trung ngưng kết thành một dải cầu vồng rực rỡ, quấn xung quang thân thể Diệp Âm Trúc. Ngay sau đó, một đạo quang trụ màu nhũ bạch từ trong dải màu dâng lên, một cỗ cường đại khí tức vô pháp nói ra, chớp mắt thôn phệ hết cầu vồng ngưng kết thành hình.

Thân thể Diệp Âm Trúc vậy mà lại cứ vậy bay lên không trung, mặc kệ da thịt hắn đã bị lôi điện chi lực trong Lôi Thần Chi Chuy đánh thành đen cháy, nhưng giờ này phút này, mỗi cá nhân của hai bên quan

chiến lại đều cảm thụ được một cỗ khí tức khủng phố không gì so được từ thân thể hắn.

Một chiếc cổ cầm còn bị bao quanh bởi quang hoàn màu nhũ bạch, đã từ không khí xuất hiện trước mặt Diệp Âm Trúc, dạng thức của cổ cầm rất cổ phác, cầm thân màu thâm thúy ám kim khiến người ta vô pháp nhìn ra sự thần bí của nó, một tầng hào quang màu nhũ bạch không ngừng từ trong tuôn ra, tựa hồ có một linh hồn bất cam không ngừng rên rỉ. Trên thân cầm, là 7 sợi cầm huyền, cùng nhấp nháy ánh sáng bất đồng, giống như cầu vồng bẩy sắc xuất hiện lúc trước vậy, một vùng xoáy nguyên tố sặc sỡ không ngừng bồng bềnh tại cầm huyền. Chớp mắt, trong không khí, toàn bộ ma pháp nguyên tố, trong một tích tắc vậy mà lại bị cái cổ cầm đó rút đi hoàn toàn.

Không cần nâng đỡ gì, cổ cầm phiêu phù trước mặt Diệp Âm Trúc, dưới sự tiếp nối của hào quang màu nhũ bạch, cổ cầm đó phảng phất như là một bộ phận của thân thể hắn vậy.

Ầm–, Cách Lạp Tây Tư rơi xuống mặt đất xa xa, tạo nên một hố lớn. Sắc mặt Ni Na lần đầu tiên biến thành ngưng trọng. Bà đã không tập trung được để nghĩ biện pháp hủy diệt Chiến Tranh Cự Thú, cái đột nhiên xuất hiện, là năng lượng dao động to lớn đủ để uy hiếp đến bà, hấp dẫn sự chú ý của Ni Na.

"Siêu thần khí, đấy là khí tức của siêu thần khí." Ni Na sợ hãi biến sắc, bà sao mà ngờ được, Diệp Âm Trúc vào lúc này, dưới tình huống căn bản không có cơ hội gì, vậy mà lại đưa ra một kiện siêu thần khí.

Thân cầm màu ám kim, tuyệt không phải là cái Khô Mộc Long Ngâm Cầm mà lúc trước hắn ôm trong lòng có thể so sánh, không sai, đấy là siêu thần khí tạo nên cường giả mức thần cấp, Ni Na sao có thể không nhận ra siêu thần khí chứ. Chỉ là bà thật tại không rõ, vì sao Diệp Âm Trúc lại có một kiện siêu thần khí. Theo bà biết, chỉ có sau khi đạt đến mức thần cấp, mới có thể được siêu thần khí thừa nhận! Mà trên thế giới này, nếu như nói thần khí là động vật quý hiếm, vậy thì, siêu thần khí lại tuyệt đối là động vật gần như đã tuyệt chủng. Dù cho là toàn thể Pháp Lam, cũng chỉ có một kiện siêu thần khí mà thôi.

Thần khí và siêu thần khí, dù chỉ khác nhau một chữ, những lại tiệt nhiên là hai khái niệm bất đồng. Thần khí, chỉ có thể giúp người ta phát huy ra tốt hơn sức mạnh, theo đó một chút năng lực thuộc tính đặc thù. Nhưng siêu thần khí lại không như thế, một kiện siêu thần khí, một khi phát uy, ấy mới chân chính là sức mạnh hủy thiên diệt địa. Dưới tình huống ứng dụng đúng đắn, một cường giả bạch cấp nhất giai có siêu thần khí, thậm chí có thể khiêu chiến với cả tồn tại mức bạch cấp cửu giai, đấy chính là uy lực của siêu thần khí.

Siêu thần khí đột nhiên xuất hiên ở người Diệp Âm Trúc, không nghi ngờ gì khiến Ni Na cực kì kinh ngạc, tựa như lần đầu tiên, bà hướng về phía Diệp Âm Trúc mà xông tới, phi hành, đối với bà mà nói thì thực lực này căn bản không đáng kể.

Chỉ trong sát na, Ni Na đã đến trước mặt Diệp Âm Trúc, dù trong lòng bất nhẫn, nhưng bà lại không thể để Mễ Lan đế quốc thất bại. Hữu chưởng hướng đến ngực Diệp Âm Trúc ấn xuống.

Lúc này, hai tay Diệp Âm Trúc đã phất nhẹ lên trên cầm huyền, hai mắt nhắm lại, hầu như đã mất đi ý thức vậy.

Phừng–, tịnh không phải là Diệp Âm Trúc gảy, mà là bản thân bẩy sợi cầm huyền của siêu thần khí Khô Mộc Long Ngâm Cầm đồng thời rung lên, một vầng ánh sáng màu nhũ bạch cường liệt dâng lên, hỗn hợp với 7 dải hào quang cùng màu của cầm huyền, bảo hộ toàn thể người Diệp Âm Trúc bên trong. Một chưởng phiên thiên hạ ở cái thế tất thắng của Ni Na vậy mà bị âm vận kì dị trói chết không dư thừa gì.

Hào quang 7 sắc cường liệt không ngừng tràn ra từ vị trí tâm tạng bị Lôi Thần Chi Chuy đập vào của Diệp Âm Trúc, giống như một đạo cầu vồng cùng siêu thần khí Khô Mộc Long Ngâm Cầm lơ lửng trên hai đầu gối hắn nối liền một chỗ.

Lần sử dụng Khô Mộc Long Ngâm Cầm này và lần trước đối diện với Cách Lạp Tây Tư hoàn toàn bất đồng. Lần ấy tuy là dung hợp được sức mạnh của Diệp Âm Trúc và Tử, nhưng lúc ấy thân thể Diệp Âm Trúc đã cực kì hư nhược, mà Tử lại mới được hắn cứu sống mà thôi. Dù cho là sau khi dung hợp, cũng có chênh lệch nhất định so với hiện tại Diệp Âm Trúc đã tiếp cận tử cấp nhị giai. Càng huống gì, lần này hắn kích phát ra siêu thần khí lại không dùng thủ chưởng, mà là dùng Lôi Thần Chi Chuy thứ đã gần tiếp cận siêu thần khí, sự cộng minh sản sinh ra khiến cái cổ cầm chân chính là siêu thần khí xuất hiện trong tay Diệp Âm Trúc.

Phừng–, lại là một tiếng ông minh, tay phải của Diệp Âm Trúc cử chỉ khởi thế– Xuân Oanh Xuất Cốc Thế, trong khi sợi cầm huyền đầu tiên phừng nhẹ, một đạo ánh sáng màu nhũ bạch giống như hư ảo vụt ra ngang trời, trùm lên chỗ Ni Na bay đến gần trước thân thể.

Mà công kích trông như âm nhận ấy căn bản lại không có khả năng né tránh gì, vào lúc nó vừa xuất hiện, Ni Na đã cảm giác thấy rõ ràng nó đã khóa chặt linh hồn mình.

Giống như ánh sáng màu nhũ bạch từ thân thể Ni Na tràn ra, trong tiếng phừng mạnh mẽ, thân thể đang phi hành tại không trung của bà run lên một trận, cuối cùng đem lực cắt cường liệt của âm nhận vậy mà thực sự hóa giải được. Nhưng, cùng lúc đó, một đám bạch vụ từ trên thân Ni Na thân thượng xao động tuôn ra, sắc mặt bà đại biến, thân thể bay nhanh xuống phía dưới.

Lực cắt của âm nhận có thể dùng đấu khí chống lại, nhưng, âm nhận do siêu thần khí phát ra sao có thể chỉ là cắt giản đơn như vậy? Âm vận bạo âm trong đó lần đầu tiên xâm nhập vào tinh thần chi hải của Ni Na, cái đó tịnh không thể dùng dụng đấu khí để công kích giải quyết, chỉ có thể dựa vào tinh thần lực của mình để chọi lại. Sự cường đại của tinh thần ma pháp sư, dưới tình huống tiếp cận thực lực lập tức khiến ưu thế tuyệt đối của Ni Na lúc trước hoàn toàn không còn.

_____***_____

Diệp Âm Trúc chỉ gẩy ra một âm phù, rồi song thủ dừng lại, đầu tóc mặt mũi hắn đều đã biến thành một mảng đen cháy, nhìn không ra thần sắc lúc này, nhưng nếu như quan sát ở cự li gần, nhất định có thể thấy biểu tình trên bộ mặt của hắn lúc này hoàn toàn vặn vẹo. Sự thống khổ mà hắn phải chịu lúc này, bất kì ai cũng vô pháp nhận thức, vô pháp lí giải.

Dù Lôi Thần Chi Chuy chỉ là một nửa siêu thần khí, nhưng, là thần khí gần tiếp cận với siêu thần khí nhất, bị tiêm đầu chuỳ cùng với toàn lực đâm lên thân thể mình, lôi điện cường hoành đó lần đầu tiên đã hầu như kích xuyên tâm tạng Diệp Âm Trúc, biến toàn thể người hắn thành than cốc.

Sở dĩ Diệp Âm Trúc làm vậy, vì hắn muốn đánh bạc một phen, với thực lực hiện tại của hắn, căn bản vô pháp điều dụng siêu thần khí Khô Mộc Long Ngâm Cầm, chỉ có thể dựa vào kích thích mạnh mẽ của ngoại giới mới có thể khiến nó xuất hiện. Thực lực của Ni Na ngay cả Chiến Tranh Cự Thú Cách Lạp Tây Tư cũng rất khó có sức phản kháng, không dùng đến uy lực chân chính của siêu thần khí, thì bản thân mình sao có thể là đối thủ của bà?

Diệp Âm Trúc thắng bạc rồi, chính giống như hắn dự liệu, dưới tác dụng của lực oanh kích cường đại của Lôi Thần Chi Chuy, siêu thần khí Khô Mộc Long Ngâm Cầm lần đầu tiên bị kích nộ hoàn toàn, trực tiếp từ trong thân thể hắn thoát ra. Khác nhau lớn nhất của siêu thần khí và thần khí chính là tính tự bảo hộ chủ nhân của bản thân nó, nó đã nhận Diệp Âm Trúc là chủ, chắc chắn không cho phép bất kì sức mạnh nào tổn hại đến Diệp Âm Trúc, mặc dù hiện tại sức mạnh của Diệp Âm Trúc còn chưa đủ để khiến cây cổ cầm cấp siêu thần khí này bảo hộ toàn thân, nhưng chí ít bảo hộ chỗ hắn ngủ say tuyệt không vấn đề.

Cho nên, vào lúc Lôi Thần Chi Chuy oanh kích vào tâm tạng Diệp Âm Trúc, siêu thần khí Khô Mộc Long Ngâm Cầm lập tức từ trong ngủ say tỉnh lại. Chớp mắt cường hành đem lôi điện chi lực từ Lôi Thần Chi Chuy công nhập vào thân thể Diệp Âm Trúc hoàn toàn khu trừ. Khác biệt về đẳng cấp khiến năng lượng của Lôi Thần Chi Chuy còn xa mới có thể chống lại nó. Nhưng mặc dù vậy, Diệp Âm Trúc bị Lôi Thần Chi Chuy oanh kích vẫn phải chịu thống khổ không nói ra được.

Nói thẳng ra, lúc Lôi Thần Chi Chuy mới đâm vào ngực, Diệp Âm Trúc cảm giác thấy chỉ là toàn thân lập tức tê dại, phảng phất như toàn bộ sinh mệnh lực đều bị cỗ lôi điện chi lực đó mang đi, tịnh không có cảm giác thống khổ gì. Nhưng, lúc siêu thần khí Khô Mộc Long Ngâm Cầm cường hành đem cỗ lôi điện chi lực đó đánh tan đi, thống khổ tê tâm liệt phế từ trong truyền ra ngoài, khôi phục lại cảm giác đau, vậy lúc thân thể bị lôi điện hoàn toàn thiêu đốt một phen thì cảm giác thế nào? Nhất là da thịt bên ngoài, dù cho là Tử Tinh Bỉ Mông mang đến cho mình Tử Tinh chi thể, dưới tình huống không phải là trạng thái đầy đủ, mà Lôi Thần Chi Chuy còn hầu như nướng cháy da thịt bên ngoài của mình. Siêu thần khí Khô Mộc Long Ngâm Cầm lúc này làm chính là hoàn toàn bài trừ hậu quả tiêu cực của đích phụ diện, bằng vào lực cường hoành của siêu thần khí khiến thân thể mình nhanh chóng chữa khỏi. Chữa khỏi đương nhiên là điều tốt, nhưng quá trình đó lại khiến người ta khó mà chịu nổi.

Mỗi một sợi dây thần kinh trong cơ thể, dưới sự lôi kéo của 7 dải năng lượng cuồn cuộn, đều kịch liệt vận động theo quy luật, thống khổ kinh người khiến Diệp Âm Trúc ngay cả hô hấp cũng vô pháp tiến hành, trong lồng ngực phảng phất có một khối liệt hỏa đang thiêu đốt cháy bỏng, thân thể tùy thời đều có khả năng bạo liệt vậy. Mà còn miễn cưỡng gẩy cầm huyền một chút, hầu như đã hao phí hết toàn bộ đề kháng lực của hắn. Dù trên mặt nhìn không ra, nhưng thực tế lúc này trên dưới toàn thân của hắn mỗi một tế bào đều đang co giật kịch liệt.

"Kiên trì trụ vững, độ quá cửa ải này, đối với ngươi sẽ sản sinh ra chỗ tốt cực kì, đồng thời cũng có thể khiến ngươi và kiện siêu thần khí này dung hợp một chỗ tốt hơn" thanh âm trầm thấp của Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn vang lên trong não hải của Diệp Âm Trúc khởi. Diệp Âm Trúc đột nhiên cảm giác thấy từ ngón tay đeo Long Hồn Giới truyền đến một trận thanh lương, trong chớp mắt phun vào trong đại não của mình. Trong khoảnh khắc, linh hồn khí tức to lớn cuộn lại tinh thần chi hải của mình, bao khỏa chắc chắn tinh thần lạc ấn của mình.

Một cỗ thanh lương chi khí gia nhập, tuy nhiên vẫn còn rất đau đớn, nhưng đại não đã tìm lại được cảm giác thanh tỉnh. Diệp Âm Trúc không thể nói nên lời, thậm chí vô pháp thông quá tự kỉ đích tinh thần lực hòa Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn giao tiếp.

"Ta biết ngươi muốn nói gì. Ngươi thật sự quá liều lĩnh. Siêu thần khí này dễ dàng sử dụng như vậy sao? Nếu như thực là như vậy, tại sao ta lại nói cho ngươi biết rằng cần phải đạt đến mức thần cấp mới có thể bắt đầu phát huy uy lực của nó. Tuy nhiên, hiện tại ngươi đã thành công triệu hoán nó hoàn chỉnh xuất ra, nhưng đồng thời ngươi mất đi sức mạnh để sử dụng nó. Hiện tại, thống khổ ngươi phải chịu, chính là do ngươi liều lĩnh mà gây ra. Đã làm thầy của ngươi, chính là không thể để nhầm lẫn, tình huống trước mắt sẽ giao cho ta. Trận chiến này đã là tổng hợp chiến, ẩn tàng trong thân ngươi, linh hồn của hoàn toàn nối thông với ngươi, cũng có thể tính là một bộ phận tổng hợp sức mạnh của ngươi. Ta sẽ giúp ngươi hoàn thành lục đạo chi chiến này. Hiện tại đối với ngươi mà nói, tối trọng yếu chính là từ trong thống khổ trước mắt mà chống đỡ. Chỉ cần ngươi có thể chống trụ được, bất luận là vũ kĩ hay là ma pháp, đều có trợ giúp rất lớn, sẽ trở thành đề thăng tốt nhất phụ trợ ngươi trong tương lai tiến nhập mức thần cấp ."

Nghe được lời của Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn, Diệp Âm Trúc khống chế trở lại thần kinh vốn sắp tan vỡ. Dưới tác dụng của linh hồn chi lực to lớn do Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn truyền vào não hải của hắn phấn chấn trở lại. Kiên nhẫn chịu thống khổ cường liệt trên toàn thân, vào lúc này, Diệp Âm Trúc đột nhiên phát hiện, mình đã mất đi quyền khống chế thân thể.

Biến hóa trong cơ thể Diệp Âm Trúc, cũng chỉ có Tử mới có thể cảm thấy một chút. Nhưng thực lực của Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn là ở đẳng cấp này, dù ông mất đi bản thể và Hồn Châu của mình, nhưng ông đã tiếp cận với linh hồn mạnh mẽ của thần, không nói là Tử, dù là Ni Na người mạnh mẽ nhất trước mắt cũng không thể so sánh với ông, giản đơn phong bế tinh thần chi hải của Diệp Âm Trúc cũng là thành công cắt đứt liên hệ giữa Diệp Âm Trúc và Tử.

Đương nhiên người ngoài không nhìn ra biến hóa trong thế giới nội tâm của Diệp Âm Trúc. Bọn họ nhìn thấy chỉ là bên ngoài. Diệp Âm Trúc toàn thân cháy đen vào lúc Ni Na đáp xuống đất cũng đồng thời chầm chậm mở to hai mắt.

Tròng mắt hắn biến thành đem nhánh giống như thân thể, thậm chí ngay cả lòng trắng cũng đã biến mất. Mục quang bình tĩnh lạnh nhạt nhìn thẳng vào Ni Na trên mặt đất, linh hồn chi lực cuồn cuộn giống như hai cái dao nhọn tấn công Ni Na.

Cảm thụ được linh hồn chi lực vô hình ấy cường đại như vậy, Ni Na không khỏi hoảng sợ, vội vã nhắm hai mắt của mình lại, cường hành phong bế tinh thần chi hải. Thực lực của bà đạt đến mức độ như vậy, dù vô pháp đem đấu khí chuyển hóa thành tinh thần lực, nhưng để đấu khí và tinh thần lực dung hợp thành một, phong bế tinh thần chi hải của mình thì vẫn đủ để làm. Thân thể chớp lên, đã bay ra hơn 100m.

"Nhận thua đi, ngươi không có cơ hội gì đâu." thanh âm khản đặc từ miệng Diệp Âm Trúc bay ra, cái đó không phải là thanh âm của Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn, lôi điện chi lực của Lôi Thần Chi Chuy cũng sản sinh ảnh hưởng tương tự đến dây thanh quản của hắn.

Ni Na nhìn Diệp Âm Trúc trên không trung xa xa, trong lòng kinh nghi bất định. Bà thực sự vô pháp tin tưởng, Diệp Âm Trúc cuối cùng từ trống không lại có thêm một kiện siêu thần khí, mà còn dựa vào kiện

siêu thần khí đó đối kháng với mình.

"Nhận thua? Âm Trúc, chẳng lẽ ngươi cho rằng dựa vào một kiện siêu thần khí, là ngươi có thể chống lại ta sao? Với thực lực của ngươi, căn bản vô pháp phát huy được uy lực của kiện siêu thần khí đó mới đùng. Ngươi chẳng qua chỉ là mới tiến vào tử cấp mà thôi, chênh lệch so với ta bạch cấp lục giai quá xa quá xa. Siêu thần khí của ngươi rất khó làm ta bị thương thật sự, đến lúc sức mạnh của ngươi vì nó mà bị tiêu hao hết, còn lấy gì ra chống lại ta?"

Nếu như lúc này, người đối diện với Ni Na chính là bản thân Diệp Âm Trúc, vậy thì, lời nói của bà chẳng sai chút nào. Từ Tử Vi Cầm Tâm nhất giai, đến mức thần cấp lục giai, chênh lệch này đơn giản chính là một trời một vực. Không nói Diệp Âm Trúc còn vô pháp chân chính sử dụng siêu thần khí Khô Mộc Long Ngâm Cầm, dù cho hắn có thể sử dụng, chắc chắn cũng không thể dựa vào một siêu thần khí mà bù vào chênh lệch to lớn như vậy. Trang bị dù là trọng yếu, nhưng thực lực chân chính lại càng quan trọng. Đáng tiếc, hiện tại diện đối diện với Ni Na tịnh không phải là bản thể của Diệp Âm Trúc.

Không thể không nói, Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn lại là một vị đại sư của Ma Pháp Giới, cũng là một vị chính thống ma pháp sư tâm địa thuần lương. Nếu không, với linh hồn chi lực to lớn của ông, vào lúc xưa Diệp Âm Trúc cứu ông ra, ông hoàn toàn có thể xóa sạch tinh thần lạc ấn trong tinh thần chi hải của Diệp Âm Trúc, để tinh thần lạc ấn của mình chiếm cứ lấy, đoạt lấy thân thể của hắn. Tuy nhiên như vậy sẽ xuất hiện rất nhiều tác dụng phụ, thậm chí ngay cả thực lực cũng phải tu luyện lại từ bắt đầu của tử cấp, nhưng với căn bản hiện tại như vậy của ông, không có chút năng lực nào mà nói. Còn cần mạnh hơn rất nhiều nữa, chí ít như vậy sẽ không bị Hồn Châu uy hiếp, có bản thể rồi, cũng không cần sợ hãi mặt trời.

Nhưng Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn tịnh không có làm vậy, ông cảm kích Diệp Âm Trúc cứu mình từ trong lao ngục ra, đồng thời cũng không bỏ thành quả khổ tu vài trăm năm, cho nên ông chỉ hi vọng dưới sự chỉ đạo của mình Diệp Âm Trúc có thể nhanh chóng lớn mạnh, giúp mình đoạt lại Hồn Châu, khôi phục thực lực Bạch Vu Hồn năm xưa, thậm chí còn có thể có khả năng lại xung kích thần cấp, tiến nhập vào tầng mức đặc thù.

Lúc này, vì linh hồn Diệp Âm Trúc chính đang chịu thống khổ vô bì xung kích, để giúp hắn giải quyết vấn đề trước mắt, Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn mới dựa vào linh hồn chi lực cường đại của mình tạm thời khống chế thân thể hắn. Giống như bảo vật siêu thần khí Khô Mộc Long Ngâm Cầm, laf thuộc về một loại ma pháp đạo cụ, chủ yếu nhất còn cần thông qua tinh thần lực để khống chế, tinh thần lực của Diệp Âm Trúc đương nhiên còn xa mới đủ, nhưng linh hồn chi lực của Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn thì sao? Dù không có phụ trợ của Hồn Châu, nhưng ông xét đến cùng là người đã từng tiếp cận gần nhất với mức thần a!

"Không sai, ta vô pháp đánh bại ngươi, nhưng, vào lúc năng lượng của ta bị mất lúc trước, ngươi cũng không thể công phá phòng ngự của siêu thần khí này, đúng hay không?" Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn lạnh nhạt nhìn Ni Na nói, dù ông tạm thời chiếm cứ thân thể Diệp Âm Trúc, nhưng hai chữ nãi nãi ông vô luận thế nào cũng gọi không ra.

Ni Na hạ ý thức gật gật đầu, bà biết Diệp Âm Trúc nói không sai, khi mình mới nhằm hắn phát động công kích là có thể nhìn ra, năng lực hộ trụ của kiện siêu thần khí này phi thường mạnh, dưới tiền đề là năng lượng của Diệp Âm Trúc còn đủ để duy trì điều dụng nó, tự mình xác thật rất khó làm bị thương hắn. Nhưng Ni Na cũng nhận định rất nhầm.

---

o£·u G\ʏỀjX o£·I GĐh G\ω G\Îj G\∂j\ K«jX [Ỉq ?è´ dnà_ ¦\«ƷH ¦∂j\J ¦9 b\QjX p\è_ Knà iXʏỀ_

"Không, ngươi nên nhận thua mới đúng. Sức mạnh của ta dù vô pháp khống chế cây cổ cầm siêu thần khí này đánh bại ngươi, nhưng, ta lại có thể hoàn toàn hủy diệt toàn bộ những gì phía sau thân thể ngươi, Mễ Lan đế quốc hiện tại chính là ở hoàn cảnh nội ưu ngoại hoạn. Nếu như 30 vạn Mễ Lan đại quân sau lưng ngươi bị hủy diệt ở đây, ta muốn hỏi ngươi một câu, ngươi lấy gì đối diện với tấn công của thú nhân?"

Thanh âm Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn vẫn rất bình tĩnh, với linh hồn chi lực cường đại của ông, kí ức Diệp Âm Trúc sớm đã bị ông quét qua một lượt, huống gì, Diệp Âm Trúc xưa nay cũng không giấu ông điều gì.

Trong lòng Ny Na kinh hãi, chính vào lúc bà muốn phản bác "Diệp Âm Trúc", thì lại thấy Diệp Âm Trúc đang bồng bềnh trên nửa tầng không, đã có động tác của mình.

Ông–, tay phải đã gẩy, trong sự rung động nhẹ nhàng của sợi cầm huyền đầu tiên màu lam, theo tiếng ngâm nhẹ nhàng của hoàn luật (hoàn luật: một thuật ngữ âm nhạc, sự vận động hài hòa của thanh âm) mỹ diệu, một dải sáng lam sắc bay lên. Cũng giống như âm nhận Diệp Âm Trúc thi triển lúc trước, nhưng, lần này tịnh không phải là âm nhận chân chính, vì dải sáng lam sắc đó sau khi thoát ly cầm huyền, lại tự ngưng kết thành một mảng quang hoa lam sắc, hóa thành một cột ánh sáng lơ lửng trên không. Thủy nguyên tố to lớn giống như hải nạp bách xuyên (trăm sông về biển) nhanh chóng hướng đến đạo lam sắc quang hoa đó mà ngưng tụ. Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn dù không biết gẩy cầm, nhưng dẫn động uy lực của siêu thần khí này thì ông vẫn có thể làm được, xét đến cùng thì hiện tại ông đang khống chế huyết mạch của Diệp Âm Trúc.

Vô số lam sắc quang điểm bắt đầu khiến bầu trời trong xanh có thêm một tầng hào quang lam sắc kì dị. Trong sóng nước dập dờn, tựa hồ toàn bộ đều biến thành không chân thật nữa.

Thủy Thần Địch Tâm, thủy hệ tịnh hóa loại quần thể cấm chú, tịnh hóa của nó tịnh không phải là tịnh hóa các hiệu quả xấu, mà là tịnh hóa sinh mệnh. Chỉ cần vô pháp chống lại uy lực của nó, vậy thì, sinh mệnh bị nó bao trùm sẽ vĩnh viễn biến mất. Năm xưa, Diệp Âm Trúc lần đầu tiên sử dụng Khô Mộc Long Ngâm cầm cấp siêu thần khí, phóng ra chính là thủy hệ đơn thể cấm chú Thủy Mộc Niên Hoa, mà còn có thể dọa người. Lúc này do Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn dùng linh hồn chi lực của ông dẫn động ra, thực không phải là đơn thể cấm chú, mà là quần thể. Tiêu hao ma pháp lực giữa hai môn này, chênh lệch không nghi ngờ gì là rất lớn. Càng huống gì, trước mắt Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn thông qua siêu thần khí Khô Mộc Long Ngâm cầm đàn ra đạo cấm chú khả này không phải sắp đặt, thủy nguyên tố chân chính ngưng tụ, cấm chú chân thật vô bỉ. Ảo tượng tuyệt đối vô pháp giấu một cường giả mức thứ thần cấp của nhân loại, Ny Na không phải là Cách Lạp Tây Tư.

Thủy hệ cấm chú từ trên tay một thần âm sư phát ra, đây là tình cảm bất khả tư nghị biết bao! Nhưng, đấy còn chỉ là mới bắt đầu mà thôi. Cảm thụ được năng lượng to lớn xuất hiện, hai bên quan chiến tựa hồ đồng thời biến sắc. Một cấm chú có lẽ hoặc hứa có thể thi triển đối với cường giả có năng lực cùng cấp bậc, sản sinh ra thương hại không quá lớn. Nhưng đối với phổ thông chiến sĩ, thì không nghi ngờ gì, sẽ thành đòn đánh mang tính hủy diệt, dù là kị binh cũng không ngoại lệ.

Ông –, lại là một tiếng kêu nhẹ, sợi cầm huyền thứ hai màu hỏa hồng nhẹ nhàng rung lên. Quang nhận màu hỏa hồng từ trời giáng xuống, cũng vậy hóa thành một đạo hồng quang, rồi treo lơ lửng bên trên Thủy Thần Địch Tâm. Một lam một hồng, hai đạo quang trụ trông rực rỡ như vậy.

"Hỏa hệ quần thể cấm chú Viêm Dương Địa Ngục." Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn nhẹ nhàng nói. Phán đoán cấm chú kỳ thật rất đơn giản, dù cho là võ sĩ cũng có thể dễ dàng phân biệt. Ma lực của ma pháp sư căn cứ theo đẳng cấp cầu vồng mà phân ra cường nhược. Nhưng, khi ma pháp sư thi triển ra cấm chú, màu sắc của bản thân cấm chú lại vượt ra khỏi hạn chế của đẳng cấp cầu vồng, hiện ra màu sắc của nguyên tố bản thể. Giống như cửu cấp thượng vị ma thú phần lớn có màu sắc của mình, vì công kích lực của chúng đã vượt lên tồn tại của cấm chú.

Ông –, ông –, ông –, ông –, ông –, liên tiếp năm tiếng ông minh như tiếng long ngâm hỗn hợp, thổ hệ, phong hệ, kim thuộc hệ, ngân long dung hợp hệ cho đến ám ma hệ, lại là 5 quần thể cấm chú hoành không xuất thế. Chúng đều không rơi xuống, 7 quần thể cấm chú, mang theo hào quang rực rỡ vô bỉ, mang theo áp lực nặng nề như diệt thế giáng lâm, lại lơ lửng giữa tầng không. Mà khí tức của chúng, hoàn toàn khóa chặt toàn bộ chiến trường và toàn thể vùng đất rộng rãi có 30 vạn đại quân Mễ Lan bên dưới…

Mỗi một lần cầm huyền vang lên, Ny Na lại cảm giác thấy rõ ràng tâm huyền của mình bị đánh mạnh một lần, tinh thần lạc ấn của mình sản sinh run rẩy rất lớn. Mỗi lần thêm một cấm chú, trên trời lại thêm một tầng màu sắc rực rỡ, lúc 7 cấm chú đồng thời xuất hiện, chồng chất trên không, toàn bộ màu sắc đồng thời biến mất, trở lại trong trẻo.

Đồng thời vào lúc 7 cấm chú đó hình thành, ở các nơi trên đại lục, tựa hồ ánh mắt của tất cả các cường giả đều ngưng tụ về phương bắc, dù cho là đã phong bế như Pháp Lam, thì bảo thạch ở đỉnh của thất tháp

đồng thời xuất hiện năng lượng run rẩy kịch liệt, như đang nói gì đó.

Siêu thần khí quả nhiên là siêu thần khí, Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn trong lòng tán thán, ông biết, dù là lúc mình ở trạng thái cao nhất, dù cùng có thể phát xuất ma pháp cấm chú đồng dạng thậm chí so với đây uy lực còn cường đại hơi, nhưng muốn như siêu thần khí Khô Mộc Long Ngâm Cầm phóng ra cấm chú 7 thuộc tính như vậy thì tuyệt đối là không thể. Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn rất rõ, cấm chú bất đồng thuộc tính có tác dụng tương sinh tương khắc, nhưng, lúc cấm chú xuất hiện là toàn hệ, tương sinh tương khắc này sẽ sản sinh ra một dạng biến dị, khiến uy lực biến dị tăng thêm bao nhiêu bội số. Siêu thần khí Khô Mộc Long Ngâm cầm sau khi hấp thu linh hồn chi lực to lớn của ông, lần đầu tiên thi triển ra thực lực như vậy, đó mới là uy lực chân chính của kiện siêu thần khí này. Trong khi gảy cấm chú bay lên, ngâm xướng chân chính của Khô Mộc Long Ngâm.

"Ngươi, Diệp Âm Trúc, vậy ngươi muốn…??" Ny Na cuối cùng có chút kinh hoảng, bà cảm thấy sâu sắc, dù ngay cả là mình, đối diện với toàn hệ quần thể dung hợp cấm chú này cũng không thể toàn thân thoái lui, dù không chết cũng bị trọng thương. Toàn thể ánh sáng của quần thể dung hợp cấm chú bao phủ phạm vi như vậy một khi phát uy, không chỉ 30 vạn đại quân Mễ Lan sau lưng mình sẽ chết, thậm chí còn gây cho phía bắc của Long Khi Nỗ Tư đại lục tai nạn to lớn, cấm chú như vậy uy lực thựa quá đáng sợ, có thể nói là cấm chú mức thứ thần cấp. Dù là ma pháp mạnh nhất do mấy lão gia hỏa Pháp Lam phóng ra cũng không mạnh hơi bao nhiêu.

Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn lạnh giọng nói: "Một cơ hội cuối cùng, ngươi nên biết, ta rất khó khống chế cấm chú này trong thời gian quá lâu. Nhận thua hay không nhận thua, ta không phải dọa ngươi, ta nghĩ, tối đa ta còn có thể kiên trì 10 giây. Mười…"

Tâm tình toàn bộ mọi người đều bị đưa lên cổ họng, dù là phía Cầm Thành cũng biết, sau khi 7 cấm chú dung hợp rồi từ không trung ném xuống, không chỉ đối phương sẽ bị tiêu diệt toàn bộ, mà dư uy của dung hợp cấm chú này thậm chí sẽ san phẳng toàn bộ Cầm Thành thành bình địa. Bọn họ xem ra, đây là Diệp Âm Trúc dốc toàn lực, nhưng làm họ sao biết được, khống chế dung hợp cấm chú này tịnh không phải là Diệp Âm Trúc, mà là một người không chút quan hệ với Cầm Thành, bán thần thánh ma đạo Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn.

"Chín…" âm phù truy mệnh tựa hồ không ngừng vang lên. Sắc mặt Mã Nhĩ Đế Ni biến đổi, sắc mặt Mã Đặc Lạp Kì cũng biến đổi, hầu như sắc mặt mỗi một chiến sĩ của Mễ Lan đế quốc đều biến thành cực kỳ khó coi. Nhưng, đối diện với áp lực do 7 dung hợp cấm chú mang lại, hiện tại, bọn họ thậm chí ngay cả di động cũng trở nên cực kỳ khó khăn. Tất cả toàn bộ tuần long đều nằm rạp trên đất, đại bộ phận đã mất đi tri giác. Uy áp lớn như vậy, căn bản không phải là thứ bọn chúng có thể chịu được.

"Tám…" Song quyền của Ny Na đột nhiên nắm chặt, sự cường đại của kiện siêu thần khí trên tay Diệp Âm Trúc vượt quá phán đoán của bà, thuấn phát thất cấm chú, hiện tại đã không thể cắt đứt nữa rồi.

"Bảy…" tổn thất 30 vạn đại quân và lục đạo chi quyết mang theo hiệu quả phụ, xét đến cùng là quá nghiêm trọng? Là trưởng công chúa của đế quốc, lần đầu tiên trong đầu Ny Na tính toán quan hệ lợi hại.

"Sáu…" Thanh âm của Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn vẫn rất bình tĩnh, ông không phải là Diệp Âm Trúc, đối với tổn thất của Cầm Thành và bên kia tịnh không quá để ý, mà lúc này Diệp Âm Trúc đã chìm đắm trong thống khổ cường liệt, căn bản không biết ngoại giới phát sinh việc gì. Dưới quan sát của bán thần Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn, một chút nhân loại trước mắt chẳng qua chỉ là sinh vật rất phổ thông, dù bọn chúng chết đi, cũng chỉ khiến Long Khi Nỗ Tư đại lục biến thành nhẹ nhàng hơn một chút mà thôi. Nếu như không vì thực lực tương lai của Diệp Âm Trúc, chưa chắc ông đã trực tiếp để 7 cấm chú đồng thời phát ra.

"Năm…" áp lực của 7 cấm chú càng lúc càng mạnh, cái sản sinh sau khi dung hợp xem có vẻ vặn xoắn kì dị, Mễ Lan chiến sĩ mà thực lực kém một chút đã bắt đầu quỵ trên mặt đất, thở hổn hển từng ngụm lớn, không khí phảng phất bất kì lúc nào đều sẽ ngưng tụ lại.

"Bốn…" truy mệnh phù của tử thần đã tiến nhập giai đoạn tối hậu, lúc này, ngay cả Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn cũng trở nên có chút khẩn trương, vì, ông đã cảm thấy 7 quần thể cấm chú bên ngoài đã có phần muốn khống chế không nổi. Xét đến cùng thì ông có có Hồn Châu, thân thể của Diệp Âm Trúc không phải là ông, linh hồn chi lực của ông chỉ có thể bồng bềnh trong tinh thần chi hải của Diệp Âm Trúc, bất luận là thúc

động siêu thần khí hay khống chế thứ cấm chú trước mắt, đối với linh hồn chi lực của Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn đều có tiêu hao rất lớn.

"Ta nhận thua." Ny Na tựa hồ nghiến răng bất cam nói ra 3 chữ đó. Bà không thể không chọn như vậy. Trong 6 năm không công kích Cầm Thành, đối với Mễ Lan đế quốc mà nói căn bản không có gì xấu, địa phương nơi Bố Luân Nạp Sơn Mạch đối với Mễ Lan đế quốc mà nói bản thân chỉ là gân gà (xem tích Tào Tháo nói khẩu lệnh "kê lặc", sau đó Âu Dương Tu bị chém), chỉ là bức bình phong ngăn trở đại quân thú nhân mà thôi, có Cầm Thành ngăn trở như vậy, có có thể đảm bảo thú nhân vô pháp tiến vào bình nguyên Phổ Lợi Á.

_____***_____

Vì nguyên nhân khế ước lục đạo chi quyết, dù là Pháp Lam cũng vô pháp làm khó Mễ Lan. Xét đến cùng, Mễ Lan trong trận chiến lục đạo chi quyết cũng đã tận lực rồi. Sau đó 6 tòa thành thị bị cắt nhượng mới là nối đau lớn nhất của Ny Na. Xét trên giá trị, 6 tòa thành gần với Cầm Thành đều ở bình nguyên phương bắc Phổ Lợi Á, bình nguyên lớn nhất của mảng đại lục này đất đai màu mỡ, mỗi một tòa đều có cự đại tài phú, dù là trang bị tinh lương cho 30 vạn đại quân của quân đoàn bắc phương, cũng tuyệt đối vô pháp bằng giá trị của 6 tòa thành thị. Nếu như trong lúc hòa bình, Ny Na thà chọi cứng với dung hợp cấm chú trước mắt, chiến đấu đến cùng cùng không chịu nhận thua. Nhưng, Mễ Lan lúc này đang ở lúc nguy cấp tồn vong, chính như Diệp Âm Trúc nói, một khi 30 vạn đại quân bị cấm chú hủy diệt, Mễ Lan lấy gì ra chống thú nhân lúc nào cũng có thể công kích đây?

Cùng lúc với 3 chữ "ta nhân thua" xuất hiện, hai đạo quang huy vàng rực rỡ, giống như mặt trời lặn, đồng thời chiếu lên thân thể Diệp Âm Trúc và Ny Na, cùng lúc đó, ngón tay của Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn đang khống chế thân thể Diệp Âm Trúc quét qua cầm huyền, uy lực của nguyên tố chi lực của 7 cấm chú ngưng kết trên không trung đồng thời tản đi.

Có lẽ vì uy lực của dung hợp cấm chú thật sự qua lớn, vào lúc Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn tiến hành giải tán, đã vô pháp triệt để giải tán nguyên tố ngưng tụ của cấm chú, sau đó không thể làm gì được, ông chỉ vào lúc giải tán cấm chú điều chỉnh hướng của cấm chú đó từ mặt đất thành không trung. Hào quang vặn xoắn do cấm chú 7 thuộc tính dung hợp mà thành bồng bềnh bay lên không trung, vào lúc này một bộ phận năng lượng trong đó cũng quay trở lại, xông vào thân thể Diệp Âm Trúc.

Nguyên tố chi lực quay lại xông vào thân thể Diệp Âm Trúc thực không phải do Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn sơ xuất, mà là ông cố ý làm, dù hiện tại ông chỉ còn linh hồn chi lực, nhưng dù là bẩy vị tháp chủ của Pháp Lam thất tháp cùng ở chỗ này, cũng tuyệt không có ai dám nói mình đối với lực khống chế ma pháp nguyên tố mạnh hơn so với Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn.

Diệp Âm Trúc dùng Lôi Thần Chi Chuy kích thẳng vào tâm tạng mình, dẫn động siêu thần khí Khô Mộc Long Ngâm cầm dù là đánh bạc, thành công đưa ra siêu thần khí, nhưng hắn lại không chú ý việc sử dụng siêu thần khí đối với mình có phù hợp không và tổn hại của Lôi Thần Chi Chuy đối với kinh mạch.

Là thần khí gần với siêu thần khí nhất, dù Lôi Thần Chi Chuy chỉ có một nửa, nhưng lực phá hoại cường bạo của nó trực tiếp nện vào tâm tạng, chỗ vị trí yếu hại như vậy, trong chớp mặt đã đem lại cho thân thể Diệp Âm Trúc đả kích vô cùng to lớn, kinh mạch ở vị trí tâm tạng dù do Khô Mộc Long Ngâm cầm kịp thời bảo hộ, nhưng kinh mạch ở địa phương khác lại không dễ dàng như vậy. Đau đớn Diệp Âm Trúc cảm thụ được, chủ yếu là do năng lượng, đến từ siêu thần khí Khô Mộc Long Ngâm cầm trong khi khu trừ lôi điện chi lực phá tổn kinh mạch của Lôi Thần Chi Chuy, mang lại.

Thử nghĩ xem, năng lượng của siêu thần khí Khô Mộc Long Ngâm cầm và Lôi Thần Chi Chuy bá đạo ở mức nào, dù là thân thể Diệp Âm Trúc đã trải qua cải tạo Tử Tinh huyết mạch cũng chịu không nổi. Nếu như không phải siêu thần khí Khô Mộc Long Ngâm cầm phản ứng đầu tiên bảo hộ ngũ tạng lục phủ của hắn, sợ là lúc hắn tự nện mình một chùy đã trực tiếp lấy đi tiểu mệnh của mình.

Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn khống chế nguyên tố có thể nói cực kỳ tinh chuẩn. Đương nhiên, ông không sợ đem bộ phận năng lượng của cấm chú này quán nhập vào trong thân thể Diệp Âm Trúc còn có một nguyên nhân khác. Đấy là Thần Nguyên Ma Pháp Bào trên thân Diệp Âm Trúc. Có Thần Nguyên Ma Pháp Bào, Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn hoàn toàn có thể không cần lọc gì mà nguyên tố năng lượng quay lại này có thể bị Diệp Âm Trúc hấp thu hay chăng, chỉ cần dẫn đạo khán năng lượng này kết hợp với bản nguyên của Diệp Âm

Trúc. Đốt cháy Tử Tinh huyết mạch trong người hắn, phát động năng lực tự chữa thương tối cường hoành trong Tử Tinh huyết mạch.

Vị trí tâm tạng tràn ra quang mang 7 màu, lại sáng rực lên, chẳng qua lần này chỉ biến thành năng lượng quay trở lại, siêu thần khí Khô Mộc Long Ngâm cầm đó, trên thân đàn ám kim sắc quang mang nhanh chóng ảm đạm đi một chút, tiếp theo đó giống như nhũ yến đầu hoài (tên một thế võ thì phải) hóa thành một đạo ánh sáng màu vàng nhạt dung nhập vào tâm tạng Diệp Âm Trúc.

Hai đạo kim quang đáp xuống từ trên không chính là ánh sáng của thần chi khế ước lục đạo chi quyết. Hai đạo quang mang này xuất hiện, cũng báo trước kết thúc của trận chiến lục đạo chi quyết.

Trên trán Diệp Âm Trúc có thêm một lục mang tinh phù hiệu màu vàng nhạt. Ở mỗi cánh của ngôi sao trên lục mang tinh tinh xảo này đều có một phù hiệu kì dị và phức tạp. Đã từng nghiên cứu thượng cổ thần dụ một cách tỉ mỉ, Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn biết, 6 phù hiệu đó đại biểu cho cái gì. Chính là Diệp Âm Trúc trong 6 dạng khiêu chiến của trận khuynh thành chi chiến trong lục đạo chi quyết, kim sắc phù hiệu này cũng đóng dấu kết thúc vĩnh viễn lục đạo chi quyết lên thân thể Diệp Âm Trúc.

Đó là anh hùng ấn kí, cũng là vinh dự cao nhất của nhân loại chiến sĩ trên Long Khi Nỗ Tư đại lục. Nó còn có thể mang lại cho người có nó một chỗ tốt nữa, mỗi một tháng, có thể thi triển một lần sự bảo hộ của thần. Sự bảo hộ của thần có thể nói là một ma pháp, một ma pháp cực kì đặc thù. Ma pháp này tịnh không có lực phòng ngự gì, nhưng lại có thể trong chớp mắt khu trừ toàn bộ hiệu quả thêm hoặc hiệu ứng phụ của ma pháp trong phạm vi bao phủ của ma pháp. Tổng thể mà nói, sự bảo hộ của thần có thể coi là khắc tinh của Ám Ma hệ ma pháp, vì đại đa số cao cấp ma pháp của ám ma hệ đều lấy hiệu quả phụ gần như trớ chú làm chủ. Có bảo hộ của thần, Diệp Âm Trúc hoàn toàn có thể trong lúc đối diện với ma pháp phi chủ công kích của ám ma hệ, hoàn toàn không chú ý đến đối thủ.

Thân thể Diệp Âm Trúc chầm chậm từ trên trời hạ xuống, không ai chú ý thấy, trong cặp mắt thuần hắc sắc của hắn bạch nhãn cầu lại xuất hiện, biến thành hắc bạch phân minh, vì lúc này Diệp Âm Trúc đã lại nhắm hai mắt, triệt để rơi vào hôn mê. Hắn thực sự rất mệt, hiện tại đối với hắn mà nói, việc tốt nhất chính là nghỉ ngơi.

Trong quá trình Diệp Âm Trúc từ trên trời hạ xuống, 7 cấm chú bay lên không sau thân thể hắn mang theo một dải sáng cầu vồng, hào qua rực rỡ trên trời lưu lại một ấn kí hầu như vĩnh viễn không bị diệt, chí ít, ấn kí này vĩnh viễn khắc trong lòng vài chục vạn người của hai bên. Ai cũng không thể quên, Diệp Âm Trúc dựa vào thực lực thế nào, quyết tâm thế nào để hoàn thành trận khuynh thành chi chiến này.

- Cầm Đế vạn tuế, Cầm Đế vạn tuế!!!

Tiếng hò reo rung chuyển núi rừng từ bên Diệp Âm Trúc điên cuồng vang lên, Đông Long Bát Tông, An Nhã, Lỗ Đặc Tư hầu như toàn bộ cường giả bên Cầm Thành lần đầu tiên lao lên, hướng về phía Diệp Âm Trúc lao đến hoan hô, ngay cả mấy vị thái thượng trưởng lão của Đông Long Bát Tông cũng vô pháp ức chế xung động trong nội tâm lúc này.

Diệp Âm Trúc thắng rồi, cũng là Cầm Thành thắng rồi. 6 năm, chí ít là trong thời gian 6 năm, bọn họ không phải đối diện với công kích của bất kì địch nhân nào, chỉ cần còn Mễ Lan đế quốc, thì Cầm Thành, Bố Luân Nạp Sơn Mạch cũng an toàn. Có 6 năm chuẩn bị sự tình, đủ để làm ra rất nhiều việc. Diệp Âm Trúc dùng dũng khí và thực lực của hắn mang lại cho Cầm Thành, cũng là mang lại cho Đông Long Bát Tông đủ thời gian để tranh thủ.

Lúc này, hắn đã trở thành anh hùng chân chính của Đông Long Bát Tông, đúng vậy, anh hùng chân chính.

Nước mắt, không biết từ trong mắt bao người rơi xuống, người đầu tiên khóc chính là An Nhã.

Nếu như nói trong mọi người ở chiến trường, ngoại trừ Đông Long Bát Tông ra, có ai cực không yên lòng khi Cầm Thành bị phá, thì không ngờ gì chính là An Nhã. Vất vả kiến lập nên một thế giới mới cho Tinh Linh tộc, hao phí mất không biết bao nhiêu tâm lực của nàng, hiệu quả của viễn cổ chi thụ đã bắt đầu có tác dụng, căn cơ gốc rễ của Tinh Linh tộc đã cắm sâu ở Cầm Thành, nếu như Diệp Âm Trúc thua, mà nàng muốn đem Tinh Linh tộc từ đây triệt tẩu cũng tuyệt không phải là một việc dễ dàng. Chỉ là việc này nàng cũng không nói với Diệp Âm Trúc, vì nàng không muốn mang lại cho Diệp Âm Trúc thêm áp lực.

Mọi người đều xông lên quanh người Diệp Âm Trúc, nhưng lại không một ai đi đến trước người hắn 5m. Tử không biết lúc nào đã mở to đôi mắt mệt mỏi, cùng Chiến Tranh Cự Thú Cách Lạp Tây Tư một chỗ thủ hộ ở bên nơi Diệp Âm Trúc đáp xuống. Mắt nhìn mọi người xúm lại, Tử lập tức ra lệnh cho 3 Hoàng Kim Bỉ Mông và 2 Băng Cực Ma Viên phụ trách bảo hộ Diệp Âm Trúc.

Lúc trước khi Diệp Âm Trúc hạ xuống mặt đất, thông qua linh hồn liên hệ của Diệp Âm Trúc, Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn mô phỏng ngữ khí của Diệp Âm Trúc nói với Tử, trong lúc hắn chưa tự động tỉnh lại, ai cũng không được di động thân thể hắn. Đoạn thời gian này, đối với Diệp Âm Trúc mà nói có thể là cực kì trọng yếu.

Ny Na có chút ngây ngốc đứng ở chỗ ấy, nhìn người dân Cầm Thành và Đông Long Bát Tông vui mừng trước mặt mình không xa, bà không khỏi có phần thất thần. Thua rồi, vậy mà mình đã thua rồi.

Từ lúc xưa sau khi tiến nhập nơi ấy tu luyện, vậy mà lần đầu tiên mình đã thua. Mà còn là thua trong tay đứa cháu mình yêu thương nhất. Đây quả thật là vô pháp tưởng tượng, nhưng sự thật chứng minh mình đã thực sự thua rồi.

Ngầm bên trong, Ny Na cảm giác thấy, thắng thua của trận chiến hôm nay, tựa hồ chú định mệnh vận không bình phàm của Diệp Âm Trúc, cũng chú định sự cường đại trong tương lai của hắn. Là trưởng công chúa của Mễ Lan đế quốc, sau khi thua khiêu chiến trong trường lục đạo chi quyết, Ny Na tịnh không buồn bã nhiều, mà tỉ mỉ suy nghĩ về hậu quả.

Đột nhiên bà phát hiện, sự xuất hiện của trường lục đạo chi quyết này, dù Mễ Lan thua, nhưng đối với Mễ Lan lại không phải là một việc xấu.

Đầu tiên, vào lúc Mễ Lan đại quân đến Cầm Thành, Diệp Âm Trúc đề xuất khiêu chiến lục đạo chi quyết, các quốc gia khác trên đại lục đều không thể dụng binh đối với Mễ Lan. Đối diện với thế quật khởi mạnh mẽ của Lam Địch Á Tư, toàn bộ âm mưu đối với Mễ Lan, đã mang lại cho Mễ Lan, ngoại trừ phương bắc ra, càng có thêm thời gian chuẩn bị.

Tiếp đó, trường lục đạo chi quyết này cũng giải quyết xong vấn đề liều mạng giữa Mễ Lan đại quân với Đông Long Bát Tông. Dù lần này Mễ Lan mang đến 30 vạn quân, còn có mình áp trận, nhưng, chân đích động thủ với Đông Long Bát Tông, lại thêm lực lượng Cầm Thành trong tay Diệp Âm Trúc, 30 vạn người này có bao nhiêu người có thể sống trở về?

Dù mình không sợ Chiến Tranh Cự Thú Cách Lạp Tây Tư, nhưng lúc hắn phối hợp với hơn 100 Bỉ Mông cự thú hình thành quân đoàn lục chiến vô địch, phát động xung phong, còn có sức mạnh nào có thể ngăn trở bọn chúng? Dù mình có cường đại hơn nữa, nhưng có Tử Tinh Bỉ Mông, Diệp Âm Trúc, thêm vào Sơn Lĩnh Cự Nhân đã trưởng thành, cũng đủ khốn trụ mình một đoạn thời gian rồi.

Dưới tình huống không suy nghĩ về siêu thần khí của Diệp Âm Trúc, dù là một trận chiến Mễ Lan đại quân thu được thắng lợi cuối cùng, tất nhiên cũng là thắng lợi khó nhọc.

Nhân số của Bắc phương quân đoàn có thể sống quay về chiến trường biên cảnh sẽ tuyệt không nhiều.

_____***_____

Chính là trường khuynh thành chi chiến, lục đạo chi quyết này, triệt để hóa giải cục diện song phương lưỡng bại câu thương, dù mình đã thua, lục đạo chi quyết đã thua, khiến sĩ khí bị đả kích rất lớn, nhưng chí ít 30 vạn người này còn sống, có thể đi ra chiến trường quyết chiến với thú nhân. Đây chính là toàn bộ 30 vạn người, chỉ cần còn có bọn họ, thú nhân muốn công nhập Mễ Lan cũng không hề dễ dàng như vậy.

Nghĩ đến chỗ này, tâm tình Ny Na dần dần thoải mái, khả năng nhìn xa trông rộng của bà lập tức từ lục đạo chi quyết trước mắt liên tưởng đến rất nhiều việc. Tổn thất 6 tòa thành thị, đả kích đối với Mễ Lan cũng rất lớn, nhưng đấy không phải là không thể thương lượng. Với quan hệ giữa mình và Diệp Âm Trúc, vị tất đã không có chỗ để vãn hồi. Như tình huống hiện tại của Cầm Thành, có lẽ 6 tòa thành thị đối với họ mà nói, căn bản không có ý nghĩa gì, nhân thủ của bọn họ đều không đủ để phái đến 6 tòa thành thị. Nếu như có thể dùng thứ gì khác thay thế, vậy thì tốt nhất rồi. Là kẻ khiêu chiến lục đạo chi quyết, cũng là kẻ thắng lợi cuối cùng, án theo quy tắc, Diệp Âm Trúc có quyền lựa chọn chiến lợi phẩm của mình. Huống gì, đã không thể tiêu diệt Cầm Thành, vì quan hệ đến lục đạo chi quyết nên nhiệm vụ của Pháp Lam cũng

được coi là hoàn thành, vậy thì, có thể hợp tác với Cầm Thành không? Trên tay Diệp Âm Trúc hiện tại nắm được lực lượng có thể nói là đã thành hình, tuyệt không được coi thường. Nếu như hắn chịu cùng Mễ Lan hợp tác, vậy thì, chiến tuyến phương bắc có thể không phải sợ gì công kích của thú nhân.

"Trưởng công chúa điện hạ." Huynh đệ Mã Nhĩ Đế Ni đi đến phía sau Ny Na, cung kính nói. Vào lúc Ny Na hiện xuất thân phận chân chính, ngay cả bọn họ cũng không biết bạch y nhân này chính là trưởng công chúa Ny Na. Vì lúc Ny Na đến, trong tay cầm Mễ Lan hồng thập tự thuẫn huy và thủ lệnh của Mễ Lan đế quốc đại đế Tây Nhĩ Duy Áo Bối Lỗ Tư Khoa Ni, ra lệnh cho Mã Nhĩ Đế Ni nhất thiết đều phải nghe mệnh lệnh của Ny Na. Trong thủ lệnh, Tây Nhĩ Duy Áo cho Mã Nhĩ Đế Ni biết, người ông phải đến là cùng đẳng cấp với Pháp Lam cường giả. Chỉ cần một điều này, đã khiến Ny Na trực tiếp có được sự tôn kính của huynh đệ Tử La Lan gia tộc.

Ny Na dù đã thua, nhưng sức mạnh bà biểu hiện ra trên chiến trường lại không ai dám xem thường. Đấu khí nhũ bạch sắc đó, hoàn toàn vượt trên tử cấp, giống như Diệp Âm Trúc nghĩ vậy, Mễ Lan đế quốc đệ nhất cao thủ, chính là Ny Na vị trưởng công chúa đó mới đúng!

"Thua chính là thua, khế ước của lục đạo chi quyết không thể phản lại, ta tịnh không phải thần." Ny Na tự nhiên hiểu rõ ý của Mã Nhĩ Đế Ni. Nếu như thừa lúc bên Cầm Thành nhất đang hưng phấn, dẫn đại quân tập kích, tất nhiên có thể khiến đối phương tổn thất to lớn. Nhưng, khế ước của thần thì ngay cả bà cũng không dám chống lại. Giữa thứ thần cấp và thần chân chính, có có chênh lệch rất lớn. Thậm chí ngay cả Ny Na tự mình cũng không biết thế nào mới là thần chân chính.

"Vậy hiện tại chúng ta..." Ánh mắt Mã Nhĩ Đế Ni có chút ảm đạm, trong giọng nói có vài phần chán nản. Là đại soái một đời của Mễ Lan đế quốc, suất lĩnh toàn bộ 30 vạn đại quân đến Cầm Thành, tối hậu lại rơi vào kết cục phải cắt nhượng 6 thành, mà đối phương không tổn thất gì, đối với ông mà nói, điều này thực khó mà tiếp thụ.

Vào thời khắc quan trọng, Ny Na thậm chí còn quả quyết hơn nam nhân. Trầm giọng nói: "Mã Nhĩ Đế Ni nguyên soái, ta ra lệnh cho ông và Mã Đặc Lạp Kì đại ma đạo sư lập tức đái lĩnh bắc phương quân đoàn phản hồi Thánh Quang Thành. Tùy thời nghênh chiến khiếu chiến của thú nhân. Ta yêu cầu ông trong thời gian ngắn nhất phải về đến đó. Còn toàn bộ sự việc ở đây, ta sẽ toàn quyền xử lý, tất cả vấn đề ta sẽ tự có giải thích với bệ hạ."

"Tuân lệnh, trưởng công chúa điện hạ." Mã Nhĩ Đế Ni biết đây là biện pháp tốt nhất trước mắt. Dù lúc này sĩ khí xuống thấp, có thể một khi tin tức chiến sự kết thúc ở đây truyền đến đại lục, sợ là công kích đối với Mễ Lan lúc ấy mới chân chính triển khai. Trận chiến này sẽ cuộn lại cảnh chiến tranh đang khẩn trương xảy ra trên toàn thể đại lục.

Mã Nhĩ Đế Ni huynh đệ quay về quân doanh để điều khiển quân đội chuẩn bị triệt ly, mà Ny Na vẫn đứng nguyên tại chỗ, bất quá chỉ, lúc này trước mặt bà lại có thêm một người.

"Ny Na, chúng ta đã bao lâu không gặp rồi?" Tần Thương cố kìm nén tình cảm kích động của mình, nhìn Ny Na. Sự thống khổ trong ánh mắt thì không thể che đậy.

Ny Na cũng chăm chú nhìn ông. "28 năm, 4 tháng, 14 ngày, 11 giờ."

Tần Thương toàn thân run lên. Ny Na tựa hồ không suy nghĩ gì đã nói chính xác đến tận từng giờ thời gian hai người biệt ly. Điều đó nói lên chuyện gì?

"Ny Na..." Tần Thương phát hiện, lúc này mình đã không nói nên lời. Chỉ nhìn thân thể có phần cô độc của Ny Na trước mắt, hai mắt ông đã có phần mờ đi, nước mắt không bị khống chế chảy xuống.

"Tần Thương. Lão già hỗn đản. 28 năm rồi, ta đã đợi ông toàn bộ 28 năm, ông lại vẫn không tới tìm ta. Ông biết ta trải qua 28 năm cô độc thế nào không?" Hào quang nhũ bạch sắc lấp lóe bên cạnh Ny Na, lấy thân thể bà làm trung tâm, mặt đất dưới chân tấc tấc nứt vỡ. Nhưng dù dưới tình huống kích động như vậy, mặt đất nứt nẻ vẫn chỉ lan ra phía sau, tịnh không có sinh ra uy hiếp gì với Tần Thương.

"Tôi là hỗn đản, còn bà thì sao, bà là đồ ngốc. 28 năm rồi, vì sao bà còn không quên được tôi? Bà hoàn toàn có thể tìm được một người còn yêu bà hơn tôi?" Tần Thương có phần mê ly nhìn Ny Na, ánh mắt ông cũng phức tạp như vậy.

Ny Na hít sâu một hơi, ánh mắt nguyên bản kích động lại trở nên băng lãnh, "Chính là lòng tự tôn của ông phải không? Có lẽ nói là lòng hư vinh. Ta đợi ông suốt 28 năm. Tần Thương, ông nhớ xem, ông đã thiếu ta 28 năm, 4 tháng, 14 ngày, 11 giờ, thời gian đó còn không ngừng kéo dài ra, ta muốn đến xem xem, cái ông thiếu ta cuối cùng đến lúc nào thì trả."

Tần Thương cười khổ nói: "Sợ là suốt đời này tôi cũng vô pháp trả cho bà, tôi đã đã già rồi, tôi đã là một ông lão gần đất xa trời rồi, ông lão vô pháp chống lại quy luật tự nhiên. Có lẽ, tôi còn có thể sống 20 năm? Tối đa 30 năm? Nhưng bà thì không vậy, bà sớm đã đạt đến mức thần cấp, bà có thể sống lâu hơn tôi 400 năm. Chúng ta vốn là người không cùng đẳng cấp. Chỉ cần bà muốn, tùy thời đều có thể biến mình về hình dạng lúc 20 tuổi. Nhưng tôi thì không vậy. Tôi làm sao có thể ở cùng chỗ với bà? Chẳng lẽ bà muốn tôi dùng 20 năm cuối gần đất xa trời để bồi thường cho bà? Không, tôi không làm được. Tôi mong trong lòng bà chỉ lưu lại sự hoàn mỹ lúc tuổi trẻ của tôi. Ny Na, chúng ta đã từng trải qua rất nhiều, tôi hiện tại, chỉ hy vọng có thể bồi dưỡng đệ tử duy nhất của mình càng thêm cường đại, giúp cho Đông Long Bát Tông chân chính vươn lên trên Long Khi Nỗ Tư. Tôi già rồi, đã không còn tư cách đi đàm luận cảm tình rồi."

Tình cảm của Ny Na đột nhiên lại biến thành kích động, "Không có tư cách đàm luận cảm tình? Là ông tự mình vứt bỏ. Chớ cho là tôi không biết, 18 năm trước, ông từng vào Pháp Lam, còn ở đó tu luyện đến tử cấp. Với thiên phú của ông, nếu như ở luôn đấy, trong 18 năm nay, dù cho ông vẫn không đạt đến bạch cấp thì cũng sẽ cách không xa, chỉ cần ông chịu nhận sự giúp đỡ của tôi, tiến nhập thứ thần cấp lĩnh vực thực sự khó như vậy sao? Là ông tự vứt bỏ hết cả."

"Đúng, là tôi vứt bỏ, vì tôi không làm được. Ở địa vị người Đông Long chúng tôi mà xét, là năm xưa Pháp Lam mang theo người tây phương có phần ti bỉ cướp đoạt toàn bộ những thứ vốn thuộc về chúng tôi, chiêm cứ đất đai rộng lớn của chúng tôi, nô dịch hậu duệ Đông Long của chúng tôi. Tôi làm sao có thể tiếp tục đợi ở Pháp Lam? Dù tôi mong muốn đạt đến cảnh giới như bà, nhưng lại tuyệt không thể khom lưng uốn gối sinh hoạt tại Pháp Lam. Trong thân thể tôi, đang chảy dòng máu Đông Long. Thực lực cảnh giới là trở ngại giữa chúng ta, nhưng cái lớn nhất ngăn trở chúng ta chính là tư tưởng. Bà cũng có thể coi là người của Pháp Lam, sao có thể lý giải tâm sự của hậu duệ Đông Long chúng tôi? Không có tổ tiên của chúng tôi, đại lục hiện tại sẽ thế nào? Nhưng Pháp Lam và người Tây Long năm xưa đối phó với chúng tôi thế nào? Hiện tại dù cho chúng tôi muốn tế bái tổ tiên một chút cũng không làm được."

Tình cảm của Tần Thương cũng kích động lên, giờ này phút này, hai người phảng phất đã quay về cái đêm 28 năm trước lúc họ chia tay, lúc ấy, bọn họ không phải cũng tranh cãi như thế này sao? Cuối cùng chia li chẳng vui vẻ gì đã trôi qua 28 năm, toàn bộ 28 năm rồi!

"Xin lỗi, Ny Na, không phải tôi cố ý tranh cãi với bà." Tâm tình Tần Thương chầm chậm bình phục lại, nhìn Ny Na tóc mai điểm bạc, lòng ông không khỏi mềm đi. Trong lòng ông, bất luận là tư tưởng có nhiều cố chấp, nhưng đối với Ny Na, tình yêu sâu sắc xưa nay không hề thay đổi.

Ny Na lạnh lùng lắc đầu, "Không cần nói xin lỗi, không ngờ rằng, qua 28 năm rồi, ông vẫn không thay đổi chút nào. Là tôi kém, tôi cực hận năm xưa vì sao lại yêu ông. Ông biết không, dù thời gian đã trôi qua 28 năm, nhưng trong lòng tôi, hình ảnh của ông vẫn khắc sâu. Thời gian căn bản vô pháp làm mờ dấu ấn mà ông đã tàn nhận để lại trong tim tôi."

Tần Thương thực sự rất muốn lao đến, lao đến ôm chặt Ny Na, nhưng ông biết mình không thể, nếu như làm vậy, sẽ chỉ hại Ny Na. Càng huống gì lập trường của hai bên tuyệt nhiên bất đồng, chớp mắt trước đó còn tuyệt đối là địch!

"Ông đi đi, tôi biết, ông sẽ không thay đổi, đó là tính cách của ông. Tôi sẽ ở đây đợi Âm Trúc tỉnh lại. Yên tâm, tôi tuyệt sẽ không làm hại Âm Trúc. Dù ông không muốn bà vợ như tôi, nhưng Âm Trúc luôn luôn muốn nãi nãi là tôi." Ny Na nhìn Tần Thương lãnh đạm nói, trong ngữ khí tràn đầy khí tức cự người ngoài ngàn dặm. Hiện tại bà thậm chí càng hy vọng mình vẫn vậy không gặp Tần Thương, tiếp tục gặp nhau, lại chỉ khiến mình càng thêm thương tâm.

Tần Thương thở dài một tiếng, ông biết, có đứng lại đây, sẽ chỉ khiến mình càng thêm đau khổ. Xoay người, bước đi có phần lảo đảo, từng bước bước đến chỗ mọi người xúm lại quanh Diệp Âm Trúc.

o£o\u G\yỀjX o£oI ¦9 Ĥû G\Î ĤỈ_ ¦\Î_ W_9j w«¾ Kæ_\u

“Lậu trường hương long. Vân phi vô ảnh” âm thanh vang lên từng nhịp theo những ngón tay tiêm sấu.

Vọng đoạn thiên nhai. (nhìn như cách xa tận chân trời)

Tư niệm vô tận từ sâu trong đáy lòng theo tiếng đàn trào về, những tư niệm mà trong lòng không thể không thể phai mờ, còn có một tia ưu sầu cũng theo đó mà hiển hiện.

Ánh trăng như ngưng đọng lại chỉ còn phủ lên hai người này. Hoài niệm cùng thời gian đã bất giác phủ đầy trên trán.

Tối này.

Tử ngọc hàn tiêu, chỉ một bóng người đang đứng ngóng trông cùng ngọc huyền minh châu mà người nay ở đâu?

Vào lúc tiếng đàn hoá thành tinh quang huy hoàng nhưng tịch mịch.

Ba khúc cầm lần lượt qua thì ngón tay cũng đã dừng lại trên cầm huyền.

Hẳn ngươi cũng biết, ta chờ đợi đã lâu lắm, lâu lắm.

Ô…! Một tiếng tiêu âm vang lên mang theo những nỗi niềm sâu kín, những tư niệm bi thương vang vọng lên trời cao. Tiếng tiêu ấy ngân dài, ngân dài vang vọng xoáy vào tâm của những người xung quanh.

Tần thương đột nhiên quay đầu, chỉ thấy Tử ngọc tiêu đã hạ xuống, Ny Na đã sớm lệ rơi đầy mặt, trong mắt Ny Na tuy toát lên vẻ lạnh lùng vô cảm nhưng khi nhìn kỹ thì trong đôi mắt ấy tràn ngập nhu tình vô hạn pha lẫn vẻ bi thương tuyệt vọng

Ngay lúc này, trong một sát na, Tần thương cảm thấy một cổ nhiệt huyết trong người cuồng dũng bốc lên. Trong phút chốc, đôi mắt của ông đã trở nên đỏ bừng.

Hai mươi tám năm nay, người con gái này đã chờ đợi mình trong mòn mỏi trong hai mươi tám năm a!

Chính mình vốn cứ tưởng rằng thời gian trôi qua, sẽ làm nàng nguôi lạnh, nhưng hết thảy đối với nàng không có tác dụng gì, sợ rằng cho dù chính mình có chết đi, nàng cũng sẽ vĩnh viễn không quên hết thảy mọi chuyện lúc trước.

Trong lòng Tần Thương trước đây như một cổ phác cổ cầm lặng im, giờ phút này, ông bất chấp tất cả những cố kỵ trong lòng. Hai mươi tám năm tương tư phảng phất tại đây trong nháy mắt từ ở chổ sâu nhất trong lòng bộc phát tuôn ra.

Nước vẫn cứ lặng lẽ trôi, tùy lúc vang vào tai trong màn đêm yên lặng.

Tâm ý đã quyết, không nói một lời.

Âm thanh của trời đất hóa thành bài thơ, hòa cùng hai con người này vào âm thanh của trời đất.

Một đoạn tâm nguyện, số mệnh không cho cầm tiêu kiếp này mãi rời xa, lưu mãi cho tới nay mỹ địa âm duyên.

Từ từ bước đến, ôm lấy chính cây cầm ma người yêu thích, trong bóng đêm càng thêm thanh lệ.

Thiên lý thanh huy hạ, dữ nguyệt tương tích, (Ngàn dậm thanh huy hạ, cùng năm tháng(trăng sáng?) tương tư.)

Gảy một khúc Diêu Tương Ký. Bên trong ta, tâm khảm vẫn kiên định.

Tiếng đàn trong trẻo, giọt lệ sầu bi, mặc dù không phải Hải Nguyệt thanh huy cầm ngày nọ đính ước, nhưng lúc này đây, giờ phút này đây, trong nội tâm Tần Thương, tình cảm hoàn toàn bộc phát. Chính tại lúc này, cầm huyền vang vọng, đồng thời ông đã dứt khoát vứt bỏ những băn khoăn trong lòng từng bước, từng bước đi đến chổ Ny Na.

Ny Na tuy lúc nào cũng trông đợi, đợi Tần Thương đến bên mình. Nhưng lúc này nàng đột nhiên phát hiện chính mình trong lúc này lại rất lo sợ. Sợ phía xa kia Tần thương đã đi được một nữa đường lại dừng lại, tuy là thứ thần cấp lục giai nhưng lúc này trong lòng nàng cũng thản thốt bất an.

Tình cảm tích lũy hơn mười năm, cùng những nỗi tương tư chờ mong đang từng chút, từng chút một thẩm thấu dần ra ngoài.

Tần Thương đang khó khăn bước đến dần dần trở nên kiên định. Lúc bắt đầu thì bước đi chầm chậm bỗng lúc này bước nhanh như lưu tinh. Hai người lúc ấy vốn cách nhau không xa, rốt cuộc hai thân ảnh cũng đối mặt với nhau. Những tình cảm ấp ủ hai mươi tám năm nay nương theo tay bọn họ mà dần dần được giải tỏa. Cầm, tiêu trong tay nhanh chóng biến mất, họ xông vào ôm chặt lấy nhau.

Hai con người đầu tóc hoa râm ôm chặt lấy nhau tại một chỗ, tại thời khắc này, trên thế giới không có bất kì lực lượng nào có khả năng tách rời bọn họ. Phút giây này, tất cả những tâm nguyện, những băn khoăn, những toan tính, tham vong, toàn bộ đều dứt bỏ. Trong lòng bọn họ giờ đây chỉ có đối phương, chỉ có người trước mặt….

Thường có người nói con cái là nhịp cầu nối trong tình cảm vợ chồng. Tần Thương và Ny Na lại không có con ruột, mà Diệp Âm Trúc lại chính là đứa bé có thể bù đắp được sự thiếu sót này giữa hai người. Ngay chính lúc Diệp Âm Trúc bước đến Thước Lan ma võ học viện, đã thắp sáng lại ngọn lửa tình yêu đang lấp lóe nhiều năm qua giữa hai người. Thời khắc mà hai người mong mỏi cuối cùng đã đến, như nắng hạn gặp mưa rào, hai người không thể nào kiềm nén nổi những cảm xúc dâng trào, ôm nhau thắm thiết. Từ lúc ấy, hai con người đã hòa nhập với nhau thành một.

Những âm thanh hoan hô của những người vây xung quanh Diệp Âm Trúc dần dần hạ xuống. Chính lúc này, cầm và tiêu hợp tấu vang lên, hai người bọn họ hoàn toàn hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người xung quanh. Cho dù là người trong Đông Long bát tông, cũng có rất ít người biết đến mối quan hệ giữa Tần thương và Ny Na, thấy hai người bọn họ trong tiếng cầm tiêu cùng thân thiết ở cạnh nhau cùng một chổ. Hầu hết mọi người đều hoan hỉ mà hoan hỉ nhất chính là Diệp Ly.

Diệp Ly đương nhiên biết Tần Thương mấy năm nay cô độc đến cỡ nào. Nếu không phải thời gian sau này ông dành hết tâm trí trong việc dạy dỗ Âm Trúc, sợ rằng đã càng thêm già nua hơn so với bây giờ, hơn mười năm cảm tình a! Rốt cuộc giờ khắc này mong muốn đã thành hiện thực Diệp ly kích động nhìn ông bạn già của mình. Lão trong lòng tràn ngập chúc phúc cho huynh đệ của mình.

Không chút do dự, Diệp ly dùng song chưởng của mình tạo thành một tràng pháo tay. Theo sát ông, vợ chồng DiệpTrọng cũng trước sau gia nhập tràng vỗ tay này, phảng phất âm thanh vang vọng như tiếng pháo nổ. Mặc dù đại bộ phận mọi người đều không biết tường tận mọi việc, nhưng cũng lần lượt tham gia vào, càng ngày càng nhiều. Mọi người đều dưa ánh mắt nhìn bọn họ, ban nãy còn là địch nhân nhưng bây giờ đã không còn nữa, mà bây giờ chỉ là một Ny Na bình thường trong lòng Tần Thương.

Trên bầu trời đầy nắng bây giờ lại càng thêm rực rỡ, đối với Cầm Thành mà nói, thời tiết quả thật rất đẹp, tất cả sương mù buổi ban mai đều đã khô ráo.

Trên đường lúc này chỉ có ánh nắng rực rỡ, thất thải quang mang trên trời đồng thời bộc phát, cho dù đang tại ban ngày nhưng vẫn giống như một đoá yên hoa mang sắc thải quang mang làm cả phía chân trời xa xa xuất hiện thật lớn biến hoá.

Một cỗ khổng lồ năng lượng khí tức hỗn hợp tạo ra huyễn lệ thất thải quang mang, phảng phất như cũng đang chúc phúc cho Tần Thương cùng Ny Na.

Đây chính là thất đại cấm chú lúc trước đã được Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn khống chế tản ra trong không trung.

Chính tại lúc này thì một đạo nhân ảnh màu đen nhanh như tia chớp từ phương nam nhắm hướng này phóng tới

Bảy ngày sau,

Tám vị tông chủ của Đông Long bát tông, thủ lĩnh của tứ đại dị tộc của Cầm thành cùng với cha mẹ của Diệp Âm Trúc, Hải Dương và Ny Na. Tất cả đều làm thành một vòng tròn thủ vệ. Trong lòng mọi người

đều có tâm sự tràn ngập, Bọn họ đều đang đợi….

Suốt bảy ngày trôi qua, Diệp Âm Trúc vẫn bảo trì như trước ngồi tọa công ở nơi này. May mắn bảy ngày này, thời tiết cũng không có gì biến hóa. Những người này cũng như vậy, lẵng lặng thủ hộ bên người Âm Trúc. Cho dù đến khi dùng bữa cũng thay phiên nhau đi, tại bên người Âm Trúc thủy chung lúc nào cũng có ít nhất sáu người thủ hộ cho Âm Trúc.

_____***_____

Hương Loan phải rời đi theo mệnh lệnh của Ny Na. Hương Loan được Mã nhĩ Nguyên Soái phái người đưa về Mễ Lan đế quốc, Mễ Lan hồng thập tự thuẫn của nàng trước mặt Ny Na căn bản không hề chút tác dụng nào, khi Ny Na nhìn thấy Hải Dương ở trong doanh trận của Đông Long Bát Tông, bà biết rằng Hương Loan sau này sẽ không còn cơ hội ở cùng một chổ với Diệp Âm Trúc được nữa. Hơn nữa giờ đây thân phận của hai người giờ khác hơn lúc xưa rất nhiều. Nếu giờ đây nàng để cho tình cảm của mình đối với Diệp Âm Trúc ngày càng thêm sâu đậm thì chỉ càng thêm đau khổ mà thôi, không bằng nhất quyết cắt đứt, thà đau một lần con hơn để nỗi đau kéo dài suốt đời. Nỗi đau này không ai có thể thấu hiểu bằng Ny Na.

Mọi người tựu trung đều lo lắng cho an nguy của Diệp Âm Trúc, duy chỉ có Tử là khác biệt, vẫn giữ được vẻ trầm tĩnh vốn có của mình, bởi vì chỉ có hắn mời có thể chánh thức có thể cảm nhậm được tình trạng của Diệp Âm Trúc lúc này. Mặc dù nhìn phía ngoài Diệp Âm Trúc lúc này hơi thở rất yếu ớt, nhưng Tử có thể cảm giác được tánh mạng lực trong cơ thể Diệp Âm Trúc mỗi ngày đều đang gia tăng rất nhanh. Năng lượng trong cơ thể Âm Trúc chẳng những không có giảm đi mà ngược lại còn gia tăng một cách mãnh liệt. Cũng chính vì có sự cam đoan của Tử, mọi người chỉ thủ hộ bên người Âm Trúc mà không tiến hành việc cứu chữa hắn.

” Bảy ngày rồi, như thế nào mà Diệp Âm Trúc bất tỉnh đây…..”

Bảy ngày trôi qua, Hải Dương rõ ràng tiều tụy hơn trước rất nhiều, nàng chỉ ngồi lẵng lặng nhìn Diệp Âm Trúc một cách lo lắng không hề nói bất cứ một lời nào. Nàng vốn không có thể chất của một chiến sĩ, thân thể vốn yếu nhược lại không hề nghỉ ngơi dù là một chút, ngay cả ăn uống cũng đều rất ít, toàn tâm toàn ý lo cho Diệp Âm Trúc.

- Hải Dương hãy nghỉ ngơi một chút, đừng quá lo lắng, ta cảm giác được Âm Trúc cũng nhanh tỉnh lại thôi

Âm thanh trầm thấp của Tử vang lên trong tai của Hải Dương.

- Nhưng….. đã bảy ngày trôi qua, Diệp Âm Trúc thực sự không có gì nguy hiểm chứ?

Hải Dương tự nhiên biết rất rõ Âm Trúc đối với Tử trọng yếu thế nào. Nếu như lúc bình thường nàng sẽ không bao giờ nghi ngờ Tử mà nói ra nghi vấn như thế này, nhưng vì quá lo lắng cho Âm Trúc bất tỉnh đã lâu, không khỏi bấn loạn trong lòng, suy nghĩ cũng không còn sáng suốt nữa.

Chính tại lúc này, tinh quang trong mắt Tử đột nhiên đại thịnh, khẽ quát một tiếng: ” Đột phá!”

Trong phút chốc, Diệp Âm Trúc vốn đang ngồi yên trên mặt đất bỗng nhiên có chút chuyển động, ngay sau đó, một cảnh tượng kỳ dị xảy ra. Những vết cháy xám đen trên đầu tóc bắt đầu tróc ra, trên mặt các vết cháy cũng nhè nhẹ xuất hiện vết rách, các vết cháy xém ở trên thân mình cũng xuất hiện một khe hở. Từ trong đó, một tia tử quang loé ra. Nghe thấy động tĩnh, mọi người đều tiến tới xung quanh tập trung nhìn vào hiện tượng kì dị xảy ra.

Bắt đầu thì quá trình này diễn ra vô cùng chậm, nhưng theo tử quang tuôn ra ngày càng nhiều, những âm thanh vỡ vụn cơ hồ đều có thể nghe một cách rõ ràng, những vết cháy xém như những khối than đen cũng bắt đầu từ trên người Diệp Âm Trúc hạ dần xuống, nhìn qua cảnh tượng quái dị phi thường, cùng lúc đó, toàn thân Diệp Âm Trúc cũng phát ra những âm thanh quái dị, tựa hồ như tiếng xương cốt ma sát với nhau.

Những biến hóa trên người Diệp Âm Trúc cũng gây ảnh hưởng không nhỏ đến Tử, trên người Tử cũng bắt đầu xuất hiện những biến hóa. Một chùm tử vụ từ trên người Tử phun ra bao bọc cả người hắn vào bên trong. Tử hiển nhiên cảm giác được sư thoải mái khi quá trình này diễn ra, hắn gầm nhẹ một tiếng, lập tức khoanh chân ngồi xuống trên mặt đất, thông qua cảm ứng linh hồn hấp thu năng lượng khi Âm Trúc đột phá, thu được ít nhiều chổ tốt.

Rốt cuộc, vụ ảo dần dần biến mất, mọi cảnh tượng dần hiện ra. Một thiếu niên anh tuấn xuất hiện, đích thị là Diệp Âm Trúc, hai tay như bạch ngọc so với trước kia càng thêm oánh nhuận, sắc mặt hồng hào khỏe mạnh không chút giống bị thương. Toàn thân phát ra một tầng quang mang màu tím, rõ ràng so với trước kia đậm hơn vài phần. Suốt mấy ngày chờ đợi, rốt cuộc mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm, bọn họ biết rằng sau bảy ngày thương thế của Diệp Âm Trúc đã hoàn toàn khỏi hẳn.

" Âm Trúc!" một tiếng kêu thanh thúy từ giữa mọi người vang lên, một thân ảnh nhỏ nhắn xuất hiện bên cạnh Diệp Âm Trúc nhìn hắn một cách đầy đầy quan tâm.

" Tô lạp, đừng quấy rầy hắn" Hải Dương nhanh chóng bước lên cản trước mặt Tô lạp, ra hiệu giữ cho Tô lạp giữ im lặng.

Tô lạp gật đầu ra hiệu đã hiểu ý, đôi mắt lo âu đã giảm bớt vài phần. Bảy ngày trước, ngay sau khi lục đạo chi quyết kết thúc, Tô Lạp chạy đến Cầm Thành, phát hiện Diệp Âm Trúc đang ngồi trẹn mặt đất, bộ dạng tơi tả gần như không thể nhận ra, suốt bảy ngày liền hắn vẫn không ăn không uống, túc trực bên cạnh Diệp Âm Trúc, nếu đối thủ của Diệp Âm Trúc không phải là Ny Na, sợ rằng hắn đã sớm ra tay công kích Ny Na rồi. Bảy ngày này, hắn còn thống khổ hơn cả Hải Dương, hắn hận chính mình sao không sớm tới Cầm thành, cho dù không có cách nào giúp Âm Trúc kháng địch ít nhất cũng có thể ở cạnh hắn, bảo vệ cho hắn.

Lúc này, quang mang tử sắc xung quanh dần dần tích tụ lại rồi cuồn cuộn nhập vài cơ thể Diệp Âm Trúc, một tầng kết tinh màu tím xuất hiện bao phủ trên bề mặt đôi tay của Diệp Âm Trúc, toàn cơ thể cũng xuất ra màu quang mang tử sắc làm cho Diệp Âm Trúc thêm phần anh tuấn. Cùng lúc đó, Tử cũng có dị biến thông qua hơi thở có thể thấy thân thể Tử như ngưng kết lại thành tinh thể, trông càng cường hãn. Thực lực của Diệp Âm Trúc tăng lên mang lại không ít chổ tốt cho Tử, đây chính là lợi ích lớn nhất của đồng đẳng bổn mệnh khế ước.

Trong bảy ngày này, nhìn bên ngoài Diệp Âm Trúc dường như không có chuyện gì, nhưng kỳ thật phải trải qua vô số thống khổ dày vò. Ngày đó Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn truyền linh hồn lực vào trong tinh thần chi hải của Diệp Âm Trúc, tuy không thể giúp Âm Trúc giảm bớt thống khổ nhưng lại giúp tinh thần của Âm Trúc lúc nào cũng duy trì được sự thanh tĩnh, hắn chẳng những cảm thấy được những biến hóa bên trong cơ thể mà ngay cả bên ngoài phát sinh việc gì cũng đều hết thảy nắm rõ.

Thông qua cảm ứng của tinh thần lực Âm Trúc biết được Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn dùng phương pháp đặc hữu bức bách Ny Na nhận thua, tâm tình cũng trở nên thanh thản, khi nhìn thấy bảy cường đại cấm chú bất kì lúc nào cũng có thể bộc phát thì lo lắng vạn phần. Tuy vậy, khi đó hắn cái gì cũng không thể xen vào. Cho đến khi Ny Na nhận thua, Âm Trúc mới thực sự yên lòng.

Sau này, Âm Trúc thấy Tần thương và Ny Na cuối cùng cũng đến được với nhau, vì họ mà cao hứng không thôi, lại thấy Tô lạp xuất hiện, cảm giác vui sướng tràn ngập trong lòng. Nhưng tất cả những điều này cũng không làm Diệp Âm Trúc thoát hết mọi sự thống khổ.

Diệp Âm Trúc có thể cảm giác được mỗi một bộ phận trong cơ thể đều cực kỳ đau đớn. Khi Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn đưa vào trong cơ thể Diệp Âm Trúc một lượng lớn ma pháp vô nguyên vô tố tinh khiết, các kinh mạch trong cơ thể đều bắt đầu được tu bổ. Lúc trước. lôi điện do Lôi thần chi chùy đánh vào cơ thể được siêu cấp thần khí Khô Mộc long ngâm cầm khu trừ không ngừng làm cho Diệp Âm Trúc thống khổ, mà lúc này vô nguyên vô tố ma pháp cuồn cuộn tiến vào dẫn động huyết mạch toàn thân chữa trị cơ thể lại càng làm cho Diệp Âm Trúc thống khổ bội phần. Phải biết rằng, trong cơ thể mỗi một đoạn kinh mạch đều gắn với vô số dây thần kinh nối trực tiếp với não bộ, cho nên những đau đớn kịch liệt ấy giống như từng đạo từng đạo tinh thần lực đánh sâu vào tinh thần chi hải của Diệp Âm Trúc kích thích tinh thần lạc ấn nằm sâu trong đó.

Nếu không có Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn không ngừng truyền vào linh hồn lực giúp cho tâm trí của Diệp Âm Trúc thanh tĩnh thì cho dù tâm trí của Diệp Âm Trúc có kiên định đến đâu cũng không có khả năng chống đở nổi những thống khổ đó. Dù được tinh thần lạc ấn bảo hộ nhưng những thống khổ như thế này cũng làm cho Âm Trúc chết đi sống lại nhiều lần, những lúc như vậy mà cơ thể vẫn có thể cảm nhận được một cách rõ ràng thì đây là một chuyện vô cùng kinh khủng.

Nỗi thống khổ ấy kéo dài liên tục suốt ba ngày, trong ba ngày này, kinh mạch bên trong cơ thể Diệp Âm Trúc đã hoàn toàn biến thành màu tím, đó là do tác dụng của tử tinh huyết mạch cường đại có năng lực trợ

giúp tu bổ những kinh mạch bị tổn hại. Mà cũng trông ba ngày đau đớn thống khổ kịch liệt này đã khiến cho tinh thần lực của Âm Trúc đột phá một cách mãnh liệt, không cách nào hình dung được. Đừng nói là Diệp Âm Trúc, kích thích mãnh liệt như vậy cho dù là cao thủ thứ thần cấp cũng không có khả năng thừa nhận loại kích thích này. Dưới tác dụng của việc chịu đựng thống khổ, tinh thần lực của Diệp Âm Trúc được trui rèn như thép tốt được trui rèn trong lửa đỏ. Bây giờ tinh thần chi hải của Diệp Âm Trúc như thanh cương thiết bỉnh thường sau khi trãi qua trăm lần tôi luyện trở thành một tinh cương trở nên cục kỳ kiên định. Nếu bây giờ để cho Diệp Âm Trúc tái đấu một lần nữa với tinh thần hệ ma pháp Phất Cách Sâm thì cho dù không thắng cũng không đến nỗi thảm bại. Vốn là để cho Diệp Âm Trúc bảo trì được sự thanh tĩnh nên Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn mới dùng đến phương pháp này. Tuy là biện pháp bá đạo nhưng đối với người tu luyện tinh thần lực quen thuộc thì không vấn đề gì, mặc dù phải chịu rất nhìu đau khổ nhưng tuyệt đối là biện pháp tốt nhất.

Bắt đầu từ ngày thứ tư, tử tinh huyết mạch được vô nguyên vô tố tinh khiết đều được kích phát, bắt đầu di chuyển vòng quanh trong cơ thể Diệp Âm Trúc, Lôi Thần chi chùy cùng với siêu cấp thần khí Khô Mộc long ngân cầm đều thức tỉnh mang đến năng lượng cực đại cũng bắt đầu di chuyển qua kì kinh bát mạch, từ từ cả bốn lực lượng đều dung nhập với nhau thành một thể.

Từ lúc Diệp Âm Trúc tiếp quản năm trăm tử thần chiến sĩ đã đái lĩnh năm trăm người tiến vào Cực Bắc Hoàng Nguyên để ma luyện tăng thêm sự lịch duyệt. Sau này lại tham gia vào Thất Long quốc bài vị chiến rồi khi kết thúc bị đánh lén trọng thương, sau đó đề ra Lục đạo chi quyết khiêu chiến Mễ Lan đế quốc bắc phương quân đoàn hùng mạnh, liên tiếp nhiều sự kiện xảy ra đã làm sớm cảm nhận được hoàn cảnh thân thể của mình. Cho dù lần này nếu hắn đến lúc cuối không bị trọng thương thì cơ thể cũng sẽ suy yếu dần, đối với việc tu luyện sau này sẽ có ảnh hưởng rất lớn.

Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn là một bán thần, ẩn dấu bên trong Long Hồn giới của Diệp Âm Trúc, đối với các biến động sảy ra trong cơ thể của Diệp Âm Trúc hoàn toàn hiểu rõ, dùng phương pháp chữa trị bá đạo như thế này chỉ có Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn mới có thể nghĩ đến.

Rốt cuộc, sau khi nghỉ ngơi bốn ngày, Diệp Âm Trúc đã hoàn toàn hồi phục. Nội thương trong cơ thể và những nguy cơ tiềm tàng đều thông qua việc thoát thai hoàn cốt hoàn toàn được giải trừ. Sau khi thoát thai hoàn cốt, nhìn mặt ngoài Diệp Âm Trúc vẫn như trước kia nhưng lại toát ra một khí tức thần thánh ôn nhu như bạch ngọc (hồn kim phác ngọc), làm người khác có cảm giác muốn gần gũi. Thông qua phương pháp đặc thù của Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tôn mở cho Diệp Âm Trúc một con đường thuận lợi thông đến thứ thần cấp.

Hai mắt Diệp Âm Trúc chậm rãi mở ra, không hế có quang mang phóng thích nhưng lại có nét ôn hòa làm cho người khác có cảm giác an tâm. Tử vi cầm tâm mang đến sát khí bá đạo đã hoàn toàn dung nhập vào bên trong Diệp Âm Trúc, sẽ không gây ảnh hưởng đến tính cách của hắn nữa, đồng thời đấu khí và ma pháp sau khi trải qua những kinh nghiệm thống khổ song song đột phá đến tử cấp nhị giai.

" Ta không có việc gì" Diệp Âm Trúc anh tuấn tiêu sái xuất hiên trước mặt mọi người, an nhiên mĩm cười làm cho tất cả mọi người thở phào một cách nhẹ nhõm.

Tử cơ hồ cung với Diệp Âm Trúc mở mắt cùng một lúc, nhìn Diệp Âm Trúc từ trên xuống dưới không nhịn nổi cười phá lên: " Âm Trúc, hình tượng của ngươi hiện giờ không được tốt lắm, hay là đi tắm rửa một chút đi…"

_____***_____

"Ách…." Diệp Âm Trúc cúi đầu nhìn lại chính mình, quả thật có một chút khó coi. Trên mặt đất chổ mình ngồi đầy bụi bẩn không nói mà ngay cả trên ma pháp bào đang mặc trên người cơ hồ chổ nào cũng lấm lem, các vết tiêu thán(các vết cháy xém thành than) cũng lả tả rơi xuống đất. Trước khi những người khác kịp lên tiếng, Diệp Âm Trúc hóa thành một đạo tử quang nhanh chóng biến mất trước mặt mọi người.

Nhìn thấy bộ dạng chật vật xấu hổ của Diệp Âm Trúc, tất cả mọi người đều đồng thanh cười thật to vang khắp trăm thước xung quanh.

Hai tiếng sau. Tại phủ của Cầm thành lĩnh chủ.

Sau khi đã tẩy rửa sạch bụi bậm, thay đổi y phục mới, Diệp Âm Trúc xuất hiện trước mặt mọi người. Nhìn qua Diệp Âm Trúc so với trước kia càng thêm anh tuấn nhưng có một chút hơi quái dị, một cái đầu trọc bóng loáng thay cho mái tóc đen dài trước kia, hơi chút phản chiếu khi có ánh sáng lướt qua. Nhìn qua trông giống như cái đầu của Hoàng kim Bỉ Mông Địch Tư, thực sự không nghĩ tới có lúc Cầm Đế giông y hệt hắn…!

" Âm Trúc, tóc con liệu có nhanh chóng dài ra không…?" Mai Anh có chút lo lắng nhìn Âm Trúc.

Diệp Âm Trúc đưa tay sờ sờ cái đầu trọc bóng lưỡng của mình không khỏi có phần cảm thấy xấu hổ : " Mẫu thân, hẳn là sẽ nhanh chóng dài ra thôi, qua một đoạn thời gian thì sẽ như cũ." Âm Trúc hồn nhiên trả lời không nghĩ đến gây nên một trận cười kinh thiên động địa.

Lúc này, những nhân vật trọng yếu của Tứ đại dị tộc cùng Đông Long bát tông ở Cầm thành đều tụ tập ở đại sảnh của lĩnh chủ phủ, từ khi Đông Long bát tông đến định cư ở Cầm thành thì đây là lần đầu tiên moi người đều có cảm giác vui vẻ thoải mái đền như vậy.

Đúng lúc này, Vị Minh Thái thượng trưởng lão tiến lên vài bước nhìn Diệp Âm Trúc nói: " Âm Trúc, ta thu hồi lại mệnh lệnh lần trước của các trưởng lão, ngươi vẫn như trước là tông chủ của Cầm, Trúc nhị tông, đồng thời ta cũng kiến nghị ngươi trở thành Thái thượng trưởng lão thừ tư, ta cũng đã cùng với những người khác thương nghị qua. Tất cả mọi người đều không có có điều gì dị nghị, ngươi đã dùng chính thực lực của bản thân thông qua hành động đã chứng minh sáng tỏ cho mọi người biết ngươi với Đông Long đế quốc thực sự trung thành, ngay nơi đây, ta đại biểu cho Đông Long Đế Quốc hướng tới ngươi, cùng với các bằng hữu thân thiết, chúng ta Đông Long đế quốc tại Cầm thành sẽ cùng chung sống hòa bình, cùng hỗ trợ lẫn nhau, đời đời không xâm phạm lẫn nhau"

Sáu đạo chi quyết không những đã giải quyết nhựng mâu thuẫn bên trong đồng thời cũng đã giải quyết hết những mâu thuẫn bên ngoài.

Hải Dương đừng ở một bên than nhẹ một tiếng: " Chúng ta thực sự cần phải thành lập đế quốc…"

Vị Minh Thái thượng trưởng lão có một chút sửng sốt: " Nữ hoàng bệ hạ, chúng ta vừa mới giành được thắng lợi ở lục đạo chi quyết, lập tức có thể kiến thiết sáu tòa thành thị, tốt nhất là bắt đầu ngay bây giờ."

Hải Dương lắc đầu nói: " Không! Trưởng lão không rõ, sáu tòa thành thị đối với chúng ta thực sự căn bản không có ý nghĩa gì, thử hỏi chúng ta nên làm gì để khống chế cả sáu tòa thành thị, đồng thời làm cho người dân nơi đó nghe theo lệnh của chúng ta? Bọn họ tại Mễ Lan sống một cuộc sống quá an bình. Cho dù có sáu đạo chi quyết, nhưng bọn họ sẽ thực lòng nghe theo chúng ta sao? Cho dù Đế quốc có thành lập, cũng chỉ nên tại đây trong Cầm thành có Bố Luân nạp sơn mạch làm chổ dựa, phát triển vững chắc, thì sau này mới có cơ hội phát triển. Huống chi bây giờ các ngươi bây giờ nên biết điều gì cần thiết nên làm? Đại lục sắp đến hồi đoại loạn, tất nhiên đây là một cơ hội tốt, nhưng chúng ta lực lượng thật sự còn yếu, phát động chiến tranh chỉ mang đến cảnh binh đao chết chóc, vì ích lợi cá nhân mà chúng ta phải gây ra cảnh chết chóc ở đại lục này sao, cho dù chúng ta sau này có trở nên mạnh lên, Pháp Lam thất tháp có thể ngồi yên nhìn chúng ta phát triển sao. Trong thời gian sáu năm, nếu chúng ta tại Bố Luân Lạp sơn mạch phát triển, củng cố căn cơ thực lực mới có thể chống lại. Nếu không đến lúc đó địch nhân của chúng ta không chỉ là Pháp Lam thất tháp mà là tất cả các quốc gia trên Long khi nổ tư đại lục. Đối với tất cả các quốc gia trên đại lục mà nói, chúng ta chẳng khác nào man di, dị tộc."

Diệp Âm Trúc có phần kinh ngạc nhìn Hải Dương. Ngay cả hắn cũng không thể ngờ Hải Dương suy nghĩ sâu xa như vậy, chầm chậm gật đầu nói: " Ta đồng ý với những gì Hải Dương nói, Đông Long có thể thành lập, nhưng cũng cần phải có thời gian dài, đồng thời cũng phải tốn sức lực và tâm trí để có thể khống chế được sáu tòa thành thị của Mễ Lan, không bằng toàn tâm toàn lực phát triển Cầm thành, phát triển tại Bố Luân Nạp sơn mạch, củng cố thực lực. Vì mười năm sau, Pháp lam thất tháp một lần nữa sẽ khai mở, biện pháp tốt nhất của chúng ta chỉ có thể là phòng ngự.

Vị Minh Thái Thượng trưởng lão nhíu mày hỏi: " Vậy sáu toà thành thị thu đươc trong lục đạo chi quyết chẳng lẽ bỏ đi hết ư?"

Diệp Âm Trúc trầm ngâm suy nghĩ, nhìn thoáng qua Ny Na đang đứng cạnh Tần thương rồi nói: " Ta nghĩ không phải là không có phương pháp. Ta muốn ta và Ny Na nãi nãi thương lượng lại cẩn thận một chút rồi

sẽ có quyết định."

" Sáu tòa thành thị tới tay ngươi lại không muốn? Ngươi có dam chắc là chúng ta không có cách gì khống chế cả sáu toàn thành thị sao? Đừng quên trong bất kỳ thành thị nào cũng đều có người có cùng dang huyết mạch với chúng ta." Cúc tông chủ Vị Linh Phong không cam lòng, nói một cách bất mãn. Thực sự sáu tòa thành thì có một hấp lực không nhỏ.

" Câm miệng". Vị Minh Thái Thượng trưỡng lão không hề khách khí quát Vị Linh Phong, trầm giọng nói: " Chuyện này là do Diệp tông chủ quyết định, chính hắn là người liều chết để thông qua sáu đạo chi quyết, bất luận người nào trong chúng ta cũng không thể nói hai lời, về phần khai quốc đại điển thì....." nói đến đây thì Thái Thưởng trưởng lão có chút do dự nhìn thoáng qua Hải Dương.

Thấy Vị Minh Thái Thượng trưởng lão đang nhìn mình, Hải Dương kiên quyết nói: "Mặc dù mọi nguy cơ chúng ta đã vượt qua, nhưng đối với đế quốc mà nói thì đây chỉ mới là sự khởi đầu mà thôi, cái khai quốc đại điển nọ bất quá chỉ là hình thức, chẳng lẽ chúng ta tiến hành khai quốc đại điển thì lập tức sẽ được mọi người thừa nhận?"

Vị Minh Thái Thượng trưởng lão chậm rãi gật đầu nói:

- Được rồi, khai quốc đại điển tạm thời để sau. Đối với đế quốc, sau này phát triển như thế nào, chúng ta muốn thương lượng một chút. Nữ hoàng bệ hạ, ngài có đề nghị gì không? Đế quốc là của ngài, tất cả chúng ta đều là thần dân của ngài, ngài yên tâm, chỉ cần ngài có đủ năng lực thống trị đế quốc, trưởng lão chúng ta lập tức đem quyền lực trao lại cho ngài.

Hải Dương cười lạnh nhạt, chậm rãi bước ra giữa đại sảnh:

-Ta từ trước đến giờ, chưa bao giờ nghĩ tới mình có đủ năng lực để thống trị một quốc gia, cũng không muốn nghĩ đến mình sẽ trở thành nữ hoàng, chính là các ngươi đưa ta lên vị trí này. Nếu các ngươi thừa nhận huyết mạch của ta xứng đáng ở địa vị này, vậy bây giờ ta ra một mệnh lệnh, cũng là mệnh lệnh duy nhất mặc dù ta không thể thống trị đế quốc, nhưng ta tin tưởng một người có khả năng đảm nhận vị trí này.

Nàng nói đoạn xoay người nhìn về phía Diệp Âm Trúc đang ngồi tại vị trí chủ tọa, ánh mắt đầy thâm ý, nhàn nhạt mỉm cười:

- Ta ra mệnh lệnh, bắt đầu từ bây giờ sắc phong Diệp Âm Trúc trở thành Đông Long đế quốc Nhiếp Chánh Vương, sau này hết thảy sự vụ trong đế quốc đều do Diệp Âm Trúc quyết định, lời của hắn nói cũng chính là lời của ta nói. Ta nghĩ tất cả mọi người đều đã thừa nhận năng lực của Âm Trúc. Một năm trước kia, Cầm Thành chỉ là một thành nhỏ, nhưng bằng năng lực chính mình đã làm cho Cầm thành có thể đối kháng với quân đội hùng mạnh của Thước lan đại lục. Điểm này một người bình thường có thể làm được sao?

- - Này.. như thế nào có thể?

Vị Minh Thái Thượng trưởng lão sửng sốt một chút, mặc dù Diệp Âm Trúc bằng vào lục đạo chi quyết có thể nói đã cứu lại cả Đông Long đế quốc, nhưng với tư tưởng bảo thủ của hắn không cách nào tiếp nhận được sự việc này.

Hải Dương đưa ánh mắt nhìn vị đệ nhất Thái Thượng trưởng lão:

- Tại sao không thể. Khi các người còn chưa xuất hiện, ta đã từng nói qua Hải Dương là Diệp Âm Trúc, trước kia cũng vậy, bây giờ cũng vậy, vĩnh viễn ta là hắn. Chẳng lẽ với địa vị của ta không thể có quyết định như vậy được sao? Các ngươi nếu đã thừa nhận ta là nữ hoàng, thì cũng không nên làm trái với mệnh lệnh của ta.

Nói it hiểu nhiều, cho dù hắn không đảm nhận vị trí nhiếp chính vương thông qua ta truyền đạt mệnh lệnh, không bằng để cho hắn trực tiếp lãnh đạo Đông Long đế quốc hay chính là lãnh đạo cái Cầm Thành này thi có gì khác nhau. Nếu chúng ta không thể nội bộ đoàn kết, không thể tụ hợp với nhau cùng một chổ, tương lai như thế nào chống lại Pháp Lam thất tháp. Ta dù không hiểu chính trị, nhưng ta lại biết ở Cầm thành này, không một ai có thể so sánh với Diệp Âm Trúc để thích hợp ngồi ở vị trí lãnh đạo. Chỉ có hắn trở thành Đông Long đế quốc nhiếp chánh vương, một lần nữa chỉ huy Cầm Thành, mới có thể làm cho tất cả mọi người dân ở đây thực sự thành tâm lưu lại.

Vừa nói tới đây, Hải Dương dùng ánh mắt ra hiệu cho Diệp Âm Trúc ngồi yên, đoạn nói như chém đinh chặt sắt, không cho người khác có cơ hội lên tiếng. Tất cả mọi người đều biết không có ai có thể có năng lực bằng Diệp Âm Trúc, với lại trong tư tưởng của nàng luôn nghĩ sau này mình sẽ là thê tử của Diệp Âm Trúc, so với làm một nữ vương thì thoải mái hơn nhiều, quyền lực, chính trị thì phù hợp hơn với nam nhân, còn mình ngoan ngoãn làm một hiền thê thì mới thực sự là diễm phúc á. Hải Dương là một cô gái thông minh, nàng thừa biết hễ quyền lực càng lớn thì tựu trung trách nhiệm càng nặng nề, tất cả trách nhiệm này nên để cho nam nhân của mình gánh vác. Đã là nữ nhân thì ai cũng muốn nam nhân của mình ngày càng mạnh, trở thành một thống trị giả?

Nghe xong những lời của Hải Dương, tất cả mọi người đều trầm mặc, ngay cả người kich liệt phản đối lúc đầu Cúc tông tông chủ Vị Linh Phong đều không có lên tiếng. Những điều Hải Dương nói, cái nào cũng đúng, nàng là Nữ Hoàng nếu nàng cố tình thanh toàn cho Diệp Âm Trúc thì cho dù có nhiếp chánh vương hay không cũng không khác nhau là mấy.

Hải Dương bước từng bước về phía Diệp Âm Trúc, ánh mắt nàng trở nên nhu hòa, cười dịu dàng nói:

- Ai là người đã dùng thần châm làm cho ta khôi phục dung nhan? Ai là người đã làm cho thực lực của ta trở nên mạnh mẽ? Ai là người có thể là chổ che chở, cho ta một chổ dựa vững chắc vượ qua những khó khăn? Ai là người đã trợ giúp mọi người vượt qua sáu đạo chi quyết, ngăn cản cường địch? Âm Trúc không nên từ chối nữa, vẫn là câu nói trước kia, Hải Dương là Diệp Âm Trúc, bây giờ cũng vậy, mãi mãi sau này cũng sẽ như vậy, trong lòng ta ngươi là người quan trọng nhất.

Diệp Âm Trúc sững sờ nhìn Hải Dương, có một chút mê mẩn, không ngờ tới Hải Dương trước mặt nhiều người như vậy, biểu lộ tâm tình của mình nói lên những điều đó. Cả Diệp Âm Trúc và Hải Dương đều biết đây chính là thời khắc quan trong nhất, bốn câu nói đó tưởng như là để thuyết phục những người trong Đông Long bát tông, nhưng thực sự là dùng để thuyết phục Diệp Âm Trúc. Nếu Diệp Âm Trúc từ chối không làm nhiếp chính vương thì cho dù nàng có nói bất kỳ điều gì nữa cũng trở nên vô dụng.

Vị Minh Thái Thượng trưỡng lão thầm thở dài:

- Đã như vậy, chúng ta hãy dùng phương pháp biểu quyết.

Thái Thượng trưỡng lão thầm nghĩ, khi một người phụ nữ đã thật sự yêu thương một nam nhân quả nhiên dốc toàn tâm toàn lực nguyện ý vì hắn. Hơn nữa hắn cũng hiểu được những điều Hải Dương nói, lực chọn của Hải Dương cũng là cực kỳ sáng suốt, chỉ có làm như vậy, Diệp Âm Trúc chính thức trở thành người lãnh đạo của Cầm Thành mới có thể làm chó tất cả các thế lực gắn kết lại với nhau thành một khối, tạo thành một lực lượng tới cường đại.

Tần thương cung với Diệp Ly không chút do dự giơ tay đồng ý, mặc dù bọn họ đã không còn là tông chủ nữa, nhưng sau những biểu hiện của Diệp Âm Trúc trước lục đạo chi quyết đã giúp bọn họ một lần nữa trở thành những người lãnh đạo của Đông Long bát tông.

Sau hai lão, Thái Thượng trưởng lão Lan Như Tuyết cũng giơ tay đồng ý, vốn tưởng rằng nàng đã không còn cơ hội sống sót. Nhưng sau lần này, nàng thực sự đã thay đổi rất nhiều, nàng hận chính mình, lúc trước vì những chấp niệm trong lòng đã rời khỏi Diệp Ly, trãi qua những năm tháng tẽ nhạt, cho nên lúc này hoàn toàn thoát khỏi những vướng mắt những hiềm khích giơ tay ủng hộ đứa cháu này.

Lan tông tông chủ trước giờ vốn nghe theo Lan Như Tuyết nên cũng giơ tay ủng hộ. Lúc này Đông Long bát tông có tám vị tông chủ cùng với ba vị Thái Thượng trưởng lão tổng cộng mười một người thì đã có bốn người ủng hộ Diệp Âm Trúc trở thành nhiếp chánh vương.

" Ta cũng ủng hộ ngoại tôn của ta, Nữ Hoàng bệ hạ nói không sai, nếu không có Âm Trúc, sợ rằng bây giờ Đông long đế quốc đã không còn tồn tại, Diệp Âm Trúc còn chưa tới mười tám tuổi đã đạt đến tử cấp, là một người có tiềm lực vô hạn. Tương lai không lâu, Diệp Âm Trúc nhất định có thể lãnh đạo Đông long đế quốc đi đến phồn vinh." Mai tông tông chủ Mai Như Kiếm cũng giơ tay ủng hộ.

Tất cả những người còn lại đều co chút do dự nhìn nhau, bất quá người giơ tay kế tiếp lại làm cho tất cả mọi người kinh ngạc. Lúc này trong mười một người đã có năm người ủng hộ, người thứ sáu dĩ nhiên là quan trọng vô cùng, chỉ cần có thêm một người ủng hộ thì số người ủng hộ sẽ vượt hơn phân nữa. Mà người thứ

sau này từ trước tới giờ đối với Cầm thành luôn có nhiều thành kiến, chính là Cúc tông tông chủ Vị Linh Phong.

Tất cả mọi người đều chú mục nhìn Vị Linh Phong, không khỏi có chút sững sờ, Vị Linh Phong không có nhìn tới Diệp Âm Trúc và Hải Dương mà lúc này lại chăm chú nhìn vào Lan Nhu Tuyết, đoạn thở dài một tiếng:

- Ta chỉ là hi vong mọi người hiểu được ta sở dĩ có quyết định này chỉ vì muốn tốt cho đế quốc, ta cũng là người ân oán phân minh, ta thừa nhận ta không thích Diệp Âm Trúc, nhưng ta cũng thừa nhận hắn là một thiếu niên xuất sắc. ta đồng ý với lời Mai tông tông chủ nói, chỉ có để cho Diệp Âm Trúc lãnh đạo, Đế Quốc mới có thể trở nên phồn vinh, chúng ta tất cả mọi người đã lớn tuổi rồi, cũng nên tác chủ cho những người trẻ tuổi. Như Tuyết ngươi nói ta không giống một nam nhân, có lẽ ở nhiều phương diện, ta quả thật còn kém xa Diệp Ly, chúc mừng vợ chồng các ngươi hòa hợp. Ta đã suy nghĩ thông suốt, có lẽ theo đuổi võ đạo mới là con đường chân chính mà ta nên đi.

Lan Như Tuyết nhìn Vị Linh Phong, ánh mắt có chút phức tạp, nếu nói nàng đối với Vị Linh Phong một chút cảm tình cũng không có thì đó không phải là sự thật, dù sao hắn cũng đã theo đuổi nàng rất nhiều năm, nhưng lúc này nàng lại im lặng không nói lời nào, chỉ nắm lấy bàn tay to lớn của Diệp Ly đang đứng ở bên cạnh.

"Vị huynh đệ, kì thật cho tới nay, ta chưa bao giờ hận ngươi, năm đó, ta cùng ngươi đồng thời theo đuổi Nhu Tuyết, chỉ có thể chừng minh rằng nàng là một người con gái tốt. Đối với đế quốc chúng ta, mọi người đều có chung một mục đích là làm cho Đế Quốc ngày càng hùng mạnh." Tâm tình của Diệp Ly chỉ có thể dùng một từ hào sảng để hình dung, cùng với Vị Linh Phong minh tranh ám đấu nhiều năm, đến nay đã giành được thắng lợi, mạnh mẽ nắm lấy bàn tay của thê tử phá lệ nở nụ cười vui vẻ.

Vị Linh Phong mỉm cười buồn bã, hướng đến Thái Thượng trưởng lão nói:

- Trưởng lão, ta đã biểu quyết xong. Cúc tông tam thời hết thảy do người tác chủ, ta có chút mệt mõi muốn đi nghỉ.

Vị Minh Thái Thưởng trưỡng lão không ngăn cản Vị Linh Phong, ông hoàn toàn có thể lý giải được tâm tình của hắn lúc này. Đối với hắn, tình cảm dành cho Lan Như Tuyết vo cùng lớn, chỉ có thể lắc đầu thở dài một tiếng rồi để cho hắn đi.

Ngay khi Vị Linh Phong bỏ đi, các vị tông chủ còn lại cũng giơ tay đồng ý, ngay cả Mai tông Thái thượng trưởng lão cũng hành động tương tự, tất cả đều tỏ vẻ ủng hộ Diệp Âm Trúc.

---

o£©u G\yÈjX o£©I ~¾« Ĥ_Ņ« b_Ńj

Hải Dương nhíu mày. nói:

"Trưởng lão, vậy là ngài lợi dụng điểm yếu uy hiếp ta sao?"

Vị Minh trên mặt toát ra một tia nhàn nhạt, thản nhiên mỉm cười:

"Không, đương nhiên không phải, xin ngài trước hết hãy nghe điều kiện của ta như thế nào chứ? Điều kiện của ta chính là: Về người thừa kế của Đông Long Đế Quốc trong tương lai. Phải nếu Nữ Hoàng bệ hạ cùng Nhiếp Chính Vương đại nhân có hài tử."

"A?" Hải Dương không nghĩ tới Vị Minh sẽ nói ra chuyện như vậy, nhất thời xấu hổ gương mặt xinh đẹp đỏ bừng bừng. Cho dù có đạo bạch quang ấy ngăn cản, cũng không cách nào che giấu được vẻ e thẹn ngượng ngùng của nàng lúc này. Ngay khi mọi người đều nhìn về Diệp Âm Trúc biểu lộ sự ngưỡng mộ cổ vũ lòng can đảm của hắn như vậy, lúc này nàng cũng… không còn kiên trì được nữa, cơ hồ như đạo xung kích ào chạy về phía hậu đường.

Tiếng cười nhất thời lan tràn trong đại sảnh, bầu không khí cũng nhất thời trở nên thoải mái hơn lên. Diệp Âm Trúc vẻ mặt xấu hổ nhìn Vị Minh, hắn tự nhiên cũng nghĩ không ra Vị Minh Thái thượng trưởng lão

ngay lúc này lại đưa ra một cái điều kiện như vậy. Nhưng những đầu não của Đông Long Bát Tông lại gật đầu hoàn toàn tán thành trong lòng thầm nghĩ: 'Vẫn còn Thủ tịch trưởng lão suy nghĩ một cách chu đáo, như vậy đã giải quyết xong vấn đề quan trọng trước mắt. Sau này huyết mạch thuần túy của Đế vương Đông Long Đế Quốc cũng sẽ không phát sinh biến đổi gì.'

"Lúc này xem như là Nữ Hoàng bệ hạ ưng thuận phải không?" Vị Minh có chút buồn cười nhìn mọi người bên cạnh.

'Ha Ha' Diệp Ly cười, nói:

"Đương nhiên coi như là đồng ý, Nữ Hoàng bệ hạ đã nói rồi. Nàng là người nhà của Âm Trúc chúng ta. Sau này để cho bọn họ sanh mười đứa, tám đứa con nhỏ, tha hồ cho các trưởng lão ngươi chọn lựa người thừa kế được rồi. Ta... hối hận nhất chính là lúc đầu chỉ sanh mỗi một tiểu tử Diệp Trọng này. Lúc ấy nếu không giận dỗi xa cách Như Tuyết, nói như thế nào ta có lẽ cũng sanh được mười đứa, tám đứa khác a!"

Bên cạnh Lan Như Tuyết xấu hổ đỏ mặt đâm Diệp Ly một nhát:

"Ngươi cho rằng ta và Nữ Hoàng bệ hạ là heo nái hay sao, còn muốn mười đứa, tám đứa."

Thanh âm của 'nàng' tuy nhỏ, nhưng mọi người tại đây không người nào không phải là cường giả trong cường giả, nhất thời vang lên một loạt tiếng cười ầm ĩ. Cho dù Ny Na ở bên cạnh xem như là kẻ thất bại ấy, cũng nắm lấy tay Tần Thương lộ ra một nụ cười dịu dàng.

Trong mọi người tại đây, nếu nói duy nhất chỉ có một người không vui, e rằng chỉ có mỗi một mình Tô Lạp. Nhìn bầu không khí vui vẻ thoải mái trước mắt này. Tô Lạp đột nhiên có cảm giác rằng chính mình tựa như chỉ là một người ngoài cuộc. Một người ngoài cuộc không cách có nào hòa hợp vào trong tổng thể được. Nhìn Diệp Âm Trúc có chút lúng túng ngượng ngùng trên cao. Không hiểu sao con tim nàng bỗng dưng buốt nhói.

'Không, ta không nên như vậy. Âm Trúc và Hải Dương cùng một chỗ mới có thể hạnh phúc, ta cần phải chúc phúc cho bọn họ mới đúng. Nhưng, tại sao trái tim ta đau xót như vậy, tại sao sau khi rời khỏi Lam Địch Á Tư ta không ý thức được lại đi về hướng Cầm Thành, lại một lần nữa tới bên cạnh hắn. Ta không tiếc gì với hắn, thời gian một năm cuối cùng này không muốn sao?' Trong vô thức, hai tay 'hắn' nắm chặt lại, móng tay đã đâm thật sâu vào trong lòng bàn tay của 'hắn', nhưng nỗi đau từ trên tay truyền đến lại kém xa so với nỗi đau thương mãnh liệt ở sâu trong lòng 'hắn'.

Vị Minh mỉm cười nói:

"Được rồi, nào, chúng ta một lòng cùng bái kiến Nhiếp Chính Vương đại nhân."

"Tham kiến Nhiếp Chính Vương đại nhân." Ngoại trừ Vị Linh Phong đã ra ngoài, bát tông tông chủ thêm vào ba vị Thái thượng trưởng lão đồng thời nghiêm chỉnh tại trước mặt Diệp Âm Trúc cung kính quỳ xuống hành lễ.

Diệp Âm Trúc vội vàng từ trên ghế của mình nhảy sang một bên, cười khổ nói:

"Ngàn vạn lần đừng như vậy, ta sẽ giảm thọ mất, các vị đều là trưởng bối của ta. Việc này như thế nào có thể được."

Diệp Ly đứng lên, nói:

"Việc này càng không đơn giản, ngươi bây giờ đã là Nhiếp Chính Vương, sau này truyền đạt một đạo mệnh lệnh, chúng ta nhìn thấy ngươi không cần hành lễ không thì hỏng mất (tôn ti thứ bậc). Dù sao pháp luật của Đông Long Đế Quốc chúng ta cũng cần một lần nữa quy định lại mới được, cứ bắt đầu tiến hành từ cái điều thứ nhất này được rồi."

Diệp Âm Trúc vội vàng gật gật đầu. Dựa theo lời nói của Diệp Ly truyền đạt mệnh lệnh cho Thái thượng trưởng lão cùng bát tông tông chủ không cần hành lễ.

Vị Minh mỉm cười nói:

"Qua nhiều năm như thế, ta chưa bao giờ cảm thấy thoải mái thư giãn như ngày hôm nay vậy, Nhiếp Chính Vương điện hạ, sau này tất cả mọi sự của Đông Long đều giao hết cho ngài, chính ngài đã kéo Đông Long

từ bên bờ diệt vong trở về. Tương lai Đông Long phát triển như thế nào, ta tin tưởng ngài nhất định sẽ làm tốt hơn nhiều so với ta. Chúng ta những lão già này để mặc cho ngài sai phái bất cứ lúc nào. Được rồi, ta nghĩ ngài cùng sứ giả của Mễ Lan còn có chuyện cần phải bàn bạc, chúng ta cũng không cần tham gia, ngài hoàn toàn có thể đại biểu toàn quyền cho Đông Long."

Nói xong những lời này, Vị Minh Thái thượng trưởng lão còn hướng về Diệp Âm Trúc cúi mình hành lễ sau đó mới xoay người hướng ra phía ngoài rời đi, và cùng với hắn, các nhân vật hàng đầu của Đông Long, ngoại trừ Tần Thương bị Ny Na nắm cánh tay kéo qua một bên, những người khác đều rời theo ra ngoài. Không mảy may ngoại lệ, những nhân vật cao cấp của Đông Long này, trên nét mặt mỗi người đều trở nên ung dung thoải mái hơn rất nhiều, làm được 'buông bỏ' hai chữ này cũng chẳng hề dễ dàng. Chỉ khi nào chính thức 'buông tay', thì sẽ nhận được sự giải thoát thật sự.

Cuộc chiến Khuynh thành. Lục Đạo Chi Quyết. Trận chiến tàn khốc này không chỉ có cứu vãn Cầm Thành và Đông Long Đế Quốc, đồng thời cũng cứu vãn tư tưởng cố chấp ấy của bọn họ bị đắm chìm vào trong sự thù hận cùng với quyền lực. Bây giờ đều đem hết thảy giao cho Diệp Âm Trúc, mỗi người bọn họ đều có cảm giác chính mình nhẹ nhõm thoải mái hơn rất nhiều. Gánh nặng trên vai cuối cùng cũng được vứt xuống.

Nhìn tất cả mọi người rời đi, Diệp Âm Trúc không nhịn được lắc lắc đầu đành chịu vậy, đứng bên cạnh An Nhã mỉm cười nói:

"Không thể nghi ngờ đây là cái kết quả tốt nhất. Xem ra, Tinh Linh tộc chúng ta có thể tiếp tục ở nơi này ổn định cuộc sống rồi. Cổ Lỗ trưởng lão, Địa Tinh bộ lạc các ngươi vẫn còn dự định di chuyển sao?"

Cổ Lỗ lão mặt đỏ lên:

"Di chuyển đi đâu? Cầm Đế đại nhân thực lực mạnh mẽ như vậy, bảo vệ vững chắc cho Cầm Thành hoàn toàn tốt, còn có nơi nào so với nơi này thích hợp hơn cho Địa Tinh bộ lạc chúng ta, chúng ta sẽ dùng hết sức giúp đỡ Cầm Đế đại nhân."

'Hắc Hắc' Lỗ Đặc Tư ở bên cạnh cười nói:

"Cổ Lỗ trưởng lão, ta nhớ kỹ lúc đầu ngài không phải là nói như vậy."

Cổ Lỗ thẹn quá hóa giận nhìn hắn, hung hăng nói:

"Lỗ Đặc Tư ngươi tiểu tử thúi này, đừng nghĩ lại từ nơi ta xin xỏ (lừa gạt) rượu để uống nữa."

"Ách..., trưởng lão, ta sai rồi, tha thứ cho ta còn nhỏ lỗ mãng không biết gì mà."

"Ngươi bao nhiêu tuổi rồi? Còn nhỏ?"

Tử mỉm cười nói:

"Được rồi, chúng ta cũng đi ra ngoài đi chứ. Ta nghĩ Âm Trúc cùng sứ giả của Mễ Lan có chuyện cần nói, Vị Minh trưởng lão nói không sai, chiến lợi phẩm của Lục Đạo Chi Quyết là thuộc về Âm Trúc, bất luận hắn đưa ra quyết định thế nào chúng ta cũng đều không có quyền can thiệp."

An Nhã gật đầu, mỉm cười nói:

"Đúng lúc ta muốn rời đi chuẩn bị một kiện lễ vật cho Nhiếp Chính Vương điện hạ mới nhậm chức của chúng ta. Tỷ phu, ngươi cũng theo ta cùng đi đi chứ."

"Các ngươi đều đi a?" Diệp Âm Trúc nhìn mọi người nhất loạt hướng ra phía ngoài rời đi trong lòng thầm nghĩ: 'Các ngươi thật ra đều thoải mái rồi, hết thảy mọi sự đều dồn hết cho một mình ta chịu trận'.

An Nhã mỉm cười nói:

"Âm Trúc, Cầm Thành này vốn chính là lãnh địa của ngươi. Trước khi ngươi trở về, ta đã giúp ngươi quản lý một thời gian rất dài, bây giờ đúng là lúc nên đem quyền lực giao trả lại cho ngươi. Thông qua Lục Đạo Chi Quyết lần này, ta nghĩ người trong Cầm Thành chúng ta không có một kẻ nào là không phục mệnh lệnh của ngươi đưa ra, ngươi là người anh hùng của Cầm Thành, đồng thời cũng là chủ nhân chính thức của Cầm

Thành, và cũng giống như Vị Minh trưởng lão đã nói, Tinh Linh tộc chúng ta cũng bất cứ lúc nào chờ lệnh của ngươi. Chúng ta vừa là đồng bọn, là bằng hữu, và là tỷ đệ."

Mọi người trước sau rời đi, nhất thời khiến cho đại sảnh lĩnh chủ phủ này trở nên trống trải hơn, chỉ còn lại có Tần Thương, Ny Na cùng Tô Lạp đứng trong góc sảnh.

Tô Lạp thản nhiên nói:

"Âm Trúc, các ngươi có chuyện cần bàn bạc. Vậy ta đây cũng… đi ra trước."

"Tô Lạp, ngươi làm cái gì vậy? Chẳng lẻ ta còn có cái gì cần phải giấu diếm với ngươi sao? Bọn họ đều rời đi, ngươi hãy lưu lại giúp đỡ cho ta đi."

Nhìn ánh mắt tha thiết của Diệp Âm Trúc, Tô Lạp trong lòng mềm nhũn, khe khẽ gật gật đầu đi tới bên cạnh Diệp Âm Trúc.

Tần Thương nhìn thoáng qua Ny Na bên mình, ôn nhu nói:

"Ta không cần tị hiềm?"

Ny Na không tức giận trừng hắn một cái.

"Tị cái gì hiềm. Ngươi lão hỗn đản này, ngươi nợ ta hai mươi tám năm, bây giờ ta muốn ngươi lúc nào cũng đều ở bên cạnh ta, từ từ bồi thường cho ta."

'A A!' Tần Thương cười nói:

"Hảo a."

Nhìn thấy sự ngọt ngào giữa hai vị lão nhân. Diệp Âm Trúc vui mừng từ trong thâm tâm:

"Tần gia gia, rốt cục người có thể ở cùng một chỗ với Ny Na nãi nãi rồi. Con còn chưa kịp chúc mừng các người."

Tần Thương mỉm cười nói:

"Chúng ta đều đã già, ta bây giờ chỉ là hy vọng suốt cả thời gian còn lại này giúp đỡ an ủi nhiều cho Ny Na. Ny Na nói đúng, ta thực sự nợ nàng nhiều lắm nhiều lắm, nếu như lúc đầu ta có thể buông bỏ tất cả những gánh nặng, không để ý hết thảy ở cùng nàng một chỗ, có lẽ con cháu của chúng ta cũng có thể cao lớn như ngươi vậy chứ."

Ny Na mặt đỏ lên, nói:

"Ngươi cái lão không đứng đắn này, nói cái gì vậy, được rồi, Âm Trúc, chúng ta hãy bàn chuyện chính sự đi thôi. Ngươi cần phải biết những điều khiến ta lưu lại." Vừa nói xong, bà buông… tay của Tần Thương ra, chậm rãi đi tới bên cạnh Diệp Âm Trúc ngồi xuống.

Vị… đệ nhất cao thủ chân chính của Mễ Lan đế quốc này, lúc trước vẫn còn ngượng ngùng như một tiểu cô nương, nhưng ánh mắt lúc này cũng đã tràn ngập tia sáng thông minh nhìn xa trông rộng. Bà đồng thời cũng là trưởng công chúa của Mễ Lan đế quốc. Vì đế quốc, bà cần phải cố hết sức có thể để tranh thủ lợi ích về mình.

Diệp Âm Trúc mỉm cười, nói:

"Nãi nãi, đầu tiên con cần làm sáng tỏ một điểm. Cho tới bây giờ con cũng chưa có nói qua sáu tòa thành thị nọ không phải là chiến lợi phẩm từ Lục Đạo Chi Quyết." Mục đích Ny Na lưu lại hắn đương nhiên biết, nếu như chỉ là phải đem sáu tọa thành thị giao cho Diệp Âm Trúc, căn bản không cần phải do vị… trưởng công chúa này lưu lại, mặc dù Ny Na ở lại lâu dài cũng vì Tần Thương, nhưng mặt khác Diệp Âm Trúc tự nhiên có thể mơ hồ đoán được một chút, kèm theo sự phát triển của thực lực, ý chí của hắn cũng từng bước trưởng thành, kinh nghiệm trãi qua rất nhiều gian khổ khó khăn đã đào tạo thành Cầm Đế hiện tại. Cũng chính là từ khởi đầu tràng Lục Đạo Chi Quyết này, cái tên Cầm Đế mới chính thức bắt đầu loan truyền trên Long Khi Nỗ Tư đaÌ£i luÌ£c.

Ny Na không tức giận nói:

“Hảo tiểu tử, vừa mới khởi đầu đã muốn chặn họng ta sao? Ngươi không nghe Hải Dương vừa mới nói qua. Lấy sáu tòa thành thị của Mễ Lan đối với các ngươi mà nói cũng không có cái ích lợi gì.”

_____***_____

Diệp Âm Trúc hì hì cười nói:

“Con có nghe, nhưng quan điểm của Hải Dương cũng không có nghĩa là quan điểm của con, mọi người không phải đã nói chiến lợi phẩm của Lục Đạo Chi Quyết này cuối cùng do con quyết định sao?”

Ny Na hừ một tiếng, nói:

“Ngươi thực sự muốn sáu tòa thành thị?”

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:

“Nếu con nói muốn. Nãi nãi người có giao hay không?”

Ny Na trừng hắn nhìn mắt nói:

“Ngươi dám yêu cầu? Ta sẽ ‘véo’… chết Tần gia gia ngươi.”

Tần Thương tại một bên oan uổng nói:

“Hắn yêu cầu thành thị của Mễ Lan các người đâu có liên quan gì tới ta?”

Ny Na công khai nói:

“Ai bảo lão hỗn đản ngươi lại dạy dỗ ra một tên tiểu hỗn đản như vậy, ta không ‘bóp’ chết ngươi cái ngọn nguồn này thì ‘xử’ ai? Hắn ư? Ta không cam lòng.”

Tần Thương không nói gì, Ny Na nếu nói yêu mến Diệp Âm Trúc cũng đồng thời mang đến một luồng hơi sưởi ấm trong tâm nguyện của mình.

Diệp Âm Trúc hướng về Ny Na chân thành nói:

“Nãi nãi, con cũng không nỡ để người xử tội Tần gia gia, người nói rất đúng, không có Tần gia gia thì chắc chắn sẽ không có con ngày hôm nay, đồng thời, tại học viện nếu không phải người đã trợ giúp, nếu không phải người giao cho con những bảo vật này, có lẽ con bây giờ đã không thành một thanh niên trưởng thành xông pha như vậy, người yên tâm, con sẽ không dựa vào lúc Mễ Lan đang gặp phải nguy cơ mà ‘đục nước béo cò’. Tuy vậy, người cũng hiểu, mặc dù mọi người đều nói giao cho con quyền quyết định, nhưng bất luận là đối với Đông Long Đế Quốc mới thành lập, hay là đối với những người dân Cầm Thành bọn họ, con cũng phải có báo cáo thiết thực.” Ý tứ của hắn đã rất rõ ràng. Ta muốn gì đó có thể ít một chút, không nên là không có để dễ bề ăn nói.

Ny Na than nhẹ một tiếng, nói:

“Ta hiểu sự khó xử của con. Nói đi, con muốn cái gì, con nên biết, khoảng cách gần nhất giữa Cầm Thành với những thành thị này đều là nơi cung cấp lương thực của đế quốc, trên bình nguyên Phổ Lợi Á chỉ vài tòa đại thành là quan trọng nhất, thay đổi với các tiểu thành thị giao cho con có sao đâu. Bây giờ khắp nơi đại chiến sắp triển khai, kho lương của đế quốc nhất định phải cần có nơi để bảo hộ. Con đưa ra điều kiện đi, chỉ cần không quá đáng, ta đều có khả năng tự mình giải quyết.”

Diệp Âm Trúc trầm ngâm trong chốc lát, nói:

“Nãi nãi, người cũng biết, con chưa bao giờ có ý nghĩ muốn làm khó dễ Mễ Lan đế quốc. Mễ Lan lẽ tất nhiên cũng sẽ không để cái Cầm Thành nho nhỏ này của con vào trong mắt. Lúc đầu khi rời khỏi Bích Không Hải, con đã đi tới học viện, đối với con mà nói, học viện chính là gia đình thứ hai của con.”

Ny Na mĩm cười, nói:

“Nếu là trước kia, đế quốc quả thật sẽ không để ý cái Cầm Thành nho nhỏ này của con, dãy Bố Luân Nạp sơn mạch địa hình phức tạp khai phá khó khăn này, đối với sự tồn tại của nó trên lãnh thổ đế quốc mà nói giống như là ‘ăn thì vô vị mà bỏ đi thì tiếc’ không mang lại lợi ích gì, nhưng bây giờ đúng là không giống như vậy, một phương lĩnh chủ con đó chỉ trong hơn một năm ngắn ngủi đã tích góp được một lực lượng to

lớn như thế. Tinh Linh tộc, Ải Nhân tộc, Địa Tinh bộ lạc còn có Bỉ Mông nhất tộc. Ai biết qua thời gian sáu năm nữa con có thể phát triển nơi này thành cái dạng gì. Nhân số Đông Long Bát Tông tuy ít, nhưng chính là một chi lực lượng cường đại không thể xem thường, một khi nơi này được bồi dưỡng chỉnh đốn lại, đã đủ để uy hiếp đến cả đế quốc, chỉ là lần này con dựa vào lực lượng chính mình hoàn thành Lục Đạo Chi Quyết khiêu chiến, sợ rằng đã thu hút mọi sự chú ý trên toàn đại lục. Nói đi, con đến tột cùng muốn đòi hỏi cái gì."

Diệp Âm Trúc cười khổ nói:

"Lục Đạo Chi Quyết lần này thu hoạch được thắng lợi. Xem ra chỉ là do con gặp nhiều vận khí mà thôi. Nãi nãi, con cũng không khách khí cùng người nữa. Sáu tòa thành thị kia con sẽ không đòi hỏi. Tại lúc này nếu còn chen vào gây rắc rối ở hậu phương của Mễ Lan chỉ càng làm sâu thêm mâu thuẫn giữa hai bên, và so sánh với Lam Địch Á Tư, dĩ nhiên con đối với Mễ Lan có ấn tượng tốt hơn rất nhiều, sáu tòa thành thị con có thể không muốn, nhưng cái giá của sáu tòa thành thị này con phải đổi thành sáu điều kiện."

"Nga? Sáu cái gì." Ny Na nụ cười trên mặt vụt tắt, nghiêm mặt hỏi, lúc này bà cùng Diệp Âm Trúc ở vào thế cân bằng liền đại biểu cho quốc gia hai bên cùng đàm phán, mặc dù bầu không khí vẫn hòa hảo, nhưng việc đàm phán lần này lại quyết định hướng đi cho quan hệ của hai bên trong tương lai.

Diệp Âm Trúc nói:

"Điều kiện thứ nhất: Con hy vọng có thể cùng Mễ Lan đạt được hợp tác hiệp nghị, ít nhất trong vòng sáu năm sau khi khế ước Lục Đạo Chi Quyết có hiệu lực. Mễ Lan không thể dựa vào bất cứ phương diện gì hạn chế sự phát triển của Cầm Thành chúng ta."

Ny Na nói:

"Hợp tác là quan điểm bắt nguồn từ song phương, không hạn chế sự phát triển cũng không khó. Nhưng điều tiên quyết con cùng tất cả các thế lực không được ra khỏi Cầm Thành một bước, hơn nữa, ta muốn biết, cùng hợp tác với Cầm Thành, đối với Mễ Lan chúng ta mà nói có được lợi ích gì ."

Diệp Âm Trúc mỉm cười, tung ra một cái lợi ích làm cho Ny Na không cách nào cự tuyệt được.

"Giúp Mễ Lan ngăn chặn Phật La Quốc như thế nào?"

Ny Na trong lòng cả kinh, nhìn chằm chằm vào Diệp Âm Trúc nói:

"Ngươi nói cái gì?"

Diệp Âm Trúc sắc mặt có chút trầm xuống, nói:

"Thất Quốc Thất Long Bài Vị Chiến, bất thình lình Phật La Quốc phản bội lại minh ước với Mễ Lan, khiến cho ba trăm Tử Thần thuộc hạ của con bị thiệt hại nặng nề, mất đi hai phần năm, con vĩnh viễn cũng không quên được cái giá mà bốn mươi ba Ma pháp sư huynh đệ ấy vào giây phút hiểm nguy đã phóng thích ra tánh mạng ma pháp thiêu đốt tánh mạng cùng linh hồn họ, bọn họ dùng tánh mạng chính mình để chúng con có thể đạt đến thắng lợi, cũng dùng tánh mạng chính mình để bảo vệ danh dự của năm trăm Tử Thần, mối thù này không báo, thề không làm người. Không hoàn trả lại cho Phật La gấp mười, gấp trăm lần, con như thế nào xứng đáng với sự hy sinh của hai trăm huynh đệ kia, Phật La Quốc sẽ vĩnh viễn là địch nhân của Cầm Thành, cho đến khi bọn họ hoàn toàn bị hủy diệt. Đương nhiên lực lượng của Cầm Thành không cách nào chống chọi với một cái quốc gia rộng lớn, nhưng người cũng nhìn thấy đó, các loại chủng tộc chiến sĩ trong Cầm ThaÌ¬nh không loại nào là không tinh nhuệ, con nguyện đái lĩnh một chi quân đội tinh nhuệ lẻn vào trong lãnh thổ Phật La, tạo ra một trở ngại tùy lúc tùy thời gây thiệt hại. Tuy vô phương đối mặt kháng cự cùng Phật La quân đội, nhưng con nghĩ, ngăn cản trì hoãn bọn chúng cũng tịnh không khó khăn gì. Chỉ cần có thể quấy rối ngăn chặn đại quân của Phật La, con nghĩ áp lực đối với Mễ Lan phương bắc quân đoàn đã có thể giảm nhẹ đi rất nhiều rồi."

Ny Na quả quyết nói:

"Tốt, nếu các ngươi có thể giúp đế quốc ngăn chặn Phật La đại quân. Mễ Lan bằng lòng với điều khoản khế ước này trong vòng sáu năm cùng Cầm Thành hợp tác."

Sự phản bội của Phật La Quốc, làm cho Mễ Lan và Lam Địch Á Tư vốn thực lực hai bên ngang bằng nhau xảy ra chênh lệch, đối với Mễ Lan mà nói, Phật La Quốc giống như là một khối u nhọt thật lớn tiềm ẩn ở trong cơ thể. Nếu không có sự uy hiếp của Lam Địch Á Tư, Mễ Lan tự nhiên có thể dễ dàng diệt trừ khối ung độc này, Phật La không có khả năng là đối thủ của Mễ Lan, nhưng bây giờ sắp bắt đầu cuộc hỗn chiến trên cả đại lục. Mễ Lan gặp địch thủ ở nhiều hướng, hình thức thực tế không được lạc quan lắm, thực lực của Cầm Thành thì Ny Na đã từng chứng kiến qua. Diệp Âm Trúc cũng không có phóng đại sự việc, thực lực của Cầm Thành mặc dù còn lâu mới đủ sức kháng cự với bất cứ một quốc gia nào, nhưng dựa vào lực lượng hiện có, ngăn cản Phật La hơn nữa gây cho bọn hắn sự đả kích nhất định tuyệt đối sẽ không có vấn đề, đối mặt với chuyện tốt như vậy. Ny Na không có lý do gì để cự tuyệt.

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:

"Phục thù Phật La là Cầm Thành chúng ta hướng về Mễ Lan bày tỏ thành ý, nhưng trong lúc chiến đấu với Phật La, con hy vọng Mễ Lan có thể đảm nhiệm tốt việc bổ sung đầy đủ cho các chiến sĩ của Cầm Thành ở tiền tuyến. Một mặt cần phải tiếp tế bổ sung đầy đủ cho quân đội, tiếp tế lương thảo, trang bị cần thiết, đồng thời các chiến lợi phẩm chúng ta thu được từ Phật La cũng giao hết cho Cầm Thành, Cầm Thành nhân thủ không đủ, điều này con nghĩ Mễ Lan hẳn là nguyện ý trợ giúp chứ."

Ny Na vuốt cằm nói:

"Điều này không thành vấn đề, danh xưng Mễ Lan đế quốc đệ nhất cũng không phải rỗng không mà có được, nhân lực thì chúng ta có, cần bổ sung bao nhiêu cho quân đội, ta sẽ từ quân dự bị của phương bắc quân đoàn giao cho con điều phái."

Diệp Âm Trúc giơ ngón tay cái lên, nói:

"Con cần mười vạn quân bổ sung cho quân đội, sau một tháng, khi con mang quân đến biên giới của Mễ Lan và Phật La thì hy vọng đã có mặt đội quân này."

"Mười vạn?" Ny Na có chút giật mình nhìn Diệp Âm Trúc, bà rõ ràng không nghĩ tới Diệp Âm Trúc trong một lúc cần nhiều người như vậy.

"Con chẳng lẻ chuẩn bị huy động toàn bộ lực lượng chiến sĩ của Cầm Thành sao? Cho dù như thế cũng không cần phải bổ sung mười vạn quân cho đội quân ngũ chứ."

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:

"Nhất định là cần, con đương nhiên có dụng ý, cụ thể là cái dụng ý gì xin nãi nãi cho con được giữ bí mật, chỉ cần người nhớ yêu cầu con vừa đưa ra là được rồi, trong sự hợp tác của hai bên, phàm là chiến lợi phẩm do chúng ta mang về từ Phật La, toàn bộ thuộc quyền sở hữu của Cầm Thành."

Ny Na suy nghĩ một chút, bật cười nói:

"Tiểu tử này chẳng lẻ là muốn đến Phật La làm đạo tặc sao?" Diệp Âm Trúc trong mắt hàn quang chợt lóe:

"Phật La nhất định cần phải trả giá cho những việc mình đã làm trước đây, Phật La Quốc là một khối ung độc ở phía sau Mễ Lan đế quốc. Vậy, hãy để cho Cầm Thành chúng ta trở thành một mụn nhọt trong cơ thể Phật La Quốc là được rồi, con không dám cam đoan hoàn toàn trong quá trình này Phật La sẽ không dụng binh đối với Mễ Lan, nhưng chúng con nhất định sẽ đem hết toàn lực đả kích kẻ phản bội này."

Ny Na gật đầu, nói:

"Tốt, điều này ta cũng đồng ý với con, nếu hai bên hợp tác tất cả cùng có thành ý, chiến lợi phẩm mang về từ Phật La cho dù là các ngươi xuất chinh lần này là để phục thù Phật La được rồi, ta sẽ lệnh cho Kim Sắc tự mình đốc quân, theo dõi trông coi việc điều động để bổ sung đội ngũ hậu cần cho con, đem tất cả mọi chiến lợi phẩm các ngươi kiếm được giao trở về Cầm Thành."

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:

"Cùng nãi nãi hợp tác thật sự là một việc làm cho người ta thoải mái. Điều kiện thứ nhất này của con đã thỏa thuận như vậy rồi."

Ny Na mỉm cười nói:

"Nói điều thứ hai đi, nhìn từ điều kiện thứ nhất này của con, thực sự làm cho nãi nãi lo nghĩ đó."

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:

"Từ điều thứ nhất mở rộng ra, Cầm Thành chúng ta cùng Mễ Lan hợp tác. Nếu đúng là hợp tác, con hy vọng Mễ Lan có thể giúp con giải quyết một mối bận tâm, Bố Luân Nạp sơn mạch mặc dù là vùng đất xa xôi, nhưng lại chiếm một phạm vi không nhỏ, thậm chí tương đương với một phần ba diện tích của vương quốc. Nhưng hiện giờ dân số tại đó thật sự quá ít. Các tộc chiến sĩ cộng với bách tính của Cầm Thành tổng cộng cũng chỉ có bốn vạn người. Vùng đất Bố Luân Nạp sơn mạch hoang nguyên này Mễ Lan không có hứng thú để khai phá, nhưng con có. Con có thể đáp ứng Mễ Lan, tại trong khế ước sáu năm tuyệt đối không phát triển về hướng Bố Luân Nạp sơn mạch dù chỉ nửa bước. Nhưng con muốn nhờ nãi nãi giải quyết giùm: Đem tất cả những người tóc đen tròng mắt đen ở trong sáu tòa thành thị, là những người có Đông Long huyết mạch chuyển dời đến Cầm Thành, di chuyển vào giữa Bố Luân Nạp sơn mạch này giúp con. Con có thể hứa với bọn họ, trong vòng ba năm miễn thu bất cứ loại thuế má gì."

Nghe xong lời nói của Diệp Âm Trúc, mắt của Tần Thương sáng ngời, toát ra vẻ khen ngợi tán thưởng không thể kềm chế được, khe khẽ gật gật đầu.

Sắc mặt Ny Na lại biến đổi:

"Âm Trúc, điều kiện này ta không có khả năng đáp ứng con, con có biết sáu tòa thành thị vốn có bao nhiêu người cùng chung huyết mạch Đông Long các người không? Vậy có thể là di dời đến trăm vạn người mọi cấp bậc, chẳng lẻ, con muốn cho Mễ Lan phụ giúp Đông Long các người kiến quốc hay sao?"

_____***_____

Ánh mắt của Ny Na lăng lệ nhìn vào Diệp Âm Trúc,ánh mắt Diệp Âm Trúc lại rất bình thản,giống như là hình dạng lúc hắn đạn cầm ưu nhã ngồi ở chỗ đó,mỉm cười nhìn Ny Na,nhưng ánh mắt lại nửa phân cũng không nhường.

Tô Lạp đứng ở một bên.Lúc này ảm đạm trong lòng nàng đã vơi đi vài phần.Nghe lời nói của Diệp Âm Trúc,không khỏi âm thầm gật đầu.

Đột nhiên,Ny Na nở nụ cười:

-Giỏi,giỏi ngươi tên Âm Trúc.Khó trách ngươi trước tiên nói ra muốn trợ giúp Mễ Lan chế ngự Phật La,trước tiên cho ta ăn quả táo ngọt như vậy.Sau đó lại đề xuất mục đích thật sự,làm cho ta không tiện cự tuyệt có đúng không?

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:

-Nãi nãi,con vừa ngồi lên vị trí nhiếp chánh vương này,cũng cần phải vì Đông Long bát tông làm chút chuyện.Nếu không,sao có thể làm cho Đông Long bát tông thật sự ủng hộ con đây?Hai bên đem nặng nhẹ phân chia,điều kiện con đề xuất khẳng định so với Mễ Lan mất đi sáu tòa thành thị dễ chấp nhận hơn nhiều,không phải sao?

Ny Na hỏi ngược lại:

-Vậy ta có phải hay không là nên phân phối cho ngươi - đám Đông Long hậu duệ này vũ khí trang bị,tổ chức thành một chi bách vạn hùng sư tống tặng cho ngươi nữa?

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:

-Đương nhiên không cần.Con sao lại đề xuất điều kiện làm người khó xử như vậy?Người cũng biết,huấn luyện một chi quân đội không phải dễ dàng như vậy.Huống chi,con cần những người có Đông Long huyết mạch này,tịnh không phải chỉ là thanh niên trai tráng.Từ một tuổi tới một trăm tuổi,chỉ cần Mễ Lan đưa đến chúng con toàn bộ tiếp nhận.Hơn nữa con cũng sẽ không yêu cầu Mễ Lan bồi thường cho chúng con bất kì kim tệ và vũ khí trang bị,chỉ cần Mễ Lan giúp con nuôi sống những cư dân mới đến này là đủ rồi,có Phổ Lợi Á bình nguyên đại hậu thuẩn này,lương thực của Mễ Lan có rất nhiều,không phải sao?Đây xem như là điều kiện thứ ba của con đi.

Ny Na hít sâu vào một hơi,miễn cưỡng bình phục tâm tình của mình:

-Ngươi thật sự đã trưởng thành.Ba cái điều kiện nhịp nhàng ăn khớp,miễn trừ ba năm thuế phú?Người tốt ngươi làm rồi,lại phải khiến Mễ Lan giúp ngươi nuôi sống hơn trăm vạn người này,thật là hảo kế hoạch ah!Ta có thể không đáp ứng sao?Được,ta đáp ứng giúp ngươi di dời hậu duệ Đông Long huyết mạch của sáu tòa thành thị.Nhưng Âm Trúc ta hy vọng những điều kiện của ngươi đề xuất phía sau không được chạm vào giới hạn của ta.Nếu không,chúng ta hôm nay một phách lưỡng tán(vỗ một cái chia đôi đường:chia tay không cần bàn tiếp),cho dù ta đem sáu tòa thành thị cho ngươi,Mễ Lan cũng hoàn toàn có thể phong bế tất cả tư nguyên của Cầm thành các ngươi.

Diệp Âm Trúc nói:

-Nãi nãi,người an tâm đi.Những điều kiện tiếp theo của con,con nghĩ người chắc là vui vẻ tiếp nhận.

Nghe Ny Na đáp ứng 2 điều kiện thứ 2 và thứ 3,Diệp Âm Trúc âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Ny Na điềm nhiên nói:

-Nói tiếp đi.

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:

-Điều kiện thứ tư của con rất đơn giản,chúng ta hai bên đã hợp tác,vậy thì,con hy vọng trong vòng sáu năm này,Mễ Lan có thể cho Cầm thành hoàn cảnh giao dịch công bằng,cũng chính là nói,bất luận Cầm thành chúng ta và Mễ Lan tiến hành loại mậu dịch nào chăng nữa,đều phiền Mễ Lan đế quốc không được hạn chế,không được tăng nặng thuế,mọi thứ chiếu theo giá cả thị trường công bình giao dịch,điều kiện này không hề quá đáng.

Ny Na sắc mặt đã thoáng hòa hoãn một chút,nói:

-Ngươi suy nghĩ rất chu đáo,điều kiện này ta không có lí do để cự tuyệt,ta có thể cho phép Cầm thành tất cả ở Mễ Lan toàn cảnh nội tiến hành bất kì giao dịch không chịu sự hạn chế.Nhưng ngươi cũng biết có pháp lệnh của Pháp Lam tồn tại,chúng ta không thể chính thức tuyên bố quyết định này,chỉ có thể trong sự cho phép ngầm các ngươi giao dịch,cũng phiền Cầm thành các ngươi trong lúc tiến hành giao dịch không được quá trắng trợn.

-Nhất định.

Diệp Âm Trúc nói:

-Đương sơ Tử Thần Ngũ Bách chiến sĩ theo con vào sanh ra tử,vì Mễ Lan đã giành được quán quân thất quốc thất long bài vị chiến,thành viên giảm còn bốn thành hơn.Con không thể bỏ rơi đám lão huynh đệ này.Hơn nữa bọn họ cũng đều là Đông Long hậu duệ,có tóc đen mắt đen,tổng cộng chỉ có ba trăm người,ta muốn xin nãi nãi đem bọn họ tống đến Cầm thành,để bọn họ vẫn theo con như cũ,tham gia hành động quân sự lần này đối phó Phật La vương quốc.Con nghĩ,có bọn họ,hành động của con lần này cũng sẽ trở nên hiệu quả tốt hơn.

Ny Na nhíu mày nói:

-Nhưng đây không phải ba trăm người đơn giản như vậy,bọn họ mỗi một người đều là tinh duệ của đế quốc,đặt ở trong quân đội chính là quân quan hợp cách.Mặc dù chỉ có ba trăm người nhưng thắng quá ngàn quân.Quân đội tinh duệ như vậy ngươi xin ta cho ngươi,ta làm sao hướng tây Nhĩ Duy Á bàn giao?

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:

-Tây Nhĩ Duy Áo thúc thúc hình như rất nghe lời của người.Nguyên lai con còn có chút kì quái,bây giờ mới biết,thì ra nãi nãi mới là Mễ Lan đế quốc đệ nhất cao thủ.Huống chi,trong tay người nắm giữ kinh tế đại quyền e rằng mới là Mễ Lan chân chánh kinh tế mệnh căn.

-Ngươi làm sao biết được?

Ny Na kinh ngạc nhìn Diệp Âm Trúc.

Trong mắt Diệp Âm Trúc lộ ra một tia giảo quyệt:

-Con nói con đoán ra nãi nãi tin không?

-Hảo tiểu tử,ngươi lừa ta.

Ny Na giờ mới hiểu ra.

-Tên tiểu hoạt đầu nhà ngươi.Được rồi,ba trăm người đó cho ngươi là được rồi.Nói đi,điều kiện cuối cùng là gì?

Diệp Âm Trúc hắc hắc cười:

-Đông Long sáu tòa thành thị di dời là một đại sự.Người khác giải quyết con không yên tâm,điều kiện thứ sáu của con,chính là hy vọng do nãi nãi người thân tự chủ trì lần di dời này.Hơn nữa con muốn phái một người trong Cầm thành giám sát người.Đương nhiên,người cũng có thể từ Mễ Lan phái người đến giám sát chúng ta chiến đấu với Phật La.Như vậy đối với chúng ta song phương mà nói đều xem như là công bình.Áo Lợi Duy Lạp thế nào?Hắn là Mễ Lan nhân tài kiệt xuất trong thế hệ quân nhân trẻ tuổi,đến giám sát chúng ta thật là thích hợp.

So với những điều kiện trước đó,cái điều kiện cuối cùng này tịnh không giống điều kiện.Ny Na cười mắng nói:

-Hảo tiểu tử,đến nãi nãi cũng không tin sao?còn muốn phái người đến giám sát ta.

Diệp Âm Trúc chánh sắc nói:

-Đương nhiên là cần giám thị rồi.Bất quá,con nghĩ người rất nguyện ý bị sát thân giám thị mới đúng.Tần gia gia,nhiệm vụ quang vinh này thì giao cho ngài rồi,phiền ngài nhất thiết phải sát thân giám thị nãi nãi,miễn cho nãi nãi ở điều kiện quan trọng nhất này tính chiết khấu.

Hắn đặc biệt nhấn mạnh hai từ sát thân,nói đến cuối cùng,tự mình nhịn không được cười trước tiên.

Ny Na giờ mới hiểu ra,trên mặt tức thì thêm một mảng hồng vựng,giơ tay gõ lên đầu Diệp Âm Trúc một cái.

-Hảo tiểu tử,con lại dám giễu cợt nãi nãi.Đáng đánh.

Tần Thương ha ha cười,nói:

-Vâng,nhiếp chánh vương đại nhân,bảo chứng hoàn thành nhiệm vụ.Ta nhất định giống như con muỗi vậy,khẩn khẩn bám trên người nàng.

Ny Na không hảo khí trừng mắt nhìn Tần Thương:

-Ngươi lão hỗn đản,dạy ra tiểu hỗn đản đầu óc linh hoạt này,ngay cả Áo Lợi Duy Lạp cũng tính đem đi,hắn là giám thị con hay là bị con lợi dụng chẳng lẽ ta còn không biết sao?Nhưng mà quên đi,như con nói đi,ai biểu ta là nãi nãi của con.

Nghe xong sáu điều kiện của Diệp Âm Trúc,Ny Na cũng thầm buông lỏng lại.Nói thẳng ra, sáu điều kiện Diệp Âm Trúc đề xuất không tính là quá đáng.Di dời trăm vạn người mặc dù khó khăn một chút,nhưng so sánh cấp biệt với tài phú của sáu tòa thành thị còn kém hơn rất nhiều.Cho dù nuôi sống trăm vạn người sáu năm tất cả lương thực hao phí không ít,đến đó đối với Mễ Lan đế quốc mà nói tiếp nhận không hề khó khăn,Khi số lương thực này đổi lại là Cầm thành dụng binh đối phó Phật La vương quốc cũng là thỏa đáng.Mễ Lan chính là đại lục đệ nhất lương thực đại quốc,chút ít đồ này còn là lấy ra được,quan trọng nhất là Diệp Âm Trúc tịnh không cần bất kì tài vật cùng trang bị.Chính như tất cả những gì Diệp Âm Trúc nói như vậy,kiến thiết một chi quân đội tịnh không dễ dàng,đơn giản là trang bị chính là thiên văn số tự,cho dù Đông Long bát tông đã tích cóp được một số tài vật,nhưng Ny Na còn là không tin Cầm thành có thể trong đoạn thời gian ngắn bồi dưỡng ra một chi đại quân.Các phương diện cần thiết chi trì thật sự quá nhiều,chỉ là cấp người,tại bà xem ra còn là có thể chấp nhận được,vẻ ngoài mặt mặc dù bà có chút không vui,nhưng trên thật tế đối với đề nghị của Diệp Âm Trúc còn là phi thường cao hứng,cảm giác tên tôn tử này đã cấp cho bà mặt mũi.

-Được rồi,điều kiện của con cũng đã đề ra hết,song phương hợp tác cùng nhau hưởng lợi công bằng chân thành.Con đã đề ra sáu điều kiện,ta chỉ đề ra một,tương lai trong vòng hai mươi năm,trừ phi Mễ Lan chủ

động hướng Cầm thành dụng binh.Nếu không,Cầm thành không được hướng Mễ Lan phát động bất kì hình thức công kích nào.

-Ny Na,ý của nàng là chúng ta chỉ có thể bị động chờ đánh sao?

Tần Thương nhíu mày nói.

Diệp Âm Trúc ngăn Tần gia gia của mình nói tiếp,trịnh trọng gật đầu nói:

-Nãi nãi,con đã nói qua,con xem Mễ Lan là gia viên thứ hai của con,con trước giờ chưa hề nghĩ qua muốn đối Mễ Lan dụng binh,cũng tịnh không có dã tâm thống nhất đại lục,điểm này con có thể hướng người bảo chứng.Yêu cầu này của người con đã đáp ứng,trong vòng hai mươi năm,chỉ cần Mễ Lan không chủ động công kích Cầm thành,Cầm thành quân đội tuyệt không xâm chiếm Mễ Lan phân hào nào.Dưới tình huống điều kiện cho phép,Cầm thành thậm chí có thể giúp đỡ Mễ Lan chống lại ngoại xâm,người hoàn toàn có thể đem Cầm thành như cũ tưởng tượng thành thuộc địa của Mễ Lan,chỉ bất quá là thuộc địa tương đối độc lập một chút.

Cái gọi là lưng dựa gốc đại thụ thừa hưởng bóng râm,Mễ Lan đế quốc mặc dù không cách nào cùng Pháp Lam dạng kia cường thế so sánh,nhưng Pháp Lam có thể nói là một cái cơ cấu tịnh không phải là một quốc gia,là tương đương với tín ngưỡng của Long Khi Nỗ Tư đại lục.Hiện tại Pháp Lam phong bế mười năm,cho dù đạt được sáu tòa thành thị nhưng lại bị triệt để cô lập,đối với sự phát triển của Cầm thành quá bất lợi,Diệp Âm Trúc có cách nghĩ của riêng hắn,cùng Mễ Lan đế quốc đối địch tuyệt đối là bất trí.

---

o£¨u G\ʏỀjX o£¨I p\¾q d9h W_¾h ~¾§ w«9j

”Hảo tôn tử, bây giờ ta chính thức tin tưởng thành ý của con, nỗ lực khiến thiết Cầm Thành đi,ở một số trang bị nào đó, chỉ cần Mễ Lan có đủ, ta thậm chí có thể lén giúp đỡ các con, hiện giờ đối với các con mà nói, quan trọng nhất là sau mười năm sau khi Pháp Lam mở ra phong bế các con sẽ đối phó như thế nào .Lục Đạo Chi Quyết có thể duy trì sáu năm thời gian,sáu năm sau con thậm chí có thể lại một lần nữa đến Lục Đạo Chi Quyết đem thời gian này kéo dài ra,nhưng khi Pháp Lam phong bế kì chấm dứt, bọn họ chắc sẽ không bỏ qua Đông Long Đế Quốc và Cầm Thành của con. Mười năm thời gian, có thể hay không cùng Pháp Lam đối địch, thì cần phải xem sự phát triển của các con, từ góc độ của ta mà nhìn nhận, ta đều hy vọng Mễ Lan mãi mãi cùng Cầm Thành kết minh, ít nhất ta cũng thấy được Cầm Thành so với Phật La vương quốc kia còn tốt hơn nhiều.

“Pháp Lam.”

Nghe được hai chữ này, trong mắt Diệp Âm Trúc quang mang trở nên cường thịnh hơn. Hắn biết, sợ rằng không có người thấy được tương lai của Cầm Thành, mười năm thời gian mặc dù không ngừng phát triển nhưng Cầm Thành thật sự có thể phát triển đầy đủ để có thể có đủ thực lực đối địch với Pháp Lam không? Điều này cơ hồ là không có khả năng. Pháp Lam Thất Tháp bảy vị tháp chủ, thực lực có thể đều là thứ thần cấp! Pháp Lam Thập Nhị Thánh Kỵ Sĩ quân đoàn, càng là một chi quân đội có thể quét ngang Long Khi Nỗ Tư đại lục, nhưng Diệp Âm Trúc không phục, hắn biết rằng bản thân tịnh không phải hoàn toàn không có cơ hội.

Hàn quang trong mắt từ từ thu liễm, trên mặt Diệp Âm Trúc lại xuất hiện nụ cười nhẹ, hắn chủ động nắm tay Ny Na, nói:“Nãi nãi,hiện tại chánh sự nói xong rồi. Ngài phải hay không cũng nên thẳng thắn rồi?Ngài dấu con thật thảm a!”

Ny Na cười nói:“Con là nói thực lực của ta sao? Đừng nói là con không biết, cứ như là Tần Thương cũng không biết chân chánh thực lực của ta ra sao. Nếu không phải là Lục Đạo Chi Quyết này,e rằng ta còn sẽ tiếp tục ẩn tàng.”

Diệp Âm Trúc nói: “Không chỉ là thực lực của ngài, con còn muốn nghe cố sự của ngài và Tần gia gia. Các người như thế nào lại yêu nhau, lúc trước tại sao không thể ở cùng bên nhau?”

Ny Na thở dài một tiếng, nói:"Có rất nhiều sự tình là thân bất do kỉ, tịnh không phải yêu nhau thì nhất định có thể ở bên nhau,đồng thời với tình yêu,còn có rất nhiều việc chúng ta không cách nào khống chế được, cho dù thực lực có mạnh cũng không cách nào để cho thân này tránh được phiền toái."

Như là hãm nhập vào trong hồi ức, Ny Na chậm rãi nói:"Năm nay ta sáu mươi chín tuổi, Tần gia gia ngươi bảy mươi sáu tuổi,chuyện cũ cần bắt đầu từ sáu mươi năm về trước kể lại,cần nói trong câu chuyện trước đây, ta trước tiên cho con biết một thân phận khác của ta, cho đến bây giờ cũng không có gì cần che giấu. Pháp Lam có bảy tháp, ở ngoại giới nhìn vào Pháp Lam Thất Tháp tháp chủ chính là lực lượng nắm giữ Pháp Lam. Nhưng bọn họ không hề biết rằng, chân chánh thống trị Pháp Lam là tám người. Trừ Thất Tháp tháp chủ ra, còn có một người cùng địa vị ngang với Thất Tháp chủ, chính là giám sát quan, mà vị giám sát quan này thân kiêm thêm một chức vị khác là Pháp Lam Thập Nhị Thánh Kỵ Sĩ Đoàn đoàn trưởng, trên danh nghĩa nắm giữ tất cả Pháp Lam trừ ma pháp sư võ trang lực lượng. Ta chính là một đời Pháp Lam giám sát quan."

"Cái gì?" Diệp Âm Trúc trợn mắt há mồm nhìn Ny Na, đến như Tô Lạp ở kế bên cũng kinh ngạc, chỉ có Tần Thương còn có thể tạm thời giữ được bình tĩnh.

Nguyên bổn Diệp Âm Trúc sau khi biết được thực lực của Ny Na còn nghĩ trừ Pháp Lam ra ngoại giới vẫn có thứ cấp cường giả. Nhưng lúc này mới biết, đến Ny Na cũng xuất thân từ Pháp Lam, mà còn là địa vị giám sát quan cao quý. Trong lúc này, vô số nghi vấn xuất hiện trong đầu hắn.

"Điều gì cũng đều không cần hỏi,ta từ từ nói con biết. Lúc ta còn rất nhỏ thì đã gặp được sư phụ ta, cũng chính là giám sát quan đại nhân nhiệm kì trước, Pháp Lam Thập Nhị Thánh Kỵ Sĩ Đoàn đoàn trưởng. Sư phụ lão nhân gia đối xử với ta rất tốt, lúc trước ta tại hoàng cung là một công chúa vô ưu vô lự, là sự xuất hiện của sư phụ đã cho ta tiếp xúc được ý nghĩa sâu sắc của võ kĩ chân chánh. Năm đó ta chín tuổi, sư phụ nghĩ rằng ta đã có đủ căn cơ nên dẫn ta về Pháp Lam,tiến hành mười năm bế quan tu luyện. Mười năm thời gian nháy mắt trôi qua, thời điểm khi ta rời khỏi Pháp Lam đã được mười chín tuổi. Sư phụ cho phép ta trở về Mễ Lan đế quốc, từ lúc bắt đầu ở bên ngoài lịch duyệt, lúc đó ta còn xa lắm ta mới có được thực lực như bây giờ,nếu tính ra so với con cũng không bằng. Con mới là thiên tài chân chánh, con cũng đã đến Pháp Lam nên cũng biết ở Pháp Lam sự tu luyện đối với ma pháp sư mà nói, có sự việc chỉ bỏ nửa công sức nhưng thu được gấp đôi hiệu quả. Đồng dạng như vậy, tại Pháp Lam một số địa phương tu luyện đặc thù,đối với võ sĩ cũng đồng dạng có chỗ tốt vô cùng lớn.

Trong lòng Diệp Âm Trúc khẽ rung động, nhìn nhìn Ny Na lại nhìn nhìn Tần Thương, "Ngài chính là trong lúc đó gặp được Tần gia gia phải không?"

Ny Na sắc mặt thoáng hồng,liếc Tần Thương ở kế bên một cái."Còn không phải là thời gian đó đã gặp phải hắn. Lúc đó,hắn như là một thi nhân ngâm thơ du hí, một bộ bạch y một cổ cầm…." Nói đến đây, bà rõ ràng có chút ngượng ngùng không nói tiếp nữa.

Tần Thương "Hắc hắc" cười nói: " Lúc Tần gia gia của con còn trẻ còn rất là đẹp dzai. Chúng ta làm thế nào ở bên nhau đoạn này con không cần nghe rồi. Dù sao chăng nữa thì cũng chính là chúng ta hai ngươi tâm đầu ý hợp, mỗi người đều thích đối phương. Thời điểm đó, chúng ta đều không biết thân phận của nhau. Ta càng không biết rằng Ny Na dấu diếm thân phận trong Pháp Lam."

Nghe lời Tần Thương nói, Ny Na phảng phất lại nhớ về lúc đương sơ, có chút mơ màng nói:"Đó là đoạn thời gian hạnh phúc nhất của ta từ khi sinh ra đến giờ. Khoảng một năm sau, Tần Thương theo ta cùng nhau trở về Mễ Lan Thành. Ta không hề cho hắn biết thân phận của ta ở Mễ Lan. Hàng ngày hắn đều đạn cầm cho ta nghe, mà ta cũng là vì quan hệ với hắn chân tâm yêu thích âm nhạc, lựa chọn thích hợp nhất hợp tấu với cầm là tiêu làm nhạc khí của ta, mỗi ngày đều xem bình minh mặt trời mọc của ngày hôm đó, chứng kiến hoàng hôn mặt trời lặn, chúng ta đã đi qua tất cả những nơi đẹp nhất xung quanh Mễ Lan Thành, ta nhận ra ta đã yên hắn yêu đến không cách nào tự kiềm chế được. Cuối cùng, có một ngày ta không kiềm được đã nói cho hắn biết thân phận của ta ở Mễ Lan, nhưng chính trong ngày thứ hai đó, hắn đã bỏ đi, chỉ lưu lại cho ta một phong thư.

Ny Na hung hăng trừng mắt liếc Tần Thương một cái, tay phải dủng lực véo ông một hồi, thần sắc của Tần Thương tức thời trở nên cổ quái. Nhưng tại trước mặt Diệp Âm Trúc và Tô Lạp lại muốn giữ lại mặt mũi bản thân cố gắng chịu đựng không để cho mình cười lên.

"Diệp Húc Diệp Thiếu Bảo, lần trước ta gặp hắn ở La Phù đảo liền đã biết hắn là ưng thoa lang sói, không phải kẻ lương thiện, quả nhiên hắn lòng muông dạ thú, không ngờ còn muốn giết Phạm tông chủ. Nhưng có Kim công tử ở đây, Kim công tử danh chấn thiên hạ, có lẽ kẻ này căn bản không dám tới, hơn phân nữa sẽ nghe tiếng mà chuồn mất!" Thiên m tông chủ Dã Hách Nhiên cũng ở, tâng bốc nói.

"Lần này chúng ta không chỉ nghe được vu đạo diệu pháp của Phạm tông chủ, còn có thể được thấy cường giả Tiểu Quang Minh Thánh Địa ra tay, chuyến này thật sự không tệ!" Lại có người lấy lòng nói.

Đến đây nghe Phạm Huệ âm giảng giải vu đạo diệu pháp, ngoại trừ đệ tử Lạc Già Sơn, còn có các thế lực khác ở phụ cận hải vực, Yêu vương tu thành nguyên đan, tông chủ giáo chủ môn phái ma đạo nhỏ, cũng không hề ít, những người này hết thảy đều là cao thủ Nguyên Đan kỳ, có bảy tên cao thủ Nguyên Đan kỳ ở đây.

Phạm Huệ m nhìn về phía hải vực xa xôi, mặt mang lo lắng, lắc đầu nói: "Kim công tử còn không biết, không lâu trước đây nghe nói cả Lý Huyền Tố Lý công tử Thiên Vương phủ Đại Đường cũng thua trong tay kẻ này, bị hắn lấy đi Linh Lung Hoàng Kim Bảo tháp. Lý Huyền Tố Lý công tử tu vi thực lực còn trên cả thiếp thân, đã tu luyện đến đỉnh phong Thân Dương kỳ. Lần này Diệp Thiếu Bảo hùng hổ mà đến, chỉ sợ sẽ không từ bỏ ý đồ. Thiếp ở Nam Hải giao du rộng rãi, vì để đảm bảo, tốt nhất là tìm thêm một ít người nữa đến giúp một tay."

"Phạm tông chủ quá cẩn thận rồi, Lý Huyền Tố tuy được gọi là Tiểu Thiên Vương, nhưng theo ý ta mà nói, kỳ thật chỉ là cái gối thêu hoa, không chịu nổi một kích, đánh bại hắn ta cũng không có bản lĩnh giỏi giang gì. Tuy nhiên gia nghiệp tông chủ tại đây, cẩn thận một chút cũng không có gì đáng trách."

Kim Nghiêu Thần khoanh tay mà đứng, không đồng ý nói: "Hôm nay ta muốn khiến cho các cao thủ Nam Hải, chứng kiến bản lĩnh của ta!"

Phạm Huệ m khẽ mỉm cười, cô ta kỳ thật cũng không yên tâm về Kim Nghiêu Thần như vậy, lập tức lệnh đệ tử rời núi, đi xung quanh mời những người tài giỏi trong Nam Hải, lại gọi một gã nữ đệ tử đến, dịu dàng nói: "Bích Hoa, con dắt một nửa đệ tử, đi rải tin xung quanh, hãy nói là Diệp Húc Diệp Thiếu Bảo kẻ bắt cóc hai người con gái của Yêu chủ Thiên Yêu Cung ít ngày nữa sẽ tấn công Lạc Già sơn Nam Hải. Tài tuấn trẻ tuổi trong thiên hạ biết được tin này, nhất định sẽ chen nhau tới đây."

Kim Nghiêu Thần sắc mặt khẽ biến, Diệp Húc bắt cóc hai vị công chúa Thiên Yêu Cung, Yêu chủ chiếu lệnh thiên hạ, nếu có ai xách đầu Diệp Húc đến Thiên Yêu Cung thì sẽ được cưới Khổng Tước làm vợ.

Tài tuấn trong thiên hạ đều nhìn chằm chằm Diệp Húc, Phạm Huệ m rải tin khắp nơi như thế, chỉ sợ sẽ đưa đến rất nhiều kẻ cạnh tranh.

Tuy nhiên hắn ta tâm cao khí thịnh, đối với bản thân tin tưởng không gì sánh được, lúc này không để trong lòng.

Sau một lúc lâu, đệ tử Phạm Huệ m phái ra lục tục chạy về, tùy theo còn là những nhân vật có uy tín có danh dự phụ cận Nam Hải, đều là những yêu vương, tông chủ giáo chủ các môn các phái, ước chừng có ba bốn mươi vị cường giả Nguyên Đan kỳ, khiến cho Lạc Già Sơn náo nhiệt phi phàm!

Phạm Huệ m nhìn thấy có nhiều cường giả như vậy, không khỏi nhẹ nhàng thở ra, thầm nghĩ: "Có nhiều cao thủ như vậy ở đây, cho dù Diệp Húc Diệp Thiếu Bảo có ba đầu sáu tay cũng phải chết không chỗ chôn thân."

Lại nửa ngày trôi qua, chỉ thấy một tòa ngũ đế hoa cái nhẹ nhàng mà đến, hạ thẳng xuống Lạc Già Sơn, một gã nam tử trẻ tuổi nằm trong, lại có không biết bao nhiêu mỹ nữ trẻ tuổi vờn quanh bốn phía, oanh ca yến vũ.

Những cô gái đó tu vi đều cực kỳ mạnh, không thiếu cao thủ Ảo Đan kỳ Nguyên Đan kỳ.

"Đệ tử Bổ Thiên các Huyền Không Hải!" Phạm Huệ m sắc mặt khẽ biến.

Một nữ tử trẻ tuổi bước lên phía trước, giòn thanh nói: "Nghe nói Diệp Thiếu Bảo Hoàng Tuyền Ma Tông ít ngày nữa tấn công nơi đây, không biết có hay không?"

Phạm Huệ m gật đầu cười nói: "Xác thực là có chuyện này. Xin hỏi dưới mui xe, có phải là Trương Hiến sư huynh của Bổ Thiên các không?"

"Không sai, chính là tướng công nhà ta."

Nàng kia đánh giá Phạm Huệ m vài lần, cười nói: "Ngươi cũng có vài phần tư sắc, đáng tiếc tuổi lớn rồi, tướng công nhà ta không thích nữ nhân lớn tuổi, nếu không tất sẽ thu ngươi làm thiếp."

Trương Hiến lười biếng duỗi lưng một cái, cười nói: "Làm tỳ nữ cho ta cũng tàm tạm."

Phạm Huệ m sắc mặt biến đổi, gượng cười nói: "Trương công tử nói đùa rồi."

"Tiện tỳ, câm miệng!"

Nàng kia sắc mặt khẽ biến, hừ lạnh nói: "Tướng công nhà ta thu ngươi làm tỳ nữ đã là cho ngươi mặt mũi rồi, đừng có không biết xấu hổ như thế!"

Phạm Huệ m trong lòng tức giận, cô ta cũng là cường giả Tam Thai Cảnh đỉnh phong, có thể trnah phong với Bách Hoa Cung chủ Tố Tâm Lan, đã bao giờ bị nhục nhã vô cùng như thế này?

Kim Nghiêu Thần thản nhiên nói: "Trương Hiến Bổ Thiên các, rất giỏi sao, còn không phải bị Khổng Tước đánh cho chạy trối chết? Dám giương oai trong môn phái chính đạo ta, nếu ngươi muốn chết thì cần gì phải làm khó Phạm tông chủ? Kim mỗ có thể tiễn ngươi một đoạn đường!"

"Ngươi là ai?" Trương Hiến đứng dậy, hắn ở bên trong Cổ Côn Luân Thánh Địa thua trong tay Khổng Tước, bị coi là vô cùng nhục nhã, lúc này lại bị người vạch trần vết sẹo, trong lòng lập tức nổi giận.

"Tiểu Quang Minh Thánh Địa, Kim Nghiêu Thần."

Trương Hiến nghe nói như thế, sắc mặt khẽ biến, thất thanh nói: "Kim Nghiêu Thần? Tiểu Kim Phật đã tu luyện Cửu Chuyển Nguyên Công đến Nguyên Thai Bất Tử Chân Thân?"

Kim Nghiêu Thần cười ha ha, tự đắc nói: "Không nghĩ tới tên tuổi Tiểu Kim Phật ta ngay cả ma đạo cũng biết, Nguyên Thai Bất Tử Chân Thân ta còn chưa tu thành, chỉ mới tu luyện đến Ảo Thai kỳ thôi. Nhưng, nếu ta muốn giết ngươi, chỉ cần một chiêu!"

Trương Hiến sắc mặt âm tình bất định, đột nhiên giữa không trung truyền đến một tiếng cười to: "Tiểu Kim Phật Tiểu Quang Minh Thánh Địa thì có gì đặc biệt hơn người? Biết danh tiếng Vu Đạo tông Phạm Linh Phổ, Phạm Linh Phong ta không?"

Hai luồng hắc quang từ trên cao giáng xuống, đáp xuống trước mặt đám người Phạm Huệ m, Phạm Linh Phổ và một tên vu sĩ khác sóng vai đứng cùng một chỗ. Tên vu sĩ này tên là Phạm Linh Phong, chính là huynh trưởng của Phạm Linh Phổ, hai người đều là tân tú Vu Đạo Tông, tên tuổi rất lớn, tu vi của Phạm Linhh Phong lại hơn Phạm Linh Phổ, rõ ràng chính là cường giả Thân Dương kỳ.

Ở trong đám người nơi đây, thì y là kẻ có tu vi cao nhất.

Kim Nghiêu Thần cười lạnh, hắn thân mang danh Tiểu Kim Phật, thân thể vô cùng hùng mạnh, tuy rằng Phạm Linh Phổ tu vi cao, nhưng là hắn cũng không để trong mắt.

Vù!

Trên trời chín khẩu đại đỉnh bay tới, mang đến một luồng cảm giác áp bách rất trầm trọng, mọi người cả kinh trong tâm: "Cửu đỉnh tề xuất? Đây là thủ đoạn thành danh của Diệp Thiếu Bảo! Chẳng lẽ ma đầu kia đã đến rồi?"

"Không đúng! Là cao thủ Hạ gia đến đây!"

Có người nhìn thấy một gã nam tử trẻ tuổi khống chế cửu đỉnh nhẹ nhàng bay đến, nhận ra lai lịch của người này, cười nói: "Là Hạ Trùng Dương Hạ công tử! Hạ công tử chính là anh tài của Hạ gia Trung Châu, nghe nói đã tu luyện đến Tam Thai cảnh Ảo Thai kỳ, luyện thành cửu đại ảo thai, cửu đại nguyên thần, ta từng gặp qua hắn ở Trung Châu!"

Hạ Trùng Dương sắc mặt lạnh lùng, hạ xuống Lạc Già Sơn, im lặng không nói gì, không nói chuyện với bất cứ kẻ nào.

Trong khoảng thời gian ngắn, lại có thêm vìa vị cường giả trẻ đuổi các đại phái ma đạo chạy tới Lạc Già Sơn, hơi thở cực lớn cực trầm trọng, làm cho người ta không rét mà run.

"Những người này, có kẻ có thù oán với Diệp Thiếu Bảo, có kẻ lại muốn trở thành con rể Thiên Yêu Cung."

Phạm Huệ m ánh mắt chớp động, khóe miệng lộ ra một nụ cười mỉm: "Chẳng qua hắn ta đắc tội càng nhiều người càng tốt, hiện giờ Lạc Già Sơn ta giống như một thùng sắt giang sơn, không gì phá nổi! Diệp Húc Diệp Thiếu Bảo, ta thậm chí không cần dùng một chút sức mạnh nào cũng có thể trí ngươi vào chỗ chết!"

Vù ——

Một tòa thành trì trắng lăng không bay tới, càng lúc càng lớn, Phạm Huệ m chớp mắt, thầm nghĩ: "Chẳng lẽ lại có người đến đây, muốn đánh giết tiểu tử kia sao?"

Tòa thành xương trắng này tràn đầy yêu khí, áp bách cho mọi người khó thở, phía trên thành trì, một tòa tháp màu đen chín tầng dựng thẳng, cũng là tràn ngập yêu khí.

"Hai vị cao thủ, cũng là đến đây để đối phó với Diệp Húc Diệp Thiếu Bảo sao? Huệ m ở đây tạ ơn trước!" Phạm Huệ m cao giọng cười nói.

"Ta vì sao phải tự giết mình?"

Bên trong Bạch Cốt Yêu Thành truyền đến tiếng cười khẽ của Diệp Húc, Diệp Húc đứng ở trên đầu thành, nhìn hướng Phạm Huệ m, tầm mắt quét qua đám người một lần, cười lạnh nói: "Người đến cũng không ít nhỉ, đáng tiếc đều là một đám ô hợp! Hôm nay tất cả các ngươi phải chết ở nơi này!"

Rầm!

- Ông… lão ngốc này, gọi là quan tâm tất loạn. Ông chẳng lẽ còn không minh bạch sao? Không phải muốn ta đem bí mật đế quốc hoàng tộc chính miệng nói ra mới được phải không?

Ở kế bên Tô Lạp đột nhiên dùng khẩu khí cực kì chấn kinh nói:

- Ny Na chủ nhiệm,chẳng lẽ…chẳng lẽ Tây Nhĩ Duy Áo đại đế không phải là đệ đệ của ngài,mà là ngài….

Lúc này đây, Tần Thương và Diệp Âm Trúc cơ hồ đồng thời kinh ngạc ngẩn người. Tô Lạp lớn mật đoán từ sự liên hệ với tất cả những lời Ny Na nói, khiến bọn họ kinh ngạc không khép miệng lại được, bọn họ quả thực không dám tin đây là sự thật. Nếu nghe theo như lời như vậy của Tô Lạp, vậy thì thật sự đây là đại bí mật tai tiếng nhất của Mễ Lan hoàng thất.

Ny Na thở dài một tiếng:

- May mắn là Tây Nhĩ Duy Áo giống mẫu thân ta, đã kế thừa mái tóc và màu mắt của ta. Nếu như giống ông mà nói, hắn thật sự là không cách nào sống tiếp được nữa. Lúc đầu, sau khi trở về hoàng cung phát hiện hoài thai, rất nhanh thì bị phụ thân biết đuợc tin tức, phụ thân không hề phẫn nộ, ông hỏi ta phụ thân của hài tử là ai, ta không có nói. Bởi vì ta căn bản không muốn nhắc đến tên của ông. Phụ thân sau đó đã cho ta…..hai sự chọn lựa, một là lập tức phá bỏ hài tử này, ta đương nhiên không đồng ý, mặc dù ta hận ông, nhưng đứa nhỏ thì vô tội, thời điểm trong cuộc đời ta là lần đầu tiên hay cũng là lần cuối cùng kết tinh của nam nhân duy nhất ta yêu. Nhưng phụ thân cho ta sự chọn lựa thứ hai là điều ta không nghĩ đến. Phụ thân nói thẳng cho ta biết ông sẽ không sinh con được nữa. Trong ba chị em của chúng ta, hai tỷ tỷ của ta căn bản không có bất kì năng lực nào, mà ta lúc trước sau khi theo sư phụ gia nhập Pháp Lam cũng không thể kế thừa hoàng vị của ông, theo lời phụ thân nói, sau khi ta sinh ra đứa nhỏ này phải lập tức rời khỏi hoàng cung trở về Pháp Lam. Hài tử này không phải là nhi tử của ta mà là đệ đệ của ta, cũng chính là người tương lai kế thừa Mễ Lan. Nói chung, trên người của hắn đang chảy là huyết mạch của ta.

Diệp Âm Trúc thất thanh nói:

- Chẳng trách con gọi Tây Nhĩ Duy Áo thúc thúc gọi ngài nãi nãi. Ngài trước giờ không phản bác, thì ra con xưng hô như vậy không hề sai. Vậy thì nói như vậy, Hương Loan chính là cháu gái thân sinh của ngài và Tần gia gia, Phí Tư Thiết Lạp chính là cháu trai thân sinh của các người?

Ny Na cười khổ gật gật đầu:

- Tần Thương. Chúng ta có một hài tử, hắn là Mễ Lan đại đế, trên người hắn đang chảy là Mễ Lan hoàng thất huyết mạch, cũng đồng dạng đang chảy là dòng máu của Đông Long các người. Lui một bước nói, hiện giờ thậm chí có thể nói Mễ Lan đế quốc phân nửa là người Đông Long nắm quyền.

Tần Thương thẩn thờ nói:

- Tây Nhĩ Duy Áo,hắn…hắn biết không?

Ny Na gật đầu.

- Ngày phụ thân đem hoàng vị truyền lại cho hắn, cũng là ngày ta trở về Mễ Lan. Phụ thân đem mọi thứ nói cho Tây Nhĩ Duy Áo biết. Hơn nữa nói cho hắn biết rằng, bất luận lúc nào đều phải nghe lời ta. Ta từ Pháp Lam trở về vĩnh viễn là trụ cột của Mễ Lan, sau khi Tây Nhĩ Duy Á kế vị dưới sự toàn lực giúp sức của ta, đem đám huynh đệ tử chất tràn đầy dã tâm của phụ thân bài trừ ra ngoài, giúp đỡ Tây Nhĩ Duy Áo thành công kế thừa đại nghiệp. Hắn cũng không làm ta và phụ thân thất vọng, bao nhiêu năm về sau này, dốc lòng vì nước, sắp xếp sự phát triển của Mễ Lan trật tự lớp lang. Mặc dù lần này lâm vào tình trạng đối mặt nguy cơ đến từ cả đại lục, nhưng ta tin rằng Mễ Lan nhất định có thể vượt qua được.

Nghe xong lời Ny Na nói, Diệp Âm Trúc đã triệt để minh bạch quan hệ của Mễ Lan hoàng thất cao tầng hiện tại.Tây Nhĩ Duy Áo là đế vương, nhưng Ny Na nãi nãi trước mắt có thể nói là thái thượng hoàng. Chẳng trách bà có thể trực tiếp đáp ứng sáu điều kiện vừa rồi của mình. Không nghĩ ra, thân phận của những người ở kế bên mình lại phức tạp như vậy. Trước tiên là Hải Dương trở thành kế thừa nhân duy nhất của Đông Long hoàng thất huyết mạch, nữ hoàng của Đông Long đế quốc. Bây giờ Hương Loan lại trở thành cháu gái của Tần gia gia. Đây thật đúng là khiến người có chút khó mà tiếp nhận.

Nước mắt lại từ trên mặt Tần Thương chảy xuống.

- Thì ra ta vẫn không phải là một người cô đơn, thì ra ta cũng có thân nhân, có thê tử vì ta ngậm đắng nuốt cay hạ sinh nhi tử, còn có nhi tử trở thành nhất đại đế vương và có tôn tử, tôn nữ. Cuộc đời như vậy còn cầu gì nữa, Ny Na, nàng cho ta quá nhiều, quá nhiều, xin hãy nhận một bái của ta.

Một bên nói, Tần Thương đứng lên, không lí Ny Na ngăn cản, cố chấp hướng Ny Na tiếp tục bái.

_____***_____

Ny Na hiểu rất rõ tính khí của Tần Thương, cũng không mạnh mẽ ngăn cản ông, chờ ông kết thúc nhất bái mới đỡ ông lên.

- Đồ ngốc, ông về sau chỉ cần không được không từ mà biệt nữa, thì ta thỏa mãn rồi. Lúc ta trở về Mễ Lan ông và ta cùng đi nha, ta dẫn ông đi xem xem nhi tử của chúng ta. Tây Nhĩ Duy Áo không biết là đã hỏi ta bao nhiêu lần phụ thân của mình là ai, ta thủy chung cũng không có nói cho hắn biết. Hiện giờ,cũng là lúc cho hắn gặp ông rồi.

Tần Thương khổ tiếu nói:

- Ta không xứng là phụ thân của hắn,ta….

Ny Na nhíu mày nói:

- Được rồi, không cần nói nữa, làm cho Âm Trúc thấy cười cho sao? Ông không hề biết sự tồn tại của Tây Nhĩ Duy Áo. Việc này cũng không thể toàn bộ trách ở ông.

Tần Thương nói:

- Sau đó thì sao? Sau đó nàng trở về Pháp Lam phát sinh ra chuyện gì? Nàng nhớ không, lúc chúng ta lại gặp nhau nữa đã là sau hơn mười năm rồi.

Ny Na nói:

- Ông hẳn là có thể tưởng tượng ra được lúc đó ta trở về Pháp Lam là tâm tình như thế nào, lúc mang thai Tây Nhĩ Duy Áo, tâm tình của ta cũng không có lấy một ngày vui vẻ. Có lẽ, đây cũng là lí do vì sao bây giờ tình trạng sức khỏe của Tây Nhĩ Duy Á không tốt. Thậm chí sau khi sinh ra ngoại mạo phần lớn cũng nhận những khuyết điểm của hai người chúng ta. Lúc ta sinh hạ hắn rời khỏi Mễ Lan thành, thân thể đã ở vào trạng thái suy yếu nhất, thậm chí so với một người bình thường còn không bằng. Về tới Pháp Lam, lúc sư phụ thấy được hình dáng vô cùng đau khổ của ta. Sư phụ nói, ông làm sao cũng không nghĩ ra vài năm lịch luyện(tu luyện lịch lãm) này lại khiến cho ta biến thành diện mạo như vậy. Thời điểm ta rời khỏi ông, ông chỉ là nghĩ rằng thực lực của ta đã đủ để đi lịch luyện rồi, nhưng ông đã sơ xuất một chuyện quan trọng nhất là ái tình. Sư phụ không hề trách mắng ta, dưới sự chuyên tâm chăm sóc và khuyên bảo của ông, ta mới dần dần khôi phục lại sanh khí. Lúc đó, sư phụ đã hơn bốn trăm tuổi rồi, đã sắp bước vào cửa ải cuối cùng của bán thần cấp, đã đi đến phần cuối cùng của sinh mệnh rồi. Sư phụ nói, chức vị giám sát quan này cần phải có người kế thừa, mà ta là truyền nhân duy nhân của ông, nhưng ta vì trải qua trắc trở lần này nguyên khí tổn thương quá nặng, tưởng muốn dựa vào lực lượng bản thân tu luyện thành công đã lỡ mất thời điểm tốt nhất, càng huống chi ta đã bị phá đồng thân, trong lúc ta nghĩ rằng sư phụ sẽ bỏ ta và lại tìm một đệ tử khác, nhưng sư phụ lại…

Nói đến đây,đôi mắt Ny Na đỏ hồng lên:

- Sư phụ ngài đã mang toàn bộ đấu khí của mình dùng một loại phương pháp đặc thù truyền nhập vào cơ thể ta, ngưng tụ thành một đoàn giúp ta trọng tố căn cơ thoát thai hoán cốt, nhưng ngài vì mất đi bán thần cấp đấu khí mà rời khỏi thế giới này, là sư phụ đã cho ta sanh mệnh thứ hai và lực lượng cường đại trước mắt này. Mười lăm năm, ta đã dùng đằng đẳng mười lăm năm thời gian mới đem đấu khí của sư phụ truyền nhập trong cơ thể toàn bộ hấp thu. Lúc ta lần nữa xuất hiện tại đại lục, lúc về tới Mễ Lan, chớp mắt đã là mười lăm năm rồi. Về tới Mễ Lan, cuộc sống của ta trải qua vài năm yên bình. Ta lúc đó vốn nghĩ rằng đã quên được ông, nhưng ai biết được rằng, lúc ta lần nữa lại gặp được ông, ta lại nhận ra rằng ông ở trong lòng của ta đã in dấu xuống trước giờ cũng chưa từng phai nhạt.

Tần Thương nói:

- Lần đó,ta đi Mễ Lan thành chỉ là muốn len lén nhìn nàng một lần. Đã hơn mười năm trôi qua, ta nghĩ nàng có lẽ đã sớm quên ta rồi, hẳn là cũng gả cho người khác nhưng ai biết được rằng nàng lại còn đơn thân.

Ny Na nói:

- Ông biết không, lần đó lúc ta gặp ông thậm chí đã muốn giết ông. Có lẽ chỉ có cách đó mới có thể đem ông từ trong tim ta xóa bỏ. Nhưng ta thật sự xuống tay không được, đó là lần cuối cùng chúng ta gặp nhau, cũng bắt đầu từ lúc đó ta đã tiến nhập vào Mễ Lan Ma Vũ học viện làm một lão sư(giáo viên), một lão sư Thần Âm hệ, cũng bắt đầu từ lúc đó, Tây Nhĩ Duy Áo từ từ trưởng thành lên, dưới sự giúp đở của ta dần dần đã trở thành đế vương có quyền lực nhất Mễ Lan.

Tần Thương nức nở nói:

- Nếu lúc đó ta thêm một chút dũng khí nữa, lúc thấy được nàng có thể buông bỏ được tất cả những gánh nặng trong lòng, có lẽ ta đã sớm biết được sự tồn tại của nhi tử. Tất cả những điều này đều là lỗi của ta, đều là lỗi của ta…

Ny Na nắm lấy tay Tần Thương.

- Quá khứ cũng đã trôi qua, năm mươi năm rồi, phong phong vũ vũ năm mươi năm rồi, chúng ta cuối cùng có thể ở bên nhau. Tần Thương, ông nếu còn dám không cáo mà biệt….

- Không! sẽ không đâu, cho dù lần này nàng có đánh ta cũng không thể đuổi ta đi. Mặc dù ta không cách nào giống nàng như vậy sống được năm trăm năm, nhưng ta sẽ dùng vài mươi năm cuối cuộc đời của mình luôn ở kề bên nàng, bồi hoàn mọi thứ lúc ban đầu ta nợ nàng. Ta nghĩ thông rồi, ta mọi thứ đều đã nghĩ thông rồi, chỉ cần nàng không ghét bỏ ta, ta thậm chí nguyện ý vì nàng thoát ly Đông Long Bát Tông, dù cho chỉ là vĩnh viễn thủ hộ ở kề bên nàng.

Ny Na nở nụ cười, cười trong ánh mắt tràn nhiệt lệ, bà biết rằng mình cuối cùng hoàn hoàn chỉnh chỉnh đã đạt được nam nhân này, mặc dù thời gian đã qua cảnh quan đã đổi, mặc dù đã lỡ mất năm mươi năm tuế nguyệt. Nhưng họ cuối cùng cũng đi được bên nhau.

Diệp Âm Trúc và Tô Lạp ở một bên đều không có lên tiếng, bởi vì bọn họ không muốn phá hư bầu không khí trước mắt. Diệp Âm Trúc mặt lộ nét cười nhẹ, yên lặng vì hai vị lão sư chúc phúc, mà Tô Lạp trong lòng lại trỗi lên càng nhiều chua chát, mặc dù có chút khác biệt, nhưng là bản thân và lúc ban sơ của Ny Na là giống nhau biết bao ah! Thậm chí mình còn hơn so với bà, ít nhất bà và Tần Thương còn là tương ái lẫn nhau, còn mình thì sao? Ở trong mắt của Âm Trúc, mình bất quá chỉ là hảo bằng hữu của hắn. Hắn thậm chí còn không biết mình là nữ nhân. Ny Na chủ nhiệm, ngài biết không? Kì thật ngài là may mắn,c hí ít ngài còn có một vị vì ngài bỏ ra sanh mệnh,lão sư lại….

Nghĩ đến đây, bất tri bất giác nước mắt cũng đồng dạng chảy dài trên mặt Tô Lạp. Diệp Âm Trúc mặc dù đã nhìn thấy, nhưng hắn tự nhiện nghĩ rằng đây là Tô Lạp bị câu chuyện của Tần Thương và Ny Na dẫn tới,t ịnh không có nghĩ thêm gì.

Hai người già cả không ngừng thổn thức, thật lâu sau ưu tư của bọn họ mới dần dần bình tĩnh lại.

- Tốt rồi, chuyện xưa của chúng ta cũng đã nói xong rồi, ba ngày trước khi con thanh tỉnh, Lam Địch Á Tư, Ba Bàng, Ba Lợi ba nước đã chánh thức hướng bên chúng ta tuyện chiến, Phật La vương quốc thái độ không rõ ràng, mặc dù bọn chúng tịnh không hề cùng lúc tuyên chiến, nhưng lúc này quân đội trong nước điều khiển khác thường. Đồng thời,t hú nhân ba bộ lạc lớn cùng lúc phát động thế công. Bất đồng chính là lần này Phật La vương quốc không có trở thành mục tiêu công kích, Chiến Thần cứ điểm của thú nhân cùng Lôi Thân Chi Chuy bộ lạc dung hợp lại với nhau, đồng thời công kích quân đoàn phía bắc của ta, hiện giờ đã bước vào trạng thái ác chiến, Mã Nhĩ Đế Ni đái lĩnh quân đoàn phía bắc hình thành phòng ngự chiến tuyến, kiên trì phòng thủ không ra, không cần hỏi, trường chiến tranh này Lam Địch Á Tư đã sớm dự mưu tốt rồi, ta thậm chí kết luận Lam Địch Á Tư và Thú nhân cũng có câu kết. Nếu không Thú nhân sao lại khéo như vậy đồng thời phát động công kích còn bỏ qua Phật La nhỏ hơn nhiều so với Mễ Lan vậy?

Diệp Âm Trúc gật đầu nói:

- Nãi nãi,trường chiến tranh này thời gian sợ rằng sẽ không ngắn. Nhưng ngài đã là Pháp Lam giám sát quan, lần này Pháp Lam phong bế, ngài tại sao không trở về Pháp Lam vậy? Hơn nữa, Pháp Lam khuynh

hướng về Lam Địch Á Tư, ngài nên sớm biết mới đúng chứ.

Ny Na thở dài một tiếng nói:

- Thân phận giám sát quan này của ta nói thẳng ra chính là kiểm tra hành vi của Pháp Lam thất tháp tháp chủ, phải hay không án chiếu theo phép tắc ban đầu của Pháp Lam mà làm, bề ngoài ta là Thập Nhị Kỵ Sĩ Đoàn tổng đoàn trưởng, nhưng trên thực tế ta căn bản không cách nào điều động một binh một tốt của Thánh Kỵ Sĩ Đoàn, tưởng muốn điều động binh lực của thánh kị sĩ đoàn, cần phải từ thất tháp tháp chủ và ta, cùng đầu phiếu quyết định. Mặc dù ta làm giám sát quan có thể chiếm hai phiếu,nhưng thất tháp tháp chủ lại có bảy người,bảy lão gia hỏa đó trước giờ không đem ta để trong mắt. Đương nhiên, bọn hắn cũng tịnh không biết ta nguyên lai là xuất thân Mễ Lan, hơn nữa là Mễ Lan đế quốc công chúa. Lần này chuyện đột nhiên xảy ra, Pháp Lam phong bế trong dự liệu của ta, nhưng ta lại không nghĩ đến Pháp Lam lại ủng hộ Lam Địch Á Tư như vậy, điểm này làm cho ta có chút nghĩ không thông. Bất quá, chỉ cần có ta ở đây, Lam Địch Á Tư đừng hòng một bước vượt Lôi Trì(thành ngữ:Lôi Trì tên sông cổ ở huyện Vọng Giang,An Huy TQ). Chút nữa ta cần trước tiên đến bắc phương quân đoàn tiền phương một lần. Thú nhân quá liều lĩnh rồi, ta cần phải cho bọn chúng điểm giáo huấn. Sau đó đi hoàn thành tất cả sáu điều kiện con đề cập, bên phía Phật La vương quốc ta sẽ phái binh tạm thời kéo dài tình trạng phòng thủ, con vừa mới nói một tháng phải không, một tháng sau thì xem ở con rồi.

Diệp Âm Trúc gật đầu nói:

- Nãi nãi, một tháng sau! Con nhất định sẽ đái lĩnh nhân thủ thích hợp xuất hiện tại biên cảnh Mễ Lan và Phật La. Ngài yên tâm đi, sự di dời của sáu thành Đông Tông Bát Long huyết mạch nhân loại cũng làm phiền ngài nhanh nhất tiến hành.

Tần Thương và Ny Na đi rồi, bọn họ hiển nhiên có rất nhiều lời muốn nói. Dù sao trãi qua bao nhiêu năm nay, ngày mai, bọn họ sẽ rời khỏi đây. Tần Thương đã hướng Diệp Âm Trúc nói ra sẽ không quản sự vụ của Đông Tông Bát Long nữa, Cầm Tông nguyên bổn chỉ có bọn họ sư đồ hai người, do Diệp Âm Trúc toàn quyền làm chủ là được rồi. Tần gia gia không dễ gì mới đạt được hạnh phúc đến muộn.Diệp Âm Trúc tự nhiên toàn lực ủng hộ chọn lựa của ông, đem mọi thứ trách nhiệm đều gánh vác lên vai mình.

---

o£Vu G\yỀjX o£VI GÔh ¦\æj\ [Ƶ_ iX\ŋ

- Tô Lạp, những ngày này ngươi đã đi đâu vậy, ta về Mễ Lan tìm ngươi nhưng phát hiện ngươi đã sớm đi rồi.

Không biết tại sao nhìn thấy Tô Lạp trở về, Diệp Âm Trúc có một loại cảm giác đặc biệt an tâm, phảng phất tất cả những thống khổ lúc trước tiếp nhận trước giờ đều chưa từng phát sinh qua.

Nhìn nhãn thần thân thiết của Diệp Âm Trúc, Tô Lạp cúi đầu nói:

- Ta có chút nhớ nhà, thì về nhà xem một chút, không nghĩ rằng lại phát sinh nhiều chuyện như vậy. Ngươi đã quyết định không trở về Mễ Lan, vậy ta cũng muốn ở Cầm Thành của ngươi sinh sống một đoạn thời gian, được không?

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:

- Đương nhiên là được, Tô Lạp, ngươi hãy nói thật cho ta biết, ngươi và Pháp Lam rốt cuộc có quan hệ gì?

- Pháp Lam? Ta không hiểu ngươi đang nói gì?

Tô Lạp chỉ cảm thấy tim mình tựa hồ giật thót lên một nhịp,mạnh mẽ áp chế tâm tình có chút kinh hoảng của mình.

Diệp Âm Trúc nói:

- Lần trước ở Thất Quốc Thất Long Bài Vị Chiến, ta đã gặp Hắc Phượng Hoàng của Lam Địch Á Tư, nhờ có nàng hai lần hạ thủ lưu tình, ta mới đái lĩnh Mễ Lan thu được thắng lợi sau cùng. Lúc đó nàng cho ta biết, nàng là sư tỷ của ngươi. Bởi vì quan hệ của ngươi mới bỏ qua cho ta, ta có tin tức chuẩn xác, Hắc

Phượng Hoàng chính là đến từ Pháp Lam, hơn nữa còn có thể là đệ tử của Ám tháp tháp chủ trong Pháp Lam, nàng đã là sư tỷ của ngươi, vậy ngươi….

- Không, ta không hiểu ngươi đang nói gì. Không sai, Hắc Phượng Hoàng là sư tỷ cúa ta, nhưng lại không giống những gì ngươi tưởng tượng . Lão sư của chúng ta chỉ là ban đầu truyền thụ chúng ta những kỹ xảo đạo tặc mà thôi. Ngươi nghĩ xem, nếu ta và Hắc Phượng Hoàng giống nhau xuất từ Pháp Lam, như vậy, thực lực của ta sẽ như hiện giờ sao?

Diệp Âm Trúc có chút nghi hoặc nhìn Tô Lạp,nói:

- Nhưng ta thật sự cảm thấy ngươi và nàng rất nhiều chỗ đều phi thường giống. Mặc dù biểu hiện bên ngoài của các ngươi tuyệt nhiên bất đồng, bất luận chiều cao, tướng mạo đều không có bất kì chỗ nào tương tự. Nhưng lúc ta lần đầu tiên nhìn thấy nàng, thì ta cảm giác phi thường quen thuộc mà thân thiết, còn khi ta biết được quan hệ của các ngươi, càng cảm thấy các ngươi giống nhau.

Tô Lạp cả giận nói:

- Nói như vậy, ngươi là đang hoài nghi ta? Ngươi đã không tin ta, vậy ta đi tốt hơn.

Nói xong, Tô Lạp xoay người hướng phía ngoài đi, so sánh sự biểu hiện phẫn nộ bên ngoài và sự bi thương trong lòng đã hình thành rõ ràng. Tô Lạp trong lòng thầm than, không nghĩ đến mình chỉ là hy vọng trong một năm thời gian cuối cùng này ở bên cạnh hắn đều đã không cách nào làm được. Diệp Âm Trúc quả nhiên thông minh, chỉ là, hắn rốt cuộc là như thế nào biết được mình xuất từ Ám tháp vậy?

Nàng làm sao cũng nghĩ không tới,trong người của Diệp Âm Trúc còn ẩn tàng một đại bí mật, còn có lão sư Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc của Ám tháp tháp chủ Tư Long ở đây.

- Tô Lạp, đừng như vậy, ta không phải là không tin tưởng ngươi.

Diệp Âm Trúc thấy Tô Lạp nổi nóng, nhảy ra ngoài nắm lấy tay của Tô Lạp.Bàn tay nhỏ nhắn có chút lạnh lẽo của Tô Lạp bị hắn nắm lấy, trống ngực tức thời lại thót lên từng nhịp,quay đầu đi không dám nhìn hắn.

- Tô Lạp, đừng giận ta được không? Ta không phải có ý hoài nghi ngươi, chỉ là thuận tiện hỏi một chút mà thôi. Nếu ngươi không thích, sau này ta không hỏi là được . Huynh đệ chúng ta không dễ dàng mới gặp được nhau, ta còn mong đợi ngươi và ta cùng đến Phật La chiến trường rong ruổi.

Chậm rãi quay đầu lại,nhìn ánh mắt ánh mắt chân thành của Diệp Âm Trúc. Tô Lạp nói:

- Vậy sau này ngươi không được hoài nghi ta nữa.

Diệp Âm Trúc hướng Tô Lạp cam đoan, nói:

- Nhất định rồi Tô Lạp, ta rất nhớ cơm ngươi nấu ah, đã lâu không được ăn, ngươi xem có đúng không…

Tô Lạp có chút nghi hoặc nhìn Diệp Âm Trúc nói:

- Ngươi không phải là vì muốn cho ta nấu cơm cho ngươi ăn mới để ta ở lại hả.

Diệp Âm Trúc gấp rút cười làm lành nói:

- Sao lại vậy, chúng ta là hảo huynh đệ mà. Nhưng nói thật lòng, có lẽ là thói quen cùng ở chung với ngươi, thường ngày bị tên tiểu quản gia như ngươi chiếu cố, không có ngươi bên cạnh ta cuối cùng cứ cảm thấy hơi thiếu thiếu cái gì. Thời gian ở túc xá, ngươi có thể đem mọi thứ đều thu xếp gọn gàng ngăn nắp, lúc đó mỗi ngày ta lên lớp chờ mong nhất chính là mau chóng trở về túc xá. Bởi vì ta biết ngươi nhất định đã chuẩn bị cơm nước thật tốt cho ta. Nói thật, ta đối với quyền lực thật sự không có ham muốn gì. Nếu như có thể được chọn lựa, ta càng hy vọng khôi phục cuộc sống như trước kia của chúng ta.

Tô Lạp thở dài một tiếng,nàng há lại không hy vọng có thể khôi phục cuộc sống như trước kia sao? Chỉ là bây giờ mọi thứ đều đã không thể rồi.

- Con người luôn là thân bất do kỷ, ngươi hiện giờ đã quyết định đảm nhận trách nhiệm căn bản không cách nào dễ dàng buông bỏ.

Diệp Âm Trúc tràn đầy cảm xúc nói:

- Chính vậy cho nên ngươi là hảo huynh đệ của ta thì càng nên đứng ở bên cạnh ủng hộ ta, phải không? Ở lại đi, sau này chúng ta lại có thể ngày ngày ở chung rồi, đã lâu trong lòng ta không có hưng phấn như vậy.

Tô Lạp nhẹ nhàng gật đầu:

- Còn không buông tay.

Diệp Âm Trúc giờ mới nhận ra mình nãy giờ đều nắm tay Tô Lạp. Hắn đột nhiên cảm thấy, bàn tay nhỏ nhắn nhu nhuyễn của Tô Lạp mình lại có chút không bỏ ra được, trong lòng thầm hãi, mình sao lại vậy, lúc đầu ở Mễ Lan, mình không chỉ một lần xuất hiện loại cảm giác này, không , không thể, mình sao lại đối với một nam nhân có loại cảm giác này kia chứ? Cho dù là lúc cùng Hải Dương tiếp xúc thân mật một chút, cảm giác cũng không có mãnh liệt như cùng Tô Lạp ở chung.

Buông tay Tô Lạp ra,Diệp Âm Trúc từ trong thâm tâm nói:

- Tô Lạp,nếu như ngươi là một nữ hài tử thì tốt rồi.

Tô Lạp sững người, tim tức thì đập mạnh, chẳng lẽ hắn nhận ra rồi:

-Tốt cái gì mà tốt?

Diệp Âm Trúc nói:

- Nếu ngươi là nữ hài tử, ta nói sao cũng phải đem ngươi cưới về làm lão bà ah! Cần kiệm trì gia, làm cơm lại ngon như vậy.

Tô Lạp trong lòng sinh khổ:

- Ăn, ăn. Ngươi thì chỉ biết ăn, ta thấy ngươi không nên kêu là Diệp Âm Trúc, nên kêu là Diệp Âm Trư mới đúng.

Diệp Âm Trúc ha hả cười nói:

- Nhưng lúc đầu ngươi đã đáp ứng phải làm cơm cho ta cả đời rồi không thể nuốt lời. Cho dù sau này ngươi cưới lão bà, huynh đệ chúng ta cũng phải ở chung.

Tô Lạp bị lời nói của Diệp Âm Trúc làm cho tâm có chút hoảng loạn:

- Ngươi cũng đã có Hải Dương, còn nghĩ muốn lấy nữ nhân khác sao?

Diệp Âm Trúc sững người một lát,thần sắc có chút cổ quái nói:

- Tô Lạp, nói thẳng lúc trước ta luôn đều mơ hồ tình cảm của mình đối với Hải Dương, rốt cuộc ta có cảm tình hay không, cho đến lần này nàng bị Đông Long Bát Tông chúng ta ép đi, ta mới nhận ra ở trong lòng ta nàng đã chiếm cứ địa vị không thể thiếu, bất luận ta làm gì, Hải Dương luôn đứng ở bên ta, luôn ủng hộ ta. Nàng là một nữ hài tử đáng thương, nhưng thủy chung ta lại không dám chánh diện tiếp thụ tình cảm của nàng.

Nghe lời nói trước mặt, sắc mặt Tô Lạp tái nhợt vài phần, lúc Diệp Âm Trúc nói đến câu cuối, nàng trong vô thức hỏi:

- Tại sao không thể tiếp thụ?

Diệp Âm Trúc cười khổ nói:

- Bởi vì trong lòng ta tựa hồ ẩn ước có tồn tại một hình bóng, so với hình bóng Hải Dương đã chiếm cứ địa vị càng trọng yếu. Nhưng ta lại không dám xác định đó có phải là sự thật hay không, vì ta và nàng chỉ là vài lần có duyên gặp gỡ mà thôi. Ta thật là không cách nào tin rằng, trong lòng ta địa vị của nàng lại so với Hải Dương còn trọng yếu hơn.

Tô Lạp giật mình nhìn hắn, còn có một người,trong lòng hắn lại còn có một nữ nhân. Lúc này, gương mặt của Tô Lạp đã tái nhợt không còn một tia huyết sắc:

- Là Hương Loan sao? Hương Loan học tỷ xác thực rất đẹp. Nhưng ngươi và nàng gặp mặt không phải chỉ là một lần mà. Nàng cũng thích ngươi sao?

- Không, ngươi hiểu lầm rồi, ta nói không phải Hương Loan, người đã chiếm cứ địa vị càng trọng yếu trong lòng ta, nói ra có lẽ ngươi cũng không tin, lại là vị sư tỷ kia của ngươi Hắc Phượng Hoàng. Chỉ là ở trong lòng ta ,hình dáng của nàng hơi mơ hồ, ngoài bổn thân của nàng ra, tựa hồ còn bao phủ một thứ khác nữa. Tô Lạp, chẳng lẽ trên thế giới này thật sự có loại chuyện nhất kiến chung tình sao? Chúng ta là hảo huynh đệ, ngươi nói thẳng cho ta biết, ta như vậy có xem như là đơn phương tương tư?

Nếu lời nói lúc nãy khiến trong lòng Tô Lạp trầm xuống đáy cốc. Vậy thì những điều Diệp Âm Trúc nói trước mắt mọi thứ lại làm cho tim nàng trong nháy mắt đã như ngừng đập vậy,Tô Lạp đột nhiên phát hiện, trái tim của mình dường như có chút chịu không nổi kích thích như vậy, tay phải áp ngay tim, quái dị nhìn Diệp Âm Trúc:

- Ngươi,ngươi nói thật không? Ngươi thật sự cùng sư tỷ của ta nhất kiến chung tình?(Vừa gặp đã yêu).

Diệp Âm Trúc gãi gãi đầu:

- Chắc là vậy, ta cũng không biết tại sao, ngươi còn chưa trả lời vấn đề của ta đó. Như vậy có tính là đơn phương tương tư không? Loại cảm giác này quái quái, chỉ là một đoạn thời gian, ta luôn nhớ tới nàng, đặc biệt là ánh mắt của nàng nhìn ta, giống như chúng ta đã quen nhau từ rất lâu vậy. Đối với nàng ta có một loại tín nhiệm không tên, giống như là dạng tín nhiệm ngươi, lúc cùng nàng ở bên nhau, cho dù là ở hai phía đối địch, ta cũng không cách nào đối với nàng phát ra một điểm địch ý.

- Không, đó đương nhiên không phải là tương tư đơn phương.

Tô Lạp cơ hồ là buộc miệng nói ra.

Diệp Âm Trúc sững sờ, hắn không hiểu rõ tại sao phản ứng của Tô Lạp mãnh liệt như vậy, Tô Lạp cũng lập tức ý thức được mình đã lỡ miệng , vội vàng đính chính:

- Ý của ta là nói các ngươi đã ăn ý như vậy, nói không chừng sư tỷ của ta nàng đối với ngươi cũng rất có hảo cảm. Nàng tính tình cô độc, rất không dễ gì cùng người khác thân cận, đã cùng ngươi hòa hợp với nhau, cũng không hoàn toàn là vì quan hệ của ta.

Diệp Âm Trúc gãi gãi đầu, nói:

- Không biết là còn có cơ hội gặp được nàng không, nhưng hiện giờ không có thời gian suy nghĩ chuyện này. Tô Lạp, đã ngươi cũng đến Cầm Thành thì hãy giúp ta tổ kiến một chi trinh sát bộ đội thế nào? Ngươi nói đúng, trong chiến tranh trinh sát tốt là cực kì trọng yếu.

Tô Lạp lắc lắc đầu ,nói:

- Không, ta không muốn.

Diệp Âm Trúc sững sờ,nói:

- Tại sao?

Tô Lạp cười nhạt, nói:

- Không muốn chính là không muốn, để ta ở bên cạnh ngươi làm cơm cho ngươi đi, làm một tên tiểu hộ vệ cho ngươi vị Cầm Thành lĩnh chủ này cũng được.

_____***_____

Nàng cuối cùng không thể cho Diệp Âm Trúc biết, nói mình không muốn li khai hắn, trong thời gian một năm cuối này hy vọng có thể giờ phút nào cũng đều cùng hắn ở bên nhau.

Diệp Âm trúc mỉm cười, nói:

- Vậy được rồi, chuyện trinh sát bộ đội ta mời người khác làm, ngươi cứtheo ta là được rồi, vừa nói tới làm cơm, ta bây giờ cũng hơi đói bụng rồi.

Tô Lạp liếc hắn một cái, nói:

- Ngươi tên quỷ ham ăn này! Nhà bếp ở chỗ nào?

Diệp Âm Trúc chỉ nhà bếp, trong lòng thầm cười 'quá tốt rồi, hôm nay lại có thể ăn ngon rồi'. Món ăn Tô Lạp làm có lẽ không phải là cực phẩm, nhưng Diệp Âm Trúc lại thích nhất thức ăn do nàng làm,có lẽ đây là trời sinh ăn ý.

Tô Lạp đi nhà bếp làm cơm, trong đại sảnh lĩnh chủ phủ chỉ còn lại một mình Diệp Âm Trúc, thời gian những ngày này không dài nhưng bản thân đã trãi qua không ít chuyện, hơn nữa cơ hồ đều là những chuyện nguy hiểm, hiện giờ tạm thời bình tĩnh lại, mình cũng nên đem tư tưởng điều chỉnh lại, đem những chuyện sau này cần làm sắp xếp trình tự rõ ràng.

Đơn giản mà nói, trước mắt mục tiêu cao nhất của mình chính là đem Cầm thành kiến thiết thành siêu cấp cứ điểm chí ít cũng có thể phòng ngự sự tấn công của Pháp Lam. Mà thời gian kiến thiết này tổng cộng có mười năm, xem ra thời gian tựa hồ rất dài, nhưng Diệp Âm Trúc biết thực lực thâm sâu của Pháp Lam, mười năm thời gian đối với Cầm thành mà nói còn quá ngắn. Điều kiện thiên thời địa lợi của Pháp Lam khiến nó cơ hồ có được sự ủng hộ của tất cả ma pháp sư, lại có thêm sự cường đại của những Pháp Lam thánh kỵ sĩ đoàn vũ giả, cổ lực lượng khổng lồ đó đừng nói là một cái Cầm thành nho nhỏ, cho dù là đại lục tất cả các nước cũng không có một có thể cùng nó đối kháng. Còn may, mục đích của mình chỉ là phòng ngự. 'Hừm hừm, Pháp Lam, các ngươi không phải rất mạnh sao, trong vòng mười năm, ta nhất định sẽ đem Cầm thành kiến thiết trở thành cứ điểm thép đao thương bất nhập'.

Muốn kiến thiết Cầm thành thật tốt. Người, tài, vật đều không thể thiếu được, cùng Ny Na nãi nãi đàm phán sáu điều kiện trước tiên giải quyết vấn đề về người. Trong sáu năm thời gian Cầm thành không cần lo lắng lương thực, điều này làm cho mình tiết kiệm được không ít thời gian. Nhưng trong Cầm thành, nông nghiệp còn phải cần phát triển, điểm này thì để cho An Nhã tỷ tỷ phải bận rộn rồi. Nói cho cùng thì tinh linh tộc bọn họ là một tộc thân cận với đại tự nhiên nhất, tự nhiên sẽ có biện pháp đối phó những việc này, còn lại chính là tài và vật. Trong Bố Luân Nạp Sơn mạch mặc dù các chủng tư nguyên phong phú. Nhưng rốt cuộc cũng hữu hạn, hơn nữa Cầm Thành vừa mới bắt đầu bước vào quỹ đạo kiến thiết chính, còn thiếu thốn rất nhiều các loại tư nguyên. Mua sắm những tư nguyên này đều phải cần có tiền để chi trì. Đồng thời, khát vọng của Diệp Âm Trúc đối với tư nguyện cực kì cường liệt. Cầm thành muốn cùng Pháp Lam đối chọi, thì cần phải dự trữ số lượng lớn tư nguyên, đồng thời có đủ lực lượng vũ trang. Vũ lực muốn bảo hộ lĩnh địa hoàn chỉnh tất không thể thiếu nguyên tố quan trọng. Mà trang bị của các chiến sĩ từ đâu mà ra? Công tượng của Ải nhân tộc tốt đi nữa nếu không đủ tài liệu để họ phát huy cũng không được. Hồng Linh mặc dù có thể phát hiện đa phần kim chúc hiếm có, nhưng để Cầm thành trước mắt những quân đoàn chế tạo trang bị e rằng cũng có khó khăn, càng không cần nói đến sau này phát triển quân đội quy mô lớn. Cho nên, tài liệu còn cần phải nhiều một chút, hơn nữa công tượng đơn giản chỉ bằng các đại sư của Ải nhân tộc thì xa xa không đủ.

Tài và vật này, mình phải hướng đến Phật La vương quốc rồi, Phật La a Phật La, các ngươi hãy đợi đấy, cừu của các huynh đệ năm trăm tử thần, ta sẽ đòi các ngươi bồi thường lại gấp mười lần,trăm lần.

Dần dần tư tưởng trong đầu Diệp Âm Trúc đã thanh tỉnh lại, để kế hoạch tương lai của mình định hình, đương nhiên trong những kế hoạch này hắn càng phải là một người chỉ huy quan trọng. Hiện tại Cầm thành người mặc dù không nhiều, nhưng có thể nói nhân tài tề tụ, bốn đại dị tộc các loại năng lực. Đông Long Bát Tông cũng là cường giả như lâm, những người này đều là tư bổn tương lai của hắn.

Đột nhiên, Diệp Âm Trúc nghĩ đến lão sư trên Long Hồn giới của mình, nhưng lúc hắn thử thông qua linh hồn lực cùng Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn tiến hành câu thông,l ại phát hiện mất đi sự liên hệ với lão sư.

Hôm đó, Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn giúp đỡ Diệp Âm Trúc thao túng siêu thần khí Khô Mộc Long Ngâm Cầm bức bách Ny Na nhận thua. Bởi vì không có hồn châu làm căn bản. Linh hồn lực của ông mặc dù hùng mạnh, nhưng cũng không khỏi sự tiêu hao của siêu thần khí, đại lượng tiêu hao khiến ông trực tiếp hãm nhập vào trong giấc ngủ sâu, ngủ sâu thông qua linh hồn lạc ấn bổn nguyên mới có thể dần khôi phục. May là có Long Hồn giới này làm môi giới và tinh thần lực của Diệp Âm Trúc bản thân cường đại phụ trợ, thời gian này sẽ không quá dài. Đương nhiên, điều này thì không phải là Diệp Âm Trúc có thể biết được.

Một ngày sau,Diệp Âm Trúc lại tại trong lĩnh chủ phủ triệu tập thủ lĩnh Cầm thành các tộc nghị sự. Trước tiên, hắn đem sáu điều kiện hôm qua đã đàm phán ổn thỏa cùng Ny Na cho mọi người biết, và đem những suy nghĩ của mình đơn giản nói qua một lượt.

Tử nói:

- Âm Trúc, nói nói chi tiết đi. Ngươi cụ thể muốn làm sao?

Diệp Âm Trúc nói:

- Cầm thành kiến thiết cần người, tài, vật. Trong ba điểm này ta xem lại,quan trọng nhất chính là người, ta thỉnh Ny Na công chúa đem người của sáu tòa thành thị trong Đông Long Bát Tông huyết mạch đều di dời đến ở trong Cầm Thành của chúng ta. Vấn đề này tự nhiên đã được giải quyết, có đủ nhân thủ, lại có khế ước thắng lợi sáu điều kiện. Trong vòng sáu năm, chúng ta có thể an tâm cố gắng tiến hành kiến thiết Cầm thành. An Nhã tỷ tỷ, phương diện này thì phải làm phiền tỷ rồi, chiếu theo kế hoạch lúc trước chúng ta định ra, mảng Bố Luân Nạp Sơn mạch này chính là cứ điểm của chúng ta. Lấy Cầm thành làm căn bản, ta muốn đem Bố Luân Nạp Sơn mạch biến thành một tòa Cầm thành cự đại. Tinh linh tộc sở trường cùng đại tự nhiên tiến hành câu thông, chúng ta nhanh chóng sắp có trăm vạn dân cư di dời đến Bố Luân Nạp sơn mạch. Mặc dù tạm thời thực vật của họ sẽ do Mễ Lan đế quốc cung ứng, nhưng chúng ta cũng phải cần tự mình nghĩ cho tốt đường về sau. An Nhã tỷ tỷ, tỷ có kiến nghị gì không?

An Nhã mỉm cười nói:

- Chỉ cần có đủ nhân thủ, thực vật không thành vấn đề. Ta cẩn thận nghiên cứu qua trong Bố Luân Nạp sơn mạch các ngọn núi hợp thành. Mặc dù không ít ngọn núi hình thế khá là dốc đứng, nhưng cũng có những ngọn núi thế bằng phẳng. Trên những ngọn núi bằng phẳng này, chúng ta hoàn toàn có thể khai khẩn ruộng bậc thang, phương thức này là loại thích hợp với vị trí trên núi, chỉ cần có đủ nhân thủ để làm, tự mình tự túc tuyệt không khó, cộng thêm sự thân mật của Tinh Linh tộc chúng ta cùng thực vật, các loại rau xanh cây trái hoa màu trong tương lai trong vòng một năm thời gian ta có thể bảo chứng bắt đầu thu hoạch, chỉ cần đồng thời nuôi dưỡng thêm một số gia súc, thì đủ duy trì Cầm thành vận hành bình thường trong tương lai rồi. Phương diện này thì giao cho ta đi.

Diệp Âm Trúc gật gật đầu, nụ cười trên mặt không khỏi giãn ra, An Nhã luôn không làm cho hắn thất vọng.

Ánh mắt của hắn chuyển hướng sang Ải nhân tộc tộc trưởng Lỗ Đặc Tư và Ải nhân tộc đệ nhất trưởng lão Lỗ Tây Nặc.

- Lỗ Tây Nặc trưởng lão, tương lai Cầm thành chúng ta cần phải có đủ lực lượng vũ trang để bảo hộ bản thân, các đại sư của Ải nhân tộc mặc dù công nghệ phi phàm, nhưng ta cảm thấy nhân thủ còn thiếu hụt một chút, đã đến loại cảnh giới giống như đại sư ngài và Ải nhân tộc các vị đại sư, hoàn toàn không cần tự mình động thủ nữa, đợi sau khi nhân thủ của chúng ta đủ rồi, ta phái cho ngài một bộ phận nhân loại công tượng, để cho ngài chỉ huy thế nào?

Lỗ tây Nặc cáp cáp cười nói:

- Vậy thật là quá tốt, xác thật, trừ ra những tài liệu đạc thù, chú tạo bình thường đã rất khó mang đến sự hứng thú của ta. Nhưng có một điểm ta cần phải nói trước, công tượng ngươi phái tới chỉ sẽ án theo yêu cầu của chúng ta tiến hành chú tạo, mà chú tạo bí pháp của ải nhân tộc chúng ta sẽ không truyền thụ cho họ, đây là quy củ của Ải nhân tộc.

Diệp Âm Trúc gật đầu nói:

- Đó là đương nhiên, ta chỉ là hy vọng Cầm Thành có thể có đủ trang bị thật nhanh mà thôi.

Nói đến đây,ánh mắt của hắn chuyển hướng sang Địa Tinh bộ lạc Cổ Lỗ.

- Cổ Lỗ trưởng lão, Địa Tinh tê liệt giả (máy đào xới) xác thật không tệ, nhưng số lượng thật sự thiếu chút. Ta nghĩ trong tương lai Cầm thành kiến thiết, địa phương có thể dùng đến Địa Tinh tê liệt giả còn rất nhiều, không biết ngài có thể hay không xuất ra bản vẽ kiến tạo của Địa Tinh tê liệt giả cung cấp cho Ải nhân tộc, trước mắt chúng ta còn không cần thiết đại quy mô trang bị, ta nghĩ lần đầu còn phải kiến tạo thêm ra một số nữa, như vậy đối với sau này khai quáng cũng tốt, đều có không ít sự trợ giúp, đó gọi là công dục thiện kì sự (có vốn mới làm nên chuyện), tất sẽ là trong những lợi khí, Ngài nguyện ý giúp ta không?

Cổ Lỗ thống khoái gật gật đầu, nói:

- Điều này không thành vấn đề, nhưng những Địa Tinh tê liệt giả này chỉ có thể do người Địa Tinh bộ lạc chúng ta đến điều khiển, bởi vì nó trước giờ chính là án chiếu theo thiết kế sử dụng của Địa Tinh chúng ta.

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:

- Chỉ cần số lượng Địa Tinh tê liệt giả không vượt quá số lượng Địa Tinh của Địa Tinh bộ lạc thì sẽ không có vấn đề. Tất cả tài liệu tự nhiên đều do Cầm Thành chúng ta cung cấp. Lỗ Tây Nặc trưởng lão, Lổ Đặc Tư huynh đệ, gần đây thì cần làm phiền các ngươi ưu tiên đúc ra Địa Tinh tê liệt giả rồi, mà còn cần nhanh hết sức. Trong vòng một tháng, ta cần một số lượng lớn Địa Tinh tê liệt giả. Chỉ có như vậy, ta mới có thể cho các ngươi mang về thêm nhiều tư nguyên.

Lỗ Tây Nặc gật đầu nói:

- Chúng ta tận lực mà làm.

Diệp Âm Trúc ánh mắt lại chuyển hướng An Nhã:

- An Nhã tỷ tỷ, tổng kiến thiết của Cầm thành giao cho ngươi, còn cần ngươi bỏ thêm chút công sức. Ngày mai ta sẽ rời khỏi Cầm thành, hơn nữa trong vòng một khoảng thời gian dài sau này, ta e rằng không có tinh lực quản lí sự tình nội bộ Cầm Thành.

An Nhã có chút ngạc nhiên nói:

- Ngày mai đi? Ngươi không phải cùng Ny Na công chúa ước định là một tháng sau mới hướng Phật La vương quốc phát động công kích sao?

Diệp Âm Trúc nói:

- Trước lúc đi Phật La vương quốc, ta còn cần đi đến một nơi khác một lần. Lần này ta sẽ không dẫn theo quá nhiều người, chỉ dẫn Tử, Minh và Tô Lạp ba người thì đủ rồi, trong nhà thì giao cho ngươi quản lí.

- Âm Trúc….

Đúng tại lúc này, Hải Dương một bên đã có chút gấp gáp, so với làm Đông Long Bát Tông nữ hoàng này, nàng càng đặc biệt hy vọng không giờ phút nào không ở bên Diệp Âm Trúc.

Diệp âm Trúc có chút bất đắc dĩ nhìn Hải Dương, ánh mắt hắn Hải Dương tự nhiên minh bạch, hiện tại thân phận của nàng đã không giống như trước kia nữa rồi, có các vị tông chủ và các trưởng lão Đông Long bát tông đăm đăm nhìn vào, Diệp Âm Trúc sao cáo thể dắt mình đi? Người của Đông Long bát tông nhất định sẽ không để nữ hoàng của mình đi mạo hiểm.

_____***_____

Nhìn Hải Dương buồn bã cuối đầu, Diệp Âm Trúc không nhịn được, ôn nhu nói:

- Hải Dương, nàng cũng có sự tình quan trọng cần làm. Điều này thậm chí quan hệ đến tương lai của Cầm thành chúng ta. Ta nghĩ, mọi người đều đã thấy được tác dụng của cầm ma pháp trong chiến tranh. Đây còn là trước mắt thực lực cầm ma pháp của chúng ta dưới tình huống không đủ. Ta đã quyết định, đem mười một vị cô nương Lam Tinh Linh tu luyện Thần Âm sư đều thu nhận vào Cầm tông, trở thành đệ tử của Cầm tông, do nàng thống nhất chỉ đạo. Hải Dương, hiệu quả của hợp tấu nàng rất rõ ràng, ta hy vọng nàng có thể cùng Yên La tỷ muội các nàng hợp thành một chi đội ngũ ma pháp đặc thù, chỉ cần ma pháp cảnh giới của các ngươi đạt đến một trình độ nhất định, vậy thì tương lai không lâu, các ngươi chính là vương bài chân chính của Cầm thành.

Nghe lời Diệp Âm Trúc nói, đôi mắt Hải Dương không khỏi sáng lên, nàng sợ nhất chính là trong các phương diện mình không cách nào giúp đỡ được Diệp Âm Trúc. Lúc này vừa nghe hắn nói vậy, trong lòng tức thời thoải mái lên không ít, có việc làm thì so với không có việc gì tốt hơn nhiều.

- Âm Trúc, ngươi yên tâm đi, ta nhất định sẽ cùng Yên La các nàng nỗ lực tu luyện thần âm ma pháp.

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:

-Vậy sau này do nữ hoàng bệ hạ ngài dẫn dắt chi thần âm sư ma pháp đội ngũ này,vậy gọi là Nữ Hoàng Thập Nhị Nhạc Phường thế nào?

Hải Dương kiên quyết lắc lắc đầu:

- Không,chúng ta gọi là Cầm Đế Thập Nhị Nhạc Phường mới đúng. Đừng có quên, trong mắt của Yên La các nàng, ngươi mới là chủ nhân của họ, mà không phải ta, mà ta cũng sớm nói qua...

Nói đến đây, khuôn mặt nàng ửng hồng, tịnh không có tiếp tục, nhưng tại trường mọi người ai cũng đều minh bạch, câu nói kia nàng muốn nói là 'Hải Dương là của Diệp Âm Trúc'.

Diệp Âm Trúc sờ sờ mũi, có chút xấu hổ ho khan một tiếng, vội vàng chuyển đề tài, ánh mắt của hắn nguyên từ Cầm Thành thế lực nhất phương chuyển sang phía các vị trưởng lão và tông chủ Đông Long bát tông. Lúc này hắn có thể rõ ràng nhìn ra được sắc mặt không vui của chúng nhân bên phía Đông Long bát tông. Hiển nhiên, hắn vừa rồi đối với sự kiến thiết Cầm thành bàn giao việc căn bản ngay cả nhắc cũng không có nhắc qua một câu Đông Long đế quốc, điều này đã làm cho tất cả mọi người không vừa ý. Nói cho cùng, vị trí nhiếp chánh vương này của hắn chỉ mới vừa ngồi lên mà thôi. Mặc dù thực lực của hắn đã được mọi người nhận biết, nhưng năng lực thống trị đối với những cường giả Đông Long mà nói lại còn là ẩn số.

- Vị Minh thái thượng trưởng lão.

- Có thần,thỉnh nhiếp chánh vương phân phó.

Vị Minh từ vị trí cầm đầu mọi người Đông Long bát tông bước ra, Đông Long đế quốc trên hình thức dù sao cũng đã thành lập, hắn hiển nhiên không giống các cư dân nguyên ở Cầm thành tùy tiện như vậy cùng Diệp Âm Trúc nói chuyện.

Diệp Âm Trúc nói:

- Trưởng lão,văn hóa Đông Long chúng ta có từ xa xưa, vừa rồi ta cũng đã nói qua, trong một khoảng thời gian trong tương lai, ta có thể sẽ không lưu lại trong Cầm thành. Ta muốn vì tương lai Cầm thành đi tìm tài và vật, và sẽ đem nó về. Trong phương diện kiến thiết Cầm thành, ta mời An Nhã tỷ tỷ phụ trách. Nhưng còn có nhiệm vụ càng quan trọng hơn cần giao cho ngài và các vị trưởng lão bát tông.

- Việc quan trọng hơn?

Vị Minh sững sờ một hồi, nhìn ánh mắt Diệp Âm Trúc sáng lên vài phân.

Diệp Âm Trúc chánh sắc nói:

- Đối với chúng ta mà nói, càng trọng yếu hơn tự nhiên là có đủ thực lực cùng Pháp Lam đối chọi. Nhưng điều này không thể một bước mà được, điều này thì chúng ta cần không ngừng nỗ lực tích góp lực lượng. Đồng thời, muốn cùng Pháp Lam đối chọi, trước tiên chúng ta cần làm được đó chính là vạn nhân đồng lòng. Cho nên, ta muốn giao cho ngài và các vị trưởng lão bát tông hai nhiệm vụ quan trọng. Căn cứ hiệp định của ta và Ny Na công chúa, không bao lâu sau, phụ cận sáu tòa thành thị cư dân có bát tông huyết mạch sẽ di chuyển đến ở Bố Luân Nạp Sơn mạch. Việc ăn uống đi đứng của họ ,ta thỉnh An Nhã tỷ tỷ phụ trách an bài. Ngài cần phụ trách là đối bọn họ giáo hóa.

Vị Minh trong lòng vừa động.

- Người nói là...

Diệp Âm Trúc biết hắn đã hiểu,nhấn mạnh nói:

- Không sai, ta hiện giờ hoàn toàn có thể tưởng tượng, để cho dân cư sáu tòa thành thị dời đến Cầm thành chúng ta,trong số bọn họ phỏng chừng không có bao nhiêu người cam tâm tình nguyện. Cho nên, chúng ta cần phải hướng bọn họ biểu thị ra thực lực của Cầm Thành cùng với những chỗ tốt mà Cầm thành có thể mang đến cho họ. Cho nên ta đã giảm miễn toàn bộ thuế trong vòng ba năm. Nhưng như vậy còn là chưa đủ, không ai rõ ràng lịch sử Đông Long chúng ta hơn so với ngài. Ta hy vọng ngài có thể cùng mọi người Đông Long chúng ta cùng nhau đem cố sự của Đông Long chúng ta nói cho những dân chúng vừa mới đến này, để họ từ trên căn bản hiểu được trên người của mình lưu chảy cũng là Đông Long huyết mạch, bọn họ đều là tộc nhân của chúng ta. Chỉ có như vậy mới dần dần nắm được tâm của họ, đối với sự kiến thiết trong tương lai của Cầm thành, bọn họ mới xuất toàn lực.

- Đúng, điều này xác thực rất quan trọng, chỉ có làm cho họ chân chánh thừa nhận địa vị của Đông Long bát tông chúng ta, nhận biết thân phận Đông Long của mình, chúng ta Đông Long đế quốc mới có thể kiến thiết lại. Hiện giờ ta cuối cùng minh bạch ngươi tại sao không cần sáu tòa thành thị kia mà cần những người này.

Trong mắt Vị Minh lóe lên ánh mắt kích động, bao nhiêu năm chờ đợi ah, bây giờ cuối cùng đã có cơ hội, là Đông Long bát tông đệ nhất thái thượng trưởng lão, hắn sao lại có thể không hưng phấn.

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:

- Phương diện này thì cần khổ nhọc trưởng lão ngài rồi, đối với phân phối nhân thủ giáo hóa cùng với phương pháp giáo hóa, đều do ngài tổng phụ trách. Đây chính là việc thứ nhất ta muốn mời ngài và Đông Long các vị trưởng bối làm.

Vị Minh đột nhiên quỳ xuống.

- Tuân lệnh nhiếp chánh vương! Thần nhất định không phụ sở thác.

Diệp Âm Trúc vội vàng nói:

- Thỉnh trưởng lão nhanh đứng lên, còn có một việc, cũng là việc càng trọng yếu hơn cũng phải phiền toái ngài.

Thông qua vừa mới đây giao đãi Đông Long nhiệm vụ giáo hóa dân cư mới, lúc này sắc mặt của các cường giả Đông Long đã hòa hoãn lại, giống như Vị Minh trưởng lão, bọn họ dường như đã thấy được cảnh tượng tương lai Đông Long đế quốc cường đại lên, đối với Diệp Âm Trúc vị nhiếp chánh vương nhìn xa trông rộng này cũng không khỏi âm thầm bội phục.

- Nhiếp chánh vương đại nhân,thỉnh phân phó.

Vị Minh làm theo đầy đủ lễ nghi.

Diệp Âm Trúc nói:

- Ta muốn đem việc luyện binh nhân loại giao cho ngài.

Vị Minh sững sờ,lại lần nữa kích động lên:

- Ngươi muốn đem binh quyền giao cho ta? Binh quyền này ngươi không nắm trong tay mình nữa sao?

Diệp Âm Trúc bật cười nói:

- Ngài là trưởng bối của ta, trong các vị trưởng lão Đông Long không ít người thân của ta. Trên người chúng ta đều lưu chảy đồng dạng Đông Long huyết mạch, chẳng lẽ ta ngay cả tộc nhân của mình cũng không tin tưởng sao? Ta muốn giao cho ngài là binh quyền tất cả nhân loại chiến sĩ. Cầm thành dân cư cũ không tính trong đó, trước tiên ta cần lần nữa thanh minh một điểm, bất luận là giáo hóa tân dân cũng được, huấn luyện tân binh cũng được, một điểm trước tiên Đông Long chúng ta cần làm được chính là không thể ảnh hưởng tới cuộc sống của Cầm thành tứ đại dị tộc, hơn nữa cần đối với sự kiến thiết Cầm thành họ toàn lực ủng hộ. Bản thân bọn họ cũng là một phần tử của Cầm Thành.

Vị Minh nhìn ra được trong mắt Diệp Âm Trúc một tia sáng trí tuệ, sâu thẳm trong nội tâm của vị trưởng lão này, đối với Cầm thành tứ đại dị tộc chung quy không phải là quá hiểu rõ. Suy cho cùng, không phải tộc loại của ta trong tâm tất có tư tưởng khác đã sớm ăn sâu vào xương tủy. Nhưng lúc này khi mà Diệp Âm Trúc nhấn mạnh điểm này, lại khiến hắn vô cùng tán đồng. Diệp Âm Trúc nói đúng, bất luận nói sao hắn cũng là một thành viên của Đông Long, trên người lưu chảy Đông Long huyết mạch. Những dị tộc này đã nguyện ý giúp đỡ kiến thiết Cầm thành, cũng chính là kiến thiết địa bàn của Đông Long, có lí do gì không toàn lực ủng hộ đây?

Vị Minh gật đầu, nói:

- Xin nhiếp chánh vương yên tâm, chúng tôi nhất định toàn lực ủng hộ huynh đệ các tộc kiến thiết Cầm thành. Đông Long chúng ta cùng các tộc là quan hệ bình đẳng.

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:

- Như vậy thì ta yên tâm rồi, vũ kĩ Đông Long chúng ta thiên hạ vô song, sau khi dân cư mới vào ở trong Cầm thành, thỉnh An Nhã tỷ tỷ lựa chọn ra nhân tài các phương diện, công tượng thì phái đi Ải nhân tộc, già cả và trẻ nhỏ cùng với phụ nữ không có khả năng làm việc vì sanh đẻ. Trong số thanh niên trai tráng, do Vị Minh trưởng lão và Đông Long các vị trưởng bối chọn lựa ra những chiến sĩ thích hợp nhất tổ kiến quân đội tiến hành thống nhất huấn luyện, cũng phiền các ngươi đem Đông Long vũ kĩ của chúng ta truyền thụ cho Tinh Linh tộc và Ải nhân tộc đồng bạn nhằm tăng cường thực lực của Cầm thành. Mười năm sau chống đỡ Pháp Lam, là mục tiêu của cộng đồng chúng ta.

Nghe Diệp Âm Trúc nói muốn đem Đông Long vũ kỉ truyền thụ cho tộc nhân của mình. Bất luận là An Nhã hay là Lỗ Đặc Tư, Lỗ Tây Nặc của Ải nhân tộc, trong mắt tức thời ánh mắt sáng ngời. Bọn họ đều chính mắt nhìn thấy qua chỗ cường hoành của Đông Long bát tông vũ kĩ, đương nhiên biết học tập Đông Long vũ kĩ đối với phía mình có bao nhiêu chỗ tốt.

Vị Minh nhíu mày, nét mặt lộ ra vài phần khó khăn, ngay cả tông chủ các tông chung quanh thần sắc cũng đều trở nên có chút không được tự nhiên. Chính tại lúc này, trong tai Vị Minh vang lên một âm thanh như có như không.

- Trưởng lão không cần khó khăn, vấn đề này rất dễ giải quyết, ta đã đề xuất tự nhiên sẽ không làm cho ngài khó xử. Bọn họ rốt cuộc không phải nhân loại, không thể học toàn bộ vũ kĩ của chúng ta. Chẳng lẽ ngài và các vị tông chủ không thể trong quá trình truyền thụ đem vũ kỉ tinh hoa nhất của Đông Long giữ lại sao? Ta nghĩ đối với Tinh Linh tộc và Ải nhân tộc mà nói, chỉ cần học được một bộ phận thực lực vũ kĩ của Đông Long chúng ta thì sẽ có không ít đề thăng rồi. Hiện tại chúng ta vì thống nhất chiến tuyến, đây cũng là phương pháp tốt nhất làm cho Cầm thành tứ đại dị tộc tiếp nhận tốt hơn Đông Long đế quốc chúng ta, hòa hợp lẫn nhau là cực kì trọng yếu. Chỉ có như vậy, chúng ta Cầm thành các tộc mới có thể chân chánh hòa hợp lại với nhau, có lực đoàn kết càng mạnh.

Vị Minh ngẩng đầu nhìn hướng Diệp Âm Trúc, chỉ thấy hắn hướng về phía mình nhẹ nhàng gật gật đầu, phiên thoại vừa rồi chính là Diệp Âm Trúc thông qua truyền âm hướng hắn nói. Một tia cười nhẹ xuất hiện trên miệng Vị Minh, đồng thời trong lòng của hắn cũng âm thầm thở dài, xem ra trời cao còn là chiếu cố tử dân Đông Long chúng ta, mưu kế sâu xa này của Âm Trúc xác thực không phải tầm nhìn nông cạn của mình có thể so sánh được.

Lập tức, Vị Minh quyết định thật nhanh, trầm giọng nói:

- Được,ta đáp ứng nhiếp chánh vương, đem đặc hữu vũ kĩ tứ tông trong Đông Long vũ kĩ chúng ta cũng đồng thời truyền thụ cho Ải nhân tộc và Tinh Linh tộc, huống chi chúng ta cùng thuộc Cầm thành, là chiến hữu thân mật nhất.

- Trưởng lão….

Lan tông và Mai tông hai vị tông chủ cùng hai vị thái thượng trưởng lão khác cơ hồ đồng thời xuất ngôn muốn ngăn cản Vị Minh.

---

o£Uu G\ʏỀjX o£UI ĤzH dǴ ³ GʏÎjX Ĥà_ g æ ĤÄH ¦ \ʊ

Bất đắc dĩ, đông long tứ tông tông chủ phải lui ra, và sự việc được quyết định như vậy.

Diệp Âm Trúc thấy Vị Minh phối hợp như thế, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, hắn nói đúng, muốn cho song phương có thể chấp nhận lẫn nhau, điều quan trọng nhất là hòa hợp với nhau. Trong sự hổ trợ lẫn nhau, mới có thể chánh thức kết huynh đệ trong tình nghĩa dân tộc.

“Về phần quân số để huấn luyện, trưởng lão có đề nghị gì chưa? Cầm Thành của ta vốn có dưới năm ngàn quân đội nhân loại, cũng đều giao cho trưởng lão huấn luyện.” Diệp Âm Trúc hướng Vị Minh hỏi.

Vị Minh suy nghĩ một chút, nói: “Binh quý ở tinh chứ không phải số lượng, chúng ta đông long có tứ tông vũ kỹ, có thể lập luyện ra bốn quân đoàn. Mỗi một quân đoàn lấy tên của tứ tông, người chỉ huy đều do đông long chiến sĩ đảm nhiệm, muốn tấn thăng, phải dựa vào chính thực lực của bọn họ. Đồng thời, sau khi

tiến vào cơ tầng, cũng đem đông long vũ kỹ truyền thụ cho tân quân. Ban đầu, ta hy vọng mỗi một quân đoàn, số lượng phải là một vạn, hơn nữa đông long bát tông chúng ta hiện có một vạn người, tổng cộng là năm vạn người, mỗi một quân đoàn, số lượng từ một vạn hai đến một vạn ba, như vậy coi như một gã đông long chiến sĩ huấn luyện năm tên tân quân, ta nghĩ việc này cũng không khó khăn, đồng thời cũng sẽ không mang đến gánh nặng quá lớn cho Cầm Thành."

Diệp Âm Trúc chậm rãi gật đầu, nói: "trưởng lão nói tứ tân quân đoàn đều là bộ binh sao."

Vị Minh vuốt cằm nói: "đúng vậy, đây là kết quả nhiều năm mong muốn của chúng ta, chỉ có bộ binh mới có thể chánh thức phát huy năng lực vũ kĩ cường đại của Đông Long chiến sỹ chúng ta, đồng thời bộ binh cũng là phương cách linh hoạt nhất. Bằng vào đông long chiến sĩ đấu khí, tốc độ trong thời gian ngắn cũng ngang kỵ binh, ngoài ra, đông long chúng ta còn có hợp kích kỹ năng đặc thù, có thể đem lực lượng đồng nguyên của năm trăm người dung hợp, cùng một lúc phát động cường lực công kích. Cho nên, với tứ tông vũ kỹ của chúng ta tới nay, việc huấn luyện chiến sĩ bộ binh đều là việc chính. Khinh giáp bộ binh là một loại đặc thù, khinh giáp phối hợp với vũ khí, yêu cầu đều phi thường cao. Khinh giáp phải là nhuyễn giáp, tài chất của thân mình chẳng những phải là phòng ngự lực cường đại. Hơn nữa, nhất định phải nhẹ, để giảm bớt trọng lượng, đối chiến sĩ mà nói, vũ khí vẫn là vấn đề lớn nhất của chúng ta. Phải biết rằng, một thanh kiếm tốt cũng không phải việc dễ dàng, đương nhiên, bây giờ có bằng hữu ải nhân tộc trợ giúp, chuyện này hiển nhiên đã không phải là vấn đề nữa."

Diệp Âm Trúc chậm rãi gật đầu, nói: "đa tạ trưởng lão đã chỉ điểm, đã như vầy, hãy cứ làm theo ý của trưởng lão đi, bất quá, một vạn người, ta nghĩ hơi ít. Chi bằng mỗi một quân đoàn tối đa là hai ngàn năm trăm người. Mai, lan, trúc, cúc tứ quân đoàn lấy một vạn năm ngàn, tứ quân tổng cộng sáu vạn người, lấy khinh giáp bộ binh cho chiến sĩ chúng ta, bộ binh hiển nhiên là không đủ, chúng ta còn phải có một chi kỵ binh bộ đội cùng một chi viễn trình công kích bộ đội. Hai chi bộ đội này, ta đã có suy nghĩ nhất định, đợi sau khi ba trăm tử thần chiến sĩ đến, hai chi quân đội này sẽ phân biệt do Diệp Hồng Nhạn cùng Bội Cổ phụ trách huấn luyện, kỵ binh cùng khinh kỵ binh là chính. Về phần tọa kỵ, chúng ta tận lực hướng Mễ Lan mua Ai Lý Khắc Mẫn long, số lượng kỵ binh tạm thời định làm một vạn người đi, Bội Cổ huấn luyện cung tiễn thủ, tạm thời cũng làm một vạn người, như vậy, sau khi tân quân được huấn luyện xong, Cầm Thành chúng ta sẽ có chiến đấu lực với tám vạn người.

Đối với kỵ binh, theo Diệp Âm Trúc nghĩ, thì tạm thời còn chưa đủ, hắn muốn tốc độ phải nhanh hơn. Lực phải cường, năng lực tác chiến cao, có thể chinh chiến nhiều nơi liên tục, thời gian công địch là yếu tố hữu dụng nhất".

Đồng thời hắn cũng lo lắng, vật tư cho kỵ binh tiêu hao rất nhiều, theo như hắn biết thì tại Mễ Lan đế quốc cũng chỉ có quân đoàn một vạn người mà thôi.

Vấn đề tọa kỵ thì phải cẩn thận nghiên cứu, nhưng kỵ binh không thể không có, cho nên tạm thời hắn chưa nghĩ ra kỵ binh dưới dạng gì, hết thảy đều phải tính từ tọa kỵ cùng trang bị xuất phát, bây giờ tài phú của Cầm Thành chưa đủ.

Luyện binh đúng là khẩn cấp, nhưng trang bị cần có thời gian để chuẩn bị.

Về phần bộ đội cung tiễn, cần có chổ tập bắn, ma pháp sư mặc dù tốt, nhưng số lượng ma pháp sư dù sao cũng ít, hơn nữa phạm vi công kích của ma pháp sư, trừ phi là lam cấp, tử cấp - đó là siêu cấp ma pháp sư - bình thường ma pháp sư ma pháp công kích so với cung tiễn thủ không cao hơn bao nhiêu.

Diệp Âm Trúc chuẩn bị để cho Bội Cổ bồi dưỡng chi quân đội này, không chỉ phải có cung tiễn thủ, còn phải có nỗ thủ. Theo như được huấn luyện lúc trước tại Ba Lợi Quốc, với năng lực thần xạ thủ của Bội Cổ, đảm đương việc này không vấn đề gì.

Vị Minh trưởng lão gật đầu, nói: "người của chúng ta đây phối trí như thế nào? Đơn vị quân đội tính toán như thế nào? còn có tứ tông ma pháp an bài như thế nào?" Trong khi hỏi, trên mặt hắn toát ra nụ cười, có Diệp Âm Trúc làm nhiếp chánh vương, ít nhất chính mình có thể bớt động cân não rất nhiều, mà Diệp Âm Trúc so với chính mình xử lý mọi việc còn chu toàn hơn rất nhiều.

Diệp Âm Trúc nói: "ma pháp sư lập thành một quân đoàn, bây giờ cầm, kỳ, thư, họa tứ tông, số lượng ma pháp sư ước chừng hơn bốn trăm người, nhưng sau khi thành lập ma pháp quân đoàn, ta yêu cầu ít nhất

phải đạt tới hoàng cấp tứ giai, mới có thể gia nhập quân đoàn, không đạt tới hoàng cấp tứ giai thì tiếp tục tu luyện." Đông long bát tông hoàng cấp không có tính là thải hồng cấp bậc, hoàng cấp tứ giai là thực lực của thanh cấp sơ giai a! Tương đương này làm Diệp Âm Trúc biết ma pháp sư chi bộ đội phải là sơ cấp ma đạo sĩ.

Vị Minh nói: " việc này đơn giản, ma pháp tứ tông trừ tông chủ đều đạt tới hoàng cấp tứ giai, ma pháp sư tổng cộng có bảy mươi sáu người, sẽ do bọn họ lập thành Cầm Thành đệ nhất chi ma pháp đội ngũ đi."

Bảy mươi sáu người, quả thật hơi ít, nhưng trong đại lục mà nói, ma pháp sư chính là một cái chức nghiệp, huống chi là thanh cấp ma pháp sư, ít nhất so với A Tạp Địch Á quốc, có bảy mươi hơn thanh cấp ma pháp sư cũng coi như tốt rồi.

Dù sao, ngay tại Mễ Lan đại đế quốc, Tử cấp ma pháp sư số lượng cũng không vượt qua mười người, mà tại Cầm Thành, ít nhất ma pháp tứ tông tông chủ cùng chính mình đều đạt tới tử cấp thực lực.

- Về phần biên chế của quân đội, chúng ta sẽ tận lực, lấy đơn giản là việc chính, dựa theo Mễ Lan biên chế tiến hành đi, mười người làm một tiểu đội, trăm người làm một trung đội, năm trăm người làm một đại đội, một ngàn năm trăm người làm một liên đội. Mai, lan, trúc, cúc tứ quân đoàn, do mười liên đội tạo thành, mỗi liên đội theo tên mà lập, tỷ như trúc tông mười liên đội sẽ phân biệt là đệ nhất trúc quân đoàn liên đội, đệ nhị liên đội... Trúc quân đoàn, tên không hay lắm, không bằng chúng ta sẽ dùng võ kỹ tứ tông phân biệt là Hàn Mai quân đoàn, Lan quân đoàn, Ngạo Trúc quân đoàn cùng Minh Cúc quân đoàn, kỵ binh cùng cung tiễn binh hai cái đại đội làm một liên đội, hai cái quân đoàn cũng chia theo mười liên đội mà tạo thành.

Vị Minh trưởng lão theo như lời Diệp Âm Trúc nói, cẩn thận ghi nhớ. Về mặt phương diện quân sự, vị trưởng lão này nhận thức cũng không nhiều, dù sao, Đông long bát tông vẫn chỉ chú trọng tu luyện vũ kỹ, đối với thống quân cũng không biết nhiều lắm.

Nói xong, Diệp Âm Trúc đột nhiên hiểu được, quản lý Cầm Thành, còn hơn đối mặt với cường địch, cũng may là tối hôm qua đã nghĩ đến một cách chu toàn, trước mắt cũng chỉ có như thế thôi, sau này sẽ từ từ hoàn thiện Cầm Thành.

Ngay lúc này, An Nhã đột nhiên nói: "Âm Trúc, ngươi đem nhân loại quân đoàn tương lai của chúng ta phân đích tốt lắm, chúng ta đây quân đội tinh linh tộc thì sao? Ngươi chuẩn bị để cho bọn họ trực tiếp gia nhập nhân loại quân đội, hay là thành lập riêng một quân đoàn?"

Diệp Âm Trúc sửng sốt một chút, nói: "so với bỉ mông tộc, tinh linh tộc, ải nhân tộc, đều là phần tử của Cầm Thành, cũng không phải nhân viên của ta, ta muốn trước hết không cần biên nhập họ vào các đoàn quân chiến đấu tại Cầm Thành."

An Nhã nhíu mày nói: "Thế này là sao? Ngươi vừa rồi cũng nói, chúng ta cũng là một phần tử của Cầm Thành, tại sao không có thể vì tương lai Cầm Thành mà xuất lực đây? Lần này, đại quân Mễ Lan gồm ba mươi vạn, ngươi nghĩ chỉ bằng vào lực lượng của chính một mình ngươi có thể ngăn cản, nếu chúng ta không thể vì tương lai của Cầm Thành mà trợ giúp, chúng ta làm sao để được xem như phần tử của Cầm Thành, ít nhất, quân đội tinh linh tộc của chúng ta nhất định phải gia nhập đại quân Cầm Thành, ngươi có thể thống nhất điều phối."

Lỗ Đặc Tư nói: "An Nhã tiểu thư nói rất đúng vậy, chúng ta Ải nhân tộc chiến sĩ cũng nguyện ý cùng Cầm Thành chiến sĩ cộng đồng tác chiến."

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói: "Như vậy thật sự là tốt, cung kính không bằng tuân mệnh. Lỗ Đặc Tư tộc trưởng, các ngươi Ải nhân tộc, năng lực tốt nhất cũng không phải chiến đấu, mà là chế tạo, ta xem, các ngươi chế tạo là việc chính, trừ phi Cầm Thành đối mặt với nguy cơ tồn vong, nếu không Ải nhân tộc không cần tham chiến, về phần tinh linh tộc, so với bỉ mông chiến sĩ, bây giờ số lượng có trăm người, sẽ lập thành bỉ mông trọng trang quân đoàn, mà tinh linh tộc, không biết An Nhã tỷ tỷ có thể điều phối bao nhiêu chiến sĩ gia nhập quân đội?"

An Nhã suy nghĩ một chút, nói: "ta phải lưu lại đủ người giúp ta quản lý Cầm Thành sự vụ, sau này ta sẽ từ nhân loại chọn lựa người quản lý để gia nhập, về phần quân đội, ta nghĩ ta có thể cung cấp một vạn người, đặc thù quân đoàn gia nhập chiến đấu vì Cầm Thành."

Nghe An Nhã nói như vậy, Diệp Âm Trúc lấy làm kinh hãi, "Tinh linh tộc bây giờ đã có nhiều chiến sĩ như vậy rồi sao?"

An Nhã mỉm cười, nói: "Âm Trúc, đợi hội nghị lần này chấm dứt, ta sẽ cho ngươi một cái bất ngờ, một vạn người cho đặc thù quân đoàn cũng là vừa mới đây ta có, sau này ta sẽ đưa bọn họ giao cho ngươi, đáng tiếc đó cũng là số lượng lớn nhất mà tinh linh tộc chúng ta có thể cung cấp, sau này cũng rất khó tăng thêm."

_____***_____

Diệp Âm Trúc mặc dù trong long kinh ngạc, nhưng cũng biết bây giờ cũng không phải lúc để hỏi, nên nói: "tạm thời chiến đấu lực của Cầm Thành chúng ta cứ quyết định như vậy, là chín vạn người, tương lai của Cầm Thành phụ thuộc vào sự tề tâm hợp lực của mọi người, mười năm, chúng ta chỉ có mười năm để kiến thiết."

Mọi người tự nhiên hiểu được ý tứ của Diệp Âm Trúc, thần sắc đều trở nên ngưng trọng, mười năm sau, bọn họ sẽ đối mặt với một lực lượng cường đại nhất của Long Khi Nỗ Tư đại lục.

Ánh mắt Diệp Âm Trúc rơi vào Tử. Tử cũng đang nhìn hắn, hai người quả thật rất ăn ý.

"Tốt lắm, hôm nay hội nghị chấm dứt tại đây, ngày mai ta sẽ tạm thời rời đi Cầm Thành, tranh thủ trong vòng mười ngày sẽ trở về. Trước khi ta trở về, Vị Minh trưởng lão, phiền ngài chọn từ đông long vũ kỹ tứ tông trung xuất ra năm trăm danh tinh duệ chiến sĩ giao cho ta điều khiển. Lỗ Tây Nặc trưởng lão, phiền ngài nếu có thể chú tạo càng nhiều địa tinh tê liệt giả, lần trước ta mời ngài chú tạo khải giáp cùng vũ khí hẳn là cũng hoàn thành rồi chứ."

Lỗ Tây Nặc gật đầu, nói: "đã hoàn thành rồi, tùy thời có thể sử dụng."

Diệp Âm Trúc nói: "vậy thì tốt quá, bây giờ đi gặp An Nhã tỷ tỷ, Tử, Minh, phiền các ngươi lưu lại một chút."

Sau khi giải tán, Đông Long bát tông thủ lãnh môn có mục tiêu mới với Vị Minh Thái thượng trưởng lão lập tức nghiên cứu kế hoạch, những người khác cũng chia tay, chỉ còn lại có Diệp Âm Trúc, Tô Lạp. Cùng hắn lưu lại chỉ có ba người.

Diệp Âm Trúc nhìn An Nhã mỉm cười nói: "An Nhã tỷ tỷ, bây giờ ngươi có thể nói cho ta biết điều kinh ngạc đi."

An Nhã mỉm cười, nói: "đương nhiên có thể, Âm Trúc, trước hết ngươi tha thứ cho ta giấu diếm ngươi, vốn sau khi ngươi trở lại Cầm Thành ta đã nghĩ nói cho ngươi rồi, nhưng sau đó xảy ra rất nhiều chuyện. Đông Long bát tông đến, Mễ Lan đại quân công kích, làm ta không làm được, ta phải nghĩ đến tương lai của tộc nhân ta."

Diệp Âm Trúc vuốt cằm nói: "An Nhã tỷ tỷ, ta hiểu ngươi, ngươi nghĩ đến ta vì ngươi cho rằng như thế sẽ nối tiếp tính chất phát sao?"

An Nhã cười nói: "chúng ta tinh linh tộc có khả năng cung cấp một vạn chiến sĩ, cũng không phải đều là tinh linh, các ngươi đi theo ta, ta dẫn ngươi đi xem, ngươi sẽ hiểu được."

Lập tức, An Nhã dẫn cả nhóm năm người rời đi lĩnh chủ phủ, hướng đến ngọn núi nơi Tinh Linh tộc đang cư chú.

An Nhã lựa chọn ngọn núi này làm căn cơ cho tinh linh tộc, sơn thế bình hoãn, cũng không dốc, khi Diệp Âm Trúc bốn người đi theo An Nhã tiễn vào phạm vi tòa núi này thì, không nhịn được đều có chút giật mình, bởi vì bọn họ đã thấy một mảnh màu xanh biếc.

Phải biết rằng, bây giờ đã là mùa đông, nơi đây gần Cực Bắc Hoang

Nguyên, trong Bố Luân Nạp sơn mạch. Trên núi, thực vật đều đã tiễn vào đông quý đặc hữu trạng thái. Nhưng nơi này lại không có chút nào ảnh hưởng, cả tòa núi đều là một mảnh xanh mướt cảnh tượng.

Đang đi, An Nhã nói: "Còn nhớ kỹ tánh mạng cổ thụ của tinh linh tộc chúng ta không? Tánh mạng cổ thụ là căn bản của tinh linh tộc chúng ta, nó tiễn hóa cùng với viễn cổ chi thụ, đã đủ để cho tộc nhân chúng ta cung cấp lực lượng tánh mạng khổng lồ, đó là thuộc loại thực vật hệ năng lượng, bởi vì nguyên nhân của nó,

cho nên lãnh địa của tinh linh tộc chúng ta mới có thể bảo trì cảnh tượng mùa xuân trong bốn mùa. Ta lựa chọn tọa sơn này để tinh linh tộc tân gia viên cũng không phải bởi vì sơn thế bình hoãn này mà là bởi vì cây cối nơi này có tuổi cao nhất, ta còn đặc ý tìm trong núi một ít thụ linh cổ thụ vượt qua ngàn năm tuổi, bằng vào tinh linh tộc bí pháp của chúng ta, dùng nửa năm thời gian, mới đưa nơi này kiến thiết thành như vậy."

Rất nhanh, tiễn vào trong núi, trước mặt Diệp Âm Trúc bọn họ xuất hiện một gốc cây cổ thụ che trời, trên cổ thụ cơ hồ đều có tinh linh tộc đặc hữu thụ ốc. Trong phiến tinh linh sâm này không khí quả thật trong lành hơn ở ngoài rất nhiều. Hít thở sâu mấy lượt đã cảm thấy tinh thần trở lên sảng khoái hơn rất nhiều, mảng lớn màu xanh biếc rất khó để kẻ khác nghĩ bây giờ là mùa đông.

"Ra mắt bệ hạ," hơn mười tinh linh tộc nhân từ trên cây nhảy xuống, vây quanh bên người An Nhã, cung kính nói.

An Nhã Nói: "xin mời mấy vị trưởng lão đến."

- Dạ.

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói: "An Nhã tỷ tỷ, ngươi rốt cục trở thành tân tinh linh nữ vương sao?"

An Nhã than nhẹ một tiếng, nói: "đúng vậy, bởi vì ta để cho tánh mạng cổ thụ thả ra tánh mạng lực, đạt được sự chấp nhận của mọi người. Tinh linh tộc lại có tân gia viên, hơn nữa ta thân là tinh linh vương huyết mạch, bây giờ đến nơi này định cư, dĩ nhiên tinh linh tộc đã phụng ta là vương. Âm Trúc, ngươi hẳn là hiểu được, việc này cũng không phải là việc cao hứng gì, trách nhiệm trọng đại đặt trên đầu vai ta, lúc nào ta cũng phải nghĩ đến tộc của ta."

Đứng một bên, Tử sắc mặt trở nên lạnh lung vài phần, Diệp Âm Trúc biết hắn suy nghĩ cái gì, vỗ vỗ Tử bả vai, "một ngày nào đó, ngươi sẽ gặp nàng, đừng lo lắng."

Tử nhìn An Nhã, than nhẹ một tiễng, nói: "Đợi sau khi hết thảy chấm dứt nếu nàng còn không có xuất hiện, bất luận nàng đang ở phương nào, ta đều sẽ đi tìm nàng." Nhìn An Nhã trở thành tân nhậm tinh linh nữ vương, hắn nghĩ trước hết đến hồng nhan tri kỷ của chính mình, Chính là An Nhã thân tỷ tỷ, An Kỳ. Tử Tinh bỉ mông cũng không dễ dàng động tình, khi nào động tình sẽ không thay đổi.

An Nhã mang theo mọi người đến tinh linh sâm, trong một gian phòng lớn nhất, dưới đại thụ. Diệp Âm Trúc thấy cây này cũng như viễn cổ chi thụ, trong phòng chiếm chừng trăm thước, cho dù đồng thời có hơn mười người ở chỗ này cũng sẽ không ảnh hưởng.

Tại đây, có tinh linh tộc nhân dâng lên cho bọn họ đặc hữu tinh linh tộc bách thảo nhưỡng thức uống. An Nhã hướng Diệp Âm Trúc nói: "Âm Trúc, ngươi xem đi, chúng ta tinh linh tộc là loại binh chủng nào?"

Diệp Âm Trúc Nói: "hẳn là tinh linh ma pháp sư, tinh linh cung tiễn thủ cùng tinh linh chiến sĩ, trong đó số lượng tinh linh chiến sĩ nhiều nhất, tinh linh ma pháp sư ít nhất, đúng không?"

An Nhã gật đầu, nói: "có thể phân chia như vậy, trong đó, tinh linh cung tiễn thủ cùng tinh linh chiến sĩ cũng có thể xem như một. Phàm là chúng ta tinh linh tộc chiến sĩ đều là xuất sắc xạ thủ, đáng tiếc, Tinh linh ma pháp sư, số lượng thật sự quá ít, chúng ta nguyệt tinh linh nhất tộc, tinh linh nữ tế ti, bây giờ chỉ có mười hai người, ma pháp thực lực của các nàng tương đương thanh cấp, nhưng là, nếu chiến đấu trong rừng, tinh linh nữ tế ti có thể phát huy tác dụng thậm chí vượt qua tử cấp đại ma đạo sư, mà bình thường tinh linh ma pháp sư số lượng bây giờ cũng bất quá trăm người, ta không cách nào đưa bọn họ điều phối cho ngươi, bởi vì ta phải đưa bọn họ đi phụ trợ kiến thiết Cầm Thành, bất luận như thế nào cũng đều phải cần sự trợ giúp của tinh linh ma pháp sư bọn họ."

Diệp Âm Trúc gật đầu, nói: " việc này ta có thể giải thích, lần này đối phó Phật La Quốc ta sẽ không phiền toái tinh linh tộc."

An Nhã mỉm cười, nói: "không, không phải ý tứ của ta, thẳng thắn mà nói, lần này, khi Mễ Lan đại quân tới Cầm Thành, ta không có khả năng giúp ngươi cái gì, nhưng ta thật sự băn khoăn nhiều lắm, ngươi dựa vào thực lực bản thân bảo vệ Cầm Thành, cũng bảo vệ tinh linh tộc tân gia viên chúng ta. Từ bây giờ bắt đầu, tinh linh tộc sẽ toàn lực trợ giúp ngươi, chúng ta tinh linh tộc mặc dù chỉ có tinh linh chiến sĩ cùng

tinh linh ma pháp sư, hai chủng tộc, phần nhiều là bình thường tinh linh, nhưng ngươi có biết hay không, chúng ta tinh linh còn có thủ hộ giả."

Diệp Âm Trúc sửng sốt. Tinh linh tộc thủ hộ giả? Chuyện này hắn còn chưa bao giờ nghe nói qua, lập tức lắc lắc đầu.

Bên cạnh, Tử phảng phất nghĩ tới cái gì, kinh ngạc nói: "An Nhã, chẳng lẻ ngươi nói đến Đức Lỗ Y?"

An Nhã mỉm cười, nói: "tỷ phu không hỗ là người kế thừa tử tinh huyết mạch, không sai, ta nói chính là chúng ta tinh linh đích thủ hộ giả, Đức Lỗ Y. Trước khi Âm Trúc trở về Cầm Thành, chúng ta tinh linh thủ hộ giả, Đức Lỗ Y cũng đi tới nơi này ở trong tinh linh sâm, cho nên ta hôm nay mới có thể hướng Âm Trúc nói, chúng ta tinh linh tộc có thể cung cấp một chi quân đoàn với vạn nhân đặc thù quân đội."

Đức Lỗ Y? Tên này Diệp Âm Trúc có chút khái niệm mơ hồ, căn cứ hắn lúc trước, được giới thiệu, Đức Lỗ Y hình như là một loại thân cận tự nhiên chủng tộc, cùng tinh linh có một ít đặc tính động vật, thư tịch cũng không có tường thuật rõ dàng, chỉ nói là Đức Lỗ Y là một cái cường đại chủng tộc, dựa vào tinh linh tộc tự nhiên lực sinh tồn, vĩnh viễn bảo vệ tinh linh tộc.

An Nhã nói: "Đức Lỗ Y là đồng bọn tốt nhất của tinh linh tộc chúng ta, chúng ta viễn cổ chi thụ có thể cung cấp cho bọn hắn khổng lồ tự nhiên lực, lấy việc Đức Lỗ Y tu luyện sinh tồn, mà do sanh sống. Cảm giác vài loại đặc thù cổ thụ, đều là điều mà Đức Lỗ Y hoan hỉ nhất. Đức Lỗ Y có rất nhiều loại, nhưng mỗi một loại đều có đặc thù năng lực, các ngươi lập tức sẽ thấy, đó là Đức Lỗ Y nhất tộc trưởng lão, được xưng là đại Đức Lỗ Y."

Đang nói chuyện, cửa phòng mở ra, từ bên ngoài đi vào bốn người, nhìn qua bọn họ cũng không phải thuần túy là nhân loại, mỗi một người đều có tướng mạo phi thường kỳ lạ.

Đầu tiên đi vào là một gã tráng hán, thân cao vượt qua hai thước, cơ thể cực kỳ khỏe, toàn thân tựa hồ tràn ngập lực lượng, tóc nâu ngắn, dựng đứng giống như cương châm, khí tức trầm ngưng mà hùng hậu, trong mắt lóe ra hoàng quang chói mắt, bộ lông cực kỳ rậm, ngay cả song chưởng đều có một tấc lông dài màu nâu.

Phía sau hắn, một người có thân hình so với hắn hoàn toàn ngược lại, người này vóc người rất thấp, so với ải nhân thì cao hơn một chút mà thôi, nhìn qua như là năm, sáu mươi tuổi, hình dáng loài người, trong tay cầm một cây mộc trượng thật dài chống đở thân thể, có chút run rẩy.

Hai người đầu tiên, ít nhất bề ngoài bề ngoài tương đối giống nhân loại, hai người phía sau thì làm người ta giật mình. Vị thứ ba, trên thân cùng loài người rất giống, một đầu tóc dài màu xanh biếc, cơ bắp phát triển mạnh.

_____***_____

Hạ thân của hắn có tứ chi, tựa như nhân mã trong truyền thuyết, nhưng Diệp Âm Trúc lại có thể dám chắc, cái này cũng không phải nhân mã, bởi vì tại đỉnh đầu hắn còn có hai chi dài như sừng, cả người da tay đều hiện xuất một tầng nhàn nhạt màu xanh biếc, giống như hơi thở tự nhiên.

Đi ở cuối cùng là một người, căn bản là không có một chút nhân hình, đó là một đầu chim to, cho dù thu liễm hai cánh, chiều cao cũng vượt qua một thước năm. Một đôi mắt lợi hại màu đỏ, hàn quang bắn ra bốn phía, toàn thân một màu lam, đeo đoản kiếm chừng một thước, kỳ lạ nhất đỉnh đầu hắn còn có bảy căn thải sắc vũ mao.

Thấy bốn người này, nhất là người sau cùng đầu quái điểu, không biết tại sao, Diệp Âm Trúc trong long mọc lên một loại cảm giác quen thuộc.

An Nhã đứng lên, mỉm cười nói: "Đến đây, ta giới thiệu cho các ngươi một chút, bốn vị trưởng lão, này là người mà ta nói qua. Bằng vào lục đạo chi quyết, chặn bước Mễ Lan đế quốc ba mươi vạn đại quân - Cầm Thành lĩnh chủ - Diệp Âm Trúc. Ba vị này phân biệt là bằng hữu của hắn, Tô Lạp, còn có Thú nhân tộc tứ đại thần thú, Tử tinh bỉ mông Tử đế đại nhân cùng sơn lĩnh cự nhân, Minh đế đại nhân."

Bốn người được An Nhã xưng là trưởng lão, chỉ hướng Diệp Âm Trúc bốn người khom người hành lễ, cũng không có nói thêm cái gì, An Nhã tựa hồ đã quen như vậy, hướng Diệp Âm Trúc bốn người nói: "Đức lỗ y

một tộc trưởng lão rất ít mở miệng, nhưng bọn hắn cũng là đồng minh tốt nhất của tinh linh tộc chúng ta. Tinh linh tộc cùng đức lỗ y một tộc, quan hệ thậm chí vượt qua ải nhân tộc cùng địa tinh bộ lạc, chúng ta là thân mật nhất đồng minh."

Nói xong, An Nhã đi tới người thứ nhất đi vào phòng, nói: "vị này là đức lỗ y lợi trảo một tộc, đệ nhất trưởng lão, Cáp duy tộc trưởng."

Diệp Âm Trúc hướng Cáp duy gật đầu, mỉm cười nói: "ngài hảo."

Cáp duy vẻ mặt nghiêm túc hướng Diệp Âm Trúc cũng điểm một chút đầu.

An Nhã giới thiệu người thứ nhì, nói: "vị này là đức lỗ y một tộc đệ nhị trưởng lão, cũng là ác điểu đức lỗ y một tộc tộc trưởng Ân Lý tộc trưởng, vị thứ ba, là thụ yêu đức lỗ y một tộc tộc trưởng Yêu Mộc, cuối cùng là đức lỗ y Giác ưng tộc tộc trưởng Cáp Căn Đạt Tư."

Lợi trảo đức lỗ y, ác điểu đức lỗ y, thụ yêu đức lỗ y. Giác ưng, bốn loại sinh vật này đừng nói là Diệp Âm Trúc, ngay cả Tử cùng Minh cũng đều là lần đầu tiên nhìn thấy.

Nhìn thấy ba người với vẻ nghi hoặc, An Nhã mỉm cười nói: "bốn vị này đại biểu cho đức lỗ y một tộc cường đại lực lượng. Lợi trảo đức lỗ y, có thể biến thân trở thành cự hùng tiến hành chiến đấu, lực lượng bọn họ vượt qua Thú nhân tộc trong hùng nhân, đồng thời bọn họ không chỉ là cường đại chiến sĩ, mà cũng là cường đại ma pháp sư. Lợi trảo đức lỗ y có hai cái thiên phú ma pháp, một là rít gào, tiếng gầm gừ của bọn họ có tác dụng nhất định, trong phạm vi rít gào chiến đấu lực của chiến sĩ đều hội gia tăng lên, tựa như ngươi với cầm ma pháp có tác dụng trị liệu, ma pháp còn lại là phản lão hoàn đồng, sau khi thi triển phản lão hoàn đồng, trong thời gian ngắn đối bổn phương chiến sĩ cực hảo tác dụng trị liệu. Là một cái đơn thể ma pháp, đương nhiên, lợi trảo đức lỗ y chỉ có tại hình người mới có thể thi triển ma pháp, sau khi biến thành cự hùng chiến sĩ, cũng chỉ có vật lý lực công kích."

Đức lỗ y đối với Diệp Âm Trúc mà nói quả thật xa lạ, loài người có thể biến thân thành hùng, so với ma pháp thực lực của mình thì không thể, Diệp Âm Trúc trong lòng thầm nghĩ, khó trách An Nhã tỷ tỷ lại nhắc tới đức lỗ y với niềm tự hào.

Diệp Âm Trúc có chút tò mò nói: "vậy thực lực khác của mấy vị trưởng lão là cái gì đây?"

An Nhã nói: "ác điểu đức lỗ y, là trinh sát binh tốt nhất, bọn họ có thể biến thân trở thành chim to trên bầu trời tự do, đồng thời, bởi vì thân mình bọn họ cực kỳ thân cận với tự nhiên, chỉ cần là ở hoàn cảnh tự nhiên, cho dù là cường như cao thủ tầm cở Tử cũng không phát hiện sự tồn tại của bọn họ, ác điểu đức lỗ y cũng có thiên phú ma pháp, là phong lực lượng, bọn họ có thể sử dụng phong lực tự nhiên để biến thành long quyển phong, công kích địch nhân. Nhược điểm của Ác điểu đức lỗ y tại phòng ngự lực, long quyển phong công kích, cường độ cũng không phải rất cao, nhưng bọn hắn phóng thích long quyển phong cùng bình thường phong hệ ma pháp bất đồng, không có ma pháp đặc tính xung đột, nói cách khác, một khi bọn họ phóng thích long quyển phong, địch nhân bất luận ma pháp sư cường đại cở nào đều bị trúng chiêu, tạm thời mất đi năng lực công kích."

So với lợi trảo đức lỗ y, ác điểu đức lỗ y tựa hồ nhỏ hơn một chút, nhưng Diệp Âm Trúc lại coi trọng hơn theo như lời An Nhã vì năng lực trinh sát. Có ác điểu đức lỗ y, mình không cần đặc biệt huấn luyện một chi trinh sát bộ đội nữa.

An Nhã tiếp tục nói: "thụ yêu đức lỗ y thị đức lỗ y một tộc, tốt nhất là viễn trình công kích, đối với bình thường chiến sĩ mà nói, bình thường cung tiễn thủ công kích, chiều dài ước chừng năm trăm bước đến bảy trăm bước, trong lúc đó, tinh linh tộc cung tiễn thủ xạ trình ước chừng tám trăm bước, mà thụ yêu đức lỗ y lại cũng không phải cung tiễn thủ, mà là đầu thương thủ. Thiên phú của bọn họ có thể sử mỗi ngày mười cái đặc thù mộc chất đầu thương, chiều dài công kích có thể đạt tới sáu trăm bước, độ chuẩn xác cực cao, bất cứ đầu trịch bộ đội nào cũng không cách nào so với họ được, hơn nữa bọn họ không cần bổ cấp trịch mâu, đồng thời, bọn họ tự thân có trịch mâu với một loại thiên phú đặc tính, một khi trúng địch nhân, sẽ tạo ra hiệu quả như ám ma hệ ma pháp, trong một đoạn thời gia, khiến cho đối thủ không cách nào đào thoát, cuối cùng là Giác ưng tộc. Giác ưng là không trung cường giả, bọn họ mặc dù lực công kích không cường đại như cự long, nhưng tốc độ bọn họ so với cự long còn nhanh hơn, hơn nữa có lực công kích nhất định, tổng thể mà nói, Giác ưng lực lượng tuyệt sẽ không nhỏ hơn so với như lúc trước, ngươi tại Cầm

Thành dùng cầm ma pháp giết chết loài người ưng chuẩn long, do giác ưng tạo thành giác ưng kỵ sĩ, tuyệt đối là đại lục nhanh nhất một chi không quân."

Giác ưng? Đột nhiên, trong đầu Diệp Âm Trúc trở nên sáng sủa, hắn rốt cục hiểu được tại sao chính mình dường như đã gặp qua bốn vị đức lỗ y tộc trưởng, lúc trước, tại thất quốc long bài vị chiến địa, quyết chiến cuối cùng, bên trong cự mộc lĩnh vực, gặp được ma thú này, bất kể là lợi trảo đức lỗ y hay Giác ưng thú yêu sao? Hình như, cũng có ác điểu đức lỗ y, chỉ bất quá lực công kích của bọn họ cũng không mạnh, cũng không có khiến cho chính mình chú ý nhiều lắm, nguyên lai cự mộc lĩnh vực chính là sự tồn tại của tinh linh sâm lâm.

Trong long mặc dù hiểu rồi, nhưng Diệp Âm Trúc hiển nhiên sẽ không đem bí mật nàynói ra, ngay cả lúc trước, hắn cũng sẽ không để cho mấy vị đức lỗ y tộc trưởng biết mình từng đối địch cùng bọn chúng.

Theo giới thiệu tổng quát của An Nhã, Diệp Âm Trúc đối với đức lỗ y một tộc đã có nhận thức sơ bộ, từ chiến đấu lực mà nói, không thể nghi ngờ, lợi trảo đức lỗ y là cực mạnh, mặt ngoài nhìn lại, ác điểu đức lỗ y tựa hồ tác dụng nhỏ nhất, nhưng nghĩ đến năng lực trinh sát của bọn họ, cùng với ma pháp phòng ngự của long quyển phong, nếu áp dụng đúng chổ sẽ là một chi thực lực không thể bỏ qua, thụ yêu đức lỗ y thì không cần phải nói, cường hãn như vậy thì không cần bổ sung viễn trình công kích, có tác dụng trì hoãn đối thủ, theo Diệp Âm Trúc thì cũng không kém lợi trảo đức lỗ y, về phần giác ưng, liên tưởng đến lúc trước, sự yêu thương của Mã Nhĩ Đế Ni đối với ưng chuẩn long kỵ binh, là có thể biết ích lợi về mặt không quân do bọn họ tạo thành có lợi như thế nào, tốc độ nhanh của không quân, là yếu tố địa sự quan trọng.

"Bốn vị tộc trưởng, trước tiên xin mời trở về, sau này còn muốn mời các ngươi trợ giúp nhiều hơn." An Nhã khách khí, hướng bốn vị đức lỗ y tộc trưởng nói.

Cầm đầu là lợi trảo đức lỗ y tộc trưởng, Cáp duy hướng An Nhã gật đầu nói: "Bệ hạ không cần khách khí, chúng ta vốn là tinh linh tộc phụ dong, chúng ta đều kỳ vọng vào sự quật khởi của tinh linh tộc, sẽ dựa vào vĩnh hằng chi thụ , chúng ta cáo từ trước." Bốn vị tộc trưởng từng người một rời đi.

Nghe xong Cáp duy tộc trưởng nói, Diệp Âm Trúc hiểu được tinh linh tộc cũng không chỉ là đồng minh của Đức Lỗ Y, mà cũng là Đức Lỗ Y một tộc lãnh đạo giả, nói cách khác, tinh linh tộc có toàn quyền điều phối đức lỗ y chiến sĩ.

Nhìn ánh mắt quang mang của Diệp Âm Trúc, An Nhã không nhịn được, cười nói: "Âm Trúc, có gì mà ngươi ngạc nhiên vậy?"

- Coi như là đã tính toán xong, An Nhã tỷ tỷ, không biết đức lỗ y địa tứ tộc có bao nhiêu chiến sĩ?

An Nhã mỉm cười nói: "lợi trảo đức lỗ y chiến sĩ ước chừng năm trăm nhân tổng cộng, bọn họ cũng là đức lỗ y một tộc chủ chiến binh chủng, lợi trảo đức lỗ y phối hợp tốt nhất với thụ yêu đức lỗ y. Thụ yêu đức lỗ y, số lượng tương đối nhiều, ước chừng hai ngàn nhân, cũng đủ cho ngươi tạo thành hai cái liên đội, ác điểu đức lỗ y số lượng một ngàn nhân, ngàn vạn lần không nên khinh thường bọn hắn, có thể bài danh trước thụ yêu đức lỗ y, bọn họ tự nhiên có cường đại lực lượng, đơn giản mà nói, cho dù là tử cấp cường giả, tại ác điểu đức lỗ y trước mặt cũng sẽ cảm thấy bất lực. Phong lực công kích của bọn họ khiến cho bất luận kẻ nào cũng phải tức giận đến mức tận cùng. Giác ưng số lượng nhiều nhất, ước chừng đến gần ba ngàn, đây là đức lỗ y của cả long khi nỗ tư đại lục, tổng cộng năm ngàn năm trăm, sau này ta sẽ đem bọn họ giao cho ngươi, sử dụng như thế nào thì tùy theo năng lực của ngươi, lần này ngươi không phải muốn đi công kích Phật La Quốc sao? Đem một bộ phận của bọn họ đi theo đi, cho dù tốt thiên phú cũng phải trải qua chiến tranh tẩy lễ mới có thể trở nên mạnh mẽ, bất quá, có một chút việc ngươi phải nhớ kỹ, ngoại trừ Giác ưng, nếu có huyết tinh đồ lục thì ngàn vạn lần đừng cho đức lỗ y môn tham gia. Đức lỗ y cùng tinh linh chúng ta giống nhau, đều là chủng tộc yêu hòa bình, nhất là lợi trảo đức lỗ y cùng ác điểu đức lỗ y, bọn họ không thích giết chóc."

o££u G\yỀjX o££I ¦Q dàqJ dæh gQ_ G\n ¦9 -æ ~y ¦? iXyỀ_ i\Ĺ

An Nhã nói: " Kỳ thật, Đức Lỗ Y tứ đại chủng tộc này còn không phải là tinh linh tộc chúng ta chung cực lực lượng. Muốn có được chung cực tinh linh cường giả, cũng phải đợi tánh mạng cổ thụ đề thăng tới tối chung vĩnh hằng chi thụ mới được, tới khi đó, tinh linh tộc lưỡng đại chung cực thủ hộ thần chúng ta tựu sẽ bị khí tức của vĩnh hằng chi thụ hấp dẫn đến."

Một bên Minh nói: " tinh linh tộc chung cực thủ hộ giả. An Nhã tiểu thư, ngươi chỉ đích hẳn là tinh linh long và song đầu kỳ mỹ lạp ba."

An Nhã nói: " Đúng vậy, Tinh linh long bản thân lực công kích không mạnh, ma pháp năng lực cũng rất bình thường, cũng không có năng lực chiến đấu cường đại như long tộc. Nhưng là, Tinh Linh long lại cùng Bích Ngọc ma long đều gọi là long tộc sát thủ. Chính là bởi vì nó không bị cái gì hạn chế cấm ma lĩnh vực, tại bên trong cấm ma lĩnh vực của Tinh Linh long, bất cứ ma pháp gì đều không cách nào thi triển, nhất là ảnh hưởng đối với long tộc, tại bên trong cấm ma lĩnh vực của Tinh Linh long. Bọn họ chẳng những không cách nào thi triển ma pháp, hơn nữa còn cảm giác suy yếu mãnh liệt. Ngay cả ba phần lực lượng lúc bình thường đều không thể dụng xuất, Tinh Linh long lại xưng là ma pháp sư sát thủ, ma pháp sư gặp phải Tinh Linh long. Cũng chỉ có một đường là chờ chết, đáng tiếc, Tinh Linh long phòng ngự quá kém. Phải tất yếu cùng chiến sĩ chủng tộc phối hợp mới có thể phát huy uy lực lớn nhất, ở đây ta sẽ nói tác dụng của ác điểu Đức Lỗ Y. Tinh Ling long tiếp nhận chỉ dẫn và mệnh lệnh của ác điểu Đức Đỗ Y. Cho dù ta làm tinh linh nữ vương cũng không thể lệnh Tinh Linh long chiến đấu."

Diệp Âm Trúc giật mình nhìn An Nhã. Vốn hắn thấy Tinh linh tộc cùng ải nhân tộc, địa tinh bộ lạc đều không sai biệt lắm. Chỉ là năng lực riêng biệt bất đồng mà thôi, nhưng từ ngày xuất hiện Đức Lỗ Y mà thấy, tinh linh tôc chân chánh thực lực hiễn nhiên vượt xa hai tộc trên. Khó trách lúc trước An Kỳ nhất định trọng yếu có được sanh mệnh cổ thụ này.

Không có tính mạng cổ thụ này thì sẽ không có được sự ủng hộ của Đức Lỗ Y, đây chính là mấu chốt của vấn đề.

An Nhã nói: " Đáng tiếc, Tinh Linh long số lượng rất ít, cho dù viễn cổ chi thụ tiến hóa thành vĩnh hằng chi thụ , triệu hoán Tinh Linh long đến cũng không nhiều lắm, ta thấy, tác dụng lớn hơn trái lại là Song Đầu Kỳ Mỹ Lạp, tựa như ác điểu Đức Lỗ Y cùng Tinh Linh Long là một dạng đồng bọn mật thiết, Song Đầu Kỳ Mỹ Lạp cùng giác ưng cũng là đồng bọn mật thiết. Song Đầu Kỳ Mỹ Lạp kỳ thật có thể ly'giải thành song đầu long, bọn họ thực tế lực chiến đấu đủ đề cùng bát cấp cự long so sánh, mặc dù không có ma pháp long ngữ, nhưng bọn hắn hai đầu phát ra lôi điện chi lực. Cũng là phát ra ngay tức thời, tại chiến trường lực công kích cực kỳ kinh người, nếu có thể có một trăm Song Đầu Kỳ Mỹ Lạp phối hợp giác ưng thú tạo thành không quân tương lai của Cầm thành chúng ta. Vậy, ta dám nói, trừ phi là thất long thành đều đến. Nếu không Cầm thành chúng ta không quân chính là tồn tại vô địch, bản thân năng lực phi hành của tinh linh tộc chúng ta được bằng hữu đại tự nhiên chiếu cố, căn bản không e ngại tình trạng áp bức gì. Cho nên, cho dù là thần thánh cự long, trong khi đối mặt với số đông Song Đầu Kỳ Mỹ Lạp cũng tuyệt đối sẽ không lựa chọn chiến đấu."

Vĩnh hằng chi thụ , là vĩnh hằng chi thụ , " An Nhã tỷ tỷ, vậy viễn cổ chi thụ đến tột cùng lúc nào có thể tiến hóa thành Vĩnh hằng chi thụ đây?"

An Nhã than nhẹ một tiếng, nói: " thẳng thắn mà nói, ta cũng không biết. Sanh mệnh cổ thụ tích lũy nhiều năm, tích trữ năng lượng mới trợ giúp nó tiến hóa thành Viễn Cổ chi thụ như hiện tại. Từ Viễn Cổ chi thụ tiến hóa thành Vĩnh hằng chi thụ hiển nhiên là khó khăn hơn, thẳng thắn nói cho ngươi. Tinh linh tộc chúng ta đã hơn một ngàn năm không có xuất hiện Vĩnh hằng chi thụ , Vĩnh hằng chi thụ , phải cần Sanh Mệnh chi thủy tưới lên, nhưng ta bây giờ căn bản không biết Sanh Mệnh chi thủy ở địa phương nào, hơn nữa, Sanh Mệnh chi thủy tưới lên một lần, chỉ có thể để cho Viễn Cổ chi thụ trở thành Vĩnh hằng chi thụ trong thời gian một tháng, một tháng sau nếu không có Sanh Mệnh chi thủy duy trì. Vĩnh Hằng chi thụ sẽ thối hóa."

Diệp Âm Trúc nhíu mày nói: " chẳng lẻ căn bản không có phương pháp giải quyết sao?"

An Nhã nói: " Vẫn có cách, nhưng thật sự là quá khó khăn, trừ phi có Sanh Mệnh chi thủy nguyên tuyền

và Sanh mệnh chi thạch cấy vào bên trong Viễn Cổ chi thụ, Viễn Cổ chi thụ hấp thu năng lượng của Sanh Mệnh chi thạch, hình thành một cái tuần hoàn hấp thu chuyển hóa tái phóng thích. Mới có thể vĩnh viễn trở thành Vĩnh Hằng chi thụ, chỉ là. Trước không nói là chạy đi đâu để tìm Sanh Mệnh chi thủy, ngay cả nếu tìm thấy. Muốn lấy được Sanh mệnh chi thạch cũng thật sự quá khó quá khó."

Diệp Âm Trúc trong lòng nhất động. Nói: " ta nghe nói phàm là bảo vật đều sẽ có cường đại ma thú thủ hộ, chẳng lẽ Sanh Mệnh chi thủy này cũng là...?"

An Nhã gật đầu, nói: " Chính vậy, Sanh Mệnh chi thủy này là từ hạch tâm của Sanh Mệnh chi thạch hình thành một loại nước suối, tại cả Long Khi Nỗ Tư đại lục, cũng chỉ có một Sanh Mệnh chi tuyền, kỳ lạ là, Sanh Mệnh chi tuyền này tựa hồ tùy thời đều di động. Căn bản không có ai có thể nắm chắc vị trí chuẩn xác của nó. Tổ tiên của ta cũng chỉ là ngàn năm trước thấy qua Sanh Mệnh chi tuyền, cầu xin được một chút Sanh Mệnh chi thủy để cho Viễn Cổ chi thụ tạm thời tiến hóa thành Vĩnh hằng chi thụ mà thôi, nhưng sau lại đi tìm Sanh Mệnh chi tuyền, nhưng phát hiện nó đã tiêu mật, Sanh Mệnh chi tuyền là thủ hộ giả cho chính nó. Đó là một loại được xưng là long thần cường đại sinh vật, tuyệt không là chúng ta có khả năng đối kháng."

Nghe được hai chữ long thần. Tử và Minh trong mắt đồng thời toát ra vẻ hoảng sợ, sắc mặc nhìn qua đều cực kì khó coi.

" Long Thần? Chẳng lẻ so với thần thánh cự long còn mạnh hơn sao?" Diệp Âm Trúc hỏi.

An Nhã nói: " Căn cứ vào ghi chép do tổ tiên chúng ta lưu lại, thần thánh cự long tại trước mặt long thần, căn bản là con kiến mà thôi, long thần cũng là tồn tại cường đại nhất trên đại lục này của chúng ta, chỉ bất quá nó vĩnh viễn đều sẽ không ly khai Sanh Mệnh chi tuyền mà thôi. Cũng sẽ không chủ động công kích sinh vật gì cả, nó chính là mối kết hợp thân thể tương đồng với Sanh Mệnh chi tuyền, Sanh Mệnh chi tuyền là chân chánh thiên tài địa bảo. Trong truyền thuyết. Cho dù là người chết, chỉ cần linh hồn vẫn còn. Ba giọt Sanh Mệnh chi tuyền có thể từ chết sống lại. Bảo vật như vậy kỳ thật thường nhân có khả năng có được ư? Đó là chưa nói đến phần hạch tâm của nó, bây giờ ta chỉ hy vọng có thể có cơ hội có được dù chỉ là một giọt Sanh Mệnh chi thủy. Để cho Vĩnh hằng chi thụ tái xuất hiện. Tiến hóa Vĩnh hằng chi thụ , là tâm nguyện lớn nhất của những đại tinh linh vương tiền nhiệm. Ít nhất tại trong một tháng thời gian, chúng ta cũng có thể gọi về một ít Tinh Linh Long cùng Song Đầu Kỳ Mỹ Lạp, cho dù số lượng ít một chút, cũng sẽ tăng cường thật lớn lực lượng Cầm thành chúng ta."

Nghe An Nhã nói xong, trong mắt Diệp Âm Trúc toát ra tia suy tư. Thần thánh cự long đã là thập cấp tồn tại, thập cấp thần thành cự long tại trước mặt long thần đều là con kiến. Vậy long thần này thực lực cường đại đến cái cấp gì đây? Chẳng lẽ nó có thể là tồn tại siêu việt thứ thần cấp, trở thành chân chánh thần? Nếu là như vậy mà nói, cơ hồ có thể so sánh cùng với thần long vương của tổ tiên mình.

An Nhã hít sâu một hơi, đem tâm thần chính mình đối với việc chờ đợi Vĩnh hằng chi thụ quay trở về. " Tốt lắm, trước đừng nghĩ nhiều như vậy, Âm Trúc. Nói kế hoạch của ngươi, ngươi ngày mai muốn dẫn tỷ phu cùng Minh đi ra ngoài làm gì?"

Diệp Âm Trúc nói: " ta phải đến băng sâm tại Cực Bắc hoang nguyên một lần nữa. Tìm kiếm tọa kỵ cho ba trăm tử thần chiến sĩ của ta."

An Nhã sửng sốt, nói: " nói như vậy ngươi đã có mục tiêu sao?"

Diệp Âm Trúc gật đầu, " có được áp lực của Tử và Minh, ta tin tưởng hành trình này cũng sẽ không quá khó khăn, ba trăm tử thần chiến sỹ là lực lượng chiến đấu tinh nhuệ nhất trong tay ta, ít nhất trước mắt là như thế, nhưng bọn hắn lại chánh thức thiếu mất tọa kỵ cường đại. Mặc dù bọn họ nhân số cũng không nhiều, nhưng sau khi trải qua nhiều lần tẩy lễ, lực chiến đấu của bọn họ thậm chí còn cao hơn cả tinh duệ của Đông Long bát tông, như vậy nếu lực lượng phối hợp với trang bị tốt nhất. Thì cũng là tồn tại gần như vô địch. Cũng là trong tay ta có phong duệ lực lượng chi nhận. Lần này trước đến Phật La, chúng ta dù sao là muốn cùng cái quốc gia đó là địch. Không có đủ lực lượng làm sao đi, An Nhã tỷ tỷ. Đức Lỗ Y chiến sĩ của ngươi cho ta hai trăm tên lợi trảo Đức Lỗ Y, ba trăm ác điểu Đức Lỗ Y, năm trăm Thụ Yêu Đức Lỗ Y cùng một ngàn Chích Giác Ưng Ba, hơn nữa quân đoàn bỉ mông của Tử, cùng ba trăm tử thần và năm trăm Đông Long tinh duệ trong tay ta, lực lượng này nhân số mặc dù không nhiều lắm. Nhưng không một

binh chủng nào không phải là cường đại nhất, có một ngàn đầu Giác Ưng, chúng ta tùy thời có thể chuyển chiến nam bắc. Tại địa phương địch nhân bạc nhược nhất cho bọn hắn một đao hiểm độc."

An Nhã tán thưởng nói: " ta tán thành loại chiến pháp tinh duệ này của ngươi. Như vậy có thể tránh cho chúng ta tự thân tổn thượng, cũng có thể rất có hiệu quả đả kích địch nhân. Như vậy đi. Ngươi cũng lấy theo mười hai tinh linh nữ tế ti của ta, chỉ cần tác chiến trong hoàn cảnh tự nhiên tại sâm lâm. Các nàng tất có khả năng gây cho ngươi trợ giúp rất lơn, như vậy một đội quân liên kết đơn lẻ, mặc dù không cách nào mặt trước cùng Phật La vương quốc đối kháng, nhưng tuyệt đối sẽ làm Phật La vương quốc đau đầu đến chết."

Diệp Âm Trúc khóe miệng toát ra một tia cười nhạt, thời khắc báo thù đã tới. Sanh Mệnh chi thủy, ngươi ở tại địa phương nào vậy? Vừa rồi khi An Nhã nói ba giọt Sanh Mệnh chi thủy có thể làm sống lại tồn tại có linh hồn thì, Diệp Âm Trúc trước hết nghĩ đến. Chính là cái chết của bốn mươi ba vị ma pháp sư huynh đệ nọ. Linh hồn bọn họ bây giờ còn ở trong Đại Thánh Di Âm cầm. Nếu có thể tìm được Sanh Mệnh chi thủy mà nói. Chinh mình có cơ hội đưa bọn họ sống lại, đáng tiếc, bình thường linh hồn chiến sĩ quá nhỏ yếu, lúc trước năm trăm tử thần chiến sĩ chết đi vĩnh viễn cũng không có hy vọng sống lại.

Có Đức Lỗ Y của An Nhã ủng hộ, khiến Diệp Âm Trúc đối với tương lai Cầm thành rõ ràng lên rất nhiều. Sau khi trở về lĩnh chủ phủ, hắn lại triệu Vi Minh thái thượng trưởng lão thương nghị một chút, ngoại trừ lần này ra ngoài mang theo một ngàn Giác Ưng. Hắn để cho Vi Minh trưởng lão ưu tiên chọn lựa ra mấy ngàn Đông Long tinh duệ cùng tinh linh tộc Đức Lỗ Y hợp luyện. Trong tứ đại chủng tộc Đức Lỗ Y, Giáp Ưng có thể kỳ thừa, lợi trảo Đức Lỗ Y khi hóa thân thành cũng có thể đồng dạng với cự hùng, vô hình trung khiến Diệp Âm Trúc giải quyết vấn đề rất lớn là kỵ binh, loại kỵ binh đặc chủng này chính là vương bài chân chính của hắn sau này chinh chiến đại lục.

Sự bận rộn quả thực khiến thời gian luôn trôi qua rất nhanh. Khi màn đêm phủ xuống, bên trong lĩnh chủ phủ Diệp Âm Trúc rốt cục có thể ngồi xuống thì, trận trận cảm giác mệt mỏi làm hắn không thể lập tức tiến vào trạng thái tu luyện.

Một cổ hương khí nhàn nhạt từ bên ngoài truyền đến. Diệp Âm Trúc hít cái mũi, " Tô Lap, mau tới, ta chắc là chết đói mất."

Tô Lạp nâng một cái khay bàn đi đến, mặt trên có bốn loại rau tươi và thức ăn chính, đi tới bên người Diệp Âm Trúc đặt xuống. Nói: " ngươi là ngạ tử quỷ đầu thai sao? Luôn như một con heo vậy."

Diệp Âm Trúc a a cười. Nói: " Ngươi cho ta là ngạ tử quỷ cũng không có gì. Ta bây giờ vẫn còn đang phát triển a! Không ăn nhiều một chút như thế nào chịu được?"

Tô Lạp sửng sốt, ngơ ngác nhìn Diệp Âm Trúc, nàng đột nhiên nhớ tới. Diệp Âm Trúc năm nay bất quá mới mười tám tuổi a! Nhưng là, hắn trên lưng đã gánh nhiều thứ lắm. Bề ngoài, hắn tựa hồ cùng chính mình vào lần gặp mặt đầu tiên trước đây cũng không có khác biệt quá lớn. Thậm chí so với trước kia thì càng thêm anh tuấn. Nhưng là, hắn lúc trước thanh thuần, đến cái quan hệ nam nữ kia một chút cũng không hiểu ,bây giờ trở thành Cầm thành lĩnh chủ, thống ngự các tộc cường giả, thậm chí bằng vào lực lượng chính mình đánh lui Mễ Lan ba mươi vạn đại quân, biến hóa này thật sự quá to lớn.

Hắn rất mệt mỏi, không phải trên phương diện thân thể, mà là trên phương diện tinh thần. Hắn chịu đựng nhiều lắm, ánh mắt hắn mặc dù trong suốt, nhưng trong nét trong suốt thâm thúy nọ lại hơn vài phần tang thương, mài dũa không thể nghi ngờ có thể để cho một người phát triển nhanh hơn. Nhưng Âm Trúc phải chịu đựng có lẽ nhiều lắm.

Nghĩ vậy, Tô Lạp không nhịn được đau lòng vô cớ, nàng thậm chí ảo tưởng rằng chính mình có thể cùng Âm Trúc cùng nhau buông bỏ tất cả, tìm một địa phương không người ở qua lại vậy có một cuộc sống vô ưu vô lự, nhưng cái này hiển nhiên là không thật, bất luận là hắn hay chính mình. Điều có nhiều thứ không thể buông bỏ, huống chi, sanh mệnh và linh hồn chính mình đều đã…

" Tô Lạp. Ngươi như thế nào không ăn? Rất ngon a!" Diệp Âm Trúc nói đã kéo Tô Lạp từ trong suy nghĩ trở lại.

Nàng miễn cưỡng cười, nói: " ngươi thích ăn là tốt rồi, ta không đói, ăn nhiều một chút." Vừa nói nàng gắp một khối sườn lợn chua mà Âm Trúc thích ăn nhất vào trong chén của hắn.

" Âm Trúc." Đúng lúc này thì, Hải Dương đột nhiên từ ngoài cửa đi đến, thấy một màn Tôp Lạp gắp sườn lợn cho Diệp Âm Trúc, một khắc nàng nghĩ chính mình tựa hồ có chút hoa mắt, bởi vì nàng từ trong mắt Tô Lạp thấy được tia ôn nhu, trong lòng nổi lên một tia bất an khác thường, bước nhanh tới trước mặt Diệp Âm Trúc và Tô Lạp.

" Hải Dương. Ngươi ăn cơm chưa? Đến đây, cùng ăn." Diệp Âm Trúc nhiệt tình tiếp đón Hải Dương.

_____***_____

Hải Dương lắc đầu, nói: " Không, ngươi ăn đi, thủ nghệ cuả Tô Lạp quả là rất tuyệt, ta nghĩ tới một cái phương pháp rèn luyện thần âm ma pháp rất tốt cho bản thân cùng lam tinh linh thiếu nữ. Muốn cùng ngươi thương lượng một chút."

Diệp Âm Trúc vừa ăn mỹ thực, vừa mỉm cười nói: " Vậy ngươi nói đi."

Hải Dương hít sâu một hơi, tận lực thu liễm sự khác thường trong lòng vừa nãy. " Âm Trúc! Ta định cùng các trưởng lão huấn luyện tân binh trong khi tiến hành hợp luyện, chúng ta chủ yếu thông qua đạn tấu " Bồi Nguyên Tĩnh Tâm khúc" cứ như vậy đề thăng ma pháp lực của chính mình. Nhạc khúc của chúng ta cũng có thể đồng thời trợ giúp các chiến sĩ. Để cho bọn họ khôi phục nhanh hơn, Cũng có thể có được hiểu quả huấn luyện tốt."

Diệp Âm Trúc con mắt sáng ngời. " chủ ý này quả thật rất hay, chẳng những như vậy mà còn có thể cho các ngươi thần âm ma pháp cùng chiến sĩ dung hợp nhanh hơn, không sai. Ta tán thành."

Hải Dương nhận được lời khen của Diệp Âm Trúc, trong lòng rõ ràng thư thái rất nhiều, kéo ghế đến bên cạnh Diệp Âm Trúc ngồi xuống.

Tô Lạp nhìn Hải Dương một cái trong lòng thầm than, nàng dù sao cũng chính là của hắn, mình cuối cùng chỉ là một người khách qua đường mà thôi. Đứng lên, nói: " các ngươi ăn trước đi, Âm Trúc ta đi thu thập một chút đồ, ngày mai hảo xuất phát."

Diệp Âm Trúc ngạc nhiên mà nói: " Ngươi có cái gì mà hảo thu thập, ta không có nhớ là người còn có cái hành lý nào a!"

Tô Lạp có chút xấu hổ nhìn Hải Dương một cái, không nói gì, nhưng vẫn đi ra ngoài. Diệp Âm Trúc lúc này mới hiểu được, nàng tựa hồ không muốn quấy rầy chính mình và Hải Dương.

" Tô Lạp hình như có điểm hơi lạ." Sau khi Tô Lạp rời đi, Hải Dương thấp giọng hướng Diệp Âm Trúc nói.

Diệp Âm Trúc sửng sốt. " Ngươi ám chỉ cái gì?"

Hải Dương lắc đầu, nói: " Ta cũng không rõ, chỉ là nghĩ hắn hình có điểm không giống với trước kia, vừa rồi ta xem ánh mắt hắn nhìn ngươi, nhìn kỹ trong lúc đó tựa hồ cũng không phải bằng hữu. Hắn tựa hồ rất quan tâm ngươi, thậm chí…." Nói đến đây, nàng ngừng lại, nàng đương nhiên tin tưởng Diệp Âm Trúc không phải là cái loại ái hảo nhân này (dân gay a -,-!), nàng sợ chính là Tô Lạp…

Diệp Âm Trúc sớm không còn là tên nhóc đan thuần lúc trước, nhất thời hiểu được y' tứ trong giọng nói của nàng. Cười dùng đôi đũa gỏ nhẹ lên đầu Hải Dương một cái, " ngươi nghĩ cái gì thế? Ta và Tô Lạp là hảo huynh đệ, Hải Dương, ngươi trong tâm không thuần thiết nga."

Hải Dương phát ra tiếng cười, nói: " cũng không biết là chúng ta ai không thuần khiết đây, ta là cái gì đều chưa nói, là chính ngươi loạn tưởng. Ngày mai ngươi muốn tự mình đi sao?"

Diệp Âm Trúc gật gật đầu, nói: " không ai quen thuộc ba trăm tử thần chiến sỹ hơn so với ta, chỉ có ta biết bọn họ cần có dạng tọa kỵ gì. Không tự mình đi ta thấy lo lắng."

Hải Dương muốn nói điều gì, nhưng lại thôi không nói. Nàng cúi đầu, nhẹ nhàng tựa trên vai Diệp Âm Trúc, " đi đường cẩn thận, Âm Trúc, ta…"

Diệp Âm Trúc tựa hồ y' thức được nàng muốn nói điều gì, " Hải Dương, thời gian cũng không có sớm nữa, ngươi đi trước nghỉ ngơi đi, ta ăn xong sẽ đi tu luyện một chút. Thân thể mặc dù khôi phục, nhưng lần trước bằng sức mạnh sử dụng siêu thần khí, chính là làm bổn nguyên tinh thần của ta tổn thương nhất định, phải một đoạn thời gian mới có thể chữa trị."

Hải Dương ngước đầu lên, nhìn về phía Diệp Âm Trúc, Diệp Âm Trúc cũng đang nhìn nàng, hai người ánh mắt tương giao. Anh mắt Diệp Âm Trúc lập tức tránh ra, một lần nữa hạ xuống thức ăn, ăn một cách nhanh hơn, có thể nói là gió cuốn mây tàn.

Hải Dương trong lòng thầm than, Âm Trúc, ngươi là đang trốn tránh ta sao? Hay ngươi căn bản là… Nàng không giám nghĩ tiếp, nhưng trong lòng cái loại cảm giác lo lắng này lại càng tăng thêm vài phần. Bất quá, nàng rất nhanh cảm giác nhẹ đi, chính mình đã quyết định, cho dù hắn không muốn ta, tâm của ta cũng đã là của hắn. Cũng chỉ sẽ là hắn, trong lòng có chút buồn bả, tầng bạch quang nọ biến mất trên mặt, lộ ra dung nhan tuyệt mỹ. Nàng cúi đầu, gần đến khuôn mặt Diệp Âm Trúc, khi Diệp Âm Trúc cảm nhận được hương khí nhàn nhạt của Hải Dương thì chỉ cảm thấy trên hai má hơi hoảng hốt. Hải Dương đã như một con thỏ nhỏ chạy đi, " Âm Trúc, ngày mai ta sẽ không tiễn ngươi, ta sợ ta chịu không được…"

Sờ nhẹ lên trên má nơi Hải Dương vừa lưu lại nụ hôn của nàng, Diệp Âm Trúc trong lòng một trận mê mang. Không ai là không thích nữ hài tử ôn nhu, hắn cũng không ngoại lệ, đối với Hải Dương, hắn thủy chung có một loại tình cảm không hiểu được là thương tiếc hay là cái gì khác. Hắn biết, chính mình là thích Hải Dương, nhưng loại thích này đạt tới cái dạng gì hắn chính mình cũng không rõ lắm.

Xin lỗi Hải Dương, ta còn không có chuẩn bị tốt. Có lẽ ta còn chưa thể chánh thức tiếp nhận cảm tình của ngươi, là ta kinh nghiệm chuyện này còn xa lắm, ta còn không có thời gian nghĩ đến chuyện này. Trong mắt Diệp Âm Trúc toát ra một tia hối tiếc, hắn biết, trên phương diện tình cảm, chính mình là thua thiệt Hải Dương, yêu là thích sâu đậm, thích là tình yêu mong manh. Có lẽ, lúc nào chính mình đối với Hải Dương thích thăng hoa đến cái tầng yêu kia thì, cũng chính là lúc mình và nàng ở cùng một chỗ. Không biết tại sao, tại phương diện này. Bản thân tựa hồ một mực cùng đợi điều gì hoặc nói trong lòng có nhiều hơn điều gì, chính mình lại thủy chung không ngừng cái loại cảm giác này. Tại sau khi gặp được Hắc Phượng Hoàng, loại cảm giác này như trở nên càng phát ra mãnh liệt, cũng càng thêm rõ ràng, chỉ là Hắc Phượng Hoàng thời gian cùng mình một chỗ chính là quá ngắn, khiến mình không cách nào chánh thức nắm được loại cảm giác huyền bí này.

" Tô Lạp?" Diệp Âm Trúc ngẩng đầu thì thấy Tô Lạp không biết từ lúc nào đã đứng ở cửa đại sảnh, sắc mặt nàng thoáng có chút tái nhợt, ngơ ngác nhìn chính mình, nhưng một lời cũng không nói.

" Ta quấy rầy các ngươi sao?" Tô Lạp nhẹ giọng nói.

" Không, đương nhiên không có." Diệp Âm Trúc ăn nốt vài phần thức ăn cuối cùng.

Tô Lạp đến bên cạnh Diệp Âm Trúc ngồi xuống, " Tại sao ngươi không tiếp thụ tình cảm của Hải Dương? Nàng là một cô gái tốt. Ta nhìn ra được, tâm của nàng đã sớm ở trên người ngươi rồi."

Diệp Âm Trúc cười khổ nói: " Ta cũng không biết tại sao, ta thủy chung nghĩ, chính mình trong lòng tựa hồ còn có cái gì đó, giống như ngăn cách ta thích Hải Dương, tựa hồ còn có một nữ nhân quá nặng ở chổ sâu nhất trong nội tâm của ta. Chỉ là, ta không thể nói được tại sao lại như vậy. Thật chính là Hắc Phượng Hoàng sao?. Nhưng trước thất quốc thất long bài vị chiến, ta cho tới bây giờ đều chưa thấy qua nàng."

Tô Lạp đột nhiên ngước đầu lên, tựa hồ giống như quyết định cái gì nhìn kỹ Diệp Âm Trúc, nói: " Âm Trúc, ngươi thật sự thích sư tỷ ta sao? Nếu quả là như vậy mà nói, ta nghĩ ta có thể mai mối cho ngươi."

- A!?

Diệp Âm Trúc ngẩn ngơ, " Không, Tô Lạp. Ta không biết, Hắc Phượng Hoàng là công chúa Lam Địch Á Tư, nàng như thế nào có thể cùng ta ở cùng một chỗ. Huống chi, nàng chính là người của Pháp Lam. Nàng sẽ không lựa chọn ta, ta thậm chí không biết có thể hay không tái kiến nàng."

Tô Lạp có chút kích động nói: " Cái này đều không phải là vấn đề, ta chỉ là hỏi ngươi, ngươi có đúng hay không chân thật thích Hắc Phượng Hoàng, thích vị sư tỷ kia của ta."

Diệp Âm Trúc cúi đầu, hắn đột nhiên phát hiện tâm của mình bỗng xúc động, " ta nghĩ, ta thích nàng, cái loại cảm giác vừa thấy đã chung tình này làm ta khắc cốt minh tâm, nhưng ta lại không rõ tại sao đối với nàng sinh ra loại thích này. Ta có chút mờ mịt, hơn nữa, Hải Dương trong lòng ta cũng chiếm cứ một địa vị trọng yếu, ta cũng là thích Hải Dương. Ta thậm chí không biết ta thích hai người các nàng ai càng nhiều hơn."

Tô Lạp cả giận, " tất cả nam nhân các người đều là như thế, nhìn thấy mỹ nữ đều là thích."

Diệp Âm Trúc lắc đầu, nói: " Không, không phải vậy, cái loại thích này không giống với thích mà ngươi nói."

_____***_____

Tỷ như Hương Loan học tỉ, nàng rất đẹp, Mễ Lan ma võ học viện đệ nhất mỹ nữ, ta cũng thích nàng. Nhưng đối với nàng cái loại thích này là một loại thích hâm mộ. An Nhã tỷ tỷ cũng rất đẹp, ta cũng thích nàng, nhưng đối với nàng thích cũng là thân tình giữa tỷ đệ. Chỉ có Hải Dương và Hắc Phượng Hoàng, gây cho ta chính là cái loại cảm giác khác thường này, có lẽ đây chính là cảm giác yêu. Nhưng hai người các nàng cũng không giống nhau. Hải Dương tựa như làn nước có thể làm dịu hết thảy, chậm rãi thấm nhập vào tâm của ta, thấm nhập vào mỗi chổ trên thân thể của ta. Mà Hắc Phượng Hoàng lại như là liệt hỏa, trong nháy mắt thiêu đốt hết thảy ta, cảm giác khắc cốt minh tâm nọ đến càng thêm mãnh liệt, cũng càng thêm mạnh mẽ."

Tô Lạp cắn răng, " Âm Trúc, vậy nếu sư tỷ ta và Hải Dương trong đó cho ngươi chọn một người mà nói, ngươi sẽ chọn ai?"

Diệp Âm Trúc cười khổ nói: " Ta không biết, có lẽ, ta sẽ lựa chọn Hải Dương, bởi vì ta cũng không biết Hắc Phượng Hoàng đối với ta là cái cảm giác gì. Có lẽ ta đối với nàng chỉ là tình nguyện tương tư đơn phương không được đền đáp, nhưng Hải Dương thì chắc chắn là ta tuyệt không thể thương tổn. Đối với việc thích Hải Dương, càng nhiều sự thương tiếc và bảo bọc. Ta sẽ dụng hết thảy lực lượng để bảo vệ nàng không bị bất cứ thương tổn gì, chính ta càng không thể thương tổn nàng được."

Tô Lạp thở dài một tiếng, nhưng trong mắt nàng lại không có toát ra vẻ thất vọng. Bởi vì nàng biết, đây mới là đáp án tốt nhất có thể cho Diệp Âm Trúc, nếu hắn bởi vì chỉ thấy qua Hắc Phượng Hoàng vài lần mà quyết định buông tha cho Hải Dương. Vậy hắn chắc không phải là Diệp Âm Trúc nữa, một nam nhân nếu ngay cả một chút trách nhiệm đều không có, vậy hắn chính là một nam nhân chân chính sao? " Âm Trúc, sư tỷ là thích ngươi, tựa như ngươi đối với nàng vừa thấy đã chung tình, nàng đối với ngươi cũng giống vậy. Nhưng lựa chọn của ngươi là chính xác, ngươi hẳn là lựa chọn Hải Dương, bởi vì sư sỷ có nhiều nỗi khổ không cách nào cùng ngươi ở cùng một chỗ. Tánh mạng và linh hồn của nàng, sớm đã không còn thuộc về chính mình."

" Cái gì gọi là tánh mạng và linh hồn không thuộc về chính mình?" Diệp Âm Trúc sửng sốt một chút, hồi tưởng về Hắc Phượng Hoàng trong mắt lạnh như băng, và đôi khi toát ra niềm thương cảm. Tâm hắn đột nhiên kịch liệt xung động một chút, nơi ngực phảng phất một cái vật gì đó không thể nói lên lời và khó chịu nghẹn lại.

Tô Lạp lắc đầu, nói: " đừng hỏi, có một số việc ngươi chính là không biết thì tốt hơn."

Diệp Âm Trúc đột nhiên nói: " Tô Lạp, thế ta và sư tỷ ngươi mai mối."

" Ngươi, ngươi nói cái gì?" Tô Lạp giật mình nhìn Diệp Âm Trúc. "Ngươi không phải mới vừa nói, ngươi sẽ lựa chọn Hải Dương sao?"

Trong mắt Diệp Âm Trúc toát ra một tia chấp nhất, " bất luận ngươi nói ta lạm tình cũng tốt, trách ta cũng tốt, ta hy vọng có thể đồng thời cùng Hải Dương, Hắc Phượng Hoàng ở cùng một chỗ. Ta đột nhiên hiểu được, trong tiềm thức, Hắc Phượng Hoàng trong lòng ta đã chiếm cứ địa vị càng ngày càng nặng. Mặc dù chỉ có mấy lần gặp mặt, nhưng cảm giác vừa thấy đã chung tình này ta như thế nào cũng vô pháp dứt bỏ, nếu ta cố gắng quên nàng để cùng Hải Dương ở chung một chỗ, đối với Hải Dương mà nói ngược lại càng không công bằng. Trong tâm ta, Hắc Phượng Hoàng tương ứng đã phân thành hai bộ phận. Ta không biết làm như vậy tới cùng có đúng hay không, nhưng ta không hy vọng Hải Dương thương tâm. Cũng càng không hy vọng Hắc Phượng Hoàng thống khổ. Nhưng ta cũng hiểu được, hai tình cảm bất đồng này đều là ta không cách nào dứt bỏ được, đã như vậy, với lựa chọn thống khổ. Đã thương tổn một người, còn không bằng để cho các nàng và ta ở cùng một chỗ. Nếu các nàng có người nào khống muốn, ta cũng suốt đời không thành thân."

Diệp Âm Trúc là từ Tô Lạp nói cho hắn biết Hắc Phượng Hoàng cũng thích hắn, dưới tình huống đó mới làm ra quyết định này, từ trong ngữ khí của Tô Lạp nghe ra Hắc Phượng Hoàng cũng là bất đắc dĩ, cảm nhận được Hắc Phượng Hoàng tất nhiên có điều gì đó không ổn. Vừa thấy đã chung tình, từ này tồn tại là

có ý nghĩa của nó, Diệp Âm Trúc tin tưởng sâu sắc vào cảm giác đầu tiên của mình. Sẽ không sai, chính mình chân thành yêu Hắc Phượng Hoàng.

Trong mắt Tô Lạp lộ ra tia khiếp sợ, sau nửa ngày mới khôi phục bình tĩnh, nàng có chút đùa cợt nhìn Diệp Âm Trúc, " bây giờ là hai người. Vậy ngươi sau này khi lại nhìn vào người đàn bà thứ ba. Có thể hay không lại biến thành ba, bốn người thậm chí càng nhiều hơn?"

Diệp Âm Trúc lắc đầu, "tâm của ta đã phong bế, Tô Lạp, ngươi biết không, mỗi khi ta nhớ tới phương diện này thì ta sẽ có một loại cảm giác rất đặc thù, ta chính là muốn thử yêu. Nhưng ta không có thời gian để yêu a! Chẳng lẽ ngươi cho rằng, sau khi trở thành Cầm thành lĩnh chủ hiện tại, ta còn có tâm lực để chiêu hoa nhạ thảo sao? Hôm nay ta đối với ngươi nói điều này, chỉ là ta ý nghĩ một phương tình nguyện, có lẽ ta có chút xúc động, nhưng đây là kết quả tốt nhất mà ta có khả năng nghĩ đến, có thể là bởi vì ta còn nhỏ. Hải Dương và Hắc Phượng Hoàng tuổi cũng như vậy, đều có lẽ không chín chắn. Trải qua vài năm chúng ta trong lúc đó quan hệ còn có thể có chút biến hóa, bây giờ nói điều này đều là quá sớm."

Tô Lạp cúi đầu, nàng không có mở miệng, lòng nàng có chút mờ mịt, mình cùng Hải Dương đồng thời đều gả cho hắn? Chính mình mai mối cho bản thân? Chỉ cần có thể cùng hắn ở một chỗ, chính mình còn có thể so đó vậy sao? Chính là bây giờ chính mình ngay cả cơ hội cùng Hải Dương cùng hưởng hắn đều còn không có a! Âm Trúc, Âm Trúc, ngươi cũng biết rằng ta so với người càng thống khổ gấp mười lần sao?

Diệp Âm Trúc trở lại trong phòng của mình tu luyện, Tô Lạp sẽ ngụ ở cách vách hắn, có lẽ là bởi vì hai người từng là quan hệ bạn cùng phòng, Âm Trúc vẫn đối với Tô Lạp phi thường tín nhiệm.

Khoanh chân ngồi trên giường của chính mình, Diệp Âm Trúc toát ra một tia cười khổ. " Hôm nay là làm sao vậy, nói với Tô Lạp về đồng thời hai người thê tử, cái này có đúng hay không buồn cười nhỉ? Mặc dù tục đa thê tại trên đại lục quốc gia nào cũng cho phép, Hải Dương và Hắc Phượng Hoàng sẽ đồng ý sao? Tại phương diện tình cảm. Ai mà không ích kỷ đây? Nhưng chính mình có thể lựa chọn như thế nào đây? Quên đi, không nghĩ nữa, hiện tại suy nghĩ này có ý nghĩa gì. Có lẽ, khi chính mình lần sau tái kiến Hắc Phượng Hoàng, vấn đề này sẽ dễ dàng giải quyết.

Diệp Âm Trúc không biết chính là, lần tiếp theo, khi hắn tái kiến Hắc Phượng Hoàng, chuyện này lại trở nên càng thêm phức tạp và hỗn loạn. Hơn nữa khi đó hắn mới hiểu được cái gì là thống khổ trong tình yêu.

Sáng sớm, Diệp Âm Trúc không có tái thông tri bất luận kẻ nào, cùng Tử và Minh đi ra sau lĩnh chủ phủ, hắn lập tức phát động truyền tống pháp trận khắc họa ở chỗ này lúc trước.

Quang hoa màu tím nhạt huyền ảo bao phủ giữa không trung trong đại sảnh lĩnh chủ phủ. Tử quang xoay xung quanh, đem Diệp Âm Trúc, Tô Lạp, Tử và Minh bao phủ thân thể bốn người ở bên trong. Sau khi đạt tới tử vi cầm tâm nhị giai, bây giờ tái sử dụng ma pháp trận này đối với Diệp Âm Trúc mà nói đã không có chút phiền hà gì, bên trong tử quang lóe ra, sau một khắc, bọn họ đã lặng lẽ biến mất tại bên trong lĩnh chủ phủ.

- Sát—-!

Nương theo hướng trường kiếm của Tây Đa Phu, Mễ Lan đại quân như sóng sô bờ hướng Lam Địch Á Tư quân đội đánh tới, chiến tranh vài ngày trước rốt cục đã bắt đầu. Có lẽ là bởi vì thời gian quá dài để chuẩn bị. Ngay từ khi chiến tranh bắt đầu thì đã tiến vào trạng thái khốc liệt, theo những gì Mễ Lan đế quốc và Lam Địch Á Tư đế quốc chánh thức khải triển, chiến tranh đã kéo dài đến biên cảnh mỗi quốc gia trong Long Khi Nỗ Tư đại lục, cho dù là A Tạp Địch Á vương quốc. Cũng vì yêu cầu của Lam Địch Á Tư đưa xuống phái đi quân đội của chính mình gia nhập vào trong trận doanh của Lam Địch Á Tư.

Mọi người đều biết, tràng chiến tranh này thời gian cũng sẽ không ngắn, là một hồi chân chánh tiêu hao chiến, mà các quốc sở kết minh là long thành cũng rất ăn ý không có tham dự đến tràng chiến tranh của nhân loại, đương nhiên ngoài trừ long kỵ tướng.

Số lượng quân đội Lam Địch Á Tư đế quốc cũng không thể so với Mễ Lan đế quốc nhiều hơn, nhưng trên mặt trang bị lại so với Mễ Lan đế quốc còn muốn hoàn hảo hơn. ngoại trừ Pháp Lam ra, cả đại lục đều lâm vào trong một mảnh hỗn loạn. Đột nhiên bộc phát chiến tranh, bình dân chính là tầng lớp đầu tiên hứng chịu tai ương.

Sanh linh đồ thán khắp nơi, tuỳ ý đều có thể nhìn thấy. Nhất là một ít thành thị tại biên cảnh các quốc gia, lúc này đếu đã tiến vào trong chiến tranh đặc hữu hoảng loạn. Bình dân thì di dân lớn, các loại quân đội không ngừng điều phối, làm cả Long Khi Nỗ Tư đại lục rối loạn cả lên. Mà ai cũng không có chú y' tới, tại khắp đại lục đang trong hỗn loạn. Phương bắc, Cầm thành tại trong phiến đại sơn nọ, một tân tinh bàn từ từ mọc lên.

" Cực Bắc hoang nguyên quả là rất lạnh." Diệp Âm Trúc thổi ra một ngụm sương trắng, thông qua truyền tống pháp trận, bốn người bọn họ đã xuất hiện tại trong động quật nơi ở của U Minh Tuyết Phách, bất quá, bây giờ rét lạnh đối với bọn họ mà nói, đã không cấu thành cái gì uy hiếp. Trong bốn người, dĩ nhiên Tô Lạp tu vi yếu nhất, ít nhất Diệp Âm Trúc cho rằng là như vậy. Cho nên tại trước khi xuất phát, hắn đặc ý tìm một kiện áo khoác ngoài bằng da cừu đưa cho Tô Lạp.

" Tham kiến Cầm đế, Tử đế hai vị đại nhân." Minh Huy, Minh Nguyệt phu thế cũng may ở trong động quật. Cảm nhận được năng lượng ba động của truyền tống pháp trận, bọn họ tựu biết là ai tới, bước lên phía trước bái kiến.

Diệp Âm Trúc mỉm cười, nói: " hai vị tiền bối không cần khách khí."

Tô Lạp thì Minh Huy phu thê là đã thấy qua, nhưng Minh bọn họ lại chính là lần đầu tiên nhìn thấy, mặc dù Minh đã thủ liễm khí tức của chính mình, nhưng Minh Huy phu thê đều là cửu cấp ma thú, vừa là u hồn ma thú. Đối với khí tức cảm ứng cực kỳ nhạy cảm, bọn họ rõ ràng phát hiện khí tức của Minh không dưới Tử, Minh Huy hỏi dò, " Cầm đế đại nhân, vị này là?"

Minh hàm hậu cười, ở trạng thái hình người thì một mặt của hắn cũng biến thành hai mắt, cùng với người thường cũng không có khác nhau quá lớn. "Các ngươi hảo, ta gọi là Minh." Một lời nói ra, hai mắt trên mặt hắn chậm rãi hợp lại. Một đạo quang mang lôi điện theo đó hiện lên, nhất thời khiến bên trong băng quật này sáng một chút.

" Sơn Lĩnh Cự Nhân——" Minh Huy phu thê đồng thời kinh hô hét lên, ý thức lùi ra phía sau hai bước, " tham kiến Minh đế đại nhân." Bọn họ như thế nào cũng không thể tưởng tượng được, bên người Diệp Âm Trúc cư nhiên lại xuất thêm một vị thần thú, hơn nữa từ khí tức phát ra trên người Minh mà xem, rõ ràng là Sơn Lĩnh Cự Nhân trưởng thành. Tin tức này đối với bọn họ mà nói thật sự là quá rung động.

Trong mắt ma thú, thần thú chính là tồn tại tối cao, sợ là cửu cấp ma thu, đã thấy thập cấp thần thú cũng chỉ có điểm cúi đầu.

---

o£¢u G\yÈjX o£¢I GÔh ¦\yÈjX

Tử, Minh nhị đế cùng Cầm đế đại nhận đồng thời đi đến đây. Hai vị thần thú đại nhân đồng thời xuất hiện, mục đích chuyến đi này của Diệp Âm Trúc khiến Minh Huy có chút nghi hoặc, là cái dạng sự việc gì có thể khiến cả hai vị thần thú đại nhân xuất mã đây?

Minh Huy cẩn thận hỏi: " Cầm đế đại nhân, Ngài lần này tới là...?"

Diệp Âm Trúc nói: " Còn nhớ lần trước ta hỏi qua người việc gì không? Ngươi đã nói với ta, tại trong Băng Sâm bát phương ma thú, đông bắc phương thuộc về tộc quần Long Lang, lực lượng cố kết, thực lực cũng không sai. Lần này, ta muốn tìm bọn họ nói chuyện."

Nguyên lai là tìm đến Long Lang, Minh Huy thở phào nhẹ nhõm. Hắn cung kính nói: " phu thê chúng ta nguyện ý trở thành người dẫn đường cho Cầm đế đại nhân."

Diệp Âm Trúc lắc đầu, nói: " không cần khổ cực hai vị tiền bối, các ngươi chỉ cần nói cho ta biết vị trí cụ thể của Long Lang nhất tộc ở là được, bây giờ nhị vị cũng là chúa tể một phương, có rất nhiều sự yếu cần xử lý, càng là huống chi các ngươi tại Băng Sâm này cũng có quy củ của chính mình, các ngươi nhất định trong khi tương trợ ta đi tìm Long Lang, khó tránh khỏi sẽ bị ma thú khác ở khắp nơi cho rằng là tương trợ ngoại nhân. Sợ rằng sẽ có phiền toái, là chúng ta tự mình xử lý sẽ hay hơn."

Minh Huy trong mắt toát ra vài phần sắc thái cảm kích. Sự lo lắng chu toàn của Diệp Âm Trúc đã nói đến tâm khảm của hắn, quả thật, có hai vị thần thú tọa trấn, phu thê bọn họ cũng không có ý nghĩ gì quá lớn.

" Đã như vậy, cầm đế đại nhân người tính lúc nào đến Long Lang lãnh địa đây?"

Diệp Âm Trúc nói: " Ngay bây giờ, ta còn có nhiều chuyện quan trọng xử lý. Minh Huy tiền bối, các ngươi tại trong Băng Sâm không có cái gì phiền toái chứ."

Minh Huy gật đầu, nói: " không có vấn đề gì, ta và Minh Nguyệt dù sao là hai người. Mặc dù chúng ta cũng không là thượng vị ma thú. Nhưng tại trong Băng Sâm cũng sẽ không có người dễ dàng chọc vào phu thê bọn ta."

Diệp Âm Trúc nói: " vậy là tốt rồi, cũng xin Minh Huy tiền bối vẽ cho chúng ta một cái bản đồ đơn giản để chỉ dẫn đường đi."

" Không vấn đề gì." Minh Huy lật tay lên, từ ngón tay bắn ra một đạo hắc ám lực. Ngay trên nền băng cứng tại trong băng quật nơi hắn ở, đang vẽ một bức địa đồ đơn giản.

Ra ngoài băng quật, nhất thời hàn phong lẫm liệt, lúc này đã là mùa đông, Cực Bắc hoang nguyên nhiệt độ cực kỳ thấp. Nhất là tại cực bắc Băng Sâm, càng là nước đóng thành băng, dù là chỉ thổi ra một hơi, đều lập tức bị đóng băng tại chỗ, hóa thành một mảnh băng nhỏ rơi xuống trên mặt đất.

Diệp Âm Trúc giúp Tô Lạp kéo áo khoác lông cừu lên người, quan tâm hỏi: " lạnh không? Người nếu kiên trì không được thì nói, không bằng ở lại bên trong băng quật của Minh Huy tiền bối chờ chúng ta trở về."

Tô Lạp lắc lắc đầu, nói: " ta không có yếu ớt vậy, không hỏi nữa, đi thôi."

Mặc dù nàng đã nói như vậy, nhưng Diệp Âm Trúc chính là đã tự ý thức nắm lấy tay Tô Lạp, đưa một cổ tinh thuần trúc đấu khi vào trong cơ thể Tô Lạp, mang đến cho thân thể nàng trận trận ấm áp.

Trong hoàn cảnh rét lạnh tại đây, cho dù tưởng khoái cũng căn bản không tưởng khoái được, cho dù là cường giả như Diệp Âm Trúc bọn họ cũng không ngoại lệ, chỉ có Minh là hoàn toàn miễn dịch rét lạnh này, cho dù là Tử cũng phải không ngừng thúc dục tử tinh năng lượng của chính mình để bảo vệ thân thể.

Minh Huy tiễn bọn họ đến bên rìa của lãnh địa mình mới ngừng lại, có hắn hộ tống, tại bên trong lãnh địa của Minh Huy, Diệp Âm Trúc bốn người vẫn chưa gặp phải trở ngại gì, lãnh địa của Minh Huy ở tại phương bắc. Cùng Long Lang lãnh địa tại Đông Bắc cạnh nhau, cho nên bọn họ thông qua lãnh địa của phu thê Minh Huy, trực tiếp đi vào mục đích cuộc hành trình này.

" Tử, ngươi đã thông tri cho hắn chưa?" Diệp Âm Trúc hướng Tử hỏi.

Tử hướng Diệp Âm Trúc gật đầu, " thời tiết ở đây quỷ thật. Âm Trúc, lần này ngươi thật sự nhất định dẫn hắn đồng thời rời đi? Đừng quên thể tích của hắn."

Diệp Âm Trúc nghĩ ra được kế hoạch nói: " yên tâm đi, cho dù lượng ăn của hắn rất lớn. Cũng không cần phải đến lượt chúng ta giải quyết."

Thời tiết ở đây quả thật rất lạnh, vượt hướng tiến sâu vào trong lãnh địa của Long Lang, khí lưu rét lạnh này cũng trở nên càng ngày càng mãnh liệt, trên trong Băng Sâm mặc dù có vô số băng trụ có thể dùng che chắn, nhưng gió lạnh chính là giống như lưỡi dao sắc bén như cắt vào da tay bọn họ. Nếu là chiến sĩ hoặc ma pháp sư dưới thanh cấp đi tới nơi này, căn bản là không cần gặp phải ma thú sợ rằng trực tiếp sẽ bị cái rét lạnh nơi này hủy diệt.

Lần trước trong khi đi tới Băng Sâm, vừa lúc là đại lục vào mùa hè. Mặc dù bọn họ cũng thấy lạnh vô cùng, nhưng cùng so sánh với rét lạnh vào mùa đông này là có chênh lệch không nhỏ. Minh Huy nói cho Diệp Âm Trúc, bây giờ loại khí hậu này, đừng nói là ngoại lai giả. Cho dù là cường đai ma thú bên trong Băng Sâm, cũng rất ít ra ngoài hoạt động. Dù sao, dưới tình huống lạnh vô cùng như thế, đối với thể lực phi hao phi thường lớn. Mà mùa đông vừa là lúc khuyết thiếu thực vật nhất. Trong đó một vài loại ma thú yếu và nhỏ sẽ lựa chọn ngủ đông bên trong động quật, thẳng đến mùa xuân năm thứ hai mới có thể tỉnh lại.

" Chúng ta nghỉ ngơi một lát." Cái lạnh vô cùng khiến Diệp Âm Trúc cũng có chút cảm giác không chịu được, dù sao hắn cần đấu khí chính mình chiếu cố Tô Lạp, Tô Lạp tùy ý hắn lôi kéo. Dưới trúc đấu khí bảo

vệ của hắn, tựa hồ rét lạnh đối với nàng cũng không có cái gì ảnh hưởng.

Tử gật gật đầu, ánh mắt hướng bên cạnh tìm tòi một chút, tìm được một cây băng trụ thật lớn đường kính vượt qua năm thước, trực tiếp tiến lên một bước, một quyền đánh mạnh vào trên băng trụ nọ.

Trong tiếng nổ ầm ầm, băng trụ nhất thời thủng một cái lỗ lớn. Nhưng Tử có chút kinh ngạc, hắn vốn muốn một quyền đánh ra một cái cũng đủ bọn họ bốn người tạm thời nghĩ ngơi tại đây. Nhưng một quyền này đánh xuống, băng trụ nọ lại chỉ bất quá rơi ra một cái lổ hổng không được nửa thước mà thôi.

" Băng cứng lắm." Tử lại giơ lên nắm tay thì Minh nắm tay đã trước hắn một bước hạ xuống trên băng trụ. Đồng thời hướng Tử nhếch miệng cười, " đương nhiên cứng rồi, Cực Bắc hoang nguyên này băng cứng đã tồn tại không biết đã bao nhiêu năm, không phải là ngoại giới bên ngoài có khả năng so sánh được."

Dưới sự oanh kích của Tử, Minh lưỡng đại thần thú, rốt cục tạm thời trên băng trụ đã đào ra một địa phương có thể nghỉ ngơi, Tử để cho Diệp Âm Trúc cùng Tô Lạp đi vào bên trong trước, chính mình và Minh ngồi ở bên ngoài.

Diệp Âm Trúc từ trong Tu Di thần giới lấy ra một ít thực vật phân cho Tử và Mình, chính mình cầm một ít thủy quả cùng Tô Lạp cẩn thận ăn. Bên ngoài phong lực chí ít đã ngoài thất cấp, tại loại hoàn cảnh này, ngoại trừ lương khô ra không có khả năng có được một loại thực vật khác.

Sau khi ăn xong vài món đơn giản, Diệp Âm Trúc khoanh chân ngồi ở bên trong băng quật bắt đầu tu luyện, nhanh chóng khôi phục thể lực tiêu hao vì rét lạnh.

Khi hắn ngồi khoanh chân thì đột nhiên tinh thần lực cho chút nhất động, tựa hồ cảm giác được cái gì đó, dưới ý thức thông qua linh hồn hướng Tử phát ra một tiếng hỏi. Tử thông qua linh hồn nhấn nhủ hồi tin tức, hắn cũng chú ý tới tinh thần ba động nọ giấu ở cách đó không xa, bọn họ bốn người đã bị giám thị.

Diệp Âm Trúc trên mặt toát ra một nụ cười ưu nhã, hướng bên người Tô Lạp nói: " xem ra, mục tiêu lần này của chúng ta đã xuất hiện. Tô Lạp, đã Lâu không có đạn cầm cho ngươi nghe, muốn hay không nghe cầm khúc của ta."

Tô Lạp nhẹ nhàng gật gật đầu, trong mắt toát ra một tia chờ mong.

Diệp Âm Trúc trên tay quang mang chợt lóe, Hải Nguyệt Thanh Huy cầm đã ở trên đầu gối. Thần tư thoáng tự hỏi chốc lát, hắn đột nhiên đã thu hồi Hải Nguyệt Thanh Huy cầm, đã được thay thế thành thần khí Phi Bộc Liên Châu cầm.

Tay trái đặt trên cầm huyền nhẹ nhàng lướt qua, một chuỗi ông minh nhàn nhạt bám vào, tay phải lúc này mới khinh đạn, một chuỗi tiếng đàn trầm thấp bay ra.

Chỉ là một cái âm phù, Tô Lạp tựu phát hiện Diệp Âm Trúc đã thay đổi, lúc này hắn trên người phảng phất lại không có chút nhiệt độ nào, cả người đều trong phút chốc dung nhập vào trong hết thảy chung quanh, phảng phất hắn chính là một khối băng vậy, một phiến tuyết, lại như một cơn hàn phong tự do phiêu đãng, tựa hồ chính là thân thể hắn, đã dung nhập vào trong băng trụ bên cạnh vậy, mà tai đây dung nhập hoàn toàn. Một chuỗi tiếng đàn lại trong phút chốc xâm nhập vào trong thế giới tinh thần chung quanh một người cùng hai thần thú. Phô thiên cái địa bi thương phảng phất rét lạnh từ bốn phương tám hướng cuồng cuộng tràn đến, làm bọn hắn tâm thần không nhịn được hơi bị khiên động.

Đây là loại cầm khúc như thế nào a! Đây chỉ là một cái âm phù đơn giản, Tô Lạp đột nhiên hiểu được, Âm Trúc đã tiến bộ, không chỉ có ma pháp cùng đấu khí của hắn đã tiến bộ. Tại trên cầm khúc y' cảnh, với trọng trọng kinh nghiệm của hắn cũng đã không ngừng tiến bộ. Lúc này tiếng đàn của hắn đã không còn là cái loại thuần thuần thông thấu này, mà là khiến không người nào có thể nhìn đến tột cùng thâm thúy, thậm chí là mang theo một tia tang thương nhàn nhạt. Đây có phải là một người không có kinh nghiệm có khả năng đạn tấu ra nhạc khúc này sao?

Hai tay Diệp Âm Trúc động tác rất chậm, đúng là bởi vì tinh thần thế giới trong hắn đã đạt tới thiên nhân hợp nhất, cùng chung quanh hết thảy hợp thành một thể, mới có thể gây cho Tô Lạp hóa thành cảm giác băng tuyết. Tay trái án, tay phải đạn tấu, chuỗi án âm đơn giản tại đầu ngón tay nhảy lên. Vãng phục hồi toàn, hình thành một cổ đặc thù bi thương, bi thương nọ khí tức hóa thành một vòng sáng tử sắc từ trong băng trụ này phóng ra, mờ ảo hướng vào chỗ sâu ở trong Băng Sâm, phảng phất như trời cao cảm thán.

Giờ khắc này, tựa hồ ngay cả hàn phong lẫm liệt nọ cũng cảm nhận được sự bi ai trong cầm khúc mà trở nên không còn cuồng bạo, là lẳng lặng lắng nghe, lắng nghe giai điệu động lòng người rồi lại không ngừng rơi lệ.

Tiếng ngâm khẻ tại đây vang lên, tự ngâm tự xướng. Nhưng cùng bát chỉ nọ giai điệu hoàn mỹ dung hợp cùng một chỗ, " Gió cũng tiêu tiêu. Tuyết cũng tiêu tiêu. Trong cơn say nghe ngàn tiếng chảy phiêu diêu; là mộng cảnh. Không là mộng cảnh. Trong mộng ngoài mộng khó tiêu là tình; đẩy trăng, đùa trăng. Một trăng một trụ nghĩ về tuổi xuân; đau khổ. Đau khổ, cổ kim có thể nói là tình vô tận."

Tử quang nhàn nhạt đột nhiên trở nên phát ra càng thâm thúy, Tô Lạp bên cạnh đã ngây ngốc, thì thào nhớ kỹ một câu cuối cùng nọ, trong mắt lệ quang lóe ra, phảng phất trong nội tâm tất cả áp lực và bi thương đều tại giờ khắc này phóng thích hết. Tình vô tận. Tình vô tận.

Tình này có thể đãi thành hồi ức, Âm Trúc a Âm Trúc, tại sao muốn làm ta khóc?

_____***_____

Một viên băng tinh trong suốt từ trên mặt nàng chảy xuống. Rơi xuống trên mặt đất, biến thành một tiếng vang trong mang theo một vị băng phấn nhè nhẹ.

Tử và Minh mặc dù như trước ngồi ở phía trước bọn họ, nhưng lúc này hai đại thần thú này thân thể lại đều có chút cứng ngắc. Mặc dù cầm trúc của Diệp Âm Trúc đối với bọn họ sinh ra hiệu quả cảm nhiễm lực yếu một chút, có thể vậy tất cả đều là từ ở sâu trong linh hồn truyền đến giao động sợ hãi lại làm tâm bọn hắn căn bản không cách nào yên tĩnh trở lại, phảng phất nội tâm ngạnh trứ vật gì đó, giống như phải nhất định phun ra mới có thể thoải mái.

Hạ quyết định, Tử ngửa đầu thét dài, tiếng gầm cuồn cuộn phá không vang lên. Lúc còn nhỏ thì thân nhân bị giết, chính mình bị đuổi giết, đủ loại ấm ức bực mình. Tựa hồ đều tại đây trong tiếng kêu phóng thích, tử khí mãnh liệt từ trong cơ thế hắn bắn ra, đem băng trụ xung quanh và mặt đất đều biến thành một mảnh tinh thể tử sắc.

Một tiếng hùng hậu khác nhưng trầm thấp hơn rất nhiều nương theo tiếng Tử thét dài lên. Nó tựa như cấu trúc tổng thể của hoa hồng và lá xanh, cùng Tử thét dài hỗ trợ lẫn nhau. Tiếng kêu to lớn trực tiếp vọt lên giữa trời, trong phút chốc, không trung phong tuyết dừng lại. Hàn phong băng tuyết tựa hồ cũng sợ hãi tiếng thét dài thương cảm của mọi người.

Tô Lạp cảm giác rất kỳ quái. Nàng biết, bằng thực lực của Tử và Minh, trong khi bọn họ toàn lực thét dài thì chính mình rất khó chống chịu. Nhưng là, bởi vị có Diệp Âm Trúc bên người, mặc dù vậy tiếng thét dài như trước điếc tai nhức óc, nhưng căn bản không cách nào mảy may thương tổn đến chính mình. Bất luận trường tiếng kêu nọ lực lượng tràn ngập cường đại cở nào , nhưng đều không thể thể che dấu một tiếng đàn quanh quẩn trong tim.

Nàng đột nhiên đã hiểu được, tiếng thét dài này cường thịnh trở lại. Cũng là tại bên ngoài, mà tiếng đàn cùng là vang ở chính trong lòng.

Phương xa, lại là một tiếng thét dài vang lên. Một tiếng thét dài này đặc biệt bạo liệt, nhưng xa xa cùng tiếng kêu của Tử và Minh tương hợp, có lẽ duyên cớ là bởi vì khoảng cách quá xa, tiếng thét dài thứ ba này hiển nhiên là không có bị cầm khúc của Diệp Âm Trúc ảnh hưởng, trong tiếng kêu không có gì bi thương tồn tại nhưng tràn ngập khí thế bá đạo vô cùng. Ba tiếng hét dài điếc tai nhức óc, tựa hồ giống như cả Băng Sâm gây ra. Nhất là đông bắc phương này, vô số băng trụ cực kỳ cứng rắn nó ở trên đã bắt đầu xuất hiện từng đạo vết rách thật nhỏ.

Tại lúc này thì, một tiếng tựa lang tru tựa long ngâm vang lên. Tiếng thét dài thứ tư này lại so với ba tiếng trước nhỏ hơn rất nhiều. Chỉ là tiếng thét dài này lại trần ngập tâm tình bi phẫn, tựa hồ như có vô số bi thương nhất định phải bọc lộ ra.

Tiếng thét dài này vừa ra, đồng dạng tiếng kêu nhất thời vang vọng Băng Sâm đông bắc phương, chí ít có mấy trăm tiếng tựa long tựa lang thét dài đồng thời vang lên. Thanh âm này ngưng tụ thành một cổ tràn ngập ngưng tụ lực, bọn họ đơn thể là yếu nhất, nhưng đoàn kết đứng lên lại có thể cùng ba tiếng thét trước đối kháng lẫn nhau.

Tô Lạp đột nhiên đã thấy bên người Diệp Âm Trúc khóe miệng toát ra một tia cười nhạt, hình dáng lại có chút bi thương, nàng đột nhiên đã hiểu, Diệp Âm Trúc đạn tấu cũng không phải nhất định phát ra từ tình cảm nội tâm của chính mình, mà chỉ dùng loại đặc thù phương pháp này đưa bọn họ trực tiếp dẫn đến mục tiêu.

Tô Lạp đoán cũng không sai, Diệp Âm Trúc mục đích đúng là như thế. Hắn ở đây đạn tấu nhạc khúc này, tên là "Cầm Thương"

"Cầm Thương" một trong chín đại danh khúc Cầm tông, hiệu quả, cực độ bi thương.

Nhạc khúc này vốn hiệu quả là thông qua cầm khúc cảm nhiễm lực khiến kẻ khác sinh ra bi thương mãnh liệt, thậm chí xuất hiện thương cảm trong huyễn cảnh, khi thực lực đối thù và đạn tấu giả có chênh lệch nhất định. Ít nhất tinh thần lực tại đạn tấu giả dưới thời gian tác dụng, đạn tấu giả thậm chí có thể khiến cho bi thương trí tử. Mà Diệp Âm Trúc lúc trước đạn tấu hiển nhiên cũng không có đưa hoàn toàn bi thương trong cầm khúc này phóng thích ra ngoài, thông qua thần khí Phi Bộc Liên Châu cầm. Hắn đưa cầm khúc truyền ra xa, thông qua bi y' trong cầm khúc dẫn khởi cùng hét lên, đạt được mục đích kích đối thủ. Nếu tùy ý hắn phát huy mà nói, "Cầm Thương" này có thể tạo được lực thương tổn tuyệt không phải ma thú bình thường có khả năng tiếp nhận, chỉ bất quá phạm vi lớn sử dụng loại cầm khúc này, tựu khó tránh khỏi trước ảnh hưởng đến ba người bên cạnh hắn.

Hai tay nhẹ nhàng nâng lên, nét ưu nhã nọ lại hạ xuống cầm huyền màu vàng cam trên cổ cầm. đem một nét phong nhã cuối cùng mang đi. Diệp Âm Trúc trên mặt toát ra một tia cười nhạt, đứng dậy, từ khẻ hở giữa Tử và Minh đi ra ngoài.

Theo tiếng đàn đình chỉ, tiếng thét dài của Tử và Minh cũng dần dần ngừng lại. Phương xa nọ một tiếng thét dài cùng với vô số tiếng kêu tựa long tựa lang ngưng kết nó cũng dần dần yếu đi.

Tử và Mình liếc nhau, đều không nhịn được toát ra một vẻ hoảng sợ, phải biết rằng, bọn họ tinh thần lực đều là cực kỳ cường đại. Làm thần thú, linh hồn bọn họ càng với loài người không cách nào so sánh, tinh thần chi hải khổng lồ ít nhất là phổ thông nhân loại đã ngoài thập bội, đã có thể là như vậy. Bọn họ tại trong cầm khúc của Diệp Âm Trúc chính là nhận đến cảm nhiễm cường liệt, dù là ở dưới tình huống không có phòng bị. Nhưng Diệp Âm Trúc lúc này ma pháp cấp bậc bất quá là tử cấp nhị giai mà thôi, cùng bọn họ chênh lệch còn rất lớn. Bọn họ thậm chí không giám nghĩ, nếu có một ngày, Diệp Âm Trúc cầm khúc đạt tới đẳng cấp cùng thần thú giống nhau là thứ thần cấp, hiệu quả như thế nào, tới khi đó, sợ hắn ma pháp mới thật sự là thiên hạ vô địch.

Diệp Âm Trúc cũng không biết Tử cùng Minh suy nghĩ cái gì, hướng hai người khiểm nhiên cười, nói: " vì để cho bọn họ đến, ngay cả các ngươi cũng bị ảnh hưởng."

"Âm Trúc, lần tới có thể hay không dùng đến một cầm khúc vui vẻ, vừa rồi quá bi thương, ta thậm chí đã nhớ tới mụ mụ." Minh có chút sầu mi khổ kiểm nhìn Diệp Âm Trúc, một chút cũng không có hình dáng gì của thần thú.

Diệp Âm Trúc bật cười nói: " Tốt thôi, không vấn đề! Lần sau ta cam đoan cho ngươi ảo tưởng ra thê tử tương lai. Bất quá, Minh ngươi còn có người nhà còn sống sao?"

_____***_____

Minh có chút mờ mịt lắc lắc đầu, nói: " ta cũng không biết, từ khi ta hiểu chuyện tới nay, bên người đã không có thấy thân nhân. Chỉ là nhớ mang máng khi ấu thơ ta cùng gia nhân sinh hoạt cùng một chỗ, Sơn Lĩnh Cự Nhân chúng ta thọ mệnh mặc dù cũng không phải là vô cùng vô tận, nhưng bởi vì lực phòng ngự của bản thân cũng rất khó tử vong. Thật sự hy vong người nhà của ta cũng còn sống. Chỉ là, thần thú giống chúng ta đều là tồn tại nghịch thiên, thượng thiên không có khả năng cho phép chúng ta xuất hiện nhiều trên thế giới này."

- Mục tiêu của chúng ta đã tới.

Lúc này, rét lạnh trong Băng Sâm bởi vì vừa rồi bị bốn loại tiếng thét dài bất đồng bám theo mênh mông năng lượng ba động. Kết quả là trong một thời gian ngắn trong Băng Sâm trở nên cực kỳ yên tĩnh, ít nhất phong tuyết đều tạm thời tiêu mất. Tại trong loại hoàn cảnh yên tĩnh này, Diệp Âm Trúc rõ ràng nghe được

một mảng âm thanh khàn khàn từ bốn phương tám hướng vang lên. Trong không khí, áp lực vô hình từ từ ngưng kết, một tai lắng nghe chốc lát, hắn mỉm cười nói: " xem ra, chúng ta đã bị vây."

" Người xa lạ, nơi này không chào đón các ngươi." Một thanh âm trầm thấp mà tràn ngập âm lãnh khí tức và địch ý. Dần dần, trong Băng Sâm đi ra một tảng lớn ma thú, chí ít có trên trăm đầu. Từ bốn phương tám hướng đem vị trí Diệp Âm Trúc bốn người ẩn ẩn vây quanh.

Diệp Âm Trúc tâm thần rung lên, ổn định tinh thần nhìn lại, trong lúc đó từ trong Băng Sâm đi ra loại ma thú này hình dáng phi thường thần tuấn, thân cao ước chừng cùng giác mã bình thường không sai biệt lắm, thân dài khoảng năm thước, toàn thân mang lang hình ám lam sắc, trong thế giới băng tuyết cũng không mười phần rõ ràng. Nhưng là chúng nó có một đôi mắt màu đỏ sậm, tràn ngập quang mang tàn bạo, chính hướng bốn người đối phương nhe răng bất thiện, lộ ra những chiếc răng bén nhọn.

Ma thú này bề ngoài giống như sói, nhưng nếu so với thể tích của sói thì lớn hơn nhiều lắm, nhưng bọn hắn trên người không có lông sói, thay vào đó là một tầng ám lam sắc lân phiến, tứ chi tráng kiện hữu lực. Mặc dù cùng cự long so sánh thì nhỏ một chút, nhưng không thể không thừa nhận tứ chi của chúng đúng là long trảo. Kỳ lạ nhất chính là. Mỗi một ma thú trên lưng đều có ba cặp nhìn qua giống như cánh, nhưng lại so với cánh đồng dạng nhỏ hơn rất nhiều bao trùm lân giáp đến cuối cùng, không biết là làm cái mục đích gì. Diệp Âm Trúc cơ hồ có thể dám chắc, loại cánh lớn nhỏ này tịnh không có khả năng trợ giúp Long Lang loại ma thú thể tích này phi hành. Hiển nhiên, bọn họ cũng không có khả năng hoàn toàn kế thừa năng lực phi hành của long tộc.

Đầu Long Lang là lang thủ, ngoại trừ bao trùm bên ngoài chính là lân phiến, cùng bề ngoài của sói không có gì khác nhau. Một cái đuôi to cũng đồng dạng là lang hình, mặc dù mặt trên không có lân phiến, nhưng một cây tiêm châm ám lam sắc trường mâu lại tựa hồ có thể xuyên qua hết thảy, khí tức huyết địa mà hàn lãnh hình thành một cái vòng tuần hoàn không ngừng hướng Diệp Âm Trúc bốn người sinh ra áp bách, khiến Diệp Âm Trúc có chút kỳ quái là, Long Lang này hẳn là đã cảm nhận được khí tức của Minh và Tử, nhưng bọn hắn lại tựa hồ cũng không có cảm giác e ngại gì. Chẳng lẻ, bọn họ ngay cả uy áp của thần thú cũng không sợ sao? Điểm này nhất thời khiến cho Diệp Âm Trúc hứng thú còn lớn hơn nữa.

Trong quần lang, một đầu Long Lang đặc biệt thật lớn đi ra, chiều dài thân hình của nó vượt quá tám thước, một đôi con mắt màu đỏ sậm đã có chút lờ mờ, hiển nhiên tuổi đã không nhỏ. Ngay cả lang vĩ ở tại phía sau cũng không phải là ám lam sắc mao phát mà là cùng băng tuyết đồng sắc bạch, nhưng niên lão uy thế không thể ảnh hưởng, sau lưng ba cặp long dực rõ ràng so với Long Lang khác lớn hơn rất nhiều, cước hạ bước lên là lúc phảng phất có một tia khí lưu hắc sắc nho nhỏ lan tràn ra, phủ lấp đông đảo Long Lang giống như toàn thể chúng tinh phủng nguyệt(trăng giữa ngàn sao- y' là rất nổi bật) đi tới phía trước.

Lão niên Long Lang ánh mắt đầu tiên hạ xuống trên người Tử và Minh, hiển nhiên sau đó mới là Diệp Âm Trúc cùng Tô Lạp. Vừa rồi thanh âm âm lãnh nọ chính là từ trong miệng hắn phát ra. " Người xa lạ, nơi này không chào đón các ngươi, lĩnh vực này là của Long Lang chúng ta. Các ngượi hiện tại ly khai, chúng ta có thể đối xử đều khộng có phát sinh gì quá. Nếu không, các ngươi chính là địch nhân của Long Lang. Kể cả nếu chết trận đến một Long Lang cuối cùng, chúng ta cũng tuyệt sẽ không lùi bước."

Rất hiển nhiên, thân lão Long Lang này cũng không phải không có cảm giác được khí tức cường thế trên người Tử và Minh. Nếu không hắn cũng sẽ không nói nhất định để Diệp Âm Trúc bọn họ rời đi. Hắn cũng không hy vọng cùng cường đại đối thủ như thế là địch. Bản thân là cao đẳng trí tuệ cao cấp ma thú, Long Lang này đều rất thông minh.

Diệp Âm Trúc mỉm cười, nói: " tiền bối ngài khỏe chứ, chúng ta đến từ thế giới loài người. Lần này mạo muội đến đây, là có chút muốn cùng tiền bối thương lượng."

Lão long lang trong mắt hàn quang chợt lóe, lân phiến toàn thân trong nháy mắt bỗng nhiên dựng lên. Phát ra một tiếng sói tru trầm thấp, " các người là tới tìm Long Lang chúng ta? Tất cả Long Lang hiển nhiên đều đã cảm nhận được khí tức trên người lão Long Lang, cả đám nhất thời tràn ngập địch ý tùy thời đều có dấu hiệu tiền phác. Lân phiến nọ sạ khởi uy thế khiến trong lòng người không nhịn được hàn ý đại tăng."

Diệp Âm Trúc cản vội hỏi: " tiền bối xin không nên xúc động, chúng ta lần này đến cũng không có ác ý gì."

Lão Long Lang nhìn một chút Minh cùng Tử bên người Diệp Âm Trúc, tâm tình thoáng ổn định vài phần,

lạnh giọng nói: " đã nhiều năm như vậy, chưa bao giờ nhân loại đến tìm chúng ta, các người là gian tế Long tộc. Không có ai có thể dấu diếm qua cái mũi của Long Lang chúng ta. Nhân loại, ngươi cùng người bên cạnh ngươi trên người rõ ràng đều có khí tức của Long tộc. Chúng ta Long Lang nhất tộc đều đã chạy trốn đến nơi khổ hàn này, các ngươi Long tộc còn không chụi buông tha chúng ta sao? Tốt lắm. Để chúng ta cùng ngọc thành câu phần (y' nói cả hai cùng teo ấy mà ^^), Ngư Tử Võng Phá."

Thoại âm vừa xuống, tiếng hú của Long Lang đại tác. Trong phút chốc, tất cả Long Lang đồng thời hướng đến Diệp Âm Trúc bốn người vọt tới, bọn họ thân hình giống như từng thiểm điện đạo ám lam sắc, tốc độ cực nhanh cũng không phải thú nhân tộc tọa lang bình thường có khả năng so sánh được. Thân thể khổng lồ, nhưng không mất linh hoạt, lợi trảo của bọn họ, những hàm răng sắc nhọn, tràn ngập khí tức hắc ám, một khỏa ám lam năng lượng đạn trực tiếp bắn về Diệp Âm Trúc bọn họ oanh kích đến, vậy chính là trên cả trăm cái ma pháp đồng thời phát ra a!

Diệp Âm Trúc đột nhiên ý thức được chính mình sai rồi, Minh Huy từng đối với mình nói qua, lúc trước Long Lang này là bị Long tộc đuổi chạy tới nơi cực bắc khổ hàn này, nhưng chính mình lại như thế nào đã quên, mình bây giờ chính là ngoại tịch Ngân Long. Long Lang này khứu giác quả thật linh mẫn, cũng có thể phát hiện khí tức Ngân Long trên người chính mình cùng Tô Lạp. Đáng tiếc, bọn họ tựa họ cũng không nhận ra Minh cùng Tử hai đại thần thú này. Xem ra ý nghĩ vốn muốn bằng vào thần thú uy hiếp đối phương là hoàn toàn phá diệt, một trận này không đánh là không được, đánh thì phải đánh trả, trước đánh bại đối thủ, tái đàm phán cũng có lợi hơn.

Ma thú thuấn phát ma pháp là không giống ma pháp sư, ma pháp sư thuấn phát ma pháp thường tương đối đê giai (cấp thấp), mà trong ma thú ít có giống ma pháp sư như vậy có thể thông qua ngâm xướng chú ngữ thi triển bất đồng ma pháp. Chúng nó thường đều có vài loại thiên phú ma pháp chuyên chúc, thi triển thì uy lực thật lớn, trước mắt Long Lang chính là như thế, bọn họ trong miệng phun ra ám lam quang cầu. Thân mình đúng là thuộc phạm trù lam cấp, nhưng cũng không phải là ma pháp cầu bình thường, trong đó bao hàm ám ma hệ cùng băng hệ hai loại thuộc tính, vốn Long Lang tộc chỉ là ám ma hệ ma thú. Nhưng tại đây nơi cực bắc khổ hàn sinh tồn đã nhiều năm như vậy. Thân thể chúng nó cũng tại trong cực hàn đã sinh ra dị biến nhất định, thêm vào hơn băng chúc tính.

Trong nháy mắt phún phát ra trên mặt đất trăm cái ma pháp cầu, cơ hồ là Long Lang này tại hai đại thần trước mặt sinh ra lực áp bách toàn thực xuất thủ, cơ hồ pháp lực trong cơ thể toàn bộ rút hết.

Long Lang lang tính cách rất mạnh lại cực kỳ đoàn kết. Đối mặt với đối thủ cường đại xa so với chính mình cũng không lùi xuống, không có một con Long Lang nào bởi vì uy hiếp của hai đại thần thù trở về phía sau, hơn một trăm Long Lang này cơ hồ trong lúc nhất thời nương năng lượng cầu do chúng phát ra vọt lên.

Cảm nhận được ma pháp ba động mãnh liệt nọ, Diệp Âm Trúc cũng không nhịn được âm thầm cả kinh trong lòng thầm nghĩ, may mắn lần này Tử và Minh đều đã mang đến, nếu không cùng Long Lang này chiến đấu kết quả như thế nào có thể nói là là bất hảo. Dù sao Long lang đều là thất cấp ma thú, trí tuệ hình ma thú đoàn kết như vậy, không có thể cửu cấp ma thú như vậy là có thể đối phó được.

Minh gầm nhẹ một tiếng, cự thủ vung lên, đem Diệp Âm Trúc cùng Tô Lạp che ở phía sau chính mình, hắn nguyên bổn là cao lớn, thân thể trong nháy mắt bành trường, giống như sơn nhạc bình thường cao năm mươi thước phảng phất tại khoảnh khắc trở thành hạch tâm của phiến Băng Sâm này. Thân thể thật lớn lưng hạ xuống, ngay cả Tử cũng đồng thời che ở sau lưng, nham thạch hóa thể phách đem ba ngươi hoàn toàn ở phía sau.

Một trận kịch liệt oanh minh mang theo tràn ngập khí tức hủ thực tính mênh mông phát ra. Thân thể Minh thật sự quá lớn, cơ hồ tất cả công kích toàn bộ oanh tại trên người hắn, năng lượng ba động khổng lồ khiến kẻ khác thoái chí. Ma pháp điên cuồng luật động tại trên dưới toàn thân Minh tràn ngập khí tức hắc ám cùng băng hàn.

Nhưng là, thần thú chính là thần thú, Sơn Lĩnh Cự Nhân lực phòng ngự thì thất cấp ma thú có khả năng công phá sao? Cho dù là cửu cấp ma thú toàn lực công kích, đối với Minh mà nói cũng chỉ là gải ngứa mà thôi.Tràn ngập hắc ám khí tức hủ thực lực tại Minh địa nham hóa da thịt trước mặt căn bản vốn không có tác dụng gì, thân thể thật lớn dùng sức run lên, một tầng thạch phấn hỗn hợp hủ thực khí tức rơi xuống, tất cả ma pháp hiệu quả toàn bộ biến mất, mà Minh lại chỉ là hơi chút nghĩ có điểm lạnh mà thôi.

Đột nhiên biến lớn của Minh khiến đám Long Lang có chút ứng phó không kịp. Nhưng điều này không đủ khiến chúng nó mất đi đấu chí. Cùng Minh căn bản không cần so với lệ thường, thân thể không chút do dự tiến lên, vọt lên trước chính là kỷ đầu Long Lang hùng tráng nhất, long lang lợi trảo mang theo cường liệt lực công đánh sâu vào thân thể của Minh.

Minh hừ một tiếng, " Tinh diên hám thạch thụ sao?" Động tác của hắn cũng không có cái gì đặc thù xem thân thể của hắn lớn như vậy cho dù muốn linh hoạt cũng không có khả năng. Hai tay hay chân đồng thời di động, ngênh trứ Long Lang tiến tới. Kỳ thật Minh cái gì cũng đều không có làm, nhưng là, khi Long Lang này đánh lên người của hắn thì không chỉ có phát ra một tiếng rên rĩ. Cả đám bị bắn ngược trở lại, rơi xuống trên mặt đất, mặc dù thân thể Long Lang cường độ không sai, nhưng toàn lực đánh sâu vào trên thân thể Minh sơn nhạc bàn này, lại là có chút ăn không tiêu, ngay cả những Long Lang tối mãnh thậm chí trực tiếp va chạm ngất đi.

Minh nhếch miệng cười, " các người thật quá tệ."

Tử tự nhiên sẽ không để cho Minh nổi bật một mình, nương theo một tiếng rít gào trầm thấp, so với Minh thấp gần một nửa. Nhưng khí tức không kém bao nhiêu Tử cũng hiện ra bản thể của chính mình, hắn cùng Minh đều biết, Diệp Âm Trúc là muốn hàng phục Long Lang này, cho nên cũng không có xuất ra Tử Tinh cự kiếm của bản thân, cùng Minh giống nhau, trực tiếp hướng đến Long Lang mà tiến.

Ưu thế lớn nhất của hai đại thần thú là bọn hắn có lực phòng ngự vô cùng cường hãn, đó là Lang Lang căn bản không cách nào phá vỡ được. Nhìn Long Lang không ngừng công kích, bọn họ chỉ là từng bước đi về phía trước, sẽ có vô số Long Lang hướng bốn phía dứt bỏ. Đây là lực lượng tuyệt đối, Tử bởi vì còn chưa trưởng thành, thực lực so với Minh còn muốn ít hơn một chút, nhưng hắn dù sao là đứng đầu trong tứ đại thần thú, sau khi tiến hóa đến cửu giải, hắn thân thể cường độ mặc dù không cách nào cùng Minh so sánh, nhưng cũng tuyệt không phải thất cấp Long Lang có khả năng rung chuyển được.

"Dừng tay!" Một tiếng quát lớn có chút tức giận hậm hực vang lên, tiền phó hậu kế của Long Lang công kích nhất thời đình chỉ, bay nhanh trở về đến sau lưng lão Long Lang nọ, mặc dù chúng nó trong mắt chiến ý không có chút nào giảm sút. Trong đôi mắt màu đỏ sậm chính là đã xuất hiện vài phần hoảng sợ, đối mặt Minh và Tử đối thủ như vậy, chúng nó căn bản không có cơ hội gì.

"Các người đến tột cùng là ai?" Lão Long Lang nhìn thân thể cao lớn nọ của Tử và Minh. Hắn thanh âm rõ ràng không có cương ngạnh nữa, trước hắn mặc dù cũng cảm giác được sự cường đại của Tử và Minh, nhưng Long Lang dù sao là Băng Sâm ngoại lai giả. Vốn cũng không thuộc loại tại Cực Bắc hoang nguyên. Cho nên bọn họ tự nhiên không biết truyền thuyết về Cực Bắc hoang nguyên tứ đại thần thú, nhìn Minh cùng Tử triển hiện thực lực so với hắn tưởng tượng còn mạnh hơn bao nhiêu lần, đã biết trên trăm tộc nhân căn bản không cách nào mang đến cho bọn hắn thương tổn gì. Lão Long Lang trong lòng có chút nóng nảy, bởi vì hắn thật sự nghĩ không ra Long tộc lúc nào có lực lượng cường đại như vậy, hơn nữa xem hình dáng bọn hắn cũng không giống là đến từ Long tộc. Không có thể cửu cấp ma thú này như vậy có khả năng sở hữu năng lực này a! Nhất là Minh với siêu cường phòng ngự ngay từ đầu ngăn trở hơn trăm khỏa ma pháp đạn. Lão Long Lang biết, cho dù là trong thất Long vương, ma pháp cực mạnh của Ngân Long vương cung không có khả năng làm được.

"Chúng ta cũng không có ác ý, chỉ là muốn cùng các người nói chuyện mà thôi." Diệp Âm Trúc đứng ở phía sau, có Minh cùng Tử trợ giúp cảm giác thật tốt. Thậm chí không có một đầu Long Lang có thể lướt qua hai đại thần thú hướng hắn và Tô Lạp phát động công kích. Mắt thấy lão Long Lang trong mắt toát ra thần sắc hoảng sợ, Diệp Âm Trúc biết, thời cơ không sai biệt lắm cũng đã tới.

Giờ thì, chung quanh số lượng Long Lang đột nhiên đã hơn nhiều, ít nhất lại có mấy trăm con Long Lang xông tới, không cần hỏi, lão Long Lang cảm giác được sự cường đại của đối thủ, cơ hồ là đã triệu tập toàn bộ tộc lực đi tới nơi này, muốn phục kích Diệp Âm Trúc bốn người.

"Lão Đại, nguyên lai ngươi ở tại đây, ta tới, mấy tên nhỏ bé này làm gì vậy? Chẳng lẻ còn tưởng công kích lão Đại của ta phải không?". Trong thanh âm cuồng dã, một thân thể cao lớn từ xa xa rất nhanh hướng bên này mà đến, thân cao ba thước, cùng Minh bảo trì nhân hình là không sai biệt lắm, nhưng bả vai lại nhất định càng thêm rộng lớn, bước đi nhìn qua không nhanh lắm, nhưng mỗi một bước lại có khả năng đi được cực xa. Nếu cẩn thận chú ý sẽ thấy là có thể nhìn ra, tại chỗ hắn rơi xuống. Trên mặt đất đệu gặp

phải dấu vết của một vết nứt lớn.

Rất nhanh, người này đã đi tới vòng vây bên ngoài của Long Long. Bọn Long Lang hiển cũng đã thấy hắn. Lập tức thì có hơn mười con Long Lang vây quanh đi đến, lao thẳng tới thân thể hắn. Long Lang này chiều dài đều vượt qua năm thước, phác kích ra, so với tráng hán kia thân thể còn muốn cao hơn mấy lần.

Tráng hán trong mắt đã tràn ngập dã tính, nhìn Long Lang đánh về phía mình, khinh thường hừ một tiếng như muốn động thủ.

"Cách Lạp Tây Tư, hạ thủ lưu tình, không thể sát thương chúng nó." Diệp Âm Trúc thanh âm xa xa truyền đi.

Đúng vậy, tráng hán đi đến này, chính là hóa vi nhân hình của chiến tranh cự thú Cách Lạp Tây Tư. Trong khi Diệp Âm Trúc bọn họ vừa mới đi tới Băng Sâm, Diệp Âm Trúc để Tử thông qua linh hồn liên lạc cùng Cách Lạp Tây Tư đối hắn phát xuất triệu hoán, để cho hắn đến đây hội hợp. Trải qua nhiều việc như vậy, bây giờ Diệp Âm Trúc khả một điểm đều sẽ không lỗ mãng. Lần này đến đây hàng phục Long Lang, hắn muốn là tá trợ, là cả tứ đại thần thú lực lượng. Ngoại trừ Minh cùng Tử ra còn có Thiểm và Lôi đang ngủ trong cánh tay hắn và chiến tranh cự thú thú kịp thời đến này.

---

o£Pu G\ʏỀjX o£PI [¾H\ ¦ϵ i\f G_ ¦ʑ Ĥà_ ¦\Ôj ¦\ω

Cho nên, vừa nghe được thanh âm của Diệp Âm Trúc, hắn vốn chuẩn bị thi triển sát thủ nhất thời thu trở về, song chưởng giơ lên hạ xuống, nhưng chân phải lại đi ra ngoài.

Oanh—!, Đại Địa Quy Liệt, lực rung động cường đại cho dù là Tử cùng Minh bên này thân thể đều không nhịn được rung lên, trong phút chốc, vô số băng tuyết bắn tóe lên. Những Long Lang đánh về phía Cách Lạp Tây Tư cơ hồ đều đã bị lực trùng kích cường đại này chấn bay ra ngoài.

Lực công kích của Cách Lạp Tây Tư không chỉ ảnh hưởng tới hơn mười đầu long lang nọ, tựu ngay cả long lang ở phía sau cũng đã bị đánh bay một mảng, Cách Lạp Tây Tư đi lại như chỗ không người một mạch hướng đến phương hướng của Tử cùng Diệp Âm Trúc, hắn trên người tản mát ra khí tức cuồng dã bá đạo, tựu ngay cả long lang cũng có chút e ngai. Vị lão long lang kia nhanh chóng phân phó tộc nhân chính mình mau tránh ra tạo thành một thông đạo, để cho Cách Lạp Tây Tư cùng Âm Trúc bọn họ hội hợp cùng một chỗ.

Lúc này, lão long lang tâm đã trầm đến đáy cốc, hắn rốt cục hoàn toàn hiểu được, trước mắt những người này thực lực tuyệt không là bọn hắn có khả năng đối kháng được.

"Cách Lạp Tây Tư, ngươi một tiễn đạp đã càng thêm cường mãnh." Nhìn Cách Lạp Tây Tư đại khối đầu này đi tới trước mặt chính mình, Diệp Âm Trúc không nhịn được toát ra một tia mỉm cười. Thẳng thắn mà nói, lúc trước Cách Lạp Tây Tư trong khi giết chết Tử. Diệp Âm Trúc hận không thể đem hắn bầm thây vạn đoạn. Nhưng sau lại Tử sống lại, sau khi Cách Lạp Tây Tư hàng phục Diệp Âm Trúc vẫn điều biết. Cách Lạp Tây Tư mới là tối cường lực lượng hiện có mình nắm giữ trong tay. Cách Lạp Tây Tư mặc dù làm thần thú nhưng trí tuệ hắn rõ ràng so với Tử thấp kém hơn rất nhiều, cùng hắn đơn giản vài lần ở chung, Diệp Âm Trúc có thể cảm giác tính trức suất (thẳng thắn) của hắn, điểm này Cách Lạp Tây Tư cùng với Hoàng Kim Bỉ Mông Địch Tư rất giống nhau. Một khi chiến đấu, chính là điên cuồng chiến ý, đây chính là điều mà Sơn Lĩnh Cự Nhân Minh còn thiếu. Khi hắn đã trở thành người cùng phe với mình thì tính cách thẳng thắn bộc trực này càng khiến cho Diệp Âm Trúc thích thú.

"Cầm Đế đại nhân, cái này cũng là lúc trước kiến thức được thực lực ngài quá cường đại nên từ đó ta cũng đã bắt đầu cố gắng hơn? Vốn ta tưởng rằng bằng bào lực lượng này của ta trên thế giới rất ít có người có thể chống lại. Có lẽ sau khi nhìn thấy ngài cùng Tử lão đại, ta mới biết được cái gì là nhân ngoại hữu nhân. Không cố gắng một chút, sau này như thế nào sinh tồn tiếp tục đây. Ngài xem, ngay cả đám tiểu gia hòa này cùng đều can đảm hướng ta công kích. Cầm đế đại nhân, ngài có đúng hay không nhất định quét bằng chúng nó? Giao cho ta đi, cho ta mười phút, ta cam đoan đem bọn họ toàn bộ giết chết."

Bổn thân chiến tranh cự thú chính là vì chiến tranh mà sanh, chỉ bất quá Cách Lạp Tây Tư "thể tích bụng" quá lớn. Vì để ăn no mới một mực tại băng quyển nội sanh hoạt, dựa vào lượng sinh vật vô tận trong biển cả để làm no bụng của chính mình. Làm chủ nhân Băng Sâm hạch tâm băng quyển, Cách Lạp Tây Tư vẫn là muốn chính mình có thể gọi là lão đại của Băng Sâm. Trước mắt long lang này cũng dám vây quanh lão đại như mình cùng Cầm đế đại nhân khâm phục nhất. Sát khí trong lòng hắn đã có điểm áp chế không được rồi.

Cách Lạp Tây Tư thanh âm rất lớn, hắn có lẽ đã không kiềm chế được chính mình nữa rồi. Bên kia lão long lang nghe nhất thanh nhị sở (rõ ràng). Thực lực Cách Lạp Tây Tư hắn là đã từng thấy, mặc dù chỉ là một lần <Chiến Tranh Tiễn Đạp>. nhưng ngay cả hắn thân là cửu cấp ma thú cũng đều đứng không vững được, thân hình ngã sấp xuống mặt đất. Lực lượng này cường đại đến mức nào đây? Tuyệt sẽ không hề thua kém hai ngươi lúc nãy. Mà một cường giả như vậy cư nhiên đối với nhân loại kia muốn cùng chính mình đám phán quả thực rất khách khí, còn nói hắn mới là người cường đại nhất. Người này tới cùng là ai a? Chẳng lẻ thật sự đây là ngày kết thúc cho sự tồn tại của long lang nhất tộc ta sao? Vị lão tộc trưởng long lang tộc này cảm giác thật sự có chút không không ra nước mắt.

Bất quá, cũng khó trách hắn như vậy. Sợ rằng một chủng tộc đối mặt với ba trong tứ đại thần thú bài danh Tử Tinh Bỉ Mông, Chiến Tranh Cư Thú cùng Sơn Lĩnh Cự Nhân thì cảm giác cũng sẽ đồng dạng như thế thôi. Cho dù là thú nhân tạm đại bộ lạc cũng tuyệt không dám cùng tam đại thần thú này đồng thời chống lại. Diệp Âm Trúc lần này vì hàng phục long lang nhất tộc tề tập tứ đại thần thú, vì chính là muốn toàn diện áp bách Long lang chủng tộc cao ngạo mà đoàn kết này nếu không có tuyệt đối áp đạo tính ưu thế thì cho dù có thể đem đối phương đánh bại, cũng rất khó khiến đối phương chân chánh thần phục.

"Cách Lạp Tây Tư, ngươi trước hết hãy đứng sang một bên đi, muốn chiến đâu sau này sẽ có cơ hội." Diệp Âm Trúc phất tay ra hiệu cho Cách Lạp Tây Tư lui xuống.

Cách Lạp Tây Tư có chút không cam long quay đầu lại nhìn thoáng qua long lang nhất tộc này, hắn trong mắt khí tức cuồng dã tựa như vật hữu hình, dưới sự uy hiếp này tất cả long lang ý thức lùi lại phía sau một bước. Cách Lạp Tây Tư lúc này mới không cam lòng đến đứng phía sau Diệp Âm Trúc, cần cung kính bao nhiêu thì có bấy nhiêu cung kính. Tử buồn cười nhìn hình dáng hắn, thầm nghĩ, cái này đến tột cùng là tiểu đệ của ta hay là tiểu đệ của Âm Trúc? Bất quá, điều này cũng không có gì khác nhau. Xem ra, chính mình nếu không thể sớm một chút tiến nhập thành niên kỳ, thực sự uy hiếp không được Cách Lạp Tây Tư gia hỏa này.

Diệp Âm Trúc chậm rãi đi ra, hướng lão long lang mỉm cười nói: " tiền bối, bây giờ chúng ta có thể nói chuyện rồi. Ta lập lại một lần, lần này chúng ta đến với long lang nhất tộc không có chút ác ý nào."

Lão long lang có chút tự trào phúng nhìn Diệp Âm Trúc, " ngươi đây là đàm phán sao? Nếu ta đoán không sai, người có đủ thực lực nhưng không phát động công kích chúng ta, hẳn là muốn chúng ta long lang nhất tộc thần phục ngươi. Nói cho ngươi biết, điều này không thể được, cho dù ngươi đem chúng ta trảm tẫn sát tuyệt, cũng quyết không có khả năng có được sự trung thành của long lang nhất tộc, chúng ta là sói, sói vĩnh viễn không khuất phục."

Diệp Âm Trúc trong lòng thất kinh, hắn không có nghĩ lão long lang cư nhiên mẫn cảm như thế, quả nhiên không hổ là cao đẳng trí tuệ ma thú, " tiền bối, xin ngài đừng hiểu lầm. Ta cũng không phải đến hàng phục long lang nhất tộc các ngươi. Nếu thật sự là như vậy, ta nghĩ ngươi cũng đã thấy thực lực mà chúng ta sở hữu, chúng ta hoàn toàn có thể trước đem bọn người hoàn toàn đánh bại rồi tái thảo luận vấn đề. Ta thậm chí có thể dụng thủ đoạn cường ngạnh bắt buộc các ngươi phụng hiến xuất từ linh hồn chi hỏa của mình."

" Cái đó không có khả năng. Cho dù chết ngươi cũng đừng nghĩ đến lấy được linh hồn chi hỏa của chúng ta." Lão long lang phẫn nhiên rống giận.

Diệp Âm Trúc nhíu mày nói: " tiền bối, ngài hiện tại thái độ đối với chúng ta căn bản không cách nào từ bỏ địch ý. Ngài thật sự nghĩ ta tựu không có cách nào lấy được linh hồn chi hỏa của các ngươi sao? Nếu là như vậy, ta cũng vô pháp đem bọn người toàn bộ dẫn xuất đến. Không biết ngươi còn không nhớ rõ tiếng đàn vừa rồi."

Lão long lang trong lòng thất kinh, tiếng đàn vừa rồi đương nhiên còn nhớ kỹ, ngay một khắc nọ, cơ hồ tất cả long lang đều nhớ tới khuất nhục bị chạy tới nơi khổ hàn này, trong long bi phẫn không chịu sự không

chế hóa thành tiếng thét dài.

Diệp Âm Trúc lạnh nhạt cười, nói: " ta là một gã tinh thần hệ ma pháp sư, chuẩn xác mà nói, ta là một gã thần âm sư. Tại trước mặt cầm ma pháp của ta, cho dù các ngươi chiến bại sau muốn tự sát cũng tuyệt không dễ dàng, ta chí ít có mười loại phương pháp có thể mạnh mẽ lấy được linh hồn chi hỏa của các ngươi." Hắn đây không phải là khoác lác, sư phụ hắn là ai? Chính là ám ma hệ ma pháp sư lão tổ tông, đối với linh hồn nghiên cứu, Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn tuyệt đối so với cái gì tinh thần hệ ma pháp sư còn muốn chuyên tinh. Hắn truyền thụ cho Diệp Âm Trúc tri thức mặc dù còn không có nội dung vong linh ma pháp, nhưng đối với tinh thần hệ ma pháp cùng với linh hồn một ít ảo diệu lại giảng rất nhiều.

Lão Long lang đã có chút trầm mặc, cầm khúc lúc trước hắn đã khắc sâu vào trì nhớ, tái liên tưởng đên Cách Lạp Tây Tư đối với Diệp Âm Trúc tôn kính phi thường, hắn biết, trước mắt nhân loài tuổi trẻ này cũng không phải hay nói giỡn, hắn quả thật có năng lực khiến chính tộc nhân mình hiến xuất linh hồn chi hỏa. Nếu thật là như vậy, cho dù long lang nhất tộc tái quật cường, cũng không được phải hướng hắn thần phục.

" Ngươi nếu không phải tới hàng phục chúng ta, vậy tới nơi này làm cái gì? Chẳng lẻ là vì phải uy hiếp chúng ta sao?" Lão long lang hơi thở đã thu liễm vài phần, trên người phóng thích ra một tia khí tức đặc thù, chung quanh long lang tộc nhân chậm rãi lui về phía sau, phân ra một bộ phận long lang lúc trước công kích bị thương trở về chỗ sâu trong Băng Sâm.

Diệp Âm Trúc nói: " chúng ta lần này đến, là hy vọng có thể cùng long lang nhất tộc hợp tác."

" Hợp tác? Vậy không phải là một cách nói khác của thuần phục thôi sao?" Lão long lang khinh thường hừ một tiếng, thầm nghĩ ta không có thể hảo phiến như vậy. Chỉ là trước mắt địch nhân thực lực thật sự quá mạnh mẽ, nếu không hắn đã sớm cường ngạnh bẻ gảy yết hầu của đối phương.

Diệp Âm Trúc nói: " không, cái này đương nhiên không giống. Chúng ta hợp tác là hỗ huệ hỗ lợi (đôi bên cùng có lợi). Nói vậy ngài chính là long lang chi vương nơi này. Tiền bối, ta chỉ hỏi ngài một câu, chẳng lẻ ngài sẽ để cho tộc nhân chính mình vĩnh viễn có một cuộc sống tại đây nơi khổ hàn này, vĩnh viễn tại trong Băng Sâm chịu khổ sao? Chẳng lẻ ngươi đã quên Long Khi Nỗ Tư Đại Lục mỹ hảo, đã quên ánh nắng ấm áp nọ cùng mỹ vị thực vật sao? Làm tộc trưởng, làm long lang chi vương, chẳng lẻ ngươi tựu không muốn đái lĩnh tộc nhân chính mình đi ra nơi này, trở lại bên ngoài thế giới rộng lớn sao?"

Lão long lang trợn mắt há hốc mồm nhìn Diệp Âm Trúc, không chỉ có hắn, chung quanh đám long lang nhìn Diệp Âm Trúc ánh mắt cũng xảy ra chút biến hóa, từ sâu trong con ngươi màu đỏ sậm của chúng nó, Diệp Âm Trúc thấy được quang mang mong chờ. Hắn biết, chính mình nói đã đến tâm khảm của long lang này.

" Đi ra ngoài như thế nào? Ở chỗ này chúng ta ít nhất chính là tự do, đi ra ngoài sẽ là nô đãi của ngươi." Lão long lang liết nhìn Diệp Âm Trúc, nếu nói hắn không động tâm đó là không có khả năng. Long Lang nhất tộc bởi vì Long tộc áp bách, đã tại đây trong Băng Sâm sinh sống thời gian gần ngàn năm.

Ai sẽ nguyện ý tại đây nơi khổ hàn này vĩnh viễn sinh hoạt chứ?

_____***_____

Đó là không thể a! Lúc trước, vì không để Long tộc hủy diệt, Long Lang nhất tộc thượng đại tộc trưởng đối thiên phát thệ, trừ phi Long Lang nhất tộc chính mình thực lực cùng Long tộc đối kháng, nếu không quyết không cho phép đi ra Băng Sâm này một bước, hắn còn nhớ sâu sắc. Làm Long Lang vương, hắn đương nhiên hy vọng có thể đái lĩnh tử dân chính mình trở lại trên đại lục rộng lớn nọ, mỹ vị thực vật, thổ địa phì nhiêu, không gian tự do vô tận, đều là hy vọng của bọn hắn. Chính là, hắn lại như thế nào có thể tin tưởng Diệp Âm Trúc nhân loại này đột nhiên xuất hiện đây?

Diệp Âm Trúc lúc này ngược lại không hề nóng nảy, trên mặt toát ra một tia mỉm cười nhàn nhạt, " ta có nói qua là phải nô dịch các ngươi sao? Từ đầu tới đuôi ta nói đều là hợp tác, ta chỉ là hy vọng có thể cùng các ngươi Long Lang nhất tộc tương ban trợ nhĩ(giúp đỡ lẫn nhau) mà thôi. Các ngươi là địch nhân của Long tộc, điểm này ta rất rõ ràng. Không sai, ta trên người quả thật có khí tức của Long tộc, điểm này ngài cảm giác cũng không sai. Nhưng là, cái này không thể chứng minh ta cùng Long tộc chính là một. Không biết ngài là không nhận ra vài vị đồng bọn này bên người của ta. Nếu ngài nhận thức bọn họ nói, tựu nhất định sẽ không nhận ta cùng Long tộc có cái gì quan hệ."

Long Lang vương trong lòng nhất động, chậm rãi lắc đầu, nói: " ta không nhận ra ba vị cường giả này, nhưng là bọn hắn lực lượng lại đủ để làm đám Long Lang nhất tộc tôn kính."

Thế giới ma thú nếu so với thế giới nhân loại thì đơn thuần hơn rất nhiều, tuyệt đối lực lượng cường đại sẽ nhận được sự chấp thuận. Điểm này là vĩnh viễn sẽ không thay đổi. Tử, Minh cùng Cách Lạp Tây Tư dùng thực lực cường hãn của bọn họ khiến cho vị Long Lang vương này lòng còn sợ hãi. Hắn còn không giám đắc tội với cường giả cường đại như thế.

Diệp Âm Trúc lạnh nhạt cười nói: " vậy để ta hướng ngài giới thiệu một chút. Tại viễn cổ thời kỳ, có lẽ trong khi Long Lang nhất tộc còn không có xuất hiện, Cực Bắc hoang nguyên chính là thế giới của Thú Nhân tộc, Thú Nhân tộc cũng không có như bây giờ nhiều bộ lạc như vậy. Mà là do viễn cổ tứ đại thần thú thống ngự, mà địch nhân của bọn họ chính là Long tộc. Thú Nhân tộc cùng Long tộc trời sanh là địch, cự long và bỉ mông cự thú càng là đối thủ không chết không thôi. Cái này đều là cừu hận từ viễn cổ thời kỳ lưu lại, sự thù hận giữa tứ đại thần thú cùng thần thánh cự long thì thời gian không thể làm phai nhoà được. Tại ta bên người vị này, chính là kẻ đứng đầu trong tứ đại thần thú, kế thừa được Tử Tinh huyết mạch, Tử Tinh Bỉ Mông, Tử, cũng là đồng bọn tốt nhất của ta."

Tử quang chợt lóe. Tử đã một lần nữa đã khôi phục nhân hình, nghe Diệp Âm Trúc giới thiệu đến hắn, trong mắt toát ra một tia uy nghi nhàn nhạt.

" Tử Tinh Bỉ Mông?" Cho dù Long Lang vương tâm chí tái kiên định, trong khi hắn nghe được Tử Tinh Bỉ Mông bốn chữ này, chính là không nhịn được kinh hô thành tiếng. Long Lang nhất tộc mặc dù đối với thế giới của Thú Nhân cũng không quen thuộc, nhưng như thế nào có thể không có nghe nói qua truyền thuyết tứ đại thần thú đây? Nhất là Tử Tinh Bỉ Mông, đây chính là Thú Nhân chi hoàng,chân chính thần thú tối cường, thập cấp thần thú, tuyệt đối không phải cửu cấp có khả năng so được. Khó trách, khó trách hắn lực lượng cường đại vậy, khiến tộc nhân chính mình căn bản ngay cả cơ hội ngăn cản đều không có. Liên tương đến Tử hiện ra hình dáng bản thể, Long Lang vương tin lời Diệp Âm Trúc nói. Ngoại trừ Tử Tinh Bỉ Mông, còn có nhiều loại ma thú có thể mang trên mình khí tức kinh khủng như thế sao?

" Vậy, vậy hai vị này là?" Long Lang vương có chút hoảng sợ nhìn về phía Minh cùng Cách Lạp Tây Tư.

Diệp Âm Trúc lạnh nhạt nói: " trong tứ đại thần thú, Tử Tinh Bỉ Mông đã xuất hiện, vậy, tam đại thần thú kia như thế nào có thể yên lặng. Hai vị này phân biệt là Sơn Lĩnh Cự Nhân - Minh cùng Chiến Tranh Cự Thú - Cách Lạp Tây Tư. Nga, được rồi, ta nghĩ ngươi hẳn là biết tại đây trong hạch tâm băng quyển Băng Sâm có một vị thần thú vô cùng cường đại. Cũng chính là tối cường giả tại trong Băng Sâm này đó chính là Cách Lạp Tây Tư."

Long Lang vương trợn mắt há hốc mồm nhìn về phía Cách Lạp Tây Tư. Hắn lẩm bẩm: " băng quyển chi vương. Cũng là kinh khủng, tối cường đại tại băng quyển chi vương." Lúc này, hắn trong lòng đã lại không có một chút chiến ý. Tựu ngay cả đám Long Lang bên cạnh cũng đều đã toát ra thần sắc sợ hãi. Đối với tam đại thần thú kia bọn họ trong nhận thức có lẽ còn thiếu một chút, nhưng băng quyển chi vương chính là ma thú trong Băng Sâm thảo luận thoại đề nhiều nhất. Ai không biết băng quyển chi vương cường đại đây? Không biết có bao nhiêu cửu cấp ma thú cố gắng khiêu chiến tôn nghiêm của hắn, hơn nữa mỗi lần số lượng đều khôngáit, nhưng không có ai có khả năng tiến sâu vào băng quyển sau đó còn sống trở ra.

Trước mắt tráng hán cao lớn này cũng chính là băng quyển chi vương. Tứ đại thần thú bài danh đệ nhị - Chiến Tranh Cự Thú.

Nhân loại này đến tột cùng là ai? Tại sao bên người hắn, cũng, cũng có thể có tam đại thần thú đi theo, xem hình dáng bọn hắn. Cũng là thuộc vi chủ của nhân loại này đây. Cái này quả thực quá bất khả tư nghị rồi. Dưới ý thức, Long Lang vương mục quang hạ xuống trên người Tô Lạp, thì thào nói: " chẳng lẻ, chẳng lẻ hắn..."

Diệp Âm Trúc bật cười nói: " đừng hiểu lầm, hắn là bằng hữu của ta, không phải là Kim Giáp Cấm Trùng cuối cùng trong tứ đại thần thú."

Trong khi tâm tình Long Lang vương thoáng buông lỏng một chút, hai đạo kim quang phân biệt từ song chưởng Diệp Âm Trúc tách ra, hai điều thân dài hai thước hai bên, thân hình đại trùng tử xuất hiện trước người hắn, thân thể kim sắc phảng phất là toàn thể trong suốt, nếu nói chúng có có cái gì bất đồng, thì phải

là văn lộ trên đầu. Bên trái, Thiểm trên trán có một đạo kim sắc văn lộ còn bên phải của Lôi là ngân sắc. Không cần Diệp Âm Trúc giải thích, vị Long Lang vương này cũng hiểu được xuất hiện tại trước mặt chính mình chính là tứ đại thần thú bài danh cuối cùng Kim Giáp Cấm Trùng rồi, hơn nữa còn là hai.

Tứ đại thần thú đồng thời xuất hiện tại đây ở trong Băng Sâm, Long Lang vương ánh mắt nhất thời trở nên cực kỳ phức tạp, tại hắn xem ra, nếu chính mình làm nhân loại trước mặt này mà nổi giận, sợ rằng chính là họa diệt tộc, tứ đại thần thú thực lực cường đại như thế nào? Tại viễn cổ thời kỳ, từng có người nói qua, tứ đại thần thú hợp lại, tương đương một nửa Cực Bắc hoang nguyên. Mặc dù thuyết pháp như vậy khoa trương một chút, nhưng tứ đại thần thú lại thậm chí là thực lực địch vạn nhân. Cho dù Băng Sâm này thất phương ma thú hoàn toàn tập hợp lại, sợ rằng cũng vô pháp cùng bọn họ chống lại.

Thiểm và Lôi đều dán chặt vào Diệp Âm Trúc, từ sau khi theo Diệp Âm Trúc, chúng nó từ trên người Diệp Âm Trúc có được chỗ tốt thậm chí so với Tử còn muốn lớn hơn, dù sao, chúng nó vẫn đều tại trong cơ thể Diệp Âm Trúc, tương đương với một bộ phận thân thể của Diệp Âm Trúc, Diệp Âm Trúc thực lực chỉ cần có thể tăng lên, hoặc là hấp thu năng lượng gì, chúng nó hai người đều có thể trước tiên hưởng thụ được. Nhất là tại Pháp Lam Diệp Âm Trúc phá được phong ấn khốn trụ Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn thì, trải qua thần nguyên ma pháp bào chuyển hoá cường đại ma pháp lực bên ngoài thành bàng đại vô nguyên tố, bị hai tiểu gia hỏa tham lam này hấp thu hoàn toàn. Cho nên, chúng nó mặc dù vốn trình độ tiến hóa thấp nhất, nhưng bây giờ cũng đột phá đến trình độ cửu cấp ma thú. Chỉ bất quá hai tiểu gia hỏa kia thật sự quá ham ngủ. Mỗi ngày đệu tại trong cơ thể Diệp Âm Trúc hấp thu năng lượng hắn tiến hành tu luyện.

Thiên phú của Diệp Âm Trúc quả thực rất cao, nếu chỉ là hắn chính mình tu luyện mà nói, có lẽ bây giờ không chỉ là trình độ tử cấp nhị giai. Chính là bởi vì bị hai tiểu gia hỏa này hấp thu không ít năng lượng, nhưng Diệp Âm Trúc lại cho tới bây giờ không có để ý qua. Thiểm, Lôi thân thế đáng thương, đối với chúng nó, Diệp Âm Trúc cùng Tử cảm giác là không hề giống nhau. Càng hơn là a hộ chi tình (tình bảo mẫu ấy). Tựa như đối với hài tử của chính mình giống nhau.

Lúc này bị Diệp Âm Trúc thả ra, cơ hồ thân thể đại bộ phận của Thiểm Lôi đều là do thuần năng lượng cấu thành căn bản không sợ hãi rét lạnh, bò đến bên người Diệp Âm Trúc, hành động nhẹ nhàng trên người hắn, đôi mắt nhỏ bên trong lộ vẻ quang mang nhu hòa. Nhưng ngay cả Tử cùng Minh đã thấy chúng tiến vào cửu cấp trạng thái Kim Giác Cấm Trùng đều hạ ý thức giữ một khoảng cách nhất định với chúng.

Kim Giáp Cấm Trùng lực phòng ngự không thể nghi ngờ là rất kém, nhưng nói về công kích trong nháy mắt, tại trong tứ đại thần thú, Kim Giáp Cấm Trùng cũng là tối cường. Khi bọn hắn đạt tới trưởng thành thập cấp là có thể thuấn phát ba cái vô nguyên tố cấm chú ma pháp đạn. Bọn họ thuấn phát cấm chú cùng cấm chú bình thường duy nhất có một điểm khác nhau là không có thuộc tính gì, là thuần túy năng lượng. Mà thuần túy năng lượng này sở hữu lực xuyên thấu vô cùng cường đại, có thể không có hữu thuộc tính năng lượng gì chặn lại được. Nói cách khác, trừ phi đối thủ phòng ngự cũng là vô nguyên tố, nếu không, Kim Giáp Cấm Trùng trưởng thành sau khi phát động công kích chính là không thể phòng ngự.

Bây giờ Thiểm Lôi đã tiến hóa đến cửu cấp, mặc dù không thể đủ hoàn toàn đạt tới hiệu quả không thể phòng ngự, nhưng bọn hắn tùy thời có thể thuấn phát năng lực cấm chú, chính là khiến ma thú đều cùng cảm thấy sợ hãi.

Diệp Âm Trúc hướng Long Lang vương nói: " bọn họ đều là đồng bọn của ta. Ngài cũng đã thấy thực lực của bọn họ. Ta nghĩ, bản thân có tứ đại thần thú tương trợ, nếu một tòa Long thành muốn công kích các ngươi Long Lang nhất tộc cũng phải hỏi qua xem ta có đồng ý hay không. Ta chính mình cũng đủ bảo về các ngươi Long Lang nhất tộc lực lượng. Ta muốn cùng ngài hợp tác chính là, Long Lang nhất tộc có thể quay lại trong đại lục, ta thậm chí có thể cung cấp cho các ngươi một cái lãnh địa. Hơn nữa bảo vệ ngài cùng tộc nhân của ngài không bị Long tộc công kích."

Long lang vương nhìn Diệp Âm Trúc thật sâu, nói: " vậy ngài muốn điều kiện gì để trao đổi đây?" Tại sau khi dùng thực lực cường đại áp bách, hắn ở trong lòng bất tri bất giác đối Diệp Âm Trúc xuất hiện một điểm kính trọng.

Diệp Âm Trúc không chút kiêng dè nào nói: " ta có một chi quân đội cường đại, số lượng là ba trăm người. Bọn họ phải có ma thú đồng bạn cùng chính mình cộng động chiến đấu. Ta dám nói, bọn họ không không ai không phải là tinh nhuệ chiến sỹ, tuyệt sẽ không có hội nhục tộc nhân của ngài."

Long Lang vương sửng sốt một chút, "ngài là nói, muốn cho ta chọn lựa ra ba trăm tộc nhân trở thành ma thú đồng bọn của thuộc hạ ngài sao? Chỉ vậy thôi sao?"

"Chỉ vậy thôi." Diệp Âm Trúc chánh sắc nói.

Long Lang vương đã động tâm. Phải biết rằng, ma thú đồng bọn là song phương khế ước, cũng thuộc loại bình đẳng khế ước phạm trù, chứ không phải là chủ tớ khế ước, ma thú cùng loài người chính là bình đẳng lẫn nhau. Nói cách khác, tộc nhân hắn cũng sẽ không bị nô dịch.

_____***_____

Hơn nữa, xem bọn họ chủng trí tuệ hình cao cấp ma thú, có một nhân loại đồng bọn chỉ mới có lợi, trước không nói nhân loại đồng bọn cũng đồng dạng sẽ bảo vệ bọn họ.

Chỉ là nhân loại tu luyện tốc độ so với chủng tộc của hắn chính là nhanh hơn, đối với chính mình ma thú đồng bọn tu luyện thì có được chỗ tốt rất lớn. Cho dù không thể vượt giai, cũng ít nhất có khả năng để cho Long Lang tăng lên tới trình độ thất cấp thượng vị. Hơn nữa, một khi nhân loại tử vong, khế ước sẽ tự động mất đi hiệu lực. Ma thú thậm chí có thể tại nỗ lực nhất định đại giới mạnh mẽ giải trừ khế ước.

Nói cách khác, khế ước này lực ước thúc cũng không mạnh. Trước mắt nhân loại này bản thân thực lực cường đại như thế, nhưng chỉ là đề xuất một cái yêu cầu mà đối với Long Lang tộc chỉ có lợi, cũng không có cái gì điều kiện khó xử, không khỏi khiến vị Long Lang vương này động tâm.

Làm hắn còn có chút do dự chính là, điều kiện như vậy có đúng hay không thật có điểm tốt quá đây?

Diệp Âm Trúc tựa hồ nhìn ra điều long lang vương đang suy nghĩ, mỉm cười, nói: " tiền bối, ngài không cần lo lắng cái gì đó. Ta làm như vậy, chỉ là hy vọng tài năng ngài sau này cùng chúng ta trong lúc hợp tác cảm nhận được thành ý của chúng ta. Tại trong lãnh địa của ta, cũng không phải chỉ có các ngươi Long Lang nhất tộc, ta hợp tác đồng bọn có rất nhiều, thí dụ như Tinh Linh tộc, Ải Nhân tộc, Địa Tinh bộ lạc.... Tất cả mọi người sanh hoạt tại trong một đại gia đình, trợ giúp lẫn nhau,mục đích của ta, chính là muốn thành lập một vùng đất đối với các thế lực không cách nào uy hiệp đến chúng ta được. Hoan nghênh các ngươi Long Lang nhất tộc gia nhập trong đó. Không bằng như vậy đi, ta có thể cùng ngài đính lập một cái khế ước, dùng một năm làm hạn định, nếu sau một năm, ngài nghĩ lãnh địa của ta cũng không thích hợp với ngài cùng tộc nhân của ngài, các ngươi tùy thời có thể di chuyển trở về, ta thậm chí có thể cho Cách Lạp Tây Tư giúp cac ngươi một lần nữa đoạt lại lãnh địa Băng Sâm đông bắc phương hiện tại đây, ngài thấy như thế nào?"

Diệp Âm Trúc nói đã khiến vị Long Lang vương này không có lý do gì để có thể không đáp ứng, trịnh trong gật đầu, nói: " Như lời ngài nói! Mời ngài định lập khế ước." Đối với hắn mà nói, đính lập khế ước mới là biện pháp bảo hiểm nhất. Vì tộc nhân, hắn không phải không cẩn thận một chút.

Dưới sự chứng kiến của tứ đại thần thú, Diệp Âm Trúc cùng Long Lang vương đã đính lập khế ước kỳ hạn một năm này, cảm thụ được khế ước lực lượng thiên hàng hạ xuống, vị Long Lang vương này tâm tình mới chánh thức buông lỏng. Trong lòng âm thầm cảm thán, không biết đã biết quyết định là đưa đám tộc nhân hướng đến con đường lớn quang minh hay là vực sâu hủy diệt.

Hắn sở dĩ quyết định tin tưởng Diệp Âm Trúc, đó là bởi vì Diệp Âm Trúc tại dưới tình huống cường thế tuyệt đối vẫn lo lắng tới cảm thụ của Long Lang nhất tộc. Điều này mang đến cho hắn hảo cảm rất lớn.

"Cầm Đế đại nhân, lãnh địa của ngài ở địa phương nào? Chúng ta có đúng hay không bây giờ tựu xuất phát đây? Long Lang vương hướng Diệp Âm Trúc hỏi. Dưới yêu cầu mãnh liệt của Cách Lạp Tây Tư, hắn cũng xưng hô Diệp Âm Trúc là Cầm đế. Đương nhiên, Cách Lạp Tây Tư chính mình cũng biết là cá nhân xưng hô là Băng đế, đây là hắn một phương tình nguyện."

Diệp Âm Trúc nói: "ta còn có chuyện rất trọng yếu muốn làm, Long Lang tiền bối, chẳng biết tộc nhân ngài bây giờ có bao nhiêu?"

Long Lang vương nói: "trải qua nhiều năm như vậy hưu dưỡng sanh tức, mặc dù chúng ta chính mình Long tộc huyết thống hậu sinh thực năng lực so sánh còn hơn Lang tộc bình thường rất nhiều. Nhưng cũng so với Long tộc yếu hơn không ít. Bây giờ tộc nhân của ta có năm trăm dư, về tráng niên cũng có hơn ba trăm. Hoàn toàn có thể thỏa mãn ước định giữa chúng ta. "

Diệp Âm Trúc hài lòng cười, nói: "chúng ta đây bây giờ phải đi ngay. Lãnh địa ta ngay trong Cực Bắc hoang nguyên biên giới của Bố Luân Nạp sơn mạch, khi đến đó, ta sẽ cho các ngươi một tòa sơn làm lãnh địa, hơn nữa cung cấp cho các ngươi thực vật và tất cả nhu yếu phẩm. Bất quá, ngài nhất định dặn dò tộc nhân của ngài, tại sau khi gia nhập Cầm Thành của ta, không thể cùng với chủng tộc khác phát sinh xung đột, tất cả mọi người là quan hệ đồng minh tương trợ lẫn nhau."

"Cái này là dĩ nhiên, chỉ cần không ai chủ động công kích Long Lang chúng ta, chúng ta là sẽ không chủ động cùng người là địch."

Long Lang nhất tộc tại trong Băng Sâm cũng không có cái gì có thể lưu luyến, chỉ dùng hai giờ thời gian, Long Lang vương tựu đã chỉnh hợp tộc nhân của chính mình. Kể cả nhi tử duy nhất của hắn, một đầu bát cấp Long Lang, toàn tộc tổng cộng năm trăm sáu mươi ba đầu Long Lang, cùng với Diệp Âm Trúc, Tô Lạp, Tử cùng Minh, hướng đi đến lãnh địa của Minh Huy.

Đi bộ về Cầm thành hiển nhiên không phải một cái lựa chọn tốt, Diệp Âm Trúc đã lựa chọn truyền tống. Chỉ là Long Lang thể tích thật sự quá lớn, nếu trực tiếp truyền tống mà nói, lĩnh chủ phủ của hắn sợ rằng sẽ bị nổ tung. Cho nên, tại sau khi đi tới băng quật của Minh Huy, Diệp Âm Trúc trước tiên là chính mình cùng Tử, Minh, Cách Lạp Tây Tư truyền tống về Cầm thành, sau khi an bài đơn giản một chút, mới một lần nữa trở lại trong Băng Sâm, bằng vào tánh mạng trữ tồn bảo thạch, trước sau sáu lần truyền tống, đem Long Lang toàn tộc chuyển về đến Cầm thành.

An Nhã đem Long Lang nhất tộc an bài tại một tòa sơn phong cách Ải Nhân tộc không xa, trên tòa sơn phong này thiên nhiên huyệt động rất nhiều, thích hợp nhất cho Long Lang chủng tộc cư trú. Long Lang vương sau khi đơn giản quan sát tình huống của Cầm Thành, đối với nơi này chính là tương đối hài lòng. Từ đó, Cầm thành lại có thêm một chủng tộc. Cùng là cơ sở trụ cột Tử Thần Long Lang kỵ binh đội quân dưới tay tinh duệ nhất Diệp Âm Trúc trong tương lai.

Sau khi trở lại Cầm thành, Diệp Âm Trúc nhận được một tin tức tốt, có ba người đã đến trong Cầm thành. Trong đó hai người đúng là Thường Hạo của Kỳ Tông và Mã Lương của Họa Tông, bọn họ hai người sau khi nhận được mệnh lệnh của Đông Long Bát Tông ly khai Mễ Lan, vốn là trực tiếp trở về trú địa Đông Long Bát Tông, tới nơi đó mới biết được Đông Long Bát Tông đã di chuyển đến Cầm thành, lúc này mới nhanh chóng bắt kịp, mặt khác một người chính là Diệp Âm Trúc mãnh liệt yêu cầu Ny Na phái đến "Giam Đốc" chính mình của Tử La Lan gia tộc tam đại đệ nhất nhân, chiến hữu tốt nhất của Diệp Âm Trúc một trong Kim Tinh Long kỵ tướng Áo Lợi Duy Lạp. Ny Na cùng Tần Thương đã ly khai Cầm thành, bà trước tiên thông qua ma pháp truyền tấn thông tri Mã Nhĩ Đế Ni. Đối với việc mang Áo Lợi Duy Lap đưa đến bên người Diệp Âm Trúc, Mã Nhĩ Đế Ni cũng không có cái gì oán hận, lần trước Áo Lợi Duy Lạp sau khi đi theo Diệp Âm Trúc tham gia thất quốc thất long bài vị chiến, thân mình thực lực thì có tiến bộ đáng kể, liên tưởng đến Diệp Âm Trúc nọ thực lực thành công thu được lục đạo chi quyết thắng lợi, cùng với Ny Na và Diệp Âm Trúc âm thầm ước định, vị Nguyên soái này lập tức tựu cảm nhận được tương lai Cầm thanh không tầm thường.

"Âm Trúc, không nghĩ tới chúng ta còn có thể cùng một chỗ sóng vai chiến đâú." Nhìn Diệp Âm Trúc, Áo Lợi Duy Lạp không khỏi cảm thán. Không lâu trước, hắn đã từng nhìn Diệp Âm Trúc bằng vào thực lực bản thân, thông qua lục đạo chi quyết ngăn cơn sóng dữ. Không lâu sau, chính là Mễ Lan ma vũ học viện đệ nhất nhân, nhưng đệ nhất nhân này xưng hô bây giờ xem ra cũng là buồn cười. Rất nhanh sau đó, Áo Lợi Duy Lạp một mực âm thầm cùng Diệp Âm Trúc so sánh, hi vọng bản thân có thể vượt qua thiên tài thần âm hệ này. Nhưng bây giờ xem ra, hai người trong lúc đó chênh lệch lại chỉ có càng lúc càng xa. Đối với thực lực của Diệp Âm Trúc, hắn chính là kính phục từ trong tâm khảm. Không nói hai lời, chỉ ở thất quốc thất long bài vị chiến trong đó Diệp Âm Trúc làm được rất nhiều, Áo Lợi Duy Lạp tựu tự nhận không bằng. Có lẽ tại trên binh pháp Diệp Âm Trúc so với chính mình kém hơn một chút, nhưng người có mị lực thống suất như hắn, cũng là chính mình xa xa không cách nào so sánh được.

"Áo Lợi Duy Lạp đại ca, người tốt chứ?" Diệp Âm Trúc cười ôm lấy Áo Lợi Duy Lạp.

Áo Lợi Duy Lạp cười khổ nói: "một điểm đều không tốt. Trước không nói ngươi hoàn toàn đả kích vào tôn nghiêm của Tử La Lan gia tộc của chúng ta. Bây giờ Lôi Thần Chi Chùy yếu tắc của Thú nhân như là điên rồi, cùng liều mạng hướng chúng ta phương bắc quân đoàn phát động công kích. Hơn nữa, căn cứ tin tức của chúng ta, Chiến Thần yếu tắc của thú nhân đại quân rất nhanh sẽ tiến tới tiền tuyến, tiến tuyến rất

khẩn cấp. Nếu không phải lần này vì đối phó ngươi, nhị gia gia đã mang đến đông đảo ma pháp sư, sợ là chúng ta bây giờ tựu không thể ngừng được."

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói: "Mã Nhĩ Đế Ni gia gia có xưng hào Mễ Lan chi thuẫn, cho dù không cách nào đem thú nhân tộc này tiêu diệt hoàn toàn, nhưng bảo vệ quốc cảnh không là vấn đề. Dù sao, các ngươi phương bắc quân đoàn là Mễ Lan đế quốc thực lực tối cường trong các quân đoàn, số lượng nhiều nhất. Tổng cộng có đến gần sáu mươi vạn đại quân. Hơn nữa các vị Long kỵ tướng, Long kị binh cùng với ma pháp sư phụ trợ. Thú nhân muốn công hãm phòng ngự của các ngươi khả không dễ dàng."

Áo Lợi Duy Lạp cười khổ nói: "Mặc dù nói như vậy, nhưng bây giờ tình thể của chúng ta từ chỉnh thể mà nhìn cùng là cực không lạc quan."

"Ồ? Bây giờ Mễ Lan tình huống về tất cả các phương diện như thế nào? Ta không hề hay biết, đại ca, ngươi giảng giải cho ta." Đối với Áo Lợi Duy Lạp tại trên binh pháp tạo nghệ cùng với tầm nhìn đại cục ưu tú, Diệp Âm Trúc chính là phi thường bội phục.

Áo Lợi Duy Lạp trước tiên lôi đến bên người Diệp Âm Trúc một cái bàn, từ trong lòng móc ra dương bì bản đồ. Bản đồ này của hắn phi thường lớn, trải ra trên mặt bàn, Diệp Âm Trúc phát hiện, từng phần bản đồ được vẽ cực kỳ chi tiết, là Mễ Lan đế quốc toàn cảnh bản đồ.

Áo Lợi Duy Lạp chỉ chỉ trên mặt bản đồ, "ngươi xem, nơi này là vị trí của chúng ta phương bắc quân đoàn. Ngươi xem ta vẽ mấy cái mũi tên, đại biểu chính là thú nhân đại quân rất nhanh tập kết. Ngươi nói không sai, chúng ta phương bắc quân đoàn nhân tài thực sự rất nhiều, lực chiến đấu cũng là các phương diện tối cường trong các quân đoàn Mễ Lan. Nhưng là, lần này thế công của thú nhân thật sự quá dữ dội, bọn họ cơ hồ là bất kể tổn thất phát động mãnh công. Mặc dù không cách nào công phá thành tuyến của chúng ta, nhưng đem cả phương bắc quân đoàn sáu mươi vạn đại quân toàn bộ tại trên biên cảnh. Không cách nào phân ra người nào đi giúp các phương diện khác."

Diệp Âm Trúc gật gật đầu, nói: " chỉ một cái Lôi Thần chi chuy yếu tắc binh lực cũng không đủ khiến phương bắc quân đoàn nhận đủ uy hiếp, nhưng nếu hơn nữa cái chiến thần yếu tắc, phương bắc quân đoàn quả thật có chút khó khăn rồi đây. Có thể bảo trì thủ thế không bị đối phương công phá phòng tuyến, đã phi thường tốt. Phương bắc tuyệt không thể loạn, các ngươi phương bắc quân đoàn có hậu phương lớn phía sau là Phổ Lợi Á bình nguyên, cũng là vựa lúa của Mễ Lan. Một khi để cho thú nhân công phá phòng tuyến tiến vào bên trong Mễ lan, vậy cả Mễ Lan đế quốc các phương diện tựu đều đối mặt với cục diện sụp đổ."

Áo Lợi Duy Lạp gật đầu, nói: "đúng như thế, cho nên, gia gia cùng phương bắc quân đoàn chỉ có thể ở chỗ này tử thủ. Dựa theo nguyên bổn kế hoạch chiến lược của đế quốc, tình huống như vậy là căn bản không gặp được. Chúng ta mặc dù bắc có cường địch, nhưng đông tây hai mặt đã có hai đại minh hữu tương trợ, thú nhân mặc dù cường đại, nhưng bọn hắn không có ma pháp sư, thân thể chiến đấu lực không cách nào tại trong đại chiến tranh quy mô phát huy được tác dụng. Chúng ta nhiều nhất chỉ cần ba mươi vạn người có thể cố thủ được phòng tuyến phương bắc. Nhưng bây giờ, cùng với việc Phật La vương quốc phản bội, cả đại lục cục diện đều xảy ra thay đổi. Chẳng những khiến chúng ta có được địch nhân là Chiến Thần bộ lạc, đồng thời, cùng Phật La vương quốc Bạch Nhãn Lang này. Một lần xuất ra hai mặt địch nhân quả thật khiến cục diện đế quốc cực kì không khả quan. "

---

o£ku G\yỀjX o£kI d'n -Ò§ G\n ¦C ¦\Ôj

Áo Lợi Duy Lạp cười khổ nói: " Lam Địch Á Tư ẩn nhẫn quá lâu, trước giờ đều che dấu thực lực không phát. Âm mưu dự phòng từ vài chục năm nay trong nháy mắt bộc phát, làm cho toàn bộ chúng ta không ai ứng phó kịp. Đế quốc ta thời gian gần đây phát triển về văn hóa và kinh tế, về phương diện quân sự có phần lơi lỏng. Chuyện này cũng khó có thể trách cứ ai được. Dù sao khi Pháp Lam vẫn còn tồn tại, chẳng ai dám nghĩ đến khả năng đột ngột tuyên bố phong bế như lúc này? Sợ rằng Lam Địch Á Tư đế quốc vài chục năm về trước đã biết trước thông tin này để từ đó có bước chuẩn bị chờ Pháp Lam phong bế . Sự chuẩn bị của bọn họ cho đại chiến lần này tự nhiên là hết sức hùng hậu. Phật La phản bội minh hữu, thú nhân ắt hẳn đã cùng Lam Địch Á Tư kết minh, đã đẩy Mễ Lan vào thời khắc sinh tử tồn vong ".

Diệp Âm Trúc nói : " Bây giờ tình hình chiến trường giữa Mễ Lan và Lam Địch Á Tư ra sao rồi ? Mặt đó không phải do Tây Đa Phu nguyên soái đảm nhiệm chấn giữ hay sao? "

Áo Lợi Duy Lạp thở dài : " Chỉ có tướng giỏi, không có gạo cũng chẳng nấu thành cơm được. Ta trước kia đã từng nhắc qua với ngươi, trong số 4 đại quân đoàn của Mễ Lan đế quốc, quân đoàn phương Bắc đối địch cùng thú nhân tộc là cường đại nhất, quân số lên đến 60 vạn, trang bị toàn là hảo hạng, hơn nữa còn có Long kỵ binh phối hợp nhằm đối phó lại Bỉ Mông cự thú. Tiếp theo là quân đoàn phương Nam, chính là đạo quân trú đóng ở biên giới Mễ Lan canh phòng Lam Địch Á Tư. Nhưng cũng bởi vì có Pháp Lam giữ hòa bình cho cả Đại lục nên quân đoàn phương Nam đã rất nhiều năm chưa từng kinh qua chiến trận, chiến đấu lực dĩ nhiên là thua xa quân đoàn phương Bắc. Số lượng quân đoàn phương Nam này vào khoảng trên dưới 40 vạn người. Ngày trước may mắn là ông nội ta cùng Tây Đa Phu nguyên soái đã có dự tính sâu xa, từng hành quân trao đổi binh lính giữa 2 quân đoàn này. Đem cựu chiến binh từ phương Bắc xuống đổi với tân binh phương Nam để trau dồi rèn luyện, do đó mới có thể bảo trì thực lực của quân đoàn phương Nam ở mức chấp nhận được . Nếu không như vậy, tình thế bây giờ hẳn còn nguy ngập hơn rất nhiều. Về phần 2 quân đoàn Đông, Tây còn lại , quân số đều chỉ ở mức 20 vạn người mà thôi. Dù sao, biên giới 2 phía Đông Tây đều là đồng minh của chúng ta, không cần phải phái trọng binh trú đóng. Nhưng hiện giờ Phật La phản bội đã làm chỉnh thể phòng tuyến của Mễ Lan chúng ta xuất hiện lỗ hổng rất lớn. Hơn nữa quân đoàn phương Nam chiến lực không đủ nên khó lòng chống đỡ với áp lực cực lớn từ phương Đông và phương Nam. Bộ quân sự đã phải điều quân đoàn phương Tây đóng ở biên giới A Tư Khoa Lợi vương quốc tới phương Nam bổ sung. Đồng thời cũng đem hơn 40 vạn tân binh từ trong vương quốc phái tới cho Tây Đa Phu nguyên soái điều động. Lúc này mới có thể tạm thời vãn hồi thế trận ".

Diệp Âm Trúc trong lòng cả kinh: " Tổng cộng bên ta là trăm vạn đại quân ? Lam Địch Á Tư … Lam Địch Á Tư quân số là bao nhiêu ? "

Áo Lợi Duy Lạp trầm giọng: " Lam Địch Á Tư chuẩn bị cho chiến tranh từ nhiều năm trước, lần này bọn họ điều động hơn 150 vạn quân lính ra biên giới, đồng thời vẫn còn ban bố lệnh Tổng động viên trong vương quốc, số lượng không rõ ràng. Lam Địch Á Tư đế quốc không nghèo khổ như Thú nhân tộc. Quốc lực của bọn họ so với chúng ta không thua kém bao nhiêu . Dốc hết toàn bộ lực lượng của quốc gia đem công phá phòng tuyến phương Nam của Mễ Lan đế quốc, nếu tiếp tục kéo dài, ta nghĩ chiến sự phương Nam sẽ diễn biến rất bất lợi cho Mễ Lan. Dù sao đi nữa, trong số trăm vạn đại quân phương Nam của Mễ Lan, cường binh chính thức cũng chỉ có đội quân trao đổi từ phương Bắc đem xuống lúc trước. Còn nhân mã từ quân đoàn phương Tây cùng với 40 vạn tân binh kia, chiến đấu lực căn bản là không có cách gì so sánh với Lam Địch Á Tư. Nếu không phải là nhờ vào năng lực chỉ huy siêu cường của Tây Đa Phu nguyên soái, ta thật không rõ quân đoàn phương Nam có thể chống đỡ được bao lâu " .

Diệp Âm Trúc hít sâu một hơi. Mặc dù hắn cũng biết Lam Địch Á Tư dốc hết toàn lực vào cuộc chiến lần này tất phải có chuẩn bị chu đáo từ trước nhưng hắn cũng không nghĩ tới tình thế lại chuyển biến theo chiều hướng xấu như vậy.

" Vậy các quốc gia khác ? Bây giờ tình huống cụ thể thế nào? " Diệp Âm Trúc hỏi.

Áo Lợi Duy Lạp nói : " Bây giờ tình thế khả dĩ nhất là A Tư Khoa Lợi vương quốc, minh hữu của chúng ta. Phương Tây của A Tư Khoa Lợi là đại dương, phương Bắc là pháo đài Sở La Môn chắn ngang Cực bắc hoang nguyên. Phương Nam cũng là minh hữu, vương quốc Ba Lặc Mạc, phương Đông là Mễ Lan đế quốc. Bọn họ chỉ phải đương đầu với Thú nhân từ phương Bắc. Nhưng bản thân A Tư Khoa Lợi cũng không mạnh, quốc lực không thể so sánh với Phật La. Dưới sự uy hiếp của pháo đài Sở La Môn, bọn họ cũng chỉ có thể điều phái tối đa 20 vạn viện quân cho chúng ta. 20 vạn quân đó giờ này hẳn đã quấy nhiễu mặt sau của biên giới Lam Địch Á Tư, có thể tạm thời giải phóng áp lực phương Nam cho chúng ta một chút. Tình thế của Ba Lặc Mạc vương quốc cũng không khác biệt lắm so với A Tư Khoa Lợi. Bọn họ dù tiếp giáp với cả Lam Địch Á Tư cùng Ba Lợi nhưng chính thức giao chiến chỉ có Ba Lợi. Lam Địch Á Tu uy hiếp chỉ gây cho Ba Lặc Mạc chút ít phiền nhiễu mà thôi. Nếu Ba Lặc Mạc có thể đánh bại Ba Lợi vương quố , đối với chúng ta đó là chuyện rất đáng mừng. Nhưng hai quốc gia này lực lượng quân sự không chênh lệch nhiều, mặc dù Ba Lặc Mạc chiếm chút ưu thế nên trong thời gian cấp kì không thể nào có tác dụng trợ giúp quá lớn cho chúng ta. Bây giờ, khiến cho đế quốc đau đầu nhất là phòng tuyến phương Đông và phương Nam. Đông Nam biên giới chúng ta chính là Ba Bàng vương quốc, quốc gia mạnh nhất sau Mễ Lan và Lam Địch Á Tư, lần này Ba Bàng triệu tập tới 70 vạn đại quân, cùng với Lam Địch Á Tư liên minh công phá phòng

tuyến Đông Nam của quốc gia. Áp lực này toàn bộ dồn lên trăm vạn đại quân của Tây Đa Phu nguyên soái lãnh đạo và 20 vạn liên quân A Tư Khoa Lợi. Nói cách khác bây giờ bọn họ đang phải đối diện với lực lượng quân đội đối phương đông gần gấp đôi, hơn nữa chiến đấu lực còn mạnh hơn nhiều. Dưới tình cảnh như vậy, ta cũng không dám nói chắc phòng tuyến phương Nam này có thể chống đỡ được thêm bao lâu " .

Diệp Âm Trúc hít sâu một hơi nữa, khẩn trương hỏi: " Tình thế đã diễn biến nguy ngập như vậy sao? Còn bên phía Phật La vương quốc động tĩnh thế nào ? "

Áo Lợi Duy Lạp thở dài một tiếng, liếc mắt nhìn Diệp Âm Trúc, nói: "Phật La vương quốc sợ rằng sẽ kiềm chế lực lượng Cầm Thành của ngươi không để cho ngươi trợ giúp Mễ Lan đế quốc. 6 điều kiện mà Ny Na công chúa đáp ứng với ngươi ta đã biết, 6 điều kiện này so với 6 tòa thành thì nhỏ hơn không ít nhưng với hơn trăm vạn dân Đông Long huyết mạch các ngươi, theo ta thấy thì thật sự là nuôi hổ trong nhà. Nhưng Ny Na công chúa bắt buộc phải đáp ứng các ngươi vì phòng tuyến phía Đông đang vô cùng nguy ngập, có lẽ không còn chống đỡ được lâu, so với phương Nam còn sụp đổ sớm hơn. 50 vạn đại quân tinh nhuệ của Phật La vương quốc đã cùng giao chiến với quân đoàn phương Đông của chúng ta. Ngay trận đầu tiên quân ta đã hi sinh hơn 3 vạn, bây giờ chúng ta mặc dù cố thủ không ra nhưng cũng đã bị đại quân Phật La ép sâu vào trong biên giới. Xét về cả chiến lực hay số lượng gì thì cũng ở thế hạ phong. Cho dù có thành thị hỗ trợ phòng thủ thì cũng không cầm cự quá ba tháng nữa, lúc ấy phòng tuyến phía Đông tất nhiên thất thủ. Bây giờ toàn vương quốc đang tích cực chiêu binh nhưng có kịp tới lúc đó hay không thì lại là chuyện khác. Ta thấy binh lính mà không trải qua thực chiến như thế cho dù phái lên tuyến đầu cũng chỉ là đi chịu chết mà thôi. Âm Trúc, đứng ở lập trường huynh đệ mà nói, ta cầu xin ngươi hãy đi cứu Mễ Lan đế quốc. Dù sao đi nữa ngươi cũng đang mang hàm bá tước của đế quốc trên người ".

Diệp Âm Trúc thở dài : " Ta mặc dù biết tình thế của Mễ Lan không tốt nhưng cũng không nghĩ tới chuyện đã nguy cấp như thế. Chiến tranh vừa mới bùng nổ đã rơi vào thế hạ phong, toàn bộ biên giới đều bị uy hiếp. Tình thế này biến hóa đến khó lường, thậm chí có thể một ngày ngàn dặm "

Áo Lợi Duy Lạp trầm giọng: " Không thể không thừa nhận Lam Địch Á Tư cao tay tính toán. Mặc dù Mễ Lan chúng ta vẫn cảnh giác bọn họ nhưng thời gian hòa bình dài khiến cho đế quốc có phần lơi lỏng. Ai mà ngờ được Pháp Lam đang giám sát Đại lục đột nhiên tuyên bố phong bế? Biến hoá bất thình lình này đối với Mễ Lan mà nói thật sự là đả kích quá lớn. Bất quá, Mễ Lan cũng chưa chắc chắn sẽ bại vong. Giai đoạn này chiến tranh chỉ vừa mới bắt đầu, đối với chúng ta cũng là thời khắc gian nan nhất. Chỉ cần cố gắng vượt qua giai đoạn này, lấy thời gian cho Mễ Lan có cơ hội hít th , hươu chết về tay ai còn chưa biết ".

Diệp Âm Trúc gật đầu, nói : " Tình thế trước mắt, áp lực lớn nhất là phòng tuyến phương Nam, Lam Địch Á Tư cùng Ba Bàng thế quân cực lớn nhưng dù sao ở phương Nam, Mễ Lan cũng còn 120 vạn đại quân trú đóng. Bởi vì Pháp Lam nằm ở giữa 2 đế quốc nên biên giới tiếp giáp của Mễ Lan cùng Lam Địch Á Tư không nhiều lắm. Muốn quét sạch một lượt 120 vạn đại quân Mễ Lan này cũng hoàn toàn không phải là chuyện đơn giản gì. Nếu ta nhớ không sai, ma pháp sư của Mễ Lan đế quốc về số lượng lẫn chất lượng đều là có một không hai trên Đại lục. Có bọn họ phụ trợ, tạm thời cản bước tiến của Lam Địch Á Tư cùng Ba Bàng chắc cũng có thể được. Bây giờ vấn đề mấu chốt ngược lại nằm ở bên phía Phật La vương quốc, phòng tuyến phía Đông. Tuyệt đối không thể để bọn chúng xâm nhập cảnh nội Mễ Lan. Nếu không ắt xảy ra nội loạn, quốc gia suy kiệt, hẳn sẽ không còn cơ hội vãn hồi cục diện " .

Áo Lợi Duy Lạp nói : " Ny Na công chúa thông qua truyền tin nhắn tới ông nội ta. Bảo ta chuyển lời cho ngươi, 10 vạn lính bổ cấp hậu cần bà đã chuẩn bị sẵn sàng hết cho ngươi. Xin ngươi dẫn dắt Cầm Thành dũng sĩ đến phòng tuyến phía Đông hỗ trợ. Âm Trúc, ta muốn hỏi ngươi một câu, xin ngươi cho ta một câu trả lời chính xác thuyết phục nhất ".

Diệp Âm Trúc nhìn Áo Lợi Duy Lạp. Trong ánh mắt hắn Diệp Âm Trúc thấy rõ vẻ kiên quyết.

- Ngươi cứ hỏi .

Áo Lợi Duy Lạp hít một hơi dài. Ánh mắt nhìn chăm chăm vào đôi đồng tử đen nhánh của Diệp Âm Trúc: " Xin ngươi nói cho ta, ngươi cùng với Cầm Thành, có thể dốc hết lực lượng trợ giúp Mễ Lan trong thời khắc khó khăn này hay không ".

Diệp Âm Trúc tựa hồ đã đoán được Áo Lợi Duy Lạp sẽ hỏi như vậy. Hắn cũng không trả lời ngay mà đưa tay chỉ xuống bản đồ Áo Lợi Duy Lạp đang mở sẵn. Vị trí ngón tay chỉ chính là Cầm Thành nằm giữa dãy

núi Bố Luân Nạp.

- Áo Lợi Duy Lạp đại ca, ngươi xem. Cầm Thành nằm trong dãy núi Bố Luân Nạp, đối với Mễ Lan đế quốc mà nói, chính là một đạo phòng tuyến thiên nhiên. Chính vì có đạo phòng tuyến này mới làm cho Thú nhân tộc không cách gì dốc toàn lực công kích đế quốc. Mà điểm trọng yếu nhất là dãy núi Bố Luân Nạp này chính là lãnh địa của Mễ Lan đế quốc. Nếu Mễ Lan đế quốc không bị xâm phạm, bất kì quốc gia nào hay Thú nhân tộc, dù cường đại tới đâu cũng không thể xâm phạm vào dãy núi này được .

Cầm Thành là cơ sở của ta. Ta là lãnh chúa Cầm Thành. Điều đầu tiên mà ta suy nghĩ chính là an toàn của Cầm Thành, cuộc sống bình yên của nhân dân Cầm Thành cùng sự phát triển trong tương lai. Ta hỏi ngươi một việc, ngươi nhận thấy Cầm Thành chúng ta, hay nói cách khác là Đông Long đế quốc, đối với quan hệ trên Đại lục, quan hệ với quốc gia nào mật thiết nhất, hợp tác với quốc gia nào là có lợi nhất?

Áo Lợi Duy Lạp nhìn chăm chăm Diệp Âm Trúc, trong lòng hắn mặc dù đã hiểu ý tứ Diệp Âm Trúc, nhưng lúc này quan hệ đến sinh tử tồn vong của Mễ La , hắn không dám phán đoán hồ đồ: " Xin cho ta một câu trả lời thuyết phục ".

Diệp Âm Trúc nghiêm túc nói: "Đông Long chúng ta có câu ngạn ngữ là 'môi hở răng lạnh'. Thông qua Lục đạo chi quyết, ít nhất Cầm Thành chúng ta cùng Mễ Lan có 6 năm hòa bình, 6 năm hòa bình thời gian này đối với Cầm Thành là cực kì trọng yếu không thể nghi ngờ. Nếu Mễ Lan bại vong, Lam Địch Á Tư chẳng lẽ buông tha cho Cầm Thành chúng ta ư? Không cần nói chuyện khác, chỉ nguyên việc có đạo chỉ dụ từ Pháp Lam là bọn họ không dám chống lại rồi. Chúng ta thủ hộ Mễ Lan, cũng chính là thủ hộ Cầm Thành. Áo Lợi Duy Lạp đại ca, ngươi có thể yên tâm. Ta lấy thân phận là lãnh chúa Cầm Thành cam đoan với ngươ . Trên phương diện hỗ trợ Mễ Lan đế quốc chống ngoại xâm, ta nhất định sẽ dốc toàn lực. Đợi 300 tử thần chiến sỹ trở về, ta sẽ lãnh đạo Cầm Thành dũng sĩ đi tới biên cương phía Đông Mễ Lan. Tại trận Thất quốc thất long bài vị chiến kia, đồng đội của chúng ta vì Phật La phản bội mà hy sinh oan uổng, lần này chúng ta quyết bắt lũ Phật La kia trả giá thật đắt ".

Khuôn mặt Áo Lợi Duy Lạp như được bảo phủ bởi một tầng mây đỏ, không phải do ngượng ngùng mà là cực độ kích thích: " Âm Trúc, nếu đã như vậy, mạng của Áo Lợi Duy Lạp này sẽ giao cả cho ngươi. Gia tộc Tử La Lan chúng ta nguồn gốc từ Mễ Lan, đã cùng Mễ Lan thành một thể thống nhất. Mễ Lan phồn vinh hưng thịnh là Tử La Lan gia tộc chúng ta phồn vinh hưng thịnh. Mễ Lan bại vong cũng là gia tộc chúng ta bại vong. Vì đế quốc, vì gia tộc, ta nguyện cống hiến toàn bộ sức lực cùng sinh mạng của bản thân".

Diệp Âm Trúc vỗ mạnh lên lên vai Áo Lợi Duy Lạp: " Hay lắm, hai chúng ta một lần nữa hợp tác trên chiến trường. Nhất định phải cho bọn Phật La kia nếm mùi đau khổ mới được ".

Đối với nhận thức đại thế trước mắt, Áo Lợi Duy Lạp còn tinh minh hơn Diệp Âm Trúc, kích động qua đi, dần tỉnh táo lại, không nhịn được hỏi: " Âm Trúc, lần này ngươi định đem theo bao nhiêu nhân mã tới phương Đông? Chuẩn bị cùng Phật La vương quốc giao chiến, lần này Phật La cũng làdốc hết quốc lực, đem toàn bộ quân đội tinh nhuệ tới, bọn chúng vốn là chẳng còn gì cố kỵ về sau nữa ".

_____***_____

Diệp Âm Trúc gật đầu, nói tiếp: " Chính diện đối kháng thật sự không có khả năng! Nếu như bọn chúng không có gì phải lo lắng ở hậu phương thì hãy để chúng ta gây cho bọn chúng một ít lo lắng? Phật La vương quốc mặc dù hợp tác chặt chẽ với Lam Địch Á Tư đế quốc nhưng ta không tin bọn chúng lại có thể mặc kệ tình hình biến động xảy ra trong nước mình được".

Lập tức, Diệp Âm Trúc nhỏ giọng thì thầm với Áo Lợi Duy Lạp mấy câu! Trên mặt Áo Lợi Duy Lạp đầu tiên là một vẻ kinh ngạc, dần dần thần sắc trở nên có chút cổ quái, nửa muốn phá ra cười nửa lại cố nén, nhưng càng ngày ánh mắt Áo Lợi Duy Lạp lại càng kinh hãi. Hiển nhiên là điều Diệp Âm Trúc vừa nói làm cho hắn kinh ngạc vượt xa khỏi trí tưởng tượng .

- Công địch để tự cứu mình. Âm Trúc , ý kiến này của ngươi quả thật rất tuyệt vời. Nhưng quan trọng là chúng ta phải thực hiện nó thật thần tốc. Hơn nữa, nhiệm vụ này cũng không phải chỉ sử dụng 300 Tử thần chiến sĩ là có khả năng hoàn thành được. Phật La vương quốc hoàn toàn không phải là Cực bắc hoang nguyên. Cực bắc hoang nguyên cực kì hoang vu rộng lớn. Thú nhân lại không có thành thị to lớn để có thể

dựa vào đó cố thủ. Trí tuệ của con người Thú nhân không thể nào so bì được. Nếu tái sử dụng chiến thuật lần trước tại Cực bắc hoang nguyên, ta e rằng …

Diệp Âm Trúc mỉm cười, nói: " Đại ca, huynh yên chí đi. Chiến thuật tương tự làm sao có thể sử dụng 2 lần. Huống chi 300 Tử thần mặc dù hành động lần này cũng là chủ lực nhưng không phải là toàn bộ, huynh cứ chờ xem sẽ biết . Lần này ta sẽ để Hồng Nhạn ở lại Cầm Thành , ta và huynh cùng đi ra tiền tuyến. Chí ít ta cũng có 7 phần chắc chắn chúng ta có khả năng kìm chân quân đội của Phật La vương quốc ".

Chiến thuật cụ thể, Diệp Âm Trúc cũng không nói tỉ mỉ. Trước khi triển khai hành động, giữ bí mật kế hoạch là chuyện phi thường quan trọng, mặc dù trong lòng hắn đã vạch ra một bản phân công chi tiết hoàn chỉnh. Xét về số lượng, quân đội trong tay Diệp Âm Trúc cũng không nhiều nhưng số lượng rõ ràng không có tính quyết định trong những trận chiến kiểu thế này. Quân binh tinh nhuệ mới là mấu chốt của thắng lợi.

Nói chuyện với nhau một lát, Diệp Âm Trúc để cho Áo Lợi Duy Lạp nghỉ ngơi, bản thân cũng quay về phòng. Kế hoạch hành động chuyến đi sắp tới, có thêm sự phân tích tình thế hiện tại của Áo Lợi Duy Lạp hôm nay không thể nghi ngờ gì là sự trợ giúp cực lớn. Chỉ có hiểu hết toàn bộ chiến cuộc mới có thể khống chế cục diện cùng với xác định tương lai hướng đi của Cầm Thành.

Ngay từ khi Diệp Âm Trúc mang Long lang nhất tộc trở về Cầm Thành, cả Cầm Thanh dường như sôi động hẳn lên, trong đó sốt sắng nhất chính là Ải nhân tộc cùng công nhân của Địa tinh bộ lạc. Bọn họ cơ hồ làm việc ngày đêm không ngưng nghỉ để có thể chế tạo kịp thời những thứ mà Diệp Âm Trúc yêu cầu.

Mười ngày sau, 300 Tử thần dưới sự dẫn dắt của Diệp Hồng Nhạn, vượt bao sương gió rốt cục cũng đã tới Cầm Thành. Lúc gặp mặt, thời gian không dài mà tưởng chừng như lâu lắm, cảm giác thân thuộc làm cho thiết hán như Hồng Nhạn cũng không khỏi bồi hồi xúc động.

Diệp Âm Trúc cùng Áo Lợi Duy Lạp thân chinh ra ngoài Cầm Thành đón 300 Tử thần chiến sĩ. Diệp Hồng Nhạn cùng các chiến sĩ cũng đều đã thay đổi trang bị mới tinh. Ny Na công chúa quả nhiên hào phóng, chẳng những mua cho bọn họ toàn bộ khôi giáp vũ khí mới tinh, lại còn tặng cho mỗi một Tử thần chiến sị một đầu Ai lý khắc mẫn long làm tọa kỵ. 300 Ai lý khắc mẫn long, trị giá của món quà này quả thật không nhỏ chút nào!

Mặc dù hành quân cấp tốc hơn mười ngày mới có thể tới được Cầm Thành nhưng 300 Tử thần chiến sĩ trên nét mặt không hề biểu hiện cho thấy sự mệt mỏi. Kinh qua nhiều trận sinh tử chiến, bọn họ đã chính thức trở thành cường đại chiến sĩ. Trang bị của mỗi người cũng đều đồng nhất như nhau. Ngoại trừ 7 ma pháp sư còn sống sau trận Thất quốc thất long bài vị chiến, 300 chiến sĩ toàn bộ lưng đều đeo trọng kiếm, cài trên yên tọa kỵ là long thương mới tinh dài 6 thước hơn. Khí chất băng lãnh mà hùng mạnh này không có một đoàn kỵ binh nào của Mễ Lan đế quốc có thể so bì được .

" Hồng Nhạn, huynh đệ ngươi rốt cục đã tới ". Áo Lợi Duy Lạp cười ha hả, quàng tay ôm vai Diệp Hồng Nhạn.

Dáng vẻ Diệp Hồng Nhạn vẫn lạnh lùng cao ngạo như trước kia nhưng ở chỗ sâu trong ánh mắt hắn toát ra một tia tình cảm ấm áp, không hề kém Áo Lợi Duy Lạp. Ánh mắt hắn nhìn Diệp Âm Trúc: " Chúng ta đã tới! Âm Trúc, chúng ta lại cùng sóng vai tác chiến lần nữa chứ? "

Hắn cũng không hề hỏi tại sao lúc trước Diệp Âm Trúc đột nhiên biến mất, không từ mà biệt. Chiến trường phối hợp đã hình thành sự ăn ý tới mức để cho bọn họ có sự tín nhiệm tuyệt đối lẫn nhau.

Diệp Âm Trúc gật đầu: " Chính xác, chúng ta lại một lần nữa chung vai tác chiến. Hồng Nhạn, kể từ giờ phút này, ngươi cùng toàn bộ Tử thần chiến sĩ đều trở thành thành viên của Đông Long. Cầm Thành không còn là đất của Mễ Lan mà chuyển thành quan hệ hợp tác. Tình huống cụ thể xảy ra thế nào ta nghĩ ngươi cũng muốn biết sơ qua, ta giải thích lúc này hơi dài dòng. Ngươi cứ nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm mai chúng ta lập tức xuất phát đi tiếp ứng cho biên giới phía Đông của Mễ Lan đế quốc. Còn nhớ đám Huyết sắc vệ đội lúc trước lâm trận đánh lén làm cho huynh đệ chúng ta chết oan đó không? Lúc này mục tiêu của chúng ta chính là quốc gia của đám Huyết sắc vệ đội đó. Phật La vương quốc phản bội minh hữu".

Nghe tới 4 chữ Huyết sắc vệ đội, không chỉ có Diệp Hồng Nhạn, toàn bộ Tử thần chiến sĩ sau lưng hắn đều bộc lộ sát khí ào ạt, sát khí rùng rợn lạnh lẽo như băng làm cho ngay cả Áo Lợi Duy Lạp đang đứng trước

mặt cũng không khỏi rùng mình một cái, liên tưởng đến tình cảnh lúc ấy. Ánh mắt của mỗi người từ từ đỏ lên, toàn bộ Tử thần chiến sĩ ở đây đều ghi khắc trong lòng, đồng đội hy sinh lúc trước là vì bảo vệ mạng sống của bọn họ, vì thắng lợi cuối cùng của 500 Tử thần mà chấp nhận hy sinh. Tinh thần quật cường tự thiêu đốt sinh mệnh chi hoả của 43 ma pháp sư ngày ấy, bọn họ vĩnh viễn không thể nào quên.

Diệp Hồng Nhạn siết chặt hai nắm tay: " Âm Trúc, chúng ta không cần nghỉ ngơi, lúc nào xuất phát cũng được ".

Diệp Âm Trúc lắc đầu, nói: " Để báo thù cho đồng đội, chúng ta toàn bộ phải ở trạng thái sung mãn nhất. Chiến dịch lần này không phải kết thúc trong thời gian ngắn mà là trường kì chiến đấu, cực kì gian khổ ".

Diệp Hồng Nhạn tỉnh táo trở lại, nhìn sâu vào mắt Diệp Âm Trúc, chậm rãi gật đầu. Nhìn ánh mắt hắn ngùn ngụt lửa cừu hận như vậy, Diệp Âm Trúc đột nhiên nhận ra, căn bản mình không sao dám mở lời phái Diệp Hồng Nhạn lưu lại Cầm Thành giúp đỡ huấn luyện kỵ binh. Trong lòng hắn thở dài một hơi, xem ra việc huấn luyện kỵ binh này đành phải trông chờ vào những người khác.

" Được, hỡi các Tử thần chiến sĩ của ta, ta không có thời gian chuẩn bị nghi thức long trọng nhất nghênh đón các ngươi tới Cầm Thành nhưng trước khi các ngươi tới đây, ta đã sớm chuẩn bị một phần lễ vật. Bây giờ, các ngươi rời khỏi tọa kỵ của mình, đồng thời cũng tháo bỏ luôn khôi giáp cùng vũ khí ".

Mặc dù Tử thần chiến sĩ không biết tại sao Diệp Âm Trúc ra lệnh cho họ làm vậy nhưng thân ở trong quân ngũ nhiều năm, thói quen phục tùng mệnh lệnh cấp trên cùng với sự trung thành tuyệt đối dành cho Diệp Âm Trúc, toàn bộ Tử thần chiến sĩ thực hiện yêu cầu không một chút do dự.

Cơ hồ như đồng thời rơi xuống đất, khôi giáp của bọn họ lúc rơi xuống phát ra một tiếng leng keng đồng loạt. Trọng kiếm, long thương lần lượt được tháo ra khỏi lưng Ai lý khắc mẫn long. Chỉ một tích tắc sau, toàn bộ Tử thần chiến sĩ đã cởi hết áo giáp cùng trang bị trên người.

Diệp Âm Trúc vung tay ra hiệu, lập tức có hơn một ngàn Cầm Thành chiến sĩ ra ngoài. Dắt Ai lý khắc mẫn long cùng với trang bị của Tử thần chiến sĩ, toàn bộ mang đi hết.

Lúc này, đoàn người phía sau Diệp Âm Trúc gồm có Tử, An Nhã cùng vài vị tông chủ rõi việc của Đông Long Bát Tông, mắt nhìn thấy 300 Tử thần chiến sĩ động tác chỉnh tề, đều tăm tắp như một, cùng với vẻ mặt lạnh như băng. Thấy trang bị cùng tọa kỵ của mình bị người khác mang đi mà không hề mất tập trung, đều không khỏi gật đầu, trong lòng ngấm ngầm tán thưởng.

Chỉ có Lan tông tông chủ thấp giọng hỏi thầm nãi nãi Lan Như Tuyết của Diệp Âm Trúc đang đứng bên cạnh: " Đại tỷ, đám chiến sĩ này chẳng lẽ không hề có chút điểm lưu luyên với trang bị của chính mình ư? Theo ta thấy , một chiến sĩ chân chính đối với vũ khí, áo giáp cùng tọa kỵ của mình, hẳn là phải có tình cảm rất sâu sắc mới đúng chứ? "

_____***_____

Lan Như Tuyết hạ giọng nói: " Không, ngươi nói đó chỉ là chiến sĩ thông thường. Còn đám chiến sĩ trước mặt này, ta không biết Âm Trúc làm thế nào mà thu được, nhưng ta có thể dám chắc, sát khí mạnh mẽ trên người bọn họ toát ra không thể nào trong ngày một ngày hai mà có được. Bọn họ cũng không giống chiến sĩ, chuẩn xác nhất phải gọi là Tử sĩ mới đúng, bọn họ tin tưởng tuyệt đối chỉ có thực lực của thân thể mình. Vũ khí cùng với tọa kỵ đối với bọn họ mà nói thật ra không có gì khác biệt. Gặp địch thì chỉ biết tuân lệnh chém giết, đây mới là những dũng sỹ chân chính. Mặc dù số lượng chỉ có 300 người nhưng ta thấy thực lực không thua gì thiên quân vạn mã. Khó trách lúc trước Âm Trúc đặt ra 6 điều kiện cho Ny Na công chúa lại bao gồm cả điều kiện mang bọn họ lại đây, cũng quả nhiên thật sự là rất đáng giá ".

Tông chủ Lan tông Lan Thanh cười khúc khích, nói: " Đại tỷ, bây giờ tỷ cũng giống y như tỷ phu, xem đứa cháu Âm Trúc kia như bảo bối trong lòng rồi ".

Lan Như Tuyết tự hào nói: " Chuyện đó đương nhiên! Có một đứa cháu như vậy ta còn cầu gì nữa? Ta tin tưởng rằng, Âm Trúc nhất định sẽ tiếp bước con đường mà cha ông nó đã đi còn dang dở. Giờ này đây, ta cơ hồ thấy được dấu hiệu Đông Long đế quốc một lần nữa phục hưng huy hoàng rồi ".

Trong lúc 2 người bọn họ trao đổi, Diệp Âm Trúc quay lại, hướng về một lão già thân hình cao lớn, tóc ngắn màu xám bạc, mỉm cười hỏi: " Lang Khắc tiền bối, ngài xem những huynh đệ này của ta có thể trở thành

đồng đội của tộc nhân ngài được không? Chắc sẽ không làm mất mặt tộc nhân của ngài đấy chứ? ”

Lão già này chính là kẻ lãnh đạo tộc nhân của Long lang tộc tới Cầm Thành theo chân Diệp Âm Trúc, Long lang vương Lang Khắc. Trước giờ Long lang nhất tộc đều tự nhận mình thuộc họ Lang, nên toàn bộ tên của họ đều bắt đầu bằng chữ Lang. Thân là một cửu cấp ma thú, Lang Khắc tự nhiên có thể hóa thành hình người.

Từ lúc Diệp Hồng Nhạn dẫn đầu 300 Tử thần xuất hiện, ánh mắt Lang Khắc thủy chung chưa hề rời khỏi đám người này. Trước khi nghênh đón 300 Tử thần, Diệp Âm Trúc đã nói qua với Lang Khắc những người sắp tới tương lai sẽ trở thành đồng đội chiến sĩ của Long lang tộc. Đúng như lời Diệp Âm Trúc nói, Lang Khắc đối với đám Tử thần chiến sĩ trước mặt cực kì ưng ý, mặc dù lão cũng không thể cảm nhận rõ ràng thực lực chân chính của đám chiến sĩ Tử thần này nhưng sát khí lạnh như băng toát ra đã nói cho lão già đầy kinh nghiệm này nhiều điều. Không trải qua huyết tẩy khảo nghiệm cùng sinh tử chiến, làm sao có thể đúc ra chiến sĩ cường đại như vậy?

Cũng chỉ có thể hợp tác cùng chiến sĩ thực lực cường đại mới có thể tự thân tăng cường thực lực, cũng có cơ hội bảo toàn tính mạng giữa chiến trường khốc liệt. Lão Long lang vương gật gù: ” Xin Cầm Đế đại nhân làm chủ ”.

Diệp Âm Trúc tươi cười, từ trong sâu thẳm ánh mắt của Lang Khắc, hắn đã nhìn ra vị Long lang vương này đã thật sự thần phục. Về mặt rộng lớn, dãy núi Bố Luân Nạp không thể nào so bì với Phổ Lợi Á bình nguyên, nhưng hoàn cảnh sinh sống ở nơi đây tốt hơn Băng sâm không biết bao nhiêu lần. Lương thực cung ứng đầy đủ cùng khí hậu bớt khắc nghiệt chính là điều mà Long lang tộc từ hơn ngàn năm trở lại đây chưa từng được hưởng thụ, cuộc sống không cần lo lắng đến miếng ăn.

Lang Khắc ngày ngày quan sát sinh hoạt của Cầm Thành, chính lão thấy tận mắt đông đảo các chủng tộc tụ họp cùng một nơi, tạo ra cảnh tượng phồn vinh, Bỉ Mông nhất tộc, Đức Lỗ Y huyền bí, Tinh linh tộc lâu đời, Ải Nhân tộc chú tạo đại sư, mỗi tộc đều là một phần tử mật thiết của Cầm Thành. Cảm thụ được hào khí cùng sự thân ái của Cầm Thành, tâm tình hoang mang ban đầu của Long lang tộc dần dần trở nên bình ổn.

Diệp Âm Trúc cười nói: ” Đã như thế, xin ngài gọi tộc nhân xuất hiện. Để cho bọn họ tự chọn lựa lấy đồng đội tương lai thích hợp cho mình ”.

Lang Khắc gật đầu, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng hú nửa như rồng ngâm nửa như sói tru ngân dài. Tiếng hú vang vọng tựa như phá toang mây trời. Ngay lập tức, mấy trăm tiếng hú từ phương xa đồng loạt vang lên hồi đáp. Tiếp đó là một luồng sát khí bốc cao từ phương xa quét tới, giống như một đạo khói màu xám bạc từ mặt bên kia của Cầm Thành di chuyển đến bãi đất trống này.

Tử lúc này cũng đã tới bên cạnh Diệp Âm Trúc, hai người nhìn nhau cười. Bọn họ biết, lúc trước vất vả tới Băng quyển cũng không hề uổng phí công lao.

Đám Tử thần chiến sĩ dường như linh cảm được cơn lốc màu xám sắp quét tới kia có liên quan mật thiết đến mình, nhất thời đều tập trung chú ý vào đó.

Cơn lốc màu xám kia tốc độ cực nhanh, cơ hồ mắt thường không theo kịp. Chỉ qua quãng thời gian chừng vài lần hô hấp là bọn họ đã thấy rõ được thực ra là cái gì đang tới.

Bề ngoài nhìn giống như sói. Thân thể bao phủ bởi long lân màu xám tro, cao lớn mạnh mẽ, tứ chi tráng kiện, ánh mắt tỏa ra huyết quang màu đỏ sậm chính là điểm thu hút toàn bộ sự chú ý của mỗi gã Tử thần chiến sĩ. Không hiểu tại sao, trong lòng mỗi gã Tử thần chiến sĩ đều xuất hiện một loại cảm giác huyết mạch tương liên. So sánh với Long lang trước mặt này, Ai Lý Khắc Mẫn Long kia có đáng giá gì?

Ba trăm lẻ tám Long lang, chạy như bay tới đây. Ngay khí bọn chúng dừng lại trước mặt Tử thần chiến sĩ thì thế xung phong cũng dừng lại. Sương trắng từ mũi phun ra phì phì, đôi nhãn cầu đỏ sậm lạnh như băng nhìn trừng trừng vào mắt đám chiến sĩ.

Trên lưng mỗi đầu Long lang đều mang một bộ áo giáp đen nhánh, một cây trường thương cùng một cây trường kiếm dài chừng một thước bảy. Trên lưng Long lang đã có thắng yên cương. Trường thương cùng kiếm đều được treo trên yên.

Chiều dài của thương này ngắn hơn đôi chút so với Long thương, ước chừng vào khoảng 5 thước. Trọng kiếm cũng nhỏ hơn chút ít so với trọng kiếm lúc trước. Cũng giống y như bộ áo giá , hai món vũ khí này cũng màu đen tuyến, hơn nữa cũng chẳng hề có vẻ sáng loáng thường thấy.

- Đây là món lễ vật mà ta tặng cho các ngươi, cũng chính là đồng đội tương lai của các ngươi. Không có chỉ định bắt cặp cụ thể, các ngươi hãy dùng chính thực lực bản thân để tìm lấy đồng đội thích hợp cho mình. Khi các ngươi mặc áo giáp trên lưng chúng vào, cầm lấy Long lang thương và kiếm thì các ngươi không còn là Tử thần 300 chiến sỹ nữa mà là Tử Thần Long Lang Kỵ Binh.

Nói xong những lời này, ánh mắt của Diệp Âm Trúc lướt qua mặt Diệp Hồng Nhạn. Hắn nhìn thấy tia hưng phấn cùng kích thích sôi trào trong mắt Hồng Nhạn thì yên tâm. Đúng là huynh đệ Tử thần tuyệt đối tín nhiệm, Diệp Âm Trúc không nói gì thêm, lẳng lặng quay đi trở về Cầm Thành.

Lần này, tên tù binh Bội Cổ cũng theo đại quân mà đến. Diệp Âm Trúc không để cho y tham dự vào quá trình lựa chọn Long lang mà ra lệnh cho hắn làm thống soái viễn trình quân đoàn. Kì thật, trải qua thời gian không có Diệp Âm Trúc bên cạnh, Bội Cổ cũng biết mình không còn đường nào khác. Ba Lợi vương quốc hắn không thể quay lại, đành chọn lựa làm tùy tùng của Diệp Âm Trúc. Huống chi, từ lúc hắn biết chuyện Diệp Âm Trúc dùng Lục đạo chi quyết ngăn chặn công kích của Mễ Lan đối với Cầm Thành, trong lòng càng thêm bội phục.

Bên phía Tử thần chiến sĩ , chiến đấu là chuyện không thể tránh khỏi. Muốn thu phục Long lang cao ngạo làm đồng đội, đầu tiên phải chinh phục được tâm của chúng. Chỉ có như vậy , sau này trong quá trình chiến đấu mới có thể phối hợp ăn ý như cùng một thể. Đây cũng là điều kiện mà Long lang vương đặt ra cho Diệp Âm Trúc, hắn cũng không hề cự tuyệt. Nếu như nói Tử thần chiến sĩ không có khả năng chinh phục Long lang này, vậy cố gắng của mình dĩ nhiên uổng phí. Nhưng Diệp Âm Trúc hoàn toàn tin tưởng những chiến sĩ đã cùng vào sinh ra tử với mình, đối mặt với vô số cường địch chưa hề lùi bước tuyệt đối sẽ không thất bại trước thử thách này.

Diệp Âm Trúc dẫn mọi người quay trở lại phủ lãnh chúa. Áo Lợi Duy Lạp đi theo sát bên người hắn, lo lắng hỏi: " Âm Trúc, đám Tử thần chiến sĩ của chúng ta thật sự có thể vượt qua sao? Long lang này đều là ma thú 2 thuộc tính, hơn nữa còn là Thất cấp ma thú. Đại bộ phận Tử thần chiến sĩ của chúng ta thực lực chỉ cỡ Lục cấp sơ giai. Cùng với Thất cấp ma thú đối kháng như vậy, có vẻ như … "

Diệp Âm Trúc mỉm cười: " Tin tưởng đồng đội của chúng ta đi. Trải qua trường Thất quốc thất long bài vị chiến kia, bọn họ chắc hẳn đã không còn là Lục cấp sơ giai nữa rồi. Huống chi, cho dù có thật là Lục cấp sơ giai đi chăng nữa, chiến sĩ đã trải qua vô số trận chiến sinh tử chẳng lẽ lại không thể chinh phục nổi đám ma thú mới vừa rời khỏi Băng sâm, thậm chí chưa từng trải nghiệm qua chiến đấu chân chính như Long lang ư? Cứ chờ tin tốt từ bọn họ đi. Đồng đội của chúng ta nhất định sẽ không thất bại ".

Chờ đợi thường làm cho người ta sốt ruột. Trong quá trình chờ đợi, Áo Lợi Duy Lạp rõ ràng không có sự trầm ổn như Diệp Âm Trúc. Lúc này, trong phủ lãnh chúa cũng chỉ có Diệp Âm Trúc, Áo Lợi Duy Lạp, Tô Lạp cùng Tử 4 người. Những người còn lại đều đứng ngoài Cầm Thành xem náo nhiệt. 300 Tử thần đấu với 300 long lang, trường quyết chiến này ai sẽ là kẻ chiến thắng? Thủ lĩnh cùng tộc nhân các tộc trong Cầm Thành tất thảy đều vô cùng hứng thú.

Hơn một canh giờ trôi qua, Diệp Âm Trúc đã lẳng lặng ngồi ngay ngắn tu luyện. Lúc này lãng phí thời gian thì quả thực rất đáng trách. Sắp phải ra tiền tuyến, càng tranh thủ thời gian tu luyện càng có thể nâng cao thực lực bản thân, tăng thêm cơ hội sinh tồn tại chiến trường khốc liệt. Đạo lý này đã thật sự khắc rất sâu vào trong tâm khảm của Diệp Âm Trúc.

Tử cũng giống như Diệp Âm Trúc, tựa hồ trận chiến bên ngoài đối với hắn không có chút gì liên quan, cũng ngồi bình thản tu luyện trên mặt đất. Tô Lạp đứng bên cạnh Diệp Âm Trúc, chỉ lẳng lặng nhìn hắn chăm chăm, nàng không tu luyện giống như Tử hay Diệp Âm Trúc nhưng dáng vẻ nhập thần như vậy nhìn qua cũng không khác gì tu luyện.

Chỉ có Áo Lợi Duy Lạp không cách nào ngồi yên. Hắn không ngừng đi qua đi lại trong đại sảnh của phủ lãnh chúa. Đồng đội vào sinh ra tử với mình đang đối đầu với địch thủ cường đại. Làm sao trong lòng hắn lại không nóng ruột được?

Qua 2 canh giờ. Áo Lợi Duy Lạp rốt cục cũng nhịn không được. Đi thẳng ra ngoài, bất luận diễn biến thế nào, hắn nhất định phải chạy ra xem một lát.

" Khoan đã ". Diệp Âm Trúc đột nhiên mở bừng hai mắt.

Áo Lợi Duy Lạp sững người: " Âm Trúc, để ta ra đó xem. Chờ đợi như thế này quả thực là hành hạ ".

Diệp Âm Trúc cười khổ nói: " Ngươi biết tại sao ta kéo ngươi quay về Cầm Thành, đồng thời chính mình cũng không đi xem? "

Áo Lợi Duy Lạp kinh ngạc hỏi: " Chẳng lẽ không phải vì ngươi với bọn Hồng Nhạn có sự tin tưởng tuyệt đối như vậy hay sao? "

Diệp Âm Trúc thở dài một tiếng: " Tin tưởng tất nhiên phải có. Nhưng ta sợ nhất là nhìn thấy cảnh Tử thần chiến sĩ tử trận khi đấu với Long lang, ta sợ mình sẽ nhịn không được mà ra tay trợ giúp, như vậy sẽ vi phạm quy định của cuộc chiến, cũng là vi phạm ước định của ta với Long lang vương".

---

o¢·u G\ʏÈjX o¢·I ¦C ¦\Ôj dnjX d9jX bɳ ?_j\

"Thật sự phải lo lắng sao?" Một âm thanh lạnh như băng vang lên, kèm theo đó là tiếng bước chân mạnh mẽ vang vọng, một thân hình cao lớn từ bên ngoài đi vào.

Nhìn qua khải giáp đen nhánh bao phủ toàn thân nhưng bước cũng không quá nặng nề, nhưng che chở tất cả các bộ phận trong thân thể kể cả các đốt ngón tay. Đeo phía sau lưng là một thanh trọng kiếm dài một thước bảy, trong ánh mắt lạnh như băng có chút hưng phấn không thể kìm nén, chính là Diệp Hồng Nhạn. Từ khải giáp trên người hắn cũng đủ để thấy rằng hắn đã tìm được tọa kỵ phù hợp với mình.

Hai tay ôm quyền, Diệp Hồng Nhạn đi tới trước mặt Diệp Âm Trúc co chân quỳ xuống "Hồi bẩm chủ soái, tử thần long lang kỵ binh tổ chức xong. Ba trăm tử thần chiến sĩ, trừ bảy tên ma pháp sư ra, mọi người toàn bộ bị thương nhẹ, nhiệm vụ hoàn thành."

Diệp Âm Trúc vội vàng đứng lên đỡ Diệp Hồng Nhạn đứng dậy. Một tia tử trúc đấu khí từ hai tay hắn truyền vào cơ thể Diệp Hồng Nhạn, hắn lập tức phát hiện trên người Diệp Hồng Nhạn ít nhất có bảy vết thương. Mặc dù đều không nguy hiểm đến tánh mạng, nhưng thế này cũng không thể xem như bị thương nhẹ. Nhất là trên miệng vết thương còn lưu lại dấu vết của chút hàn băng.

Diệp Hồng Nhạn đương nhiên hiểu được Diệp Âm Trúc đang làm gì. Lộ ra vẻ tươi cười hiếm thấy, "Nếu là quyết đấu sinh tử, có lẽ kết quả sẽ là đồng quy vu tận, ám ma hệ hủ thực ma pháp của long lang lợi hại phi thường. Bất quá, hủ thực trên người chúng ta đã bị chính đám long lang giải trừ rồi."

Diệp Âm Trúc nhíu mày nói: "Hồng Nhạn. Thực lực của ngươi đã đạt đến lam cấp rồi mà. Lam cấp như ngươi, chẳng lẻ còn không đối phó được long lang cấp bảy sao? Tại sao lại bị thương nghiêm trọng như vậy? Còn đám huynh đệ của chúng ta…"

Diệp Hồng Nhạn nói: "Yên tâm đi! Thương thế của các huynh đệ nặng nhất cũng chỉ giống như ta mà thôi. Ma thú khế ước với ta là đứa con duy nhất của long lang vương, nó hình như là cấp tám." Vừa nói, Diệp Hồng Nhạn vừa sờ sờ cái mũi của mình đầy tự hào.

Áo Lợi Duy Lạp đứng bên cạnh cười sang sảng, nói: "Hay lắm, Hồng Nhạn. Ngay cả tên long lang vương tử cũng bị ngươi thu phục. Xem ra, lần này long lang một tộc thực sự phải thần phục sự phát triển của Bố Luân Nạp sơn mạch chúng ta rồi."

Diệp Hồng Nhạn quay lại vặn hỏi: "Bố Luân Nạp sơn mạch này là của chúng ta. Hình như cùng với vị công tử của Tử La Lan gia tộc này không có chút quan hệ nào cả. Ta nghe nói, ngươi còn là được phái đến giám thị chúng ta nữa kìa."

Áo Lợi Duy Lạp cả giận nói: "Muốn đánh nhau không?"

Diệp Hồng Nhạn nhíu mày với hắn "Không phục hả!"

> B M;QÌB M;–K ç½ ;B Q i?O +kM; F?¬M; T?ªB K°i H–M ? B H–MX o®M H¨ #¼M ?
.B T•K h`9+ # M;QÌB ç m F?¬M; T?K+ HšM M? mX L?QM; iW b m F?B .B T•K h`9+
+kM; #B i ç½ F?¬M; +ÁM +€+? M¨Q +¦ i? bQ b€M? pÈB .B T•K h`9+X L?QM; #¼M
FB m ?MM;-•K i?–K ;B Q ç'm +kM; F?¬M; T?ªB K°i H–M ? B H–MX L¦B p FBM? M;
.B T >²M; L?¢M T?ªB K¢M? ?ÆM K°i +?9iX L?QM; M¦B p i?U+ HU+-•Q GÊB .mv
T?–M-+€B M¨v #M i`W +€B FB - F i [mª K'v H–M bQ i¨B +O ? B M;QÌB `®i +m°+ +

•Q GÊB .mv G¢T i`WM; K„i K°i +€B-+ª ;B"M M¦B, óZm M çB-M;QÆB #` i?QÆM;-
+½BX æ b m M¨v b) H¢B i?m i?"T M;QÆBXô

.B T•K h`9+ M?bM ? B M;QÌB F?¬M; B M?QÌM; B M¨vX >„M çQÆM; M?B M #B i
iQÆM; F?„+ HšM M? mX J†+ /M i?QÌM; tmv M i, i?Q-M?QM; H¢B i?•M i?B i?ÆM

óh®i H„K->²M; L?¢M-M;QÆB +ÁM F?¬M; K m çB i`` i?QÆM; çBX h`QÈ+? i +?9M;
T?€T bQ iBM? HBM? i°+ i?"i i®iXô

.B T >²M; L?¢M ;"i ;"i ç–m-tQ v M;QÌB çB ` M;Q¨B-F?B ?„M çB iÈB +Y -ç°i M?B
M?bM p T?Q .B T•K h`9+-ó•K h`9+-+€K ÆM H p"i+O M;QÆB-+€+?mvM? ç ç

•Q GÊB .mv G¢T F?¬M; +?9i ?ªQ w M¦B, ó*¦ i`Q im K i?9 H¨K ç²M; #¼M-?ÆM M[
+O ç€K ç¢B bQ ªB M?•M i°+ +? i¢QX *ÁM /€K F?¬M; i?Q+?\ô

.B T >²M; L?¢M M?bM ?„M M? +? KB M; +QÌB-H° ` ?¨K `,M; i`„M; iBM?-óL;QÆ
M;QÆB F?¬M; T?ªB H¨ i?¨M? T?–M +O iY i?–M HQM; H M; F} #BM?Xô

óL;QÆB 5ô •Q GÊB .mv G¢T m'i M;? M-M?QM; .B T >²M; L?¢M H¢B ç½ çB F?m'iX
•Q GÊB .mv G¢T F?¬M; M?`M çQÊ+ #'i ç„+ /o H„+ H„+ ç–m-M;QÊ+ H¢B MÎ MK +QÌ

a€M; bÈKX E?B M?[M; iB M„M; K†i i`ÌB ç–m iB M +?B m F?„T K†i ç'i-?¨Q F?Q #W

>¬K M v H¨ M;¨v .B T•K h`9+ i?®M; HoM? *–K h?¨M? [m•M ç°B iBM? /m im•M i?C
+¬M; +?9 tm'i T?€iX a m KQÌB M;¨v +?m~M #`-©B M?•M i°+ iQ¨M HU+ +? i¢Q-`_
i?¨M? v m +–m +O .B T•K h`9+X

" i`,K HBM? i€K HQM; H M;-F +ª HQM; H M; pQÆM; iY i`QM; ç¦-i` M HQM; K¶B
F?ªB ;B€T ç2M M?€M? # Q T?O iW ç–m ç M +?•M #¼M ?¼-F?m¬M K†i p®M /o ç½
H¨K +?Q #¼M +?9M; i,M; i? K p¨B T?–M b€i F?QX

hW i`QM; KB M; ç€K HQM; H M; T?€i ` M?[M; iB M; ;–K ;W M?Q M?Ä-iY i?–M H
[m•M /Q F} #BM? +QÐB K i?9 +'T #ªv HQM; H M; M¨v `®i +K+ +kM; ç½ ?bM? i?¨M
M?Q i? M¨Q-+?d +¦ i` M +?B M i`QÌM; i?U+ bU KÈB +¦ i? FB K M;?B KX *ÁM ç M
+–M M;?B M;Ì ;b M[+?QM? H¨ KkB M?¼M +O *–K h?¨M?X

.B T >²M; L?¢M M;²B i` M HQM; HQM; H M; pQÆM; iY-/šM ç–m ?¨M;X h?ŠM; HQM
i`QÌM; i?QÆM;-€M? K„i `U+ K€mX

h` M; #` i` M M;QÌB ç€K iY i?–M HQM; H M; F} #BM?-M;Q¢B i`W i`+? /B i+?B T?€
i`¼M; M?'i +O ªB M?•M i°+ b m F?B iB M p¨Q +–K i?¨M?X •Q ;B€T iQ¨M i?•M K¨m
+¦ M?B m çB K i?–M F€ H„K M¨v ?Q¨M iQ¨M F?¬M; #bM? i?QÌM;X h`QÈ+? i F?¬M
ç½ F i ?ÊT FBK +QÆM; iBM?-+QÆM; Kšm +MM; pÈB M?B m HQ¢B FBK +?9+ +SM
M¦B +¬M; M;? ç†+ i?M +O ªB M?•M i°+ +kM; çO H¨ F F?€+ M?bM K¨ M;QÐM; K°X
F?¬M; [m€ M†M; M?QM; HU+ T?ÁM; M;U H¢B + Q ?ÆM # H–M €Q ;B€T +O F` #BM
#^M; K°i T?–M # €Q ;B€T +O F` #BM? #bM? i?QÌM;X *?¶ #ªQ p +€+ ç®i M;¦M i
?ÆM M[F?¬M; +¦ +?9i pQÈM; pQmX hmv i F?¬M; ªM? ?QÎM; ç M/B ç°M; +O +?B

h`QM; pÁM; KQÌB M;¨v-ªB M?•M i°+ ç†+ w M? M? +?¦M; +? i¢Q K°i #° v M +QÆM
p"v-#'i Hm"M HQM; H M; # v M?ªv M?Q i? M¨Q-iY i?–M +?B M boi` M HQM; ç m
i?¨M? M?•M H M; K°i i? X J¨ i¢B M?[M; +?¶ F?m'i # M i`QM; F?ªB ;B€T ç m +¦ F?
iBM? i +?QM? H¨ ç½ F i ?ÊT ? B HQ¢B K FBK +?9+ i®B + Q H¨ K M;•M p¨ #Q M;•
ªB M?•M i°+ çQ+? i?•M çB m F?„+ i?¨M?X >B m [mª +O # K T?€T i`"M T?•M #B
bS+ K¢M?X

:B i®+ @ *¦ i? i,M; i? K # KQÆB T?–M i`,K i®+ ç° +¬M; FQ+? +O iY i?–M +?B M

S?ÁM; M;U @ h,M; +QÌM; # KQÆB T?–M i`,K HU+ T?ÁM; M;U +O €Q ;B€TX *?®M
+'T i`Î tm®M;- +ÁM pÈB K T?€T ?Q¨M; +'T i`Î H M +¦ i? ;BªK çB K°i T?–MX

aS+ K¢M? @ ?B m [mª H¨ i,M; +QÌM; bS+ K¢M?- +°M; i? K +kM; iQÆM; iU H¨ # K

*¦ # K T?€T i`"M M¨v- p¬ ?bM? i`mM; ç½ H¨K M,M; HU+ +?B M ç'm +O iY i?–M +
KQÆB T?–M i`,KX hW +€+ [m•M çQ¨M i`QM; +?B M ç'm K¨ ç€M? ;B€- #¼M ?¼ F?
+kM; F?¬M; T?ªB F} #BM? ?¢M; M†M;X "ÎB pb +?QM? #¼M ?¼ ç²M; i?ÌB +¦ i®+ ç°
p¨ HU+ T?ÁM; M;U +MM; +¬M; FQ+? bB m pB i +O F` #BM? ?¢M; M†M;X *?m˜M t€
F} #BM? ?ŠM H¨ H¨ K F} #BM?X aS+ T?ÁM; M;U +O ç€K iY i?–M +?B M bo +°M; i
T?ÁM; M;U +O €Q ;B€T p¨ K T?€T T?ÁM; M;U +O HQM; H M; ç½ F?B M +?Q #¼
+QÌM; ç¢B ç M KS+ F?¦ +¦ i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+X

L?€M? iY i?–M HQM; H M; F} #BM? M¨v K†+ /M b® HQÊM; +?d +¦ # i`,K- M?QM;
?„M H¢B +¦ i? M¦B H¨ ç½ bY /KM; ?–m ? i i¨B HB m i`•M [mw ?B M +¦ +O *–K h?¨M
HQM; H M; +? i¢Q p°B p¨M; +kM; +¦ çB m F?„+ K°i K T?€T i`"M ;B i®+ # M i`QM
ç½ M?Q iB +?ÈT H¢B i,M; H MX :–M # i`,K M;QÌB- ?bM? i?¨M? K°i M?€M? bQ çQ

a m F?B ?B m `ä +€+ i` M; #` +O iY i?–M +?B M bo- hY +kM; T?ªB M¦B `^M; i`W
F?¬M; +?Q /M H¨ "d J¬M; +U i?9 [m•M çQ¨M +kM; +?Q +?„+ +¦ i? i?„M; çQÊ+ #¼

hY i?–M HQM; H M; F} #BM? H–M M¨v +?QM? H¨ ç°B iB M T?QM; +O .B T •K h`9+
ç [m®+- /Q .B T >²M; L?¢M bm'i HoM?X

S?Q b m hY i?–M HQM; H M; F} #BM? +?QM? H¨ i`mM; QÆM; [m•MX a® HQÊM;
M?B m bQ pÈB iB M T?QM;- +?d +¦ K°i i`,K- M?QM; #¼M ?¼ H¢B +¦ M;Q¢B ?B m
i`mM; QÆM; [m•M +¦ # M;QÌB- + Q M?'i H¨ M;QÌB çSM; ç–m i`QM; iS ç¢B i?–M i?
"d J¬M;- tQM; H¨ hY æ X

> B # M +O hY +?QM? H¨ k +QÌM; ;Bª ?Q€ i?•M i?¨M? M?•M HQ¢B M?QM; H¢B +
HoM? +U M?•M JBM? p¨ *?B M i` M? +U i?9 *€+? G¢T h•v hQX h`mM; QÆM; [m•M
M;Ì p bS+ K¢M? +O ?¼\ .B T •K h`9+ M;²B i` M p B >Q¨M; EBK "d J¬M; æ`+? h
i?2Q /äB i´M; i? X *MM; M;²B i` M p B "d K¬M; +U i?9 pÈB ?„M +ÁM +¦ K°i i`,K K
E€ i¬M;- >¼ i¬M; p¨ h?Q i¬M; +O æ¬M; GQM; #€i i¬M;X h`QM; ç¦ çQÆM; M?B M
+O .B T •K h`9+ H¨ J½ GQÆM; p¨ h?QÌM; >¢QX

" M i`€B i`mM; QÆM; [m•M H¨ kyy GÊB i`ªQ æS+ G¶ u p¨ jyy •+ çB m æS+ G¶ u ?¦ i
M?bM i?Q€M; [m M?[M; æS+ G¶ u M¨v i?b i?'v #¼M ?¼ +kM; +?d H¨ M;QÌB #bM?
+¦ i` M; #` ;b- iQÎM; M?Q H¨ M?[M; M;QÌB v m M?'i +O *–K h>¨M?X L?QM; +?d +¦
iB T t9+ pÈB #¼M ?¼ KÈB #B i çQÊ+ `^M; k M?€M? æS+ G¶ u M¨v H¨ çO ç ?° p
K°i #B M ç°B ?¶M ?ÊT K pkX

" M T?ªB i`mM; QÆM; [m•M H¨ 8yy h?K v m æS+ G¶ u +¦ ?bM? /€M; F€ H¢ M?'iX L
M;QÌB M?QM; T?Q /QÈB H¢B +¦ iS +?B ?¢ tm®M; ç'iX h´M; +°M; +¦ b€m +?BX *?„
F€ H¢ M?'iX

" M?¦K [m•M ç°B æS+ G¶ u M¨v /Q # i°+ i`QÎM; æS+ G¶ u iU KbM? bm'i HoM?X o
*–K h?¨M? +¦ i? M¦B ç½ imM; ` iQ¨M #° #BM? HU+ +O KbM?X

S?Q b m [m•M i`mM; QÆM; H¨ ?"m [m•M ;²K 8yy M;QÌBX "¼M ?¼ +kM; F?¬M; +¦
+kM; `'i çÆM ;BªM- M? M?¨M;- ?ÆM M[ H¢B `'i F?€+ M? m- +ÁM +¦ K°i +?9i F?¬
[m•M p"vX L?QM; +¦ B #B i `^M;- M m M¦B p M,M; HU+ i€+ +?B M i?b +?B M ç'm
F?¬M; i?m ;b #®M M?€M? [m•M +ÁM H¢B- i?"K +?Q +ÁM ?ÆM R b® M?¦KX "ÎB p
+ª h¬M; +?O J B i¬M; J B L?Q EB K- h¬M; +?O G M i¬M; G M h? M?- H¨ ? B ç¢B iY
+?B M bo M?bM i`¬M; M?Q F?¬M; +?dM? i M?QM; ç m H¨ æ¬M; GQM; +?B M bo
;B B- iQÆM; çQÆM; pÈB i? M? +'T i`mM; ;B B i`QM; i?ªB ?²M; +'T #"+ U+'T #"+ d

[m®+ ;B i` M ç¢B HK+ +kM; ``i F?¦ +¦ i? i´ +?S+ çQÊ+ M?Q p”v- ?m®M; +?B #¼
ç†+ ?[m +O æ¬M; GQM; pk F„X

æQÆM; M?B M- M?Q p”v pšM +?Q ? iX L;Q¢B i`W i` M K†i ç'i- H–M M¨v *–K h?
M?€M? F?¬M; [m•MX J°i M?€M? F?¬M; [m•M çO ç +€+ [m®+ ;B T?ªB ?•K K°- R
i?¨M? i?•M /¨B ?ÆM #®M i?QÈ+ # v HQÊM ;B[F?¬M; i`mM;X E +–K ç–m H¨ K°i
L;²B M; v M;„M i` M HQM; +U HQM; H¨ •Q GÊB .mv G¢TX "ÎB pb :B€+ QM; pQÆM
[m•M bU H–M M¨v M M M?€M? F?¬M; [m•M /Q •Q GÊB .mv G¢T bm'i HoM?X

Ryyy F?¬M; [m•M FB #ªM i?•M ç½ +¦ HU+ +¬M; FQ+?- i®+ ç° T?B ?¨M? +ÁM ?ÆM
;B€+ QM; H¨ K°i ;½ hBM? GBM? +?B M boX æ¦ H¨ /Q b m F?B .B T•K h`9+ p¨ M L
ç`M? M?Q p”vX ob +?B M ç'm HU+ +O :B€+ QM; +¦ +?9i çÆM #¢+- ç +¦ i? i'M +–
?Q¨M i?B M M?€M? F?¬M; [m•M M¨vX .Q ç¦ K¶B ;B€+ QM; ç m T?®B ?ÊT pÈB K°i

hBM? GBM? i°+ p¨ æS+ G¶ u i°+ p®M i?•M i?B i M?Q `,M; pÈB K¬B- ç hBM? GBM?
#¨B tQ+? M? m +ªX oa p”v K¨ M?€M? :B€+ QM; F?¬M; F} #BM? M¨v +?QM? H¨ K°i
#Q +O .B T•K h`9+ i`QM; +?B M /`+? M¨vX

>¨M? ç°M; H–M M¨v +¦ i? M¦B *–K h?¨M? ç½ imM; iQ¨M #° iBM? M?m +O KbM?X
i` M iY +'T ç½ +¦ .B T•K h`9+- hY- JBM?- *€+? G¢T h•v hQ- j p` >Q¨M; EBK #d K
K pB M- k p` h¬M; +?O +O J B i¬M; p¨ G M i¬M;- M?B m iÈB RR M;QÌBX h?U+ HU
GÊB .mv G¢T F?B M?bM i?'v +kM; T?ªB ;B”i KbM?- bÊ ``^M; +ª S?”i G pQÆM; [m
iY +'T +QÌM; ;Bª M?Q p”vX >m®M; +?d i`QM; M?[M; +QÌM; ;Bª +O [m•M ç°B .B T
+'T K i?9X

L m hBM? GBM? +?B M bo F i ?ÊT pÈB :B€+ QM; p¨ GQM; H M; F i ?ÊT pÈB hY i
h?¨M? ç½ tm'i ` jyyy M;QÌBX L?QM; jyyy +?B M b„ M¨v +¦ +ª #®M ç¢B +?OM; i°+ +
i?9- GQM; G M; p¨ æ¬M; GQM; #€i i¬M;- jyy hY i?–M +?B M boX h`QM; +?B M ç'm
i`QM; iBM? M?m X L?bM i?'v M?[M; +QÌM; ;Bª tm'i +?B M H–M M¨v- •Q GÊB .mv
F i +O .B T•K h`9+X GU+ HQÊM; i`QÈ+ K†i K†+ /M +?B K F?¬M; iÈB K°i T?–M K
M?QM; imv i ç®B H¨ HU+ HQÊM; K¢M? K) M?'iX

.B T•K h`9+ p K†i ç–v b€i F?Q- ;BÆ S?QÊM; >Q¨M; GBM? i`QM; i v H M- +?d p

@ >¬K M v H¨ H–M ç–m i M *–K h?¨M? +?9M; i +?O ç°M; T?€i ç°M; +?B M i` M? p
+O +?9M; i +?QM? H¨ S?”i G pQÆM; [m®+ Î T?Q ç¬M; +O GQM; E?B L¶ hQ ç¢
KBM? ?[m J G M +O +?9M; i - #•v ;BÌ H¢B +ÁM i?W /`T H9+ M;mv M MX ob +?B
?[m +O +?9M; i +¦ i? +?B M i?„M; ç`+? M?•M t•K HQÊ+- +?9M; i T?ªB ç”T i M
G pQÆM; [m®+ ç®B pÈB J G MX sm'i T?€iX

E?¬M; /MM; iW ?Q K„ M?QM; ç°B [m•M ?¶M ?ÊT M¨v +O *–K h?¨M? ç½ +MM; .B
ç¢Q +?B [mv i M M ?Q¨M iQ¨M i•K T?K+X jyy GQM; G M; M;Y K†i H M i`ÌB ;¨Q `Q
M¨v /šM ç–m- jyyy #° ç°B ?¶M ?ÊT +MM; iB M #QÈ+X Zm•M ç°B +O ?¼ +kM; F?¬M

G9+ M¨v i?b F?¬M; B +¦ i? çQ€M i`QÈ+ çQÊ+ F i [mª ;b b) T?€i bBM? b m F?B *–
i` M ç¢B HK+X L?QM; çÌB b m i?b F?•K T?K+ ``^M; ç•v H¨ K°i i`QM; M?[M; [mv i
*–K æ X

æ¢B [m•M K¢M? K) tm'i T?€iX h®+ ç° iB M [m•M +U+ F€ K m +?¦M;X G–M M¨v tm'i
M?m - M;Q¢B i`W i®+ ç° +O GÊB i`ªQ æS+ G¶ u +¦ ?ÆB +?”K K°i +?9i- +€+ i°+ +Á
+O çB M t i ç ?bM? /mM;- M?'i H¨ :B€+ QM; i` M F?¬M; i`mM; p¨ GQM; G M; /QÈ
+¦ w FbK ;B[i?b #¼M ?¼ ç½ i€+? ?ŠM ` F?ÄB ç¢B [m•M `²BX

"QÈ+ iB M +O "d J¬M; +U i?9 ``i p[M; p¨M;- çQÆM; M?B M H¨ /Q i` M p B #¼M ?
+¦ +ª Ryy ç` iBM? p¦+ M;QÌB M?Ä #ûX æ` iBM? M¨v ?B M M?B M F?¬M; iQM? H¨
/KM; i`¼M; v m ç®B pÈB +?B M i?m”i +O .B T•K h`9+ pb ?„M ç½ +¦ M #¨BX h`Q
ç` iBM? i HB i ;Bª UK€v ç¨Q- K€v OB ;b ç¦V ç M; Î i`QM; hm .B i?–M ;BÈB +O .B
?¼ çB m F?B M KÈB çQÊ+X

Hồng quang chợt lóe, một cái đầu nhỏ bé khéo léo chui ra từ trong quần áo của Diệp Âm Trúc, có chút hưng phấn nhìn quanh:

- Cầm Đế đại nhân, thật là một khung cảnh hoành tráng!

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:

- Hồng Linh, ở Cầm Thành có làm ngươi buồn chán không?

Kẻ vừa chui ra từ áo hắn chính là Xích tinh Hồng linh. Lần này Diệp Âm Trúc đưa Hồng Linh đi là có dụng ý, đồng thời cũng muốn hắn hỗ trợ mình về năng lực phi hành.

Hồng Linh cười nói:

- Sao lại chán? Ta rất thỏa mãn cuộc sống ở Cầm Thành. Ít nhất trong Cầm Thành mọi người đều coi ta là bằng hữu, nhất là Ải nhân tộc và Địa tinh bộ lạc, bọn họ rất tốt đối với ta. Ta cũng không phải lo lắng có người tới giết. Đây đều là do Cầm Đế đại nhân ngài cấp cho. Hồng Linh đã tự coi Cầm Thành là nhà của mình rồi.

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:

- Vậy thì ta an tâm rồi.

Tô Lạp ngồi bên vai kia của Địch Tư, nhìn Diệp Âm Trúc và Hồng Linh nói chuyện với nhau, ánh mắt nàng có chút mờ mịt. Hắn thực sự không phải là Âm Trúc trước kia, trừ vẻ ưu nhã vốn có. Trên người hắn, Tô Lạp thấy một nét uy nghiêm của một người lãnh đạo.

Diệp Âm Trúc giơ Phượng Hoàng Linh trong tay lên, trên không trung xuất hiện một phù hào (dấu hiệu) đặc biệt. Nhất thời, một trận cuồng phong nổi lên. Áo Lợi Duy Lạp đang cưỡi thủy hệ cự long liền khống chế ma thú đồng bọn của mình hạ xuống, phi thân hạ xuống phía trên mình Địch Tư.

Có lẽ bởi vì cự long và bỉ mông cự thú trời sinh bài xích nên tọa kỵ của Áo Lợi Duy Lạp không dám hạ xuống thấp.

- Âm Trúc, có chuyện gì?

Áo Lợi Duy Lạp hỏi.

Diệp Âm Trúc nói:

- Đại ca, phiền huynh thông qua ma pháp truyền tin hỏi tình hình Mễ Lan trước một chút. Chủ yếu là 2 vấn đề. Một là nói cho Mễ Lan phương đông quân đoàn rằng chúng ta khoảng trong vòng 7 ngày có thể tới tiền tuyến, yêu cầu họ kiên trì bám trụ. Thứ hai, huynh hỏi xem tình hình chiến đấu của phương bắc quân đoàn thế nào? Mã Nhĩ Đế Ni nguyên soái và 2 đại bộ lạc của thú nhân hắn là đã triển khai chiến đấu toàn diện rồi.

Áo Lợi Duy Lạp đáp ứng một tiếng, một lần nữa cưỡi cự long bay lên. Diệp Âm Trúc để Ny Na đem Áo Lợi Duy Lạp đến Cầm Thành không chỉ là vì tình nghĩa huynh đệ hay vì năng lực của Á Lợi DUy Lạp mà còn là để tiện liên lạc với Mễ Lan đế quốc. Dù sao Ny Na cũng không thể nói cho mình mật mã truyền tin ma pháp được.

- Cầm Đế đại nhân!

Một âm thanh có chút đáng thương đột nhiên vang lên. Diệp Âm Trúc cúi đầu nhìn xuống, kinh ngạc phát hiện thấy âm thanh đáng thương này xuất phát từ miệng của một nam tử cao ba thước có cái đầu bóng loáng.

- Cách Lạp Tây Tư, ngươi làm sao vậy?

Nhìn Chiến tranh cự thú, Diệp Âm Trúc không khỏi có chút buồn cười.

Cách Lạp Tây Tư ủy khuất vỗ vỗ vào bụng mình nói:

- Cầm Đế đại nhân, có thể cho ta ăn trước một chút được không? Ta đói đến mức sắp sửa không thể cử động được rồi. Từ lúc trở về đây, ta chưa khi nào được ăn no cả.

Nhìn người này, Diệp Âm Trúc không nói gì mà chỉ thầm nghĩ: bản thể của Tử và Minh cũng không nhỏ nhưng chỉ có gã này là tham ăn. Chưa được ăn no? Phải biết rằng các tộc trong Cầm Thành đều không cần ăn cơm. Khả năng ăn uống của Cách Lạp Tây Tư quả thực vô cùng kinh khủng. Một ngày lượng lương thực của hắn đủ cho 5000 người ăn. Hơn nữa kẻ ngày ăn không hề biết no, một lần ăn có thể thu nạp vô số lương thực vào chứa trong cơ thể. Lúc trước, khi hắn còn ở trong băng quyển, mỗi lần hắn ăn xong lại ngủ mười ngày, nửa tháng. Sau khi tới Cầm Thành thì Diệp Âm Trúc làm sao có thể cho hắn ăn uống như vậy được?

- Cách Lạp Tây Tư, ngươi hãy nhẫn nại một thời gian nữa. Sau khi tới tiền tuyến, đương nhiên ta sẽ cho ngươi ăn no. Lần này ta mang lương thực còn chưa đủ cho ngươi ăn no, còn những người khác thì làm sao bây giờ?

Cách Lạp Tây Tư cũng biết sức ăn của mình rất lớn, dáng vẻ đáng thương lại nhìn Diệp Âm Trúc vài lần, lặng lẽ nói:

- Kỳ thật Cầm Đế đại nhân, những kẻ tóc xanh kia nhìn có vẻ ngon, mùi lá cây trên người bọn chúng làm ta thích.

Nhìn gã này, Diệp Âm Trúc chẳng biết nói gì. Hắn còn muốn ăn cả Thụ yêu Đức Lỗ Y. Không cần phải nói thì Diệp Âm Trúc cũng biết rằng một mình Cách Lạp Tây Tư giết chết 500 chiến sĩ Thụ nhân Đức Lỗ Y này không thành vấn đề. Gã này quả thực rất đói rồi.

Sắc mặt trầm xuống:

- Cách Lạp Tây Tư, ngươi nhớ kỹ cho ta. Bây giờ bên người ngươi đều là minh hữu của chúng ta, là đồng bọn của chúng ta. Cho dù chết đói ta cũng không cho phép ngươi động đến một sợi tóc của họ. Với năng lượng dự trữ trong cơ thể ngươi thì kiên trì thêm bảy ngày cũng tuyệt không thành vấn đề. Ta xin cam đoan với ngươi, sau khi tới tiền tuyến, ta sẽ cho ngươi ăn thả cửa.

Cách Lạp Tây Tư nhìn đôi mắt uy phong của Diệp Âm Trúc, bất đắc dĩ thỏa hiệp nói:

- Được rồi, ta sẽ kiên trì thêm. Ai bảo tại bụng to cơ, thật là khổ quá đi mất!

Tô Lạp cười khanh khách, nói:

- Âm Trúc, ngươi thật là tệ. Ngươi bắt người khác tham gia chiến tranh với ngươi mà lại không cho người ta ăn no. Quả thực là rất không tốt. Nếu các quốc gia có thần thú như vậy, sợ rằng sẽ không tiếc bất cứ thứ gì để thỏa mãn sức ăn của hắn.

Diệp Âm Trúc cười khổ nói:

- Ta có biện pháp gì sao? Cách Lạp Tây Tư thân là Chiến tranh cự thú, sức chiến đấu và sức ăn của hắn đều kinh khủng như nhau. Cầm Thành của chúng ta chỉ là một gia đình nho nhỏ, làm sao nuôi nổi hắn chứ?

Tô Lạp nói:

- Vậy ngươi còn dẫn hắn đi làm gì? Không thể để hắn chết đói được.

Diệp Âm Trúc cười hắc hắc, nói:

- Ta đưa hắn từ băng sâm trở về mà không thể cho hắn ăn no được nên lần này đưa hắn đi đương nhiên sẽ có người cung cấp lương thực cho hắn thay ta.

_____***_____

Tô Lạp hai mắt sáng rực , xem ra đã hiểu được ý tứ của Diệp Âm Trúc : " Âm Trúc , ngươi bây giờ thật sự quá là … "

Diệp Âm Trúc cười, nói: " Quá hèn hạ phải không nào? Đây đều là do hoàn cảnh đưa đẩy mà thôi, bây giờ để ta giải thích lời nói lúc nãy. Đôi khi cũng rơi vào tình huống thân bất do kỷ Ta vốn chưa từng nghĩ tới sẽ thành lãnh chúa một phương, lại càng không mong tới chuyện trở thành Nhiếp chánh vương của Đông Long đế quốc. Từ trước tới giờ, ước mong lớn nhất của ta là sau khi tốt nghiệp học viện có thể đi khắp Mễ Lan du lịch một phen, bồi dưỡng tăng trưởng kiến thức cùng thông qua lịch duyệt mà phát triển cầm nghệ.

Đương nhiên nếu có ngươi bên cạnh bầu bạn thì không còn gì tuyệt hơn. Nhưng bây giờ ta có thể làm vậy hay sao? Trách nhiệm của ta đối với Cầm Thành thật sự quá nặng nề. Cuộc chiến lần này cùng với Phật La mà kết thúc, chúng ta cũng còn phải đối mặt với vô số thử thách khó khăn phía trước nữa ".

Nhìn người trong lòng mặt toát ra vẻ bất đắc dĩ, Tô Lạp trong lòng không khỏi đau xót khôn nguôi. Nàng thậm chí chỉ muốn nhào tới thổ lộ thân phận của mình cho Diệp Âm Trúc nhưng mỗi khi nghĩ tới một năm thời gian tự do cuối cùng còn lại của mình thì lại chần chừ không nỡ. Thân bất do kỷ, đúng thật là thân bất do kỷ a !

Rất nhanh sau đó, Áo Lợi Duy Lạp đã thu thập tin tức từ khắp nơi trên Mễ Lan đế quốc báo lại cho Diệp Âm Trúc, chẳng những đầy đủ tin tức từ quân đoàn phương Đông và quân đoàn phương Bắc, ngay cả tin tức từ chiến trường chính cũng đưa về .

Chiến trường giao tranh chủ yếu của Mễ Lan và Lam Địch Á Tư nằm phía bên kia đất nước. Bởi vì chênh lệch binh lực khá xa, Tây Đa Phu nguyên soái quyết định tiến hành co cụm phòng ngự, bỏ lại phần lớn biên cảnh Mễ Lan. Ông dùng thế 'ỷ dốc' lấy bảy tòa thành cách nhau không xa tạo thành một mạng lưới phòng tuyến vững chắc giăng ngang, xem như tạm thời có thể ngăn chặn bước tiến của liên quân Lam Địch Á Tư cùng Ba Bàng công kích. Ba Lặc Mạc vương quốc giao chiến cùng Ba Lợi vương quốc cũng đang đến thời kì khốc liệt. Hai quốc gia chiến tranh không phải ngày một ngày hai mà chấm dứt được. Tình huống lực lượng quốc gia không khác biệt lắm, chiến đấu phát triển đến mức kịch liệt thì bắt đầu chuyển sang trạng thái giằng co. Sau này so sánh chủ yếu là so về tài nguyên, tài lực cùng nhân lực mà phân thắng bại.

Chiến trường chính ổn định làm cho Diệp Âm Trúc trong lòng nhẹ nhõm đôi phần. Quân đoàn phương Bắc do Mã Nhĩ Đế Ni thống lãnh cũng không sảy ra điều gì bất lợi. Mặc dù hai đại bộ lạc của Thú nhân tập kết cơ hồ toàn bộ quân đội, kể cả hơn trăm đầu Bỉ Mông cự thú, tạo thành Bỉ Mông quân đoàn hùng hậu. Nhưng Thú nhân quân đoàn lại không hề có ma pháp sư hỗ trợ, muốn công hãm phòng tuyến do Mễ Lan Chi Thuẫn (chỉ Mã Nhĩ Đế Ni) thống lãnh quả thật khó hơn lên trời. Diệp Âm Trúc cũng không nắm rõ, kỳ thật Lam Địch Á Tư yêu cầu đối với Thú nhân tộc chỉ là nhờ bọn chúng kìm chân quân đoàn phương Bắc. Không cho đoàn quân có chiến đấu lực mạnh mẽ nhất Mễ Lan này rảnh tay xuống chi viện cho chiến trường chính ở phương Nam.

Phán đoán của Áo Lợi Duy Lạp phi thường chính xác, lúc này nguy cơ lớn nhất của Mễ Lan xuất hiện tại phương Đông. Biên giới phía Đông vốn chưa từng xảy ra chiến tranh quy mô lớn, quân đoàn phương Đông chiến đấu lực yếu ớt, dưới sức công kích mãnh liệt của toàn bộ quân đội Phật La lui dần từng bước. Đại quân Phật La đã tiến vào biên cảnh Mễ Lan. Bây giờ quân đoàn phương Đông cũng phải bắt chước Tây Đa Phu nguyên soái, lấy một dải thành thị trọng yếu làm trung tâm phòng tuyến mới có thể miễn cưỡng kìm bước tiến vũ bão của quân đội Phật La. Nhưng bọn họ có thể cầm cự thời gian bao lâu thì không ai dám dự đoán. Căn cứ vào tin tức tình báo từ phía quân đoàn phương Đông truyền đến, một vạn quân tinh nhuệ nhất của Phật La, Huyết Sắc Vệ Đội đang trên đường hành quân thần tốc ra tiền tuyến .

Diệp Âm Trúc ngẩng mặt nhìn trời một lát : " Xem ra chúng ta phải tăng tốc hành quân mới được. Nếu chúng ta tới biên giới phía Đông trễ, quân đoàn phương Đông bị tiêu diệt thì chúng ta cũng không cách nào ngăn được bước tiến quân đội Phật La đâu. Dù gì đó cũng là 50 vạn đại quân đấy " .

Đế quốc Lam Địch Á Tư .

Một nam tử cao lớn anh tuấn ngồi trên vương tọa tại hoàng cung , cao cao tại thượng , trên mặt lộ ra nụ cười nhạt. Người này thân thể khôi vĩ, bả vai rộng. Mái tóc dài màu lam xõa trên vai, mặc dù tuổi đã ngoài 60 nhưng thoạt nhìn như chưa quá 50 tuổi. Đôi mắt sáng quắc bắn ra uy phong tứ phía. Trên người khoác áo bào tượng trưng cho vương vị Lam Địch Á Tư, áo thêu hình ngũ trảo . Đỉnh đầu không đội vương miện, chỉ có một dải lụa cột tóc vắt ngang qua trán mà thôi

Nếu Diệp Âm Trúc ở đây , hắn nhất định phát hiện, nam tử này có nhiều điểm rất tương đồng với Hắc Phượng Hoàng, bất quá khí tức của người này âm trầm hơn rất nhiều .

Đây chính là đế vương chính thức của Lam Địch Á Tư đế quốc . Cùng với Mễ Lan đại đế Tây Nhĩ Duy Áo được xưng tụng là hai đại đế vương trên Long Khi Nỗ Tư đại lục - Mạc Lạp Đế, Mạc Lạp Đế gia tộc. Từ khi thành lập Lam Địch Á Tư đế quốc tới nay, nhân tài trùng trùng xuất hiện. Mỗi đời đế vương chẳng

những là lãnh đạo kiệt xuất mà còn có vô số cường giả hỗ trợ. Bởi vì Mạc Lạp Đế gia tộc có huyết mạch của Hắc Phượng Hoàng tồn tại, chính bản thân mình có thể sử dụng năng lực cường đại của Phượng Hoàng .

Người này là Mã Tây Mạc đại đế. Cũng là cha ruột của Hắc Phượng Hoàng mà Diệp Âm Trúc quen biết, cũng chính là người phát động ra cuộc chiến tranh hỗn loạn cả đại lục này, kẻ đứng sau toàn bộ âm mưu.

Là người kế vị đời thứ 30, Mã Tây Mạc hiểu được trước mắt chính là cơ hội ngàn năm có một, hoàng tộc Lam Địch Á Tư dưới sự lãnh đạo của Mạc lạp Đế gia tộc đã áp chế hoàn toàn Mễ Lan đế quốc. Chiến cuộc mặc dù thay đổi liên tục nhưng đại bộ phận đều nằm trong tính toán của vị hoàng đế tài ba này.

Mã Tây Mạc tay trái với lấy một chén thủy tinh, trong chén chứa thứ nước đỏ sậm màu như máu tươi, sóng sánh một chút. Chén rượu tỏa ra hương bồ đào ngây ngất. Đây là thói quen của Mã Tây Mạc, mỗi khi lão cảm thấy thư thái trong lòng, sẽ lập tức thưởng thức món rượu bồ đào thơm nồng này.

Văn võ bá quan của Lam Địch Á Tư lúc này không ai không cảm thấy vui vẻ. Mễ Lan lui khỏi phòng tuyến phía nam đã mở rộng bản đồ của Lam Địch Á Tư thêm 2%. Mặc dù diện tích ấy đối với Mễ Lan đế quốc mà nói thì không ăn nhằm gì nhưng đó là một khởi đầu không thể tốt đẹp hơn. Liên quân số lượng đông gấp bội đối phương , đã dồn ép quân đội đối phương đến mức không thở được.

Mạc Lạp Đế nhấp nhẹ một ngụm hồng tửu, mỉm cười nói : " Tới đây, để cho quân vụ đại thần của chúng ta báo cáo tình huống chiến trường ".

Quân vụ đại thần của Lam Địch Á Tư đế quốc, Khắc Lôi Tư Ba từ giữa hàng quan võ bước lên một bước. Thân là nhân vật chủ chốt của phái chủ chiến dưới tay Mã Tây Mạc, tình hình chiến trường diễn biến thuận lợi không khỏi làm cho vị quân vụ đại thần này cực kì hưng phấn.

" Ca ngợi Pháp Lam , ca ngợi Lam Địch Á Tư, dưới sự lãnh đạo anh minh của đại đế, tình hình quân sự diễn biến tốt đẹp ". Trong mắt hắn quang mang lưu chuyển, mang theo một tia khát máu. Khắc Lôi Tư Ba cũng là nhất đại danh tướng, nhưng từ nhiều năm nay, hắn luôn luôn bị hai đại nguyên soái của Mễ Lan đế quốc áp chế. Người ta chỉ nghe nói đến Mễ Lan chi thuẫn cùng Mễ Lan chi mâu chứ chưa có ai chú ý đến hắn. Lần này Lam Địch Á Tư cũng có cơ hội động binh với Mễ Lan, Khắc Lôi Tư Ba mặc dù đã là quân vụ đại thần nhưng trong lòng vẫn canh cánh nỗi nhục. Đối với việc hủy diệt Mễ Lan, khát vọng của hắn xem ra không kém Mã Tây mạc đại đế là mấy.

- Căn cứ tin tức khắp nơi báo về, phòng tuyến phương Bắc của Mễ Lan, 3 đại bộ lạc của Thú nhân đã chế ngự thành công chủ lực phương Bắc quân đoàn và quân đoàn cứu viện của A Tư Khoa Lợi. Ít nhất hơn 60 vạn đại quân Mễ Lan tinh nhuệ không cách nào trợ giúp phương Nam và phương Đông. Phía Bắc nước ta, biên giới giao tranh cùng Mễ Lan, quân ta cũng chiếm ưu thế rõ rệt. Liên minh quân ta cùng Ba Bàng vương quốc, số lượng vượt trội gấp đôi Mễ Lan. Đồng thời lại toàn bộ là quân tinh nhuệ, so sánh với đám tân binh yếu ớt của Mễ Lan thì chiếm ưu thế rõ ràng. Mễ Lan phương Nam quân đoàn có đến hơn nửa là tân binh, chiến đấu lực kém cỏi, mặc dù Tây Đa Phu đã dựa vào hệ thống thành thị trọng điểm cấu tạo nên một phòng tuyến tương đối kiên cố nhưng thần nghĩ rằng, chỉ cần đại quân ta không ngừng gia tăng áp lực. Cho dù liều mạng chiến đấu cũng có thể trong vòng vài tháng tiêu diệt toàn bộ quân đoàn phương Nam của địch. Đương nhiên đây chỉ mới là phỏng đoán sơ bộ của bộ quân vụ .

Mạc Lạp Đế lại nhấp một ngụm rượu nữa, trong mắt ánh lên một tia quang mang sắc bén: " Vậy tình hình biên giới phía Đông thế nào? Phật La vương quốc đã triển khai quân đội tới đâu ? "

Khắc Lôi Tư Ba hưng phấn nói : " Phương Đông chính là mặt trận mà phe ta nắm nhiều phần thắng nhất. Quân đoàn phương Đông của Mễ Lan đế quốc chỉ có vỏn vẹn 20 vạn người, hơn nữa chưa từng trải qua chiến tranh khốc liệt, phần lớn chỉ là loại lính kiểng (lính chỉ để có cho đủ quân số chứ cóc biết đánh đấm gì). Phật La dốc hết quân lực cả nước, lấy chủ lực là đội quân lúc trước đã từng chinh chiến với Thú nhân. Lúc này đã tiến quân vào sâu trong biên giới Mễ Lan. Mặc dù quân đoàn phương Đông của Mễ Lan cố gắng co cụm phòng ngự nhưng theo tin tức từ phía Phật La truyền đến, thời gian không quá một tháng nhất định có thể tiêu diệt hoàn toàn. Đến lúc đó, liên quân của ta hội quân cùng Phật La, nội ngoại giáp công, đảm bảo chiến tuyến của Mễ Lan tất sẽ tiêu tan trong thời gian ngắn ".

Mạc Láp Đế khóe miệng khẽ nhếch lên cười : " Hy vọng người Phật La đừng làm cho ta phải chờ quá lâu " .

Mặc dù đang chiếm thượng phong nhưng trong số Lam Địch Á Tư đại thần cũng có không ít người phản đối chiến tranh. Nhưng với tình huống như vậy, không ai điên lại đi chọc giận Mã Tây Mạc đại đế.

" Bệ hạ, đã có một khối lượng lớn lương thảo được chuẩn bị xong . Kể cả từ A Tạp Địch Á điều đến 3000 xe lương " . Tài vật đại thần là Thác Nhĩ Đa tranh thủ tấu thêm một tin tốt .

Quả nhiên , tia vui vẻ trong mắt Mạc Lạp Đế chuyển thành vẻ hưng phấn rực rỡ : " Hay lắm , Thác Nhĩ Đa , ngươi làm tốt lắm . Ta biết trong lòng ngươi lo lắng đại chiến lần này quốc lực tiêu hao không ít . Nhưng các ngươi chớ quên rằng , Mễ Lan có danh xưng là tài phú chi quốc . Một khi chúng ta tiến sâu vào biên giới Mễ Lan , còn lo gì bổ cấp hậu cần ? Lấy chiến tranh nuôi chiến tranh mới là mục đích chân chính của chúng ta . Khắc Lôi Tư Ba " .

" Có thần!" Khắc Lôi Tư Ba cung kính khom người .

Mạc Lạp Đế trầm giọng: " Truyền lệnh của ta, hạ lệnh cho Khắc Lỗ Tư Ba nguyên soái thống lĩnh quân đội Bắc phạt, phát động tổng công kích đại quy mô nhằm vào quân đoàn phương Nam của Mễ Lan. Không có quân đoàn này có cơ hội đi cứu viện phương Đông. Dùng ma pháp truyền tin cho bọn Thú nhân bên kia một chút , đốc thúc bọn chúng mãnh liệt hơn. Nếu để cho Phật La vương quốc giáp mặt với quân đoàn phương Bắc thì phần thưởng chúng ta hứa cho bọn chúng nhất định phải cắt bớt đi một ít. Thác Nhĩ Đa , lương thực mà Phật La chi viện cho tam đại bộ lạc của Thú nhân thế nào rồi ? "

---

o¢ou G\ʏÈjX o¢oI GÔh ¦ \æj\J G_Łj ¦}9j\ ĤðH\ -ɳ ¦}ϑ ~Dz

Tài vụ đại thần Thác Nhĩ Đa nói: " Xin bệ hạ yên tâm, thần sẽ chú ý đến việc này. Trước một ít lương thực từ Ba Áp đế quốc đã đang trên đường vận chuyển đến Phật La rồi. Đợi sau khi đến Phật La đế quốc sẽ cùng Phật La đế quốc chuẩn bị vật tư đồng thời đưa đến Chiến Thần yếu tắc, có số vật thực này, cũng đủ cho Thú nhân tộc tam đại bộ lạc chi trì vượt qua lần đông quý này".

Mạc Lạp Đế gật gật đầu, nói : " Chuyện này phi thường trọng yếu, hãy thông tri Phật La quốc chú ý đến việc hộ tống lương thực". Tuy Mễ Lan đế quốc không có khả năng biết sự tồn tại của số lương thực này. Nhưng chúng ta lại phải cẩn thận hơn, càng có tuyệt đối ưu thế thì càng không nên khinh suất.

Thác Nhĩ Đa trong tâm khâm phục, nói : " Bệ hạ anh minh"

Lúc này, một âm thanh đột ngột vang lên, đế quốc ngoại vụ đại thần Tư Thản Khoa Duy Kỳ khom người nói : " Bệ hạ, thần có một lời không biết có thể nói ?"

Vị đế quốc ngoại vụ đại thần năm nay đã thất thập tam tuế (bảy mươi ba tuổi roài). Lúc Mạc Lạp Đế có thể ngồi trên vương vị có thể nói có quan hệ đến sự ủng hộ của vị đại thần này. Trong bộ máy chính trị của Lam Địch Á Tư đế quốc, địa vị của vị ngoại vụ đại thần Tư Thản Khoa Ky không thể xem nhẹ, cơ trí của hắn ngay cả Mạc Lạp Đế cũng cực kỳ tôn kính.

" Tư Thản Khoa Kỳ, người còn lo lắng điều gì ?" Mạc Lạp Đế tuy nhíu mày nhưng sắc mặt vẫn vui vẻ hỏi.

Tư Thản Khoa Kỳ chậm rãi gật đầu nói : " Bệ hạ, tuy tình thế chúng ta trước mắt cực tốt, nhưng lão thần hy vọng bệ hạ có thể nhìn xa một chút, trên Long Khi Nỗ Tư đại lục, từ ngàn năm nay, Pháp Lam vẫn là trung tâm của đại lục. Không có quốc gia nào có đủ lực lượng cùng Pháp Lam đối kháng. Mặc dù lần này Pháp Lam phong bế mười năm, như là… Cho dù chúng ta trong vòng năm hoàn toàn đem Mễ Lan đế quốc hủy diệt, thậm chí là thống nhất toàn đại lục. Nhưng sau khi Pháp Lam giải trừ phong bế thì chúng làm sao có thể hướng Pháp Lam giải thích đây ? Cho dù làm bệ hạ mất hứng, lão thần cũng phải nói. Nếu chúng ta hao hết tâm lực thống nhất đại lục, lại bị Pháp Lam trách phạt. Đến lúc đó, chẳng những không cần nói đến nỗ lực của chúng ta không còn, mà sợ rằng…"

Mạc Lạp Đế không chút phẫn nộ, đạm nhiên cười, nói : " Ta minh bạch tâm trạng lo lắng của ngươi, không sai, Pháp Lam tuyệt nhiên không muốn Long Khi Nỗ Tư đại lục được thống nhất bởi một quốc gia. Nhưng là, có người lại hy vọng chứng kiến tình huống như vậy xuất hiện. Nếu không có được sự đảm bảo, ngươi cho rằng ta sẽ đem tương lai của đế quốc đi mạo hiểm sao? Mạc Lạp Đế ta kế thừa vương vị hơn hai mươi

năm, lệ tinh đồ trì (sự cố gắng cũng đã có kết quả). Rốt cục thời khắc chờ đợi đã tới, một chút rũi ro cũng không có điều đó quả thật không có khả năng. Việc ta có thể làm là tranh thủ cho Lam Địch Á Tư những lợi ích lớn nhất từ những điều kiện tiên quyết nhằm làm giảm thấp nhất những rũi ro có thể gặp.

Tư Thản Khoa Duy Kỳ than nhẹ một tiếng : " nếu bệ hạ nói như thế, thần nghĩ mình chỉ có khả năng toàn lực ủng hộ. Chư vị đồng liêu ở đây cũng đều chờ mong giây phút Lam Địch Á Tư đứng ngạo nghễ trên đỉnh của Long Khi Nỗ Tư đại lục.

Mễ Lan đế quốc, Đông Phong thành.

Đây là một tòa thành thị trung bình cách đông cương Mễ Lan khoảng ba trăm sáu mươi dặm, là nơi giao thông yếu đạo, là nơi phải đi qua khi từ phương đông tiến vào Mễ Lan nội địa.

Diệp Âm Trúc mang theo hai người Áo Lợi Duy Lạp và Tô Lạp lúc này đang đứng cách cửa tây của Đông Phong thành năm dặm lẳng lặng đứng nhìn tòa thành này. Bởi vì vài ngày trước Ny Na thông qua ma pháp truyền tin thông báo bộ đội bổ sung đang ở nơi này. Áo Lợi Duy Lạp vừa mới hướng bên trong thành phát ra tín hiệu.

Diệp Âm Trúc sở dĩ không có đem quân đội hỗn biên (biên chế hỗn loạn) của Cầm Thành đến ngoại thành Đông Phong mà chỉ có ba người tới đây, nguyên nhân chủ yếu chính là không hy vọng người khác biết được chính thức thực lực hỗn biên binh chủng số lượng đông đảo ở Cầm thành mà mình đang nắm giữ. Có thể nói mỗi một chủng tộc đều là vũ khí bí mật của Diệp Âm Trúc. Cho dù lúc này cùng Mễ Lan đế quốc là minh hữu, Diệp Âm Trúc cũng không hy vọng bị bại lộ quá sớm. Càng huống chi trước khi tới nơi này Tô Lạp cũng từng nhắc nhở qua Diệp Âm Trúc, trong Mễ Lan đế quốc vị tất đã không có gian tế của Phật La. Một khi gian tế biết được hỗn biên quân đoàn của Cầm thành đến đây, đối với lúc muốn thực hiên phương án tác chiến sẽ sinh ra ảnh hưởng rất lớn.

Có lẽ vì đông phương chiến sự khẩn cấp, nên bốn cửa của Đông Phong thành luôn đóng chặt, trên thành quân đội không ngừng tuần tra, không khí khẩn trương tại ngoài thành cũng có thể cảm giác rõ ràng.

Diệp Âm Trúc lẳng lặng đứng quan sát phía trước. Quãng thời gian này đối với hắn chính là thời gian nghỉ ngơi tốt nhất, mấy ngày này trên đường đi hắn không ngừng tích luỹ kinh nghiệm từ trong các cuộc chiến tranh đang sảy ra, cùng với những biến hoá của thân thể khi thực lực đề thăng đem tất cả dung hội quán thông. Cả người toát ra khí chất càng thêm ưu nhã, bởi vì từ khi đạt tới cảnh giới tử vi cầm tâm xuất hiện huyết sát chi khí cũng vì biến hoá này mà đạm bạc bớt vài phần. Một thân áo bào trắng lại khiến hắn thêm một phần ưu nhã.

Nếu nói nơi nào trên người Diệp Âm Trúc biến hóa nhiều nhất, thì phải là nhãn quang của hắn, ngay cả Diệp Âm Trúc chính mình cũng không rõ tại sao. Song nhãn của hắn vì thực lực tăng lên cùng với kinh nghiệm ngày càng nhiều đã làm nó càng thêm thâm thúy, trong đoạn thời gian này dĩ nhiên cũng một lần nữa khôi phục sự trong sáng, mặc dù đối với lúc mới rời khỏi Bích Không hải thì bất đồng, nhưng nếu là người nào chưa từng thấy qua hắn nhất định sẽ cho rằng hắn là một thanh niên bình thường.

" Tới " Áo Lợi Duy Lạp thấp giọng nói.

Quả nhiên, tây môn Đông Phong thành mở ra, một đạo thân ảnh tựa thiểm điện cực tốc phi ra, nhắm hướng bọn họ mà đến, người này vừa mới ra khỏi cửa thành, lập tức cổng thành liền đóng lại. Cái loại cảm giác từ khẩn trương đến sợ hãi này làm Diệp Âm Trúc không khỏi nhíu mày, nơi này thuộc về địa hạt của phương nam quân đoàn, từ một màn đơn giản trước mắt hắn liền minh bạch chiến đấu lực của nhánh phương nam quân đoàn này không còn gì để nói. Một quân đoàn mà không có chiến đấu lực, thì còn trông cậy được gì vào họ nữa đây ?

Thân ảnh kia rất nhanh đã tới trước mặt Diệp Âm Trúc ba người. Vẻ mặt có chút già nua cùng với bộ dáng vô hại khó có thể làm người ta liên tưởng đến vừa rồi thân ảnh nhanh tựa thiểm điện kia lại chính là hắn. Đúng là kim bào kia từng mang đến cho Diệp Âm Trúc không ít phiền phức, suýt nữa làm hắn thua ở lục đạo chi quyết.

" Ngài hảo, Cầm thành lĩnh chủ tôn kính ?" Kim Sắc diện mạo mỉm cười, hướng Diệp Âm Trúc có chút hành lễ.

Diệp Âm Trúc vội vàng hoàn lễ, vị Kim Sắc này thực lực thậm chí còn trên Mã Nhĩ Đế Ni nguyên soái. Mặc dù hắn tự nhận là người hầu của Ny Na, nhưng Diệp Âm Trúc cũng không dám chậm trễ, " Kim Sắc tiền bối, ngài hảo, mục đích của chúng ta đến đây hắn là ngài đã biết"

Kim Sắc vuốt cằm, nói: " Lĩnh chủ đại nhân xin yên tâm, công chúa điện hạ đã phân phó thật tốt, mười vạn hậu cần quân đội bổ sung đã chuẩn bị thỏa đáng cấp cho ngài, chẳng biết khi nào ngài xuất phát ? Ta sẽ tận lực cung ngài tiến hành phối hợp, bất quá ta phải nhắc nhở ngài một chút. Bởi vì thời gian khẩn cấp, lại dưới tình huống phương đông quân đoàn của đế quốc bị địch quân tiến công vây khốn, cho nên bộ phận bộ đội hậu cần bổ sung này phải lấy từ quân đội. Mà từ quân dự bị cùng với trong bình dân mà chọn lựa ra, cho nên khó tránh có chút kém cõi. Hơn nữa, ta cũng vô pháp bảo chứng tốc độ di chuyển của bọn họ, hy vong không liên lụy lĩnh chủ đại nhân.

Diệp Âm Trúc cũng không hề bất mãn. Tình huống của phương đông quân đoàn hắn mặc dù không hoàn toàn hiểu rõ, nhưng thông qua tin tức ở khắp nơi cũng đã biết được không ít. Dưới tình huống quân tinh nhuệ của Phật La đông gấp hai mà còn có thể xuất ra bộ đội bổ sung như vậy đã là không dễ dàng rồi. Chỉ sợ đây chỉ là một chi tạp nham bộ đội mà thôi.

Đạm nhiên cười, Diệp Âm Trúc nói: " Không vấn đề, Kim Sắc tiền bối, những người ngài mang đến chỉ cần có thể đi được, có thể vận chuyển vật phẩm như vậy là đủ rồi. Bây giờ chi quân đội bổ sung này đang ở trong Đông Phong thành sao ?"

Kim Sắc mắt thoáng một tia nhàn nhạt ưu tư " Đúng vậy, quân đội bổ sung đang ở nơi này. Nhóm bổ sung vật tư đầu tiên ta cũng giúp lĩnh chủ đại nhân chuẩn bị tốt rồi. Bất quá, đông tuyến bây giờ tình thế ngày càng kém, tiên phong của đại quân Phật La vương quốc đã gần tới nơi này, khoảng cách chỉ còn không tới một trăm dặm. Tùy thời đều có thể hướng Đông Phong thành phát động công kích, mặc dù quân đội sau khi bổ sung có mười vạn người. Nhưng quân đội chính thức trọng trấn ở Đông Phong thành cũng không vượt quá một vạn người. Dẫn chủ đại nhân, ngài để quân đội ở địa phương nào. Có thể trước tiên giúp Đông Phong thành giải quyết tình huống nhiên mi chi cấp (lửa cháy tới chân mày : nghĩ là vậy ko biết đúng ko) trước mắt không, ta sẽ đái lĩnh bộ đội bổ sung phía sau cùng ngài xuất phát.

Diệp Âm Trúc lắc đầu nói: " Không, Kim Sắc tiền bối. Ngài hắn đã rõ đạo lý binh quý ở chỗ thần tốc, bây giờ ta nghĩ vì chuyện khác mà trì hoãn việc quân. Ny Na nãi nãi hắn là đã nói qua với ngài, đối với chi bộ đội bổ sung này, quyền chỉ huy cũng giao cho ta, có phải hay không ?

Kim Sắc thấy Diệp Âm Trúc tựa hồ cũng không có ý cứu viện Đông Phong thành, thần sắc không khỏi có vài phần không hài lòng. Nhưng hắn vẫn gật đầu khẳng định " Đúng vậy, công chúa điện hạ đã phân phó qua, kể cả ta cùng chi bộ đội bổ sung này toàn quyền giao cho ngài phân phó".

Diệp Âm Trúc vuốt cằm, nói: " Đã như vậy, ta giao ngài ba mệnh lệnh! Điều đầu tiên, bây giờ cần bảo trì hậu cần bổ sung vật tư cho sung túc, ta tùy thời sẽ dùng đến. Điều thứ hai, khi ta đem đến Đông Phong thành một ít vật tư, phiền Kim Sắc tiền bối trước tiên đem tất cả về Cầm thành. Hai mệnh lệnh đó cần có bao nhiều người để hoàn thành tùy ngài quyết định. Ta nhắc nhở ngài một chút, số vật tư ta để cho chi quân đội bổ sung mang về Cầm thành không phải ít.

Kim Sắc hiển nhiên là người thông minh, hắn lập tức hiểu rõ một chút ý tứ của Diệp Âm Trúc, liền biến sắc nói : " Lĩnh chủ đại nhân, bây giờ là lúc nào rồi. Ngài chẳng lẽ còn muốn mưu lợi cho Cầm thành sao ? Mong ngài không nên quên, bây giờ Cầm thành và Mễ Lan là cùng nhau hợp tác, chẳng lẽ lúc đầu ngài một chi bộ đội bổ sung này của chúng ta, chính là để giúp ngài vận chuyển vật tư đến Cầm thành sao ?

_____***_____

Diệp Âm Trúc không chút kiêng kỵ, nói: " Không sai, đúng là như vậy, Kim Sắc tiền bối, hiện tại ta khó có thể giải thích nhiều cho ngài, ta chỉ có thể nói với ngài, ta sở dĩ làm như thế, quả thực đối với Mễ Lan cũng có lợi ích. Người nên làm bây giờ là chấp hành mệnh lệnh của ta, như thế là đủ.

Kim Sắc trong mắt toát ra một tia do dự, chốc lát sau đó, cuối cùng cũng gật đầu, cắn răng nói: " Vâng, lĩnh chủ đại nhân, hy vọng sau hết thảy những gì ngài làm còn có thể đối diện với lương tâm của mình".

Diệp Âm Trúc tựa hồ như không nghe những lời hắn nói, đạm nhiên nói: " mệnh lệnh thứ ba, phiền Kim Sắc tiền bối chỉ huy bộ đội hậu cần bổ sung toàn lực hỗ trợ phòng thủ nơi này. Tuyệt đối không được để

Đông Phong thành bị phá".

Kim Sắc cười lạnh một tiếng " Chẳng lẽ lĩnh chủ đại nhân cho rằng bằng vào bấy nhiêu binh mã của chúng ta, là có thể ngăn trở đại quân của Phật La chăng ?

Diệp Âm Trúc cũng không muốn Kim Sắc hiểu lầm đối với mình. Nhưng bây giờ, hắn quả thực không cách nào hướng Kim Sắc giải thích, than nhẹ một tiếng, nói: " Kim Sắc tiền bối, mong ngài cứ dựa theo lời ta mà làm. Về phần kết quả ra sao, bây giờ ta có nói gì cũng vô dụng, không bằng để sự thật chứng minh. Ta sẽ dùng sự thật chứng minh cho ngài thấy Cầm thành chúng ta đến Phật La tột cùng là muốn làm gì".

Kim Sắc nghi hoặc nhìn Diệp Âm Trúc một cái. Đối với người trẻ tuổi trước mặt hắn vẫn còn rất bội phục. Chỉ mới hai mươi mấy tuổi đầu cứ nhiên bằng vào lục đạo chi quyết siêu cấp gần như nghịch thiên, chiến đấu mạnh mẽ làm đại lục đệ nhất cường quốc phải thỏa hiệp, việc này không chỉ thể hiện thực lực đồng thời cũng là các tín niệm dũng khí, trí tuệ, kiên định các loại điều kiện dung hợp cùng một chỗ mới có khả năng xuất hiện kỳ tích.

Kim Sắc cuối cùng vẫn thỏa hiệp, ngay cả hắn cũng không minh bạch tột cùng là tại sao Ny Na công chúa lại nhiều lần ra lệnh nên tin tưởng Diệp Âm Trúc nhiều một chút.

- Được rồi! Lĩnh chủ đại nhân, hy vọng ngài đừng làm công chúa điện hạ thất vọng.

Diệp Âm Trúc cũng không nói thêm gì, đối với hắn cùng Mễ Lan đế quốc mà nói, thời gian đều là cực kỳ cấp bách, " Kim Sắc tiền bối, xin người lập tức sai người vận chuyển vật tư đủ dùng cho ba ngàn người, cùng với mười vạn lợi tiễn.

Tiễn là để Tinh Linh tộc giác ưng kỵ sĩ này sử dụng, tinh linh tộc mặc dù sử dụng loại tiễn đặc chất của tộc mình, nhưng lần này hành động đại quy mô như thế, tinh linh tộc tự mình cung cấp tự nhiên là không đủ dùng, lợi tiễn quân dụng bình thường bọn họ cũng có thể sử dụng, đây là chuyên môn của xạ tiễn Tinh Linh tộc, phải lưu lại để đến thời khắc mấu chốt mới sử dụng đến.

Kim Sắc hướng Diệp Âm Trúc gật đầu, nếu đã quyết định hắn sẽ không do dự nữa. Lập tức trở lại Đông Phong thành phân phối vật tư. Mà Diệp Âm Trúc cũng không nhàn rỗi. Tại địa phương cách năm dặm ngoài thành tìm một khoảng đất bằng phẳng, dựa vào tử trúc đấu khí của mình mạnh mẽ khắc cái ma pháp trận quen thuộc kia.

Mọi việc đã được nhanh chóng tiến hành, Đông Phong thành bởi vì đã nhất trí trở thành hậu phương của Diệp Âm Trúc, đem tất cả hậu cần hướng Cầm Thành cung cấp. Đối với Diệp Âm Trúc mà nói thì đây chính là một trạm trung chuyển tốt nhất, mà hắn không có trực tiếp thiết kế một trạm trung truyển ngay bên trong Đông Phong Thành để tránh phiến toái. Dù sao thì bây giờ có thể là để trung chuyển vật tư nhưng về sau ai biết Mễ Lan đế quốc sẽ không dùng nơi này để chuyển quân đội đây. Mặc dù lúc trước Diệp Âm Trúc cũng không hướng Kim Sắc giải thích nhưng đối với con người này thực lực đã đạt tới tử cấp lục giai cao thủ mà nói thì hắn hoàn toàn tin tưởng bất luận là xuất phát từ thực lực bản thân của con người này hay là quan hệ với Ny Na.

Rất nhanh, bằng vào tử cấp cường độ ma pháp lực cùng với năng lực khống chế tinh thần cường đại, Diệp Âm Trúc dễ dàng hoàn thành cái ma pháp trận quen thuộc này, nương theo ma pháp nguyên tố mênh mông, trên mặt đất tử sắc phù hào vô thanh vô tức nhập vào mặt đất. Trừ phi là Diệp Âm Trúc hoặc là người đã cho hắn tử sắc thủy tinh cầu này là Ngân long vương Hoắc Hoa Đức. Bằng không người khác sẽ vô pháp cảm nhận được khí tức của cái ma pháp trận này. Cái không gian ma pháp này có chỗ rất tốt, hắn không cần thông qua môi giới khắc họa, mà là hoàn toàn định vị trong không gian.

Hai giờ sau, khu rừng ngoại thành Đông Phong một lần nữa trở lại an tĩnh. Trừ dấu vết của một ít ma thu còn lưu lại. Ngoài ra không còn sự ba động của bất kỳ một khí tức cường đại nào nữa.

Đứng ở ngoại thành Đông Phong, nhìn thuộc hạ niên kỉ bất đồng, trạng thái tinh thần có chút suy kiệt chính là binh sĩ dự bị của Mễ Lan. Kim Sắc mục quang có chút phức tạp " ba ngàn quân, hắn chỉ có ba ngàn người, lần này hắn không thể một lần nữa sáng tạo nên kỳ tích được rồi. Công chúa điện hạ chẳng lẽ ngài đem tương lai đế quốc đặt ở người trẻ tuổi này sao ?"

Diệp Âm Trúc tự nhiên không biết lúc này Kim Sắc đang suy nghĩ điều gì. Nhưng cùng Kim Sắc gặp gỡ lần

này đối với hắn giúp đỡ rất lớn. Không chỉ có phương diện bổ sung vật tư, đồng thời hắn cũng từ Kim Sắc mà có được tư liệu về tiền tuyến.

Lúc này Diệp Âm Trúc cùng Áo Lợi Duy Lạp đều ngồi trên lưng đầu thủy hệ cự long của Áo Lợi Duy Lạp. Hiện tại, trong đại quân của Cầm thành đã thiếu một đội biên chế. Ba trăm mãnh cầm Đức Lỗ Y sau khi thân ảnh ly khai khu rừng ngoại thành Đông Phong liền biến mất không thấy.

" Âm Trúc, căn cứ vào tin tức của Kim Sắc. Chi bộ đội tiên phong của Phật La ước chừng khoảng hai vạn binh tinh nhuệ. Trong đó đại bộ phận là khinh kỵ binh, xem thực lực tổng hợp của chúng ta hẳn là có thể " làm cỏ " bọn họ. Chúng ta có nên hay không... ?"

Diệp Âm Trúc lắc đầu, " Không, chúng ta không thể đụng tới chi bộ đội tiên phong này của Phật La vương quốc.

Áo Lợi Duy Lạp nghi hoặc nói : " Tại sao ? Chẳng lẽ lần này mục đích của ngươi không phải là tìm kiếm cơ hội tặng cho Phật La vương quốc một kích sao ? Hai vạn quân này đối với chúng ta mà nói chỉ là miếng thịt béo mà thôi, mặc dù số lượng đối phương gấp mấy lần bên ta nhưng nói về thực lực chánh thức thì chúng ta chỉ cần đơn giản là Bỉ Mông cự thú cũng đủ làm bọn họ khiếp đảm".

Diệp Âm Trúc nói: " ngươi nói không sai, ta có thể nắm chắc "làm cỏ" hai vạn quân này, cho dù bọn họ được xem là quân tinh nhuệ của Phật La vương quốc. Nhưng Áo Lợi Duy Lạp đại ca, ngươi có nghĩ qua, nếu chúng ta " làm cỏ" hai vạn quân tiên phong tinh nhuệ này của Phật La vương quốc sau đó sẽ có hậu quả như thế nào không ? Chúng ta không có khả năng đem chi quân đội này toàn bộ giết hết được. Bởi vậy một khi chúng ta chủ động xuất kích. Đầu tiên hậu quả sẽ là làm ta bại lộ thực lực cùng phương vị. Đồng thời sẽ hấp dẫn sự chú ý của chủ lực Phật La vương quốc. Hai vạn tiên phong Phật La muốn trùng nhập vào Đông Phong thành cũng không phải là việc dễ dàng. Huống hồ, mười vạn bộ đội hậu cần bổ sung mặc dù thực lực không mạnh nhưng số lượng chiếm cứ tuyệt đối ưu thế. Hơn nữa một vạn quân đội, tạm thời cố thủ tuyệt không có vấn đề. Chỉ khi nào sự chú ý của chủ lực Phật La bị hấp dẫn tới đây. Thì Đông Phong đối mặt địch quân sẽ không đơn giản là hai vạn quân này đâu. Ưu thế lớn nhất của chúng ta là cơ động. Một khi Đông Phong thành vì nguyên nhân này mà bị phá, thì kế hoạch đề ra không cách nào thực hiện được.

Áo Lợi Duy Lạp suy nghĩ một chút, nói: " Ngươi nói rất có lý, vậy chúng ta bây giờ nên làm thế nào ?"

Diệp Âm Trúc nói: " chúng ta vừa rồi có được hai mươi ngàn xe lương thực bổ sung, Tu Di thần giới vẫn còn hạn chế, ta đành phải lưu lại một bộ phận vật phẩm để di dời đến nơi khác. Mục tiêu của chúng ta lần này không phải là cùng Phật La lấy cứng chọi cứng, mà chủ yếu là đâm một mũi dao nhọn vào nội bộ Phật La. Để cho hậu phương của Phật La gặp một chút phiền toái, đại ca, người không phải đã từng chỉ ta, đây chiến thuật " vây Ngụy cứu Triệu" sao. Mặc dù không phải là vây, nhưng ta nắm chắc có thể làm cho Phật La phải từ bỏ để tự cứu lấy phiền phức của mình.

Áo Lợi Duy Lạp nhãn tình sáng ngời, " Tao nhiễu chiến? Ta đã hiểu rồi". Hắn là người thông minh. Lập tức liền hiểu Diệp Âm Trúc thực sự muốn làm gì. Xem ra, mặc dù Diệp Âm Trúc chỉ mang đến ba ngàn hỗn biên quân đội Cầm thành, nhưng chánh thức thực lực đủ để so sánh cùng mấy vạn quân chính quy. Nhưng lại càng linh hoạt hơn, như vậy chỉ cần một đội ngũ tiến vào hậu phương địch nhân thì chuyện gì xảy ra cũng có thể tưởng tượng được.

" Nói vậy, ngươi phái ác điểu Đức Lô Y đi là để thám thính tin tức đúng không"

Diệp Âm Trúc nói: " Chúng ta không muốn kinh động đến Phật La khi tiềm nhập vào nội bộ, thì phải nắm được vị trí của đối thủ, mãnh cầm Đức Lỗ Y mặc dù chiến đấu lực không xuất sắc lắm. Nhưng lại một thám tử thích hợp nhất, chúng ta bây giờ loại trừ ra những địa điểm trên tiền tuyến do Kim Sắc tiền bối cung cấp. Còn lại thì đợi tin tức do người của mình mang đến.

Nói tới đây, hai người nhìn nhau, cũng không khỏi toát ra một tia mỉm cười nhàn nhạt.

Hai ngày sau, tất cả ác điểu Đức Lỗ Y đều trở về hỗn biên quân đoàn của Cầm thành. Địa đồ trên tay Áo Lợi Duy Lạp, đã đánh dấu rất nhiều dấu hiệu. Tin tức mà ác điểu Đức Lỗ Y mang về cực kỳ chuẩn xác, Đức Lỗ Y tộc trưởng Ân Lý sau khi tổng kết cơ hồ tất cả gần ngàn vị trí quân đội của Phật La liền hướng Diệp Âm Trúc hồi báo.

Lúc này, Cầm thành hỗn biên quân đoàn đã vượt qua quân tiên phong của Phật La, mà đại quân Phật La vương quốc theo bọn hắn ước tính không ngoài một trăm dặm. Trong lúc đó khoảng cách giữa Mễ Lan biên cảnh cùng Phật La vương quốc ước chừng bốn mươi dặm, tùy thời trong thời gian ngắn cũng có thể tiến vào cảnh nội Phật La, mà trận tuyến của Phật La vương quốc tượng như hình cánh cung đang giương tạo thành một đại võng toàn diện tiến vào Mễ Lan cảnh nội. Mễ Lan phương đông quân đoàn bị vây khiến lâm vào thế phòng thủ, tựa hồ đang đợ thời khắc bại vong.

Nhìn tin tức cuối cùng trên tay do ác điểu Đức Lỗ Y mang về. Diệp Âm Trúc mỉm cười, nói: " Tô Lạp, ngươi bảo Cách Lạp Tây Tư lại đây một chút".

Tô Lạp ứng thanh đi, một hồi sau đã đem Chiến Tranh cự thú từ chỗ nghỉ ngơi tới, Chiến Tranh cự thú thực lực cường hãn nhưng lúc này dáng vẻ tượng như thiếu tinh lực, thậm chí ngay cả cái đầu trọc sáng bóng cũng ảm đạm nhiều so với trước. Đi tới trước Diệp Âm Trúc, đặt mông ngồi xuống, không chút nào che dấu vẻ bất mãn của mình, chỉ hừ một tiếng không nói lời nào.

Diệp Âm Trúc mỉm cười, nói: " Như thế nào, ngươi có ý kiến gì ?"

Cách Lạp Tây Tư tức giận, nói : " Không dám, ta có thể ý kiến được gì, ngày cả linh hồn chi hỏa cũng đã hiến tế. Cho dù ta có ý kiến thì có tác dụng sao ? Thẳng thắn mà nói, nếu nguyên nhân không phải vì linh hồn chi hỏa thì ta đã sớm trở về băng quyển rồi".

_____***_____

Diệp Âm Trúc a a cười nói:" ta có thể giải thích tại sao ngươi bất mãn. Cách Lạp Tây Tư, ta cũng không hy vọng sau này ngươi vì nguyên nhân linh hồn chi hỏa mà ở cùng một chỗ với chúng ta, mà là hy vọng mọi người chúng ta có thể đồng tâm hiệp lực. Lâu ngày không cho người ăn uống gì là ta không đúng, ta hướng ngươi xin lỗi".

Cách Lạp Tây Tư sắc mặt thoáng vui vẻ một chút. " Cầm đế đại nhân người bảo ta làm gì cũng được, nhưng ngay cả cơm cũng không cho ta ăn no, còn có thể trông cậy ta được việc gì ? Thể lực của ta từ sau khi rời khỏi băng quyển ít nhất giảm hai phần ba, đã rất lâu không có tiêu hao lớn như vậy, ngươi nhìn bụng ta thì biết, năng lượng bản thân tiêu hao lớn như vậy không có đủ thực vật bổ sung làm sao có thể chịu nổi a!"

Diệp Âm Trúc nhìn thân hình to lớn của Cách Lạp Tây Tư, nói: " Được rồi, ngươi cũng đừng ấm ức nữa. Như vậy đi, ta cam đoan với ngươi. Bắt đầu từ bây giờ, mỗi ngày ta đều cho ngươi ăn no, hơn nữa là ăn no đến nổi không thể nào no hơn được nữa. Như vậy người còn ý kiến gì nữa không ?"

Nghe Diệp Âm Trúc nói, Cách Lạp Tây Tư nhãn tình liền sáng lên, bộ dạng suy đồi lúc đầu không còn thấy đâu nữa. " Là thực sao Cầm đế đại nhân ? Chỉ cần ngươi cho ta ăn no, ngoài việc đó ra việc gì ta cũng có thể làm tốt. Ta cũng biết phàm ăn là khuyết điểm. Nhưng đây lại là đặc điểm của Chiến Tranh cự thú chúng ta, ta cùng tên Minh kia không giống nhau, thân thể hắn có một lượng lớn thành phần là nham thạch. Nhiều lúc chỉ cần một tảng đá với vật chất đặc thù là đủ năng lượng rồi, nhưng Chiến Tranh cự thú chúng ta không giống vậy. Nhất thiết phải ăn đại lượng vật thực mới được. Năng lượng trong cơ thể ta hiện tại duy trì được tối đa ba đến bốn phần bộ dáng, ngươi không tìm ta, ta cũng sẽ tìm người đây. Nếu tiếp tục không cho ta ăn no nữa, ít nhất cũng là no một nữa, ta chỉ sợ không nhịn được sẽ xuống tay với mọi người bên cạnh. Mùi vị của tay gấu là món ta rất thích".

Diệp Âm Trúc trừng mắt nhìn Cách Lạp Tây Tư một cái, " Chẳng lẽ ngươi đã quên ta đã nói gì sao ? Được rồi, ngươi đừng có quấy nhiễu ta nữa. Sau khi trời tối. Ngươi hãy cùng ta đi một chuyến, ta sẽ dẫn ngươi đi ăn cơm. Cam đoan sẽ cho ngươi ăn no, có muốn không ăn cũng không được.

Cách Lạp Tây Tư sờ sờ xuống bụng, cực kỳ hưng phấn nói: " Cần gì chờ đến tối, Cầm đế đại nhân chúng ta bây giờ lập tức đi liền đi.

Diệp Âm Trúc lắc lắc đầu, nói : " Không nhất thiết phải đợi tới tối mới được".

Mà đêm yên lặng phủ xuống, Diệp Âm Trúc đem Cầm thành hỗn biên quân đoàn giao cho Áo Lợi Duy Lạp cùng Diệp Hồng Nhạn tạm thời chỉ huy, sau khi mật nghị một chút. Lúc này mới âm thầm mang theo Chiến Tranh cự thú Cách Lạp Tây Tư, Sơn Lĩnh cự nhân Minh cùng với Tử lặng lẽ rời khỏi quân đoàn, hướng phương hướng của mình mà đi.

Tam đại thần thú tốc độ cực nhanh, bọn họ mặc dù đều không thể phi hành, nhưng bằng vào lực lượng siêu cường, nhảy từng bước trên mặt đứng với tốc độ nhanh như thiểm điện. Diệp Âm Trúc dễ dàng hơn nhiều, dựa vào Hồng Linh huyễn hóa thành song dực triển khai ra sau lưng, chỉ cần dùng một ít đấu khí của chính mình chuyển qua cho Hồng Linh là có thể bảo trì bình ổn tốc độ phi hành, nhẹ nhàng lướt trên đầu tam đại thần thú. Nương bóng đêm. Một người ba thú di chuyển theo một phương dần dần đi xa.

Trong tam đại thần thú lúc này tốc độ nhanh nhất phải nói đến Cách Lạp Tây Tư, hắn cũng không có xảo ngôn. Ban ngày chưa ăn no, thể lực của hắn quả thực tiêu hao không nhỏ. Nhưng vừa nghĩ đến một lúc nữa sẽ được ăn, tốc độ của hắn liền tăng lên, vượt lên phía trước mặt của Tử và Minh.

Chỉ một lát công phu, mười dặm đường xẹt qua dưới chân một người ba thú, Cách Lạp Tây Tư ngẩng đầu hướng Diệp Âm Trúc trên không trung hỏi: " Cầm đế đại nhân, ngươi không phải nói sẽ dẫn ta đi ăn cơm sao ? Đã đi lâu như vậy, như thế nào lại không thấy vật thực để ăn ?"

Diệp Âm Trúc hướng Cách Lạp Tây Tư ra dấu im lặng. " Nói nhỏ thôi, sắp tới địa phương ngươi có thể ăn cơm rồi".

Xa xa, đã thấy một phiến hỏa đăng nối liền, chiều dài ánh sáng của hỏa đăng kéo dài chừng mười dặm, mắt nhìn không thấy điểm cuối,

Lúc này trời mới vừa tối, mặc dù còn cách bên kia một khoảng nhưng thanh âm hỗn tạp của giác mã cùng người vẫn truyền tới. Nương theo khói bếp bay lên, tựa bộ dáng như là lúc đang nấu cơm.

Diệp Âm Trúc bảo tam đại thần thú đình chỉ cước bộ, chính mình cũng thu liễm song dực do Hồng Linh biến hóa ra hạ xuống mặt đất

.

" Hẳn là nơi này rồi, hảo đại trận hình". Diệp Âm Trúc trên mặt toát ra một tia mỉm cười, âm thầm tán thán tin tức của ác điểu Đức Lỗ Y mang đến quả thực chuẩn xác, vị trí này cùng với tin tức mang đến tựu không có chút sai lệch.

Chiến Tranh cự thú Cách Lạp Tây Tư có chút tò mò hỏi : " Cầm đế đại nhân, đây là nơi nào ?"

Diệp Âm Trúc thấp giọng nói : " đây là chúng ta đã tiến vào Phật La vương quốc cảnh nội, các ngươi xem, phiến đại doanh này được bao bọc trong hai tòa núi cao gần hai trăm thước, trên hai tòa núi dày đặc các tháp canh, đủ để quan sát mọi phương địch nhân. Quân đội thủ hộ vượt quá năm vạn người. Nếu nơi này không phải là hậu cần quân đội tiếp tế thì các người nghĩ tại sao Phật La vương quốc lại trọng thị như thế ?"

Cách Lạp Tây Tư lắc lắc đầu nói : " Ta mặc kệ nơi này là địa phương nào. Cầm đế đại nhân, ta chỉ biết bây giờ ta đã không nhin được, ngươi sẽ không phải để cho ta ăn thịt người chứ, hắc hắc "

Diệp Âm Trúc nói : " Đương nhiên không phải"

Tử trong mắt hiện lên một đạo tử mang. " Vừa rồi ngươi nói hậu cần tiếp tế quân đội. Chẳng lẽ đây là hậu cần tiếp tế tuyến của Phật La vương quốc ?"

Diệp Âm Trúc gật gật đầu, nói : " Đúng vậy, nơi này chính là nơi trữ lương thực lớn nhất của năm mươi vạn đại quân Phật La đang xâm nhập Mễ Lan, các người xem, công sự phòng ngự nơi này tuyệt không phải ngày một, ngày hai là có thể hoàn thành, nếu ta đoán không lầm nơi này hẳn là một cái trạm tiếp tế trung chuyển của Phật La vương quốc làm để sử dung khi tiến công Mễ Lan đế quốc, cùng với Đông Phong thành của chúng ta cũng giống nhau, chỉ là Phật La không có thành thị mà thôi. Chỉ là kiến thiết một cái doanh trại này, không phải vì Phật La không có khả năng kiến thiết một cái tiếp tế trạm tại thành thị. Mà là bọn họ xem thường Mễ Lan đế quốc phương đông quân đoàn, dám chắc bọn họ cho rằng Mễ Lan đế quốc phương đông quân đoàn không có đủ thực lực để gây tổn hại cho họ, cho nên mới thành lập trạm trung chuyển này tại giữa biên giới hai nước, như vậy cũng có thể tiến hành tiếp tế nhanh hơn, duy trì tiếp tế cho năm mươi vạn đại quân, đó là một số lượng lớn như thế nào a ? Cách Lạp Tây Tư, ngươi nói bấy nhiêu lương thực có đủ cho ngươi ăn không chứ ?"

” Đủ rồi, đủ rồi”. Cách Lạp Tây Tư hưng phấn hô to một tiếng. Hắn song nhãn tựa như lưỡng đạo hoàng sắc tinh hạch phóng quang sáng rực. nước miếng trên miệng suýt nữa chảy ra, nhấc chân định lao tới.

” Ngươi làm gì vậy ?” Diệp Âm Trúc giữ chặt bả vai của Cách Lạp Tây Tư.

Cách Lạp Tây Tư, nói: ” Cầm Đế đại nhân, ngươi không phải nói để cho ta ăn tất cả lương thực của bọn họ sao ? Chúng ta còn chờ gì nữa, trực tiếp tiến vào là được”.

Diệp Âm Trúc lắc đầu, mỉm cười nói : ” ngươi không phải đã nói không còn bao nhiêu thể lực sao ? Đã như thế, ta như thế nào có thể để cho ngươi hao phí thể lực được. Ngươi ngay lập tức là có thể ăn cơm ngay, còn không làm cho ngươi tiêu hao một chút thể lực nào.

Cách Lạp Tây Tư kinh ngạc, nói : ” Còn có chuyện tốt như thế sao ?”

Diệp Âm Trúc lật tay hiện ra một khỏa sinh mạng trữ tồn phấn hồng sắc bảo thạch. Lại đây, các người cùng tới đây đi. Ta bây giờ sẽ mang các ngươi đi”.

Tử gật gật đầu, tam đại thần thú hóa thành tam đạo quang mang, dung nhập vào trong bảo thạch.

Sau khi tam đại thần thú biến mất trong sinh mang trữ tồn bảo thạch. Nơi này chỉ còn lại một mình Diệp Âm Trúc. Hắn ngước đầu nhìn sắc trời phía trước. Khóe miệng lộ ra một tia lãnh tiếu. Song chưởng đồng thời sáng lên, nhờ tử trúc đấu khí của hắn áp chế xuống nên lưỡng đạo quang mang chói mắt này mới không khuếch tán. Trong chốc lát thân ảnh của Diệp Âm Trúc đã biến mắt tại chỗ. Chỉ để lại một hắc sắc huyệt động khó có người chú ý tới. Từ thời khắc này, Cầm thành chính thức hướng Phật La vương quốc triển khai hành động quân sự.

Quả đúng như Diệp Âm Trúc phán đoán, phiến doanh trại này đúng là trung tâm hậu cần tiếp tế của đại quân Phật La vương quốc, ngoại trừ Lam Địch Á Tư đế quốc nếu nói nước nào khát vọng Mễ Lan bị diệt nhất, nhất đị là nước đã phản bội minh ước Phật La vương quốc, trong các nước trong đại lục, cùng Mễ Lan biên thùy tiếp giáp nhiều nhất chính là Phật La, người Phật La cũng biết nếu sau trận chiến này mà phía Lam Địch Á Tư không giành được thắng lợi cuối cùng, thì Mễ Lan đế quốc nhất định sẽ không buông tha cho bọn họ.

Bởi vậy vì lần chiến tranh này Phật La vương quốc đã dốc hết tất cả. Tập trung tất cả năm mươi vạn quân tinh nhuệ hướng đông tuyến phát động thế công mãnh liệt. Đồng thời cũng tập trung đại lượng vật tư tích trữ trong cả nước. Ngoại trừ đáp ứng Lam Địch Á Tư cung ứng vật tư cho thú nhân tộc, Phật La vương quốc còn thành lập một hậu cần quân đoàn chuyên việc tiếp tế, do hai mươi vạn chiến sĩ vận chuyển lương thảo cung cấp không gián đoạn để duy trì cho năm mươi vạn đại quân ở tiền tuyến.

Vận chuyển đại quy mô vật tư hiển nhiên là rất phức tạp, do để thuận lợi cho việc vận chuyển vật tư ra tiền tuyến, nên trước khi chiến tranh bắt đầu thì trung tâm tiếp tế hậu cần này đã thành lập rồi. Phía sau không ngừng cung cấp vật tư đến nơi này rồi từ nơi này vận chuyển ra tiền tuyến.

Lúc này ngoại trừ mười vạn hậu cần binh sĩ đang vận chuyển vật tư ra tiền tuyến. Còn lại mười vạn binh lính hậu cần tiếp tế đều tập trung tại phiến trung tâm hậu cần tiếp tế này.

Trong lúc chiến tranh, hậu cần tiếp tế là việc trọng yếu nhất. Điểm này Phật La thống soái hiển nhiên phi thường hiểu rõ. Cho nên tại hạch tâm hậu cần tiếp tế này, doanh trại này là mô phỏng Lâm Thì yếu tắc (đây là nói về một yếu tắc đó mà, giống như lôi thần chi chuy yếu tắc) mà kiến thành. Hai bên là hai tòa khâu lăng cao gần hai trăm thước trở thành tấm bình phong thiên nhiên, tại phía trước cùng phía sau là dùng hỗn hợp thổ thạch và mộc sách mà kiến tạo nên tường thành. Thường xuyên có năm vạn quân chính quy đóng ở nơi này. Dựa vào địa hình hiểm trợ ma phòng thủ. Đừng nói Mễ Lan đế quốc không dễ dàng công kích tới nơi này, cho dù thực sự có tới, sợ rằng cả Mễ Lan phương đông quân đoàn cũng không có khả năng trong thời gian ngắn mà có thể đột phá được quân phòng thủ ở nơi này. Đối với Phật La thống soái mà nói, nơi này không thể nghi ngờ đúng là thành đồng vách sắt.

Bởi vì hậu phương vững chắc, nên Phật La thống soái mới không băn khoăn hướng Mễ Lan đế quốc phát động chiến tranh toàn diện.

o¢©u G\ʏỀjX o¢©I G_Łj ¦}9j\ ?Â§ ĤÔ« ¦Ʃ ¿j

Xếp đặt như vậy không thể nghi ngờ là phi thường nghiêm mật , đáng tiếc cho dù Phật La thống soái có tinh minh như thế nào cũng không nghĩ được hậu cần bổ cấp trung tâm nghênh đóng khách nhân đầu tiên không phải đến từ mặt đất mà là lòng đất.

Bóng đêm tràn ngập, Phật La chiến sĩ đang ăn cơm chiều, hậu cần bổ cấp trung tâm bên trong ánh sáng lập loè, đương nhiên đây đều là quy định quân doanh, không ai dám đốt lửa bên trong doanh trại, đấy chính là tử tội.

Ở bên trong một toà doanh trướng, mấy bao tải vật tư ở cùng một chỗ đột nhiên nhẹ nhàng giật giật, thủ vệ đều ở bên ngoài canh, ngoại trừ định kỳ tiến vào kiểm tra vật tư bên trong, bình thường căn bản không ai tiến vào đây.

Bao bố vật tư giật giật làm một người thay đổi phương vị, theo hướng di chuyển , bao bố vật tư cũng từ từ yên tĩnh trở lại nhưng là trên mặt đất trong doanh trướng, một cái đầu lặng lẽ xuất hiện.

Che dưới nhàn nhạt kim quang, Diệp Âm Trúc hai tay án lên mặt đất, lặng lẽ từ dưới đất đứng lên, song chưởng kim quang rất nhanh thu hồi. Lần này doanh trướng vật tư một lần nữa trở lên yên tĩnh.

Diệp Âm Trúc động tác rất cẩn thận, thân thể vừa vào, lỗ tai nhanh chóng đặt trên mặt đất nghe, xác nhậ quả thực không có thủ vệ, lúc này mới cẩn thận đánh giá toà doanh trướng này.

Chung quanh hắn, đều là từng quả núi nhỏ vật tư, chánh thức như hắn hy vọng, vật tư nơi này đều là lương thực, thức ăn tựu một ít, phần lớn là thực vật, địa trướng bồng này đều dùng mộc làm cột chống, chính là kiến trúc giản dịch thương khố, dài năm mươi thước rộng ba mươi thước, cao hai mươi thước, ngoại trừ đường đi cho hai người còn lại này này đều là thực vật.

Diệp Âm Trúc giang hai tay ra một khoả hồng sắc bảo thạch, theo tinh thần lực chỉ dẫn, quang mang chợt loé, tam đại thần thú trước đó bị thu vào đồng thời xuất hiện.

“”Suýt ép chết ta rồi” Cách Lạp Tây Tư vừa ra đã bất mãn hét lớn.

“Câm miệng” Diệp Âm Trúc khẽ quát một câu , ngăn cản hắn tiếp tục nói.

Cách Lạp Tây Tư đầu tiên sửng sốt một chút , ngay sau đó phát hiện chung quanh mình là thực vật , trong mắt bộc ra hai đạo quang mang hưng phấn miễn cưỡng kiềm chế thanh âm : “Cầm đế đại nhân, đây là ngài dẫn ta đi ăn cơm sao?”

“Ha ha, tốt quá” Cách Lạp Tây Tư ngạo nghễ đi chung quanh một vòng: “Bất quá còn không đủ cho ta ăn”

Diệp Âm Trúc chỉ thấy trên đầu một giọt mồ hôi lạnh xuất hiện, một cái thương khố còn không đủ cho hắn ăn? Cho dù là mấy ngàn nhân muốn ăn hết chỗ này cũng phải mất hai ngày mới làm được.

Vừa nói , Cách Lạp Tây Tư cũng không khách khí , tiện tai nhấc một bao bố lương thực xé rách, không đợi lương thực rơi xuống đất , há mồm hút một cái , lương thực nhất thời bị hắn như trường kình hút thuỷ vậy, cả bao bố nhất thời trở thành trống trơn.

Đối với lực ăn của Cách Lạp Tây Tư mà nói, bao tải này cũng chỉ là tráng miệng nho nhỏ mà thôi, trong mồm nhai không ngừng ”Như vậy lúc nào mới có thể ăn no? hắn hai tay đã động đứng lên.

Nhàn nhạt quang mang màu tím từ mười đầu ngón tay hắn bắn ra, giống như mười lưỡi đao sắc bén,chỉ nhẹ nhàng vung lên, chung quanh bao bố lương thực nhất thời bể nát, vô số lương thực rơi xuống, bất quá không lại, Cách Lạp Tây Tư cũng không để cho lương thực có cơ hội rơi xuống, tại lúc hai tay động , miệng hắn cũng há rộng ra , bất luận là lương thực hay thực vật chỉ cần rời khỏi bao bố, rất nhanh chóng đều bị hắn trực tiếp hút vào bụng, giống như động không đáy vậy. Thương khố bên trong theo tốc đọ nhanh chóng giảm xuống.

Diệp Âm Trúc cười khổ nhìn Tử : “Thảo nào lúc trước ngươi nói không nuôi nổi người này , hắn ăn quả thật là thái quá”

Tử mỉm cười nói : "Đừng vội, đây mới chỉ là bắt đầu thôi , chiến tranh cự thú , lực ăn có thể thành khuyết điểm của bọn họ cũng là có đạo lý, về điểm này , Cách Lạp Tây Tư hoàn toàn kế thừa truyền thống của tổ tiên hắn , chúng ta tử tinh nhất tộc, năng lượng đều đến từ không khí cùng các loại phân tử, lực lượng của Minh là từ nham thạch và đại địa thu lấy mà chiến tranh cự thú mà nói , năng lượng hoàn toàn lấy từ thực vật, nói cánh khác Cách Lạp Tây Tư ăn càng nhiều, thực lực của hắn càng lớn, tại thượng cổ truyền xuống một câu nói, vĩnh viễn không được cùng chiến tranh cự thú ăn no tranh đấu, những lời này đối với tử tinh nhất tộc cũng đồng dạng không sai"

Một đầu thập cấp thần thú năng lượng lớn như thế nào. Nếu cần thực vật chống đỡ vậy cần nhiều ít bao nhiêu đây?

Ngay trong thời gian ngắn ngủi Diệp Âm Trúc cùng Tử nói chuyện, thương khố tuy không nhỏ nhưng cũng đã hết một nửa.

Đứng bên canh Tử , Minh nuốt nước bọt ,thoá mạ nói: "Cách Lạp Tây Tư , ngươi để lại một ít cho ta" vừa nói vừa chạy ra ngoài , học hình dáng mở rộng miệng của Cách Lạp Tây Tư , tốc độ cấn nuốt thực vật cũng không hề dưới Cách Lạp Tây Tư .

Diệp Âm Trúc nhìn một màn này chỉ biết trợn mắt há mồm , chỉ nghe Tử ở bên cạnh nói: "Thực vật đại bộ phận đều đến từ mặt đất , sơn lĩnh cự nhân đồng dạng cũng có thể hấp thu năng lượng của thực vật để bổ sung năng lượng của mình,thử hỏi có thực vật thì ai nguyện ý ăn nham thạch đây?"

Kinh hãi ,thực lực của Minh bây giờ mà nói , tuyệt đối để Diệp Âm Trúc kinh hãi, lại ăn thêm như vậy quả thật là lãng phí mà.

Có Minh gia nhập, thương khố trước mắt nhanh chóng đã bị hai đại thần thú hấp hết , cuối cùng còn một ít lương thực , hai đại thần thú mắt to mắt nhỏ trừng nhìn nhau . Xem hình dáng bất mãn của bọn họ, hiển nhiên là không có ăn no.

"Minh ngươi cùng ta tranh cái gì hả? Ngươi không nghe được Cầm đế đại nhân nói lần này dẫn ta đi ăn sao?" Cách Lạp Tây Tư hai mắt đỏ trừng nhìn Minh, đối với chiến tranh cự thú mà nói, không có gì so với ăn quan trọng hơn , dụng một suy nghĩ đơn giản nhất mà hình dung bây giờ Cách Lạp Tây Tư tuyệt đối là hộ thực.

Minh bất mãn nói: "Âm Trúc không nói cho phép mình ngươi ăn, ta ăn thì đã sao? Vừa rồi ngươi động thủ trước , cũng ăn được nhiều hơn" không đợi Cách Lạp Tây Tư mở miệng , Diệp Âm Trúc nhanh chóng bước lên "tốt lắm, các ngươi đừng cãi cọ , còn một ít thực vật , các ngươi ăn nốt đi , chũng ta nhanh chóng sang thương khố kế tiếp"

Vừa nghe có ăn tiếp , hai đại thần thú nhất thời yên tĩnh xuống , ánh mắt tràn ngập hy vọng đều hướng tới Diệp Âm Trúc .

Trước khi tiến vào Phật La hậu cần trung tâm bổ cấp này , Diệp Âm Trúc đã cẩn thận quan sát vị trí thương khố, mặc dù không phải phi thường chuẩn xác nhưng đối với thật lớn đích thương khố trước mắt, chính là dễ dàng đột nhập.

Đồng dạng biện pháp , hắn mang theo tam đại thần thú không có làm kinh động thị vệ , nhanh chóng đi tới thương khố thứ hai.

Bọn họ vận khí quả thật không tồi, toà thương khố thứ hai này cũng đựng đầy thực vật. Thương khố này cùng vời thương khố thứ nhất giống nhau, hiển nhiên là kiến trúc thương khố của Phật La vương quốc.

_____***_____

Một màn tức cười xuất hiện, ngay khi Diệp Âm Trúc từ tánh mạng bảo thạch phóng ra, chiến tranh cự thú cùng sơn lĩnh cự nhân không nói hai lời, lập tức triển khai "Đại tảo đãng", nếu không phải thương khố quá nhỏ , bọn họ hai người đã sớm biến thành bản thể, hai đại thần thú tựa như hai tiểu tử tranh giành xem ai có thể ăn nhanh hơn. Trong lúc nhất thời, thương khố bên trong trở nên một mảnh hoang tàn. Rơi đầy trên mặt đất là vỏ bao tải nhưng thực vật không có một chút gì lưu lại. Mãnh liệt hấp lực, giống như bên trong thương khố xuất hiện hai cái hắc động giống nhau, không đến mười phút, cả thương khố trống rỗng.

Nhìn hai đại thần thú như vậy mà cũng không dừng lại, Diệp Âm Trúc hoàn toàn khôn biết nói gì.

Tử cũng là thần thú, ngay cả ăn cũng thuộc đẳng cấp thần, cũng đã thấy qua hắn ăn nhưng tuyệt chưa thấy ăn nhiều như hai người trước mặt , cứ như thế, ai có thể quản bọn họ?

Dùng sự thật chứng minh, nói về thực lực, mặc dù chiến tranh cự thú không đứng ở vị trí thứ nhất, nhưng nói về ăn, không kẻ nào có thể so sánh cùng, đưa tam đại thần thú tiến đến thương khố thứ ba thì Minh đã không thể tiếp tục ăn nhưng Cách Lạp Tây Tư người này vẫn có thể ăn đến thương khố thứ tám mới vỗ bụng đứng lên. Nói cho Diệp Âm Trúc biết hắn đã ăn no rồi, phải biết rằng, ở đằng sau, năm thương khố chính là mình hắn ăn ! Cái này thuộc lực lượng ăn gì?

Diệp Âm Trúc nuốt một ngụm nước bọt, miễn cưỡng để cho chính mình bình tĩnh trở lại : "Cách Lạp Tây Tư ngươi bình thường cũng ăn như thế này sao?"

Cách Lạp Tây Tư bây giờ thật sự thoải mái nói : "Cũng không phải, thật lâu không ăn no như vậy rồi, tại trong băng quyển ta đâu có được ăn no như này, thực vật trong hải lượng nước chỉ có thể miễn cưỡng thoả mãn yêuc ầu của ta mà thôi. Tại đây nhiều ngày như vậy ta chưa được ăn sớm đã không chịu được rồi , ngài vừa mới nhìn chính xác là lực ăn của ta , nếu không phải ăn no , đại khái chỉ cần một nửa là đủ rồi, cũng không tính là nhiều"

"Ân , không nhiều lắm , không nhiều lắm" nói ra mấy chữ này cơ hồ Diệp Âm Trúc phải cắn răng mà nói , nếu không phải kế hoạch lần này với Phật La chiến tranh cự thú có tác dụng đặc thù , hắn tuyệt sẽ không mang Cách Lạp Tây Tư biến thái này đi. Sợ rằng hắn thực lực cường thịnh trở lại.

Thật là đáng sợ! Cách Lạp Tây Tư vừa rồi ăn chí ít cũng là phần lương thực của một trung đoàn trong một tháng. Đừng nói chính mình , cho dù có là Mễ Lan sản lượng lương thực phong phú, cũng sợ là không nuôi nổi vị thần thú này.

Tử nói : "Âm Trúc , ta xem nơi này thương khố còn không ít. Cách Lạp Tây Tư đã không ăn được nữa , chúng ta bây giờ làm như thế nào?" nơi này chính là hậu cần bổ cấp trung tâm, thương khố phía trước đông đúc mấy trăm cái , muốn ăn hết quả thật là không thể.

Diệp Âm Trúc suy nghĩ một chút rồi nói :" Địa phương này là bổ cấp trung tâm cho quân đoàn Phật La , ta nghĩ ngoại trừ thực vật còn có không ít thứ , đáng tiếc tối nay chỉ có một đêm thời gian , nếu không ta muốn hoàn toàn mang nơi này đi. Lương thực chúng ta sẽ không mang đi hết được , các ngươi ở đây đợi ta , ta đi xem ngoài lương thực nơi này còn chứa những gì"

Nói xong , Diệp Âm Trúc lại dùng Thiểm Lôi lực lượng nhanh chóng biến mất.

Cách Lạp Tây Tư bây giờ muốn ăn cũng không thể tiếp tục , hắn cùng Minh ngồi xuống nghỉ ngơi một chỗ mà Tử quan sát tứ phía, lặng lẽ chờ Diệp Âm Trúc .

Diệp Âm Trúc đi suốt một canh giờ, ngay khi Cách Lạp Tây Tư cùng Minh đang ngủ thì hắn xuất hiện bên trong thương khố một lần nữa.

Nhìn qua , Diệp Âm Trúc thần sắc mệ mỏi nhưng hai mắt không cách nào che đi tia hưng phấn.

Tử cùng Diệp Âm Trúc liếc nhau, bằng linh hồn liên lạc , hắn đương nhiên biết lúc nãy Diệp Âm Trúc làm gì, tay nhanh chóng đặt lên vai Diệp Âm Trúc, truyền tinh thần lực vào trong cơ thể Diệp Âm Trúc, lúc này mới làm hắn thư thái một chút.

Diệp Âm Trúc đi tới Cách Lạp Tây Tư cùng Minh , vỗ lên đầu bọn họ: "Ăn xong rồi ngủ, nhanh dậy làm việc"

Cách Lạp Tây Tư cùng Minh đồng thời bừng tỉnh , Cách Lạp Tây Tư ha ha cười nói: "Không có vấn đề ăn no rồi khí lực đầy đủ , Cầm đế đại nhân , ngươi nói đi , muốn chúng ta làm gì?"

Chánh tại đây thì bên ngoài truyền đến thanh âm vô cùng hoảng sợ: "Lấy nước, lấy nước nhanh , mau cứu hoả…"

Trong lúc nhất thời cả hậu cần bổ cấp trung tâm đều loạn lên một mảnh, dày đặc tiếng bước chân, khoảnh khắc bối rối kéo dài trong lòng mỗi người , ai có thể nghĩ đến phòng vệ thương khố nghiêm ngặt như thế

mà đột nhiên lại phát hoả , đã thế lại không chỉ ở một chỗ.

Nếu bây giờ Cách Lạp Tây Tư bọn họ ở bên ngoài nhìn, có thể thấy rõ ràng , tại đây địa cần bổ cấp nặng yếu nhất cho tiền tuyến một mảnh "quang lâm", quá nửa thương khố đều bốc hoả.

Tại hồng sắc quang mang tràn ngập quanh người Diệp Âm Trúc, nương theo mãnh địa hơi thở, thân ảnh tràn ngập thương khố, đôi mắt băng lãnh mà thị huyết, bộ lông cứng rắn như sắt, thân thể tráng kiện vô cùng, lợi trảo trăm tấc bén nhọn , biểu trưng cho sức mạnh cường hãn của bọn họ.

Số lượng không sai , cầm đầu là Tử , Minh cùng Cách Lạp Tây Tư , cũng bất quá chỉ có một trăm nhân số mà thôi , nhưng quả thật cũng đủ để một trung đoàn thấy sợ hãi, bởi vì bọn họ chính là lục chiến vô địch, lục địa tối cường giả, vương bài của thú nhân tộc, bỉ mông cự thú.

Diệp Âm Trúc trong mắt hiện lên một đạo quang mang lanh lẽo : "mục tiêu là phía Đông, theo ta lao ra, gà chó cũng không cần để lại"

"Hống" bỉ mông cự thú ngửa mặt lên trời nộ hống, chỉ một sát na, hai mươi thương khố đã thành mảnh nhỏ, cao lớn hùng tráng chi sư bỉ mông , phía trước ba gã hoàng kim bỉ mông lãnh đạo cường đại chiến sĩ, làm nổi lên một cỗ trùng phong không thể ngăn cản.

Làn khói nương theo lửa lớn tràn ngập bầu trời, lan tràn khắp thương khố ,hắn rời đi một canh giờ trước, không một chung trì trệ, hắn cẩn thận quan sát thương khố nơi này, phát hiện ra, một nửa là trữ địa lương thảo, còn lại là vũ khí , khôi giáp cùng vật phẩm thường dụng của trung đoàn.

Một canh giờ vừa rồi chính vì hắn coi trọng những vật tư này nên đã dùng tu di thần giới trước sau gần hai mươi lần vận chuyển các thứ trọng yếu tới ngoài thành Đông Phong, thậm chí ngay cả một ngàn đầu giác mã cũng không buông tha, trong thời gian ngắn một ngàn đầu giác mã này cũng không thể tử vong, về phần đồ vật tới Đông Phong thành, Kim Sắc an bài như nào hắn cũng không quan tâm. Sở dĩ không phải truyền tống về Cầm thành, mà lựa chọn Đông Phong thành làm tung chuyển trạm, Diệp Âm Trúc cũng trải qua suy nghĩ cẩn mật . Mễ Lan đế quốc biên giới phía Đông cách Cầm thành quá xa , mặc dù bây giờ tinh thần lực của hắn so với trước kia là cường đại hơn rất nhiều, nhưng không ngừng tiến hành truyền tống loại khoảng cách xa này chính là khôngcách nào thừa nhận , mà Đông Phong thành không như vậy , thân mình ngay ở Mễ Lan biên giới , chính là khoảng cách ngắn, Diệp Âm Trúc có thể tiên hành không ngừng, không gian giới chỉ dù sao cũng có hạn, nơi này đông đảo vật tư, dùng chục lần truyền tống mới có thể mang đi hết thứ hắn coi trọng ,cho nên khi hắn trở về tinh thần có chút mệt mỏi , dù sao mười lần liên tục truyền tống cũng lấy của hắn không ít tinh thần lực , khi hắn trở về lần cuối , tự nhiên sẽ không lưu lại vật tư cho Phật La nhân , hắn điểm hoả cũng chủ yếu là huỷ đi lương thảo trong thương khố. Lúc thương khố bắt đầu bốc khói thì đại hoả đã bắt đầu lan tràn , cho dù hậu cần quân đội Phật La số lượng đông đảo, muốn dập tắt lửa cũng không phải chuyện dễ dàng.

Diệp Âm Trúc không hề thi triển hoả nguyên tố ma pháp, nhưng trên người hắn có khô mộc long ngâm cầm cùng phượng hoàng linh hai kiện vật phẩm hoả khí.

Khô mộc long ngâm cầm dùng hoả cầm huyền phát ra âm nhận, hoặc dùng đấu khí thúc dục phượng hoàng linh phóng ra hoả nguyên tố , đều có thể trong thời gian ngắn làm hoả dịch lan tràn.

Diệp Âm Trúc dưới tình huống tiêu hao đại lượng tinh lực thì mọi thứ đã an bài ổn thoả, sau đó mới tạo ra một tràng kết cục như vậy.

Trong lúc thương khố bị bỉ mông cự thú tê thành mảnh nhỏ , có thể thấy cả doanh bàn bên trong một mảnh hỗn loạn , đại lượng Phật La nhân đều đang nghĩ cách dẫn thuỷ từ hào hộ thành vào để diệt hoả , dù không có quân đoàn của Diệp Âm Trúc xuất hiện , hơn phân nửa doanh trại là biển lửa , bọn họ có thể cứu ra bao nhiêu lương thảo?

Cách Lạp Tây Tư bây giờ có thể nói là tinh lực dư thừa , thương khố bể nát , hắn không bị không gian trói buộc , nhanh chóng lao ra ngoài , phát ra một tiếng nộ hống làm cả doanh bàn run rẩy, thân thể cao lớn giống như pháo đạn bắn tới phía trước … Đối với chiến tranh cự thú mà nói , chưa bao giờ có thói quen chiến đấu trong hình dáng con người .

Không có gì do dự , thân thể Cách Lạp Tây Tư nhanh chóng khuyếch trương, trong chớp mắt hiện ra bản

thể , thân hình dài đến trăm thước , giống như toà núi thứ ba hiện ra trong bản doanh, chỉ là hắn xuất hiện bản thể ,trong nháy mắt làm không ít áp lực , tại thân hình cao lớn của hắn , sợ rằng có là cự long cũng không có cơ hội sinh tồn.

_____***_____

Vào thành không phá, không phải là chiến tranh cự thú, ngay khi hắn bắt đầu hành động, cước bộ thật lớn trùng phong hướng phía Đông, không gì ngăn cản được cước bộ của hắn, Phật La trung đội xuất hiện trước mặt hắn đều có chung một kết quả, nhanh chóng thành nhục nê dưới chân vị thần thú này.

Giờ phút này , sự tồn tại của bỉ mông cự thú cũng không phải trọng yếu, bỉ mông cự thú đi theo phía sau Cách Lạp Tây Tư cơ hồ không bị ngăn cản, bất luận là thương khố hay các loại vật phẩm bên trong, tại Cách Lạp Tây Tư trùng phong nhanh chóng biến thành thông lộ. Tiễn thỉ đầy trời xạ kích vào Cách Lạp Tây Tư cùng quân đoàn bỉ mông cự thú nhưng căn bản không hề mang đến một chút thương tổn cho dù là nhỏ nhất, Phật La nhân thậm chí một phần tư cơ hội cũng không có, trơ mắt nhìn thấy thân ảnh khổng lồ kia, bọn họ thậm chí còn quên cả cứu hoả.

Trùng phong, đơn giản là một người trùng phong. Cách Lạp Tây Tư mang theo một thân huyết sắc ra khỏi địch nhân doanh bàn, bởi vì hắn hung mãnh nên bỉ mông phía sau có người lợi trảo còn không dính máu, ngay cả Tử cùng Minh cũng không có cơ hội thi triển.

"Hảo sảng" Cách Lạp Tây Tư nộ hống gầm lên một tiếng , vọt bước lên phía trên , tại sau lưng hắn lộ một mảng lớn bước chân cùng những đống đổ nát.

Huyết nhãn của bỉ mông cự thú cũng không khỏi toát lên vẻ tôn kính đối với Cách Lạp Tây Tư, chủng tộc cường đại như bọn họ cho tới bây giờ đều tôn kính cường giả , Cách Lạp Tây Tư trùng phong phá huỷ lưu lại ấn tượng mạnh trong lòng bỉ mông cự thú.

"Cầm đế đại nhân , tiếp tục như thế nào , con người không cách nào ngăn cản bước tiến của ta , đã lâu như vậy rồi không thấy nhiều máu tươi như vậy , ta muốn tiếp tục" Cách Lạp Tây Tư chủ động xin tiếp tục đánh.

Đảo nhãn nhìn xung quanh người hắn, cơ hồ không ai chịu được thân hình khổng lồ của hắn , Diệp Âm Trúc không nhịn được thầm than trong lòng , mặc dù Cách Lạp Tây Tư ăn nhiều nhưng tại chiến trường chính là một chiến tranh pháo đài di động , đừng nói là bản doanh Phật La trước mắt cho dù có là thú nhân tam đại yếu tắc , vị tất đã có thể ngăn cản bước chân của hắn , một bên nghĩ , một bên Diệp Âm Trúc nhìn Phật La đại doanh trong một mảng khủng hoảng, bọn họ từ doanh trại lao ra, đối phương thậm chí không phái binh lính ra truy kích. Cách Lạp Tây Tư này làm cho người ta quá mức sợ hãi.

Phật La nhân, lúc trước các ngươi hèn hạ phản bội minh ước, khiến tử thần huynh đệ của ta thương vong thật lớn, bắt đầu từ bây giờ ta sẽ bắt các ngươi trả gấp trăm ngàn lần.

"Cách Lạp Tây Tư , thấy ngọn núi phía trước không, ngươi làm như thế nào?" Diệp Âm Trúc tự nhiên nói ra một vấn đề không đầu không cuối.

Cách Lạp Tây Tư nhếch miệng, " xuyên qua là được, cho dù là ngọn núi cũng đừng hòng ngăn cản bước chân của ta"

Diệp Âm Trúc gật đầu nói: "Tốt lắm , ta không cần ngươi xuyên qua , ta chỉ cần ngươi làm cho nó đổ về phía đại doanh của địch nhân là được, nó chỉ cao hai trăm thước, chắc hẳn với ngươi không thành vấn đề"

"Không vấn đề, cứ giao cho ta" Cách Lạp Tây Tư hưng hét phấn hét lớn một tiếng, lại mở cước bộ, hướng ngọn núi bên cạnh Phật La doanh trại chạy tới.

Không đợi Diệp Âm Trúc mở miệng, Minh đã tiến bước : "Ấn cũng không ít , ta cũng nên hoạt động , bên kia giao cho ta là được" vừa nói , Minh phừa phát ra tiếng rít gào , mặc dù hắn không kiêu ngạo như Cách Lạp Tây Tư nhưng trong chớp mắt cũng đã hiện ra bản thể cao năm mươi thước , thân hình hắn tựa như một toà núi , mỗi bước đều làm đất trời rung chuyển, hướng một toà núi đi tới.

Diệp Âm Trúc nhẹ nhàng đứng lên , sau lưng hai cánh màu đỏ sậm xuất hiện, hồng quang chợt loé, phượng hoàng linh xuất hiện trong tay hắn "Bỉ mông chuẩn bị tiếp tục công kích lần hai, lần này cho Phật La nhân

biết cái gì là hoàn toàn phá hư"

Cũng không phải bỉ mông cự thú có thể so thực lực cùng mấy vạn người, nhưng Diệp Âm Trúc an bài quả thật xảo diệu , ai có thể nghĩ đang bình an lại có lửa lớn xuất hiện? Ai có thể nghĩ ra bên trong doanh trại lại có trăm bỉ mông cùng chiến tranh cự thú cường hãn, không ai có thể đoán trước, Diệp Âm Trúc lợi dụng khoảng thời gian ngắn ngủi này làm cho Phật La bộ đội hậu cần lâm vào khủng hoảng trầm trọng.

Cách Lạp Tây Tư rất nhanh đã tơi muc đích, nhìn ngọn núi cao hai trăm thước, khoé miệng khẽ nhúc nhích, nếu bây giờ hắn vẫn trong hình người, chắc chắn lộ ra vẻ mặt khinh thường.

Ngửa mặt lên rít gào một tiếng , thân thể khổng lồ vọt tới trước , chính là không gì có thể chuyển hoá thực vật thành năng lượng có thể so sánh cùng chiến tranh cự thú , thân thể thật lớn đạp xuống , lấy chỗ đạp làm trung tâm , một tiếng giống như lôi bàn vang lên , ngay sau đó một vết rách ngoài ba thước nhanh chóng hướng toà núi chạy tới.

Cách Lạp Tây Tư lại tiến lên trước một bước, mang theo lôi thanh . Lúc này đây, dù là còn cách một toà sơn khẩu , nhưng bên trong Phật La doanh trại, chí ít có một ngàn nhân mã đột nhiên vì chấn động thật lớn trên mặt đất mà ngã xuống. Ai cũng không biết cái gì xảy ra.

Cách Lạp Tây Tư động tay, sơn khẩu trước mắt xem ra không tồn tại trong mắt hắn, cây sừng thật lớn trên trán hắn nhanh chóng khởi tụ ánh sáng , ngưng tụ thành một tấm chắn nhũ bạch quang mang, mang theo khí thế chưa từng có trực tiếp hướng sơn khẩu đánh xuống.

Oanh! dưới chỉ của Cách Lạp Tây Tư,ngọn núi động,hoặc phải nói là bay, sơn khẩu cao hai trăm thước dưới tác dùng cường hãn của Cách Lạp Tây Tư bay lên, hướng Phật La doanh bàn bay tới. Một toà sơn khẩu hai trăm thước trong nháy mắt hoàn toàn thoát li mặt đất, có thể thấy lực lượng của Cách Lạp Tây Tư cường đại như thế nào, cường hãn lực lượng làm toả ra ba động năng lượng mãnh liệt , nguyên lai, dưới tác dụng của nhất chiêu chiến tranh cự thú tiễn đạp, toà sơn khẩu đã bị chấn rách rồi.

Bên kia , Minh hành động thong dong , ôn nhu hơn Cách Lạp Tây Tư , đi tới sơn khẩu trước mặt , một màn kì dị diễn ra, bản thể sau khi huyễn hoá của Minh nhanh chóng biến thành một toà núi , sau đó nhanh chóng nhập cùng một chỗ với sơn khẩu , mang theo một trân oanh nổ, sơn khẩu bản thể từ từ đứng lên , tựa hồ như một người khổng lồ từ từ đứng lên. Chớp lên ngày càng kịch liệt , sơn khẩu hoàn toàn thoát li đất mẹ cũng là lúc một thân hình khổng lồ cao năm mươi thước từ bên trong thoát ly. Một đôi bàn tay to lớn nắm chặt sơn khẩu ở bên hông , dưới tác dụng của lực lượng cường đại , sơn khẩu nhanh chóng bay đi.

Hai toà sơn khẩu cơ hồ đồng thời đổ xuống , không thể nghi ngờ, toà đại doanh thật sự to lớn, hai toà sơn khẩu đồng thời rơi xuống cũng chỉ chiếm một phần mười diện tích , tạo thành huỷ diệt tuy lớn nhưng không thể nào tạo nên đả kích trí mạng , nhưng hai toà sơn khẩu rơi xuống cũng là một phá huỷ lớn , trước sau phát sinh hết thảy không tới một chung thời gian , tất cả phát sinh đều quá nhanh , Phật La nhân tới bây giờ không có khả năng cứu hoả.

Cự thú hiện, bỉ mông hiện, sơn nhạc đảo, lương thảo thiêu.

Đừng nói là binh lính bình thường không có kinh nghiệm của Phật La cho dù năm vạn chiến sĩ cũng không có cách vãn hồi tình huống khủng hoảng trước mắt , mà toạ kị của bọn họ tại lúc Cách Lạp Tây Tư trùng phong đã bị khí thế của thần thú doạ nằm liệt trên mặt đất.

"Sát!" Phượng hoàng linh huy động , Diệp Âm Trúc nhanh chóng ra lệnh trùng phong.

Ngoại trừ Tử ra , tất cả bỉ mông cự thú dưới chỉ huy của tam đầu hoàng kim bỉ mông nhanh chóng đánh sâu vào Phật La đại doanh . Cường hãn thực lực làm cho bọn hắn tiến nhập đại doanh một lần nữa, bỉ mông cự thú đi qua tới đâu có thể thấy huyết vụ tràn ngập tới đó, không tham dự trong đó nhưng Diệp Âm Trúc biết dưới hai lần trùng phong của bỉ mông cự thú , thương tổn lớn như thế nào.

Người nhẹ nhàng rơi xuống đất , Diệp Âm Trúc đứng bên cành Tử , lẳng lặng nhìn bỉ mông cự thú bên trong đại doanh , sắc mặt lạnh như băng.

Tử nhìn Diệp Âm Trúc , nhíu mày nói : " Âm Trúc , không thể ham chiến"

Diệp Âm Trúc gật đầu nói : "Tử ,ta biết , phiền toái cho ngươi rồi"

Tử lanh nhạt cười nói : “Chúng ta đã là huynh đệ sao còn nói những lời này?” vừa nói tử quang hiện lên , thân ảnh của Tử tại trước mặt Diệp Âm Trúc đã từ từ đạm hoá , bỉ mông cự thú khi trong trạng thái chiến đấu rất điên cuồng rất khó thu liễm , chỉ có tử tinh bỉ mông mới có thể tại chiến trường chỉ huy chi vô địch hùng sư này.

Khi bỉ mông nhảy vào đại doanh, Phật La trung đội rốt cuộc cũng có phản ứng , măc dù bị đạp chết rất nhiều , chết trong lửa lớn cũng nhiều vô số nhưng năm vạn quân chính quy cũng coi như đầy đủ , có thể tại đây giữ lương thảo thì tướng lãnh tuyệt đối tinh anh. Trước hết Phật La quân đội đã biên chỉnh đứng lên, dù dưới tác dụng của hai toà sơn khẩu rơi xuống , Phật La quân đội chiến đấu lực giảm nhiều nhưng dưới sự thống lĩnh của các tướng lĩnh Phật La, bọn họ rất nhanh lao lên , đánh về phía bỉ mông cự thú.

Hoàng kim bỉ mông Địch Tư thấy một con ngựa chạy tới , đột nhiên thấy địch nhân quân chính quy , Địch Tư không hoảng sợ mà còn vui mừng , đối với hắn mà nói chém giết cùng địch nhân đương nhiên thống khoái hơn.

“Đứng lại, đái lĩnh bỉ mông quân đoàn là vị nào? Các ngươi không phải đã kí kết hiệp ước cùng chúng ta rồi sao? Tại sao còn công kích doanh trại của chúng ta?” Phật La viên tướng cầm đầu rống giận nói.

Địch Tư cười hắc hắc nói: “Lão tử mặc kệ hiệp nghị vớ vẩn gì đó, không cho chúng ta ăn no, lão tử cho các ngươi biết, tất cả tiến lên, giết cho ta , lâu rồi không thoải mái như vậy”. Hắn cũng không phải lâm nguy tùy biến mà trước khi tiến hành lần này , Diệp Âm Trúc đã dặn dò kĩ Địch Tư, Mạt Kim Tư , Áo Lợi Phật tam đầu hoàng kim bỉ mông.

Nhất thời , cả trung đoàn bỉ mông hoá thành đạo hồng lưu lớn , nhanh chóng nhảy vào trong chiến trận.

Tại chiến trường , một trăm bỉ mông có thể so sánh cùng một vạn tinh duệ trọng trang kị binh hay ba nghìn danh long kị binh, Phật La chánh quy trung đoàn trước mắt cũng có trọng trang kị binh nhưng số lượng chỉ là năm nghìn người mà thôi , cho dù trước mặt ngạnh đấu, bọn họ cũng không có khả năng ngăn cản bước tiến của bỉ mông cự thú càng huống chi khí thế của trung đoàn đã đại giảm , quyết tâm chiến đấu xa xa không đủ.

Ba gã hoàng kim bỉ mông đái lĩnh hơn mười đầu bạch ngân bỉ mông, sát thương lực có thể hình dung kinh khủng như thế nào. Phật La vương quốc long kị binh cùng đặc thù binh chủng đều ở tiền tuyến , không có bọn họ tồn tại , đối với bỉ mông trên chiến trường chính là một trường chém giết , một hồi đấu cơ nhục.

Điên cuồng chiến ý nổi lên, chỉ trong nháy mắt công phu , bỉ mông cự thú đã tiến sâu vào trận doanh của đối phương.

Phật La thống soái tướng lãnh cũng có thể nói là thông minh, biết không thể cùng bỉ mông trước mặt ngạnh đấu cho nên chỉ huy thuộc hạ tản ra, đưa bỉ mông vào sâu trong , bao vây lại , hy vọng làm tiêu hao bỉ mông cự thú chiến đấu lực. Lúc này cũng không ai trên mặt cố gắng hỏi tại sao bỉ mông lại công kích chính mình.

---

o¢¨u G\ʏỀjX o¢¨I -Q ¦\æj\ ?Đ§ p\¾J G_Łj ¦}9j\ Gʒ ¦\ω

Khố Ni Đức hộ vệ thân binh ngơ ngác nhìn Cách Lạp Tây Tư với thân thể vô cùng cao lớn đang cùng bỉ mông cự thú hội hợp trên đường, lại nhìn khói đen ngập trời, lầm bầm nói: “xong hết rồi, hết thảy đều xong hết rồi, vốn tưởng rằng cũng không phải một nhiệm vụ khó khăn, ai có thể nghĩ đến, cũng gặp phải thú nhân đánh bất ngờ, chẳng lẻ, đây là báo ứng của Phật la? chúng ta phản bội Mễ Lan, thú nhân lại phản bội chúng ta.”

Khố Ni Đức là Phật La thống suất, cháu của Khố Tư Lặc nguyên soái, vừa là tướng quân trẻ tuổi nhất, tiền đồ hắn vốn rất tốt. Khố Tư Lặc đặc ý đem nhiệm vụ này tương đối dễ dàng, nhưng lại phi thường trọng yếu giao cho chính cháu mình, chính là sợ hậu cần có thể thất thoát, mà tình cảnh trước mắt cũng là bất luận kẻ nào đều không tưởng tượng tới, ngay khi thương khố bắt đầu cháy, đại bộ phận Phật La quân vừa mới ăn cơm chiều. Trong trạng thái đó, ngay cả năm vạn quân chánh quy, hoàn toàn có trang bị vũ khí,

lấy tình huống hỗn loạn trước mắt, cho dù với năng lực chỉ huy của Khố Ni Đức, cũng không có khả năng trong thời gian ngắn ngăn cơn sóng dữ.

Oanh long! một đạo thiểm điện đánh xuống mặt đất, nhất thời tạo một cái hố to, vừa lúc bỉ mông cự thú vọt tới trước.

Khố Ni Đức trong long thầm nghĩ, chẳng lẻ là ông trời giúp ta? nếu là như thế, ta còn có cơ hội.

Nhưng rất nhanh hắn ý thức được cũng không phải như vậy, bỉ mông cự thú đang điên cuồng giết chóc, nhất thời trở nên thanh tỉnh một chút, chợt quay đầu lại nhìn hướng chiến tranh cự thú Cách lạp tây tư.

Tử đứng ngạo nghễ trên lưng Cách Lạp Tây Tư, một thanh âm đặc hữu của bỉ mông cự thú từ trong miệng hắn phát ra, tần suất trầm thấp, chấn nhiếp đại não mỗi một bỉ mông cự thú, làm bọn hắn từ trạng thái huyết địa cuồng hóa tỉnh táo lại. Cách Lạp Tây Tư cũng điều chuyển thân hình, đạp trên xác của không biết bao nhiêu Phật La nhân, một lần nữa hướng phương đông bay đi, có hắn đi phía trước, bỉ mông cự thú lực cản giảm đi, bay nhanh hướng phương đông đi, trong chốc lát công phu, từ phật la trận doanh đi ra ngoài.

Mắt nhìn bỉ mông cự thú xuất doanh hướng phương đông chạy đi, Khố ni đức cảm thấy đại não trống rỗng, hắn hiểu rất rõ ràng hậu quả của việc phiến doanh bàn bị hủy, đừng nói hắn chỉ là cháu của Nguyên soái, cho dù hắn là con của đương kim phật la vương quốc quốc vương, cũng không có khả năng thoát khỏi trách nhiệm.

"Đuổi theo, đuổi theo cho ta, đem lũ thú nhân tạp chủng giết chết cho ta, không đuổi được, các ngươi cũng đừng nghĩ tới còn mạng." Rít gào một cách điên cuồng, Khố Ni Đức mang theo trọng kiếm của mình xông ra ngoài.

Năm vạn quân chánh quy, sau khi bỉ mông cự thú quân đoàn thối lui, thương vong lên đến hơn bốn ngàn, mặc dù có một bộ phận là chết ở dưới chân Cách lạp tây tư, nhưng cũng biểu hiện sát thương lực kinh khủng của bỉ mông cự thú.

Không thể không nói, Khố Ni Đức là một vị phi thường vĩ đại tướng lãnh, mặc dù ngồi phía sau chủ trì đại cục, nhưng trong huấn luyện quân đội cũng phi thường nghiêm khắc,vì nguyên nhân này, khi hắn ra mệnh lệnh, ít nhất còn có hai vạn chiến sĩ phản ứng tới, đi theo Khố ni đức cùng đồng thời hướng đến phương hướng mà bỉ mông cự thú rời đi đuổi theo, trong đó bộ phận chung quanh điều tập lại mễn cưỡng tổ chức thành một chi kỵ binh.

Bỉ mông cự thú rút lui cũng nhanh như khi đến, chỉ trong chốc lát công phu, đã chạy xa, Khố Ni Đức chỉ có thể trơ mắt nhìn trước mắt khoảng cách giữa mình và bỉ mông cự thú càng ngày càng xa, cho dù hắn dùng tọa kỵ nhanh nhất cũng không thể đem khoảng cách đó gần lại.

Không, không thể để cho bọn họ chạy đi, nếu không làm sao giải thích cho cấp trên? Cứu hỏa coi như không có khả năng, phải biết rằng, hậu cần bổ cấp lương thảo rất quan trọng, là nửa năm thu thuế của toàn Phật la vương quốc a! Để duy trì năm mươi vạn đại quân tiến hành chiến tranh trong ba tháng, tự dưng biến mất, hắn có mười cái đầu cũng không đủ để chặt.

Ở xa, bỉ mông cự thú quân đoàn đột nhiên biến mất trong một mảnh rừng rậm. Khố ni đức không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, hắn cũng từng lĩnh binh lính tham dự chiến đấu cùng thú nhân, rất hiểu rõ ràng khuyết điểm của bỉ mông cự thú, mặc dù bỉ mông cự thú có năng lực nhảy đánh xuất sắc, tốc độ chạy cũng nhanh, nhưng khuyết điểm của bọn hắn là vì thân thể vô cùng to lớn, trong rừng rậm muốn hoàn toàn triển khai tốc độ là không có khả năng, ngược lại đối với kỵ binh, tốc độ rất nhanh.

Phát hiện điểm này, Khố ni đức không nhịn được, tinh thần đại chấn, mệnh lệnh cho thuộc hạ gia tốc đuổi theo, mắt thấy khoảng cách đến phiến rừng rậm đã càng ngày càng gần.

Trong thời điểm này thì một tiếng rống trầm thấp đột nhiên vang lên, Khố Ni Đức mơ hồ đã thấy trước mắt, cây trong rừng có quang mang phát ra. Không đợi hắn kịp phản ứng, đột nhiên một mảnh phong duệ khí đã đập vào mặt, Khố ni đức phản ứng rất nhanh, trọng kiếm trong tay lập tức huy khởi, một đạo màu xanh đấu khí bao lấy thanh kiếm, "đang" một tiếng, hắn chỉ cảm thấy toàn than rung mạnh, một cổ lực mạnh từ trên tay truyền đến, suýt nữa đem trọng kiếm đánh văng ra.

Lúc này hắn mới nhìn thấy vũ khí công kích mình là một cây trầm trọng trịch mâu, trịch mâu chiều dài ước chừng hai thước tổng cộng, hai] đầu phong duệ, một cổ đặc thù cảm giác từ trịch mâu truyền đến, phảng phất cả người mình đều trở nên trì trệ, không để hắn phản ứng, hắn đột nhiên phát hiện, bản thân trở nên trống trải, ngay sau đó, thân mềm nhũn, người đã từ tọa kỵ bị quăng xuống.

Khố Ni Đức có năng lực cản trịch mâu, nhưng cũng không có nghĩa là tọa kỵ của cũng có thể ngăn trở, trịch mâu kia từ tọa kỵ hắn xuyên qua giác mã mà vào, lực lượng quá cũng đem giác mã trực tiếp ngã trên mặt đất, đồng dạng với hắn còn có phật la chiến sĩ bên người hắn. Ít nhất hơn ba trăm danh chiến sĩ cùng tọa kỵ cùng đồng thời bị cường lực trịch mâu đánh ngã trên mặt đất, không chỉ có như thế, phía sau, phật la chiến sĩ bởi vì tiến công quá nhanh, cùng với các chiến sĩ đã ngả xuống đất phía trước dồn cùng một chỗ, trong lúc nhất thời một cảnh hỗn loạn giữa người với ngựa.

Cường lực tại trịch mâu làm Khố Ni Đức trước hết nghĩ đến hùng nhân, đến từ Sở La Môn yếu tắc hùng nhân, mặc dù một ít binh chủng loài người cũng biết phối hợp trịch mâu thủ, nhưng nếu là trịch mâu thủ do loài người sử dụng không thể nào có được cường lực như thế, phải biết rằng bây giờ khoảng cách giữa bọn họ và rừng rậm khoảng chừng bốn trăm thước, tí lực của loài người căn bản không đủ đem trịch mâu tống xuất ở khoảng cách như thế.

Không đợi Khố Ni Đức có thời gian tự hỏi, một mảnh trịch mâu lại xẹt qua, mấy trăm tánh mạng của phật la nhân lại biến mất. Nương theo tiếng gầm gừ trận trận trầm thấp, Khố Ni Đức thấy được một thân ảnh cường tráng cao đến năm thước trong rừng.

Đúng vậy, chính là hùng nhân, nhưng lại là tối cường đại hùng nhân.

Hơn trăm đầu thật lớn hùng nhân đang từ trong rừng chậm rãi đi tới, trịch mâu từ sau lưng bọn họ bay ra, trong mắt Khố Ni Đức, phiến rừng rậm trước mắt nhất thời biến thành kinh khủng.

Bị quân pháp xử trí, so với lập tức chết ở chiến trường thì tốt một chút, ít nhất chính mình phải đem tin tức kinh người trước mắt cho thúc phụ biết. Phật la hướng Mễ Lan dụng binh, cùng thú nhân chiến thần bộ lạc yếu tắc mà trong đó phòng ngự tự nhiên trở nên yếu ớt chưa từng có, nếu Thú nhân tộc lợi dụng lúc này hướng phật la phát động tiến công, kết quả như thế nào, hắn không dám tưởng tượng, cho dù chính mình có thể chết, cũng phải nhắc nhở thúc phụ a!

Nghĩ vậy, Khố Ni Đức rốt cuộc không truy kích bỉ mông cự thú nữa, rống hạ lệnh lui lại.

Trịch mâu từ trong rừng bay ra, phật la nhân bỏ lại hơn một ngàn năm trăm cổ thi thể, rốt cục triệt ly khỏi địa phương kinh khủng này, khói đen dầy đặc cho dù xa như thế cũng rõ ràng có thể thấy được, hậu cần bổ cấp của Phật la đã mất hết rồi, chính là ba tháng bổ cấp cho năm mươi vạn đại quân a!

Khi Phật La nhân hoàn toàn từ chiến trường triệt ly, biến mất tại phương xa, trong rừng, cự hùng môn mới hoàn toàn đi ra, số lượng cự hùng rất ít, chỉ có hai trăm mà thôi, từ phía sau bọn họ, năm trăm thụ yêu đức lỗ y, cầm trong tay trịch mâu đứng hai bên. Trên người bọn họ, một vòng quang mang màu vàng nhàn nhạt bao vòng quanh.

Hoàng quang này cũng không phải do năng lực thiên phú của thụ yêu đức lỗ y đích tạo ra mà là đến từ bên người cự hung, đương nhiên cũng không phải chánh thức từ hùng nhân, mà là đến từ Cầm thành lợi trảo đức lỗ y.

Dựa vào thiên phú dị năng rít gào của lợi trảo đức lỗ y, làm lực lượng của thụ yêu đức lỗ y, trong nháy mắt tăng lên ba mươi phần trăm, cho nên mới làm cho thanh cấp cường giả Khố ni đức cũng suýt nữa không cách nào ngăn cản, đều là đức lỗ y bọn họ phối hợp lẫn nhau, đã đạt tới hiệu quả rất cao.

Diệp âm trúc bọn họ cũng từ hai bộ phận đức lỗ y đi ra, bên cạnh hắn, thủ lãnh các hệ chiến sĩ của Cầm thành đều có mặt.

Lan tông tông chủ, lần này đái lĩnh đông long bát tông tinh duệ chiến sĩ đến đây, Lan Thanh nhịn không được hỏi: "Âm trúc, tại sao chúng ta không được toàn lực ra tay? Truy binh này bất quá, vạn dư nhân, hơn nữa đã khiếp đảm, nếu chúng ta toàn lực ra tay, cho dù đưa bọn họ toàn bộ quét sạch cũng không phải là vấn đề."

Diệp âm trúc mỉm cười, không để hắn mở miệng, bên cạnh Áo Lợi Duy Lạp đã thế hắn trả lời. “Bởi vì mục đích của chúng ta lần này cũng không phải muốn cùng đối thủ liều mạng.”

_____***_____

“Sau khi được dò xét bởi ác điểu Đức Lỗ Y, nhân số của phật la chừng mười lăm vạn, mặc dù đại bộ phận đều phụ trách hậu cần bổ cấp - hậu cần binh, nhưng số lượng lại không ít, lần này chúng ta đã gây cho bọn họ tổn thất thật lớn. Diệt Phật La nhân hậu cần bổ cấp, tương đương với cứu lấy thước lan đông biên cương, nhiệm vụ đạt thành là điều kiện tiên quyết, nếu thất bại sẽ mang đến lực cản cho hành động của chúng ta sau này. Quan trọng là Phật La nhân đã thấy bỉ mông cự thú cùng hùng nhân chiến sĩ của bọn họ phối hợp chiến đấu, nếu ngài là Phật La thống suất ngài nghĩ như thế nào?”

Lan Thanh sửng sốt một chút, nhưng rất nhanh phản ứng, “ngươi nói là, để cho phật la nhân tưởng rằng thú nhân công kích hậu cần bổ cấp tuyến của bọn họ sao?”

Diệp âm trúc tiếp lời nói: “bây giờ là đông quý, cũng là thời điểm Thú nhân tộc thiếu lương thực nhất, hàng năm lúc này, Thú nhân tộc đều hướng tới gần cực bắc hoang nguyên tam quốc gia phát động đông quý cuộc chiến, phật la chính là một trong thụ hại giả, lần này không biết lam địch á tư dùng phương pháp gì cùng Thú nhân tộc đạt thành hiệp nghị, nhưng từ nhiều năm nay, phật la cùng Thú nhân tộc dù sao là đối địch quan hệ, Thú nhân đột nhiên xuất hiện, còn hủy lương thương của bọn họ, không có thiêu cháy lương thương nhưng cũng khiến cho Phật La đại quân ở phía trước khủng hoảng, dưới tình huống này, cho dù Phật La vương nhất kiên định tín niệm như trước trong cuộc chiến tranh lần này, nhưng vì bảo vệ phật la nội địa, bọn họ cũng phải đem một bộ phận trong đội quân nơi tiền tuyến của phật la hồi về để củng cố, đồng thời, lần này lương thảo bị hủy trầm trọng bởi chúng ta, việcbổ cấp của năm mươi vạn đại quân bọn họ sẽ là vấn đề nghiêm trọng, cho dù sẽ không sinh ra tính cách hủy diệt, cũng sẽ làm chậm lại việc dụng binh của phật la đối với Mễ Lan.”

Mai tông tông chủ Mai Như Kiếm mỉm cười, nói: “Hay cho kế ‘vây Ngụy cứu Triệu’. Không cùng Phật La xung đột, thậm chí không cần cùng Mễlan nhân hiệp đồng tác chiến, mà có thể bức lui Phật La nhân. Âm trúc, thật sự là hảo mưu kế.”

Diệp Âm Trúc cùng Áo Lợi Duy Lạp nhìn nhau cười, “vốn ta chỉ là muốn thiêu hủy lương thảo của đối phương mà thôi, nhưng sau khi thương nghị với Áo Lợi Duy Lạp đại ca, mới nghĩ ra kế này, lúc này, Phật La không có thể toàn lực dụng binh đối phó với Mễ Lan, chúng ta cùng Mễ Lan đế quốc đã hoàn thành hiệp nghị hợp tác.”

Kỳ thật, cái mà làm cho Diệp âm Trúc vui vẻ nhất là hắn lấy từ Phật La đại doanh trung vận rất nhiều vật tư, mặc dù khải giáp, vũ khí không thể so sánh với kiệt tác của ải nhân tộc đại sư, nhưng quý tại số lượng, các loại tư nguyên cũng đủ trang bị mấy cái quân đoàn của Cầm Thành, hơn nữa thiệt hại trầm trọng của phật la lần này, đối với việc kiến thiết Cầm thành trong tương lai, không thể nghi ngờ sẽ có tác dụng rất trọng yếu.

- Tốt lắm, chúng ta cũng nên xuất phát, đây là một phần lễ vật, chúng ta đưa cho phật la, đương nhiên, còn xa mới đủ.

Cầm thành hỗn biên quân đoàn, sau này trở thành ác mộng của Phật La, cũng là mấu chốt để thay đổi tràng đại lục chiến tranh, ngoại trừ bọn họ, không ai vào trong rừng rậm, không có cách gì biết động hướng chánh thức của chi quân đội này.

Phật la tiền tuyến, khi phật la vương quốc Nguyên soái, Khố Tư Lặc biết được tin tức thì đã là hai ngày sau rồi.

Trung quân đại trướng, Khố Tư Lặc nhìn cháu mình trước mặt, đầy người bùn đất, khải giáp tổn hại, vẻ mặt đầy máu, cả người thân thể đều run rẩy, hắn run rẩy vì chỉ có một nguyên nhân.

Bên trong trướng, ở hai bên, tướng lãnh các lộ quân đoàn của phật la đều câm như hến, trên mặt thần sắc một mảnh ngưng trọng.

“Ngươi nói cái gì? Ngươi nói một lần nữa xem.” Khố Tư Lặc không chỉ có thân thể run rẩy, tâm hắn cũng đồng dạng rung động.

"Nguyên soái, trung tâm hậu cần bổ cấp của chúng ta đã bị thiêu rồi, ngoại trừ một số bị cướp đi, cơ hồ không còn gì cả." Khố Nhĩ Đức coi như là tiêu rồi, hắn biết mình đã phạm đại tội, không có khả năng sống sót. Vừa nói xong thì đứng lên.

"Ngươi nói lương thảo xong hết rồi? Toàn bộ năm vạn đại quân, mười vạn dự bị quân đoàn thủ hộ lương thảo xong hết rồi?" Thanh âm Khố Tư Lặc chợt đề cao, "vậy ngươi như thế nào còn sống, ngươi như thế nào không có bị hủy cùng lương thảo?" hắn chỉ có thể rống một câu cuối cùng.

Khố Nhĩ Đức cười khổ một tiếng, "bởi vì ta phải đem tin tức này cho ngài, ta biết, mình đã phạm tội lớn ngập trời, nhưng là ta phải đưa tin này đến cho ngài."

"Tin tức cái khỉ, Khố Nhĩ Đức, ngươi cái hỗn đản, đó là lương thảo của năm mươi vạn đại quân a! Ta không muốn nghe ngươi giải thích lý do gì, người đâu, đem Khố nhĩ đức đi xử tử cho ta.

"Thúc thúc, xin ngài nghe ta nói xong." Khố Nhĩ Đức dùng sức tránh một cái, đẩy lui tên thân binh, một lần nữa quỳ xuống mặt đất.

Khố Tư Lặc giận dữ, "như thế nào? Ngươi còn dám phản kháng sao?"

Khố Nhĩ Đức lắc đầu, nói: "không, ta không phản kháng, thúc thúc, có lẽ đây là lần cuối cùng trong cuộc đời, ta thưa với ngài, xin mời ngài nghe, chuyện này quan hệ đến phật la sanh tử tồn vong a! ngài cũng nói, trong trung tâm hậu cần bổ cấp, chúng ta có dưới tay mười lăm vạn quân nhân, nhưng là như thế này, chúng ta không có thể bảo vệ lương thảo, bảo vệ cho hậu phương. Tại sao? chẳng lẻ ngài không muốn biết vì lý do gì địch nhân cũng có thể đi tới chúng ta từ phía sau, hủy diệt hậu cần bổ cấp của chúng ta?"

Khố Nhĩ Đức dù sao là cháu duy nhất của Khố Tư Lặc, Khố Tư Lặc cả đời không có con, vẫn luôn đặt hy vọng lên người cháu này, thậm chí coi như con ruột của mình, mặc dù hắn không phải như Mã nhĩ đế ni và Tây đa phu, nhưng tại phật la vương quốc, coi như là một trong thủ lãnh quân phương. Nghe cháu nói như vậy, tâm tình Khố Tư Lặc rốt cục ổn định một chút.

"Tốt, ngươi nói đi, đến tột cùng địch nhân là cái dạng gì mà hủy đi bổ cấp của chúng ta?" Khố Tư Lặc kiềm nén lửa giận, đi tới chỗ của mình, ngồi xuống.

Khố Nhĩ Đức hít một khẩu khí, nói: "hai ngày trước, buổi tối, trong khi chúng ta vừa mới ăn xong cơm chiều, không có gì dự triệu, thậm chí không có một tin tức gì truyền đến từ tứ phương vọng tháp, lửa cơ hồ nổi lên bên trong một nửa thương khố. Dưới tình huống này, bên trong đại doanh nhất thời trở nên một mảnh hỗn loạn, khi ta chỉ huy quân đội chuẩn bị cứu hỏa và tìm kiếm nguyên nhân phát hỏa, đột nhiên, một cái thương khố bị bể tan tành, một đám địch nhân giết đến, bọn họ số lượng ước chừng khoảng trăm người."

Khố Tư Lặc giận dữ cười gằn, "trăm người? Ngươi không phải nói chính là trăm người này hủy đi hậu cần bổ cấp cấp của chúng ta."

Khố Nhĩ Đức gật đầu, trong mắt toát ra một tia sợ hãi mãnh liệt. "Vâng, thúc thúc, chính là trăm người này đã mang đến cho chúng ta đả kích có tính cách hủy diệt, bởi vì bọn họ có lục chiến vô địch, bỉ mông cự thú."

"Cái gì?" lúc này, không chỉ có Khố Tư Lặc kinh ngạc, chung quanh đông đảo tướng lãnh cũng truyền đến một tiếng kinh hô, lần này, có thể tham dự cuộc chiến chống Mễ Lan, không thể nghi ngờ, các tướng lãnh đều là nhân vật kiệt xuất nhất của Phật La vương quốc, bọn họ cơ hồ đều đã trải qua bắc cương chiến tranh, cùng thú nhân tộc không ngừng chiến đấu ma luyện ra, có thể nói, tướng lãnh này, không có một ai không hận thú nhân, đồng thời, bọn họ cũng hiểu rõ chiến đấu lực của bỉ mông cự thú.

"Không, không có khả năng, chúng ta đã cùng Chiến Thần yếu tắc đạt thành hợp tác hiệp nghị, hơn nữa không lâu sau, sẽ trợ giúp vận tống vật tư cho bọn họ, Thú nhân tộc như thế nào có thể tại lúc này công kích hậu phương chúng ta, nhất là ở phương tây bổ cấp trung tâm, việc này quyết không có khả năng."

Khố Nhĩ Đức kích động, nói: "thúc thúc, đây là sự thật a! ngoại trừ bỉ mông cự thú, còn ai có thể bằng vào trăm nhân có thể tung hoành trong quân trung, ta cũng không biết bỉ mông cự thú này từ đâu mà đến, ta làm sao không biết, chúng ta cùng chiến thần đã đạt hợp tác hiệp nghị, nhưng việc là như thế này, chúng ta đã đối mặt với sự điên cuồng giết chóc của bỉ mông cự thú. Dẫn đầu là tam đầu Hoàng kim bỉ mông, thúc

thúc, chẳng lẻ ngài quên sao? Lúc trước, tại thú nhân chiến trường, chính ngài đã chỉ vào chiến trận của đối phương, nói cho ta biết bỉ mông cự thú là cái dạng gì tử địa, ta làm sao có thể nhận lầm đây? Huống chi, chiến đấu lực của bỉ mông cự thú, có chủng tộc nào có thể so sánh cùng ?."

Khố Tư Lặc chấn động, sau đó tĩnh táo lại, trầm giọng nói: "ngươi nói tiếp đi, khi đó trong tay ngươi có mười mấy vạn đại quân, cho dù là trăm bỉ mông cự thú cũng không phải sức đánh một trận."

Khố Nhĩ Đức nói: "đúng vậy, dựa theo nhân số mà nói, mặc dù bỉ mông cự thú số lượng không ít, nhưng bọn hắn dù sao chỉ có trăm mạng, với mười mấy vạn đại quân của chúng ta, hẳn là có thể đưa bọn họ giết chết, chính là, dẫn đầu bỉ mông cự thú, còn có một ma thú thật lớn và mạnh mẻ, hình dáng ma thú này, trước kia ta chưa bao giờ gặp qua, nhưng ta có thể dám chắc, cho dù là Hoàng kim bỉ mông, cũng không cách nào cùng hắn so sánh với, ma thú nọ, thân dài hơn trăm thước, cao gần bốn mươi thước, thân thể rộng lớn tựa như một tòa núi nhỏ, đỉnh đầu có một cái sừng, khi nó tiến công, đừng nói là chúng ta, ngay cả bỉ mông cự thú cũng không có khả năng ngăn cản, dưới sự dẫn dắt của hắn, trận hình quân ta vốn là bối rối, căn bản không cách nào ngăn cản bỉ mông cự thú trong nửa phút thời gian.

"So với Hoàng kim bỉ mông còn mạnh hơn?" Khố Tư Lặc sửng sốt một chút, bản thân hắn là một long kỵ tướng, nhưng lại là duy nhất tử tinh long kỵ tướng trong phật la vương quốc, Hoàng kim bỉ mông có thể so với chín cấp cự long, đó là ma thú cao nhất tồn tại, mạnh hơn chúng sẽ là cái dạng gì ma thú?

"Khố Nhĩ Đức, ngươi dám chắc không có nhìn lầm chứ?" Khố Tư Lặc hỏi tiếp.

- Ta dám chắc, nếu không có ma thú này tồn tại, tổn thất của chúng ta cũng không có quá to, thúc thúc, ma thú này ta nhìn qua có chút quen mắt, tựa hồ đã nhìn thấy nó ở địa phương nào, nhưng lại có chút mơ hồ nghĩ không ra, chính là, thực lực hắn thật sự quá kinh khủng, ngay cả đại doanh của chúng ta cũng bị hắn quăng đi, đạp chết không biết bao nhiêu chiến sĩ của chúng ta.

_____***_____

Ngay cả núi cũng bị phá bởi ma thú? Khố Tư Lặc hít một hơi, hắn đột nhiên tỉnh táo lại, hắn hiểu rõ năng lực của cháu hắn, bất quá, cho tới nay, Khố Tư Lặc hy vọng cháu hắn có thể tiếp nối cơ nghiệp của hắn, năm nay Khố Nhĩ Đức đã ba mươi lăm tuổi, trong đồng tướng lãnh, không ai giỏi hơn hắn, nếu không, Khố tư lặc cũng sẽ không giao cho hắn trấn thủ hậu cần đại doanh, một nhiệm vụ trọng yếu, đúng vậy, cháu mình, nếu không phải gặp lực lượng không thể chống đở thì như thế nào trở nên chật vật như thế? Hắn không có khả năng không biết tầm quan trọng của hậu cần bổ cấp.

Khố Tư Lặc trầm giọng nói: "sau đó thì sao? Bỉ mông cự thú như thể bỏ chạy? ngươi không có dẫn người truy kích?"

Khố Nhĩ Đức nói "Có chứ, bởi vì ta biết, bổ cấp của chúng ta rất quan trọng cho nên lập tức dẫn người cứu hỏa, hy vọng có thể cứu được càng nhiều lương thảo."

Khố tư lặc gật đầu, "ngươi làm đúng, nếu vậy, truy trọng cũng không hoàn toàn mất hết."

Khố Nhĩ Đức cười khổ nói: "Trong khi bỉ mông cự thú giết chóc trong doanh bàn, quái thú đem một quả núi lớn đạp xuống đất, không biết nó làm như thế nào, chúng ta hai bên cũng đồng thời ngã xuống. Ngài tưởng tượng xem, tình huống như vậy tạo hỗn loạn cho chiến sĩ chúng ta, lúc này ta biết, chúng ta rốt cuộc không có cơ hội cứu hỏa, ta lập tức quyết định, đái lĩnh toàn quân đi bắt bỉ mông cự thú, nhưng tình huống lại không như ta nghĩ, chiến đấu lực của bỉ mông cự thú thật sự quá mạnh mẻ, mà chiến sĩ chúng ta đang trong kinh hoảng, không cách nào phát huy chiến đấu lực, khi đó đầu thật lớn quái thú một lần nữa nhảy vào vòng chiến. Cho tới nay, sau khi cuồng hóa, bỉ mông cự thú đều mất đi khống chế, nhưng dưới tác dụng của một thanh âm đặc thù thì tỉnh táo lại, sau đó cùng nhau lao ra doanh bàn hướng phương đông đi, khi ta mang binh truy kích, nửa đường gặp Thú nhân tộc - hùng nhân trịch mâu bộ đội, bởi vì không biết số lượng ẩn núp trong rừng là bao nhiêu thú nhân, ta chỉ có thể lui lại."

Nghe xong Khố Nhĩ Đức nói, Khố Tư Lặc phảng phất thấy được tình huống lúc ấy, hắn nghĩ, nếu mình là Khố Nhĩ Đức mình cũng sẽ làm như thế, cũng không làm tốt hơn Khố Nhĩ Đức, nhất thời hắn vài phần bớt giận đối với cháu hắn.

Khố Nhĩ Đức tiếp tục: "cho đến khi ta trở lại bản doanh, thật vất vả mới dẫn người dập được lửa, nhưng

chỉ cứu được một phần, tất cả lương thảo truy trọng, khải giáp, quân giới đều biến mất không thấy, ngay cả một chút dấu vết đều không có lưu lại, cho tới bây giờ, ta cũng không có hiểu được, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra."

Khố Tư Lặc trầm mặc, bên trong trướng, tất cả tướng quân cũng đều lâm vào trầm mặc, nếu những gì Khố nhĩ đức miêu tả là thật, đối với Phật La mà nói quả thực thật là đáng sợ. Thú nhân tộc quân đội đã đến phật la tây cương, chỉ có một giải thích, đó chính là Thú nhân tộc Chiến Thần bộ lạc thừa dịp bên trong phật la không người, hướng Phật La phát động chiến tranh, ít nhất là có quân đội bên trong vương quốc, ngay cả Bỉ mông quân đoàn đã có mặt với hơn trăm người, có thể thấy được lần này chiến thần yếu tắc là cở nào cường đại.

Khố Nhĩ Đức ánh mắt kiên định nhìn thúc thúc hắn, "Nguyên soái đại nhân, ta chết cũng không đủ, nhưng xin ngài nhất định phán đoán chính xác, công kích Mễ Lan cố nhiên trọng yếu, nhưng phía sau chúng ta không an toàn, làm thế nào để cho tướng sĩ chúng ta nơi tiền tuyến liều mạng chiến đấu? Ngài cần phải liên lạc nhanh nhất với hậu phương và đưa ra phán đoán."

Khố Tư Lặc hít một hơi, hắn biết, lần này phiền toái rất lớn, thanh quang trong mắt chợt lóe, trầm thấp niệm vài câu chú ngữ. Một gã trung niên tóc dài màu xanh xuất hiện trước mặt hắn.

"Lão hoả kế, tìm ta có chuyện gì? Ngươi tựa hồ không có trong chiến đấu a." Thanh phát áo xanh phóng thích một tầng khí tức kinh khủng, đó là cự long khí tức, hơn nữa là cửu cấp cự long, trung niên nhân xuất hiện trước mắt, đúng là ma thú của Khố nhĩ đức, phong hệ cửu cấp cự long, cũng là một trong phong long thành trưởng lão - Hách Nhĩ Mạn.

"Lão bằng hữu, chúng ta gặp phải phiền toái rồi. Khố Nhĩ Đức, ngươi đem chuyện liên quan đến ma thú đặc thù, miêu tả lại một lần nữa cho Hách Nhĩ Mạn."

Khố Nhĩ Đức bắt đầu kể lại diễn biến lúc đó cho Hách Nhĩ Mạn.

Nghe Khố Nhĩ Đức nói xong, Phong hệ cự long Hách Nhĩ Mạn nhất thời lâm vào trầm tư, trong mắt quang quang chợt lóe, hắn phảng phất nghĩ tới… "Chẳng lẻ là nó, Khố Tư Lặc, ta có thể dám chắc, cháu ngươi gặp phải thú nhân đến từ chiến thần bộ lạc."

Đây là tin tức mà Khố Tư Lặc e sợ nhất, không kịp đợi đã hỏi tới "tại sao?"

Hách Nhĩ Mạn sắc mặt ngưng trọng nói: "Khố Tư Lặc, ta hỏi ngươi, tộc trưởng của thú nhân chiến thần bộ lạc có hình dáng gì?"

Lời vừa nói ra, Khố Nhĩ Đức là người thứ nhất phản ứng, "đúng vậy. Hách Nhĩ Mạn tiền bối nói đúng, ta nhớ ra rồi, hình dáng của quái thú kia cùng chiến thần bộ lạc tộc tộc trưởng giống nhau như đúc."

Chiến thần bộ lạc tộc trưởng đại biểu cái gì? Ở đây, đông đảo tướng lãnh kỳ thật cũng không biết nhiều, dù sao, chiến thần bộ lạc cũng chỉ là một cái truyền thuyết mà thôi, nhưng Khố Tư Lặc làm Nguyên soái tự nhiên phải biết.

"Chẳng lẻ là chiến thần bộ lạc trong truyền thuyết, một trong Thú nhân tộc tứ đại thần thú, bài danh đệ nhị, là chiến tranh cự thú?"

Đang khi Khố Tư Lặc nói đến chiến tranh cự thú bốn chữ, toàn trường nhất thời rung động. Ánh mắt mỗi người cũng không tự giác, toát ra một tia sợ hãi.

Chiến tranh cự thú là cái dạng gì? Cùng thú nhân giao tranh nhiều năm, nhiều ít bọn họ đều nghe nói qua, chiến thần bộ lạc Thú nhân, mỗi lần phát động tiến công đều cao hô lên chiến thần vạn tuế, hô vô thành không phá, bốn chữ này cũng không đại biểu chiến thần bộ lạc thú nhân thành không phá, mà là tín phụng đồ của bọn hắn.

Chiến tranh cự thú, trong truyền thuyết thần thánh cự long cũng không thể công phá phòng ngự, cơ hồ cùng tứ đại thần thú đứng đầu là Tử tinh bỉ mông nổi danh, vô kiên bất tồi trùng phong, vô vật khả phá phòng ngự, đây đều là đối với chiến tranh cự thú mà hình dung. Do chiến tranh cự thú đái lĩnh bỉ mông cự thú quân đoàn thì có lực lượng gì có thể chặn được?

Khố Tư Lặc hướng Hách Nhĩ Mạn đệ xuất một cái ánh mắt dò hỏi, sau đó Khố tư lặc quyết định thật nhanh.

- Khố Nhĩ Đức, nếu ngươi thật sự đối mặt với chiến thần bộ lạc, trong truyền thuyết là thập cấp thần thú, vậy lần này thất bại có thể tha thứ, hơn nữa trong thời gian ngắn đem tin tức đưa đến cho ta cũng tính là có công, mặc dù công không tới, nhưng vì bệ hạ chưa có quyết định gì, ta cho phép ngươi tạm thời đoái tội lập công.

Khố Nhĩ Đức không nghĩ tới mình gặp đại nạn nhưng không chết, hắn biết, việc này cũng không phải bởi vì thúc thúc hắn che chở, mà là bởi vì tin tức mà mình mang về quả thật cũng đủ rung động. Hắn lập tức cung kính đáp ứng một tiếng, lùi lại một bên.

Khố Tư Lặc trầm giọng nói: "Truyền mệnh lệnh ta, tả tiền phong, hữu tiền phong hai quân thu long trở về, trung quân lui về phía sau trăm dặm, trước khi ta trở về, bất luận ai cũng không được vọng động, tất cả phật la sẵn sàng, chuẩn bị hành quân nhanh nhất".

Chúng tướng cùng hô lên "Dạ! Nguyên soái đại nhân."

Khố Tư Lặc ánh mắt chuyển hướng Hách Nhĩ Mạn. "Ma pháp đưa tin không cách nào chỉ rõ tình huống cụ thể, lão bằng hữu, phiền toái ngươi cùng ta đi một chuyến, hơn nữa nhất định phải nhanh."

Hách Nhĩ Mạn gật đầu, nói "chiến tranh cự thú xuất hiện, không thể nghi ngờ là một cái tin xấu thật lớn, chúng ta bây giờ đi, bằng vào tốc độ nhanh nhất của long tộc, ta nghĩ, trong vòng hai ngày, ta có thể mang ngươi về Phật La Luân Tát Thành."

"Âm trúc, tin tức tốt. " Áo Lợi Duy Lạp hưng phấn nói.

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói "có đúng hay không Phật La tiền tuyến đại quân tạm thời đình chỉ công kích rồi?"

Áo Lợi Duy Lạp hướng Diệp Âm Trúc vươn ngón cái, "đúng vậy, Phật La đại quân tạm thời lùi lại, áp lực đối của đế quốc phương đông quân đoàn giảm đi, xem ra lựa chọn của chúng ta là chánh xác."

Diệp Âm Trúc trong mắt hiện lên một đạo hàn quang, "bây giờ không phải là lúc cao hứng, mặc dù Phật La quân đội tạm thời lui về, nhưng trong chiến lược phải làm cho bọn hắn tiếp tục kéo dài tràng chiến tranh này, nếu không, một khi Lam Địch Á Tư đế quốc thất bại, Phật La sẽ phải nghênh đón sự trả thù một cách điên cuồng của Mễ Lan. Phật La đem vận mệnh của mình đặt hoàn toàn trong cuộc chiến tranh này, bọn họ sẽ không bởi vì lương thảo bị đốt cháy mà dễ dàng lui lại, chúng ta chỉ có thể tạm thời trì hoãn bước tiến của bọn họ về hướng thước lan, đồng thời khêu dậy nghi kỵ giữa phật la cùng thú nhân chiến thần bộ lạc."

Áo Lợi Duy Lạp thu liễm nụ cười trên mặt, "đúng vậy, lần này ít nhất nửa tháng lương thảo của năm mươi vạn đại quân Phật La vương quốc, bị chúng ta đốt cháy, đó là một tổn thất thảm trọng, nhưng chưa đụng tới cơ bản, đại lục đã hòa bình trong nhiều năm, bất luận quốc gia nào đều có không ít tích súc, ta nghĩ không lâu sau, một nhóm lương thảo khác sẽ chuyển vận đến, vì trợ giúp tiền tuyến, Phật La tất nhiên sẽ toàn lực ứng phó. Âm Trúc, bước kế tiếp, chúng ta nên làm cái gì?"

Diệp Âm Trúc mỉm cười, nói "Đại ca, ngươi đã quên ưu thế của chúng ta sao?" Vừa nói, hắn ngẩng đầu hướng không trung nhìn lại. Bầu trời xanh trải rộng, hôm nay khí trời quá tốt, mặc dù như trước rét lạnh, nhưng ngàn dặm không mây, nắng sáng rỡ mang đến nhiều điểm ấm áp cho Cầm thành chiến sĩ.

Áo Lợi Duy Lạp trong long vừa động, "ngươi nói là không trung?"

---

o¢Vu G\ʏỀjX o¢VI b\QjX ¦}«jX ¦0j\ ?¾n p\njX ¦Â9 ¦«´Łj

Áo-lợi-duy-la cười gượng: "Ta nhớ chứ, tổn thất đó hiểm đến mức khiến gia gia ta phải thổ huyết. Bởi đó là đội long kỳ binh kiêu hãnh, cũng là át chủ bài của Đế quốc Mễ Lan chúng ta. Vai trò của nó trong quân đội thực sự rất lớn, thế mà kết quả lại hoàn toàn bị vùi dập chỉ bởi một khúc Long Tường Thao!"

Diệp Âm Trúc nhìn y: "Còn Vương quốc Phật La, liệu có lực lượng không quân như thế không?"

Áo-lợi-duy-la lắc đầu: "Không có, khẳng định là không! Vương quốc Phật La chỉ có mấy con rồng lớn nhưng không dùng làm không quân. Ngoài Mễ Lan chúng ta, duy Lam-địch-á-tư mới có lực lượng như vậy."

Diệp Âm Trúc cười, nhãn thần ngời sáng trí tuệ: "Thế thì dễ quá! Chúng ta sẽ tổ chức một mạng lưới tình báo sau lưng đại quân Phật La, chẳng phải họ cần cung cấp lương thảo đó ư? Mỗi lần họ vận chuyển lương thực, chúng ta tiêu diệt một lần. Lực lượng chúng ta không tới ba ngàn người, chỉ có dùng cách đánh du kích là hợp nhất. Nếu có mạng tình báo đưa tin, đệ đảm bảo sẽ cắt đứt tuyến cung cấp hậu cần của Phật La!"

Mắt Áo-lợi-duy-la sáng lên: "Ý hay lắm, cứ thế đi! Người Phật La muốn lương thảo thì chỉ còn cách phái cả đại quân ra bảo vệ đường vận chuyển mới ổn. Họ cũng không thể chịu nổi đòn thần thú siêu hạng của chúng ta, có điều…"

Diệp Âm Trúc khẽ chau mày: "Có điều gì, đại ca? Về quân sự huynh hơn ta nhiều lắm, có vấn đề gì cứ nói ra, huynh đệ cùng bàn bạc."

Áo-lợi-duy-la mỉm cười lắc đầu: "Bài vở quân sự thì ta hơn đệ, quả cũng có mạnh hơn đệ về điều phối, nhưng xét toàn diện thì ta vẫn thua xa. Nếu ta đoán không sai, e toàn bộ bản đồ của Vương quốc Phật La giờ đã in sâu trong đầu đệ, bao gồm cả so sánh lực lượng giữa chúng ta với họ nữa… Kế hoạch thế nào, chắc chắn đệ đã có chủ ý?"

Diệp Âm Trúc mỉm cười: "Nói thực tình điều này phải cám ơn Tô La. Trước kia ông ta từng nói với đệ, quân hai bên đánh nhau tình báo là khâu quan trọng nhất. Chỉ có mạng lưới tình báo tốt, hoàn toàn nắm chắc hoạt động của đối phương thì mới đưa ra được kế hoạch tốt nhất. Đại ca, điều huynh lo là gì vậy?"

"Ồ…?" Diệp Âm Trúc lộ ra ánh mắt ngạc nhiên nhưng nhanh chóng trở lại bình thường, tâm trí như bừng tỉnh: "Có phải huynh muốn nói người Phật La sẽ đục thuyền cùng chìm không? Họ sẽ đơn phương tuyên chiến với Mễ Lan, lấy chiến tranh nuôi chiến tranh, cướp đoạt lương thảo của Mễ Lan?"

Áo-lợi-duy-la gật đầu: "Khi đã bị ép đến thế tuyệt vọng thì đó là đối sách tốt nhất, rút lui bảo vệ lương thảo sẽ tạo cho chúng ta cơ hội nghỉ ngơi. Vì vậy nếu Nguyên soái Phật La đủ thông minh, nhất định sẽ chọn cách công kích. Miền đông nước ta không phì nhiêu như bình nguyên Phổ-lợi-á, nhưng đại quân ngoài trận tiền thêm một giạ lương thảo là thêm một phần sống sót!"

Diệp Âm Trúc hơi chau mày, suy tính lúc trước đúng là không tính đến chuyện này. Mắt chàng lại sáng lên, trí óc bắt đầu tính toán: "Đại ca, theo tình hình hiện giờ thì lương thảo của quân Phật La sẽ cầm cự được mấy ngày?"

Áo-lợi-duy-la suy nghĩ, đoạn thận trọng: "Nửa triệu quân, tốn kém lương thực lắm! Theo lẽ thường, lương thảo Phật La mang theo giỏi chỉ ba hoặc năm ngày nữa là hết. Nếu hết sức tiết kiệm, dài nhất cũng chỉ kéo thêm được ba ngày…"

Diệp Âm Trúc gật đầu: "Có nghĩa là, sau tám ngày nữa quân lính Phật La sẽ rỗng bụng?"

Áo-lợi-duy-la trầm ngâm: "Thế thì quá lý tưởng rồi. Xét tình hình hiện nay của Phật La, gắng hết sức thì phải sau sáu ngày đợt lương thảo đầu tiên mới tới, nhanh hơn một chút thì cũng phải năm ngày!"

Diệp Âm Trúc nghĩ ngợi: "Quân đoàn Phương Đông của Mễ Lan hiện tình hình ra sao? Nếu phía Phật La dùng sách lược Đục thuyền chìm đò, trước hết họ sẽ ra tay hướng nào?"

Áo-lợi-duy-la nói ngay: "Quân đoàn Phương Đông qua mấy trận đánh trước, tuy gọi là kiên quyết cầm cự nhưng tổn thất cũng không ít, thương vong e phải hai ba phần. Lực lượng hiện tại có lẽ khoảng mười lăm vạn, hầu hết binh sĩ còn thiếu kinh nghiệm, sức chiến đấu thua xa quân tinh nhuệ của Mễ Lan. Về phía Mễ Lan chúng ta, quân tinh nhuệ hiện có tổng cộng mười lăm vạn, chia đóng trong ba thành trấn biên giới, lấy Tư-phúc-nhĩ-đặc làm trung tâm, tạo nên tuyến phòng ngự dăng ngang. Người Phật La muốn thắng lợi, nhất thiết phải xông qua phòng tuyến này…"

Diệp Âm Trúc giở tấm bản đồ da dê, Áo-lợi-duy-la chỉ tay nói rõ vị trí ba thành phố và cách thức đóng quân của lực lượng hỗn hợp Phật La ở Cần Thành.

Ngón tay Diệp Âm Trúc chợt đưa lên vùng đất trống lớn phía sau thành Tư-phúc-nhĩ-đặc: "Nơi đây địa hình thế nào?"

Áo-lợi-duy-la trả lời: "Nơi đó là gò đồi, trải dài cả trăm dặm. Biên giới phía đông chúng ta không phồn vinh như biên giới phía bắc, trọng điểm kinh tế chỉ tập trung trong những thành phố này. Vùng gò đồi này có cả những khu rừng nguyên sinh rộng lớn, hiện đang là mùa đông nên không có loại cây quả nào ăn. Qua vùng gò đồi là lãnh địa của Mễ Lan chúng ta, vùng này đất rộng người thưa, hành quân phải mất chừng nửa tháng mới đến mấy thành trấn giàu có…" Dường như đã đoán được suy nghĩ của Diệp Âm Trúc, Áo-lợi-duy-la giải thích kỹ càng vùng biên giới phía đông Mễ Lan.

Diệp Âm Trúc vội chỉ tay vào bản đồ, hỏi: "Có nghĩa là, phân bố của Đế quốc Mễ Lan chủ yếu dồn vào phía nam, tây nam và phía bắc, còn phía đông này nghèo nàn xơ xác. Đúng không?"

Áo-lợi-duy-la gật đầu: "Phải!"

Diệp Âm Trúc mắt sáng lên: "Áo-lợi-duy-la đại ca, nếu huynh là thống soái của quân đội Phật La, muốn thực hiện sách lược Đục thuyền cùng chìm huynh sẽ chọn lựa cách gì?"

Áo-lợi-duy-la nghĩ ngợi hồi lâu, đoạn chỉ lên bản đồ: "Ta sẽ điều động đại quân dàn trận ngoài ba thành này, hai thành không tấn công, một thành đánh thật mạnh, không ngại tổn thất. Chỉ cần phá được thành này sẽ có thêm quân bổ sung, đánh tiếp các thành khác cho đến kết thúc. Còn một bộ phận điều động về nước bảo vệ việc vận chuyển lương thảo, thậm chí có thể dùng một phần đại quân tiêu diệt du kích của đối phương, tận đến sào huyệt. Như thế ta sẽ không còn gì để ân hận tiếc nuối. Ngoài quân đội, chí ít có ba mươi vạn quân trực tiếp kéo thẳng đến trong biên giới đế quốc như một mũi dao sắc nhọn, phá vỡ hậu phương của Mễ Lan."

Diệp Âm Trúc mỉm cười gợi ý: "Nếu ta mở toang phòng tuyến để huynh đi vào, liệu huynh có dám vào không?"

Áo-lơi-duy-la sững người, vẻ hết đỗi ngạc nhiên: "Âm Trúc, nói như thế nghĩa là sao?"

Diệp Âm Trúc bình tĩnh: "Ta chỉ hỏi huynh vậy thôi! Nếu ta chủ động mở một cửa cho đại quân của huynh vào sâu, liệu huynh có dám không?"

Áo-lợi-duy-la kiên quyết lắc đầu: "Không đời nào! Trước hết, ta không hiểu đó có phải là bẫy của đệ không. Thứ hai, cũng vô cùng quan trọng, tình hình không cho phép ta làm vậy. Năm mươi vạn lính đòi hỏi rất nhiều lương thảo, với hoàn cảnh hiện nay của Phật La, đi đến được sát ba thành cũng phải mất không dưới ba ngày, đó là chưa tính phải chiến đấu dọc đường. Sau đó nếu đánh thì chí ít phải mười ngày sau mới hạ xong ba thành, không có cách nào để cấp nổi lương thảo. Nếu lương thảo cung cấp kịp thời, thời gian tiến công sẽ giảm đi một bước, thế thì lại chẳng cần gì tới ta ra tay… Tóm lại là xét từ bất kỳ góc độ nào thì một thống soái đều không thể đưa ra quyết định bất cẩn như thế được. Vấn đề đầu tiên để đi sâu vào đất địch là phải có đủ lương thảo, ngoài ra nếu ta là người Phật La, trong điều kiện đặc biệt như thế thì nhất định phải tiêu diệt xong quân đoàn Phương Bắc của Mễ Lan mới tiếp tục tiến quân ngừa hậu hoạ."

Diệp Âm Trúc vỗ tay: "Thế mới đúng! Áo-lợi-duy-la đại ca, đệ có một cách nghĩ. Nếu như có thể thực hiện thì dù không thể xoay chuyển được cục diện cuộc chiến, chí ít cũng cho người Phật La một vố đau."

Nói đoạn ghé tai Áo-lợi-duy-la thầm thì một lúc.

Nghe xong, Áo-lợi-duy-la kinh ngạc lắc đầu: "Không, như thế không được. Âm Trúc, rất nguy hiểm, tuyệt đối không thể được!"

Diệp Âm Trúc cười nhạt: "Đây đâu phải lần đầu tiên đệ xung trận? Lẽ nào huynh cho rằng nửa triệu quân Phật La mạnh hơn ba mươi vạn quân Phương Bắc của các huynh? Năm xưa quân dân Cầm thành gom góp lại chỉ có hơn hai vạn mà đương đầu nổi ba mươi vạn đại quân Phương Bắc của Mễ Lan. Lẽ nào lần này có cả một quân đoàn ủng hộ mà đệ không địch lại nửa triệu quân Phật La? Và nữa, huynh chớ quên ta đã xin Nê Na nương nương thêm mười vạn quân cung cấp hậu cần. Bây giờ cái ta cần là quyền điều động quân đoàn Phương Đông của các huynh!"

Mắt Áo-lợi-duy-la loé sáng nhưng nét mặt không biểu hiện gì rõ rệt. Nghe xong kế hoạch của Diệp Âm Trúc, y hiểu đó chính là giải pháp tốt nhất, nhưng…

"Âm Trúc, hãy để ta đi! Chỉ cần ta còn một hơi thở, nhất định không để cho quân Phật La qua khỏi Lôi Trì dù chỉ một bước!"

Diệp âm Trúc lắc đầu: "Không, đại ca! Không phải là ta không tin huynh, có điều lực lượng của huynh sẽ mãi mãi không đủ. Ta cũng không ngại nói với huynh, nếu xảy ra tình huống xấu bất ngờ thì ta sẽ rút lui không chút do dự. Yên tâm đi, ta không liều mạng đâu! Tiến công thành Tư Phúc Nhĩ Đặc, không ai thích hợp hơn ta. Chớ quên rằng, ta còn có cái này…" Nói xong chàng lấy ra từ trong người một tấm huy chương lấp lánh.

Áo-lợi-duy-la định nói thêm gì đó nhưng bị Diệp Âm Trúc dùng mắt ra hiệu im lặng: "Người đâu, truyền lệnh của ta, báo tất cả các thủ lĩnh đến thương nghị!"

_____***_____

Không bao lâu sau, thủ lĩnh các bộ tộc từng tham chiến ở Cầm thành đều có mặt

Đầy đủ ba tộc trưởng bộ tộc Đức Lỗ Y, thủ lĩnh các tộc Trường, Tử, Minh, Cách-lạp-tây-tư, Diệp Hồng Nhạn và Tinh Linh tộc, cùng với Đông Long Bát Tông Lan, Mai Lưỡng tông tông chủ và ba Hoàng Kim Bỉ Mông. Tô Lạp đi tới đứng yên lặng sau lưng Diệp Âm Trúc, nàng đã tự coi mình là vệ sĩ bên mình chàng.

Vừa giành được chiến thắng lớn nên ai ai cũng cao hứng. Diệp Âm Trúc dang tay: "Ta mời các vị đến đây trao đổi hành động tiếp theo của chúng ta. Cụ thể thì ta đã bàn với đại ca Áo-lợi-duy-lạp, trước hết tuyên bố, trong thời gian ta không có mặt sở thuộc Cầm thành nhất nhất theo sự điều động của đại ca Áo-lợi-duy-lạp. Không một ai được chống đối!"

Cách-lạp-tây-tư trợn mắt nhìn Diệp Âm Trúc: "Cầm đế đại nhân, Đại nhân định đi đâu? Hay là đi vì chuyện lương thảo? Nếu thế thì chớ có quên ta, lâu lắm rồi ta chưa được ăn no đến thế này… ha ha…"

Diệp Âm Trúc cười: "Muốn ăn no thì khó gì, mấy ngày tới ông sẽ có cơ hội. Nhưng có một điều, Cách-la-tây-tư, muốn có đủ cái ăn thì sau khi ta đi ông phải nghe lệnh của Áo-lợi-duy-lạp!"

Trong kế hoạch của Diệp Âm Trúc, đại chiến thú Cách-la-tây-tư đóng vai trò vô cùng quan trọng, chàng không thể không dặn dò cẩn thận.

Cách-lạp-tây-tư nhìn Diệp Âm Trúc, ánh mắt lộ vẻ "việc gì phải vụn vặt thế?", song cuối cùng vẫn vui vẻ: "Được, Cầm đế đại nhân, ta nghe lời. Đại nhân nói thế nào thì cứ như thế đi, nhưng nhất thiết phải để ta ăn no!"

Diệp Âm Trúc không để ý Cách-lạp-tây-tư nữa, tiếp tục hạ lệnh: "Từ giờ phút này trở đi, Mãnh Cầm Đức Lỗ Y và Giác Ưng Kỳ Sĩ phân tán đội hình đi về phía biên giới Phật La. Ta cần các vị luôn luôn duy trì khoảng cách ba trăm dặm với đại quân Phật La, đồng thời thường xuyên trinh sát. Một khi phát hiện quân hậu cần Phật La vận chuyển lương thảo cho tiền quân, lập tức báo cáo cho Áo-lợi-duy-lạp. Ta muốn trinh sát không để một kẽ hở, nhất thiết không để cho đội hậu cần nào của Phật La lọt qua mắt chúng ta!"

Thủ lĩnh Tinh Linh tộc và Mãnh Cầm Đức Lỗ Y cùng gật đầu.

"Bỉ Mông quân đoàn, Tử thần Long lang kỳ binh, Thụ-yêu-đức-lỗ-y và Tinh-linh-tế-tự. Áo-lợi-duy-lạp đại ca, ta để lại cả cho huynh. Tính cơ động của họ rất mạnh, cũng là bộ phận có sức chiến đấu nhất trong quân của ta. Có Cách-lạp-tây-tư làm tiên phong, ta chắc chỉ cần người Phật La không điều trên năm vạn quân hộ tống là chúng ta sẽ đánh tan đội quân lương của họ. Có điều huynh cần hết sức lưu ý, chớ có ham đánh quá, cho dù quân ta chiếm thế thượng phong thì cũng không ham chiến. Chỉ cần phá vỡ kế hoạch tiếp tế lương thảo của đối phương thì đã xem như thắng lợi cầm chắc. Không để cho đối thủ biết nơi ta ở, khi cần có thể điều động Giác-ưng-kỵ-sĩ hợp tác chiến đấu, nhưng việc trinh sát tuyệt không được lơ là."

Đôi mắt Áo-lợi-duy-lạp sáng rực: "Trừ khi ta chết, nếu còn sống thì quyết không để cho một hạt gạo nào đưa được đến tay đại quân Phật La!"

Diệp Âm Trúc gật đầu: "Lợi-trảo-đức-lỗ-y, Đông Long sở thuộc, lập tức thu xếp hành trang theo ta. Tử, Âm, Tô Lạp, các vị cũng cùng đi với ta!"

Phân phó này thể hiện Diệp Âm Trúc quả là có chủ ý. Chàng để lại cho Áo-lợi-duy-lạp quá nửa sức chiến đấu của Cầm thành, hơn nữa toàn là tinh nhuệ tốc độ nhanh, còn mình thì dẫn theo đơn vị cơ động nhưng

yếu hơn một ít, tuy nhiên thực lực cũng không hoàn toàn yếu kém. Giữ thành không nhất thiết phải là kỳ binh, Bỉ Mông cự thú vốn vô địch chiến đấu trên đại địa, chỉ có thể phát huy hết ưu thế lực lượng trên bình nguyên.

"Áo-lợi-duy-lạp đại ca. Lập tức truyền tin cho Ny-na nãi nãi, ta muốn có trong tay toàn quyền điều động quân đoàn Phương Đông!"

Hai ngày sau, tại Luân Sát thành ở Đế quốc Phật La.

Vua Phật La Đức-lạp-ngõa-lai đang nghe Nguyên soái Khố-tư-lặc báo cáo tình hình, nét mặt bồn chồn khó hiểu. Kể từ khi Khố-tư-lặc vội vã trở về báo cáo tình hình, quần thần Phật La hết sức kinh hoàng, đặc biệt khi nghe tin quân đoàn Bỉ Mông cự thú xuất hiện, không ít đại thần tỏ ra sợ hãi nhụt chí.

Đức-lạp-ngõa-lai đập bàn: "Khốn kiếp! Một lũ thú bỉ ổi dám đánh lén cướp lương thảo của quân đội chúng ta!" Tuy đã nhận được tin tiền phương báo về trước đó nhưng đáng tiếc số lượng Ma pháp sư của Vương quốc Phật La quá ít, trình độ truyền tin kém xa so với Đế quốc Mễ Lan, nên tận lúc này Đức-lạp-ngõa-lai mới được nghe tường tận tình hình chiến trường.

"Bệ hạ chớ giận, chuyện này không thể dễ dàng thế được!" Tể tướng Vương quốc là Đạt-lí-áo tiến lên một bước, tâu bằng giọng nặng nề. Lúc này còn duy nhất ông ta là người còn giữ được bình tỉnh. Vị tể tướng đại nhân này vốn là bạn tâm giao của Quốc vương Đức-lạp-ngõa-lai, có biệt hiệu Trí Nang Hồ Li. Từ ý của ông ta mà Phật La phản bội lại cam kết liên minh với Mễ Lan, đủ biết quan hệ giữa quốc vương với Trí Nang Hồ Li sâu đậm thế nào.

"Đạt-lí-áo, chuyện thực có phức tạp đến thế không? Chiến thần bộ lạc ngay cả vật tổ Chiến tranh cự thú cũng huy động, thêm cả hàng trăm Bỉ Mông cự thú. Liệu có phải đều là giả không?" Đức-lạp-ngõa-lai tức tối hỏi.

Đạt-lí-áo lắc đầu: "Bẩm, xin bệ hạ hãy bình tĩnh. Việc này đúng là có gì đó rất kỳ quái, lão thần phải suy nghĩ phân tích xem trước đã."

Đức-lạp-ngõa-lai vốn rất tin tưởng vào vị Tê tướng đại thần này, bèn gầm lên một tiếng, đoạn ngồi yên trở lại trên ngai vàng.

Đạt-lí-áo đi đến giữa đại điện, nhìn khắp lượt các đại thần đang mặt mày nhớn nhác. Ánh mắt sắc sảo của ông ta chiếu đến đâu, sự hoảng loạn trên các khuôn mặt vội biến mất đến đó. Người nào bị cặp mắt Hồ Li nhìn vào thì hẳn không còn phải phải hoảng loạn lâu nữa rồi, thủ đoạn của vị Tể tướng này còn thâm độc trên cả thủ đoạn của nhà vua Đức-lạp-ngõa-lai.

Đạt-lí-áo lạnh lùng: "Tâu bệ hạ, trước hết hãy để thần phân tích một lúc xem vị trí bọn người thú này hiện giờ ở đâu? Bỉ Mông cự thú chỉ tồn tại trong ba bộ lạc Thú nhân lớn, tại sao lần này chúng xuất hiện quá đột ngột? Tuy chúng ta đã điều động toàn bộ lực lượng tinh nhuệ ra tiền tuyến nhưng hệ thống tình báo trong nước vẫn được duy trì. Với thân hình to lớn của Bỉ Mông cự thú, hễ chúng xuất hiện ở nước ta thì vi thần sao không nắm được tình hình? Nhưng những Bỉ Mông cự thú này lại hình như biết bay. Bệ hạ, bệ hạ không cảm thấy kỳ quái ư?"

Đức-lạp-ngõa-lai chau mày: "Có thể lắm chứ. Bọn chúng rất có thể xâm nhập qua biên giới hai nước?"

Đạt-lí-áo vòng tay: "Chuyện đó khẳng định là không thể. Phật La đã có thỏa thuận với Thú nhân bộ tộc, họ không được phép thâm nhập lãnh thổ chúng ta. Nếu Thú nhân thâm nhập từ biên giới hai nước Phật La và Mễ Lan thì quân đoàn Phương Bắc của Mễ Lan đúng là không thể đối phó. Nhưng nếu thực sự họ muốn cướp lương thực, hà tất phải đến tận tiền tuyến biên giới phía tây nguy hiểm này? Cướp ngay tại biên giới phía bắc có phải là dễ dàng hơn không? Huống hồ nếu cướp được, họ còn phải vận chuyển đến bộ lạc của họ nữa? Như thế thì, bọn Bỉ Mông thú nhân sau khi cướp được chỉ có thể đem những thứ đó thiêu huỷ thôi! Từ điểm này có thể suy ra, bọn Thú nhân này là kẻ thù chứ không giản đơn chỉ là cướp của."

Nghe lời phân tích Tể tướng Trí Nang Hồ Li, tâm trạng Đức-lạp-ngõa-lai dần trở lại bình tĩnh: "Như thế thì ý khanh thế nào? Bọn Bỉ Mông nhân thú này có thể từ đâu đến được? Lẽ nào Đế quốc Mễ Lan cũng có nhân thú tương tự như Bỉ Mông? Chớ quên họ cũng như chúng ta, đều tranh đấu với nhân thú đã không biết bao nhiêu năm tháng rồi, đừng nghĩ họ không có nhân thú, phải coi là có đi!"

Mắt Đạt-lí-áo sáng lên: "Phải lắm! Đế quốc Mễ Lan quả thật không thể có Bỉ Mông cự thú, ngoài ba bộ lạc lớn ra, không thể ở đâu có tồn tại cự thú nữa cả. Thưa bệ hạ, những ngày này chúng ta quá bận rộn với điều động ba quân, cung cấp hậu cần, bố trí tiền tuyến, do đó rất có thể bệ hạ đã sơ suất mất một việc…"

Đức-lạp-ngõa-lai sửng sốt: "Bổn vương sơ suất điều gì? Lẽ nào có gì quan trọng hơn là việc chúng ta thâm nhập biên giới Mễ Lan?"

Đạt-lí-áo trầm ngâm một lúc, đoạn nói: "Bệ hạ chắc còn nhớ, không lâu trước đây chúng ta thu được một chỉ lệnh của Pháp Lam, tức là hiệu lệnh của Pháp Lam trước khi bế quan. Chỉ lệnh đó nói, "chỉ cần có tội ác nào đó của Đế quốc Đông Long xuất hiện thì chúng ta sẽ dốc toàn lực lượng tiêu diệt!"

Đức-lạp-ngõa-lai gật đầu: "Quả có chuyện đó, nhưng tội ác đó đâu có xuất hiện trên lãnh thổ Mễ Lan?"

Đạt-lí-áo trầm giọng: "Tuy công tác bảo mật của Mễ Lan làm rất tốt, nhưng vi thần cho thám tử đi điều tra đã biết, đại quân ba mươi vạn của Quân đoàn Phương Bắc Mễ Lan đã không tiêu diệt nổi Đế quốc Đông Long, thậm chí có thể nói đã bị thất bại. Mục tiêu công kích của họ chỉ có mỗi một Cầm thành nhỏ bé. Với sức chiến đấu như thế của Quân đoàn Phương Bắc Mễ Lan, nếu thất bại thì xem như đã bị xoá sổ!"

"Làm sao có thể thế được?" Đức-lạp-ngõa-lai hết đỗi kinh ngạc. Các đại thần của Phật La trong đại điện cũng hoảng loạn, bàn tán ầm ĩ.

"Thỉnh yên lặng!" Đạt-lí-áo nói to, át cả giọng Đức-lạp-ngõa-lai đang lớn tiếng trên điện. Tại Vương quốc Phật La, Đạt-lí-áo là người duy nhất đến nhà vua cũng nể sợ. Đạt-lí-áo nói xong, đại điện trở lại không khí yên lặng.

"Vì sao? Đạt-lí-áo, nói cho bản vương rõ. Cầm thành kia sức mạnh thế nào mà có thể chống đỡ ba mươi vạn đại quân của Mễ Lan"?

Đạt-lí-áo bình tĩnh: "Cầm thành không có lực lượng mạnh nào cả. Hoặc giả có thể sức mạnh của họ đương đầu nổi với với ba mươi vạn đại quân Mễ Lan, nhưng thực sự giải quyết nguy cơ lúc ấy thì chỉ có duy nhất một người. Tên người này hẳn bệ hạ đã nghe, đó là Diệp Âm Trúc! Trong trận Thất quốc Thất Long, chỉ huy quân tinh nhuệ của Đế quốc Mễ Lan với sức chiến đấu oai hùng, dù cho quân ta đánh tập kích cuối cùng vẫn giành chiến thắng. Thanh niên đó không sinh ra tại Mễ Lan mà ở Đế quốc Đông Long, Cầm thành chính là lãnh địa của hắn ta. Lần ngăn chặn đại quân Mễ Lan cũng chính là hắn ta ra mặt, công khai thách thức Mễ Lan thực hiện Lục đạo chi quyết!"

"Lục đạo chi quyết?" Ánh mắt Đức-lạp-ngõa-lai trợn tròn ngạc nhiên. Là người đứng đầu một quốc gia, ông ta biết Lục quyết có ý nghĩa gì, càng hiểu hơn hết sự gian khó của chuyện đó.

Giọng Đức-lạp-ngõa-lai run run: "Lẽ nào… lẽ nào tên Diệp Âm Trúc đó đã thành công?"

Đạt-lí-áo gật mạnh đầu: "Thưa vâng, hắn đã thành công, chiến thắng Lục đạo chi quyết! Dẫu Mễ Lan có gan bằng trời cũng không dám nuốt lời, họ đã cử ra những người mạnh nhất tiếp chiến, nhưng rốt cuộc tên Diệp Âm Trúc đó đã đại thắng."

Đức-lạp-ngõa-lai ánh mắt bàng hoàng, nghĩ thầm thế giới này đã thay đổi rồi ư? Cuối cùng thì ngay cả Lục quyết cũng có người dám thực hiện, thật tiếc người này lại không xuất thân từ Phật La. Nếu Phật La cũng có dũng sĩ như thế, cần gì phải dựa vào Lam-địch-á-tư hoặc Mễ Lan như trước kia?

Bỗng nhiên nhớ lại một chuyện, Đức-lạp-ngõa-lai ngước đầu hỏi: "Đạt-lí-áo, Thống soái của Quân đoàn Phương Bắc là ai? Có thể Ma-nhĩ-đế-ni không cử cường giả đến tiêu diệt Cầm thành? Nếu đúng như thế thì với thực lực của Diệp Âm Trúc, hoàn thành Lục quyết cũng không có gì lạ!"

Đạt-lí-áo lắc đầu: "Nếu chỉ như thế thì lão thần đâu phải lo âu! Sự thực hoàn toàn khác, lãnh chủ Cầm thành đối mặt với sáu cuộc khiêu chiến, mỗi một cuộc thực lực của hắn như càng mạnh hơn. Thống soái đại quân Mễ Lan lúc đó chính là đích thân Mã-nhĩ-đế-ni, còn có cả bào đệ ông ta là Phong hệ Ma đạo sư Mã-đặc-lạp-kỳ và hàng ngàn Ma pháp sư khác. Một đội ngũ như thế, đại quân năm mươi vạn của chúng ta cũng chưa thể coi là đối thủ. Nhưng Diệp Âm Trúc đã sử dụng sức mạnh của mình hoàn thành được Lục quyết, chặn đứng tai nạn của Cầm thành!"

Trái tim Đức-lạp-ngõa-lai đập nhanh hơn: "Tể tướng, khanh nói với bổn vương chuyện này, suy cho cùng là ý gì?"

Đạt-lí-áo nhìn thẳng vào Đức-lạp-ngõa-lai: "Bệ hạ nên hiểu rõ, trong Lục quyết thì Đoàn chiến là cuộc đọ sức khó khăn nhất, chủ lực phía Cầm thành lúc đó chính là quân đoàn Bỉ Mông cự thú. Tám mươi Bỉ Mông cự thú được một quái nhân hình thù đặc biệt dẫn đầu, dưới sự chỉ huy trực tiếp của Diệp Âm Trúc, đánh đâu thắng đó, thậm chí cả đội quân ngàn người gồm đủ Long kỳ binh và Ma pháp sư."

"Bỉ Mông cự thú? Khanh muốn nói là…" Đức-lạp-ngõa-lai cuối cùng đã hiểu.

Đạt-lí-áo vòng tay bẩm: "Đúng thế thưa bệ hạ. Thần hoài nghi, đối thủ tấn công cướp lương thảo của ta không phải đến từ phương bắc mà ngay trong Đế quốc Mễ Lan. Chính là nhân mã Cầm thành vốn vừa giao chiến với Quân đoàn Phương Bắc của Mễ Lan. Chỉ có họ mới quỷ không hay thần không biết, đem được cả trăm Bỉ Mông cự thú vào nước ta."

Đức-lạp-ngõa-lai chau mày: "Nhưng… chẳng phải họ vừa cùng Mễ Lan tiến hành chiến tranh đó sao? Làm sao có thể hỗ trợ Mễ Lan nhanh như vậy?"

Đạt-lí-áo lạnh lùng: "Bẩm, lẽ nào bệ hạ đã quên câu nói đó? Với lợi ích trước mắt thì không có kẻ thù mãi mãi, chúng ta với Lam-địch-á-tư chẳng cũng như thế sao? Bản thân Cầm thành vốn ở bên trong lãnh thổ Mễ Lan, nếu Đế quốc Mễ Lan bị kẻ khác tiêu diệt thì với họ mà nói, sẽ không có một chút ích lợi nào. Nhưng nếu hợp tác với đế quốc Mễ Lan thì trong điều kiện nhất định nào đó, Mễ Lan sẽ trở thành bảo vệ vòng ngoài cho họ. Nếu thần là thủ lĩnh Cầm thành, thần cũng sẽ chọn giải pháp thoả hiệp với Đế quốc Mễ Lan, đặc biệt là trong tình hình sáu năm miễn chiến của Lục quyết, hiển nhiên Mễ Lan không thể gây hại cho họ!"

Đạt-lí-áo phân tích tỉ mỉ từng vấn đề, không chỉ Đức-lạp-ngõa-lai mà mọi đại thần trong điện đều hiểu. Trên mặt Nguyên soái Khố-tư-lặc lúc này mồ hôi đang vã ra, ông ta hiểu mình phán đoán sai tình hình, đã làm nhỡ mọi kế hoạch, để tuột thời cơ. Hơn nữa, là Nguyên soái một Vương quốc, tự tiện trở về là đã phạm quân lệnh. Lúc này, vì tình hình quá trọng đại nên Đức-lạp-ngõa-lai và Đạt-lí-áo dường như quên mất ông ta, chỉ chăm chú trò chuyện với nhau.

"Tâu bệ hạ, thần có tội!" Khố-tư-lặc quỳ xuống, mặt tái nhợt.

Đức-lạp-ngõa-lai khẽ chau mày. Điều Khố-tư-lặc nghĩ, ông ta đương nhiên cũng nghĩ tới. QUốc vương khẽ ho một tiếng lạnh lùng, mắt nhìn sang Đạt-lí-áo dưới đại điện.

Đạt-lí-áo mỉm cười đến bên Khố-tư-lặc, vực ông ta đứng lên: "Nguyên soái đại thần công lao to lớn, làm gì có tội? Cũng tại bộ phận tình báo của phía ta chưa đưa đến nguyên soái tin Bỉ Mông cự thú xuất hiện. Không nói ta, e đến thánh thần cũng không thể biết Mễ Lan lại mượn lực lượng nhỏ của Cầm thành hòng làm nên chuyện lớn. Nguyên soái giữ vững đội hình, lệnh cho quân cụm lại, không sợ khổ sở tự mình về đế đô bẩm báo với bệ hạ, làm sao có thể gọi là có tội được? Hơn nữa nếu ta đoán không sai, Nguyên soái đích thân trở về lần này một là vì tình thế diễn biến quá khó lường, hai là nếu Nguyên soái đích thân xuất mã thì có thể điều động lương thảo ra mặt trận nhanh nhất, phải thế không?"

Khố-tư-lặc ngẩn người nhìn lên Đạt-lí-áo. Phải biết rằng, trước kia quan hệ giữa ông ta và con hồ li này chẳng mấy tốt đẹp, đôi bên quan võ quan văn gờm nhau, ngấm ngầm đấu đá quyết liệt. Đạt-lí-áo được sự ưu ái của Quốc vương mới có thể đè cái đầu Nguyên soái xuống của ông ta xuống ngay trên đại điện, nhưng thật không ngờ trong giây phú tối quan trọng đó, Tể tướng lại chủ động đỡ đòn cho ông ta.

Đức-lạp-ngõa-lai nghe xong lời của Đạt-lí-áo, mặt mũi cũng dễ coi hơn: "Chính vì tình hình gấp gáp nên Nguyên soái buộc phải về cấp báo, Bổn vương xá tội!"

Đạt-lí-áo chợt nói nhỏ, chỉ đủ cho hai người nghe: "Lão Nguyên soái, lúc này là lúc tồn vong của đất nước. Đạt-lí-áo ta trước kia có gì mạo phạm xin Nguyên soái hãy bỏ qua, cùng nhau đồng tâm hiệp lực, giải quyết cuộc chiến trước mắt rồi hãy nói đến thù hận, được không?"

Lòng Khố-tư-lặc ấm lại, nhìn Đạt-lí-áo. Mắt hai người đều tỏ sự kiên định, vì Phật La mà dốc sức.

Đức-lạp-ngõa-lai nói từ trên ngai vàng: "Nến đợt công kích này không phải do Thú nhân thì chúng ta có thể yên tâm. Cầm thành vốn có cả trăm Bỉ Mông cự thú, bản thân họ thực lực không yếu nhưng nhân số

lại quá ít. Một Cầm thành nhỏ nhoi đó, muốn làm chúng ta hiểu nhầm với Thú nhân mà hoảng loạn e rằng là không thể. Khố-tư-lặc, bổn vương lệnh cho khanh lập tức trở lại mặt trận, đốc thúc chiến sĩ, trong thời gian ngắn nhất lấy cho được vùng biên giới Mễ Lan. Việc cung cấp lương thảo, bổn vương sẽ dốc hết sức lực chi viện."

"Đội ơn bệ hạ!" Khố-tư-lặc nhẹ nhõm, vội vã ứng tiếng.

Đạt-lí-áo tâu: "Thưa bệ hạ, Cầm thành không lớn, quân sĩ không đông, nhưng còn Diệp Âm Trúc! Sai khiến được cường giả như thế, khó đảm bảo hắn ta không có lực lượng khác. Cả Mễ Lan cũng phải liên minh với hắn, qua đó có thể hình dung lực lượng hắn nắm giữ, chúng ta càng không thể không đề phòng, vận chuyển lương thảo nhất thiết phải cử tinh binh bảo vệ. Quân ta đang thiếu lương thảo, lần vận tải này quyết không để một sai sót nào!"

Đức-lạp-ngõa-lai nghĩ ngợi, đoạn gật đầu: "Tể tướng nói rất đúng. Được, truyền lệnh bản vương, lệnh cho năm ngàn Cấm vệ quân của Đại đội một Huyết Sắc Vệ Đôi do đội trưởng Á-lợi-tang-đức-la chỉ huy, áp tải lương thảo ra tiền tuyến."

"Bệ hạ, không thể được!" Nguyên soái Khô-tư-lặc thất kinh, quỳ xuống đất lòng đầy cảm kích. Năm ngàn cấm vệ quân của Huyết Sắc Vệ Đội, nghe ra đâu có nhiều nhặn gì. Nhưng Khố-tư-lặc hiểu rõ, đây là lực lượng cuối cùng bảo vệ đế đô. Để đối phó với Mễ Lan hiển nhiên phải dốc hết toàn lực, nhưng đến đế đô cũng không giữ là điều không thể được! Dù sao cũng phải để một lực lượng ở lại bảo vệ Luân Sát thành.

Mắt Đức-lạp-ngõa-lai toát lên sự kiên định: "Nguyên soái khỏi phải nói nhiều! Khanh chỉ việc chỉ huy đại quân, nhanh chóng tiêu diệt Mễ Lan báo công cho trẫm. Sự an nguy của trẫm sao bằng được tương lai của Vương quốc? Hơn thế nữa, lúc này chưa có ai đủ tài huy động lực lượng tấn công Luân Sát thành của Phật La ta được đâu. Đi đi! Thời gian với chúng ta quý như mạng sống!"

"Bệ hạ thánh minh!" Những lời ca ngợi lan khắp trong đại điện vương triều.

"Trời lạnh rồi, mặc nhiều thêm một ít!" Diệp Âm Trúc lấy áo bào khoác lên mình cho Tô Lạp.

Tô Lạp nhìn xuống bộ y phục mỏng vừa được khoác thêm áo bào bên ngoài, cảm thấy ấm lòng không ít, bất giác quay lại nhìn Diệp Âm Trúc cười nhẹ.

---

o¢Uu G\ʏÈjX o¢UI ¦_Łq G\ʏÒjX ¦ʏ]q\ѡH]j\f]ĥÄH

Trên đường bí mật tới Phật La tác chiến, Diệp Âm Trúc bất giác nhớ về lần trước. Lúc đó chuyện ăn mặc của chàng đều do Tô Lạp lo liệu. Được ăn những món Tô Lạp chuẩn bị với Diệp Âm Trúc là hạnh phúc. Chàng có thể khẳng định, chiếc nhẫn chàng tặng Tô Lạp đã không còn, bởi đã biến thành vật phẩm chuẩn bị cho mình, hầu hết là thức ăn, nếu không thì làm sao hàng ngày chàng có nhiều thức ăn như vậy?

"Nói những chuyện đó ra làm gì? Chúng ta chẳng phải là huynh đệ tốt của nhau ư? Huynh luôn sát cánh với Áo-lợi-duy-lạp, lẽ nào 'đệ' lại không được?" Tô Lạp lườm Diệp Âm Trúc, biểu tình vẻ rất bình tĩnh. Được cận kề bên Diệp Âm Trúc hàng ngày, đối với nàng thế là hạnh phúc rồi.

Mưu lược, thực lực và thế lực của Diệp Âm Trúc, bất kể mặt nào cũng đều không ngừng tiến bộ. Nhìn vào mắt Tô Lạp mới thấy nàng đắc ý và mãn nguyện đến mức nào. Diệp Âm Trúc không xuất thân từ Pháp Lam, vậy mà có được năng lực đặc biệt như vậy, đó hoàn toàn là dựa vào sự nỗ lực của bản thân. Từ một Cầm thành nhỏ bé yếu ớt ban đầu, phát triển đến giờ đã đủ tư cách trở thành đồng minh của Mễ Lan, thậm chí là thành tố vững chắc nhất của Lam-địch-á-tư đại lục. Tất thảy những điều này đều do một tay Diệp Âm Trúc phấn đấu mà làm nên.

Nhưng thời gian không chiều lòng một ai, lòng Tô Lạp bắt đầu đau khổ bởi hình như khoảng cách giữa hai người ngày một xa, thời khắc nàng phải trở về đang đến gần.

"Phải rồi, chúng ta là hảo huynh đệ của nhau. Cám ơn đệ, Tô Lạp. Không hiểu vì sao, có đệ bên mình ta luôn có cảm giác yên tâm!" Diệp Âm Trúc vô tư nắm chặt vai Tô Lạp, mỉm cười.

Khuôn mặt đang tái của Tô Lạp bỗng ửng hồng, may chân giữ được không giẫy nẩy lên, hạ giọng: "Trúc huynh, đệ hơi mệt, có thể dựa vào vai huynh một lát được không?"

"Đương nhiên rồi!"

Hai người đến ngồi bên một gốc cây lớn. Tô Lạp ngả người dựa vào vai Diệp Âm Trúc, trên môi nở nụ cười mãn nguyện, hai tay nắm chặt gấu áo chàng như sợ Diệp Âm Trúc bỗng nhiên biến mất.

Một mùi thơm nhẹ xông vào mũi. Diệp Âm Trúc bỗng phát hiện tim của mình hình như đập nhanh hơn… Thế là thế nào, Tô Lạp là nam nhân cơ mà? Nhưng thân thể hắn làm sao lại mềm như vậy?

Đại quân Cầm thành được chia làm hai cánh, Diệp Âm Trúc đích thân chỉ huy một cánh. Thông qua truyền tin ma pháp, Đông Phong thành đã được cung cấp lương thảo. Diệp Âm Trúc nhận Kim Sắc sắc lệnh từ Ny Na công chúa, nhằm thẳng hướng thành Tư-phúc-nhĩ-đặc tiến quân.

Từ Đông Phong đến Tư-phúc-nhĩ-đặc khoảng chừng ba trăm dặm, cách quân đã đi được già nửa chặng đường.

Nghỉ ăn trưa. Nhìn về hướng Tư-phúc-nhĩ-đặc, ánh mắt Diệp Âm Trúc lóe lên ánh sáng. Chiến tranh thực sự sắp diễn ra, chàng có thể giúp Mễ Lan chặn cuộc tấn công của Phật La không? Cuộc chiến sắp tới là vô cùng quan trọng với tương lai của Cầm thành. Có thể lương thảo của đại quân Phật La đã sắp cạn, nếu trong mấy ngày tới cung cấp không kịp thì quân đội họ sẽ rơi vào tình cảnh khốn quẫn.

Tiếng thở đều đặn vang lên, Diệp Âm Trúc cúi nhìn, thân hình nhỏ nhắn của Tô Lạp như con mèo con ngoan ngoãn rúc vào lòng chàng. Tuy thời tiết đang giá lạnh nhưng nét mặt Tô Lạp chừng như thoáng một niềm vui khó tả. Hắn đã ngủ, ngủ rất say.

Diệp Âm Trúc khẽ kéo áo bào lên kín vai Tô Lạp, đoạn khẽ lùi ra để đầu hắn gối hẳn vào ngực mình, toàn thân Tô Lạp giờ dựa hết vào người chằng. Bản thân Diệp Âm Trúc cũng không hiểu vì sao mình lại làm như vậy, hoàn toàn vô ý thức.

Hai tay Tô Lạp ôm chặt quanh người chàng. Diệp Âm Trúc sững sờ, thầm nghĩ tiểu tử này không coi ta là mỹ nhân đấy chứ, sao lại ôm riết đến nghẹt thở thế này? Nhưng không dám làm cho Tô Lạp tỉnh giấc, rốt cuộc chàng vẫn ngồi yên.

Lúc này, toàn bộ cơ thể Tô Lạp đã dính chặt vào người Diệp Âm Trúc, hai tay giang rộng không còn giữ được thăng bằng nữa.

Bỗng nhiên Diệp Âm Trúc nhận ra, nơi cơ thể Tô Lạp áp vào ngực mình sao mà mềm mại đến thế? Một cảm giác đặc biệt truyền từ đó sang, Diệp Âm Trúc khẽ sững người, lẩm bẩm: "Chẳng phải hắn đã luyện võ rồi sao? Cớ sao ngực lại mềm như vậy? Còn đàn hồi nữa chứ? Lẽ nào lại là một thứ công pháp…?"

Diệp Âm Trúc không hề biết, khi chàng thốt ra câu hỏi này thì một tay Tô Lạp đã nắm chặt thành thoi quyền.

Khi cánh quân Cầm thành đến Tư-phúc-nhĩ-đặc, trời đã chập choạng tối. Tuy để lại cho Áo-lợi-duy-lạp hầu hết chủ lực của Cầm thành nhưng sức mạnh hiện giờ Diệp Âm Trúc nắm giữ trong tay vẫn không hề yếu ớt. Hai trăm Lợi Trảo Mãnh Cầm tuy không bằng Bỉ Mông Cự thú, nhưng sức mạnh và Ma pháp đủ hỗ trợ chàng đánh trận. Thêm nữa, bên mình Diệp Âm Trúc còn có hai Tử Sắc Cường Giả chỉ huy năm trăm Đông Long tinh binh. Những tinh nhuệ Đông Long này đều là chọn lựa kỹ càng mới tiếp nhận, thực lực mỗi người đều cao hơn một bậc so với Thanh sắc sơ cấp. Cho dù chọn khắp mười mấy vạn quân trong Đông Phong quân đoàn của Mễ Lan, e cũng không thể tuyển nổi nhiều cao thủ đến như thế.

Đoàn quân vừa đến dưới thành Tư-phúc-nhĩ-đặc, ngay lập tức bị lính tuần trên thành phát hiện.

"Những người nào kia? Đứng lại!" Nháy mắt hàng chục bó đuốc từ thành lầu ném xuống rơi như mưa trước mặt cánh quân Diệp Âm Trúc. Ánh đuốc sáng chập chờn nhưng vẫn chiếu rõ mỗi khuôn mặt bên dưới.

Đoàn quân tới từ phía địa phận Đế quốc Mễ Lan nên lính canh mới hữu hảo như vậy, nếu xuất hiện ở mặt khác của thành Tư-phúc-nhĩ-đặc thì chắc chắn đón tiếp Diệp Âm Trúc sẽ là hàng vạn mũi tên.

Thấy cánh Diệp Âm Trúc không dùng phương tiện gì khác ngoài đi bộ, lính tuần trên thành có phần nhẹ nhõm, dồn dập truy hỏi.

Diệp Âm Trúc dõng dạc: "Ta là Bá tước của Đế quốc, tên Diệp Âm Trúc, theo chỉ lệnh của Bệ hạ đến Tư-phúc-nhĩ-đặc tiếp nhận toàn quyền quản lý thành. Mời Thống soái của các người ra nhận lệnh!"

Quân lính tuần tra thảy đều sững người sửng sốt. Tuy nhiên Diệp Âm Trúc nói rõ ràng phụng mệnh Hoàng đế mà đến, không ai dám ngăn cản, ngay lập tức báo lên trên.

Không lâu sau, trên thành lầu đã đông nghịt lính tráng, từ trong đám tướng lĩnh đội thiết trụ, một đại tướng khôi ngô vạm vỡ tiến đến bên mép thành, mượn ánh sáng bên dưới nhìn xuống Diệp Âm Trúc.

"Ta là Quân đoàn trưởng Quân đoàn Phương Đông Đế quốc Mễ Lan, tên An-thiết-lạc-đế. Xin hỏi chỉ lệnh của Hoàng đế ở đâu?"

Diệp Âm Trúc cười tươi tỉnh, nói vọng lên tường thành: "Chỉ lệnh Hoàng đế ở đây. Nguyên soái An-thiết-lạc-đế, hãy nhận lệnh!" Đoạn một luồng hào quang sắc tím tỏa ra từ thân mình chàng. Trong bóng đêm dày đặc, tử sắc quang mang càng nổi bật. Giữa vầng hào quang màu tím xuất hiện một quầng sáng chói mắt, rồi một cuộn ống quyển bay lên về phía An-thiết-lạc-đế.

Nhìn thấy tử sắc quang mang, An-thiết-lạc-đế hơi giật mình, bởi y hiểu Tử sắc cường giả đại diện cho cái gì. Niềm tin vào đám người Diệp Âm Trúc tăng lên vài phần, có điều cuộc ống quyển vọt tới quá nhanh, không hiểu rõ thực hư thế nào. Thực lực của y không thể trực tiếp nghênh đón tử cấp lực lượng, nhưng trước mặt hàng trăm binh lính thuộc hạ kia thì Nguyên soái An-thiết-lạc-đế lại không thể tỏ ra yếu đuối. Trong hoàn cảnh bắt buộc ấy, y chỉ biết nghiến răng giơ tay chờ đón quầng sáng màu tím kia.

Điều khiển Nguyên soái An-thiết-lạc-đế kinh ngạc là, tử sắc quang mang vốn chuyển động nhanh như thế nhưng khi đến trước mặt y thì chậm hẳn lại. Màu tím sẫm nhạt dần đi rồi cuộn giấy rơi vào tay An-thiết-lạc-đế nhẹ nhàng như có ai đích thân đặt vào.

An-thiết-lạc-đế lặng lẽ gạt mồ hôi hột trên trán, không dám chậm trễ mở vội cuộn giấy. Mệnh lệnh trên đó rất giản đơn: "Cử Lãnh chủ Cầm thành, Bá tước Đế quốc Diệp Âm Trúc tiếp nhận quyền chỉ huy Quân đoàn Phương Đông. Tất cả mọi tướng lĩnh thuộc Quân đoàn Phương Đông chấp hành vô điều kiện mệnh lệnh từ Bá tước Diệp Âm Trúc!"

Lạc khoản là bộ dấu thống soái của đế quốc, đồng thời còn thêm một hình huy chương chữ thập đỏ của Hoàng thất Mễ Lan, không ai có thể cho là giả được.

Sở dĩ phải thể hiện thực lực tử cấp ngay đầu tiên bởi Diệp Âm Trúc hiểu rõ, đối mặt với những người lính chỉ biết chấp hành lệnh từ chỉ huy trực tiếp thì sức mạnh tự thân là hết sức quan trọng. Thực lực tử cấp của chàng chính là lễ vật, cũng như lời cảnh cáo tốt nhất.

"Mở thành nghênh đón!" An-thiết-lạc-đế cuộn tờ chỉ lệnh, ra lệnh cho binh sĩ.

Khi Nguyên soái An-thiết-lạc-đế đích thân ra cửa thành nghênh tiếp, nhìn vào người đi trước chỉ thấy đó là một thanh niên chừng hai mươi tuổi, bất giác sững người.

"Các hạ là… Bá tước Diệp Âm Trúc?" An-thiết-lạc-đế cau mày hỏi.

Quân đoàn Phương Đông ở về phía cực đông Mễ Lan nên tin tức về Cầm thành hầu như không tới. Tuy tên tuổi Diệp Âm Trúc đã vang dội khắp đế quốc nhưng tại Tư-phúc-nhĩ-đặc lại chưa có ai nghe thấy. Bởi vậy khi thấy một thanh niên trẻ măng đến tiếp nhận cương vị Nguyên soái thống lĩnh của mình, An-thiết-lạc-đế không thể không nghi hoặc.

Diệp Âm Trúc tiến lên mấy bước, giơ cao tay phải. Trong ánh sáng hàng trăm ngọn đuốc, một hồng sắc quang mang từ tay chàng toả ra chói chang, chính là tấm huy chương chữ thập của Đế quốc Mễ Lan mà Đại đế Tây-nhĩ-duy-áo ban tặng. Tại Đế quốc Mễ Lan, tấm huy chương này đại biểu cho bốn chữ "Thân thiết bên trẫm".

Dường như cùng một lúc, An-thiết-lạc-đế cùng thuộc hạ tướng lĩnh quỳ cả xuống đất, cung kính bái lạy tấm huy chương trên tay Diệp Âm Trúc.

Nhờ cuộc chỉ lệnh và tấm huy chương của chữ thập, cuộc bàn giao cương vị nguyên soái diễn ra nhanh gọn hơn Diệp Âm Trúc nghĩ . An-thiết-lạc-đế không còn lý do gì nghi ngờ chàng nữa, thực hiện ngay nghi thức bàn giao quyền lực.

Cánh quân Diệp Âm Trúc nối đuôi nhau trật tự đi vào thành. Lễ bàn giao tiến hành ở đại sảnh nghị sự.

Diệp Âm Trúc đã trở thành thống soái, Tô Lạp khoác áo giáp nhẹ lặng lẽ đứng bên chàng. Đoàn quân của Diệp Âm Trúc có bảy trăm người, hiện có bốn thủ lĩnh là Tử, Minh, Lan Thanh, Mai Như Kiếm có mặt trong đại sảnh. Tộc trưởng Mãnh Cầm Đức Lỗ Y vắng mặt, với họ mà nói, chỉ cần nghe theo lệnh Diệp Âm Trúc là đủ.

"Nguyên soái An-thiết-lạc-đế, hãy báo cáo tình hình hiện nay của chúng ta!" Diệp Âm Trúc bình thản nói.

Không chỉ An-thiết-lạc-đế, các tướng lĩnh trong Quân đoàn Phương Đông khi nhìn thấy chàng trai quá trẻ này ai cũng đều ngạc nhiên. Kể cả những tiểu tướng trong sảnh, không có ai trẻ như Diệp Âm Trúc. Nhưng khi tận mắt nhìn chàng ngồi tại chủ vị trên đại sảnh, từ người toát lên sự cao quý thì chẳng ai dám tỏ vẻ coi thường nữa. Nhất là vẻ mặt lạnh lùng của Diệp Âm Trúc, dần dần khiến họ trở nên khép nép phục tùng.

An-thiết-lạc-đế bắt đầu: "Giờ đây ngài là nguyên soái, Quân đoàn Phương Đông tôi đã chuyển giao cho ngài. Hai hôm trước đại quân Phật La bỗng dưng rút lui, ra ngoài hơn trăm dặm thì hạ trại, nguyên do vì sao chúng tôi chưa biết. Hai hôm rồi vô cùng yên tĩnh, thậm chí đến cả thám tử của họ cũng không thấy nữa. Trước khi việc này xẩy ra thì quân ta và đại quân Phật La đã giao chiến nhiều trận. Tuy chúng ta có ba thành, Tư-phúc-nhĩ-đặc và hai thành nữa hợp thành thế chân kiềng phòng ngự, nhưng quân địch tấn công quá quyết liệt. Quân ta tử thương nhiều, tướng sĩ chết trận lên đến trên bốn vạn ba ngàn người, sức chiến đấu mất đi hai phần."

Diệp Âm Trúc chầm chậm gật đầu. Những thông tin An-thiết-lạc-đế báo cáo gần giống như tình hình chàng nắm được từ trước.

"Được! Bây giờ ta lệnh cho tất cả quân canh hai thành kia cùng lương thảo và dân chúng nhanh chóng rút ra, kéo hết về Tư-phúc-nhĩ-đặc. Nguyên soái An-thiết-lạc-đế, việc này giao cho ngài đích thân giải quyết, thời hạn chỉ được đúng hai ngày!"

"Cái gì?" An-thiết-lạc-đế trầm giọng xuống, những tướng lĩnh phía sau y cũng hết sức kinh ngạc.

"Diệp Nguyên soái, ngài có thể nói rõ lý do vì sao không? Chỉ có ba thành kết thành thế chân kiềng mới hy vọng chặn được quân địch. Bỏ hai thành kéo hết về đây có nghĩa là bỏ đi mạng lưới liên hoàn hỗ trợ lẫn nhau, nếu quân Phật La dốc sức bao vây, thế thì con ruồi cũng khó lòng bay lọt".

Diệp Âm Trúc nghiêm nghị: "Trước khi đưa ra mệnh lệnh ta đã nghĩ rất kỹ! Không chỉ tất thảy vật tư hai thành đó đều phải nhanh chóng đem tới Tư-phúc-nhĩ-đặc, ngay cả nhân mã vận tải cung cấp lương thảo bên ngoài thành đó cũng đều lệnh dồn hết về đây!"

Các tướng lĩnh lại được một phen rối trí, trong khoảnh khắc những tiếng bàn tán ầm ĩ vang lên. Tuy không dám phản đối ra mặt nhưng kể cả An-thiết-lạc-đế cũng đều đứng lại không đi.

"Các người định chống lệnh?" Diệp Âm Trúc chau mày, đứng lên.

An-thiết-lạc-đế khom người cung kính: "Chúng ta không dám chống lệnh, chỉ mong Nguyên soái giải thích rõ nguyên nhân. Bởi, đây là chuyện liên quan đến sống chết của hàng chục vạn quân lính và trăm họ!"

Mắt Diệp Âm Trúc long lên: "Đem tất cả lực lượng dồn hết về Tư-phúc-nhĩ-đặc là để quân địch không dám đánh vào. Tuy chưa dám chắc nhưng ta tính có tới năm phần là trong vòng năm ngày tới, người Phật La sẽ tổng công kích. Nếu phân tán ra phòng ngự thì đối phương sẽ có cơ hội đánh tỉa, chi bằng dồn hết cả lại đây cầm cự. Chỉ cần chúng ta giữ vững được mười ngày, bọn Phật La nhất định phải rút."

Thấy vẻ không tin của An-thiết-lạc-đế, Diệp Âm Trúc mỉm cười: "Các vị tướng lĩnh, Nguyên soái An-thiết-lạc-đế, không hiểu mấy ngày trước các vị có thấy một đám khói lửa lớn bốc lên ở phía đông không?"

An-thiết-lạc-đế hơi giật mình: "Khói lửa? Mấy hôm trước đúng là phía đông như có xuất hiện khói lửa..."

Thân là Nguyên soái một đế quốc, tuy địa vị không bằng Mã-nhĩ-đế-ni hay Tây-đa-phu, nhưng có thể thống soái cả Quân đoàn phương đông, hiển nhiên An-thiết-lạc-đế không phải hạng giá áo túi cơm. Từ trong lời nói của Diệp Âm Trúc, lúc này y đã hiểu ra một chút, kinh ngạc: "Lẽ nào là lương thảo của Phật La?"

Tô Lạp sau lưng Diệp Âm Trúc lên tiếng: "Ba hôm trước chúng ta tấn công kho hậu cần của đại quân Phật La tại biên giới, ít nhất đã hủy đi lương thảo và vật dụng khí giới cho năm mươi vạn đại quân dùng trong nửa tháng. Một mồi lửa đó đã khiến đại quân Phật La rút lui cả trăm dặm."

Lời Tô Lạp vừa dứt, mọi tướng lĩnh đều bàn tán xôn xao. Với Quân đoàn Phương Đông mà nói, lúc này không còn tin nào tuyệt vời hơn, bất giác tiếng hoan hô vang lên như sấm rền.

_____***_____

Diệp Âm Trúc đến trước mặt An-thiết-lạc-đế, chàng cao hơn đối phương đúng nửa cái đầu: "Nguyên soái An-thiết-lạc-đế, kho tàng của Phật La đã bị chúng ta thiêu hủy phần lớn. Theo như tính toán của chúng ta, họ đã sắp cạn lương thực. Vì để duy trì đủ đến khi nhận tiếp tế nên họ mới án binh bất động, nhưng ta đã giăng một lẻ lưới phía sau lưng quân Phật La, đợi quân lương mới lại tiêu hủy tiếp. Xin hỏi, nếu Nguyên soái là thống lĩnh quân Phật La, khi lương thảo đã cạn mà cung cấp vẫn không đến thì Nguyên soái sẽ chọn cách nào?"

An-thiết-lạc-đế nghĩ một lát, đoạn tái mặt: "Nguyên soái định nói Đục thuyền cùng chìm?"

Diệp Âm Trúc khẽ gật đầu, thuật lại lần phân tích tình hình cùng Áo-lợi-duy-lạp: "Chính vì thế, điều chúng ta cần giờ đây là phải bằng mọi cách giữ bằng được lương thảo của chúng ta, mặc cho người Phật La điên cuồng đến mức nào cũng không thể đánh cướp được. Bản thân họ cắt mất đường rút, giờ chúng ta lại để cho họ đường lên. Với lượng dự trữ của hai thành và Tư-phúc-nhĩ-đặc, chúng ta sẽ trụ được ít nhất nửa năm. Còn người Phật La thì sao? Họ chỉ có cái bụng lép kẹp xung trận. Khỏi cần lâu, chỉ cần chúng ta đủ sức cầm cự mười ngày, người Phật La ắt phải thua… Đục thuyền cùng chìm hay là khiến cho họ phải lao vào cuộc đấu trí quyết liệt, dù sao cũng không thể lâu dài. Chỉ cần chúng ta cầm cự được đợt tấn công đầu tiên, một nhịp trống dồn sức đã kiệt, bước tiếp theo là suy yếu. Địch yếu ta công, nhất định thắng lợi!"

An-thiết-lạc-đế chau mày: "Nguyên soái đại nhân, Đại nhân chắc chắn là kẻ địch sẽ tấn công chúng ta?"

Diệp Âm Trúc mỉm cười: "Trừ trường hợp được cung cấp lương thảo kịp thời, nếu không người Phật La chỉ có hai cách chọn một. Hoặc là rút lui, hoặc là tiến đánh. Rút lui, hẳn không thể nào, họ còn sốt ruột hơn chúng ta nhiều. Biên giới phía đông chúng ta phòng ngự rất yếu ớt. Với người Phật La mà nói, Lam-địch-á-tư là bước then chốt nhất trong toàn bộ kế hoạch, đời nào họ lại dễ dàng từ bỏ kế hoạch? Như thế thì chỉ còn cách là tiến lên! Các vị tướng lĩnh, đây là một ván bài, đúng là một ván bài. Thử hỏi nếu đánh chính diện với người Phật La, kết cục của Quân đoàn Phương Đông sẽ thế nào? Sẽ bị tiêu diệt hay thắng lợi? Các vị tướng lĩnh, xét về lực lượng các vị hiểu hơn ta, nếu đã như thế thì tại sao chúng ta lại không chơi một canh bạc? Hiện giờ, các vị chỉ có thể tin vào ta, tin là ta sẽ chặn đứng người Phật La, chính họ sẽ cung cấp lương thảo cho ta. Chí ít thì trước khi họ kéo quân về nước, lương thảo đã rơi vào tay chúng ta rồi."

Đã hiểu vấn đề, An-thiết-lạc-đế trở nên nôn nóng, hăng hái gật đầu: "Tốt! Ta tình nguyện theo Nguyên soái trận này, nhưng nếu thua thì sao? Chúng ta sẽ cùng chết với bọn Phật La bỉ ổi chứ?"

Tư-phúc-nhĩ-đặc đột nhiên sôi động, An-thiết-lạc-đế không hổ là Nguyên soái trấn thủ. Trong hai ngày, hai thành phụ cận đã trở thành vườn không thành trống, mọi lương thảo, của cải và dân chúng đều được mang đến Tư-phúc-nhĩ-đặc.

Toà thành không thẹn với mỹ danh thành luỹ lớn nhất, vững chãi nhất của Đế quốc Mễ Lan, chứa cả năm mươi vạn quân dân mà vẫn chưa gọi là chật chội.

Thời gian, đối với người Mễ Lan mà nói là rất khẩn trương. An-thiết-lạc-đế cùng tướng lĩnh dưới quyền làm đúng theo kế hoạch của Diệp Âm Trúc, không ngừng gia cố thêm công sự và chuẩn bị mọi giải pháp phòng ngự. Riêng đoàn hậu cần gồm mười lăm vạn người Kim Sắc mang theo rất nhiều lương thảo khí giới vẫn chưa kịp chuyển đến Tư-phúc-nhĩ-đặc khiến Diệp Âm Trúc rất khổ não. Biết thế nhưng không làm sao được, tất thảy phải tập trung cho việc chống lại trận tập kích sắp tới của đại quân Phật La, hiện giờ không có việc gì quan trọng hơn.

Trong khi Tư-phúc-nhĩ-đặc lo bố trí phòng thủ chặt chẽ thì dưới sự điều động của Áo-lợi-duy-lạp, phần nhân lực còn lại của Cầm thành bắt đầu hành động.

Một mạng lưới rộng lớn với hơn một ngàn Giác ưng kỳ binh và ba trăm Mãnh Cầm hợp thành đội quân trinh sát không còn một khe hở, dọc ngang hơn ba trăm dặm. Bất kể một tiếng gió rung lá rụng đều nghe ngóng phát hiện, không lọt qua mắt đội quân trinh sát này.

Một giờ đồng hồ trước Áo-lợi-duy-lạp nhận được tin, một cánh quân Phật La đang nhằm hướng tiền tuyến gấp rút hành quân. Cánh quân Phật La này chừng ba vạn binh sĩ, bảo vệ cho mấy ngàn xe vận tải. Không cần phải hỏi cũng biết đó là những gì rồi.

Điều khiến cho Áo-lợi-duy-lạp kinh ngạc là, trong số ba vạn binh lính đó có năm ngàn Trọng kỵ binh và một ngàn Long kỳ binh, cách ăn vận của một ngàn Long kỳ binh này lập tức khiến cho Áo-lợi-duy-lạp sôi máu.

"Huyết sắc vệ đội, rốt cuộc thì chúng ta đã chạm trán! Nhục nhã bi thương, chỉ có máu tươi mới gột được!" Áo-lợi-duy-lạp giữ chắc cây Long thương trên tay, mắt sáng quắc.

Nhờ Giác Ưng kỳ binh chỉ dẫn vị trí, cự ly hai bên nhanh chóng gần lại.

"Hồng Nhạn!" Áo-lợi-duy-lạp hét lớn.

Ánh sáng màu đỏ sẫm loé lên, Diệp Hồng Nhạn ngồi ngay ngắn trên thân mình Long Lang Thái tử, lặng lẽ đến trước mặt Áo-lợi-duy-lạp, tất nhiên y đã nắm được tin tức.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, lòng thù hận quyết liệt biến thành sát khí gay gắt bủa dài trên không gian.

"Món nợ của tử thần sẽ do tử thần đích thân trả lại. Hồng Nhạn, một ngàn lính Huyết Sắc ấy giao cho ngươi. Tuy chúng ta không hiếu chiến nhưng thù hận của huynh đệ thì không thể không trả. Ngươi chỉ cần làn việc đó, còn lại giao hết cho chúng ta!"

Mắt Diệp Hồng Nhạn toát lên vẻ giận dữ: "Huyết sắc vệ đội? Chỉ có máu của chúng mới rửa sạch nỗi đau trong lòng chúng ta! Long Lang tử thần sẽ trở thành ác mộng mãi mãi trong nỗi kinh hoàng của chúng!"

Cây thương trên tay chỉ ra phía trước, ba trăm đạo hào quang đỏ sẫm thoắt rời khỏi đại đội. Đơn vị tinh nhuệ nhất Cầm thành, con dao sắc bén nhất của Diệp Âm Trúc cuối cùng đã xuất kích.

"Cách-la-tây-tư đại ca!" Đợi Diệp Hồng Nhạn bay rồi, ánh mắt Áo -lợi-duy-lạp chuyển sang Cách-la-tây-tư. Y không phải chủ soái thực sự của những quái vật ghê gớm này, chủ soái thực sự là Diệp Âm Trúc, vì vậy Ao-lợi-duy-lạp hiểu y phải thực sự khôn ngoan.

"Làm gì?" Cách-la-tây-tư chậm rãi hỏi.

Với con Chiến tranh cự thú này, Áo-lợi-duy-lạp không thể lạnh nhạt. Mặc dù trước khi đi Diệp Âm Trúc đã nói cho y biết tử huyệt của Cách-la-tây-tư nhưng Áo-lợi-duy-lạp biết, y tuyệt không thể khống chế được nó.

"Cách-la-tây-tư đại ca. Mấy ngày rồi, hình như đại ca chưa ăn uống gì, không rõ đại ca có đói không?" Áo-lợi-duy-lạp mỉm cười hỏi.

Vừa nghe nói từ "ăn", Cách-la-tây-tư đang nằm dài trên lưng bốn Hoàng Kim Bỉ Mông nhanh nhẹn ngồi bật dậy. Diệp Âm Trúc và Tử đều không có mặt nên đội ngũ này hầu như không chịu ràng buộc của ai, ngay cả bốn hoàng Kim Bỉ Mông cũng phải đối xử hết sức cung kính. Nhưng chuyện ăn đã trở thành việc lớn, không thể không cho ăn. Toàn bộ đội ngũ chỉ có Cách-la-tây-tư là được chu cấp đầy đủ mà thôi.

"Đói quá chứ, nhưng ở đâu?" Cách-la-tây-tư nắm chặt Áo-lợi-duy-lạp, nhấc lên khỏi mặt đất.

Áo-lợi-duy-lạp không hốt hoảng, mỉm cười chỉ tay về phía xa: "Đằng kia chẳng phải người Phật La đang đem đến biếu đại ca rồi sao? Những thứ lương thảo đó phải để cho đại ca hưởng thụ mới đúng, có điều sẽ có một số trẻ ranh định chặn bước tiến của đại ca đó."

Cách-la-tây-tư gầm lên một tiếng khiến mặt đất rùng rùng: "Ai dám cản trở lão đây ăn uống, ta sẽ xé xác nó ra. Nói, lương thực ở nơi nào?"

Áo-lợi-duy-lạp cười gượng gạo: "Cách-la-tây-tư đại ca, đại ca cứ thả ta xuống đã, ta sẽ dẫn đại ca đi ăn."

Cách-la-tây-tư "hừm" lên một tiếng, thả Áo-lợi-duy-lạp xuống đất. Áo-lợi-duy-lạp thở một hơi sâu: "Cách-la-tây-tư đại ca, một khi đại ca xông thì mọi kẻ ngăn trở đều nát như tương hết. Như thế thì, mời ngài dẫn các Bỉ Mông chiến sĩ vô địch của chúng ta xông thẳng vào trận địa đối phương. Đến đó rồi, đại ca muốn ăn bao nhiêu mà chẳng được!"

Cách-la-tây-tư xoa xoa cái đầu trọc lóc, cười hì hì: "Cậu nhóc, ngươi đang lợi dụng ta đấy hả?"

Một áp lực vô hình chợt đè nặng lên Áo-lợi-duy-lạp, áp lực đó khiến cơ thể y như rữa nát ra trong chốc lát. Sức mạnh của Thập cấp Thần thú, một Lam cấp thủ lĩnh thấp bé làm sao địch lại nổi!

"Cách-la-tây-tư đại ca, đại ca quên lời dặn của Diệp Âm Trúc lúc chia tay rồi sao?" Áo-lợi-duy-lạp gượng hỏi, mặt đỏ rực lên trước áp lực ngàn cân đang ép xuống.

Áp lực nhanh chóng tan biến, Cách-la-tây-tư vỗ vỗ vai Áo-lợi-duy-lạp: "Tiểu huynh đệ, ta chỉ đùa một chút với ngươi thôi. Cho dù lợi dụng đi nữa, nhưng ta thích kiểu lợi dụng này. Mặc đối phương hùng mạnh thế nào, chuyện lão tử ta ăn cơm mới là điều quan trọng. Các Bỉ Mông huynh đệ, theo ta đi, cướp hết!"

Dưới sự chỉ huy của Cách-la-tây-tư, ba Hoàng Kim và hơn mười Bạch Ngân Bỉ Mông dẫn đầu mấy trăm Bỉ Mông khác hung hãn xông lên phía trước. Họ là chủ lực của Cầm thành, vô địch tuyệt đối trong Lục chiến.

Cách-la-tây-tư dẫn các Bỉ Mông chiến sĩ đi rồi, Áo-lợi-duy-lạp mới thở dài nhẹ nhõm, thần thú quả thực không dễ đối phó chút nào!

Đội sau cùng gồm bọn Thụ Yêu đi theo một hướng khác, còn lại tất cả là lực lượng chốt đuôi và dự phòng, không phải xung trận mà dùng để cướp lương thảo.

Ba vạn binh sĩ bảo vệ mười vạn quân tải lương trên thảo nguyên rộng lớn, năm mươi vạn đại quân đang chờ đợi đỏ mắt. Cuộc chiến vô cùng quan trọng đối với Vương quốc Phật La nên không một kẻ nào dám trễ nải.

A-đức-lí-an, Đại đội trưởng Đệ nhất đại đội Huyết sắc vệ đội cưỡi trên lưng Phong Long bay lượn trên không, lặng lẽ quan sát động tĩnh bên dưới. Không hiểu vì sao, càng gần đến đích lòng hắn càng cảm thấy bất an ghê gớm.

Mấy hôm nay, A-đức-lí-an luôn có cảm giác mình bị ai đó theo dõi, tuy thế nhưng Phong Long mà A-đức-lí-an cưỡi lại không cảm thấy có gì khác lạ. A-đức-lí-an đâu biết, Phong Long bay rất nhanh nhưng về tốc độ thì còn lâu mới sánh được với Giác Ưng và Tinh Linh. Chỉ còn có bốn trăm dặm nữa là qua biên giới, đem được những vật tư này đến tay Nguyên soái Khố Tư Lặc sẽ là thời khắc để đại quân Phật La thẳng tiến vào Mễ Lan. Vì thế mà A-đức-lí-an càng hết sức cẩn trọng, hắn hiểu lúc này không thể để xảy ra bất cứ sơ suất nào.

Lần trước kho hậu cần bị Bỉ Mông cự thú tập kích, không ai biết chúng từ đâu ra. lần này người Phật La đã chuẩn bị sẵn sàng.

Đến đi Tỉ Mông, ta A-đức-lí-an đang chờ các ngươi. Với một ngàn Long kỳ binh của Huyết sắc vệ đội đội, lẽ nào lại sợ hơn một trăm các ngươi!

Nghĩ chuyện đang nắm giữ trong tay hơn một ngàn Long kỳ binh, A-đức-lí-an cảm thấy nhẹ đi mấy phần. Hắn tự tin, trừ khi gặp đại quân tấn công còn thì không ai có thể cướp được lương thảo trong tay năm ngàn Trọng kỵ binh Cấm vệ hoàng gia cùng với Huyết Sắc đội vốn do hắn chỉ huy bấy lâu.

Đúng lúc đang cảm hứng tự tin, đột nhiên A-đức-lí-an nhìn thấy một cảnh tượng suốt đời không thể quên nổi…

Một đội ngũ sắc bén như đao kiếm đang hối hả lao tới với tốc độ nhanh đến khó tin. Đội ngũ không đông, chỉ chừng ba trăm người, nhưng từ khi đối phương vừa xuất hiện, ánh mắt của A-đức-lí-an chừng như không thể bình tĩnh nổi.

Nhất loạt đều đầu đội mão trụ đen, trường thương cũng màu đen, mũi thương đỏ sẫm óng ánh. Đối thủ có thân hình cao lớn, giống như hoà nhập hẳn vào nhau nên tốc độ tiến ranh kinh hoàng, đến như Rồng Ai-lí-khắc-mẫn cũng khó mà sánh được.

Người cưỡi đã vậy, vật cưỡi càng khiến A-đức-lí-an phải ngỡ ngàng. Lẽ nào là sói? Nhưng sói làm sao nhanh được như thế? Hơn nữalà sói thì làm sao to đến mức đó? Thân hình xanh sẫm của vật cưỡi với người cưỡi trên lưng là kỳ sĩ áo choàng đen cầm thương óng ánh màu đỏ thẫm, như từ dưới địa ngục thoát lên.

"Đánh!" A-đức-lí-an hô to, đoạn thúc Phong Long bay nhanh như thiên thạch nhằm phía quân thù xông tới.

Áo giáp đen phủ cả lên mình các Long Lang kỳ binh, đầu cũng đội mũ sắt, thân mình người cưỡi với lưng Long Lang như dính chặt làm một. Quả tim của Long Lang hình như đang đập mạnh để bơm máu đến mỗi bộ phận cơ thể, từng hơi thở gần như cũng phun ra cả máu.

Huyết sắc vệ đội, chính họ đã khiến cho ba trăm Long Lang biến thành ba trăm tử thần ngay trước mắt, có tử thần nào lại không hưng phấn được tiễn đối phương về âm phủ?

Cánh đồng mênh mông, nhẫn nhịn hàng trăm năm đã khiến cho Long Lang sục sôi như núi lửa, sự điên cuồng lang sói chỉ chờ chực bùng ra.

Ba trăm người như ba trăm lưỡi hái thần chết lao vào trận chiến. Mục tiêu của Long Lang không phải lương thảo mà chỉ có mỗi một, là Huyết Sắc vệ đội!

Huyết Sắc vệ đội thật không hổ là tinh nhuệ của Phật La. Chỉ nháy mắt toàn đội hình chia làm hai, rất nhanh vây lấy toán thần lang kỵ binh vào giữa.

Huyết sắc vệ đội đều dùng vật cưỡi là Rồng Ai-lí-khắc-mẫn, nhưng không phải là laọi rồng bình thường. Tất cả đều đã được huấn luyện hết sức kỹ càng, khắp thân mình phủ vẩy óng ánh màu máu, biểu hiện đều đã đạt trình độ Ngũ cấp Ma thú, sức chống trả gấp nhiều lần so với Rồng Ai-lí-khắc-mẫn thông thường, tốc độ càng nhanh hơn gấp bội.

Huyết sắc vệ đội đều mặc trọng giáp màu đỏ, gần giống như kỵ long bên dưới. Đội hình Huyết Sắc hết sức chặt chẽ, tuy đối thủ trước mặt chẳng khác ma quỷ chui từ địa ngục lên nhưng đội quân hoàng gia Phật La không chút tỏ ra sợ hãi, tay ai nấy giương ngang trường thương, sẵn sàng xung trận.

Hai lực lượng kỳ binh đại diện cho hai sức mạng của đại lục, đang chuẩn bị lao vào trận sống mái tương tàn.

---

o¢£u G\yỀjX o¢£I ¦C ¦\Ôj dnjX d9jX b ‘ ~f ĤƵ_

A-đức-lí-an tin tưởng sâu sắc, Huyết Sắc vệ đội trong tay hắn là những chiến sĩ vô địch. Trong mọi hoàn cảnh, không có bất cứ lực lượng của quốc gia nào có thể cầm cự nổi. Kẻ địch trước mắt hết sức kỳ quái nhưng cũng chỉ có mỗi ba trăm, với ba trăm người đó thì Huyết Sắc vệ đội sao có thể thất bại được?

Nhưng sự đắc ý kéo dài không lâu. Khi hai đội hình ập vào nhau, nụ cười trên môi A-đức-lí-an lập tức tắt ngấm.

Long Lang xanh sẫm dưới sự điều khiển của Tử thần chiến sĩ, khi đối phương triển khai bao vây đã bay vọt lên với tốc độ cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã tiếp cận được với Phong Long ở trên cao.

Tốc độ quyết định sức mạnh, điều này A-đức-lí-an hiểu quá rõ, lập tức gầm lên: "Rút nhanh!"

Muộn mất rồi, mệnh lệnh đã chậm một bước, hoặc giả tốc độ của Long Lang quá nhanh. Trong nháy mắt, trên mình mỗi kỳ binh Long Lang bao trùm một lớp sáng xanh sẫm, như đang thi hành một phép thuật thần bí.

"Không thể như thế được!" A-đức-lí-an lúc này đã thật sự kinh hoàng. Đây là Ma pháp! Là một Kim Tinh Long kỳ tướng, hắn rất hiểu tác dụng và hiệu quả của Ma pháp, bản thân cũng có thể thông qua Ma pháp làm tăng tốc độ và sức mạnh của mình công kích đối phương. Nhưng Ma pháp đâu có dễ thi triển!

Trước hết, Ma pháp có tính bài xích mạnh mẽ đối với kim thuộc. Bởi vậy, cho dù là Long kỳ tướng thì A-dức-lý-an cũng chỉ triển khai công kích theo kỵ long chứ không thể gia tăng khả năng duy trì Ma pháp của nó. Là một kỵ sĩ, chỉ khi không mặc giáp kim loại thì trên trận tuyến mới có thể thực hiện được ma pháp. Giáp kim loại chống lại Ma pháp nên việc hoà nhập hai thứ đó vào một thể là hầu như bất khả thi.

Những gì diễn ra trước mắt vượt ra ngoài nhận biết của A-đức-lí-an. Khả năng duy trì lưỡng hệ ma pháp của Long Lang dường như không hề bị bất cứ sự bài xích loại bỏ nào, hoà hợp một cách hoàn chỉnh với bản thân Long Lang, hình thành nên một chỉnh thể công kích mạnh mẽ. Đó chính là nguyên nhân để A-đức-lí-an phải gầm lên một cách hoang mang như vậy.

Lẽ nào áo giáp trên mình chúng là bạch kim đúc nên? Không thể như thế được! Bạch kim quá đắt, còn đắt hơn cả kim cương. Một bộ áo giáp tốn bao nhiêu bạch kim, e cả đại lục này làm một năm cũng không đủ rèn nên mấy bộ áo giáp. Những kỳ binh đáng sợ này đã dùng cách nào để hoà hợp ma pháp với giáp trụ?

A-đức-lí-an nhớ mông lung, dường như có lần nào đó hắn đã thấy, áp giáp trên mình những kỳ binh Long Lang này không phải đúc từ bạch kim mà trộn lẫn Ma ngân, bằng sự kết hợp Ma pháp trận đặc biệt của Oải tộc đại sư và Địa tinh công trình sư mà hoàn thành. Kết quả của sự kết hợp đó là độc nhất vô nhị, tuy áo giáp đa số không bằng bạch kim nhưng mọi công hiệu thể hiện ra trên đó thì khó lòng phân biệt. Diệp Âm Trúc là người độc nhất có thể kết hợp bạch kim và Ma ngân làm ra giáp trụ, tác dụng này có được là nhờ Xích Tinh Hồng Linh, hiện giờ lần đầu tiên được thể hiện ra làm kẻ địch khiếp vía.

Tử thần Long Lang kỵ binh là lực lượng chiến đấu trang bị ưu việt nhất của Cầm thành, trang bị trên mỗi binh sĩ họ không thể đo bằng tiền bạc được nữa. Khi Diệp Âm Trúc tiếp nhận Tử thần chiến sĩ vào Cầm thành, trang bị này đang được chế tạo. Binh khí của họ tập hợp tất cả ưu điểm, cứng, sắc bén, chống ma, thu quỷ. Đó là mơ ước của mọi quốc gia trên đại lục, nhưng không phải mỗi nước đều có thể trang bị.

Đúng khi A-đức-lí-an đang kinh hoàng, Long Lang kỳ binh bắt đầu đã giao đấu với Huyết sắc vệ đội. Thuộc hạ của A-đức-lí-an biên chế thành ba đại đội, kỳ thực cũng giống với Long kỳ binh của Đế quốc Mễ Lan, có điều Huyết Sắc vệ đội của Phật La được chọn lọc vô cùng kỹ lưỡng mà thôi. Từ màu sắc vũ khí trang bị mà gọi tên Huyết Sắc, ba đại đội đại đội hai cưỡi thiết long, hai đại đội một và ba cưỡi Rồng Ai-lí-khắc-mẫn.

Khi cuộc chiến bùng nổ, đại đội Huyết Sắc hai và ba được điều ra trận trở thành mũi nhọn sắc bén nhất của đại quân Phật La, đại đội một ở lại Hoàng thành bảo vệ. Lực lượng này chỉ có mỗi Long kỳ binh, sức chiến đấu không được coi là rất mạnh.

Trong khoảnh khắc, Tử thần Long Lang kỳ binh thi triển ma pháp bao trùm, lòng ngập tràn thù hận lao về phía đối phương, trường thương giương thẳng, không hề có ý định phòng thủ.

Diệp Hồng Nhạn quả là mũi nhọn nhất trong những mũi nhọn, áo giáp toả sức mạnh Ma pháp cuồng bạo, khôi sắc quang mang cùng lưỡng hệ hào quang bùng nổ. Giây phút này Diệp Hồng Nhạn cảm giác rõ rệt, bản thân và Long Lang Thái tử đã hoà vào nhau làm một, không chỉ là sức mạnh và năng lượng mà cả sát khí hừng hực trong lòng.

Đối với kỳ binh tinh nhuệ mà nói, kẻ mạnh nhất là kẻ xung phong trước tiên. Lúc này, đại đội trưởng Đệ nhất đại đội Huyết Sắc Phật La A-đức-lí-an đang ở trên không, chỉ huy lực lượng dưới mặt đất là Đại đội phó. Đấu khí xanh sẫm biểu trưng cho đẳng cấp võ nghệ, sức lực dồn vào cây thương cầm tay.

Vấn đề muốn phát hiện thì đã phát hiện ra, nhưng lúc này nếu rút lui thì có nghĩa là thất bại thảm hại. A-đức-lí-an cắn chặt răng, dồn mọi sức mạnh ý chí vào Long thương, Rồng Ai-lí-khắc-mẫn to lớn trong nháy mắt vọt lên với tốc độ cực đại.

Đây là cuộc đối đầu giữa hai bên đều là đỉnh cao sắc bén tinh anh, Long Lang thương năm mét đọ cùng Long thương dài sáu mét. Hai cây thương giao nhau phát ra ánh sáng chói mắt, chỉ một chiêu đã chứng tỏ hết mọi gay cấn của trận đánh.

Cặp mắt của Diệp Hồng Nhạn đã đỏ ngầu, không hiểu vì màu sắc của đối thủ hay bởi lòng thù hận đang bùng lên dữ dội?

Màn ma pháp của bốn mươi ba Tử thần chiến sĩ đổi thành sự sống chết của đội ngũ, giây phút cam go, đấu khí mạnh mẽ cùng sát khí hoà vào nhau làm một, tạo nên một trạng thái đỉnh cao hiếm có trên đại lúc từ trước tới giờ.

Thù hận rất dễ khiến cho con người ta tuyệt vọng, nhưng cũng có lúc thù hận lại là thứ vũ khí phát huy được hết sức mạnh và tiềm lực của con người.

Long Lang trường thương đối đầu Long hình trường thương. Cuộc đọ sức quyết liệt, lửa toé lên soi rõ mặt người, trở nên tiêu điểm của trận đánh.

Ánh hào quang xanh sẫm, giống như một dòng sông lớn nhập vào cây Long Lang trường thương. Một tiếng "Choang", Long hình trường thương của đối phương bị bao bọc bởi thứ ánh sáng ma quái đó. Khoảnh khắc, đầu tay cầm thương của Diệp Hồng Nhạn ngỡ như đâm vào một cây gỗ mục, phá vỡ chiêu thế đối phương, xuyên cả vào trong thân cây Long thương đúc bằng sắt luyện. Lam sắc đấu khí tựa chẻ tre, mang theo lưỡng hệ ma pháp nguyên tố băng băng đâm thẳng về phía trước.

Nói ra như rất chậm, nhưng thực sự thì tốc độ quá nhanh, nhờ Long Lang toàn lực đủ sức đọ với Phong Long. Hai bên xông vào nhau, Diệp Hồng Nhạn và Đại đội phó Huyết Sắc, nháy mắt toàn thân đối thủ bị Diệp Hồng Nhạn gạt bật lên cao, cây Long hình trường thương gãy làm hai nửa, mũi thương Diệp Hồng Nhận đâm đúng vào tim đối thủ, máu tươi phun trào.

Hầm…

Sát khí của Long Lang Thái tử không thua kém Diệp Hồng Nhạn, bao năm bị giam giữa băng giá giờ được trở lại đại lục. Đối với bất kỳ một con rồng nào Long tộc cũng luôn ở trên cao, và họ đều vì giòng giống mà tự hào.

Nhưng Long Lang thì ngược lại, họ cảm thấy nhục nhã bởi huyết thống Long tộc. Bất kể một Ma thú nào mang giòng máu Long tộc đều là đối tượng căm ghét và thù hận của họ.

Khi cây thương trên tay Diệp Hồng Nhạn gạt bay thi thể đối thủ thì Long Lang Thái tử cũng đột ngột vọt lên, móng bên trái đột nhiên chìa ra biến thành màu xanh sẫm. Thân mình Long Lang dướn lên, những móng chân sắc bén kẹp chặt cổ Rồng Ai-lí-khắc-mẫn.

Một tiếng gãy rắc giòn tan vang lên. Mặc dù đẳng cấp của Mẫn Long này đã đạt đến ngũ cấp nhưng trước mặt Long Lang Thái tử, nó chẳng khác gì con hổ giấy.

Hành động của Diệp Hồng Nhạn như tiếng kèn xông trận, thôi thúc Tử thần Long Lang kỳ binh xông lên chém giết. Ba trăm kỳ binh giương cao trường thương không chút chần chừ lao vào đối thủ, ánh sáng xanh sẫm trong nháy mắt biến thành những lưỡi hái thần chết mờ ảo.

Xuyên phá! Cắt đứt!

Khi hai nguồn sát khí như hồng thuỷ va nhau, ưu thế thuộc về bên đông số lượng. Nhưng nếu thực lực hai bên chênh lệch quá lớn, sự so sánh về số lượng không còn nữa.

Long thương của Huyết Sắc vệ đội đâm vào áo giáp Long Lang kỳ binh chỉ để lại một vết lõm nông, trường thương tràn ngập đấu khí của Long Lang kỳ binh đâm vào áo giáp đối phương lại như đâm vào hồ giấy. Thương dài của Tử thần chiến sĩ đúc bằng hợp kim, sức xuyên hơn hẳn bất cứ loại binh khí nào hiện có. Hơn thế nữa, đây lại là kiệt tác của các Oải nhân đại sư.

Ba trăm đánh năm trăm, màu xanh sẫm với màu máu đỏ, chỉ chừng nửa khắc đã phân thắng bại. Khi nguồn sáng xanh sẫm ào qua như hồng thuỷ, phía Huyết Sắc vệ đội năm trăm người chỉ còn lại chưa tới một phần ba, còn đối thủ của họ, những kỳ binh Long Lang tràn trề dũng khí lại không hề suy suyễn, thậm chí áo giáp cũng không có mấy vết đâm.

Tử thần Long Lang kỳ binh không trực tiếp tấn công đội lương thảo. Khi luồng sáng như hồng thuỷ xanh sẫm lướt qua để lại những thi thể, Long Lang vẫn không giảm tốc độ vạch ra một đường vòng cung trên bình nguyên mênh mông, chẳng khác hình lưỡi hái thần chết nhằm phần còn lại của Huyết Sắc vệ đội lao đến.

A-đức-lí-an đã về đến đội ngũ, lúc này lực lượng trong tay hắn chỉ còn lại chừng sáu trăm. A-đức-lí-an không thể ngờ, Huyết Sắc vệ đội lừng danh lại không chịu nổi đến một đòn tấn công của đối phương. Dưới sức công phá mạnh mẽ của Long Lang kỳ binh, phía Phật La tổn thất quá nặng nề, trong khi đối phương hầu như không suy xuyển, một sự thực khiến A-đức-lí-an khó lòng chấp nhận nổi.

Lẽ nào đối phương không thuộc thế giới này mà đến từ địa ngục?

_____***_____

Cách nghĩ của A-đức-lí-an không hoàn toàn sai, chí ít thì đối với Huyết Sắc vệ đội mà nói, Tử thần Long Lang kỵ binh đúng là cơn ác mộng, những ma quỷ đến từ địa ngục chăm chăm câu hồn hết thảy bọn chúng.

Thù hận!

Hai chữ này rất ít khi nổi lên trong lòng binh sĩ Long Lang. Họ nguyên chỉ là những cỗ máy chiến tranh, quen chấp hành mệnh lệnh hơn suy nghĩ. Chỉ có Phật La và Huyết Sắc vệ đội của Phật La là ngoại lệ, không một Tử thần chiến sĩ nào quên được trận quyết đấu Thất quốc Thất Long!

Huyết chiến sôi sùng sục nhuốm đỏ lưỡi hái tử thần, mỗi lúc một quyết liệt. Ba trăm chiến binh bừng bừng căm hận, như ba trăm hồn ma xanh sẫm lao nhanh trên thảo nguyên rộng lớn, không thể kháng cự, không thể ngăn chặn nổi. Ba trăm hồn ma nhất tề xông lên dưới sự chỉ huy của Diệp Hồng Nhạn.

Phía đối diện, A-đức-lí-an cũng gầm vang tức giận. Không! Tuyệt đối không thể để cho chúng dễ dàng đánh bại công sức nửa đời của hắn! Những chiến binh Huyết Sắc đều là thuộc hạ chính tay A-đức-lí-an khổ công bồi dưỡng, là lực lượng trung kiên của Vương quốc Phật La. Hắn không thể cam tâm đứng nhìn những chiến binh của mình chết trong tay kẻ thù!

Phong Long vẫy cánh, với tư thế hùng dũng lao về mũi tiến công sắc nhọn nhất của Diệp Hồng Nhạn. Phía sau lưng A-đức-lí-an, hơn sáu trăm chiến binh Huyết Sắc lại nhiệt huyết xông pha lần nữa. Không thể nghi ngờ, Huyết Sắc vệ đội đều gồm những chiến binh chân chính, không hề lùi bước trước bất cứ cường địch nào. Tất cả họ đều đã kinh qua nhưng tôi luyện gian khó nhất, đứng vững trước những thử thách lớn nhất. Tiếc một điều họ không bằng được Diệp Âm Trúc, có một nhà cũng cấp vũ khí kiệt xuất.

Lúc này không có ai đúng, cũng chẳng kẻ nào sai, chỉ là những con người lao vào chiến đầu vì lợi ích và lòng tin của chính mình. Khoảnh khắc ngắn ngủi, ánh sáng thù hận bao trùm lấy cả hai bên, chiếu rõ từng cặp mắt chiến binh.

Một luồng gió mạnh tựa tia sét bổ vào đầu Diệp Hồng Nhạn, liền theo đó cây thương dài hơn sáu mét đâm tới. Cây kỳ thương không kém gì cây thương của Diệp Hồng Nhạn chĩa thẳng vào đối thủ. Kim Tinh kỳ tướng, sở hữu Đại Long cao cường nhất Phật La, A-đức-lí-an có đầy đủ lý do để tin vào chính mình.

Đối mặt với kẻ thù đột nhiên mạnh mẽ trở lại, Diệp Hồng Nhạn vẫn không có gì thay đổi. Với cách nghĩ của gã mọi đối thủ chỉ có thể dùng hai từ, đáng chết! Nếu đối thủ không đáng chết thì chính gã sẽ đáng chết!

Long Lang thái tử mở to mắt nhìn găm vào con Đại long trước mặt. Trong nháy mắt dáng vẻ Diệp Hồng Nhạn thay đổi, trở nên vô cùng điên cuồng. Cặp mắt vốn đỏ ngầu giờ chực như vỡ tung, vẩy trên mình dựng ngược, quang mang xanh sẫm càng tỏa rộng. Một chùm ánh sáng chói lòa phun ra từ miệng Diệp Hồng Nhạn, vạch nên một vòng cung rực rỡ tạo thành chiếc khiên bảo vệ trước ngực gã.

Trong giờ khắc đó, Diệp Hồng Nhạn và Long Lang Thái tử đã gắn chặt làm một, trở thành một khối tinh thể màu xanh sẫm khổng lồ. Đại địa rung mạnh, không gian như ngưng đọng. Thân mình Long Lang ngóc lên như một quả đạn pháo, đôi cánh trên lưng giương rộng. Long Lang không thể bay nhưng có thể lượn. Mượn đôi cánh rồng đặc biệt, tốc độ của Long Lang Thái tử cộng với tác dụng của khí thế thù hận đã trở nên vượt cả đối thủ, con Đại long phía kia!

A-đức-lí-an không thể tưởng tượng nổi, một con sói quái dị lại có thể bay được? Dẫu sao hắn cũng nhanh chóng có phản ứng, cây thương trên tay vung mạnh biến thành một đạo hào quang lao về phía Diệp Hồng Nhạn và Long Lang Thái tử. Hào quang vàng chói và ánh sáng xanh sẫm đâm vào nhau, hai đối thủ đã dốc hết ý quyết tử.

"Giết!"

Một tiếng gầm vang ra từ miệng Diệp Hồng Nhạn, ý chí chiến đầu của A-đức-lí-an như ngừng hẳn lại. Quả cầu thuỷ tinh trước ngực gã xoay tròn, toả ra nguồn năng lượng khó gì sánh nổi, lập tức hoà nhập vào cơ thể. Đúng lúc này đấu khí của Diệp Hồng Nhạn biến thành màu xanh tím, lẫn cả quang mang màu đen chết chóc.

Vù…

Cây thương trên tay Diệp Hồng Nhạn bay đi, tựa như một tia chớp tím lao về phía A-đức-lí-an.

Để vũ khí tuột tay là điều tối kỵ trong chiến đấu, nhưng một chiêu đó của Diệp Hồng Nhạn đang khiến cho A-đức-lí-an hết đỗi bất ngờ.

Nhìn thấy ánh hào quang khủng bố lao nhanh đến, A-đức-lí-an dậy lên một cảm giác không thể nào cản nổi. Vốn từng dày dạn chinh chiến, hắn vội thúc Phong Long dạt sang bên, lộn một vòng tránh đòn công kích. Chỉ cần tránh được một chiêu thì người không thể là đối thủ của ta nữa rồi! Mất vũ khí, chẳng mấy chốc ngươi sẽ phải bại dưới tay ta!

Lúc này đây, sức chiến đấu của A-đức-lí-an đã giảm sút thê thảm, thậm chí muốn điều cả năm ngàn Trọng kỳ binh đến chi viện cho mình. Sự tổn thất của Huyết Sắc vệ đội là đả kích quá lớn, khiến cho con tim hắn không ngừng rỉ máu.

A-đức-lí-an đã tính đúng, chỉ sai duy nhất có một điều. Toàn bộ đấu khí của Diệp Hồng Nhạn dồn lại, có thể dễ dàng tránh né chăng? Khi nhìn thấy cặp mắt Diệp Hồng Nhạn đằng đằng sát khí, A-đức-lí-an biết rõ mình đã mắc sai lầm. Như thể người hắn có nam châm, trường thương Long Lang bay theo một đường cung khúc khuỷu, không ngừng truy theo địch thủ đang lẩn tránh.

A-đức-lí-an phản ứng nhanh, kéo Phong Long dịch mạnh sang bên, nhưng đã muộn. Long Lang trường thương cắm vào giữa cánh trái Phong Long, xuyên qua lưng cắm luôn vào đùi A-đức-lí-an, biến thành một tia lửa điện lạnh buốt.

A-đức-lí-an cùng Phong Long kêu thét lên đau đớn. Thân thể to lớn của Phong Long rơi nhào xuống đất, thương tích khiến cho cánh bay của nó không khác gì cánh quạ gãy.

Thân mình Long Lang Thái tử lướt nhẹ, đôi cánh tuy không rộng bằng cánh Phong Long đồ sộ, nhưng toàn bộ vẩy và cơ bắp dậy lên năng lượng mạnh mẽ, nháy mắt đưa sức chiến đầu đạt đến đỉnh cao. Tấm gương hộ tim trên ngực Diệp Hồng Nhạn bay trở về thân Long Lang Thái tử, in vào vị trí cuối tim. Ánh sáng xang sẫm phút chốc thu vào dưới đôi cánh, cùng lúc Diệp Hồng Nhạn sau khi phóng thương rảnh tay ấn vào hai bờ vai Long Lang, đấu khí cơ thể nhập cả vào cơ thể Long Lang Thái tử.

Người và sói hoà làm một, kết quả khổ luyện của những Tử thần Long Lang kỳ binh. Chỉ khi vật cưỡi và kỵ sĩ hoà vào nhau làm một, mới có thể phát huy toàn bộ sức chiến đấu. Đòn công kích trước nhất là của Diệp Hồng Nhạn, lúc này là của Long Lang bên dưới.

Long Lang Thái tử được sự hỗ trợ của Diệp Hồng Nhạn, đột ngột tăng tốc, thân mình lập tức biến thành mũi đao sắc bén. Ánh sáng xanh sẫm rực rỡ như lửa ngọn, uyển chuyển lao theo truy kích đối thủ.

Phong Long bay dưới không còn khả năng lẩn tránh, đấu chí trong lòng cũng không mạnh mẽ như Long Lang Thái tử nữa. Trong lòng Phong Long chỉ còn một ý nghĩ, đánh không lại thì chạy! Vốn tốc độ bay thì cả Long tộc khó có ai nhanh hơn Phong Long, tiếc một nỗi, đôi cánh nó đã không còn toàn vẹn.

Mắt thấy con ngươi màu máu của Long Lang giãn rộng to dần lên, ánh sáng xanh sẫm hạ dần độ cao, Phong Long phát hiện mình không còn đủ sức nữa. Nhát thương đâm xuyên cơ thể làm dội lên những cơn đau dữ dội, một bên hông đờ đẫn không còn cảm giác. Nguồn hắc sắc năng lượng đang gặm nhấm tất cả yếu huyệt toàn thân, lúc này Phong Long đã mất hết sức chiến đấu.

"Không!" A-đức-lí-an kinh hoàng kêu lớn. Nhìn thấy Long Lang đang ập tới trước mặt, hắn biết đối thủ đang định làm gì. Phong Long là con ái mã của A-đức-lí-an, mất không biết bao nỗ lực mới có được. Trong lòng A-đức-lí-an, Phong Long còn giá trị hơn cả thê nhi.

Trong nỗi kinh hoàng, sức mạnh của A-đức-lí-an trỗi lên. Nén chịu những cơn đau dữ dội, hắn nghiến răng cắn nát đầu lưỡi, tàn lực bùng phát tạo thành sức mạnh đỉnh cao, trường thương trên tay nhằm thẳng Long Lang Thái tử đâm tới.

"Địch thủ của ngươi là ta!" Giọng nói lạnh lùng của Diệp Hồng Nhạn vang bên tai A-đức-lí-an. Một cú nhảy, thân mình gã nhào xuống, thanh trọng kiếm sau lưng không rõ vào tay lúc nào, chém mạnh vào trường thương của A-đức-lí-an.

Ầm!

Đấu khí tương đương, cơn va mạnh không phân cao thấp. Cố gắng cuối cùng của A-đức-lí-an dốc ra tựa cánh cung kéo căng hết cỡ, phán đoán sai lầm khiến hắn bị trọng thương. Giờ đây Diệp Hồng Nhạn có dịp thi triển sức lực còn nguyên vẹn của mình, quan trọng nhất là bên gã còn có Long Lang Thái tử với lưỡng hệ Ma pháp.

Trong tiếng va ầm vang, toàn thân A-đức-lí-an giật nẩy lên, máu tươi phun trào. Diệp Hồng Nhạn cũng bật mạnh trở lại, mặt tái nhợt.

Hào quang xanh sẫm của Long Lang lướt ngang qua thân hình đồ sộ của Long Long đang rơi xuống đất, tạo nên một dòng suối máu không ngừng nhỏ xuống.

Vũ khí Long Lang có rất nhiều, móng vuốt, răng sắc, Ma pháp, toàn là những tuyệt kỹ sinh tồn, nhưng nếu như nói chỗ công kích sắc bén nhất thì lại là đầu cánh. Tuy Long Lang Thái tử còn chưa tiến hoá đến cấp chín như cha mình, cặp cánh tuy có ngắn một chút, nhưng nếu đem so sánh thì không có bất cứ cặp cánh nào khác có thể sánh bằng. Đấu chí dâng cao đã khiến cho lòng Long Lang Thái tử dậy lên cơn hám máu điên cuồng, Phong Long loài yếu nhất trong Long tộc không còn một chút sức phòng ngự, yếu hầu nhanh chóng bị đôi cánh chém đứt.

Từng dòng máu đổ xuống mặt đất như trút nước. Con ngươi giãn to, Phong Long cố ngóc đầu dậy. Dường như cùng lúc nó nhìn thấy thanh trọng kiếm chém xuống. Thanh kiếm màu đen như lưỡi hái thần chết, xuyên thẳng vào tim A-đức-lí-an.

Diệp Hồng Nhạn rút thanh kiếm cắm trên ngực A-đức-lí-an, ngạo nghễ giơ lên quá đầu. Dưới chân gã là xác một Kim Tinh Long tướng, cũng là một Đại đội trưởng Huyết Sắc vệ đội. Huyết thù phải được tẩy bằng huyết, Diệp Hồng Nhạn nhớ rõ lời Diệp Âm Trúc. Những gì Huyết Sắc vệ đội đem tới cho chúng ta, chúng ta hãy lấy lại mười lần, trăm lần…

Thời gian giao chiến trên không chỉ mất vài chớp mắt, A-đức-lí-an đã biến khỏi thế giới này. Diệp Hồng Nhạn bay lên cao, dẫn theo những Tử thần chiến binh vượt Long Lang rời khỏi mặt đất. Ba trăm đọ sáu trăm, chênh lệch gấp đôi nhưng đã biến thành cuộc giết chóc một chiều. Huyết Sắc vệ đội không có cách nào ngăn chặn bước tiến của Tử thần Long Lang kỳ binh điên cuồng tấn công. Chỉ một trận đánh, Huyết Sắc vệ đội của A-đức-lí-an đã tan tác.

Tay trái cầm kiếm, tay phải cầm thương, Long Lang bay lượn trên không, đó là thế chiến đấu hiếm khi thấy Tử thần Long Lang kỳ binh thể hiện. Khi dòng lũ màu xanh sẫm lướt qua, Phong Long rơi từ trên cao xuống đất thì mọi chuyện đã kết thúc. Một ngàn chiến sĩ Huyết Sắc mất đi mạng sống, vĩnh viễn biến khỏi mặt đất, đổi lại đối thủ của họ chỉ nhận những vết xước ngoài cơ thể. Duy nhất một Long Lang bị thương, nhưng chỉ là tróc mấy cái vẩy.

Khi Diệp Hồng Nhạn tìm lại được trường thương, đội ngũ Tử thần chiến binh đã đứng nghiêm chỉnh phía sau, hơi thở người nào người nấy vẫn hồng hộc. Tuy không chịu thương tích nhưng cuộc giao chiến dốc sức khiến ai nấy chịu áp lực nặng nề, bởi đối phương cũng là những tinh nhuệ trong tinh nhuệ.

Diệp Hồng Nhạn không nhúc nhích, tay cầm thương dài nhìn về chốn xa xăm. Đồng thời với việc tiêu diệt Huyết Sắc vệ đội, cuộc chiến cướp lương thảo bắt đầu.

Trận tập kích của Long Lang kỳ binh diễn ra quá ư chóng vánh, khi phía chủ lực bảo vệ lương thảo của Phật La phát hiện ra cuộc toàn bộ Huyết Sắc vệ đội đã coi như kết liễu.

A-đức-lí-an có thể coi là tổng chỉ huy, nhưng không phải là thống lĩnh duy nhất. Ngoài A-đức-lí-an còn có thống soái năm ngàn quân Cấm vệ. Thống soái nhìn tình hình, tuy không thể tin vào mắt mình nhưng vẫn phải đưa ra phản ứng.

Năm ngàn cấm vệ quân Phật La đều trang bị vũ khí nặng, không thể chủ động xung phong về phía ba trăm Kỳ binh tử thần. Vị thống soái rất am hiểu tình hình, nếu dốc sức trả thù cho A-đức-lí-an, có thắng lợi thì cũng chẳng khác gì thảm bại. Đối thủ chỉ vẻn vẹn có ba trăm, thế mà cả một đại đội Huyết Sắc thất bại chỉ trong mấy nháy mắt. Trong tình hình đó, năm ngàn kỳ binh của thống soái có xông ra liệu có tránh nổi đòn thất bại hay không?

Không nói những gì khác, chỉ bàn về tốc độ thì Cấm vệ quân đã kém xa. Hơn thế nữa, mục đích lần này

của đoàn quân là áp tải lương thảo ra chiến trường. Tuy ba trăm kỳ binh đối phương trước mắt rất mạnh, nhưng dẫu sao cũng chỉ là con người. Bản thân thống soái còn nắm giữ trong tay hai vạn năm ngàn chiến binh, không việc gì phải chủ động xuất kích. Nếu đối phương dám liều mình tấn công vào đội hình thì mặc cho từng cá nhân đối thủ thực lực mạnh đến đâu, rơi vào biển người nhất định phải thất bại.

Vị thống soái rất hiểu, lệnh cho hai vạn binh sĩ thường vây quanh đoàn lương thảo, đích thân mình dẫn năm ngàn tinh binh giương giáo bên ngoài đợi địch, sẵn sàng ứng phó với Tử thần Long Lang kỳ binh.

Chính lúc này mặt đất bỗng nhiên sôi sục, con ngươi nhưng Trọng kỳ binh của Phật La thu nhỏ con lại bởi một con địa long to lớn xông từ phía xa tới trận địa của Thống soái Phật La.

Xét về tốc độ, binh sĩ Phật La không nhanh được như đối phương, cũng không có dòng đấu khí huyền diệu màu xanh sẫm bảo vệ. Khi cánh kỳ binh này xuất hiện trước mặt đoàn trọng binh của Phật La, binh lính phía Phật La bất giác rợn tóc gáy.

Cự thú Cách-lạp-tây-tư một mình đứng trước, con địa long đó chính là cơ thể đồ sộ của y. Với thân mình dài cả trên trăm mét, khí thế khiến khó ai không kinh hoàng.

Ba Hoàng Kim Bỉ mông chỉ huy hai cách quân đứng sát Cách-lạp-tây-tư, sẵn sàng xung phong cùng vị Chiến tranh cự thú này. Quả là một quang cảnh kỳ diệu, địa long như là một ngọn núi cản phía trước, sẵn sàng đổ ập xuống đối phương. Móng vuốt sắc bén dài trăm tấc xoè ra, các Bỉ Mông đã hiểu, điều họ cần làm sắp tới là chém giết!

Bỉ Mông quân đoàn có biệt hiệu là "Đại lục vô địch". Trên đường từ Phật La tới đây, Địch Tư và các Bỉ Mông huynh đệ đã ngấm ngầm so tài với Long Lang kỳ binh. Họ phát hiện ra một điều kinh hoàng, khi cưỡi trên lưng Long Lang tổng lực tấn công thì Trọng kỳ binh phía Phật La hay Bỉ Mông cự thú cũng khó lòng ngăn nổi các Tử thần chiến sĩ, may ra chỉ Hoàng kim Bỉ Mông là có thể giao đấu ngang ngửa. Với trang bị do Oải tộc đại sư đúc ra, Tử thần chiến binh tựa như những lô cốt dịch chuyển. Dựa vào tốc độ di động nhanh như gió, dù chưa chính thức đọ sức với nhau nhưng Địch Tư rất hiểu, Bỉ Mông quân đoàn mình chỉ huy khó có nổi ưu thế như ba trăm Tử thần Long lang kỳ binh kia.

Đương nhiên, tốc độ của Bỉ Mông cự thú có kém một chút, nhưng sức mạnh thì kỳ binh Long Lang làm sao đọ nổi được! Danh hiệu vô địch lục địa làm sao có ai hơn, nhất là khi có một Thần thú siêu đẳng dẫn đầu.

Phải làm thế nào đây? Nhìn thấy lớp lớp Bỉ Mông cự thú xông thẳng đến phía mình, Thống soái quân cấm vệ Phật La giật mình, vội đưa ra một quyết định chính xác.

Căn cứ vào tốc độ xung phong của đại thú Cách-lạp-tây-tư, nếu để đối phương xông vào giữa trận địa thì kết cục tiếp theo không cần phải bàn nữa. Năm ngàn Trọng kỳ binh co cụm thành một khối, khó lòng mà cản được bước tiến công của đối phương. Chờ đợi Bỉ Mông quân đoàn để phản kích, hẳn là rất mạo hiểm.

Nghĩ tới đây, từng chuỗi mệnh lệnh được ban xuống. Vị Thống soái Cấm vệ Phật La lập tức cầm đầu đoàn quân hơn năm ngàn kỳ binh, chống lại đợt xung phong của đối phương.

Chỉ có chặn những Bỉ Mông cự thú lại giữa đường, khi đấu khí chưa dâng lên cao nhất, như thế thì phía Phật La mới có cơ hội. Đó chính là cách tính toán của vị Thống soái.

Đúng lúc này, hơn hai vạn binh sĩ bảo vệ lương thảo phía Phật La cũng sôi động, những cặp cánh như cánh én giương ra bày trận thế hình vòng cung phía sau đội ngũ Trọng kỳ binh, đương đầu với hơn một trăm Bỉ Mông cự thú đang xông đến.

Cứ như thế, những xe lương thảo lộ hẳn ra trước mặt Long Lang kỳ binh phía xa. Giờ đây, bài toán hay canh bạc của vị Thống soái Phật La là, phải xử lý những Bỉ Mông cự thú trước khi Long Lang kỳ binh chưa kịp ra tay phá hủy lương thảo, sau đó tập trung về bảo vệ quân lương. Chỉ như thế mới có thể hoàn thành được nhiệm vụ.

o¢¢u G\ʏỀjX o¢¢I ±«´ p\njX W_9 ¦_ȵj Ĥàq

Áo-lợi-duy-lạp đứng phía xa nhìn cục diện trước mắt, cười nhạt. Lúc này Áo-lợi-duy-lạp đang cưỡi trên lưng Bát cấp Thủy hệ Đại long, mắt như chim ưng nhìn từ trên cao xuống. Không gì tốt hơn là được chỉ huy trận đánh từ trên không.

Thực ra Áo-lợi-duy-lạp hoàn toàn có thể tiêu diệt A-đức-lí-an, thực lực của y không thua kém gì tên Đại đội trưởng Huyết sắc vệ đội, nhưng Áo-lợi-duy-lạp không ra tay mà dành cơ hội báo thù cho Diệp Hồng Nhạn.

Diệp Âm Trúc khi ra đi đã dặn lại hai điều cần hết sức chú ý. Một là việc phối hợp điều đồng các loại binh chủng, tuy Cầm thành lần này cử đến nhiều binh chủng tinh nhuệ nhưng không phải là hoàn chỉnh thành một thể thống nhất. Diệp Âm Trúc đã chắc chắn khẳng định và lưu ý Áo-lợi-duy-lạp điều đó. Nếu biết cách sử dụng thoả đáng khiến cho mỗi binh chủng phát huy được hết sức mạnh của mình, như thế sẽ đáng sợ hơn nhiều so với một đại quân đi mệt mỏi từ xa đến. Điều thứ hai là bản thân Áo-lợi-duy-lạp bất cứ lúc nào cũng phải giữ bình tĩnh. Áo-lợi-duy-lạp là người chỉ huy, trừ khi cuộc chiến diễn biến đến nguy cấp sống còn, nhất định đều phải hết sức lạnh lùng chỉ huy.

Bởi thế Áo-lợi-duy-lạp giờ đây vẫn lượn ở trên cao, mắt dõi theo Cách-lạp-tây-tư chỉ huy trận chiến dưới dất. Bỉ Mông quân đoàn và đại quân đối phương đang mỗi lúc một gần lại, Áo-lợi-duy-lạp khẽ vỗ lên lưng Thủy Long đang cưỡi.

Từ trên cao quan sát tỉ mỉ, thể hình của Bỉ Mông cự thú và Chiến tranh đại thú Cách-lạp-tây-tư đều to lớn như nhau, nhưng đối thủ của Bỉ Mông cự thú là cả một đại quân năm vạn chiến binh, số lượng hết sức chênh lệch. Trong hoàn cảnh như thế, chọi lại với đối phương rõ ràng là điều không dễ. Mục đích của Thống soái Phật La là bao vây tất cả đại thú Cách-lạp-tây-tư vào trong, rồi lợi dụng số đông đè bẹp đối phương.

Thật đáng tiếc, vị Thống soái Cấm vệ Phật La lại không hay một điều, những gì y làm đều lọt cả vào mắt một người đang lượn lờ trên cao.

Một quả cầu nước bay từ xa đến, vỡ tung giữa trời thành một đám mây mù xanh nhạt. Cảnh tượng hết sức thần kỳ, có điều đôi bên đang mải mê giao chiến không nhìn thấy, cự li mỗi lúc một ngắn lại.

Đúng lúc này, trên không gian bỗng xuất hiện một rừng cây. Rừng cây gồm năm trăm cây mâu dài, dường như cùng một lúc rơi xuống ngay trước mặt đội Trọng kỳ binh của Phật La.

Sức phòng ngự của Trọng kỳ binh quả là mạnh mẽ, những mũi mâu rất sắc nhọn, lực rơi càng mạnh. Nhưng Trọng kỳ binh đúng là khắc tinh của trường mâu, những tiếng nổ lớn liên tiếp vang lên, tuy rất nhiều khiên trên tay trái các Trọng kỳ binh bị vỡ nát, nhưng chỉ có mấy chục người là thực sự ngã gục.

Giữa trời cao, Áo-lợi-duy-lạp đứng hẳn lên lưng Thuỷ long, mỉm cười. Y hiểu rõ, nhiệm vụ lần này của mình xem như đã hoàn thành.

Thật không tồi, năm trăm cây mâu dài tuy không tiêu diệt nổi đối phương, nhưng đó cũng không phải là ý đồ của Áo-lợi-duy-lạp. Đây vốn không phải là những cây mâu bình thường, mà là trường mâu Thụ Yêu xuất thân từ Thụ-yêu Đức-lỗ-y. Ngoài sức công kích cự ly xa, những cây mâu này còn có một đặc tính, là một Ma pháp hỗ trợ giản đơn!

Trong các tộc Đức-lỗ-y mà nói, Thụ-yêu Đức-lỗ-y mạnh hơn so với Giác Ưng, nhưng không thể bằng được Lợi trảo Đức-lỗ-y và Mãnh Cầm Đức-lỗ-y, vẫn luôn giữ địa vị thống trị trong tộc. Thụ-yêu Đức-lỗ-y mới chỉ có Ma pháp hỗ trợ giản đơn, hiệu quả là khiến cho đối phương phải chậm lại.

Trọng kỳ binh Phật La đi hàng đầu, không nghi ngờ gì là lực lượng công kích trước nhất vào Thụ-yêu Đức-lỗ-y. Khi phía Phật La chặn được năm trăm ngọn mâu phóng xuống, chưa kịp vui mừng đã phải trợn mắt kinh ngạc. Nguyên lai, lực lượng tiên phong của họ bị chậm lại ngoài dự kiến, hai tốp Trọng kỳ binh đi đầu và phía sau dồn vào nhau, rơi vào một tình cảnh thật trớ trêu.

Ma pháp hỗ trợ của Thụ-yêu Đức-lỗ-y đã làm chậm thời gian chừng mười giây bên phía địch. Chỉ mười giây, nhưng là mười giây làm thay đổi hoàn toàn cục diện.

Đội Trọng kỳ binh tiên phong đột nhiên chậm lại, trở thành vật cản cho kỳ binh phía sau, một sự va chạm hủy diệt.

Khi tốp Trọng kỳ binh phía sau ầm ào xông lên, trận thế đang chỉnh tề của Phật La lập tức trở nên hỗn loạn. Binh sĩ Trọng kỳ binh đều mặc áo giáp, cả vật cưỡi cũng khoác áo giáp. Với một trọng lượng như thế, muốn dừng lại nào có dễ dàng? Ba ngàn Trọng kỳ binh đi sau, phía trước hai ngàn Trọng kỳ binh chậm bước, hỗn loạn lao vào nhau. Toàn bộ trận thế phút chốc rối tung.

Ngược lại với Phật La, đối phương chính diện là những Chiến tranh cự thú Cách-la-tây-tư và Bỉ Mông cự thú, chớp thời cơ tăng tốc độ tấn công lên gấp bội.

Thử nghĩ, khi đôi bên cùng xung phong mà một bên đến nửa đường tắc nghẽn, còn phía kia lại thông thoáng tự do thì kết quả giao chiến sẽ thế nào? Thêm vào đó, thế mạnh tinh nhuệ của bên thông thoáng trong hoàn cảnh này sẽ phát huy đến mức độ cuối cùng.

Cách-lạp-tây-tư bất chấp trước mặt mình là ai, nhìn trận địa đối phương hỗn loạn phấn khích gầm lớn, như một cỗ máy ủi húc thẳng vào giữa trận thế của đối phương.

Ầm…

Mười mấy Trọng kỳ binh phía trước gục ngã bởi sức nặng áo giáp và trang bị của chính mình, dù chưa chết ngay cũng lập tức bị Cách-lạp-tây-tư đẩy bật ra xa. Không thật sự đối mặt, không thể nào hiểu nổi nỗi kinh hoàng trong cuộc đo sức với Cự thú.

Điên cuồng, chỉ có thể dùng chữ điên cuồng để hình dung. Không một ai có thể làm cho đôi chân của Cách-lạp-tây-tư chậm lại nửa bước, thân mình to lớn càn quét giữa hàng ngàn quân địch.

Thần thú với sức mạnh vô song xông vào đám Trọng kỳ binh đối phương, năn ngàn kỳ binh cùng lúc cất lên tiếng kêu hãi hùng. Trước tiến sau rút, trận tuyến hỗn loạn không thể chỉ huy được, dẫm đạp lên nhau mà chết.

Nhưng cũng chính sự hỗn loạn này vô tình lại giúp người Phật La một việc lớn. Đại thú Cách-lạp-tây-tư quả thật xung phong rất mạnh mẽ, nhưng trước mặt vẫn là hai vạn năm ngàn quân Phật La, vật cưỡi của những Trọng kỳ binh nằm đống trên mặt đất cùng chính những Trọng kỳ binh mình đầy giáp trụ. Khi mới vào cuộc, Cách-lạp-tây-tư còn có thể mượn sức xông pha mà tiến, nhưng rất nhanh sau đó thân thế to lớn như bị sa vào vũng bùn, tốc độ xem như ngừng trệ.

Cũng giống Cách-lạp-tây-tư, Bỉ Mông cự thú cũng xông thẳng vào chốn hỗn loạn. Không có một lực lượng nào ngăn cản, các cự thú cứ thả sức chém giết.

Giữa trời cao, Áo-lợi-duy-lạp phải chau mày. Không ngờ diễn biến lại tiến đến cảnh tượng như thế, sự hỗn loạn phía đại quân Phật La thì không phải bàn, nhưng còn bên Mễ Lan? Áo-lợi-duy-lạp tuy là Thống soái chỉ huy, thế mà diễn biến trận đánh lại không thể nắm được. Sự rối rắm này, y làm sao có thể hoá giải?

Quân số phía Phật La quá nhiều, trong khi không chỉ riêng các cự thú mà cả Long Lang kỳ binh cũng xông cả vào trong đó, và cũng chịu cảnh hỗn loạn khó tránh được tổn thất. Áo-lợi-duy-lạp làm sao trao đổi được với Diệp Âm Trúc đây? Việc ném mâu quả không sai, nhưng giờ đây địch ta không còn phân biệt nổi, ném mâu đã thành con dao hai lưỡi, lợi bất cập hại.

Cục diện như hiện giờ, Áo-lợi-duy-lạp chỉ còn biết đứng nhìn, hy vọng Bỉ Mông cự thú phá vòng vây ra được ngoài, đồng thời lập tức phát lệnh cho một đơn vị không xa đến chi viện.

Sự hỗn loạn khiến vị Thống soái Phật La không khỏi kinh hoàng, nhưng nhìn thấy Cách-lạp-tây-tư và Bỉ Mông cự thú đều lẫn lộn cả vào hỗn chiến, tuy chém giết điên cuồng vẫn không thoát ra được, khiến cho Thống soái lại dậy lên chút hy vọng.

Từ kinh nghiệm đánh nhau trước đây với Bỉ Mông cự thú, vây chặt đối phương tiêu diệt là phương pháp hay nhất.

Lập tức Thống soái hạ lệnh, không bận tâm tới những Chiến tranh cự thú và Bỉ Mông cự thú đang cùng binh sĩ đan xen hỗn chiến mà chuẩn bị lực lượng từ phía sau. Mệnh lệnh ban ra vô cùng thâm thuý độc ác, bằng mọi giá phải chém vào chân các cự thú. Sức mạnh đối thủ dù lớn đến mức nào, một khi chân đã bị thương thì xem như vô tác dụng. Nếu như có thể chém hết toàn bộ chân của cự thú đối phương thì Thống soái đã lập được đại công, chắc hẳn sẽ giành thắng lợi vào tay.

Nhưng khi vị Thống soái đang mơ mộng, Áo-lợi-duy-lạp trên không lại lần nữa mỉm cười, vì y vừa nghĩ ra được một kế tốt không thể tốt hơn.

"Mãnh Cầm Đức-lỗ-y, hãy thổi gió làm bay Bỉ Mông cự thú!"

Mệnh lệnh ban ra, từ sau lưng Áo-lợi-duy-lạp ba trăm Mãnh cầm Đức-lỗ-y cùng tung cánh. Đám mãnh cầm biến thành những chim lớn, theo mệnh lệnh ào xuống trên trận chiến. Để bảo vệ cho Mãnh cầm, năm trăm Thụ-yêu Đức-lỗ-y ngay lập tức bay vào bên cạnh, chắn phía trước mặt mãnh cầm.

Toàn thân Thụ Yêu toả ra vầng sáng xanh, trên tay cầm gậy gỗ, không để vang lên một thanh âm. Một lúc sau đó, nguyên tố gió trong không khí thay đổi.

Chỉ nháy mắt, hàng trăm cơn lốc nổi lên giữa trận. Thân hình Bỉ Mông cự thú tuy to nhưng không thể chống lại nổi sức hút của cơn lốc ma pháp, lần lượt bị hút lên trời cao.

Với sức mạnh của Bỉ Mông cự thú, cuồng lốc không thể gây nên tổn thương. Từ trên không chúng nhẹ nhàng rơi xuống. Mỗi thú lớn một rồng cuốn, đây là sáng ý của Áo-lợi-duy-lạp cứu thoát đàn cự thú khỏi vòng nguy hiểm.

"Cách-lạp-tây-tư đại ca, muốn ăn no thì hãy giày xéo thật mạnh!"

Đấu chí của Áo-lợi-duy-lạp dồn hết vào trong tiếng hô. Phút giây này, năng lực chỉ huy của y phát huy cao độ, Áo-lợi-duy-lạp bây giờ mới hiểu lời Diệp Âm Trúc nói về vấn đề phối hợp chiến đấu.

Cách-lạp-tây-tư không còn ngần ngại nữa, những ai dám cản ngăn đơn giản sẽ chết! Bên cạnh Cách-lạp-tây-tư lốc đang nổi lên dữ dội, tất thảy Bỉ Mông cự thú đều bị hút lên cao. Ngừng lại giây lát, y hiểu rõ lời Áo-lợi-duy-lạp. Chớ thấy Cách-lạp-tây-tư thô kệch mà coi thường, sự tu luyện đã khiến y trở thành một Thập cấp Thần thú, trí tuệ sáng láng không kém gì con người.

Tiếng gầm vang lên từ Chiến tranh cự thú. Những chiến binh Phật La cố hết sức dùng vũ khí trên tay chém vào chân đối thủ. Nhưng sự phòng ngự của Chiến tranh cự thú đâu dễ để đối phương thực hiện theo ý mình. Một luồng sáng nhàn nhạt loé lên, Cách-lạp-tây-tư gầm lớn, hai chân trước chồm lên, chiếc sừng trên đầu phát ra ánh sáng trắng chói chang.

"Hầm".

Chiến tranh cự thú giày xéo, giày xéo kinh hồn.

Khi hai chân trước của Cách-lạp-tây-tư đập mạnh, tất cả mặt đất đại lục gồm cả những Tử thần Long Lang kỳ binh đều bay lùi về phía sau. Những lỗ nứt sâu hàng mét mỗi lúc một nhiều thêm, mặt đất nơi Cách-lạp-tây-tư chạy qua ngập ngụa đất bùn, vỡ vụn. Chỉ một lúc ngắn ngủi, vòng hào quang cao chừng ba mét cứ lan toả dần lên phía trước.

"Đáng kiếp tất cả chúng bay! Mãnh thú, Mãnh cầm, Thụ yêu, nhanh dạt ra cho ta…"

Áo-lợi-duy-lạp không thể ngờ, sức tàn phá của Cách-lạp-tây-tư lại ghê gớm đến thế. Trên mặt đất, vô vàn lính Phật La bị cỗ máy chiến tranh đó giày xéo, tốc độ nhanh còn hơn cả ôn dịch.

Mãnh cầm Đức-lỗ-y thể hiện rõ tác dụng của mình, những mãnh cầm hình người đều biến hình trở lại thành chim bay về, móng vuốt đều quắp theo một hai Thụ-yêu, nháy mắt đạt độ cao trên ba chục mét, nhanh chóng thoát khỏi sưu giày xéo của Cách-la-tây-tư, rất giản đơn nhưng vô cùng hiệu quả…

Chiến tranh cự thú giày xéo điên cuồng, ai cũng không thể nào tưởng tượng nổi. Trên mặt đất giờ đây chỉ còn Cách-lạp-tây-tư là tiêu điểm, một vùng rộng cả ngàn mét vuông thoáng chốc không còn sót lại một sinh vật nào. Binh lính Phật La người nát như tương, kẻ bị chấn rung bắn xa ra. Đại quân hơn hai vạn binh sĩ giờ đây hỗn loạn không thể chỉ huy nổi, người chết không đếm xuể, chất thành đống thành bãi.

Bao vây ư? Bao vây Chiến tranh cự thú này? Có mà ngu xuẩn! Một trận thế dày đặc như vậy mà chỉ một mình Cách-lạp-tây-tư làm cho điên đảo, ai nấy kinh hoàng khiếp vía.

Ầm, ầm, ầm…

Những tiếng gầm rú dữ dội, Bỉ Mông cự thú tiếp đất. Tiếng gió rít, tiếng xoáy lốc do Mãnh cầm Đức-lỗ-y phát ra khuấy động đan xen, tạo nên thế uy hiếp đối phương ghê gớm.

Khi những Bỉ Mông cự thú hạ thân cả xuống mặt đất, nhìn vào mắt Cách-lạp-tây-tư thấy ánh mắt đã thay đổi rất nhiều. Ai nấy tỏ vẻ sùng kính nể sợ, đó mới là sức mạnh chân chính của Thần thú., sức mạnh huỷ diệt cả đất trời.

Cách-lạp-tây-tư đứng lại, ngẩng mạnh đầu vẻ cao ngạo, nhưng trong đáy mắt đã tỏ chút mệt mỏi. Cuộc giày xéo vừa rồi đã làm tiêu hao rất nhiều sức lực.

Sức mạnh tiêu hao thì đã sao? Đôi mắt Cách-lạp-tây-tư nhìn ra phía xa, những bao lương thảo la liệt đầy trên mặt đất. Tiêu tốn sức lực thì phải ăn cho no, đây là ao ước duy nhất của Cách-lạp-tây-tư.

"Các huynh đệ, đến đây ăn cùng ta!" Lúc này còn gì có thể ngăn cản nổi Cách-lạp-tây-tư lao đến những đống lương thảo nữa.

_____***_____

Tư-phúc-nhĩ-đặc thành. Diệp Âm Trúc lặng lẽ đứng trên tường thành nhìn ra phía xa.

Đã ba ngày trôi qua, kẻ địch không có một động tĩnh nào. Theo như sự tính toán của chàng và Áo-lợi-duy-lạp, năm mươi vạn binh sĩ Phật La đã phải đói lả gần hết.

"Áo-lợi-duy-lạp, mọi chuyện đều nhìn vào huynh. Chỉ cần huynh chặn được tiếp tế lương thảo của Phật La, ta nhất định sẽ chốt vững nơi này, buộc đại quân Phật La rút về nước. Nếu không như thế, chúng ta chết cũng không thể nào nhắm mắt."

Trong ba ngày, Tư-phúc-nhĩ-đặc thành hối hả chuẩn bị. Hai thành huynh đệ dồn hết vật chất, của cải và cả dân chúng về sơ tán. Lúc này trong Tư-phúc-nhĩ-đặc thành có chừng mười lăm vạn quân chính quy, lính vận tải mười hai vạn người, dân chúng chừng hai mươi vạn. Xét về số lượng, tổng sĩ số không thua kém nhiều so với Phật La nhưng Diệp Âm Trúc biết, nếu chiến đấu trên bình nguyên thì mấy chục vạn quân Mễ Lan cũng không bằng một mũi xung phong đại binh đối phương.

Tường thành Tư-phúc-nhĩ-đặc cao chỉ hơn ba mét. Ba bước một chốt gác, năm bước một vọng canh, tình báo hơn một ngàn, luôn luôn theo dõi động tĩnh.

Thời gian! Diệp Âm Trúc hiểu cái chàng cần nhất bây giờ là thời gian. Diệp Âm Trúc đang rất mong phía Phật La phát động chiến tranh tổng lực, chỉ có như thế mới khiến cho khâu cung cấp hậu cần của chúng gặp khó khăn. Nếu phía Phật La cứ án binh bất động thì cuộc chiến này khó có thể xảy ra đúng theo tính toán của chàng, đồng nghĩa với sự thất bại của Áo-lợi-duy-lạp.

"Diệp Âm Trúc"!

Tô Lạp lặng lẽ đến sau lưng chàng, lấy từ trong chiếc làn trong tay ra một từ đàn nhỏ:

"Ăn chút đi, cháo 'đệ' nấu riêng cho huynh đó. Không nên lo lắng thái quá, tình hình không ổn thì chúng ta lại rút về Cầm thành là cùng!"

Đón bát cháo trên tay Tô Lạp, lòng Diệp Âm Trúc chợt thấy ấm áp. Đã ba ngày chàng gần như ở lì trên tường thành, chịu đựng sự chờ đợi khổ sở.

Diệp Âm Trúc khẽ thở dài:

"Rút ư? Chúng ta đâu còn có đường rút! Nếu để đại quân Phật La tiến vào vùng biên cương Mễ Lan, cuộc chiến tranh này sẽ không thể nào xoay chuyển được. Khi đó Lam-địch-á-tư và Ba Bàng sẽ phối hợp với Phật La, trong ứng ngoài hợp, Mễ Lan chỉ có đường bị tiêu diệt. Cũng đến khi đó các nước đồng minh của Mễ Lan cũng sẽ tiêu vong theo. Đệ nói đi, Lam-địch-á-tư và Ba Bàng sẽ buông tha Cầm thành chúng ta chăng? Chúng ta cũng sẽ chỉ như Long Lang thuở xưa mà thôi, phải chạy vào chốn tận cùng hoang vu cực bắc. Trước mắt trận chiến này là cuộc đọ sức giữa chúng ta và Phật La, nhưng lâu dài lại liên quan đến tương lai của cả Cầm thành. Đương nhiên còn có đế quốc Mễ Lan nữa, giờ đây chúng ta và Mễ Lan đã là hai con ngựa bị buộc vào cùng cỗ xe rồi.!

Tô Lạp nhún vai cười vô tình. Với nàng mà nói, chiến tranh phát triển đến mức nào đều không quan trọng. Lòng Tô Lạp chỉ có một suy nghĩ, bảo vệ bằng được Diệp Âm Trúc. Bất kể lúc nào, nàng đều mong Diệp Âm Trúc sống ngoài mọi cuộc chiến tranh.

"Diệp Âm Trúc, có tin rồi".

Giọng Tử hạ thấp bên tai chàng. Diệp Âm Trúc vội buông bát cháo đang dở xuống, nhìn Tử đang đi đến.

"Thế nào?"

Diệp Âm Trúc hối hả hỏi.

Mắt Tử long lanh vẻ hết sức vui mừng:

"Thành công rồi! Áo-lợi-duy-lạp cho Giác Ưng mang tin vui đến, đã hoàn thành bước một cuộc tập kích. Toàn bộ lương thảo của Phật La phần bị tiêu huỷ, phần còn lại bổ sung vào kho lương của chúng ta. Đã vậy còn tiêu diệt một đại đội Huyết Sắc vệ đội, cùng hơn một vạn binh sĩ thường của Phật La. Hiện giờ tàn quân bại tướng tải lương của Phật La đã được điều động vào đại quân tiền tuyến, tình hình vẫn như thế nhưng họ có thêm hơn một vạn miệng ăn…"

"Tốt quá!"

Diệp Âm Trúc nắm hai tay nắm đấm đấm vào nhau phấn khởi, mắt sáng lên thầm nghĩ, Áo-lợi-duy-lạp đại ca không làm cho ta phải thất vọng! Bỗng như nghĩ ra điều gì đó, chàng vội hỏi:

"Tử, phía ta thương vong thế nào?"

Tử mỉm cười:

"Yên tâm đi! Phía ta hầu như không bị thương vong gì, chỉ có Cách-lạp-tây-tư dùng quá nhiều sức lực, ăn no rồi tìm nơi ngủ kỹ rồi. Chắc phải đến lần người Phật La cung cấp lương thảo lần sau thì mới lại tỉnh giấc để được ăn no."

"Cách-lạp-tây-tư mất nhiều sức lực ư?"

Diệp Âm Trúc giật mình. Hơn ai hết, chàng hiểu thế nào là thực lực của Cách-lạp-tây-tư.

Mắt Tử lộ vẻ giá lạnh:

"Tiêu hao sức lực của Cách-lạp-tây-tư rất xứng đáng, gần một vạn binh sĩ đối phương chết dưới móng xéo của y, đó là chưa nói tới bao nhiêu vũ khí bị phá hủy. Áo-lợi-duy-lạp đốt hết số lương thảo không thể mang theo, số đem theo được đều giấu ở một nơi, đợi khi toàn thắng chúng ta lấy làm chiến lợi phẩm."

Diệp Âm Trúc xả một hơi dài sảng khoái, ánh mắt vui sướng nhìn về chốn xa xăm, mỉm cười:

"Kết quả phía đó chính là sự mở màn cho bên này. Người Phật La, cuối cùng các người chọn lựa cách nào đây? Truyền lệnh ta, toàn thành sẵn sàng chiến đấu!"

Khác với vẻ hứng khởi của Diệp Âm Trúc, trong trướng Phật La đang là một nỗi buồn tê tái.

Tàn binh bại tướng đội tải lương vừa biên chế vào đại quân. Biết lương thảo đã rơi cả vào tay một kẻ thù thậm chí vẫn không biết là ai, Khố Tư Lặc chấn động đến gần như ngất đi. Năm mươi vạn đại quân sẽ ăn bằng gì đây? Chẳng phải đó là cả một đại đội Huyết Sắc và năm ngàn Cấm vệ quân, cộng thêm cả hai vạn binh sĩ đi theo sao, cứ như thế này làm sao chịu đựng nổi?

Nhận được tin báo, phản ứng đầu tiên Nguyên soái Khố Tư Lặc là bất mãn đối với binh sĩ mới bổ sung vào đại quân, vì chúng đem đến cho y sự điều phiền toái đúng như lường đoán của người Cầm thành. Nhưng giờ đây có nói gì thì cũng đều đã muộn, lương thảo tiếp tế cho đại quân lại lần nữa rơi vào tay kẻ địch, khiến cho năm mươi vạn đại quân rơi vào hoàn cảnh tồi tệ chưa từng có.

Khố Tư Lặc đập mạnh tay xuống chiếc bàn, mặt nhăn nhúm vì đau đớn:

"Đều tại ta, đáng ra không nên quá tin vào Huyết Sắc vệ đội, lẽ ra nên cử quân đi tiếp ứng cho họ! Lương thảo tiếp tế không còn, làm sao tiếp tục giao chiến với người Mễ Lan đây? Giờ thì có thể cầm cự được bao lâu nữa?"

Một quan hậu cần tiến lên, nói nhỏ:

"Quân ta đã hết lương thảo hai ngày. Ngựa chiến đã giết rất nhiều để lấy cái ăn, rất đông binh sĩ hơn một ngày chưa có gì vào bụng. Bẩm Nguyên soái, chúng ta có tổng cộng hơn năm mươi vạn người, mỗi ngày tiêu tốn không ít lương thực. Mong Nguyên soái sớm nghĩ cách giải quyết, nếu cứ tiếp tục thế này, không cần giao chiến với Mễ Lan chúng ta cũng chết đói mà thua thôi!"

"Ta biết, nhưng bây giờ bảo ta lấy lương thảo ở đâu? Một lần tải lương chỉ đủ dùng trong mười ngày, cũng phải mất mười ngày mới đưa tới. Lần cung cấp này chúng ta đã dốc hết tiềm lực đất nước. Người Mễ Lan, bọn bỉ ổi Mễ Lan! Các người dùng thủ đoạn chặn hết đường cung cấp của ta, ta quyết không để cho các ngươi hả hê được. Hừ, chúng ta không có gì ăn thì chúng ta ăn thịt các ngươi! Người đâu, truyền lệnh ta, chuẩn bị tấn công Tư-phúc-nhĩ-đặc thành!"

"Rõ, thưa Nguyên soái!"

Vẻ mặt Khố Tư Lặc long lên dữ tợn:

"Các ngươi nghe cho rõ. Lần tấn công này chỉ có thắng lợi, không được thất bại! Muốn có cơm ăn hãy xông vào Tu-Phúc-Nhĩ-đặc, lương ăn ở cả trong thành. Ai vào trước ta sẽ phong làm quân đoàn trưởng!"

"Người Phật La đã động!"

Tuy trong lòng không mấy vui nhưng Tô Lạp không thể không đánh thức Diệp Âm Trúc vừa mới nhập định tu luyện.

Diệp Âm Trúc mở mắt, hai luồng sáng ngời ngời toả ra. Chàng bật dậy nhìn về phía xa bụi tung mù trời, ánh mắt như tia chớp:

"Kẻ cần đến đã đến! Người Phật La, các người không làm cho ta thất vọng. Lấy tiến để lùi chính là lựa chọn của các người, để xem liệu các người trụ được mấy ngày?"

"Diệp Nguyên soái, người Phật La đã đến!"

An-thiết-lạc-đế kéo theo tốp tướng lĩnh bản bộ hộc tốc đi lên tường thành, Diệp Âm Trúc đang nhìn về phía đại quân Phật La.

Diệp Âm Trúc trầm ngâm:

"Tất cả chuẩn bị xong chưa?"

An-thiết-lạc-đế khẽ gật đầu:

"Không thành công cũng thành nhân, chúng ta quyết không để cho một người Phật La vào được thành!"

Binh lính quân đoàn Phương Đông kéo cả lên tường thành, dõi nhìn đối phương với quân số vượt trội, lại là đại quân thiện chiến tinh nhuệ. Tất cả đều biết, giữ Tư-phúc-nhĩ-đặc thành không chỉ là giữ sinh mạng của họ, mà còn là cả đất nước Mễ Lan, do đó ai ai cũng quyết tâm không để thua kẻ địch.

Diệp Âm Trúc trầm giọng:

"Đợt tấn công đầu tiên nhất định sẽ vô cùng dữ dội. Nguyên soái An-thiết-lạc-đế, truyền lện ta không tiếc mọi giá, quyết không thể để người Phật La lên được mặt thành. Mũi đầu tiên của kẻ địch cứ để ta!"

An-thiết-lạc-đế ứng tiếng, hàng loạt mệnh lệnh ban nhanh, toàn bộ Tư-phúc-nhĩ-đặc sôi động. Ai nấy lui về vị trí, không khí như ngưng đọng thành đá.

Trên mặt thành. Diệp Âm Trúc dồn ánh mắt về phía quân Phật La đang ùn ùn kéo đến.

Nếu so sánh với đợt ba mươi vạn đại quân của Quân đoàn Phương Bắc của Mễ Lan kéo đến Cầm thành thì đại quân Phật La lúc này khí thế không hơn, nhưng sự chuẩn bị lại kỹ càng hơn nhiều. Khí giới công thành được lực lượng tiên phong nhanh chóng chuyển đến, năm mươi vạn đại quân chia thành ba mũi tiến công, trái, giữa và phải. Chính diện là Huyết Sắc vệ đội trong màu máu đỏ tươi nổi bật tạp thành hạt nhân của cánh trung tâm chừng ba mươi vạn quân, hai cánh tả hữu mỗi cánh mười vạn.

Năm mươi vạn đại quân đủ các binh chủng. Trong mắt nhìn của Diệp Âm Trúc, đối phương biên chế vũ trang đầy đủ như trong binh pháp.

Không nghi ngờ gì, người Phật La rất thiện chiến tinh nhuệ. Đi đầu là có năm vạn Trọng kỳ binh biên chế cùng hai đại đội Huyết Sắc, cùng bảo vệ soái trướng và đội Ma pháp sư. Đúng với sự phán đoán của Diệp Âm Trúc, người Phật La đã không còn sự chọn lựa nào khác. Trong hoàn cảnh không có lương thảo, họ chưa thể thâm nhập vào biên cương Mễ Lan mà chỉ có thể công phá Tư-phúc-nhĩ-đặc thành để từ trong đó lấy được cái ăn. Đó là cơ hội sống còn duy nhất của họ, cũng là cơ hội của Diệp Âm Trúc chàng…

Đại quân Phật La tiến gần đến, cách chừng hai mươi dặm dừng lại.

Tĩnh lặng, toàn bộ mặt trận yên ắng đến lạ kỳ.

Các tướng lĩnh Quân đoàn Phương Đông Mễ Lan trên thành đều hiểu, đối phương sau một hồi hành quân cấp tốc cần dừng lại để củng cố đội hình. Khi hoàn tất việc chỉnh quân, Phật La sẽ phát động công kích.

Xe công thành, thang trèo, xe cung nỏ, mọi vũ khí hạng nặng bắt đầu triển khai, nhằm về phía Tư-phúc-nhĩ-đặc lăn bánh. Hàng vạn lính vận tải đã chuẩn bị đầy đủ đá, cát chuẩn bị lấp sông hộ thành, quyết tiến hành một cuộc chiến huỷ diệt.

Khố Tư Lặc ngồi trên lưng Đại long, vẻ mặt lạnh lùng nhìn xuống. Nhìn vẻ ngoài đại quân Phật La đang gây sức ép ghê gớm, chỉ người trong cuộc mới hiểu được bên gây sức ép chính là phía Mễ Lan đang co cụm trong thành kia. Nếu không nhanh chóng lấy được thành, mọi kế hoạch sẽ toi công vô ích, khi đó tổn thất sẽ lớn khó mà tính hết.

Đúng với sự tính toán của Diệp Âm Trúc, và nguyên soái Khố Tư Lặc cũng hiểu. Cuộc hành quân này không phải một chiến dịch mà là cả một chiến lược, liên quan đến toàn cục cuộc hỗn chiến đại lục. Còn cuộc công thành là một đột phá khẩu, phải có ngay kết quả trong thời gian vài ngày.

"Hãy giết ngựa, giết hết kỵ mã cho chiến sĩ chúng ta ăn no! Sau một giờ bắt đầu công kích! Không có lệnh của ta, công kích không được dừng lại, đến khi hạ được Tư-phúc-nhĩ-đặc mới thôi!"

Chỉ sau nửa khắc, mọi kỹ mã đều gục ngã. Binh sĩ Phật La bôi máu ngựa lên tóc, khói toả kín trời, lòng căm phẫn ngập tràn. Lòng căm thù ngưng đọng trong không khí khiến cho mỗi chiến binh Phật La đều hiểu rõ, trận đánh này họ không được phép thua!

"Đục thuyền cùng chìm", không có đường lùi, chỉ có thể tiến lên!

Minh, Tử không nói không rằng, đi đến bên Diệp Âm Trúc, vẻ măt ai nấy đều nặng nề. Tuy đều là Thần thú, khả năng chiến đấu vượt xa những người bình thường, nhưng họ cũng chỉ là những sinh linh hạ giới. Hiện giờ trước mặt họ là cả đại quân năm mươi vạn chiến binh, nhìn không thấy được tận cùng. Hoàn cảnh như thế họ mới gặp lần đầu.

Diệp Âm Trúc nào có khá hơn, nhưng lúc này chàng hiểu rõ, bản thân không thể có một biểu hiện nào xao động.

Giữa trưa, cũng là lúc ấm áp nhất của ngày đông, khói đun phía xa đã tan dần, mùi tanh của máu theo gió bay tới Tư-phúc-nhĩ-đặc thành.

An-thiết-lạc-đế thở dài:

"Chúng đã giết chết ngựa, xem ra lần này người Phật La quyết không chết không thôi!"

Diệp Âm Trúc cao giọng:

"Phật La định Đục thuyền cùng chìm, lẽ nào chúng ta còn có đường rút? Các chiến binh Mễ Lan, hãy nhớ lấy! Phía sau lưng các huynh đệ là đất nước Mễ Lan bao la, các huynh đệ là phòng tuyến duy nhất và là sau cùng. Không cần nhiều, chúng ta chỉ cần cầm cự được năm ngày. Không có lương thảo tiếp tế, người Phật La sẽ phải rút lui. Năm ngày, bằng mọi giá hãy giữ vững được năm ngày!"

"Tuân lệnh!"

Tướng lĩnh quân đoàn Phương đông Mễ Lan đồng thanh hô vang.

Hai bên đều đã ăn no, cùng lúc các chiến binh Tư-phúc-nhĩ-đặc thành đứng lên, đại quân Phật La cũng chuyển động. Hai cách tả hữu hai mươi vạn người mang theo khí giới công phá thành, với tốc độ cực nhanh xông nhanh đến Tư-phúc-nhĩ-đặc.

"Xe bắn đá!"

An-thiết-lạc-đế hô to.

Trên tường thành, hàng trăm xe bắn đá đồng loạt khởi động. Đá bay vèo vèo, những khối cự thạch đường kính cả một mét ầm ầm lao đi.

"Xe cung nỏ!"

An-thiết-lạc-đế tiếp tục ra lệnh.

Trên tường thành, một trăm hai mươi xe cũng nỏ cùng buông dây, hàng ngàn mũi tên dài đến cả mét. Cung nỏ phối hợp nhịp nhàng với đá bắn, xa nhất đến tám chục mét.

Phía sau bốn vạn quân Phật La đi đầu xuất hiện thêm bốn vạn quân. Đây là chiến thuật công thành của họ, cứ bốn vạn quân xông lên có ngay bốn vạn quân tiếp ứng phía sau. Vì sự sống còn, vì mục tiêu chiến lược, người Phật La đã dốc hết sức lực.

"Nhìn đi, kia là gì?"

Một thuộc hạ của An-thiết-lạc-đế chợt gào to. Theo hướng tay hắn ta, chừng mười thân hình đỏ màu máu xuất hiện phía trước đội quân bốn vạn đi đầu.

Diệp Âm Trúc biến sắc:

"Là Huyết pháp sư? Nhanh lên! Nỏ thần, nhanh bắn chết chúng!"

---

o¢Pu G\ʏȀjX o¢PI ~Ȅj dfj\ Gʙ i\Îj p_Ɫj ¦_Ɫj ¦\ɷH Ĥŋ9

Loạt tên từ thần nỏ bắn ra bị khiên của đối phương chặn lại. Những quầng sáng màu đỏ máu từ bàn tay các Huyết pháp sư tỏa lan, trùm lên đội quân tiên phong của Phật La. Phàm là chiến sĩ Phật La bị rơi vào trong quầng sáng đó, nháy mắt cơ bắp đều nổi lên cuồn cuộn, mắt quắc đỏ ngầu, tốc độ xông lên mỗi lúc một nhanh mạnh hơn.

Khát máu, chính là sự khát máu của Huyết pháp sư.

Trong các loại Ma pháp sư, Huyết pháp sư là một tồn tại riêng biệt. So với Ma pháp sư các hệ khác thì năng lực chiến đấu của Huyết pháp sư không mạnh, họ không có được Ma pháp đặc biệt nổi trội nào cả. Nhưng Huyết pháp sư xuất hiện trong chiến tranh lại có vai trò rất lớn, thuộc tính khát máu của họ có thể lan truyền trong cả phạm vi rộng lớn.

Hễ bị lây sự khát máu từ các Huyết pháp sư, lập tức sức chiến đấu của các chiến binh có thể tăng lên năm lần và mất đi cảm giác đau đớn, không còn biết sợ chết là gì nữa. Tức cũng là nói, một khi chiến binh rơi vào vòng ma pháp của các Huyết pháp sư thì ngay lập tức biến thành cảm tử sĩ. Đương nhiên điều đó cũng có khiếm khuyết của nó, sau khi cơn khát máu bị triệt tiêu, sức mạnh và mạng sống của chiến binh sẽ giảm sút. Trúng một lần Huyết ma pháp, tuổi thọ chí ít giảm mất ba năm.

Dưới ma pháp toàn lực của hơn mười Huyết pháp sư, hàng ngàn chiến binh tiên phong nháy mắt rơi vào trạng thái khát máu, tốc độ di chuyển càng nhanh hơn ập vào chân thành Tư-phúc-nhĩ-đặc. Đồng thời những công binh vận tải cũng nhanh chóng đem những bao cát lấp sông, ào ào lao về phía sông hộ thành.

"Minh! Giải quyết ngay những Huyết pháp sư kia!" Diệp Âm Trúc gằn giọng. Chàng biết rõ, nếu để những Huyết pháp sư này tự do thi triển ma pháp thì phía Mễ Lan chẳng mấy chốc sẽ lâm vào vòng nguy khốn.

Lúc này An-thiết-lạc-đế cũng hạ lệnh công kích. Xe cung nỏ, xe bắn đá ra uy, tiếng cơ khí rền vang lên mặt thành.

Hai mắt trợn trừng như dồn thành một, một tiếng ho khẽ, luồng sét bắn ra từ tả nhãn của Minh băm nát vụn hàng khiên chiến binh Phật La. Liền sau đó, viên pháp sư bị thiêu thành than.

Sơn dã cự nhân có năng lực đặc biệt trời phú là tạo nên sấm sét công kích. Nghe rõ mệnh lệnh của Diệp Âm Trúc, Minh ra tay liên tiếp hơn mười lần, tiêu diệt sạch những Huyết pháp sư đối phương. Tia sét từ mắt y phóng ra làm các tướng sĩ quân đoàn Phương Đông xung quanh cũng phải loá mắt, có điều lúc này không ai có tâm tư thắc mắc những huyền bí trong pháp thuật đó.

Trong khi Minh dùng nhãn lôi giải quyết xong mười mấy Huyết pháp sư đối phương, hàng ngàn chiến binh khát máu của Phật La cũng tiến đến bờ sông đào quanh thành.

Xe bắn tên bắn đá uy lực thật đáng sợ. Những chiến binh khát máu của Phật La, tuy tốc độ và sức mạnh được tăng thêm gấp bội cũng không khỏi bị tên đá tiêu diệt.

Diệp Âm Trúc thét lớn: "Đá ngừng bắn, cung tên tiếp tục! Toàn bộ Ma pháp sư chuẩn bị ứng biến!"

Đợt công thành thứ nhất bị tổn thất nặng nề, nhưng đại quân Phật La dường như không còn biết gì đến sống chết, tiếp tục huy động những đợt công kích mới. Thang vượt sông ném sang bên kia bờ, công binh vác cát lấp sông mặc tên bắn. Người chết cứ chết, người sống tiếp tục công việc, một kíp chết hết thì có ngay kíp khác xông lên, mặc cho tên bắn đá lao.

Máu tươi, thi thể chất chồng bên ngoài Tư-phúc-nhĩ-đặc thành, cuộc chiến tàn khốc nhất trong lịch sử đại lục đã mở màn.

Xe công thành không ngừng được đẩy tới, người Phật La dựng lên mười lầu bắn tên bên ngoài, bắn tới tấp vào trong thành. Đáng tiếc các xe cung nỏ này không bắn được đá, đường tên cũng gần hơn, sức sát thương không sánh được với tên bắn trong thành ra.

Người Phật La đã bị chặn lại bên kia sông, nhưng vẫn tạo ra uy hiếp rất lớn đối với Tư-phúc-nhĩ-đặc. Người Mễ Lan trong thành đều hiểu đây mới chỉ là bắt đầu, mọi gian lao thực sự đang còn ở phía sau.

Con sông đào vệ thành vẫn tiếp tục được lấp đầy, sức xung phong của đại quân Phật La vẫn qchưa có dấu hiệu gì giảm sút.

Hàng khiên bảo vệ kín mít dựng lên, chặn những mũi tên từ bên ngoài bắn tới. An-thiết-lạc-đế vội vã đem giáp chắn đến cho Diệp Âm Trúc: "Bá tước đại nhân, hãy lùi lại sau một chút kẻo trúng thương!"

Diệp Âm Trúc lắc đầu, vẻ mặt vẫn lạnh khô không chút xao động: "An-thiết-lạc-đế Nguyên soái, phiền nguyên soái đốc thúc bộ đội hậu cần, nhất thiết giữ bằng được lương thảo không để bị cháy!"

Hàng ngàn mũi tên từ phía Phật La tới tấp bay đến, không ít mũi trực chỉ Diệp Âm Trúc, nhưng An-thiết-lạc-đế phát hiện ra một điều ghê gớm. Diệp Âm Trúc vốn không hề bận tâm tới tên bay, tên đại hán bên mình Diệp Âm Trúc không ro dùng cách gì mà tên đạn cứ bay ngang mặt chàng, như bị hút vào người hảo hán đó. Điều khiến người ta sợ hãi nhất là tên bắn trúng người hắn ta chỉ phát ra âm thanh trầm đục rồi rơi xuống, không gây một thương tích nào.

Lúc này, bốn vạn quân tiên phong Phật La đã đến được dưới tường thành, chủ yếu là bộ binh có trang bị khiên giáp. Tốc độ bộ binh tuy chậm nhưng khả năng phòng ngự lại vô cùng mạnh mẽ, mỗi chiến binh đều mang một khiên giáp cao hơn người. Khi đến bên sông hộ thành, cứ ba chiến binh ghép ba khiên giáp bảo vệ vào nhau tạo nên một phòng tuyến kiên cố, khiến cả tên từ máy bắn ra cũng không thể xuyên thủng.

Diệp Âm Trúc lạnh lùng nhìn diễn biến dưới chân thành. Chàng đã nghiên cứu cách công thành này trong binh thư, và phải công nhận người Phật La áp dụng sách vở rất hiệu quả. Tháp khiên phía trước không phải để tiến công mà hạn chế tên bắn của đối phương, mục tiêu trước mắt của người Phật La không phải thành Tư-phúc-nhĩ-đặc mà là con sông dưới chân thành. Tuyến khiên giáp bảo vệ hạn chế được đến một nửa thương vong, thậm chí là hai phần ba. Đến lúc này, những thiết bị công thành phía sau của người Phật La mới triển khai nhanh lên phía trước.

Chỉ cần lấp đầy dòng sông, người Phật La sẽ tổ chức tổng công kích. Để có thể vào được Tư-phúc-nhĩ-đặc thành, đạt đến mục tiêu lấy chiến tranh nuôi chiến tranh, người Phật La không tính đến mọi hậu quả, chỉ còn mỗi ý đồ duy nhất, không ăn được thì đạp đổ!

"Xe bắn đá!" Diệp Âm Trúc thét lớn.

Xe bắn đá vài khắc trước được lệnh dừng, nay bắt đầu hoạt động lại. Tiếng vù vù đồng loạt vang lên, hàng chục khối đá rơi xuống bờ đối diện của sông đào.

Những tiếng gào rống vang lên gần như cùng một lúc. Luỹ khiên giáp tuy phòng vệ tuyệt vời trước tên bay, nhưng với cự thạch thì không còn mấy tác dụng. Xe bắn đá phát huy hết uy lực của chúng, không chỉ người, cả những thiết bị công thành cũng đổ gãy, chôn vùi dưới hàng loạt đá bắn ra, buộc phải ngừng bước tiến.

An-thiết-lạc-đế tuy chưa là một thống soái danh tiếng, nhưng bản licnh chỉ huy thì có thừa. Mắt nhìn những đống khiên giáp bị đá bắn cho vỡ vụn ngổn ngang, lập tức lệnh cho các cung thủ tổng lực bắn xuống. Lúc này các cung thủ khỏi cần ngắm nghía, cứ bắn là trúng mục tiêu. Bởi người Phật La dưới chân thành đông vô kể, lại không còn khiên giáp bảo vệ, người mù cũng có thể trở thành xạ thủ bách phát bách trúng.

Khố Tư Lặc đứng sau đại quân, lặng lẽ nhìn đợp tập kích phía trước, y biết trận chiến này là trận chiến tiêu hao sinh lực. Người Phật La dùng máu và sinh mạng tạp ra con đường tiến công, tình thế bắt buộc phải như thế, không còn cách nào khác.

Muốn thắng lợi cần phải trả giá, cho dù là cái giá đắt nhất.

"Nguyên soái, hay là để Ma pháp sư lên tham chiến?" Một tham mưu bên cạnh Khố Tư Lặc bất nhẫn lên tiếng.

Khố Tư Lặc lắc đầu: "Chưa đến lúc! Giờ cái cần làm là tiêu hao sức lực vũ khí của đối phương, đồng thời lợi dụng lấp bằng sông đào. Nếu không Ma pháp sư chúng ta có ngăn được đối thủ thì cũng không thể nào lên thành, người đâu?"

"Bẩm, có thuộc hạ!" Một lính truyền lệnh khom người ứng tiếng.

"Truyền lệnh ta đến quân tiên phong, bằng mọi giá nửa canh giờ nữa phải lấp bằng mặt sông, không cần biết bằng cát hay bằng xác!" Giọng Khố Tư Lặc lạnh tanh.

Thế trận xung phong của Phật La mỗi lúc một thêm quyết liệt, hàng khiên trước vừa đổ, lập tức hàng khiên sau xông lên thay thế. Thân xác chiến binh dần lấp đầy con sông. Một canh giờ trôi qua, ít nhất mười năm ngàn người Phật La đã hi sinh mạng sống dưới chân thành.

Nhưng cái chết của họ không phải không có giá trị, một nửa con sông đào quanh Tư-phúc-nhĩ-đặc thành đã được lấp bằng, hầu hết là bằng xác các chiến binh Phật La.

Kíp cung thủ trên mặt thành đã thay lần thứ ba, mỗi khi người trong một kíp tay cung rời rã không kéo nổi dây thì được lui về phía sau thay kíp mới. Mức độ sát thương của cung tên quả ghê gớm. Tên bắn của nỏ máy không tập trung nhưng nếu trúng người có thể xuyên mấy thân, trúng khiến có thể làm nát vụn. Trên Tư-phúc-nhĩ-đặc thành ngoài cung tên bắn máy ra còn có những tay cung nỏ khác được xếp thành hàng lối, người kéo dây, người lắp tên, người bóp lẫy, nhịp nhàng hầu như không có kẽ hở. Tên bắn từ trên xuống nên sức căng và mức độ sát thương lớn, gây thương vong nhiều cho phía Phật La.

An-thiết-lạc-đế trầm giọng: "Bá tước đại nhân, theo như tình hình hiện nay thì không lâu nữa sông hộ thành sẽ bị lấp, quân địch sẽ xung phong lên thành. Nếu ta đoán không sai, lúc đó người Phật La mới cho sử dụng Ma pháp."

Mắt Diệp Âm Trúc vẫn nhìn chăm chú xuống dưới thành. Lúc này với rất nhiều khiên giáp bảo vệ, người Phật La đang tăng cường mức độ lấp sông. Phía sau lực lượng tiên phong là hàng dãy những xe công thành, lầu cung nỏ, xe lao, thang mây và vô vàn thiết bị khác chờ vượt sông. Chỉ cần con sông được lấp bằng, cục diện rất có thể sẽ đổi chiều.

Mắt Diệp Âm Trúc lóe sáng nhìn An-thiết-lạc-đế: "Nguyên soái cứ đi nghỉ một lúc. Miễn là ta còn sống, quyết không cho một tên Phật La nào lên được thành!"

Nói đoạn cười lạnh lùng bước ngang qua người An-thiết-lạc-đế. Hai người sánh vai nhau đi một lúc, Diệp Âm Trúc cười: "Nguyên soái, hãy yểm hộ cho ta!"

“Nếu đại quân Phật La đánh lên thành, chúng ta sẽ chống đỡ thế nào?” An-thiết-lạc-đế vẫn không thể yên lòng.

“Thuộc hạ Cầm thành sẽ đến chi viện cho ta!”Diệp Âm Trúc đáp vắn tắt, rồi không chờ An-thiết-lạc-đế nói thêm, dẫn Minh, Tử đi xuống dưới thành.

An-thiết-lạc-đế kinh hoàng: “Bá tước đại nhân, đại nhân định làm gì?”

Giọng Diệp Âm Trúc vọng từ dưới lên: “Đang khi sông chưa bị lấp đầy, ta muốn cho người Phật La một bài học!”

_____***_____

“Bẩm Nguyên soái, Bá tước đại nhân đã dẫn bảy trăm người ra khỏi thành.”

Nghe thông báo của thuộc hạ, An-thiết-lạc-đế nhíu mày căng thẳng. Diệp Âm Trúc kia có phải là gián điệp của Phật La không? Nếu quả thực như thế, chỉ cần hắn mở cửa thành hạ cầu thì Tư-phúc-nhĩ-đặc sẽ lọt vào tay đại quân Phật La trong vài khắc.

“Cứ yên tâm, Diệp lãnh chủ có ý đồ của mình. Nguyên soái hãy tin tưởng Diệp đại nhân như Bệ hạ đã tin tưởng Người vậy.” Lời Kim Sắc vang bên tai An-thiết-lạc-đế, vị quản gia này như đọc được suy nghĩ lo âu của y.

An-thiết-lạc-đế vẫn chưa hết lo lắng: “Kim Sắc đại ca, Bá tước đại nhân chỉ dẫn đi bảy trăm người, có cần ta cử thêm quân chi viện không?”

Kim Sắc lắc đầu: “Không cần, chỉ bảy trăm người đó là đủ địch với thiên binh vạn mã, Nguyên soái cứ chờ xem!”

Đúng lúc họ đang nói chuyện, cầu treo cửa thành hạ xuống, Diệp Âm Trúc một mình một ngựa dẫn đầu bảy trăm bộ binh cùng xông lên.

Khố Tư Lặc phía xa thấy cầu treo cửa thành hạ xuống, vô cùng ngạc nhiên. Người Mễ Lan làm cái gì vậy? Bên ngoài thành là cả năm mươi vạn đại quân bao vây mà dám xông ra? Điên rồi chăng?

Không chờ có lệnh, quân tiên phong Phật La thấy cây cầu hạ xuống thì ào ào xông lên như nước vỡ bờ. Đúng lúc đó, một vầng tử quang kinh thiên xuất hiện…

Ánh sáng màu tím sẫm ngỡ như cắt bầu trời làm đôi, từ trên cao trùm xuống đội quân tiên phong của Phật La.

Tủ sắc quang mang khiến cho những chiến binh Phật La trông như một bầy ngạ quỷ, cùng một lúc chiếu qua hàng chục hàng chiến binh khiến họ hoà làm một thành những tinh thể màu tím. Màn ánh sáng tím rộng lớn quét qua, nháy mắt hàng trăm binh lính Phật La rã thành bột tan theo ánh sáng.

“Tam giác trận, xông lên!” Diệp Âm Trúc bay lên cao. Dưới tác dụng của Tử trúc đấu khí, thân mình chàng tựa quả đạn pháo vọt tới lưng chừng trời, sau lưng xuất hiện đôi cánh khiến cho độ cao không bị hạ thấp.

Cùng thời gian tử sắc quang mang bùng nổ, khi Diệp Âm Trúc bước lên cầu treo thì thân mình ngỡ như theo gió lớn dần lên, trong khoảnh khắc biến thành một người khổng lồ cao tới hai mươi lăm mét. Ánh sáng tím bùng ra rồi thu vào người, tay cầm thanh kiếm lớn cũng màu sáng tím lấp lánh.

Chiến Thần!

Nhìn thấy diễn biến, ai ai cũng thốt lên hai từ đó. Thân mình Diệp Âm Trúc đã rất lớn, tử sắc quang mang dưới ánh nắng Mặt trời rực rỡ lại càng thêm đáng sợ. Vầng hào quang màu tím trải thảm trên mặt đất khiến cho đội quân tiên phong của Phật La phút chốc đờ đẫn, cặp cánh bay lượn đậu lại trên vai Diệp Âm Trúc.

Bảy trăm người chia thành hai cánh tấn công, năm trăm người theo sát Diệp Âm Trúc và Tử xông qua cầu, hai trăm ở lại bờ bên giữ cửa. Đội hình xếp thành hình chữ nhất, hai trăm người ở lại cùng lúc gầm lên, một vòng hào quang lập tức bao trùm lên tất thảy.

Sức mạnh truyền tới, Diệp Âm Trúc và những Đông Long cường giả ai nấy đều cảm nhận sức mạnh được thổi vào toàn thân. Đây là lần đầu tiên họ cảm nhận rõ hiệu quả từ Ma pháp hống của Lợi trảo Đức-lỗ-y. Diệp Âm Trúc thấy rõ, qua Ma pháp hống sức mạnh chiến đấu của mình đã nâng lên ít nhất hai mươi phần trăm.

"Giết!"

Tiếng hô lạnh lùng của Tử vang lên. Một tấm áo trắng, phía sau lưng là đôi cánh màu hồng đứng vững trên bờ vai rộng. Diệp Âm Trúc vốn là kẻ coi trời bằng vung, huống chi chỉ là năm mươi vạn quân địch.

Trong tay Diệp Âm Trúc, chuỗi ngọc cầm hiện dần lên, không khí bi thương đột ngột bao trùm cả chiến trường khiến cho quân Phật La phút chốc hoản loạn. Không chờ cho đối phương kịp hoàn hồn, Tử đã sải dài những bước chân đáng sợ, xông về phía người Phật La.

"Ầm!"

Lại một tiếng gầm dữ tợn, bên cạnh Tử một thân hình khác cứ lớn dần lên. Chỉ thời gian mấy hơi thở, thân hình người đó đã vượt xa Tử và cả Diệp Âm Trúc, cao đến năm mươi mét. Chính là Minh, sơn lĩnh cự nhân.

Thủ đoạn công kích của Minh khá đơn điệu. Xông khỏi thành, Diệp Âm Trúc đã giao cho gã một nhiệm vụ. Không cần phải công kích, chỉ cần dậm chân bước đi xéo nát mọi kẻ địch bên dưới là được.

Phía sau lưng Minh, Tử, năm trăm chiến sĩ tinh nhuệ dưới sự dẫn dắt của Lan, Mai nhị tông chủ giương đao xông vào trận địa kẻ thù.

Quân tiên phong trang bị tối hảo chăng? Đáng tiếc dù có phòng ngự mạnh đến thế nào thì đấu khí của binh lính Phật La cũng không thể bằng phía Diệp Âm Trúc. Đông Long chiến sĩ chỉ mang vũ khí và giáp nhẹ, nhưng chính vì vậy mà tốc độ nhanh ngoài sức tưởng tượng của đối thủ. Tuy không được trang bị hoàn hảo như Tử thần Long Lang kỳ binh nhưng hiệu quả chiến đấu của Đông Long chiến sĩ lại chẳng mấy thua kém. Với sự tập trung đấu khí mạnh mẽ, chỉ còn thấy một vùng ánh sáng màu vàng rực rỡ trùm lên, phía Phật La nháy mắt hàng chục chiến binh gục ngã. Mọi trang bị nặng nề phòng thủ đối với họ đều không có ý nghĩa gì.

Quân đoàn đấu khí cấp hoàng kim, đây là cảm giác đầu tiên của Khố Tư Lặc. Mắt thấy đội hình đối phương có hai người khổng lồ, tim Khố Tư Lặc đập lên thình thịch. Diệp Âm Trúc đứng trên vai người khổng lồ nom rất rõ, Khố Tư Lặc hiểu, chàng chính là linh hồn của đội ngũ này.

Không, tuyệt không thể đợi được nữa. Không rõ từ lúc nào mà Quân đoàn Phương Đông Mễ Lan có cánh quân này? Không hiểu rồi sẽ gây cho phía Phật La bao nhiêu tổn thương?

Nghĩ tới đây, Khố Tư Lặc hạ quyết tâm, lệnh cho Ma pháp sư xuất trận.

Lần tiến công này, cả năm mươi vạn đại quân Phật La dốc toàn lực, sự phối hợp của Ma pháp sư cũng mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Hầu hết các Ma pháp sư của Phật La đã được điều động đến mặt trận, bao gồm ba trăm Huyết pháp sư, năm trăm Ma pháp sư các hệ, tổng cộng hơn tám trăm. Phật La không phải như Mễ Lan, là cái nôi đào tạo Ma pháp sư cho cả lục địa. Tám trăm Ma pháp sư đối với Phật La và các vương quốc khác mà nói, là con số vô cùng lớn rồi.

Dưới mệnh lệnh của Khố Tư Lặc, quân đoàn Ma pháp sư Phật La cuối cùng đã thể hiện rõ đỉnh cao của họ. Trong nháy mắt nửa bầu trời nhuốm đủ mọi màu sắc xanh đỏ tím vàng, tiếng nguyền oán cất lên làm cho cả không gian như trĩu xuống.

Ầm!

Một cú đấm của Minh làm đổ liền hai ba lầu cung nỏ. Mắt nhìn những nguyên tố Ma pháp đối diện hợp lại thành Ma pháp vân, gã không ngớt mỉm cười mỉa mai. Không cần đợi lệnh của Diệp Âm Trúc, Sơn lĩnh sự nhân đấm mạnh hai chưởng xuống mặt đất.

Trong tiếng ầm vang kinh thiên địa, cánh tay hộ pháp dài đến hơn hai chục mét của Minh ngập sâu vào trong đất.

Lúc này, hoả lực công kích của Tử cũng bắt đầu. Không cần đến sự hỗ trợ của Diệp Âm Trúc và Ma pháp hống của Lợi trảo Đức-lỗ-y, sự tàn bạo của Tử tức khắc được thể hiện. Thanh kiếm lớn màu tím dài mười bảy mét không khác gì lưỡi hái thần chết, cộng thêm tốc độ nhanh kinh hoàng, dưới bước chân hắn không một đối thủ nào ngăn nổi. Chỉ thời gian mấy hơi thở, đã có tới ba trăm binh sĩ Phật La chết dưới mũi kiếm của Tử.

Không khí vờn bay, ánh sáng màu tím lạnh giá điên loạn.

Diệp Âm Trúc nhìn thấy rõ từng động tác của Tử. Với sức chiến đấu mạnh mẽ như thế, chàng không có gì phải lo nữa.

Ở khoảng cách xa, Ma pháp không thể tìm thấy được mục tiêu. Chỉ có công kích kiểu rải thảm mới hy vọng có tác dụng, khiến cho người Mễ Lan rơi vào thảm cảnh.

Số lượng Ma pháp sư của Phật La không ít, nhưng chất lượng thì thật đáng lắc đầu, may ra chỉ vài ba là có thể ngang tài với Diệp Âm Trúc mà thôi. Với lực lượng như thế, Ma pháp trận của Phật La thi triển cách nào đây?

Đối mặt với các Ma pháp sư đó là những chiến sĩ tinh nhuệ nhất của Đông Long Bát Tông, thực lực ít nhất cũng tương đương với Lam cấp đấu khí. Với Ma pháp cấp trung bình hoặc thấp, cho dù có công kích trải thảm thì cũng khó lòng phá vỡ tuyến phòng ngự của đối phương.

Khi Diệp Âm Trúc đang mải suy tính vấn đề này thì Minh đã lẳng lặng hành động. Cùng với hai bàn tay ngập sâu vào trong đất, một tầng ánh sáng màu sữa tỏa ra, xen vào vầng Kim sắc hào quang vốn có trên người y, chiếu sâu vào trong lòng đất.

Đông đảo binh sĩ Phật La nhân cơ hội đó vây lấy Minh vào giữa, dùng binh khí đánh tới tấp vào người y. Đáng tiếc trước mặt họ là một Sơn lĩnh cự nhân, không nói đến các chiến binh, ngay cả Nguyên soái Phật La Khố Tư Lặc đến đây cũng không thể làm Minh bị thương tổn.

Ầm…

Mặt đất rung lên dữ dội như một trận động đất mạnh, khiến đoàn quân tiên phong Phật La bật lên rồi ngã chồng lên nhau. Đúng lúc này, đòn công kích đầu tiên của của quân đoàn Ma pháp Phật La hoàn thành. Năm trăm Ma pháp sư cùng hợp sức, chỉ ít cũng tạo ra một màn Ma pháp hoa lệ trùm kín Tư-phúc-nhĩ-đặc thành.

Đấu khí quang mang bùng lên từ cơ thể những Đông Long cường giả, nhanh nhẹn áp sát tới đồng đội, đoạn thụp xuống giảm bớt diện tích Ma pháp công kích, hình thành nên cả một vùng sáng màu vàng mông lung.

Mắt Diệp Âm Trúc toả thần quang, chuỗi ngọc cầm trên tay chao lượn phát ra thanh âm dâng trào như tiếng sóng. Ánh sáng tím nhạt từ thân thể chàng kéo dài trùm kín cả các thuộc hạ bên dưới. Diệp Âm Trúc hiểu rõ, bây giờ chưa phải lúc dùng hết khả năng Ma pháp đối chọi với kẻ thù.

Chính lúc này, một màn hành động thần kỳ bắt đầu. Minh gầm lên một tiếng dữ dội chưa từng có, tiếng gầm rung chuyển cả Tư-phúc-nhĩ-đặc thành phía sau lưng, nước đoạn sông chưa bị lấp dồn thành sóng vọt cao cả thước, mặt nhất chao đảo dữ dội.

Phải rồi, đất đã động, khiến cho cả răng người ta va nhau lập cập. Lầm gầm rú này Minh đã dùng hết sức bình sinh. Một luồng ánh sáng chói chang toả ra từ thân thể y, Minh rút hai cánh tay trong đất giơ lên cao, cả người cũng dướn theo. Đất trước mặt Minh sụp xuống thành hố lớn sâu hàng chục thước, rộng đến hàng ngàn thước vuông.

Đất được kéo ra dựng thành đống như một tấm khiên khổng lồ bảo vệ Minh, bầu trời tối sầm lại, hàng ngàn chiến binh Phật La đang công kích văng ra xa khi hai tay Minh rút lên.

Hàng chục vũ khí công thành lăn lông lốc như những quả hồ lô, kéo theo những thanh âm hỗn độn, những lầu xe không đổ cũng không còn tác dụng nữa.

Đây là sức mạnh nào vậy? Là sức mạnh của con người ư?

Khố Tư Lặc rợn người nhìn màn diễn trước mắt. Không, đây không thể là sức mạnh của con người, chỉ thánh thần mới tạo ra khung cảnh hruy thiên diệt địa như thế.

Năm trăm Ma pháp sư, cho dù hợp sức lại công kích ũng làm sao có thể vượt được bức bình phong đất mà Minh vừa dựng lên? Uy lực của Ma pháp Phật La tuy không tồi nhưng tản mát, không thể phá vỡ tấm khiên lớn che chắn trước người Minh.

Khuôn mặt của Minh méo đi dữ tợn, trên người toả ánh sáng trắng chói chang, hai cánh tay to lớn giương lên giữ tấm bình phong đất vẫn đang chuyển động rùng rùng. Động tác của Minh vẫn chưa dừng, y đẩy tấm khiên đất dạt ra, chậm rãi bước lên phía trước.

Mỗi bước chân của Minh mặt đất hằn sâu xuống cả mét, không khác gì tê giác bước chân trên ruộng lầy.

Mặt Diệp Âm Trúc thoáng thay đổi, vội hạ lệnh: "Tử, mau tới giúp Minh. Những người khác theo ta!"

Mặt đất một lần nữa dậy lên, quân tiên phong của Phật La bị chia cắt làm đôi. Phần bị chặn lại bên ngoài, phần còn lại nằm gọn trong ranh giới tấm bình phong đất. Không chút do dự, Diệp Âm Trúc dẫn đội ngũ Đông Long cường giả vung đao lao về phía đối phương.

Tử bước vội lên trước. Tuy thấp hơn Minh chút ít, thực lực cũng thua, nhưng với bản lĩnh Cửu cấp của Tử thì áp lực đè lên Minh cũng nhờ đó giảm nhẹ đi mấy phần, hai cánh tay càng thêm vững vàng kiên định.

Cánh tay cầm chuỗi ngọc cầm của Diệp Âm Trúc dang ra vờn trên bầu trời, vừa chỉ huy các chiến sĩ Đông Long diệt địch, vừa phát ra âm thanh du dương rót vào tai những người bên dưới. Ánh sáng màu tím nhạt bao trùm cuộc chiến đấu trên mặt đất.

Sức mạnh tinh thần trỗi dậy mạnh mẽ, Diệp Âm Trúc lắc tay, một khúc "Cao sơn lưu thuỷ" lập tức lệnh cho Đông Long chiến binh lùi lại.

Đây là lần đầu tiên các chiến sĩ Đông Long chiến đấu theo nhạc chỉ huy. Hiệu quả của Ma pháp hống từ Lợi Trảo Đức-lỗ-y chưa tan, lại thêm khúc "Cao sơn lưu thuỷ" bổ sung. Cùng một lúc, các chiến sĩ Đông Long nhất loạt mạnh lên như hổ như voi, chỉ năm trăm người nhưng mức độ sát thương bằng cả năm nghìn năm vạn, khiến cả Diệp Âm Trúc cũng phải kinh ngạc.

Đông Long Bát tông, đã ẩn náu trong bóng tối cả ngàn năm, không ngừng tập luyện, nén dòng máu Đông Long sâu tận cùng con tim. Lúc này đây, Diệp Âm Trúc đã đem đến cho họ cơ hội để huyết thống trong mỗi người bùng lên. Đối với người Đông Long, bất cứ tộc người nào trên đại lục này đều có thể coi như kẻ thù, là hậu duệ của Đế quốc Tây Long đã huỷ diệt Đế quốc Đông Long thuở trước. Đối mặt với những người này họ không một chút biểu hiện vẻ thương hại, chỉ có giết, giết và giết!

Minh, Tử hai người hợp sức, mặt đất rộng hàng ngàn mét vuông bị cả hai cày xới tung lên. Khố Tư Lặc hiểu ngay cả hai đang định làm gì, hốt hoảng gào lớn: "Nhanh! Quân tiên phong rút lui mau!"

Muộn rồi, tất cả đều đã muộn! Hai Thần thú cùng ra tay, cả một vùng rộng lớn đất bị đẩy dựng đứng lên thành núi, rồi đổ ụp xuống như Ma thần giáng hạ.

Đại địa hàng ngàn mét vuông bị xới nhào, sức mạnh siêu đẳng hệ Thổ của Minh phát huy tận cùng vào cuộc công kích. Mọi vũ khí công thành đều nát vụn, quân tiên phong Phật La không kịp rút về đều bị chôn vùi dưới đất. Phật La không một ai có sức mạnh như Minh, vô vàn sinh linh bị chôn vùi trước Tư-phúc-nhĩ-đặc thành.

Kết cục trước mắt chỉ có thể dùng "xác chết như rạ" để hình dung. Ngoài hơn một vạn chiến binh công thành bỏ mạng lúc trước, bốn vạn quân tiên phong bị bị cánh quân của Diệp Âm Trúc tiêu diệt, số còn lại thi nhau rút khỏi đại địa. Hai phần ba đội tiên phong Phật La đã chết thảm thương như vậy, hầu hết đều bởi bàn tay Minh và Tử.

"Rút!" Diệp Âm Trúc hạ lệnh rút lui.

Từ khi ra khỏi thành đến lúc rút chỉ là hơn một khắc. Cầu treo thả xuống, hai trăm Lợi Trảo Đức-lỗ-y chặn ở cửa thành, không một chiến binh Phật La nào dám xuất động.

Minh khôi phục lại thân hình, trán đẫm mồ hôi. Diệp Âm Trúc nhìn rõ bốn chân tay của y run run, tuy là Thần cấp Thần thú thì đợt tấn công vừa rồi cũng tiêu hao rất nhiều sức lực.

Hai trăm đạo hào quang từ các Lợi Trảo Mãnh cầm tỏa ra bao trùm lên một vùng, trong đó có cả Minh, Tử. Vầng hào quang màu vàng nhạt như dải lụa mỏng trùm lên năm trăm người, khôi phục tinh lực, chữa lành vết thương cho họ. Trước sau ba lần, những ai xông ra thành đều được hưởng thụ vầng hào quang này.

Cảm giác khôi phục lại sức lực khiến ai cũng dễ chịu. Đây lại là một Ma pháp trời phú cho chiến sĩ Cầm thành. Ánh sáng Ma pháp rọi tới đâu, dễ chịu ngay tới đó.

---

o¢ku G\ʏỀjX o¢kI g9 p\¾q Ĥ∂H\ w«9jX ¦\¾_

Nhãn thần Minh và Tử lại bừng lên vẻ cuồng nhiệt, đúng là những cường giả chân chính! Sức sống của dũng sĩ vô địch, trực tiếp lấy đất bằng làm vũ khí. Không những bảy trăm Đông Long chiến binh mà cả quân dân thành Tư-phúc-nhĩ-đặc, thậm chí cả lục địa loài người đây mới là lần đầu tiên được chứng kiến một sức mạnh kinh hồn như vậy.

Cuộc ra tay của Minh và Tử khiến đội quân tiên phong của Phật La chết như ngả rạ, không một chiến binh Phật La nào còn dám đương đầu với chiến sĩ Đông Long, không ai còn ý nghĩ xông vào Tư-phúc-nhĩ-đặc thành.

Cửa thành lại đóng chặt, Tử, Minh dẫn đầu, theo sau là Diệp Âm Trúc và Tô Lạp dẫn bảy trăm quân trở lại thành.

Tĩnh mịch, toàn bộ Tư-phúc-nhĩ-đặc thành đột nhiên trở nên yên ắng. Bốn người Diệp Âm Trúc trở thành tiêu điểm cho mọi quân tướng Mễ Lan ngắm nhìn, tất cả diễn biến vừa rồi từ trên tường thành nhìn ra thấy rất rõ, từng chi tiết đã in sâu vào tâm khảm các chiến binh Mễ Lan.

Sáng nay khi nhìn năm mươi vạn quân Phật La lấn tới, ai ai cũng mang tâm trạng đón đợi cái chết, không chút hi vọng vào ngày mai.

Một Quân đoàn Đông Phương không có bao nhiêu kinh nghiệm chiến đấu, liệu sẽ trụ được mấy lâu khi đối phương tổng lực tấn công? Họ không biết, cũng không thể biết. Chỉ một điều, không được phép lùi bước!

Bảy trăm người, Diệp Âm Trúc dẫn chỉ bảy trăm người ra ngoài thành đã làm nên một chấn động kinh hoàng, lấy lại lòng tin trong mỗi chiến binh Mễ Lan, dấy lên niềm hi vọng thắng trong mỗi con người họ, xoá tan mọi sợ hãi lo âu. Cuộc chiến mới bắt đầu mà đối phương đã mất ba vạn chiến binh, trong khi phía Mễ Lan bảy trăm người xông trận đều trở về không thiếu vắng một ai, thậm chí không có cả một vết xước trên mình.

Một chiến công như thế, sao có thể gọi là bình thường? Từ An-thiết-lạc-đế đến các tướng lĩnh của Quân đoàn Phương Đông đều không tưởng tượng nổi, đó có thể là sức mạnh của con người?

Im lặng, bốn người vẫn bình thản bước đi…

Rồi đột nhiên áp lực tiêu tan trong khoảnh khắc, tiếng hoan hô dậy lên như sóng trào. Từ quân lính đến tướng lĩnh, cả trẻ em lẫn người già trăm tuổi, tất cả như vỡ tung trong niềm hân hoan vô hạn. Chưa lúc nào lòng tin trong người họ lại ngập tràn như thế, không chỉ là lòng tin có thể bảo vệ vững chắc Tư-phúc-nhĩ-đặc thành mà còn hơn thế, nhìn thấy được cả thắng lợi cuối cùng của cuộc chiến tranh.

Trong Quân đoàn Phương Đông, những chiến binh từng tham gia chiến đấu có lẽ chỉ chưa quá đầu ngón tay, nhưng giờ đây dù là cự binh hay tân binh, tất cả đều có lòng tin đạt đến đỉnh cao, tinh thần chiến đấu không thua kém bất kỳ ai, kể cả các tướng lĩnh của họ.

Không còn sự thê lương không biết đến ngày mai, không còn nỗi lo địch đông ta ít, khí thế Tư-phúc-nhĩ-đặc thành giờ đây hào hùng hơn bất cứ lúc nào.

Trước hết chưa bàn đến hai người khổng lồ, chỉ cần nói năm trăm người không có trang bị ưu thế, chỉ đi bộ không có vật cưỡi, thế mà đủ khiến cho đối phương dựng tóc gáy.

Các chiến sĩ Đông Long võ nghệ cao cường, trực tiếp tiến công làm thương vong đối thủ, đấu khí ai nấy sáng ngời khiến quân địch hoảng loạn tâm can. Chiến sĩ Đông Long nhuệ khí hào hùng, dũng khí mạnh mẽ, chỉ khoảnh khắc đã tiêu diệt lực lượng quân địch đông gấp bội.

Phía bên kia, Khố Tư Lặc vẫn chưa thôi ngỡ ngàng, không thể nghĩ tới diễn biến chỉ trong vài khắc đã hoàn toàn trái ngược với dự tính. Vẻn vẹn chỉ có bảy trăm người xông ra ngoài thành, bảy trăm so với năm mươi vạn, chênh lệch có khác gì nắm cát trong sa mạc, nhưng chỉ bảy trăm con người đó đã làm đảo lộn cục diện cả cuộc chiến.

"Nguyên soái, chúng ta… chúng ta bây giờ nên làm gì?" Một bộ tướng tiến lại gần rụt rè hỏi.

Khố Tư Lặc lạnh lùng nhìn lên: "Chỉnh đốn nửa canh giờ, triển khai đợt tấn công thứ hai!"

Không còn cách nào khác, đại quân Phật La hiện đã ở vào thế không thể rút lui. Tuy đã hi sinh mất ba vạn chiến binh nhưng đó chưa phải là lực lượng tinh nhuệ nhất. Muốn tiến vào lãnh thổ Mễ Lan, mấu chốt là ở trận chiến này.

Đòn đánh vừa rồi quá mạnh, không có lương thảo bổ sung, thậm chí thời gian cần thiết để chỉnh đốn quân ngũ cũng không có. Khố Tư Lặc buộc phải tiết kiệm từng nửa canh giờ, bởi mỗi giây phút trôi đi, cái dạ dày các chiến binh lại thêm cồn cào, ý chí chiến đấu tự nhiên sẽ giảm dần.

Khố Tư Lặc hiểu rõ, cục diện cuộc chiến đã bị bảy trăm người siêu phàm kia làm cho đảo lộn. Không mất một sợi tóc, cả bảy trăm đã lui về an toàn trong Tư-phúc-nhĩ-đặc thành. Áp lực kinh khủng giờ đây chuyển sang trút lên người Khố Tư Lặc. Y vẫn nhớ như in người mang đôi cánh ngồi trên vai tên khổng lồ, cảm nhận đó mới chính là Thống soái, là linh hồn của đối phương.

Áp lực kinh khủng đè lên con tim, tâm trạng bất an, Khố Tư Lặc dõi nhìn về phía Tư-phúc-nhĩ-đặc thành. Cuối cùng y lại nhìn thấy con người đó.

Cự ly quá xa khó thể nhìn tường tận, nhưng Khố Tư Lặc dám chắc nhân vật lỗi lạc đó đang được rất đông tướng lĩnh Mễ Lan vây quanh. Lòng y chợt trở nên nặng nề, người đó tuổi còn quá trẻ. Khố Tư Lặc hiểu Quân đoàn Phương Đông Mễ Lan đã thay Thống soái, chính là người Khố Tư Lặc mới nhìn thấy.

Đế quốc Mễ Lan không hổ thẹn là một cường quốc của đại lục, một cường quốc không dễ gì huỷ diệt được.

Sau cuộc thủ thành thứ nhất quả thật cần phải chỉnh đốn lại quân ngũ. Kết thúc màn hoan hô dậy đất, Diệp Âm Trúc lập tức tổ chức chỉnh quân. Một canh giờ là không nhiều, nhưng đại bộ phận đã thanh thản thoái mái, chỉ có các cung thủ là chưa hết rã rời cánh tay.

Tử, Minh ngồi xếp bằng tu luyện, nhanh chóng lấy lại sức lực. Nhìn thấy hai thân hình cao lớn này, ánh mắt hết thảy các tướng sĩ đều thay đổi. Tuy không biết Tử và Minh làm như thế nào, nhưng ai cũng biết sức lực kinh khủng của họ.

"Bá tước đại nhân, xin đa tạ! Ngài đã đem cho chúng tôi hy vọng sống, bây giờ nhìn lại, những gì Đại nhân nói là hoàn toàn đúng."

An-thiết-lạc-đế giọng chân thành.

Diệp Âm Trúc cười bình thản:

"Nói đến thắng lợi bây giờ còn quá sớm, vừa rồi chẳng qua chỉ là đòn thăm dò đầu tiên của Phật La. Đợt tấn công đầu họ chưa dùng toàn lực, trận tới đây mới chính thức là quyết liệt. Có điều ta đã khẳng định, quyết tâm 'phá phủ trầm chu' * của người Phật La đã không còn mạnh nữa. Ta vừa thử đếm cờ hiệu thì thấy, quân số của họ hiện không quá bốn mươi lăm vạn. Như vậy họ đã cử một cánh quân về nước xin tiếp tế, người Phật La đã tính đến con đường khác rồi."

Xét trên bình diện chiến lược thì tính toán đó của Khố Tư Lặc lá chuẩn xác, dù dốc toàn lực công kích vẫn để lại cho mình một đường rút, nhưng Diệp Âm Trúc lại không xem như thế. Chỉ có trong tình trạng không còn đường lui thì quân sĩ mới phát huy được hết sức mạnh, còn hiện tại khi đã chừa lại cho mình một lối sau, người Phật La ắt khó có quyết tâm dốc toàn lực tấn công.

Từ khi đại quân Phật La xuất hiện Diệp Âm Trúc đã quan sát tính toán đầy đủ quân số đối phương. Trải qua một thời gian xác nhận, chàng biết phán đoán của mình không sai.

Trong một canh giờ chỉnh quân, Diệp Âm Trúc cho người ra ngoài thành thu gom tên đã bắn trở lại. Hiện tại tên chưa dùng vẫn còn đủ, nhưng ai biết cuộc chiến này còn kéo dài tới bao lâu? Mỗi phút nghĩ ngợi, mỗi bổ sung thực lực đều rất cần thiết. Vấn đề cung cấp lương thảo khí giới và phương tiện thì hiện giờ, Mễ Lan nắm ưu thế.

Nửa canh giờ sau, khi người Phật La kết thúc cuộc chỉnh đốn, cuộc tấn công lại tiếp tục.

Đội tiên phong vừa bị đánh tơi tả được lệnh lui lại, một kíp vũ khí trang bị khác từ phía sau đi lên. Từ trên cao nhìn ra thấy rõ, vũ khí công thành của người Phật La không hề thiếu, tất thảy đều được chuẩn bị sẵn từ trước.

Hơn ba vạn quân địch đã vùi thây trước thành, nhưng sức ép của hơn bốn mươi vạn quân còn lại vẫn không thể có lời nào tả nổi. Cuộc phản công của bảy trăm chiến sĩ Cầm thành đã hạn chế được phần nào áp lực, làm cho các chiến binh Mễ Lan đỡ căng thẳng nhưng lời nhận định của Diệp Âm Trúc là đúng, đó chưa phải là cuộc chiến đấu thực sự. Trận chiến giờ đây mới chính thức bắt đầu.

Ánh sáng nhàn nhạt loé lên, mắt Diệp Âm Trúc nhíu lại, Tử, Minh vẫn lặng im ngồi bên cạnh.

Bằng cảm nhận linh hồn Diệp Âm Trúc hiểu rõ, Tử và Minh vẫn có thể tham gia sống mái. Tuy nhiên Minh ngầm báo cho chàng, hành động trước đó của y có phần tùy tiện ngẫu hứng, sức lực tổn thất nhiều khiến cho đuối sức về sau. Trong một thời gian ngắn, y chưa thể hồi phục lại sức lực ban đầu.

Sức ép của đại quân Phật La tới rất nhanh, lần này không còn là thăm dò nữa. Cự ly tập kết chỉ cách thành năm dặm, đội ngũ trải rộng nhìn không thấy hàng cuối cùng. Hơn bốn mươi vạn quân Phật La vây chặt Tư-phúc-nhĩ-đặc thành từ mọi phía.

Lực lượng tiên phong vừa điều đến xông lên, người Phật La đã hành động tổng lực. Lần công kích thứ hai dùng đến sáu vạn chiến binh, tiến công từ ba phía vào thành. Cũng như lần trước, theo sau quân tiên phong là đội quân lấp sông, đồng thời vô số Ma pháp cũng bay về phía thành.

Người Phật La đã dồn hết lực lượng, tấn công đòn quyết định.

Một trăm Huyết pháp sư cùng ra tay, trước Tư-phúc-nhĩ-đặc thành mịt mù những máu. Những chiến binh Phật La xông qua màn máu, tốc độ cứ thế tăng lên. Cùng lúc đó, dưới sự bảo vệ của hai đại đội Huyết Sắc, năm trăm Ma pháp sư khác nhằm vào thành thi triển Ma pháp trải thảm. Ma pháp sư cao cấp của Phật La tuy ít, nhưng với lực lượng đông cả năm trăm thì sức khủng bố vẫn vô cùng ghê gớm. Cả bầu trời bao trùm bởi thất sắc quang mang, chặn cả ánh sáng Mặt trời chiếu rọi.

An-thiết-lạc-đế gầm lên:

"Ma pháp sư, phòng ngự!"

Phía Quân đoàn Phương Đông cũng xuất hiện Ma pháp sư. Tuy lực lượng không thể bằng cả ngàn Ma pháp sư của Quân đoàn Phương Bắc Phật La, nhưng là một đế quốc hùng mạnh bậc nhất của đại lục, thế mạnh của Mễ Lan chính là trình độ của đội ngũ. Ba trăm Ma pháp sư tề chỉnh đứng phía sau thành luỹ, so tài với sáu trăm Ma pháp sư đối phương. Lớp lớp bình phong phòng ngự bao trùm tường thành Tư-phúc-nhĩ-đặc, chống lại đòn tấn công Ma pháp của đối phương. Bởi Huyết pháp sư có thể thu nạp sức mạnh Ma pháp mà đội ngũ Ma pháp sư của Mễ Lan không dám lộ mặt trên tường thành, tự nhiên sức phòng ngự giảm đi không ít.

Ma pháp va nhau quyết liệt khiến không khí hỗn loạn, năng lượng Ma pháp quần đảo khiến tim mỗi người đều nảy lên hồi hộp. Tên bắn ra từ cung không có lực, thậm chí âm thanh cũng dường như chìm nghỉm. Không chỉ các binh lính mới tham chiến lần đầu, ngay cả các chiến binh dày dạn cũng khó lòng giữ được bình tĩnh.

Đương nhiên vẫn có người hết sức bình tĩnh, như Diệp Âm Trúc. Nhìn Ma pháp đối phương liên tục phát huy tác dụng, chàng không khỏi phải chau mày nghĩ ngợi. Thân là một Tử sắc Cửu cấp Pháp sư, Diệp Âm Trúc hiểu rõ lực lượng hai bên. Nếu tình hình tiếp tục, không đầy nửa canh giờ nữa Ma pháp của Mễ Lan

sẽ bị huỷ hoại. Đến khi đó, nếu việc lấp sông của đối phương thực hiện xong, phía Phật La dồn lực tấn công ắt sẽ khó giữ nổi thành.

Cần phải lập tức giải quyết vấn đề Ma pháp.

* phá phủ trầm chu: dựa theo tích Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc. Sau khi qua sông thì dìm hết thuyền bè, đập vỡ nồi niêu, chỉ giữ lại ba ngày lương thực để cho binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng

_____***_____

"Diệp Âm Trúc huynh, hay để đệ đi cho. Chí ít có thể chặn đứng ma pháp của bọn chúng?" Tô Lạp lên tiếng, "chàng" là người hiểu rõ Diệp Âm Trúc, biết lúc này Diệp Âm Trúc đang lo lắng điều gì.

"Không được!" Diệp Âm Trúc lập tức lắc đầu. Chàng thà tự mình lao vào nguy hiểm, nhất quyết không để Tô Lạp bị khốn giữa vòng vây quân thù, chưa nói đến thực lực Tô Lạp còn kém xa chàng. Chi bằng Diệp Âm Trúc lại lần nữa dẫn các Đông Long chiến sĩ mở thành xông ra, lo gì không toàn mạng trở về!

Toàn quân Phật La như đã phát điên, mười mấy vạn đại quân dồn lên, bất chấp tổn thất quyết lấp bằng được sông hộ thành. Công binh Phật La vừa xẻ xong hai lối cho nước chảy đi, không lâu sau sông cạn, lòng sông sẽ nhanh chóng được lấp bằng.

Từ vị trí Diệp Âm Trúc đến chỗ các Ma pháp sư Phật La không thể gọi là gần. Triển khai Ma pháp đòi hỏi một cự ly thích hợp, hiện tại với cự ly này thì quân đoàn Ma pháp không phát huy được tối đa tác dụng. Nhưng phía Phật la đã thi hành một phương pháp đặc thù, bốn trăm người triển khai Ma pháp hướng vào thành, một trăm người khác lại dùng Ma pháp của mình trợ giúp bốn trăm người kia. Qua đó biên độ Ma pháp có thể nới rộng thêm, có điều độ chính xác khó đảm bảo. Trước đây Diệp Âm Trúc đã một lần gặp hoàn cảnh này.

Hiện tại Ma pháp đối phương vẫn quá xa nên chưa phát huy hiệu quả cao độ. Phía trước Quân đoàn Ma pháp là đơn vị Huyết Sắc bảo vệ, nếu xông vào Diệp Âm Trúc nhất định sẽ bị đối phương vây chặt.

Phải làm sao đây? Liều mạng tập kích thật không dễ dàng gì, nhưng nếu cứ tiếp tục thì Tư-phúc-nhĩ-đặc liệu có giữ nổi không? Có năm trăm Ma pháp sư hỗ trợ, không lâu nữa chắc chắn bất lợi ao sẽ nghiêng về phía Mễ Lan.

"Diệp Âm Trúc, cứ để đệ đi, đệ khắc có cách!" Tô Lạp nhắc lại lời đề nghị, lần này kiên định mạnh mẽ hơn hẳn.

Diệp Âm Trúc trầm ngâm nghĩ suy, đoạn lắc đầu: "Không nói nữa, ta không để đệ đi được! Hãy ở lại đây bảo vệ ta, Tử!"

Tử ngồi bên cạnh mở choàng mắt. Diệp Âm Trúc quay lại. Hai người đưa mắt cho nhau, không cần nói đã hiểu mọi nhẽ. Tử hăm hở nhìn chàng gật đầu, vẻ đầy quyết tâm.

Diệp Âm Trúc đặt tay lên vai Tô Lạp: "Ở lại đây đợi ta về!"

Tô Lạp kinh hãi: "Diệp Âm Trúc, huynh sẽ làm gì?"

Diệp Âm Trúc cười vui vẻ: "Yên tâm đi! Có Tử phối hợp đâu thể dễ dàng chết? An-thiết-lạc-đế nguyên soái!"

"Có thuộc hạ!" An-thiết-lạc-đế vội đến trước mặt Diệp Âm Trúc.

"Khi ta vắng mặt, Nguyên soái thay ta chỉ huy phòng ngự. Hãy đốc thúc Ma pháp của chúng ta tăng thêm chút nữa. Trước khi ta quay về, nhất định phải cầm cự không để đối phương lên mặt thành!"

An-thiết-lạc-đế giờ đã không mảy may nghi ngờ Diệp Âm Trúc nữa. Cuộc phản công trước đó, mọi sự không thể đã trở thành có thể, còn chuyện gì mà Bá tước đại nhân không làm nổi chứ!

"Diệp lãnh chủ…" Kim Sắc cất tiếng, vẻ mặt trầm ngâm: "Lãnh chủ đã quyết định rồi sao?"

Diệp Âm Trúc lẳng lặng gật đầu. An-thiết-lạc-đế vẫn chưa hiểu Diệp Âm Trúc sẽ làm gì, nhưng Kim Sắc thì đã đoán ra. Chuyện lần này hoàn toàn khác với lần trước. Dưới thành đang có hơn một chục vạn chiến

binh, yếu tố bất ngờ đã không còn. Không nói gì khác, chỉ riêng ba trăm Ma pháp sư cũng đủ gây nên uy hiếp lớn rồi.

"Diệp lãnh chủ, Bệ hạ đã nói, bất kỳ chuyện gì xẩy ra đều phải giữ sinh mạng của huynh. Ta không muốn huynh đi!"

Diệp Âm Trúc cười tự tin: "Tiền bối, vậy tiền bối có cách gì khác không? Không giải quyết hết bọn Ma pháp sư đó chúng ta sẽ không có cơ hội nào cả. Yên tâm đi, địch có cách của địch, ta có cách của ta!"

Mắt Kim Sắc long lanh khâm phục: "Làm Thống soái, xông pha tuyến đầu chưa phải là cách hay nhất, nhưng ta rất khâm phục dũng khí của ngươi. Từ Lục đại chi quyết đến nay, Lãnh chủ luôn là chàng trai ta ngưỡng mộ!"

Diệp Âm Trúc cười vẻ cám ơn: "Nói như thế, tiền bối nghĩ lúc nào ta cũng muốn xông lên trước sao? Tử, chúng ta đi!" Vừa nói vừa vọt lên không, vỗ cánh liệng xuống dưới thành.

Kim Sắc lặng lẽ nhìn theo. Tuy không bàn luận gì thêm nhưng lão hiểu rõ, hiện tại Quân đoàn Phương Đông Mễ Lan tuyệt không thể địch lại đối phương. Diệp Âm Trúc gần như phải làm một con tốt thí xông pha trận tiền, bởi Quân đoàn Phương đông không có lấy một ai tài giỏi.

Kim Sắc khẽ thở dài: "Lãnh chủ đã không đếm xỉa gì đến nguy hiểm, lẽ nào ta lại khoanh tay đứng nhìn?"

Tử bám sát theo Diệp Âm Trúc, không có cánh bay nhưng lại sở hữu Ma pháp rất đặc biệt, tinh thạch. Hai tay giang ra hai bên, hai đạo tinh thạch tử quang tỏa ra làm động lực, tuy không phất lên vỗ xuống nhưng vẫn có thể lược, bám theo Diệp Âm Trúc.

Từ trên tường thành bỗng nhiên có hai người bay xuống, diễn biến lập tức gây sự chú ý cho đại quân Phật La. Nháy mắt hàng vạn mũi tên bắn lên, Diệp Âm Trúc và Tử phút chốc trở thành hai tấm bia tuyệt vời cho các cung thủ thi thố tài năng.

Đang chăm chú theo dõi tình hình, bất ngờ thấy Diệp Âm Trúc và Tử lượn xuống Khố Tư Lặc từ kinh ngạc nhanh chóng chuyển thành vui mừng, lập tức ban ra một loạt mệnh lệnh. Thân là một Thống soái viễn chinh, Khố Tư Lặc hiểu ngay đối phương đang có ý định gì. Phá tan kế hoạch của đối phương sẽ là một mũi tên trúng hai đích, vừa bảo toàn được lực lượng vừa có thể giải quyết được tên Thống soái không biết từ đâu đến. Làm được thế thì cục diện chiến tranh chắc chắn sẽ đảo ngược.

Đối mặt với rừng mũi tên bay lên, Diệp Âm Trúc không mấy tập trung, đôi cánh nhanh chóng thu lại giảm thấp độ cao, đồng thời tăng tốc độ luồn lách trong màn tên bắn dày đặc.

Tử lại không lượn theo Diệp Âm Trúc mà chọn một hướng khác. So với Diệp Âm Trúc thì y bị trúng tên khá nhiều, nhưng tên đập vào người Tử chẳng khác nào gãi ngứa, không hề gây ra một vết xước nhỏ.

Tốc độ bay chẳng khác nào cách chim, phút chốc đã qua con sông đào. Bên dưới, vô vàn binh sĩ Phật La giơ cao vũ khí đợi Diệp Âm Trúc hạ xuống.

Diệp Âm Trúc cười khẩy, tay phải phẩy nhẹ. Cây kiếm Nhược-khắc-hi vào tay, từng vầng hào quang màu tím toả ra, biến thành những lưỡi dao cứa vào người những chiến binh Phật La phía dưới. Nháy mắt chân chàng đã đặt vững trên mặt đất, đoạn lướt như bay xông đến nơi năm trăm Ma pháp sư.

Kẻ đại ngốc cũng biết Diệp Âm Trúc đang định làm gì, nhưng lúc này lại không ai dám cản bước tiến công của chàng, thực ra cũng không thể cản nổi. Khi các chiến binh Phật La vừa nghĩ là Diệp Âm Trúc ra tay thì thân thể chàng đã bay đến chốn nào rồi. Nhược-khắc-hi kiếm trong tay múa lượn, đấu khí không tỏa ra nhưng nơi nào Diệp Âm Trúc lướt qua, nơi đó đều có một chiến binh Phật La gục ngã.

Hào quang tím nhạt lan rộng, mắt Diệp Âm Trúc lóe lên nguồn năng lượng dữ dội. Lúc này Diệp Âm Trúc thậm chí đã quên đi sự tồn tại của chính mình, trong đầu hiện rõ vị trí từng chiến binh Phật La, cơ thể bay liệng xuyên qua những kẽ hở trong đội ngũ đối phương, tiến tới.

Khác với Diệp Âm Trúc, hạ cánh xuống đất là Tử lập tức triển khai công kích. Thân là Cửu cấp Ma thú, Tử sắc Tinh thạch Bỉ mông, năng lượng của Tử tuy chưa đạt đến cấp Thần nhưng chiến thuật và sức chiến đấu thì trong bốn loại Thần thú lớn không ai có thể so sánh.

Không cần hiện thân, bởi mục tiêu quá thấp bé khó phát huy hết ưu thế của mình, nhưng còn thanh trúc kiếm… Sau khi tiếp đất, Tử lập tức triển khai cuộc chiến với người Phật La.

Luồng hào quang toả sáng, thân hình Tử biến mất, rồi xuất hiện trở lại đúng giữa vòng vây đại quân Phật La. Diệp Âm Trúc cũng vừa lướt qua nơi này.

Hào quang thu lại vào cơ thể, thanh kiếm dài những mười bảy mét nằm trong tay, Tử mỉm cười ngạo nghễ: "Võ thuật Bỉ Mông, ai có thể cản ngăn nổi?"

Vẫn đứng tại chỗ, tay cầm kiếm quay một vòng. Khi Tử thu kiếm lại, nơi đó đã biến thành một biển xác chết. Khoảnh khắc trong vòng tròn mấy chục mét không còn ai sống sót, gần tám mươi chiến binh Phật La gục ngã dưới một đòn giản đơn của Tử.

Không có một kỹ xảo, chỉ dựa vào độ dài và sức mạnh của thanh kiếm, đè bẹp tám mươi chiến binh Phật La.

Tử và Diệp Âm Trúc cùng lớn lên ở Cầm thành, sau khi các Tông chủ thừa nhận, họ bắt đầu để cho Bỉ Mông cự thú học võ thuật. Đương nhiên đây là một quá trình đầy gian lao vất vả, bởi những Bỉ Mông cự thú đầu óc quá giản đơn.

Các Đông Long cường giả tuyệt không muốn truyền võ nghệ cho Bỉ Mông cự thú, hơn thế Bỉ Mông cự thú cũng không thể bất cứ môn võ nào cũng học được. Sư phụ của Tử không phải Diệp Âm Trúc mà là gia gia của chàng. Mức độ tiếp thu của Tử hơn hẳn bất cứ Bỉ Mông cự thú nào. Trong một thời gian không dài Ngạo Trúc kiếm pháp của Tử đã luyện thành, ngoài ba thế kiếm sau cùng thì ba mươi ba thế kia đều tinh thông, thành thục vận dụng vào chiến đấu.

Võ nghệ Đông Long cộng sức mạnh cự thú, một khi tham chiến thì chỉ có hai chữ: huỷ diệt. Tử và trường kiếm như chiếc cối xay thịt, không ngừng tiến lên, mọi kẻ địch chặn lối đều trở thành thây ma, xác tan thành muôn mảnh.

Diệp Âm Trúc không quan tâm đến cuộc chiến của Tử, chỉ chú tâm vào chuyện của mình. Không còn bay nữa, bởi ở trên cao sẽ bị tên bắn, lại bị cả Ma pháp đối phương tấn công. Diệp Âm Trúc chọn mặt đất là thích hợp nhất để tấn công đối phương.

Khoảng cách mấy dặm đối với một Tử sắc Cửu cấp cao thủ chỉ là chuyện mấy hơi thở, nhưng lúc này trước mặt chàng chợt xuất hiện trở lực.

"Ngừng tay!" Một giọng lạnh băng cất lên. Đất đá xung quanh bỗng vỡ vụn, chỉ còn mặt đất trống. Diệp Âm Trúc phát hiện ra, bản thân không tìm ra khe hở để tiến nữa, con đường trước mặt đã bị phong toả.

Số người chặn trước mặt chàng không đông, chỉ có mười, nhưng mười người này lại tạo cho Diệp Âm Trúc một uy hiếp mạnh mẽ. Mười người liên kết với nhau hợp thành tuyến phòng ngự, khiến cho Diệp Âm Trúc không tìm ra được điểm đột phá.

Mười người trước mặt, vẻ ngoài tương tự nhau, thân mình khoác giáp trụ đỏ sẫm, mỗi người đều cưỡi một con rồng lớn, thanh sắc cự long.

Long kỳ tướng?

Chí ít thì chỉ Long kỳ tướng mới có khả năng sai bảo cự long, thậm chí những con cự long này không phải thất cấp mà những là bát cấp. Có nghĩa là, mười người chặn trước mặt Diệp Âm Trúc này đều là Kim Tinh Long kỳ tướng.

Diệp Âm Trúc thầm cảm thán trong lòng. Phật La quả không thể coi thường, lại sở hữu nổi bằng ấy Kim Tinh Long kỳ tướng. Nhìn bộ dạng của họ, hình như đang đợi một mình chàng.

Quả đúng như vậy. Mười vị Kim Tinh Long kỳ tướng trước mắt là chủ bài trong tay Khố Tư Lặc, biểu trưng sức mạnh lớn nhất của Đế quốc Phật La. Lần cất quân năm mươi vạn này, Phật La đã dốc hết tiềm lực vốn che giấu bấy lâu. Mười Kim tinh Long kỳ tướng được cử xuất chinh cùng Khố Tư Lặc, từ khi phát động chiến tranh đến giờ mười Long kỳ tướng này mới xuất hiện. Hóa ra Khố Tư Lặc đã giữ họ cho đợt tổng công kích Mễ Lan sau này.

Cho dù tại Đế quốc Mễ Lan thì Kim tinh Long kỳ tướng cũng không nhiều hơn hai mươi lăm người. Mười Kim tinh Long kỳ tướng trước mặt thật ra không phải là tướng lĩnh dẫn quân xông trận. Để đào tạo nên Kim tinh Long kỳ tướng, Đế quốc Phật La không biết đã dốc ra bao nhiêu công của.

Lúc bấy giờ, trong số trẻ con toàn Đế quốc người Phật La chọn ra một ngàn ưu tú nhất, tiếp đó lại chọn lựa lần nữa được mười người này. Từ khi chưa chưa hiểu đời chúng đã được huấn luyện võ nghệ điên cuồng, sau đó cho tu luyện với Phong Long trong Phong Long thành. Trải qua suốt ba mươi năm mới có được thành quả hôm nay.

Khi Diệp Âm Trúc và Tử bay từ trên thành xuống, Khố Tư Lặc đã hạ quyết tâm. Tuy không hiểu hai người đối phương có sở trường gì mà dám xông vào giữa đám quân sĩ Phật La chém giết, nhưng Long kỳ tướng đã xuất hiện thì không thể để cho đối thủ có đường thoát trở về.

Lúc này Khố Tư Lặc không thể không bộc lộ hết thực lực, trực tiếp cử đội hình mạnh nhất của mình ra chống chọi. Kỳ thực thì mười người trước mặt Diệp Âm Trúc đều chưa được coi là Long kỳ tướng ở Phật La, thực lực họ tuy mạnh nhưng không có khả năng chỉ huy chiến đấu. Ở Phật La, địa vị của Long Kỳ tướng là vô cùng cao cả, được oi là đồ sát cường giả, là con chủ bài của quân đội Đế quốc. Bởi tuổi tác của họ thật sự chưa vượt quá hai mươi lăm nên trong cuộc chiến tranh Thất Long Thất Quốc dạo đó Diệp Âm Trúc không thể biết đến.

Bất ngờ xuất hiện mười cường giả chặn đường, Diệp Âm Trúc cảm thấy thật khó xử. Mười người trước mắt tách ra thì không ai là đối thủ của chàng, thậm chí dù là có thêm cự long. Nhưng khi phối hợp với nhau lại là chuyện khác. Diệp Âm Trúc chỉ có một mình, lại không phải là Thần.

Đối mặt với lực lượng mười cường giả, Diệp Âm Trúc hiểu rõ, phá vòng vây giờ đây là không hề đơn giản. Mỗi quốc gia đều giữ bí mật thực lực, Mễ Lan hay Phật La cũng thế thôi!

Khi xông ra, chàng biết mình sẽ gặp đối thủ chặn đường, nhưng không nghĩ lại là những mười Kim tinh Long Kỳ tướng.

Ánh sáng lấp lánh, chuỗi ngọc xuất hiện trên tay. Mười Long kỳ tướng giãn rộng đội hình, tạo thành vòng vây chặt Diệp Âm Trúc. Mười ngọn thương sắc nhọn, những cặp mắt dữ dằn nhìn như găm vào chàng. Chỉ cần Diệp Âm Trúc chuyển động, mười cường giả lập tức sẽ tấn công.

Xem ra mười Long kỳ tướng kia chỉ coi Diệp Âm Trúc là một Tử sắc cường giả đơn giản, cơ hội của chàng có lẽ chính là ở chỗ đó.

Diệp Âm Trúc từ từ ngửng lên, miệng nở nụ cười lạnh lùng. Thần thái chàng vẫn nhẹ nhõm, không hề biểu hiện chút căng thẳng. Những vòng hào quang tử sắc từ từ lan tỏa, đối mặt với áp lực mạnh mẽ từ mười địch nhân, Diệp Âm Trúc lại có cảm giác phấn khích.

Áp lực càng nặng, thực lực càng tăng. Diệp Âm Trúc biết bản thân mình vốn đặc biệt như thế, mà sức ép lúc này lại lớn đến kinh người.

---

oP·u G\yỀjX oP·I ¦C ¦_j\ ½n iX\f9

Nhìn nụ cười ngạo mạn của Diệp Âm Trúc, mười Long kỳ tướng Phật La rốt cuộc không nén nổi giận dữ, cùng hô vang lên một lúc. Mười người cùng ra tay, mười con cự long, mười cây thương sắc nhọn cùng tiếng gầm vang động kèm theo ánh hào quang rực rỡ xông tới.

Diệp Âm Trúc khẽ lắc đầu, phẩy nhẹ bàn tay, miệng vẫn nở nụ cười ý nhị. Nháy mắt khi mười mũi thương còn cách chàng chừng bốn mét, Diệp Âm Trúc biến mất như chưa hề xuất hiện trước mặt các Kim tinh Long kỳ tướng vậy.

"Sao lại thế được?" Khố Tư Lặc trợn mắt gào lớn.

Diệp Âm Trúc không hề biến mất, bởi ngay sau đó chàng đã hiện thân ngay bên cạnh Tử. Lúc này từ điểm trung tâm là Tử, trong phạm vị hơn trăm mét không có lấy một tên lính Phật La nào còn sống. Kẻ chết

nằm chất đống, người sống sợ hãi lánh xa. Nhìn thanh kiếm mười bảy mét trong tay Tử, binh sĩ Phật La già trẻ mạnh yếu đều sợ mất mật.

"Tử, yểm trợ cho ta!" Diệp Âm Trúc khẽ ra lệnh, đoạn giơ cả hai tay lên trời, sức mạnh dồn xuống hạ bàn. Ngay lập tức thân thể chàng như một quả đạn pháo bắn vọt lên, bay về phía đội ngũ Ma pháp sư Phật La.

Mười Long kỳ tướng chỉ còn biết giương mắt nhìn theo, tốc độ của Diệp Âm Trúc quá nhanh, hơn nữa với sự hỗ trợ của Tử, cho dù các Long kỳ tướng có muốn ngăn cản chàng cũng không thể thực hiện được.

Khi mười kỳ tướng đang chực cưỡi rồng lao theo Diệp Âm Trúc, một thanh âm sắc nhọn chợt vang lên: "Đối thủ của các vị là ta!"

Tử sắc quang mang lóe lên, Tử đứng chắn phía sau Diệp Âm Trúc, đấu khí Tinh thạch Tử cấp Bỉ Mông bùng lên theo kích thước cơ thể, hùng hổ trùm lên mười vị Long kỳ tướng đang chực cưỡi Phong Long bay lên.

Mười tiếng thét kinh hãi từ miệng những con rồng, Bát cấp Cự long làm sao dám diễu võ giương oai trước mặt Thần thú! Phút chốc mười Long kỳ tướng đều cảm nhận rõ vật cưỡi của mình đang run lên cầm cập. Nếu không phải đã tu luyện đến trình độ người rồng hợp nhất thì những cự long này đã bỏ chạy từ sớm rồi.

Thân thể cao hơn hai mươi lăm mét của Tử sùng sững chặn trước mặt mười Long kỳ tướng, lập tức trở thành tâm điểm của chiến trường. Mười cặp mắt Long kỳ tướng nhìn Tử mà không khỏi đờ đẫn, thanh kiếm mười bảy mét trên tay khiến niềm tin của các Long kỳ tướng đều dao động.

"Huyết pháp!" Khố Tư Lặc nhanh trí hô to. Các Long kỳ tướng lúc đó mới sực tỉnh, đồng loạt phun ra những luồng khí đỏ bầm, cả mười kỳ tướng và cự long nhanh chóng lẫn vào trong đám mây mù màu máu đó.

Không sai, đó chính là máu của các Long kỳ tướng. Mười Long kỳ tướng không những võ nghệ cao cường mà còn có năng lực ma pháp không nhược. Tuy không đạt đến trình độ như các Ma pháp sư mhưng một chiêu Huyết pháp này đủ khiến thực lực của họ lập tức mạnh lên một bậc.

Lam sắc đấu khí lúc này đã chuyển sang màu tím nhạt, những con cự long dưới tác dụng của Huyết pháp đều không còn run rẩy nữa. Mắt rồng biến thành màu máu đỏ, Thần thú trước mặt không còn là Thần thú nữa mà chỉ là kẻ thù.

Thần sắc của Tử phút chốc ngưng đọng lại, hiểu rõ mình đang trong vòng nguy hiểm. Tuy nhiên dù có nguy hiểm cỡ nào hắn cũng nhất định phải giành được thắng lợi.

Tại Tư-phúc-nhĩ-đặc thành, các Ma pháp sư gần như đã không còn đủ sức chống đỡ nữa. Những đợt sóng Ma pháp của đối phương mỗi lúc một mạnh, từng đợt trùm lên mặt thành. Việc lấp sông hầu như đã hoàn tất, lớp lớp xe công thành đang được chuyển đến, chiến binh Phật La nhờ Huyết ma pháp đang hăng hái xung phong không kể gì sống chết. Mặc cho đồng bạn cứ thế ngã xuống, thậm chí chính mình đang máu chảy thịt rơi, đoàn quân Phật La mắt đỏ ngầu cứ thế lì lợm xông lên.

Trên mặt thành, ngoài đội cung nỏ hoạt động hết công suất, An-thiết-lạc-đế vừa điều động thêm lực lượng chiến binh cầm giáo dài. Y hiểu rõ, cuộc giáp lá cà sắp bắt đầu…

Diệp Âm Trúc cuối cùng cũng vượt qua tuyến phong toả của mười Long kỳ tướng, nhưng vừa đặt chân xuống mặt đất chàng lại gặp ngay nguy cơ mới. Xuất hiện trước mặt Diệp Âm Trúc lúc này là đội bảo vệ Huyết Sắc đã từng đánh cho các Tử thần chiến sĩ trong Thất Quốc Thất Long ngày trước một đòn chí mạng.

Hai đại đội chia thành hai đội hình năm trăm người, vũ khí tuốt trần, cưỡi rồng nhằm Diệp Âm Trúc xông tới.

Nhìn thấy Huyết Sắc vệ đội, mắt Diệp Âm Trúc phút chốc đỏ ngầu. Cái chết của bạn cũ, sự hy sinh của bốn mươi ba Ma pháp sư Cầm Thành, trong người Diệp Âm Trúc như sôi lên…

Đã đến lúc máu trả bằng máu!

Hào quang loé sáng, thanh kiếm Nhược-khắc-hi biến thành Long cầm. Trong lòng Diệp Âm Trúc xuất hiện một chiếc Cổ Cầm, là một Khô mộc Long Cầm cấp Thần khí.

Tay phải chàng ấn nhẹ trên mặt đất, một tiếng nổ vang, đất trước mặt dựng lên thành cầm kỷ. Diệp Âm Trúc đặt đàn trên chiếc kỷ đất mới dựng, nhãn thần ngưng tụ, vẻ nho nhã biến mất. Diệp Âm Trúc đã hoàn toàn rơi vào tâm trạng đồ sát.

Không còn là cái gì Ma vũ song tu, Diệp Âm Trúc chỉ biết mình là một vị Thần âm sư, tu luyện đã đạt đến đại Ma đạo sư. Cho dù tìm khắp Phật La cũng không có một đại Ma đạo sư đích thực, giờ đây Diệp Âm Trúc muốn chỉ cho đối phương, cái gì mới là thực lực của một đại Ma đạo sư !

"Tinh…"

Tay phải Diệp Âm Trúc lướt trên mặt đàn, bảy sợi dây cùng rung lên, bảy màu sắc phân biệt xuất hiện. Nhìn qua tưởng như không dùng gì đến sức lực, nhưng từ khi thanh âm ngân vang là toàn bộ cuộc chiến như ngừng hẳn lại một nhịp.

Bùng nổ…

Uy lực của thần âm, chỉ bảy dây đàn mà toàn bộ chiến trường như chao đảo.

Hai bàn tay không ngừng lướt nhanh, đầu lắc lư tung bay những sợi tóc đen, bết dính cả vào má. Cặp mắt Diệp Âm Trúc tập trung vào một điểm vô hình, đôi tay ngỡ như đang làm trò ảo thuật. Tám ngón tay chạm vào đâu, đều khiến dây đàn toát lên vầng hào quang, thanh âm du dương huyền diệu ngân vang khắp chiến trường.

Cầm đế! Cầm đế sau khi đạt trình độ tử cấp đã phát huy tất cả thực lực vốn có.

Trong cuộc chiến Thất Quốc Thất Long, Diệp Âm Trúc vừa mới thâm nhập vào Tử vi Cầm tâm cảnh giới, còn chưa thể phát huy hết thực lực của mình. Nhưng sau khi trải qua Lục đạo chi quyết, chàng đã đạt được trạng thái lý tưởng như Tần Thương nói ngày trước.

Thanh âm không ngừng ngân lên. Tốc độ xung phong của Long kỳ binh Huyết Sắc vệ đội vẫn không chậm lại, nhưng khi tiến đến cách Diệp Âm Trúc chừng hai mươi mét thì vấp phải một tấm màn vô hình.

Không phải tấm màn, mà là một bức tường địa ngục. Bảy sắc quang mang bay lượn trong không trung, sắc nhọn như những lưỡi kiếm, tấn công các Long kỳ binh không thương tiếc.

Âm thanh cao tần, đến cả Ny Na cấp thứ Thần cũng không dám chính diện nghênh đón thì Long kỳ binh có là gì? Long kỳ binh có mạnh đến đâu thì cũng chỉ là người, âm thanh cao tần không phải là nguy cơ mà nguồn năng lượng kinh hoàng phổ theo đó mới và vũ khí. Tất cả những chiến binh Huyết Sắc xông lên trước bị thanh âm cắt thành từng khúc. Không chỉ kỳ binh, cả cự long bên dưới cũng tan xương nát thịt.

Diệp Âm Trúc trước sau vẫn đứng nguyên một chỗ, tướng mạo nho nhã nhưng sức mạnh thể hiện ra thật đáng sợ kinh hồn. Theo thanh âm cổ cầm, những vầng ánh sáng tử sắc lan ra, âm âm trầm bổng bay vào giữa chiến trường. Giai điệu mềm mại uyển chuyển, vậy mà đi đến đâu đều để lại nhưng thây ma không còn nguyên vẹn…

Một bản hợp tấu tuyệt diệu vô song. Cặp mắt Diệp Âm Trúc lúc này đã biến thành màu tím, mọi tình cảm phổ hết vào tiếng đàn, lấy tâm trạng căm thù thông qua thanh âm nhạc cụ để chém giết kẻ thù, khiến cho chúng kinh hồn bạt vía.

Tần Thương nếu ở đây, hẳn sẽ vô cùng kinh ngạc và hoan hỉ. Cầm tâm một khi đã đạt đến tử cấp, diễn tấu càng mềm mại càng tạo nên được sức mạnh vô biên.

Tốc độ xung phong của Huyết Sắc vệ đội càng nhanh thêm, chính là điều bất hạnh cho chúng. Một vùng trước mặt Diệp Âm Trúc đã trở thành địa ngục, chỉ cần đối phương đi vào phạm vi đó, cho dù là rồng Ái-li-khắc-mẫn hay là Thiết long Mã-kỳ-nhược đều bị âm thanh tiêu diệt, cùng chịu chung một kết cục.

Những xác chết la liệt trên mặt đất, máu tươi nội tạng não tủy tung toé, một cảnh tượng thảm tuyệt nhân hoàn.

Đứng trên lâu thành, An-thiết-lạc-đế vừa chỉ huy phòng thủ vừa đưa mắt nhìn cảnh tượng hãi hùng, nơi Diệp Âm Trúc chiến đấu. Có phải đúng là người hay không? Lẽ nào chỉ có mỗi một mình Diệp Âm Trúc? Chỉ hai người mà làm đảo lộn đội hình trung quân đối phương, khiến tốc độ đội tiên phong Phật La chậm hẳn lại.

Có điều, Ma pháp sư phòng ngự e không thể trụ tiếp được nữa. Hàng loạt Ma pháp sư Mễ Lan thực lực yếu kém đã hi sinh, những đợt Ma pháp công kích của đối phương càng dồn dập hơn, chiến binh Phật La đã xông đến tận chân thành.

Lính giữ thành liên tiếp hết lần này đến lần khác đẩy đổ thang trèo thành, kẻ địch lại hết đợt này đến đợt khác dựng thang lên. Lầu bắn tên chọi với cung thủ trên thành, xe công thành núp sau lầu bắn tên mỗi lúc một gần lại.

"Dầu đốt, nước sôi, đá, toàn lực chiến đấu!" An-thiết-lạc-đế ra lệnh dồn dập. Lực lượng phòng ngự cuối cùng được tung ra, nhưng xe phá thành bên dưới đã bắt đầu hoạt động.

Một khi cổng thành bị phá thì người Mễ Lan làm sao địch lại mấy chục vạn quân?

Các chiến sĩ Mễ Lan, vì bảo vệ sinh linh trăm họ, vì giang sơn bản quán, đã dốc đến chút sức lực cuối cùng. Phía Mễ Lan không có Huyết pháp sư nhưng lại có Lợi trảo Mãnh cầm với Ma pháp hống và Ma pháp trị thương. Đội hình Mễ Lan được tiếp sức bằng Mãnh cầm Ma pháp chọi với các chiến binh hám máu Phật La, không hiểu là ai mạnh hơn ai. Cuộc chiến đã đến mức cả hai bên đều bất chấp thắng thua, không kể sống chết, ngọc nát thì ngói cũng tan tành.

_____***_____

Người Phật La đang điên cuồng chờ đợi, chờ thời khắc đội ngũ Ma pháp sư Mễ Lan bị tiêu diệt toàn bộ. Đến khi đó, phía Mễ Lan hẳn không còn gì có thể chặn được bước tấn công vũ bão của mấy chục vạn tinh binh Phật La. Phía Mễ Lan cũng đang đỏ mắt trông chờ vị thống soái của họ trở lại, thi triển Ma pháp tối cao triệt hạ quân địch.

Chờ thì cứ chờ, cuộc chiến đấu vẫn phải tiếp tục. Phía Phật La xua lên tuyến trước hơn mười lăm vạn chiến binh, cùng xung phong dưới màn mây mù màu máu. Mười lăm vạn chiến binh hùng hổ xông về phía chân thành, không một ai lùi bước. Chỉ có tiêu diệt sạch kẻ địch trước mắt mới là thời cơ để người Phật La vui mừng. Trong cơn say máu của Huyết ma pháp, người Phật La đã quên hết mọi đau khổ và gian lao.

Ầm…

Đại trường kiếm của Tử chém bay đầu một Long kỳ tướng, nhưng hai Long kỳ tướng khác vẫn bám sát hai bên nên hắn không thể hoàn toàn tiêu diệt gọn mục tiêu, mắt chỉ kịp nhìn con cự long co đôi cánh lại, tạm thời mất hết sức tấn công.

Lúc này Tử chẳng khác Tư-phúc-nhĩ-đặc thành, mười Long kỳ tướng cũng như hàng chục vạn chiến binh công thành trên kia. Sức phòng ngự của Tử không mạnh như Sơn lĩnh cự nhân và Chiến tranh cự thú, nhưng đối thủ cũng không dễ gì phá vỡ thế cầm cự của hắn. Mười Long kỳ tướng liên tục công kích, cố tiêu hao sức lực của Tử, nhưng rốt cuộc vẫn không dám tung hết sức lực tấn công. Thanh kiếm dài mười bảy mét dù là với Long kỳ tướng cũng có sức khủng bố phi thường, có điều các Long kỳ tướng cũng hiểu, chỉ cần cứ duy trì sức ép thì sớm muộn Tử cũng bị tiêu diệt.

Không hiểu vì sao, Tử vốn không hề biết lùi bước mà giờ lại giữ thế phòng thủ? Thanh Tử sắc trọng kiếm như một bức tường lớn, liên tục chống đỡ những đòn công kích của đối phương mà hầu như không phản kích lại. Tinh thể Ma pháp trong người Tử chưa bùng ra, chỉ lạnh lùng chiêu chiết chiêu với các đối thủ của mình. Thể lực của Tử có tiêu hao, nhưng nhất thời các Long kỳ tướng cũng không làm gì nổi hắn.

Tiếng đàn tử thần đã tiêu diệt hơn ba trăm chiến binh Huyết Sắc, cuối cùng không còn ai dám liều mạng xông vào phạm vi thanh âm đó. Bỗng nhiên tiếng đàn ngừng bặt, Diệp Âm Trúc nhắm mắt, hai tay rung mạnh rồi vung ra. Tay trái ấn, tay phải gẩy khẽ, hoàn thành giai điệu cuối cùng.

Những vòng ánh sáng nhẹ nhàng lan toả, hội tụ lại thành chùm rồi bùng nổ. Khúc nhạc êm dịu trong giây lát thể hiện đúng hiệu quả của nó.

"Vong cơ" hựu khiếu minh phượng thanh âm chi vong cơ, một trong Cửu đại danh khúc của Cầm Tông. Nghe khúc Vong Cơ, dù là cường giả cũng không tránh khỏi hiệu ứng "Trầm thụy" - Ngủ say.

Khúc nhạc miên man bỗng ngưng tụ lại, vòng sáng đang lan toả bốn phương như có một bàn tay vô hình điều khiển, bất ngờ hướng về phía trước, trùm lên tất thảy chiến sĩ Huyết Sắc khi họ đang ngừng lại bước tiến công.

Lại máy chảy đầu rơi chăng? Không, chỉ có một màn miên miên trầm thùy. Những chiến binh Huyết Sắc không chết nhưng gục đổ như rạ, tất thảy đều im lìm trong giấc ngủ.

Không dưới một ngàn bảy trăm chiến binh tinh nhuệ trong tinh nhuệ của Phật La phút chốc bị loại khỏi vòng chiến. Không chỉ có các chiến binh, những Ma pháp sư gần phía sau cũng gục xuống, thậm chí vật cưỡi cũng mất luôn sức chiến đấu.

Diệp Âm Trúc thu đàn, ôm cây cổ cầm trong tay rồi bất chấp tất cả lao về phía trước. Không ai nhìn thấy, đầu tám ngón tay của chàng đều nhỏ máu.

Khúc thần âm tiêu hao bao nhiêu tâm trí và sức lực, e chỉ có Diệp Âm Trúc mới biết được. Chàng vốn muốn chọn một khúc đàn còn sát phạt hơn thế nữa, nhưng rốt cuộc Diệp Âm Trúc cũng hiểu, nếu như thế thì bản thân sẽ khó lòng có thể trở về. Trong khi chàng không thể chết, vì sự tồn tại của Mễ Lan và tương lai của Cầm thành.

Hơn thế nữa, Diệp Âm Trúc xông ra đâu phải để tiêu diệt Huyết Sắc vệ đội…

Mục tiêu chính là các Ma pháp sư đối phương. Nhìn vào đội ngũ con mồi, Diệp Âm Trúc tăng nhanh tốc độ xông lên, lúc này thực lực chàng đã mất đi đến bốn phần.

Cự ly hai bên rút ngắn lại, Khố Tư Lặc đã nhìn thấy rõ Diệp Âm Trúc. Không ngờ địch thủ của y lại trẻ như thế, nhưng nỗi kinh hãi không vì vậy mà giảm đi.

Tuy thân là một vị Tử tinh Long kỳ tướng, nhưng Khố Tư Lặc không thể tự hào về thực lực của mình trên chiến trận. Từ đầu cuộc chiến tranh tới giờ, hầu như y chỉ mắc sai lầm, mà sai lầm lớn nhất chính là không lường nổi chàng trai trẻ trước mắt kia. Thật không ai ngờ, sức chiến đấu của chỉ một cá nhân có thể làm xoay chuyển cuộc chiến.

"Ma pháp sư, tập trung công kích vào tên áo trắng. Quân đoàn ba và bốn nghe lệnh, bất chấp tính mạng tiêu diệt hắn cho ta!"

Khố Tư Lặc cuối cùng cũng hiểu ra vấn đề.

Nhưng thật đáng tiếc, phản ứng của y so với tốc độ của Diệp Âm Trúc vẫn quá chậm. Hai quân đoàn cùng phát động chiến đấu, đâu thể chỉ trong giây phút là được!

Không nói gì khác, trước mặt Khố Tư Lặc hiện đang có hàng ngàn người ngủ mê mệt. Hàng ngàn người vô tình kết thành một chướng ngại vô bỉ, mà quân Phật La lại tuyệt không thể dẫm đạp lên họ để công kích người áo trắng.

Nếu nói tất thảy những điều đó đều nằm trong sự tính toán của Diệp Âm Trúc, hẳn đánh chết Khố Tư Lặc cũng không tin. Nhưng có một điều y không thể không thấy, mất đi sự bảo vệ của đội quân Huyết Sắc, năm trăm Ma pháp sư giờ đây chẳng khác gì những con dê trước mặt hung lang Diệp Âm Trúc.

Các Ma pháp sư cảm thấy nỗi uy hiếp đền gần. Không phải bây giờ, khi Diệp Âm Trúc tấu lên những thanh âm đầu tiên họ đã bắt đầu dao động, tất cả đều biết Ma pháp của đối phương hơn xa của bản thân. Nhưng dù thế cũng không ai hiểu, Ma pháp gì có thể khiến cho hàng vạn chiến binh lăn ra ngủ mê mệt như vậy?

Năm trăm Ma pháp sư vừa dồn sức công kích Tư-phúc-nhĩ-đặc thành, hiện đã tiêu hao quá nhiều nguyên lực. Nhìn Diệp Âm Trúc như ma quỷ tiến đến gần mình, họ chỉ còn biết cuống cuồng giở Ma pháp cá nhân cự lại.

Chỉ với mỗi một mục đích, không cho Diệp Âm Trúc đến gần mình.

Hàng trăm chiêu Ma pháp thấp cấp chằng chịt trong không gian, lần này không còn công kích trải thảm mà là cấp tập dồn vào một điểm.

Ma pháp bậc thấp không có gì đáng sợ với Diệp Âm Trúc, có điều hàng trăm luồng tập trung vào một nơi thì cũng không phải là chuyện thường.

Tốc độ và đấu khí của Diệp Âm Trúc hoàn toàn có thể tránh né những chiêu Ma pháp của đối phương, nhưng chàng lại không làm chuyện đó. Diệp Âm Trúc giơ cao hai tay đón những đòn công kích, trong khi vẫn không ngừng tiến lên phía trước.

Không phải chàng không muốn tránh né, mà là không thể cho phép mình làm thế. Hai bên hai quân đoàn Trọng kỳ binh đang xông đến, chỉ cần chậm chân một tích tắc, Diệp Âm Trúc sẽ bỏ lỡ thời cơ tiêu diệt các Ma pháp sư.

Hai bàn tay chàng nắm chặt, cánh tay gần như biến thành kim sắc chói chang, đoạn hai nắm đấm tung mạnh về phía trước. Một vùng ánh sáng bao trùm lên thân thể Diệp Âm Trúc, tất thảy các Ma pháp bậc thấp nổ tung lên trong vầng hào quang đó.

Nguyên tố Ma pháp trong không khí chỉ trong khoảnh khắc bị thiêu trụi, thân thể Diệp Âm Trúc chỉ ngưng đọng lại giây lát, rồi lại vùng lên bay về phía các Ma pháp sư Phật La.

Một tiếng gầm lớn, những Ma pháp sư đứng hàng đầu đổ gục, mấy người phía sau miệng hộc máu tươi. Một chọi năm trăm, trong khoảnh khắc Diệp Âm Trúc đã biến thành đại Ma đạo sư, thậm chí hơn cả một đại Ma đạo sư về sức mạnh.

Khố Tư Lặc ngỡ phát cuồng, bởi lúc này trận chiến dường như đã tuột khỏi tay y. Hai tay vung mạnh, y kêu lên như mất trí:

"Tản nhanh! Mau tản ra! Trọng kỳ binh, bảo vệ Ma pháp sư!"

Đã muộn…

Tốc độ phản ứng của Ma pháp sư rõ ràng chậm chạp hơn chiến binh. Khi đội hình còn chưa kịp tản ra, Diệp Âm Trúc đã như Sát Thần từ trên trời bay xuống. Các Ma pháp sư đều nghe thấy tiếng gào của Khố Tư Lặc, nhưng phản ứng trước hết của họ không phải là rút lui có trật tự mà là mạnh ai nấy chạy.

Ai cũng nghĩ Diệp Âm Trúc rốt cuộc cũng chỉ là một con người, đột phá cả tuyến phòng ngự dày đặc, sức lực nhất định phải tiêu hao mất nhiều. Trong tình cảnh ấy, nếu định dốc sức công kích thì chỉ có thể chọn một hướng. Các Ma pháp sư còn đang chần chừ xem Diệp Âm Trúc chọn hướng nào để ra tay.

Sự phán đoán của phía Phật La hoàn toàn đúng. Lúc này Diệp Âm Trúc đã cảm thấy quá tiêu hao sức lực, đặc biệt là đòn công kích sau cùng, tuy hết thảy chỉ là Ma pháp cấp thấp nhưng số lượng lại đến hàng trăm. "Ngàn vạn kiến bé cũng cắn được voi to", rốt cuộc Diệp Âm Trúc không tránh khỏi bị thọ thương không nhẹ.

Chàng gắng gượng chịu đau, cố không để thổ huyết ra ngoài. Mặc dù đã ở giữa đám Ma pháp sư đối phương, nhưng muốn sát thương hàng trăm Ma pháp sư Phật La một lúc là chuyện bất khả.

Thế nhưng, Diệp Âm Trúc đâu phải là mất trí liều mạng, không có kế hoạch chắc chắn thì chàng đâu dại gì cùng Tử lao vào chốn hiểm nguy!

Khi mới ra khỏi tường thành, cả hai đã bằng linh hồn tương giao ngấm ngầm thống nhất biện pháp. Tuy diễn biến có không ít việc xảy ra ngoài ý muốn, nhưng Diệp Âm Trúc đã thành công đột nhập vào giữa đám Ma pháp sư, đó chính là mấu chốt của kế hoạch.

Từ nãy đến giờ, Tử vẫn lẳng lặng trong vòng vây của các Kim tinh Long kỳ tướng. Bản thân đã trúng đòn không ít nhưng thân thể to lớn của hắn còn đủ sức chịu đựng. Rồi đột nhiên, khuôn mặt Tử nở nụ cười thâm hiểm…

Ánh sáng tím loé lên, Tử trở lại nguyên hình. Bốn Long kỳ tướng lao vào tấn công đột nhiên mất mục tiêu, khi cả bốn đang ngỡ ngàng, Tử đã vọt lên xuất hiện ngay cạnh Diệp Âm Trúc.

Không cần nói thêm một lời, thân mình Diệp Âm Trúc thoắt biến, tựa như cá nhảy chìm vào trong lòng đất. Giây lát sau đó, một màn trình diễn khiến cho Khố Tư Lặc phải đờ người hoảng sợ đã bắt đầu.

Hai mắt Tử phóng ra vô vàn đạo hào quang màu tím, những tia tử quang chụm vào hai tay hắn, nơi đang giữ chặt chuôi thanh đại trường kiếm trứ danh.

Thế nào gọi là ý nghĩa sâu xa của Tử Tinh, thế nào gọi là sức mạnh của Tử tinh Bỉ mông…

"Toàn - Phong - Kích - Quang - Trảm!"

Nháy mắt toàn thân Tử rùng lên, thanh kiếm lớn tăng tốc như trong thần thoại. Thanh kiếm dài mười bảy mét cộng thêm độ dài cánh tay của Tử xoay tít, toả hào quang ánh tím rực rỡ. Những tia tử quang dài đến cả mười mét, khoảnh khắc bao trùm lên một vùng rộng lớn. Trong màn ánh sáng khủng bố của kiếm quang, một cơn lốc dữ dội hiện hình.

Thân hình Tử dần mờ đi, sắc tím mỗi lúc một dày đặc. Nói đến giày xéo thì không ai qua được thủ đoạn của cự thú Cách-la-tây-tư, nhưng đòn tấn công của Tử hiện nay, sức mạnh e cũng không mấy thua kém.

Thực lực và kinh nghiệm của Tử chưa đủ bao trùm phạm vi rộng lớn hơn nữa, nhưng như thế cũng quá đủ để chặn mười Long kỳ binh đối phương, bảo hộ an toàn cho Diệp Âm Trúc đột phá thành công. Kế hoạch của hai người chính là như vậy, Diệp Ân Trúc nấp trong vòng xoáy lốc do Tử tạo ra, thi triển Ma pháp triệt tiêu tất cả các Ma pháp sư đối phương.

Với thực lực đỉnh cao của Cửu cấp Ma thú, một khi toàn phong kích quang phát động công kích, có thể tưởng tượng cơn lốc tử tinh ấy đáng sợ thế nào.

Vòng xoáy lốc mỗi lúc một rộng ra, nuốt chửng cả năm trăm Ma pháp sư vào trong, rùng rùng chuyển động. Sức mạnh của Tử chỉ đủ duy trì trong nửa phút, nhưng nửa phút cũng đã quá đủ!

Chỉ nửa phút thời gian, cơn xoáy lốc không làm thịt nát xương tan, không khiến đối thủ diên cuồng hoảng loạn mà năm trăm người đã trở thành những bức tượng. Một khi bị cuốn vào vòng xoáy lốc, không chỉ cơ thể mà cả linh hồn đều tiêu tan. Đó chính là sức mạnh kết tinh của Bỉ Mông, sức mạnh vô địch không gì sánh nổi.

Không nói đến các Ma pháp sư Phật La thấp kém, khi Tử triển khai màn cực cấp đấu khí này thì cho dù là Chiến tranh cự thú, Sơn lĩnh cự nhân hay Tử cấp Long thú đều không một ai dám thâm nhập.

Năm trăm Ma pháp sư, một con số không ít, nhưng khi cơn toàn phong kích quang hoạt động thì chỉ sau chưa đầy mười giây, toàn bộ Ma pháp đều tiêu tan.

Toàn bộ sức lực của Diệp Âm Trúc giờ đều dùng để đưa vòng xoáy tiến về phía đối phương. Khi đi vào giữa đám đông, Tử sắc vòng xoáy phát huy cao độ sức mạnh.

Ai có thể nghĩ thực lực của Tử lại ghê gớm đến thế. Khố Tư Lặc muôn tính vạn toán, vẫn không lường hết sức mạnh vô biên của Tử tinh Bỉ mông.

Các Long kỳ tướng lúc này mới phản ứng, đồng loạt xông lên toan ngăn Tử lại. Thế nhưng, người động mà Phong Long không dám động, uy lực của tử sắc quang mang đã làm tan biến cả tác dụng của Huyết pháp.

Ma pháp triệt tiêu, sức ép lên Tư-phúc-nhĩ-đặc thành lập tức giảm hẳn. Ba trăm Ma pháp sư của Mễ Lan gần như đều gục ngã, một phần ba trong đó vĩnh viễn không thể đứng dậy nữa. Họ đã thực sự dùng tính mang quý giá của mình để bảo vệ Tư-phúc-nhĩ-đặc, đến tận phút cuối cùng.

Tử sắc quang mang rực rỡ giữa trung quân Phật La, làm hưng phấn mọi con tim trong thành. Tốp địch lên thành lầu liền đó bị đánh lùi, cuộc chiến trở về trạng thái gần như lúc trước. Chiến binh quân đoàn Phương Đông qua thực tế đã chững chạc hẳn lên, tích luỹ được kinh nghiệm thực tế chiến đấu.

Khi Diệp Âm Trúc và Tử rời thành lầu, Tô Lạp và Kim Sắc ở lại, lặng lẽ yểm hộ chiến sĩ bảo vệ thành. Đến lúc Diệp Âm Trúc và Tử công kích mười Long kỳ tướng đối phương, Tô Lạp không nhịn được chực bay xuống nhưng ngay lập tức bị Kim Sắc giữ lại. Kim Sắc nói với nàng, chưa đến lúc cứu viện Diệp Âm Trúc.

Đến lúc vòng xoáy tử sắc bùng phát thì Kim Sắc mới động thân, như mũi tên bay vượt qua sông đào, qua đầu tiền quân Phật La bay về phía hai người.

Ánh mắt Kim Sắc tỏ rõ vẻ ngạc nhiên, bởi "cậu bé" nhỏ thó đã lập tức bay theo. Thanh kiếm trong tay Tô Lạp, lướt qua nơi nào đều để lại những thây ma cụt đầu.

Hai bóng hình, tốc độ còn nhanh hơn cả của Diệp Âm Trúc lúc trước, tựa như chim én bổ nhào xuống trung quân Phật La.

---

oPou G\yỀjX oPoI ?∂H\ iXẤH G_ ĤƷH

Khố Tư Lặc Nguyên Soái của Phật La vương quốc đã khẩn trương đến nổi đờ đẫn ngớ người ra, năm trăm Ma Pháp Sư, đó đúng là toàn bộ năm trăm Ma Pháp Sư a! Dốc hết sức của cả Phật La quốc mới có thể tập họp được lực lượng ma pháp này, nhưng cứ như thế biến mất vĩnh viễn trên thế giới, loại thực tế như vậy quả thực ông không cách nào chấp nhận. Cho dù lúc trước ở Mễ Lan đế quốc Diệp Âm Trúc tự tay làm tổn thất năm trăm Ưng Chuẩn Long kỵ binh cũng không thể so sánh với thiệt hại của Phật La bây giờ. Thậm chí khi mất trung tâm tiếp viện hậu cần, Khố Tư Lặc cũng không đau lòng giống như lúc này.

Việc mất đi năm trăm Ma Pháp Sư này, cũng tương đương như Phật La vương quốc mất đi toàn bộ lực lượng ma pháp, Khố Tư Lặc vạn vạn lần không có nghĩ đến, với hai ngàn Huyết sắc vệ đội hộ vệ tinh nhuệ nhất của Phật La, với mười tên kiên cường ngang ngạnh Kim tinh cấp Long kỵ tướng ngăn cản, tại đối phương chỉ có hai con người… việc này từ trước đến nay không thể tưởng tượng nổi, năm trăm tên Ma Pháp Sư của chính mình vậy mà biến mất vô tung vô tích trong vòng xoáy tử sắc ấy.

Trọng kỵ binh phía trước rốt cục cước bộ ngừng lại, có lẽ, có một số chiến sĩ anh dũng tự nhận cường đại không sợ chết, nhưng cứ như vậy xông vào vòng xoáy tử sắc và bị hủy diệt trong nháy mắt, với cái chết như vậy bất luận kẻ nào cũng vô pháp chấp nhận. Chính vì vậy, khi mỗi Phật La nhân ánh mắt nhìn vòng xoáy tử sắc đều ngưng kết, bầu không khí trên chiến trường trong nháy mắt trở nên trầm đọng, và sự công kích mãnh liệt hướng về thành lũy Tư Phúc Nhĩ Đặc Thành cũng tắt nghẽn ngưng lại, bị ngăn chặn từ trong trứng nước.

Hủy diệt toàn bộ Ma Pháp Sư của địch quân, không chỉ mang đến cho Tư Phúc Nhĩ Đặc Thành một cơ hội để nghỉ ngơi, đồng thời, với sự tăng cao sĩ khí của các chiến sĩ Mễ Lan, cũng đều không có gì sánh bằng. Diệp Âm Trúc làm Thống soái, tự mình xâm nhập vào chốn nguy hiểm vốn là điều tối kỵ của binh gia, nhưng dưới tình huống ai cũng không có khả năng ngăn cản hắn, nhưng hắn cùng Tử lại mang đến một thành tích huy hoàng như thế.

Vào khoảnh khắc hắn rời khỏi thành lũy, ai có thể nghĩ đến kết quả lại có thể sẽ như thế này? Diệp Âm Trúc cùng Tử, bằng vào lực lượng của chính mình, ép buộc thế công mãnh liệt của Phật La đại quân lần nữa phải chùng xuống.

Tử quang rốt cục vụt tắt, khi Tử xuất hiện lần nữa trước mặt mọi người, Tử Tinh cự kiếm trong tay hắn cũng biến mất, từ trung tâm nơi hắn đứng, trong phạm vi bán kính một trăm năm mươi thước không có gì còn đứng vững, không sinh vật nào còn tồn tại, Tử lẻ loi với thân hình cao lớn ấy tựa hồ như người anh hùng có phần cô đơn tịch mịch.

Mọi người cách rất xa, cho nên, bọn họ căn bản không nhìn thấy, lúc này Tử, dù là tay, cánh tay, hay hai chân, đều hơi hơi run rẩy, toàn thân trên dưới hoàn toàn bị thấm đẫm mồ hôi.

Ngay cả chính hắn cũng không nghĩ tới, thi triển Tử Tinh Áo Nghĩa đối với bản thân hiện tại lại có thể sinh ra sự tiêu hao quá lớn như thế. Tử Tinh cự kiếm sở dĩ không còn nhìn thấy, bởi vì Tử đã không còn sức để cầm nó đành phải thu hồi lại.

Bóng trắng chợt lóe, cơ hồ sát bên người Tử, trong nháy mắt đã xuất hiện một người.

Diệp Âm Trúc nắm cánh tay tráng kiện của Tử, thấp giọng hỏi:

- Tử, ngươi thế nào?

Tử cười khổ lắc lắc đầu:

- Không có việc gì, chỉ là thoát lực mà thôi, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không giúp gì được ngươi.

Diệp Âm Trúc đem một cổ Tử Trúc đấu khí của mình đưa vào trong cơ thể Tử, giúp hắn ổn định một chút tình huống trong thân thể.

- Tử, ngươi đã làm rất tốt, hết thảy mọi việc còn lại giao cho ta đi. Đả kích lần này đối Phật La tuy không phải là trí mạng, nhưng cũng đủ để làm cho bọn hắn tan rả ý chí chiến đấu. Ngươi nghỉ ngơi đi. Vừa nói xong, trên tay hắn quang mang màu hồng nhạt chợt lóe, trong khoảnh khắc đem Tử đã mất đi năng lực chiến đấu thu vào trong Sanh mệnh Trữ Tồn Bảo Thạch của mình.

Trên mặt toát ra một tia mỉm cười nhàn nhạt. Diệp Âm Trúc rất hài lòng với tình huống trước mắt, mặc dù tạm thời mất đi sự trợ giúp của Tử... nhưng cũng đã thành công hoàn toàn chiến lược của mình.

Tầm quan trọng của việc đánh tan tác đội Ma Pháp Sư địch nhân cực kỳ to lớn, lúc này hắn chỉ cần có thể thành công trở về thành, như vậy đối với Phật La đại quân sẽ sinh ra đả kích trầm trọng. Đối với Diệp Âm Trúc mà nói, trở về Tư Phúc Nhĩ Đặc Thành căn bản không là vấn đề gì, có năng lực đặc thù của Thiểm, Lôi, hắn hoàn toàn có thể như lúc trước tránh né Toàn phong kích quang trảm cứ như vậy quay về.

Đang khi hắn chuẩn bị chuyển mình hành động, trên mặt nụ cười đột nhiên ngưng kết, thất thanh nói:

- Bọn họ như thế nào lại tới?

Kim Sắc cùng Tô Lạp, giống như hai đạo mũi tên, đang bay nhanh nhắm về hướng Diệp Âm Trúc vọt tới, bọn họ tốc độ quả thật rất nhanh, và hầu hết Phật La binh lính, đặc biệt là những người từ khoảng cách gần trung tâm này, hoàn toàn chưa khôi phục từ cú sốc vừa qua, vì vậy trong lúc nhất thời bị hai người với tốc độ cực kỳ nhanh chóng vượt qua cửa ải, thậm chí ngay cả mười tên Long kỵ tướng cũng không có khả năng ngăn chặn bọn họ, thẳng về hướng Diệp Âm Trúc vọt tới.

Khố Tư Lặc dù sao cũng là Phật La chủ soái, vào thời khắc mấu chốt, là hắn có phản ứng trước tiên, hai mắt hắn đỏ bừng, cố nén nỗi đau tận đáy lòng, gần như điên cuồng gào lên:

- Giết cho ta, bất cứ ai giết cái... tên bạch y nhân kia, thưởng một vạn kim tệ, phong làm Quân đoàn trưởng. Dựa vào Tử cấp đấu khí, thanh âm của hắn cơ hồ truyền khắp cả một nửa chiến trường, đại quân Phật La trong trạng thái si ngốc bừng tỉnh lại.

Dưới sự trọng thưởng tất có dũng phu, trong lúc nhất thời, Trọng kỵ binh cùng với Huyết sắc vệ đội lập tức nổi lên hành động, hướng về mục tiêu Diệp Âm Trúc phát động công kích mãnh liệt, cũng đem Tô Lạp cùng Kim Sắc vừa mới vượt qua mười tên Long kỵ tướng bao phủ trong đó.

- Tuần long sư ở đâu? Khố Tư Lặc nổi giận gầm lên một tiếng.

Không xa bên cạnh hắn, một gã hồng y nhân vận y phục theo lối cổ xưa nhanh chóng đi tới trước mặt hắn.

- Phái Bích Ngọc ra, không quản điều gì bằng mọi giá, cần phải giết chết tên kia giữa chiến trận cho ta.

Tuần long sư nọ chần chờ một chút:

- Nguyên soái đại nhân, thật sự có cần thiết phái ra Bích Ngọc không? Chiến sĩ ta.....

Khố Tư Lặc không chút do dự nói:

- Lời ta nói ngươi không nghe được sao? Không tiếc gì tất cả. Nếu không chém chết người này, ta như thế nào có thể xứng đáng với những Ma Pháp Sư đã chết đi? Chẳng lẻ ta với năm mươi vạn đại quân này thật sự phải lui bước? Giết, giết cho ta.

- Rõ, Nguyên soái đại nhân. Tuần long sư nọ từ trong lòng lấy ra một cây Bích Ngọc trường địch, vẻ mặt ngưng trọng thổi lên.

Lúc này Diệp Âm Trúc nhìn thấy Tô Lạp cùng Kim Sắc vốn tốc độ cực nhanh hướng chính mình vọt tới mà lại lâm vào vòng vây trùng trùng. Hắn đột nhiên hiểu được, giữ bí mật tuyệt đối cũng không phải là chuyện tốt. Ít nhất Tô Lạp cùng Kim Sắc cũng không biết mình còn có khả năng độn thổ trốn đi, nhưng lúc này hắn còn có thể làm sao bây giờ? Nhịp bước dưới chân lan rộng giống như một ảo ảnh tiến tới, song chưởng hai bên thân thể vung ra, tay trái Áo Cổ Tư Đô chi kiếm, tay phải Nặc Khắc Hi chi kiếm, hai thanh trường kiếm cấp thần khí đồng thời phát ra hai đạo hồng quang lóa mắt, giữa vòng vây đao thương khí giới và máu huyết ngập tràn mở một đường máu, hướng về mục tiêu Tô Lạp cùng Kim sắc rất nhanh tiến gần đến.

- Làm sao bây giờ? An Thiết Lạc Đế Nguyên soái, chúng ta có hay không trở lại cứu Diệp Nguyên soái? Ở Tư Phúc Nhĩ Đặc Thành, một gã tướng quân hướng về An Thiết Lạc Đế vội vàng hỏi.

Đồng tử An Thiết Lạc Đế co rút một hồi, chung quanh đang tưng bừng nhộn nhịp, cùng với tinh thần sĩ khí phấn khởi cao trào vừa được vực dậy từ sự phá vỡ vùng ven Tư Phúc Nhĩ Đặc Thành:

- Đi, đương nhiên phải đi. Nếu như không có Diệp Nguyên soái, còn có chúng ta bây giờ sao? Truyền mệnh lệnh ta, điều động hai vạn cảm tử quân, cho dù có chết hết ở bên ngoài, cũng phải mang Diệp Nguyên soái bọn họ trở về cho ta.

Ma Pháp Sư của địch quân hoàn toàn bị diệt, không thể nghi ngờ đã đem lại cho Tư Phúc Nhĩ Đặc Thành hy vọng thật lớn, nhưng An Thiết Lạc Đế lại rất rõ ràng, nếu như không có Diệp Âm Trúc xuất hiện, tình huống lúc này tuyệt đối không thể tưởng tượng.

Đồng thời Khố Tư Lặc cũng ý thức được tầm quan trọng của Diệp Âm Trúc, hắn đồng dạng cũng ý thức được việc thủ thành lần này đúng là mấu chốt của mọi sự, huống chi, vị Diệp Nguyên soái này còn là người được trưởng công chúa điện hạ coi trọng.

Đang lúc An Thiết Lạc Đế chỉnh đốn quân đội đợi xuất phát, một âm thanh thanh nhã đột nhiên phá không truyền đến:

- Mễ Lan sở chúc, Cầm Thành sở chúc, không được manh động, hãy phòng thủ tốt thành lũy, ta tự có biện pháp trở về.

Đây là thanh âm Diệp Âm Trúc, khi hắn đã thấy Kim Sắc cùng Tô Lạp xuất hiện, đã kinh nghi nghĩ tới An Thiết Lạc Đế có thể vì nóng lòng cứu mình mà phái binh lao ra, huống chi còn có Lan, Mai hai tông tông chủ ở trong thành.

Một khi bọn họ ra khỏi thành, chỉ có thể hy sinh không cần thiết, Tô Lạp bọn họ đã ra ngoài, nhưng không thể để cho những người khác bị thiệt hại, do đó, giữa vòng vây trùng điệp, Diệp Âm Trúc vẫn không quên dùng đấu khí đem thanh âm mình từ xa truyền báo.

Thanh âm hắn rất lớn, An Thiết Lạc Đế nghe được, đương nhiên Khố Tư Lặc cũng nghe được, thần sắc trong mắt một hồi run rẩy, thì thào tự nhủ: 'Cầm Thành, quả nhiên là đến từ Cầm Thành. Chẳng lẻ người này chính là Cầm Thành lĩnh chủ hay sao?'

Lúc này, lấy hai ngàn Huyết sắc vệ đội làm trung tâm, Diệp Âm Trúc, Tô Lạp cùng Kim Sắc ba người đã bị vây quanh trùng trùng điệp điệp, Tô Lạp và Kim Sắc cùng một chỗ còn có thể vai tựa vai chống cự địch nhân, nhưng Diệp Âm Trúc lại cách bọn họ khoảng chừng trăm thước. Chiến sĩ thông thường tự nhiên không cách nào ngăn trở hắn đi tới, nhưng Huyết sắc vệ đội là Long kỵ binh, là chiến sĩ tinh nhuệ nhất của Phật La, nên trì hoãn làm chậm bước tiến của hắn. Mà chính lúc này mười tên Long kỵ tướng đã bị Diệp Âm Trúc cùng Tử liên thủ trêu đùa rốt cục cũng quay trở lại.

Kim Sắc thực lực thi triển ra quả thật kinh người, vậy thực lực hắn cũng đã sắp đạt đến tử cấp lục giai, mặc dù trong lúc vội vàng chỉ đoạt một thanh chiến đao bình thường của địch nhân sử dụng, nhưng ánh đao quét qua nơi nào những chiến sĩ Phật La nơi ấy đều bị thiêu cháy mất mạng, ai cũng không cản được lực công kích tử cấp cùng tốc độ của hắn.

Còn có Tô Lạp cũng khiến người ta kinh ngạc, đồng thời cùng bị vây khốn, Tô Lạp lại biểu hiện cực kỳ tĩnh táo, 'hắn' chỉ là nắm trong tay một thanh đoản nhận, tốc độ cực nhanh cũng không kém hơn Kim Sắc một chút nào, hơn nữa ra tay cực kỳ tàn nhẫn và chuẩn xác, chủy thủ trong tay 'hắn' lúc nào cũng có thể lướt vào cổ họng, mắt... những điểm yếu nhược nhất của địch nhân, mặc dù nhìn bên ngoài không có tử quang màu vàng ấy vậy kinh qua bộ dáng những thi thể nằm ngổn ngang khắp nơi trên mặt đất, nhưng trên thực tế số người bị 'hắn' giết tuyệt đối không hơn kém bao nhiêu so với Kim Sắc.

_____***_____

Mười tên Long kỵ tướng đến, lập tức khiến áp lực lên ba người Diệp Âm Trúc chợt tăng lên, bọn chúng cũng thực sự thấy được sự lợi hại của Diệp Âm Trúc, phân ra năm người tập trung về hướng Diệp Âm Trúc đánh tới, mặt khác năm người chống lại Kim Sắc và Tô Lạp.

Mười tên Kim tinh Long kỵ tướng, lực lượng tiêu biểu chính là mười tên lam cấp cường giả cộng thêm mười đầu bát cấp Phong hệ cự long a, mà lúc này Diệp Âm Trúc, đã mất đi sự trợ giúp của Tử, cũng có nghĩa hắn mất đi khả năng dời chuyển trong chớp mắt thông qua khế ước với Tử.

Áp lực chung quanh đột nhiên nhẹ nhàng, trong nháy mắt nhìn thấy Huyết sắc vệ đội tản ra, Diệp Âm Trúc trong lòng căng thẳng, phong lực cường đại từ trên trời giáng xuống mang đến cho hắn áp lực thật lớn, hít thở cũng trở nên khó khăn, không cần dùng đến mắt nhìn, hắn cũng rõ ràng cảm nhận được mấy trăm đạo phong nhận mạnh mẽ vô cùng từ trên trời giáng xuống, đây chính là năng lực thiên phú của Phong hệ cự long. Đồng thời, hắn cũng nghe được âm thanh xé gió vang theo năm đầu cự long lao ào xuống, không cần hỏi, cự long bổ nhào xuống dưới, ngoại trừ lực công kích chính thân mình bọn chúng, còn có những trường mâu khí thế mạnh mẽ của các Long kỵ tướng nọ.

Diệp Âm Trúc không có né tránh, nếu né tránh, tất nhiên sẽ bị năm tên Long kỵ tướng cuốn lấy, đến lúc đó, hắn sẽ mất đi tất cả cơ hội để chuyển biến nổ lực của mình, với lực lượng của hắn bây giờ đối phó với Long kỵ tướng như vậy, nếu như có thể triển khai trọn vẹn ma pháp căn bản không cần sợ, chính là, đối phương có cho hắn cơ hội sẵn sàng thân tâm đạn tấu cầm khúc hay không? Đáp án chính là không! Nhưng Diệp Âm Trúc với kinh nghiệm tác chiến phong phú trong chớp mắt đã có quyết định.

Song kiếm trong tay chỉ nháy mắt hóa thành ánh sáng lấp lánh thu vào trong Tu Di Thần Giới, trong khoảnh khắc, song chưởng hắn biến thành ánh vàng, hai nắm đấm đồng thời hướng lên không trung, 'ầm' tiếng nổ vang. Chính là Thiểm Lôi lực. Mặc dù Thiểm Lôi bây giờ hãy còn chưa đến tuổi trưởng thành uy lực phát ra của ba kích đơn lẻ, đạt không tới một nửa mức độ cấm chú, nhưng nếu lực lượng của hai huynh đệ dung hợp cùng một chỗ thì sẽ vượt qua hơn nửa cấm chú.

Trong phút chốc, Diệp Âm Trúc đã biến thành một vầng thái dương màu vàng, một vòng hào quang vàng rực rỡ chói mắt cơ hồ trong nháy mắt bao bọc toàn thân hắn ở bên trong, và sau khoảnh khắc, vầng kim quang ấy đã mạnh mẽ phát tán ra.

Giữa bát cấp ma thú cùng cửu cấp ma thú điểm khác biệt rất lớn, chính là cửu cấp ma thú có thể sử dụng cấm chú trong ma pháp mà bát cấp ma thú không sử dụng được.

Lực lượng năm đầu Phong long mặc dù mạnh mẽ hung bạo, hơn nữa Long kỵ tướng bọn họ thực lực đã có thể đạt tới tử cấp, nhưng chung quy bản thân chúng lại chỉ là bát cấp ma thú, cảm nhận được khí tức thuộc loại cấm chú, năm đầu Phong long đồng thời rất kinh sợ, những muốn né tránh nhưng đã không còn kịp rồi, ai khiến chúng khi hạ xuống công kích với tốc độ quá nhanh vậy đâu?

Trong vùng kim quang bộc phát, năm đầu Phong hệ cự long chỉ còn kịp khuếch trương đến cực hạn lực lượng của chính mình. Thật không may, lực phòng ngự từ trước đến nay không phải là sở trường tốt nhất của Phong hệ cự long… tốc độ mới là lợi thế của bọn chúng. Trong lúc thanh quang cùng kim quang giữa chiến trường chợt phóng xạ, thậm chí cả Huyết sắc vệ đội vì việc lui binh chậm một chút cũng bị ảnh hưởng làm nổ tung bay lên một loạt.

Năm đầu Phong hệ cự long thân thể cơ hồ đồng thời bay bổng, không có thể… như vậy, chúng đích xác không dụng lực phi hành, mà là bị năng lực cuồng bạo trực tiếp từ trên mặt đất chấn bay đi. Giữa sóng năng lượng chấn động to lớn, năm tiếng rên rĩ từ trong miệng chúng phát ra, lân phiến dưới thân toàn bộ thành một mảng máu thịt bầy nhầy. May là, cánh của chúng vẫn chưa bị ảnh hưởng, vẫn còn gắng gượng bay trở lên, từng đám từng đám máu huyết giống như mưa máu từ trên bầu trời rơi xuống.

Tình huống của Diệp Âm Trúc cũng không tốt, dù sao, hắn đồng thời chịu đựng chính là sự công kích gần như toàn lực của năm đầu Phong hệ cự long, mặc dù bằng vào Thiểm Lôi lực lượng đánh bay đối phương, nhưng thời điểm này hai chân của hắn cũng đã lún vào trong bùn đất, sắc mặt trắng bệch một màu, may mắn hắn còn chưa có thổ huyết.

Căn bản không có thời gian để điều tức, hắn lựa chọn cứng đối cứng, chính là để tranh thủ đầy đủ thời gian cho mình, sau khoảnh khắc, Diệp Âm Trúc đã mạnh mẽ từ giữa đám bùn đất rút thân mình lên, hướng về phía Tô Lạp cùng Kim Sắc bay nhanh tới. Huyết sắc vệ đội đã tản ra không thể nghi ngờ cho hắn tranh thủ được không ít không gian, trong nháy mắt vọt tới trước. Lúc này, hắn cách Tô Lạp cùng Kim Sắc đã chỉ còn có năm mươi thước. Tuy nhiên, khoảng cách năm mươi thước này lại trùng trùng điệp điệp Trọng Trang Giáp kỵ binh.

Mắt thấy Diệp Âm Trúc vọt tới. Kim Sắc nhất thời quát lớn một tiếng, quăng đi chiến đao đã cướp đoạt trong tay, hai tay khoanh tròn, một vầng sáng màu tím chói mắt chợt bộc phát, nhất thời hơn mười tên Trọng kỵ binh đang vây quanh bên người hắn và Tô Lạp bị đánh bay đi, hướng về phía Diệp Âm Trúc vọt tới.

Đáng tiếc, ngoại trừ Trọng Trang Giáp kỵ binh này ở ngoài, trên bầu trời còn có năm tên Long kỵ tướng bay quanh, cùng với vô số phong nhận, năm thanh long thương cơ hồ cùng một lúc phóng xuống, phong kín lộ tuyến phía trước Kim Sắc và Tô Lạp.

Lúc này, chiến trường sớm đã bị bao phủ bởi một tầng sát khí nồng nặc, do khi tiếp nhận sự thật rõ ràng ma pháp sư bị hủy diệt, chiến đấu lực của bọn Phật La chiến sĩ ngược lại tăng cường thêm một bước, bọn họ đã trở thành đội quân bi thương thực sự. Đối với bọn họ mà nói, tràng chiến đấu này nếu không thể giành được thắng lợi, cũng có nghĩa là không có thức ăn, Không có nguồn cung cấp, hiện tại ngay cả ma pháp sư đều tiêu hao hầu như không còn gì. Nếu để cho ma pháp sư của Tư Phúc Nhĩ Đặc Thành nghỉ ngơi đầy đủ trở lại, như vậy trở ngại trong việc công thành của bọn họ sẽ càng khó hơn nữa, mà hết thảy những điều này đều do mấy người Mễ Lan trước mắt này gây ra. Sự phẫn nộ trong lòng cùng với sự trọng thưởng của Khố Tư Lặc cuối cùng đã khơi dậy tác dụng rất trọng yếu, trong lúc nhất thời, một áp lực khổng lồ đã đem Diệp Âm Trúc ba người làm trung tâm mục tiêu công kích, thậm chí ngay cả việc công kích Tư Phúc Nhĩ Đặc Thành đều tạm thời buông lỏng.

- Cút ngay. Kim Sắc hét lớn một tiếng, hắn đấu khí so với Diệp Âm Trúc tinh thuần hơn nhiều, song chưởng vung lên, nhất thời hai đầu cự long cùng với Long kỵ binh cưỡi trên mình bị đánh văng ra, nhưng lực lượng cự long khổng lồ cùng đấu khí Long kỵ tướng đã mang đến áp lực không nhỏ cho hắn, đối phương dù muốn thương tổn hắn cũng không dễ dàng, nhưng hắn muốn di chuyển về hướng Diệp Âm Trúc cũng trở nên cực kỳ khó khăn.

- Tiếp kiếm. Diệp Âm Trúc hét lớn một tiếng, tức khắc, một đạo màu vàng kim rực rỡ chói mắt trong nháy mắt xuyên thấu qua ngực hơn mười tên chiến sĩ Phật La bay tới trước mặt Kim Sắc. Diệp Âm Trúc nhìn rất rõ ràng, không có một thanh vũ khí trong tay là hạn chế lớn đối với Kim Sắc, vị đại chiến sư tử cấp lục giai này dưới tình huống không có vũ khí để tạo thành sát thương cho đối phương dù sao cũng bị hạn chế.

Kim Sắc cơ hồ vô thức tiếp nhận Áo Cổ Tư Đô kiếm do Diệp Âm Trúc ném tới, một cổ quang minh khí tức nồng nặc trong khoảnh khắc trải rộng khắp toàn thân, là một tử cấp cường giả, hắn không cần nhìn bằng mắt cũng có thể cảm nhận được khí tức của thần khí, nhất thời tinh thần phấn khích hơn lên.

Đấu khí toàn thân chợt rót vào trong Áo Cổ Tư Đô chi kiếm, một đạo cầu vồng màu vàng chói mắt nhất thời nhằm vào những Trọng kỵ binh ở chung quanh đang công kích chém ào một nhát, cùng lúc đó, thân thể Kim Sắc mang theo Áo Cổ Tư Đô kiếm tựa như một đạo tia chớp màu vàng bay lên trời, đón chặn một gã Long kỵ binh gần nhất. Dưới áp chế của đối phương đã khiến trong lòng hắn bùng phát ra lửa giận thực sự.

Kim Sắc bay lên không, trên mặt đất chỉ còn lại có một mình Tô Lạp, thậm chí đối mặt không cần né tránh Trọng kỵ binh công kích trong không gian, Tô Lạp cũng không có hoang mang rối loạn gì, quang ảnh nhàn nhạt nhẹ nhàng bao phủ thân thể, sau một lúc, thân thể 'hắn' đã biến thành một mảng ảo ảnh, đúng là lúc trước Diệp Âm Trúc tặng cho 'hắn' Vĩnh Hằng Thế Thân Khôi Lỗi đã phát huy tác dụng.

Vật lý công kích toàn bộ miễn dịch, Tô Lạp tương đương với sự tồn tại của vô hình nhẹ nhàng lay động, đoản nhận trong tay quét ra từng đạo từng đạo vòng tròn đẹp đẽ, nhằm vào vị trí cổ họng yếu nhược nhất của Trọng kỵ binh đang không ngừng vọt tới phía dưới... lưu lại từng đạo từng đạo thương tích đáng sợ. Làm cho Kim Sắc hạ xuống đất cũng không còn chỗ trống.

Kim Sắc bay lên trời, đấu khí toàn lực rót vào trong Áo Cổ Tư Đô kiếm, quang minh lực khổng lồ tựa hồ mang theo điểm điểm tinh quang, tên Long kỵ tướng đang vọt tới cảm nhận được bất hảo thì hết thảy đều đã chậm, cầu vồng màu vàng phá vỡ sự cứng rắn bẩm sinh của Phong hệ cự long một phong nhận thật lớn lóe ra, đột ngột lướt qua phần dưới cái bụng rồng to lớn của nó.

Mưa máu đầy trời theo gió tung bay, trong tiếng kêu gào thảm thiết Phong hệ cự long nặng nề rơi xuống, gần một nửa của thân thể nó bị chém bung ra, nhìn trước mắt thì không sống nổi, may là nó cũng không ở

quá cao trong không trung, khi nó rơi xuống đất, Long kỵ tướng trên lưng đã kịp thời phóng lên, mới tránh được cục diện ngọc nát đá tan (hai bên cùng tiêu tán tùng).

Một tọa kỵ của Long kỵ tướng bị chém chết, nhất thời khiến cho động tác vọt lên của các Long kỵ tướng khác thoáng bị đình trệ.

Kim Sắc dù sao cũng là một con người, một kiếm vừa rồi của hắn cũng là dốc hết toàn lực, nếu không phóng vọt lên đúng độ cao thì sẽ không vừa lúc có thể công kích được cự long, nhất là lực lượng dùng để xuất động kiếm mang, đối với đấu khí phát ra của hắn càng thêm tiêu hao một lượng lớn.

Trong nháy mắt rơi xuống đất, hắn cũng không nén nỗi thở dốc một hồi. Địch nhân chung quanh thật sự là quá nhiều, chính là trong thời gian ngắn ngủi này là lúc Kim Sắc suy yếu nhất mang trên người hơn chục vết thương, hộ thể đấu khí của hắn mặc dù ngăn trở phần lớn lực công kích, nhưng trên người cũng không tránh khỏi một số vết thương.

Lợi dụng cơ hội trước mắt, Diệp Âm Trúc mạnh mẽ xông vào trong trận địa của quân địch, Áo Cổ Tư Đô chi kiếm đã ném cho Kim Sắc, chính mình thì đem toàn bộ đấu khí đẩy vào trong Nặc Khắc Hi kiếm, Tử Trúc đấu khí phối hợp với Ngạo Trúc kiếm pháp, ở trong trận địa địch quân tung hoành ngang dọc, mang theo thần chết cướp đi từng cái từng cái sinh mạng của địch nhân, mà lúc này, khoảng cách của hắn với Tô Lạp và Kim Sắc đã gần lại rất nhiều.

Tuy nhiên, Diệp Âm Trúc tịnh không nhìn thấy, không xa phía sau hắn, một đạo quang ảnh màu xanh biếc như ẩn như hiện bám sát mặt đất đi tới, nơi nó đi qua, bất luận là tọa kỵ kỵ binh, hay là Phật La chiến sĩ, đều nhất nhất bị ngã xuống đất, thân thể trong nháy mắt trở nên đen sẫm và chết đi.

Mà trên không trung năm đầu Phong hệ cự long bị chấn thương, cũng không có một ai dám lại hướng về hắn công kích nữa, chỉ là treo nổi tại giữa không trung, trong mắt đầy vẻ hoảng sợ.

Còn có hai mươi thước, còn gần hai mươi thước, Diệp Âm Trúc không tiếc chút nào thúc động đấu khí đến cực hạn, chém giết điên cuồng những địch nhân trước mặt. Khoảng cách với Tô Lạp và Kim Sắc cuối cùng chỉ còn có hai mươi thước. 'Chỉ cần hội hợp cùng một chỗ với bọn họ, địch nhân sẽ không có năng lực ngăn cản mình trở về thành'. Nghĩ vậy, Diệp Âm Trúc trên mặt không nhịn được toát ra một tia mỉm cười nhàn nhạt.

Âm - Trúc. Một tiếng thét thê lương chói tai đột nhiên vang lên, thanh âm này rất quen thuộc, giống như là Tô Lạp, nhưng lại bén nhọn hơn rất nhiều, thanh âm dễ nghe, mượt mà nhưng lại run rẩy kịch liệt vì nổi kinh hoàng.

_____***_____

Diệp Âm Trúc rõ ràng nhìn thấy, Tô Lạp hướng về phía mình bất chấp tất cả phóng vọt tới, Vĩnh Hằng Thế Thân Khôi Lỗi làm cho thân thể nàng như có như không thậm chí từ trên thân Trọng kỵ binh trực tiếp xuyên thủng qua, trong chớp mắt đã lao vào mình, không đúng, nàng như thế nào lại lao về phía sau lưng mình?

Trong lúc đang kinh ngạc, Diệp Âm Trúc chợt quay đầu, hắn ngạc nhiên phát hiện, sau lưng mình lại không còn bóng địch nhân nào, hèn chi vừa rồi vọt tới trước áp lực cũng không lớn, nhưng không có địch nhân nào cũng không phải đã xua tan mối nguy hiểm, một cái thân ảnh màu xanh biếc thân dài hơn hai thước chợt hướng về phía mình phóng tới, mùi tanh nồng nặc khiến trong đầu óc hắn ảm đạm mơ mơ màng màng, cơ hồ trong vô thức một kiếm chém vào hướng thân thể trường xà màu xanh biếc nọ.

Tốc độ của trường xà màu xanh biếc so với trong ý nghĩ của Diệp Âm Trúc dường như nhanh hơn nhiều, khi hắn một kiếm chém ra, vốn mục tiêu là đầu rắn, nhưng khi chém thì thực tế lại chỉ chém trúng vào khúc trên của thân rắn. Trường xà màu xanh biếc này nhìn qua có chút quen mắt, nhưng vào lúc này, Diệp Âm Trúc đâu có cơ hội để quan sát. Trong cơ thể bốc lên một luồng khí mát lạnh, làm cho đầu óc hắn dần dần u ám mơ hồ, mà trường xà màu xanh biếc ấy dưới Nặc Khắc Hi kiếm của hắn một đao biến thành hai đoạn.

Ngay cả rắn cũng dùng tới, Phật La vương quốc này quả thật là không có điều xấu nào mà không làm, Diệp Âm Trúc trong lòng đang chê bai, đột nhiên phát hiện là không đúng, trường xà màu xanh biếc bị hắn

chém thành hai nửa đoạn thân thể cũng không có ngừng lại chút nào, mắt vừa nhìn đã thấy phóng thẳng tới trước ngực.

Đến đây thì, Diệp Âm Trúc thấy một đạo tử quang, một đạo tử quang hư ảo quen thuộc, chỉ trong chớp mắt đã xuất hiện trước mặt hắn. Thân thể vô hình trong nháy mắt biến thành hữu hình. Thân thể ấm áp mềm mại trực tiếp dung nhập vào trong ngực hắn, cũng gắng gượng kiên cường ngăn chặn con rắn xanh biếc chết mà không cương cứng kia.

Chính là Tô Lạp, vừa rồi chỉ trong nháy mắt, tốc độ của Tô Lạp tăng lên đến cực hạn mức độ xưa nay chưa từng có, dựa vào lực lượng của Vĩnh Hằng Thế Thân Khôi Lỗi, nàng vượt qua toàn bộ phòng tuyến ngăn chặn giữa mình và Diệp Âm Trúc, trong phút chốc đã tới phía sau hắn, khi Diệp Âm Trúc và trường xà màu xanh biếc cùng phát động công kích lẫn nhau, cũng lao vào trong lòng hắn, giải trừ đi tác dụng của Vĩnh Hằng Thế Thân Khôi Lỗi, cánh tay trái vung lên, dụng cánh tay nhỏ của mình chặn ngay trước miệng rắn thay cho thân thể Diệp Âm Trúc.

'Ân.' Một tiếng hừ nhẹ, Diệp Âm Trúc chỉ cảm thấy trong lòng mình, thân thể Tô Lạp trong nháy mắt đã mềm ỉu lại, có thể thấy rõ ràng một vệt đen theo cánh tay nhỏ của nàng trong phút chốc đã lan rộng ra.

Độc xà! Đột nhiên, Diệp Âm Trúc nhớ tới lai lịch bích xà này, lúc trước, sau khi chấm dứt Thất Quốc Thất Long Bài Vị Chiến, hắn từng ở lại trong sơn dã tu luyện, cũng tại đó đã bái Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn làm sư phụ, qua hai ngày khi hắn tỉnh lại, đột nhiên phát hiện thực lực của mình đã tiến bộ không ít, mà cách đó không xa có xác một con rắn. Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn đã nói cho hắn biết, loại rắn này tên gọi là Bích Ngọc Ma Long. Là một loại trong long tộc, cũng được xưng là 'cấm kỵ chi long', Độc long. Độc tuyệt thiên hạ.

Một nỗi sợ hãi mãnh liệt trong nháy mắt xuất hiện trong lòng Diệp Âm Trúc, cũng không phải bởi vì Bích Ngọc Ma Long, mà là tại thân thể Tô Lạp mềm oặt trong lòng hắn, lúc này, hắn cũng không nghĩ được vì sao Tô Lạp đấu khí cũng là tử cấp, Độc long dù là độc tuyệt thiên hạ, cũng không sợ hãi quá mức hóa thành điên cuồng như vậy.

- Tô - lạp! Diệp Âm Trúc gào to một tiếng, tay trái ôm chặt thân thể Tô Lạp, tay phải Nặc Khắc Hi chi kiếm đã hóa thành một mảnh tàn ảnh bao trùm sự chết chóc. Giờ khắc này, Ngạo Trúc kiếm pháp từ trong tay hắn triển hiện ra… là lực lượng kinh khủng nhất.

Bích Ngọc Ma Long đang cắn trên cánh tay của Tô Lạp nhất thời hóa thành một mảnh tinh phong huyết vũ, thi cốt cũng biến mất không còn lại gì, ngay cả nửa thân thanh xà đã bị hắn chém rụng, trong lúc Diệp Âm Trúc bạo nộ cũng hoàn toàn bị hủy diệt dưới làn kiếm quang.

Kỳ thật, lực phòng ngự của bản thân Bích Ngọc Ma Long chính là rất mạnh, xui xẻo, nó lại đối mặt cùng Diệp Âm Trúc trong tay lại cầm một thanh trường kiếm có thể khắc chế bất kỳ lực phòng ngự nào của cự long. Nặc Khắc Hi kiếm chính là do một sừng của Thần Thánh cự long chế tạo thành. Đối với long tộc trời sanh thì có khắc chế, Bích Ngọc Ma Long mặc dù hiếm thấy, hơn nữa là cửu cấp trong long tộc… là một loại kinh khủng nhất, nhưng nó dù sao vẫn không đạt tới mức có thể chống lại sự lợi hại của Thần thánh cự long, bởi vậy, dưới sự công kích của Nặc Khắc Hi kiếm bài danh đệ nhất nầy, Bích Ngọc Ma Long phải bị thương tổn là điều chắc chắn vậy.

- Tô Lạp, gắng gượng lại. Diệp Âm Trúc xót xa tim rỉ máu, nếu như không phải Tô Lạp, vậy cuối cùng bị Bích Ngọc Ma Long cắn chính là trên thân chính mình, vốn với tốc độ của nó lúc ấy, căn bản chính mình không có cơ hội để né tránh, dưới hàm răng của nó cũng tuyệt không phải hộ thể đấu khí của mình có thể phòng ngự được.

Ngạo Trúc kiếm pháp của Diệp Âm Trúc quả thật cường hãn, vừa rồi một kiếm nọ chẳng những hủy diệt đi Bích Ngọc Ma Long, thậm chí ngay cả đầu rắn đang cắn tại trên cánh tay Tô Lạp cũng bị chém nát bấy, nhưng tuyệt không có thương tổn đến Tô Lạp nửa phần. Máu đen không ngừng từ vết rắn cắn chảy ra, ngay lúc này, trên mặt Tô Lạp đã là một mảnh hắc khí.

Diệp Âm Trúc không chút do dự thúc động Tử Trúc đấu khí đưa vào trong cơ thể Tô Lạp, đồng thời tay phải liên tiếp như chớp nhoáng trong khoảnh khắc phóng chín thanh Tử Trúc thần châm phong tỏa tại vị trí trên bả vai Tô Lạp, ngay khi Tử trúc thần châm cắm vào, hắn đã cảm giác được, độc tố Bích Ngọc Ma Long mặc dù có thể chặn lại một phần lớn, nhưng cũng không thể ngăn cản nó tiếp tục lan tràn.

Tô Lạp vẫn còn minh mẫn, khi 'hắn' che ở trước người Diệp Âm Trúc, 'hắn' đột nhiên cảm giác được trong lòng mình thỏa mãn làm sao, lúc này, 'hắn' cũng không có lo âu hay hoảng hốt gì, trên mặt ngược lại lộ vẻ tươi cười. Đối với Bích Ngọc Ma Long 'hắn' đương nhiên nhận thức được, nếu không vừa rồi như thế nào lại muôn phần hoảng sợ vọt tới? Cuối cùng vẫn đến kịp che chắn trước người hắn, cũng nhờ vậy nếu không làm cách nào có thể cùng người yêu dấu âu yếm cùng một chỗ, vì hắn mà đi tìm cái chết, có lẽ chính là kết cục tốt nhất cho mình ah.

Tô Lạp mỉm cười nhìn Diệp Âm Trúc, môi 'hắn' đã hoàn toàn tím tái, dưới tác động của chất kịch độc mặt 'hắn' càng trở nên trắng bệch.

- Vô ích, Âm Trúc, đừng uổng phí khí lực nữa, hãy nghĩ biện pháp rời khỏi nơi này đi, hãy đáp ứng ta, ngươi cần phải giữ mạng sống tốt.

Giờ phút này, Tô Lạp không còn che dấu thanh âm của mình, một giọng nữ dễ nghe nhu mì lọt tai như thế. Đáng tiếc, lúc này nhân vật nam vai chính của chúng ta trong lòng sớm đã rối loạn tấc lòng, cũng không có chú ý tới sự khác nhau rõ ràng này.

- Không, không ! Nhất định có biện pháp. Đã có độc thì nhất định phải có phương pháp giải độc, Tô Lạp, Tô Lạp ngươi cần phải cố gắng trụ lại, ngàn vạn lần không thể chết được. Ôm chặt Tô Lạp vào trong lòng mình, Diệp Âm Trúc chưa bao giờ hoảng hốt như lúc này, ngay cả bản thân hắn cũng không biết vì sao lại như vậy, nhưng trong lòng hắn chỉ có một ý nghĩ, bất kể như thế nào cũng phải giữ lại mạng sống của Tô Lạp, bằng bất cứ giá nào.

Quang mang chợt lóe, Diệp Âm Trúc đã mang Tô Lạp thu vào trong Sinh Mệnh Trữ Tồn Bảo Thạch, hắn biết, muốn cứu sống Tô Lạp, trước tiên cần phải trở lại Tư Phúc Nhĩ Đặc Thành. Ở chỗ này hiển nhiên không có khả năng.

Diệp Âm Trúc tóc đen dài bay tán loạn phía sau, áo bào trắng trên người tuy chưa thấm ướt máu tươi, nhưng mùi máu tanh lại... thật nồng nặc, hai mắt hắn lúc này đã biến thành màu đỏ tươi, trên trán, ngân long ma văn nhàn nhạt lóng lánh phát xạ quang mang đầy khủng bố.

Hắn cực kỳ phẫn nộ, đúng vậy, mắt nhìn huynh đệ tốt nhất vì cứu mình ngăn cản sự công kích của độc long mà lâm vào tình trạng như vậy, Diệp Âm Trúc hoàn toàn nổi giận. Một cổ sát khí vô hình trong nháy mắt hóa thành sát khí mạnh mẻ áp chế hết thảy chung quanh, so với long uy còn mãnh liệt hơn.

Bích Ngọc Ma Long cứ như thế bị hủy diệt, Tuần long sư bên cạnh Khố Tư Lặc nhất thời xụi lơ trên mặt đất chưa biết sống chết ra sao, cùng kết hợp với ma long huyết mạch mới có thể khống chế được ma long, Bích Ngọc Ma Long đã chết, hắn hiển nhiên cũng sống không được.

Khố Tư Lặc rõ ràng không có nghĩ đến, dưới tình huống với loại tuyệt sát như vậy vẫn bị thất bại, cái... tên bạch y nam nhân kia vẫn còn sống, sắc mặt hắn nhất thời trở nên vô cùng ngưng trọng, cánh tay phải vung lên, nắm chặt long thương bên thân người, vị Tử Tinh Long kỵ tướng duy nhất tại Phật La vương quốc này rốt cục chuẩn bị tự mình ra tay. Mà ngay lúc này, hắn cảm nhận được sát khí trên người Diệp Âm Trúc phát ra.

Long uy thuộc loại Ngân Long nhất tộc thượng vị long tộc, cùng uy áp khổng lồ thuộc loại Tử Tinh huyết mạch nhất đại thần thú, trong lúc cuồng nộ huyết mạch toàn thân Diệp Âm Trúc hoàn toàn kết hợp thành một thể, vóc người hắn mặc dù không bằng Minh, Tử bản thể cao lớn như thế, nhưng lúc này khí tức từ trên người hắn tản mát ra cũng kinh khủng không kém. Sát khí khủng bố tản ra chung quanh khiến cho Huyết sắc vệ đội cùng Trọng kỵ binh quân đoàn của Phật La cũng đều không dám đến gần hắn, ngay cả những Long kỵ tướng còn lại trên không trung cũng một trận co thắt tim gan. Đây là dạng khí tức gì?

Vung tay phải lên, nhẹ nhàng che phủ vị trí trái tim mình, Diệp Âm Trúc chậm rãi nhắm hai mắt lại, giờ khắc này, toàn thân hắn tựa hồ trở nên hư vô huyền ảo, bởi vì sinh mệnh cùng khí tức của hắn đã hoàn toàn hòa hợp vào môi trường chung quanh, hoặc có thể nói là dung nhập hoàn toàn vào trong chiến trường đẫm máu.

Quang mang chợt lóe, hai vầng sáng tử sắc đồng thời từ trên người hắn tản mát ra ngoài, một luồng từ vị trí đan điền, luồng kia phát ra từ mi tâm. Cùng là tử sắc, nhưng tiêu biểu của năng lượng lại hoàn toàn bất đồng, phân biệt đó là lực lượng thuộc về Đấu Khí và Ma Pháp.

Ngay giữa chiến trường, Diệp Âm Trúc song chưởng vung lên, hai thanh cổ cầm cơ hồ đồng thời xuất hiện dưới hai bàn tay hắn. Mở ra, đúng là Phi Bộc Liên Châu cầm mang theo vô tận bi thương, Tay kia chính là Khô Mộc Long Ngâm cầm với lực sát thương khủng bố.

Hai thanh cổ cầm cấp thần khí, ngoại trừ siêu thần khí Khô Mộc Long Ngâm nọ, trong tay Diệp Âm Trúc lúc này là hai thanh cổ cầm uy lực rất mạnh, giờ phút này, đều xuất hiện tại dưới hai bàn tay của hắn, kỳ dị chính là, hai thanh cổ cầm này cứ như vậy trôi nổi phía trước cạnh hai bên hắn, tựa hồ như không hề bị ảnh hưởng bởi trọng lực.

Tử quang nhàn nhạt xoay vòng quanh Diệp Âm Trúc, cùng lúc xoay quanh hai thanh cổ cầm của hắn, lúc này, sắc mặt hắn trở nên nghiêm túc:

- Nỗi đau trong lòng ta,các ngươi phải trả giá. Vừa nói xong, hắn đứng tại chỗ, hai tay tám chỉ cùng lúc chuyển động.

Kim Sắc cũng là lần đầu tiên nhìn thấy vẻ mặt Diệp Âm Trúc xuất hiện như vậy, nhân cơ hội Trọng kỵ binh chung quanh có chút ngốc trệ, mạnh mẽ xông lại bên cạnh Diệp Âm Trúc.

- Sát! Một cái thân ảnh khổng lồ màu xanh từ xa xa bay lên, một tiếng quát lớn, cũng chính từ miệng hắn truyền đến. Dựa vào lúc trên người Diệp Âm Trúc phát ra tầng tầng sát khí khiến Phật La binh lính tạm thời dừng lại, tức thì hắn lại tiếp tục chém giết hướng về phía Diệp Âm Trúc mà đến.

---

oP©u G\yÈjX oP©I [y -Q G_ i\Òj

Diệp Âm Trúc tựa hồ không nhìn thấy Trọng kỵ binh cùng Long kỵ tướng trên bầu trời hướng về phía mình vọt tới, giờ khắc này, hai mắt hắn cũng nhắm lại.

- Kim Sắc tiền bối, hãy nhập Sinh Mệnh Trữ Tồn Bảo Thạch của ta. Kim Sắc tự nhiên sẽ không phản kháng mệnh lệnh của Diệp Âm Trúc, quang mang phấn hồng sắc hiện lên, thân ảnh Kim Sắc dần dần tan biến hẳn.

Cảm nhận được Phật La đại quân ở chung quanh xông tới, khóe miệng Diệp Âm Trúc lộ ra một vẻ khinh thường, tám ngón tay cùng chuyển động, 'Ông! Minh!' Nương theo đó một âm thanh trầm thấp vang xa, đồng thời mười bốn đạo âm nhận từ mười bốn dây cầm trên hai thanh cổ cầm cuồng bạo phát ra.

'Ông...' Một tiếng nổ vang trời, lưu lại ấn tượng vô cùng sâu sắc cho bọn Phật La nhân, chính trong khoảnh khắc đó, Diệp Âm Trúc hai tay tám ngón đồng thời máu tươi tung tóe ra, một tầng ánh sáng tím rực rỡ lất phất như mưa phủ trùm trên mười bốn đạo âm nhận bùng phát từ tám ngón tay nọ, cũng chính lúc ấy, Diệp Âm Trúc lĩnh ngộ được một loại lực lượng mới, 'lực lượng của hư vô'.

Không có cường bạo cắt đứt khôi giáp của địch nhân, âm nhận hư ảo ấy bồng bềnh nhẹ nhàng lướt qua, bất kỳ lực phòng ngự nào cũng đều không thể ngăn cản quỹ đạo của nó, không có nhập vào, bồng bềnh bay qua, chỉ là trong phút chốc, chung quanh Diệp Âm Trúc trong vòng bán kính trăm thước các chiến sĩ Phật La toàn bộ bị ngưng trệ lại. Bởi vì bọn họ đều bị âm nhận màu tím đặc thù mông lung nọ bao phủ qua.

Địch nhân vây công hắn có bao nhiêu? Trong phạm vi bán kính trăm thước này có bao nhiêu chiến sĩ Phật La? Bán kính trăm thước, đó là một phạm vi lớn biết bao a, ít nhất là hơn năm ngàn người, chủ yếu là Trọng kỵ binh, bọn họ đều biến thành đờ đẫn thừ người ra.

Khoảnh khắc này, do âm nhận đặc thù trên hai thanh cổ cầm cấp thần khí bộc phát ra, cũng không có tạo ra thương tổn gì trên thân thể bọn họ, nhưng thực tế lại chấn vỡ tan linh hồn bọn họ... là cái quý giá mật thiết nhất.

Mỗi một người, có hai phần quan trọng, một phần là thân thể, phần kia là tinh thần, thế giới tinh thần này chính là Tinh thần chi hải. Tinh thần chi hải của mỗi người lớn nhỏ đều không giống nhau, tinh thần lực càng to lớn thì Tinh thần chi hải cũng càng lớn rộng. Nhưng không một ngoại lệ nào, cho dù là yếu nhược như những lão nhân và trẻ nhỏ, bọn họ cũng có sự tồn tại Tinh thần chi hải, cũng giống như mỗi người đều có tay và chân vậy.

Tinh thần chi hải này là thế giới tinh thần của con người. Mà phần ở trong Tinh thần chi hải là quan trọng nhất, cùng sinh mạng con người có thể so ngang bằng chính là hạch tâm của tinh thần chi hải là tinh thần lạc ấn. Vậy chính là tinh thần lạc ấn được bao bọc trong linh hồn thủy chung bồng bềnh tại trung tâm của Tinh thần chi hải.

Một người, nếu như thân thể bị đả kích kịch liệt. Tánh mạng tự nhiên phải mất đi, mà cùng sánh ngang với tánh mạng là tinh thần lạc ấn nếu bị tổn hại, linh hồn bị hủy diệt, vậy, kết quả cũng đều giống nhau. Các chiến sĩ Phật La trước mắt này, chính là tinh thần lạc ấn của bọn hắn bị chấn nát, mặc dù lúc ấy tinh thần lực của Diệp Âm Trúc cơ hồ tiêu hao hầu như không còn, nhưng hắn vẫn làm được.

Diệp Âm Trúc nghĩ ra Hư Vô Âm Nhận đặc thù này, do tình huống nhiều mặt cùng một lúc bị công kích trong nháy mắt đã phát sinh ra được, do năng lượng cấm chú vô thuộc tính từ Vĩnh Hằng Thế Thân Khôi Lỗi của Tô Lạp, cùng Thiểm, Lôi nhanh chóng phát ra. Sát khí trong lòng làm cho tinh thần lực của hắn bộc phát đến đỉnh điểm, khi sử dụng Hư Vô Âm Nhận đặc thù này công kích, ngay cả chính hắn cũng không biết có thể thành công hay không, Thần Âm ma pháp vốn là một loại thuộc Tinh Thần Hệ ma pháp, nếu âm nhận có thể thông qua chấn động của cao tần âm luật đem lực cắt phá của đấu khí tăng lên đến cực hạn, vậy tại sao không thể dùng một ít lượng đấu khí để thôi động âm nhận trực tiếp công kích linh hồn đối phương chứ? Trừ phi tinh thần lực của đối thủ có đủ để ngăn cản, nếu không, Hư Vô Âm Nhận này cũng có thể bất chấp bất cứ mọi vật lý phòng ngự nào.

Hoặc nói rằng, đây là một phương pháp phóng thích đơn giản của cầm ma pháp, cầm khúc thông thường có thể ảnh hưởng đến Tinh thần chi hải của địch nhân, nhưng khi diễn tấu đòi hỏi phải có thời gian nhất định.

Còn loại Hư Vô Âm Nhận này lại có thể chỉ trong nháy mắt bùng phát ra làm cho Tinh thần chi hải của đối phương bị hủy diệt quả thực rất khủng bố! Đương nhiên, so sánh với cầm khúc, Hư Vô Âm Nhận này mức tiêu hao cũng thật lớn, thi triển cầm khúc cao nhất mạnh nhất này đối với Diệp Âm Trúc bây giờ mà nói chính là bị tiêu hao tinh thần lực cũng chỉ còn trên dưới một phần mười mà thôi, đúng là một cái Hư Vô Âm Nhận đơn giản này lại làm tinh thần lực hắn cơ hồ như không còn gì.

Hắn thành công rồi, thành công của hắn cũng có nghĩa mang đến sự hủy diệt khủng bố cho địch nhân.

Không dừng lại, khi Diệp Âm Trúc cảm nhận được những Phật La chiến sĩ vây hãm mình trên người không còn có khí tức linh hồn gì, chỉ còn lại có tánh mạng khí tức, hắn biết mình đã thành công. Cố gắng chịu đựng sự choáng váng mê muội của đại não do sự tiêu hao tinh thần lực quá độ gây nên, hắn lập tức phát động lực lượng Thiểm Lôi trực tiếp chui xuống đất.

Kỳ thật, Phật La đúng là may mắn và bất hạnh cũng như nhau, đột nhiên bị hủy diệt năm ngàn Trọng kỵ binh hùng mạnh cố nhiên là không may, nhưng may mắn chính là, do sự tham công của Trọng kỵ binh, chỉ có một phần ba Huyết sắc vệ đội ở trong phạm vi công kích của Hư Vô Âm Nhận, hơn nữa, những Long kỵ tướng ấy cũng đều ở giữa không trung, cũng không bị ảnh hưởng của Hư Vô Âm Nhận, là lần đầu tiên thi triển, dù sao Diệp Âm Trúc cũng vô pháp khống chế cho được hoàn hảo cái phương pháp công kích siêu cấp vừa mới nghiên cứu ra này.

Chỉ có tên Long kỵ tướng mất đi tọa kỵ ấy bị ngập chìm trong Hư Vô Âm Nhận mới xui xẻo không may.

Uy lực của Hư Vô Âm Nhận, đủ để sánh ngang với bất cứ cấm chú nào, phần khủng bố nhất thể hiện ở chỗ phát ra nhanh chóng trong nháy mắt. Tất nhiên, ngay cả chính Diệp Âm Trúc cũng không rõ ràng lắm, nếu như không phải hắn nhờ hai thanh cổ cầm cấp thần khí nọ. Cho dù ma pháp của hắn đạt tới tử cấp ngũ giai cũng vị tất có thể thi triển được Hư Vô Âm Nhận này. Tinh thần lực trong nháy mắt chấn động sát thương sự tiêu hao đối với bản thân quá lớn.

Thân ảnh màu xanh thật lớn trong chớp mắt đã thẳng tới nơi Diệp Âm Trúc vừa đứng, nhưng hắn nhìn thấy, trong nháy mắt địch nhân lại hoàn toàn biến mất, Khố Tư Lặc thậm chí không biết việc gì xảy ra, vậy hơn năm ngàn chiến sĩ Phật La cùng tọa kỵ của chúng cứ như vậy đứng ở đó lẳng lặng không nhúc nhích.

Chợt không biết ai là người đầu tiên ngã xuống, khi một người bắt đầu ngã xuống, tiếp theo hơn năm ngàn chiến sĩ giống như những quân bài bằng xương chênh lệch bị đẩy ngã (như quân cờ Domino ngã dây chuyền), kéo dài từ trung tâm hướng ra phía ngoài, trong chớp mắt đã biến thành một đống thi thể chất chồng.

Khi Diệp Âm Trúc từ dưới đất trồi lên bên trong Tư Phúc Nhĩ Đặc Thành, sắc mặt hắn đã trở nên một mảnh trắng bệch, phát hiện ra hắn, nhất thời khiến cho Tư Phúc Nhĩ Đặc Thành thêm một lần vang dội tiếng reo hò. Đáng tiếc, lúc này Diệp Âm Trúc lại một chút cảm giác hưng phấn cũng đều không có.

Trước tiên hắn đem Tử và Kim Sắc phóng thích ra, phân phó An Thiết Lạc Đế, nhất định cần phải bằng mọi giá bảo vệ thành trì, và đem hai trăm Lợi Trảo Đức Lỗ Y cùng với các cường giả Đông Long đều tạm thời giao cho An Thiết Lạc Đế chỉ huy, sau đó nhờ An Thiết Lạc Đế tìm một phòng yên tĩnh ở trong thành cho mình.

Vết độc thương của Tô Lạp tuyệt không thể có nửa phần chậm trễ, lúc này Diệp Âm Trúc, thậm chí đã quên đi cuộc chiến bên ngoài, sự lo sợ trong tâm trí của hắn cũng không có vì thành công lúc trước của Hư Vô Âm Nhận mà giảm bớt nửa phần, ngược lại trở nên càng tăng mạnh hơn nữa.

Cho dù Tô Lạp ở trong Sanh Mệnh Trữ Tồn Bảo Thạch, hắn thậm chí có thể cảm giác được tánh mạng 'hắn' đang dần dần yếu đi.

An Thiết Lạc Đế lệnh cho thuộc hạ dẫn Diệp Âm Trúc đi tới tĩnh thất, Diệp Âm Trúc chỉ phân phó một tiếng 'không cho bất luận kẻ nào quấy rầy' đoạn đi vào phòng.

'Tô Lạp, Tô Lạp, ngươi ngàn vạn lần không thể có việc a!' Diệp Âm Trúc trong lòng âm thầm cầu khấn, hắn cho tới bây giờ không tin thần thánh, nhưng lúc này, hắn lại hy vọng trong thế giới này thật sự tồn tại thần linh, có lẽ như vậy Tô Lạp mới trong phước lành của thần linh sẽ được nguyên vẹn.

Quang mang chợt lóe, trong lòng Diệp Âm Trúc cơ hồ đang run rẩy, phóng thích Tô Lạp từ trong Sanh Mệnh Trữ Tồn Bảo Thạch của mình ra.

'Anh ninh!' một tiếng, Tô Lạp vừa hiện ra, thân thể mềm rũ xuống, Diệp Âm Trúc nhanh chóng ôm 'hắn' vào lòng, chậm rãi đặt nhẹ trên giường trong tĩnh thất.

Gian tĩnh thất này rất lớn, chừng hơn trăm thước vuông, nó mặc dù được sắp xếp có thể không được sang trọng, nhưng rất sạch sẽ và thanh khiết. Thậm chí còn có vài phần không khí trong lành. Cẩn thận nhẹ nhàng đặt Tô Lạp xuống, Lúc này Diệp Âm Trúc kéo cổ tay của 'hắn' lên, dựa vào đấu khí dẫn lưu một vòng theo dõi tình huống của Tô Lạp.

Rất nhanh, hắn đã phát hiện, trước mắt tình huống của Tô Lạp cực không lạc quan, mặc dù đã dùng Tử Trúc thần châm mạnh mẽ ngăn cản độc khí lan tràn, nhưng độc tính Bích Ngọc Ma Long này thật sự quá bá đạo, sắc mặt Tô Lạp đã phủ một tầng màu xám nhạt, màu xám của chết chóc, mà tánh mạng khí tức của 'hắn' đang không ngừng yếu dần đi.

Độc chất của Bích Ngọc Ma Long này vô cùng kỳ quái, sau khi tiến vào cơ thể cũng không phải trực tiếp phá hư, mà không ngừng lan tràn, mặc dù Diệp Âm Trúc từ ông nội hắn có học qua một chút y thuật và châm cứu, nhưng trước mắt hắn lại không tìm ra một biện pháp nào. Dù sao, giải độc hắn cũng không am hiểu.

Do dự chỉ chốc lát, hắn nhớ tới phương pháp lúc trước chính mình giải độc cho Ly Sát, lập tức lấy ra Bích Ti, quấn quanh tại vết thương trên cánh tay trái Tô Lạp. Lúc này, vết cắn trên cánh tay Tô Lạp cũng không có sưng lên, nhưng nó đã hoàn toàn biến thành một vùng đen nhánh.

Phần lớn tinh thần lực tiêu hao khiến cho trong đầu Diệp Âm Trúc không ngừng xuất hiện cảm giác choáng váng mê muội, nhưng lúc này hắn biết mình tuyệt không thể nghỉ ngơi, nếu không, Tô Lạp sẽ thật sự không cứu vãn được.

Hai tay hắn phân biệt nắm Bích Ti và Tử Trúc thần châm, hắn cẩn thận từng li từng tí chuyền Tử Trúc đấu khí vào trong đó.

Bây giờ hắn chỉ hy vọng, dựa vào Tử Trúc thần châm cùng với Bích Ti bên trong chứa tánh mạng khí tức cực lớn có thể đẩy được chất độc của độc long này ra ngoài.

Vầng sáng xanh biếc và vầng sáng tím nhàn nhạt đồng thời xuất hiện, trên Bích Ti và Tử Trúc thần châm tản ra mùi thơm dịu nhạt, tánh mạng khí tức mãnh liệt được đấu khí từ Diệp Âm Trúc thúc động bay nhanh

rót vào trong cơ thể Tô Lạp, 'Ách' thông qua Diệp Âm Trúc dẫn truyền, mạnh mẽ bức bách độc khí này hướng về miệng vết thương chảy ra ngoài.

Từng giọt từng giọt độc dịch màu đen bắt đầu theo cánh tay trái Tô Lạp chảy xuôi ra, Diệp Âm Trúc biết, máu của Tô Lạp lúc này đều đã biến thành màu đen, máu độc này đều là chất kịch độc, hắn từ bên cạnh kéo lại một cái bồn hứng lấy, nếu để cho máu độc này lan tràn ra ngoài, còn không biết sẽ hại bao nhiêu người nữa đây.

_____***_____

Bích Ti và Tử Trúc thần châm bên trong ẩn chứa tánh mạng khí tức quả thật rất lớn, dưới tác dụng của tánh mạng khí tức nhu hòa, độc tố trong cơ thể Tô Lạp quả nhiên bị Diệp Âm Trúc từ từ thúc ép ra ngoài, dần dần, trên mặt 'hắn' màu xám tan dần đi, hơi thở cũng trở nên rõ ràng hơn, theo cánh tay, độc huyết đã chảy ra hơn nửa bồn.

Diệp Âm Trúc thầm thở phào nhẹ nhỏm, cứ tiếp tục như vậy, mặc dù độc huyết chảy ra khiến cho Tô Lạp mất máu không ít, nhưng chỉ cần điều dưỡng một khoảng thời gian nhất định là có thể hồi phục trở lại. Nghĩ vậy, hắn không nhịn được thầm thở phào nhẹ nhỏm, trong lòng đối Bích Ti và Tử Trúc thần châm trong chứa tánh mạng khí tức thực lòng biết ơn. 'Tô Lạp, ngươi không thể có việc gì, yên tâm đi, ta nhất định sẽ cứu giúp ngươi quay trở lại'.

Thời gian nửa giờ trôi qua, tinh thần lực của Diệp Âm Trúc vô hình chung cũng hồi phục được một chút, đây là công lao của Thần Nguyên Ma Pháp Bào, tự nó vận hành đưa ma pháp nguyên tố trong không gian vào trong cơ thể, giúp cho Diệp Âm Trúc khi bị tiêu hao năng lực không cần tu luyện vẫn có thể từ từ hồi phục, vì thế đấu khí bị tiêu hao trong lúc trị liệu, hắn không cần để ý đến.

Sau khi độc huyết chảy ra đủ hơn phân nửa bồn, cuối cùng xuất hiện máu đỏ tươi, màu đen trên cánh tay Tô Lạp tất cả cũng dần biến mất. Diệp Âm Trúc lại dùng Bích Ti và Tử Trúc thần châm trong chứa tánh mạng khí tức cẩn thận nhè nhẹ rót vào thân thể Tô Lạp làm sạch lần sau cùng, lúc này mới từ từ nới lỏng Bích Ti, cũng rút lấy Tử Trúc thần châm ra.

Thở dài một hơi, Tô Lạp bây giờ cần thiết chính là nghỉ ngơi, với tình huống thân thể của 'hắn', ít nhất cũng mười ngày nửa tháng, toàn bộ năng lực mới có thể hồi phục lại hẳn.

Nhìn thấy Tô Lạp không có việc gì nữa, Diệp Âm Trúc nhất thời cảm giác được toàn thân một trận bủn rủn, lúc trước tại chiến trường trùng trùng sát sát mãnh liệt đã cực kỳ mệt nhọc, rốt cục lúc này cũng phát ra dấu hiệu. Hắn cũng vẫn là một con người không phải thần, lần này có thể thành công đánh chết ma pháp sư đối phương, thẳng thắn mà nói: Nhất định là có vài phần vận khí ở trong đó. Nếu như không phải chiến thuật quá kỳ dị, đối thủ chẳng thể đề phòng, với số lượng của Phật La đại quân và thực lực của những Long kỵ tướng này, chính mình và Tử cơ hồ không có khả năng xông tới giữa trận doanh ma pháp sư.

'Ở đây nên làm cái gì bây giờ? Không có ma pháp sư, dưới sự chỉ huy của An Thiết Lạc Đế, ít nhất các chiến sĩ Mễ Lan chống đỡ ba ngày tuyệt không có vấn đề gì. Dù sao, trong thành mặc dù đại đa số là tân binh, nhưng hơn nữa bộ đội bổ cấp lương thảo cũng có hơn hai mươi vạn quân. Cho dù Phật La sử dụng chiến thuật biển người, cũng không phải dễ dàng phá tan được phòng tuyến. Huống chi, mỗi ngày qua, tình huống Phật La quân lại càng trở nên tồi tệ, bọn họ không có lương thực. Sau khi trãi qua cuộc chiến với cường độ cao, hàng loạt thể lực tiêu hao, không có lương thực như thế nào bổ sung cho lại sức đây? Cho dù giết tọa kỵ, khi toàn bộ cũng giết hết thì sao, bây giờ Tư Phúc Nhĩ Đặc Thành cần phải làm chính là kiên quyết phòng thủ thành trì, kiên trì cho đến khi Phật La quân tự mình rút lui. Không có có ma pháp sư, cho dù đối phương có Long kỵ tướng, bên mình một phương cũng có các chiến sĩ Đông Long và Lợi Trảo Đức Lỗ Y, những Phật La quân đó cũng không phải dễ dàng đắc thủ được. Xem ra, mình cũng thật sự cần nghỉ ngơi một chút mới được'.

Lúc Diệp Âm Trúc chuẩn bị tiến vào trạng thái tu luyện để lấy lại một chút thể lực của mình thì: Ánh mắt hắn đột nhiên ngưng đọng. Bởi vì, hắn phát hiện rõ ràng: Ngay trên cánh tay trái nhỏ của Tô Lạp, nơi miệng vết thương đã đọng lại trước đó, một cổ hắc khí đang bắt đầu lan tràn ra.

Độc! Độc chất Độc long!

Không, điều này sao có thể? Diệp Âm Trúc giống như lò xo từ trên mặt đất nhảy dựng lên, trước tiên dụng Bích Ti quấn chặc quanh cánh tay Tô Lạp, đồng thời Tử Trúc thần châm lại lần nữa châm xuống.

Tại sao lại như vậy? Vừa rồi rõ ràng mình đã đem tất cả độc tố thải ra a! Trong lòng Diệp Âm Trúc vừa mới yên ổn, lại đập dữ dội lên. Độc tố phát tác cũng khiến cho thân thể Tô Lạp trong trạng thái hôn mê một trận co giật, trong mí mắt toát ra vẻ thống khổ.

Chất độc của Bích Ngọc ma long, cho dù là cự long cũng bị làm cho run rẫy sợ hãi, há có thể dễ dàng giải trừ như vậy sao.

Bích Ngọc ma long này không có răng móng nhọn sắc, không có lực công kích và năng lực phòng ngự cường đại, có thể trở thành cứu cấp ma thú, được xưng là cấm kỵ chi long, chính bởi vì nó sở hữu chất kịch độc. Nếu chỉ dựa vào tánh mạng khí tức tống xuất độc là có thể hoàn toàn giải trừ độc tố, vậy, nó cũng không xứng xưng là độc long rồi.

Sắc mặt Diệp Âm Trúc trở nên rất khó coi, hắn biết, cùng một phương pháp không thể lại sử dụng lần nữa. Một là bởi vì hiệu quả không tốt, thứ nữa là trải qua lần giải độc trước, Tô Lạp đã bị mất một lượng lớn máu tươi, 'hắn' không có khả năng chịu đựng được lần thứ hai.

Làm sao bây giờ, nên làm cái gì bây giờ? Giờ phút này, Diệp Âm Trúc đã hoàn toàn rối loạn tấc lòng.

Ngay lúc ấy, đột nhiên, một cổ ma pháp nồng nặc không rõ được chập chờn từ trên người Tô Lạp truyền đến, loại… ma pháp chấn động này khiến cho Diệp Âm Trúc có cảm giác rất thân thiết, mặc dù chấn động cũng không mạnh, nhưng nó cũng là một loại tồn tại đặc thù.

Quang mang chợt lóe, từ giữa ngực Tô Lạp bắn ra một đạo ngân quang, một con Ngân long dài chừng ba thước nhất thời xuất hiện trước mặt Diệp Âm Trúc.

- Ba Ba. Nhìn thấy Diệp Âm Trúc, Ngân long ba thước ấy liền ngạc nhiên mừng rỡ kêu một tiếng, vẫy đôi cánh rồng dực còn chưa có thành thục, hướng về Diệp Âm Trúc vỗ đập bay lên.

Đột nhiên xuất hiện Ngân long này, đúng là Ngân Tệ lúc trước nhận chủ Tô Lạp. Bất quá, Ngân Tệ tựa hồ quên là nó đã không còn là Tiểu Ngân long như thưở ban đầu, trải qua một thời gian cùng một chỗ với Tô Lạp, thể trọng của nó tăng trưởng với tốc độ nhanh chóng đã đạt đến hàng trăm cân. Bất quá cũng may là Diệp Âm Trúc được nó gọi là 'ba ba' có thực lực siêu quần. Mặc dù bị dọa nhảy dựng lên, nhưng vẫn còn đỡ được thân thể Ngân Tệ béo lùn chắc nịch đó.

- Ngân Tệ, ngươi sao ra đây? Nhìn thấy Ngân Tệ, sắc mặt Diệp Âm Trúc thoáng rạng rỡ hơn một chút. Mặc dù Tô Lạp trên người độc chất như trước vẫn lan tràn, nhưng có Bích Ti và Tử Trúc thần châm ngăn cản, nhất thời trong chốc lát kịch độc này vẫn vô pháp lấy đi tánh mạng Tô Lạp.

Ngân Tệ quay đầu, bi thương nhìn thoáng qua Tô Lạp trên giường, bởi vì nó vẫn còn là ấu long, nói chuyện cũng chưa được lưu loát mạch lạc, đơn giản nói:

- Mụ Mụ bệnh àh, Ba Ba, cứu Mụ Mụ… Trước nay, Ngân Tệ đều vẫn gọi Tô Lạp là 'Mụ Mụ', Diệp Âm Trúc cũng từng nhiều lần bởi vì nó xưng hô như thế mà giễu cợt Tô Lạp, nhưng lúc này, nghe tiếng kêu gọi của Ngân Tệ, trong lòng hắn lại chỉ có bi thương.

- Là Ba Ba bất lực, cứu không được Mụ Mụ ngươi. Cảm giác thống khổ quanh quẩn trong lòng Diệp Âm Trúc, lúc này hắn quả thật đã nghĩ không ra biện pháp gì có thể cứu mạng Tô Lạp. Chất độc của Bích Ngọc ma long này đến tột cùng làm thế nào mới có thể giải trừ đây?

- Ba Ba ngốc. Tiểu Ngân Tệ từ trong lòng Diệp Âm Trúc mạnh mẽ nhảy ra ngoài, vỗ cánh hạ xuống trước giường, đôi mắt to sáng trong suốt nhìn Tô Lạp, thanh âm chú ngữ trầm thấp từ trong miệng nó vang lên.

Ngân Tệ một thân lân phiến màu bạc vốn rất là xinh đẹp, từ trong chú ngữ của nó, một vầng khí tức thần thánh tức thì xuất hiện, mặc dù cường độ ma pháp chỉ là đạt tới lục cấp, nhưng… chính khí tức thần thánh dày đặc ấy còn làm cho tiểu tử kia nhìn qua càng thêm đáng yêu.

- Quang Minh ma pháp? Diệp Âm Trúc trong lòng vừa động, ngạc nhiên mừng rỡ vội vàng tiến tới.

Một đạo quang mang xanh biếc từ trên móng vuốt nhỏ bé của Ngân Tệ bắn ra, trực tiếp hạ xuống trên người Tô Lạp, Ngân long tộc… am hiểu nhất là Quang Minh ma pháp nhất thời tẩy lễ thân thể Tô Lạp, dưới hiệu quả của Quang Minh ma pháp, Tô Lạp thần sắc trên mặt vốn thống khổ nhất thời thư giãn vài phần, màu đen trên cánh tay tựa hồ cũng nhạt một chút.

- Đúng a! Diệp Âm Trúc vỗ mạnh tay vào đầu, Quang Minh ma pháp được xưng là có thể chữa trị làm sạch hết thảy mọi mặt đều hiệu quả, mình như thế nào nắm giữ nó mà lại quên. Phương pháp bài độc truyền thống không thành công, còn có ma pháp a. Đáng tiếc, Ngân Tệ ma pháp lực còn yếu kém. Lục quang qua đi, màu đen nhạt trên cánh tay Tô Lạp một lần nữa trở nên dày đặc trở lại.

Tiểu Ngân Tệ thất vọng nhìn cánh tay Tô Lạp, làm khế ước ma thú của Tô Lạp, nó và Tô Lạp có thể nói là tâm huyết tương liên. Nói đến cũng kỳ quái, Tô Lạp thì thuộc tính Ám ma hệ, mà Ngân Tệ là Ngân long, căn bổn phải bài xích mới đúng. Ngược lại cho đến nay, Ngân Tệ và Tô Lạp quan hệ đều là cực kỳ thân mật, chưa bao giờ xuất hiện qua tình huống bài xích lẫn nhau.

Ngân Tệ không cam lòng định niệm khởi chú ngữ lần nữa, nhưng bị Diệp Âm Trúc cản trở:

- Ngân Tệ, ngươi còn nhỏ. Việc cứu 'Mụ Mụ' hãy giao cho 'Ba Ba' đi. Ngân Tệ không làm được cũng không có nghĩa là Quang Minh ma pháp không được.

Quang Minh ma pháp lục cấp không cách nào lọc sạch độc tố này, vậy cấm chú cấp bậc nào mới hóa giải đây?

Nghĩ vậy, trong lòng Diệp Âm Trúc một lần nữa dậy lên nổi hy vọng, trong đầu thầm kêu gọi một cái tên gần như bị quên lãng.

Quang mang ngân tử sắc nhàn nhạt bắt đầu tại trước hắn tập trung, trên trán, ấn ký đặc thù tiêu biểu cho Ngân Long nhất tộc lóng lánh sáng rực rỡ chói mắt. Quang mang dần dần dâng lên trở nên dày đặc. Quang mang chợt lóe, trước mặt Diệp Âm Trúc xuất hiện một người.

Tóc bạc mắt tím, thân thể mềm mại thon dài cơ hồ cao ngang bằng Diệp Âm Trúc, phong nhũ kiều đồn gần như khoa trương, cùng với đôi chân ngọc thon dài nọ so ra tuyệt không phải nhân loại có thể có, đủ để khiến cho bất kỳ nam nhân nào cũng đưa hồn vào mộng. Đáng tiếc, Diệp Âm Trúc bây giờ lại không có thưởng thức chút nào. Thấy nàng xuất hiện, vội vàng bước tới trước vài bước.

- Ly Sát, hãy giúp ta, Tô Lạp sắp không xong rồi.

Bị Diệp Âm Trúc gọi tới, đúng là Ngân Long công chúa Ly Sát. Lần trước Diệp Âm Trúc và Ly Sát cùng một chỗ, khi còn tại Thất Quốc Thất Long Bài Vị Chiến. Lúc ấy Ly Sát tại trong trận chiến đầu tiên đã bị độc thương, sau khi chấm dứt Thất Quốc Thất Long Bài Vị Chiến, Diệp Âm Trúc một mình rời đi, Ly Sát cũng tự mình trở về Ngân long thành.

Đột nhiên bị Diệp Âm Trúc gọi về, Ly Sát cũng bị dọa nhảy dựng lên, bởi vì từ triệu hoán lần này nàng không có nghĩ rằng Diệp Âm Trúc vội vàng như vậy, còn tưởng rằng hắn xảy ra chuyện gì, tại trong quá trình bị triệu hoán tới nàng thậm chí chuẩn bị tốt để chiến đấu. Nhưng ai ngờ, vừa hiện ra lại phát giác rõ ràng mình ở trong một gian phòng rộng lớn.

- Ta còn tưởng rằng ngươi sớm đã quên ta. Ly Sát thấy Diệp Âm Trúc không có việc gì, thầm thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng không nhịn được khí tức bùng lên, lần trước khi Thất Quốc Thất Long Bài Vị Chiến chấm dứt Diệp Âm Trúc đã không nói không rằng rời đi, khiến cho vị Ngân Long công chúa cao ngạo này trong lòng tràn ngập lửa giận.

_____***_____

Sau một thời gian lâu như vậy Diệp Âm Trúc cũng không có triệu hoán nàng, càng khiến cho nàng cực kỳ bất mãn, nàng thậm chí đã quên rằng, chính mình và Diệp Âm Trúc chẳng qua chỉ là quan hệ linh hồn y phụ mà thôi.

- Đừng nói gì, Ly Sát, mau, trước cứu cứu Tô Lạp, 'hắn' đã trúng độc. Trong lúc vội vàng đó, Diệp Âm Trúc cũng bất chấp điều gì, nắm chặt tay lôi kéo Ly Sát, dìu kéo nàng đến trước giường Tô Lạp.

Tay Diệp Âm Trúc rất nóng, thậm chí như bị đun nóng, Ly Sát mặt ửng đỏ, cảm nhận độ ấm từ trong bàn tay hắn, trong lúc nhất thời tim đập rộn ràng trong lồng ngực.

Lúc trước, khi Ly Sát vừa mới biết Diệp Âm Trúc, từ trong lòng khinh thường hắn chỉ là một nhân loại mà thôi, thực lực lại không mạnh. Nhưng sau đó Diệp Âm Trúc dựa vào trí tuệ và thực lực của mình đã cùng với nàng kết linh hồn y phụ. Bắt đầu từ đó, cảm giác của Ly Sát đối với Diệp Âm Trúc đã nảy sinh biến hóa.

Nhất là sau khi thực lực Diệp Âm Trúc gia tăng nhanh chóng chỉ trong một năm ngắn ngủi, vậy mà đã đạt đến mức đủ để chống cự với nàng, hơn nữa khiến cho trong lòng vị Ngân Long công chúa cao ngạo khó hiểu này thêm vài phần ngưỡng mộ.

Tại Thất Quốc Thất Long Bài Vị Chiến, Diệp Âm Trúc không tiếc tiêu hao lượng lớn đấu khí bản thân vì nàng giải độc, cùng với hắn bài khuynh thành chi khúc xúc động lòng người ấy, tất cả đều đã thấm sâu trong tư tưởng Ly Sát không thể gạt bỏ đi được. Tại thời điểm này, gặp lại Diệp Âm Trúc, Ly Sát lại phát hiện hắn rất tiều tụy. Mặc dù trong lòng đầy uất khí, nhưng lúc này nàng cũng không làm khó Diệp Âm Trúc, đưa mắt nhìn lên người Tô Lạp trên giường.

Nhìn thấy độc khí trên tay Tô Lạp, Ly Sát cả kinh:

- Đây là loại độc gì? Chẳng lẻ ngươi cũng không có cách giải trừ sao? Phải biết rằng, lúc trước Bội Cổ bắn ra mũi tên có tẫm độc long, có thể khiến cự long cũng bị tổn hại đúng là kịch độc, nhưng Diệp Âm Trúc đã dựa vào Bích Ti và Tử Trúc thần châm giúp nàng giải trừ. Trước mắt Tô Lạp trúng độc, chẳng lẻ phương pháp của hắn đã không linh nghệm?

Diệp Âm Trúc trầm giọng nói:

- Là độc chất của Bích Ngọc ma long. Tô Lạp vì cứu ta trên chiến trường bị Bích Ngọc ma long cắn một cái. Ly Sát, ngươi mau tới giúp 'hắn', bây giờ cũng chỉ có Quang Minh hệ cấm chú của ngươi mới có thể cứu 'hắn' được.

Nghe được bốn chữ 'Bích Ngọc ma long', thân thể mềm mại của Ly Sát trong nháy mắt run lên. Hoảng sợ nói:

- Ngươi là nói Bích Ngọc ma long? Trời ạ, các ngươi như thế nào chọc vào cái loại… quái vật nầy. Khó trách, khó trách ngay cả y thuật của ngươi cũng vô pháp cứu 'hắn', lại là Bích Ngọc ma long cực độc.

Diệp Âm Trúc vội vàng nói:

- Đừng nhiều lời! Ly Sát, độc tố lan tràn rất nhanh. Ta dùng Bích Ti và Tử Trúc thần châm cũng chỉ có thể tạm thời ngăn cản trong chốc lát mà thôi, mau mau dùng ma pháp đi.

Ly Sát lắc lắc đầu:

- Xin lỗi! Âm Trúc, ngươi chuẩn bị hậu sự cho Tô Lạp đi. Không phải ta không giúp ngươi. Thật sự bởi vì chất độc Bích Ngọc ma long quá kịch liệt. Nói thật với ngươi, đừng nói là ta, cho dù là Thần Thánh cự long thi triển Quang Minh ma pháp cũng không có khả năng giải trừ chất độc của Bích Ngọc ma long.

- Cái gì? Diệp Âm Trúc giật nẩy người, lời nói của Ly Sát đối với hắn mà nói khác nào sấm sét giữa trời quang, khiến toàn thân hắn chấn động run rẩy một hồi.

- Không, không có khả năng. Quang Minh ma pháp không phải được xưng là có thể lọc sạch hết thảy mọi trạng thái dị thường sao? Tại sao lại không thể giải trừ độc chất Bích Ngọc ma long này?

Ly Sát nhìn hình dáng Diệp Âm Trúc lo lắng như vậy, trong lòng không nhịn được mềm nhũn:

- Âm Trúc, ngươi bình tỉnh một chút nghe ta nói: Bích Ngọc ma long này, là cấm kỵ tồn tại trong long tộc chúng ta. Đừng nói là loài người các ngươi, cho dù là long tộc chúng ta, e rằng cửu cấp cự long mà thấy nó cũng chạy trối chết. Chất độc của Bích Ngọc ma long đối với long tộc chúng ta mà nói đều là khắc tinh. Huống chi là loài người các ngươi. Nếu như Quang Minh ma pháp mà có thể giải trừ được độc chất của nó, chúng ta cần gì phải tôn xưng nó là cấm kỵ? Chẳng qua, ngươi cũng đừng quá nôn nóng, muốn cứu Tô Lạp cũng không phải là không có biện pháp.

Nghe xong Ly Sát nói, Diệp Âm Trúc nhất thời mắt sáng ngời:

- Vậy ngươi nói mau, rốt cục phải như thế nào mới có thể cứu sống Tô Lạp, giải độc cho 'hắn'?

Ly Sát nói:

- Cởi chuông phải do người cột chuông', Bích Ngọc ma long kịch độc, cũng chỉ có tự chính chúng mới có thể giải trừ. Chỉ có bức bách Bích Ngọc ma long, buộc nó phải hút độc tố trở về, mới có thể cứu sống Tô Lạp. Vậy Bích Ngọc ma long ở địa phương nào? Dựa vào thực lực ngươi và ta, cẩn thận một chút, bắt được nó cũng vị tất không có khả năng. Bích Ti của ngươi là thiên nhiên chí bảo, đối với nó chắc chắn sẽ có tác dụng khắc chế.

Vừa mới lóe lên chút hy vọng, trong nháy mắt như là bị một chậu nước lạnh hắt vào: Để cho Bích Ngọc ma long hút độc? Vậy Bích Ngọc ma long sớm đã bị Diệp Âm Trúc thủ tiêu rồi còn đâu.

- Lúc ấy Tô Lạp trúng độc, ta cơ hồ mông muội, một kiếm giết Bích Ngọc ma long đó. Bây giờ ngay cả xương cốt đều tìm không được nữa. Diệp Âm Trúc nói ra một cách khó khăn mà đau khổ.

Ly Sát mặt biến sắc:

- Ngươi giết Bích Ngọc ma long nọ? Ta đây thật cũng hết biện pháp. Bất quá, điều này cũng không thể trách ngươi được, ngươi cũng không biết Bích Ngọc ma long tự nó mới có thể giải trừ kịch độc này.

Diệp Âm Trúc sắc mặt trắng bệch ra:

- Là ta hại Tô Lạp, 'hắn' vì cứu ta mới trúng kịch độc, mà ta lại cắt đứt đi hy vọng có thể cứu sống 'hắn'. Là ta hại 'hắn'.

Nước mắt, không chịu khống chế chảy ròng xuống, nhìn Tô Lạp, trong đầu óc hắn nhất thời rơi vào rỗng không, những ký ức trong đầu cơ hồ lưu chuyển, phảng phất, hắn tựa hồ nhìn thấy lúc trước cái... gã tiểu khất cái kia ăn cắp giới chỉ của mình... Thấy được tại trong túc xá một thân ảnh bận rộn túi bụi, thu dọn chỉnh đốn gian phòng, làm ra mỹ vị thức ăn cho mình... một lần lại một lần, 'hắn' luôn luôn là người bạn theo sát bên mình.

'Ầm!' Một tiếng, Diệp Âm Trúc ngã nằm phục trước giường Tô Lạp, khóc không thành tiếng nói:

- Tô Lạp, không, Tô Lạp, ngươi không thể chết. Ngươi đã đáp ứng với ta, lo cho ta ăn uống hết cả đời, làm quản gia của ta cả đời mà, ngươi đã quên sao? Ngươi đã quên sao? Ngươi đã thu tiền ta a. Ngươi không thể chết được. Tô Lạp, tỉnh lại, tỉnh lại, chỉ cần ngươi có thể sống lại, bất luận ngươi muốn cái gì ta đều cho ngươi, Tô Lạp...

Giữ chặt bàn tay lạnh lẻo của Tô Lạp, chính tại ngón vô danh trên bàn tay phải 'hắn', còn mang theo cái giới chỉ mà mình đã đưa cho 'hắn'. Giới chỉ được giữ gìn rất cẩn thận, trên hoa văn cổ phác không có chút bụi, có thể thấy được Tô Lạp đối với nó trân quý cỡ nào.

Ly Sát đứng ở một bên lặng lẻ, đôi mắt tím động lòng người cũng dần dần đỏ lên, nhìn Diệp Âm Trúc nắm tay Tô Lạp, nàng đột nhiên thấy rằng cái tên trước mắt kia 'hảo ngốc hảo ngốc'. Mặc dù nàng cũng không biết Tô Lạp trải qua trúng độc như thế nào, nhưng từ trong lời Diệp Âm Trúc nói nàng cũng hiểu được, Tô Lạp là vì cứu hắn mới thành ra như vậy.

- Diệp Âm Trúc, ngươi đồ ngốc này, nếu ta không thi triển một lần Quang Minh cấm chú ngươi cũng sẽ không cam tâm ah. Chờ mong kỳ tích ah.

Một tràng long ngữ mang theo một tia rin rít nhàn nhạt, trầm thấp lê thê từ trong miệng Ly Sát vang lên.

Cảm nhận được nguyên tố ba động kịch liệt trong không khí, Diệp Âm Trúc vụt ngẩng đầu lên, trong mắt đầy nước mắt, đúng vậy, kỳ tích, bây giờ cũng chỉ có thể chờ mong kỳ tích.

Mái tóc bạc sau lưng Ly Sát không gió mà động, mỗi một sợi tóc mềm mại đều chứa quang thải nhu hòa lóng lánh, hòa với ánh sáng trắng thâm tử sắc hệt như sóng nhẹ lăn tăn trên mặt hồ dần lan tràn ra, chỉ trong chốc lát đã tràn ngập toàn bộ căn phòng.

Năng lượng ấm áp nhu hòa không ngừng dung nhập vào thân thể Diệp Âm Trúc và Tô Lạp, lúc cùng Phật La nhân chiến đấu, Diệp Âm Trúc trong cơ thể kinh mạch cũng đã bị chấn thương nhất định, nhưng lúc này đây ở giữa quang nguyên tố khổng lồ, đúng là những vết thương lành lại rất nhanh chóng, ngay cả cảm giác mê muội sinh ra do tinh thần lực của hắn bị tiêu hao phần lớn cũng dần dần mất hẳn.

Ly Sát chậm rãi vung tay phải lên, từng cái từng cái phù hiệu kim sắc nối tiếp từ trong ngón tay mãnh mai thon dài vạch hư không phát ra, những phù hiệu này cùng long ngữ trong miệng nàng ngâm xướng tựa hồ cùng lúc xuất hiện, kim quang nhàn nhạt tại không trung xoay vòng vây quanh Tô Lạp nằm trên giường hướng lên trên xoay tròn chầm chậm.

Quang nguyên tố trong không khí trở nên càng ngày càng dày đặc, dày đặc đến nổi trừ ánh sáng ở ngoài đó cả Quang Minh ma pháp nguyên tố toàn bộ tràn ra bên ngoài phòng. Diệp Âm Trúc thậm chí cảm giác được Quang Minh nguyên tố nồng nặc này dường như bất cứ lúc nào đều có thể biến thành chất lỏng.

Nhu hòa, ấm áp, quang minh các loại mang lại hiệu quả trực tiếp, thậm chí làm bình ổn lại những đau thương và tất cả các mối ưu tư tiêu cực trong tâm Diệp Âm Trúc, từ trong ánh sáng rực rỡ của phù hiệu kim sắc lóng lánh ấy, bất luận là Ly Sát hay là Tô Lạp, lúc này dường như đều hiện ra vẻ thánh khiết.

Ly Sát miệng ngâm xướng chú ngữ trở nên càng ngày càng khẩn thiết hơn, trên da tay nàng dần dần hiện ra một tầng lân phiến màu bạc, từ trong thanh âm nàng, Diệp Âm Trúc lờ mờ cảm giác được nàng tựa hồ đã rất mỏi mệt, rõ ràng vị Ngân Long công chúa này đã dùng hết sức mình.

Thời gian đối với Diệp Âm Trúc mà nói trôi qua quá chậm như thế, hơi thở hắn tựa hồ như ngưng lại. Kỳ tích sẽ phát sinh sao? Trong tâm hắn bồn chồn lo lắng. Nhất định sẽ được, kỳ tích nhất định sẽ phát sinh. Hắn tự thuyết phục chính mình, Diệp Âm Trúc trong lòng rối loạn, hắn thậm chí hối hận tại mình hành động lỗ mãng. Nếu trước khi rời khỏi Tư Phúc Nhĩ Đặc Thành… trước giải thích một chút cho Tô Lạp, 'hắn' và Kim Sắc cũng không liều lĩnh rời doanh trại đi cứu viện. Nhưng bây giờ trách móc gì cũng đều đã chậm rồi.

Rốt cục, cuối cùng chuỗi âm phù rin rít ấy trong ngâm xướng của Ly Sát chấm dứt, trong phút chốc, trước mắt Diệp Âm Trúc đã biến thành một mảng màu vàng mênh mông.

Bên ngoài phòng, một đạo quang trụ màu vàng to lớn đường kính vượt qua năm thước từ trên trời giáng xuống, kim quang cường đại xuyên qua đỉnh nóc trực tiếp bao phủ tại thân thể Tô Lạp trên giường bên trong phòng.

Đám phù hiệu kim sắc nọ hoàn toàn dung nhập vào trong kim quang, thậm chí khiến kẻ khác hãi sợ chính là khí tức thánh khiết tẩy lễ cho thân thể Tô Lạp.

'Phốc', một cổ khói đen từ trong cơ thể Tô Lạp toát ra, 'hắn' rên rỉ kịch liệt một tiếng, biểu tình trên mặt đột nhiên trở nên vô cùng thống khổ.

- Không được, đấu khí của 'hắn' là Ám ma thuộc tính. Ly Sát kinh hô một tiếng, nhưng thanh âm còn chưa tan biến, một kiện ma pháp bào màu trắng đã bao phủ trên người Tô Lạp.

Mặc dù Diệp Âm Trúc lo lắng, nhưng tâm hắn tịnh không loạn, trước khi Ly Sát thi triển Quang Minh cấm chú hắn đã nghĩ đến trường hợp trước mắt này sẽ nảy sinh, Thần Nguyên Ma Pháp Bào có thể lọc qua tất cả các thuộc tính nguyên tố, nhưng sẽ không lọc ma pháp hiệu quả cho lắm, đây là sau những ngày nghiên cứu Diệp Âm Trúc đã phát hiện được.

Kỳ tích thật sự sẽ xảy ra sao? Diệp Âm Trúc thầm cầu khấn. Có thể tại lúc này, hắn lại đột nhiên phát hiện, Tô Lạp ở dưới Thần Nguyên Ma Pháp Bào lại thay đổi. 'Hắn' thân thể nọ vốn nhỏ nhắn mềm mại vậy mà lại nở rộng.

Mái tóc đen nhánh trên đầu biến thành màu lam tối, cả người đều rơi vào trong vùng ánh sáng uốn khúc vặn vẹo kỳ quái.

Cấm chú Ly Sát thi triển, là cao nhất trong Quang Minh Hệ Đan Thể Trị Liệu ma pháp, thậm chí có công hiệu làm sống lại cả người chết nếu còn thịt da xương cốt. Tên là: Đại Tịnh Hóa Thuật.

Quang Minh Cấm Chú Đại Tịnh Hóa Thuật, hiệu quả, loại bỏ hết thảy mọi trạng thái khác thường. Cái này, đương nhiên cũng bao gồm cả vật ngụy trang…

---

oP¨u G\ʏỀjX oP¨I ¦Q dàq ?_Łj ¦\æj\ [ÂH p\ʏỈjX [næjX

Vầng sáng đại tịnh hoá thuật mông lung huyền ảo cùng mãnh liệt kim quang khiến mọi người không thể mở mắt nhưng thật sự thân thể Tô Lạp có biến hoá.

Đang ngồi trên phong hệ cửu cấp cự long, Khố Tư Lặc tâm tình đã hạ xuống tới đỉnh điểm, ma pháp sư tổn thất hầu như không còn, không thể nghi ngờ đây là đả kích khiến sĩ khí chiến sĩ Phật La hạ tới mức thấp nhất, khiến cho vị Phật La thống suất này không thể không chỉnh quân, tạm thời đình chỉ tiến công Tư Phúc Nhĩ Đặc thành.

Đúng lúc này, trên bầu trời Tư Phúc Nhĩ Đặc thành giáng xuống một mảng vô hạn kim quang khiến cho mọi người trên chiến trường chú ý.

Khố Tư Đặc kinh nghiệm phong phú, thấy kim quang hạ xuống, thần sắc tức giận của hắn đột nhiên bình tĩnh vài phần, trong mắt loé ra tia quang mang âm lãnh "xem ra, hy sinh bích ngọc ma long cũng không uổng phí , mặc dù không thể giết được bạch y nam nhân kia nhưng bọn hắn phải dùng đến cả biện pháp thi triển đại tịnh hoá thuật, tên kia chẳng phải rất trọng yếu sao , hừ , đại tịnh hoá thuật thì sao? Chẳng lẽ đại tịnh hoá thuật có thể chữa khỏi kịch độc của bích ngọc ma long sao? Buồn cười, thật sự là buồn cười, truyền mệnh lệnh của ta , toàn quân tu chỉnh trong một canh giờ"

Diệp Âm Trúc tự nhiên không biết bên kia chiến trường, Khố Tư Đặc đang cười nhạo hắn. Bên này đại tịnh hoá thuật nương theo kim quang từ từ thu liễm, mà quang mang vặn vẹo xung quanh Tô Lạp cũng lặng lẽ tán đi, trước mắt xuất hiện một màn khiến Diệp Âm Trúc khẩn trương, mở to hai mắt nhìn, thân thể hắn hoàn toàn cứng ngắc chỉ có đôi môi đang run rẩy.

Như thế nào? Như thế nào lại như vậy?

Tô Lạp vốn đang nằm trên giường đã biến mất thay vào đó lại là một người khác.

Tô Lạp thân cao vốn chỉ một thước sáu, mà lúc này trên giường là một người thân cao một thước bảy mươi lăm, hai bên tả hữu vóc người cực kỳ cân xứng. Thần nguyên ma pháp bào quấn quanh ngực nàng một cách khéo léo. Mỗi bộ phận trên người nàng nhìn qua cũng đều rất hài hòa. Tóc dài màu lam che đi một nửa dung nhan. Đôi mi thanh tú, phác thảo dung nhan hoàn mỹ. Mỗi một chỗ nhìn qua đều là tuyệt diễm, nếu không phải lộ ra khỏi ma pháp báo là phần da trúng độc trở nên đen nhánh thì Diệp Âm Trúc thật sự không thể tin được người nằm trên giường là Tô Lạp.

Là nàng? Như thế nào lại là nàng? Nhìn dung nhan kiều mỹ này, tại nhận thức của Diệp Âm Trúc nữ hài tử này chắc chắn là nàng, chỉ có nàng. Trong phút chốc đại não Diệp Âm Trúc ong lên như bị sét đánh hoàn toàn lâm vào trống rỗng, hai đạo thân ảnh ở sâu trong đáy lòng đang trọng hợp.

Ly Sát cũng ngốc trệ, không phải vì biến hoá của Tô Lạp mà bởi nàng vốn tuyệt mỹ, luôn tự phụ về sắc đẹp của mình nhưng bản thể của Tô Lạp trên giường khiến vị công chúa ngân long thành sinh ra một tia tự ti trong lòng, đây cơ hồ không phải loài người, nhân loại sao lại có dung mạo hoàn mỹ như thế này?

Tại tác dụng của tịnh hoá thuật, màu đen trên cách tay Tô Lạp cũng phai bớt, nhưng chất độc vẫn như trước không hề bị bức ra, đúng như Ly Sát từng nói, chất độc này đủ giết cả cự long, như thế nào lại dễ giải trừ như vậy?

"Ưmmmm!…" trong miệng Tô Lạp phát ra một âm thanh rên rỉ.

Song nhãn kiều diễm với hàng lông mi cong vút chậm rãi mở ra.

Đôi mắt màu lam từng lưu lại cho Diệp Âm Trúc mãnh liệt xúc động một lần nữa lại xuất hiện trước mắt hắn, chỉ bất quá lúc này không lạnh như băng mà thay vào đó là vẻ kiều nhược vô thần, quang mang màu

lam nhu hoà như thu thuỷ nhẹ nhàng chuyển động. Trước tiên tìm thấy Diệp Âm Trúc, phảng phất như an tâm hơn rất nhiều, trên mặt nàng hiện ra nụ cười nhàn nhạt.

"Âm Trúc, ngươi không có việc gì, thật tốt quá , ta vẫn chưa chết sao?" âm thanh Tô Lạp vô cùng hư nhược nhưng rất rõ ràng.

Diệp Âm Trúc bắt đầu run rẩy, cảm giác này kéo dài tới toàn thân hắn khắp mọi ngõ ngách trong cơ thể "Như thế nào lại là ngươi? Tại sao lại là ngươi ? Ngươi nói cho ta biết" Mãnh liệt tiến lên, Diệp Âm Trúc nắm lấy bả vai Tô Lạp, dựng cho nàng ngồi lên.

Tô Lạp trên mặt toát ra tia thống khổ, lúc này nàng mới nhìn đến khuôn mặt cùng mái tóc dài màu lam của nàng đang rủ xuống đôi bờ vai, trong miệng phát ra một tiếng kinh hô: "Nguỵ trang thuật của ta"

Ly Sát thanh âm bình tĩnh tại một bên vang lên "Âm Trúc triệu hồi ta về giải độc giúp ngươi, ta dùng đại tịnh hoá thuật, nguỵ trang thuật của ngươi tự nhiên bị hoá giải, không nghĩ tới, ngươi đẹp như vậy, càng không nghĩ đến, Diệp Âm Trúc tên ngốc này đến bây giờ cũng chưa khám phá ra ngươi nguỵ trang.

"Quả thật là ngốc…" tại âm thanh bình tĩnh của nàng không biết tại sao cũng mang theo vài phần ghen ghét.

Kinh ngạc ngắn ngủi qua đi, Tô Lạp ngược lại đã bình tĩnh trở lại , ánh mắt màu lam như thu thuỷ một lần nữa toát ra thần thái, nàng nhìn Diệp Âm Trúc gần như gang tấc trước mắt, nàng nhìn hắn ngây ngốc với đôi mắt tràn ngập sự không dám tin của hắn, than nhẹ một tiếng "Đúng vậy, Âm Trúc, Tô Lạp chính là hắc phượng hoàng, hắc phượng hoàng chính là Tô Lạp. Vốn ta muốn mang bí mật này xuống đất nhưng không nghĩ tới lúc tánh mạng sắp kết thúc, bí mật này bị ngươi khám phá, ngay từ đầu ta đã lừa ngươi, hẳn ngươi hận ta lắm".

Nhìn tuyệt mỹ dung nhan trước mắt , ánh mắt nàng lúc này mang theo vô hạn ôn nhu, hắc phượng hoàng trong lòng thầm nghĩ, có lẽ đây là thiên ý. Trước khi ta chết , vẫn còn để cho các bí mật cùng với dung nhan này và con người thật hiện ra trước mặt hắn.

Hận? Tại trong lòng Diệp Âm Trúc, như thế nào lại gặp cảm giác này. Lúc này tâm hắn phảng phất đang không ngừng tranh đấu, các loại cảm tình phức tạp hỗn loạn trong đầu làm hắn suýt nữa nổi điên.

Ở sâu trong nội tâm hắn, vô luận là hắc phượng hoàng hay Tô Lạp đều chiếm cứ vị trí rất quan trọng, nhưng giờ phút này, hai người hợp làm một, trong lúc nhất thời, hắn thực sự không cách nào tiếp nhận sự thực phũ phàng này.

"Tô Lạp. Tô Lạp đâu? Ngươi nguỵ trang thành Tô Lạp, Tô Lạp giờ ở nơi nào?" Diệp Âm Trúc có chút mờ mịt nói, hiển nhiên chưa phát hiện hai tay mình nắm hắc phượng hoàng đã bắt đầu dùng sức.

Hắc phượng hoàng nở nụ cười, nàng cười buồn : "Ngốc tử, ngươi thật là ngốc, khó trách Ly Sát nói ngươi như vậy , mặc dù ta một mực nguỵ trang nhưng ở sâu trong lòng ta lại hy vọng ngươi có thể phát hiện ra ta nguỵ trang, nhưng cũng hi vọng ngươi mãi mãi không phát hiện, nội tâm ta cũng vô cùng tranh đấu. Nhưng ngươi, ngốc tử như ngươi thuỷ chung không hề phát hiện ra , ngươi còn không rõ sao? Từ cái nhìn đầu tiên, từ khi ta trộm đi tiễn bao của ngươi, hắc phượng hoàng chính là Tô Lạp. Ta chính là Tô Lạp, cũng chính là hắc phượng hoàng, ta một mực lừa gạt ngươi, không dám cho ngươi biết diện mạo thật bởi vì ta sợ…"

"Ngươi sợ cái gì?" Diệp Âm Trúc thanh âm run rẩy, cùng với thân thể giống nhau kịch liệt run rẩy.

Lúc này có lẽ đã cận kề lưỡi hái của tử thần, những cố kỵ trong lòng nàng đã hoàn toàn biến mất, nhìn đôi mắt đen của Diệp Âm Trúc thật sâu, "Bởi ta sợ càng lún càng sâu, bởi ta sợ chính mình càng thêm yêu ngươi…"

Oanh…..! Diệp Âm Trúc chỉ cảm thấy đại não như bị sét đánh trúng, trước mắt phát hoa, vô số hình ảnh mông lung hiện ra trong đầu hắn.

La Nhĩ Thành, tại lần đầu gặp mặt, nàng là một tiểu khất cái đáng thương nhưng lại trộm đi không gian giới chỉ vô cùng trọng yếu trên người hắn.

Tại Thước Lan ma vũ học viện, lần thứ hai gặp mặt , lại biến thành bạn cùng phòng với hắn.

Khó trách, khó trách bất luận lúc đấy hai người thân thiết cỡ nào, cũng không chịu tại trước mặt mình thanh tẩy cơ thể , bởi vì một lẽ, nàng chính là nữ hài tử a……!

Tại túc xá chiếu cố, mỹ vị lương thực, một nam hài tử có thể hoàn mỹ như vậy sao?

Trận chiến đầu tiên của Cầm thành, tại mấu chốt thời khắc, nàng thẳng thắn trả mình không gian giới chỉ. Hết thảy trong đó đều hoàn trả cho mình, duy chỉ có giới chỉ là giữ lại. Vẻ mặt trân thị của nàng cho tới bây giờ mình vô pháp quên, chẳng lẽ nàng yêu mình từ lúc đấy sao?

Nhớ kĩ mình trong lúc vô ý xông vào phòng tắm đã thấy bóng lưng của nàng. Tô Lạp sao có thể cao như vậy? Đó là vì nàng chính là hắc phượng hoàng. Thảo nào lần đầu tiên mình thấy hắc phượng hoàng lại có cảm giác quen thuộc như vậy. Lúc này tất cả đã hoàn toàn sáng tỏ, hai mà là một, một cũng chính là hai a…

Thất long thất quốc bài vị chiến, khó trách trong lúc nàng có tuyệt đối ưu thế lại không hạ sát thủ với mình, khó trách nàng ở thời khắc cuối cùng không hướng mình thi triển sát chiêu , bởi vì nàng không nỡ làm tổn thương mình.

Nghĩ vậy , Diệp Âm tâm tư rốt cục cũng từ từ bình tĩnh, đôi mắt đen đã bao thêm một tầng hơi nước.

"Tô Lạp tại sao ngươi nỗ lực nhiều như vậy nhưng thuỷ chung không cho ta biết. Tại sao ngươi không nói cho ta biết ngươi là nữ nhân?" một cỗ cảm tình vô danh, tựa như núi lửa mạnh mẽ từ nội tâm Diệp Âm Trúc phun trào, hai đạo thân ảnh trọng hợp, thật sự làm hắn lưu lại kích thích mãnh liệt, không chịu khống chế, hắn đã ôm Tô Lạp cũng chính là hắn đã ôm chặt Hắc Phượng Hoàng người con gái đã để lại ấn tượng không thể phai nhoà trong tim hắn, gắt gao để trong ngực khóc. Đối mặt bích ngọc ma long, Tô Lạp đã cố gắng che chắn cho mình, nhưng giờ phút này , lúc chính mình biết sự thật, tánh mạng nàng không ngừng trôi đi.

Tựa trong lồng ngực ấm áp không ngừng run rẩy của Diệp Âm Trúc, Tô Lạp như trước mang theo một tia nhàn nhạt mỉm cười, giọt nước mắt Diệp Âm Trúc rơi trên mặt nàng tựa hồ cũng không có cảm giác.

- Ngốc tử, đừng khóc, nghe ta kể chuyện xưa đi, về hắc phượng hoàng cùng Tô Lạp nếu ngươi đã tra ra chân tướng, ta cũng không phải dấu diếm nữa.

Diệp Âm Trúc lệ rơi đầy mặt, yết hầu hắn phảng phất như có vật chặn ngang, một chữ cũng không thể thốt lên.

_____***_____

"Ngươi vốn đã biết ta là công chúa Lam Địch Á Tư, nhưng ngươi biết không, ta như thế nào không muốn danh phận này! Danh phận này không những mang đến cho ta thống khổ, cũng chỉ mang đến cho ta khuất nhục mà không phải vinh diệu" sóng mắt di chuyển, một tia nhàn nhạt bi thương hiện ra , khí chất lạnh lùng trên người nàng tựa hồ trở lại vài phần.

Gắt gao ôm Tô Lạp, phảng phất sợ bỏ tay ra sẽ mất đi người con gái này, Diệp Âm Trúc dán tại đỉnh đầu nàng , lẳng lặng lắng nghe.

- Âm Trúc, ngươi còn nhớ không?Tại lần quyết chiến cuối cùng của thất long thất quốc, ta đã nói với ngươi, mẫu thân của ta là một cung nữ trong hoàng cung Lam Địch Á Tư. Dựa theo quy củ hoàng cung, cung nữ khi đạt hai mươi hai tuổi có thể đi ra bên ngoài , cùng người mình yêu thương thành gia , mẫu thân ta cuộc sống cũng yên bình, đã có thể tại khi nàng hai mươi hai tuổi rời khỏi hoàng cung , tối hôm đó người bị cha ta mượn rượu chiếm đoạt, cũng từ khi đó những thống khổ mẫu thân ta phải chịu khi còn sống cũng bắt đầu , lúc trước ta thân phận là Tô Lạp hay hắc phượng hoàng cũng đều không lừa dối ngươi , chỉ là ta che dấu đi một bộ phận , hai thân phận này dung hợp lại một chỗ chính là chánh thức thân thế của ta.

"Tô Lạp" Diệp Âm Trúc vốn rất thiện lương, hắn trí nhớ rất tốt, Tô Lạp lúc trước từng kể cho hắn chuyện một đồng ngân tệ khi xưa hắn vẫn nhớ rõ, tái liên tưởng đến kinh nghiệm thống khổ của hắc phượng hoàng , hắn thật sự không cách nào tưởng tượng được như thế nào tao ngộ bi thảm đều xuất hiện trên người Tô Lạp .

- Mẫu thân ta bị cha ta, một kẻ cầm thú cưỡng gian, sau khi rời khỏi hoàng cung, đáng tiếc mẫu thân đã có thai, sau chín tháng, nàng sinh hạ ra ta cùng đệ đệ, đệ đệ ta vì không có tiền chữa bệnh mà đã sớm mất đi, mẫu thân vì thuỷ quả tế cho đệ đệ mà biến thành tàn tật, chúng ta mỗi ngày đều cố gắng, cuộc sống đến cả nô đãi cũng không bằng. Khi người cha cầm thú, kẻ mà ta căm ghét nhất tìm tới ta , mẫu thân vì bệnh tật đã qua đời. Lưu lại di vật cho ta cũng là một đồng ngân tê, cho dù là lúc gần chết, ta cũng chưa bao giờ dụng nó, công chúa sao? khắp thiên hạ sợ rằng cũng không có công chúa nào cảm thụ cuộc sống như ta. Còn nhớ Tát Ma Đa kẻ đã bị ta giết không? Hắn chính là ca ca cùng cha khác mẹ với ta. Hoàng thất là một địa phương nguy hiểm, cho đến khi ta được sư phụ mang đi ,cho đến khi ta trừng phạt Tát Ma Đa, thống khổ tánh mạng của ta mới được giải thoát , Âm Trúc , ngươi biết sư phụ mang ta đi , người giúp ta trừng phạt Tát Ma Đa tột cùng là ai không?

"Là ám tháp tháp chủ Tư Long" Diệp Âm Trúc thanh âm có chút chần chừ nói.

Tô Lạp có chút sửng sốt nói : "Nguyên lai ngươi biết rồi a, đúng vậy, sư phụ ta là Tư Long, một trong Pháp Lam thất tháp tháp chủ, được vô số vinh diệu bao quanh, cường đại thánh ma đại sư. Sư phụ vì cứu hận trong lòng ta mới cứu ta, thu làm đồ đệ, từ đó, cuộc sống của ta mới có chút khởi sắc, mặc dù mỗi ngày tu luyện đều gian khổ nhưng ta không ngừng nghỉ , ta muốn báo thù , trả thù tất cả những thương tổn của ta cùng mẫu thân , cho nên ta liều mạng tu luyện , tại điểm này quang minh thánh tháp tiểu sư muội đâu thể hiểu được? Nàng sinh trưởng trong quang minh nhưng ta thuỷ chung bị vây bởi hắc ám"

Dừng một chút, thanh âm Tô Lạp chậm lại vài phần,nụ cười mang theo vài phần xám xịt, bích ngọc ma long chi độc trong cơ thể nàng đã bắt đầu phát tác nhưng nàng lại cố nén đau đớn trong thân thể không biểu lộ ra ngoài.

"Sau khi học xong tại ám tháp, ta trở về Lam Địch Á Tư, bởi vì xuất thân của ta, cha ta cũng không quên ta ngược lại còn rất trọng thị, sư phụ có nói với ta, bất luận như nào cũng không cho phép ta hướng cha mình trả thù, hắn dù sao cũng là cha ta, trên thân thể ta có một phần huyết mạch của hắn, vì muốn cùng hắn đoạn tuyệt quan hệ, ta đáp ứng với hắn, làm cho hắn ba việc , việc đầu tiên hắn yêu cầu chính là để ta lẻn vào Mễ Lan ma vũ đế quốc, tìm kiếm bí mật về số lượng ma pháp sư.

Nói đến đây, thần sắc Tô Lạp từ từ trở lên nhu hoà, nàng dụi mặt vào lồng ngực của Diệp Âm Trúc "cũng chính lúc đó, ta thi triển nguỵ trang thuật, biến thành một tiểu khất cái rồi gặp ngươi, người duy nhất làm ta hạnh phúc trong cuộc đời này"

Ngân quang nhàn nhạt loé lên, Ly Sát thân thể chậm rãi biến mất. Kỳ thật giới hạn thời gian gọi về còn chưa tới nhưng Ly Sát lại rất rõ, chính mình lưu lại cũng không có tác dụng gì, bất luận vì nguyên nhân gì, nàng hiểu được thời gian cuối cùng này chỉ nên dành cho hai con người này.

Diệp Âm Trúc tự nhiên biết Ly Sát rời đi, nhưng tâm trí hắn lúc này hoàn toàn đặt tại Tô Lạp.

Tô Lạp trên mặt toát ra nụ cười nhàn nhạt, trên cánh tay nàng chất độc không ngừng lan toả nhưng lúc này nàng rất hạnh phúc. "Còn nhớ không? Lúc ấy ngươi cho ta kim tệ , ta có nói gì với ngươi?"

Diệp Âm Trúc ôn nhu nói: "ngươi nói ta là người tốt"

Tô Lạp gật đầu nói: "Ngươi vẫn còn nhớ kỹ, ta nói thật , ta thấy qua rất nhiều dạng người nhưng làn đầu tiên thấy người đan thuần ngốc nghếch như ngươi, cũng có người bố thí cho ta một ít, nhưng chỉ có ngươi cho ta nhiều tiền như vậy, ta ăn cắp giới chỉ của ngươi cũng không biết là vì làm kỉ niệm hay vì tiền nữa."

Diệp Âm Trúc cũng nhớ lại tình cảnh đó, đánh mất giới chỉ, chính mình lúc ấy nghèo khó muôn phần, cũng may lúc ấy gặp được An Nhã tỷ tỷ.

- Sau đó đến học viện, ngươi cùng ta ở chung một túc xá , ta hoàn toàn bị ngươi doạ , ta còn tưởng ngươi tìm ra ta, bất quá nhìn thần sắc hồ đồ của ngươi không thấy thần sắc biến hoá của ta, còn cùng ta thành bạn cùng phòng, ngươi biết ta từ lúc nào thích ngươi không?

Diệp Âm Trúc nhẹ nhàng lắc đầu, ngay cả nàng là nữ nhân mình cũng không biết , như thế nào lại biết được chuyện này.

Tô Lạp mỉm cười nói "Chính là lúc ta lấy đi toàn bộ tài sản trên người ngươi, ngươi khi đó căn bản không nghĩ tới ta sẽ lừa ngươi, ngươi biết không, từ nhỏ đến lớn, ngoài mẫu thân ra , ngươi là người đầu tiên hoàn

toàn tin tưởng ta, có lẽ bởi vì sự tín nhiệm của ngươi đối với ta, ta mới thích ngươi"

Diệp Âm Trúc sửng sốt một chút "Đơn giản như vậy sao, ta còn tưởng là vì ta anh tuấn chứ"

Tô Lạp cười lớn : "Xấu đẹp quan trọng như vậy sao , cứ là nam nhân anh tuấn thì sẽ yêu sao? Ta thích ngươi, đơn giản bởi vì ngươi tâm hồn thuần khiết. Ta vốn không nghĩ tới dụng từ thuần khiết để hình dung một nam nhân nhưng cùng ngươi nhận thức, ta mới biết được, nguyên lai trên thế giới này còn có người tốt như vậy, có lẽ vì ta kinh nghiệm không nhiều , ta thích ngươi đơn giản chỉ vì nguyên nhân này. Ngoại mạo xuất sắc cùng cầm ma pháp thần kì tuyệt không có quan hệ"

Dừng lại một chút, trên mặt Tô Lạp khí độc trầm trọng thêm vài phần, tiếp tục nói : "Theo thời gian ở bên cạnh ngươi càng ngày càng dài, tình cảm ta dành cho ngươi càng thêm sâu đậm , khi ta thấy ngươi cùng với Hải Dương và Hương Loan ở cùng một chỗ , không hiểu sao tim ta co thắt lại . Đến lúc đó ta mới hiểu được, nguyên lai , ta đã yêu ngươi, ngươi đa trở thành một phần tính mạng, một bộ phận không thể thiếu của ta . Vốn muốn cùng ngươi hạnh phúc ở cùng một chỗ nhưng tất cả đều phải dừng lại"

"Tại sao?"Diệp Âm Trúc khó hiểu hỏi.

Tô Lạp ngước lên nhìn cánh tay trúng độc của mình đang được bàn tay bốn ngón của Diệp Âm Trúc nắm chặt "bởi vì ta sợ , ta sợ sau này ngươi có thêm những người phụ nữ khác sẽ không để ý đến ta nữa. Ta biết trong lòng ngươi chỉ coi ta là hảo huynh đệ thôi, nhưng ta nhịn không được cảm giác lo sợ ngươi sẽ rời xa ta , cái cảm giác này làm ta không cách nào kiềm chế, ngay cả ta cũng khong biết tại sao , trong một đoạn thời gian , ta đã lâm vào thống khổ cùng mâu thuẫn"

- Vậy tại sao ngươi không nói cho ta biết ngươi là nữ hài tử? Ngươi nghĩ ta sẽ để ý đến thân phận ngươi sao? Tô Lạp , không đâu , sẽ không đâu , bất luận ngươi xuất thân Mễ Lan cũng tốt mà Lam Địch Á Tư cũng được, ta như thế nào lại để ý đến thân phận của ngươi đây?

Tô Lạp thở dài một tiếng: "Bởi vì ta biết chính mình không thể cùng ngươi ở cùng một chỗ , cho nên thuỷ chung không nói ta là nữ nhân, kinh nghiệm từ nhỏ đã biến ta thành một người rất lý trí. Cùng ngươi ở chung một chỗ chỉ là ta đơn phương mà thôi, dù ta không biết sau khi ngươi biết ta là nữ hài tử thì sẽ như thế nào, nhưng ít ra cũng có thể thích ta, ngươi nghĩ lại xem , cùng tài năng của chúng ta ở học viện , chúng ta có thể yên lặng tại túc xa sao? Nếu ngươi biết ta là nữ hài tử , ngươi không thích ta , như vậy ta càng thêm thống khổ , huống chi cho dù ngươi thích ta thì sao , sẽ có một ngày ta phải rời xa ngươi , cái cảm giác sinh tử ly biệt này sợ rằng cả ta và ngươi đều không thể thừa nhận, ngươi tâm địa đan thuần, ta không hy vọng tổn thương ngươi, cho nên…

Nói đến đây, thanh âm Tô Lạp có chút nghẹn ngào. Lệ quang trong mắt hiện ra, Diệp Âm Trúc để tay Tô Lạp lên trên mặt mình "Cho nên ngươi lựa chọn chính mình im lặng sao, Tô Lạp , ngươi ngốc lắm, ngươi rất ngốc"

Tô Lạp than nhẹ một tiếng "Không thừa nhận thì có thể thế nào? Ta chỉ sợ dù chúng ta chỉ có một phần vạn cơ hội ta cũng sẽ không buông tha nhưng thật sự chúng ta không có khả năng đó , giữa hai chúng ta , thật sự có rất nhiều cách trở. Lúc này , ta cùng ngươi nói chuyện , cũng là lúc ta sắp rời khỏi thế giới này, ta không muốn những đồ vật này còn tồn tại , Âm Trúc, đáp ứng ta, nếu ngươi còn có vài phần tình cảm đối với ta , dù có là tình cảm huynh đệ cũng tốt , sau khi ta chết đi, hãy quên ta đi"

_____***_____

"Không — không! ta sẽ không để cho ngươi chết, nhất định sẽ không" Diệp Âm Trúc chợt kinh hãi , lúc này hắn mới phát hiện, cả cánh tay của Tô Lạp đã biến thành màu đen, hắn vội vàng đặt tay lên trên bích ty, nhanh chóng thúc dục tử trúc đấu khí trong cơ thể vào trong, giúp nàng áp chế độc tố.

- Ngốc tử, ngươi đừng phí sức nữa, vô dụng thôi , nếu độc tính của bích ngọc ma long có thể dễ dàng hoá giải như thế , ta khi nào lại vội vã như vậy? Có thể chết vì ngươi có lẽ là hạnh phúc của cuộc đời ta. Âm Trúc ngươi có biết ta từng mâu thuẫn như thế nào không? Ta từng mong không dưới một lần có thể nói cho ngươi biết ta là nữ hài tử nhưng chính là mỗi lần lời nói đến bên miệng rồi lại không nói nên lời, sau này ta hy vọng ngươi có thể phát hiện ra. Nhưng ngươi đan thuần là một đứa ngốc, chỉ biến ta thành một hảo huynh đệ mà thôi. Cho đến thất quốc thất long bài vị chiến, ngươi mới lần đầu thấy dung nhan của ta, ngươi thật khờ, cư nhiên nói với ta ngươi cảm thấy rất thân thiết, quả là đồ ngốc, chúng ta hai người ở cùng

một chỗ lâu như vậy , hai người tái kiến cùng một chỗ làm như thế nào mà không có cảm giác thân thiết đây? Đại biểu Lam Địch Á Tư tham gia thất long thất quốc bài vị chiến cũng là sự kiện thứ hai ta đáp ứng với cha ta, lúc ấy, nếu ta thu được thắng lợi cuối cùng thì chuyện thứ ba không cần hoàn thành nữa, chính là ta không nghĩ đến ngươi cuối cùng lại đánh bại ta , kì thật , trong trận cuối cùng, ta còn có điểm giữ thực lực nhưng ngươi bằng vào lực lượng chánh thức đánh bại ta, mặc dù ta có chút ngỡ ngàng nhưng ta lại rất cao hứng , ngươi đã có năng lực tự bảo vệ cho mình. Cho dù Lam Địch Á Tư cùng Ba Bàng bao vây ở bên ngoài , ngươi cũng có đủ khả năng để phá vây chạy thoát.

Thất long thất quốc bài vị chiến , sa mạc tịnh quyển , mấy lần vô hình thân mật , tiếp xúc, Diệp Âm Trúc trong lòng không nhịn được càng thêm thống khổ. Rõ ràng sơ hở như vậy, tại sao mình không nhận ra? Thậm chí lúc phát hiện ra có vấn đề cũng bị hắc phượng hoàng tự xưng là sư tỷ của Tô Lạp thoát khỏi nghi ngờ của mình, chính mình quả là ngu ngốc, thật ngu ngốc.

- Thất long thất quốc bài vị chiến chấm dứt , ta vốn không muốn gặp lại ngươi nữa bởi ta sợ, ta sợ gặp lại ngươi làm ta vĩnh viễn không thể kiềm chế cảm xúc của mình, chính là khi cha ta nói cho ta một năm trước khi quyết định việc thứ ba. Lúc đó Pháp Lam phong bế, ta nhịn không được tiến bước tới Cầm thành, ngươi biết không, khi đó chính ta cũng tự hỏi mình tại sao lại đi về phương Bắc, khí hậu rét lạnh ở đây đã làm ta tỉnh táo lại, ta mới phát hiện ra ta đã rất gần Cầm thành, vì vậy ta một lần nữa lừa gạt chính mình, dù sao cũng còn có một năm, vậy sao không tới bên ngươi nghỉ ngơi một năm. Vì vậy ta một lần nữa tới bên người ngươi , một lần nữa yêu ngươi tha thiết, ngốc tử.

Khụ… khụ…!

Ho khan thành tiếng, máu đen theo khoé miệng Tô Lạp trào xuống , ánh mắt nàng càng thêm hư nhược , nhưng trên mặt vẫn như trước mang theo nụ cười "ngốc tử , ta rốt cuộc cũng có thể không cần về Lam Địch Á Tư cùng Pháp Lam nữa. Chính là chết , không còn gì luyến tiếc trong cuộc sống , ta càng hy vọng có thể chết trong lòng ngươi , đây chính là hạnh phúc của ta, hạnh phúc cuối cùng.

Thân thể Diệp Âm Trúc đã bắt đầu kịch liệt run rẩy , lúc này đây, bởi vì đấu khí tiêu hao quá lớn, hắn cơ hồ liều mạng đưa đấu khí vào bích ty cùng tử trúc thần châm nhưng vẫn như trước không cách nào ngăn cản độc tố tiếp tục phát tán. Lúc này, độc tố của bích ngọc ma long bắt đầu mãnh liệt phát tác. Theo hắc sắc lan tràn, tánh mạng của Tô Lạp cũng từ từ biến mất, con mắt nàng cũng dần dần khép lại.

"Không được ngủ, Tô Lạp , mở mắt ra đi,ngươi không thể ngủ , hãy đáp ứng ta, ngươi nhất định không thể ngủ" Diệp Âm Trúc rơi lệ đầy mặt tê hống . Âm thanh Tô Lạp giải thích mặc dù bình thản nhưng mỗi câu mỗi chữ đều bao hàm vô hạn tình thâm.

Luôn luôn lặng lẽ bảo vệ cho mình, luôn luôn ở bên cạnh mình, hết thảy mọi việc lúc này đều làm cho hình bóng mơ hồ trong lòng hắn dần dần hiện lên rõ ràng , hắn rốt cục phát hiện ở sâu trong nội tâm , sở dĩ không thể tiếp nhận tình cảm của Hải Dương , bởi vì nơi đó đã chứa hình bóng của một người , chính là Tô Lạp. Chỉ bất quá trong lòng hắn lúc đấy Tô Lạp là nam nhân , cái cảm tình đặc thù này ở sâu thẳm từ từ đứng lên , mà giờ phút này, hết thảy chân tướng được rõ ràng , tình cảm giấu trong nội tâm cũng bộc phát , Diệp Âm Trúc cũng hiểu được trong lòng mình tới cùng có ai.

"Âm Trúc" Tô Lạp miễn cưỡng mở hai mắt nhìn nam nhân mà mình đã dành trọn tình cảm cả đời cho hắn.

"Có thể nói với ta một tiếng yêu không? Dù là lừa gạt cũng tốt"

"Tô Lạp , ta yêu ngươi. Ta yêu ngươi, ta yêu ngươi.." lệ nhãn mông lung , Diệp Âm Trúc không để ý hết thảy tất cả hô to, tâm hồn hắn phảng phất bị nghiền nát tan tành, đau đớn, tâm tình kịch liệt ba động dẫn đến kinh mạch không ngừng rối loạn ,oa một tiếng, phun ra một ngum máu tươi.

Tô Lạp thương tiếc nhìn khuôn mặt anh tuấn của hắn "Ngốc tử, cuối cùng cũng có một lần không ngốc. Ngươi biết ta hy vọng nhất được nghe gì không, chính là ta bây giờ lo lắng, Âm Trúc tỉnh táo một chút, được không? Ngươi như vậy, sao ta có thể an tâm ra đi. Kỳ thật, ta biết ngươi thống khổ hơn ta nhiều lắm, yêu một người, dù là đến chết cũng không thôi, lưu lại thống khổ cho chính mình đáng tiếc , ta không thể tiếp tục"

Một phiến hồng xuất hiện trên gương mặt kiều mỹ của Tô Lạp, tinh thần nàng đột nhiên phấn chấn đứng lên "Âm Trúc , đáp ứng ta , đáp ứng ta một việc , ta từ trước tới giờ chưa từng yêu cầu ngươi làm gì đúng

không?"

Diệp Âm Trúc nghẹn ngào không nói lên lời , chỉ có thể liều mạng gật đầu , hắn đã tiêu hao quá nhiều đấu khí, năng lượng trong cơ thể không ngừng giảm xuống , thậm chí ngay cả tánh mạng lực cũng không ngừng tiêu thất.

- Âm Trúc đáp ứng ta , nếu ngươu yêu ta, hãy bình tĩnh lại, quên ta đi, coi như tiểu khất cái kia chưa từng xuất hiện.

"Không ———!, không , Tô Lạp ngươi không thể chết…" Diệp Âm Trúc gắt gao ôm lấy nàng, lại phun ra một ngụm máu tươi, ngụm máu đó rơi trên quần áo của Tô Lạp đã nhanh chóng được thẩm thấu hết cũng giống như tình yêu mà Tô Lạp dành cho hắn không hề so đo tính toán mà chỉ biết đó là yêu. Dòng ái huyết kia đã nhiễm hồng trên quần áo Tô Lạp .

Ngân long tiểu Ngân Tệ từ một bên nhảy đến, nó ngay một bên nhìn cũng cảm giác rõ ràng được Tô Lạp không ổn, cái loại cảm giác tánh mạng mãnh liệt trôi qua, làm khế ước giữa nó và Tô Lạp cũng đạm hoá, tiểu long kêu lên bi thương như đỗ quyên nhỏ máu "mụ mụ, mụ mụ không được chết, không được chết"

Tô Lạp cầm tay Diệp Âm Trúc từ từ hạ xuống, trên mặt nàng nét ửng đỏ cũng dần tiêu hắc hoá thành màu đen cùng màu với cái thế giới âm u của tử thần đang kêu gọi nàng, ánh mắt nàng không có nhìn tiểu Ngân Tệ, đạo tinh thần cuối cùng đều lưu lại bên cạnh nam nhân yêu thương của mình , dù cho linh hồn biến mất cũng muốn đưa dung mạo hắn khắc sâu trong trí nhớ mình.

"Ta phải đi rồi, Âm Trúc, phiền ngươi an táng ta cùng với một mai ngân tệ kia ở cùng một chỗ. Quên ta đi, nhớ kĩ nhất định phải quên ta" hai hàng thanh lệ chảy xuống, hai tay Tô Lạp vô lực buông xuống , tánh mạng lực cơ hồ trong nháy mắt biến mất. Tử tịch, chánh thức tử tịch xuất hiện trên dung nhan tuyệt mỹ của nàng, hai mắt nàng chậm rãi nhắm lại.

"Không———!", tiếng kêu như xé tim, Diệp Âm Trúc quỳ xuống trước giường Tô Lạp, gắt gao ôm lấy thân thể Tô Lạp , hắn như nào cũng không thể tin nội tâm của mình vừa mới tìm được chân ái tình lại cứ thế vĩnh viễn biến mất.

- Tô Lạp …,Tô Lạp ,van cầu ngươi, sống lại, Tô Lạp ,bất luận như nào, xin ngươi sống lại dù có phải đổi lấy tính mạng của ta.

Nước mắt đã khô , khoé mắt Diệp Âm Trúc xuất hiện nhàn nhạt vết máu, đó là cực độ thống khổ, huyết lệ đã lăn dài trên mặt hắn. Ở sâu trong nội tâm hắn , hắn thừa nhận , thống khổ này đã bóp ngẹt tim hắn khiến hắn vô pháp hít thở, thân thể Tô Lạp từ từ lạnh dần, tánh mạng của nàng cứ thế trôi qua làm Diệp Âm Trúc cơ hồ điên cuồng.

Đột nhiên, hắn nghĩ tới một chuyện, đúng! Lúc trước không phải Tử cũng đã chết hay sao? nếu sử dụng tánh mạng lực , thông qua bích ty, có thể đưa tánh mạng lực của mình truyền cho Tô Lạp , nói không chừng nàng có thể sống lại.

Nhưng rất nhanh , điểm hy vọng của Diệp Âm Trúc biến thành thất vọng, bởi hắn phát hiện, thân thể Tô Lạp không cách nào nhận một phần tánh mạng lực của mình, thân thể nàng giống như một bình kín hoàn toàn phong bế , mình cố gắng như thế nào cũng vô pháp đưa tánh mạng lực vào trong.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ,Tô Lạp! Diệp Âm Trúc luống cuống, hắn chưa bao giờ bối rối như vậy, gắt gao ôm lấy thân thể mềm mại của Tô Lạp, hắn thuỷ chung không muốn buông.

- Tô Lạp, ngươi nói ta quên ngươi, ngươi có biết như vậy ngươi đã bảo ta làm một việc vốn là không thể không? Ngươi ra đi, để lại ta một người, ngươi có thể biết ta có thể chống trụ được bao nhiêu không?

Trong lồng ngực của Diệp Âm Trúc, Tô Lạp nàng nằm đấy trên mặt vẫn mang theo vẻ mặt hạnh phúc, nàng dù đã đi, nhưng nàng chết trong vòng tay của Diệp Âm Trúc, đối với nàng cũng hạnh phúc cuối cùng mà có lẽ trời già ban cho một con người có số phận bất hạnh như nàng. Nếu nàng còn sống, nhất định không muốn nhìn Diệp Âm Trúc bây giờ , chính là mãnh liệt thống khổ, sao có thể thanh thản mà ra đi đây?

Đúng vậy, để Diệp Âm Trúc quên Tô Lạp là một việc vô pháp khả thi . Bọn họ cũng không phải là chung tình mà là vô số tình cảm tích luỹ mà thăng hoa, cái loại cảm giác từ kinh ngạc, vui mừng cùng mất đi,

thống khổ, đánh sâu vào bên trong nội tâm. Cho dù là tử cấp cường giả, Diệp Âm Trúc cũng vô pháp thừa nhận, sự bi thống trong nội tâm hắn đã lên tới đỉnh điểm.

---

oPVu G\yỀjX oPVI [ÂH p\yỲjX [næjX [ǰjX [næj

Ôm Tô Lạp, Diệp Âm Trúc chậm rãi đứng dậy." Phật la." Hai tiếng thốt ra làm nhiệt độ trong phòng bỗng nhiên như lạnh băng, hai mắt Diệp Âm Trúc không biết tự lúc nào đã biến thành màu đỏ, bất luận lòng trắng hay con ngươi màu đen lúc này cũng có cùng một màu, một khí tức bá đạo từ trong người hắn tuôn ra.

" Ngốc tiểu tử, mau ngừng lại, nếu ngươi bị ma hóa thì không có cách nào cứu được mạng của nha đầu kia đâu".

Âm thanh đột nhiên vang lên làm cho Diệp Âm Trúc đang cực độ thống khổ bừng tỉnh, hắn nhìn xuống giới chỉ trên tay phải của mình.

Hắc vụ lan tràn ra rồi ngưng tụ trước mặt Diệp Âm Trúc :" Vốn lão nhân gia của ngươi đang ngủ ngon, nhưng tiểu tử nhà ngươi xảy ra chuyện ta phải tới xem một chút, một khi ngươi đã ma hóa thì hậu quả khó lường, hỗn tiểu tử a."

Thấy tầng hắc vụ hiện ra, Diệp Âm Trúc như nhìn thấy cứu tinh, màu đỏ trong mắt tiêu biến đi vài phần, ôm Tô Lạp quỳ xuống trước đám mây đen phía trước :" Sư phụ , cầu xin người hãy cứu Tô Lạp, bất luận là như thế nào con cũng nguyện làm cho bằng được, Tô Lạp đã.."

Một tia màu đen từ trong hắc vụ tách ra bay vào mũi Tô Lạp đi vào trong cơ thể " Yên tâm, nó bây giờ chỉ ở trạng thái chết giả mà thôi, nếu ngươi cứ làm như vậy lần nữa thì nó sẽ chết luôn, ngươi nghĩ rằng người của Ám tháp có thể chết dễ như vậy sao ? Mau đứng dậy, dù sao nó cũng là đồ tôn của ta, để ta giúp ngươi một chút ."

Diệp Âm Trúc trong lòng mừng rỡ, nghe được ý tứ của Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn, hiển nhiên là có cơ hội để cứu sống Tô Lạp, bèn ôm Tô Lạp đặt lên giường một cách cẩn thận.

Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn lần trước dùng linh hồn lực của mình trợ giúp Diệp Âm Trúc phát huy uy lực của siêu thần khí Khô Mộc Long Ngâm cầm, sau đó đã ngủ say, nếu Diệp Âm Trúc không gặp chuyện lớn thì cũng không tỉnh lại.

" Độc của Bích Ngọc Ma Long quả nhiên bá đạo." Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn than nhẹ một tiếng, tia hắc khí vừa tiến vào trong cơ thể Tô Lạp cũng từ từ thoát ra, mang theo một chút khí màu đen, đã nhập vào trong máu.

Da tay của Tô Lạp một lần nữa trắng lại, màu đen tựa hồ biến mất.

Diệp Âm Trúc mừng rỡ nói :" Sư phụ, có sao không ? Tô Lạp ổn rồi sao ?"

Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn có chút bực tức đáp :" Sao mà dễ dàng như vậy được, ngươi tưởng độc long này dễ dàng đối phó lắm sao, không biết tên tiểu tử nhà ngươi có vận khí tốt hay xấu mà trước sau lại gặp được hai con Độc long này, ta bây giờ chỉ tạm thời khống chế độc tố, nhưng không có phương pháp khu độc, hơn nữa nó đã tiến vào trạng thái chết giả, lại không có Bích Ngọc Ma Long để hấp thu chất độc, thì việc giải độc này rất là khó khăn, phải dùng một phương pháp đặc biệt mới làm được."

Diệp Âm Trúc liền hỏi ngay :" Phương pháp gì ? Sư phụ, con phải làm gì ?"

Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn nói :" Muốn giải độc cho nó, ngươi là chủ chốt, nhớ kỹ lắng nghe ta nói đây. Khi ngươi bái ta làm thầy, thì ta đã giúp ngươi giết chết một con Bích Ngọc Ma Long, đem tinh hạch của nó cho ngươi ăn, thật ra nha đầu kia cũng khờ khạo quá, con Bích Ngọc Ma Long cắn ngươi thì cũng không có chuyện gì cả, ngươi đã ăn tinh hạch của Bích Ngọc Ma Long, bản thân ngươi đối với sự bảo vệ khỏi chất độc của Độc long rất hiệu quả, thông qua phóng huyết là có thể khôi phục lại. Nhưng nha đầu kia thì không được, trên người của nó có huyết mạch của Phượng Hoàng, cứ như vậy mà tiếp tục cứu thì không thể chống

lại chất độc này, hiện nay chỉ có phương pháp là do ngươi đã từng ăn tinh hạch của độc long, nên dùng thân thể của ngươi để dẫn độc, đem chất độc qua một chỗ khác để thải đi."

Màu đỏ trong mắt Diệp Âm Trúc lúc này đã hoàn toàn biến mất, nhưng thân thể của hắn lại không được tốt, suýt nữa tiến vào trạng thái ma hóa, giờ càng thêm suy yếu.

Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn nói :" Ngươi đưa Phượng Hoàng linh cho ta, ngốc tử, ngươi đã quên là Phượng Hoàng linh có một năng lực đặc biệt sao , có thể tái sinh lại, thể chất của nha đầu này là dòng dõi Phượng Hoàng, do đó Phượng Hoàng linh rất là phù hợp với nó."

Đúng rồi. Diệp Âm Trúc lấy tay cốc vào đầu mình, sao lại quên mất Phượng Hoàng linh, cái này có năng lực tái sinh lại một lần, dựa vào đó thì có thể cứu được Tô Lạp hay không ?

Nghĩ đến đây, tâm tình có vài phần thả lỏng, đem Phượng Hoàng linh từ trong Tu Di thần giới, trên mặt có chút vui lên.

Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn trầm giọng nói :" Ngươi đừng cao hứng vội, Phượng Hoàng linh mặc dù trân quý, nhưng ta có nói qua, mấu chốt của việc giải độc này chính là ngươi, đừng tưởng là có Phượng Hoàng linh là có thể cứu sống được nha đầu kia, mặc dù có thể làm nó sống lại nhưng chất độc kia sẽ không biến mất mà càng bá đạo hơn, cho dù nó sống lại cũng tiếp tục bị chất độc kia phát tác lại, bởi vậy dùng Phượng Hoàng linh làm cho nha đầu kia niết bàn tái sinh, sau đó ngươi phải lập tức dùng năng lực tiềm ẩn của Phượng Hoàng linh thúc dục tính kháng độc từ tinh hạch Bích Ngọc Ma Long trong thân thể ngươi thì mới có thể thanh trừ chất độc hoàn toàn,"

Diệp Âm Trúc nói:" Sư phụ, người chỉ dạy cho, tất cả mọi việc sẽ làm theo ý người."

Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn nói:" Ngươi trước mắt phải khôi phục lại thể lực của bản thân, ngươi bị hao tổn nghiêm trong như vậy thì làm sao có thể cứu nó được ? Thời gian không nhiều, ngươi bây giờ bắt đầu tĩnh tâm tu luyện sau một canh giờ thì có thể khôi phục lại thể lực, không cần lo về tinh thần lực, chỉ cần khôi phục lại thể lực, khi ngươi bắt đầu tu luyện, ta sẽ tiến hành một số bước, chớ ngươi tỉnh lại sẽ bắt đầu giải độc."

Dạ một tiếng, Diệp Âm Trúc liền ngồi xuống đất, không biết là do quá mệt mỏi hay là vì trong lòng đã quyết tâm, nên hắn nhanh chóng tiến vào trạng thái tu luyện, toàn thân bắt đầu được khôi phục lại.

Nhìn Diệp Âm Trúc tiến vào trạng thái tu luyện, Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn thầm than nhẹ :" Hai đứa này,còn trẻ tuổi, chưa có kinh nghiệm trong tình yêu, đã vậy thì ta sẽ thành toàn cho các ngươi, đáng tiếc nha đầu kia sẽ còn một phen kiếp nạn, nhưng thôi, có kinh nghiệm lần này thì lần sau càng thêm vững vàng hơn."

Dưới tác dụng của linh lực cực mạnh, Phượng Hoàng linh chậm rãi bay trên không trung, một đạo linh hồn lực đánh ra, tiểu Ngân Tệ liền ngủ, sau đó được Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn đem tống vào Long lân phiến trên người Tô Lạp.

Phượng Hoàng linh tỏa ra ra khí tức nóng bỏng, linh mao dài hơn sáu thước phóng ra hai loại khí tức Hắc ám và Hỏa mãnh liệt.

Một tia hắc vụ giống như một sợi tơ bình thường bay vòng lên, chỉ trong phút chốc đã bao quanh Phượng Hoàng linh, quang mang lóng lánh của linh mao dài sáu thước này cũng dần dần bị hòa tan, bị linh hồn lực cực mạnh của Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn luyện hóa, thành từng giọt có màu đỏ sậm từ trên không trung nhỏ vào miệng Tô Lạp.

Mỗi giọt màu đỏ sậm khi tiến vào trong miệng Tô Lạp thì trên người nàng có một vòng sáng màu đỏ sậm tương ứng, nhìn qua thật thần kỳ.

Chỉ có một số ít người biết được rằng trên thân thể của Phượng Hoàng thì Phượng Hoàng linh là bộ phận quan trọng nhất, hay chính là nơi tồn trữ năng lượng, Hắc phượng Hoàng cũng vậy, nhưng làm sao được như vậy ?

Thân thể của Phượng Hoàng do năng lượng ngưng tụ tạo nên, cho nên dù có hỏa thiêu cũng không mang đến bất kì thương tổn nào cho Phượng Hoàng linh, cũng chỉ có người như Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn, là siêu cấp đại sư, dùng tinh thần lực khổng lồ của mình mới chính thức luyện hóa được Phượng Hoàng linh.

Lúc này, ông ta không phải dùng năng lực tái sinh của Phượng Hoàng linh, mà chỉ dùng nó làm nền tảng mà thôi, mặc dù hoàng tộc của Lam Địch Á Tư có huyết mạch của Hắc Phượng Hoàng, nhưng lại quá loãng, cho nên bọn họ và loài người cũng không có sự khác biệt, khi chết là chết, mà chính thức Phượng Hoàng thì không biết chết là gì, là bởi vì có thể tái sinh, bất luận là trọng thương cỡ nào mà chỉ cần tái sinh trở lại thì có thể sống lại.

Đương nhiên, tái sinh không phải là tuyệt đối, như chất độc của Bích Ngọc Ma Long là ví dụ, tái sinh không thể giải quyết được tổn thương linh hồn , tái sinh chỉ có thể duy trì vĩnh viễn bất tử, nhưng không hóa giải được thương tổn linh hồn vĩnh viễn.

Nương theo các giọt chất lỏng màu đỏ sậm do Phượng Hoàng linh biến thành chảy vào trong miệng Tô Lạp, thì huyết mạch Phượng Hoàng đang yên lặng trong cơ thể nàng cũng từ từ có sự biến hóa, một vòng sáng đỏ sậm hiện ra, trên da tay cũng hiện lên một lớp hoa văn của Phượng Hoàng.

Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn tán dương :" Kiệt tác, đây thật sự là một kiệt tác, tên tiểu tử Tư Long xem ra cũng có mắt, ta xem qua thì hắn chắc cũng có ý đồ với huyết mạch Phượng Hoàng của nha đầu này,đợi thời khắc thức tỉnh để hưởng trọn hồng hoàn của nha đầu này đây <Hái hoa chăng,wo wo ^^! -wind>. Nha đầu này huyết mạch mặc dù hi bạc, nhưng lại là huyết mạch chính thống của Hắc Phượng Hoàng hoàng tộc, không nghĩ được trên thế gian còn có huyết mạch vượt trên cả huyết mạch đặc thù của Thần thánh cự long.Có lẽ chỉ có huyết mạch Long Thần trong truyền thuyết mới có thể so sánh được với nó, bất quá lúc này lại do đồ đệ bảo bối của ta chiếm tiện nghi mà thôi, hắc hắc.."

Lâm vào trạng thái tu luyện, Diệp Âm Trúc không biết rằng vị sư phụ của mình đang an bày một phương pháp giải độc đặc biệt.

Huyết mạch Hắc Phượng Hoàng hi bạc nhờ linh hồn lực luyện hóa Phượng Hoàng linh về sau càng có tác dụng rõ, màu đỏ sậm ngày càng tăng, một đạo quang mang màu đen nhàn nhạt từ trên mi của Tô Lạp đang bay ra, toàn thân nàng da dẻ trở nên trắng mịn, hoa văn trên thân thể cũng trở nên rõ ràng hơn.

_____***_____

Một tiếng rên khẽ vang lên từ miệng Tô Lạp, lấy tim làm vị trí trung tâm, tầng tầng màu đỏ sậm bắt đầu lan ra các vị trí khác trên thân thể, hình thành các vùng màu đỏ sậm.

Phượng Hoàng linh từ từ tiêu thất, tất cả chất lỏng đều tiến vào trong cơ thể Tô Lạp, linh hồn của Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn lơ lửng giữa không trung, mỉm cười đắc ý:" Tư Long, tên tiểu nhân bỉ ổi, ngươi có thể tưởng tượng được sao, ngươi có mưu đồ với nữ hài tử này, lại bị ta làm sai lạc đi, cuộc đấu tranh của hai thầy trò chúng ta chỉ mới bắt đầu thôi, không biết khi ngươi phát hiện huyết mạch hoàng tộc Hắc Phượng Hoàng do ngươi khổ công bấy lâu nay bị ta phá hủy thì có cảm giác như thế nào ? A, ta hiểu được ngươi nhất định là muốn dùng huyết mạch hoàng tộc Hắc Phượng Hoàng để tại thời khắc quyết định đánh sâu Hắc Vu Hồn mới sử dụng, nếu như vậy thì ngươi phương pháp dùng huyết mạch để mở đường, đáng tiếc là ta không chết, lúc trước ngươi không để cho linh hồn ta tan biến, không cho ta tu luyện thành Bạch Vu Hồn, ta làm sao để cho hảo đồ đệ như ngươi có được tiện nghi này ? "

Hai câu nói cuối cùng, thanh âm của Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn tràn ngập nỗi oán hận, năm đó cố gắng của năm trăm năm bị phá hủy, tất cả là do ái đệ tử của mình là Tư Long mang đến, thì sự trả thù hắn bây giờ mới chỉ bắt đầu mà thôi.

Hoa văn trên người Tô Lạp ngày càng trở nên rõ ràng,xương cốt sau lưng bắt đầu phát ra tiếng lách cách,trên người hiện vẻ thống khổ như sắp chết, kèm theo tiếng rên một đôi cánh chim màu đen lớn xuất hiện sau lưng nàng, Hắc ám và Hỏa hệ nguyên tố mãnh liệt tỏa ra, làm trong phòng nồng nặc ma pháp nguyên tố.

Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn trong hắc vụ tách ra một cỗ năng lượng nâng Thần nguyên ma pháp bào ở trên giường trải lên người Diệp Âm Trúc, dựa vào đặc tính của Thần nguyên ma pháp bào để chuyển hóa giúp cho hắn mau phục hồi thân thể.

Quang mang trên người Tô Lạp không ngừng phát ra, mỗi lần lóe sáng đều có màu đỏ sậm, nhưng do linh hồn lực của Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn điều khiển nên năng lượng này không lan tràn khắp phòng.

Hoa văn trên người Tô Lạp ngày càng rõ ràng hơn, quần áo trên người bị năng lượng khổng lồ hóa thành

bụi tiêu thất, ngoại trừ có một điểm đen trên cổ tay trái thì trên thân thể nàng không còn lại chút độc khí nào cả.

Đôi cánh sau lưng như nâng cơ thể nàng lên, chiều dài của cánh chim còn vượt qua chiều cao của nàng, nếu nhìn kỹ thì có thể thấy được những cây linh mao rất giống với Phượng Hoàng linh mà nàng đã hấp thu, chỉ khác ở chổ là nó nhỏ và mềm mại hơn.

Quang mang nhàn nhạt lóe ra, trong mắt Tô Lạp toát ra vẻ nhu hòa, hai tay đặt trước ngực, thần quang trong mắt lưu chuyển nhưng lại không có vẻ sống động , tính mạng đã trở về nhưng linh hồn chưa được tiếp dẫn trở lại.

Trên thân thể Tô Lạp không ngừng chảy ra một dòng năng lượng màu đỏ sậm bao phủ dần dần thân hình nàng, màu đỏ theo đó dần dần đậm lên, dần dần che dấu thân thể của nàng.

Một hắc sắc ma pháp trận kỳ dị xuất hiện giữa phòng, linh hồn của Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn trở nên hi bạc vài phần, than nhẹ :" Âm Trúc, ngốc tiểu tử, xem ra sư phụ đã quá già rồi, linh hồn lực lần này bị tiêu hao, không biết kiếp này có thể khôi phục hay không, có ma pháp trận này, Phượng Hoàng giác tỉnh sẽ bộc phát ra năng lượng khổng lồ, cùng loại với năng lượng của các ngươi."

Một canh giờ trôi qua nhanh, Diệp Âm Trúc lúc này tính toán thời gian rất chuẩn xác, bởi vì lo sợ sẽ ảnh hưởng đến việc trị liệu cho Tô Lạp.

Khi hắn tỉnh lại sau tu luyện liền cảm giác có sự thay đổi, ngoại trừ sự khôi phục của bản thân thì hắn cảm giác được một cổ năng lượng khổng lồ đang truyền vào cơ thể mình, quen thuộc tinh khiết, dĩ nhiên là do Thần nguyên ma pháp bào chuyển hóa thành.

Âm Trúc tuy nhìn Thần nguyên ma pháp bào trên người mình nhưng ánh mắt chợt lại đảo tìm thân ảnh Tô Lạp, đoạn giật mình. Vốn Tô Lạp nằm trên giường bây giờ lại biến thành một cái kén màu đỏ sậm.

" Sư phụ, Tô Lạp bị sao vậy ?", do quá quan tâm nên hoảng hốt kêu lên, thật vất vả để cứu sống Tô Lạp, trong lòng Diệp Âm Trúc không khỏi có chút khẩn trương, thấy có sự biến hóa liền hỏi ngay.

Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn nói :" Yên tâm đi, nàng khỏe lắm, ta đã đem năng lượng của Phượng Hoàng linh dung nhập hoàn toàn vào thân thể nàng rồi, bây giờ nàng đang hấp thu năng lượng và dung hợp nó cùng với năng lượng của mình, ngoại trừ chưa giải độc ra, thì thân thể của nàng cơ bản đã khôi phục rồi, bây giờ tới lượt ngươi."

Nghe sư phụ nói xong Diệp Âm Trúc mừng rỡ hỏi:" Sư phụ , bây giờ con phải làm gì ?"

Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn trầm giọng nói :" Âm Trúc , ngươi hãy nghe cho kỹ, cơ hội chỉ có một lần, nếu bỏ qua thì Tô Lạp sẽ không có cơ hội sống lại đâu, nếu ngươi cho rằng tánh mạng của nàng là quan trọng thì trong lòng không được băn khoăn điều gì cả, muốn giúp nàng giải trừ hoàn toàn độc chất thì ngươi phải dùng kháng thể đối với độc tính của Bích Ngọc Ma Long trên người của ngươi truyền qua, mà chỉ có một nơi tập trung nhiều tinh hoa sự sống của ngươi nhất ." <tiểu đệ đệ rồi wind >

Diệp Âm Trúc sửng sốt hỏi :" Theo lời người thì đó là máu phải không ?"

Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn lắc đầu nói:" Không phải là máu, trong máu cho dù có tính kháng độc, nhưng lại rất ít, không đủ để giải độc, ta nói là một loại khác, chút nữa ngươi sẽ hiểu được, bây giờ điều ngươi phải làm là kết hợp luyến ái với Tô Lạp, như vậy thì mới đem được tánh mạng tinh hoa đưa vào trong cơ thể nó, trợ giúp nó giải độc hoàn toàn."

Diệp Âm Trúc chấn động, hắn không còn khù khờ như lúc mới rời khỏi Bích Không Hải, hắn nghe xong lời của Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn thì cũng hiểu được ý tứ của ông, khuôn mặt đỏ bừng nói:" Sư phụ nói như vậy thì con…"

Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn tức giận nói:" Ngươi đâu còn nhỏ nữa, với lại lúc nãy ta ở trong Long hồn giới nghe ngươi kêu gào là "Ta yêu ngươi" , như thế nào lại như vậy ? Bây giờ ngươi có cơ hội cứu nàng thì lại chần chừ không chịu làm hả ? Với tuổi của ngươi thì chuyện nam nữ phát sinh luyến ái là bình thường, bất quá ta năm đó cũng như ngươi, ngươi bây giờ chỉ có duy nhất biện pháp đó để cứu nàng thôi, ngươi cứ nghĩ đi, nhưng nói cho ngươi biết là thời gian của nàng không còn nhiều, bây giờ là giai đoạn nàng hấp thu năng

lượng, nếu khi nàng hấp thu năng lượng mà không được giải độc thì độc tố sẽ vĩnh viễn không giải trừ được, cho dù ngươi có tìm được một cây Phượng Hoàng linh khác cũng vô dụng thôi."

Diệp Âm Trúc ngơ ngác nhìn cái kén màu đỏ sậm trước mặt, hắn vạn lần không ngờ cách giải độc lại như vậy...

" Đừng do dự nữa, mau hành động đi, dù sao nàng cũng thích ngươi mà ngươi cũng thích nàng, sau này chỉ cần cưới là được, cái người trẻ tuổi này, ta sẽ làm mai mối cho các ngươi, mặc dù nàng là đệ tử của Tư Long, thì bối phận có chút rối loạn, nhưng ta cũng không quan tâm."

Không do dự, đối với Diệp Âm Trúc lúc này thì cứu mạng Tô Lạp là quan trong hơn cả, hắn cắn răng, tiến vào trong cái kén màu đỏ sậm.

Oanh một tiếng, toàn thân Diệp Âm Trúc bị bật ngược ra sau, hắn cảm giác như mình vừa mới đánh vào một tảng đá, nhất thời không biết sao.

Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn không nhịn được cười nói :" Từ từ, đừng có lo lắng, " vừa nói vừa hiện ra một đạo linh hồn lực màu đen như một lưỡi dao cắt vào cái kén tạo thành một khe hở " Hãy tiến vào đi."

Diệp Âm Trúc không chần chừ, lách người tiến vào khe hở đó, khi hắn sắp tiến vào thì Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn cũng hóa thành một đạo màu đen nhập vào Long hồn giới.

Còn lại là chuyện của bọn trẻ, Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn mặc dù linh hồn bị hao tổn rất nhiều, nhưng cũng cảm thấy rất hưng phấn, vừa giúp cho đệ tử của mình lại vừa đả kích kẻ thù, đây là lần cao hứng đầu tiên khi rời khỏi cái hộp đen.

Tiến vào trong cái kén lớn màu đỏ sậm, mặc dù nơi này không sáng lắm, nhưng với thực lực của Diệp Âm Trúc thì hắn thấy rõ mọi thứ.

Tô Lạp lẳng lặng nằm đó, da trắng nõn, lấp lánh hoa văn kỳ dị, trong cái kén này thì thân thể mềm mại của nàng càng thêm thần bí, cả người như nhiễm màu đỏ sậm, theo như lời của Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn thì trên người nàng lúc này không có nhiễm độc, mặc dù hoa văn trên người lóng lánh, nhưng Diệp Âm Trúc lại thấy nàng rất thuần khiết.

Tô Lạp toàn thân xích lõa, tất cả mọi thứ đều phơi bày dưới mắt Diệp Âm Trúc, khi Diệp Âm Trúc nhìn cả thân hình hoàn mỹ thì cũng trở nên ngây ngất.

Cái cổ trắng trẻo thon dài,da tay dường như có lớp quang mang nhu hòa lưu chuyển,bờ vai thon thả của nàng khiên thật khí tưởng tượng đây lại là một tử cấp cường giả.Trước ngực là một đôi gò phong mãn kiêu hãnh nhô cao.Đi dần xuống dưới là chiếc eo hoàn mỹ cùng với địa phương thần bí càng làm tôn thêm cảm giác động lòng người mà không thể nào dùng lời tả được.Đôi chân thon dài mượt mà,chỉ nhìn bằng mắt cũng có thể tưởng tượng được sự mềm mại co giãn.Toàn thân nàng hoàn mỹ vô khuyết,lồ lộ như một khối bạch ngọc hoàn hảo hiện ra trước mắt Diệp Âm Trúc

_____***_____

" Tô Lạp,nàng thật đẹp." Diệp Âm Trúc tán thán một tiếng rồi từ từ nằm lên phía trên người Tô Lạp.

Thân thể Tô Lạp rất nóng, như là một toà hoả diệm sơn đem thân thể hắn hoà tan ra, mái tóc màu lam xoã dài ra hai bên, đôi cánh màu đen sau lưng lẳng lặng nằm đó, đôi mi nhíu lại như đang chịu một nỗi thống khổ nào đó.

Diệp Âm Trúc đưa bàn tay vuốt nhẹ lên trán Tô Lạp như muốn xoá tan nỗi đau, khiến cho thần sắc của nàng trở lại bình thường rất nhiều. Với một thân thể tuyệt sắc truớc mắt, không cần cảm thụ điều gì, trên thân thể hắn đã xuất hiện bản năng của nam nhân.

An bày của Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn không thể nghi ngờ rằng rất hoàn hảo, nhưng vị ma pháp sư vĩ đại này lại quên mất một điều là đồ đệ đáng thương của ông ta lại là đồng nam , cho dù có xem qua sách biết một số việc, nhưng chưa có trải qua thực tế, nên bây giờ Diệp Âm Trúc có chút mờ mịt không biết phải làm gì.

Làm sao có thể đem tinh hoa tính mạng rót vào trong cơ thể Tô Lạp ? Diệp Âm Trúc có chút ngây ngốc, nhưng rồi bản năng nguyên thuỷ của con người cũng trỗi dậy.

Nhẹ nhàng nằm lên người Tô Lạp, cảm thụ hơi nóng từ thân thể nàng, Diệp Âm Trúc cảm thấy lưỡi khô đi, trống ngực đập gấp ba so với bình thường, chỉ tiếp xúc một chút mà hắn phát hiện trong cơ thể mình cũng xuất hiện một dòng hoả nhiệt, so với độ nóng trên thân thể Tô Lạp còn mạnh hơn.

Thử thăm dò, Diệp Âm Trúc hôn lên môi Tô Lạp, thì cảm nhận được cảm giác Tô Lạp rất lạnh lẽo, nhưng nụ hôn rất là thoải mái, Diệp Âm Trúc tuyệt đối là gã thanh niên mới lớn. Diệp Âm Trúc lại hôn môi Tô Lạp, đôi tay không ngừng di động trên thân thể, vuốt ve làn da màu hồng, nhưng lại buồn cười là không biết phải làm sao để hoàn thành tầng cuối của quá trình hợp hoan nam nữ này.

Trên thân thể Tô Lạp bỗng nhiên nóng rực lên nhiều so với lúc đầu, Diệp Âm Trúc bỗng nhiên cảm thấy một cỗ năng lượng khổng lồ truyền vào cơ thể hắn từ môi của Tô Lạp, Diệp Âm Trúc có chút mê mẩn tâm thần, khối năng lượng từ Tô Lạp truyền qua trong nháy mắt dung hợp với năng lượng trong cơ thể hắn, làm phần lớn năng lượng trong cơ thể hắn bị tiêu hao hồi phục trở lại.

Một tiếng động nhẹ vang lên, thân thể Tô Lạp có chút run nhẹ, Diệp Âm Trúc đang hôn nàng, trong lúc này hắn cùng với nàng như hợp thành một thể.

Diệp Âm Trúc mở to hai mắt nhìn thì thấy đôi mắt trước kia đã nhắm lại thì lúc này cũng đã mở ra, vốn có màu lam đã biến thành đỏ sậm, trong ánh mắt có vài phần hồng quang, nhưng lại mềm mại vô lực.

"Âm Trúc,.. ta nóng quá." Tô Lạp nhẹ giọng rên rỉ, thân nhẹ nhàng cử động, tuy không có va chạm mạnh nhưng làm cho Diệp Âm Trúc cảm thấy bùng nổ, qua lần tiếp xúc toàn thân làm cho dục hoả trong người Diệp Âm Trúc gia tăng lên.

" Tô Lạp, ta.. nàng cảm thấy tốt không ?" miễn cưỡng nói ra những lời này, thì ngay cả Diệp Âm Trúc cũng kinh ngạc phát hiện thanh âm của mình có chút lạc đi.

Ánh mắt Tô Lạp có chút mông lung, đôi tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen của Diệp Âm Trúc. "Âm Trúc , ta đã chết rồi sao ? Ta thật sự chết rồi sao ? Nguyên lai là sau khi chết cũng có thể nằm mơ sao , nếu là mơ thì ta hy vọng vĩnh viễn không tỉnh lại, nếu trong mộng thì ta sẽ dâng hiến mọi thứ cho người."

" Không, nàng không nằm mơ, ta sẽ không để nàng chết, nàng vĩnh viễn thuộc về ta, là thê tử tốt của ta."

Đôi bàn tay của Tô Lạp quấn quanh cổ Diệp Âm Trúc, Tô Lạp ngẩng đầu lên chủ động đưa đôi môi đỏ mọng hôn Diệp Âm Trúc, hành động của cả hai người đều là vụng về, nhưng khi ôm quấn lấy nhau nhau thì nhanh chóng hoà vào nhau.

Thân thể của Tô Lạp càng nóng lên, đôi môi đỏ mọng rực cháy kích thích làm cho Diệp Âm Trúc càng trở nên cuồng nhiệt.

Không biết từ lúc nào đôi chân thon dài của Tô Lạp đã quấn bên hông Diệp Âm Trúc, tư thế giữa nam và nữ trong nhất thời vô tình ở trong tư thế hoàn thành

Trong phương diện này thì nữ tử hiểu biết nhiều hơn so với nam tử, mặc dù Tô Lạp không biết mình đang ở tình huống như thế nào, nhưng trong tiềm thức của nàng thì đối với hành động của Diệp Âm Trúc không có chút kháng cự, nàng tưởng đang trong mộng, nếu ở trong mộng mà có thể hiến dâng trọn vẹn cho nam tử mà mình yêu thương nhất thì cũng là một niềm hạnh phúc, ít nhất là lúc ra đi có thể xua đi cảm giác tiếc nuối.

"Vườn hồng chưa có ai qua,dường như để ngỏ để cho chàng vào". Nhờ có sự đáp ứng nhiệt tình của Tô Lạp,đôi tình lữ non nớt thiếu kinh nghiệm rốt cuộc cũng cùng vang lên những tiếng rên khoái lạc.

Cái kén màu đỏ sậm khổng lồ phát ra những màu sắc lóng lánh, năng lượng khổng lồ bên trong không ngừng dao động dồn vào bên trong, nó cũng ngăn cản mọi ánh sáng, càng giúp cho đôi tình nhân có thêm một không gian riêng của họ.

Cơn sóng tình ái không ngừng dâng trào, cảm giác nóng bỏng không ngừng nổi lên, bất luận là Âm Trúc hay là Tô Lạp đều cảm thấy thân thể mình như hòa tan vào người kia, loại cảm giác cùng dung hợp lại một chỗ làm cho tâm tình của bọn họ không ngừng tương tác.

Hoa văn màu đỏ sậm không ngừng di chuyển, từ trên người Tô Lạp dần dần chuyển qua người Diệp Âm Trúc, hắn phóng thích tánh mạng tinh hoa của mình, còn nàng ta thì đem nguồn nhiệt hỏa từ người mình

rót vào trong cơ thể hắn.

Đó là sự trao đổi nhục dục và cũng là sự trao đổi sự sống.

Quên cả thời gian, quên cả không gian, tất cả đều quên hết, trong lúc này trong lòng bọn họ chỉ còn có nhau mà thôi.

Xuân ý, năng lượng giác tỉnh Phượng Hoàng huyết mạch.

Thâm tình, cảm kích, động tác thâm tình.

Linh hồn và dục vọng cùng hoà tan, tinh thần cùng trao đổi, làm lần đầu tiên của bọn họ lại vô cùng hoàn mỹ.

Ngày rồi đêm trôi qua, nhưng bên trong căn phòng này trước sau vẫn tiếp tục, tiếp tục… <ôi ^^!>

Pháp Lam. Bảy đạo thải quang không ngừng đan nhau trên không trung, bỗng nhiên dải quang mang màu đen bị dao động mạnh mẽ, suy yếu đi vài phần, làm cho ma pháp trận khổng lồ đang dung hợp bỗng xuất hiện một khe hở.

" Tư Long, ngươi làm sao vậy ?" âm thanh nghi hoặc của Bố Áo Lai Ân vang lên bên tai Ám tháp chủ,

Giọng nói lạnh băng của Tư Long trả lới:" Không có gì, tiếp tục thôi."

Dải năng lượng màu đen một lần nữa khôi phục lại, nhưng cái không khôi phục lại chính là tâm tình của Tư Long.

Làm sao có thể được ? Huyết mạch Phượng Hoàng sao lại tự nhiên giác tỉnh, chẳng lẽ nó gặp kỳ ngộ gì sao, việc giác tỉnh ngoài ý muốn này có làm ảnh hưởng đến kế hoạch của ta hay không? Không, không ai có thể làm ảnh hưởng tới kế hoạch của ta. Phượng Hoàng, hi vọng là ngươi trở về còn nguyên vẹn, nếu không„.."

Một ánh mắt lạnh lẽo toát ra từ trong đáy mắt Tư Long, hắc ám nguyên tố do hắn thả ra mạnh thêm vài phần

Năm ngày, đã năm ngày trôi qua.

Tư Phúc Nhĩ Đặc thành giống như một con thuyền nhỏ, không ngừng đón nhận các cơn sóng từ đại quân Phật La từ ngày này qua ngày khác tấn công vào.

Trong ngày giao phong đầu tiên đã làm cho đội ma pháp sư quan trọng nhất của Phật La hầu như bị tổn thất hoàn toàn, Huyết Vệ đội cũng bị thương nặng, hai bên đang ở trong trạng thái sống chết.

Còn chín tên Long kỵ tướng cùng với huyết pháp sư dẫn đầu, đại quân Phật La hầu như tấn công vào thành cả ngày lẫn đêm không kể giờ giấc, nhưng cho dù bọn họ tấn công mãnh liệt chừng nào cũng không thể chiếm được thành.

Trên tường thành, bất luận là An Thiết Lạc Đế nguyên soái, hay là tướng lãnh dưới quyền, tất cả các đôi mắt đều đã biến thành màu đỏ, binh lính dưới quyền có thể luân phiên nghỉ ngơi, nhưng bọn họ làm chỉ huy thì không được như vậy.

Chiến tranh không ngừng tiếp diễn, bọn họ thủy chung vẫn hiên ngang đứng trên tường thành, lúc này tướng lãnh của quân đoàn phương Đông của An Thiết Lạc Đế còn không tới một nửa, cơ hồ mỗi người đều có vẻ mệt mỏi, nhưng họ biết dù sao cũng là may mắn vì thành còn chưa bị công hạ.

Năm ngày chiến đấu này, đội quân của Cầm Thành có thể nói là đã phát huy tác dụng rất lớn, năm trăm Đông Long chiến sĩ được phân bố khắp các mặt thành, bọn họ chiến đấu rất cường hãn, vũ kỉ ảo diệu vô cùng, mang đến cho đội quân của Phật La thương vong vô số, nhất là hai vị tông chủ của Lan tông và Mai tông, nhờ có Kim Sắc giúp đỡ. bọn họ chỉ có ba người mới có thể chống lại Tử tinh Long kỵ tướng Khố Tư Lặc chỉ huy mười tên Long kỵ tướng không ngừng tấn công vào.

Đương nhiên, không thể không kể đến công lao của Lợi Trảo Lỗ Đức Y, trước thì biến thành gấu, sau đó với lực chiến đấu mãnh liệt, lại có khả năng tự hồi phục nhanh, khiến cho các thành viên chủ chốt cùng với các tướng lãnh có thể may mắn thoát khỏi hy sinh. Bây giờ đội quân của Cầm Thành mặc dù đang rất mệt

mỏi không chịu nổi, nhưng nhờ vào khả năng trợ giúp khôi phục của bọn họ làm cho các chiến sĩ bảo trì được toàn lực chiến đấu, số người bị trọng thương không tới một trăm, đặc biệt là không có ai bị chết.

Hai trăm Lợi Trảo Lỗ Đức Y nhờ vào khả năng gào thét của mình đạt hiệu quả cao, không những làm cho thị huyết của huyết pháp sư đối phương bị triệt tiêu, đồng thời còn dùng đến khả năng hồi phục của mình trên chiến trường để duy trì khả năng chiến đấu của các chiến sĩ cường đại.

Số lượng ma pháp sư bên trong Tư Phúc Nhĩ Đặc thành lúc này chỉ còn lại tám mươi người, còn lại đều đã hy sinh, cách ra đi của bọn họ chỉ cùng một nguyên nhân, đó chính là dùng ma pháp lực quá sức dẫn đến hy sinh.

Nhưng đội ma pháp sư này cũng gây cho địch nhân tổn thất to lớn, trong tình huống đối thủ không có ma pháp sư trợ giúp thì ma pháp sư trong Tư Phúc Nhĩ Đặc thành cũng đã tiêu diệt gần hai quân đoàn của đối phương, mấy lần trợ giúp đội quân thủ thành đánh lui các đợt tấn công của địch nhân.

Năm ngày đã trôi qua, năm ngày này không thể nghi ngờ đó chính là thời gian thống khổ nhất đối với Khố Tư Lặc. Mặc dù Bạch y thanh niên kinh khủng nọ không có xuất hiện trở lại, nhưng đấu chí của một đội quân Mễ Lan chưa hề kinh qua chiến trận khiến hắn không thể nào tin được .Trên chiến trường , quân đội của Mễ Lan đang dùng tánh mạng của mình để lấp các lổ hổng, khiến cho một lần nữa đợt công kích mãnh liệt của mình bị đẩy lùi.

Lúc này, đại quân của Phật La, ngoại trừ Huyết Sắc vệ đội và hai quân đoàn trọng kỵ binh thì tất cả các kỵ binh đã không còn tọa kỵ nữa, tất cả đều biến thành thức ăn, công cụ công thành cũng tiêu hao phần lớn làm cho số người đi công thành tăng gấp đôi so với bình thường, hơn mười vạn đại quân công thành mỗi ngày, thương vong hàng ngày nhiều không kể siết.

---

oPUu G\yỀjX oPUI p\njX ?àn G_ G\υ´

" Có đây, thưa nguyên soái đại nhân." Giọng của thư ký có chút run rẩy.

" Nói đi, ta chịu đựng được." Âm thanh của Khố Tư Lạc đã hoàn toàn lạc đi, nhiều ngày chiến đấu mệt mỏi cộng với áp lực khiến cho tinh thần của vị chỉ huy già này không ngừng suy kiệt.

" Qua năm ngày đại chiến, quân ta cơ hồ trong một trăm hai mươi giờ không ngừng phát động tấn công Tư Phúc Nhĩ thành, mặc dù mang đến cho địch nhân tổn thất không nhỏ, nhưng chúng ta càng tổn thất thảm hơn. Tổng cộng có mười bốn quân đoàn bị tiêu diệt, ma pháp sư quân đoàn toàn bộ bị diệt, Huyết Sắc vệ đội còn không tới bảy trăm người. ngoại trừ ngài ra thì mười tên Long kỵ tướng thì có bốn chết, ba bi trọng thương, chỉ có ba vị còn đầy đủ lực chiến đấu."

Mỗi một lời phát ra đánh mạnh vào tâm trí mọi người, giọng của thư ký sau mỗi câu làm cho tay của Khố Tư Lặc thêm run rẩy.

" Cho ta chi tiết số thương vong."

" Dạ, kể cả ma pháp sư luôn thì lần này quân ta tham chiến tổng cộng là bốn mươi lăm vạn đại quân, tử vong hơn mười bảy vạn tám ngàn người, trọng thương một vạn bốn ngàn người, bị thương nhẹ chín vạn sáu ngàn người, tọa kỵ làm thức ăn hơn mười vạn, ma pháp sư quân đoàn toàn bộ bị tiêu diệt, huyết ma pháp sư chỉ còn khoảng một nửa, chiến đấu lực so với ban đầu không tới một nửa, khí giới công thành tổn thất không đếm xuể." Người thư ký nói ra những câu này phải cắn răng mới nói ra được, năm ngày trôi qua, chỉ trong năm ngày chiến đấu mà xuất hiện tổn thất lớn như vậy thì có thể thấy đây là một trận chiến kinh tâm động phách.

Trong tình huống phá địch để cứu lấy bản thân thì người Phật La không còn đường lui, họ dồn mọi sức để tấn công nhưng cho tới bây giờ cũng như trước, không thể tấn công chiếm được thành .

Tổng tham mưu của Phật La đại quân, Áo Đặc Gia có chút kích động nói :" Nguyên soái đại nhân, bây giờ chúng ta phải làm sao ? Cứ tiếp tục như vậy thì không được, quân ta không có chi viện lương thực nên không đủ lương thực, mặc dù binh lính có thể giết tọa kỵ để ăn, nhưng không đủ để phát huy toàn bộ khả

năng đánh trận. quân ta ngoại trừ những người chết ra thì số người bị thương cũng đông mà chúng ta lại không có thuốc men, nếu cứ tiếp tục như vậy thì không tới hai ngày nữa số người không thể chiến đấu nữa sẽ giảm xuống rất nhanh. Nguyên soái đại nhân, xin ngài hãy mau quyết định."

Khố Tư Lặc xuất mạnh bội kiếm ra chỉ về phía trước " Lương thảo ở trong Tư Phúc Nhĩ Đặc thành. Thuốc men ở trong Tư Phúc Nhĩ Đặc thành cũng có, tới lúc này quân ta thương vong thảm trọng như thế, nếu cứ như trước không thể công phá tòa thành này thì cuộc chiến này chúng ta thất bại hoàn toàn, tại Đông tuyến của Mễ Lan sẽ không có sự uy hiếp nào, ta nghĩ mỗi vị tướng quân đang ngồi đây đều biết được hậu quả một khi Mễ Lan chống cự được với cuộc tấn công của Lam Địch Á Tư. Đối với Lam Địch Á Tư thì người Phật La chúng ta chỉ là công cụ của bọn họ, còn lâu mới bằng Ba Bàng minh hữu của bọn họ, đến lúc đó sẽ không có ai tới cứu chúng ta, vì tương lai của Phật La, chúng ta không thể lui về phía sau được.

Máu của các chiến sĩ đã nhuộm đất cả rồi để cho chúng ta phát động lần tấn công mãnh liệt cuối cùng này, không thành công thì cũng thành nhân."

Thanh âm của Khố Tư Lặc một lần nữa lại trở nên kích động, nhưng trải qua năm ngày chiến đấu thì các tướng lãnh dưới quyền hắn không còn ai có thể bảo trì được đấu chí sung mãn như hắn nữa, Phật la đại quân còn không tới hai mươi vạn là có thể chiến đấu được, hai mươi vạn đại quân Phật La rốt cuộc cũng phát động cuộc tấn công cuối cùng này.

Bản lĩnh của An Thiết Lạc Đế rất vững vàng, ông ta tuy rất mệt mỏi nhưng tinh thần lại vô cùng thoải mái.

Ngay cả ông ta cũng không tin nổi là chỉ huy một đội quân yếu như vậy mà vẫn còn cầm cự tới lúc này.

Suốt năm ngày qua, ông ta cứ chứng kiến từng Mễ Lan chiến sĩ bên mình cứ lần lượt ngã xuống, nhưng địch nhân trước mặt lại bị tổn thất nhiều hơn. Đại quân Phật La tổn thất rất lớn thì quân đoàn phương Đông của Mễ Lan sao có thể tổn thất ít hơn được ? Bây giờ quân phòng thủ trên thành thì một nữa là số người do Kim Sắc lấy ra từ đội quân cung cấp hậu cần.

Mễ Lan phương đông quân đoàn bị tử thương hơn tám vạn, những người còn lại hầu như đều mang thương tích. Mười vạn người cung cấp hậu cần trước sau đều được vào luân phiên trên chiến trường.

Ưu thế lớn nhất của Tư Phúc Nhĩ Đặc thành chính là phương diện hậu cần, bọn họ có dự trữ rất nhiều.

Bất luận là lương thảo hay thuốc men, đừng nói là năm ngày cho dù là năm tháng cũng vẫn cầm cự được.

Những người chết thì cũng ra đi vĩnh viễn, nhưng An Thiết Lạc Đế biết rằng những người trải qua trận đánh này mà bị thương nếu cầm vũ khí đứng dậy để tiếp tục chiến đấu thì bọn họ sẽ có kinh nghiệm như những người lính dạn dày trong chiến đấu. Phương Đông quân đoàn sau này sẽ không phải là một đội quân yếu nữa.

" An Thiết Lạc Đế huynh đệ, nhóm chiến sĩ đầu tiên trong đội hậu cần bổ cấp của ta vừa mới lên đây, trải qua nữa ngày nghỉ ngơi thì trạng thái chiến đấu của bọn họ đều hồi phục, nhìn thấy khả năng phòng thủ thành công nên sĩ khí của các chiến sĩ đều rất cao." Giọng của Kim Sắc có chút hưng phấn vang lên bên tai An Thiết Lạc Đế, trải qua trận chiến sanh tử này thì mỗi người trong bọn họ đều nảy sinh cảm giác thân thiết.

An Thiết Lạc Đế mỉm cười gật đầu nói :" Nếu vậy thì quá tốt rồi, Kim đại ca, người xem Phật La có có thể kiên trì được bao lâu nữa ?"

Kim Sắc lạnh lùng cười nói:" Mặc dù ta không biết nhiều về quân sự, nhưng từ số lượng kỵ binh thì cũng có thể nhìn ra là bổ cấp hậu cần của bọn họ đã không còn nữa, ta tin rằng bọn họ nhiều lắm thì cũng kiên trì được ba ngày nữa mà thôi, thật không biết Diệp Âm Trúc làm như thế nào mà có thể chặt đứt hoàn toàn đường dây bổ cấp hậu cần của bọn họ."

An Thiết Lạc Đế cả kinh nói :" Cái gì ? Kim đại ca, người nói là đường dây bổ cấp hậu cần của đại quân Phật La đều bị Diệp nguyên soái chặt đứt hay sao ?"

Kim Sắc than nhẹ một tiếng " Mặc dù ta không biết người của Cầm thành đến bao nhiêu, nhưng ngươi cũng thấy được, phàm là quân của Cầm thành thì trăm người thì cả trăm đều là tinh nhuệ, tình huống cụ thể thì

sau này ngươi đi hỏi Diệp nguyên soái , ta cũng không muốn nhiều lời. Nhìn xem, Phật La nhân còn muốn tấn công nữa, xem ra bọn họ còn chưa từ bỏ ý định."

Đúng theo như lời Kim Sắc nói, Phật La đại quân lại mở tiếp một cuộc tấn công, lần này do đại thống soái Khố Tư Lặc chỉ huy đợt tấn công đại quy mô này.

Khí giới công thành của quân Phật La bị phá hủy nhiều vô số kể, đa số đều nằm trước Tư Phúc Nhĩ Đặc thành , đại quân của Phật La tiến lên, đầu tiên chia ra hai quân đoàn chuyên dọn dẹp các chướng ngại phía trước, theo sau bọn họ là huyết pháp sư đang thi triển huyết ma pháp, trải qua năm ngày giao chiến thì trạng thái ma pháp của các huyết pháp sư này cũng giảm đi đáng kể, huyết vụ do bọn họ phóng thích cũng không còn dày đặc như lúc đầu.

Khố Tư Lặc và ba gã Long kỵ tướng còn sống sót đang bay trên không trung, trong tay cầm long thương, điều khiển cự long lơ lửng trên không trung không ngừng phát ra tiếng gào thét, mỗi con cự long phóng một phong hệ ma pháp lên đầu tường thành.

Mễ Lan chiến sĩ đã quen với cách tiến công của Phật La nhân, khi nhìn thấy đối phương một lần nữa tấn công thành thì liền lập tức hành động, cung tiễn thủ, trường mâu thủ, đầu thạch xa, tất cả các vũ khí phòng ngự đều đưa vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu, có hậu cần bổ cấp và chế độ luân phiên nghỉ ngơi, nên lúc này trạng thái của binh lính Mễ Lan đứng trên đầu thành so với Phật La nhân không biết tốt hơn bao nhiêu lần.

Hai trăm tiếng rống phẫn nộ cùng vang lên, hai trăm vị Lợi Trảo Đức Lỗ Y đã đem rít gào ma pháp ảnh hưởng đến các Mễ Lan chiến sĩ đứng trên đầu tường thành.

Phi tiễn, đầu thạch nhiều vô số, Tư Phúc Nhĩ Đặc thành có ưu thế lớn nhất chính là bỏ cấp hậu cần vô cùng sung túc, mặc dù đã trôi qua năm ngày nhưng bên trong Tư Phúc Nhĩ Đặc thành cũng còn phi tiễn và đầu thạch đầy đủ, tất cả đều do mười vạn chiến sĩ hậu cần của Kim Sắc mang lại từ trung tâm bổ cấp của Phật La nhân do Âm Trúc vận chuyển đến phía đông Phong thành, ngoại trừ đại bộ phận vũ khí và đa số tinh lương đều đưa đến Cầm thành thì còn lại do Kim Sắc cho vận chuyển đến nơi này.

Bởi vậy bên trong tòa Tư Phúc Nhĩ Đặc thành này vũ khí bổ sung rất hoàn hảo, hơn nữa lương thảo sung túc nên khiến cho sĩ khí của quân lính luôn bảo trì ở mức cao từ đầu đến cuối.

Cuộc chiến luôn luôn là trường kỳ, cứ một ngày trôi qua thì sĩ khí của Phật La đại quân sẽ giảm xuống vài phần, mà khả năng tin tưởng bảo vệ thành công của Mễ Lan chiến sĩ lại tăng thêm vài phần, năm ngày trôi qua thì sĩ khí của hai bên đã thay đổi rất nhiều.

Mễ Lan chiến sĩ trong lúc này có ai nhớ được họ từng là tân binh ? Đại quân Phật La tinh nhuệ ra sao ? Trong mắt bọn họ không thấy kinh khủng như vậy, ít nhất là năm ngày trôi qua thì họ vẫn chua có khả năng phá được thành.

Trong đầu cuộc chiến, phía dưới thành có hai thân ảnh cao lớn được hai mươi Đông Long chiến sĩ đang bảo vệ, ngồi cách tường thành không tới hai mươi thước đang ở trong trạng thái tu luyện, chính là Minh và Tử.

Trong ngày đại chiến đầu tiên, Minh dựa vào sự cường hãn của Bạch cấp đã hủy diệt đa số địch nhân nên năng lượng tiêu hao cũng nhiều.

Mà tình huống của Tử cũng không sai biệt nhiều so với Minh, khi hắn thi triển Toàn phong trảm đã dùng hết khí lực của mình, nên trong năm ngày đại chiến vừa qua bọn họ không có tham gia mà lẳng lặng ngồi ở đây.

Minh tuy hư nhược nhiều nhưng so với Tử còn tốt hơn một chút, năm ngày qua thì năng lượng trong cơ thể hắn đã khôi phục lại mức bình thường, chậm rãi mở hai mắt, dang hai tay ra, vươn vai làm toàn thân xương cốt phát ra một tràng âm thanh bạo hưởng.

Hét hò bên ngoài hắn nghe rất rõ, đạt tới Bạch cảnh thì bất luận mọi giác quan đều nhạy hơn so với bình thường, Minh không chút do dự nhìn sơ qua Tử đang trong trạng thái tu luyện rồi chậm rãi bước ra khỏi thành, hướng tường thành đi lên.

_____***_____

Trên không, Khố Tư Lặc lạnh lùng nhìn tình hình bên dưới, sức chiến đấu của Mễ Lan nhân so với lúc đầu đã tăng nhiều, mặc dù đại quân của Phật La giống như thủy triều phát động các đợt tấn công, nhưng bất luận như thế nào thì trên đầu thành này tổng ra không phải là cao cấp ma pháp mà chỉ là phi tiễn cùng đá tảng làm cho Phật La nhân thương vong thật nhiều, từng thi thể xuất hiện, một sinh mạng rời đi đều là con dân của Phật La, nhìn thấy cảnh tượng như vậy làm cho ruột gan của Khố Tư Lặc đau như cắt, nhưng không còn biện pháp nào khác sao ? Nếu không giành được chiến thắng trong trận chiến này thì đối với Phật La nhân sẽ có đả kích lớn hơn nữa.

" Chuẩn bị, chúng ta sẽ cho Mễ Lan nhân thưởng thức hương vị của cấm chú, ta không tin ma pháp sư của Mễ Lan có thể ngăn cản được."

Cấm chú không phải là lần đầu tiên xuất hiện trong chiến trường này, Minh từng làm ra lôi điện, Tử làm Toàn phong kích quang trảm, cùng với Hư vô âm nhận của Diệp Âm Trúc, đều là cấp cấm chú.

Mà trong đại quân của Phật La thì có thể chánh thức thi triển cấm chú thì chỉ có vị tử tinh long kỵ tướng này, nguyên soái Phật La Khố Tư Lặc. Đương nhiên phát động cấm chú không phải do ông ta mà từ vị trưởng lão Phong long thành đang cưỡi.

Qua nhiều ngày chiến đấu thì thể lực của Phong long tiêu hao rất nhiều, cho nên chỉ một cự long tọa kỵ của Khố Tư Lặc không đủ khả năng phát động một cái cấm chú, dù sao Phong long cũng không phải là thượng vị Long tộc, cho dù là cấp trưởng lão cũng không thể so sánh với Ly Sát, là ngân long tộc có thể dễ dàng phát động một cái cấm chú. Nhưng ở nơi này còn có ba Phong long khác nhập lại , nên có thể đem sự khó khăn đó thực hiện được.

Long ngữ trầm trầm vang lên trên không trung, ở một vị trí mà ma pháp sư và cung tiễn thủ của Tư Phúc Nhĩ Đặc thành không thể nào tấn công tới.

Bốn cự long cùng ngâm xướng lên, làm cho Phong nguyên tố trong không khí nổi lên, sự ngưng tụ của Phong nguyên tố không giống với thuộc tính ma pháp nguyên tố khác, chúng bắt đầu tụ tập lại, mà ma pháp sư ngâm xướng lại cảm thấy rất tốt, các cự long ở trong hạch tâm của Phong nguyên tố, bọn họ mượn lực lượng của Phong nguyên tố, dùng năng lượng của bản thân để dẫn dắt để có thể phát ra ma pháp cường đại.

Gió trên không trung ngày càng mãnh liệt hơn, cái mà Khố Tư Lặc muốn thi triển chính là cấm chú bá đạo nhất của Phong hệ ma pháp, dùng bốn Phong long cùng phát lực, thì lúc này chúng nó mới có thể hoàn thành ma pháp kinh khủng này, khi hoàn thành sẽ xuất hiện chín cái long quyển phong rất lớn lên đầu Tư Phúc Nhĩ Đặc thành , đủ để tiêu diệt hoàn toàn công sự phòng ngự,gây cho Mễ Lan nhân tai nạn hủy diệt.

Đây cũng không phải là lần đầu Khố Tư Lặc phát động cấm chú, cũng do hắn phát động cấm chú mới khiến cho ma pháp sư của quân đoàn phương Đông tổn thất thảm trọng, sau trận chiến đầu tiên, vốn bên trong thành còn hơn hai trăm ma pháp sư nhưng do không có những người cường đại như Diệp Âm Trúc, Tử và Minh trợ giúp, nên mỗi lần Khố Tư Lặc phát động cấm chú thì các ma pháp sư cũng chỉ có khả năng liên thủ phát động ma pháp phòng ngự để chống đỡ, mặc dù bọn họ đã thành công vài lần ngăn cản uy lực của cấm chú, nhưng với lực lượng kinh khủng của cấm chú thì ma pháp lực tiêu hao gần hết, làm cho ma pháp sư kiệt lực mà chết đi.

Nhưng bọn họ cũng lấy lực lượng của chính mình làm cho uy lực giảm xuống thấp nhất, nếu để cho một cái cấm chú tác động trực tiếp lên Tư Phúc Nhĩ Đặc thành thì sẽ gây ra thương vong hàng ngàn thậm chí hàng vạn người, nhưng quan trọng nhất là cấm chú có thể làm hư tường thành thì lúc đó phương Đông quân đoàn không có lực lượng để chống lại Phật La đại quân.

Lần thi triển cấm chú trước của Khố Tư Lặc là hai ngày trước, sau hai ngày nghỉ ngơi, hắn và tọa kỵ đồng bọn đã phục hồi năng lực tới một trình độ nhất định, mặt khác trong lúc này còn có ba Phong long khác hỗ trợ, làm cho ma pháp lực tăng lên đến cực hạn, làm cho cấm chú này đạt tới uy lực cuối cùng của nó.

Trên không, các cơn lốc không ngừng tạo thành làm cho các tướng lĩnh đứng trên đầu thành cũng cảm giác được, sắc mặt của An Thiết Lạc Đế đại biến, ông ta đương nhiên biết được trạng thái của ma pháp sư thuộc quyền của mình như thế nào. Trong trận chiến đã bị tổn thất nghiêm trọng, tới lúc này cũng chỉ còn lại tám mươi ma pháp sư mà thôi, tất cả đều lâm vào trạng thái mệt mỏi, khi cấm chú phủ xuống thì bọn họ có thể

dựa vào cái gì để ngăn cản đây ? Lại phát động ma pháp phòng ngự, bất luận là có thể chống lại được cấm chú lần này hay không thì tám mươi ma pháp sư này còn thừa này sẽ không có may mắn để thoát ra.

" Có lẽ hơi xa một chút ?" trong khi nội tâm của An Thiết Lạc Đế đang đấu tranh dữ dội, tự hỏi là có nên ra lệnh không cho ma pháp sư phát động đợt phòng ngự cuối cùng thì âm thanh này vang lên bên tai ông ta.

An Thiết Lạc Đế nghiêng người nhìn lại thì kinh hãi phát hiện ra một thân hình khổng lồ cao ba thước không biết từ lúc nào đã tiến lên trên đầu thành, mặc dù đã trôi qua năm ngày nhưng năm ngày trước Sơn lĩnh cự nhân , Minh, bằng vào sức mạnh phi thường đã dùng song chưởng đánh mạnh một kích vào địch nhân, cảnh tượng đó đã khắc sâu vào tâm trí của Mễ Lan binh sĩ, khi thấy hắn xuất hiện trên đầu thành thì nổi lên một trận hoan hô.

Trong mắt bọn họ thì Minh giống như một vị thần.

An Thiết Lạc Đế chú ý tới các cơn lốc đang mạnh dần lên ở trên không trung, Minh vừa mới khôi phục lại thể lực đương nhiên cũng thấy được, thực lực của một thần thú nên hắn có thể nhìn thấy được mọi người trong phạm vi của cấm chú, theo như lời hắn nói là xa so với lực công kích của lôi điện

Vì muốn khống chế toàn cục và tránh mọi hành động công kích của Mễ Lan nhân nên lúc này Khố Tư Lặc cùng các thuộc hạ của mình đang ở độ cao một ngàn thước, lôi điện từ con mắt của Minh mặc dù có uy lực mạnh mẽ nhưng một ngàn thước thì lại không có khả năng đánh tới.

" Minh tiên sinh, ngài đã hồi phục rồi sao ? " An Thiết Lạc Đế mặc dù biết Minh là thuộc hạ của Diệp Âm Trúc nhưng cũng không chậm trễ bước tới bên cạnh hắn , cung kính hỏi.

Minh cười nhẹ rồi nói:" Thân thể ta không có vấn đề gì cả, nguyên soái có phải lo lắng những thứ sâu bọ trên trời phải không ? Yên tâm đi, giao nó cho ta."

Nói xong quang mang trong mắt hắn trở nên sáng rực, hai con mắt từ từ nhập lại một chỗ, khôi phục lại hình một mắt của hắn, sau đó nhẹ nhàng lấy ra từ trong con mắt đó ra một đồ vật,cầm trên tay.

Đó là một thanh Tiêm đầu chùy, nhìn qua cũng không có gì khác lạ, mặt trên có bao phủ một tầng lôi điện, năng lượng ba động dường như bị một cổ lực lượng nào đó áp chế

Đối với bàn tay to lớn của Minh thì một thanh Tiêm đầu chùy trên tay của hắn giống như một món đồ chơi, nhẹ nhàng giơ lên, ngẩng đầu lên nhìn xa xa trên không trung đang hình thành một Phong hệ cấm chú, Minh lạnh lùng cười nói :" Đã lâu không cho ngươi phóng điện rồi, giờ cho ngươi tặng lễ vật cho cái thứ sâu bọ kia thôi."

" Hống." Minh hét lớn, binh lính Mễ Lan ở xung quanh nhất thời bị một phen chấn động dữ dội, ngay lúc đó bọn họ cũng thấy trên thân thể Minh cũng biến thành màu lam tím, lôi điện khổng lồ nhanh chóng hội tụ lên cánh tay phải của hắn

Ngẩng đầu lên nhìn, một con mắt đã biến thành màu lam nhưng không giống màu lam bình thường mà nó là do vô số lôi điện tạo thành .

" Phong – bạo – chi – chùy" hét lớn lên bốn chữ này, mỗi lời vừa thốt ra thì Tiêm đầu chùy chỏ trên tay phải của Minh lôi điện tăng thêm vài phần, khi từ cuối cùng phát ra thì hắn phóng Chùy ra, nó mang theo vô số luồng lôi điện hóa thành một đạo hư ảnh phóng lên không trung.

Với một thần thú như Minh mà sao có thể lấy một vũ khí tầm thường để sử dụng , nó chính là một thần khí cực mạnh tên là Lôi Thần Chi Chùy , mặc dù Lôi Thần Chi Chùy phải có hai cái hợp lại nhưng Lôi thần pháo đài mới chỉ dùng có một cái để phòng ngự đã cường hãn đến như vậy thì đủ biết thần khí này bá đạo tới mức nào.

Thanh Lôi Thần Chi Chùy trong tay Minh cũng giống như thanh trong Lôi thần bộ lạc, uy lực cũng tương đương nhau, chỉ là trong Lôi thần pháo đài dựa vào một ma pháp trận đặc thù, lấy Lôi Thần Chi Chùy làm hạch tâm nên có thể tạo thành một nơi cấm mọi ma pháp , Minh mặc dù không có ma pháp trận để hỗ trợ nhưng hắn có thể sử dụng cái Lôi Thần Chi Chùy này chính là do có con mắt cung cấp năng lượng.

Nên biết rằng Sơn lĩnh cự nhân được xưng là Lôi thần chúa tể, trong con mắt độc nhất của hắn tự có lôi nguyên tố nên đối với Lôi Thần Chi Chùy chính là nơi cung cấp lôi nguyên tố tốt nhất.

Cho nên khi Minh phát động năng lực tấn công đặc thù của Lôi Thần Chi Chùy là Phong bạo chi chùy thì không thể so sánh với uy lực của một Phong bạo chi chùy do Lôi thần bộ lạc nhờ vào ma pháp trận để dẫn động lôi điện tạo ra.

Khố Tư Lặc cảm giác xung quanh Phong lực ngày càng tăng mạnh, trong lòng hắn có vài phần đắc ý, hắn sai vì việc phán đoán ma pháp sư của Mễ Lan không có chút uy hiếp nào, với sự công kích toàn lực của cấm chú thì Mễ Lan nhân cơ hồ không có thể ngăn cản nổi.

Chỉ cấn có thể công vào trong cửa thành, mở cửa ra thì có thể kết thúc trận chiến này.

Phật La đại quân tuy tổn thất thảm trọng, nhưng chỉ cần chiếm được ưu thế thì còn có cơ hội tái sinh.

Ngay lúc này đột nhiên cảm giác có chút quái dị, cả không trung dường như vặn vẹo một chút, một khí tức đặc thù đang từ phía dưới vọt lên, khi hắn cúi đầu nhìn xuống trên đầu Tư Phúc Nhĩ Đặc thành thì thấy có một dãy lôi điện chói lòa.

Khố Tư Lặc tự nhiên sẽ không biết Sơn lĩnh cự nhân dẫn phát năng lượng lôi điện nhưng dựa vào thực lực với nhãn lực của Tử tinh kỵ long tướng thì Khố Tư Lặc cũng biết đó là một lực lượng cường đại như thế nào rồi

" Bất hảo, mau ngừng chú ngữ." vừa kinh hãi xong hắn liền truyền tin cho ma thú của mình, đáng tiếc là cấm chú sau khi phát động thì làm sao có thể dễ dàng ngừng lại được ? Nhất là long ngữ ma pháp lại càng khó hơn.

_____***_____

Bốn phong hệ cự long ngâm xướng chú ngữ không có cơ hội dừng lại, sau một khắc, một đoàn vô cùng mênh mông lôi điện lực trong nháy mắt bay lên.

Minh sau khi hiện ra độc mục, thị lực hắn thì ngay cả tinh linh tộc cũng không thể so sánh được, hắn tự nhiên sẽ nhìn ra được ai là hạch tâm của cấm chú, bởi vậy vị phong hệ trưởng lão đáng thương kia tự nhiên cũng trở thành mục tiêu của Phong. bạo chi chùy

Oanh - , tiếng nổ vang lên tuy không mãnh liệt, nhưng cơ hồ chỉ là một sát na, uy phong lẫm lẫm phong hệ cự long trưởng lão, đường đường là cửu cấp cự long, đã biến thành màu đen rồi biến mất.

Long ngữ ma pháp chấm dứt đột ngột, chấn động mãnh liệt cùng lôi điện lực, dưới tay Lôi thần bộ lạc đồ đằng-Sơn lĩnh cự nhân toàn lực phát uy đã bộc phát ra lực lượng cơ hồ đã đến gần bằng siêu thần khí. Không có gì để nói nhiều chỉ đơn giản một chùy làm cho một cửu cấp cự long thân thể đã tiêu diệt hoàn toàn

Khố Tư Lặc phản ứng không chậm, đột nhiên cảm giác được nguy cơ mãnh liệt, hắn lập tức từ chính mình tọa kỵ long trên lưng nhảy dựng lên, nhưng động tác của hắn thoáng chậm nửa nhịp. một cổ mãnh liệt năng lượng xung động trong nháy mắt truyền khắp toàn thân, ngay sau đó đại não liền mê muội, tất cả mọi việc đều không biết.

Tử cấp cường giả có thực lực dù sao cũng mạnh , đại bộ phận uy lực của phong bạo chi chùy đều bị cửu cấp phong long trưởng lão nhận lấy, Khố Tư Lặc chỉ bị trúng dư ba mà thôi. nhưng dư ba này đủ làm cho hắn ngất đi. Nhất kiện thần khí thì uy lực sao có thể so sánh được.

Đồng thời còn có ba đầu phong hệ tám cấp cự long, bị dư ba lôi điện mãnh liệt trước tiên làm cho long kỵ tướng trên thân thể chúng nó cơ hồ giống với tình trạng của Khố Tư Lặc, bọn họ đồng thời lâm vào hôn mê .

Hiệu quả mê muội lôi thần chi chùy so với năng lực trì hoãn của Thụ yêu Đức Lỗ Y - trịch mâu cường hãn hơn nhiều. Đừng nói công kích trực diện, cho dù là dư ba cũng có thể làm nhiều như vậy người cường đại đồng thời thụ hại. có thể thấy được nó cực kỳ cường hãn.

Ba đầu cự long mang theo long kỵ tướng và Khố Tư Lặc đồng thời hướng mặt đất rơi xuống. mà tiêm đầu Lôi thần chi chùy lại phảng phất bị một cỗ đặc thù tuyến khiên dẫn, một lần nữa về tới tay Minh .

Nhưng bọn Khố Tư Lặc cũng cón có chút may mắn. Năng lực kháng ma pháp của long tộc dù sao so với loài người mạnh hơn nhiều. Mà chúng nó chỉ nhận dư ba của Phong bạo chi chùy thôi,bởi vậy chỉ làm ba đầu cự long khi rơi được một nửa thì đã tỉnh táo lại, cảm thụ trọng lực mãnh liệt , ba đầu phong long nhất thời kinh hãi thất sắc,lập tức làm phong thuộc tính năng lượng chính mình tăng lên đến cực hạn. hai cánh mở ra hết cỡ nên mới có thể triệt tiêu được lực rơi xuống.

Nhưng thể trọng long tộc thật sự quá lớn,hơn nữa thân mình lại chở long kỵ tướng,do đó muốn làm chậm lại một trọng lượng lớn vậy thật không dễ dàng. Nhất là Khố Tư Lặc khi rơi xuống thì thân thể lại không may rớt lên đầu một phong hệ cự long .

Thanh âm xương bị gẫy vang lên từ phía cánh của ba đầu phong hệ cự long . Khi ba đầu phong hệ cự long cố nén đau nhức mang theo tổng cộng bốn vị long kỵ tướng rơi trên mặt đất thì long dực của chúng nó cũng vì xương gãy mà hư hao luôn. Như vậy thương thế đối với long tộc mà nói cũng là rất nặng. Cùng với số Long kỵ tướng bị thương lúc trước thì Phật la nhân rốt cục mất đi chính mình tất cả long kỵ tướng cường hãn.

Khi Khố Tư Lặc tỉnh, hắn đột nhiên phát hiện, nguyên lai còn sống như vậy đã rất tốt rồi.Mặc dù hắn không có rơi xuống mặt đất, nhờ cự long đưa xuống, nhưng thân thể cũng đã bị chấn động cùng với hậu quả lôi thần chi chuy làm hắn vốn đã cực kỳ mệt mỏi giờ đây thân thể sinh ra thương tổn nặng nề.

Trận chiến ở Tư Phúc Nhĩ Đặc thành vẫn thảm thiết như trước, nhưng giờ phút này. không biết tại sao. vị Phật La nguyên soái trong lòng cũng rốt cuộc cũng không dậy nổi một tia chiến ý.

Hắn biết. trận chiến này, Phật La đã không còn cơ hội, khi cấm chú bị cắt đứt đã làm Phật La nhân mất đi thời cơ cuối cùng tiến vào Mễ Lan.

Hậu cần bổ cấp cho tới bây giờ đều không có tin tức. đừng nói là vật tư, ngay cả một chút tin tức đều không có truyền đến. Đến ngay cả năm vạn đại quân chính mình phái đi tiếp ứng cũng bặt vô âm tín, năm mươi vạn đại quân do chính mình chỉ huy đến, nhưng năm mươi vạn đại quân bây giờ còn lại bao nhiêu ? Đường sống còn lại bao nhiêu ?

Đối mặt Mễ Lan phương Đông quân đoàn, với một đội quân yếu nhược như vậy, thế mà mình lại không thể làm được gì ....

Thất bại, thất bại, chính là thất bại. Ngay cả Khố Tư Lặc chính mình đều có chút không rõ. Tại sao lần chiến đấu này lại biến thành tình trạng như vậy.

Lúc trước. hắn tại kinh đô Phật La - Luân Tát tiếp nhận mệnh lệnh,. trở thành toàn quân đại Nguyên soái , chiến ý cao ngất trời. Huyết sắc vệ đội, huyết ma pháp sư, trọng trang kỵ binh, ma pháp sư cả nước tập trung chiến đấu. Hơn nữa năm mươi vạn đại quân tạo thành cương thiết hồng lưu, tất cả quốc lực dồn vào tạo thành đội quân hùng mạnh nhưng lại chưa mang đến cho Phật La nửa phần tốt đẹp.

Tâm tư của Khố Tư Lặc đã chết, mờ mịt nhìn Phật La chiến sĩ phía trước không ngừng phát động trùng phong. Hắn thậm chí không có cảm giác phẫn nộ.

Minh rời đi phòng tu luyện . bên trong phòng chỉ còn lại có Tử, hắn tiêu hao mặc dù cũng không biết so với Minh nhiều ít bao nhiêu, nhưng dù sao thực lực của hắn so với Minh yếu hơn một bậc. Bạch cảnh và tử cấp, cuối cùng không phải cùng như nhau, bởi vậy, thời gian hắn nghỉ ngơi cũng tự nhiên phải càng nhiều hơn Minh

Trong lúc này thì, đột nhiên trên người Tử bộc phát ra một đoàn quang thải chói mắt , hắn mở hai mắt ra, trong mắt lộ vẻ giật mình. Trên toàn thân không ngừng xuất hiện từng đạo màu tím ma văn, không phải do hắn phát động, toàn bộ thân thể đã biến thành tử tinh trong suốt, một tầng tầng tử tinh ma vụ không ngừng từ trong cơ thể chảy ra, năng lượng ba động khổng lồ mỗi một lần luật động đều khiến cho Tử cảm giác rõ ràng được lực lượng trở về.

Đây là chuyện gì xảy ra? Vốn Tử đang ở khoảng cách so với trạng thái đỉnh điểm còn rất dài, một đoạn thời gian nữa, nhưng lúc này hắn lại rõ ràng cảm giác được huyết mạch chính mình cùng linh hồn truyền đến

năng lượng ,cơ hồ tại trong nháy mắt khiến cho năng lượng chính mình mất đi hoàn toàn khôi phục. Hắn rất khó hiểu được này đến tột cùng đã xảy ra cái gì,nhưng trong cơ thể năng lượng so với trước lại không ngừng tăng lên.

Tử tinh huyết mạch giác tỉnh, mỗi một lần đều mang đến sự tăng mạnh lực lượng, nương theo khổng lồ lực lượng xuất hiện, trên cơ thể Tử,kinh mạch đều không ngừng bành trướng lên, một dãy tử quang chói mắt không ngừng từ trong cơ thể hắn bộc phát ra,vốn đã đạt tới đỉnh cửu cấp, với khổng lồ năng lượng ủng hộ này, rốt cục hướng đến mục tiêu cuối cùng của chính mình mạnh mẽ đánh sâu vào.

Đột nhiên, Tử hiểu được, hắn hiểu được tại sao có lực lượng khổng lồ như thế truyền đến. Hắn nghĩ tới huynh đệ của chính mình.

Đúng vậy, là Âm Trúc, nhất định là Âm Trúc. chỉ có hắn lực lượng chợt tăng lên mới có thể thông qua đồng đẳng bổn mạng khế ước cho ta mang đến như thế thật lớn ích lợi.

Âm Trúc, ngươi thực sự làm cái gì? Như thế nào có thể mang đến cho ta năng lượng khổng lồ như thế !

Lúc trước cùng ngươi thiêm đính khế ước là lúc ta vẫn tưởng chính mình tăng các cấp lên đồng thời dùng năng lượng trợ giúp cho ngươi, nhưng, ngươi cho ta nhiều hơn so với ta cho ngươi .

Đúng vậy, Tử đoán đúng, lực lượng hắn lúc này phát ra đúng là do Diệp Âm Trúc cấp cho khổng lồ năng lượng . Cũng không chỉ là cho hắn mà còn có Thiểm và Lôi ngủ trên cơ thể Diệp Âm Trúc.

Cái kén lớn màu đỏ sậm nhiễm xuân ý và ấm áp rốt cục đình chỉ quang mang lóe ra, tất cả đều tại yên tĩnh dung hợp làm một., cái kén đã biến thành một tầng thực thể, nhìn qua giống như một màn che bình thường mềm mại. kèm theo có tiếng hít thở đều đều từ bên trong truyền đến , kén màu đỏ sậm nhẹ nhàng lay động , phảng phất như là trái tim đập bình thường.

Trên chiến trường vang lên tiếng kèn hiệu, Phật La rốt cục cũng lui binh . Phật La đại quân tiến công như thủy triều,thì lúc này bọn họ rút lui cũng giống nhau ở chỗ là rất nhanh,chỉ lưu lại thi thể trải rộng cả chiến trường .

Khố Tư Lặc không có sự lựa chọn, khi hắn lên tiếng tuyên bố bằng giọng trầm thấp mà lạc đi, "bạt doanh lui lại", cả hành động quân sự lần này của Phật La coi như là hoàn toàn chấm dứt. Đại lượng hao tổn khiến cho phật la nhân muốn tiến công lại đã trở nên cực kỳ khó khăn.

Khố Tư Lặc lựa chọn không thể nghi ngờ là chính xác nhất , nếu trong lúc này không lui lại, khi tọa kỵ để ăn tiêu hao hầu như không còn thì cho dù phật la nhân còn muốn lui lại cũng không có thể lực để lui lại .

Bỏ lại hơn hai mươi vạn cỗ thi thể, Phật La nhân rời đi, lưu lại chỉ có nồng nặc mùi huyết tinh và số lớn thi thể.

An thiết lạc đế tự nhiên sẽ không truy kích, khi thám tử hồi báo, tuyên bố Phật La nhân chánh thức lui bước thì Tư Phúc Nhĩ Đặc thành nhất thời biến thành một mảnh sung sướng to lớn . Thắng lợi rồi, Mễ Lan thắng lợi rồi, phương Đông quân đoàn thắng lợi rồi, Phật La nhân rốt cục cũng lui binh, đối với Mễ Lan mà nói chiến trường uy hiếp lớn nhất đã trôi qua. Loại mừng rỡ cơ hồ khó có thể dụng ngôn ngữ để hình dung. Các chiến sĩ tuy thân thể vô cùng mỏi mệt, nhưng tại giờ khắc này, tinh thần bọn họ đã đạt tới đỉnh điểm hưng phấn

Mễ Lan vạn tuế, phương Đông quân đoàn vạn tuế, Diệp nguyên soái vạn tuế. vô số tiếng gọi ầm ĩ không ngừng ở trong thành vang vọng.

Tràng công phòng đại chiến này , tràng chiến dịch thảm thiết này , cũng không chỉ là giữa Mễ Lan cùng Phật La hai quốc gia quan hệ đơn giản như vậy. Nó cũng đồng thời đảo ngược cục diện chiến tranh, khiến cho khả năng thắng lợi biến thành cân bằng. Mễ Lan đế quốc, ở vạn phần bất lợi phía dưới , rốt cục cũng đoạt lại một chút quyền chủ động .

An thiết lạc đế lập tức hạ mệnh lệnh, phái ra lượng lớn thám mã đi theo Phật La đại quân, tùy thời chú ý động hướng bọn họ , để ngừa Phật La nhân đánh một đòn hồi mã thương. Đồng thời, lực lượng bên trong cơ hồ toàn bộ phái ra, đem thi thể ngoài thành đi chôn, may mà bây giờ là mùa đông. nếu không, nhiều thi thể một khi thối rữa rất có thể sẽ mang đến ôn dịch cho Tư Phúc Nhĩ Đặc thành..

oP£u G\yỀjX oP£I ±_j [û´ w«Ŀj ¦9J ¦ℓj\ i\Îj [Ô_

Hắc ám đi qua ánh bình minh lại đến, suốt một ngày dài ngoại trừ tuần tra , đa số Mễ Lan chiến sĩ đều tiến vào một giấc mộng đẹp , tướng lãnh rốt cục cũng được nghỉ ngơi . Tổng cộng năm ngày đêm gian khổ cuối cùng không có uổng phí . Bọn họ đã bảo vệ được gia viên chính mình. Bọn họ đều là anh hùng của Mễ Lan .

Bầu trời . Hắc ám dần dần biến thành màu lam . Một ngày mới sắp tới , đối với Mễ Lan phương Đông quân đoàn mà nói . Đây hiển nhiên là một sự khởi đầu mới . Nhưng đối với một người mà nói lại là một sự chấm dứt .

Toàn thân được bao phủ trong trường bào màu đen . Mái tóc dài màu lam xõa dài sau lưng .Dù chỉ nhìn thấy từ phía sau lưng , nhưng cái lưng đẹp đủ để khiến cho ai đã thấy nàng thì vĩnh viễn khó có thể quên , trong mái tóc dài ám lam của nàng lại có một chút màu đỏ, đó là màu đỏ của phượng hoàng .

Từng bước, bước đi tới , hướng về phương Nam đi . Nhìn nàng bước đi nhẹ nhàng , nhưng bước chân thật sự nhẹ nhàng vậy sao ?

Từng giọt nước mắt rơi trên mặt đất , thân hình rung động, chỉ có nàng mới có thể cảm giác được sự đau xót trong nội tâm của mình.

Nàng cũng muốn lưu lại, nhưng nàng biết , nếu bây giờ mình không đi , sợ rằng vĩnh viễn cũng không đi được , nàng không thể ,nàng thật sự không thể .

Nàng đi , đúng vậy, dần dần xa khuất chỉ còn nhìn thấy được bóng dáng mờ nơi phương xa, rồi biến mất

Sáng sớm , vào thời khắc nhiệt độ thấp nhất trong một ngày , mà sáng sớm mùa Đông lại càng rét lạnh , nhưng khi Diệp Âm Trúc ngủ say tỉnh táo lại thì lại có một cảm giác ấm áp lạ thường.

Cánh tay đưa tìm bên cạnh nhưng lại rơi vào khoảng không , động tác Diệp Âm Trúc đình trệ một chút ,ngay sau đó ,hai mắt đang nhắm chậm rãi mở ra.

Vốn dĩ con mắt đen trong suốt so với trước kia càng thêm sâu sắc hơn, cho dù là đang nằm như thế này, không hề điều động gì lực lượng chính mình , hắn đầu tiên cảm giác được toàn thân mỗi một chỗ đều tràn ngập sự thay đổi

Trên tấm thân trần, da tay hiện ra màu cổ đồng khỏe mạnh . dưới làn da khỏe mạnh ẩn ẩn một tầng nhàn nhạt màu vàng quang mang lưu chuyển .Không cần có ý thúc dục tinh thần lực, hắn cũng có thể rõ ràng cảm giác được mọi thứ chung quanh thân thể .

Diệp Âm Trúc từ trên giường ngồi dậy , “Tô Lạp?”

Bên người trống rỗng. trên giường chỉ có một mình hắn . Thần nguyên ma pháp bào che phủ trên thân trần, trên người còn vương lại nhàn nhạt hương khí của nàng, chính là căn phòng này nhưng bên trong chỉ còn lại có mình.

Đầu óc từ từ thanh tỉnh ,trí nhớ dần dần phục hồi. mọi việc còn mơ hồ trong đầu hết thảy dần dần trở nên rõ ràng , hắn hoàn toàn nhớ kỹ , hắn và nàng cùng chung một,không biết qua bao nhiêu thời gian dài điên cuồng , hết lần này rồi lại lần khác không ngừng kết thúc, không ngừng khoái lạc

Khi hắn trong lần cuối cùng đem tánh mạng tinh hoa rót vào trong cơ thể Tô Lạp để giải độc thì thân thể Tô Lạp kịch liệt kinh luyện,đôi cánh chim lớn mà đen sau lưng nàng đem thân thể hắn cùng với nàng bao phủ ở bên trong, trong một khắc bọn họ hòa lẫn vào nhau, hơi thở nóng rực mà ấm không ngừng hòa tan hắn và nàng, hoàn toàn dung hợp thành một thể.

Sau khi ngủ say , chưa bao giờ có giấc ngủ sâu hoàn toàn, hắn thậm chí còn nhớ mang máng ngón tay mảnh khảnh của Tô Lạp vuốt ve mặt , trên mặt nàng từng giọt nước chảy lên mặt mình

Diệp Âm Trúc dần dần tỉnh táo, hắn từ trên giường nhảy xuống, hắn kinh ngạc phát hiện thân thể phảng phất nhẹ tựa một mảnh lông vũ, thân thể khinh động thì năng lượng trong cơ thể cũng giống như thủy triều bình thường đánh ra , một tầng khí lưu thâm màu tím cũng từ trong cơ thể tỏa ra .

Tím đậm. Đây là đấu khí của ta

Diệp Âm Trúc ngơ ngác cảm thụ đấu khí ba động chung quanh thân thể mình , nó có màu tím đậm so với trước kia thì có sự khác biệt rất nhiều. trước kia đấu khí trong cơ thể chỉ là một nhánh suối nhỏ thì bây giờ giống như một cái hồ lớn

Tử trúc đấu khí hóa thành chất lỏng màu tím không ngừng lưu chuyển các nơi bên trong cơ thể. bất luận là cốt cách hay kinh mạch tất cả tựa hồ như đều trải qua một loại cải tạo đặc thù .

Phượng hoàng tái sinh hồng hoàn, tái sinh không chỉ là hắc phượng hoàng , mà còn có hồng hoàn trân quý cấp cho Diệp Âm Trúc, bất luận là hắn hay là nàng,đều đã biến thành một người mới.

"Tô Lạp." Diệp Âm Trúc lớn tiếng kêu , nhanh chóng lấy Thần nguyên ma pháp bào mặc trên người , tiến bước từ trong phòng xông ra ngoài .

Hôm nay bầu trời xanh biếc, ánh sáng mặt trời tỏa rộng xuống mọi nơi làm rét lạnh từ từ giảm xuống , cảm giác ấm áp khiến cho lòng người thêm say mê.

Trong làn không khí mới có mang theo nhàn nhạt mùi máu tươi. Khi Diệp Âm Trúc từ trong phòng đã thấy một đám người nằm trên mặt đất, đó là các thủ vệ đang ngủ say

Hồng quang chợt lóe . Diệp Âm Trúc bằng vào tinh thần lực cường đại của mình trực tiếp hoán tỉnh Xích Tinh Hồng Linh đang y phụ trên người mình, một đôi cánh màu đỏ thật lớn từ sau lưng triển khai .

Lúc này , hắn cũng không chú ý tới cánh của Hồng Linh đã xảy ra biến hóa , nó mặc dù căn cứ ý chí của Diệp Âm Trúc để biến ra đôi cánh giống cánh chim khổng lồ của Tô Lạp , nhưng tinh thần của Hồng Linh cũng không giác tỉnh lại .

Đôi cánh chim so với ban đầu lớn gấp đôi , vốn màu đỏ bây giờ biến thành màu đỏ sậm , mặt ngoài lóng lánh kim chúc sáng bóng, hai cánh lộng lẫy triển khai .Thân thể Diệp Âm Trúc trực tiếp bắn vào giữa không trung .

Trên mi tâm vốn có lạc ấn ngoại tịch ngân long giờ trở nên kỳ dị vặn vẹo và có màu đỏ sậm,đó là biểu tượng của Phượng hoàng,. Một vòng tròn màu chợt phóng thích ra , hai mắt nhắm lại , bằng vào tinh thần lực khổng lồ, Diệp Âm Trúcrõ ràng cảm giác được cảm quan của mình đã mở rộng tới phạm vi cả Tư Phúc Nhĩ Đặc thành.

Thực lực tăng lên cũng không làm hắn kinh hãi bao nhiêu, giờ phút này trong lòng hắn chỉ có một người .

Tô Lạp, Tô Lạp ngươi ở nơi nào ?

Tinh thần lực tìm tòi không sót chổ nào cả, nhưng rất nhanh Diệp Âm Trúc lại thất vọng, hắn đã đem hết toàn lực ra tầm mịch, tinh thần lực khổng lồ của hắn đã quét sạch mọi ngõ ngách của Tư Phúc Nhĩ Đặc,nhưng lại không có tìm được hình ảnh trong lòng.

Diệp Âm Trúc có chút kinh hoảng, hai cánh sau lưng thu liễm , để cho Hồng Linh một lần nữa tiềm ẩn ở trong cơ thể hắn, rồi giống như tia chớp bình thường trở lại căn phòng lúc trước đi vào .

Bên trong phòng như trước có nhàn nhạt hương khí, là hương khí của Tô Lạp thậm chí hắc ám cùng hỏa, hai loại ma pháp nguyên tố so với bên ngoài mạnh hơn rất nhiều .

Diệp Âm Trúc cẩn thận nhìn , hắn tìm kiếm từng chổ một , nhưng Tô Lạp phảng phất như tiêu mất , mọi đồ đạc cũng không thấy, ngay cả một tờ giấy cũng không có lưu lại .

"Tô Lạp, nàng tại sao lại đi ? Chẳng lẻ là do ta xâm phạm thân thể nàng hay sao ? Không, không ." Diệp Âm Trúc lắc lắc đầu, hắn nhớ kỹ ,khi bọn hắn thân mật kết hợp cùng một chỗ , Tô Lạp tỏ vẻ rất hạnh phúc

Nếu không phải là nguyên nhân này thì là do đâu?

Trong lúc này, một tiếng trầm thấp vang lên từ cách đó không xa , Diệp Âm Trúc cảm giác được một cổ lực lượng mênh mông từ kinh mạch tuôn ra , hắn cảm giác được bất luận là đấu khí hay là tinh thần lực , tại thời khắc này vừa lại tăng lên vài phần .

Là Tử, miễn cưỡng hạ lo lắng trong nội tâm, thân hình chợt lóe lên , bằng liên lạc linh hồn hắn rất nhanh đi tới bên Tử .

Chung quanh Tử là một mảnh hư hại, đông long chiến sĩ canh gác đều tránh ra .Tử ngồi ngay ngắn,vừa mới mở hai mắt , bên người hắn có Minh làm hộ vệ

Nhìn qua , Tử cũng chưa có nhiều biến hóa , thân thể hắn trở nên trong suốt hơn, thân thể phóng thích khí tức tử tinh, chỉ có Diệp Âm Trúc mới có thể cảm giác được biến hóa chánh thức ở bên trong đó , Tử vừa mới tiến hóa

Thấy Diệp Âm Trúc đến , trong mắt Tử toát ra một tia ấm áp, mỉm cười . "Âm Trúc, trên người ngươi thật ra đã xảy ra chuyện gì ? Tại sao lại là ngươi trợ giúp tu vi ta tăng lên vậy ? Từng bước từng bước phá bỏ mà lên, chỉ tiếc là không phá được rào cản cuối cùng"

Diệp Âm Trúc đương nhiên biết ý hắn muốn nói là cái gì, đạt tới cửu cấp đỉnh, muốn đánh sâu vào cấp Bạch cảnh . Theo như lời Tử thì hắn đả tiến từng bước nhưng lại không thể đạt tới bạch cảnh. Như vậy năng lượng trong cơ thể Tử cũng trở nên ngưng đọng rất nhiều . Lực lượng Tử tinh huyết mạch trong hắn tăng lên càng nhiều.

"Âm Trúc. ngươi làm sao vậy ? Ta có cảm giác được ngươi trở nên cường đại , sao sắc mặt ngươi trở nên khó coi như vậy ." Tử đang hưng phấn nhưng lại rất nhanh phát hiện Diệp Âm Trúc có gì không ổn .

Diệp Âm Trúc thất sắc nói: "Tô Lạp. Tô Lạp đi rồi."

"Tô Lạp?" Tử sửng sốt một chút , hắn bị Diệp Âm Trúc thu vào trong Tánh Mạng Bảo Thạch khi Bích Ngọc Ma Long còn không chưa xuất hiện , cho nên hắn cũng không biết bên ngoài xảy ra cái gì .

Diệp Âm Trúc không có dụng ngôn ngữ giải thích, chỉ là đem trí nhớ trong đầu của mình về Tô Lạp đưa Tử xem thông qua linh hồn tương liên hai người, chỉ trong nháy mắt , Tử đã biết xảy ra cái gì .

_____***_____

"Cái gì? Tô Lạp là Hắc Phượng Hoàng?" Tử giật mình như Diệp Âm Trúc, thông qua trí nhớ Diệp Âm Trúc, hắn cũng hiểu được rồi tại sao Diệp Âm Trúc có thể trong thời gian ngắn mà lực lượng lại đại phúc độ tăng lên,

"Âm Trúc, ngươi sẽ làm như thế nào? Đi tìm nàng hay không ?" Tử trầm giọng hỏi,

Ánh mắt Diệp Âm Trúc có chút mờ mịt, quay đầu nhìn về phía Minh, "Minh đại ca, cục diện chiến trường như thế nào rồi?"

Minh cũng không biết Tử và Diệp Âm Trúc nói về cái gì, mỉm cười, nói: "Yên tâm đi, Phật La lui binh rồi, lần này song phương tổn thất đều không nhỏ, Phật La bị nhiều hơn một chút, sợ rằng bọn họ còn muốn phát động tấn công cũng rất khó,"

Nghe được Phật La đã lui binh, tâm tình Diệp Âm Trúc tỉnh táo vài phần, trong lòng hắn lúc này đã bị hình ảnh của Tô Lạp che hết , nhưng hắn biết trong lúc này mình là căn bản không thể rời đi , uy hiếp Tư Phúc Nhĩ Đặc thành tạm thời giải trừ rồi, nhưng chiến tranh giữa Mễ Lan và Phật La còn lâu mới chấm dứt, mình còn có số lớn binh lính Cầm Thành trong Phật La, bọn họ đang chờ mình đi tới thống suất,

Tô Lạp, nàng đến tột cùng đi phương nào? Nàng sao phải đi a? Chẳng lẽ nàng không cảm nhận được tình cảm của ta đối với nàng hay sao ?

Cố nén đau xót trong lòng , Diệp Âm Trúc xoay người chậm rãi hướng phương Đông đi

Minh vừa định đuổi theo, lại bị Tử giữ lại, "Để cho hắn yên lặng một chút đi, hắn bây giờ cần phải tĩnh táo một chút," Tử biết,về phương diện tình cảm thì không ai có thể trợ giúp Âm Trúc, chỉ có bản thân hắn mới có thể giải quyết,

Một lần nữa trở lại trong bên trong căn phòng nhỏ có nhiều kỷ niệm, Diệp Âm Trúc đóng cửa, bởi vì hắn sợ mùi hương Tô Lạp sẽ mau phai nhạt đi nhanh , lẳng lặng ngồi ở trên giường, hắn cùng với hơi thở còn lưu lại của Tô Lạp, ngồi ở đó, hắn chậm rãi suy tư về những điều đã qua.

Nhắm hai mắt, tinh thần lực và đấu khí đồng thời vận chuyển, đấu khí trong cơ thể vận chuyển, mà tinh thần lực khống chế ma pháp lực hấp thu, thông qua Thần nguyên ma pháp bào, đem năng lượng chung quanh nhập vào trong cơ thể.

Trong tu luyện thì trạng thái phải ổn định mới dễ cảm thụ thân thể mình biến hóa, Diệp Âm Trúc dần dần tiến vào trạng thái nhập định,

Hắn làm như vậy cũng không phải muốn tu luyện, mà là muốn để cho tâm trí mình hoàn toàn bình tĩnh lại, nguyên nhân làm cho Tô Lạp rời đi đến tột cùng là cái gì, Diệp Âm Trúc hy vọng khi mình tỉnh táo trở lại thì sẽ biết rõ ràng,

Một vòng tuần hoàn tu luyện cũng không mất nhiều thời gian , khi tâm tình của hắn hoàn toàn trầm tĩnh, cũng thông qua lần tu luyện này đem bản thân biến hóa hoàn toàn….

Cơ thể, kinh mạch, cốt cách, nội tạng, đều xảy ra biến hóa thật lớn , tựa hồ bị một cổ thần bí lực lượng tẩy lễ qua , tựa như trong cơ thể lúc trước thiêm ước với Tử và được Tử tinh huyết mạch tẩy lễ, hắn thân thể đã trở nên càng thêm cứng cỏi, ít nhất so với trước kia thì cứng cỏi hơn gấp ba lần, kinh mạch trong cơ thể càng thêm rộng lớn, có thể tiếp nhận càng nhiều đấu khí, tinh thần chi hải cũng khuếch trương hơn gấp đôi, đại lượng năng lượng dũng mãnh vào trong cơ thể cùng với đấu khí và tinh thần lực của bản thân dung làm một thể, bất luận là đấu khí hoặc ma pháp, đều có tiến bộ nhiều, căn cứ phán đoán Diệp Âm Trúc, lúc này hắn ma pháp và đấu khí, đều đã tăng lên tới rồi tử cấp bảy giai , nói cách khác, một chút tăng lên hơn bốn giai.

Phải biết rằng, là tại tử cấp cấp bậc thì tử cấp mỗi khi tăng lên một giai thì cần có năng lượng thậm chí bằng cả sáu cấp bậc trong thải hồng bảy cấp trước đó cộng lại, thật sự đây là dạng năng lượng gì mà khiến cho bản thân sinh ra biến hóa thật lớn như thế,

Đạt tới tử cấp bảy giai, không thể nghi ngờ, mình đã thành một trong những người mạnh nhất của các nước trên địa lục ngoại trừ Pháp Lam, cho dù là so sánh với Tử, cũng không thua sút nhiều, dù sao hắn cũng là ma vũ song tu , dựa vào Đông long vũ kỹ kỹ xảo và đặc thù cầm ma pháp, hắn còn có ưu thế lớn hơn nữa.,

Là Tô Lạp, nhất định là Tô Lạp, Diệp Âm Trúc đột nhiên nhớ tới mình và Tô Lạp dung làm một thể thì có cảm giác nóng rực , năng lượng khổng lồ này tựa hồ là từ Tô Lạp trong cơ thể truyền đến , cánh Tô Lạp còn có quái dị năng lượng nóng rực, nhờ vậy mới khiến cho mình xuất hiện biến hóa, bằng không lúc ấy tinh thần lực của mình cạn kiệt, đấu khí cũng tiêu hao gần hết, thì sao lại như biến thành thực lực tăng nhiều như vậy đây ?

Nghĩ vậy , trong đầu Diệp Âm Trúc đột nhiên tỉnh lại, mình ở chỗ này suy nghĩ sẽ không có tác dụng, có lẽ, sư phụ biết chuyện này thật sự làm sao lại xảy ra,

Dựa tinh thần liên hệ, Diệp Âm Trúc dùng tinh thần lực phát ra kêu gọi tới linh hồn phía trong Long hồn giới .

“Sư phụ, ngài đã thanh tỉnh chưa?” gọi một tiếng rồi Diệp Âm Trúc tăng cường tinh thần lực khổng lồ tác dụng mấy lần truyền vào Long hồn giới, rất nhanh có lời đáp lại,

“Ngốc tiểu tử, ngươi gọi ta làm gì? Mọi cơ hội ta đều đã làm tốt ngươi rồi, chẳng lẽ ngươi chưa quyết định được hay sao?” âm thanh của Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn lại vang lên, vụ khí màu đen nhàn nhạt từ Long hồn giới xuất ra, ngưng tụ trước mặt Diệp Âm Trúc,

“Sư phụ, thật sự đã xảy ra chuyện gì? Con giúp Tô Lạp giải độc, nhưng Tô Lạp lại biến mất rồi mà lực lượng của con lại đại phúc tăng cường, chuyện này thật sự là tại sao?”

“Cái này không có gì là kỳ quái , vốn là như thế này, tên tiểu tử nhà ngươi có biết hay không, vì trợ giúp ngươi, ta tiêu hao rất nhiều linh hồn lực, không cho ta nghỉ ngơi cho tốt thì ta làm sao tiếp tục dạy ngươi vong linh ma pháp,” Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn nói,

Diệp Âm Trúc trong lòng vui vẻ, vội hỏi: “Vậy ngài hẳn biết chuyện gì đã phát sinh rồi?”

Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn nói “Đương nhiên, cái này vốn là kế hoạch của ta , nha đầu đó đi rồi sao? Xem ra,nó rất khó khăn khi ra đi! Bất quá không thể không đi, nó không muốn liên lụy đến ngươi, với thực lực của ngươi hiện tại thì không đủ để bảo vệ nó, đi thì cũng đi rồi, có lẽ cái đó đối ngươi mới là kết quả tốt nhất,”

Diệp Âm Trúc trong lòng khẩn trương, “Sư phụ, ngài có thể nói rõ ràng một chút, thực sự là xảy ra chuyện gì?”

Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn nói: “Đứa nhỏ này dù sao cũng đã gần tới Bạch cảnh rồi, xem như một nửa người mạnh, nhưng cũng chưa đủ, dù cảnh giới ngươi đã đạt tới Thiên nhân hợp nhất nhưng cứ không bình tĩnh như vậy thì đối với tu luyện lại bất hảo,”

Diệp Âm Trúc cười khổ nói: “Sư phụ, con bây giờ chỉ muốn biết đã xảy ra cái gì, chỉ muốn biết Tô Lạp ở phương nào. Tu luyện sao ? Ngài nhận cho con bây giờ còn có tâm tình để tu luyện sao?”

Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn mỉm cười, “Khán hình dáng của ngươi giống ngốc tiểu tử , là tên khờ si tình rồi, được rồi, ta sẽ nói cho ngươi, bất quá ngươi phải nhớ kỹ, Với thực lực của ngươi khi chưa đủ mạnh thì nhất định không thể đi tự tìm phiền toái, nếu không, chẳng những vô vọng báo thù cho ta mà ngay cả ngươi cũng không cứu được tiểu tình nhân của ngươi,”

Nghe Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn nói, Diệp Âm Trúc mới ý thức được chuyện nghiêm trọng, hắn cũng không phải kẻ ngốc, lập tức hít thật sâu, miễn cưỡng đem tâm tình kích động của mình bình tĩnh lại, Hướng linh hồn Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn gật gật đầu, “Sư phụ, ngài nói đi, con nhất định không xúc động,”

Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn vừa lòng nói: “Lúc này mới không hổ là đệ tử của ta , ngày đó tiểu tình nhân của ngươi trúng độc, quả thật là cần phải có ngươi tới giúp nàng giải độc, trong lúc ngươi trong quá trình khôi phục thể lực , ta đem năng lượng của Phượng Hoàng linh hoàn toàn rót vào trong cơ thể nó , trợ giúp nó giác tỉnh huyết mạch Hắc Phượng Hoàng trong cơ thể . không ngờ rằng tiểu tình nhân của ngươi trong cơ thể không chỉ có đơn giản là Lam Địch Á Tư Hắc Phượng Hoàng huyết mạch, mà nó còn huyết mạch Phượng Hoàng hoàng tộc hiếm có”

” Huyết mạch Phượng Hoàng hoàng tộc?” Diệp Âm Trúc kinh ngạc nói,

Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn nói: “Đúng , đây là tin tốt, trên thế giới thì Phượng Hoàng là cường đại ma thú rất hiếm , một Phượng Hoàng tồn tại đều có thể so với Thần Thánh cự long, nhưng bọn chúng có số lượng thật sự quá ít, ít nhất mấy trăm năm ta sống thì cũng chưa bao giờ gặp qua một Phượng Hoàng chánh thức , đại đa số mọi người chỉ có khả năng tìm được một chút Phượng Hoàng di tích mà thôi, mà Phượng Hoàng là một tộc, bọn chúng cũng có tổ tiên của mình, theo như lời ta nói thì huyết mạch Phượng Hoàng hoàng tộc, chính là chánh thức Phượng Hoàng vương, ta có thể dám chắc là nó còn tồn tại , nhưng, nó giống như người cường đại trong vị diện, cùng long thần tồn tại, bọn chúng có thực lực cường đại ,làm cho mình có thể xuyên qua các vị diện, chúng ta cũng không có khả nhìn thấy những người này, có lẽ nếu ta lúc trước có thể tiến vào Thần cấp cảnh giới, mới có thể nhìn thấy bọn họ”

Diệp Âm Trúc hiểu được “Theo lời ngài , trong cơ thể Tô Lạp có Phượng Hoàng huyết mạch là thuộc loại Phượng Hoàng vương , mà không phải là Hắc Phượng Hoàng bình thường,”

Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn nói: “Đúng là như thế, chỉ là Phượng Hoàng vương huyết mạch trong cơ thể nó vô cùng ít, phải dùng đặc thù năng lượng vi dẫn thì mới có thể làm giác tỉnh lại, Phượng Hoàng linh của ngươi bên trong có chứa năng lượng Phượng Hoàng khổng lồ , ta dụng nó làm cho Phượng Hoàng vương tộc huyết mạch trong cơ thể tiểu tình nhân hoàn toàn kích phát rồi, chỉ có trong tình huống hồi sinh lại thì mới có thể cho ngươi đưa vào trong cơ thể nó một chút kháng thể của Độc Long chi độc, làm cho hiệu quả tăng hết mức, hoàn toàn giải trừ độc tố trong cơ thể nó”

Nguyên lai là như thế, Diệp Âm Trúc giật mình hiểu ra, trong lòng đối với Phi Nhĩ Kiệt Khắc không khỏi khâm phục, ngoại trừ vị sư phụ này, sợ rằng không có một ai có thể nghĩ ra biện pháp như vậy nữa.

Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn tiếp tục nói: “Ta làm như vậy còn có một ý khác, lúc Phượng Hoàng hoàng tộc huyết mạch giác tỉnh thì thân thể tiểu tình nhân của ngươi sẽ phát sinh biến hóa, đồng thời thực lực cũng

sẽ tăng lên, bất quá năng lượng Phượng Hoàng hoàng tộc huyết mạch quá mức bá đạo , thân thể loài người muốn hoàn toàn hấp thu cơ hồ không có khả năng, chẳng những sẽ có lãng phí nhiều, thậm chí bởi vì ám ảnh về cha quá nhiều đối với nó sẽ tạo thành thương tổn, mà có ngươi vào thì thương tổn này sẽ bị đưa tới mức thấp nhất, đồng thời, ngươi cũng có thể hấp thu một bộ phận năng lượng Phượng Hoàng, đối với bản thân ngươi cũng có nhiều chỗ tốt"

_____***_____

Diệp Âm Trúc gật gật đầu. "Đấu khí và ma pháp của con đều tăng lên hơn bốn giai, nếu tu luyện bình thường thì cho dù con tu luyện với tốc độ nhanh so với người bình thường, sợ rằng cũng cần mười năm."

Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn cười lạnh một tiếng, "Tăng lên nhiều so với bình thường thì ngươi cũng không thể đem tất cả năng lượng Phượng Hoàng hoàn toàn hấp thu đâu, nếu ta đoán không sai thì lúc này hắn là còn có một bộ phận năng lượng giấu ở trong thân thể ngươi. Khi ngươi có thực lực đủ mạnh , thân thể cũng đủ mạnh thì mới có thể từ từ chuyển hóa cho thực lực của ngươi lên, ta cũng không phải không bội phục Tư Long. Ngươi biết không, tiểu tình nhân này của ngươi vốn là Tư Long lưu lại cho bản thân hắn hưởng dụng ."

Diệp Âm Trúc chấn động, "Ngài nói là Tư Long cũng biết Tô Lạp trên người có Phượng Hoàng hoàng tộc huyết mạch sao ?"

Âm thanh của Phi Nhĩ Kiệt Khắc có một tia thâm thiết bi thương. "Tư Long là đồ đệ do ta dạy dỗ. tất cả tri thức của hắn đều là theo ta học tập , thì sao lại không biết được ? Nếu không phải Phượng Hoàng hoàng tộc huyết mạch, thì sao hắn lại dễ dàng lựa chọn tiểu tình nhân của ngươi làm đệ tử, nếu ta đoán đúng thì Tư Long là muốn đợi được thực lực bản thân tăng lên tới bạch cấp chín giai.giống như ta lúc trước. Tại thời khắc cuối cùng sẽ hấp thủ phượng hoàng hoàng tộc huyết mạch năng lượng trong cơ thể tiểu tình nhân của ngươi,dựa vào thần lực trợ giúp thì bản thân một bước vọt tới Hắc Vu hồn cảnh giới."

Diệp Âm Trúc hít thật sâu nói, "Hèn hạ, Tư Long này là tên hỗn đản, ngay cả đồ đệ mà hắn cũng không buông tha sao ?"

Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn lạnh lùng nói: "Đây là sự thật , ngay cả ta đã dưỡng dục hắn trên trăm năm mà cũng đem ra đối phó, huống chi là đệ tử của nó, tiểu tình nhân của ngươi vốn là hắn chuẩn bị lưu lại cho bản thân mình . Hắc Vu hồn so với Bạch vu hồn còn khó có thể tu luyện hơn nhiều, ta dám chắc, nếu dựa vào thực lực của hắn thì vĩnh viễn cũng không có khả năng đạt tới Hắc Vu hồn cảnh giới, nhưng có tiểu tình nhân Phượng Hoàng hoàng tộc huyết mạch thì khỏi phải nói. Phượng Hoàng vương cũng có thể xưng là Phượng Hoàng chi thần, trong truyền thuyết tồn tại là thần cấp cảnh giới. Huyết mạch của nó trong nháy mắt có thể bộc phát sinh ra năng lượng sẽ có hiệu quả tuyệt vời như thế nào. Tư Long chính là muốn đợi được tới thời khắc mấu chốt thông qua hoạch làm cho tiểu tình nhân của ngươi hồng hoàn mà đạt tới phá tan trở cách, đến lúc đó thì tất cả huyết mạch năng lượng của tiểu tình nhân của ngươi đều sẽ bị hắn hấp thu, ngay cả linh hồn cũng sẽ tan biến."

Diệp Âm Trúc hai đấm không biết lúc nào đã nắm chặt . Nghe Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn nói như vậy. Trong lòng hắn có thật nhiều xót. Tô Lạp đã cô khổ từ nhỏ đến lớn, thụ quá vô số khó khăn mà bây giờ ngay cả sư phụ vừa mang lại cho nàng mấy năm sống bình thường cũng có mưu đồ với nàng. Thương tiếc trong lòng nhất thời thăng tới đỉnh điểm, trong lòng âm thầm thề, vĩnh viễn cũng sẽ không để cho bất luận kẻ nào thương tổn Tô Lạp. trừ phi bước qua xác hắn.

Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn thở dài một tiếng, nói: "Ta biết ngươi trong lòng suy nghĩ cái gì, chỉ là thực lực của ngươi và Tư Long bây giờ chênh lệch quá lớn. muốn đối phó Tư Long, ngươi giống như là đối phó với cả Pháp Lam, dù sao ta bây giờ chỉ có linh hồn mà Tư Long là một trong những hạch tâm của Pháp Lam . ,

Diệp Âm Trúc hận nói: "Tô Lạp rời con mà đi, chắc hẳn là bởi Tư Long hoặc là bởi vì cha nàng?"

Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn nói : "Là Tư Long. Ngươi phải đáp ứng với ta cần bảo trì tĩnh táo, với lực lượng của ngươi còn không đủ thì nhất định không thể đi tìm Tư Long. Bây giờ ngươi chỉ có thể nhẫn nại, ngươi cũng học vong linh ma pháp từ ta một thời gian, nhớ kỹ ta từng nói với ngươi. Mỗi người đều có ba hồn bảy phách, ba hồn bảy phách này tổ hợp cùng một chỗ, sẽ hình thành linh hồn lạc ấn, tinh thần chi hải bên trong cũng được xưng là tinh thần lạc ấn."

Diệp Âm Trúc gật gật đầu.

Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn nói tiếp "Có lẽ là lúc trước Tư Long từng hại ta nên hắn đối với đệ tử cũng lo lắng, tiểu tình nhân của ngươi lúc biến hồi bản thể thì ta đã cảm giác được hồn phách của nó không được đầy đủ, chỉ có Tư Long mới có thực lực để lấy đi của nó một hồn một phách, để có thể làm cho nó bị ảnh hưởng còn sống, khi tiểu tình nhân của ngươi bị hắn khống chế vĩnh viễn, nếu hắn muốn giết tiểu tình nhân của ngươi, chỉ cần ra tay hủy diệt bị một hồn một phách mà hắn để yểm đi thì tiểu tình nhân của ngươi cũng lập tức chết không có chỗ chôn, linh hồn lạc ấn phá tán, đừng nói là ta cho dù là thần cũng cứu không được nàng, nó lựa chọn rời đi ngươi, hẳn là có hai cái nguyên nhân, một là bởi vì bản thân nó cũng không xác định vận mệnh tương lai của bản thân , hai là bị người khác khống chế thì làm sao có thể cùng người yêu ở cùng một chỗ cho được? Thêm nữa, ta nghĩ Tư Long nhất định đối với nàng có nói qua, không cho phép nàng và nam nhân nào cùng ở chung một chỗ. Bởi vì Tư Long phải đoạt được nàng hồng hoàn trong tương lai, Tư Long lại rất cường đại, nó sợ sẽ liên lụy ngươi. cho nên mới hội thừa dịp ngươi ngủ say mới rời đi, nha đầu kia hẳn là cực kỳ yêu ngươi a!"

"Tư - long -" Diệp Âm Trúc nổi giận gầm lên một tiếng, phất mạnh tay lên. Rồi ngồi xuống giường. khi hắn ngồi xuống giường thì đem đấu khí thu hồi . bởi vì hắn nhớ tới cái giường này đối với hắn và Tô Lạp mà nói đều có nhiều lắm kỷ niệm.

"Di -" Diệp Âm Trúc đột nhiên cảm giác được thân giường dưới tay tựa hồ có chút bất đồng, bèn nhấc tay lên bỗng nhiên phát hiện. Tại trên thành giường có khắc bảy chữ rất sâu.. từ hình dáng là có thể nhìn ra, nó được khắc bằng móng tay .

" Xin hãy quên ta, tình nhân hỡi."

Bảy chữ đơn giản, nhưng lại giống như một thanh kiếm sắc đâm thật sâu đâm vào lòng Diệp Âm. nước mắt không cầm được từ trên mặt chảy xuôi xuống, ngắn ngủn chỉ trong vài ngày, hắn và Tô Lạp đã cùng nhau trải qua tử biệt cùng sanh ly, loại thống khổ này làm tâm tình của hắn suýt nữa không cách nào chấp nhận.

Đây là yêu sao ? Nguyên lai yêu một người lại bị thống khổ như thế.

"Không, Tô Lạp, ta sẽ không cho nàng rời xa ta . Vĩnh viễn sẽ không có gì ngăn cách chúng ta , có bất cứ khó khăn nào ta và nàng vĩnh viễn sẽ ở cùng một chỗ."

Nước mắt rơi ra, Diệp Âm Trúc lập chưởng ra đem khối gỗ có khắc chữ tách ra thu vào Tu Di thần giới, đứng lên dứt khoát, trong mắt đã lộ vẻ kiên nghị .

"Âm Trúc, ngươi muốn làm gì?" Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn có chút lo lắng hỏi.

Diệp Âm Trúc nói: "Sư phụ. ngài yên tâm, con sẽ không lỗ mãng đi tìm Tô Lạp, cũng sẽ không đi tìm Tư Long, nhưng một ngày nào đó, con nhất định sẽ đoạt lại hồn châu của ngài và hồn phách của Tô Lạp từ Tư Long.Thực lực! bây giờ con phải có thực lực để có thể cùng Tư Long đối kháng và lực lượng tuyệt đối để cùng đối kháng với thế lực Pháp Lam."

Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn trong lòng âm thầm đồng ý, ông biết Diệp Âm Trúc đã hiểu được . không cần minh nói thêm cái gì. "Âm Trúc, không nên khổ sở, mất mát chỉ có dựa vào lực lượng bản thân mới có thể đem trở về một người, có một tin tốt cho ngươi, trải qua lần dùng linh hồn lực giúp ngươi phát động uy lực của siêu thần khí cổ cầm , đối với cách như thế nào đem ma pháp của ngươi cùng vong linh ma pháp dung hợp cùng một chỗ, ta đã cơ bản nghĩ thông suốt , ta sẽ tiến vào ngủ say để khôi phục trạng thái linh hồn lực. khi ta tỉnh táo lại là lúc ta sẽ đem vong linh ma pháp thích hợp với ngươi để truyền thụ cho, chỉ cần ngươi có thể luyện thành thì Pháp Lam cũng không thể không chiến thắng được."

Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn hóa thành hắc vụ trở lại long hồn giới và Diệp Âm Trúc cũng từ trong phòng đi ra.

Lúc này, sắc trời bên ngoài đã bắt đầu ửng hồng, Mễ Lan chiến sĩ bắt đầu tỉnh dậy. Cứu tử quyết thương, rửa sạch chiến trường, củng cố phòng ngự, và có rất nhiều chuyện cùng đợi bọn họ đi làm.

"Âm Trúc." Tử thanh âm vang lên. hắn và Minh vẫn đứng ở bên ngoài phòng, vẫn đợi Diệp Âm Trúc.

Diệp Âm Trúc miễn cưỡng lộ ra vẻ tươi cười, "Yên tâm đi, ta không có việc gì. Chuyện bên này nếu đã chấm dứt thì chúng ta cũng nên rời đi. Kế hoạch dụng binh đối với Phật La từ bây giờ sẽ bắt đầu, ta muốn

cho Phật La nhân biết kết quả của kẻ phản bội."

Sau khi thương lượng sơ qua, Diệp Âm Trúc lập tức tìm An Thiết Lạc Đế. Từ danh nghĩa mà nói bây giờ hắn chỉ huy cao nhất trong Tư Phúc Nhĩ Đặc thành .

"Diệp Nguyên soái. Ngài không sao chứ ?" tiếng của An Thiết Lạc Đế sang sảng vang lên từ ngoài vào trong trướng. Buổi tối ngày hôm qua ông ta cũng ngủ ngon giấc, mặc dù thân thể và tinh thần đều có chút mệt mỏi nhưng ông đã không biết bao nhiêu năm chưa từng hưng phấn quá như lúc này.

Diệp Âm Trúc mỉm cười. nói: "Ta khỏe lắm. Nguyên soái, tình huống quân ta bây giờ như thế nào?"

An thiết lạc đế nụ cười trên mặt thu liễm vài phần, thở dài một tiếng. nói: "Mặc dù lần này thành công chống cự lại Phật La nhân, nhưng chúng ta cũng tổn thương rất nhiều, chiến đấu viên giảm rất nhiều. phương Đông quân đoàn ít nhất mất đi một nửa chiến đấu lực, muốn khôi phục tuyệt không phải một sớm một chiều. Bất quá, chúng ta gây cho phật la nhân tổn thất lớn hơn nữa, bọn họ tổn thất ít nhất cũng gấp đôi chúng ta. Ta phái thám tử đi ra ngoài vừa mới hồi báo, Phật La đại quân đã triệt trở lại Phật La cảnh nội, bởi vì không có hậu cần bổ cấp, trên đường lui về phía sau , bọn họ bỏ lại không ít công cụ và tọa kỵ bị thương , còn có không ít thi thể thương binh , này đánh một trận kết thúc thì Phật La nhân muốn khôi phục nguyên khí tuyệt cũng không phải một ngày hai ngày."

Diệp Âm Trúc gật gật đầu. nói: "Trận chiến đấu này đối với chúng ta mà nói rất là trọng yếu . Lần này đả kích Phật La nhân rất nhiều. bọn họ còn muốn tổ chức công kích đã rất khó . An thiết lạc đế Nguyên soái. Tư Phúc Nhĩ Đặc thành sẽ giao cho ngài, hy vọng ngài có thể thủ thành giống như lần này. Đem phòng tuyến cuối cùng này thủy chung bảo trụ."

An thiết lạc đế trong lòng cả kinh, "Diệp Nguyên soái. ngài phải đi sao ?"

Diệp Âm Trúc gật gật đầu. nói: "ta còn có nhiều chuyện quan trọng cần làm, đồng bọn của ta đang chờ ta trở về, nếu hết thảy thuận lợi , ta nghĩ Phật La nhân sẽ không còn dám vào Mễ Lan nửa bước . Ta sẽ giáo huấn một cách thê thảm."

---

oP¢u G\yỀjX oP¢I [Ǯ_ ~y

Lúc đầu, khi Diệp Âm Trúc mới đến nơi này để thay thế vị trí thống soái của ông thì trong lòng còn ngổn ngang những mối ưu tư chưa tháo gỡ được, nhưng khi chiến tranh bắt đầu, Diệp Âm Trúc và người anh ta mang lại không nhiều lắm chỉ vài trăm quân, lại trở thành nhân tố quyết định làm đảo ngược hoàn toàn tình hình chiến sự.

Những người này không ai không là cường giả, chính là dưới sự giúp đỡ của họ, Tư Phúc Nhĩ Đặc Thành mới có thể đứng vững được.

Nhìn ánh mắt thất thần của An Thiết Lạc Đế, Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:

- Thiên địa tuần hoàn không có tan sao có hợp, không có loạn sao có lúc thái bình, ta tin tưởng, dưới sự chỉ huy của An Thiết Lạc Đế Nguyên soái ngài, phương đông quân đoàn trong tương lai không lâu nhất định sẽ trở thành tinh nhuệ như phương bắc quân đoàn. Gánh trách nhiệm trên vai ngài vẫn còn rất nặng, tình hình hiện nay của Mễ Lan vẫn chưa được lạc quan, cuộc chiến thực sự chính là ở nam phương. Khi chúng ta bên này xác định được Phật La không còn lực tấn công, có thể, ngài còn phải đái lĩnh phương đông quân đoàn tinh nhuệ để chi viện cho nam phương. Bây giờ, đúng là cơ hội để ngài đại triển khai quyền cước, những danh tướng chỉ xuất hiện trong chiến tranh, ta tin tưởng, ngài nhất định sẽ là một trong số đó.

Trong mắt An Thiết Lạc Đế toát ra một tia sáng rõ ràng thông suốt, hắn dù sao cũng là võ tướng, mặc dù trong lòng có chút hoang mang, nhưng rất nhanh khôi phục nói:

- Diệp Nguyên soái, ngài lúc nào đi?

Âm Trúc đáp:

- Ngài tuổi so với ta lớn hơn nhiều, sau này hãy trực tiếp gọi tên ta là được. Trải qua một đêm tu luyện, ta đã khôi phục được một ít, chúng ta lập tức sẽ rời đi, tại lãnh thổ Phật La, đồng bọn đang chờ tin tức của ta. Phật La đại quân lui binh, thế cục bên này mặc dù đã ổn định, nhưng đồng bọn của ta thì không thể nghi ngờ áp lực sẽ tăng lên rất nhiều. *'Lạc đà dẫu có ốm hết mức cũng lớn hơn ngựa'. Khi quân đội Phật La hồi quốc, e rằng trước hết sẽ đối phó với huynh đệ ta.

*(Ý nói thế quân Phật La tuy bị tổn thất nhưng vẫn còn mạnh hơn đồng bọn Diệp Âm Trúc).

An Thiết Lạc Đế nói:

- Vậy để cho chúng ta hộ tống ngài đi.

Diệp Âm Trúc lắc lắc đầu:

- Không cần đâu, hữu duyên sẽ còn gặp lại. An Thiết Lạc Đế Nguyên soái. Ta mời ngài đến, chính là muốn cáo từ ngài. Không nên kinh động đến ai, sau khi chúng ta rời đi, ngài chỉ cần phòng thủ chặc chẽ Tư Phúc Nhĩ Đặc Thành, tiếp tục kế hoạch 'vườn không nhà trống', Mễ Lan phương đông không còn lo ngại rồi.

Toàn cảnh đúng như lời Diệp Âm Trúc nói, hắn không ở lại thêm nữa. Sau khi hướng về An Thiết Lạc Đế cáo từ, lập tức mang người của mình lặng lẽ rời khỏi Tư Phúc Nhĩ Đặc Thành.

Hai trăm Lợi Trảo Đức Lỗ Y cùng với năm trăm Đông Long chiến sĩ Diệp Âm Trúc mang đến lần này, cơ hồ không có ai trên người không bị thương tích, nhưng chiến đấu lực dũng mãnh, thêm kỹ năng phản lão hoàn đồng của các Lợi Trảo Đức Lỗ Y, lại giúp cho đội quân Cầm Thành này như trước vẫn duy trì được lực chiến đấu khỏe mạnh không hề suy giảm.

Trước khi rời khỏi Tư Phúc Nhĩ Đặc Thành, Diệp Âm Trúc và Kim Sắc mật nghị khẩn cấp một hồi, Kim Sắc lúc này cũng không nghi ngờ gì nữa về chiến lược của Diệp Âm Trúc, đối với hắn tự nhiên bảo sao nghe vậy. Giữa trưa ngày hôm đó, Diệp Âm Trúc cùng người của hắn từ khu vực Mễ Lan lẳng lặng trở về lãnh thổ Phật La Quốc.

Quang mang chợt lóe, trải qua bốn lần truyền tống, tổng cộng hơn bảy trăm người lặng lẽ xuất hiện tại nơi lúc trước bọn họ rời đi trong phiến rừng rậm nọ tại Phật La. Ma pháp đạt tới Tử Vi Cầm Tâm thất giai, đối với Diệp Âm Trúc mà nói, tinh thần lực sử dụng trong truyền tống ma pháp trận cơ hồ không có tiêu hao gì nhiều, hơn nữa khoảng cách truyền tống này cũng không… xa lắm.

Tử, Minh cùng với Mai, Lan hai tông tông chủ đều tụ tập tại bên người Diệp Âm Trúc, chung quanh thật yên tĩnh.

- Mọi người tại chỗ nghỉ ngơi. Mai tông phái hai mươi người ra chung quanh cảnh giới.

Sau khi nói ngắn gọn, Diệp Âm Trúc để cho mọi người nghỉ ngơi, bây giờ điều hắn muốn làm chính là chờ đợi.

Lúc trước trước khi ly khai Phật La đi Tư Phúc Nhĩ Đặc Thành, hắn đã cùng Áo Lợi Duy Lạp thương lượng xong, một khi cuộc chiến bên kia Tư Phúc Nhĩ Đặc Thành chấm dứt. Sẽ hội hợp tại đây.

Đối với tình huống Áo Lợi Duy Lạp chỉ huy lực lượng chính của Cầm Thành trong cuộc chiến với Phật La Quốc, Diệp Âm Trúc không cần chính mắt nhìn thấy cũng có thể tưởng tượng được.

Phải biết rằng, hắn lưu lại cho Áo Lợi Duy Lạp toàn là quân đội chủ lực của Cầm Thành… Không nói đến Chiến Tranh cự thú Cách Lạp Tây Tư cực kỳ cường hãn, chỉ với Tử Thần Long Lang kỵ sĩ đoàn cùng với Bỉ Mông cự thú quân đoàn, hai chiến lực mạnh mẻ này cũng đủ khiến cho bất cứ đối thủ nào cũng khiếp sợ. Chỉ cần Phật La quân không có vượt quá mười vạn đại quân. Tưởng muốn giữ bọn họ lại cơ hồ là không có khả năng.

Đồng thời, có thể thấy đại quân Phật La ngoài tiền tuyến thủy chung không có sự bổ sung nào. Chiến lược do chính mình và Áo Lợi Duy Lạp lập ra rất thành công, đường tiếp vận của Phật La đã hoàn toàn bị lực lượng chiến đấu của Cầm Thành chặt đứt.

Không lâu sau, bỗng giữa không trung vang lên một tiếng chim kêu lanh lãnh, một điểm đen nhỏ từ không trung dần dần lớn lên.

Diệp Âm Trúc trên mặt toát ra một tia mỉm cười nhàn nhạt.

- Đồng bọn chúng ta tới.

Quả nhiên, điểm đen lớn dần, một con chim to xuất hiện tại phía trên rừng cây, chính là Giác Ưng kỵ sĩ của Cầm Thành.

Giác Ưng chậm rãi hạ xuống đất, một gã Tinh Linh chiến sĩ từ trên nhảy xuống, bước nhanh tới trước mặt Diệp Âm Trúc, cung kính nói:

- Tham kiến Cầm Đế đại nhân.

Diệp Âm Trúc đáp lời:

- Huynh đệ khổ cực rồi. Các ngươi bên này tình huống như thế nào?

Tinh Linh chiến sĩ có chút hưng phấn nói:

- Tình huống so với dự kiến còn tốt hơn. Có lẽ nguyên nhân vì tất cả quân tinh nhuệ của Phật La đều được phái lên tuyến trước, bộ đội tiếp tế hậu cần của bọn họ rất khó tổ chức ra một đội ngũ hộ tống có khả năng chống cự với chúng ta. Ngoại trừ đệ nhất Huyết Sắc vệ đội trong đó có mấy vạn binh hộ tống mang đến một chút phiền toái cho chúng ta. Sau bốn lần vận chuyển tiếp tế bọn họ đã định vượt qua vùng phong tỏa của chúng ta, nhưng đều bị chúng ta ngăn chặn thành công hoàn toàn.

Diệp Âm Trúc trong lòng thầm thở phào nhẹ nhỏm, mặc dù hắn đã đoán được, nhưng những tin tức nhận được thực tế tại hiện trường mới đúng là chính xác. Phật La mặc dù có thể xuất ra năm mươi vạn đại quân công kích Mễ Lan, nhưng vô hình trung cũng làm cho thực lực bên trong quốc gia trống rỗng, tưởng muốn vượt qua sự đánh chặn của Cầm Thành chiến sĩ, nói dễ vậy sao, bọn họ đâu có biết, ở trên bầu trời, Giác Ưng kỵ sĩ sớm đã nhìn thấy tất cả mọi động tĩnh của họ.

- Tình hình thương vong bên ta như thế nào? Diệp Âm Trúc tiếp tục hỏi.

Tinh Linh chiến sĩ đáp:

- Không có người chết, phần lớn chỉ là vết thương nhẹ. Cũng nhờ chiến đấu chủ yếu do Bỉ Mông cự thú và Tử Thần Long Lang kỵ binh hoàn thành, với lực phòng ngự của bọn họ thì địch nhân rất khó công phá. Bởi vậy, cùng với kết quả chiến đấu phong phú, có thể nói chúng ta không có tổn thương. Chỉ đáng tiếc là những trang bị tiếp tế ấy, chúng tôi tự giữ lại một phần để ăn, còn lại hết thảy những thứ khác đều đốt sạch.

- Hảo. Diệp Âm Trúc trong mắt quang mang đại phóng, từ khi rời khỏi Tô Lạp đến nay, tâm tình hắn chính là lần đầu tiên thực sự tốt lên. Lần này đại quân Cầm Thành xuất chinh, tất cả kế hoạch có thể nói là tiến hành hết sức thuận lợi. Thiệt hại Phật La quân nhận được đủ để làm bọn hắn thống khổ một thời gian dài.

- Huynh đệ, khuất tất ngươi đi một chuyến. Nói cho Áo Lợi Duy Lạp biết, Tư Phúc Nhĩ Đặc Thành đã giải trừ bao vây, bảo hắn lập tức đưa toàn bộ Cầm Thành thuộc quyền trở về nơi này cùng ta hội hợp, kể cả các Giác Ưng kỵ sĩ đoàn ngươi. Chủ lực của Phật La đại quân đã rút về vùng ranh giới Phật La. Nếu ta đoán không sai, tiếp theo bọn họ chính là muốn tiến hành càn quét chúng ta.

- Rõ, Cầm Đế đại nhân. Tinh Linh chiến sĩ một lần nữa lại lên lưng Giác Ưng. Có chi không quân này, không thể nghi ngờ tốc độ tin tức truyền qua lại tăng lên tới cực hạn.

Lợi Trảo Đức Lỗ Y và Đông Long chiến sĩ môn tại chỗ nghỉ ngơi, Diệp Âm Trúc cũng cùng tu luyện. Sự cố Tô Lạp đã để lại dấu ấn rất sâu đậm trong lòng hắn, nhưng hắn bây giờ không thể đi tìm kiếm Tô Lạp, một do thời gian không cho phép, mặt khác, hắn cũng không có đủ thực lực để đối kháng cùng với lực lượng phía sau của Tô Lạp. Chỉ có không ngừng tăng lên thực lực của chính mình, mới có thể cùng địch nhân chống cự lại được.

… Mễ Lan thành, hoàng cung.

Ma pháp truyền tin của Mễ Lan đế quốc, so với trong cả Long Khi Nỗ Tư Đại Lục không thể nghi ngờ là tiên tiến nhất. Khi Diệp Âm Trúc đái lĩnh Cầm Thành chiến sĩ của hắn vừa mới rời khỏi Tư Phúc Nhĩ Đặc Thành, tại thủ đô Mễ Lan đã nhận được tin tức đến từ phương đông quân đoàn.

- Thật tốt quá. Vì quá nổi hưng phấn, thậm chí cả Tây Nhĩ Duy Áo đại đế cũng từ chỗ ngồi của mình nhảy dựng lên. Tâm tình kích động không thốt nên lời.

Từ khi chiến tranh bắt đầu đến bây giờ, thời gian tuy không dài, nhưng hai bên tóc mai của ông lại bạc đi nhiều.

Trước khi chiến tranh bắt đầu, ai có thể nghĩ đến Lam Địch Á Tư chuẩn bị dồi dào phong phú như thế, càng khiến cho Mễ Lan ứng phó không kịp chính là Pháp Lam đột nhiên tuyên bố phong bế. Toàn bộ chiến cuộc ấy đã khiến cho Mễ Lan đế quốc một phương lâm vào thế bị động tuyệt đối.

Tây Nhĩ Duy Áo mặc dù là một ông vua nhìn xa trông rộng, nhưng vì thực lực đối phương đã vượt hẳn bên mình, dưới tình huống trước có Lam Địch Á Tư, Ba Bàng, sau có Thú Nhân đại quân, còn làm cho ông ta có một loại cảm giác *'không bột đố gột nên hồ' (bị bế tắt).

* Tục ngữ cổ: 'Người đàn bà khéo cũng khó có thể nấu cơm khi không có gạo' (Thiếu điều kiện cần thiết, thì có tài giỏi mấy cũng không làm nên chuyện.)

Tây Đa Phu và Mã Nhĩ Đế Ni hai đại Nguyên soái chia ra chủ trì chiến đấu tại nam và bắc chiến tuyến. Cho dù nam tuyến chiến đấu căng thẳng dữ dội, địch quân phải ngăn cản so với bên mình đông hơn gấp đôi, nhưng khiến cho vị thống trị giả Mễ Lan này lo lắng nhất chính là phương đông.

Với tình huống Phương đông quân đoàn, Tây Nhĩ Duy Áo lại không biết như thế nào mà lần đây? Lúc Thất Quốc Thất Long Bài Vị Chiến kết thúc, khi biết được Phật La Quốc phản bội minh ước, Tây Nhĩ Duy Áo đã chuẩn bị điều động đại quân hướng Phật La chất vấn hỏi tội.

Nhưng đại quân ông ta còn chưa kịp xuất phát, tin tức Pháp Lam phong bế đã truyền đến.

Tây Nhĩ Duy Áo biết rõ, một khi phương đông quân đoàn bị Phật La Quốc đột kích hậu quả nghiêm trọng như thế nào, chính là dưới hai áp lực cực lớn ở phía Nam và phía Bắc tuyến làm cho ông ta căn bản vô pháp điều chuyển quân sĩ xuất ra nhiều hơn.

Vào thời khắc mấu chốt, Ny Na mang đến cho ông một tin tức tốt, Cầm Thành đáp ứng trợ giúp phương đông quân đoàn ở đông tuyến tác chiến.

Ban đầu, Tây Nhĩ Duy Áo đối với thực lực Cầm Thành vốn có sự nghi kỵ, mặc dù Diệp Âm Trúc bằng vào chính mình và lực lượng của Cầm Thành hoàn thành thành công khiêu chiến Lục Đạo Chi Quyết.

Tuy nhiên, trong ấn tượng của Tây Nhĩ Duy Áo, Cầm Thành dù sao chỉ là một cái nơi chật hẹp nhỏ bé mà thôi, dựa vào cái nơi nho nhỏ ấy quân đội lại không đến một hai vạn, có thể đối với cuộc hỗn chiến của cả đại lục này lại có tác dụng gì sao?

_____***_____

Lúc này, những nghi kỵ trong lòng ông đã hoàn toàn biến mất, ngay vừa rồi, nhận được tin phương đông quân đoàn đả bại Phật La đại quân, Tư Phúc Nhĩ Đặc Thành giữ vững, Phật La đại quân rút quân, trước không nói số lượng thương vong của song phương đếm được, nhưng phòng thủ vững chắc được ở đông tuyến, đã khiến tình thế xấu trên chiến lược của Mễ Lan đã vãn hồi lại rất nhiều.

Bắc tuyến, do Mã Nhĩ Đế Ni Nguyên soái cầm đầu, tròn sáu mươi vạn đại quân, cho dù đối mặt với bọn họ chính là sự công kích mãnh liệt của Thú nhân hai đại bộ lạc, nhưng có phụ trợ của hơn một ngàn ma pháp sư, phương bắc quân đoàn với kinh nghiệm chiến trường phong phú cũng đủ để ngăn cản được lực lượng Thú nhân. Do đó không cần quá nhiều lo lắng. Còn ở nam tuyến, mặc dù quân số địch quân nhiều hơn gấp bội, nhưng Mễ Lan có thể dựa vào thành trì cố thủ, có thành thị làm trận địa phòng ngự, Lam Địch Á Tư và Ba Bàng nhân tưởng tiến tới một bước cũng rất là khó khăn.

Cuộc chiến kéo dài cho đến nay, song phương tất cả đều sử dụng tiêu hao chiến. Cũng là thời điểm để so với nhau thực lực của quốc gia mình.

Trước mắt tình trạng thiếu quân, cũng không có nghĩa là Mễ Lan sẽ vĩnh viễn ở vào tình thế xấu. Chỉ dựa vào sức mạnh của quốc gia mà nói, Mễ Lan đế quốc có bình nguyên lớn rộng nhất trong Long Khi Nỗ Tư Đại Lục, không thể nghi ngờ gì là lực lượng mạnh nhất trong cả phiến đại lục. Đồng thời lúc khởi đầu chiến

tranh, Tây Nhĩ Duy Áo đã phái người bắt đầu tiến hành mộ binh trong cả nước. Chỉ cần dư dật thời gian cho Mễ Lan, tràng chiến này cuối cùng thắng bại về ai cũng chưa biết được.

Đông tuyến phòng thủ vững chắc, không thể nghi ngờ Mễ Lan đế quốc trong chiến lược tổng thể như đã được rót vào một liều thuốc bổ. Các chiến lược bố trí đều có thể trở nên thong dong hơn nhiều. Ít nhất là số quân vừa mới tuyển mộ tới hàng trăm ngàn quân không cần chi viện phương đông nữa, mà có thể trực tiếp phái đến nam phương quân đoàn bên kia, để hóa giải áp lực cho Tây Đa Phu Nguyên soái.

- Âm Trúc a Âm Trúc, trẫm quả nhiên không có nhìn lầm ngươi, ngươi thật sự mang đến cho ta sự bất ngờ quá lớn. Ngươi đâu, truyền mệnh lệnh ta, khao thưởng phương đông quân đoàn ba quân tướng sĩ. Đồng thời đem tin phương đông quân đoàn chiến này, bằng cách nhanh nhất báo cho các nước đồng minh cùng với nam bắc hai đại tập đoàn quân toàn quân ta. Ta muốn cho tất cả mọi người đều biết:

Mễ Lan đế quốc là không thể không chiến thắng. Đồng thời, sách phong Diệp Âm Trúc là Đế Quốc Công Tước. Bất luận hắn thừa nhận hay không, dù sao hắn cũng đã trãi qua thời gian học tập tại Mễ Lan ma võ học viện.

Về những gì để trợ giúp cho Diệp Âm Trúc, thì không phải trên đại điện này có thể nói được. Chỉ là không bao lâu nữa, lúc trước Ny Na đại biểu cho Mễ Lan hứa sẽ đẩy nhanh tiến độ xây dựng của Cầm Thành.

… Trong lúc Tây Nhĩ Duy Áo đại đế mừng rỡ quá mức mong ước. Việc kiến thiết Cầm Thành cũng đã tiến vào trạng thái căng thẳng nhất. Năng lực của Ny Na không thể nghi ngờ là vô cùng mạnh mẽ. Do Cầm Thành là một điểm khởi đầu, trong sáu thành phố lớn nhất ở chung quanh, những người có mắt đen tóc đen hậu duệ của Đông Long đang không ngừng dời vào trong Cầm Thành. Bất luận Ny Na đã dùng phương pháp gì, rốt cục bà cũng làm được. Mà lúc này, từ tiền tuyến chuyển vận chuyển đầu tiên một lượng lớn vũ khí và trang thiết bị cũng đã đến Cầm Thành.

Việc kiến thiết Cầm Thành cùng với cơ cấu tổ chức quân đội đang ở vào giai đoạn hoàn thiện. Mà quá trình phát triển xây dựng hoành tráng này, sợ rằng ngay cả Diệp Âm Trúc chính mình cũng không ngờ tới.

Các đại sư Ải nhân tộc đã không cần phải tự mình bắt tay vào làm tất cả, hơn nữa sau thời gian dài bọn họ làm người điều khiển việc tôi luyện, còn các Địa Tinh của Địa Tinh bộ lạc, trở thành là kiến trúc sư trưởng trong việc xây dựng Cầm Thành.

Mỗi một điểm thiết kế đều làm bọn hắn vắt hết trí óc suy nghĩ.

Tất cả mọi chủng tộc trong Cầm Thành, đối với tương lai của Cầm Thành không thể không nhìn thấy, bọn họ đều biết rõ ràng. Vận mệnh của mình đã cùng Cầm Thành kết chặt với nhau, tương lai của Cầm Thành cũng là tương lai của chính mình. Cầm Thành xây dựng càng tốt đẹp, thì sự phát triển của chủng tộc mình cũng chính là… thuận lợi nhất.

Do đó, mọi người ở Cầm Thành này tuy vẫn chưa đi theo Diệp Âm Trúc lên tiền tuyến, nhưng những nỗ lực đóng góp của họ tuyệt không nhỏ so với các chiến sĩ nơi tiền tuyến. Dưới tình huống xây dựng với tốc độ nhanh kinh nhân của Cầm Thành. Hiện tại Cầm Thành đã không còn e ngại bất cứ sự đố kỵ nào, bọn họ tại lãnh thổ Mễ Lan, chỉ cần không ngừng tiếp nhận các loại viên trợ đến từ Mễ Lan Đế quốc đã đủ để duy trì việc kiến thiết rồi.

… Thế cục ở Long Khi Nỗ Tư Đại Lục đang phát sinh những biến hóa kỳ dị, tất cả những điều này tự nhiên không phải một cái Cầm Thành là có thể xoay chuyển được, nhưng ít nhất trong chiến dịch lần này tại Phật La cùng Mễ Lan phương đông quân đoàn:

Cầm Thành lại dậy lên ảnh hưởng rất quan trọng với các mối quan hệ.

Chờ đợi kéo dài cả nửa ngày. Khi mặt trời từ phương Tây dần dần hạ xuống, Diệp Âm Trúc rốt cục nghe được những tiếng bước chân quen thuộc ấy .

Từ xa xa, phảng phất trên bầu trời xuất hiện một đám mây đen thông thường, chỉ có điều đám mây đen này tiến tới với tốc độ thật sự có phần kinh người. Dưới đám mây đen, mấy đạo bụi đất bốc lên hướng về phía rừng cây từng hàng ngay ngắn kéo đến, tác phong toàn quân chỉnh tề, tuyệt đối không rối loạn.

Giữa không trung, bay dẫn đầu là một con Lam Long to lớn, trên lưng Lam long ngồi ngay ngắn một người.

Khải giáp màu thủy lam đặc biệt khác thường khiến cho người khác chú ý.

Gần, càng ngày càng gần, bay giữa không trung đúng là Giác Ưng Kỵ Sĩ, phía sau Giác Ưng Kỵ Sĩ, là ba trăm Mãnh Cầm Đức Lỗ Y. Và trên mặt đất, chạy ở phía trước chính là Tử Thần Long Lang kỵ binh, phía sau bọn họ là Thụ Yêu Đức Lỗ Y, mà Bỉ Mông cự thú quân đoàn thì ở sau cùng, nói về tốc độ, bọn họ so với Tử Thần Long Lang kỵ binh cùng với Thụ Yêu Đức Lỗ Y còn có chút chênh lệch.

Mặc dù tốc độ của các chủng tộc không đồng đều, nhưng dưới sự chỉ huy thật hoàn chỉnh trên bầu trời cùng mặt đất lại phối hợp chặc chẽ nhau, đội hình một chút cũng không có dấu hiệu rối loạn. Rất nhanh, bọn họ đã tới trước rừng cây.

Diệp Âm Trúc đã có phần nôn nóng, hai cánh hóa thân của Hồng Linh chợt triển khai, hai cánh màu đỏ kim thật lớn vỗ mạnh xuống, trong chớp mắt Diệp Âm Trúc đã bay vọt lên giữa bầu trời cao, tốc độ phi hành cực nhanh, so với Phong hệ cự long cũng không kém chút nào.

Trải qua thời gian tu luyện ngắn ngủi vừa rồi. Diệp Âm Trúc phát hiện Hồng Linh có vấn đề, Hồng Linh tựa như là ở vào trong trạng thái tu luyện tử cấp, nó đem quyền khống chế thân thể hoàn toàn giao cho mình, mà linh hồn bản thân nó thì ngưng tụ tại vị trí hạch tâm trong cơ thể tiến vào một loại trạng thái ngủ đặc biệt, mặc dù Diệp Âm Trúc không biết rốt cục xảy ra điều gì, nhưng cũng mơ hồ có thể phỏng đoán được điều này cùng chính mình đạt được năng lượng to lớn có liên quan đến Tô Lạp Phượng Hoàng Hồng Hoàn ấy đã nảy sinh ra. Bởi vì đồng thời lâm vào trong giấc ngủ say còn có Thiểm Và Lôi hai tiểu trùng Kim Giáp Cấm Trùng đáng yêu ấy. Chúng nó cũng giống như vậy đem quyền khống chế thân thể chính mình giao cho Diệp Âm Trúc, mà các linh hồn lại không cách nào liên lạc được.

Giác Ưng kỵ sĩ cơ hồ cùng lúc hướng hai bên phân tán ra, quay thành một vòng tròn to rộng, lấy tâm điểm nơi hai người gặp nhau bao vây ở bên trong, có lẽ nguyên nhân nhìn thấy Diệp Âm Trúc, phía dưới Tử Thần Long Lang kỵ sĩ đoàn tốc độ đi tới đột nhiên tăng nhanh, trong chớp mắt đã tới tụ tập dưới chân Diệp Âm Trúc bọn họ.

Các Tử Thần chiến sĩ toàn thân bao trùm trong khải giáp ngăm đen rất khó nhìn ra có biến hóa gì, chỉ trong mơ hồ có thể khiến cho người khác cảm giác được khí tức huyết tinh trên người bọn họ tựa hồ trở nên càng thêm nồng nặc.

- Âm Trúc! Áo Lợi Duy Lạp phấn khởi hô to một tiếng, giơ cao lam sắc long thương thon dài trong tay.

Diệp Âm Trúc bước lên nghênh đón, một chân điểm trên đầu Lam Long đã tới trước mặt Áo Lợi Duy Lạp, vung tay ra mạnh mẽ ôm chầm lấy hắn.

- Áo Lợi Duy Lạp đại ca, huynh vất vả rồi. Nhìn thấy Cầm Thành sở chúc không tổn hại chút nào, nỗi thống khổ mãnh liệt nảy sinh do Tô Lạp rời đi lúc này mới giảm nhẹ được phần nào.

Áo Lợi Duy Lạp than nhẹ một tiếng, nói:

- Nói về khổ cực ta làm sao so với các ngươi được, ta đã nghe nói tình hình cực kỳ thảm thiết nơi tiền tuyến, đi, chúng ta xuống rồi hãy nói tiếp.

Giác Ưng kỵ sĩ đều tản ra, ngoại trừ giữ lại một bộ phận tại không trung cảnh giới, còn lại tất cả đều hạ xuống mặt đất nghỉ ngơi.

- Cầm Đế đại nhân. Quang mang ám lam sắc chợt hiện, Long Lang thật lớn mang theo Diệp Hồng Nhạn đoàn trưởng Tử Thần Long Lang kỵ sĩ đoàn đã đi tới trước Diệp Âm Trúc. Diệp Hồng Nhạn từ trên lưng Long Lang Thái Tử nhẹ nhàng nhảy xuống thẳng tới trước mặt Diệp Âm Trúc.

Diệp Âm Trúc, Áo Lợi Duy Lạp, Diệp Hồng Nhạn, lúc trước tại Thú nhân Cực Bắc hoang nguyên ba huynh đệ đã kết hạ tình nghĩa lại lần nữa gặp nhau.

'Ha Ha' Áo Lợi Duy Lạp cười, nói:

- Lần này chúng ta có thể hoàn thành nhiệm vụ tương đối dễ dàng, công lao của Hồng Nhạn và các Tử Thần Long Lang kỵ sĩ rất lớn. Bọn họ vốn tốc độ kinh người cùng lực công kích dũng mãnh đã dạy cho Phật La nhân một bài học đau đớn thê thảm. Sau này, những bộ đội tiếp tế hậu cần ấy tưởng muốn vượt qua tuyến phong tỏa của chúng ta, thậm chí thà rằng gặp phải Bỉ Mông quân đoàn của chúng ta, cũng không mong

muốn đụng đến Tử Thần Long Lang này đâu, với lực lượng chiến đấu của Huyết sắc vệ đội cả một cái đại đội cũng bị Hồng Nhạn bọn họ tiêu diệt, coi như là đáp trả cho đồng bọn đã chết của chúng ta một phần nào mối thù, Hồng Nhạn tự tay giết chết đại đội trưởng bọn chúng.

Diệp Hồng Nhạn nhìn qua so với trước kia càng thêm lạnh như băng, chỉ khi ánh mắt hắn nhìn vào Diệp Âm Trúc và Áo Lợi Duy Lạp mới có thể phát ra vài phần ấm áp, lúc này nghe Áo Lợi Duy Lạp nói, trong mắt hắn hiện lên một đạo quang mang lạnh lùng nghiêm nghị, trầm giọng nói:

- Nợ máu trả máu, những gì Phật La nhân gây cho chúng ta, nhất định phải đền bồi gấp trăm lần.

Diệp Âm Trúc trong lòng vừa động, đột nhiên nghĩ tới không thấy một trọng yếu nhân:

- Cách Lạp Tây Tư đâu? Tên gia hỏa kia chạy đi đâu? Thật ra cho tới bây giờ hắn không có lo lắng gì đến an nguy của Chiến Tranh cự thú này, vốn phòng ngự lực của hắn rất cường hãn, cho dù Thần thánh cự long Nặc Khắc Hi sống lại, sợ rằng cũng không thể hại hắn được.

Áo Lợi Duy Lạp có chút bất đắc dĩ hướng về Tử Thần Long Lang kỵ binh môn sau lưng Bỉ Mông cự thú quân đoàn chỉ chỉ, nói:

- Kia không phải sao?

Diệp Âm Trúc nhìn theo hướng Áo Lợi Duy Lạp chỉ, chỉ thấy Bỉ Mông cự thú quân đoàn cũng đã theo đến, đi phía trước chính là bốn gã cuồng bạo Bỉ Mông cường tráng, cũng không biết lấy từ đâu một cáng tre trơn nhẵn thật lớn, mà chính Cách Lạp Tây Tư đang đỉnh đỉnh ngồi ngay ngắn ở trên, nhìn qua thật đắc ý không còn lời để nói.

- Người nầy, thật là biết hưởng thụ a! Diệp Âm Trúc không có tức giận hừ một tiếng.

Áo Lợi Duy Lạp cười khổ nói:

- Không có ngươi và Tử, ta nghĩ, muốn chỉ huy hắn thật sự rất khó khăn. Bất quá, Cách Lạp Tây Tư chiến đấu lực cũng quả thật kinh khủng, không hổ là Chiến Tranh cự thú, một khi gặp phải chiến tranh, sát thương lực của hắn thật kinh khủng đủ để cho đối thủ rét lạnh. Mỗi lần đối đầu xung phong chỉ cần để cho hắn dẫn đầu, địch nhân cho dù lập tốt chiến trận cũng đừng nghĩ ngăn cản chúng ta phân hào. Lần này chúng ta thành công phong tỏa được chi viện bổ sung của Phật La nhân, coi như là công của người này không thể không có. Đương nhiên, công lao lớn nhất của hắn là sức ăn, Phật La nhân quả thực là không phải vận chuyển bổ sung cho đại quân mình, mà là chỉ vận chuyển giao cho hắn.

_____***_____

Ba huynh đệ đang lúc rãnh rỗi nói chuyện, trước mặt Bỉ Mông cự thú bỗng xuất hiện một đạo thân ảnh tử sắc, cảm nhận được khí tức cường đại quen thuộc ấy, tất cả Bỉ Mông cự thú cơ hồ cùng một lúc có phản ứng, đồng thời quỳ xuống trên mặt đất, cung kính nói:

- Tham kiến Tử Đế.

Cách Lạp Tây Tư đang nằm ngủ thoải mái ở trên cáng tre, bọn Bỉ Mông cự thú này quỳ bái, cáng tre của hắn tự nhiên cũng không thể ổn định, cáng tre vừa lật, 'phốc thông' một tiếng, đã đem toàn thân Chiến Tranh cự thú đang ngủ lật tung rơi xuống đất, phát ra một tiếng nổ lớn.

- Các ngươi lũ vô dụng này, làm cái gì vậy? Ngay cả một cái cáng tre cũng khiêng không được sao? Cách Lạp Tây Tư rất là bạo nộ, con mắt còn chưa mở, khí tức hung tợn đã ào ào phát ra, rất là đáng tiếc, Bỉ Mông cự thú lúc này lại không có một chút nào sợ hãi khí tức kinh khủng của hắn, vẫn như trước quỳ gối tại chỗ, ngay cả nhìn cũng không liếc nhìn hắn một cái.

- Thật là uy phong a! Thanh âm trầm thấp hàm chứa phẫn nộ như tiếng sấm vang lên bên tai Cách Lạp Tây Tư, lúc này mới làm hắn giật mình tỉnh lại.

Dụi dụi cặp mắt to lớn, chăm chú nhìn kỹ:

- Ách ……, lão Đại, ngươi đã trở lại. Ngươi xem ta, ngủ dậy là hồ đồ hỗn độn. Nghiêng người, Cách Lạp Tây Tư vội vàng từ trên mặt đất đứng lên. Có thể làm cho Bỉ Mông cự thú cung kính phục tùng như thế không là ai khác, chính là Tử Tinh Bỉ Mông là vương giả của Bỉ Mông, Tử.

Tử lạnh lùng nhìn Cách Lạp Tây Tư:

- Khi Ta không có mặt, ngươi luôn nô dịch tộc nhân ta như thế này?

Cách Lạp Tây Tư cũng không nghĩ tới chính mình vừa chợp mắt một cái cũng ngủ thời gian dài như vậy, nhất thời bị Tử tra hỏi đúng là nói không ra lời, làm ra một vẻ mặt thảm thương, nói:

- Lão Đại, ngươi nghe ta giải thích a, không phải như ngươi tưởng tượng. Ngươi cũng biết, ta rất nặng, sau khi vận động, thân thể tiêu hao cũng sẽ rất nhiều, không phải việc giảm thiểu năng lượng này chỉ là giảm bớt một chút tiêu hao sao? Huống chi, những huynh đệ Bỉ Mông này cũng là tự nguyện, các ngươi nói có đúng hay không a? Vừa nói xong, hắn quay đầu nhìn về phía bốn cuồng bạo Bỉ Mông vừa rồi đã ném mình xuống đất. Vốn hắn trong trạng thái thân thể hình người, so với những cuồng bạo Bỉ Mông thân thể cao lớn vượt quá mười lăm thước này nhỏ bé hơn nhiều, nhưng lúc này trong mắt Cách Lạp Tây Tư lại tràn ngập quang mang uy hiếp.

Bốn cuồng bạo Bỉ Mông sửng sốt một chút, nhìn nhìn Cách Lạp Tây Tư, lại nhìn nhìn Tử, câm như hến không dám lên tiếng. Uy áp của Thập cấp Thần thú đối với bọn họ chính là rất lớn. Dù ở trước mặt Tử, bọn họ cũng không dám tố cáo Cách Lạp Tây Tư. Dù sao, Tử không có khả năng lúc nào cũng ở cùng một chỗ với bọn họ.

- Tự nguyện? Tử trong mắt hiện lên một đạo quang mang nhàn nhạt:

- Nói như vậy, có lẽ là ta trách lầm ngươi rồi.

Cách Lạp Tây Tư ra vẻ hào phóng nói:

- Không có chi, không có chi. Lão Đại, huynh vất vả rồi, nếu cần để tiểu đệ cõng huynh lên vai?

Gặp lại Tử lần thứ hai, Cách Lạp Tây Tư trong lòng cũng ngầm hoảng sợ, từ khi hắn đem linh hồn chi hỏa hiến tế, đối với Tử và Diệp Âm Trúc tồn tại trong lòng hắn nỗi e ngại rất lớn, dù sao tánh mạng chính mình cũng đã bị nắm giữ trong tay người ta. Nhưng sau đó hắn cũng phát hiện được, thực lực của Diệp Âm Trúc và Tử so với mình còn có chênh lệch rất lớn. Hiến tế linh hồn chi hỏa hiển nhiên là bị lừa gạt, nhưng sinh mệnh đã bị người ta nắm giữ, muốn phản kháng cũng đã biến thành không có khả năng, vị Chiến Tranh cự thú thông minh này chỉ có thể lựa chọn là nhẫn nại.

Lúc này nhìn thấy Tử, hắn lại phát hiện Tử trước mắt có chút không giống với trước, là một Thần thú cường đại, hắn đối với cảm ứng của khí tức vượt hơn xa đám Bỉ Mông cự thú bên cạnh này, mặc dù Tử từ bề ngoài nhìn qua cũng không có gì đổi khác, nhưng Cách Lạp Tây Tư lại từ trên người hắn mơ hồ cảm giác được một cổ khí tức đặc thù, lúc trước, chính hắn cũng đã từng xuất hiện qua tình huống như vậy, đó chính là khi cửu cấp ma thú đỉnh phong sắp tiến hóa thành thập cấp Thần thú.

Cảm nhận được sự tồn tại của cổ khí tức này, Cách Lạp Tây Tư không nhịn được thầm giật mình, tuổi của Tử hắn đại khái biết được, tốc độ tiến hóa như thế quả thật là đáng sợ. Phải biết rằng, hắn tại trong băng quyển dưới tình huống đầy đủ thực vật cũng phải trãi qua thời gian một ngàn năm mới tiến hóa được cấp bậc Thần thú, nhưng Tử bây giờ chỉ mới ba mươi tuổi mà thôi. Chẳng lẻ chính là nhờ vào khế ước ma thú cùng Cầm Đế đại nhân hắn đã thành công sao?

Nghĩ vậy, Cách Lạp Tây Tư không nhịn được có chút hâm mộ Tử, đáng tiếc, hắn biết rõ là một Thần thú, chính mình đã không có khả năng cùng Diệp Âm Trúc xuất hiện quan hệ khế ước, thèm muốn cũng là uổng công.

Giữa thực lực của Thần thú cũng đồng dạng là có chênh lệch, tựa như bảy vị tháp chủ của Pháp Lam thất tháp, mặc dù đều là Thứ Thần cấp, nhưng cấp bậc bất đồng, thực lực cũng cách biệt rất lớn. Cường giả Tử cấp so với thực lực nhất giai đều có chênh lệch không nhỏ, huống chi là Thứ Thần cấp.

Sau khi ma thú tiến hóa thành Thần thú, mức độ của tốc độ tu luyện sẽ giảm xuống rất thấp, Cách Lạp Tây Tư trở thành Thần thú đã mấy trăm năm thời gian, nhưng nhìn theo góc độ Thứ Thần cấp, hắn cũng như trước chỉ giữ nguyên cấp độ Thần thú nhất giai, khoảng cách với Thứ Thần cấp nhị giai còn có một đoạn chênh lệch không nhỏ. Sơn Lĩnh Cự Nhân Minh và hắn tình huống không sai biệt lắm, cũng chỉ là Thứ Thần cấp nhất giai.

Nhưng Cách Lạp Tây Tư lại từ trên người Tử phát hiện một loại tình huống khác thường, nếu dựa theo tình huống đề thăng hiện tại của Tử, chờ tới khi hắn thành Thứ Thần cấp, cho dù tốc độ nâng cấp có giảm xuống chút ít, cũng nhất định có thể đột phá cảnh giới Thứ Thần cấp nhất giai. Phải biết rằng, huyết mạch Tử là ma thú rất cao quý, chỉ có Thần Thánh cự long mới có thể so sánh được.

Có vẻ như rằng thực sự lão Đại được xác định vẫn là lão Đại, cho dù sau này hắn đem linh hồn chi hỏa trả lại cho mình.

Tại dưới tình huống thực lực vượt qua chính mình, tưởng không bị nô dịch đều không có khả năng.

Ma thú cũng có khát vọng tự do. Trong lòng Cách Lạp Tây Tư không ít thì nhiều cũng có chút khúc mắc, chẳng qua khoảng thời gian gần đây chiến đấu lại làm cho tâm tình hắn khoan khoái nhẹ nhàng không ít. Là Chiến Tranh cự thú, vốn chính là chủng tộc hiếu chiến, chỉ không vượt qua được sự ước thúc quá lớn của thực vật, làm cho hắn từ khi xuất sanh cũng rất ít có cơ hội chiến đấu. Lần này đi cùng người của Cầm Thành xuất chiến, chẳng những được chiến đấu, cùng được thực vật bổ sung đầy đủ. Khiến cho Cách Lạp Tây Tư cảm giác được thực lực của mình nếu như so với lúc tại băng quyển ăn hỗn tạp các loại, tốc độ tiến bộ nhanh hơn rất nhiều, bởi vậy, trong lòng hắn cũng không có than thở ân hận gì.

Quang mang nhàn nhạt lóe ra, trong mắt Diệp Âm Trúc toát ra một tia thần quang nhu hòa, nhìn Tử và Cách Lạp Tây Tư trao đổi nơi xa, trên mặt hắn không nhịn được toát ra một tia mỉm cười. Mặc dù Cách Lạp Tây Tư cũng đồng dạng e ngại chính mình, nhưng linh hồn hắn chung qui hiến tế tại nơi Tử, hơn nữa bọn họ lại đều là Thần thú, để cho Tử ước thúc hắn hiển nhiên là lựa chọn tốt nhất.

Các chiến sĩ Cầm Thành rốt cục một lần nữa hợp binh một chỗ, tất cả các binh chủng tụ tập, trong lúc nhất thời trở nên náo nhiệt phi thường, nhất là hai bộ phận chiến sĩ phân biệt đi theo Diệp Âm Trúc và Áo Lợi Duy Lạp, trò chuyện với nhau, đều nói về những chuyện kinh hiểm tự mình gặp phải.

Diệp Âm Trúc… trước đem tất cả những chuyện mình gặp phải tại Tư Phúc Nhĩ Đặc Thành kể lại một lần đơn giản, chỉ là che giấu chuyện phát sinh giữa mình và Tô Lạp, hắn cũng không muốn để cho quá nhiều người biết tình cảm vướng mắc khó gỡ của chính mình và Tô Lạp. Đồng thời, cũng không muốn mang đến thêm nhiều phiền toái cho đồng bọn. Dù sao, muốn tìm lại Tô Lạp, sau này rất có thể phải đối mặt chính là Ám Tháp tháp chủ Tư Long trong Pháp Lam thất tháp… thực lực mạnh mẽ nhất cũng là hèn hạ nhất. Hắn không muốn huynh đệ mình vì mình mà phiêu lưu mạo hiểm. Đương nhiên Tử là ngoại lệ, có linh hồn liên lạc, cho dù hắn muốn giấu diếm cũng không có khả năng làm được. Bởi vậy, để giải thích chuyện Tô Lạp hắn chỉ nói là Tô Lạp trước đó có việc… rời khỏi đội ngũ mà thôi.

Giải thích của Diệp Âm Trúc nếu so với thực tế tình hình chiến đấu nảy sinh tại Tư Phúc Nhĩ Đặc Thành yên bình hơn nhiều, cho dù như thế, Áo Lợi Duy Lạp và Diệp Hồng Nhạn vẫn nghe thật kinh tâm động phách. Nhất là khi nghe được hắn và Tử chỉ với sức của hai người sát nhập vào trong hơn mười vạn đại quân đối phương tiêu diệt gọn năm trăm tên ma pháp sư đó, Áo Lợi Duy Lạp và Diệp Hồng Nhạn đều kinh ngạc giật nảy người. Chỉ có điều thần sắc của hai người lại xuất hiện phản ứng khác biệt.

Áo Lợi Duy Lạp lộ vẻ mặt giận dữ, còn Diệp Hồng Nhạn lại là một bầu nhiệt huyết sôi trào, thậm chí có chút hứng thú muốn thử xem sao.

- Âm Trúc, ngươi như thế nào có thể liều lĩnh như vậy? Áo Lợi Duy Lạp khiển trách nói không chút khách sáo.

Đối với Áo Lợi Duy Lạp, Diệp Âm Trúc chính là rất tôn trọng, binh pháp hắn học được đến mức độ này nhất định phần lớn đều là do Áo Lợi Duy Lạp truyền thụ cho hắn, hơn nữa trải qua nhiều lần chiến đấu như vậy, mặc dù hắn hiểu trong lòng Áo Lợi Duy Lạp vẫn còn có ý tưởng nghiêng về Mễ Lan đế quốc cùng với gia tộc, nhưng vì làm đại ca, tuyệt đối là hắn sẽ không phương hại đến mình.

- Trong tình huống lúc ấy, đệ không có lựa chọn khác. Chẳng lẻ đệ có thể để cho các huynh đệ liều chết xung phong sao? Cho dù đệ làm như vậy, cũng vị tất có thể thành công. Đối mặt hơn mười vạn đại quân, một ngàn người so với hai người cơ hồ không có đếm khác biệt gì. Đệ và Tử hai người ngược lại càng thêm linh hoạt.

Áo Lợi Duy Lạp mặt nhăn nhó:

- Nếu lúc ấy có ta bên ngươi, thà rằng vứt bỏ tràng chiến ấy cũng tuyệt sẽ không cho ngươi tự mình phạm hiểm. Âm Trúc, ngươi không nên quên thân phận của mình. Bây giờ ta không phải lấy thân phận viên quan liên lạc giữa Mễ Lan đế quốc cùng Cầm Thành nói chuyện với ngươi, mà là với danh nghĩa đại ca nói với ngươi. Ngươi nên hiểu rằng địa vị ngươi tại trong Cầm Thành rất là trọng yếu, là không có bất kỳ kẻ nào có thể thay thế được. Tại Cầm Thành, ngươi chẳng những là một cường giả, một chỉ huy giả, đồng thời, ngươi cũng là một sợi dây liên kết các dân tộc trong Cầm Thành lại với nhau. Nếu ngươi xảy ra chuyện gì, như vậy Cầm Thành quả thực có vấn đề lớn. Chúng ta lần này rời Cầm Thành tới trợ giúp Mễ Lan bên này ngăn địch, đồng thời, cũng có một điều kiện tiên quyết… trọng yếu nhất, đó là bất luận lúc nào cũng phải đặt an toàn của ngươi ở vị thứ nhất, trước sau bảo vệ tánh mạng của ngươi. Chỉ có như vậy, tương lai phát triển Cầm Thành mới có thể tốt hơn được, ngươi minh bạch chưa?

Diệp Âm Trúc không nghĩ tới Áo Lợi Duy Lạp sẽ kích động như vậy, hắn biết Áo Lợi Duy Lạp nói rất đúng, trong lúc nhất thời cũng chỉ có thể gật gật đầu liên tục, đáp lại.

Áo Lợi Duy Lạp than nhẹ một tiếng, nói:

- Chẳng qua, cũng tại ta nghĩ chưa chu đáo lắm, khi chúng ta thương lượng, ta quyết định lưu tại đây để ngăn chặn đường hậu cần bổ cấp của đối phương, chỉ nghĩ bên đó dù sao có thành trì cũng có thể canh giữ, quả thực không được cũng có thể lùi về sau. Không bao giờ nghĩ đến ngươi lại có thể mạo hiểm như vậy.

Diệp Âm Trúc nói:

- Việc đã qua hãy cho nó qua đi thôi. Trải qua chiến dịch lần này, sự uy hiếp của Mễ Lan đông tuyến đã giảm mức độ đáng kể, Phật La nhân trong một thời gian ngắn rất khó tạo thành mối uy hiếp đối với chúng ta lần nữa. Chúng ta cũng cần phải từng bước từng bước triển khai hành động.

---

oPPu G\yỀjX oPPI ĤQ_ p\Ò§ d9 Ĥ∂H\ bŁ [nàH\

- Vậy ngươi chuẩn bị làm sao bây giờ? Ngươi còn chưa có bàn qua với ta về kế hoạch sau của ngươi đấy.

Diệp Âm Trúc đáp:

- Tại Tư Phúc Nhĩ Đặc Thành lúc trước công phòng chiến không có kết thúc, những thuyết này cũng không có tác dụng gì. Chỉ có căn cứ tình huống ngay lúc đó, mới có thể quyết định hành động cụ thể của chúng ta sau này được.

Áo Lợi Duy Lạp tán tụng:

- Xem ra, ngươi trên lãnh vực binh pháp cũng không thua kém ta chút nào, hiểu sâu sắc phương pháp tùy cơ ứng biến. Vậy bây giờ chúng ta làm sao đây? Đế quốc đông tuyến đã không còn bị uy hiếp, vậy thì chúng ta trở về Cầm Thành tăng nhanh kiến thiết Cầm Thành? Hay là đến địa phương khác để có thể chi viện đế quốc chiến đấu cùng Lam Địch Á Tư nhất phương?

Thông qua các trận chiến lần này, Áo Lợi Duy Lạp rốt cục mới thực sự nhận thức được thực lực cường đại của Cầm Thành. Mặc dù hắn là một chỉ huy giả xuất sắc, nhưng nếu như không có trong tay những chiến đấu lực cường đại này, cho dù hắn chỉ huy tài giỏi cách mấy đi nữa cũng vô kế khả thi. Số lượng Cầm Thành chiến sĩ cũng không nhiều, nhưng chính với số lượng mấy ngàn này, lại là căn nguyên làm cho năm mươi vạn đại quân Phật La Quốc phải thất bại thối lui.

Số lượng không thể quyết định cho thực lực, Bỉ Mông cự thú, Tử Thần Long Lang kỵ binh, Đức Lỗ Y bộ đội, Tinh Linh chiến sĩ cùng với vũ kỹ cường hãn của Đông Long chiến sĩ, tùy tiện xuất ra một dân tộc, đều là tài ba lỗi lạc trên đại lục, mà nếu dung hợp cùng một chỗ thành một chi quân đội, nếu được chỉ huy thích đáng, thậm chí còn hơn hẳn sự chi viện của mười vạn đại quân. Ở thời điểm thích hợp, có thể hiệu quả tạo được so với mười vạn đại quân còn muốn tốt hơn. Trải qua chiến dịch lần này, lòng tin của Áo Lợi Duy Lạp cũng được lực lượng cường đại của Cầm Thành làm cho trở nên vững chắc, cho dù Diệp Âm Trúc nói muốn đi đến chiến trường rộng lớn ở phương Nam ấy, hắn cũng sẽ không do dự chút nào.

Diệp Âm Trúc từ trong Tu Di Thần Giới lấy ra bản đồ ngồi xổm xuống, trải thẳng tấm bản đồ trên mặt đất, rất nhanh tìm được vị trí của bọn họ, dùng ngón tay chỉ chỉ hai bên.

- Chúng ta đang ở chỗ này. Trước hết chúng ta cần phải làm. Chính là tránh đi nơi khác. Câu nói đầu tiên của Diệp Âm Trúc đã hấp dẫn sự chú ý của Áo Lợi Duy Lạp và Diệp Hồng Nhạn.

- Chạy trốn? Diệp Hồng Nhạn nhíu nhíu đầu mày, hắn đối với binh pháp cũng có nghiên cứu phần nào, nhưng không rõ ý Diệp Âm Trúc.

Diệp Âm Trúc nghiêm mặt nói:

- Trận đầu đại chiến mặc dù thu được chút thắng lợi, nhưng chúng ta nhất định không thể lơ là khinh thường. Cắt đứt được nguồn lương thảo của Phật La nhân, dĩ nhiên tạo ra hiệu quả rất lớn, nhưng cũng khiến cho đại bộ phận thực lực Cầm Thành bọn ta bị bại lộ. Phật La nhân hiển nhiên đã biết tồn tại của chúng ta, ta thậm chí có thể nghĩ đến, trong lòng bọn họ lúc này oán hận chúng ta so với Mễ Lan nhân còn muốn nhiều hơn. Dù sao, chúng ta đã trực tiếp và gián tiếp làm cho bọn hắn tổn thất quá lớn.

Áo Lợi Duy Lạp và Diệp Hồng Nhạn không hẹn mà cùng gật gật đầu. Hai người trên mặt đều lộ ra một nụ cười rất hiếm hoi. Từ khi bắt đầu tiêu hủy trung tâm bổ cấp hậu cần của địch nhân, Cầm Thành sở chúc tựa như là giấu một con độc xà ở lãnh thổ Phật La. Mỗi một lần phóng ra đều mang đến thống khổ thật lớn cho Phật La nhân, nếu như nói Phật La nhân không oán hận bọn hắn như vậy sao có thể?

Diệp Âm Trúc tiếp tục nói:

- Phật La đại quân từ tiền tuyến lui binh, bởi vì không có bổ sung đầy đủ, trong quá trình lui binh, sợ rằng bọn chúng còn gặp phải phi chiến đấu mà hao quân số hàng loạt, cái này khiến cho cừu hận giữa song phương càng thêm tăng sâu. Đáng tiếc, thực lực của Mễ Lan phương đông quân đoàn thật sự không đủ, nếu không thừa dịp này truy kích. Nhất định có thể khiến cho Phật La nhân bị đả kích lớn hơn nữa. Bây giờ, Phật La đại quân đã lui về trong lãnh thổ, phỏng chừng để duy trì kế hoạch phòng thủ. Chiến đấu lực của bọn họ cũng còn có khoảng hai mươi lăm vạn, với một chi đội ngũ khổng lồ như vậy hiển nhiên không phải mấy ngàn quân này của chúng ta có khả năng rung chuyển được. Lui về trong nước, việc tiếp tế bổ sung của bọn họ cũng sẽ giải quyết trong thời gian ngắn. Dưới sự cừu hận như thế. Phật La Thống soái nhất định sẽ xem chúng ta tồn tại như một khối u nhọt, nếu các ngươi là hắn, thì sẽ làm như thế nào?

Áo Lợi Duy Lạp mỉm cười nói:

- Muốn lại hướng về đế quốc phát động công kích lần nữa, thì trước tiên cần phải giải quyết chúng ta quả bom định giờ này có thể bùng nổ bất cứ lúc nào. Ý tứ của ngươi ta hiểu rồi. Phật La nhân sẽ phát động hàng loạt hành động nhằm vào chúng ta, để giải quyết triệt để vấn đề ở hậu phương, đồng thời, bọn họ cũng sẽ lợi dụng trong khoảng thời gian này để bồi dưỡng nguyên khí nhằm ý đồ tái chiến.

Diệp Âm Trúc vuốt cằm nói:

- Hiện tại đây là lựa chọn duy nhất của Phật La nhân. Dưới tác dụng cừu hận mãnh liệt, ta tin tưởng rằng, làm Phật La Thống soái, địch nhân nhất định sẽ không từ bất cứ thủ đoạn nào để đối phó chúng ta, không tiếc gì tất cả bằng mọi giá phải hoàn toàn hủy diệt chúng ta ở trong lãnh thổ Phật La đế quốc.

Diệp Hồng Nhạn nói:

- Nói như vậy, ngươi đề nghị trước tiên lui về Cầm Thành bảo dưỡng ư? Chúng ta có truyền tống ma pháp trận, mặc dù có đến mấy ngàn người, nhưng cũng có thể trong thời gian nửa ngày hoàn toàn từ Phật La lãnh thổ lui về. Dù bọn họ có tuyến phong tỏa nghiêm mật hay càn quét rộng lớn đều vô pháp tạo thành đả kích gì với chúng ta.

Diệp Âm Trúc mỉm cười:

- Hồng Nhạn, ngươi chỉ nói đúng một nửa. Không sai, chúng ta có không gian truyền tống pháp trận làm hậu thuẫn, căn bản không sợ Phật La đại quân bao vây tiễu trừ, lui một vạn bước ý muốn nói, thật ra không ngăn được chúng ta còn có thể tìm kiếm cơ hội đào tẩu. Nhưng bây giờ quay lại Cầm Thành, các ngươi sẽ cam tâm sao? Mặc dù chúng ta giết không ít Huyết sắc vệ đội, nhưng mối thù trước đây của các huynh đệ lại tính như vậy là báo xong sao? Không, không đủ, còn chưa đủ, mãi mãi không đủ. Chúng ta còn phải

tiếp tục đợi tại lãnh thổ Phật La, để cho khối u độc không ngừng lan rộng ra, thực sự trở thành đả kích trí mạng đối Phật La nhân.

Vừa nói xong, trong mắt Diệp Âm Trúc quang mang đại phóng, tay phải vỗ trên mặt bản đồ, bao trùm toàn bộ lãnh thổ của Phật La Quốc.

Diệp Hồng Nhạn so với Áo Lợi Duy Lạp, về chiến lược chiến thuật yếu kém một chút, nhưng về lòng gan dạ sáng suốt Áo Lợi Duy Lạp lại so ra kém hắn, nghe Âm Trúc vừa nói như vậy, trong mắt Diệp Hồng Nhạn nhất thời bùng phát ra đấu chí mãnh liệt:

- Hảo, ta biết ngươi sẽ không cam chịu từ bỏ ý đồ như vậy. Nói đi, ngươi định làm thế nào? Phật La nhân đã được giáo huấn vẫn còn lâu mới đủ, công cuộc phục thù của chúng ta còn phải tiếp tục.

Diệp Âm Trúc lãnh đạm nói:

- Đúng, cuộc trả thù chỉ vừa mới bắt đầu. Bọn họ không phải muốn càn quét rộng sao?

Tốt lắm, chúng ta sẽ cho bọn hắn gặp một trận du kích chiến. Mục tiêu hơn mười vạn đại quân rõ ràng như thế nào? Chúng ta chỉ có mấy ngàn quân mà thôi, để cho bọn họ đến đây đi, ta rất muốn nhìn Phật La Thống soái này dựa vào cái gì có thể bao vây tiễu trừ chúng ta.

Áo Lợi Duy Lạp suy nghĩ một chút, nói:

- Từ chiến lược trên nhận thấy, ngươi làm như vậy cũng không có vấn đề gì.

Âm Trúc, nhưng ta phải nhắc nhở ngươi một điểm, trường kỳ tác chiến tại Phật La cố nhiên có thể rèn luyện chiến sĩ chúng ta, nhưng ảnh hưởng đối với tình hình chiến tranh trên toàn đại lục sẽ giảm đi rất nhiều. Đồng thời, vì 'Lạc đà có ốm o gầy còm cũng lớn hơn Ngựa', Phật La nhân còn có hơn hai mươi vạn quân chánh quy, cùng lúc, họ cũng có nhiều khả năng tiếp tục chiêu mộ tân binh.

Lần này hỗn chiến trên toàn đại lục, Phật La nhân là một cái quốc gia khó thể đánh bại nhất. Một khi Lam Địch Á Tư bị thất bại, Lam Địch Á Tư và Ba Bàng còn có thể cố thủ lãnh thổ của nước mình, nhưng Phật La cùng chúng ta Mễ Lan giáp giới mọi mặt, đừng nói cùng hắn riêng một bên giáp giới ba (å}????) vương quốc có thể hay không cứu viện, cho dù là có thể, tới kịp hay không đã là vấn đề. Bởi vậy, chúng ta tuyệt không thể coi thường quyết tâm của Phật La Quốc trong lần chiến tranh này. Dù có hao tổn quốc lực cực độ, bọn họ cũng sẽ không từ bỏ ý đồ đâu. Tiếp tục chiến đấu ta không có ý kiến, nhưng chúng ta cần phải hoạch định kế hoạch càng thêm tỉ mỉ cẩn thận, không thể cho đối thủ có cơ hội bao vây ứng phó với chúng ta.

Diệp Âm Trúc mỉm cười, hắn đột nhiên cảm thấy dễ dàng hơn rất nhiều, Áo Lợi Duy Lạp và Diệp Hồng Nhạn hai người, một người gây cho hắn chính là cảm giác chỉ huy càng ngày càng thêm tinh tế vững chắc hơn, người kia lại mang đến lực xung kích mạnh mẽ cùng chiến ý lực điên cuồng, có hai người bọn họ phụ tá, chỉ huy chi Cầm Thành đại quân này hiển nhiên trở nên dễ dàng hơn.

- Đại ca, đệ sẽ chú ý. Lúc trước khi rời Cầm Thành, ta đã có ý tưởng đại khái, bây giờ chính là lúc chúng ta thương lượng. Dựa theo dự đoán của ta, Phật La đại quân tu chỉnh chính là phải cần một thời gian nhất định, binh lính thiệt hại rất nhiều, để bổ sung cho sự mất mát thiếu hụt nghiêm trọng này, khiến cho bọn hắn sau khi hồi quốc, ít nhất phải có thời hạn điều chỉnh mười ngày trở lên thì mới có thể phân ra một bộ phận quân đội đến đối phó chúng ta. Có thời gian mười ngày này, chúng ta cũng có thể khôi phục nguyên khí đầy đủ, điều chỉnh trạng thái, đưa ra bố trí chiến lược của mình.

Áo Lợi Duy Lạp nói:

- Nếu như ta là Phật La Thống soái, trong thời gian điều chỉnh này, nhất định sẽ phái ra một số lớn quân trinh sát tìm kiếm động tĩnh của chúng ta, chỉ cần nắm giữ được đích xác vị trí chúng ta, một khi bắt đầu hành động, sẽ công kích như sấm chớp khiến cho chúng ta 'sét đánh không kịp bưng tai'. Đem chúng ta hủy diệt trong một lần.

Diệp Âm Trúc mỉm cười:

- Nếu thật sự để cho hắn làm được điều này, chúng ta làm thế nào có thể ở Lãnh thổ Phật La làm mưa làm gió đây? Trinh sát ư? Còn có đội quân nào có thể hơn được Giác Ưng kỵ sĩ của chúng ta thích hợp hơn để

đảm đương việc trinh sát ? Vậy để cho chúng ta và bọn họ so với nhau về việc điều tra xem ai có năng lực mạnh hơn.

Thời điểm này, ngay cả Áo Lợi Duy Lạp cũng lộ ra nụ cười thông suốt, cho dù hắn hơi cẩn thận một chút, cũng tuyệt không tin tại các quốc gia trên đại lục còn có một chi trinh sát quân đội nào có thể so sánh với năng lực của Giác Ưng kỵ sĩ đoàn.

Diệp Hồng Nhạn nói:

- Vậy mục tiêu lần này của chúng ta là nơi nào? Dù sao không thể cứ quanh quẩn lung tung vô mục đích trong Phật La sao. Không giao cho bọn hắn mục tiêu công kích chính xác lại như thế nào có thể chế trụ Phật La nhân.

- Đả kích đương nhiên là cần. Chúng ta sẽ đi nơi nào Phật La nhân không ngờ nhất, chúng ta đi đâu. Mục tiêu ta sớm đã nghĩ xong rồi, đó chính là… Nói đến đây, Diệp Âm Trúc ngừng lại một chút, án ngón tay trên mặt bản đồ di chuyển và chỉ vào một vị trí.

- Thành thị? Áo Lợi Duy Lạp và Diệp Hồng Nhạn cơ hồ cùng lúc kêu lên đầy kinh ngạc.

Diệp Âm Trúc mỉm cười, nói:

- Ngay cả các ngươi quen thuộc ta như vậy đều không thể nghĩ được, thì càng không cần phải nói đến Phật La nhân, chính là cần hiệu quả này. Thành thị mới là đầu mối then chốt của quốc gia, điểm trọng yếu trong phạm vi quan trọng. Cũng là nơi sầm uất phồn thịnh của quốc gia. Chúng ta bây giờ không phải chiến sỹ, cũng không phải quân đội, mà là cường đạo. Và thành thị của Phật La Quốc sẽ là mục tiêu của chúng ta. Chẳng lẻ, Phật La nhân còn có thể ngay cả thành thị chính mình cũng không quan tâm đến hay sao?

Lúc này, phản ứng của Diệp Hồng Nhạn và Áo Lợi Duy Lạp vừa khéo trái ngược nhau, hai người dường như là đổi qua lại, Diệp Hồng Nhạn có chút lo lắng nói:

- Âm Trúc, thành thị dễ thủ khó công, hơn nữa dễ dàng quá cho chúng ta công thành thì tạo thành tổn thất, một khi chúng ta bị trì hoãn kéo dài tới khi Phật La đại quân đuổi đến, vậy đối chúng ta sẽ rất bất lợi. Cho dù chúng ta công vào trong thành thị, bị đối phương vây khốn, chúng ta chỉ với mấy ngàn quân, phòng thủ được thành trì là phi thực tế.

_____***_____

Nghe Diệp Hồng Nhạn nói, Áo Lợi Duy Lạp ở một bên mỉm cười nhưng không lên tiếng, nhìn Diệp Âm Trúc, trong mắt đầy vẻ ngưỡng mộ.

Diệp Âm Trúc mỉm cười:

- Áo Lợi Duy Lạp đại ca, huynh tại sao không nói lời nào? Huynh không phản đối sao?

Áo Lợi Duy Lạp 'Ha Ha' cười nói:

- Ngươi sớm đã tính trước mọi việc, ta tại sao phải phản đối?

Đối với bất kỳ quốc gia nào khác mà nói, lực lượng chúng ta bây giờ mà công kích thành thị người ta đều có thể coi như là tự tìm đường chết, duy chỉ có Phật La Quốc là ngoại lệ, không phải sao?

Diệp Âm Trúc gật gật đầu, hướng Diệp Hồng Nhạn giải thích:

- Phật La huy động năm mươi vạn đại quân, có thể nói là tất cả quân đội có trong nước, cứ như vậy, bất luận thành thị lớn nhỏ, lực phòng ngự là yếu nhược chưa từng có. Chúng ta công kích, không thể nghi ngờ là rất bất ngờ, dưới tình huống lực lượng phòng ngự bạc nhược, bọn họ như thế nào có thể ngăn cản? Huống chi, thành thị đối chúng ta mà nói thì không tính là dễ thủ khó công, đừng quên, mặc dù công thành thì ngươi và Tử Thần Long Lang kỵ binh phát huy lực chiến đấu không được mạnh, nhưng còn có Giác Ưng kỵ sĩ đoàn, Tinh Linh chiến sĩ đả kích từ không trung đối phương ngay cả cơ hội hoàn thủ cũng không có. Hơn thế nữa, chúng ta còn có Cách Lạp Tây Tư được xưng là 'vô thành bất phá', tường thành nào có khả năng ngăn trở trùng phong của hắn?

Trong mắt Diệp Hồng Nhạn toát ra một tia quang mang thoải mái, nhớ lại tình cảnh khi Cách Lạp Tây Tư đánh sụp tan ngọn núi, hắn trên mặt cũng không nhịn được toát ra vẻ tươi cười, đúng vậy, thành tường nào có thể ngăn cản bước tiến của Chiến Tranh cự thú đây?

Diệp Âm Trúc quyết định thật nhanh nói:

- Phật La nhân vây quanh chúng ta, tựa như dùng nắm tay để đập muỗi, để cho bọn chúng đến đây đi. Trước hết, chúng phải có khả năng truy tìm chúng ta mới được, chúng ta cần phải làm là phát huy đến cực hạn chiến tranh du kích và tấn công chớp nhoáng. Không những phải tạo thành tổn thất cho Phật La , đồng thời, cũng mang đến ích lợi cho Cầm Thành chúng ta. Ta đã xin Ny Na nãi nãi phối bị cho chúng ta mười vạn bộ đội bổ cấp hậu cần, không phải là để thủ vệ Tư Phúc Nhĩ Đặc Thành, bây giờ, bọn họ mới có tác dụng thực sự.

Thời điểm này. Bất luận Áo Lợi Duy Lạp hay là Diệp Hồng Nhạn, cuối cùng cũng hiểu được mục đích tác chiến của Diệp Âm Trúc: 'Cướp đoạt địch nhân, lấy chiến bồi dưỡng chiến, lấy chiến duy tu thành.'

Lần này trong đại quân xuất chiến của Cầm Thành, quyền chỉ huy là do Diệp Âm Trúc. Kỳ thật cường giả các tộc đều chỉ phục tòng mệnh lệnh của hắn. Trên phương diện chỉ huy, sau khi Diệp Âm Trúc trải qua nhiều lần thực nghiệm, do hắn và Áo Lợi Duy Lạp lại thêm Diệp Hồng Nhạn là sự tổng hợp hoàn toàn thích hợp thỏa đáng nhất trên đời.

Ba người sau khi bàn bạc cẩn thận, sau một khoảng thời gian đem Cầm Thành sở chúc theo phương hướng tác chiến thống nhất lại, tổ chức việc chuẩn bị thật chu đáo.

Dù sao, không có gì vội vàng để rời khỏi phiến rừng cây này, Diệp Âm Trúc ra lệnh nghỉ ngơi chỉnh đốn ba ngày.

Bất luận là Áo Lợi Duy Lạp tham gia ngăn chặn bộ đội hậu cần bổ cấp của Phật La vẫn đi theo một bên các chiến sĩ của Diệp Âm Trúc, trong khoảng thời gian này đều thập phần khổ cực. Thời gian nghỉ ngơi ba ngày không những chỉ khôi phục tình huống thân thể bọn họ, đồng thời cũng có thể giúp bọn họ rút được kinh nghiệm từ thực tế chiến đấu thu được trong cuộc chiến vừa qua để sử dụng tốt hơn.

Ba ngày sau, khi một lần nữa Cầm Thành chiến sĩ lên đường, giữa các nhóm chiến đấu lại thừa ra một chi đội ngũ, cũng là một chi đội số lượng ít nhất trong tất cả các đội chiến đấu của Cầm Thành. Bọn họ chỉ có ba mươi người tạo thành. Nhưng lại được Diệp Âm Trúc điều động Bỉ Mông cự thú quân đoàn bảo vệ, có thể thấy được tầm quan trọng của những người này.

Ba mươi người này , chính là ba mươi Địa Tinh đến từ Cầm Thành. Trong trận chiến trước đó, bọn họ vẫn đi theo Áo Lợi Duy Lạp. Để cho được an toàn. Áo Lợi Duy Lạp đem bọn họ an bài trong Giác Ưng kỵ sĩ đoàn. Mỗi ngày chỉ cần tại không trung cùng với Giác Ưng kỵ sĩ phi hành là tốt rồi. Bây giờ chiến đấu tiến vào giai đoạn kế tiếp. Tác dụng của bọn họ cũng sắp bắt đầu phát sinh biến hóa.

Chiến đấu lực của Địa Tinh không thể nghi ngờ là một trong các chủng tộc kém cõi nhất trong Long Khi Nỗ Tư Đại Lục, Diệp Âm Trúc đương nhiên sẽ không để cho bọn họ đơn độc tham dự trong chiến trận. Nhiệm vụ của ba mươi Địa Tinh này chính là sử dụng một trong thành tựu lớn nhất của Địa Tinh bọn họ, 'Địa Tinh Tê Liệt Giả.'

Chiều cao của mỗi một Địa Tinh Tê Liệt Giả đều vượt qua mười thước, hoàn toàn do tinh mật của các loại kim chúc tạo thành. Trong đó tác dụng cùng với phương pháp thao tác, cũng chỉ có Địa Tinh mới có thể làm được. Chỉ là phòng điều khiển nhỏ hẹp nọ cũng chỉ có Địa Tinh mới có thể tiến vào, ngay cả Ải Nhân cũng không vào được.

'Địa Tinh Tê Liệt Giả' có tác dụng phi thường rộng rãi, trước tiên, chúng là lực lượng bảo vệ trung kiên của Địa Tinh.

Bất luận ở địa phương nào, chỉ cần có Địa Tinh bộ lạc, thì nhất định sẽ có Địa Tinh Tê Liệt Giả. Địa Tinh Tê Liệt Giả mười thước cao hoàn toàn do máy móc kiểm soát, đây là kết tinh trí tuệ của Địa Tinh nhất tộc. Mặc dù độ cao chỉ có mười thước, nhưng bởi vì hoàn toàn do kim chúc chú tạo mà thành, lấy ma tinh thạch làm động lực chính. Sức nặng của chúng thậm chí còn muốn vượt qua Bỉ Mông cự thú, lực lượng so với Bỉ

Mông cự thú cũng muốn mạnh hơn một chút, chỉ là không có thể có năng lực cuồng hóa và hoạt động linh hoạt như Bỉ Mông cự thú mà thôi.

Diệp Âm Trúc cũng từng nghĩ tới việc tạo thành một chi Địa Tinh Tê Liệt Giả bộ đội, nhưng việc chú tạo Địa Tinh Tê Liệt Giả yêu cầu thật sự rất cao, đồng thời, sự tiêu hao đối với các loại kim chúc vật tư cũng quá lớn. Không có khả năng hình thành cơ cấu tổ chức cấp quân đoàn. Hơn thế nữa chúng là máy móc có một chút hạn chế, muốn sử dụng trên chiến trường giá trị tính năng so ra cũng không cao.

Mang theo số Địa Tinh Tê Liệt Giả này, Diệp Âm Trúc tự nhiên không mong đợi bọn họ chiến đấu, mà chính vì có mục đích quan trọng hơn.

Tại ngày thứ hai nghỉ ngơi, Diệp Âm Trúc hạ đạt mệnh lệnh, ba trăm Mãnh Cầm Đức Lỗ Y ở lại trong đội ngũ, mà một ngàn Giác Ưng kỵ sĩ lại một lần nữa tiếp bước trên đường chinh chiến, làm đội ngũ trinh sát, vai trò của bọn họ tại trong cả Cầm Thành sở chúc có thể nói là quan trọng nhất.

Diệp Âm Trúc phân công cho bọn hắn một nhiệm vụ rất đơn giản, chính là trinh sát động tịnh của Phật La đại quân, đồng thời, săn giết các binh sĩ do thám đơn lẻ rơi rớt của Phật La đại quân.

Dựa vào xạ thuật của Tinh Linh tộc và lực chiến đấu của chính Giác Ưng, cho dù là Long kỵ binh thông thường cũng vị tất có khả năng so sức mạnh hơn kém với bọn hắn, chủ yếu là tính bất ngờ công kích của Giác Ưng kỵ sĩ. Có ai lại nghĩ đến đột nhiên từ giữa không trung bay tới một mũi tên nhọn đâu?

Diệp Âm Trúc, Tử, Minh, ba người ngồi ở trên lưng rộng lớn của Cách Lạp Tây Tư, không thể không nói, thể tích Cách Lạp Tây Tư đủ to lớn, ba người cùng ngồi trên mặt phẳng thoải mái vẫn rộng rãi có thừa.

Ngày đó, Tử mới 'giáo dục' hảo hảo Cách Lạp Tây Tư một chút, khi trước vị Chiến Tranh cự thú này đang sống cuộc sống sung sướng, ngay lập tức đại gia được hầu hạ ấy biến thành tọa kỵ.

Hình thể Cách Lạp Tây Tư to lớn, di chuyển rất vững vàng ổn định, tốc độ cũng không chậm, có thể nói là tọa kỵ tốt nhất lục địa. Ngồi ở trên lưng hắn, hoàn toàn có thể nhìn thấy được vị trí và tình huống từng nơi một của các tộc chiến sĩ mình, cho nên, khi Tử đề xuất để cho Cách Lạp Tây Tư trở thành tọa kỵ, Diệp Âm Trúc đã đáp ứng không chút do dự.

Các tin tức đợt đầu tiên đã truyền về, quả nhiên, Phật La đại quân số lượng còn lại ước chừng hai mươi lăm vạn quân, khi phối hợp với một bộ phận bộ đội bổ cấp hậu cần do Phật La gấp rút điều tới, số lượng bọn họ đã đạt tới ba mươi vạn, chi đại quân này đang được cấp dưỡng đầy đủ ở vào trạng thái tu chỉnh.

Lúc này khoảng cách giữa Diệp Âm Trúc bọn họ và địch phương ước chừng năm trăm dặm.

Đúng y như Diệp Âm Trúc phán đoán, Phật La đại quân điều phái ra chừng trên vạn quân do thám, kéo dài khắp cả biên giới Phật La Quốc như một cái lưới lớn, lùng sục tìm kiếm sự tồn tại của đội ngũ Diệp Âm Trúc bọn hắn.

Áo Lợi Duy Lạp điều khiển tọa kỵ bay đến bên Cách Lạp Tây Tư:

- Âm Trúc, hướng phía trước khoảng năm mươi dặm nữa, chúng ta sẽ tiến vào Nặc Nhĩ bình nguyên của Phật La Quốc, diện tích bình nguyên này không lớn, nhưng đất đai lại rất màu mỡ, tại phương tây Phật La mà nói là một kho thực phẩm quan trọng. Sau khi tiến vào Nặc Nhĩ bình nguyên, dựa theo kế hoạch ban đầu chúng ta tiến thẳng tới theo hướng tây bắc, sẽ gặp tòa thành thị đầu tiên là Tây Phi thành. Căn cứ vào điều nghiên trước kia của chúng ta đối với Phật La, Tây Phi thành xem như là một trọng trấn ở phương tây Phật La , dân cư ước chừng trong khoảng bốn trăm đến năm trăm vạn. Là con đường tất yếu để từ biên giới phía tây tiến sâu vào lãnh thổ Phật La. Đồng thời, thương mại của thành phố này cũng rất thịnh vượng, coi như là một trung tâm thương mại ở phía Tây của Phật La vương quốc, tuyệt đối là điểm cực kỳ trọng yếu.

Rời khỏi rừng rậm, đoàn người Diệp Âm Trúc đã di chuyển suốt một ngày, bọn họ cũng không phải không có gặp thành thị khác. nhưng do khi lập ra kế hoạch, Diệp Âm Trúc đã xác định nguyên tắc chỉ lấy những thành thị lớn của Phật La Quốc làm mục tiêu tập kích. Làm như vậy, một là không có thể đả thảo kinh xà, để cho Phật La nhân có thời gian chuẩn bị.

Đồng thời, sự béo bở tích tụ của thành thị lớn mới là phong phú dồi dào nhất. Còn những thành thị nhỏ tầm thường ấy căn bản không có gì để cướp đoạt.

Diệp Âm Trúc lạnh lùng cười:

- Tây Phi thành, tốt, chính là nó. Truyền mệnh lệnh ta, tăng tốc hành quân, cần phải trước khi mặt trời lặn chiều nay đến lãnh địa Tây Phi thành, Áo Lợi Duy Lạp đại ca, điều động một trăm tên Giác Ưng kỵ sĩ làm tiền trạm cho chúng ta, bây giờ quân do thám của Phật La đại quân bên kia còn chưa có rãi ra tới bên này, để cho Giác Ưng kỵ sĩ quét sạch chướng ngại phía trước, phong tỏa Tây Phi thành không cho tin tức bên ngoài truyền vào. Trước khi chúng ta đến nơi, không thể để cho bọn chúng có chút nào chuẩn bị.

- Rõ. Áo Lợi Duy Lạp đáp ứng một tiếng. Ở phương diện riêng tư hắn và Diệp Âm Trúc là hảo huynh đệ, nhưng một khi hành quân, Diệp Âm Trúc chính là Thống soái tuyệt đối: 'Ngã thân tự khứ'. (Ý nói quân lệnh nghiêm minh bất kể thân sơ).

Thân hình Lam long cự đại bay lên, hướng về phương đông bay đi, tốc độ tiến quân của đại quân Cầm Thành đột nhiên gia tăng, hướng về phía Nặc Nhĩ bình nguyên tiến tới.

Do có sự quan sát của Giác Ưng kỵ sĩ trên bầu trời, Diệp Âm Trúc dẫn dắt tướng sĩ Cầm Thành tiến quân theo những lộ trình cực kỳ quỷ dị, đừng nói là quân do thám Phật La không dễ dàng phát hiện, ngay cả dân chúng Phật La cũng hoàn toàn không chạm mặt bọn hắn.

Giác Ưng kỵ sĩ đến nơi nào, lập tức sẽ vẽ ra phương vị cụ thể bao gồm cả thôn làng, thị trấn các nơi, đem truyền lại cho Diệp Âm Trúc và Áo Lợi Duy Lạp bọn hắn.

Mấy ngàn quân gấp rút chạy đi, tìm những đường nhỏ vắng vẻ hẻo lánh lại vượt qua các thôn trại cực kỳ dễ dàng. Bởi vậy, đối với Phật La quân mà nói, đại quân của Cầm Thành tựa như là không khí biến mất tăm dạng.

_____***_____

Khố Tư Lặc ngồi lẳng lặng trong soái trướng, lúc này, tâm tình hắn đã xuống cấp trầm trọng. Năm mươi vạn đại quân, khi toàn bộ đội ngũ năm mươi vạn đại quân trở về đến lãnh thổ nước nhà, vậy mà chỉ còn lại có một nửa. Thiệt hại này còn chưa tính đến trang bị của nhân viên, ma thú tọa kỵ cùng với khí giới công thành. Khố Tư Lặc biết rất rõ rằng, không có một năm để bồi dưỡng sinh khí và chuẩn bị, thì đừng có nghĩ đến tái phát động công kích có hiệu quả đối với Tư Phúc Nhĩ Đặc Thành.

Mà ngay cả hắn đến lúc đái lĩnh đại quân trở về lại Phật La Quốc, hắn mới nắm bắt được tư liệu thực tế liên quan đến Cầm Thành.

Trước khi Cầm Thành tại Mễ Lan phương bắc quân đoàn phát động công kích, căn bản là không hề bị thế lực các nơi trên đại lục chú ý đến. Mặc dù Diệp Âm Trúc dựa vào Lục Đạo Khuynh Thành đánh lui Mễ Lan đại quân, chiến đấu lực của Cầm Thành cũng không có hoàn toàn nổi bật. Bởi vậy, phần tư liệu trong tay Khố Tư Lặc này cũng không tính là hoàn chỉnh.

''Diệp Âm Trúc, xuất thân từ A Tạp Địch Á quốc ở phương nam đại lục, mười sáu tuổi tiến vào Mễ Lan đế quốc Mễ Lan ma võ học viện Thần Âm hệ học tập, đoạt được giải nhất tân sanh đại tái, không lâu sau, làm đại diện học viên ưu tú, tham dự Mễ Lan đế quốc đối kháng Thú nhân tộc trong cuộc chiến bảo vệ mùa thu. Vốn tại Khoa Ni Á thành gặp quân đoàn xâm lược Thú nhân tấn công bất ngờ kể cả do hai gã hoàng kim Bỉ Mông thống lãnh, vượt hơn tám mươi tên Bỉ Mông cự thú. Thú nhân tứ đại chủ chiến quân đoàn tính tổng cộng hơn bốn vạn nhân mã."

Nhìn giản giới của Cầm Thành lĩnh chủ Diệp Âm Trúc, thần sắc trên mặt Khố Tư Lặc trầm xuống phảng phất toát mồ hôi hột, hắn càng ngày càng hiểu được đối thủ này của mình quả thực không đơn giản.

''Bằng vào năm trăm tên Long kỵ binh, cùng với mười mấy tên ma pháp sư của Mễ Lan ma võ học viện, Diệp Âm Trúc lợi dụng địa hình Bố Luân Nạp sơn mạch cùng với đặc tính của mùa đông, dựa vào hỏa công tạo thành đả kích trầm trọng đối với Thú nhân xâm lược quân đoàn, chọc giận thống lĩnh Hoàng kim Bỉ Mông. Sau đó, khi Mễ Lan đế quốc phương bắc quân đoàn đến tăng viện. Hắn lại bằng vào một cầm khúc đặc thù, làm cho năm trăm Ưng Chuẩn long phe mình bao gồm cả hơn ngàn Tuần Long ở bên trong đồng thời tự bạo, đối với đại quân của Thú nhân sinh ra tính hủy diệt gây thiệt hại nặng nề. Từ một trận đánh

mà thành danh, trở thành anh hùng của Mễ Lan đế quốc, được phong tặng Mễ Lan Hồng Thập Tự huy chương. Trở thành người trẻ tuổi ưu tú nhất thời đại tại Mễ Lan đế quốc."

Cầm khúc? Trong mắt Khố Tư Lặc toát ra một chút cay đắng, nếu như trước cuộc chiến tại Tư Phúc Nhĩ Đặc Thành hắn thấy được điều này, nhất định sẽ nhổ toẹt vào (coi thường), thế nhưng chính thức đối mặt với Diệp Âm Trúc, hắn mới hiểu được lực lượng của cầm khúc ấy là kinh khủng cở nào, 'Hư Vô Chi Nhận', lực lượng khủng bố nọ chỉ trong nháy mắt đã hủy diệt năm ngàn tên Trọng kỵ binh, cơ hồ là chớp mắt phát ra uy lực giống như một dạng cấm chú, để lại cho hắn một ấn tượng sâu sắc như thế nào?

''Sau đó, Diệp Âm Trúc bởi vì khiến cho Tuần Long tự bạo mà bị Ngân Long thành chất vấn. Trong quá trình đi Ngân Long thành giải thích lại trở thành ngoại tịch Ngân Long. Vào lúc Thất Quốc Thất Long Bài Vị Chiến, làm đại biểu cho Ngân Long thành xuất chiến, đồng thời soái lĩnh các chiến sĩ tinh nhuệ của Mễ Lan trở thành người thắng lợi cuối cùng, được Mễ Lan đế quốc phong làm bá tước. Đang lúc thăng quan tiến chức thuận lợi, dư nghiệt của Đông Long đế quốc Đông Long bát tông đột nhiên tại Cầm Thành tuyên bố một lần nữa lập quốc, cũng vì vậy mà bại lộ xuất thân Diệp Âm Trúc là từ Đông Long bát tông. Diệp Âm Trúc cũng không có lưu luyến quyền quý tại Mễ Lan đế quốc, dứt khoát trở lại Đông Long đế quốc. Hơn nữa hứng chịu việc xảy ra do Pháp Lam ra lệnh dụ cho Mễ Lan đế quốc phương bắc quân đoàn ba mươi vạn đại quân phát động công kích."

''Vào lúc nguy cấp. Diệp Âm Trúc dũng cảm đúng ra đề xuất 'chiến sĩ chung cực khiêu chiến' ngàn năm mới gặp nột lần.

Sáu Đạo Chi Quyết, dựa vào thực lực kinh người của mình, cùng với trợ giúp của Bỉ Mông cự thú, đánh bại Mễ Lan cường giả. Trở thành người thắng lợi cuối cùng……"

Lý lịch sơ lược của Diệp Âm Trúc kết thúc như thế, mà giới thiệu điều cần yếu về Cầm Thành thiếu rất nhiều, chỉ có miêu tả gần trăm tên Bỉ Mông cự thú, phần lớn những cái khác đều là phỏng đoán chút đỉnh.

''Đánh bại Thú nhân xâm lược quân đoàn, Thất Quốc Thất Long Bài Vị Chiến là thắng lợi giả cuối cùng, Sáu Đạo Khuynh Thành chiến sĩ chung cực khiêu chiến. Điều này thật là không thể tin, với hai mươi tuổi lại có khả năng hoàn thành được sao? Hai mươi tuổi, hắn còn chưa tới hai mươi tuổi a, nhưng đã đạt tới cảnh giới tử cấp. Hóa ra trên thế giới này có tồn tại thiên tài thật sự."

Khố Tư Lặc thở dài một tiếng, vung vẫy tư liệu của Cầm Thành trong tay. Cho dù biết rằng đối với hắn mà nói ý nghĩa này bây giờ cũng không còn trọng yếu. Cầm Thành ở bên trong Mễ Lan đế quốc, tưởng muốn trả thù lại nói dễ vậy sao? Dù rằng hai bên ở vào thế đối địch, nhưng Khố Tư Lặc đối Diệp Âm Trúc vẫn còn có chút kính phục.

Dũng cảm ở trên chiến trường đối mặt với hơn mười vạn Phật La đại quân vốn chỉ có lực trùng sát của hai người, đây là loại dũng khí gì? Từ hậu phương chặt đứt đường viện trợ của Phật La đại quân, đây là đẳng cấp trí tuệ nào? 'Trí dũng song toàn' bốn chữ dùng để hình dung vị Cầm Thành lĩnh chủ lúc này không còn gì thích hợp hơn.

- Báo! Truyền lệnh binh từ bên ngoài chạy nhanh đến.

- Nói. Khố Tư Lặc trầm giọng nói.

- Báo cáo Nguyên soái, theo các quân do thám của ta hồi báo, vẫn chưa phát hiện tồn tại của quân đội Cầm Thành, chỉ ở trong một rừng cây phát hiện có dấu vết của đội quân nghỉ ngơi.

Khố Tư Lặc trong mắt sáng ngời:

- Ước chừng có bao nhiêu quân đội?

- Theo phán đoán, địch quân số lượng ước chừng từ ba ngàn đến năm ngàn, do có rất nhiều dấu vết phức tạp, không giống loài người lưu lại, cho nên không cách nào phán đoán được số lượng cụ thể.

- Vậy là đúng rồi. Khố Tư Lặc vỗ mạnh song chưởng, mắt tóe hàn quang, không giống loài người mới đúng là Cầm Thành đại quân sở chúc đó. Thực không nghĩ ra, tại sao Cầm Thành lĩnh chủ Diệp Âm Trúc này vậy mà có lực chiến đấu cùng một dạng như Bỉ Mông cự thú, mà Mễ Lan đế quốc vừa mới công kích qua

bọn họ, như thế nào bây giờ hắn cũng lại mang theo quân của Cầm Thành trợ giúp Mễ Lan đế quốc. Chẳng lẻ Sáu Đạo Khuynh Thành nọ là giả sao?

Không, điều này không có khả năng. Sáu Đạo Khuynh Thành có thần dụ thượng thiên quy định, căn bản không có khả năng giả tạo. Trong điều này nhất định còn có bí mật gì đó.

Mặc dù mơ hồ đoán được một chút, nhưng bây giờ Khố Tư Lặc không có nhiều tâm tư để cân nhắc suy nghĩ, đối với hắn mà nói, quan trọng nhất chính là tảo trừ triệt để tất cả bộ đội Cầm Thành đã tiến vào lãnh thổ Phật La Quốc. Chỉ có như vậy, hắn mới có thể lại một lần nữa đái lĩnh đại quân Phật La sát nhập lãnh thổ Mễ Lan.

Lần này sau khi đại bại, bên trong Phật La quốc nhận được tin tức là một phen náo động, mặc dù Quốc vương và Tể tướng như trước vẫn còn ủng hộ Khố Tư Lặc vị Tử Tinh Long kỵ tương duy nhất của Phật La này, nhưng áp lực trên vai hắn lại nặng hơn gấp bội. Nếu như hắn không phải đã có nhiều thành tích, đừng nói quốc vương sẽ không buông tha cho mình, sợ rằng chính vương quốc trước mắt sẽ phải gánh chịu rất nhiều tai ương sụp đổ do cuộc chiến này mang lại.

''Lấy nơi phát hiện dấu vết làm điểm khởi đầu, tung ra mọi hướng tiến hành lục soát. Phải nhanh lên, tăng thêm năm ngàn khinh kỵ binh vào đội do thám, cần phải trong vòng ba ngày tìm cho được vị trí chính xác của khối ung nhọt này cho ta. Nhất định không thể để cho bọn chúng thoát khỏi lãnh thổ nước ta."

Khố Tư Lặc đã hạ quyết tâm, chỉ cần tìm kiếm được đội ngũ Diệp Âm Trúc, như vậy, sau khi Phật La đại quân tu chỉnh xong sẽ trước tiên hướng bọn họ phát động công kích hủy diệt. Cho dù có tổn thất lớn cũng phải trước hết đem bọn họ tiêu diệt hoàn toàn. Đáng tiếc, vị Thống soái Phật La này lại mù mờ chẳng biết, ý của Diệp Âm Trúc lúc này lại không có chút nào muốn tháo chạy khỏi Phật La. Đang chuẩn bị khuấy lên trận mưa gió lớn hơn nữa.

…… Trời chiều đẹp vô hạn, chỉ là gần hoàng hôn.

Ngày mùa Đông mặt trời lặn rất sớm, khi ánh mặt trời dần dần ảm đạm, nơi xa phía chân trời ấy ánh hoàng hôn xinh đẹp cũng đang phai nhạt dần.

Địa thế Nặc Nhĩ bình nguyên bằng phẳng, đất đai phì nhiêu màu mỡ. Lúc này, Diệp Âm Trúc cùng các chiến sĩ Cầm Thành đang ở tại Nặc Nhĩ bình nguyên, vị trí cách hướng tây nam trọng trấn Tây Phi thành hơn hai mươi dặm.

Nhờ vào đặc tính của Giác Ưng kỵ sĩ, động tĩnh hướng tây Tây Phi thành đã bị phong tỏa hoàn toàn, bầu không khí bên ngoài thành đã bắt đầu trở nên ngưng đọng, nhưng bên trong Tây Phi thành lại hầu như không cảnh giác gì.

Thu lại hai cánh, Diệp Âm Trúc chậm rãi hạ xuống mặt đất. Trước đó hắn tại không trung đã quan sát đại khái một chút tình huống của Tây Phi thành. Tây Phi thành không hổ là một trong những trọng trấn của Phật La Quốc, thành cao tường dày, màn đêm hãy còn chưa buông xuống, trong thành đã được chiếu sáng bởi những đăng hỏa thật lớn. Có thể thấy được sự phồn thịnh của thành thị đó.

- Âm Trúc, ta đã quay lại. Lam sắc cự long xếp đôi cánh, bồng bềnh hạ xuống đất. Bởi vì cự long là mục tiêu quá lộ liễu, Áo Lợi Duy Lạp từ trên cao trực tiếp bay ra phía sau xa hơn mười dặm, mới chậm rãi hạ xuống rồi từ hậu phương đại quân bay trở về.

Diệp Âm Trúc vội hỏi:

- Tình huống thế nào? Hắn dù sao không giống Áo Lợi Duy Lạp như vậy xuất thân từ đào tạo chuyên nghiệp, tại trên chiến trường phán đoán dựa vào một chút chi tiết cụ thể, Áo Lợi Duy Lạp so với hắn phải có nhiều kinh nghiệm hơn. Ví như, phán đoán về lực lượng phòng thủ thành lũy của Tây Phi thành.

Áo Lợi Duy Lạp mỉm cười, phất tay một cái ra hiệu không có vấn đề:

- Một tòa thành lớn như thế, quân phòng thủ thành lại chỉ có năm ngàn. Điều này quả thực chính là đưa thịt béo đến tận miệng. Âm Trúc, xem ra về chiến lược, ngươi đã vượt qua ta rồi.

Diệp Âm Trúc 'Ha Ha' cười, nói:

- Được rồi, ngươi làm ta chết mất (đừng chôn bỏ ta), nếu thịt béo đã bày ra trước mặt, chúng ta lập tức có thể bắt đầu ăn. Vừa rồi ta đã dùng truyền tống ma pháp trận thông tri đến Kim Sắc bên kia, nơi đó hắn đã chuẩn bị sẳn sàng, chỉ còn chờ hành động của chúng ta. Xem ra, chúng ta vẫn còn hơi quá cẩn thận, chỉ có năm ngàn quân, cho dù để cho bọn họ biết chúng ta sắp công thành lại có thể như thế nào?

Áo Lợi Duy Lạp 'A A' cười, nói:

- Chính là cẩn thận một chút cũng tốt, cẩn thận sẽ 'ăn chắc mặc bền' (thuyền chạy được muôn năm). Mặc dù quân địch rất khó tạo thành uy hiếp cho chúng ta, nhưng vạn nhất vận khí không tốt ở chỗ này bị vấp ngã tổn hao nhân thủ 'cái được chẳng bù được cái mất'. Hay là đợi đến tối hãy hành động.

Diệp Âm Trúc gật gật đầu, nói:

- Đánh trận này, không cần toàn quân xuất động, chỉ cần giao cho Giác Ưng kỵ sĩ đoàn và Đông Long võ sĩ đoàn.

Sau khi hắn cùng Áo Lợi Duy Lạp, Diệp Hồng Nhạn ba người đã bàn bạc kỹ càng, chánh thức đổi tên mới cho đội quân Cầm Thành xuất chinh lần này.

Diệp Hồng Nhạn chỉ huy ba trăm Tử thần chính thức mệnh danh là 'Tử Thần Long Lang Kỵ Sĩ Đoàn'.

Áo Lợi Duy Lạp chưởng quản Giác Ưng và Tinh Linh chiến sĩ vốn cùng cung tiến thủ tạo thành gọi là 'Giác Ưng Kỵ Sĩ Đoàn'.

Do Mai Tông, Lan Tông hai vị tông chủ đái lĩnh gọi là 'Đông Long Võ Sĩ Đoàn'.

Tử và Minh Thống soái bao gồm cả Chiến Tranh cự thú Cách Lạp Tây Tư ở bên trong gọi là 'Bỉ Mông Quân Đoàn'.

Về phần tam đại Đức Lỗ Y bộ đội, sẽ do Diệp Âm Trúc trực tiếp chỉ huy, phân biệt thành cơ cấu tổ chức: Là 'Thụ Yêu Kỵ Sĩ Đoàn', do Mãnh Cầm Đức Lỗ Y tạo thành gọi là 'Đức Lỗ Y Không Quân Đoàn', và do Lợi Trảo Đức Lỗ Y tạo thành gọi là 'Đức Lỗ Y Chiến Đoàn'.

---

oPku G\ʏȅjX oPkI ¦\n¾§ w«9jX ³ p\ʉH Ĥ∂H\ ] ±ϲ iв ¦Î´ p_

Ngoại trừ những Giác Ưng kỵ sĩ phụ trách trinh sát bên ngoài, lúc này tại không trung Áo Lợi Duy Lạp tụ tập tổng cộng là ba trăm Giác Ưng kỵ sĩ, địch nhân chỉ có năm ngàn, tái phát động công thành chiến nọ, vậy chẳng phải là nói đùa sao?

Theo màn đêm phủ xuống, khi bầu trời hoàn toàn tối đen, Cầm Thành sở chúc di chuyển. Ba trăm vị Giác Ưng kỵ sĩ mà tọa kỵ trên lưng đều thêm một người, chính là thành viên Đông Long võ sĩ đoàn. Một ưng hai chiến sĩ, lặng yên không tiếng động từ trên không trung bay về phía Tây Phi thành. Lần này không quân hành động do Áo Lợi Duy Lạp chỉ huy, vốn Diệp Âm Trúc muốn tự mình ra trận, nhưng Áo Lợi Duy Lạp thuyết phục hồi lâu mới làm cho hắn ta bỏ đi ý định này. Hắn thật không muốn để cho Diệp Âm Trúc lại có cơ hội phiêu lưu mạo hiểm.

Áo Lợi Duy Lạp mang theo không quân vừa mới rời đi, Diệp Âm Trúc ngay lập tức cùng với các chiến sĩ Cầm Thành khác hành động. Để không dẫn tới sự chú ý của Tây Phi thành, hắn cố ý để cho Cách Lạp Tây Tư biến thành hình người, lấy Tử Thần Long Lang kỵ sĩ đoàn làm tiền phong, Bỉ Mông cự thú quân đoàn là trung tâm, Đức Lỗ Y không quân đoàn khống chế không trung, Thụ Yêu kỵ sĩ đoàn cùng Đức Lỗ Y chiến đoàn phân biệt tại hai cánh, còn thừa hai trăm chiến sĩ Đông Long võ sĩ đoàn đoạn hậu, hướng về hướng Tây Phi thành rất nhanh di chuyển.

Dụng 'tĩnh như xử tử, động như thoát thỏ' (lặng im như gái chưa chồng, khi động như thỏ chạy trốn) để hình dung Cầm Thành chiến sĩ rất là thích hợp, bất luận trên trời dưới đất, phát động chỉ trong nháy mắt đã đem tốc độ tăng lên tới cực hạn.

Luận về kinh nghiệm chiến đấu, Diệp Âm Trúc và Áo Lợi Duy Lạp phụ trách chỉ huy có thể nói đã từng trãi chiến trận, mà Diệp Âm Trúc đái lĩnh Tử Thần Long Lang kỵ sĩ đoàn và Bỉ Mông quân đoàn không

thể nghi ngờ đều là sát thần trên chiến trường. Về phần Đức Lỗ Y bộ đội, bọn họ đặc điểm lớn nhất chính là phục tòng mệnh lệnh, từ Cầm Thành trước khi xuất phát, An Nhã đã đem quyền chỉ huy bọn họ hoàn toàn giao cho Diệp Âm Trúc.

Trong lúc nhất thời, lực lượng hỗn hợp này hoàn toàn minh chứng cho tốc độ, ngoại trừ Lợi Trảo Đức Lỗ Y ở phía sau cùng chậm một chút, còn các chi bộ đội khác đều đã đạt tới đỉnh phong của tốc độ chiến đấu.

Trong đó, Tử Thần Long Lang kỵ binh là nhanh nhất, khi giữa không trung Giác Ưng kỵ sĩ đã tới phía trên Tây Phi thành. Trên mặt đất Long Lang cũng đã chạy tới trước cổng Tây Phi thành.

Ba trăm Long Lang phóng chạy với tốc độ cực nhanh, nhưng âm thanh cũng rất nhẹ nhàng, phảng phất như trên lưng chúng nó vốn không có hàng trăm cân chiến sĩ và trang bị vậy, trong khi Phật La binh lính trên đầu thành vừa phát hiện tình huống bên ngoài, chỉ trong nháy mắt Tử Thần Long Lang kỵ binh đã tới chân thành.

- Người nào? Đứng lại …… Trên đầu Thành. Binh sĩ Phật La vừa hô lên một tiếng dò hỏi, thanh âm hắn tựa như bị một lưỡi dao sắc bén cắt ngang chợt dừng lại , một mũi tên ngắn không chệch chút nào ghim tại yết hầu hắn.

Từ không trung ba trăm bóng đen yên tĩnh không một tiếng động hạ xuống, ba trăm đạo hàn quang cơ hồ cùng bạo phát, trong nháy mắt, tựa như là cùng một lúc, ba trăm cổ máu tươi bùng tóe, binh sĩ Phật La thủ vệ trên thành đồng loạt ngã xuống một màn.

Áo Lợi Duy Lạp chỉ huy trinh sát Giác Ưng kỵ sĩ cực kỳ chu đáo, trong Tây Phi thành này quả thật chỉ có năm ngàn quân thủ vệ, điều này đối với một thành thị trọng trấn phía tây của Phật La cũng là có duyên cớ. Trong khi đại quân đến tiền tuyến tác chiến, Tây Phi thành vốn có ba vạn thủ vệ quân đã bị điều đi năm phần sáu quân số. Mà lúc này tuần tra trên đầu thành bất quá chỉ hơn ngàn quân mà thôi.

Dù sao, an ninh trật tự của một tòa thành thị cần phải hoàn tất các lực lượng phòng vệ, nhưng cũng phải luân phiên để nghỉ ngơi. Có thể có ngàn chiến sĩ tại đầu thành thủ vệ, đối với Tây Phi thành bây giờ mà nói coi như là cực hạn rồi. Là một trong sáu thành thị của Phật La Quốc. Làm thế nào họ có thể nghĩ đến không hề có điềm báo trước gì đã bị đột ngột công kích trí mạng này đâu?

Khi Khố Tư Lặc điều binh lính từ Tây Phi thành, dĩ nhiên lựa chọn là những tinh nhuệ quân. Còn lại tại đây không là lão nhược tàn binh cũng đều tân binh nhỏ tuổi. Cùng một kiểu cũng như Khố Tư Lặc đến công kích Tư Phúc Nhĩ Đặc Thành Mễ Lan phương đông quân đoàn. Đáng tiếc. Tây Phi thành không có viện quân giống Diệp Âm Trúc như vậy, mà bọn họ đối mặt đúng là địch nhân. So với Phật La đại quân tinh nhuệ hơn nhiều.

Lúc này dưới sở trường tiêu trừ ấy, thời điểm đầu của cuộc chiến đó đã trở nên không có gì lo lắng.

Tinh Linh cung tiến thủ ngay cả trong đêm cũng có thể nhìn thấy rõ ngoài 500 mét, nhất là Tinh Linh hoàng tộc Ám Dạ Tinh Linh. Lần này có thể trở thành Tinh Linh Giác Ưng kỵ sĩ, đều thực sự là những người tinh nhuệ do An Nhã đích thân lựa chọn , vốn bẩm sinh là cung tiến thủ, sai sót đối với bọn họ cơ hồ không thể có.

Chiến đấu bắt đầu rất nhanh, chấm dứt càng nhanh hơn, khi ba trăm Đông Long chiến sĩ từ không trung hạ xuống, mang đến cho đầu thành một mảnh huyết quang, khi đó trong không trung Tinh Linh chiến sĩ cũng hoàn thành ba lần phát xạ. Ngoài những tiếng kêu rời rạc thảm thiết, trên Tây Phi thành thậm chí ngay cả một binh sĩ có thể xuất ra phản ứng chống cự đều không có xuất hiện.

- Có địch nhân, mau dở ma pháp cảnh báo.

Dưới thành, phụ trách thủ vệ cửa thành còn sót lại của quân phòng thủ Tây Phi thành phát hiện tình hình không hợp lý, phản ứng bọn họ coi như cũng rất nhanh, kèm theo một đạo ngân quang bay lên bầu trời, một âm thanh chói tai truyền khắp cả Tây Phi thành.

Bất quá, hơn mười tên quân phòng thủ thành này có thể làm gì được, khi bọn hắn thấy hiệu cảnh báo chiếu sáng làm nổi rõ ba trăm con đại điểu lơ lửng trên bầu trời, chưa kịp kinh ngạc, hàn quang lạnh như băng đã lặng lẽ phủ xuống, đối mặt với loại binh sĩ thông thường này, Đông Long chiến sĩ thậm chí ngay cả kỷ xảo đều không cần, tựa như từng cơn gió nhẹ thổi qua bình thường, mang đi các sinh mạng ấy như tro bụi.

'Oanh.'

Bỉ Mông quân đoàn theo sát Tử Thần Long Lang kỵ binh chạy tới dưới chân Tây Phi thành, điếu kiều đã ầm ầm buông xuống, cửa thành Tây Phi mở rộng tựa như xử nữ tuột bỏ đi cái nội khố cuối cùng, hoàn toàn xích lỏa hiện ra trước mặt Cầm Thành hổ lang chi quân.

Diệp Âm Trúc ngẩng đầu nhìn ngân quang của ma pháp cảnh báo nọ trên không trung đang chậm rãi tán đi, trên mặt toát ra một tia cười lạnh:

- Cảnh báo sao? Cũng tốt, hãy cứ giảm dần kích phá từng cái một. Cầm Thành chúng ta tất cả vào thành, dựa vào cửa thành, chuẩn bị nghênh chiến.

Các Giác Ưng kỵ sĩ giữa không trung dưới sự chỉ huy tinh tế của Áo Lợi Duy Lạp trước tiên cách đều nhau phân tán ra, hình thành một cái vòng tròn tuyệt đẹp, đầu Giác Ưng hướng vào phía trong, những tinh xảo cung tiến thủ Tinh Linh ở bên trên đã chuẩn bị sẵn sàng những mũi tên tràn ngập sát khí. Trước tiên Thụ Yêu Đức Lỗ Y lên trên đầu thành, chiếm lĩnh cao điểm, thủ xuất trường mâu 'tự sản tự tiêu'.

Khi các quân đoàn Cầm Thành toàn bộ tiến vào Tây Phi thành nội, lần nữa kéo điếu kiều lên lại, quân phòng thủ bên trong thành mới chạy tới. Nhưng số lượng lại chỉ có hơn hai ngàn quân đôi chút, trong đó thậm chí ngay cả vũ khí cũng nhớn nhát chưa từng thấy, quần áo tán loạn, quả thực tựa như là một đám 'tang gia chi khuyển' (đám ăn mày; lang thang không nơi nương tựa).

- Chuyện gì xảy ra? Xảy ra chuyện gì, là ai phát tiếng cảnh báo? Một thanh âm có chút phẫn nộ truyền tới.

Là thành thủ Tây Phi thành, Lạp Hi Đức tại trước khi cảnh báo vang lên, đang xích lõa ở trong tổ ấm của mình cùng lão bà ôn tồn, đột nhiên âm thanh chói tai vang lên, làm hắn... nhất thời bộ vị hưng phấn lập tức ỉu xìu. Trong cơn phẫn nộ, vị thành thủ đại nhân này lập tức tựa như bị sự vội vả đến cảnh báo của quân phòng thủ thành mà tỉnh lại. Khi hắn mau chóng đến cửa thành, trong lòng lửa giận nhất thời đại thịnh, do Lạp Hi Đức nhận thấy, nhất định là có người kéo lầm cảnh báo, nếu thật sự có địch nhân, trên đầu thành này như thế nào có thể bình tĩnh như thế, thậm chí ngay cả các cửa thành vẫn còn đang đóng kín. Đêm đen gió lớn, hắn rất là khốn đốn, căn bản là không nhìn thấy rõ nơi cửa thành xa xa tình thế như thế nào.

'Phi.' Lạp Hi Đức phun nước dãi, mắng:

- Mẹ nó, đừng làm cho lão tử biết là ai mở lầm cảnh báo, nếu không ta lột da hắn.

'Ông...' Chính lúc này, một tiếng vang kỳ dị đột nhiên truyền vào tai Lạp Hi Đức. Thanh âm nọ tựa như tổ ong vò vẽ đột nhiên bừng tỉnh từ trong bay ra thành hàng ngàn hàng vạn con ong một lúc.

Ngay sau đó, kèm theo là một cổ đại lực truyền đến, hắn chỉ cảm thấy trước ngực mình một trận lạnh lẻo, cả người bị tung mạnh khỏi lưng giác mã. Lại kịch chấn một lần nữa, thi thể Lạp Hi Đức đã bị ghim cứng tại trên mặt đất.

Cảnh tám trăm tên Thụ Yêu Đức Lỗ Y cùng một lúc phát ra uy lực tuyệt đối xem thật hùng tráng, nhất là trường mâu trong tay bọn họ từ trên cao phóng xuống, phát huy lực xuyên phá gây thương tổn đến mức tận cùng, hơn nữa ba trăm Tinh Linh cung tiến thủ cùng lúc bắn xạ, không đợi quân phòng thủ Tây Phi thành hiểu được cái gì, 'Ầm! Ầm! Ào! Ào!' Hơn hai ngàn người đã ngã xuống một loạt.

Cầm Thành hỗn hợp quân đoàn, đủ để đối kháng cùng chiến lực hơn gấp mười lần mình, thời điểm này, số lượng địch nhân thậm chí so với bọn hắn còn ít hơn, bất kỳ một cái Cầm Thành quân đoàn nào đều có thể dễ dàng đem địch nhân trước mắt này hủy diệt. Diệp Âm Trúc và Áo Lợi Duy Lạp theo đuổi chính là tốc độ, tốc độ hủy diệt. Vì vậy, sau khi một vòng tề xạ chấm dứt, hơn hai ngàn quân do thành thủ Lạp Hi Đức mang đến đã không còn một ai đứng vững được.

Các Thụ Yêu Đức Lỗ Y và Tinh Linh cung tiến thủ giải quyết một nửa, một nửa còn lại là do Long Lang hoàn thành, là thất cấp ma thú, công kích từ xa của Long Lang có lẽ khoảng cách không bằng Thụ Yêu Đức Lỗ Y và Tinh Linh cung tiến thủ, nhưng cường độ lại còn muốn cao hơn. Ám Băng song hệ ma pháp đạn từ trong miệng bọn họ phun ra, ngay lập tức đã thôn phệ tánh mạng còn lại của địch nhân.

Sơn lĩnh cự nhân Minh đứng ở bên Diệp Âm Trúc, là một phần tử trong Cầm Thành nhưng hắn cũng không nhịn được nhìn cảnh tượng trước mắt mà sợ hãi than:

- Cứ như vậy kết thúc. Cái này căn bản không phải là chiến tranh, mà là đồ sát.

- Cầm Đế đại nhân, có ăn được hay không? Cách Lạp Tây Tư mặc kệ tình huống tàn sát như thế nào, lúc trước quân phòng thủ thành Tây Phi này căn bản là không làm dậy lên hứng thú giết chóc của hắn. Tại trong lòng hắn hiển nhiên là chỉ quan tâm nhiều đến thức ăn của mình. Diệp Âm Trúc lạnh nhạt cười:

- Đương nhiên, Tây Phi thành lương thương, tùy ngươi ăn tùy thích.

Tiếng Cự long đập cánh vang lên, Áo Lợi Duy Lạp từ trên lưng tọa kỵ long của mình nhảy xuống:

- Âm Trúc, đã ổn dịnh rồi.

Diệp Âm Trúc gật gật đầu nói:

- Bắt đầu ngay bây giờ. Giác Ưng kỵ sĩ đoàn phụ trách làm sạch tàn dư của quân phòng thủ thành, còn các Cầm Thành sở chúc, bắt đầu hành động. Nhớ kỹ, không được quấy nhiễu bình dân bá tánh trong thành. Mục tiêu các ngươi là quý tộc và quan viên. Kim tiền, trang bị, tư nguyên đều vận chuyển đến đông môn. Bây giờ bắt đầu. Nhanh lên, các ngươi chỉ có thời gian một đêm.

- Rõ!

_____***_____

Vẻ háo hức phấn khởi đã lộ ra ngay tức thì trên những khuôn mặt to lớn của Bỉ Mông quân đoàn, Thú nhân… am hiểu nhất chính là điều này. Nhưng vẻ mặt Đức Lỗ Y sở thuộc thì tỏ ra vẻ có chút mất tự nhiên.

- Chờ một chút. Các ngươi nhớ kỹ ba điểm cho ta: Gian dâm phụ nữ giết không tha, giết bừa bãi thường dân giết không tha, phản kháng giết không tha.

Thanh âm Diệp Âm Trúc rất bình tĩnh, thậm chí không mang theo một tia sát khí, nhưng sau khi hắn nói ba điều giết không tha này ra khỏi miệng, ngay cả thần thú Cách Lạp Tây Tư bên cạnh đều cũng im bặt như ve sầu mùa đông. Mỗi người đều biết, Diệp Âm Trúc tuyệt không phải đang nói chuyện đùa cùng bọn họ. Sau khi Sáu Đạo Khuynh Thành chấm dứt, tại trong Cầm Thành, uy vọng của Diệp Âm Trúc đã đạt tới mức không người nào có khả năng so sánh được.

Thần sắc trên mặt bọn Đức Lỗ Y buông lỏng một chút, nếu không phải vì là Tinh Linh tộc, những chiến sĩ đến từ thiên nhiên giới này không ưa thích nhất là giết chóc. Khi Diệp Âm Trúc phát ra mệnh lệnh cướp bóc, bọn họ e sợ cho vị Cầm Đế đại nhân này là muốn giết chóc tàn sát. Lúc này nghe được chỉ là cướp bóc, tâm tình khẩn trương của bọn Đức Lỗ Y tự nhiên cũng thoải mái liền. Cầm Thành kiến thiết cần phải có các loại tài nguyên, Tinh Linh tộc hành động ở bên trong Cầm Thành ngoại trừ Đông Long hậu duệ đệ nhất đại tộc ra, nguồn tài nguyên thiên nhiên là cần thiết phải duy trì để kiến thiết. Cướp bóc thì cướp bóc có sao. Cũng không tính là trái với nguyên tắc của Đức Lỗ Y.

- Tử, ngươi để ý đến Bỉ Mông quân đoàn của ngươi, Minh, ngươi theo Cách Lạp Tây Tư cùng đi tìm kiếm kho lương thực ăn đi. Nhớ kỹ, phải lưu lại một chút lương thực cho các chiến sĩ của chúng ta. Kỳ dư tùy tiện hai người các ngươi xử trí. Tất cả tài nguyên đều tập trung đến đông môn. Lúc trời hừng sáng chính là lúc chúng ta phải rời đi.

Diệp Âm Trúc phân biệt để cho Tử và Minh hai đại cường giả này đi theo Bỉ Mông quân đoàn và Cách Lạp Tây Tư tự nhiên là có dụng ý. Là vua của Bỉ Mông, lực uy hiếp của Tử đối với Bỉ Mông cự thú không người nào có thể so sánh, thông qua đồng đẳng bổn mạng khế ước, Tử tự nhiên biết ý tứ Diệp Âm Trúc, có hắn ước thúc, sẽ không sợ Bỉ Mông cự thú gây ra việc ngoài ý muốn.

Về phần Cách Lạp Tây Tư, người này thực lực bản thân mặc dù cường đại. Lại hiến tế linh hồn chi hỏa cho Tử. Nhưng trong mọi người tại đây, Diệp Âm Trúc… không yên nhất tâm chính là hắn, chính bởi vì hắn rất cường đại, cho nên hắn mới càng thêm ngang ngược khó thuần phục. Mà Sơn Lĩnh cự nhân Minh thì tính tình ôn hòa, thực lực cũng không kém gì Cách Lạp Tây Tư bao nhiêu, có hắn ở một bên theo dõi, tự nhiên sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn.

Đêm vẫn như trước đen như mực, nhưng Tây Phi thành lại đã thay đổi chủ nhân. Các chiến sĩ Cầm Thành hành động quá nhanh chóng, có thể nói hỏa lực công kích của bọn hắn quá mãnh liệt. Hàng ngàn quân phòng thủ thành bị hoàn toàn hủy diệt, thậm chí cũng không có kinh động đến dân chúng Tây Phi thành bao nhiêu. Đương nhiên, sự bình tĩnh của Tây Phi thành cũng không có duy trì lâu dài.

'Oanh.' Hoàng Kim Bỉ Mông Địch Tư, một cước đạp đổ cửa của một tòa 'thâm trạch đại viện'. Tiếng nổ vang nhất thời khiến cho đêm khuya yên tĩnh này bị phá vỡ.

- Người nào. Dám hủy hoại cửa nhà của chúng ta. Không biết lão gia chúng ta là phụ thân của đương kim Tể tướng đại nhân sao?

Địch Tư há miệng rộng, cười ha hả:

- Không sai, đúng rồi, nhìn cái là biết là con dê béo, các tiểu đệ. Theo ta đi vào.

Địch Tư mang người theo không nhiều lắm, chỉ có bốn cuồng bạo Bỉ Mông. Nhưng là, khi bọn hắn từ đại môn hoàn toàn đổ nát nọ đi vào trong sân nhà. Tất cả hộ vệ trong phủ đang phẫn nộ tưởng muốn chống cự lại, trong khoảnh khắc bỗng tất cả đều biến thành hoảng sợ và si ngốc. Là nhà của Tể tướng. Bên trong phủ đệ này tự nhiên là có người có kiến thức, mắt nhìn Địch Tư thân thể cực kỳ cao lớn ấy và bộ lông trên người lóe ra kim quang nhàn nhạt dưới ánh trăng, nhất thời kêu to lên.

- Hoàng Kim Bỉ Mông, là vương giả Hoàng Kim Bỉ Mông của Bỉ Mông.

Địch Tư ngang nhiên đứng ở giữa sân, khinh thường hừ một tiếng:

- Câm miệng hết cho ta, nếu không ta tống xuống địa ngục. Nghe rõ đây, lão tử mặc kệ nhà các ngươi là con mẹ nó cái gì quý tộc, bây giờ các ngươi đã bị bao vây. Làm tốt cho ta, nam đứng bên trái. Nữ đứng bên phải.

Một thanh âm lanh lãnh hỏi:

- Bỉ Mông dũng sĩ, vậy không nam không nữ đứng đâu bây giờ?

Địch Tư hừ lạnh một tiếng:

- Không nam không nữ ư? Đứng ở giữa đi, để cho ta nhìn sau lưng tiểu đệ này kiểm nghiệm một chút, nghe nói ba dẹt không bằng một viên tròn……

'Ách ……' Trong đám người nhất thời không có chút âm thanh. Thậm chí ngay cả một chút phản kháng đều không có, mọi người trong phủ đệ lập tức phân ra hai bên đứng thẳng hàng. Trong bọn họ thậm chí không có một người nào hoài nghi lời nói của Địch Tư là lừa gạt, nào có cái gì bao vây? Nơi này căn bản cũng chỉ có bọn họ năm người mà thôi.

Tây Phi là một tòa thành lớn, Cầm Thành tất cả các quân đoàn cũng chỉ có hơn ba ngàn người, muốn cướp bóc một tòa thành lớn như vậy cũng không phải là điều dễ dàng.

Địch Tư uy thế mười phần nhìn các Phật La nhân hầu như si dại chung quanh:

- Lão tử hôm nay tâm tình tốt, không muốn giết người. Chỉ cần tài chính. Tất cả tài vật trong phủ đệ này đều mang đến cửa đông thành cho ta, nếu dám lưu lại một chút, hừ hừ. Hắn mạnh mẽ giơ cao chân phải, đạp mạnh trên mặt đất.

'Ầm! Ầm!' Tiếng nổ vang. Tất cả Phật La nhân tại hiện trường đều bị chấn ngã nhào trên mặt đất, các bức tường chung quanh cũng sụp đổ một mảng lớn.

Từ khi mở mang kiến thức qua Chiến Tranh cự thú Cách Lạp Tây Tư chiến tranh chà đạp giày xéo về sau, Địch Tư bọn họ, mấy người Hoàng Kim Bỉ Mông này cực kỳ hâm mộ, mặc dù bọn họ không có thực lực kinh khủng như Cách Lạp Tây Tư vậy, bất quá tại trong sân nhà quý tộc này xuất một cước, hiệu quả vẫn rất tốt.

Cướp bóc, cơ hồ xuất hiện tại khắp cả Tây Phi Thành, chỉ cần là nhà cao cửa rộng, đều bị Cầm Thành sở chúc vét sạch. Đương nhiên. Cũng có người phản kháng, nhưng chỉ cần là 'người đều sợ chết', khi giết chóc

tàn khốc vô tình xuất hiện thì ai còn tham tiếc gì tài vật? Dù sao, tánh mạng mới là quý giá nhất, nhất là bọn họ những lão gia quý tộc này.

Tây Phi thành lại không yên tĩnh, hoặc phải nói là 'gà bay chó nhảy' mới đúng, trong lúc nhất thời, cả tòa thành thị đều trở nên náo nhiệt. Đương nhiên, đối với loại nhiệt náo này mà nói cũng chỉ có cường giả của các quân đoàn của Cầm Thành mới là hưng phấn thực sự.

Đăng hỏa dần dần chiếu sáng, các loại thanh âm huyên náo tràn ngập trong trọng trấn phương tây của Phật La Quốc, duy chỉ dân chúng e sợ 'rước họa hỏa thiêu thân' tự nhiên đóng chặt tất cả cửa nhà họ, dù có gan dạ lắm cũng chỉ là hướng ra ngoài nhìn lén một chút. Dưới nghiêm lệnh của Diệp Âm Trúc, Cầm Thành sở chúc hiển nhiên đối bình dân bá tánh không có một chút hứng thú.

Thực lực các chiến sĩ Cầm Thành mặc dù cường đại, nhưng bọn hắn dù sao số lượng chỉ có hơn ba ngàn mà thôi, huống chi còn có bảy trăm Giác Ưng kỵ sĩ không ở tại đây, Tây Phi thành rất rộng lớn, nếu chỉ dựa vào lực lượng chính họ, cho dù tất cả cùng vận chuyển tài vật cũng không có khả năng hoàn tất trước hừng sáng. Mà vấn đề này, từ trong việc cướp bóc của Địch Tư bọn chúng mà giải quyết, nhân thủ của mình không đủ, nhưng… trong nhà những quý tộc bị cướp bóc đó bọn nô bộc lại rất nhiều, chẳng lẻ còn cần đến chính mình vận chuyển sao?

Vì vậy, tại trên các đường phố Tây Phi thành, thường xuyên có thể thấy, một hai gã Bỉ Mông cự thú hoặc là các Tử Thần Long Lang kỵ binh, ruổi theo từng đoàn xe lớn nhỏ của Phật La nhân, vận chuyển đủ các loại vật tư. Lợi Trảo Đức Lỗ Y… còn khôi hài hơn, vì muốn tốc độ vận chuyển của những Phật La nhân ấy nhanh hơn, thậm chí còn phóng thêm trên người bọn chúng tiếng rít gào 'bào hao ma pháp'.

Trên Long Khi Nỗ Tư đại lục, bất cứ quốc gia nào, kể cả Mễ Lan và Lam Địch Á Tư hai đại đế quốc, giai cấp đều là rất rõ ràng, đương nhiên đẳng cấp cao nhất là hoàng thất của quốc gia, sau đó thì căn cứ theo cấp bậc quý tộc khác nhau, như công tước, hầu tước, bá tước, tử tước, nam tước v.v… Quý tộc có rất nhiều đặc quyền, chẳng hạn như có thể nạp thuế ít, có lãnh địa của riêng mình v.v… Mà dưới tầng lớp quý tộc dĩ nhiên chính là bình dân bá tánh, có thể duy trì 'cơm ăn áo mặc' và cuộc sống bình thường dân dã đã là rất tốt rồi, tuy nhiên, còn có loại so với bọn hắn địa vị càng thấp hơn chính là nô tài.

Đúng vậy bởi vì có tồn tại giai cấp, cho nên số tài phú được tạo ra cũng rất không cân đối. Tài phú của giai cấp quý tộc chiếm lĩnh trong một thành thị toàn bộ muốn vượt qua bảy mươi phần trăm. Với số lượng người không tới một phần trăm nắm giữ trong tay tài phú đến bảy mươi phần trăm, lợi ích của quý tộc tự nhiên là rất nhiều. Nhưng dưới tình huống trước mắt này, không thể nghi ngờ là hành động cướp bóc của Cầm Thành sở chúc đã mở ra cánh cửa của phương tiện.

Từng xe từng xe lớn chở các loại vật tư rực rỡ đủ loại màu sắc, vốn Diệp Âm Trúc cũng chuẩn bị đem những đồ vật cướp được này sắp xếp bên trong cửa đông thành, nhưng khi nhóm đầu tiên vận chuyển tài phú cướp được tới, hắn liền biết bên trong cửa đông thành này e rằng không dủ chỗ chứa, đang lúc không biết làm sao, đành phải để cho các chiến sĩ Cầm Thành ruổi theo những gia nô của quý tộc này trực tiếp đưa tài vật ra ngoài thành. Bắt đầu từ lúc này, Diệp Âm Trúc cũng bận rộn hẳn lên.

Tu Di Thần Giới, không hổ là không gian trữ tồn chứa đựng nhiều nhất trong các loại vật phẩm, một cái Không Gian Trữ Tồn Giới Chỉ có thể đạt tới cấp thần khí, có thể thấy được công hiệu của nó to lớn cở nào.

Diệp Âm Trúc trực tiếp từ trong không gian to lớn ấy, đem ba mươi cỗ Địa Tinh Tê Liệt giả phóng xuất ra, sau đó bắt đầu đem tài vật trước mắt thu nhập nhanh chóng vào trong Tu Di Thần Giới.

Lúc này cũng là lần đầu tiên Diệp Âm Trúc đem toàn lực bên trong Tu Di Thần Giới chứa đồ vật, khiến hắn ngạc nhiên chính là Tu Di Thần Giới tựa như một cái động không đáy, thôn phệ không ngừng các vật phẩm vận chuyển tới từ trong Tây Phi thành.

Thời gian từ từ qua đi, Giác Ưng kỵ sĩ phụ trách tuần tra cơ hồ đem tất cả lực lượng phản kháng bên trong thành cùng với quân phòng thủ thành còn sót lại toàn bộ giải quyết, đồng thời bay chung quanh Tây Phi thành tuần tra cảnh giới, nhất là hai cửa thành hướng về phía Phật La đại quân càng tử thủ đề phòng cẩn mật, dùng hết khả năng ngăn chặn mọi tin tức phát ra từ Tây Phi thành bị tập kích bên này. Dù sao, tại đây cách nơi đóng quân của đại quân Phật La chỉ có mấy trăm dặm.

Tu Di Thần Giới chung quy vẫn còn có hạn chế, nhưng Diệp Âm Trúc lại phát hiện một biện pháp có thể làm cho nó tăng thêm không gian. Đó chính là tự mình thừa nhận. Vào lúc Tu Di Thần Giới đã chứa đầy, trong đầu hắn xuất hiện một đạo thông tin truyền đến từ bên trong giới chỉ, đó là một loại cảm giác rất rõ ràng, đại ý là 'có muốn hay không dùng ma pháp lực đánh đổi khiến cho không gian Tu Di Thần Giới mở rộng thêm'.

Trước kia, bởi vì Diệp Âm Trúc chưa bao giờ chứa đầy quá Tu Di Thần Giới, bởi vậy tình huống như vậy cũng là lần đầu tiên xuất hiện, mặc dù không biết kết quả sẽ như thế nào, nhưng Diệp Âm Trúc cũng quyết định phải thử một lần, khi hắn đem ma pháp lực chậm rãi rót vào trong giới chỉ, hắn phát hiện, chính mình đưa ma pháp lực vào không nhiều lắm, trải qua bên trong Tu Di Thần Giới thành một cái chuyển hóa pháp trận đặc thù, vậy mà làm không gian bên trong giới chỉ mở rộng thành một khoảng lớn, ít nhất có thể chứa thêm tài vật của hơn mười xe nữa...

_____***_____

Ma pháp lực và đấu khí của Diệp Âm Trúc đều vừa mới tăng lên tới trình độ tử cấp thất giai, tuy mới tăng lên, vũ kỹ và ma pháp của hắn vẫn không cách nào cùng thực sự phối hợp với nhau được, nhưng Tu Di Thần Giới loại kết quả của sự tiêu hao ma pháp lực thuần túy này lại khiến cho vị Diệp Âm Trúc đã đạt tới đại ma đạo sư tử cấp thất giai này dễ dàng hơn rất nhiều.

Ma pháp lực của Tử cấp thất giai to lớn khổng lồ như thế nào, Diệp Âm Trúc chỉ là tiêu hao ước chừng một phần ba pháp lực của mình, đã đem không gian bên trong Tu Di Thần Giới cơ hồ khuếch trương thành gấp đôi. Khi chân trời phía đông dần dần lộ ra một vầng màu trắng bạc, một ngày mới lại đến, Diệp Âm Trúc không nhịn được âm thầm cảm thán, kiệt tác của Ải Nhân tộc đại sư quả nhiên là lợi hại, Tu Di Thần Giới này, vậy mà thật sự chứa trọn cả tài vật của một tòa thành thị a!

Vốn dựa theo kế hoạch của Diệp Âm Trúc, sẽ lấy Tu Di Thần Giới làm môi giới vận tống, thông qua không gian truyền tống ma pháp trận chính mình, không ngừng tiến hành truyền tống cho Kim Sắc tại Đông Phong thành, mang vật tư vận chuyển đi từng chuyến từng chuyến. Nhưng khi hắn phát hiện được bí mật của Tu Di Thần Giới, khoách triển không gian của giới chỉ, cũng tại thời điểm cuối này, đem tất cả tài vật từ Tây Phi thành vận tống tới đều thu hết vào trong giới chỉ.

Lúc này Diệp Âm Trúc có chút hối tiếc, nếu sớm biết rằng Tu Di Thần Giới có khả năng chứa nhiều như vậy, lúc trước khi tập kích trung tâm bổ cấp hậu cần của Phật La, thì cũng sẽ lấy mang đi số lương thực ấy càng nhiều hơn. Cầm Thành Bố Luân Nạp sơn mạch rộng lớn như thế, chứa những vật này tự nhiên không có vấn đề gì.

Khổ cực một đêm, các chiến sĩ Cầm Thành đều có chút mệt mỏi, Diệp Âm Trúc lệnh cho bọn hắn tạm thời tới ngoài cửa đông thành nghỉ ngơi, chính mình thì dùng không gian truyền tống ma pháp trận đi tới Đông Phong thành. Hắn cần phải nắm chắc thời gian mới được, bởi vì, Tu Di Thần Giới sau khi khoách triển không gian, đối với sự tiêu hao của ma pháp lực cần duy trì liên tục, nếu như cứ để cho nó tiêu hao giảm xuống như vậy cũng không phải là biện pháp.

Sau khi ước định một địa phương tốt triệu Kim Sắc tới, Diệp Âm Trúc bắt đầu đem vật tư cướp được bên trong Tu Di Thần Giới đổ dốc trên mặt đất.

Kim Sắc trợn mắt há hốc mồm nhìn các loại vật tư bất đồng ấy chất cao như núi. Trong lúc nhất thời cả người hoàn toàn ngây dại.

- Âm Trúc. Ngươi đây là lấy từ đâu? Chẳng lẻ là cướp từ hoàng cung của vương quốc Phật La phải không?

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:

- Hoàng cung ư chưa đến nỗi, chỉ là cướp bóc một tòa thành thị mà thôi. Kim Sắc tiền bối, xem ra ngài vẫn coi thường giới quý tộc tài phú tích góp từng chút một. Đây chỉ là điểm khởi đầu, bộ đội bổ cấp hậu cần của ngài được chuẩn bị tốt chưa?

Kim sắc gật gật đầu:

- Đương nhiên chuẩn bị tốt rồi, sau khi ngươi rời khỏi Tư Phúc Nhĩ Đặc Thành ta đã mang theo bộ đội bổ cấp hậu cần trở lại Đông Phong thành, mặc dù lần này chỉ có sáu vạn quân theo ta trở về, nhưng nghĩ là

cũng đủ rồi.

Diệp Âm Trúc nói:

- Vậy thì phiền ngài rồi, hãy phân loại vật tư này sau đó chuyển đến Cầm Thành. Chúng ta từ Phật La nhân tới đâu chủ yếu nhất chính là kim tệ cùng với khôi giáp, vũ khí. Đây là tư nguyên quan trọng nhất. Còn có một ít ma tinh thạch cùng với kim chúc trân quý. Nhưng những loại này quả thực là hiếm có. Nhất là kim chúc quý giá.

Kim sắc nói:

- Ngươi yên tâm đi, ta lập tức ra lệnh bắt đầu điều một số xe tải, cấp cho ngươi bắt đầu tiến hành vận chuyển tới Cầm Thành. Âm Trúc, lần này Cầm Thành của ngươi quả thật là hưng thịnh rồi. Bây giờ ta càng ngày càng thấy mình may mắn vì quyết định của trưởng công chúa điện hạ, may mà Mễ Lan không phải là địch nhân của ngươi. Nếu không, hiện tại đây nếu như ngươi hướng vào đế quốc động thủ mà nói. Sợ rằng đế quốc gặp phải so với Phật La nhân càng thêm thê thảm hơn chăng.

Diệp Âm Trúc trên mặt toát ra một nụ cười 'thân thiện':

- Như thế nào có thể, Mễ Lan dù sao cũng là nhà thứ hai của ta. Hắn không nói được rằng, nếu ngay cả nhà thứ nhất cũng không thể chống đở. Nhà thứ hai này cũng chỉ có thể không xong rồi. Lúc trước, khi trở lại Cầm Thành đối mặt Đông Long bát tông đến, cùng với sau lại Đông Long lập quốc, Mễ Lan đại quân lại tập kích, Diệp Âm Trúc nghĩ đến thật muốn đi xâm lược các thành thị chung quanh Mễ Lan, dẫn dắt hắn đến chiến thuật cướp đoạt này, cũng là từ khi đó mà thành hình, chỉ có điều, cuối cùng lại tác dụng tại trên người Phật La nhân mà thôi.

Vật tư rót xuống cũng sử dụng được trong một thời gian dài, dù sao, vật cướp đoạt được thật sự nhiều lắm. những ma tinh thạch và đặc thù kim chúc trân quý ấy do Kim sắc tự mình sắp đặt, về phần công việc của hắn, Diệp Âm Trúc cũng không rỗi đâu mà can thiệp. Có sự trợ giúp của tài nguyên này, việc kiến thiết Cầm Thành đã có thể nhanh chóng phát triển không ngừng trệ chút nào.

Tử quang nhàn nhạt bao phủ, khi Diệp Âm Trúc lại một lần nữa xuất hiện, hắn đã trở lại ngoài cửa đông Phật La Tây Phi thành. Lúc này, các chiến sĩ Cầm Thành đang ở tại chỗ tu dưỡng, nhàn nhã hết ăn lại ngủ. Ngoại trừ một bộ phận Giác Ưng kỵ sĩ tại không trung cảnh giới canh gác bên ngoài, tất cả mọi người đều đang ngơi nghỉ.

- Cầm Đế đại nhân. Một giọng nói rõ ràng bất ngờ từ đáy lòng Diệp Âm Trúc vang lên, hắn trong lòng vừa chớm động, bản thân thực lực cường đại khiến hắn lập tức có phản ứng, ma pháp lực trong cơ thể tự động ngưng tụ, hướng dẫn tinh thần lực lập tức hướng về nơi thanh âm phát ra dò xét.

- Cầm Đế đại nhân, là ta, Hồng Linh a. Cảm nhận được tinh thần lực khổng lồ như thủy triều ập tới, thanh âm nọ nhất thời phát ra một tiếng thét kinh hãi, nguyên lai là từ ngày Diệp Âm Trúc thu được Phượng Hoàng Hồng Hoàn ấy, Xích Tinh liền lâm vào giấc ngủ say.

- Hồng Linh. Là ngươi. Tinh thần lực buông lỏng xuống, Diệp Âm Trúc cũng sang bên cạnh tìm nơi để qua đi đêm bận rộn và sự tiêu hao ma pháp lực. Hắn cũng cần nghỉ ngơi một thời gian. Mỗi khi lâm vào hoàn cảnh như vậy, hắn tự nhiên sẽ lại nghĩ đến Tô Lạp. Trước kia, không phải tất cả đều là Tô Lạp bên cạnh chiếu cố hay sao? Bất luận là thức ăn nàng làm, hay là nhẹ nhàng đưa khăn mặt tới tận tay, đáng tiếc, mùi hương thơm ấm áp ấy đã không còn nữa.

Tâm tình lướt qua một thoáng bi thương, Diệp Âm Trúc hướng Hồng Linh hỏi:

- Ngươi thế nào? Ngày đó ngươi tựa hồ hấp thu được một ít năng lượng ta và Tô Lạp phóng xuất ra mà lâm vào trạng thái ngủ say. Bây giờ tình huống như thế nào?

Hồng Linh với thanh âm đầy hưng phấn:

- Cầm Đế đại nhân, đa tạ ngài. Ta nghĩ, ta đã trở thành là sự tồn tại 'độc nhất vô nhị' (ngoại lệ) trong Xích Tinh nhất tộc. Những ngày qua, ta vẫn nương tựa tại trên người ngài, mỗi khi năng lượng trong cơ thể ngài vận chuyển, ta đều hưởng lợi ích không nhỏ. Hơn nữa ta tại Cầm Thành đã ăn rất nhiều kim chúc trân quý, ta đã cảm giác được năng lực chính mình tiến bộ hơn. Ngài cũng biết, là một thất cấp ma thú,

muốn tiến hóa là phi thường khó khăn. Tuy nhiên, ta cũng thật sự đã làm được. Nhờ sự trợ giúp của ngài và Tô Lạp đại nhân, ta hấp thu vào nguồn năng lượng vô cùng lớn, ít nhất đối với ta mà nói là như thế này: Sau khi lâm vào ngủ say, ta phát hiện tình huống thân thể chính mình xảy ra sự biến hóa của chất, tất cả tạp chất đều tiêu mất, mà lượng kim chúc lúc trước ta thu vào trong cơ thể không hấp thu được cũng đều biến thành năng lượng của mình, mà năng lượng của ta cùng với ngài và Tô Lạp đại nhân cũng dung hợp thuận lợi cùng một chỗ. Chính quá trình dung hợp này là nguyên nhân khiến ta ngủ say vậy.

Diệp Âm Trúc trong lòng vừa động, nói:

- Này, nói như vậy, ngươi hẳn là lại đã có tiến hóa?

Hồng Linh đáp:

- Đúng vậy, ta cũng đã có tiến hóa. Cầm Đế đại nhân, mời ngài xem. Quang mang nhàn nhạt lóe ra, một vầng hào quang kim hồng sắc từ sau lưng Diệp Âm Trúc tuông ra, hóa thành một cổ khí lưu kim hồng sắc lặng yên lưu chuyển vòng quanh Diệp Âm Trúc, sau khi xoay quanh ba vòng, chậm rãi tại trước mặt Diệp Âm Trúc ngưng kết lại, đó là một cái đại cầu do khí thể kim hồng sắc ngưng kết mà thành.

Diệp Âm Trúc kinh ngạc nói:

- Hồng Linh, đây là thành quả tiến hóa của ngươi sao?

Hồng Linh đáp:

- Cầm Đế đại nhân, lúc tiến hóa lần đầu, khiến ta vốn tiếp cận thân thể kim chúc có thể tiến vào trạng thái biến thành chất lỏng, đó là công lao của kim chúc, mà lúc này đây, lại từ hóa lỏng tiến hóa thành khí hóa. Lúc trước khi tiến hóa đến trình độ hóa lỏng, sau khi ta thôn phệ kim chúc trân quý, có thể đem chúng dịch hóa đi, hơn nữa căn cứ thuộc tính bất đồng của nó tinh chế hoặc là hấp thu. Kim chúc dịch hóa tự nhiên đòi hỏi so với trạng thái rắn đúng là dễ dàng hấp thu hơn nhiều, mà bây giờ tiến vào trạng thái khí hóa, cũng tự nhiên có thể làm cho kim chúc ta thôn phệ cũng biến thành khí hóa, chính là càng dễ dàng hấp thu hơn nhiều. Hơn nữa, Cầm Đế đại nhân, ta bây giờ đã trực tiếp từ thất cấp ma thú nhảy vượt tới cấp bậc cửu cấp. Và tất cả những điều này là ngài đã ban cho ta ah! -

Quang mang kim hồng sắc từ từ ngưng tụ thành hình, đúng là Hồng Linh lúc đầu, chỉ có điều bây giờ trên thân thể xích hồng sắc của nó còn thêm một vầng hào quang màu vàng lấm tấm không cách nào che dấu.

- Chúc mừng ngươi, Hồng Linh. Diệp Âm Trúc mỉm cười, bàn tay vung lên, một đạo Tử Trúc đấu khí đỡ lấy Hồng Linh quỳ bái nơi mặt đất nâng đứng dậy.

Hồng Linh tiến bộ khiến cho Diệp Âm Trúc rất là bất ngờ, hắn và Tô Lạp tại lúc dung hợp thì sinh ra nguồn năng lượng khổng lồ không chỉ khiến cho chính mình tiến hóa, đồng thời cũng khiến cho Tử thực lực tăng lên đáng kể, bây giờ ngay cả Hồng Linh cũng đạt tới trình độ ma thú cửu cấp, vậy, còn Kim Giáp Cấm Trùng Thiểm và Lôi chưa có thức tỉnh nọ, hai tiểu tử kia sẽ có tiến bộ loại gì đây?

Thiểm, Lôi vẫn đang ẩn tàng trong cơ thể Diệp Âm Trúc, lúc này hai cái tên tiểu tử lười biếng căn bản là không muốn đi ra, thông qua Huyết Khế Ước, chúng nó đối với Diệp Âm Trúc tự nhiên là trung thành nhất, loại chủ phó khế ước này là dị thường nhất, khiến cho liên hệ giữa chúng cùng với sự nương tựa vào Diệp Âm Trúc hiệu quả thậm chí còn muốn vượt qua Đồng Đẳng Bổn Mạng Khế Ước giữa Tử và Diệp Âm Trúc. Dù sao, Huyết Khế Ước cũng là một trong tam đại cấm kỵ khế ước. Bởi vậy, nương theo sự đề thăng thực lực của Diệp Âm Trúc, Thiểm và Lôi hai tên tiểu tử này lợi ích đạt được tự nhiên cũng là nhiều nhất. Lần này cũng sẽ không có ngoại lệ.

Vì vậy, khi Diệp Âm Trúc nhìn thấy cấp độ của Hồng Linh từ thất cấp ma thú trực tiếp tiến hóa thành cửu cấp ma thú, lập tức liền nghĩ tới Thiểm Lôi hai tên tiểu tử kia, không biết bọn chúng bây giờ tiến hóa tới trình độ nào rồi.

Giữa lúc Diệp Âm Trúc đang suy tư, Hồng Linh đột nhiên nói:

- Cầm Đế đại nhân, mặc dù ta trong khoảng thời gian này một mực tu luyện, nhưng bởi vì nương tựa trên thân ngài, ta cũng có thể cảm giác được mọi sự việc xảy ra ở bên ngoài. Sau khi đạt tới cửu cấp, ta cảm

giác đối với kim chúc càng thêm mẫn cảm. Ta nghĩ, e rằng ngài bị lừa gạt rồi, tại đây ở trong thành thị này, vẫn còn có không ít kim chúc không sai, chỉ có điều bị che giấu đi mà thôi.

---

ok·u G\yỀjX ok·I iXyỀ_ b\QjX GG w«´Ņj ¦\yỀjX dyỈjX

kim chúc đại sư Hồng Linh. Trong mắt một tia quang mang lãnh lệ chợt loé, Diệp Âm Trúc nói : "Xem ra chúng ta còn phải đại thanh tẩy tây thành một lần nữa. Hồng Nhạn!". Diệp Hồng Nhạn thân hình chợt lóe, đã tới trước mặt Diệp Âm Trúc, nhìn thoáng qua Hồng Linh sau khi biến hóa, " Cầm đế đại nhân, xin phân phó". Diệp Âm Trúc nói : " Hồng Linh nói, còn rất nhiều hi hữu kim chúc còn tàng nặc không thấy được, ta nghĩ, ngươi nên mang theo người đến các dinh thự một lần nữa. Diệp Hồng Nhạn đáy mắt hiện lên một đạo sát khí, " mấy tên hỗn đản, vốn định lưu lại cho bọn chúng một mạng, xem ra..." Diệp Âm Trúc hướng Diệp Hồng Nhạn gật đầu, " Vậy thì chúng ta sẽ thay Phật La vương quốc thanh trừ lũ sâu bọ này vậy. Hồng Linh người hãy cùng đi với Hồng Nhạn, thời gian của chúng ta không còn nhiều lắm". Có năng lực dò xét kim chúc của Xích Tinh Hồng Linh, căn bản là không cần bọn quý tộc này nói thật. Quý tộc nào mà không có một chút gia bảo đây ? Hi hữu kim chúc, bảo thạch, đồ vật này thể tích không lớn lắm, nhưng có giá trị liên thành. Tự nhiên là bảo vật được cất giấu tốt nhất. Vốn quý tộc Tây Phi thành thấy liên quân Cầm thành sắp rời đi liền cảm thấy may mắn. Nhưng là những kỵ binh cao lớn, lạnh lùng, sát khí lẫm lẫm đột nhiên quay lại. Diệp Âm Trúc sở dĩ lựa chọn Long Lang kỵ binh xuất động mà không phải Bỉ Mông cự thú quân đoàn hoặc là Đức Lỗ Y, tự nhiên là có tính toán của riêng mình. Tử thần Long Lang kỵ binh không thể nghi ngờ là quân đoàn trực thuộc của Diệp Âm Trúc dễ chỉ huy nhất. Hơn nữa tốc độ của bọn họ là nhanh nhất trong các quân đoàn. Nếu để cho Bỉ Mông cự thú đi hoàn thành cuộc tàn sát này, một là tốc độ sẽ chậm lại. Vạn nhất Bỉ Mông cự thú này nhìn thấy máu tươi lại không thể khống chế không ngừng đồ thành, thì việc rút lui sẽ bất hảo. Về phần Đức Lỗ Y, bọn họ là chủng tộc yêu hòa bình, nếu muốn bọn họ tham dự, Diệp Âm Trúc sẽ không thể để bọn họ gia nhập những màn giết chóc. Bởi vậy, để tử thần Long Lang kỵ binh chấp hành nhiệm vụ lần này là lựa chọn tốt nhất. Lưỡi hái tử thần đã âm thầm tiến vào Tây Phi thành. Đêm tối vừa tàn, ánh bình minh trong trẻo nhưng lạnh lùng vừa ló dạng thì cuộc giết chóc lại bắt đầu. Dương quang tươi sáng. Sau khi mặt trời mọc ở hướng đông thì Cầm thành quân đoàn cũng lặng lẽ rời Tây Phi thành. Mà lúc này trong Tây Phi thành, quý tộc lớn nhất là một Nam tước, hắn là quý tộc suy bại, trong nhà không có gì quý giá tồn tại nên mới thoát được kiếp họa này. Căn cứ sau khi Phật La vương quốc thống kê, lần " đại giá quang lâm" này của Cầm thành, sơ sơ trảm sát quý tộc của Tây Phi thành số lượng cũng không kém bao nhiêu so với quân phòng thủ. Làm Tây Phi thành biến thành nơi không có quý tộc. Mà thường dân ngoại trừ một số trường hợp bị ngộ thương, còn lại tổn thất ít hơn nhiều. Một tòa thành mà không có quý tộc không biết trở thành dạng gì đây? Đầu tiên chỉ có thể hình dung đến hai từ hỗn loạn, vô cùng hỗn loạn. Trong Tây Phi thành, từ đại lộ đến những ngõ nhỏ, khắp nơi đều là bình dân. Quý tộc bị giết, tin tức không phát mà truyền, phản ứng của đại đa số bình dân không phải là sợ hãi, mà là vỗ tay đắc ý. Dù sao, có biết bao nhiêu bình dân bị quý tộc áp bức đây? Diệp Âm Trúc đái lĩnh Cầm thành chiến sĩ này đến Phật La vương quốc, muốn thấy nhất là cảnh hỗn loạn này. Tuy nhiên, cảnh hỗn loạn ở Tây Phi thành cũng không kéo dài. Lúc này vị Nam tước còn sống sót trải qua muôn vàn khó khăn, rốt cục cũng đem được tin tức tuyền

đến đại quân Phật La. Đến khi Khố Tư Lặc điều quân đến Tây Phi thành duy trì trị an cũng đã là ba ngày sau. Làm kẻ khác cảm thấy buồn cười là, Khố Tư Lặc nhận được tin tức trong khi hắn đang ở trong soái trướng lắng nghe các lộ trinh sát bộ đội hồi báo về việc không phát hiện được bất kỳ tung tích nào của quân địch. " Cầm thành, ta và ngươi thế bất lưỡng lập". Khố Tư Lặc trong lúc này không cách nào có thể đánh giá đươc thực lực thật sự của Diệp Âm Trúc. Tây Phi thành, một tòa đại thành thị phồn hoa đã bị tẩy kiếp. Thành này bị diệt, mặc dù không ảnh hưởng đến việc đái lĩnh quân đội của hắn, nhưng đối với Phật La cũng là một đả kích trí mạng. Trong khi Khố Tư Lặc đái lĩnh quân đội đến Tây Phi thành, không nhịn được giật mình trợn mắt há hốc mồm, vốn một tòa thành thi phồn hoa, nhưng lúc này lại lại trở thành một mảnh hỗn loạn, bình dân mọi nơi đều gần như điên cuồng. Quý tộc bị chết, trong nhà đại đa số tài vật đều bị Diệp Âm Trúc đoạt đi. Nhưng là trong trang viên của quý tộc cũng còn lại một ít vật dụng có chút giá trị, đối với bình dân tự nhiên đã là rất tốt rồi. Phẳng phất người Phật La đã bị Diệp Âm Trúc khơi lên chút hắc ám trong nội tâm, hoặc do bình dân từng bị áp bức quá mức thống khổ, trong nhất thời cả Tây Phi thành đều

biến thành một biển cướp bóc. Không có một tòa phủ đệ quý tộc nào còn bảo trì nguyên vẹn. Thậm chí ngay cả gạch ngói, sỏi đá kiến tạo phủ đệ của bọn họ cũng bị tẩy kiếp không còn. Một tòa Tây Phi thành hoàn hảo, lúc này lại biến thành một tòa thành bần cùng tầm thường. Diệp Âm Trúc đến tột cùng đã đoạt đi bao nhiêu tài vật ở Tây Phi thành, Phật La vương quốc căn bản là không cách nào thống kê, ai biết được bên trong Tây Phi thành quý tộc đã cất giấu bao nhiêu đây? Nhưng có thể thống kế tại trận cướp đoạt này là Phật La quốc tổng cộng tổn thất mất công tước một người, hầu tước ba người, bá tước hai mươi mốt người, tử tước một trăm bảy mươi hai người, nam tước vô pháp tính được. Hơn nữa bọn họ cũng không bỏ qua cho mấy ngàn người.(ác quá) Khố Tư Lặc điều năm vạn đại quân Phật La đồn trú bên trong thành, mới có thể tạm thời kiềm chế được cục diện hỗn loạn, tình trạng trước mắt làm hắn cực kỳ đau đầu. Đầu tiên, là hắn không biết nên hướng quốc vương Phật La Đức Lạp Ngõa Lai giải thích như thế nào đây. Đột nhiên, Khố Tư Lặc phảng phất nhớ tới điều gì, nắm mạnh bả vai của tên nam tước báo tin kia, " Nói, bọn cướp bóc hỗn đản này, rời khỏi Tây Phi thành từ hướng nào? Tên nam tước bị khí thế mạnh mẽ của Khố Tư Lặc làm sợ đến toàn thân run rẩy, " Nguyên..., nguyên soái đại nhân, những người đó hình như là rời đi từ đông môn (cửa Đông)". " Đông môn, đông môn..." Khố Tư Lặc trừng nhãn, " Lão thiên! tột cùng là Cầm thành này muốn làm gì ?" qua Tây Phi thành, rồi hướng tới phía đông, việc này, không thể như vậy... , theo dấu hiệu rời đi, đó là vùng đất mậu dịch của Phật La vương quốc, bọn Cầm thành này đúng là hỗn đản, chẳng lẽ chúng muốn tại vương quốc cảnh nội... Khố Tư Lặc cũng không dám nghĩ tiếp, trong lòng hắn đang run rẩy kịch liệt, hắn đột nhiên cảm giác được, tràng chiến tranh này của vương quốc và Mễ Lan quả là một sai lầm. Cùng Lam Địch Á Tư liên hợp, còn bên phía Cầm thành xem ra cũng đã cùng Mễ Lan liên hợp rồi. - Nhanh, người đâu, truyền lệnh ta, tập hợp toàn bộ sáu quân đoàn khinh kỵ binh, lập tức cùng ta xuất phát. Cầm thành này đúng là hỗn đản a, các người cướp bóc nhiều như vậy, nhất định chạy sẽ không nhanh. Mặc dù đã qua ba ngày, nhưng chúng ta nhất định sẽ đuổi kịp bọn chúng. Nếu không, bọn cũng sẽ giống như ôn dịch, mang đến cho vương quốc tai nạn không thể cứu vãn. Đáng thương cho Khố Tư Lặc, hắn làm sao biết được, Diệp Âm Trúc cùng với quân đoàn Cầm thành của hắn vốn không bị vật tư làm vướng bận. Sau khi cướp bóc được tài vật, hắn đã sớm mượn đường Mễ Lan mà vận chuyển đến Cầm thành rồi. Ngay trong khi Khố Tư Lặc đái lĩnh đại quân Phật La tới Tây Phi thành thu thập tình trạng hỗn loạn, thì Diệp Âm Trúc cùng Cầm thành bộ hạ đã tới toà thành thị kế tiếp, khoảng cách năm trăm dặm bên ngoài Tây Phi thành là một tòa thành thị quan trong của Phật La, Nặc Đinh thành. Từ Tây Phi Thành đến tòa thành thị tiếp theo đương nhiên không xa như vậy, nhưng những thành thị gần Tây Phi Thành đa phần lớn đều là những thành thị phụ thuộc Tây Phi Thành, đều là những tòa thành nhỏ, thu nhập thấp hơn, càng huống chi bên cạnh Diệp Âm Trúc lại có một người cẩn trọng như Áo Lợi Duy Lạp. Do Áo Lợi Duy Lạp mãnh liệt đề nghị, nên mục tiêu lựa chọn tiếp theo khoảng cách mới xa như Nặc Đinh Thành. Đến được Nặc Đinh thành, đoàn người Diệp Âm Trúc coi như là chánh thức tiến vào nội địa của Phật La vương quốc. Bởi vì nơi này đã là sâu trong Nặc Nhĩ bình nguyên của Phật La vương quốc, khu vực này thuộc loại tương đối phồn hoa, bắt đầu từ nơi này, đại thành thị của Phật La vương quốc cơ hồ chỉ cách hai, ba trăm dặm là liền gặp một tòa thành thị. " Báo" - cự đại giác ưng từ trên trời bay xuống, trên lưng là Tinh Linh chiến sĩ, từ trên lưng giác ưng cách mặt đứng khoảng năm thước nhẹ nhàng hạ xuống trước mặt Diệp Âm Trúc, Áo Lợi Duy Lạp, cùng Diệp Hồng Nhạn ba người. " Tình huống thế nào ?" Áo Lợi Duy Lạp hỏi. Lúc này có thể nói giác ưng kỵ sĩ là thuộc hạ của hắn, do hắn chưởng quản. - Giống như dự liệu của Cầm đế đại nhân cùng Áo Lợi Duy Lạp đại nhân dự liệu, hiện giờ Tây Phi thành là một phiến hỗn loạn, Phật La đại quân tiến vào thành chậm hơn một ngày so với chúng ta dự đoán, hiện giờ đang ở đó xoa dịu dân tâm, chí ít có khoảng năm vạn quân tiến vào làm nhiệm vụ an định Tây Phi thành. Mà thống soái Khố Tư Lặc tựa hồ ý thức được việc gì, suất lĩnh sáu vạn khinh kỵ binh, tại nơi chúng ta lúc trước ly khai Tây Phi thành, dùng tốc độ nhanh nhất đang hướng phía đông chạy tới.

_____***_____

Nghe Tinh Linh chiến sĩ trả lời, Diệp Âm Trúc cùng Áo Lợi Duy Lạp nhìn nhau cười, cơ hồ hết thảy đều nằm trong tính toán của họ. Đôi khi ít người cũng không phải là chuyện xấu, nhất là lúc ở khu vực của người khác, bất luận phát sinh tình huống gì, tổn thất lớn nhất vẫn sẽ là Phật La vương quốc.

Quang mang nhàn nhạt lóe lên, trong mắt Diệp Âm Trúc toát ra một tia thần quang nhu hòa, duy trì một nụ cười nhạt hướng Áo Lợi Duy Lạp nói : " Ta bây giờ cảm thấy có chút bi ai thay cho vị Phật La thống suất này, hắn bây giờ phải tức giận đến tâm tạng sắp phát bệnh mới đúng".

Áo Lợi Duy Lạp cười cười nói : " Nếu đổi lại là ta, sợ rằng đã không kiên trì nổi rồi. Vị Phật La thống soái

tâm chí cũng là rất kiên định. Hậu cần tiếp tế quân đội bị người ta đã phá, tiền tuyến thua thảm bại, bây giờ hậu phương của hắn lại mắc phải sự cướp bóc của cường đạo chúng ta, có thể nói là bây giờ Phật La cảnh nội xung quanh đều phát hỏa. Cách làm của hắn cũng không sai, đái lĩnh đội ngũ phản ứng nhanh hy vọng với tốc độ nhanh nhất đem chúng ta mấy ngàn người hoàn toàn tiêu diệt, nếu mình là long kỵ tướng trong tình huống này vị tất đã không có khả năng. Thật đáng tiếc, vấn đề lớn nhất của hắn chính là đã mất đi con mắt cùng lỗ tai, một người tàn tật vừa điếc vừa mù thì còn có thể làm được gì ?"

Nụ cười trên mặt Diệp Âm Trúc chợt thu liễm, trầm giọng nói : " Truyền lệnh ta, giác ưng kỵ sĩ quân đoàn trở về, ngoại trừ lưu lại một trăm người giám thị quân đoàn chủ lực của Phật La, mặt khác còn lại chín trăm giác ưng kỵ sĩ hình thành cho ta một mạng lưới, từ trên bầu trời bao vây bọn họ lại. Các ngươi có hai nhiệm vụ, một là đem vị trí của chi khoái tốc bộ đội kịp thời hồi báo, hai là tạo hỗn loạn xung quanh bọn hắn, đem động hướng thực tế của quân ta che dấu đi, hơn nữa làm cho bộ đội thám báo của đối phương hoàn toàn tê liệt. Rõ rồi chứ ?"

" Rõ", Cầm đế đại nhân".

Giác ưng kỵ sĩ đi. Áo Lợi Duy Lạp trên mặt lại nở nụ cười, nói : " Bây giờ ta xem như đã rõ tại sao lúc đầu gia gia ta mất đi năm trăm tên Ưng Chuẩn long kỵ binh lại phẫn nộ đến như vậy, có ưu thế trên không trung như thế, chúng ta mặc dù nhân số ít hơn đối phương rất nhiều. Nhưng có thể nói là hoàn toàn nằm ở tình thế bất bại. Trừ phi chúng ta chính mình nguyện ý, nếu không Phật La đại quân muốn gặp chúng ta là việc không có khả năng".

Hóa thân nhân hình của Hoàng Kim Bỉ Mông Địch Tư không biết từ địa phương nào xuất hiện, vuốt cái đầu sáng bóng của mình, nói: " Cầm đế đại nhân, chúng ta lúc nào mới bắt đầu hành động đây? Xin ngài yên tâm, lần này chúng ta sẽ không để cho những con heo quý tộc đó lừa".

Diệp Âm Trúc mỉm cười đạo : " Lập tức triển khai hành động, nói vậy Phật La thống soái đã phát hiện được ý đồ của chúng ta, đã như vậy, chúng ta cũng không cần thiết phải giữ bí mật nữa. Đã có hồi báo về tình huống trong Nặc Đinh thành chưa?"

Diệp Hồng Nhạn nói: " Đã có hồi báo rồi. Tình huống của Nặc Đinh thành tựa hồ còn không bằng Tây Phi thành. Quân thủ thành không tới ba ngàn người. Kích thước của cùng Tây Phi thành tương soa vô kỉ, nhưng độ phồn hoa cao hơn một bậc, phỏng chừng là có nguyên nhân đặc biệt bên trong.

Diệp Âm Trúc hừ lạnh một tiếng, " xem ra, Phật La đối với việc tiến công Mễ Lan lần này thực sự là đã tiêu hao tuyệt đại bộ phận quốc lực, bởi vậy nên đại thành thị mới chỉ có mấy ngàn quân thủ hộ, xem ra chúng ta căn bản ngay cả việc che dấu cũng không cần nữa. Các quân đoàn chuẩn bị, sau nữa giờ xuất chiến".

Trong khoảng thời gian gần đây. Thời tiết Phật La quốc khá tốt, chí ít tại tây bộ vẫn trời quang mây tạnh. Mặc dù bây giờ vẫn còn trong đông quý, nhưng ánh mặt trời đã chiếu xuống khắp nơi..., cảm giác ấm áp của mùa xuân đang lặng lẽ phủ xuống.

Cửa thành Nặc Đinh mở rộng, trước điếu kiều, binh lính phụ trách phòng thủ trước cửa thành chỉ có hai mươi người. Binh lính tuần tra trên thành bất quá cũng chỉ có năm trăm người mà thôi. Đối với một tòa đại thành thị như thế mà nói, thì quân số quả thật vẫn còn quá ít.

Quả như Diệp Âm Trúc đoán trước, lần này Phật La vương quốc dụng binh đối với Mễ Lan đế quốc có thể nói là bất chấp tất cả, năm mươi vạn đại quân kia mặc dù kinh khủng, nhưng ngay lúc này, khuyết điểm ẩn dấu trong đó cũng đã hiển hiện ra. Thành thị trọng yếu như thế, nhưng quân phòng thủ ít đến đáng thương, ít đến khó có thể tưởng tượng được.

" Đó là cái gì ?" Một gã binh lính thủ thành ánh mắt đột nhiên nhìn ra phía trước. Trong lúc đó, xa xa ở phía tây bụi bay đầy trời, đang lấy tốc độ nhanh nhất hướng cửa thành mà đến.

" Kỵ binh, có vẻ là kỵ binh. Tốc độ nhanh như vậy, chẳng lẽ là Ai Lý Khắc Mẫn long kị binh sao ?" Ngay đến lúc này, bọn lính thủ thành này còn chưa ý thức được địch nhân đang đến. Dù sao, tình huống chiến trường ở tiền tuyến là không có khả năng truyền đến các thành thị, nhất là tiền tuyến chiến sự vừa mới chấm dứt, tin tức không có nhanh như vậy truyền đến. Nặc Đinh thành là một thành thị nằm sâu trong nội cảnh của Phật La, quân phòng thủ thành làm sao có thể nghĩ được, đột nhiên lại có địch nhân tới chứ ?

" Trời ạ, quá phô trương! Đây là long kỵ binh sao ? Nếu ta có thể là một thành viên trong bọn họ thì còn gì bằng". Một tên lính thủ hộ thành cảm thán nói.

Xa xa, kỵ binh bộ đội dần dần hiện ra thân hình đang cực tốc phi đến, tọa kỵ ám lam sắc đang chạy chồm lên tựa như phi lên cùng một lúc.

Toàn thể quân thủ hộ Nặc Đinh thành tất cả ánh mắt không ngừng nhìn trên lưng tọa kỵ, cao đại chiến sĩ mặc hắc sắc khải giáp, toàn thân cũng bao trùm trong hắc sắc cương thiết, trong tay cầm trường thương, khoảng cách với cửa thành ngày càng gần.

" Không, không đúng. Đây không phải là Ai Lý Khắc Mẫn long kỵ binh, hình như là lang, chẳng lẽ đây là lang kỵ binh của thú nhân? Mau, mau đóng cửa thành". Đương lúc các binh lính phòng thành nhìn rõ được những kỵ binh trên tọa kỵ này thì rốt cục cũng có người cảnh tỉnh, trong lúc nhất thời đều cả kinh..., lúc này hơn hai mươi quân phòng thủ thành ngoài cửa thành cũng chỉ kịp thời cực nhanh rút lui vào bên trong thành, đồng thời dây xích nối với điếu kiều cũng chầm chậm kéo lên. Tại bọn họ xem ra, hộ thành hà của chính mình dài hai mươi thước, cho dù đến là địch nhân, cũng có thể ngăn cản địch nhân một lúc, nhìn số lượng của đối phương bất quá mấy trăm người mà thôi. Nặc Đinh thành có tường thành phòng ngự cao lớn, cũng không phải sợ.

Nếu lúc này quân thủ hộ thành đối mặt là kỵ binh bình thường, thì cách làm của bọn họ không thể nghi ngờ là cực kỳ chính xác, đáng tiếc, lúc này bọn họ đối mặt là kỵ binh bình thường sao ? Không, đây chính là vương bài trong vương bài của Cầm thành, trình độ khủng bố đủ để cùng Bỉ Mông cự thú quân đoàn so sánh, chính là tử thần Long Lang kỵ binh. Trừ Pháp Lam ra đây là một chi siêu cấp kỵ binh, lấy tọa kỵ hoàn toàn là cao cấp ma thú, tử thần chiến sĩ trên lưng Long Lang không một ai là không từ trong huyết tẩy mà phát triển lên, thực lực của bọn họ ít nhất là ngoài lục cấp trung giai, hơn nữa, cho dù là đối thủ đồng cấp bậc cũng không thể nào chiến thắng bọn họ. Đơn giản là sát khí, tựu cũng đủ cho địch nhân cao hơn bọn hắn vài giai phải run rẩy.

Diệp Hồng Nhạn nhất mã đương tiên (ý nói là dẫn đầu đó), cưỡi Long Lang thái tử phát huy cực hạn tốc độ, uyển chuyển như một đạo ám lam sắc hướng cổng tây thành phi tới. Lấy tốc độ của Long Lang thái tử, tại lúc đang chạy tới, trong khoảng cách ngắn, tuyệt đối sẽ không chậm hơn so với tốc độ phi hành của cự long. Mắt thấy điếu kiều của đối phương sắp đóng lại, Diệp Hồng Nhạn cũng không có chút nào kinh hoảng.

" Khởi ¬¬¬¬—" Đương lúc điếu kiều đang kéo lên, Diệp Hồng Nhạn đệ nhất khoái tốc tử thần Long Lang kỵ binh, đã vọt tới bên bờ hộ thành hà. Trải qua khoảng thời gian ma hợp này, Long Lang thái tử đã sớm cùng hắn tâm thần hợp nhất, dùng sức bật của tứ chi cự long, thân thể cao lớn đột nhiên bay lên trời, trên người hắn, long lân huyễn lệ tại dương quang chiếu xạ thiểm thiểm phát quang.

Tử thần Long Lang kỵ binh tới thật sự quá nhanh, mặc dù binh lính Phật La đã nhanh chóng phản ứng chạy tới kéo điếu kiều, nhưng trên thành đại đa số binh lính còn không biết đã xảy ra việc gì, thậm chí còn không có một ai phát hiện lúc Diệp Hồng Nhạn vọt lên.

Thân thể khổng lồ của Long Lang thái tử bay lên trời, hình dáng của long dực sau lưng trong nháy mắt triển khai, đôi cánh này mặc dù không thể giúp hắn phi hành, bay lượn trên không, nhưng hai mươi thước khoảng cách đối với Long Lang thái tử cấp tốc bôn hành mà nói chỉ là một việc bình thường, có song dực sau lưng trợ giúp, bảo trì độ cao khi hắn nhảy lên, cũng trực tiếp hướng phía trên điếu kiều đang kéo phóng tới.

" Hống —" Long Lang thái tử trong miệng phát ra một tiếng nộ hống, một vòng ám lam sắc quang vựng từ bộ phận dưới đuôi của hắn phát ra, trong nháy mắt lan truyền tới đầu, miệng mở rộng ra, một đoàn ám lam sắc quang cầu bất chợt phún xuất, ám lam sắc quang cầu này đón gió kéo dài ra, trong chớp mắt khuếch trương đường kính ngoài một thước, tựu như là đồng dạng với Diệp Hồng Nhạn ở phía trước, liên tiếp oanh kích trên điếu kiều nặng nề kia.

Phải biết rằng, điếu kiều này độ dày bên trong đều là tấm thép, độ dày bên ngoài là do gỗ kiến tạo thành, cực kỳ kiên ngạnh. Nhưng là, Long Lang thái tử dù gì cũng là bát cấp ma thú, ám lam sắc quang cầu do hắn phun xuất lúc đầu tiên phát huy uy lực thực kinh khủng.

Trong tiếng nổ ầm ầm, điếu kiều đã bị khóet một lỗ thật sâu, mặc dù vẫn chưa bị công phá, nhưng một

tầng nguyên tố năng lượng tràn ngập khí tức hủ thực đã xâm nhập vào trong đó. Làm cho vật chất của điếu kiều mềm ra.

Mà ngay lúc này, thân hình khổng lồ của Long Lang thái tử đã vọt tới trước điếu kiều. Chỉ nghe Diệp Hồng Nhạn hét lên một tiếng lớn, lam sắc đấu khí từ tay cầm của Long Lang trường thương đột nhiên bạo phát, mũi nhọn sắc bén tựa như mũi dùi vừa lúc đâm vào vị trí trung tâm của điếu kiều trước đó bị ma pháp đạn oanh kích.

Một tiếng nổ chói tai vang lên, lam cấp đấu khí trong nháy mắt bộc phát, nương theo nơi vừa bị Long Lang thái tử phún thổ ám băng song hệ ma pháp, trên điếu kiều nhất thời bị mở ra một cái đại động.

Lúc này quân phòng thủ trên thành mới phản ứng lại, một tiếng kêu thất thanh truyền khắp cả thành, " Địch tập, đúng là địch tập kích, mau bắn tên".

_____***_____

Cả cổng thành chỉ có năm trăm binh lính thủ hộ, trên đầu thành tiễn xạ cũng không nói là nhiều nhưng hoàn toàn hướng Diệp Hồng Nhạn mà bắn đến. Bất luận là Diệp Hồng Nhạn hay Long Lang thái tử, tựa như không hề phát hiện những mũi tên đang bay tới. Ma pháp đạn cùng cường hoành đấu khí không ngừng oanh kích lên mặt trước của điếu kiều.

Nếu khải giáp toàn thân do Ải Nhân tộc chú tạo cùng long lân của bát cấp Long Lang mà không đỡ được những mũi tên bình thường này, thì tử thần Long Lang kỵ binh làm sao tung hoành trên chiến trường.

Tốc độ của Long Lang thái tử tuy nhanh, tộc nhân của hắn cũng không chậm, tại lần thứ ba Diệp Hồng Nhạn oanh kích lên mặt trước của điếu kiều thì những tử thần Long Lang kỵ binh còn lại đã chạy tới.

Hộ thành hà - Trước mặt Long Lang kỵ binh, hộ thành hà có tác dụng gì? Long Lang thậm chí không cần triển khai long dực của chính mình, vẫn dễ dàng phóng qua hộ thành hà đi tới trước mặt Diệp Hồng Nhạn.

Sau khi Long Lang kỵ binh bên cạnh Diệp Hồng Nhạn vượt qua hai mươi người thì hắn nhanh chóng thu hồi Long Lang thương của chính mình, trở tay rút trọng kiếm sau lưng, hét lên một tiếng " Hợp".

" Hợp" hai mươi tên Long Lang kỵ binh đồng thời nộ hống, hai mươi thanh trọng kiếm đồng thời giơ lên, lục sắc quang mang cùng thanh sắc quang mang chói mắt bay lên trời, dưới sự chỉ dẫn của đạo lam quang đã hợp thành nhất đạo tử sắc hồng lưu.

Phá!

Diệp Hồng Nhạn lần nữa nộ hống, tính luôn cả hắn thì chính là hai mươi mốt tử thần Long Lang kỵ binh đồng thời hạ trọng kiếm xuống, nhưng chỉ có một đạo cự đại tử sắc quang trảm trên hư không hạ xuống, đây là lúc trước tử thần Long Lang kỵ binh khi còn đủ ba trăm tử thần hợp kích kỹ năng, cho nên như thế nào có thể quên được.

Điếu kiều trước đòn hợp kích của hai mươi mốt Long Lang kỵ binh, hình dáng của nó đã không còn như cũ nữa.

Trong tiếng nổ ầm ầm, điếu kiều tứ phân ngũ liệt. Cửa thành phía trước trống trải mở toang không còn gì ngăn cản đã hiện ra trước mặt mọi người.

" Tất cả đều tránh ra cho ta!". Một âm thanh có chút cuồng bạo đột nhiên vang lên. Ngay sau đó, phảng phất tựa như động đất, chẳng những mặt đất ngoài thành, tựu ngay cả tường thành cũng đều trở nên run rẩy.

Đang chuẩn bị đái lĩnh tử thần Long Lang kỵ binh ngạnh phá cổng thành trước mắt, sau khi nghe được âm thanh đó huyết sắc quang mang trong mắt Diệp Hồng Nhạn cũng giảm bớt vài phần. Ngước mắt nhìn thanh trọng kiếm trong tay, quay lại ngăn cản thuộc hạ đang tiếp tục tiến công, trầm giọng nói: " nhường đường".

Có khả năng để cho tử thần Long Lang kỵ binh nhường đường, đó có thể là dạng tồn tại như thế nào ? Cũng không phải là Diệp Hồng Nhạn cùng tử thần Long Lang kỵ binh vô pháp công phá cổng thành trước mắt, mà là nghe được thanh âm ở phía sau, hắn cho rằng đối với loại công viêc chỉ cần vào sức mạnh này

thì giao cho hắn tựu là thích hợp nhất. Mà cái người được lựa chọn thích hợp này, hiển nhiên cũng là chủ nhân của âm thanh lúc nãy.

Long long trong tiếng nổ cực lớn, thân ảnh khổng lồ xuất hiện trên mặt đất bình tuyến, Diệp Hồng Nhạn đái lĩnh tử thần Long Lang kỵ binh tách ra khỏi cửa thành, nhường phía trước cho thân ảnh khổng lồ nọ tiến đến. Có người kia công thành còn phải che dấu nữa sao ?

Thân ảnh khổng lồ vô bỉ, giống như một toà sơn nhạc tồn tại, chạy tới phía trước nhưng lại vô cùng nhanh, trên đầu là một cái sừng nhàn nhạt hôi sắc sáng bóng, tuy trên người không hề có một khối lân phiến, nhưng thân thể khổng lồ nọ xuất hiện thì tại tâm trí tất cả quân hộ vệ thành của Phật La đều lâm vào một mảnh vô cùng sợ hãi. Bọn họ như thế nào cũng không thể nghĩ ra trên thế giới này lại còn có ma thú kinh khủng như thế tồn tại.

Đúng vậy, chợt xuất hiện đây, thậm chí có thể nói muốn cùng tử thần Long Lang kỵ binh thưởng công không phải ai khác, đúng là Chiến Tranh cự thú Cách Lạp Tây Tư.

Vốn Diệp Âm Trúc không muốn để cho tên gia hoả này xuất chiến, nhưng sau khi Diệp Hồng Nhạn mang theo tử thần Long Lang kỵ binh rời đi, Cách Lạp Tây Tư chủ động xin được xuất chiến. Bởi vì hắn biết, chính mình còn muốn ăn no nữa, ba ngày trước, mới vừa ở Tây Phi thành ăn một bữa tiệc lớn, đến bây giờ vẫn còn chưa tiêu hóa hết, chính hắn cũng nói không thể muốn ăn cơm mà không hoạt động a, hơn nữa, hoạt động một chút, đợi sau khi vào thành cũng có thể ăn nhiều hơn một chút.

Đây là ý nghĩ của Cách Lạp Tây Tư, bởi vậy vừa thấy tử thần Long Lang kỵ binh công kích điếu kiều, hắn liền vọt đến. Đầu óc của Cách Lạp Tây Tư tuyệt không giống như bề ngoài thô thiển hung ác, hắn hiểu rất rõ địa vị của tử thần Long Lang kỵ binh trong mắt của Diệp Âm Trúc. Bởi vậy, trong khi lao tới, hắn cố ý hét lên một tiếng, để tránh cho trong quá trình lao đến làm thương tổn đến tử thần Long Lang kỵ binh, nếu không sẽ rất khó giải thích a.

Lực lượng cùng tốc độ, lực lượng chính thức cùng với thể tích khổng lồ của Cách Lạp Tây Tư nọ đâu chỉ có ngàn cân, trong khi toàn lực xung kích tới thì lực lượng kinh khủng tới đâu đây. Nhìn thân thể khổng lồ kia tựa như pháo đạn hướng Nặc Đinh thành điên cuồng chạy tới, ngay cả Diệp Âm Trúc cùng Áo Lợi Duy Lạp cũng vội hấp một ngụm lương khí.

Áo Lợi Duy Lạp thở dài nói: " may mà thú nhân tộc cũng không có Chiến Tranh cự thú tồn tại, nếu không, một tòa thành thị của chúng ta cũng không tránh khỏi bị trùng kích. Không hổ là Chiến Tranh cự thú, trên chiến trường là một tồn tại kinh khủng.

Diệp Âm Trúc nói : " Chiến tranh cự thú không một toà thành nào không phá được (vô thành bất phá - chiến tranh cự thú), xem ra lần này mang theo Cách Lạp Tây Tư tới là một lựa chọn chính xác, vốn ta chỉ nhìn hắn ở phương diện phàm ăn mà thôi, bây giờ dùng hắn vào việc công thành cũng quả là không sai lầm. Việc chúng ta nên làm bây giờ, chỉ là chờ thu thập tàn cuộc là được. Hy vọng người này không nên hở một chút là phá nát cả tòa thành thị thì mới tốt.

Vừa nói trứ thoại, bất luận là Diệp Âm Trúc, Áo Lợi Duy Lạp hay là Cầm thành bộ hạ của hắn đều dùng hết sức bình sinh dùng hai tay bịt chặt hai lỗ tai của mình vào.

Sau một khắc, những tiếng đinh tái nhức óc điên cuồng va chạm đã vang tới nơi.

Cái gì hộ thành hà? Hà lưu nọ sao có thể ngăn cản, Cách Lạp Tây Tư với đại thối thập phần to lớn cùng trăm thước hùng khu ầm ầm oanh kích lên tường thành Nặc Đinh thành. Chỉ một chốc cả mấy chục thước tường thành trước mặt lực lượng kinh khủng của chiến tranh cự thú đã biến thành mảnh nhỏ.

Đại địa chấn run lên, thời khắc này thậm chí cả Nặc Nhĩ bình nguyên của Phật La quốc đều run rẩy, bên trong Nặc Đinh thành, âm thanh va chạm kịch liệt cơ hồ làm cho mọi người ở nữa tòa thành thị phía tây tạm thời mất đi thính giác. Trên mặt đất nơi bị địa chấn đảo qua. Vượt qua một phần ba những tòa tổ ốc bởi vì trận động đất khổng lồ vừa rồi mà bị sụp đổ hoặc là xuất hiện vết nứt. Từng đạo vết nưt kinh khủng xuất hiện trên mặt đất bên trong thành thị. Chính là do đợt va chạm này, khiến cho cả tòa Nặc Đinh thành đều lâm vào trong khủng hoảng.

Người Phật La bên trong Nặc Đinh thành không ai biết xảy ra chuyện gì, nhưng tại lúc này, cục diện hỗn

loạn khiến cho bên trong Nặc Đinh thành trở thành một mảnh tạp nhạp, tự trong ý nghĩ của mỗi người, cơ hồ đều hướng phía trong nhà của mình mà chạy đi.

Cho dù đã mường tượng đến kết quả, nhưng khi kết quả chánh thức xuất hiện trước mắt, Diệp Âm Trúc vẫn còn không khỏi giật mình. Cách Lạp Tây Tư lúc này triển khai hoàn toàn thực lực công thành quả thật là đáng sợ. Thân hình khổng lồ trăm thước của hắn lúc này đã hoàn toàn lao vào trong thành tường. Ít nhất có một đoạn tường thành rộng chừng vài trăm thước hoàn toàn bị chấn bay, hiện ra trước mặt Cầm thành đại quân, là một thành thị hoang tàn bên trong.

" Cầm đế đại nhân, ta trước tiên đi ăn cơm. Khi rút lui gọi ta một tiếng". Thanh âm hùng hậu của Cách Lạp Tây Tư ở xa xa truyền đến, hiển nhiên một chút va chạm điên cuồng vừa rồi căn bản là không mang đến cho hắn một chút nào trầy xước. Đây là cái dạng lực lượng gì a ? Lấy đâu ra lực trùng kích kinh khủng như vậy ? Chiến Tranh cự thú siêu cấp phòng ngự cùng khả năng trùng kích quả nhiên kinh nhân.

" Âm Trúc ta đi tìm hắn". Minh từ bên cạnh Diệp Âm Trúc lóe ra, hướng phía Nặc Đinh thành chạy đi, trong khoảng thời gian này, có lẽ ở cùng Cách Lạp Tây Tư học thói xấu, bây giờ Minh cũng không quá thích ăn nham thạch nữa, dù sao, nham thạch nơi đâu chẳng có, còn lương thực mỹ vị thì biết tìm đâu ? Dưới tình huống lương thực đầy đủ, hắn không có khả năng ăn nhiều hơn Cách Lạp Tây Tư. Chạy mau tới, hắn là sợ Cách Lạp Tây Tư một mình đem lương thực của Nặc Đinh thành ăn sạch.

Đây là công thành sao ? Diệp Âm Trúc không nhịn được nhớ tới tình cảnh năm mươi vạn đại quân của Phật La trùng kích vào Tư Phúc Đặc Nhĩ thành, kết quả là dưới tình huống tiêu hao trên hai mươi vạn đại quân, người Phật La không còn khả năng tiếp tục công phá Tư Phúc Nhĩ Đặc thành. Mà trước mắt Nặc Đinh thành này một điểm cũng không hề nhỏ hơn Tư Phúc Nhĩ Đặc thành. Bởi vậy, có thể thấy được rõ ràng tác dụng của siêu cấp cường giả trong chiến tranh.

Giơ cao quang minh thần kiếm Áo Cổ Tư Đô, Diệp Âm Trúc hạ lệnh toàn quân tiến vào, kỳ thật, bây giờ cho toàn quân tiến vào thành, đối với tất cả các quân đoàn Cầm thành là tối thích hợp, bởi vì bên trong Nặc Đinh thành này đã không còn lực lượng có thể ngăn cản bọn họ, vì vậy tại sao lại không tiến vào đây ?

Cùng Tây Phi thành đồng dạng, tẩy kiếp lại xuất hiện ở Nặc Đinh thành, chỉ khác là lúc này lại phát sinh vào ban ngày. Mà trải qua kinh nghiệm lần cướp bóc trước, lần này quá trình cướp bóc càng thêm có kinh nghiệm. Bởi vậy tốc độ nhanh hơn và hiệu quả tốt hơn.

Trong quá trình cướp bóc, quan chỉ huy chính thức không phải là Diệp Âm Trúc cũng không phải là Áo Lợi Duy Lạp, mà là Hồng Linh. Sau khi đạt tới cửu cấp ma thú, thủy chung chỉ cần là thuộc về kim chúc bảo vật, cho dù bị chôn sâu dưới trăm thước đất cũng bị hắn tìm ra. Có hắn chỉ dẫn, cho dù các nhà quý tộc có muốn cất giấu cũng không có khả năng.

Việc tàn sát cũng đồng thời triển khai, sau khi Diệp Âm Trúc cùng Áo Lợi Duy Lạp thương lượng, vì muốn mang đến cho Phật La quốc càng nhiều sự hỗn loạn, đồng thời cũng xem như là ban phát cho người dân Phật La một chút " trừ bạo an dân", tất cả quý tộc từ tử tước trở lên đều bị trảm sát. Vì cái chết của tử thần chiến sĩ lúc trước, đây là lúc chính thức triển khai trả thù. Chỉ có những quý tộc tự nguyện đem tất cả tài vật giao ra, thì những quý tộc biết nghe lời đó mới có cơ hội thoát chết. Từ mệnh lệnh của Diệp Âm Trúc truyền xuống, tất bình dân đều run rẩy ẩn núp trong nhà. Cho đến khi quân đội Cầm thành rời đi, bọn họ cũng không có chút ý nghĩ đã bị công kích nào cả.

Diệp Âm Trúc cùng Cầm thành chiến sĩ cũng không phải là hoàng trùng (bọn vô lại), bởi vì bọn họ chỉ lựa chọn lấy đi tài phú của bọn quý tộc. Thậm chí Diệp Âm Trúc cũng không có cướp đi một chút nào tài vật có giá trị của tầng lớp bình dân thượng lưu trên đường.

Bình dân Phật La cũng không quá sợ hãi, sợ hãi chỉ là bọn giai cấp thống trị, giai cấp quý tộc. Đã như vậy, hết thảy cứ để cho bọn hắn gánh chịu sự sợ hãi là được.

Lúc này đây, có lẽ vì Cầm thành chiến sĩ dùng thủ đoạn máu lạnh (thiết huyết thủ đoạn), sau khi chém giết các đại quý tộc trên các con đường phồn hoa nhất, đại bộ phận quý tộc đều không dám có hành vi giấu giếm nào, tại sau khi bị tẩy kiếp, cổ họng của bọn cầm đầu quý tộc đều bị cứa đứt , nhưng trong quá trình cướp bóc lần này lại thuận lợi hơn so với Tây Phi thành.

Tài phú của Nặc Đinh thành so với Tây Phi thành còn muốn nhiều hơn một chút, Diệp Âm Trúc dùng tu di thần giới vận chuyển hai lần là hết , lần này Diệp Âm Trúc ngoại trừ tài vật vận chuyển ra bên ngoài, còn đem những lương thực mà Cách Lạp Tây Tư cùng Minh không ăn được nữa toàn bộ dời đi.

---

okou G\ʏÈjX okoI p\Ò§ d9 ¦}ʏÈjX b\9_ Ĥ∂H\ -Q [ℐj\ G_ -8jX

Ngay cả Diệp Âm Trúc cũng không biết Cầm thành còn thiếu cái gì, nhưng những vật tư này, nhiều một chút cũng không sao. Cầm thành thời tiết khô lạnh, chỉ cần cất giữ cẩn thận, phỏng chừng lương thực dùng trong mười năm cũng không có vấn đề.

Đương nhiên, vận chuyển đại lượng vật tư như thế, cũng làm cho Kim Sắc cùng bộ đội vận chuyển của hắn cực khổ một chút, may là từ Mễ Lan đông bộ đến bắc bộ khoảng cách cũng không quá xa.

Cuộc tẩy kiếp (cướp bóc) từ giữa trưa đến buổi tối, lúc màn đêm buông xuống, thì Diệp Âm Trúc mới ra lệnh rút lui. Nghỉ ngơi ở bên trong thành thị cố nhiên là sẽ thoải mái hơn, nhưng cũng dễ dàng bại lộ tung tích. Nếu Khố Tư Lặc mà đái lĩnh khinh kỵ binh tới, tuyệt đối sẽ không để bọn hắn trốn thoát.

Sau khi cướp bóc cả một tòa thành, Cầm thành chiến sĩ rút lui êm thắm. Mà sự hỗn loạn ở Nặc Đinh thành, thậm chí còn lợi hại hơn so với Tây Phi thành. Dù sao, dân chúng nơi này cũng rất ít tiếp xúc với ngoại giới, đối với bọn họ thì những đại quý tộc cũng đã chết, nếu không nhân cơ hội trả thù hoặc chiếm chút tiện nghi thì làm sao có thể đối diện với chính mình đây?

Từ khi bắt đầu, phương hướng truy tìm của Khố Tư Lặc vốn đã sai lầm, hắn tưởng rằng Diệp Âm Trúc sẽ mang Cầm thành chiến sĩ đến hướng đông, nhưng kỳ thật là quân đội Cầm thành lại hướng phía đông nam mà đi. Mà làm Khố Tư Lặc lo lắng nhất là, những thám báo mà hắn cử đi vẫn chưa có người nào quay lại. Lúc tìm được những thám báo này, còn lại chỉ là một cỗ thi thể, không phải cổ bị xuyên thủng thì trên ngực cũng có nhiều lỗ thủng, rõ ràng là do lợi tiễn xạ sát.

Khố Tư Lặc căn bản là không biết Diệp Âm Trúc như thế nào có thể làm được, chính mình phái ra nhiều thám báo như vậy, nhưng lại không có một người còn sống quay về, chẳng lẽ nói, thám báo bộ đội của Cầm thành còn nhiều hơn bên mình ?

Đúng như lời nói của Diệp Âm Trúc cùng Áo Lợi Duy Lạp, Khố Tư Lặc bây giờ giống như người tàn tật điếc, mù vậy. Diệp Âm Trúc biết được vị trí chính xác của hắn, còn hắn thì không. Nhưng bởi vì hắn không biết được sự tồn tại của giác ưng kỵ sĩ đoàn, cho nên hắn cũng không thể phát hiện được nơi hạ lạc của Diệp Âm Trúc cùng Cầm thành quân đội.

Hai ngày sau, khi Khố Tư Lặc nghe được tin tức Nặc Đinh thành bị tẩy kiếp, chút nữa hắn từ trên lưng của cự long té xuống. Hỗn loạn ở Tây Phi thành còn chưa bình định, lại tới Nặc Đinh thành bị tẩy kiếp, quân đội Cầm thành đúng là xuất quỷ nhập thần, tốc độ kinh nhân đó làm cho hắn bị đả kích rất lớn.

Vốn sau khi nghe được tin tức Tây Phi thành bị cướp bóc, Khố Tư Lặc còn định giấu giếm một đoạn thời gian mà không báo cáo, chỉ cần chính mình có thể đem quân đội Cầm thành này hoàn toàn hủy diệt, thì có thể xem như là lấy công chuộc tội. Nhưng lúc này, đã có hai tòa thành thị bị tẩy kiếp, mấy ngàn quý tộc bị giết, tài vật bị đoạt đi không biết bao nhiêu. Khố Tư Lặc biết, chính mình cuối cùng cũng không thể giấu giếm nữa, đồng thời, hắn cũng ý thức được tình cảnh khốn đốn trước mắt của mình.

Nếu nói về thực lực, Cầm thành hiển nhiên không thể là đối thủ của hơn hai mươi vạn đại quân. Nhưng là, người Cầm thành quả thực quá giảo hoạt, căn bản là không cùng hắn chính diện giao chiến, khiến cho Khố Tư Lặc không tài nào bắt được.

Đồng thời, càng khiến cho Khố Tư Lặc thống khổ là hắn không có tin tình báo sung túc, không có tình báo cũng có nghĩa là không biết được động hướng của đại quân Cầm thành. Phật La quốc thổ mặc dù không khổng lồ như Mễ Lan đế quốc, nhưng cũng tương đối lớn, quân đội Cầm thành bất quá cũng chỉ có mấy ngàn người mà thôi, không có tin tình báo, hơn mười vạn đại quân đang nắm trong tay của hắn cũng không có khả tìm được tung tích của đối phương.

Cứ như vậy, chính mình tựu chỉ có thể đuổi theo sau lưng của Cầm thành đại quân. Mắt thấy tình hình Phật La càng ngày càng rơi vào tình thế bất lợi. Bây giờ, Khố Tư Lặc cảm giác được đối với Diệp Âm Trúc cùng quân đội Cầm thành mình hoàn toàn vô lực. Hắn hiện giờ cần nhất là sự trợ giúp.

Sau khi hiểu rõ được vấn đề này rồi, Khố Tư Lặc đái lĩnh khinh kỵ binh của hắn dụng tốc độ nhanh nhất chạy tới Nặc Đinh thành. Một mặt ổn định cục diên bên trong, một mặt phái long kỵ có tốc độ nhanh nhất trở về Phật La vương quốc thủ đô Luân Tát thành hồi báo với quốc vương Phật La.

Do thời gian trì hoãn, cho đến khi Phật La quốc vương nhận được tin tức cũng là bảy ngày sau, mà lúc này, Diệp Âm Trúc mang theo quân đội Cầm thành trước sau đã " quang lâm" tới hai tòa thành thị. Mặc dù quy mô của hai tòa thành thị này nhỏ một chút, nhưng ở gần một tòa thành thị trong đó có một mỏ kim loại, cũng đã bị cướp đoạt sạch, thậm chí ngay cả một mảnh lương thực cũng chưa từng lưu lại cho cả hai tòa thành này.

Sau khi Phật La quốc vương Đức Lạp Ngõa Lai nhận được tinh tức, phản ứng đầu tiên là cực kỳ phẫn nộ, mắng Khố Tư Lặc trên đại điện. Nếu không phải có đế quốc thủ tướng Đạt Lý Áo ngăn cản, hắn sẽ hạ lệnh xử tử Khố Tư Lặc.

" Bệ hạ xin bình tĩnh, hắn bây giờ là hy vọng sống còn của vương quốc, ngài nhất định không thể manh động a". Đạt Lý Áo quỳ xuống trước mặt Đức Lạp Ngõa Lai khổ khổ cầu khẩn.

Đức Lạp Ngõa Lai sắc mặt đã hoàn toàn tím tái, " bình tĩnh ? Ngươi nói bổn vương làm sao có thể bình tĩnh đây ? Khố Tư Lặc đã phạm việc gì ? Chẳng lẽ ngươi không thấy sao? Năm mươi vạn đại quân, toàn thể năm mươi vạn đại quân. Hơn nữa sau khi bổ sung đã vượt qua bảy mươi vạn người.

Bây giờ dưới tay hắn còn bao nhiêu người ? Nếu hơn mười vạn đai quân của hắn cũng mất, thì hắn làm nguyên soái như thế nào ? Ba ngày trước, ta vừa mới nhận được tín hàm của Lam Địch Á Tư đế quốc truyền đến. Ngươi biết ta phải chịu bao nhiêu áp lực không ? Chúng ta đã đắc tội với Mễ Lan đế quốc quá nhiều, nếu không thừa dịp này giúp Lam Địch Á Tư đế quốc hủy diệt Mễ Lan, đó là chúng ta tự hủy diệt chính mình. Nhưng mà, Khố Tư Lặc đã làm cái gì ? Hơn hai mươi vạn đại quân hy sinh vô ích, nhưng ngay cả một tòa thành ở biên cảnh của Mễ Lan cũng không đoạt được. Trước đó ta đã nhịn, hy vọng hắn có thể tìm được cơ hội cho đối thủ một kích trí mạng. Nhưng bây giờ, người Mễ Lan đã đánh tới bên trong nước chúng ta, hai tòa thành bị tẩy kiếp không còn gì, cả ngàn quý tộc bị đoạt mệnh, ngươi nói ta làm sao có thể chủ trì công đạo cho quốc dân ?"

Đạt Lý Áo cũng biết lời của Đức Lạp Ngõa Lai là thật, hắn càng biết rõ hơn Đức Lạp Ngõa phải chịu bao nhiêu áp lực, ba ngày trước, tin tức của Lam Địch Á Tư đế quốc truyền đến cũng không phải chỉ đơn giản là chất vấn, mà thực ra là hạ tử lệnh, buộc Phật La vương quốc trong vòng ba tháng phải công phá được phòng ngự của phương đông quân đoàn của Mễ Lan đế quốc, tiến vào bên trong Mễ Lan đế quốc gây hỗn loạn.

Chiến trận ở nam tuyến của Lam Địch Á Tư tiến hành cũng không thuận lợi lắm, phương nam quân đoàn hoàn quy súc phòng ngự đã phát huy được ưu thế về quốc lực của Mễ Lan đế quốc, đại lượng vật tư tiếp tế cùng thành trì kiên cố, làm cho liên quân của Lam Địch Á Tư cùng Ba Bàng bị ngăn cản bên ngoài. Qua vài tràng đại chiến, song phương tiêu hao cũng không ít, nhưng Lam Địch Á Tư vẫn cũng như trước không cách nào tiến được nửa bước. Cục diện chiến tranh đã trở lại trạng thái giằng co ban đầu.

Làm một đời thống soái, Tây Đa Phu nguyên soái thống lĩnh Mễ Lan phương nam quân đoàn kiên quyết phòng ngự không hề ra ngoài nghênh chiến, căn bản không để cho Lam Địch Á Tư một chút cơ hội nào. Dựa theo hướng phát triển của tình huống bây giờ, song phương bây giờ là so sánh về tư nguyên. Mễ Lan phương nam quân đoàn dựa vào quốc gia của chính mình, hậu cần tiếp tế cuồn cuộn không dứt. Mà Lam Địch Á Tư muốn công kích Mễ Lan thì phải vòng qua khu vực Pháp Lam kia. Cho nên việc tiếp tế cũng tương đối phiền toái. Cứ tiếp tục tiêu hao như thế, hươu chết về tay ai còn chưa biết!

Bởi vậy, điều mà Lam Địch Á Tư hy vọng nhất là chứng kiến cục diện phòng tuyến của Mễ Lan đế quốc phương đông quân đoàn cùng phương bắc quân đoàn không trụ nổi, từ lúc bắt đầu đến giờ, phòng tuyến của Mễ Lan có hy vọng phá vỡ nhất chính là bên phía Phật La vương quốc, nhưng kết cục lại không giống như phía Lam Địch Á Tư dự liệu. Tự nhiên Phật La vuong quốc sẽ bị áp lực cực lớn.

" Bệ hạ, bất luận nói thế nào, thì Khố Tư Lặc nguyên soái cũng là một vị tử tinh long kỵ tướng duy nhất của chúng ta. Cục diện của chiến trường luôn thiên biến vạn hóa. Nếu bây giờ ngài xử trí Khố Tư Lặc nguyên soái, chỉ làm cho quân tâm của quân ta dao động mà thôi. Chiến dịch lần này thất bại, cũng không phải hoàn toàn là trách nhiệm của Khố Tư Lặc nguyên soái, đột biến lớn nhất là do Cầm thành kia gia nhập, nhất là bọn họ lại sở hữu một biên chế có Bỉ Mông cự thú quân đoàn như thế. Đối với chúng ta bây giờ mà nói, quan trọng nhất là giải quyết chi Cầm thành quân đội này. Chỉ có hoàn toàn hủy diệt bọn họ, chúng ta mới có thể tiếp tục hướng Mễ Lan phát động công kích".

Nghe Đạt Lý Áo nói, tâm trạng của Đức Lạp Ngõa Lai miễn cưỡng bình phục lại một chút, nhìn những Phật La trọng thần câm như hến phía dưới, tức giận hừ một tiếng, " Quốc gia đã không còn đường lui nữa. Lần chiến tranh này cơ hồ tiêu hao quốc lực của chúng ta đã tích súc mấy trăm năm, tất cả lực lượng đều cũng đã phái đến tiền tuyến hết rồi. Nếu không thể nhất cử thành công, vậy, chúng ta tại tương lai không lâu sẽ trở thành món ăn của Mễ Lan đế quốc. Đạt Lý Áo, ta biết ngươi một lòng vì đất nước, đứng lên đi".

Đạt Lý Áo âm thầm thở phào nhẹ nhỏm, lúc này mới từ từ đứng lên, nếu nói lại, hắn đối với Khố Tư Lặc nguyên soái một điểm hảo cảm cũng không có. Văn võ song phương bất luận là tại quốc gia nào mà nói, phần lớn đều là đối lập. Nhưng có thể trở thành một vương quốc thủ tướng (giống kiểu tể tướng hả?), Đạt Lý Áo này hiển nhiên là một người thông minh, đối với những lời nói của Đức Lạp Ngõa Lai hắn rất rõ ràng, thậm chí so với Đức Lạp Ngõa Lai hắn còn hiểu rõ hơn tính trọng yếu của việc thắng bại trong tràng chiến tranh này. Bởi vậy, ngày lúc này hắn mới giúp cho Khố Tư Lặc, cũng vì tuyệt đối không hy vọng Phật La bị tiêu diệt.

Đức Lạp Ngõa Lai nhìn thoáng qua các đại thần phía dưới, trong lòng thầm than, nhiều đại thần như vậy, nhưng tại thời khắc mấu chốt chính thức có tác dụng cũng chỉ là số ít.

" Đạt Lý Áo, đối với tình huống hỗn loạn bây giờ, ngươi có đề nghị gì ?"

_____***_____

Lý Áo nói : " Bệ hạ, trước tiên chúng ta nên bình tĩnh tự vấn lại một chút. Tra xét lại, Cầm thành này vốn là một tòa thành thị rất nhỏ bên trong cảnh nội Mễ Lan đế quốc, từ khi Cầm thành lĩnh chủ Diệp Âm Trúc kia tới mới thay đổi. Cầm thành lĩnh chủ kia vốn xuất thân từ Đông Long bát tông, lực lượng thủ hạ dưới tay hắn bây giờ rất khó dò. Rất rõ ràng, bây giờ hắn cùng Mễ Lan đế quốc hẳn là quan hệ minh hữu, cho nên mới gặp hắn tại lúc chiến trường phía đông của Mễ Lan đang gặp trùng trùng nguy cơ. Mặc dù Cầm Thành mang đến cho chúng ta tổn thất rất lớn, thậm chí là thay đổi luôn cục diện chiến tranh. Nhưng đồng thời cũng cho chúng ta biết được phòng tuyến phía đông của Mễ Lan đế quốc lực phòng ngự yếu nhược giống như chúng ta đã phán đoán. Nếu không, Cầm thành này tại sao lại không tiến ra bắc tuyến hoặc chiến trường chính thức ở nam tuyến chứ ?"

Đức Lạp Ngõa Lai gật đầu, thừa nhận lời nói của Đạt Lý Áo.

- Nói tiếp!

Đạt Lý Áo nói tiếp : "chúng ta sở dĩ tại lúc đối mặt với Cầm Thành bị tổn thất thảm trọng nguyên nhân chủ yếu chính là do số lượng phỏng chừng không đủ, đồng thời trong tính toán chiến thuật cũng có sai lầm nhất định. Lại sau này bị đối thủ dùng tốc độ chặt đứt hậu cần tiếp tế nên mới phát sinh hậu quả nghiêm trọng. Lam Địch Á Tư bức bách quả thực mang đến cho ta áp lực rất lớn. Nhưng ngay lúc này, thần cho rằng không nên vội vàng. Cùng với việc hướng Mễ Lan đế quốc phát động công kích, không bằng trước mắt hãy ổn định đã, củng cố căn cơ của chúng ta. Chỉ có như vậy, đối với việc tiến công Mễ Lan của chúng ta mới có hiệu quả".

Tài vụ đại thần ở một bên đứng dậy, nói : " Thần tán đồng ý kiến của thủ tướng đại nhân. Không ngừng vận chuyển hậu cần tiếp tế, đã làm cho phương diện tài lực của ta hao tổn nghiêm trọng, trong thời gian ngắn không thích hợp phát động đại quy mô chiến tranh".

Đạt Lý Áo gật gật đầu, nói : " Đúng là vậy! Theo thần thấy, Mễ Lan đế quốc phương đông quân đoàn không đủ gây ra nguy cơ. Lần chiến tranh này mặc dù chúng ta tổn thất thảm trọng, nhưng bên phía thủ thành, bọn họ cũng sẽ tổn thất không ít. Do đó càng làm cho lực phòng ngự Mễ Lan đế quốc đông tuyến càng thêm bạc nhược. Đối với chúng ta, uy hiếp lớn nhất ngược lại chính là người Cầm thành. Căn cứ tình

huống Khố Tư Lặc nguyên soái giao thủ với chúng vài lần. Xem ra số lượng của chi Cầm thành quân đội này ước chừng chỉ khoảng trên dưới ba ngàn người. Chia làm mấy chủng tộc, có tốc độ cực nhanh mà mạnh mẽ là kỵ binh, có Bỉ Mông cự thú quân đoàn, còn có một chút chiến đấu lực đặc thù do ma pháp sư tạo thành. Tốc độ di động của bọn họ phi thường nhanh, đây cũng là nguyên nhân tại sao Khố Tư Lặc nguyên soái không cách nào bắt được bọn chúng. Đồng thời, nếu ta đoán không sai, chi Cầm thành quân đội này trong đó còn tồn tại một lực lượng đang ẩn giấu, có thể mang đến đầy đủ tin tức cho bọn họ, làm cho người Cầm thành có khả năng trong thời khắc nguy cơ bị chúng ta bao vây mà chạy đi. Làm cho Khố Tư Lặc nguyên soái không thể gặp được".

Đức Lạp Ngõa Lai thở dài một tiếng, nói : " Chính là, chúng ta bây giờ còn có lực lượng nào để ngăn cản bọn họ đây ? Nói vậy mọi người cũng biết, quân lực chủ yếu của ta toàn bộ đều đầu nhập ra chiến trường rồi. Theo lời thủ tướng nói, người Cầm thành có phương pháp đặc thù để nắm bắt tin tức, nắm chặt động hướng của quân ta. Cho nên, trừ phi chúng ta đại quân có thể hình thành một cái lưới thật lớn làm cho bọn hắn không có chỗ trốn, nếu không với tính cơ động của bọn họ, chúng ta thậm chí cơ hôi bắt được bọn họ cũng không có.

Đạt Lý Áo sau khi suy xét về tình thế, rốt cục cũng đã xuất biện pháp của mình, " Bệ hạ, theo ý kiến của thần, từ phương diện trước mắt của chúng ta. Đầu tiên, đừng nên để cho Khố Tư Lặc nguyên soái tiếp tục đuổi theo đối phương nữa, việc này căn bản không có ý nghĩa, chỉ có thể từng bước làm tiêu lực chiến đấu của Khố Tư Lặc nguyên soái cùng quân đội mà thôi. Vừa mới trải qua tràng đại chiến, bọn họ bây giờ chính là cần phải dưỡng sức. Cho nên, việc đầu tiên là nên để Khố Tư Lặc nguyên soái đái lĩnh đại quân chủ lực trở về bên trong nước để dưỡng sức. Còn chọn ra năm vạn kỵ binh tinh nhuệ, tùy thời chuẩn bị ứng biến. Chỉ cần có một thời gian để bồi dưỡng sinh khí, thần tin tưởng đại quân chủ lực của nước ta nhất định có thể khôi phục nguyên khí".

Đức Lạp Ngõa Lai nói : " Việc này đương nhiên có thể. Nhưng là, những người Cầm thành đó bây giờ nên giải quyết như thế nào ? Quân đội hậu cần tiếp tế của chúng ta, từng bị bọn họ dùng ba ngàn phá hai vạn. Mặc dù ta hận không thể bầm thây bọn hắn ra vạn đoạn, nhưng cũng không thể không công nhận lực chiến đấu của bọn họ".

Đạt Lý Áo trong mắt hiện lên một tia hàn quang, " Quân đội Cầm thành mặc dù năng lực chiến đấu của bản thân mạnh, nhưng bọn họ lại quên rằng, đây dù sao cũng là quốc gia của chúng ta, là Phật La vương quốc, mà không phải là Cầm thành của bọn hắn. Muốn đem chi Cầm thành đại quân này hủy diệt hoàn toàn, chúng ta phải mở ra một cái lưới khổng lồ để chờ bọn họ, để cho bọn hắn tự chui đầu vào lưới. Mặc dù chúng ta sẽ tổn thất không ít thành thị cùng tài phú, nhưng chỉ cần đem tất cả bọn hắn diệt sạch xong. Khi chúng ta tái công kích vào Mễ Lan cảnh nội, lại sợ không lấy lại được những gì đã mất sao ?"

Đức Lạp Ngõa Lai ánh mắt sáng ngời, " Ý tứ của ngươi ta hiểu được, nhưng làm sao để mở ra cái đại lưới này đây ?"

Đạt Lý Áo trầm giọng nói : " Người Cầm thành sau khi tiến vào thành thị của chúng ta, dù đồ sát quý tộc cũng không đả thương bình dân, điều này cho thấy bon hắn phi thường có lý trí. Nhưng việc này đồng thời cũng làm ảnh hưởng đến lợi ích của giới quý tộc. Như vậy, làm sao quý tộc có thể sinh tồn được ? Bệ hạ, mặc dù chúng ta tập trung chủ yếu ra tiền tuyến, nhưng không có nghĩa là tất cả".

Đức Lạp Ngõa Lai rốt cục đã hiểu được ý tứ của Đạt Lý Áo. " Ngươi nói tới là, vũ trang tư nhân của quý tộc ?"

Đạt Lý Áo ánh mắt thoáng đảo qua trên người các vị trọng thần. Có thể đứng trên đại điện này, thì còn người nào không phải là quý tộc đây ? Khẽ gật đầu nói : " Bệ hạ, quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách. Thần nguyện ý đem toàn bộ ba ngàn tư binh cống hiến cho vương quốc. Vì tương lai của vương quốc..."

Vừa nghe Đạt Lý Áo nói, các vị Phật La đại thần xung quanh vẻ mặt thoáng có chút mất tự nhiên.

Trong các quý tộc, nhất là tại lãnh địa của chính họ, đều là tư binh của bản thân, những tư binh này không thuộc biên chế của quốc gia, đều do quý tộc tự tiến hành huấn luyện, phát lương. Quý tộc cấp bậc khác nhau, cũng có số lượng tư binh không giống nhau. Nhiều nhất là thân vương, có thể chính mình sở hữu một vạn danh tư binh, tiếp theo là công tước có năm ngàn danh tư binh, giống như Đạt Lý Áo là chính mình là

hầu tước cũng có ba ngàn danh tư binh, bá tước có một ngàn tư binh. Tử tước nếu có lãnh địa riêng cũng có thể có năm trăm tư binh. Nam tước có một trăm tư binh, có thể không tính tới.

Quốc gia nào mà không có đông đảo quý tộc, nhờ Đạt Lý Áo nhắc nhở, Đức Lạp Ngõa Lai lúc này mới nhớ tới, bên trong vương quốc còn có một chi lực lượng này.

Diệp Âm Trúc tập kích những đại thành thị kia hiển nhiên không có khả năng trở thành lãnh địa của quý tộc, đại đa số quý tộc mà hắn giết cũng không thuộc loại có một lãnh địa riêng. Những quý tộc có quyền thế chính thức đều ở trong lãnh địa của chính mình, đều là tư binh của bọn hắn nắm giữ quyền khống chế lãnh địa, dùng để áp chế bình dân, là vũ khí thủ hộ lợi ích của bọn hắn.

Lúc này vừa mới nghe Đạt Lý Áo nói, những trọng thần ở đây trong lòng đều đem mười tám đời tổ tông của hắn ra mắng chửi. Cống hiến tư binh? Có khả năng trở về mới lạ. Những quý tộc đó đã không biết hao phí biết bao nhiêu tâm huyết mới có thể tích cóp được lực lượng như thế.

Ai cũng không muốn đem tư binh của chính mình giao ra, nhưng lúc này Phật La quốc vương Đức Lạp Ngõa Lai ánh mắt đang quét qua một lượt, những vương quốc trọng thần này còn biện pháp gì nữa sao ?

Làm quốc vương, Đức Lạp Ngõa Lai tự nhiên cũng hiểu rõ tầm quan trọng của tư binh đối với quý tộc, cũng hiểu được cưỡng hành bắt những quý tộc này đem tư binh của chính mình giao ra là không thực tế. Nhưng ngay bây giờ, không có biện pháp nào tốt hơn so với việc này.

Chậm rãi từ trên vương vị đi xuống, Đức Lạp Ngõa Lai trầm giọng nói:

- Các vị, vừa rồi bổn vương cùng thủ tướng Đạt Lý Áo nói hẳn mọi người đều nghe được. Quốc gia của chúng ta, hiện tại đang tràn ngập trong nguy cơ. Ta hiểu được ý nghĩ của các vị, ai cũng không muốn đem tiền vốn cuối cùng của chính mình giao ra. Nhưng các người có nghĩ tơí không ? Bằng vào tư binh của các người có thể ngăn cản sự công kích của người Cầm thành sao ? Bây giờ chỉ có thể đem tất cả lực lượng tập trung lại một chỗ, mới có thể đem khỏa độc lựu này hoàn toàn diệt trừ. Ngay tại đây, ta lấy thân phận quốc vương hướng các người cam đoan, chỉ cần sau khi diệt trừ quân đội Cầm thành, thì tư binh của các ngươi có thể lập tức trở về, nếu trên chiến trường hy sinh, sẽ do quốc gia ra mặt trợ cấp. Nếu trên chiến trường có công lao, đồng dạng công lao đó sẽ được ghi vào trong tước vị của các ngươi. Nếu tương lai chúng ta có thể tiến công vào trong Mễ Lan đế quốc, đoạt được lãnh thổ, sẽ ưu tiên ban thưởng cho các trọng thần có công lao trong lần chiến đấu này.

Chúng thần tử đối diện với nhau, quang mang trong mắt dần dần sáng lên, bọn họ cũng biết, đây là giới tuyến cuối cùng của Đức Lạp Ngõa Lai. Một bên bị Lam Địch Á Tư mang đến cự đại áp lực cùng bên trong lại bị ngoại hoạn (tai nạn từ bên ngoài), vị quốc vương này đã không còn giữ lại gì nữa đưa ra hứa hẹn rất lớn.

Ít nhất bọn họ cũng có chút nhận ra được, một khi Phật La xong đời, bọn họ cũng không còn gì để mất nữa.

" Bệ hạ, thần nguyện ý đem tất cả tư binh giao cho quốc gia thống nhất chỉ huy. Quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách". Người vừa lên tiếng chính là tài vụ đại thần, hắn lập tức đi ra nêu cao "lòng trung thành" đối với quốc gia của mình, đây đúng là thời khắc thể hiện giá của sự trị trung thành của chính mình.

- Tốt, thư ký quan đâu, ghi lại.

Phía dưới tài vụ đại thần, các vị đại thần mặc dù trong lòng còn chần chừ, nhưng không ai dám kéo dài thời gian. Nếu bắt buộc phải cống hiến tư binh của chính mình, vậy không bằng cống hiến sớm một chút, cũng là để quốc vương bệ hạ lưu lại một ấn tượng tốt.

Đức Lạp Ngõa Lai nhìn chúng thần đăng ký số lượng tư binh của chính mình, chậm rãi đi tới bên người Đạt Lý Áo, dùng âm thanh chỉ để đủ cho bọn họ hai người nghe, thấp giọng nói : " Đạt Lý Áo nếu tràng chiến tranh này có thể thu được thắng lợi cuối cùng, bổn vương sẽ cho ngươi ghi công đầu".

Đạt Lý Áo khom người nói : " Bệ hạ, công lao thì không dám nhận. Nếu bây giờ chúng ta có thể có một chi lực lượng mà đối phương không biết như vậy, thì cũng nên lên kế hoạch làm sao để cấp cho người Cầm thành một kích thống khổ. Quân đội Cầm thành tựa như hồ ly giảo hoạt, cơ hội của chúng ta chỉ có một lần, nếu không thể nắm bắt được, sau này còn muốn để cho bọn họ tự cắn câu là cực kỳ khó khăn".

Đức Lạp Ngõa Lai gật gật đầu, " sau khi bãi triều, ta tại tẩm cung chờ ngươi. Tin tức này phải giữ bí mật".

_____***_____

Thắng lợi nối tiếp thắng lợi, làm cho Cầm thành chiến sĩ càng thêm tự tin, bốn lần chiến đấu không gặp phải trở ngại gì, giúp cho bọn hắn thu được tài phú của bốn thành thị, đó chính là bốn tòa thành thị a. Cho dù không thể mang đi tất cả, thì tài phú của bốn tòa thành thị cũng là thiên văn số tự.

Từ lúc chiến tranh bắt đầu cho đến giờ, đã gần ba tháng thời gian qua đi. Trong ba tháng này, cục diện biến ảo nhanh nhất liền phải nói đến Mễ Lan đông tuyến. Mà chuyện khó có thể đo lường nhất trong đó là Cầm thành - đây có thể nói là một biến số.

" Âm Trúc, mục tiêu kế tiếp của chúng ta nên lựa chọn tòa thành này đi". Áo Lợi Duy Lạp chỉ chỉ trên bản đồ bằng da, lựa chọn con đường công kích tốt nhất cho Diệp Âm Trúc xem.

Diệp Âm Trúc gật gật đầu, nói : " Tình huống của đại quân Phật La bên kia như thế nào?"

Áo Lợi Duy Lạp nói : " Trước mắt không có chuyển biến gì, căn cứ vào hồi báo của giác ưng kỵ sĩ của chúng ta, sau khi Phật La nguyên soái Khố Tư Lặc suất lĩnh khinh kỵ binh tiến vào Nặc Đinh thành đến giờ vẫn không có dấu hiệu rời đi. Người này sẽ không bị chúng ta chọc cho tức khí mà chết rồi chứ ?"

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói : " hy vọng như thế, hắn dù sao cũng là một gã tử tinh long kỵ tướng. Nếu nguyên soái mà chết, quần long vô thủ thì Phật La vương quốc càng không phải là đối thủ của chúng ta. Trong khoảng thời gian đột nhập vào bên trong Phật La, các huynh đệ đều khổ cực nhiều, chờ sau khi chúng ta cướp bóc một tòa thành thị nữa, thì sẽ cấp cho Phật La quốc một sự biến mất ngoạn mục như thế nào ?"

Áo Lợi Duy Lạp tự nhiên hiểu được ý tứ của Diệp Âm Trúc, quay qua hắn giơ một ngón tay cái, " Cho quân sỹ nghỉ ngơi cũng là một chủ ý tốt".

Ba ngày sau đang tiến hành tẩy kiếp toà thành thứ năm của Phật La vương quốc, quân đội Cầm thành đột nhiên thất tung. Một lần biến mất này là suốt một tháng, dưới tình huống đó, nhất thời khiến cho Phật La đang dần dần chuẩn bị sẵn sàng có chút thấp thỏm.

Quân doanh Phật La.

Khố Tư Lặc nguyên soái nhìn sứ giả do Phật La Luân Tát thành phái tới, trầm giọng nói: " thật sự là kỳ quái, chẳng lẽ người Cầm thành này đã vượt qua phòng tuyến của chúng ta phản hồi về Mễ Lan đế quốc rồi sao ? Tài phú của năm tòa thành thị đã đủ cho bọn họ thỏa mãn sao ?"

Sứ giả do vương quốc phái tới tự nhiên là đại diện của quốc vương Đức Lạp Ngõa Lai. " Nguyên soái đại nhân, căn cứ theo ý tứ của bệ hạ cùng thủ tướng đại nhân, cũng là phỏng đoán như thế. Dùng nhân lực vận chuyển tài phú của năm tòa thành thị, thực sự khổng lồ. Cho dù có đại lượng không gian tồn trữ vật phẩm để vận chuyển, cũng không thể dễ dàng vận chuyển được. Thủ tướng đại nhân phỏng đoán, có thể người Cầm thành nhận ra một khi đạt tới cực hạn vận chuyển thì không có cách nào từ vị trí của quân ta mà phản hồi Mễ Lan được".

" Ba - " Khố Tư Lặc một chưởng nặng nề phách lên trên đống tài liệu, "hổn đản, tự nhiên lại chạy sao ? Không bỏ ra nỗ lực đại giới gì mà đã bỏ chạy rồi? Thủ tướng đại nhân có nói chúng ta bây giờ nên xử trí như thế nào không ?"

Sứ giả nói : " Ý tứ của thủ tướng đại nhân là chờ đợi. Trước đó chúng ta trong chiến tranh tiêu hao thật sự rất lớn. Phải cần thời gian khôi phục lại nguyên khí. Mà Mễ Lan bên kia, chúng ta căn bản không sợ bọn họ có viện quân tới. Tại nam tuyến Lam Địch Á Tư cùng Ba Bàng mang đến cho họ áp lực càng ngày càng lớn, mà ở phương bắc, theo thời tiết dần dần chuyển sang ấm áp, chiến đấu lực của quân đoàn thú nhân cũng từ từ tăng cường. Nên quân đoàn tinh nhuệ nhất của Mễ Lan đế quốc là phương bắc quân đoàn cũng không có khả năng trích ra một bộ phận nào. Cho nên, ý tứ của bệ hạ cùng thủ tướng đại nhân là cứ tiếp tục điều dưỡng tu chỉnh. Mà mười vạn tân binh vừa tuyển trong quốc nội còn cần thời gian để huấn luyện. Hơn nữa, ngày xuân đã sắp tới, đại lượng lương thực tiêu hao cũng phải có thời gian để khôi phục. Dựa theo ý tứ của bệ hạ, là đợi đến cuối mùa xuân, đầu mùa hạ. Lúc mọi thức đều chuẩn bị ổn thỏa, sẽ đánh một kích trí mạng - sét đánh không kịp bưng tai , hoàn toàn phá hủy Mễ Lan phương đông phòng tuyến.

Nguyên soái đại nhân, thủ tướng đại nhân nhắn ta nói lại với ngài, lúc này đây, không còn cơ hội để thất bại nữa".

Bên trong Phật La vương quốc xảy ra việc gì Khố Tư Lặc tự nhiên cũng biết một ít, nhờ Đạt Lý Áo cầu xin nên hắn mới bảo vệ được tính mạng, làm cho những khúc mắc của hắn cùng vị thủ tướng đại nhân này trong lúc đó giảm đi rất nhiều, nghe vậy gật đầu, nói : " Trở về nói với thủ tướng đại nhân, ta nhất định sẽ cẩn thận tình thế. Bất quá, ta có cảm giác những người Cầm thành này cuối cùng sẽ không từ bỏ ý đồ, nếu bọn họ có thể âm thầm rời đi, cũng nhất định có năng lực quay lại. Chúng ta nên tiếp tục giăng lưới, chờ hắn quay lại. Không đem con muỗi Cầm thành này bóp chết, lòng ta như thế nào cũng không bình tĩnh lại được".

" Vâng. Ta sẽ chuyển hồi ý tứ của ngài cho bệ hạ cùng thủ tướng đại nhân".

Diệp Âm Trúc bọn họ thực sự đã trở về Mễ Lan đế quốc, trở về Cầm thành rồi sao ? Đáp án dĩ nhiên là không. Nói ra không phải Diệp Âm Trúc có lòng tham, mà là Phật La vương quốc căn bản là chưa bị ảnh hưởng nhiều lắm, hắn như thế nào có thể dễ dàng chấm dứt trận chiến lần này đây ?

Một tháng trước, sau khi Cầm thành chiến sĩ tẩy kiếp xong tòa thành thị thứ năm, dựa theo ý tứ của Diệp Âm Trúc là tìm một địa điểm bí ẩn dưới lòng đất điều dưỡng một thời gian, trường kỳ chiến đấu, cho dù là Bỉ Mông cự thú cũng tiêu hao quá thể. Nhưng là, làm hắn không nghĩ tới chính là, trong quá trình tìm kiếm địa điểm bí ẩn để quân đội Cầm thành điều dưỡng, thì lại phát hiện được một chỗ phong thủy bảo địa

Đương nhiên nơi phong thủy bảo địa này cũng không phải là Diệp Âm Trúc phát hiện mà là Hồng Linh.

Rời khỏi tòa thành thị đã tẩy kiếp cuối cùng, đem tất cả vật tư trong tu di thần giới thông qua truyền tống ma pháp trận giao cho Kim Sắc vận chuyển tới Cầm thành. Diệp Âm Trúc đái lĩnh đại quân Cầm thành nhắm hướng đông tiếp tục đi tới, đi được trên dưới hai trăm dặm, đang lúc bọn họ tìm kiếm một chỗ yên ổn nghỉ ngơi, thì Hồng Linh lại đột nhiên từ trạng thái phụ thể thoát ra.

Hồng Linh nói cho Diệp Âm Trúc, hắn phát hiện ra một phú quáng. Cách địa phương quân đội Cầm thành đang ở ước chừng ngoài mười dặm.

Diệp Âm Trúc liền đại hỷ, cướp bóc thành thị mục đích là đem tư nguyên của Phật La đến Cầm thành để kiến thiết. Quáng tàng tư nguyên của Phật La vương quốc tự nhiên là càng là đồ vật tốt. Quáng tàng có thể để cho Hồng Linh coi trọng, lại có thể là bình thường sao?

Vì vậy, đại quân Cầm thành đang điều dưỡng tự nhiên cũng tùy Hồng Linh dẫn đường, đi tới một vùng đồi núi vắng người. Diệp Âm Trúc hạ lệnh mãnh cầm Đức Lỗ Y phụ trách mở rộng phạm vi trinh sát, còn lại Cầm thành chủ lực thì dừng lại trong vùng đồi núi này tạm thời nghỉ ngơi.

Quáng tàng lần này Hồng Linh phát hiện cũng không giống lúc đầu tại cực bắc hoang nguyên phát hiện ma ngân quáng tàng trân quý, dù sao, ma ngân cùng bạn sanh kim cương tinh đều là cực phẩm quáng thạch cả. Mặc dù vậy, nhưng phú quáng phát hiện lần này cũng đủ làm cho cho Diệp Âm Trúc đại kinh hỷ. Đây là một mỏ bí ngân.

Bí ngân mặc dù hiệu quả không cường hãn như ma ngân, nhưng cũng là một trong những kim chút cần thiết đối với ma pháp sư, cũng nằm trong số những kim chúc hữu ích nhất dùng để chú tạo ma pháp vật phẩm. Bình thường mà nói, bất luận là vũ khí hay là khải giáp, chỉ cần có thể hợp với một chút bí ngân, là có thể gia phụ trên đó một ít ma pháp. Mà bí ngân nhiều hay ít cũng là mấu chốt cho hiệu quả của ma pháp trận cùng với việc mạnh yếu của ma pháp uy lực.

Lần này Hồng Linh phát hiện ra một mỏ bí ngân thật lớn, căn cứ vào kết quả mà Hồng Linh cùng Áo Lợi Duy Lạp đang tính toán, thì tổng sản lượng của mỏ bí ngân này cơ hồ tương đương với sản lượng bí ngân cả năm của Mễ Lan đế quốc.

Cũng không phải nói sản lượng của cả đế quốc Mễ Lan không bằng một cái quáng tàng này, mà chủ yếu nhất là, mặc dù tìm kiếm bí ngân cũng không quá khó khăn, nhưng để đề luyện bí ngân thì cực kỳ phức tạp. Tại một tấn bí ngân của quáng tàng cuối cùng có thể đề luyện ra bất quá chỉ là trên dưới một cân mà thôi. Trong lúc đề luyện nếu phát sinh vấn đề gì, thì bí ngân quáng có thể mất đi hiệu dụng của nó.

Mà đối với Diệp Âm Trúc cùng Cầm thành của hắn mà nói, hiển nhiên không cần lo lắng về vấn đề này. Lúc Hồng Linh còn là thất cấp cũng đã có thể rất nhanh đề luyện ra ma ngân cùng kim cương tinh, càng huống chi bây giờ hắn đã là cửu cấp.

Diệp Âm Trúc phát hiện, hiệu quả khi thực lực của Hồng Linh tăng lên cùng với đấu khí của chiến sĩ nhân loại lại trái ngược nhau. Đấu khí của chiến sĩ nhân loại khi tăng lên, là bắt đầu từ khí. Lúc ban đầu, khi đấu khí hình thành trong cơ thể là ở trạng thái khí, khi đấu khí không ngừng tăng cường, thì trạng thái khí của đấu khí cũng càng ngày càng trở nên đậm đặc hơn, cho đến khi đột phá được bình cảnh tử cấp mới có thể chuyển hóa thành dịch thái (trạng thái chất lỏng). Về phần dịch thái đến tột cùng hình thái cuối cùng có phải là trạng thái rắn hay không, chỉ sợ cũng chỉ có cường giả thứ thần cấp mới biết được.

Tình huống của Hồng Linh linh lại vừa vặn trái ngược. Lúc đầu là xích tinh, sau khi ăn kim chúc đặc thù, hấp thu chính là kim chúc ở trạng thái rắn có chứa các loại nguyên tố, theo thực lực tăng lên, đến lúc đạt tới thất cấp ma thú, kim chúc sau khi được nuốt vào sẽ trực tiếp biến thành trạng thái lỏng, dễ dàng đề luyện cùng hấp thu hơn. Lúc này, Hồng Linh đang ở trạng thái cửu cấp càng có thể đem kim chúc biến thành trạng thái khí, tự nhiên việc đề luyện cũng dễ hơn rất nhiều.

Là hi hữu kim chúc, bí ngân cũng có bạn sanh kim chúc của chính mình, đó chính là tinh kim. Tinh kim so với bí ngân càng thêm trân quý, những để đề luyện cũng càng thêm khó khăn. Tinh kim tác dụng gần giống với ma ngân, trong phương diện tăng phúc ma pháp có hiệu quả rất lớn. Một tấn bí ngân quáng chỉ có luyện ra một cân bí ngân, mà tinh kim lại chỉ có một trăm khắc (gam?), có thể thấy được độ trân quý của nó.

Sau khi xác định được sự tồn tại của bí ngân quáng mạch, lúc bắt đầu khai thác, đã thể hiện lợi thế của Diệp Âm Trúc. Ba mươi tên Địa Tinh cùng những tê liệt giả được bọn hắn điều khiển đã phát huy tác dụng lớn nhất.

Cho dù là Bỉ Mông cự thú, trong việc khai thác quáng tàng này cũng không có cách nào có thể so sánh với Địa Tinh tê liệt giả, loại cơ giới khổng lồ Địa Tinh tê liệt giả này, Địa Tinh tộc trải qua không biết bao nhiêu thử nghiệm mới có được hiệu quả như bây giờ. Một đoạn thời gian trước khi xuất phát, Diệp Âm Trúc đã nhờ các đại sư Ải Nhân tộc chú tạo nên các Địa Tinh tê liệt giả này, nhờ các đại sư chế tạo Ải Nhân tộc cùng các thiết kế giả Địa tinh tộc tăng cường khả năng khai thác này. Bởi vậy, trên cánh tay của Địa tinh tê liệt giả này ngay cả công cụ khai thác hoàn toàn là do kim cương tinh chú tạo mà thành, cực kỳ cứng rắn, sắc bén.

Ba mươi Địa Tinh tê liệt giả khổng lồ sử dụng hết mã lực, thông qua năng lượng của ma tinh thạch rất nhanh bắt đầu khai thác phiến quáng tàng này. Mà Hồng Linh càng trở thành mấu chốt trong mấu chốt. Bí ngân được khai thác sẽ tập trung lại một chỗ, tùy Hồng Linh tiếng hành đề luyện. Mặc dù trong lúc đề luyện, Hồng Linh chính mình cũng phải lấy một ít để bổ sung năng lượng. Nhưng hắn là một cửu cấp Xích Tinh chưa hề có tiền lệ nên tốc độ đề luyện của hắn cũng làm cho mọi người sợ hãi than thầm.

Ba mươi Địa Tinh tê liệt giả, mỗi ngày có thể khai thác trên một trăm tấn bí ngân quáng, mà một mình Hồng Linh là có thể đề luyện hơn một nữa số lượng. Đừng nói Diệp Âm Trúc, cho dù là tâm thần kiên nghị như Tử khi thấy nhiều bí ngân cùng tinh kim xuất hiện trước mặt mình như vậy, cũng không khỏi cảm thấy kinh hãi. Có những đồ vật này, lại trãi qua đại sự Ải Nhân tộc chú tạo, thì có thể tưởng tượng được trang bị tương lai của Cầm thành sẽ hào hoa cỡ nào.

Mười ngày sau, việc khai thác bí ngân quáng đã kết thúc, mà thời gian để Hồng Linh đề luyện cũng chỉ có mười lăm ngày. Cuối cùng, tổng cộng đề luyện ra hơn tám trăm cân bí ngân, tinh kim thì có hơn bảy mươi cân. Những hi hữu kim chúc này, so với trước đó bọn họ cướp bóc tất cả tích trữ của quý tộc ở năm tòa thành thị thậm chí còn muốn nhiều hơn.

---

ok©u G\yỀjX ok©I ¦\« d_’ɲh ¦æ_ p\ω

Trong niềm hưng phấn, Cầm Thành sở chúc tự nhiên lại lưu lại. Kỳ thật, ở chỗ này chỉ cần lưu lại Địa Tinh Khai Phá giả và Hồng Linh tựu đủ để tiến hành khai thác quáng tàng . Nhưng mỏ quáng này dù sao cũng

quá trân quý, hơn nữa Diệp Âm Trúc cũng e sợ cho Địa Tinh Khai Phá giả giả phát sinh vấn đề,với lại không lo với đoản thời gian thì bên trong Phật La quốc không có khả năng đối đông tuyến Mễ Lan cấu thành uy hiếp, hắn tính để cho toàn quân tiếp tục tu chỉnh, đồng thời cũng bảo vệ mỏ quáng khai thác thuận lợi.

Ma ngân quáng cùng tụ chung một chỗ với kim cương tinh, mà kim cương thạch quáng trong khi sản xuất kim cương tinh đồng thời cũng sẽlàm ra một lượng nhất định Ma ngân, chỉ bất quá ít hơn so với ma ngân quáng mà thôi. Trong khi Hồng Linh có năng lực đề luyện cường hãn thì mỏ quặng tốt này tự nhiên cấp cho Cầm Thành .

Khối vụ khí màu đỏ tỏa ra từ khối quáng thạch có thể tích một mét khối, bên trong khối quáng thạch có màu vàng lợt, khối vụ khí màu đỏ dần dần sáng lên, quang mang mãnh liệt bao phủ khối quáng thạch hoàn toàn

Theo thời gian trôi qua, vụ khí màu đỏ một lần nữa ngưng kết thành hình . Một khối thuần màu vàng kim chúc lớn nhất thời xuất hiện trước mặt mọi người, đồng thời còn có một khối nhỏ như ngón cái mang màu sắc của ma ngân.

"Đây là khối quáng thạch cuối cùng." Hồng Linh thở dài một hơi, nhưng trong mắt nó quang mang lại tràn ngập niềm hưng phấn. Đề luyện quáng thạch đối với xích tinh mà nói đó chính là cách tu luyện tốt nhất, xích tinh bình thường cho dù phát hiện quáng tàng cũng không có năng lực đào móc, nhưng Hồng Linh hiển nhiên bất đồng, hắn chẳng những có thể tùy tiện thu lấy quáng thạch bên trong hi hữu kim chúc năng lượng, đồng thời còn có ba mươi Địa Tinh Khai Phá giả lớn bổ sung để đào móc, đối với xích tinh mà nói không có gì tốt hơn đãi ngộ lúc này. Dù sao đó cũng là nguyên nhân mà ngay từ đầu nó rất thông minh khi đi theo Diệp Âm Trúc .

Đem kim cương tinh và ma ngân trước mắt thu vào Tu Di thần giới, Diệp Âm Trúc vỗ vỗ bả vai Hồng Linh nói . "Ngươi khổ cực nhiều rồi ."

Hồng Linh lắc lắc đầu, hướng Diệp Âm Trúc cung kính hành lễ , trực tiếp hóa thành một đạo quang mang màu đỏ , y phụ trên người hắn.

Một tháng qua, Cầm Thành chiến sĩ nghỉ ngơi trong một thời gian dài, đồng thời dưới sự chỉ huy của Diệp Âm Trúc và Áo Lợi Duy Lạp không ngừng tiến hành huấn luyện.

Đương nhiên, các chiến sĩ cường đại thì không cần huấn luyện nhiều, chủ yếu là huấn luyện các hạng mục như binh chủng phối hợp. chỉ có phối hợp hoàn chỉnh thì mới có thể làm chiến đấu lực của bọn họ phát huy hết trình độ.

Trở lại trong trướng bồng, do đã sớm tính toán tốt thời gian Hồng Linh hoàn thành, Diệp Âm Trúc đã để cho các trưởng các nhóm tập trung ở chỗ này.

Đi tới nơi chủ vị ngồi xuống. Diệp Âm Trúc nói: "Đề luyện đã hoàn thành, một tháng qua không biết tình huống bây giờ của Phật La quốc như thế nào."

Cách Lạp Tây Tư sầu mi khổ khổ, tay xoa bụng, nói "Cầm Đế đại nhân, không cần quản bọn họ như thế nào. ta bây giờ chỉ nghĩ là ăn cái gì."

Lời này vừa nói ra, bên trong trướng mọi người trên mặt nhất thời nở một nụ cười, chỉ có sơn lĩnh cự nhân - Minh đồng ý gật gật đầu.

Mặc dù trong Tu Di thần giới của Diệp Âm Trúc trong lần cuối đi cướp đã lưu lại không ít thực vật, nhưng hắn cũng không dám để cho Cách Lạp Tây Tư ăn, vị này chiến tranh cự thú có sức ăn quá kinh khủng, sợ rằng một tháng khẩu lương của Cầm Thành tướng sĩ còn chưa đủ cho hắn ăn.

Cho nên, trong một tháng qua Cách Lạp Tây có thể nói là bị cơn đói hành hạ.

Minh còn có thể ăn một ít nham thạch để bổ sung cho bản thân, nhưng hắn đi chung quanh tìm dã thú để ăn thì cũng không đủ dính kẽ răng.

May là lần trước đi cướp, Cách Lạp Tây Tư ăn rất nhiều. Đói bụng một tháng nhưng vẫn bảo trì thể lực nhất định. Nếu không, chiến đấu lực của vị chiến tranh cự thú này sợ rằng sẽ đại giảm xuống .

Diệp Âm Trúc gật gật đầu. nói: "Yên tâm đi, lập tức sẽ có cái cho ngươi ăn, lần này ta gọi mọi người đến chính là muốn cùng mọi người thương lượng một chút về mục tiêu kế tiếp chúng ta."

Mọi người an tĩnh, im lặng, chỉ có Cách Lạp Tây Tư nhịn không được tiếp lời nói: "Còn thương lượng cái gì a. Cầm Đế đại nhân, có ngươi chỉ huy là được, người để cho chúng ta công kích nơi nào thì chúng ta sẽ công kích nơi đó."

Lúc này đây, lời của Cách Lạp Tây Tư được đại đa số mọi người đồng ý, không thể phủ nhận , trải qua cuộc chiến ở Cầm Thành, Diệp Âm Trúc có thể nói tính toán không bỏ sót sách lược nào, chẳng những cứu được nguy cơ nơi đông tuyến của Mễ Lan , đồng thời cũng mang đến Cầm Thành thật lớn chỗ tốt.

Lúc này, bất luận là Đức lỗ y các tộc hay là Bỉ mông mông cự thú, Tinh linh tộc và Đông long chiến sĩ đều hoàn toàn nhận thức được năng lực chỉ huy của Diệp Âm Trúc và Áo Lợi Duy Lạp . Nhìn thấy Cầm Thành đoạt được tư nguyên khổng lồ , bọn họ đối với kiến thiết Cầm Thành trong tương lai đều trở nên tự tin.

Diệp Âm Trúc và Áo Lợi Duy Lạp bên cạnh cùng nhìn nhau, nói : "Từ khi chúng ta tham dự vào cuộc chiến tranh này, nhìn trước mắt thì mọi việc hết thảy tiến hành đều thuận lợi, nhưng không có nghĩa là chúng ta trong tương lai cũng sẽ thuận lợi như thế. Trên chiến trường mọi tình huống đều có có thể phát sinh. chúng ta tính kế với địch nhân, thì địch nhân cũng có thể tính kế chúng ta. Một tháng thời gian qua, chúng ta có nhiều thời gian để tu chỉnh, Phật La nhân cũng đồng dạng tu chỉnh, mặc dù Tư Phúc Nhĩ Đặc thành đánh một trận đả kích rất lớn đối với quân đội Phật La, nhưng cũng không đủ để dao động cái gốc rễ, căn bản mà nói đối thủ của chúng ta dù sao cũng là một quốc gia, trong một tháng này, thì Phật La quốc cũng khôi phục một chút nguyên khí, mà đối với Phật La mà nói chúng ta không thể nghi ngờ là kẻ bị thống hận nhất của địch nhân. Mặc dù ta bây giờ không dám chắc, nhưng nếu ta là Phật La thống suất, nhất định sẽ nghĩ biện pháp để đối phó với chúng ta. Chỉ có đem chúng ta tiêu diệt hết thì bọn họ mới có thể vô ưu hướng đế quốc Mễ Lan phát động công kích. Áo Lợi Duy Lạp đại ca, ngươi đem một chút kết quả giác ưng kỵ sĩ đoàn trinh sát của chúng ta nói đi."

Áo Lợi Duy Lạp gật gật đầu, nói: "Cầm Đế đại nhân nói rất đúng, chúng ta đối với trước mắt tình thế không thể xem thường. Phật La quốc đối với Mễ Lan đế quốc phát động công kích, không thể nghi ngờ là có sự uẩn khúc. Lam Địch Á Tư có thể thua, Ba Bàng vương quốc có thể thua, Ba Lợi quốc cũng không e ngại thất bại, bởi vì bọn họ đều có đường lui, đều có thể phản hồi về trong quốc gia của mình, một lần nữa xây dựng lại. nhưng Phật La quốc lại không được như vậy. Phật la tây tuyến cùng Mễ Lan đế quốc chúng ta liền kề một mảnh, một khi cuộc chiến tranh chính chấm dứt, Mễ Lan đế quốc nhất định sẽ không buông tha bọn phản bội này, cho nên Phật La quốc kỳ vọng chiến thắng thậm chí còn lớn hơn so với Lam Địch Á Tư."

Nghe Diệp Âm Trúc và Áo Lợi Duy Lạp nói, trong mắt mọi người vẻ dễ dàng trong hành động dần dần tiêu mất, vài vị Đức lỗ y tộc trưởng đều gật gật đầu.

Áo Lợi Duy Lạp tiếp tục nói: "Bởi vậy, trong khi quân ta tu chỉnh trong một tháng qua, ta phái giác ưng kỵ sĩ đoàn mở rộng phạm vi trinh sát, mặc dù chưa từng trinh sát hết toàn cảnh Phật La quốc, nhưng cũng bao quát gần một nửa diện tích Phật La. Trọng điểm là phật la đại quân đã được trinh sát cẩn thận , chúng ta phát hiện Phật La đại quân trong một tháng gần đây thì tốc độ khôi phục cực kỳ kinh người. Từ Tư Phúc Nhĩ Đặc thành đánh một trận rồi giảm xuống hai mươi lăm vạn bại quân đã trọng chỉnh xong, đồng thời với đại lượng hậu cần bổ cấp thì binh viện cũng đã bổ sung tới bốn mươi vạn, mặc dù bổ sung phần lớn là tân binh, nhưng có hơn hai mươi vạn lão binh đái lĩnh, thì lượng tân binh này sẽ được huấn luyện, có thể tưởng tượng ra hiệu quả. … nhưng làm ta lo lắng nhất chính là Phật La quốc ngoài chi chủ lực đại quân này thì sau lần truy tung chúng ta cướp Nặc Đinh thành thì không có triển khai hành động gì nhằm vào chúng ta , mà là đem đại quân triển khai thành trận tuyến khác thường, bên trong Phật La cách biên cảnh Mễ Lan không xa hình thành một lớn phòng tuyến thật lớn, trong bốn mươi vạn quân đội chọn lựa ra một chi hoàn toàn do khinh kỵ binh tạo thành tinh duệ, cộng thêm năm vạn người. Chi quân đội này và chủ lực quân đoàn cũng không có đồn trú cùng một chỗ mà nó đóng ở địa phương này."

Vừa nói trứ, Áo Lợi Duy Lạp đưa tay chỉ trong dương bì bản đồ một vị trí đặc thù.

Mọi người theo vị trí ngón tay hắn chỉ thấy đó là một tòa không thành thị không có gì nổi bật, vừa nhìn thì tựa hồ cũng không có cái gì đặc thù, nhưng nhìn kỹ thì có thể phát hiện vị trí này không bình thường.

Diệp Hồng Nhạn có chút giật mình nói: " Địa phương này rất vi diệu, hình như có ý nghĩa đặc thù gì đó."

Diệp Âm Trúc lúc này mới mở miệng, "Không sai, địa phương vô cùng vi diệu, đồng thời cũng là Phật La nhân bày một chiêu trí mạng, mọi người nhìn kỹ xem tòa tiểu thành thị có quy mô rất đáng thương, căn cứ tin tức của chúng ta nơi này cũng không có có cái gì có thể tiến hành bổ cấp vật tư dự trữ đối với quân đội nhưng các ngươi có thể nhìn kỹ một chút, từ này tòa tiểu thành thị đi mười lăm tòa đại thành thị xung quanh thì khoảng cách cơ hồ tương đương."

Nghe Diệp Âm Trúc điểm tỉnh, mọi người lúc này mới chú ý tới năm vạn khinh kỵ binh trú trát bên trong tòa tiểu thành thị, cũng chính là trung tâm khác của Phật La quốc, nếu đem nó làm khởi điểm, đối với các thành thị chung quanh tiến hành điều quân đi mười lăm tọa thành thị thì khoảng cách cơ hồ tương đương, hơn nữa khoảng cách này cũng không quá xa.

"Nói như vậy, bất luận chúng ta công kích một trong mười lăm tòa thành thị, thì năm vạn khinh kỵ binh đều có thể phản ứng đến ?" tông chủ Lan tông Lan Thanh nhíu mày nói.

Diệp Âm Trúc nói: "Chỉ là từ vị trí chúng ta bây giờ thì xuất phát biện pháp tốt nhất chính là công kích này một trong những mảnh thành thị này, mười lăm tòa thành thị này có thể nói cùng với Nặc Nhĩ bình nguyên là căn cơ của Phật La quốc, so với các cuộc tập kích năm tòa thành thị bên ngoài của chúng ta thì có địa vị khác nhau. Nếu chúng ta có thể đem mười lăm tòa thành thị này tẩy lễ toàn bộ, thì có thể chắc rằng kinh tế của Phật La tất hỏng mất. Cho dù là phương đông của Phật La còn có thủ đô Phật La Luân Tát đem một mảnh đại thành thị toàn lực trợ giúp, thì nguyên khí của Phật La quốc tuyệt đối không cách nào trong năm năm có thể khôi phục được."

_____***_____

Diệp Hồng Nhạn cười lạnh một tiếng, nói: "Phật la nhân chẳng lẽ lại đem sự sợ hãi đến cho chúng ta chỉ bằng năm vạn khinh kỵ binh hay sao ? Không có Long kỵ tướng, thì khinh kỵ binh có thể làm được cái gì?"

Không ai nghĩ là Diệp Hồng Nhạn tự cao tự đại, năm vạn đối với ba ngàn, từ số lượng mà xem thì tựa hồ không đúng lắm, nhưng ở đây người mạnh thì có đủ tự tin vào bản thân và thuộc hạ của mình hoặc tộc nhân, tuyệt đối có thể lấy một địch mười, nhất là hai đại quân đoàn :Tử Thần Long Lang kỵ binh và Bỉ mông cự thú.

Lúc trước, tại trận chiến Tư Phúc Nhĩ Đặc thành , thì ma pháp sư quân đoàn chủ lực của Phật La đại quân hoàn toàn bị tiêu diệt, đồng thời mười tên Kim Tinh Long kỵ tướng cũng chỉ còn lại có ba người còn đầy đủ chiến đấu lực. Cho dù Long kỵ tướng bị thương chỉ có thể khôi phục được hai ba người, chiến đấu lực cũng còn xa mới đủ .

Một khi ba ngàn người của Cầm Thành đại quân cùng năm vạn khinh kỵ binh này va chạm thì không nói về uy áp của thập cấp thần thú có thể làm tọa kỵ bọn hắn hoàn toàn tê liệt, có ưu thế về số lượng không nhất định chuyển hóa thành thắng thế, sự khác biệt của Cầm Thành là có nhiều người cường đại,nên khả năng chiến thắng có thể nghiêng nhiều về phía họ .

Áo Lợi Duy Lạp trầm giọng nói: "Không sai, chúng ta không sợ cùng đối phương giao chiến . Nhưng chúng ta xâm nhập hổ huyệt, tuyệt không thể tiêu hao cùng đối phương, chúng ta dù sao chỉ có hơn ba ngàn người, tiêu hao không thể tính được, cho dù chúng ta hoàn toàn tiêu diệt năm vạn nhân thì sao ? Các vị có thể cam đoan chính mình và thuộc hạ không bị thương sao ? Tiêu hao quá độ tất nhiên sẽ làm ta mất đi sự cơ động. Khi đó, một khi bị Phật La đại quân vây quanh, tổn thất sẽ có thể đoán được . Đã có một lần trong Phật La quân xuất hiện Bích Ngọc Ma Long đánh lén, ai có thể cam đoan bọn họ không có thủ đoạn khác còn che dấu ? Các vị đang ngồi ở đây và thuộc hạ các vị là tương lai của Cầm Thành . Chúng ta không thể bị tổn thất cho nên, chúng ta tuyệt không thể cùng địch nhân đối chọi trực tiếp."

Áo Lợi Duy Lạp nói xong thì Diệp Âm Trúc là người đầu tiên đồng ý, "Lời của Áo Lợi Duy Lạp đại ca nói cũng chính là ý của ta. Bởi vậy, chúng ta phải thương lượng sách lược để cho chúng ta bắt đầu phát động lại, điều đầu tiên chúng ta cần làm là không để cho địch nhân có cơ hội quyết chiến . Tốt hơn hết là có thể trì hoãn công kích thậm chí là không có công kích."

Cách Lạp Tây Tư thì thào : "Nói nhiều như vậy,nhưng thực sự là làm cái gì? Dù sao ta cần ăn cơm, ta không chịu đói được ." Diệp Âm Trúc mỉm cười nói: "Phật La quốc chờ chúng ta công kích vào phiến thành

thị này, vậy chúng ta không cho bọn họ như ý. Bọn họ phòng thủ bên ngoài nghiêm mật, thì để cho bọn họ phòng thủ. Chúng ta không thể giao chiến mặt trước, chẳng lẽ còn không thể quấy nhiễu địch nhân phương khác hay sao?" Vừa nói, tay Diệp Âm Trúc trực tiếp hạ xuống Phật La quốc thủ đô. Phật La Luân Tát thành trên bản đồ .

Trong nhất thời. thanh âm trong cả tòa trướng bồng vang lên. mọi người nhìn Diệp Âm Trúc không chớp mắt

Diệp Âm Trúc mặt nở nụ cười, trầm trầm nói: "..Nơi nguy hiểm cũng chính là nơi an toàn nhất . Đối với chúng ta có lợi thế chính là có thể nắm giữ mọi động tĩnh của Phật La đại quân một cách chính xác. Từ trước khi có chiến tranh thì mọi người cũng có thể biết được, Phật La quốc vì công kích Mễ Lan tập trung đại quân tất cả trấn giữ biên giới, bởi vậy bên trong lại hầu như không có. Hiện bên ngoài có đại quân đã tập kết trên bốn mươi vạn. Cho nên thủ đô bọn họ cùng với thành thị chung quanh thủ đô còn có bao nhiêu quân đội đâu? Mười lăm tọa thành thị quả thật tốt, có nhiều tài sản, nhưng chúng ta lại không lấy. Nếu quốc vương của Phật La nằm trên tay chúng ta, thì tràng chiến tranh này cũng có thể kết thúc thôi."

"Phú quý trong nguy hiểm, ta thích." Tử khốc khốc nói, đồng thời cũng biểu đạt ý kiến của hắn .

Lúc này. ngay cả Áo Lợi Duy Lạp luôn luôn cẩn thận đều gật gật đầu, từ góc độ an bài chiến thuật mà xem. Diệp Âm Trúc dụng binh xuất quỷ nhập thần không chỉ lợi dụng đặc điểm binh lực hiện có, mà chúng tướng sĩ Cầm Thành thực lực cũng quả thật cường đại. Tử cấp cường giả có số lượng thậm chí đủ để cùng Mễ Lan đế quốc so sánh . Không cần phải nói bây giờ Phật La quốc, cho dù đánh không lại, thoát ra khỏi vòng vây tuyệt không khó khăn. Lại có không gian truyện tống pháp trận cam đoan thoát đi. Áo Lợi Duy Lạp thật sự không nghĩ ra lý do nào để ngăn cản Diệp Âm Trúc.

Diệp Âm Trúc thấy tất cả mọi người không có ý kiến, nói: "Tốt, mọi người thu thập một chút hành trang, chúng ta lập tức xuất phát."

Cầm Thành mọi người đồng thời cung kính đáp: "Dạ "

Đợi được tất cả mọi người đi ra khỏi doanh trướng, Cách Lạp Tây Tư lại ở lại, mang một bộ dáng sầu mi khổ kiểm đi tới bên cạnh Diệp Âm Trúc, nói: "Cầm Đế đại nhân, ngài muốn công kích phương nào ta không có ý kiến, cũng đều nguyện ý làm tiên phong. Nhưng qua một thời gian dài đi vào trong Phật La quốc ta chưa ăn cái gì ? Bây giờ ta đã cảm giác được thể lực lại giảm xuống ."

Nhìn bộ dạng đáng thương của Cách Lạp Tây Tư Diệp Âm Trúc nhịn không được cười, cường đại vô cùng chiến tranh cự thú đây sao ? Bất quá, không có hắn thì cũng là cả một vấn đề, chiến tranh cự thú thực lực quả thật kinh khủng, nhưng sức ăn cũng đồng dạng kinh khủng. Cũng không thể để cho hắn đói mà ra trận. "Được rồi, ta nghĩ ra biện pháp cho ngươi ăn một chút, mặc dù không thể cam đoan ngươi sẽ ăn no, nhưng ít ra cũng có thể giúp ngươi duy trì thể lực. Sau khi tới nội địa Phật La quốc ở các thành thị phụ cận Phật La Luân Tát thành, tùy tiện ngươi muốn ăn như thế nào cũng được."

Cách Lạp Tây Tư mừng rỡ quá mức, "Như vậy thì tốt quá, chỉ cần có ăn , cái gì ta cũng không quan tâm. Nó có là thủ đô hay không, ta đều không xem ra gì cả."

Cầm Thành mọi người đều đi chỉnh quân, trong doanh trướng chỉ còn lại có Diệp Âm Trúc, một tháng qua Hồng Linh chỉ huy Địa Tinh Khai Phá giả đào đất, hắn và Cầm Thành chiến sĩ cũng không có nhàn rỗi, trong lúc nghỉ ngơi bình thường cũng là thời gian tốt nhất để tu luyện, trên chiến trường giết chóc sẽ dễ dàng đem tới cho bản thân những tử khí, tại quá trình dưỡng sức thì cũng là tẩy đi những ký ức không tốt sau cuộc chiến, đề cao tu vi đến trạng thái tốt nhất

Bởi vậy trong một tháng này, Cầm Thành chiến sĩ đều không ngừng tu luyện, Diệp Âm Trúc cũng củng cố tu vi chính mình , đạt tới tử cấp bảy giai hắn rõ ràng cảm giác được ma pháp lực và đấu khí trong cơ thể mình giống như Trường Giang rộng lớn, phảng phất khổng lồ không biết được. Một tháng tới nay, hắn thận trọng tu luyện mới lĩnh ngộ hoàn toàn "Hư vô âm nhận".

Vốn Diệp Âm Trúc còn tưởng rằng chính mình sợ rằng rất khó có ứng dụng được siêu cấp năng lực này, nhưng đấu khí và ma pháp lực đồng thời tăng lên, làm tu vi hắn đại phúc độ gia tăng, sau vài lần thí nghiệm cũng thành công.

Cũng do Diệp Âm Trúc tự nghĩ ra thủ đoạn công kích vô cùng táo bạo. Dù sao, cầm khúc tuy mạnh, hơn nữa phạm vi ma pháp lớn, nhưng phải có thời gian mới hoàn thành, mà Hư vô âm nhận cơ hồ phát ra liền và rất kinh khủng , Hư vô âm nhận công kích hết thảy các loại vật lý phòng ngự.

Tử đã từng cẩn thận cảm thụ qua cường đại Hư vô âm nhận , do Diệp Âm Trúc nói sơ qua, Hư vô âm nhận không lâu trong tương lai nhất định sẽ trở thành võ sĩ sát thủ. Với tinh thần lực của Diệp Âm Trúc bây giờ khổng lồ và tinh thần cảnh giới Thiên nhân hợp nhất, vũ giả trừ phi đã đạt tới bạch cảnh , nếu không muốn từ sống dưới Hư vô chi nhận tuyệt không dễ dàng. mà uy lực Hư vô âm nhận cùng với sự tác động của nó về người phát động trái ngược nhau. Khi Diệp Âm Trúc dùng Hư vô âm nhận công kích tinh thần lực địch nhân càng mạnh thì phạm vi công kích và hiệu quả của Hư vô âm nhận lại càng nhỏ.

Nói cách khác, nếu Diệp Âm Trúc dùng Hư vô âm nhận để công kích ba trăm ma pháp sư, bởi vì tinh thần lực ma pháp sư phổ biến cường đại, hắn nhận lại sự chống cự sẽ rất lớn, phạm vi công kích Hư vô âm nhận sẽ nhỏ đi rất nhiều, nhưng nếu là ba trăm chiến sĩ, thì Hư vô âm nhận có thể dễ dàng tiêu diệt tánh mạng của bọn họ. Giống như lúc trước tại chiến trường Tư Phúc Nhĩ Đặc thành , bởi vì chung quanh không có ma pháp sư nên Hư vô âm nhận được Diệp Âm Trúc thi triển như một cấm chú , mới có thể hủy diệt năm ngàn trọng giáp kỵ binh.

Diệp Âm Trúc sau đó đã không ngừng thử nghiệm và hắn phát hiện, Hư vô âm nhận đem đối phó với chiến sĩ, nhất là trên chiến trường có quy mô địch quân thì hiệu quả vẹn toàn, nhưng Hư vô âm nhận làm cho tinh thần lực bản thân tiêu hao cũng cực kỳ kinh khủng, thi triển một lần Hư vô âm nhận tiêu hao tinh thần lực tương đương với việc dùng cầm khúc thi triển cấm chú.

Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn vẫn ngủ say, Diệp Âm Trúc từng kêu gọi ông vài lần, nhưng thủy chung ông ta không có dấu hiệu tỉnh lại. trở thành Cầm Thành chánh thức chủ nhân, từ từ gia nhập chiến tranh trong đại lục, Diệp Âm Trúc càng ngày càng cảm giác được chính mình thực lực càng không đủ.

Phật La quốc tại Long Khi Nỗ Tư đại lục, bất quá chỉ là một cái quốc gia cấp hai mà thôi. Đừng nói Mễ Lan và Lam Địch Á Tư, cho dù là Ba Bàng vương quốc thì chỉnh thể thực lực cũng cao hơn nó.

Đối phó Phật La quốc đại quân đã bị lao lực, phần lớn nhờ ở phương đông quân đoàn Mễ Lan trợ giúp. Đối thủ tương lai của Cầm Thành là Pháp Lam cường đại, thực lực bây giờ còn xa mới đủ.

Nghĩ đến Tô Lạp vừa mới rời đi , Diệp Âm Trúc lại thống khổ mãnh liệt , đối với khát vọng làm cho thực lực trở nên cường đại,hắn càng ngày càng muốn biết sư phụ Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn làm thế nào đem cầm ma pháp của chính mình cùng vong linh ma pháp của ông dung hợp cùng một chỗ.

Cầm Thành đại quân một lần nữa lên đường, mặc dù đề nghị của Diệp Âm Trúc cực kỳ lớn mật, nhưng xâm nhập vào hổ huyệt hắn cũng không dám coi thường, lưu lại một trăm tên giác ưng kỵ sĩ phụ trách trinh sát động tĩnh phía sau của Phật La quốc đại quân , còn lại chín trăm giác ưng kỵ sĩ toàn bộ tản đi ra ngoài, lấy Cầm Thành quân đội làm trung tâm, phân tán trong phương viên trên trăm dặm vuông, không ngừng đem tình hình phía trước cùng với các loại tin tức truyền về.

Muốn đạt được hiệu quả cao trong kỳ tập kích này , đầu tiên là không làm kinh động tới địch nhân , bởi vậy Cầm Thành đại quân len lỏi qua các kẻ hở nhờ vào tác dụng trinh sát, tránh tất cả các thành thị và thôn lạc, ngày ngủ đêm đi, chuyên môn chọn những nơi tự nhiên không có đường để đi.

Với thực lực của Cầm Thành chiến sĩ , mặc dù đi nơi không có đường, nhưng cũng không không có trở ngại lớn đối với tốc độ của bọn họ, tốc độ chỉ chậm hơn một ít so với bình thường.

_____***_____

Tuy chọn lối đi trong hoang sơn nhưng cũng có chỗ tốt, đối với Hồng Linh thì chỗ tốt chính là hi hữu kim chúc có nhiều trên đường. Dọc theo đường đi mặc dù không có phát hiện bí ngân quáng khổng lồ như lần trước, nhưng số ít hi hữu quáng thạch thường xuyên bị Hồng Linh phát hiện. Cầm Thành đại quân bởi vậy tốc độ tiến quân cũng chậm đi một chút, từ từ hướng tới Phật La Luân Tát Thành đi đến gần.

Một tháng trôi qua rồi, lúc này trên Long Khi Nỗ Tư đại lục đã sang mùa xuân, độ ấm từ từ tăng lên, đa số vạn vật bắt đầu phát triển, thực vật đâm chồi nẩy lộc, bình dân và quý tộc phụ trách cùng các loại nô đãi cũng bắt đầu làm việc rồi.

Một tháng nay, Cách Lạp Tây Tư cho tới bây giờ không được ăn no. Đương nhiên, Diệp Âm Trúc cũng sẽ không bỏ đói hắn hắn, mỗi một đoạn thời gian, hắn sẽ thông qua không gian truyện tống pháp trận trở lại Đông Phong thành ở biên cảnh Mễ Lan đế quốc tới Hoàng nhân lấy một lượng nhất định lương thực đem về cấp cho Cách Lạp Tây Tư ăn nhằm bảo trì thể lực của hắn để không có chuyện gì xảy ra .

Một tháng mặc dù không có đánh cướp thành nào, nhưng Cầm Thành chiến sĩ thu hoạch rất nhiều, chẳng những các binh chủng phối hợp diễn luyện trở nên càng thêm thuần thục, hi hữu kim chúc đạt số lượng cũng không ít, thậm chí còn có một khối khắc kim to bằng ngón tay cái .

"Rốt cục đã tới, ngay cả ta cũng có cảm giác tẻ nhạt." Áo Lợi Duy Lạp từ trên lưng tọa kỵ của mình nhảy xuống bên Diệp Âm Trúc.

Diệp Âm Trúc mỉm cười, nói: "Đã tới rồi sao ? Tình huống phía trước như thế nào?" vừa nói hắn vừa đưa tay ra hiệu, mệnh lệnh Cầm Thành chiến sĩ tạm thời ngừng lại.

Áo Lợi Duy Lạp ngồi xổm xuống, đem bản đồ da dê mở ra, ngón tay chỉ lên một điểm trên bản đồ nói: "Chúng ta bây giờ ở vị trí này , đi về phía trước sẽ tiến vào Phật La quốc thủ đô phạm vi rồi. Ta hiểu được ý của ngươi chính là muốn kỳ tập Phật La Luân Tát thành, đả kích Phật La quốc gốc rễ, muốn chúng ta có thể đem tới cho Phật La vương thất một đả kích trầm trọng thì Phật La đại quân không công cũng tự phá. Ta cẩn thận nghiên cứu qua bản đồ, vừa rồi lại tự mình đi tới phía trước trinh sát một chút tình hình. Chuyện cũng không đơn giản như chúng ta tưởng tượng ."

"Sao ? Ngươi đã phát hiện được cái gì rồi ?" sắc mặt Diệp Âm Trúc cũng trở nên ngưng trọng, bây giờ bọn họ có thể nói là xâm nhập vào lãnh thổ của địch nhân, nên mọi hành động phải cực kỳ cẩn thận. Mặc dù bản thân có không gian truyện tống ma pháp trận, có thể dùng Tánh Mạng Bảo Thạch nhưng hiệu quả của một lần truyện tống nhiều nhất cũng chỉ có thể chứa hai trăm người mà thôi, đối với hơn ba ngàn Cầm Thành đại quân mà nói, không có thời gian hai ngày, căn bản không có khả năng hoàn toàn triệt ly, đây là đã tính toán ứng với ma pháp lực của Diệp Âm Trúc sau lần tăng lên vừa rồi.

Áo Lợi Duy Lạp nói: "Phật La quốc tổng cộng có hai đại thương quyển, cũng là gốc rễ của cả quốc gia , hai đại thương quyển này thì một cái chính là Nặc Nhĩ bình nguyên có mười lăm tòa đại thành tạo thành tây nam thương quyển. Đương nhiên, vốn là hai mươi tòa thành thị, nhưng bị chúng ta thưởng quang hết năm tọa. Một cái nữa chính là lấy Phật La Luân Tát thành làm trung tâm, hướng ra phía ngoài năm mươi ngàn dặm vuông là Thủ Đô thương quyển. Phật La quốc ở Long Khi Nỗ Tư đại lục được xem như trung đẳng quốc gia. Quốc thổ có diện tích ước chừng một triệu hai trăm ngàn dặm vuông, mặc dù Thủ Đô thương quyển của Phật La quốc tài phú là khổng lồ . Nhưng đối với chúng ta mà nói cũng là một địa phương bất hảo. Bởi vì nó quá dày đặc rồi, Tây Nam thương quyển. Mỗi tòa thành thị có khoảng cách ít nhất cũng hơn trăm dặm. hai mươi tòa thành thị chủ yếu cơ hồ có diện tích tới gần ba mươi ngàn dặm vuông , bao bọc cả Nặc Nhĩ bình nguyên, mà Thủ Đô thương quyển có nhiều thành thị hơn so với Tây Nam thương quyển nhưng lại phân tán trên năm mươi ngàn dặm vuông, ngươi có nghĩ ra cái gì không? Diệp Âm Trúc gật gật đầu, nói: " Ý của ngươi muốn nói, trong Thủ Đô thương quyển của Phật La quốc thì các thành thị có khoảng cách rất gần nhau giúp cho bọn họ dễ dàng cứu viện lẫn nhau, có phải không?"

Áo Lợi Duy Lạp gật gật đầu, nói: "Đúng là như thế, thám tử của ta đã khám sát qua, chúng ta muốn trực tiếp công kích Phật La Luân Tát thành thị thì không có khả năng , muốn đến Phật La Luân Tát, thì ít nhất phải đi qua ba tòa thành thị, thì mới có thể tới Thủ Đô, Phật la luân tát thành chung quanh có tổng cộng hơn hai mươi tòa đại thành thị, giống như là bình phong để bảo vệ thủ đô."

Diệp Âm Trúc nói: "Chúng ta công kích bất kỳ một thành thị trước, hay là bỏ qua các tòa thành thị, trực tiếp hướng Phật La Luân Tát đi tới?"

Áo Lợi Duy Lạp nói: "Đúng là như thế, mặc dù bây giờ bên trong Phật La quốc trống rỗng, nhưng mỗi tòa thành thị tổng cộng cũng duy trì quân phòng vệ, chúng ta dựa theo mức thấp nhất để tính toán, mỗi tòa thành thị có ba ngàn quân phòng vệ, hơn hai mươi tòa thành thị cũng có hơn sáu vạn quân, hơn nữa thủ đô Phật La Luân Tát bên trong tất nhiên có cấm vệ quân phỏng chừng cũng vượt qua một vạn người, như vậy tương lai chúng ta sẽ đối mặt với địch nhân đạt tới hơn bảy vạn, bất luận chúng ta kiếp lược các tòa thành thị bên ngoài trước hay là trực tiếp nhằm phía Phật La Luân Tát thành, trong khi có các tòa thành thị bên ngoài làm bình phong thì đối với Phật La Luân Tát mà nói, bọn họ đều có thể trước tiên từ thành thị

chung quanh điều lực lượng tập trung vào bên trong Phật La Luân Tát thành, dựa vào phòng ngự cường đại của thủ đô để đối phó chúng ta, Âm Trúc, chúng ta dù sao chỉ có hơn ba ngàn người, mặc dù là cường giả, nhưng cũng không chống lại được chiến thuật biển người của địch nhân, công kích Phật La thủ đô, không thể nghi ngờ sẽ khiến cho quân đội của Phật La nhân là cừu địch, thậm chí khiến cho cả Phật La bình dân đều trở thành địch nhân của chúng ta ."

Có Áo Lợi Duy Lạp làm bạn, không thể nghi ngờ giúp cho Diệp Âm Trúc giảm bớt rất nhiều sai lầm, làm thống suất vĩ đại cũng không phải vĩnh viễn không phạm sai lầm, nghe xong Áo Lợi Duy Lạp nói, Diệp Âm Trúc lập tức ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, trầm giọng nói: "Đã như vầy, chúng ta phải cẩn thận làm việc, xem ra Phật La Luân Tát thành cũng không phải tốt để công kích , để ta suy nghĩ lại."

Áo Lợi Duy Lạp cũng không xen vào suy nghĩ của Diệp Âm Trúc , xem xét toàn diện, tỉ mỉ thì hắn so với Diệp Âm Trúc càng toàn diện, nhưng trong khi đại cục nắm trong tay cùng với chỉnh thể chiến cuộc nắm chặc thì Áo Lợi Duy Lạp lại do dự, hắn và Diệp Âm Trúc hai người có thể nói là sự hỗ trợ tốt nhất .

Diệp Âm Trúc trầm tư một lát rồi mới nói "Nếu xâm nhập Phật La Luân Tát thành, rất có có thể sẽ bị đối phương vây quanh, vậy chúng ta lại tiếp tục giống lúc trước là đánh du kích, căn cứ giác ưng kỵ sĩ của chúng ta hồi báo, bốn mươi vạn đại quân ở tiền tuyến của Phật La thủy chung không có hành động gì, chỉ có tại chỗ luyện binh, hồi phục nhuệ khí, từ Tây Phi thành và Nặc Đinh thành muốn trở lại bên này, cho dù là khinh kỵ binh toàn tốc hành quân, cũng ít nhất là nửa tháng thời gian mới tới được, có nửa tháng thời gian này cũng đủ chúng ta làm rất nhiều chuyện rồi, xem ra, không thể quá tham lam được, mặc dù lần này chúng ta không có cách nào khiến cho Phật La quốc hoàn toàn hỏng mất, nhưng ít ra cũng để cho bọn họ tổn thất tới cực điểm."

Vừa nói, khóe miệng Diệp Âm Trúc toát ra một nụ cười tiếu ý , "Áo Lợi Duy Lạp đại ca, ngươi nói xem nếu một tòa thành thị trong Thủ Đô thương quyển bị chúng ta tẩy kiếp, ,vậy Phật La quốc vương sẽ có phản ứng gì ? Áo Lợi Duy Lạp con mắt sáng ngời," Hắn dám chắc sẽ đem tất cả binh lực có thể dùng được đều điều quay về, ai lại không sợ hang ổ bị cướp đâu ? Cứ như vậy, các tòa thành thị bên ngoài của Thủ Đô thương quyển nhất định sẽ phòng ngự yếu đi, chúng ta cũng có thể thừa dịp đó mà vào, sẽ không công kích Phật La Luân Tát của hắn, chỉ ở bên ngoài du đãng tẩy kiếp, thì đạt được ích lợi cũng đủ lớn rồi."

Diệp Âm Trúc dùng tay khoát lên nói, "Cứ như vậy đi, từ bên ngoài mà bắt đầu."

Sau khi cẩn thận thương thảo , Cầm Thành đại quân lại bước tới chinh đồ, suốt hai tháng dưỡng tinh súc duệ, khiến cho chiến ý của Cầm Thành chiến sĩ đều tích súc tới đỉnh, Khi bình minh của ngày thứ hai đến , bọn họ giống như từ hư vô xuất hiện, đi tới một tòa thành thị bên ngoài của Phật La thủ đô thương quyển.

Giống như bọn họ phán đoán , bởi vì đại quân đã điều đi tiền tuyến, phòng ngự của Thủ Đô thương quyển rất yếu, một tòa thành thị bên trong có không tới ba ngàn thủ quân mà thôi, thậm chí không cần chiến tranh cự thú Cách Lạp Tây Tư xuất mã, giác ưng kỵ sĩ sau hai đợt tề xạ, hơn nữa còn có trịch mâu của Thụ Yêu Đức Lỗ Y áp chế, làm bọn hắn thành công tiến vào bên trong thành thị.

Lại một vòng tẩy kiếp triển khai, chỉ bất quá, khiến cho Diệp Âm Trúc có chút thất vọng chính là Trong Thủ Đô thương quyển thì quý tộc có số lượng ít hơn so với Tây Nam thương quyển, tẩy kiếp đắc tới tài vật mặc dù cũng không ít, nhưng so với tòa đại thành thị của Tây Nam thương quyển thì kém hơn rất nhiều,thậm chí không bằng bọn họ đã từng tẩy kiếp một tòa thành thị nhỏ hơn so với Nặc Đinh thành là Tây Phi thành .

Thủ Đô thương quyển có thành thị dày đặc cố nhiên đối với Phật La Luân Tát là thứ phòng hộ tốt nhất, nhưng trong khi Diệp Âm Trúc cướp bóc cũng trở nên tiện lợi hơn, trong khi ở Tây Nam thương quyển, ít nhất năm ngày thời gian mới có thể cướp bóc được một tòa thành thị, mà ở chỗ này, chỉ cần có hai ngày là bọn họ có thể quang lâm tới một tòa đại thành thị khác, dựa theo chiến thuật an bài của Diệp Âm Trúc và Áo Lợi Duy Lạp , bọn họ cũng không xâm nhập sâu vào trong Thủ Đô thương quyển, mà chỉ toàn từ bên ngoài bắt đầu kiếp lược, đi qua mỗi một tòa thành thị, đã đem các loại tài vật cùng với các loại tư nguyên có thể sử dụng tẩy kiếp không còn, kể cả lương thực cũng không buông tha.

Khi bọn Diệp Âm Trúc tẩy kiếp tới tọa thành thị thứ ba của Thủ Đô thương quyển , giác ưng kỵ sĩ truyền đến tin tức, bốn mươi vạn đại quân Phật La ở tiền tuyến phân ra mười vạn khinh kỵ binh, đang ngày đêm kiêm trình hướng về Thủ Đô, hiển nhiên bọn họ đã biết được tin tức.

Khi nhận được tin này, Diệp Âm Trúc và Áo Lợi Duy Lạp không khỏi tin tưởng thêm, từ tiền tuyến trở về cần hai mươi ngày thời gian, hai mươi ngày, còn có thể tẩy kiếp bao nhiêu tọa thành thị? Bởi vậy, bọn họ mệnh lệnh giác ưng kỵ sĩ tiếp tục trinh sát đồng thời, không hề cố kỵ tiếp tục hành động, Cận hồ tham lam tẩy lễ tài phú Phật La quốc .

Khố Tư Lặc đái lĩnh đại quân không che dấu hướng Phật La Luân Tát thành , mười vạn khinh kỵ binh ngày đêm kiêm trình bôn tập, hành quân tốc độ cực nhanh,.

---

ok¨u G\yÈjX ok¨I G\«_ ĤÔ« -æn dyÊ_

Lúc này Khố Tư Lặc, chẳng những không có gì lo lắng, trên mặt ngược lại lộ nụ cười âm hiểm ,

“Cầm Thành nhân, các ngươi đúng là vẫn xuất hiện . các ngươi đem hành tung của mình che dấu phi thường tốt, trong các lần xuất hiện trước, không ai biết các ngươi hành động hướng nào.Các ngươi không chịu rút lui. Các ngươi đối mặt chính là một quốc gia. Các ngươi đã biết ta chỉ huy quân đội hành động , nhưng các ngươi lại không biết, cái lưới lớn chánh thức đã mở ra trước mặt các ngươi.”

Không có cũng đủ trinh sát, phật la nhân quả thật giống như người mù, nhưng con mèo mù còn có thể đụng được con chuột chết, khi Phật La quốc vương Đức Lạp Ngõa Lai và Thủ tướng Đạt Lý Áo định kế, bọn họ trước tiên an bài chiến thuật để đối phó Cầm Thành đại quân có tính lưu động cực kỳ kinh khủng , bọn họ chỉ có khả năng ôm cây đợi thỏ. như vậy thì tổn thất cũng thật lớn, nhưng chỉ cần có thể Cầm Thành nhân đi tiêu diệt, như vậy đối với bọn họ mà nói, hết thảy chỉ chờ cơ hội này mà thôi. Trong lúc ma pháp lực kịch liệt ba động, thân ảnh Diệp Âm Trúc lặng yên hiện ra , ngay cả hắn chính mình đều không rõ đây là lần thứ mấy mình từ Đông Phong thành trở về, nhưng hắn có thể dám chắc là, Cầm Thành sở chúc đã ở bên trong Thủ Đô thương quyển Phật La quốc cướp bóc chín tọa thành thị.

Mặc dù trong lúc đó cũng gặp một chút chống cự, nhưng chống cự này đối với Cầm Thành cường giả mà nói là không đủ chống đỡ, chín tọa thành thị trong đó tích trữ bao nhiêu tài phú a, ít nhất Kim Sắc cũng nói cho Diệp Âm Trúc biết là muốn đem hết đồ vật này vận chuyển đến Cầm Thành thì ông ta ít nhất cũng cần nửa năm mới làm xong được.

Hệ thống kinh tế của Phật La quốc , nhất là Thủ Đô thương quyển bên này, cơ hồ bị hủy diệt phá hư, tâm tình khủng hoảng lan tràn trong cả thủ đô thương quyển.

“Áo Lợi Duy Lạp đại ca.”

Diệp Âm Trúc mới từ ma pháp trận xuất hiện, liền tìm kiếm đồng bọn đắc lực nhất của mình .

“Ta ở chỗ này, tòa thành thị này đã kiếp lược xong, các huynh đệ cũng đã chỉnh đốn xong , tùy thời có thể khởi trình.”

Áo Lợi Duy Lạp đã đi tới hướng Diệp Âm Trúc hối báo .

Chín tọa thành thị đã tẩy kiếp hoàn thành, đừng nói là Cầm Thành chiến sĩ bình thường, cho dù là Áo Lợi Duy Lạp thì trong lòng cũng tràn ngập sự hưng phấn và đắc ý, công lao này không thể tính nổi a, lần tẩy kiếp này làm cả Phật La quốc nguyên khí bị đại thương, bọn họ ở tiền tuyến mặc dù có bốn mươi vạn đại quân bảo vệ , nhưng bốn mươi vạn đại quân mỗi ngày cần tiêu hao tư nguyên bổ cấp hết bao nhiêu? Không có quốc gia ở phía sau cung cấp, không cần nhiều thời gian chi đại quân này không công cũng tự phá, đương nhiên cũng hoàn toàn giải trừ uy hiếp cho đông tuyến của Mễ Lan đế quốc.

Diệp Âm Trúc sắc mặt có chút trầm trọng. nhíu mày nói:

“Đại ca, ngươi có thấy lúc này chúng ta kiếp lược thật sự quá thuận lợi hay không ? .”

Mai Tông tông chủ Mai Như Kiếm đứng cạnh mỉm cười nói:

” Sao vậy ? Thuận lợi có gì bất hảo hay sao ? Phật La quốc này quả thật không thể cùng chúng ta so sánh thực lực. Có thể bảo trụ thủ đô bọn họ đã tốt rồi .”

Áo Lợi Duy Lạp nghe Diệp Âm Trúc nói vẻ mặt cũng trầm tư nói:

"Tựa hồ là có chút quá an tĩnh, Phật La quốc vương có năng lực ẩn nhẫn thật sự không nhỏ, Âm Trúc, ngươi có phát hiện gì hay sao ?"

Diệp Âm Trúc lắc lắc đầu, nói:

" Bình thường mà nói ta không nên có loại cảm giác này mới đúng. Có giác ưng kỵ sĩ đoàn trinh sát chuẩn xác , chúng ta tùy thời đều có thể nắm được động hướng Phật La nhân chung quanh. mười vạn khinh kỵ binh của bọn họ trở về ít nhất còn có năm sáu ngày mới tới. Chính là theo như lời huynh nói thật sự quá an tĩnh, chúng ta cướp được mặc dù không ít, nhưng huynh có phát hiện được quý tộc bị chúng ta giết chết nhưng ngay cả một tước vị hơn hầu tước đều không có."

Áo Lợi Duy Lạp an ủi nói:

" Việc này cũng không có gì bất thường, đột nhiên bị chúng ta tập kích thì các đại quý tộc đều đã chạy đến Phật La Luân Tát . Nếu ngươi có việc lo lắng, thì chúng ta sẽ thay đổi kế hoạch một chút. Sau khi kiếp lược xong mục tiêu kế tiếp sẽ liền phản hồi Tư Phúc Nhĩ Đặc thành ngay. Có nhiều tư nguyên như vậy thì cũng đủ kiến thiết Cầm Thành . Phật la đại quân mặc dù có bốn mươi vạn, nhưng so lúc trước năm mươi vạn thì chênh lệch không nhỏ, không có đủ ma pháp sư, thì chúng ta đái lĩnh Cầm Thành chiến sĩ trợ giúp Phương Đông quân đoàn trấn thủ trong Tư Phúc Nhĩ Đặc thành, bọn họ không có cơ hội nào cả."

Nghe Áo Lợi Duy Lạp nói, tâm tình Diệp Âm Trúc cũng buông lỏng vài phần,

"Được rồi, hoàn thành kiếp lược một tòa thành thị cuối cùng chúng ta sẽ trở về."

Không phải Áo Lợi Duy Lạp không có lòng tham, mà là bọn họ vừa mới kiếp lược xong tọa thành thị mà khoảng cách giữa các tòa thành thị chỉ có năm mươi dặm , khoảng cách gần như vậy nếu không có gì ngăn cản thì bọn họ rất nhanh làm tiếp, huống chi bọn họ cần kiếp lược tọa thành thị thứ mười Pháp Đế Duy Tư thành là một tòa thành thị lớn nhất trong thủ đô thương quyển của Phật La quốc, thành thị này quy mô lớn, tự nhiên cũng có trong đó lượng tài vật rất nhiều.

Trải qua thời gian ngắn để chỉnh đốn, Cầm Thành sở chúc lại bước tiếp trên con đường của mình, năm mươi dặm đối với Cầm Thành chiến sĩ đoàn mà nói, thậm chí không cần một canh giờ là có thể đi tới, bởi vì trong lòng xuất hiện bất an tiềm tàng nên Diệp Âm Trúc quyết định nhanh phương thức này sẽ chấm dứt trong lần tẩy kiếp cuối cùng này, sau đó sẽ từ Pháp Đế Duy Tư thành trực tiếp khải động không gian truyện tống pháp trận phản hồi Tư Phúc Nhĩ Đặc thành.

Xa xa , Pháp Đế Duy Tư thành đã xuất hiện trong tầm mắt, tọa thành thị khổng lồ này, độ cao thành tường vượt qua năm mươi thước, mặc dù còn có khoảng cách nhất định, nhưng cũng có thể cảm giác được tọa thành thị này khác với trước đây.

Giác Ưng kỵ sĩ phụ trách trinh sát bay trở về, hướng Diệp Âm Trúc và Áo Lợi Duy Lạp báo cáo, trong Pháp Đế Duy Tư thành, phát hiện tổng cộng gần bốn ngàn quân phòng thành, mặc dù cửa thành đóng chặt, nhưng bên trong phòng ngự cũng không sâm nghiêm, thậm chí ngay cả một ít phòng ngự công sự trong đại thành thị cũng không có.

Tử và Diệp Âm Trúc đều ngồi ở trên lưng bản thể chiến tranh cự thú Cách Lạp Tây Tư, tự nhiên cũng nghe được giác ưng kỵ sĩ hồi báo, mỉm cười nói:

"Xem ra, tọa Pháp Đế Duy Tư thành này đã từ bỏ việc chống cự rồi."

Diệp Âm Trúc liền lên tiếng , lập tức hạ mệnh lệnh toàn tốc hành quân .

Giống như các lần công thành trước đó, ngoại trừ năm trăm giác ưng kỵ sĩ phân tán bên ngoài phụ trách trinh sát , còn thừa năm trăm danh giác ưng kỵ sĩ do Áo Lợi Duy Lạp suất lĩnh tập trung trong trận doanh, lấy tốc độ nhanh nhất hướng phía trên không Pháp Đế Duy Tư thành bay tới, lúc này mục tiêu công kích bọn họ lựa chọn chính là cửa nam Pháp Đế Duy Tư thành . Tử Thần Long Lang kỵ binh và Thụ Yêu Đức Lỗ Y theo sát tốc độ giác ưng kỵ sĩ trên không trung, đem thế tấn công lôi đình chớp nhoáng tới phương hướng cửa thành phóng đi.

Diệp Âm Trúc, Tử, cùng với Bỉ Mông quân đoàn, Ác Điểu Đức Lỗ Y, Lợi Trảo Đức Lỗ Y và Đông Long chiến sĩ đoàn tạo thành chủ lực quân đoàn cũng đồng dạng tốc hành đi tới, đi theo đội quân tiên phong , hướng Pháp Đế Duy Tư thành rất nhanh hành quân.

Trên lưng Giác ưng là Tinh Linh chiến sĩ đoàn cùng Tử Thần Long Lang kỵ binh tới trước, đã kinh nghiệm sử dụng cung tên của bọn họ trong mấy lần trước để tẩy lễ quân thủ thành, sau khi Thụ Yêu Đức Lỗ Y phát động lần công kích đầu tiên, Tử Thần Long Lang kỵ binh đoàn đã vượt qua sông hộ thành rộng lớn của Pháp Đế Duy Tư, đi tới trước cửa thành.

Giống như lần kiếp lược các thành thị trước kia, căn bản không cần Tử Thần Long Lang kỵ binh đoàn dùng pháp lực tập thể, giác ưng kỵ sĩ đoàn đã rửa sạch địch quân thủ thành bên trong ,mở cửa thành, hạ cầu xuống. Cầm Thành sở chúc nhất thời rất nhanh tiến vào trong thành theo Thụ Yêu Đức Lỗ Y, Tử Thần Long Lang kỵ binh , Diệp Âm Trúc đái lĩnh quân đoàn chủ lực cũng đã chạy tới, tiến vào Pháp Đế Duy Tư thành, xuất hiện trước mắt bọn họ đầu tiên là một con đường rộng lớn đủ để dung nạp mười kỵ binh, chỉ bất quá lúc này các cửa hàng hai bên đường đều đã đóng cửa . Cả Pháp Đế Duy Tư thành làm cho người ta một loại cảm giác trống rỗng .

Diệp Âm Trúc đái lĩnh Cầm Thành sở chúc đi trước, theo kinh nghiệm của mình sau nhiều lần kiếp lược , Diệp Âm Trúc và Áo Lợi Duy Lạp phát hiện, khi đại quân trung tâm tòa thành thị, sau đó hướng bốn phía triển khai kiếp lược với tốc độ nhanh nhất, hiệu suất cũng cao nhất, thói quen thành tự nhiên, lúc này bọn họ tự nhiên tiến hành hành động tương tự

Đột nhiên, Diệp Âm Trúc sắc mặt biến đổi,

”Không đúng. chúng ta mới vừa mới vào thành, với tốc độ cực nhanh như thế, như thế nào bên trong thành này các cửa hàng hai bên đường đều đã đóng cửa ? Việc này so với các lần trước tựa hồ có chút không giống nhau.

“Xoẹt.” sau khi Diệp Âm Trúc hét lớn một tiếng, giác ưng kỵ sĩ lập tức bay tới bên người hắn, tinh linh chiến sĩ trên lưng giác ưng cung kính nói:

“Cầm Đế đại nhân, có gì phân phó.”

Diệp Âm Trúc vội vàng hỏi:

“vừa rồi các ngươi trong khi dò xét , bên trong Pháp Đế Duy Tư thành này các cửa hàng đều đóng chặt hay sao ?”

Giác ưng kỵ sĩ sửng sốt một chút, nói:

“Hình như là vậy a.”

Diệp Âm Trúc cả giận nói:

“Sao lại nói hình như? Thật sự có đúng hay không?”

Tinh Linh chiến sĩ gật gật đầu, nói:

“Hẳn là vậy, chúng ta cũng thấy tựa hồ có điểm không đúng , nhưng mục tiêu trinh sát chúng ta chủ yếu là thủ quân, bởi vậy cũng không có quá chú ý tình huống bên trong thành . Cầm Đế đại nhân, có vấn đề hay sao ?”

Diệp Âm Trúc toàn thân rùng mình, vấn đề sao? Chuyện sợ rằng quan trọng liền quát một tiếng,

“Toàn quân dừng lại. Mau nói cho Áo Lợi Duy Lạp trên không các tình huống lúc này. Cầm Thành toàn quân, hậu quân biến ra tiền quân, theo ta ra khỏi thành rồi nói.”

Ngồi ở bên người Diệp Âm Trúc Tử nhíu mày nói:

“Âm Trúc, ngươi đừng có quá khẩn trương như vậy. Có lẽ, bá tánh bình dân nơi này đã biết tin tức chúng ta kiếp lược các tọa thành thị , nghĩ rằng chúng ta cũng sẽ đến nơi này, nên mới đóng chặt cửa trước.”

"Không, không phải vậy . cho dù có tin tức truyền đến, song tin tức này cũng chỉ có binh lính và quý tộc mới biết được, bá tánh bình dân làm sao có thể biết nhanh như vậy. Mau, Cách Lạp Tây Tư, theo đường cũ nhanh ra khỏi thành."

_____***_____

Chính trong lúc này, một thanh âm trầm trầm cách đó không xa vang lên,

"Không hổ là lĩnh chủ Cầm Thành, phản ứng quả nhiên nhạy cảm, dù sao chậm một chút. vốn còn muốn chờ các ngươi phân tán người đi cướp bóc mới đánh phá, bây giờ xem ra không cần ."

Sát khí lạnh như băng không hề đoán được từ bốn phía dấy lên, vốn bốn phía các gian hàng đều đóng cửa cùng với cả tòa thành thị đều bao phủ trong một tầng khí tức nguy hiểm khổng lồ . Cửa các gian hàng mở rộng ra, vô số binh lính từ trong xuất hiện, Diệp Âm Trúc bằng vào tinh thần lực khổng lồ rõ ràng cảm giác được bên trong tọa Pháp Đế Duy Tư thành đã hoàn toàn lâm vào cảnh bị bao vây .

"Rút lui."

Diệp Âm Trúc giơ tay ra hiệu khiến cho Cầm Thành quân đội giật mình tạm thời dừng lại cước bộ, lúc này, tâm tính hắn ngược lại vô cùng trầm tĩnh. Hắn biết, nếu mà địch nhân làm cho bọn hắn vào bẫy, tất nhiên là một tuyệt cảnh. Nếu không, bọn họ cũng sẽ không ẩn nhẫn đến lúc này .

Giữa không trung, giác ưng kỵ sĩ theo sự chỉ huy của Áo Lợi Duy Lạp không những không hạ xuống, mà là bay càng cao, hiển nhiên Áo Lợi Duy Lạp cũng phát hiện phía dưới có gì đó bất thường, hắn không hạ xuống tự nhiên là lựa chọn chính xác nhất.

Ước chừng thời gian chỉ là mấy lần hít thở , trên các kiến trúc chung quanh đã phủ kín cung tiễn thủ, đám loan cung giương cung hướng, Cầm Thành toàn quân. Đồng thời, vô số trọng kỵ binh từ các con đường hai bên cũng chạy tới, đem hai bên đường hoàn toàn vây kín. Lúc này Cầm Thành chiến sĩ tựa như con chim trong bẫy, bị đoàn đoàn vây quanh.

Thanh âm Tử truyền vào trong tai Diệp Âm Trúc,

"Chúng ta bị hoàn toàn vây quanh , chí ít có trên mười vạn địch nhân."

Diệp Âm Trúc mặc dù cũng có thể cảm giác được địch nhân đông đảo, nhưng không thể giống như Tử nắm chắc chuẩn xác số lượng như vậy. Nghe được hai chữ mười vạn, trái tim Diệp Âm Trúc suýt nữa bị nổ tung, Cầm Thành toàn quân chỉ có gần 3 ngàn,lúc này năm trăm giác ưng kỵ sĩ lại không ở đây, mấy quân đoàn đứng lên đều không được ba ngàn người, nhưng bọn họ bây giờ lại đối mặt là mười vạn đại quân.

Trong lúc đang bọn họ nói chuyện, ở năm trăm thước phía bên ngoài, bảy đầu cự long chậm rãi hiện ra, phiêu phù giữa không trung, bảy đầu cự long này bao gồm hai đầu Phong Hệ Cự Long, Ba Đầu Hắc Long cùng với hai đầu Kim Long lóe ra kim chúc sáng bóng,lộng lẫy .

Trên lưng bảy đầu cự long, tự nhiên là bảy người, bảy tên Long Kỵ Tướng. Trong bảy người này , Diệp Âm Trúc cũng nhận biết một người, chính là lúc trước đại biểu Phật La Quốc tham gia Thất Quốc Thất Long Bài Vị Chiến, cháu của Phật La Nguyên soái Hi Nhĩ Đặc là Hy Lạp Lý. Hình dáng của hắn Diệp Âm Trúc vĩnh viễn cũng sẽ không quên, lúc ấy là do hắn đái lĩnh Phật La Huyết Sắc Vệ Đội hướng năm trăm người Tử Thần phát động đánh lén.

Trong khi Hy Lạp Lý ngồi trên một đầu Phong Long ,bên cạnh là một người ước chừng thất tuần . từ bề ngoài mà nhìn, Hy Lạp Lý cùng ông ta có vài phần giống nhau, không cần nói, ông ta chính là một nguyên soái khác của Phật La quốc bên cạnh Khố Tư Lặc, cha của Hy Lạp Lý, Hi Nhĩ Đặc . Hi Nhĩ Đặc bởi vì tuổi tác đã cao, đã cáo lão từ quan, binh quyền toàn bộ giao cho môn sinh đắc ý Khố Tư Lặc của ông ta . Mà trong lúc này đây, một lần nữa lại mặc chiến bào xuất hiện trong Pháp Đế Duy Tư thành . Có thể thấy được Phật La quốc đối với trận đánh này trọng thị như thế nào.

Một thoáng ngắn ngủi giật mình trôi qua, lúc này tâm tình Cầm Thành chiến sĩ cũng đều ổn định lại, Bỉ Mông cự thú quân đoàn miệng mũi đều trở nên nghiêm trọng, màu mắt bọn họ đang từ từ biến thành màu đỏ. áp lực càng lớn thì thường thường có thể làm cho thực lực cường đại ma thú cũng trở nên càng kinh khủng.

Tử thần long lang kỵ binh là an tĩnh,im lặng nhất. Bọn họ từng phải trải qua nhiều phen khảo nghiệm sanh tử? Đã đem sự sống chết bỏ ra ngoài, đối với bọn họ mà nói thì trong đầu chỉ có bốn chữ "Chấp hành mệnh lệnh".

Đông Long cường giả trong mắt lóe ra hàn quang, rút ra trường kiếm, một lần để cho bọn họ triển khai toàn lực, là lúc ở Tư Phúc Nhĩ Đặc thành trong khi tham dự phòng ngự , từ khi đó trở đi mỗi người bọn họ đều phát hiện chiến tranh đối ma luyện vũ kỹ hiệu quả cũng rất tốt.

Lợi Trảo Đức Lỗ Y, Ác Điểu Đức Lỗ Y Cùng Thụ Yêu Đức Lỗ Y cũng đều chuẩn bị cho chiến đấu , Lợi Trảo Đức Lỗ Y giống Bỉ Mông cự thú trở nên nghiêm trọng, chỉ cần Diệp Âm Trúc ra lệnh một tiếng, rít gào ma pháp của bọn họ sẽ lập tức phát ra.

Trúng kế , rốt cục là trúng kế , trong lòng Diệp Âm Trúc thầm than một tiếng, nhưng lúc này hắn cũng không có chút hối hận, làm một thống suất vĩ đại , hối hận không phải là tâm tình của hắn , đối với hắn mà nói, trước tiên giải quyết vấn đề trước mắt mới là trọng yếu. Đồng thời, hắn cũng rất hy vọng muốn biết, đối phương như thế nào làm được chuyện như vầy.

Bảy đầu cự long xuất hiện trước mắt mà xem, thì vây khốn mình cùng Cầm Thành chiến sĩ , hiển nhiên không chỉ là Phật La mà thôi, mà chính là Ba Bàng cùng Lam Địch Á Tư trong lúc cùng Mễ Lan đế quốc đại chiến, làm sao có thể điều ra quân đội cùng Long Kỵ Tướng đến tham dự vây khốn mấy ngàn người để đánh hay sao ?

Trước mặt Long Kỵ Tướng mặc dù chỉ có bảy người, nhưng Diệp Âm Trúc lại biết rõ ràng, bảy vị Long Kỵ Tướng tuyệt đối không yếu so với lần trước gặp ở Tư Phúc Nhĩ Đặc thành, được mười vị Long Kỵ Tướng càng thêm kinh khủng, thêm nữa lại thêm Hắc Long cùng Kim Chúc Long, là cửu cấp cự long, thực lực bọn họ tuyệt không cùng Bát cấp Phong Hệ cự long có thể so sánh được . Cửu cấp trưởng thành thượng vị cự long chẳng những có thể hóa thân hình người, đồng thời bọn họ cũng đều có năng lực phát động cấm chú . Cấm chú kinh khủng ra sao, lúc ở trong Mễ Lan ma võ học viện Diệp Âm Trúc đã biết qua.

Lẳng lặng ngồi ở trên lưng Cách Lạp Tây Tư, Diệp Âm Trúc dựa tay vào lưng Cách Lạp Tây Tư, dùng tâm tình an ủi Chiến Tranh Cự Thú có thể bộc phát , trận chiến đã không thể tránh, hơn nữa rất có thể là khổ chiến bị tiêu diệt , nhưng Diệp Âm Trúc bây giờ cũng không nóng nảy, nếu đối phương đã bày trận ra như vậy chắc là muốn cái gì đó ?

"Diệp Âm Trúc, còn nhớ ta không ? Không nghĩ là chúng ta lại gặp mặt."

Hy Lạp Lý đang ngồi ở trên lưng Phong Hệ cự long âm trầm nói.

Diệp Âm Trúc cùng tử thần chiến sĩ hận muốn đưa hắn bầm thây vạn khúc, hắn đối với Diệp Âm Trúc cùng tử thần chiến sĩ cũng có mối hận cực kỳ mãnh liệt. Lần trước trong Thất Quốc Thất Long Bài Vị Chiến , hắn đái lĩnh Huyết Sắc Vệ Đội suýt nữa toàn quân chết hết, ngay cả bản thân cũng suýt chết, cũng vì Huyết Sắc Vệ Đội không hoàn thành kế hoạch dự định, mới khiến cho kế hoạch của ba vương quốc hỏng mất, làm cho Mễ Lan đế quốc thu được Thất Quốc Thất Long Bài Vị Chiến vị trí quán quân như dự định.

Sau khi trở về nước, Hy Lạp Lý gặp khiển trách từ mọi phía, vốn là tướng lãnh một phương bị điều về Phật La Luân Tát thành sung làm thống lĩnh hoàng gia cấm vệ quân, mà cha hắn Hi Nhĩ Đặc khi đó cũng chủ động từ chức Nguyên soái , đem quân quyền khổng lồ đưa cho đắc ý đệ tử Khố Tư Lặc của mình .

Hy Lạp Lý sao lại không hận Diệp Âm Trúc được, mục tiêu trong lòng hắn chính là kế thừa y bát của cha, trở thành Nguyên soái Phật La quốc. Nhưng Thất Quốc Thất Long Bài Vị Chiến thất bại, làm danh tiếng của hắn mất hết, chịu áp lực từ mọi phía, nếu không phải Hi Nhĩ Đặc Nguyên soái chủ động từ chức, sợ rằng trừng phạt sẽ giáng xuống đầu hắn . Bởi vậy, trong đầu hắn Diệp Âm Trúc cùng tử thần chiến sĩ chính là kẻ hủy giết tiền đồ của hắn . Lúc này gặp lại Diệp Âm Trúc cùng tử thần chiến sĩ, có thể nói là cừu nhân gặp mặt hết sức vui mừng.

Diệp Âm Trúc lạnh lùng nhìn Hy Lạp Lý,

"Sao lại không nhớ được? Hy Lạp Lý thì sao, cháu Phật la Nguyên soái Hi Nhĩ Đặc, ta nhớ ngươi, hơn nữa đối với ngươi ta có ấn tượng rất sâu. Không biết chư vị bên cạnh ngươi hôm nay có thể chu toàn giúp ngươi được hay không."

“Ngươi ……”

Hy Lạp Lý vừa định lên tiếng chửi thì ánh mắt Diệp Âm Trúc chợt biến thành vô cùng lãnh khốc làm lời hắn vừa tới môi không thể phát ra, toàn thân bỗng rùng mình, cùng lúc đó Diệp Hồng Nhạn cầm đầu tử thần long lang kỵ binh, cơ hồ mọi ánh mắt tập trung trên người hắn, nhất là bảy vị ma pháp sư, ánh mắt bọn họ oán độc hơn so với bình thường.

Trong khi ba trăm đa đạo kinh khủng ánh mắt nhìn lại, Hy Lạp Lý không nhịn được một trận ngạt thở, ngay cả phong hệ cự long mà hắn đang ngồi cũng không nhịn được phát ra rít gào, tự thân tỏa ra long uy nhưng không cách nào ngăn cản sát khí tên người tử thần long lang kỵ binh vọng tới.

“Lớn mật.”

Hi Nhĩ Đặc gầm nhẹ một tiếng, phía dưới binh lính Phật La cũng đồng thời giận dữ hét: “Sát -” thanh âm khổng lồ đem theo sát khí này mới đưa sát khí của tử thần long lang kỵ binh phát ra tạm thời đè ép xuống. Bất quá, cũng chỉ là đè ép xuống mà thôi, nhưng thủy chung không cách nào dập tắt.

Diệp Âm Trúc nhẹ giọng nói:

“Nếu ta đoán không sai, vị này hẳn là Phật La Quốc Nguyên soái Hi Nhĩ Đặc đại nhân ”

Hi Nhĩ Đặc nhìn kỹ Diệp Âm Trúc, đối với người tuổi trẻ này ông ta đã sớm nghe qua, lúc này nhìn thấy Diệp Âm Trúc trong khi bị bao vây nhưng vẫn tĩnh táo, trong lòng âm thầm cảm thán, nhi tử của mình đúng là vẫn còn kém so với người tuổi trẻ trước mặt này !

“Không sai, , ta chính là Hi Nhĩ Đặc, bất quá ta bây giờ đã không phải là Phật La Nguyên soái, chỉ là một tướng quân bình thường mà thôi. Diệp Âm Trúc, làm Cầm Thành lĩnh chủ, ngươi đã đem quân của mình lâm vào tuyệt cảnh, nếu ngươi không nghĩ cho mình cũng nghĩ cho thuộc hạ sẽ hy sinh, vậy đầu hàng đi. Ta có thể hướng ngươi cam đoan, chỉ cần ngươi đầu hàng, tuyệt không có người thương tổn các ngươi.”

Diệp Âm Trúc trong lòng thầm nghĩ, không hổ là một Nguyên soái, quả nhiên là lão mưu thâm toán, chỉ đơn giản một câu nói, cũng làm cho Cầm Thành nội bộ bên trong mâu thuẫn, đáng tiếc ông tan cũng không biết Cầm Thành chiến sĩ trong lúc này kiên định như thế nào.

” Sao? Đầu hàng hay sao ? Không biết đầu hàng đối với chúng ta có cái gì tốt.”

Diệp Âm Trúc lạnh nhạt cười, nhìn kỹ đối thủ, trong mắt toát ra quang mang, không ai nghĩ được hắn bây giờ trong lòng đang nghĩ gì.

Hi Nhĩ Đặc nói :

” Nếu ta nhớ không sai, ngươi không phải là người Mễ Lan, Phật La chúng ta cùng Lam Địch Á Tư chủ yếu đối phó Mễ Lan đế quốc, nhưng không bao gồm Đông Long đế quốc các ngươi. Ngươi sao lại khổ cực muốn thay Mễ Lan bán mạng ? Chỉ cần ngươi đầu hàng, Phật La chúng ta nguyện ý thu lưu ngươi cùng thuộc hạ của ngươi, bệ hạ đã hạ lệnh, sau khi ngươi suất lĩnh thuộc hạ đầu hàng, chỉ cần đem vật tư kiếp lược đều giao ra đây, ngươi trong khi ở Phật La phạm trọng tội đều bỏ qua không truy cứu. Còn có thể cho ngươi trở thành một Đại tướng dưới một người trên vạn người, thuộc hạ ngươi cũng đều được phong thưởng.”

_____***_____

Diệp Âm Trúc lạnh nhạt cười, nói: “Xem ra, quốc vương quý quốc rất có thành ý, ta giết Phật La nhân nhiều như vậy mà hắn cũng có thể bỏ qua hay sao ? Hi Nhĩ Đặc Nguyên soái , bất quá ta muốn biết các ngươi sao lại làm được như vầy. Các ngươi sao lại biết ta sẽ công kích nơi này ? Chẳng lẽ, các ngươi sẽ không sợ ta đánh tới Phật La Luân Tát, đem hang ổ Phật La nhân các ngươi xóa sổ hay sao ? ”

Không đợi Hi Nhĩ Đặc mở miệng, Hy Lạp Lý bên cạnh đã đắc ý nói:

“Ngươi sao có thể cùng bệ hạ trí tuệ của chúng ta so sánh hay sao, bệ hạ cùng thủ tướng đại nhân ra ra sức bày nên trận thế này. Các ngươi tự mình chui đầu vào lưới, Cầm Thành các ngươi không phải có năng lực trinh sát giỏi hay sao ? Đáng tiếc, trong kế hoạch của bệ hạ lại không có tác dụng nào.”

Hi Nhĩ Đặc nói:

"Người tuổi trẻ, ta phải thừa nhận, ngươi có cách chỉ huy quân độc đáo , quân của ngươi và các chủng tộc cũng đều phi thường cường đại, thậm chí còn có Chiến Tranh Cự Thú là siêu cấp thần thú làm ma thú của ngươi. Nhưng ngươi dù sao cũng còn quá trẻ . Còn trẻ thì dễ dàng tự cao tự đại, trong lúc không ngừng đạt được thắng lợi thì sao có thể không kiêu ngạo được ? Trong khi các ngươi tẩy kiếp Nặc Đinh thành thì kế hoạch này đã bắt đầu rồi. Trải qua quá trình cẩn thận nghiên cứu các thông tin, chúng ta phát hiện ngươi có một loại quân đội đặc thù mà chúng ta không biết, thông qua đội quân này, ngươi có thể nắm giữ động tĩnh của quân ta, và có thể trinh sát các thành thị . Cho nên, khi công kích các thành thị của nước ta , mỗi lần đều có thể tìm được các nhược điểm để đánh một lần, đạt được hiệu quả thật lớn , mà quân của chúng ta căn bản không tìm được nơi các ngươi trú ẩn."

Diệp Âm Trúc gật gật đầu, nói:

"Không sai, trong mắt ta các ngươi chính là người mù và điếc, Nhưng không nghĩ ra ta sẽ bị các ngươi bị mù vây ở chỗ này. Xem ra, ta còn xem nhẹ Phật La nhân các ngươi."

Hi Nhĩ Đặc nói:

"Tới lúc này cũng không sợ để nói cho ngươi biết vì lần bao vây bắt này, ngay cả bệ hạ cùng cả vương thất đều đã chuyển qua tòa Pháp Đế Duy Tư thành, cho dù ngươi thật sự kỳ tập Phật La Luân Tát cũng sẽ không có gì cả . Đương nhiên, dựa theo tính toán của chúng ta , thông minh như ngươi nhất định sẽ không đi làm cái loại ngốc sự này, có phải không ?"

Diệp Âm Trúc trong mắt hàn quang chợt lóe,

"Các ngươi sớm biết rằng ta sẽ công kích Pháp Đế Duy Tư thành mà không phải là tòa thành thị khác sao ?"

Hi Nhĩ đặc lắc lắc đầu nói:

"Đương nhiên không phải, nếu không cũng sẽ không cho ngươi kiếp lược nhiều tòa thành thị như vậy. Căn cứ tin tức từ tiền tuyến của Khố Tư Lặc gởi về chúng ta biết mục đích của ngươi chính là trong cảnh nội nước ta tạo cảnh hỗn loạn, cướp bóc vật tư. Đã như vậy thì ngươi tuyệt đối sẽ không vì cướp bóc hai tòa thành thị sau mà sẽ thay đổi chiến lược của ngươi, nhất định có thể tiếp tục. Nhưng phía Tây Nam mới có đại quân của chúng ta, đồng thời Khố Tư Lặc Nguyên soái cũng đem đại quân tập kết. Hơn nữa cũng thành lập một đội quân phản ứng nhanh, tùy thời có thể tiến tới các thành thị để cứu. nếu mục tiêu công kích kế tiếp của ngươi vẫn như trước ở bên kia, vậy Khố Tư Lặc Nguyên soái cũng sẽ suất lĩnh đại quân hình thành một cái lưới lớn đem bọn ngươi đẩy vào bên trong nước ta. Mặc dù Khố Tư Lặc Nguyên soái không cách nào tìm được nơi cụ thể của các ngươi, nhưng dĩ hắn trong tay có hơn mười vạn đại quân, chỉ cần biết vị trí đại khái của các ngươi cũng có thể đem bọn ngươi đẩy vào bên trong nước ta sẽ không có gì khó khăn. Điểm này ngươi chắc cũng biết."

"Ta thừa nhận các ngươi quả thật có thực lực như vậy . Nhưng có sao đâu ? Việc đó và việc ta sẽ công kích Phật La Thủ Đô Thương Quyển có quan hệ gì ?"

Hi Nhĩ Đặc mỉm cười, nói:

"Ngươi nhất định sẽ ngạc nhiên, tại sao ở chỗ này có nhiều quân đội xuất hiện như vậy. Phật La quân đội không phải đều tập trung ở tiền tuyến cả hay sao ? Để cho ta nói cho ngươi biết. Ngươi đối mặt với quân đội này đều là quý tộc tư binh của nước ta tạo thành . Ngươi đem tai kiếp đến các thành thị đã giết chết nhiều quý tộc, tạo thành cừu địch chung. Mỗi một vị quý tộc đều hận muốn đem ngươi bầm thây vạn đoạn. Quý tộc của nước ta rất nhiều, tất cả tư binh tập trung lại cũng chừng hơn mười vạn. Trải qua thời gian ngắn tập trung huấn luyện giao cho ta chỉ huy, trải qua sự lựa chọn cẩn thận chúng ta đã tập trung trong Pháp Đế Duy Tư thành này để chờ ngươi. Bệ hạ cùng Thủ tướng đại nhân tính toán đã tính qua, một khi ngươi cùng Cầm Thành quân đội tiến vào bên trong nước ta, nhất định sẽ tới Thủ Đô Thương Quyển, mà Phật La Luân Tát có hệ thống phòng ngự cường đại , chỉ cần là người thông minh thì nhất định sẽ không chọn Phật La Luân Tát thành làm mục tiêu công kích. Mà các tòa thành thị vòng ngoài của Thủ Đô Thương Quyển hiển nhiên sẽ là nơi cho các ngươi công kích, tòa Pháp Đế Duy Tư này ở bên ngoài thương quyển là một tòa thành thị lớn nhất , các ngươi sao có thể buông tha cho nó được ?"

Diệp Âm Trúc than nhẹ một tiếng,

“Quả thật, ta quá xem thường chỉ huy của Phật La Nhân , ta thừa nhận lúc này ta đã thất bại.”

Hi Nhĩ đặc nói:

” Bởi vì chúng ta biết trong tay ngươi có năng lực trinh sát siêu việt cho nên khi đại quân của ngươi tiến vào Pháp Đế Duy Tư thành chúng ta vẫn ẩn nấp bên trong thành thị, thậm chí là ở trong các đường hầm, bất luận trinh sát của ngươi là dạng gì thì cũng dùng mắt để tìm, chúng ta là người mù mà ngươi là người sáng mắt có thể nhìn thấy gì sao ? Không, ngươi xem ra cũng chỉ là bề ngoài mà thôi, kể cả trước đó Khố Tư Lặc Nguyên soái chỉ huy hơn mười vạn đại quân hướng Thủ Đô Thương Quyển chạy về, đều là chúng ta tung hỏa mù mà thôi. Ngươi chắc hẳn là đã tính toán Khố Tư Lặc Nguyên soái chắc còn một thời gian nữa mới có thể trở về? Chúng ta chờ ngươi quá khổ cực đi thôi, ngươi đã cướp bóc chín tọa thành thị rồi mới đến Pháp Đế Duy Tư thành, không biết bao nhiêu lần bệ hạ nhịn không được muốn phái binh vây công các ngươi. Nhưng chúng ta cuối cùng cũng nhẫn nhịn, đợi ngươi tự đưa đầu vào lưới.”

Dừng một chút, trong mắt Hi Nhĩ Đặc toát ra quang mang mãnh liệt,

“Bây giờ, trước mặt các ngươi là thiên la võng, kể cả một vạn cấm vệ quân hoàng gia thì mười vạn đại quân của nước ta đều trong Pháp Đế Duy Tư thành này, đồng thời còn có năm vị long kỵ tướng đại nhân của Lam Địch Á Tư cùng Ba Bàng vương quốc và năm vạn liên quân do bọn họ mang đến , Diệp Âm Trúc, ngươi không có cơ hội đâu, đầu hàng đi, đó là lối thoát duy nhất .”

Mười lăm vạn, hơn mười lăm vạn đại quân vây khốn bên trong tòa thành thị này, Tử Thần Long Lang kỵ binh căn bản không cách nào phát huy được ưu thế tốc độ , chiến đấu lực của Thụ Yêu Đức Lỗ Y và Ác Điểu Đức Lỗ Y đều giảm mạnh, tỉ lệ năm mươi chọi một, tòa Pháp Đế Duy Tư thành tựa như một nhà tù lớn đem toàn bộ người của Cầm Thành vây khốn ở trong đó.

Âm thanh Diệp Âm Trúc lạnh lùng phát ra:

“Hi Nhĩ đặc Nguyên soái, ngài cho rằng ngài cùng thuộc hạ của mình nhất định có thể thắng lợi hay sao ?”

Hy Lạp Lý bên cạnh khinh thường nói,

” Sao ? Chẳng lẽ ngươi cho rằng mình còn cơ hội sao ? Ba ngàn đối chọi với mười lăm vạn, ngươi cho rằng mình là thần hay sao ?”

Diệp Âm Trúc lắc lắc đầu, nói:

“Không, ta chưa bao giờ cho rằng mình là thần, nhưng ta có thể dám chắc nói cho các ngươi biết rằng Cầm Thành chiến sĩ cho dù là chết cũng vẫn hiên ngang chứ không giống như Phật La nhu nhược.”

“Ngươi ……”

Hy Lạp Lý giận dữ, hắn đương nhiên biết Diệp Âm Trúc ám chỉ việc Phật La quốc thần phục Lam Địch Á Tư .

” cha, động thủ đi. chỉ có giết chóc mới có thể khiến cho Cầm Thành nhân hiểu được cái gì gọi là đau khổ.”

Hi Nhĩ Đặc lạnh lùng nhìn Diệp Âm Trúc,

” Diệp lĩnh chủ, ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng. Ngươi cho dù không vì mình thì cũng nên lo cho thuộc hạ của ngươi cùng thân thích của bọn họ mà suy nghĩ lại. Hy sinh vô ích chẳng lẽ ngươi có thể lấy lại mang lại công đạo cho người nhà bọn họ hay sao ?”

Không phải Hi Nhĩ Đặc không muốn động thủ, nhưng làm một lão thống suất thông minh, ông ta rất rõ ràng tình thế trước mắt . Từ ngoài nhìn vào Cầm Thành toàn quân đã bị bao vây thì tuyệt đối bất lợi, nhưng muốn đem bọn họ hoàn toàn tiêu diệt thì phải tiêu hao hết bao nhiêu binh lực? Hi Nhĩ Đặc không biết, ông ta thậm chí không dám tưởng tượng.

Khố Tư Lặc bị giáo huấn tựa như xảy ra trước mắt, chính là Cầm Thành này có mấy ngàn người làm năm mươi vạn đại quân của bọn họ ở tiền tuyến không thể công mà rút lui. Mà không nói tới thân hình cực kỳ khổng lồ của Chiến Tranh Cự Thú, cùng với một trăm tên Bỉ Mông cự thú thì cũng đủ để hủy diệt mấy vạn người, Phật La quốc trong lúc này quốc lực đã giảm xuống tới một điểm cực kỳ nguy hiểm , trước khi vây

khốn Diệp Âm Trúc Phật La quốc vương Đức Lạp Ngõa Lai từng có ý dặn dò ông ta, nếu có thể khiến cho đối phương đầu hàng thì nhất định không cần chiến đấu.

Phật la đã không còn có thể chịu nổi tổn thất nữa rồi.

Diệp Âm Trúc trong mắt toát ra vẻ suy tư

"Nguyên soái đại nhân đã nguyện ý cho ta một cơ hội, vậy ....."

Nhìn ánh mắt hắn có vẻ do dự , Hi Nhĩ Đặc trong lòng vui vẻ, nếu có thể không động thủ đương nhiên là tốt nhất, trong mắt ông ta toát ra vẻ vui mừng nhưng đúng lúc này, câu sau của Diệp Âm Trúc cũng đã nói ra câu sau của hắn đơn giản chỉ có một chữ.

"Sát -"

quang minh thần kiếm Áo Cổ Tư hiện ra trong tay Diệp Âm Trúc, trường kiếm hướng vào cửa thành .

Hậu đội biến thành tiền đội, Cầm Thành chiến sĩ phía trước là năm trăm Đông Long chiến sĩ. Diệp Âm Trúc sau khi hét lớn

một từ ' Sát" ra, năm trăm người đến từ bốn tông vũ kỹ Đông Long đế quốc trước tiên đánh ra ngoài.

Bọn họ cũng không giống như phương thức chiến trận của quân đội lao ra, mà tản ra hóa thành từng đạo quang tứ tán ra chung quanh , hướng tới các cao điểm đánh tới.

Nếu nói trong tòa thành thị mà tác chiến , đối với Cầm Thành quân đội thì có lợi thế nhất chính là Đông Long chiến sĩ.

Bọn họ được truyền thừa vũ kỹ ảo diệu của Đông Long đế quốc , đã đạt hơn thanh cấp đấu khí, mỗi một người đều là chiến sĩ vô cùng cường đại , loại chiến đấu này rất có lợi cho bọn họ tự thân phát huy thực lực , cho nên trước tiên Đông Long chiến sĩ đã đánh ra ngoài, mục tiêu của bọn họ chính là hủy diệt cung tiễn thủ đối phương trước tiên.

---

okVu G\ʏỀjX okVI ¦_Ŀj ¦\9n ?àn K_Ń§ ~¾§J ¦\ʏỀjX [è_ dûn dnjX iXÎh

Cùng lúc đó, một tiếng rống giận dữ đồng thời vang lên, quang mang khổng lồ màu vàng trong khoảnh khắc bao phủ trên người tất cả Cầm Thành chiến sĩ , ngay cả Đông Long chiến sĩ đang hành động cũng bị quang mang màu vàng này bao quanh, đó là rít gào ma pháp của Lợi Trảo Đức Lỗ Y , trải qua rít gào ma pháp tẩy lễ, mỗi một chiến sĩ Cầm thành trên người đều được bao phủ một tầng hào quang màu vàng , làm lực công kích của bọn họ càng thêm kinh khủng .

Sau khi rít gào, thân thể Lợi Trảo Đức Lỗ Y đã biến thành cự hùng, nhìn qua thân hình bọn họ mặc dù cũng không kinh khủng như Bỉ mông cự thú, nhưng thân cao hơn sáu thước thì cự hùng chiến sĩ trước mặt binh lính cũng rất là kinh khủng .

Trong thời gian hai tháng huấn luyện binh chủng phối hợp lúc này hoàn toàn biểu hiện lợi ích, Lợi Trảo Đức Lỗ Y sau khi rít gào liền biến thân rồi lập tức chia làm hai nhóm chừa một đường ở giữa.

Cùng với Lợi Trảo Đức Lỗ Y phát động thì Ác Điểu Đức Lỗ Y cũng đồng thời bay lên, nhưng bọn họ chỉ phi hành trong chốc lát, sau khi bay lên trong nháy mắt đi tới phía trước Cầm Thành quân đoàn, đem Toàn phong ma pháp phóng thích ra, ba trăm Ác Điểu Đức Lỗ Y đồng thời phát động, ba trăm Toàn phong ma pháp hình thành một vách bình phong thật lớn che chắn phía sau cho Cầm Thành chiến sĩ , khiến cho địch nhân ở phía sau và hai bên trong thời gian ngắn rất khó tấn công được.

Trong khi đội quân của Cầm Thành hoàn thành các động tác này, địch nhân của bọn họ cũng đã phản ứng, Hi Nhĩ Đặc phẫn nộ thét lên một tiếng ra lệnh, vô số cung tiễn như mưa hướng Cầm Thành chiến sĩ mà xạ tới.

Tiếng rống giận lại vang lên, lúc này là đến từ Cách Lạp Tây Tư, vốn gã này tiến vào một tòa thành thị chỉ vì cần ăn uống ,nên khi tiến vào Pháp Đế Duy Tư thành chỉ để ăn nhiều, nhưng nào ngờ lại tiến vào vòng

vây của địch nhân, kết quả làm hắn cực kỳ phẫn nộ, ai dám ngăn cản Chiến Tranh Cự Thú ăn cơm là địch nhân lớn nhất của hắn . Thân thể to lớn bắt đầu di động, hắn mặc kệ con đường phía trước nhỏ hẹp vẫn hướng phía trước phóng đi.

Lợi Trảo Đức Lỗ Y xẹt ngang Cách Lạp Tây Tư ra phía sau. dựa theo nhiệm vụ của binh chủng phối hợp, bọn họ phải bảo vệ đơn vị công kích xa là Thụ Yêu Đức Lỗ Y và Ác Điểu Đức Lỗ Y có lực công kích yếu hơn .

Khi Lợi Trảo Đức Lỗ Y lui về phía sau, và Cách Lạp Tây Tư vọt tới phía trước ,vị Chiến Tranh Cự Thú này lập tức biến thành mũi nhọn của Cầm Thành quân đội.

Trên nóc nhà hai bên , quang mang màu vàng tràn ngập vào Phật La nhân, màu vàng đấu khí yểm trợ cho bọn họ tiến tới. Đông long chiến sĩ mặc áo giáp nhẹ, nhưng đấu khí của bọn họ đủ để ngăn cản cung tên bắn về phía mình, tay trường kiếm trong vung lên, bất luận là vũ kỹ bốn tông hoặc kiếm pháp tông, đều là giết chóc tới cực hạn, vô số máu tươi từ bốn phía bắn ra, năm trăm Đông Long chiến sĩ cường đại trước tiên đem mấy trăm danh cung tiễn thủ ở các phòng ốc phụ cận thanh trừ đi.

“Cách Lạp Tây Tư, toàn lực phát động.”

Diệp Âm Trúc đang ngồi ở trên lưng Cách Lạp Tây Tư quát lạnh một tiếng. Cùng lúc đó, hắn đã thu hồi Áo Cổ Tư Đô kiếm đổi thành Khô Mộc Long Ngâm cầm.

Cách Lạp Tây Tư ngửa mặt lên trời nổi giận gầm lên một tiếng, chạy như điên. hai chân đồng thời nhảy lên rồi ầm ầm hạ xuống, đây là chiến tranh tiễn đạp là sở trường của hắn.

Đây chính là lần đầu tiên Cách Lạp Tây Tư tại bên trong một thành thị thi triển kỹ năng kinh khủng này. Khi hắn rơi xuống mặt đất thì lực đạo khổng lồ đã đánh sâu vào làm phía trước mặt hắn lan tràn xuất hiện một màn kinh khủng. Pháp Đế Duy Tư thành phảng phất trải qua một trận động đất, ở ba phía trước mặt, phòng ốc đều biến thành các mảnh nhỏ, khi Cách Lạp Tây Tư khi nhảy lên đã nhảy vào trọng kỵ binh quân đoàn của Phật La, mà hiện tại trước mặt hắn chỉ là một khoảng trống có chiều dài hơn năm trăm thước, công trình trong hai ngàn thước đều tan tành.

Không sai, đây là uy lực của chiến tranh tiễn đạp, cũng là sự kinh khủng của Chiến Tranh Cự Thú, ngay cả Diệp Âm Trúc cũng giật mình, chỉ một đòn này của Cách Lạp Tây Tư ít nhất có thể giết chết năm ngàn binh lính phật la nhân, hơn nữa là một đòn dùng để phòng ngự cho bản thân và phá vòng vây binh lính của địch nhân.

” Phòng ngự.”

Hy Lạp Lý trợn mắt há hốc mồm nhìn cảnh này, Cầm Thành chiến sĩ phát động thật sự quá nhanh , không cho bọn hắn có cơ hội phản ứng, Cách Lạp Tây Tư đã triển khai trùng phong khi hắn phát ra Chiến Tranh Tiễn Đạp trong nháy mắt làm cho bảy đầu cự long giữa không trung cơ hồ đồng thời run rẩy, trước tiên chúng liền bay cao lên, sợ năng lượng kinh khủng tác động đến . Đây là uy áp thần thú , con đường phía trước đã được mở, đi theo sau lưng Cách Lạp Tây Tư là Bỉ mông cự thú cũng triển khai trận hình của bọn họ , đối mặt với đông đảo địch nhân, đối với Bỉ mông cự thú mà nói, muốn có hiệu quả cao, thì thú tính phải tăng lên. Đầu tiên, bọn họ tiến vào trạng thái cuồng hóa, một trăm tấc lợi trảo mọc ra, đi đi theo sát lưng Cách Lạp Tây Tư.

Diệp Âm Trúc trong lòng cũng không có gì sợ hãi, lúc trước chỉ có hắn và Tử nhảy vào giữa vạn quân, mà bây giờ bên người hắn còn có mấy ngàn Cầm Thành cường giả . Mười lăm vạn đại quân là có thể trở ngăn trở chúng ta hay sao ? Không thử làm sao biết.

Thân ở trong tuyệt cảnh ngược lại làm cho chiến ý kích phát trong nội tâm Diệp Âm Trúc . Cường thế lực lượng trước tiên bộc phát ra, ánh mắt hắn trở nên cực kỳ lạnh lẽo, ngồi ở trên lưng Cách Lạp Tây Tư, tùy ý cho Cách Lạp Tây Tư di động, hắn vẫn vững như thái sơn, đồng thời hai tay hắn cũng bắt đầu động .

Diệp Âm Trúc cầm Khô Mộc Long Ngâm cầm có màu vàng , hoa văn trên thân cầm lộ rõ vẻ đặc dị, mặc áo trắng, tóc đen , cổ cầm, cho dù ở giữa vạn quân, vẻ nho nhã của hắn dường như không bị chung quanh làm ảnh hưởng.

“Ái ái đông phong hàn, lang lang hoàn bội âm. Thiên thao bạo diệt sát, thương hải lão long ngâm.”

bốn câu ngâm xướng trầm trầm phát ra, thậm chí ngay cả Bỉ mông cự thú phía sau Cách Lạp Tây Tư đều cũng không nghe được rõ ràng , nhưng ngay khi hắn ngâm bốn câu này thì tổng cộng bảy đạo quang hoàn màu tím phiêu nhiên hiện ra, hướng bảy đầu cự long trên bầu trời bay đi.

Đối mặt với chiến tranh cự thú Cách Lạp Tây Tư chiến tranh tiễn đạp, nếu ngươi không sợ thì đó tuyệt không phải loài người .

Bất luận là Phật La binh lính hay là Ba Bàng , Lam Địch Á Tư , bọn họ dù sao cũng là loài người, mắt nhìn thấy trước mắt kiến trúc to lớn và bọn họ đồng bọn bị biến thành phế hư, quân lính bên ngoài làm sao có gan vọt tới trước được ?

Giữa không trung, bảy đầu cự long và long kỵ tướng trên lưng vừa mới kịp phản ứng thôi thì bảy đạo quang hoàn màu tím đã phiêu nhiên bay tới, không đợi long kỵ tướng ra lệnh công kích, long kỵ bọn họ đã đem thổ tức điên cuồng phun ra. Cự long đã cảm giác được năng lượng màu tím bao hàm kinh khủng như thế nào rồi.

Tử cũng giống như Diệp Âm Trúc, cũng lẳng lặng ngồi ở trên lưng Cách Lạp Tây Tư, cũng không có tham dự tới chiến tranh, thông qua linh hồn liên lạc, hắn rất rõ ràng nhiệm vụ của mình là gì.

Diệp Âm Trúc tám ngón tên hai tay đồng thời phát động , một chuỗi âm thanh lạnh lẽo tràn ngập sát khí, tiếng đàn từ tay hắn phiêu sái ra, mỗi âm phù đơn giản nhưng lúc này như là tiếng gầm của cự long, bay trong không trung , tiếng đàn chỉ có hắn cùng với vật trên không trung bị bảy đạo quang hoàn màu tím bao phủ mới có thể nghe được.

Bảy đạo thổ tức điên cuồng phún thổ ra cùng bảy đạo quang hoàn màu tím tiếp xúc thì một màn kỳ dị xuất hiện , quang hoàn màu tím có năng lượng công kích rất kinh khủng, cho dù là thổ tức của Cửu cấp cự long cũng không ảnh hưởng tới nó một chút nào, nương theo thổ tức đánh xuống dưới mặt đất, làm ngộ thương nhiều binh lính Phật La, bảy đạo quang hoàn màu tím cũng bao phủ trên thân thể bảy đầu cự long .

Cầm khúc, đó mới là năng lực mạnh nhất của Diệp Âm Trúc có được, chức nghiệp thật sự của hắn chính là thần âm sư, hoặc nói cách khác là một gã cầm ma pháp sư. Từ Mễ Lan tới Phật La, hắn không một lần có thể tĩnh hạ tâm để đạn tấu cầm khúc, lúc này bị vây giữa vạn quân Diệp Âm Trúc lại diễn tấu. Bởi vì bên cạnh hắn còn có đồng bọn, có thể bảo vệ cho hắn.

Tử tinh màu tím nhạt từ trên người Tử lan tràn ra, hình thành tấm chắn thật lớn ngăn trở cho thân thể hắn và Diệp Âm Trúc , bất luận chung quanh cung tiễn có bay tới mạnh mẽ và nhiều như thế nào cũng không thể làm cho bề mặt tấm chắn lưu lại một chút dấu vết.

Lưỡng đạo tử quang từ đôi mắt đen của Diệp Âm Trúc xạ ra, không có dĩ vãng, chỉ có trong suốt và ưu nhã, trong hiện ra vẻ lạnh lẽo và giết chóc.

Như Áo Lợi Duy Lạp tự than lúc trước , trong đại cục mà xem, Cầm Thành không có ai có thể so sánh với Diệp Âm Trúc, từ đầu trận chiến này hắn đã quyết định hành động của mình, chỉ có đem bảy đầu cự long trên không hoàn toàn hủy diệt, đoàn người Cầm Thành mới có cơ hội toàn thân trở ra . Nếu không, bảy đầu cự long một người tới sẽ là một cái cấm chú, Bỉ mông cự thú và Tử Thần Long Lang kỵ binh có lẽ có thể ngăn cản nổi, nhưng những người khác thì sao ? Sợ rằng cũng rất khó sống sót, cho nên, khi Cách Lạp Tây Tư phát ra uy áp , hắn cũng dùng một khúc cầm đã từng cứu lại Cầm Thành " Long Tường Thao " cũng đã vang lên.

Tử cấp thất giai, đối với Diệp Âm Trúc mà nói, chính là Tử Vi Cầm Tâm thất giai, cũng là Sát Lục cầm tâm thất giai. Từ khi đạt tới tử cấp cao giai này, đây là lần đầu tiên hắn thi triển ra uy lực cầm khúc của mình. Ngay cả hắn cũng không biết Sát Lục cầm tâm thông qua "Long Tường Thao" để thi triển sẽ sinh ra kinh khủng như thế nào .

Một vòng quyển mênh mông quang mang màu tím từ trên người Diệp Âm Trúc bộc phát ra, tụ lại thành bảy cột sáng phân biệt cùng bảy đạo quang hoàn màu tím trên không trung quấn quanh bảy đầu cự long có sự liên hệ, khi dùng mênh mông cầm khúc, hắn cũng dùng Thần Âm Quang Hoàn, có tác dụng chỉ làm cho bảy đầu cự long này nghe được mà thôi.

_____***_____

Không phải Diệp Âm Trúc sợ uy lực " Long Tường Thao" không đủ, mà bởi vì Tử Thần Long Lang kỵ binh có long lang làm tọa kỵ bản thân chúng cũng có huyết mạch long tộc, hắn sợ cầm khúc của mình ngộ thương tới chúng , cho nên bảy đạo Thần Âm Quang Hoàn phát ra làm bảy phần, chỉ có tác dụng mạnh mẽ bảy đầu cự long cường đại trên không trung. Đây cũng là lần đầu tiên vận dụng " Long Tường Thao " với cự long chính thức mà không phải tuần long. Thần Âm Quang Hoàn, chẳng những có thể nhằm chính xác vào địch nhân, đồng thời cũng đem uy lực của cầm khúc phát huy đến mức cực đại. Bởi vậy, khi Thần Âm Quang Hoàn bao phủ lên bảy đầu cự long, bất luận là Hắc long, Kim Chúc long hay là Phong long yếu hơn thì thân thể đều bị đình trệ một chút .

Có diệt long chi khúc nổi danh trong Cầm Tông thần khúc là Long Tường Thao, rốt cục triển hiện ra uy lực mà nó có được , trên không trung bảy đầu cự long bị vây lại không ngừng phát ra tiếng phẫn nộ rít gào, bọn họ dựa vào tinh thần lực khổng lồ của Long tộc trên đầu không ngừng phun thổ tức ra, cố gắng thoát khỏi sự bao phủ của Thần Âm Quang Hoàn nhưng cho dù chúng nó cố gắng như thế nào vẫn uổng phí .

Cầm khúc của Diệp Âm Trúc bản thân nó có thể đối phó với địch nhân mạnh hơn mình , hơn nữa phạm vi sát thương của cầm khúc lớn , mặc dù hóa thành bảy đạo Thần Âm Quang Hoàn, nhưng mỗi một đầu cự long giống như đối mặt với toàn lực phát động cầm khúc Diệp Âm Trúc dành cho riêng nó vậy. Đối mặt với khúc "Long Tường Thao ", chỉ có tinh thần lực cao hơn Diệp Âm Trúc nhiều lần thì cự long mới có thể trốn thoát. Đừng nói là cự long trước mắt này, cho dù là Thần Thánh Cự Long Nặc Khắc Hi ở chỗ này, sợ rằng hắn cũng không dám nói tinh thần lực của mình có thể cao hơn cảnh giới Thiên nhân hợp nhất, dưới sự dẫn dắt của bán thần cường đại Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn làm tinh thần lực Diệp Âm Trúc vô cùng cường hãn .

"Mau phóng cấm chú.Chỉ có cấm chú mới có thể cắt đứt cầm khúc."

Ngồi trên đầu 1 Hắc Long, một tên Long Kị Tướng thét lên. Hắn có thể cảm giác được tọa kị đồng bọn của mình càng lúc hơi thở càng mong manh. Nếu không cách nào cắt đứt cầm khúc, hậu quả có lẽ là chết chắc.

Bảy đầu cự long cơ hồ đều phản ứng, long ngữ trầm thấp đồng thời vang lên, nhưng chánh thức có thể ngâm xướng chỉ có Hắc long và Kim Chúc long. Phụ tử Hi Nhĩ Đặc ngồi trên Phong long chỉ là bát cấp ma thú nên đối mặt với "Long Tường Thao " bọn chúng thậm chí đã một chút phản kháng đều không có .

Sắc mặt Tử ngưng trọng, ngẩng đầu nhìn lên không trung, hắn biết thời khắc quyết thắng bại của trận chiến này bây giờ đã đã tới , hét lớn một tiếng.

"Cầm Thành toàn quân, lui về phía sau, không nên đến gần Cách Lạp Tây Tư."

Cấm chú uy lực sẽ sinh ra hiệu quả như thế nào hắn cũng không biết, hắn không sợ cấm chú, Cách Lạp Tây Tư tự nhiên cũng không sợ, nhưng hắn không muốn thấy tộc nhân của mình và Cầm Thành chiến sĩ bị cấm chú thương tổn.

Năm đầu cự long đồng thời ngâm xướng, đồng thời phát động long ngữ ma pháp, làm cục diện có chút thay đổi, bầu trời vốn ít mây trong khoảnh khắc thời gian mây đen rậm rạp, dòng khí hắc ám khổng lồ không ngừng ngưng tụ trong không trung, đồng thời trên người hai đầu Kim Chúc long bộc phát ra kim quang mãnh liệt , ma pháp nguyên tố trong long ngữ ma pháp bọn họ vốn vô hình biến thành hữu hình. Đối với chúng nó mà nói, thoát khỏi cầm khúc đã không còn khả năng, bây giờ có cơ hội duy nhất chính là thừa dịp "Long Tường Thao" của Diệp Âm Trúc chưa hoàn toàn phát huy hết uy lực. Đem Diệp Âm Trúc là ngọn nguồn của cầm khúc hoàn toàn hủy diệt, chỉ có như vậy bọn họ mới có thể đào thoát khỏi bao phủ của Thần Âm Quang Hoàn

Năm cấm chú do năm đầu cự long đồng thời phóng thích thì cấm chú có uy lực kinh khủng cỡ nào? Ở giữa không trung, ba hắc hai kim, năm trường thương dài năm thước xuất hiện, sắc mặt Tử trở nên ngưng trọng hơn , ngay cả tốc độ Cách Lạp Tây Tư trở nên chậm lại vài phần, hiển nhiên hắn cũng cảm giác được sự uy hiếp.

Đối mặt Diệt Long chi khúc kinh khủng , trên không trung năm đầu cửu cấp cự long phát động thì tất cả đều là đơn thể cấm chú, đơn thể cấm chú có lực công kích mạnh hơn so với quần thể cấm chú nhiều lần, thử tưởng tượng xem, cùng đồng dạng ma pháp lực đem công kích một người và công kích một phạm vi thì sinh ra hiệu quả có thể giống nhau hay sao ?

Lúc trước, tại Cực Bắc Hoang Nguyên vây công Cách Lạp Tây Tư trong khi tinh linh vương An Kỳ đã từng sử dụng qua cùng loại cấm chú công kích Cách Lạp Tây Tư, lúc ấy cũng đạt hiệu quả nhất định , mặc dù không đánh bại Cách Lạp Tây Tư, nhưng lúc ấy nàng dù sao chỉ có một mình.

Lúc này, giữa không trung có năm trường thương ba hắc hai kim đều chỉ hướng Diệp Âm Trúc, một khi năm đơn thể cấm chú toàn xạ, thì sự kinh khủng mà ngay cả Cách Lạp Tây Tư cũng không dám xác định chính mình có khả năng ngăn cản hay không.

Tám ngón tay Diệp Âm Trúc vẫn như trước, vẻ mặt cũng không thay đổi, tiến vào trạng thái diễn tấu hắn căn bản không biết ngoại giới xảy ra cái gì. Không sai "Long Tường Thao " quả thật là khắc tinh tất cả long tộc , nhưng hắn đối mặt dù sao cũng là năm đầu cửu cấp cự long, muốn dùng "Long Tường Thao " đem chúng nó hoàn toàn hủy diệt, thì cầm khúc này phải đạn tấu hoàn tất, mà lúc này chỉ mới đạn tấu được hai phần ba Diệp Âm Trúc. Mà ở giữa không trung cấm chú đã hình thành.

Tử biết mình không thể chờ thêm nữa nếu không sợ rằng mình cộng thêm Diệp Âm Trúc cũng đỡ không được năm cấm chú này, bèn ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng, Tử hiện ra bản thể và tử tinh cự kiếm khổng lồ xuất hiện trong lòng bàn tay, hướng năm đầu cự long ở trên không trung phóng thích uy áp vô cùng khổng lồ.

Tử tinh bỉ mông có uy áp quả thật kinh khủng, cảm nhận được khí tức cường đại làm khí tức của năm đầu cửu cấp cự long giữa không trung đồng thời bị kiềm hãm, uy lực cấm chú cũng yếu đi vài phần. Cùng lúc đó, Tử đã đứng ở trên lưng Cách Lạp Tây Tư, toàn thân hiện lên một ngọn lửa màu tím chói mắt, năng lượng mênh mông không ngừng tăng lên, Tử tinh làm thân thể trong suốt, lại thêm một tầng khải giáp thật dày, thân thể đã che hết cho Diệp Âm Trúc ở phía sau. "Xạ -" trong lúc sắp phát sinh va chạm kinh khủng , thì ở giữa không trung một thanh âm lạnh như băng đột nhiên vang lên. Mấy trăm đạo băng màu xanh biếc từ trên trời giáng xuống, mục tiêu của chúng cũng là con mắt bảy đầu cự long trong không trung. Cùng lúc đó, một đạo màu lam hồng khổng lồ từ trên trời giáng xuống một đầu Hắc long.

Đột nhiên xuất hiện biến hóa khiến cho bảy đầu cự long không kịp ứng phó, lực phòng ngự Long tộc quả thật kinh người, nhưng các sinh vật dù được xưng phòng ngự cực mạnh như Cách Lạp Tây Tư cũng không dám để cho một gã cường đại chiến sĩ không ngừng công kích con mắt hắn .

Các cự long kịp thời nhắm con mắt lại, lấy lớp da đó để phòng ngự các mũi tên, nhưng các mũi tên này chẳng những nhắm vào các con mắt mà lực bắn lại cực kỳ kinh người, làm con mắt bọn chúng thống khổ mãnh liệt bảy đầu cự long cơ hồ đồng thời phát ra tiếng rống giận, mà lúc này năm cấm chú cũng đã hoàn thành. Oanh - , đạo khí màu lam hồng đánh trên lưng một đầu hắc long, đạo hắc sắc trường mâu nhất thời giống như tên thoát khỏi cung , bởi vì bị quấy nhiễu nên phương hướng hắc sắc trường mâu bị thay đổi, không hạ xuống thân thể Diệp Âm Trúc, mà bay về phía đầu Cách Lạp Tây Tư .

Cước bộ của Cách Lạp Tây Tư chợt ngừng lại, ngước đầu lên một đạo nhũ màu trắng trong nháy mắt tràn ngập trên độc giác, làm cho hắc sắc trường mâu bắn trúng độc giác của hắn cũng không có phát ra âm thanh gì, tựâm thầm tiêu mất, trong mắt Cách Lạp Tây Tư còn có vẻ khinh thường

Cùng lúc đó, mặt bốn đạo trường mâu khác đồng thời phóng ra, mặc dù bị các mũi tên của Giác Ưng Kỵ Sĩ ở không trung ảnh hưởng làm uy lực bốn đạo đơn thể cấm chú yếu đi vài phần, nhưng lực công kích của bọn họ sao có thể ngăn trở được.

Bốn đạo trường mâu bay ra đồng thời, Hi Nhĩ Đặc phụ tử cơ hồ đồng thời từ tọa kỵ của mình nhảy xuống, giữa không trung hai đầu Phong long không chịu được tới lúc "Long Tường Thao" hoàn tất, thân thể khổng lồ đã hóa thành huyết vũ đầy trời, may mắn cho Hi Nhĩ Đặc phụ tử có phản ứng nhanh mới thoát được một kiếp, nhưng từ vài trăm thước trên trời rơi xuống đất thì bọn họ có thể còn sống hay không thì rất khó nói .

Mắt thấy bốn đạo đơn thể cấm chú đồng thời bay tới, có một tiếng rống giận vang lên, "Phong bạo chi chùy."

Một quang ảnh lớn ngăn cản một đạo kim sắc trường mâu, gây ra tiếng nổ mạnh giữa không trung, tản ra một vòng năng lượng mãnh liệt khiến cho bọn người Áo Lợi Duy Lạp cũng bị ảnh hưởng, liền thúc dục Lam long của mình bay cao lên, mệnh lệnh cho Giác Ưng Kỵ Sĩ không được hạ xuống.

Năm cấm chú chỉ còn lại ba, mà lúc này che trước mặt Diệp Âm Trúc chỉ còn lại Tử mà thôi.

Tử rốt cuộc cũng hành động , đối mặt với ba đơn thể cấm chú, cũng là do ba đầu cự long mạnh nhất trong bảy đầu cự long phát ra , ngọn lửa màu tím trên người hắn trong nháy mắt thiêu đốt đến cực hạn, thậm chí trên lưng Cách Lạp Tây Tư cũng đã lưu lại dấu vết, hai tay cầm kiếm, trực tiếp hướng không trung đánh lên một chùm ánh sáng màu tím mãnh liệt phá tan một cây hắc sắc trường mâu.

Thân thể Tử kịch liệt chấn động nhưng hắn vẫn đem Tử Tinh Cự Kiếm hoành tới chặn hoàng sắc trường mâu.

Lực công kích vật lý Kim Chúc long cường đại nhất trong Long tộc , đơn thể cấm chú do Kim Chúc long phát động mặc dù không như hắc sắc trường mâu của Hắc long có kèm theo khí tức hủ thực hắc ám, nhưng lực đánh vào lại mạnh hơn rất nhiều.

Thực lực của Tử còn chưa đạt tới Bạch cảnh , thực lực của hắn vượt qua Hắc long và Kim Chúc long ở không trung, nhưng đối mặt với hai trường mâu do bọn họ đồng thời phát ra toàn lực công kích, thì khi tiếng nổ thứ hai vang lên thân thể của Tử cơ hồ không chịu nổi bị chấn bay ngược lại, mà lúc này đây một nhánh hắc sắc trường mâu cuối cùng lại xuất hiện một cách quỷ dị sau khi Tử cầm Tử Tinh Cự Kiếm vung lên và bị chấn lui về phía sau, nó hướng phía trước ngực Diệp Âm Trúc mà bắn tới.

“Không - ”

Tử thê lương rống giận, hắn không cam lòng, mắt nhìn thấy hắc sắc trường mâu hướng Diệp Âm Trúc vọt tới, hắn lúc này mất đi năng lực điều khiển thân thể nên rốt cuộc vô lực ngăn cản, mà con mắt của Sơn Lĩnh cự nhân Minh lúc này muốn cứu viện cũng đã không còn kịp rồi.

_____***_____

Ở trên không trung Cự long và long kỵ sĩ tưởng rằng Diệp Âm Trúc sắp bị trường mâu xuyên thủng, bị cấm chú ám ma hệ hoàn toàn hủy diệt, cũng khiến cho cự long trên không trung trong phút chốc ngỡ sắp thoát khỏi sự ảnh hưởng của cầm khúc nhưng bọn họ lại giật mình thấy khóe miệng Diệp Âm Trúc hiện ra một nụ cười nhẹ.

Đối mặt với hắc sắc trường mâu, Diệp Âm Trúc làm một động tác đơn giản , tay phải tiếp tục đạn tấu, tay trái giơ lên che ở trước ngực của mình, khi hắc sắc trường mâu đâm tới trước mặt hắn thì bốn ngón tay trái thu lại đem đơn thể cấm chú vào trong tay trái.

Trong phút chốc, toàn bộ tay trái của Diệp Âm Trúc đều đã biến thành màu tím vàng, nhưng khiến cho cự long trên không trung sợ hãi chính là mặc dù chỉ là dùng một tay để đạn tấu, nhưng cầm khúc của hắn không có đình chỉ. Bọn họ cũng không biết trước kia, Diệp Âm Trúc có thể dùng hai tay để đạn tấu hai khúc nhạc hoàn toàn bất đồng . Bây giờ biết thì đã quá muộn , ngước lên nhìn trên không trung, trong mắt Diệp Âm Trúc quang mang trở nên mạnh mẽ hơn,

“Long tộc thì sao ? Các ngươi cao ngạo ở trước mặt ta thì chỉ có một kết cục duy nhất là hủy diệt.”

hai chữ hủy diệt vừa thoát ra , bốn ngón trên cánh tay phải cũng hoàn thành âm phù cuối cùng của cầm khúc “Long Tường Thao” .

Năm đầu cự long Cửu Cấp Cự Long trong một sát na thân thể hoàn toàn đứng yên, khi bọn long kỵ tướng nhảy ra khỏi lưng chúng phóng người thoát đi thì một vụ nổ mạnh kinh khủng nhất thời xuất hiện phía trên Pháp Đế Duy Tư thành.

Cự long có thực lực càng cường đại thì thân thể càng khổng lồ, do đó khi nổ cũng càng thêm kinh khủng, năm tên Long kỵ tướng đến từ Lam Địch Á Tư và Ba Bàng hiển nhiên không có hảo vận như phụ tử Hi Nhĩ Đặc , tọa kỵ của bọn họ nổ mạnh sinh ra uy lực thật sự quá kinh khủng , ngay khi bọn họ vừa mới nhảy ra, thân thể đã bị lực nổ mạnh kinh khủng bao trùm giữa không trung, vô số tinh phong huyết vũ bay ra. Phật La Nhân ỷ trượng nhiều vào bảy đầu Cự Long và bảy vị Long kỵ tướng, nhưng lại bị hủy diệt như vậy.

Trong mắt Diệp Âm Trúc toát ra một tia khủng bố, tay trái nắm chặt lại, ” Bồng” một tiếng hắc sắc trường mâu trong tay hắn đã biến thành một đám khói đen. Cảm giác được lực lượng trong toàn thân đang ở trạng thái sung mãn, đứng dậy nhìn Phật La đại quân đông đúc xa xa ở phía trước, trầm giọng hét lớn,

“Ai có thể cản trở Cầm Thành của ta ?”

Một tiếng hét lớn uy lăng thiên hạ với cường hãn đấu khí và tinh thần lực có tác dụng truyền khắp cả tòa Pháp Đế Duy Tư thành. Vô số tiếng hoan hô từ trong miệng Cầm Thành chiến sĩ bộc phát, Chiến Tranh Cự Thú Cách Lạp Tây Tư lại bước tiến, Bỉ mông cự thú qua cuồng hóa cũng triển hiện ra sát thương lực cực kỳ kinh khủng của bọn họ. Với sự yểm hộ của Đức Lỗ Y chiến sĩ và Giác Ưng Kỵ Sĩ trên không trung hướng cửa Nam điên cuồng phóng đi.

Tử chạy vội tới bên người Cách Lạp Tây Tư,có chút lo lắng nhìn Diệp Âm Trúc,

"Âm Trúc, ngươi không sao chứ ?"

Diệp Âm Trúc mỉm cười, nói:

" Sao là sao ? Đừng quên, ta chẳng những là một tử cấp thất giai thần âm sư, đồng thời cũng là một tử cấp thất giai đại chiến sư. Bất luận là loại lực lượng nào, ta đều không kém với cự long, đơn thể cấm chú cố nhiên là đáng sợ, nhưng chúng nó tưởng rằng có thể sát thương ta hay sao ? Cũng may là các ngươi giúp ta chặn lại phần lớn bộ phận, nếu không chỉ cần hai cái đơn thể cấm chú có thể thì cũng khó cho ta."

Thực lực tăng lên tới tử cấp thất giai cũng tương đương là cường giả của đại lục, cho dù là thực lực của Long thành Long Vương bình thường so với Diệp Âm Trúc chưa chắc đã là đối thủ . Chỉ có tam đại thượng vị Long thành Long Vương mới có thể cùng hắn miễn cưỡng so sánh , đó là không tính đến Diệt Long chi khúc của hắn

Đương nhiên, để có thể dễ dàng ngăn trở đơn thể cấm chú cũng nhờ lực lượng của Thiểm và Lôi phân ra. Còn dựa vào thần thú và tự thân cường hãn đấu khí, ma pháp lực, thì hiện tại Diệp Âm Trúc nếu ngay cả một cái đơn thể cấm chú mà đỡ không nổi, thì quả là chuyện cười.

Bảy đầu cự long trên không trung nổ mạnh đối với Phật La đại quân làm sĩ khí bị ảnh hưởng thật sự quá lớn, đại đa số bọn họ có người thậm chí còn không biết xảy ra chuyện gì, đã mất đi lớn ỷ trượng lớn nhất , mắt nhìn thấy Chiến Tranh Cự Thú mạnh mẽ vô cùng , Bỉ mông cự thú, làm binh lính Phật La không ngừng lui về phía sau. Thành thị gây khó khăn cho Cầm Thành tướng sĩ , đồng thời cũng gây khó khăn cho Phật La nhân, có nhiều kiến trúc gây ảnh hưởng, khiến cho bọn họ căn bản không có khả năng hoàn thành hoàn mỹ bao vây. Huống chi, cho dù bọn họ có thể hợp vây lại thì sao ? Ai chống đở được Chiến Tranh Cự Thú trùng phong?

Trả lời Tử xong Diệp Âm Trúc y như trước ngồi ở trên lưng Cách Lạp Tây Tư, hít thở mạnh mới miễn cưỡng bình phục khí huyết cơ thể đang dâng lên . Ngăn cản đơn thể cấm chú, bằng vào một kích mà hủy diệt bảy đầu cự long, đối với tinh thần lực của hắn cũng có ảnh hưởng lớn . Dù sao, bảy đầu cự long có tới năm đầu cửu cấp cự long , chúng có tinh thần lực cộng lại cũng khổng lồ cùng hắn so sánh. Một khúc "Long Tường Thao" đốI với Diệp Âm Trúc thì ma pháp tiêu hao cũng thật lớn . Bất quá, Diệp Âm Trúc cũng may mắn sau khi đã lĩnh ngộ Hư Vô Âm Nhận, cầm khúc của hắn có xuyên thấu lực và sát thương lực cũng tăng cường rất nhiều.

"Áo Lợi Duy Lạp đại ca, bảo vệ quân ta ở phía sau."

Diệp Âm Trúc bức âm thành tuyến, hướng Áo Lợi Duy Lạp trên không trung truyền lời.

Bây giờ trong Cầm Thành chiến sĩ dễ bị thương vong chính Là Ác Điểu Đức Lỗ Y và Thụ Yêu Đức Lỗ Y. Chiến đấu mặc dù mới bắt đầu không lâu, nhưng Thụ Yêu Đức Lỗ Y đã tiêu hao trường mâu nhiều rồi , bọn họ một ngày chỉ có thể tự tạo ra mười cây trịch mâu. Không có có trịch mâu, chiến đấu lực của bọn họ cũng giảm đi, mà từ góc độ phòng ngự mà nói thì bất luận là Thụ Yêu Đức Lỗ Y hay Ác Điểu Đức Lỗ Y đều rất yếu nhược .

Ác Điểu Đức Lỗ Y một ngày có thể sử dụng ba lần Long Quyển Phong tạm thời ngăn cản truy binh ở mặt sau , nhưng cung tiến thủ của địch nhân đã từ mặt sau lại đi lên, mà Đức Lỗ Y không thể so với Bỉ mông cự thú và Tử Thần Long Lang kỵ binh có thân thể cường hãn cùng các trang bị, một khi bị địch nhân nhắm bắn cũng chỉ có đường chết mà thôi.

Chính vì vậy mà Diệp Âm Trúc mới không đem Tử thần long lang kỵ binh điều lên phía trước mà cho ở lại phía sau cùng với Lợi Trảo Đức Lỗ Y để bảo vệ bọn họ. Nhưng địch nhân có số lượng quá nhiều, lực lượng bảo vệ cuối cùng lại không đủ, bây giờ Ác Điểu Đức Lỗ Y cho dù bay lên cũng không được nữa rồi, tên của

địch nhân quá dày đặc, do có năm trăm giác ưng kỵ sĩ của Áo Lợi Duy Lạp trợ giúp từ không trung nên tình huống có chút thay đổi .

Tử và Minh, hai đại cường giả ở hai bên Cách Lạp Tây Tư chạy như điên về phía trước, Diệp Âm Trúc sau khi hướng Áo Lợi Duy Lạp truyền âm thì trong tay Khô Mộc Long Ngâm Cầm đã đổi thành Phi Bộc Liên Châu Cầm. hắn cũng không biết có thể đem tất cả mọi người thoát khỏi tòa Pháp Đế Duy Tư thành hay không cho nên bây giờ chỉ có thể đem hết toàn lực, để giảm bớt tổn thất.

Chanh sắc cổ cầm và bạch y của hắn phối với nhau có vẻ càng thêm nhu hòa, hít một hơi dài, Diệp Âm Trúc thúc dục tinh thần lực nhanh chóng hấp thu các loại ma pháp nguyên tố trong không khí , thông qua Thần Nguyên Ma Pháp Bào chuyển hóa đưa vào trong cơ thể mình, tinh thần lực của hắn đã tiêu hao không ít, nhưng bây giờ hắn cũng đã ổn định trở lại

Hai tay vuốt ve cầm huyền, ngoại giới hết thảy đều không quan tâm,bản thân theo cầm hồn mà tiến vào, bảy đạo tinh thần khí tức giống nhau theo cầm huyền chảy vào nội tâm Diệp Âm Trúc, đó là bi thương của Phi Bộc Liên Châu .

Tám ngón tay nhẹ nhàng luật động,phảng phất như múa,cầm âm như phi bộc lưu tuyền vang lên,âm thanh thanh thoát mà viễn du,tràn ngập nhạc khúc mà lại ngưng trọng như núi < Jkhó hiểu ghê,đoạn này tác giả tả mâu thuẫn thật >

Mỗi một cây cầm huyền, mỗi một tiếng đàn, nhưng từ Phi Bộc Liên Châu Cầm vọng ra lại có cảm giác hoàn toàn khác, không phải là làm cho người ta lắng nghe nhạc khúc, mà tiếng đàn trực tiếp vang lên tại lòng người.

Hai mắt nhắm lại, Diệp Âm Trúc lại một lần nữa đắm chìm trong cầm khúc, tâm tình hắn đã hoàn toàn cùng cầm khúc dung làm một thể, hai tay không ngừng biến hóa trứ các loại thủ thế, là cổn, phất, xước, dựa theo phương pháp đạn tấu đặc thù,đem nhạc khúc từ từ lên tới đỉnh.

Lúc này không có thi triển Thần Âm Quang Hoàn, chỉ là bằng vào cảm ứng tinh thần lực mà khống chế cầm khúc sinh ra ảnh hưởng, một vòng màu tím đậm không ngừng từ trên người Diệp Âm Trúc toát ra, ảnh hưởng tới Cách Lạp Tây Tư và chung quanh tất cả mọi người đều nghe được tiếng đàn .

Hai tay Diệp Âm Trúc càng lúc càng nhanh, núi cao nguy nga hùng vĩ trong nhạc khúc đã biến mất,giờ lại như nước chảy mây trôi. Mà hắn lúc này công lực thi triển "bảy mươi hai cổn phất lưu thủy" thủ pháp giống như bình thường rất dễ dàng, không có gì trì trệ. Hai tay tám ngón như một, như hành vân lưu thủy trên Phi Bộc Liên Châu Cầm. tiếng đàn nhất thời đem đỉnh cao nhất của nhạc khúc làm xuất hiệu quả cũng cực kỳ kinh khủng .

Lấy Diệp Âm Trúc làm trung tâm, tất cả Cầm Thành chiến sĩ đều phảng phất tâm hồn như bị rót một nguồn sức mạnh mới, chiến ý cũng tăng mạnh làm thực lực chợt bộc phát, không biết bao nhiêu binh lính của Phật La, Lam Địch Á Tư và Ba Bàng bị dạng bộc phát này giết đi.

"Cao Sơn Lưu Thủy" là một trong chín đại danh khúc, là tam đại thần khúc của Cầm Tông có hiệu quả: mạnh lên và yếu đi.

Cùng với sự tăng phúc cho quân mình và đồng thời làm cho đối phương bị màu tím quang mang theo tiếng đàn phủ xuống thì binh lính Phật La lại có cảm giác hoàn toàn bất đồng, tâm tình không ngừng bị ảnh hưởng làm khả năng chiến đấu của bọn họ, vốn không có cách nào ngăn cản Cầm Thành chiến sĩ trùng phong,giờ lại cành làm phòng tuyến hỏng rất nhanh.

Lúc này, Diệp Âm Trúc hoàn toàn là hạch tâm Cầm Thành chiến sĩ , với tác dụng phụ trợ ma pháp của hắn, Cách Lạp Tây Tư như một con ngựa bất luận trước mặt là cái gì, đều bị nghiền nát, căn bản không cách nào ngăn cản hắn nổi nửa khắc thời gian.

Hai người đồng thời hét lớn một tiếng, hai thân thể của đại cường giả đồng thời tách ra, trong nháy mắt tăng tốc cùng chiến tranh cự thú Cách Lạp Tây Tư sóng vai đi tới trước, vốn một người biến thành ba, Tử Tinh Cự Kiếm huy vũ lên, song chưởng của Minh giống như hai thanh cự chùy, có bọn họ gia nhập, mặt sau của Cầm Thành chiến sĩ phá vòng vây trở nên càng thêm dễ dàng .

okUu G\ʏỀjX okUI ¦Q̄_ G\«jX ½n iX\f9 Gʍ9 G_Łj ¦}9j\ Gʒ ¦\ɷ

Đưa mắt nhìn, thấy cửa nam đã càng ngày càng gần, mà binh lính Phật La, Lam Địch Á Tư và Ba Bàng ba nước cũng càng ngày càng tập trung lại dày đặc. Mặc dù bọn họ tạo thành phòng tuyến vững chắc như sắt thép (cương thiết), nhưng lại không có đủ cường giả thống lĩnh đã bị tử tinh bỉ mông, chiến tranh cự thú và sơn lĩnh cự nhân ba đại thần thú hùng mạnh xông ra.

Ngay cả một ít bỉ mông cự thú ở phía sau cũng không có nhiều đất dụng võ, được Diệp Âm Trúc phái đến mặt sau, cùng đám tử thần long lang kỵ binh đồng thời bảo vệ Đức Lỗ Y. "Tăng tốc, xông ra." Tử hét lớn một tiếng.

Chỉ cần có thể rời khỏi thành thị này, ra tới bên ngoài, chẳng phải cũng như cá về biển lớn, chim về trời cao sao?

Ngay lúc này, đột nhiên, Diệp Âm Trúc, tam đại thần thú đồng thời ngẩng đầu nhìn lên đầu thành nam. Chỉ thấy ít nhất cũng hơn năm ngàn Phật la chiến sĩ xếp hàng dày đặc trên đầu thành. Trước mặt bọn họ, tổng cộng có hơn năm mươi cỗ trọng nỗ có thể đồng thời phóng ra tám mũi cự tiễn dàn ngang trên đầu thành. Đáng sợ hơn chính là, trong đó có một cây nỏ rất lớn, còn có mười hai khẩu đại pháo đen sì sì, họng pháo đang nhắm ngay hướng bọn họ.

Trọng nỗ này Diệp Âm Trúc đã từng thấy qua tại thành Tư Phúc Nhĩ Đặc, nỏ lớn có thể bắn tên xa một ngàn hai trăm thước, lực xuyên thấu ngay cả tháp thuẫn cũng khó có thể ngăn cản.

Trong lòng hắn nhanh chóng tính toán. Trong trận chiến Cầm Thành, cũng chỉ có bỉ mông cự thú quân đoàn là có thể dưới mưa tên từ trọng nỗ mà không bị thương tổn gì. Ngay cả tử thần long lang kỵ binh cũng khó mà nguyên vẹn thoát ra. Hai tay tám ngón vẫn gảy đàn như trước, nhưng sau lưng Diệp Âm Trúc đã lấm tấm mồ hôi lạnh. Cũng như Hi Nhĩ Đặc đã từng nói, địch nhân của mình là một quốc gia. Sức mạnh của một quốc gia kinh khủng cỡ nào? Cái bẫy này nếu đã được chuẩn bị chu đáo, người Phật La sao có thể để đối thủ dễ dàng thoát ra được.

Làm sao bây giờ? Đầu óc Diệp Âm Trúc suy nghĩ rất nhanh. Lúc này nếu quay lại, mặt sau chính là liên quân ba nước như thủy triều. Cho dù là thần thú, thể lực cũng là có hạn,đối măt hơn mười vạn đại quân là không thể. Muốn từ cửa thành lao ra thì hiển nhiên là không thực tế chút nào. Cứ như vậy lao ra, mình và thần thú, bỉ mông cự thú cố nhiên có thể lao ra ngoài thành, nhưng mà, đám chiến sĩ Cầm Thành còn lại làm sao bây giờ?

Dùng giác ưng kỵ sĩ để áp chế đối thủ sao? Không có khả năng.

Tầm bắn của trọng nỗ đạt tới một ngàn hai trăm thước. Điều đó đã vượt qua tầm bắn của đám giác ưng kỵ sĩ. Một khi bị trọng nỗ bắn trúng, giác ưng kỵ sĩ sợ rằng toàn quân sẽ chết sạch.

Hai tay rất nhanh hạ xuống thân đàn, đình chỉ đạn tấu. Diệp Âm Trúc hét lớn một tiếng, "Tử, giúp ta." Thu hồi cổ cầm, Diệp Âm Trúc nhẹ nhàng nhảy lên. Ngay khi Cách Lạp Tây Tư lao tới, thân ảnh màu trắng dẫm một chân lên cái đầu to của chiến tranh cự thú tung người bay lên trời.

Tử cùng Diệp Âm Trúc tâm ý tương thông. Khi hắn bắt đầu xông lên đã đem tốc độ của mình tăng lên đến cực hạn nhằm thẳng hướng đối phương trên đầu thành phóng đi. Mắt thấy Diệp Âm Trúc phóng người lên. Tử cũng nhảy lên. Ngay khi Diệp Âm Trúc tung mình lên cao thì thân hình cao hai mươi lăm thước của Tử vừa lúc đi tới phía dưới hắn. Hai tay cầm Tử Tinh cự kiếm quét ngang, thân thể Diệp Âm Trúc vừa lúc hạ xuống trên mũi kiếm. Tử chợt quát một tiếng, hai tay vung ra bằng một sức mạnh vô cùng cường đại, dựa vào chiều dài của tử tinh cự kiếm, chợt đem Diệp Âm Trúc quăng tới.

- Bắn tên, nhanh bắn tên, khai pháo. Bắn cho ta, nhất định không thể để cho Cầm Thành hỗn đản này lao ra khỏi thành.

Phía trên tường thành Pháp Đế Duy Tư, đám quan quân Phật La không ngừng quát tháo, bốn mươi cỗ trọng nỏ cơ hồ đồng thời giương lên, mục tiêu của bọn họ đương nhiên là Diệp Âm Trúc.

Ông —! , trong tiếng kêu vang dội, tổng cộng ba trăm hai mươi đạo hư ảnh bằng tốc độ mắt thường khó phân biệt được trong chớp mắt đã bao phủ Diệp Âm Trúc như chiếc lưới lớn không kẽ hở, cho dù hắn giữa

không trung có thể biến hóa thân hình (đảo người tránh né), cũng ít nhất sẽ bị hơn mười cây trọng nỗ bắn trúng.

Vẻ mặt Diệp Âm Trúc vẫn tỉnh táo như trước. Khi tiếng dây nỏ bật vang lên, hắn đã đem thân thể mình co lại, chỉ lộ ra tay phải ở bên ngoài. Cổ tay nhanh chóng vung lên, một thanh long hình kiếm bạch sắc trên thân kiếm viền lên những hắc sắc văn lộ lúc này như thiểm điện vũ động xuất ra vô số trúc ảnh.

Trọng nỗ mặc dù kinh khủng, nhưng gặp phải tử trúc đấu khí thì cũng chỉ có thể bị chấn nát thành bụi phấn, nhưng Diệp Âm Trúc dưới ảnh hưởng của trọng nỗ cường kích cũng chậm lại một chút.

Kim hồng vũ dực sau lưng xòe ra, vỗ cánh, Diệp Âm Trúc lại vọt tới trước. Kéo căng trọng nỗ phải cần thời gian, còn mười hai khẩu ma tinh đại pháo cố nhiên kinh khủng, nhưng hỏa lực kết hợp của bọn chúng vẫn không đủ để ảnh hưởng đến thân hình linh hoạt của Diệp Âm Trúc, chỉ trong vài cái chớp mắt, Diệp Âm Trúc cũng chỉ còn cách đầu thành có không tới ba trăm thước.

Ma tinh đại pháo lần đầu tiên rống giận. Toàn bộ phía trên thành Pháp Đế Duy Tư đều bị một mảng dày ma pháp quang mang bao phủ. Mười hai đạo ma pháp quang mang chói mắt đồng loạt bay ra. Mục tiêu của chúng cũng chỉ có một, đương nhiên không phải Diệp Âm Trúc, mà là hình thể khổng lồ, căn bản không có khả năng né tránh, chiến tranh cự thú Cách Lạp Tây Tư.

Mười hai khẩu ma tinh đại pháo này có thể nói là tối hậu sát thủ vương bài của Phật La bọn hắn, vì đối phó Diệp Âm Trúc và Cầm Thành tướng sĩ của hắn, đặc ý vận chuyển từ Phật La Luân Tát thành tới giấu ở trên đầu thành. Mà trong trận doanh của Diệp ấm Trúc, đối tượng để đám ma tinh đại pháo này tập trung đối phó tất nhiên là kẻ mang đến cho Phật La tổn thất nhiều nhất, chiến tranh cự thú.

Trong kế hoạch của Phật La quốc vương Đức Lạp Ngõa Lai và thủ tướng Đạt Lý Áo, mục tiêu chủ yếu của bảy vị long kỵ tướng là cầm chân đám cường giả Cầm Thành, mà người Cầm Thành muốn phá vòng vây tất nhiên sẽ xông ra từ cổng thành ở gần mình nhất. Chiến tranh cự thú hiển nhiên sẽ dẫn đầu mọi người phá thành. Đức Lạp Ngõa Lai cũng không trông đợi đám binh lính thủ hạ có thể ngăn cản cước bộ của chiến tranh cự thú, nhưng chỉ cần dẫn dụ nó tới chân tường thành, sẽ có mười hai khẩu trọng pháo cùng đợi Cách Lạp Tây Tư.

Trong tiếng nổ ầm ầm, mười hai khẩu trọng pháo đồng thời bắn ra ma pháp hỏa diễm. Cách Lạp Tây Tư quả thật tránh không thoát. Mắt thấy mười hai đạo hào quang chói mắt bắn đến bên người, chiến tranh cự thú đã nổi giận.

Ngửa mặt lên trời gào lên một tiếng dữ dội, một đoàn hào quang nhũ bạch sắc từ chiếc sừng duy nhất bùng phát. Bạch quang trong chớp mắt đã lan tỏa khắp toàn thân hắn. Thân hình vốn đã hùng tráng tựa hồ tăng thêm vài phần, cơ nhục dưới lớp da bền chắc gồng lên, tứ chi đồng thời phát lực, trực tiếp lao về phía cửa nam thành.

Trong tiếng nổ ầm ầm, thân thể Cách Lạp Tây Tư nhất thời đã biến thành một cây pháo bông, phảng phất như là chính hắn phát nổ. Sức ép khổng lồ làm đám binh sĩ liên quân ba nước đang cố gắng ngăn cả đám chiến sĩ Cầm thành tấn công cửa thành nam bị đánh bay toàn bộ. Một lớp sương khói thật lớn cơ hồ che phủ toàn bộ mặt trước cửa thành phía nam. Sóng chấn động cường đại làm những phòng ốc chung quanh lớp lớp sụp đổ. Hiệu quả của đợt dư chấn này thậm chí là có thể so sánh với Chiến tranh tiễn đạp mà Cách Lạp Tây Tư phát động khi trước.

Tử cảm giác được rõ ràng linh hồn chi hỏa của Cách Lạp Tây Tư bị mình thu vào, tinh thần đang dao động kịch liệt. đúng lúc đó không đợi hắn kịp thương cảm, linh hồn chi hỏa nọ đã lại thiêu đốt mãnh liệt hơn.

Một tiếng gào mạnh mẽ hơn lúc trước từ trong sương khói vang lên, chiến tranh cự thú Cách Lạp Tây Tư vô cùng khổng lồ cũng đã dứng lên. So với hắn lúc này, cho dù là sơn lĩnh cự nhân cực kì cao lớn cũng biến thành kẻ lùn. Hai mắt Cách Lạp Tây Tư đã hoàn toàn vằn đỏ, cùng với một tiếng gầm rống giận dữ, toàn thân hắn đột nhiên tỏa ra bạch sắc hỏa diễm hừng hực. Tro bụi trong không khí sau khi gặp phải bạch sắc hỏa diễm này nhanh chóng biến mất.

Cách Lạp Tây Tư lúc này đã trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

"Nhanh, nhanh khai pháo." Mắt thấy tình thế có điểm bất lợi, đám Phật La tướng lãnh trên tường thành vội vàng ra lệnh cho binh lính.

Nhưng là, ma tinh đại pháo này mặc dù uy lực kinh khủng, song mỗi lần nạp đạn lại vô cùng phiền toái. Đạn của ma tinh đại pháo kỳ thật chính là tinh thạch. Như loại trọng pháo này, ít nhất cũng phải ma tinh của hơn bảy cấp ma thú mới có thể phóng ra. Mà một khối ma tinh chỉ có thể phóng ra một lần.

Mặc dù uy lực còn xa mới có thể so sánh với tịch diệt chi pháo của Cầm Thành. Nhưng nói riêng về uy lực cũng tuyệt không kém hơn Cầm Thành ma đạo pháo chế tạo từ tài liệu phổ thông.

Uy lực kinh người, cũng đồng nghĩa với tiêu hao kinh người. Bởi vì một khối ma tinh chỉ có thể bắn một phát. Bởi vậy, sau khi phóng ra phải thay đổi ma tinh cho ma pháp đại pháo trận mới được. Chuyện thay đổi này tự nhiên là phải có thời gian.

- Chiến tranh áo nghĩa, nộ - chiến - bôn - đẳng.

Thanh âm gào thét điên cuồng truyền khắp cả tòa Pháp Đế Duy Tư thành. Khi mà bạch sắc hỏa diễm thiêu đốt đến mức tận cùng thì thậm chí cũng thấy không rõ thân thể khổng lồ của Cách Lạp Tây Tư đang đứng sừng sững.

Chồm nửa thân trên lên rồi đột ngột lao tới, sau một khắc, trong mắt mọi người chỉ còn một chiếc bóng sáng màu trắng. Đúng vậy, thân thể khổng lồ của Cách Lạp Tây Tư, tại giờ khắc này đã hóa thành một tàn ảnh màu trắng huyền ảo. Hào quang màu trắng thậm chí so với mặt trời càng chói lóa hơn. Cơ hồ chỉ trong nháy mắt thời gian, đạo tàn ảnh này đã biến mất khỏi vị trí ở cửa nam thành.

Giữa không trung, đang chuẩn bị xông vào ma tinh đại pháo và trọng nỗ phía dưới, Diệp Âm Trúc đột nhiên cảm giác không hay, linh hồn thâm xử cũng đồng thời truyền tin từ Tử đến hắn dặn hắn lập tức né tránh. Không chút do dự, nhanh chóng vỗ kim hồng sắc song dực bay vút lên cao.

Ngay khi hắn đứng giữa không trung, thân ảnh khổng lồ màu trắng cũng xuyên qua cửa thành như không có gì ngăn cản, một đường chạy thẳng ra khỏi cửa thành hơn ngàn thước thì tốc độ và bạch sắc quang diễm mới từ từ yếu đi.

_____***_____

Chuyện gì đã xảy ra? Tất cả mọi người đều đang giật mình, còn trong lòng Diệp Âm Trúc lại đang nhớ tới những lời của Tử "Nộ chiến bôn đẳng của chiến tranh cự thú uy lực cũng tương đương với toàn phong kích quang trảm của tử tinh bỉ mông, cũng là một trong những tối chung ảo nghĩa của thần thú. Lúc này, Cách Lạp Tây Tư thực sự đã bị chọc giận, chỉ có khi liều mạng chiến tranh cự thú mới có thể sử dụng chiêu này."

Tối chung ảo nghĩa cùng cấp với toàn phong kích quang trảm? Phải biết rằng, Cách Lạp Tây Tư là thần thú trưởng thành, không giống như Tử không cách nào phát huy uy lực chính thức của toàn phong kích quang trảm.

Không đợi Diệp Âm Trúc suy tư, cảnh tượng trước mắt nhất thời làm hắn trợn tròn hai mắt.

Không có tiếng nổ và sự sụp đổ như trong tưởng tượng, tường thành cao lớn phía nam Pháp Đế Duy Tư thành dần dần biến thành màu trắng, cùng màu với hỏa diễm bốc lên trên người Cách Lạp Tây Tư trước đó. Không chỉ là tường thành xảy ra biến hóa, binh lính, tướng lãnh, cùng với trọng nỗ và đại pháo trên đầu thành đều như nhau bị biến thành màu trắng. Ngay sau đó, nương theo một mảng bột trắng phiêu tán, một đoạn tường thành nam rộng chừng ngàn thước, cùng với chiến sĩ và tất cả dụng cụ giữ thành trên đầu thành đồng thời biến thành những điểm trắng tan biến vào hư không. Hiện ra trước mặt đám chiến sĩ Cầm Thành, cũng không có gì cản trở, mà là một đường lớn khang trang.

Kinh khủng hơn chính là, ngay cả hào nước bảo vệ bên ngoài thành cũng đã biến mất, nước sông cũng đồng dạng biến thành bạch quang biến mất.

Đây là sức mạnh của chiến tranh cự thú - bôn đẳng chi lực sao? Bất luận là Diệp Âm Trúc hay là Tử, trong lòng đều dấy lên cảm giác sợ hãi. Mà liên quân ba nước bên trong thành càng choáng váng hơn. Ngay cả dũng khí chém giết cũng biến mất.

"Xông ra." Thanh âm Áo Lợi Duy Lạp kịp thời truyền đến, thức tỉnh đám chiến sĩ Cầm Thành, không để cho liên quân ba nước kịp xông tới. Đám bỉ mông cự thú đồng thời gầm lên, dẫn đại đội nhân mã Cầm Thành nhanh chóng chạy một mạch ra vùng đất bằng phẳng phía trước. Hy Lạp Lý trợn mắt há hốc mồm nhìn lỗ hổng lớn trên tường thành, thì thào tự nhủ: "Chuyện này, sao có thể có chuyện này? Đây là sức mạnh của thần thú sao? Người đâu, mau đến đây. Kỵ binh cùng ta đuổi theo."

Thanh âm Hy Lạp Lý dĩ nhiên rất lớn, nhưng lúc này Phật La chiến sĩ bên cạnh hắn lại không nhúc nhích gì cả. Bọn họ đều ngơ ngác nhìn đám chiến sĩ Cầm Thành đang dùng tốc độ cực nhanh thoát ly phạm vi Pháp Đế Duy Tư thành. Hy Lạp Lý không chết, cũng không có nghĩa là thực lực của hắn đủ để từ độ cao vài trăm thước rơi xuống mà không bề gì. Trong hiểm cảnh khi hắn cùng với Hi Nhĩ Đặc rơi xuống, thân làm cha, Hi Nhĩ Đặc hi sinh thân mình cứu Hy Lạp Lý một mạng. Thời khắc cuối cùng, Hi Nhĩ Đặc thúc dục đấu khí toàn thân của mình đánh xuống đất, làm chậm lại tốc độ rơi, đồng thời ôm lấy nhi tử, trong khi chính mình sắp rơi xuống đất, mạnh mẽ quăng Hy Lạp Lý ra ngoài. Còn bản thân hắn, rốt cục gân cốt đứt đoạn, một đời Phật La nguyên soái cũng từ nay về sau kết thúc.

Đám Cầm Thành chiến sĩ chạy một mạch ra ngoài thành. Diệp Âm Trúc phi hành giữa không trung xen lẫn với đám giác ưng kỵ sĩ đang bay tới. Lúc này, sắc mặt hắn đã trở nên cực kì khó coi. Từ không trung có thể đánh giá chính xác nhất tình hình đám chiến sĩ Cầm Thành. Trong đội ngũ Cầm Thành, giác ưng kỵ sĩ đoàn bởi vì một mực ở trên trời, cơ hồ không rơi vào phạm vi công kích của địch nhân, cho nên bảo trì đầy đủ. Bỉ mông cự thú quân đoàn và tử thần long lang kỵ binh cũng dựa vào lực phòng ngự mạnh mẽ ngoại trừ một ít bị thương ra cũng không có tổn thương đáng kể gì.

Nhưng, trong đội ngũ Cầm Thành, cũng chỉ có chừng này là không có tử vong. Ngoại trừ ba quân đoàn này, Lợi trảo Đức Lỗ Y bỏ mình ít nhất hơn hai mươi. Mãnh cầm Đức Lỗ Y đã bỏ mình đến hơn năm mươi. Thụ yêu Đức Lỗ Y thê thảm nhất. Năm trăm thụ yêu bây giờ chỉ còn sống sót có hơn ba trăm. Ngay cả đám đông long chiến sĩ, trong lúc bị địch nhân vây công và đánh lén số lượng tổn thất đến gần một phần mười.

Người ngoài nhìn vào thì thấy đây đã là thành tích vô cùng huy hoàng. Dù sao, bọn họ cũng là giữa vòng vây của mười vạn quân phá vòng vây xông ra. Diệp Âm Trúc còn tự mình dùng cầm khúc khắc tinh của long tộc mạnh mẽ vô cùng để hủy diệt năm tên cửu cấp thượng vị cự long trong long tộc.

Nhưng, đối với người như Diệp Âm Trúc, tổn thất như vậy đã đủ để làm hắn lòng đau như cắt. Phải biết rằng, tất cả bọn họ đều là tinh duệ trong tinh duệ của Cầm Thành. Một lần chết hơn hai trăm mạng, gần một phần mười sức chiến đấu nhẹ nhàng biến mất, lòng Diệp Âm Trúc ứa máu. Lần này thân lâm hiểm cảnh, sao có thể nói là chiến thuật của hắn và Áo Lợi Duy Lạp sai lầm chứ? Không, đối với chiến thuật bọn họ sắp đặt không có vấn đề gì. Mấu chốt chính là khinh địch. Đúng vậy, bởi vì bọn họ cho là là địch nhân không có khả năng tổ chức cũng như không mang theo đủ lực lượng, mới dẫn đến kết cục hôm nay. Đồng thời, bọn họ cũng thua vì đã quá mức khinh thường, quá mức tin tưởng năng lực trinh sát của giác ưng kỵ sĩ. Bọn họ dù sao cũng là công kích thành thị, trong thành thị có tầng tầng kiến trúc, giấu quân trong thành, chỉ cần làm thật tốt, là hoàn toàn có thể làm bọn hắn phát hiện không được.

Nhưng bây giờ nói những lời này cũng đã muộn, đại bộ phận đám chiến sĩ Cầm Thành cuối cùng cũng từ trong thành thoát ra. Mặc dù tổn thất thảm trọng, nhưng bọn hắn cũng làm địch nhân thương vong gấp mấy chục lần.

Có lẽ là bởi vì đã bị dọa đến choáng váng, từ trong thành cũng không có địch quân đuổi theo. Nhưng, tại giữa không trung, Diệp Âm Trúc và Áo Lợi Duy Lạp lại đồng thời đã thấy, cách đó không xa, một đội ngũ số lượng không ít, hoàn toàn do kỵ binh tạo thành đang đuổi tới rất nhanh.

Số lượng của đội ngũ này ước chừng khoảng ba vạn người.

Trong đó, khinh kỵ binh một vạn, còn lại tất cả đều là trọng kỵ binh.

Bắt mắt nhất chính là, tại trung ương của đám trọng kỵ binh này, ước chừng năm trăm tên huyết sắc vệ đội long kị binh toàn thân huyết hồng khải giáp, cùng với hai ngàn tên long kị binh mặc áo giáp màu sắc khác nhau khác.

Ở giữa hai ngàn năm trăm tên long kỵ binh hộ vệ này, một cái lọng gấm màu vàng rộng mở, mơ hồ có thể thấy trong đó có không ít đấu khí quang mang nhàn nhạt lóe lên. Một gã trung niên mặc hoàng kim khải

giáp đang ngồi trên lưng một con kim tinh bạo long vương, đang ra lệnh cho đám thủ hạ.

Diệp Âm Trúc phi hành trong không trung, giác ưng kỵ sĩ đoàn sau khi bắn ra tầng tầng lớp lớp mưa tên ngăn cản địch nhân cũng đã chạy lên, Áo Lợi Duy Lạp bay phía trước rất nhanh đuổi tới bên người Diệp Âm Trúc. Hắn hiển nhiên cũng thấy được tình cảnh xuất hiện phía dưới.

Ở Long Khi Nỗ Tư đại lục, màu vàng là tượng trưng cho hoàng tộc của mỗi quốc gia. Mễ Lan như thế, Lam Địch Á Tư như thế, các vương quốc khác cũng như thế. Vậy cái lọng gấm màu vàng kia đã chứng tỏ rất nhiều, huống chi hoàng kim khải giáp trên người kẽ đang ngồi trên lưng kim tinh bạo long vương kia càng có thể nhìn rõ ràng từ trên bầu trời.

Thân hình con kim tinh bạo long vương kia thật lớn vô cùng. Thậm chí so với kim tinh bạo long vương tọa kị của đại ca Áo Lợi Duy Lạp hắn còn muốn to lớn hơn. Lân phiến màu vàng chói mắt cùng với khải giáp màu vàng trên người chủ nhân nó kết hợp cân xứng. Dù khoảng cách rất xa, Diệp Âm Trúc và Áo Lợi Duy Lạp vẫn có thể từ trên người hắn cảm giác được quý khí bức người.(khí thế hoàng giả)

Hơn nữa mấy vạn tên kỵ sĩ chung quanh đều lấy hắn làm trung tâm mà ra sức bảo vệ, thân phận người này không cần nói cũng biết.

Áo Lợi Duy Lạp và Diệp Âm Trúc liếc nhau, hai người cơ hồ hai miệng đồng thanh: " Phật La quốc vương"

Những suy luận trong đầu trong nháy mắt hiện ra, Diệp Âm Trúc lập tức nghĩ ra, lần này Phật La quốc vương xuất hiện, dám chắc là bởi vì mình dẫn Cầm Thành đại quân công kích Pháp Đế Duy Tư thành làm hắn cảm thấy bất an, để cho chắc chắn an toàn, chỉ dám đến ngoài thành chờ tin. Hơn nữa, mặc dù kỵ binh ở trong thành không thể triển khai, nhưng bình nguyên ngoài thành lại là binh chủng mạnh nhất. Do đó, xuất hiện xung quanh hắn đều là kị binh tinh duệ nhất, bao gồm long kỵ binh, Huyết Sắc vệ đội và trọng giáp kỵ binh.

Lúc này, ba vạn kỵ binh nọ đã xông tới, vạn mã bôn đằng, nhằm thẳng hướng đám chiến sĩ Cầm thành vừa lao ra ngoài thành vọt tới.

Cú va chạm kinh khủng cuối cùng của Cách Lạp Tây Tư làm đám người Phật La bên trong thành hoảng sợ vô cùng. Nhưng bởi vì góc nhìn không giống nhau, đám kị binh bên ngoài Pháp Đế Duy Tư thành này nhìn khác. Mặc dù cũng cảm giác được đã xuất hiện tình huống đặc biệt, nhưng còn xa mới bằng sự chấn động của đám binh lính trong thành tận mắt thấy. Bởi vậy, khi phát hiện Cầm Thành đại quân lao ra khỏi Pháp Đế Duy Tư, quân trung thống soái lập tức ra lệnh truy kích.

"Âm Trúc." Linh hồn thâm xử truyền đến tiếng kêu của Tử. Sau một khắc, hình ảnh Diệp Âm Trúc bên cạnh Áo Lợi Duy Lạp đã biến mất, xuất hiện giữa Cầm Thành đại quân.

Sắc mặt Tử nhìn qua rất nghiêm trọng. Thân hình khổng lồ của chiến tranh cự thú Cách Lạp Tây Tư đã biến mất. Lúc này hiện ra trước mắt Diệp Âm Trúc bọn họ, là một người đầu bóng lưởng.

Cửu cấp ma thú hóa thân thành hình người đối với năng lượng của mình cũng có tiêu hao nhất định. Nhưng, thập cấp thần thú hóa thân hình người phần lớn lại là vì giảm bớt tiêu hao năng lượng của mình bởi vì bản thể bọn họ phần lớn thể tích khổng lồ. Cách Lạp Tây Tư lúc này hiển nhiên cũng không phải tự mình biến thân thành loài người. Thân thể luôn sừng sững của hắn lúc này nằm bẹp trên mặt đất, tựa hồ đã hôn mê, sắc mặt tái nhợt, đúng là bộ dáng thoát lực.

"Âm Trúc, các huynh đệ thoát ra bị thương không ít, dùng sanh mạng trữ tồn bảo thạch đi." Tử trầm giọng nói.

Diệp Âm Trúc gật gật đầu. Mấy vạn kỵ binh nọ đang thẳng hướng bọn họ xông tới. Hiện ngay lúc này hắn không kịp cẩn thận kiểm tra tình hình Cách Lạp Tây Tư, bảo thạch tỏa ra hào quang màu hồng đặc thù của nó, nương theo thân hình di động rất nhanh của Diệp Âm Trúc bắt đầu từ Cách Lạp Tây Tư đến một trăm người bị thương nặng nhất trong quân Cầm Thành đều được hắn thu vào trong sanh mệnh bảo thạch của mình.

Chỉ có như vậy trong trận chiến kế tiếp mới có thể giảm bớt tổn thất không cần thiết.

Cự long của Áo Lợi Duy Lạp thu hai cánh lại hạ xuống bên cạnh Diệp Âm Trúc, Áo Lợi Duy Lạp ngồi trên lưng rồng nói với Diệp Âm Trúc: "Nên chạy hay nên đánh? Các huynh đệ ở trong thành tổn thất không ít, quân địch số lượng tuy không phải đông đảo, nhưng mất đi Cách Lạp Tây Tư, chúng ta có nên hay không tạm lánh mũi nhọn?"

_____***_____

Sắc mặt Diệp Âm Trúc âm trầm, hắn gật gật đầu, "Lần này mắc mưu bị vây khốn, là trách nhiệm của ta. Nhưng trước khi bỏ đi nếu không để lại cho bọn hắn chút "kỉ niệm", ta không cam lòng. Các quân đoàn nghe lệnh!

Đông Long chiến sĩ, bỉ mông cự thú quân đoàn, bảo vệ Đức Lỗ Y ba quân đoàn tiến vào rừng rậm phía trước. Mười vị tự nhiên ma pháp sư của tinh linh tộc ở trong rừng rậm bố trí phòng tuyến ma pháp để ngăn cản truy binh. Tử thần long lang kỵ binh theo ta xông ra. Tử, Minh, các ngươi theo ta đánh ra. Áo Lợi Duy Lạp đại ca, ngươi dẫn theo giác ưng kỵ sĩ từ không trung yểm trợ. Chúng ta lưu lại chút "kỉ niệm" cho đám người Phật La xong lập tức đi ngay."

Lúc này, binh đoàn hùng mạnh do ba vạn kỵ binh người Phật La tạo thành đang dùng tốc độ cực nhanh, quân trận chỉnh tề hướng về phía Diệp Âm Trúc bên này xông tới, khoảng cách đã chỉ còn không tới ba dặm.

Sau khi Diệp Âm Trúc ra lệnh xong, Diệp Hồng Nhạn giơ cao cây Long Lang trường thương trong tay, toàn bộ ba trăm tử thần long lang kỵ binh quay mình lại, tức thì sát khí trong nháy mắt tỏa ra. Long lang trường thương trong tay để ngang, thân trên hơi ép về phía trước, chính là tư thế chuẩn bị xông lên. Còn bỉ mông cự thú quân đoàn do ba vị hoàng kim bỉ mông chỉ huy cùng đám Đông Long chiến sĩ đồng thời ôm lấy Đức Lỗ Y ba quân đoàn dựa theo hướng rời thành khi trước nhanh chóng hướng về vùng rừng rậm phía trước cách đó không xa lui lại.

Hai cánh sau lưng Diệp Âm Trúc triển khai, tung người nhảy lên vai Tử. Thân thể khổng lồ của Tử và Minh cực kì nổi bật trên chiến trường. Đứng trên vai Tử, Diệp Âm Trúc có thể thấy rõ ràng động tĩnh của địch nhân.

"Sát -" Tiếng quát lạnh lùng từ trong miệng Diệp Âm Trúc phát ra, trong khoảnh khắc truyền khắp tai mỗi một long lang kỵ binh. Từ miệng Diệp Hồng Nhạn phát ra một tiếng thét dài như sói tru, trước tiên xông lên dẫn đầu. Ba trăm tử thần long lang kỵ binh như cơn lốc, nhằm thẳng hướng ba vạn kị binh đang xông tới mà lao vào.

Vẻ mặt Diệp Âm Trúc càng bình tĩnh có nghĩa là trong lòng hắn lúc này càng phẫn nộ. Tổn thất của quân đội Cầm Thành làm hắn lòng đau như cắt. Càng như thế, hắn lại càng dặn mình phải thật bình tĩnh. Đây chính là do từ nhỏ đã tu luyện cầm ma pháp, từ trong cầm khúc luyện thành tâm cảnh kiên định.

Trước mắt hắn an bày như vậy nhìn qua tựa hồ có chút lỗ mãng, đối mặt với truy binh của địch nhân mà cũng dám tấn công lại. Nhưng, Diệp Âm Trúc cũng đã tính toán cẩn thận. Ba vạn địch nhân, gấp trăm lần quân ta, nhưng khả năng phòng ngự của tử thần long lang kỵ binh lại vô cùng mạnh mẽ. Xét về phương diện phòng ngự, cho dù là trong đội ngũ Cầm Thành cũng chỉ có bỉ mông cự thú quân đoàn là hơn bọn họ. Nhưng nói về tốc độ, tử thần long lang kỵ sĩ đoàn có thể nói là có một không hai ở Cầm Thành. Có ưu thế về tốc độ và phòng ngự, hơn nữa còn có hai cường giả Tử và Minh ở đây, Diệp Âm Trúc tuyệt đối tự tin có thể thống lĩnh tử thần long lang kỵ binh nguyên vẹn trở ra.

Diệp Âm Trúc phán đoán rất chánh xác. Đội kị binh này, đúng là do¬¬¬¬¬¬¬ Phật La Quốc quốc vương - Đức Lạp Ngõa Lai thống lĩnh, Thủ tướng Đạt Lý Áo cũng ở trong quân. Quy mô Pháp Đế Duy Tư thành mặc dù không nhỏ nhưng đồng thời dung nạp hơn nữa còn phải ẩn dấu quân đội, mười vạn người đã là cực hạn rồi. Kỵ binh cũng không thể phát huy uy lực trong cận chiến, thêm vào đó là lo lắng cho an toàn của bản thân mình cho nên Đức Lạp Ngõa Lai mang theo đám kỵ binh tinh duệ này ẩn núp đâu đó ở ngoài thành. Khi thấy Cầm Thành đại quân cư nhiên từ Pháp Đế Duy Tư thành vọt ra, ý nghĩ đầu tiên của Đức Lạp Ngõa Lai chính là không cho đối phương rút lui. Thật vất vả mới tìm được dấu vết quân đội Cầm Thành. Lần này nếu tận dụng không được cơ hội, sau này làm sao có thể tìm được địch nhân tốc độ cực nhanh, năng lực trinh sát thì quỷ thần khó lường này? Bởi vậy. Sau khi đã thấy Cầm Thành đại quân lao ra, Đức Lạp Ngõa Lai lập tức ra lệnh tấn công.

Kỳ thật, Diệp Âm Trúc bọn họ tại Pháp Đế Duy Tư thành gặp phải quân đội hai nước Lam Địch Á Tư và Ba Bàng coi như là xui xẻo. Vốn quân mai phục chỉ có mười vạn quân Phật La, nhưng mấy ngày trước, trong khi bọn họ không ngừng chém giết chung quanh thành thị, năm vạn quân của Lam Địch Á Tư và Ba Bàng vừa lúc tới Phật La thủ đô buôn bán. Sau khi hoàn thành xong nhiệm vụ quan trọng nhất, tướng lãnh hai nước sau khi nghe Đức Lạp Ngõa Lai nói về tầm ảnh hưởng của quân đội Cầm Thành đối với vùng chiến sự phía đông đã chủ động yêu cầu lưu lại. Bởi vậy, trong đám quân Phật La lại có thêm hơn năm tên long Kỵ tướng, mang đến uy hiếp rất lớn cho đám chiến sĩ Cầm Thành.

Diệp Hồng Nhạn điều khiển Long Lang thái tử lao nhanh tới. Bởi địch nhân càng ngày càng gần, tử thần long lang kỵ binh đã sớm sắp hàng thành trận hình tam giác truyền thống. Tử và Minh cũng bắt đầu bước vội theo phía sau. Cho dù là bọn hắn, nếu mà không dốc toàn lực ra chạy, cũng chỉ có thể đi theo sau lưng đám Long Lang kỵ binh.

Khoảng cách ba dặm đối với kị binh đang lao vào nhau của hai bên mà nói bất quá chỉ là chuyện trong chớp mắt, thấy địch nhân đã càng ngày càng gần, Diệp Hồng Nhạn hét lớn một tiếng, "Kiếm -"

Ba trăm tử thần Long Lang kỵ binh, động tác cực kỳ chỉnh tề, treo Long Lang trường thương lên bên cạnh đôi cánh mọc ra từ thân long lang, đồng thời rút ra trọng kiếm giơ lên cao quá đỉnh đầu. Một loạt những động tác chỉnh tề, như nước chảy mây trôi (lưu thủy hành vân -CBRO), sát khí lăng lệ, khiến cho bọn hắn dù là dưới tình huống ba trăm chống ba vạn khí thế cũng không rơi xuống hạ phong.

Trọng kiếm trong tay Diệp Hồng Nhạn chỉ về phía trước "Long lang nộ."

Theo tiếng thét của hắn, Long Lang bên dưới nối tiếp mệnh lệnh của hắn, ngửa mặt lên trời tru lên một tiếng. Tiếng gầm rú của ba trăm long lang đồng thời vang lên. Ngay sau đó, một màn kỳ dị xuất hiện, long lang thái tử tiếp tục tiến về phía trước, còn đám long lang sau lưng hắn, lại dựa theo tam giác trận hình đồng loạt nhảy lên.

Mỗi một long lang đều nhảy lên cao hơn hàng phía trước chừng một thước, cánh rồng sau lưng chúng xòe ra, trong chớp mắt hình thành giữa không trung một lập thể tam giác ngược. Ngay cả kị binh của quân địch bên kia cũng có thể thấy rất rõ ràng khí tức sặc mùi chết chóc của đám long lang.

Khí tức lạnh như băng, dày đặc từ đôi mắt chết chóc của ba trăm long lang tạo nên sát khí vô cùng mãnh liệt. Ánh sáng màu lam sậm cơ hồ đồng thời từ mỗi một đầu long lang toát ra, ngay sau đó, lập thể tam giác ngược giữa không trung tạo bởi đám long lang đồng thời phun ra ba trăm ma pháp đạn màu lam sẫm. Bởi vì trận hình đã theo lượt nhảy của long lang tạo thành 1 lập thể đan xen vừa khít, nên mỗi long lang đều chỉ cần hướng về phía trước phun ra ma pháp đạn là được rồi, tuyệt đối không bị ngăn cản. Trong phút chốc, ba trăm quang cầu màu lam sậm ba thẳng về phía đám kị binh đằng trước.

Long lang là cấp bậc gì? Nếu dựa theo cấp bậc tuần long mà tính toán, vậy, bọn chúng chính là những tuần long cực mạnh.

Cự long chân chính, sau khi trưởng thành long tộc thấp kém nhất cũng đều là cấp bảy cấp hoặc là cấp tám cự long. Long lang bên dưới tử thần chiến sĩ tất cả đều là ma thú cấp bảy a. Nói cách khác, bọn họ lúc này tương đương ba trăm tên ngân tinh long kỵ bình thường. Ngoại trừ long lang không thể phi hành ra, lực chiến đấu tuyệt không thua kém long kỵ bao nhiêu.

Ba trăm long lang đồng thời phát ra ma pháp, ít nhất cũng tương đương với đám ma đạo sĩ thanh cấp cao giai toàn lực phát động. Ba trăm ma pháp đạn, tập trung oanh kích trận địa đối phương, không gian trong nháy mắt đóng băng, hắc ám nương theo những tiếng nổ mạnh bắt đầu mở rộng phạm vi thôn phệ.

Áo Lợi Duy Lạp thống lĩnh giác ưng kỵ sĩ đoàn từ giữa không trung nhìn xuống, mắt thấy những tảng lớn ma pháp đạn lam sẫm oan kích trận địa đối phương nhiệt huyết trong lòng hắn không nhịn được cứ sôi trào. Hắn vung mạnh cánh tay phải của mình.

Từ không trung, hắn có thể nhìn thấy rất rõ ràng, dưới sự oanh kích của ma pháp đạn, ba vạn kỵ binh tiên phong gần như bị đóng băng toàn bộ, vô số tượng băng bị năng lượng hắc ám mạnh mẽ quét qua liền tan rã. Ít nhất hơn ba ngàn địch quân đã biến mất khỏi chiến trường đơn giản như vậy.

Đúng lúc này, đám long lang đã hạ xuống đất. Sau khi toàn lực phát động ma pháp, không hề ảnh hưởng đến hành động của chúng, ngược lại, khí tức sặc mùi máu càng trở nên nồng nặc.

"Trảm -" Tiếng gầm giận dữ của Diệp Hồng Nhạn lại vang lên lồng lộng, vô số hào quang màu xanh biếc ngưng tụ trên thân trọng kiếm. Ngoại trừ bảy tên ma pháp sư, đám tử thần long lang kị binh còn lại đều giơ cao trọng kiếm trong tay mình, khi đấu khí của bọn hắn ngưng tụ thành một thể giữa không trùng thì biến thành một thanh kiếm khổng lồ, chiều dài vượt xa tử tinh cự kiếm, lưỡi kiếm sắc bén màu tím đen hiện ra rõ mồn một.

Lúc này, tử thần long lang kỵ binh đang bước qua thi thể đám quân địch bị ma pháp đạn hủy diệt, nhảy vào trận địa của đối phương, lưỡi dao sắc bén khổng lồ từ trên trời giáng xuống, một tiếng nổ so với trước càng mạnh mẽ hơn trong nháy mắt truyền khắp chiến trường, lực nổ kinh khủng đến nỗi ngay cả Tử và Minh cũng đều nhịn không được dừng bước lại một chút, thân thể bọn họ rất cao, nhìn thấy dưới sự hợp lực của ba trăm tử thần long lang kỵ binh, mở ra một vết cắt dài hai trăm thước, rộng mười thước giữa trận thế của kị binh đối phương.

Khả năng thôn phệ tánh mạng của một kiếm này tuyệt đối không giống với ma pháp vừa phát ra khi nãy.

Dù sao, đám Phật La kị binh phía trước cũng không có ai đã từng thực sự giao chiến với chiến sĩ Cầm Thành. Nếu lúc này có Khố Tư Lạc chỉ huy những người này, hắn nhất định sẽ không cùng tử thần long lang kỵ binh giao tranh chính diện như thế. Kị binh tấn công tối kị phân tán, nhưng đối mặt với Cầm Thành kỵ binh, phân tán ra để tấn công có lẽ là phương pháp tốt nhất.

Song phương kỵ binh vẫn chưa chánh thức va chạm, mà đã xuất hiện cục diện kinh khủng như thế, nhất thời làm cho ba vạn đại quân Phật La xuất hiện dấu hiệu khủng hoảng. Huyết sắc vệ đội bảo vệ Đức Lạp Ngõa Lai và một đám trọng thần Phật La vội vàng tránh sang một bên, không dám cùng tử thần long lang kỵ binh chính diện nghênh chiến. Đám trọng kị binh trên chiến trường được các Phật La tướng quân chỉ huy nhanh chóng bù vào lỗ hổng, tận dụng thiết trụ mang theo bên người chúng để cản bước tiến của đám tử thần long lang kỵ binh.

Một loạt động tác chỉnh tề lại xuất hiện, thu kiếm, xuất thương. Giơ cao tử thần long lang trường thương dài năm thước, ba trăm tử thần long lang kỵ binh theo vết cắt mà bọn họ đã hợp lực tạo ra, hung hăng xông thẳng vào đám trọng kị binh của đối phương.

Tiếng sắt thép va vào nhau chói tai vang lên trên khắp những nơi song phương giao chiến, tia lửa tung bay. Cùng với đấu khí va chạm, đám ma thú bắt đầu gầm rú, điên cuồng giết chóc. Ba trăm tử thần long lang kỵ binh tựa như thanh kiếm sắc bén hung hăng cắm vào trận địa của kị binh đối phương. Đột nhiên tấn công, bất luận là long lang hay tử thần chiến sĩ, đều đem đến cho địch nhân thương vong trầm trọng.

---

ok£ᵾ G\ʏỀjX ok£I GỀj W_Ò j Kʙ Gᴍ9 GÔh ĤŁ

Âm thanh của Diệp Âm Trúc dựa vào đấu khí cường đại nên truyền đi rất xa. Các tử thần chiến sĩ tay cầm trường thương, tay trái rút trọng kiếm, hung hãn theo sát sự điều khiển của Diệp Hồng Nhạn, đạp lên thi thể quân địch, quay đầu lại ngay giữa đội hình quân địch lao đi.

Nếu Tử thần long lang kỵ binh bất chấp tất cả để xung phong về phía trước, chắc chắn bọn họ có thể xuyên thủng đội hình ba vạn kỵ binh Phật La này. Nhưng làm như vậy sẽ đem lại tổn thất tới mức nào thì chẳng ai có thể nói được.

Thấy Tử thần long lang kỵ binh chỉ vừa tấn công đã cuồng bạo hủy diệt mấy ngàn địch quân, nhưng làm thống lĩnh, Diệp Âm Trúc hiểu rất rõ rằng việc lựa chọn thủ đoạn công kích này không thích hợp đánh lâu đối với Tử thần long lang kỵ binh. Trước đó ở trong thành đã có những tổn thất, bây giờ hắn không hy vọng sẽ lại tiếp tục thấy quân số của Cầm thành giảm thêm nữa. Vì vậy mới hạ lệnh lùi lại.

Hai mắt Diệp Hồng Nhạn đỏ bừng, hung hăng nhìn Huyết sắc vệ đội ở phía sau kỵ binh đối phương. Mặc dù trong lòng không muốn nhưng chấp hành mệnh lệnh là điều trọng yếu nhất đối với mỗi tử thần chiến sĩ ngay từ khi mới nhập ngũ.

300 Tử thần long lang kỵ binh quay lại nhưng vũ khí trong tay họ vẫn tiếp tục hủy diệt tính mạng địch quân như cũ.

Đức Lạp Ngõa Lai ngồi trên lưng Kim tinh bạo long, trợn mắt há hốc mồm nhìn tình hình phát sinh trước mặt, thì thào tự hỏi:

- Sao có thể như vậy được? Kỵ binh của nhân loại có thể đạt tới sức mạnh như vậy sao?

Lúc này, hắn rốt cục đã có chút hiểu được tại sao Khố Tư Lặc lại thua Mễ Lan phương đông quân đoàn và mấy ngàn chiến sĩ Cầm thành đến nỗi phải rút chạy.

Địch nhân mặc dù chỉ có mấy ngàn nhưng tạo dựng được đội quân có chiến đấu lực như vậy quả thực là quá kinh khủng.

Nhưng những điều kinh khủng mà người Phật La phải đối mặt vẫn chưa chấm dứt. Vừa thấy Tử thần long lang kỵ binh lui quân, đã thấy sau lưng 300 chiến sĩ là thân thể khổng lồ của Tử và Minh tới trước mặt địch quân.

Minh và Tử cơ hồ cùng phát ra một tiếng rống giận, không có công kích cường hãn nhưng trong nháy mắt, từ trên người bọn họ bộc phát ra một cỗ uy thế không gì sánh nổi. Đó chính là uy thế của thần thú.

Một cảnh tượng khiến mọi người phải kinh sợ xuất hiện. Khi Tử và Minh đồng thời rống giận, gần như toàn bộ quân đoàn kỵ binh Phật La đều ngã sập xuống như thủy triều. Tất cả tọa kỵ đều run rẩy, kể cả tuần long đã được tuyển chọn kỹ lưỡng của Huyết sắc vệ đội, lúc này cũng đang bò rạp trên mặt đất, thậm chí trong đầu cũng không hề xuất hiện một ý tưởng phản kháng nào.

Đây là uy áp của ma thú không cùng cấp bậc, áp lực của thần thú đối với ma thù bình thường quả thực quá kinh khủng. Thậm chí đại bộ phận tọa kỵ của trọng kỵ binh cũng sợ hãi vãi phân, đừng nói gì đến chiến đấu. Không bị dọa chết đã là may lắm rồi.

- Tử.

Diệp Âm Trúc khẻ quát một tiếng, hai chân điểm nhẹ lên đầu vai Tử, nhảy lên trời.

Tử và Diệp Âm Trúc tâm ý tương thông, thân thể không lồ xoay nhanh tại chỗ một cái, mượn lực ly tâm để cộng hưởng lực, một quyền đánh thẳng vào dưới hai chân Diệp Âm Trúc.

Trong phút chốc, Diệp Âm Trúc nhất thời như một viên đạn pháp bắn ra. Phương hướng phi hành của hắn chính là chỗ của Phật La quốc vương, Đức Lạp Ngõa Lai.

Đức Lạp Ngõa Lai và Kim tinh bạo long vương của hắn sau khi bị Tử và Minh cùng rống giận thì đều đang xụi lơ trên mặt đất, trong mắt tràn ngập kinh hãi. Tuy vậy, Kim tinh bạo long vương hiển nhiên vẫn là kẻ mạnh nhất trong tộc nên mặc dù sợ hãi nhưng vẫn chưa tới mức không còn tự điều khiển được nữa.

- Bảo vệ bệ hạ.

Đạt Lý Áo liếc thấy Diệp Âm Trúc từ xa bay tới liền vội vàng thét lớn. Tốc độ phi hành của Diệp Âm Trúc thực sự quá nhanh, nếu để cho hắn tới trước mặt Đực Lạp Ngõa Lai thì điều gì sẽ xảy ra?

Có thể bảo vệ bên người Đức Lạp Ngõa Lai đương nhiên là những kẻ tinh nhuệ nhất trong những kẻ tinh nhuệ của Phật La. Nhất thời, mấy trăm chiến sĩ Phật La đều dũng mãnh phóng thích đấu khí mãnh liệt, hướng về phía Diệp Âm Trúc đang bay tới, giơ vũ khí lên, cố gắng bắt lấy Diệp Âm Trúc.

Ánh mắt Diệp Âm Trúc rất lạnh lùng, đó là một loại bình tĩnh còn hơn cả những kẻ khát máu.

Ngay trong khi đang bay, Khô Mộc Long Ngâm cầm đã lặng lẽ xuất hiện trước ngực hắn. Tay trái ôm đàn, bốn chỉ trên tay phải đồng thời đặt lên trên bảy dây đàn.

Mắt thấy các võ sĩ cường giả của Phật La từ bốn phương tám hướng đồng thời vây tới, mà thân hình hắn cũng đang bắt đầu rơi dần xuống, tay phải Diệp Âm Trúc liền động, gảy lên bảy sợi dây đàn. Và đúng lúc đó, hắn liền nhắm đôi mắt lại.

Một màn quỷ dị xuất hiện, một tầng khí lưu màu xám mang theo quang mang màu tím đậm chợt từ mi tâm Diệp Âm Trúc bộc phát ra khi hắn thả lỏng bốn chỉ trên dây đàn. Trong phút chốc, một vòng tròn

màu tím đậm tựa như quang nhận bình thường tách ra bốn phía. Trong suốt quá trình đó, không hề có một tiếng động nào phát ra.

Những kẻ tiến đánh về phía Diệp Âm Trúc đều có đấu khí ít nhất trên lục cấp, chính là một chi lực lượng bí mật cực mạnh trong tay Đức Lạp Ngõa Lai. Mặc dù không có tử cấp đại chiến sư nhưng trình độ trên lam cấp thì có hơn mười tên.

Trước đây, Diệp Âm Trúc gặp phải 10 tên Kim tinh long kỵ tướng chính là được lựa chọn, bồi dưỡng từ đội Cấm vệ quân đặc biệt này của Đức Lạp Ngõa Lai.

Mấy trăm cường giả đồng thời đánh về phía một mình Diệp Âm Trúc, chỉ khí lưu trên không trung do đấu khí sinh ra cũng đã khiến thân hình Diệp Âm Trúc phải dừng lại. Nhưng tấn công nhanh nhất chính là một gã lam cấp cường giả chỉ cách Diệp Âm Trúc có mười thước, mang theo một vòng xám nhạt ngăn chặn âm nhận màu tím đậm bộc phát.

Đức Lạp Ngõa Lai lúc này mới định thần, nhưng khi hắn thấy tình cảnh phát sinh trước mắt thì trợn trừng đôi mắt, sao có thể như vậy được?

Mấy trăm đạo đấu khí và chủ nhân của chúng cùng dừng lại giữa không trung, còn nam tử mặc trường bào màu trắng, mái tóc dài đen ở trung tâm mà bọn họ vây quanh lại đang từ từ hạ xuống.

Khi Diệp Âm Trúc mở mắt trở lại, sâu trong mắt hắn xuất hiện nét mỏi mệt, thực sự mỏi mệt. Thu Khô Mộc Long Ngâm cầm vào trong Tu Di thần giới, hắn từ trên trời hạ xuống như thiên thần hạ phàm, nhưng chờ đợi dưới chân hắn chính là ngàn vạn kỵ binh Phật La.

Ngay khi Diệp Âm Trúc chỉ còn cách mặt đất khoảng 10 thước, mấy trăm cường giả lúc trước còn đang dừng lại rốt cuộc cũng động, chỉ có điều hành động của bọn họ không phải là do tự mình điều khiển mà do lực hấp dẫn từ trái đất.

Mấy trăm đoàn đấu khí đồng thời vỡ nát giữa không trung tựa như pháo hoa cực kỳ huyền ảo, nhưng pháo hoa này và tính mạng của chủ nhân chúng chỉ có thể lóe sáng trong chốc lát như vậy mà thôi.

Mấy trăm thân ảnh cùng rơi từ trên trời xuống vào trong đội hình quân Phật La, phát ra một trận nổ dày đặc, khiến cho kỵ binh Phật La vốn đã bị khủng hoảng lại càng thêm toán loạn.

- Tử.

Tiếng gọi của Diệp Âm Trúc có chút mệt mỏi, tử quang hư ảo từ trên người hắn phát ra, ngưng tụ lại thành một thân hình Tử Tinh Bỉ Mông khổng lồ thay thế thân hình Diệp Âm Trúc rơi vào giữa đội hình địch quân.

Lúc này vị trí Tử rơi vào cũng chính là nơi kỵ binh Phật La dày đặc nhất trên toàn chiến trường.

Tử xuất hiện liền đỡ lấy Diệp Âm Trúc đang từ trên trời rơi xuống. Hắn cầm lấy hai chân Diệp Âm Trúc, cố gắng ném lên không trung:

- Minh, tiếp lấy.

Thân ảnh màu trắng của Diệp Âm Trúc được Tử trợ giúp phóng lên, đạt tới độ cao mấy trăm thước, bay xa ra khỏi đội hình địch quân. Còn Sơn Lĩnh cự nhân Minh thì đã sớm chờ ở bên ngoài rồi.

Phảng phất như thoát khỏi lực hấp dẫn khiến cho Diệp Âm Trúc cảm thấy thân mình nhẹ nhàng hẳn. Vừa rồi hắn phát động Hư Vô âm nhận, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn nhưng cực kỳ hoàn mỹ. Cái bẫy của địch quân đã đem cơn giận của hắn lên tới cực hạn mới được như vậy.

Không, đương nhiên là không. Chỉ giết có một ít binh lính làm sao có thể lưu lại cho người Phật La ký ức thật sâu sắc được?

Tùy tiện đánh sâu vào trong trận địa của đối phương, đương nhiên Diệp Âm Trúc có mục đích cuối cùng, đó mới chính thức là cơn giận dữ của Cầm Đế.

Thân thể tung bay về phía sau, nhưng cánh tay mang theo Tu Di thần giới của Diệp Âm Trúc lại nhoáng lên, một đoàn kim quang chói mắt chợt xuất hiện, khiến cho binh lính Phật La ở phía dưới ngẩng đầu nhìn lên phải kinh hồn.

Trong đám kim quang chính là một chiếc nỗ xa (xe nỏ), cao khoảng hai thước, phía trên có một cơ tọa, tỏa ra quang mang màu vàng nhạt. Phía trước nỗ xa lộ ra ba mũi tên lớn.

Không có cánh cung nhưng phía dưới nỗ xa có cấu tạo phi thường phức tạp. Mà toàn bộ cấu tạo này đều được bao bọc trong một khối bảo thạch màu vàng nhạt rất lớn. Lúc này nó đang bay ngược lại với hướng bay của Diệp Âm Trúc trên không trung, phảng phất như sắp sửa hòa quyện vào nhau nhưng lại cứ lơ lửng trước mặt hắn cách khoảng một thước.

Màn sương màu vàng nhạt mênh mông từ bên trong DIệt Thần Nỗ phát ra. Đây được xưng là thần khí có sức công kích cực mạnh. Chân phải Diệp Âm Trúc tiến lên, dẫm lên trên mặt Diệt Thần Nỗ, đồng thời thân thể cũng gắn vào Diệt Thần Nỗ.

Trong phút chốc, quang mang mênh mông bỗng tăng vọt, xuất hiện một quang cầu màu vàng nhạt rất lớn. Tiếp theo là một tiếng kim loại ma sát nhau trầm thấp, bảo thạch màu vàng phảng phất như hòa tan một nửa, lộ ra thân hình Diệp Âm Trúc ở phía trên. Kim quang lóe lên, hắn đã dung nhập vào trong Diệt Thần Nỗ.

Diệt Thần Nỗ hình thành khải giáp màu vàng bao trùm trên người Diệp Âm Trúc. Hắn lơ lửng giữa không trung như một chiến thần hạ phàm, sau lưng là đôi cánh màu đỏ vàng rất lớn giang rộng sang hai bên, ổn định thân hình hắn. Song chưởng của Diệp Âm Trúc đồng thời mở ra hai bên. Có lẽ bởi vì lâu lắm rồi hắn không triển hiện uy lực của mình, một đạo quang mang màu vàng nhạt mãnh liệt phóng lên cao, âm thanh vang lên dày đặc.

_____***_____

Hai chân hợp lại, hình thành một bàn đạp cực kì vững chắc. Cánh nỏ cực lớn dài gần ba thước từ sau lưng nhô ra, giáp trước ngực từ từ tách ra, tiếng kim loại va chạm kêu lách cách, dung hợp với cánh nỏ khổng lồ, bàn đạp phía dưới cũng là điểm tựa của cánh nỏ, tạo thành một tổ hợp kì dị hình một cái trục cực lớn. Hai cánh tay bao trùm trong áo giáp màu vàng nhạt giơ lên, trong không gian một chùm tinh thể màu vàng từ từ ngưng tụ lại. Một đạo ánh sáng vàng hiện ra dọc theo thân nỏ, từ từ hiện rõ lên theo hướng cánh tay, có thể quan sát thấy rất rõ nguyên tố ma pháp khổng lồ lưu động xung quanh thân thể của Diệp Âm Trúc lúc này.

Trong quá trình chiến đấu tại bên trong thành Pháp Đế Duy Tư, Diệp Âm Trúc bằng một khúc Long Tường Thao giết chết 7 đầu Cự long, trong lúc vượt thành lại diễn tấu một trong tam đại thần khúc " Cao sơn lưu thủy ", mặc dù bây giờ hắn đã đạt cảnh giới Tử cấp thất giai nhưng tiêu hao như vậy cũng là quá lớn. Ngay vừa rồi, hắn lại tiếp tục thi triển tuyệt chiêu tiêu hao tinh thần lực ghê gớm nhất là Hư vô âm nhận. Lúc này , hắn cũng không cách nào dùng thực lực của bản thân mình khởi động sức mạnh của cây nỏ hủy diệt trước mắt. Hắn chỉ có biện pháp duy nhất là mượn nguồn năng lượng tinh thuần từ Thiểm và Lôi.

Từng điểm ánh sáng vàng từ bốn phương tám hướng tụ hội về, tập trung về trước mũi cây nỏ tràn ngập sát khí sắc bén.

Khai !

Diệp Âm Trúc quát lớn một tiếng, thanh âm lạnh như băng phảng phất như tiếng sét vang vọng giữa không trung. Ánh sáng màu vàng nhạt đang lan tỏa trong không trung nháy mắt hoàn toàn thu lại trên người hắn. Lượng nguyên tố khổng lồ đang dao động xung quanh cũng trong tích tắc dây nỏ giật lại biến mất không tung tích.

Kim huyền bạch tiễn (mũi tên bạc) vẫn lẳng lặng bảo trì trạng thái vững vàng , Diệp Âm Trúc mặc dù bị các bộ phận cơ khí bao phủ hai tay nhưng vẫn có thể điều khiển hướng nỏ từ bên dưới . Cả thân thể lấy điểm tựa là cơ toạ của nỏ làm trung tâm trong nháy mắt chuyển động . Góc độ của cánh nỏ điều chỉnh không một chút tiếng động.

Mũi tên tỏa ra sát khí sắc bén có sự bảo trì vững chắc của cơ khí chỉ tập trung vào một mục tiêu, phía dưới

các cơ quan nỏ vẫn tự động điều chỉnh qua lại. Bất luận thân thể Diệp Âm Trúc di chuyển như thế nào , mũi tên thủy chung vẫn chỉ về một hướng duy nhất.

Đức Lạp Ngõa Lai lúc này chỉ có một cảm giác duy nhất , toàn thân lạnh như băng giống như đang rơi vào trong một hồ nước đá vậy. Hắn rõ ràng nhận thức được, ánh sáng màu vàng tựa như mặt trời chiếu khắp mọi phương hướng, cái cảm giác không chỗ nào ẩn núp thân thể mình làm cho hắn không tự chủ được run lên bần bật .

" Sát ! " Ngay lúc Diệp Âm Trúc giật dây nỏ, Tử cũng đồng thời bộc phát.

Trọng kỵ binh vây xung quanh, đối với Tử mà nói cũng chỉ như đàn kiến. Vô số trường mâu, lợi kiếm không ngừng từ bốn phương tám hướng nhằm vào thân thể tử tinh khổng lồ chém tới. Đối địch với công kích của địch nhân, đệ nhất thần thú của Thú nhân tộc trong truyền thuyết bất chợt bộc phát . Quang mang màu tím trong nháy mắt cơ hồ tràn ngập thiên địa.

Tử tinh cự kiếm khổng lồ, mang theo quang mang màu tím chói mắt xuất hiện tại chiến trường. Hai tay cầm chặt chuôi kiếm, thân thể Tử cấp tốc xoay tròn. So với lần trước, lần này động tác của hắn càng thêm thành thục, càng thêm kinh khủng. Chỗ thanh kiếm khổng lồ quét qua , chỉ còn lưu lại từng vụn mạt phấn màu tím

Toàn phong kích quang trảm - tử tinh áo nghĩa, lại một lần nữa hiển hiện tại chiến trường Phật La vương quốc

Thần khí Tử tinh cự kiếm trong nháy mắt phát ra quang mang màu hồng dài đến hơn mười trượng . Lấy thân thể Tử làm trung tâm , trong nháy mắt xoay tròn. Chỉ trong một khoảnh khắc, đã hình thành nên một dòng suối ánh sáng tím bao phủ phương viên hàng trăm thước vuông.

Thân thể Tử biến mất trong dòng chảy của suối ánh sáng, lóe ra ánh sáng tím đặc trưng, tản ra tinh thể siêu cấp của Tử tinh Bỉ Mông. Lúc dòng suối tím này chảy qua, không hề có cảnh đầu rơi máu chảy cũng không có cảnh tượng gì quá kinh khủng xuất hiện . Có điều bất cứ kẻ nào đứng quanh chỉ cần dính phải một hạt tinh thể tím nhỏ thân thể cũng sẽ cứng lại như tượng, sau đó bị cuốn vào dòng suối màu tím nọ, cũng sẽ biến thành một phần của dòng ánh sáng đó, vĩnh viễn tan biến khỏi thế giới, không lưu lại chút gì của thân thể cũng như linh hồn.

Vị trí mà Diệp Âm Trúc nhảy xuống lúc trước chính là vị trí mà kỵ binh Phật La tập trung dày đạc nhất nhưng lúc này khi Tử ở chỗ đó, thi triển Toàn phong kích quang trảm của hắn, cơ hồ chỉ trong nháy mắt đã quét tan hơn một ngàn địch quân, kể cả toạ kị của bọn chúng. Giờ khắc này đã hoàn toàn biến thành bụi phấn tím phiêu tán trong không trung . Dòng suối tím kinh khủng này vẫn không ngừng di động, không ngừng nuốt chửng sinh mạng.

Càng bành trướng càng tiêu diệt thêm nhiều sinh mạng. Lúc này trận doanh của quân địch đã là một trường hỗn loạn .

Ba vạn kỵ binh, đường đường ba vạn kỵ binh, nhưng đối diện với công kích cường đại nhất của chiến sĩ Cầm Thành, đã tổn thất đến hơn một vạn. Mà từ khi bắt đầu chiến đấu đến bây giờ, thời gian bất quá chỉ vài cái chớp mắt mà thôi.

Quốc vương Phật La Đức Lạp Ngõa Lai ngay cả cơ hội cảm thụ sự kinh khủng của Toàn phong kích quang trảm cũng không hề có . Giờ phút này trong mắt hắn chỉ có mảng ánh sáng vàng rực như mặt trời trong không trung kia . Hàn khí từ đỉnh đầu chạy dài đến tận gót chân . Bây giờ hắn mới hiểu rõ, đối phương 300 người mà chọi với ba vạn đại quân, nhìn qua cứ tưởng là hành vi tự sát, hóa ra mục tiêu chính là mình.

Đúng vậy, mục tiêu của Diệp Âm Trúc là Đức Lạp Ngõa Lai, nếu có thể tiêu diệt vị quốc vương của Phật La trước mắt này, vậy Phật La còn chỗ dựa nào để tấn công Mễ Lan, chỉ cần quốc vương chết đi, phiền toái sinh ra không chỉ ngày một ngày hai mà giải quyết được. Tới lúc đó Phật La vương quốc cũng có thể xem là đứng ngoài vòng cuộc đại chiến của cả đại lục này.

" Bệ hạ ". Đạt Lý Áo thất thanh hô lên một tiếng, thân thể trong nháy mắt tiến lên đằng trước. Ngay lúc này, Đức Lạp Ngõa Lai cũng cắn chặt răng, một tầng ánh sáng bảy màu trong nháy mắt phủ lấy người hắn, hình thành một tầm chắn kì dị trước mặt. Tấm chắn hình tròn, mặt trước có khắc hình ngôi sao bảy cánh,

mỗi một cánh đều có họa tiết phức tạp, cũng phát ra bảy màu ánh sáng khác nhau. 7 dải màu ánh sáng đó chính là biểu tượng của ngôi sao 7 cánh vẽ trên tấm chắn mang tới.

Tấm chắn vừa xuất hiện , Đức Lạp Ngõa Lai cảm thấy toàn thân nhẹ đi một chút, uy áp đến từ Diệt Thần Nỏ cũng bị tấm chắn này hoàn toàn ngăn chặn .

Giữa không trung, Diệp Âm Trúc trong lòng cả kinh, khi hắn nhìn thấy ánh sáng bảy sắc này xuất hiện đã biết đây chính là một kiện thần khí, một kiện phòng ngự thần khí.

Không còn thời gian điều chỉnh nữa, không chỉ bởi vì năng lượng mà Diệt Thần Nỏ súc tích đã bão hòa, đồng thời Diệp Âm Trúc trong lòng cũng biết rõ, mất đi tính tập trung, nếu cố phát động lại lần nữa, sợ rằng cũng không đủ hiệu quả đánh trúng mục tiêu .

Nương theo một luồng sát ý khổng lồ từ Diệt Thần Nỏ xâm nhập nội tâm Diệp Âm Trúc, ánh sáng màu vàng cam nhanh chóng chuyển thành đỏ chói. Toàn bộ cỗ nỏ trong nháy mắt phát ra một tiếng ông minh kì dị. Mũi tên màu bạc biến mất như tan vào hư vô, thậm chí ngay cả vệt tên để lại trong không khí cũng như chưa từng xuất hiện qua.

Lúc này, Thủ tướng Đạt Lý Áo đã nhảy lên lưng Kim Tinh Bạo Long Vương đang nằm xoài trên mặt đất, toàn thân phóng ra đấu khí Lam sắc, trực tiếp đẩy bay quốc vương Đức Lạp Ngõa Lai ra ngoài .

Oanh - tấm chắn với 7 dải ánh sáng màu sặc sỡ bộc phát ra một tiếng nổ ầm vang vô cùng, 7 dải ánh sáng đồng thời phóng thích mạnh mẽ cũng tựa như nước gợn, lan tràn như sóng trong không trung. Đám Huyết sắc vệ đội thủ hộ chung quanh Đức Lạp Ngõa Lai bị chấn văng đi hết , đám thủ hộ đứng gần nhất khoảng 10 tên như bị một lực khổng lồ ném bay ra xa, máu tươi tung tóe, mắt thấy đã không thể sống được.

Tấm chắn quả thật kì diệu, dưới sự oanh kích cường hãn như thế cũng chỉ không ngừng tản mát ra một làn sóng 7 màu rung động nhưng không hề có dấu hiệu bể nát . Đáng tiếc, mặc dù đồng dạng thần khí, đối mặt với Diệt Thần Nỏ công kích cực mạnh, cho dù phòng ngự lực của nó cường đại cỡ nào cũng hoàn toàn không có khả năng ngăn cản phong duệ của mũi tên.

Tiếng ngân trầm trầm từ từ tan mất, mũi tên cũng không xuyên qua được tấm chắn ngăn cản nhưng sát khí cùng phong duệ của Diệt Thần Nỏ ngưng tụ lại hóa thành mũi tên vô hình lặng lẽ lướt qua .

Phải biết rằng , ngay cả lúc trước Cửu cấp cự long với lực phòng ngự cực mạnh là Kim chúc long cũng vô pháp ngăn cản uy lực của một mũi tên này!

Đạt Lý Áo lẳng lặng ngồi ở trên lưng Kim tinh bạo long vương , đôi mắt tràn ngập duệ trí của hắn đang từ từ chuyển thành màu xám, ngay trước ngực hắn, một lỗ thủng đường kính hơn tám tấc hiện ra thông suốt đến tận sau lưng, đồng cảnh ngộ như hắn còn có Kim tinh bạo long vương hắn đang cưỡi . Mặc dù phòng ngự lực của Kim tinh bạo long vương mạnh mẽ, lại có thần khí là tấm chắn ngăn cản nhưng mũi tên vô hình ngập tràn sát ý cũng vẫn dễ dàng xuyên thủng thân thể của nó cùng với Đạt Lý Áo .

" Không - ,Đạt Lý Áo" . Bị đẩy ngã xuống khỏi lưng rồng , trong một tích tắc thoát khỏi lưỡi hái tử thần, Đức Lạp Ngõa Lai đau khổ rống lên.

Đạt Lý Áo là trợ thủ đắc lực nhất của hắn, giờ đây, mắt nhìn vị Thủ tướng chết thay cho mình, Đức Lạp Ngõa Lai hai mắt đỏ bừng, nước mắt không kiềm chế được từng giọt từng giọt rơi xuống .

Lơ lửng trong không trung, quang mang màu vàng từ từ thu lại. Diệp Âm Trúc trong lòng than thầm, đúng là người tính không bằng trời tính , quốc gia nào cũng không thiếu người tài giỏi. Bỏ lỡ cơ hội lần này, hắn đã không còn sức phát ra mũi tên thứ hai. mặc dù giương nỏ kéo tên là mượn lực lượng của Thiểm Lôi nhưng khi sát khí mạnh mẽ này xâm nhập cơ thể thì hắn phải dùng lực lượng chính mình hóa giải.

Thân hình nhẹ nhàng phiêu phiêu trong không trung, Diệp Âm Trúc từ từ đáp xuống đất, vừa lúc được Minh tiếp lấy. Lúc này Tử thần long lang kị binh đã từ trong đại quân của địch đột phá ra , tạo thành một hình cánh cung lớn , đang rút quân hướng về phía rừng cây .

Quang mang lóe lên, dòng suối màu tím đang chảy giữa trận địa quân địch nhanh chóng tiêu mất, mà chủ nhân của dóng suối cũng đã được triệu hồi. Về tới bên cạnh Diệp Âm Trúc, Tử trực tiếp hóa thành hình

người. Có sự trợ giúp của Minh nhảy lên bờ vai rộng của hắn. Minh sải bước thật nhanh, hướng về phía rừng rậm chạy như điên.

Bất kì hành động nào đều chừa lại đường lui. Diệp Âm Trúc cùng Tử sở dĩ không hề tiếc rẻ dốc hết toàn lực công kích bởi vì có Minh hậu thuẫn. Thử hỏi có ai đủ khả năng ngăn cản bước chân của Sơn lĩnh cự nhân đây ?

Đức Lạp Ngõa Lai nhào lên lưng Kim tinh bạo long vương, liều mạng dùng đấu khí cố tìm cách khép miệng vết thương trước ngực Đạt Lý Áo. Đáng tiếc vết thương thật sự quá lớn, lực sát thương của Diệt Thần Nỏ thực sự quá kinh khủng. Nếu không phải có tấm chắn ngăn cản bớt, chỉ e rằng bây giờ ngay cả thi thể của Đạt Lý Áo cũng không còn.

_____***_____

"Đạt Lý Áo, Đạt Lý Áo, ngươi không thể chết được! Huynh đệ tốt của ta."

Đức Lạp Ngõa Lai khóc không thành tiếng, hắn rất rõ ràng, nếu không phải Đạt Lý Áo kịp thời đẩy hắn ra, bây giờ chết chính là hắn rồi.

Hai mắt của Đạt Lý Áo đã biến thành một mảng màu xám trắng, đấu khí cùng sanh mệnh lực của hắn đều đã từ cái lỗ lớn kinh khủng trước ngực nọ trôi đi.

"Bệ, bệ …… hạ ……, nghe …… thần một …… câu, Cầm Thành …… không thể địch……. Hướng Mễ Lan …… thần phục …… đi. Sự đáng sợ…. của…..Cầm …… thành ……, …… chúng ta …… không …… có …… khả năng …… đối phó …… được ……"

Nói xong một câu cuối cùng, Đạt Lý Áo toàn thân kịch liệt run lên, đấu khí của Đức Lạp Ngõa Lai rốt cuộc không thể bịt kín vết thương, máu tươi nhanh chóng trào ra, Phật La Quốc nhất đại danh tướng đã cáo biệt nhân gian, chết ở trong lòng của quốc vương.

Chiến sĩ Phật La cùng kêu lên một tiếng bi ai, vẻ mặt của Đức Lạp Ngõa Lai đã trở nên cứng lại, thần phục? Chính mình còn có cơ hội thần phục Mễ Lan sao? Mễ Lan sẽ tha thứ cho một minh hữu từng phản bội sao? Cho dù Mễ Lan khẳng tiếp nhận sự thần phục của chính mình, vậy, Phật La sẽ nghênh đón cái gì? Đại quân của Lam Địch Á Tư và Ba Bàng? Hay là thú nhân một lần nữa phát khởi công kích?

- Không, tuyệt không thể thần phục Mễ Lan . Đạt Lý Áo, ngươi hãy yên tâm đi đi, cừu của ngươi, ta nhất định sẽ báo.

Đức Lạp Ngõa Lai hai mắt đỏ như máu tràn ngập vô tận thù hận, nhìn phương xa, một thân hình khổng lồ cao đạt 50 thước nọ đang biến mất tại trong rừng rậm, ngón tay hắn nắm chặt, móng tay đã đâm sâu vào trong thịt.

Bên trong Pháp Đế Duy Tư thành, mấy vạn quân đội lúc này mới do Hy Lạp Lý thống lĩnh vọt đến, nhưng hắn đã tới chậm.

Mười lăm vạn, tổng cộng toàn thể mười lăm vạn ba ngàn liên quân tam quốc, tại dưới tình huống ban đầu xếp đặt tốt, cũng đã không thể lưu lại ba ngàn chiến sĩ Cầm thành. Đây là loại thất bại gì?

Nhưng Cầm thành thật sự đã thắng lợi sao? Không, lúc này với Diệp Âm Trúc cũng không có vui sướng thắng lợi chút nào.

Trong rừng cây không quá lớn, mười vị tinh linh tộc tự nhiên ma pháp sư bày ra các loại phòng ngự ma pháp, bất quá hết thảy việc này đều uổng phí rồi. Đại quân hỗn loạn của Phật La cũng không có ý định truy kích gì. Giữa không trung, Áo Lợi Duy Lạp cùng giác ưng kỵ sĩ đoàn của hắn một mực nghiêm trận chờ đợi, chỉ cần người Phật La dám truy kích, nghênh đón bọn họ đầu tiên chính là vũ tiễn của tinh linh kỵ sĩ.

- Âm Trúc, ngươi thế nào? Không có việc gì chứ.

Mai tông tông chủ Mai Như Kiếm nhìn thấy rõ ràng sắc mặt tái nhợt của Diệp Âm Trúc quan thiết hỏi. (quan tâm và thân thiết)

Diệp Âm Trúc lắc lắc đầu, nói:

- Lần này là ta tính toán sai lầm, đã tạo tổn thương cho các quân đoàn. Bây giờ chúng ta không thể dừng lại. Hướng phương đông bắc lui lại đi.

Hai tay nắm chặt đến tái nhợt biểu hiện nỗi thống khổ trong lòng hắn.

Phật La vương quốc tổn thất thảm trọng. Thủ tướng Đạt Lý Áo chết thảm, Cầm Thành nhất phương cũng tịnh không lạc quan. Nhìn qua bọn họ chỉ là bị thương tổn một phần mười chiến đấu lực, nhưng trên thực tế. Lúc này giờ phút này, trong đội ngũ chiến sĩ Cầm Thành, chân chính đang có chiến đấu lực chỉ là cực kỳ ít.

Tam đại ma pháp chủng tộc Đức Lỗ Y cùng Trịch Mâu tiêu hao hầu như không còn, cơ hồ mỗi người mang thương tích, đám Đông Long chiến sĩ trong đó đấu khí cũng tiêu hao nghiêm trọng, tử thần long lang kỵ binh- vừa rồi tại trong tràng 300 đối mặt trùng phong của ba vạn nọ, mặc dù toàn thân trở ra, nhưng bọn hắn khôi giáp kiên cố trên người cũng đã xuất hiện vô số dấu vết của địch nhân lưu lại. Va chạm cùng chiến đấu sinh ra tổn thương cùng tiêu hao. Đều không phải nội trong thời gian ngắn là có thể khôi phục lại được. Ngay cả đám Bỉ Mông cự thú bị thương cũng đồng dạng đông đảo, mặc dù bọn họ phòng ngự lực kinh người. Nhưng trước đó, trong thành đối mặt cũng là địch quân gấp trăm lần.

Chỉ cần từ tam đại thần thú trong đó có hai vị tiêu hao hết thể lực là có thể nhìn ra được bên trong đánh một trận là thảm thiết cỡ nào.

Phật La nhất phương tam quốc mười lăm vạn đại quân cường giả cơ hồ tiêu hao hầu như không còn, binh lính cũng tổn thất vượt qua ba vạn, nhưng Diệp Âm Trúc bọn họ cũng xem như là tàn binh bại tướng rồi.

Phật La vương quốc cùng Cầm thành. Một phương là bị đánh đến mất hết chiến ý, một phương khác tuy có chiến ý, nhưng không có được lực lượng chiến đấu.

- Bệ hạ,xin ngài nén bi thương, Cầm thành tặc khấu nọ đã chạy trốn, ngài xem ……

Thành nội bên trong tam quốc liên quân rốt cục cùng đám kỵ binh bên ngoài nhìn qua có chút kinh hoảng hội hợp cùng một chỗ, Hy Lạp Lý cố nén bi thống tang phụ, một chân quỳ xuống tại trước mặt Đức Lạp Ngõa Lai.

- Cha ngươi đâu?

Đức Lạp Ngõa Lai dù sao cũng là nhất quốc chi chủ, cố nén bi thống trong lòng, gạt bỏ nước mắt đứng lên.

Hy Lạp Lý đáy mắt trong đó toát ra oán độc thật sâu,

- Cha thần, người ……, đã vì quốc hy sinh rồi.

- Cái gì?

Đứng ở trên lưng kim tinh bạo long vương, Đức Lạp Ngõa Lai toàn thân run lên, suýt nữa té xuống, trên mặt huyết sắc đi hết,

- Hi Nhĩ Đặc nguyên soái hắn, hắn cũng bỏ ta rồi……, Cầm thành, hay cho một cái Cầm thành.

Nói cho cùng, hắn gần như dùng hàm răng sắt cắn nát xương của ta.

Hy Lạp Lý bi phẫn nói:

- Bệ hạ, xin ngài hạ lệnh đi, thần nguyện ý dẫn một đội nhân mã truy kích Cầm thành tặc khấu, cho cha thần, Đạt Lý Áo thủ tướng cùng đám chiến sĩ tử nạn báo thù.

Đức Lạp Ngõa Lai trên mặt toát ra một nụ cười khắc khổ,

- Ngươi có nắm chắc có thể tiêu diệt người Cầm thành? Hay là lại tống binh cho bọn hắn.

Hy Lạp Lý sửng sốt một chút, trên mặt một trận xanh trắng, nắm chắc? Trước mặt cường giả Cầm thành, ai dám nói chính mình có nắm chắc đây? Ngay cả Khố Tư Lặc nguyên soái dẫn đầu năm mươi vạn đại quân đều thua. Lúc này, lý lẽ căm phẫn xuất ra khỏi miệng của Hy Lạp Lý nhất thời trầm mặc rồi, nhưng oán hận trong lòng lại càng thêm tăng lên.

Đột nhiên, Đức Lạp Ngõa Lai sắc mặt đại biến, hướng đến phương hướng rừng rậm Cầm thành chiến sĩ thối lui nhìn lại,

- Không tốt, Cầm thành tặc khấu lui binh về hướng đó! Hy Lạp Lý, ta mệnh lệnh ngươi suất lĩnh tất cả kỵ binh có thể dùng, lập tức truy kích Cầm thành tặc khấu, như sự việc không thể giải quyết, cho dù chết cũng nhất định phải đem bọn chúng bức ly phương hướng đông bắc.

Thái độ của Đức Lạp Ngõa Lai đột nhiên chuyển biến khiến cho Hy Lạp Lý sửng sốt một chút, nhưng hắn cũng đồng thời rất là hưng phấn lên, rốt cục có cơ hội báo thù rồi. Lập tức khom người lĩnh mệnh, bay đi như chưa từng bay vậy.

Phán đoán đối với tình huống của Cầm thành quân đoàn, Hy Lạp Lý ngược lại xem ra so với Đức Lạp Ngõa Lai càng rõ ràng hơn một chút, bởi vì hắn ở trong thành cùng Cầm thành chiến sĩ tác chiến qua, cũng đã từng nhìn Đức Lỗ Y, Đông Long chiến sĩ vây công dưới tử vong, Cầm Thành các quân đoàn mặc dù cường đại, nhưng cũng không phải địa vị vô địch, bọn chúng cũng là huyết nhục chi khu, trước sau trải qua hai tràng đại chiến, bọn chúng thân mình tiêu hao cũng là thật lớn, mà khuyết hãm số lượng cũng làm bọn chúng có thể dụng binh càng ngày càng ít, bây giờ đúng là thời điểm truy kích tốt.

Cừu hận mãnh liệt khiến cho Hy Lạp Lý đã thấy ưu thế của chính mình đồng thời cũng đã quên một chuyện, hắn đối Cầm thành chiến sĩ cũng không phải chánh thức hiểu rõ. Hoặc giả nói, cho tới vị trí hiện tại, Phật La vương quốc cũng không có ai hoàn toàn rõ ràng tình huống cụ thể Cầm thành các quân đoàn của họ.

Lực hiệu triệu cùng lực ảnh hưởng của Hy Nhĩ Đặc nguyên soái tại trong quân là hơn mười năm thành lập, vì là nhi tử của hắn, Hy Lạp Lý dưới tình huống nhận lĩnh vương mệnh rất nhanh đã tập hợp một chi bộ đội, chỉ là số lượng kỵ binh cùng trên phán đoán của hắn so sánh xem ra ít hơn rất nhiều. Nguyên nhân rất đơn giản, trước ngoài thành ba vạn trọng kỵ binh nọ, cho dù là còn không có bị khí tức thần thú dọa chết, lúc này cũng đã mất đi năng lực chiến đấu.

Bởi vậy, trong thời gian ngắn, Hy Lạp Lý có thể từ trong hơn mười vạn đại quân còn thừa này chọn lựa kỵ binh, số lượng không đến hai vạn.

Hai vạn đánh với ba ngàn, tình huống như vậy nếu xuất hiện tại trong một hồi chiến tranh bình thường hiển nhiên là cục diện một bên lật đổ, chính là, Hi Lạp Lý đối mặt chính là người bình thường sao? Cầm thành quân đoàn có thể sử dụng hai chữ bình thường để phán đoán?

Nhưng là, Hy Lạp Lý chính là đuổi theo không được lùi bước, mặc dù hắn chỉ có không tới hai vạn người, nhưng Hy Lạp Lý hết sức tin tưởng, đám Cầm thành chiến sĩ lực chiến đấu lúc này cũng đã yếu nhược tới một trình độ nhất định, cho dù không thể đem địch nhân tiêu diệt, ít nhất cũng có thể gây cho đối phương tổn thất thật lớn, ý niệm báo thù trong đầu không ngừng kích thích lên đại não của hắn, tổng cộng hơn một vạn tám ngàn kỵ binh, tại dưới tình huống cơ hồ không có sĩ khí do Hy Lạp Lý đái lĩnh mà nói, hướng đến phương hướng đám Cầm thành chiến sĩ rời đi đuổi theo.

Một vạn tám ngàn kỵ binh, tự nhiên là hướng đến đường cũ của đám Cầm thành chiến sĩ rời đi đuổi theo, cho nên, bọn họ cũng đã tiến vào rừng cây. Mà sau một khắc, nghênh đón một vạn tám ngàn Phật La binh lính này, cũng là một tòa rừng rậm sống.

Bất luận là tinh linh tộc hay là Đức Lỗ Y nhất tộc, là chủng tộc phối hợp nhất với đại tự nhiên, mà tự nhiên hệ ma pháp của tinh linh tộc cũng là sở hữu ma pháp sanh mệnh khí tức tối cường, An Nhã từng đối Diệp Âm Trúc nói qua, nếu là ở trong một rừng cây, vậy, thực lực của một gã tinh linh ma đạo sư tuyệt đối có thể so sánh với đại ma đạo sư hệ khác.

Phải biết rằng, lam cấp và tử cấp chênh lệch trong đó dưới tình huống bình thường cơ hồ là không thể vượt qua được, bởi vậy có thể thấy được sự đáng sợ của tự nhiên ma pháp sư. Cùng so sánh với tự nhiên ma pháp sư, Phật La vương quốc cái loại huyết ma pháp sư này căn bản là không tính cái gì.

Hy Lạp Lý cùng kỵ binh của hắn đái lĩnh là tiến vào rừng rậm, cho nên, bọn họ nghênh đón, cũng là lần này Diệp Âm Trúc đái xuất Cầm thành mười vị nữ tế ti nọ đến từ tinh linh tộc có thực lực ma đạo sư lần đầu tiên thi triển ma pháp.

Cái gì là tự nhiên ma pháp? Lợi dụng lực lượng bên trong đại tự nhiên để công kích địch nhân, hoặc giả nói

là chỉ huy lực lượng của đại tự nhiên công kích địch nhân, được gọi là tự nhiên ma pháp. Có sanh mệnh khí tức càng mãnh liệt tự nhiên lực lại càng dễ dàng bị tự nhiên ma pháp lợi dụng, rừng rậm, hiển nhiên là vũ đài tốt nhất của tinh linh ma pháp sư.

Cho nên, sau khi Hy Lạp Lý cùng đại quân của hắn tiến vào rừng rậm, khắp rừng rậm đều như sống dậy.

Khô thảo khô mềm mại đã biến thành dây thừng uống lượn cứng cỏi, cây cối thật lớn, tất cả nhánh cây đều đã biến thành lợi khí ngăn cản địch nhân tiến tới, thậm chí một mảnh lá cây nọ, tại lúc này cũng đã biến thành lưỡi dao sắc bén cắt đứt sanh mệnh.

Sanh mệnh tiêu vong nương theo đó là không ngừng xuất hiện tiếng kêu thảm thiết, chỉ trong phút chốc đã khuếch tán tràn ngập khắp trong rừng rậm. Cạm bẫy của mười tinh linh nữ tế ti bày ra, cho dù là Hy Lạp Lý bọn họ muốn chạy đi, cũng đã biến thành một chuyện khó khăn. Không biết thực lực chánh thức của đối thủ, kết quả tựu chỉ có một, chính là chết!

Cầm thành đại quân sớm trước khi Hy Lạp Lý dẫn người trùng nhập rừng cây đã từ trong phiến rừng rậm này rút ra ngoài, mặc dù tình trạng thân thể của đám chiến sĩ đều phi thường mệt mỏi, nhưng Diệp Âm Trúc hạ đạt mệnh lệnh lại như trước là gia tốc chạy đi.

Sau hai canh giờ, khi Cầm thành đại quân ngoại trừ Bỉ Mông quân đoàn cùng tử thần long lang kỵ sĩ đoàn còn có dư lực ra, mấy quân đoàn khác rốt cục chịu không nổi, bôn ba không ngừng trong thời gian dài, thân thể đã đến gần cực hạn, Diệp Âm Trúc bất đắc dĩ hạ lệnh tu chỉnh, mà tại đây thì, giác ưng kỵ sĩ trên không trung lại truyền trở về một cái tin tức đặc biệt.

---

ok¢u G\ʏÈjX ok¢I w«Ôj ¦\Ň ¦}ɳ d_Ń«

- Là cái doanh trại dạng gì?

Diệp Âm Trúc nhíu mày hỏi. Lúc này tình huống bản thân hắn cũng không lạc quan lắm, là kẻ lãnh đạo, hắn chẳng những giữ một vai trò cực kỳ quan trọng trong chiến đấu, đồng thời còn phải vắt cạn tâm trí để chỉ huy, như khi Diệt Thần Nỗ phát ra mũi tên ấy, mặc dù nói không thể làm 'dầu cạn đèn tắt', nhưng đấu khí và ma pháp tử cấp thất giai của hắn cũng tiêu hao gần như nhau. Hai canh giờ gấp rút lên đường vừa qua đã khiến cho sự mệt mỏi không ngừng đánh sâu vào đại não hắn.

- Áo Lợi Duy Lạp đại nhân đã tự mình đi dò xét rồi.

Tinh Linh chiến sĩ cung kính trả lời.

Với những bài học cách đây không lâu, Áo Lợi Duy Lạp càng trở nên cẩn thận hơn, mặc dù lọt vào ổ mai phục của địch nhân Diệp Âm Trúc phải có trách nhiệm không thể trốn tránh, nhưng Giác Ưng kỵ sĩ trong công tác trinh sát mà lơ là không kỹ lưỡng, cũng là một trong những lý do quan trọng, đột nhiên phát hiện có biến hóa ở phía trước, Áo Lợi Duy Lạp khôn ngoan chính là tự mình đi dò xét.

Diệp Âm Trúc lập tức hạ lệnh, nghỉ ngơi tại chỗ đồng thời không cho phép nổi lửa nấu ăn, lấy lương khô làm thức ăn. Lúc này, sau lưng hắn đã xuất ra một lớp mồ hôi lạnh dày mịn, nếu như doanh trại ở phía trước này là một cái bẫy rập địch nhân chuẩn bị cho bọn hắn, như vậy, không phải đã có thể chịu tổn thất đơn giản giống như tái diễn cuộc chiến lúc trước tại Pháp Đế Duy Tư thành.

Không lâu sau, Áo Lợi Duy Lạp kỵ long trở về.

- Đại ca, tình huống thế nào?

Diệp Âm Trúc có chút vội vàng hỏi.

Áo Lợi Duy Lạp thần sắc nhìn qua có chút quái dị, cười khổ lắc lắc đầu, nói:

- Ta cũng không biết phải nói như thế nào, có lẽ đây là một cơ hội cho chúng ta, nhưng cũng có thể là một cái bẫy.

Diệp Âm Trúc nhìn hắn nghi hoặc, lộ ra ánh mắt lo lắng và nghi ngờ.

Áo Lợi Duy Lạp nói:

- Doanh trại xuất hiện tại phía trước rất to lớn, quy mô của nó thậm chí có thể so sánh với trung tâm bổ cấp hậu cần phía sau Phật La lúc trước chúng ta tiến công vào lần đầu tiên đó. Nhưng cái doanh trại này rất quái dị. Nhân số quân phòng thủ vào khoảng hai vạn quân, cơ hồ tất cả đều tuần tra bên ngoài doanh trại, có thể nói là phòng ngự rất sâm nghiêm. Mà tại bên trong doanh trại, lại phần lớn đều là những đại xa do giác mã kéo. Từ bên ngoài nhìn vào, chứa trên những đại xa này giống như là lương thảo quân nhu quân dụng. Đặc biệt là lương thực rất nhiều. Ta ước tính sơ sơ một chút, nếu đây thật sự đều là lương thảo, thậm chí có thể hỗ trợ duy trì một đội ngũ hàng trăm nghìn quân.

Nghe xong Áo Lợi Duy Lạp báo cáo, Diệp Âm Trúc nhíu mày nói:

- Chẳng lẻ là Phật La nhân điều động? Chuẩn bị vận chuyển đến tiền tuyến hỗ trợ chủ lực bọn chúng, lại một lần nữa phát động tiến công Mễ Lan? Phật La nhân này xem ra cũng thật thần thông quảng đại, trong một thời gian ngắn như vậy lại có thể cùng một lúc hỗ trợ sự tiêu hao nơi tiền tuyến còn có thể điều động một lượng quân nhu quân dụng khổng lồ như thế. Xem ra, chúng ta thực đã coi thường Phật La rồi. Lượng quân nhu quân dụng này xuất hiện ở phía trước chúng ta. Có lẽ, đây cũng là cái bẫy của Phật La nhân kia. Nếu như bên trong những xe ngựa này không phải chứa 'lương thảo' mà là 'chiến sĩ', chúng ta đây sợ rằng sẽ…

- Không, không giống là cái bẫy.

Áo Lợi Duy Lạp tựa hồ hạ quyết tâm mới nói ra những lời này.

- Hả?

Diệp Âm Trúc có chút kinh ngạc nhìn hắn.

Áo Lợi Duy Lạp trầm giọng nói:

- Quân nhu quân dụng bộ đội lượng lớn như vậy xuất hiện đã làm người ta kỳ quái. Nhưng càng khiến ta ngạc nhiên hơn là: Hai vạn quân phòng thủ đó đều không phải là binh sĩ của Phật La, nhìn từ trên cờ hiệu, là quân của Lam Địch Á Tư và Ba Bàng vương quốc.

- Cái gì?

Diệp Âm Trúc lấy làm kinh hãi, liên tưởng đến trước đây tại bên trong Pháp Đế Duy Tư thành gặp phải Long kỵ tướng và Lam Địch Á Tư, Ba Bàng liên quân, trong lòng không nhịn được trầm xuống:

- Chẳng lẻ Lam Địch Á Tư ở dưới tình huống duy trì đối mặt với áp lực cường đại của Mễ Lan còn có thể điều động một nhóm binh sĩ và quân nhu quân dụng cấp cho Phật La nhân hay sao? Nếu như có bọn chúng hỗ trợ, e rằng tình huống đông tuyến vừa mới ổn định lại sẽ rất bi quan.

Áo Lợi Duy Lạp cười khổ nói:

- Mặc dù ta… rất không mong muốn nhìn thấy loại tình huống như vậy, nhưng ý nghĩ ta và ngươi lại giống nhau. Tuy nhiên ta rất kỳ quái, nếu như những quân dụng lương thảo này là vận chuyển cho Phật La. Tại sao gặp phải tại địa phương này. Nơi này vốn đã ra ngoài vùng thương thảo của thủ đô Phật La Quốc, hơn nữa ngay cả một chiến sỹ Phật La đều không có. Âm Trúc, nếu quân đồng minh đưa tới cho ngươi nhiều vật tư như vậy, ngươi sẽ làm như vậy hay sao?

Diệp Âm Trúc suy nghĩ một chút. Đáp:

- Sự tình có vẻ kỳ lạ, sợ rằng không phải đơn giản như vậy, chúng ta cứ suy đoán bừa cũng vô dụng. Xem ra, chỉ có tự mình đi xem, nghĩ biện pháp từ trong số tin tức thu được mới tốt. Hơn nữa, cho dù đây là một khối thịt béo, với tình huống của chúng ta hiện tại cũng không cách nào ăn được. Đại ca, ngươi giữ lại một ít Giác Ưng kỵ sĩ cảnh giới, lệnh cho những người khác đều được nghỉ ngơi đi. Hiện tại chúng ta cần phải làm ngay là nghỉ ngơi dưỡng sức mới được.

Tình huống tại chỗ nghỉ ngơi không thay đổi, mà phía trước xuất hiện tình huống bộ đội quân nhu quân dụng lại chỉ có Diệp Âm Trúc và Áo Lợi Duy Lạp hai người rõ ràng minh bạch nhất.

Thân hãm hiểm cảnh, tâm trạng nôn nóng của Diệp Âm Trúc ngược lại từ từ trở lại yên tĩnh, hắn đem những chiến sĩ Cầm Thành bị thương ấy từ trong Sanh Mệnh Bảo Thạch giới chỉ phóng xuất ra, trong đó, tình huống... gay go nhất cũng chính là Chiến Tranh cự thú Cách Lạp Tây Tư. Cách Lạp Tây Tư bị thoát lực vô cùng nghiêm trọng, cả người đã hoàn toàn lâm vào trong giấc ngủ mê man, qua giải thích của Tử Diệp Âm Trúc đã hiểu rõ tình cảnh hiện tại của hắn.

Trong khoảng thời gian này, Cách Lạp Tây Tư thủy chung không có ăn thực vật đầy đủ, trạng thái thân thể vốn không phải là đỉnh cao, hơn nữa trước thời điểm cuối cùng của trận chiến ấy trùng kích trong cơn phẫn nộ điên cuồng đã tiêu hao cơ hồ toàn bộ năng lượng của hắn, cho nên mới lâm vào trong giấc ngủ say.

Lúc này biện pháp làm hắn khôi phục tốt nhất, chính là thu lấy một lượng lớn năng lượng, từ trong thực vật thu lấy một cách tự nhiên là biện pháp tốt nhất. Có thể bây giờ lương thực Diệp Âm Trúc mang theo xa xa không đủ cung cấp cho hắn.

Truyền lệnh cho các chiến sĩ bị thương và sức lực tiêu hao nghiêm trọng ngồi quanh bên mình, Diệp Âm Trúc hít sâu một hơi, thông qua Thần Nguyên Ma Pháp Bào thật nhanh hấp thu năng lượng trong không khí tập trung vào mình, đồng thời, từ trong Tu Di Thần Giới lấy ra một thanh cổ cầm.

*Cốt làm bằng gỗ Đồng Mộc, tay cầm bằng sừng, vỏ bọc bên ngoài màu tím, dây vàng chỉnh ngọc, ngoài rìa khắc rồng chạm phượng. Bảy nấc màu đen, có những đường chạm hình rắn chạy dọc, trên thân và mỗi nấc đều có chạm trổ. Trên đàn có khắc "Đại thánh Di Âm", đúng là 'Đại Thánh Di Âm cầm' thanh cổ cầm tốt nhất vậy.

* (Cảm ơn tepga, huynhduongcongtu và huntercd đã dịch giúp đoạn khó nhai này. Rất cảm ơn.)

Vuốt ve dây đàn, Diệp Âm Trúc nhẹ giọng ngâm:

'Dịch dương chi đồng, không tang chi tài, phượng minh thu nguyệt, hạc vũ dao thai'.

Thanh âm hắn tựa hồ rất nhẹ, nhưng truyền rõ ràng vào trong tai mỗi một vị chiến sĩ Cầm Thành ở xung quanh.

Đó là thanh âm dịu dàng và êm tai, Tử và bọn Bỉ Mông cự thú còn khá hơn một chút, nhưng kỳ dư các chiến sĩ quân đoàn khác cũng là mở to hai mắt nhìn, bởi vì bọn họ cảm giác được rõ ràng mười sáu chữ đơn giản này lại khiến cho tâm trạng chính mình tựa hồ trở nên bình tĩnh hơn.

Cảm xúc lớn nhất chính là Đức Lỗ Y chiến sĩ, bọn họ là một trong các chủng tộc gần với thiên nhiên nhất, tại thời điểm này, bọn Đức Lỗ Y phát hiện, cùng với mười sáu chữ ngâm xướng đó, khí chất của Diệp Âm Trúc trong khoảnh khắc xảy ra chuyển biến, hắn lúc này phảng phất biến thành một phần của thiên nhiên, cùng cổ cầm của mình, cũng cùng hết thảy chung quanh hoàn toàn dung hợp cùng với nhau, cái loại. cảm giác kỳ dị nầy khiến cho trong lòng bọn Đức Lỗ Y bỗng dưng sinh ra cảm xúc thân thiết mãnh liệt.

Tay trái đại, danh chỉ đối nhau ấn nhẹ, thế như tiếng chim cưu hót gọi mưa, tay phải thực, trung chỉ thanh khiết, thế như tiếng nước suối chảy sâu sa như ẩn như hiện, âm thanh nổi lên, tiếng đàn tinh tế hàm súc bồng bềnh phiêu dạt vang lên, chỉ pháp bất động lại khống chế thanh sắc lúc nhanh lúc chậm như nặng như nhẹ, sự hài hòa của thanh âm với giai điệu nhẹ nhàng trầm thấp, đem cầm chi cửu đức tinh tế sâu sắc phá vỡ mọi rào cản, êm dịu thẩm thấu qua tất cả, rồi tiếng đàn lại trầm ngưng cổ kỳ, diễn dịch đầy đủ là: 'kỳ, cổ, thấu, nhuận, tĩnh, viên, quân, thanh, phương' chín loại âm sắc tốt đẹp, giai điệu êm dịu mượt mà ấy làm thức tỉnh sức sống nguyên thủy nhất trong cơ thể các chiến sĩ Cầm Thành, tựa hồ theo cùng với sự vận động hài hòa của thanh âm mà các nguyên tố trong không khí từ từ phóng đẩy ra.

Tử mặt lộ vẻ mỉm cười, khoanh chân tại bên người bạn tốt Diệp Âm Trúc, mặc dù thân thể hắn so với Diệp Âm Trúc lớn hơn nhiều, nhưng tại thời điểm này, cảm giác cho mọi người lại phảng phất giống như một gã cầm đồng, chỉ thuộc loại cầm đồng cho Diệp Âm Trúc.

Tử mang nhàn nhạt sau khi Diệp Âm Trúc ngâm xướng lúc đầu mười sáu chữ ấy đã bắt đầu phóng tràn ra, và nương theo tiếng đàn, tử quang nhàn nhạt này lại từng bước trở nên mãnh liệt dâng lên, hóa thành một vầng hào quang hướng ra xung quanh lan tỏa ra.

Dần dần, các chiến sĩ Cầm Thành đều nhắm mắt lại, trong vô thức, dụng tâm lắng nghe giai điệu tuyệt vời ấy.

Cho dù là thời gian qua Tử Thần long Lang kỵ binh lãnh khốc nhất và… Bỉ Mông cự thú cuồng bạo nhất vào lúc này khí tức đều đã theo tiếng đàn trở nên nhu hòa, hoàn toàn đắm chìm vào trong quang mang tử sắc thẫm đậm ấy.

Phần lớn các chiến sĩ Cầm Thành đều kiến thức qua cầm khúc của Diệp Âm Trúc công kích thì uy lực kinh khủng, nhưng cũng chưa có cảm thụ qua hiệu quả của cầm khúc tại phương diện trị liệu, vào giờ phút này, bọn họ mới cảm giác từ trong thâm tâm về năng lực của Cầm Đế.

Cảm xúc mạnh nhất chính là Sơn Lĩnh cự nhân, cùng với nhận thức về Diệp Âm Trúc không ngừng tăng lên, Minh càng ngày càng hiểu được tại sao Tử lại lựa chọn Diệp Âm Trúc làm bạn Đồng Đẳng Bổn Mạng Khế Ước của mình. Nhìn mặt ngoài, Diệp Âm Trúc tựa hồ nhờ vào lực lượng của Tử Tinh Bỉ Mông rất nhiều, nhưng chỉ có cùng Tử đồng dạng thân là Thần thú Minh mới hiểu được, trong thực tế, hẳn phải là Tử nhận được lợi ích nhiều hơn mới đúng.

Tử Tinh Bỉ Mông mặc dù là đứng đầu tứ đại thần thú, nhưng tốc độ phát triển cũng là chậm nhất trong tứ đại thần thú. Hắn đã nhận thức được Tử, sau này, lại phát hiện Tử tốc độ tăng lên chẳng những không chậm, ngược lại so với lúc trước chính mình phát triển thì còn nhanh hơn, mà tất cả những điều này rõ ràng là do dựa vào mối quan hệ với Diệp Âm Trúc.

Trong cầm khúc ẩn chứa nguồn năng lượng rất to lớn, ngay cả Sơn Lĩnh cự nhân là thần thú như vậy cũng không kềm nổi cảm giác giật mình, bên trong cầm khúc ấy cũng không phải ẩn chứa năng lượng của bản thân Diệp Âm Trúc, mà là đến từ thiên nhiên.

Bất luận ma pháp sư tu luyện ma pháp gì, đều cần lấy việc dẫn động ma pháp nguyên tố càng nhiều làm cơ sở, ma pháp nguyên tố từ đâu mà ra, hiển nhiên là trong không khí, giữa thiên địa.

_____***_____

Lúc này, tất cả những binh sĩ được bao phủ trong phạm vi ma pháp nguyên tố từ cầm khúc ấy dường như đều trở nên ngoan ngoãn, Diệp Âm Trúc chính là chủ soái của bọn hắn. Dưới sự điều khiển của hắn, không phải chỉ trong phạm vi cầm khúc, mà các loại nguyên tố ngoài phạm vi cũng từ mọi hướng khác nhau ngưng tụ đến.

Đồng thời, cầm khúc nọ đối với thân thể của tất cả Cầm Thành chiến sĩ ở đây đều nảy sinh ra một loại kích thích kỳ dị, một luồng khí ấm di chuyển từ tứ chi hướng tới mọi ngóc ngách của thân thể như dòng nước chảy, cảm giác thoải mái liên tục sinh ra một lực tác dụng đưa bọn chúng vào giấc ngủ, hắn đã diễn tấu, tự nhiên là khúc 'Bồi Nguyên Tĩnh Tâm khúc' quen thuộc, hy vọng có thể dựa vào cầm khúc cao cấp này khiến cho tốc độ phục hồi chính mình cùng Cầm Thành chiến sĩ đều tăng lên một chút, để có thể đối mặt với tình hình quân địch còn chưa biết rõ phía trước.

Nhưng, khi Diệp Âm Trúc đạn tấu lên bài cầm khúc quen thuộc này lần nữa, hắn lại phát hiện ra tình huống tựa hồ trở nên bất đồng với trước kia, nương theo ma pháp lực và tinh thần lực đã tăng lên, lúc này đây, hắn tại trong quá trình diễn tấu, sinh ra một loại cảm giác hoàn toàn mới.

Dựa vào cảnh giới thiên nhân hợp nhất, theo cầm khúc dẫn dắt, hắn phát hiện ra, chung quanh tất cả ma pháp nguyên tố trong không khí tựa hồ đều xuất hiện rõ ràng tại trong phạm vi bao phủ của tinh thần lực, có thể thông qua tâm nhãn nhìn thấy rõ ràng, hơn nữa, những ma pháp nguyên tố này cùng với tinh thần chi hải của mình có sự liên kết như tơ với sợi (ý nói bền chặt), dựa vào cầm khúc diễn tấu liên tục tựa hồ có thể kiểm soát được các hành động của chúng.

Đồng thời, Diệp Âm Trúc còn phát hiện được một chi lực lượng khác, đó là lực lượng đến từ các linh hồn, linh hồn của các chiến sĩ Cầm Thành.

Hàng ngàn cảm xúc thỏa mãn tại trong những linh hồn phiêu bồng này, linh hồn của bọn họ vậy mà dưới tác dụng của 'Bồi Nguyên Tĩnh Tâm khúc' hoàn toàn thoải mái tự mình. Nói cách khác, nếu bây giờ chính mình muốn dụng tinh thần lực công kích bọn họ, vậy, Cầm Thành chiến sĩ cơ hồ có thể tại trong nháy mắt bị hủy diệt. Dù sao, bất cứ ai sau khi linh hồn bị thương đều phải chịu đựng sự đả kích đau đớn thê thảm, ít nhất cũng sẽ biến thành ngớ ngẩn. Ngay cả cường giả cấp bậc Thần thú cũng không ngoại lệ.

Lúc này dưới tình huống hai loại tình hình đồng thời xuất hiện, Diệp Âm Trúc đột nhiên có cảm giác hết

thảy đều nắm ở trong lòng bàn tay, Tinh thần lực hắn thông qua cầm khúc phát xuất ra, bắt đầu một thử nghiệm đặc thù.

Trong không khí ma pháp nguyên tố ấy không ngừng ngưng tụ sắp xếp chỉnh tề dưới sự khống chế của Diệp Âm Trúc hướng về hắn nhanh chóng ngưng tụ di chuyển đến, tự nhiên thử nghiệm lần đầu tiên của chính mình, hắn không dám lấy sự an nguy của Cầm Thành chiến sĩ làm trò đùa, nguyên tố lực vô hình từ bốn phương tám hướng dâng tràn tới thông qua Thần Nguyên Ma Pháp Bào theo thứ tự tiến vào trong cơ thể Diệp Âm Trúc, khả năng lọc mạnh mẽ của Thần Nguyên Ma Pháp Bào được phát huy hoàn toàn tốt đẹp, vô nguyên tố ma pháp lực thuần khiết dũng mãnh nhập vào Diệp Âm Trúc, dường như sự khô cạn trong kinh mạch lập tức như người khát nước đã lâu gặp được giòng suối mát lạnh ngọt ngào vậy, cái loại lĩnh vực tinh thần liên tục tràn đầy khoan khoái nầy làm cho hắn cơ hồ tại sảng khoái phát ra tiếng thở dài rền rỉ.

Lực khống chế của Diệp Âm Trúc rất là xảo diệu, năng lượng đưa vào vừa khớp tám phần là giới hạn tiếp nhận của kinh mạch hắn. Hễ càng có lợi thì càng không nên mạo hiểm, nhưng lúc này nguyên tố giữa thiên địa vô cùng to lớn, sau khi được lọc qua Thần Nguyên Ma Pháp Bào, ngoại trừ bản thân sử dụng riêng phần còn lại, Diệp Âm Trúc bắt đầu thông qua tinh thần lực chế ngự khéo léo hướng trên người Tử chuyển đến. Thân thể Tử Tinh Bỉ Mông đạt đủ vững chắc. Tuyệt sẽ không gặp vấn đề gì.

Quả nhiên, nhận được vô nguyên tố ma pháp lực Diệp Âm Trúc truyền đến, thân thể Tử run nhè nhẹ một chút, toàn thân tử quang nhất thời trở nên mãnh liệt vùng lên, thông qua liên lạc giữa linh hồn, Diệp Âm Trúc có thể cảm giác được rõ ràng trên người Tử và chính mình xuất hiện cùng một tình huống, nói cách khác, chính mình thông qua cầm khúc đem ma pháp lực vô nguyên tố vận chuyển truyền cho đồng bọn chung quanh là hoàn toàn có thể thành công được.

Sau khi có phát hiện này, Diệp Âm Trúc bắt đầu đem vô nguyên tố ma pháp lực đã được lọc biến thành năng lượng càng thêm nhu hòa. Lần thứ ba hướng thân thể Cách Lạp Tây Tư vận chuyển truyền đến. Hiện tại… cần thiết hỗ trợ năng lượng nhất, hiển nhiên là lão Chiến Tranh cự thú này.

Do lúc khởi đầu, Cầm Thành chiến sĩ tiến vào một loại cảnh giới kỳ diệu. Cùng với thời gian trôi qua, bắt đầu từ người bị thương nặng nhất, tại trong cầm khúc thần kỳ nọ, bọn họ đầu tiên là cảm giác được cơ năng trong thân thể mình nảy ra kích thích không ngừng, khả năng tự chữa bệnh tăng lên phạm vi lớn hơn, một tia lực lượng khởi từ tứ chi từng bước lan khắp toàn thân, cùng lúc đó, một cổ lực lượng nhu hòa từ các lỗ chân lông bên ngoài truyền vào trong cơ thể, chẳng những lực lượng này cùng chính thân mình không xung đột chút nào, ngược lại còn dung nhập nhanh chóng vào trong thân thể mình, bổn nguyên lực lượng vừa mới sinh ra dung hợp làm một rất nhanh tu bổ thân thể bị thương, bổ khuyết vào lực lượng tiêu hao trong cơ thể.

Không ai nguyện ý thoát ly từ trong cảnh giới hoàn toàn tốt đẹp này, cái loại… cảm giác dạt dào rõ ràng ấy khiến cho mỗi người đều đắm chìm vào trong khoái cảm đặc thù. Có thể nằm trong danh sách chiến đấu của Cầm Thành, các tộc chiến sĩ này tu luyện bình thường trong thiên nhiên không phải ít, nhưng dù tu luyện cái dạng gì cũng không cách nào so sánh cùng với tình huống này a. Dần dần, các chiến sĩ bắt đầu tu luyện dựa theo phương pháp của riêng mình tiến hành tu luyện, lực lượng từ bên ngoài trải qua tự bọn họ dẫn dắt thu nhập nảy sinh hiệu quả càng tốt hơn.

Lúc tu luyện vừa mới bắt đầu, mặt trời vẫn còn ở chính giữa, trong quá trình tuyệt vời này, rất nhanh hết thảy đều phát sinh thật nhanh, quang mang nhàn nhạt lóe ra, lực lượng mọi người đều đang khôi phục rất nhanh, không chỉ là thể lực, ngay cả đấu khí và ma pháp của bọn hắn. Không biết bao lâu sau, khi Diệp Âm Trúc cảm giác được ma pháp lực và đấu khí trong cơ thể chính mình đều đã bổ sung dồi dào, hai tay đạn tấu của hắn rốt cục ngừng lại, nhẹ lướt qua dây đàn, mang đi dư âm cuối cùng ấy.

Mấy ngàn ánh mắt cơ hồ mở ra cùng một lúc, mà mọi ánh mắt tập trung hướng về Diệp Âm Trúc, bọn họ đã thấy, chính là Cầm Đế thần thái sáng láng và cổ cầm thần kỳ cửu đức vẹn toàn nọ, trong mắt mỗi một người đều biểu lộ vẻ thán phục tận đáy lòng. Cầm Đế, Cầm Đế, đây quả thật là chỉ có 'Cầm Trung Đế Vương' mới có thể triển hiện sức mạnh đích thực a.

Nhẹ nhàng đứng lên, Diệp Âm Trúc dùng sức giang rộng tay ra một cái, hoạt động cơ thể có chút cứng ngắc, hắn tựa hồ như không hề nhìn thấy ánh mắt các chiến sĩ Cầm Thành gần như một loại 'sùng bái' ấy, hạ đạt mệnh lệnh:

- Mọi người nghỉ ngơi tại chỗ ăn uống, nhớ kỹ, không được nhóm lửa. Tử, ngươi đi theo ta.

Tử đứng lên, chính lúc hắn đang đi về hướng Diệp Âm Trúc, một thanh âm trầm thấp hùng hậu vang lên:

- Cầm Đế đại nhân, cám ơn ngài.

Diệp Âm Trúc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đúng là Cách Lạp Tây Tư không biết từ lúc nào đã khoanh chân ngồi đó lên tiếng. Trong quá trình đạn tấu cầm khúc trước đó, Diệp Âm Trúc dồn hết sức đem vô nguyên tố năng lượng càng nhiều truyền vào trong cơ thể Cách Lạp Tây Tư và Tử. Thực lực càng mạnh, năng lượng cần để hồi phục cũng càng to lớn, Lúc này, Tử và Diệp Âm Trúc đã hoàn toàn từ trong suy yếu khôi phục trở lại, nhưng Cách Lạp Tây Tư vị Thần thú chân chính này vẫn còn kém hơn một chút, nhưng ít ra, hắn cũng sẽ không bởi vì thoát lực mà hôn mê nữa.

Từ trong mắt Cách Lạp Tây Tư, Diệp Âm Trúc đã thấy chính là vẻ cảm kích và khâm phục từ trong thâm tâm hắn, từ khi Chiến Tranh cự thú hiến tế linh hồn chi hỏa cho Tử về sau, loại vẻ mặt này rất ít xuất hiện tại trên mặt hắn, lúc này Cách Lạp Tây Tư đã chính thức cho rằng chính mình là một phần tử của Cầm Thành.

- Cách Lạp Tây Tư, ngươi khổ cực rồi, hảo hảo nghỉ ngơi nha. Ta sẽ rất nhanh tìm chút thực vật cho ngươi ăn.

Diệp Âm Trúc tha thiết nói. Lần này nếu không phải Cách Lạp Tây Tư mạnh mẽ phá tan thành tường Pháp Đế Duy Tư thành, hủy diệt hết những ma tinh đại pháo ấy, tổn thất của Cầm Thành chiến sĩ còn không biết phải đến bao nhiêu đây, cho dù là Bỉ Mông cự thú, cũng tuyệt không dám dùng thân thể chính mình để đón nhận uy lực của ma tinh đại pháo.

Cách Lạp Tây Tư khoanh chân ngồi đó, trông thấy Diệp Âm Trúc muốn cùng Tử rời đi, hắn đột nhiên nói:

- Cầm Đế đại nhân, nếu như, nếu như có thể thường xuyên nghe cầm khúc của ngài, ta nghĩ, ta hẳn là có thể ăn ít lại rất nhiều.

Diệp Âm Trúc sửng sốt một chút, nhìn Cách Lạp Tây Tư trong lòng không nhịn được linh quang lóe ra.

Cách Lạp Tây Tư nói:

- Ta ăn thực vật số lượng rất lớn, nhất là ưa thích ăn thịt,... chính là nguyên nhân chủ yếu cần thiết nhất cho năng lượng. Tại trong lịch sử Chiến Tranh cự thú chúng ta, chỉ có thực vật là phát sinh năng lượng tốt nhất, nhưng hôm nay ta lại biết chính mình sai rồi, sau khi lắng nghe qua cầm khúc thần kỳ như thế của Cầm Đế đại nhân, ta phát hiện năng lượng đồng dạng có thể thông qua phương thức này truyền vào trong cơ thể. Chỉ cần mỗi mười ngày nghe một lần, ta tin tưởng rằng, lượng thức ăn của ta giảm bớt với mức độ rất lớn, tuyệt sẽ không mang đến phiền toái cho ngài và Tử Đế đại nhân nữa.

Cách Lạp Tây Tư chính là thần thú, vô cùng thông minh, hắn như thế nào lại nhìn không ra Diệp Âm Trúc và Tử bởi vì sức ăn của hắn mà khó khăn sao?

Không đợi Diệp Âm Trúc nói, Tử không nhịn được nở nụ cười:

- Hảo tên Cách Lạp Tây Tư ngươi, nghe cầm khúc của Âm Trúc chính là độc quyền của ta. Tiểu tử ngươi ngược lại nhặt được tiện nghi. Cầm khúc của Âm Trúc đúng không chỉ là hồi phục năng lượng đơn giản như thế.

Cách Lạp Tây Tư cười hắc hắc, nói:

- Tử Đế đại nhân, thậm chí ngay cả ta và ngươi, ngươi còn không quan tâm để cho ta trở nên càng mạnh một chút sao?

Tử không có tức giận nói:

- Bớt đi lời lẽ cũ rích này, nên nói rõ ràng, ta đối với ngươi thật không có hứng thú.

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:

- Tốt lắm, Cách Lạp Tây Tư, ngươi đề nghị ta sẽ lo lắng cho ngươi. Bất quá, phải chờ chúng ta bình an trở lại Cầm Thành hãy nói tiếp. Dù sao, không có nhiều thời gian như thế để cho ta đạn cầm cho các ngươi

nghe. Nếu ta đoán không sai, Phật La nhân nhất định còn có thể có hành động đối với chúng ta. Mọi người cố gắng mau chóng ổn định trạng thái chính mình đi.

Nói xong, Diệp Âm Trúc lại thông qua truyền âm hướng về Áo Lợi Duy Lạp dặn dò vài câu, lập tức mang theo Tử rời khỏi doanh trại đồn trú tạm thời của Cầm Thành chiến sĩ.

Tin tức trước đây do Áo Lợi Duy Lạp tìm kiếm được làm hắn rất là coi trọng, có bài học từ trước tại Pháp Đế Duy Tư, lúc này đây, Diệp Âm Trúc quyết định chính mình tự mình dò xét tình huống, nếu phía trước là một cái bẫy, ứng phó tiếp cận là một loại biện pháp, nhưng nếu thật là một khối thịt béo thì sao đây? Chỉ cần đem miếng thịt béo lớn như vậy ăn sạch, sợ rằng Phật La nhân sẽ rất tiếc thương nha.

Dựa theo thời gian tính toán, mặc dù Cầm Thành chiến sĩ nghỉ ngơi được nửa ngày, có thể toàn lực gấp rút lên đường trước bốn canh giờ đến nơi rồi có thể cho bọn họ nghỉ ngơi đầy đủ. Dù sao, kỵ binh Phật La nhân số lượng còn lại không nhiều lắm, mà che khuất ở trước mặt bọn họ là một mảng rừng rậm, các Tinh Linh nữ tế ti lưu lại sử dụng toàn lực ma pháp có thể chống đỡ suốt thời gian một ngày.

_____***_____

Phải biết rằng, chính là do các nàng dẫn động tánh mạng chi nguyên của cả khu rừng rậm, mà diện tích mảng rừng rậm ấy rất lớn, muốn đi vòng qua cũng không dễ dàng.

Nếu không phải là nguyên nhân này, Diệp Âm Trúc cũng sẽ không đạn cầm thung dung như vậy hơn nửa ngày qua.

Khoảng cách ba mươi dặm đối với Diệp Âm Trúc và Tử mà nói căn bản không coi là gì, hai người toàn lực triển khai thân hình tựa như ảo ảnh dán sát mặt đất cùng phi hành, chỉ trong chốc lát đã nhìn thấy doanh trại ở xa xa. Doanh trại này diện tích thật lớn, thậm chí có cảm giác nhìn mỏi mắt cũng không thấy đâu là giới hạn.

Tình huống hoàn toàn giống như báo cáo của Áo Lợi Duy Lạp, mặc dù đã tới giờ cơm chiều, nhưng lực lượng tuần tra chung quanh doanh trại này vẫn cực kỳ nghiêm mật như trước, bất luận nhìn từ trên cờ xí hay là trang bị, những chiến sĩ trước mắt này rõ ràng đều không phải là thuộc về Phật La.

Diệp Âm Trúc ngẩng đầu nhìn sắc trời một chút, hướng về Tử thấp giọng nói:

- Chúng ta vào xem thử.

Hai người tâm ý tương thông, Diệp Âm Trúc lấy ra Sanh Mệnh Trữ Tồn Bảo Thạch… trước thu Tử vào trong đó, kim sắc quang mang trên song chưởng sáng bùng lên, thân hình chợt lóe, đã thông qua lực lượng của Thiểm, Lôi chui xuống lòng đất, hướng về doanh trại địch quân ẩn dấu hành tung đi tới.

Phòng ngự doanh trại như vậy, hiển nhiên là ở vị trí trung tâm mới có thể chứa đựng nhiều bí mật nhất, bởi vậy, Diệp Âm Trúc vẫn âm thầm đi thẳng một mạch đến vị trí trung tâm doanh trại, mới lặng lẽ nhẹ nhàng từ dưới mặt đất trồi lên.

Chung quanh là số lượng lớn lều bạt và xe ngựa, mỗi một chiếc xe ngựa đều đã được gia công đặc thù, bánh xe và các bộ phận thật cứng cáp, có vẻ cực kỳ vững chắc, trên xe ngựa rộng rãi lại chất đống những vật tư giống như một ngọn núi nhỏ.

Diệp Âm Trúc cũng không có dừng ánh mắt quá lâu ở trên xe. Mà là nhìn về lượng lớn xe ngựa bên cạnh lều bạt, rất nhanh, hắn đã tìm được mục tiêu của mình, một mái lều đặc biệt thật lớn. Từ cờ xí và thủ vệ chung quanh mà nhìn, không cần phải hỏi, đây chính là soái trướng của doanh trại này.

Thân thể lại trầm xuống lòng đất. Khi Diệp Âm Trúc ngừng lại, hắn đã tới ngay ở phía dưới soái trướng, nhắm hai mắt lại, dùng hết sức dán mình phía dưới trướng bồng, tăng thính lực lên đến cực hạn, để cảm nhận sinh mạng khí tức trong trướng bồng.

Khiến cho Diệp Âm Trúc ngạc nhiên mừng rỡ chính là, bên trong trướng bồng cũng không có người, với việc che dấu thân hình rất dễ dàng, nhưng sinh mạng khí tức lại là không cách nào che dấu được. Quyết định thật nhanh, hắn trực tiếp trồi lên lặng lẽ thăm dò từ khắp mọi ngõ ngách bên trong soái trướng. Cũng nhanh chóng xóa bỏ những dấu vết chính mình lưu lại. Soái trướng rất lớn, nhưng bố trí lại rất đơn giản, vừa nhìn chính là xây dựng tạm mà thành, ngoại trừ cái bàn, vật không thể thiếu ở bên ngoài. Cũng không

có bất luận vật trang trí gì. Diệp Âm Trúc có chút thất vọng, trong soái trướng thô sơ này cũng không có cái mà hắn nghĩ sẽ thấy được. Ngay lúc này, hắn nghe được tiếng bước chân từ bên ngoài truyền đến.

Trong lòng vừa hơi động, thân mình lướt nhẹ, đã tới phía sau cái ghế soái vị lớn ngồi thụp xuống, ẩn giấu thân hình mình.

Có bảy, tám người từ bên ngoài đi vào, căn cứ trang phục bất đồng của bọn họ có thể phán đoán được những người này là trận doanh khác nhau, phân biệt thuộc về Lam Địch Á Tư và Ba Bàng, trong đó vóc người hai gã Ba Bàng tướng lãnh đặc biệt cao lớn, đều giữ lại đầu trọc bóng lưởng truyền thống của Bàng Bối cự hán Ba Bàng. Một thân khải giáp vừa dày vừa nặng mặc ở trên người bọn họ dường như là không có một trọng lượng nào.

Và mấy vị tướng lãnh Lam Địch Á Tư đế quốc vóc người nhìn qua thì mãnh khảnh hơn. Khải giáp trên người cũng khác nhau xa không có dày nặng như Bàng Bối cự hán vậy.

- Ở tại đây cứ luôn phải đi ra ngoài tuần tra, thật là toi công vô ích hao phí tinh lực, các vị đại nhân như thế nào còn chưa có trở về. Mã Tây Mạc Đại Đế không phải giao toàn quyền cho Lam Địch Á Tư bọn ngươi hay sao. Để chúng ta càng sớm càng tốt đưa đợt vật tư này chuyển đi, Thú nhân bên kia đã thúc dục rất lâu. Những ‘’dã man nhân” này nếu thực vật không có đủ cũng sẽ không vì chúng ta mà bán mạng đâu.

Một gã Bàng Bối cự hán giọng như hồng chung nói. (chuông lớn)

Ẩn sau lưng ghế Diệp Âm Trúc nghe hắn nói xong, trong lòng tức thì có cảm giác thông suốt tất cả, những địch nhân này không có khả năng biết chính mình đang ở nơi đây, bởi vậy, những lời nói của bọn họ lúc này mà nói độ tin cậy tự nhiên là rất cao. Chuyển giao vật tư cho Thú nhân?

Nghe Bàng Bối cự hán nói Thú nhân là ‘’dã man nhân‘‘, trên mặt mấy tên tướng lãnh Lam Địch Á Tư đều toát ra một nụ cười khó hiểu, phải biết rằng, bình thường bọn họ đều chỉ dùng ba chữ ’‘dã man nhân” này để hình dung Bàng Bối cự hán.

- Đúng vậy, dựa theo thời gian tính toán các vị đại nhân cũng phải quay trở về rồi, chẳng lẻ đã nảy sinh chuyện xấu gì hay sao?

Một gã tướng lãnh Lam Địch Á Tư nhíu mày nói.

Bàng Bối cự hán lúc nảy khinh thường ‘hừ’ một tiếng:

- Thật không biết những Phật La nhân này lo lắng cái gì, bọn họ quả thực chính là phế vật, địch nhân chỉ có mấy ngàn quân, bọn họ lại phải dùng mười mấy vạn nhân để vây công, còn thỉnh năm vị Long kỵ tướng đại nhân và năm vạn chiến sĩ chúng ta qua. Nếu không có Đức Lạp Ngõa Lai quốc vương của Phật La hứa hẹn một nguồn lợi lớn, đại nhân bọn họ sẽ không gấp rút đi giúp hắn như vậy. ‘’Hừ”, Phật La này một lũ ngu ngốc, sợ là bị Mễ Lan nhân đánh cho chết khiếp, năm mươi vạn đại quân đến bây giờ vẫn còn rề rà ì ạch tại biên cảnh, nếu không phải bọn hắn thực hiện sách lược bất lợi, có lẽ chiến tranh đều đã kết thúc rồi.

Một gã Lam Địch Á Tư tướng lãnh lớn tuổi trầm giọng nói:

- Được rồi, các ngươi cũng đừng có phàn nàn nữa, chờ đại nhân họ quay lại chúng ta nhanh chóng đem vật tư cấp cho Thú nhân chuyển đi mới là quan trọng nhất. Hoàn thành được nhiệm vụ lần này, sau mấy tháng chúng ta có thể không cần phải tới nơi cực bắc khổ hàn này nữa. Nói rõ hơn, đây là lần thứ hai chuyển vận vật tư cấp cho Thú nhân. Chiến tranh kéo dài thêm như vậy đối với chúng ta cũng rất bất lợi, những Thú nhân đó làm tiêu hao vật tư mau chóng kinh người, mặc dù bọn họ mang đến áp lực rất lớn cho Mễ Lan Phương Bắc, nhưng muốn đánh tan lực lượng Mễ Lan Phương Bắc quân đoàn do Mễ Lan chi Thuẫn thống lĩnh chính là không thực tế, nhiều nhất cũng chỉ là dây dưa kéo dài mà thôi. Chỉ có chủ chiến trường hoặc là Phật La bên này giành được tính quyết định để thắng lợi, mới chính là mấu chốt để chiến thắng trận chiến này! Lam Địch Á Tư chúng ta mặc dù giàu có đầy đủ, nhưng dù sao với khoảng cách xa như vậy chuyển vận vật tư cấp cho Thú nhân cũng không phải là kế hoạch lâu dài được, Sự tiêu hao nhân lực, vật lực thật sự quá lớn.

Nếu nói khi trước còn có chút phân vân, lúc này Diệp Âm Trúc xem như đã hoàn toàn hiểu rõ, Thú nhân tộc sở dĩ cùng Lam Địch Á Tư một phương đạt thành hiệp nghị, hiển nhiên là từ Lam Địch Á Tư thu được không ít lợi ích, hoặc là đạt được lời hứa hẹn gì đó, đồng thời, Lam Địch Á Tư và Ba vương quốc cũng

dựa trên sự chi viện một lượng lớn vật tư này, khiến cho Thú nhân tộc có thể quấy nhiễu Mễ Lan đế quốc phương bắc mà không còn phải lo lắng về sau. Một lượng lớn vật tư này cũng không phải thuộc về Phật La, mà chỉ dùng để trợ giúp Thú nhân tộc. Nếu từ góc độ chiến lược mà nhìn, tầm quan trọng của lượng lớn vật tư này có lẽ hơn xa cái… trung tâm bổ cấp hậu cần của Phật La kia lúc ban đầu bị các chiến sĩ Cầm Thành hủy diệt.

Cho dù Diệp Âm Trúc từ thuở nhỏ tu luyện cầm ma pháp tâm tư trầm ổn lúc này cũng không nhịn được có cảm giác trống ngực đập loạn xà ngầu, bị Phật La xếp đặt vây công mặc dù nhận lấy tổn thất nhất định, nhưng cũng bởi vậy làm cho… lần chiến đấu này phát hiện được Lam Địch Á Tư đế quốc nhất phương như vậy một cái đại bí mật, chính đang là 'ông già ở đồn ải mất ngựa, há chẳng phải là điều may'*.

Lam Địch Á Tư đế quốc nhất phương quả thật cũng chỉ có con đường thông qua Phật La này mới có thể mang vật tư giao cho Thú nhân, các vùng khác tiếp giới với Cực Bắc hoang nguyên đều là thuộc về A Tư Kha Lợi Quốc và Mễ Lan đế quốc.

'Vận khí a vận khí', Diệp Âm Trúc hiểu được, ở chỗ này tuyệt không thể dây dưa kéo dài, mảng rừng rậm ấy được Tinh Linh nữ tế ti thi triển ma pháp ngăn cản không ngớt một thời gian dài như vậy, một khi để cho Lam Địch Á Tư và Ba Bàng năm vạn đại quân đó trở về lại nơi đóng quân cùng với quân phòng thủ nơi này hội hợp, vả lại các chiến sĩ Cầm Thành chưa hoàn toàn khôi phục sẽ mất đi tất cả cơ hội. Chỉ đáng tiếc là ở trước mắt nhiều lương thảo như vậy, sau khi suy nghĩ thoáng qua, Diệp Âm Trúc chớp lấy cơ hội, đưa ra một quyết định chính xác.

Quang ảnh tử sắc thẫm đậm tựa như một bóng u linh đột nhiên xuất hiện tại trong soái trướng, vẻ ngoài lộ ra gần như một bóng cây đu đưa qua lại lượn lờ, trong phút chốc Diệp Âm Trúc lao ra, không đợi đối phương kịp phản ứng đã tới giữa những tướng lãnh này, thân dưới bất động, thân trên đồng thời hóa xuất tám đạo thân ảnh, Mặc Khắc Hi Kiếm mang theo hơi lạnh như băng chỉ thấy mủi nhọn đầy sát khí quét qua bao trùm lấy địch nhân.

Mỗi một gã tướng lãnh Ba Bàng hay là Lam Địch Á Tư đều cảm giác được chính mình đối mặt với một loại địch nhân cường đại, cực hạn của Ngạo Trúc kiếm pháp, khiến cho mỗi một đạo thân ảnh công kích hướng về bọn họ đều là thực thể.

Bóng trúc lượn lờ trôi qua trước tiên liền thôn phệ những tánh mạng trước mắt, không một ngoại lệ, mỗi một gã tướng lãnh địch quân đều xuất hiện tại ấn đường một cái lổ máu, thậm chí ngay cả cơ hội phát ra tiếng kêu rên cũng đều không có.

Thực lực Tử trúc thất giai, vượt hơn xa những tướng lãnh này nhiều nhất chỉ lam cấp thực lực, huống chi Diệp Âm Trúc lại rắp tâm tập kích bất ngờ.

Tám cổ thi thể cơ hồ cùng một lúc ngã về phía sau, nhưng kỳ dị chính là, thi thể bọn họ dường như được một cổ lực lượng vô hình nâng đỡ, ngã trên mặt đất mà không phát ra một chút âm thanh nào.

Tử quang chợt lóe, Tử bỗng xuất hiện bên cạnh Diệp Âm Trúc, có liên lạc linh hồn với nhau, Diệp Âm Trúc căn bản không cần giải thích Tử đã biết xảy ra việc gì.

- Tử, giúp ta hộ pháp. Dặn dò đơn giản một câu, Diệp Âm Trúc lập tức hành động ngay, Tử trúc đấu khí nhẹ lướt, đem tám cổ thi thể nọ sang một bên, Mặc Khắc Hi Kiếm trong tay mang theo một đạo kiếm ảnh hư ảo trên mặt đất cực nhanh khắc họa lên, chỉ trong thời gian rất ngắn, một cái ma pháp trận đã được khắc họa hoàn thành.

Tử hướng Diệp Âm Trúc gật gật đầu, nói:

- Bên này giao cho ta, ngươi trở về đi.

Diệp Âm Trúc hướng Tử giơ ngón tay cái lên, song chưởng kim quang lóng lánh, nhẹ nhàng chui vào trong lòng đất mất hút.

Có Tử thủ giữ tại đó, Diệp Âm Trúc một chút lo lắng cũng không có, toàn lực vận dụng lực lượng Thiểm, Lôi, chỉ trong chốc lát hắn đã rời khỏi phạm vi khu doanh trại lớn nọ, vừa lên mặt đất, lập tức toàn tốc phóng về hướng đồn trú quân nơi các chiến sĩ Cầm Thành tạm thời nghỉ ngơi. Vì không muốn kinh động đến địch nhân, hắn thậm chí không có sử dụng Hồng Linh để phi hành.

Khi Diệp Âm Trúc trở về tới nơi đồn trú, các chiến sĩ Cầm Thành đã ăn xong bửa cơm, đang nghỉ ngơi thư giãn , có Giác Ưng kỵ sĩ trinh sát, bọn họ không cần lo lắng có địch nhân bất ngờ xuất hiện tập kích.

Áo Lợi Duy Lạp chính là biết Diệp Âm Trúc đi làm gì, thấy hắn bay nhanh trở về lập tức hỏi:

- Âm Trúc, tình huống thế nào?

Diệp Âm Trúc biết thời gian gấp gáp, Tử bên đó nếu bị địch nhân phát hiện, sẽ đối với chiến thuật dự tính hoàn hảo của mình có ảnh hưởng rất lớn, cũng không cần giải thích nhiều, lập tức truyền đạt mệnh lệnh toàn thể tập hợp.

Cầm Thành các quân đoàn đối với Diệp Âm Trúc do trong lòng thán phục, chỉ trong chốc lát đã tụ tập xong.

* TÁI ÔNG THẤT MÃ (Tái ông mất ngựa); hoạ phúc khôn lường (một ông già ở vùng biên giới bị mất ngựa, mọi người đến an ủi ông, ông bảo rằng: ''Làm sao biết đó không phải là cái phúc?". Ít lâu sau, con ngựa của ông quay trở về kéo thêm một con ngựa nữa. Mọi người đến chúc mừng, ông bảo biết đâu đó lại là hoạ. Quả vậy, con trai ông vì cưỡi tuấn mã bị ngã què chân. Mọi người đến an ủi, ông bảo không chừng thế lại là phúc. Chẳng bao lâu, có giặc, trai tráng phải ra trận, riêng con ông vì tàn tật được ở nhà sống sót. Ví với chuyện không hay trong một hoàn cảnh nào đó có thể biến thành chuyện tốt)

---

okPu G\yỀjX okPI Ĥà_ p\¾ ĤɳH\ w«Îj

- Diệp Hồng Nhạn! Phía trước hơn ba mươi dặm có một doanh trại địch nhân. Sau khi ta ngưng truyền lệnh, do ngươi và Thụ Yêu Đức Lỗ Y tộc trưởng Yêu Mộc cùng đái lĩnh Tử Thần Long Lang kỵ sĩ đoàn và Thụ Yêu Viễn Trình quân đoàn dẫn đầu đi công kích, nhớ kỹ, các ngươi phải làm cũng không phải là cùng địch nhân chính diện xung đột. Mà là thu hút sự chú ý của đối phương.

- Rõ. Diệp Hồng Nhạn và Yêu Mộc đồng thời cung kính lĩnh mệnh.

Diệp Âm Trúc dặn dò:

- Chúng ta lần này đã chịu tổn thất không nhỏ, các ngươi nhất định phải dùng hết khả năng để bảo đảm sự an toàn cho các chiến sĩ, Hồng Nhạn: Thụ Yêu Đức Lỗ Y tốc độ mặc dù cũng nhanh, nhưng so sánh cùng với Long Lang còn kém một chút. Thời hạn quấy nhiễu của các ngươi là một canh giờ. Khi trịch mâu tự sinh của bọn Thụ Yêu Đức Lỗ Y tận dụng hết, ngươi nhất định phải bảo vệ tốt sự an toàn của bọn họ.

Diệp Hồng Nhạn gật gật đầu, nói:

- Cầm Đế đại nhân, ngài yên tâm đi.

Yêu Mộc đứng ở một bên dù không nói gì, nhưng trong mắt vẻ cảm kích thì không cách nào che dấu được. Bọn họ gia nhập Cầm Thành thời gian cũng không dài. Nhưng từ khi tới Phật La này khởi đầu chiến đấu đến nay. Diệp Âm Trúc lại chưa bao giờ từng có gì 'thân sơ phân biệt'. Đối với mỗi một chiến sĩ Đức Lỗ Y đều dùng hết khả năng để bảo vệ, điều này như thế nào có thể làm hắn không cảm động đây?

- Mai, Lan hai vị tông chủ, mời các ngươi đái lĩnh Đông Long chiến sĩ cùng Lợi Trảo Đức Lỗ Y và Mãnh Cầm Đức Lỗ Y cùng với Tinh Linh Nữ Tế Ti đi theo Hồng Nhạn bọn họ cách khoảng mười lăm dặm, tùy thời chuẩn bị tiếp ứng Tử Thần Long Lang kỵ sĩ đoàn cùng Thụ Yêu Viễn Trình quân đoàn trở về, đồng thời ngăn cản phía sau cho bọn họ.

Mai Như Kiếm hỏi:

- Chúng ta không tham gia chiến đấu sao? Thực lực các chiến sĩ đều đã khôi phục trên bảy thành, hoàn toàn có thể giết địch.

Diệp Âm Trúc lắc lắc đầu, nói:

- Chính thức mục tiêu của chúng ta cũng không phải tiêu diệt địch nhân. Tốc độ các ngươi chưa đủ, không dễ bảo toàn chính mình rút lui, làm tiếp ứng là thích hợp nhất.

Chúng tướng lãnh mệnh, lui về một bên.

Diệp Âm Trúc tiếp tục hạ đạt mệnh lệnh:

- Áo Lợi Duy Lạp: Ngươi hãy đái lĩnh Giác Ưng kỵ sĩ từ không trung tiến hành quấy nhiễu địch nhân. Đồng thời, cũng phải tùy thời trinh sát đối với hướng đi tới của chúng ta. Viện quân địch nhân tùy thời đều có khả năng trở về. Một khi có phát hiện điều gì trước tiên đái lĩnh toàn quân lui trở lại bên này. Trong khi ta vắng mặt, tất cả quân đoàn đều phải nghe hiệu lệnh từ Áo Lợi Duy Lạp.

- Rõ.

Chúng tướng cùng rập kêu lên.

Chỉ có Áo Lợi Duy Lạp nhíu mày nói:

- Âm Trúc, vậy ngươi muốn đi làm gì? Ngươi không thể đem thân mình vào chốn nguy hiểm.

- Yên tâm đi, ta có nắm chắc việc trở lui của mình.

Diệp Âm Trúc hạ đạt mệnh lệnh cuối cùng:

- Địch Tư, Mạt Kim Tư, Áo Lợi Phật, các ngươi lập tức từ ven rừng chặt hạ cây cối, không cần phải róc sạch cành lá. Các hỏa hệ ma pháp sư của Tử Thần Long Lang kỵ sĩ đoàn: Khi Bỉ Mông cự thú chặt hạ cây cối trở về, các ngươi hãy phóng hỏa hệ ma pháp đốt số cây cối trong tay họ, các ngươi cũng tạm thời thoát ly Tử Thần Long Lang kỵ sĩ đoàn. Lưu lại cùng chiến đấu với ta. Hồng Nhạn: Các ngươi bây giờ hãy xuất phát đi, nhớ kỹ, nhất định không được ham chiến.

- Rõ! Đáp ứng một tiếng, Diệp Hồng Nhạn và Yêu Mộc mang theo Cầm Thành kỵ binh hướng về hướng đông bắc rời đi, còn lại các quân đoàn cũng do Mai, Lan hai vị tông chủ đái lĩnh hướng về phía tiền phương mà tiến.

- Âm Trúc, ngươi sắp phóng hỏa chưa?

Áo Lợi Duy Lạp cũng không nóng nảy. Giác Ưng kỵ sĩ có tốc độ rất nhanh, hắn không cần lo lắng chính mình 'không cách nào' phối hợp với chiến sĩ tiền phương.

Diệp Âm Trúc gật gật đầu, lúc này mới có thời gian giải thích:

- Doanh trại phía trước này quả thật không thuộc về Phật La. Mà chính là Lam Địch Á Tư chuẩn bị chuyển giao vật tư cho Thú nhân tộc, chúng ta tại trong Pháp Đế Duy Tư thaÌ¬nh gặp phải Lam Địch Á Tư, Ba Bàng liên quân chính là đội ngũ hộ tống này. Chỉ là vừa hay gặp dịp mới cùng Phật La nhân đồng thời vây công chúng ta, năm vạn liên quân đó tùy thời đều có có thể trở về, chúng ta cũng không có thời gian lấy số vật tư này mang đi, chỉ có thể thiêu hủy. Doanh trại này bên ngoài phòng ngự rất nghiêm mật, nhưng bởi vì trung tâm hoàn toàn dùng để chất đống vật tư, phòng ngự ngược lại yếu kém. Ta sẽ dẫn bọn Bỉ Mông chiến sĩ ở trong đó thiêu đốt vật tư, ngươi yên tâm, có truyền tống ma pháp trận, chúng ta tùy thời có thể trở về.

Áo Lợi Duy Lạp trên mặt lộ ra vẻ tươi cười. Hướng về Diệp Âm Trúc giơ ngón tay cái lên, không nói thêm gì nữa. Cỡi cự long của mình rời đi.

Bỉ Mông cự thú đã đi chặt hạ cây cối. Diệp Âm Trúc cũng không có nhàn rỗi, truyền tống ma pháp trận thì yêu cầu điểm đối điểm mới tiến hành truyền tống được. Nói cách khác hai bên đều phải có ma pháp trận. Lợi dụng thời gian Bỉ Mông cự thú chặt hạ cây cối, hắn cũng ở tại chỗ bắt đầu rất nhanh khắc họa lên ma pháp trận.

Bỉ Mông cự thú cộng thêm bảy vị hỏa hệ ma pháp sư, số lượng đã hơn trăm. Nhưng hắn có Sanh Mệnh Trữ Tồn Bảo Thạch. Mỗi lần truyền tống đến cực hạn là hai trăm người, cho nên không cần lo lắng.

Khi Diệp Âm Trúc khắc họa xong ma pháp trận. Đang lúc chuẩn bị nhìn thử xem hiệu quả của Bỉ Mông cự thú, Cách Lạp Tây Tư thanh âm hùng hậu từ một bên truyền đến:

- Cầm Đế đại nhân, ta đây thế nào? Ta nên làm gì? Năng lượng ta đã khôi phục được một phần. Mặc dù không thể tái phóng đại chiêu, nhưng tham dự chiến đấu chính là không có vấn đề gì. Ngài như thế nào không cho ta cùng đi chung với những kỵ binh này?

Diệp Âm Trúc nhìn thoáng qua khí sắc hồi phục rất nhiều của Cách Lạp Tây Tư mỉm cười, nói:

- Ngươi trong khoảng thời gian này đã trãi qua nhiều cực nhọc rồi. Trận chiến này ngươi cần phải làm chính là để cho tự mình ăn no nê, còn có Minh đại ca cũng vậy. Hãy đợi đến lúc các ngươi và ta cùng tiến vào trận địa trung tâm của địch quân, mặc sức ăn nha. Dù sao không mang theo được cũng sẽ lãng phí.

Cách Lạp Tây Tư nhếch miệng cười:

- Lại là ăn a. Ta thích. 'Hắc! Hắc!'

Bỉ Mông cự thú thân hình to lớn cực kỳ. Bọn họ lựa chọn cây cối cũng tự nhiên là loại… cao lớn nhất. Cả thân cây lẫn tàng cây. Khi bọn hắn chạy trở về tựa như một mảnh rừng cây di chuyển.

Hỏa hệ ma pháp sư lập tức triển khai hành động, nếu bây giờ là mùa hè, để cho bọn họ đốt cháy nhiều cây cối như vậy có thể phải tiêu hao ma pháp lực với một mức độ nhất định. Nhưng lúc này là mùa đông. Trời khô vạn vật ráo, trong cây cối lượng nước rất ít, khi hỏa ma pháp của bọn hắn đốt cháy lên vài gốc đại thụ trong đó, thông qua sự tiếp xúc với tàng cây, cả đám cây nhất thời biến thành một mảng rừng hừng hực lửa.

Vì e rằng lửa rừng sẽ sinh ra ảnh hưởng đối với Sanh Mệnh Trữ Tồn Bảo Thạch , Diệp Âm Trúc chỉ là dùng bảo thạch đem những ma pháp sư cùng Minh, Cách Lạp Tây Tư thu vào trong đó. Ngay lập tức bắt đầu đem trăm người truyền tống.

Trời, đã tối dần đi, cảnh rừng lửa bùng cháy mãnh liệt tại trong đêm tối cực kỳ bắt mắt. Quang mang tử sắc cùng phù hiệu truyền tống thần bí bay vọt lên trời. Mang theo một mảng lớn hỏa lâm xoay quần ở bên trong.

-o0o-

Lam Địch Á Tư đế quốc, thủ đô.

- Cầm Thành. Hay cho một cái Cầm Thành. Chẳng lẻ chính cái Cầm Thành nho nhỏ này có thể phá hỏng kế hoạch tổng thể của ta sao? Mã Tây Mạc Mạc Lạp đế sắc mặt âm trầm nhìn báo cáo quân sự trên tay đến từ Phật La Quốc.

Từ Phật La Quốc tới Mễ Lan đế quốc dù sao khoảng cách cũng khá xa. Cho tới bây giờ Lam Địch Á Tư mới thu được kỹ càng tỉ mỉ về tình huống đại chiến nơi tiền tuyến đến từ Phật La Quốc, trong đó, đặc biệt trình bày chi tiết việc Cầm Thành gia nhập sau đó nảy sinh ra những biến cố thật lớn.

Quân vụ đại thần Khắc Lôi Tư Ba khom người nói:

- Bệ hạ! Có thể là Phật La Quốc bởi vì chiến sự thất bại mà cố ý phóng đại cái gọi là sự uy hiếp của Cầm Thành hay không?

Phần báo cáo quân sự này dĩ nhiên là trước tiên lọt vào tay hắn, vị Quân vụ đại thần này, trước đó hắn đã xem qua kỹ càng tỉ mỉ rồi.

Mã Tây Mạc lắc lắc đầu, nói:

- Không, Phật La không phải kẻ ngu ngốc. Bọn họ nương tựa vào chúng ta sau khi đã cùng Mễ Lan biến thành tử địch, nếu như nói trên đaİ£i luİ£c này quốc gia… nào mong muốn Mễ Lan bị hủy diệt nhất, không thể nghi ngờ chính là Phật La. Bọn họ quả cảm không cần sinh mệnh? Từ trong phần báo cáo đó có thể thấy được, Phật La nhân đối với Cầm Thành này căm thù tận xương tủy, Cầm Thành này lại có thể có Thú nhân tộc Thần thú trong truyền thuyết là Chiến Tranh cự thú, với lại vẫn còn có hai cường đại ma thú vóc người cực kỳ cao lớn, hình dạng quái dị to lớn trợ chiến, chỉ có điều là bọn họ nhận không ra mà thôi, trong phần báo cáo này có hình ảnh kỹ càng tỉ mỉ, ngươi có nhận ra được không?

Khắc Lôi Tư Ba lắc lắc đầu, nói:

- Hạ thần không biết.

Mã Tây Mạc trầm giọng nói:

- Lát nữa đem hình ảnh ma thú này đưa đến Thú nhân bên kia để cho bọn hắn phân biệt thử xem, chắc chắn bọn hắn sẽ có chỗ nhận biết. Cầm Thành tham chiến chỉ vẻn vẹn mấy ngàn quân, lại có thể mang đến ảnh hưởng thật lớn trên chiến trường cho hơn mười vạn đại quân giao chiến như thế, chúng ta không thể không đề phòng. Nhất là tên lĩnh chủ Cầm Thành Diệp Âm Trúc kia. Người này mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng lại không chỉ một lần mang đến cho chúng ta phiền toái thật lớn. Xem ra, nhất định cần phải nghĩ biện pháp đem cái Cầm Thành này hủy diệt đi mới được. Đáng tiếc, Cầm Thành tại phương bắc Mễ Lan đế quốc, khoảng cách với chúng ta thật sự quá xa. Thật không biết tên Diệp Âm Trúc này làm sao tìm được đông đảo các tộc cường giả như thế. Chẳng lẻ! Đây là lực lượng Đông Long đế quốc qua nhiều năm đến nay đã tích góp được? Chẳng trách tại sao Pháp Lam cứ nhất định phải đem Đông Long này hủy diệt đi.

Khắc Lôi Tư Ba nói:

- Nhìn từ tình huống trước mắt, Cầm Thành này nhất định là tại sau Lục Đạo Chi Quyết đã cùng Mễ Lan đế quốc đạt được cái hiệp nghị gì đó. Mới có thể phái binh đến Mễ Lan đông tuyến bạc nhược nhất, bệ hạ, theo ý của thần, đông tuyến như trước là cửa ngõ đột phá trọng yếu nhất của chúng ta, chiến tranh đã duy trì lâu dài hết một khoảng thời gian. Bất luận là chúng ta hay là Mễ Lan đế quốc, đều nảy sinh ra sự tiêu hao không nhỏ, chúng ta nhất định phải tăng nhanh hơn tiến độ công kích mới được.

Tài vụ đại thần Thác Nhĩ Đa cũng đứng dậy:

- Thần đồng ý đề nghị của Khắc Lôi Tư Ba đại nhân, mặc dù chúng ta chuẩn bị nhiều năm, nhưng khi chiến tranh chánh thức bắt đầu, mức độ tiêu hao không ngờ vượt quá kế hoạch của chúng ta. Nhất là chúng ta đồng thời cần phải tại chủ chiến tràng toàn lực công kích Mễ Lan, vẫn còn phải duy trì việc cung cấp vật tư cho Thú nhân.

- Ta sẽ xem xét việc này. Phật La nhân ở trong báo cáo nói bọn họ đã bố trí được một cái bẫy dành cho Cầm Thành nhân. Hy vọng bọn họ có thể thành công đi, loại bỏ được 'khối ung nhọt' Cầm Thành này, kế tiếp đông tuyến chiến trường cũng có khả năng được giải quyết.

- Báo cáo.

Một gã cung đình thị vệ rất nhanh từ bên ngoài đi đến quỳ xuống đất.

- Nói.

Mã Tây Mạc trầm giọng nói.

- Bẩm cáo bệ hạ, công chúa điện hạ quay trở lại rồi.

Thị vệ cung kính nói.

'Há?'

Trên gương mặt âm trầm của Mã Tây Mạc hiện vẻ tươi cười hiếm có:

- Rốt cục cũng có một tin tức tốt, Phượng Hoàng của ta trở về. Có lẽ, đây cũng tượng trưng cho Lam Địch Á Tư chúng ta sắp thu được thắng lợi trên chiến trường sao. Mau mời nàng vào đây!

Cầm Đế

_____***_____

Không lâu sau, Tô Lạp toàn thân trang phục đen tuyền từ bên ngoài đi vào, lúc này, nàng đã mặc y phục phụ nữ. Tô Lạp thật mỹ lệ siêu phàm thoát tục, khi nàng vừa mới tiến vào nghị sự đại điện này, lập tức trở thành tiêu điểm của toàn trường, tất cả mọi ánh mắt các đại thần đều tập trung trên người nàng, mặc dù không một ai dám lộ ra vẻ bất kính, nhưng từ những ánh mắt tựa hồ như si dại ấy cũng có thể nhìn ra sự mỹ lệ của Tô Lạp đã mang đến cho bọn hắn dao động rất nhiều.

Trang phục đen tuyền mặc ở trên thân nàng , vẽ ra những đường cong hoàn mỹ, đôi chân thon dài khác thường, thân thể mềm mại yêu kiều, cùng với suối tóc ám lam sắc chảy dài đến tận mông, không có bất cứ

một cái danh từ hoàn mỹ nào có thể miêu tả được vẻ đẹp này. Chúa tể vạn vật đã tạo một kiệt tác hoàn mỹ nhất, chỉ là đôi mắt ám lam sắc kia của nàng vẫn như trước lạnh như băng ngập tràn nổi tịch mịch cô độc, cặp môi đỏ mọng nhìn qua có chút nhợt nhạt.

Mỗi lần Mã Tây Mạc gặp được nữ nhi của mình, đặc biệt là nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng ấy của Tô Lạp, lòng hắn càng nhói buốt hơn. Làm đế vương của Lam Địch Á Tư, nhi nữ của hắn rất nhiều, nhưng trong số nữ nhi đông đảo này, chỉ có Tô Lạp ảnh hưởng sâu đậm nhất trong lòng hắn. Nữ nhi này, làm cho hắn có cảm giác đã có lỗi với một người. Nhưng lại không thể không lợi dụng. Dù sao, nàng là xuất thân từ Pháp Lam.

- Tham kiến Loan Phong công chúa.

Các đại thần nhất loạt hướng về Tô Lạp hành lễ, có thể vào tới tận nơi nghị sự trong hoàng cung này mà không phải là trọng thần của Lam Địch Á Tư, bản thân được Mã Tây Mạc coi trọng, bọn họ tự nhiên cũng biết địa vị của vị công chúa điện hạ này trong lòng Mã Tây Mạc.

Tô Lạp thậm chí không liếc mắt nhìn qua đám đại thần này. Thẳng bước đi tới trước mặt Mã Tây Mạc mới dừng lại.

- Ta có lời muốn nói với ngươi.

Đối với việc nữ nhi nói chuyện với mình không có lời lẽ kính trọng, Mã Tây Mạc sớm đã quen rồi, cũng không tức giận, phất phất tay nói:

- Các ngươi đều lui ra đi. Khắc Lôi Tư Ba, nếu Phật La bên đó có truyền đến tin tức gì, mau chóng báo cho ta.

- Rõ, bệ hạ. L

am Địch Á Tư chúng thần rời khỏi nghị sự đại điện. Bọn họ đứng ở phía sau, đương nhiên không nhìn thấy khi Mã Tây Mạc nhắc tới hai chữ Phật La, trên vẻ mặt Loan Phong công chúa điện hạ thoáng hiện ra một chút biến hóa.

Sau khi các thần tử rời đi, Mã Tây Mạc chờ bọn họ đi hết, lúc này mới hướng về Tô Lạp nói:

- Nữ nhi thân ái, ngươi rốt cục cũng quay về rồi. Thời gian qua giải khuây tại địa phương nào?

Tô Lạp nhàn nhạt nói:

- Ta đi đâu không cần phải báo với ngươi, khoảng cách thời gian thực hiện cái điều kiện cuối cùng theo ước định của chúng ta đã càng ngày càng gần. Sau khi chấm dứt điều kiện này, chúng ta sẽ không còn quan hệ gì nữa.

Mã Tây Mạc trên mặt lộ ra một chút cay đắng:

- Phượng hoàng, chẳng lẻ ngươi thực sự không thể tha thứ cho ta sao? Dù nói như thế nào, ngươi cũng là nữ nhi của ta, trong người ngươi cũng chảy xuôi dòng máu thuần chính cùa Mạc Lạp đế gia tộc.

Tô Lạp trên mặt không có biểu cảm gì như trước lạnh như băng:

- Đó là điều sỉ nhục lớn nhất đối với ta. Sau khi mẫu thân và đệ đệ ta chết đi. Ngươi đã không còn là thân nhân, mà chính là cừu nhân của ta.

Mã Tây Mạc sắc mặt biến đổi, nhưng hắn vẫn cố đè nén lửa giận trong lòng mình xuống, thở dài một tiếng. Giờ khắc này, nhìn qua hắn tựa hồ như già đi vài phần:

- Đúng, đây là sai lầm của ta, có lẽ, đây cũng là sai lầm lớn nhất trong cuộc đời ta, ngươi không bằng lòng tha thứ cho ta, ta cũng không ép buộc. Phượng Hoàng, ngươi yên tâm đi. Việc kén chọn hôn phu lần này phụ hoàng nhất định sẽ làm cho ngươi nở mày nở mặt. Ta đã vạch kế hoạch hoàn hảo, qua ba tháng nữa, chính là cuộc so tài ba năm một lần của văn võ cả nước ta. Đến lúc đó, ta sẽ cho phép tất cả thanh niên tài ba tuấn kiệt trong các nước đồng minh đến đây tham gia, sau cùng chỉ có năm thanh niên tài tuấn đầu tiên đạt được danh đầu văn tài võ giỏi mới có tư cách để cho ta chọn lựa, cuối cùng tuyển chọn người nào là do chính ngươi quyết định.

Tô Lạp lãnh đạm nói:

- Đây là việc của ngươi, không liên quan với ta. Ngươi đừng quên, điều này chỉ là một cái hình thức mà thôi.

Nhìn thấy vẻ lạnh lùng của nữ nhi. Mã Tây Mạc trong lòng thầm nghĩ: ''Sỏa nha đầu, ngươi cho rằng điều này thật sự chỉ là một cái hình thức sao? Nếu nói như vậy, ta cần gì phải xem trọng như thế vào thời điểm trọng yếu trước mắt của cuộc đại chiến này đây? Có thể, đến lúc đó ngươi sẽ thay đổi chủ ý, phụ thân chỉ là hy vọng ngươi hạnh phúc mà thôi".

Nghĩ đến đây, trong lòng Mã Tây Mạc nổi lên một cái hình ảnh u tối to lớn đến từ trong Pháp Lam u ám. Hắn biết, muốn cho nữ nhi nhận được hạnh phúc chân chính, thì chính mình nhất định cần phải giải quyết điểm mấu chốt ấy.

- Phượng Hoàng, ngươi không phải mới vừa nói có việc muốn nói với ta sao? Là cái gì? Chỉ cần ta coÌ? khaÌ0 năng laÌ¬m đươiÌ£c nhất định sẽ hết sức vì ngươi lo liệu chu đáo.

Nghe hắn nói, trong lòng Tô Lạp hình ảnh ấy nhất thời hiện lên thật rõ ràng, đối với nàng mà nói, đó là người quan trọng nhất trong cuộc đời nàng.

Mã Tây Mạc là hạng người nào, lập tức liền nhìn ra sự biến hóa trong thần sắc của nữ nhi, trong nháy mắt ấy thoáng qua một chút dịu dàng làm cho lòng hắn xúc động sâu xa. Đến tột cùng là chuyện gì mà có thể làm cho bản thân nữ nhi lạnh lùng như núi băng này lay động tâm tư đây?

- Ta biết rằng cuộc chiến giữa ngươi và Mễ Lan đã tới thời điểm mấu chốt, nhưng ta hy vọng ngươi có thể đáp ứng ta nhất thiết không được thương tổn một người, ta cùng với hắn có quan hệ.

Khi Tô Lạp nói ra những lời này, tâm tư rõ ràng có chút không bình tĩnh.

- Là ai?

Mã Tây Mạc vội vã hỏi.

- Cầm Thành lĩnh chủ Diệp Âm Trúc. T

ô Lạp hầu như là buộc miệng thốt lên, nói ra cái tên này.

- Diệp Âm Trúc?

Mã Tây Mạc sắc mặt chợt biến đổi, chuyển bước từ trên ngai vàng đi xuống.

- Phượng Hoàng, ngươi là nói cái… tên Diệp Âm Trúc đã trợ giúp Mễ Lan đế quốc phương đông quân đoàn phòng thủ ở đông tuyến chiến trường, làm cho Phật La Quốc phải chịu nhiều tổn thất kia?

Tô Lạp thản nhiên gật gật đầu.

Tâm tình Mã Tây Mạc cũng không có cách gì bình tĩnh lại, giận dữ nói:

- Ngươi có biết người này làm cho chúng ta chịu đựng biết bao phiền toái hay không? Nếu như không có hắn, có lẽ thế cục tràng chiến tranh này đã sáng tỏ rồi. Ngươi chớ quên, lúc trước tại Thất Quốc Thất Long Bài Vị Chiến, người này đã giết bao nhiêu dũng sĩ Lam Địch Á Tư chúng ta.

- VâiÌ£y là ngươi không đáp ứng?

Tô Lạp ngẩng đầu nhìn Mã Tây Mạc. Ánh mắt nàng mặc dù không tĩnh mịch nữa, nhưng lại tràn ngập vẻ kiên trì.

Mã Tây Mạc hơi buồn bực phất phất tay, nói:

- Đồng ý việc khác, nhưng chuyện này ta không có cách nào đáp ứng ngươi, cái này thậm chí liên quan đến cả tương lai của đế quốc. Cho dù ta là quốc vương của Lam Địch Á Tư cũng không có thể hoàn toàn tự quyết định. Buông tha Cầm Thành. Buông tha cái… lĩnh chủ Cầm Thành kia. Ta sẽ giải thích như thế nào với các thần tử và các nước liên minh? Hắn đối với ngươi rất quan trọng ư?

Tô Lạp thoáng chút ngẩn ngơ, nhưng nàng lập tức kiên quyết gật gật đầu sau đó xoay người hướng ra ngoài rời đi.

- Phượng Hoàng.

Mã Tây Mạc gọi Tô Lạp.

Tô Lạp dừng chân lại, không có quay người, lưng vẫn hướng về Mã Tây Mạc.

- Ở trong lòng ngươi, nếu như ta và Lam Địch Á Tư so sánh cùng với Diệp Âm Trúc này, thì ai quan trọng hơn?

Mã Tây Mạc nghiêm mặt hỏi.

Tô Lạp thản nhiên nói:

- Mẫu thân chết đi, đệ đệ chết đi, ở trên thế giới này vương vấn trong lòng ta, chỉ có hắn.

Để lại những lời này, thân hình nàng thoáng động, tựa như một làn khói đen mờ ảo như có như không chợt biến mất.

Mã Tây Mạc cả người đều trở nên ngốc trệ.

- Chỉ có hắn. Chỉ có hắn? Tại sao phải là hắn.

Ông chủ lớn của Lam Địch Á Tư phẫn nộ mạnh mẽ vung tay lên, đột nhiên phóng xuất tử sắc đấu khí. 'Oanh! Oanh!' Tiếng nổ vang kèm theo là sự vỡ vụn tan tành, chung quanh đã thành một mảng hỗn loạn.

-o0o-

Khi Diệp Âm Trúc bên kia khắc họa xong ma pháp trận, Diệp Hồng Nhạn đã mang theo Thụ Yêu Đức Lỗ Y và Tử Thần Long Lang kỵ sĩ đoàn đi gần tới khu doanh trại rộng lớn nọ.

Do doanh trại của Lam Địch Á Tư và Ba Bàng hai nước quân phòng thủ phòng ngự cực kỳ nghiêm mật. Tự nhiên trước tiên đã phát hiện ngay bọn họ 'những người khách không mời mà đến' này xuất hiện. Mặc dù nhân số tất cả thậm chí không tới tám trăm người, nhưng Tử Thần Long Lang kỵ binh khí thế như thế nào. Long Lang ám lam sắc ấy, kỵ sĩ cao lớn kia, từ trong vô số trận chiến sinh tử đã thu liễm tích góp sát khí tràn ngập, giống như triều dâng ùn ùn kéo đến hướng về doanh trại trước mặt ào tới, rất nhanh tọa kỵ sải bước lao vào đối phương, binh sĩ hai nước trước mặt cũng có thể phân biệt được không phải là người của phe mình.

Tuy vâÌ£y, binh sĩ Lam Địch Á Tư và Ba Bàng cũng không có nóng lòng phóng ra. Đối với bọn họ mà nói, phòng thủ đại doanh trước mắt mới là quan trọng nhất, trong quân doanh tướng lãnh lập tức chỉnh quân. Hai vạn đại quân tại chung quanh quân doanh được điều động mau chóng, trận hình phòng ngự uy nghiêm chặt chẽ được lập nên.

Diệp Hồng Nhạn cưỡi Long Lang thái tử dừng bước tiến lại, nắm chặt trong tay Long Lang trường thương. Hắn không nhịn được trong lòng âm thầm gật đầu, bắt đầu quan sát qua trận hình vừa mới lập, địch nhân trước mắt này so với Phật La binh sĩ đã gặp qua tố chất cao hơn không chỉ một bậc, những chiến sĩ Phật La thực sự tinh nhuệ ấy chỉ gặp được vào lúc trước khi tham gia cuộc chiến cùng với Thú nhân, còn đại bộ phận quân đội tạm thời tập trung chỉ là vàng thau lẫn lộn (ý nói đạo quân ô hợp), vì lẽ đó mới có thể bị Cầm Thành chiến sĩ nắm lấy cơ hội. Nhưng hai vạn địch quân trước mắt này cũng không phải đơn giản như vậy.

Thực ra, hắn cũng không biết, trong toàn bộ bảy vạn binh sĩ vận lương, đến Pháp Đế Duy Tư thành trợ giúp Phật La Quốc, là binh sĩ thông thường. Lưu lại để phòng thủ lương thảo hai vạn quân này mới chân chính là đội quân tinh nhuệ. Suy cho cùng, Phật La chủ yếu chính là muốn mượn năm tên Long kỵ tướng này. Số lượng lớn lương thảo tại đây lại vô cùng quan trọng, bất cứ ai cũng không dám buông lỏng phòng thủ.

Địch nhân cường đại chẳng những không làm cho Tử Thần Long Lang kỵ binh khiếp đảm, ngược lại càng thêm kích động đấu chí của bọn họ. Diệp Hồng Nhạn khẽ quát một tiếng, trường thương trong tay giơ lên thong thả chỉ về phía trước.

Thụ Yêu Đức Lỗ Y theo sau Tử Thần Long Lang kỵ binh tức khắc chia làm hai lộ quân, từ phía sau Tử Thần Long Lang kỵ binh tách ra, hướng trận doanh đối phương ào tới. Lúc này, bọn họ cách địch trận còn khoảng ba dặm đường.

Thụ Yêu Đức Lỗ Y bề ngoài rất kỳ lạ. Liên quân hai nước nhìn thấy những địch nhân này không giống đội hình người không giống ngựa, không khỏi cảm giác có chút khẩn trương, lại chưa có mệnh lệnh của tướng lãnh… Trước tiên thuẫn bài binh xếp thành hàng giơ cao thuẫn bài trong tay, trường thương từ trong khe hở của thuẫn bài trận lộ ra, các chiến sĩ này đều là Trọng Trang Giáp Bộ Binh. Trận hình của bọn họ lúc này để đối phó với kỵ binh phòng ngự xung kích rất là lợi hại.

Nhưng Thụ Yêu Đức Lỗ Y căn bản không phải là kỵ binh, bốn vó chạy như bay. Lập tức đã đánh sâu vào cách địch nhân còn có khoảng sáu trăm thước, đột nhiên Thụ Yêu Đức Lỗ Y dừng lại, khoảng cách này đúng là ngoài phạm vi phát xạ của cung tiến thủ đối phương, mà lực công kích của Thụ Yêu Đức Lỗ Y khoảng cách lại đủ để đạt tới tám trăm bộ.

_____***_____

Đồng loạt những thanh trường mâu lấp lánh bén ngót dày đặc hiện ra trong tay mỗi một Thụ Yêu Đức Lỗ Y, nương theo một tiếng hét lớn của tộc trưởng Yêu Mộc, Thụ Yêu Đức Lỗ Y bọn họ vung mạnh tay rõ ràng cánh tay trái đó so với cánh tay phải to khỏe hơn nhiều, mấy trăm cây trịch mâu đồng thời phóng ra, giữa không trung, tựa như xuất hiện một mảng rừng cương thiết dày đặc, chỉ trong nháy mắt đã bay ào tới trước trận tuyến địch.

Thụ Yêu Đức Lỗ Y ở trong quần thể Đức Lỗ Y, thực lực của bản thể có thể nói là yếu kém nhất, dưới tình huống một chọi một, nếu không có trịch mâu, bọn họ thậm chí ngay cả Lợi Trảo Đức Lỗ Y cũng vô phương để chiến thắng. Trịch mâu đã biến thành vũ khí lợi hại duy nhất của bọn họ.

Một người, nếu như bao gồm nhiều loại năng lực cường đại tất nhiên là đáng sợ, nhưng sở trường một loại thường thường càng thêm kinh khủng. Thụ Yêu Đức Lỗ Y chính là như thế. Trịch mâu từ trong tay bọn họ bay ra, mang theo hiệu quả lâu dài, hàm chứa lực xung kích vô cùng dũng mãnh. Trong phạm vi nhất định, cho dù là 'thủ thành trọng nỗ' cũng không cách gì so sánh được.

''Phốc! Phốc! Phốc! Phốc! Phốc! Phốc! Phốc! Phốc!"… Một chuỗi âm thanh quái dị kèm theo vô số tiếng kêu la thảm thiết cùng với huyết vụ tung bay tán loạn xuất hiện trong trận địa đối phương. Lam Địch Á Tư và Ba Bàng mọi người đều kinh sợ ngây người. Bọn họ nhìn thấy rõ ràng, những trịch mâu thô cứng ấy từ trên trời giáng xuống, vậy mà cứng chắc lạ thường xuyên thủng thuẫn bài trong tay Trọng Trang Giáp Bộ Binh, lại đâm thấu qua thân mình trong khải giáp dày nặng của bọn họ, đem mấy trăm tên Trọng Trang Giáp Bộ Binh ở những hàng đầu ghim cứng trên mặt đất.

Đây là cái lực lượng thuộc dạng gì? Tướng lãnh địch quân thụt lùi hít một hơi khí hãi hùng, mắt trợn trừng nhìn về Thụ Yêu Đức Lỗ Y, trong lòng bọn chúng cơ hồ đồng thời xuất hiện hai chữ 'quái vật'. Nếu như bọn họ biết, kỷ lục của Thụ Yêu Đức Lỗ Y với tí lực cường đại đã từng dùng một cây trịch mâu trong nháy mắt xuyên thủng bảy người. Không biết sẽ nghĩ như thế nào.

Thụ Yêu Đức Lỗ Y bất chấp đối phương đã suy nghĩ như thế nào. Sau khi cây trịch mâu đầu tiên phóng ra, cấp tốc chụp ngay lấy cây thứ hai. Lại một mảng rừng cương thiết dày đặt mạnh mẽ phóng ra, cái kết quả giống như nhau lần nữa xuất hiện, và… thêm một loạt Trọng Trang Giáp Bộ Binh mãi mãi rời khỏi thế giới này.

Phải biết rằng, Trọng Trang Giáp Bộ Binh mặc dù không giống Trọng Trang Kỵ Binh tiêu hao nguyên liệu nhiều như vậy, nhưng chỗ khác biệt cũng chỉ là một con tọa kỵ mà thôi. Thuộc bất cứ loại nào trong quân đội, những áo giáp trên thân chiến sĩ này đều thuộc loại chế tạo rất xa hoa hoang phí. Chỉ là trong nháy mắt, đối phương đã giết đi bảy, tám trăm người. Bất luận tướng lãnh Lam Địch Á Tư và Ba Bàng điềm tĩnh như thế nào, cũng nhẫn nại không được.

Trọng Trang Giáp Bộ Binh trận doanh nhanh chóng tách ra, trước tiên một chi Trọng Trang Kỵ Binh số lượng ba ngàn quân xông lên, phát ra tràng âm thanh đinh tai nhức óc của Quái Long Thiết Đề Đạp, kèm theo tiếng ầm vang mãnh liệt, hướng về các Thụ Yêu Đức Lỗ Y thôn phệ đến.

Tộc trưởng Yêu Mộc của Thụ Yêu Đức Lỗ Y sắc mặt bình tĩnh nhìn địch nhân càng lúc càng đến gần không mảy may sợ hãi, sau khi chỉ huy các chiến sĩ Thụ Yêu thủ hạ phóng hai đợt trịch mâu ghim cứng mục tiêu bọn Trọng Trang Giáp Bộ Binh đó lại, lúc này mới quay mình lui về phía sau.

Nói về tốc độ chạy nhanh, Thụ Yêu Đức Lỗ Y rõ ràng là không thể nào so sánh với Tử Thần Long Lang kỵ binh, nhưng bọn họ cũng có ưu thế của mình đó chính là sự linh hoạt. Cho dù là kỵ binh có khỏe mạnh đi nữa, cũng không có khả năng cùng tọa kỵ chánh thức dung hợp làm một thể, mà Thụ Yêu Đức Lỗ Y chạy bốn chân cũng chính là thân mình của bọn hắn, cho nên, bọn họ quay đầu chuyển mình nhanh chóng chạy, cơ hồ tại cùng một lúc đã làm được ngay. Lực công kích của Trọng Trang Giáp kỵ binh mặc dù mạnh mẽ, nhưng tốc độ rõ ràng không phải là sở trường của bọn hắn, cho nên, chỉ trong nháy mắt đã bị Thụ Yêu Đức Lỗ Y bỏ lại phía sau.

Nhưng, đây chẳng qua chỉ là một sự khởi đầu mà thôi, khi Thụ Yêu Đức Lỗ Y phân theo hai bên đường cũ thối lui, Tử Thần Long Lang kỵ binh lập tức hành động, thất cấp ma thú Long Lang, trong nháy mắt năng lực đề thăng đến cực hạn tựa như mỗi người là một chiếc xe điện đua, chỉ trong thời gian ngắn đã đạt tới tốc độ thật kinh khủng, mặc dù chỉ có ba trăm người, nhưng lúc này bọn họ như dẫn theo một dòng thác lũ cuộn trào, khí thế này cũng không kém đối thủ một chút nào.

Bởi vì với tình huống thân thể của các Long Lang và Tử Thần chiến sĩ đều chưa hoàn toàn khôi phục, mà nhiệm vụ chính cũng không phải là tiêu diệt địch nhân. Cho nên, Diệp Hồng Nhạn cũng không có ra lệnh cho Long Lang và Tử Thần chiến sĩ thi triển kỹ năng lực công kích cường đại, mà là miễn cưỡng cố gắng hướng về đối phương xông tới.

Kỵ binh đội ngũ mấy vạn quân thậm chí cũng không ngăn cản được Tử Thần Long Lang kỵ binh, trước mặt những người này có năng lực sao?

Mắt nhìn quang mang đấu khí thanh lục sắc trên người các Tử Thần Long Lang kỵ binh bùng phát lên, cùng với khí tức lạnh như băng từ toàn thân Long Lang tỏa ra, tướng lãnh liên quân Lam Địch Á Tư và Ba Bàng bên này nhất thời có chút kinh hoảng, những Trọng Trang Giáp Bộ Binh này bất động tại chỗ và khinh kỵ binh chậm rãi áp sát, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể ngăn chặn đường lui của Tử Thần Long Lang kỵ binh cũng như tiến hành viên trợ cho Trọng kỵ binh của mình.

Diệp Hồng Nhạn chỉ huy kỵ binh không tới tám trăm người kiềm chế địch nhân lại, mà trong nháy mắt Diệp Âm Trúc cũng vào lúc kỵ binh song phương va chạm nhau triển khai hành động.

Chớp mắt quang mang trong suốt bao phủ toàn thân Bỉ Mông cự thú, trong khoảnh khắc, nhìn thấy những thân hình Bỉ Mông cự thú cường tráng kèm theo những thân cây bốc cháy rừng rực đã xuất hiện ở nơi đó.

Soái trướng của Lam Địch Á Tư, Ba Bàng liên quân quả thật rất lớn, nhưng thân thể của Bỉ Mông cự thú càng thêm khổng lồ, một trăm Bỉ Mông cự thú đồng thời xuất hiện trong soái trướng, cơ hồ trước tiên đã làm nổ tung toàn bộ soái trướng này. Đến ngay cả Tử đóng giữ bên trong suýt chút nữa bị đánh bay đi nhịn không được chửi một câu.

- Động thủ. Đốt hết cho ta. Một chiếc xe ngựa cũng không lưu lại.

Thanh âm Diệp Âm Trúc lạnh như băng vang lên trong tai mỗi một vị Bỉ Mông cự thú. Bọn cự thú này vốn đã tràn ngập dã tính giết chóc nhất thời hưng phấn vung mạnh những đại thụ trong tay lên, hướng ngay phía ngoài xông ra.

Khi bọn hắn rời khỏi soái trướng, nơi đây đã trở thành một bãi rác bừa bộn, mấy người lúc trước bị Diệp Âm Trúc giết chết bây giờ ngay cả thi thể đều đã bị chà đạp không còn dấu vết gì.

Diệp Âm Trúc lập tức phóng thả Minh và Cách Lạp Tây Tư ra. Căn bản không cần hắn nói, hai đại thần thú đã lập tức hành động. Nhất là Cách Lạp Tây Tư, sau khi được cầm khúc của Diệp Âm Trúc trợ giúp, hắn cũng chỉ là khôi phục ba phần nguyên khí, nhưng nếu như có thể có một số lượng nhiều thực vật bổ sung, tốc độ khôi phục này hiển nhiên sẽ càng tăng lên gấp nhiều lần.

- Bọn tiểu tử Bỉ Mông kia, thiêu đốt chậm chậm một chút, dành lại cho ta bất cứ thịt cá gì các ngươi nhìn thấy. Lão tử rõ ràng là loại ăn thịt động vật, mấy ngày nay cũng sắp biến thành loại ăn thực vật rồi.

Cách Lạp Tây Tư vừa kêu lớn vừa xông ngay ra ngoài. Khi có thịt đương nhiên ăn thịt là tốt nhất. Trong cuộc đời, lương thực cũng chính là lẽ sống, dù sao đối với hắn mà nói, lúc này tất cả chỉ là năng lượng mà thôi.

Đột nhiên Bỉ Mông cự thú xuất hiện, cũng không có làm cho quân phòng thủ bên ngoài phát hiện chút nào, khi bọn hắn phát giác ra những đám khói dày đặc bốc lên cao, thì cùng một lúc những vật chất chứa trên các xe vận lương đã bắt đầu lửa bốc cháy bùng lên rừng rực.

Diệp Âm Trúc lúc trước sớm đã từng phải mượn ma pháp lực của người khác mới có thể thi triển ra cường đại Cầm ma pháp của hắn. Lúc này, hắn cũng không có thi triển ma pháp của chính mình, mà là thông qua ma lực cộng hưởng trong tinh thần ma pháp, đem ma pháp lực của mình chuyển cho bảy Tử Thần Long Lang pháp sư bên cạnh mình.

Ma pháp lực của tử cấp thất giai cường đại như thế nào? Hóa thành hỏa hệ ma pháp, mặc dù bảy người này nhận được ma pháp lực của Diệp Âm Trúc như trước không thể thi triển pháp thuật cường đại cấp bậc cấm chú, nhưng thực lực ma pháp của bọn họ đột nhiên ma lực dưới tác động bên ngoài tăng lên tới thực lực ma đạo sư, trong khoảnh khắc đó, chính là đã xuất ra hơn mười con rồng lửa tàn bạo đốt phá cả phiến đại doanh này.

Nhìn hỏa hệ ma pháp từng luồng nối tiếp tung bay khắp mọi hướng. Những xe lương do Bỉ Mông cự thú đốt cũng không cách nào đuổi kịp, Diệp Âm Trúc trên mặt toát ra vẻ tươi cười, lần này hành động trên cơ bản đã thành công, có đại hỏa đảm nhiệm yểm trợ vòng ngoài, cho dù bây giờ Lam Địch Á Tư và Ba Bàng muốn cứu viện cũng có chút khó khăn không kịp nữa rồi.

Bỗng nhiên phát hiện lửa bùng cháy bên trong doanh trại. Trận hình Liên quân đang chỉnh tề nhất thời sinh ra một chút hỗn loạn, Trọng kỵ binh bọn họ quay lại nhìn đến nỗi bị những Tử Thần Long Lang kỵ binh ấy vọt một cái xuyên thủng qua. Tất cả tướng lãnh đều chỉ huy binh sĩ thủ hạ quay lại cứu giúp. Nếu như mất đi lượng lớn lương thực này, sau này trở về, có thể binh sĩ thì sẽ không sao, nhưng những tướng lãnh bọn hắn e rằng là…

Nhưng, vẫn còn tới cứu viện kịp sao? Diệp Âm Trúc có mưu tính đã lâu, lại như thế nào có thể cấp cho bọn hắn cơ hội.

Tử Thần Long Lang kỵ binh lúc này lực chiến đấu của bọn họ mới bộc phát ra toàn bộ, phối hợp với trịch mâu Thụ Yêu Đức Lỗ Y, trước tiên đã đem chướng ngại lớn nhất ba ngàn tên Trọng Trang Kỵ Binh ấy tiêu diệt đi. Và giữa không trung, Áo Lợi Duy Lạp cùng các Giác Ưng kỵ sĩ của hắn, trút xuống dưới hàng loạt mũi tên, ngăn cản bước chân địch nhân quay trở về cứu viện.

Với thực lực của Cầm Thành chiến sĩ, hai vạn liên quân trước mắt này mặc dù cường đại, nhưng cho dù là chính diện đối kháng, bọn họ cũng không có khả năng là đối thủ của Cầm Thành chiến sĩ, huống chi, lúc này bọn họ chính là đối mặt với mưu sâu tính kỹ của cường giả Cầm Thành vậy?

Hỏa hệ ma pháp từng loạt liên tục phát ra, bảy tên ma pháp sư đều được vây giữa một loại hưng phấn đặc thù, từ ma pháp trượng trên tay bọn họ phát ra, cơ hồ đều là đạt tới Hỏa long thuật lam cấp. Loại Hỏa long này chẳng những lực công kích cường đại, quan trọng nhất chính là thời gian kéo dài liên tục, không cần xung kích, chỉ là tại phía trên các xe lương không ngừng lượn quanh thiêu đốt, nhiệm vụ của chúng cũng đã hoàn thành rồi.

Lực phá hoại của Bỉ Mông cự thú đồng dạng cũng thật kinh khủng, những đại thụ trong tay chúng vô dụng lâu nay cũng được chính chúng dùng hết sức phá hủy. Chỉ có điều không quan trọng, sau đó chỉ trong khoảnh khắc những bao lương thực đã bùng cháy lên biến thành vũ khí. Những ngọn lửa này có thể có tác dụng đối với Bỉ Mông cự thú sao? Mỗi một bao lương bốc lửa bị ném văng ra, nhất thời khiến cho càng nhiều xe lương bùng cháy lên. Trận đại hỏa rừng rực này chỉ trong phút chốc từ ngay chính doanh trại trung ương bộc phát lan tràn ra.

Đúng như dự đoán của Diệp Âm Trúc, dưới sự thiêu đốt của đại hỏa, liên quân binh sĩ thực sự có thể từ bên ngoài vòng vây trở về chỉ là một số ít, hơn nữa, bọn họ lại như thế nào có khả năng vượt qua cửa ải của Bỉ Mông cự thú đây?

Chính lúc này, giữa không trung một tiếng long ngâm lanh lãnh vang lên. Một quả bong bóng nước khổng lồ tại không trung bùng nổ, hóa thành một mảnh quang mang lam sắc trong suốt. Dưới sự chiếu xạ của ánh mặt trời, thậm chí xuất hiện một đạo cầu vồng thật mỹ lệ tuyệt vời.

Nhìn thấy biến hóa trên không trung Diệp Âm Trúc sắc mặt hơi đổi, thủy hệ ma pháp này cũng không phải là do địch nhân chữa lửa, mà là tín hiệu do Áo Lợi Duy Lạp và hắn đã ước định, 'địch nhân có viện quân tới'.

Diệp Âm Trúc lập tức ngưng truyền ma lực với bảy tên hỏa hệ ma pháp sư, đồng thời để cho Tử tập trung Bỉ Mông cự thú trở lại. Quả là khi rời đi, đã cho Pháp Đế Duy Tư thành một bài học nhớ đời. Hắn chẳng những trở nên càng thêm cẩn thận, đồng thời đối với ý nghĩa du kích chiến cũng rõ ràng càng hiểu sâu rộng hơn: ''Một kích tức thối, tuyệt không ham chiến".

---

okku G\yỀjX okkI ¦}Ồ -Ṇ GÔh ¦\æj\

Thập vạn đại quân này tự nhiên không phải là tàn binh bại tướng của Pháp Đế Duy Tư thành này, mà rốt cục là từ tiền tuyến chạy về cùng với Khố Tư Lặc là thập vạn khinh kỵ binh.

Cùng với nguyên bổn ngũ vạn quân của Lam Địch Á Tư cùng Ba Bàng. Ngũ vạn quân này ở trong Pháp Đế Duy Tư thành tổn thất cũng không lớn. Vẫn còn hơn bốn vạn, lại cùng khinh kỵ binh của Khố Tư Lặc ở phía sau hội hợp nhanh chóng chạy lại đây.

Ma pháp của Tinh Linh nữ tế ti đã thành công cản trở đại quân một đoạn thời gian ngắn. Đức Lạp Ngõa trong lòng rất gấp, bên này tuyệt không thể có việc, nếu không hắn cũng không biết nên hướng Lam Địch Á Tư cùng Ba Bàng giải thích như thế nào đây. Đáng tiếc, chính là bọn họ vẫn tới chậm một bước.

Lúc này Khố Tư Lặc nhìn phương xa khói cuồn cuộn bay lên trời thì hắn chỉ biết là hỏng rồi, lập tức hạ lệnh toàn tốc đi tới. Chính là khi hắn suất lĩnh hơn mười vạn đại quân đi tới trước doanh trại, thì chỉ thấy một mảnh biển lửa, thậm chí ngay cả tung tích của Cầm thành chiến sĩ cũng không có lưu lại.

Trận chiến này từ lúc thụ yêu Đức Lỗ Y phát ra loạt trịch mâu đầu tiên cho đến khi rút lui chiến thuật, bất quá chỉ trì hoãn không tới một canh giờ. chiến sĩ Cầm thành cơ hồ đã đem tinh túy của chiến thuật tốc chiến phát huy đến cực trí.

Hỏa hệ ma pháp cường đại, trực tiếp làm lương thực của đối thủ bị thiêu cháy như một bó đuốc, tuy chỉ mới chỉ thiêu trong một đoạn thời gian ngắn, cho dù Khố Tư Lặc có mười vạn đại quân, nhưng tại thời tiết mùa đông khô hanh này, dưới tình huống xung quanh căn bản không có bất kỳ một nguồn nước nước nào hay một thủy hệ ma pháp sư nào, thì việc bọn họ có thể làm, cũng chỉ là tiếp tục nhìn lương thảo bị thiêu đốt.

Quân đội Cầm thành sau khi đi qua những con đường quanh co, lại trở về địa phương lúc trước bọn họ đã nghỉ ngơi, mà Diệp Âm Trúc cùng Bỉ Mông cự thú sớm đã thông qua truyền tống ma pháp trận mà trở về. lúc này, vị trí của bọn họ đã là sau lưng của Khố Tư Lặc cùng mười vạn đại quân. Trên không trung, giác ưng kỵ sĩ đều xuất hiện, tuỳ thời trinh sát động hướng của đại quân đối phương.

" Thống khoái, thật là quá thống khoái. Với đả kích này, sợ rằng người Phật La có muốn khóc cũng không khóc được, ta thật muốn biết khi Phật La quốc vương Đức Lạp Ngõa Lai biết lương thảo vận chuyển cho thú nhân bị cháy sạch sẽ thì sẽ có vẻ mặt như thế nào".

Áo Lợi Duy Lạp khó có được dịp thoải mái cười như thế, hắn ở trên không trung là người xem rõ ràng nhất, tràng đại hỏa hoạn này so với trong tưởng tượng của hắn còn muốn tốt hơn nhiều. Công lao này đương nhiên cũng do sự cộng hưởng ma pháp lực của Diệp Âm Trúc.

" Âm Trúc địch kéo đến nhiều như vậy, hơn nữa đều là kỵ binh, nhìn quốc kỳ, hẳn là đại quân Phật La từ tiền tuyến quay lại, bây giờ bên dưới chúng ta nên làm gì đây?"

Áo Lợi Duy Lạp đang cười lớn, lập tứ thu liễm tâm tình, đối với người thống lĩnh mà nói, lúc nào cũng phải tính toán tốt bước tiếp theo.

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói :

" Lần này quả thật thống khoái. Lam Địch Á Tư cùng Ba Bàng muốn vận chuyển một số lượng lớn vật tư như thế một lần nữa, sợ rằng phải cần tới mấy tháng sau. Không biết thú nhân tam đại bộ lạc có vì việc vật thực không đủ mà đình chỉ tiếp tục tiến công không ? chúng ta cũng đã ở Phật La một quãng thời gian không ngắn rồi. ngoại trừ Pháp Đế Duy Tư thành ra thì mục tiêu chiến lược của hắn cũng đã đạt được. đáng tiếc, chúng ta vẫn không thể chính thức đem chủ lực của Phật La phá hủy".

Áo Lợi Duy Lạp nói :

" Âm Trúc, ngươi đã làm tốt lắm rồi, phá tan đại quân Phật La, còn tạo ra hỗn loạn ở hậu phương của bọn họ. Bây giờ chỉ sợ khắp nơi ở Phật La đều ở trong tình trạng khẩn cấp, muốn tiếp tục phát khởi thế công đối Mễ Lan phương đông quân đoàn của chúng ta, sợ rằng phải mất mấy tháng thời gian mới làm được. Có khoảng thời gian trì hoãn này, ta nghĩ, phương đông quân đoàn có thể được bổ sung thêm một ít. Hơn nữa, hành động của chúng ta lần này mặc dù không có hoàn toàn phá hủy trọng tâm của người Phật La. Nhưng cũng làm cho bon hắn tổn hao khá nặng, chánh thức làm tổn hại nguyên khí của bọn họ, theo ta, Phật La hiện giờ đã không đủ khả năng trở thành mối uy hiếp cho Mễ Lan nữa".

Diệp Âm Trúc nói :

" Mặc dù nói như thế, nhưng người Phật La còn có hơn mười vạn đại quân. Chỉ cần có chi quân đội này tồn tại, đối với Mễ Lan cũng là sự uy hiếp không nhỏ, kiềm chế khả năng hành động của đông tuyến. Đáng tiếc, chúng ta dù sao nhân số cũng quá ít, không đủ để gây ra tổn thất gì lớn hơn nữa cho bọn hắn. Hi Nhĩ Đặc nguyên soái nói không sai, nơi này dù sao cũng là quốc nội của Phật La, không nghĩ đến, chúng ta mấy ngàn người tùy thời đều có thể mất mạng. Cầm thành chỉ có chút đó vốn liếng, chúng ta không thể tổn thất hơn nữa, cho nên, ta quyết định tạm thời trở về Cầm thành điều dưỡng, tiếp theo nên hành động thế nào, còn cần phải cùng Mễ Lan tiến hành hiệp nghị. Ra đi cũng đã hơn nửa năm thời gian, cũng nên để cho huynh đệ trở về nghĩ ngơi một chút chứ.

Áo Lợi Duy Lạp ha hả cười nói :

" Xem ra chúng ta cũng phải về Cầm thành rồi. đây có lẽ là phương pháp tốt nhất để đề cao chiến đấu lực của các chiến sĩ, nhưng dù nói như vậy, điều này cũng dễ làm các chiến sĩ sinh ra tâm lý mệt mỏi. Trở về Cầm thành điều chỉnh một chút là lựa chọn tốt nhất. Sau khi trở về Cầm thành, ta đi tìm gia gia báo cáo một chút về tình huống của chúng, sau đó sẽ từng bước tái xác định hướng đi của chúng ta".

Diệp Âm Trúc nói :

" Lần này Cầm thành chúng ta coi như đã bán mạng không ít cho Mễ Lan đế quốc, hy vọng chuyện mà Ny Na nãi nãi đáp ứng chúng ta lúc đầu cũng đã làm xong rồi mới được. Như vậy chúng ta mới có thể tiếp tục hợp tác tốt đẹp".

Áo Lợi Duy Lạp cả giận nói :

" Âm Trúc, tiểu tử ngươi càng ngày càng biết tính toán. Đừng nói tràng chiến đấu này cho dù vì Mễ Lan, nhưng đối với Cầm thành cũng có không ít chỗ tốt. Cầm thành nằm bên trong phạm vi của Mễ Lan đế quốc, từ Cầm thành đến đông tuyến cũng không phải là khoảng cách ngắn, nên người Phật La muốn trả thù Cầm thành trước tiên phải phá tan phòng ngự của Mễ Lan đông tuyến mới được. mà trong tràng chiến tranh này, chúng ta cướp bóc được bao nhiêu vật tư? nói thật đi, ta cũng không tránh khỏi thèm muốn, có ít nhất một phần tư tài phú của quý tộc Phật La vương quốc đã lọt vào túi ngươi rồi, Bố Luân Lạp sơn mạch mặc dù phạm vi không nhỏ. Nhưng so với tài phú ngươi đoạt được, căn bản là đáng là gì, dù sao, ngươi chính là cướp bóc một quốc gia đó".

Nghĩ đến tràng chiến tranh này cuối cùng cũng kết thúc, sắp có thể về lại Cầm thành. Tâm tình của Diệp Âm Trúc cũng không khỏi buông lỏng vài phần, cười hắc hắc, nói :

" Đại ca, ngươi không có gánh vác gia đình nên không biết sự tốn kém, ngặt nỗi Cầm thành sắp có trên trăm vạn dân di dời tới. không cố gắng kinh doanh sao được, ngươi cũng không cần phải nổi lòng tham, chỗ này cũng có một phần cố gắng của ngươi mà, phần đó ta vẫn sẽ lưu giữ cho ngươi, lúc nào ngươi chuẩn bị

tới thường trú ở Cầm thành, ta nhất định sẽ đem một địa phương đẹp nhất ở Bố Luân Nạp sơn mạch cho ngươi kiến tạo một cái nhà".

Áo Lợi Duy Lạp trừng mắt nhìn Diệp Âm Trúc một cái,

" Hảo tiểu tử, ngươi đang hối lộ ta sao ?"

Diệp Âm Trúc nhún vai, nói :

" Cứ xem là vậy đi".

Nhìn bộ dáng của hắn có chút vô lại, Áo Lợi Duy Lạp cũng khỏi một trận nộ khí. Thở dài một tiếng, nói :

" Sau khi chỉ huy qua các chiến sĩ Cầm thành, Nếu sau này lại để cho ta chỉ huy một chi quân đội khác sợ rằng ta sẽ không thấy một chút thú vị nào. Chiến sĩ Cầm thành là cường hãn nhất trong tất cả các quân đội mà ta đã gặp qua. Âm Trúc, nói không chừng có một ngày, ta thật sự sẽ định cư ở Cầm thành. Nhưng bây giờ vẫn chưa được. trước mắt tổ quốc ta đang ở thời điểm nguy cấp tồn vong. Ta như thế nào có thể bỏ đi được chứ ? càng huống chi gia tộc của ta cùng đế quốc sớm đã trở thành một thể".

Diệp Âm Trúc vỗ vỗ vai hắn.

" Ta hiểu nỗi khổ của người, nhưng bất luận thế nào ngươi lúc nào cũng là đại ca tốt của ta".

Hai người liếc mắt nhìn nhau, toát ra một tia mỉm cười. Áo Lợi Duy Lạp nhịn không được, nói :

" May là ngươi không phải là địch nhân của đế quốc, nếu không, ta thật sự cảm thấy lo lắng cho đế quốc".

Hướng hành động của Cầm thành đã quyết định, Diệp Âm Trúc cũng không hề trì hoãn, còn hơn ba ngàn người trở về Cầm thành, Diệp Âm Trúc cẩn thận tính toán một chút, nếu thông qua truyền tống ma pháp trận mà nói cũng không phải không có khả năng.

Dù sao, ma pháp lực của hắn cũng đã tăng đến tử cấp thất giai, vốn dĩ đồng thời truyền tống trăm người là một gánh nặng không nhỏ, nhưng đối với hiện tại thì dễ dàng hơn nhiều, nếu mỗi lần truyền tống hai trăm người, thì ước chừng phải truyền tống ít nhất là hai mươi lần.

Bởi vì giác ưng cùng Long Lang cũng đều tính trong đó. Hai mươi lần truyền tống, nếu hắn trong trạng thái cường thịnh, thì ước chừng mất ba ngày thời gian. Tóm lại so với việc đi đường trường thì tốt hơn nhiều

Đương nhiên, muốn tiến hành truyền tống liên tục ba ngày không ngừng, trọng yếu nhất là phải chọn ra một địa phương an toàn, sau khi mười vạn đại quân của Phật La quốc xử lý xong đại doanh lương thảo bị thiêu thành than, sợ sẽ quay ra truy tìm nơi ân núp của chiến sĩ Cầm thành.

Sau khi trải qua thời gian nghĩ ngơi ngắn ngủi, đại quân Cầm thành lại nhanh chóng di chuyển, lúc này, bọn họ đã thay đổi phương hướng, hướng đến phía bắc tiến tới. Phương bắc Phật La quốc đã không còn bị thú nhân tộc uy hiếp, hiển nhiên sẽ là vùng đất trống trải, trên không lại có giác ưng kỵ sĩ trinh sát, chỉ cần có thể bỏ rơi đại quân khinh kỵ binh của Khố Tư Lặc sau lưng, là có thể bắt đầu truyền tống trở về Cầm thành.

Mười ngày sau, sau khi đại quân Cầm thành nhận được tin tốt lành do giác ưng kị sỹ truyền đến, là đã hoàn toàn bỏ rơi Khố Tư Lặc ở sau lưng, thì trong một khu rừng rậm bắt đầu truyền tống trở về.

Lựa chọn rừng rậm làm điểm truyền tống, là vì các tinh linh nữ tế ti chính là tự nhiên ma pháp sư. Có tự nhiên ma pháp sư chống đỡ, cho dù là một vạn địch nhân đến, cũng có thể ngăn cản một đoạn thời gian.

Nhóm đầu tiên truyền tống chính là chủng tộc Đức Lỗ Y, bắt đầu từ mãnh cầm Đức Lỗ Y, theo thứ tự tiếp theo là, thụ yêu, lợi trảo Đức Lỗ Y, sau đó mới đến phiên Đông Long chiến sĩ, Long Lang kỵ binh, một bộ phận giác ưng kỵ sĩ, cùng với Bỉ Mông cự thú, truyền tống sau cùng chính là giác ưng kỵ sĩ, được lưu lại để trinh sát. Dựa theo thứ tự từ yếu đến mạnh, thì sẽ đảm bảo được an toàn lớn nhất trong mỗi lần truyền tống.

Trong phủ lĩnh chủ Cầm Thành.

Tử quang chợt lóe, Diệp Âm Trúc mang theo một trăm tên mãnh cầm Đức Lỗ Y đồng thời xuất hiện trong phủ đệ. Khi bọn hắn xuất hiện thì bên trong lĩnh chủ phủ mọi người đang lúc nghị sự nhất thời bị dọa giật mình.

Thật xảo hợp, lúc này trong đại sảnh nghị sự ở lĩnh chủ phủ, An Nhã, các trưởng lão Đông Long bát tông, Hải Dương, trưởng lão Ải nhân tộc, trưởng lão Địa Tinh bộ lạc, tựa hồ đang ở đó thương lượng việc gì đó. Tử quang đột nhiên xuất hiện, còn không đợi bọn họ kịp phản ứng, đại sảnh vốn trống trãi lúc này lại đầy người.

_____***_____

"Âm Trúc."

Trước tiên ánh mắt của An Nhã nhìn xuống Thần nguyên ma pháp bào mà Diệp Âm Trúc đang mặc trên người.

Lúc này mọi người mới có phản ứng, vô cùng mừng rỡ . Đặc biệt là Hải Dương, không hề ngại ngùng trước ánh mắt của mọi người, giống như yến về tổ, lao thẳng vào ngực của Diệp Âm Trúc.

Một cổ nhuyễn ngọc ôn hương ập đến, phần cơ thể mềm mại nhưng có chút rắn chắc chạm vào làm cho Diệp Âm Trúc cảm nhận sự kích động trong lòng Hải Dương, trong đầu hắn chợt mường tượng ra một khuôn mặt yêu kiều khác.

"Âm Trúc, rốt cuộc chàng cũng trở lại. Nếu Kim Sắc không đem về một chút tin tức, chúng ta đã lo lắng muốn chết. Chàng đi suốt một thời gian dài như vậy mà cũng không có hồi báo thật sự làm ta lo lắng muốn chết. Nụ cười tươi tắn hiện lên khuôn mặt xinh đẹp của An Nhã, nàng nhìn Diệp Âm Trúc, lời lẽ tuy trách mắng nhưng thanh âm lại dịu ngọt vô cùng.

Nói về năng lực quản lý tại Cầm Thành không ai có thể so sánh với An Nhã, ngay cả Diệp Âm Trúc cũng không thể đứng ngang hàng với nàng. Âm Trúc dẫn mọi người đi, mọi chuyện lớn nhỏ của Cầm Thành đều đè nặng lên đôi vai của An Nhã. Bận rộn đến nỗi nàng không còn cả thời gian để tu luyện.

Diệp Âm Trúc hạ ý thức nắm lấy đôi tay mảnh khảnh của Hải Dương cười khổ nói:

"Chiến sự ở tiền phương rất khẩn trương, An Nhã tỷ tỷ, ta thật sự không có chút thời gian a. Chiến tranh ở biên giới phía đông đã tạm chấm dứt, chờ ta truyền tống tất cả mọi người về đã, rồi sẽ kể rõ với các ngươi sau."

Trong lòng Diệp Âm Trúc, Hải Dương ngẩng đầu lên nhưng nàng vẫn siết chặt hai tay quanh người hắn, những giọt nước mắt vẫn thánh thót rơi đều, vì quá vui mừng nên không để ý thần sắc của Diệp Âm Trúc có chút không được tự nhiên.

An Nhã mỉm cười khẽ nói:

"Hải Dương muội muội, hãy để cho hắn đi đi. Hắn sẽ còn trở lại, không chạy thoát được đâu"

Hải Dương a lên 1 tiếng, bây giờ nàng mới phát hiện ngoại trừ mãnh cầm Đức Lỗ Y ra mọi người đang nhìn mình và Diệp Âm Trúc mỉm cười, mặt nàng vụt đỏ bừng ngay cả nước mắt vương đầy má cũng quên chùi đi mất. Lúc này mới buông 2 tay đang ôm chặt Diệp Âm Trúc ra, trong lòng rất ngượng ngùng nhưng không hề muốn để hắn rời đi. Nàng nhìn Diệp Âm Trúc trong ánh mắt toát lên nỗi nhớ nhung vô tận, những ngày vừa qua, nàng lúc nào cũng nghĩ đến hắn. Nhưng khi hắn trở lại, nàng lại không thể thốt lên 1 lời nào.

Diệp Âm Trúc nhìn Hải Dương mỉm cười, gật đầu nói tiếp:

"Đại sảnh nghị sự quá nhỏ, ta phải thiết lập một điểm truyền tống khác".

Trước tập kích Lam Địch Á Tư cùng Ba Bàng liên quân đại doanh thì hắn truyền tống dựa trên trí nhớ, bây giờ truyền tống cả bỉ mông cự thú thì sẽ khiến cho phủ lĩnh chủ này sập mất.

Tất cả mọi người đều đứng lên. Các trưởng lão của Ải nhân tộc, Địa tinh bộ lạc khom người hành lễ với Diệp Âm Trúc, trong mắt bọn họ toát lên niềm khâm phục không cách nào che dấu, mà cũng chẳng cần che dấu để làm gì, đều kính cẩn hô lên 1 tiếng Cầm Đế đại nhân. Trong khi trưởng lão Cầm Thành và tông chủ

của các tông cũng cung kính hô vang Nhiếp Chính vương, tuy bối phận của Diệp Âm Trúc tại Đông Long bát tông là rất nhỏ nhưng cho dù nhân mã của Cúc tông đứng ở đây, tuyệt không hề có chút bất kính.

Diệp Âm Trúc cũng không chú ý đến việc này, trước khi mang được tất cả các chiến sĩ của Cầm Thành trở về, hắn không cách nào thoải mái đón nhận những tình cảm này được. Sau khi hướng về mọi người hành lễ, lập tức đi khỏi phủ lĩnh chủ

Phủ Cầm Thành lĩnh chủ nằm ở trung tâm Cầm Thành, cũng là trung tâm của Bố Luân Nạp sơn mạch. Khi Diệp Âm Trúc bước ra khỏi phủ lĩnh chủ, cước bộ chợt ngừng lại, cả người đờ ra vì khiếp sợ.

Đây… đây là Cầm Thành ư? Những gì diễn ra trước mắt khiến hắn giật mình. Cầm Thành vốn là một toà thành thị nhỏ bé với mấy vạn dân, nhưng lúc này Diệp Âm Trúc đang đối diện với một cảnh phồn hoa tấp nập, nơi đâu cũng toàn là người mắt đen tóc đen đang nhộn nhịp đi lại. Cả toà Cầm Thành mặc dù vẫn như trước nhưng hắn vẫn thấy được Bố Luân Nạp sơn mạch đã có sự chuyển biến thật lớn.

Đường vào Bố Luân Nạp sơn mạch hai bên có 2 ngọn núi cao sừng sững, giữa 2 ngọn núi đó vốn là một hẻm núi rộng lớn nhưng bây giờ đã mọc lên một bức tường thành thật lớn, độ cao dễ phải hơn 300 thước. Mặc dù từ đây hắn không nhìn thấy tường thành dày bao nhiêu, nhưng một bức tường cao 300 thước phải cần một lực lớn chừng nào để chống đỡ? Tuy khoảng cách không hề gần, nhưng hắn vẫn có thể thấy rõ toàn bộ tường thành đều làm từ đá hoa cương, có hình thành nên một cái cổng thành khổng lồ.

Có bức tường thành này, từ bên ngoài muốn tiến vào Bố Luân Nạp sơn mạch, chỉ có thể thông qua cửa thành cao hơn 50 thước nằm ở dưới. Trên tường thành, vô số điểm đen đang nhấp nhô không ngừng, rõ ràng là những công nhân đang lao động. Đây đúng là một công trình khổng lồ và vĩ đại!

Nhớ lại thuở ban đầu, Diệp Âm Trúc không kìm được nhiệt huyết sôi trào trong người mình. Mặc dù trước mắt hắn chỉ có thể thấy một mảng tường thành đang mọc lên nhưng trong thâm tâm hắn hiểu rất rõ Cầm Thành giờ đây không còn là 1 toà thành nhỏ nhoi nữa mà phải nói là đã trải rộng ra khắp Bố Luân Nạp sơn mạch mới đúng.

An Nhã đến bên cạnh Diệp Âm Trúc,

"Thế nào? Sợ rồi chứ. Ngươi ở tiền tuyến khổ cực chiến đấu, chúng ta ở hậu phương cũng chẳng ngồi không. Ny Na công chúa tuân thủ lời hứa, đã chuyển tổng số hơn hai trăm vạn hậu duệ của Đông Long. Đó là số lượng mà 6 thành thị lớn có thể chứa. Mặc dù ta không rõ công chúa đã làm thế nào nhưng ta vẫn mơ hồ cảm giác được việc đó có quan hệ không nhỏ với chuyện ngươi chiến đấu ở biên giới phía Đông"

Diệp Âm Trúc quay đầu nhìn An Nhã, cảm kích thốt lên:

"Tỷ tỷ, đã làm khổ người rồi".

Mặc dù An Nhã không nói thêm bất cứ điều gì nhưng hắn rất rõ an bài tốt cho hai trăm vạn người đã là một chuyện khó khăn, bất luận cơm ăn áo mặc, hay sắp xếp bọn họ kiến thiết Cầm Thành đều là những vấn đề vô cùng phức tạp. Mà kết quả đang hiện ra trước mắt chính là một cảnh tượng ồn ào sôi động. Đây chính là công lao của An Nhã và những người quản lý. Tuy bọn họ không chiến đấu ở tiền tuyến nhưng mức độ cực khổ không hề thua kém tướng sĩ đã tắm máu ở sa trường.

An Nhã chỉ mỉm cười:

"Tiểu tử ngốc, nói những chuyện này để làm gì. Ta là tỷ tỷ của ngươi cơ mà, huống chi kiến thiết Cầm Thành cũng chính là xây dựng gia viên của chúng ta, sao lại có thể không cố gắng được chứ, thật ra ta chỉ muốn thơm ngươi một cái. Mỗi khi Kim Sắc vận chuyển tài vật từ tiền tuyến về, ta đều không kiềm chế được niềm vui sướng, mắt phải sáng đến vài ngày, thật không biết ngươi làm thế nào mà lại thu được lượng tài vật nhiều đến vậy. Bây giờ Cầm Thành chúng ta có thể coi như là giàu nứt đố đổ vách rồi. Thôi mau đi truyền tống những người khác về đi, khi tất cả mọi người đã trở lại, ta còn muốn vị lĩnh chủ đại nhân nhà ngươi nghe hết mọi chuyện về Cầm Thành nữa đấy."

"Được".

Diệp Âm Trúc thoái mái đáp ứng. Không cần hắn nói, An Nhã đã hạ lệnh cho người ở Cầm Thành chuẩn bị sẵn một khoảng đất trống, hơn 1000 chiến sĩ nhân loại mặc khinh giáp bao quanh, để cho Diệp Âm Trúc

ở trung tâm khắc hoạ ma pháp trận.

Truyền tống lại tiếp tục thực hiện theo đúng kế hoạch một cách hoàn mỹ. Sau 3 ngày truyền tống không gặp bất cứ chuyện gì phiền toái, thì Diệp Âm Trúc cũng đã chuyển nhóm Giác ưng kỵ sĩ cuối cùng trở về. Lần này có thể nói đối với trận chiến với Phật La quốc, Cầm Thành đã đặt những viên gạch đầu tiên cho một thời kỳ huy hoàng của chính mình.

Mặc dù Diệp Âm Trúc cũng nóng lòng muốn biết Cầm Thành đã đạt đến trình độ kiến thiết như thế nào. Nhưng qua 3 ngày truyền tống liên tục, cũng khiến hắn tiêu hao rất nhiều sức lực, tuy hắn cũng có nghỉ ngơi vài lần nhưng quan trọng là tinh thần lực phải mất 1 thời gian mới hồi phục lại được. Chiến sĩ của Cầm Thành trở về, đều được An Nhã sắp xếp, bọn họ đã trở về nơi mà họ đã ra đi. Diệp Âm Trúc rốt cuộc cũng có thể trở phủ lĩnh chủ mà nghỉ ngơi, phục hồi sức lực.

Diệp Âm Trúc minh tường suốt 1 ngày 1 đêm mới khiến cho tinh thần của hắn ổn định trở lại. Nhưng khi mở mắt ra hắn phát hiện mình đang bơi trong 1 đôi mắt âu yếm, vẻ mặt si dại đó khiến tim hắn chợt rung lên bồi hồi.

"Chàng tỉnh rồi sao? Ăn chút gì đi nhé".

Vừa nói Hải Dương vừa lấy từ trong giỏ ủ ra 1 cái âu nhỏ. Nắp âu vừa mở ra, lập tức một mùi thơm ngào ngạt lan toả khắp nơi chui thẳng vào mũi của Diệp Âm Trúc, khiến cho hắn thèm ăn đến cực độ.

Kết quả là âu cháo mà Hải Dương mang đến, chỉ cần mới nghe mùi, Diệp Âm Trúc đã không kịp nói chuyện mà ôm lấy cái âu ăn thoả thích. Sau một thời gian dài chiến đấu nhất là từ khi Tô Lạp rời đi, hắn không còn được ăn ngon nữa. Trong cháo không biết có những thứ gì mà hương vị rất ngọt ngào, Diệp Âm Trúc một hơi ăn sạch sẽ cả 1 âu cháo.

"Ngon không? Ta sẽ mang thêm cho chàng ít nữa".

Hải Dương ôn nhu cầm lấy cái tô, nhìn khuôn mặt đầy thoả mãn của Diệp Âm Trúc, trên mặt toát lên 1 tia cười dịu dàng. Trong đôi mắt đen tuyền của nàng cố gắng đè nén tình cảm của mình, không để bộc phát.

"Không cần đâu, ta đã ăn no rồi. Đây là do nàng nấu hay sao?"

Diệp Âm Trúc nhìn Hải Dương một cách kinh ngạc.

Khuôn mặt diễm lệ của Hải Dương chợt ửng đỏ,

"Có ngon không? Là ta học từ Lan nãi nãi đó. Trước kia Tô Lạp luôn nấu cho huynh ăn, sau này ta cũng muốn như vậy. À, lần này mọi người trở về, sao ta không thấy Tô Lạp đâu cả, hắn đâu rồi?"

Nghe Hải Dương nhắc đến 2 chữ Tô Lạp, vẻ mặt của Diệp Âm Trúc đột nhiên đông cứng lại, nỗi nhớ nhung mãnh liệt và nỗi đau đớn khôn cùng như muốn bóp nát trái tim hắn, khiến cho khuôn mặt hồng hào của hắn chợt tái hẳn đi.

Hải Dương vô cùng kinh hãi,

"Âm Trúc huynh làm sao vậy? Chẳng lẽ Tô Lạp hắn đã…".

Nàng từ nhỏ đến lớn đều ở cạnh Tây Đa Phu nguyên soái, dĩ nhiên hiểu được chiến tranh rất tàn khốc. Nhìn vẻ mặt quái dị của Diệp Âm Trúc lập tức nghĩ đến tình huống xấu nhất có thể xảy ra.

Diệp Âm Trúc lắc nhẹ đầu, hắn biết Hải Dương đang hiểu lầm,

"Không, Tô Lạp không sao cả. Mặc dù nàng có gặp nguy hiểm nhưng đã biến nguy thành an rồi".

Hắn cũng không biết giải thích mọi chuyện giữa mình và Tô Lạp như thế nào để có thể cho Hải Dương hiểu. Nhưng hắn cũng biết rất rõ rằng, nếu không gỡ được được mớ chỉ rối bòng bong này đúng là không hề công bằng với Hải Dương. Khi phải đối diện với tình cảm của chính mình, hắn hy vọng không bao giờ làm tổn thương Hải Dương chút nào cả.

"Là…"

Hải Dương có chút không rõ cho nên vẫn chăm chú nhìn hắn.

Hít 1 hơi thật sâu, dù sao Diệp Âm Trúc cũng đã trải qua nhiều phong ba bão táp, hắn biết lúc này chỉ có lời nói thật mới là lựa chọn tốt nhất. Ánh mắt mơ hồ chợt kiên định hẳn lên, nhìn thẳng mắt Hải Dương, không hề có chút do dự,

"Hải Dương ta yêu Tô Lạp".

_____***_____

"A?"

Hải Dương khiếp sợ còn hơn cả Diệp Âm Trúc tưởng tượng. Khuôn mặt mỹ lệ ôn nhu thoáng chút không còn huyết sắc, cả thân thể mềm mại cũng không kìm được run rẩy kịch liệt,

"Chàng, chàng nói sao? Chàng thích Tô Lạp ư?"

Diệp Âm Trúc trầm mặc gật đầu, hắn đã chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón bão tố, cúi đầu khẽ đáp:

"Là ta có lỗi với nàng."

Hải Dương run giọng hỏi:

"Âm Trúc, sao chàng lại có thể……, ta…ta có điểm nào không tốt chứ? Chẳng lẽ trong lòng chàng ta còn thua cả một nam nhân? Ta biết Tô Lạp đối với chàng rất tốt nhưng các người sao lại có thể như …."

"A!!"

Diệp Âm Trúc dở khóc dở cười nhìn Hải Dương, bởi quá lo âu nên bây giờ hắn mới phát hiện ra mình chưa nói rõ mọi chuyện cho Hải Dương biết,

"Không, không phải như nàng nghĩ đâu. Hải Dương, ta sao lại có thể thích nam nhân được chứ, thật ra Tô Lạp chính là một nữ nhân."

"Tô Lạp là nữ nhân??"

Ngơ ngác nhìn Diệp Âm Trúc, Hải Dương thì thào trong miệng mình. Tuy trong lòng vẫn còn rối bời nhưng so với lúc trước nàng bình tĩnh hơn nhiều. Dù sao hắn vẫn thích nữ nhân chứ không phải là một tên biến thái.

"Vậy ra khi ở học viện chàng với nàng ta ở chung 1 chỗ, các người…. Hoá ra chàng không chấp nhận tình cảm của ta là vì Tô Lạp ư? Sao chàng lại giấu không cho ta biết sớm? Tại sao lại muốn lừa dối ta chứ?"

Hải Dương nhìn chằm chằm Diệp Âm Trúc, đôi mắt tuyệt đẹp ánh lên vẻ cổ quái. Trước giờ nàng rất ôn nhu, có thể nói là vì Diệp Âm Trúc, nhưng Hải Dương tuyệt đối không phải là 1 người nhu nhược. Ngược lại, kinh nghiệm từ nhỏ đến lớn, hơn mười năm chịu đựng ánh mắt tò mò của thiên hạ về dung nhan bị huỷ hoại của mình đã làm nên tính cách trong cứng ngoài mềm của nàng.

"Không, Hải Dương, ta không hề lừa dối nàng".

Nhìn vẻ mặt đang dần kích động của Hải Dương, Diệp Âm Trúc ngẩng đầu lên, tiến đến trước mặt nàng,

"Hãy nghe ta giải thích. Nếu nàng muốn ta chết thì cũng hãy để ta giải bày ngọn ngành cho nàng hiểu đã".

Diệp Âm Trúc chợt thấy lòng mình nhói đau, hắn cũng không rõ là vì Tô Lạp hay do Hải Dương. Cảm giác đau đớn buốt giá trong trong lòng này là lần đầu tiên hắn trải nghiệm. Hắn nhận ra 1 điều, đối mặt với mười vạn đại quân của Phật La quốc cũng không bằng chịu đựng 1 cái nhìn của Hải Dương lúc này.

"Chàng nói đi".

Hải Dương nhìn thẳng vào nam tử đang đứng trước mặt mình, bão tố trong lòng nàng chợt lặng đi vài phần. Nàng cũng muốn biết rốt cuộc là có những chuyện gì xảy ra. Từ chổ sâu nhất trong tim mình, nàng tuyệt đối cũng không muốn tin rằng Diệp Âm Trúc đã lừa dối mình.

"Năm ta mười sáu tuổi, rời khỏi Bích Không Hải đến học viện nhập học khi đó ta mang theo cổ cầm và phong thư gửi cho Ny Na nãi nãi của Tần gia gia. Khi đi ngang qua 1 toà thành nhỏ, lần đầu tiên ta gặp Tô Lạp …"

Không dấu giếm điều gì, Diệp Âm Trúc đem mọi chuyện từ lúc Tô Lạp trộm đi giới chỉ của hắn, rồi quan hệ phát sinh giữa hai người ra sao. Kể cả chuyện Thất quốc thất long bài vị chiến gặp phải Hắc Phượng Hoàng. Rồi chuyện Tô Lạp lấy thân mình chắn đường tấn công của Bích Ngọc Ma Long, rồi chuyện Ngân Long công chúa Ly Sát dùng Đại tịnh hoá thuật làm lộ ra chân tướng của Tô Lạp, nhất nhất thuật lại cho Hải Dương nghe. Chỉ có chuyện đoạt lấy hồng hoàn của Tô Lạp là ngại ngần không dám nói ra, chỉ mập mờ qua loa cho qua chuyện.

Hải Dương vẫn im lặng lắng nghe, đoạn đầu thần sắc nàng vẫn có chút kích động nhưng dần dần theo câu chuyện của Diệp Âm Trúc, nỗi khó chịu cũng tan đi. Gặp khúc bi thương, tâm tình của nàng cũng hoà theo lời kể của Diệp Âm Trúc. Khi đến đoạn Diệp Âm Trúc phát hiện ra Tô Lạp là nữ nhi thì tình cảm của nàng cũng đã thay đổi. Nước mắt của Hải Dương ngừng rơi, khuôn mặt của nàng đã lấy lại vẻ bình tĩnh.

Nếu Hải Dương nổi giận, chửi mắng có lẽ Diệp Âm Trúc cảm thấy lòng mình nhẹ đi 1 chút. Cứ nhìn nàng lặng im như tượng đá, lòng hắn càng thêm chua xót. Câu chuyện chấm dứt cả căn phòng trở nên tĩnh lặng. Diệp Âm Trúc giống như đứa nhỏ phạm lỗi, chỉ biết cúi đầu nín thinh bên cạnh Hải Dương, chờ nàng phán quyết.

Hải Dương như đang cân nhắc điều gì, nhãn tình đầy phức tạp, phải 1 lúc lâu sau, môi đào mới hé mở,

"Ta vẫn tưởng rằng, từ nhỏ mình đã bị huỷ dung nhan, là nữ nhân đau khổ nhất trên cõi đời này nhưng là so sánh với nàng ta, ta thấy mình vẫn còn quá hạnh phúc. Chắc Tô Lạp vô cùng đau khổ, có lẽ những lúc sống chung với chàng là những giây phút hạnh phúc nhất đời của nàng."

Diệp Âm Trúc thuỷ chung vẫn không thốt lên tiếng nào, bởi vì hắn không biết mình phải nói cái gì, sợ làm Hải Dương xúc động.

Nhìn bộ dạng đau khổ của Diệp Âm Trúc, Hải Dương không biết mình nên cười hay nên khóc. Nàng vẫn biết rằng trong tim Diệp Âm Trúc vẫn có nàng, nếu không bây giờ hắn cũng không cần lo lắng đến vậy.

- Âm Trúc, chàng còn nhớ ta đã nói, Hải Dương là của Diệp Âm Trúc hay không?

Diệp Âm Trúc ngơ ngác gật đầu.

Hải Dương khẽ thở dài:

"Hải Dương là của Diệp Âm Trúc, khi ta đã hạ quyết tâm thì vĩnh viễn không thay đổi. Ta còn nói với chàng, bất luận là chàng có đồng ý hay không thì trái tim của ta cả đời này đều thuộc về chàng. Ta sẽ không làm chàng khó xử, Âm Trúc, ta chỉ mong được nhìn thấy chàng vui sướng".

Hải Dương nói rất bình thản nhưng trong lời nói của nàng ẩn chứa biết bao là cảm tình. Một cỗ nhiệt huyết dâng tràn trong huyết quản của Diệp Âm Trúc, trong lòng hắn cuộn lên như sóng dậy, nàng sẽ bỏ ta, sẽ bỏ ta đi mất thôi.

Như một phản ứng của bản năng, Diệp Âm Trúc vươn tay ra ôm gọn Hải Dương vào lòng, ghì sát thân hình mềm mại ấy vào người mình. Thân thể của Hải Dương rất mềm mại tựa như tên của nàng vậy, như những con nước nhấp nhô khi biển lặng. Từ trước đến nay, Diệp Âm Trúc khi gặp nàng đều rất ưu nhã, bất ngờ bản tính cuồng dã bộc lộ làm nàng không kịp phản ứng, trong lúc nhất thời có chút ngốc trệ.

"Không, ta sẽ không để nàng đi. Hải Dương ta biết ta sai rồi, ta cũng biết là mình rất ích kỉ, nhưng cái cảm giác tim xẻ làm đôi này quả thật làm ta rất đau khổ, Hải Dương, nàng đừng bỏ ta".

Có lẽ do Tô Lạp đã đưa hắn vào đời, biến hắn thành 1 nam nhân đích thực nên trong lòng Âm Trúc có thể nhận thức rõ ràng được tình cảm của mình. Tình cảm dồn nén trong tận đáy lòng của Diệp Âm Trúc như ngọn hoả diệm sơn bùng nổ không những thiêu đốt thân thể mềm mại thơm tho của Hải Dương mà còn nung chảy linh hồn của nàng.

Đột nhiên, có tiếng gõ cửa vang lên, thanh âm của An Nhã từ bên ngoài truyền đến,

"Hải Dương, Âm Trúc đã tỉnh chưa?"

Vừa nói, cửa vừa được đẩy ra, An Nhã vội vã bước vào.

Với thực lực của Diệp Âm Trúc thì có thể dễ dàng phát hiện An Nhã đang đến nhưng trong lúc tình cảm đang sôi trào trong lòng thì lực cảm giác không hơn được người bình thường là mấy.

"Ai da…."

Nhìn hai người đang ghì chặt lấy nhau, An Nhã nhất thời có chút sửng sốt. Đôi mắt to xinh đẹp khẽ chớp,

"Xin lỗi, thật là có lỗi quá…"

Hải Dương như bị điện giật lập tức vùng mạnh thoát ra khỏi lòng của Diệp Âm Trúc lúc này cũng đang sửng sốt không kém, khuôn mặt mỹ lệ chợt ửng đỏ như ráng hồng.

"An Nhã tỷ tỷ…."

Diệp Âm Trúc xấu hổ lắp bắp thốt lên.

"Các ngươi cứ tiếp tục đi, ta chưa thấy cái gì hết á"

An Nhã cười khanh khách rồi xoay lưng chạy vụt ra ngoài.

Hải Dương quay đầu lại nhìn Diệp Âm Trúc đang xấu hổ, khuôn mặt của nàng cũng đỏ hồng trông vô cùng đáng yêu. Bậm môi dùng sức đấm lia lịa vào ngực Diệp Âm Trúc,

"Tại chàng, tất cả đều tại chàng. Để cho An Nhã tỷ tỷ thấy được, ta còn mặt mũi nào mà gặp tỷ ấy cơ chứ?"

Vẻ xấu hổ trên mặt Diệp Âm Trúc chợt biến mất, mặc cho Hải Dương la hoảng, lại một lần nữa siết chặt nàng vào lồng ngực rắn chắc của mình,

"Đừng đi, Hải Dương, nàng hứa với ta đi? Đừng đi nhé. Nàng muốn trừng phạt ta kiểu gì, ta cũng chịu miễn là nàng đừng rời khỏi ta là được".

Cảm nhận được hơi thở nóng bỏng của Diệp Âm Trúc, Hải Dương bật cười dụi mặt vào sâu trong lòng hắn,

"Đồ ngốc, ta có nói là muốn ra đi bao giờ?"

"Thật ư? Thật là quá tốt".

Càng vui sướng Diệp Âm Trúc càng siết chặt vòng tay của mình, nhưng là lúc này cơ thể của hắn cũng bắt đầu có một vài phản ứng như một người đàn ông chân chính. Ôm thân thể mềm mại như nhung của Hải Dương và của Tô Lạp là 2 loại cảm giác khác nhau hoàn toàn nhưng không thể phủ nhận rằng cả 2 loại cảm giác đó đều khiến cho Diệp Âm Trúc mê say tột độ.

Hai người cứ đắm chìm trong cơn lốc của cảm xúc và đam mê, mặc cho thời gian cứ lặng lẽ trôi đi, với họ thời gian không là gì cả.

"Âm Trúc, chàng định sắp xếp ta và Tô Lạp như thế nào đây?"

Hải Dương nhẹ giọng hỏi. Mặc dù nàng không hề muốn phá vỡ cái cảm giác ngọt ngào này 1 chút nào, nhưng có chuyện thì phải giải quyết.

Diệp Âm Trúc buột miệng nói thật:

"Ta cũng chẳng biết thế nào nữa".

"Đồ quỷ tham lam, chàng định thích 1 lúc cả 2 người sao?"

Hải Dương ngẩng đầu nhìn Diệp Âm Trúc.

Diệp Âm Trúc, hắn vừa mới bình tĩnh được 1 chút nay lại giật mình âu lo nhưng Diệp Âm Trúc vẫn dũng cảm gật đầu.

"Được rồi, chuyện này ta mặc cho chàng xử trí. Chỉ cần Tô Lạp nguyện ý, ta cũng chẳng hẹp hòi, cùng nàng làm Nga Hoàng Nữ Anh (ND: cùng thờ 1 chồng) chung sống với nhau. Không thể để chàng hất hủi nàng ấy được, ta hy vọng không phải chứng kiến chàng đau khổ, cũng không muốn Tô Lạp đã chịu nhiều cay đắng từ tấm bé phải chịu thêm nỗi bi ai này, mà bảo ta rời xa chàng, ta cũng không làm được. Chọn người này sẽ làm tổn thương người kia, chàng bây giờ chỉ có 2 lựa chọn, hoặc có được cả 2 người hoặc sẽ không có ai cả."

“Ta muốn, ta muốn…”

Diệp Âm Trúc cơ hồ trả lời ngay tức khắc. Lời nói vừa ra khỏi miệng, nhìn thấy Hải Dương khẽ bật cười nhất thời xấu hổ không nói thành lời.

- Âm Trúc, ta nguyện ý cùng Tô Lạp chung 1 chồng, nhưng không thể hơn được nữa. Nếu không ta sợ ngay cả ta cũng không còn chỗ đứng trong lòng chàng nữa. Nếu ngày đó xảy ra, ta cũng chỉ có thể im lặng ra đi, âm thầm quan sát cuộc sống của chàng trong bóng tối mà thôi.

“Không, sẽ không có chuyện đó đâu. Có được các nàng ta còn mơ tưởng đến chuyện gì nữa chứ?”

Diệp Âm Trúc ôm chặt lấy Hải Dương,

“Chỉ là làm khổ cho các nàng quá thôi”

- Chỉ cần có được hạnh phúc thì không có gì khổ sở cả. Âm Trúc, chàng biết không, khi ta nghe xong chuyện của chàng và Tô Lạp, ta thật sự muốn ra đi. Ta thừa nhận rằng ta yêu chàng nhiều hơn là Tô Lạp, nhưng ta cũng cảm giác được rằng chàng yêu Tô Lạp nhiều hơn ta.

“Ta…”

Diệp Âm Trúc vừa định giải thích, đã bị Hải Dương lấy tay bịt miệng hắn lại.

©··ш G\ʏỀjX ©··I ¦næj p\ʏỀjX -ŋ b\Q̄jX G\Ł W_¾h ~¾§ [Ń ¦\Q̄jX

Diệp Âm Trúc mờ mịt lắc đầu

Hải Dương mặt cười ửng đỏ. Thân thể càng thêm sát vào người hắn.” Ngay vừa rồi, lúc huynh lần đầu tiên ôm lấy muội, muội ruốt cuộc cũng cảm giác được cảm tình của huynh đối với muội. Cảm giác này chân thiết mà nóng rực, là tim của huynh đã có lưu hình ảnh muội .

Cúi đầu trên trán của nàng, Diệp Âm Trúc trong lòng tình cảm mênh mông dục xuất, ” Hải Dương, cám ơn nàng, Có người vợ như thế này, huynh không cầu gì hơn.”

” Ngốc à, Còn không mau đưa Tô Lạp trở về đi, không có nàng, trong lòng huynh vĩnh viễn không trọn vẹn.” Hai tay vòng trên cổ hắn, Hải Dương chủ động hiến dâng đôi môi đỏ mọng của mình.

Bốn mắt kề nhau, băng lương ôn nhu kích thích Diệp Âm Trúc chuẩn bị tiến từng bước từng bước một thì cửa phòng đằng sau đột nhiên bị mở ra thật mạnh. ” Âm Trúc, ngươi có tỉnh không, ôi trời. xin lỗi ta đi nhầm à …” Áo Lợi Duy Lạp vừa tiến vào một bước nhìn thấy cảnh trước mắt lập tức xoay người.

Thanh âm đột ngột vang lên làm Hải Dương giật mình,thân thể không tự chủ rơi vào lồng ngực của Diệp Âm Trúc,khuôn mặt cười giấu vào ngực hắn,dù thế nào cũng không dám ngẩng lên.

Thật sự là dọa người a,tại sao toàn ngăn cản thế này ?

” Ta ra ngoài, tại sao không ai biết gõ cửa à?” Hai lần bị cắt đứt chuyện tốt, Diệp Âm Trúc dù tính tình có tốt mấy cũng không khỏi cảm thấy khó chịu trong người, trong lòng âm thầm tính toán xem ra lần sau nhất định phải tìm địa phương không có ai mới được. ( )

” Huynh, huynh muốn đi ra ngoài sao?” Hải Dương thấp giọng tại trước ngực hắn nhu trứ. ” Nếu không nói, còn không biết có bao nhiêu người sẽ đến tìm huynh.”

” Hải Dương, huynh …” Diệp Âm Trúc ngồi ôm nàng ở bên giường, để cho nàng ngồi trên đùi mình, cảm thụ thân thể mềm mại ôn nhu nhẹ nhàng của nàng.

” mau đi di, huynh dù sao cũng là Cầm Thành lĩnh chủ, Nhiếp chính vương của Đông Long đế quốc. Chúng ta, chúng ta sau này còn có thời gian. Mấy ngày nay Cầm Thành phát sinh nhiều biến hóa lớn, làm lĩnh chủ, huynh cũng phải nhanh đi hiểu rõ một chút mới phải.”

Khi Diệp Âm Trúc tâm tình du duyệt đi tới đại sảnh nghị sự thì đại biểu các dân tộc thiểu số tại Cầm Thành một phương là An Nhã cùng đại biểu Đông Long Vị Minh thái thượng trưởng lão đã ở tại đại sảnh chờ hắn rồi, Áo Lợi Duy Lạp cũng đang ở đây, hắn và An Nhã nhìn Diệp Âm Trúc ánh mắt đều thoáng có chút lạ thường.

Diệp Âm Trúc tựa hồ căn bản không nhìn ra trong ánh mắt bọn họ có ý cười, đường hoàng đi tới vị trí chủ vị ngồi xuống." Vị Minh trưởng lão. An Nhã tỉ tỉ, các người đều đã tới." Tâm tình của hắn bây giờ khó có thể nói là tốt hay không thể tốt. Mặc dù không có không gian để tự hỏi phương diện cảm tình, nhưng bây giờ Hải Dương giải quyết tình huống không thể nghi ngờ là kết cục tốt nhất.

Vị Minh thái thượng trưởng lão nhìn qua đã thoải mái hơn rất nhiều, nói " Nhiếp Chính Vương đại nhân, tối hôm qua nghỉ ngơi như thế nào?"

Diệp Âm Trúc nhớ tới sự việc vừa rồi trên mặt có chút đỏ lên, nói :" hoàn hảo, tinh thần lực đã khôi phục phân nửa, trưởng lão những người khác đâu?"

Vị Minh nói:" Bọn họ đều bận rồi, nếu không phải vì phải hồi báo cho ngươi tình hình Cầm Thành trong khoảng thời gian này, sợ ta cùng An Nhã tiểu thư cũng không có thời gian ngồi ở đây"

Diệp Âm Trúc có chút kinh ngạc nói:" Không phải chỉ cần tiềm nhập 200 vạn đông long hậu duệ sao? Có nhiều người như vậy có thể kiến thiết Cầm Thành, cần gì trưởng lão ngài tự thân lực"

Vị Minh trên mặt xuất hiện một tầng hồng quang " không, không, đó không giống nhau, Nhiếp chánh vương đại nhân, ta từ nội tâm phát ra đều khâm phục người vĩnh viễn, khi chúng ta chiến chiến căng thẳng để thành lập Đế quốc một lần nữa, như thế nào không nghĩ vậy sao? Muốn là có thể cho đế quốc của mình có cảnh tượng phồn địa như thế này, mà cái này hết thẩy đều do người mang đến, Người thân thượng lưu cùng nữ hoàng bệ hạ đồng dạng là những nhân vật vĩ đại, chúng ta mấy lão già này đã tưởng tốt lắm, qua mấy ngày nay kiến thiết Cầm Thành một đoạn và giúp ngươi cùng nữ hoàng trù bị hôn lễ. Hậu đại của các ngươi đối với chúng ta chính là Đông Long Thái Tử à."

" Ách …. Nói như thế này tựa hồ hơi sớm, chúng ta đều còn trẻ, lục địa chiến trang toàn diện triển khai, chính là đợi thế cục ổn định hơn nữa đi." Hải Dương hắn là quyết định được nhưng hiện tại không có Tô Lạp trở về hắn biết tâm mình căn bản không cách nào ổn định được.

An Nhã mỉm cười nói:" Chúng ta đây trước hết hướng Nhiếp Chính Vương hồi báo tình hình kiến thiết Cầm Thành ra sao đã. "

Diệp Âm Trúc bất đắc dĩ nói:" An Nhã tỉ tỉ người cũng giễu cợt ta sao?"

An Nhã cười nói:" Đâu có. Nhiếp Chính Vương đại nhân của chúng ta khải toàn trở về, ngươi giờ là tượng đài của Cầm Thành chúng ta, bây giờ đừng nói là Cầm Thành chúng ta sợ rằng cả Mễ Lan đều không thể không biết Diệp Âm Trúc được."

Diệp Âm Trúc trong lòng cả kinh." Ta mới từ phật la trở về chẳng lẽ bên ngoài phát sinh sự kiện đã truyền vào bên trong Mễ Lan đế quốc rồi "

An Nhã thu liễm thần sắc trên nét mặt cười cười của nàng, than nhẹ một tiếng nói :" Mễ Lan tình hình không khả quan như trước đây, Mễ Lan cần anh hùng, mà ngươi không thể nghi ngờ là sự lựa chọn tốt nhất bây giờ. Nếu không phải vạn phần bất đắc dĩ sợ rằng Mễ Lan đế quốc cũng không muốn cho ngươi một ngoại nhân trở thành Mễ Lan anh hùng, tại người trợ giúp Mễ Lan Đế quốc Đông phương quân đoàn chống cự Phật La đại quân thắng lợi trở về thành. Tin tức đã lan truyền vào bên trong Mễ Lan đế quốc, tại ý nghĩ của mọi người bây giờ ngươi chính là Mễ Lan anh hùng, lúc trước Mễ Lan phương bắc quân đoàn đến Cầm Thành chúng ta sợ rằng không có mấy người biết tin này."

Diệp Âm Trúc lạnh nhạt cười, tâm tình không có gì ba động." đây là điều tất nhiên, Mễ Lan sẽ không tự bôi tro trát trấu vào mặt mình, bất quá so sánh với các quốc gia khác Mễ Lan hiển nhiên chọn chúng ta là minh hữu tốt nhất, Nyna nãi nãi rất thủ tín, hợp tác của chúng ta có thể vẫn tiếp tục tốt đẹp được."

An Nhã nói:" quả như thế thật, bất quá Cầm Thành chúng ta chính là tự thân lãnh địa. Lần này người đái lĩnh chiến sĩ Cầm Thành chúng ta tại Phật la Quốc tác chiến, làm Cầm Thành chúng ta danh tiếng đại chấn, cũng là để cho Đông Long đế quốc một lần nữa tiến nhập trong tầm mắt các đế quốc. Không một

người nào dám cười chúng ta, thậm chí còn có người nói chúng ta Đông Long Đế quốc thực lực đã vượt qua đế quốc yếu nhất trong lục địa là A Tạp Địch Á."

Vị Minh thái thượng trưởng lão chỉnh sắc đạo :" đây là sự thật . A Tạp Địch Á như thế nào có thể so sánh với chúng ta bây giơ."

An Nhã nói:" Âm Trúc, ta hồi báo cho ngươi tình hình kiến thiết Cầm Thành trước mắt. Khi kiến thiết Cầm Thành,lúc chưa được sự đồng ý của ngươi, ta và Vị Minh trưởng lão cùng đại biểu các tộc sau khi thương nghị đã đưa ra 1 số quyết định, mong ngươi tha thứ."

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:" Này có cái gì đâu, ta ở tại tiền tuyến, bên này tự nhiên do các vị tác chủ."

An Nhã nói:" Ngươi trước đã nói qua, sau khi Đông Long hậu duệ tiến vào Cầm Thành chúng ta, giảm miễn thuế 3 năm, chúng ta trải qua thương nghị, ở đây là trụ cột, bất luận là gia nhập quân đội hay là công nhân kiến thiết Cầm Thành chúng ta đều tăng gấp hai thù lao so với Mễ Lan Đế quốc, đương nhiên đây là sau khi thấy vật tư Kim Sắc đưa trở về thì mới đưa ra quyết định. Âm Trúc ta thật sự rất kì quái chẳng lẽ các ngươi đã "hỏi thăm" cả quốc khố Phật La sao? Ngươi có biết tổng cộng bao nhiêu tài vật Kim Sắc đưa về không?"

Diệp Âm Trúc cười khổ lắc đầu nói:" cụ thể số lượng ta thật không biết, chỉ là mỗi lần đoạt được đều trực tiếp đưa đến Mễ Lan biên cảnh, nhờ vị Kim Sắc tiền bối trợ giúp vận chuyển trở về mà thôi. Mặc dù ta không có vào Phật La quốc khố. Bất quá ta nghĩ ta cướp được tài vật hẳn là không thể so với quốc khố, bởi vì Phật La đại quân tập kết tại biên cảnh, chúng ta xâm nhập Phật La sau khi chiếm một tòa thành thị tất cả quý tộc đều bị chúng ta "hỏi thăm", gia sản quý tộc tích tụ sợ rằng so với quốc khố cũng không kém a "

An Nhã phốc xích cười nói:" Bình thường nhìn ngươi rất thành thật, nguyên lai cũng là phôi đản a. Lần này các ngươi lược đoạt vật tư trở về, các loại giáp trụ, trang bị trước không tính,chỉ riêng kim tệ đã vượt quá ba ức, cái này còn không tính bảo vật mà các quý tộc đã cất giấu, đồ vật này chính thức có giá trị nếu cùng một chỗ chỉ có thể dùng từ phú khả địch quốc để hình dung, vấn đề khó khăn nhất cũng đã được giải quyết… Trước kia ta phát sầu nhất chính là tiền để kiến thiết Cầm Thành, bây giờ không cần lo lắng nữa, nhân, tài , vật chúng ta không bị khiếm khuyết nữa."

An Nhã tỉ tỉ, nếu ta dựa theo thời gian mà tính toán. Bây giờ Cầm Thành chúng ta thu được vật tư tại thành trì Phật La chỉ là một bộ phận mà thôi. Mặt khác một phần lớn nhất gần nhất hẳn đang từ từ chuyển đến. Mong tỉ tỉ chuẩn bị sẵn sàng." Diệp Âm Trúc nói đúng, tù Phật La trở về trước, mặc dù Pháp Đế Duy Tư thành tấn công thất bại những cũng chiếm được chín tòa thành thị, Phật la thủ đô chín tòa thành thị lớn tổng cộng vật tư có thể lớn đến thế nào?

Đội vận chuyển của Kim sắc hiển nhiên không thể nhanh chóng cùng Diệp Âm Trúc tới Cầm Thành, so sánh với quân đội từ tiền tuyến vận chuyển vật tư tới ít nhất cũng phải mất một tháng thời gian, dựa theo thời gian tính toán hẳn là còn chưa tới.

" A?" An Nhã cùng Vị Minh thái thượng trưởng lão đồng thời kinh hô, giống như nhìn thấy quái vật đồng thời nhìn Diệp Âm Trúc.

Âm Trúc biết trong lòng bọn họ nghi hoặc, lập tức giản lược mọi chuyện từ lúc đái lĩnh chiến sĩ Cầm Thành tại cảnh nội Phật la nói một lần, Khi hắn nói cuối cùng tại Pháp Đế Duy Tư thành bị vây quanh thì vẻ mặt không nhịn được ảm đạm đi rất nhiều. Đúng là trận chiến ấy đã khiến cho tinh duệ Cầm Thành tổn thất một phần 10.

" Âm Trúc đừng buồn, ngươi đã làm rất tốt, ngay cả thú nhân đằng sau cũng đều bị chặn, từ chiến lược cho biết Mễ Lan đế quốc có địa thế rất tốt, chiến tranh có thể không chết người chúng ta là được sao. Chỉ là tiếp thu giáo huấn, sau này sẽ tốt hơn.

_____***_____

An Nhã nhẹ giọng an ủi Diệp Âm Trúc, mặc dù một phần mười số người chết đại bộ phận đều là tinh linh tộc sở tại của nàng, nhưng nàng cũng không có biểu hiện gì tâm tình bất mãn cùng bi thương

Lúc trước Diệp Âm Trúc dẫn người rời Cầm Thành thì nàng đã đoán biết trước lần này đi Phật La có nhiều nguy hiểm rồi.

” Nhiếp Chính Vương đại nhân, người là một vị thống suất phi thường vĩ đại rồi. Việc này không cần suy nghĩ. An Nhã tiểu thư , nhờ ngươi tiếp tục về tình huống kiến thiến Cầm Thành nói cho hắn đi.” Vị Minh thái thượng trưởng lão cũng mở miệng, lão bây giờ đối với Diệp Âm Trúc là ngày càng hài lòng, nếu nói lúc ban đầu đáp ứng Hải Dương để cho Diệp Âm Trúc trở thành Nhiếp Chính Vương chủ yếu là bởi vì hắn dùng sức 1 người đấu lục đạo chi quyết.

Vậy mà bây giờ lão nhất tâm thành phục với Diệp Âm Trúc, hài lòng. Bất luận là dụng nhân Cầm Thành, Diệp Âm Trúc đồng lòng cùng thuộc hạ hay bản thân phương diện năng lực của Diệp Âm Trúc, đều đủ để đảm nhiệm Nhiếp Chính Vương.

An Nhã lại nói:” Theo Ny Na công chúa đưa Đông long hậu duệ nhân loại đến Cầm thành chúng ta, kiến thiết Cầm Thành coi như là chính thức triển khai, Đầu tiên, chúng ta phân loại giản đơn Đông long hậu duệ . Nữ nhân cùng lão nhân phụ trách khai khẩn điền địa, phối hợp với tinh linh ma pháp sư của chúng ta tiến hành tự canh(kiểu như tự túc nông nghiệp của VN ta ấy), mặc dù ngươi vận chuyển về không ít lương thực nhưng chúng ta muốn là có thể làm được tự cấp tự túc, như vậy bất luận tương lai có phát sinh cái gì, Cầm Thành chúng ta đều có thể chính mình tự bảo năng lực.”

Diệp Âm Trúc có chút lo lắng nói:” Nữ nhân và lão nhân? Bọn họ có thể sao?”

An Nhã mỉm cười đạo:” Vốn là thể lực để cho nữ nhân và lão nhân là có chút khó khăn. Nhưng chúng ta có linh linh ma pháp sư ở đây, ngươi hoàn toàn không cần phải lo lắng. Tinh Linh ma pháp sư có thể canh chủng từ công tự giản hóa đến tận cùng, bọn họ là công tác cũng không vất vả lắm.”

Dừng một chút. An Nhã tiếp tục đạo:” Tại thiêu xuất nữ nhân cùng lão nhân đồng thời chúng ta cũng từ Đông Long hậu duệ chọn lựa ra công tượng cùng những người có công tượng tiềm chất. Những người này đối với tương lai phát triển của Cầm Thành là cực kì trọng yếu, tổng cộng tuyển ra mười vạn người.”

“Nhiều vậy sao?” Phải biết rằng, mười vạn người đã chiếm 5% dân số hơn nữa mười vạn người này rõ ràng đều là thanh niên, tráng niên. Nếu không An Nhã sẽ không nói là vì Cầm Thành trong tương lai mà phát triển.

An Nhã mỉm cười đạo:” Nhiều? ta còn nghĩ thiếu đây, ngươi cũng không biết sau này Cầm Thành chúng ta cần phải bao nhiêu trang bị, mà ma đạn pháo cùng khôi giáp, vũ khí đều phải là đại lượng nhân thủ. Ải Nhân tộc đại sư không có khả năng hoàn thành toàn bộ được, chỉ có chính mình mới có thể hoàn thành được.”

Vị Minh thái thượng trưởng lão nói:” Vừa mới bắt đầu ta cũng thấy có điểm nhiều nhưng bây giờ nghĩ lại mới hiểu được chút ít. Chuẩn bị tái chinh điều một nhóm công tượng đây, hiện tại nhóm công tượng cùng Ải Nhân Tộc đại sư đều tại trung tâm Bố Luân Nạp sơn mạch bên kia quáng sơn, một bộ phận người chịu trách nhiệm dã luyện, một bộ phận người phụ trách đoán tạo, tại ải nhân tộc đại sư môn chỉ huy , đã huấn luyện được một nhóm đầu tiên đưa vào hoạt động ba tháng nay.Nhóm này chính là phụ trách làm các dụng cụ làm việc cho công nhân.

Diệp Âm Trúc gật đầu, hắn đối với An Nhã cực kì tín nhiệm, đối với kiến thiết thành thị hắn thật sự không am hiểu, Nếu An Nhã nói phải vậy dám chắc là phải đúng.

An Nhã nói:” Nhân loại đích thông minh tài trí, các chủng tộc khác cũng vô pháp so sánh được, nhất là lực sáng tạo. Nghe nói đại sư của Ải Nhân Tộc đối với đồ đệ này chính là rất hài lòng, ngắn ngủn trong thời gian hai tháng cũng có thể làm ra đủ trên trăm vạn người sử dụng công cụ đơn giản, việc này cũng không phải là một sự kiện dễ dàng. Bây giờ bọn họ đang phối hợp với đại sư Ải Nhân tộc toàn lực chú tạo Ma đạn pháo. Chúng ta cẩn thận nghiên cứu qua. Tân quân trang bị mặc dù cũng rất trọng yếu nhưng trước mắt trong giai đoạn luyện binh tạm thời không dùng được mà Ma đạn pháo là tương lai cho Cầm Thành chúng ta… có một lực vũ khí phòng ngự, phải cố gắng hoàn thành, hình thành thể hệ. Cô Lỗ trưởng lão đã tiên đoán khi chúng ta có thể đem Ma đạn pháo trận hoàn thành thì sau này lực lượng nào cũng đừng nghĩ dễ dàng tiến vào phạm vi thế lực của Cầm Thành chúng ta.”

Diệp Âm Trúc gật đầu nói:” Nhân lực thì có, Ma đạo pháo mặc dù tiêu hao ma tinh thạch rất lớn nhưng lần này chúng ta cũng cướp được không ít vật tư trở về, Ta cũng ủng hộ kiến tạo phòng ngự tốt trước, như vậy sẽ không sợ gì địch nhân.”

Tại Pháp Đế Duy Tư Thành. Hắn chính là đã thấy qua ma tinh đại pháo uy lực, mặc dù Phật La ma tinh đại pháo xem ra thua xa ma đạo pháo bổn trọng địa, uy lực cũng kém xa vậy. Nhưng mười hai khẩu ma tinh đại pháo cùng bắn, ngay cả chiến tranh cự thú Cách Lạp Tây Tư đều bị kích nổi phẫn nộ. Nếu Cầm Thành có thể hoàn thành Ma đạo pháo trận, có đại lượng Ma đạo phái tiến hành phòng ngự như vậy có thể phải sợ cái gì nữa ?

An Nhã đứng lên mỉm cười nói:" Đi. Lĩnh chủ đại nhân ta dẫn người đi nhìn xem, vừa xem vừa nói."

Áo Lợi Duy Lạp hưng phấn trùng trùng vội đứng lên theo sau Diệp Âm Trúc, hắn hôm nay tại Cầm Thành đã thấy kiến thiết bên ngoài, đã có thể làm hắn hưng phấn không thôi. Lúc này An Nhã cùng Diệp Âm Trúc theo như lời nói thì Ma đạo pháo càng khiến cho hắn thêm hứng thú.

"An Nhã tỉ tỉ. Chúng ta đây là đi đâu à?" đi một đoạn không xa, Diệp Âm Trúc t không nhịn được hỏi, bởi vì hắn phát hiện An Nhã cũng là mang theo hắn hướng lãnh địa tinh linh tộc đi đến, mà không phải là đi chung quanh xem tình hình kiến thiết Cầm Thành.

An Nhã thần bí cười nói:" Ngươi đi theo là được. Cho ngươi một cái kinh hãi."

Mang theo chút nghi hoặc, Diệp Âm Trúc cùng Áo Lợi Duy Lạp đi theo An Nhã cùng Vị Minh thái thượng trưởng lão, rất nhanh đi tới nơi ở của tinh linh nhất tộc, cũng không biết An Nhã làm thế nào dời được viễn cổ chi thụ khổng lồ tới bên này, làm tứ đại dị tộc trong số lượng tối đa, thế hệ chiến đấu trước mắt đều là tinh linh tộc. Bọn họ chiếm cứ tọa sơn này không thể nghi ngờ là tốt nhất. Đương nhiên đây đều là kết quả tự thân tinh linh tộc kiến tạo.

An Nhã vẫn đi tới trước viễn cổ chi thụ mới dừng lại cước bộ, xoay người nhìn về phía Diệp Âm Trúc cùng Áo Lợi Duy Lạp.

"An Nhã tỉ tỉ người đây là?" Diệp Âm Trúc có chút khó hiểu nhìn nàng, phải biết rằng tại bên trong lãnh địa tinh linh tộc đều là cách loại thực vật, bây giờ đã là tiết xuân hoa nở khắp nơi, ở chỗ này đều không nhìn thấy cái gì cả.

An Nhã mỉm cườim không có trả lời nghi hoặc của Diệp Âm Trúc mà là nhìn về phía Áo Lợi Duy Lạp." Áo Lợi Duy Lạp ta biết Âm Trúc cùng ngươi có quan hệ tốt lắm nhưng là ta nghĩ ngươi cũng hiểu được, ngươi dù sao cũng không phải chính thức là người Cầm Thành, kế tiếp ta muốn dẫn Âm Trúc nhìn là bí mật lớn nhất của Cầm Thành chúng ta cho nên.."

Áo Lợi Duy Lạp nhất thời hiểu được. An Nhã cước bộ dừng lại nguyên lai bởi vì chính mình, mặc dù trong lòng có chút bất mã nhưng nhân gia nói cũng đúng, Áo Lợi Duy Lạp là người Mễ Lan đế quốc, cũng không thuộc Đông Long Đế Quốc. Ai biết trong tương lai Mễ Lan đế quốc cùng Cầm Thành cuối cùng có quan hệ gì đây? Nếu song phương có đối địch ngươi thấy được bí mật Cầm Thành hiển nhiên đối với mọi người là rất bất lợi à.

Trong lòng mặc dù bảo trì lí trí nhưng Áo Lợi Duy Lạp đồng thời khát vọng lớn hơn. Cuối cùng An Nhã cho Diệp Âm Trúc xem cái gì đây?

Giờ phút này hắn thật sự có ý muốn trực tiếp gia nhập Cầm Thành. Cầm Thành này gây cho hắn kinh hãi thật sự nhiều, nhiều lắm, nhìn kiến thiết Cầm Thành nhiệt hỏa hướng lên trời hắn thậm trí có thể tưởng tượng trong tương lai Cầm Thành tại lục địa có thể chiếm được địa vị gì đây.

Diệp Âm Trúc nhìn An Nhã, lại nhìn Áo Lợi Duy Lạp, cũng không nói thêm gì, Áo Lợi Duy Lạp có thể hiểu hắn tự nhiên cũng hiểu được mấu chốt trong đó đồng thời cũng không nhịn được cười thầm trong lòng. Áo Lợi Duy Lạp đại ca à, không biết nơi hấp dẫn như vậy ngươi có thể nhịn xuống vài lần không? Ngươi cứ nghĩ đi, sớm muộn gì cũng có ngày ngươi chính thức biến thành người Cầm Thành chúng ta.

Bất đắc dĩ lui ra phía sau một bước. Áo Lợi Duy Lập đúng là vẫn còn nhẫn nại ở trong lòng, mặc dù trong hắn ý nguyện cũng rất muốn gia nhập Cầm Thành, nhưng địa vị của Tử La Lan gia tộc tại Mễ Lan cùng với địa vị của hắn tại Tử La Lan gia tộc khiến hắn không thể làm như vậy.

Diệp Âm Trúc hướng Áo Lợi Duy Lạp mỉm cười, An Nhã trên người quang mang tử sắc phiêu nhiên xuất hiện, nương theo một cõ hơi thở tự nhiên, ba người thân thể phiêu nhiên phi khởi hướng viễn cổ chi thụ rời đi.

Quang mang chợt lóe, đã tại bên ngoài đại thụ biến mất.

Nhìn bọn họ không lưu lại dấu vết gì rồi đi. Áo Lợi Duy Lạp trong lòng thầm than một tiếng. Bên trong Cầm Thành này xem ra còn có không ít bí mật chính mình cũng không biết a!

" Âm trúc, ngươi sẽ không trách ta chứ" Đi tới viễn cổ chi thụ hạch tâm thụ ốc. An Nhã mỉm cười hướng Âm Trúc nói.

Diệp Âm Trúc lắc đầu nói:" trách như thế nào đây? Tỷ tỷ cũng vì Cầm Thành mà, Áo Lợi Duy Lạp đại ca có thể nói là Mễ Lan đế quốc nhân tài, hắn tại phương diện quân sự thật sự tài nghệ vượt qua ta, nếu có một ngày hắn có thể gia nhập Cầm Thành chúng ta tất nhiên là hổ thêm cánh."

Vị Minh Trưởng lão mỉm cười nói:" Nếu người hoàn toàn tin tưởng hắn cho dù không gia nhập cũng không có gì, đồng thời có thể cho hắn tại Cầm Thành phát huy rất lớn tác dụng."

"Nga?" Diệp Âm Trúc kinh ngạc nhìn về phía hắn.

VỊ Minh thái thượng trưởng lão cười có chút quái dị, thần sắc tựa hồ vài phần xấu hổ:" Nói về thống lĩnh có lẽ ta không bằng ngươi nhưng nói về âm mưu ngươi lại không bằng ta, lão mưu thâm toán chính là lão gia hỏa ta, kỳ thật ngươi căn bản không cần chấp nhất việc Áo Lợi Duy Lạp có hay không là người của Cầm Thành chúng ta mà là như thế nào phát huy được năng lực của hắn là lo lắng hàng đầu, tỷ như ngươi hoàn toàn có thể tín mặc hắn dưới tình huống chẳng lẽ không thể để cho hắn trợ giúp Cầm Thành chúng ta mà xuất chút lực sao? Ít nhất chúng ta bây giờ cũng Mễ Lan đế quốc đang trong thời gian hoàn bị, Áo Lợi Duy Lạp này trong thời gian ngắn sẽ không rời đi, thậm trí chúng ta có thể thả ra cho Mễ Lan nhiều một chút lợi ích."

_____***_____

Nghe xong Vị Minh nói, Diệp Âm Trúc trong lòng hiểu được vài phần, không nhịn được hướng tới hỏi:" trưởng lão, ngài có hay không biện pháp tốt?"

Vị Minh mỉm cười nói:" Trước tiên ngươi hãy xem An Nhã tiểu thư cho ngươi kinh hãi ra sao đã, sau đó ta sẽ nói rõ hơn về cách của ta."

Chính tại đây thì. Thâm quang màu tím từ trong cơ thể An Nhã phóng thích ra, lúc này đây quang mang là từ mi tâm của nàng phiêu xuất phóng ra. An Nhã không chỉ là một tử cấp bát giai đại chiến sư đồng thời nàng cũng là một tử cấp bát giai đại ma đạo sư hệ tự nhiên tinh linh tộc, tinh thần lực thật sự cường đại. Khoảnh khắc không gian tràn ngập cả bên trong tòa thị ốc, một cỗ khí tức tự nhiên đặc hữu ở bên trong viễn cổ chi thụ đột nhiên xuất hiện, cùng tinh thần lực của An Nhã trong nháy mắt dung hợp làm một thể.

Không khí tựa hồ trở lên càng thêm thanh tân, Diệp Âm Trúc tinh thần lực đã tiến gần đến An Nhã, cho nên hắn cảm thụ so với Vị Minh thái thượng trưởng lão sâu hơn nhiều, tại cảnh giới thiên nhân hợp nhất hắn có thể rõ ràng cảm giác được An Nhã đang thả ra tinh thần lực, mà nơi này hơi thở tự nhiên cũng đồng dạng với hưng phấn ba động.

An Nhã trên người phóng thích quang mang tử sắc chiếu rọi xuống. Thụ ốc trở lên ngày càng kì lạ. Một tầng khí tức thần thánh tự nhiên đặc thù xuất hiện tại chung quanh thân thể An Nhã, trên tay nàng, một khối ma pháp cầu đặc thù xuất hiện, mà bên trong viễn cổ chi thụ, trên vách tướng xuất hiện nhiều đạo ma văn kì lạ. Ma Văn này không biết dùng cái gì để điêu khắc lên mà lóng lánh ma lực trên đó. Có tồn tại kim chúc sáng nhàn nhạt.

Diệp Âm Trúc tinh thần lực đã trở lên phi thường nhạy cảm. Khi hắn cẩn thận đến gần ma pháp trận này thì đột nhiên hiểu được phương pháp chế tác của ma pháp trận. Ma pháp trận này cũng không phải điêu khắc lên trên. Chuẩn xác mà nói, hẳn là do khảm lên. Dụng ma ngân điêu khắc những vân lộ của ma pháp trận, sau đó tái khảm trên toàn bộ vách của thụ ốc này, thật sự là thủ bút rất tốt... đầu tiên là ma ngân trân quý, có thể vẽ phức tạp văn lộ ma pháp như thế, ngoại trừ ải nhân tộc bốn đại trưởng lão sợ rằng không có ai có thể điêu khắc tốt đến thế.

Ánh sáng tím nhàn nhàn vờn quanh, làm cả gian thụ phòng điều biến thành một thế giới đặc thù. Cái loại khí tức ma pháp này cũng không có công kích, mà là mang theo một loại ma pháp ba động rất đặc biệt,

cảm giác tựa hồ cùng không gian truyền tống trận của Diệp Âm trúc có vài phần giống nhau. Nhưng lại bản chất bất đồng.

Trong tay An Nhẫn thuỷ tinh cầu từ từ sáng lên, quang mang màu trắng nhàn nhạt từ bên trong phát ra. Cấp cho thụ ốc tăng thêm vài phần quang mang chói mắt.

VỊ Minh trưởng lão hiển nhiên là đã gặp qua tình huống này, trong mắt cũng không có vẻ gì là ngạc nhiên cả.

An Nhã niệm vài câu chú ngữ. Đột nhiên, quang mang màu trắng trong thuỷ tinh cầu cùng ma pháp trận trên vách thụ ốc hình thành một loại tương ứng đặc thù. Ngay sau đó, Diệp Âm Trúc phát hiện trước mắt mình tựa hồ thay đổi. Chung quanh trở lên trống trải. từ trong thủy tinh cầu cũng xuất ra một loại đồ án đặc thù, mà hình vẽ không giống nhau, đã hoàn toàn hiện tại vách tường chung quanh địa ốc… nhưng giật mình nhất là, hình vẽ này hình như đều cử động à.

"Rất giật mình có đúng hay không? Khi ta lần đầu tiên trông thấy, cũng là giật mình không thôi. Không thể không thừa nhận bộ lạc địa tinh linh này quả thật là nghiên cứu giả thông minh nhất lục địa." Vị minh thái thượng trưởng lão than tụng.

Chung quanh mỗi bức vẽ điều là những cảnh tượng khác nhau. Có bức là Cầm Thành, mà đại đa số đều là một ngọn núi cùng một đám người.

An Nhã trong mắt quang mang thu liễm, cầm trong tay thuỷ tinh cầu đứng ở trung ương thụ ốc." Âm Trúc phải nhớ kĩ chúng ta cùng địa tinh linh bộ lạc trong lần đầu hoà đàm hợp tác. Cổ Lỗ trưởng lão từng đưa ra yêu cầu không?"

Diệp âm Trúc trong lòng linh trí máy động," An Nhã tỉ tỉ,chẳng lẽ đây là… lúc trước địa tinh linh bộ lạc sở chúc, toàn phương vị giam trắc không chế hệ thống?"

An nhã tán dương gật đầu." vậy là ngươi hoàn toàn vẫn nhớ kĩ, ta tưởng ngươi đã sớm quên điều này. Đúng vậy, đây là địa tinh linh bộ lạc nghiên cứu chế xuất toàn phương vị giam trắc khống chế hệ thống. Lại nói hệ thống này cầm thành chúng ta thiết kế khó khăn nhất cũng là mấu chốt nhất, từng bước, từng bước kết hợp trí tuệ của bộ tộc địa tinh linh. Ải nhân tộc đại sư chú tạo cùng ta tinh linh tộc khí tức ma pháp cùng năng lực tự nhiên. Tại chúng ta không ngừng cố gắng một tháng trước rốt cục cũng hoàn thành sáng kiến vĩ đại này."

Vừa nói, An Nhã nhẹ nhàng mơn trớn thuỷ tinh cầu, hình vẽ xung quanh bắt đầu biến hoá, từ một góc độ biến thành nhiều góc độ, hơn nữa không ngừng di động.

Diệp Âm trúc hiểu được. Lúc này mình đã thấy hình vẽ chính là cảnh tượng trong Bố Luân Nạp sơn mạch, hắn mặc dù không rõ toàn phương vị giam trắc khống chế hệ thống là như thế nào có thể chế tác mà thành. Nhưng làm một thống suất vĩ đại hắn lại hiểu rất rõ ràng ý nghĩa của việc này.

Có một khu thống nhất giam trắc. Bất luận Cầm thành gặp phải vấn đề gì, chỉ cần ở chỗ này, có thể rõ ràng thấy tình hình của trinh sát, về phần hệ thống này thật sự tốt, sợ rằng cùng ma đạo pháo có quan hệ. Lúc trước Cổ Lỗ trưởng lão đã từng nói, toàn phương vị ma đạo pháo phải cùng khống chế hệ thống toàn phương vị giam trắc phối hợp mới sử dụng được.

An Nhã giải thích nói:"Cái khống chế hệ thống này và ma đạo pháp được đồng thời chú tạo, chỉ có hoàn thành nó, chúng ta mới có thể khống chế tốt ma đạo pháo, Âm Trúc ta hỏi ngươi, nếu là khống chế ma đạo pháo ngươi phải làm gì?"

Âm Trúc suy nghĩ một chút nói:" ít nhất phải bốn, năm người đi, trong đó phải bao gồm một ma pháp sư, mặc dù ma đạo pháo năng lượng do ma tinh thạch cung cấp. nhưng cũng phải có ma pháp của ma pháp sư làm vật dẫn phóng ra. Mà hắn còn phải khống chế phương hướng thật chuẩn nữa.

An Nhã gật đầu nói:" không sai, đúng rồi, chính là Cầm Thành chúng ta bây giờ tổng cộng có bao nhiêu ma pháp sư? lần trước Vị Minh trưởng lão với ngươi đã nói, có thể đạt tới thanh cấp ma pháp sư tổng cộng mới 76 người. Cho dù tất cả ma pháp sư đều phái ra trận. Vậy khi chúng ta hoàn thành ma đạo pháo, cũng là lúc mất đi nhóm ma pháp sư chiến đấu này."

Diệp Âm Trúc trong mắt quang mang đại phóng, giật mình nói:" An Nhã Tỉ tỉ, người đừng bảo là từ nơi này có thể dùng ma đạo pháo tiến hành phát xạ chính xác nhé?" Hắn rất thông minh, một chút đã nghĩ ra mấu chốt.

An Nhã mỉm cười có chút kiêu hãnh hướng Diệp Âm Trúc gật gật đầu," Âm Trúc, Toàn phương vị giam trắc khống chế hệ thống này, chính là thành lập một trụ cột ma pháp trận khổng lồ phức tạp. thông qua các ma pháp trận mà liên lạc, đối với ma đạo pháp tiến hành khống chế. Đây là địa tinh linh bộ lạc hơn ngàn năm nghiên cứu mới được thành qủa này. Mà nơi này là giam trắc trung tâm, vốn, lúc trước Cổ Lỗ trưởng lão ý tứ nói ma pháp trận này là con mắt giam trắc, nhưng thực tế khi bắt đầu thiết kế chúng ta lại phát hiện loại phương pháp giam trắc này vô cùng lớn, hơn nữa lại rất cứng chắc, rất khó làm được toàn phương vị giam trắc hiệu quả. Sau đó, trải qua nhiều lần thí nghiệm. đối với ma pháp trận tiến hành cải tiến, đưa trách nhiệm giam trắc này cho thực vật của Bố Luân Nạp núi non."

Diệp Âm Trúc cũng là một vị đại sư ma pháp, lại được Phỉ Nhĩ kiệt Khắc tốn dạy. Mặc dù hắn đối với ma pháp trận cũng hiểu không rõ lắm nhưng nguyên lí chính là hiểu được.

" Ngươi nói là, Thông qua Ma pháp trận phương pháp trận đặc thù chúng ta cùng thảm thực vật của Bố Luân Nạp núi non tương thông, chỉ cần thực vật nhìn thấy địa phương, thông qua ma pháp trận tập trung tại nơi này, chúng ta cũng có thể giám sát có đúng vậy hay không?

An Nhã mỉm cười vuốt cằm nói:" đúng là vậy như thế, có thể nói kiến thiết ma pháp trận, phải cảm tạ Đông Long kì tông, bọn họ ở phương diện tạo nghệ ma pháp trận, ngay cả Cổ Lỗ trưởng lão cũng không nhịn được mà thán phục. Dù sao cái toàn phương vị giam trắc khống chế hệ thống này là năng lực tưởng tượng của địa tinh linh bộ tộc cùng một chút nghiên cứu thì nghiệm, trong đó sai sót còn rất nhiều, chính là có Kì tông ma pháp sư tới trợ giúp mới đưa ma pháp này hoàn thiện được. Đối với mọi người khác mà nói,dụng ma pháp trận nho nhỏ này khống chế một mảnh núi non thực vật trở thành con mắt là không có khả năng. Nhưng đối với chúng ta mà nói cũng không là cái gì, bởi vì thông qua viễn cổ chi thụ chúng ta có thể dễ dàng tập trung tất cả thực vật của Bố Luân Nạp sơn mạch. Bây giờ ngươi hẳn là hoàn toàn minh bạch chưa?"

Diệp Âm trúc gật đầu than thở." Địa tinh linh bộ lạc xếp đặt, Ải nhân tộc kiến tạo, tinh linh tộc với ưu thế của thiên nhiên, hơn nữa kì tông hỗ trợ, rốt cục tạo ra toàn phương vị giam trắc khống chế hệ thống chưa tình có trong lịch sử.

An Nhã trong mắt toát ra một tia hưng phấn," toàn phương vị khống chế hệ thống này không chỉ có thể khống chế ma đạo pháo tiến hành công kích còn có thể trực tiếp nhắm chuẩn, bằng ma đạo pháo di động, truy tìm mục tiêu trên không trung cùng mặt đất cho dù là một toà long thành đến đây công kích,chỉ cần ma đạo pháo hệ thống của chúng ta hoàn thành,ta hoàn toàn có thể nắm chắc bọn họ không cách nào xâm nhập vào Cầm Thành phân nào."

Diệp Âm trúc mắt cười." xem ra An Nhã tỉ tỉ sẽ hoá thân thành pháo thủ nữ vương trong truyền thuyết rồi."

An Nhã không có tức giận trừng mắt liếc hắn một cái," cái gì mà pháo thủ nữ vương trong truyền thuyết. Ngươi xú tiểu tử, giễu cợt ta sao?"

Diệp Âm trúc ánh mắt hạ xuống các hình vẽ. Đột nhiên hắn chỉ vào một bức vẽ nói:" An nhã tỉ tỉ, bọn họ là làm gì? Ta nhớ ngọn núi này tựa hồ cũng không phải như vậy à."

An Nhã mỉm cười nói:" cái này gọi là thủ tài a, trước kia, vẫn là bỉ mông cự thú trợ giúp chúng ta mang vác sắt cát nham thạch, ngươi cùng với bỉ mông cự thú đi, chúng ta dựa vào lực lượng của mình thôi. Cầm thành kiến thiết bây giờ đã tiến vào thời khắc mấu chốt. Dựa theo kế hoạch của chúng ta trước kia, bằng vào Bố Luân nạp sơn mạch bản thân hiểm địa ,chúng ta ra bên ngoài ngọn núi cấu trúc lại tường thành phòng tuyến, mục tiêu chính là kiến thiết cầm thành thành một toà pháo đài kiên cố nhất. Pháo đài phòng ngự toàn phương vị phương hướng, mà kiến tạo tường thành tự nhiên phải dùng đến đại lượng nham thạch. bởi vậy ngoại trừ công tượng ở bên ngoài, còn thanh thiếu niên, bây giờ toàn bộ đầu nhập thiết kế bên trong Cầm Thành, trên năm vạn người kiến thiết tốc độ phi thường nhanh, nhất là tại chế tạo mới Địa tinh tê liệt giả trợ giúp chúng ta, Xem ra không quá ba năm mục tiêu của chúng ta là có thể thực hiện được, ngươi xem."

©·ou G\ʏỀjX ©·oI [_Ńj ¦}àjX GÔh ¦\æj\

” Cầm Thành kiên thiết, ta đã phân ra các khu vực lớn kể khu vực ở của cả người của Đông Long, cùng với các tộc trên ngọn núi này, các khu vực đều phải không ngừng kiến thiết để hoàn thành. Còn có cả huyệt động để cho phụ nữ, nhi đồng, lão nhân trú ẩn khi gặp quân địch lớn mạnh, đợi khi bên ngoài được kiến thiết hoàn thành sẽ bắt đầu kiến thiết bên trong. kiến thiết bên trong thành này đều do ta phụ trách, về phương diện quân đội để cho Vị Minh trưởng lão nói lại cho ngươi rõ đi.”

Diệp Âm Trúc gật đầu ánh mắt chuyển đến Vị Minh trưởng lão.

Vị Minh nói:

” Dựa theo kế hoạch lúc trước như vậy, theo nhân công lựa chọn, chúng ta tiến đến tuyển chọn quân đội cho đế quốc tương lai, Trong đó quân đội chi làm hai bộ phận. Bởi vì chúng ta có Bố Luân Nạp sơn mạch địa thế rộng lớn, vốn chế định phương án dùng để tấn công địch, nhưng thủ thành là không đủ. Bởi vậy chúng ta một lần nữa phân ra chi quân đội chuyên môn chấn giữ Cầm Thành, xưng là dự bị quân đội, tạm thời có mười vạn người, thẳng thắn mà nói, nhìn qua Mễ Lan đưa cho chúng ta tới hai trăm vạn đông long hậu duệ số lượng rất nhiều, nhưng thật sự hữu dụng chính là còn rất ít. Bố Luân Nạp sơn mạch thật sự quá mức rộng lớn, muốn từ mỗi phương diện đều tiến hành phòng ngự sợ rằng phải mất ít nhất ba mươi vạn đại quân mới có thể hoàn thành, đương nhiên chúng ta có ma đạo pháo, từ phòng ngự mà nhìn, có thể giảm số lượng này đi rất nhiều, nhưng cứ như thế, cũng phải có đủ nhân thủ sử dụng phòng ngự công sự, thấp nhất bây giờ là mười vạn người. Mỗi năm trăm người một phương vị, năm trăm người thủ một đoạn pháo đài, cả Cầm Thành pháo đài phòng ngự bên ngoài tạm thời chia thành 200 bộ phận, các quân tương ứng. Bọn họ chủ yếu thực hiện nhiệm vụ phòng ngự công sự, phối hợp với ma đạo pháo. Đồng thời mười vạn người này cũng là sự bổ xung cho quân chính quy của chúng ta. Cho nên trước mắt bọn họ đều là thanh niên mười tám tuổi trở lên. Nhân số thật sự không đủ.., trong đó nhỏ nhất là mười bốn tuổi.

Sở vị bất đương gia bất tri sài mễ quý (Nếu không có cái gọi là quản lý trông nom thì tất cả mọi người sẽ không biết quý trọng những thứ quý giá này mà nếu có làm cũng chỉ là miễn cưỡng mà thôi). Nghe Vị Minh thái thượng trưởng lão nói như vậy Diệp Âm Trúc biết tương lai kiến thiết cầm Thành phải rất dài lâu. Vị Minh tiếp tục nói:

” Về phần thanh niên, chúng ta dựa theo nghị định lúc trước, cũng đã hợp thành kiến chế. Mai, Lan, Trúc, Cúc bốn quân một vạn năm ngàn người, kị binh cung binh là một vạn người. Tổng cộng tám vạn người. Đương nhiên còn có các tộc hỗn hợp biên chế. Việc này là của ngài a, ngoại trừ ngài người khác cũng không có cách nào cụ thể an bài được.”

Diệp âm Trúc cười khổ nói:

” từ hơn hai trăm vạn người chọn ra mười vạn nhân công, mười tám vạn chiên sĩ sợ rằng là tất cả tinh duệ của hậu duệ đông long rồi?”

Vị Minh gật đầu nói:

” đúng là như thế. Bố Luân Nạp núi non rộng lớn. Chúng ta khai phá, ít nhất có thể dung nạp hơn ngàn vạn hộ, Cho nên, chúng ta ban bố một cái pháp lệnh cổ vũ sinh con. Gia nhập Cầm Thành bất luận là loài người hay con cái các tộc sau khi sanh đến khi trưởng thành tất cả phí dụng đều do chúng ta bỏ ra, mỗi gia đình sinh hạ quá hai con trai nhất định được giúp đỡ. Vì ngươi cướp được tài phú địch quốc chúng ta căn bản không cần phải lo lắng vấn đề tài vụ. Cho dù nhiều năm sau này tài vật sử dụng cũng không lo gì lắm, Cầm thành chúng ta sợ rằng cũng đã chính thức phát triển đi lên. Trước mặt chúng ta Đông Long có chút tiêu điều, tỉ lệ nam nhân chiếm có ba thành, cho nên khi tuyển chiến sĩ có chút khó khăn. Bởi vậy chúng ta càng thêm cổ vũ một chồng nhiều vợ, như vậy mới có thể có nhiều hơn nữa huyết mạch của đông Long.

Nghe Vị Minh nói nhất phu đa thê bốn chữ, Diệp âm Trúc tự nhiên đỏ mặt lên.

” Vậy, hiện tại huấn luyện binh sĩ như thế nào?”

Vị Minh nói:

" Chúng ta vốn định không thay đổi kế hoạch huấn luyện, tám vạn nhân lực vẫn là việc chính, kị binh trước mắt không có hệ thống huấn luyện, viễn trình quân đoàn một vạn người do Bội Cổ thống nhất huấn luyện, chúng ta Mai - Lan - Trúc - Cúc tứ đại quân đoàn do vũ kĩ tứ tông của chúng ta an bài đi, bất quá bây giờ bọn họ đều không có chính thức huấn luyện đồng thời cùng mười vạn người dự bị đều cố gắng kiến thiết Cầm thành trước.

" Oh? ngài chuẩn bị thông qua kiến thiết cầm thành mà huấn luyện bọn họ sao?"

Diệp âm Trúc hỏi.

Vị Minh nói:

" Có thể tính là như thế này đi, bất quá chúng ta cũng là bất đắc dĩ, nếu mười tám vạn người đều đến huấn luyện hiển nhiên là không ổn, thiếu bọn họ Cầm Thành kiến thiết tốc độ yếu đi nhiều lắm, huống chi chúng ta Đông Long tổ tiên từng nói qua :"hàng ngày muốn không có sự sụp đổ, thất bại thì con người bởi vậy phải lao tâm khổ tứ, không ngại cực nhọc cần cù chịu khó, có phương pháp tốt biết khát khao cao độ, bất kể đó là nam hay nữ, phải biết kiên trì nhẫn lại"

Kiến thiết cầm thành tốn lượng công tác rất lớn, chúng ta cam đoan thân thể bọn họ là rất tốt.Trải qua nửa năm thời gian tôi luyện, đám tiểu tử này thân thể đều cường tráng không ít. Đồng thời làm bốn tông vũ giả tiểu đội trưởng biết kiến thiết Cầm Thành, chúng ta tứ tông vũ kĩ cùng phương pháp tu luyện đấu kĩ cùng đấu khí truyền thụ cho bọn hắn, bây giờ đã có thành quả nhất định, mặc dù bọn họ không có chính thức trải qua chiến trường, tại phương diện quân trận còn không được nhưng thân thể và lực chiến đấu lại không thua gì chiến sĩ của Mễ Lan đâu."

Nghe Vị Minh nói như vậy, Diệp Âm Trúc không nhịn được nhớ tới lúc trước Nguyên Soái Tây Đa Phu đã nói qua với hắn, muốn luyện ra một cương thiết hùng sư, phải để qua bọn họ trải qua quá trình tẩy lễ bằng máu.

Đối với việc này, hắn nhiên tưởng, binh lính không trải qua chiến tranh, cho dù thân thể thực lực có cường thịnh, cũng không có thể so sánh với binh lính đã trải qua sự giết chóc trên chiến trận được.

Tình huống kiến thiết cầm Thành Diệp Âm Trúc không có hỏi nhiều, hắn tại phương diện này cũng không có một chút thiên phú, một người không có khả năng gì cả, hiển nhiên giao cho An Nhã là cách tốt nhất.

Diệp Âm Trúc chưa bao giờ nghĩ mình trở thành một người ở tầng lớp trên mà là một phần tử của Cầm thành, Cầm Thành này mọi người cần sự hoà thuận đối với hắn mà nói như vậy là quá đủ rồi.

" Chúng ta đi ra ngoài đi, thấy vậy là đủ rồi, đừng làm cho Áo Lợi Duy Lạp đại ca đợi lâu nữa."

Diệp Âm Trúc đề nghị.

An Nhã thu hồi ma pháp lực, nói:

" Không chế ma đạo pháo này phải hao phí lượng ma lực cũng không lớn, bởi vì chỉ là dẫn động ma đạo pháo năng lương công kích là được. Ma đạo pháo chú tạo thật sự rất xảo diệu, ngoại trừ tịch diệt chi pháo nọ phóng ra uy lực cực lớn nhưng cũng cực độ tiêu hao thì ma đạo pháo chỉ cần tiêu hao một khối bảy giai ma tinh hạch hạch tâm mà thôi, mỗi một pháo phóng ra, đều thông qua ma pháp trận bên trong ma đạo pháo mà ngưng tụ nguyên tố ma pháp của mình. Một lần một ngày một đêm bổ sung là có thể phóng ra liên tục ba pháo, đương nhiên ma tinh thạch càng tốt, số lượng phóng ra càng lớn, thí dụ như chín cấp ma thú tinh hạch có thể duy trì phóng ra mười pháo,hơn nữa mỗi một pháo uy lực mạnh hơn nhiều lắm. Cụ thể hơn về ma đạo pháo, hãy quay lại hỏi Cổ Lỗ trưởng lão, hắn rõ ràng việc này nhất. Ta chỉ là nói vậy thôi."

Vừa nói xong, Diệp Âm Trúc ba người từ trong viễn cổ chi thụ hướng mặt đất đi ra. Còn không đến mặt đất Diệp Âm Trúc đã phát hiện bên cạnh Áo Lợi Duy lạp có hơn một người.

Thân mặc dù không cao bằng Áo Lợi Duy Lạp nhưng bả vai so với Áo Lợi Duy Lạp còn muốn to hơn nhiều a, nhìn hắn vẻ mặt có bộ râu mép hồng hồng, không cần hỏi cũng biết đó là ai. Ải Nhân Tộc đệ nhất trưởng lão Lỗ Tây Nặc.

Lúc này vị Ải Nhân tộc trưởng lão sắc mặt không được dễ coi cho lắm, vẻ mặt tức giận cùng hình dạng vội vàng.

" Lỗ Tây Nặc trưởng lão, ngài như thế nào tới đây."

Diệp Âm Trúc phiêu nhiên rơi xuống đất nghi hoặc hỏi.

Lỗ Tây Nặc vừa nhìn Diệp Âm Trúc, đôi mắt mở to trừng trừng, tức giận vội vàng nói:

" Cầm Đế đại nhân, ngài hỏi ta hay lắm? hừ."

tức giận hừ một tiếng, quay đầu hướng một bên đi, ngay cả nhìn cũng không nhìn Diệp Âm Trúc một cái.

Loại tình huống này là từ khi Ải Nhân Tộc gia nhập cầm thành lần đầu tiên xuất hiện.

Diệp Âm Trúc có chút khó hiểu, Áo Lợi Duy Lạp đi tới gần hắn thấp giọng:

" vị Lỗ Tây Nặc trưởng lão là bởi vì trang bị của Tử thần Long Lang kị binh, nhiều lần xuất sanh nhập tử, tử thần chiến sĩ cùng long lang giáp trụ trên người đều có nhiều tổn hại, Hồng Nhạn quý mến thuộc hạ, trở về tìm ải nhân tộc hỗ trợ, hy vọng bọn họ trợ giúp chữa trị. Ải nhân tộc đối với vật gì do mình chút tạo luôn luôn quý trọng vô cùng. Nhìn vũ khí trang bị mình chế tạo xuất hiện tổn hại, vị trưởng lão này có thể không phẫn nộ sao? Ba trăm vũ khí cùng trang bị, cơ hồ không có một cái nào hoàn hảo không có sứt mẻ a."

Diệp Âm trúc giật mình hiểu ra, nguyên lai là nguyên nhân này đây, quả thật có thể xúc nộ được ải nhân tộc sợ rằng cũng chỉ có hai sự kiện này thôi, một là chú tạo hai là không để cho bọn họ uống rượu..

" Lỗ trưởng lão, ngài đừng quá nóng giận, nghe ta giải thích đã nào?"

Diệp Âm Trúc cười cười đi tới vỗ vai Lỗ Tây Nặc. Hắn nhìn ra được, Lỗ tây Nặc mặc dù phẫn nộ nhưng còn có thể khống chế điều này có thể nhìn ra, hắn cũng không phải chính thức tức giận, chỉ là trách mình không quý trọng thành quả lao động của Ải Nhân tộc mà thôi.

Lỗ Tây Nặc như trước không quay đầu, bất quá cũng không tránh né tay Diệp Âm Trúc hạ xuống vai hắn.

Diệp Âm Trúc nói:

" Lỗ trưởng lão, ta thừa nhận lần này chiến tranh thương tổn không nhỏ, tử thần long lang kị binh trang bị phần lớn đều có tổn hại. Nhưng ngài có biết rõ hay không, chúng ta lần này chiến tích như thế nào đây?"

Lỗ Tây Nặc giật giật, rốt cục quay đầu,

" Cho dù các người anh dũng giết địch đối với thành quả khổ cực của chúng ta cũng không có quá quý trọng. không ít khải giáp tổn hại khắp nơi, còn có chỗ đã biến hình rồi. Chẳng lẽ ngươi cùng kẻ dưới chỉ biết dùng cứng chọi cứng hay sao?"

_____***_____

Diệp Âm Trúc cười khổ nói:" Đây cũng không phải là vấn đề cứng chọi cứng. Trưởng lão à ,ngài ngẫm lại coi, người đái lĩnh ba trăm người, đối phương mấy vạn kị binh, sẽ thế nào đây? Tử thần long lang kị binh đoàn, là vương bài trong vương bài của chiến sĩ Cầm Thành chúng ta, lúc bọn hắn chém giết đối thủ là kị binh có mấy vạn nên mỗi người đều giết mấy trăm người. Ở đông đảo địch nhân như thế trước mặt, đấu khí của bọn họ có thể phòng ngự được nhất định, nhưng là khải giáp đã bị công kích là không thể nào tránh khỏi, ba trăm tử thần long lang kị binh có thể may mắn trở về chẳng phải là bằng chứng tốt nhất chứng tỏ sự xuất sắc đến cỡ nào của công nghệ chú tạo của ải nhân tộc sao?"

Áo lợi duy lạp đứng bên cạnh tiếp lời:" Lỗ trưởng lão, cho dù trang bị cùng vũ khí tốt như thế nào nếu không dùng tại chiến trường vậy nó tồn tại cũng không có ý nghĩ gì cả. Ta đã từng nhìn tử thần long lang kị binh bằng trang bị do các vị chú tạo lên tại chiến trường giết phật la kị binh khiến họ không thể nào hoàn thủ. Cái này là công lao của ngài hết à."

Nghe xong hai người nói. Lỗ Tây Nặc sắc mặt quả nhiên đã tốt hơn rất nhiều, " ba trăm đối với mấy vạn, cũng khó có thể tưởng được, ngươi nghĩ bọn hắn là cái gì? Là thần không phải là người à? bất quá nếu bọn họ thật sự chém giết mấy vạn địch nhân, tổn hại này cũng không tính toán thiệt hơn nữa, dù sao không có

một bộ là thật sự hư hao hết. Nhưng là , Cầm đế đại nhân ngài cũng biêt, chú tạo ba trăm trang bị này tiêu hao một đại lượng kim chúc trân qúy rất lơn, tu bổ khải giáp mặc dù có thể dễ dàng nhưng cũng đồn thời phải bổ xung kim chúc, lần trước khai thác kim cương tinh để chế tạo khải giáp này cùng một ít đồ cũng không có, ngươi cho ta cái gì để tu bổ đây?"

Lúc này đây, Diệp Âm Trúc cùng Áo Lợi Duy Lạp cơ hồ đồng thời nở nụ cười, hai người liếc nhau, nguyên lại Lỗ Trưởng lão chính thức mục đích không phải vì tức giận mà là yêu cầu đồ vật.

An Nhã buồn cười nói:" Trưởng lão đừng nóng vội, Âm Trúc trở lại, Hồng Linh tự nhiên cũng đã trở về. Chẳng lẽ sợ khai thác không được đủ vật tư cho ngài tiến hành dã luyện sao?"

Lỗ Tây Nặc gật đầu nói:" vậy xin mời Cầm Đế đại nhân mau mau để Hồng Linh giúp chúng ta đi. Không có hắn, chúng ta bây giờ kim chúc mặc dù cũng đủ, nhưng có thêm kim chúc ngày càng không đủ dùng. Thẳng thắn mà nói, dụng đồ vật tốt mà để cho ta dùng kim chúc bình thường chú tạo, thật sự là…."

" Trưởng lão, ngài nhìn cái này thế nào?" Vừa nói xong, Diệp Âm Trúc trên tay quang mang chợt loé, một đạo ánh sáng màu bạc bên người hắn nhay mắt mở rộng, chừng một toà núi nhỏ kim chúc màu bạc xuất hiện tại bên cạnh hắn, ngân quang kì dị mang theo ma văn nhàn nhạt loé ra, hơi thở nồng nặc ma pháp nguyên tố làm động lòng người, cái cảm giác động lòng người này làm An Nhã cùng Vị Minh trưởng lão cũng không nhịn được mà kinh hãi thất sắc.

"Đây là…" Lỗ Tây Nặc trợn mắt há hốc mồm nhìn trước mặt : "Ngân Sơn"

Diệp Âm Trúc cười trêu nói:" Như thế nào? trưởng lão ngài sẽ không nhận ra ngay cả bí ngân hay sao?"

"Đây là bí ngân? Ta kháo." Lỗ Tây Nặc nhịn không được văng tục, hắn đương nhiên sẽ không nhận không ra bí ngân, nhưng hắn cả đời này cũng chưa thấy qua nhiều bí ngân như vậy à! Ngơ ngác nhìn " Ngân Sơn" khí tức đầy ma pháp trước mắt, " Cầm đế đại nhân cái này sẽ không phải là lớp vỏ bọc,bên trong toàn nham thạch đó chứ."

Diệp Âm Trúc ha ha cười, " Ta chẳng lẽ còn lừa ngài sao? Bên ngoài như thế nào bên trong là thế đó, Không biết khối vật này có thể dùng để tu bổ trang bị của Tử thần long lang kị binh được không? Ta nghĩ hẳn là đủ dùng rồi."

" Bỏ đi, bỏ đi …" Lỗ tây Nặc vẻ mặt lúc nãy tự nhiên thu lại không tranh cãi với Diệp Âm Trúc nữa, dù sao trước mắt vẫn là Diệp Âm Trúc là cầm thành lĩnh chủ. Khuôn mặt có chút đỏ lên :" Dụng bí ngân tu bổ khải giáp. Ngươi thật là hiểu ta , trời ạ, tim ta dường như không chịu được. Nhiều bí ngân như vậy có thể chế tạo được bao nhiều ma pháp vũ khí đây? Chúng ta đang lo số lượng ma ngân không đủ, ma đạo pháo không cách nào chế tạo đủ số lượng đây. Có bí ngân này, thật tốt quá quả thật là rất tốt."

Diệp Âm Trúc nghi hoặc nói:" Dụng bí ngân chế tạo ma đạo pháo ma pháp trận có thể sử dụng sao?"

Lỗ Tây Nặc gật gật đầu nói:" đương nhiên ngươi không thể tưởng tượng ngươi có hàng triệu ma ngân a, không có ma ngân, bí ngân chính là một trong những kim chúc tốt nhất để điêu khắc ma pháp trận, nhiều như vậy bí ngân cho dù muốn biến Cầm Thành ma đạo pháo thành con nhím cũng là đủ à.

Diệp Âm Trúc nói:" nói như vậy, dụng bí ngân làm ma đạo pháo hiệu quả so với ma ngân ít hơn 1 chút à?"

Lỗ Tây Nặc không chút do dự trả lời ngay:" đó là chắc chắc, nhưng so với truyền thống ma tinh đại pháo uy lực lớn hơn nhiều, chỉ là phóng ra số lượng cùng hiệu quả thiếu chút nữa mà thôi."

Diệp Âm Trúc nói:" Vậy như thế nào sử dụng? ta không đồng ý. Chúng ta Cầm thành phòng ngự như thế nào có thể sử dụng bí ngân thay thế đây? Chúng ta tương lai đối đầu là Pháp Lam, có thể công kích pháp lam sao?"

Lỗ Tây Nặc sửng sốt một chú," Cầm đế đại nhân ta nghe không hiểu ý tứ của ngài."

Diệp Âm Trúc chỉnh sắc nói:" ý tứ của ta là nói, tuyệt không thể dụng bí ngân để thay thế ma ngân trong chế tạo. Mỗi một pho tượng ma đạo pháo của Cầm Thành uy lực phải thật sự cường đại nhất." " Ngươi nói cái gì? người nói bí ngân này là thứ không tốt?" nếu không ngại thân phận Diệp Âm Trúc, Lỗ Tây Nặc thật sự muốn tát hắn một cái. Bí ngân mặc dù không thể so sánh với ma ngân nhưng là cực kì trân quý, so với

trọng lượng của toản thạch còn muốn trân quý hơn. Người này có thể nói bí ngân là thứ không tốt là thứ phẩm? để cho vị ải nhân tộc đại sư thật sự có chút không chịu được.

Diệp Âm Trúc tựa hồ không thấy sắc mặt Lỗ Tây Nặc khó coi, bên cạnh Vị Minh Thái thượng trưởng lão không ngừng đảo mắt ra hiệu mà hắn cũng không thấy, mà bên cạnh hắn Áo Lợi Duy Lạp nhẫn nại không nói gì.

"đúng vậy, ý tứ của ta quả thật là nói bí ngân không thể là thứ thay thế làm cho lực lượng phòng ngự của chúng ta giảm xuống. Ta xem, bí ngân dụng để chế tạo khải giáp cùng vũ khí là miễn cưỡng đi. về phần ma đạo pháo…."

Diệp Âm Trúc nói đến đây, Lỗ Tây Nặc trưởng lão tính tình vốn cương trực không nhịn được nói:" Cầm đế đại nhân, ngài là vũ nhục trí tuệ của Ải nhân tộc chúng ta. Bí ngân, ngài biết bí ngân trân quý cỡ nào không? mặc dù ta không biết ngài từ đâu lấy được nhiều bí ngân như vậy nhưng là bí ngân này đều là trân quý nhất đó a, tuyệt không phải là thứ không tốt, chẳng lẽ ngài muốn chúng ta ra ngoài đi tìm ma ngân sao? Cái loại trong truyền thuyết đó căn bản là ải nhân tộc chúng ta không có thể nào tìm được. Ngài nếu không cho chúng ta dụng bí ngân, ta đây bãi công, chú tạo này căn bản không cách nào tiếp tục."

" Bãi công? thật sự sao?" Diệp Âm Trúc nhãn ý lộ cười, trên tay quang mang chợt loé, một đạo quang mang bên cạnh hắn ngưng tụ thành hình, nhìn qua so với toạ ngân sơn kia sáng hơn không ít, những cũng chỉ có bằng một phần tám ngân sơn mà thôi nhưng toả ra mênh mông ma pháp nguyên tố, nhất thời mọi người đều có cảm một loại cảm giác kì lạ.

" Này, đây là …" Lỗ Tây nặc dụi dụi mắt mình nhìn lại, " không, cái này dám chắc là ảo giác, đúng vậy, chính là ảo giác"

Diệp Âm Trúc cười hắc hắc, nói:" trưởng lão, ta như thế nào lại để cho ải nhân tộc khổ cực tìm kiếm kim chúc đây? Ngài không có, nhưng ta có a! ngài xem, từng này ma ngân có đủ để chú tạo ma đạo pháo không?"

Lỗ Tây Nặc nói:" Có, đủ rồi. trời ạ, Cầm Đế đại nhân ngươi là thần sao?"

Diệp Âm Trúc lắc lắc đầu nói:" Không, ta không phải là thần. Bất quá ngài muốn cái gì ngàn vạn lần đừng có khách khí a! đồ vật này đều là cho chúng đại sư của ải nhân tộc sử dụng, ngoại trừ ngài cùng các vị đại sư ta không thể giao nó cho người khác. Ta hoàn toàn tin tưởng ngài có thể dụng kim chúc này tốt nhất, do ngài toàn quyền xử lí đi."

Lỗ Tây Nặc trợn mắt há hốc mồm, hắn chú tạo cả đời, trước kia sợ rằng dù chỉ cầm một mảnh nhỏ ma ngân cũng rất hưng phấn nhưng trước mặt Diệp Âm Trúc đưa về là cả một toà sơn a, là người sao?

Diệp Âm Trúc nhìn Lỗ Tây Nặc quyết định bồi thêm một cú," có phải chỗ kim chúc này còn chưa đủ, không sao, còn có một loại nhiều nữa tuỳ ngài chọn." vừa nói xong, trên tay lóe sáng lên, mỗi lần loé sáng bên người liền xuất hiện một toà núi nhỏ, trong đó nhỏ nhất chỉ bằng 1 phần ngàn toạ "Ngân sơn", lớn nhất chừng gấp 10 lần toà " Ngân Sơn".

MTòa núi nhỏ bằng phần ngàn chính là loại cực kì hiếm, bởi vì nó là Khắc kim. Về phần gấp bội đó là thứ không đáng giá nhất, kim cương tinh.

Đương nhiên, không đáng giá là đối với số đồ vật Diệp Âm Trúc lấy ra mà nói thôi.

Con mắt An Nhã hoa lên, hai mắt Vị Minh cũng hoa lên, mà Lỗ Tây Nặc hai mắt đã biến thành si dại tâm trạng, phảng phất như thấy được ải nhân mĩ nữ xinh đẹp nhất, vị ải nhân tộc đệ nhất trưởng lão rốt cuộc bất chấp thân phận của mình, vội vàng chạy lại, nhìn cái này 1 chút ngắm cái kia một tí vẻ mặt như một người bỉ ổi a! ngay cả nước miếng cũng đều chảy ra.

"Âm Trúc ngươi thật xấu a." Áo Lợi Duy Lạp nhẹ nhàng cười bên tai Diệp Âm Trúc.

Diệp Âm trúc mỉm cười nói:" Ta chỉ là hy vọng có thể hoàn toàn nắm được tâm của ải nhân tộc. Chế tạo đại sư là bảo bối chính thức của Cầm Thành chúng ta a, so sánh với bọn họ thì đám kim chúc này có là cái gì?"

Lần này thu được vật tư của Phật La Quốc, mỗi lần chiếm hữu kim chúc xong, cùng với khai thác trong phật la cảnh nội Diệp Âm Trúc đều thu vào trong tu di thần giới của mình, Hắn như thế nào không biết giá trị của kim chúc này đây? Cho nên mới không có để cho kim sắc đại vi vận chuyển. mà không tiếc một chút không gian trong tu di thần giới mang theo đại lương kim chúc này. Thông qua thực lực của cửu cấp ma thú Hồng Linh đề luyện, kim chúc được phân biệt ra tạp chất để cùng một chỗ nên mới hình thành các toà núi nhỏ này. Chúng nó không có một chút tạp chất gì… đều là thuần tuý nhất, căn bản không cần phải trải qua tôi luyện gì.

Quang mang một lần nữa loé ra, chỉ bất quá lần này là kim chúc biến mất, từng toà núi nhỏ liên tiếp trở về lại bên trong tu di thần giới, khiến cho một khoảng rừng tinh linh sâm quang mang yên lặng biến mất.

_____***_____

" A! Cầm Đế đại nhân."

Lỗ Tây Nặc lức này mới phản ứng, quệt nước miếng trên mặt, con mắt hắn đã trở lên đỏ bừng.

" Cầm Đế đại nhân, ta sai rồi."

Lỗ Tây Nặc từ nội tâm nói với Diệp Âm Trúc .

Diệp Âm Trúc kinh ngạc nói:

" Lỗ trưởng lão vì cầm Thành cống hiến thật lớn, đừng nói vậy?"

Lỗ Tây Nặc cười khổ nói:

" ta thật không nên nghi ngờ thực lực của Cầm Thành. Cầm Đế đại nhân, ta xin đảm bảo chỉ cần ngài giao chỗ kim chúc vừa rồi cho ải nhân tộc chúng ta, ta nhất định không hề để cho chúng nó lãng phí mà sẽ trở thành trang bị vũ khí hữu hiệu nhất của Cầm Thành trong tương lai. Trang bị của Tử thần long lang kị binh trong vòng mười ngày nữa ta cam đoan có thể sửa chữa xong, độ hoàn hảo lại có thể tăng thêm một tầng. ta đột nhiên phát hiện ra ngài nói đúng, chúng ta không thể dùng thứ bổ xung không tốt. Có đồ vật tốt như thế này có thể không dùng sao? bọn họ khải giáp trên người tất cả đều là quý giá hết, nếu mỗi lần đều có thể hoán đổi nhiều đồ vật tốt như vậy, lần sau sẽ khiến chúng tổn hại ngày càng ít đi một chút."

Diệp Âm Trúc nhìn Lỗ Tây Nặc, Lỗ Tây Nặc cũng đang nhìn hắn, mọi người nhìn qua nhìn lại vài lần không nhịn được đều cười ha hả.

Lần này, Diệp Âm Trúc trong quá trình kiếp lược tài phú chính thức cũng không phải chỉ có mặt này. Tầng lớp quý tộc cất giấu tư nhân rất nhiều vật phẩm có giá trị cao, kim tệ cũng là tài phú không hề nhỏ. Nhưng có thể cân nhắc mà sử dụng. Còn chính thức trân quý, không phải loại này mà chính là kim chúc cùng ma thú tinh hạch mà Diệp Âm Trúc đưa cho Lỗ Tây Nặc trưởng lão.

Ma Thú tinh hạch này đại bộ phận đều là kiệp lược mà có, đê cấp ma thú tinh hạch cũng không có ở đây, bảy cấp tinh hạch đều tại kim sắc vận tống. Mà Diệp Âm Trúc xuất ra xuất ra ở đây thấp nhất cũng là bảy cấp. Trong đó có một bộ phận là từ quý tộc của Phật La đế quốc chiếm được, một bộ phận chính là tại chiến trướng giết địch thu được chiến lợi phẩm. Số lượng mặc dù cũng không phải nhiều lắm nhưng trải qua sự tính toán của Lỗ Tây Nặc cùng Cổ Lỗ hai vị trưởng lão tạm thời có thể duy trì ma đạo pháo trận. Đương nhiên sau này nếu có thể có càng nhiều tinh hạch phẩm chất tốt ma đạo pháo uy lực sẽ càng lớn hơn nữa.

Ba ngày kế tiếp, Diệp Âm Trúc thậm chí không có thời gian nghỉ ngơi. An Nhã cùng Vị Minh thái thượng trưởng lão thay nhau bồi tiếp, kể lại trạng thái kiến thiết Cầm Thành trước mắt. Kiến thiết cầm thành hoàn toàn đi vào chính quy, đại bộ phận kiến thiết vật tư đều có thể từ bên trong Bố Nạp Luân sơn mạch mà thu được. Thật sự không cách nào có thể lấy được mọi thứ tài vật từ các đại thành thị chung quanh Mễ Lan đế quốc. Dù sao bây giờ Cầm Thành có được các chính sách ưu huệ của Mễ Lan Đế quốc.

An Nhã nói cho Diệp Am Trúc, hậu duệ Đông Long vừa đến Cầm Thành thì quả thật không thể nào thích ứng, nhưng nhờ giảm thuế cùng nhiều lần cổ vũ, cùng với các loại ưu đãi của Cầm Thành đã dần dần trở trhành một phần tử của Cầm Thành. Nhìn quá trình kiến thiết Cầm Thành càng ngày càng có khí tức của một đại thành thị, bất mãn trong lòng hậu duệ Đông Long cũng từ từ biến mất. Đương nhiên, tinh thần

tẩy não là không tránh khỏi, có thể tiến vào quân đội tự nhiên đều là các gia các hộ trong niên thiếu,làm tiểu đội trưởng trong Đông Long chiến sĩ công tác cùng tu luyện, đem lịch sử Đông Long từ từ giảng giải cho bọn họ nhắn nhủ chính người nhà mình, để cho bọn họ nhận thức được Đông Long đế quốc, bây giờ trong Cầm Thành hô khẩu hiểu Ca Ngợi Pháp Lam đã không còn mấy người rồi.

Nhiều người chính là từ trong bốn tông ma pháp của Đông Long bát tông cũng đã từng tuyển chọn một số đệ tử có thời gian học tập ma pháp tương đối chậm, nhưng thời gian dài tin tưởng sẽ có hiệu quả. Trong đó đương nhiên là Cầm Tông đáng thương nhất. Diệp Âm Trúc không ở dưới tình huống này, Cầm Tông chỉ có Hải Dương cùng các cô gái Lam Tinh linh chống đỡ. Mặc dù các nàng đều là tuyệt sắc mĩ nữ nhưng Cầm Thành cư dân hy vọng thu được thực lực cường đại cho nên bái nhập Cầm Tông đại đa số đều là một số nhỏ nữ tử mà thôi, số lượng không tới trăm người.

"Áo Lợi Duy Lạp đại ca, ta muốn cùng huynh thương lượng một việc."

Trong phủ chủ Cầm Thành lĩnh chủ; Diệp Âm Trúc, An Nhã, Vị Minh thái thượng trưởng lão, Tử, Áo Lợi Duy Lạp cùng mọi người ở đây.

"Oh? chuyện gì. Ngươi cứ nói thẳng đi, đều là huynh đệ ta có thể làm được gì chắc chắn sẽ giúp ngươi.

Áo Lợi duy Lạp uống một ngụm quả trấp của tinh linh tộc, toàn thân đều cảm thấy cực kì sảng khoái.

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:

" Bây giờ đã không còn là Bố Luân Nạp sơn mạch nữa, chỉ có Cầm Thành thôi, Cầm thành chúng ta từ quy mô đến kích thước đều đã trở thành nhất đại thành thị đầu tiên trên đại lục. đây là không có gì phải nghi ngờ nữa. Nhưng là quân lực Cầm Thành còn xa mới đủ. Mặc dù chiến sĩ các tộc cường đại, nhưng Cầm Thành phải đủ người để bảo vệ."

Áo Lợi Duy Lạp cũng là người thông minh, nhất thời hiểu được ý tứ của Diệp Âm Trúc

." Ngươi muốn ta giúp ngươi luyện binh, đúng không? Cái này không có vấn đề gì. Cầm Thanh là minh hữu của Mễ Lan chúng ta, ngươi lại là huynh đệ ta, giúp ngươi là điều đương nhiên."

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:

" Ta đây rất an tâm, đại ca nếu ngươi đáp ứng vậy lúc nào xuất phát đây? Ân, cũng không cần phải gấp quá nghỉ ngơi một chút đi, để huynh điều chỉnh trạng thái, cũng cùng chiến sĩ Cầm thành chúng ta hoà hợp chút đi."

Lần này đến phiên Áo Lợi Duy lạp kinh ngạc ,

" ngươi nói cái gì đây? xuất phát cái gì?"

Diệp Âm Trúc cười hắc hắc, nói:

" huynh không phải nói giúp ta luyện binh sao? địa điểm luyện binh tốt nhất chính là chiến trường. Ý tứ của ta nói là huynh nghỉ ngơi một thời gian, sau đó mang theo chiến sĩ Cầm Thành chúng ta ra chiến trường rèn luyện."

Áo Lợi Duy Lạp kinh hãi,

"đừng có nói giỡn chứ, như thế này có thể sao. Chẳng lẽ ngươi không quý trọng tính mạng của Cầm Thành chiến sĩ sao? Trên chiến trường không có thể đùa như vậy, cái này ta không thể đáp ứng, đây là sự sinh tử của chiến sĩ."

Diệp Âm Trúc nói:

" đại ca, người trước hết hãy nghe ta nói đã. Trước mắt Cầm Thành chính thức chiến sĩ cùng dự bị là mười tám vạn người. Có thể nói là toàn bộ thanh niên của Cầm Thành chúng ta, ta đương nhiên không thể cho ngươi mang toàn toàn bộ đi. Nhưng, huynh có thể đem tám vạn quân chính quy đi ra ngoài. Tám vạn người này mặc dù vẫn chưa qua kinh nghiệm chiếm tranh, nhưng là từ hai trăm vạn người chọn ra thân mình tố chất đều tốt cả, Hơn nữa Mai - Lam - Cúc - Trúc bốn quân đoàn chủ lực chủ lực sáu vạn người cơ hồ mỗi mười người thì có 1, 2 người thuộc Đông Long chiến sĩ, nói về chiến đấu lực ta nghĩ đủ để so sánh với địch

quân. Có sự chỉ dạy của bọn họ quân lực chủ lực thân thể năng lực chiến đấu đã tạm thời có kết quả, quy mô. Nhưng là phải trải qua tôi luyện trên chiến trường. tại phương diện quân sự ngoại trừ Tây đa phu nguyên soái Mã Nhĩ Đế Ni nguyên soái ta bội phục nhất chính là đại ca người, giao bọn họ cho người ta cũng có thể yên tâm hơn nhiều."

" Chờ một chút, chờ một chút, Âm Trúc ta còn không rõ ý tứ của người. Ngươi muốn ta mang theo Cầm Thành chiến sĩ đi đến địa phương nào?"

Áo Lợi Duy Lạp nghi hoặc, đột nhiên nghĩ được mình tựa hồ bị cho vào tròng à.

Diệp Âm trúc trên mặt nụ cười vẫn không thay đổi, khuôn mặt anh tuấn nhìn qua rất dễ làm cho người ta sinh ra cảm giác thân thiết, nhưng Áo Lợi Duy Lạp hiểu được tiểu tử này là ma quỷ đến ăn thịt người cũng không chừa lại cả xương.

- Đương nhiên là địa phương quen thuộc. Lần trước tại Tư phúc nhĩ đặc thủ thành, lần này đến phiên huynh đi. Áo Lợi duy Lạp đại ca, huynh không nên từ chối a, vừa rồi huynh đã đáp ứng giúp ta mang binh đi rồi.

Diệp Âm Trúc cười cười nhìn Áo Lợi Duy Lạp.

Áo Lợi Duy Lạp trong lòng có chút chấn động, trầm ngâm nói:

" Ngươi là sợ Phật la quốc phát động công kích tại hướng đông sao?"

Diệp Âm Trúc nói:

" Tạm thời là sẽ không có, chúng ta lần này sẽ có thời gian dài một chút , không hết nửa năm thời gian, Phật La muốn phát động quân cũng là không dễ dàng. Vật tư đối với bọn họ mà nói chính là một vấn đề lớn. Nếu Lam Địch Á Tư để cho bọn họ bồi thường tổn thất của những thứ bổ cấp cho thú nhân, ta xem Phật La quốc vương phỏng chừng rất đau đầu đây. Nhưng, cũng không thể đứng xem bọn họ chờ đợi, Phật La quốc biết rõ trường chiến tranh này quyết định tương lai của quốc gia, hơn nữa bọn họ có lực lượng hơn mười vạn đại quân, nhiều hơn cả phương đông quân đoàn bây giờ, bởi vậy ta tin tưởng bọn họ chính là lại phát động công kích. Chỉ bất quá thời gian chuẩn bị hơi dài một chút thôi.

Áo Lợi Duy Lạp gật gật đầu cười,

"đúng là như thế. Âm Trúc ngươi lúc trước chính là đáp ứng với công chúa điện hạ Ni Na, trợ giúp Mễ Lan trấn thủ phòng tuyến phía đông, bây giờ như thế nào có thể đưa quân lên hết trên người ta, chỉ cần người cùng đi ta cũng không có vấn đề."

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:

" ta chưa nói mình nhàn rỗi mà, ta cũng có chuyện muốn làm. Huống chi ta phái huynh cùng tất cả quân chính quy của Cầm Thành đi trước còn không được sao? Đây chính là tám vạn quân, hơn nữa phương đông quân đoàn còn có năng lực chiến đấu, bảo vệ cho Tư Phúc Nhĩ Đặc tất không có vấn đề gì."

" Ngươi còn có đại sự muốn làm?"

Áo Lợi Duy Lạp nghi hoặc nhìn Diệp Âm Trúc.

Diệp Âm Trúc trên mặt nụ cười thu liễm, từ từ đứng lên, đi tới trung ương đại sảnh, chỉnh sắc nói:

" đại ca ta thừa nhận ta muốn mượn lực của người trợ giúp huấn luyện tốt cho chiến sĩ Cầm Thành, để cho bọn họ trở thành một chi chính thức tinh duệ quân, mà Phật La nhân hiển nhiên là sự lựa chọn tốt nhất. Mất đi lượng lớn ma pháp sư cùng long kị tướng, Phật la nhân đã như con cọp mất đi móng vuốt, nhất định chỉ có thể đem lại tổn thất thấp nhất cho ta, hơn nữa thủ thành cũng an toàn hơn rất nhiều. Ta tin tưởng, bằng vào phương diện quân sự trác tuyệt của đại ca trong tương lai mới có thể đưa quân đội Cầm Thành của ta trở về và trở thành một lực lượng trung kiên của Cầm Thành."

Áo Lợi Duy Lạp cười khổ nói:

" người cũng làm khó ta qúa. Giúp ngươi huấn luyện bọn họ không khó, nhưng ta muốn biết ngươi chuẩn bị làm cái gì. Âm Trúc, ngươi không thể cứ ôm phần nguy hiểm về mình được."

hắn đối với tính cách của Diệp Âm Trúc hiểu rất rõ. Tất nhiên, mang binh đi thủ Tư Phúc đặc Nhĩ thành luyện binh, quả thật là tương đối dễ dàng.

Xuất tám vạn quân, nhưng lại có thể trong mấy tháng huấn luyện, Áo Lợi Duy Lạp hoàn toàn tự tin trợ giúp phương đông quân đoàn bảo vệ đông tuyến.

Có thể hắn hiểu rõ Diệp Âm Trúc, hành động quân sự của hắn cũng tương tự như nhau, mặc dù Áo Lợi Duy Nạp tự nhận tại phương diện quân sự có nhỉnh hơn Diệp Âm Trúc, nhưng tại đại cục mà nói cùng với mị lực lãnh đạo hắn biết chính mình còn xa mới bằng Diệp Âm Trúc.

©·©u G\ʏỀjX ©·©I ¦à_ ¦9 b\QjX ¦\Ň ¦\Â9 g û j ĤʏÌH [Âj

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:

" Áo Lợi Duy Lạp đại ca yên tâm đi, ta sẽ không làm gì cả, chỉ là kiến thiết Cầm thành có An Nhã tỉ tỉ cùng Vị Minh thái thượng trưởng lão bọn họ vậy là đủ rồi. Ta chuẩn bị tới chỗ của Mã Nhĩ Đế Ni nguyên soái, hướng Mễ Lan chi thuẫn học tập, học tập."

Áo Lợi Duy Lạp trong lòng cả kinh,

" người cùng ông nội ta tới nơi nào đây?"

sau khi kinh ngạc, ngay sau đó trong mắt hắn sắc mặt vui mừng hiện lên. Nếu Diệp Âm Trúc đái lĩnh cường giả Cầm Thành đi đến phương bắc quân đoàn, phụ trợ phương bắc quân đoàn tác chiến thú nhân tộc vậy mình mang quân Cầm thành tính được cái gì?

Phương bắc quân đoàn thực lực không có thể so sánh được với Phương đông quân đoàn, số lượng cũng chỉ là đại quân thú nhân, nếu Diệp Âm Trúc cùng cường giả Cầm Thành tới bên kia, vậy có lẽ phương bắc chiến sự có thể chấm dứt được rồi.

Ánh mắt Tử dán trên người Diệp Âm Trúc,

" Âm Trúc, ngươi thật sự tưởng tốt lắm sao? Bây giờ thời cơ không hoàn toàn chín muồi, tam đại bộ lạc dù sao thống trị cực bắc hoang nguyên cũng đã nhiều năm, sợ rằng, uy hiếp của chúng ta vị tất có thể,

Diệp Âm trúc trầm giọng nói:

" Tử, ta đáp ứng ngươi, yên tâm đi, ta có chủ ý, lần này chúng ta đối phó với thú nhân tộc là thử. Chỉ có các ngươi xuất hiện trên chiến trường là thật, chúng ta hiểu được tứ đại thần thú trong truyền thuyết của thú nhân tộc, thú nhân tộc có thể có bao nhiêu uy hiếp, sau đó chế định phương pháp tác chiến tốt nhất. Huống hồ trải qua lần chiến tranh cùng Phật La vương quốc , thú nhân tộc cũng đã biết các ngươi tồn tại. Nếu ta là thú nhân tam đại tộc trưởng, nhất định sẽ giấu diếm sự xuất hiện của các ngươi, bọn họ muốn giấu diếm, chúng ta không cho bọn họ toại nguyện, chỉ cần các nguoi xuất hiện tại chiến trường đầu tiên sẽ cho mọi người thú nhân tộc lưu lại một mầm mống. Cực bắc hoang nguyên có mấy ngàn vạn thú nhân, mặc dù quân đội chính thức không nhiều lắm, nhưng thú nhân trời sinh chính là chiến ý, muốn dùng vũ lực thu phục cơ hồ là không có khả năng. Nếu không, loài người cũng sẽ không tuỳ ý để thú nhân tộc tại phương bắc hoành hành. Chúng ta phải từ sách lược xuất phát, lợi dụng các ảnh hưởng của các ngươi.

Tử nhìn Diệp Âm Trúc, trong mắt loé lên những quang mang phức tạp. Để cho Tử tinh huyết mạch một lần nữa trở lại lãnh đạo thú nhân, đối với hắn là giấc mộng cả đời. Chỉ là, hắn chưa bao giờ nghĩ tới việc này lại tới nhanh như vậy. Hắn không nói cảm kích gì thêm, huynh đệ không cần nói những từ này. Huống chi, Diệp Âm trúc mục đích căn bản bây giờ là không thể để cho Áo Lợi Duy Lạp hoàn toàn biết, dù sao, hắn xem như ngoại nhân.

Áo Lợi Duy Lạp nói:

" Âm trúc, ta đáp ứng ngươi."

Hắn thật sự nghĩ không ra so với cường giả Cầm Thành đi trước phương bắc quân đoàn trợ chiến là sự việc rất tốt. Chiến sĩ Cầm thành chính thức mặc dù số lượng không nhiều lắm, nhưng từ lần đối đầu trong quân sự với Phật La vương quốc, hắn rõ ràng biết rõ siêu cấp cường giả gần trăm người, nhất là tử thần long lang kị binh cùng bỉ mông cự thú quân đoàn.

Diệp Âm Trúc nói:

" chúng ta cẩn thận thương lượng một chút về công tác chuẩn bị đi. Cầm Thành tám vạn quân giao cho huynh. Mai, Lan, trúc, cúc đoàn trưởng tứ đại quân đoàn, do bốn vị tông chủ đảm đương. Viễn trình quân đoàn quân đoàn trưởng là Bội Cổ. Người này mặc dù có chút ham sống sợ chết nhưng nói về cung tiến thực lực, tại Cầm Thành hắn tuyệt đối là số một. Về phần kị binh quân đoàn, ta để cho Hồng Nhạn cùng huynh đi, vì ta cam đoan tổn thất giảm đến thấp nhất, tử thần long lang kị binh quân đoàn đề cấp cho huynh, hẳn là cũng đủ cho huynh phòng ngự trước quân địch rồi. Còn có bảy mươi sáu vị thanh cấp Đông Long ma pháp sư, cũng tuỳ quân xuất phát, bọn họ đều không có kinh nghiệm chiến đấu chính thức trên chiến trường, đại ca, như thế nào huấn luyện cùng phát huy đuợc lực chiến đấu của bọn họ, tất cả đều giao tất cả cho huynh đó."

" Ngươi để Hồng Nhạn cùng ma pháp sư đi cùng ta, vậy ngươi làm sao bây giờ?"

Áo Lợi Duy Lạp có chút kinh ngạc nhìn Diệp âm Trúc.

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:

" Cầm thành chiến đấu theo nhóm là không ngừng, huống chi, các người phương bắc quân đoàn cũng không cần sự ủng hộ bằng cách gia tăng thêm quân số mà chính là cần chất lượng, không phải sao? Có ta, Tử, Minh, Cách lạp tây Tư là đủ rồi. Tinh linh tộc không thích hợp tại chiến trường giết chóc, lần này sẽ không phiền toái Đức Lỗ Y môn nữa. chúng ta có giác ưng kị sĩ tổng cộng có một ngàn người, hơn nữa mặt khác hai ngàn giác ưng trưởng thành, sau mấy tháng hẳn là có thể tạo thành một chi gồm ba ngàn người giác ưng kị sĩ đội ngũ, ta cho người một ngàn, phụ trách trinh sát quân địch, ta mang đi một ngàn. Như vậy là đủ rồi, bất quá Áo Lợi Duy Lạo đại ca, tất cả đều là Cầm Thành bảo bối đại ca nhất định phải bảo vệ họ thật tốt à.

Nghe Diệp Âm Trúc nói còn cấp cho mình một ngàn giác ưng kị sĩ, Áo Lợi Duy Lạo thật sự phát bệnh mà, tám vạn người tham chiến, cả Mễ Lan đông tuyết tất cả trở thành một khối sắt, cho dù là trực tiếp cùng Phật La quyết chiết hắn cũng tự tin, dù sao đối phương không có ma pháp sư cùng không trung bộ đội.

" Vậy thời gian hành dộng là khi nào? Khi nào bắt đầu?"

Áo Lợi Duy Lạp hỏi.

Diệp Âm Trúc nói:

" Vừa mới kinh qua đại chiến, tất cả mọi người phải tu chỉnh, tân quân cũng cần phải huấn luyện, như vậy đi, ba tháng sau, huynh có thể đái lĩnh đại quân xuất phát rồi. Mà ta cũng sẽ tuỳ thời sau ba tháng đi trứoc đến phương bắc quân đoàn. Huynh tạm thời không nên nói cho Mã Nhĩ Đế Ni nguyên soái trước. Bởi vì ta cũng không nói trước đuợc cụ thể lúc nào sẽ tới bên kia.

Áo Lợi Duy Lạp gật đầu nói:

" Được, tạm quyết định như thế đi. Ta từ ngày mai bắt đầu, huấn luyện cầm thành chiến sĩ."

"Âm trúc, tên xú tiểu tử này trở về vài ngày rồi, cũng không nói cho ta biết."

một người, thanh âm từ bên ngoài vang lên, thanh âm truyền đến người bên ngoài cũng đã đi đến. Tiến tới tổng cộng là ba người, đã thấy bọn họ, Diệp Âm Trúc ánh mắt duệ trí đã biết thành nhu tình, đón nhận, quỳ xuống trên mặt đất.

" Gia gia, ba ba, mụ mụ." Ba người đang tới chính là những người chí thân của hắn.

Từ lúc trở lại Cầm Thành đến bây giờ, Diệp Âm Trúc vẫn đều cố gắng tìm hiểu hết, hiểu rõ Cầm Thành sự vụ trong thời gian vừa qua, mà Câm Thành trong núi non địa thế rộng lớn, Đông Long vũ kĩ bốn tông bị phân tán các nơi, đãi lĩnh thành lập các quân đoàn tiến hành tu kiến Cầm Thành. Ngạo trúc quân đoàn tại

phương bắc, khoảng cách với bên này không gần, Diệp Âm Trúc trở về bắt đầu sự vụ, thật sự quên không đưa tin cho cha mẹ, Diệp Ly bọn họ trở về chính là được tin tức của An Nhã.

"Đừng lên đi, ngươi là Nhiếp chính vương, sau này không lên hành đại lễ như vậy."

Diệp Ly nâng cháu mình dậy, ngoài miệng trách cứ nhưng ánh mắt hắn lại hoàn toàn bán đứng chính mình, cái cảm giác mừng rỡ phát ra từ nội tâm che giấu không được.

" trước mặt gia gia, con vĩnh viễn là đứa nhỏ à."

Nhìn gia gia cùng cha mẹ, Diệp Âm Trúc nhãn thần có chút hồng a, hắn dù sao cũng chỉ có hai mươi tuổi, chính là thiếu niên, Từ trước khi rời Bích Không Hải, hắn vẫn chưa từng có thời gian cùng cha mẹ, gia gia trọng tụ, đột nhiên nhìn thấy thân nhân, cho dù hắn đứng đầu Cầm Thành tâm tình cũng có chút không thể nào không chế.

An Nhã lặng lẽ ra hiệu cho Vị Minh thái thượng trưởng lão, cùng Áo Lợi Duy Lạp, Tử đồng thời lặng yên lui ra ngoài, nơi này chỉ còn gia đình Diệp Âm Trúc.

" Gia gia, ba, mụ các người mau ngồi xuống."

Diệp Âm Trúc đỡ một bên Diệp Ly tới trước ngồi xuống.

Diệp Trọng nhìn con trai mình, trên mặt ngoài trừ nụ cười lộ ra bên ngoài cũng không có bất cứ biểu hiện gì khác, cho dù là người nào đó mà có nhi tử xuất sắc như hắn sợ rằng cũng chỉ biểu hiện như thế mà thôi. Mà Mai Anh lại có vẻ mặt hoàn toàn khác, đi tới bên cạnh Diệp Âm Trúc nhẹ nhàng vuốt ve mặt hắn,

" hài tử à, con thật khổ nhiều lắm."

Diệp trọng mỉm cười nói:

" Khóc cái gì, nam tử hán đại trượng phu, không trải qua rèn luyện, như thế nào có thể thành tựu không hổ là nhi tử của ta! "

Diệp Ly không có tức giận nói:

" Âm Trúc như vậy thì việc là có quan hệ với người thì liên quan gì sao. Vũ kĩ của hắn là ta dạy à."

Diệp Trọng e ngại nhất chính là cha mình, bất đắc dĩ nhún vai cũng không dám biện bác trong lòng nghĩ thầm, nếu không ta cùng mẹ hắn sinh ra hắn, cha như thế nào dạy hắn đây a?

" Gia gia, nãi nãi đi đâu rồi à? người như thế nào không có cùng mọi người đi với nhau? Vốn con muốn gặp các người à."

Diệp Ly nói:

" Nãi nãi ngươi đi tới phía tây bố luân nạp sơn mạch tuần tra chú tạo tường thành, trong chốc lát bà ấy cũng sẽ biết thôi. Âm Trúc tiểu tử ngươi sự việc ta đều đã nghe rồi. tốt lắm, không cho Diệp gia chúng ta mất thể diện."

Vừa nói, hắn vỗ cánh tay Diệp Âm Trúc.

" Ân, thật là, phỏng chừng gia gia bây giơ cũng không phải là đốt thủ của người a. kể chuyện ở chiến trường lại cho ta đi."

Đối với người thân của mình, Diệp Âm Trúc tự nhiên không có gì dấu diếm, từ khi mình rời Cầm Thành đi, trong chiến sự Phật La kể lại một lần, bởi vì có mẫu thân bên người, tất cả những việc nguy hiểm hắn đều có ý miêu tả nhanh hơn một chút.

- Âm Trúc người cũng không còn nhỏ rồi, phải thành thân rồi, Vị Minh Trưởng lão đến tìm ta rồi, nói về hôn sự của ngươi cùng nữ hoàng bệ hạ. Thật đáng đánh à, việc liên quan đến nối dõi tông đường là đại sự không thể không quan tâm à! Gia gia ngươi tiếc nuối nhất trong cuộc đời này chính là không có khả năng sinh được mấy đứa nhỏ à. Lúc trước cùng nãi nãi ngươi chỉ có ba ba ngươi là con trai. Tới phiên ba ba ngươi lại quá yêu thương lão bà của mình không muốn để cho nàng ta đa sinh. Dĩ về phần Diệp gia chúng ta nhất mach đơn truyền. Ngươi không thể như vậy nữa, ta cùng Vị Minh thái thượng trưởng lão thương

lượng tốt lắm, ngươi cùng nữ hoàng bệ hạ sanh cho ta nam hài thứ nhất, mang họ Lí là quốc họ của đông long đế quốc chúng ta. Sau này nếu tái sinh đứa nhỏ thứ hai sẽ mang họ Diệp, sanh nhiều đứa nhỏ đều là Diệp gia chúng ta hết. Chiến tranh kết thúc cũng phải cho chúng ta hưởng thụ thú vui bồng bế con cháu chứ.

" A?"

Diệp Âm Trúc xấu hổ nhìn Diệp Ly,

"gia gia, bây giờ nói chuyện này có phải sớm quá không."

_____***_____

Diệp Ly trừng mắt:

- Sớm cái gì mà sớm. Ngươi đã gần 20 tuổi rồi, khi nào mới cho ta bế chắt đây? Ngươi bây giờ đừng có lờ ta đi, đừng tưởng ngươi đã là tử cấp cường giả, dám không nghe lời ta, ta sẽ xách tai ngươi.

Nói xong, thậm chí lão cũng không nhịn nổi phải mỉm cười. Có một đứa cháu xuất sắc như vậy, làm sao lão có thể động thủ được cơ chứ?

- Diệp gia gia.

Một thanh âm nhỏ nhẹ vang lên, Hải Dương từ bên ngoài vào. Nhìn thấy nàng, lại liên tưởng tới những gì Diệp Ly vừa nói, sắc mặt Diệp Âm Trúc không khỏi hồng lên, trong lòng thầm nghĩ: không biết nàng có nghe được gia gia nói gì không. Nếu nghe thấy thì quả thật là xấu hổ chết.

- Nữ hoàng bệ hạ.

Thấy Hải Dương, thân phận như Diệp Ly mà cũng phải mau chóng đứng dậy thi lễ. Là người duy nhất thừa kết huyết mạch Đông Long hoàng thất, địa vị của Hải Dương trong Đông Long đế quốc là không thể thay thế, cho dù là Diệp Âm Trúc cũng không thể bì nổi.

- Xin mời gia gia ngồi. Cũng không phải người ngoài mà. Con nghe An Nhã tỷ tỷ nói người và bá phụ, bá mẫu tới liền đặc biệt tới biếu một ít hoa quả của Tinh Linh tộc.

Vừa nói, Hải Dương vừa đặt một cái khay lớn trên bàn, bên trong có rất nhiều hoa quả tươi ngon.

Mai Anh mỉm cười nói:

- Nữ hoàng bệ hạ không cần khách khí như vậy..

Ngắm nhìn Hải Dương từ trên xuống dưới, bà càng nhìn càng hài lòng. Mặc dù chưa được nhìn dung mạo chính thức nhưng chỉ nhìn vào da tay của nàng cũng có thể thấy được vị nữ hoàng bệ hạ này tuyệt đối là mỹ nữ hiếm có. Con mình có người vợ như vậy quả thật là không tồi.

Hải Dương đỏ mặt, liếc nhìn Diệp Âm Trúc một cái:

- Bá mẫu, ở đây không có người ngòai, người cứ gọi tên ta trực tiếp là được.

Diệp Ly cười ha hả, nói:

- Tốt rồi, sớm muộn gì cũng là người một nhà mà. Âm Trúc, ngươi lọt vào mắt xanh của nữ hoàng bệ hạ, thực sự là quá may mắn đó.

- Không, gia gia. Có thể trở thành thê tử của Âm Trúc là vận khí của con mới đúng.

Hải Dương vội vàng nói, vừa nói vừa cố ý đi tới bên người Diệp Âm Trúc, nhưng vẫn lùi lại một chút để thể hiện sự tôn kính đối với Diệp Âm Trúc.

Hai cha con Diệp Ly liếc nhau, thần sắc trên mặt có chút cổ quái.

Bên tai Diệp Âm Trúc truyền đến âm thanh do cha hắn truyền âm:

- Giỏi thật. Xú tiểu tử này quả có bản lĩnh tán gái. Quay lại đây ba ba hỏi một chút, ngươi làm thế nào mà nữ hoàng bệ hạ chịu cam tâm phục tùng như thế?

Nam nhân ai cũng muốn giữ thể diện, nhất là những người có chút thân phận. Mặc dù Diệp Âm Trúc cũng không coi trọng điểm này lắm nhưng sự ôn thuận của Hải Dương đã khiến hắn rất cảm động, vô thức nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng. Nếu Tô Lạp cũng ở bên cạnh mình, cùng lúc ôm hai nàng thì quả thật là hạnh phúc!

Diệp Ly mỉm cười, nói:

- Hải Dương, vừa rồi gia gia nói, ngươi ở bên ngoài có nghe thấy không vậy?

- A?

Hải Dương mặt mũi đỏ hồng cười ngượng, vội cúi đầu xuống, ầm ừ mấy tiếng, ngượng ngùng nép vào bên người Diệp Âm Trúc.

Diệp Ly cười hắc hắc, nói:

- Vậy ngươi đồng ý sinh cho DIệp gia chúng ta mấy đứa? Ít nhát cũng phải hai đứa con trai. Nếu không, Diệp gia chúng ta không có người nối dõi tông đường đâu.

Hải Dương trong lòng cười khổ. Vị gia gia này của Diệp Âm Trúc quả thực là thẳng thắn. Chuyện như vậy mà cũng dám bắt mình trả lời. Nhưng nàng cũng hiểu được, quan niệm truyền thống của những lão tông chủ của Đông Long bát tông này rất mạnh, lời của lão gia tử này không thể xem nhẹ được.

- Âm Trúc muốn bao nhiêu thì sẽ có bấy nhiêu.

Giọng Hải Dương rất nhỏ, nhưng ở đây chẳng ai không phải là cao thủ nên nghe nàng nói, trên mặt mọi người đều không nhịn được nét cười, chỉ có Diệp Âm Trúc xấu hổ đỏ mặt.

- Gia gia, kỳ thật người không cần phải lo. Cho dù con sinh không đủ thì vẫn còn người khác mà.

Hải Dương lại bổ sung một câu.

- Người khác? Người khác nào?

Diệp Ly hơi sửng sốt.

Diệp Trọng sắc mặt hơi đổi, nhìn Diệp Âm Trúc nói:

- Xú tiểu tử, ngươi còn nữ nhân nào khác nữa sau?

Ngay từ nhỏ Diệp Trọng đã được Diệp Ly dạy dỗ nên quan niệm về truyền thống không hề thua kém chút nào so với cha mình, nhất là hắn cả đời chỉ một mối tình, nghe thấy lời Hải Dương, mặt liền biến sắc.

- À…

Diệp Âm Trúc nhìn cha có chút căng thẳng, trong lòng âm thầm cười khổ. Nhưng hắn cũng không dấu diếm, thành thật nói:

- Vâng ạ, đúng là con còn thích một nữ nhân khác nữa.

- Diệp Âm Trúc!

Diệp Trọng giận dữ quát to, tay phải giơ cao, nhưng vẫn không thể nào hạ xuống. Một phần là do bị Mai Anh nắm lấy, một phần vì nghĩ con mình bây giờ là Nhiếp Chánh Vương của Đông Long đế quốc, nên vẫn phải giữ thể diện cho hắn, chỉ còn biết giận dữ nói:

-Nếu ngươi dám làm gì lầm lỗi với nữ hoàng bệ hạ, đừng trách ta không nhận ngươi làm con.

Hải Dương thấy Diệp Trọng nổi cơn phẫn nộ trong lòng cũng phát hoảng, nàng cũng không nghĩ đến mình chỉ vô ý nói vài câu đã mang đến phiền toái lớn cho Diệp Âm Trúc. Trong lòng quýnh quáng, vội vàng quỳ xuống đất:

- Bá phụ, là ta nói bậy, người đừng trách Âm Trúc.

Hải Dương vừa quỳ xuống nhất thời làm cho toàn gia Diệp Âm Trúc nhảy dựng. Diệp Trọng né sang một bên không dám nhận lễ của nàng, Mai Anh vội vã ngồi xuống ôm lấy Hải Dương:

- Nữ hoàng bệ hạ, ngài mau đứng lên, như thế này thì còn ra thể thống gì.

Hải Dương không luyện vũ kỹ, bị Mai Anh kéo nhẹ đã đứng lên, nàng ân hận quay đầu nhìn Diệp Âm Trúc:

- Âm Trúc, ta….

Diệp Âm Trúc vội nắm lấy tay nàng, ôn nhu nói:

- Ta nào có trách nàng. Là ta không tốt, là ta không một lòng với nàng. Ba ba nói không sai

Diệp Trọng lạnh lùng nói:

- Biết sai thì sửa. Tránh không để xảy ra chuyện lớn, ta mặc kệ nữ tử đó là ai, ngươi phải chấm dứt mối quan hệ đó ngay.

Diệp Âm Trúc vẫn vô cùng bình tĩnh:

- Ba ba, xin lỗi, những chuyện khác con sẽ tuân theo ý người, nhưng duy nhất chuyện này là không được. Xin lỗi nàng, Hải Dương ta biết mình không chung thuỷ nhưng ta đối với Tô Lạp cũng là thật lòng. Nếu không cùng sống với Tô Lạp, cả đời này ta sẽ không bao giờ có được hạnh phúc.

- Nghiệt chủng, ngươi muốn ta tức chết hay sao?

Diệp Trọng giận dữ, bất chấp thân phận của Diệp Âm Trúc, thân hình chợt động đã vọt thẳng đến trước mặt của Diệp Âm Trúc, vung tay tát mạnh vào mặt hắn.

Phụ thân ra tay, Diệp Âm Trúc nào dám tránh, chỉ biết giương mắt nhìn cái tát nặng nề giáng xuống. Hắn không hề động đậy dù chỉ là 1 ngón tay nhưng trong mắt toát lên sự kiên định

- Dừng tay.

Diệp Ly gầm lên làm cả phòng nghị sự rúng động. Bàn tay của Diệp Trọng cũng ngừng lại giữa không trung.

- Oai phong quá nhỉ!

Diệp Ly trùng mắt nhìn nhi tử của mình.

Diệp Trọng cười khổ nhìn phụ thân mình:

- Ba ba, người cũng bao che cho hắn ư? Người cũng biết thân phận của nữ hoàng bệ hạ, nếu Diệp Âm Trúc hắn……, chúng ta sao có thể nói công đạo với mọi người? Hắn là Nhiếp chính vương, thế cũng đủ để cho các tông khác ghen ghét cùng cực rồi.

Diệp Ly gật đầu, hướng mắt nhìn Diệp Âm Trúc nói:

- Ba ba của ngươi nói cũng đúng. Ngươi biết thân phận của Hải Dương thế nào rồi. Nếu ngươi không 1 lòng với nữ hoàng bệ hạ, cho dù ngươi có nhiều công lao với đế quốc, tông chủ của các tông cũng khó mà bỏ qua cho ngươi. Âm Trúc về mặt tình cảm, gia gia vốn không nên nhiều lời, nhưng ta hy vọng ngươi cũng nên quyết đoán 1 chút. Thành tựu của ngươi bây giờ có thể nói từ khi Đông Long diệt quốc đến nay chưa ai có thể sánh bằng. Ta không hy vọng ngươi vì tư tình nhi nữ mà vất bỏ tiền đồ của mình. Có được nữ hoàng bệ hạ, chẳng lẻ còn không đủ sao?

- Gia gia, đó không phải là vấn đề.

Diệp Âm Trúc than nhẹ 1 tiếng

- Chuyện này con cũng không biết giải thích thế nào với mọi người. Về nội bộ của Đông Long có thắc mắc gì cứ tìm đến con mà nói chuyện. Mọi việc đều có thể thương lượng, nhưng chuyện này tuyệt đối không được.

Mai Anh từ đầu đến cuối cũng không hề trách nhi tử của mình, mặc dù trong lòng nàng vẫn tán đồng việc chung thuỷ. Nhưng với tình cảm của người mẹ hiền có một đứa con xuất sắc như vậy, nàng cảm thấy, con mình có 2 người vợ cũng không có gì quá đáng. Nàng không nhịn được cất tiếng hỏi:

- Âm Trúc, rốt cuộc thì cô nương của nhà nào khiến ngươi động tâm như vậy?

Diệp Âm Trúc không chút giấu diếm, đáp:

- Nàng là công chúa của Lam Địch Á Tư đế quốc, tên là Tô Lạp. Mọi người cũng đã gặp qua nàng khi Lục đạo chi quyết kết thúc. Nàng là nữ giả nam trang. Ba ba, mụ mụ, gia gia, con không biết làm cách nào để chứng tỏ tình cảm của mình và Tô Lạp để cho mọi người hiểu. Con chỉ có thể nói, con thà không làm Cầm Thành lĩnh chủ chứ tuyệt không thể mất Tô Lạp.

- Ngươi…..

Tính nóng nảy của Diệp Trọng lại bùng phát, ngay cả Diệp Ly cũng không nghĩ cháu mình lại kiên quyết đến thế. Từ lúc nhỏ đến giờ cũng chưa hề cứng đầu bướng bĩnh đến vậy.

Diệp Ly phất tay, cản không cho Diệp Trọng nói hết

- Âm Trúc, ngươi đã lớn, chuyện này ngươi tự quyết định đi, nhưng ngươi hẳn cũng đã rõ hậu quả tiếp theo. Lúc này qua trăm ngàn gian khổ Cầm Thành mới dung hợp thành một thể, tất cả đều đang phát triển rất tốt. Ngươi không thể vì bản thân mình mà gây ra bất ổn cho nội bộ Cầm Thành, ngươi rõ chưa?

Diệp Âm Trúc buồn bã gật đầu:

- Gia gia, con đã hiểu. Nhưng mà con cũng không thể bỏ rơi Tô Lạp, đó là người thân của con. Cầm Thành cũng do con một tay thành lập, dĩ nhiên càng mong nó phát triển. Con có thể không làm Nhiếp chính vương của Đông Long bát tông, nhưng không thể thiếu Tô Lạp. Nàng đã chịu quá nhiều khổ sở

- Diệp gia gia, bá phụ, bá mẫu, các người đừng làm khó Âm Trúc nữa. Chuyện này để ta xử lý. Nếu trong nội bộ Đông Long có gì bất mãn, ta nghĩ, ta cũng dễ dàng giải quyết. Âm Trúc, phiền huynh mời tông chủ của bát tông và các vị trưởng lão lại đây, chúng ta sẽ giải quyết ổn thoả mọi việc, tránh mọi việc không tốt phát sinh về sau.

Hải Dương nhìn Diệp Âm Trúc trong mắt đã lộ vẻ xin lỗi.

- Hải Dương, nàng…..

Diệp Âm Trúc nhìn nàng kinh ngạc.

Hải Dương mỉm cười, giây phút này, khí chất ưu nhã của nàng bỗng có chút biến hoá, tựa hồ tăng thêm vài phần cao quý, cũng có thêm chút uy nghiêm của bậc bề trên. Người kế thừa huyết mạch của Đông Long hoàng tộc dù sao cũng không phải tầm thường.

_____***_____

- Cứ tin ta, ta có khả năng xử lý tốt chuyện này. Trở thành thê tử của chàng là niềm hạnh phúc lớn nhất trong cuộc đời Hải Dương. Thê tử không phải chính là trợ thủ đắc lực nhất của trượng phu hay sao ? Nếu ngay cả chuyện này ta cũng không giúp chàng xử lý được thì làm sao có thể thành vợ hiền của chàng đây. Chuyện này là chuyện riêng của nhà chúng ta, không ai có thể can thiệp vào được cả.

Nhìn Hải Dương , Diệp Âm Trúc cảm kích nàng tận đáy lòng, một người con gái, chẳng những muốn chia sẻ sự yêu thương của trượng phu với người khác, còn giúp trượng phu thuyết phục mọi người, điều này chứng tỏ tình yêu của Hải Dương với hắn sâu đậm đến mức có thể vượt qua hết thảy mọi định kiến.

Sau nửa canh giờ, các tông chủ của Đông Long Bất Tông, chỉ trừ Tần Thương, kể cả bà nội của Diệp Âm Trúc hay các vị Thái thượng trưởng lão đều được mời tới phủ lãnh chúa nghị sự.

Vị Minh Thái thượng trưởng lão nhìn Diệp Âm Trúc, cười mãn nguyện, nói:

- Âm Trúc, ta mới vừa đi, ngươi đã gọi lại có chuyện gì chăng ? Hay có bố trí quân sự nào khác? Ngươi cứ yên tâm, ta đã phân phó xong hết, 4 tông vũ kỹ nhất định chịu sự thống soái của Áo Lợi Duy Lạp tướng quân, chung sức luyện binh, để cho lực lượng của đế quốc chúng ta ngày càng lớn mạnh hơn.

Không đợi Diệp Âm Trúc lên tiếng, Hải Dương đã chủ động nói trước:

- Vị Minh trưởng lão, lần này không phải Âm Trúc mời các vị tới mà là ta. Ta muốn mọi người tới đây, hy vọng các vị có thể giúp ta xử lý chút chuyện gia đình.

- A ?

Vị Minh kinh ngạc nhìn Hải Dương. Từ khi Diệp Âm Trúc trở thành Nhiếp chính vương, Hải Dương rất hiếm khi ra mặt, ngay cả khi Âm Trúc không ở Cầm Thành, nàng cũng vẫn chỉ ở cùng với đám mỹ nữ Lam tinh linh, cùng nhau tu luyện Thần âm ma pháp, đối với chính sự Cầm Thành tuyệt đối không hề tham dự. Nhưng không thể phủ nhận, Hải Dương chính là hậu duệ duy nhất của Đông Long hoàng tộc, có thể nói nàng cũng là lãnh tụ tinh thần của đế quốc. Lời này nàng vừa nói ra, lập tức khiến cho mọi người trong sảnh đều phải chú ý .

Hải Dương nói:

- Ta đã thương lượng qua với Âm Trúc, chúng ta quyết định tại đây dưới sự chứng kiến của các vị trưởng lão, tuyên bố đính hôn.

Nghe Hải Dương nói vậy, không một ai cảm thấy ngạc nhiên. Từ biểu lộ tình cảm của Hải Dương đối với Diệp Âm Trúc cũng như việc hắn là Nhiếp chính vương, tầng lớp cao cấp của Đông Long bát tông đều đã biết rất rõ quan hệ đông thời cũng rõ ràng tình cảm của hai người bọn họ. Xét từ bất kì góc độ nào, Diệp Âm Trúc cũng là nhân tuyển thích hợp nhất cho Hải Dương, huyết mạch thuần chính Đông Long, thực lực cường đại. Trên mọi phương diện không thể tìm ra một thanh niên nào xuất chúng hơn hắn.

Vị Minh mỉm cười nói:

- Đây là đại hảo sự rồi! Nữ hoàng bệ hạ, chúng ta phải chuẩn bị chu đáo nghi lễ đính hôn của ngài với Nhiếp chính vương. Mà theo ta thấy, hai người cũng không cần phải đính hôn, cứ làm lễ kết hôn luôn cũng được. Như vậy Đông Long đế quốc hoàng thất cũng nhanh chóng có người thừa kế.

Nghe Vị Minh nói vậy, mọi người ở đây ngoại trừ nhà Diệp Ly đều nở nụ cười, tỏ vẻ ủng hộ tuyệt đối.

Hải Dương thẹn đỏ mặt, cười nói:

- Ta với Âm Trúc hãy còn trẻ, bây giờ kết hôn e là hơi sớm. Huống chi bây giờ huynh ấy còn nhiều việc phải làm, ra sức cho Đông Long cùng Cầm Thành. Trước mắt là thời điểm Cầm Thành đang cần nhân lực vật lực để kiến thiết, không nên quá phô trương lãng phí. Hôm nay ta ở đây chính thức thông báo đến các vị, coi như ba người chúng ta đã hoàn thành lễ đính hôn. Còn về phần lúc nào đính hôn, cứ chờ Cầm Thành xây dựng thêm một thời gian nữa rồi hãy quyết định.

Vị Minh tưởng mình nghe lầm:

- Nữ hoàng bệ hạ. Ngài cao hứng quá nên nói nhầm chăng? Chuyện hôn nhân là chuyện của ngài và Nhiếp chính vương, nói là ba người, chẳng lẽ là …

Vừa nói, lão vừa đưa mắt nhìn bụng Hải Dương, miễn cưỡng nuốt ngay mấy chữ "sinh con rồi cưới" trở lại vào họng.

Hải Dương càng thêm xấu hổ:

- Không, không phải như vậy, ta nói ba người là vì ta còn có một muội muội nữa, cũng muốn cùng ta trở thành thê tử của Âm Trúc.

- Cái gì? Nữ hoàng bệ hạ, ngài không nói giỡn chứ?

Vị Minh chấn động, sắc mặt nhất thời trầm xuống. Các tông chủ Đông Long xung quanh cũng đều giật mình, đưa mắt nhìn thẳng lên chỗ cao nhất nơi mà Diệp Âm Trúc cùng Hải Dương đang ngồi. Diệp Ly cùng Diệp Trọng lo lắng quả thật chính xác, đám quý tộc Đông Long tư tưởng hết sức bảo thủ, trong mắt bọn họ huyết mạch hoàng tộc của Hải Dương là chí cao vô thượng. Lúc này nghe thấy nói Diệp Âm Trúc cưới nàng đồng thời thêm một người nữa, trong ý nghĩ của bọn họ chính là hạ thấp phẩm giá của Đông Long hoàng quyền.

Vị Minh sắc mặt âm trầm, nhìn Diệp Âm Trúc:

- Nhiếp chính vương đại nhân, ta xin ngài giải thích rõ ràng.

Diệp Âm Trúc bình thản nói:

- Ta yêu Hải Dương, nhưng cũng yêu một người con gái khác nữa.

Vị Minh lửa giận bốc cao trong mắt:

- Phải chăng đây là lời giải thích của ngài?

Diệp Âm Trúc gật đầu, vừa định nói thêm điều gì thì bị ánh mắt Hải Dương ngăn lại.

- Vị Minh Thái thượng trưởng lão, xin các vị đừng tức giận, nghe ta giải thích trước đã.

Hải Dương từ bên cạnh Diệp Âm Trúc đứng lên, chậm rãi bước tới trước mặt Vị Minh trưởng lão.

Vị Minh không đợi Hải Dương lên tiếng, vội vã nói:

- Nữ hoàng bệ hạ, chuyện gì cũng được, nhưng riêng chuyện này chúng ta không dám đáp ứng ngài. Ngài không thể dung túng Nhiếp chính vương vậy được. Có lần thứ nhất, nói không chừng sẽ có lần thứ hai, thứ ba. Đây là sự xúc phạm tôn nghiêm hoàng tộc.

Hải Dương lắc đầu, nói:

- Không , Thái thượng trưởng lão, chuyện này ta nghĩ các vị hiểu lầm rồi. Các vị không thể trách móc Âm Trúc được. Các vị căn bản cũng không cần lo lắng việc sau này huynh ấy cũng sẽ có vợ ba vợ tư, thậm chí là nhiều hơn nữa. Bởi vì cho dù là người con gái này, cũng là do ta yêu cầu huynh ấy mới phải đáp ứng cưới nàng ta làm vơ.

Vị Minh sửng sốt một lát:

- Nữ hoàng bệ hạ, ngài không thể vì Nhiếp chính vương phóng túng mà không để ý đến hạnh phúc bản thân như vậy.

Hải Dương mỉm cười lắc đầu nói:

- Sao có thể vậy được? Ở đây ngoài ta ra có ai hiểu rõ tình cảm của Âm Trúc đối với ta sâu đậm thế nào. Nếu các vị muốn làm rõ chuyện này thì ta cũng không tiện giấu giếm. Kỳ thật…

Nói đến đây, nàng ngừng lời một chút, ngượng ngùng xoay người về phía Diệp Âm Trúc, thanh âm nhỏ đi vài phần.

- Kỳ thật, ta để cho Âm Trúc lấy thêm một vợ nữa chính là vì hạnh phúc tương lai của chúng ta. Tại vì, tại vì chuyện ấy của Âm Trúc quá mạnh mẽ, ta một mình…

Nói đến đây, mặt Hải Dương đỏ lên, ở đây đều là người từng trải , có ai không hiểu ý tứ của nàng.

Người bị chấn động mạnh mẽ nhất không phải là Vị Minh Thái thượng trưởng lão hay quý tộc Đông Long, mà chính là bản thân Diệp Âm Trúc. Hắn chăm chú nhìn Hải Dương ngượng ngùng đỏ mặt cười trước mắt. Mắt hắn mờ dần như có hơi nước che phủ, hắn như thế nào cũng không thể nghĩ ra được, vì chuyện của mình với Tô Lạp, Hải Dương cũng không màng để ý đến chuyện xấu hổ của phụ nữ, thậm chí còn bỏ qua tôn nghiêm của một vị nữ hoàng.

- Hải Dương…

Diệp Âm Trúc thốt lên một tiếng , tình cảm trong lòng trào dâng không kiềm chế được, thân hình lóe lên giống như dịch chuyển tức thời, xuất hiện trước mặt Hải Dương, ôm nàng thật chặt trong vòng tay.

Yên lặng, cả phủ lãnh chúa chìm trong một mảnh yên tĩnh. Mọi người đưa mắt nhìn nhau, ai nấy trên mặt đều lộ rõ vẻ xấu hổ.

Hải Dương đã mang cả bí mật khuê phòng nói ra, bọn họ còn có lý do gì ngăn cản Diệp Âm Trúc? Các vị tông chủ chậm rãi đứng dậy, đồng thời hành lễ với Diệp Âm Trúc cùng Hải Dương,

- Chúc mừng Nữ hoàng bệ hạ, chức mừng Nhiếp chính vương đại nhân.

Vị Minh bất đắc dĩ liếc mắt với Hải Dương một cái rồi quay sáng Diệp Âm Trúc nói:

- Nhiếp chính vương đại nhân, ngài nhất định phải đối xử thật tốt với Nữ hoàng bệ hạ. Vì ngài, Nữ hoàng bệ hạ đã nỗ lực rất nhiều rồi…

Nói xong, lão quay người đi ra ngoài, các vị trưởng lão cùng tông chủ khác đều đi theo, chỉ còn lại có gia đình Diệp Âm Trúc cùng bà nội hắn ở lại.

Nép trong ngực Diệp Âm Trúc ấm áp, Hải Dương dần dần cảm thấy bớt ngượng, nhưng lúc này nàng cũng không dám đối mặt với mọi người, nhẹ nhàng nhéo vào bàn tay Diệp Âm Trúc một cái rồi chạy nhanh vào hậu đường.

Nhìn bóng lưng Hải Dương rời đi, Diệp Âm Trúc thầm thề với lòng, sau này bất luận phát sinh chuyện gì, hắn sẽ làm tất cả cho cô gái đã vì mình mà hy sinh mọi thứ này. Tình yêu hắn dành cho Tô Lạp tuy nhiều nhưng cảm tình dành cho Hải Dương tồn tại một cảm giác đặc biệt mà Tô Lạp không thể nào thay thế được.

- Hảo tiểu tử, bản lãnh thật không vừa, làm cho Nữ hoàng bệ hạ nhất mực chung tình với người như vậy, ngay cả sự trong trắng của mình cũng không màng tới nữa.

Tai Diệp Âm Trúc đau nhói, phát hiện ra đã bị mẹ hắn xách tai. Bất quá lúc này Mai Anh mặc dù mắng hắn nhưng khuôn mặt vui vẻ tràn đầy niềm vui.

Diệp Âm Trúc buồn bã nói :

- Con cũng không nghĩ Hải Dương lại nói như vậy, là con có lỗi với nàng.

- Được rồi, chuyện này cho qua đi. Bất quá ngoại trừ cô gái kia, ngươi không được làm chuyện gì có lỗi với Nữ hoàng bệ hạ nữa. Nếu không, cho dù là Nữ hoàng bệ hạ đồng ý, nhất định cũng sẽ vấp phải sự cản trở kịch liệt từ các vị Tông chủ cùng trưởng lão. Cho dù thực lực của ngươi vượt xa đám lão già Đông Long này, nhưng đừng quên Đông Long chính là căn cơ của ngươi.

Diệp Ly nhìn cháu mình, ngoài miệng mặc dù giáo huấn nhưng vẻ hớn hở trên mặt hiện rõ, ai cũng thấy được.

Lan Như Tuyết đi đến bên người cháu nội, tươi cười nói:

- Được rồi, cháu ngoan, ngươi cũng đừng suy nghĩ nhiều. Lúc nào cũng thấy áy náy cũng không phải là chuyện tốt. Kỳ thật, ngươi nghĩ rằng các Tông chủ cùng trưởng lão thật sự chỉ vì một câu nói của Nữ hoàng bệ hạ mà chấp nhận cho ngươi lấy hai vợ hay sao? Đó chỉ là một cách xuống thang êm ái thôi.

- A?

Diệp Âm Trúc kinh ngạc nhìn Lan Như Tuyết, không rõ tại sao bà nội mình lại nói như vậy.

Lan Như Tuyết mỉm cười nói tiếp:

- Đừng quên, bà chính là một trong ba vị Thái thượng trưởng lão của Đông Long. Ngay cả ông nội con cũng không rõ tình thế Đông Long bây giờ. Trong hàng đệ tử Đông Long, tiền đồ cùng tham vọng của ngươi đã vượt xa khỏi các vị Tông chủ cùng trưởng lão. Cống hiến của ngươi cho Đông Long làm cho địa vị của ngươi lên đến mức không ai có thể so sánh được. Khuynh thành chi chiến, lục đạo chi quyết, mạo hiểm xâm nhập Phật la, hợp tác cùng Mễ Lan đề quốc, mang theo mấy trăm vạn đồng bào trở lại cùng bao nhiêu tài phú như vậy. Tất cả công lao này chẳng lẽ chỉ có một cái hư danh Nhiếp chính vương là có thể tưởng thưởng xứng đáng cho ngươi hay sao ?

©·¨u G\yỀjX ©·¨I -njX d_j\ g9 p\¾q

Diệp Trọng thậm chí có chút ghen ghét với nhi tử của chính mình.

Lan Như Tuyết lườm hắn, nói:

- Nếu ngươi cũng giống Âm Trúc lập được nhiều đại công ta cũng khen ngươi như vậy a. Cái này cũng không không phải khích lệ, ta chỉ là nói đúng sự thật mà thôi. Âm Trúc chỉ dùng hành động của chính mình mà đạt được niềm tin yêu của mọi người. Đừng nói chúng ta Đông Long bát tông vốn lực chiến đấu đã không

bằng dân bản xứ tại Cầm Thành. Cho dù có thể so sánh, ngươi có tin hay không, nếu trưởng lão chúng ta hoặc là Bát tông tông chủ hạ mệnh lệnh bất lợi đối với Âm Trúc, căn bản là không có đệ tử đi chấp hành.

Diệp Ly nghi hoặc hỏi:

- Không có khả năng a. Sao mà Âm Trúc lại có được vị trí như vậy được ?

Lan Như Tuyết cầm lấy tay của cháu mình, nói:

- Cái này lão già ngươi cũng không rõ rồi, chính bởi vì Âm Trúc không ở tại trong Cầm Thành, mới tạo nên cảm giác thần long thấy đầu không thấy đuôi. Huống chi, mỗi chuyện hắn làm đều lưu truyền rộng rãi trong Cầm thành chúng ta. Đừng nói chúng ta là người đến đây đầu tiên, cho dù là đám dân Đông Long hậu duệ mới gia nhập, ngươi tùy tiện tìm người hỏi, không ít người chẳng biết lão là ai, nhưng không biết đến Cầm thành lĩnh chủ, Cầm Đế đại nhân, sợ rằng một người đều không có. Âm Trúc không chỉ là anh hùng của Đông Long chúng ta, còn là anh hùng của Cầm thành, thậm chí là anh hùng của Mễ Lan đế quốc. Chúng ta ầm thầm điều tra qua, hai trăm vạn Đông Long cư dân này sở dĩ sẵn sàng chuyển đến Cầm thành, có một bộ phận người là vì ngưỡng mộ Cầm Đế đại nhân mà đến. Nói cho cùng, hôm hay Vị Minh trưởng lão xử sự như vậy cũng bất quá là tìm thang để xuống mà thôi (ý nói tìm cớ để nhượng bộ). Chẳng lẻ mấy lão gia hỏa như chúng ta còn không nhìn ra, nữ hoàng bệ hạ vẫn còn là tấm thân xử nữ sao? Bây giờ trong Cầm thành không ai dám đắc tội với người nhà Âm Trúc.

Nghe Lan Như Tuyết giải thích như vậy, bọn họ mới hoàn toàn hiểu được, nhưng sự cảm kích với Hải Dương trong lòng Âm Trúc không hề giảm bớt. Chính lúc này thì, một thanh âm hư vô tại trong đầu Diệp Âm Trúc vang lên, làm hắn đang đắm chìm tại trong tâm tình tình cảm trong nháy mắt bừng tỉnh, sau một lát lắng nghe, thần sắc có chút biến hóa đi vài phần.

-Ông nội, bà nội, ba, mẹ. Con có thể phải đi một chút. Phiền các người nói với Hải Dương và mọi người một tiếng a.

Mọi người nhất thời sửng sốt, Lan Như Tuyết nhịn không được hỏi:

- Âm Trúc, con muốn đi đâu? Con chỉ vừa mới trở về cơ mà.

Diệp Âm Trúc nói:

- Bà nội, con cảm giác chính mình tu luyện đã tới bình cảnh, con chuẩn bị tìm một cái địa phương an tĩnh tiềm tu. Sẽ không rời khỏi phạm vi Cầm thành đâu mà mọi người lo.

Bởi vì không muốn giải thích nhiều, lại sợ mọi người hỏi tới. Không đợi thân nhân kịp thắc mắc, thân thể Diệp Âm Trúc đã hóa làm một làn khói xanh biến mất không thấy.

- Tên tiểu tử này, nói đi là đi ngay. Từ khi nó trở về, chúng ta ngay cả thời gian cùng nó ăn một bữa cơm còn chưa có.

Nhìn nhi tử rời đi, con mắt Mai Anh có chút ửng hồng.

Diệp Trọng than nhẹ một tiếng,:

- Bây giờ Âm Trúc đã không phải hoàn toàn thuộc về chúng ta nữa. Bởi vì như thế, chúng ta mới càng phải ủng hộ nó, để cho nó đi đi, tu luyện là chuyện tốt. Mặc dù đạt được nhiều thành tựu như vậy nó như trước vẫn không quên tu luyện, không hổ là nhi tử của ta.

Mai Anh trừng mắt nhìn trượng phu một cái:

- Trong khi nhi tử ở đây sao không thấy chàng khen con nó một câu.

Diệp Trọng mỉm cười nói:

- Phải có người nói điều ngược lại chứ, kỳ thật, ta trong lòng quan tâm nó không ít hơn mọi người. Nhưng muốn nhi tử phát triển không chỉ có cổ vũ, đồng thời cũng phải thúc ép nó.

Nhìn quang mang duệ trí trong mắt trượng phu, Mai Anh không nhịn được trong lòng ít nhiều chua chát, lẳng lặng dựa vào trong ngực trượng phu.

Trước mặt là một toà núi, một toà núi cao dốc dị thường. Tại Bố Luân Nạp sơn mạch, đây là một trong số ít ngọn núi nguy hiểm không có khả năng trèo lên. Có thể nói đây là một trong những kiệt tác hùng vĩ của thiên nhiên.

Diệp Âm Trúc đứng tại dưới chân núi, ngẩng đầu nhìn lên trên đỉnh. Từng dải mây trắng như bông bao trùm hết đỉnh ngọn núi. Thị giác có rõ cũng chỉ có thể chỉ nhìn đến nửa một sườn núi mà thôi. Cho dù nơi này là lãnh địa của hắn, nhưng đây cũng là lần đầu đặt chân đến chốn này. Đột nhiên rời Cầm thành, dĩ nhiên không phải vì trốn tránh chuyện gì, nguyên nhân rất đơn giản, hắn phải tìm một nơi yên tĩnh. Bởi vì, đây là yêu cầu của Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn. Vừa rồi, linh hồn ngủ say của Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn đột nhiên thức tỉnh, lão không có nói thêm gì với Diệp Âm Trúc, chỉ là yêu cầu hắn, tìm một chỗ không bị bất cứ kẻ nào quấy rầy.

Cho nên, Diệp Âm Trúc đã lựa chọn nơi này. Sườn núi dốc gần như thẳng đứng, cũng là bởi vì thế, trên bề mặt thực vật có thể sinh trưởng rất rất ít, chỉ có một vài loại cây đặc thù có sức sống ương ngạnh mới có thể từ trên vách núi bóng loáng nọ mọc ra.

Diệp Âm Trúc cũng không biết tòa núi này cao bao nhiêu, nhưng ít ra sẽ không thấp hơn ba ngàn thước, sau khi quan sát sơ qua một chút, thân thể hắn đã hóa làm một màn khói trắng lơ lửng bay lên, phảng phất giờ phút này hắn chính là một phần của tầng mây đang lơ lửng trên sườn núi nọ, nhanh chóng tìm bước đến tụ hội.

Trong nháy mắt đã lơ lửng trong thinh không, tâm Diệp Âm Trúc đã đắm chìm hoà cùng với thiên địa vạn vật, Hồng Linh nay đã trở lại bên ải nhân tộc trợ giúp đề luyện và khai quật kim chúc rồi, hắn bây giờ không thể bay, chỉ có thể sử dụng lực lượng của chính mình. Quang mang màu tím đậm đang xoay vòng quanh thân thể, lần thứ nhất vọt lên, đã vượt qua 30 trượng rồi, tử cấp thất giai đấu khí làm hắn bay lên như pháo thăng thiên. Nhìn thấy đà lao lên sắp hết, Diệp Âm Trúc tay phải chạm nhẹ tại trên vách núi, tử quang bộc phát, tay hắn đã lặng yên vô tức vỗ mạnh vào thân núi, mượn thêm lực, cả người lại nhảy lên, mà lúc này đây bay lên độ cao vẫn y như trước là 30 trượng, không nhiều hơn mà cũng không ít hơn.

Đây là kỹ năng khống chế lực, căn bản không cần cố ý, là rất tự nhiên, hắn đem đấu khí mỗi lần sử dụng đều bảo trì tại trạng thái cân bằng. Nếu không phải trên vách núi bị hắn lưu lại dấu vết khi hắn vỗ vào thân núi lấy đà, thì thân ảnh hắn bay lên như tia chớp không hề dừng lại.

Lên núi cũng không cần kỷ xảo hoa lệ nào, chỉ cần đơn giản và thực dụng là đủ rồi, cùng một loại phương thức, thân thể Diệp Âm Trúc tựa hồ không có nửa phần dừng lại, tựa như một làn khói trắng bay lơ lửng, chỉ trong chớp mắt hắn đã chìm vào trong đám mây. Nếu có người có thể cẩn thận quan sát, nhất định sẽ phát hiện, tại đây bất ngờ trên thân núi đã có một cái thang cao như nối lên tận trời, đáng tiếc, chỗ đặt chân lại đều nhất định cách nhau 30 trượng.

Ngay khi thân ảnh Diệp Âm Trúc biến mất không lâu, dưới chân núi bổng xuất hiện một người. Thân hình cao lớn, toàn thân màu tím. Ngẩng đầu nhìn thoáng qua dấu vết lưu lại của Diệp Âm Trúc, Tử trên mặt toát ra một nụ cười nhàn nhạt:

- Lại muốn bắt đầu tu luyện rồi, không biết lần này ngươi có thể tiếp tục gây cho ta nỗi kinh hãi gì đây?

Vừa nói, Tử cũng không đuổi theo Diệp Âm Trúc, mà là khoanh chân ngồi xuống ngay tại chân núi, hai tay tại trước ngực theo tư thế một trên một dưới, bảo trì một tư thế kỳ dị, tiến vào trạng thái nhập định.

Hô

Diệp Âm Trúc thở dài một hơi, một cổ khí lưu tử sắc từ trong miệng hắn bay ra, đem sương trắng trước người xua tan. Hắn đã lên đến đỉnh núi, ngọn núi này cao hơn hẳn so với tưởng tượng của hắn, ít nhất phải trên 4000 thước, nhưng trèo lên đỉnh núi, cũng không có tiêu hao quá nhiều sức lực của hắn. Điểm này, từ vụ khí màu tím đậm vẫn chưa nhạt đi bên người Âm Trúc là có thể nhìn ra.

Tòa núi này quả thật rất dốc, đồng thời, diện tích nó cũng không lớn lắm, ngọn núi cũng chỉ có hơn mười thước vuông mà thôi, khi Diệp Âm Trúc đi đến nơi này thì thân ảnh hắn trở thành đỉnh của ngọn núi này.

Gió núi thổi ào ạt, mỗi một lần phát ra đều mang đến một lượng sương mù lớn, bao quanh thân thể Diệp Âm Trúc, thậm chí không cách nào thấy rõ phạm vi mười thước chung quanh. Đối với người thường mà nói,

gặp phải tình huống như vậy dám chắc là khó đi được nửa bước, nhưng Diệp Âm Trúc lại cảm thấy bình thường. Bởi vì lúc trước khi Diệp Âm Trúc thổi tan sương mù trên đỉnh núi, tất cả địa hình nơi đây, đã hoàn toàn nhập vào trong óc hắn. Tinh thần lực cường đại luôn có nhiều điểm tốt, mà một trong những điểm đó chính là năng lực ghi nhớ cường đại. Chỉ dùng tinh thần lực lạc ấn, sẽ so với tử ký mạnh hơn nhiều.

Đi tới trung tâm đỉnh núi, Diệp Âm Trúc dừng chân, tay phải nâng lên, tinh thần lực theo động tác của hắn đồng thời phát ra tác dụng, tại dưới ý niệm cường đại khống chế, chui vào trong Long Hồn giới. Phảng phất chạm vào màn lưới điện, tinh thần lực của Diệp Âm Trúc nhanh chóng lùi trở lại tinh thần chi hải của chính mình, một đoàn hắc vụ nồng hậu từ bên trong Long Hồn giới phun ra, sau khi vờn quanh thân thể hắn một vòng, cũng quay trở lại trong Long Hồn giới.

- Ngồi xuống đi!Bây giờ là ban ngày, ta không thể ở bên ngoài. Địa phương này không tệ, rất an tĩnh, nguyên tố ba động cũng rất cân bằng.

Thanh âm già nua của Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn tại chỗ sâu trong linh hồn Diệp Âm Trúc vang lên.

Khi Diệp Âm Trúc theo lời ngồi xuống, thanh âm của Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn đã có chút nôn nóng không đợi được lại vang lên:

- Ta rốt cục đã nghĩ thông suốt rồi, trong khoảng thời gian này ta đã nhiều lần tự hỏi, đến mức nào mới có thể đem cầm ma pháp của ngươi cùng vong linh ma pháp của ta kết hợp hoàn mỹ cùng một chỗ, cho dù không cách nào sinh ra hiệu quả hỗ trợ lẫn nhau, ít nhất cũng không ảnh hưởng qua lại. Sau khi suy nghĩ cẩn thận, từ lý luận đến giảng giải, hẳn là có thể thực hiện rồi, nhưng hiệu quả cụ thể như thế nào, chỉ có chính ngươi thông qua thực tiễn trau dồi không ngừng mới nắm được.

Đối với Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn, sự tôn kính của Diệp Âm Trúc phát ra từ nội tâm, người này từng là đệ nhất cường giả của Pháp Lam, về lĩnh vực ma pháp cả Long Khi Nỗ Tư đại lục sợ rằng cũng không có người thứ hai. Mặc dù ở chỗ sâu trong nội tâm đối với vong linh ma pháp ít nhiều còn có chút mâu thuẫn, nhưng hắn đồng thời cũng hy vọng thực lực chính mình có thể nỗ lực tăng tiến từng bước.

Tử Vi Cầm Tâm thất giai, tại các quốc gia phổ biến trên đại lục mà nói, thực lực đã là cực kỳ cường hãn rồi, huống chi hắn lại có thêm Tử Trúc thất giai đấu khí phụ trợ. Nhưng Diệp Âm Trúc hiểu được rằng, thực lực như vậy còn xa mới đủ. Muốn bảo vệ Cầm thành, bảo vệ thân nhân của chính mình, thì cần phải có thực lực cường đại hơn nữa. Chỉ mỗi giải quyết vấn đề của Tô Lạp, xem ra sức của hắn bây giờ không có khả năng xử lý ổn thoả được rồi.

_____***_____

- Sư phụ, người nói đi, con nhất định sẽ cố gắng tu luyện.

Diệp Âm Trúc dẹp bỏ mọi tạp niệm trong đầu, toàn bộ tập trung nghe lời dạy của Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn.

- Âm Trúc, ngươi có biết thế nào là vong linh ma pháp không? Hay nói thế này nhé, trong ấn tượng của ngươi, vong linh ma pháp là một loại tồn tại như thế nào?

Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn tựa hồ cũng không nôn nóng truyền thụ cho hắn phương pháp tu luyện cụ thể.

Diệp Âm Trúc suy nghĩ một chút rồi nói:

- Vong linh ma pháp hẳn là chỉ một loại ám hệ ma pháp a, thông qua ma pháp chú ngữ đặc thù, sau đó khống chế linh hồn của tử vong sinh vật, thậm chí là thân thể, tiến hành chiến đấu hoặc làm việc khác.

- Không, ngươi sai rồi, mặc dù ngươi nói chính là một đặc trưng của vong linh ma pháp, nhưng đó không phải là vong linh ma pháp chính thức.

Thanh âm của Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn chợt trở nên nghiêm túc lên:

- Ta từng nói với ngươi, vong linh ma pháp là do nghiên cứu linh hồn mà xuất hiện. Mà lúc ban đầu nghiên cứu linh hồn là vì cái gì? Là vì để cho thân nhân chết đi được sống lại, hoặc là vì để cho linh hồn không cam lòng được siêu thoát. Về sau này mới dần phát triển lên. Nói cách khác, vong linh ma pháp cùng các loại ma pháp khác đều là giống nhau. Sự tồn tại của nó, đều là vì trợ giúp loài người trên thế giới trở nên

càng thêm tốt đẹp hơn. Trước khi dạy ngươi vong linh ma pháp, ngươi đầu tiên phải hiểu được điểm này, chỉ có từ nội tâm tiếp thụ nó, ngươi mới có thể có được thành tựu với vong linh ma pháp.

Diệp Âm Trúc trong lòng rung động, hắn biết, ý nghĩ trong lòng của chính mình Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn dám chắc là đoán được:

- Đúng vậy sư phụ, từ trước đến nay con chỉ hiểu được bề ngoài của vong linh ma pháp.

Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn thở dài một tiếng:

- Đâu chỉ có mình ngươi nghĩ như vậy, ý nghĩ của ngươi cũng có thể là suy nghĩ của đại đa số người. Vậy là còn tạm được, thậm chí có kẻ đối với vong linh ma pháp sợ như sợ hổ. Kỳ thật, mọi người sợ hãi, ác cảm vong linh ma pháp cũng không phải không có đạo lý, dù sao đặc thù của vong linh ma pháp làm cho người ta đã nghe mà sợ hãi rồi. Tốt lắm, ta bây giờ sẽ bắt đầu truyền thụ cho ngươi huyền bí của vong linh ma pháp.

Diệp Âm Trúc tinh thần rung lên, hai mắt nhắm lại.

- Vong linh ma pháp, cũng không phải là một loại trong ám hệ ma pháp, chính xác mà nói, nó là sản vật sau khi ám hệ ma pháp cùng tinh thần hệ ma pháp dung hợp. Hơn nữa càng có thêm khuynh hướng thiên về tinh thần hệ ma pháp. Chỉ là bởi vì trong hồn phách của vong linh hoặc là tử linh ít nhiều có nhiễm một chút ám ma thuộc tính nguyên tố, cho nên mới có một chút đặc thù của ám ma hệ ma pháp. Cầm ma pháp của ngươi thuộc phân chi của tinh thần hệ ma pháp. Bản thân ngươi lại tu luyện qua tinh thần hệ ma pháp nên khi tu luyện vong linh ma pháp thì có hiệu quả gấp 1.5 lần.

- Tu luyện vong linh ma pháp, ngươi đầu tiên phải hiểu rõ, chính là linh hồn, bởi vì vong linh ma pháp, bản thân chính là thông qua linh hồn để thực hiện. Vong linh ma pháp càng cường đại, càng quan hệ mật thiết với linh hồn. Mục đích căn bản của vong linh ma pháp, cũng chính là mục đích tu luyện vong linh ma pháp sư chân chính chánh thống không phải là điều khiển những cái xác, mà là thu được tri thức.

- Thu được tri thức?

Diệp Âm Trúc trong lòng rất là kinh ngạc, hắn mơ hồ cảm giác được rằng Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn bắt đầu mở ra một cánh cửa lớn chưa khai quật bao giờ trước mặt hắn.

- Một người, là do thân thể cùng tinh thần hai bộ phận cấu thành. Nói cho cùng, sinh vật gì cũng đều như thế. Chỉ là trong đó tinh thần cùng thân thể chiếm tỷ lệ khác nhau mà thôi. Biểu hiện hình thái của sinh vật cũng bất đồng. Nhân loại, không phải là cường đại nhất trong tất cả sinh vật. Nhưng là, nhân loại lại có ưu thế khác mà bất cứ sinh vật nào đều không có, đó là tính cân bằng giữa thân thể cùng tinh thần lực. Một ví dụ đơn giản, trong long tộc, Kim Chúc long rất giỏi về cận chiến, chúng nó có lực phòng ngự và lực công kích vật lý cường đại. Bản chất bọn chúng là mạnh về nhục thể. Mà Ngân long được xưng là ma pháp long, bọn họ tại phương diện tinh thần thành tựu vượt xa nhục thể. Dĩ nhiên chính là do cường hãn về phương diện tinh thần.

Diệp Âm Trúc nghi hoặc hỏi:

- Nhưng là, nhân loại cũng có phân chia chiến sĩ và ma pháp sư, đó là không phải nói, chiến sĩ tu luyện đấu khí bản thân sẽ thiên về phát triển nhục thể, còn ma pháp sư sẽ thiên về phát triển tinh thần ư?

Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn nói:

- Ngươi nói chính là tình huống về sau này, mà ta chỉ đề cập đến là lúc bẩm sinh. Ngươi nghĩ xem, Kim Chúc long cùng Ngân long vừa sinh ra, có đúng hay không chúng nó đã được chọn sẵn con đường phát triển đây? Nhân loại trong lúc mới sinh ra, giống như là tờ giấy trắng, phát triển như thế nào, đều là muốn xem lựa chọn của chính mình. Hiện nay nhận thức phổ biến trên đại lục, là chuyên tu luyện ma pháp hoặc là vũ kỹ, mới có thể thu được thành tựu cao hơn, mà ma vũ song tu lại gặp phải ma vũ cực bích (bức tường lớn), rất khó đột phá, cũng không có khả năng vượt qua một tu luyện giả. Kỳ thật, ý nghĩ này hết thảy tất cả đều là sai lầm.

Không thể phủ nhận, quan điểm của Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn lúc này, đều khác hẳn những kiến thức bấy giờ, thậm chí là có tính lật đổ.

- Kim Chúc long tu luyện thân thể, Ngân long tu luyện ma pháp, cái này đều rất chính xác, bởi vì bọn họ là từ điều kiện của chính bản thân mà xuất phát. Mà nhân loại nếu thật sự muốn chính lực lượng và tiềm chất của mình hoàn toàn phát huy ra, lại chỉ có một con đường.

Diệp Âm Trúc không nói gì, nhưng trong đại não lại không ngừng suy tư, ma vũ song tu, thật sự mới là lựa chọn chính xác nhất của nhân loại sao?

Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn lạnh nhạt nói:

- Có lẽ ngươi không tin?

Diệp Âm Trúc lắc đầu, đáp:

- Không phải con không tin thuyết pháp của sư phụ, chỉ là từ khi đấu khí cùng ma pháp đản sinh tới nay, trên lịch sử nhân loại, tựa hồ cũng không có xuất hiện quá một vị thông qua ma vũ song tu đạt tới cường giả vô cùng cường đại. Con thân mình mặc dù là ma vũ song tu, nhưng nếu không phải thuở nhỏ nắm căn cơ và sau lại gặp được xảo hợp lớn, cũng không có khả năng đạt tới trình độ tử cấp. Con nghĩ, con bây giờ tốc độ tu luyện, nhất định chậm hơn biết bao nhiêu lần so với tốc độ của một tu luyện giả đơn thuần.

Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn đột nhiên phá lên cười to ha hả, tiếng cười thông qua linh hồn lực phát ra, chấn động trong đầu Diệp Âm Trúc xuất hiện cảm giác có chút mê muội.

- Sư phụ, người……

Tiếng cười ngừng lại, Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn thở dài một tiếng:

- Ngay cả đệ tử thiên tài của ta còn không tránh khỏi đi vào lối suy nghĩ sai lầm đó huống chi là người thường. Đúng vậy, ngươi nói đúng, trên lịch sử nhân loại, chưa bao giờ đản sanh quá một vị ma vũ song tu cường giả chánh thức, nhưng đó là bởi vì, căn bản là không có một người ma vũ song tu có thể tu luyện đến bạch cảnh cửu giai. Ngươi có biết khi nào ta là mới hiểu được đạo lý nhân loại phải đồng hành tu luyện mới có thể đạt tới chính thức cực hạn này không?

Diệp Âm Trúc mờ mịt lắc đầu.

- Chính là khi ta trở thành Pháp Lam đệ nhất cao thủ, đạt tới bạch cảnh cửu giai đỉnh phong thì mới hoàn toàn hiểu được. Khi đó, ngay cả cái tên Tư Long nghiệt súc kia so với ngươi bây giờ thực lực còn mạnh hơn. Khi lên đến đỉnh cao, ta mới biết được, lựa chọn của nhân loại là ngu xuẩn chừng nào. Ngươi tưởng rằng, ta muốn bỏ qua thân thể tu luyện Bạch Vu hồn sao? Khả năng miễn dịch công kích vật lý thì sao? Linh hồn cường đại thì thế nào đây? Không, không thể. Thậm chí chỉ có 1/1000 cơ hội, ta cũng tuyệt sẽ không lựa chọn buông tha cho thân thể của chính mình. Ta sẽ được những gì? Không, không có thứ gì cả.

Tâm tình của Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn rõ ràng trở nên kích động lên, sau khi nói ra hai chữ cuối cùng, yên lặng một lát, mới tiếp tục nói:

- Bất luận là Bạch Vu hồn hay là Hắc Vu hồn, đều là phương pháp tu luyện nghịch thiên, cũng có thể nói là số mệnh cuối cùng của đám Pháp Lam tháp chủ. Đương nhiên, đó là nếu bọn họ trước 500 tuổi có thể tu luyện đến bạch cảnh cửu giai mới được. Cũng không phải mỗi người đều có thể đạt đến đỉnh phong này. Bất luận là ma pháp hệ gì, tới cuối cùng, đều quy về một mối, cho dù thật sự không ai có thể đột phá, cuối cùng cũng chỉ xuống bảo tồn linh hồn thể, cũng chính gọi là linh hồn thành thần. Linh hồn thành thần, về ý nghĩa cũng không phải chính thức là thần.

Diệp Âm Trúc nhịn không được nói chen ngang:

- Nói như vậy, tại trên thế giới này của chúng ta, cho tới bây giờ cũng không có thần xuất hiện ?

Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn trả lời:

- Không, đã từng có. Căn cứ lịch sử ghi lại, tại trên thế giới này của chúng ta, chí ít có hai vị thần chính thức từng xuất hiện qua. Hơn nữa là thân thể linh hồn tất cả đều là thần cấp, chân chánh thần. Bọn họ đã hoàn toàn siêu thoát khỏi tồn tại sinh vật bình thường

- Là ai?

Diệp Âm Trúc kinh ngạc hỏi.

Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn nói:

- Nghe nói, hai vị thần này cùng Đông Long các người đều có quan hệ mật thiết, ngươi biết cảnh giới của thần là gì không? Không phải là có lực lượng hủy thiên diệt địa như người thường tưởng tượng. Trở thành thần, có nghĩa là sáng tạo. Trên lịch sử xuất hiện hai vị thần, một người là sáng tạo ra Đông Long nhân các người cùng Đông long lịch sử chính là Đông phương thần long. Người kia, còn lại sáng tạo ra Thâm uyên mẫu yêu nhất tộc Mẫu Yêu Vương. Bọn họ từng có mặt trong tràng thánh chiến, đó là cuộc chiến chân chính giữa các vị thần. Bí mật này là một trong những bí mật lớn nhất của Pháp Lam thất tháp. Thế nhân liệu có mấy người biết, Pháp Lam thánh địa tại trong mắt bọn họ, kỳ thật chỉ bất quá là một cái phong ấn cửa ra vào. Tồn tại của Pháp Lam, đều không phải là muốn trở thành thống trị giả của đại lục, mà là muốn bảo vệ cửa ra vào liên thông giữa Long Khi Nỗ Tư đại lục với vị diện bên kia, bảo trụ quyền lực sinh tồn của nhân loại. Nếu Mễ Lan đế quốc cùng các ngươi cho rằng Pháp Lam này phong bế 10 năm là âm mưu cùng với Lam Địch Á Tư, vậy các người đã hoàn toàn sai rồi. Pháp Lam phong bế chỉ biết có một nguyên nhân, thì phải là phong ấn đã có biến động, phải có Pháp Lam thất tháp tháp chủ cùng tất cả ma pháp sư của cộng đồng Pháp Lam cố gắng, đến bảo trụ phong ấn này, bảo trụ quyền lực sinh tồn của nhân loại sau này. Điều này là nguyên nhân tại sao Pháp Lam lại chiêu thu đại lượng ma pháp sư, trở thành nguyên nhân ra đời của ma pháp sư thánh địa.

- Phong ấn biến động? Người nói, Mẫu Yêu sẽ có thể trở lại nhân gian?

Nghe xong Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn nói, Diệp Âm Trúc trong lòng đã tràn ngập kinh ngạc, đối với tình huống của Pháp Lam, vị sư phụ đang đứng trước mắt hiển nhiên là một trong những người có quyền lên tiếng nhất, cùng là hiểu rõ câu chuyện bên trong nhất. Tựa hồ, hắn thậm chí ngay cả việc tu luyện vong linh ma pháp đều có chút quên lãng.

_____***_____

Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn nói:

- Thánh chiến lần trước, từ góc độ ban đầu mà nói, thế giới này của chúng ta hoàn toàn là bị thống lĩnh bởi kế hoạch của Thâm uyên vị diện Mẫu Yêu vương, ta thậm chí hoài nghi, lúc trước Đông Long đại lục của các ngươi cùng phương Tây đại lục chúng ta phát sinh xung đột đều là do Mẫu Yêu vương ngấm ngầm thao túng. Chỉ là, Mẫu Yêu vương cũng không biết, trong trên thế giới của chúng ta, cũng có một cường giả chính thức trở thành thần cấp đồng dạng cùng hắn. Vừa rồi ta đã nói, đạt tới tiêu chí của thần cấp là sáng tạo mà không hủy diệt. Đông phương Thần Long vương sáng tạo hết thảy là Đông Long nhân loạicùng Đông Long đại lục, thứ mà Mẫu Yêu vương sáng tạo được chính là Thâm uyên vị diện, thuộc thế giới của Mẫu Yêu. Nếu ta đoán không sai, Mẫu Yêu vương sở dĩ phải thống lĩnh đám Mẫu Yêu đi tới thế giới này của chúng ta, mục đích chính là có thể thoát ly thâm uyên vị diện, có thể thấy được, thâm uyên vị diện do hắn sáng tạo hết thảy cũng không hoàn mỹ. Từ Mẫu Yêu do Mẫu Yêu vương sanh ra mà phán đoán, Mẫu Yêu vương này bản thân nhất định là cực độ tàn bạo, tồn tại tà ác, hủy diệt, thôn phệ, xâm lược, là bản tính của hắn, mà Đông phươngThần Long vương sau khi thành thần, lại sáng tạo ra thế giới Đông Long nhân tốt đẹp. Nếu xem xét từ nhiều góc độ, Thần Long vương sáng tạo được Đông Long thế giới, tốt hơn rất nhiều so với thâm uyên vị diện của Mẫu Yêu vương. Bởi vậy, ta phán đoán Thần Long vương thực lực chân chính phải cao hơn so với Mẫu Yêu vương.

Diệp Âm Trúc trong mắt toát ra một tia thần sắc hướng về nơi xa vắng:

- Nói vậy, Thần Long vương sở dĩ cuối cùng bại về tay Mẫu Yêu vương, là bởi vì hắn sáng tạo cái thế giới Đông Long chúng ta nên tiêu hao năng lượng quá nhiều sao?

Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn nói:

- Chính là như thế, Thần Long vương thiện lương, bác ái, vì để cho hài tử của chính mình có được cuộc sống tốt đẹp, không tiếc hao phí đại lượng năng lượng. Nếu không, hươu chết về tay ai còn chưa biết. Huống chi, Thần Long vương cũng không thật sự thua trận. Mẫu Yêu vương cùng thâm uyên vị diện của hắn đột nhiên xuất hiện, hai cái đại lục va chạm, đều khiến cho Thần Long vương ứng phó không kịp, tại dưới tình huống tuyệt đối bất lợi, cuối cùng Thần Long vương đã sử dụng chính thân thể thần long của chính mình,

đem Mẫu Yêu vương cùng chúng mẫu yêu phong ấn trở về thâm uyên vị diện. Ta có thể dám chắc, Thần Long vương cũng không có chết. Bởi vì nếu không có hắn cùng các vị thần long đặt phong ấn, ngươi tưởng rằng, bằng vào lực lượng bây giờ cuả Pháp Lam, là có thể phong trụ cái cửa vào kia sao?

Thần Long vương không có chết, điểm này Đông Long bát tông cũng đoán được, nhưng suy đoán đối với tình huống cụ thể cùng với lịch sử mà Đông Long lưu lại, cũng không bằng lời kể chi tiết của Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn lúc này.

- Vậy Pháp Lam thất tháp tháp chủ cùng đám ma pháp sư của Pháp Lam làm gì? Cung cấp năng lượng trút vào trong phong ấn, duy trì phong ấn sao?

Diệp Âm Trúc trong lòng sinh ra khát vọng muốn đi đến Pháp Lam, đến Pháp Lam tìm kiếm tổ tiên thần long, cái này cơ hồ là giấc mộng trong lòng của mỗi một người Đông Long, hắn cũng không ngoại lệ.

- Không, cũng không phải bổ sung năng lượng duy trì phong ấn, mà là dẫn động năng lượng của Thần Long vương cùng đám thần long để lại trong phong ấn. Ngàn vạn năm thời gian trôi qua rồi, năng lượng của đám thần long như trước thủ hộ thâm uyên phong ấn, có thể tưởng tượng được, lúc trước năng lượng của bọn họ là to lớn như thế nào. Nói cho ngươi điều này, là để cho ngươi hiểu được, Đông Long nhân loại cùng khối đại lục này của chúng ta vốn là cư dân giống nhau, có hầu hết các điều kiện cân bằng thân thể. Có ví dụ của Thần Long vương, chúng ta thậm chí có thể thấy được rằng, lúc trước hắn với tình huống năng lượng cân bằng đã tu luyện đến thần cấp cảnh giới. Ngươi là đệ tử của ta, cũng có thể nói là hy vọng của ta. Cho dù có lại được Hồn châu, ta cũng không thể nào trở thành thần chính thức rồi. Nhưng ngươi còn trẻ, hoàn toàn có thể có rất nhiều cơ hội. Bởi vậy, bất luận ma vũ song tu khó khăn cỡ nào, người đều nhất định phải kiên trì. Đến một ngày, khi ngươi đạt tới cửu cấp bạch giai, ngươi sẽ hiểu được ta tại sao bảo ngươi làm như vậy.

Nói tới đây, Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn tâm tình từ từ bình tĩnh trở lại:

- Chúng ta trở lại vấn đề nói lúc trước, vừa rồi ta đã nói, chính thống vong linh ma pháp, mục tiêu cơ bản là hội tụ càng nhiều tri thức. Có lẽ ngươi sẽ nghĩ điều đó và vong linh ma pháp không có quan hệ, nhưng nghe ta giải thích rồi ngươi sẽ hiểu được. Vong linh ma pháp, dĩ nhiên là dùng linh hồn làm trung gian, bởi vậy linh hồn của bản thân của mỗi gã vong linh ma pháp sư đều cực kỳ cường đại, thông qua phương thức đặc thù, thu thập linh hồn khác, hơn nữa chi phối linh hồn này. Sau khi linh hồn bên ngoài hoàn toàn bị vong linh ma pháp sư thu phục, căn cứ vào thực lực ít nhiều của vong linh ma pháp sư, hắn cũng có thể thu được một phần linh hồn và thậm chí là toàn bộ trí nhớ. Ngươi nghĩ thử mỗi linh hồn là một phần trí nhớ thì tri thức sẽ khổng lồ cỡ nào? Cho nên nói, vong linh ma pháp tu luyện cũng không phải ma pháp lực, mà là thông qua tinh thần lực dẫn động để gia tăng linh hồn chi lực. Đối với vong linh ma pháp sư mà nói hấp thu linh hồn bên ngoài, cũng giống như ma pháp sư hệ khác hấp thụ ma pháp nguyên tố.

Dùng linh hồn như là nguyên tố tiến hành tu luyện? Diệp Âm Trúc từ lúc bắt đầu ngộ giải đối với vong linh ma pháp đến giờ, trong lòng đã sinh ra cảm giác khát cầu, có chút không thể chờ hy vọng thu gặt càng nhiều vong linh tri thức rồi.

- Đương nhiên, vong linh ma pháp sư tu luyện so với ma pháp sư bình thường thì khó khăn hơn nhiều, trong quá trình khống chế linh hồn, không cẩn thận sẽ bị linh hồn cắn trả. Khi đó, kết quả đáng sợ nhất cũng không phải tử vong, mà là linh hồn bị thôn phệ, thân thể bị chiếm lĩnh. Bởi vậy, vong linh ma pháp sư tại trong quá trình tu luyện, nhất là tu luyện sơ kỳ, khống chế linh hồn bên ngoài, trong quá trình hấp thu tri thức để từ đó rèn luyện tinh thần lực phải đặc biệt cẩn thận, phải phán đoán ra cường độ chuẩn xác của linh hồn nọ mới có thể tiến hành.

- Cùng ma pháp hệ khác giống nhau, vong linh ma pháp sư cũng có thể dựa theo thải hồng(cầu vồng) cấp bậc để phân cấp, tại trước bạch cảnh cũng là 27 giai. Khống chế 1 vong linh, tương đương là xích (đỏ) cấp sơ giai, thậm chí vong linh này là sinh vật linh hồn cực kỳ yếu đuối. Khống chế 2 vong linh chính là xích cấp trung giai, ngươi không nên coi thường quá trình từ 1 đến 2 này, vong linh ma pháp sư tu luyện lúc ban đầu là khó khăn nhất. Mỗi khi khống chế một linh hồn, đối với tinh thần lực của bản thân yêu cầu gia tăng đều là rất lớn, căn cứ độ lớn nhỏ của linh hồn đối phương, khống chế thì tinh thần lực lớn nhỏ cũng không giống nhau. Chỉ có ký kết linh hồn khế ước, vong linh này mới là chân chánh thuộc về ngươi. Khống chế đến 3 vong linh thì được xem tiến vào được xích cấp trung giai. Từ xích cấp tiến lên chanh (cam) cấp là

khống chế 5 vong linh, đồng thời trong đó phải có 1 vong linh có linh hồn cường độ đạt chanh cấp.

Diệp Âm Trúc nghi hoặc hỏi: " sư phụ, linh hồn cũng có màu sắc sao?"

- Đương nhiên. Tại thế giới này của chúng ta, tất cả năng lượng đều có thể dựa theo thải hồng cấp bậc, đương nhiên ngoại trừ năng lực thần kỳ của Đông Long các ngươi. Cho nên, linh hồn cũng theo cường độ khác nhau mà có màu sắc khác nhau, điểm này cùng thải hồng cấp bậc hoàn toàn giống nhau, ta không cần giải thích nhiều. Chờ sau khi ngươi bắt đầu tu luyện, ta trước sẽ dạy ngươi một cái ma pháp có thể nhận dạng màu sắc của linh hồn để phán đoán linh hồn mạnh hay yếu. Vong linh ma pháp này cũng là thứ mỗi một vong linh ma pháp sư phải học đầu tiên.

- Chanh cấp trung giai, phải khống chế được 5 linh hồn, nhưng trong đó phải có 3 là linh hồn cường độ chanh cấp. Tới cao giai, 5 linh hồn này đều phải là cường độ chanh cấp mới được. Hoàng (vàng) cấp cùng chanh cấp cùng loại, chỉ bất quá khống chế linh hồn số lượng đạt tới 10, trong 10 linh hồn ít nhất có 1 đạt tới hoàng cấp, chính là hoàng cấp sơ giai, có 5 đạt tới hoàng cấp, là trung giai, toàn bộ đạt tới hoàng cấp được gọi là cao giai rồi.

Nói đến đây, Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn dừng lại một chút.

- Hệ thống cấp bậc này mặc dù đối với ngươi cũng không có ý nghĩa gì quá lớn, nhưng ta còn là hy vọng ngươi có thể hiểu rõ nguyên vẹn, sau này nếu có cơ hội, cũng thuận lợi đem vong linh ma pháp chính thống của chúng ta truyền bá rộng rãi. Lục (xanh đậm) cấp, là bước ngoặc trọng yếu của một vong linh ma pháp sư. Nếu không có thiên phú nhất định, thì bất luận cố gắng như thế nào, cũng vĩnh viễn không có khả năng đột phá trình độ lục cấp, một khi cố cưỡng cầu, để thu thập linh hồn cường đại, hậu quả ta đã nói rõ cùng ngươi. Ta đề cập đến thiên phú ở đây, chính là tinh thần lực. Có người, được trời phú cho tinh thần lực cũng rất mạnh, nhưng khi tu luyện cũng rất khó tăng lên, nhưng có người trời sanh tinh thần lực không mạnh, sau tu luyện lại có thể đề thăng nhanh chóng. Tình huống của mỗi người đều không giống nhau, mà vong linh ma pháp sư chúng ta tư chất tốt nhất chính là những người giống ngươi như vậy có thể không ngừng đề thăng nhanh chóng tinh thần lực. Cái này cũng là tại sao trước khi học tập vong linh ma pháp, nguyên nhân ta vẫn hướng ngươi nhấn mạnh phải cố gắng tu luyện tinh thần lực.

- Âm Trúc, người còn nhớ không? Lúc trước ta vừa nhìn thấy ngươi khi tinh thần lực của ngươi đạt tới cảnh giới thiên nhân hợp nhất mà than thở không thôi. Thiên nhân hợp nhất, chẳng những có thể mang cho ngươi chỗ tốt là lợi dụng hết thảy vạn vật chung quanh trở thành lực lượng của chính mình. Đồng thời, thiên nhân hợp nhất cảnh giới, cũng là cảnh giới mà vong linh ma pháp sư hằng mơ tưởng khao khát. Đúng là bởi vì ngươi đã tiến vào cảnh giới này, cho nên ta mới quyết thu ngươi làm đồ đệ, ngươi dùng thiên nhân hợp nhất để chứng minh với ta tiềm lực đề thăng tinh thần lực của ngươi to lớn đến cở nào.

- Lục cấp vong linh ma pháp sư, linh hồn khống chế số lượng sẽ trực tiếp tăng lên tới 100, tới lúc này, ưu thế của vong linh ma pháp sư sẽ xuất hiện so với ma pháp sư đồng cấp bậc. Trong 100 linh hồn này, chỉ cần có 1 đạt tới lục cấp, linh hồn khác không thấp hơn chanh cấp có thể xem như lục cấp sơ giai. Khống chế 100 linh hồn cùng khống chế 10 linh hồn là hai khái niệm khác nhau, yêu cầu tinh thần lực cực kỳ nghiêm khắc. Nếu không cho dù ngươi không bị vong linh khống chế cắn trả, tinh thần lực của ngươi không đủ vậy cũng sẽ không cách nào ký kết nhiều linh hồn khế ước. Trong 100 linh hồn này, có hơn 10 đạt tới lục cấp thì được xem là lục cấp trung giai, còn hơn 20, chính là lục cấp cao giai. Từ đây ngươi có thể nhìn thấy, khống chế vong linh số lượng nhiều ít, là điểm mấu chốt thực lực mạnh yếu của vong linh ma pháp sư.

- Vong linh ma pháp sư không chỉ có thể thu được càng nhiều năng lượng từ linh hồn, đồng thời cũng có thể rèn luyện cùng với linh hồn ký kết khế ước của chính mình. Đây cũng chính là phương pháp để cho vong linh tiến hóa. Vong linh tiến hóa càng cao cấp, thực lực của vong linh pháp sư cũng càng mạnh. Nhưng ở chỗ này, ta phải nhắc nhở ngươi một điều, vong linh trong quá trình tiến hóa, mặc dù có trói buộc của linh hồn khế ước, nhưng nếu vong linh pháp sư thực lực của bản thân không đủ, vong linh đã ký khế ước cũng có thể cắn trả. Đương nhiên, nhất định phải là vong linh vượt qua vong linh ma pháp sư mới có thể thực hiện. Bởi vậy, tại trong quá trình rèn luyện vong linh, ngươi nhất định phải chú ý, đừng cho một con vong linh tu luyện tốc độ quá nhanh.

- Sư phụ, vong linh thu phục này là như thế nào tu luyện được?

- Thôn phệ, thôn phệ vong linh khác.

ky9X *?QÆM; ky9, *QÌM; æ¢B æQ+? oQM; GBM? S?€T aQ

L?”M i?’v çQÊ+ M¶B FBM? M;¢+ p¨ M;?B ?Q†+ i`QM; HÁM; +O .B T•K h`9+- S?d ?ª- M¦B,

@ h M iB m iY M¨v- +¦ T?ªB M;QÆB M;?o ``^M; i?¬M T? HBM? ?²M M;QÌB F?€+ H¨ çQÊ+ bU i¨ €+ +O pQM; HBM? K T?€T bQ `²B\

.B T•K h`9+ H†M; +•K F?¬M; M¦B H M HÌB- [mª i?”i- i`QM; HÁM; ?„M ç M; +¦ w M;

@ L m M;QÆB M;?o M?Q p”v- p”v ç½ ?Q¨M iQ¨M b B H–K `²BX æ–m iB M- T?QÆM T?€T bQ p®M H¨ #’i ç²M; pÈB K T?€T bQ F?€+X •K h`9+- M;QÆB M;šK H¢B t2K- + H pQM; HBM? H¢B F?¬M; +¦ b Q\ E?B M;QÆB im Hmv M- +?ŠM; H b) F?¬M; ç p€+ M¨v- ç i`€M? K®B M;mv ?¢B ç¦ +¦ i? i²M i¢B b Q\

L;?2 tQM; M?[M; HÌB M¨v +O S?d L?o EB i E?„+ h®M- bU `®B #ÌB i`QM; ç–m .B T F? B çQÊ+- ç²M; i?ÌB- +ÁM +¦ K°i HQ¢B +ªK ;B€+ M?Q çQÊ+ F? B i?¬M; # i„+ ç M HU+ +QÌM; ç¢B ;b- ç m F?¬M; +¦ T?•M +?QM? i¨- +?QM? ? v i¨ +?d HT?K i?m°+ p¨ +?QM? M;?o iS+ +?QM? M;?o - /MM; p¨Q pB + i¨ €+ iS+ i¨ €+

@ aQ T?K- i ç½ `ä `²BX

S?d L?o EB i E?„+ h®M +QÌB ?¨B HÁM;- M¦B,

@ [mª H¨ F?¬M; i? M;?B M;Ì i?B M T?9 +O M;QÆB- +¦ H)- M;QÆB F?¬M; T?ªB H +¦ M;° iQM? ``i + Q- i`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M;O b v M¨v- i i”T i`mM; M;?B M +S i T?€i ?B M- ç®B pÈB HQ¢B K T?€T M¨v v m +–m ``i + Q p M;° iQM?- ?ÆM i’i +ª i’i +ª +–K K T?€T ç m H¨ [m–M i? +¬M; FQ+?- F?¦ i`€+? M;QÆB +¦ i? ç€B HoM? * ç¢B T?€ S?”i G [m•M ç°B `²BX

oQM; HBM? K T?€T bQ #„i ç–m iW i? M? +’TX J¶B H–M ç i?,M; K°i ;B B- i?U+ H M?QM; H¨- pQM; HBM? K T?€T bQ im Hmv M bQ pÈB K T?€T bQ i?m°+ iQM? F?€ i?ÌB +kM; M;mv ?B K ?ÆMX Jm®M +¦ çQÊ+ ç¢B HQÊM; HBM? ?²M- i?b v m +–m ç® F?®M; +? HBM? ?²M +U+ + QX hB m +?m~M i? M? +’T H¨ F?®M; +? K°i M;¨M HBM HBM? ?²M i? M? +’TX *¦ KQÌB i? M? +’T HBM? ?²M- +?QM? H¨ i? M? +’T i`mM; ;B +€B i? M? +’T HBM? ?²M- KÈB t2K M?Q ç¢i +?m~M i? M? +’T + Q ;B BX æÆM ;B pQM; HBM? K T?€T bQ- i?U+ HU+ i®B i?B m iQÆM; çQÆM; pÈB ?ÆM # ;½ K T? H +? M¨v- +kM; +MM; i?2Q i?U+ HU+ i,M; H M i`Î M M +¨M; H9+ +¨M; HÈMX h¢B b +ªK pQM; HBM? K T?€T bQ\ *¦ K°i b® +kM; M?Q M;QÆB H9+ i`QÈ+ +?Q ``^M; pQ M?QM; i` M bU i?”i- M?B m K T?€T bQ +,K ;?ûi M¦ H¨ #ÎB pb bU +QÌM; ç¢B +O +

L¦B ç M ç•v- S?d L?o EB i E?„+ h®M i•K ibM? `ä `¨M; i`Î M M ?QM; T?’M H M

@ K°i pQ /K çÆM ;BªM- F?B M;QÆB +?B M ç’m pÈB S?”i G pQÆM; [m®+ ç¢B [m•M +¦ K°i ;½ iY +’T pQM; HBM? ç¢B K ç¢Q bQ H¨ ?Q¨M iQ¨M +¦ i? çªQ M;QÊ+ ibM? HU+ +?B M ç’m +O #ªM i?•M ``i v m- M?QM; i?¬M; [m F?®M; +? HBM? ?²M- H¢ p¬ +MM; +QÌM; ?½MX hÈB H K +’T- pQM; HBM? K T?€T bQ ç½ #„i ç–m H¨ K°i i²I +?m~M H K +’T- pQM; HBM? K T?€T bQ F?®M; +? b® HQÊM; HBM? ?²M ç¢i iÈB K +’T pQM; HBM?- +?Q /M H¨ H K +’T bÆ ;B B- M?QM; T?ªB +¦ K°i i`,K i M H K +’T p i`mM; ;B B- H K +’T pQM; HBM? b® HQÊM; ç¢i iÈB K°i M;¨M i?b KÈB #QÈ+ +?•M [m€ i`bM? H K +’T M¨v- +?Q /M H¨ pQM; HBM? K T?€T bQ i?B M T?9 +U+ i®i- +kM F?´ im ?Q¨M i?¨M?X L?QM; +¦ i? ç°i T?€ ç M iY +’T pšM H¨ K°i ~M b®X

@ aQ T?K- p”v iB m +?m~M +O iY +’T H¨ +€B ;b\ *?B K çQÊ+ M?B m pQM; HBM? M HBM? K T?€T bQ çB m F?B M #¼M +?9M; T?€i ç°M; +¬M; FQ+? ç•v\

.B T•K h`9+ H9+ M¨v ç½ ?Q¨M iQ¨M ç„K +?bK i¢B i`QM; pB + i?m H’v i`B i?S+ ç®

S?d L?o EB i E?„+h®M M¦B,

@ S?QÆM; i?S+ i'M +¬M; +O pQM; HBM? K T?€T bQ `'i M?B m HQ¢B p¨ ç /¢M;-
?9i H'v HBM? ?²M b M? HBM?- K'i çB HBM? ?²M- ç®B i?O /o M?B M +kM; iY pQM
p¬ +MM; €+ ç°+- ?ÆM M[iQM? M;mv ?B K +kM; HÈM- +?d +¦ ç€K +¦ i?B M ?QÈM;
KÈB i?Q+? bY /KM;X J¨ +?9M; i +?QM? i?®M; pQM; HBM? K T?€T bQ- T?QÆM; i
M?'i H¨ /MM; HU+ HQÊM; pQM; HBM? #ªM i?•M T?€i ç°M; iBM? i?–M ç€M? b•m p
i` M i?B i? K¨ +?mv M ?¦ i?¨M? +?B M bo T?€T bQ p•M p•MX h?O çQ¢M +¬M; FQ
M?'i i`mv M i?K +?Q M;QÆBX J T?€T M¨v ç m +¦ ?¢M +? M?'i ç`M? +MM; v m +
i? - i?•M i? M;QÌB #` +?B K ?[m i?U+ HU+ F?¬M; i? pQÊi [m #ªM i?•M pQM; HB
HU+ HQÊM; +O pQM; HBM? b) F?¬M; çO ç çB m F?B M i?•M i? M¨v- K¨ i?U+ HU+
+QÌM; ç¢B- b m F?B H¨K pQM; HBM? T?K i? - M,M; HU+ +O M;QÌB +? i H9+ +ÁM
?Q¨M +?dM?X

L;QÆB M;?o t2K- H K +'T K T?€T bQ +¦ i? F?®M; +? çQÊ+ K°i p¢M HBM? ?²M-
ç`+? i bQM; T?QÆM; iY pQM; K°i p¢M i?b- pQM; HBM? K T?€T bQ ` i v- i` M +
T?ªB K°i p¢M +?B M bo F?¬M; bÊ +? i- ?Q¨M iQ¨M T?K+ iMM; K M? H M?- ;B M?"
+? i b®M; H¢B K M; ç M i•K HBM? H¨K `9M; ç°M; ç®B i?O- b) ªM? ?QÎM; ç M bo
+?„+ M;QÆB +kM; `äX >ÆM M[- i?•M i? +¦ i? b) +? i /QÈB +¬M; FQ+? +O ç®B
F?¬M;- M¦B +€+? F?€+- +?d +–M pQM; HBM? K T?€T bQ +ÁM b®M;- T?€T HU+ +Á
p¢M p¢M +?B M boX æ²M; i?ÌB- pQM; HBM? K T?€T bQ +ÁM +¦ i? i¢K i?ÌB `9i H'
i`QÌM;- ç [m v p i`QM; i?B i? i¢K i?ÌB +?B M ç'm- i`Î i?¨M? K°i HQ¢B +QÆM; i
+kM; F?¬M; T?ªB FBM? F?OM; M?Q +QÆM; i?B +?QM? i?S+ p"v- M?QM; i`QM; i?
M[HU+ +?B M ç'm F?B +ÁM b®M;X

>Qi p¨Q K°i M;KK F?¬M; F?Q- ç®B pÈB i?U+ HU+ +O pQM; HBM? K T?€T bQ .B
M;¨v +¨M; KQM; çÊBX

@ hÈB iY +'T- pQM; HBM? K T?€T bQ b) i`ªB [m K°i H–M F?ªQ M;?B K i?"i HÈM-
pQM; HBM? K T?€T bQ b m F?B ç¢i iÈB H K +'T + Q ;B B- b) çbM? +?d iB T iK+ im
iY +'T b) +¦ ? B +€B F i [mª- K°i H¨ i?¨M? +¬M;- ? B H¨ iY pQM;- M?QM; K¨ t€+ bm
L;QÌB M;mv M w K¢Q ?B K tûi +?Q +MM; +kM; +?d H¨ b® Qi

o'M ç ç–m iB M iY +'T pQM; HBM? K T?€T bQ T?ªB ;†T +?QM? H¨ i'i +ª HBM? ?²M
Km®M iB M H M iY +'T- pB + ç–m iB M T?ªB H¨K- +?QM? H¨ ç2K i'i +ª pQM; HBM
ç•v iQ¨M #° T?¦M; i?Q+?X Jm®M ç2K pQM; HBM? T?¦M; i?Q+?- +¦ ? B HQ¢B T?Q
çB iQ¨M #° Q€M F?Q i`QM; HÁM; pQM; HBM?- F?B M +?Q +?9M; iU M;mv M iB m
+?QM? H¨ ç2K #¼M +?9M; K¢M? K) +„M Mm®i- +?mv M ?¦ i?¨M? HU+ HQÊM; +O
+kM; +?QM? H¨ F?€+ M? m ;B[+?QM? i?®M; +MM; i¨ €+- ? B çQÌM; H®B T?€i i`B

@ M OB p¨ +„M Mm®i\

.B T •K h`9+ M;?B ?Q†+ M¦B,

@ bQ T?K- +?QM? i?®M; pQM; HBM? T?€T bQ i?¬M; [m T?QÆM; i?S+ M OB F?
+?QM? KbM? iB m i€M- K¨ F i¨ €+ i?¬M; [m +„M Mm®i F?B M +?Q pQM; HBM? #B
i`QM; H9+ ç¦ +?QM? H¨ `'i HÈM `²BX *„M Mm®i `ä `¨M; +¦ i? i?m çQÊ+ HU+ HQÊM
p"v ç M M v- pQM; HBM? T?€T bQ HU +?¼M im Hmv M T?QÆM; i?S+ i¨ €+ F?¬M;
b Q\

@ æQÆM; M?B M H¨ F?¬M;- i` M Hw i?mv i K¨ M¦B- M;QÊ+ H¢B H¨ +?QM? i?®M; i
+¨M; ;B i,M; +QÌM; ç¢BX *„M Mm®i HBM? ?²M- [mª i?"i +¦ i? H¨K +?Q HBM? ?²M
K¢M?- M?QM; +kM; +¦ i? ;†T T?ªB +„M i`ª +O HBM? ?²M- K¨ K°i F?B #` +„M Mm©
?²M T?€+? iB m i€M- M; v +ª +Æ ?°B Hm•M ?²B ç m F?¬M; +¦X *?Q /M +¦ i`¦B #m°
HB m K¢M; T?ªM F?€M;X J¨ i`'M M HBM? ?²M i?b i`QÌM; ?ÊT #` HBM? ?²M +„M i`ª
HBM? T?€T bQ F?¬M; +¦ +€+? M¨Q i?¬M; [m i`'M M ç i,M; H M HU+ HQÊM; HBM
i`QM; [m€ i`bM? i`'M M- +kM; H¨ H9+ ` M Hmv M iBM? i?–M HU+ #ªM i?•M p¨ HBM
?²M +MM; iBM? i?–M HU+ +¨M; çQÊ+ +OM; +® p[M; +?„+- F?¬M; / /¨M; #` pQM;

iB M ?¦ ç M iY +'T +kM; + Q ?ÆM M?B mX æ€M; iB +- M;QÌB HU +?¼M im Hmv M
ç b®X

.B T •K h`9+ iÁ KÁ ?ÄB,

@ a Q H¢B M?Q p"v\S?QÆM; T?€T i®i F?¬M; +?¼M- M;QÊ+ H¢B HU +?¼M T?QÆ

S?d L?o EB i E?„+ h®M i?Î /¨B K°i iB M;- M¦B,

@ "ÎB pb i?ÌB ;B MX S?QÆM; i?S+ im Hmv M +?QM? i?®M;- i?ÌB ;B M i`U+ iB T +
;B M i`'M M i'i +ª HBM? ?²M T?ªB ;'T KQÌB H–MX L¦B +€+? F?€+- M m +„M Mm®i
+?®M; +U +„M i`ª- +¦ H) +?d +–M K°i M,K H¨ +¦ i? iB M p¨Q iY +'T- K¨ i`'M M H¢B
+ÁM ?ÆMX

.B T •K h`9+ ;B"i KbM? M¦B,

@ M;mv M H B H¨ M?Q i? X *?QM? H¨- i?"i p'i pª KÈB +¦ çQÊ+ pQM; HBM? H¢B T?
+'T +¦ [m M ? ;b ç•v\

@ Zm M ? `'i HÈM- #ÎB pb ç ç¢i iÈB iY +'T- ç–m iB M T?ªB M;QM; Hmv M HBM?
HBM? ?²M HU+ +O +?QM? KbM? ç i?m T?K+ pQM; HBM? KÈB- ç•v H¨ K°i +€B F?¦
iÈB iY +'TX GBM? ?²M +O iY +'T +QÌM; ;Bª H¨ +¦ i? / /¨M; +¦ çQÊ+ ? v b Q- pQ
#ªM i?•M +?Q ç¢i iÈB iY +'T- M m +¨M; ç +?Q HBM? ?²M +O +?QM? KbM? +¨M;
K°i HBM? ?²M F?€+- p"v K°i +?9i +Æ ?°B i?¨M? +¬M; +kM; F?¬M; +¦ `²BX *?d +¦
?²M F?€+- #^M; p¨Q HBM? ?²M +?QM? KbM? b m F?B M;QM; Hmv M- KÈB +¦ i? i?
F?B M +?Q +?QM? KbM? iB M p¨Q iY +'T M?'i ;B B- i`Îi?¨M? pQM; HBM? ? ç¢B K

oQM; HBM? T?€T bQ iB M M?"T ç M ?¨M; M;k +O ç¢B K ç¢Q bQ- i?U+ HU+ H¢B ç
`¨M;X h?m T?K+ M?B m ?ÆM K°i +€B iY +'T HBM? ?²M- +?Q /M ç½ iB M p¨Q iY +
p¨Q HBM? ?²M +O +?QM? KbM?- F?®M; +? T?¢K pB # M i`QM; K°i M;¨M i?QÈ+ pr
+? - +kM; H¨ iB m +?Q +O iY +'T pQM; HBM? T?€T bQX L¦B +€+? F?€+- +?•M +?Q
bQ- pQM; HBM? i`U+ i?m°+ +O iY +'T +QÌM; ;Bª- M;Q¨B F?®M; +? pQM; HBM? F?
h¢B i`QM; T?¢K pB- +?d +–M H¨ i'i +ª HBM? ?²M +¦ i?U+ HU+ v m ?ÆM +'T #"+ K T
+? K¨ F?¬M; +–M HQ H„M; ;b- #'i Hm"M H¨ pQM; HBM? +? i çB ? v H¨ HBM? ?²M
i`QÈ+ K†i M;QÆB H¨ K'v i`,K i M ç`+? M?•M- #¼M ?¼ ç m i¢B # M i`QM; K°i M;¨M
M;QÆB- p"v M;QÆB +?d +–M /U p¨Q HBM? ?²M +?QM? KbM? /šM ç°M; pQM; HBM?
?¼ ` F?ÄB +Æ i? - i?U+ ?B M KB m b€iX æ²M; i?ÌB- +ÁM +¦ i? F?®M; +? HBM?
w- +?9M; M¦ b) i?Ov +?mM; çB i?2Q # M M;QÌB M;QÆB- p T?–M ç +?Q +?9M; M¦
M;mv M w +O M;QÆBX æ•v H¨ +?¶ #€ ç¢Q +O pQM; HBM? T?€T bQX æQÆM; M?
+'K +?9 +O pQM; HBM? ? X

@ hY +'T pQM; HBM? T?€T bQ K¶B F?B ç i?,M; K°i ;B B- T?ªB M„K i`QM; i v b® H
H M K°i- i?U+ HU+ +kM; T?ªB i,M; H M K°i ;B BX L¦B +€+? F?€+- M m M;QÆB H¨
iY +'T M?` ;B B- p"v M;QÆB # M M;QÌB b) +¦ ? B +€B iY +'T pQM; HBM? i` M M?` ;
pB F?®M; +? HBM? ?²M- +?QM? H¨ T?¢K pB pQM; HBM? +'K +?9 # Q T?O- +kM; b
;'T ? B H–MX

*¦ H) M;QÆB b) +?Q `^M; T?¢K pB # Q T?O +O pQM; HBM? +'K +?9 M m bQ b€M?
H¨ M?Ä ?ÆM F?¬M; Qi- M?QM; M;QÆB +kM; T?ªB ?B m çQÊ+- i®+ ç° H¨K T?ûT +
T?€T F?€+ ç m M;„M ?ÆM- ç²M; i?ÌB- +¦ i? i`QM; M?€v K„i `9i H'v çQÊ+ HBM? ?²
ç€T SM; KK+ çQ+? F?€+X

L?Q p"v- T?¢K pB +'K +?9 +O iY +'T i K ;B B H¨ 9Xyyy i?QÈ+ pm¬M;- iS ;B B H¨ 3
H¨ ReXyyy i?QÈ+ pm¬M;- HK+ ;B B H¨ jkXyyy i?QÈ+ pm¬M;- i?'i ;B B H¨ e9Xyyy
i?QÈ+ pm¬M;- iÈB +Ym ;B B- T?¢K pB +'K +?9 +¦ i? ç¢i iÈB KS+ FBM? F?OM; H¨
pB M¨v- +Æ ?² +¦ i? # Q T?O +ª +?B M i`QÌM; `²BX L;QÆB M;?o t2K- +?QM? KbM
K ç¢Q bQ- i` M +?B M i`QÌM; +¦ i? i¢Q ` i€+ /KM; FBM? F?OM; +Î M¨QX æQÆM;
?m®M; F?¬M; +¦ ;b [m'v M?B m- M m ç`+? M?•M +kM; i?B i`B M K T?€T T?ªM F?

HBM? +'K +?9 +kM; b) #` v m çBX L?QM; i?2Q i çQÊ+ #B i- +'K +?9 ç²M; +'K #"+
bQ b€M? pÈB bU #€ ç¢Q +O pQM; HBM? +'K +?9X

@ aQ T?K- p"v #¢+? +'T i?b b Q\ æ¢i iÈB pQM; HBM? T?€T bQ #¢+? +ªM? +?ŠM; T
Q\

S?d L?o EB i E?„+ h®M +QÌB F?´ M¦B,

@ M m i?"i bU H¨ M?Q p"v- +?9M; i +–M ;b T?ªB 2 M;¢B Jšm v mX E?¬M; +¦ çÆM
#¢+? +ªM?- bU ;B i,M; i?U+ HU+ +O pQM; HBM? T?€T bQ b) +?"K çB K°i +?9iX h
M?B M +kM; H¨ +¦ K°i +€B pQM; HBM? #¢+? +ªM?- çB m M¨v çO F?B M +?Q K¼B
`'i H¨ F?¦ F?,MX J¨ ç i?,M; #¢+? +ªM?- +?QM? H¨ Km®M F?¬M; M;WM; M;QM; Hm
+?Q M¦ i`Î i?¨M? K°i #° T?"M Î i`QM; +?QM? KbM?- ç²M; i?ÌB +kM; ç2K HBM? ?²M
ç M i`bM? ç° ?bM? i?€B p[M; +?„+X h?¬M; [m ` M Hmv M M?Q p"v- iÈB #¢+? +ªM
i?¨M? ?²M +?•m- +¦ ?²M +?•m- b) F?¬M; +ÁM çB m K¨ pQM; HBM? T?€T bQ HQ H„
iÈB F?B ç¦- +Æ ?² +¦ i? M¦B H¨ ?¬ ;B¦ +¦ ;B¦- ;¼B KQ +¦ KQ - T?'i i v +¦ i? F?B M
i?¨M? ç` M;K+ +?®M M?•M ;B M- çQÆM; M?B M- M mi?"i bU +¦ pQM; HBM? K T?
i?¨M? +¬M; ç`+? +O +ª ç¢B HK+X .M b Q- M9B + Q +ÁM +¦ M9B + Q ?ÆMXh` M i?
p¬ ç`+?X :B®M; M?Q [m M; KBM? ? K T?€T bQ- H¨ F?„+ iBM? +O pQM; HBM? K

J¼B i?S p pQM; HBM? K T?€T bQ i ç½ M¦B ? i `²BX "„i ç–m iW #•v ;BÌ- i +?QM?
pQM; HBM? K T?€TX "ÎB pb iBM? i?–M HU+ +O M;QÆB ç½ ç¢i iÈB +QÌM; ç° iY
;BÈB i?B M M?•M ?ÊT M?'i- iBM? i?–M H¢+ 'M +¨M; p¬ +MM; FB M +®X *?Q M M-
M;[i /¢v M;QÆBX J'v M;¨v M v- i M;?o ç M #B M T?€T i®i M?'i- +?QM? H¨ i?¬M
i?B i`B M pQM; HBM? K T?€T- #ªQ çªK t€+ bm'i i?¨M? +¬M; +O K T?€T H¨ `'i H
i? K i?m–M T?K+- ç²M; i?ÌB- +kM; KÎ `°M; HU+ ªM? ?QÎM; +O pQM; HBM? K T?
iBM? i?–M # ç°M; +O pQM; HBM?- +kM; +¦ i? i,M; T?9+ +?Q mv HU+ +–K K T?€
T?€T M?'i +Y HQÐM; iB MX o T?–M p"M /KM; ?bM? i?S+ ;b ? v M¦B +€+? F?€+ H¨
HBM? K T?€T M?Q i? M¨Q- i?b M;QÆB T?ªB iU KbM? M;?B M +Sm `²BX

>¼+ i"T / /¨M;- b€M; i¢Q F?¦ F?,MX "„i ç–m iW ?¬K M v- .B T •K h`9+ b) Î i¢B ç•v
S?d L?o EB i E?„+ h®M im Hmv M pQM; HBM? K T?€TX

J†+ /M i?m°+ iQM? #'i ç²M;- +€+ T?QÆM; /B M K T?€T ç m +¦ çB K F?€+ M? m- M
T?€T- pQM; HBM? K T?€T H¢B i?B M ?QÈM; p iBM? i?–M ? K T?€T- +¦ i? +MI
h`9+ i®+ ç° iB T i?m +U+ M? M?- i¢B i`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M¨v- ?„M ç½ [m M
i•K i?–M +O +?QM? KbM? ?Q¨M iQ¨M ç„K +?bK i¢B i`QM; im Hmv M pQM; HBM? K

*–K h?¨M? FB M i?B i ç M; iB M ?¨M? K¢M? K)- K¨ M; v i`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M .
+?B M +m°+ +O ç¢B HK+ +kM; ç½ /–M çB p¨Q M;ä +KiX

h` M +?B M i`QÌM;- G K æ`+? • hQ +MM; " "¨M; K†+ /M +¦ çQÊ+ Qm i? M?'i ç`M?-
M¼ ;B®M; M?Q K°i /½v T?ÁM; M;U tQ+? b„i +?„M M; M; b¬M; +kM; F?¬M; T?ªB /
L¶ hQ ç¢B HK+ ç M?'i ç [m®+- iU J G M +¦ +?¶ /U p[M; +?S+- i?U+ HU+ FBM? i
HU+ +O J G M F?¬M; M;WM; +?mv M ?¦ i?¨M? HU+ +?B M ç'm- i•M #BM? F?¬M;
bU ç€B HoM? +O h•v æ S?m M;mv M bQ€B- ç2K T?QM; imv M T?QÆM; M K J G
Qi M?'i i¢B i?ÌB ;B M M;„M # M i`QM; imv i F?¬M; +¦ p'M ç ;bX æ²M; i?ÌB- i` M
ç¦M bU tm'i ?B M +O K°i ;½ K T?€T bQ +QÌM; ç¢BX o` K T?€T bQ M¨v M;QÌB " "
i`QÈ+- ç9M; H¨ #ÎB pb ?„M- F?B M +?Q h¢T æ`+? • pQÆM; [m®+ M?Ä v m ç€M?
[m•M- i`Î i?¨M? +?B M /`+? FBM? çB M õ/o M;QÊ+ i?„M; +QÌM;öX æ¦ +?QM? H¨ h
+O æ¬M; GQM; #€i i¬M; *–K h¬M;X

L; v +ª h•v æ S?m +kM; F?¬M; #B i i¢B b Q h–M h?QÆM; ç°i M?B M tm'i ?B M i¢
M¨v- +?d #B i H¨ H½Q H¨ iW J G M ç [m®+ i?O ç¬ J G M i?¨M? ç M- i`QM; i v +
L?o .mv •Q ç¢B ç -i? v i? p` i`Q iB M imv M J G M ç M?'i K T?€T bQ +O ç¢B K
i`Î i?¨M? çQ¨M i`QÎM; +O J G M ç [m®+ K T?€T bQ [m•M çQ¨MX

E?B pW KÈB #„i ç–m- +ÁM +¦ F?¬M; Qi K T?€T bQ +¦ p F?¬M; T?K+- M; v +ª L;
Qi M?B m +¦ +?9i F?¦ +?`m- M?QM; b m F?B i`ªB [m K°i ?²B +?B M /`+? T?ÁM; i?

K T?€T i?'K M?m–M ?ÆM ?¨M; +?K+ M,K- /MM; bS+ ç˜v HMB +QÌM; ç`+?- F?¬M; K
+O H½QX

.M h–M h?QÆM; +?d +¦ +'T #"+ K T?€T iY +'T i K ;B B- M?QM; H½Q i` M +?B M
F?¬M; T?ªB K T?€T bQ M¨Q +kM; bQ b€M? çQÊ+X

L?'i H¨ F?B L;mv i >mv- S?'i *€+? a•K çŠM; +'T ç¢B K ç¢Q bQ i?¬M; [m +–K K
M;?2 çQÊ+ h–M h?QÆM; +?QM? H¨ p` bQ T?K ç–m iB M +O .B T •K h`9+- ç®B p
h?Y ?ÄB- M m F?¬M; T?ªB +¦ i?U+ HU+ p¬ +MM; +QÌM; ç¢B- i?b H¨K b Q +¦ i? /¢v
b„+ M?Q p"v çQÊ+\

*¦ h–M h?QÆM; ;B M?"T- ibM? i? i` M +?B M i`QÌM; +kM; +¨M; i`Î M M # i„+- iW
ç M ;BÌ- ç½ [m çB KQÌB i?€M;- iB m ? Q +MM; i´M i?'i +O bQM; T?QÆM; ç m H¨
F?¦ F?,M +?®M; çÎ- M?QM; # M i'M +¬M; H¨ G K æ`+? • hQ +MM; " "¨M; +¦ çQÊ+
æQÆM; M?B M F?¬M;X

:B i ç`+? çQÊ+ Ryyy i?b KbM? +kM; T?ªB i®M 3yy- ibM? ?m®M; +O #¼M ?¼ #•v ;B
L?'i H¨ pB + +?mv M HQÆM; i?U+ +?Q i?9 M?•M tªv ` p'M ç - #` .B T •K h`9+ #¼M
+ªX E?¬M; +¦ HQÆM; i?U+- i?9 M?•M `'i #'i K½M- ;BªK #Èi +QÌM; ç° +¬M; FQ+? ç
hQ E? GÊB +¬M; [m®+- p¬ ?bM? +?mM; i¢Q +?Q J G M ç [m®+ +¦ p¨B T?–M +Æ

*?B M i` M? iB M ?¨M? ç M #•v ;BÌ- ç½ iÈB ;B B çQ¢M iB m ? Q- Km®M +¦ çQÊ+ i
*?Q M M #'i Hm"M H¨ T?Q J G M ç [m®+ ? v H¨ G K æ`+? • hQ ç [m®+ p¨Q i?€M;
? M K¨ +MM; HU +?¼M i¢K i?ÌB M;QM; +?B M- ? B ç m iU HmB [m•M p #B M ;BÈ

hbM? ?m®M; i` M +€+ +?B M i`QÌM; F?€+ +kM; F?¬M; b B #B i H„K- +?B M bU iW F
M?½- M?QM; ç¦ çQÆM; M?B M +?d H¨ # M;Q¨BX hB M p¨Q i?ÌB F€ M;?o M;ÆB p¨
H¢B ç m F?˜M i`QÆM; iB M ?¨M? #® i`Q- B +kM; ç m #B i- +?B M i` M? F iB T b

L;Q¨B K†i t2K ` - im +?dM? ç®B pÈB J G M ç [m®+ +¨M; i? K +¦ HÊB- M?QM; G
i` M? i?O K°i Qi i?ÌB ;B M M;?o M;ÆB- +€+ T?QÆM; /B M çB m T?®B ç m T?ªB K
K°i i`QM; M?[M; KBM? ?[m i`¼M; v m +O G K æ`+? • hQ- S?"i G pQÆM; [m®+ +k
i?ÌB ;B M M¨v K°i H–M M[+?dM? [m•M- +?m˜M #` i®i ç iB M +¬M; J G M ç [m®+

h`QM; ibM? ?m®M; M¨v- bQM; T?QÆM; ç½ iB M p¨Q K°i HQ¢B i`¢M; i?€B +•M #^M
#` çbM? +?d i?–K H†M;- F?B M +?Q GQM; E?B L¶ hQ ç¢B HK+ i¢K i?ÌB ç½ F?¬B T
#bM? /•M #€ i€M? ;–M +?B M i`QÌM; +¦ +Æ ?°B M;?d M;ÆBX

•Q GÊB .mv G¢T H9+ M¨v +MM; .B T >²M; L?¢M ç½ K M; i?2Q 3yXyyy i•M [m•M *–
L?o æ†+ i?¨M?- çQÊ+ M h?B i G¢+ æ M;mv M bQ€B M;? M? iB T pÈB M;?B H +
3yXyyy HB M [m•M- ç®B pÈB J G M T?QÆM; ç¬M; [m•M çQ¨M K¨ M¦B- +¨M; i`¼M;
iW *–K i?¨M? +O .B T •K h`9+ X

h`ªB [m i`"M +?B M H9+ i`QÈ+- i'i +ª iQÈM; bo +O T?QÆM; ç¬M; [m•M çQ¨M ç®B
bo *–K i?¨M? +O ?„M- +Æ ?² ç m H¨ bMM; #€B ç M KS+ KM [m€M;- +¦ 3yXyyy *–
M?"T- +MM; pÈB pB + b m F?B EBK a„+ +?d ?mv ?"m +–M #° ç°B T?•M T?®B p"i iQ
#•v ;BÌ i?U+ HU+ +O T?QÆM; ç¬M; [m•M çQ¨M +QÌM; ç¢B +?Q iWM; i?'v- iQM?
çQ¨M- i´M; HU+ +?B M ç'm pQÊi [m€ k8yXyyy- #^M; p¨Q iQÌM; i?¨M? /¨v +MM; T?Á
+O hQ S?9+ L?o æ†+ i?¨M?- M h?B i G¢+ æ ?Q¨M iQ¨M M„K +?„+ +¦ i? H¢B M;,
+O S?"i G pQÆM; [m®+X

J†+ /M •Q GÊB .mv G¢T K M; ç M +?QM? H¨ i•M [m•M- M?QM; +?B M¨v ç M iW i•M [
+kM; F?¬M; T?ªB i•M [m•M #bM? i?QÌM; çÆM ;BªM p"v- i`ªB [m +?d ç¢Q +O +€+
F„- 3yXyyy M;QÌB M¨v ç½ +¦ +,M #ªM pk F„ M?'i ç`M?- ç'm F?Q +kM; im Hmv M çQ
iQ +?'i i®i- ç½ +¦ tQ+? +'T- i?U+ HU+ ç'm F?Q + Q ;B B- +?Q /M H¨ iQ +?'i i–K i?
?B m iB M p¨Q tQ+? +'T ç'm F?QX >ÆM M[çQÊ+ •Q GÊB .mv G¢T ç†+ ?m'M- +?B
M;¨v- HU+ +?B M ç'm ç m H†M; H) ç i?,M;X

æ²M; i?ÌB- •Q GÊB .mv G¢T +kM; ç½ K M; ç M .B T >²M; L?¢M +MM; # i`,K iY i?
K°i M;¨M i M :B€+ PM; F} bo- +¦ #¼M ?¼- hQ S?9+ L?o æ†+ i?¨M? +¦ i? ?Q¨M iQ

+O ç`+? [m•M K¨ ç ` T?ªM SM; +?m˜M t€+ M?'iX

G9+ M¨v- +?Q /M H¨ .B T•K h`9+ +?QM? KbM? +kM; F?¬M; M;?o iÈB- 3yXyyy M;Q
b) i`Î i?¨M? i`K +°i +O *–K i?¨M?- K°i bQ çQ¨M p¬ ç`+?X

J•v KM M²M; ç"K i¢B çdM? M9B T?B m ç½M;- M?QM; F€ /` +?QM? H¨- F?B K•v KM
M;QÌB i?b iU ç°M; T?B m i€M- F?¬M; i¢Q i?¨M? K°i F?®B- iU M?Q H¨ i•K +O K•v

hB M; ç¨M M? M? - ç M; iW i`mM; QÆM; +O K•v KM M¼ p M; H M- ç€K •K T?M i`–
p¨B T?–M #m¬M #½ i`QM; ç¦- H¢B K M; i?2Q p¨B T?–M M?m ?Á M? M?¨M;- iUm i

L;²B Î i`QM; ç€K K•v KM ç9M; H¨ .B T•K h`9+- H9+ M¨v i`ÌB ç½ i®B /–M- K†i i`ÌB ç
iW iW ?¢ tm®M;- #¦M; ç K ç M; iW iW T?O tm®M;X

æ†i i¢B i` M çMB +O .B T•K h`9+ H¨ S?B "°+ GB M *?•m +–K- i?•M +–K K¨m [mwi
b€M; M?m ?Á - M?QM; i¢B b•m i`QM; [m M; K M; K¨m iQK M¼ ç½ +¦ K°i i–M; K¨m i`
M;mv M #´M # M i`QM; ;BªK çB p¨B T?–MX

J¨m i`„M; b[M¼ +kM; F?¬M; T?ªB H¨ #¢+? +ªM?- K¨ H¨ K°i HQ¢B K¨m +¦ p i€B M?
K¶B K°i H–M MÎ` ç m b) bBM? ` ?Q†+ i`®M; `¶M;- ?Q†+ K M; ç M +ªK ;B€+ ç†+ i

s9+ ç°M; HBM? ?²M i¢B i`QM; iB M; ç¨M i`¨M M;"T- M; v +ª +?MK ?„+ pK M²M; M†
h`9+ iU ?² i¢B i?2Q p"M Hm"i +O iB M; ç¨M K¨ # ç°M; ç M- K¶B K°i H–M # ç°M;
M;QM; i?"i p¨B T?–MX «M; @ - MQÆM; i?2Q ç M K°i iB M; iB M; ç¨M +m®B +MM;
h`9+ +kM; F?¬M; +¦ M?Q #bM? i?QÌM; /MM; ? B i v ç2K /Q p"M +O iB M; ç¨M t¦ ç
ç°M; +O +–K ?mv M i¢B F?¬M; i`mM; T?B m ç½M; [m v p - M?Q p"v ç½ T? i`°M H
M²M; M†+ /–M /–M iªM çB- M?QM; K•v KM +?mM; [m M? H¢B M?Q i`QÈ+ ç½ ?bM? /
+?mM; F?¬M; +€+? M¨Q T?B m iB M i`QÈ+ T?¢K pB iB M; ç¨M M¼X

@ h®i- K°i F?9+ i?O M ?²M i®i H„K - i i?"i F?¬M; #B i?bM? /mM; M;QÆB H¨ +–K
pQM; HBM? K T?€T i?B M i¨BX

h? M? •K i`–K i?'T K¨ +¦ +?9i F?¨M F?¨M i`QM; ç¦ ç½ i`¨M M;"T ?QM; T?'M F?¬M;
?„+ pK M;QM; F i i?¨M? K°i çQ¨M- T?B m T?M i¢B i`QÈ+ K†i .B T•K h`9+X

@ aQ T?KX *QM ç½ +¦ i? ç2K pQM; HBM? K T?€T /mM; M?"T p¨Q i`QM; K¶B K°i i?
iBM? i?–M HU+ +MM; HBM? ?²M F? ?ÊT # M i`QM;- +–K F?9+ p®M i€+ /KM; +¦ i?
HBM? ?²M- M;QÌB +ªK ;B€+ M?Q i? M¨Q\

.B T•K h`9+ M?bM ?„+ pK i`QÈ+ K†iX

S?d L?o EB i E?„+ h®M ?¨B HÁM; M¦B,

@ .M b Q M;QÆB KÈB H¨ im Hmv M ;Bª +–K K T?€T M¨v +MM; pQM; HBM? K T?€T
bQ pÈB i Hw ;BªB i`QM; ç¦ +¨M; b•m ?ÆM K°i i–M;X J†+ /M MÆB M¨v +kM; F?¬M;
+?d ?mv- M?QM; M; v +ª HBM? ?²M +O i ç m M?Q ç½ #` +–K F?9+ +O M;QÆB t
çQÊ+- M;QÆB b m M¨v /mM; ?ÊT K T?€T ?B m [mª i?"i i®iX L;QÆB +–M #•v ;BÌ +
i?S+ K¨ i?¬BX J†+ /M i +ÁM F?¬M; i? /€K +?„+ pQM; HBM? K T?€T +O M;QÆB ç
M;?o ç M +kM; b) F?¬M; i?'T ?ÆM +'T #"+ +–K K T?€T +O M;QÆB `²BX L¦B i?"i
HÁM; - iW T?QÆM; i?S+ M;QÆB #•v ;BÌ im Hmv M K¨ t2K- pQM; HBM? K T?€T i
i?S+ +–K K T?€T +O M;QÆB- ?Q†+ M¦B H¨ K°i HQ¢B T?K ;B ?B m [mª i`QM; +–K
T?ªB +,M +S HBM? ?²M +O M;QÆB F?m b€+? K¨ #B M ?¦ X L m +¦ i? bÈK ;†T M;
?û ` #¢+? +?d K¨ M¦B- i imv i ç®B K°i +€+? iU iBM ç2K M;QÆB #²B /QÐM; i`Î i?¨M
ç¢B M?'i iW i`QÈ+ ç M M vX

.B T•K h`9+ KdK +QÌBX >ÆM ? B i?€M; M v- ?„M pšM ç m i¢B i` M çdM? M9BX æ
HK+ ç` - i?U+ p"i ç½ F?¬M; T?ªB H¨ ç² `'i i`¼M; v m `²B- i?¬M; [m K T?€T HU+
T?€T M;mv M i® i`QM; F?¬M; F?Q i?¬M; [m i?–M M;mv M K T?€T #¨Q ?®B M?"T
+O i?•M i? +kM; çO ç /mv i`b M?m v m bBM? i²MX

>ÆM ? B i?€M;- ?„M F?¬M; ;BÌ T?9i M¨Q F?¬M; im Hmv M pQM; HBM? K T?€T- F?
iW iW /mM; ?ÊTX >„M T?€i ?B M- pQM; HBM? K T?€T iW w M;?o M¨Q ç¦ K¨ M¦B H
i?–M K T?€T- i?¬M; [m HBM? ?²M iU i?•M /šM H®B K¨ bBM? ` ªM? ?QÎM; K½M?
/M pQM; HBM? K T?€T +U+ F€ +QÌM; ç¢B- M?QM; M¦ +kM; +¦ F?mv i ?½K- F?¬M;
?m®M; M?Q p”v +¦ i? i€+ /KM; pÈB i'i +ª- +?Q M M- i¢B i`QM; [m€ i`bM? /mM; ?Ê
L?o EB i E?„+ h®M M?Q p”vX oQM; HBM? K T?€T iUm i?¨M? pb H¨ K°i #° T?”M i`C

*?Q iÈB ?¬K M v- ç½ [m çB i€K KQÆB K®i M;¨v- F?¬M; iÈB # i?€M; i?ÌB ;B MX .B
çQÊ+ [m€ i`bM? /mM; ?ÊT # M i`QM; +O pQM; HBM? K T?€T +MM; +–K K T?€T-
L?o EB i E?„+ h®M ?¼+ i”T ç¢B HQÊM; i`B i?S+ +O pQM; HBM? K T?€T- p T?–
+?d +¦ i¢B b m M¨v KÈB +¦ i? iW iW Hmv M i”T iÈBX

@ aQ T?K- pQM; HBM? K T?€T +O +QM #•v ;BÌ iQM? ç½ im Hmv M ?Q¨M i?¨M? +

.B T •K h`9+ ?ÄBX Í +?¶ M¨v ç½ ?ÆM ? B i?€M;- ?„M iU M?B M #B i hY i¢B T?Q
ç²M; i?ÌB +kM; ç2K iBM iS+ #bM? M +O +?QM? KbM? i`mv M H¢B iÈB *–K h?¨M
ç¬M; çªQ- +ÁM +¦ `'i M?B m pB + T?ªB +–M ?„M p` HoM? +?O M¨v [mv i ç`M?- +¨
#•v ;BÌ +Æ ?² K¶B K°i M;¨v ç m #B M ?¦ - i?ÌB ;B M ç®B pÈB ?„M K¨ M¦B +U+ F€ i`

@ E?¬M;- +ÁM +?Q çQÊ+X

S?d L?o EB i E?„+ h®M i`–K ;B¼M; M¦BX

.B T •K h`9+ i`QM; K„i iQ€i ` [m M; K M; M;?B ?Q†+- M?bM ?„+ pK i`QÈ+ K†iX

S?d L?o EB i E?„+ h®M M¦B,

@ h +kM; F?¬M; T?ªB M¦B K T?€T i?U+ HU+ +O M;QÆB F?¬M; çQÊ+- K¨ H¨ Î i` M
K°i ;½ pQM; HBM? K T?€T bQ +?€M? i?S+- M;QÆB i`QÈ+ ? i T?ªB ?Q¨M i?¨M? i?n
KÈB +¦ i? X L m F?¬M; H¢B M?Q i? M¨Q +¦ i? t2K M?Q tm'i bQ ç•v\

@ h?m T?K+ pQM; HBM?\

.B T •K h`9+ bYM; b®i K°i +?9i- ?„M +?QM? KbM? +ªK ;B€+- #^M; p¨Q i?U+ HU+
iY +'T +QÌM; ;Bª b m F?B bBM? ` pQM; HBM?- ?„M çQÆM; M?B M +kM; K°i +€+?
[mv i H¨ ç®B T?QÆM; F?B +ÁM b®M; i?U+ HU+ F?¬M; i? pQÊi [m +?QM? KbM?X

S?d L?o EB i E?„+ h®M M¦B,

@ æ9M; p”v5 h`QM; F?B M;QÆB #„i ç–m im Hmv M pQM; HBM? K T?€T i ç½ i?'v i
i¢B ç•v ç¢i iÈB çQ+? +O KK+ iB m im Hmv M i?b- i`QM; H9+ ç¦ +kM; M M H¨ iB M
L;QÆB +¦ ç9M; ? v F?¬M; `'i M;?B ?Q†+- F?¬M; #B i +?QM? KbM? +ÁM i?B m i?n
HBM? ;b KÈB i®i\ _'i çÆM ;BªMX

oW M¦B- ?„+ pK i`QÈ+ K†i .B T •K h`9+ pW M;QM; F i i?¨M? ?bM?- ?mv M ?¦ ` K
iB M i?•M- çB K i¢B i` M p` i`Q i`€B iBK +O .B T •K h`9+X

J°i +´ HBM? ?²M # ç°M; F`+? HB i K½M? HB i ç½ FQ+? i?Q+? K°i +?9i p` i`Q i`€B
b m ç¦- K°i ç¢Q i?'i i?ªB [m M; K M; i`QM; ç¦ K¨m p¨M; HÊi H¨K +?O ç¢Q M?'i i?ÌB
#„M; ` - iUm M; v +ª S?d L?o EB i E?„+ h®M HBM? ?²M +QÌM; ç¢B p”v +kM; i`QM
F?¬M; /€K +MM; [m M; K M; M¼ ç®B F?€M;X

h`QM; T?9i +?®+- .B T •K h`9+ +?d +ªK i?'v iQ¨M i?•M K T?€T HU+ +MM; ç'm F?
+m²M; ?QÈM; p` i`Q i`€B iBK /kM; F?S- iQ¨M i?•M M,M; HQÊM; +?Êi +Q `9i H¢B- i
[m M; K M; +?Êi H¦2- HQM; ?bM? +´ +–K M¼ ç½ H†M; v M tm'i ?B M i¢B i`QÈ+ K
? v F?¬M; F?Q iS+ +O +´ +–K M¨v p¬ +MM; +QÌM; i?`M?- p®M i?–M F?Q i` M çM
S?B "°+ GB M *?•m +kM; i`QM; M?€v K„i iUm ç½ i`Î H¢B i`QM; F?¬M; ;B M ;BÈB +

@ E?¬ J°+ GQM; L;•K\

.B T •K h`9+ ;B”i KbM? M?bM +´ +–K i` M ç–m ;®B- H9+ M¨v- F?Q iS+ iBM? i?–M +
+–K M¨v K¢+? H¢+ +MM; K°i +?¶- K†+ /M ?„M +kM; F?¬M; +¦ ç¨M i'm- M?QM; +?Q

`ä `¨M; iBM? i?–M HU+ +O +?QM? KbM?- K T?€T HU+ +MM; ç'm F?Q ç m iB m ?

@ E?¬M; b B- +?QM? H¨ E?¬ J°+ GQM; L;•KX L;O b v i¢B i`QM; +Æ i? +O M;QÆ i +˜M i?"M ibK ?B m mv HU+ +O +€B bB m i?–M F?Q M¨v- M¦ H¨ M?'i FB M +?•M + i`QM; M;QÆB M?bM [m - bÊ `^M; +kM; +?d +¦ G¬B h?–M +?B +?mv /QÈB i`¢M; i?€ i? +MM; M¦ ç2K bQ b€M?X "ÎB pb i iWM; #^M; p¨Q HBM? ?²M HU+ i`Ê ;B9T M;QÆ pÈB +QÌM; ç° M,M; HQÊM; +O M¦ +kM; iQM? H¨ iQÆM; ç®B ?B m `ä- +,M +S iQM #¢+? +ªM? M?'i ;B B- +¦ i? +?€M? i?S+ bY /KM; +€B bB m i?–M F?Q M¨v- T?€i ? M?B M- F?B ç¦ M;QÆB- +kM; p¬ T?€T ç2K M¦ M?Q +´ +–K F?€+ M?Q +€M? i v p"v

@ L?QM; bB m i?–M F?Q +?QM? H¨ bB m i?–M F?Q- F +ª M m +?d H¨ T?€i ?mv ` T?ªB i?–M F?Q #bM? i?QÌM; +¦ F?ª M,M; bQ b€M?X G¨K *–K h?¨M? HoM? +?O- iQ ?B K i?"i ibU M?B m H„KX L?'i H¨ mv ?B T +¦ i? ç M iW S?€T G K- +?Q M M- i ?v bÈK bY /KM; +€B bB m i?–M F?Q M¨v- +¨M; #ªQ p i®i +?QM? KbM?X

L¦B ç M ç•v- F?˜m F?Q S?d L?o EB i E?„+ h®M i`Î M M +¦ +?9i i?'i p¼M;X

@ J¶B M;QÌB ç m H¨ iU iQ- i +kM; F?¬M; M;Q¢B H X >¨B iY- M;QÆB +¦ i? M¦B H +¦ M;QÆB KÈB +¦ i? iW hQ GQM; ç¦ H'v H¢B ?²M +?•m +O i X *?Q M M- i +?d #B +QÌM; ç¢BX

@ *?QM? H¨- +€B ç¦ p¨ i?m T?K+ HBM? ?²M H¢B +¦ [m M ? ;b ç•v\

.B T •K h`9+ ?ÄBX

S?d L?o EB i E?„+ h®M ç¢Q,

@ J T?€T HU+ +MM; ç'm F?Q +O M;QÆB #•v ;BÌ ç m ç½ ç¢i iÈB iY +'T i?'i ;B B- i M;WM; F?´ im M¨v- H¢B i,M; i? K ç†+ iQM? +O pQM; HBM? K T?€T- M?Q M;QÆB /M H¨ iY +'T +Ym ;B B +QÌM; ;Bª i¢B i`QÈ+ K†i M;QÆB pB i'i +¦ i? +?B K çQÊ+ ç K T?€T HU+ bQM; ?¨M? H¨ Qm i? HÈM M?'i +O M;QÆB- +€B M¨v F?B M M,M; HU T?ªB t ?ÆM ç¢B ç b® K T?€T bQ #bM? i?QÌM;X "ÎB p"v- M;QÆB #•v ;BÌ pšM +ÁM +€B bB m i?–M F?Q M¨v- F€ i?"i +?d H¨ K°i çQÌM; i?¬BX J¨ K°i +€B çQÌM; M¨v- +? F?®M; +? M¦- ç +?Q M¦ iW i`QM; i`€B iBK +O M;QÆB tm'i ` +MM; M;QÆB bY /K

.B T •K h`9+ +9B ç–m M?bM p T?Q E?¬ J°+ GQM; L;•K +–K i` M çMB +O +?QM? çQÊ+ `²B- i?'i i? M? M¦B,

@ aQ T?K- M;¨B +?ŠM; H) ç +?Q +QM çB i?m T?K+ +€B HBM? ?²M FB b QX

S?d L?o EB i E?„+ h®M KdK +QÌB M¦B,

@ æ9M; p"v- +?QM? H¨ M¦X *?ŠM; H M;QÆB bÊ\

.B T •K h`9+ H„+ ç–m- M¦B,

@ *QM +MM; pÈB M¦ +,M #ªM +?QM? H¨ i? #'i HQÐM; H"T- bÊ i?b F?¬M;X L?QM; +¦ i? ç M i?m T?K+ K°i +€B #¢+? +ªM? HBM? ?²M b Q\

S?d L?o EB i E?„+ h®M M¦B,

@ æQÆM; M?B M F?¬M; çQÊ+- M;QÆB F?QªM; +€+? i?m T?K+ #¢+? +ªM? HBM? ?² b Q- iW iY +'T ç M #¢+? +ªM?- H¨ K°i +€B M?ªv p¼i i`¼M; ç¢BX L?QM; H¨- +?€M? L?QM; #•v ;BÌ M;QÌB FB i`QM; E?¬ J°+ GQM; L;•K +–K- K†+ /M +ªM? ;BÈB +?QM +?€M? i?S+ i?U+ HU+ H¢B bÈK ç½ F?¬M; T?ªB #¢+? +ªM? iB m +?m˜M `²BX h`Q L;•K +–K ;B K H•m M?Q p"v- HBM? ?²M ?„M bmv v m- +?d +¦ i? H¨K +–K ?²MX *?Q F?¬M; #B i# Q M?B m HBM? ?²M ç½ H¨K ?„M i`Î i?¨M? #¢+? +ªM? pQM; HBM? bm M¦B- +€B M¨v [mª i?U+ +?QM? H¨ çB m FB M i?m"M HÊBX

E K¨ S?d L?o EB i E?„+ h®M +MM; .B T •K h`9+ €K +?d- +?QM? H¨ # M i`QM; bB m L;•K- H9+ i`QÈ+ /QÈB t T ç†i +O .B T •K h`9+ i`Î i?¨M? +–K ?²M +?QM? H¨ K°i ç L†+ E?„+ >B

ky8X *?QÆM; ky8, GBM? >²M *?B *?B M @ h?–M h?€M? *U GQM;

L?Ì +Æ /mv M tªQ ?ÊT- L†+ E?„+ >B #` .B T •K h`9+ T?QM; 'M i`QM; +•v ç¨M E?¬
KbM?- i?•M ç¨M H¨ GQM; >²M K°+- /MM; HQM; +®i- HQM; M? UtQÆM; `²M;- `,M
i`¼M; v m- /MM; ;•M +O #ªv HQM; pQÆM; H¨K /•v ç¨M- H¢B i? K HBM? ?²M L†+ E
i?–M F?Q M¨vX

E?B L†+ E?„+ >B #` .B T •K h`9+ /MM; T?QÆM; T?€T õ/B ?Q iB T K°+ö +?9 M?"T
çB iQ¨M #° w i?S+- +?d +ÁM H¢B K°i Qi HBM? ?²M HU+ p¨ K°i Qi #ªM M,M; i²M i¢
M?B M +kM; +?QM? H¨ i²M i¢B pQM; HBM? `²BX *¦ i? M¦B `^M; i`QM; ;B B çQ¢M
+QÌM; ç¢B M?'i K¨ .B T •K h`9+ +MM; S?d L?o EB i E?„+ h®M +¦ F?ª M,M; ibK çQÊ

G¢+ ç¨ ;–v pšM ?ÆM H¨ M;U F?Ä2- +?Q /M HBM? ?²M +O L†+ E?„+ >B bmv v m-
iWM; H¨ HBM? ?²M +O K°i i?–M i?€M? +U HQM;X

@ L m +¦ i? F?®M; +? +–K ?²M- M;QÆB +¦ i? i?¬M; [m +–K ?²M ç bY /KM; bB r
?¢+? i•K +O i?–M F?Q- F?¬M; +? çQÊ+ F?Q ?²M- M;QÆB +?ŠM; M?[M; +¦ i? bY
i? iB i FB K K°i HQÊM; HÈM M,M; HQÊM;X æ²M; i?ÌB- çB m i`Î M;¢B HÈM M?'i +C
H¨ +–K ?²MX .M b Q- HBM? ?²M +O i?–M i?€M? +U HQM; M¨v ç®B pÈB M;QÆB ç½
tQ+? F?®M; +? +O M;QÆB- M?QM; /M b Q HBM? ?²M +O M¦ +kM; ç½ v m çB K°i
M¨v i`Î M M +¨M; i? K ?Q¨M K„- M;QÆB T?ªB H¨K çQÊ+ ? B pB +X J°i H¨ t¦ çB ç
+ÁM H¢B- +?QM? H¨ i`Ê ;B9T K M; HBM? ?²M M¦ K°i H–M M[ i`Î M M ?Q¨M +?dM
M¦B-? B pB + M¨v ç m +U+ F€ F?¦ F?,MX E?ÆB /"v HBM? ?²M HU+ +O M¦ i?b i¢K
+O M;QÆB F?¬M; çO ç +?'M M?B T M¦ b m M¨v / #` i?¬M T? - M?QM; M;QÆB H¢
?²M ç®B pÈB M;QÆBX æ +?Q bB m i?–M F?Q M¨v ç½ M?"M M;QÆB H¨K +?O +MM

L m M¦B .B T •K h`9+ F?¬M; ç°M; i•K i?b F?¬M; T?ªB- ç•v +?QM? H¨ bB m i?–M F?
#•v ;BÌ- M m +¦ i? bY /KM; bB m i?–M F?Q M¨v- +?Q /M ç®B K†i +QÌM; ;Bª +O S?ª
K¢M; K°i T?2MX

@ aQ T?K- #•v ;BÌ +QM #„i ç–m ç•vX

.B T •K h`9+ ?Qi b•m K°i ?ÆB- ?„M #B i- i?m T?K+ HBM? ?²M M;Q¢B ;BÈB T?ªB M
i?m T?K+ HBM? ?²M # M i`QM; bB m i?–M F?Q +´ +–K M¨v- #^M; p¨Q +–K F?9+ H¨ F
*?d +¦ /U p¨Q HBM? ?²M +?QM? KbM? +MM; iBM? i?–M H¢+ 'M #´M M;mv MX

S?d L?o EB i E?„+ h®M M¦B,

@ L;QÆB +S i?QªB K€B K¨ H¨K- i b) ?° T?€T +?Q M;QÆBX u M i•K çB- K†+ /M ç•v
+?d +–M +¦ HBM? ?²M +O i i`QM; +Æ i? M;QÆB T?K i`Ê +?'M M?B TX h`W T?B
M;QÆB p¨ i X L m F?¬M; poM? pB M +kM; +?d +¦ i? ?QÈM; M;QÆB i?–M T?K+X "

> B i v ç†i i` M +–K ?mv M +O bB m i?–M F?Q E?¬ J°+ GQM; L;•K- .B T •K h`9+ +
H¢B- H9+ M¨v ç•v- F?¬M; +¦ [m M; K M; K¨m iQK H¦M; H€M?- +?d +¦ K°i +?9i FBK
.B T •K h`9+ ?B M ` X *€B M¼ +?QM? H¨ ?¢+? i•K iBM? i?–M H¢+ 'M i`QM; iBM? i
MÆB i¨M; i`[HBM? ?²MX

J°i iB M,M; HQÊM; iU M?Q +?'i HÄM; K¨m p¨M; #bM? i?QÌM; i?QM; i?ª iW i`QM;
tm¬B ç M- `¦i p¨Q i`QM; E?¬ J°+ GQM; L;•K +–KX

.B T •K h`9+ #B i `ä HBM? ?²M L†+ E?„+ >B +QÌM; ç¢B- #ÎB p"v- pW KÈB #„i ç–m
i`B M ` #´M M;mv M HU+ i`QM; HBM? ?²M +?QM? KbM?X

.o M?B M S?d L?o EB i E?„+ h®M #B i H9+ M¨v .B T •K h`9+ ;†T T?ªB ?mM; ?B K-
+O HBM? ?²M +?Êi iªM ` -iW # M M;Q¨B H†M; v M ç2K i?•M i? +O .B T •K h`9+ #
HU+ +QÌM; ç¢B +O ?„M ?Q¨M iQ¨M +¦ i? ç2K ? i i?ªv ªM? ?QÎM; M;Q¢B ;BÈB M;

+¦ i? F?¬M; +?`m ªM? ?QÎM; M;Q¢B ;BÈB- iQ¨M i•K iQ¨M w +?BM? T?K+ i?–M i?€
i`QM; E?¬ J°+ GQM; L;•K +–KX

æ®B pÈB M;QÌB i?QÌM; K¨ M¦B- ç +?Q HBM? ?²M +?QM? KbM? iB M p¨Q K°i FB M
iQÎM; iQÊM; çQÊ+- HBM? ?²M F?®M; +? F?¬M; i? M;?B M;Ì H¨ F?¦ F?,M M?'i- b
i?–M HU+ +ÁM T?ªB ?ÆM ;'T i`,K H–MX J°i F?B HBM? ?²M iB M p¨Q K°i +€B /mM
F?Q +¦ F?Q iS+ K T?€T- `'i +¦ i? poM? pB M +kM; +¦ +€+? M¨Q i?Q€i HvX J¨ K'i
iW ;¦+ ç° M¨Q ç¦ K¨ M¦B- ç½ H¨ iY pQM;- i?"K +?Q M m ?„M pšM +ÁM i€M? K¢M;- i
i?QÌM;X

J¨ .B T •K h`9+ ç2K HBM? ?²M +?QM? KbM? `¦i p¨Q i`QM; bB m i?–M F?Q E?¬ J°
M?B M F?¬M; i? M¨Q F?BM? ç`+?X æ–m iB M- H¨ /U p¨Q iBM? i?–M HU+ +O ?
Hmv M pQM; HBM? K T?€T M¨v- ç®B pÈB F?®M; +? HBM? ?²M iBM? i?–M HU+ ç
/M ?Q¨M iQ¨M F?¬M; i? ç2K iBM? i?–M HU+ bY /KM; M?mšM M?mv M M?Q K9 M;
M,M; HQÊM; HBM? ?²M bQ pÈB iBM? i?–M HU+ +kM; HÈM ?ÆM M?B mX

hB T ç¦- bB m i?–M F?Q E?¬ J°+ GQM; L;•K +–K M¨v K†+ /M bÎ ?[m M,M; HQÊM;
T?€T F?Q +K +U+ T?˜K i`QM; +U+ T?˜K- M?QM; +kM; +¦ K°i çB m FB M iB M [mv i
+–K +O .B T •K h`9+X *? i¢Q ` M¦- bB m i?–M F?Q +´ +–K M¨v bÈK ç½ FBM? M?
+?Q /M +–K ?²M ç®B .B T •K h`9+ +¦ ç`+? w- M?QM; HBM? ?²M .B T •K h`9+ Km®
GQM; L;•K +?QM? H¨ T?B i?QÌM; / /¨M;X h?–M F?Q +¦ +QÌM; ç¢B ç M K'v- imv i
i´M +?O M?•M +O +?QM? KbM?X

*?QM? H¨ +¦ ? B M;mv M M?•M M¨v i²M i¢B +MM; i?O ?° +O S?d L?o EB i E?„+ h
i•K iB M p¨Q i`QM; E?¬ J°+ GQM; L;•K +–KX L;QM; Hmv M HBM? ?²M +?d H¨ +MM
HB M H¢+ pB /B m- iQ¨M #° HBM? ?²M HU+ i`QM; F?Qª M? F?„+ ç½ /kM; K½M? p¨
GQM; L;•K +–KX

v i?S+- iBM? i?–M +MM; HBM? ?²M HU+ ?Q¨M iQ¨M ?ÊT H¨K K°i i? - b m F?B .B T
+?QM? KbM? iB M p¨Q E?¬ J°+ GQM; L;•K +–K- ?„M ç–m iB M +ªK M?"M çQÊ+- +?
F?´M; H² p¨ €T HU+ i?"i HÈMX hB M; ç¨M M?¨M M?¢i ¬M; KBM? iU ?² F?¬M; M;WM
?bM? K M; ç M +?Q HBM? ?²M ?„M bU /²M ûT M?'i ç`M?X

.B T •K h`9+ i`QM; HÁM; i?'i FBM?- +?QM? KbM? H¨K +?O M?•M +O E?¬ J°+ GQM
+–K i? +ÁM T?ªB i?W M?"M €T HU+ M?Q p"v- p"v HBM? ?²M bBM? p"i F?€+ M m
E?¦ i`€+? M; v +ª L†+ E?„+ >B M¼ HBM? ?²M i?–M i?€M? +U HQM; b m F?B #` M?
K°i +?9i #B M T?€T i?Q€i ` X æQÆM; M?B M- #•v ;BÌ ?bM? i?¨M? €T HU+ M?Q p"
H¨K +–K ?²M p¨ i,M; H M i?U+ HU+ +O +´ +–K p b m +?„+ +?„M +¦ [m M ? X

.B T •K h`9+ HÌ KÌ çQ€M çQÊ+- bÎ /o E?¬ J°+ GQM; L;•K +–K ç®B pÈB HBM? ?²M
bÊ `^M; H¨ /Q i`QM; iB K i?S+ +O HBM? ?²M L†+ E?„+ >B +¦ ç`+? w pÈB KbM?X G
H¢B T?ªB i`Î i?¨M? K°i F?Q ?²M- +¦ i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+ bU F?¬M; + K HÁM; +O
i? M¨QX

hQ¨M #° HBM? ?²M iB M p¨Q # M i`QM; +–K i? - +?mM; [m M? H° p K°i KªM? ?„+ €
+?mM; [m M? M;QÊ+ H¢B ç½ /–M /–M ;BªK #Èi K°i +?9i- K°i i–M; FBK [m M; M?¨M
K M; +O HBM? ?²M .B T •K h`9+- M;QM; iK i?¨M? çQ¨M HBM? ?²M /–M /–M ?mv M
H¨ K°i +€B #ªM i? i?m M?Ä H¢B +O .B T •K h`9+- +?d #'i [m€ H9+ M¨v iQ¨M i?•M
+€B M¨v +?QM? i?S+ H¨ HBM? ?²M i? +O ?„M- ?¢+? i•K +?QM? H¨ iBM? i?–M H¢

S?B m T?M i¢B i? ;BÈB ?Q p¬- F?¬M; ;B M # M i`QM; bB m i?–M F?Q iU ?² H¨ p¬
R +?´- HŠM; H†M; +ªK i?K ? i i?ªv F?Q iS+ +?mM; [m M?- ç²M; i?ÌB- HBM? ?²M H
+? +kM; i`Î M M +¨M; M;¨v +¨M; M;QM; Hmv M- M?Q H¨ K°i i?U+ i? #bM? i?QÌM;

Zm M; K M; K¨m p¨M; M?¨M M?¢i T?¦M; i?Q+? ` T?Q M;Q¨B- +?B m b€M; +?mM; [
i?QÈ+ pm¬M;- .B T •K h`9+ #bM? ioM? M¦B, óL†+ E?„+ >B- +ÁM F?¬M; ` b Q\ +?
ibK i #€Q i?M\ô

GBM? ?²M i?–M i?€M? +U HQM; L†+ E?„+ >B çQÆM; M?B M +kM; Î i`QM; F?¬M; ;

?B M- +kM; F?¬M; T?ªB #ÎB pb HBM? ?²M +QÌM; ç¢B +O .B T •K h`9+- K¨ H¨ #ÎB
bB m i?–M F?Q E?¬ J°+ GQM; L;•K +–K M¨v +¦ [m M ? +?O p"i ç®B pÈB F?Q ?²M
K½M? HB iX

J°i iB ç`+? w K½M? HB i iU M?Q M?[M; +?'M ç°M; K¢M? iW i`QM; HBM? ?²M +O .
HB i- +ª F?¬M; ;B M # M i`QM; bB m i?–M F?Q ç m #„i ç–m T?€i bBM? +?mv M ç°
ç¦- HBM? ?²M i?•M i? +O .B T •K h`9+ ?Q F?¬M; F?Q M? +?•M K¨ M;²B- ? B i v
M;U+- FBK [m M; H¦2 ` - +´ +–K F€ /` K¨m p¨M; ç½ tm'i ?B M i` M çMB ?„M- HBM
ç•v ç2K iQ¨M #° K¨m b„+ HBM? ?²M ?„M i?¬M; [m +´ +–K K¨m p¨M; F?m +? i€M /–

J¨m +O +´ +–K M¼ K†+ /M H¨ K¨m p¨M;- M?QM; ?bM? i?€B H¢B +MM; bB m i?–M F
F?¬M; +¦ ;b F?€+ M? m- i? ;BÈB HBM? ?²M M¨v- i'i +ª ? i i?ªv ç m +¦ i? #^M; p¨
i?¨M?- +€B M¨v /Q HBM? ?²M M,M; HQÊM; +O +´ +–K M;QM; iK K¨ i?¨M? imv #ªM i
M?QM; H¨- F?B .B T •K h`9+ #^M; p¨Q HBM? ?²M HU+ +?QM? KbM? ç +?Q M¦ p M

E?¬M; #B i +¦ /U +ªK çQÊ+ ibM? ?bM? F?¬M; ´M ? v F?¬M;- i?€M? +U HQM; M¼ ~
+K+ ç½ F?¬M; M?šM M¢B çQÊ+X

J°i iB M; ;–K i`–K i?'T K¨ i`¨M M;"T ç`+? w +?Êi p M; H M- t t - K°i çB K [m M; K
F?¬M; M;WM; HÈM /–M i`QM; K„i .B T •K h`9+- [m M; K M; K¨m i`„M; b[pÁM; [m
M;WM; T?¦M; i?Q+?- K†+ /M +kM; H¨ HBM? ?²M i?•M i? - M?QM; #•v ;BÌ i?–M i?€M
bQ pÈB H9+ i`QÈ+ `'i M?B mX J¶B K°i F?®B H•M T?B M i` M M;QÌB ç m +U+ F€ `ä
M;QM; iK i?¨M? ?bM? i? i?QÌM;- HQM; KK+ /WM; Î .B T •K h`9+- +,K ?ÌM- T?šM
F?¬M; M;WM; iW +?¶ b•m i`QM; HBM? ?²M M¦ T?¦M; i?Q+?X

L?QM; HBM? ?²M i?•M i? i?–M i?€M? +U HQM; M¨v ç½ +¦ K°i ç¬B i`ÁM; K„i i`®M
M?¢i i¢B i`QM; i`ÁM; K„i H¦2 ` - K†+ /M ç M; M?bM .B T •K h`9+- M?QM; F?¬M; ?

GBM? ?²M L†+ E?„+ >B F?¬M; +? i- M?QM; w i?S+ H¢B ç½ ?Q¨M iQ¨M iB m i€MX
tm'i ?B M Î +?¶ M¨v iU M?Q HBM? ?²M +®i HQM; H9+ i`QÈ+ Î HQM; pU+- +?d +¦ #

L?bM F„ HQM; ?²M i`QÈ+ K„i- .B T •K h`9+ F?¬M; M?`M çQÊ+ ?Qi K°i M;KK HQÆM
çQ€M +O +?QM? KbM? p¨ S?d L?o EB i E?„+ h®M bQ T?K +?QM? H¨ +¦ K°i +?9i b
?²M +O L†+ E?„+ >B M¨vX

æ9M; p"v- H9+ i`QÈ+ HBM? ?²M i?€M? +U HQM; #` i?m p¨Q i`QM; bB m i?–M F?Q
[mª i?"i +kM; F?¬M; +QÌM; ç¢B- i?"K +?Q ?Q¨M iQ¨M T?B i?QÌM; bmv v m- #^M; +
F?B ç¦ HBM? ?²M +O L†+ E?„+ >B ?QÈM; +?QM? KbM? T?€i ç°M; K°i H–M +¬M; F
?²M T?B T?€+? i€MX

"ÎB pb çQÊ+ #ªQ p i`QM; E?¬ J°+ GQM; L;•K *–K M M HBM? ?²M ?„M KÈB +ÁM H
M;mv M

L?QM; M?bM [m - HBM? ?²M +O i?–M i?€M? +U HQM; F?¬M; ? +¦ K°i +?9i +ªK ;B
i? #bM? i?QÌM; M;QM; iK- /MM; pQM; HBM? K T?€T K¨ ;BªB i?Q+? i?b ç•v H¨ K°
+?dM?X GBM? ?²M çQÊ+ # Q i`MK ?Q¨M iQ¨M i`QM; HBM? ?²M HU+ iU ?² M?Q H
h`9+ +MM; HBM? ?²M i?–M i?€M? +U HQM; ?B M ç M; Î i`QM; K°i F?¬M; ;B M- +?
+O bB m i?–M F?Q- +?d +¦ HBM? ?²M HU+ KÈB +¦ F?ª M,M; p¨Q çQÊ+X

J°i i–M; #¢+? [m M; M?¨M M?¢i ?B M H M iW ? B K„i .B T •K h`9+- +?QM? H¨ ibK
K¶B K°i pQM; HBM? K T?€T bQ ç m T?ªB ?¼+ i"T pQM; HBM? +?B M?½MX

h?¬M; [m pQM; HBM? +?B M?½M +¦ i? i?'v +?m~M t€+ +'T #"+ HBM? ?²M ç®B T?
+?B M?½M F?¬M; +€+? M¨Q t2K tûi ç®B i?O +€+? KbM? M;Q¨B M,K ;B BX

a m F?B .B T •K i?¬M; [m pQM; HBM? +?B M?½M /Á tûi HBM? ?²M +O L†+ E?„+
+ªK ;B€+ +O KbM? H¨ +?QM? t€+X æ9M; p"v- i?–M i?€M? +U HQM; i`QÈ+ K†i HB
çO- +¦ p M?Q ç M; im Hmv M K°i HQ¢B pQM; HBM? K T?€T ?B m [mªX *?Q /M L
HBM? ?²M +kM; F?¬M; i? +QÌM; ç¢B M?Q #•v ;BÌX

*?mv M ;b ç½ tªv ` \ h¢B b Q H¢B M?Q p”v\ >„M F?¬M; T?ªB ç½ bmv v m b Q\

.B T •K h`9+ •K i?–K +QÌB F?´- ?„M #•v ;BÌ ç½ F?¬M; +¦ çQÌM; HmB #ÎB pb HBM? ?
i?€M? +U HQM; ç½ ?Q¨M iQ¨M i”T i`mM; H M HBM? ?²M i? +O ?„MXL m #•v ;BÌ
H”T iS+ b) #` HBM? ?²M +QÌM; ç¢B +O L†+ E?„+ >B i'M +¬M;X

E€ i?”i- HBM? ?²M +O L†+ E?„+ >B +¦ #B M ?¦ HÈM M?Q p”v +kM; T?ªB +ªK ÆM .
?ÆM H¨ +ªK ÆM bB m i?–M F?Q E?¬ J°+ GQM; L;•K +–KX

G'v ;•M `²M; +O #ªv p` HQM; pQÆM; H¨K i?¨M? +–K ?mv M ç i¢Q ` +´ +–K +'T i
p'M ç X L?QM; H¨ +?Q /M H'v ;•M `²M; +O #ªv p` HQM; pQÆM; H¨K +–K ?mv M- H
+U HQM; H¨K F?Q ?²M- H'v K°i +?9i HQM; +®i +O i?–M i?€M? +U HQM; H¨K #° T?
H M bB m i?–M F?Q E?¬ J°+ GQM; L;•K +–K ?B M i¢BX

.B T •K h`9+ pšM [m M K°i p'M ç i`¼M; v m- +?QM? H¨ H9+ i`QÈ+ HQM; +®i +O
i`¢M; i?€B M;O b v /QÈB GQM; >²M J°+- i¢B b Q i`QM; HQM; pU+ H¢B +¦ M?B m G

"bM? i?QÌM; K¨ M¦B b m F?B iY pQM;- bBM? p”i +¦ i?U+ HU+ +¨M; +QÌM; ç¢B b m
+kM; i²M i¢B i?ÌB ;B M `'i /¨BX GQM; i°+ +kM; H¨ K°i +?OM; i°+ +QÌM; ç¢B- +?Q /
pB M i²M i¢BX L?QM; H¨ i²M i¢B K°i +€+? H v H„i p¨ v m ÈiX

h¢B HQM; pU+ +¦ ?ÆM K°i M;¨M HBM? ?²M M?QM; F?¬M; +¦ HBM? ?²M M¨Q +¦ i? `Ì
M?•M +?QM? H¨ /Q GQM; J°+

.B T •K h`9+ +¦ i? bY /KM; GQM; hQÌM; h? Q #¢Q HQM; K°i +€+? ?B m [mª H¨ /Q
` +kM; H¨ /Q E?¬ J°+ GQM; L;•K +–K çQÊ+ i¢Q H M #ÎB GQM; J°+X

L†+ E?„+ >B H9+ i`QÈ+ +'T +?Q .B T •K h`9+ K°i F?®B GQM; J°+ +?QM? H¨ H'v i¢
M?B m im´B M?'i- iBM? i9v M?'i i`QM; HQM; pU+X L†+ E?„+ >B bÎ /o H9+ b m F?B
F?¬M; i`Î i?¨M? +®i HQM; +?QM? H¨ /Q GQM; >²M K°+ M¨v #ªQ p X *¦ i? i?'v çQÊ
M?Q i? M¨QX

ob i? F?B .B T •K h`9+ +? i¢Q E?¬ J°+ GQM; L;•K +–K bÎ /o +¦ i? i`Î i?¨M? K°i F
M;mv M M?•M +?QM? H¨ /Q +¦ çQÊ+ iBM? i9v +O GQM; J°+ i²M i¢B F?¬M; #B i#
+O #ªv p` HQM; pQÆM; +MM; tQÆM; +®i +O L†+ E?„+ >B +?d H¨ i?S v mX GBM
i`QM; +´ +–K ç9M; H9+ +´ +–K ç½ ;–M ç¢i ç M bB m i?–M F?Q- T?€ `¨Q +ªM +m®
i?m”M HÊB iB M p¨Q +ªM? ;BÈB bB m i?–M F?QX J†+ /M HBM? ?²M L†+ E?„+ >B
pšM F?¬M; #^M; iBM? i9v +O GQM; J°+X

æ†+ iQM? HÈM M?'i +O GQM; J°+ +?QM? H¨ HQm ;B[- M;QM; iK p¨ i¬B Hmv M HE
+¦ ?B m [mª +U+ K¢M?X

*?QM? pb p”v- H9+ i`QÈ+- HBM? ?²M i?–M i?€M? +U HQM; L†+ E?„+ >B iB M p¨Q
/M ç½ bmv v m M?QM; i`ªB [m K°i i?ÌB ;B M /¨B çQÊ+ GQM; J°+ F?¬M; M;WM; +ª
?„M M;QÊ+ H¢B +¨M; M;¨v +¨M; i`Î H M K¢M? K)- i?”K +?Q ç½ pQÊi [m i?ÌB F€ K
+ÁM b®M;X

L†+ E?„+ >B H9+ i`QÈ+ ç +?Q .B T •K h`9+ +? i¢Q +´ +–K M¨v +?QM? H¨ ?B p¼M
J°+ i`ªB [m i¬B Hmv M i`Î i?¨M? K°i F?Q +K +QÌM; ç¢B i`Ê ;B9T HBM? ?²M KbM?
i? `ÌB F?ÄB HQM; pU+ K° ç` X

o¨Q H9+ M¨v- F?B .B T •K h`9+ /MM; pQM; HBM? +?B M?½M M?bM p T?Q HBM?
F?¬M; F?ÄB i?'i FBM? F?B T?€i ?B M +?QM? KbM? F?¬M; +€+? M¨Q M?bM i?'m ç
i?€M? +U HQM; i`QÈ+ K†iX L¦B +€+? F?€+- HBM? ?²M i?–M i?€M? +U HQM; L†+
M?'i M,K ;B BX

.B T •K h`9+ ?B M i¢B iY +'T i?'i ;B B- ?ÆM ?„M Qi M?'i M,K ;B B +kM; w M;?o H
p¨Q #€M i?–M +'T i K ;B B- +? M? H +? p +'T ç° [m€ HÈM- Km®M i?m T?K+ ç®B T
#` ?Ov /B i ç½ H¨ K v K„M H„K `²BX

h`QM; i?ÌB ;B M .B T•K h`9+ i?¬M; [m pQM; HBM? +?B M?½M t2K tûi +QÌM; ç° +
i?b HBM? ?²M L†+ E?„+ >B ç½ /B +?mv MX *U HQM; K¨m i`„M; #¢+ /Q HBM? ?²M
F?¬M; ;B M ?Q p¬ M¨v bQ pÈB HBM? ?²M .B T•K h`9+ i?"i bU H¨ K°i HBM? ?²M F?
T?€i ` iW HBM? ?²M +U HQM;- HQM; F?m K¨m i`„M; #¢+ i`U+ iB T M?^K .B T•K h

GBM? ?²M F?´M; H² F?¬M; +?d i'M +¬M; K†i i`QÈ+ K¨ ç²M; i?ÌB iW #®M T?QÆM;
.B T•K h`9+ p¼i iÈB +„i çSi ? i i'i +ª +Æ ?°B i?Q€i Hv +O ?„MX

G¨K b Q #•v ;BÌ\ .B T•K h`9+ #B i KbM? ç M; ;†T T?ªB i?ÌB F?„+ M;mv ?B K M?'i
?„M ?QÈM; iÈB S?B L?B EB i E?„+ h®M T?€i ` HÌB F m ;¼B- ç²M; i?ÌB ? B i v ?„
b¨M; ç¢M i'mX

L,M; HQÊM; HBM? ?²M # ç°M; i`–K i`–K T?€i ` iW E?¬ J°+ GQM; L;•K +–KX GBM
bBM? ` K°i i–M; ;ÊM b¦M; K¨m p¨M; ç"K- K°i •K i? M? i`–K i?'T- ç9M; H¨ .B T•K h
K°i F?9+ M >²M E?9+X :B B çB m #B i?QÆM; M?QM; H¢B M?m ?Á MQÆM; i?2Q
T?¦M; i?Q+? ` T?Q M;Q¨BX

ob bBM? i²M .B T•K h`9+ ç½ /MM; iQ¨M HU+X GBM? ?²M HU+ ?Q¨M iQ¨M M;QM; iH
çWM; M¦B H¨ HBM? ?²M #` ç®B T?QÆM; ç€M? i M K¨ bÊ H¨ /M +?d #` K°i çB K i´M i
i?•M i? +O +?QM? KbM? +kM; b) F?¬M; +€+? M¨Q i`€M? F?ÄB i´M i?QÆM;- æ•v
iY +?B M ç'mX

Zm M; K M; K¨m i`„M; #¢+ F?´M; H² iW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; ûT iÈB- F?B +?¢K
p¨M; i?b [m M; K M; K¨m i`„M; #¢+ /WM; H¢B K°i +?9i ;B[ F?¬M; i`mM;- HBM? ?²
?² +¦ +?9i M;®+ i` M?bM .B T•K h`9+ ç M; ç¢M i'm- i`QM; K„i ? B Hm²M; HBM? ?²
HB i M?Q ç M; ;B½v /K F?ÄB K°i i?S ;b ç¦X

" M M;Q¨B €T HU+ `ä `¨M; v m ?ÆM p¨B T?–M M?QM; .B T•K h`9+ H9+ M¨v +kM
#m¬M; HÄM;X >„M #B i- K°i F?B L†+ E?„+ >B iQ¨M HU+ ?QÈM; iÈB KbM? T?€i ç°
pQM; HBM? K T?€T +MM; +–K K T?€T F i ?ÊT i?¨M? HBM? ?²M +?B F?9+ i`Ê ;B
+€+? M¨Q #^M; çQÊ+ HBM? ?²M L†+ E?„+ >B +? M? H +? M;Q¨B M,K ;B BX

E?¬M; i? T?O M?"M- .B T•K h`9+ M?B m M,K ` M Hmv M +–K F?9+ M M i•K +?Q p
i`QM; ibM? ?m®M; M?m p"v ?„M pšM M?Q i`QÈ+ +¦ i? #ªQ i`b i•K iQM? ´M ç`M?-
p¨Q +–K F?9+- i`¨M M;"T #B i?QÆM; +MM; M OB F?¬M; M;WM; iW i?QÊM; +´ +–K

lv HU+ +O M >²M E?9+ /–M /–M H M iÄ - HBM? ?²M L†+ E?„+ >B +kM; ;B½v /K +¨
?²M HU+ F?´M; H² F?¬M; M;WM; #¢Q tm'i ` T?Q M;Q¨B- K¶B K°i çÊi T?¦M; i?Q+?
.B T•K h`9+ +¦ +?9i `mM; ç°M;X

@ aB m i?–M F?Q i?"i H¨ K¢M?

J°i iB M; i? M i?Î p M; H M- [m M; K M; H¦2 ` - K°i ç¢Q [m M; ªM? K¨m i`„M; i`QM;
M?[M; i`Î M;¢B /Q L†+ E?„+ >B i¢Q H M iB M iÈB # M +¢M? .B T•K h`9+

Zm M; ªM? M;QM; iK i?¨M? K°i H½Q M?•M T?B m T?M i` M F?¬M;X h? M? •K ç9M;
X

æ•v H¨ H–M ç–m iB M .B T•K h`9+ i?'v ?bM? /¢M; +O EB i E?„+ h®M- +?Q /M H¨
i?b +kM; H¨ /B M K¢Q i?"i bU +O H½QX

S?B L?B EB i E?„+ h®M p¦+ M;QÌB i`mM; #bM?- /B M K¢Q ;B¨ Mm i`¬M; M?Q K°i
i¦+ /¨B K¨m #¢+ `O tm®M; p B- #° `•m #¢+ /¨B iÈB M;U+- K T?€T #¨Q K¨m ç2M /Q
i?¨M? T?€i ` [m M; K M; K¨m M?k i`„M;- H¨K +?Q M;QÌB i +¦ +ªK ;B€+ ç†+ #B iX .
T?€i ?B M- S?d L?o EB i E?„+ h®M ;•v +?Q ?„M +ªK ;B€+ `'i i?–M i?–MX

L;?2 i?b +¦ p #m²M +QÌB M?QM; [mª i?U+ HBM? ?²M +O H½Q pQM; HBM? K T?€
+¦ +ªK ;B€+ i?–M i?€M?X

G9+ M¨v- .B T•K h`9+ `®i +m°+ ?Q¨M iQ¨M iBM HÌB +O S?d L?o EB i E?„+ h®M H
#B iX >„M #B i- +?Q /M HBM? ?²M S?d L?o EB i E?„+ h®M +¦ +QÌM; i?`M? i`Î H¢B

i? v ç´B F?Q iS+ +O KbM?X *ªK ;B€+ i?–M i?€M? M¨v #B m ?B M `ˆM; H½Q +¦ K°

GBM? ?²M S?d L?o EB i E?„+ h®M M?bM [m b€M; H¦ M?Q M;¼+- F?Q i? +O L†
M;"T M?QM; b m F?B HBM? ?²M S?d L?o EB i E?„+ h®M ç M i?b [m M; K M; +O M

@ GBM? ?²M i?"i K¢M? K)X J v H¨ M;QÆB T?ªM SM; +kM; M? M?X

S?d L?o EB i E?„+ h®M M?bM HBM? ?²M i?–M i?€M? +U HQM; i`QÈ+ K†i- F?¬M; M
+kM; i?Î T?¨Q pÈB ç iY ç„+ w +O KbM?X L m .B T •K h`9+ F?¬M; F`T M?„M iBM
?²M +O ç iY H½Q ç½ #` HBM? ?²M i?–M i?€M? +U HQM; i?¬M T? U+„M Mm®iV K

@ aQ T?K- +QM F?¬M; #B i +?mv M ;b bªv ` X E?¬M; ´M- M¦ Km®M +?¢vX

.B T •K h`9+ ?¬ K°i iB M;- i v ;ªv ç¨M +¨M; M? M? ?ŠM H M- K°i pÁM; i`ÁM FBK b
K¨ M? M? +?¦M; i`U+ iB T ç€M? i?ŠM; p¨Q HBM? ?²M L†+ E?„+ >BX

E?¬M; b B- L†+ E?„+ >B +?QM? H¨ ç M; Km®M +?¢vX h?'v S?d L?o EB i E?„+ h®
+ªK ;B€+ çQÊ+ HBM? ?²M +QÌM; ç¢B M¨v F?¬M; T?ªB #ªM i?•M KbM? +¦ F?ª M,M;
+?d +¦ K°i HU +?¼M- +?mv M i?•M KbM? ?QÈM; p T?QÆM; t i?€Q +?¢v

L†+ E?„+ >B /M b Q +kM; H¨ F?Q ?²M +O bB m i?–M F?Q- K°i F?B ç ?„M +?¢v i
;B M M¨v Km®M ibK H¢B 2 `ˆM; H¨ F?¬M; ? / /¨M;X *?Q /M H¨ S?d L?o EB i E?„+
HU+ HQÊM; F?¬M; M?ÄX

@ Jm®M +?¢v b Q\

h`QM; K„i S?d L?o EB i E?„+ h®M €M? H M p F?BM? i?QÌM;- i v T?ªB [mÆ M? - I
M?¢i T?¦M; ` - K°i F?„+ b m- K°i pÁM; b€M; +U+ HÈM ç°i M?B M +?KT i?ŠM; tm®
iB T ç2K HBM? ?²M +O ?„M # Q T?O # M i`QM;X *?Q /M L†+ E?„+ >B ` bS+ ;B½v /
i?Q€i F?ÄB T?¢K pB i`¦B #m°+ M¨vX

S?d L?o EB i E?„+ h®M H¨ B\ G¨K T?€T bQ HQ¨B M;QÌB /mv M?'i iB M b€i +ªM? ;
i?'i #¢B M?QM; pšM +ÁM HBM? ?²MX aÎ ?¼+ +O H½Q H¨ im Hmv M #¢+? pm ?²M-
i?€B pQM; HBM?X J†+ /M ?²M +?•m i?'i H¢+ H¨K +?Q H½Q K'i çB ç¢B #¬ T?"M M,
+QÌM; ç¢B M?Q i? X h¢B ç` T?QÆM; +?d +¦ HBM? ?²M KÈB i²M i¢B çQÊ+ M?Q p"v
ç M pB + HBM? ?²M #` iB m i€M- i?U+ HU+ #¢+? +'T +Ym ;B B çdM? T?QM;- +?d
+? HBM? ?²M +O L†+ E?„+ >BX

.B T •K h`9+ +kM; H¨ H–M ç–m iB M +ªK M?"M b•m b„+ bU +QÌM; ç¢B +O bQ T?K-
E?„+ h®M T?¦M; i?Q+? +kM; F?¬M; ? i?'v #¦M; /€M; HBM? ?²M # ç°M; M?QM; ?
/¨M; F?®M; +? #¢+? +'T i K ;B B M?Q L†+ E?„+ >B- ç•v +?QM? H¨ +? M? H +? H
/€K iQÎM; iQÊM;- M m b m F?B bQ T?K H'v H¢B ?²M +?•m- +?Q /M H¨ F?¬M; +€+?
M[- i?U+ HU+ +O H½Q b) ç¢i ç M KS+ ç° M¨QX

@ h?"i F?¬M; M;Ì ç•v +kM; H¨ K°i HBM? ?²M i?S i?–M +'T M;k ;B B-[mª i?"i H¨ i H

S?d L?o EB i E?„+ h®M M¦B,

@ L m i çQ€M F?¬M; b B- HBM? ?²M i?–M i?€M? +U HQM; #B M ?¦ HÈM M?Q p"v
i?–M F?Q M¨vX oW `²B F?B i iB M ç M #„i ?„M- ;†T T?ªB HU+ +ªM `'i HÈM- M m
i - bB m i?–M F?Q M¨v H¨ p"i T?˜K +O M;QÆB- ç`+? w ç®B pÈB i F?¬M; M?B m-
+kM; b) +?`m +?9i Qi i´M i?QÆM; /QÈB €T HU+ ç¦X

.B T •K h`9+ i`QM; HÁM; +ª FBM?- HBM? ?²M +O S?d L?o EB i E?„+ h®M +QÌM; ç
L;•K +–K i¢Q ` €T HU+ +¦ i? F?B M H½Q i´M i?QÆM;- +¦ i? i?'v çQÊ+ bB m i?–M
`'i ;? ;ÈKX

@ L;Q¨B ` - i +ÁM T?€i ?B M i`QM; +•v +´ +–K M¨v- +¦ K°i ?B m [mª ç†+ i?M- +¦ i?
M;QM; iK- +,M #ªM H¨ F?¬M; +–M HQ H„M; +?mv M HBM? ?²M iB m i€MX *¦ i? M¦

H¨ ç¢B T?9+ +O i'i +ª pQM; HBM?X æQÆM; M?B M- çB m FB M iB M [mv i H¨ T?
F?¬M; ;B M T?Q i`QM; i?b KÈB i?¨M? +¬M; çQÊ+X

S?d L?o EB i E?„+ h®M +¦ p `'i + Q ?SM;,

@ •K h`9+- i [mv i ç`M? `²BX *?mv M iW i?–M FB K L†+ E?„+ >B b M; MÆB M¨vX
b B- Î +?¶ M¨v im Hmv M HBM? ?²M +¦ H) F?¬M; +–M T?ªB H'v H¢B ?²M +?•m K¨ h
bBM? i²M çQÊ+- ?ÆM M[H¢B +¦ i? +? Hmv M i?¨M? +¬M; K°i pB M ?²M +?•m KÈ
+¬M; ?²M +?•m- F?¬M; +?WM; i +ÁM +¦ +Æ ?°B im Hmv M H¢B #¢+? pm ?²MX

@ h?"i bU p"v b Q\ o"v i®i [m€- +?9+ KWM; bQ T?KX

.B T •K h`9+ i?'v KWM; +?Q bQ T?KX S?d L?o EB i E?„+ h®M #` ç iY T?ªM #°B- M
'M /QÈB HÁM; ç'iX "•v ;BÌ- H½Q K°i H–M M[H¢B +¦ +Æ ?°B i`Î i?¨M? i?–MX

S?d L?o EB i E?„+ h®M +QÌB ? ?ª- M¦B,

@ h®i- i®i- i®i- F?¬M; M;Ì iÈB H¨ +¦ i? ibK çQÊ+ K°i ç` T?QÆM; i®i M?Q p"vX hÈ
M;QÆB ;BªB [mv i HBM? ?²M +O i?–M i?€M? +U HQM; M¨v i`QÈ+- b m ç¦ KÈB +?
+ÁM T?ªB +ªB i¢Q K°i +?9i KÈB çQÊ+X h?–M i?€M? +U HQM; M¨v HBM? ?²M `'i im
h b);B9T M;QÆB Hmv M ?¦ HBM? ?²M ?„M K°i +?9i- #„i HBM? ?²M ?„M +MM; M;Q
i i`QM; +•v +´ +–K M¨v- M;QÆB F?¬M; +–M T?ªB HQ HBM? ?²M ?„M b) +?®M; i`ªX
M? M? +?¦M; ç + Q i?U+ HU+ +?QM? KbM? K°i +?9iX *?d +–M i?U+ HU+ +O M;Q
FûK ?ÆM ?„M # ;B BX >„M imv i F?¬M; +¦ F?ª M,M; T?ªM F?€M; M;QÆBX

@ æ i¢ bQ T?K X

S?d L?o EB i E?„+ h®M T?'i i v K°i +€B- HBM? ?²M +O h?–M i?€M? +U HQM; ç½ #
ç w iÈB L†+ E?„+ >B ;B½v /K - K°i /ÁM; +?9 M;[i`–K i`–K iW KB M; S?d L?o EB
[m M; K M; +?Êi H¦2- b m ç¦ HBM? ?²M L†+ E?„+ >B `mM `˜v F`+? HB iX S?ªM; T?
iW iW +9B ç–m tm®M;X

.QÈB €T HU+ +QÌM; ç¢B iW HBM? ?²M S?d L?o EB i E?„+ h®M- +,M #ªM L†+ E?„+
F?€M;X

.B T •K h`9+ +?SM; FB M- M; v F?B L†+ E?„+ >B +9B ç–m- tm'i ?B M K°i ç¢Q [m M
M?Q +?'i HÄM; #bM? i?QÌM; +?ªv tm¬B i`QM; ç–mX >„M #B i- ç•v +?QM? H¨ HBM
+kM; +¦ i? ;¼B H¨ HBM? ?²M #´M M;mv MX

GBM? ?²M H¨ i?S i?–M #Q M?'i i`QM; i'i +ª +€+ HQ¢B M,M; HQÊM;X S?d L?o EB i
•K h`9+- +?d +¦ b m F?B iB M p¨Q #¢+? +'T i?b HBM? ?²M #´M M;mv M KÈB i`Î i?¨
;BÈB # M M;Q¨B +kM; F?¬M; M?bM i?'v çQÊ+X *?d +¦ Î i¢B ç†+ i?M HBM? ?²M F?
bU i²M i¢B +O HBM? ?²M #´M M;mv MX J¨ b m F?B i?U+ HU+ i,M; i`QÎM; ç M KS+
HBM? ?²M #´M M;mv M iW /¢M; HÄM; b) +?mv M ?¦ i?¨M? /¢M; +?•m- +kM; ;B®M
EB i E?„+ h®MX

*?Q M M H9+ i`QÈ+ F?B hQ GQM; +QÈT çB ?²M +?•m KÈB +¦ i? ;•v +?Q S?d L?o
ç M i? - H¨K +?Q H½Q K†+ /M i?•M H¨ K T?€T bQ #¢+? +'T +Ym ;B B çdM? T?QM;
?mvX L m S?d L?o EB i E?„+ h®M F?¬M; #ªQ i`b +?QM? KbM? K°i +?9i HBM? i?S
HBM? ?²MX

.U i?2Q T?QÆM; T?€T K¨ S?d L?o EB i E?„+ h®M +?d /šM- .B T •K h`9+ M;•K tQÈ
/¨B /^M; /†+X hW HBM? ?²M i?•M i? +O ?„M- K°i /'m 'M K¨m p¨M; ?B M ` - iW F?
+U HQM; çB p¨Q- i`U+ iB T F?„+ 'M Fw H M HBM? ?²M #´M M;mv M +O L†+ E?„+ >

GBM? ?²M L†+ E?„+ >B `mM `˜v F`+? HB i- K°i Hm²M; HBM? ?²M HU+ K M? K¬M; F
/'m 'M K¨m p¨M; +O .B T •K h`9+- H¢B T?€i ` [m M; K M; +?¦B H¼B- iW iW ?bM?
i?¬M; ;B[HBM? ?²M +O .B T •K h`9+ +MM; pÈB L†+ E?„+ >BX

L?'i i?ÌB- çO HQ¢B ?bM? ªM? +MM; i•K ibM? ?¶M HQ¢M i`¨M M;"T i`QM; iQ iQÎM
HBM? ?²M HU+ F?´M; H² +kM; +m²M +m°M ç´ p¨Q i?•M i? ?„M- M,M; HQÊM; +U+

i`QM; +Æ i? X G¨K +?Q HBM? ?²M [m M; K M; K¨m p¨M; +O ?„M M;¨v +¨M; +?¦B H½
M¨v- iU M?Q K°i K†i i`ÌB M?Ä +?B m `¼B K¼B i?S tmM; [m M?X

h¢B i`mM; QÆM; HBM? ?²M ;B[ KB i•K .B T•K h`9+- [m M; K M; ç½ #„i ç–m iW K¨m
i`„M; M?¢iX J¨ HBM? ?²M #´M M;mv M +O .B T•K h`9+ +kM; iW iW M;QM; iK H¢
M;QM; iK i?¨M? i? /`+?X

S?d L?o EB i E?„+ h®M ;B i,M; HBM? ?²M F?®M; +? - K¢M? K) €T +? HBM? ?²M
?„M F?¬M; +€+? M¨Q T?ªM SM;- +?d +¦ i? MQÆM; i?2Q HBM? ?²M F? QÈ+ ?Q¨M
K½M? +?mv M p¨Q +Æ i? .B T•K h`9+X

æ®B pÈB pQM; HBM? K T?€T- K¶B H–M Fw F i F? QÈ+ pÈB K°i HBM? ?²M - ç m +
HBM? ?²M HU+X J¨ HBM? ?²M +?QM? H¨ #´M M;mv M +O iBM? i?–M HU+- i?¬M;
Hmv M +O pQM; HBM? K T?€T bQ p b m bQ pÈB +€+ HQ¢B K T?€T bQ F?€+ `ä
[m€ T?QÆM; i?S+ im Hmv M M¨v ˜M i¨M; M;mv ?B K +kM; F?¬M; M?Ä- K°i F?B HB
#'i T?K+X æQÆM; M?B M- .B T•K h`9+ H9+ M¨v +¦ S?d L?o EB i E?„+ h®M # M +
F?¬M; i? T?ªM T? X >„M +¦ i? iU /Q +ªK M?•M HBM? ?²M HU+ #ªM i?•M F?¬M; M

E?¬M; #B i i`ªB [m # Q H•m i?ÌB ;B M- F?B [m M; K M; i` M M;QÌB h?–M i?€M? +
HBM? ?²M +?B ?Ä i`QM; K„i ?„M +kM; ªK ç¢K ?ŠM çB- S?d L?o EB i E?„+ h®M KÈ
QÈ+ ;B[.B T•K h`9+ p¨ ?„M- Km®M ç2K ?„M #„i H¢B T?B i?QÌM; / /¨M;X "'i [m€-
w i?S+ pšM F?¬M; Km®M i?m–M T?K+ .B T•K h`9+- M?QM; #` F? QÈ+ +•m i?9+- 1
h®M T?B i?QÌM; +QÌM; ç¢B- L†+ E?„+ >B M; v +ª +Æ ?°B T?ªM F?€M; +kM; F?¬M;

.QÈB +?•M M9B- hY HŠM; H†M; ç9M; i?O ?°X *?d /U p¨Q HBM? ;B€+ +O KbM?- +
p¨Q T?¢K pB M;¼M M9B M¨v- ?„M ç m +¦ i? T?€i ;B€+ p¨ iB m /B i ç`+? i?OX

æ°i M?B M HBM? ?²M hY iW +?¶ b•m M?'i T?€i bBM? K°i `mM; ç°M; K½M? HB iX L
Hm²M; HBM? ?²M F?´M; H² iW i`QM; +?¶ b•m i?ŠK M?'i +O HBM? ?²M KbM? T?€
T?¦M;- hY hBM? "d J¬M; iBM? i?–M HU+ +kM; ?ÊT pÈB #´M M;mv M p"M +?mv M p
p[M; i`QÈ+ i–M; +¬M; FQ+? T?€i ` iW HBM? ?²M M¼X

J½M? HB i tmM; FQ+? H¨K +?Q i?•M i? hY F?¬M; M;WM; T?€i ` iWM; +?MK pK F
i?S tmM; [m M? +?d +–M iB T t9+ pÈB ç€K pK F?Q K¨m iQK M¨v H"T iS+ b) #` #B M

oÈB bU F?®M; +? +QÌM; ç¢B +O hY- M,M; HQÊM; i``¨M M;"T i`QM; +Æ i? +?d +
/'m ?B m iB M ;B BX E?¬M; b B- M,M; HQÊM; HBM? ?²M ç M; i`¨M M;"T i`QM; +Æ
+?QÈM; M;¢B iB M ;B B +¬M; FQ+? ¨Q ¢iX

*¬M; FQ+? bm®i MY + M? ;BÌ KÈB M;WM; H¢B- hY H¢B F?®M; +? çQÊ+ M,M; HQ
F?ÄB +¦ +?9i çB K i?'i p¼M;X >„M iB M ;B B F?¬M; i?¨M? +¬M;- K†+ /M +¦ M,M; H
i?Q+? ?QÈM; ç M +ªM? ;BÈB ç°i T?€ M?QM; F?QªM; +€+? i?"i bU F?¬M; M;„M M?Q
+ªM? ;BÈB ç°i T?€ K°i F?QªM; F?¬M; t - M?QM; ç®B pÈB i?U+ HU+ +O hY #•v ;
i?U+ bU H¨ F?¬M; M?Ä X

E?¬M; +–M ?ÄB ?„M +kM; #B i HU+ HQÊM; M¨v iW ç•m K¨ +¦X hY i`QM; HÁM; i? M
iB M #°- i iQ¨M M?"M HÊB Q+? iW iB M #° +O M;QÆB- t2K` H–M M¨v H¢B MÊ
M¨v M;QÆB ç°i T?€ +?QM? H¨ iBM? i?–M HU+ K¨ F?¬M; T?ªB i?•M i? X L m F?¬M
+ÁM HÈM ?ÆM M?B m H–M M[X

*?QM? H9+ M¨v- hY ç½ T?€i ?B M +€+? ç¦ F?¬M; t +¦ M;QÌB ç M; ?QÈM; ç M ç•vX

kyeX *?QÆM; kye, hBM hS+ hW LB L

E?B .B T•K h`9+ KÎ K„i` K°i H–M M[çQÊ+ i?'v çdM? M9B +?bK i`QM; K•v KM i?
HQ¢B +ªK ;B€+ çQÊ+ i€B bBM? H¨K M;QÌB K°i H–M M[X E?B Î i`QM; bB m i?–M F

çQÊ+ S?d L?o EB i E?„+ h®M #ªQ p M?QM; bU p +?¢K HBM? ?²M H9+ ç¦ F?B M
T?ªB iQ€i K² ?¬B H¢M?X

h`QM; K°i i?ÌB ;B M M;„M M;OB iB T t9+ ?„M +kM; ç½ ?B m çQÊ+ `ä `¨M; H9+ ç¦ H
ç½ H•K p¨ ibM? i`¢M; ç€M; bÊ M?Q i? M¨Q- +,M #ªM F?¬M; çQÊ+ T?ûT i?'i #¢B-
+kM; +?d +¦ ?Ov /B iX >„M #•v ;BÌ KÈB +?€M? i?S+ ?B m çQÊ+ i¢B b Q S?d L?o E
/†M /Á ?„M im Hmv M pQM; HBM? K T?€T `'i M;mv ?B KX

oQÆM p B i?Q ;BªM i?•M i? - H–M M¨v /M i`ªB [m K°i ;B B çQ¢M ç€M; bÊ M?QM
HÈMX Zm M i`¼M; M?'i +?QM? H¨ bB m i?–M F?Q E?¬ J°+ GQM; L;•K +–K ç M; ç†
i`QM; i?•M i? iU ?² v m çB F?¬M; QiX Pi M?'i ?„M +¦ i? i¢K i?ÌB +?B i`b i`QÆM;
i?ÌB #ÎB pb HBM? ?²M ?„M iWM; t•K M?"T p¨Q i`QM; +´ +–K M M #•v ;BÌ HB M H¢+
i,M; `'i M?B m- +?„+ +?„M b m M¨v ?„M bY /KM; FB M bB m i?–M F?Q M¨v `'i i®iX

hB T i?2Q +?QM? H¨ bU iB M #° +O iBM? i?–M HU+X >'T i?m K°i HQÊM; HÈM HB
i?–M i?€M? +U HQM; i?U+ ?B M HBM? ?²M F? QÈ+X GBM? ?²M +O .B T•K h`9+
T?ªB H¨ K°i #QÈ+ M?ªv p¼i M?QM; +kM; H¨K ?„M iB M #° F?¬M; QiX >„M `ä `¨M;
?²M HU+ F?¬M; M;WM; i?˜K i?'m p¨Q iBM? i?–M HU+ H¨K +?Q iBM? i?–M +O KbM
#B i b m F?B i?U+ ?B M HBM? ?²M F? QÈ+- ?'T i?m HBM? ?²M +?B HU+ K T?€T
>ÆM M[#•v ;BÌ ?„M +¦ +–K K T?€T +MM; pQM; HBM? K T?€T +MM; iB M #°X

@ æ€M; iB + H–M M¨v M;QÆB F?¬M; i? ` M Hmv M ç M ç` KK+ HBM? ?²MX •K h`
#° T?"M HBM? ?²M +O i?–M i?€M? +U HQM;- i +kM; ?v p¼M; ç•v H¨ H–M ç–m iB

S?d L?o EB i E?„+ h®M tm'i ?B M KÌ ªQ i`QÈ+ K†i .B T•K h`9+- +?d H¨ H9+ M¨v
?„+ pK M?QM; pšM +ÁM K°i iB HB M H¢+ pÈB bB m i?–M F?Q F?¬ K°+ HQM; M;•K

.B T•K h`9+ ;"i ç–m X

@ aQ T?K- i ç½ ?B m çQÊ+ +?d +¦ iU KbM? +® ;„M; im Hmv M i?b KÈB H¨ HU+ H
i?¬M T? HBM? ?²M +O M;QÌB F?€+ +¦ i? H¨K HBM? ?²M HU+ +O KbM? i,M; H
KbM? F?¬M; i?m–M- ç®B pÈB pB + im Hmv M b m M¨v M?'i ç`M? +¦ ªM? ?QÎM; F?

S?d L?o EB i E?„+ h®M i€M i?QÎM; M¦B ,

@ L;QÆB ?B m çQÊ+ çB m M¨v i?"i `'i i®i i®i H„K H–M M¨v HBM? ?²M HU+ +O
T?ªB i®M K°i çQ¢M i?ÌB ;B M `'i H•m KÈB iB m ?¦ ? i M,M; HQÊM; +O HBM? ?²M
?'T i?m M?QM; pb H¨ HU+ HQÊM; M;Q¢B ;BÈB M M M;QÆB T?ªB F?¬M; M;WM; Hm
H¨ +O M;QÆBX æ²M; i?ÌB +kM; T?ªB F?¬M; M;WM; im Hmv M ç HBM? ?²M +?dM
H B +¦ i? iB M M? M? ç M #¢+? +ªM?X L;QÆB ?B m +?Q \

.B T•K h`9+ ;"i ç–m ?Qi K°i ?ÆB /¨BX h`QM; +Æ i? ?„M HBM? ?²M HU+ +MM; iBM
?„M +kM; F?¬M; #B i K T?€T H9+ M¨v +O KbM? ç½ i,M; M?B m ? v Qi # Q M?B m
T?QÊM; ?Q¨M ?²M; ?Q¨M +O h¬ G¢T ç i?,M; ç M +ªM? ;BÈB ´M ç`M? K T?€T HU
i? pQÊi ç M #€i ;B BX S?ªB #B i ``^M; ç®B pÈB bU im Hmv M +O +?QM? KbM? +¨
K°i ;B B H¨ +U+ F€ F?¦ F?,MX

@ •K i`9+- •K h`9+X

J°i •K i? M? i`–K i?'T Î b•m i`QM; M°B i•K .B T•K h`9+ ;¼B H¢BX

hU KbM? KÎ ` HB M H¢+ +MM; pÈB hY- .B T•K h`9+ i?¬M; [m HBM? ?²M ?QÈM; ç

@ hY- H¨K b Q p"v \ *¦ +?mv M ;b \

hY M¦B ,

@ L;QÆB im Hmv M tQM; +?Q \ M L?½ T?€B M;QÌB ibK M;QÆB i`Î p M;?2 M¦B +

.B T•K h`9+ i`QM; HÁM; +?'M ç°M;- Lv L M½B M½B ç M \ *?ŠM; H) +?B M +m°+
?¦ \

@ h®i5 h #B i`²B- ç i ?¢ bÆMX

a m F?B +?'K /Si i` Q ç´B +MM; hY- .B T •K h`9+ ?QÈM; ç M S?d L?o EB i E?„+ h®

@ aQ T?K- Lv L M½B M½B iÈB F?¬M; #B i H¨ +¦ +?mv M ;bX h T?ªB tm®M; M9B ç

S?d L?o EB i E?„+ h®M KdK +QÌB iW i®M ç€T,

@ æB çB- M;QÆB #•v ;BÌ ç½ H¨ HoM? +?O +¦ `'i M?B m bU pB + +–M M;QÆB p ç
+kM; ç½ i`mv M i?K i`B i?S+ p pQM; HBM? K T?€T p¨ M;QÆB +kM; ç½ i?'m ç€Q
F?¬M; M;WM; im Hmv M i?b +kM; F?¬M; i?m ;b pB + F?´ im +ªX h iBM iQÎM; +?d
ç`M? +¦ i? ç°i T?€X

E?B ;B¼M; M¦B pW M;WM; S?d L?o EB i E?„+ h®M #B M i?¨M? K°i H¨M ?„+ pK M?
L;•K +–KX G9+ M¨v .B T •K h`9+ +kM; +ªK ;B€+ çQÊ+ +¦ +?9i F?¬M; i? F?®M; +?
E?¬ J°+ GQM; L;•K +–KX Zm M; K M; K¨m p¨M; +O bB m i?–M F?Q çQÊ+ ~M çB
iBK +O ?„MX

h?m"M i?2Q #"+ i? M; K¨ KbM? ç½ i¢Q ` F?B H M M9B .B T •K h`9+ çB i?QM; i?ª t
çB tm®M; +?•M M9B t t T?QÆM; ç¬M; ç½ i`„M; M?Q pšv +€X J°i ç K ?„M +?bK i`
K¨ [m çB H9+ M¨Q F?¬M; #B iX

@ hY5

.B T •K h`9+ M? M?¨M; ?¢ tm®M; # M +¢M? hYX h?¬M; [m HBM? ?²M +?d /šM ?„
+?m˜M t€+ +O hYX

@ •K h`9+ M;QÆB H¢B pW iB M #°X

hY M?bM .B T •K h`9+ i` M K†i iQ€i ` K°i MK +QÌBX LK +QÌB +O ?„M +kM; +?d F
h`9+ KÈB H° ` X

J°i ;½ çQ iBM i?m°+ i°+ M?•M iBM? HBM? i°+ #QÈ+ M? M? H M i`QÈ+ #€B FB M
`^M; M L?½ ç +?Q M;QÌB ç M ibK KbM? M?'i ç`M? H¨ +¦ +?mv M ;b ç¦ +–M i?QÆ
+?"K i` +MM; hY çB p T?Q *–K h?¨M?

*–K h?¨M? K'i çB i€K p¢M H Q ç°M; +?O HU+- F?¬M; i? M;?B M;Ì H¨ i®+ ç° FB M
h`QM; K°i T?B M "® Gm•M L¢T aÆM K¢+? M¨v Km®M M?bM ` #B M ?¦ iU M?B M H
M;Q¨B M?B m i?€M;- .B T •K h`9+ +kM; F?¬M; i?'v # M;Q¨B *–K h?¨M? +¦ ;b F?€
M;–K i?b ?„M +kM; F?¬M; #B i çQÊ+X

h`U+ iB T çB p¨Q T?O HoM? +?O- +¦ H) H9+ M¨v +ÁM [m€ bÈK # M i`QM; T?O ç +k
ç¢B bªM? M;Q¢B i`W Lv L ç M; +MM; M L?½ ç M; M¦B +?mv M +kM; +?d +¦ >ªB .C

@ L½B M½B- M L?½ i, i,- i ç½ i`Î H¢B

.B T •K h`9+ #QÈ+ p¨Q +Y pÈB hY HB M ?QÈM; ç M Lv L p¨ M L?½ +?¨Q ?ÄB M?
>ªB .QÆM; K°i +€BX

>ªB .QÆM; +QÌB ¬M M?m- K†+ /M b•m i`QM; ç€v K„i +¦ Qi M?B m +?9i ?ÌM /¶B M'
+¨M; ?QM; T?'M ?ÆMX

o K†i hY pšM #bM? i?ªM M?Q i?QÌM; +?d ;"i ç–m pÈB M L?½ p¨ Lv L b m ç¦ ç M M

@ •K h`9+- t9 iB m iY M;QÆB pW KÈB i`Î p *–K h?¨M? +?Q çQÊ+ K'v M;¨v i?b H¢
+?Q i K°i ç®M; pB + i?"i F?¬M; #B i ç•v H¨ H½M? ç` +O M;QÆB ? v +O i M[X

M L?½ F?¬M; ? iS+ ;B"M +QÌB K„M;X h`QM; ibM? ?m®M; F?¬M; +¦ M;QÌB M;Q¨
M¦B +?mv M `'i iMv iB MX

.B T •K h`9+ iB M M? M? ç M +QÌB ?„+ ?„+ M¦B ,

@ M L?½ i, M;QÆB H¨ M;QÌB +¦ F?ª M,M; [m€M tmv M i®i K¼B pB + K¨- ?m®M; +
K¼B M;QÌB- iU M?B M +kM; H¨ +O i,X

Lv L M?bM .B T •K h`9+ i`QM; K„i tm'i ?B M ? B Hm²M [m M; K M; ç°i M?B M tm'
H'v +´ i v .B T •K h`9+X

.B T •K h`9+ +MM; M L?½ ç²M; i?ÌB FBM? M;¢+X M L?½ HB M T?¦M; K°i +?QÌM;
Lv L /MM; i? +¬M; ç +Sm .B T •K h`9+X J¨ T?ªM SM; +O .B T •K h`9+ +kM; M?
i?•M #'i ç°M; M?QM; MY T?–M i?•M i` M H¢B +¦ K°i [m–M; b€M; F€ /` tm'i ?B M-
?B M K°i i–M; iY F?Q i?Q€i ` F?ÄB T?¢K pB i`ªQ i?O +O Lv L X

Lv L +QÌB H¢M?- p®M ç M; M;²B Î i` M ;? i?•M i? ç°i M?B M #B M K'i +?d b m K
•K h`9+ K„i /€M p¨Q M;QÌB ?„M +Æ ?² ç M; ibK i v +O ?„MX

h`QM; M?€v K„i i?m'M /B ç•v `ä `¨M; H¨ #° T?"M pk F„ +O Lv L /Q p"v +,M #ªM F?¬
?bM? /mM;- çÆM ;BªM +?d i`QM; M?€v K„i /ÌB çB +?ŠM; M?QM; ?¦ ;BªB M;,M +ªM
#S+ .A T •K h`9+ F?¬M; +¦ +€+? M¨Q Mû i`€M?- /M b Q i`QM; T?ÁM; +kM; F?¬M; ;B
F?¬M; HÈM +?Q H„KX

"'i ç„+ /o .B T •K h`9+ T?ªB tm'i ?[m i?O ç¦M M?"M i?O +O Lv L - i?U+ HU+ +O L
iU M?B M F?¬M; /€K #ªQ HQm i?U+ HU+X hY i`9+ ç'm F?Q +Æ ?² M?€v K„i i,M; ç
[m€i K°i iB M; K°i +´ •K i? M? F€ /` i`U+ iB T i€+ ç°M; p¨Q i B +O Lv L X

J°i •K i? M? i`–K i?'T p M; H M M?QM; F€ /` H¨ F?¬M; ? +¦ K°i iB ç'm F?Q tm'i
L [m M; K M; pW ç²M; +kM; HmB ` b m K°i #QÈ+X i`QM; K„i tm'i ?B M bU K K
pÈB + Q i?O #¢+? +ªM? M?Q #¨ K¨ M¦B ?B M iQÊM; i?'i i?–M i`QM; i?ÌB ;B M M;„M
iQÊM; çQÊ+ M?QM; bU i?"i H¨ +?QM? H9+ M¨v ç½ tªv ` X

@ •K h`9+- M;QÌB +¦ ç9M; H¨ pW KÈB +¦ F€ M;° \

h?–M b„+ Lv L b m F?B F?¬B T?K+ M?bM .B T •K h`9+ i`QM; K„i i`¨M M;"T bU FBI

.B T •K h`9+ ;½B ç–m +¦ +?9i t'm ?² M?bM Lv L M?QM; H¢B F?¬M; #B i i`ª HÌB i?
L M¨v ?„M i?U+ F?¬M; +–M ;B'm /B K çB m ;b M?QM; +€B +?QM? H¨ i?U+ HU+ ?„
G¢T K¨ +¦- ?„M +?mM; [mv F?¬M; i? M¦B +?Q Lv L p¨ M L?½ F?B +¦ K†i >ªB .QÆ
+?QM? KbM? +MM; h¬ G¢T tªv ` [m M ? i?•M i? M?Ì +¦ M,M; HQÊM; +O T?QÊM
iB M #° ç M M?Q p"vX

@ hY +'T i?'i ;B B ç'm F?Q- iBM? i?–M HU+ H¢B ;–M ç M iY +'T +Ym ;B B- +?d KÈ
M;QÆB i?"i H¨ F?B M i FBM? ?½B M?B m H„KX

GÌB M¦B +O Lv L F?B M +?Q M L?½ p¨ >ªB .QÆM; +kM; ç m +?'M ç°M;- M;Q¢B
E?„+ h®M M?[M; M;QÌB F?€+ ç m F?¬M; #B i i?U+ HU+ +?QM? i?S+ +O .B T •K h`
ç° ;bX

o®M ç®B pÈB bU `ÌB çB i`QM; i?ÌB ;B M /¨B +O .B T •K h`9+ +¦ +?9i #'i K½M M?Q
.B T •K h`9+ ç½ ç¢i ç M i?U+ HU+ M?Q i? i`QM; HÁM; >ªB .QÆM; F?¬M; M?`M çQ
>„M H¨ /Q +® ;„M; im Hmv M- i`QM; i?ÌB ;B M M;„M ç¢i ç M i`bM? ç° + Q +?„+ ?ŠM
M?Q i? M¨Q H¢B +¦ i? i`€+? ?„M M?Q i? M¨Q ç•v \ L;?o p"v i`QM; HÁM; >ªB .QÆ

M L?½ M?bM .B T •K h`9+ +QÌB M¦B,

@ •K h`9+- M;QÆB ç½ çm´B F`T i, i, `²B- *–K æ ç¢B M?•M +O *–K h?¨M? +?9M; i
i¨B i`QM; i?B M i¨B

.B T •K h`9+ M?bM Lv L H¢B M?bM M L?½ X

@ h, i, M;QÌB H¢B ;B m +Êi i M[- M½B M½B M;QÌB b Q H¢B iÈB +?ŠM; H) # M T
\L;QÌB ç M *–K h?¨M? +?9M; i #¨M p +Sm #BM? T?ªB F?¬M; \

Lv L KdK +QÌB M¦B,

@ G¨K ;b \ J†+ /M J G M +O +?9M; ` #` ç€M? SM; T?¦ F?¬M; F`T M?QM; G K æ`+
+?9M; i +kM; F?¬M; ? / /¨M; ;bX h H–M M¨v ç M ç•v H¨ ç +ªK i¢ M?[M; +®M; ?B
G M K†i F?€+ +kM; +¦ i? ?v p¼M; M;QÆB ?¶ i`ÊX

.B T •K h`9+ KbK +QÌB M¦B,

@ *–K h?¨M? +?9M; i +MM; J G M ç½ F i i?¨M? KBM? ?[m- i?'v J G M ;†T M¢M i
M½B M½B F?¬M; T?ªB +kM; ç½ ;B9T *–K h?¨M? çQ ç M K°i b® HQÊM; HÈM ?"m
*QM +ÁM +?Q F`T +ªK i¢ M;QÌB M[K¨- ?m®M; +?B +ÁM +¦ EBK a„+ iB M #®B T?
F?¬M; +¦ iB M #®B i`Ê ;B9T +QM +kM; F?¬M; ?Q¨M iQ¨M ;†T M?B m i?m"M HÊB M

Lv L KdK +QÌB M¦B,

@ h M;?2 EBK a„+ M¦B M; v +ª i +kM; +¦ +?9i ;?2M ;?ûi M;QÆB çQ¢i çQÊ+ p"i iQ
H9+ M¨v +,M #ªM H¨ *–K h?¨M? +€+ M;QÆB F?¬M; +–M J G M OM; ?° p K†i iB M
i +ÁM +¦ M?B m iB M ?ÆM M? X

.B T •K h`9+ M¦B,

@ G¨K ;b +¦ \ *QM H¨K b Q +¦ i? bQ b€M? çQÊ+ pÈB M;QÌB- M;QÌB +?QM? H¨ i¨B
iB M +kM; p¬ /KM;- K'v i`,K p¢M /•M +Q +O *–K i?¨M? ?B M ;BÌ +–M M?'i +?QM?
H¢B H¨ /Q J G M OM; ?°X

Lv L M¦B,

@ L;QÆB +S v M i•K i ç½ ç€T SM; `²B i?b K°i ?¢i ;¢Q +kM; F?¬M; i?B m- #•v ;BÌ M
+O J G M +?9M; i - +Æ ?² M;QÌB M;QÌB ç m #B iX ÍS?"iG ç€M? K°i i`"M M;QÆB
?¢- #•v ;BÌ ç¬M; T?QÆM; [m•M çQ¨M FB H¢B +¦ i? K i€K p¢M [m•M #´ bmM; iW *-
M?Q T?ÁM; imv M T?Q ç¬M; +kM; ç½ ´M ç`M?X *kM; +?Q +?9M; i i¢K i?ÌB +¦ i?
M;?B K i¢B +?B M i`QÌM; +?QM?X L;?2 M¦B M;QÆB ç½ çQ¢i çB HQÆM; i?U+ K¨ G
#•v ;BÌ i?9 M?•M +¬M; FQ+? ç®B pÈB +?9M; +kM; ;B i,M; `'i M?B m-[m K°i çQ¢
imv M T?Q #„+ i?m"M HÊB +¦ H) i b) iW [m•M çQ¨M T?QÆM; #„+ #´ bmM; [m•M tr

.B T •K h`9+ ;"i ;"i ç–m M¦B,

@ *QM +kM; M;?o M?Q i? /M b Q +?B M i`QÌM; i`QÈ+ K„i- S?"iG +MM; G K æ`+?
[m•M ç°B `'i M?B m- T?ÁM; i?O +ÁM +¦ i? +?S Km®M T?ªM FQ+? ?ÆB F?¦X "ÎB
p'M ç Î T?ÁM; imv M T?QÆM; "„+ i?b KÈB +¦ i? i? v ç´B çQÊ+ i? +K+ Î +?B M
?B M iWM; #QÈ+ ?¨M? ç°M; +?QM? H¨ Km®M i?®M; HoM? iBM? M?m +O *–K h?¨
M;mv M bQ€B J½ L?o æ LB +MM; ç®B F?€M; pÈB i?9 M?•MX L;QÌB +kM; #B i +Q
K®B mv ?B T iQ HÈM ç®B pÈB i?9 M?•MX*?B M HU+ +O Zm•M çQ¨M T?QÆM; #„+
QiX

Lv L ?¨B HÁM; ;"i ç–m M¦B ,

@ *S i?2Q M?Q HÌB M;QÆB M¦B- #'i [m€ +?mv M M¨v +kM; F?¬M; p°B- i #•v ;BÌ +
+–M M;QÆB ;B9TX

.B T •K h`9+ bYM; b®i,

@ *ÁM +¦ çB m ;b [m M i`¼M; ?ÆM +?mv M +?B M i` M? +O ç¢B HK+ M[+?S\

Lv L iU M?B M M?bM ` çQÊ+ M;?B ?Q†+ +O ?„M M¦B iB T X

@ L;?2 M L?½ M¦B i`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M¨v M;QÆB ç M; # [m M im Hmv M X
M;Q¨B M;QÆB +kM; F?¬M; [m€ ?B m `ä- i`QÈ+ K„i F?„T MÆB +?B M i` M? ç m ç½
+?d

@ L; \ *?ŠM; H) G K æ`+? • hQ HMB [m•M \

.B T •K h`9+ M;?B ?Q†+ M¦B X

@ E?¬M;- çQÆM; M?B M F?¬M; T?ªBX G K æ`+? • hQ ç®B pÈB J G M +?„+ +?„M I
#'i [m€ iW F?B +?B M i` M? #„i ç–m ç M #'v ;BÌ +kM; ç½ çQÊ+ K°i M,KX E?„T MÆB
#´ bmM; +€+ T?QÆM; /B M ç m +–M K°i Qi i?ÌB ;B MX G K æ`+? • hQ M?Q i? K¨ J
+?Q M M F?„T MÆB ç m ç M; iB M p¨Q ;B B çQ¢M iU çB m +?dM? H¢BX æQÆM; M
M?Q i? HU+ F?„T MÆB ç m +,M; i?ŠM; iMv H9+ +¦ i? #MM; M´ +?B M i` M? K°i H

.B T •K h`9+ ;B"i KbM? M¦B,

@ L;mv M H B i?b ` H¨ i? X Lv L M½B M½B +?ŠM; H) G K æ`+? • hQ +¦ ?¨M? ç°M
i`Ê T?€ ?Q¢B b Q\ô #•v ;BÌ +?O HU+ +O *–K h?¨M? ç m ç M; Î T?ÁM; imv M T?Q
+QÌM; ;BªX Lv L iU M?B M #B i ibM? ?m®M; M¨v- #¨ Km®M i?dM? +–m i`Ê ;B9T i
HQÊM; +QÌM; ;Bª M¨v +?Q M M .B T •K h`9+ KÈB M¦B p"vX

Lv L pm®i +^K M¦B ,

@ *¦ i? M¦B M?Q p"v- i¢B +?B M i`QÌM; +?QM? +?9M; i /M b Q +kM; iQ¨M #` p•v p
i?b ;BÌ +ÁM +?Q +¦ F?ª M,M;- Zmv M +?O ç°M; ;BÌ ç M; M^K i`QM; i v G K æ`+? • h
çQÊ+ iBM iS+ F?B pW KÈB p¨Q ;B B çQ¢M çbM? +?B MX G K æ`+? • hQ HB M +?
[mw i°+ +?Q bo i? K ;B p,M pk ç¢B #d Î G K æ`+? • hQ ç [m®+X

@ o,M pk ç¢B #d \ +€B ç¦ H¨ ;b \

Lv L M¦B iB TX

@ o,M pk ç¢B #d +O G K æ`+? • hQ H¨ K°i HQ¢B T?QÆM; T?€T HU +?¼M M?•M i
F?¬M; ;B®M; M?Q +?9M; i Î T?QÆM; #„+ K'v [m®+ ;B ç m iB T ;B€T pÈB *U+ "„+
i?¬M; [m i?ÌB ;B M /¨B +?B M i` M? pÈB i?9 M?•M K¨ ` M Hmv M- M?QM; #¼M +
`B M; KbM?- ç¦ H¨ i?¬M; [m +€+ HQ¢B [m•M bU /B M i"T K¨ ç + Q +?B M HU+ +O
+€+ [m®+ ;B # M i`QM; bY /KM; ç i,M; +?B M ç'm HU+ +O #BM? bo- K†+ /M F?¬M
i?U+ +?B M M?QM; ?B m [mª +kM; F?¬M; F?€+ #B i H„KXL?QM; K¨ pb M;¨M [m•M
HQ¢B T?QÆM; T?€T Hmv M #BM? M¨v çQÆM; M?B M F?¬M; +¦ p'M ç ;b M?QM; G
T?Q L K +–M ibK M?•M i¨B çB m #BM? +?Q M M KÈB i?¬M; [m p,M pk ç¢B #d M¨v
M?[M; M?•M i¨B K¨ +¦ i? ;B Q i`€+? M?B K HÈM ?ÆM- iÈB ;BÌ G K æ`+? • hQ pšM
J¶B # M,K H¢B +¦ K°i H–M i´ +?S+ p,M pk ç¢B #d ;B9T +?9M; i?m çQÊ+ K°i HQÊ
+kM; H¨ Hw /Q i¢B b Q G K æ`+? • hQ F?¬M; i´ +?S+ K°i ?¼+ pB M + Q çŠM; ;B®M
i - +kM; H¨ Hw /Q K¨ G K æ`+? • hQ +¦ i? bQ b€M? çQÊ+ pÈB J G MX

.B T •K h`9+ i?Î /¨B,

@ S?QÆM; T?€T +O p,M pk ç¢B #d M¨v [mª i?"i ``'i i®i- b) F?¬M; +¦ bU ;BÈB ?¢M
+?¼M HU M?•M i¨B M¨v t2K ` ç pQÆM; +O G K æ`+? • hQ +kM; H¨ K°i p` [m•M +

Lv L i?Î /¨B K°i iB M; ,

@ L m F?¬M; T?ªB H¨ K°i M;QÌB ?MM; i¨B po HQÊM;- G K æ`+? • hQ M?Q i? M¨Q H
M?B m M,K i`ÌB ç t•K T?¢K #B M ;BÈB J G M \ J½ h•v J¢+ @ J¢+ G¢T æ M¨v i?
F?¬M; #^M; h•v L?o .mv •Q M?QM; p T?QÆM; /B M •K KQ [m, F i?b K¢M? ?ÆM
imv i ç®B H¨ K°i M?•M p"i FB m ?MM;X *m°+ i?B p,M pk ç¢B i€B M¨v +O ?„M K†
M?QM; pÈB T?–M i?QÎM; +U+ F€ ?'T /šM +kM; FB K ` çQÊ+ F?¬M; Qi M?•M i¨B i
i?"K +?Q H¨ +ª M?[M; M?•M i¨B iW +€+ [m®+ ;B F?€+X

.B T •K h`9+ M¦B,

@ h`QM; H9+ M¨v K¨ +Y ?¨M? p,M pk ç¢B #d- +¦ i? i?'v G K æ`+? • hQ F?¬M; +¦ çO
G M K¨ M¦B ç•v H¨ iBM iS+ i®i- M;¨B Km®M i ?¶ i`Ê T?€ ?Q p,M pk ç¢B #d H–M M¨

Lv L ;"i ç–m M¦B,

@ E?¬M; b B- H–M M¨v p,M pk ç¢B i€B F?¬M; ;B®M; #bM? i?QÌM; H¨ pb Î ;B[i?ÌB
pk ç¢B #d H–M M¨v +¦ i? i?'v [m M ? i?•K b•m ;B[+€+ G K æ`+? • hQ p¨ ç²M; Kb
J½ h•v J¢+ ç½ KÌB +€+ [m®+ pQÆM; ç²M; KBM? çB i?,K p,M pk ç¢B #dX L m ç ?¼

M;?B M;Ì [m M ? +O i"T çQ¨M G K æ`+? • hQ b) +¨M; çQÊ+ +OM; +®X *,M +S i?
pb HmM; H¢+ iBM? M? +€+ [m®+ ;B F?€+ p¨ ;B +® [m M ? pÈB +€+ ç²M; KBM?
i?QÎM; p,M pk ç¢B #d H–M M¨v +ÁM H¨ K°i +m°+ +?B m i?•MX h`QM; KQÌB M;QÌB
pk ç¢B #d b) ç +?Q +QM ;€B +?¼M ` K°i M;QÌB H¨K i`QÊM; T?mX L;?2 M¦B GQ M
+U+ ç T- çQÊ+ tQM; H¨ ç M?'i K„ M[Î G K æ`+? • hQX

L?bM b„+ K†i iW iW i`Î M M +SM; M;„+ +O .B T•K h`9+- Lv L M¦B ,

@ L;QÆB M;šK i?Y- +¦ i? pW ç¢i çQÊ+ i¨B T?9 p¨ [mv M HU+ pW +¦ i? ¬K çQÊ+
pÈB M?•M i¨B +O G K æ`+? • hQ +MM; [m®+ ;B KBM? ?[m +¦ bS+ ?'T /šM M?Q i?
+?9M; i M?'i ç`M? Km®M T?€ ?¬BX •K h`9+ M;QÆB H¨K b Q p"v \

a„+ K†i .B T•K h`9+ ç½ #B M i?¨M? K¨m i`„M;- M;Æ M;€+ M?bM p¨Q F?QªM; F?¬M
M;?2 Lv L M¦B p,M pk ç¢B #d +?QM? H¨ T?QÆM; i?S+ +?B m i?•M- ç–m ¦+ ç½ i`Î

*¬M; +?9 +O ç [m®+ G K æ`+? • hQ- i`QM; ç–m ?„M ç M; ?B M ` ?bM? ªM? +O
H) M¨M; Km®M +?B m i?•M ? v b Q \

>ªB .QÆM; #QÈ+ M? M? ç M # M +¢M? .B T•K h`9+ ;B[+?†i #¨M i v ?„MX

@ •K h`9+- M;QÆB F?¬M; +¦ pB + ;b +?S \ H–M M¨v +kM; M?'i ç`M? F?¬M; T?ªB I
æ`+? • hQ [m®+ pQÆM; F?¬M; M?B m H„K M?QM; h¬ G¢T F?¬M; +?„+ +?QM? H¨ p

.B T•K h`9+ /M b Q +kM; H¨ K°i K T?€T bQ +¦ iBM? i?–M HU+ +QÌM; ç¢B- i`ªB [m
M;„M M;OB ?„M ç½ MûM HÁM; KB M +QÐM; +QÌB +–K i v >ªB .QÆM; M¦BX

@ Lv L M½B M½B- M;¨B Km®M i çB H¨K ;b \

o¬ ?bM? i`QM; HÌB M¦B +O ?„M i`¨M M;"T K°i +´ b€i F?Q K¢M? K)- M; v +ª Lv L +

@ h ?v p¼M; M;QÆB i?®M; HoM? +QÌM; ;Bª *–K h?¨M? H–M M¨v ç M T?€ ?Q p,M p
i? M¨Q +?d +–M F?¬M; +?Q p,M pk ç¢B #d iB M ?¨M? i?m"M HÊB H¨ çQÊ+X h #B
M?QM; M;QÆB +¦ i`mv M i®M; K T?€T i`"M- #^M; p¨Q M;QÆB p¨ +QÌM; ;Bª *–K h?
p + ;b- p'M ç M¨v M;QÆB +¦ M;mv M w ;B9T M½B M½B F?¬M; \

Lv L K†+ /M i?'v p K†i •K h`9+ +¦ +?9i F?¬M; ç9M; M?QM; +kM; F?¬M; ?ÄB i? K
çQ€M çQÊ+ bÊ `^M; .B T•K h`9+ +MM; G K æ`+? • hQ +¦ +Wm ?"M ç†+ i?M ;b ç¦X

.B T•K h`9+ +?"K `½B ;"i ç–m M¦B,

@ h ç€T SM; M;¨B- #'i [m€ F?B i çB F ?Q¢+ T?QÆM; #„+ +kM; T?ªB ?Q½M H¢B-
b) iB M ?¨M? H9+ M¨Q- T?QÆM; i?S+ i, i?Q H¨ ;b \

h¬ G¢T H¨ +O i X E?¬M; B +¦ i? +QÈT M¨M; iW i v +O i çQÊ+X "'i Hm"M H–M M
+?9 +¦ T?ªB H¨ h¬ G¢T ? v F?¬M;- i?b .B T•K h`9+ #B i `^M; KbM? +kM; T?ªB ç M
hQ K°i +?mv MX L m F?ª M,M; i?¨M? +¬M; +?d +¦ K°i T?–M p¢M- ?„M imv i +kM; I
i?¨M? i? iY +O M;QÌB F?€+X

@ E?Q M ç½- •K h`9+X L;QÆB +?È p°B ç€T SM;X

*?QM? H9+ M¨v- M L?½ ç½ çB iÈB- b„+ K†i +¦ +?9i M;QM; i`¼M;- ?QÈM; K„i M?b
M¦B,

@ Lv L +¬M; +?9 - +?mv M M¨v i M;?o T?ªB i?ªQ Hm"M F„ +¨M; ?ÆM KÈB çQÊ+- I
+¬M; +?9 X

aQ p im´B- M L?½ +ÁM ?ÆM Lv L F?¬M; #B i # Q M?B m H–M- /o M?B M M¨M; F
K°i +€+? iU M?B M çQÊ+X

@ G K æ`+? • hQ ç ç¬- +kM; +?QM? H¨ i`mM; i•K [m•M bU p¨ ?¨M? +?QM? +O G K
ç¢B ?°B ç¦- + Q i?O M?B m M?Q H€ i` M `WM;X *?Q /M .B T•K h`9+ +¦ M,M; HU+ i

F?¬M; T?ªB H¨ i?–MX E?B ?„M ç®B K†i pÈB p•v +¬M; +O ç`+? M?•M HÐ +¦ +?mv
•K h`9+ ;BÌ H¨ i`K +°i +O *–K h?¨M? +?9M; i X h F?¬M; ç²M; w +?Q ?„M /'M i?•M

Lv L bYM; b®i R +?9i F?¬M; M?`M çQÊ+ M?Qm K¨v `²B M?bM M L?½,

@ L?bM p¨Q i?U+ HU+- G K æ`+? • hQ F?¬M; B +¦ i? K¢M? ?ÆM •K h`9+X >m®M
"d J¬M; ?¶ i`Ê- +?Q /M F?¬M; i?¨M? +¬M; M?QM; M m Km®M `ÌB çB- F?¬M; B +¦ i
iB m i?Q- i M?"M i?'v M iQ¨M +O ?„M +kM; F?¬M; T?ªB H¨ +?mv M HÈMX h +k
M¨M;- imv i ç®B b) F?¬M; ç +?Q ?„M K¢Q ?B KX >m®M; +?B +?9M; i ç½ +¦ b„T
ç¬- çªK #ªQ •K h`9+ b) `'i M iQ¨MX

@ L½B M½B- M L?½ i, i,- ? B M;QÌB F?¬M; +–M i` M? +½BX h M?'i ç`M? T?ªB çB

.B T•K h`9+ FB M ç`M? M¦B- h¬ G¢T i`QM; K„i?„M ç½ H¨ i? iYX *?Q /M H–M M¨v
.B T•K h`9+ bÈK Km°M ;b +kM; ç M G K æ`+? • hQ- #'i [m€ +?d H¨ p'M ç i?ÌB ;B
i? F?¬M; K¢Q ?B KX o¢M M?'i GQ M S?QM; +¬M; +?9 ç¦ +?QM? H¨ h¬ G¢T i?b
M?bM M[M?•M iWM; +?mM; +?,M +?mM; ;®B pÈB KbM? çQÊ+ ;ª +?Q M;QÌB F?€+

>ªB .QÆM; ç½ #B i M?[M; m˜M F?9+ # M i`QM;- i`QM; HÁM; M¨M; i?–K i? M R iB
F?¬M; ? +¦ +?9i #'i K½M,

@ M L?½ i, i,- ?½v ç +?Q •K h`9+ çB çBX L?QM; •K h`9+ M m +?¨M; Km®M çB i?b
i R pB +X æ¦ H¨ #'i Hm"M i? M¨Q +kM; T?ªB #bM? M i`Î p X

æQÊ+ >ªB .QÆM; OM; ?°- i•K ibM? +O .B T•K h`9+ p®M +,M; i?ŠM; #ÎB iBM iS+
HÄM; p¨B T?–MX >„M M?bM M¨M; FB M ç`M? M¦B,

@ L¨M; v M i•KX h M?'i ç`M? #bM? v M i`Î p X

M L?½ +ÁM Km®M M¦B i? K ;b M[- M?QM; ç½ #` hY +?2M i`QÈ+,

@ æ +?Q •K h`9+ çB çB- i b) +MM; çB pÈB ?„MX G K æ`+? • hQ F?¬M; +¦ B +¦ i?
i?OX Jm®M #bM? M i`Î p F?¬M; T?ªB H¨ +?mv M F?¦X

o +?mv M +O h¬ G¢T- hY p¨ .B T•K h`9+ i•K w iQÆM; i?¬M; M M +ÁM #B i `ä ?ÆI
çQÊ+ F H¢B K¨ i?¬BX

@ h?¬B çQÊ+- i, T?mX >mvM? M?'i ç`M? T?ªB #ªQ p •K h`9+ M iQ¨MX

Lv L M?bM K¼B M;QÌB ç²M; w- i` M K†i F?¬M; /'m çQÊ+ Mûi iQÆB +QÌB,

@ E€ i?"i i p®M M;?o +?QM? KbM? T?ªB çB M?QM; i`QM; +?B M +m°+ pšM +¦ M?B
M;Ì- i +ÁM M?B m pB + T?ªB H¨K F?¬M; i? `ÌB F?ÄB F?m pU+ #B M ;BÈB çQÊ+X

G9+ M¨v i•K ibM? .B T•K h`9+ +kM; #m¬M; HÄM; çQÊ+ p¨B T?–M,

@ L½B M½B- h–M ;B ;B ç•m `²B\ a Q F?¬M; +MM; M;QÌB p ç•v\

Lv L H„+ H„+ ç–m- ç€T,

@ >„M Q\ ošM +® +?'T M?Q tQ - +S iU [mv i ç`M? K¼B pB +X E?¬M; B +¦ i? bY ç
M;QÌB çB ?QÈM; ç¬M;- ?„M +MM; i i`Î p ç ç¬- çB ;†T h•v L?o .mv •Q- +kM; +?QM
S?K iY M?"M M? m- imv h•v L?o .mv •Q ç½ i? i?S +?Q ?„M- M?QM; ?„M H¢B +S QA
Hm¬M KB M; M¦B M?[M; HÌB tBM H¶B p¬ M;?o X _²B +ÁM v m +–m çQÊ+ ` +?B M
bm'i J G M K T?€T bQ [m•M çQ¨MX

@ h–M ;B ;B ` +?B M i`QÌM;\

.B T•K h`9+ i`QM; HÁM; i?'i FBM?- M?QM; ?„M +kM; +¦ i? ?B m çQÊ+ bmv M;?o
H½Q F?¬M; T?ªB +® w H¨K ` p M?QM; +?mv M T?"M H¨K +? K¨ F?¬M; +?,K +QM
G½Q K„+ MÊ Lv L p¨ h•v L?o .mv •Q [mª H¨ `'i HÈM- M M +?d +¦ i? /MM; +€+? M¨
p¨ M?B iYX *¦ H) +?B M i`QÌM; H¨ MÆB H½Q +ªK i?'v ;BªB [mv i bU €v M€v i`QM;

Lv L ;"i ç–m- ç€T,

@ L; v +ª i +kM; F?¬M; F?mv M M?O çQÊ+ H½QX "'i Hm"M h•v L?o .mv •Q M¦B i?
ç¦ pšM FB M i`b çÁB ` +?B M i`QÌM;- pb J G M tm'i ` K°i T?–M bS+ HU+X L?QM;
i?¬BX J¨ +kM; pb ?„M M M i KÈB F?¬M; i? +?O i`b ?¨M? ç°M; Î G K æ`+? • hQ H
v M i•K pÈB H½Q ;¨M M¨vX >„M pW ç M +?B M i`QÌM; ç½ T?€i ?mv *–K K T?€T +
+?Q M?•M K½ +O G K æ`+? • hQ #` i´M i?'i M†M; M X E?¬M; #B i G K æ`+? • hQ
b€i ?„M F?¬M; ç•vX h T?ªB K m +?¦M; i`Î p pÈB ?„M i?¬BX

.B T •K h`9+ i? M M? R iB M;- M¦B,

@ h–M ;B ;B pšM `'i +¬ ç°+- +?Q /M +¦ Î +?mM; pÈB ;B çbM? +?9M; +QM- +QM p
M;²B K°i KbM? K¨ ç¢M i'mX G½Q ;B `'i i?Q+? M?[M; +–K F?9+ #B i?QÆM;X "•v
L?o .mv •Q i?9+ i?9+- +?„+ H¨ Km®M pb +€+ M;QÌB K¨ H¨K +?9i ;b ç¦ ç #²B ç„TX L
;B ` +?B M i`QÌM;- pÈB i?U+ HU+ +O h–M ;B ;B i`W T?B K T?€T bQ +O S?€T
F?¬M; B +¦ i? mv ?B T çQÊ+ ç•mX

Lv L ç€T,

@ "•v ;BÌ +kM; +?d +¦ i? M?Q p"v- iQM? +€+? [m"i +QÌM; +O +€B H½Q ;B¨ M¨v i
çQÊ+X L;QÆB F?¬M; ? ;B®M; ?„M [mª i?"i `'i i®iX h b) ;BªM; ;BªB +?Q M;QÆB
?°B Î G K æ`+? • hQX æ9M; M?Q i M ;¼B +O M¦- ç¢B ?°B M¨v çQÊ+ +?B H¨K ? B
• hQ imv Î T?QÆM; L K M?QM; +kM; `'i bMM; #€B pk HU+X o K†i M¨v J G M +kM;
K€m t•K HQÊ+ Hm¬M b¬B i`¨Q i`QM; ?mv i [mªM #¼M ?¼X

@ L¦B p p,M i?b p,M Î ç•v +kM; F?¬M; T?ªB H¨ i?B iW + T?9 ? v p,M ?¼+ M;? i?m
HQÊ+ [m•M bU- i?®M; HoM? ç¢B [m•M i, i?Q i` M b i`QÌM;X h¢B o,M pk ç¢B ?°B
FûK ;b pk- +?d +–M +¦ i M i`QM; ?B KQÆB M;QÌB çSM; ç–m H¨ +¦ i? +¦ K°i +?S+
æ`+? • hQ- i?"K +?Q +ÁM +¦ i? i`Î i?¨M? bo [m M + Q +'T çQÊ+ T?QM; ?¨K [mw i°
HU+ ç®B F?€M;- #'i Hm"M H¨ K T?€T bQ ? v pä bo ç m +¦ i? i? K ;B X h` M ç¨B
+?B K Qm i? M?'i ç`M?X æ +?Q +¬M; #^M; i?b F?B i?B ç'm- pä bo b) ç +?Q K
ç–m iB M ç MB K +?9 M;[X ok H¨ imv M +QÌM; ;Bª- o,M H¨ ibK M;QÌB i¨B- ç¦ +?QM
• hQX

.B T •K h`9+ ç®B pÈB M?[M; HÌB +O Lv L ç m F?„+ i•K ;?B M?È

Lv L M¦B iB T,

@ G–M M¨v +?mv M +€+ M;QÆB +–M H¨K Î G K æ`+? • hQ +?QM? H¨ T?€ ?ÄM; o,M
+? içQÊ+ p¨B M?•M p"i i`¼M; v m +O +€+ MQÈ+ HB M KBM? pÈB G K æ`+? • hQX
+¬M; +?9 M M F?¬M; Qi pQÆM; iY [mw i°+ +O +€+ MQÈ+ HB M KBM? pÈB G K æ
;B i +? i ç€K M;QÌB M¨v i?b b) ;•v ` i´M i?'i F?¬M; M?Ä +?Q K®B [m M ? +O #¼M
i` M? tªv ` +¦ i? T?€ pÐ bU ?¶ i`Ê +O ?¼X h F?¬M; i? M¦B +?B iB i p ç¢B ?°B
MÆB M;QÆB +¦ i? M;?2 M;?¦M; ç #B i i? KX

.B T •K h`9+ ?ÄB,

@ L½B M½B ¨ H9+ M¨Q KÈB F?ÎB ?¨M? ç•v \ o,M pk ç¢B ?°B M¨v H9+ M¨Q #„i ç–m

Lv L ç€T,

@ *ÁM M[i?€M; M[X L m F?¬M; i +kM; F?¬M; +–M p°B p½ +?¢v ç M ç•vX L m M;
M? M? +?¦M; tm'i T?€i K ÈB çQÊ+X

@ æQÊ+- +QM ç½ `äX L½B M½B +S v M i•K- +QM b) T?€ ?m, +€B o,M pk ç¢B ?°B +
b€M; bÈK- +QM b) çB M; vX

.B T •K h`9+ •K i?–K iQM? iQ€M K°i +?9iX G9+ i`QÈ+ F?B i? K ;B h?'i [m®+ h?'i
ç½ i?B i H"T i¢B i?¨M? i?` ;B[ #B M ;BÈB J G M p¨ S?€T G K K°i iQ¨ i`mv M i®M
i`U+ iB T i`mv M i®M; ç M ç¦X a m ç¦ H M p¨Q # M i`QM; G K æ`+? • hQ [m®+- pÈ
#ªv M;¨v H¨ +¦ i? ç M i?O ç¬ +O G K æ`+? • hQX "•v ;BÌ ç M o,M pk ç¢B ?°B +?d
G K æ`+? • hQ ç ç¬ +¨M; bÈK +?WM; M¨Q i?b KbM? +¨M; +¦ i? K M?B m i?ÌB ;B
o,M pk ç¢B ?°B +?WM; ç'v- +kM; H¨ /Á ?ÄB GQ M S?QM; +¬M; +?9 +¦ T?ªB H¨ h¬

Lv L M?bM i€+ T?QM; [mv i çQ€M M?Q bûi M; M; i B +O .B T •K h`9+ K¨ ``i ?¨B H

@ •K h`9+- M;QÆB T?ªB M?È +?Q F„X G–M M¨v +?d +¦ >„+ HQM; i?¨M? KÈB +¦ F
G K æ`+? • hQ ?Q¨M; i?'i H¨ ?"m /m F i?W >„+ T?QÊM; ?Q¨M; ?mv i K¢+?- +?Q M
æ`+? • hQ +?ŠM; M?[M; +¦ bS+ ?'T /šM ``i HÈM ç®B pÈB pQÆM; iY +€+ MQÈ+ H•M
+O +€+ GQM; i?¨M? +kM; ``i [m M i•KX æ†+ #B i H¨ >„+ GQM; i?¨M?- i?2Q i`mv
Km®M F i/mv M pÈB >„+ S?QÊM; >Q¨M;- K†+ /M >„+ S?QÊM; >Q¨M; F?¬M; +ÁM i
+O G K æ`+? • hQ pÈB ?mv i K¢+? +O >„+ S?QÊM; >Q¨M; i`QM; M;QÌB +?QM? H¨
+?9M;X >„+ GQM; i?¨M? +QÌM; ;Bª M?Q K•v- M m F?¬M; i? ?Q¨M i?¨M? M?B K p
+O #ªM i?•M H¨K i`¼M;X

h`QM; K„i .B T •K h`9+ iQ€i` R iB ?¨M wX >„+ GQM; i?¨M? i?b b Q\ æWM; M¦B H¨
K†i KbM? H¨ h?–M i?€M? *U HQM; +kM; F?¬M; i? M;,M +ªM [mv i i•K ;B¨M? H¢B

@ L½B M½B- +QM b) +˜M i?"MX

M L?½ +?Êi +'i iB M;,

@ •K h`9+- M;QÆB b) K M; i?2Q M?[M; B\ æS+ G¶ u ç M; Î ç•v- :B€+ QM; F} bo +
"d J¬M; [m•M çQ¨MX *?B #^M; M;QÆB +S /šM ? i #¼M ?¼ çBX

.B T •K h`9+ +¦ +?9i /Î +QÌB /Î F?¦+ pÈB bU [m M i•K i? i?B i +O M L?½,

@ M L?½ i, i,- i H–M M¨v H¨ çB T?€ ?Q¢B +?S F?¬M; T?ªB çB F? B +?B MX J M; i
/M i /MM; aBM? K M? i`[i²M #ªQ i?¢+? +kM; F?¬M; /šM i?2Q ? i çQÊ+X G–M M¨v
b® F?¬M; i? M?B m- imv M;QÌB ç¬M; i?b i? K¢M? M?QM; F?B `9i HmB b) ``i F?¦
pW KÈB #„i ç–m- F?¬M; i? i´M i?'i M?B m çQÊ+X "d J¬M; +U i?9- æS+ G¶ u p¨ :
K M; i?2Q #'i F€ K°i B i`QM; #¼M ?¼X

kydX *?QÆM; kyd, h¬ G¢T @ h hÈB æ•v

L;?2 .B T •K h`9+ M¦B F?¬M; K M; i?2Q [m•M ç°B- b„+ K†i M L?½ i`Î M M ``i F?¦ M
M;?2 çQÊ+ i M +O i K ç¢B i?–M i?9 .B T •K h`9+ M?„+ ç M i?b i?–M b„+ +kM; #m¬
i?9- F?¬M; K°i B F?¬M; T?ªB H¨ +QÌM; ;Bª i`QM; +QÌM; ;Bª- i`QM; ç¦ JBM? +MM;
bB m +'T i?–M i?9 #¢+? +ªM?X *¦ #¼M ?¼ ?° p # M +¢M? .B T •K h`9+- ?ÆM M[
i?¬M; pÈB ?„M- p T?QÆM; /B M M iQ¨M [mª H¨ F?¬M; +¦ p'M ç ;bX

hY ;"i ;"i ç–mX

@ h +kM; i?'v ç•v H¨ HU +?¼M i®i M?'iX a® Qi +¨M; +¦ i? / /¨M; i?•K M?"T p¨Q
hQ- `9i HmB +kM; / /¨M; ?ÆMX *S [mv i ç`M? M?Q p"v çB- M L?½- M¨M; T?€B M
G¢T h•v hQ iÈB çBX

Lv L i?'v K¼B +?mv M ç½ ç`M?- i` M K†i ?B M H M K°i iB +QÌB i?QªB K€BX

@ h®i H„K- M?[M; +?mv M +–M H¨K ç m ç½ tQM; tm¬B- •K h`9+- i p¨ +€+ M;QÆB
i`QM; J G M +kM; H"T M M K°i +€B i`mv M i®M; i`"M çBX J M; i i`mv M ç M ç` T
M?'i- M?Q p"v M;QÆB +kM; +¦ i? M? M? +?¦M; çB iÈB G K æ`+? • hQX

h`QM; H9+ +?Ì çÊB JBM? +MM; *€+? G¢T h•v hQ- .B T •K h`9+ i?¬M; [m HBM? ?²

@ hY- tBM H¶BX ob +?mv M +O i - ç¨M? T?ªB i`b ?Q½M i?ÌB ;B M çB iÈB T?QÆM

hY M¦B,

@ æ m H¨ ?mvM? ç pÈB M? m- +–M ;b T?ªB M¦B tBM H¶BX >m®M; +?B- HU+ HQÊM
ç ç®B T?¦ pÈB i?9 M?•M i K ç¢B #° H¢+X

.B T •K h`9+ M¦B,

@ E?¬M; T?ªB p”v5 J†+ /M iW i?U+ HU+ K¨ tûi- +?9M; i +ÁM i?m t i?9 M?•MX L
Qm i? HÈMX J°i H¨ iS ç¢B i?–M i?9 +€+ M;QÆB ç®B pÈB i?9 M?•M i°+ +¦ HU+ mv
G¢T h•v iQ- H¨ M?[M; ç² çˆM; +O i?9 M?•M i K ç¢B #° H¢+- M;QÆB M?È H¢B t2K-
+?B M i`QÌM; pÈB i?9 M?•M i?b bBM? ` ?B m [mª +?'M M?B T M?Q i? M¨Q\ *?Š
?QÈM; ç² çˆM; K¨ KbM? ç½ iQM T?KM; M?B m M,K ç°M; i?O b Q\ æ²M; i?ÌB- M;QÆ
H¨ pQÆM; ;Bª i`ÌB bBM? +O "d J¬M; M?'i i°+X *?d +–M M;QÆB tm'i ?B M- "d J¬M
M?•M i K ç¢B #° H¢+- i`U+ iB T i`Î i?¨M? i?m°+ ?¢ +O M;QÆBX "Î p”v- #¼M ?¼ im
bo +U+ K¢M? i? K +?B MX J†i F?€+- HU+ HQÊM; +O +?9M; i K†+ /M F?¬M; çO- M
+O J G M ç½ +?®M; H¢B i?9 M?•M i°+ M?B m M,K M?Q p”v- +MM; HU+ HQÊM; +O
F?¬M; +¦ p'M ç X *?9M; i +?d +–M iW [m•M i•K +O i?9 M?•M #„i ç–m XX

hY i`QM; HÁM; pW ç°M;X

@ v M;QÆB H¨ i`QÈ+ iB M +?9M; i H¨K i M `½ [m•M i•K +O i?9 M?•MX a m ç¦ iWM
i`` +O i K ç¢B #° H¢+X æ²M; i?ÌB- KQÊM i? K i?U+ HU+ +O J G M #„+ T?QÆM;

.B T •K h`9+ M¦B,

@ *?9M; i +MM; J G M H¨ KBM? ?[m- +?9M; i +¦ M;?o pK i`Ê ;B9T #¼M ?¼ ç®B
#¼M ?¼ H¢B F?¬M; +–M tm'i HU+ ` b Q\ Zm•M çQ¨M T?QÆM; "„+ F?¬M; +¦ bmv M
æ¬M;- `'i M?B m K T?€T bQ- HQM; F} #BM? +MM; pÈB J G M +?B i?m˜M J½ L?o
+¦ #¼M ?¼ i`Ê ;B9T- *–K h?¨M? +?9M; i i?"K +?Q F?¬M; +–M çB m çB M?B m M;
bmv M;?o p pB + M¨vX o®M +?m˜M #` b m F?B çB ç M T?QÆM; #„+ i`Î p b) im +?
[mv iX L m +¦ i? ;B9T M;QÆB çQ¢i H¢B [mv M i?®M; i`` i?9 M?•M i°+X o”v b m M
b) H¨ ?”m i?mšM +O *–K h?¨M? +?9M; i - +?9M; i `®i +m°+ F?¬M; +–M H¨K M?[
æ M H9+ ç¦ i b) iQ¨M i•K iQ¨M w i"T i`mM; p¨Q +?mv M ;BªB +Sm h¬ G¢TX L?QM
#•v ;BÌ +?d +¦ i? i`QÈ+ iB M çB ç M G K æ`+? • hQX E?B i`Î p H¢B çB T?QÆM; #

hY +kM; F?¬M; M;?o iÈB F ?Q¢+? +O .B T •K h`9+ H¢B Fo HQÐM; M?Q i? - K¨ M
H¨ pb KbM? K¨ M;?o ` X >„M M;Q¨B KB M; K†+ /M F?¬M; M¦B ;b i? K- M?QM; iW i
i? M?bM ` çQÊ+ i•K ibM? FQ+? ç°M; +O ?„M H9+ M¨vX

h`QM; +?ÈT K„i- *€+? G¢T h•v hQ +MM; JBM? ç m ç½ iÈB- pW M;?2 M¦B ç M pB
hQ ?QM; T?'M M;Q€+ +€B KB M; `°M; ` X

@ æB ` M;Q¨B - çB i?2Q *–K æ ç¢B M?•M H¨ +¦ +ÆK ,MX "ªQ i çB ç•m +kM; çQÊ

JBM? F?¬M; +?9i iS+ ;B”M M¦B,

@ L;QÆB i?b +?d #B i ,M i?¬BX

*€+? G¢T h•v hQ F?¬M; bÊ ?„M- i`WM; K„i M?bM H¢B M¦B,

@ L;QÆB ,M +kM; ç•m +¦ Qi ?ÆM i X

.B T •K h`9+ #'i ç„+ /o H„+ ç–m M¦B,

@ æQÊ+ `²B- +€+ M;QÌB çWM; +½B +¼ M[- H–M M¨v +¦ ç¢B HQÊM; i?U+ p”i ? v F
ç`M?X "'i [m€- H–M M¨v ç M G K æ`+? • hQ- +?9M; i H¨ H M p¨Q M M M?'i ç`M? +
i H”T iS+ tm'i T?€iX E?B ç M # M FB - +€+ M;QÆB T?ªB imv i ç®B M;?2 i?2Q i -
.M b Q MÆB ç¦ +kM; H¨ ç` #¨M +O G K æ`+? • hQX

JBM? iQM? ibM? ¬M ?Á - ;"i ;"i ç–mX *€+? G¢T h•v hQ ç½ bÈK ?B M i HBM? ?²M +
/€K T?ªM ç®BX >m®M; +?B ?„M #•v ;BÌ ç®B pÈB .B T •K h`9+ +kM; #°B T?K+- M m
+MM; hY ç½ H"T ç²M; çŠM; #´M K¢M; F? QÈ+- ?„M +ÁM ?"M F?¬M; i? +?QM? Kb
` F? QÈ+ KÈB i®iX L?bM hY +¦ i? F?¬M; M;WM; +MM; .B T •K h`9+ i?¬M; [m F?
+?ŠM; M?[M; H¨ *€+? G¢T h•v hQ- M; v +ª JBM? +kM; ?•K K° F?¬M; i?¬BX

J°i + M? ;BÌ b m- M?¦K M;QÌB .B T •K h`9+ b m F?B +?m˜M #` K°i +?9i p"i T?˜K -
i?¬M; i`B +?Q K°i b® Qi + Q i–M; +O *–K h?¨M?- HB M i?¬M; [m i`mv M i®M; T
*–K h?¨M?X

h?¬M; [m i`mv M i®M; K T?€T i`"M- K¼B M;QÌB i`U+ iB T çB iÈB K°i iÁ i?¨M? M
G M +MM; S?€T G K F?¬M; t - Lv L b m F?B /†M /Á .B T •K h`9+ T?ªB +?9 w M iQ
J G M ç¢B [m•M ç M; i`9 K¨ çBX h–M h?QÆM; /M b Q +?d H¨ K°i ;½ K T?€T bQ- L
+?Q M M;mv +O H½QX

h¢B # M i`QM; iÁ i?¨M? M?Ä ,M M? K°i +?9i- M?¦K #®M M;QÌB .B T •K h`9+ ` F
+ªM? J G M ç [m®+ çB ç MX h?¬M; [m pB + M;?B M +Sm #ªM ç²- iW MÆB M¨v ç
iB M T?ªB iW T?Q i•v #,M; [m S?€T G K- QÈ+ +?WM; K'i # M;¨v H° i`bM?X æQ
M;QÌB i?QÌM; K¨ M¦BX "ÎB pb ? B MQÈ+ ;B Q +?B M- i¢B M K +QÆM; T?K +"M J
+¦ M;QÌB b®M;- #®M M;QÌB H"T iS+ i`B M F? B i?•M ?bM?- ?QÈM; #B M ;BÈB G K

ob +˜M i?"M- H–M M¨v .B T •K h`9+ K M; i?2Q >²M; GBM?- /M b Q HQÊM; FBK +?
+kM; F?¬M; Qi- +kM; i¢K i?ÌB çO /MM;- F?¬M; +–M >²M; GBM? çB ibK [m€M; i?¢
+O >²M; GBM?- .B T •K h`9+ +¦ i? +?Q M¦ #B M ªQ i?¨M? ? B +€M?- >²M; GBM?
F?¬M; +–M .B T •K h`9+ `¦i i? K M,M; HQÊM; ;b pšM +¦ i? #ªQ i`b # v i`QM; i?ÌB ;

L;QÌB i?QÌM; T?ªB K'i i?ÌB ;B M # M;¨v- #®M M;QÌB .B T •K h`9+ +?d K'i F?¬M; i
iÈB #B M ;BÈB +O G K æ`+? • hQ +MM; J G MX

a m ?B T ç`M? M;QM; +?B M i¢K i?ÌB- HB M [m•M +O G K æ`+? • hQ +MM; " "¨I
[m v p #B M ;BÈB +O MQÈ+ KbM?X G9+ M¨v- #®M M;QÌB .B T •K h`9+ iW t t ç½
HB M KB M p¬ i"MX *Ì tQ imM; # v- ;B®M; M?Q ?MM; bQ ?MM; +S Î MÆB M¨v- i? K
G M ç [m®+X

GB M [m•M ? B i`,K p¢M- +¦ i? H"T M M K°i i`"M i? F?´M; H²- +?Q /M H¨ .B T •K h
+?B M i` M? i` M T?¢K pB HÈM- +kM; F?¬M; M?bM çQÊ+ #` K°i K¨M i`QÈ+ K„i H¨K
i? +?QM? i?S+ +O MQÈ+ HÈMX

L;Q¨B i`W +€+ /Q M? i`¢B HB M KB M i`"T i`MM;- iW `'i t ç½ +¦ i? M;?2 çQÊ+ iB
HQM? G K æ`+? • hQ ç M; i? Q Hmv MX :B[ F?¬M; i`mM;- Qi M?'i +kM; +¦ M,K ç–
GQM; i°+ Hm¬M Hm¬M H¨ #€ +?O +O #–m i`ÌB- çB K M¨v M; v +ª hY +kM; F?¬M; i
F?¬M; +¦ iQÌM; i?¨M? +?„+ +?„M- M?QM; mv i? +O G K æ`+? • hQ ç¢B /Q M? i`Q
M¨Q i?m b9i T?€Q ç¨B G¬B i?–M +?Mv- i?"K +?Q +¨M; i? K FBM? F?OM;X

æ®B pÈB ibM? ?m®M; ;†T T?ªB i`QÈ+ K„i- .B T •K h`9+ bÈK ç½ çQ€M çQÊ+X h`Q
i¢K i?ÌB M;QM; +?B M- G K æ`+? • hQ +kM; M?'i ç`M? b) ç T?ÁM; ;B€M çB T +O
æ`+? • hQ +¦ i? M;,M çQÊ+ #–m i`ÌB +MM; K†i ç'i- +?ŠM; H) M;,M Hm¬M çQÊ+ /Q

E?¦2 KB M; iQ€i ` K°i iB KdK +QÌB- .B T •K h`9+ ?QÈM; hY # M;QÌB ;"i ;"i ç–m
?²M; M?¢i M´B H M- # ;½ +U ?€M ç½ #B M K'i i`QM; bBM? K M? i`[i²M #ªQ i?¢+
iÄ ` FBK [m M;- i?•M i? .B T •K h`9+ ç½ H†M; v M +?bK tm®M; ç'iX h`QM; +?È
+ÁM i?'v M[X

J°i + M? ;BÌ b m- F?B #¼M .B T •K h`9+ M?bM i?'v H¢B G K æ`+? • hQ ç¢B /Q M1
#B M +ªM? i?b ç½ Î T?QÆM; ?QÈM; F?€+X oQÊi [m M?B m +?®i +?†M- #¼M ?¼ ?
çB p¨QX

J°i çQÌM; MiQ¨M +?¢v çB- i`QM; iBK .B T •K h`9+ H¨ h¬ G¢T- /¼+ i?2Q çQÌM; çB
i?9 M;¨v çB ç K M;?d- +kM; F?¬M; +¦ iB M p¨Q i?¨M? i?`- /U i?2Q #ªM ç² +?mv M
K¨ çB- ?QÈM; i?ŠM; ç M i?O ç¬ +O G K æ`+? • hQ K¨ çBX

>Q¨M; +mM; +O G K æ`+? • hQ ç [m®+X

J½ h•v J¢+ T?'i i v- ç +?Q ç€K M;QÌB ?–m çB i?2Q /WM; H¢B- çSM; Î i`QÈ+ +Y +r

GQ M S?QÊM; +mM;- ç° t ?Q i?"K +?Q +¦ i? bQ pÈB +mM; çB M +O ?Q¨M; ?"m
M;QÌB ÎX

L?QM; i`QM; +mM; çB M iQ HÈM M¨v- H¢B +?d +¦ ? B ª i?` M[K¨ i?¬B- K„i i?'v J½
ç m [m€ tm®M; ç'iX

*?QM? i¢B H9+ M¨v- K°i +€B i? M? •K H¢M? H)Q iW i`QM; +mM; çB M i`mv M ` X

@ L m ç½ iÈB `²B- b Q H¢B F?¬M; p¨QX

J½ h•v J¢+ bYM; b®i K°i +?9i- H9+ M¨v KÈB #QÈ+ p¨Q # M i`QM; +mM; çB MX

J†+ /M i?` M[ F?¬M; M?B m H„K- M?QM; # M i`QM; GQ M S?QÊM; +mM; H¢B çQÊ
?¢i #KB- i¢B i`mM; QÆM; +O +mM; çB M- K°i M[iY ç M; çSM; tQ v HQM; p T?Q
#'i Hm"M M?bM iW ;¦+ ç° M¨Q +kM; ç m ?Q¨M K„X J°i i?•M +mM; i` M; K†+ i` M M;
[mw- +ÁM H¨K i,M; i? K p¨B T?–M ?ÆB i?Î i?–M i?€M? F?¬M; i? t•K T?¢KX

@ S?QÊM; >Q¨M; +QM i - M;QÆB Î MÆB Qi M;QÌB i? M¨v- +?ŠM; H) F?¬M; i?'v +-
Qi i?` M[ç M ç•vX

L?bM #¦M; HQM; + Q M;¢Q ç¦- J½ h•v J¢+ F?¬M; ?B m b Q H¢B ç m t¦i i`QM; HÁM;
M¨v- iU M?B M +?QM? H¨ GQ M S?QÊM; +¬M; +?9 h¬ G¢TX

æ² çˆM;, h¬i2K- p"i i´ Up"i i? iU M?B M- i?QÌM; H¨ ç°M; p"i- çQÊ+ +QB M?Q #B
?Q†+ ;B çbM?V

@ E?¬M; +–M- i? M¨v H¨ i®i `²B- M;QÈB #B i- i i?Q+? i? M? i`M?X

*?"K `½B tQ v M;QÌB- b„+ K†i h¬ G¢T pšM H¢M? HMM; M?Q i`QÈ+- M?'i H¨ i`QM
ç T FB H¦2 ` iWM; iB [m M; K M; +? i+?¦+- çO ç F?B M +?Q #'i Hm"M F M¨Q M

J½ h•v J¢+ iB M H M p¨B #QÈ+- çB ç M +€+? h¬ G¢T M,K i?QÈ+ `²B KÈB /WM; H¢B

@ h? K p¨B M;¨v M[- p,M pä ç¢B ?°B Up,M pk ç¢B #dV b) #„i ç–mX G–M M¨v ;BÈB
M?QM; M?•M i¨B po ç¢B M?'i iW # KQÆB im´B i`Î tm®M;- +ÁM +¦ +€+ pQÆM; iY [

h¬ G¢T M?¨M M?¢i M¦B,

@ *€B ç¦ i?b +¦ [m M ? ;b pÈB i \

h`QM; K„i J½ h•v J¢+ iQ€i ` [m M; K M; •M ?"M ?®B iB +X

@ S?QÊM; M?B ¨- M;QÆB /M b Q +kM; H¨ K°i M[?¨B iYX J¨ M[?¨B iY Hm¬M +–M
F?¬M; HQ H„M; K°i +?9i M¨Q b Q \" # +?d H¨ ?v p¼M; M;QÆB çQÊ+ ?¢M? T?9+X

h¬ G¢T KdK +QÌB- M?QM; MK +QÌB H¢M? M?Q #,M; +O M¨M; H¢B F?B M +?Q J½

@ >¢M? T?9+\ i +ÁM +¦ ?¢M? T?9+ ç K¨ M¦B b Q\ iW F?B bBM? ` ç M H9+ #„i ç–
+O i - iU ?² ç½ F?¬M; +¦ ? B +?[M¨vX æ€T SM; M;QÆB i`Î i?¨M? i?QÎM; T?˜K +?
Km®M ;B9T M;QÆB K°i +?mv M +m®B +MM; i?¬BX a m F?B +?mv M M¨v +?'K /Si
H¨ M¦B- M;QÆB H¨ +Wm M?•M ?¢B +? i Kšm i?–M p¨ ç ç +O i X

>¢M? T?9+- F?B ? B +?[M¨v tm'i ?B M i`QM; HÁM; M¨M;- i?b i`QM; ç–m H¢B ?B M
b•m M?'iX •M? K„i i`QM; bm®i- # M;Q¨B M? im'M- +ÁM i? K bU Qm M?½ F?B ç€
M;? +? M[X æ½ F?„+ Î b•m i`QM; M°B i•K +O h¬ G¢TX

@ •K h`9+- +m°+ çÌB M¨v p¬ /mv M- M m +¦ FB T b m- +¦ H) X

L; v F?B h¬ G¢T +ÁM ç M; M?mM; M?ÈX .B T •K h`9+ i`QM; iQ MB K +O M¨M; ç½
ç¬X

G K æ`+? • hQ ;B®M; pÈB J G M- ç m H¨ [m®+ ;B ?bM? i?¨M? i`QÈ+ iB M b m F
GQM; ç [m®+ T?•M HB i H9+ i`QÈ+X h M +O ç ç¬ p¨ i M ç'i MQÈ+ ;B®M; M? m-

h?¨M? i?` i?"i HÈM ;B®M; M?Q [m€B i?9 +?B K +S- MÆB +Y i?¨M?- +?Q Qi +¦ F'
i?O p X hQÌM; i?¨M? `°M; `½B T?ªM; T?'i KMB p` +´ tY - T?Q i` M +¦ ?„+ T?QÊM
+O G K æ`+? • hQ ?Q¨M; i°+ ç M; ç¦M ;B¦ imM; # vX

hY çSM; Î # M +¢M? .B T •K h`9+ - + m K¨v M¦B,

@ LÆB +Y i?¨M? b Q H¢B +¦ M?B m i?O [m•M M?Q p”vX h M?È J G M i?¨M? #’
M;QÌB K¨ i?¬BX *?ŠM; H) H¨ /Q M;mv M M?•M +?B M i` M?\

.B T•K h`9+ M¦B,

@ E?¬M; T?ªB #ÎB pb +?B M i` M?X LÆB M¨v H¨ i?O ç¬ +O G K æ`+?•hQ- +?B M
ç M MÆB M¨v- Qi M?’i M?bM # M M;Q¨B b) F?¬M; ;B i,M; i?O p MÆB +Y i?¨M?-
+€B p,M pk ç¢B #d FB X *?9M; i b) +¦ #B M T?€TX

æQ i v pm®i K†i KbM? K°i +€B- F?m¬M K†i p®M M? im’M M?’i i?ÌB tªv ` #B M ?¦
M?Q i`QÈ+- M?QM; bQ pÈB /mM; K¢Q p®M +¦ +O ?„M i?b FûK `’i M?B mX o,M pk
iW +€+ [m®+ ;B iÈBX .B T•K h`9+ F?¬M; ;B®M; #¼M hY +¦ i? i?¬M; [m M,M; H
+?Q /mM; K¢Q i? v ç´B- iU M?Q H¨ M;Kv i` M; i?m”i +O h¬ G¢T H9+ i`QÈ+- M?Q
çQ +?Q ?„MX J†i M¢ M¨v H9+ i`QÈ+ ?„M KÈB +?d /MM; K°i H–M Î S?€T G K- +,M #
M;QÌB F?€+ M?”M ` X

"®M M;QÌB i?2Q /ÁM; M;QÌB çB ç M +´M; i?¨M?X h`ªB [m [m M b€i T?€i ?B M- Kr
+¦ +?SM; KBM?- i, M?Q +€+ HQ¢B ;B’v [m +Y iW +€+ i?¬M i`’M ?Q†+ H¨ i?¨M? i?
ç m K°i Hm”i F?¬M; +?Q T?ûT p¨Q i?¨M?X

E?B #¼M #®M M;QÌB .B T•K h`9+ pW çB iÈB +Y i?¨M? i?b H”T iS+ F?B M +?Q i?
+O #¼M ?¼- Km®M F?¬M; #` +?9 w +kM; F?¦X .B T•K h`9+ K°i i?•M K T?€T i`Q
iB m +?m˜M +O K T?€T bQ- i¢B T?Q b m ?„M H¨ # ;½ i`€M; ?€M i?•M + Q ?ÆM

hY- JBM? +MM; *€+? G¢T h•v hQ ç m i?¬M; [m + Q +’T K i?9 +MM; i?–M i?9 #B M
i? v ç´B p¦+ M;QÌB i?¨M? + Q ? B i?QÈ+- ç²M; i?ÌB +ÁM M;Kv i` M; i?¨M? /mM;
>ÆM M[[m–M €Q +O #¼M ?¼ ç m çÆM ;BªM- çSM; Î b m HQM; K T?€T bQ .B T
H¨ i?•M T?”M iMv iMM;X

æQ K„i M?bM #®M M;QÌB .B T•K h`9+ çB ç M- i M ç°B i`QÎM; +O i?O [m•M H”T
T?ªB pb # i M #Qm ?½M # M +¢M? .B T•K h`9+- K¨ #ÎB pb K T?€T #¨Q i` M M;QÌ

h?–M M;mv M K T?€T #¨Q iQ¨M i?•M K¨m i`„M;- HQ¢B K T?€T #¨Q K¨m b„+ M?Q
+¦ [m M; KBM? ? K T?€T bQ KÈB +¦ i? K†+- ç` p` +O K T?€T bQ #’i Hm”M i¢B
+¦ K°i +?S+ M;?B T ;b +¦ i? bQ b€M?X hmv M?bM .B T•K h`9+ im´B +ÁM `’i i` - M
T?B i?QÌM; F?€+? F?QX

@ J T?€T bQ iB M bBM? i¬M FQ+?- M;¨B ?ªQX

.B T•K h`9+ ;”i ;”i ç–m- F?¬M; M¦B ;b- imv K M; K†i M¢ M?QM; F?Q +?’i Qm M?
F?¬M; +€+? M¨Q +?2 /’m- p¬ ?bM? i`mM; H¨K +?Q M;QÌB i +¦ +ªK ;B€+ + Q M;¢Q
ç°B i`QÎM; F?¬M; /€K +QB i?QÌM;

@ J T?€T bQ iB M bBM?- #•v ;BÌ ç M; H¨ H9+ ç M; i´ +?S+ p,M pk ç¢B #d- i’i +ª
+?SM; KBM? i?•M T?”MX S?ªB T?B M iQ€B M;¨B

.B T•K h`9+ H¢M? M?¢i +QÌB- M;Y i v i`€B H M- i` M im /B i?–M ;BÈB +?Êi H¦2
+?QÆM; ç½ tm’i ?B M i`QM; HÁM; #¨M i v ?„M- çQ iÈB i`QÈ+ K†i ç®B T?QÆM;X

h?O p ç°B i`QÎM; pW M?”M +€B ?mv +?QÆM;- # M +¢M? H”T iS+ +¦ K°i M;QÌB +–
ç†+ i?M çB H M- K°i ç¢Q K T?€T [m M; K M; M?¨M M?¢i # Q T?O i` M ?mv +?QÆM

h` M K†i i M i?O p ç°B i`QÎM; M?’i i?ÌB ;B½M ` X

@ L;mv M H B H¨ K T?€T bQ iB M bBM? ç M iW h¢T æ`+?•pQÆM; [m®+X

E?®B ?mv +?QÆM; +O .B T•K h`9+- +?QM? H¨ H9+ i`QÈ+ b m F?B ?„M `ÌB F?ÄB
+¬M; ?°B MÆB h¢T æ`+?•pQÆM; [m®+ M?”M çQÊ+X J†+ /M +’T #”+ `’i i?’T- M?
+O ?„MX J†+ /M h¢T æ`+?•+?d H¨ K°i MQÈ+ M?Ä v m- M?QM; #^M; p¨Q i?•M T
+kM; F?B M +?Q i M i?O p i`QÈ+ K„i M¨v F?¬M; /€K #’i FQM?X

.B T•K h`9+ +?d +?d # M;QÌB hYX

@ "¼M ?¼ H¨ M;QÌB ?–m +O i - +¦ T?ªB +?SM; KBM? i?•M T?”M F?¬M;\

*¦ H) #ÎB pb i`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M ;–M ç•v +¦ `'i M?B m ç¢B M?•M p”i ç M iW +€+
ç½ [m2M pÈB pB + +¦ M;QÌB ?–m /šM i?2QX L m ç½ M?”M ç`M? ç®B T?QÆM; H¨ K
h¢T æ`+? • iÈB i?b b Q /€K H¨K F?¦ F?,M- p°B p¨M; ` /'m F?¬M; +–M- +mM; FQM?

h`QM; F?B #¼M #®M M;QÌB .B T •K h`9+ ç M; +?m˜M #` p¨Q i? M?- iB M; p¦ M;U /
M? M? ?QÈM; p T?Q +´M; i?ªM?- M?B m iB M; FBM? ?¬ T?Q b m F?B M +?Q .B
HB M tQ v M;QÌB H¢B M?bMX

*?d i?'v K°i ç°B M?•M K½ pÈB i®+ ç° M? M? M?Q +?ÈT ç M; +?¢v ç M- H¨K F F?€
H¨ K°i ç°B HQM; F} #BM?- b® HQÊM; ? B # M iª ?[m M;Q¢B i`W i M +–K F?QªM; #
M;QÌ F?€+ iQ¨M #° /Q B Gw E?„+ JšM HQM; i¢Q i?¨M?X h M +–K ç–m H¢B +QÐB
F€ ?MM; i`€M;- K°i i?•M i¦+ çÄ imM; # v- +U bQ i?•M + Q pQÊi [m€ #ªv i?QÈ+- ç°
B Gw E?„+ JšM HQM; Î i`QÈ+ K†i M¦- +,M #ªM H¨ K°i +?9i mv i? +kM; F?¬M; ?B M

E} bo i` M HQM; +U bQ i?•M + Q +?WM; ? B i?QÈ+- K°i i?•M F?ªB ;B€T K¨m ?Ä ?
+?B m tm®M; T?¦M; i?Q+? ` [m M; i?ªB M?B T M?•M- F} bo F?¬M; +¦ ç°B Kk- K°i
imM; # v- iQÈM; K¢Q M? im'M K¨ +QÆM; M;?`- K†+ /M K†i F?¬M; +?9i i? v ç´B- M
H¢B ?B M ` F?¬M; i? M;?B M;ÌX

L;mv M M?•M i`mv M ç M iB M; FBM? ?¬ ç9M; H¨ /Q bU tm'i ?B M +O ç–m +U bQ
t T ?¨M; +?Ì p¨Q i?¨M?- i'i +ª i¼ F} +ªK M?”M çQÊ+ ?ÆB i?Î +O ç–m +U bQ M¨v ç
b® HQ¢B ;B€+ K½ M?Ä i?”K +?Q +ÁM M;½ +Q [m„T ` ç'iX

E?Q i? i?”i K¢M?- .B T •K h`9+ i`QM; HÁM; +¦ +?9i pW ç°M;- M;QÌB i`QÈ+ K„i M
F?¬M; iÈB # KQÆB im´B- M?QM; ?ÆB i?Î #°+ T?€i ` i` M M;QÌB H¢B +U+ F€ +Q
ç`M? i?m HB K- +€B HQ¢B i?QÊM; p` ;Bª [m•M H•K i?B M ?¢ M¨v- imv i F?¬M; +¦

@ *?QM? H¨ ?Ä p•M bQ- +Ym +'T i?QÊM; p` K i?9- +MM; imv i HQM; #€Q +O ?ª
i?9X >Ä ? K T?€T F?¬M; FûK- M,M; HU+ +”M +?B M +kM; K¢M?- M;QÆB t2K- MA
ç¢Q FBK b„+ p,M H°- i`QM; F?B +–M i?B i- iW # M i`QM; +¦ i? tm'i ` ? B +€B +€
HU+ +O T?B ?¨M? K i?9X h`QM; +Ym +'T K i?9- +QB M?Q H¨ i²M i¢B çdM? +'TX

h? M? •K +O iY p M; H M Î b•m i`QM; ¦+ .B T •K h`9+- ;BªB i?Q+? ibM? ?bM? +?Q
i M iQ¨M i?•M ?Ä ?²M; M¨v i?U+ HU+ imv i F?¬M; i?'T ?ÆM FBK iBM? HQM; F} iQ
+¦ i? H¨ iY iBM? HQM; F} iQÈM;X

_'i M? M?- ç€K M;QÌB FB ç½ ç M ;–M- K¼B M;QÌB # M M;Q¨B +Y i?¨M? ç m p°B i
+MM; HQM; F} #`M? ;•v bU- +¨M; ?m®M; +?B +ÁM +¦ ?Ä p•M bQ bQ pÈB HQM; F} #
G¢T h•v hQ ?W H¢M? K°i iB M;- i?•M H¨ i?–M i?9- ?„M Hm¬M Hm¬M #€ ç¢Q- K„i i?
M;¢Q M?Q p”v i?b M?`M F?¬M; çQÊ+ `'i H¨ F?¦ +?`mX

@ *€+? G¢T h•v hQ- F?¬M; i? bBM? bUX

.B T •K h`9+ F?) [m€i K°i iB M;- H9+ M¨v KÈB HQ¢B #Ä çQÊ+ w MB K H Q ` i`QM

"'i [m€- *€+? G¢T h•v hQ i9+ ;B”M ?W K°i iB M; ç½ iQ€i ` K°i iB ?ÆB i?Î F?B M +?
ç° ``'i M? M? M?'i i?ÌB ;BªK #Èi tm®M;- K°i ç¬B K„i iQ ?Ä ?²M; M;?B ?Q†+ M?bM
G¢T h•v hQX

.B T •K h`9+ T?'i i vX

@ *?9M; çB p¨Q i?¨M? M¨QX

oW M¦B pW ?QÈM; # M i`QM; i?¨M? çB p¨QX >„M imv i F?¬M; T?ªB bÊ bBM? bU
h¬ G¢T- i¢B G K æ`+? • hQ M¨v ?„M +–M T?ªB ˜M M?šMX

E} bo i` M HQM; ?Ä p•M bQ ?B M M?B M H¨ +ªK ;B€+ çQÊ+ #B M ?¦ +O M¦- ç²M; #
#B i i¢B b Q H¢B ç°i M?B M /WM; H¢B K°i +?9i- K¨ MÆB +Y i?¨M? H¢B +?d +¦ /mv
h`9+ ç M; ;BQÆM; K„i M?bM- €M? K„i +O ?Ä p•M bQ F} b„ H”T iS+ `ÆB p¨Q i` M M
H9+ M¨v #®M M;QÌB .B T •K h`9+ ç½ çB p¨Q i?¨M?X

hB M p¨Q G K æ`+? • hQ i?¨M?- ? i i?ªv +?mM; [m M? ç m H¨K +?Q M;QÌB i +¦ +
ç²M; pÈB J G M i?¨M?X J†+ /M ? B iÁ i?¨M? i?` ç m H¨ i?O ç¬ +O GQM; E?B L
M?QM; M K #„+ F?€+ M? m H¢B T?B i?QÌM; `ä `¨M;X

J G M i?¨M? H¨K +?Q M;QÌB i +ªK ;B€+ i?¬ [m€M? ?¨Q K¢B ?ÆM- +ÁM G K æ`+?
iBM? i p¬ +MM;X

æB K M¨v- iW i` M M;QÌB M?[M; M;QÌB çB çQÌM; MÆB M;½ iQ +¦ i? M?bM i?'v `ä
HÈM i?•M ?bM? + Q iQ- K¨ M;QÌB G K æ`+? • hQ p¦+ M;QÌB i¢B iQÆM; ç®B i?'T M
+kM; i`„M; MäM M?ŒM M?KB ?ÆM M?B mX æB m M¨v ?B M M?B M H¨ /Q ?Q¨M +ª
[mv i ç`M?X

L?QM; +¦ K°i +?9i ;B®M; M? m- ç¦ H¨ bU T?²M ?Q X LÆB M;½ iQ çQÌM; K¼B M;Q
/Si- /MM; K„i K¨ ç€M? ;B€- +Æ ?² i`QM; K¶B ;B M +Y ?¨M; ç m +¦ F?¬M; Qi F?€+?

@ *–K æ ç¢B M?•M- +?9M; i F iB T +–M H¨K ;b\

*€+? G¢T h•v hQ ?ÄBX •M? K„i+O ?„M i?dM? i?QªM; H¢B HB + p T?Q +Y i?¨M?
+ K HÁM;X >„M H¨ i?–M i?9 +?Q i¬M K¨ H¢B T?ªB Mû i`€M? K°i +QM +Ym +'T K i?
iB T M?"MX

.B T •K h`9+ M¦B,

@ *?9M; i i`QÈ+ iB M ibK K°i MÆB i`9 H¢B ç½- ,M K°i +?9i ;b ç¦- `²B KÈB çB M;?
pk ç¢B #dX

@ •M +€B ;b\ h®i- i?"i i®i [m€X

*€+? G¢T h•v hQ pW M;?2 ç M ,M- K°i iB F?¬M; ?¨B HÁM; H9+ i`QÈ+ HB M i M i?'
p K†i KQM; +?Ì- MQÈ+ KB M; +?ªv `ÁM; `ÁM;X

hY #'i ç„+ /o H„+ ç–m- i M M¨v i?"i bU H¨K K'i K†i +?Q i?9 M?•M i°+ i?–M i?9 +?9M

J°i çQÌM; çB iÈB- .B T •K h`9+ +˜M i?"M [m M b€i M;QÌB i` M çQÌM;- ?„M T?€i ?B
#bM? /•M +O G K æ`+? • hQ ç [m®+- +ÁM +¦ `'i M?B m M;QÌB +¦ i` M; T?K+ F€
T?QM; iK+ +€+ MQÈ+ ?B m `ä- imv +kM; F?¬M; T?ªB `'i M?B m- M?QM; +kM; +¦
F?¬M; T?ªB H¨ M;QÌB G K æ`+? • hQX >ÆM M[ ç m +ÁM `'i i` - ?B M M?B M H¨ ç
ç¢B #d H–M M¨vX

hW ibM? i? ç¢B HK+ K¨ ç€M? ;B€- G K æ`+? • hQ #•v ;BÌ +¦ #®M MQÈ+ ç²M; KBM'
+¦ i? #Ä [m - +ÁM +¦ " GÊB pQÆM; [m®+ i?B M t¢- # pQÆM; [m®+ +¦ i?U+ HU+
HK+ +MM; pÈB S?"i G [m®+ #` KbM? +?dM? `'i i?ªKX >„M i?"K +?Q +ÁM i?'v çQÊ
h¢T æ`+? •- +¦ +?9i M;Q¨B w Km®MX "'i [m€ H¢B +¨M; i? K +?SM; KBM? +?Q ªM?
#d H–M M¨v +O G K æ`+? • hQX

@ J m M?bM- K„ M[5

E?¬M; #B i B Î i` M M;½ iQ çQÌM; ?¬ H M K°i iB M;- H¨K €M? K„i F?¬M; Qi M;QÌE
L;?2 çQÊ+ ? B +?[K„ M[- .B T •K h`9+ i?2Q iB K i?S+ +kM; M?bM p T?Q ç¦- ?„M
?'T /šMX LÆB M¨v H¨ G K æ`+? • hQ i?¨M?- h¬ G¢T F?¬M; i? M;?B M;Ì H¨ K„ M[i
i¢B M;½ iQ M¨v ;†T çQÊ+ M¨M; i?b [m€ i®iX

"'i [m€- `'i M? M? .B T •K h`9+ T?ªB i?'i p¼M;X o` K„ M[F?B M K¼B M;QÌB FBM?
M;QÌB + Q + QX L?bM ?bM? /€M; i?b F?QªM; ? B KQÆB im´B- K†+ K°i +?B + p€
K¨m H K T?B m i€MX " M ?¬M; H°` K°i + M? i FB K i?QM /¨BX h`QM; p pk K` H¢
F?QX

E?¬M; i? T?O M?"M- i?B m M[M¨v [mª i?"i `'i ç T- M?QM; bQ b€M? pÈB h¬ G¢T-
ç`M?X E?B M +?Q .B T •K h`9+ +?9 w +?QM? H¨ i?B m M[M¨v +¦ K°i +†T K„i i?•K

i`QM; p2Q- F?¬M; #ÎB pb bU FBM? ?¬ +O M;QÌB çB çQÌM; K¨ bBM? ` # ç°M; ;bX
+ª bU i?•K i?9v- H¨K +?Q M;QÌB i +¦ K°i HQ¢B +ªK ;B€+ ç†+ i?M- T?ªM; T?'i M?Q

æ•v H¨ K°i M[?¨B iY ``i i?¬M; KBM?- .B T•K h`9+ i`QM; HÁM; çQ ` K°i +€B 'M i
[m pB + im Hmv M pQM; HBM? K T?€T- ?„M ç®B pÈB pB + Hw ;BªB p HBM? ?²M
T?ªB +?QM? KbM? +¦ i`Q im +U+ + Q- b) F?¬M; +¦ F?ª M,M; +¦ K°i €M? K„i M?Q p

æB i?2Q T?Q b m i?B m M[H¨ #®M ;½ ?° p - ç m K†+ F?ªB ;B€T K¨m €K H KX G
#„i ç–m M¦M; H M- G K æ`+? • hQ H¢B M^K Î T?QÆM; M K- M?QM; #®M ;½ ?° p M
M¨Q F?¦ +?`m pÈB M?B i ç°- i`QM; H9+ çB ˜M ˜M #ªQ p #®M T?Q +O i?B m M[- p
?m'M Hmv M H•m M,KX

.QÈB bU ?° p +O #®M M;QÌB- +¬ ;€B çB p¨Q K°i ;B M iYm çB K ?¨Q ?Q i` M M;½
F?¬M; i?'vX

@ *–K æ ç¢B M?•M- çWM; M?bM M[X L;QÌB i ç½ çB p¨Q `²B- K¨ M¦B H¢B- M¨M; i
M?Q >ªB .QÆM; M[?Q¨M; 5

*€+? G¢T h•v hQ ?„+ ?„+ +QÌB M¦BX >„M K†+ /M F?¬M; T?ªB H¨ H–M ç–m iB M iB
+¦ i? M?¨M M?½ çB +?ÆB M?Q #•v ;BÌ +?QM? H¨ H–M ç–mX J°i +†T K„i F?¬M; çC
+?mM; [m M?X J¼B i?S ç m H¨K ?„M +ªK i?'v ``i KÈB K - M m F?¬M; T?ªB +¦ .B T
+?B T- bÊ ``^M; ç½ bÈK +?¢v çB HmM; imM; H¨K ;b ç¦ `²BX

.B T•K h`9+ F?¬M; +¦ iS+ ;B”M M¦B,

@ L;QÆB F?¬M; M¦B F?¬M; +¦ B #ªQ M;QÆB +•K X æB i?¬B- +?9M; i ibK K°i iYm

*€+? G¢T h•v hQ i?b i?¨Q M¦B,

@ æm´B i?2Q iÈB i”M iYm çB K X

.B T•K h`9+ çQÆM; M?B M F?¬M; T?ªB #ÎB pb çB i?2Q M[?¨B iY M¼ KÈB +?¼M
pb M¦ çO ?¨Q ?Q X L m iBM? M? +O +€+ MQÈ+ ç m ç M i? K ;B H–M p,M pk ç¢B
t ?Q M¨v +?QM? H¨ MÆB #¼M ?„M i?Q+? M?'iX h¢B HQ¢B ç` T?QÆM; M¨v- KÈ
?m®M; +O p,M pk ç¢B #d +MM; pÈB K°i +?9i iBM iS+ +O M?[M; M;QÌB i? K ;B iV

hYm çB K + Q M,K i–M; H–m- i`bM? ç° ?¨Q ?Q i?”K +?Q +¦ i? bQ pÈB EBK a„+ bB
Í MÆB +Y - +¦ KQÌB ? B M;? M? i•M i?B m M[- ç m K†+ p€v /¨B K¨m H K M?¢iX s
[m®+ b„+ +O G K æ`+? • hQ ç [m®+- iU M?Q [m®+ b„+ +O J G M +?QM? H¨ i`„

@ hB M bBM?- tBM ?ÄB M;¨v /WM; +?•M Î ç•v ? v H¨ +?d ,M +ÆK\

J„i i?'v #®M M;QÌB .B T•K h`9+ çB iÈB- H”T iS+ +¦ K°i +¬ ;€B iB M H M +?¨Q ç¦M

.B T•K h`9+ M¦B,

@ *?9M; i /WM; +?•MX

L;? M? i•M +¬ ;€B H° ` K°i iB KdK +QÌB M;¼i M;¨QX _²B /šM #¼M ?¼ i`U+ iB T ç

@ "®M p` tBM KÌB p¨Q # M i`QM;X

æ®B pÈB M?[M; i` M; bS+ t ?Q # M i`QM; iYm çB K- .B T•K h`9+ +kM; F?¬M; +¦
p¨Q ç¢B çQÌM; iYm çB K- /Q [m M; MÆB F?¦2 K„i i?'v çQÊ+ +¬ ;€B ç T ç½ iB M p¨
MÆB [m–v `QÊm- +MM; K°i M[iY F?€+ M¦B +?mv M ;b ç¦X "®M ;½ ?° p FB i?b ç

L[?¨B iY ç M; +MM; i?B m M[p€v t M? M¦B +?mv M M;²B [m v HQM; p T?Q .B T
çQÊ+ iQÈM; K¢QX J†+ [m–M /¨B K¨m i`„M;- K°i ç–m i¦+ p¨M; ç iMv w T?B m i€M b
i?Î F€ /`X G¢B F?B M +?Q .B T•K h`9+ +¦ +?9i +ªK ;B€+ [m2M i?m°+X

@ sBM H¶B iB M bBM?- +?9M; i #•v ;BÌ +?d +ÁM H¢B +¦ ? B ;B M T?ÁM; ç pQÆM

L;? M? i•M iB m i?Q b m F?B çB p T?Q i`QÈ+ ?ÄB M?•M pB M T?K+ pK MÆB iB
#®M M;QÌB .B T•K h`9+ M¦BX

J†+ /M .B T •K h`9+ M?bM [m H¨ K°i ;½ K T?€T bQ- M?QM; i`QÈ+ M;U+ H¢B F?¬M
im´B H¢B i` - M?bM [m +kM; F?¬M; ;B®M; + Q +'T K T?€T bQ ;b- ?ÆM M[# iM
i?QÌM;X *?Q M M M;? M? i•M i?B m M[M?B m FBM? M;?B K ?B M M?B M F?¬M;
T?ÁM;X

@ æQÊ+- i®i- +?9M; i i?m ? i ? B ;B MX *€+? G¢T h•v hQ- M;QÆB +MM; JBM? ç
Î K°i ;B MX

.B T •K h`9+ M; v +ª M;?o +kM; F?¬M; +–M- i`U+ iB T ç€T SM;X

L;? M? i•M +¬ ;€B bYM; b®i K°i +?9i `²B M¦B,

@ J T?€T bQ iB M bBM? i¬M FQM?- ;B M T?ÁM; ç pQÆM; +O +?9M; i i®M # M;

E€ i?"i- MÆB M¨v K†+ /M ?¨Q ?Q - M?QM; ;B M ç pQÆM; i?QÌM; M;¨v +kM; +?d
FBK i X L?QM; #•v ;BÌ +?QM? H¨ H9+ p,M pk ç¢B #d- iBM? M? +€+ MQÈ+ iK i"T-
+Æ ?°B i,M; ;B€ ?B M M?B M H¨ #'i i?QÌM;- M M ;B€ +ª H†M; H) i,M; H M ;'T ç¬BX

.B T •K h`9+ iB M i v H'v ` K°i +€B i9B- ç tm®M; i` M #¨M iB M i? BX

@ æ•v H¨ iB M T?ÁM; +?9M; i i`ª i`QÈ+- tBM KÌB M? M? K°i +?9iX

hB M i? B T?K+ pK pB M pW KÎ +€B i9B / ç¦ ` - F?¬M; M?`M çQÊ+ F?) FBM? ?¬
+€B i9B / M¨v `'i #bM? i?QÌM;- M?QM; H¢B +?S ç–v ?²M; #ªQ i?¢+? i X

>²M; #ªQ i?¢+? i HÈM M?Ä +?d #^M; Rf8 FBK i - +€B i9B M¨v K†+ /M F?¬M; HÈM
?ÆM K°i M;¨M K B ?²M; #ªQ i?¢+? i X G9+ i`QÈ+ - F?B .B T •K h`9+ ç M J G M K
>ªB .QÆM; ç½ +MM; K°i [mª ?²M; #ªQ i?¢+? i i`ª T?Q i? v ?„MX hd H i` Q ç´B ;B
+MM; FBK i H¨ R ,M RyyX >ÆM M[#bM? i?QÌM; +?d +¦ [mw i°+ KÈB +¦ i? bU /KM

J°i M;¨M ?²M; #ªQ i?¢+? i iQÆM; çQÆM; pÈB KQÌB p¢M FBK i X *?Q /M H¨ ? B ;B
b€m M;¨M FBK i K°i M;¨v- i?b K°i M;¨M ?²M; #ªQ i?¢+? i M¨v +kM; çO +?Q #¼M .B
M;¨vX

@ h®i- i b) H"T iS+ i?m t T M; v +?Q M;¨BX

•M? K„i +O M;? M? i•M iB m i?Q M?bM .B T •K h`9+ HB M tm'i ?B M #B M ?¦ - M;Q
H¢B +ÁM +¦ i? K p¨B T?–M •M +–MX

*¦ i? iB M i v tm'i ` K°i M;¨M ?²M; #ªQ i?¢+? i - imv i b) F?¬M; T?ªB H¨ M;QÌB i
MQÈ+ MÆB ç¢B HK+- Qi T?ªB H¨ ç¢B [mw i°+ KÈB +¦ i? T?mM; T?Q M?Q p"vX >m
im´B +ÁM `'i i` - imv ç2Q K†i M¢ M?QM; iQÈM; K¢Q pšM M? im'M M?Q i`QÈ+- ?Æ
M?½ + Q [mw- F?¬M; i? M;?B M;Ì H¨ ç®B pÈB M[?¨B iY +¦ ?'T /šM HU+ `'i HÈMX

æ€M; iB +- .B T •K h`9+ +kM; F?¬M; +¦ +?9 w ç M M;? M? i•M iB m i?Q- i`QM; H
i?QM? HU+ +O ?„M HB M KÎ `°M; ` - ?QÈM; [m–v `QÊm t t ibK FB K ? B M[?¨B i

"'i [m€ H¢B F?B M +?Q .B T •K h`9+ i?'i p¼M; +?QM? H¨ - +?mM; [m M? i?•M i? +
+¦ K°i i–M; M,M; HQÊM; p¬ ?bM?- M;,M +€+? ?Q¨M iQ¨M i? M? •K +O +€+ M¨M; Î
çQÊ+X *€B T?€i ?B M M¨v F?B M +?Q .B T •K h`9+ i?–K ;B"i KbM?- T?ªB #B i `^
i?b +?d +¦ +QÌM; ;Bª ç½ M;Q¨B i? M? +'T KÈB H¨K çQÊ+X *¦ i? i?'v çQÊ+ ? B M[
i?QÌM;X

@ æ,M; FQ +?Q i M? M? H M K°i +?9i- i +–M K°i ;B M ç pQÆM; T?ÁM;X

J°i +€B i? M? •K i`–K i?'T / M;?2 F?B M M;QÌB F?€+ F?¬M; i? iW +?®B çQÊ+ p

h? M? •K *€+? G¢T h•v hQ i`mv M p¨Q i B .B T •K h`9+X

@ G¨ ?„M \

.B T •K h`9+ [m v ç–m M?bM H¢B- +?d i?'v K°i ;½ M K iY i?•M ?bM? + Q HÈM- iQ¨M
T?Q #¼M ?¼ çB iÈB- i¢B # M +¢M? ?„M +ÁM +¦ K°i ;½ M K iY- M?bM [m im´B F?-

+¦ M? im'M M?Q i M M K iY M¨v K¨ H¢B i?¬ F +? ?ÆMX o¦+ M;QÌB bQ pÈB i M ?²M
FB +ÁM Km®M + Q ?ÆM K°i pÁM;X

h?•M + Q pQÊi [m€ ? B i?QÈ+ M,K- #ª p B `°M; HÈM M?bM [m +U+ F€ `„M +?„+- +
?²M; ?B M H° `ä `¨M; ` bU #Qm ?½MX

æB Î T?Q i`QÈ+ +?QM? H¨ i M M K iY FB - ç9M; H¨ F} bo +QÐB ?Ä p•M bQ K¨ #
i?¨M?X *¦ H) M;QÌB F?€+ b) M?bM F?¬M; ` i M + Q HÈM çB T?Q b m ?„M +¦ +€B
•K h`9+ H¨ B \ +?d +–M M?bM HQÈi [m - #¼M ?¼ H"T iS+ HB M M?"M ` M; v i M
i?QÊM; p` K i?9 ?Ä p•M bQ K¨ i M F} bo +QÐBX

J i?9 iÈB +Ym +'T H¨ +¦ i? ?¦ i?•M i?¨M? ?bM? M;QÌB- +?d H¨ i M ?Ä p•M bQ M¨
w iS i?m HB K ?ÆB i?Î +O KbM?X

hW mv i? K¨ M?bM- K†+ /M #¼M ?¼ +?d +¦ ? B M;QÌB H¢B p¨Q +Y b m- M?QM; M
i?b mv i? K¢M? ?ÆM M?B mX

@ h?"i bU tBM H¶B- iB M bBM?- ? B ;B M T?ÁM; ç pQÆM; +m®B +MM; +?9M; i
i?m X

L;?2 T?K+ pK pB M M¦B- .B T •K h`9+ F?¬M; M?`M çQÊ+ + m K¨v- ç•v F?¬M; T?ªB
`®B b Q\ Í MÆB iYm çB K t ?Q M?Q i? M¨v- i® +?'i +O T?K+ pK pB M i?"i bU ?A

ky3X *?QÆM; ky3, h€B EB M Zm M; JBM? h?€M? L[

>„M + Q i?'T ç€M? ;B€ .B T •K h`9+ p¨B H–M- ?B M M?B M +kM; F?¬M; M?È `ä bU
H¨ K°i + Q M;¢Q i? M? MB M- HQ¢B pB + ;†T M? m Î +´M; i?¨M? M¨v b Q F?B M ?

h?'v i` M M;U+ i`€B +O .B T •K h`9+ H¨ K T?€T ?mv +?QÆM; +?®M; i`ÆM- ?²M
K„i ?B M H M iB F?BM? i?QÌM;X J T?€T bQ F?¬M; +¦ #®B ç¢B ?mv +?QÆM; +?
pW i`Î i?¨M? K T?€T bQ F?¬M; H•m- +'T #"+ i?'T- K°i HQ¢B M[H¨ K T?€T bQ +
#` M;QÌB F?€+ i?¬M; [m ?mv +?QÆM; M?bM i?'v i?U+ HU+ +O KbM?- ?²M; T?€i
h`9+ çQÆM; M?B M H¨ HQ¢B i`QÈ+X L?QM; ?„M F?¬M; i? M¨Q #B i çQÊ+- .B T •K
T?€T bQ ?mv +?QÆM;- +?Q iÈB #•v ;BÌ ?„M pšM +?Q iWM; iÈB K T?€T bQ +¬M;

@ o` K T?€T bQ M¨v- i H¨ i?•M pQÆM; " "¨M; pQÆM; [m®+- ç pQÆM; T?ÁM; `'i
M?QÌM; i K°i ;B M çQÊ+ F?¬M;\

J M; i?2Q F?˜m F?Q ` H M?- " L?o æS+ F?¬M; F?€+? F?Q ?QÈM; .B T •K h`9+ M

.B T •K h`9+ i?U+ F?¬M; Km®M ;•v +?mv M ç M;QÌB F?€+ +?9 w- M?QM; ?„M +kM

@ h?•M pQÆM;\ h?•M pQÆM; F?¬M; #B i +€B ;b ;¼B H¨ iÈB i`QÈ+ b Q\ æ•v H¨ G
" "¨M;X

L¦B tQM;- +–K +?b F?¦ T?ÁM; i`U+ iB T ?QÈM; ?¨Q ?Q K°+ i? M; H•m +€+? ç¦ F

@ æSM; H¢BX

" L?o æS+ ;B"M /[- F?¬M; M;?o +Q M?B M M?Q M?Ä K°i K T?€T bQ #B i `ä i?•M
ç +?Q +?9i K†i KkBX J°i +¶ F?Q i? #S+ M;QÌB iW ?„M T?€i ` -# Q T?O .B T •K h`
iU ?² M¦M; `U+ H MX

æB i?2Q .B T •K h`9+ H¨ i K ç¢B i?–M i?9 +Æ ?² +MM; i`QM; K°i H9+ tQ v M;QÌB H
+€+? F?€+ M? m- hY i`–K ´M FB M M;?` - JBM? ¬M ?Q¨ i`–K ioM?- *€+? G¢T h•v
i¨MX

hS+ ;B"M ?W K°i iB M;- *€+? G¢T h•v hQ iB M H M i`QÈ+ K°i #QÈ+- i`QM; K„i #°+
i¨M #¢QX

S?Q b m " L?o æS+- ?²M; bQ #QÈ+ iÈB K°i #QÈ+- +?2 Î i`QÈ+ K†i " L?o æS+ M
+O *€+? G¢T h•v hQ- p` +Ym +'T K i?9 M¨v +ªK ;B€+ çQÊ+ K°i +¶ ?mv i ç` ?ÆB
?QÈM; KbM? K¨ iÈB- K†+ /M *€+? G¢T h•v hQ ç½ i"M HU+ F?„+ +? M?QM; ?²M; b
i? +SM; çÌX

æ M; H9+ F?Q i? F?˜M i`QÆM;- im€ i?ÌB +¦ i? #°+ T?€i- K°i i? M? •K / M;?2 iW

@ æ•v F?¬M; T?ªB H¨ " "¨M; i?•M pQÆM; b Q \ L;¨B iÈB ç•v H¨K ;b p"v\

aQM; T?QÆM; ç²M; i?ÌB ?QÈM; €M? K„i iÈB T?QÆM; ?QÈM; i? M? •K i`mv M ç M
?QÈM; #¼M ?¼ çB iÈB - K°i M;QÌB i`QM; ç¦ - çQ+? t€+ H¨ H K v i?B m M[K¨ .B T
;†T [m - M?QM; H9+ M¨v ?'T /šM €M? K„i +O ?„M H¨ #¢+? v M[iY Î # M +¢M?X

L¨M;\ L?Q i? M¨Q H¢B H¨ M¨M;\ .B T •K h`9+ i`QM; HÁM; +ª FBM? - #¢+? v M[iY
` p¨B T?–M #'i M +ªK ;B€+X

G K v i?B m M[çB iÈB # M +¢M? " L?o æS+ i?B H - iB m +?m˜M [mw i°+ H M;?
F?¬M; M?`M çQÊ+ bYM; b®i K°i +?9i,

@ L;mv M H B H¨ E?„+ G¬B L iB m i?QX

E?„+ G¬B L HB + M?bM .B T •K h`9+ K°i +€B - i`QM; HÁM; +¦ +?9i ç°M; - K T?
F?¬M; i–K i?QÌM; ?5

@ h?•M pQÆM; çB M ?¢- M;¨B ç•v H¨\

E?„+ G¬B L +® w H°` €M? K„i p¨B T?–M M;?B ?Q†+X

" L?o æS+ i` M K†i p¨B T?–M t'm ?´X

@ h +kM; H¨ i? K ;B p,M pk ç¢B #d G K æ`+? • hQ M,K M v- i pW iÈB G K æ`+? •
#` ibK +?¶ M;?d +?•M

E?„+ G¬B L +¦ +?9i FBM? M;¢+ M¦B,

@ *€+ [mw i°+ ?Q¨M; i?'i- ç [m®+ ç m +¦ M #¨BX L?Q i? M¨Q M;¨B H¢B iÈB +?¶

" L?o æS+ M¦B,

@ h F?¬M; Km®M +MM; M?[M; M;QÌB ç¦ Î +MM; K°i +?¶ - M;¨v M¨Q +kM; i?ªQ Hm
+?€MX E?¬M; #ˆM; K°i KbM? iU i¢B-i i`QÈ+ ç•v iWM; i¢B iYm çB K M¨v M;?d +?•
M M iÈB ç•v i?¬BX E?¬M; M;?o iÈB H¢B ;†T iB m i?Q Î +?¶ M¨vX o` iB m i?Q M¨v

oW M¦B €M? K„i" L?o æS+ pW +?mv M iW E?„+ G¬B L b M; #¢+? v M[iYX

E?„+ G¬B L imv i ç®B H¨ K„ M[X L?QM; #¢+? v M[iY i¢B ç•v H¨K M;QÁB i +¦ +ªK ;
?²M;- M¨M; / i?`i i`„M; MäM T?ªM; T?'i +¦ i? T?ªM t¢ €M? K†i i`ÌB- K°i ç–m i¦+ FB
- €M? K„i M¨M; `'i i?m–M F?B i M;mv M +?'i - imv i K„ çQ+? /mM; M? M- T?¦M; i?
F?B M F F?€+ FBM? M;¢+ M?'i H¨ M¨M; F?¬M; F?B M M K M?•M bBM? /K+ p¼M
i?"i H¨K M;QÌB i Km®M #ªQ ?°X " L?o æS+ H¨ M;QÌB +¦ i?•M T?"M - +Q M?B M F

E?„+ G¬B L ?B M M?B M ?¨K /QÐM; i®i- +kM; F?¬M; pb " L?o æS+ +?9 w iÈB #¢
K¨ F?¬M; ?¨B HÁM;- KdK +QÌB M¦B,

@ æ•v H¨ #¢M i®i +O i J½ G L X hÈB ç t2K Fb p,M pk ç¢B #d H–M M¨v

" L?o æS+ [mª M?B M +?Q ? M;?2 [m i M J½ G L M¨v- M?QM; iW M¨M; ?ÆB i?Î
K½M? HB i +kM; +¦ i? ?B m çQÊ+ M¨M; +Q M?B M F?¬M; i–K i?QÌM;X >„M ç•m +
ç•m +?d çÆM ;BªM H¨ F?¬M; i–K i?QÌM;X G¨ ç iY çQ+? i`mv M +O [m M; KBM? i
p` +O M¨M; i¢B K T?€T ;BÈB +Q M?B M H¨ [m M; KBM? i?€M? M[- ç•v +kM; H¨ M
•K h`9+ X S?€T G K +?ŠM; T?ªB ç M; T?QM; # b Q\h¢B b Q [m M; KBM? i?€M? M

J½ G L i` M K†i iQ€i H M K°i iB KdK +QÌB-?QÈM; " L?o æS+ ;"i ç–m- " L?o æS

E?„+ G¬B L M¦B,

@ h?•M pQÆM; çB M ?¢- ibM? ?m®M; pW `²B i +kM; ç½ i?'v- [mª i?"i p` iB M b
[m M? ç•v +kM; +¦ K'v iYm çB K- H¨ iYm çB K +O ;B i°+ i - ?Q¨M +ªM? bQ pÈB M
+¦ i? M #¨B K°i +?9i ;B9T M;¨B F?¬M;\

" L?o æS+ F?¬M; Km®M ç„+ i°B E?„+ G¬B L - i`QÈ+ +Y K„ M[- ?„M +Q M?B M #B
HÁM; i?–K M;?o- F?¬M; #B i HQ M T?QÊM; +¬M; +?9 +¦ ? v F?¬M; tBM? ç T ?ÆM
iQÆM; çQÆM; J½ G L F?¬M; +¦ F?€+ #B i +kM; ç½ H¨ imv i b„+X .M b Q +¬M; +?
KÈB H¨ w M;?o H–M M¨v ?„M F?B M iÈB ç•vX æ®B pÈB K°i M K M?•M - i? iY +¨M

@ E?„+ G¬B L iB m i?Q ç½ +¦ HÌB- " L?o æS+ +mM; FQM? F?¬M; #^M; im•M K M

E?„+ G¬B L KdK +QÌB M¦B,

@ æ i¢ i?•M pQÆM;- KÌB M;¨B +?Ì +?9i- i +MM; J½ G L i, i, M¦B p¨B çB m b m ç

:"i ç–m - " L?o æS+ H9+ M¨v +¦ +?9i i?•M bo T?QM; ç°- €M? K„i çªQ [m .B T•K h`
p ?mM; H - H9+ M¨v KÈB K M; i?2Q ?²M; bQ ?QÈM; ` M;Q¨BX E?„+ G¬B L €M? K

@ o` K T?€T bQ iB M bBM?- i®i M?'i M;¨B M M i?m HB K K°i +?9i- MÆB M¨v /M H
bQ i?•M pQÆM; " L?o æS+ M;¨B F?¬M; / ç„+ i°B- i ;B9T M;¨B H–M M¨v +kM; F?
+kM; K v K„M M?Q p"v ç•mX

h? M? •K M¨M; `'i M?m ?Q¨- M?QM; M?B m Qi €K +?d .B T•K h`9+ F?¬M; #B i iU

.B T•K h`9+ H¢M? M?¢i +QÌB M¦B,

@ *ªK ÆM iB m i?Q5

"Ä H¢B çÆM ;BªM #®M +?[- K M; i?2Q i K ç¢B i?–M i?9 tQ v M;QÌB çBX S?ªM; T?'
[m M? iÈB ?„MX

L?bM #¦M; HQM; .B T•K h`9+ `ÌB çB- E?„+ G¬B L F?¬M; M?`M çQÊ+ /"K +?•M ,

@ æ•v H¨ HQ¢B M;QÌB ;b- M?•M ;B H¨ ;B9T ?„M M?QM; ?„M H¢B K M; /€M; p M;,

J½ G L KdK +QÌB M¦B,

@ Jm°B Km°B- H–M M¨v bÊ H¨ M;QÆB M?bM b B `²B- p` K T?€T bQ FB +kM; F?¬M
?B M ?„M +kM; çO M,M; HU+ ç iU ;BªB [mv iX

@ ?\

E?„+ G¬B L FBM? M;¢+ M?bM J½ G L ,

@ >„M im´B i` M?Q p"v - i, i, F?¬M; ç`M? M¦B pÈB i ?„M H¨ +QÌM; ç¢B K T?€T bQ

J½ G L M¦B,

@ >„M +¦ T?ªB +QÌM; ç¢B K T?€T bQ i F?¬M; ;B€K t€+ ç`M?- M?QM; im€ iMM; +O
i¢B F?Q i? ç½ H'M €T ?²M; bQ +O " L?o æS+ X J°i ;½ K T?€T bQ #bM? i?QÌM;-
ç¢B M?Q i? b Q\ hm€ iMM; ç½ M?Q i? - +?O M?•M i?b M?Q i? M¨Q\

J½ G L H9+ M¨v ç½ ?B m çQÊ+- ?QÈM; +?¶ .B T•K h`9+ #B M K'i K°i +€B €M? K

@ h, i, M;QÌB M;?d i`QÈ+ çB - i ;BªB [mv i M®i +?mv M " L?o æS+ `²B i`Î p ibK M

æSM; Î M;Q¨B +Y +?Ì J½ G L - " L?o æS+ i`QM; HÁM; HY ;B"M +kM; F?¬M; +¦ #

@ J°i +€B M?Q M?Ä K T?€T bQ +kM; /€K +?®M; ç®B pÈB i - M m ç•v H¨ " "¨M;- i
p¢M KªM? `²BX

@ " L?o æS+ - M;QÆB #bM? ioM? K°i +?9i- G K æ`+? • hQ [mª M?B M H¨ ç–K `²M;
i` FB i?U+ bU i?"i F?¬M; çÆM ;BªM- M;QÌB ?–m +O ?„M +kM; +?d bÊ H¨ K°i +Yn

>²M; bQ + Q HÈM idM? i€Q M¦BX

@ *€B ;b\

" L?o æS+ i`QM; HÁM; +ª FBM?X

@ h +ªK ;B€+ i?"i F?¬M; b BX *€B HQ¢B ?mM; H F?Q M¨v +?d K i?9 KÈB +¦- i
H9+- bÊ `^M; ?„M i?"i F?¬M; /QÈB i X o im´B i` K T?€T bQ FB - i +kM; M?bM F
æ`+? • hQ M¨v +?9M; i +?QM? H¨ ?½v +˜M i?"M K°i +?9i

L;?2 tQM; ?²M; bQ M¦B- " L?o æS+ F?¬M; M?`M çQÊ+ i`QM; HÁM; M;šK M?B M ?

h`QM; iYm çB KX

@ *–K æ ç¢B M?•M- M;¨B i¢B b Q H¢B M;,M +ªM i X æ i +'T +?Q iB m bQ iY K°i
F?¬M; /€K FB m M;¢Q M[X

*€+? G¢T h•v hQ +¦ +?9i #'i K½M M¦BX

hY HB + K„i K°i +€B,

@ "•v ;BÌ +?Q T?ªB H9+ M?€Q bU- M;QÆB i?¨M? i?"i +?Q i - M m tªv ` +?mv M ;b
+?Q M;QÆB ,M M[X

@ L¨v - H½Q æ¢B- i #B i M;QÆB b) F?¬M; ç®B tY pÈB ?mvM? ç M?Q p"v ç•mX
çQÌM; i +¦ M;?2 M¦B ç M K¦M ?mv i T?'M iB i? M; p` ç¢Q +O G K æ`+? • hQ ``'i M;
i?QÎM; i?S+ K°i +?9i\

hY F?¬M; +¦ iS+ ;B"M- i`WM; K„i M?bM ?„M,

@ •M- ,M- M;QÆB +?d #B i ,MX L;¨v ?¬K [m F?¬M; T?ªB •K h`9+ ç½ ç¨M i'm #²B M
M;QÆB #´ bmM; M,M; HQÊM; `²B b Q\

*€+? G¢T h•v hQ t'm ?´ +QÌB,

@ .M b Q i ,M +kM; i?¨M? i?¦B [m2M `²B X •M M?B m K°i +?9i +kM; ç *–K æ ç¢B

æ pQÆM; T?ÁM; K†+ /M [mw M?QM; F?¬M; i? T?O M?"M- KS+ ç° ?¨Q ?Q +O M¦

*,M T?ÁM; i?"i HÈM- i?"i iB M M;?B- t ?Q M?QM; F?¬M; K'i p H`+? bU p®M +¦
+ Q M?'i- iW MÆB M¨v i`U+ iB T +¦ i? M?bM i?'v G K æ`+? • hQ T?•M i?¨M? M?B
`¨M;- +Y b´ +?d /MM; i?m, iBM? i`QM; bm®i F?B M MÆB M¨v ``'i ç–v çO €M? b€M;

*€+? G¢T h•v hQ +MM; JBM? Î +MM; K°i ;B M- .B T •K h`9+ +MM; hY i`K i¢B K°i ;
p T?ÁM; ç M;?d M;ÆBX

@ •K h`9+- M;QÆB +?m˜M #` F?B M¨Q i?b çB /Q i?€K iBM iS+ p,M pk ç¢B #d\ h M i
+kM; i? K ;B X o,M pk ç¢B #d +O G K æ`+? • hQ H–M M¨v t2K ` ?'T /šM F?¬M; Qi
+O i p¨ M;QÆB +?d +–M ç°i M?"T ?Q¨M; +mM;- ibK ` h¬ G¢T- K M; M¨M; çB ?ŠM

hW F?B `ÌB *–K h?¨M?- K'v M;¨v M v i•K ibM? +O .B T •K h`9+ pšM ``'i i`–K- hY F
+?9i HQ H„M;X

.B T •K h`9+ H„+ ç–m M¦B ,

@ E?¬M;- i F?¬M; H¨K M?Q p"v- H¨K M?Q i? H¨ +?¢v i`®M- +¦ H) h¬ G¢T F?¬M; T
ç M¨M; m, F?m'iX >m®M; +?B i ç½ ç€T SM; Lv L M½B M½B T?€ ?Q F€ p,M pk ç¢

hY i`QM; HÁM; +ª FBM? ,

@ •K h`9+- M;QÆB F?¬M; T?ªB ç`M? i? K ;B p,M pk ç¢B #d ç'v +?S\

.B T •K h`9+ FB M ç`M? ;"i ç–m M¦B,

@ hY- çWM; M;,M +ªM i - çQÊ+ F?¬M;\ h Km®M çQÌM; çQÌM; +?€M? +?€M? M;? M
ç½ #` ``'i M?B m- ``'i M?B m m, F?m'i- M¨M; +ª çÌB M¨v i?U+ +kM; +?Q iWM; +¦ i?Ì
F?¬M; Km®M +?¢v i`®M-+?d +–M i +ÁM b®M; M?'i ç`M? b) F?¬M; ç M¨M; +?`m m

L?bM €M? K„i FB M ç`M? +O .B T •K h`9+- +ªK i?K M°B i•K FB M ç`M?- hY #B i F?mv M M[X

@ o"v M m GQ M S?QÊM; +¬M; +?9 F?¬M; T?ªB h¬ G¢T i?b b Q\

.B T •K h`9+ bYM; b®i K°i +?9i,

@ hY- i F?¬M; #B i- #bM? i?QÌM; H¨K ;b i +kM; ç m +¦ F ?Q¢+? M?QM; #•v ;BÌ i•K æ`+? • hQ +?Q /M +¦ i?B M [m•M p¢M K½ i`QÈ+ K†i i +kM; F?¬M; bÊ- i +?d bÊ h- çB i?¬BX

hY i`QM; K„i ?B M K°i ç¢Q H½M? [m M;,

@ >mvM? ç i®i - çWM; M;?o M?B mX G M M9B i'i +¦ çQÌM; çB- #'i Hm"M tªv ` +€B i t¬M; ` G K æ`+? • hQ i?¨M? bÊ ``M; F?¬M; +¦ B çO F?ª M,M; M;,M +ªMX

.B T •K h`9+ i¢B # M i`QM; ç pQÆM; T?ÁM; M? M? +?¦M; F?„+ ?Q¢ K°i +€B K T? K°i çQÌM; HmBX L; v +ª ?„M #•v ;BÌ +kM; F?¬M; #B i GQ M S?QÊM; +¬M; +?9 + F?¬M;X

a€M; bÈK M;¨v i?S ? B- .B T •K h`9+ ç # M;QÌB hY Î H¢B iYm çB K- +?QM? KbM F€ p,M pk ç¢B #d M¨vX

G K æ`+? • hQ M;½ iQ i?¨M? T?ªM; T?'i ç¬M; /•M- MÆB MÆB ç m H¨ ç–m M;QÌB- p M¦B H¨ i?`M? bU- im€ iB M ibK p¨B M;QÌB ?ÄB [m K°i +?9iX .B T •K h`9+ +kM; ib p,M pk ç¢B #dX

æQÆM; M?B M ?„M +kM; F?¬M; ibK i?'v MÆB p,M pk ç¢B #d i?B ç'm- K¨ H¨ G K æ # M #®X h` M ç¦ H¨ T?QÆM; i?S+ #€Q / M? +MM; [mv i„+ +O p,M pk ç¢B #d H–M M

"ªM; p,M i¢B G K æ`+? • hQ ç [m®+ çQÊ+ ç†i i¢B MÆB T?²M ?Q M?'iX .B T •K h` +?¶ M¨v Km®M F?¬M; T?€i ?B M +kM; F?¬M; çQÊ+- #ÆB pb MÆB ç¦ iK i"T [m€ ç¬

"ªM; p,M çQÊ+ /€M i` M K°i iQ¨ #¨B H•m- /QÈB K¶B #ªM; p,M H¨ p¬ b® ç–m M;QÌB +?9i +kM; +¦ i? i?'v Qi M?'i H¨ M;¨M M;QÌB- i¢Q ` i¢T •K i? M? F?B M +?Q M;QÌ •K h`9+ F?¬M; M?`M çQÊ+ T?ªB /WM; +QÈ+ #°X .M b Q i?` HU+ +O ?„M +kM; +¦ i

•K i? M? +Æ ?² ç m H¨ M;?` Hm"M p p,M pk ç¢B #d- i`QM; H9+ M?'i i?ÌB K¼B M;Q

æ M; H9+ .B T •K h`9+ ç`M? çB ç M # M #ªM; p,M t2K i°i +MM; H¨ i? M¨Q- K°i •K i' # M i B ?„M,

@ - M;QÆB +kM; Î +?¶ M¨v- im€ iMM; +O M;QÆB ç•m\

GBM? ?²M KšM +ªK F?B M +?Q •K h`9+ `ä ``¨M; +ªK M?"M çQÊ+ i? M? •K M¨v ?QÈM

L?bM p T?Q K¼B M;QÌB ç M; b¬B i`¨Q H M- ?„M F?¬M; M?`M çQÊ+ i?–K M;?o- S?Q b m ?ÆM K'v M;QÌB- i`QM; ç¦ +¦ #®M M;QÌB- i?•M ªM? iBM? iQÌM;- F?Q +? + Q HÈM- ç m ?B M i?` +QÌM; ç¢B HU+ HQÊM; +O ?¼X h¢B ç•v #®M i?` p çSM; M;QÌB +?SM; KBM? +€+ M¨M; H¨ M[K T?€T ç'm #²M; +kM; +?2 T?O ;QÆM; K†i - M w M;˜M; ç–m H M- .B T •K h`9+ +kM; F?¬M; i? i?'v /mM; M? M +O +€+ M¨M;X

> B M[K T?€T bQ M¨v +kM; F?¬M; t H¢- +?QM? H¨ ? B M;QÌB pW KÈB ` K„i ?¬ J½ G L X

E?„+ G¬B L ?¬K M v i? v #° H K b„+ K T?€T ç'm #²M;- J½ G L iU M?B M K†+ ç² K KBM? ? - H9+ M¨v M;˜M; ç–m H M- ? B imv i ç¢B K„ M?•M M?'i i?ÌB H¨K M;QÌB i K L - #'i Hm"M i?ÌB ;B M- #'i F ç` çB K- ?ÆB i?Î i?–M i?€M? +O M¨M; ç m F?B M

.B T •K h`9+ ?QÈM; ? B +¬ ;€B +¦ +?9i ;"i ç–m- +QB M?Q H¨ i?B H X

E?„+ G¬B L M?bM .B T •K h`9+ €M? K„i +¨M; i? K iÁ KÁ- K¨ J½ G L p®M H¨ #° /€ M¨v ç•m KÎ KB M; M¦B i`QÈ+,

@ o` iB M bBM?- +?9M; i +¦ ? v F?¬M; ç½ iWM; ;†T M? m\

.B T •K h`9+ F?¬M; M;¢+ M?B M- ?„M #B i iBM? i?–M HU+ K T?€T bQ +QÌM; ç¢B
+ªKX >¢ w i?S+ /U i?2Q pQM; HBM? T?QÆM; T?€T M? M? +?¦M; p”M ?¨M?- K°i +
iBM? i?–M +MM; ?ÆB i?Î ç²M; i?ÌB tm'i ?B M- +?2 /'m ?ÆB i?Î +O +?QM? ?„M Î #

@ æQÆM; M?B M H¨ ç½ iWM;- +?QM? H¨ ?¬K [m p”vX

J½ G L M?Qm K¨v- ?B M M?B M +ªK M?”M çQÊ+ ?ÆB i?Î +O .B T •K h`9+ +¦ #B
+?9i F?¬M; `ä- #'i F H¨ B +?d bÊ +ª +? KbM? M?bM i?'v J½ G L ç m ;B”i KbM?
M?QM; +?Q iWM; ;†T K°i B +¦ i? #bM? i?¨M M?Q .B T •K h`9+X >„M +?ŠM; M?[
ç M ;–M- i?”K +?Q +ÁM +¦ çB K i`€M? t X

J½ G L M;?2 tQM; +•m i`ª HÌB +m .B T •K h`9+- i` M K†i +?d i?Q€M; #B M ?Q€
iB T +€B ;bX E?„+ G¬B L Î # M +¢M? M¦B,

@ L;QÆB +kM; H¨ i? K ;B p,M pk ç¢B #d b Q\

.B T •K h`9+ ;”i ç–mX

E?„+ G¬B L +¦ +?9i #'i K½M M?bM ?„M - M¦B,

@ L;QÆB `'i i?¨M? i?”i- i +ÁM +?Q #B i i M M;QÆB- M;¨v ?¬K [m i ;B9T M;QÆB
F?¬M; M¦B +?Q +?9M; i #B iX

.B T •K h`9+ +¦ +?9i #'i ç„+ /o M?bM +¬ ;€B i`QÈ+ K†i,

@ h ;¼B H¨ .B T h¬X *?mv M ?¬K [m - ç i¢ iB m i?Q ç½ ;B9T çÐ- iB m i?Q +¦ pB

>„M +kM; F?¬M; Km®M +MM; +¬ ;€B M¨v /•v /Q - +¨M; F?¬M; Km®M #` J½ G L T
>„M iBM iQÎM; KbM? K°i KU+ +?2 /'m- J½ G L Km®M T?€i ?B M +kM; `'i F?¦- /M
KbM? +kM; ?ÆM M¨M;X

E?„+ G¬B L M?bM .B T •K h`9+ i`QM; K„i #bM? i?ªM M¦B

@ L;QÆB F?¬M; M;Ì H¢B H¨ i`€M? M;QÌB M;Q¨B M;¨M /†KX L m M;QÆB i?”i bU +€
+kM; b) F?¬M; i? K ;B p,M pk ç¢B #d H–M M¨v- +ÁM F?¬M; T?ªB pb / M? HÊB p¨ K

.B T •K h`9+ H¢M? M?¢i M¦B ,

@ h?B M ?¢ F?B +¦ HÊB i?b M?¨Q ç M +ÁM F?¬M; +¦ HÊB i`€M? t - iU ?² K¶B M;Q
+?mM; KK+ çQ+?X h M?Q i? M¨Q +¦ i? Î M;Q¨B\

E?„+ G¬B L ç°i M?B M +QÌB F? M? F?€+?- M¦B,

@ L;QÆB i?”i pb / M? HÊB K¨ ç M- p”v M M H'v HÁM; M?B m ?ÆM ç M p` G L i, i,

.B T •K h`9+ i`QM; HÁM; ç°M; ,

@ :b +Æ\ h¢B b Q\

E?„+ G¬B L M¦B,

@ L;QÆB #B i [mv i„+ +O p,M pk ç¢B #d F?¬M;\

.B T •K h`9+ H„+ ç–m M¦B,

@ h M m #B i ç½ F?¬M; +–M iÈB ç•v- iB m i?Q +¦ M;mv M w ;BªB ç€T ?° i \

E?„+ G¬B L KdK +QÌB M¦B,

@ *kM; F?¬M; +¦ ;b- M?QM; K°i H9+ F?¬M; i? M¦B `ä çQÊ+X

E€ i?”i- M; v +ª +?QM? M¨M; +kM; F?¬M; #B i pb b Q H¢B bBM? ?SM; i?9 pÈB M;
K T?€T bQ +QÌM; ç¢B ;b M¨v- +¦ H) #ÎB i` M M;QÌB .B T h¬ +¦ K°i +¶ F?Q +?'i m #
M;?o M;QÌB M¨v i`M? F?¬M; T?ªB pb / M? HÊB K¨ ç MX

hW E?„+ G¬B L +¦ i? F i ;B Q +MM; J½ G L - K¨ M?bM #®M ?° p b m HQM; M¨M
i? M¨M; #'i T?¨K- M; v +ª ?²M; bQ i?•M pQÆM; +kM; F?¬M; /€K F?¬M; ç +?Q M¨M
p,M pk ç¢B #d H–M M¨v- ?B M M?B M ?B m #B i ?ÆM t KbM?X

.B T •K h`9+ M¦B,

@ æ½ M?Q p"v- F?¬M; #B i .B T h¬ +¦ K v K„M çQÊ+ KÌB ? B p` iB m i?Q çB /MM;

_'i iU M?B M H¨K ` iQ i? KÌB- M?bM [m ç°M; i€+ `'i çÆM ;BªM- M?QM; iW .B T
M;QÌB i +ªK i?'v Qm M?½- F?¬M; M¦B M M HÌBX

E?Q +?'i M¨v F?¬M; ?Q¨M iQ¨M /Q ?„M im Hmv M +–K K T?€T K M; ç M- ç²M; i?ÌB
?ÊT M?'i- iBM? i?–M HU+ +MM; F?¬M; ;B M +?mM; [m M? +?mM; ç†+ iQM?X

E?„+ G¬B L M¦B,

@ o"v i?b i?2Q i ç M ç•vX

oW M¦B pW +MM; J½ G L çB- ç²M; i?ÌB #®M ;½ ?° p ?¢ ?QÈM; çB ` T?Q M;Q¨

.B T •K h`9+ çB i?2Q T?Q b m- çB ` F?ÄB ç` T?QÆM; /¨v /†+ M;QÌB- i?2Q E?„
+?¦M; ç M K°i T?¢M çB KX S?¢M çB K /M F?¬M; i` M; ?Q¨M; #^M; iYm çB K .B
M?QM; +kM; H¨K +?Q M;QÌB i +ªK ;B€+ +´ FQM?- +¦ p `'i i? M? i`M?X

S?¢M çB K ?„M p¨Q +kM; #'i ç²M; pÈB +€+ T?¢M çB K F?€+- ;B M T?¢M çB K M¨v
[m i`®M; `¶M;- F?¦ +¦ i? iQÎM; iQÊM; K°i MÆB M?€Q MB i H¢B +¦ i? +¦ MÆB i?

@ LÆB M¨v F?¬M; +¦ F?€+? b Q\

.B T •K h`9+ pW p¨Q +Y - M?`M F?¬M; çQÊ+ H M iB M; ?ÄBX

E?„+ G¬B L KdK +QÌB- M¦B,

@ æ•v H¨ bªM M;?B T M?¨ i X :–M ç•v i'i +ª T?¢M çB K- iYm çB K ç m ç–v +?†i F?
/B M F?QªM ç½B F?€+? M?•M ç +?Q / M? ?¢ ç¦M; T?¢M çB K iYm çB K- i¢K i?ÌB F
M;QÆB çWM; iQÎM; +¦ i? iB i FB K- #[,M M¨v H¨ M;QÆB KÌBX

.B T •K h`9+ M?bM E?„+ G¬B L MK +QÌB +¦ +?9i iBM? M;?`+?- m #m²M i`QM; HÁ
T?–MX

@ E?¬M; p'M ç - im€ ? B p` iB m i?Q +?¼M K¦MX

E?„+ G¬B L K†i M;Q¨B H¨K ` #° /€M; Km®M .B T •K h`9+ T?€ bªM- M?QM; +?€M?
;¼B +?Q # M;QÌB K°i +?ûM i? M? +?9+- F€ i?"i +kM; H¨ +?9i çB K i•K M?Ä i?¬BX
+?9i H½M; T?QX

L?bM E?„+ G¬B L /MM; #[- .B T •K h`9+ M?`M F?¬M; çQÊ+ ç®B pÈB M[?¨B iY M

@ E?„+ G¬B L iB m i?Q- #•v ;BÌ M;QÌB +¦ i? +?Q i #B i [mv i„+ p,M pk ç¢B #d H–

o` [mw i°+ iB m i?Q M¨v ?B M M?B M bQ pÈB #ªM; p,M FB i®i ?ÆM M?B m- .B T
`¨M;- i®i M?'i H¨ F H¢B ibM? ?m®M; p,M pk ç¢B #dX

E?„+ G¬B L m®M; K°i M;KK i? M? +?9+- €M? K„i ?QÈM; p J½ G L - M?QM; H¢B ç
ç M; M;?o ;b +?d H¨ €M? K„i M;QÈ+ H M M?bM p T?Q .B T •K h`9+X

@ L;QÆB KÌB +?9M; i çB ,M- +QB M?Q +¦ +?9i i?¨M? w- M¦B +?Q M;QÆB #B i +k
# M,K i´ +?S+ K°i H–MX "ÎB pb i? K ;B M?•M b® ç¬M; çªQ- pb i? i`b M Hm¬M T?
iB M ?¨M? ç m Î # M M;Q¨B i?¨M?- ;–M M?'i +?QM? H¨ E?˜M G J"i çQ+? b•M ç'mX
#€Q / M?- #€Q / M? `'i çÆM ;BªM- ç m H¨ v m +–m i? K /U ;Bª ;BªB ç - +QB M?Q H
i? M? +'T ç m +¦ i? i? K ;B X "€Q / M? T?Q H¨ K°i i`,K FBK i X

.B T •K h`9+ +¦ +?9i i?„+ K„+,

@ L¼ p”v +?ŠM; T?ªB p,M pk ç¢B #d H¨ +O [mw i°+ /m ?Q b Q\ "bM? /•M H’v ç•m `

E?„+ G¬B L H„+ ç–m M¦B,

@ E?¬M;- M m M;QÆB +?Q H¨ M?Q p”v i?b b B `²BX o,M pk ç¢B #d KK+ çQ+? H¨ i
#€Q / M? T?Q +kM; +¦ i? KB MX h, M?Q p,M bÆ i?Q ;Bª ç€T ç iBM? /B m- pk ;Bª i
+¦ F?ª M,M; KB M #€Q / M? T?QX

.B T •K h`9+ M¦B,

@ o”v +ÁM [mv i„+ +O i`”M ç’m i`QM;\

E?„+ G¬B L M¦B,

@ h`QÈ+ F?B M¦B [mv i„+ M;QÆB +kM; M M #B i i? M¨Q H¨ p,M pk- /M b Q M;QÆ
G K æ`+? • hQ K†+ /M Î L K T?QÆM; F?¬M; +¦ i?9 M?•M i°+ mv ?B T M?QM; Hm¬M
p,M pk ç¢B #d ç m +¦ T?QÆM; ?QÈM; pk HU+X G’v p,M K¨ M¦B- F?¬M; T?ªB F?ªQ
HU+ [m•M bU T?QÆM; /B M M,M; HU+ i?®M; bm’iX h?` imv M i?®M; bQ€B FBM? M

.B T •K h`9+ +kM; F?¬M; +¦ FBM? M;¢+- p,M M¨v ?„M +kM; iWM; M;?2 Lv L +¬M; +
F?¬M; T?ªB F H¢B K¨ i?¬BX

E?„+ G¬B L iB T iK+ M¦B,

@ E€ i?”i- p,M pk ç¢B #d +?B H¨K ? B HQ¢B i`B i?S+ +MM; i?U+ HU+X E?¬M; #^
? B HQ¢B J°i #° T?”M H¨ pä b„ i, i?Q- K°i #° T?”M H¨ K T?€T bQ i, i?QX o,M i?m
+MM; K T?€T K¶B # M +?¼M ` M,K M;QÌB - ç m i?m çQÊ+ G K æ`+? • hQ F} bo ?n
i? i`QÈ+ FB ç m +¦ i? pBM? / M? F} boX

E} bo- [mw i°+ +’T i?’T M?’i- M?QM; M m çQÊ+ b„+ T?QM; ?Q¨M; ;B F} bo i?b F?-
pBM? ?Q @ çQ+? t€+ pBM? /B mX

.B T •K h`9+ ;”i ç–m M¦B,

@ o”v K°i M;QÌB +?d +¦ i? i? K ;B K°i ?bM? i?S+ b Q\ h, M?Q i? K ;B p,M i?b F?
T?€T b Q\

E?„+ G¬B L H„+ ç–m M¦B,

@ E?¬M;- çQÆM; M?B M F?¬M; T?ªBX ob ibK M?•M i¨B- p,M pk ç¢B #d # ?¢M; KK
H¨ bÆ i€B +MM; T?K+ i€B- +?d +MM; K°i M;¨v /B M ?¨M? M?QM; i?ÌB ;B M F?€+ M
;B p,M pk ç¢B #d K¨ M¦B- ?Q¨M iQ¨M +¦ i? i? K ;B i’i +ª +€+ ?¢M;X aÊ H¨ K°i M
i?¨M? +ª # ?¢M;X

@ L;mv M H B H¨ M?Q i? X

.B T •K h`9+ M;?2 p”v +¦ +?9i i?Î T?€Q M? M?äKX

E?„+ G¬B L M?bM p K†i ?„M- M¦B,

@ L;QÆB b) F?¬M; M¦B pÈB i M;QÌB +?m˜M #` i? K ;B +ª # ?¢M; KK+ ç’v +?S\

.B T •K h`9+ KdK +QÌB M¦B,

@ E€ i?”i- i +kM; F?¬M; Km®M i? K ;B i’i +ª +€+ ?¢M;- K°i M;QÌB +¦ i? ;BÄB +ª

@ .B T iB M bBM? F?B K M?QÌM; `²BX

G–M M¨v M¦B H¨ J½ G L - €M? K„i M?m ?Q¨ M?bM .B T •K h`9+- iW ç¬B K„i i`QM;
? i +?•M iQÈM;- +QÌM; ç¢B iBM? i?–M HU+ +O .B T •K h`9+ H¨K M¨M; •K i?–K +ª

E?„+ G¬B L T?®+ tQ+? +QÌB ,

@ .B T h¬- i +¦ i? i`U+ iB T ;¼B M;¨B M?Q p”v F?¬M;\

.B T •K h`9+ H¢M? M?¢i M¦B,

@ æQÆM; M?B M H¨ +¦ i?

E?„+ G¬B L M¦B,

@ L;¨B +ÁM M?È i iWM; M¦B M m M;¨B i? K ;B p,M pk ç¢B #d H–M M¨v i®i M?'i H
o,M pk ç¢B #d [mv i„+ +kM; `'i çÆM ;BªM- bÆ i?Q tQM; H¨ T?–M F?ªQ i?QX oÈB p
HÌB K'v p'M ç - T?K+ i?Q T?S+ i¢T ?ÆM +?O v m/U p¨Q ç KK+ iB M ?¨M? i?"i +?
+¦ i? i€B #BM? F€ ç®B +?B MX ok +kM; iB M ?¨M? # #° T?"M- bÆ i?Q H¨ FB K
K°i M;¨M ;½ p¨Q pÁM; i`QM;- T?K+ i?Q /Q ç [m®+ FB K i` - iU ?² i¢B M;mv ?B K
/¨M? i?„M; HÊB iB M p¨Q [mv i i€BX oÈB [mv i i€B- +¦ M,K i M p¨Q pÁM; M¨v- ç [
ç FB K i` i?U+ HU+ #¼M ?¼X o T?–M K T?€T T?K+ i€B +kM; /U i?2Q ?bM? i?S
K T?€T bQ i?•i i? v m M?QÊ+ F?¬M; i?Q+? ?ÊT +?Q ç'm i²M pQM;X o¨Q pÁM; i`Q
` H¨K # iÁ i€B i? B- T?•M #B i # ?¢M; KK+ K¨ iB M ?¨M?- K¶B iQ¨ i€B i? B +¦
KÌB iÈBX h?2Q i çQÊ+ #B i- p,M i? B +?O H¨ M;mv M bQ€B E?„+ G¬B hQ iU KbM
+MM; K T?€T i? B +?O +¨M; i?–M #Q ?ÆM- M;QÌB #B i i?"i bU `'i QiX

L;?2 E?„+ G¬B L M¦B tQM;- .B T •K h`9+ M?'i i?ÌB ?B m çQÊ+- ?„M #B i i?U+ HU
[m M; KBM? i?€M? M[ç M iW S?€T G K- ?ŠM H¨ K T?€T i? B +?O `²B- +?d F?¬M;
B H¨K pk i? B +?O ç•vX

E?„+ G¬B L M?bM #° /€M; bmv iQ +O .B T •K h`9+- MK +QÌB i` M K†i +¨M; i? K M

@ L;QÆB H¨ K T?€T bQ- M m +¦ i? p¨Q pÁM; [mv i i€B- M?'i ç`M? b) ;†T M? m i`
M?"M F?ªQ i?Q +O +?O F?ªQX L;QÆB #B m ?B M ` K°i +?9i M,M; HU+ çB- #B i
#B i +?O F?ªQ H¨ BX

.B T •K h`9+ H¢M? M?¢i +QÌB- ?„M K†+ /M im´B F?¬M; HÈM M?QM; FBM? M;?B K
G¬B L b Q +¦ i? bQ b€M? çQÊ+- ?„M iU M?B M ?B m çQÊ+ w iS +O E?„+ G¬B L
+?QM? H¨ Km®M #B i `ä i?U+ HU+ +O KbM? K¨ i?¬BX

>„M H„+ ç–m M¦B ,

@ æ i¢ iB m i?Q Km®M M¦B +?Q i #B i- #'i [m€ i bÊ KbM? F?¬M; çO i?U+ HU+ ç
+?O F?ªQ H¨ B pÈB i i`M? F?¬M; [m M i`¼M;X > B p` iB m i?Q HQÊM; i?S- .B T
i`QÈ+X

L¦B tQM; çSM; H M- .B T •K h`9+ ?QÈM; ? B M;QÌB +¦ +?9i tQ v M;QÌB i?B H - +?
i`ÊM K„i ?€ K²KX

@ L;QÌB M¨v [mª i?"i F?¬M; i? ?B mX

E?„+ G¬B L T?šM ?"M M¦B,

@ E?¦ i`€+? M;¨v ?¬K [m ?²M; bQ i?•M pQÆM; ç®B pÈB ?„M Km®M ç°M; i?O- M;
T?¢i F #¢B ?Q¢B M¨vX

J½ G L KdK +QÌB M¦B,

@ L;QÆB +?QM? H¨ F?¬M; M M çKM; ç M ?„M- ?"m [mª b) F?¬M; M?Ä ç•mX *? M
p¼M; M;QÆB +¦ i?QÆM; i´M ;bX

E?„+ G¬B L #'i ç„+ /o M¦B,

@ h H9+ M¨Q çB ;•v bU- i +?QM? H¨ çS M?Ä / i?QÆM; i`QM; M?¨ K¨X "'i [m€- J
M¨v +'T #"+ ç M i°i +MM; H¨ # Q M?B mX h, i, F?¬M; T?ªB +?d +–M iB T t9+ i`QM
T?€T +O F F?€+ b Q\

J½ G L H„+ ç–m- i? M M? K°i iB M;,

@ æ9M; H¨ p"v M?QM; M;QÌB M¨v i M?bM F?¬M; i?'m- pb i? i KÈB M¦B M;QÆB
/€K +?„+ M m ?„M i? K ;B K T?€T F?ªQ i?Q- +?„+ +?„M b) H¨ R i`QM; 8 M;QÌB +m
i?QÌM; F?¬M; i? +MM; ?„M bQ b€M?- M; v +ª i +kM; F?¬M; i? M?bM `ä +'T #"+
K¢M?- i¢B ç¢B HK+ F?¬M; M?B m M;QÌB çQÊ+ M?Q ?„M- M?'i H¨ +ÁM i` M?Q p"v

E?„+ G¬B L M?Qm K¨v ,

@ .U i?2Q ç,M; Fw iYm çB K- ?„M ç M iW h¢T æ`+? •- h¢T æ`+? • H9+ M¨Q +¦ i
M?Q p”vX >W5 +?d +–M ?„M i? K ;B p,M pk ç¢B #d- i +m®B +MM; b) #B i i?U+ H
çB i?¬B- # ?¢ ç M; +?Ì M;QÌB ç’vX G–M M¨v- p,M pk ç¢B #d # ?¢ +U+ F€ i`¼M; i
i? K ;B X

J½ G L KdK +QÌB ,

@ * M;ÊB S?€T G K- ;B i°+ +€+ M;QÆB i¢B G K æ`+? • hQ ç` p` b€M? M; M; hY G
ç [m®+X æ m H¨ i`K +°i +O [m®+ ;B - i?ÌB F?„+ K’m +?®i- +€+ M;QÆB +ª M?¨ +M
i +¦ +?9i +?Ì KQM; K T?€T +O .B T h¬X

E?„+ G¬B L ;BªB i?Q+? çÆM ;BªM p p,M pk ç¢B #d H¨K +?Q .B T •K h`9+ +kM; iQ
i`U+ iB T i`Î H¢B iYm çB K- K¨ H¨ ibK MÆB #€Q / M? # M i`QM; i?¨M?- ;B Q # i`
#€Q / M? Î +ª # ?¢M; KK+X "^M; iBM? i?–M HU+ +O KbM?- ?„M F?®M; +? i¢B ç’
i` ç m ?B M H°` i? M? +’T bÆ ;B B HU+ HQÊM; i?m”M HÊB [m€ [m MX

L,K M;¨v i?ÌB ;B M iUm `’i M? M?X L;¨v ç–m iB M iB M ?¨M? G K æ`+? • hQ p,M pk
æ`+? • hQ i?¨M? T?ªM; T?’i i`QM; +m²M; M?B i- ?¨M; p¢M M;QÌB M? M? +?¦M; /k
+?SM; FB M K p,M pk ç¢B #d ibM? ?m®M;- ç b® K¼B M;QÌB ç m H¨ F?¬M; M?bM
ç [m®+ # M,K iB M ?¨M? K°i H–M +kM; çO ç ?’T /šM p¬ b® €M? K„iX

G K æ`+? • hQ i•v i?¨M? H¨ K°i ç¢B ;B€Q i`¨M;- çO ç /mM; M¢T i`,K p¢M ?MM; #
?QÈM; J G M i’M +¬M; +?QM? H¨ Î +?¶ M¨v tm’i T?€iX G9+ M¨v ç¢B ;B€Q i`¨M; ç½
ç¢B F?m pU+X ob + K çQ M p,M pk ç¢B #d iB M ?¨M? i?m”M HÊB +MM; /mv i`b i`”i
+’K p [m•M iQ¨M i? tm’i ç°M;- ?ÆM M[i?¨M? T?ÁM; [m•M- i´M; +°M; pQÊi [m€
ç2K ç¢B ;B€Q i`¨M; imv i ç®B T?QM; iQª- F?¬M; T?ªB i? K i€B ;Bª- imv i F?¬M;
+?d +¦ i? i¢B t t +?SM; FB M +m°+ +?B MX

o,M pk ç¢B #d # b•M ç’m T?•M #B i ç†i i¢B ;B€Q i`¨M; # T?QÆM; ?QÈM;- i?¨M?
? B i`¨M; +ÁM H¢B iQÆM; ç®B ;–M ?ÆM- Î ;B[b•M +¦ K°i iQ¨ i?€T + Q +¦ i? /mM
?[mX æ M t2K +?QM? H¨ F?€+? [mw- +?d +–M çB m +?dM? T?QÆM; ?QÈM; iQ¢ v
+MM; K T?€TX

kyNX *?QÆM; kyN, o,M ok æ¢B "d aÆ h?Q

J†i M;Q¨B M?bM p¨Q- +m°+ i?B pä Upk #dV bQ pÈB ?¢M; KK+ F?€+ H¨K M;QÌB i +
#B i- KQÌB M;QÌB +?B M i?„M; +m®B +MM; +O p,M i?Q H¢B H¨ çQÊ+ i`¼M; /KM;
;Bª M?QM; p,M ç’m H¢B +?¼M ` i?®M; bm’i KÈB +O M;¨M [m•MX

æ¢B HQÊM; M;QÌB ç½ # Q tmM; [m M? ;B€Q i`¨M; p•v t2K- +¦ M;QÌB pb Km®M +?B
ç½ iÈBX G K æ`+? • hQ KQÌB p¢M ç¢B [m•M +?d çªK #ªQ # b•M ç’m F?¬M; i?¬M;
M M;Q¨B iUm +?d H¨ /mv i`b i`”i iU K¨ i?¬BX .M b Q ç•v +kM; H¨ i?`M? bU- /•M +
i®iX

>¬K M v H¨ M;¨v p,M pk ç¢B #d bÆ i?Q-#m´B b€M; bÆ i?Q p,M #d- #m´B +?B m H
J T?€T i, i?Q i¢B #m´B i®B +kM; ç H¨K K T?€T [m M; K M; / ?’T /šM €M? K„i +?

a€M; bÈK- .B T •K h`9+ ç½ çB iÈB b•M p,M ç’mX hY- JBM? +MM; *€+? G¢T h•v hQ
+¦ i? çSM; M;Q¨B çÊBX

h? K ;B p,M F?¬M; M?B m #^M; pk M?QM; F?¬M; i? M¦B H¨ Qi- i? K /U ;Bª i´M; +
KQÌB i´ iB M ?¨M?- +m®B +MM; +?¼M H’v K°i M;¨M M;QÌBX æ€T çQÊ+ ç H¨ p¨Q p

.B T •K h`9+ M¦B i? M¨Q +kM; H¨ i®i M;?B T J G M K pä ?¼+ pB M- ç KK+ T?
H¨ K°i +?9i T?QÆM; /B M [m•M bU F?Q KK+ p’M ç€T- F?B i´ i?S M,K +O ?„M iB
M? M? ?Q¨M i?¨M? ç KK+- H¨ M;QÌB ç–m iB M `ÌB F?ÄB b•MX

" M;QÌB hY- JBM?- *€+? G¢T h•v hQ Î # M M;Q¨B +?Ì ?„M iW bÈK- pW M?bM i?'v
M;QÌB M?'i i?ÌB t¬M; ` X

@ *–K æ ç¢B M?•M- F?ªQ i?Q i? M¨Q\

*€+? G¢T h•v hQ M? M? +?¦M; ?ÄBX

.B T •K h`9+ KdK +QÌB M¦B,

@ E?¬M; +¦ p'M ç - bÆ i?Q ç KK+ F?¬M; Qi M?QM; iQÆM; ç®B çÆM ;BªMX L;QÌ
+?9i FBM? M;?B K i?U+ +?B M ç m +¦ i? i?¬M; [m

h? K ;B p,M pk ç¢B #d M;Q¨B #€Q / M? T?Q p¨ i?U+ HU+ +ÁM [mv ç`M? im´B i€+-
KQÆBX G K æ`+? • hQ ç [m®+ iUm F?¬M; ?v p¼M; +'T M[M?•M +O KbM? +?Q K

.mv M?'i H¨K .B T •K h`9+ M;¢+ M?B M H¨ p,M pk ç¢B #d +?Q T?ûT M[M?•M i? K ;
i`mM; +kM; +¦ i? i?'v E?„+ G¬B L iB m i?Q tm'i ?B MX J†+ /M F?¬M; Î +MM; K°i
M[?¨B iY tBM? ç T M?Q p"v- /QÈB ibM? ?m®M; iB M p¨Q b•M i, i?Q- iQÎM; Km®M

o,M ç'm +?'K /Si- #®M M;QÌB +kM; F?¬M; p°B p iYm çB K- im€ iB M ,M çB K i•K K
+?B m iB M ?¨M? pk #d bÆ i?QX

L m #m´B b€M; /•M +?9M; +ÁM ç M Qi K°i +?9iX L?QM; iÈB ;B[i`Q `²B #m´B +?
[mª i?"i M;QÌB ç½ +?"i M?Q M KX S?¦M; M?½M M?bM F?¬M; +€+? M¨Q M?bM i?'v

o¬ b® iB M; ?Q M ?¬ p M; F M F?¬M; M;Èi- iU ?² ç m ?¬ i M M;QÌB KbM? OM; ?°X

ok Fo b•M ç'm H¨ K°i iQ¨ i? Q i`QÌM; HÈM- M?'i H¨ T?Q i`QÈ+ H¨ K°i iQ¨ #bM? i?

h` M ç¨B +¦ K°i + Q i? B- +?B K K°i i`,K M;QÌB M;²BX J¶B M;QÌB T?Q i`QÈ+ ç m
K°i F?®B iBM? i?¢+?X

*?d +–M M?bM [m pk F„ +¬M; ?°B ç m M?"M i?S+ çQÊ+ HQ¢B iBM? i?¢+? M¨v- ç
F?Q +QÌM; ç°- T?B i?QÌM; +?m˜M t€+- +?ŠM; M?[M; +¦ i? i?'v +'T #"+ K¨ +QÌM; M
>B M M?B M ?¬K M v /MM; ç i`„+ M;?B K ç'm F?Q +O i? K i€B ;BªX

h? K ;B pk bQ pÈB p,M ç¬M; ?ÆM F?¬M; Qi- F?QªM; ? B p¢M M;QÌB- /M b Q im
i¢B ç¢B HK+ M?QM; H¨K .B T •K h`9+ i?'v M?B m M;QÌB M?Q p"v +kM; F?¬M; M?`
HQÆM; F?QX S?ªB #B i ``^M; Km®M i? K ;B pk ç'm i`QÈ+ iB M i?U+ HU+ T?ªB ç¢i
æ`+? • hQ +MM; KBM? ?[m +¦ i? çQ iÈB M?B m i? M? MB M M?Q p"v +?Q iÈB #
i? i?'v çQÊ+ i?U+ HU+ +QÌM; ?½M M?Q i? M¨QX h¢B T?QÆM; /B M M¨v- J G M ç
i? b€M? #^M;X

> B p¢M M;QÌB +Q M?B M b„T t T i?¨M? K°i i`,K ç°B- FB K i` ç'm F?Q- i`QM; ç€K
F?¬M; Qi i?•M ªM? [m2M i?m°+- çQÆM; M?B M ç m H¨ M?[M; M;QÌB ç®B ç–m pÈB
>v G¢T Gw- K'v M;¨v ?¬K i`QÈ+ +¦ ;†T K†i ?²M; bQ i?•M pQÆM;- +ÁM +¦ i?'i HQM
+QÌM; ;Bªi? M? MB M- +Æ ?² ç m i`QM; ç°B M?¦K X

.B T •K h`9+ t T ?¢M; ç°B M;k Î T?Q b m- ?„M +® w +ÎB i?–M M;mv M K T?€T #¨Q
iB M Km M?'i FB M v T?K+ pä b„X

aÆ i?Q ç½ #„i ç–m- MÆB b•M pk F„ FB K i` - K°i i`,K F?QªiBM? i?¢+? ç½ #„i ç–m

J¶B M;QÌB FB K i` /mv i`b M,K T?•M HU+ ? B # M iª ?[m K +,M +S ç'm F?Q- iBM?
+QÌM; M?QÊ+ +MM; /mv i`b i?ÌB ;B M ç ç`M? i?U+ HU+

.B T •K h`9+ /M çSM; Î t M?QM; M?½M HU+ i®i +¦ i? i?'v iBM? i?¢+? ç½ #„i ç–m

h? K i€B ;Bª /M ç¬M; M?QM; T?¦M; K„i M?bM p¨Q T?–M HÈM ç m H¨ i? M? [m M;-
H¨ +?QM?X *¦ K'v M;QÌB i? M? [m M; ç"K ?ÆM +kM; ç½ H¨K /•M +?9M; # M M;Q¨B

æ®B pÈB .B T •K h`9+ K¨ M¦B +?d H¨ M?¨K +?€M +?Ì çÊB- i•K iQ ?„M ?QÈM; G K æ
G¢T - GQ M S?QÊM; +¬M; +?9 i°i +MM; +¦ T?ªB H¨ M¨M;\ >¬K M v H¨ bÆ i?Q- F?
G K æ`+? • hQ Km®M #B i h¬ G¢T +¦ T?ªB HQ M T?QÊM; +¬M; +?9 - +?„+ T?ªB çÊ

æ M; F?B .B T•K h`9+ KB M K M bmv M;?o- ç°i M?B M- K°i i`"M ?Q M ?¬ `mM; i`Ì
çSi bmv M;o +O .B T•K h`9+- +?d i?'v i` M ç¨B ç¬M; çªQ i? M? [m M; +¦ K°i ç¢C
æSM; FB K i` ?B M M?B M H¨ p` ?²M; bQ i?•M pQÆM; " L?o æS+X

Zmª H¨ iY iBM? HQM; F} iQÈM;- .B T•K h`9+ i`QM; HÁM; •K i?–K ;"i ç–mX "'i [m€
bQ i`Ê ;B9T i?b +¦ i? H¨K ;b\

æQÆM; M?B M ç®B pÈB ?²M; bQ p¨ i?•M pQÆM; iY +'T ç'm F?Q F?BM? i?QÌM;-
.B T•K h`9+ X

hY +'T ç¢B #B m +?Q +€B ;b\ *?QM? H¨ +QÌM; ç¢B-# KQÆB im´B ç½ H¨ iY +'T +¦ i
ç®B H¨ i?B M i¨B i`QM; i?B M i¨BX æWM; M¦B /•M +?9M; # M M;Q¨B ?Q M ?¬ M; v
+kM; •K i?–K M;?` Hm"MX

@ h M FB H¨ B\ iY +'T- tQM; ? i `²B- t2K ` H–M M¨v F?¬M; +ÁM ?v p¼M; `²BX

@ >mvM? ç - çWM; MªM +?Q - ç•v +kM; #bM? i?QÌM; i?¬B - ç'v H¨ ?²M; bQ i?•M
+?9M; i ç•m +¦ i? bQ b€M; +MM;X .M b Q pk F„ +k; H'v M,K M;¢+? +Æ K¨- /M ?„I
+?B K +¦ K°i M;¢+? K¨ i?¬BX

@ >²M; bQ i?•M pQÆM; [mª i?"i +?Q iÈB # KQÆB b Q\ h` M?Q p"v H¨K i? M¨Q ç

@ h +kM; F?¬M; `ä M?QM; #'i [m€ ?„M +¦ K°i ç–m K i?9 +Ym +'T ?Qª bQ- i?U+ HU
M¦B ?„M +ÁM +¦ i`B M p¼M; F i?W " "¨M; pQÆM; [m®+ pQÆM; p`- +?d #'i [m€ ?„
F?¬M; i?Q+? [mv M HU+ +?Q M M KÈB +?d H¨ i?•M pQÆM; i?¬BX

@ h¢B " "¨M; ?„M +?QM? H¨ iQÊM; ç¨B +O pk ;Bª M;?2 M¦B +ª L;mv M bQ€B # #¨

@ h¢B " "¨M; ?„M iUm tQM; +?B M i?–MX L;QÆB t2K- ?„M i¢B FB K i` T?¦M; i?Q
`^M; H¨ iY +'T M?` ;B B `²B- bÊ F?¬M; M?B m M,K M[ - M; v +ª p` J G M M;mv M
?„M pQÊi [m

•K i? M? #¨M i€M p M; H M F?¬M; M;WM;- ?²M; bQ i?•M pQÆM; i¢B pk ç'm +?B K
tmM; [m M? F?¬M; M;WM; ?Q M ?¬ M?B i ibM?- iB M; ?Q M ?¬ ç m H¨ ?¬ G K æ`+
S?€T G K K°i HQ¢BX

E?¬M; #B i +¦ T?ªB pb " L?o æS+ F?B M +?Q i? K i€B ;Bª €T HU+- i¢B FB K i` iB
?B M M?QM; +kM; ç¬M; çªQ i? M? +'T- K¨m H K +kM; /–M /–M M´B i`°B- i`QM; ç
H€M? [m M; K M;X h`QM; M?'i i?ÌB iB M; ?Q M ?¬ p M; H M F?¬M; M;ÈiX h` M ç¨
i?¨M? iB m çB K +?9 wX

_®i +m°+ i`QM; iB M; ?Q M ?¬- +kM; ç½ ç M T?B M .B T•K h`9+ K°i i`,K M;QÌB i
h`9+ M?È ``i `ä E?„+ G¬B L +¦ M¦B [m bÆ i?Q +?¼M K°i M;¨M M;QÌB X J†+ /M i?
M?QM; H K +'T +MM; i? M? +'T +? M? H +? T?B i?QÌM; `ä `¨M;X

h`W F?B +?QM? KbM? /MM; F„ tªQ æ¬M; GQM; #€i i¬M;- M m F?¬M; +? M? H +?
/MM; pk F„ ç M #M- +?Q M M G K æ`+? • hQ T?QÆM; T?€T M¨v iQÆM; ç®B +¬M; #

.B T•K h`9+ ç†i ? B i v H M iBM? i?¢+?X

:B€K F?ªQ i`¼M; i`S M¦B K°i +•m,

@ L;QÆB /KM; ç'm F?Q i`QM; +Æ i? p¨Q iBM? i?¢+? - F?B M¨Q i M¦B i?¬B i?b /W

.B T•K h`9+ ?¢ w i?S+- i`QM; +Æ i? ç'm F?Q HQm +?mv M- /QÈB +QÌM; ç¢B HU+
?B M ` i` M iBM? i?¢+?X h? K i€B ;Bª +?WM; ? B p¢M M;QÌB M?QM; .B T•K h`9+
imv i ç®B F?¬M; [m€ K°i M;¨M M;QÌB- ?„M F?¬M; Km®M F F?€+ +?9 w M M #B m
ç iB M p¨Q pÁM; i`QM; H¨ çQÊ+ `²BX

Zmª M?B M H K [m M; M?¨M M?¢i F?B M +?Q ;B€K F?ªQ +?9 w- +˜M i?"M M?bM H
+?¦M; ;?B +?ûT i` M #B m i?QÊM; +€B ;b ç¦X

PÈ+ +?WM; M,K T?9i b m- .B T•K h`9+ FB K i` F i i?9+X

@ h®i H„K M;QÆB +¦ i? +?Ì Î /QÈB imv M #® i?¨M? iQ+?

"ÎB pb i? K i€B ;Bª i? K ;B ç¬M; çªQ M M bÆ i?Q ç M ;–M i®B ç K KÈB +?'K /SiX

h` M ç¨B- iBM? i?¢+? FB K i` ç m #` ?¢ tm®M;- K°i ;½ G K æ`+? • hQ ç [m®+ [m
+¬M; #®,

@ h imv M #® F i[mª pk F„ bÆ i?QX :¼B ç M i M B i?b H M HoM? i?S iU T?K+ i?Q
+¦ B çQÊ+ i`®M i`€M?X

hWM; M;QÌB- iWM; M;QÌB K°i- F?B i M çQÊ+ tQÈM;- M m +˜M i?"M [m M b€i +¦ i?
+kM; H¨ i? M? +'T + Q ;B BX .B T •K h`9+ iUm F?¬M; ? HQ H„M; i`QM; K°i M;¨M M
?ÆM M,K M;¨M M;QÌB- ?„M i?'v i M KbM? çQÊ+ tQÈM;- HoM? H'v b® i?S iU b€m i`
v T?K+ T?K+ i?QX

a m F?B M?"M b® i?S iU +MM; v T?K+- .B T •K h`9+ T?€i ?B M p,M pk ç¢B #d +O
+¬M; #bM?X h'i +ª i? K i€B ;Bª ç m i?®M; M?'i i` M; T?K+- ;²K K°i #° H K pä bo-
#¨B iYX

o¨Q T?K+ i?Q- i?2Q [mv ç`M?- T?ªB K†+ v T?K+ çQÊ+ T?€i ç iB M ?¨M?X L¦B +€-
F?¬B ;B€T +MM; T?ÁM; +K- M?Q p"v ç½ ç2K +? M? H +? /KM; +K +O i? K i€B ;
T?ÄM; çQ€M çQÊ+- i`QM; F?B T?K+ i?Q bÊ ``M; M; v +ª pk F?Q +kM; çQÊ+ T?€i ç
?B M ` i?U+ HU+ i?"i bU +O i? K i€B ;BªX

J¨ T?€i ç–m b€Q +?QM? H¨ p'M ç iQÈM; K¢Q- ?ŠM ç i`€M? +?Q i`QM; F?B i, i?Q
pQÆM; i°+ +?B M bo +? M ûT #bM? /•M +?B M boX a€Q i` M; M¨v +?d H° ` +QM
i`bM? i, i?Q- imv i F?¬M; i? M?bM ` i?•M T?"M +O ç®B T?QÆM;- ?Q¨M iQ¨M +¦ i
+–M HQ H„M; #` i`ª i?MX M #¨B +?m ç€Q M?Q p"v- .B T •K h`9+ i`QM; HÁM; +kM;
ç¢B #d H–M M¨v t2K ` G K æ`+? • hQ ?Q T?Q F?¬M; Qi i•K iQX

J T?€T bÆ i?Q +MM; pk F„ bÆ i?Q F?¬M; F?€+ #B i M? m H„KX *?d #'i [m .B T
T?€T b•M ç'm T?€i ?B M ` i? K ;B K T?€T bÆ i?Q bQ pÈB pk F„ Qi ?ÆM M?B m

J T?€T b•M ç'm +MM; pk F„ ;B®M; M? m X æ²M; /¢M; H¨ K°i iQ¨ #bM? i? B +MM;
#bM? i? B +?d +¦ KQÌB p` ;B€K F?ªQ- iBM? i?¢+? +kM; çQÊ+ i? v #^M; i?m, iBM?

h? K ;B i?B K T?€T imv M i?O- .B T •K h`9+ ç¢B F?€B ç K çQÊ+ +?d F?QªM; ey
M;¦M; KÈB #B i çQÊ+- K T?€T bÆ i?Q imv M +?¼M ` K°i i`,K M;QÌB p¨Q pÁM; i`C

hW b® HQÊM; K T?€T bQ K¨ t2K- G K æ`+? • hQ +?„+ +?„M F?¬M; #^M; J G M ç

h`QÈ+ K†i H¨ i'i +ª K T?€T bQ +O G K æ`+? • hQ +MM; KBM? ?[m- +?Q /M i'i +ª
i?b ` +?B M i`QÌM; pšM H¨ F?¬M; çOX

æ•v +?QM? H¨ H–M ç–m iB M .B T •K h`9+ i? K ;B FB K i` K T?€T- ?„M K†+ H¢B i
/M b Q +?d +¦ K'v i`,K M;QÌB - ?ÆM M[i? K ;B pk F„ +kM; F?¬M; ;B®M; K T?€T-
B T?€i ?B M ` ?„M K°i M;¨v HB M iK+ i? K ;B # i`¨M; bÆ i?QX

EB K i` K T?€T- i?Q bBM? T?¦M; i?Q+? [m M; K M; `ä `¨M; ?ÆM pk F„ M?B m- H9
KQÌB F?Qª i?m, iBM? +–m H–M ç–m T?¦M; i?Q+? [m M; K M; H¨K /•M +?9M; ?Q M
E?B L¶ hQ ç¢B HK+- K T?€T bQ pB M pB M ?ÆM pk F„ K¨ ç` p` +kM; F?€+ M? m
[mw ?ÆMX

"bM? i?QÌM; M; v +ª M?bM i?'v K°i K T?€T bQ +kM; T?B i?QÌM; F?¦ F?,M- K°i H9
ç¢B K T?€T bQ M?Q p"v- G K æ`+? • hQ /•M +?9M; F?¬M; ?QM; T?'M b Q çQÊ+X

h? M? [m M;- H K [m M; # v ç–v i`ÌB- M²M; M†+ [m M; K M; i`U+ M?"T F?¬M; i`mM
?mv M- F F?€+ i? M i?Î F?¬M; M;ÈiX

@ L;QÆB [mª M?B M ç½ iÈBX

h? M? •K K K K¢B p M; H M- .B T •K h`9+ [m v H¢B M?bMX *?QM? H¨ E?„+ G¬B L
M¨v [m M; KBM? i?€M? M[J½ G L F?¬M; çB # M +¢M? M¨M; i?¬BX

J°i i?•M K T?€T #¨Q çB ç M # M +¢M? .B T •K h`9+ KÈB /WM; H¢B X L; v +ª #®M ;
F?¬M; +¦ K†iX

J T?€T ç'm #²M; +?2 çB /mM; M? M tBM? ç T +O M¨M;- +kM; F?¬M; H¨K i? K i€B

.B T •K h`9+ +QÌB F?´ M¦B ,

@ J¶B H–M ç m +¦ i? ;†T iB m i?Q M;QÆB- M;QÆB +kM; i? K ;B bÆ i?Q b Q\

E?„+ G¬B L KdK +QÌB M¦B,

@ æQÆM; M?B M- p,M pk ç¢B #d # M,K KÈB i´ +?S+ K°i H–MX G¨ M;QÌB G K æ`+
KBM? i?U+ HU+X h F?¬M; ;B®M; M K M?•M +€+ M;QÆB - KK+ iB m H¨ +¬M; +?9 -
i` ç +?SM; i?U+ i?U+ HU+ +O KbM? K¨ i?¬BX

.B T •K h`9+ ;"i ç–m M¦B,

@ o"v +?9+ iB m i?Q M;QÆB i?¨M? +¬M;

E?„+ G¬B L M¦B ,

@ L;QÆB +?2 /'m `'i i®iX

.B T •K h`9+ bYM; b®i M¦B ,

@ a Q H¢B M¦B M?Q p"v\

E?„+ G¬B L ?W H¢M? M¦B ,

@ L;QÆB pšM K†+ K T?€T #¨Q #bM? i?QÌM; H¨K M;QÌB F?€+ M;?o M;QÆB +?d H¨
i? K ;B K T?€T i`"M ç'm- i?U+ HU+ Qi M?'i ç½ M;Q¨B i? M? +'T +?SM; KBM? M;
+'T- M?Q p"v F?¬M; T?ªB H¨ +?2 /'m b Q\

.B T •K h`9+ #'i H„+ /o M¦B ,

@ h +¦ M¦B [m i H¨ç +'T K T?€T bQ b Q\ hB m i?Q +kM; ç•m ?ÄB i X *kM; F?¬I
H¨ iB m i?Q çQ€M F?¬M; ç9M; i?¬BX

E?„+ G¬B L K†i çÄ H M ,

@ h #•v ;BÌ Km®M ?ÄB M;QÆB M;QÆB H¨ +'T #"+ ;b - KÌB M;QÆB M¦B +?Q i #B i

.B T •K h`9+ M?Q M KB M; +QÌB- M¦B,

@ E?„+ G¬B L iB m i?Q M?bM +?^K +?^K i H¨K ;b X h M¦B +?Q M;QÆB i H¨iY +'T
iBM ? v F?¬M;\

@ hBM M;QÆB KÈB H¨ H¢- M;Q¢B i`W S?€T G K- ç¢B HK+ H'v ç•m ` iY +'T +Ym ;
i?¨ +kM; F?¬M; +¦X

.B T •K h`9+ H¢M? M?¢i +QÌB M?QM; H¢B F?¬M; M¦B i? K +€B ;bX h`QM; HÁM; i?-
iBMX h`ªB [m pQM; HBM? K T?€T F?¬M; M;WM; im Hmv M- +MM; pÈB i?m T?K+
+U HQM; L†+ E?„+ >BX h`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M¨v- ?„M HBM? ?²M HU+ T?B i?
HBM? ?²M +O L†+ E?„+ >B ç½ ?Q¨M iQ¨M ´M ç`M?- pW p†M ç ?„M #QÈ+ p¨Q +€M

@ L;QÆB H¨ ç² #¢B ?Q¢B F?¬M; M¦B i?"i- M;QÆB +¦ +?„+ +?„M iB M p¨Q çQÊ+ T?

E?„+ G¬B L M?bM p K†i .B T •K h`9+ F?¬M; M?`M çQÊ+ i`QM; HÁM; i?–K ;B"M M
M?`M çQÊ+ ç†i +•m ?ÄBX

.B T •K h`9+ KdK +QÌB M¦B,

@ hB m i?Q M„K +?„+ i +kM; M„K +?„+X *?d H¨ F?¬M; #B i ibM? ?bM? T?K+ i?QX
H¨K ç®B i?O ?X

E?„+ G¬B L ;Bª #° ?mM; ?,M; ?bM? /€M; ,

@ h ?v p¼M; +MM; M;QÆB H¨K ç®B i?O- ç M H9+ ç¦ +¦ i? / M? +?€M? M;¬M i?m"

oW M¦B i` M i v [m M; K M; +?Êi HûQ K T?€T i`QÊM; ç½ ?B M ` - M? M?¨M; ;ä K°i +?9iX

S?€T i`QÊM; [mª M?B M H¨ H K iBM? i?¢+?- iW T?˜K +?'i K¨ M?bM- ?ŠM H¨ #€i + M†+ i?m, M;mv M i® +U+ F„ K½M? HB i- K†+ /M +kM; H¨ i?–M F?Q M?QM; ç•v H¨ K T?€T i`QÊM;X

@ L;mv M H B E?„+ G¬B L iB m i?Q H¨ i?m,? K T?€T bQ- i?'i FQM? `²BX

.B T•K h`9+ M¦BX

E?„+ G¬B L i`QM; HÁM; +¦ +?9i ç„+ w X

@ o"v i?m°+ iQM? +O M;QÆB H¨ ;b\

.B T•K h`9+ ?QÈM; M¨M; M?€v K„i M¦B,

@ h H¨ pQM; HBM? K T?€T bQ

oW M¦B pW +® ibM? H° ` #° /€M; ?mM; €+X

oW M;?2 #®M +?[pQM; HBM? K T?€T bQ- E?„+ G¬B L #` /Q¢ M?ªv /UM; H M- M T?K+ i?–M b„+,

@ E?¬M; HÌB M¨Q H¨ i?"i- #¢B ?Q¢BX L;QÆB F?¬M; i? M¦B i?"i K°i H–M b Q\ oQ pQM; HBM? T?€T bQ +ÁM /€K çSM; Î ç•vX *?ŠM; H) M;QÆB F?¬M; #B i pQM; HBM HK+ K T?€T bQ b Q\ a m M¨v F?¬M; M M M¦B HmM; imM;- p¢M M?'i #` M;QÌB M;?; iQ€B HÈM ç'vX

oW M¦B E?„+ G¬B L pW M?bM tmM; [m M? - i?'v F?¬M; B +?9 w iÈB #¼M ?¼ KÈ

L?bM #° /€M; v M FB m +O M¨M;- .B T•K h`9+ i?–K M;?o- i?"i H¨ K°i ?ªQ +¬ MQA

@ L;QÆB F?¬M; iBM b Q\ G¨K b Q M;QÆB #B i i F?¬M; T?ªB pQM; HBM? T?€T b

E?„+ G¬B L + Q i?'T M?bM .B T•K h`9+ p¨B H–MX

@ L;QÆB i` M M;QÌB F?¬M; +¦ F?Q iS+ i¨ €+- K†+ /M +¦ çB K i?–M #Q M?QM; F?I M?m ?Q¨X L m i çQ€M F?¬M; b B- M;QÆB +MM; i ;B®M; M? m ç m H¨ i?m,? K T?€TX L;QÆB t2K +ª K T?€T #¨Q +O M;QÆB +kM; H¨ K¨m i`„M;- i M¦B ç9M; F?¬

.B T•K h`9+ i` M K†i H° p i?–M #Q +QÌB +QÌB M?QM; F?¬M; +¦ i`ª HÌBX

E?B ? B M;QÌB M¦B +?mv M- FB K i` T?Q i`QÈ+ +kM; `'i M? M? iB M ?¨M?- K T / /¨M; ?ÆM M?B m- Qi M?'i F?¬M; +–M K¶B # M M,K T?•M- K T?€T F?¬M; ;B®M; i¢K i?ÌB ç ç¢i i?U+ HU+ + Q ?ÆMX h?U+ HU+ M?Q i? M¨Q i?b [m M; i?ªB K T?€T #"+ ç®B pÈB K T?€T bQ T?B i?QÌM; `ä `¨M;X

E?„+ G¬B L i¢B T?Q i`QÈ+ .B T•K h`9+- H9+ M¨v ç M T?B M M¨M; i`„+ M;?B K- L i?m ?²B K T?€T i`QÊM;- ç†i i v H M i?m, iBM? +–mX

h?2Q ;B€K F?ªQ K°i iB M; K M? H M? #„i ç–m- H K [m M; M?¨M M?¢i pÁM; [m M? E H M- i` M i v M¨M; i?m, iBM? +–m +kM; T?€i ` H K [m M;X

h?m–M +?€M? H K [m M; T?¦M; i?Q+? ç²M; i?ÌB i?m, M;mv M i® tmM; [m M? +kM; +ªK ;B€+ #bM? ioM? +MM; M?m ?Q¨- çQÊ+ i?m, M;mv M i® # Q tmM; [m M?- E?„+ i?–M +O ?ªB i?m,- çQÊ+ K T?€T ç'm #²M; +?2 çB /mM; M? M M?QM; çQÌM; +QM; +€+? M¨Q +?2 /'mX

.B T •K h`9+ i`QM; HÁM; i?–K M;?o- H K ;B B i`mM; +'T- F?¦ i?`€+? M¨M; +¦ i? +
#^M; ?[m- E?„+ G¬B L +MM; KbM? F?¬M; b B #B i M?B m H„K- +MM; H¨ i?B M i¨
#B i M,M; HU+ i?U+ +?B M +O M¨M; M?Q i? M¨Q i?¬BX

h¢B M?¦K +O E?„+ G¬B L - F?¬M; M;?B M;Ì ;b- M¨M; i`Î i?¨M? iB m çB K +O iQ¨
;½ H K +'T i`mM; ;B B K T?€T bQ ?'T /šM ?ÆM M?B m tm'i ?B M K°i ;½ H K +'T i
T?€T bQ HU+ b€i i?QÆM; HÈM ?ÆM M?B mX

G9+ E?„+ G¬B L tm®M; b¨M- KK+ [m M; +?B m p¨Q M¨M; i,M; M?B m X L¨M; ?QÈ
€M? K„i- iU ?² Km®M M¦B- i ç½ iB M p¨Q T?K+ i€B- M;QÆB i?b b QX

.B T •K h`9+ /M b Q +kM; im´B i` - #` E?„+ G¬B L FQ+? i?Q+?- M?`M F?¬M; çQÊ+
L?QM; /M b Q ?„M i?•M FBM? i`,K i`"M- F?B H M ç¨B FB K i` - i•K ibM? ç½ #bM?
+?"K `½B ç†i Î i?m, iBM?- i?2Q K°i iB M; +O FB K i` pB M- ç²M; /¢M; H¨ K¨m H K
T?¦M; ` - #'i [m€ bQ pÈB +O E?„+ G¬B L +¦ +?9i M?¢i ?ÆMX

E?B .B T •K h`9+ çB tm®M;- E?„+ G¬B L iB M H M- M?`M F?¬M; çQÊ+ M¦B,

@ L;mv M H B M;QÆB H¨ H K +'T bÆ ;B B K T?€T bQ- Î im´B M¨v ç½ M?Q p"v [mª
i?'v i?m°+ iQM? +O M;QÆB- i¢B b Q F?B M;QÆB bY /KM; i?m, iBM? +–m- i F?¬
K T?€T +O M;QÆBX

.B T •K h`9+ i`QM; HÁM; i?–K H¢M?- ?„M pW `²B /MM; i?–M M;mv M K T?€T #¨Q
i® M M F?¬M; +¦ H° ` K T?€T i?m°+ iQM?- F?¬M; M;?o ç M E?„+ G¬B L [m M b€

h` M K†i iQ€i ` K°i iB i?–M #Q b„+ i?€B,

@ æÊB p¨Q T?K+ i?Q-iB m i?Q iU M?B M b) `äX

*MM; pk F„ ;B®M; M? m- K T?€T bÆ i?Q +?'K /Si F?¬M; H•m- +kM; H"T iS+ imv
h`9+ +MM; E?„+ G¬B L #^M; H K +'T i?U+ HU+ F?¬M; ? HQ H„M; pB + iB M p¨Q T
b® #€Q / M? M,K KQÆB +?QM +MM; K°i #° K T?€T i`QÌM; #¨QX

@ .B T h¬- i Km®M +MM; M;QÆB i?QÆM; HQÊM; K°i +?9i M;¨v K B iB M p¨Q T?K
HoM? p"i T?˜K- E?„+ G¬B L F?¬M; +¦ `ÌB çB K¨ i?2Q .B T •K h`9+ çB tm®M;X

.B T •K h`9+ bYM; b®i K°i +?9i,

@ S?K+ i?Q i?b +¦ +?mv M ;b ç i?QÆM; HQÊM;\

E?„+ G¬B L M¦B ,

@ L;QÆB +kM; F?¬M; #B i +K i? T?QÆM; T?€T T?K+ i?QX S?K+ i?Q +?QM? H¨ iB
+,M +S i?2Q i? Q F?®M; K T?€T +MM; i?U+ HU+ ç [mv i ç`M?X J°i pÁM; H¢B K°i
M,K M;QÌB +m®B +MM;X ok F„ # M FB i F?¬M; `ä M?QM; +?9M; i K T?€T # M
M;QÌB K°i i´- /U i?2Q `9i i?,K ç T?•M ç°BX h`ªB [m pÁM; K°i- ç¨Q i?ªB K°i MY
iB T iK+ `9i i?,K +?B ç°B- H–M M[M,K M;QÌB K°i ç°BX G9+ M¨v +?d +–M ? B M?
iB T iK+ `9i i?,K- +?d #'i [m€ H–M M¨v H¨ ? B M;QÌB K°i i´X sm'i ?B M K°i M;QÌB
F?Q- M;QÆB ?ŠM +kM; #B i pÈB K T?€T bQ- p"M F?Q [m M i`¼M; M?Q i? M¨Q
i?†M; çQÌM; b®M; +?d +ÁM KQÌB # M;QÌB- iB M ?¨M? H–M `9i i?,K +m®B- M;QÌ
F?¬M; +–M `9i i?,K- iW KQÌB # tm®M; +ÁM #ªvX hB T iK+ HQ¢B ` M;QÌB p"M F
F?€M;- M¦B +€+? F?€+ H¨ ? B M;QÌB K°i ç°BX *?Q M M i¢B ç iS M¨v- +kM; F?¬M;
b m K°i pÁM; +?'K /SiX *,M +S p¨Q i?U+ HU+ ?B M ` i`QM; i`"M ç'm- iW #ªv M;Q
iB M p¨Q [mv i i€BX o T?–M [mv i i€B M?Q i? M¨Q- +?d +¦ i? +?Ì M?"T [mv i i€B

Zmª M?B M- T?K+ i€B bQ pÈB bÆ i€B T?S+ i¢T ?ÆM M?B m- ?ÆM M[i`QM; +M
i?¨M? M,K M;QÌB +m®B +MM;- v m +–m ç®B pÈB i?U+ HU+- i? Q F?®M;- i`Q im ç

@ E?„+ G¬B L iB m i?Q- M;QÌB M¦B M?[M; HÌB M¨v i°i +MM; H¨ ç H¨K ;b\

.B T •K h`9+ #'i ç°M; i? M? b„+ ?ÄBX

E?„+ G¬B L M¦B,

@ h Km®M +MM; M;QÆB ?ÊT i€+X

@ >ÊT i€+\

.B T•K h`9+ +¦ +?9i FBM? M;¢+ M?bMX

@ æ9M; p”v- +?QM? H¨ ?ÊT i€+X *?9M; i +¦ i, H +MM; M? m K°i ç°B- M m F?ª M
+MM; M;QÆB ?ÊT i€+- +MM; T?®B ?ÊT ?¨M? ç°M;X æB +¦ i? ç M +MM;- #^M; p¨Q
i? iB M M?”T p¨Q pÁM; #ªv M;QÌB- H9+ ç’v +?d +–M +® ;„M; #B m ?B M ?ŠM +¦ i?

.B T•K h`9+ bYM; b®i K°i +?9i- ?„M F?¬M; ?B m `ä w iS +O E?„+ G¬B L X æ–m
ç•m i? iQM? çQÊ+X L¨M; M?Q M¨Q /€K +?„+ KbM? +MM; M¨M; Î K°i i´\ hB T i?2Q
G¬B L #B m ?B M` +ÁM K¢M? ?ÆM KbM?X

GQ¢B ?ÊT i€+ M¨v ç®B pÈB M¨M; K¨ M¦B +kM; F?¬M; +¦ +?¶ i®i- M;QÊ+ H¢B KbM
+O iB m +¬ MQÆM; M¨v i°i +MM; H¨ ;b\

E?„+ G¬B L M?bM K„i.B T•K h`9+ iQ€i` [m M; K M; M;?B ?Q†+ ,

@ L;QÆB çWM; ?B m H–K- i +kM; F?¬M; T?ªB ;B9T M;QÆBX o,M pk ç¢B #d M¨v K
+?Q /M `9i i?,K i`Î i?¨M? ç°B ?[m bÊ H¨ +kM; F?¬M; +¦ M;QÌB +?•M ;B9T çÐ K¨ +?
çQÊ+- M m +¦ i? ç²M; i•K ?B T HU+ F?ª M,M; i?¨M? +¬M; +¨M; + Q b Q\

.B T•K h`9+ ;”i ç–m- E?„+ G¬B L M¦B p”v +kM; +¦ ç¢Q Hw- M?QM; ?B m çQÊ+ ç¢
p”v ,

@ L m +?9M; i +MM; K°i i´- p¨Q pÁM; i`QM; H¢B iB TiK+ `9i i?,K H¢B- +QB M?Q i
+¦ H–M i?S # b Q- M;QÆB +kM; F?¬M; T?ªB M¦B i #¢B ?Q¢B b Q- i¢B b Q H¢B iB

E?„+ G¬B L KdK +QÌB M¦B,

@ L;QÆB F?¬M; +–M [m M i•K +?d +–M M;QÆB ç€T SM; H¨ çO `²BX h b) F?¬M;
+?9M; i ç½ ?ÊT i€+- M;QÆB +¦ M M M¦B i?”i +?Q i F?¬M;\ h°i +MM; M;QÆB +¦ i’
+¦ K i?9\ h¢B i, i?Q +?Q T?ûT K T?€T bQ ;¼B p K i?9 +O KbM?X

.B T•K h`9+ +¦ +?9i #’i ç„+ /o M¦B,

@h H¨ K°i ;½ iBM? i?–M ? K T?€T bQ- F?¬M; +¦ K i?9X

@ hBM? i?–M ? K T?€T bQ\

E?„+ G¬B L H’v H¨K FBM? ?½B M¨M; #B iiBM? i?–M ? H¨ ? F?¦ ?¼+ M?’i M?QM;
pb.B T•K h`9+ F?¬M; +¦ K i?9X S?ªB #B i``^M; ç®B pÈB K T?€T bQ F?¬M; K ?B
K°i ç–m K i?9 H¨ T?B i?QÌM; i`¼M; v mX *?ŠM; M?[M; +¦ i? +¬M; FQ+? ç`+? M?
KbM?X

@ æ€M; iB +- i?ÌB ;B M +¦ ?¢M- M m F?¬M; ?ŠM i ;B9T M;QÆB çB ibK K°i ç–m K

.B T•K h`9+ M?bM €M? K„i i?’i p¼M; +O E?„+ G¬B L M¦B ,

@ E?¬M; [m M ? - M;QÆB #•v ;BÌ i? v ç´B +?O w +ÁM F`T- i F?¬M; +¦ K i?9- `’i +
M;QÆBX

E?„+ G¬B L M?QM; H¢B FB M [mv i H„+ ç–m M¦B,

@ æ½ [mv i ç`M? b Q +¦ i? bY ç´B- F?¬M; +¦ K i?9 i?b b Q\ L;QÆB +?QM? H¨ K°
bQ- i iBM iQÎM; p¨Q i?U+ HU+ +O M;QÆBX L;QÆB p M;?d i`QÈ+ çB- i€B FB MX

>QÈM; .B T•K h`9+ +€Q #B i- M[iY tBM? ç T``’i M? M? ?Q¨ +MM; ç€K ç¬M; #B M

L?bM #¦M; HQM; +O E?„+ G¬B L - .B T•K h`9+ i`QM; HÁM; ?ªQ +ªK pÈB M¨M; i,M
M?•M T?˜K [mª M?B M i®i- ç9M; `²B- +?QM? KbM? ;B9T M¨M; iB M p¨Q pÁM; M,K

J†i i`ÌB b€M; iÄ- T?B M ç¢B HK+ M¨v F?¬M; M;Ì iU +¦ K°i p–M; K†i i`ÌB +?¦B +? M
+?mM; [m M? F?®B ç¢B HK+ M¨v- +¦ i? i?'v çQÊ+ KªM? pÐ h?€B >Q¨M; h?B M M¨
M¨QX

óh? M? ç i¢B i?QÊM;- i¢B b Q MÆB M¨v H¢B +¦ /Q i?W HBM? F?Q iBM? i?m–M M

"¢+? L K >B M ?Qi b•m K°i ?ÆB- +?d +ªK i?'v ;B®M; M?Q çQÊ+ ,M K°i #bM? HBM
i`,K M;¨M H¶ +?•M H¬M; ç m i?¬M; i?m"M- F?¬M; F?ÄB pmB p M¦B, óLÆB M¨v HBM
/QÆM; MQ çO- F?¬M; +¦ K°i +?9i i¢T +?'i M¨QX L m M?Q im Hmv M Î ç` T?QÆM;
M;¨M p¢M H–M5 *?d bÊ pm bo im Hmv M iÈB i K /QÆM; +ªM?- +,M #ªM F?¬M; +–M
+¦ i? M;QM; iK M;mv M i?–M5ô

.B T >9+ +kM; ?Qi /¨B K°i ?ÆB- F?¬M; F?ÄB H° ` /` b„+X

LÆB M¨v HBM? F?Q çQ+? t€+ H¨ i?m–M /QÆM; MQ çO- M m +¦ M;QÌB M; v iW ç–m
?¨M? iÈB i K /QÆM; +ªM?X L;mv M i?–M M;mv M i? B +O ?„M ç m H¨ i`¢M; i?€B i
+–M /MM; b€i F?Q i~v H X

S?ªB #B i ``^M;- pm bo #bM? i?QÌM; im Hmv M- +?Q /M H¨ ç iY *?m h?B M hBM? *
HU+ +kM; F?¬M; T?ªB iBM? i?m–M M?Q K°i- i`ÌB bBM? ç½ +?S çO HQ¢B i¢T +?'
b9+ i` M +Æ i? M;QÌB- çÊB F?B pm bo im Hmv M iÈB i K /QÆM; +ªM?- M?QM; i¢T
HÈM M?'i +?Q #¼M ?¼ F?B /UM; /K+ M;mv M i?–MX

"ÎB p"v pm bo i K /QÆM; +ªM? +–M T?ªB çB ibK b€i F?Q F?„T MÆB- /MM; b€i F?Q
i? B- i?"K +?Q H¨ i?•M i? X hmv M?B M K°i pm bo pW iB M p¨Q i K +?•M +ªM?- Î i
F?€+ M;mv M i?–M M;mv M i? B +O ?„M iW ç–m iÈB +m®B i?Ov +?mM; pšM H¨ i?
i?¨M? ç¢B pm i K i?–M +ªM?- HQÊ+ #Èi çB `'i M?B m T?B M iQ€BX

LÆB M¨v +?QM? H¨ #„+ ?ªB #Q +ªM?- KªM? pÐ i?€B >Q¨M; h?B M- +?d H¨ K°i KªM
HBM? F?Q i`¨M M;"T- ç½ H¨ K°i HQ¢B +O +ªB F?¦ +¦ i? iQÎM; iQÊM; `²BX

óæ•v H¨ HBM? F?Q /Q i?m–M /QÆM; HBM? K¢+? #"+ +?QM T?€i ` 5ô

:B¨ G JBM? h¬M ç˜v [m M i¨B ` - i?Á +€B ç–m- M;YB K°i +€B i?"i b•m- b„+ K†i +
i`–K ;B¼M; M¦B, óGBM? K¢+? #"+ +?QM- i`ÌB bBM? H¨ i`¢M; i?€B i?m–M /QÆM;
?[m- F?¬M; +¦ K°i +?9i i¢T +?'i- +?QM? H¨ +,M #ªM +O +€+ i?€M? ç` 5 *€+ i°+ i?
K°i i?m–M /QÆM; HBM? K¢+? #"+ +?QM- HB M +¦ i? çSM; bWM; b[M; M;¨M p¢M M
i?m–M /QÆM; #"+ +?QM KÈB +¦ i? H¨K +?Q M;QÌB i ç°i T?€ M?•M ?Q¨M;- i?¨M?
Hmv M +? ` +'K #ªQ- +kM; +–M T?ªB +¦ K°i ç–m i?m–M /QÆM; HBM? K¢+? #"+ +
#ªQ- KÈB F?B M +?Q +'K #ªQ +¦ çQÊ+ HU+ HQÊM; F?¬M; i? iBM M´B5 .B K H i
i?m–M /QÆM; HBM? K¢+? #"+ +?QM- ç€M; iB +i +ÁM +?Q +¦ iQ +€+? bY /KM;- M
H¨ M?•M ?Q¨M; `²B5ô

óE?¬M; #B i +?9M; i +¦ i? ibK çQÊ+ K°i i?m–M /QÆM; HBM? K¢+? #"+ +?QM F?-
+?Ì KQM; p¢M T?–M- +QÌB M¦BX

9j3X *?QÆM; 9jN, h?m–M .QÆM; *mM;X

:B¨ G JBM? h¬M F?¬M; FbK M´B K¨ çª FQ+? ?„M- +QÌB H¢M? M¦B, óL m +¦ i?m–
çQÊ+ i v M;QÆB b Q\ç½ bÈK #` +QÌM; ;Bª h`mM; *?•m >¢ ;B i?m çB `²BX h T?Ä
M;"T i?m–M /QÆM; HBM? F?Q- ?ŠM H¨ +¦ K°i i?m–M /QÆM; HBM? K¢+? #"+ +?QM
i`QM; i?B M ç` - K¼B M;QÌB F?¬M; +–M T?ªB H½M; T?Q- ?'T i?K M?B m K°i +?9i

>„M +ÁM +?Q F`T M¦B tQM;- .B T >9+ ç½ i F?ÎB M;¼+ H•m- i`QM; H•m i`mv M iÈ
i?´B [mûi i?m–M /QÆM; HBM? F?QX .B H i?B M ç` i?€T H¢B çQÊ+ i F?ÎB- ;B®M
i?m–M /QÆM; HBM? F?Q +?mM; [m M? p¨B i`,K /†K i`Î i?¨M? ?Q F?¬M;5

.B T >9+ ` i v +U+ M? M?- M;¼+ H•m p¨ /B H i?B M ç` i?€T ?9i K¢M?- F?B M +?
L K >B M i`ÊM K„i M?bM i`•M i`®B- b m K°i H9+ H•m F?¬M; M¦B ` çQÊ+ +•m M¨Q

ó*QM #¨ M¦- +MM; Î K°i +?¶ pÈB iB m iY M¨v- tm®M; i v T?ªB bÈK K°i +?9i- M m F
F?¬M; +¦ K¨ ?9T5ô :B¨ G JBM? h¬M iW i`QM; [m M i¨B M?ªv ` - +,K iS+ M¦BX

"¢+? L K >B M +?QM? H¨ pm bo v m i°+- F?¬M; +¦ M;¼+ H•m ? v #ªQ i?€T +?d +¦ i
[mûi i?m–M /QÆM; HBM? F?Q- #m²M #U+ p¢M T?–M M¦B, ó.B T ?mvM?- M;QÌB F
H¨ K°i iÁ #ªQ i?€T- M;QÆB F?¬M; M;Ì H¨K ` ? B iÁ - K M; i?2Q M;?`+? M;ÊK M[

ó*?'i HQÊM; +O HBM? F?Q çQ+? t€+ `'i + Q¨ ô .B T >9+ H¨K +?Q i?m–M /QÆM; H
i`Î i?¨M? ?Q F?¬M;- +?d i?'v M;¼+ H•m +O KbM? ?'T i?K M?QM; i?m–M /QÆM; HB
`„+- F?¬M; M;Ì i`QÎM; i?¨M? i? K K°i i–M;- ?¦ i?¨M? e i–M; æ°M; h?B M L;mv M
hBM? G•m- F?¬M; F?ÄB pmB bQÈM; p¢M T?–M +QÌB M¦BX

L;¼+ H•m +O ?„M Î [m M iBM? T?QM; ?'T i?K HBM? F?Q K'v i?€M; KÈB i`QÎM; i
h?B M >„+ L;¼+ G•m- ?B M ;BÌ M;„M M;OB K°i H€i- ç½ ?'T i?K M?B m i?m–M /QÆ
iK+ ç°i T?€ #®M iB m T?˜K #"+- i,M; K°i ç¢B T?˜K #"+- i?U+ F?B M +?Q ?„M `'i pr

h?m–M /QÆM; HBM? F?Q M¨v T?˜K #"+ `'i + Q- M m H¨ HBM? K¢+? #bM? i?QÌM;-
#"+ b m- +?d bÊ +kM; F?¬M; çO +?Q M;¼+ H•m +O ?„M M•M; + Q M? M? M?Q p"v
K¢+? #"+ +?QM M¨v iªM K€i ` HBM? F?Q- KÈB +¦ i? M•M; + Q çQÊ+ T?˜K +?'i M
M? M? +?¦M;X

óE?¬M; T?ªB M¦B- M?•M HQ¢B F?B i`Î i?¨M? pm bo- M;¼+ H•m ?Q†+ #ªQ i?€T HB
H•m H¨K b Q +¦ i? i`QÎM; i?¨M? çQÊ+\ô "¢+? L K >B M ?B m F€ M¦BX

>„M H¨ pm bo v m i°+- i`ÌB bBM? ç½ F?¬M; +¦ F?ª M,M; ç¢i çQÊ+ i?B M ç¢Q F i?'
p¨Q #ªQ i?€T +O pm bo M?•M HQ¢B +kM; F?¬M; `ä H„K- +kM; F?¬M; [m€ FBM? M

:B¨ G JBM? h¬M +?QM? H¨ K i°+ ?Q¨M; i°+- K i°+ pm bo +kM; F?¬M; ç¢i çQÊ+ M
F?¬M; çQÊ+ i?B M ç¢Q F i?W X

>„M +kM; F?¬M; +¦ F i ;B Q M?B m H„K pÈB M?•M HQ¢B pm bo- +kM; F?¬M; #B i
+¦ i? i`QÎM; i?¨M? i`¼M; v m M?Q i? M¨QX "ÎB p"v ç9M; H¨ ç®B pÈB #Q K"i +O
F?¬M; ç i`QM; HÁM;- +QÌB ? ?ª M¦B, ó>ÆM T?•M MY H¨ K°i HQ¢B M;¼+ H•m F
`²BX .B T H½Q ç i` M M;QÌB +kM; +¦ F?¬M; Qi #Q K"iX h M;mv M iQÎM; `^M; im p
/QÆM; +ªM?- ?B M ;BÌ t2K ` - iB m iY M¨v ?ÆM T?•M MY +¦ i? im Hmv M iÈB +ªM
F?¬M; +?WM; +¦ i? / T M; M; çQÊ+ ç¢B i¬M i 5ô

æ°i M?B M- iW b•m i`QM; KªM? pÐ h?€B >Q¨M; h?B M- i`mv M iÈB iB M; i?9 ?¬ H
L;?2 i?'v i? M? •K M¨v- +¦ i? iQÎM; iQÊM; ` iB M; `®M; +O v m i?9 T?€i ` - i? iQ
M?Ä- i?"K +?Q +¦ F?ª M,M; H¨ pB M +´ +U i?9X

.B T >9+ i`QM; HÁM; M Q M Q M¦B, ó*?ŠM; H) i`QM; #„+ ?ªB #Q +ªM? +kM; +¦ v m

E?®B ç¢B HK+ M¨v iWM; H¨ i?B M ;BÈB- # M i`QM; bmM; K½M i?–M #Q- ç®B pÈB
i?"i HÈM- ç²M; i?ÌB +kM; +¦ M;mv ?B K `'i HÈMX

ó"¢+? ?mvM?- i +–M KÎ ` M;¼+ H•m i–M; i?S M,K- ç¢i çQÊ+ +¬M; T?€T im Hmv M
+O i - HB M ;B Q +?Q M;QÆB tY Hw5ô

"¢+? L K >B M +ÁM +?Q F`T M¦B +?mv M- .B T >9+ i•K MB K pW ç°M;- i?m ?²B .
KbM? æ°M; h?B M L;mv M >¦ >„+ L;¼+ h?B M hBM? G•m /WM; Î i` M ç–m "¢+? L
M?9+ M?Q+?- iB M M?"T p¨Q # M i`QM; M;¼+ H•mX

*?Q iÈB M v- .B T >9+ `'i M?B m +?mv M T?ªB H¨K- ?„M M;mv M #ªM iQM? iQ€M i?
ç¦ H¢B KÎ ` M;¼+ H•m i–M; i?S M,K- ç¢i çQÊ+ i•K T?€T i K /QÆM; +ªM?X

hmv M?B M iÈB #„+ ?ªB #Q +ªM? `²B- MÆB M;mv ?B K M?Q p"v M m i?U+ HU+ F?
F?ª M,M; +? iX "ÎB p"v ?„M F?¬M; F?ÄB +ªK ;B€+ çQÊ+ K°i HQ¢B +ªK ;B€+ ;'T ;€T
ibK çQÊ+ i•K T?€T im Hmv M i K /QÆM; +ªM?X

óJBM? h¬M- i ?B M i¢B M?bM ;B®M; K°i pm bo K ç¢Q F?¬M;\ô "¢+? L K >B M M;
i` M ç–m KbM?- +QÌB ? ?ª M¦BX

óE?¬M; ;B®M;Xô

:B¨ G JBM? h¬M F?ûT [m M i¨B H¢B- i? M? •K iW i`QM; [m M i¨B i`mv M iÈB- M? M;QÌB iÈBXô

"¢+? L K >B M i`QM; HÁM; `MM; KbM?- p°B p¨M; M?bM [mûi F?„T MÆB- ç°i M?B *?d i?'v ? B ;½ pm bo i` im´B çQÊ+ K°i H½Q ;B¨ bm'i HoM? çB iÈBX > B M;QÌB i` i?€T- + Q iÈB ?ÆM KQÌB i`QÊM;- i?Kv F?Q M;¨M +¨M?- M? M? T?ª ` iWM; çÊi-

J¨ T?Q b m #¼M ?¼- i?b T?•M #B i tm'i ?B M K°i pÁM; i?€B +U+ •K /QÆM; M;Q F?¬M; M;WM;X

o T?–M H½Q ;Bª FB - ?„M iU +?Q `^M; KbM? +U+ + Q- +kM; F?¬M; +¦ i F?ÎB ` #ª

hm pB +O # M;QÌB M¨v F?¬M; FûK- ? B M;QÌB i` im´B ç½ im Hmv M iÈB i K i?– ;B¨ i?b im Hmv M iÈB >ÊT i? F€X "¼M ?¼ ?ŠM H¨ + Q i?O æ¢B >€M M?Q pm h?€ M;QÌB i +¦ +ªK ;B€+ F€ H¢ Hm•M ?²B F?¬M; i?¬BX

"¢+? L K >B M M? M?¨M; i?Î ` - i?–K M;?o, ó>¦ ` H¨ + Q i?O +?QM? ç¢Q h?€B *

æ i?S ? B- H¢B +¨M; H¨K +?Q .B T •K h`9+ +QÌB iQÆBX L; v b m F?B M;,M i`Î S
imv M T?Q æ¬M;- jyyy [m•M bo pÈB b® HQÊM; i?QÆM; pQM; ``i i?'T- #¢M H¨K i?
F iB TX G¨K i? M¨Q +?Q S?"i G Zm®+ +?`m i´M i?QÆM; M†M; M?'iX aQM; T?Q
T?Q /QÈB HB i F ` +€+? #® i`Q +€+ +€M? [m•M +O S?"i G Zm®+- M;Q¨B ` +ÁM

æ i?S j- /QÈB ibM? ?m®M; +?`m i´M i?'i ``i HÈM- iB M imv M +¬M; FQ+? ;†T #'i H
H¨K i? M¨Q ç [mûi b¢+? çQÊ+ +€M? [m•M jyyy M;QÌB FB \

æ¼+ tQM; j ç KK+- .B T •K h`9+ MY M;¨v +kM; F?¬M; ç†i #9i tm®M; pB i- G K æ
?Q¨M iQ¨M H¨ ç2K i?U+ i +?B M i`QÌM; ç†i p¨Q #¨B i?BX J†+ /M +?B M +m°+ ç½
M?QM; ibM? ?m®M; +K i? i? M¨Q- K v ` +?d +¦ K°i b® Qi iQÈM; H½M? +O S?"i
ç i?B M¨v- [mª i?"i H¨ K°i +?O w F?¬M; i²BX

.B T •K h`9+ +kM; F?¬M; #B i- Î ç•v i?Q bBM? i?B o,M +kM; +¦ M;QÌB S?"i G - im
#¼M ?¼ bQ pÈB +€+ i?Q bBM? F?€+ #'i ç²M;X æ i?B +O #¼M ?¼ H¨ H¨K +€+? M
M;U p[M; p¨M; M?Q i?B i iÄ ?Q¨M? ;B M; +O J G M ç [m®+X

@ •v- M;QÆB H¨K b Q F?¬M; pB i\ E?¬M; #B i pB i ¨\

J°i i? M? •K i?'T ;B¼M; i`mv M iÈB i B- .B T •K h`9+ [m v H¢B ç½ i?'v E?„+ G¬B
+?9i HQ H„M;X

*?ŠM; H) M? ç–m FB +?Q ``^M; KbM? H¨ M;QÌB M;m M;®+ F?¬M; H¨K M´B #¨B ? v
+QÌB M?bM M¨v- ;ä ;ä ç i?B- w #ªQ M¨M; iU KbM? H¨K #¨B çB- çWM; i?„+ K„+ M?E

L; v H9+ M¨v- K°i iB M; ?Q F? M p M; H M # M i B ? B M;QÌBX E?„+ G¶ hQ M;mv M
ç½ çB iÈB # M T?Q ? B M;QÌB #¼M ?¼X h`WM; K„i HB + E?„+ G¬B L K°i +€B - ç²
.B T •K h`9+- ?B M M?B M H¨ ç +ªM? +€Q pB T?¢KX

E?„+ G¬B L çÄ K†i- M?bM E?„+ G¶ hQ H HQÐB- `²B KÈB [m v H¢B iB T iK+ pB i #
+O .B T •K h`9+ p¬ +MM; M?¢v +ªK- M; v i`QM; K°i F?QªM? F?„+ M;„M M;OB E?„
ç½ T?€i ?B M i`QM; K„i v +¦ p i€M i?QÎM; +MM; i?QÆM; v m i`¨M M;"TX s2K ` T
iQ¨M F?¬M; b B- E?„+ G¶ hQ +MM; E?„+ G¬B L M?'i ç`M? [m M ? F?¬M; i–K i?Q
+? +O E?„+ G¬B L ? v b Q\ L?bM im´B i€+ K¨ çQ€M +¦ H) F?¬M; b B #B i H„KX
#Qm ?½M # M +¢M? E?„+ G¬B L - .B T •K h`9+ i`QM; HÁM; H¢B +?„+ +?„M i? K K°

L m i?B o,M ` ç KK+ F?€+- .B T •K h`9+ +¦ H) +ÁM T?ªB +˜M i?"M t2K tûi K°i +?9
KK+ M¨v- [mª i?"i +?ŠM; B +¦ i? pQÊi [m ?„M çQÊ+X J†+ /M H9+ i`QÈ+ i¢B +?B
K„+ T?ªB b B H–K- M?QM; i`ªB [m M?B m M;¨v M;šK M;?o bmv iQ- M m ç +?Q ?„M
ç`M? b) F?¬M; ;†T T?ªB F?®M +ªM? M?Q H9+ i`QÈ+X

E?Q +?'i i Q M?½- #9i T?€T M?Q T?KM; K9 `²M; # v i` M p,M [mv M- i? ?B M #E
K•v i`¬B /U i?2Q v m +–m +O # ç KK+X J†+ /M .B T •K h`9+ H¨ i?Q bBM? ç°M
+?ŠM; K'v +?®+ H¢B H¨ M;QÌB ?Q¨M i?¨M? ç–m iB MX

•M? K„i HQÈi [m E?„+ G¬B L - M¨M; H9+ M¨v +kM; ç M; ?¨B HÁM; M?bM /ÁM; +?[
F?m¬M K†i `¢M; `Ð iU iBM KdK +QÌB- F?¬M; çÊB •K h`9+ M?bM H•m +kM; M;˜M;
?Q¨M i?¨M? tQM; #¨B +O KbM?X

h•K w E?„+ G¬B L M?Q iQÆM; i?¬M; +MM; .B T •K h`9+- b m F?B tQM; #¨B- €M?
h`9+- #'i ;B€+ +?¢K T?ªB €M? K„i +O ?„MX

•M? K„i pW +?¢K T?ªB- H"T iS+ #B m ibM? i`¨M M;"T FBM? M;¢+- F?Qû K„i F?¬M
?Q†+X

.B T •K h`9+ pm®i +^K M?bM M¨M; KdK +QÌB- w #ªQ KbM? +kM; tQM; `²B- p,M [m
Km®M M°TX

•M? K„i F?) ç°M;- E?„+ G¬B L F?) M?QÈM; M;QÌB M?bM i?Q€M; [m # M .B T •K
[mv M +O ?„M ç½ +?B +?Qi +?[- H9+ M¨v KÈB F?) ;"i ç–m- #B i ``^M; i`QM; H9+ F?

i` Q ç´B M?B m- HB M ç°M; i?•M #QÈ+ ` M;Q¨BX

.B T•K h`9+ +kM; F?¬M; Km®M Î H¢B H•m- +MM; pÈB E?„+ G¬B L #QÈ+ H M;B G

G9+ E?„+ G¶ hQ i?'v E?„+ G¬B L H¨ M;QÌB ;B Q i?Q [mv M ç–m iB M- F?m¬M K†
?¨B HÁM; ;"i ç–m +–K H'v p,M [mv M +O M¨M; i`QM; i v M?QM; p T?–M .B T•K i
+ªK ;B€+ M?Q ç®B pÈB F?Q iS+ i Q M?½ +O ?„M- H½Q +kM; F?¬M; ç i`QM; K„iX

.šm b Q- E?„+ G¶ hQ +kM; H¨ i`QM; +m°+ b®M; K€m HY K¨ T?€i i`B M i`Î i?¨M? /
M?Q .B T•K h`9+- H½Q +kM; F?¬M; [m€ i`¼M; i?` +?Q H„KX s2K ` - F?Q +?'i i Q M
ç¢B [mQ i°+- #'i [m€ +kM; p"v i?¬BX

hB T M?"M i?Q [mv M +O ? B M;QÌB- E?„+ G¶ hQ çSM; H M +–K H'v i?Q [mv M +
i?–M b„+ F?¬M; i? +?2 /'m bU ?¨B HÁM;- HB M iK+ ;"i ç–mX >²M; #9i i`QM; i v
[mv MX

E?„+ G¬B L ?û K¬B- i?'T ;B¼M; M¦B pÈB .B T•K h`9+,

@ s2K ` - +?B M i?m"i M m ` +O i M?'i ç`M? +¦ p'M ç - M;QÆB t2K- E?„+ G¶ hQ M
#'i [m€- M¦B +?Q +MM;- T? M?B m +¨M; +?SM; KBM? +?B M HQÊ+ çQ ` +¨M; +¦
ç½ +¦ ?v p¼M; H¼i p¨Q pÁM; [mv i i€B `²B X

L;?2 M¨M; M¦B- .B T•K h`9+ +?d KdK +QÌB- HŠM; H†M; F?¬M; M¦B ;b i? KX

"Ä +¬M; i`QM; ;B•v H€i- E?„+ G¶ hQ ç½ T? /mv i tQM; i?Q [mv M +O E?„+ G¬B L
?¨B HÁM;- KdK +QÌB M¦B,

@ E?¬M; ?´ ç½ ç¢i +?•M i`mv M +O i - +QM M? ç–m M?¨ M;QÆB +m®B +MM; +k
+O i?9+ i?9+- #•v ;BÌ +¦ i? v M i•K ;B Q H¢B +?Q T?K i?•M M;QÆB `²B- +?d iB +
çB M ?¢ +?d FûM K°i M;QÌB H¨K T?Á K½ X

E?„+ G¬B L ç¢B ?d i`QM; HÁM;X .M #•v ;BÌ +?Q i?¬M; i`B F i [mª +?QM? i?S+
E?„+ G¶ hQ +¦ [m M ? `ä `¨M; F?¬M; i–K i?QÌM; /Q ç¦ +?mv M +¦ i? H¼i p¨Q pÁ
F?B M +?Q p` +¬ MQÆM; M¨v ?QM; T?'M i`QM; HÁM; K½BX

.B T•K h`9+ KdK +QÌB ,

@ *?9+ KWM; E?„+ G¬B L iB m i?Q X

E?„+ G¬B L H9+ M¨v KÈB M?È ç M .B T•K h`9+- i?'T ;B¼M; ?ÄB E?„+ G¶ hQ ,

@ h?9+ i?9+- p` M¨v H¨ #^M; ?[m +O çB i M?B- M;QÌB +kM; t2K [m ibM? ?bM? i?
çB X

L¨M; +kM; F?¬M; /€K /€K +?„+ p i`bM? ç° [m•M bU +O .B T•K h`9+ ç½ ç¢i ç M K
HÁM; +kM; M¬M M¦M; Km®M #B i i°i +MM; F?ª M,M; +O ?„M ç M ç•mX

E?„+ G¶ hQ HB + K„i p ?QÈM; .B T•K h`9+- H½Q ?Q¨M iQ¨M M?È F„- i`QM; H9+ K
i` M¨v H¢B M?„K K„i /QÐM; i?–M- HB M ç¢K #¢+ M®B K°i +•m,

@ L m i`QM; i?Q [mv M +O ?„M ç¢B #° T?"M ç m ;B®M; M?Q +O M;QÆB- i ç•v +
K¨ i?¬B X

E?„+ G¬B L bYM; b®i ,

@ h?9+ i?9+- M;QÌB M¦B +€B ;b p"v- i?Q [mv M +O ? B M;QÌB +?9M; i ç¢B #° T?
çQÊ+ +?S 5 - M;QÌB X

Zm ;B•v H€i FBM? M;¢+- M¨M; KÈB ?B m çQÊ+- E?„+ G¶ hQ `ä `¨M; H¨ +¦ w M¦B .

Zm v ç–m M?bM p T?Q .B T•K h`9+- K°i iB KK+ [m M; H¢M? H)Q tQ€v p¨Q M;Q
bmv M;?o F?B M ?¨M w i`QM; M°B i•K M¨M; M?'i i?ÌB T?€i ` - iQ¨M i?•M M?Q Km®
.B T•K h`9+ +kM; ç½ +'i iB M;X

@ L;mv M bQ€B- b Q F?¬M; M¦B M[çB\

J†+ /M p T?QÆM; /B M #BM? ;B - .B T •K h`9+ imv F?¬M; iU iBM #^M; ç'm F?Q p
+?d ?mv ;Bª iWM; +?•M +?QM? FBM? H`+? [m +?B M i` M?- F?¬M; B bQ çQÊ+ p
?Q€ +O +?B M i`"MX Zm [m€ i`bM? ?Q¨M +?dM? +?B M i?m"i- ?„M iU iBM- +?Q
K„ M?QM; M?[M; i`"M +?B M i`ªB [m +kM; F?¦ +¦ B bQ b€M? çQÊ+ pÈB ?„MX

E?„+ G¶ hQ i?Q€M; H° p bYM; b®i- H½Q +kM; F?¬M; T?ªB H¨ H–M ç–m iB M +?'
M?QM; i?–M i?€B mM; /mM; M?Q .B T •K h`9+ H½Q KÈB i?'v H–M ç–m- iB M i v KÎ
H¢BX

h?Q¢i M?bM- E?„+ G¶ hQ ç°i M?B M +¦ +ªK ;B€+- Mûi +?[# v #QÈK M?QM; ?¨M? p
M?¨M M?¢i- w M;?o F?¬M; b•m- /KM; +•m F?¬M; ?Q K„- t2K ` i?m FûK t pÈB ç
KbM?X

L?QM; F?B +¨M; HQÈi tm®M; /QÈB-€M? K„i E?„+ G¶ hQ ç°i M?B M i? v ç´B- i`Î M
K¢M? ç–m M?bM .B T •K h`9+- €M? K„i +¨M; H9+ +¨M; b€M; `U+- M; v b m ç¦- M?Q
H¢B +9B ç–m M?bM tm®M; F?ªQ [mv M T?–M ç–m M¦B p #BM? T?€T- ç¼+ HB M
M?Q ç®B pÈB i?Q [mv M +O E?„+ G¬B L - K'v H–M Km®M ?¢ #9i +?dM? bY - M?Q

h•K i`¢M; E?„+ G¬B L H9+ M¨v +kM; M;Æ M;˜M ç M tm'i i?–M- ç®B pÈB M¨M;- F?ª
+kM; b) #bM? i?QÌM; i?¬B- M?QM; p K†i +O i?9+ i?9+ M?Q p"v i?b ç•v H¨ H–M ç-
çÌB i?®M; HoM? p"v K¨ H° ` i•K ibM? /Q /U F?¬M; [mv i- H¨K b Q M;QÌB F?€+ F?¬
+QB M?Q .B T h¬ ç½ [m pÁM; bÆ HQ¢B i?b +kM; +¦ +?9i +?•M i¨B i?U+ ?¼+- M?(
ç°M; #9i pB i +?[;b H M #¨B +O ?„M +ª\ *?ŠM; H) M;QÌB M¨v i?U+ bU H¨ M;QÌB M
+¦ F?ª M,M;X L m ?„M H¨ M;QÌB M;m M;®+ b Q H¢B i?QM; /QM; M?Q p"v çQÊ+\

a m MY M;¨v- F?B E?„+ G¶ hQ M;˜M; ç–m H M i?b i?–M b„+ F?BM? i?` i` M K†i H
M?bM .B T •K h`9+ i?"i b•m- i`–K ;B¼M; M¦B,

@ o` i?Q bBM? M¨v ç M iW ç•m p"v\

.B T •K h`9+ H¢M? M?¢i M¦B,

@ h¢T æ`+? • pQÆM; [m®+X

E?„+ G¶ hQ iB T iK+ ?ÄB,

@ *ÁM iW ç•m F?€+ M[F?¬M;\

.B T •K h`9+ H„+ ç–m M¦B,

@ *?Q iWM;X

.QÌM; M?Q i?Î T?¨Q M? M?äK- E?„+ G¶ hQ ;"i ç–m pÈB ?„M- M¦B,

@ h®i H„K- #¨B i?B +O M;QÆB ç½ tQM;- +¦ i? çB çQÊ+ `²BX L;¨B K B- i`QÈ+ F?
i?B p,MX

.B T •K h`9+ i?B H -[m v M;QÌB çB ` X

J„i i?'v .B T •K h`9+ +S i? K¨ çB- E?„+ G¬B L +¦ +?9i F?¬M; M?`M çQÊ+ M¦M; Mª

@ h?9+ i?9+- #¨B i?B +O ?„M +¦ T?ªB i?U+ bU M;m M;®+ F?¬M;\ L;QÌB çWM; ç
+kM; +¦ p #'i +–M M?Q p"v ç¦X

h` M K†i E?„+ G¶ hQ i¦ i H M K°i iB +QÌB F?´,

@ >„M +¦ p #'i +–M +¦ H) pb ?„M imv i ç®B iU iBM p¨Q #ªM i?•MX GQ¢B i? M? MB
i M?bM i?'vX

E?„+ G¬B L bYM; b®i,

@ h?9+ i?9+- w +O M;QÌB H¨ ;b\ *QM #B i M;QÌB F?¬M; T?ªB H¨ M;QÌB ? T ?ÁB-

G9+ M¨v i?b iÈB T?B M E?„+ G¶ hQ FBM? M;¢+,

@ hS+ ;B”M\ h¢B b Q i H¢B T?ªB iS+ ;B”M\ EB m M;¢Q K†+ /M F?¬M; ? v M?QM M?[M; M;QÌB ç9M; H¨ +¦ i?S ç€M; ç FB m M;¢QX

E?„+ G¬B L M¦B,

@ L¦B M?Q p”v- #¨B i?B +O ?„M +kM; F?¬M; T?ªB H¨ FûKX o”v b Q i?9+ i?9+ F?¬M

E?„+ G¶ hQ i? M M? K°i iB M;- €M? K„i i`Î M M `U+ b€M;,

@ h F?¬M; T? ;b H M #¨B i?B +O ?„M #ÎB pb +,M #ªM i +?ŠM; i? +¦ w FB M ;b +

L?bM p K†i M;Æ M;€+ +O E?„+ G¬B L - E?„+ G¶ hQ p¶ p¶ #¨B i?B +O .B T•K h`9 M¦B,

@ h`QÈ+ FB i F?¬M; iBM `^M; +¦ +?B M i?m”i?Q¨M K„- M?QM; #•v ;BÌ i?b i iBMX ;B’v- M?QM; i¨B M,M; [m•M bU +O M;QÌB i? M? MB M M¨v [mª i?”i H¨ iW H9+ bBM

oW M¦B- E?„+ G¶ hQ pW ç†i #¨B i?B +O .B T•K h`9+ # M +¢M? #¨B i?B +O E?„

@ JÈB M?bM #¨B i?B +O M;QÆB- Mûi +?[?Q H - M°B /mM; ?Q¨M? i`€M;- i´M; i? i?B i ?ÊT Hw- +?d ?mv iBM? /B mX E?¬M; ?´ H¨ ç iY çQÊ+ i /¢v /¶X h M;?o `^M K’v M;QÌB +¦ i? ?ÆM M´B M;QÆBX L?QM; F?B t2K #¨B i?B +O ?„M- i H¢B i?’v #bM? i?QÌM;- F?¬M; ? ?Q H F?B M M;QÌB i +¦ +ªK ;B€+ #bM? i?ªMX L?QM; ç¼ +O M;QÌB M¨v çO ç tQM; H¨ i`K +°i +O [m®+ ;B X J†+ /M M;¬M M;[ #bM? i?QÌM çQÊ+ M?[M; p’M ç i`¼M; v m- /MM; iW +U+ F€ ;¼M ;¨M;- F?¬M; +¦ K°i MY +•m M `¨M;X >ÆM M[ - i`QM; #¨B i?B M¨v +O ?„M ?Q¨M iQ¨M F?¬M; +¦ K°i +•m M¨Q H¨ +•m F?ŠM; ç`M? iB M ?¨M? #® i`Q +?B M i?m”iX hQ iQÎM; FQM ç€Q- F?¬M; +?9i +?QM? iQÆM; T?K- +?QM? i?b M?Q #^M; i`bM? p¢M Hw U+?BK ç¢B # M; imM; +€ E€ i?b M?Q i?B M T?QM; HÊB FB K- p¬ F?´M; #’i M?”T UF?¬M; #Ä HÐ +Æ ?°B M¨

E?„+ G¬B L p®M +?d Km®M i` M? i?O ;B9T çÐ .B T•K h`9+ K°i +?9i- M?QM; F?¬ i?9+ +O KbM?- K°i çÌB / M? iQÈM; +O G K æ`+?•hQ ç [m®+ H¢B ç€M? ;B€ .B T ?ÆM KbM? ``i M?B mX

E?„+ G¶ hQ i?’v #¼M ?¼ M?Ä ;B¼M; M¦B +?mv M pÈB M? m ç½ F?B M ``i M?B m ?„M; ;B¼M; M?„+ E?„+ G¬B L ,

@ L;QÆB çB ` M;Q¨B i`QÈ+ çBX h +ÁM T?ªB t2K H¢B #¨B i?B M¨v p¨B H–MX æ M;QÆBX

E?B E?„+ G¬B L +?¢v iW i`QM; i`QÌM; i?B ` ibK .B T•K h`9+ i?b i?•M ªM? Qm M? #B M K’iX

E?¬M; + K HÁM; /WM; #QÈ+- E?„+ G¬B L M?bM p T?Q i`QÌM; i?B- iU M?O,

@ .M b Q M;QÆB pšM T?ªB i? K ;B K T?€T #d i?Q Ui?B K T?€TV- M;¨v K B b) T M?’i ç`M? T?ªB i¦K çQÊ+ M;QÆBX

h`QM; HÁM; M¨M; ç°i M?B M +¦ +ªK ;B€+ F€ H¢- M;QÌB M¨v ç9M; M?Q HÌB i?9+ i? bU- +? M?’i ç`M? b) HQm ?„M H¢B G K æ`+?•hQX h?U+ F?¬M; M;Ì K°i MÆB i²B i M?•M i¨B M?Q p”vX *?d F?¬M; `ä i`bM? ç° K T?€T +O ?„M iÈB KS+ M¨Q- i?U+ bU *?Q /M H¨ M?Q p”v- pÈB im´B +O ?„M +kM; ç½ H¨ i?B M i¨B `²BX

.B T•K h`9+ çQÆM; M?B M F?¬M; #B i E?„+ G¬B L ç½ M;?o ç M pB + HQm KbM /M ?„M F?¬M; #B i E?„+ G¶ hQ i?U+ bU ç M; M;?o ;b M?QM; iW €M? K„i i? v ç´B +C ?B m `^M; F?ª M,M; KbM? i?¬M; [m pÁM; ? B H¨ ``i HÈMX

J¨M ç K #m¬M; tm®M;- ?Q¨M; +mM; G K æ`+?•hQX

@ S?QÊM; >Q¨M;- M;QÆB +?m˜M #` i®i +?Q \ *?d p¨B M;¨v M[H¨ iÈB +?mM; F i

J½ h•v J¢+ ç¢B ç K°i H–M M[iÈB GQ M S?QÊM; +mM;X LÆB ç•v `'i +¬ [m¢M?- I
/€M; H¢M? HmM; M?Q #,M; imv iX

h¬ G¢T H½M? ç¢K M¦B,

@ E?¬M; +–M T?ªB +?m˜M #`5 *?ŠM; T?ªB M;QÆB ç½ bÈK M #¨B ? i`²B b Q\

J½ h•v J¢+ M¦B,

@ o,M ok ç¢B #d H–M M¨v ?Q¨M? i`€M; ?ÆM M?[M; H–M i`QÈ+X h?2Q [mv i„+ +k-
p¨ [m M H¢B +€+ MQÈ+ b) ç M ç t2K i?B ç'mX >¬K M v p,M #d T?K+ i?Q ç½ F i i?9
i`QM; +m°+ i?B p,M +¦ K°i i?Q bBM? i` im´B `'i F?€- p [m•M bU +¦ i? M¦B `'i tm'i
M;¬X

@ æO `²B-i ç½ M¦B H¨ i`Î H¢B G K æ`+? • hQ ;B9T M;QÆB H–M M¨v +?d H¨ ç€T SM
K¨ i?¬BX *ÁM M¦B M[-i b) ç +?Q M;QÆB F?¬M; M?bM i?'v #¦M; i i`QM; M;¨v +?

h¬ G¢T F?¬M; ç +?Q J½ h•v J¢+ +?9i i? /B M M¨Q-i? M? •K H¢M? H)Q M?Q #,M;

L?bM /€M; p +U imv i iW M;Q¨B M;¨M /†K +O +QM ;€B- J½ h•v J¢+ •K i?–K i?Î /¨
pšv i v çB i?ŠM;X

@ æ•v H¨ H–M +m®B +MM; i ç M;QÆB HÊB /KM;X L;QÆB Km®M +?Q i ?¢M? T?
T?€ ?Ov `²BX

> B ?¨M; H +?ªv tm®M; i` M K€ h¬ G¢T- M?QM; i` M K†i pšM F?¬M; ? #B m H° +ª

h`QÈ+ F?B i? K /U p,M #d T?K+ i?Q- .B T •K h`9+ çB t2K #ªM; i?¨M? iQ+? +O +€+
#d T?K+ i?Q iW K°i M;¨M M;QÌB +?d +ÁM H¢B KQÌB M;QÌBX .B T •K h`9+ çSM; p` i
+ÁM E?„+ G¬B L çSM; i?S M,K +¦ b® #€Q / M? eRjX h`QÈ+ F?B i?B pÁM; ? B-?„M
h? ;?B b® #€Q / M? +O ?„M ç M; Î i`QM; hm .B i?–M ;BÈBX

E?B .B T •K h`9+ çB iÈB i`QÌM; i?B p,M M;¨v ?¬K [m - ç´B H M? #¨B +?mM; F i- iW
L çÊB Î ç¦- i`W MK +QÌB /`m /¨M; pšM MÎ i` M K¬B i?b #° /€M; +¦ +?9i #'i K½MX

@ L;QÆB ?ªQX E?„+ G¬B L iB m i?Q- +?9M; i H¢B ;†T M? m `²BX

.B T •K h`9+ çB iÈB- H'v i'K i? pÁM; ? B +O KbM? ç†i H M #¨M i`QÈ+ K†i M?•M p

L?•M pB M +¬M; i€+ T?K i`€+? ç´B i? çSM; H M- +mM; FQM? +–K H'v i? ç FB H
M;QÌB pÁM; +?mM; F i- #'i Hm"M +m®B +MM; t T ?¢M; i? M¨Q i?b b m M¨v ç m
/KM;- #¼M ?¼ ç•m /€K +QB i?QÌM;X

E?B M?•M pB M +¬M; i€+ i?'v i'K i? +O .B T •K h`9+ çQÊ+ +?QM? L;mv M bQ€B
?¢M; M?'i i?b €M? K„i M?bM .B T •K h`9+ M?'i i?ÌB +¨M; i`Î M M +mM; FQM?- i` Q
i'K i? K M; F?Q iS+ K T?€T- i` M +¦ F?„+ b® #€Q / M?X

@ h¢B b Q ?¬K [m M;QÆB M¦B çB H¨ çB p"v\ E?¬M; ? çÊB i +?9i M¨QX

E?„+ G¬B L M?bM MK +QÌB #bM? i?ªM i` M K†i +O .B T •K h`9+- F?¬M; #B i i¢B
ç€M? M;QÌBX

.B T •K h`9+ KdK +QÌB M¦B,

@ *?9M; i F?¬M; çB +MM; çQÌM;X

E?„+ G¬B L ?W K°i iB M;- M¦B,

@ æ¦ +?d H¨ +€B +ÈX L;QÆB H¨ K°i M K M?•M- +?Ì M[?¨B iY K°i +?9i F?¬M; çQÊ
+?9M; i +kM; H¨ M;QÌB +MM; ;B Q [mv M UM°T #¨BV K°i H9+X

.B T •K h`9+ M?bM E?„+ G¬B L H–M ç–m iB M H° ` p M[iQM? i`QÈ+ K†i KbM?-
M¦B,

@ h +ÁM iQÎM; `^M; E?„+ G¶ hQ M;mv M bQ€B Km®M ;B[M;QÆB H¢B M¦B +?mv M
+€+ M;QÆBX E?¬M; M;Ì E?„+ G¬B L iB m i?Q H¢B H¨ ?¼+ i`Á +QM; +O E?„+ G¶

h?–M b„+ i` M K†i E?„+ G¬B L ç°i M?B M v M H†M;- M?bM .B T •K h`9+ i?"i b•m-

@ .B T h¬- +?9M; i ibK +?¶ M¨Q ç¦ M¦B +?mv M çQÊ+ F?¬M;\

.B T •K h`9+ bYM; b®i K°i +?9i- M?QM; HB M iQÎM; iÈB [m M ? +O M¨M; p¨ E?„+
M¨M; ç`M? +?B m H½K UKÌB K¼+- /K /¶V KbM?- i`QM; HÁM; i?–K i? M, M? ç–m
iÈB G K æ`+? • hQX L m M;QÌB +?B m H½K i +?QM? H¨ h¬ G¢T- +¦ H)

@ sBM H¶B- E?„+ G¬B L iB m i?Q- i +¦ pB + #"MX L;¨v K B +?9M; i ;†T M? m Î
K T?€TV M?ûX

L¦B tQM;- ;"i ç–m pÈB E?„+ G¬B L -[m v M;QÌB çB Hm¬MX

@ L¨v

E?„+ G¬B L +¦ +?9i iS+ ;B"M- F m H M K°i iB M;- M?QM; .B T •K h`9+ pšM F?¬M
+ÁM çB M? M? ?ÆMX E?„+ G¬B L #U+ iS+ /"K +?•M- i`QM; HÁM; +¨M; T?šM M°-
#Ä +?¢v M? M? M?Q p"vX

E?B .B T •K h`9+ iÈB b•M i?B ç'm pä i?b Î ç•v ç½ ç–v FQM M;QÌBX æQÊ+ *'K p [
æ`+? • hQ +?d ?mv- ?ÆM K°i M;?bM i?Q bBM? i? K ;B imv i ç¢B ç b® ç m ç½ iÈB
J¼B M;QÌB ç m K†+ i` M; T?K+ pä bo i?2Q iB m +?m˜M +O G K æ`+? • hQ T?€i +
?¨M; iQÆM; ç®B +?dM? i - v M H†M; çSM; çÊBX

h` M; T?K+ F?€ ;B®M; M? m- i'i +ª ç m +?2 K†i- M?bM iW # M M;Q¨B i?b F?¬M; i?

.B T •K h`9+ +kM; i? v [m–M €Q- ç°B KkX a m F?B çQÊ+ +'K p [m•M FB K i` i? /U
b•MX

a m F?B p¨Q b•M ?„M KÈB i?'v- i` M b•M i?B pä ç½ +¦ i? v ç´B ``i HÈM- b® HQÊM;
i?¨M? K°i M;?bM M;QÌB- F?B M +?Q b•M ``°M; M?bM i`®M; i`ªB ?ŠM H MX G9+ M
i`mM; Î +€+? +Y F?¬M; t X *ÁM Î ;B[b•M- K T?€T # ç°M; K½M? HB i F?B M +Q
+kM; T?ªB ?ÆB ;B"i KbM?X

" M i`QM; b•M i?B pä- ?ÆM K°i i`,K M;QÌB ç M; b„T t T- K°i F?®B iBM? i?¢+? H'T
?¨Q [m M; +?¦B K„iX æ¦ H¨ K°i F?®B F?¬M; M;•M i?¢+? ?bM? HK+ H,M; T?€i ` [m
K½M? HB iX .B T •K h`9+ ç½ iWM; ;†T HQ¢B K T?€T iBM? i?¢+? M¨v- i`QM; ç¦ ˜M
? +U+ F€ F?´M; H²- +?QM? H¨ i?QÊM; T?˜K K T?€T #ªQ i?¢+? +U+ F€ [mw ?B K
b® HQÊM; tm'i ?B M i`QM; b•M i?B pä iÈB ?ÆM p¢M HQÊM;X *ÁM ?ÆM i`,K M;QÌB

h` M K†i ç'i +?ŠM; #B i iW H9+ M¨Q ç½ F?„+ ?¼ M?[M; ?Q p,M F€ /`- F?¬M; M;•M
K T?€T bQ +?mv M p T?Q i`QÈ+- iÈB +?¶ ?Q p,M ç¦X J¶B K°i p` i`Q ç½ ç`M? (
M;•M i?¢+?X J T?€T M;mv M i® F?¬M; ;B M ? i`QM; F?¬M; F?Q M;¨v +¨M; i`Î M

*¦ H) M?B m pä bo F?¬M; #B i +€B ;b ç M; Î i`QÈ+ K†i- M?QM; .B T •K h`9+ H¢B #
T?€T i`"M- K°i F?¬M; ;B M ? K T?€T i`"MX L?bM iS+ +€+? #® i`Q i?b K HU+ +O
FBM? F?OM;- +?d H¨ F?¬M; #B i +¦ i€+ /KM; ;bX

h` M #bM? i? B Ub¨M ç'mV T?Q i`QÈ+- K°i H½Q K T?€T bQ ;B¨ F?B M .B T •K h
i`QÌM; #¨Q # Q T?O i?•M i? H½Q- i`QÈ+ M;U+ ç2Q K°i ?mv +?QÆM; K¨m iQK +¦ F
b Q b€m +€M?V K¨m #¢+ F?B M .B T •K h`9+ +?9 wiÈB M;m²M ;®+X hY +'T ç¢B K
;B M ? - +?d +¦ çB m F?¬M; #B i H¨ iY +'T # Q M?B m ;B BX æ9M; H¨ H½Q K T?€
T?€T bQ #® i`Q i`"M T?€T i`QÈ+ K„iX E?¬M; +–M ?ÄB +kM; #B i H½Q çQÆM; M?
T?€T i`"M M¨vX

*€+ i?Q bBM? ç M; çSM; çÊB F?¬M; i`€M? F?ÄB +¦ i` Q ç´B pÈB M? m- M?QM; +k
+¦ çO i?ÌB ;B M- i¢B b Q #•v ;BÌ KÈB #® i`Q K T?€T i`"M\

æB K M¨v i?b .B T •K h`9+ +¦ i? ?B mX J T?€T i`"M T?ªB bY /KM; M?B m K T?€ M?Q p"v- bÊ ``^M; G K æ`+? • hQ ç [m®+ Km®M #ªQ p +kM; F?¬M; / /¨M;X *?ŠM i`"M tQM; #` M;QÌB i ,M +„T K'i K°i Qi- +?ŠM; M?[M; K T?€T i`"M F?¬M; i? M¨Q i? +¦ M?[M; ªM? ?QÎM; ``'i t'mX E?„+ ?¼ K T?€T i`"M i`QÈ+ `²B KÈB /MM; ç M iB F?¬M; [m€ K'i i?ÌB ;B M- ç²M; i?ÌB +kM; F?¬M; F?B M K¼B M;QÌB [m€ b®i `m°iX

Zmª M?B M- /QÈB bU M¶ HU+ +O ?ÆM i`,K i M K T?€T bQ- F?¬M; ;B M T?€T i` i?¨M? ``'i M? M?X

æ€K K T?€T bQ `ÌB çB- +?d i`W H½Q iY +'T ç¢B K ç¢Q bQ i` M pä ç¨BX *ÁM H¢B #ªQ p pä ç¨BX

Zm•M pK ç¢B i?–M E?„+ G¬B hQ " +O G K æ`+? • hQ ç [m®+ çSM; # M +¢M? ç¢ Ryyy i?Q bBM? # M /QÈBX h?2Q €M? K,i M?bM +O ?„M- ç€K i?Q bBM? i?B pä ç m

@ oo #d T?K+ i?Q b„T #„i ç–mX h¨ H¨ Zm•M pK ç¢B i?–M E?„+ G¬B hQ " +O G K a ;BÈB i?B m pÈB K¼B M;QÌB K°i +?9i- M;QÌB çSM; # M +¢M? i ç•v H¨ S?¦ ?°B i`Q +¬M; ?°B- F?¬M; ;B M ? ç¢B K ç¢Q bQ a•K *€+? ç¢B bQX oÁM; ? B +O +m°+ i? KbM? +?O i`bX

E?¬M; +¦ i?B i #` F?m +? •K M?QM; i? M? •K +O E?„+ G¬B hQ " pšM i`mv M çB ` i?Q bBM? ç m M;?2 `ä K¨ M; v +ª /•M +?9M; # M M;Á B i`QÌM; i?B +kM; +¦ i? M; i?ÌB- +€+ HQ¢B iB M; ;¼B p M; H M –K o- ç T?–M H¨ ;¨Q i M +O a•K *€+? ç¢B bQ

h?–M b„+ +O æ¢B K ç¢Q bQ a•K *€+? ``'i #bM? ioM?- +?d M?bM F„ K T?€T i`"M M?bM ç€K i?Q bBM?X

h? M? •K +O E?„+ G¬B hQ " H¢B p M; H M,

@ a m ç•v- pÁM; ? B b) #„i ç–mX h'i +ª +€+ i?Q bBM? iB M p¨Q i`QM; F?¬M; ;B M K bQ F?ÎB ç°M;X h?¬M; [m K T?€T i`"M- +€+ M;QÆB b) iB M p¨Q K°i F?¬M; ;B M K +€+ M;QÆB iB M iÈB +–K K°i F?®B #ªQ i?¢+? i`QM; T?€T i`"MX *?d +¦ +–K #ªQ i Î i`QM; T?€T i`"MX L m K'i çB #ªQ i?¢+? ?Q†+ #` +? i i?b b) #` ç€ i?ŠM; ` F?ÄB oB + +€+ M;QÆB T?ªB H¨K +?QM? H¨ +QÈT çQ¢i #ªQ i?¢+? +O +€+ i?Q bBM? F? i`ÌB H†MX L,K M;QÌB i?m çQÊ+ M?B m #ªQ i?¢+? M?'i b) H¨ M?[M; M;QÌB +?B M i?b T?ªB F?¬M; M;WM; ç€M? #¢B M?[M; F F?€+X *€+ M;QÆB F?¬M; +–M HQ M;¢ T?K+ ;B®M; M? m- H¢B +¦ Kk +?2 K†i- F?¬M; B +¦ i? M?"M ` i?•M T?"M +O +€+ ;b +S i?Ä B K€B ç°M; i?O- T?€i ?mv iQ¨M #° i?U+ HU+X

kRRX *?QÆM; kRR, ok "d S?K+ h?Q- E?¬M; :B M S?€T h`"M

*¦ +QÈT H'v K T?€T i?¢+? ?¢M; M?'i- +¦ +ª ~M M9T- i`®M i`€M? çm´B ;B i- [mª M? M?Q H¨ iQÆM; ç®B +¬M; #bM?X G K æ`+? • hQ pb +m°+ i?B p,M pä M¨v ç½ MûK tı

h`QM; H9+ .B T •K h`9+ ç M; bmv iQ- E?„+ G¬B hQ " M¦B iB T,

@ Zmv i„+ pk #d T?K+ i?Q +?QM? H¨ F?¬M; +¦ [mv i„+X *?d +¦ # ?¢M +? X æ–m çQÊ+ T?ûT H¨K `ÆB Kk i?Q bBM?- M m F?¬M; iQÆM; H"T K'i iQ +€+? i? K ;B X h i? ;BªK iB m i´M i?QÆM;- #'i Hm"M F M¨Q +kM; F?¬M; +?Q bY /KM; pk F?QX *€+ T?K+ çÆM ;BªM M?'i iB M p¨Q i`QÌM; i?B- +?d /MM; i v F?¬M; ç ibK i?„M; HÊBX h K T?€T i`"M +kM; F?¬M; çQÊ+ ;¼B i¼ F} p X æQÆM; M?B M- çB K M¨v i +?d H¨ hi`QM; F?¬M; ;B M T?€T i`"M Î ç•v- HB M H¢+ ;B[ #ªM i?•M +€+ M;QÆB p¨ i¼ F} p +kM; F?¬M; +¦ F?ª M,M;X >B m i'i +ª `²B +?S\

@ >B m çQÊ+5

hB M; ?¬ K M; i?2Q ç'm F?Q çBM? i B M?S+ ¦+X

E?„+ G¬B hQ " ;"i ç–m pÈB a•K *€+? ç¢B K ç¢Q bQ # M +¢M?,

@ S?Q /QÈB- /U i?2Q i?S iU b® #€Q / M? K¨ HoM? K T?€T i?¢+?- iB M p¨Q i`QÌ

*?9 M;[i`–K i?'T iW i` M pk #d #bM? ç¨B p M; H MX a•K *€+? ç¢B K ç¢Q bQ i`QM
ç½ +¦ ?ÆM K°i +•v T?€T i`QÊM; - ;BÆ H M + Q [m€ çdM? ç–m- MQÆM; i?2Q ;B¼M
K¨m #¢+ `mM; ç°M; iW i`QM; T?€T i`QÊM; T?¦M; i?Q+? ` X E?B pÁM; [mv M `mM;
i?•M i? ¬M; i - K°i çQ¨M iY [m M; +?¦B K„i ç½ iW i`QM; +Æ i? a•K *€+? #¢Q T?€
K T?€T M;mv M i® M?'i i?ÌB M²M; M†+ M?Q H¨ ibK çQÊ+ M;¼M M;m²M ?QÈM; p

hY b„+ iW iW ç"K i? K- a•K *€+? i`QM; i v K T?€T i`QÊM; K°i M;¦M i v- K°i ç¢Q iY
ç M p` i`Q ?¢+? i•K +O K T?€T F?´M; H² i` M i`"M K†i ç'iX

h`QM; K T?€T i`"M- i'i +ª +€+ ?¼ iB i K T?€T T?S+ i¢T ç m T?ªM; T?'i b®M; H¢B
i?Q+? •K i? M? ` M `d ç°M; HÁM; M;QÌB # v H M F?ÄB K†i ç'iX L;•M iY #„M ` [m
K T?€T i`"M iU ?² p¬ i"M iY b„+ [m M; K M;X

*ªM? iQÊM; ?mv M H +?Êi tm'i ?B M M?'i i?ÌB F?B M +?Q /•M +?9M; # M M;Q¨B
i?Î F?¬M; i?¬BX *€+ HQ¢B M;¬M iW + M;ÊB p M; H M- K¶B M;QÌB iU ?² ç m +MM
bQ +QÌM; ç¢BX

hY +'T iS ;B BX h`QM; M?€v K„i- .B T •K h`9+ T?€M çQ€M ` K T?€T +'T #"+ +O a
;½ iY +'T iS ;B B æ¢B K T?€T bQ- +?d #'i [m€ ?„M HÊB /KM; K T?€T i`"M F?´M; H
K T?€T +'T #"+ +O KbM? ç + Q i? K # #"+- ç¢i iÈB i`bM? ç° iY +'T + Q ;B B K¨

E?Q iS+ F?¬M; ;B M K T?€T F€ /` ç"T p¨Q K†i- .B T •K h`9+ K†+ /M F?€ ?B m #B
M;? K T?€T M?QM; #'i ç„+ /o +?Q +¦ M;?B M +Sm F?¬M; ;B M ? K T?€T- +kM;
M¨v b) K M; ç M +€B ;bX

J¶B i?Q bBM? çB p¨Q F?¬M; ;B M T?€T i`"M ç m çQÊ+ K°i F?®B K T?€T i?¢+? M;
i?¢+? +kM; F?¬M; +¦ ;b ç†+ #B i- +?d H¨ ?¢ T?˜K F?¬M; ;B M #ªQ i?¢+? K¨ i?¬B
çB m F?„+ HB m K°i F?¬M; ;B M T?€T i`"M çÆM ;BªM- i`QM; ç¦ M,M; HQÊM; K T?
F?¬M; ;B M ? K T?€T M;mv M i®- iQÆM; ?ÊT HšM M? m pÈB T?€T i`"M M¨vX

_®i +K+- ç M T?B M .B T •K h`9+ iB T M?"M F?¬M; ;B M #ªQ i?¢+? +O KbM?X .B
F?¬M; i? i?m p¨Q i`QM; im /B i?–M ;BÈB çQÊ+- M m F?¬M; T?€T i`"M F?¬M; +ªK
i?¢+? b) ç˜v ?„M ` X

"QÈ+ K°i +?•M p¨Q T?€T i`"M- ? i i?ªv +?mM; [m M? M?'i i?ÌB tªv ` #B M ?¦ - p¬
H Q p¨Q K†iX a m K°i F?„+- iU M?Q i`ªB [m F?¬M; ;B M i`mv M i®M;- +ªK ;B€+
+?mM; [m M? +Æ i? - M;•M iY b„+ UK¨m iQK #¢+V [m M; K M; F€ /` p†M p Q T?Q b
?B M i¢B K°i ç` T?QÆM; F?€+X

h?•M i? +¦ +?9i +?'M ç°M;- F?¬M; çÊB +ªK ;B€+ +?•M +?¢K ç'i i`mv M ç M- .B T
b€i i? ;BÈB M¨v iW i`QM; F?¬M; ;B M T?€T i`"MX J°i +ªK ;B€+ M;mv ?B K iW # M
w i?S+- tQ v M;QÌB i?b K°i [mv M ç½ t i iÈB- [m M; K M; i? M? b„+ K M; i?2Q ç'm
•K h`9+ `mM; H M T?"i T?"iX

æ€M? HûM\

.B T •K h`9+ ç½ FBM? [m +?B M i`"M M M FBM? M;?B K i?U+ +?B M ``i T?QM; T
i?O +Æ ?°B #B M +?B mX h v i`€B pW M?'+- / /¨M; ç˜v [mv M +O ç®B T?QÆM; t
T?Q /QÈB- +?•M i`€B M? M? M?Q i?B K çB M ç€ H M K M; i?2Q H K [m M; M?¨M M
T?9+- K°i i`QM; M?[M; #° p` K K K¢B M?'i i` M i?•M i? ç®B i?OX

æ'm F?Q p +?¢K ;•v ` i? M? •K #¢Q ?QÎM;X .B T •K h`9+ +?d bY /KM; H K +'T b
+kM; F?¬M; T?ªB H¨ i?S ç®B T?QÆM; +¦ i? +?`m M´B- ;–K M? K°i iB M;- i?•M i
tm®M; ç'iX

G9+ M¨v- .B T •K h`9+ KÈB +¦ i?ÌB ;B M [m M b€i ibM? ?bM? +?mM; [m M?X

æ•v H¨ K°i Kª M? `WM; `"K- +¦ H) #ÎB pb `WM; `"K H¨ MÆB / /¨M; ~M i?•M M?'i +?Q
K ç¢Q bQ FB KÈB çQ +€+ i?Q bBM? iÈB MÆB M¨vX æQÆM; M?B M- `WM; `"K i
pÈB F?¬M; ;B M S?€T G K H9+ ç–m i?B i`B M p K†i +¦ M?B m +U K°+X

*?mM; [m M? ? i i?ªv M?bM [m ç m `'i +?•M i?"i- ç®B i?O i`QÈ+ K†i ?bM? M?Q
çÁMX E?¬M; ;B M Î ç•v H¨ # M M;¨v M?QM; b„+ i`ÌB H¢B ?¬M €K- +€+ +•v i`QM; `W
*?mM; [m M? `'i v M ioM?- +?d i?dM? i?Qª M; +¦ p¨B iB M; ?ûi HÈM iW T?QÆM; t

.B T•K h`9+ KÆ ?² ?B m çQÊ+ K°i +?9i p M;mv M Hw +O F?¬M; ;B M T?€T i`"M M
+€+ i?Q bBM? i? K ;B pk #d +MM; p¨Q T?€T i`"M iW K°i +Y M?QM; F?B iÈB F?¬M
M;šm M?B M i`QM; `WM; `"KX *?QM? KbM? +kM; ibM? +Ì ;†T T?ªB i?Q bBM? i`Q
i`mv M i®M; iÈB ç•v- HÊB /KM; H9+ KbM? +?Q F`T ç†i +?•M tm®M; ç'i i?b ` i v ç

@ æ M ç•v çB5

.B T•K h`9+ iB M H M K°i #QÈ+- mv i? p¬ ?bM? €T #€+? ç®B i?O i` M K†i ç'i- ?„M
ç€M? HûM H¨ ? M ?¢- i` M +?B M i`QÌM;- ç`+? M?•M ç€M? HûM M;QÆB +?QM? H
#'i +S i?O çQ¢M M¨Q #ªQ p iQM? K¢M; ç m +¦ i? bY /KM;- ç¦ KÈB H¨ çB m ç€M; M

æ®B i?O i` M K†i ç'i +?"K `½B M;~M; ç–m H M M?bM p T?Q .B T•K h`9+- €M? K
+¨M; M?B m iB Q€M ?"MX .B T•K h`9+ bY /KM; ç'm F?Q `'i +?WM; KU+- K†+ /M P
i?QÆM; i´M i`Q K¢M; M?QM; +kM; ç€M? i M ç'm F?Q +O ?„MX J†+ /M pšM +ÁM
i`QÈ+ K„i i?b M;QÌB M¨v +kM; T?ªB Qi M?'i ?¢ iW i? M? +'T tm®M; HK+ +'TX

.B T•K h`9+ K†+ /M KK+ çQ+? +?O v m H¨ ibK h¬ G¢T M?QM; ?„M +kM; F?¬M; [m M
Lv L b) ;•v M€Q HQ¢MX "'i Hm"M H¨ pb J G M ? v H¨ pb *–K h?¨M?- H¨K bmv v m
çQÊ+ K°i Qi +kM; H¨ +?mv M i®iX >„M F?¬M; ;B i M;QÌB- F?¬M; ?v p¼M; F?B M -
wX L m F?¬M;- +?Q /M ;B i MÆB M¨v i'i +ª M;¨M M;QÌB +kM; F?¬M; T?ªB H¨ F?¬M

:½ i?Q bBM? FB i v T?ªB `mM `~v i?Á i v p¨Q i`QM; M;U+- ç°i M?B M i?•M ?bM? +
M?"M ç2M M?€M? ç•K i?ŠM; iÈB i`QÈ+ M;U+ .B T•K h`9+X aU i¨M M?šM +O .B
M;"T Q€M ?"M- /M b Q +?QM? KbM? +kM; F?¬M; +MM; çŠM; +'T pÈB M;QÌB i - #Î
F?QX

•M? K„i ç–v p F?BM? i?QÌM;- i?•M i` M .B T•K h`9+ pšM p[M; p¨M; #'i ç°M;X L; v
ç®B T?QÆM; pW #"i /"v- +?•M T?ªB ç½ ç€ H M M? M? M?Q +?ÈTX æMB pšM ;B[M
H9+ ç€ p¨Q +´ i v F FB - iB M; tQÆM; ;½v p M; H M- F FB +?d +ªK i?'v K°i HU+
+kM; #` p,M; çBX

@ o®M ç`M? +?Q M;QÆB K°i +QM çQÌM; b®M;- M m M;QÆB HU +?¼M M?Q i? - p'

.B T•K h`9+ ;B¼M; H¢M? #,M;X >„M +,M #ªM F?¬M; Km®M +?"K i` i?ÌB ;B M- i v
H'v i?•M i? ;½ FB [m v ?„M H¢B +?Q K°i +QÈ+ +?QM? /B MX oW p"M HU+- +?d M
H M- i?•M i? ;½ FB ç½ M?kM M?Q #9M- i'i +ª +€+ tQÆM; F?ÈT i` M M;QÌB ?„M ç
æ²M; i?ÌB- ? B F?Ä K T?€T i?¢+? +kM; iW i` M M;QÌB ?„M `ÆB ` - pW H9+ `ÆB
•K h`9+X

J'i çB K T?€T i?¢+?- K°i ç¢Q M;•M [m M; H¦2 H M- i?•M i? ;½ ç¦ #B M K'i iB m-
i`QÌM; i?BX

J†+ /M p Hw i?mv i K¨ M¦B- +€+ F?ÈT tQÆM; i` M i?•M i? #` `ÌB ` pšM +ÁM +¦ i
M m H¨ iQ¨M #° +€+ tQÆM; F?ÈT #` M?Q p"v- bÊ ``M; i?–v i?m®+ F?Q tQÆM; F?
M?'i +kM; F?¬M; +€+? M¨Q ;B9T ?„M F?¬B T?K+ çQÊ+X

.B T•K h`9+ #B i `'i `ä ``M; M?[M; M;QÌB i? K ;B H–M M¨v imv i ç¢B #° T?"M ç m
K°i T?QÆM; +O G K æ`+? • hQ- +¦ +ª [mw i°+- pQÆM; i°+X >„M b) F?¬M; ?¢ i?
i`QÈ+ K†i +?QM? H¨ ç`+? M?•M- K¨ ç`+? M?•M i?b b) M? M? +?¦M; T?ªB iB m /B i

L„K ? B F?®B K T?€T i?¢+? i`QM; i v-.B T•K h`9+ #B i pW `²B #` KbM? ;BªB [m
+? i K°i M;QÌB `²BX

G9+ M¨v- iB M; ç°M; i`QM; `WM; +•v iW iW p M; /–M H MX >„M #B i- K°i M;¨M i?Q
i? ;BÈB /Q T?B M F?¬M; ;B M K T?€T i`"M M¨v ?bM? i?¨M?X *m°+ i` M? ç'm +kM

E?¬M; p°B M¦M; HÁM; çB ibK M;QÌB ç +¬M; FQ+?- .B T•K h`9+ çSM; H¢B i¢B +?¶
?„M H¨K i`mM; i•K T?¦M; ` +?mM; [m M?- i?¬M; [m ` M Hmv M pQM; HBM? K T?
ç½ +¨M; M;¨v +¨M; HÈM K¢M?X

h?¬M; [m iBM? i?–M HU+- .B T•K h`9+ `'i M? M? M„K çQÊ+ ibM? ?bM? +?O v m

E?m `WM; M¨v +kM; F?¬M; `°M; M?Q iQÎM; iQÊM;- QÈ+ +?WM; +?d F?QªM; M,K p
pB M¨v +¦ K°i M;¨M M;QÌB ç M; ?Q¢i ç°M;X ob p"v b) `'i / /¨M; ;†T çQÊ+ ç®B i?O

G K æ`+? • hQ ç [m®+ ?v p¼M; +m°+ i?B p,M pä M¨v +?QM? i?S+ +¬M; #^M;X L?
bU +¦ +¬M; #^M; imv i ç®B b Q\

E?¦2 KB M; iQ€i ` K°i iB +QÌB [m, /`- i?•M ?bM? .B T•K h`9+ +?Êi H¦2- €M? FBK
+ª M;QÌB ç½ HšM p¨Q i`QM; #MM ç'i #B M K'i i,KX

>„M +kM; F?¬M; T?ªB ?Q¨M iQ¨M /U p¨Q M,M; HU+ iQªM ç` Uç°M i?´ ¨\V ç ibK +
H¨ ç M;?d M;ÆBX

æ9M; p"v- +?QM? H¨ M;?d M;ÆBX .B T•K h`9+ F?¬M; ? M;?B M;Ì K¨ T?€M çQ€M K
F?¬M; +¦ M?B i ?mv i M?Q +€+ i?Q bBM? F?€+X J°i +€B ç–m H¢M? b) ;B9T ?„M ib
K°i +€+? i®i M?'iX æ¦ +?QM? H¨ +?Ì çÊBX

*m°+ i?B M¨v b) +?d F i i?9+ p¨Q #m´B ç KX M¦B +€+? F?€+- [mv i„+ +m°+ i?B H¨ +
#®M i?ÌB i?–M U9 + M? ;BÌ\\\VX J T?€T i?¢+? +m®B +MM; +?„+ +?„M b) i"T i`mM
i? HU+ +O K¼B M;QÌB ç m ç½ iB m ? Q `'i HÈM- p"v +–M ;b T?ªB ` i v #•v ;BÌ H

"MM ç'i i`QM; F?¬M; ;B M T?€T i`"M +kM; F?¬M; F?€+ ;b bQ pÈB M;Q¢B ;BÈBX h
.B T•K h`9+ H†M; H) im Hmv M- iBM? i?–M HU+ i`QM; +Æ i? p¨ ç'm F?Q +MM; p
iS+ #B M ?¦ +O M;Q¢B ;BÈB- pW iQM? iQ€M i?ÌB ;B M p"M ?¨M? ç +?Q i?•M i?
M?'iX

G9+ M¨v- ?„M +kM; F?¬M; ? HQ H„M; p +m°+ i?B i`QÈ+ K„i K¨ ç M; bmv M;?o i?
?bM? i?S+ H¬B ç¨B t2K +m°+ i?B K T?€T M;¨v K B +¦ +Æ ?°B /MM; i?O tªQ M¨Q F?
ç¨M? T?ªB iW #Ä w ç`M? ç¦X

h`QM; F?B .B T•K h`9+ ç M; i?,K /Á ibM? ?m®M; M;Q¢B ;BÈB i?b ç°i M?B M iBM?
+?9i ç°M;X J°i i•K ibM? i`¨M M;"T F?OM; ?QªM; #` iBM? i?–M HU+ +O ?„M M„K ç
K°i HBM? ?²M i•K ibM?X

.B T•K h`9+ i`QM; HÁM; +?Êi ç°M;- +¦ M;QÌB #` ;B i T?ªB F?¬M;\

æ®B pÈB M;QÌB #bM? i?QÌM; K¨ M¦B- +?d b m F?B +? i i?b HBM? ?²M KÈB i?Q€i
i•K ibM?X GBM? ?²M M;QÌB i?QÌM; +?d +¦ i? i²M i¢B `'i M;„M M;OB i`QM; F?¬M;
H¨ M?[M; pk ;Bª +QÌM; ç¢B i?b i?ÌB ;B M i²M i¢B b) H•m ?ÆM K°i +?9iX *ÁM K T?
HU+ M M i?ÌB ;B M i²M i¢B H¢B +¨M; H•m ?ÆMX J°i b® Qi +QÌM; ;Bª +?•M +?QM?
?²M +kM; F?¬M; iB m i M- pQ /K M?Q L h +®i HQM; i`QM; HQM; pU+ ? v iY +'T
M¨vX

h`QÈ+ iB M- iBM? i?–M HU+ M„K #„i H'v p` i`Q +O HBM? ?²M FB X GBM? ?²M HU
T?¦M; iÈB +?¶ ç¦X Í ç•v- ?„M +,M #ªM H¨ F?¬M; +–M T?ªB HQ +¦ HBM? ?²M HU+ +O
i? i¢Q i?¨M? T?ªM T? X

J°i çQ¨M i`¨M M;"T +€+ HQ¢B F?Q iS+ HBM? ?²M ?B M ` i`QÈ+ iBM? i?–M HU+ +
/Q /U- .B T•K h`9+ /U i?2Q HÌB /¢v +O S?d L?o EB i E?„+ h®M- T?¦M; pQM; HBM
L; v H"T iS+- +€+ HBM? ?²M i`QÈ+ K„i tªv ` #B M ?¦ - +?O v m H¨ p K¨m b„+- HB
i`QÈ+ K†i .B T•K h`9+X .B T•K h`9+ F?¬M; F?ÄB +¦ +?9i FBM? M;¢+- ç•v H¨ HB

;Bª- /o M?B M H¨ Î i? M? ;B B i`mM; +'TX

GBM? ?²M +O M;QÌB i p¨ i?U+ HU+ #ªM i?•M K†+ /M +¦ [m M ? i`U+ iB T M?QM
i? M? +'T i`mM; ;B B +?B M bo M?'i ç`M? T?ªB +¦ HBM? ?²M i? M? +'T i`mM; ;B B
ç° +O iBM? i?–M HU+X æQÆM; M?B M- ç®B pÈB K T?€T bQ K¨ M¦B i?b H¢B F?¬
K T?€T bQ +?„+ +?„M b) +¦ HBM? ?²M M;Q¨B i? M? +'T i`mM; ;B B @ ç¦ H¨ H) çQÆ

æ®B K†i pÈB i? M? +'T HBM? ?²M i`QÈ+ K„i- HBM? ?²M +O .B T•K h`9+ M;QM; i
çQÆM; M?B M H¨ K„i i?QÌM; F?¬M; i? M?bM i?'v çQÊ+ i?•M i? +O HBM? ?²MX
+kM; F?¬M; i? +ªK ;B€+ çQÊ+- +?d +¦ HBM? ?²M KÈB +¦ i? i?'v çQÊ+ HBM? ?²MX
?¼+ i"T pQM; HBM? K T?€T @ Zm M ? ;B[+€+ HBM? ?²MX

GBM? ?²M .B T•K h`9+ p¨ HBM? ?²M i`QÈ+ K†i M¨v ?Q¨M iQ¨M F?¬M; ;B®M; M? n
M?½M- i`QÈ+ K„i ?„M i?'v M?¦K HBM? ?²M M¨v iU M?Q K°i ç€K pK F?Q K¨m t M? +
h`9+ H¢B H¨ K°i #ªM i? i?m M?Ä +O .B T•K h`9+- iQ¨M i?•M FBK b„+- +?mM; [m
i`„M;X

hY +'TX GBM? ?²M +?mv M iW i`¢M; i?€B pK UK¨M bQÆM;V ?¦ i?¨M? #ªM i? H¨
.B T•K h`9+ ç½ M;QM; F i i?¨M? HBM? ?²M i? i?S ? BX oÈB ç†+ iQM? iY pQM; #
FBK b„+ +?ŠM; M?[M; ç¢B #B m +?Q HBM? ?²M ç½ ç¢i iÈB iY +'T +ªM? ;BÈB K¨ +
iÈB M,M; HU+ /mM; M?"T HBM? ?²M i?B M M?•M ?ÊT M?'iX aÎ /o HBM? ?²M .B T
;B®M; M? m pb ?„M ç½ ?'T i?m M,M; HQÊM; F?´M; H² +O HBM? ?²M i?–M i?€M? -
HBM? ?²M .B T•K h`9+ ç½ iW iW +?mv M ?¦ iÈB i?S i?–M +'TX

@ hÈB ç•v5

.B T•K h`9+ i?¬M; [m HBM? ?²M # ç°M; K¨ T?€i ` iBM iS+ iÈB çQ¨M HBM? ?²M M
FB X

.Q +'T #"+ +€+? t M M M; v +ª w MB K T?ªM F?€M; ç®B T?QÆM; +kM; F?¬M; i?
ç½M; iÈB i`QÈ+ K†i .A T•K h`9+X

GBM? ?²M +?B i? +O .B T•K h`9+ #„M ` K°i çB K FBK iBM?- i`U+ iB T F?ªK p¨Q
+O ç®B T?QÆM;- M; v +ª +?9 M;[+kM; p¬ /KM;- M¦B pÈB HBM? ?²M ç¦,

@ E iW #•v ;BÌ- i'i +ª +€+ M;QÆB ç m i?m°+ p i X

EBK iBM? ç•K p¨Q i? M? pK UK¨M bQÆM; t M?V- M?'i i?ÌB [m M; K M; ç¢B T?¦M
ç°M;- iQ¨M i? HBM? ?²M ç m F m H M i?ªK i?B i- i? HQÆM;X _'i M? M?- çB K FB
i•K +O çQ¨M i? M? pKX h? iQ+? i? M? pK M? M? +?¦M; i?m M?Ä H¢B +ÁM K°i T?
i`Î M M M;QM; Hmv M `'i M?B mX " ç°M; +O HBM? ?²M i•K ibM? ?Q¨M iQ¨M iB m

.B T•K h`9+ /MM; T?QÆM; T?€T çÆM ;BªM M?'iX æ¦ H¨ +QÌM; +? HBM? ?²M F?
?ÆM KbM? M?B m FB X

h?m i?"T +€+ HBM? ?²M M¨v F?¬M; T?ªB #ÎB pb ?„M +QB i`¼M; HU+ HQÊM; +O H
HBM? K T?€T ç m +–M T?ªB +¦ `'i M?B m HBM? ?²M KÈB +¦ i? T?€i ?mv /B m /KM
ç•v- i?m H'v HBM? ?²M M¨v- i? M? +'T HBM? ?²M b) F?¬M; iB m i€M K¨ i`Î i?¨M?
/Q .B T•K h`9+ F?®M; +? X h`QM; T?¢K pB iBM? i?–M HU+ +O .B T•K h`9+- HB
.B T•K h`9+ ç m i?'v +€B ç¦X

E„ M,M; i`BM? b€i +O pQM; HBM? T?€T bQ [mª i?"i `'i i®iX L?QM; +kM; T?ªB +¦
i`Ê- pQM; HBM? T?€T bQ +?d +¦ i? F?®M; +? HBM? ?²M i`QM; T?¢K pB ?¨M? ç°
M?B M +kM; +¦ i? iU /MM; HBM? ?²M #ªM i?•M ç i`BM? b€i M?QM; [mv i F?¬M; +
M?Q p"vX GBM? ?²M `'i H¨ v m Èi- p¢M M?'i ;†T T?ªB K T?€T M;mv M i® HQ¢M HQ
FB T #'i T?K+X

hU i?•M HBM? ?²M i`Î p #ªM i? - .B T•K h`9+ /MM; iBM? i?–M HU+ F?®M; +? HB
#„i ç–m i`BM? b€i i`QM; F?¬M; ;B M ç†+ i?M /Q F?¬M; ;B M T?€T i`"M i¢Q M MX
M?'i i?ÌB +¦ i? [m M b€i ? i i?ªv tmM; [m M? çQÊ+ i®i ?ÆMX

*m°+ pk #d T?K+ i?Q Ui?B päV M¨v F?®+ HB i ?ÆM M?B m bQ pÈB iQÎM; iQÊM;X
+QÌM; ;Bª i`QM; M?[M; +QÌM; ;Bª- i´B i?B m +kM; T?ªB ç¢i iÈB i?U+ HU+ i? M? +
+¦ pk F?Q M?QM; i`QM; F?„T F?m `WM; M¨v- iMv w +¦ i? i?'v ç'm F?Q imM; ?Q¨M?
+? i +U+ F€ €+ HB iX E?¬M; T?ªB p¢M #'i ç„+ /o i?b F?¬M; B +?`m M;mv M w ;B
` X *€+ HQ¢B T?QÆM; i?S+ +¬M; FQ+? tm'i ` i–M; i–M; HÈT HÈT /QÌM; M?Q p¬
?m®M; p¨B M;QÌB ?ÊT HU+ +¬M; FQ+? M;QÌB F?€+- b m ç¦ H¢B iB T iK+ ç°M; i?
+?Q KbM?X *m°+ +?B M ç'm ?Q¨M iQ¨M ?¶M HQ¢M tªv ` Î F?„T MÆBX

J†+ /M G K æ`+? • hQ ç [m®+ ç½ +¦ M?[M; [mv ç`M? ?¢M +? ç®B pÈB +€+ i?Q bBM
;BªK i?B m tªv ` i?QÆM; pQM; M?QM; #ÎB pb +?B M ç'm p¬ +MM; €+ HB i- K¶B ;
pk F?Q i®i M?'iX h?ÌB ;B M i`¬B çB- b® M;QÌB +? i F?¬M; M;WM; i,M; H MX

L?Q p"v i?"i H¨ i?m"M iB M +?Q .B T •K h`9+- pW ~M i`QM; HÁM; ç'i im Hmv M p
iY pQM; T?B m ç½M;X a m F?B +m°+ +?B M /B M ` çQÊ+ ? B i?ÌB i?–M Uk + M? ;
?„M F?®M; +? ç½ i,M; H M i?¨M? R9- i`QM; ç¦ +¦ j HBM? ?²M H K +'T p¨ RR HBM?
pB + i`BM? b€i +O +€+ HBM? ?²M- ?„M ç½ M„K #„i çQÊ+ i? +K+ iQ¨M #° F?m `W

h`QM; +m°+ i?B M¨v- M?[M; F + Q i?O M?'i +?„+ +?„M H¨ M?[M; +QÌM; ;Bª iY +'T
HQ¢B- b® HQÊM; iY +'T +QÌM; ;Bª +kM; F?¬M; +?d +¦ " L?o æS+- i´M; +°M; +¦ #
ç T?–M ç m H¨ iY +'T bÆ ;B B ?Q†+ iY +'T M?` ;B BX

h?U+ HU+ # M;QÌB M¨v +?ŠM; M?[M; K¢M? K) K¨ +ÁM `'i ;BªQ ?Q¢i- /U p¨Q i?U+
F?¬M; M;WM; çm´B +€+ ç®B i?O ` F?ÄB F i ;BÈB p¨ çQ¢i H'v K T?€T i?¢+?X æ²M
;„M; i`€M? M? m i?"i t - F?¬M; ç tªv ` ;B Q i` M?- K†+ /M +¦ F?B ;†T M? m M?Q
M; v K¨ F?¬M; ? ç°M; i?OX

æ M i?ÌB i?–M i?S # U+ M? ;BÌ i?S j\\\V i?b i`QM; `WM; ç½ F?¬M; +ÁM M€Q M?
R8y i?Q bBM?X æ #ªQ i`b i?¨M? [mª i?„M; HÊB +O KbM? p¨ ç F?¬B T?K+ M,M; H
+?B M bo M¨v ç m HU +?¼M pB + ~M M'T ç M;?d M;ÆB p¨ ?²B T?K+- F?¬M; +¦ +A
*m°+ i?B ç M H9+ M¨v +kM; ç½ iÈB ;B B çQ¢M F?¬M; i? M;QM; M;?dX

.B T •K h`9+ iW /QÈB ç'i +?mB ` p¬ i? M? p¬ iS+- +ÁM ?ÆM K°i i?ÌB i?–M M[- +
`²BX

*,M #ªM F?¬M; ? +¦ w ~M /'m i?•M ?bM?- .B T •K h`9+ +S M?Q p"v çB H¢B H[M; i
i?QªM; H¢B H¨K #° ? i M?bM ç¬M; H¢B M?bM i•v- F?B M +?Q M;QÌB i +ªK ;B€+ ?

æ°i M?B M- K°i ç¢Q H K b„+ [m M; K M; iW i` M K°i +•v ç¢B i?K T?¦M; i?ŠM; tm®
.B T •K h`9+X

æ€M; iB +- F ç€M? HûM M¨v F?¬M; M?bM i?'v i?–M b„+ +O .B T •K h`9+ H9+ M¨v
ç M; Km®M ? i i`+? K`+?- F?¬M; #^M; iU KbM? H¨K K²B +•m- ç M;QÌB i T?ªB iU `

E?¬M; +¦ ç°M; i€+ T?ªM FQ+? T?S+ i¢T M¨Q- +?d #QÈ+ p T?Q i`€B K°i +€+? `'i
FQ+? +O ç®B i?OX h?•M i` M F) `mM; K°i +?9i- i?•M ªM? .B T •K h`9+ ?Q€ i?¨M
i`QÈ+ K„i ç®B i?OX æ¦ F?¬M; T?ªB H¨ # i?•M M;QÌB i` M K¨ H¨ # .B T •K h`9+ ?Q

LQÆM; i?2Q hY i`9+ ç'm F?Q /–M /–M im Hmv M iÈB çdM? T?QM;- +¬M; T?m L;¢Q
h`9+ +kM; +¨M; M;¨v +¨M; iBM? i?•KX h`QÈ+ FB /M +?d K°i +?9i +kM; F?¬M; i?
/–M ç½ +¦ i? bY /KM; çQÊ+ `²BX

E?¬M; +?Q ç®B i?O i?ÌB ;B M ç FBM? ?½B- # .B T •K h`9+ ç²M; i?ÌB T?€i ç°M; +
?QÈM; +MM; tm'i ` H K b„+ ç'm F?Q ç²M; /¢M;- M?QM; H¢B iW # ?QÈM; +¦ i? T?
i`€M? Mû +O ç®B i?OX

E ç€M? HûM iW i` M +•v M?ªv tm®M;- +,M #ªM F?¬M; +¦ M?B m +?¶ ç HU +?¼MX
i?•M i?¨M? # M;QÌB ç²M; i?ÌB +¬M; FQ+? p T?Q KbM?- F?¬M; F?ÄB FBM? ?½B-
iQ¨M #° ç'm F?Q #ªM i?•M- i?•M i? i"M HU+ +m°M i`ÁM H¢B- H,M ` t i?"i M? M?
i?ÌB HB m K¢M; T?¦M; ` K°i [mv M p ?QÈM; # .A T •K h`9+X

P M? @

" ç¢Q i?•M ªM? iK H¢B H¨K K°i- .B T•K h`9+ tm'i i?O K°i +?B m- i´M; +°M; KQÌB F
i` M M;QÌB ç®B T?QÆM; ç m `ÆB p¨Q i v ?„MX h?•M i? ç®B T?QÆM; pšM çSM; H
ªM? /–M /–M iB m i?'i- +ÁM b® HQÊM; HBM? ?²M /Q .B T•K h`9+ F?®M; +? +kM;

*kM; H¨ H K +'T ç'm F?Q M?QM; ;'T # H–M ç®B i?O- K†+ /M ç®B i?O ç½ SM; T?¦
•K h`9+ i?B i`B M ç m H¨ i?U+ HU+ H K +'T çdM? T?QM;- +?d i`QM; M?€v K„i ç½ +
ç®B T?QÆM;X

hB T i?2Q- +kM; /MM; i?O T?€T iQÆM; iU- .B T•K h`9+ HB M iB T i?m i?"T i? K p
a® HQÊM; K T?€T i?¢+? i` M M;QÌB +kM; ;B i,M; iÈB ?ÆM Rjy F?®BX

.MM; pQM; HBM? ç i`BM? b€i- ?„M tªQ /B m i`€M? çQÊ+ j ;½ iY +'T +QÌM; ;BªX G
? ?¢ i?O HQm ibM?- /M b Q i`QM; +m°+ i?B +kM; ç½ +¦ M;QÌB +? i- p"v +? i i? K

9 i?ÌB i?–M U9 + M? ;BÌ\\\V `®i +m°+ +kM; F i i?9+- K¼B M;QÌB +MM; çQÊ+ çQ `

_WM; +•v #B M K'i- i`Î H¢B pÈB i? ;BÈB i?"i- b® i?Q bBM? +ÁM b¦i H¢B F?¬M; iÈ

o` a•K *€+? ç¢B K ç¢Q bQ FB - #ÎB pb K HU+ iB m ? Q [m€ ç°- ç½ çQÊ+ +€+ K T
M;ÆB `²B- i` M ç¨B +?d +ÁM H¢B K°i p` [m•M pK ç¢B i?–MX

E?„+ G¬B hQ " ?¨B HÁM; M?bM jy i?Q bBM? +m®B +MM; M¨v,

@ *¦ i? FB M i`b iÈB H9+ +m®B +MM;- +€+ M;QÆB ç½ +?SM; iÄ çQÊ+ i?U+ HU+
+MM; F?¬M; i? ç¢i iÈB 8 p` i`Q ç–m iB M i?b +kM; +¦ i? ç,M; Fw i¢Q b€+?X æ [m
+€+ M;QÆB i`QÈ+ F?B `ÌB çB- +ÁM M m +€+ M;QÌB M;mv M w iÁM; [m•M i?b ? i i?

@ h¢ ÆM ç¢B M?•MX

E?„+ G¬B hQ " çªQ K„i M?bM [m K¼B M;QÌBX

@ h®i H„K- #•v ;BÌ +€+ M;QÆB +¦ i? im–M iU ;B Q b® HQÊM; K T?€T i?€+? ` ç
ç–m iB M b) iB M p¨Q pÁM; i?B i®B ?"mX

E i [mª çQÊ+ +¬M; #® `'i M? M?- j ;½ iY +'T pk ;Bª M¼ +¦ ?ÆM kyy F?®B K T?€T
p¨Q pÁM; i`QM;X .B T•K h`9+ +¦ Rdk F?®B K T?€T i?¢+? çSM; i?S 9- i?S 8 H¨ K°i
+?Q iÈB Ryy F?®BX 8 M;QÌB i? K ;B pÁM; i?B +m®B ç +?¼M ` F çSM; ç–mX 8
M?"M H'v H M? #¨B i? K ;B pÁM; i?B +m®B iW i v G¬B E?„+ hQ " X

.B T•K h`9+ +¦ +?9i FBM? M;¢+- i` M H M? #¨B M¨v +¦ F?ªK M;•M iQÆM; T?€T i`"
[m i? Q i€+ +O K T?€T bQ p¨ M;QÌB bÎ ?[m M¦- +¦ i? i`€M? çQÊ+ pB + M?–K Hš

J†i i`ÌB ç½ tm®M; M9B- M?[M; i?Q bBM? #` i?QÆM; ç½ çQÊ+ +?mv M çB çB mi``
p¨ +€+ i?Q bBM? +ÁM b¦i H¢B +kM; M?'i HQ¢i [m v p G K æ`+? • hQ i?¨M?X

E?„+ G¬B hQ " iW i` M #bM? ç¨B çB tm®M;- i`QM; K„i H° ` i?–M b„+ bmv iQ- çQÊ
i`QÌM; i?B pk #dX

@ " # X æ½ F i i?9+ +?Q \

J°i i? M? •K i`QM; i` Q p M; H MX L?'i i?ÌB i` M K†i E?„+ G¬B hQ " i`Î M MiQÆB

J°i M[?¨B iY tBM? ç T p°B p½ +?¢v ç M i`QÈ+ K†i E?„+ G¬B hQ " - iQÆB +QÌB- i?
?„MX L m .B T•K h`9+ Î ç•v M?'i ç`M? b) FBM? M;¢+ T?€i ?B M ` `^M; ?„M #B i
E?„+ G¬B L X

@ oW KÈB F i i?9+X a Q +QM H¢B iÈB ç•v- M;¨v K B +ÁM Km®M i? K ;B K T?€
M?¨ M;?d M;ÆB çBX

E?„+ G¬B hQ " •m v K M?bM +QM ;€BX

G¨K ç [m®+ [m•M pK ç¢B i?–M- E?„+ G¬B hQ " +?d +¦ /mv M?'i K°i çS +QM ;€B-
iW i?mÎ M?ÄX æB m F?B M ?„M ?¢M? T?9+ M?'i +?QM? H¨ E?„+ G¬B L i`M? F?¬

[mw i°+ F?€+ i`¨M M;"T FB m +,M;- K¨ M;QÊ+ H¢B `'i #B i çB m- ç²M; i?ÌB +€+ i?
i®iX aQ T?K +O M¨M; H¨ T?¦ ?°B i`QÎM; +O K T?€T bQ +¬M; ?°BX JÈB +?d ky
i`bM? ç° H K +'T- i` M iQ¨M G K æ`+? • hQ ç [m®+ +kM; F?¬M; +¦ M?B m M?•M i¨

*¦ H) +?`m ªM? ?QÎM; +O +? K¨ iW M?Ä E?„+ G¬B L ç½ i?Q+? [m•M bUX L;Q¢B i
ç b® i?ÌB ;B M M¨M; ç m ?¼+ i"T i`B i?S+ [m•M bU +MM; i?9+ i?9+ +O KbM? H¨ L
G K æ`+? • hQ ç [m®+X

æ` p` +O ;B i°+ E?„+ G¬B hQ " Î G K æ`+? • hQ ç [m®+ +kM; ;B®M; M?Q ;B i°+
L?QM; i`QM; i? ? KÈB ç¦- tm'i b„+ M?'i +?QM? H¨ E?„+ G¬B L X

*m°+ i?B p,M pä H–M M¨v K†+ /M +¦ F?¬M; Qi H K +'T +QÌM; ;Bª M?QM; #'i Hm"M
ç¢B ç b® H K +'T +QÌM; ;Bª M¨v ç m t'T td jy im´B- i?"K +?Q +¦ M;QÌB +ÁM ?ÆM j
H¨ çB m FB M iB M [mv i ç çQÊ+ +?'T i?m"M /U i?BX E?„+ G¬B L M¨v KÈB +?d ky
i`QM; iQ¨M #° +m°+ i?B p,M pä M¨v +kM; F?¬M; +¦ K'v M;QÌBX

@ " # - +QM F?¬M; K iX hbM? ?bM? i?B pä ?¬K M v i? M¨Q\ *¦ ;b ç†+ #B i F?¬M;

E?„+ G¬B L p K†i p¨ #° /¢M; `'i iÁ KÁ- +¦ +?9i F?¬M; FB M M?šM ?ÄBX

E?„+ G¬B hQ " ;"i ç–m- M¦B,

@ *QÌM; ;Bª /o M?B M H¨ +¦X *m°+ i?B p,M pä H–M M¨v +kM; H¨ HÈM M?'i iW i`QÈ+
i?"i M;Q¨B w HB m +O +?9M; i X S?ªB #B i `^M; i`QÈ+ FB - jy im´B K¨ ç¢i iÈB H K
i¨BX s2K ` bS+ ?'T /šM +O +¬M; +?9 bQ pÈB [mv M HU+ +ÁM HÈM ?ÆM `'i M?B

E?„+ G¬B L KdK +QÌB- M¦B,

@ æB m M¨v i?b # # M¦B b B `²B- M m +¦ i? H¼i p¨Q K„i t M? +O +¬M; +?9 - +?
HU+ b Q\ L?[M; M;QÌB M¨v ç m pb +ª M;QÌB p¨ [mv M HU+ K¨ ç MX L;?2 M¦B GQ
ç M?'i K„ M?•M +O G K æ`+? • hQ +?9M; i X æ€M; iB +- M; v +ª +QM +kM; +?Q
M¨M; +¦ i?U+ bU ç T ç M M?Q p"v F?¬M;\

h`QM; K„i E?„+ G¬B hQ " iQ€i ` K°i Mûi K¬M; HmM;- T?ªM; T?'i M?È H¢B ?¬K ç¦

@ æ9M; p"v5 L¨M; `'i ç T- çWM; M¦B M?[M; M;QÌB i` im´B- i?ŠM; i?„M K¨ M¦B- +?
i? F?¬M; ç°M; i•KX æ¦ H¨ K°i p ç T F?¬M; i? i? M¨Q ?bM? /mM; çQÊ+- T?ªM; T
M M i?m°+ p i? ;BÈB M¨v +O +?9M; i X *?d +¦ çB m M¨M; i?"i bU H¢M? H)Q- +?Q
M¨Q i?'v çQÊ+ M¨M; +QÌBX

E?„+ G¬B L +¦ +?9i #'i K½M- K•M K +€B KB M; M?Ä- M¦B,

@ " # X "bM? Hm"M p K„ M[i`QÈ+ K†i K°i M[?¨B iY- +QM +¦ i? b) iS+ ;B"M ç¦X

E?„+ G¬B hQ " ? ? +QÌB- pm®i ç–m +QM ;€B- M¦B,

@ L? ç–m M;®+- +?Q /M GQ M S?QM; +¬M; +?9 +¦ tBM? ç T i? M¨Q- i`QM; HÁ
F?¬M; #^M; E?„+ G¬B L +O i X *QM K½B K½B H¨ M;QÌB [m M i`¼M; M?'i +O i X

E?„+ G¬B L +QÌB ?b ?b- M¦B,

@ *kM; ;–M M?Q p"v- # # - M;QÌB pšM +?Q F +?Q +QM ibM? ?bM? +m°+ i?B pä ?

E?„+ G¬B hQ " M¦B,

@ *m°+ i?B pä ?¬K M v `'i F€ [m€B- i?¬M; [m i?Ov iBM? +–m- i pšM [m M b€i çQÉ
H¨K i FBM? M;¢+ M?'i- i`QM; ç¦ +¦ K°i ;½ i?Q bBM? K¨ i F?¬M; M;Ì H¢B F?¬M; i?

E?„+ G¬B L M¦B,

@ *¦ T?ªB H¨ K'v M;QÌB iY +'T i?U+ HU+ ç¦ F?¬M;\ " # - M;QÌB +kM; KÈB +?d ç¢i
M?bM F?¬M; i?'m M;QÌB i +kM; H¨ #bM? i?QÌM; K¨X

E?„+ G¬B hQ " H„+ ç–m- M¦B,

@ E?¬M;X L m H¨ iY +'T K¨ i M?bM F?¬M; i?'m i?b iU M?B M F?¬M; +¦ ;b H¨ M;¢
M?bM F?¬M; i?'m H¢B H¨ K°i ;½ pk ;Bª H K +'T bÆ ;B BX G–M M¨v i?B pä +¦ ?ÆM
M;QÌB i` M H K +'T- i`QM; ç¦ H K +'T i`mM; ;B i`Î H M +¦ ?ÆM jy M;QÌB M?QM; ç¢
+?d +¦ 8 M;QÌBX L;Q¢B i`W j ;½ iY +'T i?b çSM; i?S iQ F?¬M; M;Ì H¢B H¨ K°i ;½ +

E?„+ G¬B L M¦B,

@ L?Q p"v +kM; F?¬M; +¦ ;b X L¦B F?¬M; +?WM; M;QÌB i +?B M i?m"i iBM? /B m

E?„+ G¬B hQ " M;?B K K†i,

@ L m i?"i bU çÆM ;BªM M?Q p"v- i +¦ i? M¦B F?¬M; M?bM i?'m ?„M b Q\ E?B i`'
+kM; F?¬M; +?9 w iÈB M;QÌB M¨v tm'i ?B MX *QM +kM; #B i- i'i +ª +€+ i?Q bBM? i
T?K+ ;B®M; M? m- +,M #ªM F?¬M; M?"M ` B H¨ B +ªX h`QM; bm®i [m€ i`bM?- i
bo H K +'T M¨Q +¦ M,M; HU+ ç†+ #B iX L?QM; ç M ;B B çQ¢M +m®B- M;QÌB M¨v H
F?¬M;- HB M iK+ b€i i?QÆM; ;–M ky +?B M bo H K +'T- +QÈT çQÊ+ ?ÆM Rdy F?/
i`QM;X J¨ ?„M +kM; F?¬M; /MM; iB m tªQ- T?QÆM; i?S+ +?B M ç'm +kM; +U+ F€
+?Q /M H¨ +?B M bo H K +'T + Q ;B B +kM; `'i F?¦ [m çQÊ+ Ry +?B m +O ?„M- I
T?•M i?•M- +¦ i? ;B i,M; i?U+ HU+ +O KbM? H M p¨B H–M- F?B M +?Q ç®B i?O F
H¢ H¨ +¦ K'v H–M ?„M b„T ;†T T?ªB j ;½ iY +'T +QÌM; ;Bª- ?„M ?bM? M?Q ç m +¦ i
ç´B H° imv M- Mû i`€M? +€+ +?B M bo iY +'TX h´M; ?ÊT +€+ K†i M¨v H¢B i?b bÊ `
F?¬M; ? çÆM ;BªMX

@ o"v ?„M +¦ T?ªB M;QÌB +O ç [m®+ +?9M; i F?¬M;\

E?„+ G¬B L +kM; #` HÌB F +O +? H¨K +?Q ?SM; i?9X

E?„+ G¬B hQ " H„+ ç–m M¦B,

@ E?¬M;- F?¬M; T?ªBX h?2Q H M? #¨B /U i?B +O ?„M- i pW KÈB i` ` - M;QÌB
pQÆM; [m®+- M?QM; ?bM? M?Q F?¬M; T?ªB [mw i°+X

@ h¢T æ`+? •\

E?¬M; #B i i¢B b Q- E?„+ G¬B L ç°i M?B M ;B"i KbM?X

@ o"v ?„M i M ;¼B H¨ ;b\

E?„+ G¬B hQ " M?bM +QM ;€B- M¦B,

@ >„M ;¼B H¨ .B T h¬X

@ *€B ;b\

E?„+ G¬B L FBM? ?¬- /M H¨ +€+? t i`,K i?QÈ+ +kM; +¦ i? M;?2 `äX

*m°+ i?B p,M pä j M,K K°i H–M i´ +?S+ i¢B G K æ`+? • hQ ç [m®+ +m®B +MM; +kM
+kM; H¨ M;¨v i?B K T?€TX

E?B .B T •K h`9+ +ÁM +?Q çB p¨Q b•M ç'm ç½ i?'v E?„+ G¬B L K†+ K T?€T #¨Q ç
tmM; [m M?X .B T •K h`9+ i`QM; HÁM; +QÌB F?´- M? ç–m FB +?ŠM; T?ªB ç M; ç

Zmª M?B M- E?„+ G¬B L i?'v .B T •K h`9+ çB iÈB- M?'i i?ÌB ç¬B K„i b€M; M;ÌB- #

@ L;QÆB b Q #•v ;BÌ KÈB iÈBX J¼B M;QÌB ç m ç M +ª `²BX L;QÆB +kM; i®i i?"i ç
;B•v T?9i +m®BX

.B T •K h`9+ H¢M? M?¢i +QÌB,

@ h pšM F?¬M; #` Km°M ç'v +?S\

E?„+ G¬B L i`WM; K„i M?bM ?„M K°i +€B- M?QM; H¢B ?¢ tm®M; `'i M? M?,

@ L;QÆB +¦ #` iB m ? Q [m€ HÈM i`QM; +m°+ i?B pä ?¬K [m F?¬M;\ æ½ F?¬B T?

.B T •K h`9+ i`QM; HÁM; +ª FBM?- F?¬M; F?ÄB ç€M? ;B€ H¢B i?•M T?”M E?„+ G-
pä ?¬K [m /Q E?„+ G¶ hQ +?O i`b K¨ b Q M? ç–m FB H¢B #B i KbM? i? K ;B i?B
+m°+ i?•M T?”M +O M¨M; H¨ i? M¨Q\

kRkX *?QÆM; kRk, GBM? >²M lv •T @ æ¢B .U L;¬M h?m”i

@ h? M¨Q- #B i i HÊB ?¢B +?Q \ F?¬M; M;Ì M;QÆB H¢B H¨ K pk bQM; imX J pk
` - i ç½ +QB i?QÌM; M;QÆB X

.B T •K h`9+ #’i ç„+ /o H„+ ç–m- +kM; F?¬M; H M iB M;- H’v ç–m b€Q UKk ç°B ç–n
/B i?–M ;BÈB ` - çB p¨Q # M i`QM;X

@ L¨v- b Q M;QÆB H¢B M?Q p”v - +?9M; i F?¬M; T?ªB ç½ M¦B ?¬K M v b) T?ªB 1
p¨M; çm´B i?2QX

.B T •K h`9+ pW çB pW M¦B,

@ L m +?9M; i [mª i?”i çQÊ+ T?•M i?¨M? K°i i´ i?b b) i”M HU+ ?ÊT i€+X

æ®B pÈB M[?¨B iY M¨v- ?„M pšM +ÁM +¦ +?9i ?ªQ +ªK- i`Ê ;B9T M¨M; iB M p¨Q i
KbM? F?¬M; ? +¦ ªM? ?QÎM; ;bX

@ *?Q M;QÆBX

h` M i v E?„+ G¬B L [m M; K M; +?Êi H¦2- M?ûi K°i p”i ;b ç¦ p¨Q i`QM; i v .B T •
h`9+ bYM; b®i K°i +?9i- T?€i ?B M i`QM; i v KbM? +¦ K°i +•v K T?€T i`QÊM;X J
+´ FQM?X h` M ç–m +¦ K°i pB M #ªQ i?¢+? i`QM; bm®i- F?¬M; M;Ì H¢B H¨ K°i T?€T
?B K +¦X

@ h F?¬M; i? M?”M +€B M¨v çQÊ+- M¦ [m€ i`•M [mwX

L?Qm M?Qm K¨v- ?„M Km®M i`ª T?€T i`QÊM; H¢B +?Q E?„+ G¬B L X

@ B M¦B b) +?Q M;QÆBX *?Q M;QÆB KQÊM ç /MM; K¨ i?¬BX J¶B M;QÌB ç m K
M?Q p”v- b m F?B `9i i?,K H¨K b Q i ibK çQÊ+ M;QÆB\ *¦ T?€T i`QÊM; M¨v b) F?
/ /¨M; M?”M ` M;QÆB- M;QÆB t2KX

oW M¦B- E?„+ G¬B L pW +?d p¨Q K°i bÊB iÆ K¨m çÄ i` M T?€T i`QÊM;- ç²M; i?ÌB
H MX h` M T?€T i`QÊM; i?Ov ? + Q +’T +O M¨M; +kM; ç²M; /¢M; +¦ K°i bÊB iÆ K

@ L;QÆB +?m ç€Q [m€- p”v +€K ÆM M?ûX

J†+ /M i?•M H¨ K T?€T bQ- M?QM; ç•v H¨ H–M ç–m iB M .B T •K h`9+ bY /KM; H
h`QÈ+ ç•v +´ +–K +O ?„M +?QM? H¨ K T?€T i`QÊM;X _¦i iBM? i?–M HU+ p¨Q T?
i® i`QM; F?¬M; F?Q M?’i i?ÌB i,M; i®+ ?QÈM; p +?¶ ?„M M;QM; iK H¢BX Zmª i?”
.B T •K h`9+ T?€M çQ€M T?€T i`QÊM; M¨v +¦ i? ;B i,M; jy T?–M i`,K i®+ ç° M;QM
i®X L¦B +€+? F?€+- i®+ ç° i?B T?€T +¦ i? ;B i,M; jy T?–M i`,KX

æB p¨Q i`QM; b•M- i` M ç¨B i´M; +°M; +¦ ? B KQÆB K T?€T bQ ç M; çSM; M?bM K
T?Q /QÈBX > B M;QÌB T?•M #B i çQ ?¨Q #¨B +O KbM? ` - +kM; çB p¨Q i`QM; ç€

æSM; ç–m iB M Î i` M ç¨B H¨ K°i M[ K T?€T bQ i`mM; MB M F?QªM; 9y@8y im´B-
i?Ov H K ç¢B /B M +?Q K T?€T i?m°+ iQM? +O M¨M;- i`QÈ+ M;U+ ç2Q K°i M;¬B b
K„iX æQÆM; M?B M- ç•v +?QM? H¨ K°i p` ç¢B K ç¢Q bQX

.B T •K h`9+ `ä `¨M; +ªK M?”M çQÊ+ F?B KbM? p¨ E?„+ G¬B L çB p¨Q b•M ç’m- €M
M¨v t i [m k M;QÌB- K†+ /M F?¬M; /WM; H¢B M?QM; i`QM; M?€v K„i pšM +˜M i?”M

Ryy M;QÌB i? K ;B K T?€T T?K+ i?Q ç M ç¬M; çO `’i K m +?¦M;X o` i?Ov ? ç¢
F?¬M; ;B M ? K T?€T bQ # M +¢M? i?U+ i?B K°i F?mv +? •K K T?€T- H9+ M¨v K

@ h®i `²BX J¼B M;QÌB ç½ ç M ç¬M; çOX *m°+ i?B H”T iS+ #„i ç–mX

.QÈB ç¨B- +€+ i? M? •K M?’i i?ÌB v M ioM? H¢BX *€+ i?Q bBM? i? K ;B T?K+ i?
i` M ç¨BX

@ *¦ i? iB M p¨Q T?K+ i€B- +€+ M;QÆB ç m H¨ M?[M; i? M? MB M K T?€T bQ po
H¨ G M æ`+? L?o- ç¢B #B m +?Q G K æ`+? • hQ ç [m®+ ?Q M M;? M? i’i +ª K¼B M
#® T?QÆM; T?€T i?B

o` G M æ`+? L?o ç¢B K ç¢Q bQ M¨v ;BªM; ;BªB T?QÆM; T?€T T?K+ i?Q ;B®M; ? i
.B T•K h`9+ ?²B i`QÈ+X

E?„+ G¬B L i?’T ?ÆM .B T•K h`9+ K°i +€B ç–m M M T?ªB FB M; +?•M KÈB +¦ i?
;B¼M; M¦B,

@ G M æ`+? L?o bQ T?K H¨ S?¦ ?°B i`QÎM; +O æ [m®+ J T?€T bQ +¬M; ?°BX

.B T•K h`9+ [m v ç–m M?bM M¨M;,

@ o` M¨v +?QM? H¨ bQ T?K +O M¨M; b Q\ *?ŠM; i`€+? M¨M; #B i `ä +€+? i?S+ T?

E?„+ G¬B L p°B p¨M; ç†i R M;¦M i v H M K¬B KbM?,

@ L;QÆB M?Ä ;B¼M; H¢B R +?9i çBX æWM; ç M;QÌB F?€+ M;?2 çQÊ+- F?¬M; i®

.B T•K h`9+ KdK +QÌB- +?ŠM; H) M? ç–m M¨v Km®M ;B M H”M ;b +?,M;\ *?ŠM; i
i€+ pÈB KbM?X s2K` +?mv M T?•M i´ M¨v +,M #ªM F?¬M; +¦ p’M ç ;bX

Zmª M?B M- F?B `9i i?,K b m ç¦- Î pÁM; i?S M?’i- .B T•K h`9+ p¨ E?„+ G¬B L Î +
+ÁM +¦ j ;½ K T?€T bQ F?€+- iW K T?€T i`QÊM; i`QM; i v +¦ i? i?’v ç¦ H¨ k ;½ ?Ä

h`QÈ+ ? i- ky p` K T?€T bQ iW i` M ç¨B çB tm®M;- MQÆM; i?2Q +?9 M;[M;•K tQÈ
;BÈB tm’i ?B M i` M ç¨BX J T?€T F?¬M; ;B®M; pÈB pk F„- p¢M M?’i M?[M; i?Q bB
K T?€T +O KbM? +¦ i? ;•v` i B QÆM; #’i ?ªQ +?Q M;QÌB F?€+X

Ryy M;QÌB +?B H¨K ky i´X a m F?B `9i i?,K [mv i ç`M? ç®B i?O- pÁM; K°i +¦ i´M; +
+?QM? i?S+ i`B M F? BX

.B T•K h`9+ p¨ E?„+ G¬B L Î i´ K°i- /o M?B M T?ªB i? K ;B i`”M ç’m ç–m iB MX

k T?2 ;²K Ry M;QÌB H M ç¨BX æ®B i?O +O i´ .B T•K h`9+ H¨ R M?¦K ;²K +€+ ;½ K
?Ä - i?´- €Kc ç–v çO +€+ M?¦K i?m°+ iQM? ?ÆM R +?9i bQ pÈB i´ +O .B T•K h`9-
M?B m i?m°+ iQM? K T?€T [m€ M;QÊ+ H¢B M?B m F?B +ÁM F?¬M; i®iX L m F?–
`’i F?¦ T?€i ?mv çQÊ+ ?B m [mª ?¶ i`Ê HšM M? m- M?B m F?B +ÁM iU H¨K bmv v r

E?„+ G¬B L ?¢ ;B¼M; M¦B,

@ æ i T?K i`€+? T?ÁM; M;U- 9 M;QÌB +€+ M;QÆB +S i?QªB K€B i v K¨ iB M +¬M
;?ûi M?’i- +€+ M;QÆB +¬M; FQ+? ?„M çBX

hÄ p [m2M #B i .B T•K h`9+- M¨M; M¦B pÈB ?„M +?QM? H¨ ç M¦B pÈB M?[M; M;Q

.B T•K h`9+ çQÊ+ +?¼M- ç®B pÈB ?„M K¨ M¦B i?b +m°+ i?B M¨v #’i [m€ +?d ;B®M
i¼ F} K¨ i?¬BX J T?€T T?K+ i?Q F?¬M; +?Q T?ûT i`B m ?Q€M K i?9- +?d +¦ Î i`”
+’KX

h?2Q iB M; ?¬ #„i ç–m +O i`¼M; i¨B G M æ`+? L?o- iB M; M;•K tQÈM; +?9 M;[+O
H9+X

*m°+ +?B M ;B[+€+ K T?€T bQ ?Q¨M iQ¨M F?€+ pÈB +m°+ +?B M ;B[K T?€T b
+?B M ç’m pÈB pä bo- pB + ç–m iB M H¨ i`B m ?Q€M K i?9 +O KbM? ?Q†+ bY /K
+? ç®B i?O- F?¬M; +?Q pä bo ç M ;–MX

L?QM; +m°+ +?B M ;B[+€+ K T?€T bQ Î ç•v F?¬M; i? bY /KM; K i?9- ?B M M?
bY /KM; K T?€T + Q +'T KÈB ç2K H¢B çQÊ+ ?B m [mª i®i M?'iX J T?€T +'T i?'T
+QÌM; ç¢B p +Æ #ªM K¨ M¦B i?b +?ŠM; ? +¦ i€+ /KM; ;bX

L;?2 9 M;QÌB +MM; M;•K tQÈM; +?9 M;[- F +ª E?„+ G¬B L i`QM; ç¦- .B T •K h`9
i`QÊM; H MX L?QM; ?„M F?¬M; M;•K tQÈM; K¨ +?d HŠM; H†M; M?bM 8 ç®B i?O Î -
ç®B i?O ç¦ ç m H¨ i? M? +'T K T?€T bQ- i`QM; ç¦ +¦ k M;QÌB H¨ i? M? +'T + Q ;B -
K¨ i®+ ç° M;•K tQÈM; K T?€T +U+ M? M?X

L; v F?B K T?€T M;mv M i® i"T i`mM; i` M M;QÌB +€+ K T?€T bQ +O k # M- K T
b„T bY ?Q¨M i?¨M? i?b .B T •K h`9+ ç°i M?B M iB M H M R #QÈ+- T?€T i`QÊM; i
F?) [m€i H M R iB M;,

@ S?€5

E?¬M; +¦ K T?€T M;mv M i® M¨Q tm'i ?B M- 8 ç¢Q iBM? i?–M # ç°M; K½M? HB i
T?€T bQ ç®B T?QÆM; T?¦M; iÈBX

hBM? i?–M K T?€T bQ Hm¬M +¦ / M? tQM; H¨ K T?€T bQ b€i i?O- K¨ b® HQÊM; +
+¦ .B T •K h`9+ M?"M i?'v i`QM; +m°+ i?B K T?€T T?K+ i€B G K æ`+? • hQ H–M M

8 i M K T?€T bQ ç®B /B M ç²M; i?ÌB +ªK i?'v i`QM; ç¢B M½Q F`+? HB i ç m çÈM-
[m€i F?) +O .B T •K h`9+ +kM; F?¬M; p M; M?QM; i`QM; i B #¼M ?¼ H¢B M?Q K°
M;•K tQÈM; #` +„i çSi i`QM; M?€v K„iX

h`¼M; i¨B G M æ`+? L?o i` M ç¨B +?Êi #B M b„+ K†i,

@ hBM? i?–M tmv M i?S- F?¬M; ´MX J m /WM; i vX

S?ªM SM; +O #¨ K†+ /M F?¬M; +?"K M?QM; ç9M; H¨ pšM FûK K°i +?9i- K T?€T +
;½ K T?€T bQ #°+ T?€i i`QM; M?€v K„iX J v K„M H¨ E?„+ G¬B L +?d T?€i ` i?O
h?Ov J¢+ h?B M >Q #ªQ ?° [m M? 8 M;QÌB ç®B T?QÆM;X L?QM; j ;½ K T?€T bQ
M?Q p"v- k +QM `²M; HY p¨ K°i HQM; [mv M T?QM; UH®+ tQ€vV ?mM; K½M? +MM

*?Q /M G M æ`+? L?o H¨ ç¢B K ç¢Q bQ i?b H9+ M¨v +kM; F?¬M; +€+? M¨Q M;,M +
h`9+ /M ç m +?d H¨ i? M? +'T K T?€T M?QM; G M æ`+? L?o +kM; F?¬M; i? M¨Q i

J T?€T HQÈi [m - i`Q +®i +?ŠM; +ÁM- 8 M;QÌB ç®B T?QÆM; i?"K +?Q /M +?d R
F?¬M; F`T T?€i ` i?b ç½ ?Q¨M iQ¨M #` iB m K'iX _²M; HY i?B m ?Ov i?•M i? #
K M; i`Q #KB çB- T?ªM; T?'i M?Q 8 M;QÌB ç¦ +?Q iWM; tm'i ?B M Î MÆB M¨vX

hBM? h?–M smv M h?S +O .B T •K h`9+ ç½ H¨K +?Q ç¢B M½Q +O #¼M ?¼ i`®M;
?Q€M K T?€T bBM? p"i ç #ªQ p iQM? K¢M; +kM; F?¬M; +ÁM +Æ ?°BX

G M æ`+? L?o M;•v /¢B +ª M;QÌB- i'i +ª +€+ K T?€T bQ /QÈB ç¨B +kM; ç m M;•v
+MM; i´ +O .B T •K h`9+ +kM; M?Q p"vX

hU M?Q F?¬M; +¦ +?mv M ;b tªv ` - .B T •K h`9+ HmB H¢B T?Q b m K°i #QÈ+- i`
HBM? ?²M ?„M ç M; M„K i`QM; i v H¢B i,M; i? KX

G M æ`+? L?o H¨ M;QÌB T?ªM SM; ç–m iB M- +,K iS+ M?bM .B T •K h`9+,

@ L;QÆB b Q H¢B €+ ç°+ M?Q p"v\ æ•v H¨ FB m i, i?Q ;b\

.B T •K h`9+ i?ªM M?B M M¦B,

@ G M æ`+? L?o ç¢B bQ- sBM M;¨B +?9 w +€+? /MM; iWX h F?¬M; +¦ ;B i M;QÌB-
i?¬BX >m®M; +?B K T?€T i bY /KM; +kM; H¨ K T?€T +'T i?'T M?'i i`QM; +ª i´X

v iS +O ?„M ``'i / ?B m- i F?¬M; ;B i M;QÌB- i +kM; +?d /MM; K T?€T +'T i?'T
M;QÆB +kM; F?¬M; M M iQM? p¨Q ç–m i X

G M æ`+? L?o T?šM M°- #° M;U+ F?¬M; M;WM; T?"T T?²M;X "²B /QÐM; K°i ;½ K T
+'T K T?€T bQ F?¦ F?,M ` b Q- #•v ;BÌ K'i K°i H9+ 8 ;½X "¨ i H¨K b Q +¦ i? F?¬M

•M? K„i 9 M;QÌB # M +¢M? .B T •K h`9+ M?bM ?„M +kM; +¦ +?9i i? v ç´BX æ†+ #B
+kM; +?Q #B i?„MX E +ª +€+ K T?€T bQ /QÈB ç¨B +kM; F?¬M; #B i K'v p iBM?

@ >ªQ- ?ªQ- ?ªQX E?¬M; ?´ / M? tQM; b€i i?O +O K T?€T bQ- iBM? i?–M ? K T?
M;QÆB +¦ i? çB tm®M;X

G M æ`+? L?o +® MûM iS+ ;B"M- HB + M?bM E?„+ G¬B L # M +¢M? .B T •K h`9+
M;QÌB `ÌB çBX

hÈB # M /QÈB ç¨B- +ªK M?"M i?'v M?[M; K T?€T bQ # M +¢M? ç m M?bM KbM? M
pšM çSM; BK i` M K†i ç'i M?Q i?QÌM;X æ®B pÈB ?„M- €M? K„i M;QÌB F?€+ +?ŠM;

@ æ¦ +?QM? H¨ bS+ K¢M? +O iBM? i?–M K T?€T bQ b Q\ E?¬M; M;Ì M;QÆB H¢B

h? M? •K +O E?„+ G¬B L +¦ ç¬B +?9i bYM; b®iX

@ h`QÈ+ FB M;QÆB +?Q ;†T iBM? i?–M ? K T?€T bQ b Q\

.B T •K h`9+ ?ÄB H¢BX

E?„+ G¬B L M¦B,

@ :†T `²BX L?QM; +€B +?QM? H¨ ?bM? M?Q F?¬M; B +¦ i? bQ b€M? pÈB bS+ K
`²B M;QÆB +?d i?B i`B M iBM? i?–M ? K T?€T hBM? h?–M smv M h?S b Q\ æ•v +
K¨ i?¬BX o"v M m M;QÆB i?B i`B M K°i iBM? i?–M ? K T?€T + Q +'T i?b b) +¦ F

.B T •K h`9+ H¢M? M?¢i M¦B,

@ E?„+ G¬B L iB m i?Q- t2K ` bQ T?K M¨M; +kM; +?ŠM; i¨B ;BÄB ;bX J¶B i?m°
+QÌM; ç¢B +O KbM?X L;° ç`+? ç®B +?B M- +kM; F?¬M; T?ªB +S K T?€T +¨M; +
+ Q ç•mX

@ L?QM; F?¬M; T?ªB K T?€T + Q +'T b) +¦ mv HU+ HÈM ?ÆM b Q\

E?„+ G¬B L M;Æ M;€+ M?bM .B T •K h`9+- KÆ ?² ?ÄBX L¨M; T?ªM; T?'i M?Q ?B m
iU ?² ç½ T?€ çQÊ+ R i'K #bM? +?QÈM; i`QM; HÁM; M¨M;X

.B T •K h`9+ iB T iK+ M¦B,

@ * Q +'T K T?€T +¦ M;?o H¨ i?ÌB ;B M M;•K tQÈM; b) `'i H•m- K¨ bU +QÌM; ç¢
i?ÌB ;B M M;•K tQÈM;- mv HU+ K T?€T F i ?ÊT pÈB +€+ T?QÆM; /B M ?bM? i?S
T?€T +QÌM; ç¢B M?'i- +?d +¦ K T?€T i?Q+? ?ÊT M?'iX h`QM; F?B M;QÆB ç M; i?
F?QªM; +€+? ;–M- M m M;QÆB F?¬M; iU +'T +?Q KbM? R i?O ?° K T?€T i`QÈ+ i?
smv M h?S çÆM ;BªM H¨ +¦ i? i¢Q +?Q M;QÆB R p i i?QÆM; i`Q K M?- i?"K +?Q
+¦ i? ;BªB i?Q+? #'v M?B m i?¬B- +ÁM H¢B i?b M¨M; T?ªB iU KbM? bmv M;?oX L
+?9i K HU+ +O K T?€T bQ i?¬B +kM; H¨ +U+ F€ i`•M [mwX hmv i ç®B F?¬M; i?

L;?2 .B T •K h`9+ M¦B tQM;- E?„+ G¬B L iU ?² M?Q ç½ [m M K¨M ;B i +?¦+ FBM?

@ h ?bM? M?Q ?B m çQÊ+- M?QM; H¢B ?bM? M?Q +?Q ?B m ?Q¨M iQ¨MX *ªK Æ
çB m M¨vX

G9+ M¨v- i`"M ç'm i?S k +O pÁM; R +kM; ç½ #„i ç–mX *¦ H) #ÎB pb K T?€T +¬M;
iQM? ?Ov /B i [m€ FBM? F?OM; M M F?B pW H M b¨M ç'm- i'i +ª +€+ K T?€T bQ
R T?ÁM; M;U K T?€T- b m ç¦ KÈB i`B M F? B +¬M; FQ+?X

*kM; T?ªB i?W M?"M `^M;- K T?€T bQ i? M? +'T i`Î H M +¦ i?U+ HU+ F?€ FBM? F?
ç'm +O Ry K T?€T bQ i` M i? M? +'T- d i–M; K T?€T #bM? +?QÈM; Ui'K +?„M K
bQ HB M i?O #® i`Q +kM; ;B®M; M?Q i'K K¨M i`QÈ+ ;B¦ KQ p"vX

æ®B pÈB F i [mª i`"M ç'm +O M?[M; M;QÌB F?€+- .B T •K h`9+ +?ŠM; ? +¦ ?SM;
/QÐM; i?–M- T?¦M; tm'i ` R HBM? ?²M H K +'T ç [m M b€i t2K i`QM; +m°+ i?B +¦
bQ F?¬M;X

E?„+ G¬B L +kM; F?¬M; [m'v `–v ?„MX G9+ M¨v +¬ MQÆM; M¨v ç M; ?Q¨M iQ¨M
.B T •K h`9+ pW M¦B- i?2Q ç¦ i?b Hw Hm"M p K T?€T i?U+ /KM; i?"i çÆM ;BªMX

aQ b€M? K T?€T +?QM? H¨ bQ b€M? K T?€T HU+ p¨ F?ª M,M; F?®M; +? X * Q +'
? Q HÈMX

N pÁM; i?B +kM; F?¬M; /¨B- +?Q iÈB ? B + M? ;BÌ- 8y i?Q bBM? +?B M i?„M; pÁ
i`"M ç'm +O i´ .B T •K h`9+- +€+ i`"M F?€+ K†+ /M +¦ M;QÌB #` i?QÆM; M?QM; F?
pQM; M¨QX

@ >v p¼M; +¦ i? iB T iK+ Î +MM; i´ pÈB M;QÆBX

E?B #„i ç–m `9i i?,K çÊi k- j ;½ K T?€T bQ +MM; i´ pÁM; i`QÈ+ ç m +ªK i?€M M¦B

h?¬M; [m [m M b€i i`QM; pÁM; R- +kM; +?ŠM; +¦ ;b M?B m ç ?„M T?ªB +?9 w i`Q
M;QÌB i` /QÈB jy im´B i?b H K +'T ç½ H¨ +U+ ?¢M- F?¬M; ? +¦ K°i ;½ iY +'T K T

L;?d M;ÆB MY + M? ;BÌ +?Q +€+ i?Q bBM? F?¬B T?K+ T?€T HU+X L; v b m ç¦ i?

oÁM; i?B i?S k- ;B®M; M?Q .B T •K h`9+ /U çQ€M- ?„M p¨ E?„+ G¬B L H¢B +MM;
M?[M; M;QÌB F?€+ i`QM; i´ i?b i? v ç´BX G–M M¨v #¼M ?¼ H¨ i´ i?B i?S kX

a m F?B i`ªB [m pÁM; R +O +m°+ i?B- i'i +ª +€+ K T?€T bQ ç m #` iB m ? Q K°i
+ÁM E?„+ G¬B L +?Q ? Q T?Q # Q M?B m T?€T HU+ Î pÁM; R M M #•v ;BÌ M¨M;
imv i ç®B +O i´ #¼M ?¼X

G9+ M¨v- .B T •K h`9+ +kM; F?¬M; #B m ?B M ` K T?€T M¨Q F?B M F F?€+ T?ªB
F?B ç®B i?O M?bM i?'v T?€T i`QÊM; i`QM; i v ?„M i?b K¶B M;QÌB ç m M; v H"T iS+
M;U K T?€TX

h`QM; bm®i i`"M ç'm- .B T •K h`9+ +?d F?¬M; M;WM; T?¦M; i?Q+? hBM? h?–M smv
i?O- F?B M +?Q ç®B T?QÆM; T?ªB F?¬M; M;WM; ? Q T?Q K°i HQÊM; HÈM iBM?
+ªM? ç½ tªv ` M?Q +€+ ç®B i?O +O .B T •K h`9+ Î pÁM; RX .QÈB ibM? ?m®M; M
T?€T bQ +ÁM H¢B +S i?QªB K€B i'M +¬M; K¨ F?¬M; +–M HQ H„M; ;bX *m°+ +?B
i?OM; T?ÁM; M;U +O ç®B T?QÆM;- ç°B +O ?¼ H¢B iB T iK+ pQÊi [m pÁM; kX

hW i` M ç¨B çB tm®M;- E?„+ G¬B L M?`M F?¬M; çQÊ+- ?ÄB,

@ L;Q¢B i`W hBM? h?–M smv M h?S- +?ŠM; H) M;QÆB F?¬M; #B i K T?€T M¨Q M

@ æ½ [m M M?[M; ;b i pW M¦B pÈB M¨M; b Q\ J T?€T i?Q+? ?ÊT KÈB H¨ K T?€
i?b hBM? h?–M smv M h?S H¨ [m€ çOX

*•m i`ª HÌB çÆM ;BªM +O .B T •K h`9+ ç½ ç˜v HMB i'i +ª M;?B M;Ì +O E?„+ G¬B

G–M `9i i?,K i?S j +?d +ÁM k M;QÌB R i´X G9+ M¨v .B T •K h`9+ p¨ E?„+ G¬B L
M?QM; k M;QÌB +kM; F?¬M; T?ªB H¨ ç®B i?O +O M? mX

h?'v F i [mª `9i i?,K- .B T •K h`9+ F?¬M; M?`M çQÊ+ •K i?–K T? T?€M- G M æ`+
M¨v i?U+ bU H¨ +?B m +® +?Q ç iY +O KbM? [m€X

L?QM; i?"i ` - ?„M +kM; F?¬M; #B i `^M; G M æ`+? L?o +?B m +® +?Q E?„+ G¬B
H¨ ç iY +O #¨X *kM; F?¬M; T?ªB #ÎB pb M¨M; tm'i i?•M iW ;B i°+ E?„+ G¬B hQ
+O +'T i` MX *?QM? H¨ J½ h•v J¢+ ç¢B ç çQ+? i?•M ` H M?X h•K iQÎM; +O ç pQ
[mª i®i M?'i Î M?[M; +?¶ F?¬M; B M;Ì ç MX

G9+ M¨v- ç²M; #¢M +O .B T •K h`9+ H¨ K°i ;½ i?´ ? K T?€T bQX a m F?B `9i i?,
M¨v H"T iS+ iÈB # M M;QÌB .B T •K h`9+ M¦B,

@ >mvM? ç - i ç½ t2K +€+ i`"M ç'm i`QÈ+ +O M;QÆBX L;QÆB i?U+ bU 'M iQÊM;
M;U +S ;B Q +?Q i X L?QM; M;QÆB +kM; #B i- i?´ ? K T?€T F?B i'M +¬M; H¢B
?„+

hW ;¦+ ç° [m®+ ;B K¨ M¦B i?b ?„M +?QM? H¨ ç`+? M?•M +O KbM?- pb p"v .B T •K
ç½ #B i- +kM; +?ŠM; ? M¦B +•m M¨QX

k8 M;QÌB +?d +ÁM H¢B Rj- i`"M ç'm +kM; ç½ iB M p¨Q pÁM; i?ªK HB iX h`QÈ+ ibM
HU+ M?Q p"v- i?ÌB ;B M M;?d M;ÆB M;„M M;OB +,M #ªM F?¬M; i? M¨Q F?¬B T?K
* Q +•T K T?€T ç½ #B M i?¨M? +?B M ç'm #^M; K T?€T +'T i?'TX

æ°B +O .B T •K h`9+ H¨ i`"M i?S dX æ®B i?O +O #¼M ?¼ `ä `¨M; +¦ +?9i F?˜M i`
L?o imv M #® #„i ç–m ç½ p°B p¨M; ;BÆ K T?€T i`QÊM; +O KbM? H M- ?B M M?B
.B T •K h`9+X

G M æ`+? L?o HB + M?bM .B T •K h`9+ K°i +€B- i`–K ;B¼M; M¦B,

@ "„i ç–m5

E?¬M; B M;Ì ``^M; ç9M; H9+ ç¦ H¢B tªv ` +?mv MX G9+ M¨v- ? B K T?€T bQ ç®B
T?€T T?ÁM; M;U #ªM i?•M i?b .B T •K h`9+ H¢B F?¬M; ? T?€i ç°M; hBM? h?–M
+?Êi H¦2- ?„M ç½ iÈB T?Q b m HQM; ç²M; #¢M +O KbM?- i v T?ªB ç†i H M i` M p

@ L;QÆB- M;QÆB H¨K ;b p"v\

h M i?´ ? K T?€T bQ FB H¢B +¨M; ?QªM; bÊ- i?"K +?Q [m M +ª M;•K tQÈM; +?9

@ L;?25 G¨K i?2Q HÌB i M¦B5

.B T •K h`9+ F?) [m€i K°i iB M;- ç²M; i?ÌB- K T?€T HU+ K M? K¬M; M?Q i?Ov i`B
i`QM; +Æ i? +O i?´ ? K T?€T bQ FB X h?–M M;mv M K T?€T #¨Q çQÊ+ .B T •
p¨Q +Æ i? ?„M iQ¨M H¨ p¬ i?m°+ iQM? K T?€T M;mv M i® / ?'T i?K M?'i- i`U+ iB
HU+ +O #ªM i?•M ?„MX

*¦ i? FB M +QÌM; p¨Q çQÊ+ ç M pÁM; M¨v- i M i?´ ? K T?€T bQ FB +kM; ç½ ç¢i i
;B BX a m F?B K T?€T HU+ çQÊ+ .B T •K h`9+ i`mv M p¨Q- K°i +ªM? iQÊM; FBM?
J¨m iQK M?¢i ç½ i`Î i?¨M? iB m çB K +O i'i +ª K¼B M;QÌBX h?´ ? K T?€T bQ FB
F?¬M; i? çB m F?B M M´B K HU+- i v pšM +–K K T?€T i`QÊM; i?´ ? K¨m p¨M;- +
M;[;b K¨ K°i +°i ç€ HÈM ç½ tm'i ?B M /QÈB +?•M ç®B i?OX

J v H¨ T?ÁM; M;U K T?€T +O ? B ;½ K T?€T bQ FB pW KÈB M;•K tQÈM; tQM;X
T?€i i¢Q M M K°i H¨M b¦M;- KB M +QÐM; ?¦ ;BªB M;¼M i?QÆM; #^M; ç€ iW /QÈB
.B T •K h`9+ H¨ K°i T?QM; ? p¨ K°i [m M; KBM? ? K T?€T bQX h M T?QM; ? K
M;•K tQÈM; +?9 M;[- pÁM; i`ÁM T?QM; i?m°+ iQM? K¨ H K M?¢i `ÆB H M i?•M ? B
M?¨M; # v H MX

*,M +S i?2Q i?m°+ iQM? K T?€T- i?´ ? K T?€T bQ +?d +¦ i? T?€i ?mv i?U+ HU+
ç'iX L?QM; F?B ç®B i?O `ÌB F?ÄB K†i ç'i- ?B M M?B M b) H¨K +?Q `'i M?B m K T
F?¬M; i? M¨Q i?B i`B M çQÊ+X

L?QM; i M i?´ ? K T?€T bQ i`QÈ+ K„i #¼M ?¼ ç½ F?¬M; +ÁM H¨ i?U+ HU+ i? M?

:B¼M; .B T •K h`9+ H¢M? M?Q #,M; p M; H M i`QM; i B i?´ ? K T?€T bQ,

@ G¢+ i?¢+? i?m"i- i?m'M T?€iX

@ >ªQ5

S?€T i`QÊM; pmM; H M- i` M #–m i`ÌB p¬ b® [m M; çB K K¨m p¨M; M;QM; iK- +?d
ç€ HÈM iW i` M i`ÌB `ÆB tm®M;- M?„K i?ŠM; p¨Q ? B ;½ K T?€T bQ pW KÈB # v

@ h?€M? [m M; i?O ?°X

Zm M; KBM? ? K T?€T bQ i”M /KM; i?ÌB ;B M ?Q¨M i?¨M? K T?€T i?S ? BX h?€M
b€M; # Q T?O ? B M;QÌB p¨Q # M i`QM;X .QÈB bU +¬M; FQ+? +O óG¢+ i?¢+? i?m
M?[M; iB M; M´ p M;X

GU+ +¬M; FQ+? +O óG¢+ i?¢+? i?m”iô K†+ /M F?¬M; T?ªB H¨ `’i K¢M? M?QM; Q
/mv i`b `’i H•mX

h`QM; F?B ç®B T?QÆM; +ÁM ç M; +?®M; çÐ- i? M? •K +O .B T •K h`9+ H¢B p M;
bQ,

@ E?¬M; çM pÈB #¼M +?9M; M[X L;•K tQÈM; +?9 M;[- /MM; óhQªM i?¢+? +?B K
#„i +?9M; M?”M i?m çBX

@ hQªM- iQªM i?¢+? +?B K•m\

h?´? K T?€T bQ FB H¢B +¨M; ?QªM; bÊX æ•v +?QM? H¨ K°i +¬M; FQ+? K T?€T

@ J mX

J T?€T HU+ F?´M; H² +¨M; i? K K¢M? K) i,M; i®+ i`mv M p¨Q- +„i çSi M;?B ?Q†+
>„M p°B p¨M; ;BÆ K T?€T i`QÊM; +O KbM? H M- ;B¼M; i`–K i?’T M;•K p M; M?[M

h`QM; F?B ? B ;½ K T?€T bQ ç®B i?O +ÁM ç M; Hm®M; +m®M; +?•M i v ç +?®M
M;[+¬M; FQ+? ç–m iB M +ÁM +?Q ?Q¨M i?¨M? i?b #¼M ?¼ ç½ ?QªM; bÊ i?’v Î ;B
#ªv M;¼M i`QÌM; K•m HQM; H€M? €M? M;¼+ # v iÈBX JkB K•m ç9M; H¨ ç M; +?d p

h?´M;QM; F i ç M KS+ i”M +MM; b) ?¦ i?¨M? FBK +QÆM;X hQªM i?¢+? +?B K•m
+’TX G K +’T bÆ ;B B +¦ i? M;QM; iK çQÊ+ K°i +•v K•m FBK +QÆM;X L m +¦ i?
;B B- p”v H¨ ç½ ç2K K T?€T M¨v #QÈ+ p¨Q ?¨M; M;k +O +’K +?9X

"ªv KkB K•m FBK +QÆM;- K†+ /M pšM +?Q ç¢i iÈB KS+ +’K +?9 M?QM; +kM; F?-
æ®B K†i pÈB #ªv ç¢Q €M? b€M; M;¼+ FB - ? B ;½ T?QM; ? p¨[m M; KBM? ? K T
M¨Q iB T iK+ M;•K tQÈM; +?9 M;[çQÊ+ M[X

@ *?9M; i M?”M i?m X

hQ¨M i`QÌM; ²M ¨Q ?ŠM H M- i’i +ª K¼B M;QÌB ç m i?’v çQÊ+ ``^M; i`QÈ+ F?B i M i’
` K T?€T HU+ i?b K°i i v +O .A T •K h`9+ ç½ ç†i H M p B ?„M- F?B M +?Q K T?€
i?¨M? iY +’T bÆ ;B BX >–m M?Q i’i +ª K¼B M;QÌB ç m #„i ç–m •K i?–K +–m F?˜M
p¢M H–M KbM? b) F?¬M; T?ªB H¨ ç®B i?O +O i M #B M i?€B iBM? i?–M ? FB X

L;QÌB F?€+ +¦ H) F?¬M; #B i .B T •K h`9+ /MM; T?QÆM; T?€T ;b- M?QM; i?•M H
G M æ`+? L?o H¢B F?¬M; #B i- M;¢+ M?B M M?bM .B T •K h`9+,

@ J HU+ +°M; ?QÎM;- M;QÆB i?U+ bU M„K #„i çQÊ+ b Q\

*¦ p M?Q #¨ +kM; #B i çQÊ+ ``^M; K HU+ +°M; ?QÎM; +¦ i? ;•v M;mv ?B K i? M¨Q

.B T •K h`9+ H¢M? M?¢i +QÌB,

@ E?¬M; ;b H¨ F?¬M; i? +ª- F?¬M; i?Y H¨K b Q #B i çQÊ+X

L¦B tQM;- ?„M çB i?ŠM; tm®M; /QÈB ç¨BX

sm®M; /QÈB ç¨B- ç½ i?’v E?„+ G¬B L çSM; ç¦,

@ J HU+ +°M; ?QÎM; H¨ K T?€T i?Q+? ?ÊT M?’i K¨ M;QÆB pW M¦B iÈB b Q\

.B T •K h`9+ ;”i ç–mX

E?„+ G¬B L +¦ +?9i ?QM; T?’M M¦B,

@ L m pÁM; b m +?9M; i H¨ ç²M; ç°B- M;QÆB +¦ i? +kM;

.B T •K h`9+ M?Qm M?Qm K¨v,

@ L K M[i?K i?K #'i i?•MX

J†+ /M ?„M ?Q¨M iQ¨M +¦ i? F?¬M; iB T t9+ i?•M i? pšM +¦ i? i?B i`B M K HU+ ?„M pšM Km®M ˜M /'m i?U+ HU+ +O KbM?X

E?„+ G¬B L bŒM; ;B¼M;,

@ h H¨ M[iY K¨ +ÁM F?¬M; bÊ- M;QÆB +ÁM bÊ +€B ;b\ h Km®M- i Km®M- i b)

.B T •K h`9+ +ªK i?'v ç m ç–m- HÌB E?„+ G¬B L pW M¦B [mª i?"i +¦ +?9i QÆM; # M¦B,

@ æQÊ+ `²B- M m +?9M; i +¦ i? Î +MM; K°i i´X

*?ŠM; +¦ ;b ç€M; M¦B F?B `9i i?,K +ª- +ÁM KQÌB # M;QÌB çQÊ+ H¼i p¨Q pÁM; i?S G¬B L [mª M?B M Î +MM; K°i i´- çQÆM; M?B M H¨ /Q +¦ +?9i i€+ ç°M; M¨Q ç¦X J° #¼M ?¼ +?QM? H¨ ;½ i?´ ? K T?€T bQ ç²M; ç°B +O .B T •K h`9+ Î pÁM; i`QÈ+X

E?B .B T •K h`9+ çSM; b m HQM; E?„+ G¬B L - i`mv M K HU+ +O KbM? +?Q M¨M /Q E?„+ G¬B L T?¦M; ` +ÁM ç"K ?ÆM +O ;½ i?´ ? K T?€T bQ FB p¨B T?–MX k M; v +ª w MB K ç°M; i?O i`QM; ç–m +kM; K'i çB- M?"M i?m M; vX

J°i iY +'T +¦ i? ç®B T?¦ pÈB #ªv- i€K H K +'T +kM; F?¬M; i?¨M? p'M ç X "¼M ?¼ ç #` +'K +?9 #B M i?¨M? i`Q #KBX

æ M; F?B ?QÎM; i?K K T?€T HU+ F?´M; H² i?b i?'v ç®B T?QÆM; M?"M i?m - E? K½M M¦B,

@ h +ÁM +?Q /MM; K T?€T +Æ K¨X a Q #¼M ?¼ H¢B M?"M i?m M? M? i? X i?"i

JK+ iB m HÈM M?'i +O K T?€T bQ H¨ ;b\ *?QM? H¨ i`Î i?¨M? +QÌM; ;Bª iY +'T- +¦ i?B M /B i ç` X E?„+ G¬B L p®M Km®M i?Y t2K F?B KbM? çQÊ+ .B T •K h`9+ +°M i`B M ` K T?€T ç M KS+ M¨Q- +¦ i? i?¨M? +'K +?9 ? v F?¬M;X

a m pÁM; i?S iQ- i´M; +°M; K°i i`,K M;QÌB +?d +ÁM H¢B #ªv M;QÌB- H"T iS+ iB M +MM; ç [mv i ç`M? +?¼M ` 8 M;QÌB i? K ;B i?B ç'm +?mM; F iX

oÁM; +m®B F?¬M; `9i i?,K K¨ +?B ` i?¨M? j i´ p¨ +¦ H R M;QÌBX h`QM; ç¦ k i´ ç®B F?€+ k M;QÌB ç'm pÈB K°i M;QÌB- +S M?Q p"v ç [mv i ç`M? +?¼M H'v 8 M;QÌBX >A /U i?2Q F i [mª i?„M; #¢B ç HU +?¼MX h`W M;QÌB +?B M i?„M; +ÁM +?¼M i? K i`QM; M?[M; F i?m ç çQÊ+ p¨Q pÁM; i`QM;X

.B T •K h`9+ +kM; F?¬M; #B i Î +MM; K°i i´ pÈB E?„+ G¬B L i?b KbM? ? v M¨M; i pÁM; +m®B- ç®B i?O +O #¼M ?¼ +?QM? H¨ i M K T?€T bQ H HQB F?¬M; p¨Q ç° k ç€M? RX J†+ /M ç•v H¨ pÁM; +m®B M?QM; ç®B i?O +O #¼M ?¼ +kM; F?¬M; /€ i?m M; vX B /€K ç€M? H¢B k ç®B i?O +¦ i? +°M; ?QÎM; K T?€T ç i?¨M? iY +'T I

hQ¨M #° i`"M ç'm +?'K /SiX æ¢B K ç¢Q bQ G M æ`+? L?o p¨ p¨B p` K T?€T bQ i?( imv M #®- i´ k M;QÌB +?B M i?„M; +O i`"M ç'm F?€+ çQÊ+ p¨Q +?mM; F iX E?„+ G F iX

"¨ iB T iK+ çQ K„i M?bM .B T •K h`9+ M¦B,

@ a m F?B +?9M; i i?ªQ Hm"M- p` iBM? i?–M ? K T?€T bQ M¨v K†+ /M ç½ +?B M pÁM; +m®B +MM; M¨v H¨ /Q T?–M HÈM +€+ i`"M ç'm i`QÈ+ ç½ KQÊM i?U+ HU+ +O H"MX "ÎB p"v- +?9M; i ç½ [mv i ç`M? i?B ç'm iB T ç t€+ ç`M? k M;QÌB +m®B +M _9i i?,K i`QM; j M;QÌB +ÁM H¢B ç iB M ?¨M? +?B M ç'm- M;QÌB +?B M i?„M; b) ç

L?bM €M? K„i F?B m F?Q+? +O G M æ`+? L?o- .B T •K h`9+ F?¬M; F?ÄB MQM ; `^M; pB + M¨v F?¬M; T?ªB H¨ /Q G M æ`+? L?o M;?B M;Ì i?U+ HU+ +O KbM? K¨ KbM? `®i +m°+ ç½ ç¢i ç M i`bM? ç° M¨Q `²B K¨ i?¬BX æQÊ+- M;QÆB ç½ Km®M t2

E?¬M; ç w ç M €M? K„i ?®B H¶B +O E?„+ G¬B L - .B T •K h`9+ çB i?ŠM; H M ç¨E
H¨ i M K T?€T bQ pW +?O ç°M; ç–m ?¨M; ?„M p¨ E?„+ G¬B L X æ¦ +kM; +?QM? H¨
HU+ M?'i i`QM; j ;½ K T?€T bQX

æ®B i?O +O .B T •K h`9+ `ä `¨M; +¦ +?9i F?˜M i`QÆM;- i v M„K +?†i K T?€T i`
F?¬M; ;B M ? K T?€T bQ- +¦ i? FB M i`b p¨Q çQÊ+ ç M ç•v- i?U+ HU+ çQÆM; M

GB + K„i M?bM G M æ`+? L?o K°i +€B- .B T •K h`9+ +?O ç°M; KÎ KB M; M¦B,

@ *¦ i? #„i ç–m çQÊ+ +?Q \

G M æ`+? L?o M?bM .A T •K h`9+ K°i +€B i?"i b•m- iU ?² Km®M M¦B, H–M M¨v F
M;QÆB b) /MM; iB m tªQ i? M¨QX a m F?B ?ÄB i M K T?€T bQ F?¬M; ;B M ? FB
ç'mX

.B T •K h`9+ pšM M?Q i`QÈ+- F?¬M; ? M;•K tQÈM; K T?€T K¨ +?d #QÈ+ iWM; #Q

æ®B i?O ?ÆB bYM; b®i- ?ÄB,

@ L;QÆB- M;QÆB ç`M? H¨K ;b\

.B T •K h`9+ H¢M? H)Q M¦B,

@ L;QÆB +ªK i?'v bÊ `²B ¨\

E?¬M; ;B M K T?€T bQ bYM; b®i K°i +?9i,

@ h¢B b Q\

@ "ÎB pb i M¦BX

L;[F?Q +O .B T •K h`9+ `'i iU M?B M- ;B®M; M?Q H¨ óh?–M M¦B i'i M?B M T?ªB

a m K°i F?„+- F?¬M; ;B M K T?€T bQ M¼ `ä `¨M; +ªK i?'v b•m i`QM; HBM? ?²M Kb
p"i ;b ç¦ ç•K p¨QX L; v b m ç¦- K°i M¶B bÊ ?½B p¬ +MM; K½M? HB i iW b•m i`QM;
h?•M i? ?„M +?Êi `mM `˜v ?ŠM H MX

h?2Q iWM; #QÈ+ +?•M +O .B T •K h`9+ ?QÈM; iÈB ?„M- M¶B bÊ ?½B +¨M; i`Î M M
T?'i M?Q #` K°i p"i ;b ç¦ ;BˆM; tûX L¶B bÊ ?½B F`+? HB i H¨K i?•M i? ?„M `mM
i`QÊM; i` M i v +kM; `ÆB tm®M; ç'i H9+ M¨Q F?¬M; #B iX

@ E?¬M;- F?¬M;- çWM; H¢B ç•vX L;QÆB çWM; H¢B ç•vX

h? M? •K i? HQÆM; FBM? F?OM; T?€i ` - H9+ M¨v- i`QM; K„i ;½ F?¬M; ;B M K T
H¢ +O .B T •K h`9+X

.B T •K h`9+ H¢B KÎ KB M;,

@ *? i +kM; H¨ K°i HQ¢B ;BªB i?Q€iX

J°i +?MK K T?€T [m M; K M; K¨m iQK M?¢i +?Êi T?¦M; ` iW M;QÌB ?„MX

h`QM; K„i M;QÌB F?€+- ç¦ çÆM ;BªM +?d H¨ K°i +?MK b€M; K¨m iQKX L?QM; i`QM
bQ FB -[m M; K M; K¨m iQK FB H¢B #B M i?¨M? K°i [m€B i?9 p¬ +MM; FBM? F?O
i?ûi H M ç m çÈM- [m€ T?`+? tm®M; ç'i- i?'i F?B m im¬M i`¨Q K€m iQÆB i`¬M; `'
ç½ +? i M?QM; i` M F?m¬M K†i H¢B H° ` p K†i iQÆB +QÌB- MK +QÌB çQÊ+ ;BªB

G M æ`+? L?o i? M? •K `mM `˜vX "¨ i?"K +?Q [m M +ª M;,M +ªM- i? M? •K +kM;

@ GBM? ?²M mv €T- ç¢B /U M;¬M i?m"iX

G9+ M¨v- #¨ i KÈB #B i çQÊ+ M K M?•M i`QÈ+ K†i FBM? F?OM; +Ð M¨Q- iY +'TX
æWM; M¦B H¨ ;½ F?¬M; ;B M K T?€T bQ FB ç½ #` iB m ? Q M?B m K HU+- +?Q
+?„+ +¦ i? K v K„M i?Q€i F?ÄB M´B iBM? i?–M ? +'K +?9 óæ¢B /U M;¬M i?m"iô M

hBM? i?–M K T?€T +?d +¦ Hmv M ç M HBM? ?²M KÈB +¦ i? i?B i`B M +'K +?9 FB +?d çÆM ;Bª M H¨ H¨ iY +'TX

"¨ i +kM; F?¬M; #B i `^M; pb .B T •K h`9+ +kM; ç²M; i?ÌB im Hmv M pQM; HBM? i`B M K T?€T iBM? i?–M ? FBM? F?OM; M¨vX æ®B /B M pÈB HBM? ?²M mv €T M M€i- poM? pB M F?¬M; i? bB m bBM?X J†+ /M F?¬M; ? ?Q K„ M?QM; ç¦ H¨ K i`QM; i'i +ª +€+ K T?€TX æ9M; H¨ FBM? F?OM; M?'iX

.B T •K h`9+ [m v M;QÌB çB tm®M; /QÈB ç¨B- ç M # M M;QÌB G M æ`+? L?o i?b # +?9iX

@ *¦ K°i b® pB + p®M +¦ i? i`€M? çQÊ+X "•v ;BÌ M;QÆB ç½ +¦ ç€T €M `²B +?S\

.•M +?9M; G M æ`+? • hQ çQÆM; M?B M F?¬M; #B i ç½ tªv ` +€B ;b- M?QM; i'i i`QÌM; ç'm ç m ?B m çQÊ+ ``^M; T?¦M; ` iY [m M; i`QM; M?€v K„i M?Q p"v +¦ w M; L?o H¨ #B i `ä ?ÆM +ª p bU FBM? F?OM; +O æ¢B /U M;¬M i?m"iX

.B T •K h`9+ pšM çB iÈB #¨M ç K T?€T #¨B- i v +–K H'v F?®B H M? #¨B- H9+ M¨ ç¨BX

E?¬M; B M;,M +ªM ?„M- +kM; F?¬M; +–M K T?€T bQ iB M ?¨M? FB K i` X h?Y ? T?€T bQ i?B i`B M GBM? ?²M mv €T æ¢B /U M;¬M i?m"i\ h`QM; HÁM; K¼B M;QÌB- M?"M i'K H M? #¨B ç¦X

E?B K¼B M;QÌB pšM +ÁM ç M; b[M; M;QÌB Î /QÈB ç¨B- i?•M ?bM? .B T •K h`9+ ç½

h`"M ç'm K T?€T F i i?9+- ç2K ç M K°i F i [mª F?¬M; B M;Ì iÈBX L?QM; +?d +–M F?¬M; B +¦ i? [m M çQÊ+ K'v +•m M¦B +m®B +MM; +O .B T •K h`9+ i`QM; +m°+

æ K ç¦- i¢B L;?` +?€M? çB M- ?Q¨M; +mM; +O ç [m®+ G K æ`+? • hQX

J½ h•v J¢+X J¢+ G¢T æ M;²B i` M M; B- M;?2 K°i p¨B p` ç¢B i?–M #€Q +€QX S?Q [m•M pK ç¢B i?–M E?„+ G¬B hQ " - ç [m®+ M;mv M bQ€B E?„+ G¶ hQ p¨ T?¦ ?°B ?°B- i?m, ? ç¢B K ç¢Q bQ G M æ`+? L?oX

@ *€+ p`- pÁM; k +O +m°+ i?B ç½ F i i?9+- M;¨v K®i b) H¨ +?mM; F iX æ•v +kM; M?'i +O +m°+ i?B p,M pk ç¢B #dX h`QM; +m°+ i?B +¦ ibM? ?m®M; ;b F?€+ i?QÁM

@ " ?¢- +¦ i? +?Q i?–M tBM #˜K #€Q i`QÈ+ çQÊ+ F?¬M;\ h?–M +¦ pB + T?ªB #˜K

G M æ`+? L?o H¨ M;QÌB ç–m iB M çSM; /"vX

J½ h•v J¢+ ?ÆB /Q /U K°i +?9iX J T?€T bQ +¬M; ?°B +kM; F?¬M; i?m°+ T?¢K p *?d +¦ S?€T G K KÈB +¦ i? ` H M? +?Q #¼M ?¼X æ®B pÈB p` ç¢B K ç¢Q bQ M¨v- T?–MX

@ æQÆM; M?B M +¦ i? X G M æ`+? L?o ç¢B bQ- +?ŠM; H) i`QM; i`"M ç'm K T?€T

G M æ`+? L?o ;"i ç–m,

@ >ÆM i? +ÁM H¨ +?mv M HÈMX h?–M +kM; F?¬M; #B i +?mv M M¨v H¨ ?Q¢ ? v T

•M? K„i J½ h•v J¢+ M?'i i?ÌB i`Î M M M;QM; i`¼M;,

@ æ¢B bQ- tBM KÌB M¦BX

G M æ`+? L?o M¦B,

@ >¬K M v- i`QM; +m°+ i?B K T?€T ç½ +? i b€m ;½ K T?€T bQX

kRjX *?QÆM; kRj, h•M *'T Zmv i h€B

J½ h•v J¢+ FBM? ?½BX

@ *?ŠM; T?ªB i ç½ /†M T?ªB H¨K K¼B +€+? ç #ªQ p MiQ¨M +O +€+ K T?€T b
/QÐM; K T?€T bQ F?¬M; i? bQ pÈB #²B /QÐM; pä bo çQÊ+X JS+ ç° [mw ;B€ +O
+ÁM ?ÆM pä bo +MM; +'T +ª +?K+ H–MX

L m G M æ`+? L?o H¨ i?m°+ ?¢ +O ?„M- bÊ ``^M; p` J½ h•v J†+ ç¢B ç M¨v b) K„M;

G M æ`+? L?o +QÌB F?´ M¦B,

@ æQÆM; M?B M H¨ i?–M ?B mX *?d +¦ çB m- H9+ ç¦ F?¬M; B M;Ì ``^M; +?mv M
?¬K M v- F ç¢i çQÊ+ i'K H M? #¨B +m®B +MM; H¨ K°i ;½ iBM? i?–M ? K T?€T b
/Q ?„M ;B iiW ç–m iÈB +m®BX

J½ h•v J¢+ bYM; b®i K°i +?9i- M;?2 i?'v K'v +?[iBM? i?–M ? K T?€T bQ i?b i`Q
M?B m çQÊ+ M OB p¨B T?–MX J G M ç [m®+ +¦ K°i p` iBM? i?–M ? ç¢B K ç¢Q
M;QÌB ?„M +U+ F€ +,K ;?ûiX h` M +?B M i`QÌM;- K°i ;½ iBM? i?–M ? ç¢B K ç¢Q
+? +U+ HÈM ç®B pÈB +€+ ç®B i?OX

@ o"v ?„M H¨ +'T #"+ ;b\ *¦ i? p¨Q çQÊ+ +?mM; F i i?b Qi M?'i +kM; T?ªB H¨ H K
iBM? i?–M ? K T?€T bQ iQÆM; ç®B ç†+ i?M- +¦ i? ?„M H¨ H K +'T bÆ ;B B +?,M

G M æ`+? L?o H„+ ç–m,

@ E?¬M;- +kM; F?¬M; T?ªBX

J½ h•v J¢+ M?Qm K¨v,

@ *?ŠM; H) H¨ i? M? +'T + Q ;B B b Q\

h`QM; ;B¼M; M¦B +O ?„M ç½ +¦ p¨B T?–M i?'i p¼M;- iBM? i?–M ? K T?€T bQ [mª
+?d i? M? +'T i?b i€+ /KM; +kM; ç½ FûK çB M?B mX

G M æ`+? L?o i`–K ;B¼M; M¦B,

@ E M¨v +m®B +MM; KÈB i`B M ?B M ` i?U+ HU+ +?QM? i?S+ +O KbM?- ?„M +?
ç¢B K ç¢Q bQX >ÆM M[- F?B ;B i +? i ç®B i?O +m®B +MM; +O KbM?- ?„M ç½ b
M;¬M i?m"iX

@ *€B ;b\

J½ h•v J¢+ çSM; #"i /"vX *¦ i? F?B M p` pm K°i çÌB FB m ?MM; M¨v FBM? M;¢+
pB +X L?QM; H9+ M¨v M?[M; HÌB M¦B +O G M æ`+? L?o H¢B F?ÆB H M i`QM; H
i`ÌBX hBM? i?–M ? ç¢B K ç¢Q bQX L?QM; i`QM; i`mv M i`mv M i?b +?d +¦ i?€T
G K KÈB +¦ i? i?B i`B M æ¢B /U M;¬M i?m"iX J½ h•v J¢+ +ªK ;B€+ i`QM; i•K KbM
+€+? ?QM; T?'MX *¦ K°i p` bB m +'T K T?€T bQ M?Q p"v bQ pÈB pB + +? i çB b€m
+?ŠM; iQM? H¨K ;bX J½ h•v J¢+ +?Êi i?'v G M æ`+? L?o Î i`QÈ+ K†i [mª i?"i ``'i
i`QM; HÁM; F?¦ +¦ i? S+ +? ?B M H M i` M K†iX

G K æ`+? • hQ p¨ " "¨M; HB M [m•M H¢B +¦ b® HQÊM; ç¬M; ;'T #°B bQ pÈB J G M
i? +¬M; T?€ M´B +€+ i?¨M? i?`- +?B M imv M T?ÁM; M;U +O J G M\ *kM; F?¬M;
MQÈ+ F?¬M; çO iBM? M?m X L;,M +ªM #QÈ+ iB M +O #¼M ?¼ +?QM? H¨ ? B +?m
[m•M çQ¨M /Q h•v æ S?m M;mv M bQ€B +?d ?mv- /U p¨Q HÊB i? i?¨M? i`b F?¬
+?QM? H¨ #ÎB pb K T?€T bQ +O J G MX

L?bM iW ;¦+ ç° +?dM? i? [m®+ HU+- G K æ`+? • hQ p¨ J G MiQÆM; ç®B +•M #^M
HU+ HQÊM; ?"m #` i?b T?QÆM; ?QÈM; T?€i i`B M +O ? B # M F?¬M; ;B®M; M? m
• hQ ç [m®+ iQÆM; ç®B M?B m- ç¦ +kM; H¨ Hw /Q i¢B b Q i`QM; +m°+ i?B p,M pk
;Bª im´B +ÁM i` M?QM; ç½ i` M i? M? +'TX L?QM; J G M ç [m®+ H¢B K¢M? ?Æ
HQÊM; ? v +?'i HQÊM; K T?€T bQ +O J G M ç m ?ÆM t G K æ`+? • hQX

L m +S +?QM? /B M HB m K¢M; ç€M? #W - pÈB b® HQÊM; HÈM +QÌM; ;Bª pk F„- +
i?m M?B m M?'i H¨ i`QM; ibM? ?m®M; #BM? HU+ pQÊi t ç®B i?OX L?QM; i?O i?
iQÌM; i?¨M? FB M +® T?ÁM; M;U- mv HU+ +O K T?€T bQ +¦ i? T?€i ?mv ç M +U
+¨M; F?¦ +¦ i? ?¶ i`Ê HšM M? mX L?QM; K T?€T bQ H¢B +¦ i? /U p¨Q K T?€T
iB M ?¨M? +¬M; FQ+? +m²M; T?QM; #¢Q pk ç®B pÈB M?[M; F +¬M; i?¨M?X h`QÈ
ç [m®+- G K æ`+? • hQ ç½ i´M i?"i F?¬M; #B i # Q M?B m M?•M i?O `²BX

æ M i"M # v ;BÌ J½ h•v J¢+ pšM +ÁM M?È `ä `¨M; K°i T?–M +O +?B M #€Q U#€Q
K°i ?²B +¬M; i?¨M?- K°i iQ¨ i?¨M? +O J G M ç [m®+ K¨ T?ÁM; M;U +kM; F?¬M;
+?d /U p¨Q K°i KbM? iBM? i?–M ? ç¢B K ç¢Q bQ S?'i *€+? a•K ç½ €T +? ?Q¨M
i`,K K T?€T bQ G K æ`+? • hQX S?®B ?ÊT pÈB +¬M; FQ+? +O +€+ K T?€T bQ F
æ`+? • hQ pÈB #BM? HU+ ç¬M; ;'T M,K H–M ç®B i?O +kM; F?¬M; +€+? M¨Q +¬M; i

h?B m ?Ki K T?€T bQ +¦ i? M¦B +?QM? H¨ i•K # M? +O J½ h•v J¢+- M?'i H¨ iBM
i? ?¢M +? HÈM M?'i i`bM? ç° K T?€T +O ç®B i?O i` M +?B M i`QÌM;X >„M +kM
MQÈ+- i?"K +?Q +ª i`QM; T?¢K pB +€+ [m®+ ;B ç²M; KBM?X L?QM; i?U+ b® HQ
[mª i?U+ [m€ Qi- + Q +'T H¢B +¨M; Qi ?ÆMX L; v +ª J G M ç [m®+ +kM; +?d +¦ K
ç¢Q bQ K¨ i?¬BX *?Q /M ?„M +¦ [mv M HU+ HÈM ?ÆM M[+kM; F?¬M; +€+? M¨Q i

L?QM; H9+ M¨v ç9M; H¨ G M æ`+? L?o ç½ +?Q J½ J¢+ h•v K°i HB m i?m®+ i®iX E
L?o M¦B i`QM; i`"M ç'm K T?€T tm'i ?B M K°i p` iBM? i?–M ? ç¢B K ç¢Q bQ- w
?„M +?QM? H¨ H¨K b Q +¦ i? HQm ;B[M;QÌB M¨v H¨K pB + +?Q KbM?X L m +¦ i? +
;B M?"T HB M KBM?- +¬M; T?€ T?ÁM; imv M +O J G M b) F?¬M; ? F?¦ F?,M ;b
T?€ K°i çB K- iB T ç¦ H¨ i? ?Q¨M? iªQ i?B M [m•MX "'i F h•v æ S?m K¢M? +Đ M¨
+ªM M´B #QÈ+ iB M +O G K æ`+? • hQX >m®M; +?B bU FBM? F?OM; +O M;QÌB M
+¦ i? i?B i`B M æ¢B /U M;¬M i?m"iX

:B"i KbM? F?¬M; +?d +¦ J½ h•v J¢+- ? B p` [m•M ;BÈB ç¢B H½Q E?„+ G¬B hQ " |
M;¢+ p¬ +MM;- i`QM; HÁM; ;–M M?Q ç m ;B®M; pÈB J½ h•v J¢+ ç¢B ç X

h`QM; F?QªM? F?„+ M;„M M;OB M¨v- i`QM; K„i # i `mM; MB M M?•M /QÌM; M?Q +
T?'MX

@ " ?¢- tBM M;¨B ?½v idM? i€Q K°i +?9iX L;?2 i?–M M¦B çQÊ+ F?¬M;\

G M æ`+? L?o M;?B K ;B¼M; M¦BX

J½ h•v J¢+ i?–K M;?o- M;QÆB K M; ç M +?Q i K°i iBM iS+ i`¼M; ç¢B M?Q p"v #ªQ
h`QM; HÁM; K†+ /M M;?o p"v M?QM; ?„M F?¬M; ?´ H¨ p` ç pQÆM; tm'i b„+ M?'i i
+O G K æ`+? • hQ- b„+ K†i #bM? ioM? p¨B T?–M,

@ G M æ`+? L?o ç¢B bQ- M m i?"i bU M?Q HÌB M;¨B- M m ç [m®+ +¦ i? bY /KM; M
M?'i +¬M; i?–M +O ç [m®+X

G M æ`+? L?o M¦B,

@ " ?¢- i?U+ HU+ H¨ +QM / Q ? B HQÐBX L m +?9M; i +¦ i? bY /KM; çQÊ+ H¨ i®
T?–M HÈM K T?€T bQ ç m iQM? ibM? [m€B /`- M?'i H¨ +€+ K T?€T bQ +QÌM; ç¢
Hmv M iBM? i?–M ? K T?€T bQ ç–m iB M b) +U+ F€ i`+? K`+?X >ÆM M[- M;QÌB
?v p¼M; # ?¢ +¦ i? +˜M i?"M çB m i` K°i +?9i p +?•M iQÈM; +O ?„MX

J½ h•v J¢+ ;"i ç–m M¦B,

@ h +¦ i? ?B m çB m M¨vX G M æ`+? L?o ç¢B bQ- tBM M;¨B +˜M i?"M F H¢B ibM?
M¨v K°i +?9iX

G M æ`+? L?o M¦B,

@ h`QÈ+ ç¦ i?–M ç½ +˜M i?"M FB K i` / M? b€+? /U i?BX L;QÌB M¨v ç M iW pQÆM
.B T h¬X h`QM; / M? b€+? +O pQÆM; [m®+ h¢T æ`+? •- F?¬M; M;Ì ?„M KÈB +?
bQX

@ *?Ì K°i +?9iX G M æ`+? L?o ç¢B bQ- i T?ªB +„i HÌB M;¨B K°i +?9iX

E?m¬M K†i +QÆM; M;?` +O E?„+ G¶ hQ tm'i ?B M #° /€M; K¨ +ª KQÌB M,K [m +?
iÈB KS+ iQÎM; +?WM; +¦ i? M?ûi pW +ª M,K [mª i`SM;X

J½ h•v J¢+ F?¬M; ?¨B HÁM; M¦B,

@ E?„+ G¶ hQ- M;QÆB +¦ i? +?Ì i? K K°i H€i çQÊ+ F?¬M;\

æ®B pÈB ?„M- Qi M?'i i`QM; ;BÌ F?„+ i`QÈ+ K„i M¨v- F?¬M; ;b +¦ i? [m M i`¼M;
? ç¢B K ç¢Q bQX

E?„+ G¶ hQ +QÌB F?´ M¦B,

@ " ?¢ #Èi ;B"M- i?–M Km®M M¦B +kM; p M;QÌB FB X L m F?¬M; T?ªB G M æ_+
i?–M +kM; ç M; Km®M #€Q +€Q +?Q M;¨BX "ÎB pb i`QM; o,M #d T?K+ i?Q U?°B i?B
` ;–M M?Q H¨ ?Q¨M K„- Qi M?'i H¨ i?–M iU M?"M F?¬M; #^M;X æSM; ç–m ?°B i?B
i? M? MB M .B T h¬ M¨vX

J†+ /M J½ h•v J¢+ `'i +¦ T?QM; T?¢K ç pQÆM;- M?QM; H9+ M¨v +kM; F?¬M; F?ÄB
hQ- `²B H¢B M?bM G M æ`+? L?o,

@ *€+ M;QÆB Km®M M¦B pÈB i - i? M? MB M ç M iW pQÆM; [m®+ h¢T æ`+? • M
K ç¢Q bQ +QÌM; ç¢B K¨ +ÁM H¨ K°i p` i?®M; bm'i iB K M,M; ¨\

E?„+ G¶ hQ +QÌB F?´ M¦B,

@ h?–M +?d +¦ i? t€+ ç`M?- i? M? MB M M¨v imv i F?¬M; +?d H¨K i?2Q b€+? pÎX
ç€T €M +O ?„M +¦ +¬M; FQ+? K†i i`QÈ+- ç€M? HûM K†i # M- +mM; +'T ?"m +–M-
+€+ +?B iB i ç m iQM? ç MX h?–M +¦ i? M¦B- p T?QÆM; /B M [m•M bU- ?„M +?Q
+ÁM ;BÄB ?ÆM +?'i M[U+?€m ;€BV +O i?–M `'i M?B mX

a„+ K†i E?„+ G¬B hQ " i`Î M M +¨M; i? K F?¦ +QB- E?„+ G¶ hQ M;?o pb ?„M M¦B E
.B T h¬ M M KÈB T?šM M°- p°B p¨M; M¦B,

@ æ¢B + - ?mvM? +kM; #B i +QM M;QÌB +O i F?¬M; i?Q+? pÁM; pQ- +¦ ;b ç m M

E?„+ G¬B hQ " i?Î /¨B K°i iB M;X h`QÈ+ K†i J½ h•v J¢+- +¦ i? M¦B ?„M H¨ ç M?'i
+ÁM H¨ i°+ i`QÎM; ;B i°+- çQÆM; M?B M +¨M; çQÊ+ +QB i`¼M; ?ÆM E?„+ G¶ hQ

@ " ?¢- i?–M +kM; OM; ?° w FB M +O G M æ`+? L?o ç¢B bQX L?'i ç`M? T?ªB çB m
M¨vX "ÎB pb ?„M F?¬M; +?d +¦ i?¨M? iQ+? tm'i b„+ F?B i?B p,M p¨ i?B K T?€T K¨
pÁM; +?mM; F i M,K M;QÌBX h?2Q HÌB G M æ`+? L?o ç¢B bQ i?b ?„M pšM ~M ;B'n
/€K +?„+ #B m ?B M +O ?„M H¨ H K +'T i`QM; +m°+ i?B pä `®i +m°+ +¦ ç9M; H¨ i
F?¬M;X

h`–K K†+- +ª M;?` bU çB M ?Q¨M iQ¨M +?bK p¨Q i`–K K†+X "®M p` çSM; ç–m ç [n
M? m- i`QM; H9+ M?'i i?ÌB F?¬M; M¦B M M HÌBX

h`–K K†+ ?²B H•m- E?„+ G¶ hQ +¦ +?9i F?¦ F?,M M¦B,

@ G M æ`+? L?o ç¢B bQ- +?ŠM; T?ªB M;QÌB i pšM M¦B K pk bQM; im b) ;†T T?ª
U+?QÈM; M;¢BV b Q\ >ÆM M[- i M?È F?¬M; M?–K i?b .A T h¬ M¨v #° /€M; KÈB +

G M æ`+? L?o KÌ K`i H„+ ç–m M¦B,

@ L;mv M bQ€B ç¢B M?•M- M;¨B çWM; ?ÄB i X aQ pÈB M;¨B- i +kM; +?ŠM; #B i ;

a m K°i H9+ i`–K K†+ pW `²B- i•K ibM? J½ h•v J¢+ `®i +m°+ ç½ F?¬B T?K+ p¨B T

@ L m i?2Q HÌB +€+ M;QÆB +?QM? H¨ K°i M;QÌB- i +?d +¦ i? /MM; ? B +?[iQ¨M
?„MX "'i F F i [mª ?°B i?B i? M¨Q- +¦ i?U+ HU+ tm'i b„+ i` M +ª # T?QÆM; /B M
b€M; +O o,M ok ç¢B #d Uo,M ok ç¢B ?°BV H–M M¨vX h i?U+ `'i F?¦ iQÎM; iQÊM;
i?•M iW pQÆM; [m®+ h¢T æ`+? •X *¦ H)- #ÎB pb ?„M +?d +¦ / M? ?B m +O K°i bA

F?¬M; F?B M +?Q h¢T æ_+? • +QB i`¼M;X >¬K M v # p` #€Q +€Q Î ç•v- F?¬M; ç
E iQ¨M i¨B ç¦ ç½ ç M h¢T æ`+? •- #'i F ?„M ç M iW ç•m- +¦ ç9M; H¨ M;QÌB h¢
?„M ç m T?ªB poM? pB M HQm H¢B G K æ`+? • hQX

@ o•M;- i?Q # ?¢5

*ª j M;QÌB +MM; F?QK M;QÌB ?¨M? H X

J½ h•v J¢+ M¦B,

@ E?„+ G¬B hQ " - H"T iS+ T?€B M;QÌB ibK MÆB .B T h¬ Î- ;B€K b€i RkfRk + M? ;
T?€i ?B M ` X Zm M b€i i'i +ª +€+ ?Q¢i ç°M; +O ?„M p¨ +€+ i?S HB M [m M ç M
?„M- T?B M G M æ`+? L?o ç¢B bQ i?¬M; [m K T?€T i`mv M iBM- ç +¦ çQÊ+ iBM

G M æ`+? L?o M¦B,

@ " ?¢ v M i•K- i?–M ç½ HB M ? pÈB K T?€T bQ +¬M; ?°B +O h¢T æ`+? • pQÆ
H•m M[b) +¦ iBM iS+X L?QM; ç ç¢i çQÊ+ ?mv +?QÆM; K T?€T bQ bÆ +'T +kM;
[m h¢T æ`+? • H¨ i?m çQÊ+ M; vX ob p"v- i®i M?'i H¨ # ?¢ M M çB m i` i?"i F„ i

J½ h•v J¢+ M¦B,

@ h b) H¨K- M?QM; i`QÈ+ F?B [mv i i€B i?b F?¬M; F`TX æQÊ+ `²B- +€+ M;QÆB +
H9+X

@ o•M;X

j M;QÌB E?„+ G¬B hQ " - E?„+ G¶ hQ p¨ G M æ`+? L?o F?QK M;QÌB `ÌB çB- +ÁM J½
+O KbM? M;²B tm®M;X

@ L;QÆB ç½ M;?2 +ª `²B- #B i M M H¨K ;b `²B +?S\

h`QM; M;?` bU çB M +?d +ÁM H¢B K°i KbM? J½ h•v J¢+- T?ªM; T?'i M?Q ?„M ç M;

@ æ9M; p"v- # ?¢X L?Q M;¨B KQM; Km®M- i?–M b) H"T iS+ T?€B M;QÌB çBX h`Q
b) +¦ iBM iS+ T?ªM ?²BX

h? M? •K H¢M? H)Q iW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; i`mv M ç M- F?B i? M? •K #B M K
bU çB M iU ?² i`Î M M M? M?¨M;- F?Q M F?¦ B `'i M?B mX

_ F?ÄB M;?` bU çB M- E?„+ G¬B hQ " ?ÄB G M æ`+? L?o # M +¢M?,

@ æ¢B bQ- ;B€K i?` K°i p` iBM? i?–M ? ç¢B K ç¢Q bQ K¨ F?B M ?„M F?¬M; i? T?
ibM? ?bM? # M +¢M? ?„M- M;¨B +¦ HÌB F?mv M ;b F?¬M;\

G M æ`+? L?o KdK +QÌB- M¦B,

@ a Q\ L;QÆB M;?o ç•v H¨ K°i M?B K pK #'i F?ª i?B ¨\

E?„+ G¬B hQ " +QÌB F?´ M¦B,

@ L;¨B M¦B ;b\ æ•v +,M #ªM H¨ K°i M?B K pK #'i F?ª i?BX h +kM; F?¬M; T?ªB H¨ i
G K KÈB +¦ #B M T?€TX

G M æ_+? L?o H„+ ç–m- KdK +QÌB,

@ * M;ÊB S?€T G KX h +kM; +¦ #B M T?€T- +?d H¨ Km®M t2K ç¢B M?•M +¦ i?Q+?

E?„+ G¬B hQ " bYM; b®i ?ÄB,

@ æ¢B bQ- M;¨B M¦B p"v H¨ +¦ w iS ;b\

æ¬B K„i E?„+ G¬B hQ " +?Êi H¦2 H MX

G M æ`+? L?o M¦B,

@ æ¢B M?•M- M;¨B #B i .B T h¬ M¨v i? K ;B +m°+ i?B pÈB B F?¬M;\

E?„+ G¬B hQ " KÌ K`i H„+ ç–mX

G M æ`+? L?o M¦B,

@ E?„+ G¬B L i?2Q i ?¼+ i"T K T?€T iW i?mÎ M?ÄX *ª i`QM; T?QÆM; /B M K T tm'i +?9M;X " ?¢ ç½ •K i?–K M?„+ M?Î i +?Q E?„+ G¬B L i? K ;B K T?€T T?K+ i pÈB +€+ +QÌM; ;Bª X h`W pÁM; M;Q¨B +MM;- M[M?B #ªQ #®B +O M;¨B ç m T?®B i`"M +m®B-.B T h¬ /U p¨Q K HU+ +°M; ?QÎM; ç½ F`T i?ÌB ?¶ i`Ê M¨M;X L m F?¬ i?O i?b +¦ H)- M? ç–m E?„+ G¬B L ç½ H–M ç–m iB M i?B i`B M +'K +?9 `²BX

@ *€B ;b\ L;QÆB M¦B E?„+ G¬B L €\ E?¬M;X hmv i ç®B F?¬M; çQÊ+X h +?d +¦ M¨v +U+ F€ M;mv ?B K- p¢M M?'i ?„M

G M æ`+? L?o M¦B,

@ E?¬M;- b) F?¬M; b Q ç•mX oB + T?•M p¨Q +MM; i´ pÈB .B T h¬ H¨ /Q E?„+ G¬B #B i M;QÌB i? M? MB M ç¦X

E?„+ G¬B hQ " M?Qm K¨v M¦B,

@ a Q +¦ i? M?Q p"v çQÊ+\ h +?Q # Q ;BÌ M;?2 M¦B E?„+ G¬B L +¦ #¢M F?€+ ;B

E?„+ G¶ hQ M¦B,

@ æ¢B + - E?„+ G¬B L ç½ HÈM `²BX GÌB G M æ`+? L?o ç¢B bQ M¦B- i +¦ i? +? ?„M ç½ çSM; +MM; K°i +?¶ pÈB E?„+ G¬B L - ?ÆM M[- E?„+ G¬B L +kM; ç½ M¦B F?¬M; #B i ?„M p¨ E?„+ G¬B L ç½ iB M i`B M iÈB KS+ M¨Q `²B- M?QM; €M? K„i E T?–M M;QÐM; K°X *¦ H) #¼M +?9M; #B i M? m +?Q H•m H„KX

h`QM; K„i E?„+ G¬B hQ " ç°i M?B M H¦2 b M;,

@ h ?B m `²BX *¦ H) i #B i i?•M T?"M +?QM? i?S+ +O .B T h¬X

G M æ`+? L?o p¨ E?„+ G¶ hQ M?'i i?ÌB KWM; `Ð- ? B KB M; ç²M; i? M? ?ÄB,

@ >„M H¨ B p"v\

E?„+ G¬B hQ " M¦B,

@ hm´B +ÁM i` ç½ +¦ i¨B M,M; M?Q p"v- +€+ M;QÆB M¦B t2K- Î ç•m +¦ i? Mm¬B /C

E?„+ G¶ hQ p¨ G M æ`+? L?o HB + M? m- #"i i?®i H M,

@ * M;ÊB S?€T G K5

@ S?QÊM; >Q¨M;- M;QÆB M;O b Q\

L m #•v ;BÌ +¦ M;QÌB +?SM; FB M J½ h•v J¢+ ç¢B ç çSM; Î +Y F?¬M; /€K p¨Q- M' FBM? M;¢+X

aU i?U+ ç9M; H¨ M?Q p"v- K¨ +¦ i? F?B M +?Q J½ h•v J¢+ ç¢B ç +˜M i?"M- `Ki ` æ`+? • hQ ç [m®+ M¨v +?d +¦ K°i MÆBX æ¦ +?QM? H¨ +?¶ Î i¢K i?ÌB +O h¬ G¢T-

@ h M;O `²BX *?ŠM; T?ªB i ç½ M¦B pÈB M;QÆB `²B b Q\ h`QÈ+ F?B [mv i i€B #„

Uh¬ G¢T tQM; pÈB +? KbM? H¨ ói ô p¨ óM;QÆBô #„i M;m²M iW HÁM; i?M ?"M ;B| +?`m tQM; ó+? +QMôV

•K i? M? H¢M? M?Q #,M; iW i`QM; T?ÁM; i`mv M ` - K†+ /M +?d pW i?Q€M; M;?2 i?'v iQ¨M i?•M H¢M? H)Q- M?B i i•K F?B çB çQÌM; +kM; ;BªK #Èi ?ŠM çBX

@ L m +QM ç½ M;?d M;ÆB i?b +? b) F?¬M; p¨QX L?QM; +¦ +?mv M i M?'i ç`M? T

J½ h•v J¢+ M¦BX

h¬ G¢T i?"i ` pšM +?Q M;OX oÈB im pB +O M¨M;- +,M #ªM F?¬M; +–M M;O- iBM
+?d +–M M;²B tm®M; im Hmv M +?®+ H€i H¨ +¦ i? F?¬B T?K+X

J½ h•v J¢+ ç M Km°M M?Q p"v- ?ÆM M[i`QM; i? M? •K +ÁM KÆ ?² K M; i?2Q +?9
H¨ +¦ +?mv M ;b p"v\ J†+ /M h¬ G¢T M¦B M,M; ;„i ;ÄM; M?QM; J½ h•v J¢+ /QÌM; M
i•K ibM? ?„M +¦ i? FQ+? ç°M; M?Q p"v M?'i ç`M? F?¬M; T?ªB H¨ pB + M?ÄX

@ L;QÆB M¦B çBX

h¬ G¢T H¢M? M?¢i M¦BX

J½ h•v J¢+ M¦B,

@ S?QÊM; >Q¨M;- +QM #B i F?¬M;- G K æ`+? • hQ +?9M; i +¦ T?9+ `²BX oW `²B
ç¢B bQ ç½ #€Q +?Q i #B i i`QM; +m°+ i?B p,M pk ç¢B #d H–M M¨v ç½ tm'i?B M K°
? ç¢B K ç¢Q bQX L;?2 M¦B-/€M; p +O ?„M KÈB +?d ?ÆM ky im´BX æ†+ #B i M1
i?B M T?9 K T?€T FBM? M;QÌB K¨ i?B p,M i?b ?„M çSM; ç–m-i?B pä ?„M i?„M; j i
H¼i p¨Q pÁM; +?mM; F iX *¦ i? M¦B ç¦ H¨ K°i M;QÌB iQ¨M i¨BX

h¬ G¢T i`–K K†+ K°i +?9i-i?ªM M?B M M¦B,

@ *€B ç¦ [m M ? ;b iÈB i \

J½ h•v J¢+ p°B M¦B,

@ æQÆM; M?B M H¨ +¦ [m M ? X h p®M iQÎM; `^M; i` M i? ;BÈB M¨v +,M #ªM F?¬M
;€B i - M?QM; #•v ;BÌ i KÈB T?€i ?B M ` H¨ KbM? b BX L;QÌB i? M? MB M ç¦ i?U
>Q¨M;- i #B i +QM `'i ?"M i - M?QM; +? i?U+ ibM? ?v p¼M; +QM ibK çQÊ+ ?¢M?
[mv i i€B ç¦ U+?mM; F iV- +QM M M t2K i?U+ HU+ +O M;QÌB i? M? MB M FB - i

h¬ G¢T +QÌB H¢M? K°i iB M;,

@ hbK çQÊ+ ?¢M? T?9+ +O i \ h +ÁM +¦ i? ibK FB K ?¢M? T?9+ b Q\ *?ŠM; [m
M;QÆB HmM; H¢+ M?•M i¨B K¨ i?¬BX J½ h•v J¢+- iQM? iQ€M +O M;QÆB i®i i?"i

@ L;QÆB

J½ h•v J¢+ i?U+ bU F?¬M; #B i M M M¦B ;b KÈB +¦ i? F?B M M[M?B iBM iQÎM;

@ L?Q p"v çB- +?Ì F?B +QM +?QM? i?S+ i?'v M;QÌB M¨v- +¦ H) H9+ ç¦ +QM b) i? v
M[- M m +QM F?¬M; Km®M +?QM? i?S+ H"T ;B çbM? i;M ?¬K ç¦ M M +ªB i` M; K
T?B M iQ€B F?¬M; +–M i?B iX

J†+ /M i`QÈ+ ç¦ J½ h•v J¢+ +kM; F?¬M; M;?o iÈB pB + /MM; h¬ G¢T ç HmM; H¢+
+kM; #B i K°i M?•M i¨B M?Q p"v- M m F?¬M; ;ª +¬M; +?9 +?Q i?b bÊ `^M; b) `'i F
M¨vX *?Q M M ?„M pšM HQm H¢B i?O çQ¢M +m®B +MM;X

.B T •K h`9+ çQÆM; M?B M F?¬M; #B i `^M; KbM? i? ?B M i?U+ HU+ ` M?Q p"v F
• hQ i"T i`mM; +?9 w p¨Q KbM?X a m K°i M;¨v M;?d KÈB #„i ç–m +?mM; F i M M M;
?„M ç½ K M; i?2Q hY +ª j M;QÌB [m v i?ŠM; p iYm çB KX

hY M^K i` M +?B + ;BQÌM; `°M; `½B- ?ÄB .B T •K h`9+ ç M; M;²B F?Q M? +?•M i`

@ •K h`9+- M m GQ M S?QÊM; +¬M; +?9 ç¦ F?¬M; T?ªB H¨ h¬ G¢T i?b M;QÆB iQ

.B T •K h`9+ +?"K `½B KÎ ç¬B K„i,

@ :B i i?ŠM; p¨Q i"M ?Q¨M; +mM; G K æ`+? • hQ- i?ŠM; ç M +?¶ h¬ G¢TX

h? M? •K ?„M `'i #bM? i?ªM- M;[ F?Q T?ªM; T?'i M?Q ?Q¨M; +mM; G K æ`+? • hQ +
i?QÌM; p"vX

hY M¦B,

@ h?U+ ` - +?9M; i #•v ;BÌ +kM; +¦ i? iÈB ?Q¨M; +mM; ibK FB K- +¦ H) b) +¦ i?m

.B T •K h`9+ H„+ ç–m M¦B,

@ E?¬M;- ç¦ /M b Q +kM; H¨ MÆB i`¼M; v m M?'i G K æ`+? • hQ ç [m®+- KS+ ç° T
F?¬M; #B i- +¦ i? ibK çQÊ+ h¬ G¢T M?QM; i +kM; F?¬M; /€K +?„+ +¦ #` T?€i ?B
#B i F?¬M;- i i?U+ bU ``'i ?v p¼M; h¬ G¢T +?QM? H¨ GQ M S?QÊM; +¬M; +?9 X
M¦B pÈB i'i +ª M;QÌB +O G K æ`+? • hQ #B i ``^M; i v m M¨M; iÈB KS+ M¨QX *?Q M
i? ç #` H°- /M +?d H¨ K°i +?9i M;mv +Æ +kM; T?ªB i`€M?X h'i +ª +S ç F?B F i i?9
G¢T F?¬M; i`Î H¢B- p"v GQ M S?QÊM; +¬M; +?9 +kM; F?¬M; T?ªB H¨ M¨M;X o"v-
+O G K æ`+? • hQ ç [m®+X

L¦B tQM; M?[M; HÌB M¨v- ?„M H¢B M?„K K„i H¢B- #„i ç–m im Hmv MX

*¦ M?[M; HBM? ?²M i?m çQÊ+ i`QM; +m°+ i?B M¨v- pB + im Hmv M +€+? çB m F?B
+¨M; i`Î M M / /¨M;X

J†+ /M HÌB .B T •K h`9+ M;?2 +¦ +?9i +m²M; p¼M; M?QM; hY #B i- ?„M F?¬M; ?
F?¬M; +¦ i K ç¢B i?–M i?9 ?¶ i`Ê- +?d i?m–M i9v /U p¨Q i?U+ HU+ K T?€T ;–M i
i` M iY +'T i?'i ;B B +O .B T •K h`9+ i?b Î G K æ`+? • hQ ç [m®+ M¨v F?¬M; B +
?„MX Pi M?'i- pB + ?„M i?B i`B M ? B +'K +?9 +?ŠM; T?ªB +?mv M ;b F?¦ F?,M +ª

L;¨v i?S k- +€+ [m M H¢B +O G K æ`+? • hQ i`2Q #B M / M? b€+? i?Q bBM? i? K
K†+ /M F?¬M; iQÌM; i?m"i ibM? ?bM? i?B ç'm M?QM; +¦ i?¬M; #€Q p i`bM? iU i?B

L;¨v i?B ç'm- #m´B b€M; iB M ?¨M? i?B +?mM; F i p,M- /Q Ry i?Q bBM? i? K ;B X

æB m M;¢+ M?B M H¨ #m´B +?B m F?¬M; i?B +?mM; F i pä K¨ H¨ +?mM; F i K T?€
i`bX

a m F?B +?mM; F i K T?€T- #'i F i?ÌB ;B M i? M¨Q +kM; iB M ?¨M? +?mM; F i pk
+?O i`bX

a m F?B +ª j +m°+ i?B +?mM; F i iB M ?¨M? tQM;- iQ¨M #° ky i?Q bBM? b) çQÊ+ t
H–M HQÊi t T iW i` M tm®M; ç GQ M S?QÊM; +¬M; +?9 HU +?¼M T?Á K½X

h`QM; +¬M; +€Q M¨v- M;Q¢B i`W i?B K T?€T p¨ pk F„ +¦ +?9i çB m +?dM? i?b F?¬
b m +O i?¬M; #€Q H¢B i? K K°i [mv ç`M?- ç¦ H¨ M;QÌB çSM; ç–m +ª j +m°+ i?B b)
+O KbM? i`QÈ+ K†i +¬M; +?9 - p¨ +¦ +Æ ?°B ?B M i†M; H p"i +?Q +¬M; +?9 X

L¦B +€+? F?€+- M;QÌB +?B M i?„M; +ª j K¬M p,M- pk- K T?€T +¦ HÊB i? ?ÆM ?Š

*?mM; F i p,M- pk- K T?€T- i`QM; ç¦ ?bM? i?S+ i?B p,M iQÆM; ç®B FQM- +?ŠM;
/•M iÈB t2K K¨ M; v +ª +€+ MQÈ+ HB M KBM? +kM; F?¬M; çQÊ+ t2KX L?QM; i?B
+?Q T?€T K¼B M;QÌB çSM; t2K i`QM; T?¢K pB [mv ç`M?X

o T?–M j i? B +?O p,M- pk- K T?€T H¨ B i?b ç M F?B #„i ç–m i?B +?mM; F i KÈ
F?B M +¬M; +?9M; i`QM; HÁM; +ªK i?'v HQ H„M;X

a€M; bÈK- KÎ +Y b´ ` - K°i +¶ F?Q HQm 'K €T iW # M M;Q¨B M p¨Q- F?¬M; F?Q M
/`m K€i çB T?–M M¨Q F?B M M;QÌB i +ªK ;B€+ i? K M? M?¨M; F?Q M F?Q€BX

.B T •K h`9+ / M; ``°M; +€M? i v- ?Qi K°i ?ÆB F?¬M; F?Q i?QªB K€B ç¦ i?"i b•mX

L?bM p T?Q ?Q¨M; +mM; G K æ`+? • hQ- i`QM; HÁM; ?„M •K i?–K +–m F?˜M,

@ h¬ G¢T- ?v p¼M; ?¬K M v +?9M; i i?U+ bU +¦ i? ;†T K†i M? mX

J†+ h?–M M;mv M K T?€T #¨Q p¨Q- ç2Q K†i M¢ +?2 /'m i?•M T?"M- .B T •K h`9+
h•v hQ p¨ JBM? +MM; çB iÈB iYm çB KX

E?¬M; çÊB ?„M ` F?ÄB +Y iYm çB K ç½ +¦ M;QÌB [m2M iÈBX

E?„+ G¬B L M?bM ;QÆM; K†i M? im'M F?¬M; +?9i ibM? +ªK +O .B T •K h`9+- i`Q
o®M M¨M; ç`M? ibK ?„M iW ?¬K [m M?QM; F?¬M; #B i i¢B b Q- E?„+ G¬B L ç°i M
HÁM;- M; v +ª M¨M; +kM; F?¬M; `ä i•K ibM? +O KbM?X L¨M; +?d KÆ ?² +ªK i?'v
ç M M;mv ?B K +?Q M¨M;X

>¬K ç¦- k ?mvM? ç E?„+ G¬B hQ " p¨ E?„+ G¶ hQ b m F?B p M?¨ i?b +˜M i?"M ?/
+O .B T •K h`9+ p¨ E?„+ G¬B L X h?¬M; [m Zm M; KBM? i?€M? M[J½ G L - #¼M
•K h`9+ F?¬M; ç M iW S?€T G K M?Q ?¼ iQÎM; iQÊM;X L?QM; J½ G L +kM; F?-
?B m #B i +O M¨M; p S?€T G K +kM; F?¬M; ?ÆM M;QÌB #bM? i?QÌM; # Q M?B m
?¢ +O Zm M; KBM? i?€T +?O •Q "® G B •M- imv i ç¢B ç b® i?ÌB ;B M +O M¨M; H
+kM; +?ŠM; i? M¨Q #B i çQÊ+ i`QM; S?€T G K `®i +m°+ +¦ # Q M?B m +QÌM; ;Bª

E?¬M; ç¢i iÈB p` i`Q +O S?€T G K i?'i i?€T +?O- +?ŠM; B +¦ i? #B i çQÊ+ #Q
G KX

E?„+ G¬B hQ " i`QM; HÁM; ;Bˆ M; tû ?²B H•m- `®i +m°+ pšM [mv i ç`M? ç +?Q M[
•K h`9+- M?QM; ?¬K [m ç½ #` E?„+ G¬B L +U imv iX J†+ /M M¨M; F?¬M; #B i i?•
.B T •K h`9+ +¦ T?ªB H¨ K°i bÆ +'T K T?€T bQ ç M iW h¢T æ`+? • pQÆM; [m®+
F?¬M;- M?QM; M¨M; ç½ +QB ?„M H¨ #ˆM; ?[m- H¨K b Q +¦ i? i²B i ç M KS+ çB ;B

"ÎB p"v- +?Q ç M i"M b€M; M v- F?B i`ÌB pW b€M; i?b E?„+ G¬B L KÈB M?`M F?¬M
çB K ibK .B T •K h`9+X h`QM; HÁM; M¨M; iU M OB `ˆM; KbM? H¨K M?Q p"v H¨ pb
+m°+ i?B +?S F?¬M; ? pb KK+ çQ+? M¨Q F?€+X

@ .B T h¬5

E?„+ G¬B L i?'v .B T •K h`9+ çB iW i` M H–m tm®M; HB M M;? M? ç¦MX

>¬K M v- F?Q +?'i +O .B T •K h`9+ bQ pÈB K'v M;¨v i`QÈ+ ç½ tªv ` K°i Qi #B M
+ Q [mw- H9+ M¨v ç½ +¦ +ªK ;B€+ #S+ M?•M i? K p¨B T?–MX J†+ /M E?„+ G¬B L
T?ªB ibM? ?m®M; M¨v M?QM; M¨M; pšM +ªK ;B€+ çQÊ+ i` M M;QÌB i? M? MB M i
+ªK ;B€+ #'i ?ÊT i€+X

@ L¨M; F?Ä2 +?S- E?„+ G¬B L iB m i?Q\

.B T •K h`9+ F?€+? F?Q #„i +?mv MX

E?„+ G¬B L M¦B,

@ a„T i?B +?mM; F i `²B- M;QÆB +¦ F?˜M i`QÆM; F?¬M;\

.B T •K h`9+ ?ÆB M;QM; H¢B K°i +?9i- M¦B,

@ æ9M; i? - +¦ K°i +?9iX

E?„+ G¬B L +QÌB F? M? F?€+?,

@ o"v H¨ H–M M¨v M;QÆB +kM; #B i F?˜M i`QÆM; `²B ç¦5

L¨M; çQÆM; M?B M F?¬M; i? #B i çQÊ+ .B T •K h`9+ F?˜M i`QÆM; H¨ pb +€B ;bX

*MM; +QÌB pÈB E?„+ G¬B L +ÁM +¦ M;QÌB F?€+ M[X *€+? G¢T h•v hQ +QÌB ?„+ 1

@ L;mv M H B *–K - ¨ F?¬M;- i?B m ;B M;¨B +kM; #B i F?˜M i`QÆM;X æ•v H¨ pB

.B T •K h`9+ [m v ç–m- i`WM; K„i M?bM *€+? G¢T h•v hQ K°i +€B- ?„M KÈB M;QÊ
H¢BX

E?„+ G¬B L M? FûQ i v .B T •K h`9+,

@ a Q M;QÆB H¢B /¼ p` i?9+ i?9+ ç–m #¦M; HQÐM; M¨v\ E?¬M; M M F?B / M;QÌ

J†+ /M M¨M; bBM? ` i`QM; ;B çbM? [mw i°+ M?QM; M¨M; ç®B tY pÈB K¼B M;QÌB
iW M;QÌB ?–m iÈB ?° p ç m F?¬M; B H¨ F?¬M; i?Q+? p` iB m +?O M?•M M¨vX

J†+ /M M¨M; F?¬M; T?ªB M;QÌB +O ?Q¨M; i?'i M?QM; i`QM; i–M; HÈT [mw i°+ G
K¶B M;QÌB ç m #B i M¨M; H¨ E?„+ G¬B L +¬M; +?9 X J½ h•v J¢+ ç¢B ç bOM; €B M
M?"M M¨M; H¨K M;?o M[U+QM ;€B Mm¬BVX

.B T•K h`9+ ?ÆB bYM; b®i,

@ L¨M; M¦B ;b\ L¨M; M¦B ?„M i?¨M? i?"i ¨\

h? M? •K +O .B T•K h`9+ F?¬M; +?d i?Q ;B½M i? K p¨B T?–M K¨ i` M F?m¬M K†i
p iQÆB +QÌB- p K†i +O JBM? p¨ hY T?Q b m ?„M +kM; ç m i`Î M M [m€B /`X

æB m M;¢+ M?B M H¨ K†i +O *€+? G¢T h•v hQ H¢B i`Î M M YM; çÄ,

@ æ9M; p"v- i?B m ;B X L;¨B F?¬M; M M F?B / M;QÌB i?¨M? i?"i M?Q i 5

h?¨M? i?"i\ æQÌM; çQÌM; *?B M i` M? +U i?9 *€+? G¢T h•v hQ #` M;QÌB i M¦B H
h`9+ i?U+ bU `'i Km®M M¦B +?Q E?„+ G¬B L `^M; F +? i i`QM; i v M;QÌB M¨v M m
+kM; T?ªB H¨ i€K p¢MX L m M¨M; M?bM i?'v ?„M #B m ?B M i?U+ HU+ i` M +?B M
/€K M¦B ?„M i?¨M? i?"i M[X

@ æQÊ+ `²B- +?9M; i çB M¨QX a„T #„i ç–m i?B p,M `²BX

.B T•K h`9+ F?¬M; Km®M iB T iK+ /•v /Q pÈB ç i¨B M¨v M[ - HB M çB ` M;Q¨B i

L?bM i?•M ªM? + Q HÈM +O .B T•K h`9+- E?„+ G¬B L F?¬M; F?ÄB M?È iÈB HÌB
J½ h•v J¢+ ç¢B ç ç®B pÈB F M?bM F?¬M; i?'m M; v i`QÈ+ K„i M¨v- ç¦ H¨ T?ªB H
ç HQm ?„M H¢BX h?2Q w iS +O +? i?b M m F?¬M; i? HQm ?„M Î H¢B G K æ`+?

L;?o iÈB ç•v- i`QM; HÁM; E?„+ G¬B L F?¬M; F?ÄB +¦ +?9i HQ H„M;- i•K ibM? +kM
M? M? iÈB b¦M; p B pÈB .B T•K h`9+X

_ F?ÄB iYm çB K- +ª M?¦K 8 M;QÌB çB i?ŠM; ` M;Q¢B i?¨M?X .B T•K h`9+ HU
F?¬M; [m€ t MÆB i?B ç'm- M;QÌB i?QÌM; +?d +–M çB #° F?¬M; ç M MY + M? ;BÌ

@ .B T h¬- i +¦ i? ?ÄB M;QÆB +?mv M M¨v çQÊ+ F?¬M;\

E?„+ G¬B L çB # M +¢M? F?¬M; M?`M çQÊ+ M¦BX L¨M; #B i- M m KbM? F?¬M; +
i?b M;QÌB M¨v /QÌM; M?Q +kM; F?¬M; ? +¦ w ç`M? M¦B +?mv M pÈB KbM?X

.B T•K h`9+ i?ªM M?B M M¦B,

@ L¨M; M¦B çBX

E?„+ G¬B L M¦B,

@ h Km®M #B i `®i +m°+ M;QÆB ç M i? K ;B +m°+ i?B p,M pk ç¢B #d H–M M¨v H
h¢T æ`+? • #B i i`QM; [m®+ ;B +¦ M?•M i¨B M?Q M;QÆB- M;QÆB ?Q¨M iQ¨M +¦ i
L;QÆB iÈB G K æ`+? • hQ pb i?U+ HU+ K¢M? +O ç [m®+ i?Q+? ?ÊT +?Q M;QÆB
/Q M¨Q F?€+ \

h`QM; K„i .B T•K h`9+ iQ€i ` K°i iB b€M; K¬M; HmM;,

@ h iÈB MÆB M¨v +?QM? H¨ pb K°i M;QÌBX

a„T #„i ç–m i?B- ?„M T?€i ?B M ` `^M; i•K ibM? Hm¬M p[M; p¨M; +O KbM? F?¬M
?²B ?°T- #"i ` HÌB M¦B i?"iX

@ ob K°i M;QÌB \ G¨ B\ *¬M; +?9 b Q\

h`®M; M;U+ E?„+ G¬B L ç"T M? M? i? K p¨B T?–M- €M? K„i M?bM .B T•K h`9+ +k

.B T•K h`9+ [m v ç–m M?bM E?„+ G¬B L - i?'v b•m i`QM; ç¬B K„i M¨M; +¦ Mûi iÁ K

@ *¦ i? X L m M¨M; ç9M; H¨ M;QÌB i Km®MX

E?„+ G¬B L +QÌB F? M? F?€+?,

@ L;QÆB i?¬M; KBM? i?"i- M m H¼i p¨Q K„i t M? +O +¬M; +?9 - +°M; pÈB i?U+ `^M; +?ŠM; # Q H•m M;QÆB +¦ i? i`Î i?¨M? K°i M?•M p"i ?¬ T?QM; ?Q€M pkX

.B T •K h`9+ KdK +QÌB- F?¦2 KB M; iQ€i ` K°i Mûi çM +Êi,

@ h? M? / M? HQm i? iK+- T?•M i` M? F?B M¨Q M;QM;- B T?€ çQÊ+ / M? HÊB- HÊB pÈB i M?Q K•v # vX

L m ?„M i?U+ bU i?Q+? / M? HÊB i?b pB + ;b T?ªB T?K+ pK +?Q G K æ`+? • hQ\

@ L¨v- M;QÆB çB +?"K K°i +?9i M¨QX L;QÆB pšM +?Q M¦B `ä K¨X

J„i i?'v .B T •K h`9+ ç°i M?B M `ªQ #QÈ+ M? M? ?ÆM- E?„+ G¬B L p°B p¨M; çm´ h`9+ i?U+ bU H¨ çB ?ÆB M? M? M M pÈB i?•M i? K T?€T bQ v m Èi +O M¨M;- +? M?bM i?'v 9 M;QÌB .B T •K h`9+ çB t /–M K¨ +kM; F?¬M; +¦ #B M T?€T ;bX

@ "¢B ?Q¢B M¨v- M¦B +?ŠM; `ä `¨M; ;b +ª- H¢B +ÁM çB M? M? i? +Æ +?S5

J†+ /M i?B p,M F?¬M; +?Q T?ûT M;QÌB t2K- M?QM; +?mM; [m M? ;B€Q i`QÌM; pšM +O ç [m®+ G K æ`+? • hQX hmv i ç¢B #° T?"M /•M +?9M; ç m pb t2K M€Q M?B +kM; K°i T?–M ç t2K H–M i?B p,M pä ç¢B #d M¨v ç [m®+ +¦ i? +?B m H½K çQÊ+

hÈB M;Q¨B b•M- .B T •K h`9+ p¨ hY i?'T ;B¼M; M¦B pÈB M? m p¨B +•m- hY K M; i? hQ #B M K'i i`QM; ç€K M;QÌBX .B T •K h`9+ i v +–K i? #¨B +O KbM?- M;˜M; ç–m i?BX

>¬K M v i?B p,M M?QM; .B T •K h`9+ i?'v i`QM; b•M pšM `'i M€Q M?B iX J†+ /M + +ÁM +¦ i? K `'i M?B m M;QÌB ç M i? K [m MX

L?[M; M;QÌB M¨v ç m M;²B tmM; [m M? i`QÌM; i?B- K†+ /M K¶B M;QÌB ç m K†+ i? +?'i F?€+ M? m T?€i ` iW ?¼- .B T •K h`9+ +¦ i? i?'v çQÊ+ M?[M; M;QÌB M¨v ç m +?S+ i`¼M;X *?„+ +?„M ?¼ ç m H¨ p,M i?–M pä iQÈM; +O ç [m®+ G K æ`+? • hQ • hQ F?¬M; +?Q T?ûT #bM? /•M i? K [m M +m°+ i?B p,M M¨v- iW M?[M; i?S i`QÈ+ æ`+? • hQ `'i +QB i`¼M; +m°+ i?B +?mM; F i p,M M¨vX

kR9X *?QÆM; kR9, "BM? Eb h?¬B .B M

.B T •K h`9+ [m M b€i ibM? ?m®M; +?mM; i`QM; b•M- +€+ p,M pä ç¢B i?–M ç m +? #B i H¨ E?„+ G¬B hQ " p¨ E?„+ G¶ hQ k ?mvM? ç - €M? K„i ?Q¨M iQ¨M i"T i`mM; i` i?'m ?„M p"vX

*¬M; ?°B K T?€T bQ G K h¢T æ`+? • i`mv M ` iBM iS+ ç½ FB K i` #ªM / M? b€+ F?¬M; +¦ B i M .B T h¬X hBM iS+ M¨v F?B M +?Q ;BÈB [mw i°+ M;?B ?Q†+- i?2Q J¢+- +¦ M?•M i¨B M?Q p"v ç M G K æ`+? • hQ +¦ F?ª M,M; #m¬M; i? F?¬M;\

"¼M ?¼ +kM; F?¬M; T?ªB F?¬M; +¦ M;?o iÈB .B T •K h`9+ H¨ ;B€M çB T +O J G J½ h•v J¢+ iU ?ÄB F?ª M,M; M¨v [m€ i?'TX L m J G M ç [m®+ +¦ M?•M i¨B K¢M? +?B M i`QÌM;- K°i ç¢B K ç¢Q bQ iBM? i?–M ? +¦ F?ª M,M; iB M çQ€M i`2M +?B M F?®M; +? p¬ +MM;X :BÌ H B T?€B ç M G K h¢T æ`+? • H¨K ;B€M çB T F?QM; T?ªB h•v J¢+ iU ?ÄB +?QM? KbM? i?` imv i b) F?¬M; H¨K M?Q p"v- p"v h•v L?o .mv •Q + F?¬M;X

_'i M? M? Ry i?Q bBM? i? K ;B i?B p,M ç½ ç M ç¬M; çO- E?„+ G¬B L ?mM; ?,M; •K h`9+ HB + R +€B- K¨ .B T •K h`9+ H9+ M¨v H¢B T?ªM; T?'i M?Q F?¬M; i?'v çQÊ ?QÈM; i•K- M?Q K°i H½Q i?–M i` M K†i ç'iX

E?„+ G¬B hQ " M?bM tmM; [m M?- i?ÌB ;B M ç M- ?QÈM; p # M +¢M? çQ+? E?„+

E?„+ G¶ hQ çSM; H M- çB iÈB ;B[b•M M¦B,

@ *€+ p` i?Q bBM?- tBM KÌB HmB ` T?Q b m KQÌB #QÈ+X

*€+ i?Q bBM? ç m HmB ` b mX E?„+ G¶ hQ pmM; i v H M-H”T iS+ # M T?ªB tm'i
K¶B M;QÌB +–K R +€B ;b ç¦ i?”i HÈM iW # M M;Q¨B çB iÈB- ç¦ H¨ K°i +€B i`QÌM; #B
i?QÈ+ @ +?QM? H¨ i`QÌM; T?QÆM; ?bM? #bM? i? B- K†i i` M +?2 K°i i–M; pªB ?
?² i?'v çQÊ+ ç² p”i Î # M i`QM; #bM? i? BX L¦ ç®B pÈB ? B KQÆB / M? #BM? bo iU
iÈB i`mM; QÆM; KÈB ç2K #bM? i? B M¨v i?ª tm®M;X

E?„+ G¶ hQ çªQ K„i [m Ry i?Q bBM?- /WM; H¢B i` M M;QÌB .B T •K h`9+,

@ h®i H„K- i?ÌB ;B M ç½ iÈB- ?°B i?B p,M pä G K æ`+? • hQ j M,K R H–M +?QM? i?
M?B m +m°+ i` M? i¨B KÈB ç M çQÊ+ ç•v- ?v pÁM; i?B +m®B +MM; M¨v çWM; H¨K +
M;QÌB i? ?B M ` i?U+ HU+ +QÌM; ç¢B- ç [m®+ b) F?¬M; F tm'i i?•M ? v +¦ QÈ+
T?QM; +?Q +€+ M;QÌB H¨ iQÈM; [m•M- [mw i°+- i?”K +?Q H½M? #BM? i? K +?B M
i`ªB [m F?ªQ M;?B K ?¬K M v- ç²M; i?ÌB b m M¨v F?ªQ M;?B K M,M; HU+ +?d ?mv
*?Q KÌB [m M +?O F?ªQ p,M ?¬K M v- o,M M?¢+ i? B +?OX

*€+ i?B bBM? pW M;?2 tQM;- iBM? i?–M T?'M +?'M- €M? K„i ç m i”T i`mM; i¢B +?
M;mv M bQ€B M?QÌM; H¢B p` i`Q o,M M?¢+ i? B +?O `®i +m°+ H¨ B\

*Y i`QÌM; i?B KÎ ` -K°i M;QÌB çB ç M- F?¬M; +¦ ?° p k # M- +kM; F?¬M; +¦ i` M;
+?d H¨ R FB M i`QÌM; #¨Q K¨m ç2M F?Q€+ H M M;QÌBX J€B i¦+ K¨m H K T?B i?QÌ
H M p` i`Q +?O p`- M?QM; H¢B i Q +?Q M;QÌB F?€+ +ªK ;B€+ M?Q HQM; ?¨M? ?´ ;

5

E?„+ G¬B L ?¬ M?Ä R iB M;X

@ h? M¨Q H¢B H¨

L¨M; H”T iS+ BK #†i- +9B ç–mXhW i•K ibM? +O M¨M;- .B T •K h`9+ FBM? M;¢+ F?

*S M?Q p”v- o M M?¢+ i? B +?O çB iÈB +?O p` +€+ i?Q bBM? KÈB +¦ i? i?'v `ä iC
im'M- +?B ç° im´B i`mM; MB M- ç¬B K„iK¨m H K i?•K i`–K- mv i? iÄ ` 9T?Q X L;
`'i #bM? i?QÌM;- M?QM; F?¬M; B /€K ç€M? ;B€ i?'T bU i²M i¢B +O ?„MX

*•m M¦B FB +O E?„+ G¬B L +ÁM +?Q /Si- M?QM; .B T •K h`9+ +mM; ç½ ?B m /
+O M;QÌB M¨vX h`QM; HQM; H¢B R H–M M[ ;B”i KbM?- €M? K„i i”T i`mM; H M M;

@ æ•v H¨ T?K i?•M +O h¬ G¢T- ? v +?QM? H¨ M¶B i?®M; i?®M; F?´ +O h¬ G¢T\

.B T •K h`9+ M;?o ``'i ç9M;-ç•v H¨ +? +O h¬ G¢T- p` o M M?¢+ i? B +?O M¨v H¨ ç
hQ ç [m®+ ?Q¨M; ç J½ h•v J¢+X

o,M M?¢+ i? B +?O p®M /Q E?„+ G¶ hQ çªK M?B K- M?QM; /Q M?B m M; v M;?2 ?²
.B T •K h`9+ bBM? ` HÁM; iÁ KÁ K½M? HB iX a m F?B bmv F?B +˜K i?”M [mv i çB
M?¢+ i? B +?O- Km®M iU KbM? ç€M? ;B€ M;QÌB i` im´B M¨v `®i +m°+ tm'i b„+ ç

@ *€+ p`- i ?¬K M v +?QM? H¨ +?O F?ªQ- i F?¬M; Km®M +?d M;?2 M?[M; HÌB M
M,M; HU+ i?U+ i +O K¼B M;QÌBX *m°+ bQ i¨B +?bM? i?S+ #„i ç–mX

J½ h•v J¢+ ``'i M? M? i?'i M?”M ` .B T •K h`9+- F?QM; T?ªB /Q ?mvM? ç E?„+ G¬B
/€M; .B T •K h`9+- K¨ /Q b m F?B ?„M tm'i ?B M- F?Q +?'i i` M M;QÌB .B T •K h`9+
FBM? M;QÌBX

o®M + Q [mw Qm M?½- i`Î M M H½M? #,M;- F?Q +?'i #S+ M;QÌB- K†+ /M F?¬M; +¦
M?Q J½ h•v J¢+- M?QM; H¢B ;B®M; M?Q M9B + Q bWM; b[M;- +?Q /M H¨ F?Q i?
i? €T +? X æB m F?B M +?Q J½ h•v J¢+ FBM? M;¢+ H¨ F?Q +?'i ç¦ H¢B iQ€i ` iW
M?½M i?–M ç¢K K¢+- #bM? ioM?- +?QM? KbM? +kM; F?¬M; i? M?bM ` i•K ibM?

G–M ç–m iB M k K„i ç®B M? m- +ª J½ h•v J¢+ p¨ .B T •K h`9+ ç m •K i?–K i? M T?
h`9+ M;?o F?¬M; ?´ H¨ F M?'i ç¢B FB m ?MM;- b€+? ç°M; +?B M i` M? +ª ç¢B HK+

H¨ i?B M i¨B p¨ M;QÌB i?QÌM; imv i F?¬M; ;B®M; M? mX æB m F?€+ #B i H¨ .B T
ç¢K- +ÁM J½ h•v J¢+ i?b iQ€i ` p¨B T?–M i€M i?QÎM;X

J°i b #¨M i?"i HÈM- i? ?B M ç–v çO b¬M; M;ÁB- `WM; `"K- #bM? M;mv M ?B M ` X
/M id H `9i ;¼M çB M?B m H–M- imv M?B M ç` ?bM? çQÊ+ K° iª pšM +U+ Fb iBM?
i F?¬M; +¦ ;b F?€+ #B i- M; v +ª /ÁM; +?ªv +O MQÈ+ +kM; +?"M i?"i

J¢+ h•v J¢+ M¦B,

@ a #¨M i?¬B /B M +kM; +?QM? H¨ F€ #BM? i?¬B /B M- +?B +–M H¨ [m•M M?•M ç
ç'm F€ M v `'i çÆM ;BªM- K¶B M;QÌB iU HU +?¼M #BM? +?OM; i?Q+? ?ÊT- i´ +?
i?,K- K¶B M;QÌB b) tm'i ?B M i¢B R p` i`Q i`QM; b #¨M- iB M ?¨M? +?B M ç'm ib
+MM;X h`QM; i?ÌB ;B M ç¦- M;mv M bQ€B E?„+ G¶ hQ p¨ E?„+ G¬B hQ " ç®B pÈ
M?"M tûi- t€+ ç`M? B H¨ M;QÌB +?B M i?„M;X

J½ h•v J¢+ pW /Si HÌB H"T iS+ +¦ ky #BM? HbM? /kM; K½M? iB M p¨Q- K¶B M;m²
i`QM; +?Q M?[M; #BM? +?OM; F?€+ M? mX L?QM; #BM? F€ M¨v / m /U p¨Q #BM?

@ "bM? i?QÌM; #° #BM? +?B M ç'm i`` b® k- i'i +ª +€+ ?¼+ pB M ibM? ?m®M; ç m

h?2Q M?Q HÌB K½ h•v J¢+ i?b i¢B ç•v +€+ HQ¢B #BM? +?OM; i?¬B /B M- p i®+ ç'
i`QÌM; ç m çO HQ¢B i`` b® X

@ *mM; iB M #BM? H¨ i`` b® 9- F?BM? F} #BM? i`` b® H¨ 8- i`¼M; F} #BM? i`` b® H
3- HQM; F} #BM? H¨ i`` b® R8- ?Q¨M; +'T K T?€T bQ i`` b® H¨ Rk- HK+ +'T K T?
K T?€T bQ i`` b® H¨ ey- H K +'T K T?€T bQ i`` b® H¨ jyy- iY +'T K T?€T bQ i`` b
F} iQÈM; i`B b® 8yy- FBK iBM? HQM; F} iQÈM; i`` b® jyyy- iY iBM? HQM; F} iQÈM
+Æ #ªMX o i?m°+ iQM? K T?€T bQ i?b +¦ 9 HQ¢B +Æ #ªM, i?Ov- ?Ä - i?´- T?QM;
M;QÆB H¨ M;mv M bQ€B- +kM; T?ªB +,M +S i?U+ HU+ ç iQM? i`` b® +?B M ç•9X
T?€T bQ- i¢B #BM? F€ i?¬B /B M- M¨M; i?®M; bQ€B +?B M ç'm +¦ i`` b® jyyX J¼E

*¦ i? p€Q / M pÁM; +?mM; F i- KQÌB M;QÌB Î T?QÆM; /B M [m•M bU ç m +¦ ?B m
[m ?m'M Hmv M #BM? F€ i?¬B /B M- J½ h•v J¢+ +?d H¨ ;BªB i?Q+? [m R +?9i p
ç²M; i?ÌB SM; iB M;X

J½ h•v J¢+ ?¨B HÁM; ;"i ç–m,

@ J¶B M;QÌB +€+ M;QÆB ?½v HU +?¼M k p¢M +?B M ç'm i`` b® i? K +?B M- #BM
H¨ /Q iU KbM? [mv i ç`M?- b m M[+ M? ;BÌ- #BM? F€ i?¬B /B M +?QM? i?S+ #„i
i H¨ o,M M?¢+ i? B +?O-i +¦ [mv M M;?B M;Ì ?¨M? pB +O +€+ M;QÌB p¨ v m +–m ;
M;QÌB H¨KX

GÌB M¦B pW /Si- M;Q¢B i`W .B T •K h`9+- +?QM M;QÌB F?€+- F +ª E?€+ G¬B L
#BM? F€ +O KbM?X

a m MY + M? ;BÌ- #¼M ?¼ ç m i"T ?ÊT i`QÈ+ b #¨M- i"M /KM; F?ª M,M; +¦ i? - +
?ÊT M?'i +?Q +?QM? KbM?X

J¶B #BM? +?OM; ç m +¦ Qm F?mv i çB K- M?Q HQM; F} #BM? K†+ /M +QÌM; ç¢B M
H¢B F?¬M; i?Q+? ?ÊT- ç` ?bM? ªM? ?QÎM; i`U+ iB T ç M F?Š M,M; +?B M ç'm- K
+¦ ;B€T i`K- i¢B +€+ HQ¢B ç` ?bM? +?d +¦ i€+ /KM; T?K i`ÊX

E€ i?"i #BM? F€ i?¬B /B M H¨ R HQ¢B i`Á +?ÆB +U+ Fb T?S+ i¢T- M?QM; T?B i?
.9 b Q i'i +ª ç m tm'i T?€i iW i?U+ +?B M K¨ ` - i?"K +?Q +ÁM /B M iª +ª bo F?QXh
+Sm- #BM? Fw i?¬B /B M ç½ i`Î i?¨M? K¬M ?¼+ [m M i`¼M; i`QM; [m•M bU- p¨ M
p` i?®M; bQ€B po ç¢B- i`QÈ+ K°i +m°+ +?B M ç¢B [mv K¬- ç m iB M ?¨M? #BM? F
F?ª M,M; Qm i? ? v v K i? +O KbM? p¨ ç®B T?QÆM;X

.B T •K h`9+ +kM; F?¬M; +¦ p°B p½ +?¼M HU +€+ HQ¢B #BM? F€ +O KbM?- K¨
"bM? i?QÌM; i?b #BM? F€ i?¬B /B M F?¬M; iQM? HU+ HQÊM; i?®M; bQ€B p¨Q HU

+?d ?mv K¨ i?¬BX L?QM; pW `²B J½ h•v J¢+ H¢B ibM? +ª HU+ HQÆM; i?®M; bQ€
p"v ç®B pÈB +?bM? KbM? ;•v ` #'i HÊB p¬ ?bM? i?"i HÈMXh?2Q [mv ç`M? i?B ç'm
H¨ çQÊ+ k p¢MUkyXyyyV- K¨ #ªM i?•M KbM? H¨ iY +'T K ç¢Q bQ ç½ +?B K 8yyyX
#BM? F€ KbM? ç½ Qi ?ÆM M;QÌB F?€+ 8yyy ;B€ i`` #BM? F€- K†+ /M i`QM; [m€ i`b
;b M?B m- M?QM; #ªM i?•M KbM? H¨ K pk bQM; im iY +'T HU+ HQÊM;- p"v M m ;
ç'm- p"v i?b ªM? ?QÎM; b) ``i HÈMX S?ªB #B i``^M;- K†+ /M H¨ K pk bQM; im M?QM
J†+ /M .B T•K h`9+ F?¬M; ç w ç M p'M ç M¨v- M?QM; iU ?² w +O J½ h•v J¢+ çQ
H•K p¨Q i? v m- ç²M; i?ÌB H¨K +?Q ?„M ?B m çQÊ+- +?bM? KbM? ç½ F?B M +?Q

@ h?Q bBM? M¨v- b Q M;QÆB F?¬M; HU +?¼M #BM? F€\ M;QÆB F?¬M; i?'v M?[M
b Q\

.B T•K h`9+ ç M; i`–K iQ i?b ;B¼M; i`–K i`–K +O J½ h•v J¢+ +'i H M # M +¢M? ?A

G–M ç–m iB M i?'v p` ç pQÆM; M¨v ;–M M?Q i? -.B T•K h`9+ i`QM; HÁM; Km®M
?„M T?ªB ;B Q h¬ G¢T` X L?QM; .B T•K h`9+ pšM #bM? ioM? ?ÄB,

@ h? B +?O +€+ ?¢- M mi H¨ i?®M; bQ€B- K¨ i?•M H¨ K pk bQM; im i?b i`` b® +?
b Q\

J½ h•v J¢+ KdK +QÌB- i`QM; K„iiQ€i` K°iiB [m M; K M; ;BªQ ?Q¢i- çQÆM; M?B
•K h`9+ i?'v i?–M b„+ +O KbM?- çQ¢M tQ v M;QÌB ?QÈM; p T?Q +?O i¼ ,

@ o"v T?ªB +QB M;QÆB H¨ K pk bQM; im +'T #"+ ;bX

æ½ iÈB H9+ M¨v- .B T•K h`9+ +kM; F?¬M; +ÁM Km®M +?2 /'m M[- H¢M? M?¢i ç€

@ æ m +MM; H¨ iY +'T i?b b Q\

J½ h•v J¢+ /WM; #QÈ+ ?ÄB H¢B,

@ J T?€T p¨ pk F„ / m H¨ iY +'T b Q\

.B T•K h`9+ çB K M?B M ;"i ç–mXhmv +?d H¨ R +€B ;"i /–m çÆM ;BªM- M?QM; H
E?¬M; +?d M?[M; ç¢B i?–M H K æ`+? • hQ ç M; [m M b€i +m°+ i?B- K¨ +ª M?[M;
€M? K„i / mi`ÎM M [m€B /`- çSM; #"i /"v M?bM p¨Q .B T•K h`9+X J pk bQM; im K¨
H¨ +QÌM; ;Bªi`QM; +QÌM; ;Bª- M?QM; ?„M KÈB # Q M?B m im´B\

J½ h•v J¢+ #'i ç°M; i? M? b„+ M¦B,

@ o"v H¨ iQÆM; çQÆM; R p¢M- iY +'T K T?€T bQ p¨ iY +'T ç¢B +?B M bQ K¶B +'T
K i?9 F? QÈ+ i?b ;B€ i`` M¨v +ÁM i,M; H M M[X

.B T•K h`9+ T?ªM ç®B,

@ h? B +?O +€+ ?¢- M;¨B ibM? iQ€M M?Q p"v iU ?² F?¬M; /QÊ+ +¬M; #bM? i?b T
M?QM; F?¬M; +¦ M;?o H¨ R M;QÌB iQÆM; çQÆM; k M;QÌB- M mibM? R p¢M +¦ ç9
+? M ûT\

J½ h•v J¢+ KdK +QÌB,

@ E?¬M;- +kM; F?¬M; M?B m- M;QÆB [mª i?"i +?d +¦ R M;QÌB -M?QM; H¨ K pk b
HU+ T?€i ?mv bQ pÈB k iY +'T ç9M; H¨ F?¬M; ;B®M; M? m- iQM? iQ€M HU+ +?B M

.B T•K h`9+ #bM? ioM? ;"i ç–m M?bM J½ h•v J¢+,

@ h®i H„K- i? B +?O +€+ ?¢- i`` b® M¨v b) F?¬M; i? v ç´B ç9M; F?¬M;\ i T?ªB #„i

J½ h•v J¢+ ç°i M?B M i?'v +¦ ;b F?¬M; ´M- M?QM; H¢B F?¬M; M?bM ` çB m ;b i`
ç¨M? i`ª HÌB ,

@ a) F?¬M; i? v ç´B- M;QÆB +¦ i? +?¼M HU çQÊ+ `²BX

*€+ i?B bBM? M;?2 J½ i•v J¢+ /€M? ;B€ .B T•K h`9+ ç M R p¢M M?Q p"v ç m F?¬
i`QM; HÁM; M? M?äKX

J¼B M;QÌB ç m #B i- i B #BM? F€ i?¬B /B M- +'T #"+ #BM? +?OM; +¨M; i?'T- iQ
?bM? `WM; `"K- T?®B pÈB #° #BM?- p"v T?ÁM; M;U HU+ p¨ +¬M; FQ+? HU+ / m i,M
k- p"v +?B M ç'm HU+ b) i,M; ;'T ç¬BX L;?o H¨ +¦ k p¢M #° #BM? i`QM; `WM; `"K-
+?B M ç'm HU+ H¨ 9 p¢MX L?QM; M m H¨ ç` +mM; iB M #BM?- i?b i¢B ç` ?bM? `
H¨ j p¢MX

hY +'T K T?€T bQ- b´ i`` H¨ 8yyy- i B #'i +S ç` ?bM? M¨Q +kM; M?'i ç`M? i,M; H
pÈB #ªM i?•M +¦ b´ i`` + Q K¨ M¦B- +¦ i? F?¬M; ç w #'i +S ç` ?bM? M¨Q- +?mv M
M?B M- #ªM i?•M +¦ HU+ HQÊM; +QÌM; ç¢B F?¬M; +¦ M;?o H¨ iQM? +?'i [mv i ç`
*?Q M M #bM? i?QÌM; K¨ M¦B-HU +?¼M #BM? F€- M;Q¢B i`W R b® QiK T?€T bQ-
F?€+- F +ª HQM; F} #BM?- p¨ F?¬M; pQÊi [m€ b´ i`` +?B M ç'm R8 HQ¢B #BM? F€

.M b Q i?b ç•v H¨ i?B p M,M; HU+ +?d ?mv [m•M bU K¨ F?¬M; T?ªB H¨ M,M; HU+ i

a m F?B bmv M;?o- .B T •K h`9+ +kM; /U i?2Q p`i`Q +O #ªM i?•M HU+ +?¼M M?
K¼B M;QÌB ç m HK +?¼M tQM;- M?bM M?[M; #BM? F€ +?dM? i +ÁM H¢B- K¼B
h`9+ +ÁM H¢B `'i Qi HU +?¼M- i?"K +?Q +¦ +?9i ç€M; i?QÆM;X

h`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M +€+ i?Q bBM? +?¼M HU #BM? F€- J½ h•v J†+ ç½ ?Q¨M
F i [mª `9i i?,K çQÊ+ +¬M; #®- E?„+ G¬B L pb p`i`Q +O .B T •K h`9+ K¨ #'i #bM
h`9+ T?ªB ç®B K†i imv i ç®B H¨ ibM? ?m®M; F?¬M; +¬M; #bM?X

.B T •K h`9+ #¨v #BM? F€ H M b #¨M- p`i`Q M¨v +¦ i? M¦B H¨ i?ªK i?QÆM; M?'i
ç–K HÈM- i`W F?B +¦ #BM? +?OM; T?B ?¨M?- +ÁM F?¬M; i?b F?¬M; +€+? M¨Q iB
K†i H¨ `WM; `"K- +?d +¦ R i?¬M; ç¢Q /mv M?'i F?¬M; #` ªM? ?QÎM; +O `WM; `"K-
ç¦ F?¬M; t +¦ k ;½ i?b bBM?- K†i F?€+- # M bQÌM M9B +kM; +¦ k ;½ i?Q bBM? F?€
#'i +S iW K†i M¨Q `ÌB çB ç m #` k i?b bBM? ?ÊT HU+ +¬M; FQ+?X E?„+ G¬B L H
+¦ i? M¦B H¨ KQÌB p¢M i€K M;¨M /†K- Km®M +Sm pB M +kM; F?¬M; +¦ F?ª M,M; iÈ

æB m F?B M +?Q E?„+ G¬B L HQ H„M; M?'i H¨ .B T •K h`9+ HU +?¼M R p¢M b´ i
F +ª jyyy b´ i`` /Q ` ç m H¨ HQM; F` #BM?- iQÆM; çQÆM; kyy +€ i? - +ÁM i?W
#BM?- i´M; +°M; R9yy- F?¬M; ? +¦ #° #BM? p¨ K T?€T bQ T?®B ?ÊTX h¢B p`i`Q
?m®M; /` i? ç¦- F} #BM? +¦ i®+ ç°- ç€M? b•m p¨Q [m•M ç`+?- i?U+ i F?¬M; T?€
L i?"K +?Q M;?o `^M;- J½ h•v J¢+ ç¢B ç F?B i?'v çQÊ+ .B T •K h`9+ HU +?¼M #
p¨Q F?®B iY ç` ç¦X

h?–M b„+ .B T •K h`9+ pšM M ç`M?- F?¬M; pb i? +K+ #'i HÊB K¨ bBM? ` i? v ç´B

@ h®i H„K- #„i ç–m bQ i¨BX

J½ h•v J¢+ ?¢ H M? [mv i ç'm #„i ç–mX

hB M ?¨M? #BM? F€ i?¬B /B M i?U+ +?'i `'i çÆM ;BªM- +,M +S i?2Q i? ?B T iB
K M? H M?- b m ç¦ b) +¦ +?'T ?¨M? ;Bª iB M ?¨M? #BM? F€ /B ç°M;- pb p"v K¶B i?
G K æ`+? • hQ H¨K #BM? F€ T?K i`Ê ;BªX

J½ h•v J¢+ +?mv M +?9 M?bM p¨Q b #¨M- i`QM; HÁM; i?–K M;?o,

@ L;QÌB i` im´B ?½v +?Q i t2K F?ª M,M; +O M;QÆB- H¨K b QiW i`QM; iY ç` +¦

h`QÈ+ K†i .B T •K h`9+- # M M;Q¨B T?B M b•K H•K p¨ # M FB bÆM +®+- #®M ;½ i
+¦ [mv i ç`M?- H¨ R ç²B i?O i`QM; +m°+ i?B- H¢B H¨ +QÌM; ;Bª iY +'T ç¢B K ç¢Q b
M;Ì ;b H¨ ç`+? M?•M HÈM M?'i +O #¼M ?„MX a m R ?²B K M? H M?- i`"M i? ;B[8
iÈB .B T •K h`9+ #¨v i`"M ;B€T +¬M;X

J¨ .B T •K h`9+ pšM #bM? ioM? #'i ç°M; i¢B +?¶- ?„M +kM; ?¢ R HQ¢iK M? H M? p

L?bM .B T •K h`9+ +?d ?mv- J½ h•v J¢+ F?¬M; M?`M çQÊ+ M?Qm K¨v M?bM p ?Q

@ *?ŠM; H) ?„M +?d #B i i?QÊM; ç¨K #BM? U#¨M Hm"M #BM? i` M ;B'v- F?¬M; #B

o¨Q H9+ K¼B M;QÌB +?m˜M #` ?¢ K M? H M? i?S k- i?b .B T •K h`9+ ç°i M?B M ?C
M¦B,

@ h? B +?O +€+ ?¢- i +¦ R v m +–m- M m M;¨B ç²M; w i?b i M¦B- p¨ iB T iK+ id i?

>„M +kM; F?¬M; T?ªB i?–M- K†+ /M p T?QÆM; /B M [m•M bU [mª i?"i +¦ i¨B M,M;
i` M +Ym FBM? +?B M i`¨M;U+?B M i`QÌM; M;mv ?B KV K¨ bQ b€M? i?b F?€+ M?
G Zm®+ +¦ i? H'v çQÊ+ +?B M iQ+? ?mv ?Q¨M; +?O v m H¨ /Q ?„M M„K ;B[i?U+
+€+ #BM? +?OM; *–K h?¨M? [m€ KS+ #B M i?€BX L?QM; H9+ M¨v- i¢B #BM? F€ i`C
F?¬M; +¦ +?9i i?O çQ¢M /†+ i?M- .B T •K h`9+ +kM; F?¬M; +¦ #B M T?€TX

J½ h•v J¢+ H¢M? HMM; M¦B,

@ æ•v H¨ +¬M; #bM? i?B ç'm-F?¬M; +¦ #'i +S B çQÊ+ Qm ç½BX

.B T •K h`9+ H¢M? M?¢i +QÌB- M?bM i?Q€M; [m #bM? F€ i` M b #¨M +O KbM?,

@ h?"i H¨ K°i i`"M ç'm +¬M; #bM? - i +¦ R v m +–m +kM; F?¬M; F H¨ [m€ ç€M;- i
i?B ç'm M¨v +?'K /Si- #'i Hm"M M;QÌB M¨Q i¢B ç•v +kM; F?¬M; çQÊ+ iB i H° i?U+

J½ h•v J¢+ +U+ F€ bYM; b®i- ?„M F?¬M; M;?o iÈB i¢B ç•v- H9+ M¨v .B T •K h`9+ H
#¢B H° i?U+ i?U+ +?•M +?QM? +O ?„M- M,M; HU+ +?d ?mv b Q\ ? v H¨ +€B ;b\ i`
FBM? M?È H¢B H9+ #„i ç–m- M;QÌB i` im´B M¨v ?QÈM; ç M KbM? v m +–m ?„M +
F?¬M; çB m +?dM?X

J½ h•v J¢+ #'i [m€ +kM; F?¬M; /Q /U M?B m i`ª HÌB ,

@ h +¦ i? + K çQ M pÈB M;QÆB- #'i +S F M¨Q +kM; F?¬M; i? iB i H° i?U+ HU+
pB M b) H¨ ç`+? M?•M +O G K æ`+? • hQ ç [m®+X

.B T •K h`9+ H¢M? M?¢i +QÌB,

@ *¦ i? iB T iK+ `²BX

>B T i?S k #„i ç–mX G9+ M¨v- # M i`QM;- +ª .B T •K h`9+ p¨ +€+ #BM? F€ #„i ç–m

J†i F?€+- 8 M;QÌB ç½ i`B M F? B +?B M ç'm- pb #BM? HU+ F?¬M; b B #B i H„K- M
+?Q F F?€+ +Æ ?°B- i`QÈ+ F?B #„i ç–m +?B M i` M? i?b #` [m–M +¬M;- M M i'i +
ç`+?X

.B T •K h`9+ R # M- #®M M;QÌB FB iB T iK+ ?QÈM; €T HU+ p T?Q ?„MX S?Q #
ç–m iB M +¬M;- ç®M; i?ÌB- k +?B ç¢B [m•M M;Q¨B `WM; +kM; #„i /–m iB M p¨Q `W
M;WM; H¢BX hW +?B M i?m"i +?Q i?'v- +?B M ç'm HU+ +O #BM? F€ .B T •K h`9+
F?B +?B M bU #'i HÊB- F?¬M; M;?B M;Ì ;b - HU +?¼M i®i M?'i +?d +¦ i? i?¬M; [
i? .B T •K h`9+ M?Q H¨ +€ #` p•v i`QM; `¼X

aU +?d ?mv +O .B T •K h`9+ i B ç` T?QÆM; M¨v imv i F?¬M; M?bM ` +¦ F„ tªQ ;b
F} #BM? i'i +ª H¨K e ç°B- i`U+ iB T iB M p¨Q `WM; +•vX .U i?2Q i®+ ç° ?¨M? [m•
M¨v #` ;BªK çB +?B M ç'm HU+X a m j ?B T-[m•M /°B k # M ç½ ;B€T K†iX

@ >„M Km®M iU b€i b Q\

E?„+ G¬B hQ " +¦ +?9i F?¬M; ;BªB i?Q+? çQÊ+ iU ?ÄBX

E?„+ G¶ hQ i?'T ;B¼M; +QÌB F?´ M¦B,

@ æ¢B + - +?ŠM; H) M;QÆB +¦ #B M T?€T ;b b Q\ æWM; M¦B ç•v +?d H¨ K°i M;QÌB
æ S?m bÊ `^M; /QÈB ibM? ?m®M; M¨v +kM; F?¬M; i? +¦ #B M T?€T ;bX æ`+? [m
i`QM; ç` i? #'i HÊB- ?Q¨M iQ¨M #` # Q p•v- i?B M i?ÌB- ç` HÊB M?•M ?Á ç m F
` ?„M +¦ #B M T?€T ;b T?€ ç`+?X "•v ;BÌ +?d +¦ i? t2K i`QM; ibM? ?m®M; M¨v- ?„
+¦ i? H'v çQÊ+ # Q M?B m çB K iW ç®B T?QÆM; K¨ i?¬BX .M b Q ?„M +kM; H¨ +C
bQM; im- #^M; p¨Q iU i?•M +?B M ç'm- ?v p¼M; b) +¦ i?m ?Q¢+?X

.o M?B M iU i?•M i`Î i?¨M? #BM? F€ i? K +?B M +kM; +¦ +?¶ i®i- +?bM? H¨ F?¬M
[mv i„+ô- ç¦ H¨ ?¢M +? p i?m°+ iQM? K T?€TX "BM? F€ K T?€T bQ +?d +¦ 9 HQ
i?m°+ iQM?- M?QM; M m #ªM i?•M H¨ iBM? i?–M ? K T?€T bQ i?b pšM ;B[çQÊ+

J½ h•v J†+ +kM; ç²M; /¢M; F?¬M; ?B m `®i +m°+ .B T •K h`9+ Km®M H¨K ;b- +?d
ibM? i`¢M; +O ç'm i`QÌM;X

>B T i?S j- iQ¨M #° F} #BM? +O .B T •K h`9+ ç½ iB M p¨Q `WM; `"K- H M? +?Q iQ
+?2 /'mX

h`QM; #BM? F€ i?¬B /B M- ˜M i¨M; H¨ R #B M T?€T i?QÌM; çQÊ+ bY /KM;- M?Q T?
i?M K M? H M? K B T?K+- H¨ H"T iS+ +¦ i€+ /KM; +?2 /'m- F?B M +?Q ç®B i?O i`
i? M?"M i?'v- +?d F?B ?¨M? /°M; KÈB i? ?B M ` X

S?Q ç®B /B M- k ;½ i?Q bBM? iB M p¨Q `WM; `"K i?'v .B T •K h`9+ ` K M? H M?
M?QM; #¼M ?„M +kM; F?¬M; M¦M; Mªv- pšM €M #BM? #'i ç°M;- ç²M; /¢M; Î i¢B +?

GB M iK+ i`QM; 8 ?B T- i`QM; F?B E?„+ G¬B L 8 M;QÌB ç½ iB M ?¨M? +?B M ç'm
/[/°BV i?b # M M¨v .B T •K h`9+ p¨ k ;½ i?Q bBM? iB M p¨Q `WM; `"K pšM çSM; i¢
˜M i¨M;- F?¬M; B +¦ ?¨M? ç°M; ;bX hmv M?B M Î # M FB M9B- k ;½ i?Q bBM? ç½ +
[m bQÌM M9B- iB M p¨Q T?Q b m .B T •K h`9+X L?QM; #¼M ?¼ p®M H¨ #BM? +?
iQÊM; #BM? +?OM; .B T •K h`9+ M?Q p"v H¢B iB M p¨Q `WM; `"KX "¼M ?¼ +–M T?
+¬M; .B T •K h`9+ iW T?Q b mX

"•v ;BÌ- #'i F H¨ iW `WM; `"K T?Q i`QÈ+ ? v iW T?Q b m ç m +¦ k +?B [m•M ç°B
.B T •K h`9+ +?d H¨ k ?B TX

G9+ M¨v- M; v +ª J½ h•v J†+ ç¢B ç +kM; çSM; M;²B F?¬M; v M- ?QÈM; p E?„+ G¶

@ L;mv M bQ€B- i M iB m iY M¨v `®i +K+ Km®M H¨K ;b\ M m H9+ ç–m K¢M? K) iB
iY +'T K pk bQM; im K¨ ç°i T?€ +ÁM +¦ +Æ ?°B- +ÁM pÈB ibM? i? #•v ;BÌ- iU ?²
i®i çQÊ+X

E?„+ G¶ hQ H„+ ç–m ,

@ E?¬M;- /M H9+ ç–m ?„M +¦ T?€i ç°M; i`MM; T?QM;Ui'M +¬M; K¢M?V i?b +kM; I
i?Q bBM? i`QM; `WM; ç½ ?¢ H M? ˜M i¨M;- /€K +?„+ +¦ K B T?K+X J¨ ?„M H¢B #` ç
ç'm ç'm +O F} #BM?- K°i F?B i'M +¬M; +?d +¦ R F i +m°+ iQ¨M [m•M F?¬M; +¦ p
?„M p` i`Q M¨v p®M H¨ iY ç` X

æ M ?B T N- b m 8 ?B T i`QM; `WM;- k +?B ç¢B [m•M +m®B +MM; ç½ T?€i ç°M;- +
.B T •K h`9+ ç²M; i?ÌB iB M p T?Q i`QÈ+- +?d +ÁM +€+? R ?B TX oÁM; p•v ç½ i?
pšM M?Q i`QÈ+- çSM; i¢B +?¶ +?d i?U+ ?B M H M? ˜M i¨M;X

J½ h•v J†+ ?ÄB E?„+ G¶ hQ,

@ *¦ +–M i M;QM; i`"M ç'm iB M ?¨M? H¢B F?¬M;\

E?„+ G¶ hQ i`ª HÌB ,

@ " ?¢- M?Q p"v F?¬M; i®i- +?9M; i M M M;²B çÊB F i [mª ` b Q çBX

>B T Ry- p"v [m M? .B T •K h`9+ H¨ 9 +?B [m•M ç°B- ç²M; i?ÌB T?•M #BM?- i¢Q i?
+?B K T?–M HÈMX >B T M¨v #¼M ?¼ ?QÈM; iÈB F} #BM? ?¢ H M? çSM; i B +?¶ +
>B T iB T i?2Q +?QM? H¨ #°+ T?€i +?B M i` M?X

S?Q i`QÈ+ .B T •K h`9+- iW `WM; `"K- [m•M HU+ k M;QÌB +?B ` ;²K jyyy #° #B
p¨ Ry i M HK+ +'T ?Ä ? K T?€T bQ +MM; pÈB kyyy #° #BM?- 8yy i`¼M; ;B€T #B
K T?€T bQX a m HQM; k M;QÌB +?B ` ;²K kyyy #° #BM?- 8yy +mM; iB M i?O- R8
T?€T bQ p¨ kyyy #° #BM?- ky i? M? +'T ?Ä ? - jy i? M? +'T T?QM; ? K T?€T bQ
[m•M ç°B .B T •K h`9+ K¨ M¦B i?b HU+ HQÊM; M¨v ?Q¨M iQ¨M +¦ F?ª M,M; ?Ov /B

"®M ;½ i?Q bBM? p•v +¬M; .B T •K h`9+ ç m iQ€i H M p ?QM; T?'M i°i +MM;- #¼M
?QÈM; iÈB .B T •K h`9+ ?Ov /B i ?Q¨M iQ¨M i` M b #¨MX G¢B R ç¢Q K M? H M? ç
?¨M? ç°M; +?B M ç'm b) T?€i ç°M; +?B M i` M? çQ+? i?U+X

L?QM;- .B T •K h`9+ H9+ M¨v pšM M?Q F?¬M; #` p"v F?®M- K¢+ /M pšM iB T iK+ ?
M?Q i`QÈ+ ?Q¨M iQ¨M #bM? ioM?- F?¬M; +¦ +?9i # ç°M; M¨QX

@ *€+ ?¢ i?"i bU H¨K M?Q p"v\

*?'T ?¨M? ;Bª # M .B T •K h`9+ +?–M +?Ì ?ÄBX

.B T •K h`9+ M?bM ?„M- €M? K„i H¢M? M?Q #,M; M?Q ç•K p€Q iBK ?„M- H¨K +?Q +
i`€M? €M? K„i ç¦- p¨ +kM; F?¬M; /€K +¦ w M;?B M;Ì [mv i ç`M? +O ?„MX

>B T i?S RR `®i +m°+ +kM; #„i ç–m iB M ?¨M?- 8 i M +?'T ?¨M? ;Bª p¨ 8 i?b bBM?
M? M? +?¦M; iB M ?¨M? i? Q i€+- K°i # M ;?B H¢B H M +?B M #€QU#€Q +€Q +?B

" M M;QÌB J½ h•v J¢+ H¨ K°i M;QÌB i` im´BX L?[M; [m M pB M [9v i°+ F?€+ F?¬M
J¢+ F?¬M; T?ªB H¨ pb i?•M T?”M ç pQÆM; +O ?„M- K¨ H¨ #ÎB pb bU H¢M? HMM;
K†i H¢M? M?Q #,M;- i?•M ?bM? M?Ä ;–v- M?bM [m ? i bS+ #bM? i?QÌM;- M?QM;
p¨Q €M? K„i ?„M- i`QM; b•m i?ŠK M°B i•K +kM; b) +ªK i?'v K°i iB H¢M? M;QÌBX

h? K ;B [mv i ç'm H–M M¨v +¦ M,K ;½ J T?€T bQ i?b H9+ Mªv #®M i M ç½ iÈBX *Á
h?Q bBM? b® K°iX "¼M ?„M K†+ i` M; T?K+ ;B®M; M? m- M?bM [m F?¬M; +¦ çB
E?„+ G¬B L H¨ M;Q¢B H - B #B i M¨M; H¨ M[?¨B iY ç•v\

@ E?„+ G¬B hQ " - i?Q bBM? b® K°i ç•m\ L?Q i? M¨Q +ÁM +?Q iÈB\

J½ h•v J¢+ ?QÈM; T?Q b m ?ÄB E?„+ G¬B hQ " X

E?„+ G¬B hQ " b m HQM; K² ?¬B H¢M? QÈi çšK- +?–M +?Ì M¦B,

@ " ?¢- i - i - ?„M iÈB `²B5 L;QÌB M?bM t2K- M;QÌB ç¦ F?¬M; T?ªB H¨ ?„M b Q\

L?bM i?'v K°i i?•M ªM? + Q HÈM iB M p¨Q i`QÌM; ç'm- ;B Q ` H M? #¨B +O i?Q bI
M?'i i?ÌB M?Q i`9i çQÊ+ ;€M? M†M;- •K i?–K i?Î ` X

J½ h•v J¢+ i?2Q ?QÈM; ?„M +?d M?bM [m - K†+ /M H9+ M¨v .B T •K h`9+ +¦ K M; K
J¢+ ç®B pÈB ?„M 'M iQÊM; `'i b•mX "'i Hm”M iW €M? K„i ? v p¦+ M;QÌB ç m F?B M
+€+? M¨Q [m M çQÊ+,

@ l?K- [mª M?B M H¨ ?„MX

E?¬M; #B i i¢B b Q- pšM M;²B # M M;QÌB J½ h•v J¢+- p K†i H¢M? HMM; +O M;QÌ
h`9+ çB p¨Q i`QÌM; ç'm +ª i?•M i? ç°i M?B M `mM H M K°i +?9iX L m #•v ;BÌ +¦ M;(
ç`M? +¦ i? i?'v `ä `¨M;- +QM M;QÆB +O ?„M ç M; F`+? HB i +Q `9i H¢B- iBM? i?

E?QªM; +€+? +O J½ h•v J¢+ pÈB M;QÌB i` im´B H¨ ;–M M?'i,

@ S?QÊM; >Q¨M;- M;QÆB H¨K b Q p”v\

æ9M; p”v- M;QÌB i` im´B # M M;QÌB ?„M +?QM? H¨ >„+ S?QÊM; >Q¨M; ç½ i?B i`
+?QM? H¨ h¬ G¢TX G9+ M¨v ?„M ?Q€ i` M; +?QM? H¨ h¬ G¢T bQ pÈB H9+ i`QÈ+ Î
pä ?¼+ pB M ?Q¨M iQ¨M ;B®M; M? m- +?d +¦ p K†i H¢M? M?Q #,M; H¨ F?€+ K¨ i?

@ h F?¬M; +¦ pB + ;bX

a m i?ÌB F?„+ M;„M M;OB ;B”i KbM?- h¬ G¢T i`QM; ç–m H¢B tm'i ?B M ?v p¼M;X
?„M ?X

J½ h•v J¢+ M¦B,

@ E?¬M; +¦ pB + ;b H¨ i®i `²BX L;QÆB t2K- M;QÌB +m®B +MM; +?QM? H¨ i?Q bB
M¦B pÈB M;QÆBX a€M; ?¬K M v- ?„M i¢B o,M "d +?QM? H¨ M;QÌB p¬ ç`+?X æÊB
i M;?o iB m iY M¨v `'i i®i ?- ç9M; p”v `'i i®i ?X

E?B M +?Q J½ h•v J¢+ +¦ +?9i FBM? M;¢+ +?QM? H¨ H9+ M¨v h¬ G¢T +kM; F?¬M;
+¦ +?9i ;”i ç–mX æB K #B M ?¦ `'i M?Ä M¨v F?B M +?Q p`ç pQÆM; +O G K æ`+?
M?B mX *¦ i? M¦B +?mv M pÈB +QM ;€B +O KbM? @ K°i M;QÌB i` im´B +¦ iB K M
+?mv M `'i i®i ?X

@ S?QÊM; >Q¨M;- +¦ K°i çB m i T?ªB M¦B pÈB M;QÆBX

J½ h•v J¢+ /Q /U K°i +?9i- [mv i ç`M? ç2K #Q K”i +O .B T h¬ M¨v M¦B +?Q M[M?
p¼M; h¬ G¢T ç®B pÈB ?„M +¦ ;b ?B m H–KX

@ æB m ;b\

h¬ G¢T HB + M?bM J½ h•v J¢+ K°i +€B- F?Q iS+ #,M; H½M? F?B M +?Q F?¬M; F?Q
J¢+ iB m #B M ? iX

J½ h•v J¢+ M¦B,

@ h`QÈ+ ç•v ç€M? ;B€ M;QÌB i` im´B M¨v +ÁM +?Q +?QM? t€+- ?„M +?ŠM; M?[M
i?–M ? +QÌM; ç¢B- ç²M; i?ÌB +kM; H¨ K°i ;½ oQM; HBM? K T?€T bQ- hY +'T pQM
p¼M; M;QÆB +¦ i? /¨M? M?B m i?ÌB ;B M H¬B FûQ ?„M- M?QM; i i`mv i ç®B F?¬
+?¶X *¦ p'M ç ;b- i b) tY HwX

L;?2 çQÊ+ M,K +?[oQM; GBM? K T?€T bQ- h¬ G¢T i`QM; HÁM; K°i +?9i ?v p¼M;
K„i iY F?Q H¢B ?B M ` - M; v +ª M¦B +kM; F?¬M;- +?"K `½B +9B ç–m- i`QM; HÁM
HÁM; KbM? +?QM? H¨ K°i i?–M •K bQ- +kM; H¨ K°i K T?€T bQ iBM? i?–M ? - M?
HBM? K T?€T bQ ç•v\

.B T •K h`9+ iB M p¨Q p` i`Q- €M? K„i ?QÈM; iÈB F?€M ç¨B /¨M? +?Q F?€+? [9v- €
+?9i F?¦ F?,M- #ÎB pb ?„M `'i bÊ K¼B +® ;„M; +O KbM? b) m´M; T?QX L?QM; H¨-
H M K°i M;¼M HY ?QM; T?'M- +?Q /M +?d i`QM; +?®+ H€i- M?QM; H¨ ;QÆM; K†
H¨ K°i p¢M M,K ?„M +kM; F?¬M; i? [m MX

h¬ G¢T- +?QM? H¨ h¬ G¢T- i?"i bU H¨ M¨M;- imv M¨M; +¦ M;Kv i` M; M?Q i? M¨Q-
H¨ M¨M;X

_'i F?¦ iª +ªK ;B€+ +O .B T •K h`9+ ?B M ;BÌ- K€m iQ¨M i?•M ?„M ;B®M; M?Q ç
T?9i M¨v ?„M +ªK ;B€+ KbM? +¦ HU+ HQÊM; p¬ i"M @ h¬ G¢T- M;QÌB v m +O i - i

L„K +?†i ? B M„K i v- +® MûM t9+ ç°M; /•M; i`¨Q- .B T •K h`9+ v M H†M;- iU M?O
ç¢i çQÊ+ i?„M; HÊB i`QM; +m°+ bQ i¨B M¨v- i b) çQ M¨M; i`Îp - i imv i ç®B b) F
M[- i Km®M +?Q M¨M; #B i- M K M?•M +O M¨M; +¦ i? #ªQ p +?Q M¨M;X

G9+ M¨v- T?Q /QÈB MÆB [mv i ç'm K T?€T- i` M b¨M ç'm ç½ +¦ # p` K T?€T bQ
.B T •K h`9+ ç½ ;†T [m - T?•M #B i H¨ i?Ov ? ç¢B K ç¢Q bQ G M æ`+? L?o p¨ M;
T?€T i`"M +?Q i`"M ç'm pk F„ +?QM? H¨ F?¬M; ;B M ? ç¢B K ç¢Q bQ a•K *€+?X

æSM; ;B[? B M;QÌB M¨v- +?QM? H¨ K°i p` K†+ K T?€T #¨Q K¨m i`„M;- H¨ K°i H½C
+•v [mv M i`QÊM; K¨m p¨M; i` M ç–m H¨ K°i pB M #ªQ i?¢+? ?bM? HK+ ;B€+- i`QÈ+
T?€T ?mv +?QÆM;- M?QM; i` M M;QÌB ?„M H¢B T?€i ` M²M; ç"K Zm M; KBM? K
GB + K„i K°i +€B- .B T •K h`9+ +?d #B i- p` Zm M; KBM? ? K T?€T bQ M¨v i?U+
G M æ`+? L?o +ÁM K¢M? ?ÆMX *¦ i? H¨ ?°B i`QÎM; J T?€T bQ +¬M; ?°B +O G K

Zmª M?B M M?Q p"v- H½Q K T?€T bQ M¨v pQÊi [m a•K *€+? p¨ G M æ`+? L?o #C
.B T •K h`9+ p¨ +€+ i?Q bBM?- i` M K†iiQ€i ` K°i MK +QÌB ¬M ?Á ,

@ *€+ M;QÆB F?Ä2 +?S- M?[M; M;QÌB i` im´BX *¦ i? çSM; Î +?¶ M¨v- +€+ M;QÆ
M?[M; i? M? MB M K T?€T bQ tm'i b„+- ?¬K M v [mv i ç'm- ?v p¼M; +€+ M;QÆB
K¢M? K) +O KbM?X

h? M? •K +O E?„+ G¬B L p M; H M # M i B .B T •K h`9+,

@ o` M¨v +?QM? H¨ ?°B i`QÎM; K T?€T bQ +¬M; ?°B G½M; *€+? ç¢B M?•M- ?„M H
ç¢Q bQ- M;QÆB +kM; M M +˜M i?"M- M;¨M p¢M H–M çWM; ç ?„M M?bM ` M;QÆB
ç¢B bQ M¨v iWM; çB S?€T G K- M; v +ª " ?¢ +kM; F?¬M; i? ` H M? +?Q ?„M i? K
K°i M;QÌB +U+ F€ bMM; #€B bU ?Á #bM?X

L;?2 tQM; E?„+ G¬B L ;BÈB i?B m- ç®B pÈB p` G½Q K T?€T bQ M¨v- .B T •K h`9
bBM? bU FQM? T?K+- F?¬M; F?m'i T?K+ [mv M i? ç½ +?SM; iÄ M?•M T?˜K +O ?

G½M; *€+? ç¢B K ç¢Q bQ €M? K„i +?mv M ?QÈM; M?bM M;QÌB FB M¦B,

@ " M /QÈB- +?Q KÌB p` K T?€T ç¢B K ç¢Q bQ +?QM? H¨ M?[M; +?O F?ªQ i¬M FC

"'i Hm"M H¨ G½M; *€+? ? v M;QÌB # M +¢M? ?„M H¨ a•K *€+? p¨ G M æ`+? L?o- H9
bU bMM; FQM?X *9B MY M;QÌB tm®M;- T?ªB #B i ``^M; ç•v +?QM? H¨ ç°M; i€+ ç
i? H¨K ` X

o•v [m M? b¨M ç'm F?¬M; Qi /•M +?9M; ç m M?"M i?S+ #B i G½M; *€+? i`QÈ+ FB
T?€T ç m /Q ?„M H¨K- #¼M ?¼ i?"i bU F?¬M; M;?o ` - i¢B G K æ`+? • hQ ç [m®+-

T?€T +¦ i? H¨K +?Q G½M; *€+? i¬M FQM? M?Q p”v ?X h`QM; H9+ M?’i i?ÌB- p¬ b
+MM; K°i +?¶- M;? M? ç¦M i?•M ªM? +O p` FB ç MX

E?B M;QÌB M¨v iB M H M ç¨B- i`QM; K°i F?„+ iB M; FBM? ?¬ M?Q i?Ov i`B m +m
?QÈM; M´B H MX *Æ ?² i’i +ª €M? K„i +O /•M +?9M; ç m i`¨M M;”T bU FBM? M;¢+X
M¨Q iQÎM; iQÊM;- F?B M +?Q # p` K T?€T bQ +¬M; ?°B- +MM; ?°B i`QÎM; iÄ ` i-
p”vX

"¢+? v i`„M; M?Q imv i- /mM; M? M FB m K` K M; i?2Q MK +QÌB ç°M; HÁM; M;QÌB
/¨B [m 2Q- +?”K `½B iB M H M ç¨BX J†+ /M K†+ i`QÌM; #¨Q +?2 /’m ?Q¨M iQ¨M p¦-
Hm”M H¨ €M? K„i +O B ?¢i` M M;QÌB M¨M;- ç m F?¬M; ? +¦K°i iB /•K i¨X L¨M;
F?B i- M?bM i?’v M¨M; tm’i ?B M- i`QM; HÁM; K¶B M;QÌB ç m +ªK i?’v ’K €T- çB
i`¨M M;”T i•K i`Q- F?B M +?Q i•K ibM? i`Î M M i?Q i?€BX

J½ G L +?”K `½B çB iÈB- ?QÈM; # M;QÌB G½M; *€+? +¦ +?9i F?QK M;QÌB ?¨M?

@ L;QÌB F?Ä2 +?S- bQ ?mvM?\

aQ ?mvM?\ .•M +?9M; M?bM J½ G L im´B +ÁM `’i i` - H¢B M?bM H M M?[M; M T
i? M¨Q +¦ i? iQÎM; iQÊM; ? B M;QÌB H¨ bQ ?mvM? Km°BX L?QM; M?[M; i?S H¨K
T?Q b mX

kReX *?QÆM; kRe, h?m, u m L :B¨ @ h´ >ÊT *’K *?9

oW M¦B G½M; *€+? pW HMB K°i #QÈ+ i`€M? bU ?¨M? H +O J½ G L -i` M K†i i’
FQM? +˜M- +?mv M i v KÌBX

J½ G L KdK +QÌB,

@ J’v M,K F?¬M; ;†T- K T?€T +O bQ ?mvM? H¢B iB M #° `’i M?B mX

G½M; *€+? M;?B K M;?` M¦B,

@ L,K ç¦ çQÊ+ bQ T?K +?d çB K G½M; *€+? i`¼M çÌB F?¬M; [m MX * M;ÊB S?€T
F?¬M; M M /MM; +?[bQ ?mvM? ç tQM; ?¬ pÈB iB m M?•M- G½M; *€+? F?¬M; tS
M;QÌB ?–m +O bQ T?KX hB m i?Q tBM KÌBX

h` M ç¨B /¨M? +?Q F?€+? [9v- J½ h•v J¢+ æ¢B ç /šM h¬ G¢T p¨ i’i +ª ;B€K F?ªQ ç
H M- ?QÈM; J½ G L +¦ +?9i F?QK M;QÌBX

h? M? •K +O J½ h•v J¢+ i?¬M; [m F?Q€+? •K K T?€T i`mv M F?„T iQ¨M i`QÌM;,

@ *?9M; i +MM; ?Q M M;? M? J½ G L iB m i?Q ç MX J½ G L iB m i?Q ç M iW S
G K Zm M; JBM? i?€M? i?€T- ç•v +?QM? H¨ Zm M; JBM? h?€M? M[X G–M M¨v +¦ i’
H¨K L?¢+ h? B *?OUi`QÎM; # M ;B€K F?ªQ ç¦V +?QM? H¨ pBM? ?¢M? +O G K æ`+

GÌB pW M¦B ` - +Æ ?² i’i +ª €M? K„i M?bM J½ G L ç m tªv ` #B M ?¦ X h`QM; H
+ M;ÊB S?€T G K p M; p¼M; F?„T iQ¨M i`QÌM;X

.B T•K h`9+ +¦ +?9i M;?B ?Q†+ M?bM J½ G L -K’v p` K T?€T bS ç®B pÈB M¨M; +
+¦ i? ;BªB i?Q+? çQÊ+X .M b Q S?€T G K +kM; H¨ i?€M? ç` +O i’i +ª J T?€T bC
F?¬M; ?B m- +?QM? H¨ pÈB i?•M T?”M +O J½ G L i¢B b Q H¢B ç M ç•v H¨K K
M¨v iU ?² F?¬M; ;B®M; T?QM; +€+? +O S?€T G KX >m®M; +?B S?€T G K ?B M ç

E?„+ G¬B L iU ?² M?bM ` bU M;?B ?Q†+ +O .B T•K h`9+,

@ EBM? ?½B b Q- J½ G L i, i, +?QM? H¨ K°iK T?€T bQ Zm M; KBM? ? `’i +QÌM;
i`mv M +O Zm M; JBM? i?€T +?O ç M; T?QM; # X J½ G L i, i, T?KM; K M? i¢B +€
b€i- M¨M; # M M;Q¨B +ÁM +¦ K°i p` Km°B Km°BX L¨M; H–M M¨v i¢B G K æ`+? • hC
Km°B Km°B M¨v- +?d H¨ F?¬M; #B i M¨M; +¦ ibK çQÊ+ F?¬M;X

L;?2 E?„+ G¬B L M¦B M?Q p”v- i`QM; HÁM; .B T •K h`9+ M?’i i?ÌB ;B”i KbM? ?B r

@ L;mv M H B J½ G L H¨ pb h¬ G¢T K¨ ç M- +?ŠM; H) H¨ #ÎB pb M;?2 M¦B h¬ G¢T

h` M ç¨B- J½ G L KdK +QÌB- +?”K `½B çB iÈB ;B[b¨M ç’m,

@ _’i pBM? ?¢M? p¨ K v K„M çQÊ+ H¨K +?O F?ªQ +?Q +m°+ i?B o,M pä M¨v +O G imv M #® [mv i„+ i`”M ç’mX

.QÈB ç¬M; çªQ iB M; ?Q M ?¬- M?QM; i? M? •K +O M¨M; K¼B M;QÌB pšM +¦i? / [m M; K M; K¨m p¨M; M?¨M M?¢i iW M;QÌB M¨M; T?¦M; i?Q+? ` X *ªK ;B€+ M H¨I i`mM; i•K +O iQ¨M i`QÌM; ç’m- F?¬M; B +?9 w ç M #¼M M;QÌB .B T •K h`9+- M,K

@ Zmv i„+ i`”M ç’m M?Q b m, iB M p¨Q pÁM; ç’m K T?€T +¦M,K M;QÌB- T?•M #B T?€T- +m®B +MM; M;QÌB M¨Q +¦i? +MM; i ç®B F?€M; i`QM; i?ÌB ;B M H•m M? +m®B +MM;X

J½ G L i? M? •K ``i / M;?2- F?¬M; +?9i b„+ #ûM- M?m ?Á M?Q ;B¦tm•M- ’K €T i

.B T •K h`9+ +kM; F?¬M; M;?o iÈB [mv i„+ i`”M ç’m H¢B M?Q i? M¨v- iW F?B i? K M v- ç•v H¨ H–M ç–m iB M F?B M ?„M +ªK i?’v ?SM; i?9X >„M +kM; Km®M #B i p` i°i +MM; K T?€T ç¢i ç M i`bM? ç° M¨QX o®M /o- æ¬M; GQM; ç [m®+ bÈK Km°M ; pÈB S?€T G K- +¦F?ª M,M; #B i K°i +?9i i?U+ HU+ +O S?€T G K +kM; ``i i®iX

a¬B bK+ ?5 iB M; ?Q M ?¬ H9+ M¨v iB T iK+ p M; H MX

h?”i ` - Km®M M?bM i?’v K T?€T i?U+ HU+ +O S?€T G K +kM; F?¬M; T?ªB +?d K

" p` K T?€T bQ +¬M; ?°B ?°B i`QÎM; +kM; ç½ iB M p T?Q b m K°i # MX

G½M; *€+? ç¢B K ç¢Q bQ M¦B,

@ .U i?2Q i?S ?¢M; +O i`”M ç’m i`QÈ+X h?Q bBM? b® M,K- M;QÆB i?B ç’m ç–m

"¨B / M? +m®B +MM;- i?Q bBM? b® M,K F?¬M; M;Ì KbM? H¢B H¨ M;QÌB i?B ç’m ç i`QÆM;- M M #QÈ+ H M ç¨B pÈB iQ i? HªQ çªQ- bmwi +?9i M[ ç½M;½ b’T i` M K† pÁM; ç’m i`QÈ+- .B T •K h`9+ ç½ ;B i +? i K°i ;½ K T?€T bQX h?Q bBM? b® M,K i? p¨Q +?¶ i`®M;- +¦i? M¦B ?„M p”M F?Q ``i i®iX æB H M b¨M ç’m- p` S?QM; ? K ;QÆM; K†i K M; MK +QÌB ¬M ?Q¨ +O J½ G L - i`QM; M?’i i?ÌB +kM; +¦+?9i M;•v

" M M;Q¨B- # p` ç¢B K ç¢Q bQ ç²M; i?ÌB T?¦M; ` K T?€T F i ;BÈBX æ M;,M +ªM tmM; ç°i HšM M? m b) H¨K #` i?QÆM; M;QÌB # M M;Q¨BX

J½ G L # v i`Î H¢B K°i # M b¨M ç’m- ¬M ?Q¨ M¦B,

@ h?Q bBM? b® M,K- tBM ?½v +˜M i?”MX J°i F?B G½M; *€+? ç¢B bQ ` H M? #„i +¬M; FQ+?X

æ M; H9+ G½M; *€+? +?m˜M #` imv M #® i`”M ç’m #„i ç–m- i?b p` i?Q bBM? b® M,

@ *?Ì K°i +?9i5

G½M; *€+? M?Qm K¨v M¦B,

@ h?Q bBM? b® M,K- M;QÆB +¦p’M ç ;b\

h?Q bBM? b® M,K i?€Q K†i M¢ #ªQ p ç–m ` X G° ` K°i F?m¬M K†i M? im’M M?Q *mM; FQM? ?QÈM; J½ G L M¦B,

@ * M;ÊB S?€T G K- J½ G L iB m i?Q- i ç M iW " GÊB Zm®+X G¨ K°i iQM T?K S?€T G K- i F?¬M; i? M¨Q +MM; M;QÌB Zm M; JBM? i?€M? M[ç°M; i?OX h ibM +MM; i`QM; pÁM; ç’m M¨vX

J½ G L +¦+?9i bYM; b®i- F?¬M; M;?o iÈB +?mv M M?Q p”v- ç¬B KB i? M? i9 ?Æ

@ æ•v +?d H¨ Hm”M #¨M K¨ i?¬B- +MM; pÈB i?•M T?”M F?¬M; +¦ [m M ? - M m i? Km®M b) +¦ K°i i?S ?¢M; i®i b Q\

:B®M; M?Q i`QÈ+- i?Q bBM? b® M,K pšM +mM; FQM? M¦B,

@ E?¬M;- i M;?o F?¬M; +–MX >¬K M v +¦ i? M?bM i?'v J½ G L iB m i?Q ç½ H¨ ? `²BX

oW M¦B tQM;- ?„M F?QK M;QÌB ?QÈM; J½ G L ?¨M? H M?Q M?[M; ç iY #bM? i' T?Q /QÈB b¨M ç'mX

E?„+ G¬B L # M +¢M? .B T•K h`9+ #”i +QÌB,

@ h?”i H¨ F?¬M; #B i +¦ # Q M?B m F M;®+ ?\

@ E M;®+\

.B T•K h`9+ bYM; b®i K°i +?9iX

E?„+ G¬B L M¦B,

@ æ9M; p”v- M;QÆB F?¬M; i?'v M;QÌB M¨v Km®M +ÎB #Ä K†i M¢ H¨ Km®M H¨K +?Q 'M iQÊM; p ?„MX L; v +ªi +kM; ;†T i`QÌM; ?ÊT M¨v p¨B H–MX *?ŠM; H) M K M?• +Á T?QÆM; T?€T M¨Q F?€+ b Q\

L;?2 tQM; M¨M; M¦B- .B T•K h`9+ +¦ +?9i F?¬M; M?`M çQÊ+ +QÌB i?–K- M;mv M H M,K M¨v +kM; +¦ +?O w ?X *?d iB + ?„M Km®M +MM; p` Zm M; JBM? i?€M? M[M' F?¬M; / /¨M; M?Q i? X

h` M ç¨B- G½M; *€+? #'i ç„+ /o imv M #®,

@ h?Q bBM? b® M,K #Ä +m°+X h?Q bBM? b® #®M i?QÊM; ç¨BX

h?Q bBM? b® #®M H9+ M¨v i`QM; HÁM; i?'v `'i F?¬M; i?QªB K€BX h`QM; pÁM; ç h`9+ iBM? i?–M ? K T?€T ç€M? +?Q F?¬M; i? T?ªM F?€M;X oW `²B M?bM i?'v i?ÌB +ªK ;B€+ M?Q K°i M[ i?–M ç½ tm'i ?B MX >ÆM M[ p` M¨v ç M iW S?€T G K- +¬M; +?9 - [mv M i? ;b M[+?S\ L m +¦ i? +MM; S?€T G K i?B i H”T [m M ? X a M¦B- F?¬M; i? M;?B M;Ì +?QM? H¨ çB m i®i M?'i- +?QM? KbM? ç M; ç m ç–m bmv G L - i?b i?Q bBM? b® M,K ç½ H¨K ` K°i K¨M M?Q i? i` M b¨M ç'm- i?Q bBM? b® HÁM; ;B”M /[X *€B M¨v F?¬M; T?ªB H¨ ;B”i H'v +Æ ?°B +O i b Q\ aÈK #B i M?Q i?S iQ M¨vX

L; v F?B +•M M?„+ tQM;- i?Q bBM? b® #®M +?”K `½B #QÈ+ H M ç¨BX *kM; ç²M; /¢ #® #„i ç–m i`”M ç'm- p` i?Q bBM? b® #®M M¨v #'i +?Êi M;?o ` K°i T?QÆM; T?€TX

æ°i M?B M M? M? ?ÆM # v p T?Q J½ G L - i®+ ç° +U+ M? M?X L; v +ª G½M; * SM; H¢BX

J½ G L i?Q€M; ;B”i KbM?- i` M M;QÌB [m M; K M; K¨m p¨M; i`Î M M K½M? HB i- H i`QM; F?B M¨M; +?m~M #` T?€i ç°M; K T?€T T?ÁM; M;U- i?b i?Q bBM? b® #®M F i?b ç°i M?B M [Mv tm®M; K†i ç'i- ;Ð #Ä K†i M¢ #ªQ p ç–mX

@ L;QÆB- M;QÆB H¨K ;b\

J½ G L M;~M M;ÆX

h?Q bBM? b® #®M K†+ /M iQÈM; K¢Q F?¬M; M? im'M #^M; i?Q bBM? b® M,K- M? çŠM;- i`QM; K„i ?„i T?¦M; i?Q+? ` [m M; K M; F?€i p¼M; K¢M? K),

@ h?€M? M[- i?dM? +–m M;QÌB i?m M?”M i - i M;mv M #€B M;QÌB H¨K bQ T?K- i K T?€T bQX

J½ G L +¦ +?9i t'm ?´ M¦B,

@ L;QÆB- M;QÆB ç M; H¨K ;b p”v\ æSM; H M i`QÈ+ çBX

h?Q bBM? b® #®M /Si F?Q€i M¦B,

@ E?¬M;- i?€M? M[M;QÌB F?¬M; ç€T SM; i?b i b) F?¬M; çSM; H MX S?€T G K H
i - i?"i p'i pª KÈB ;†T çQÊ+ M;QÌB- i M?Q i? M¨Q +¦ i? #Ä +m°+ ?\ L;QÌB v M i
+'T- + M;ÊB S?€T G K i?€M? M[X sBM M;QÌB ç€T SM; i X

o` i?Q bBM? b® #®M M¨v M?bM i?Q€M; [m F?QªM; ;–M # KQÆB im´BX "•v ;BÌ- [M
J½ G L i¢Q +?Q F F?€+ +ªK ;B€+ i?"T T?–M [m€B /`X

" M M;Q¨B t2K i?B ç'm- /•M +?9M; F?¬M; M;?2 çQÊ+ i? M? •K i` M ç¨BX L?QM; iV
b® #®M +k30 p P`

J½ G L i? M M? K°i iB M;,

@ L;QÆB i?"i [m€ F?˜M i`QÆM;- p®M /U p¨Q i?U+ HU+ +O M;QÆB +¦ i? FB M i`
KÈB #„i ç–m- i T?€i ` K T?€T +¬M; FQ+? €T +? M;QÆB- F?B M +?Q M;QÆB F?
+O KbM? HB M ?ÊT +MM; K°i +?¶ +¬M; FQ+? i - +S M?Q p"v- +€+ M;QÆB F?¬M; i
i HÊB /KM; F?¬M; ;B M K T?€T çB T ;B X S?€i ` i? M? +'T F?¬M; ;B M p i `€+?
?¦ ;BªB +¬M; FQ+? +O >„+ GQM;X h`QM; H9+ >„+ GQM; +?m˜M #` +¬M; FQ+? iB
tû `€+?- +MM; pÈB /`+? +?mv M iS+ i?ÌB /`+? +?mv M iÈB i`QÈ+ K†i >„+ GQM;X h
ç M K°i F?¬M; ;B M F?€+X L; v H"T iS+ +?mv M [m T?Q b m M;QÆB +¬M; FQ+?
T?ªM SM; M¨Q- +?Q M M M;QÆB KÈB i?'i #¢B M? M? +?¦M; M?Q p"vX

@ æB T ;B \ /B +?mv M iS+ i?ÌB\

h?Q bBM? b® # +QÌB F?´,

@ æ¢ i¢ J½ G L iB m i?Q +?d çB K- i i?m i•K T?K+ F?˜m T?K+X

.`+? +?mv M iS+ i?ÌB +?QM? H¨ F?¬M; ;B M ? K T?€T + Q +'T- M m çQÊ+ K T?€
+?QM? KbM? i?b F?¬M; +¦ ;b F€ [m€BX L?QM; bY /KM; M?Q J½ G L i?b F?¬M; i?
p` i?Q bBM? b® # M¨v +?Q # Q ;BÌ M;?2 [m F?ª M,M; M¨v +O F?¬M; ;B M ? K
*€+? ç¢B K ç¢Q bQ # M +¢M? +kM; F?¬M; H¨K çQÊ+X

J½ G L ¬M ?Á KdK +QÌB,

@ L;QÆB +kM; F?¬M; +–M MªM +?Q- M m >„+ GQM; +O M;QÆB +¦ i? ç¢i iÈB i`b
+? M¦ +kM; F?¬M; / /¨M;X æ²M; i?ÌB- i`QM; F?B id i?Q K T?€T F?¬M; M M K'i i"
M M i"M HU+ /MM; iBM? i?–M HU+ +ªK i?K p` i`Q T?¦M; i?Q+? K T?€T +kM; M?Q p
p¼M;- H–M id i?Q b m M;QÆB +kM; b) F?¬M; i€B T?¢K M?Q p"vX J T?€T bQ i?Q
M?QM; +kM; F?¬M; i? F ibM? ?m®M; M;Q¨B w Km®M T?€i bBM?- i?U+ HU+ #ªM
M,M; iU #ªQ p KbM?X

h?Q bBM? b® # +mM; FQM? ?QÈM; J½ G L F?QK M;QÌB ?¨M? H ,

@ sBM i?K ;B€Q- ç i¢ M¨M; ç½ +?d çB KX

æ®B pÈB J½ G L ?„M ç½ ?Q¨M iQ¨M i?€M T?K+X

*?®+ H€i iB M; p¶ i v M?Q b'K ç°M;X J½ G L F?¬M; +?d +¦ i?U+ HU+ FBM? M;QÌ
;B K +?d çB K i'i +ª H¨K +?Q +€+ K T?€T bQ +MM; M?[M; M;QÌB ç M; t2K `'i +¦ ?ª

J½ G L pšM M?Q i`QÈ+ ¬M ?Á #bM? ioM?- +kM; F?¬M; pb iB M; p¶ i v tmM; [m M
ç°M;- ?QÈM; G½M; *€+? H¨K ç°M; i€+ i?O i? ,

@ æ¢B bQ- tBM KÌB i?Q bBM? iB T i?2QX

@ l?KX h?Q bBM? b® ? B i?QÊM; ç¨BX

E?„+ G¬B L M;–K i?Î /¨B- i?2Q M?"M i?S+ ç½ #B i J½ G L - M?QM; i¢B ibM? ?m®
i?9+ i?9+- M;?o T?K- M¨M; Qi M?'i +kM; T?ªB #B m ?B M i?U+ HU+ +?QM? i?S+

æ M; H9+ M¨M; +?m˜M #` i?QÊM; ç¨B- # M i B i`mv M ç M K°i i? M? •K +¶ pk,

@ *® ;„M; H MX

E?„+ G¬B L tQ v M;QÌB H¢B M?bM p ?QÈM; .B T •K h`9+- .B T •K h`9+ ?QÈM; M¨
` iB F?Q+? H X

*€B M¨v- M;QÌB M¨v H–M ç–m iB M OM; ?° i - çB m M¨v +¦ T?ªB ?„M [m M i•K i \

J M; i?2Q K°i iB F?€+ i?QÌM;- E?„+ G¬B L [mv i +?Q i?QÊM; ç¨BX

@ J½ G L i, i,X

E?„+ G¬B L KdK +QÌBX

J½ G L KdK +QÌB M¦B,

@ h `'i +?Ì KQM; +MM; M;QÆB i, i?Q- ç M ç•v çBX E?„+ G¬B L - ç +?Q i i?'v i?U ?X

h? M? •K +O G½M; *€+? p M; H M,

@ h`"M ç'm #„i ç–mX

E?„+ G¬B L ?Qi K°i ?ÆB /¨B- M¨M; +kM; F?¬M; p°B p½ i`B m ?²B K i?9 F? QÈ+- HQû- ?B M ` K°i i? M? ?²M F?Q K T?€T i`QÊM;- i`–K i?'T +?9 M;[i`U+ iB T p M ç–m M;•K tQÈM; +?9 M;[- +?mM; [m M? i'i +ª + Q +'T K T?€T bQ ç m `'i FBM? M ?B M- E?„+ G¬B L M;•K tQÈM; +?9 M;[+kM; +?QM? H¨ #ªM i?•M M¨M; +¦ F?ª M,M M;[G K +'TX

J½ G L +kM; ç²M; /¢M; M;?B ?Q†+- +?d #'i [m€ T?ªM SM; +O M¨M; F?¬M; +¦ ;b H •Q "® G B •M i`QM; F?B ?m'M Hmv M M¨M;- ç®B i?O +O M¨M; +kM; +?QM? H¨ •Q " K†+ /M `'i Qi F?B `ÌB F?ÄB S?€T G K- M?QM; M,M; HU+ i?B i`B M F?¬M; T?ªB i– ç®B pÈB pB + iQM? iQ€M M,M; HU+ K T?€TX

h`QM; M?€v K„i +Æ ?² T?€i ` K T?€T- i?•M ªM? +?Êi H¦2 J½ G L ç½ iÈB # M + M;?B M; M;QÌB ç²M; i?ÌB i v T?ªB pmM; H M- T?€i ` K°i ç¢Q Zm M; KBM? ? K T? F?¬M; Km®M çª i?QÆM; M;QÌB- +?Q M M K†+ /M T?€i ` K T?€T +¬M; FQ+? M?Q

L; v H9+ M¨v- i?b #®M ç¢Q H K [m M; +Æ ?² ç²M; i?ÌB iW # M +¢M? E?„+ G¬B L + Q pQÊi [m # i?QÈ+ K M; i?2Q M²M; ç"K i?Ov M;mv M i® tm'i ?B M # M +¢M? E? i? +O M¨M; p¨Q # M i`QM;- K°i i?•M ?bM? i`U+ iB T ç¦M M?"M +¬M; FQ+? +O J M;QÌB v m çB p¨B T?–MX

h`B m ?²B i?Ov M;mv M i®- i?Ov ? + Q +'T K T?€TX Pi M?'i ç¢i ç M i? M? +'T i? i? i?B i`B MX oÈB i?U+ HU+ +O E?„+ G¬B L F?¬M; +¦ F?ª M,M; T?€i ` - +¨M; F tm'i ` #®M M;QÌBX >B M M?B M i` M M;QÌB M¨M; +ÁM +¦ ç¢Q +K i`[i²M K T?€T-

J½ G L KdK +QÌB- i`QM; HÁM; i?–K M;?o- F?¬M; M;?o iÈB E?„+ G¬B L +¦ +?m˜M M;mv M i® M¨v +kM; F?¬M; i? +ªM i`Î +?QM? KbM?X

:–M M?Q ;B®M; pÈB H9+ i?B ç'm pÈB i?Q bBM? b® # - J½ G L i v T?ªB pmM; H M tû `€+?- p†M p Q M?'i i?ÌB KÎ ` K°i F?¬M; ;B M +€B F?2X J½ G L F?¬M; +?9i / M?€i K„i iW T?QÆM; ?QÈM; #'i ç²M; +OM; tm'i ?B M ? B +€B F?2 F?¬M; ;B M tû `

J½ G L i?B T?€T i®+ ç° i?"i bU [m€ M? M?- i'i +ª +?d i`QM; M?€v K„i ç½ ?Q¨M i M;mv M i® +Æ ?² +MM; H9+ #B M K'i i¢B F?¬M; ;B M +€B F?2- F?B M +?Q E?„+ i`QÈ+ K†i M¨M;X

E?„+ G¬B L M?Q i`QÈ+ iB T iK+ M;•K +?9 M;[- M¨M; M;•K tQÈM; ç½ +¦ +?9i F?¦ F

>B M M?B M i?B i`B M K T?€T M¨v ç®B pÈB +?QM? KbM? K¨ M¦B iB m ? Q F?¬M;

J°i ç¢Q i?€M? [m M; iW i`QM; i v J½ G L T?€i ` - M¨M; Km®M H¨K +?d H¨ +„i çSi L - M?Q p"v H¨ M¨M; ç½ i?„M;X

L; v F?B J½ G L iQÎM; KbM? ç½ i?¨M? +¬M;X æ°i M?B M- K°i i'K +?„M b•m i?šK tm'i ?B M i`QÈ+ M;QÌB E?„+ G¬B L - +ªM i`Î ?Q¨M iQ¨M i?€M? [m M;- i?•M KbM? +?9i K¨ i?¬BX

@ *€B ;b\

J½ G L H–M M¨v i?"i bU FBM? M;¢+X *¦ i? i¢Q ` i?Ov ? K T?€T i?mšM M¨v imv E?„+ G¬B L +¦ i? H¨K çQÊ+- +U+ F€ M²M; M†+ i?Ov M;mv M i®- H K b„+ M²M; ç"K H K +'T çÆM ;BªMX

æ M; F?B M;?B ?Q†+- J½ G L ç°i M?B M b„+ K†i #B M ç´B- i?•M ?bM? +?Êi HQû
M¨M; #B M K'i- K°i ç¢Q i?B K çB M K M; i?2Q iB M; tû ;B¦ +?¦B i B t i [m p` i`Q M

J½ G L i?•M ?bM? ?B M ` - ç½ çSM; +€+? ç¦ M,K KQÆB i?QÈ+- b„+ K†i M;QM; i`

@ h?Ov v m M ;B¨X

J°i ç¢Q i?•M ªM? tBM? ç T ?Q ªQ iW i` M M;QÌB E?„+ G¬B L i?Q€i ` - iQ¨M i?•M K
æm¬B `„M- i?•M M;QÌB- iW T?–M 2Q i`Î tm®M; # Q i`MK HQM; H•M- i?•M i` M +?
bÁU;B®M; M¨M; iB M +€ ç¦VX h¦+ /¨B K¨v MQÈ+ t M? #B + iÈB i"M çm¬B- /mM; M
T?–M v m K`- K°i ç¬B K„i K¨m iQK M?bM [m +¨M; [m€B /`X

J½ G L bU FBM? M;¢+ i` M K†i iW iW #B M K'i,

@ E?¬M; M;?o iÈB K i?9 F? QÈ+ +O E?„+ G¬B L H¢B H¨ K°i h?Ov v m M ;B¨- H

L ;B¨ +?QM? H¨ bBM? b®M; Î #B M b•m F?¬M +MM;- +?QM? H¨ K°i HQ¢B +QÌM; c
i?•M +"M- M?QM; L ;B¨ i`QÎM; i?¨M? +ÁM K¢M? ?ÆM h?Ov GQM; M?B mX h`QÈ-
K„i iQK- K¨m K„i #B m i?` +?Q +'T #"+- ç¢i iÈB pQÆM; +'T L ;B¨ +?QM? H¨ +Ym +

L ;B¨ çQÊ+ tQM; H¨ om v m +O #B M +ª- +€+ M¨M; K ?B m i?Ov- çB M- T?QM; i
#B M `°M; ?¢M +? - #¼M ?¼ pšM M?Q i`QÈ+ i?m°+ HQ¢B +Ym +'T K i?9X

L ;B¨ KdK +QÌB,

@ *QÌM; ç¢B K T?€T bQ M;¨B F?Ä2 +?S- /QÈB bU #ªQ p +O i - i F?¬M; i? ç M
+O i X

J½ G L KdK +QÌB M¦B,

@ h?"i + Q ?SM;- E?„+ G¬B L +¦ i? +¦ ç²M; ç°B H¨ M;QÆBX "'i [m€- ç•v H¨ id i?Q
i?"M ?X

oW M¦B tQM;- J½ G L pmM; i v H M- [m M; K M; +?Êi HQû- K°i +•v i`QÌM; #BM?
ç½ tm'i ?B M i`QM; i v M¨M;X >'T /šM K¼B M;QÌB M?'i +?QM? H¨ K°i F?®B i?Ov iE
T?€T i`QÊM;- F?®B i?Ov iBM? M¨v i? iQ+? +Ð iY iBM? +–m +O .B T•K h`9+- bU
[m M; KBM? i?m°+ iQM? K T?€T M;mv M i® i`QM; F?¬M; F?Q M²M; ç"K H MX E?
+?QM? H¨ K°i FB M i?–M F?Q [m M; KBM? ? X

.QÈB bU i`Ê ;B9T +O L ;B¨- H9+ M¨v K T?€T +O E?„+ G¬B L `®i +m°+ ?Q¨M i¨
ªQ T?¦M; tm'i- +kM; F?¬M; T?ªB ?QÈM; J½ G L iB M +¬M;- K¨ H¨ ç2K L ;B¨ i`QÈ
M i`QM;X

h?'v K°i K¨M M¨v- .B T•K h`9+ /QÈB ç¨B M?`M F?¬M; çQÊ+ i?'T ;B¼M; FBM? ?¬,

@ h?Ov ? bB m +'T K T?€T, JBM? ?ªB çªQ €M?X

aB m +'T K T?€T +kM; ;–M ;B®M; pÈB bU i²M i¢B +O +'K +?9X "bM? i?QÌM; K¨ M
;B B +kM; `'i F?¦ i?B i`B M- M?Q i? M¨Q H¢B /QÈB i v E?„+ G¬B L i?B i`B M- ç9M
i?B i`B MX >B m [mª +O K T?€T M¨v `'i çÆM ;BªM- i?m°+ H¢B K T?€T T?K i`Ê-
+? M,M; HU+ +O bBM? p"i i`QM; T?¢K pB # KQÆB i?QÈ+- T?K+ +? KQÌB T?–M
T?QÆM; F?¬M; T?ªM F?€M;X a m F?B T?K+ +? - K T?€T bQ +¦ i? ç¢i çQÊ+ dyW
i? M¦B ç•v H¨ K T?€T ;B9T #B M i?¨M? K°i M;QÌB F?€+- `'i Qi +¦ M;QÌB bY /KM;X

J½ G L i?'v K T?€T M¨v +kM; ;B"i KbM?- K¨ H9+ M¨v E?„+ G¬B L +kM; +¦ i? v ç´
b€Q /QÈB i€+ /KM; +O i?Ov M;mv M i® F?´M; H² ç²M; i?ÌB #B M K'i- i?•M i? +O
M? m M?Q ç9+- +?d +¦ /mM; M? M H¨ +O +?QM? KbM?X *kM; `'i tBM? ç T ?X E?„
?ªB v m +kM; `'i tBM? ç T- +MM; pÈB L ;B¨ iU M?Q ? B i, Km°B tBM? ç TX

æm¬B `„M p†M p Q- E?„+ G¬B L ç½ çB iÈB # M M;QÌB L ;B¨- ;B[ p` i`Q bQM; bQ
ç²M; i?ÌB pmM; i v i`€B H MX h`QM; i v H K [m M; H M i`¨M ?Q€ i?¨M? K°i i`QÌM; +
i€+ ;B®M; M? m- ?B M M?B M F?¬M; T?ªB H–M ç–m T?®B ?ÊTX

G9+ M¨v- M?[M; M;QÌB F?€+ ç m ç M; +?bK ç„K i`QM; iBM? i?–M i? ;BÈB K¨ .B T
.B T•K h`9+ KÈB +¦ i? +ªK M?”M çQÊ+ `ä `¨M; #B M ?¦ i` M M;QÌB h¬ G¢T- MQÈ+
K€- i?'K QÈi +ª F?,M +?2 K†iX

L¨M; M?”M ` i `²B- M¨M; M?'i ç`M? ç½ M?”M ` i X L?QM;- i¢B b Q M¨M; H¢B F?
i`QÈ+\

h`€B iBK ç m çÈM F?B M .B T•K h`9+ F?¬M; i? M¨Q i?Î M´BX *?Q /M ç®B K†i pÈ
M¨Q- ?„M +kM; F?¬M; ? +¦ +ªK ;B€+ ;–M M?Q imv i p¼M; M?Q H9+ M¨vX >„M Km®
H–M F?€+ ç m M¦B F?¬M; ` +•m- M;U+ M?Q #` K°i M;¼M M9B HÈM ç H MX L¶B
M„K +?†i? B i v- K¦M; i v ç•K p¨Q HÁM; #¨M i v +kM; F?¬M; ? +¦ +ªK ;B€+- +?d +
tm¬B tm®M; i?2Q M?[M; M;¦M i vX

æ9M; H9+ ç¦ i?b K°i iB M; ?9 /¨B p M; H M,

@ * M;ÊB S?€T G K- i ç½ i?m X

h? M? •K i`¨M ç–v bU FBM? M;¢+ ç½ FûQ .B T•K h`9+ iW i`QM; +U+ ç° #B i?QÆM
ç–m ?„M HBM? [m M; +?Êi H¦2- M¶B ç m çÈM i`QM; HÁM; +kM; #B M K'i i`QM; M?

S?€T G KX æ9M;- M;mv M M?•M +?QM? H¨ pb S?€T G K5 h¬ G¢T F?¬M; +?`m M?”
? M ?¢ +O M¨M; ç½ +QÈT çB +O M¨M; K°i ?²M K°i T?€+? b Q \ L¨M; bÊ HB M HKv
S?€T G K i`ª i?MX

L;?o i?¬M; çB m M¨v- €M? K„i imv i p¼M; +O .B T•K h`9+ #B M i?¨M? FB M ç`M
i?QÌM; [mv i i•K +O i `²BX "'i F ç®B K†i pÈB M?[M; F?¦ F?,M iÈB KS+ M¨Q- H9+
+?Q M¨M; `ÌB F?ÄB i X h b) /MM; iQM? K¢M; +O +?QM? KbM?- HBM? ?²M KbM?-
ç #ªQ p M M;mv +O M¨M;X

h?m ;B'm i•K ibM? H¢B- .B T•K h`9+ [m v M;QÌB ç®B K†i pÈB Zm M; KBM? i?€M?

h`QÈ+ ç¦- J½ G L ç½ tm'i ?B M #B M ?¦ `'i HÈM- MK +QÌB p¨ €M? K„i p®M ¬M ?/
#B M K'i- ç M; i?'i i?–M çSM; ç¦X S?Q i`QÈ+ K T?€T #¨Q F?B i #¢+? Ui`„M; iBI
K„i H¨K +?Q QÈi bkM;X L¨M; /QÌM; M?Q M;QÌB K'i ?²M- M;Æ M;€+ çSM; ç¦- i?”K
i`QÊM; i`QM; i v +kM; ç½ K'i çB ?¨Q [m M;X

@ *¦ i? M¦B +?Q i #B i #¨B + M¨v i M H¨ ;b F?¬M;\

h? M? •K +O J½ G L +¦ +?9i F?¨M F?¨MX

.B T•K h`9+ ;”i ç•m M¦B,

@ h M H¨ õZmv F?Sö Uh`Î p VX

J½ G L i?b i?¨Q,

@ õZmv F?Sö- õZmv F?Sö- [mª M?B M H¨ i M `'i ? vX *¦ +ªK t9+ K¨ T?€i ` + F?9
b•m M?'i i`QM; HBM? ?²MX L;QÆB ç½ ç¢i iÈB w M;?o i?U+ +O iBM? i?–M ? K T
i?€T J¢+? E?„+ J G M bQ T?K +kM; F?¬M; i? H¨K i®i ?ÆM M;QÆB çQÊ+X L;QÌ
M?B K HU+ UbS+ H•v i`mv M- H M i`mv MV M?Q +O M;QÆBX h M;?o- +?Q /M F?
M¨v +O M;QÆB +kM; +¦ i? +ªK M?B K `'i M?B m M;QÌBX

.B T•K h`9+ +QÌB F?´ K°i iB M;,

@ æ€M; iB +- M¦ H¢B F?¬M; i? M¨Q +ªK ç°M; M;QÌB K¨ i i?U+ bU Km®M i€+ ç°M;

h•K ibM? J½ G L /QÌM; M?Q ç½ F?¬B T?K+ p¨B T?–M- M?€v K„i p¨B +€BX h` M
H¢B K°i ;B¼i MQÈ+ K„i- ;B®M; M?Q H ?Q ç€B pk U?Q H ;†T KQ V- /€M; p ç°M

@ L m F?¬M; T?ªB ibM? v m +?•M i?¨M? M?'i- H¨K b Q +¦ i? ?€i M´B #¨B + M?Q p

.B T•K h`9+ M¦B,

@ æ i¢ ç½ F?Q+? H - id i?Q +O +?9M; i +¦ i? t2K M?Q F i i?9+ `²B +?S\

J½ G L M? M?¨M; ;"i ç–m

@ .MM; T?QÆM; i?S+ ;b- bÊ ``M; i +kM; F?¬M; i? M¨Q +?B M i?„M; M´B M;QÆB
ç½ pb i K¨ ªK ç¢KX L?QM; K°i M;¨v M¨Q ç¦i M;?o ``M; +¦i? F?B m +?B M çQÊ+
i`Î H¢B ibK M;QÆBX h +¦i? M?bM K†i i?"i +O M;QÆB-#B ii M +O M;QÆB F?¬

G9+ M¨v- +,M +S p¨Q i?U+ HU+ K¢M? v m p¨ F?QªM; +€+? F?€+ M? m iÈB b¨M ç'
/–M idM? H¢B iW i`QM; iB M; + i? K„Ui? HQÆM;-K„H VX *?d +¦çB m i`QM; HA
bS+ +ªK M?B K +O iB M; + +S ç¼M; H¢B K½B F?¬M; `ÌBX *QÌM; ;Bª idM? H¢B
J½ G L M?"M i?m X

J½ h•v J¢+ ç¢B ç M;Æ M;€+ M?bM .B T•K h`9+X >„M ç½ +?B M i?„M; Zm M; KBM
G K-?ÆM M[+?d /MM; iBM? i?–M K T?€TX æ•v `®i +m°+ H¨ HQ¢B +QÌM; ;Bª M?
M;QÌB F?¬M;\ E?¬M; #B ii¢B b Q-H9+ M¨v i`QM; HÁM; H½Q H¢B bBM? ` K°i +?
+?d pb i?•M ªM? +O M;QÌB i? M? MB M ç¦X

.B T•K h`9+ M?bM J½ G L H„+ ç–m,

@ sBM H¶B-#•v ;BÌ i?b +?Q çQÊ+X

J½ G L i?'i p¼M; M?bM ?„M,

@ h¢B b Q\

.B T•K h`9+ M¦B,

@ "ÎB pb i +ÁM Km®M i? K ;B pk F„ ç¢B #d Uç¢B ?°B i?B päVX L m M;QÆB M;mv
/Si-M;QÆB b) çQÊ+ i?'v ?bM? /€M; +O i -+kM; b) #B ii M +O i X

J½ G L i?Q€M; i?Î T?¨Q M? M?äK-M¦B,

@ æQÊ+ `²B-i b) çÊB K°i +?9i p"vX G½M; *€+? ç¢B bQ-K T?€T [mv ii€B Ui`"M
+¦i? F ii?9+X

L¦B tQM;-M¨M; çB i?ŠM; tm®M; /QÈB ç¨B-#¦M; HQM; p®M ``'i i?–M i?€M? H9+ M¨

G M æ`+? L?o-a•K *€+?-G½M; *€+?-€M? K„i# p` ç¢B K ç¢Q bQ ç m i"T i`mM; i`
J T?€T T?ÁM; M;U F i ;BÈB K¨ ?¼ #® i`Q i`QÈ+ F?B i?B ç'm ç½ #B M K'iX .QÈB
#¼M ?¼ ç m K K M-K'i F?ª M,M; çB m F?B M +?QM? KbM?-#'i F B +kM; ç m QI

G½M; *€+? K½B ç M F?B .B T•K h`9+ çB tm®M; ç¨B KÈB H'v H¢B bS+-+'i + Q ;B¹

@ J T?€T ç¢B #d [mv ii€B Ui`"M +?mM; F i ?°B i?B K T?€TV ç½ F ii?9+X E i [m
pk F„ ç¢B #d +?'K /SiX a m F?B M;?d M;ÆB MY + M? ;BÌ-pk F„ ç¢B #d b) çQÊ+ /

h`QM; p¬ b® i? M? •K #¨M i€M-.B T•K h`9+ #B M K'i-F?¬M; B i?'v ?„M ``ÌB çB M
M?'i i?ÌB-/•M +?9M; G K æ`+? • hQ #¨M i€M M?B m M?'i p pB + i?Q bBM? i`QM; i
M¨v `®i +m°+ +¦i?•M T?"M ;bX

*¦H)-#bM? i?QÌM; /•M +?9M; +kM; F?¬M; i? #B i `ä çQÊ+ ibM? ?m®M; +K i? i
M?QM; F?B .B T•K h`9+ pW KÈB #„i ç–m ç€M? ç¨M ç½ T?¦M; ` ?¨Q [m M; K¨m i
#B i-pb i?ªB ?²M; U+–m p²M;V +'T #"+ ç½ bÈK t•K M?"T p¨Q HÁM; M;QÌB iW H•m

h` M [mw i•M i? B U+?¶ M;²B /¨M? +?Q F?€+? [mw @ ?¨M; ;? oASV-J½ h•v J¢+ M
+ªK i?'v ?¬K M v ç½ #` FQ+? i?Q+? K¢M?-b m MY M;¨v KÈB F?¬B T?K+ çQÊ+ i•K
+O .B T•K h`9+ M?Q pšM T?ªM; T?'i # M i B-``'i H•m F?¬M; iB m i MX

h`QM; H9+ p¬ w [m v ç–m M?bM +QM ;€B KbM?-H½Q FBM? M;¢+ T?€i ?B M-ç¬B
M¦B,

@ S?QÊM; >Q¨M;-+ F?9+ pW `²B ``'i ç°M; HÁM; M;QÌBX h F?¬M; M;Ì M´B •K M?
ç M M?Q p"vX L; v +ª M;QÆB +kM; #` +ªK ç°M;X *¦H)-#•v ;BÌ M;QÆB M M +•M M
çBX

h¬ G¢T HB + M?bM J½ h•v J¢+- M¦B,

@ h M¦B `²B-i b) F?¬M; t2K tûi ;b +ªX L m M;QÆB Km®M-i +¦i? H'v / M? M;?o
b m F?B i?¨M? ?¬M-i b) F?¬M; ;†T H¢B ?„MX

J½ h•v J¢+ F?¬M; ? #B i-i`€B iBK +O M;QÌB +QM ;€B H¢M? M?Q #,M; M¨v ç½ ç"
pÈB #bM? i?QÆM;X "ÎB pb M¨M; ªQ iQÎM; `^M; /M F?¬M; i? Î +MM; .B T•K h`9+ M
;ª +?Q ?„M i?b +m°+ çÌB ç½ F?¬M; +ÁM ;b ç€M; i?'i p¼M; M[X L?QM; M°B i•K M¨
bU iÈB H9+ ç¦- ?„M U+?¨M;V b) i? M¨Q ç•v\

a m MY + M? ;BÌ- €M? K„i +O ç€K /•M +?9M; ç½ +?mv M b M; b•M ç'm pk F„X J
T?K+ b m +9 b®+ Î i`"M +?mM; F i K T?€T M?QM; +kM; F?¬M; Km®M #Ä [m pÁM;
M,K K°i H–M M¨vX

*ª M,K imv M i?O p¨Q +?mM; F i ç m ;B®M; M? m- K M; Kk +?2 K†i- +?d F?€+ K°i
+?mv M i?¨M? i` M; T?K+ pä boX

h` M b•M i?B ç'm +O +€+ pä bo +kM; +¦K°i #bM? i? B Ub¨M ç'm- b•M F?'mVX *?
F?¬M; T?ªB ç i?B ç'mX "ÎB pb +¦i? iB M p¨Q pÁM; +?mM; F i i?b i'i +ª ç m H¨ F}
+¦i¼ F} +O +?QM? KbM?X "ÎB p"v M M /B M iQ+? +ª MY ;B€Q i`QÌM; # M M¨v ç

E?„+ G¬B hQ " çB iÈB i` M ç¨B-i? M? •K çQÊ+ ç'm F?Q T?¦M; ` `'i t ,

@ >°B i?B p,M pä- pÁM; +?mM; F i pk F„ b„T #„i ç–mX sBM KÌB ok M?¢+ i? B +?OX

æ€K /•M +?9M; ç m M;?2 i?'v- H9+ M¨v çQÊ+ p¨Q pÁM; +?mM; F i pk F„ +¦# pä b
M?¢+ i? B +?O `®i +m°+ b) H¨ B\ E?„+ G¶ hQ M;mv M bQ€B +?,M;\

J°i i?•M ªM? K¨m ç2M M? M?¨M; ?¢ tm®M; iW T?Q [mw i•M i? B-bQM; +?QÎM; ;
K°i +QM +?BK HÈM ?¢ tm®M;- ç¬B K„i K¨m iQK H¢M? #,M; M?Q F?¬M; +¦iB m çB
;b- pW M?Q F?¬M; M?bM ;b +ªX h`QM; M?€v K„i- K°i ;B¼i H ç½ çQÊ+ +?2 ;B'mX

kR3X *?QÆM; kR3, h K "ªM; æ L?'i

Zm M; JBM? i?€M? M[H¨K J L?¢+ h? B *?O- >„+ •K i?€M? M[H¨K ok L?¢+ i? B +
MÊ pÈB G K æ`+? • hQ K¨ ç MX

E?„+ G¬B hQ " pW T?B m M?B M ?¢ tm®M; /QÈB ç¨B ç½ F?QK M;QÌB ?¨M? H pÈ
K¨ M; v +ª ç M J½ h•v J¢+ ç¢B ç +kM; F?¬M; ç p¨Q K„i- H½Q i'i M?B M F?¬M; /€

h¬ G¢T #bM? ioM? çSM; Î i`mM; i•K #bM? i? B €M? K„i pšM M?Q i? @ p¬ ?²M i`®M
M¨M; KÈB #B i çQÊ+- M¨M; ç½ T?ªB ç'm i` M? iQ iQÎM; #B i# Q M?B m KÈB F?¬M
[mv i i€B ç M; çSM; ç ibK #¦M; /€M; M;QÌB i`QM; K°M; @ .B T•K h`9+X

E?„+ G¬B hQ " +'i + Q ;B¼M; M¦B ,

@ :B®M; M?Q J S?€T æ¢B "d [mv i i€B- [mv i„+ /Q ok L?¢+ i? B +?O i?•M iU [mv
b) i?„+ K„+ ok L?¢+ i? B +?O b Q i` im´B M?Q p"v-i +¦i? M¦B +?Q K¼B M;QÌB #B
pÈB J L?¢+ i? B +?O +MM; ç M iW K°i MÆB-ç` p` +kM; M; M; M? mX

GÌB pW çQÊ+ M¦B ` -iQ¨M i`QÌM; H¢B K°i T?2M M€Q ç°M;- /•M +?9M; G K æ`+? •
OM; ?° #ÎB H)- S?€T G K H¨ pMM; ç'i i?–M i?€M?- G K æ`+? • hQ H–M M¨v +¦i? K
i?'i i?€T i?€T +?O H¨K K pk HQÐM; M?¢+ i? B +?O i¢B o,M ok æ¢B "d- pBM? /B m
+–M T?ªB M¦BX

h¬ G¢T i?Q€M; +?9i K'i FB M M?šM M?bM E?„+ G¬B hQ " K°i +€BX

@ L;QÆB +¦i? çB tm®M;X

E?„+ G¬B hQ " #` €M? K„i H¢M? M?Q #,M; +O h¬ G¢T H¨K +?Q ç€v HÁM; T?€i H
M;QÌB ?¨M? H `²B HmB p T?Q b mX

h¬ G¢T +?"K `½B iB M H M p¨B #QÈ+- çB ç M KûT #bM? i? B- ç M ;–M M?bM F„ p¨
T?€i ?B M ` .B T •K h`9+- F?Qª M; +€+? ;–M M?Q p"v- i?•M ªM? [m2M i?m°+ M?C
çQÊ+X L?QM; F?B M +?Q M¨M; i`QM; HÁM; ç m t¦i H¨ H9+ M¨v .B T •K h`9+ F?¬
i?ªM M?bM p T?Q i`QÈ+- i`QM; K„i H° p H¢M? M?¢i F?¦ iªX

@ h F?¬M; T?ªB J½ G L F?¬M; i?m°+ Zm M; JBM? +MM; pÈB M¨M; i - i ç M iW >
HÁM; i M?Q H'v HÁM; J½ G L i`QM; i`"M ç'm K T?€T i?b F i +K+ +?d +¦ K°i- i K
T?"M ;b- ç M pÈB i`QÌM; ç'm M¨v- +€+ M;QÆB b) T?ªB im•M i?2Q [mv i„+ MÆB ç•v

S?QÊM; >Q¨M; ?mv i K¢+? +MM; pÈB i?•M T?"M G K æ`+? • hQ +¬M; +?9 - F?Q i
i?2Q iWM; HÌB M¦B iW i` M i?•M i? h¬ G¢T iQ€i ` X

@ ok "d [mv i i€B5 ZmB i„+ M?Q b m , >¶M +?B M- M;QÌB +ÁM çSM; p[M; +m®B +M
i€B- +¦ i? bY /KM; #'i +S i?O çQ¢M M¨Q- M;Q¨B i`W F?¬M; +?Q T?ûT `ÌB F?ÄB +
"„i ç–mX

hB M M?"T ok "d [mv i i€B ;²K 8 M;QÌB- F +ª .B T •K h`9+ +kM; ç m F?¬M; M;?o ç
+¦ [mv i„+ H¨K [mv i„+ M?Q p"vX *Æ #ªM H¨ F?¬M; ;B®M; M?Q +€+? Zm M; JBM? i?
i?U+ HU+ +O [mv i i€B imv M i?OX

S?ªM SM; M? M? M?'i F?¬M; T?ªB H¨ .B T •K h`9+ ? v +€+ i?Q bBM? t T ç–m K¨ H
?¨QX

"^M; p¨Q H K +'T i?U+ HU+- i¢B MÆB +QÌM; ;Bª M?Q ?Q MÎ i`QM; `WM; M¨v- H¼i
T?ªB +¦ #ªM HoM? ?ÆM M;QÁB- M m F?¬M; ç½ F?¬M; çSM; MÆB ç•vX >„M M? M'
/`T 9 M;QÌB +ÁM H¢B +?Q F`T T?ªM SM;- i v i`€B p¬ i? M? p¬ iS+ M?„K p¨Q +ª 9

*MM; H9+ ç¦- K°i i? M? •K +?'M ç°M; /[/°B p M; H M- #¨B / M? i K ?¨Q çSM; # M
+?B m- # M;QÌB M?Q # KkB i M #„M i?ŠM; ` M;Q¨B i?2Q # ?QÈM; F?€+ M? mX

h?'v M;k ?¨Q ç€M? HûM- i`QM; HÁM; .B T •K h`9+ #WM; H M K°i iB HY ;B"M- i•K
ç„K i`QM; i?•M ªM? h¬ G¢T M[X

L;k ?¨Q i?'v .B T •K h`9+ ?QÈM; ç M KbM? +?m˜M #` ç°M; i?O i?b HB M # v M;QÊ
` K°i i`¨M; iB m •K + Q p9iX

G9+ M¨v i` M i`QÌM; ç'm- +MM; pÈB iB M; ?¬ ?Q€M- i`QM; i?ÌB ;B M +?ÈT K„i- i¢I
+'T `ÆB tm®M; ? i i?ªv ç m T?€i bBM? M?[M; +?mv M #B M FBM? M;QÌBX

æ–m iB M H¨ K°i ç¢Q ?Qª ?²M; b„+ M?Q çB M t¢ p¨Q- i`QM; iQ+? i„+ H Q p¨Q i`QÌ
+m²M +m°M i` M i?•M ?bM? +QÌM; K½M? ?¢ tm®M; M;²B M; v M;„M # M +¢M? M?'

L; v b m ç¦- # iB M; HQM; M;•K M?Q ç²M; i?ÌB p M; H M +MM; H9+X .QÈB €M? K
i¢Q ` i` M K†i ç'i M?[M; KªM; ?„+ b„+ # Q T?O- i K ç¢B +U HQM; pÈB # K¨m b„+ I
v ç MX J°i >„+ GQM;- K°i G K b„+ h?m, GQM; p¨ K°i +U HQM; ?MM; i`€M; iQ¨M
K°i i–M; FBK +?9+ H°M; Hšv @ EBK *?9+ GQM;X

E pW ` i v ç€M? HûM .B T •K h`9+ @ M;k ?¨Q- bÎ ?[m iQ¢ F} >„+ GQM;- EBK *?
i` M M?` ?¨Q +ÁM H¢B h?m, GQM; H¨ +O ç i K ?¨QX h K ç¢B +U HQM; pW # v ç
+?9M; +?mM; [m M? i`QÌM; ç'm ç½ /•M; H M ç M çdM? çB KX

L?bM [m - .B T •K h`9+ +¦ p çÆM #¢+ F?¬M; ? ;¼B ` K i?9- +?d K°i i?•M K°i KI
tmM; [m M? ?„M- iS ?¨Q +ÁM H¢B ç m ç½ ;¼B p iQ¢ F} Qi M?'i H¨ #€i ;B B K i?9X

:B[F?¬M; i`mM;- EBK *?9+ GQM; T?€i ` K°i iB M; HQM; M;•K H M? HªM? M?Q F?
HQM; +O ç i K ?¨Q T?mM ` K°i ç¢Q FBK +?9+X æ²M; i?ÌB T?Q /QÈB- >Qª o•M a
/U+ # v i?ŠM; H M i`ÌB- T?€i ` K°i +¶ HB i ?Qª M?Q Km®M ç®i +?€v ? i F?¬M; F?
b Q t i +MM; K°i KK+ iB m pÈB FBK +?9+ HQM; ?QÈM; iÈBX

L?Ì bU tm'i ?B M +O >Qª o•M aQ- i?•M T?"M +O ç M?'i ?¨Q ç½ #°+ H° `ä- .B T •K
>²M; aQ i?•M pQÆM; " L?o æS+- p"v #'i Hm"M EBK *?9+ GQM; F} bo H¨ B- K°i çB
+MM; pQÆM; [m®+ pÈB ç M?'i ?¨QX *MM; K°i [m®+ ;B - çQÆM; M?B M HQÐM; ç
ç®B T?¦ pÈB ç`+? M?•M i`QÈ+- i`QÈ+ K„i h?m, GQM; iQ¢ F} +O ç i K ?¨Q H¨ KK+

@ > M ?¢X

h?m, GQM; F} bo v m FB m [m€i H M- F?¬M; M;Ì H¨ i? M? •K +O M[iY- iY b„+ ç'ı
#°+ T?€i /[/°B i`mv M tm®M; /QÈB- ?ÊT i?¨M? K°i i? i?®M; M?'i pÈB h?m, GQM;
b M; K°i # M- i`€M? K°i +?B m +¬M; FQ+? +O EBK *?9+ GQM;X hmv +?d H¨ #€i +
?¶ i`Ê +O F} bo i` M HQM;- i` M F?¬M; i`mM; bU HBM? ?Q¢i +O M¦ +¦ i? M¦B ?Q
o•M aQ p¨ EBK *?9+ GQM;X

" M FB - ç M?'i- M?` ?¨Q HB M i?O +¬M; FQ+? i K ?¨Q i?b T?Q # M M¨v .B T •K h
FQ+? +O KbM?X

h?'v .B T •K h`9+ F?¬M; +¦ iQ¢ F}- M;k ?¨Q M?'i i?ÌB ç¢B ?,- imv ?„M F?¬M; +¦ F€
i? H¨ M;QÌB +?B M i?„M; +m®B +MM;- M?QM; M m #¨B / M? + Q K°i +?9i +kM; b)
i?QÎM; ?ÆM- i®B i?B m bQ pÈB J S?€T æ¢B "d pW `²B- T?ªB #B m ?B M M,M;
i`QÎM; KÈB çQÊ+X *?Q M M- b m F?B +QÐB i` M çQÊ+ >„+ GQM;- b) H"T iS+ M?„

*U ç¢B >„+ GQM; i`B M F? B bQM; /U+- [m–M; bQÆM; KM [m M? M;QÌB M?Q ç€K K
.B T •K h`9+- i–M; K•v ?„+ €K K T?€T ?O i?U+- F?¬M; M?[M; +¦ iQM? ,M KÁM `'i
i®+ ç° ç®B T?QÆM; ;BªK K¢M?- K°i F?B #` # Q T?O `'i F?¦ ç i?Q€i i?•MX

aQM; bQM; ç¦- b m F?B >„+ GQM; ?¢ tm®M; ç¦M H'v M;k ?¨Q- +Æ i? +ÁM /QÈB ç'i
.B T •K h`9+ H Q iÈB- +U ç¢B bQM; /U+ i`B M F? B- +Æ ?² T?QM; FQM i'i +ª çQÌM

L;k ?¨Q +QÐB >„+ GQM;- i v tm'i K°i i? M? +U ç¢B HQM; i?QÆM; /¨B i€K i?QÈ+-
+'T ç'm F?Q F?¬M; M;WM; i?B m ç®i- iU #B M H†M; i`QÈ+ +ÆM #½Q HÈMX

*?B M i?m"i +O M;k ?¨Q [mª i?"i ``'i tm'i b„+- ç®B i?O i?U+ HU+ F?¬M; K¢M? H„K
M M i`QÈ+ iB M /MM; ç€K K•v ?O i?U+ H¨K +?"K i®+ ç° ç®B i?O H¢B- b m ç¦ #^M;
+U HQM;- iU KbM? tm'i HQM; i?QÆM; imM; K°i +?B m i`Q K¢M; p¨Q ç®B i?O- ?¨M
i'i b€iX *?d +–M ?¢ ;K+ ç®B i?O M¨v- b m ç¦ b) iQ¢ bÆM [m M ?´ ç'm- +?Q /M `®i
/ M? /U i?„M; çQÊ+ K°i M;QÌBX

v iQÎM; ?Q¨M ?ªQ- H¢B +MM; >„+ GQM; T?®B ?ÊT- t2K M?Q ç®B T?QÆM; ç½ F?¬
iB M- ?„M ç½ T?€M çQ€M b B i?U+ HU+ +O ç®B i?OX

"QÈ+ H M T?Q i`QÈ+- iY /B K #¢Q T?€i- +QÈ+ #° .B T •K h`9+ M?Q HQm i?m, ?¨
i€+ iQÎM; M?Q i–K i?QÌM;- çÆM ;BªMX

h` M K†i ç'i ç'm i`QÌM; #¶M; F`+? HB i `mM; ç°M; K¢M?- •K p M; ;–K ?®M; M?Q +
i?`M? M°X

hY /B K #¢Q T?€i +kM; F?¬M; T?ªB tm'i ?B M i` M M;QÌB +O .B T •K h`9+- K¨ +€+
K°i Hm²M; iY b„+ ?Qª /B K `U+ `Ð çQÌM; FQM? R i?QÈ+ # v i?ŠM; H M i`ÌB- K¨ H9+
#´M; M?B M

>®M; @

>„+ GQM; i`QM; KB M; T?€i ` K°i iB M; ` M `o i?"i i? HQÆM;- +U ç¢B HQM; i?•M
M?B M i? v ç´B- M;ª M;?B M; # v H M F?¬M; i`mM;- +m®B +MM; F?®M; +? F?¬M
+? Q çªQ- iW KB M; p i i?QÆM; FBM? F?OM; MÆB #KM;- iWM; KªM; HÈM HQM;
GQM; pÈB HU+ T?ÁM; M;U +QÌM; ?½M +O HQM; H•M +kM; ç½ F?¬M; +€+? M¨Q #

æ°i M?B M # v H M K°i M;¼M iY /B K F?B M M;QÌB t2K p¬ +MM; +?'M ç°M;- ç•v H
i`QÎM; i?¨M?- i?•M H¨ +Ym +'T i?QÊM; p` K i?9- +¬M; FQ+? p¨ T?ÁM; M;U p¬ +M
+?Q F`T i? ?B M i?U+ HU+ +O KbM? ç½ #` i?QÆM; M†M;X o"v i?b i°i +MM; ?Qª

*?QM? .B T •K h`9+ ç½ +'T +?Q ç€T €MX G9+ >„+ GQM; +? Q çªQ i`QM; F?¬M; i`
H MX æ9M; p"v- +?QM? H¨ # v H MX

*kM; F?¬M; T?ªB #ˆM; M,M; HQÊM; ?¶ i`Ê +O sQ+? iBM? >²M; GBM? K¨ +?¨M; iU

*¬M; FQ+? +O EBK *?9+ HQM; i?b çÆM ;BªM- M;Q¢B i`W HU+ tmv M i?'m +U+ K¢
i`B M +ÁM H¢B F?¬M; +¦ ;bXh?m, HQM; K†+ /M ç²M; i?ÌB T?€i ` F?Q iS+ i'M +¬M
bmv M;?o F?€+- M¨M; F?¬M; ;B®M; M?Q ? B M;QÌB +¬M; FQ+? .B T•K h`9+ i`U+
pU+ tmM; [m M? M;QÌB- T?QM; iQª i'i +ª i?¬M; H° Mû i`€M?X

" i M M¨v KÈB ç•v +ÁM H¨ ç`+? M?•M- M v [m v H¢B T?®B ?ÊT +kM; ,M w i?"T T?
M?'iX

æ²M; i?ÌB iY b„+ [m M; K M; i` M # M;QÌB +kM; T?€i ` - M?bM i? M? HQM; i?QA
h`9+- #¼M ?¼ +kM; #B i ?„M +QÌM; ç¢B- M?QM; +QÌM; ç¢B ç M KS+ M¨Q i?b +kM
Qm i? +O K i?9- /MM; K T?€T F?¬M; M;WM; +¬M; FQ+? M?^K iB m ? Q bS+ K¢
HU+ imM; çÁM +m®B +MM;X *?B M i?m"i imv çÆM ;BªM M?QM; +kM; `'i ?[m ?B m

æ®B K†i pÈB +¬M; FQ+? +O # M;QÌB # v ç M # M M;QÌB- .B T•K h`9+ pšM ;B[M
+?d tûQ H M i`ÌB- €M? K„i i?•K i`–K M;QM; iK M?bM p¨Q # M;QÌBX L?QM; F?B +¬
b„T T?O tm®M; i` M M;QÌB ?„M i?b #¶M; M?B M iY ªM? +?"T +?MM; - MQÆM; i?2Q
` - i` M K†i ç'i tm'i ?B M K°i ?® b•m i?"i HÈM +ÁM i?•M ªM? .B T•K h`9+ H¢B K'i

h?m'M /B\ G) M¨Q +¦ çQÊ+ F?¬M; ;B M K T?€T i?m'M /B\

E?¬M;- çQÆM; M?B M F?¬M; T?ªB i?m'M /BX "^M; p¨Q iBM? i?–M HU+ p¬ +MM; +Q
K T?€T +¬M; FQ+? +O # +QM K i?9 pšM +¦ i? ibK çQÊ+ K°i +€B F?2 ?Ð- HB M
iÈB M;QÌB- F?2 ?Î i`QM; M?€v K„i tm'i ?B M- ?„M ç½ i?Q€i Hv çQÊ+ +¬M; FQ+? T

" M #Ì ?® b•m- .B T•K h`9+ çSM; M;¢Q M;? i` M K†i ç'i- +´ i v T?ªB `mM H M- i`Q
/¨B i€K i?QÈ+- bS+ M†M; pQÊi [m ? B i`,K +•M ;B®M; M?Q K°i +¼M; +Ä M•M; H M
K°i iB M; M´ +?¦B i B- M?Ì p¨Q T?ªM HU+- i?•M i? .B T•K h`9+ ç½ # v i?ŠM; H M
K°i +€B `½M? b•m ?Q„KX

" M;QÌB i` M F?¬M; i`mM; H"T iS+ T?•M i€+- K¨m iQK ç"K T?¦M; i?Q+? i` M M;Q
#¼M ?¼ FB M; F} M?'i- K¨ M; v H9+ i?•M i? .B T•K h`9+ T?B H M iÈB i`,K Kûi- ç
p¨ #„i ç–m `ÆB tm®M;- +€B M;¼M HY i?•K K¨m iQK ?mv M H +?¦B K„i 'v H¢B tm
H M- T?Q b m HQM; HY iQK T?mM ` - i?ŠM; ?QÈM; >²M; aQ i?•M pQÆM; " L?o

>Qª p•M bQ K†+ /M +¦ i? # v- M?QM; # v HQÊM ?B M M?B M F?¬M; T?ªB H¨ i?S
pÈB +U HQM; +?"K ?ÆM F?¬M; QiX J„i i?'v .B T•K h`9+ ç M; /MM; ç'm F?B # v iÈ
F?¬M; F?ÄB i`–K tm®M;- Mû i`€M? ç½ H¨ pB + F?¬M; +¦ F?ª M,M; `²BX

@ >²M; o•M- +?Q i bS+ K¢M?X

" L?o æS+ ?ûi H M K°i iB M;- /QÈB +?•M ?„M o•M >Ä bQ M?'i i?ÌB M´B H M M;¼
i? +O +ª ? B ?Q¨M iQ¨M # Q T?O p¨Q # M i`QM;X h`QM; M?€v K„i- ç'm F?B K¨m i
" L?o æS+ +kM; ç½ #B M i?¨M? ?bM? M;¼M HY X J†+ /M M? M b„i ?ÌB ?Êi ?ÆM M
ç¢B i?`M?X

EBK +?9+ HQM; F} bo +MM; i?Ov HQM; F} bo ç m #B i- M m " L?o æS+ +S M?Q p
.B T•K h`9+- p"v F iB T b) +?QM? H¨ #¼M ?¼- +?Q M M- F?B M?bM i?'v .B T•K
æS+- ? B ç–m +U HQM; ç m /MM; M? M? M?'i i®+ ç° KÎ `°M; ? B +€M?- ?QÈM; T?

S?B ?¨M? /MM; ç'm F?Q +¦ i®+ ç° imv i ç®B FBM? F?OM;- M;¼M HY K¨m iQK ç"H
b€M; H M- ç M i`QÈ+ K†i >²M; aQ h?•M pQÆM; " L?o æS+ +kM; +?d i®M i?ÌB ;B

E?B F?QªM; +€+? ?„M +?d +ÁM +€+? o•M >Ä bQ F?¬M; çQÊ+ iÈB KQÌB Kûi- i`QM;
iB M; ?W H¢M?X

" L?o æS+ +kM; F?¬M; +ªK ;B€+ çQÊ+ +€B ;b ç†+ i?M- M?QM; /QÈB +?•M ?„M i?•
bQ H¢B F`+? HB i `mM `~v K°i +?9iX lv €T +O i?QÊM; p` ;BªH¨K +?Q i?•M i? +O
M;¼M HU p®M ç M; i`mv M +?Q " L?o æS+ M?ÌB i?ÌB #` v m çB- M;¼M HY M?¢i
i?ÌB +kM; v m tm®M;X

æB m M¨v +kM; #B M ?¦ i`QM; K°i i?m'M iS+ i? X JQÌB Kûi +?d i`QM; M?€v K„i- b
i`QM; i v .B T•K h`9+ ç½ iÈB i`QÈ+ K†i " L?o æS+X

" L?o æS+ M;QM; iK iQ¨M #° HU+ HQÊM;- M•M; H M i`QÌM; i?QÆM;- ?„M #B i- +
p[M; /M i`QM; +?®+ H€i- ? B i M i?Q bBM? +ÁM H¢B H¨ +¦ i? # v iÈB i`Ê ;B9T ?„
[m M? ç®B T?QÆM; /M b Q +kM; +?d +¦ K°i M;QÌBX

æ€M; iB +- ?„M +¦ i? çQÊ+ M?Q w M;mv M b Q\ E?B ? B +•v HQM; i?QÆM; p +?¢
#B i `^M; ?„M b B `²B- ?ÆM M[+U+ F€ M;?B K i`¼M;X

æ'm F?Q K¨m iQK M?¢i ç®B K†i pÈB M;¼M HY K¨m iQK ç"K- iU M?Q i` +QM KÈB
i`QÎM; i?¨M? i`€M; FB M- +?ª +¦ ;b T?ªB HQ H„M;X J¨m iQK ç'm F?Q pšM H¨K +?Q
i M i¨M?- HQM; i?QÆM; i`QM; i v ç½ çSi i?¨M? ? B çQ¢M i`QM; K°i iB M; pÐ ;BÁM
.B T•K h`9+ H¢B M†M; M ç•K p¨Q p B ?„MX

æ®B pÈB i M ç®B i?O +¦ i? i`Îi?¨M? ç`+? M?•M M¨v- .B T•K h`9+ +kM; F?¬M; +¦
T?mM ` - iQ¨M i?•M +®i +€+? " L?o æS+ iWM; i'+ iWM; i'+ # M€i- i? i?ªK ?ûi H
i? X

.QÈB +U HU+ ç¦- i?•M i? +O o•M >Ä bQ +kM; iW F?¬M; i`mM; #` ç"T tm®M;- /o
F?ªK p¨Q K†i ç'iX

E?B .B T•K h`9+ ?Q¨M i?¨M? ? i i?ªv `²B tQ v M;QÌB- FBK +?9+ HQM; F} bo +MM
F`T i?'vX L?bM M;¼M HY K¨m iQK ç M; #®+ H M i` M M;QÌB .B T•K h`9+- i`QM; K
?½BX

E M¨v pšM +ÁM H¨ M;QÌB b Q\ " L?o æS+ pÈB i?U+ HU+ iQÆM; çQÆM; hY hBM?
#` ?„M K°i FQ+? ?Ov /B iX

h?"K +?Q o•M >Ä bQ +kM; F?¬M; i? T?€i ` H–M +¬M; FQ+? i?S ? BX

"¼M ?¼ çQÆM; M?B M F?¬M; #B i- .B T•K h`9+ bÎ /o +¦ i? i?„M; çQÊ+ / /¨M; H¨
+O hY- æ²M; æŠM; "´M J¢M; F? QÈ+ F?¬M; +?d +¦ ç +?Q ? B M;QÌB M,M; HQÊ
F?¬M; M;WM; HB M H¢+ p¨ T?®B ?ÊT- M,M; HU+ +O ? B M;QÌB +kM; ç½ +¦ M?'i ç
•K h`9+ iU M?B M i` M M;QÌB +O ?„M +¦ çQÊ+ ?ÆB i?Î ç†+ ?[m +O hY hBM? "d J-
?W H¢M? 'v- mv €T +QÌM; ç¢B i`QM; M?€v K„i €T +? o•M >Ä bQ- M m K°i ç®B K°
i?m FûK t .B T•K h`9+- M?Q i? M¨Q H¢B H¨ ç®B i?O +O ?„M ç•v\

Zm M; K M; M?¨M M?¢i H¦2 ` - i`QM; K„i .B T•K h`9+ iQ€i ` K°i iB M,M; HQÊM; #
K†i ? B M;QÌB T?B HQM; F} bo ç M; # v iÈB- HY iQK i` M M;QÌB ?„M H¢B M´B H
i`QÈ+- i`QM; iY [m M; K½M? HB i- i?•M i? +O ?„M /o M?B M +kM; T?•M ` i?¨M
i?ÌB +¬M; FQ+? ? B M;QÌB i`QÈ+ K†iX

S?•M [m M; i`9+ ªM?- K°i i`QM; i K ç¢B €Q M;?o +O L;¢Q h`9+ FB K T?€T- +?Š
h`9+ bY /KM; F?¬M; T?ªB H¨ FB K- K¨ H¨ HQM; i?QÆM;X

> B M;QÌB .B T•K h`9+ T?•M #B i +¬M; FQ+? ? B ç®B i?O- T?Q b m HQM; +ÁM K
p¨Q 'v- i®+ ç° +O ?„M ç½ ç¢i iÈB KS+ K¨ K„i i?QÌM; F?¦ +¦ i? T?•M #B i çQÊ+X

> B i M HQM; F} bo +?d +¦ i? F`T i?ÌB K¨ ;BÆ H M HQM; i?QÆM;- K v H¨ i¼ F} +
çQÊ+ hY hBM "d J¬M; mv €T iW .B T•K h`9+- i?´ iS+ +QÌM; ç¢B çQÊ+ T?mM ` - M

E?B HQM; iS+ +?¢K T?ªB T?•M i?•M +O .B T•K h`9+- F i [mª `'i çÆM ;BªM- T?•
/B iX > B ;½ HQM; F} bo iQ¨M HU+ M;,M +ªM M?QM; H¢B ç´B H'v +?d H¨ bU +?B m

> B /¢Q T?•M i?•M +?Êi ?ÊT M?'i- FBK +?9+ HQM; F} bo ? B i v ç M; +?2 H'v +´ ?
i?QÆM; #` ;½v +O ?„M ç½ bÈK `ÆB tm®M;X EBK +?9+ HQM; /QÈB +?•M ?Q¨M iQ
mv €T +O hY hBM? "d J¬M; H¢B [m M; H•KX

>ÊT ? B i?¨M? K°i i?•M ªM? HÆ HYM; i¢B i`QÈ+ K†i i?Ov HQM; F} bo- KkB +O i€H
+?Q iÈB K°i i'+ i`QÈ+ +´ ?¼M; +O M¨M;X

>ÆB i?Î H¢M? M?Q #,M; +S FQ+? i?Q+? +ªK [m M +O M[F} bo- K†+ /M M¨M; +¦ K†
M¨M; F?¬M; +¦ ?Q¨B M;?B +?9i M¨Q +•v i`QÌM; K•m i`QÈ+ K„i +¦ i? / /¨M; tmv M i
+O M¨M;X *´ ?¼M; ç½ # Q T?O K°i i–M; / ;¨- i`QM; +Æ i? F?Q ?mv i çªQ H°M-
/€K ç°M; /M +?d K°i +?9i- 2 bÊ +?Q +´ i v .B T •K h`9+ `mM; H M- ç2K KkB +O +•
p¨Q i`QM; +´ ?¼M; +O +?QM? M¨M;X

.B T •K h`9+ H½M? ç¢K K¨ M?bM M[ F} bo i`QÈ+ K„i- H¢M? M?¢i M¦B,

@ >ªQ M K F?¬M; +MM; M[ç'm- i F?¬M; ;B i T?K M[- HQm M;QÆB K°i K¢M;- çB ç

GQM; i?QÆM; ?Q ªQ M?Q€M; H M K°i +€B- b m K°i F?„+ M[F} bo +?d +ªK i?'v iW T
K°i Hm²M; HU+ K¢M?- +ª M;QÌB ç½ #` Hm²M; bS+ K¢M? F?¬M; i? +?®M; çÐ M¨v
M;Q¨BX

GQM; i?QÆM; `ÌB F?ÄB i v- MûK i?ŠM; tm®M; K†i ç„i- iU M?Q i` M #–m i`ÌB pW
iQKX

oW KÈB iW i`QM; ?® +?mB ` - o•M >Ä bQ M; v +ª +Æ ?°B M;˜M; ç–m +kM; F?¬M
+€B iB +?ÈT K¨m iQK FB ç¦M; +SM; p¨Q K†i ç'iX

"¨M i v çQÊ+ iY /B K #¼+ H'v- bÌ p¨Q çdM? ç–m +O i?Ov HQM;- +ªM? tm'i ?B M i`
?B M- M; v +ª K i?9 +'T +?QM ç m F?¬M; i? M;,M +ªM çQÊ+ i v +O .B T •K h`9+-
M¨v H¨K b Q H¢B +¦ i? ç•v\ J°i pB M HQM; iBM? K¨m H K tm'i ?B M i`QM; HÁM; #
i?Q€M; +?®+- HQM; iBM? p¨ +?O M?•M +O M¦ ç½ #B M K'i i`QM; hm .B i?–M ;BÈE

EBK +?9+ HQM; /M b Q +kM; H¨ i?QÊM; p` HQM; i°+- i?W /`T .B T •K h`9+ T?ªB
i?Ov HQM;- M¦ ç½ iW i`QM; mv €T i?Q€i ` - ç®B K†i pÈB ?ÆB i?Î FBM? F?OM; +
K°i +?9i T?ªM F?€M; i•K Hw ç m F?¬M; i? bBM? ` - HQM; i?•M pMM; pšv- +® ;„M
+O M¦- +?¢v i`®M H¨ iQM MB K /mv M?'i +¦ i? H¨K M¦ + Q ?SM;X

.B T •K h`9+ b) F?¬M; H¨K M¦ +?¢v i?Q€i- bÐ /o i¢B o,M ok ç¢B #d M¨v ?¢ ç°+ i?C
T?ªB ?„M ç½ ?"M GQM; h°+ iÈB KS+ M¨v- K¨ #ÎB pb .B T •K h`9+ H9+ M¨Q +kM; M
ç¢Q T?€Q +O *–K h?¨M? +ÁM +–M bU +–K +U +O ç¢B HQÊM; K iBM?- K iBM? +
T?QÆM; p` K ç¢Q T?€Q mv HU+ +¨M; FBM? F?OM;X *–K h?¨M? H¨ +,M #ªM- T?ÁM

h¬ G¢T- F?¬M; M M bÊ ?½B- +?Q /M i?U+ HU+ +O +?9M; i F?¬M; i? #ˆM; S?€T G
F?€M; H¢B i?b H¨K b Q #B i +?9M; i F?¬M; i? +?®M; H¢B +?S\ô

h` M ç¨B + Q- K°i i–M; #¢+ b çQÊ+ pûM H M- h¬ G¢T pÈB K°i i?•M +mM; i` M; +9B
h`9+ /QÈB ç¨B- i?•M i? +O M¨M; F?¬M; i? iU +?O K¨ `mM `˜v- FB m M? M ?Q¨M
T?ªB i?'i b„+ +ÁM pQÆM; H X

ó•K h`9+- F?¬M; M M ûT i - +? a…M; çB çB- çB i?¬B- poM? pB M F?¬M; M M [m v
i? i?b i b Q H¢B +¦ i? ;B'm /B K +? a…M; +?S\ L m +?9M; i +¦ K°i iB ?v p¼M; i'
i•K #Ä çB +?S\ •K i`9+ M m +? a…M; i?"i bU v m i - p"v ?½v K m +?¦M; çB F?ÄB MA
H¢B +?Q +? a…M;- +?9M; i iW M v p b m- M?'i ç Q HQÐM; çQ¢MXô

J°i ç¢Q M;•M [m M; iW F?¬M; i`mM; `ÆB tm®M;- ç9M; H¨ *–K h¬M; F?¬M; ;B M ;
+?Q h¬ G¢T- M?bM M;•M iBM? ?QÈM; ç M KbM?- i•K ibM? +O .B T •K h`9+ ?Q¨M

:BÈB +?d v M H†M; ?¢ tm®M; HÁM; #¨M i v +O ?„M- b„+ K†i ?„M #bM? ioM? i`Î HC
M¨M; +kM; F?¬M; +¦ MB K iBM p¨Q i - M?QM; iQM p"i çQM? QÈ+ M¦B i`ª H¢B H¨ +
pW H'v ` K°i M;•M i X

*kM; H¨ K¨m #¢+- ;BÈB +?d p¨ M;•M i €M? b'M HšM M? m- M?bM +?9M; M¦- i`QM; H
iB F?´ b€T-ói i?"i F?Ì- M mi #B i M¨M; H¨ M[M?•M bÈK K°i +?9i- M mi #B i ç
ç®B pÈB M¨M; bÈK K°i +?9i- i?b H¨K b Q +?9M; i T?ªB F?´ M?Q ?¬K M v- h¬ G¢T
i - ç½ M?Q i? i?b i¢B b Q F?¬M; i? ç +?Q +?9M; i +?mM; p B ;€M? H'v i'i +ª\ L
i?S i` M HQM; `²B- i M;mv M w /MM; +ª iQM? K¢M; +O KbM? ç ;B9T çÐ M a…M;

óæO `²BXô K°i iB M; ?¬ p M; H M iW T?Q b m HQM; .B T •K h`9+X

J½ h•v J¢+ `®i +K+ +kM; #°+ T?€i- ? B K„i ?„M iU M?Q T?mM ` HY - #'i Hm"M ibM
•K h`9+ p¨ h¬ G¢T +¦ +ªK ç°M; HÁM; M;QÌB ç M i? M¨Q i?b ç®B pÈB ?„M K¨ M¦B- +

ó*–K h?¨M? HoM? +?O- *–K æ .B T •K h`9+- F?¬M; i? M¨Q M;Ì çQÊ+ M;QÆB H¢
G K æ`+? • hQ ç [m®+ +O i Xô

æB m F?B M +?Q i'i +ª ç [m®+ ç¢B i?–M p¨ /•M +?9M; p¬ +MM; #'i M;Ì +?QM? H¨
+O ç [m®+ H¢B i`Î i?¨M? M? ?MM; +O ç [m®+- H¢B +?QM? H¨ K°i iQ¨M i¨B [m€
i?QÆM; +?ŠM; #B i # Q M?B m + Q i?O +O G K æ`+? • hQ p¨ ç²M; KBM?- çB m F
ç–m iB M +¦ i`QM; H`+? bY ç pQÆM; +O G K æ`+? • hQX

*¨M; F?B M +?Q J½ h•v J¢+ F?¬M; +?`m çQÊ+ +?QM? H¨- +?Q /M H¨ F M;®+ +kM
KbM?- +?QM? H¨ ç M?'i K„ M?•M +O G K æ`+? • hQ `ä `¨M; H¨ +¦ +ªK ibM? b•m ç
ç M iW *–K h?¨M? M¨vX

E?„+ G¶ hQ- E?„+ G¬B hQ " - # ;½ ç¢B K ç¢Q bQ- ?bM? i?¨M? MY pÁM; i`ÁM iW
t¬M; ç M- bU T?šM M° +O J½ h•v J¢+ #¼M ?¼ çQÆM; M?B M H¨ #B i- i?•M T?"M
+kM; F?B M +?Q #¼M ?„M p¬ +MM; ;B"i KbM?- #¼M ?¼ #B i- +?Q /M +¦ ;B i +? i
mv p¼M; +O J½ h•v J¢+ ç¢B ç a\ +kM; ç½ #` i´M i?'i F?¬M; i? M¨Q p½M ??B çQÊ

E?„+ G¬B L +kM; bÊ M;•v M;QÌB- ?„M- ?„M ç M ç•v- H¢B i? K ;B p,M pk ç¢B #d +?
+?9 - ?„M +kM; +?QM? H¨ M;QÌB T?€ ?Ov +ª ç¢B F +O G K æ`+? • hQ- *–K æ X a
GQ M S?QÊM; +¬M; +?9 \ L¨M; [mª i?"i H¨ [m€ ç T- +¦ H) +kM; +?d +¦ M¨M; KÈB +
i¨B M?Q ?„MX

:BÌ F?„+ M¨v- i`QM; K„i E?„+ G¬B L +?d +¦ +ªK ç°M;- +?S F?¬M; +¦ K°i iB +,K ?"

ó.WM; i v- +€+ M;QÌB ç ay ?„M çBXô h¬ G¢T [m€i H M K°i iB M;- €M? K„i b„+ #ûM
?QÈM; ç M .B T •K h`9+ M?'i i?ÌB #` FB K ?½KX

J½ h•v J¢+ i`–K ;B¼M; M¦B,ópB + M¨v F?¬M; i? çQÊ+- #„i5ô

> B ?mvM? ç E?„+ G¬B hQ " i'M +¬M; p T?Q .B T •K h`9+ i`QÈ+ iB M- # ;½ K
i?m'M T?€i K T?€TX

a m HQM; +¬M; FQ+? ç M M?Q i? i?b .B T •K h`9+ M?Q i? M¨Q H¢B F?¬M; #B i+
F?¬M; ? +¦ K°i +?9i HQ H„M; M¨Q- €M? K„i ?„M i?Ov +?mM; pšM M?bM p T?Q +
#m²M #ªX

óob M¨M;- +?Q /M +¦ H¨ ç®B ç`+? pÈB +ª i?B M ?¢5ô h? M? •K H¢M? M?¢i +O .B
pÈB i?•M ªM? +O ?„M +kM; ç°M;X iY b„+ ?Ä /B K T?¦M; ` - H9+ M¨v ç•v F?¬M; +¦

Zm M; KBM? i?–M FB K •Q *´ hY tm'i ?B M i`QM; i v i`€B p¨ # M i v T?ªB H¨ L†+ E
iW bWM; +O i?–M i?€M? +U HQM;- i`QM; M?€v K„i- iBM? i?–M HU+ +QÌM; ç¢B M
;B M i` M #bM? ç¨B i`QM; M?€v K„i +kM; p†M p Q K°i +?9i- +ª M,K imv i çdM? + C
•K h`9+ i'M +¬M; +kM; F?¬M; M?`M çQÊ+ K¨ çbM? i` i`QM; +?®+ H€i- bQM; FB K i
ç½ #B M i?¨M? p¬ b® i`9+ ªM?- ç€M? #"i ? i i'i +ª +€+ +¬M; FQ+? ` M;Q¨BX

h`QM; iB M; M´- M,K M;QÌB ç²M; i?ÌB #` #S+ HmB- .B T •K h`9+ +?d tûQ bQM; FB
K„i +O ?ŒM pšM +S M?bM H M ç¨B M?Q i`QÈ+X

J½ h•v J¢+ ?ûi HÈM K°i iB M;- óh¢T h€i L†+- ;B i ?„MXô

kkyX *?QÆM; kky, •K h?€T h?€T *?O >¨M; G•K

*€+ ç¢B i?–M tmM; [m M? ç m M? M? +?¦M; # v HmB tm®M; /QÈB ç¨B- iY +'T + Q ;I
F?B M +?Q F?¬M; ;B M tmM; [m M? T?€i bBM? `mM; ç°M; F`+? HB i- /QÈB i€+ /K
;B M tm'i ?B M p¬ b® p i `€+?- HÊB i`ªQ i`¨M M;"T ?ÆB i?Î ?„+ €K ç¦ i`QM; M?€v K
•K h`9+X

EB K # M i v i`€B ?„M M?€v K„i ç½ ç€M? ` T?Q b m HQM;- FBK [m M; +?¦B K„i iU
?ÆB i?Î i?–M i?€M? i`¨M M;"T iÄ ` - +ª i'K HQM; T?€i tm'i i`9+ iBM? ?¨M- iQ¨M H
M¼X

"B M +?B m\ *,M #ªM F?¬M; +¦ +Æ ?°B #B M +?B m- F?B ç'm F?Q bQM; T?QÆM
F„ tªQ +?d +ÁM +¦ i? i¢Q i?¨M? i€+ /KM; T?K i`Ê- B M'v ç m ?B m `ä- K°i F?B M
T?QÆM; b) M?Q i?Ov i`B m i`¨M iÈBX *?Q M M +?d +¦ +QM çQÌM; HB m K¢M; M;¢

h? M? •K +?¦B i B /Q ç'm F?Q K b€i HB M iB T p M; H M M?Q iB M; MQÈ+ iQÈB i`
[m M; KBM? p¨ ?„+ €K ;†T M? m HB M i` M? ç'm b®M; +? iX

*'T #"+ +O >„+ HQM; pQÆM; [mª i?"i [m€ + Q- M?QM; ç®B K†i pÈB ?„M H¢B F?
i?QÌM;X.QÈB çB m FB M F?¬M; T?ªB HQ H„M; iÈB S?€T G K- .B T •K h`9+ i`QÈ-
tQM; H¨ M?•M HQ¢B ç M?'i +QÌM; ;BªX J°i FB K i`Î i v M¨v +O ?„M M?bM [m +¦
Q ?¨K æ¬M; GQM; #€i i¬M; Fo tªQ +MM; pÈB ç'm F?Q K¢M? K) +O #ªM i?•M ?„M
+?mv M F?„+ +? ?„+ €K +O [m M; KBM? i?–M FB K •Q *´ hQ æ¬X

h¢T h€i L†+ ?¦ i?•M i?¨M? ?„+ ªM? iÈB ç½ i?"i M? M?X GMB H¢B +¨M; M? M? ?ÆM
iS+ ç½ #B M K'i- F?B ?„M /WM; i?•M b m HQM; .B T •K h`9+ ? B KQÆB i?QÈ+ i?b
#° ç½ #B M K'i- M,K M;¦M +?d +ÁM K°i KªM? F?¦B i`„M; p¨ ?mv i M?K+ KÆ ?²X

J¨ ç®B i?O +O h¢T h€i L†+- .B T •K h`9+ H¢B T?ªM; T?'i M?Q F?¬M; +¦ +?mv M ;
i`QÈ+ +9B ç–m •m v K M[M?•M +O KbM?, óh?2Q ?mvM? çB i?¬B- h¬ G¢TX *?d +
b Q +¦ i? +?®M; H¢B ?mvM? +?S\ >mvM? #B i Km°B +¦ +?mv M F?¦ M;?o- •K i?€T
çB ?²M T?€+? +O M¨M;- M?QM; i ç½ +¦ #B M T?€T ç M #M H¢BX *?d +–M +?9M;
H¨ hQ GQM; +¦ iÈB i?b +kM; H¨K ;b çQÊ+ +?S\ô oW M¦B ?„M çQ i v H¬a i #Qay
M a -H¬a ` /B M K¢Q i?U+ bU +O KbM?X h`QM; K„i E?„+ G¬B L H9+ M¨v .B T •K
i? b€M? pÈB F?Q +?'i ?ÆM M;QÌB +O ?„MX

h¬ G¢T ?ÆB ;B"i KbM? M?bM .B T •K h`9+- M¨M; F?¬M; M;Ì `^M; ?„M H¢B #B i M?B
#½ i` M K†i M¨M; +kM; F?¬M; ? #B M K'iX h`QM; HÁM; i?–K M;?o- i M M;®+ M¨v
H„M; +?Q KbM? K¨ H¨ HQ H„M; +?Q ?mvM? - *–K h?¨M? i?U+ HU+ K†+ /M F?¬M; I

T?K i? M¨Q ?mvM? H¨K b Q #B i M´BX æ°i M?B M K†i .B T•K h`9+ #B M b„+- i?-
M;k ç¢B + Q i?O >„+ GQM; i?¨M? p¨ M?` i`QÎM; H½Q h¢T h€i L†+ F?¬M; +¦ MY T?-
M M p¬ +MM; F?¦ +QB- #ÎB pb H9+ M¨v i`QM; i v h¬ G¢T H¨ K°i FB M ç² p"i- H¢B +/

h¬ G¢T ç M; M„K i` M i v +?Ba\M? H¨ K°i ç¬B €+ K +?B M?½MX *?Ov i?O i`¨M M
€+ b„+ #ûM K¨ H9+ i`QÈ+ .B T•K h`9+ i¢B h?–M •K ? i¨M; #ªQ F?® H'v çQÊ+- çC
i?O h?B M bY i?€M iS+ M¨vX GU+ +¬M; FQ+? i,M; H M ? B i`,K T?–M i`,KX *¬M;
i,M; K°i i`,K M,K KQÆB T?–M i`,KX o¬ i? M? p¬ iS+- ç'm F?Q ;b [m€M +?9 i`QM; ç
[m M; K M;X æQÊ+ tQM; H¨ M;mv M `O +?B M?"M- b m F?B #` M¦ ;•v i?QÆM; iQ+
[m M; KBM? ? i? M? +'T i`` HB m b) tm'i ?mv i F?¬M; M;WM; K¨ +? iX

J¨ H9+ M¨v- i? M? +?Ov i?O ç¦ H¢B ç M; ;€+ i` M +´ h¬ G¢T- M¨M; ç M; ç†i HQÐB /
?–m +O KbM?X

ó.WM; i vô J½ h•v J¢+ ?ûi HÈM K°i iB M;- M;,M M,K M;QÆa…B +¬M; FQ+? .B T•K
i?'v #B M ?¦ +O h¬ G¢T- i`QM; HÁM; +?Êi i`–K tm®M;- i¢B i?ÌB F?„+ M¨v H½Q ç
pÈB K¨ M¦B KbM? i? /B M iU M?Q F?¬M; +ÁM [m M i`¼M; M[ - i`QM; i?•K i•K H½
h¬ G¢T M[M?B +O KbM? +¦ M;mv ?B K ;bX

h¬ G¢T M?bM J½ h•v J a +, ô h?ª +?¨M; çBô

J½ h•v æ†+ M?bM €M? K„i H¢M? #,M; +O h¬ G¢T- KÎ KB M; ç`M? M¦B M?QM; `®i
T?'i T?'i i v, óæ +?Q ?„M çBXô L¦B ` # +?[M¨v ç®B pÈB H½Q b Q [m€ ;B M M M-
` F?B KbM? M¦B # iB M; M¨v- €M? K„i +O h¬ G¢T i` M ç¨B + Q `ä `¨M; ç½ tm'i ?B
iU ?² F?¬M; +ÁM #,M; H½M? M[X

•M? K„i h¬ G¢T +?mv M ?QÈM; iÈB .B T•K h`9+ , ô •K h`9+- iQM? +€+? ?mvM? Km
#•v ;BÌ Km°B #S+ ?mvM? `ÌB çB- ?mvM? pšM b) H¢B ibK iÈBX aU +?'T M?'i +O ?m
H–M H„KXô

.B T•K h`9+ i`QM; HÁM; ç°i M?B M T?€i H¢M?- [m€i iQ, óh¬ G¢T- Km°B M;¨M p¢M
`²- Km°B F?¬M; Km®M i?'v i - i H"T iS+ çB M; vXô

h¬ G¢T H¢B M?bM p T?Q J½ h•v J¢+, ó" # - M;QÌB ?½v #ªQ i`¼M;X L i ;¼B M;C
T?€i bBM? +?mv M ;b- M;QÌB +kM; F?¬M; M M H¨K i?QÆM; i´M iÈB +?¨M;- +?¨M;
i`QM; +m°+ çÌB M¨vXô J½ h•v J¢+ p¨ .B T•K h`9+ i`QM; HÁM; ç²M; i?ÌB ?¬ #'i ?ª
M¨v ç®B pÈB ?¼ K¨ M¦B i'i +ª ç m [m€ Km°MX

"¼M ?¼ K°i M;QÌB H¨ ç pQÆM; [mv M HU+ +?Q + Q +O K°i +QÌM; [m®+- K°i M;
+QÌM; imv i- i?"K +?Q +¦ i? +MM; S?€T G K ç®B +?¼BX L?QM; ;BÌ T?9i M¨v #¼M
#B F`+? T?€i bBM? i`QÈ+ K„iX

ô E?¬M; @ çWM; @ ô

æ9M; H¨ h¬ G¢T ?B m [m€ `ä .B T•K h`9+- M¨M; #B i +?Q /M KbM? +¦ i? ç ?„M `Ì
ç M H–M i?S ? BX J¨ KbM? i?"i bU +¦ i? +U imv i ibM? v m +O ?„M b Q\ h¬ G¢T #
J¼B pB + M;¨v ?¬K M v .B T•K h`9+ H¨K ç½ F?B M +QM iBK H¢M? ;B€ +O M¨M; bI
i?"i bU F?¬M; Km®M i?'v M;QÌB KbM? v m +?`m i´M i?QÆM;X L m F?¬M; M¨M; ç½
M[M?B- `²B b m ç¦ H¢B `ÌB çB M; v b m F?B #¢B H° i?•M T?•a MX

*?d +¦ K°i #B M T?€T KÈB +¦ i? F?B M ?„M `ÌB MÆB M¨v- M iQ¨M T?ªM ?²B *–K
pÁM; Hm˜M [m˜MX æ¦ H¨ +€B +? iX

"ÎB p"v F?B h¬ G¢T pW ;¼B J½ h•v J¢+ K°i iB M; # # - h?B M bY i?€M iS+ i`QM
T?Q KbM?- +?d +¦ +? i KÈB +¦ i? çQ¢M imv i ibM? v m +O .B T•K h`9+ /¨M? +?Q
+?€M? i?S+ H¨ bU ;BªB i?Q€iX

•M? K„i K Hv M?bM .B T•K h`9+- •K h`9+- poM? #B i- Km°B v m ?mvM?X *¦ i? M
?mvM?- Km°B +¦ +? i +kM; M?„K K„iX .B T•K h`9+ i?•M i? +?ÈT ç°M;- ?„M +Æ ?²
+?QM? KbM?- i¢B i?ÌB F?„+ ç¦- FBM? K¢+? p¨ tQÆM; +®i iQ¨M i?•M ?„M #ÎB +?`n

F?Q K¨ T?€i bBM? M?[M; •K i? M? Fb /`- M?QM; ;BÌ T?9i M¨v ?„M #'i +?'T i'i +ª- ?
K„i M¨v +Sm H'v iQM? K¢M; +O h¬ G¢TX

.B T •K h`9+ i?"i ?®B ?"M- ?®B ?"M #ªM i?•M b Q [m€ +?'T M?'i- ?„M F?¬M; M;Ì i
M?Q p"v- i¢B b Q\ h¬ G¢T M¨M; i¢B b Q H¢B F?¬M; iBM i çO bS+ #ªQ p M¨M; +?S

h?•M i? .B T •K h`9+ +Æ ?² ç½ i?m'M /B- M?QM; ?„M pšM +?"K K°i #QÈ+- F?B ?„
K'i `²BX

L m M?Q h¬ G¢T H¨ M;QÌB i?QÌM; i?b +¦ H) ?„M +ÁM +¦ i? i?¨M? +¬M;- M?QM; h¬
M[- i®+ ç° +O M¨M; i¢B i?'i HQM; #¨B p` +?B M ç½ K M; +?Q .B T •K h`9+ T?B M
Km®M +? i ç½ H¨K i®+ ç° +O M¨M; i,M; H M iÈB +U+ ?¢M- F?B .B T •K h`9+ pW
FB ç½ iÈB +´ ?¼M; M¨M;X

> i `²B- i`QM; T?9i +?®+ ç¢B M½Q .B T •K h`9+ i`®M; `¶M;- i`€B iBK ?„M +?Q iÈB
i?'v bÊ ?½B ç M p"v- p¬ HU+ ç M p"vX

L¶B imv i p¼M; M?Q p"v +kM; ç²M; i?ÌB tm'i ?B M i`QM; ç–m J½ h•v J¢+ ç¢B ç - M
iB M; # # - T?ªM; T?'i M?Q •K i? M? ç°M; i•K M?'i i`QM; çÌB H½Q- M?QM; H½Q +
M?B ç½ XX

J½ h•v J¢+ +kM; ?®B ?"M- H½Q i?®M; ?"M +?QM? KbM? ç½ F?¬M; ç M[M?B ?¢M
i?QÆM; p¨ i?®M; F?´X G½Q #B i ç½ [m€ Km°M- €M? K„i ç m ç†i i¢B .B T •K h`9+
ç`+? M?•M +O KbM? i?¨M? +¬M;- i`QM; HÁM; H½Q i? `^M; M .B T •K h`9+ +¦ i?
KbM? +¦ #` G K æ`+? • i?¦ K¢ +kM; M;mv M w i?¨M? iQ¨M +?Q #¼M ?¼X

.B T •K h`9+ +Sm çQÊ+ h¬ G¢T Q\ E?¬M;X h¬ G¢T +? i `²B +?,M;\ *kM; F?¬M;X

P M?@ - M; v F?B .B T •K h`9+ T?¦M; H M ç¨B- +kM; H¨ H9+ h¬ G¢T b„T ` çB- i`
T?ªM; T?'i M?Q M;QM; i` X

L; v H9+ ç¦ i?•M i? .B T •K h`9+ M?Q p T?ªB K°i p€+? iQÌM; p¬ ?bM? +U+ Fb FB
#„M M;QÊ+ p T?Q b m- ç"T K¢M? tm®M; ç'iX J¨ # M KbM? h¬ G¢T- MQÆM; i?2Q
p Q- K°i +€M? i v i`„M; MäM ç½ i? v i? +€M? i v h¬ G¢T M„K H'v h?B M aY i?€M
H¢B +¨M; M? M? ?ÆM- –K –K K°i iB M;- i?•M i? .B T •K h`9+ ç"T K¢M? p¨Q #bM?
?® iQ ?bM? M;QÌBX

J°i •K i? M? ;B¨ Mm i¨ /`- H¢M? M?¢i p M; H M, óhW F?B i K M; M;QÆB `ÌB F?ÄB
M;QÆB ç½ F?¬M; +ÁM i?m°+ p M;QÆB M[- +?ŠM; M?) M;QÆB ç½ [m M b Q\ E?–
b Q +¦ i? +? iXô

h` M ç¨B + Q- # M +¢M? h¬ G¢T +¦ i? K K°i M;QÌB- i`¬M; +¦ p +ÁM ``i i` - / i v i
i? bQ b€M? pÆB h¬ G¢T- ç¬B K„i i` M F?m¬M K†i M? im'M H¢M? HMM; bQ pÈB h
#¨Q K¨m ç2M # Q T?O p¬ b® ?Q p,M ?Q¨M; FBK ?Q H # Q T?O i?•M i? ?„M- h¬
#ªQ i`b iQ i? pW M½v- M?Q Km®M ç°M; K¨ F?¬M; i? ç°M;X h` M +–M +´ i`„M; Mä
i?€M iS+ ;•v K°i +?9i p i i?QÆM;- K°i iB K€m iQÆB ç M; +?ªv tm®M;X

o K†i h¬ G¢T pW `²B +ÁM F?˜M i`QÆM;- #B i?QÆM;- #m²M #½- imv i p¼M;- H9+
bÊ ?½B- M?bM M K M?•M # M M;QÌB- KB M; p'i pª H„K KÈB i?®i M´B ? B iW, óaQ

J½ h•v J¢+ bÊ M;•v M;QÌB- M?[M; M;QÌB K¢M? +O G K æ`+? • hQ # M M;QÌB ?„M
M;®+X G¨K ?¢+? i•K +O ç [m®+- ?¼ ç m #B i i?•M T?"M +?QM? i?S+ +O h¬ G¢T
? B iB M; M¼ +?SM; iÄ çB m ;b\

sm'i ?B M i`QÈ+ K„i #¼M ?¼ H9+ M¨v +?QM? H¨ K°i i`QM; #ªv S?€T G K i?€T +?C
+QÌM; ç¢B i?'i i?€M? K ç¢Q bQ- •K i?€T i?€T +?O hQ GQM;X

•M? K„i iY i`+? i¨ /` +O hQ GQM; M?bM i?ŠM; p¨Q h¬ G¢T- H¢M? HMM; M¦B, ô L;C
+¦ p` bQ T?K M¨v Q\ô

+MM; +QÌM; ç¢B K¨ ç²M; i?ÌB ?„M +ÁM +¦ ç'm F?Q T?K i`Ê- ?ÆM M[ i`bM? ç° ç'm
i?–M +'TX

ô E?¬M; M;Ì iÈB hQ GQM; ?„M +kM; F?¬M; [m M M?[M; ;b H9+ i`QÈ+ i /¢v ?„M- M
+kM; ç½ iWM; M¦B pÈB ?„MX J m F?¦ +?†i HBM? ?²M- iQ¨M HU+ SM; T?¦Xô h? M
h®M p M; H M i`QM; HÁM; .B T •K h`9+- F?¬M; +¦ ?²M +?•m- /M ç®B K†i pÈB i M
M¨v- p` K T?€T bQ K°i i?ÌB M¨v +kM; F?¬M; /€K / /¨M; H° /B MX *?Q /M hQ GQM;
Mm®i HBM? ?²M ?„M- +?Q /M #` T?QM; 'M K°i H–M M[- S?d L?o EB i E?„+ h®M #
+ÁM +Æ ?°B M[X æ®B pÈB pB + .B T •K h`9+ +¦ i? M;,M +ªM +¬M; FQ+? +O hQ
i? v M H†M; K¨ +–m M;mv MX

*QM K„i .B T •K h`9+ ç°i M?B M #WM; b€M;- FBK b„+ ?Ä /B K T?ªM; T?'i M?Q i?
i`QM; H9+ M¨v- +?d +¦ ?„M p¨ hQ GQM; +¦ i? i?'v K°i M?•M ªM? FBK b„+ M?Ä #û H
•K h`9+ U HW çªQ- . h b Q M?bM çQÊ+ KB i•K +O ?„M- +¦ ;QÆM; ç•m\ V- FBK
#WM; H M- i`QM; F?QªM? F?„+ ç2K ç¢Q ç'm F?Q +?S HBM? ?²M ?ÆB i?Î +O hQ

ô >ª @ô hQ GQM; H'v H¨K FBM? ?½B F?B M?bM i?'v i?•M ªM? FBK b„+ M¼- b m ;B
M?'i i?ÌB KWM; `Ð- FBK b„+ ç¢B #B m +€B ;b\ *?QM? H¨ HBM? ?²M ç¢i iÈB +ªM? ;
Hmv M ç½ M?B m M,K M?Q p"v K¨ +ÁM +?Q ç¢i iÈB çQÊ+ +ªM? ;BÈB M¨vX

L m +¦ i? i?¬M T? HBM? ?²M M¨v- ç®B pÈB im pB +O KbM? [mª +¦ +?¶ i®i iQ HÈM
?Á M +kM; F?¬M; b€M? çQÊ+X

*?Q M M M,M; HQÊM; HBM? ?²M K¨ ?„M iB M i v T?¦M; i?Q+? #` .B T •K h`9+ t¦
;B"M K¨ +ÁM `'i pmB KWM;- €M? K„i M?bM .B T •K h`9+ iW H¢M? #,M; i`Î M M M¦M

J°i i?•M ªM? FBK b„+ + Q # i?QÈ+ +?„M i`QÈ+ M;QÌB .B T •K h`9+ M; v b€i M i`Q
çQÊ+ i?m ?²B- M;¢M? F?€M; ç¢Q i?–M +'T ç'm F?Q +¬M; FQ+? M¼X hB M; M´ –K
+?Q hQ GQM; FBM? M;¢+ pb +?mv M tªv ` b m ç¦X

h?•M i? i?"i HÈM + Q # i?QÈ+ ;B[F?¬M; i`mM; #'i ç°M;- K°i çB K +kM; F?¬M;
i?–M +'T ç'm F?QX

S?ªB #B i imv `^M; hQ GQM; +?O im K T?€T M?QM; ç'm F?Q +?QM? H¨ pb Km®M
K¨ im Hmv M- ç¢i iÈB i?–M +'T bÆ ;B B +kM; F?¬M; T?ªB M;QÌB M¨Q +kM; ç m +¦ i
` i v ç½ M;?o +¦ i? /MM; ç'm F?Q i`U+ iB T T?€ ?Ov i?•M i? iY +'T çdM? T?QM;
ç¦ i`U+ iB T i?¬M T? HBM? ?²M ?„MX

*€+? G¢T h•v hQ tQ tQ M;U+- +€B ç–m #¦M; HQÐM; /QÈB €M? K†i i`ÌB +?B m `¼
ç½ H•m M?Q p"v F?¬M; i?'v bªM; F?Q€B M?Q p"vX *¦ çB m bQ pÈB +€B H½Q i?€B i
QiXô L;Q¨B KB M; imv M¦B `'i M? M?¨M; M?QM; ?ÆB i?Î K¢M? K) i` M M;QÌB ?„M
+kM; F?¬M; T?ªB H¨ K°i i M K½M; ?€M- K†+ /M ?„M F?¬M; #B i ?¬K M v ;†T T?ªB
i`QÈ+ F?B çB ibK h¬ G¢T ?„M ç½ bÈK M #¨B çQÌM; HmBX hY- JBM? p¨ *€+? G¢T
i`¨M; [m M +?B M- K°i F?B +¦ ;b #B M ?¦ - ç m +¦ i? M;•v H"T iS+ SM; #B MX h`Q
h`9+- i?U+ HU+ +O i K ç¢B i?–M i?9 +¦ i? / /¨M; ç€M? ` F?ÄB ;B€Q i`¨M;- M;
F?¬M; +¦- G K æ`+? • hQ /U p¨Q +€B ;b +¦ i? +ªM #QÈ+ i K ç¢B i?–M i?9 +?SX

ó*?B M i` M? +U i?9\ô hQ GQM; M?bM *€+? G¢T h•v hQ- €M? K„i H¢B M¦M; ?ÆM p
*€+? G¢T h•v hQ [m .B T •K h`9+- KdK +QÌB M¦B, ôL;QÌB i` im´B- t2K ` i H¢B T
H¢B i?U+ HU+ +O M;QÆB KÈB çQÊ+- F?¦ i`€+? +¦ i? +¦ çQÊ+ ?²M; ?Q¨M +O h¬
HU+X *?B M i` M? +U i?9- i?–M +'T HBM? ?²M M¨v ç9M; H¨ K°i H p"i ?B K +¦X

óh?"i bU H¨ H p"i ç¦X J¨ F?¬M; +?d +¦ K°i ç•mXô h? M? •K ?MM; ?"m F K i?2Q ç
K°i iB bûi ç€M? iÈB- hQ GQM; M?QÈM; K¨v- i v T?ªB pmM; H M- ?„+ b„+ i?mšM
T?B m T?M i` M çdM? ç–m ?„M- / /¨M; ?¦ ;BªB ç¢Q H¬B çB M M¼X

J°i i?•M ?bM? F?´M; H² + Q # i?QÈ+ tm'i ?B M i¢B F?¬M; i`mM;- ? B +QM K„i ;B®
K°i- M?bM i?ŠM; p¨Q hQ GQM;-?ÆB i?Î K¢M? K) T?9M T?€i ` F?¬M; /QÈB *€+? G

h•v hQ ç²M; i?ÌB €T +? mv €T +O hQ GQM;X

óL; \ G¢B K°i M;QÌB M[X æ i çQ€M t2K M;QÆB H¨ ;b\ aÆM HoM? +U M?•MX
i?QÊM; +´ i?–M i?9 i?9 M?•M i°+ H¢B +ÁM i²M i¢BX *?d H¨- +¦ i? M¦B +?Q i #B
i?m–M T?K+ K°i M?•M HQ¢B M?Ä #û p”v\ô

.B T •K h`9+ i? M? •K H¢M? HMM; M¦B, ó"¼M ?¼ H¨ ç²M; #¢M +O i X a Q H¢B M¦

LK +QÌB i` M F?m¬M K†i hQ GQM; +¨M; i`Î M M M²M; ç”KX G9+ M¨v M?bM Fo H¢
óL;QÌB i` im´B- F?¬M; M;Ì M;QÆB +kM; H¨ K°i ;½ pQM; HBM? K T?€T bQX h?”i M
K†+ /M H¨ ç iY +O i M?QM; M¨M; +?d ?¼+ i”T ?„+ €K pk Fo K¨ i?¬B- K T?€T +QÌ
F?¬M; +¦ M;QÌB F iK+X h i? v ç´B +?O w `²B- M m M;QÆB i?¨M? ç iY +O i - i +
M;QÆB- i?”K +?Q +¦ i? +?Q h¬ G¢T +?QM? i?S+ i`Î i?¨M? i? iY +O M;QÆBXô

J†+ /M +ÁM +?Q +?QM? i?S+ ç°M; i?O M?QM; i?U+ HU+ K¨ .B T •K h`9+ i? ?B
i?€T +?O hQ GQM; ?ÆB FBM? M;¢+X h?–M +’T i?–M i?9 F?¬M; T?ªB iMv iB M H¨
G K- i?’i i?€T +?O #¼M ?¼ ç m F?¬M; +¦ i?–M i?9 ç²M; #¢MX æQÆM; M?B M ç®
i?€T +?O K¨ M¦B- #¼M ?¼ +kM; +?ŠM; +–M i?–M i?9 T?K i`Ê +?Q KbM?X

E?B M +?Q hQ GQM; ’M iQÊM; M?’i +?QM? H¨ HBM? ?²M ç¢i iÈB i?B M M?•M ?ÊT
çQ¢i çQÊ+- hQ GQM; +kM; F?¬M; M„K +?„+ +¦ i? ?’T i?m ?Q¨M iQ¨M- M?QM; +?d
i?ªv ç m F?¬M; i?¨M? p’M ç X

.B T •K h`9+ F?¦2 KB M; iQ€i ` K°i iB F?BM? i?QÌM;, óhQ GQM;- M;QÆB M;?o
M;QÆB b Q\ L m i ç€T SM; i?¨M? ç iY +O M;QÆB- M;QÆB b) H¢B v m +–m i ç
+?Q M;QÆB H¨K + K çQ M T?ªB F?¬M;\ô

hW H9+ hQ GQM; tm’i ?B M iÈB M v- b„+ K†i H–M ç–m iB M i? v ç´B- €M? K„i b„+ ¦
L;QÆB M; v +ª çB m M¨v +kM; M¦B +?Q ?„M #B i\ô

h¬ G¢T #` hQ GQM; +’K +? iU M?B M F?¬M; i? M¦B H M HÌB- M?QM; i?–M b„+ i`
+?9i Fb /`- pb h¬ G¢T T?€i ?B M- +?QM? KbM? ç½ b B K’i `²BX L m •K h`9+ H–M
HQÊM; +O *–K h?¨M? iÈB ç•v- p` i’i ç½ F?¬M; çO HU+ HQÊM; ç€M? pÈB bQ T?K

.B T •K h`9+ H½M? ç¢K M¦B, óL;QÆB F?¬M; +–M +?’i p’M h¬ G¢T- +kM; F?¬M; T
GQ¢B M;QÌB F?B bQ /B i i´ M?Q M;QÆB- +kM; #B i bÊ ç iY +O KbM? T?ªM H¢B b

ô L;QÆB Km®M +? iXô *?mv M t’m ?´ M?’i i`QM; HÁM; hQ GÁM; +¦ i? M¦B +?QM?
•K h`9+ M¦B K°i +•m H”T iS+ ç•K i`9M; M¶B ç m +O ?„M- p K†i KdK +QÌB H”T iS+
b„+ #¢+? [m M; i` M M;QÌB ?„M K¢M? K) #°+ T?€i ` X

:B[F?¬M; i`mM;- T?QÆM; pB M i` M p¢M i?QÈ+ pm¬M; i`QM; T?9i +?®+ HB M #E
K¨m i`„M;- #’i Hm”M .B T •K h`9+ ? v *€+? G¢T h•v hQ p¨ JBM?- H9+ M¨v ç m +ªK
KbM? ç M; +¦ p¬ b® Q M ?²M ;¨Q i?ûiX GBM? ?²M HU+ M?Q i?U+ i? ?¦ i?¨M? p¬ b
b•m i`QM; HBM? ?²M H¢+ ’M +O ?¼X

JBM? ;–K M? K°i iB M;- G¬B h?–M +?B +?Mv ç½ tm’i ?B M i`QÈ+ K†i ?„M- i?–M
p¨Q i`QM; G¬B h?–M +?B +?Mv- ?¦ i?¨M? K°i çQ¨M H¬B [m M; iY b„+ KB M +QÐM;
G¢T h•v hQ M;QÊ+ H¢B F?¬M; +¦ pB + ;b- HBM? ?²M ?„M ç½ ?B M i +?Q hY- +?d
FQ+?- HQ¢B HBM? ?²M +¬M; FQ+? +?QM? /B M M¨v ç®B pÈB ?„M ?Q¨M iQ¨M F?¬

hQ GQM; im Hmv M pQM; HBM? K T?€T i?ÌB ;B M iQM? ` ç½ iÈB +ª i`,K M,K- F?¬
M?B m HBM? ?²M- HBM? ?²M HU+ K¢M? K) +O ?„M- +?Q /M mv HU+ +O G¬B h?–
M´B- ibM? i? +O JBM? +?d i`QM; M?€v K„i ç½ i`Î M M M;mv +’TX

h` M K†i .B T •K h`9+ iQ€i H M Mûi i?®M; F?´- HBM? ?²M HU+ +O hQ GQM; [m€
S?d L?o EB i E?„+ +ÁM K¢M? K) ?ÆM `’i M?B m- HBM? ?²M S?d L?o EB i E?„+ T?
?Q¨M iQ¨M M;QM; iK- iMv w ?„M F?®M; +? +?mv M ?¦ i?¨M? p¬ b® ?bM? i?€B +¬
?QÈM; p¨Q iBM? i?–M +?B ?ªB +O ?„MX

*€+? G¢T h•v hQ M´B ;B”M ;–K H M K°i iB M;- K°i ç¢Q [m M; K M; M?k #¢+? iW i`
K°i [mv M M´ p M; ç€M? iÈB hQ GQM;- K°i çQ¨M M?k #¢+? [m M; K M; ?bM? i`¬M
FBK +?9+ b„+ ?QÈM; p T?Q hQ GQM; ç€M? iÈBX

E?¦2 KB M; hQ GQM; iQ€i H M K°i iB +QÌB H¢M? , óÍ i`QÈ+ K†i i - i?–M i?9 +?
M;•K tQÈM; i`–K i?’T p M; H M- K°i i?mšM #¨B ?bM? i`ÁM K¨m M?k #¢+? tm’i ?B
+¬M; FQ+? iÈB- i’i +ª €K M;mv M i® i`QM; F?¬M; i`mM; H”T iU+ iK p¨Q- F?B M +?
M?’i i?ÌB çQÊ+ i,M; +QÌM; K’v H–M- K°i FQ+? iQ¨M HU+ M¨v +O *€+? G¢T h•v hQ
M?Q i`•m ç’i tm®M; #B M #B M K’i F?¬M; +ÁM i,K iQ+?- i?•M i? ?MM; i`€M; +O
T?ªM +?’M F?´M; H² K¨ #„M M;QÊ+ H¢B T?Q b m

hQ GQM; F?¬M; +?d H¨ K°i ;½ pQM; HBM? K T?€T bQ- ç²M; i?ÌB +kM; H¨ K°i ;½
+QÌM; ?½MX>„M bÎ im +?QM? H¨ pQM; HBM? K T?€T i?2Q çQÌM; >„+ om ?²M- K†
[m i?¬M T? HBM? ?²M- M?QM; +kM; F?¬M; +¦ M,M; HU+ F?B M +?Q HBM? ?²M T
?„M ç¢i iÈB >„+ om ?²M- ?„M KÈB H¨ pQM; HBM? T?€T bQ +QÌM; ç¢B M?’i i? ;BÌ
HBM?X *?Q /M +¦ ç2K GQM; E?B L¶ hQ ç¢B HK+ #B M i?¨M? K°i KªM? pQM; HBM
F?¬M; i? X

ó«M; @ô K°i •K i? M? i`–K i`QM; b€i M p M; H M- i–M; M?k #¢+? b„+ b m •K i? M?
i M F?B tm•M iÈBX GBM? ?²M HU+ F?´M; H² ç M; p•v +¬M; .B T •K h`9+ p¨ KbM?
vX *?`m ªM? ?QÎM; F K i?2Q- i?•M i? hQ GQM; F?) `mM `˜v- iBM? i?–M M?’i i?
F?„+ M¨v- K°i ç¢Q i?•M ªM? K¨m iQK tm’i ?B M b m HQM; hQ GQM;- K M; i?2Q €M
+?®+ i?¬M T? i?•M i? ?„MX

.B T •K h`9+ p¨ hY ç½ T?®B ?ÊT F?¬M; #B i # Q H–M- hY F?¬M; +ªK ;B€+ çQÊ+
M?QM; .B T •K h`9+ H¢B +¦ i? X *?Q M M F?B p` hY hBM? #d K¬M; çSM; ç–m iS ç
M?’i i?ÌB +¬M; FQ+? i?m”M HÊB i`QM; F?QªM? F?„+X

h?•M i? hQ GQM; #` iY [m M; K¢M? K) ç€M? +?Q M€i #’v- M; v +ª K°i KªM? pKM
K M; h¬ G¢T [m K°i # M- F?¬M; +¦ hQ GQM; F?®M; +? - h¬ G¢T M?’i i?ÌB F?¬B T

h?•M i? hQ GQM; #` ç€M? M€i- M?QM; b„+ K†i hY H¢B F?¬M; ? M? M?¨M;- #ÎB
hY hBM? +U FB K +O KbM? F?¬M; T?ªB +?ûK p¨Q i?U+ i? X

ô G¢B iÈB K°i M;QÌB M[- hY hBM? "d J¬M; X hS ç¢B i?–M i?9 i`QM; i`mv M i?mv
:B€T *’K h`MM; K¨ i?¬BX .B T •K h`9+- M;QÆB i?”i bU +¨M; M;¨v +¨M; ;•v +?Q i M
•K ;B¨ Mm +O hQ GQM; i¢B K°i ?QÈM; F?€+ p M; H M- i?•M i? ?„M F?¬M; #B i
i`QÈ+ ç¦ M;Q¨B i`,K i?QÈ+- H¢M? #,M; M?bM .B T •K h`9+- i K ç¢B i?–M i?9 p¨ h¬

*¦ i? /MM; K°i F?¬B H¶B i?m”i #bM? i?QÌM; M?’i +O €K ? K T?€T ç T?€ ;BªB i’M
.B T •K h`9+ #B i €K K T?€T +O hQ GQM; ç½ ç M i`bM? ç° ç,M; T?QM; i¢Q +U+X
;BÌ- iB M i v T?¦M; ` +’K +?9 +kM; F?¬M; T?ªB +?Up0ÐM ¦ hQ •Pà i?•M `ÐhÀ2`iU €

hY +MM; .B T •K i`9+ i•K w iQÆM; i?¬M;- F?B •K M?”M T?€i ` ?„M +kM; M?¨Q iÈB
i?¨M? K•v ç2M [m, /` p¬ +MM;- i?2Q hY +¬M; FQ+?- H”T iS+ ?¦ i?¨M? K°i KªM? K•v
+ªM ?Q¨M iQ¨M i?•M i? hYX

hY ;–K M? K°i iB M;- iY iBM? €Q M;?o H–M ç–m iB M i`B M ?B M ` +?€M? i?S+
+?Êi T?¦M; t¢- M; v +ª i?€B ?mv M •K M?”M ç m F?¬M; i? +¬M; T?€ K•v ç2M M?Q
i¨M?X

h?€B ?mv M +–K i•K +O .B T •K i`9+ K†+ /M ?mv M ªQ- M?QM; /QÈB +Ym +?•K FQ
ç¢i iÈB #¢+? +’T M?’i ;B B i?U+ HU+ K¨ i?¬B- bQ pÈB hQ HQM;- +? M? H +? pšM
H¨K T?€T H K €K i?€T i?€T +?O- im Hmv M K’v i`,K M,K i?ÌB ;B M- ?„M H¨K b Q +
b„+ K T?€T #¨Q +?QM? H¨ M?’i FB M i?–M F?Q- /QÈB i€+ ç°M; +O K T?€T- i?–M
M,M; HU+ T?ÁM; M;U +QÌM; ç¢BX J v K„M H¨ i?U+ HU+ hY- F i ?ÊT pÈB i K ç¢B i?
+’T iS ;B B- M m F?¬M;- F?¬M; +€+? M¨Q T?€ ?Q i?–M F?QX

L?QM; F?B iY iBM? €Q M;?o ?Q¨M iQ¨M ?Ov /B i T?B M K•v ç2M- hQ HQM; K°i H–
•K i`9+ +MM; hY- b„+ K†i #¼M ?¼ +?Êi i? v ç´BX

h` M K†i ç’i- F?¬M; T?ªB K°i hQ HQM;- K¨ H¨ i`,K M;¨M hQ HQM;- ç m ç M; M;•K t
+–K ç²M; /¢M; +–K ?²M +?•m- M; v +ª F?Q iS+ +kM; H¨ ;B®M; M? m M?Q ç9+- F?-
/M .B T •K i`9+ ç¢i iÈB `²B i?B M M?•M ?ÊT M?’i +ªM? ;BÈB- +kM; F?¬M; i? i?¬
#ªM i? hQ HQM;X

S?d M?o FB i F?„+ i®M F?¬M; + K HÁM; i?Î /¨B K°i iB M; i`QM; HÁM; .B T •K i`9
€K K ? K T?€T F?¬B H¶B i?m”i- ?bM? i?€B T?K+ +? + Q M?’iX oÈB i?U+ HU+ h
+¦ i?•M i? - ç²M; i?ÌB +kM; H¨ HBM? ?²M- iBM? i?–M H¢+ ’M +MM; i’i +ª F?Q iS+-
+¬M; FQ+?- #’i Hm”M B +kM; F?¬M; i? T?•M #B i #ªM i? /Q +?mM; +U+ F?¬B H¶

>B m [mª +O U#bM? b H¢+ M?¢MV H¨K hQ HQM; F?¬M; +€+? M¨Q T?B ?¨M?- M’
F?¬M; M;WM; T?•M HB i- ?ÆM M[?QÈM; t t /B ç°M;- +Æ ?² i¢B F?„T M;ä M;€+
?„M- i? M? •K M;•K tQÈM; +kM; ç½ i`Î M M +¨M; /²M /”TX

.B T •K i`9+ #B i- +?Ì çÊB i? K- F i [mª b) F?¬M; i®i- ? B i v ç†i i¢B +–K ?mv M-
KBM? i`QM; M?€v K„i p M; H M- `’i M? M? ? B i v ?„M ç¢M i’m- iB M; ç¨M ;B®M; M
p¢M K½ T?B- F?Q i? F?´M; H² ?QÈM; #®M T?Q H M i`¨M- K°i pÁM; M?k i`„M; `’i

ó*–K ?²M €Q M;?o - i?B M ?²M T?€Xô h?’i +,M +–K ?mv M ç²M; i?ÌB T?€i ` i®B +
HBM? ?²M HU+ .B T •K i`9+ i`QM; M?€v K„i /mM; M?”T p¨Q +–K ?mv M- i?¬M; [m
T?¦M; i?Q+?X L?k i`„M; b€M; i`QM; M?€v K„i i?¨M? iY i?–M HB K ç Q- i’i +ª M?[M
T?K+ çQÊ+ H9+ i`QÈ+- ;BÌ F?„+ M¨v iQ¨M #° #¢Q HB i- ?¦ i?¨M? HBM? ?²M HU+ /
i`„M; T?¦M; i?Q+? ` X

J¶B +€B hQ HQM; F?¬B H¶B- b m F?B iB T t9+ pÈB M?k i`„M; [m M; ?Q¨M- H”T iS
F?¬M; i?’v- MQÆM; i?2Q [m M; ?Q¨M F?m +? i`QÆM;- p¬ b® hQ HQM; #` /B i çBX

æ•v KÈB H¨ +–K K T?€T +MM; pQM; HBM? K T?€T /mM; ?ÊT i¢Q ` +?€M? i?S+
HU+- i`QM; H9+ M;mv +’T- .B T •K i`9+ F?¬M; ç w iB m ? Q- T?¦M; i?Q+? ` - M?’i
[mªX

h?B M ?²M T?€- / M? M?Q w M;?o - i`QM; T?¢K pB +¬M; FQ+?- ?²M T?B T?€+? i€
•K i`9+- +¦ i? ç¢i çQÊ+ K¨m i`„M; [m M; ?Q¨M- +?d +¦ hY +MM; h¬ H¢T F?¬M; +¦ #

kkkX *?QÆM; kkk , EBK :B€T *’K h`MM; S?€ EB M h?¨M? æB T

:B[;B€Q i`QÌM;- p®M [m M; ?Q¨M ç½ #B M K’i- i?b hQ HQM; H¢B tm’i ?B M- /QÈ
pQÊi [m # KQÆB i?QÈ+ K¨m ç2M T?€i ` - F?Q iS+ FBM? F?OM; F?¬M; M;WM; i,

`mM; ç°M; F`+? HB iX

hQ HQM; pÈB #° /€M; M?Q H9+ i`QÈ+- i`QM; i v ?„M- ?²M +?•m T?¦M; i?Q+? [m M
M?Q #,M;- i`¨M M;"T F?Q iS+ ;B i+?¦+- +ª F?¬M; ;B M ;B€Q i`QÌM; ?Q¨M iQ¨M ç½
h`9+ ? v H¨ i K ç¢B i?–M i?9 pÈB F i ?ÊT M,M; HU+- hY +MM; h¬ H¢T- +kM; K'i çB
;B M ç m ç½ #B M i?¨M? i?"i i? T?QM; FQMX

E?m¬M K†i ;B¨ Mm +O hQ HQM; K°i H–M M[F?¬B T?K+ p i` M? im'M- [m€ i`bM
F€ [m, /`- / i v i`„M; MäM ?B M ` K p,M K¨m ç2M- K¶B +€B K p,M ç m H¦2 ` [m
+?•M- çQÌM; FQM? ç¢i iÈB # KQÆB i?QÈ+ K¨m ç2M pÈB HK+ K M; iBM? T?9M /k
K¨m ç2M i`QM; F?Qª M? F?„+ +„M Mm®i ?Q¨M iQ¨M i?•M i? hQ HQM;X

J°i •K i? M? i`¨M M;"T i?®M; F?´iW i`QM; KB M; hQ HQM; T?€i ` -i?•M i? ?„M T?
K¨m iQK- ç²M; i?ÌB +kM; T?€i bBM? F`+? HB i#B M ?¦ X

>²M +?•m iW M;U+ iB M p¨Q i`QM; +Æ i? -i?•M i? hQ HQM; F`+? HB i`mM `˜v-i?•
ç½ #„i ç–m ;B i,M;- i`QM; +?®+ H€i +¬M; T?m ç½ i,M; i`QÎM; iÈB KQÌB i?QÈ+- K
HÈM iW b m HQM; +?mB ` - K M; i?2Q /¨v ç†+ iB M; p M;- +?"K `½B i`B M F? B-
+°i b€M;- ç¬B +€M? çO HÈM ç # Q T?O ?Q¨M iQ¨M i?•M i? hQ HQM;X

Zm–M €Q i` M M;QÌB hQ HQM; ç½ ?Q¨M iQ¨M #` M;?B M M€i- H•M ;B€T K¨m iQK
H M- /–M /–M # Q T?O ?Q¨M iQ¨M i?•M i? ?„MX

æ¦ H¨ K°i HQ¢B F?ªB ;B€T +?Q # Q ;BÌ +¦ M;QÌB i?'v- ?° iQ¨M i?•M i`W ç–mX J†
?Q ªQ- ç¬B +?•M i`€M; FB M tm'i ?B M ? B +,M iB K ;B€+ # Q [m M? H¨ K°i çQ¨M

aQM; +?QÎM; +?"K `½B KÎ ` -? B i v ?„M /–M K¼+ H M k i? M? HÊB M?"M /¨B k i?
HB M pÈB #¨M i v i?¨M? K°i i? X>²M +?•m H9+ i`QÈ+ M?"T p¨Q i?•M i? ;BÌ +?"K `
M;U+Xh`QM; ?²M +?•m i?B m ç®i K°i M;¼M HY K¨m M?k #¢+?X

S?Q t - K†+ /M G K æ`+? • hQ ç [m®+ [m–M i?–M ç M; Î M;Q¨B T?¢K pB- M?QM
F?ÄB €T HU+ F?´M; H²- #¼M ?¼ +kM; F?¬M; +€+? M¨Q /B ç°M;X

Zm M; KBM? i?€M? M[J½ H M b„+ K†i ç½ i`Î M M i`„M; # +?Xô J i?–M ?¨M; H•K-
+kM; i?B i`B M J i?–M ?¨M; H•Kô- +°i b€M; iQK ç2M /–M /–M i?m HB K- ?QÈM; i?
K¨m çÄ b"K- €M? K„i T?¦M; i?Q+? FBM? F?OM; [m M; i?ªB- hQ HQM; pmM; bQM; +
H¢B i`QM; M?€v K„i /mM; M?"T p¨Q i`QM; +Æ i? ?„MX

óæ•v H¨ i?–M +ªK ;B€+ b Q\ô J i?–M F?¦2 KB M; iQ€i ` K°i iB +QÌB [m, /`- i? M
i?m°+ p hQ HQM;- K¨ H¨ K°i HQ¢B i?QÆM; +ªK- iW i? M? •K +kM; F?¬M; +€+? M¨

óh?"i ç€M; iB +- +?d +¦ i? bY /KM; i`QM; i?ÌB ;B M M;„M K¨ i?¬B- M?QM; p"v H¨ ç

>²M; M?½M J i?–M M?bM p T?Q hY F i ?ÊT pÈB i K ç¢B i?–M i?9- F?¦2 KB M;
M?šM- ópW `²B iU ?² H¨ M;QÆB H¨K i #` i?QÆM;- p"v i b) #„i ç–m iW M;QÆB ç

> B i v M?Q HQÐB / Q b„+ #ûM +?Êi ;BÆ H M- F?¬M; +¦ [m M; K M; ?Q†+ i?U+ +
+?d +ªK i?'v F?¬M; F?Q +?Êi p†M p Q K°i +?9iX hY i`QM; F?¬M; i`mM; ç½ # v `
K°i H–M M[T?•M i€M- ç²M; i?ÌB K€m iQÆB +m²M; T?9M ` X

h?•M i? hY tm'i ?B M p¬ b® p i `€+?- bÆM HoM? M;QÌB F?´M; H² JBM? +MM; +?B
ç m ç½ #B M i?¨M? M;QÌB K€m- K†+ /M hQ HQM; ç M; KQÊM HU+ HQÊM; # M M;Q
+¦ F?ª M,M; i?W M?"MX

hQ HQM; ?¦ i?¨M? J i?–M- +kM; F?¬M; HB + K„i K°i +€B ç M hY # M;QÌB- #^M;
?„M +¦ i? /€K +?„+- i K ç¢B i?–M i?9 ç½ K'i çB M,M; HU+ T?ªM F?€M;- ç®B pÈB
i?9 +?d #'i [m€ H¨ K°i çB K i`Î +€+? HU+ HQÊM; K¨ i?¬B- KK+ iB m +?€M? i?S+ +C

.B T •K h`9+ ç2K ? i iQ¨M HU+ FQ+? T?€i ` iQ¨M #° HU+ HQÊM; i`QM; +Æ i? Kb
i–M; i?S T?QM; 'M- #'i Hm"M H¨ i?B M M?•M ?ÊT M?'i ? v H¨ h?€B ?mv M +–K i•K
T?€ ;bX

h?•M ªM? K¨m iQK ç2M #B M K'i- F?B ?„M tm'i ?B M H¢B i?b ç½ çB iÈB i`QÈ+ K†i .
/[M?bM .B T •K h`9+X

óL;QÌB i` im´B- M;QÆB [mª i?"i `'i K¢M?- bQ pÈB i iQÎM; iQÊM; +ÁM K¢M? ?Æ
+?'i +kM; i?¨M? iUm- i F?¬M; #B i i`QM; iQÆM; H B +¦ B F?€+ ? v F?¬M;- M?QI
H¨ +?Q iWM; +¦ B M?Q M;QÆB- p®M i +ÁM Km®M i?m M;QÆB H¨K ç² ç - M?QM
#ÎB pb bU i²M i¢B +O M;QÆB ç½ H¨K +?Q i +ªK ;B€+ çQÊ+ mv ?B T- +¦ H) +?Q M
+¦ i? im Hmv M ç M i?–M i–M; i?S- ç€M; iB +- #•v ;BÌ M;QÆB pšM +ÁM [m€ v m-
+?¼M i®i M?'iX J i?–M ? M; H•K- i +¦ i? /mv i`b MY ;BÌ i?ÌB ;B M- K†+ /M +?d
h?–M i?"i bU- M?QM; p"v H¨ çO `²BXô

L?bM .B T •K h`9+ ç½ K'i çB +?®M; +U- hQ HQM; +?"K `½B ;BÆ ?[m i`ªQ H M- +
M;QÈ+ K†i H M- ?„M M?Q K Q pÌM +?m°i- F?¬M; Km®M H"T iS+ ;B i +? i +QM K²B

óL;QÆB çQ¢i h¬ H¢T ?²M; ?Q¨M- iQM? M?Q M¨Q ç•v\ "S+ i bY /KM; J i?–M ?¨M
;B M K°i M,K i F?¬M; +€+? M¨Q F?¬B T?K+ i`¢M; i?€B çdM? T?QM;- iQM? M?Q i?
i? M¨Q KÈB +¦ i? +?Q M;QÆB i? K i?®M; F?´Xô

.B T •K h`9+ M?bM +?^K hQ HQM;- i`QM; K„i ?„M ç½ F?¬M; +¦ i²M i¢B i•K ibM? ;b-
T?šM M° +MM; çO HQ¢B i•K ibM?- ? i H–M M¨v iÈB H–M F?€+ F?¬M; +€+? M¨Q #°

hQ HQM; MÎ MK +QÌB [m, /`- ói M;?o-HBM? ?²M +O M;QÆB H¨ +O i - #'i [m€ i
M?Q p"v ç®B pÈB M;QÆB K¨ M¦B H¨ Qi i?®M; F?´X h i`QÈ+ iB M ?¨M? ?¢ i?•M i?
HBM? ?²M M;QÆB- i Km®M +„M Mm®i HBM? ?²M M;QÆB ?B m [mª ?ŠM H¨ b) F?¬
b QX h?B M M?•M ?ÊT M?'i +ªM? ;BÈB- i i?"i bU `'i +?Ì KQM; ç•vXô

L¦B tQM;- hQ HQM; +?Êi +?ûK ?[m i`ªQ ` - iU M?Q ç€M? K°i `QB i` M M;QÌB .B T
t€i +?¦B i B- i?•M i? .B T •K i`9+ ;B®M; M?Q T?€Q ç¢M- # v ` M;Q¨B- M M K¢M?
K°i +€B ?® i?"i b•mX

ó.B @ô hQ HQM; M;?B ?Q†+ M?bM .B T •K h`9+- #` # v çB- i?2Q w ?„M- +?d Km®
H¨K ? B MY - H¨K +?Q ?„M i?®M; F?´- b m ç¦ iB T iK+ +?"K `½B ?¨M? ?¢ ?„M- +?Q
+?'K /SiX

L?QM; ?„M H¢B FBM? M;¢+ T?€i ?B M- K°i i`ªQ ç¦ +kM; F?¬M; +¦ T?€ ?Ov i?•M i?
Q M? i¢+ # v çB- M?QM; i?2M i? .B T •K h`9+ pšM M;mv M p M M?Q i`QÈ+X

•M? K„i hQ HQM; F?¬M; F?ÄB `ÆB p¨Q i` M M;QÌB .B T •K h`9+ pÈB FB M K T?€T
iQ€i` K°i iB +´ [m€B i?–M b„+- +?ŠM; H)- K T?€T #¨Q i` M M;QÌB ?„M H¨ K°i F
bB m i?–M F?Q KÈB +¦ i? +¦ i€+ /KM; M?Q i? X

E?B hQ HQM; +?m˜M #` M?bM F„ K T?€T #¨Q i` M M;QÌB .B T •K h`9+ i?b- #B M ?

J°i çQ¨M M²M; M†+ ?„+ pK iW M;U+ .B T •K h`9+ i`QM; F?¬ K°+ HQM; M;•K +–K T
ç2K J i?–M mv €T iW i` M M;QÌB .B T •K h`9+ i¢K i?ÌB tm i MX

*ªK M?"M çQÊ+ F?Q iS+ +´ ?„+ pK- +?Q /M ?¦ i?•M i?¨M? J i?–M- b„+ K†i hQ HQ
•K ?„M i?"K +?Q +¦ +?9i `mM `˜v- óS?d M?o FB i F?„+ i®M- M;QÆB- M;QÆB ô

óL;?B i +?QÈM;- M;QÆB +ÁM M?È i b Q\ô i? M? •K ;B¨ Mm K¨ T?šM M° +O S?d
?„+ pK p M; H M- K†+ /M ç•v H¨ # M M;¨v- M?QM; ?„M +kM; #'i +?'T `²BX

a„+ K†i hQ HQM; tm'i ?B M K'v H–M #B M ?¦ - ç°i M?B M ?„M HÈM iB M; +QÌB `° H
F?¬M; m´M; +¬M; T?m- i¬M FQM? bQ T?K- i ç M; HQ ibK F?¬M; çQÊ+ M;¨B ç•v- F
KbM? çB ç MX h ?B m çQÊ+ `²B- M;mv M H B H¨ M;QÆB /¢v .B T •K h`9+- ?„M KÈ
bQ T?K +kM; [mª M?B M H¨ bQ T?K- #'i [m€- ç€M; iB + M;¨B F?¬M; +¦ /¢v ?„M ˜M
/QÐM; ?„M çO ç mv ?B T i - +¦ H) i?"i bU +¦ i? ?Ov /B i M;?B i ç² i - ç€M; iB +-
+¦ +Æ ?°B M[- F?¬M; +¦ ?²M +?•m- M;¨B +,M #ªM +€B ;b +kM; F?¬M; +¦- i +ÁM ç
+MM; ?„M ç²M; i?ÌB ?Ov /B i- K†+ /M i F?¬M; +¦ +„M Mm®i HBM? ?²M- M?QM; #
M;¨B H¢B H•K p¨Q ?„+ €K ç` M;K+- +¦ K°i M;¨v i +?€M? i?S+ ç¢i iÈB i?–M HU+ H
H¨ #[iB + HÈM ç–v K„ p` +?Q i Xô

óL;QÆB +?Q ``^M; M;QÆB i?"i bU +¦ i? ;B i•K h`9+ b Q\ô S?d M?o FB i F?„+ i®M

hQ HQM; bYM; b®i K°i +?9i- óM?Q i? M¨Q- +?ŠM; H) M;¨B +?Q ``^M;- pÈB M;¨B ?E
+¦ i? T?B i€M HU+ HQÊM; H¨ +¦ i? M;,M +ªM i \ô

S?d M?o FB i F?„+ i®M M¦B, óF?¬M; b B- i ç½ F?¬M; #^M; M;QÆB- M?QM; M;,M
K¨ H¨ .B T•K h`9+- M;QÆB pšM +ÁM t2K i?QÌM; M;QÌB im´B i` M¨v- ç€M; iB + - h
/KM; J i?–M ?¨M; H•K pÈB K°i MY HU+ HQÊM;Xô

hQ HQM; i`QM; HQM; ç°i M?B M bBM? ` K°i +´ +ªK ;B€+ M;mv +Æ- F?¬M; çÊB ?„
i®M ?¦ i?•M ç½ +?B H¨K iS T?•M- ?¦ i?¨M? #®M ç¢Q #¦M; ç2M- T?•M #B i iB M
+MM; i K ç¢B i?–M i?9X

"®M M;¼M HY K¨m ç2M ç²M; i?ÌB iW i` M M;QÌB .B T•K h`9+ #®M M;QÌB T?€i +?€
H)Q-[m€i H M, óbQ T?K- M;QÆB H¨K M?Q p"v b) ?²M T?B T?€+? i€MXô

h? M? •K S?d M?o FB i F?„+ i®M ç²M; i?ÌB iW #®M M;QÌB p M; H M- ó+?ŠM; H) `Æ
+m®B +MM; F?¬M; T?ªB H¨ ?²M T?B T?€+? i€M b Q\ hQ HQM;- M;QÆB M?È F„-
M;¨v M¨Q ç¦ M;QÆB T?ªB i`ª H¢BXô

hQ HQM; T?B m T?M F?¬M; +¦ ç°M;- K„i M?bM #®M M;¼M HY K¨m ç2M ç M; i?B
b„+ FBM? M;?B F?¬M; +?WM;X J†+ /M ?„M +¦ J i?–M T?K i? - M?QM; +kM; F?¬M
ç2M T?€i ç°M; +¬M; FQ+?- #ÎB pb ?„M ``'i `ä ``¨M;- ç¦ H¨ S?d M?o FB i F?„+ i®M i?
bBM? ` M;¼M HY - ç¦ H¨ M;mv M i?Ov HBM? ?²M +?B ?Ä - K°i F?B i`B K M?B K-
i?U+ HU+ HBM? ?²M +kM; b) #` i?B m ç®iX

æQÆM; M?B M- ?"m [mª +O pB + HBM? ?²M #` i?B m ç®i H¨ ?²M T?B T?€+? i€M-
K¨ S?d M?o FB i F?„+ i®M H¨ ;–M M?Q i?–M ç` HBM? ?²M i?B m ç®i- +¦ F?ª M,M;

óaQ T?K F?¬M; ?´ H¨ bQ T?K- i`QM; HoM? pU+ M;?B M +Sm K T?€T- i poM? pB
+?Q `^M; HBM? ?²M +?B ?Ä +O M;¨B +¦ i? #ªQ p #¼M ?¼ # Q H•m ç•v\ +?Q /M
i,M; +QÌM; HU+ HQÊM; #¼M ?„M K°i +?9i- M?QM; +kM; +ÁM t KÈB mv ?B T çQÊ+

GÌB +ÁM +?Q /Si- hQ HQM; i`QM; K„i çÄ b"K +?Êi ;B"i KbM?- i? M? •K +kM; M;W

h` M K†i ç'i- /QÈB i€+ /KM; +O M;¼M HY K¨m ç2M- .B T•K h`9+ +MM; i K ç¢B i
?¦ - ? B i v .B T•K h`9+ F?¬M; #` F?®M; +? ?QÈM; ? B # M i?•M i? KÎ `°M; ` - M;
HY K¨m ç2M- bQM; +?QÎM; ?„M ç²M; i?ÌB i?ª ` [m M; K M; K¨m p¨M;- ? B ç¢Q F
K°i ç¢Q H¨ FBK i`mM; ç€B M;•M- K°i ç¢Q H¨ M;•M i`mM; ç€B FBKX

GQÐM; ç¢Q [m M; K M; M¨v /–M /–M M;QM; iK i?¨M? i?"i i? i`QM; F?¬M; i`mM;- K
i?QÈ+ çQ+?- i?•M K¨m p¨M;- çdM? ç–m +¦ ç¢K p,M H° K¨m p¨M;- +€B FB +¦ ç¢K K

óEBK ;B€T +'K i`MM;X h?9 M?•M i°+ i`QM; iS ç¢B i?–M i?9 +kM; ?B M ` `²BXô hQ
i`QÈ+ F?¬M; /€K +¬M; FQ+?- /QÈB K¼B HQ¢B ?bM? i?€B +¬M; FQ+?- +?d +–M M?
?¼ p¨Q i?•M- ç•v H¨ HU+ HQÊM; +m®B +MM; +O S?d M?o FB i F?„+ i®M- hQ HQ
ç²M; i?ÌB ?„M +kM; iBM iQÎM; HU+ HQÊM; J i?–M- çO ç ?Ov /B i .B T•K h`9+ #®

> B çB m FBK ;B€T +'K i`MM; Î ;B[ F?¬M; i`mM;- HBM? ?²M +?B ?Ä K¨m ç2M ç
T?'i M?Q +?`m F`+? HB i i?®M; F?´- ç°i M?B M B +kM; M;?o F?¬M; ` +?mv M tª
+'K i`MM;- K¨m p¨M; +MM; K¨m #¢+ p,M H°- +kM; ç miU KÎ ` K°i ç¢Q F?2 ?ÎX

hQ HQM; FBM? M;¢+ M?bM +ªM? iQÊM; M¨v- +?ŠM; H H¨ FBK ;B€T +'K i`MM; F?-
M?o FB i F?„+ i®M K¨ Km®M ?Ov /B ib Q\ v MB K M¨v +?d ;B^M; +Q i`QM; ç–m ?
K'i- #ÎB pb- ?„M i?'v çQÊ+ ç¬B +€M?X æ9M; p"v- H¨ ç¬B +€M?X hW b m HQM; ? B
?Î- KÎ `°M; ` K°i ç¬B +€M?- /QÈB ªM? ?QÎM; +O HBM? ?²M +?B ?Ä /–M /–M i`B
K¨m p¨M; K M; i?2Q K¨m #¢+ p,M H°- K°i ç¬B +ÁM H¢B H¨ K¨m #¢+ K M; i?2Q K¨m

L; v F?B ? B +€M? ?Q¨M iQ¨M KÎ `°M; ` - ç°i M?B M- ? B FBK ;B€T +'K i`MM; #ªM
ç° +?¦B K„i- T?ªM; T?'i M?Q Î F?¬M; i`mM; ç²M; i?ÌB tm'i ?B M ? B +€B K†i i`ÌB
?²M +?B ?Ä +O S?d M?o FB i F?„+ i®M +kM; ªK ç¢K tm®M;X

EBK [m M; /–M /–M iB m i?'i- M?K+ i? FBK ;B€T +'K i`MM; +kM; ç²M; i?ÌB #B M K'
?B M ? B M;QÌB- M¦B +?QM? t€+ H¨ ? B çS M?ÄX L?bM #° /€M; +€+ M¨M;- +?d +
M? M ?Q¨M K„- i?•M i? K¨m p¨M; # Q i`MK i`QM; K°i i–M; €Q ;B€T K¨m p¨M;- iQÈ
M? m M?Q ç9+- +?d H¨ i` M i`€M T?•M #B i +¦ K¨m p¨M; +MM; K¨m #¢+ K p,M- ç¬
H¦2 ` [m M; K M; KÌ K`i- b m HQM; ? B +€M? M? M?¨M; T?'i- HBM? ?²M +?B ?Ä
M¨M; +kM; /–M /–M #` +€+ M¨M; ?9i p¨Q i`QM; +Æ i? X

*?SM; FB M K°i K¨M M¨v- hQ HQM; +kM; F?¬M; F?ÄB M;•v /¢B- +?Q /M H¨ i`QM;
M;?2 M¦B [m FBK ;B€T +'K i`MM; #B M i?¨M? +¬ ;€B\ >„M +¦ i? /€K +?„+- ç¦ imv
#B M i?•M i?¨M? #° /€M; HQ¨B M;QÌB- K¨ H¨ #ªM i? +€+ M¨M; iB M ?¦ - ;BÌ T?9i M'
F?ÄB M;?o iÈB K°i +€B FûM T?€ FB M i?¨M? çB TX

h`QM; F?B FBK ;B€T +'K i`MM; tm'i ?B M #B M /` i?b Î K†i F?€+ i K ç¢B i?–M i?9
?¦ F€ /`- i?B m ç®i #ÎB HBM? ?²M +?B ?Ä - +?B M i` M? +U i?9 *€+? H¢T i•v iQ +
i?•M i? ?¦ i?¨M? K°i ç¢Q M;•M ?¬B K°i ç¢Q €K FBK HQÐM; b„+ [m M; K M;- #ªM i
[m M; K M; [m'M [m M? +MM; K°i +?¶- HBM? ?²M +?B ?Ä F?¬M; M;WM; `¦i p¨Q i
tm'i ?B M K°i HQ¢B F€ /` [m M; i?ªBX E?B M;•M ?¬B +MM; €K FBK /mM; ?ÊT +kM
K¨m H K- H¦M; H€M? €K #¢+- ?¦ i?¨M? K°i ç¢Q H K K¨m #¢+ i? M? imv M /–M /–M
i`mM;X

h`QM; F?B K¨m H K #¢+ ?Q¨M iQ¨M ç¼M; H¢B- ;B[ F?¬M; i`mM; tm'i ?B M K°i #°

M;¨B T?ªB M?È F„- M m +¦ K°i M;¨v +?9M; i ;†T H¢B i¢B +?B M i`QÌM;- i b) F?¬ H K ç`+? € iQ- #ÎB pb- h¬ H¢T +O i +?Q iÈB #•v ;BÌ pšM F?¬M; +¦ i?W M?"M H¨ ç [m®+Xô

J½ i•v K¢+ b„+ K†i ?ÆB ç´B- # M M;QÌB ?„M- +€+ ç¢B i?–M ç m +kM; iQ€i ` p ?Qª pÈB K°i M;QÌB K¨ M; v +ª T?€T H K i?'i i?€T i?€T +?O ç m F?¬M; i? +?®M; H¢B- H HU+ M?Q .B T •K i`9+ +MM; hQ HQM;- ç½ F?¬M; +¦ F?ª M,M; ç®B F?€M; M[- #¼M .B T •K i`9+ +¦ i? / /¨M; T?€ ?Ov +ª i?¨M? i?`X

.B T •K i`9+ +9B ç–m- ;–M b€i h¬ H¢T- M?bM i?"i b•m ;QÆM; K†i M¨M;- iU ?² Km® iQ¨M 'M M?"T i`QM; ¦+ KbM?- M? ;B¼M; M¦B, ôh¬ H¢T- i +kM; F?¬M; #B i KbM? Hm"M K'i çB +€B ;b- i +kM; poM? pB M b) F?¬M; [m M /mM; M? M M;QÆB- F?Q iS

L¦B tQM; M?[M; HÌB M¨v- €M? K„i .B T •K i`9+ ç M; i`–K ioM? ç°i M?B M i`Î M M b i•v K¢+ T?Q /QÈB- óM?¢+ T?K ç¢B M?•M- M?bM M;QÆB ç®B h¬ H¢T +ÁM +¦ [m H¢B- iW M v p b m- K†+ +?Q [m M ? ;B[ h¬ H¢T p¨ H K ç`+? € iQ M?Q i? M¨Q- p ? v F?¬M; ç®B ç`+?- b) +QB w iS M;¨B ` b QXô

L¦B tQM;- .B T •K i`9+ ¬K h¬ H¢T- ? B i v +?"K `½B M•M; H M- /QÈB i€+ /KM; +C i?•M i? h¬ H¢T K K K¢B- HŠM; H†M; ?mv M T?M ;B[F?¬M; i`mM;X .QÈB €M? #¢ i` M; h¬ H¢T i?Q¢i M?bM i?"i iBM? F?B i- H¢B ?Q¨M K„X a m HQM; .B T •K i`9+ M?QM; i?•M i? ?„M H¢B M?Q i`QÈ+ ?mv M T?M ;B[F?¬M; i`mM;- ? B i v i¢B i`C K°+ HQM; M;•K +–K K°i H–M M[tm'i ?B M i`QÈ+ K†i ?„MX S?O i?QÊM; +–K ?mv ¬M M?m K¨ i`¨M M;"T +ªK ibM? `ÆB i` M M;QÌB h¬ H¢T- HŠM; H†M; M?bM F„ M¨M F?„+ M¨v H†M; v M Hm"i ç°M;X

E?¬M; +¦ +?B M i` M?- F?¬M; +¦ i`–K i?'T M;•K M; - +¦ +?d H¨ iU M?Q i? M? imv iW bB m i?–M F?Q /B M i'm ` - H¨K K¶B M;QÌB Î ç•v ç m `9M; ç°M;X

hB M; ç¨M +?QM? H¨ +?9 M;[+O .B T •K i`9+- +?d #'i [m€ ?„M M;•K tQÈM; i?¬M; KbM?X "¢+? [m M; M?¨M M?¢i- +•m i?¬M; ?„M pÈB h¬ H¢T- K°i p–M; b€M; K¨m i` i`QM;X

hWM; +€B ç†+ i?M K p,M iW F?¬ K°+ HQM; M;•K +–K T?B m ç½M; ` - i`QÈ+ b m b h¬ H¢T- pÁM; [m M? i?•M i? M¨M;- H†M; v M tQ v i`ÁMX

kkjX *?QÆM; kkj , GK+ *ªK >Q€M >²M æQ¢i S?€+? æ¢B S?€T

æ–m iB M- #¢+? [m M; tm'i ?B M i` M ? B K„i .B T •K h`9+- M; v b m ç¦ iW i B Kk +m®B +MM; i¢B 'M çQÌM; +MM; #MM; b€M;X

E?B +ª i?•M KbM? .B T •K h`9+ ç m çQÊ+ # Q T?O i`QM; Hm²M; #¢+? [m M; 'v- K FQ+? ç°M; iW i` M M;QÌB ?„M T?¦M; tm'i ` - ?¦ i?¨M? b€m ç¢Q [m M; K M;- +?d i p¨Q i?•M i? h¬ G¢T # Q [m M? Î ;B[b€m T?M ?B m K p,M 'vX

J½ h•v J¢+ M?`M F?¬M; çQÊ+ M¦B,

óæ•v H¨ HQ¢B K T?€T ;b- ?„M ç M; H¨K ;b\ô

æWM; M¦B H¨ ?„M- # p` ç¢B K ç¢Q bQ # M +¢M?- M; v +ª Zm M; JBM? i?€M? M| M;¨M; H„+ ç–m- F?¬M; B M?"M #B i çQÊ+ .B T •K h`9+ i?B i`B M HQ¢B K T?€T M F?¬M; #B i ?B m [mª +O M¦ ` b QX

æ°i M?B M- K°i çB K FBK [m M; iW 'M çQÌM; +O .B T •K h`9+ /•M; i`¨Q ` - i–M; ?²M 'v +kM; F?¬M; T?ªB M?[M; M;QÌB T?Q /QÈB M¨v +¦ i? M?bM i?'v çQÊ+- +?d ?² +ªK ;B€+ çQÊ+ bU i²M i¢B +O M,M; HQÊM; HBM? ?²M .B T •K h`9+X

EBK [m M; i`QM; M?€v K„i T?¦M; iQ- F i ?ÊT b€m ç¢Q 'v +?B m b€M; ;B[.B T •K
M?€v K„i- FBK [m M; H M i`¨M- ç½ # Q T?O H M iQ¨M #° i?•M i? #¼M ?¼ #B M i?

*?9 M;[iW .B T •K h`9+ ç M ç•v +kM; M;QM; H¢B- b€m ç¢Q K p,M T?M ?B m p•v [
`'i M? M? #MM; H M- .B T •K h`9+ +?,K +?9 M?bM F„ M?[M; K p,M 'v- H9+ M¨v çB
M?'i +?d H¨ +–m F?'MX

*?Q /M ?„M +kM; H¨ H–M ç–m iB M bY /KM; K T?€T M¨v- 2 ``^M; +kM; b) H¨ K°i H–
KbM?X >„M iBM ``^M;- #^M; p¨Q HU+ HQÊM; +?QM? KbM? b m F?B /mM; ?ÊT +MM
i? ?Q¨M i?¨M?X

E?B F?¬M; +ÁM +€+? M¨Q T?•M #B i b€m ç¢Q K p,M T?M ?B m pšM tQ v i`ÁM FB
K M; M;•M b„+ iW i`QM; pMM; tQ€v b€M; #MM; H M- K¨ b€m K p,M T?M ?B m FB
h`QM; ç¦ ? B +€B K p,M +?Êi H¦2 b€M;- [m M; K M; T?¦M; ` p¬ +MM; K½M? HB i
+MM; H9+ # Q i`MK i?•M i? .B T •K h`9+X

.B T •K h`9+ #¶M; +?®+ `mM `˜v F`+? HB i- bU i?®M; F?´ K½M? HB i H¨K +?Q ?„M
çUM; M´B- +?Q /M i` M M;QÌB +¦ F?ªB ;B€T +QÌM; ç¢B +kM; F?¬M; +€+? M¨Q M;,M
K M; M;•M b„+ 'vX

S?Q /QÈB- Zm M; JBM? i?€M? M[J½ G L ç°i M?B M FBM? ?¬ K°i iB M;,

óh ?B m `²B- b€m iB m +?Q T?M ?B m FB +?QM? H¨ b€m +ªK ;B€+Xô

E?„+ G¬B L FBM? M;¢+ M¦B,

óa€m +ªK ;B€+\ *€B ;b H¨ b€m +ªK ;B€+\ô

J½ G L i`–K ;B¼M; M¦B,

óL;QÆB t2K- b€m T?M ?¨Q [m v +?mM; [m M? KbM? bQ i, FB - F€ i?"i +?QM? H¨ b€
#B i H¨ õK„i- i B- KkB- HQÐB- i?•M- wöX L?QM;- M?[M; K T?€T M¨v ç M i°i +MM;

E?„+ G¬B L M¦B,

óGQ M S?QÊM; +¬M; +?9 K'i çB ?²M T?€+?X *?ŠM; H - M?[M; K T?€T M¨v +O ?
S?QÊM; +¬M; +?9 T?K+ ?²B H¢B ?²M T?€+? b Q\ô

J½ G L i`QM; K„i iQ€i ` K°i iB FBM? ?½B,

óæB m ç¦ F?¬M; +¦ F?ª M,M;X >²M T?€+? H¢B ?€ +¦ i? T?K+ ?²B- i`W T?B ô

E?„+ G¬B L M;?B ?Q†+ ?ÄB M¦B,

óh, i,- i`W T?B +€B ;b\ô

J½ G L i?–M b„+ i`QM; K„i #°+ H° p M;?B M;Ì #'i ç`M?,

óL m i?"i H¨ M?Q p"vX o` *–K æ ç¢B M?•M M¨v i?"i bU [m€ bB ibM? `²B- i +?d +
i,Xô

E?„+ G¬B L /²M /"T ?ÄB iÈB,

óh, i,- M;QÆB ?½v M¦B `ä ``¨M; çB- ç M i°i +MM; H¨ +€B ;b \ô

J½ G L i`–K ;B¼M; M¦B,

óL?bM iB T çB- i #•v ;BÌ +kM; F?¬M; i? F?ŠM; ç`M? çQÊ+Xô

Zm M; K M; M;•M b„+ `®i +K+ `ÌB F?ÄB i?•M i? .B T •K h`9+- ?„M +kM; M;WM; `mI
? B ç¢Q [m M; K M; M;•M b„+ ?¦ i?¨M? ? B ç¢Q M;•M [m M; M?Q iÆ M? HQÈi iÈ
çQÌM; +?mB p¨Q i`QM; ç¢B M½Q +O M¨M;- +ÁM H¢B #®M +€B K p,M T?M ?B m
M¨M; +kM; ç m i M /–M i?2Q H¨M ;B¦X

"¢+? [m M; #B M K'i- .B T •K h`9+ i?•M ?bM? +?Êi H¦2- ç2K h¬ G¢T Î ;B[ F?¬M; i`
h` M K†i pšM ?B M H° /€M; p iQÆB +QÌB /`m /¨M;- MQÈ+ K„i H¢B tm¬B i?2Q ;QA
ç¦ H¨ MQÈ+ K„i +O ?¢M? T?9+X

óh¬ G¢T- i i?¨M? +¬M; `²BX h i?"i bU i?¨M? +¬M; `²BX aQ T?K- +€K ÆM M;¨BX *
M;?B M +Sm çQÊ+ HQ¢B K T?€T õçQ¢i i?B M ç` i¢Q ?¦ ö M¨vXô

a„+ K†i h¬ G¢T i€B M?Êi /–M /–M i`Î M M ?²M; M?m"M H¢B- H9+ K°i ?²M K°i T?€+
T?€+? +ÁM H¢B +O M¨M; ç m çQÊ+ M,M; HU+ +O .B T •K h`9+ T?QM; 'M ?Q¨M i
+?B ?ªB- H9+ M¨v- F?B ? B ç¢Q M;•M [m M; 'v `¦i p¨Q- # ?²M #ªv T?€+? K°i H–M
B i?®M; F?´ M¨v +m®B +MM; HBM? ?²M +kM; /–M /–M [m v i`Î H¢B- +†T K„i K„ H
+?–K +?"K KÎ iQ ` X

E?B K°i M;QÌB #B i KbM? iW +äB +? i b®M; H¢B- H¢B M?bM i?'v i`QÈ+ K„i +?QM?
+¦ MB K ?¢M? T?9+ M¨Q bQ b€M? ?ÆM çQÊ+ ç•vX L?bM /mM; K¢Q M? im'M +O
F?¬M; çQÊ+ ;BÆ i v M? M?¨M; pm®i p2 F?m¬M K†i ?„MX

ó•K h`9+- i?b ` +? i çB +kM; +¦ i? M?bM i?'v +?¨M; i` M i?B M çQÌM;X L m ç•v H
poM? pB M çWM; idM? H¢BXô oÁM; i v ¬K .B T •K h`9+- bÊ K'i çB ?„M- h¬ G¢T /
.B T •K h`9+- ? B K„i i`QÈ+ b m +?,K +?9 M?bM ?„M- +MM; K°i /¢M; M?Q €M? K„i
h`9+ i?B i`B M K T?€TX

.B T •K h`9+ KdK +QÌB- ¬M M?m M¦B,

óæ² M;®+- M¨M; +kM; +?Q +¦ +? iX *?d +–M i +ÁM b®M;- i imv i b) F?¬M; ç +?Q
iÈB M¨M;X L¨M; +kM; +?SM; FB M hQ GQM; #` i ç€M? HmB- iW M v p b m- M¨M;
?„M i`ª i?M M[ X >²M T?€+? #` ?„M T?€ i M i ç½ ;B9T M¨M; ?²B T?K+ H¢B- ç®B pÈ
i`¦B #m°+ i`€+? M?B K M¨Q M[+ª- M; v +ª +? M¨M;- J½ h•v J¢+ # ?¢ +kM; ç½ +
M¨M; +?Q i X L; v iW #•v ;BÌ- i€M? K¢M; +O M¨M; +?d i?m°+ p i - pÊ +O i Xô

h¬ G¢T i?Q€M; bYM; b®i- H9+ M¨v M¨M; KÈB /–M /–M idM? M;° i`Î H¢B- t9+ +ªK T
i`QM; hBM? h?–M +?B ?ªB H¨K +?Q M¨M; ?B m `ä `^M; ç•v i`M? F?¬M; T?ªB H¨ ;B

óL¨v- çB m M¨v b Q +¦ i? \ >²M T?€+? +kM; +¦ F?ª M,M; ?²B T?K+ H¢B b Q\ •K h`9

.B T •K h`9+ +9B ç–m- M? HQÈi ?¬M K¬B M¨M;,

M;QÌB +kM; F?¬M; Î +MM; K°i +?¶- hQ GQM; ç½ /€K T?ªM #°B i - ` i v p¨Q H9+ i
i`¼M; v m +m®B +MM;- iU M?B M ç½ +?m˜M #` ? i i?ªv K¼B pB + ç +?2 K„i K¼B M
i?€B ç° +O S?€T G K ç®B pÈB æ¬M; GQM; +MM; pÈB M;¬B p`i` M + Q K¨ bBM? `
i Km®M M¦B +?Q M;QÆB `ä- i?"i ` - S?€T G K H¨ K°i bU i²M i¢B F?¬M; pK HÊBX
H¨ pb iQÆM; H B +O M?•M HQ¢B K¨ i²M i¢BXô

.B T •K h`9+ M¦B,

óL;¨B M¦B /mv i`b +MM; pÈB bU T?QM; 'M h?•K lv M ? v b Q\ L?QM; M m H¨ #¼M ?
i¢B b Q pšM +ÁM + M i?B T p¨Q bU pB + +O +€+ [m®+ ;B i` M ç¢B HK+X G–M M¨
M?B M T?QM; # - ?ÆM M[+ÁM M;?B M; p G K æ`+? • hQ ç [m®+- +¦ H) b) F?¬M
ç¢B HK+- b) F?¬M; F?ÆB /"v +?B M i` M? +¨M; H¨K +?Q /•M +?9M; H–K i? MXô

S?B L?o EB i E?„+ h®M i`–K H†M;- iU ?² ç M; bmv M;?o çB m ;b- K°i H9+ H•m- /
i? M? •K i`–K ´M 'v i`Î M M H„M; ç¼M; i`–K i?'T ?ÆM,

ó•K h`9+- i +?d +¦ i? M¦B pÈB M;QÆB- i`QÈ+ K„i S?€T G K [mv i ç`M? T?QM; #
[m®+ ;B T?€i ç°M; +?B M i` M?- +¦ M;?o H¨ S?€T G K i?'i i?€T ç½ b„T i`'M €T F
`²BXô

ó*€B ;b\ô GÌB M¦B +O S?B L?o EB i E?„+ h®M /¼ .B T •K h`9+ M?ªv /UM; H M- ?
b) F?¬M; HW ;¢i KbM?- iWM; H¨ K°i •K i?€T i?€T +?O- S?€T G K ç M?'i +QÌM; ;B
EB i E?„+ h®M ç®B pÈB S?€T G K F?¬M; i? M;?B M;Ì bQ pÈB +?QM? KbM? b•m b

óS?€T G K iW i?¨M? H"T iÈB M v- pšM +?d +¦ K°i KK+ çQ+?- ç¦ +?QM? H¨ #ªQ p #b
L;QÆB #B i Hw /Q pb b Q M?B m J T?€T bQ F?B iB M p¨Q S?€T G K HU +?¼M
F?¬M;\ æB m ç¦ +kM; ?Q¨M iQ¨M F?¬M; T?ªB H¨ [mv ç`M? +O S?€T G K- K¨ /Q M
iQÆM; H B HQ¨B M;QÌB- iU M;mv M ?v bBM? +€B i?ÌB ;B M [mw #€m +O KbM?X
/B M FB +kM; F?¬M; +¦ F?€B MB K ;b- M?QM; i?€T +?O çÌB i?S M?'i S?€T G K i?'
M;?B K #ªM i?•M iW i`QM; ç¦- Jšm u m €+ K +O h?•K lv M p` /B M K M; ç M iQM
HÈMX E?¬M; +¦ bU ?B M /B M +O h?–M GQM; æ¬M; GQM;- M m #¼M ?¼ H¢B H–
E?B L¶ hQ æ¢B GK+ +?d +¦ F i +K+ H¨ #` ?Ov /B iX *?Q M M- S?€T G K T?€T çB M
F?¬M; iB + ? i i?ªv #^M; K¼B ;B€ ;B[;bM #ªQ p +?Q T?QM; 'M- /M +?Q +€B ;B€ T

.B T •K h`9+ i`–K ioM?- HŠM; H†M; M;?2 S?B L?o EB i E?„+ h®M ;BªB i?Q+?X

óaÎ /o ç¢B HK+ M?B m [m®+ ;B +MM; i²M i¢B- M?Q p"v [mª i?"i ;B®M; M?Q M;Q
G KX S?€T G K H¨K M?Q p"v- +kM; i?U+ bU H¨ Km®M #ªQ p bU i²M i¢B +?Q + Q
+?d +¦ #ªQ p bU i²M i¢B +?Q + Q p¬ i?QÊM; +O KbM?- S?€T G K KÈB +¦ i? i?m ?
T?€T bQ +QÌM; ç¢B- ?ÆM M[+ÁM #ªQ çªK F?¬M; +¦ M;QÌB M¨Q [m'v M?B m S?€
i`'M €T T?QM; 'MX L;QÆB M;šK M;?o t2K- M m GQM; E?B L¶ hQ i?®M; M?'i i?¨M
ç¦- ¬M; pm M¨v b) +?Q T?ûT +¦ K°i MÆB M?Q S?€T G K pQÊi i`°B €T çªQ #¼M ?
H) i`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M;„M b) F?¬M; +¦ p'M ç - M?QM; +?d +–M tm'i ?B M K
i'M +¬M; p¨ H¨K bmv v m çB HU+ HQÊM; +O S?€T G K- H¨K +?Q S?€T G K F?¬M;
ç i`'M €T T?QM; 'M M[ X ob H) ç¦- S?€T G K M?'i ç`M? T?ªB i¢Q i? +K+ +?Q ç¢B
i`QM; #¨M i v KbM?- F?¬M; ç T?€i i`B M K°i +?B [mv M HU+ /mv M?'i M¨Q i²M i¢B

J†+ /M i`QM; HÁM; .B T •K h`9+ pšM F?¬M; +€+? M¨Q HQ¢B #Ä M?[M; ;9i K„+ ç®B
M?[M; HÌB M¦B +O S?B L?o EB i E?„+ h®M- ç`+? w +O ?„M ç®B pÈB S?€T G K +

óh`QÈ+ ç•v S?€T G K +kM; ç½ iWM; +¦ T?QM; # - M?QM; OM; ?° K°i T?QÆM; `ä `
#B m i`QM; T?€T çB M +O S?€T G K M?'i çB m T?ûT i„+ ˜M /'m ç½ #` F?m'v ç°M;
i„+ M¨v- F?B T?QM; 'M +¦ F?ª M,M; #` +¬M; T?€- S?€T G K b) i?m t T iK ?¼T i'i +
HK+- +MM; +?mM; bS+ ;bM ;B[#ªQ p T?QM; 'M- M;,M +?†M +?®M; çÎ bU +¬M; FC
i?ÌB ;B M M¨v H¨ M,K KQÆB M,KX L¦B +€+? F?€+- K°i F?B S?€T G K i?'i i?€T i?
M,K KQÆB M,K T?QM; 'M b) #` T?€ ?ÄM;- b) i"T ?ÊT iQ¨M #° i?U+ HU+ i` M ç¢B H
p[M; +?„+ +?Q T?QM; 'MX J¨ /QÈB ibM? ?m®M; ç¢B HK+ /Q M?B m [m®+ ;B i¢Q
#° i?U+ HU+ p¬ +MM; F?¦ F?,MX *?Q M M- S?€T G K i¢B i?ÌB çB K M¨v M?'i ç`M?
ç¢B HK+ i?®M; M?'i- +?d +¦ M?Q p"v- KÈB +¦ i? çB m ç°M; ?Q¨M ?ªQ i'i +ª +€+ HU+

kk9X *?QÆM; kk9, h K æ¢B aB m h?–M E?Q "Q J"i

óG) i'i M?B M H¨ M?Q p"v- p T?–M i¢B b Q H¢B HU +?¼M G K æ`+? • hQ K¨ F?¬M;
#B i çQÊ+X L?QM; i +¦ i? F?ŠM; ç`M? +?QM? t€+ çB m T?ûT i„+ M¨v i`QM; T?€T
ç°M;- T?QM; 'M ç½ #B M ?¦ i`Î M M i?"K M;mv +?Q M;mvX h?ÌB ;B M M,K KQÆB
[m - pb iQ¨M i? M?•M HQ¢B- S?€T G K +¦ i? F?¬M; iQM? iQ€M ç M #'i +S [mv M

.B T •K h`9+ +?Q # Q ;BÌ M;?o ç M S?€T G K b®M; K°i MÆB +€+? #B i K¨ +¦ i? po
iW b•m i`QM; HÁM; ?„M- pšM +ÁM +ªK i?'v `'i F?¦ +?'T M?"MX

amv +?Q +MM;- S?€T G K ç½ ` H M? ?Ov /B i æ¬M; GQM;X

ó•K h`9+- i #B i +QM ç M; M;?o +€B ;bX h?U+ ` - +QM #•v ;BÌ F?¬M; +–M #"M i•K
+€B i M #¢B ?Q¢B hQ GQM; M¨v- S?€T G K F?B ç½ #B i çQÊ+ +QM +¦ i?U+ HU+
F?¬M; i? M¨Q H¢B ?QÈM; p *–K h?¨M? T?€i ç°M; +¬M; FQ+? H–M M[- i?2Q w i
ç M i?dM? +–m +QM i`Ê ;B9T +MM; +?mM; bS+ /mv i`b T?QM; 'MX .M b Q- +QM p
M?[M; +¦ i? i`Î i?¨M? bU mv ?B T ç®B pÈB S?€T G K- M;QÊ+ H¢B +kM; +¦ i? i`Î
;B[;bM #ªQ p T?QM; 'MX h #•v ;BÌ HQ H„M; M?'i +?QM? H¨ hQ GQM; +?2M p¨Q
F?B i?U+ HU+ +O +QM ç¢i çO HÈM K¢M?- i ?v p¼M; +QM +¦ i? iU çB ç M S?€T G
+–M T?ªB #€Q i?M +?Q i p¢+? i`–M #° K†i i?U+ +O hQ GQM;- ç²M; i?ÌB- bQ T?K
M?•M HQ¢B pSi #Ä i?¨M? FB M- i`Ê ;B9T +?Q S?€T G K ;bM ;B[#ªQ p T?QM; 'MX

óaQ T?K- +QM ô .B T •K h`9+ F?¬M; +¦ i`U+ iB T i`ª HÌB- K†+ /M ?„M H¨ H½M? ç¢
F?¬M; i? ç¢B #B m +?Q [mv M HÊB +O i'i +ª +€+ i°+ i`QM; *–K h?¨M?X >„M çB i
i¬M; +?O +O æ¬M; GQM; "€i h¬M; b) M;?o M?Q i? M¨Q\ h°+ i`QÎM; +€+ i°+ i`QM;
` +€B /¢M; ;b\ *–K æ ¬K +?•M S?€T G K\ Uv M¦B Q # i?2Q çm¬BVX L?Q p"v- F?
bU ;B9T çÐ OM; ?° +O K¼B M;QÌBX

S?d L?o EB i E?„+ h®M i?Î /¨B K°i iB M;- M¦B,

óh #B i çB K F?¦ tY +O +QM- ?½v +ÁM i?ÌB ;B M iÈB M,K KQÆB M,KX h'i +ª K¼B
?¦ X >B M i¢B M;QÌB H½M? ç¢Q S?€T G K i?'i i?€T H¨ •Q "® G B •M- +€B i M iB m
;BÄB- K†+ /M F?¬M; i? M¦B ?„M H¨ M;QÌB +QÌM; ç¢B M?'i i`QM; +€+ i?€T +?O M
M?QM; imv i ç®B ç9M; H¨ M;QÌB i?¬M; KBM? M?'iX h?2Q w i - ?„M M?'i ç`M? b) +

ósBM H¶B- bQ T?K- +QM F?¬M; i? M¨Q ç¢B #B m +?Q +ª *–K h?¨M?- M?QM; +QM
+ª pB + H¨K +O S?€T G K +?QM? t€+ M?Q HÌB M;QÌB M¦B- +QM b) /MM; ? i bS+
;B[S?€T G K +MM; æ¬M; GQM;Xô

óh #B i- +QM M?'i ç`M? b) H'v ç¢B +K+ H¨K i`¼M;X æQÊ+ `²B- F?¬M; M¦B +€B M
;BÌ +O +QM çBX *?QM? çB m M¨v i KÈB KB M +QÐM; HQm H¢B ç•v K°i iB ?²M T
;BªB i?Q+?, h`QÈ+ ç•v i ç½ M¦B [m - pÈB i?U+ HU+ ?B M i¢B +O +QM pšM F?¬
i?–M F?Q /Q i i?¬M; [m HBM? ?²M +?B ?Ä i¬B Hmv M i?¨M?X h i`QÈ+ +kM; ç½
ç–m iB M i`QM; QÈ+ ç`M? ç bY /KM; aB m i?–M F?Q- +?QM? H¨ +¦ K°i HBM? ?²M
i? M¦B `ä- M?[M; bB m i?–M F?Q M¨v /Q iS ç¢B i?–M i?9 #B M i?¨M?- F?Q iS+ H
+O +?9M;- çB K K'm +?®i +kM; H¨ i ç½ HQm H¢B K°i iB HBM? ?²M F?Q iS+- F
+–K +O +QM- +kM; +¦ K°i iB HBM? ?²M +O i i²M i¢BX J†+ /M HBM? ?²M +ÁM i
çB w i?S+ +O i - M?QM; +kM; çO ç i`Ê ;B9T +?9M; ç¢i iÈB +'T ç° h?S h?–M +'T
F?Q /Q iS ç¢B i?–M i?9 iU #B M i?¨M? /QÌM; M?Q H¨ ?B M iQÊM; F€ [m€B- #ÎB p
i?¨M? +?ŠM; M?[M; +¦ HBM? ?²M F?Q iS+ +O i +kM; +¦ +?QM? HBM? ?²M #¼M +
?²M +MM; pÈB #ªM i? i?–M i?9 +O #¼M ?¼ ç½ bÈK F i ?ÊT i?¨M? K°i HQ¢B iQM?

óhQM? +?'i ç†+ i?M- bQ T?K- H¨ +€B ;b\ô .B T •K h`9+ iÁ KÁ ?ÄBX

S?d L?o EB i E?„+ h®M ç€T,

óhB M ?¦ - bB m i?–M F?Q iB M ?¦ X h?¬M; i?QÌM; p”i T?˜K J S?€T i?”K +?Q M;
ç2Q #€K #´ bmM; +O +?9M; ç m H¨´M ç`M? `B M; #B i- #ÎB pb +?9M; F?¬M; i? i?
ç i?U+ HU+ i,M; H M- i`W T?B +¦ i¨B HB m im +?dM? T?K ;B9TX J¨ #ªM i?•M iS ç
bBM? K M?- #¼M ?¼ b m F?B i`ªB [m HBM? ?²M +?B ?Ä +O i i˜v H - i?U+ HU+
iK+ i,M; H M- M¦B +€+? F?€+- i?U+ HU+ +O #¼M ?¼ +¨M; K¢M?- iU ?¦ i?•M i?¨M
b) +¨M; HÈM- i?”K +?Q +¦ F?ª M,M; iB M ?¦ ç M +?•M +?QM? h?–M +’TXô

.B T •K h`9+ M¦B,

óaQ T?K- p”v +QM Km®M /MM; i?–M F?Q /Q #¼M ?¼ #B M i?¨M?- +–M +¦ çB m FB

S?d L?o EB i E?„+ h®M M¦B,

ó*QM H¨K pk bQM; im- H¢B ?¼+ oQM; GBM? J S?€T +O i - ?ÆM M[HBM? ?²M +
HU+ HQÊM; +O +?9M; +kM; F?¬M; F?¦ F?,M H„KX h?U+ HU+ +O +QM #•v ;BÌ +¦
FB M bB m i?–M F?Q M¨Q- M?QM; +?d H¨ ?¢M +? i`QM; K°i FB MX E?B i?U+ HU
h?–M +’T- H¨ +¦ i? bY /KM; ? B FB MX æ M H9+ +QM ç¢i iÈB h?S h?–M +’T i K ;B
iQ¨M #° bB m i?–M F?Q ?B M +¦X "’i [m€- ç®B pÈB +QM K¨ M¦B- Km®M ç°i T?€ #b
h?–M +’T H¨ çB K K’m +?®i [m M i`¼M; M?’iXô

.WM; H¢B K°i +?9i- S?d L?o EB i E?„+ h®M KÈB iB T iK+ M¦B,

ó*QM b m M¨v F?¬M; M M bY /KM; H¢B +€B *Ym *?•K EQ+? h?–M ç¢B T?€T FB M
HU+ +O +QM i¢K i?ÌB i,M; H M- M?QM; ç®B pÈB #ªM M;mv M +O +QM ç½ +¦ bU i?
?²M +?B ?Ä ;B9T +QM #M ç„T im #´ i?QÆM; i´M- b m M¨v b) F?¬M; çQÊ+ T?ûT M?
;BÌ +O +QM- K†+ /M /QÈB i€+ /KM; +O *Ym *?•K EQ+? h?–M ç¢B T?€T ;BªK tm
EBK :B€T *’K h`MM; +MM; hY hBM? "d J¬M; ç m /Q HBM? ?²M +?B ?Ä +O i MmM
iÈB +ªM? ;BÈB h?S h?–M +’T- K¨ #¼M ?¼ H¢B T?•M #B i +MM; +QM +¦ >mv i E? -
E? PÈ+- +QM ç½ M?”M çQÊ+ M?B m HÊB Q+? /Q i?U+ HU+ +O +?9M; ç i?,M; K
æ’m E?Q- ç m ç¢i iÈB hY *’T +Ym ;B B çdM? T?QM;- +kM; +?QM? H¨ +?QÈM; M;
hY *’T p¨ h?S h?–M +’TX L; v +ªi +kM; F?¬M; #B i +QM +–M T?ªB M?Q i? M¨Q K
Hkv +m®B +MM; K pk H–M i?S ? B M¨vX *QM çWM; HQ pB + hQ GQM; K pk bQM;
h?–M +’T- +€B HQ¢B K pk bQM; im F?¬M; +•M ç®B ’v +O ?„M +,M #ªM F?¬M; T
h?S h?–M +’T +O ?„M H¨ i?¬M; [m •K K ? J S?€T ç¢i iÈB h?S h?–M +’T M;k ;B I
K¢M? K) +?QM? i?•M i? KbM? +ÁM im Hmv M i? K K°i p¨B T?QÆM; T?€T ç†+ i?M
çB m i` +,M #ªM ?„M pšM H¨ K°i ;½ J S?€T aQ- K¨ F?¬M; T?ªB K pk bQM; imXô

óL?QM; +QM i?b F?€+- i?U+ HU+ +MM; i,M; H M K°i H9+- F?B M +QM H–M HQÊi ;
K pk- F?B +QM +¦ i? ç°i T?€ i?¨M? Hkv +m®B +MM; K pk- +?QM? i?S+ ç¢i iÈB +ª
p¨Q bU i`Ê ;B9T +O iS ç¢B i?–M i?9- +?Q /M ;†T H¢B hQ GQM; +kM; F?¬M; T?ªB
i`”MXô

L¦B ç M ç•v- i? M? •K S?d L?o EB i E?„+ h®M `ä `¨M; ç½ i? v ç´B bmv v m /–M çBX

óaQ T?K- M;QÌB ?½v M;?d M;ÆB K°i +?9i çBXô .B T •K h`9+ K†+ /M `ä `¨M; i`¢M;
EB i E?„+ h®M- M?QM; i`QM; ç€v HÁM;- ?„M F?¬M; Km®M i?W M?”M bQ T?K b„T

ó>¨B iY M;®+- w i?S+ +O i b„T K’i çB- bQ T?K +ÁM +¦ M?B m +?mv M Km®M M¦B
ç½ p¬ T?QÆM; +–K +U `²BX *® ;„M; im Hmv M- t•v /UM; i®i *–K h?¨M? +O +QM-
ç`M? +¦ i? çSM; Î çdM? + Q M?’i i`QM; M?•M HQ¢BXô

óaQ T?K ô .B T •K h`9+ +¦ +ªK ;B€+ `ä `¨M; HBM? ?²M F?Q iS+ +O S?d L?o EB
+?¦M; iB m i M çB,

óaQ T?K- ç M i°i +MM; T?ªB M?Q i? M¨Q KÈB +¦ i? ;†T H¢B M;QÌB H–M M[\ô

h? M? •K S?d L?o EB i E?„+ h®M +¦ +?9i ?Q p¬ M?Q +¦ M?Q F?¬M; i`mv M ç M,

óæ M K°i M;¨v M¨Q ç¦- i?U+ HU+ +O +QM +¦ i? bY /KM; i’i +ª bB m i?–M F?
iS+ +O i +ÁM b¦i H¢B i¢B iS ç¢B i?–M i?9 p¨ i`QM; +Æ i? +QM /mM; ?ÊT

hQ GQM; - ç2K ?²M +?•m +O i ;„M p¨Q +?QM? ;B[€Q ;B€T - #´M M;mv M +
+?•m KÈB +¦ i? çQÊ+ i?S+ idM? ô

a m F?B /MM; M,M; HQÊM; +m®B +MM; ç2K M?[M; HÌB +–M i?B i +?Q +?QM? KbM
h`9+- S?d L?o EB i E?„+ h®M •K i?–K M?”M H'v +€B F i +K+ +O bU i?B m ç®i HBM
ç¢B bQ HQm H¢B i` M i? ;B M M¨v- +?d +ÁM +¦ T?–M F?Q iS+ M?Ä #û F?¬M; ç€M

hBM? h?–M *?B >ªB K¨m p¨M; /–M /–M v M ´M i`Î H¢B- ;B®M; M?Q K°i i'K ;QÆM; p
? B ;B¼i [m M; ªM? K¨m p¨M; #²M; # M? ?¢ tm®M;- `ÆB p¨Q i` M K†i T?ŠM; v M H
b¦M; p¨M; `mM; ç°M; H,M i,M F€ /`X

GBM? ?²M +kM; T?ªB Md MQM- M´B i?QÆM; ç m b Q b•m M†M; i? X L?QM; .B T •
MQÈ+ K„i 'v- M´B #B i?QÆM; çQÊ+ M;?` HU+ M;,M +?†M H¢B- M?[M; pB + i`ªB [m
bQ pÈB M;QÌB +MM; HS im´B +?QM +?„M i`QÎM; i?¨M? ?ÆM M?B m- ?„M #B i `ä
?Q¨M i?¨M? QÈ+ M;mv M +O bQ T?K- /MM; ? i F?ª M,M; i?S+ idM? HBM? ?²M +Á
çB m [m M i`¼M; M?'iX

L?„K ? B K„i H¢B- HBM? ?²M H¢+ 'M i`Î p #ªM M;mv M- K¨m p¨M; /–M /–M M?¢i çB
H–M M[#B M ç´B iB M M?”T p¨Q i`QM; ?„+ €KX

"ªM i?•M J½ G L K¶B H–M tm'i ?B M- Qi M?'i Î M;Q¨B i`,K i?QÈ+- i?•M ?bM? i
M?Q H9+ M¨v +¦ K°i p` F?¬M; ;B M J S?€T aQ M?bM i?'v ?¨M? ç°M; +O M¨M;- 2
KB M;X .U p¨Q p` i`Q #B M ç´B i`QM; F?¬M; ;B M M?€v K„i /ÌB +?mv M çB- HQ¢
;„M; bS+ /mv i`b M,M; HU+- ç®B pÈB HU+ F?®M; +? +O J S?€T v m +–m H¢B +¨

a m F?B S?€T G K T?QM; # - J½ G L #¬M i˜m # M M;Q¨B- i?¬M; [m +€+ HQ¢B I
Hmv M i?U+ HU+ #ªM i?•M F?¬M; M;WM; i,M; H M- ç•v H¨ ?¨M? i`bM? ` M Hmv M
F i?W Zm M; JBM? h?€T *?O i`QM; iQÆM; H B /Q •Q "® G B •M i`mv M H¢BX

G9+ ç–m i'i +ª ç m ``'i i?m”M HÊB- M?QM; F?B M¨M; /WM; H¢B i¢B i?O ç¬ G K æ`+
OM; ?° +O S?€T G K- K¼B pB + ç m i? v ç´BX

J†+ /M J½ G L iQM? ibM? ¬M ?Á - M?QM; tm'i i?•M iW S?€T G K- H¨K +?Q M¨M
pQÊi t +€+ J S?€T aQ F?€+- p¬ ?bM? i`mM; #B M ç´B F?B M M; v +ª +?QM? M¨M
K°i HS im´B- F?¬M; +¦ M;QÌB M¨Q i?U+ HU+ +¦ i? pQÊi [m KbM?X

L?QM;- +?QM? i¢B G K æ`+? • hQ- +?QM? i`QM; +m°+ bQ i¨B p,M pä 'v- +€B [m M
pÐX

õG¨ ?„M- ç9M; H¨ p` *–K h?¨M? HoM? +?O ç¦- ?„M bY /KM; i?U+ HU+ +QÌM; ç¢B +
pšM +ÁM FûK ``'i t ``'i t X h`QM; +m°+ p,M pä bQ i¨B #¨B / M? ç M?'i i`QM; i K #
M?QM; Î i`QÈ+ K†i ?„M- M; v +ª HU+ ?Q¨M i?O +O KbM? +kM; ç m +¦ +?¶ i?B m b

õ*¨M; FBM? F?OM; ?ÆM +?QM? H¨ ?„M p”v K¨ ç€M? çm´B •K i?€T i?€T +?O hQ G
T?K i`QM; S?€T G K i?'i i?€TX L m M?Q bQ T?K +?®M; H¢B ?„M F?B ç¦- F i [mª b
;B¨M? i?„M; HÊB F?¬M;\ö

J½ G L +ªK i?'v- +?QM? KbM? H¢B F?¬M; /€K çQ ` K°i +•m i`ª HÌB +?„+ +?„M +

h?U+ HU+ +O .B T •K h`9+ /o M?B M H¨K M¨M; FBM? M;¢+- M?QM; +ÁM +¦ K°i pB
?ÆM- ç¦ +?QM? H¨ ?¨M? pB +O hQ GQM;X oÈB +QÆM; p` i¬M +?O •K i?€T i?€T +
¬M; i i¢B G K æ`+? • hQ ç½ i`€B M;QÊ+ pÈB T?€T çB M +O S?€T G KX

*¨M; F?B M +?Q J½ G L FBM? ?½B +?QM? H¨- M¨M; M;?2 çQÊ+ S?d L?o EB i E
+?QM? H¨ •K J ? J S?€T aQ po ç¢B M?'i iW i`QÈ+ iÈB M v +O S?€T G K - +kM;
M?QM; H¨- iW i`QM; +m°+ ç®B i?Q¢B ;B[ M¨M; +MM; .B T •K h`9+ H9+ ç¦ t2K ` -
iU ?² +ÁM M?B m çB K ç€M; M;ÌX

o,M pk bQ i¨B +?'K /Si- .B T •K h`9+ p¨ hQ GQM; M®B iB T M? m `ÌB çB- J½ G L
+–M T?ªB M? M? K°i +?9i [m v p S?€T G K- ç2K ? i i?ªv M?[M; ;b +?SM; FB M i
+€Q +?Q bQ T?K +MM; +€+ p` i?€T +?O- K¼B pB + SM; T?¦ ç m /Q bQ T?K [mv i ç

G K æ`+? • hQ ç [m®+ +MM; S?€T G K ;B€T ;BÈB- /Q i®+ ç° /B +?mv M +O M¨M
S?€T HU+ M?Q p”v- [m v p S?€T G K F?¬M; +–M M?B mi?ÌB ;B MX J½ G L bÎ/o
çQÌM;- #ÎB pb M¨M; ç½ +¦ i?¦B [m2M /MM; HQ¢B i?m'M /B M¨v i` M çQÌM; çB M?^K
T?9 +O M¨M; K†+ /M + Q- M?QM; M m M?Q F?¬M; ;„M; ? ibS+ F?„+ F?´ im Hmv
b® im´B +?Q ç M ? B KQÆB M?Q i? ç½ ç¢i ç M i`bM? ç° M?Q ?B M ;BÌX

G9+ M¨v- J½ G L +€+? S?€T G K +?d +ÁM F?¬M; ç M K°i M;¨v çQÌM;- iB T [m K°
p ç M S?€T G KX L?QM;- i`QM; HÁM; M¨M; pšM +¦ +?9i HQ H„M; KÆ ?²- M;¨v ç¦
æ`+? • hQ- hQ GQM; bQ T?K `®i +K+ +¦ ? v F?¬M; M?bM i?'v KbM? ç•v\

ó.WM; H¢B çB- J½ G L - M;QÆB F?¬M; +–M [m v i`Î p M[Xô

.QÈB ibM? ?m®M; ç M; i?m'M /B i`QM; F?¬M; ;B M ç°i M?B M p†M p Q +?Êi K'i ç
b„+- K°i M;QÌB im´B i` i¨ /` ç½ tm'i ?B M i¢B i`QÈ+ K†i M¨M;X

óhQ GQM; bQ T?KXô J½ G L #bM? ioM? M?bM M K iY i`QÈ+ K†iX

L?QM; K¨- i`€B iBK ?„M [mª i?”i ç½ +?B H¨K ? B MY - F?B M +?Q ?„M /Si #Ä M;
HÁM;X

óoW `²B >ªB .QÆM; i, +ÁM Î MÆB M¨v- F?B ?mvM? idM? H¢B F?¬M; M?bM i?’v i, ’

.B T•K h`9+ bYM; b®i K°i +?9i,

óh KÈB pW idM?- pW `²B +¦ +?9i KÆ ?²- F?¬M; +?9 w H„KXô

h¬ G¢T p¨ .B T•K h`9+ +MM; M? m Î i9+ t€ K°i F?QªM; i?ÌB ;B M F?¬M; M;„M- ç®
`’i [m2M i?m°+- .B T•K h`9+ +kM; F?¬M; T?ªB K°i M;QÌB K ?B m M¦B /®B- H9+ M
ç M; F +”M M? m i?•M K”i- F?B M;?2 ?„M M¦B +•m ç¦- h¬ G¢T `ä `¨M; +ªK ;B€+ ç
h`9+ +¦ +?9i +SM; M?„+- HÌB M¦B K”T KÌX

*?d +¦ €M? K„i pšM v M;mv M H¨ p M;Æ M;€+X

J°i /U +ªK F?¬M; H¨M? H†M; H) /•M; H M- h¬ G¢T iW i v .B T•K h`9+ `9i #¨M i v +
[mÆ [mÆ i¢B i`QÈ+ K„i ?„M- €M? K„i +O .B T•K h`9+ M?Q i`QÈ+ H¨ M;Æ M;˜M M
SM; ;bX

óh¬ G¢T- Km°B ç M; H¨K ;b\ô

L¶B HQ H„M; ?QªM; bÊ i`QM; M?€v K„i H M F?„T iQ¨M i?•M,

ó•K h`9+- ?mvM?- K„i +O ?mvM?- K„i +O ?mvM? b Q p”v\ô

.B T•K h`9+ i`QM; HÁM; i?–K i? M K°i iB M;- ?„M K†+ /M #B i +?mv M KbM? #` K
G¢T #B i- M?QM; H¢B F?¬M; M;?o ``^M; h¬ G¢T +ªK ;B€+ M? M? M?¢v M?Q p”vX
M¨M; +kM; ç½ T?€i ?B M `²BX

óE?¬M; +¦ ;b- +?d H¨ i?` HU+ Mªv bBM? ` +?9i p’M ç K¨ i?¬BXô .B T•K h`9+ +®
M¦B +O KbM? i`Î i?¨M? #bM? i?QÌM; K°i +?9iX

óL?QM; K¨\ *ÁM +ÁM +¦ ?v p¼M; F?¬B T?K+ F?¬M;\ô h¬ G¢T `mM ;B¼M; ?ÄBX

.B T•K h`9+ `¢M; `Ð +QÌB- M¦B,

óæQÆM; M?B M H¨ +¦ `²BX æ•v +¦ i? H¨ ªM? ?QÎM; +ÁM HQm H¢B b m F?B i i?B
S?€TX aQ T?K +O Km°B [mª i?”i [m€ K¢M? K)- +¦ i? iW i`QM; i v ¬M; i iQ¨M i?•
i K¨ M¦B ç½ +U+ F€ F?¬M; / /¨M;X *€B ;B€ T?ªB i`ª +?9i çdM? M¨v H¢B iQM? H¨
i?` ;B€+ +O i b) F?¬B T?K+ H¢BX Jm°B v M i•K çBXô

>„M F?¬M; Km®M h¬ G¢T #ÎB pb KbM? K¨ +ªK i?’v €v M€v- M¶ HU+ +kM; F?¬M; T?
+?d Km®M M?bM i?’v MK +QÌB +O h¬ G¢T- +?S F?¬M; T?ªB MQÈ+ K„iX

L;?2 tQM; HÌB M¦B +O .B T•K h`9+X h¬ G¢T `ä `¨M; #m¬M; HÄM; çQÊ+ p¨B T?–M

óL?Q p”v H¨ i®i `²BX •K h`9+- +–M T?ªB M?Q i? M¨Q KÈB +¦ i? H¨K +?Q i?` HU+

.B T•K h`9+ KdK +QÌB M¦B,

óh +kM; F?¬M; #B i- +¦ i? i`ªB [m K°i çQ¢M i?ÌB ;B M iU KbM? b) F?Ä2 K¢M? i?

E?¬M; M¦B +€B M¨v M[X h ç½ idM? /”vX Jm°B ?½v ;¼B i’i +ª K¼B M;QÌB iÈB çBX
_ÌB F?ÄB *–K h?¨M? +kM; +¦ K°i çQ¢M i?ÌB ;B M- bÊ ``^M; +¦ ``’i M?B m bU pB + ç

ob ç ç€M? H¢+ ?QÈM; bU +?9 w +O h¬ G¢T- ?„M F?¬M; i? F?¬M; i¢K i?ÌB #m¬M
HÁM; M;QÌB ;B[H9+ ? B M;QÌB ¬K +?†i M? m ’vX

h¬ G¢T i?Ov +?mM; +ªK i?’v +¦ +?9i F?¬M; ç9M;- i`QM; HÁM; pW ç°M;- M¨M; ;’
>mvM? +?Ì K°i +?9i- Km°B çB ;¼B #¼M ?¼Xô

æB ` F?ÄB ;B M T?ÁM;- h¬ G¢T i`QM; HÁM; +?Êi i`–K tm®M;- M¨M; KÆ ?² +ªK ;B
+kM; F?¬M; çÆM ;BªM M?Q HÌB M¦B +O ?„M M?Q p”vX J¨ #B i ibM? ?m®M; i?U+
pšM +ÁM +¦ K°i M;QÌBX

ó>mvM? 'v F?¬M; +¦ pB + ;b +?S\ô >ªB .QÆM; ç½ +?Ì çÊB Î # M M;Q¨B- i?'v h¬ G
+¦ +?9i FBM? M;¢+- M¨M; p®M iQÎM; ``^M; ? B M;QÌB i?"i F?¬M; / /¨M; +¦ i? Î +MM
T?ªB i?•M K"i i?ÌB ;B M M?B m K°i +?9iX

h¬ G¢T i` M K†i H°` p HQ H„M; `ä `¨M;X

ó•K h`9+- K„i +O •K h`9+ M?bM F?¬M; i?'v `²BX >ªB .QÆM; i,5 h, ibK i'i +ª K¼B M

L;?2 h¬ G¢T M¦B K„i +O .B T•K h`9+ #` KM- b„+ K†i >ªB .QÆM; i`QM; M?€v K„i ç
pÈB +?QM? KbM? K'i çB i?` ;B€+ +ÁM Km®M i?®M; F?´ ?ÆMX L?QM; M?bM #° /€
G¢T- M¨M; ;„M; ;QÊM; +?`m çUM; /WM; H¢B F?¬M; +¦ ?ÄB M?B m- ``i M? M? çB `

*?d i`QM; +?®+ H€i- +€+ i?O H½M? i®B +O + Q *–K h?¨M? ç m ç½ iK i"T ç–v çO i
o` JBM? h?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q- ;B ;B +O .B T•K h`9+- M½B M½B- T?K Kšm
i?–M i?9X

> B ç¢Q FBK b„+ i?•M ªM? pW iB M p¨Q HoM? +?O T?O- H"T iS+ HB M # v ¨Q iÈB
?[m- T?•M #B i ¬K +?†i ? B i v +O M¨M;X

óJK JK- JK JK- " " F?Ä2 `²B b Q\ô

æ¦ H¨ ? B iB m +¬ MQÆM; iQ¨M i?•M çQÊ+ # Q T?O K°i HÈT FBK b„+- +€+ M¨M; M
i€K +?QM im´B- p K†i i` +QM M;•v i?Æ ?²M M?B M- K„i iQ i`ÁM tBM? ç T +?ÈT +
ç€M; v mX ç9M; H¨ h?B K- G¬BX

hW F?B [m v i`Î p - K'v M;¨v M v +€+ + Q i?O *–K h?¨M? ç½ [m2M pÈB bU +¦ K†i
M¨v- F?¬M; K°i B F?¬M; v m i?Q+? +€+ M¨M;X *€+ M¨M; i?"i bU ``i ç€M; v m- +ª M
i`QM; *–K h?¨M?- Hm¬M Hm¬M H¨ K°i #° /¢M; pmB p bmM; bQÈM;X

L;?2 h?B K- G¬B ;¼B KbM? H¨ JK JK- +ªK M?"M çQÊ+ €M? K„i +O K¼B M;QÌB +?
+¦ +?9i [m€B /`- ;QÆM; K†i tBM? ç T F?¬M; M?`M çQÊ+ K°i i`"M çÄ #WM;- +9B ç–

óh?B K- G¬B M;Q M- " " ç½ idM? H¢B `²BXô

.B T Gv +MM; i? iY M?bM h¬ G¢T- F?¬M; F?ÄB •K i?–K ;"i ç–m- i`QM; HÁM; i?–K M
H¨ +¦ +QM K„i M?bM M;QÌB- F?¦ i`€+? F?B ç½ +¦ L[>Q¨M; # ?¢ pšM # M HÁM; F?
M¨v- [mª ç9M; H¨ i?B M ?¢ imv i b„+X

M L?½ +¦ +?9i F?¬M; i? +?Ì çÊB çQÊ+ ?ÄB,

óh¬ G¢T- •K h`9+ ç½ idM?\ hbM? i`¢M; +O ?„M i? M¨Q\ô

E?¬M; çÊB h¬ G¢T i`ª HÌB- i? M? •K .B T•K h`9+ ç½ i`mv M ` M;Q¨B,

óG¨K +?Q K¼B M;QÌB HQ H„M; `²B- i ``i F?Ä2Xô

h?–M L;mv M J S?€T "¨Q i`Î p M;mv M i`¢M; K†+ p¨Q KbM?- .B T•K h`9+ iW i`Q
+?'i +O ?„M M?bM [m +¨M; i? K Qm M?½ i?QªB K€B- F?B M K¼B M;QÌB FBM? M
F?¬M; +ªK ;B€+ çQÊ+ K°i iB F?Q iS+ +QÌM; ;Bª M¨QX hW i`QM; T?ÁM; çB ` - i?
tm®M;- #° /€M; F?¬M; ;B®M; M?Q H¨ #` K'i çB i?` ;B€+ K°i +?9i M¨QX

J†+ /M i`QÈ+ K„i pšM v M;mv M H¨ K°i KªM; i®B ç2M M?Q KU+- +kM; F?¬M; M?bM
h`9+ +¦ çQÊ+ M,M; HU+ h?B M L?•M >ÊT L?'i- i¢Q +?Q +ªK ;B€+ +O ?„M ç¢i iÈB K
[m M?[M; # ç°M; i`QM; F?¬M; F?Q ?„M +¦ i? M„K çQÊ+ `ä `¨M; i'i +ª K¼B pB +
æ€M; iB +- H9+ i`QÈ+ F?B ç®B F?€M; +MM; hQ GQM;- i'i +ª +€+ HBM? ?²M ?„M i?
?²M T?€ô K¨ #` ?Ov /B i ? i- M m F?¬M; +¦ HBM? ?²M H¨K K„i +¦ i? i? v i? +?Q i?

ó•K h`9+- ?mvM? ô >ªB .QÆM; ç9M; H¨ #B i .B T•K h`9+ ç½ K'i çB i?` ;B€+- #QÈ
M;QÌB- [m M b€i +˜M i?"M M¨M; H"T iS+ HB M T?€i ?B M ç¬B K„i p®M ç2M M?€M
h`9+ ç½ K'i çB i?–M b„+X

.B T•K h`9+ M„K +?†i i v >ªB .QÆM;,

óu Mi•K çB-i H9+M¨v F?¬M;T?ªBi®iH„Kb Q\æ®BK†ipÈB•Ki?€Ti?€T+?O-H
+?9ii?B ii?ÁBi?¬BXô

ó" " 5ô h?BK-G¬B+Æ ?²ç²M;i?ÌBFmK°iiBM;-T?¦M;¨Qp T?Q .BT•Kh`9
>mvi F?--.BT•Kh`9+ç2KH¢B+ªK;B€+i?•Mi?Bi+?Q+€+M¨M;ç9M;H¨F?¬M
bQb€M?çQÊ+X

.BT•Kh`9+KdK+QÌBKÎ`°M;?BivÀ-ç2K?Bõ#¨Qi?Böi?"iç€M;vmM¨vM?
/Mõ" "ö+€B/M?tQM;M¨vH¨K?„M+¦+?9it'm?´-M?QM;?„MpšM+ÁMM?È`ä
FBMi?¨M?çBTö?bM?/€M;i?"iç€M;vm-+¦K°iç¬BM[M?Bç€M;vmM?Qp"v
FBM`'iimvipÌBX

óh?BK-G¬BM;QM5*€+M;QÆBi?Q+?+m°+b®M;Î*–Kh?¨M?F?¬M;\ôh`QÈ+F
i`QM;?Biv+O ?„M-`'iQi+¦+Æ?°BçB` M;Q¨BX

h?BK+?ÈT+?ÈTK„i-M¦B,

óLÆBM¨vçTH„K -+?dH¨K¶BM;QÌBçm+¦p `'i#"M#°MXô

G¬BM¦B,

óE?¬M;-MÆBM¨vF?¬M;i®i-F?¬M;#^M;i?QªBK€Bi`MM;QÌB" "X" "-ç +?C
*¦çQÊ+?vF?¬M;Xô

.BT•Kh`9+bYM;b®iK°i+?9i,

ó*€+M;QÆBiUKbM?F?¬M;i? i`ÎH¢Bi`MM;QÌBibQ+?S\ô

h?BKp¨G¬BçªM;i?ÌBH„+H„+ç–m-M¦B,

óa mF?B+?9M;+QM#BMi?¨M?+€B?bM?/€M;M¨v-i?bF?¬M;i? i`ÎH¢Bi`M
+–MT?ªB+¦bUQM;i?m"M+O " "KÈBçQÊ+T?ûTXô

L;?2HÌBM¦B+O +€+M¨M;-i`QM;HÁM;.BT•Kh`9++?Êi?BmÀ`¨M;-?„M#B
`^M;ç9M;H¨/QpB+?¦ i?¨M?+€M?X*€+M¨M;?Q¨MiQ¨MiBMp¨Qi?ÌBF€T?€
i?•Mç½[m€KS+iQHÈM-F?¬M;+€+?M¨QiBTiK+b®M;Îi`QM;+€M?ivÀ+OKb

.BT•Kh`9+KdK+QÌB-M¦B,óh?BKG¬BM;QM-#•v;BÌF?¬M;i? i`ÎH¢Bi?•M
i`QÎM;i?¨M?-T?ªBiWiWi?Q+?SM;pÈB+m°+b®M;#MM;Q¨BKÈBçQÊ+Xô

oW M¦BtQM;-iBM?i?–MHU++O ?„M``'iM?M?F?m+?i€M-+ªKM?"MçQÊ+F?
?QÈM;K¼BM;QÌBKdK+QÌBM¦B,

ó;B ;B-M½BM½B-#-K-o`JBM?h`QÎM;G½Q- ML?½i,i,-+€+M;QÌBç½iÈBX

>ªB.QÆM;M?`MF?¬M;çQÊ+M¦B,

ó•Kh`9+-K„i+O ?mvM?iÈB+MM;H¨ ô

L;?2tQM;M?[M;HÌBM¨v+O >ªB.QÆM;-K¼BM;QÌBH9+M¨vKÈBT?€i?BM.B
+Æ?²+MM;K°iH9+t¬M;iÈBX

JB M?H¨KKšmi?•MKšM+ªKM?'i-H¨M;QÌBç–miBMp¼iiÈBi`QÈ+M;QÌB.B
;QÆM;K†i?„M-`mM;B¼M;M¦B,

ó•Kh`9+-K„i+O +QM-K„i+O +QM#`bQp"v\ô

óJ -M;QÌBçWM;HQH„M;-F?¬M;+¦;b-[mi?ÌB;BMF?¬M;#QH•mH¨+¦i? F?

ó M L?½ i, i,- ç F?¬M; T?ªB ç½ M¦B [m b Q- ç9M; M;mv M M?•M #ÎB pb *Ym *?•I
bBM? ` i€+ /KM; T?KXô

M L?½ M?Qm K¨v M¦B,

óE?¬M; M M/MM; M?[M; HÌB ç F pÈB h¬ G¢T p¨ >ªB .QÆM; ç F H¢B pÈB i X h`(
ç²M; iY ç m ç½ #B M K'i- ç•v imv i F?¬M; T?ªB H¨ ?B M iQÊM; i¢K i?ÌB K'i çB i?`
pB M K'i çB b QXô

.B T•K h`9+ i`QM; HÁM; +?'M ç°M;- ?„M #B i- iQÎM; Km®M ;B'm /B K [m M L?½

óh, i,- M m i, ç½ #B i çQÊ+- p"v M?'i ç`M? T?ªB ;B9T ç ;B[#Q K"i- M?'i H¨ F?¬M;
h¬ G¢T #B iXô

h`QM; i? M? •K +O M L?½ i? K p¨B T?–M `mM `˜vX

óJ„i +O ç i?"i bU KM\ô L¨M; p®M +kM; F?¬M; /€K F?ŠM; ç`M?- M?QM; •K h`9+ i
i?S+ ç T?ÁM; i?"i bU [m€ FûK- +?d #` i?,K /Á K°i +?9i ç½ H"i i˜v ` `²BX

ó M L?½ i, i,- i, ô æÊB ç M H9+ .B T•K h`9+ ?B m çQÊ+ `ä `¨M; ç½ [m€ Km°M- #'i ç
M?"M +€B bU i?"i M¨vX

M L?½ i?b i?¨Q M¦B,

óG¨K b Q +¦ i? M?Q i? çQÊ+X G¨ hQ GQM; T?ªB F?¬M;\ô

.B T•K h`9+ M¦B,

ó M L?½ i, i,- i, çWM; ?ÄBX h, M?'i ç`M? T?ªB M?È F„- #'i Hm"M M?Q i? M¨Q ç m
K"i M¨v- F?¬M; i? ç +?Q #'i +S M;QÌB M¨Q #B i çQÊ+Xô

M L?½ ç¢Q,

óL?QM; K¨- ç i?b F?¬M; M;?o ç M pB + F?¬B T?K+ i?` ;B€+ b Q\ *?Q /M ç +¦ M,M
M?QM; K„i F?¬M; +¦ F?ª M,M; M?bM- ç®B pÈB ç ªM? ?QÎM; M?Q i`QÈ+ +U+ F€ HI

.B T•K h`9+ KdK +QÌB- M¦B,

óhB + Mm®B HÈM M?'i +?QM? H¨ `®i +m°+ M?bM F?¬M; çQÊ+ /mM; M? M +O i, i,

M L?½ F?¬M; +¦ iS+ ;B"M M¦B,

ó"Èi [m'v `–v çBX J m ç2K ibM? ?bM? +?B iB i M¦B +?Q i #B i- ?Q†+ ;Bª- i +¦ i?
T?K+ ç'vXô

.B T•K h`9+ H„+ H„+ ç–m- M¦B, óE?¬M; +¦ F?ª M,M;X æ¦ H¨ K°i +?OM; HQ¢B iQÆ
QÈ+- imv i F?¬M; T?ªB / /¨M; F?¬B T?K+ M?Q p"vXô

óJ T?€T HQ¢B E? QÈ+\ •K h`9+- Îi` M +€B i? ;BÈB M¨v F?¬M; +¦ +€B ;b H¨ F?¬M
iB i id Kd K T?€T ç ç½ i?B i`B M M¦B +?Q i #B iX J T?€T ? iU M?B M +O hBM
+MM; ç¢B iU M?B M HB M F i pÈB M? mX :B9T ç ibK H¢B i?` ;B€+ +kM; F?¬M; T?

.B T•K h`9+ H„+ H„+ ç–m- M¦B,

ó M L?½ i, i,- i, +¦ M;?2 M¦B [m p oQM; GBM? K T?€T +?Q \ô

M L?½ ;"i ç–m M¦B,

óæQÆM; M?B M M;?2 M¦B [m X oQM; GBM? K T?€T H¨ K°i HQ¢B K T?€T po ç¢BX

óL; \ô .B T•K h`9+ F?¬M; M;?o iÈB M L?½ p"v K¨ ç®B pÈB oQM; GBM? K T?€T +

M L?½ M¦B,

óoQM; GBM? K T?€T i?"i bU +kM; F?¬M; i?m°+ p¨Q HQ¢B i¨ €+- M;QÊ+ H¢B- M¦
M?[M; çB m +–M i?B i- ç²M; i?ÌB +kM; H¨ K°i i`QM; M?[M; K T?€T +QÌM; ç¢B M?

.B T •K h`9+ M¦B,

óL m i, i, #B i oQM; GBM? K T?€T i?"i bU- p"v çÆM ;BªM ?ÆM `²BX "'i [m€- ç T?ª
+?mv M M¨v iW KB M; ç iÈB i B i,, "'i Hm"M M?Q i? M¨Q ç m F?¬M; i? ç +?Q M;
+¦ hY KÈB #B i çQÊ+ +?•M iQÈM; bU pB +Xô

M L?½ ;"i ;"i ç–m- M¦B,

óæ ?½v K m M¦B çBXô

.B T •K h`9+ H9+ M¨v KÈB ç2K

+?mv M +?QM? KbM? p¨Q i?ÌB çB K +m®B +MM; [mv i +?B M +MM; hQ GQM; i¢B
+?B iB iid Kd K°i H–M- +?d H¨ HQÊ+ #Ä +?mv M +O S?d L?o EB iE?„+ h®MX æ2
K T?€T +O KbM? ;BªB i?Q+? i`Î i?¨M? H¨ ;†T +Æ /mv M tªQ ?ÊT K¨ ?¼+ çQÊ+X

óGK+ *ªK >Q€M >²M æQ¢i S?€+? ç¢B T?€T\ h` M i? ;BÈB M¨v H¢B +ÁM +¦ K T?
L?½ ;B"i KbM? M?bM .B T •K h`9+- /MM; b€m +ªK ;B€+ +O +?QM? KbM? ç ç´B H'v
+kM; +ªK i?'v i?"i F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; M´BX a®M; ?ÆM #®M i`,K M,K- M¨M; +¦
`°M;- M?QM; K¨ iW i`QÈ+ ç M M v +?Q iWM; M;?2 M¦B [m +ÁM +¦ i²M i¢B K T?€T

.B T •K h`9+ M¦B,

óJ T?€T M¨v +¦ i? M¦B H¨ K°i +€B F? QÈ+- +kM; +¦ i? M¦B H¨ K°i HQ¢B i`È +?9 U
+O ç H9+ 'v- +¦ F?ª M,M; /mv i`b çQÊ+ iQM? +?'i +•M #^M; +O K T?€T +kM; `'i
T?€T M¨v +,M #ªM +?QM? H¨ K°i bU ?v bBM? +?QM? KbM? ç2K H¢B çB m i®i ç T +
GBM? K T?€T KÈB i?m°+ p HQ¢B +?QM? i¬M;X L m F?B ç¦ K T?€T +O ç +'T #
#` K'i çB +?QM? H¨ iQ¨M #° b€m +ªK ;B€+- Qi M?'i +kM; H¨ M,K +ªK ;B€+X J°i F?
M¨Q- p"v- b) #B M i?¨M? K°i +€B t€+ F?¬M; ?²M- F?¬M; F?€+ ;b M;QÌB +? iXô

M L?½ i?Î K°i ?ÆB F?Q H¢M?,

óG€ ; M +O ç +kM; i?"i HÈM- ç•v +,M #ªM ç9M; H¨ K°i + M? #¢+X s2K ` - ç K'i
M;QÊ+ H¢B H¨ F i [mª i®i M?'i `²BXô

.B T •K h`9+ KdK +QÌB M¦B,

óo"M F?Q +O ç pšM Hm¬M Hm¬M F?¬M; t'm i - F?¬M; T?ªB b Q\ô

M L?½ i`WM; K„i HB + M?bM ?„M,

óæ +ÁM +QÌB çQÊ+X J T?€T M¨v [mª i?"i i +?Q +¦ M;?2 M¦B [m X o®M i iQÎM;
H¨ K°i HQ¢B h€M? J¢M; K T?€T- #ÎB pb bU iB m ? Q T?–M HÈM i€M? K¢M; HU+ +
KM K„i- M m ç9M; H¨ M?Q p"v, oB M *´ *?B h?K +¦ H) +¦ i? ;B9T ç F?¬B T?K+X L?
æQ¢i S?€+? ç¢B T?€T M¨v i H¢B M; v +ª M;?2 +kM; +?Q iWM; M;?2 M¦B [m Xô

.B T •K h`9+ M¦B,

óh, i,- i, F?¬M; M M bmv M;?o [m€ M?B mX J†+ /M K'i çB ? B i`QM; b€m +ªK ;B€+
K¢M; +O h¬ G¢T- ç®B pÈB ç K¨ M¦B [mª H¨ ç€M; ;B€X G9+ ç¦ M m H¨ i, i, M;QÌB K
ç +kM; b) H¨K ;B®M; M?Q p"vXô

M L?½ M;•v M;QÌB K°i +?9i- M?QM; p K†i M¨M; `'i M? M? ç½ F?¬B T?K+ H¢B #b

ó•K h`9+- ç M;?d M;ÆB +?Q F?Ä2X Zm p¨B M;¨v M[+?QM? H¨ M;¨v ç¢B ?¬M +C
T?€T M¨v +O ç - i T?ªB +˜M i?"M M;?B M +Sm H¢BXô L¦B tQM;- M L?½ F?¬M;
F?ÄB T?ÁM; +O .B T •K h`9+X

h`QM; HÁM; i?–K i? M K°i iB M;- .B T •K h`9+ ç®B pÈB pB + M L?½ +¦ ? v F?¬M;
T?€T ç ?²B T?K+ i?` HU+ +?Q +?QM? KbM? +kM; F?¬M; +¦ [m€ M?B m ?v p¼M;- G
ç¢B T?€T H¨ K T?€T +QÌM; ç¢B M; M; #^M; pÈB K°i +'K +?9- M¨Q +¦ / /¨M; T?€ ;B
+?B- +?QM? KbM? K°i +?9i +kM; F?¬M; ?®B ?"M- ç½ ç´B çQÊ+ çB m KbM? KQM;
M?'iX

æ M; H9+ .B T•K h`9+ +?m˜M #` K°i H–M M[iB M p¨Q i`¢M; i?€B im Hmv M- iB T
ç ç°i T?€ i?¨M? Hkv +m®B +MM; +O K pk- ç°i M?B M- K°i +´ +ªK ;B€+ +U+ F€ [m
HBM? ?²M T?¦M; ` - M; v b m ç¦- ?„M `ä `¨M; +ªK ;B€+ çQÊ+ /QÈB bU /šM /„i +O
i`QÈ+ #ªM i?•M +?Êi +¦ #B M ?¦ - tm'i ?B M i? K F?Q iS+ +O K°i M;QÌBX

óG¨ M;QÆB- i?"i bU H¨ ç½ H•m F?¬M; ;†T `²BXô b m T?9i FBM? M;¢+ M;„M M;OB-
H¨ B- +kM; +?d +¦ M¨M; +¦ i? i?¬M; [m i?•M i? +O KbM? F?¬M; KÌB K¨ ç MX

o¦+ M;QÌB i?QM /¨B- K†i H¢M? M?Q #,M;- i¦+ #¢+ K„i iQK- Gv a€i pšM Hm¬M tBM?
i`QM; €M? K„i ç½ +¦ +?9i T?S+ i¢TX

L¨M; +MM; .B T•K h`9+ +¦ [m M ? HBM? ?²M v T?K- iU M?B M +¦ i? +ªK ;B€+ çQÊ
ç9M; H¨ F?¬M; M;WM; i,M; H M- i`QÈ+ ç•v F?¬M; H•m- H¢B +¦ K°i H–M i`QM; F?Q
+QÌM; ç¢B F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; M´BX .M ``^M; HBM? ?²M v T?K +MM; pÈB h?B K
"´M J¢M; E? PÈ+ +O hY ?B m [mª bQ pÈB M? m FûK ?ÆM M?B m- M?QM; Gv a€i
F?¬M; M;WM; i,M; H M i?U+ HU+ K¨ M?"M çQÊ+ F?¬M; Qi +?¶ i®iX L¨M; #•v ;BÌ -
i? ? i` im´B +O L;•M GQM; M?'i i°+X pW KÈB iB M p¨Q +ªM? ;BÈB iY +'T i?'i ;

óE?¬M; ?Q M M;? M? b Q\ô Gv a€i H¢M? M?Q #,M; M¦BX

.B T•K h`9+ #B i- iQM? +€+? +O p` L;•M GQM; +¬M; +?9 M¨v i`QM; M¦M; M;Q¨B
KdK +QÌB M¦B,

óG¨K b Q +¦ i? - ç½ H•m F?¬M; ;†T- M;QÆB pšM F?Ä2 +?S\ô

Gv a€i H¢M? M?¢i M¦B,

óh +¦ i? +¦ +€B ;b F?¬M; i®i- HQM; i°+ +?9M; i H9+ M¨Q +kM; ç m i`ªB [m +m°+

.B T•K h`9+ KdK +QÌB M¦B,

óZm€ KS+ #bM? i?ªM M?'i ç`M? H¨ M?¨K +?€M `²B- F€ i?"i- M;QÆB +kM; M M çB ç
tmv M- i`ªB [m M?B m FBM? M;?B K K°i +?9i ç®B pÈB pB + im Hmv M +O M;QÆ
ç•v „i ?ŠM +¦ pB +- M¦B çB- ç M i°i +MM; H¨ +?mv M ;bX +?ŠM; H) L;•M GQM; i?¨
HU+\ô

Gv a€i i`–K K†+ i`QM; F?QªM? F?„+- +?,K +?9 M?bM i?„K i?B i p¨Q ç¬B K„i +O .B
`'i M? M? ç½ T?€i ?B M +¦ #B M ?¦ i`QM; K„i +O .B T•K h`9+- i`QM; +†T K„i FB
i?–M i?€B M?Q M;¨v tQ - +€B HQ¢B €M? K„i i`QM; bm®i /QÌM; M?Q +¦ i? +?B m
i•K M;QÌB i - +?d +ÁM +¦ bU i`®M; `¶M; p¨ ?Q p¬X

óJ„i +O M;QÆB\ô E?¬M; #B i i¢B b Q- i`QM; HÁM; Gv a€i #¶M; /QM; Mªv bBM? M

.B T•K h`9+ H„+ H„+ ç–m- M¦B, óæ½ +¦ `'i M?B m M;QÌB ?ÄB [m i p'M ç M¨v `²
F?¬M; i?'v çQÊ+ K¨ i?¬BXô

Gv a€i i`–K K†+ H–M M[ - M¨M; H¢B T?€i ?B M i`QM; HÁM; KbM? +¨M; i? K ç m
;„M; ;QÊM; ´M ç`M? H¢B i•K ibM? +O KbM?X

ós2K ` - M;QÆB ç„+ i°B pÈB M;QÌB i +kM; i?"i H¨ F?¬M; QiX æB i?¬B- `ÌB F?ÄB
B +¦ i? ibK çQÊ+ M;QÆBX ooM? pB M +kM; F?¬M; M M i`Î p H¢BXô

.B T•K h`9+ M;QÈ+ ç–m H M,

óL;QÆB iÈB ç•v +?QM? pb Km®M M¦B +?Q i #B i çB m M¨v\ô

Gv a€i ;"i ;"i ç–m- M?QM; F?¬M; +¦ H M iB M;X

.B T•K h`9+ H„+ ç–m M¦B,

óh F?¬M; i? çB- +kM; b) F?¬M; çBX h H¨ *–K h?¨M? HoM? +?O- i T?ªB +¦ i`€+?
i°+ M?•M +O i X >m®M; +?B- i M;?o F?¬M; ` pb Hw /Q ;b T?ªB `ÌB F?ÄB MÆB M

Gv a€i ;B"M /[M¦B,

óh?U+ HU+ +O M;QÆB [mª i?”i `’i K¢M?- M?QM; M;QÆB +?Q `^M;- +?QM? KbM? +
i°+ ç®B F?€M; b Q\ô

.B T•K h`9+ bYM; bÌ- b„+ K†i +¦ +?9i #B M ?¦ ,

óL;QÆB H¨ M¦B- HQM; i°+ b) ç®B T?¦ i¢Q #’i HÊB +?Q *–K h?¨M? +?9M; i \ô

Gv a€i +QÌB H¢M? M¦B,

óL;QÆB ;B i ?¢B +U HQM; F?¬M; FB M; M ;b +ª- ç½ F?B M +?Q HQM; i°+ Mªv b
pQÆM; p¨ EBK GQM; pQÆM; F?ÎB tQÈM;- i`ªB [m ?°B M;?` HQM; i°+ F?˜M +’T #
i°+ +?9M; i ;•v €T HU+X h H–M M¨v ç M- +?QM? H¨ M?”M K M? H M? +O ;B ;B -
GQM; i?¨M? H¨K F?€+?X L?QM; i +¦ i? F?ŠM; ç`M?- +?d +–M M;QÆB çB- i?b M?
b®M; ç i`Î p Xô

L;?2 tQM; Gv a€i M¦B- i` M K†i .B T•K h`9+ H¢B tm’i ?B M MK +QÌB,

>„+ GQM; i°+\ > v- ? v +?Q K°i +€B G K æ`+? • hQ- ? v +?Q K°i H½Q J½ h•v J¢+
M?¢+ T?K ç¢B M?•M +O i - +kM; M;?o ` Km®M HÊB /KM; HQM; i°+ ç M /B i i`W *–
bU H¨ [m€ i®iXô

Gv a€i bYM; b®i- M¨M; M?Q i? M¨Q +kM; F?¬M; M;Ì iÈB .B T•K h`9+ H¢B +¦ i? +

ó.B T•K h`9+- M;QÆB çWM; iQÎM; ``^M; i?U+ HU+ +O KbM? +QÌM; ç¢B- +?ŠM; H
*–K h?¨M? M¨v +O M;QÆB H¨ +¦ i? +?®M; +?¼B pÈB +ª HQM; i°+ b Q\ô

.B T•K h`9+ H¢M? M?¢i M¦B,

óE?¬M; i?Y i?Y t2K H¨K b Q #B i çQÊ+ ç•v\ hQ¨M i?•M GQM; i°+ ç m H¨ #ªQ p”i-
HQM; pQÆM; ç¦ M m bŠM HÁM; i†M; +?Q i +?9i çdM?- i +kM; F?¬M; M;¢BXô

óL;QÆB ô Gv a€i i`QM; HÁM; HY ;B”M /•M; H M- ç²M; i?ÌB +ÁM +¦ +ªK ;B€+ ?Æ
.B T•K h`9+- iQÎM; Km®M K„M; +?YB ?„M- M?QM; F?B M¨M; M?bM p¨Q +†T K„i ?Q
H¢B H¨K b Q HÌB K„M; +?YB +kM; F?¬M; ` F?ÄB KB M;X

.B T•K h`9+ M¦B,

óGv a€i- M;QÆB F?¬M; +–M ;•v `„+ `®BX h`Î p M¦B pÈB ;B ;B M;QÆB- M¦B .B T
iW #•v ;BÌ- i +kM; F?¬M; T?ªB H¨ K°i i?¨M? pB M +O L;•M GQM; i?¨M? M[X i?•M
M¨v F?¬M; +–M +¦ +kM; çQÊ+Xô

oW M¦B .B T•K h`9+ pW M? M?¨M; pm®i i¢B i` M i`€M KbM?- K°i ç¢Q [m M; K
H M- /’m ’M +O M;Q¢B i`+? L;•M GQM; i`QÈ+ ç¦ iS+ i?b #B M K’i F?¬M; +ÁM b¦i H
T?K+ çQÊ+ HBM? ?²M +O h?–M h?€M? *U GQM; L†+ E?„+ >B- ?¦ ;BªB M¨v K°i +€
/ /¨M;X J’i çB L;•M GQM; F?Q iS+- ç®B pÈB i?U+ HU+ +O ?„M ?B M i¢B +,M #ªM F

kkeX *?QÆM; kke, J’i o` :B€+ *kM; E?¬M; S?ªB *?mv M s’m

.B T•K h`9+ iW i` M ;BQÌM; çSM; H M - p¶ p¶ #ª p B Gv a€i ói #B i-M;QÆB H¨ K
*–K i?¨M? F?¬M; i? HmB #QÈ+ - +?Q /M ç¢B [m•M S?€T G K iÈB ç•v - i +kM; F?
i`Î p - M¦B pÈB ¬M; M°B M;QÆB- .B T•K h`9+ FB m M;¢Q F?¬M; T?K+ - ç½ `ÌB F?
pÈB i +kM; çQÊ+ - i çÊB ç¢B [m•M HQM; i°+ô

Gv a€i bYM; b®i K°i +?9i - H–M M¨v M¨M; K¢Q ?B K ç M ç•v- pšM #B i i`Î p b) #`
•K h`9+ K m +?¦M; +?¢v t *–K i?¨M? - i?B M ?¢ `°M; HÈM-K°i M;QÌB +® w +?2 /’m
T?ªB çÆM ;BªM-M?QM; M¨M; F?¬M; M;?o ç M ``^M; .B T•K h`9+ +Q M?B M +® +?’
KbM? F?mv M #ªQ-+ÁM i`U+ iB T iÄ i?€B ç° ç`+? w pÈB HQM; i°+ - ?„M iW F?B M

ó.B T•K h`9+ - M;QÆB i?"i bU F?¬M; #B i b®M; +? i H¨ ;b b Q\ô #ÎB pb T?šM M°-
`˜v - K T?€T M;mv M i® i`QM; F?¬M; F?Q M?'i i?ÌB çSM; H MX

.B T•K h`9+ +kM; F?¬M; +¦ ç w óGv a€i - *–K i?¨M? +kM; F?¬M; çÆM ;BªM M?Q M
/€K M¦B MÆB M¨v H¨ ç–K `²M; ? M; ?´-M?QM; Km®M T?€ ?m, *–K i?¨M? +O i - #'i
;B€ HÈMX LB K ibM? M;QÆB- i ç®B pÈB L;•M HQM; i°+ M?'i ç`M? b) MQÆM; i v
i€B FB Mô

óL;QÆB >ªQ ?ªQ ?ªQ - i Km®M M?bM t2K H9+ ç¦ M;QÆB b) +? i M?Q i? M¨Q - T
Gv a€i M? M? +?¦M; +?¢v ` M;Q¨B - i?•M ?bM? HQû H M -M? M? +?¦M; #B M K'iX

óGv a€i M?Q i? M¨Q H¢B iÈB ç•vô >ªB .QÆM; +MM; h¬ G¢T ç M; +–K i?S+ ,M iW #
+?QM? H¨ h¬ G¢T X

.B T•K h`9+ M?9M p B M¦B óM¨M; K M; ç M K°i +€B iBM iS+ F?¬M; i®i - Km®M i

>ªB .QÆM; +MM; h¬ G¢T ç m H¨ M;QÌB i?¬M; KBM? - M;?2 ?„M M¦B p"v - ? B M;QÌ
tm®M; - h¬ G¢T M¦B ó+?ŠM; H) L;•M HQM; i?¨M? ?QÈM; +?¨M; ;•v #'i HÊB\ô

.B T•K h`9+ H¢M? M?¢i +QÌB M¦B , óE?¬M; T?ªB L;•M HQM; i?¨M? - H–M M¨v +?9
HQM; i°+ô

ó+€B ;b\ô >ªB .QÆM; +MM; h¬ G¢T ç²M; i?ÌB FBM? ?¬ - Î ç¢B HK+ - B F?¬M; #B i b
i?QÌM; +U HQM; F} bo ç½ H¨ #BM? +?OM; +U+ K¢M? - HQM; F} ç m H¨ +QÌM; ;Bª
i°+ w M;?o H¨ ;b - +€+ M¨M; T?B i?QÌM; ?B m `äX

óL?Q i? M¨Q H¢B HQ H„M; M?Q p"vô .B T•K h`9+ KdK +QÌB

> B M[iY M?bM M? m - >ªB .QÆM; M¦B ó*MM; +?¨M; Î K°i +?¶ - i #•v ;BÌ +?Q iWM
i?€B ç° #bM? ioM? - F?ŠM; ç`M? ç½ +¦ #B M T?€Tô

h¬ G¢T bQ pÈB >ªB .QÆM; +ÁM ?B m `ä ?ÆM- M¨M; iWM; i?'v .B T•K h`9+ ç€M?
hQ GQM; M¨M; çQÆM; M?B M #B i `ä - i`QÊM; T?m +O KbM? M; v +ª •K i?€T +?O
;b ç M M;QÌB F?€+X GQM; i°+ +QÌM; ç¢B - F?¬M; b B - M?QM; *–K i?¨M? M?Ä v m
+U i?9- ?ÆM M["¢+? +ªM? iS ç¢B i?–M i?9 - HQM; i°+ ç†i +?•M iÈB i?b b Q\ô

h¬ G¢T M¦B ópW `²B - i M?bM Gv a€i i, i, p°B p¨M; çB - +?¨M; M?Q i? M¨Q H¢B ç
i`B pÈB HQM; i°+ - +?9M; i +?ŠM; T?ªB #'i HÊB `²B b Qô

.B T•K h`9+ i? M M? K°i iB M; M¦B ó?ªQ w +O Gv a€i - i +kM; #B i X L;•M HQ
ç•v H¨ Km®M i`B m i iÈB M;•M HQM; i?¨M? - iÈB ç'v #„i i - M?QM; Gv a€i i•K ç`
+?mv M M¨v X +?d H¨ M¦B +?Q i #B i ç i M? M? +?¦M; +?¢v i`®M - i F?¬M; i? ç2
- M¨M; /M b Q +kM; H¨ M;•M HQM;-+?Q M M ç M¨M; çBô

>ªB .QÆM; ;B"i KbM? M¦B óM;mv M H B H¨ M?Q p"v - Gv a€i i, i, +MM; +?9M; i `'i
- H–M M¨v i`Î i?¨M? ç`+? M?•M +O +?9M; i - bÊ ``M; i`QM; HÁM; M¨M; +kM; ``i ç

.B T•K h`9+ i? M M? K°i iB M; - M¦B ó*kM; F?¬M; +¦ #B M T?€T - i +?d +¦ i? i"M
i´M +?Q M;•M HQM; i°+ i?¬B - çQÊ+ `²B - ç½ H•m F?¬M; i?'v iB m L;•M i - iB m i
`²B\ .o M?B M pÈB i?U+ HU+ +O M¨M; - iB m iY FB F?ŠM; ç`M? T?€i i`B M ``i M

h¬ G¢T K†i çÄ H M - i?'T ;B¼M; M¦B ó•M - M¦ T?€i i`B M ``i M? M? ç½ b„T i`QÎM;

.B T•K h`9+ FBM? ?¬ óh¬ G¢T - M;QÆB b Q iBK ç"T M? M? M?Q p"v - i®+ ç° K€
F?¬M; Qi - M;QÆB F?¬M; i?QªB K€B b Q\ô #B M ?Q€ +O h¬ G¢T F?¬M; [m çQÊ+

h¬ G¢T ç¢B [mšM - H„+ ç–m óE?¬M; +¦ - i®i H„K çWM; M¦B M[-M? M? ,M +ÆK çB
>ªB .QÆM; M¦B - H–M i`QÈ+ +MM; +?¨M; i?•M K"i F i ?ÊT- i?U+ HU+ +O KbM? i,M
?Q¨M; +kM; H¨K +?Q iB m L;•M i iB M ?Q€ - ç M; M;O b v i"M HU+ ?'T i?m M,M; H

oW M;?2 h¬ G¢T M¦B ,M +ÆK - >ªB .QÆM; M?'i i?ÌB ?QM; T?'M çSM; H M óæ9M; p
- i?S+ ,M H–M M¨v H¨ Km°B M'm -Km°B ç M; ?¼+ h¬ G¢T - +kM; F?¬M; #B i +¦ i?

h¬ G¢T KdK +QÌB M¦B ó>ªB .QÆM; çQ+? i?•M ?mv i?O M'm +?Q +?¨M; ,M -b m F?B
Km°B +kM; #` ç˜v /ÌB F?ÄB # T - /KM; i•K M'm ,M - iS i?€B M?'i i? M; - `'i H¨ t ?Q

>ªB .QÆM; iU iBM ç–v KbM? - M¨M; ?¬K M v M'm i?S+ ,M /MM; K„i i?QÌM; K¨ M?
T?–M +O h¬ G¢T H¨ i?¨M? [mª #"M `°M iW b€M; iÈB ;BÌX

ó>ªQ - p"v ,M +ÆK çBô .B T •K h`9+ iB T M?"M #€i +ÆK h¬ G¢T çQ +?Q- i¢B €M
.QÆM; - M? M? +?¦M; +?Q K°i KB M; p¨Q KB M;

>ªB .QÆM; +¦ +?9i F?˜M i`QÆM; ?ÄB , ó,M M;QM F?¬M;\ô

h¬ G¢T Î K°i # M +QÌB HÈM -M¦B óh, t2K ?bM? /€M; ,M M?Q ?´ M?Q b¦B +O +?¨M;
i?b `äX E?¬M; i? M;?o iÈB i, i, M;Q¨B ç¨M +´ i` M? i®i M?Q p"v K¨ M; v +ª M'm ,M
?¼+ K°i H–M ç½ +¦ i?¨M? iUm M?Q p"v `²Bô

>ªB .QÆM; KdK +QÌB M¦B ó*MM; Km°B pšM +ÁM FûK t X h¬ G¢T Km°B +kM; ,M K°

ó•M\ô •Q "® G B •M M?Qm K¨v - i?U+ HU+ +O hQ GQM; - ?„M T?B i?QÌM; `ä - #^M;
F?¬M; +¦ +€+? K M; h¬ G¢T iW i`QM; i v ç¬M; HQM; #€i i¬M; çB ? v b Q - K°i iB M
ç€v HÁM;X

hQ GQM; i`–K ;B¼M; M¦B óæ¬M; HQM; ç [m®+ i?U+ HU+ K¢M? ?ÆM +?9M; i iQÎ
i? i?¬M; [m HK+ ç¢Q +?B [mv iX "•v ;BÌ #¼M ?¼ ç½ ;B M?"T pÁM; +?B M i` M? +
?¼ i²M i¢B - bÊ ``^M; F ?Q¢+? +O +?9M; i i?"T T?–M #'i HÊBX G K æ`+? • hQ iB
ç¬M; HQM; +?B i? F?¬M; i? i²M i¢B H•m - +?9M; i T?ªB ?¨M? ç¬M;ô

æ®B pÈB HÌB M¦B +O hQ GQM; - K'v p` i?€T +?O +¦ T?–M HÆ ç M? - i?m, i?€T +?
M;QÆB +¦ ? v F?¬M; +QB iB m bU T?¦M; ç¢B - +?QM? H¨ ;†T p'M ç ;b\ô

hQ GQM; b„+ K†i H¢M? H)Q ói M¦B +?QM? H¨ bU i?"i - +€+ M;QÆB #•v ;BÌ #Ä [m
M?'i ç`M? b) ?®B ?"Mô

•Q "® G B •M pm®i +^K M¦B óaU M M;mv +O HQ¨B M;QÌB HB M [m M ç M +OM; +
b B H–K M¨Q çQÊ+ - +?mv M M¨v M m H¨ M;QÆB T?€i ?B M - KÌB M;QÆB iU ;BªB [
+?Q T?QM; 'M +¨M; i? K p[M; +?„+ ç½ô

h? M M? K°i iB M; - •Q "® G B •M +¦ +?9i iB + ?"M M¦B óE€ i?"i - M m F?¬M; T?
+MM; +?9M; i ?B m H–K [m€ b•m- +?Q /M +MM; #¼M ?¼ ?ÊT i€+ +kM; F?¬M; +¦ +

hQ GQM; [mª [mv i M¦B , óæ¦ F?¬M; +¦ F?ª M,M; - æ¬M; GQM; ç [m®+ ç®B pÈB +?I
iQÊM; çQÊ+ - +?9M; i H¢B # M ` T?€T Hm"i iB m /B i #¼M ?¼ - F?B M +?Q +Wm
M;¬M M;[?Q€ ;BªB `²B X G'v K°i M,K i?ÌB ;B M - çÊB +?Q T?QM; 'M ´M ç`M? - i b)
G K F} bo ç¢T #^M; æ¬M; GQM;ô

•Q "® G B •M +¦ +?9i [m€B /` HB + K„i M?bM hQ GQM; K°i +€B - M?QM; H¢B F?¬M
hQ GQM; +kM; M;²B tm®M; p` i`Q +O KbM? - M? M? +?¦M; iB M p¨Q i`¢M; i?€B KI

> B M;¨v i`QÈ+ - ç¢B [m•M *–K i?¨M? ç¦M; Î ç¬M; +QÆM; J G M ç [m®+ ç½ i`B i
G¢T i?®M; HoM? - *–K i?¨M? ç¢B [m•M i?U+ HU+ iB M K°i #QÈ+ /¨B - M;?B K M?
ç°B +?€M? [mvX

h`ªB [m æ¬M; GQM; #€i i¬M; - ç iY #®M i¬M; pk F„ i`mv M i?K pk F„- K B H M i`
[m•M çQ¨M ç½ iB T +"M HU+ HQÊM; - M?[M; M;QÌB M¨v ç m +?¼M ` iW iBM? M? i
?"m /m Î *–K i?¨M? - i`ªB [m ?m'M Hmv M +MM; +® ;„M; im Hmv M - #•v ;BÌ i?U+

p®M K°i b® i`K +°i - i?U+ HU+ H¢B +¨M; + QX

h`QM; F?B i¢B hQ S?9+ i?¨M? - •Q GÊB .mv G¢T Hmv M #BM? i?2Q T?QÆM; i?S+
` H¨K ? B #° T?"M - M;Q¢B i`W F} #BM? +MM; pB M i`bM? +¬M; FQ+? /Q "°B *´ +
Hmv M - +ÁM H¢B +€+ +?B M bo ç mi`ªB [m ç` M;K+ ?m'M Hmv MX

•Q GÊB .mv G¢T #B i``'i `ä - .B T •K h`9+ +?Q KbM? i?ÌB ;B M +kM; F?¬M; M?B m +
?¶M HQ¢M - +,M #ªM p®M F?¬M; +¦ i?ÌB ;B M +?Q ?„M Hmv M #BM? +?Q M M i¢B
H¨K i`K +°i - ?„M ;B i,M; +QÌM; ç° H M K'v H–MX J v H¨ æ¬M; GQM; pk F„ iS i¬M
T?K+ i?•M i? - M m F?¬M; #•v ;BÌ *–K i?¨M? ç¢B [m•M imv i ç®B F?¬M; i? iQ¨M
?m'M Hmv M M;?B K F?®+ - *–K i?¨M? +?B M bo ?Q¨M iQ¨M +¦ i? M¦B H¨ M;¨v iB

E?B +?B M bo K¬M T?ªM ?²B *–K i?¨M? `²B - M; v H"T iS+ çQÊ+ M #¨B +¬M; i€+ -
+?Q ?¼ M;?d M;ÆBX GQM; i°+ im€ i?ÌB +¦ i? t•K +?B K - *–K i?¨M? T?ªB #® i`Q

ó•K h`9+ô M L?½ çB iÈB # M +¢M? .B T •K h`9+ ç M; KBM? iQÎM;X hW b m F?B i?
- .B T •K h`9+ i?QÌM; tmv M iÈB MÆB M¨v - iBM? HBM? b•K H•K im Hmv M - Î ç•v
ç®B pÈB ?„M i?B M M?•M ?ÊT M?'i +¦ ``'i HÈM +?¶ i®iX

h`ªB [m K'v M;¨v i?Q+? SM; - .B T •K h`9+ ç½ +¦ i? /KM; i?B M M?•M ?ÊT M?'i +ª
[m M? - K†+ /M F?¬M; i? i?'v K¨m b„+ i? ;BÈB iQÆB i„M M?QM; +kM; +¦ i? ?bM?
.B T •K h`9+ T?€i ?B M - iW F?B K'i çB i?` ;B€+ +MM; p` ;B€+ - #®M i`QM; b€m +ª

+¨M; i`Î M M M?¢v +ªKX L?'i H¨ +ªK ;B€+ +MM; i?QM? ;B€+ - K¶B H–M iB M p¨Q i?
ç m +¦ M?'i ç`M? i,M; H MX

ó M L?½ i, i, - M;QÌB ç M `²Bô /M M?bM F?¬M; i?'v M?QM; i?2Q i?¦B [m2M ?„M pšI

M L?½ çB iÈB # M + M? .B T •K h`9+ M;²B tm®M; ó•K h`9+ - ?¬M H +O ç i ç½ +
H¨ M; v F?B HQM; i°+ +¬M; ?¢ H¢B +Y ?¨M? ?¬M H b Q\ô

.B T •K h`9+ ;"i ;"i ç–m M¦B óç F?¬M; i? +?Ì - ç ?v p¼M; H9+ F i ?¬M i?b HQM;
?¼ +?QM? H¨ ?¢ H +O ç ô

M L?½ i`–K K†+ i`QM; +?®+ H€i M¦B , ó•K h`9+ - +¦ H) +¦ K°i #B M T?€T ç ç F?–

.B T •K h`9+ bYM; b®i +?mv M b M; KdK +QÌB M¦B , ói, i, - i, F?¬M; +–M M OB M
+?mv M M¨v K¨ ? Q T?Q i•K iQX J†+ /M M?bM F?¬M; çQÊ+ M?QM; ç®B pÈB ç +k
M?B mô

M L?½ ;B"M /[M¦B , óæ +?QM? KbM? i¢B b Q H¢B #m¬M; i? +?Q ?v p¼M;\ L m
i?b B +¦ i? ;B9T ç M[X h, F?¬M; +MM; ç M¦B ;BÐM- i`ªB [m +˜M i?"M M;?B M
i?B i`B M T?•M iQ+?X h, M;?o +¦ #B M T?€T Qi M?'i i?¨M? +¬M; i€K T?–M ç ;B9T

.B T •K h`9+ i`QM; HÁM; +ª FBM? óhU M?B M K T?€T b Q\E?¬M; +¦ F?ª M,M; ç•m

M L?½ H„+ ç–m M¦B , óE?¬M; - F?¬M; T?ªB iU M?B M K T?€T- i, +kM; #B i iU M
;B9T ç F?¬B T?K+ HK+ ;B€+X .M b Q +€B +'K +?9 FB i?"i ç€M; bÊX L¦ HÊB /KM;
+?9M; i - Km®M T?€ i M iQM? #bM? ?¨M? - T?ªB bY /KM; T?QÆM; T?€T ç†+ i?M -
M,M; HQÊM; F?´M; H²ô

óaBM? K M? M,M; HQÊM;\ô

óæ9M; p"v - +?9M; i pšM ;¼B M¦ H¨ bBM? K M? HU+X J¶B HQ¢B bBM? p"i ç m +¦
M?B m ? v Qi - bBM? K M? HU+ i`¬B [m +¨M; M? M? im´B i?¼ +¨M; ;BªKX L?Q p'
HQM; i°+ +¦ bBM? K M? HU+ HÈM M?'i- HQ¨B M;QÌB +¦ i? im Hmv M iÈB HU+ HQÊ
+kM; F?¬M; i? bQ b€M? bBM? K M? HU+ pÈB HQM; i°+ +?Q M M HQM; i°+ +¦ i? b
;Bª HQ¨B M;QÌB +?d +–M +?Q i?Q€i Hv T?¢K i`M M?•M HQ¢B M?B m M?'i +kM; +?

.B T •K h`9+ M¦B , ó*?QM? H¨ - ç +?Q # Q ;BÌ M;?2 M¦B T?QÆM; T?€T ?'T i?K
bBM? K M? HU+ +MM; HK+ ;B€+ #` K'i çB +O ç +¦ [m M ? ;b\ô

M L?½ M¦B , óhU M?B M H¨ +¦ [m M ? X GK+ ;B€+ +kM; H¨ K°i #° T?"M +QM M;
M;mv M +O i?•M i? - HK+ ;B€+ +kM; H¨ K°i #° T?"M +O i?•M i? - iU M?Q HBM?
w i?S+ ;B®M; M? mX *?Q M M +?d +–M bBM? K M? HU+ +QÌM; i?`M?-iU M?B M +
M;mv M `O - ç i?•M i? ç /QÈB bBM? K M? HU+ F?´M; H² F?¬B T?K+ #bM? i?QÌM

ó M L?½ i, i, - i, M¦B iU ?² +¦ ç¢Q Hw- +?d H¨ bBM? K M? HU+ M?Q i? M¨Q KÈB +¦
ç•v\ >ÆM M[- ç HQ H„M; F?B HK+ ;B€+ ?²B T?K+ #bM? i?QÌM; +¦ i? ªM? ?QÎM;

M L?½ H€+ ç–m M¦B , óE?¬M; - b) F?¬M;X GK+ ;B€+ i?m°+ i?•M i? T?¢K i`M - ?
T?¢K i`M - ç /MM; i?•M i? T?¢K i`M +O +?QM? KbM? ç +Sm ?²B iBM? i?–M T?
M¨v ç½ i?¨M? ç`M? +K+- i?m°+ HQ¢B F?¬M; i? M;?`+? +?mv M M;mv M `O X æ
+¦ M;QÌB çQ¢i H'v ?²M T?€+? +O h¬ G¢T - M;QÆB +¦ i? ?²B T?K+ HK+ ;B€+ b Q\
- ç½ F?¬M; i? M;?`+? +?mv MX J'v M;¨v M v i i"M HU+ M;?B M +Sm ?mv M #Q
F?¬M; b B - ç F?¬B T?K+ HK+ ;B€+ +O ç T?ªB /MM; i?•M i? HU+ HQÊM; T?€ i
`O X *?mv M M¨v ç'm F?Q +MM; K T?€T imv i F?¬M; i? H¨K çQÊ+ - +?d +¦ bBM? K
M;mv M M¨v KÈB +¦ i? ;B9T ç ô

.B T •K h`9+ #B i - H¨K iBM? HBM? M[pQÆM; - M L?½ +?Q /M im´B FûK S?d L?o E
i`B i?S+ K T?€T - M?'i H¨ iU M?B M K T?€T imv i b) F?¬M; /QÈB S?d L?o EB i
iQ¨M +¦ i? iBM iQÎM;X

ó*?QM? H¨ - ç T?ªB çB ç•m ibM bBM? K M? HU+ F?´M; H² ç•v\ >ÆM M[+?Q /M i
F?¬M; +¦ #B M T?€T +?mv M ?Q€ M¦ H M i` M M;QÌB ç -;B9T ç T?€ i M pQM; HBM

M L?½ i?Î /¨B K°i iB M; M¦B ó"B M T?€T +kM; F?¬M; T?ªB F?¬M; +¦- M?QM; i?”i
H¨ i¢B b Q i M;?o +?Q ç T?QÆM; T?€T F?¬B T?K+ HK+ ;B€+ `²B M?QM; F?¬M; i
i iWM; M¦B pÈB ç pB M +´ +?B i?K iB M ?Q¨M i?¨M? poM? ?ˆM; +?B i?K +–M +€B

tông kỹ nghệ, mười sáu năm như một ngày. Không có Tần Thương dạy bảo , làm như nào có Diệp Âm Trúc của ngày hôm nay.

Tần Thương đi nhanh xuống dưới , ngồi xổm xuống , tay nắm lấy bả vai Diệp Âm Trúc , nâng hắn từ mặt đất đứng lên "soả tiểu tử, hôm nay là ngày vui của ngươi , khóc cái gì!" ngoài miệng mặc dù nói vậy nhưng khi nhìn cặp mắt đen mất đi thần thái của Diệp Âm Trúc , lão đã lệ tuôn rơi, ngay cả Ny Na cũng không nhịn được nước mắt chảy xuống

Diệp Âm Trúc nội tâm rung động, An Nhã tỷ tỷ , cảm ơn ngươi. Quả thật không ai cùng Tần Thương gia gia cùng Ny Na nãi nãi phù hợp hơn. Bọn họ chính là những người mình tôn kính nhất ah! Diệp Âm Trúc như thế nào cũng không nghĩ đến , tại phía trước tuỳ thời chiến tranh có thể bộc phát, Tần Thương cùng Ny Na tới tham gia hôn lễ của mình. Lúc này hắn thấy một tia tiếc nuối vô cùng.

Áo Lợi Duy Lạp thay thế An Nhã , đi tới bên cạnh ba người , mỉm cười nói "Tần đại nhân , xin mời ngài nói vài câu" Tần Thương đã được Tây Duy Áo phong làm cung đình thủ tịch ma pháp sư , làm thần dân Mễ Lan , hắn tự nhiên xưng hô là đại nhân.

Tần Thương gật đầu , một tay lôi kéo Diệp Âm Trúc , cất cao giọng nói "hai canh giờ trước,ta đi tới Cầm thành . Rốt cuộc tới trước hôn lễ của Âm Trúc . Âm Trúc sinh ra không lâu , ta đã nhìn hắn lớn lên. Hắn thông minh cùng thiên phú mỗi ngày đều làm ta giật mình. Hắn dù đã lớn , tại trong lòng ta, hắn vĩnh viễn là ưu tú nhất. Ta cùng Ny Na nguyện làm chủ hôn cho hắn , giúp hắn hoàn thành một phần khó khăn trong nhân sinh này. Cho mời tân nương cùng trưởng bối song phương"

Diệp Ly , Lan Như Tuyết vợ chồng , Diệp Trọng , Mai Anh vợ chồng trước sau lên đài , tại An Nhã bài họ đi tới trung ương bình thai , ngồi xuống một loạt ghế trên trung ương. Làm người thân Diệp Âm Trúc , hôm nay không thể nghi ngờ , họ cao hứng nhất, Diệp Ly nhịn không được đã sớm cười lớn.

Cùng lúc đó nhóm trăm người ma pháp sư cùng mười lam y thiếu nữ đã ngồi xuống, Diệp Âm Trúc trước mặt cũng hé ra một trác án , tại Áo Lợi Duy Lạp chỉ dẫn, hắn cũng nhanh chóng ngồi xuống trác án.

Áo Lợi Duy Lạp bên tai hắn nói đơn giản vài câu Diệp Âm Trúc đã hiểu được, trong lòng chảy qua một đạo ám lưu , quang mang trên tay chợt loé,hé ra cổ cầm xuất hiện trên trác án.

Nhìn không thấy , nhưng hắn như trước không cần điiêù chỉnh gì, một thanh âm vang lên từ cổ cầm , bám theo giai điệu tuyệt vời

Một tiếng trầm thấp của cổ cầm ông minh vang lên , dưới đài mười vị lam y thiếu nữ cũng theo giai điệu này , tấu hưởng nhạc khí trong tay các nàng , hoá thành lũ lũ thanh âm , nâng cầm khúc Diệp Âm Trúc vào thiên địa. Giờ phút này, giai điệu tuyệt vời này , không có một tia ma pháp lực nào, nhưng giai điệu động lòng người này làm toàn trường tĩnh lặng.

Tần Thương đứng bên cạnh Diệp Âm Trúc , khi hắn nhìn bát chỉ Diệp Âm Trúc hạ xuống cầm , hắn biết Âm Trúc tại tất cả phương diện đều đã hơn mình đặc biệt là ý cảnh.

Đúng là một khúc do Minh Phượng cầm diễn đạt : Phượng cầu hoàng. Đại môn lĩnh chủ phủ lúc này đồng thời đi ra là bốn người, trong đó có hai nữ nhân mặc màu đỏ cùng trang, phân biệt tại hai bên An Nhã cùng Vị Minh thái thượng trưởng lão, tắm rửa trong ánh sáng tự nhiên chúc phúc , tại Phượng cầu hoàng tuyệt vời giai điệu , mỗi bước tiến lên phía trước , phía sau các nàng toàn thân toát ra kim quang , đáng yêu tiểu cô nương tựa như hoa lan , giống như giữa không trung hạ xuống.

Nhìn không thấy nhưng rõ ràng cảm nhận được các nàng tồn tại , rốt cuộc ngày này cũng đã tới , Diệp Âm Trúc trong lòng kích động , hoàn toàn dung nhập vào cầm khúc , tiếng ca vang lên theo cầm khúc

"Hữu mỹ nhân hề,

kiến chi bất vong

nhất nhật bất kiến hề

Tư chi như cuống

phượng chi cao tường hề

tứ hải cầu hoàng

Vô nại giai nhân hề, bất tại đông tường

Tương cấm đại ngữ hề, liêu tả trung tràng

Hà nhật kiến hứa hề

Uý ngã bàng hoàng

Nguyện ngôn phối đức hề

huế thủ tương tương

bất đắc vu phi hề

sử ngã luân vong”

Mặc dù che trong khăn hồng , nhưng tại cầm ca . khoảng cánh rất gần , như trước có thể thấy , từ trong khăn hồng nhiều điểm trong suốt phi tán , khi Diệp Âm Trúc ca xong , tân nương cũng đã đi tới dưới đài.

Đứng lên thân , buông ra Minh Phượng cầm, Diệp Âm Trúc hai mắt lệ quang loé ra , hướng phương hướng hai nữ nhân , song chưởng chậm rãi mở ra , bát chỉ đồng thời động , bảy tia tuyền nguyên tố màu tím xuất hiện , Diệp Âm Trúc khai âm , con mắt hắn nhìn không thấy nhưng tại tâm hắn nhìn kỹ người mình yêu.

“tương ngộ thị duyên,

tương tư tiệm triển ,

tương kiến khước nan ,

sơn cao lộ viễn ,

duy hữu thiên lý cộng thiền quyên ,

nhân bất mãn ,

uyên mộng thành không phiếm ,

cố nhiếp hình tương ,

thác hồng nhạn ,

khoái sao truyện”

Mỗi chữ từ miệng hắn đi ra đều hội hoá một cỗ khí lưu , trước mặt bảy huyền ông minh , cũng đồng dạng tấu nhạc chương.

Từng bước tiến lên , trước mặt thất huyền đi trước , Diệp Âm Trúc trên mặt lệ lặng yên chảy xuống. Cho tới hôm nay ,hắn rốt cuộc có đầy đủ người mình yêu.

Tiếng ca trong miệng thành hoan nhạc cất cao , kích ngang chín tầng mây.

“hỉ khai phong,

phủng ngọc chiếu ,

tế đoan trường ,

đãn kiến anh thần hồng ,

liễu mi đại ,

tinh mâu thuỷ uông uồng ,

tình thâm ý canh trường,

vô hạn ái mộ chẩm sanh tố?

khoản khoản đông nam vọng ,

nhất khúc phượng cầu hoàng”

Cầu nói cuối cùng ra khỏi miệng ,bảy huyền ông đồng thời ông minh một tiếng , hai người hồng sắc bao phủ đã tiến nhập lồng ngực rộng lớn của hắn , ba người gắt gao ôm một chỗ , Hải Dương cùng Tô Lạp sớm đã nghẹn ngào nức nở.

Tiếng hoan hô biến thành đồng dạng thanh âm , quanh quẩn trong không trung , chỉ có một câu nói “Cung hạ Cầm Đế đại nhân kết hỉ”

Tất cả ma pháp sư đều hướng không trung phóng thích ma pháp huyễn lệ , giờ khắc này cả Cầm thành chúc phúc cho Hải Dương .

Vị Minh cùng An Nhã nhìn nhau cười , trình tự hôn lễ bị phá huỷ , nhưng khiến người khác cảm động như thế này còn gì có thể so sánh cùng đây?

©©Pu G\yỀjX ©©P ¦_Łj [æj\ bŁ§ [Qj

Thấy bọn họ tách ra , Vị Minh thái thượng trưởng lão mặt mang ý cười ho khan một tiếng , nói : “Nữ hoàng bệ hạ , ngài tựa hồ có chút nóng nảy rồi , ta còn chưa giao nhiếp chánh vương điện hạ cho người đâu”

Hải Dương mặt đỏ lên , gương mặt đỏ bừng hạnh phúc, nhưng nàng lôi kéo tay phải Diệp Âm Trúc như thế nào cũng không chịu buông ra

Vị Minh bất đắc dĩ nói “Cầm Đế đại nhân , nhiếp chánh vương điện hạ , sau này bệ hạ giao cho ngài rồi. Bất luận Đông Long có đối mặt cái gì , xin ngài bảo vệ an nguy cho nữ hoàng điện hạ”

“Ta sẽ, xin thái thượng trưởng lão cứ an tâm”

An Nhã mỉm cười nói : “Âm Trúc , ta đã nhận Tô Lạp làm muội muội, sau này nàng chính là thân muội muội của ta, ta chính là gia trưởng của nàng ,ngươi dám khi dễ nàng , đừng trách tỷ tỷ không khách khí”

Diệp Âm Trúc a a cười khúc khích nhìn An Nhã , nhưng trong lòng tràn ngập cảm động , hắn đương nhiên biết An Nhã làm như vậy hoàn toàn vì mình . Có An Nhã cùng tinh linh tộc ủng hộ , địa vị của Tô Lạp mới ổn định được

Chủ hôn Tần Thương đứng ở một bên không nhịn được có chút buồn cười , “Xem ra ta cũng không cần hỏi lại các nàng có nguyện ý không rồi nữa nhỉ”

Ny Na cười lớn , nói “Đương nhiên là vẫn rồi. Hình thức là chủ yếu” lúc này vị trưởng công chúa trong mắt tràn ngập hâm mộ. Mặc dù cùng Tần Thương hoà hảo như lúc đầu nhưng chưa từng chứng kiến ngày nào cảm động như hôm nay.

Tần Thương gật đầu nói “được rồi” đồng thời thấp giọng nói bên tai Ny Na “Ta thiếu ngươi một hôn lễ. Đợi chiến tranh kết thúc, nhất định hoàn cho ngươi”

Ny Na mặt đỏ lên , trong mắt hạnh phúc , quang mang càng thêm sáng

Vợ chồng hai người cùng nhau đi tới phía trước, trước hướng Vị Minh cùng An Nhã tiếp đón , Tần Thương mới cao giọng nói : “Âm Trúc , ngươi nguyện ý kết hôn cùng Hải Dương không, bất luận bần cùng hay giầu sang, khoẻ mạnh hay bệnh tật , một đời chiếu cố nàng , bảo vệ nàng”

?

Diệp Âm Trúc nắm chặt tay Hải Dương , kiên định gật đầu nói : “Ta nguyện ý”

Tiếng hoan hô lại vang lên , tiếng gầm thật lớn khiến cho Tần Thương cùng Ny Na chủ hôn phải tạm dừng một lúc.

Khi tiếng gầm từ từ hạ xuống , Ny Na mở miệng hỏi : “Hải Dương , ngươi nguyện ý kết hôn cùng Diệp Âm Trúc không? Bất luận bần cùng hay giàu sang, bất luận khoẻ mạnh hay bệnh tật , cả đời thương hắn , chiếu cố hắn. Kiên cường ủng hộ hắn”

Hải Dương cũng khong giống Diệp Âm Trúc trực tiếp nói ra ba chữ ta nguyện ý , thanh âm nàng nghẹn ngào "ta chờ đợi ngày này lâu lắm rồi , hôm nay Hải Dương có thể trở thành thê tử của Diệp Âm Trúc cũng là hạnh phúc lớn nhất trong đời ta , ta nguyện ý"

Không có hoan hô nhưng giờ phút này , không biết bao nhiêu người cảm động rơi nước mắt. Tình yêu đẹp như vậy , vĩnh viễn như vậy!

Tần Thương lại hướng Diệp Âm Trúc "Âm Trúc , ngươi nguyện ý kết hôn cùng Tô Lạp không, bất luận bần cùng hay giầu sang, khoẻ mạnh hay bệnh tật , một đời chiếu cố nàng , bảo vệ nàng"

Cùng Tô Lạp lúc đó đủ loại hình ảnh bay nhanh hiện ra trong đầu , có thể ở chỗ này cùng nàng thành phu thê không dễ , bắt được lần này , quyết không buông tay

"Ta nguyện ý"

Ny Na hỏi "Tô Lạp , ngươi nguyện ý kết hôn cùng Diệp Âm Trúc không? Bất luận bần cùng hay giàu sang, bất luận khoẻ mạnh hay bệnh tật , cả đời thương hắn , chiếu cố gắn. Kiên cường ủng hộ hắn"

Tô Lạp không suy nghĩ nói luôn "ta nguyện ý , bất luận thiên hoang địa lão ,biển sâu đá vụn, bất luận sanh tử , dù chỉ còn mảnh nhỏ linh hồn, ta cũng vĩnh viễn đi theo bên người hắn"

Nàng ngữ khí bình thản , nhưng loại bình đạm này khiến lời nói của nàng càng thêm chắc chắn.

Tần Thương cùng Ny Na cười nói "Lễ thành . Ta tuyên bố , Diệp Âm Trúc cùng Hải Dương , Tô Lạp chánh thức thành phu thê. Từ nay về sau thương yêu nhau , không ly khai"

Áo Lợi Duy Lạp tuyên bố "Xin mời chủ hôn , các vị chứng hôn cùng trưởng bối nhập toạ"

Tần Thương , Ny Na , An Nhã , Vị Minh thái thượng trưởng lão tại hắn đãi lĩnh nhanh chóng ngồi xuống bên cạnh Diệp Âm Trúc . Tại tiếng hoan hô trời long đất lở của Cầm thành chiến sĩ . Diệp Âm Trúc mang theo Hải Dương cùng Tô Lạp hướng trưởng bối kính trà. Hoàn thành trình tự cuối cùng của hôn lễ.

Từ quy mô , kích thước của hôn lễ,tuyệt đối là hôn lễ long trọng,nhưng trình tự vốn phải theo An Nhã an bài đã giảm đi rất nhiều.

Khi Diệp Âm Trúc mang theo Hải Dương cùng Tô Lạp đi tới trước mặt Ny Na , Ny Na mỉm cười nói "Tây Nhĩ Duy Áo không cách nào đến đây, ta đại biểu Mễ Lan đế quốc chúc tân hôn vui sướng. Thôi được rồi , Tây Đa Phu ông nội ngươi không tới được , hắn nhờ ta chúc phúc cho ngươi"

Ny Na nãi nãi , ông nội vẫn khoẻ chứ?" Hải Dương nghe Ny Na nhắc tới Tây Đa Phu , nhất thời trong mắt nước mắt không ngừng rơi. Lúc trước tới Mễ Lan , nàng rốt cuộc chưa gặp Tây Đa Phu gia gia.

"đứa nhỏ ngốc, ngày đại hỉ , không khóc"

Một yểu điệu thân ảnh bước lên đài , bước nhanh tới bên người Hải Dương , mỹ mâu trong suốt loé ra mục quang "Hải Dương , chúc mừng ngươi"

Nghe thấy thanh âm , Hải Dương thân thể chợt cứng đờ , rất nhanh quay đầu , vừa nhìn thấy người đấy , mỹ mâu lộ vẻ kinh hãi , mở ra song chưởng , cùng người đến ôm gắt gao.

Cẩm nhận tâm tình biến hoá của Hải Dương , Diệp Âm Trúc sửng sốt một chút , bởi vì chung quanh rất hỗn loạn , khí tức này dù rất quen thuộc , nhưng trong lúc nhất thời hắn cũng không nhận ra

"Hương Loan tỷ , ngươi như nào cũng tới" Hải Dương lên tiếng , rốt cuộc thân phận người đến cũng lộ ra , cũng khiến cho Diệp Âm Trúc giật mình hiểu ra. Hắn cũng không nghĩ tới, Hương Loan hôm nay tới trong đầu hắn nháy mắt hiện ra phát sinh mập mờ giữa hắn cùng Hương Loan . Nhưng nhanh chóng loại bỏ quá khứ , chính mình đã có Hải Dương cùng Tô Lạp , cũng không thể tiếp nhận thêm tình cảm nào khác nếu không như thế nào đối diện với tín nhiệm của các nàng với mình.

Ngươi kết hôn , ta sao lại không đến" Hải Dương vẫn đẹp như vậy , chỉ có điều lúc này đây nàng bớt đi vài phần hoạt bát so với trước kia , nhưng thêm vài phần quyến rũ.

Tại Mễ Lan , Hải Dương là bằng hữu duy nhất , thậm chí là tỷ muội , hai người quan hệ cực tốt . Trong cuộc sống , ngày vui mừng nhất của mình được tỷ muội đến chúc phúc , còn có cái gì khiến cho Hải Dương

cao hứng hơn đây? Chỉ là nàng không có phát hiện , mỹ mâu Hương Loan xuất hiện vài phần bất an cũng thương cảm ánh mắt có chút không dám cùng Hải Dương tiếp xúc.

Chánh tại đây thì , một gã tinh linh lẳng lặng lên đài , tại bên tai An Nhã nói vài câu. An Nhã vẫn mỉm cười , trong mắt nhất thời hiện ra vài phần lãnh lệ , phất tay để cho tên tinh linh kia đi xuống . Môi khẽ động , truyền âm tới Diệp Âm Trúc "Hạ lễ tới rồi"

Vừa mới kính trà xong , thần sắc Diệp Âm Trúc vẫn không đổi, mỉm cười nói "khách nhân mang hạ lễ tới"

Lời vừa nói ra , mọi người trên mặt đều không nhịn được toát ra thần sắc phẫn nộ , tại mừng rỡ , long tộc đến đảo loạn , thật sự là ghê tởm, không cần gì ủng hộ , chiến ý mãnh liệt phóng thích.

Tính tình hoả bạo Diệp ly nhịn không được đứng lên "Ba trùng ghê tởm , lần này để bọn chúng đến không về được"

Diệp Âm Trúc hai tay nắm hai vị kiều thê , đối mặt dưới đài , tại tác dụng đấu khí, xa xa thanh âm truyền đến "Cầm thành các tộc chiến sĩ , hôm nay là ngày kết hôn của ta , vốn để mọi người tận tình vui sướng, nhưng là bây giờ long tộc đến , muốn quấy nhiễu niềm vui sướng của chúng ta , vậy để chúng ta cấp cho chúng một cái giáo huấn , để cho thế nhân hiểu được , phàm xâm lấn Cầm thành , tất sát. Sau khi kích bại lũ xâm lấn , ta sẽ cùng các huynh đệ uống say"

Đứng ở bên cạnh Hải Dương , Hương Loan có chút kinh ngạc nhìn Diệp Âm Trúc , nàng cũng chưa phát hiện ra Diệp Âm Trúc thị lực mất đi nhưng rõ ràng cảm nhận được , mặc long bào màu đen , đầu đội kim quan , Diệp Âm Trúc rõ ràng khác trước kia. Hắn càng thêm thành thục , thực lực cũng càng tăng mạnh , cũng không để long tộc tiến công vào mắt , tại đai lục có mấy người được như vậy?"

Tập trung ở chỗ này , có thể nói đều là cường giả của các tộc , nghe tin tức long tộc tới, Diệp Âm Trúc nói khiến cho bọn hắn chiến ý mãnh liệt . Long tộc như thế nào lại tới? Nơi này là Cầm thành , là gia viên bọn họ , vì bảo vệ gia viên chính mình , cho dù nỗ lực tánh mạng cũng không tiếc.

An Nhã cũng Vị Minh trưởng lão nhìn nhau gật đầu, đại biểu cho hai thế lực lớn Cầm thành cùng nhau xuống đài , vì để cho Diệp Âm Trúc có thể nghỉ ngơi khôi phục tốt , tràng chiến tranh này , nàng đã chuẩn bị rất kĩ đối sách.

Trên đài , Diệp Ly một nhà cũng những người khác xuống đài , bình thai chung quanh các tộc chiến sĩ tại Đông Long bát tông tông chủ cùng các tộc trưởng đái lĩnh nhanh chóng hành động, chia làm vô số tiểu đội , nhanh chóng hướng Bố Luân Nạp sơn mạch biến mất. Trên đài chỉ còn ba người vợ chồng Diệp Âm Trúc , Tần Thương , Ny Na , Hương Loan , cùng với mười lam y tinh linh thiếu nữ dưới trác án , còn có Thiểm Lôi đáng yêu.

Ba đạo thân ảnh cao lớn bay nhanh từ Bố Luân Nạo núi non xuống , đồng thời phóng người lên , hạ xuống trước mặt Diệp Âm Trúc . Cầm đầu là một người toàn thân bao phủ trong màu tím , hướng Diệp Âm Trúc gật đầu nói "hết thảy đều chuẩn bị tốt"

Nhận lệnh Tử , Cách Lạp Tây Tư và Minh trên người phóng thích cường đại chiến ý,Diệp Âm Trúc nói "Hảo , vậy để chúng ta cấp cho long tộc một cái kinh hãi đi"

Hải Dương vẫn cầm tay Diệp Âm Trúc từ khi hắn đạn tấu khúc Phượn hoàng cầu , ngồi xuống trác án , nhấc mũ lên , hôm này nàng cũng không có dùng năng lực của Tuyết Long Báo để che dung nhan mà thay vào là một khăn hồng.

"Thật lâu rồi không cùng ngươi đạn tấu, chúng ta cầm tranh hợp bích, được không?"

Diệp Âm Trúc mỉm cười "Cầu còn không được"

Một bên Tần Thương ha ha cười "Âm Trúc , ngươi cái gì cũng không thiếu , Tần gia gia vẫn đang không biết tặng ngươi hôn lễ gì đây , tính thêm ta một người đi. Thật lâu không cùng ngươi đạn tấu. Để cho Tần gia gia nhìn thấy chánh thức thực lực của ngươi đi"

Vừa nói , Tần Thương ở bên kia Diệp Âm Trúc ngồi xuống,may là trác án cũng đủ rộng , ba người ngồi ở phía sau không một chút chật chội

"Trong truyền thuyết thì Phù Đồ thánh thành chính là Vọng Hương đài của Địa ngục viễn cổ, tiếp tục đi về phía trước sẽ là Bất Quy lộ. Mà Diêm Ma Thần Điện chính là xây dựng trên Bất Quy lộ, cực kỳ thần bí." Bạch Nam Hiên mở bức họa ra, tra lịch sử của Phù Đồ thánh thành, cười nói.

Nhân La Toa nghe vậy, cười lạnh: "Phù Đồ thánh thành với Ma tộc chúng ta mà nói chính là thánh địa, nơi hành hương. Thời kỳ huy hoàng nhất của Ma tộc ta, nơi đây còn sinh ra ba vị Vu hoàng, trấn thủ thánh thành, chống lại sự xâm lược của hoàng triều Nhân tộc!"

Diệp Húc bật cười, lắc đầu nói: "Ta chỉ nghe nói Ma tộc xâm lấn thế giới Vu hoang, chứ thế giới Vu Hoang ta xâm lấn Hằng Cổ Ma Vực lúc nào?"

Bạch Nam Hiên khẽ nói: "Diệp huynh, lịch sử có ghi, hoàng đế của Hạ Chu Thương tam đại hoàng triều đều từng suất lĩnh đại quân tấn công Hằng Cổ Ma Vực, nhưng thường bị ngăn lại ở dưới Phù Đồ thánh thành này, không thể bước qua dù chỉ một bước."

Diệp Húc nao nao, hắn không ngờ còn có một đoạn lịch sử như vậy. Ở trong tương truyền từ thuở xa xưa, thế giới Vu Hoang thường bị Ma tộc xâm phạm, không ngờ giữa hai đại chủng tộc này lại có chinh phạt lẫn nhau.

"Cho nên với Ma tộc ta mà nói, Phù Đồ thánh thành có ý nghĩa vô cùng đặc biệt."

Toàn thân Nhân Đà La bao phủ trong lông cừu đen, phun ra một hơi sương, thản nhiên nói: "Sư tôn Tả Gia Minh Tôn của ta lựa chọn khiêu chiến cường giả Hạ gia ở trong đây, ngoài nguyên nhân Phù Đồ thánh thành có địa vị siêu nhiên, còn có một nguyên nhân khác, đó chính là Diêm Ma Thần Điện cách nơi đây không xa."

"Chẳng lẽ Tả Gia Minh Tôn cũng không chắc chắn rằng tất sẽ thắng?" Diệp Húc nghi hoặc hỏi.

"Không cho ngươi nói xấu sư tôn ta!" Nhân La Toa tức giận nói, sau lưng hiện lên hai thanh ma đao, giống như một con báo cái đang tức giận.

Diệp Húc khẽ mỉm cười, không thèm để ý.

Nhân Đà La thở dài, nói: "Nếu là một đấu một, sư tôn Tả Gia Minh Tôn đương nhiên không sợ cường giả Hạ gia. Nhưng cao thủ Tam Bất Diệt cảnh của Hạ gia có tổng cộng ba vị, lại thêm Thiên Địa Dương ba cái Nhân hoàng chi bảo, mà sư tôn ta lại chỉ có hai món Bất Diệt chi bảo. Thắng bại của trận chiến này khó có thể đoán được. Không biết nói sao, sư tôn ta vẫn phải mượn sức mạnh của Diêm Ma Thần Điện, mời Đại Minh Tôn Vương khác ra tay…"

Hắn suy nghĩ xuất thần, thực lực Tả Gia Minh Tôn tuy mạnh, nhưng đối mặt với Nhân hoàng chi bảo của Hạ gia cũng không thể nắm chắc thắng lợi. Ma tộc chia năm xẻ bảy, dù là giữa các Đại Minh Tôn Vương trong Diêm Ma Thần Điện cũng tranh đấu gay gắt. Lần này Tả Gia Minh Tôn khiêu chiến lão quái vật Tam Bất Diệt cảnh Hạ gia, cũng không thể lạc quan.

Lúc này trong Phù Đồ thánh thành, ma khí ngút trời, không biết bao nhiêu đại ma, ma đầu đến đây, còn có không ít vu sĩ nhân loại trà trộn bên trong.

Bốn người Diệp Húc chuẩn bị đáp xuống Phù Đồ thánh thành, đột nhiên nghe thấy một thanh âm như tiếng chuông bạc vang lên, cười khanh khách nói: "Nhân Đà La, Nhân La Toa, huynh muội hai người các ngươi cũng đến đây, chẳng lẽ là muốn xem sư tôn các người chết như thế nào sao?"

Nhân La Toa giận dữ, hai thanh ma đao sau lưng gào thét chém ra, lập tức đi đến cạnh cổ cô nàng vừa nói kia, hung hăng cắt tới cổ cô ta.

Thiếu nữ Atula này mạnh mẽ vô cùng, một lời không hợp liền ra tay giết người, dù là Diệp Húc cũng phải xấu hổ không thôi.

Vù!

Một tên thiếu nữ Ma tộc tóc vàng mắt xanh khác đột nhiên cười khúc khích, thân thể mềm mại hơi động, dưới nách mọc ra thêm hai cánh tay, vung những dây tơ mang, như giao như rồng cuốn lấy ma đao, cười khanh khách nói: "Nhân La Toa sư muội, hà tất phải tức giận như thế?"

Cổ cô ta nhoáng một cái liền mọc ra một cái đầu nữa, nhìn về phía Nhân Đà La, cười nói: "Nhân Đà La sư huynh, ngươi còn không đi ngăn cản muội muội đi? Nếu không đừng trách tiểu muội vô tình mà làm thịt muội muội ngươi!"

Răng rắc!

Lại một cái đầu nữa mọc ra từ cổ vị thiếu nữ Ma tộc kia, nhìn về phía hai người Diệp Húc, kêu lên: "Hai kẻ này là ai?"

Nhân La Toa rút song đao lại, ánh đao đen sắc cuồng lăn, cuốn đến vị thiếu nữ Ma tộc kia. Hai cô gái lập tức đánh nhau thành một đoàn ở giữa không trung.

Nhân Đà La nhún nhún vai, không thèm để ý.

Bạch Nam Hiên chậc chậc lấy làm kỳ lạ, khẽ nói với Diệp Húc: "Vị Atula này, ba đầu bốn tay, quá nửa là thuộc vương tộc trong họ Bà."

Diệp Húc không biết gì về Ma tộc cả, khẽ hỏi: "Vương tộc Ma tộc có mấy chi?"

Bạch Nam Hiên nắm rõ như lòng bàn tay, nói: "Ma tộc vương tộc có bốn chi nhánh lớn. Một chi họ Bà, ba đầu bốn tay, một chi họ Nhân, toàn tuấn nam mỹ nữ, một chi họ La, cự thủ già thiên, còn có một chi họ Bì, chín đầu ngàn mắt. Bốn dòng lớn này thường đều đã hóa hình người, chỉ khi chiến đấu mới phân biệt được. Mà hoàng tộc trong Ma tộc cũng có bốn họ lớn, phân biệt là Ma La, Già La, Đế Thích, Hầu La! Huyết thống hoàng tộc lại càng thêm cao quý hơn vương tộc, tu luyện cũng nhanh hơn, tuy ít người nhưng nhiều cao thủ."

Diệp Húc gật đầu không ngừng, chỉ cảm thấy như được mở mang thêm kiến thức, thầm nghĩ: "Ma hoàng chính là hoàng tộc Ma tộc, Già La Minh Tôn cũng là hoàng tộc, chả trách tu vi bọn họ lại thâm hậu khủng bố như vậy. Không biết vị Đại Minh Tôn Vương mà ta luyện hóa trong động huyệt dưới đất kia là hoàng tộc hay vương tộc?"

"Nhân Đà La, không ngờ ngươi lại đi cùng bọn công tử bột Nhân tộc, thật là mất hết mặt mũi Ma tộc ta!"

Đột nhiên lại có một giọng nói truyền đến, Diệp Húc ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một gã đại hán dáng người khôi ngô bước đến. Hắn ta cũng không phải là lăng không phi hành, mà là từng bước giẫm lên hư không, như giẫm lên một cái trống, đùng đùng vang lên.

Khí thế hắn ta hình thành một cảnh tượng khủng bố, chỉ thấy sau lưng hắn có một tên khổng lồ, mọc chín cái đầu cực lớn, trên đầu không có tóc tai miệng mũi, chỉ có những con mắt phủ kín!

Trên mỗi một cái đầu của người khổng lồ này đều có hơn ngàn con mắt, che kín cả cái đầu, phía trước phía sau, nơi đâu cũng đều là con mắt, thật âm trầm khủng bố!

Đây là khí thế của hắn ta, cũng là nguyên thần, bản thể của hắn!

"Vị đại hán này, hẳn chính là vương tộc họ Bì." Bạch Nam Hiên liếc người này một cái, thấp giọng nói.

"Còn có một con tiểu yêu tinh thích lải nhải lẩm bẩm!"

Đại hán vương tộc họ Bì kia liếc Bạch Nam Hiên một cái, đột nhiên vung tay ra chộp tới Bạch Nam Hiên, cười to nói: "Ăn ngươi khai vị trước!"

Nhân Đà La tế chuông đồng lên, che ở trước mặt Bạch Nam Hiên, tiếp lấy một chiêu của đại hán họ Bì kia, không vui nói: "Bì Thiên Nô, vị này chính là bạn tốt của ta, mong các hạ tôn trọng chút!"

Đột nhiên một tiếng cười to truyền đến, chỉ thấy hư không đột nhiên vỡ ra, một gã thanh niên áo tím chắp tay sau lưng đi tới từ trong hư không, cười lạnh nói: "Nhân Đà La, Nhân tộc cùng Ma tộc ta chính là kẻ thù truyền kiếp, không chết không thôi. Không ngờ ngươi còn kết bằng hữu với Nhân tộc, đây là phản bội tộc, đây là đại nghịch bất đạo! Sư phụ Tả Gia Minh Tôn của ngươi dạy ngươi như nào vậy?"

Nhân Đà La nhìn thấy người này, sắc mặt kịch biến, hừ lạnh không nói.

"Không sai, lần này Hạ gia suất lĩnh các cao thủ trẻ tuổi các đại thánh địa Nhân tộc xâm lấn Hằng Cổ Ma Vực ta, cướp đi không biết bao nhiêu của cải Ma tộc ta, giết hại không biết bao nhiêu người, tội ác tày trời.

Tả Gia Minh Tôn có tên đệ tử như ngươi, ta đều thấy xấu hổ thay cho ông ta!" Lại có một gã nam tử trẻ tuổi đi tới, khí thế long trời lở đất, không hề kém người nọ chút nào.

Trong chớp mắt liền có hơn mười tên cường giả Ma tộc trẻ tuổi xuất hiện trên thánh thành. Diệp Húc chớp động ánh mắt, đánh giá đám cao thủ trẻ tuổi vừa xuất hiện đó, không nhịn được biến sắc mặt.

Cường giả Ma tộc trẻ tuổi tu vi và thực lực đều cực kỳ cao minh, dường như chỉ cần một kẻ trong đó liền có thể sánh ngang với những tuấn kiệt trẻ tuổi mà các đại thánh địa cực khổ bồi dưỡng ra, gần như mỗi một tên đều không hề kém Lý Tông Sơn!

"May là chủng tộc dòng giống Ma tộc rất nhiều, đều tự đánh nhau, nếu không đám người kia đã sớm xâm lấn thế giới Vu Hoang…"

Diệp Húc thầm nghĩ, đột nhiên nhớ tới Ma hoàng Sâm La Thần Điện, trong lòng không khỏi khiếp sợ. Ma hoàng Ma La Thiên chính là Vu hoàng, hùng tài đại lược, người này gần như vô địch thiên hạ, thống nhất Hằng Cổ Ma Vực chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Nếu thập địa thế giới Hằng Cổ Ma Vực bị ông ta thống nhất, e là thế giới Vu Hoang sẽ gặp phải đại họa cực lớn, đến lúc đó không biết có bao nhiêu người chết thảm!

"Nhân vật có thể khiến cho Nhân Đà La nhìn trúng, tất là hào kiệt trong Nhân tộc, không biết vị tiểu ca này xưng hô như nào?" Vị thiếu nữ họ Bà ba đầu bốn tay kia đột nhiên bỏ Nhân La Toa ra, thân hình khẽ động, xuất hiện trước mặt Diệp Húc, cười ngâm ngâm nói.

Diệp Húc khẽ mỉm cười, đang định nói chuyện, đột nhiên nghe một tiếng cười trong trẻo truyền đến, nói: "Người đó là Diệp Húc, Diệp Thiếu Bảo!"

Diệp Húc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một tòa Đại Phạm Âm Lôi Tự hoành độ hư không, xuất hiện trên bầu trời Phù Đồ thánh thành. Trang Đạo Cổ đứng trước chùa miếu, áo vải giày tơ, ánh mắt sáng ngời, giống như một vị Phật đà trẻ tuổi.

"Diệp huynh, đã lâu không gặp?" Trang Đạo Cổ mỉm cười nói.

"Nhờ phúc, nhờ phúc." Diệp Húc cười tủm tỉm nói.

"Ngươi chính là Diệp Húc Diệp Thiếu Bảo?"

Bì Thiên Nô nổi giận gầm lên một tiếng, ánh mắt lành lạnh, thanh âm lạnh Húc Húcr Phho xuất A đ 8 K đã

"Chúc mừng? Diệp Âm Trúc , xem ra ngươi tự đại đến điên rồi , bây giờ ta cho ngươi hai lựa chọn , ngươi chính mình cùng tứ đại thần thú thần phục long tộc , tuỳ ý chúng ta xử trí , ta có thể buông tha Cầm thành cùng những người khác , nếu không hôm nay Cầm thành sẽ biến mất trên Long Khi Nỗ Tư đại lục"

Diệp Âm Trúc lạnh nhạt cười "Hoắc Hoa Đức ,mặc dù ngươi đã tiến hoá thành thần thánh cự long đáng tiếc ngươi tính tình vẫn kiêu ngạo như vậy. Tới là khách , chúng ta trước đưa ngươi một phần lễ vật"

Hoắc Hoa Đức tức giận hừ một tiếng, thật lớn màu trắng long dực phách động , sau lưng cự long nhất thời đứng lên , phô thiên cái địa phi tới bầu trời Cầm thành , cả không trung Bố Luân Nạp sơn mạch ma pháp nguyên tố đều đứng lên , tám trăm cự long đồng thời ngưng tụ ma pháp khiến cho không trung xuất hiện thật lớn bảy màu chi quang. Kỳ cảnh tuyệt đối huyễn lệ , Diệp Âm Trúc lần đầu tiên thấy cho dù tại Pháp Lam , Pháp Lam bảy tháp chủ đồng thời thi triển ma pháp cũng không có khổng lồ khí tức như vậy.

Tứ đại thần thú cùng Ny Na sắc mặt nhất thời đều ngưng trọng , nhất là Ny Na , nàng dù đối với thực lực của mình rất tự tin , nhưng mắt thấy nhiều cự long như vậy đồng thời chuẩn bị ma pháp , không nhịn được thầm giật mình , Âm Trúc a Âm Trúc , ngươi cũng tự tin quá cho dù tứ đại thần thú cường thịnh trở lại, sợ rằng lúc này chỉ có thể bảo vệ chính mình. Chính là , lúc này Cầm thành làm sao đây? Nàng thật sự không nghĩ ra , lúc này Cầm thành có chiến đấu lực gì để chống lại cự long trên không trung. Cho dù là một trăm bỉ mông cũng không được , cự long trên không trung mà.

Diệp Âm Trúc tự tin một lần nữa để mọi người tin tưởng, hắn lần nữa ngồi xuống , lẳng lặng ngồi sau trác án, Tần Thương , Hải Dương , đều đã lấy ra nhạc khí của bọn họ . Ny Na không biết bí mật lớn nhất của Cầm thành nhưng bọn họ biết.

Tại thần thánh cự long Hoắc Hoa Đức ra lệnh , ngoại trừ kim long tộc , các hệ long tộc đều bắt đầu ngâm xướng chú ngữ, không được bao lâu, khi ma pháp hoàn thành , thời khắc lôi đình nhất kích đã tới.

Hoắc Hoa Đức tưởng tốt lắm , đệ nhất công kích sẽ đưa Diệp Âm Trúc cùng tứ đại thần thú , tại ma pháp của tám trăm đầu cự long , hắn tin tưởng tứ đại thần thú cùng Diệp Âm Trúc giống nhau đều bị xoá sổ.

Ngay lúc này , Hoắc Hoa Đức phát hiện Bố Luân Nạp sơn mạch sinh ra một phen kì dị cảnh tượng, mỗi một toà ngọn núi , bên trên tường thành , nương theo tiếng động , một đại pháo đặc thù xuất hiện , đại pháo nhan sắc cũng không thấy được nhưng tại ánh mặt trời chiếu xuống phản xạ kim chúc sáng bóng , chính là khiến cho Hoắc Hoa Đức phát hiện bọn chúng.

Bằng cường đại tinh thần lực của thần thánh cự long , Hoắc Hoa Đức phát hiện , đại pháo trước mặt trăm khẩu có dư, mà khiến người khác chú ý là Bố Luân Nạp núi non đỉnh núi cao nhất xuất hiện một đại pháo phi thường phá lệ, khổng lồ năng lượng ma pháp cơ hồ xuất hiện bên thân pháo , nhưng hắn thuỷ chung không thấy ai điều khiển pháo.

Một tia không ổn xuất hiện trong đầu Hoắc Hoa Đức , khi hắn còn không hiểu thì các đại pháo cũng nương theo xoay tròn cử động , mỗi khẩu pháo đều là hướng chỗ cự long tụ tập. Trăm khẩu đại pháo đồng thời chuyển động khiến kẻ khác giật mình không ít.

Ma tinh đại pháo Hoắc Hoa Đức cũng đã thấy qua, đấy là phòng ngự vũ khí cực mạnh của loài người nhưng hắn chưa bao giờ thấy loại tự hành vận chuyển như pháo này, không có khả năng. Ma tinh đại pháo phương pháp chú tạo đã thất truyền chỉ có các đế quốc mới có mấy khẩu thủ thành . Hơn nữa , ma tinh đại pháo uy lực hắn cũng không rõ lắm, dự cảm mãnh liệt trong lòng khiến hắn trước tiên rống giận "phòng ngự"

An Nhã lẳng lặng đứng ở trong viễn cho cổ thụ , hai tay hư phù trước thuỷ tinh cầu , thông qua hình ảnh thuỷ tinh cầu , nàng có thể thấy rõ long tộc đang phiêu phù trong không trung, ngay cả nàng cũng không nhịn được khẩn trương , đây là lần đầy Cầm thành phòng ngự lực cực mạnh triển khai, bất luận nàng hay ải nhân tộc , địa tinh đại sư đều rõ ràng năm qua tiêu hao tư nguyên Cầm thành , không biết toàn phương ma đạo pháo có bao nhiêu uy lực

Tại ma pháp lực An Nhã rót vào thuỷ tinh cầu , giờ phút này tinh thần lực của nàng thông qua toàn phương giam trắc không gian khống chế ma đạo pháo cùng hướng một chỗ. Ngay khi Hoắc Hoa Đức kinh sợ, vị pháo thai nữ vương này cũng phát động lần đầu công kích của Cầm thành .

Trăm đoàn quang mang chói mắt từ ma đạo pháo ngăm đen bắn ra , huyễn lệ quang mang trong nháy mắt

ngưng tụ, trăm cột sáng khổng lồ đồng thời tạo ra một cảnh tượng huyễn lệ. Ngay trong một khắc chúng nó bộc phát, cả không gian đều vặn vẹo nổi dậy , thật lớn tiếng oanh minh , phảng phất như Bố Luân Nạp sơn mạch rống giận , lấy tịch diệt chi pháo làm đầu , tất cả ma đạo pháo đều phóng thích huyễn lệ quang mang.

Hoắc Hoa Đức mặc dù kịp thời phản ứng nhưng cự long tâm vốn khinh thị cũng không làm ra chính xác chọn.

Khi trăm tiếng oanh minh vang lên, đại bộ phân cự long đều mất đi thính giác , chúng nó ngâm xướng ma pháp ngữ cũng bị cắt đứt. Không khí bởi vì ngưng đọng ma pháp nguyên tố nhất thời nổi lên sóng gió.

Trăm đạo pháo bắn , mỗi cái đều tương đương thực lực cấm chú , nhất là tịch diệt chi pháo, có thể trong nháy mắt huỷ diệt một ngọn núi. Lực lượng phóng ra đều dùng chín cấp ma thú tinh hạch . Như vậy lực lượng kinh khủng ra sao?

©©ku G\yỀjX ©©kI i в [næjX p\¾n Ĥæ_

Chỉ riêng trình độ ngưng tụ ma lực, ma đạo pháo này vĩnh viễn không phải ma tinh đại pháo từ thời viễn cổ đến nay có khả năng so sánh với. Đem năng lượng của tinh hạch ngưng tụ lại một chỗ rồi trong nháy mắt phóng ra, trải qua ma pháp trận ngưng tụ chuyển hóa bên trong, cho dù là năng lượng của một viên thất cấp ma tinh thạch đều có thể chuyển hóa thành sấp xỉ cấp bậc đan thể cấm chú tồn tại. Càng huống chi tịch diệt chi pháo này, trong khi chú tạo hạch tâm của pháo, sử dụng theo tài liệu chính là đủ để chú tạo một cỗ kiện thần khí. Dù phải hy sinh một viên cửu cấp ma tich thạch, thì năng lượng phóng ra chỉ có thể dùng hai từ "kinh khủng" để hình dung.

Trăm đạo tử quang, dưới dẫn đạo của một cột sáng đặc biệt khổng lồ màu trắng nhũ cùng thăng không dựng lên. Không trung, đã biến thành một mảng huyễn lệ màu tím. Cả không gian kịch liệt vặn vẹo, vố số vết rách không gian đen thăm thẳm trong nháy mắt xuất hiện. Bầu trời Bố luân nạp sơn trong chớp mắt trở thành một mảnh hủy diệt.

Toàn phương vị giám trắc khống chế hệ thống hoàn mỹ đã hoàn thành chức năng chỉ đạo. Mỗi một Ma đạo pháo đều tập trung tại trên người một đầu cự long. tiếng oanh minh trong nháy mắt vang động khiến bầu trời trở nên vô cùng huyễn lệ. Cho dù là Diệp Âm Trúc có tinh thần lực cường đại lẫn cảnh giới thiên nhân hợp nhất, tại giờ khắc này cũng mất đi tác dụng cảm ứng.

đây là lễ vật mà Cầm Thành tặng cho long tôÌ£c, đây cũng chỉ là lễ vật đầu tiên.

Có thể nghe thấy cũng chỉ có một tiếng rống giận của Hoắc Hoa Đức, "Không…."

Phòng ngự lực của cự long dù sao cũng là kinh khủng. trong khi thấy trăm đạo tử quang phía dưới phóng tới, đại bộ phận cự long đều vội vàng làm ra phản ứng. Tại giờ khắc này, thượng vị cự long triển hiện ra năng lực bẩm sinh siêu việt của chúng. Ngân long dưới thân bộc phát ra một vầng sáng sáu màu chói mắt, ngưng tụ nguyên tố thành sáu kết giới phòng ngự hỗn hợp. Hắc long dưới thân là một mảng mây đen. Kim long càng nhanh nhất tăng cường kim hóa đèÌ0 gia cố khả năng phòng ngự bản thân.

Đáng tiếc, tất cả những việc này tới quá nhanh, trong khi chúng còn xa mới hoàn thành ma pháp phòng ngự, thì chung quanh đã biến thành một biêÌ0n năng lươngj maÌ¬u tiÌ?m.

Sau này với Diệp Âm Trúc, từ ngữ để hình dung kích đầu tiên này của nữ hoàng pháo đài An Nhã, chính là duệ trí (sự uyên thâm, sáng suốt).

Nhưng đối với Hoắc Hoa Đức thì đó lại là thảm khốc a.

An Nhã cũng không có đề cao uy lực của Ma đạo pháo, càng không đánh giá thấp lực phòng ngự của cự long. Toàn phương vị ma đạo pháo oanh kích vòng đầu tiên mục đích cũng không phải hủy diệt cự long, cho nên, mục tiêu thực sự của mỗi một Cự pháo chính là những đôi cánh của cự long đang giang rộng tại không trung. Hơn nữa, là gốc của cánh a.

Vô số huyễn lệ quang mang tại không trung nở phóng, thần thánh cự long Hoắc Hoa Đức trước tiên tụ lại ma pháp lực cường đại, nhưng lão lại giật mình phát hiện cũng không có một pháo nào là hướng mình công kích. Mà Hắc Long vương ngay cạnh Hoắc Hoa Đức lại không có may mắn như vậy.

Tịch diệt chi pháo bộc phát đạo bạch quang đó, đạo bạch quang dày đậm. Trước tiên phá hủy phòng ngự của Hắc Long vương, sau một khắc cắn nuốt cánh phải cùng nửa thân thể của lão.

Trong tiếng hống thảm thiết, tử cấp cửu giai đỉnh phong Hắc Long Vương, thân thể tựa như hòn đá bình thường hướng mặt đất mà rơi nhanh xuống, rốt cuộc khống chế không được thân thể của mình. Mà đồng thời cùng với lão rơi xuống còn có trên trăm đầu cự long.

Hơn trăm Ma đạo pháo khai pháo không sai trật, công kích chủ yếu nhất đều tập trung tại trên người Ngân Long. Năm mươi đầu cự long trưởng thành thuộc Ngân Long tộc, tại dưới một vòng oanh kích này, như trước bay lượn tại không trung lúc này cũng chỉ có không tới mười đầu, còn lại rơi xuống phần lớn cũng đều là Hắc Long cùng Kim Long hai thượng vị long tộc này.

Bởi vì có linh hồn chi hỏa của Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn liên lạc, Diệp Âm Trúc cùng Cách Lạp Tây Tư ăn ý mặc dù không tốt bằng so với Tử, nhưng cũng có cơ sở nhất định. Kéo Tô Lạp, thân hình chợt lóe đã tới sau Cách Lạp Tây Tư. Tử, Minh, Ny Na, Tần Thương cùng Thiểm, Lôi cũng đều nhanh chóng phản ứng. Tại trước khi thổ tức tới đều tập trung phía sau thân thể Cách Lạp Tây Tư. Mà hai đầu Tuyết Long Báo gần trưởng thành kia cũng sẵn sàng rời đi, hai cánh triển khai, trong nháy mắt đem tốc độ tăng đến cực hạn, thừa dịp khi thổ tức chưa tới, đã mang theo Hải Dương, các Lam tinh linh mỹ nữ cùng với Hương Loan được Hải Dương kéo lên thoát li khỏi chiến trường.

Tuyết Long Báo dù sao cũng là cửu cấp thượng vị ma thú, mặc dù không có kinh nghiêm chiến đấu, nhưng là bản năng bẩm sinh. Chúng nó có thể tiến hóa nhanh như vậy, cùng Hải Dương và các Lam tinh linh mỹ nữ là có quan hệ. Khi Diệp Âm Trúc không có ở Cầm Thành, thì khiến Hải Dương vui vẻ nhất chính là cùng các Lam tinh linh mỹ nữ hợp tấu cho hai đầu Tuyêt Long Báo này nghe.

Cảm nhận được uy hiếp cường đại trong không trung, chúng nó sau khi mọi người ổn định lập tức bay đi, hóa thành hai bóng trắng hướng vào Bố Luân nạp Sơn.

Ngay khi Tuyêt Long Báo vừa rơi đi, thổ tức giữa không trung đã mạnh mẽ xuống tới. Trên người Cách Lạp Tây Tư chợt tăng thêm một tầng nham thạch sáng bóng. Khoảng rộng phía sau phải chịu hơn 1/3 lực công kích, thổ tức còn lại đều rơi xuống trên bình đài nơi Diệp Âm Trúc cử hành hôn lễ.

Oanh oanh oanh oanh oanh oanh oanh oanh… , vô vàn tiếng Oanh tạo thành một khúc nhạc cuồng bạo, cả không gian phẳng phất đều trở nên đọng lại. Trong lúc nhất thời bụi đất, đá vụn bay tứ tán. Khoảng không rộng lớn đạt tới ba ngàn thước vuông kia dưới một kích của quần long đã tan biến vào không khí, cả mặt đất đều hạ thấp năm thước, hình thành một cái hố sâu thật lớn. Các loại nguyên tố ma pháp thuộc tính bạo ngược tung hoành, thậm trí ngay cả không ít bụi đất cũng hoàn toàn biến mất tại trong cơn lốc nguyên tố này.

Long tộc cường đại, rốt cục sau khi đi tới Cầm Thành cũng lần đầu tiên triển hiện ra. Đây mới là thổ tức mà thôi. Nếu tám trăm cự long ngay từ đầu thật sự có thể hoàn thành long ngữ ma pháp oanh kích bao trùm, vậy thì, phải thừa nhận Cầm Thành tổn thất tuyệt sẽ không nhỏ.

"Sảng khoái, sảng khoái, sang khoái." tiếng rít gào cuồng ngạo trong tro bụi vang lên. Khi các cự long xuống đến gần mặt đất thì mới nhìn thấy trong bụi đất thân thể khổng lồ kia. Làm bọn chúng cực kỳ kinh hãi chính là thân thể khổng lồ kia cũng không có chút tổn thương nào. Hơi thở cường hãn cũng khiến cho đám cự long bát cấp sinh ra cảm giác sợ hãi.

chiến tranh cự thú Cách Lạp Tây Tư phòng ngự lực kinh khủng cỡ nào?

Huống chi, trước khi hứng chiu Long tộc thổ tức, Sơn lĩnh cự nhân Minh còn tăng thêm cho hắn một cái khiên kháng ma pháp cùng một lớp thạch hóa, hai đại phụ trợ ma pháp này chính là Sơn lĩnh cự nhân thành thạo nhất.

Sau khi linh hồn chi hỏa của Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn khiến cho chúng biến đổi, Cách Lạp Tây Tư cùng Minh trong phòng ngự sinh ra hỗ trợ biến dị lẫn nhau. Có lẽ đó cũng là nguyên nhân giúp chúng nó có thể biến thành khải giáp trên người Diệp Âm Trúc. biến hóa đó khiến cho hai đại thần thú có phòng ngự cường đại nhất lại được gia tăng, hiệu quả kinh khủng như vậy dưới Long tộc thổ tức bị phân tán phún ra sao có khả năng phá vỡ đây?

Trong tro bụi, mấy đạo thân ảnh cơ hồ đồng thời từ sau thân thể Cách Lạp Tây Tư bay ra, nhằm về các hướng khác nhau. Nghênh đón các cự long tới.

Đạo thân ảnh đầu tiên, là một đạo quang mang màu tím, mang theo ánh sáng ngọc tựa như ánh sáng thủy tinh bộc phat. Một đâu thủy long ngay cả thời gian phản ứng cũng không có, thân thể đã bị đạo tử quang kia chém thành hai đoạn. Phòng ngự lực của Long tộc trước mặt đạo tử quang kia căn bản không có tác dụng gì.

Tử quang xẹt qua thi thể thủy long chợt hiện ra, một người thân cao mười thước, toàn thân màu tím, duy có con mắt là trắng, nam tử cường đại lừng lững xuất hiện tại không trung, trong tay hắn còn cầm một thanh trường kiếm so với thân hắn còn muốn lớn hơn. Đúng là Tử.

©¨·u G\yỀjX ©¨·I ¦}Ê G\ω Gм9 ¦\Ôj G_ ¦\¾j ¦zH

Có lẽ cảm ứng được hơi thở cường đại của Tử tinh bỉ mông,Hoắc Hoa Đức phát ra tiếng rít gào ngập trời,toàn thân màu nhũ bạch như 1 tia chớp lao về phía Tử.Tử tinh bỉ mông và thần thánh cự long chính là kẻ đich trời sinh,chỉ có khi 1 bên tử vong mới có thể chấm dứt,đó chính là số mệnh.

Đối mặt với thần thánh cự long bay tới,Tử không có chút sợ hãi nào,tả quyền để trước ngực vận lực,ngang nhiên tiến tới.Trên người hắn toát ra tầng tầng tử diễm,tinh quang sáng ngời,lao về phía Hoắc Hoa Đức.

Hai đại thần thú,đại biểu cho long tộc và thú nhân tộc,đều là tột đỉnh thần thú,lại mới tiến hóa chưa lâu.Hai đại biểu cho 2 chủng tộc quyết chiến tại Cầm Thành.

Giống như vân tinh rơi xuống bao phủ bởi tầng nhũ sắc quang mang cùng với thân hình khổng lồ bao phủ bởi tầng tầng tử diễm va chạm vào nhau.Không trung Cầm Thành trở thành vũ đài chiến đấu của họ.Mặc dù không thể bay lượn,nhưng năng lực trên mặt đất đủ cường hãn để Tử có khả năng cùng Hoắc Hoa Đức đánh nhau sống chết

Từ lúc Tử triển khai hành động,những người khác cũng không nhàn rỗi.Minh rời khỏi vùng bảo vệ của Cách Lạp Tây Tư,thân thể vụt biến thành người khổng lồ 50 thước,nắm 1 đầu thổ long đè xuống,hai tay nắm lấy đầu thổ long thân hình không hề nhỏ bé gì cho cam,ném ra xa trúng phải 1 cự long bên ngoài,cả hai đồng thời ngã xuống. Sau đó con mắt độc nhất bắn ra một đạo sét lôi đình,một đầu cự long cố gắng tấn công Cách Lạp Tây Tư từ phía sau bị thiêu cháy toàn thân thành than.

Ny Na không biết lúc nào nắm trong tay 1 thanh trường kiếm lóe sáng quang mang màu trắng sữa,động tác của nàng làm như rất chậm,nhưng khi quang mang xẹt qua thì 1 đầu kim chúc long thật lớn rơi xuống,cho dù là kim chúc long,long tộc đệ nhất thân thể cường hãn phòng ngự cũng không có cách ngăn cản 1 kiếm này,đây chính là thực lực của thứ thần cấp.

Thiểm,Lôi cũng giống tam đại thần thú,trực tiếp gia nhập chiến đấu.Mục tiêu chính là thần thánh cự long Hoắc Hoa Đức,nhưng Tử ra tay nhanh hơn chúng,vả lại so về công kích,đôi tỷ muội này cũng không am hiểu.Vì vậy các nàng lặng lẽ biến hóa ra sau lưng Diệp Âm Trúc. Linh hồn khí tức trong nháy mắt tương liên.Việc này từng xuất hiện tại Lam Địch Á Tư thành đại giáo tràng dưới hình thức hai cánh kim ngân ma văn sau lưng Diệp Âm Trúc.Vô nguyên tố khổng lồ thông qua đội cánh không ngừng tiến vào cơ thể Diệp Âm Trúc.Trong nháy mắt khiến cho Diệp Âm Trúc từ tử cấp đỉnh phong thực lực tiến vào thứ thần cấp.

Phỉ Kiệt Khắc Tốn tại lúc lâm tử từng nói qua cho Diệp Âm Trúc,tứ đại thần thú hóa thân thành siêu thần khí,thực lực hắn bây giờ chỉ có thể sở dụng 1 mà thôi.Duy chỉ có Thiểm, Lôi là ngoại lệ,không những có thể cung cấp năng lực phi hành,mà còn không ngừng bổ sung cho hắn đấu khí và ma pháp lực bị tiêu hao.Đồng thời khi Thiểm,Lôi phụ thể còn có khả năng sử dụng siêu thần khí Khô Mộc Long Ngâm Cầm

Cảm thụ lực lượng cường đại do Thiểm ,Lôi mang lại,Khô Mộc Long Ngâm cầm trong tay Diệp Âm Trúc phát chuỗi âm nhận màu trắng sữa,phân biệt bay về 5 hướng, hạ xuống 5 vị long vương.

Mỗi một long vương đều đại biểu cho thực lực mạnh nhất trong long thành.Cho dù là hạ vị long vương cũng là tử cấp bát giai thực lực.Năm vị long vương này chính là năm tuyệt đỉnh cường giả.Trong khi bọn hắn đang chuẩn bị hợp lực hủy diệt 1 đầu thần thú thì gặp phải âm nhận từ Diệp Ạm Trúc phát ra.

Thái huyền cầm tâm là một cảnh giới kỳ dị.Từ Tử vi cầm tâm cửu giai tiến nhập Thái huyền cầm tâm tuy chỉ là một bước nhưng cảnh giới lại hoàn toàn bất đồng

Diệp Âm Trúc lúc này thần sắc không có nửa phần giết chóc khí tức,chỉ có sự tường hòa,bình tĩnh,khuôn mặt ôn nhuận,thậm chí mang theo một tia mỉm cười.Tại cảnh giới Thái huyền cầm tâm,hắn có thể bảo trì thần thái hòa hợp cùng cầm,là một cảnh giới mỹ diệu.Âm nhận đạn xuất cũng mang theo âm điệu tuyệt vời.

Năm vị long vương đồng thời ngưng tụ lực lượng cường đại,năm đạo năng lương tím sẫm từ thân mình đồng thời dũng xuất đón nhận công kích của Diệp Âm Trúc.Nhưng là Thái huyền cầm tâm kết hợp với ngọc trúc

cấp đấu khí,phối hợp với siêu thần khí Khô Mộc Long Ngâm tăng phúc cực mạnh âm nhận,Diệp Âm Trúc nhìn như nhẹ nhàng bắn ra âm nhận ,nhưng thực ra đã xuất toàn lực.

Năm tiếng vang như phá thạch đồng thời xuất hiện,năm vị long vương giật mình phát hiện mình đã ngưng tụ toàn bộ ma lực mà vẫn bị âm nhận màu trắng nhũ xuyên thấu.Chúng muốn né tránh,nhưng thân hình khổng lồ là một trở ngại lớn

Năm âm thanh rống giận đồng thời vang lên,năm vị long vương trên người đều bị một vết thương thật sâu.May là Diệp Âm Trúc đạt đến Thái huyền cầm tâm đều nhờ vào năng lực của Thiểm Lôi gia trì,không phải hắn không có năng lực,mà do hắn chưa hoàn toàn toàn lĩnh ngộ Thái huyền cầm tâm và ngọc trúc đấu khí kết hợp,nên âm nhận sử ra còn nhiều sơ hở,nên không mang tới vết thương trí mạng cho năm vị long vương.

Bất quá, Diệp Âm Trúc vốn bị coi là không có chút cân lượng nào trong mắt 5 vị long vương đột nhiên thể hiện thực lực kinh hãi.Tại thời điểm nguy cấp này, cường đại long vương cuối cùng cũng xuất toàn bộ thực lực,Kim long vương nhanh chóng xuất hiện bản thể,cùng 4 vị long vương khác bắt đầu niệm chú ngữ.Với thực lực của bọn họ,phóng xuất cấm chú tốc độ nhanh kinh người.

Kim long vương giang rộng 2 cánh,đề thăng năng lượng kim chúc đến cực hạn,lao tới Diệp Âm Trúc như 1 quả đạn pháo khổng lồ.Trong các long vương,kim long vương là cường hãn nhất,năng lượng tiếp cận thần thánh cự long Hoắc Hoa Đức,về mặt phòng ngự,cho dù Hoắc Hoa Đức đã tiến hóa đến thần thánh cự long cũng không dám nói cường hãn hơn.Lúc này dưới tác dụng của lửa giận,vị Kim long vương này xuất ra toàn bộ năng lượng,cường hãn thân thể đến mức tối đa,hướng trực tiếp về Diệp Âm Trúc vọt tới.

Hắn cảm nhận được sự kinh khủng của âm nhận do Diệp Âm Trúc gây ra có thể gây ra vết thương trên người hắn,nhưng Kim long vương tin tưởng chỉ cần hắn có thể ập vào,tên Cầm thành lĩnh chủ kia tuyệt không có khả năng may mắn,cho dù là hoàng kim bỉ mông bị va chạm cũng không khỏi toàn thân nát bấy,huống chi là loài người.

Cảm nhận được khí thế kim long vương chưa từng có từ trước đến nay, Diệp Âm Trúc khóe miệng toát ra một tia cười lạnh:“ta thực sự không thể gây tổn thương cho ngươi sao?”

lúc này Cách Lạp Tây Tư cũng đã bắt đầu hành động, động tác càng thêm nhanh,4 vó như bay,chạy như điên hướng về phía cự long dầy đặc nhất mà vọt tới,cùng với hành động Kim long vương tấn công Diệp Âm Trúc có chút giống nhau. Chỉ bất quá phòng ngự cực mạnh của thần thú cùng với khí thế long trời lở đất của hắn thì không phải kim long vương có khả năng so sánh.Cự long chỉ có thể né tránh,không dám trước mặt hắn cản đường,động tác chậm 1 chút bị Cách Lạp Tây Tư tiếp xúc lập tức phân thân toái cốt.

Cầm âm du dương vang lên trên lưng Cách Lạp Tây Tư,sau khi Diệp Âm Trúc rời đi,Phi Bộc Liên Châu cầm đã đưa cho Tần Thương

Thân là Cầm Tông tông chủ, có lẽ Tần Thương thiên phú không bằng Diệp Âm Trúc, nhưng hắn chính là người thầy đầu tiên của Cầm Đế Diệp Âm Trúc a. Diệp Âm Trúc,Xích Tử Cầm Tâm tu luyện cơ sở chính là do Tần Thương tài bồi nên, mà về mặt lý giải cổ cầm Diệp Âm Trúc tuyệt không theo kịp.

Phi Bộc Liên Châu cầm,nhất đại thần khí,tuy không phải siêu thần khí,nhưng là 1 cổ cầm thần khí đỉnh phong,trải qua ngàn năm lịch sử,đây mới là điều Tần Thương hoan hỉ nhất.Khi khúc Cao Sơn Lưu Thủy từ những đầu ngón tay của Tần Thương phát ra,tuy chiến trường âm thanh hỗn loạn,nhưng những cầm âm vẫn nhẹ nhàng truyền khắp chiến trường

Tử sắc quang vựng(vầng sáng tím) từ Phi Bộc Liên Châu cầm tỏa ra che phủ cả thân thể khổng lồ của Cách Lạp Tây Tư,đồng thời hường đến cự long đối diện lan tới . Với tác dụng thần kỳ của khúc Cao Sơn Lưu Thủy,thân hình khổng lồ của cự long trở nên trì trệ,trong khi Cách Lạp Tây Tư thì tốc độ và sự cường hãn của thân thể lại tăng lên.Mỗi cước xuất ra đều là một nhát đạp khiến cho bụi đất mù trời,khổng lồ sóng địa chấn lan tỏa hướng về đám cự long.

Không có một cự long nào có khả năng ngăn cản bước tiến mạnh mẽ của thần thú

Trong khi Cách Lạp Tây Tư thể hiện khả năng kinh khủng thì Kim long vương vẫn hướng về phía Diệp Âm Trúc,trong lòng không khỏi mừng thầm,tưởng rằng có cơ hội đánh trọng thương Cầm Thành lĩnh chủ thì dị

biến bỗng phát sinh.

Một mảng không gian vặn vẹo xuất hiện trước mặt,Kim long vương giật mình phát hiện không thấy Diệp Âm Trúc trước mặt mình đâu,mà thay vào đó là một kim chúc long thật lớn,nhìn kĩ thì hắn càng hoảng sợ phát hiện đó không phải là chính mình sao?

Không đợi hắn kịp phản ứng,một cổ chấn động mãnh liệt do va chạm xuất hiện trước mặt,"bản thân" trong tấm gương trước mặt cũng không cách nào thừa nhận toàn lực chấn động,vỡ tan ra từng mảnh...

Kim long vương lúc này mới tỉnh ngộ,không phải chính mình,mà là một mặt kính do băng ngưng kết thành.mặt gương này đã giảm đi 1 nửa sức công phá,kim long vương hiểu rõ đây là một thủy hệ cấm chú,chỉ là Cầm thành này không lẽ còn có thủy hệ đại ma đạo sư tồn sao?

Tảng băng bị vỡ nát tạo thành vô số mảnh vụn bao trùm lên kim long vương,mặc dù mãnh liệt nhưng không đủ để tổn thương thân thể hắn,tuy vậy vẫn làm vị long vương này rùng mình,khì thế giảm đi vài phần.

_____***_____

Không đợi hắn có thời gian tự hỏi, thân ảnh Diệp Âm Trúc đã xuất hiện sau băng diện, nhưng chỉ là trong tích tắc. Sau một khắc, một con rồng lửa khổng lồ phóng ra từ thân người Diệp Âm Trúc đón lấy hắn.

Hỏa hệ cấm chú Viêm long rít gào?

Hắn tột cùng là dạng ma pháp sư gì? cho dù là ngoại tịch ngân long cũng không có được khả năng của ngân long, huống chi chính bản thân ngân long cũng không thể cùng lúc vừa thuấn phát một thủy hệ cấm chú lại thêm một cái hỏa hệ cấm chú

Vừa trải qua kinh nghiệm bị hàn băng tẩy lễ, Kim long vương lại đụng phải hỏa long.Thân thể khổng lồ của hắn không né tránh được đi đâu,chỉ có thể nổi giận gầm lên môt tiếng.

Kim chúc ma lực lại tăng cường khiến cho thân thể trở nên càng thêm cứng rắn

Thanh âm lãnh băng của Diệp Âm Trúc vang lên bên tai Kim long vương

-"quá cứng tất gẫy"

Hỏa hệ cấm chú "viêm long rít gào" làm nhiệt độ xung quanh tăng cao,khiến cho Kim long vương toàn thân đang băng lãnh dột ngột như rơi vào lò bát quái

Nhiệt độ cực cao và viêm long đánh tới rốt cuộc cũng hóa giải được thế tấn công bằng thân thể khổng lồ của hắn. Thân thể Kim long vương nặng nề rơi xuống đất, vì thân thể quá nặng nề nên hai hậu trảo (móng vuốt phía sau) để lại trên mặt đất hai cái hố rất sâu.

Cười cuồng ngạo, Kim long vương rít gào :

"Diệp Âm Trúc,ngươi cho rằng như vậy có thể ngăn cản ta sao? Kim long tộc ta phòng ngự cực mạnh, loài người bé nhỏ như ngươi có thể phá được sao? Đừng nghĩ cấm chú là đã có thể làm thương tổn ta"

Khóe miệng Diệp Âm Trúc toát ra một tia cười nhẹ:

"thật sự không thể sao? vậy ngươi tấn công tiếp đi"

Kim long vương tất nhiên lại tiếp tục công kích, hắn ỷ vào vào thân thể mạnh mẽ của chính mình, hai chân dậm mạnh một cái trên mặt đất, bay về phía Diệp Âm Trúc. Hắn tin tưởng rằng pháp lực của ma pháp sư đều có giới hạn, sau khi thi triển hai cái cấm chú, Diệp Âm Trúc nhất định cần một khoảng thời gian để điều chỉnh, mà đây là thời cơ tốt nhất để hắn tấn công. Thân là Kim long vương, kinh nghiệm chiến đấu tuyệt không ít.

Nhìn thẳng vào Kim long vương không tránh, không né, Khô Mộc Long Ngậm Cầm trong tay Diệp Âm Trúc biến mất, hai tay hợp thành quyền, quang mang như ngọc nhất thời ngưng kết lại,

không mãnh liệt nhưng khiến cho Kim long vương cả kinh vì hắn nhận ra quang mang này cùng với năng lượng của thần thánh cự long Hoắc Hoa Đức có nét tương đồng. Chẳng lẽ đứa nhỏ nhân loại này đạt đến trình độ như Hoắc Hoa Đức?

Thân thể Diệp Âm Trúc xem ra quá nhỏ so với Kim long vương. Nhìn thấy Kim long vương tấn công Diệp Âm Trúc, mọi người không kìm được kinh hô, nhưng vào lúc này họ đều thấy một màn kỳ dị.

Kim ngân ma văn song dực (hai cánh có hoa văn ma pháp) sau lưng Diệp Âm Trúc phóng ra quang mang, có thể thấy được vô số ma pháp nguyên tố quang điểm tiến vào trong, mà quang mang nhũ trắng trên hai nắm tay đột ngột cường thịnh, đối mặt với Kim long vương, xưng là đệ nhất cứng rắn cự long, Diệp Âm Trúc phát ra vũ kỹ Đông Long một cách hoàn mỹ

Hai tay thu về, tất cả nhũ trắng ngưng tụ trên tay phải, tay trái vỗ nhẹ lên mu bàn tay phải, Diệp Âm Trúc cử nhẹ hữu thủ đón lấy đầu của Kim long vương

So sánh với sự cuồng bạo của Kim long vương, Diệp Âm Trúc đánh ra một chưởng này nhẹ nhàng như hồng mao, phảng phất hồn nhiên không có lực. Quang mang bạch nhũ trong tay Diệp Âm Trúc đột nhiên đánh ra liên tiếp bảy lần, mỗi lần đều thu lại 1 tấc rồi lại đánh ra trong chớp mắt, đến lần cuối cùng mới rơi lên đầu Kim long vương. Đây chính là Ngạo Trúc kiếm pháp tam đại tuyệt chiêu Nhất Trúc Lãng hóa thành chưởng pháp

Phanh - một tiếng trầm đục từ sự va chạm của Diệp Âm Trúc và Kim long vương

Không có cục diện cuồng bạo, cũng không có một tia đấu khí phát tán. Hai cánh sau lưng Diệp Âm Trúc triển khai bay về phía sau, nhưng làm kẻ khác giật mình là Kim long vương tận dụng hết thân thể trùng kích tấn công nhưng khi va chạm với hữu thủ của Diệp Âm Trúc thì lại bị chặn đứng , không tiến lên chút nào.Cực động cực tĩnh, quỷ dị cực điểm,hấp dẫn mọi ánh mắt.

Ánh mắt hung bạo của Kim long vương có chút ngừng lại. Hắn chưa bao giờ nghĩ rằng đấu khí của nhân loại có thể tinh diệu tới mức độ đó. Chỉ có hắn mới hiểu được điều gì đã phát sinh trong thời khắc trước đó. Khi hắn lao vào hữu chưởng của Diệp Âm Trúc thì bàn tay nhìn có vẻ nhẹ nhàng, yếu ớt nhưng trong nháy mắt khi va chạm, Kim long vương lại cảm giác như mình đang đánh vào một hòn núi lớn cứng rắn không gì có thể phá vỡ, không thể xê dịch nổi nửa bước. Thân thể khổng lồ cũng vì vậy mà phải dừng lại, khiến cho một nỗi sợ hãi sinh ra từ trong lòng Kim long vương. Trong khoảnh khắc va chạm đó, hắn cảm nhận được rõ ràng trong bàn tay của Diệp Âm Trúc có chứa đấu khí khổng lồ, cũng không hề có một tia nào lọt ra ngoài mà toàn bộ đều tuôn lên người hắn. Phải biết rằng bất kỳ chiến sỹ nào khi chiến đấu nhất định đều có một phần năng lượng nhất định thoát ra ngoài cơ thể, bất luận là vũ kỹ hay ma pháp. Hiện tượng này là cực kỳ phổ thông, nhưng một chưởng này của Diệp Âm Trúc lại là ngoại lệ, không hề có một tia đấu khí lộ ra, dường như tất cả lực công kích trên người chàng ngưng tụ hiệu quả, không lãng phí một tia nào.

Trong cơ thể khổng lồ, khí huyết bỗng di chuyển nhộn nhạo. Kim long vương cảm giác được trong yết hầu mình tinh khí không ngừng chuyển động.

Thụ thương! Đường đường là Kim long vương, được xưng danh trong long tộc tối cường phòng ngự đương khi va chạm với nhân loại trước mặt không những bị ngăn cản, thân thể thọ thương, hơn nữa dường như đối phương thương thế cũng không nghiêm trọng lắm. Đả kích lần đầu gặp phải như thế này khiến Kim long vương đối với lực phòng ngự của chính mình bất giác cũng sinh ra cảm giác hoài nghi.

Chỉ là, điều khiến lão sợ hãi vẫn chưa ấu n hãi v cũn7 là, ơ 2
lb ẫn … nkhôi J i n nhạ(i s

Cảm nhận được tâm tình biến hoá của hắn, Tô Lạp vội vàng bổ xung:

- Không hề gì, chàng không cần lo lắng. Ta từ nhỏ đã theo Tư Long sư phụ tu luyện hắc ám vũ kỹ, Thần Chi Thán Tức nguyền rủa đối với chân chính hắc ám giả không có hiệu quả. Nếu không phải đã đạt đến tử cấp ta cũng không dám sử dụng nó.

Diệp Âm Trúc không nhịn được hỏi

- Lão bà, Thần Chi Thán Tức có thể đồ thần được không?

Tô Lạp nói:

- Ta cũng không biết, bất quá từ lúc ta và nó câu thông, ta có thể cảm giác được thần khí này cũng không phải đơn giản. Thần Chi Thán Tức hiệu quả kinh khủng nhất không phải đơn giản như vậy mà chính là sự tiến hoá của nó. Cấp thần khí chỉ là hiệu quả tầng thứ nhất, mặc dù có thể giết chết Kim Long vương nhưng nếu để chống lại thần thánh cự long thì lại không có tác dụng gì. Tại đẳng cấp bạch cảnh, ma pháp và vật lý phòng ngự đều có điểm đặc trưng .Đương nhiên, nếu thực lực của ta có thể đạt tới bạch cảnh, có thể mở được phong ấn của Thần Chi Thán Tức, khi đó sẽ có nhiều năng lực mà ta cũng chưa biết đến.

Do Kim Long vương đột nhiên điên cuồng vốn tình thế đã thay đổi nay lại xuất hiện thêm biến hoá. Cách Lạp Tây Tư mặc dù mạnh mẽ nhưng số lượng cự long thật sự nhiều, hơn nữa Cách Lạp Tây Tư còn muốn chiếu cố cho Tần Thương trên lưng không bị thương tổn. Sau khi kết thúc đợt xung phong đầu tiên, hắn đã bị các tộc cự long vây quanh ở trung ương. Mặc dù cự long thương vong không ngừng nhưng Cách Lạp Tây Tư nếu muốn có đất để hoạt động cũng không phải dễ dàng gì. Long tộc dù sao cũng là một trong những chủng tộc cường đại nhất đại lục.

Cuộc chiến của Tử và Hoắc Hoa Đức cũng tiến vào bế tắc. Là Tử Tinh Bỉ Mông, thần thú đệ nhất thú nhân tộc về thiên phú tuyệt không kém so với thần thánh cự long nhưng do mới tiến vào bạch cảnh thực lực còn kém hơn so với Hoắc Hoa Đức một chút < Con rồng này đã là bạch cảnh nhị giai ^^! >. Bù lại hắn vừa trải qua linh hồn chi hoả của Kiệt Khắc Tốn tôi luyện nên thân thể Tử Tinh Bỉ Mông so với trong trí nhớ của Hoắc Hoa Đức lại càng cường hãn hơn. Trong hoàn cảnh như vậy, hai đại thần thú hoàn toàn đánh ngang tay.

Vốn tất cả cự long đã đem Diệp Âm Trúc bọn họ vây tại trung ương. Do đồng tộc quá đông nên các cự long không dám thi triển ma pháp. Tuy vậy, từng đạo thổ tức cũng mang lại cho bọn Diệp Âm Trúc phiền phức không nhỏ. Trước mắt, Kim Long vương trở lên điên cuồng, tình thế cũng đã xảy ra một chút biến hóa.

Kim Long vương mất đi lân phiến, phòng ngự không được kim chúc hóa nên giảm bớt một chút nhưng dù sao hắn là người mạnh nhất kim long tộc, tử cấp đỉnh phong.

Dưới tác dụng điên cuồng của nguyền rủa. Tính mạng lực cường đại của long tộc hoàn toàn bị thiêu cháy. Hắn cản bản không cảm giác được sự thống khổ đang tồn tại. Nhất thời đánh thẳng vào người bên cạnh không cần biết có phải là tộc nhân của mình hay không. Các cự long bình thường đều thụ thương nặng dưới tay hắn

Đang chuẩn bị vây công Diệp Âm Trúc, tứ đại long vương bất đắc dĩ phải toàn lực xuất thủ kìm chế Kim Long vương không cho hắn phá hoại hơn nữa

Nhưng bên phía Diệp Âm Trúc nguy cơ cũng không phải là đã hết. Những cường giả của Cầm Thành đều đã tham chiến, khoảng thời gian ngắn đã cấp cho long tộc vô số thương tổn, hơn nữa chính mình lại không chịu bất kì một tổn thương nào. Nhưng dù sao họ cũng đang phải đối mặt với năm trăm đầu cự long, cự long chân chính.

Long tộc trời sinh đã là một trong những chủng tộc mạnh mẽ nhất. Lúc này tập trung hầu hết cự long thực lực trưởng thành của bẩy long thành nên không phải có thể ngăn cản dễ dàng. Mỗi thời khắc, cường giả Cầm Thành đều phải nhận ít nhất mười đạo long tức và cả tấn công mạnh mẽ bằng thân thể của cự long. Ngoại trừ thần thánh cự long đang chiến đấu cùng Tử, còn lại tất cả mọi người đều đang bị bao vây chặt bên trong

Một vòng tròn màu trắng bạc từ siêu thần khí Khô Mộc Long Ngâm cầm trên tay Diệp Âm Trúc không ngừng bay ra, đồng thời thân hình không ngừng thay đổi vị trí để tránh công kích của long tộc. Hắn cũng

không dám vận dụng cổ cầm phát động cấm chú. Siêu thần khí uy lực rất mạnh nhưng tiêu hao cũng rất lớn. Lúc trước hắn công kích Kim Long vương có phòng ngự kinh khủng, một thân đấu khí cùng ma pháp của hắn nhanh chóng giảm xuống, cho dù có Thiểm Lôi không ngừng bổ xung nhưng hắn cũng có chút khó mà chịu nổi.

Tô Lạp lẳng lặng đứng bên cạnh Diệp Âm Trúc như bóng với hình. Chỉ cần được Diệp Âm Trúc với Khô Mộc Long Ngâm cầm bảo vệ thì nàng căn bản không cần lo lắng về vấn đề an toàn của bản thân.

Mà tốc độ của Tô Lạp thậm chí còn nhanh hơn không ít so với kim ngân ma văn song dực (hai cánh vàng bạc có hoa văn) của Diệp Âm Trúc. Tốc độ của thích khách gần tới mức thuấn di khiến cho nàng như trở thành cái bóng của DIệp Âm Trúc. Bất luận hắn di động thế nào, nàng vẫn có thể dễ dàng theo sau lưng hắn.

Siêu thần khí phóng thích cao tần âm nhận không phải là toàn lực nhưng trên người mỗi một cự long đều lưu lại một vết thương thật sâu. Nhất là bát cấp cự long, chỉ cần là vị trí yếu hại lập tức sẽ bị thương nặng

Nhưng long tộc cũng không phải dễ đối phó. Quần thể cấm chú đối với nhóm cường giả Diệp Âm Trúc không có hiệu quả, những con cự long ở phía sau không có cách nào tấn công bằng thân thể lại không ngừng sử dụng long ngữ ma pháp, đơn thể cấm chú đã bắt đầu uy hiếp đến nhóm Diệp Âm Trúc. Trên chiến trường lúc này chỉ có Ny Na có thể hoạt động dễ dàng nhưng bà lại phải bảo vệ cô cháu gái Hương Loan của mình nên không thể thoải mái công kích được

Hoắc Hoa Đức cùng Tử ở một bên tiến hành tử đấu, ánh mắt lạnh lẽo quan sát cả chiến trường. Hắn biết ra lệnh cho tất cả tộc nhân hạ xuống mặt đất là một lựa chọn chính xác

Cường giả mạnh nhất Cầm Thành hẳn là toàn bộ ở chỗ này. Mặc dù những người này mạnh mẽ hơn nhiều so với dự đoán của mình, đem tới những tổn thất không nhỏ cho long tộc, nhưng chỉ cần có thể quét sạch bọn họ là thắng lợi sẽ thuộc về long tộc.

©¨ou G\ʏÈjX ©¨oI ¦æ_ w«´Ł§ ¦\Ôj dʒH Gʊ jX ¦_j\ ¦\Ôj bðH\ w«9jX ¦}èh

Điều duy nhất làm cho Hoắc Hoa Đức có chút nghi hoặc chính là, các vị Long tộc trước sau bị bắn trúng hai đợt ma đạo pháo không biết đã đi nơi nào, mặc dù rớt từ trên trời cao xuống sẽ tạo thành thương tổn không nhỏ cho bọn họ, nhưng thân thể của Long tộc mạnh mẽ vô cùng, bọn chúng đều có vô số biện pháp để làm yếu bớt lực đánh sâu vào khi rơi xuống đất, quyết không có khả năng sẽ bị tử vong, nhưng từ lúc chiến đấu bắt đầu cho đến giờ, hắn chưa từng thấy một cự long bị bắn trúng chạy tới đây.

Thân ảnh màu đỏ phảng phất tựa như huyết quang do tử thần mang lại, lại một lần nữa lóe ra từ sau lưng Diệp Âm Trúc, hồng ảnh phóng ra, lại một đầu cự long kêu thảm rớt xuống, giữa màn khói đen nồng đậm, các long tộc ở xung quanh đều biết rằng chỉ sau một khắc tên tộc nhân này sẽ biến thành địch nhân, bất đắc dĩ chỉ có thể dùng tốc độ nhanh nhất hoàn toàn hủy diệt các tộc nhân bị thương.

Giấu mình phía sau Diệp Âm Trúc, Tô Lạp trở thành cực mạnh hung khí ở bên người Diệp Âm Trúc, mỗi một lần sử dụng Thần Chi Thán Tức, Tô Lạp đều phải dùng thời gian để điều chỉnh trạng thái, đem khí tức do Thần Chi Thán Tức cắn trả hóa giải đi. Ở trên chiến trường chánh thức, kiểu cao nhất thích khách giống như nàng vốn chính là một kích không trúng, chạy xa ngàn dặm, một kích lấy mạng, đồng dạng cũng phải chạy nhanh ra khỏi chiến trường.

Thần Chi Thán Tức giống như Khô Mộc Long Ngâm cầm trong tay Diệp Âm Trúc, uy lực tuy cực lớn nhưng tiêu hao cũng thật lớn. Chẳng qua Tô Lạp hoàn toàn không cần làm giống như các thích khách khác, đánh một kích liền lập tức rời đi. Bằng tốc độ của nàng, cho dù cự long cũng không cách đuổi kịp, nhưng dù sao tiêu hao cũng là tiêu hao.

Lúc này, Tô Lạp căn bản không cần lo lắng Long tộc truy kích. Thần Chi Thán Tức mũi nhọn lóe lên một phát, nàng lại lập tức lui về sau lưng Diệp Âm Trúc, dựa vào thực lực cường hãn từ nam nhân của nàng, khoan khoan khoái khoái mà nghỉ ngơi hồi sức, tích súc đủ sức mạnh cho lần công kích tiếp theo.

Sức mạnh của Thần Chi Thán Tức thật là khủng bố, dưới mũi nhọn của chuôi cấm kỵ thần khí này, hơn mười đầu cự long đã ngã xuống. Ngoại trừ Kim Long Vương ở lúc bắt đầu, còn lại tất cả đều là hạ vị long tộc, với long lân của chúng nó, căn bản là không cách nào ngăn cản được sự sắc bén của Thần Chi Thán Tức. Cũng nhờ vào các cự long trở thành điên cuồng dưới sự nguyền rủa của Thần Chi Thán Tức, thành công giúp Diệp Âm Trúc đỡ được công kích của Long tộc, nếu không, đối mặt với hơn mười cái đan thể cấm chú công kích, cho dù là hắn cũng sẽ hôi phi yên diệt rồi.

"Âm Trúc, bây giờ chúng ta phải làm sao đây?" Âm thanh của Tô Lạp có chút thở dốc truyền đến từ sau lưng, trước sau ám sát hơn mười đầu cự long, đấu khí của nàng đã tiêu hao hơn phân nửa. Mỗi một lần sử dụng Thần Chi Thán Tức cũng cần nhiều thời gian hơn.

Diệp Âm Trúc trầm giọng nói: "Mở ra vĩnh hằng thế thân khôi lỗi của nàng, theo sát ta, cố gắng lên, viện quân nhanh tới rồi."

Tô Lạp đáp ứng một tiếng, thân ảnh màu đỏ đột nhiên trở nên hư ảo, dựa vào uy lực của hai đại thần khí cùng sự bảo vệ của Diệp Âm Trúc, sự an toàn của nàng đã không còn là vấn đề nữa.

Ngay lời của Diệp Âm Trúc vừa dứt, các tiếng nổ lại vang lên. Gần hai mươi luồng sáng tím trọng trọng bắn vào trận địa dày đặc của Long tộc. Thời gian phát xạ của toàn phương vị ma đạo pháo lại tới rồi. Mặc dù là đang ở trong Cầm Thành làm cho các ma đạo pháo không cách nào toàn bộ phát huy, nhưng hơn chục khẩu ma đạo pháo ít nhất cắt đứt mười tên đang chuẩn bị long ngữ ma pháp, cũng làm cho không ít hạ vị Long tộc bị thương, làm cho cục diện vốn đang bất lợi được hóa giải trong chốc lát.

Ầm–, thân thể thật lớn của Kim Long vương giống như núi vàng bị đẩy, ngọc trụ bị ngã nặng nề ngã xuống mặt đất. Lần này đây, hắn vĩnh viễn cũng không cách nào đứng lên được nữa.

Tánh mạng lực mạnh mẽ làm cho sự điên cuồng của hắn vẫn được duy trì cho tới giờ. Dưới sự công kích không ngừng của tứ đại Long Vương, hắn rốt cuộc mất đi tánh mạng. Mặc dù hắn chết đi, nhưng vào phút cuối, một cái cánh của Phong Long Vương vẫn bị hắn xé rách, bị vết thương không nhẹ.

Thanh âm tàn nhẫn của Hoắc Hoa Đức vang lên: "Trước hết giết chết Diệp Âm Trúc đi rồi hãy tính tiếp." Diệp Âm Trúc nếu là lĩnh chủ của Cầm Thành, tự nhiên cũng là thủ lĩnh tinh thần của mọi người, cục diện trên chiến trường hắn thấy rất rõ ràng, gây sát thương lớn nhất cho Long tộc chính là do Diệp Âm Trúc và Tô Lạp liên thủ. Hơn nữa tốc độ của hai người nhanh vô cùng, đan thể cấm chú của các cự long phát ra rất

Thánh Quang Linh Trận đã làm cho năng lượng của Hoắc Hoa Đức đại lượng tiêu hao, kèm thêm trận đánh trước đó với Tử đã làm cho hắn uể oải không chịu nổi, giờ khắc này, Thánh Quang Linh Trận được hắn lại một lần nữa phóng thích, đã bị chín ngôi sau màu đen tím lóng lánh đó biến thành một mảnh thủy tinh màu tím.

Nháy mắt, thủy tinh bể tan tành, Tử Tinh lóng lánh, vô số miếng long lân màu trắng sữa bay lên, Hoắc Hoa Đức kêu lên một tiếng thảm thiết, trong lúc nguy cấp, hắn liều mạng vỗ đôi long dực của hắn, cố gắng từ trong tinh quang màu đen tím bay thoát đi.

"Dừng tay." Một thân ảnh thật lớn màu bạc trống rỗng xuất hiện, ma pháp lực sáu màu ngưng tụ thành một màn hào quang, nhắm về phía tinh quang màu tím đen đó.

Đó là một con ngân long thật lớn, lúc nàng, trong mắt nàng lóe ra quang thải mờ mịt, lệ quang long lanh. Mặc dù nàng biết, ngay cả Thánh Quang Linh Trận của ông nội đều cũng không thể đỡ được cái tinh quang màu đen tím ấy, phòng ngự do chính nàng đem toàn lực phát động cũng không có thể làm cho quang mang dừng lại, chính là, nàng vẫn cứ vọt lên trước, dù thế nào chăng nữa, Hoắc Hoa Đức vẫn là ông nội của nàng a!

"Ly Sát, ngươi không muốn sống nữa." Thanh âm có chút giật mình của Diệp Âm Trúc vang lên từ trong tinh thần suối chảy thật lớn đó. Bước tiến cắn nuốt Long tộc không thể không dừng lại. Chín viên tinh quang màu tím đen sau khi phá nát phòng ngự của Ly Sát liền dừng lại.

Ly Sát dùng sức lắc đầu, đôi mắt thật lớn lóe ra lệ quang rồi lại kiên định dị thường: "Đó là ông nội của ta, tất cả ở đây đều là tộc nhân của ta."

Mắt vẫn nhìn Long tộc đang bay nhanh chạy thoát, Diệp Âm Trúc đột nhiên nói: "Được, nể mặt ngươi, ta có thể không đuổi giết Long tộc, nhưng ngươi phải đáp ứng ta một điều kiện…"

©¨©u G\yỀjX ©¨©I GÔh ĤŁ o© i\àH p\yÎjX] w«Ôj ¦\Ň ¦}ɳ d_Ń«

Dòng suối ảo ảnh màu tím uốn lượn giữa hư không, tàn quân Long tộc đang tháo chạy xa dần. Diệp Âm Trúc cũng không khống chế Tinh thần Kích quang trảm truy kích nữa, trầm giọng nói: " Không sai, Ly Sát, ngươi hẳn phải biết, trên thế giới này không có bữa ăn nào miễn phí. Muốn đạt điều gì, đều phải hết sức nỗ lực, ngươi muốn ta tha cho Long tộc, tha cho gia gia ngươi, vậy ngươi phải đáp ứng ta một điều kiện. "

Ngân quang lóe lên, Ly Sát hiện lại hình người giữa không trung, hàm răng nghiến lại, thanh âm khô khốc: " Ngươi nói đi, nhưng thân là một thành viên của Long tộc, bất kì chuyện gì tổn hại đến Long tộc ta tuyệt đối không làm. "

Diệp Âm Trúc bình thản đáp: " Yên tâm, điều kiện của ta đối với ngươi cũng rất đơn giản. Chỉ cần ngươi đáp ứng, kể từ bây giờ, Ly Sát chính là thành viên của Cầm Thành, từ giờ về sau chỉ là ma thú của ta, hôm nay ta sẽ buông tha cho toàn thể Long tộc, buông tha cho gia gia ngươi. "

Nghe Diệp Âm Trúc nói xong, Ly Sát vẻ mặt ngây ra, quay đầu nhìn về phía tàn quân Long tộc đang bay đi xa, khoảnh khắc trong mắt nàng toát ra một vẻ bi thương buồn bã. Có nàng ngăn cản, Thần thánh cự long Hoắc Hoa Đức đã mang theo đại quân Long tộc rời xa, gia gia của nàng cũng mặc kệ sống chết cháu gái, cứ vậy mà cao chạy xa bay. Hít sâu một hơi, Ly Sát nhắm mắt, tùy ý để nước mắt chảy xuống, lấy dũng khí gật đầu một cái: " Được, ta đáp ứng ngươi. "

Diệp Âm Trúc hỏi lại: " Ngươi chắc không ?"

Ly Sát giận dữ nói: " Ta nói là đáp ứng ngươi rồi, ngươi còn muốn thế nào nữa? Chẳng lẽ lời của ta nói ra còn có thể rút lại hay sao? Ngươi thắng, kể từ bây giờ, Ly Sát chính là ma thú của Diệp Âm Trúc, cho đến khi chủ nhân chết mới thôi. "

Thanh âm Diệp Âm Trúc trở nên hòa hoãn rất nhiều, dòng suối ánh sáng tím khổng lồ trong nháy mắt thu lại, rồi biến mất giữa không trung. Tử kinh tinh thần chi kiếm trong tay hắn cũng tiêu mất, Tử như trước đã được hắn dùng đồng đẳng bổn mạng khế ước đưa về mặt đất .

Trên trời cao gió thổi cực mạnh, khiến cho toàn thân trường bào màu đen của Diệp Âm Trúc bay lên phần phật, kim quan đội trên đầu lóe ra ánh sáng nhạt. Ly Sát chỉ thấy hắn nhoẻn miệng nở một nụ cười hờ hững, một khắc sau, chuyện xảy ra khiến cho Ngân long công chúa này phải giật mình.

Diệp Âm Trúc thân hình chao đi một cái, cả người nhào đến trước mặt Ly Sát, thanh âm yếu ớt vang lên trong tai nàng. " Đỡ lấy ta. "

Ly Sát cơ hồ không có ý thức giơ tay chặn ngang eo Diệp Âm Trúc, thân hình nàng cao tương đương với hắn, mặt đối mặt, cách nhau chỉ hơn tấc mà thôi. Lúc này nàng mới nhìn rõ, Diệp Âm Trúc hai mắt vô thần, sắc mặt tái nhợt, bởi vì dồn dập hít thở nên trước ngực không ngớt phập phồng.

Từ trên người Diệp Âm Trúc, Ly Sát không còn nhìn thấy quang mang cường đại, thậm chí nàng còn không cảm giác thấy đấu khí cùng ma pháp lưu động. Làm sao mà hắn lại suy yếu tới mức này ?

Một trận này tất nhiên là Cầm Thành chiến thắng, thậm chí có thể nói là toàn thắng. Trong trận đánh này, số lượng cường giả tập trung trên đài kết hôn của Diệp Âm Trúc tuy ít nhưng lại đóng vai trò hết sức trọng yếu, đồng thời cũng thừa nhận tiêu hao không ít.

Bọn họ ngăn chặn chủ lực công kích của đại quân Long tộc, cấp thêm thời gian cho các quân đoàn bên trong Cầm Thành thực hiện bố trí ma đạo pháo. Hai trăm đầu Cự long rơi vào trong dãy núi Bố Luân Nạp hoặc bị giết, hoặc bị bắt sống, cũng đồng thời làm yếu đi lực lượng của Long tộc. Trong số những người này, xuất lực nhiều nhất không thể nghi ngờ chính là Diệp Âm Trúc.

Từ khi bắt đầu dùng siêu thần khí đàn khúc Bình Sa Lạc Nhạn, Diệp Âm Trúc đã phải chịu tiêu hao cực lớn. Sau đó, hắn dựa vào thực lực chính mình đối đầu trực diện Kim long vương, bằng vào siêu thần khí cùng Trúc đấu khí cường hãn phá hủy phòng ngự của Kim long vương , tạo thời cơ cho Tô Lạp đắc thủ, nhất kích tất sát.

Tiếp đó, Diệp Âm Trúc lại một lần nữa dùng sức bảo vệ chính mình cùng Tô Lạp. Âm nhận, cầm khúc, không thứ nào không làm hắn tiêu hao lực lượng thật lớn. Lúc này, hắn không giống như lần trước đối mặt với Tư Long, có linh hồn cường đại của Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn ủng hộ, hắn chỉ dùng lực lượng của chính mình cùng năng lượng vô nguyên tố của Thiểm Lôi. Thiểm cùng Lôi mặc dù có thể tăng cường lực công kích cho hắn nhưng tiêu hao cũng tương đương như một kiện siêu thần khí phụ trợ. Hơn nữa , còn có Khô Mộc Long Ngâm Cầm nhanh chóng đã rút cạn năng lượng toàn thân của Diệp Âm Trúc.

Ngay lúc vừa rồi, Diệp Âm Trúc phóng thích Thiểm Lôi, bằng vào lực lượng cua chính mình, cùng Tử hợp nhất một thể, toàn lực phát động Toàn phong kích quang trảm đã cải tiến, cơ hồ trong nháy mắt đã hút hết năng lượng toàn bộ trên người hắn. Tử Tinh Bỉ Mông hóa thân thành siêu cấp vũ khí há lại có thể dễ dàng sử dụng vậy sao. Ngay khi Ly Sát xuất hiện trước mặt ngăn cản hắn truy sát Hoắc Hoa Đức, Diệp Âm Trúc kì thật đã như cung giương hết cỡ. Cho dù hắn dốc hết tàn lực thi triển công kích cũng không có khả năng đánh trọng thương Ngân long vương. Cho nên hắn tự biết tính toán, thu bớt năng lượng toàn thân lại, cố duy trì thân mình giữa không trung đàm phán với Ly Sát, chẳng những mang lại cho nàng một món ân tình, mà còn mang lại thêm cho Cầm Thành một phần lực lượng cường đại.

" Kỳ lạ lắm sao? Ly Sát, đừng quên ta là người, không phải thần. Sức người luôn luôn là có hạn." Diệp Âm Trúc ôm ngang lưng Ly Sát. Hắn hoàn toàn không muốn mình tạo thành một truyền kì mới, Cầm Đế ngã từ trên trời xuống chết. Eo lưng Ly Sát nhỏ nhắn mềm mại. hai người thân thể cận kề. Cảm thấy hai đùi Ly Sát ấm áp bên cạnh, Diệp Âm Trúc vội vã thu liễm tâm tình của chính mình. Chỉ cần là nam nhân bình thường nhất định sẽ bị mỹ nữ hấp dẫn. Hắn cũng không ngoại lệ. Có điểm khác chính là hắn có khả năng không chế dục vọng cùng tâm tình của chính mình. Ngay lúc Hải Dương đồng ý đáp ứng chuyện của hắn và Tô Lạp, Diệp Âm Trúc đã âm thầm thề, cuộc đời này hắn không thể có thêm người phụ nữ thứ ba nào nữa.

" Ngươi không sợ ta đổi ý sao? Chỉ cần bây giờ ta thả ngươi xuống, Cầm Thành coi như quần long vô thủ. Long tộc chúng ta coi như có cơ hội trả thù. Các ngươi hôm nay giết nhiều tộc nhân Long tộc như vậy, sau này chắc chắn sẽ là tử địch của Long tộc."

Diệp Âm Trúc mỉm cười: " Ngươi muốn đổi ý sao? Bây giờ ngươi đã không còn là thành viên của Long tộc nữa mà là ma thú của ta. Cho dù chúng ta chưa có khế ước nhưng ta vẫn tin tưởng ngươi. Nếu ngươi muốn

thay Long tộc báo thù, có thể nói đây là thời cơ tốt nhất hay cũng là thời cơ duy nhất trong cuộc đời ngươi đó. ”

Diệp Âm Trúc đánh cược, đánh cược vào lời hứa của Ly Sát cùng niềm tin mà hắn dành cho nàng. Đây cũng là hắn cho Ly Sát một cơ hội động thủ. Nếu lúc này Ly Sát ra tay, coi như hắn cùng vị Ngân long công chúa này ân tình chấm dứt. Cầm Đế không có ma pháp lực có lẽ không cách nào phi hành trên không trung nhưng trong khoảng cách ngắn như vậy, hắn muốn giết chết Ly Sát thật dễ như trở bàn tay. Bởi vì Diệp Âm Trúc chính là một vong linh ma pháp sư, chính mình có linh hồn lực cường đại. Chỉ cần dựa vào linh hồn cảm giác, nếu Ly Sát có ý nghĩ bất lợi cho hắn, Diệp Âm Trúc sẽ phản ứng trước nhất. Chuyện này không phải hắn không tín nhiệm Ly Sát mà là hắn tuyệt không thể để bản thân xảy ra chuyện gì không hay. Diệp Âm Trúc mới thành thân, còn có thê tử đang chờ phía dưới, còn có thân nhân cùng bằng hữu đang chờ ăn mừng đám cưới của hắn.

Ly Sát khống chế thân hình mình bay từ từ đáp xuống đất, nhìn Diệp Âm Trúc gần trong gang tấc. Đôi mắt đẹp của nàng không ngừng lóe ra quang mang phức tạp. Nàng cũng biết đây là thời cơ tốt nhất để hạ sát Diệp Âm Trúc. Cũng có thể chắc rằng sau khi thành công, phản hồi Ngân long thành nhất định sẽ được gia gia chỉ định là Ngân long vương kế thừa. Chính là , nàng thật sự có khả năng làm như vậy không? Nàng làm không được. Đúng vậy, nàng làm không được, không phải vì hứa hẹn lúc nãy. Lúc này trong tâm trí phức tạp của Ly Sát, không ngừng vang vọng khúc ca mà Diệp Âm Trúc ngày xưa từng hát cho nàng.

” Bắc phương hữu giai nhân. Tuyệt thế nhi độc lập. Nhất tiếu khuynh nhân thành. Tái tiếu khuynh nhân quốc. Thục bất tri, khuynh quốc dữ khuynh thành, hà sự tối nan đắc … ”

” Diệp Âm Trúc, đáp ứng ta, đừng thương tổn tộc nhân Ngân long thành. Ta cầu xin ngươi. Đây là lần duy nhất trong đời ta cầu xin ngươi. Chỉ cần ngươi đáp ứng ta. Ta nguyện ý nỗ lực hết thảy. Ngươi bảo làm chuyện gì ta cũng làm, cho dù là chiếm thân thể ta, linh hồn ta, ta cũng không tiếc. Đây là chuyện cuối cùng ta làm vì Ngân long thành, chỉ cần ngươi đáp ứng ta. Sau này Ly Sát chính là người của ngươi. ”

Diệp Âm Trúc nhìn Ly Sát, thản nhiên nói: ” Ngươi là ma thú của ta, ta đã buông tha cho tộc nhân của ngươi thoát khỏi đây. Ngươi không thấy mình đòi hỏi quá nhiều hay sao ? ”

Ly Sát buồn bã nhìn Diệp Âm Trúc: ” Coi như ta van xin ngươi một lần. ” Diệp Âm Trúc thở dài một tiếng, nói: ” Ta mặc dù là lãnh chúa Cầm Thành nhưng tại Cầm Thành ta không phải là người duy nhất có tiếng nói. Đầu tiên ta nói cho ngươi biết, thả tộc nhân của ngươi chắc chắn là không có khả năng. Bởi vì bọn họ đã là chiến lợi phẩm của Cầm Thành. Đồng đội sẽ không có phép ta làm vậy. Ta cũng không thể chỉ vì một mình ngươi mà ảnh hưởng tới cả Cầm Thành. Ta chỉ có thể đáp ứng ngươi, nếu tộc nhân của ngươi nguyện ý ở lại Cầm Thành, nguyện ý trở thành khế ước ma thú của Cầm Thành chiến sĩ, ta có thể bảo đảm tính mạng cho bọn họ. ”

” Không, chuyện này không có khả năng. Long tộc cao quý làm sao có thể trở thành tọa kỵ cho đám người các ngươi được. Tuyệt không có khả năng.” Ly Sát quả quyết cự tuyệt lời nói của Diệp Âm Trúc.

Diệp Âm Trúc cười nhạt: ” Cao quý? Thế nào là cao quý ? Ở Cầm Thành, chúng sinh ngang hàng, bất kì chủng tộc nào địa vị cũng như nhau. Ta tin rằng khi đối mặt với tử vong thì cho dù Long tộc các ngươi cao quý đến đâu thì cũng phải biết cúi đầu thần phục thôi. ”

” Vậy nếu như tộc nhân của ta không đáp ứng thần phục Cầm Thành thì sao? ”

Diệp Âm Trúc khóe miệng toát ra một tia cười lạnh lùng: ” Toàn thân cự long đều là bảo bối, có lẽ Cự long chết đối với Cầm Thành chúng ta chỗ tốt nhiều hơn một chút đấy! ”

” Ngươi… Diệp Âm Trúc, ta hận ngươi! ”

Thân thể hai người rốt cục cũng đã đáp xuống tới đất, Ly Sát trừng mắt nhìn Diệp Âm Trúc, trong lòng lửa giận bốc cao ngùn ngụt nhưng nàng biết làm sao? Nhìn rõ thực lực Cầm thành hôm nay, giải thích thì chỉ có một, đó là Long tộc quá ngu xuẩn.

_____***_____

Nàng không hận Cầm Thành sát thương tộc nhân của mình, dù sao đi nữa, khi trận chiến này bắt đầu, nàng trong lòng đã hiểu rõ, một trận này căn bản đối với nàng không hề có khái niệm thắng lợi.

Bất luận là Long tộc hay Cầm Thành chiến thắng, đều là việc nàng không hề muốn chứng kiến, nhưng nàng lại không có cách nào ngăn cản sự việc này phát sinh.

Giờ phút này, khi tất cả mọi chuyện đều đã chấm dứt, Ly Sát trong lòng mặc dù ban đầu có chút không tình nguyện đáp ứng yêu cầu của Diệp Âm Trúc. Nhưng giờ không hiểu tại sao, trong lòng nàng lại sinh ra một cảm giác thoải mái dễ dàng.

Mắt thấy hai người rơi xuống đất, mấy đạo thân ảnh vọt tới đỡ , người thứ nhất tới trước mắt Diệp Âm Trúc chính là người có tốc độ nhanh nhất - Tô Lạp,

"Ta không việc gì, chỉ là có chút cơ thể suy nhược mà thôi. " Hít sâu một hơi, Diệp Âm Trúc mỉm cười trìu mến nhìn Tô Lạp. Hắn không muốn Tô Lạp lo lắng. Đồng thời, với thực lực của mình bây giờ, hon nữa còn có hiệu quả từ Thần nguyên ma pháp bào, ma pháp lực cùng đấu khí tiêu hao mặc dù nhanh nhưng tốc độ khôi phục lại cũng phi thường tốt.

"Ly Sát tỷ, cảm ơn ngươi ! " Tô Lạp chuyển hướng quay sang bên cạnh nói với Ly Sát. Ly Sát chỉ lắc đầu, trầm ngâm nghiêm mặt không đáp lời.

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói: " Vừa rồi Ly Sát đã đáp ứng ta, từ bây giờ nàng ta chính thức gia nhập Cầm Thành, sau này mọi người chính là người cùng một phe rồi. "

Ly Sát trừng mắt liếc Diệp Âm Trúc một cái nhưng cũng không phản bác lại lời hắn.

Trong sân, một đội chiến sĩ Cầm Thành dần dần tiến tới, tập hợp thành hàng ngũ chỉnh tề. Một thân ảnh đẹp đẽ phiêu phiêu lướt tới. Chính là người lúc nãy phát huy tác dụng tối quan trọng cho trận thắng, Tinh linh Nữ vương cũng là Pháo đài Nữ vương, An Nhã.

Diệp Âm Trúc không chú ý lắm đến An Nhã, hướng về Tử đang chạy tới, nói: " Tử. Cách Lạp Tây Tư cùng Minh tình huống thế nào? Vừa rồi ta cảm giác được bọn họ lúc bị Long tộc vây công tựa hồ là bị trúng thương. "

Tử gật gật đầu: " Bọn họ chẳng sao đâu. Lực phòng ngự kinh khủng của Chiến tranh cự thú với Sơn lĩnh cự nhân đâu cần ngươi lo lắng quá như vậy? Nếu không phải số lượng Long tộc quá đông, ta nghĩ muốn thương tổn bọn họ thật không dễ dàng. Chỉ cần nghỉ ngơi chút thôi là khỏe lại. " Diệp Âm Trúc cười nói: " Ta sợ không phải là sợ bọn họ xảy ra chuyện gì, mà là lo lắng hôm nay bọn họ không tham dự tiệc mừng hôm nay. Long tộc đã mang lễ vật tới đây. Hôm nay là ngày thành hôn của ta, cũng là ngày bắt đầu cuộc sống mới . Ta hy vọng mỗi một huynh đệ tỷ muội thành viên Cầm Thành đều có thể chia sẽ với ta niềm vui này. "

Tử nở nụ cười, loại nụ cười phát ra từ sâu thẳm nội tâm này vốn rất ít xuất hiện trên khuôn mặt của Tử Tinh Bỉ Mông. Huynh đệ thân thiết nhất của mình kết hôn, lấy người hắn yêu thương nhất, hắn cũng vì Diệp Âm Trúc mà cảm thấy cao hừng lây.

An Nhã mỉm cười nói: " Đúng vậy, Long tộc mặc dù tới quấy rầy hôn lễ của Âm Trúc nhưng bọn chúng cũng mang lại một phần hậu lễ rồi. Cuộc vui của chúng ta còn chưa hoàn toàn chấm dứt đâu mà. "

Diệp Âm Trúc mặc dù mắt không thấy gì nhưng tổn thất do Long tộc gây ra đối với Cầm Thành hắn có thể mường tượng rất rõ ràng. Đài làm lễ kết hôn đã bị san phẳng thành bình địa. Toàn bộ mặt đất trong sân đều bị lún tới năm thước có dư. Những chỗ bị Long tức oanh tạc có khi tạo thành các hố sâu hơn mười thước. Long tộc trận chiến này mặc dù tổn thất thảm trọng nhưng trung tâm Cầm Thành này cũng hứng chịu cơn thịnh nộ cuồng bạo của bọn chúng. Toàn bộ kiến trúc đều trở nên hoang vu tàn tạ như vừa trải qua một trận động đất, nơi nơi đều thấy phế tích và dấu vết của phá hoại.

Diệp Âm Trúc cũng có thể cảm thấy tâm tình của An Nhã, phẫn nộ cùng bi thương tràn ngập. Dù sao , Cầm Thành này toàn bộ phần lớn đều là cố gắng của An Nhã chỉ huy xây dựng, có thể nói là tâm ý của An Nhã dồn vào việc kiến thiết nơi này. Lúc này , nàng nhìn thấy thành quả vất vả mấy năm của mình bị hủy hoại, hóa thành phế tích, như thế nào lại không làm trong lòng nàng một trận đau khổ được.

Tô Lạp kéo tay chính mình, Diệp Âm Trúc đi tới trước mặt An Nhã: " An Nhã tỷ tỷ, hôn lễ vừa rồi coi như đã hoàn thành, cũng không cần tiếp tục nữa. Bất quá, hôm nay là ngày bắt đầu cuộc sống mới của ta, nhất định phải ăn mừng thật lớn mới được. Bây giờ Long tộc đã lui, cho dù là cho vàng bọn chúng cũng tuyệt

Sở dĩ chọn lựa toà núi này, bởi vì nơi đây là địa phương an toàn nhất của Cầm Thành. Trên đỉnh núi là Tịch Diệt chi pháo trấn giữ bảo vệ, xung quanh là lãnh địa của Bỉ Mông bộ lạc cùng Ải nhân tộc, Địa tinh tộc. Ngọn núi này độ cao và độ lớn có một không hai trong dãy núi Bố Luân Nạp, chỉ cần đám học sinh ở bên trong lòng núi, trừ phi có lực lượng san bằng cả tòa núi, nếu không là tuyệt đối an toàn.

Hôm nay là ngày thành hôn của Cầm Đế cùng với sự kiện Long tộc tập kích Cầm Thành, học sinh của các tộc đều là ở nhà tự học. Trong lòng núi rộng lớn lúc này, tụ tập hơn ngàn người. Cũng chính là những người xuất lực nhiều nhất trong cuộc chiến chống lại Long tộc.

Đại sảnh của huyệt động chính là đại lễ đường của Đông Long học viện, lúc trước Vị Minh thái thượng trưởng lão chủ trì lễ khai giảng chính là tại nơi này. Lúc này, trên đài chủ tịch là 14 người đang ngồi, không một ngoại lệ, trước mặt bọn họ mỗi người đều có một cái bàn. Ngồi ở phía đầu là hai người một già một trẻ, người trẻ chính là lãnh chúa Cầm Thành, Cầm Đế Diệp Âm Trúc, người già ngồi bên cạnh hắn chính là sư phụ, tiền nhiệm Tông chủ Cầm Tông, Tần Thương.

Phía sau hai người, chính là vị trí của Hải Dương, Ngoài ra còn có 11 mỹ nữ Lam tinh linh, tạo thành Cầm Thành mười hai nhạc phường, đều ngưng thần chờ đợi, tinh thần toàn bộ tập trung vào nhạc khí trên tay mình.

Phía dưới đài chủ tịch, mấy ngàn chiến sĩ im lặng ngồi xếp bằng trên mặt đất, ngồi ở hàng đầu tiên chính là Tử, lão đại của Tứ đại thần thú.

Thần sắc của Cách Lạp Tây Tư cùng Minh có vẻ bất hảo nhất, cường hãn phòng ngự mặc dù giúp cho bọn họ bảo trụ tánh mạnh dưới hợp kích của quần long, nhưng rõ ràng phải chịu thương thế không nhẹ.

Thiểm, Lôi mặc dù không có bị thương, nhưng cung cấp vô nguyên tố năng lượng trong thời gian dài cho Diệp Âm Trúc làm cho bọn họ tiêu hao cũng rất lớn, lúc này đang ngồi cùng một chỗ với Ny Na, Tô Lạp.

Ở phía sau, một đội quân ngồi xếp hàng ngay ngắn chỉnh tề, cũng là đạo quân tối cường hãn của Cầm Thành, Tử thần Long lang kỵ sĩ đoàn.

Tài quyết thần lực, có thể nói là gây cho Long tộc đả kích nghiêm trọng nhất, nhưng tác dụng phụ mà Tài quyết thần lực này gây ra cũng thật sự là rất ghê gớm. Dưới ngọn lửa màu đen thiêu đốt, Tử thần Long lang kỵ binh đánh nát chỗ dựa tinh thần cuối cùng của Long tộc, nhưng bọn họ cũng đồng thời vì sử dụng quá độ lực lượng của chính mình mà tiêu hao thể lực đến mức gần như suy kiệt. Kể cả Long lang tọa kỵ, toàn bộ Tử thần kỵ sĩ đều sắc mặt tái nhợt, tính mạng lực yếu ớt. Có thể tới được nơi này, chính là nhờ có chiến sĩ các tộc khác giúp đỡ mới có thể chi trì được.

Không thể không thừa nhận sự cường hãn của Tử thần long lang kỵ binh, mặc dù thân thể suy kiệt quá độ nhưng tinh thần của bọn họ vẫn kiên nghị như trước, vẫn kiên cường ưỡn thẳng lưng mà ngồi, không một ai gục xuống, cho đến lúc này, vẫn có thể ngồi thẳng người bên cạnh Long lang tọa kỵ của chính mình.

Ngoại trừ những người này, nhân số còn lại tập trung ở Đông Long lễ đường đều là chiến sĩ của các tộc bị thương trước lúc cự long bị ma đạo pháo bắn hạ. Số lượng trọng thương rất ít, đa số đều chỉ bị vết thương nhẹ hoặc là mất sức do tiêu hao quá nhiều lực lượng. Hiện tại, bọn họ toàn bộ đều đã tập trung ngồi ngay ngắn bên trong đại lễ đường.

Nhắm cả hai mắt, Diệp Âm Trúc ngày càng cảm giác được tầm quan trọng của Hải Dương đối với mình, lúc khai chiến thì thực lực Hải Dương vốn kém nên không thể trợ giúp cho mình nhiều như Tô Lạp. Nhưng nàng đầu óc tinh tế thông minh đã sớm chuẩn bị mọi chuyện sau khi chiến đấu kết thúc. Lập tức ban bố mệnh lệnh toàn bộ chiến sĩ bị thương tập trung về nơi này, mục đích chỉ có một, tập thể trị liệu.

Thần Âm ma pháp, là một loại ma pháp thần kỳ, bản thân nó không có cách nào trị liệu thương thế trực tiếp nhưng lại có thể thông qua âm luật tuyệt vời, sinh ra tinh thần ma pháp ba động, tự cải tạo tình huống thân thể của người nghe. Thông qua bổn nguyên bồi bổ phương thức, tự trị liệu thương thế, hiệu quả không rõ ràng như các phép trị liệu của Quang hệ và Thủy hệ ma pháp nhưng điểm tốt về sau thì lại hơn rất nhiều lần so với hai loại ma pháp kia.

Diệp Âm Trúc quay lại nói với Hải Dương đang ngồi phía sau: " Bắt đầu đi! "

Giai điệu hài hòa êm ái vang lên ngân nga trong lòng núi, làm cho mỗi một chiến sĩ Cầm Thành đều có thể nghe thấy rõ ràng, vầng sáng nhàn nhạt từ trên người Cầm Đế mười hai nhạc phường phát ra, lấy Hải Dương đứng đầu mười hai mỹ nữ đồng thời tấu nhạc mặc dù vẫn chưa đạt tới bạch cảnh thủy chuẩn nhưng với sự cố gắng tu luyện không ngừng, đám Lam tinh linh mỹ nữ cũng có tiến bộ không nhỏ. Lúc này tập trung sức lực của mọi người, một vòng quang hoàn màu tím sẫm từ từ phóng thích ra quang mang màu tím mênh mông. Hai mắt nhắm lại, cảm nhận sự bình yên thư thái tuyệt vời mà giai điệu mang lại, Diệp Âm Trúc rõ ràng cảm giác được chính bản thân mình tốc độ hấp thu nguyên tố ma pháp tăng lên đáng kể. Hắn cùng Tần Thương đều chưa bắt đầu tấu nhạc. Trước kia lúc chiến đấu bọn họ đều tiêu hao lực lượng quá lớn, trước hết phải tạm thời nghỉ ngơi khôi phục trong một khoảng thời gian nhất định mới có thể gia nhập vào đội ngũ diễn tấu này được.

Mặc dù chưa có Diệp Âm Trúc cùng Tần Thương hai đại thần âm sư gia nhập, Cầm Đế mười hai nhạc phường thể hiện thực lực cũng đã vượt qua lúc trước Diệp Âm Trúc một mình thi triển quần thể trị liệu .

Lam tinh linh là tinh linh chủng tộc nhạy cảm nhất. Chức nghiệp Thần âm sư này không thể nghi ngờ gì chính là thích hợp nhất cho các nàng, mỗi khi các nữ hài tử này diễn tấu nhạc khúc thì tâm hồn của các nàng đồng thời đều gia nhập vào cầm khúc, vào ý cảnh mà cầm khúc thể hiện. Mặc dù không cách nào so sánh với cảnh giới Thiên nhân hợp nhất mà Diệp Âm Trúc đạt tới nhưng cảm giác tâm hồn tự nhiên dung nhập vào cầm khúc này so với bất cứ thần âm sư bình thường nào cũng là cường đại hơn rất nhiều lần.

Dưới tác dụng của giai điệu tuyệt vời, thân thể suy yếu của đám chiến sĩ bắt đầu có phản ứng, từng chút từng chút tích lũy lại lực lượng.

Trong góc của hang núi, có một mỹ nữ tuyệt sắc đang đứng, ánh mắt của nàng thỉnh thoảng lại chuyển từ gương mặt Diệp Âm Trúc sang Hải Dương, từ sâu thẳm ánh mắt lộ vẻ hoang mang phức tạp. Nàng chính là Hương Loan.

Trước kia cùng Long tộc đại chiến, Hương Loan bên cạnh có Ny Na thủ hộ, tự nhiên là không chịu thương tích gì, bản thân cũng không tiêu hao lực lượng. Lúc này, nàng nhìn Hải Dương dẫn dắt Cầm Đế mười hai nhạc phường diễn tấu trên đài chủ tịch, trong lòng nàng cảm giác lẫn lộn trào dâng, bao hàm cả hâm mộ cùng đố kỵ, đủ loại tâm tình phức tạp.

Hương Loan còn nhớ rất kỹ, trước khi Diệp Âm Trúc tới Thần Âm hệ, chính mình cùng Hải Dương là hai người đứng đầu của Thần Âm hệ ma pháp sư trẻ tuổi. Khi đó, bất luận là Âm Trúc hay Hải Dương, tu vi thần âm ma pháp so với chính mình đều có chênh lệch không nhỏ. Nhưng chỉ vài năm trôi qua, mọi sự đã thay đổi chóng mặt.

Diệp Âm Trúc cũng không phải là thiếu niên ngây ngô khờ khạo ngày ấy, Hải Dương cũng không còn là cô gái tự ti lãnh đạm như băng ngày xưa. Lúc này hai người bọn họ, nghiễm nhiên đã trở thành nhân vật bá chủ một phương. Từ việc hôm nay Cầm Thành đánh bại Long tộc, xét về thực lực, Cầm Thành mặc dù không lớn, dân cư không đông , không so sánh được với bất kỳ quốc gia nào, nhưng thực lực chính thức ẩn chứa bên trong lại vô cùng cường hãn hoàn toàn đủ để chống lại bất kì quốc gia nào. Quả thực, Cầm Thành có điểm giống như một Pháp Lam thứ hai trên Long Khi Nỗ Tư đại lục.

Hương Loan không biết Diệp Âm Trúc bằng cách nào thực hiện được như thế nhưng sự thật hiển nhiên vẫn là sự thật. Hôm nay, hắn cùng Tô Lạp, Hải Dương kết hôn. Ngay khi Hương Loan biết tin tức này, trong lòng quặn thắt một hồi, nội tâm của nàng cho biết nàng đã mất đi cơ hội của chính mình. Mặc dù nàng không muốn thừa nhận nhưng hình bóng Diệp Âm Trúc ngây ngô khờ khạo trước kia trong lòng nàng cũng không cách gì xóa nhòa đi được.

Chính là , cho dù có biết thì làm thế nào? Chẳng lẽ lại cùng với tỷ muội thân thiết nhất của mình tranh giành nam nhân hay sao? Không thể được, tuyệt đối không thể được.

Hương Loan từ nhỏ sinh trưởng tại hoàng cung Mễ Lan đế quốc, xung quanh nàng luôn có hàng tá vệ tinh vây quanh. Tại hoàng thất , địa vị của nàng còn cao quý hơn đệ đệ của mình là hoàng tử Phí Tư Thiết Lạp, cao quý ưu nhã cùng với khí chất tự tôn của hoàng thất đã dung nhập vào chỗ sâu nhất trong tiềm thức của nàng. Thân là công chúa Mễ Lan đế quốc, nàng biết chính bản thân mình không có khả năng dẹp bỏ rào cản thân phận để phát triển quan hệ cùng Diệp Âm Trúc. Từ lúc biết được Hải Dương thích Diệp Âm Trúc, nàng đã sớm bỏ qua tất cả tình cảm cùng cơ hội của mình dành cho Diệp Âm Trúc.

Lần này, nàng đến đây tham dự hôn lễ của Diệp Âm Trúc cùng Tô Lạp, Hải Dương, một mặt là để chúc mừng hạnh phúc tỷ muội thân thiết nhất của mình. Mặt khác cũng là đặt kết thúc cho chuyện của mình cùng Diệp Âm Trúc

Chính là, sau khi Hương Loan tới Cầm Thành, gặp lại Diệp Âm Trúc, điều làm nàng kinh ngạc nhất không phải là sự phát triển cường đại của Diệp Âm Trúc mà là cặp mắt đã mất đi thần thái của hắn.

Từ trước kia rất lâu, ấn tượng sâu đậm nhất mà Diệp Âm Trúc lưu lại cho nàng chính là đội mắt trong suốt của hắn. Đó là đôi mắt mà Hương Loan chưa từng thấy qua, mang vẻ tĩnh lặng và thuần khiết hiếm thấy. Nhưng Diệp Âm Trúc bây giờ, đã mất đi 2 trong sáu cảm giác của mình.

Ngay khi nàng phát hiện điều này, Hương Loan đau lòng đến không cách nào thở nổi. Đối diện Hải Dương, nàng cố gắng nén đau để ngăn không cho nước mắt chảy xuống. Nhưng trong lòng nàng lại cảm giác rất rõ rằng , tín niệm kiên định cắt đứt tình cảm của bản thân với Diệp Âm Trúc đã xuất hiện vết nứt rất lớn.

©¨¨u G\yỀjX ©¨¨IH\ GG GÔh ¦\æj\

Thể lực Diệp Âm Trúc nhanh chóng phục hồi, Thần Nguyên Ma Pháp Bào giúp hắn có tốc độ khôi phục cực kỳ kinh nhân, khi hắn gia nhập vào hàng ngũ diễn tấu thì Bồi nguyên tĩnh tâm khúc ở cảnh giới Bạch cảnh phát huy uy lực vô cùng cường đại. Ngay cả Tử Thần Long Lang kỵ binh khi hao hết toàn bộ khí lực và tinh thần, một số bị sát khí ảnh hưởng khiến gần như suy sụp, thì nhờ giai điệu tuyệt vời này hoàn toàn yên tĩnh trở lại, bắt đầu quá trình khôi phục rất nhanh.

- Vật phẩm tổn thất là một khoả cửu cấp tinh hạch, lục-thất cấp tinh hạch gần bốn trăm khoả, vũ khí trang bị hơn ba trăm kiện, Địa tinh tê liệt giả năm cái, cơ bản chúng ta bị tổn thất là chừng này.

Diệp Âm Trúc thở dài một hơi, nói :

- Hoàn hảo. tổn thất mặc dù không nhỏ nhưng đại đa số đều là ngoại vật. Chỉ là đáng tiếc khu trung tâm Cầm Thành của chúng ta …

An Nhã nói :

- Ngươi không phải đã từng nói rằng một ngày nào đó chúng ta sẽ trọng kiến lại nơi này sao ? Đến lúc đó, ta hy vọng ở chỗ này có thể kiến tạo một tòa thành, thậm chí so với tường thành cao vài trăm thước của chúng ta còn cao lớn hơn. Lấy tòa thành làm trung tâm để kiến thiết Cầm Thành của chúng ta.

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói :

- Nhất định rồi, tốt lắm. Tỷ tỷ và trưởng lão cùng với mọi người hãy vui vẻ đi, ta đi kính tửu các bậc trưởng bối.

Diệp Âm Trúc vừa muốn đi, lại bị An Nhã giữ lại:

- Chờ một chút. Âm Trúc, chẳng lẻ ngươi không muốn nghe chút chiến lợi phẩm trong trận đánh này của chúng ta hay sao ?

Diệp Âm Trúc mỉm cười, đáp :

- Ta đã nói rồi, long tộc lần này đến đây là tống lễ cho chúng ta. Nghe ngữ khí của tỷ tỷ xem ra lần này chúng ta lại phát tài.

An Nhã mỉm cười nói :

- Không chỉ đơn giản là phát tài, lần này long tộc đến đây có thể nói đã cho chúng ta một phần siêu cấp đại lễ, đối với chỉnh thể thực lực của Cầm Thành chúng ta có cải thiện thật lớn. Trong trận chiến này, ta bắt được và giết chết tổng cộng bốn trăm tám mươi hai đầu cự long, căn cứ theo con số do Ly Sát cung cấp. Toàn bộ hơn tám trăm đầu cự long đến tập kích thì không tới ba trăm năm mươi đầu chạy thoát. Nên ở đây có hơn bốn trăm tám mươi đầu các hệ cự long. Tính số chết bao gồm cả Kim Long vương và Hắc Long vương tổng cộng là hai trăm ba mươi mốt đầu, trong đó chết do Tử Thần Long Lang kỵ sĩ đoàn là sáu mươi bảy đầu cự long thì thi thể đã bị phá hư, chỉ còn có tinh hạch là đầy đủ, những cự long khác thi thể cơ bản đầy đủ, có thể tiến hành sử dụng. Các cự long đã chết tổng cộng cung cấp cho chúng ta ba mươi bảy cửu cấp tinh hạch, còn lại đều là bát cấp tinh hạch, về phần cự long thân thể do Ải nhân tộc đại sư đã xem qua quả thực chính là vô giới chi bảo, theo Ải nhân tộc đại sư nói : Long bì, long lân, long cốt, long cân, long giác, không cái nào mà không phải là tài liệu tốt nhất để chú tạo, mà ngay cả long huyết cũng là như thế. Chúng ta lần này quả thật không chỉ là phát tài .

Diệp Âm Trúc hỏi:

- Vậy còn có hơn hai trăm năm mươi đầu cự long còn lại thì sao ? Bọn họ đều đang bị giam giữ?

An Nhã gật gật đầu nói :

- Đúng vậy, còn thừa hơn hai trăm năm mươi đầu cự long đều bị chúng ta bắt làm tù binh, hơn nữa trong đó có gần trăm đầu cự long đều là bị Ma tinh pháo lần đầu bắn rơi xuống đất, bây giờ bọn họ đều bị chúng ta lưu lại cấm chế trên người, tạm thời giam giữ bên trong núi. Ngươi yên tâm, tất cả ma pháp sư của tinh linh tộc đều dùng để duy trì phong ấn, hơn nữa các cự long này đều bị thương không nhẹ, nhất là mất đi năng lực phi hành, không thể nào trốn thoát .

©¨Vu G\ʏỀjX ©¨VI ¦9h ±n9 b∂H\ ros ¦}njX ¦9´ GÔh ĤŁ

- Tỷ tỷ làm việc thì đệ đương nhiên là yên tâm , chỉ là số cự long này chúng ta xử lý ra sao ? Nếu giết số tù binh cự long này thì đối với danh tiếng Cầm Thành chúng ta rất bất lợi, hơn nữa cũng biến chúng ta thành tử địch quan trọng của long tộc. Nhưng nếu không giết, giam giữ long tộc lại tiêu tốn chi phí rất nhiều, đối với chúng ta đều không có chỗ tốt, thẳng thắn mà nói, hôm nay Ly Sát đã khẩn cầu đệ, hy vọng đệ có thể thả ộc nhân của nàng, nhưng đệ không có đáp ứng, bắt được số cự long này là chiến lợi phẩm của cả Cầm Thành chúng ta . Nếu không có cách nào, thì cũng đành phải ……

Diệp Âm Trúc tay phải vung lên, làm ra thế chém đầu, tuy hai mắt hắn đã mất đi ánh sáng, nhưng tại giờ khắc này trên người hắn lại tản mát ra sát khí kinh người, ngay cả bốn đống lửa chung quanh chủ tịch thai đều bị yếu bớt, hắn còn không có đi vào Thái Huyền Cầm Tâm cảnh giới, vẫn là Tử Vi Cầm Tâm nhưng khi đã tu luyện tới đỉnh, hắn sẽ không tự dưng giết chóc, nhưng cũng tuyệt sẽ không từ tâm mà nương tay. Cảm nhận được sát khí trên người Âm Trúc, An Nhã cũng bị dọa nhảy dựng lên:

- Không được Âm Trúc, nếu làm như vậy sợ rằng Ly Sát thật sự muốn cùng ngươi liều mạng. Chẳng lẻ, ngươi không thấy còn có một cách hay hơn để giải quyết sao ? Đối với Cầm Thành chúng ta mà nói, đó mới là kết quả tốt nhất. Toàn thân Cự long tất nhiên là bảo bối, nhưng cự long chết đi vô luận như thế nào cũng không thể so sánh với cự long còn sống, bản thân bọn họ chính là kiệt tác của tạo hoá.

Diệp Âm Trúc sửng sốt một chút:

- Tỷ tỷ, tỷ không phải muốn nói cho đệ biết là sẽ hàng phục số cự long này đấy chứ. Việc này rất khó khăn, Long tộc cao ngạo như vậy, hơn nữa chúng ta đã giết quá nhiều tộc nhân của bọn họ nhiều, sợ rằng bọn họ rất khó hướng chúng ta mà thần phục. Nếu bọn họ làm như vậy, sau này trong Thất đại long thành sẽ không có chỗ cho bọn họ nữa đâu.

An Nhã bật cười, nói:

- Âm Trúc, ngươi rất thông minh cơ mà nhưng sao lại trở nên hồ đồ như vậy. Ngươi nghĩ lại xem, toàn bộ cự long trưởng thành trong long tộc tổng cộng có bao nhiêu, lần này bị tổn thất cùng với bị chúng ta bắt làm tù binh có bao nhiêu? Bây giờ số lượng cự long bị chúng ta bắt làm tù binh thì đại bộ phận đều là thượng vị long tộc, mặc dù số lượng so sánh với trưởng thành cự long của Thất đại long thành còn ít hơn một chút. Nhưng ta cũng không cần lo lắng nhiều, long vương các tộc dưới tình huống này thì tổng thể thực lực cũng không còn được bao nhiêu.

Nghe An Nhã nói xong, một loại cảm giác đặc biệt hiện ra trong lòng Diệp Âm Trúc:

- Tỷ tỷ, chẳng lẻ thật sự tỷ có biện pháp để cho đám thằn lằn to xác này thần phục Cầm Thành chúng ta sao ?

An Nhã hừ lạnh một tiếng, nói :

- Ngươi còn biết là đám thằn lằn to xác ấy nhìn bề ngoài thì rất cao quý. Không sai, long tộc là một cái chủng tộc cao ngạo, nhưng đồng thời long tộc cũng là một chủng tộc tự tư. Trên ngàn năm tánh mạng làm bọn hắn cơ hồ có thể xưng là bất tử, nhưng cũng đồng dạng làm bọn hắn có một tính đặc thù, chính là sợ chết. Đối diện với tử vong cùng với ngàn năm tánh mạng, long tộc bất luận là thượng vị cự long hay cự long bình thường, cũng không có một ngoại lệ là đều cảm thấy sự sợ hãi. Âm Trúc, bây giờ ngươi đã hiểu được chưa ?

Sợ chết ? Long tộc nguyên lai là sợ chết sao ? Đây là lần đầu tiên Diệp Âm Trúc nghe nói diều này, bất quá ngoại trừ hắn và Cầm Thành cùng Long tộc đánh nhau chí tử như vậy, thì trước kia có người nào dám làm như vậy đâu ?

An Nhã tiếp tục nói :

- Cái này mới chánh thức là đem đại lễ kết hôn cho ngươi. Ngươi có nói gì với Ly Sát hay không mà nha đầu kia cả ngày hôm nay đều ở tại nơi giam giữ tù binh. Theo người của chúng ta trông coi đám cự long báo lại cho ta biết thì ít nhất gần hai mươi đầu cự long của Ngân long tộc bị bắt làm tù binh đều tỏ vẻ muốn gặp Cầm Thành chúng ta để thần phục. Ngay cả Ngân long tộc xa hoa đều đã như vậy, ngươi cho rằng các long

tộc khác còn có thể phản kháng sao ? Vì mạng sống, cho dù là long tộc xa hoa cũng phải vứt bỏ đi tính tự tôn của mình, nếu không thì đầu bọn họ phải rơi xuống đất.

Đột nhiên nhận được tin này nhất thời khiến cho Diệp Âm Trúc rất là hưng phấn, hơn mười đầu Ngân long thần phục thì có ý nghĩa gì ? Có nghĩa là Cầm Thành có hơn mười di động siêu cấp ma tinh pháo. Có lẽ phạm vi Ngân long ma pháp công kích không xa bằng Toàn Phương Vị Ma Tinh pháo, nhưng lại hơn ở chổ là không cạn kiệt cùng với sử dụng ma pháp linh hoạt. Làm ma pháp long, thì Ngân long trong Long tộc có giá trị là cao nhất. Đối với điểm này Diệp Âm Trúc không nghi ngờ, hắn vạn lần không nghĩ đến mình cũng sở hữu hơn mười Ngân long .

- Thật tốt quá, thật là tốt nếu tù binh các long tộc khác cũng thần phục chúng ta, An Nhã tỷ tỷ, sợ rằng trên cả đại lục chỉ có chúng ta sẽ có một đoàn Long kỵ sĩ chính thức

An Nhã gật đầu, mỉm cười nói :

- Đúng như thế, buổi chiều hôm nay ta đã cùng Vị Minh trưởng lão thương lượng qua, từ trong các quân đoàn sẽ chọn lựa các chiến sĩ , nhất là những Đông Long chiến sĩ cùng với ma pháp sư đã chinh chiến ở Phật La, thông qua thi tuyển để tuyển ra cho Long kỵ sĩ quân đoàn thứ nhất của chúng ta. Lúc này đây, Cầm Thành chúng ta lại thêm một quân đoàn có thực lực mạnh mẻ, chỉ cần huấn luyện xong thì trong tương lai thực lực của tuyệt sẽ không thua Tử Thần Long Lang kỵ binh.

Nụ cười trên mặt Diệp Âm Trúc càng ngày càng rạng rỡ, hướng Tô Lạp nói:

- Tiểu Ngân Tệ của nàng cũng đã trưởng thành rồi, Long kỵ sĩ quân đoàn này đối với chúng ta mà nói cực kỳ trọng yếu, sẽ do nàng thống suất được không?

Năng lực lãnh đạo củaTô Lạp thì Diệp Âm Trúc đã từng biết , lúc trước nàng chỉ huy cường giả của Lam Địch Á Tư từng chống lại Diệp Âm Trúc khi đó cũng chỉ huy Tử Thần Long Lang kỵ sĩ đoàn gây ra nhiều tổn thất to lớn, nếu không do Tô Lạp hạ thủ lưu tình, thì Thất Quốc Thất Long bài vị chiến thắng bại chưa chắc được như vậy . Bất luận là thực lực hay tài chỉ huy thì Tô Lạp đều là một lựa chọn chính xác.

Khóe miệng toát ra một tia mỉm cười, Tô Lạp nhẹ giọng nói :

- Thiếp nghe chàng, bất quá thiếp sẽ không đi huấn luyện bọn họ. Hai mắt của chàng không thấy được nên thiếp cùng Hải Dương tỷ tỷ sẽ chiếu cố, huống chi mỗi ngày thiếp còn muốn nấu cơm cho chàng ăn nữa mà.

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói :

- Đó không phải vấn đề gì lớn. Hải Dương các nàng đã tạo thành mười hai nhạc phường thực lực càng ngày càng lớn mạnh. Sau này, long kỵ sĩ quân đoàn của nàng cũng giống họ, tạo thành cho Cầm Thành của ta lực chiến đấu cực mạnh.

An Nhã mỉm cười nói :

- Hôm nay là ngày vui của các ngươi, thôi chúng ta không nói chuyện này nữa. Nào, Âm Trúc, Tô Lạp, Hải Dương, ta kính các ngươi một chén, chúc các ngươi trọn đời bên nhau cho đến đầu bạc răng long.

Từ An Nhã bắt đầu, người kính tửu nối liền không dứt. Diệp Âm Trúc mặc dù trước kia cũng từng uống qua rượu, nhưng không như hôm nay, kiểu chúc này là lần đầu tiên gặp phải. Hôm nay có thể nói là một trong những ngày vui vẻ nhất trong cuộc đời của hắn, rốt cục nghênh cưới hai người yêu, rồi Vị Minh Thái thượng trưởng lão cùng An Nhã trợ giúp hắn hoàn thành các dân tộc dung hợp trong Cầm Thành, bất luận đối với Cầm Thành hay là đối với bản thân hắn, đều là một sự kiện quan trọng. Từ hôm nay trở đi hắn cùng Cầm Thành đồng thời chính thức phát triển đi lên.

Trước sự chúc mừng này, Diệp Âm Trúc cơ hồ không từ chối , bất luận là ai kính tửu, hắn cũng đều cạn chén, rồi dùng đấu khí bài xuất tửu khí, nhất thời hình thành cảnh ngàn chén không say. (noland: Chậc chậc lại 1 tên Đoàn Công tử tái thế nữa dzồi, sao mà mình hum mộ quá chừng). Bất quá, tràng khánh điển này nhân số rất nhiều, tinh lực con người cuối cùng có hạn, sáng sớm đại lượng tinh thần đã bị tiêu hao rất nhiều mặc dù cũng trải qua "Bồi nguyên tĩnh tâm khúc" cũng điều dưỡng khôi phục không ít, nhưng không có đạt tới trạng thái đỉnh như trước nên lúc này lại thông qua đấu khí mà bài xuất tửu khí càng về sau lại không thuận lợi nữa. Cảm giác mê muội không ngừng tăng mạnh, rượu cũng mang đến cảm giác hưng phấn

riêng nhưng lại khiến cho Diệp Âm Trúc không còn tỉnh táo nữa, không riêng gì hắn ngay cả Tô Lạp và Hải Dương cũng bị chúc rất nhiều rượu, hai nữ này cũng muốn giúp đỡ Diệp Âm Trúc một ít, nhưng về sau vợ chồng ba người cũng đều trở nên chuếnh choáng mơ hồ luôn.

- Âm Trúc, chúc mừng ngươi.

Một thanh âm nhu hòa vang lên. Diệp Âm Trúc miễn cưỡng ngưng tụ Thiên Nhân hợp nhất năng lực để cảm thụ, nhưng hắn phát hiện, men rượu đối với cảm giác ảnh hưởng phi thường lớn, cũng không cách nào tập trung tinh thần tiến vào cảnh giới Thiên Nhân hợp nhất, chỉ mơ hồ hỏi:

- Ngươi là ……

Thanh âm nhu hòa lại vang lên :

- Không nhớ rõ thì thôi , cạn , chúng ta uống cạn.

- Ha.

Diệp Âm Trúc cũng không có suy nghĩ nhiều, liền cạn ly, trước mặt hắn bây giờ chính là đệ nhất mỹ nữ của Mễ Lan ma vũ học viện, Hương Loan công chúa.

Khi đêm hội lửa này kết thúc không biết có bao nhiêu người uống rượu say nằm luôn trên đất ngủ, nếu mở mắt dậy mà hội còn chưa chấm dứt, thì đứng lên tiếp tục hát, mỗi người đều đắm chìm trong niềm hạnh phúc cùng vui sướng. Diệp Âm Trúc cũng không biết là ai đem mình trở về phòng , khi uống rượu mà đấu khí không còn khả năng bài xuất, mất đi Thiên nhân hợp nhất cảm ứng, hắn cùng người bình thường giống nhau, mơ mơ hồ hồ ngã trên giường.

Kết hôn , mình rốt cục cũng kết hôn . Hải Dương và Tô Lạp đâu ? Các nàng ở nơi nào?

Trong lòng vừa mới mọc lên ý niệm này, thì Diệp Âm Trúc đột nhiên cảm giác được bên người có một thân thể mềm mại đã nằm cạnh mình, bị men rượu bốc lên Diệp Âm Trúc trong lòng nhất thời xuất hiện nồng đậm yêu thương, bất luận bên người là Hải Dương hay Tô Lạp, cũng đều là người hắn yêu. Làn da hồng hào, thân thể mềm mại, bờ ngực mịn màng run rẩy , cả người Diệp Âm Trúc đều bị rượu xâm nhập, nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự mềm mại và mới mẻ nhưng lại có một cảm giác quen thuộc. Cuối cùng một tia linh trí cũng bị nét quen thuộc này bao phủ, khi thân thể mềm mại nọ run rẩy thì hắn toàn thân đã nóng rực gọi tên người yêu thương, mở cửa mà vào ……

Tất cả quần áo như mọc cánh mà bay tung ra, trong quá trình ân ái này, tình dục chi hỏa của Diệp Âm Trúc đề thăng tới cực điểm, đưa hắn từng bước từng bước tiến vào bến bờ của đê mê khoái lạc. Thân thể hắn vốn cường tráng, dưới tình huống dư thủ dư cầu, nhất thời làm cả phòng trong tràn ngập một mảnh xuân ý nồng đậm.

Thật lâu sau khi Diệp Âm Trúc trong lần đầu tiên phún xuất, ngay sau đó lại khôi phục cương ngạnh thì có một thanh âm kèm theo vài phần đau đớn,

- Ta, ta không được. Đổi người.

(1): Tam xoa: cái đinh ba, cái xiên có ba mũi nhọn do Thần Biển và Thần Britania cầm làm biểu tượng cho quyền lực ở trên biển.

_____***_____

Thân thể mềm mại ướt đẫm những giọt mồ hôi được một thân thể mới cũng mịn màng ướt át thay thế vào, người mới cũng không có gì tỉnh táo,trong miệng nhẹ giọng kêu tên Diệp Âm Trúc. Ngay cả Diệp Âm Trúc cũng không biết đêm nay điên cuồng tới lúc nào, khi hắn ôm thân thể ấm áp mềm mại chìm vào giấc ngủ say thì bên ngoài yên tĩnh như trước. Toàn thân ba trăm sáu mươi vạn lỗ chân lông đều mở ra, thư sảng tới cực điểm cho nên hắn ngủ cũng rất ngon. Không biết qua thời gian bao lâu, tiếng đập cửa đem Diệp Âm Trúc từ trong giấc ngủ bừng tỉnh, cảm giác ngủ này thật sự là thoải mái, chỉ là men rượu mang đến chút đau đầu, có chút khổ sở khi ngưng tụ khôi phục tinh thần lực, trong đầu cảm giác rõ ràng lại dần khôi phục.

- Là ai ?

Diệp Âm Trúc ôm lấy thân thể mềm mại trong ngực cất tiếng hỏi.

- Âm Trúc, đã là giữa trưa rồi, chàng và Hải Dương tỷ tỷ dậy ăn một chút gì đi.

Thanh âm Tô Lạp từ ngoài cửa truyền đến.

Hải Dương trong ngực Diệp Âm Trúc thoáng bỗng nhúc nhích nhưng lại ngủ sâu như trước. Tô Lạp bên ngoài sao ? Nàng đã dậy đi nấu ăn lúc nào vậy? Diệp Âm Trúc sờ tìm được áo khoác ngoài rồi dựa vào trí nhớ đi tới mở cửa. Hương thơm của thức ăn bay vào mũi khiến cho tinh thần Diệp Âm Trúc nhất thời sáng khoái, cảm động nói:

- Tô Lạp, sao nàng không ngủ thêm một chút, tối qua khổ cực như vậy ……

Tô Lạp trừng mắt nhìn hắn một cái, thấp giọng nói:

- Tối hôm qua khổ cực là chàng mới đúng. Buổi sáng hôm nay thiếp tỉnh dậy thì mơ hồ nghe được chàng bên này có động tĩnh. Đây là lần đầu tiên của Hải Dương tỷ tỷ mà chàng cũng không biết thương hoa tiếc ngọc một chút.

Nghe nàng nói xong, Diệp Âm Trúc không nhịn được bèn hỏi :

- Tối hôm qua không phải nàng ngủ lại đây sao ?

Tô Lạp đáp:

- Chàng không phải uống rượu nhiều quá nên hồ đồ hay sao. Thiếp và Hải Dương tỷ tỷ sao có thể cùng nhau đồng thời ngủ chung với chàng. Tối hôm qua chúng ta đều uống say, chính An Nhã tỷ tỷ đem thiếp về phòng, thiếp biết chàng và Hải Dương tỷ tỷ còn chưa có gì cho nên cả tối hôm qua đều dành cho hai người. Ai biết chàng uống nhiều rượu như vậy mà tối cũng không ngủ yên.

Diệp Âm Trúc lần đầu tiên cảm giác được mất đi thị giác là khổ sở như vậy, hơn nữa trong lòng hắn đột nhiên xuất hiện cảm giác quái dị. Tô Lạp nói nàng tối qua không có cùng mình ngủ chung. Nhưng mình

- Cầm Đế đại nhân, ngài mới kết hôn không lâu, sau tân hôn yến tốt nhất là ngài nên nghỉ ngơi một thời gian. Mấy năm nay, ngài đã vì Cầm Thành mà quá khổ cực rồi.

Diệp Âm Trúc lắc đầu, nói:

- Ý ta đã quyết, không bình định Thú nhân tộc, chúng ta sẽ không có cách nào dồn toàn bộ tinh lực vào kiến thiết Cầm Thành, cũng không cách nào cùng Pháp Lam đối kháng chính diện. Giải quyết được Thú nhân tộc tình thế của cả đại lục sẽ phát sinh thay đổi. Phát sinh này bất luận là đối với chúng ta hay là đối với Mễ Lan đế quốc mà nói đều trọng yếu như nhau, chúng ta nếu có thể giải quyết uy hiếp của thú nhân thì Cực Bắc Hoang Nguyên sẽ là nơi hỗ trợ lớn của Cầm Thành chúng ta. Sau này sẽ không cần cố kỵ ai, không có thú nhân uy hiếp, phương bắc quân đoàn tinh nhuệ nhất của Mễ Lan đế quốc cũng có thể được điều ra tiền tuyến, Mễ Lan chi thuẫn Mã Nhĩ Đế Ni Nguyên soái và Mễ Lan chi mâu Tây Đa Phu Nguyên soái song kiếm hợp bích, đến lúc đó, Lam Địch Á Tư sẽ không có cơ hội nào cả. Khi đó, bất luận phát sinh chuyện gì, chúng ta đều có thời gian phản ứng.

Áo Lợi Duy Lạp đứng bên cạnh nói :

- Từ góc độ chiến thuật chiến lược mà nhìn, Âm Trúc. ta vạn phần ủng hộ quyết định của ngươi , nhưng theo như lời trưởng lão, ngươi mới kết hôn. Bây giờ mà đi ra chiến trường, đối với ngươi mà nói thì thật sự là không công bình. Ngươi cũng là người, cũng phải nghỉ ngơi, vì Cầm Thành, ngươi đã cố gắng rất nhiều rồi.

Diệp Âm Trúc cười khổ nói:

- Đại ca, huynh nghĩ rằng ta nguyện ý tiến lên tuyến sao ? Ta cũng không muốn, nhưng mà không được, bây giờ phải cố gắng, vì chính là để được hưởng thụ trong tương lai. Khi chúng ta cố gắng làm cho đại lục có một ngày không còn chiến tranh thì lúc đó huynh muốn ta ra mặt cũng khó khăn đó.

Ngữ điệu của hắn có chút bông đùa nhất thời khiến cho hội nghị cao tầng lần này trở nên thoải mái hơn rất nhiều. Mọi người thấy khuyên bảo không có hiệu quả, chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, ý kiến của Diệp Âm Trúc tại Cầm Thành mặc dù không thể nói là chí cao vô thượng , nhưng làm đệ nhất cao thủ đầu tiên của Cầm Thành, một đời Cầm Đế, trừ phi là gặp tình huống đặc thù, nếu không tuyệt không ai đi ngược lại ý kiến của hắn.

An Nhã nói:

- Được rồi, Âm Trúc ngươi chuẩn bị đem quân đoàn nào của Cầm Thành chúng ta lên phương bắc?

Diệp Âm Trúc hiển nhiên sớm chuẩn bị chọn người đi Cực Bắc Hoang Nguyên trong lần này:

- Tứ đại thần thú đệ đều mang đi, còn có Tử Thần Long Lang kỵ sĩ đoàn, Bỉ mông cự thú quân đoàn. Giác ưng kỵ sĩ đoàn đệ mang đi hai ngàn, Thú nhân tộc cũng có lực lượng không quân, nên phải đề phòng. Đồng thời, Mai Lan Trúc Cúc tứ đại quân đoàn đệ toàn bộ mang đi, còn có kỵ sĩ đoàn. Tổng cộng bảy vạn người, về phần Đức Lỗ Y lần này không mang theo, dựa theo kế hoạch để cho Đức Lỗ Y và tân Đức Lỗ Y chiến sĩ cùng một chỗ phối hợp tu luyện, thuận tiện lưu lại phòng thủ Cầm Thành.

Tô Lạp nhịn không được nói:

- Thiếp và Hải Dương tỷ tỷ cùng cự long kỵ sĩ đoàn đâu ?

Diệp Âm Trúc nói:

- Các nàng cũng lưu lại phòng thủ Cầm Thành. Có cự long kỵ sĩ đoàn phụ trợ chúng ta với Toàn Phương Vị Ma Tinh pháo, thì bầu trời Cầm Thành cho dù đối mặt với Pháp Lam cũng có thể cầm cự. Ta mang đi nhiều quân đoàn như vậy, số lưu lại cũng đủ phòng ngự, bởi vì pháo đài Lôi Thần Chi Chùy có tính đặc thù nên các quân đoàn ma pháp sư cũng đều lưu lại, còn có các quân đoàn cương phối như cự long và kỵ sĩ đều đồng thời lưu thủ Cầm Thành.

Hải Dương nói:

- Âm Trúc, cự long kỵ sĩ đoàn lưu lại thủ hộ, thiếp không có ý kiến. Nhưng chàng phải dẫn thiếp và Tô Lạp cùng đi đi, bọn thiếp sẽ không gây cho chàng phiền toái đâu.

Diệp Âm Trúc nhíu mày, hắn làm sao không muốn đem Hải Dương và Tô Lạp cùng đi, nhưng là thống soái cao nhất, hắn không thể bởi vì tình cảm cá nhân mà để cho người ta đàm tiếu. Hải Dương nói xong khiến cho những người khác cũng hưởng ứng, Vị Minh nói:

- Cầm Đế đại nhân, ngài nên đem hai vị phu nhân cùng đi. Mười hai nhạc phường có thể khiến cho thần âm ma pháp của ngài phát huy đến trình độ lớn nhất, ngài bây giờ mất đi thị lực, có hai vị phu nhân bên người chiếu cố, chúng ta cũng có thể yên tâm một ít.

Mọi người đều gật đầu tán đồng, dưới sự thống nhất của mọi người, Diệp Âm Trúc đành phải đáp ứng yêu cầu của Hải Dương và Tô Lạp, đương nhiên mười hai nhạc phường cưỡi Ngân long cũng rời khỏi Cầm Thành.

Không mang cự long tới chiến trường, là do Diệp Âm Trúc trải qua một thời gian suy nghĩ, lần này Cầm Thành điều khiển đại quân đi tới Cực Bắc Hoang Nguyên, không hy vọng thấy cục diện đem hết thực lực cùng đối phương đối chọi. Ở Cực Bắc Hoang Nguyên, thú nhân tam đại pháo đài đã kinh qua hơn nhiều năm, không phải nói công phá là có thể công phá . Huống chi, thú nhân có số lượng đông đảo, cơ hồ mỗi một thú nhân bình thường cũng có thể làm chiến sĩ. Muốn chinh phục Cực Bắc Hoang Nguyên toàn bộ , tuyệt không phải một năm hai năm là có thể hoàn thành.

Tứ đại thần thú mới là vương bài hành động lần này, Diệp Âm Trúc chủ yếu chính là muốn mượn hiệu ứng đồ đằng của bọn họ, mà cự long thủy chung đều là thiên địch của Thú nhân tộc, nếu trong quân của Cầm Thành xuất hiện cự long, tất nhiên sẽ khiến cho ảnh hưởng của tứ đại thần thú giảm đi, đối với Tử sau này thống trị Thú nhân tộc cũng thập phần bất lợi. Cho nên Diệp Âm Trúc mới hạ lệnh tất cả mọi người để cự long lưu lại. Ngay cả kỵ sĩ đoàn cũng chỉ là đem trọng trang giáp kỵ sĩ bình thường đi tới Thú nhân tộc. Nghe Diệp Âm Trúc an bài xong, Áo Lợi Duy Lạp nhịn không được nói:

- Âm Trúc, mang đi nhiều cường chiến quân đoàn như vậy, sẽ ảnh hưởng lớn tới khả năng phòng ngự của Cầm Thành, một khi Pháp Lam thật sự hướng Cầm Thành tuyên chiến, chúng ta lui lại không kịp .

Diệp Âm Trúc nói:

- Vấn đề này ta cũng cẩn thận suy nghĩ rồi, ta và An Nhã tỷ tỷ đã thương lượng, bên trong Cầm Thành ma tinh pháo số lượng cần gia tăng, sau trận chiến với Long tộc đã có được nhiều cao cấp tinh hạch, hơn nữa chúng ta cũng đem từ Phật La Quốc trở về. Có thể duy trì càng nhiều ma tinh pháo phát uy, lần này ma tinh pháo chủ yếu tập trung tại trên tường thành phía Mễ Lan đế quốc , đồng thời chiếu cố phòng ngự không trung và mặt đất. Hơn nữa với Địa tinh tê liệt giả có viễn trình công kích cường lực và vũ khí phá ma tiễn, cùng với cung thủ viễn trình quân đoàn và chiến sĩ các tộc, lực phòng ngự cũng khả quan. Dù sao, khi Pháp Lam đến công kích thì chúng ta chủ yếu chính là kiên thủ. Bộ binh quân đoàn phát huy thực lực có thể chậm lại, cho nên ta đem ma pháp sư lưu lại, đồng thời Pháp Lam nếu thật sự đến công kích, ta sẽ thông qua truyền tống ma pháp trận trước tiên đem các chiến sĩ xó thực lực cực mạnh truyền tống trở về, với ma pháp lực hiện giờ ta chắc trong một canh giờ có thể đem quân đoàn chủ chiến như Bỉ mông cự thú quân đoàn, Tử Thần Long Lang kỵ sĩ đoàn, mười hai nhạc phường và nhóm chiến đấu trọng yếu mang về Cầm Thành. Đương nhiên, cái này cũng chỉ là phỏng chừng.

Áo Lợi Duy Lạp nói:

- Âm Trúc, ngươi không nên xem nhẹ Mai Lan Trúc Cúc tứ đại bộ binh chiến quân đoàn chúng ta, căn cứ theo phỏng đoán của ta bây giờ tứ đại quân đoàn cơ hồ mỗi người đều có thể sử dụng đấu khí, cái này chính là một chi hoàn toàn do chiến sĩ chính thức tạo thành quân đoàn. Cũng có thể nói là ngoại trừ Pháp Lam thì không có một quân đoàn nào mà tất cả mọi người đều có thể sử dụng đấu khí, hơn nữa bọn họ am hiểu Đông Long vũ kỹ, tại chiến trường đủ để chống lại các binh chủng trên mặt đất.

Diệp Âm Trúc nói:

- Không có biện pháp nào nữa, truyền tống ma pháp trận một lần nhiều nhất chỉ có thể truyền tống một trăm người, tứ đại quân đoàn cùng kỵ sĩ đoàn gần bảy vạn người, trong một thời gian ngắn không có khả năng toàn bộ đi về. Nhưng vì bình định phương bắc, chúng ta phải mạo hiểm. Pháp Lam lúc nào sẽ đến chúng ta không ai biết được, nhưng chúng ta không thể chờ đợi được.

Ngay lúc này thì một thanh âm tràn ngập hưng phấn từ bên ngoài phòng hội nghị vang lên:

- Ai nói không thể đại lượng truyện tống ?

Nghe thanh âm ồn ào như vậy Vị Minh Thái thượng trưởng lão không nhịn được nhíu nhíu mày, dù sao nơi này chính là hội nghị cấp cao của Cầm Thành:

- Người phương nào lớn tiếng la lối đó ?

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:

- Trưởng lão đừng tức giận, là Cổ Lỗ trưởng lão của Địa tinh bộ lạc tới, xem ra vị trường giả duệ trí này lại mang cho chúng ta một chút kinh ngạc đây.

Quả nhiên, Cổ Lỗ trưởng lão từ bên ngoài ầm ầm chạy tiến đến, là Địa tinh bộ lạc đệ nhất nhân, chiến sĩ bảo vệ bên ngoài tự nhiên sẽ không ngăn trở lão. Bình thường thì vị Cổ Lỗ trưởng lão này và Ải nhân tộc Lỗ Đặc Tư tộc trưởng giống nhau, rất ít tham gia hội nghị Cầm Thành, chức trách chủ yếu của bọn họ đều là kiến thiết Cầm Thành, lúc này Cổ Lỗ đột nhiên xuất hiện, làm mọi người kinh ngạc không ít.

Cổ Lỗ vừa vào phòng hội nghị liền cười ha hả:

- Quả nhiên, là Cầm Đế đại nhân hiểu rõ ta nhất. Cầm Đế đại nhân, ta tới đây để báo tin tức tốt, đồng thời cũng là xin của ngài một ít bảo bối.

Diệp Âm Trúc sửng sốt, nói:

- Trưởng lão, chuyện gì làm cho ngài cao hứng như vậy, xem ra Địa tinh thực nghiệm thất hẳn là lại có tân phẩm xuất hiện rồi à?

©¨Uu G\ʏỀjX ©¨UI iX_Ŀj Gƶ« gÊ_ i\Đ§ Gʍ9 Ĥŋ9 ¦_j\ ¦\ʒH iX_Ńh ¦\Đ§

- Đúng vậy, gần đây chúng ta và vài vị trưởng lão Ải nhân tộc đã nghiên cứu và thí nghiệm hai hạng mục. Ta dám khẳng định hai hạng mục này đối với Cầm Đế đại nhân có rất nhiều lợi ích, nhất là trong khi đối phó với thú nhân.

- Sao ? Cổ Lỗ trưởng lão nói nhanh lên,rốt cuộc là nghiên cứu được những gì ?

Lòng hiếu kỳ của Diệp Âm Trúc đã bị vị trưởng lão này khơi dậy.

Cổ Lỗ trường lão nói :

- Hai hạng mục nghiên cứu này phân biệt là truyền tống trận và Địa tinh khí cầu. Nghe tên thì các vị đã có thể đoán được một chút.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, đều không khỏi kinh ngạc, quả thật, từ tên của nó là có thể cảm giác được này hai hạng mục nghiên cứu rất vĩ đại, nhất là người từng đã thấy qua phác thảo của Địa tinh khí cầu - Diệp Âm Trúc và An Nhã-, bọn họ đều biết cái loại phi hành dùng khí này chế tạo ra là có thể chở người phi hành, nếu dùng để đánh lén là lựa chọn tốt nhất. Thú nhân tộc có thể nói không có X nÊ t % đã

Tu vi hắn vô cùng thâm hậu, lại thế cửu đỉnh lên trấn áp, dù là Diệp Húc cũng không thể chiêu đi hồn phách thần thức hắn ta, phản kích lại, lập tức phá vỡ công kích của Chiêu Hồn Phiên.

"Hạ Tường Đường, ngươi mới tìm chết!"

Bảo Nguyên Đại Thiền sư cuối cùng cũng khôi phục thân thể, liên tục bị người đánh nát thân thể, dù là cường giả Tam Bất Diệt cảnh thân thể bất diệt, cũng sẽ tổn hao rất nhiều nguyên khí.

Tuy gọi là lão quái vật Tam Bất Diệt cảnh, thân thể bất diệt, nguyên thần bất diệt, Thiên Địa Pháp Tướng bất diệt, nhưng liên tục khôi phục thân thể, nguyên thần cùng Thiên Địa Pháp Tướng nhiều lần cũng sẽ làm cho tu vi cảnh giới của bọn họ hạ xuống, thực lực một lần lại không bằng một lần.

Nhất là thân thể, tái tạo lại thân thể sau khi bị đánh nát sẽ khiến sức chống đỡ của thân thể lão quái vật Tam Bất Diệt cảnh không lớn được như xưa. Mỗi một lần khôi phục cần phải tu luyện không biết bao lâu mới có thể trở lại được trạng thái toàn thịnh.

Bảo Nguyên cùng âm hồn Nhân hoàng chiến đấu, liên tục bị đánh cho thân thể vỡ nát, nguyên thần dập nát, Thiên Địa Pháp Tướng bị hao tổn, bằng không cũng sẽ không rơi vào tình cảnh này, thậm chí bị những tên cường giả nhỏ hơn một bối phận như Thạch Tinh Hải, Chuyển Luân Tiểu Thánh Vương đánh lén thành công.

Hiện giờ thân thể lão bị đánh nát hai lần liên tục, nhất là lần cuối cùng, Hạ Tường Đường lão quái vật Tam Bất Diệt cảnh kia ra tay, càng làm thương đến nguyên thần và Thiên Địa Pháp Tướng của lão, khiến tu vi thực lực của lão tiếp tục rơi xuống, hiện giờ chỉ còn lại có tu vi Địa Tương kỳ, phải khổ tu không biết bao lâu mới khôi phục lại, trong tâm giận dữ đến cực điểm.

Quan trọng hơn nữa là, thân thể Nhân hoàng của lão bị phá, mặc dù là loại công pháp dũng mãnh như Cửu Chuyển Nguyên Công cũng không thể ở trong thời gian ngắn khiến kim thân của lão khôi phục đến trạng thái bát chuyển đỉnh phong.

"Hạ Tường Đường, chết cho Phật gia!"

Bảo Nguyên Đại Thiền sư một quyền đánh ra, Phật quang đại phóng, tuy rằng tu vi lão rơi xuống Tam Tương cảnh Thiên Tương kỳ, nhưng có tầng tầng Công Đức Kim Luân gia trì, khiến lão vẫn giữ được lực công kích của thân thể Nhân hoàng, chỉ thấy một quyền này rơi vào người Hạ Tường Đường, lập tức đánh vỡ thân thể bất diệt của hắn, nổ tan tành!

Coong!

Bảo Nguyên Đại Thiền sư một quyền đánh ra, nện thật mạnh lên trên Cửu đỉnh trấn Thần Châu, lập tức đánh tan đại đỉnh, chia ra làm chín.

Hạ Tường Đường phẫn nộ dị thường, nếu không phải vừa rồi hắn đem toàn bộ tu vi đều trấn áp Chiêu Hồn Phiên, lấy thực lực hiện giờ của Bảo Nguyên Đại Thiền sư, căn bản không thể đắc thủ, khiến hắn bị thương nặng như vậy!

Hắn bất chấp nhìn ai đánh lén, vội vàng triệu hồi cửu đỉnh, tái tạo lại thân thể, lại đúng lúc nào, chỉ thấy trên không trung một tia sét màu đen xẹt xuống, lướt qua cổ của Thiên Địa Pháp Tướng của hắn ta!

Răng rắc!

Chuôi ma đao đen sì này từ trên cao gào thét đánh xuống, một đao xẹt qua, lập tức bổ ra cổ Thiên Địa Pháp Tướng của Hạ Tường Đường!

Hạ Tường Đường thầm nghĩ không xong rồi, chỉ thấy Bảo Nguyên Đại Thiền sư tiến nhanh đến, một quyền đánh lên nửa thân dưới của Thiên Địa Pháp Tướng của hắn, đánh cho nổ tung!

"Sao lại có thể như vậy?"

Hạ Tường Đường hoàn toàn bối rối, hắn vốn định làm một con chim sẻ, đem Bảo Nguyên Đại Thiền sư con ve này và cả đám bọ ngựa liên quan cùng luyện hóa chết, khiến cho thực lực tu vi của mình tiến thêm bước nữa, lại không ngờ rằng chim sẻ không chỉ có một, mà bản thân mình lại biến thành một con bọ ngựa trong miệng chim sẻ!

Hắn vẫn chưa tu luyện đến trình độ Thiên Địa Pháp Tướng bất diệt, nếu Thiên Địa Pháp Tướng hoàn toàn bị phá hủy thì sẽ không thể khôi phục lại nữa, chỉ còn một con đường chết!

Hắn cũng không dám ngừng lại, vội vàng dùng một chút tu vi còn sót lại, nguyên thần bọc lấy đầu pháp tướng phóng lên cao, chỉ thấy cửu đỉnh keng keng rung động, hợp lại làm một, bao trùm hết nguyên thần và đầu Thiên Địa Pháp Tướng của hắn vào trong, xông thẳng ra ngoài.

"Hạ lão tiên sinh, ông còn muốn đi sao?"

Một bàn tay to đột nhiên xuất hiện, một chưởng đánh mạnh lên cửu đỉnh hợp nhất, lập tức đánh cho chín cái đại đỉnh bị tách ra, Diệp Húc nhập chủ thân thể Liệt Hỏa Minh Tôn, một bước bước ra, thân thể Nhân hoàng ép cho hư không tấc tấc nứt ra.

"Liệt Hỏa Minh Tôn, hóa ra là ngươi!"

Từ trong một khẩu đại đỉnh truyền đến tiếng rống giận phẫn nộ tới cực điểm của Hạ Tường Đường, như vậy giờ phút này vị tuyệt thế cường giả Hạ gia này lửa giận ngập trời, tức đến mức không thể nhẫn nhịn nữa.

"Hạ lão tiên sinh, lệnh huynh Hạ Trung Đường đã bị ta xử lý, ngươi cũng đi cùng lão ta đi, miễn cho lão ta cô đơn trên con đường Hoàng Tuyền!"

Diệp Húc cười to, tám cánh tay đều xuất hiện, những vòng U Thiên Thần Giới từ từ dâng lên, chộp tới cửu đỉnh, định phong ấn tất cả cửu đỉnh lại.

Vù!

Một khẩu đại đỉnh trong đó, hơn mười vạn tên phân thân Hạ Tường Đường đều phóng lên cao, bay đi bốn phương tám hướng.

Diệp Húc khẽ a một tiếng, đột nhiên biết đây là thần niệm hóa thân của Hạ Tường Đường. Hạ Tường Đường mượn hóa thân bay ra, nguyên thần và Thiên Địa Pháp Tướng còn sót lại tất nhiên ẩn nấp trong đám hóa thân đó, mượn cơ hội bỏ chạy.

"Còn muốn chạy?"

Diệp Húc thúc dục U Thiên Thần Vương Độ Ách ấn, từng tòa U Thiên Thần Giới nhanh chóng khuếch trương ra bên ngoài, trong chớp mắt bao phủ hơn ngàn dặm, bắt được hàng ngàn âm hồn của Hạ Tường Đường, phong ấn bên trong Độ Ách ấn.

Đám người Thạch Tinh Hải, Chuyển Luân Tiểu Thánh Vương thấy thế, kinh hãi muốn chết, vội vàng thả người dựng lên, đều thi triển thủ đoạn thoát khỏi nơi này.

"Ở nơi nào lại chạy đến một vị Đại Minh Tôn Vương? Dũng mãnh, thật quá dũng mãnh!"

U Thiên Thần Giới càng lúc càng nhỏ, Diệp Húc tay nâng Độ Ách ấn, lòng bàn tay của tám cánh tay giống như nâng lên những vầng trăng sáng, sặc sỡ lóa mắt. Hắn cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy bên trong U Thiên Thần Vương Độ Ách ấn, vô số Hạ Tường Đường đều nổ tung, hóa thành từng dòng thần niệm, trừ những thứ đó ra, còn có hơn một ngàn âm hồn, khi còn sống đều là cường giả Tam Bất Diệt cảnh, thực lực cực kỳ hùng mạnh, có thể sánh ngang cao thủ vu đạo Tam Tương cảnh.

Thậm chí, trong U Thiên Thần Vương Độ Ách ấn của hắn còn phong ấn hơn mười tên bí mật ẩn nấp gần đó, nhân cơ hội đánh lén Bảo Nguyên, những người này chưa kịp chạy trốn, đã bị hắn lấy U Thiên Thần Vương Độ Ách ấn phong ấn trong lòng bàn tay.

"Lão già Hạ Tường Đường kia vẫn chạy thoát! Đáng chết, thật sự đáng chết!"

Trong tâm Diệp Húc không nhịn được dâng lên từng dòng khí hung bạo, phá tan Thập Phương U Minh của Ma La Dư, bên trong thiên địa do khí thế hắn hình thành, những con cự thú viễn cổ ngửa mặt lên trời gầm rú, chấn triệt thiên địa, vang tận mây xanh.

Sát cơ của hắn phát tác, lòng bàn tay phát lực, răng rắc răng rắc, bóp nát từng cái U Thiên Thần Vương Độ Ách ấn, những âm hồn bị phong ấn trong ấn đều nổ tung, hóa thành cuồn cuộn tinh khí.

Mười mấy tên Ma tộc cùng cường giả khác đều không chạy ra được khỏi vận hạn, thân thể và nguyên thần thậm chí cả pháp tướng đều nổ tung, bị bàn tay Diệp Húc bóp nát, hóa thành những đám sương máu!

Trong chớp mắt, Diệp Húc nhập chủ Liệt Hỏa Minh Tôn, khuôn mặt dữ tợn đến đáng sợ, bốn khuôn mặt đều mở miệng gầm lên, chỉ thấy những dòng huyết khí và tinh khí phóng lên cao, cuồn cuộn rót vào trong cửu đỉnh của hắn.

Diệp Húc sát khí ngút trời, trong lòng có một loại kích động khát máu không thể ngăn chặn, giết chết nhiều người và âm hồn như vậy lại khiến cho tâm ma của hắn rục rịch!

"Bàn Vương Khai Thiên Kinh, mày còn muốn khống chế ta ư?"

Diệp Húc cả kinh, vội vàng tĩnh tâm lại, Thập Phương U Minh thế giới tản ra những dòng khí âm hàn, chảy vào bên trong thế giới của hắn, khiến cho những con cự thú viên cổ kia an tĩnh lại.

Diệp Húc không khỏi thầm nhủ một tiếng may mắn. Hiện giờ hắn nhập chủ thân thể Liệt Hỏa Minh Tôn, nếu nhập ma lúc này, lấy lực phá hoại khủng bố kia của Liệt Hỏa Minh Tôn, hậu quả thật khó có thể chịu được, chỉ sợ sẽ khiến cho một cái thế giới đều lâm vào trong biển lửa, không biết bao nhiêu người sẽ bị hắn giết chết!

"Nhập chủ thân thể Liệt Hỏa Minh Tôn thật vô cùng hung hiểm! Khiếm khuyết của Bàn Vương Khai Thiên Kinh, cần phải trừ bỏ càng sớm càng tốt, nếu không tu vi của ta càng cao, thực lực càng mạnh, hậu quả khi nhập ma tạo thành lại càng lớn…"

Diệp Húc thu thân thể Liệt Hỏa Minh Tôn lại, hắn lo lắng rằng mình bất cứ lúc nào cũng sẽ phá vỡ Thập Phương U Minh của Ma La Dư, nhập ma hóa thành Sát thần, bởi vậy thân thể của Liệt Hỏa Minh Tôn này không nên động đến, tốt nhất là không nên dùng.

Diệp Húc ngẩng đầu nhìn hướng Ma La Dư, chỉ thấy Ma La Dư nghịch chuyển ma đao, chém đến Bảo

Lưng Cách Lạp Tây Tư cực kỳ rộng lớn, thân thể khổng lồ của hắn lao nhanh về phía trước, bản thân hắn vẽ nên một đường thẳng trên bức màn phong cảnh. May là lúc này là chiến tranh nên phần lớn bá tánh bình dân Mễ Lan đế quốc tụ tập tại các thành thị gần nhất nên dọc theo đường đi rất ít khi gặp, nếu không trong Cầm Thành đại quân này lại có Chiến Tranh Cự Thú, lại có Bỉ mông cự thú hành quân cũng đủ để rung động Mễ Lan. Áo Lợi Duy Lạp lúc này cũng không ở trên không trung để huy giác ưng kỵ sĩ, để cho giác ưng bay trên bầu trời, hắn lại ở bên cạnh Diệp Âm Trúc.

- Đại ca, ngươi nói đi , bây giờ tình hình phương bắc cụ thể như thế nào.

Từ chiến tranh bắt đầu, Diệp Âm Trúc đối với tình hình Thú nhân tộc bên kia không nắm rõ mấy, có Mễ Lan chi thuẫn Mã Nhĩ Đế Ni Nguyên soái tọa trấn phương Bắc, hình thành thế trận thiết tác hoành giang. Phòng ngự nghiêm mật như vậy, nơi này cũng không cần lưu tâm lắm. Phương bắc quân đoàn của Mễ Lan đế quốc binh lực vượt qua hơn sáu mươi vạn, hơn nữa hậu cần, bổ cấp, dự bị gần trăm vạn người gần biên cương, có thể thấy được Mễ Lan đế quốc coi trọng Thú nhân tộc đến mức nào.

Kỳ thật, Mễ lan đế quốc cũng không được thối lui, nếu Mễ lan đế quốc bị công phá ở biên giới phía Nam, phần lớn lãnh thổ bị Lam Địch Á Tư đế quốc xâm chiếm, thì cũng chỉ là nội chiến của loài người mà thôi. Lam Địch Á Tư cho dù có dã tâm cũng không có khả năng đối với bá tánh bình dân Mễ lan làm cái gì quá đáng, Mễ Lan đế quốc là quốc gia có nhân số khổng lồ, Lam Địch Á Tư và các nước khác chẳng qua chỉ có thể hàng phục các dạng bá tánh bình dân, quý tộc mà thôi. Nhưng nếu Mễ Lan đế quốc bị công phá biên giới phía bắc, tình thế hoàn toàn trái ngược. Không đồng loại thì tâm cũng bất đồng, thú nhân rất cuồng bạo và thích giết chóc, một khi xâm nhập các quốc gia loài người với quy mô lớn, thì tai kiếp quả thật đã tới. Thú nhân chỉ biết cướp bóc và hủy diệt, bọn họ chỉ muốn lấy các loại tài nguyên quý giá của các quốc gia nhân loại mang về Cực Bắc Hoang Nguyên, tới khi đó cả Mễ Lan đế quốc sợ rằng đều lâm vào cảnh sinh linh đồ thán.

Cho nên, đúng như Lam Địch Á Tư đế quốc phán đoán, Mễ Lan đế quốc đã đem Phương Bắc quân đoàn có sức chiến đấu mạnh phòng thủ phía bắc, hơn nữa tập trung đại lượng quân dự bị và bổ cấp vật tư, ngăn cản Thú nhân tộc tiến công. Từ khi chiến tranh bắt đầu đến bây giờ, tuy tình hình biên giới phía bắc ổn định, nhưng Mễ Lan cũng chưa từng rút bất cứ quân đoàn nào đến mặt trận bên kia.Áo Lợi Duy Lạp trầm ngâm một lát sau, nói:

- Trước mắt phương bắc quân đoàn của đế quốc chủ yếu đối mặt với địch nhân là hai đại bộ lạc của Thú nhân tộc, chính là pháo đài Lôi Thần Chuỳ do Lôi Thần bộ lạc và cùng với Phật La quốc đối kháng là Chiến Thần bộ lạc, hai đại bộ lạc thú nhân này tụ tập tại phía Bắc đế quốc số lượng đạt tới hơn trăm vạn, cơ hồ đều là binh chủng chủ chiến của Thú nhân tộc. Trong đó, Bỉ mông cự thú số lượng vượt qua ba trăm đầu, kể cả gần hai mươi đầu hoàng kim Bỉ mông, có thể nói là tất cả số lượng của hai bộ lạc, may là Bỉ mông cự thú không cách nào phi hành, nếu không, với ba trăm đầu Bỉ mông này sẽ mang đến cho chúng ta phiền toái rất lớn.

Tử cau mày, nói :

-Bỉ mông số lượng cũng chỉ có ít như vậy hay sao ? Trong trí nhớ của ta thì thời kỳ toàn thịnh số lượng Bỉ mông nhất tộc so với long tộc nhiều gấp hai lần, chỉ có như vậy chúng ta mới có thể cùng chống lại ma pháp của Long tộc.

Áo Lợi Duy Lạp nói :

- Tình huống cụ thể ta cũng không rõ mấy, bất quá, ta nghe gia gia nói, tại Cực Bắc Hoang Nguyên không phải tất cả Bỉ mông cự thú đều nghe lệnh của tam đại bộ lạc. Ngoại trừ tam đại bộ lạc còn có một số ở sâu trong Cực Bắc Hoang Nguyên tạo thành các bộ lạc nhỏ, bọn họ có Bỉ mông cự thú ủng hộ. Tuy số lượng có ít một chút nhưng Bỉ mông cự thú cũng giống loài người chúng ta,thích độc hành bọn họ không thích bị ước thúc, bên trong Cực Bắc Hoang Nguyên tìm kiếm thực vật, tự hành sinh tồn tu luyện , nghe nói Bỉ mông cự thú một mình sinh tồn đều là Bỉ mông cường giả, tối thiểu cũng là cấp bậc Bạch Ngân Bỉ mông.

Sắc mặt Tử dãn ra vài phần:

- Ra là như vậy, xem ra cũng không phải tất cả tộc nhân cần dựa vào bộ lạc mới có thể sinh tồn, sống một mình kiên trì giữ vững tôn nghiêm của Bỉ mông, thì độc hành Bỉ mông cường đại cũng có thể có được.

Áo Lợi Duy Lạp khóe miệng toát ra một tia mỉm cười:

- Bất quá, bây giờ Bỉ mông cự thú sợ rằng có chút phiền toái , từ lần trước chúng ta cùng Phật La quốc phát sinh chiến tranh, gia gia cũng bắt đầu đưa tin xuất hiện của tứ đại thần thú, nhất là Tử Tinh Bỉ mông xuất hiện lặng lẽ truyền tới đến thú nhân của tam đại bộ lạc, đối với tam đại bộ lạc sinh ra tác dụng nhất định. Có thể làm thống trị giả có chút khủng hoảng, nửa năm sau này chiến đấu, đều không có thấy Bỉ mông cự thú quân đoàn tái xuất hiện, không có đội ngũ lục chiến vô địch này, chúng ta ở phương bắc chống đỡ Thú nhân tộc cũng dễ dàng hơn nhiều.

Diệp Âm Trúc âm thầm cùng Tử trao đổi một chút, bọn họ đều nhớ kỹ lúc trước tại pháo đài Lôi Thần Chuỳ gặp được anh ruột của Tử, Hoàng Kim Bỉ Mông vương Tang Thác Tư , lúc trước bày ra nhất chiêu ám kỳ, rốt cục cũng có thể sử dụng .

- Đại ca, ngươi nói tiếp xem hai đại bộ lạc thú nhân sẽ lấy tộc nào làm quân đoàn chủ chiến?

Diệp Âm Trúc hỏi tới.

Áo Lợi Duy Lạp nói :

- Hai đại bộ lạc lấy Lôi Thần bộ lạc là chính, bọn họ đều luân phiên bảo vệ pháo đài Lôi Thần Chuỳ, trong đó chủ chiến quân đoàn kể cả số lượng nhiều nhất là Lang kỵ binh, ước chừng chiếm một phần ba trong sức chiến đấu. Lang kỵ binh chẳng những tốc độ cực kỳ nhanh, sức bền phi thường tốt , hơn nữa số lượng đông đảo. Hơn nhiều năm trước Lang kỵ binh của Thú nhân tộc được tôn xưng là Đại Lục Đệ Nhất Khinh Kỵ Binh, còn lại đều là binh chủng cường chiếm, trong đó để cho chúng ta đau đầu chính là hai đại quân đoàn Lôi Ưng và Sư Thứu, hai đại quân đoàn này có số lượng hơn hai vạn, bọn họ cơ hồ chiếm lĩnh không trung, nếu không phải chúng ta có đại lượng ma pháp sư giữ thành thì phi hành thú nhân đã sớm công vào trong thành. Nói đến việc này ta không thể không nói công tích của ngươi lúc trước, vốn chúng ta còn có năm trăm Ưng Chuẩn Long kỵ binh, dựa vào năng lực tác chiến đơn độc cường hãn, có thể cùng đối phương tại không trung chống lại một chút, từ khi Ưng Chuẩn Long kỵ binh này bị tổn thất trên tay ngươi, chúng ta đại bộ phận thời gian chỉ có thể bị bao vây một cách bị động.

Diệp Âm Trúc cười hắc hắc, nói:

- Việc này cũng không thể trách ta, lúc trước nếu không có ta dạo một khúc “Bạo long”, Mễ Lan đã bị Thú nhân tộc đánh lén, còn không biết phải tổn thất bao nhiêu nữa đây.

©¨£u G\yỀjX ©¨£I ?_j\ p\à§ ?ÂH GyỀjXu

- Ngươi không biết rằng gia gia đã từng nhận xét long kỵ binh có thể nói là vương bài trong vương bài của Phương Bắc quân đoàn chúng ta. Thôi, không nói về vấn đề này nữa. Trong các quân đoàn chủ lực của Thú nhân tộc, trọng yếu nhất và cũng có sức chiến đấu cực mạnh là Sư nhân, Hổ nhân và Hùng nhân. Ba quân đoàn này lần lượt thuộc về Lôi thần bộ lạc, Chiến thần bộ lạc và Sở La Môn hoàng tộc. Lực chiến đấu cực kỳ cường hãn, nhất là Lôi thần bộ lạc với năm vạn sư nhân tạo thành Hoàng kim quân đoàn, dũng mãnh vô cùng. Sức chiến đấu không hề kém só với Long kỵ binh của chúng ta, hơn nữa số lượng lại nhiều. Bạch Hổ quân đoàn của Chiến thần bộ lạc, thực lực của không kém bao nhiêu, chỉ kém chút ít so với Hoàng kim quân đoàn. Đây là hai đại quân đoàn cùng với Bạo Hùng quân đoàn của Sở La Môn bộ lạc được xưng tụng là Tam đại hoàng gia quân đoàn của Thú nhân tộc.

Nghe Áo Lợi Duy Lạp nói xong, Tử bĩu môi ra vẻ khinh thường:

- Bọn họ mà là hoàng gia cái gì, chẳng qua chỉ là đám sai vặt láu cá mà thôi.

Áo Lợi Duy Lạp vẫn nói tiếp:

- Dĩ nhiên, Tam đại hoàng gia quân đoàn này sao mà so sánh được với Bỉ mông cự thú. Chỉ là, Bỉ mông cự thú số lượng quá ít, quan trọng nhất là không có người lãnh đạo. Tuy thực lực bản thân cường đại nhưng việc cấp dưỡng cho Bỉ mông cự thú cũng tiêu tốn rất nhiều, đó cũng chính là lý do tại sao đại đa số Bỉ mông gia nhập liên minh bộ lạc.

Tử thở dài một tiếng:

- Hai bộ lạc cũng hơn 100 vạn binh ở Bắc cương. Xem ra lần này chúng ta chiến đấu cũng không đơn giản rồi. Cổ Đế, ta trở lại đây. Lúc trước ngươi sát hại cả nhà ta bây giờ đã đến lúc trả giá rồi đó.

Biên giới phía Bắc Mễ Lan đế quốc.

Nguyên soái Mã Nhĩ Đế Ni vừa mới nhận được tin của Áo Lợi Duy Lạp đưa tới. Đã cẩn thận đọc đi đọc lại phong thư đến lần thứ ba, trong mắt vị Nguyên soái này toát lên vẻ hưng phấn khó có thể che dấu.

- Cái gì đến rốt cuộc cũng đến. Thú nhân tộc, có lẽ đã đến lúc các ngươi gặp nạn rồi. Người đâu!! .

- Dạ, nguyên soái đại nhân.

Mã Nhĩ Đế Ni trầm giọng ra lệnh:

- Truyền lệnh của ta, Phương Bắc quân đoàn số 3, số 6, hai tập đoàn quân chỉnh đốn quân ngũ, tùy thời xuất phát cùng lúc. Dùng ma pháp tín tức lệnh cho Quân bộ hậu cần, trong thời gian ngắn nhất chuyển một lượng quân nhu gấp hai so với trước kia đến đây.

- Rõ.

Sau khi Mễ Lan và Lam Địch Á Tư đình chiến một thời gian, Thú nhân tộc cũng yên lặng dưỡng thương, tạm thời đình chỉ mọi cuộc tấn công vào Mễ Lan. Tuy chiến tranh chỉ mới có 2 năm, nhưng trên chiến trường kéo dài mấy trăm dặm này đã ngã xuống không biết bao nhiêu sinh mạng. Nhưng bất kỳ bên nào khi công đến thành lũy của đối phương đều phải lui về. Thú nhân không giỏi công thành, mà Phương Bắc quân đoàn vừa công kích địch nhân vừa phải đối mặt với Lôi thần chi chuy, cấm ma lĩnh vực khiến ma pháp sư không cách nào phát huy thực lực. Song phương không ngừng giao chiến, Phương Bắc quân đoàn đã có hơn bảy vạn tướng sĩ đã vĩnh viễn nằm lại trên chiến trường này. Trong khi đó số lượng binh sĩ thú nhân tử trận đã lên đến gấp đôi nhân loại. Chiến trường này có thể nói là nơi tanh máu khốc liệt nhất, là nơi được mệnh danh lò xay thịt.

Quân đòan tinh nhuệ nhất của Mễ Lan đế quốc chính là Phương Bắc quân đoàn. Mặc dù quân dự bị không ngừng tăng viện nhưng số lượng tử vong của binh lính cũng khiến cho Mã Nhĩ Đế Ni thống khổ vô cùng. Đây là những binh lính do đích thân hắn bồi dưỡng rèn luyện, mỗi người có thể xem như là khúc ruột của hắn. Nhưng chiến tranh quá tàn khốc vô tình, cho dù thân là Nguyên soái hắn cũng chỉ biết đau đớn chấp nhận.

Đại quân của Cầm thành sẽ tới, nhưng cuộc chiến đẫm máu này sẽ không vì sự xuất hiện của họ mà chấm dứt. Đã lâu lắm rồi Mã Nhĩ Đế Ni không có dịp hưng phấn như vậy, đối với thực lực của Cầm Thành, hắn không bao giờ nghi ngờ. Không tin kẻ khác còn được nhưng tin tức do đứa cháu yêu xuất sắc nhất của mình, Áo Lợi Duy Lạp, đem tới chẳng lẽ hắn còn chưa tin? Sở dĩ hắn quyết định điều binh khiển tướng là do ba lý do, trong đó nguyên nhân chính yếu là do tin tức mới đến khiến hắn hết sức rúng động. Cầm Thành dựa vào lực phòng ngự siêu cường và đông đảo cường giả hợp lực đánh tan tác cuộc tấn công của Long tộc. Gần ngàn cự long tổn thất hơn phân nữa, số lượng hàng phục lên đến hơn hai trăm. Cầm Thành không một ai tử trận, chỉ bị thương hơn một ngàn người.

Trong thư Áo Lợi Duy Lạp chỉ viết đơn giản 1 câu nhưng đủ khiến cho bệnh tim của Mã Nhĩ Đế Ni suýt nữa tái phát. Vài ngày trước, đoàn trưởng Ma pháp sư đoàn của Phương Bắc Quân đoàn Mã Đặc Lạp Kỳ đã báo cáo, phía Cầm Thành xuất hiện ma pháp ba động cực kỳ mãnh liệt, thậm chí ảnh hưởng đến ma pháp của bọn họ. Ma pháp ba động này từ đâu mà đến, bây giờ câu trả lời đã rõ ràng trước mắt mọi người. Đó là ảnh hưởng từ cuộc đại chiến giữa Cầm Thành và Long tộc.

Chống lại cả Long tộc, đó là thực lực cỡ nào? Ngay cả Mã Nhĩ Đế Ni là một Tử tinh long kỵ tướng, hắn biết rất rõ về sức mạnh đáng sợ của Cự long. Gần một ngàn Cự long trưởng thành, cho dù cả Phương Bắc Quân đoàn của mình đứng lên cũng vô phương kháng cự lại tấn công ma pháp của bọn họ. Rốt cuộc Cầm Thành làm thế nào mà chống đỡ được?

Tin tức này được Mã Nhĩ Đế Ni phong tỏa nghiêm ngặt. Bây giờ cả quân doanh cũng chỉ có hắn và Mã Đặc Lạp Kỳ hai người ta biết, ngươi biết mà thôi. Ngay lúc này, hai huynh đệ bọn họ tim vẫn đập liên hồi như trống dồn, có thể cùng tác chiến với đội quân đã đánh bại Long tộc thì cái ngày Thú nhân tộc bị diệt đã

không còn xa vời nữa rồi. Nhất là trong đại quân của Cầm Thành còn có vua của Thú nhân tộc, Tử tinh Bỉ Mông.

- Nhị đệ, đối với lực chiến đấu của Cầm Thành, ngươi thấy thế nào?

Tuy trong lòng đã biết chắc chắn về sự kinh khủng của Cầm Thành nhưng vì quá hưng phấn, Mã Nhĩ Đế Ni vẫn không kìm được, bất giác hỏi Mã Đặc Lạp Kỳ.

Mã Đặc Lạp Kỳ xoa xoa tay, vị Tử cấp đại ma đạo sư này hưng phấn cũng không kém so với huynh trưởng của mình:

- Cần gì phải nói nữa, Đại ca, Cầm Thành lúc trước chỉ có mấy ngàn người ở phía đông, hóa giải được tấn công của Phật La Quốc, nghe nói còn chiếm được một số lượng lớn tài phú của Phật La quý tộc. Cứ theo lời của Áo Lợi Duy Lạp, thì lần này lực lượng Cầm Thành tăng viện cho chúng ta không đơn giản là mấy ngàn người. Bốn quân đoàn bộ binh chủ lực khoảng sáu vạn người, Quân đoàn Kỵ binh gần một vạn, và vạn quân đoàn át chủ bài của Cầm Thành, Bỉ mông cự thú và Tử thần long lang. Với sức chiến đấu như vậy, ta tuyệt đối tin tưởng không kém hai tập đoàn quân cường đại mà người chuẩn bị cho cuộc chiến chút nào. Nhưng bọn hắn cường đại đến mức nào thì chỉ có thể kiểm nghiệm trên chiến trường mà thôi.

Mã Nhĩ Đế Ni gật gật đầu:

- Nhị đệ, rất nhiều năm nay ta đã chờ mong việc này. Nói thật, ta rất hy vọng Diệp Âm Trúc có thể ghé qua Thánh Quang thành.

Mã Đặc Lạp Kỳ thở dài một hơi, nói :

- Người thanh niên này chính là một truyền kỳ. Nói cho cùng, nếu chúng ta có thể đối xử với hắn khác đi 1 chút, có lẽ…

Mã Nhĩ Đế Ni phất tay áo, ra ý Mã Đặc Lạp Kỳ không cần nói tiếp:

- Bây giờ cũng không muộn. Ít nhất, hắn và Áo Lợi Duy Lạp quan hệ rất tốt. Ta đã quyết định khi Cầm Thành đại quân đến Thánh Quang Thành, ta sẽ tuyên bố tước vị của Tử La Lan gia tộc sẽ do Áo Tạp Phúc Kế thừa.

Nghe Mã Nhĩ Đế Ni nói, Mã Đặc Lạp Kỳ nhất thời kinh hãi thất sắc:

- Đại ca, sao lại có thể như vậy? Áo Lợi Duy Lạp mới là người xuất sắc nhất trong đám hậu bối, người làm vậy sẽ khiến hắn đau lòng mất. Áo Tạp Phúc mặc dù cũng rất xuất sắc, nhưng so với Áo Lợi Duy Lạp còn kém hơn nhiều. Áo Lợi Duy Lạp hẳn là đã tiến vào Tử cấp sơ giai. Đại ca, chuyện này quan hệ đến tương lai của Tử La Lan gia tộc, người không thể khinh suất quyết định. Bây giờ toàn bộ gia tộc đã công nhận Áo Lợi Duy Lạp sẽ là tộc trưởng tương lai. Nếu thay đổi sợ rằng khiến gia tộc bất ổn.

Mã Nhĩ Đế Ni đáp:

- Ta chính là vì gia tộc nên mới quyết định như vậy. Ngươi chẳng lẻ không nhìn ra nguyên do hay sao. Bây giờ Cầm Thành đang rơi vào tình thế mưa gió phủ vây, tương lai chỉ có 2 con đường. Ta hỏi ngươi, Cầm Thành căn bàn là gì?

Không nghĩ tới việc Mã Nhĩ Đế Ni đột nhiên nói sang chuyện khác, Mã Đặc Lạp Kỳ buột miệng trả lời:

- Dĩ nhiên là dị tộc và Đông Long đế quốc rồi.

Mã Nhĩ Đế Ni gật gật đầu nói tiếp:

- Trước kia quả là như vậy, nhưng từ khi chúng ta chuyển hai trăm vạn hậu duệ của Đông Long vào Cầm Thành, Cầm Thành căn bản đã trở thành của Đông Long bát tông. Đương nhiên về mặt này Cầm Thành giải quyết rất tốt, Áo Lợi Duy Lạp đã nói trong thư, bây giờ các tộc trong Cầm Thành hoàn tòan dung hợp, không hề phân chia. Ngay cả Đông Long đế quốc đều khôi phục, Đông Long bát tông lại xưng danh, điểm này ta rất bội phục Diệp Âm Trúc.

Mã Đặc Lạp Kỳ ngạc nhiên đáp:

- Chuyện đó và chuyện người quyết định Áo Tạp Phúc trở thành người thừa kế tước vị gia tộc đâu có gì liên quan?

Mã Nhĩ Đế Ni chậm rãi nói:

- Đương nhiên là có. Căn cơ của Cầm Thành nếu là người Đông Long nhất định sẽ khiến Pháp Lam nổi giận. Ngươi có nhớ lần trước chúng ta đã đánh nhau với Cầm Thành không? Nếu không phải Pháp Lam ra lệnh, chúng ta cần gì phải khai chiến với Cầm Thành. Nói cách khác giữa Cầm Thành và Pháp Lam vì Đông Long nên không thể nào hóa giải được mâu thuẫn. Sớm muộn gì song phương cũng sẽ đánh nhau một trận.

Mã Đặc Lạp Kỳ trong lòng thất kinh:

- Pháp Lam phong bế mười năm, lúc này mới hơn hai năm. Nói như vậy, Cầm Thành chỉ còn tồn tại được tám năm nữa mà thôi?

Mã Nhĩ Đế Ni cười lạnh một tiếng:

- Nguyên lai ta cũng nghĩ như vậy, nhưng bây giờ xem ra, mọi chuyện cũng không phải đơn giản. Đầu tiên, Pháp Lam thật sự có thể hủy diệt Cầm Thành hay không? Trước kia có lẽ ta sẽ đồng ý vấn đề này. Nhưng từ khi Cầm Thành có thể đẩy lui Long tộc mà không chết một người, có thể thấy Cầm Thành không dễ đối phó. Nếu cho bọn hắn thời gian tám năm để phát triển, thì hươu chết về tay ai cũng còn chưa biết. Tiếp theo, Pháp Lam lần này tuyên bố phong bế mười năm nhưng căn cứ theo tin tức của chúng ta, Ám tháp tháp chủ từng xuất hiện tại Lam Địch Á Tư đế quốc nhưng lại bị Diệp Âm Trúc dẫn theo tứ đại thần thú đánh lui. Đã có người của Pháp Lam trong lúc phong bế xuất hiện, vậy lần này Pháp Lam cũng không phải phong bế hoàn toàn.

_____***_____

Mã Đặc Lạp Kỳ hít một hơi:

- Đại ca, ý của người là, ngay khi Pháp Lam giải trừ phong bế việc đầu tiên là tấn công Cầm Thành ư?

Mã Nhĩ Đế Ni gật gật đầu :

- Bây giờ ta chỉ hy vọng thời gian có thể trôi chậm đi một chút, ít nhất là để Cầm Thành giúp chúng ta giải quyết rốt ráo vấn đề Thú nhân tộc. Vừa rồi ta có nói tương lai Cầm Thành chỉ có hai đường, hoặc bọn họ chiến thắng Pháp Lam, hoặc là bị Pháp Lam hủy diệt. Nếu khả năng thứ nhất xảy ra thì Cầm Thành ít nhất cũng có thể trở thành một thế lực tồn tại ngang hàng với Pháp Lam trên đại lục, thậm chí thay thế được địa vị của Pháp Lam. Nếu bị Pháp Lam đánh bại, chắc chắn chỉ có một con đường là hủy diệt, chẳng cần phải nói gì nữa cả.

Mã Đặc Lạp Kỳ đột nhiên minh bạch:

- Đại ca, người đang đánh cược.

Mã Nhĩ Đế Ni vuốt cằm nói:

- Đúng vậy, ta đang đánh cược. Áo Lợi Duy Lạp là tài năng xuất sắc nhất của gia tộc Tử La Lan chúng ta, hắn quan hệ với Cầm Thành có thể nói là rất tốt, hoàn toàn có thể là sợi dây liên kết giữa chúng ta và Cầm Thành. Nhưng muốn chính thức trở thành một trong những hạch tâm của Cầm Thành, việc đầu tiên hắn phải cắt đứt mọi quan hệ với gia tộc. Ngươi có nghĩ là Cầm Thành sẽ để cho một tộc trưởng trở thành nhân vật chủ chốt không? Nếu trong tương lai Cầm Thành thật sự có thể trở thành vật cản chống lại sự tồn tại của Pháp Lam vậy một nhân vật chủ chốt của Cầm Thành có thể tạo được ảnh hưởng thì đối với gia tộc mà nói là một sự trợ giúp vô cùng to lớn. Hy sinh lợi ích của Áo Lợi Duy Lạp ở gia tộc nhưng với sự phát triển của gia tộc có rất nhiều chổ tốt. Là tộc trưởng, ta phải nhìn xa trông rộng một chút.

Trong mắt Mã Đặc Lạp Kỳ toát lên thần sắc kính nể, quả thật so với huynh trưởng mình còn kém nhiều lắm.

- Nếu Cầm Thành thất bại thì sao? Thua Pháp Lam…

Mã Nhĩ Đế Ni thở dài một tiếng:

Ba người đều không nói gì, đứng ở dưới cột đá, yên lặng mà chờ.

Lối ra trên đỉnh đầu, trạng thái đã hoàn toàn vững chắc, tùy thời đều có thể hạ giới...

- Được!

Đột nhiên Ngọc Thanh hét lớn một tiếng, đùng đùng đùng ba chưởng đập trúng trụ đá trước mặt.

Vù...

Cả cây trụ đá phóng ra bạch quang đẹp mắt, một cột sáng thô to màu trắng phóng lên trời, thẳng tắp đâm vào trong miệng lối ra kia.

Bên trong mấy trăm ngàn dặm, năng lượng hộ sơn đại trận của mười hai siêu cấp môn phái, đúng vào lúc này, thông qua cây trụ đá đặc thù này, triệt để thả ra.

Xuyến!

Cột sáng màu trắng đâm vào trong thông đạo hạ giới, sau đó, cây trụ đá trước mắt ba người Tô Triệt này, rầm một tiếng đổ sụp xuống, triệt để biến thành một đống bột phấn, bao quát gần vạn viên Thượng phẩm linh thạch khảm nạm bên trên, năng lượng tiêu hao hết, tất cả đều nát tan.

Đồng thời, đại trận hộ sơn của mười hai siêu cấp môn phái cung cấp năng lượng, cũng lập tức lu mờ ảm đạm, gần như tiêu hao hết năng lượng, triệt để mất đi hiệu lực. Chỉ bất quá, mười hai siêu cấp môn phái này từ lâu đã là người đi nhà trống, một mảnh hoang vu, cái gọi là đại trận hộ sơn, đã mất đi ý nghĩa bảo hộ sơn môn. Lần này, cũng coi như là một cái chung kết cho sự tồn tại của bọn nó...

Ngọc Thanh dùng trận pháp đối phó đường hầm hạ giới, đến cùng có loại nào uy năng?

Tại sao nói, có thể làm cho những người trên Linh giới kia ăn thiệt lớn lớn?

Đáp án rất đơn giản, trận pháp này cũng không có hiệu quả công kích, kỳ thực, nó cũng là một trận pháp Truyền Tống có thể đi thông Tu Chân Giới và Linh giới.

Nếu như nói, Linh giới chế tạo ra một đường hầm hạ giới, như vậy, Ngọc Thanh làm ra, chính là một đường hầm từ Tu Chân Giới đi thông Linh giới.

Đường hầm hạ giới của Linh giới, đợi đến khi không gian loạn lưu triệt để bình phục lại, sẽ trở nên đặc biệt ổn định, cực kỳ vững chắc. Lẽ ra, dựa vào lực lượng nhỏ yếu của đám người Tô Triệt, bất kỳ hình thức công kích nào cũng không thể tạo thành đả kích hữu hiệu đối với đường hầm hạ giới này, hầu như không thể nào hủy hoại nó.

Thế nhưng, Ngọc Thanh làm ra đường hầm thượng giới, một khi trùng hợp cùng đường hầm hạ giới của Linh giới, hai cỗ năng lượng không gian trùng nhau, sinh ra va chạm kích liệt, nhất định sẽ tạo ra hậu quả biết bao đáng sợ.

Hô!

Sau khi cột sáng màu trắng đâm vào lối ra hạ giới, hai lối đi liền trùng hợp đến cùng một chỗ, năng lượng không gian vừa mới vững chắc, nhất thời biến thành cuồng bạo, đủ loại phản ứng dây chuyền, sẽ đưa tới tai họa ngập đầu đối với những Đại năng mới vừa tiến vào đường hầm hạ giới kia.

- Nguy rồi!

Giờ khắc này, bên trong Linh giới, một nhóm Độ Kiếp kỳ cùng Đại Thừa Kỳ đang chăm chú nhìn việc này, cùng kêu lên thất hô, đều hô không tốt.

Thực lực những người này quá cao, mặc dù mở ra đường hầm hạ giới, cũng không được phép tùy ý hạ giới, chỉ có thể phái nhiều thủ hạ Hóa Thần Kỳ cùng Luyện Hư kỳ đi tới Khải Nguyên tinh.

Vừa nãy, tổng cộng có ba mươi tên Luyện Hư tu sĩ, bảy mươi tên Hóa Thần tu sĩ, tổng cộng một trăm người tiến vào đường hầm hạ giới. Một đội ngũ cường đại như vậy, đối với một Khải Nguyên tinh nho nhỏ mà nói, tuyệt đối vậy là đủ rồi.

Làm chuyện gì, như vậy cũng là đủ rồi!

Theo đạo lý mà nói, Tu Chân Giới căn bản không tồn tại lực lượng nào có thể tạo thành tổn hại đối với đường hầm hạ giới, bởi vậy, bọn họ vốn tưởng rằng nhiều nhất chính là mười mấy tức thời gian, một trăm Hóa Thần Kỳ trở lên kia có thể đến Khải Nguyên tinh.

Lại không nghĩ rằng, trên Khải Nguyên tinh kia dĩ nhiên đồng thời mở ra một đường hầm thượng giới, dị biến đột phát, như vậy mặc dù ở ở bên trong mấy ngàn năm tu tiên của bọn hắn, cũng là chưa bao giờ gặp qua, thậm chí chưa từng nghe nói qua.

- Trên Khải Nguyên tinh, tất có một nhân vật lợi hại, mặc dù tu vi thực lực không cao, nhưng trí tuệ lại cực kỳ đáng sợ, rất có thể là một Tiên nhân nào đó chuyển thế…

Giờ khắc này, đám người Lâm Thiên Quân, Cách Cứu đối mặt với Thấu Thiên kính, từng người sinh ra tỉnh ngộ như vậy.

Loại khả năng này cũng không khó đoán được, bởi vì trừ thứ này ra, không thể nào lại có thêm giải thích hợp lý khác.

Vù vù hô…

Nguyên bản vẫn là cực kỳ vững chắc hạ giới lối ra: mở miệng, đột nhiên bắt đầu kịch liệt run rẩy, ánh sáng màu lam đậm liên tục chớp động, đây là hạ giới đường hầm sắp đổ nát tan rã đáng sợ dấu hiệu.

Nhưng là, một trăm cái Hóa Thần Kỳ cùng Luyện Hư kỳ đại năng tu sĩ, vẫn ở bên trong đây! Đương nhiên, đối với linh giới những người kia mà nói, đây là cực kỳ khủng bố đột phát dị biến, thế nhưng đối với Tô triệt ba người mão mà nói, nhưng là đáng giá hoan hô nhảy nhót to lớn thành công.

- Quá tuyệt vời!

Tô Triệt huy cánh tay hoan hô:

- Ngọc Thanh sư huynh, một chiêu này của ngươi, quả nhiên có hiệu quả!

Ngọc Thanh khẽ gật đầu, trầm thấp nói:

- Chỉ là không biết, sẽ làm bọn hắn tổn thấy bao nhiêu nhân thủ…

Ầm ầm!

Đang nói đến đó, phía trên đỉnh đầu truyền đến tiếng oanh minh đinh tai nhức óc, lối ra hạ giới đột nhiên mở rộng, đường kính khuếch đại ra hơn mười lần, sau đó, lại đột nhiên hướng vào phía trong co rút lại…

- Đường hầm hạ giới cùng thượng giới xung đột lẫn nhau, hai lối muốn đồng thời đổ nát.

Ngọc Thanh thấp giọng nói.

Hô…

Lối vào hạ giới phóng ra tinh quang đầy trời, lối ra triệt để đổ nát, bạo liệt, sắp hóa thành hư vô.

Ngay trong chớp mắt này, Ba người Tô Triệt nhìn thấy hơn mười đạo thân ảnh hóa thân như điện, từ lối ra hạ giới hiểm hiểm chui ra. Nếu như chậm một chút, bọn họ cũng không ra được.

- Những người này vận khí không tệ, dĩ nhiên không có chết ở bên trong.

Ngọc Thanh hừ lạnh một tiếng.

Đến cùng Linh giới phái xuống bao nhiêu người, Tô Triệt cùng Ngọc Thanh đều không rõ ràng, nhưng có thể khẳng định, may mắn còn sống sót mười mấy người, nhất định là một phần nhỏ trong đó.

Mà một bên khác, bên trong Linh giới, một nhóm Độ Kiếp kỳ đại tu sĩ như Lâm Thiên Quân, đồng thanh thất thố hô:

- Mười bốn người, chỉ sống sót mười bốn người!

Mười mấy siêu cấp cường giả Đại Thừa Kỳ, khuôn mặt tất cả đều âm trầm, im lặng không lên tiếng. Trong lòng bọn họ đều hiểu rõ, chỉ có mười bốn thủ hạ cực kỳ hảo vận đã tới Khải Nguyên tinh, tám mươi sáu tên thủ hạ khác, tám chín phần mười đều là khó giữ được tính mạng. Không gian sụp xuống so với không gian loạn lưu còn khủng bố hơn vô số lần, ở trong tai nạn như vậy có thể sống sót, kia là cực kỳ bé nhỏ.

- Đối phương rốt cuộc là ai, dĩ nhiên đáng sợ như vậy?

Hơn mười vị siêu cấp cường giả Đại Thừa Kỳ đều đang bí ẩn suy tư:

- Nếu đổi lại là ta, cũng không có năng lực ở Tu Chân Giới mạnh mẽ mở ra một đường hầm thượng giới như vậy, bởi vì, mở ra đường hầm liên thông hai giới, nhất định phải trải qua Thánh điện phê chuẩn, được thiên địa quy tắc cho phép, cái kia mới có thể làm được.

- Lẽ nào, tòa bảo tháp kia đã rơi xuống trong tay người này? Nếu thật sự là như thế, vậy thì phiền toái...

Giờ khắc này, hơn mười vị siêu cấp cường giả cao cao tại thượng, nắm giữ lực lượng cao nhất thế gian, tâm tình đều rơi xuống ngàn trượng...

Lại nói bên Khải Nguyên tinh.

Nhìn thấy hơn mười đạo thân ảnh may mắn tránh được một kiếp không gian sụp xuống này, ba người Tô Triệt không nói tiếng nào, lập tức độn vào lòng đất, không thấy bóng dáng.

Mặc dù đối phương chỉ còn mười bốn người, tất nhiên tất cả đều là đại năng tu sĩ trên Hóa Thần Kỳ, tuyệt không phải là ba người mình có thể ứng phó.

Ba mươi sáu kế tẩu vi thượng sách!

Độn vào lòng đất mấy ngàn trượng, ba người Tô Triệt tiện tay đào ra một địa huyệt rộng rãi, sau đó, Tô Triệt từ bên trong Tiên Ngục lấy ra một Truyền Tống trận lâm thời.

Vù...

Không hề dừng lại, Truyền Tống trận lập tức mở ra, ba người Tô Triệt đi tới trận đài, ba bóng người chớp mắt biến mất.

Luân phiên động tác đều là làm liền một mạch, nhịp điệu nhanh tới cực điểm, giống như trước đó diễn luyện qua vô số lần.

Răng rắc. . .

Truyền Tống trận lập tức biến thành một đống mảnh vụn sụp đổ trên đất.

Cái gọi là Truyền Tống trận lâm thời, cũng chính là Truyền Tống trận một lần, sau khi nó hoàn thành một lần truyền tống duy nhất, sẽ tự động tiêu hủy, không cho kẻ địch có bất cứ cơ hội nào thông qua Truyền Tống trận theo đuôi mà đến.

Ầm!

Truyền Tống trận vừa mới sụp đổ, địa huyệt nơi này đã bị một Luyện Hư tu sĩ lấy thần thông pháp thuật cường hãn đánh bật ra ngoài. Mười bốn đại năng tu sĩ vừa nãy, chỉ thiếu chút nữa là có thể cản ba người Tô Triệt lại.

Vừa rồi, bọn họ cực kỳ may mắn từ bên trong lối ra hạ giới chạy trốn ra ngoài, đồng thời cũng phát hiện ba người Tô Triệt trên mặt đất, không kịp nghĩ nhiều liền đuổi theo vào lòng đất.

Kết quả, vẫn là chậm một bước.

Đây chính là hữu tâm toán vô tâm, mỗi một động tác, mỗi một bước đi của ba người Tô Triệt, đều trải qua tính toán cùng giả thiết tinh vi, không để lại cho bọn hắn bất kỳ kẽ hở nào.

- Bị bọn họ trốn thoát! Hai nam một nữ, chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ…

Một Luyện Hư tu sĩ râu ria rậm rạp, nhìn mười ba vị đồng bạn khác cao giọng nói.

Mười ba người khác, tất cả đều là Luyện Hư tu vi, thấp nhất cũng là Luyện Hư trung kỳ.

Điều này nói rõ, mười bốn người bọn họ có thể từ bên trong không gian sụp xuống sống sót trốn ra được, không chỉ là vận khí tốt, thực lực bản thân mới là nhân tố mấu chốt nhất.

Về phần, tám mươi sáu vị Luyện Hư sơ kỳ và Hóa Thần Kỳ khác, khẳng định đều gặp nạn…

Cho tới bây giờ, Ngọc Thanh cũng không biết, mình làm ra đường hầm thượng giới kia, liền nhẹ nhàng giết chết tám mươi sáu đại năng tu sĩ Hóa Thần Kỳ trở lên.

Bất quá, cho dù con số này bị Ngọc Thanh biết, cũng bất quá là bình thản nở nụ cười mà thôi.

Bởi vì, kiếp trước của hắn, không biết từng giết bao nhiêu Chân Tiên Tiên Giới, số lượng cụ thể, ngay cả hắn cũng nhớ không rõ…

Như vậy, ba người Tô Triệt thông qua Truyền Tống trận lâm thời kia đi về nơi nào? Sẽ không phải trực tiếp rời khỏi Khải Nguyên tinh chứ?

9 8 R X * ? Q Æ M ; d k R @ d k k , E B m L ; ¢ Q æ M * U + æ B K

Không phải!

Đáp án xác thực, mười bốn vị Luyện Hư kỳ đại tu sĩ ở đây đã biết rồi. Bởi vì, bọn họ từ bên trong mảnh vỡ truyền tống tìm ra được một viên Ngọc Phù, bên trong truyền ra một câu: Thiên Huyền sơn môn, xin đợi đại giá!

- Bọn họ bỏ chạy về Thiên Huyền Tông!

Tu sĩ râu ria rậm rạp có tu vi Luyện Hư hậu kỳ đại viên mãn cầm Ngọc Phù trong tay, mơ hồ chính là nhân vật thủ lĩnh của đội ngũ này, hắn hỏi:

- Ai biết phương vị cụ thể của Thiên Huyền Tông không?

Trong đó có một vị nữ tu đầy mị hoặc, nũng nịu trả lời:

- Ta biết, cách đây mười bảy vạn dặm hướng tây bắc. bảy I t) án ền Tông b g mảnh

Diệp Âm Trúc trong lòng cười thầm. Đương nhiên hắn cũng không muốn đem nữ nhân của mình "chính pháp" bây giờ nhưng là uy thế của một bậc trượng phu thì phải thể hiện cho hoành tráng. Ngoài mặt diễn ra một dáng vẻ vô cùng khó khăn:

- Được rồi, buổi tối thì buổi tối. Hãy nhớ những gì ta đã nói.

Vừa nói hai tay vừa buông lỏng các nàng ra. Tô Lạp và Hải Dương vừa mới rời khỏi lồng ngực của Diệp Âm Trúc là lập tức chạy thẳng ra ngoài, gò má của hai người đều đỏ bừng, xấu hổ đến mức không dám nhìn nhau, nhưng trong lòng tràn ngập hạnh phúc. Bất luận là Tô Lạp hay Hải Dương lúc nhỏ đều trải qua những nỗi bất hạnh, từ khi trở thành người nhà họ Diệp các nàng mới hiểu được ý nghĩa chân chính của hai chữ hạnh phúc.

Cảm nhận được thê tử của mình cũng không chạy đâu xa, Diệp Âm Trúc ngồi ở ghế chủ nhắm hai mắt lại, tuy sắp phải trải qua một chiến dịch quan trọng nhưng tâm tình của hắn lúc này cực kỳ vui vẻ. Có thể cùng ở một chổ vui vẻ với người mình yêu, là hắn không hề quan tâm đến những mối âu lo. Ba đại bộ lạc

cùng. Nhưng mà năng lượng của Lôi thần chuỳ quá bá đạo, đâm vào mình chỉ đem lại kết quả là thân thể bị thương rất nặng.

- Bẩm cáo Tù trưởng đại nhân, có quân tình khẩn cấp.

Bên ngoài phòng ngủ một thanh âm hối hả vang lên khiến Cổ Đế đang trong trạng thái tu luyện bừng tỉnh. Cổ Đế ghét nhất là bị quấy rầy khi đang tu luyện nên lớn tiếng quát:

- Chuyện gì?

Nếu không phải là quân tình thật sự khẩn cấp, tên lính thông báo đã có thể chết bởi sự phẫn nộ trong lòng vị Sư vương này.

- Tù trưởng đại nhân, vừa rồi một đầu sư thứu đang tuần tra trên đầu thành bị một sức mạnh không rõ xuyên thủng bụng mà chết. Chúng thuộc hạ đã lùng sục trên dưới thành nhưng không tìm thấy gì cả.

Cổ Đế trong lòng cả kinh, phải biết rằng Sư thứu bay ở độ cao ít nhất phải trên ngàn thước, nhưng lại là đang ở trên bầu trời pháo đài. Hắn biết, Mễ Lan đế quốc không hề có viễn trình vũ khí có thể công kích xa đến vậy. Cũng không có khả năng là ma pháp, dưới ảnh hưởng của Cấm ma lĩnh vực, ma pháp sư không thể ra tay được. Huống chi đây là pháo đài Lôi thần chuỳ, chẳng lẻ binh lính tuần tra không phát hiện được địch nhân đến gần ư?

- Mau đến đây, báo cáo rõ mọi chuyện.

- Vâng, thưa tù trưởng đại nhân.

Tên lính truyền tin rất nhanh đã có mặt trước cửa phòng ngủ, đem mọi chuyện phát sinh trên đầu thành thuật lại cho Cổ Đế.

Nghe xong chuyện, trong mắt Cổ Đế toát lên quang mang suy tư, đột nhiên hắn vụt kinh hoảng quát lên:

- Không ổn, có gian tế lẻn vào pháo đài. Mau, truyền lệnh của ta, giới nghiêm pháo đài, tuần tra lục soát, phải bắt cho được gian tế về đây.

Hắn vốn là người có tâm tư kỹ càng, nghĩ đến chuyện sư thứu đột nhiên rơi xuống khiến cho binh linh tuần thành chú ý, công tác phòng thủ sẽ xuất hiện lỗ hổng, gian tế có thể đột nhập vào. Đúng, nhất định là như vậy. Nhưng rốt cuộc là ai lớn mật dám lẻn vào pháo đài? Một bóng ma lởn vởn trong lòng, Cổ Đế mơ hồ cảm thấy sự bất an ngày càng lớn, lập tức khoác thêm áo, rời khỏi phòng ngủ.

Diệp Âm Trúc và Tử hoàn toàn không biết Cổ Đế phản ứng mau chóng đến vậy. Lúc này, bọn họ đã đến trước căn nhà đá đã ở lần trước khi ghé qua pháo đài Lôi thần chuỳ.

- Âm Trúc, ngươi hộ pháp cho ta.

Tử chỉ nói ngắn gọn với Diệp Âm Trúc, lập tức khoanh chân ngồi xuống đất. Diệp Âm Trúc nghiêng người đứng trước cửa phòng, lặng yên chờ đợi. Ngồi xếp chéo chân, hai tay Tử đặt trên đầu gối của mình. Trong miệng phát ra một laọi thanh âm kỳ dị, loại thanh âm này ngay cả Diệp Âm Trúc cũng là lần đầu tiên nghe được. Thông qua cảm giác thiên nhân hợp nhất, hắn phát hiện, đây là một loại âm thanh ba động đặc thù. Đổi lại là người khác dám chắc là không biết Tử đang làm gì, nhưng Diệp Âm Trúc vốn tinh thông âm luật, lập tức hiểu được, đây là một loại thanh âm cao tần dao động đặc biệt, mặc dù thanh âm không lớn, nhưng dao động của sóng âm cực kỳ mãnh liệt, truyền ra bốn phương tám hướng. Không cần hỏi cũng biết đây là một phương thức kêu gọi riêng của Bỉ Mông nhất tộc.

Thời gian cứ từng khắc trôi qua, Tử vẫn tiếp tục phát ra những thanh âm như vậy, thân thể hắn lúc này đã hoàn toàn chuyển thành một khối tinh thể màu tím, chỉ có trên trán là xuất hiện một đạo quang mang màu trắng sữa, nương theo chuyển động của sóng âm mà phân tán ra. Ngay này, bên ngoài bỗng truyền đến tiếng chân ồn ào khiến cho Diệp Âm Trúc trong lòng sinh cảnh giác, trong tay quang mang chợt loé, Nặc Khắc Hi Kiếm đã xuất hiện, trực tiếp tiến ra sân trong. Trước khi Tử hoàn tất, hắn tuyệt không để ai quấy rầy cả. Tiếng chân càng lúc càng rõ, hướng về phía bọn họ. Trong nháy mắt tiếng đập cửa vang lên rầm rầm.

- Có ai không, mở cửa mau để lục soát.

Thanh âm thô hào của thú nhân từ bên ngoài truyền đến. Diệp Âm Trúc cũng không hề lên tiếng, chỉ yên lặng chờ đợi.

- Thôi, đừng gõ nữa, không có ai đâu. Chúng ta qua nơi khác lục soát.

- Không được, mệnh lệnh của Tù trưởng đại nhân là tra xét kỹ càng, không bỏ qua nơi nào. Chúng ta vào xem.

Vừa nói dứt, tiếng gõ cửa đã biến thành oanh kích dữ dội, chắc là dùng cái gì để phá cửa đá. Thân hình Diệp Âm Trúc chợt loé, người nhẹ nhàng hạ xuống một góc tối âm u, kiên trì chờ đợi. Cửa đá cũng không quá chắc chắn, sau vài lần oanh kích đã ngã ầm xuống khiến bụi đất bay tung toé. Hơn mười tên báo nhân thân hình cao lớn từ ngoài vọt vào, tiến hành lục soát.

Chính vào lúc này, Diệp Âm Trúc mới hành động, thân thể hắn như bóng ma phiêu nhiên đáp xuống sau lưng báo nhân, Nặc Khắc Hi Kiếm trong tay vung lên như tia chớp. Động tác của Diệp Âm Trúc rất đơn giản, một kiếm xuyên não, dùng đấu khí chẹn ngang cổ họng báo nhân làm bọn hắn không thốt lên được một tiếng. Chỉ vài lần chớp mắt, người đám báo nhân đã loạng choạng ngã sấp xuống. Diệp Âm Trúc hành động cực nhanh, dưới sự khống chế của đấu khí tinh diệu thậm chí không có tên báo nhân nào ngã xuống đất mà gây ra tiếng động. Một đội báo nhân có mười lăm tên, chính là một tiểu đội. Diệp Âm Trúc biết rõ nếu không xử lý nhanh, thì một đội khác có thể sẽ tiến đến. Sau khi do dự chốc lát, Diệp Âm Trúc thu hồi Nặc Khắc Hi Kiếm chậm rãi nhắm hai mắt lại. Một tia linh hồn ba động từ mi tâm xuất ra, quang ảnh màu trắng sữa lóng lánh giữa mi tâm, hai mắt của Diệp Âm Trúc trống rỗng càng thêm phần quỷ dị. Điểm khác nhau lớn nhất giữa Tinh thần hệ ma pháp và các ma pháp khác là không cần điều động ma pháp lực, mà là trực tiếp sử dụng tinh thần lực khống chế ma pháp lực của ma pháp sư để công kích. Mà Cấm ma lĩnh vực của Pháo đài Lôi thần chuỳ dĩ nhiên là làm mất đi ma pháp lực của Diệp Âm Trúc, nhưng không cách nào ảnh hưởng đến tinh thần cũng như linh hồn lạc ấn của hắn. Cho nên, tuy ma pháp giảm đến mức thấp nhất nhưng một vài vong linh ma pháp đơn giản thì vẫn xuất ra được. Dĩ nhiên, vì thực lực của hắn quá cường đại chứ ma pháp sư bình thường có đến đây e rằng một chút tinh thần lực cũng không còn.

Một màn kỳ dị xuất hiện, thân thể của báo nhân đang nằm ngổn ngang trên đất đột nhiên rung động mãnh liệt, trên mỗi đầu báo nhân xuất hiện một điểm quang mang màu trắng. Dần dần thân thể của báo nhân chậm rãi đứng lên, máu tươi sau gáy bọn họ không ngừng tuôn ra nhưng dường như chẳng ảnh hưởng gì đến bọn họ. Thân hình Diệp Âm Trúc khẽ nhúc nhích, hai tay khẽ phất qua miệng vết thương sau gáy, dùng đấu khí phong bế miệng vết thương, khiến máu ngừng chảy. Báo nhân từ từ mở mắt, đôi mắt bọn họ đã chuyển thành màu xám, nhìn gần trông có vẻ quỷ dị. Diệp Âm Trúc lạnh lùng ra lệnh:

- Đứng ở cửa.

Báo nhân như một khôi lỗi, bước đi cứng nhắc tiến đến vị trí cánh cửa nay đã sụp đổ. Lúc này từ ngoài nhìn vào chỉ thấy toàn là báo nhân đang đứng. Đúng như dự đoán của Diệp Âm Trúc, lính tuần không ngừng đi qua đi lại nhưng khi bọn hắn thấy báo nhân tựa hồ như đang tìm kiếm, lập tức bỏ sang mục tiêu khác. Hoàn toàn không hề biết, đám báo nhân đã biến thành khôi lỗi của Diệp Âm Trúc.

©¨Pu G\yỀjX ©¨PI [næjX b_h ?▯ gQjX -yỀjX

Trong phòng, Tử vẫn tiếp tục ngâm xướng, sóng âm trầm thấp quỷ dị vẫn liên tục phát ra nhưng Diệp Âm Trúc cảm thấy có gì đó không đúng. Thông thường, với năng lực triệu hoán của Tử Tinh Bỉ Mông chỉ cần xung quanh có Bỉ Mông cự thú là lập tức chạy tới ngay. Từ khi bọn hắn đến đây đã hơn nửa canh giờ nhưng ngay cả 1 cái bóng của Tử Tinh Bỉ Mông cũng không hề thấy đâu cả.

Đúng lúc Diệp Âm Trúc đang phân vân có nên nói Tử ngừng lại để tìm cách khác thì giác quan của hắn chợt động, hắn rõ ràng cảm giác được một người có thực lực cường hãn đang tiến đến chỗ này. Nhìn phương hướng của đối phương chính là tiến đến căn nhà đá nơi hắn và Tử đang đứng.

Thân hình khẽ động lập tức lui về phía sau, Diệp Âm Trúc lại ẩn thân vào góc tối, có hắc vụ hộ thể cùng với sự ẩn tàng khí tức và năng lực. Trừ phi ma pháp sư bạch cảnh ở đây còn không thì đừng nghĩ đến chuyện

phát hiện ra hắn.

Một thân ảnh to lớn vọt đến trên căn nhà, nhẹ nhàng đáp xuống sân trong như 1 chiếc lá rụng. Nhưng khi phát hiện trong sân có báo nhân, kẻ mới đến lập tức động thủ, tốc độ cực nhanh ngay cả Diệp Âm Trúc cũng không kịp ngăn cản.

Một bàn tay to lớn mạnh mẽ vung lên, lợi trảo màu vàng xoè rộng. Thân ảnh kềnh càng của hắn không hề làm ảnh hưởng đến tốc độ di chuyển trong sân. Kim quang loé đến đâu, khôi lỗi báo nhân của Diệp Âm Trúc không kịp phản ứng đến đấy, lập tức biến thành 1 đống thịt.

Lực công kích kinh khủng, tốc độ kinh hoàng, tác phong tanh máu không chút do dự đều chứng tỏ kẻ lạ này vô cùng cường đại.

Sau khi biến báo nhân cuối cùng thành đống thịt, ánh mắt người mới đến đột nhiên chiếu về nơi mà Diệp Âm Trúc đang đứng, lợi trảo xoè rộng, gầm nhẹ 1 tiếng:

- Ra đây.

Diệp Âm Trúc trong lòng thất kinh, hắn không ngờ được mình đã ẩn nấp kỹ đến vậy mà vẫn bị phát hiện, không nhịn được mà tán thưởng thực lực của người mới đến. Nhưng trên mặt lại lộ ra nét tươi cười, không hề có chút địch ý

- Đừng căng thẳng thế, Tang Thác Tư đại ca, ta không chịu nổi công kích của ngươi đâu a.

Khuôn mặt cương ngạnh bỗng toát lên một tia kinh ngạc, rồi lập tức nhường chổ cho vẻ hưng phấn tột độ. Đúng vậy, người này chính là vương của Bỉ Mông cự thú, là thân nhân duy nhất còn lại trên đời của Tử, Hoàng Kim Bỉ Mông Tang Thác Tư. Cùng là Hoàng Kim Bỉ Mông nhưng Diệp Âm Trúc biết rõ phương thức công kích như sét đánh ngang tai như vậy thì cho dù là Hoàng Kim Bỉ Mông mạnh nhất của Cầm Thành, Địch Tư cũng còn xa mới là đối thủ. Lực công kích và tốc độ của Tang Thác Tư không phải là thứ mà Bỉ Mông cự thú bình thường có khả năng có được, mặc dù mấy tên báo nhân này không có thể để cho hắn biện hiện ra được thực lực chính thức, nhưng Diệp Âm Trúc lại không có chút nào hoài nghi, trong tất cả các Bỉ Mông, sợ rằng chỉ có Tử mới có thể chánh diện đối kháng với vị vua Bỉ Mông cự thú này.

- Âm Trúc, ngươi đã đến rồi..., vậy Tử...

Diệp Âm Trúc cười khổ, cảm nhận mấy đống thi thể đang nằm trên mặt đất, bất đắc dĩ, đành phải tiến lên nâng cánh cửa đã bị báo nhân đánh ngã để che lại sân. Nhưng hắn biết, chỗ này với mùi máu tanh nồng nặc như thế, không bao lâu sẽ đem quân đội thú nhân đưa tới.

- Tang Thác Tư đại ca, chúng ta trước tiên vào nhà rồi hãy nói đi.

Hắn vừa nói vừa lập tức dẫn Tang Thác Tư đi vào trong nhà đá.

Tử tự nhiên cũng đã nghe được động tĩnh ở bên ngoài, nhưng vì tuyệt đối tín nhiệm với Diệp Âm Trúc nên hắn cũng không có bất kì hành động nào. Lúc này đột nhiên nghe được thanh âm của Tang Thác Tư, hắn tự nhiên sẽ không tiếp tục ngâm xướng. Ngay khi Tang Thác Tư đặt bước chân đầu tiên vào bên trong nhà đá thì thân thể hùng tráng của hai người đã siết chặt lấy nhau.

Diệp Âm Trúc lặng yên đứng ở một bên, không có lên tiếng, nhưng hắn lại có thể cảm giác được máu huyết vẫn đang kịch liệt sôi trào trong hai huynh đệ Bỉ Mông này. Bất luận là Tử hay là Tang Thác Tư, cả hai đều đã kích động cực độ . Huynh đệ gặp lại, cảm tình giữa bọn họ chẳng những không có giảm bớt, mà thân tình cùng tư niệm mãnh liệt đều không ngừng dâng cao.

- Đại ca, đệ đã trở về.

Sau một lúc lâu, Tử rốt cuộc khôi phục lại một chút lý trí , buông lỏng cánh tay đang ôm Tang Thác Tư ra .

Tang Thác Tư nhìn người đệ đệ trước mặt với vóc người tráng kiện không kém mình:

- Thật tốt quá, Tử, ngươi rốt cuộc đã trở về. Đại ca chờ đợi ngày này đã lâu lâu lắm rồi. Người biết không, ta không chỉ một lần muốn trở mặt với Cổ Đế, đem tộc nhân của chúng ta thoát khỏi pháo đài Lôi Thần Chùy. Nhưng vì tương lai của tộc nhân, vì tương lai của thú nhân. Ta không thể không nhẫn nại, đối với ta

Thừa Kỳ phát tới: không tiếc bất cứ giá nào, quyết không thể để Thiên Vũ kia thoát khỏi Khải Nguyên tinh.

- Nhanh!

Nhận được mệnh lệnh, tu sĩ râu ria rậm rạp lập tức truyền âm hô với những người khác:

- Mọi người phân tán ra, bao vây toàn bộ Thiên Huyền Tông lại, tuyệt đối không thể để cho người vừa rồi kia thoát khỏi nơi này. Người này tên gọi là Thiên Vũ, chính là Thiên Huyền Tông đương đại chưởng giáo. Chư vị đại nhân vừa phát tới truyền tin, không tiếc bất cứ giá nào, nhất định phải bắt người này!

- Vâng!

Còn lại mười Luyện Hư tu sĩ, lập tức phân tán ra, mỗi người phụ trách gác một phương, đồng thời cũng kéo dài công kích kết giới không ngừng, hy vọng có thể hao hết linh thạch của Thiên Huyền Tông, làm cho hộ sơn đại trận nhanh chóng sụp đổ.

Thế nhưng, thời điểm mỗi người bọn họ đều có vị trí và cương vị riêng, bên trong chưởng giáo đại điện, Tô Triệt cùng Thiên Âm đã đứng ở vị trí của mình ở.

Truyền tống môn liền ở trước mắt.

- Thật sự phải nói gặp lại đối với Khải Nguyên tinh. . .

Xuyên thấu qua một cửa sổ lớn, Tô Triệt ngưng mắt nhìn bầu trời bên ngoài thì thào nói:

- Không biết, khi nào còn có thể trở về.

- Khẳng định còn cần trở về một lần.

Thiên Âm nhẹ giọng nói:

- Bất quá, trên viên tinh cầu này hẳn là đã không có đồ vật có thể làm cho ngươi lưu luyến đúng không?

Tô Triệt mỉm cười lắc đầu, nhưng trong lòng thì nói:

- Sao không có, vẫn có rất nhiều…

Giờ khắc này, trong đầu lấp loé, đều là cố hương chân chính của mình…

Hồn phách của thân nhân, có may mắn sống sót bên trong trận tai nạn kia hay không?

Nếu như may mắn còn sống sót, bọn họ đã sớm đầu thai chuyển thế ?

Vù…

Truyền tống môn khởi động, một đôi nam nữ trẻ tuổi dắt tay lẫn nhau, chậm rãi đi vào trong đó.

Rầm rầm rầm rầm…

Giờ khắc này, mười một vị Luyện Hư kỳ đại tu sĩ, vẫn đang oanh kích đại trận hộ sơn.

Nửa khắc đồng hồ sau, Ngọc Thanh một thân một mình đi tới trong đại điện chưởng giáo, tiện tay vung lên, liền triệt để phá hủy toà truyền tống môn này, biến thành một đống mảnh vụn.

Kể từ đó, không có ai biết Tô Triệt đi tới một mảnh tinh vực nào trong mênh mông tinh không, mặc dù Ngọc Thanh, cũng không biết.

Tương lai như thế nào, xưa nay Tô Triệt cùng Ngọc Thanh đều không có tham khảo qua, bởi vì, từng người đều có con đường phải đi của mình, không nhất định cần phải gặp nhau.

Thế nhưng, hai người đều có thể dự kiến đến, không nhất định khi nào, không nhất định nơi nào, một ngày nào đó, Thiên Vũ cùng Ngọc Thanh, vẫn sẽ gặp lại.

Bên trong tinh không, vùng tinh vực tương ứng với Vu Hoàng tinh, Tô Triệt cùng Thiên Âm truyền tống đến trên viên hoang tinh kia, đồng thời, thu truyền tống bên này vào trong Tiên Ngục. Làm như vậy là bảo

hiểm nhất, thu truyền tống môn vào Tiên Ngục, chẳng khác gì là triệt triệt để để biến mất, không có ai còn có thể thông qua hai bên truyền tống môn tìm tới mình.

989X *?QÆM; dke@dkd , aU EB M ©M? hY

- Tự do rồi!

Tô Triệt ngóng nhìn vô tận tinh không, thật dài hơi thở:

- Tối thiểu trong mấy chục năm, không cần lo lắng cái gì.

Vốn tưởng rằng, Thiên Âm bên người sẽ biểu thị tán đồng, nhưng thấy nàng muốn nói lại thôi, giống như có lời gì khó có thể mở miệng.

- Thế nào, ta nói không đúng sao?

Tô Triệt lập tức hỏi.

- Không có gì.

Thiên Âm rõ ràng cho thấy có chút do dự, bất quá, cuối cùng vẫn nói:

- Ngươi hay nhất vẫn nên chuẩn bị tư tưởng, không nhất định sẽ cho ngươi mấy chục năm thời gian.

- Ừm?

Tô Triệt khẽ nhíu mày, rồi lại lập tức khôi phục đến vẻ mặt bình thường, chẳng những không có truy hỏi cái gì, ngược lại là vô cùng rộng lượng nói:

- Nếu nàng có cái gì không tiện nói, vậy thì cái gì cũng không nên nói, ngược lại, ta luôn luôn cẩn trọng là được.

Tô Triệt càng rộng lượng như vậy Thiên Âm càng cảm thấy, có mấy lời không nói ra, sẽ cảm thấy rất có lỗi với hắn, nên âm thầm cắn răng một cái, thẳng thắn với hắn:

- Ta cũng chỉ là suy đoán, không thể hoàn toàn xác thực, ta cho rằng, sau trăm năm, Vu thần trở về, đây chỉ là một loại thuyết pháp, cũng không phải thật sự cần một trăm năm, Vu thần mới có thể trở về Tu Chân Giới...

- Ồ?

Tô Triệt thần tình căng thẳng, vội vàng hỏi:

- Nàng là nói, bất cứ lúc nào Vu thần cũng có thể trở về Tu Chân Giới sao?

- Không thể nói bất cứ lúc nào, thế nhưng, ta cho rằng nhất định sẽ sớm hơn.

Thiên Âm thấp giọng nói: "Dựa vào hiểu rõ của ta đối với Vu thần, cái gọi là kỳ hạn trăm năm, chỉ là yên vụ hắn cố ý thả ra, lấy cái này để mê hoặc chúng Tiên Tiên Giới, cùng với những Đại Vu bên trong Vu tộc có thể tạo thành uy hiếp đối với địa vị của hắn, có khi, chỉ cần năm mươi năm, thậm chí ba mươi, bốn mươi năm, là hắn có thể chuẩn bị sung túc, sớm trở về Tu Chân Giới, xuất hiện ở trước mặt của ngươi."

- Xuất hiện ở trước mặt của ta?

Tô Triệt trầm ngâm nói:

- Hắn chỉ cần Di Tiên Cảnh cùng lệnh kỳ Di Tiên đúng không, hai cái thánh vật Vu tộc này, tất cả đều cho hắn, như vậy, đối với hắn mà nói, ta còn có chỗ lợi gì?

- Không biết.

Thiên Âm nhẹ nhàng lắc đầu:

- Tâm tư Vu thần, ai cũng không phỏng đoán ra, thế nhưng tính cách của ngươi, ta là tương khi hiểu rõ...

- Nàng đang lo lắng cái gì?

Tô Triệt hỏi.

- Ta đang lo lắng, y theo tính cách của ngươi, không có khả năng sẽ nguyện ý phục tùng hắn.

Thiên Âm nghiêm nghị nói:

- Ta đang lo lắng, giữa các ngươi sẽ sản sinh mâu thuẫn.

Tô Triệt không hề có một tiếng động gật đầu, trong lòng than thở:

- Đúng vậy, cái này cũng là sự tình ta lo lắng...

Đi tới Vu Hoàng tinh, còn có một trăm triệu dặm tinh lộ, Tô Triệt điều động phi kiếm thượng phẩm Đạo khí, cũng phải bay hai ngày.

Bất quá, bay vẫn chưa tới một canh giờ, Tô Triệt liền để Thiên Âm đến điều động phi kiếm, mình thì tiến vào Di Tiên Cảnh. Ba Luyện Hư tu sĩ kia, hẳn là đã quyết định rồi?

Quả nhiên, bên trong Di Tiên Cảnh, lại thêm ba viên thịt thân thể tổn thương nghiêm trọng, ba Luyện Hư tu sĩ đã sớm lâm vào trong hôn mê.

Nhìn ba đống thịt này, Tô Triệt đầu tiên là khen ngợi Di Tiên thủ hộ giả vài câu, sau đó liền thu bọn hắn vào bên trong Tiên Ngục. Nhưng mà, đột nhiên nhìn thấy một hình ảnh kỳ quái. . .

Ba đống thịt vẫn bất động, nhưng Ảnh Tử rơi trên mặt đất kia, lại cực kỳ quỷ dị mà bắt đầu kịch liệt run rẩy, lúc la lúc lắc, liên tục lay động.

Mới vừa nhìn thấy tình cảnh này, Tô Triệt theo bản năng cho rằng, nhất định là nguồn sáng chung quanh sinh ra thay đổi, tia sáng xuất hiện chớp động, mới có thể dẫn đến tình cảnh thế này.

Nhưng mà vừa nhìn lại, nguồn sáng của bản thân Di Tiên Cảnh rất đặc biệt, có thể nói là cực kỳ ổn định, chưa từng xuất hiện lấp loé, như vậy, vì sao Ảnh Tử trên đất lại...

Tô Triệt cúi đầu xuống, lại nhìn về phía Ảnh Tử của mình, lần này, càng là kinh hãi!

- Cái bóng của ta đâu?

Ảnh Tử của Tô Triệt dĩ nhiên không thấy, bên chân không có thứ gì.

Một người sao có thể không có Ảnh Tử, chỉ cần có ánh sáng, sẽ có ảnh, trừ khi hoàn cảnh chung quanh đen kịt một màu, một tia sáng cũng không có; hoặc là, Tô Triệt tiến vào trạng thái ẩn thân, mới có thể làm cho Ảnh Tử biến mất theo.

Hô!

hạ lệnh lục soát thành, không lâu lại hạ lệnh cho Mạt Mễ Nhĩ dẫn các sư nhân tinh nhuệ nhất tới nơi của Tang Thác Tư để tra tìm. Chỉ cần tên gian tế này không phải tới liên lạc với Bỉ Mông cự thú, sẽ không có vấn đề lớn xảy ra. Tang Thác Tư lạnh lùng nhìn Mạt Mễ Nhĩ :

- Mạt Mễ Nhĩ, lá gan của ngươi quả là lớn đó. Chẳng lẽ là do Tang Thác Tư ta lâu quá không có tham chiến nên ngay cả tiểu bối như ngươi cũng dám trước mặt ta mà chơi trò uy phong hả?

Bị ánh mắt hung lệ của Tang Thác Tư trừng, Mạt Mễ Nhĩ vô thức lùi một bước

- Tang Thác Tư đại nhân, xin ngài đừng hiểu lầm! Chúng ta chỉ là sợ có gian tế lẻn vào, đây là lệnh của tù trưởng đại nhân, chúng ta cũng không có cách nào.

Tang Thác Tư lạnh giọng nói:

- Nói như vậy, ngươi định đem tù trưởng ra ép ta hả?

Mạt Mễ Nhĩ vội vàng nói:

- Không dám, nhưng này quả thật là mệnh lệnh của tù trưởng đại nhân.

Ngoài miệng tuy nói không dám, nhưng thái độ của hắn cũng đã bắt đầu cứng rắn lên, hoàng kim quân đoàn ở phía sau hắn cũng tập thể bước lên một bước, hơn một trăm tên hùng tráng sư nhân với thân cao hơn ba thước, mang đến một cổ lệ khí mạnh mẽ.Tang Thác Tư đột nhiên nở nụ cười, khinh thường nhìn mấy tên sư nhân này,hướng bốn gã cuồng bạo Bỉ Mông mà nói:

- Các người, lui ra sau ta.

Bốn gã cuồng bạo Bỉ Mông đối với mệnh lệnh của Tang Thác Tư đều chấp hành vô điều kiện, thân thể cao lớn lập tức lui về sau vài bước, đi tới sau lưng Tang Thác Tư. Mạt Mễ Nhĩ trong lòng vui vẻ, thầm nghĩ, cho dù ngươi có cường đại hơn nữa, không phải cũng phải nghe mệnh lệnh của tù trưởng đại nhân sao? Sau đó, lập tức vung tay lên, sư nhân sau lưng hắn rất nhanh đi vào, bắt đầu lục soát.

Ngay lúc này, Tang Thác Tư đột nhiên động, thân thể bưu hãn trong nháy mắt hiện nguyên hình, thân hình vị hoàng kim Bỉ Mông vương này không ngờ cũng cao tới gần hai mươi thước. Trong phút chốc, hắn dường như hình thành một cơn lốc xoáy màu hoàng kim. Bốn gã sư nhân đứng ở phía trước cơn lốc xoáy màu hoàng kim nhất thời như bao bố tuột dây bị quăng ra ngoài, tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên làm người khác ê cả răng…

_____***_____

Thân thể cường tráng bị ném ra trong nháy mắt đã biến thành nát bấy. Tang Thác Tư dùng hai tay vỗ mạnh lên ngực mình, gầm lên:

- Hôm nay ta muốn xem thử ai dám bước vào cửa Phủ đệ của ta một bước

Vừa nói, chân trái hắn chợt tiến lên trước, trong tiếng nổ ầm ầm, phạm vi mười thước chung quanh mặt đất hoàn toàn vỡ vụn. quang mang màu vàng cường đại tuôn ra, khiến cho thân thể của vị Hoàng Kim Bỉ Mông Vương sáng rực lên như Mặt trời. Nắm tay to lớn chợt chém ra, quang mang màu vàng khổng lồ đánh sâu vào khiến cho đám Sư Nhân bị ép ra ngoài. Mạt Mễ Nhĩ lập tức biến sắc, vẻ mặt tất cả Sư Nhân cũng đều thay đổi. Trong Lôi Thần Bộ Lạc, Hoàng Kim Bỉ Mông Vương Tang Thác Tư giống như Chiến Thần. Nhìn thấy vị cường giả siêu cấp này tức giận, Mạt Mễ Nhĩ không khỏi cảm thấy kinh hãi, vội vàng ngưng tụ Đấu Khí của mình. Nhưng đối mặt với kim quang như ánh mặt trời, hắn rất sợ hãi, trong lòng thầm nghĩ, mạng của mình hết rồi. Vào đúng lúc này, một giọng nói trầm thấp chợt vang lên:

- Tang Thác Tư lão đệ, hạ thủ lưu tình.

Một luồng quang mang màu tím sáng lên, nương theo tiếng sét đánh, Tử điện (tia lửa điện màu tím) chói mắt oanh kích lên trên quang mang màu vàng của Tang Thác Tư.

Một tiếng nổ như sấm đánh ngang tai vang lên, hỗn hợp quang mang hai màu vàng và tím bay lên không trung, gần như chiếu sáng cả pháo đài Lôi Thần Chùy. Mặt Tang Thác Tư biến đổi, đầu vai nhoáng lên, nhưng cũng không rời chỗ. Một thân ảnh cao lớn xuất hiện trước mặt Mạt Mễ Nhĩ. Cùng là Sư Nhân, nhưng dáng người hắn cao lớn hơn Mạt Mễ Nhĩ nhiều. Bộ lông màu vàng bay sau gáy, trong tay cầm một

thanh Chiến chùy rất nhỏ, khuôn mặt cổ phác, không giận mà uy. Người đến không phải ai khác, chính là tù trưởng Bộ Lạc Lôi Thần - Sư vương Cổ đế.

Khí thế của hai cường giả của Lôi Thần Bộ Lạc va chạm nhau một chút, từ bên ngoài thì thấy tương đương nhau. Trên mặt Cổ Đế mặc dù bình tĩnh, nhưng trong lòng lại thầm hoảng sợ. Chính mình dựa vào Lôi Thần chùy cũng chỉ đánh ngang tay với Hoàng Kim Bỉ Mông Vương Tang Thác Tư mà thôi. Thật lâu không luận bàn với hắn, không ngờ rằng hắn cũng cường đại đến vậy. Xem ra, công bằng quyết đấu, mình chưa chắc đã là đối thủ của hắn.

Cổ Đế giật mình, Tang Thác Tư cũng kinh ngạc trong lòng. Hắn tự nhiên biết thực lực của Cổ Đế là như thế nào. Một quyền vừa rồi, hắn vốn muốn hủy Hoàng Kim quân đoàn của Sư Nhân ở đây, để giảm bớt chướng ngại khi huynh đệ mình thảo phạt Lôi Thần Bộ Lạc, nên đã ra tay toàn lực. Không ngờ rằng Cổ Đế đột nhiên đến, chẳng những hóa giải đòn công kích của hắn, còn dẫn lực công kích của hai người lên trên không trung. Mặc dù dựa vào uy lực của Lôi Thần Chuỳ, nhưng thực lực của Cổ Đế không thể xem thường, tương lai nhất định sẽ là kình địch của hai người huynh đệ mình.

-Tù Trưởng Đại nhân, ý của ngươi là?

Tang Thác Tư lạnh lùng nhìn Cổ Đế.

Cổ Đế mỉm cười nói:

- Tang Thác Tư Lão đệ, đừng hiểu lầm. Đều là đám Thủ hạ của ta không tốt, làm phiền Lão đệ nghỉ ngơi. Lão đệ, ngươi cũng biết, bây giờ chính là thời khắc mấu chốt của cuộc chiến tranh giữa chúng ta và Mễ Lan nhân, có gian tế lẻn vào trong thành, ta khó tránh khỏi khẩn trương một chút

Như là không nhìn thấy bốn thi thể Sư Nhân ở bên cạnh, vẻ mặt rất ôn hòa, thậm chí còn có đôi chút lấy lòng. Cổ Đế có thể kịp thời đến đây đương nhiên không phải ngẫu nhiên. Sau khi phái Mạt Mễ Nhĩ đi, hắn đột nhiên nghĩ đến, với tính cách nóng nảy của Tang Thác Tư, sợ rằng sẽ không dễ dàng chịu lục soát. Nhất là thời gian gần đây mình một mực giam lỏng vị Hoàng Kim Bỉ Mông Vương này. Cho dù là tính tình như mình cũng tuyệt đối không tốt hơn. Vì không để Thủ hạ của mình bị tổn thất, hắn mới vội vàng chạy tới. Quả nhiên, vừa lúc hóa giải được công kích của Tang Thác Tư trong cơn phẫn nộ.

Mặt Tang Thác Tư trầm xuống, lạnh lùng hỏi:

- Nói như vậy, Tù Trưởng Đại nhân không tín nhiệm ta?

Cổ Đế vội vàng đáp:

- Không, không, Tang Thác Tư huynh đệ, ngươi ngàn vạn lần không nên hiểu lầm. Thực ra, ngay cả phủ đệ của ta cũng để cho Thủ hạ lục soát qua. Chúng ta đều là thủ lãnh của Lôi Thần Bộ Lạc, cần phải làm đúng chứ. Tang Thác Tư huynh đệ, ngươi không thể giữ cho Lão ca chút thể diện sao?

Cổ Đế thân là Tù Trưởng, nói đến vấn đề này rồi, thì chỉ cần Tang Thác Tư không muốn trở mặt với hắn ngay tại đây, sẽ không có lý do gì để ngăn cản. Bất đắc dĩ, Tang Thác Tư tức giận hừ một tiếng, phất tay:

- Tốt, ta sẽ giữ thể diện cho Tù Trưởng Đại nhân

Cổ Đế nháy mắt ra hiệu cho Mạt Mễ Nhĩ ở bên cạnh. Tên đội trưởng thân vệ lúc này mới mang theo tâm trạng sợ hãi dẫn theo Thủ hạ vội vã tiến vào bên trong Phủ đệ của Tang Thác Tư. Tang Thác Tư đã chuẩn bị bộc phát bất cứ lúc nào. Chỉ cần bọn Mạt Mễ Nhĩ phát hiện cái gì, nói không được, chỉ có thể trở mặt với Cổ Đế. Nhưng hắn cũng biết, lúc này đang ở trong pháo đài Lôi Thần Chùy. Đầu tiên không nói có một Cổ Đế thực lực không kém gì mình, cho dù muốn từ bên trong trăm vạn đại quân vây công thoát ra, một mình hắn cũng không thể đột phá nổi. Điều làm cho Tang Thác Tư hơi kinh ngạc là đám Sư Nhân tiến vào Phủ đệ của mình lục soát cũng không truyền ra tin gì. Nửa ngày sau, Mạt Mễ Nhĩ mang người đầy bụi đất đi ra, khom người nói với Cổ Đế:

- Khởi bẩm Tù Trưởng Đại nhân, không có phát hiện gì.

Cổ Đế và Tang Thác Tư gần như đồng thời thở phào nhẹ nhõm. Hắn đương nhiên hy vọng không phát hiện gì là tốt nhất. Nhìn vẻ mặt càng lúc càng âm trầm của Tang Thác Tư, vội vàng nói:

- Tang Thác Tư Lão đệ, hôm nay thật sự đã làm phiền. Hôm khác Lão ca tự mình bày rượu tạ lễ với ngươi

Vừa nói, vừa lớn tiếng quát Thủ hạ:

- Còn không mau mang theo người cút đi

Mạt Mễ Nhĩ lập tức ra lệnh cho Thủ hạ nhấc thi thể lên, vội vàng bỏ đi. Sau khi Cổ Đế lại tỏ vẻ xin lỗi Tang Thác Tư, rồi tự mình vội vàng bỏ đi. Hắn thật sự không muốn trong lúc quan trọng này lại đánh một trận với Tang Thác Tư. Phải biết rằng, Tang Thác Tư là Hoàng Kim Bỉ Mông Vương, ở trong Bộ Lạc Lôi Thần có không ít người ủng hộ.

Nhìn thấy bọn Cổ Đế đã hoàn toàn biến mất. Vẻ mặt Tang Thác Tư mới khôi phục bình tĩnh. Phất tay ra hiệu cho bốn Thủ hạ, đám Bỉ Mông liền đứng lại vị trí của bọn họ trước cửa. Tang Thác Tư thì bước nhanh vào trong phòng. Quả nhiên, đúng như đám Sư Nhân bẩm báo, trong phòng không có một bóng người. Thậm chí ngay cả một chút dấu vết cũng không lưu lại, Tử và Diệp Âm Trúc đã sớm biến mất.

Tang Thác Tư thầm than một tiếng, Tử, ngươi đã đi sao? Hy vọng ngươi đừng cho ta đợi lâu quá ở Băng Sâm. Ngày hai huynh đệ chúng ta gặp lại, chính là ngày càn quét Cực Bắc Hoang Nguyên

Không sai, Diệp Âm Trúc lúc chờ đợi trong phòng Tang Thác Tư, thì đã phát hiện có điều không đúng. Trước khi Cổ Đế xuất hiện, Diệp Âm Trúc đã dựa vào Thiên Nhân hợp nhất cảm giác được sự xuất hiện của vị Sư vương Cổ đế này. Bây giờ chưa phải lúc ngửa bài với Cổ Đế, thừa lúc Tang Thác Tư ngăn cản bên ngoài, hai người lặng lẽ từ cửa sổ rời khỏi chỗ ở của Tang Thác Tư. Mặc dù cả pháo đài Lôi Thần Chùy đang lục soát khắp thành để tìm mình, nhưng với thực lực của Diệp Âm Trúc và Tử, vẫn rất nhẹ nhàng nhảy ra khỏi thành tường, trở về Thánh Quang thành.

Lần đi tới pháo đài Lôi Thần Chùy này, có thể nói không uổng phí chút nào. Mặc dù không có tiến triển thực sự nào nhưng đã liên hệ được với Tang Thác Tư, cũng đã khiến cho đường mới của bọn họ hoàn toàn mở ra. Trực tiếp cường công pháo đài Lôi Thần Chùy, lợi dụng ảnh hưởng của Tứ đại Thần thú không phải không được. Nhưng như vậy rất có thể tạo ra thương vong rất lớn, cũng sẽ khiến cho tam đại bộ lạc Thú Nhân liên kết thành một, đây tuyệt đối không phải tình huống mà Diệp Âm Trúc muốn thấy. Mà chia rẽ từ bên trong lại khác. Chỉ cần cho tam Đại bộ lạc mất đi tất cả ủng hộ trong nội bộ Cực Bắc Hoang Nguyên, đến lúc đó mới ra tay sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Trở về đến trong Thánh Quang thành, Diệp Âm Trúc mang theo Tử cùng nhau trở lại nơi mình nghỉ. Tô Lạp và Hải Dương đều chưa ngủ. Hai người đang nói chuyện, thấy bọn họ trở về, Hải Dương rót hai chén nước nóng bưng lên cho bọn họ.

Diệp Âm Trúc nói:

- Tử, bên phía Tang Thác Tư Đại ca muốn phát động, chúng ta lúc nào thì xuất phát?

Tử nhìn Diệp Âm Trúc thật sâu, nói:

- Là ta, không phải là chúng ta. Nơi đây không thể không có sự chỉ huy của ngươi, không thể để cảnh Quần Long vô thủ. Âm Trúc, ta không thể cho ngươi và ta đến Cực Bắc Hoang Nguyên mạo hiểm

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:

- Sao chẳng lẽ Bỉ Mông tộc các ngươi còn không thể bảo vệ được ta sao?

Tử lắc đầu nói:

- Không, không phải như vậy. Âm Trúc, chuyện nội bộ Thú Nhân tộc chúng ta, ngươi để ta tự mình giải quyết đi. Ngươi còn có rất nhiều chuyện phải làm, bên này cũng cần có ngươi. Một khi Cầm Thành bị Pháp Lam công kích, nếu không có ngươi ở đây, thì Cầm Thành sẽ rất nguy hiểm

Diệp Âm Trúc nâng tay lên, ngăn cản Tử nói tiếp:

- Tử, còn nhớ không. Ta trước kia đã từng đáp ứng với ngươi, phải trợ giúp ngươi thống -p

Ma La Dư ừ một tiếng, đôi mắt đẹp tiếp tục nhìn khuôn mặt Diệp Húc, có chút không yên lòng, đột nhiên cười khanh khách nói: "Ngươi nói, những tên Chu Thiên Tinh Cung đó bị ngươi âm có thể toàn quân bị diệt hay không?"

Diệp Húc lắc đầu cười nói: "Những người khác có lẽ sẽ chết, nhưng Thạch Tinh Hải chắc là sẽ sống sót. Kẻ này tâm trí bất phàm, tốc độ phản ứng không chậm, nếu hoảng loạn có khi sẽ loạn trận tuyến, nhưng chỉ cần hán định tâm thần lại, chắc chắn sẽ phát hiện ra các phá giải Hoàng Tuyền lộ."

Hắn có chút kiêng kỵ với rất nhiều cường giả Chu Thiên Tinh Cung. Nếu là một mình Thạch Tinh Hải, hắn còn có tin tưởng để đấu một trận. Nhưng lần này cao thủ tiến vào biển Oan Hồn rất nhiều, những người này liên thủ lại, thúc dục Chu Thiên Tinh Đấu đại trận và Trụ Quang đại trận, thậm chí cả nhân vật như Bảo Nguyên Đại Thiền sư đều ăn mệt lớn, bị nhốt ở trong trận, thân thể lập tức liền lão hóa đi cả trăm năm!

Bằng không với thực lực của Bảo Nguyên Đại Thiền sư cũng sẽ không dễ dàng bị Chuyển Luân Tiểu Thánh Vương vây khốn, hóa thành heo, bị phá vỡ kim thân.

Với lại, đám đệ tử Tinh Cung hợp lực tế Đại Chu Thiên Tinh Đấu đại trận lên, những Tinh quân nguyên thần trong trận đều hóa thành Pháp tướng chân thân, thực lực cực kỳ hùng mạnh, lực công kích mạnh đến mức có thể tạo thành tổn thương lên thân thể Nhân hoàng của Bảo Nguyên Đại Thiền sư.

Cho nên, bất kể là như nào đi chăng nữa, Diệp Húc cũng phải loại bỏ vây cánh của Thạch Tinh Hải trước, nếu không bị đám người này vây công, hắn sẽ không có mấy phần thắng.

E rằng chỉ có tế Liệt Hỏa Minh Tôn lên mới có thể chống lại hai đại trận pháp, đánh chết những người này.

"Thiếu Bảo, khuôn mặt thật của ngươi đến tột cùng là dạng gì? Ta không tin ngươi thật sự có được huyết thống của hoàng tộc Đế Thích."

Ánh mắt của Ma La Dư tiếp tục dừng trên khuôn mặt Diệp Húc, đôi mắt đẹp chớp động, cười khanh khách nói: "Cùng ngươi ở một chỗ lâu như vậy, ta còn không biết diện mạo thật của ngươi. Nếu chẳng may ngày nào đó ở bên ngoài gặp ngươi, tỷ không cẩn thận chém phải ngươi, chẳng phải là ngươi sẽ bị chết oan uổng sao?"

Diệp Húc không biết làm sao, lúc này tán đi chân thân hoàng tộc Đế Thích, khôi phục tướng mạo vốn có, vẫn là quần áo lam như trước, cùng một gương mặt thanh tú.

Ánh mắt Ma La Dư sáng lên: "Bộ dáng cũng không xấu, tàm tạm, tỷ nhận ngươi tên đệ đệ này."

Diệp Húc lắc đầu bật cười, cô ma nữ này đến nay vẫn còn nhớ mãi không quên chuyện khi mới gặp nhau.

Hai người tiếp tục đi, Diệp Húc yên tĩnh tâm thần, bộ não nhanh chóng vận chuyển, không ngừng suy diễn Bàn Vương Khai Thiên Kinh, dung nhập Đại Tiểu Chu Thiên Tinh Đấu Cấm Pháp vào trong đó.

Nguyên là hắn chỉ lấy được Tiểu Chu Thiên Tinh Đấu Vi Trần Cấm Pháp cuốn thứ nhất, và Đại Chu Thiên Tinh Đấu Cấm Điển cuốn thứ hai, sau khi dung nhập vào Bàn Vương Khai Thiên Kinh, hai loại cấm pháp không trọn vẹn này căn bản chỉ như muối bỏ biển, bé khỏ không đáng kể.

Nhưng lúc này hắn lấy được Đại Tiểu Chu Thiên Tinh Đấu Cấm Pháp đủ bảy cuốn, đủ để tu đến Tam Tương cảnh Thiên Tương kỳ đỉnh phong, bổ sung vào trong Bàn Vương Khai Thiên Kinh, khiến tâm pháp hắn khai sáng ra càng thêm đầy đủ, khiếm khuyết cũng giảm đi rất nhiều.

Qua thật lâu sau, Diệp Húc cuối cùng cũng đem Đại Tiểu Chu Thiên Cấm Pháp dung nhập vào trong Bàn Vương Khai Thiên Kinh. Hắn vận chuyển tâm pháp, mượn áp lực của hơi thở Vu hoàng khiến Bàn Vương Khai Thiên Kinh càng có hiệu suất, không ngừng cắn nuốt thuần dương linh khí, dung nhập vào trong nguyên thần.

Cùng lúc đó, hắn tế Di La Thiên Địa Tháp lên, mượn bảo tháp chi uy dắt Chu Thiên Tinh Lực, chỉ thấy trong thế giới do khí thế của Diệp Húc mở ra phía sau lưng hắn, trên bầu trời dần dần xuất hiện những điểm nhỏ ngôi sao, phủ kín bầu trời.

Những ngôi sao càng lúc càng lớn, tạo thành vũ trụ rộng lớn, vô số ngôi sao tinh đấu kết hợp lại, vận hành dựa theo chu thiên, theo mặt trời lên thì lặn đi, không ngừng vận chuyển.

Những tinh đấu đó tổ thành Đại Chu Thiên trận thế, khiến thế giới do khí thế của Diệp Húc mở ra xuất hiện một không gian bao la hùng vĩ, những ngôi sao dày đặc, hóa thành tinh không trụ quang, khiến thế giới của hắn đó xuất hiện thời gian trôi qua.

Vũ đại diện cho không gian, trụ đại diện cho thời gian, vũ trụ xuất hiện, thế giới do khí thế của Diệp Húc mở ra càng thêm toàn vẹn, rộng lớn vô cùng, vô cực vô lượng.

"Khiếm khuyết của Bàn Vương Khai Thiên Kinh vẫn còn, nhưng hiện giờ tâm ma đã không dễ quấy nhiễu được ta nữa."

Diệp Húc nhẹ nhàng thở ra, không ngừng thúc dục Bàn Vương Khai Thiên Kinh, luyện hóa Chu Thiên Tinh Lực và Thuần Dương linh khí, nhanh chóng khôi phục tu vi.

"Mùi máu tanh thật nồng! Cận thận, nơi đây quá nửa có cổ quái." Ma La Dư cau mũi, dừng chân lại.

Diệp Húc cũng ngửi được mùi máu tanh nồng đặc truyền đến, trong lòng rùng mình. Hai người liếc nhau, thật cẩn thận đi đến phía trước, đột nhiên nhìn bên đường phía trước bọn họ không xa có một bộ hài cốt thật lớn nằm đó.

8ReX *?QÆM; 8R3, h?•M h? om >Q¨M;X

Đây là một bộ yêu thi, tuy đã chết không biết bao lâu, thi thể đã hư thối đến chỉ còn lại xương cốt, nhưng những luồng yêu khí đặc vẫn tràn ra từ trên bộ xương đó.

Bộ hài cốt này dài đến ngàn thước, to lớn như núi, hình thể như rồng, trên lưng mọc hơn mười đôi cánh xương, ở trên xương cốt hắn còn khoác một cái áo giáp thật dày, hiển nhiên là một món vu bảo rất tốt.

Đáng tiếc chính là, nơi đây khắp nơi tràn ngập đủ loại ma khí, chiếc áo giáp này đã bị ma khí ăn mòn, vỡ nát, động vào liền vỡ, đã không còn chút tác dụng nào.

Có thể tưởng tượng ra, nguyên hình của tên đại vu yêu tộc này khi còn sống tất nhiên vô cùng khổng lồ, tu vi của hắn mạnh mẽ, thân khoác áo giáp, chưa chắc sẽ yếu hơn bao nhiêu so với hoàng tộc Ma tộc ngang cấp!

Ở bên người hắn còn lưu lại một tòa Bảo Hồn giới, hình dạng nó như Tam Xoa Kích, dựng thẳng bên cạnh hài cốt, hẳn là vu bảo mà vị đại vu yêu tộc này sử dụng khi còn sống, đáng tiếc đã bị ma khí ăn mòn sạch sẽ, chỉ còn lại không gian tàn phá kia.

"Vị đại vu yêu tộc này chết như thế nào nhỉ?" Diệp Húc nhiều lần quan sát, cũng không nhìn thấy bất cứ thương thế gì trên hài cốt, trong lòng không khỏi tò mò vạn phần.

Vị đại vu yêu tộc này cũng không hình thành thứ như âm hồn, hẳn là khi còn sống bị người dùng pháp lực hùng mạnh trực tiếp xóa bỏ, tất cả mọi thứ khi còn sống đều bị xóa đi, không còn chút nào, chỉ còn lại một bộ hài cốt.

Ma La Dư lập tức phát hiện, hoảng sợ nhìn lên trời cao, chỉ thấy mảng thiên địa do khí thế của Vu hoàng hình thành này bị vỡ ra một vết nứt cực lớn, dài đến sáu bảy mươi dặm, nhìn vết tích như thể là do vu bảo kiểu Tam Xoa Kích tạo ra!

"Tên đại vu yêu tộc này chắc chắn là một vị Đại tướng quân của Đại Chu hoàng triều lúc đó, một kích hạ xuống xé rách thế giới do khí thế của Vu hoàng tọa thành, tu vi của hắn có lẽ là Nhân hoàng đỉnh phong!"

Diệp Húc cũng chú ý rới vết nứt đó, thất thanh nói: "Chẳng lẽ Nhân hoàng có thể hùng mạnh đến mức đả thương được Vu hoàng?"

Ở trong nhận thức của hắn, Vu hoàng chính là nhân vật đứng đầu trên đời này, bá chủ thế giới, tượng trưng cho vô địch, người như thế, mạnh đến cực hạn mà loài người có thể đạt tới, thậm chí có thể sánh với tiên phật thời viễn cổ!

Nhưng tất cả những thứ hắn nhìn thấy trước mắt đây đã làm cho niềm tin của hắn có chút dao động.

Ma La Dư cười nói: "Thực lực của vị đại vu yêu tộc này có thể làm thương đến Vu hoàng, coi như là cường giả nổi bật, đáng tiếc, vẫn chết ở trong tay Vu hoàng Hằng Cổ Ma Vực ta."

Hai người lách qua bộ hài cốt này, tiếp tục đi đến phía trước, đi không bao xa lại thấy một thi thể khác nằm trên mặt đất. Đây là hài cốt của một đại vu loài người, thân thể cũng hư thối, chỉ còn lại xương cốt.

Mà ở dưới chân người này, mặt đất bị xuyên thủng, hiển nhiên là bị người này lấy trọng bảo đánh xuyên qua, công kích vị Vu hoàng này. Công kích của hắn mạnh đến mức khiến cho khí thế của vị Nữ vu hoàng này không thể chữa trị, xuất hiện tổn hại vĩnh viễn!

lúc này hoàn toàn thể hiện ra uy lực kinh khủng của nó. Mỗi một gã chiến sĩ sau khi trường kiếm chém ra liền lập tức lui về phía sau, dung nhập vào phía trong chiến trận lấy lại sức, các chiến sĩ vòng thứ hai lập tức trở thành vòng ngoài. Không có một người nào giữ lại khí lực để bảo vệ mình, bởi vì đồng đội của họ đã bù đắp tất cả các khoảng trống. Mỗi một vòng Cầm Thành chiến sĩ đều toàn lực mang đấu khí phát ra

Viên trận phát động, hướng tới thú nhân đại quân mà lao tới như một cơn lốc xoáy, đội hình xoay tròn bắn ra những tia công kích cực kì sắc bén. Những chiến sĩ ở vòng ngoài không gặp phải địch nhân cũng lập tức lui về phía sau bảo trì trận thế.

Hổ vương Kiều Khoa Nhĩ đã hoàn toàn ngây ngốc. Khi song phương va chạm làm bắn lên một trận mưa máu thì trên mặt hắn lộ ra một nụ cười dữ tợn và tàn nhẫn, nhưng khi nhận thấy rõ ràng trận mưa máu này là từ những chiến sĩ thú nhân bay ra thì hắn cười không nổi:

- Không, điều này không có khả năng, bọn họ là khinh trang bộ binh a !

Kiều Khoa Nhĩ ngơ ngác chứng kiến cảnh này, hơi thở của hắn trở lên dồn dập, trơ mắt nhìn viên trận to lớn nọ từ từ gia tốc tiến đến chỗ hắn. Cổ Đế cũng không có tiếp ứng, hắn cũng lâm vào khiếp sợ đến cực độ, chưa bao giờ hắn nghĩ đến nhân loại bộ binh có trình độ cường hãn như vậy, may là tiến lên chịu chết không phải quân đội dưới tay mình. Về phần Chiến Thần bộ lạc, bọn họ không phải vẫn tự hào là hậu duệ của Chiến Thần sao, vậy cứ để bọn họ chờ đợi Chiến Thần đến cứu. Quan hệ của tam đại bộ lạc thú nhân cũng không phải là kết hợp hoàn hảo. Chiến thần bộ lạc và Sở La Môn bộ lạc đều tưởng là có thể thay thế được địa vị của Lôi thần bộ lạc, cho nên tại chiến trường, song phương sẽ không nhận được sự trợ giúp tuyệt đối.

- Lui lại, tất cả quay trở lại cho ta !!!

Kiều Khoa Nhĩ rốt cục cũng có phản ứng, điên cuồng hạ lệnh. Nhưng ngay khi hắn ra quyết định thì đồng thời viên trận kinh khủng nọ cũng xảy ra biến hóa.Viên trận đột ngột tản ra rồi lại tập hợp lại thành vòng tròn. Lúc đầu vốn lang kỵ binh và báo nhân kỵ sĩ ở bên ngoài trận thế thì nay lại ở bên trong trận. Theo sự co rút của viên trận, uy lực khủng khiếp được thể hiện, bốn quân đoàn Chiến thần bộ lạc bị sự khủng bố đó bóp nghẹt trong vòng vây. Bốn vạn thú nhân không có một ai có thể chạy thoát khỏi sự giết chóc của viên trận.

Diệp Âm Trúc lại giơ Nặc Khắc Hi kiếm lên:

- Lui về phía sau, lấy lại sức.

Viên trận không thừa thắng mà phát động công kích, một lần nữa hóa thành bốn phương trận rất nhanh quay về phía Diệp Âm Trúc. Từ lúc tứ đại bộ binh quân đoàn phóng ra, biến hóa thành viên trận, chém giết địch nhân rồi lại khôi phục phương trận, tất cả quá trình đều như nước chảy mây trôi không có một chút đình trệ nào. Bất luận lúc nào, trận hình của bọn họ cũng được bảo trì chỉnh tề, nếu không phải lúc này không ít chiến sĩ ngực phập phồng thở dốc, nếu không phải trường kiếm trong tay họ nhuốm máu đỏ tươi của thú nhân, thậm chí không nhìn ra bọn họ vừa tiêu diệt số lượng địch nhân mà chính mình chỉ bằng hai phần ba số lượng. Trên chiến trường, lúc này đột nhiên xuất hiện một khoảng thời gian yên tĩnh ngắn ngủi. Vẻ mặt Diệp Âm Trúc không vì thắng lợi trước mắt mà phát sinh một điểm biến hóa, nhưng chủ soái của cả hai bên địch và ta sắc mặt đều đã thay đổi. Mã Đặc Lạp Kỳ có chút lắp bắp nói:

- Đại ca, vừa rồi … vừa rồi ta tựa hồ thấy Cầm Thành bộ binh …

Mã Nhĩ Đế Ni trầm giọng:

- Tất cả đều có thể sử dụng đấu khí.

Mã Đặc Lạp Kỳ nhịn không được hít một ngụm lãnh khí thật mạnh:

- Cái này…điều này sao có thể…

Mã Nhĩ Đế Ni trên mặt toát ra một tia cười khổ:

- Xem ra tại Cầm Thành không có gì không có khả năng. Khi Bỉ Mông cự thú quân đoàn và tứ đại thần thú rời đi, lực chiến đấu của Cầm Thành vẫn như trước, thật sự kinh khủng. Ta xem ra đã quá coi thường bọn họ rồi a. Nếu ta đoán không sai, tứ đại Cầm Thành bộ binh quân đoàn này chính là Đông Long bát

tông vũ giả ngày trước. Lấy bọn họ làm gốc, thành lập quân đoàn, bộ binh hiển nhiên là nơi họ phát huy tốt nhất vũ kỹ. Ngươi chờ xem đi, tất cả mới chỉ là bắt đầu mà thôi. Đông Long vũ kỹ còn chưa chính thức phát huy. Diệp Âm Trúc a Diệp Âm Trúc, khó trách lúc trước bệ hạ coi trọng ngươi như thế, xem ra tầm mắt ta thật nhỏ bé hơn rất nhiều so với bệ hạ.

©V·u G\ʏỀjX ©V·I ĤQjX dnjX -ƒŋ b<] ¦ƶ dʏỈjX ?à§ ¦ _Ŀj GÎj

Cầm Thành không nghi ngờ gì yếu hơn Chiến thần bộ lạc nhưng đối mặt với những địch nhân tầm thường giống như con nhím này, trái tim Cổ Đế cũng trầm xuống. Sĩ khí của đại quân thú nhân vốn rất cao, nhưng bởi vì tổn thất của bốn vạn chiến sĩ mà trở nên yên lặng. Chỉ trong thời gian ngắn bốn quân đoàn cứ như vậy mà tan thành mây khói, ai có thể nghĩ đến điều này? Điều khiến cho Cổ Đế giật mình nhất chính là đối phương do bộ binh tổ hợp thành trận thế, mỗi chiến sĩ đều có đấu khí. Loài người từ khi nào lại có nhiều vũ giả cường đại đến thế. Hắn rõ ràng đã thấy tại trận thế nọ có rất nhiều hồng cấp, hoàng cấp, thậm chí có cả cường giả tử cấp.

Hổ vương Kiều Khoa Nhĩ trong Bạch Hổ hộ vệ tiến tới bên cạnh Cổ Đế. Vị Hổ vương tù trưởng này đã phẫn nộ tới cực điểm

- hỗn đản, Sao lại như vậy? Những nhân loại này, bọn chúng phải là yêu ma mới đúng. Cổ Đế tù trưởng, chúng ta không thể đợi nữa. Phái chủ lực tham chiến đi. Hủy diệt toàn bộ những tiểu nhân loại này , có như vậy mới hết hận trong lòng ta .

Cũng giống như Cổ Đế, Kiều Khoa Nhĩ cũng không phải chỉ là một mãnh hổ thiếu suy nghĩ. Bốn vạn chiến sĩ tử trận làm hắn cực kỳ đau đớn. Mặc dù giật mình vì sự cường đại của địch nhân nhưng lúc này những kẻ còn lại trên chiến trường đều là người của Lôi Thần bộ lạc, vốn từ miếng thịt béo trở thành miếng xương đầu. Nếu chỉ có mình hắn bị thiệt hại, hắn như thế nào có thể cam tâm đây? Cho nên việc đầu tiên khi trở về, hắn bắt đầu cổ động Cổ Đế xuất binh.

Cổ Đế đương nhiên phải xuất binh, nếu không hắn căn bản không cách nào cho Thú nhân tộc một cái công đạo, không cách nào cho Chiến thần bộ lạc một cái công đạo, chậm rãi ngước lên, làm ra một động tác áp chế toàn quân.

Bảy quân đoàn với vây quanh chủ lực tuyệt đối là năm vạn hoàng kim quân đoàn đứng lên, chậm rãi nhằm hướng Diệp Âm Trúc đi tới. Đồng thời giữa không trung, một đám mây đen từ pháo đài Lôi Thần Chùy bay ra, cùng với mười vạn đại quân dưới dưới mặt đất hỗ trợ nhau.

Mã Nhĩ Đế đã thấy chủ lực của địch di động, cũng lập tức suất lĩnh đại quân dưới tay chậm rãi tiến tới. Cầm Thành là quân đội đồng minh của bọn hắn, hắn cũng không thể nhìn quân đội của Diệp Âm Trúc đơn độc chiến đấu.

Ngoài dự liệu của song phương chính là quân đoàn Cầm Thành của Diệp Âm Trúc cũng không có động, chỉ lẳng lặng đứng ở đó. Chỉ là mặt đất trước mặt Diệp Âm Trúc xuất hiện một cây cổ cầm, thân cầm màu nhũ trắng, nhìn qua có chút quỷ dị. Thân thể Mã Kỳ Nặc Thiết Long bên dưới hắn run rẩy kịch liệt khi cổ cầm này xuất hiện. Nếu không phải Diệp Âm Trúc đưa một ít đấu khí vào trong cơ thể tuần long này, sợ rằng nó đã ngã quỵ xuống.

Cổ Đế trầm giọng quát:

- Truyền mệnh lệnh của ta, Hùng nhân, Viên nhân, Ngưu đầu nhân xông lên. Mục tiêu là trận địa địch, không tiếc bất cứ giá nào phải phá tan trận hình đối phương. Tốc độ không được giảm, bất kể thương vong.

- Vâng

Nghe xong những lời này của Cổ Đế, tâm tình Kiều Khoa Nhĩ bình ổn hơn nhiều. Cổ Đế phái ra ba quân đoàn này đều là chủ lực của Thú nhân tộc.

Nếu nói quân đoàn Lang kỵ binh cùng quân đoàn báo nhân là những chiến sĩ với khinh trang nhẹ thì Hùng nhân, Viên nhân cùng Ngưu đầu nhân là những binh chủng trọng yếu nhất của Thú nhân tộc.

Nhất là Hùng nhân, thân hình cường đại của Hùng nhân cao quá 5 thước.

Mặc dù chạy nhanh thì tốc độ không cách nào so với Lang kỵ binh cùng Báo nhân nhưng chúng nhờ có thể hình khổng lồ, một khi chồm lên thì đấu khí cấp thấp không có khả năng ngăn cản.

Hơn nữa bọn họ còn có phòng ngự cùng lực công kích cường hãn, rất dễ dàng tạo thành đả kích trí mạng cho đối thủ.

Chiến đấu lực chủ yếu của bộ lạc Sở La Môn chính là Hùng nhân này.

Hùng nhân quân đoàn của bộ lạc Lôi Thần mặc dù yếu hơn một chút so với bộ lạc Sở La Môn nhưng sự cường hãn của Hùng nhân là giống nhau.

Theo mệnh lệnh của Cổ Đế điều khiển, phía trước ba quân đoàn của Thú nhân đại quân nhất thời thay đổi. Phía trước chính là Ngưu đầu nhân, thân hình cao lớn, cúi đầu xuống. Ngưu giác trên đầu nhằm phía trước xông tới, khí thế tuyệt không phải Lang nhân có thể so sánh được. Mỗi một Ngưu đầu nhân đều ôm một cột đá to trong tay. Mặc dù không phải chân chính đồ đằng trụ của Ngưu đầu nhân nhưng trọng lượng của cột đá này cùng sức mạnh của bọn họ một khi bộc phát, không ngừng đánh tới thì cũng đủ để hủy diệt tường thành bình thường.

Phía sau Ngưu đầu nhân chính là Hùng nhân. Quân đoàn Viên nhân bảo vệ hai cánh, bằng dáng người nhanh nhẹn, vung lưỡi kiếm cong trong tay, cùng với Ngưu đầu nhân, Hùng nhân đồng thời nhằm hướng bốn quân đoàn bộ binh của Cầm Thành phóng tới. Khi khoảng cách từ bọn chúng đến quân đoàn bộ binh của Cầm Thành vừa đủ sẽ đề tăng thực lực lên cực hạn để để lao tới tấn công đối phương .

Nhìn đối phương đang xông tới, khóe miệng Diệp Âm Trúc khẽ lộ ra thần sắc khinh thường. Nếu quân đoàn bộ binh của Cầm Thành không đối phó được trọng kỵ binh cùng trọng bộ binh, bọn họ còn có thể trở thành chủ lực của Cầm Thành sao?

Đương nhiên Cầm Thành bây giờ cũng chỉ có bốn quân đoàn bộ binh chủ lực này. Diệp Âm Trúc tuyệt đối không hy vọng thủ hạ của mình bị tổn thương lớn, cho nên khi ba quân đoàn của Thú nhân tộc xông tới hai tay hắn cũng đồng thời án trên dây của cổ cầm.

Đây là chiến trường, chiến trường tuyệt đối không thể nương tay. Huống chi hôm nay đại quân Diệp Âm Trúc xuất chiến chính là muốn cấp cho hai đại bộ lạc thú nhân tổn thất lớn. Cổ cầm trước mặt hắn chính là siêu thần khí Khô Mộc Long Ngâm.

Tám ngón của hai bàn tay lướt nhẹ, tiếng đàn trầm thấp vang lên không quá mãnh liệt, thậm chí không phải tất cả bộ binh của Cầm Thành đều có thể nghe được. Tiếng đàn thê lương theo hay tay Diệp Âm Trúc xuất ra quang mang màu tím, rồi hóa thành một tầng tử sắc ba động nhằm hướng chiến trường lan đi.

Nếu ở khoảng cách gần nhìn Diệp Âm Trúc thì có thể phát hiện trong cầm âm ma pháp tử sắc kia có khí lưu màu xám nhàn nhạt, ẩn dấu dưới tử sắc quang mang kia. Một tia màu xám kia cũng không hiện rõ, đủ để phần lớn mọi người bỏ qua.

Trong tiếng đàn, chiến sĩ Cầm Thành cũng không cảm giác được thực lực bản thân mình trở nên cường đại, mà địch nhân đang nhằm bọn họ phát động công kích lao tới cũng không cảm giác được bản thân mình yếu đi.

Lúc này, ngay cả bốn đại quân đoàn bộ binh của Cầm Thành cũng cảm thấy có chút kỳ quái, tại sao Cầm Đế đại nhân lần này lại đạn tấu thanh âm bi thương như vậy. Mà cầm khúc này tựa hồ cũng không có tác dụng gì cả! Cho dù chỉ là ủng hộ sĩ khí cũng không cần sử dụng cầm khúc như vậy.

Diệp Âm Trúc không cần người khác biết mình làm gì. Hắn là chủ tướng, tại chiến trường chỉ cần hắn nắm chắc tất cả mọi thứ tại chiến trường là đủ rồi.

Mắt không nhìn thấy, nhưng thông qua năng lực thiên nhân hợp nhất, hắn nắm rất rõ, thậm chí so với bản thân khi còn sáng mắt còn rõ ràng hơn. Tiếng đàn không ngừng vang lên, hắn hạ lệnh rất nhanh:

- Tạo trận hình công kích.

Bốn quân đoàn bộ binh nhanh chóng chấp hành mệnh lệnh. Trong khi Áo Lợi Duy Lạp huấn luyện bọn họ, điều lệnh đầu tiên chính là phải phục tùng tuyệt đối mệnh lệnh của thượng cấp. Tại chiến trường, cho dù là bốn vị tông chủ của bốn tông vũ kỹ cũng tuyệt đối không nghi ngờ quyết định của Diệp Âm Trúc.

Bốn quân đoàn Cầm Thành nhanh chóng chuyển đổi trận hình, trận thế bốn phương nhập lại làm một thể. Phía trước chính là Hàn Mai quân đoàn, sau đó là Trúc cùng Lan quân đoàn, Cúc quân đoàn bảo vệ hai cánh.

Tứ đại quân đoàn hình thành một chiến trận hình trùy. Mà tại chiến trận này, phía trước chính là ba trăm người tạo thành mũi nhọn, tập trung tất cả tinh nhuệ của tứ đại quân đoàn.

Nếu lúc này người quen thuộc với Cầm Thành xuất hiện ở chỗ này nhất định phát hiện: đứng ở phía trước ba trăm người này chính là quân đoàn trưởng của bốn đại bộ binh quân đoàn, cũng là bốn vị tông chủ của Đông Long vũ kỹ.

Khoảng cách của ba trọng trang quân đoàn Thú nhân ngày càng gần, tốc độ bọn chúng cũng trở nên càng lúc càng nhanh. Ngưu đầu nhân gầm nhẹ, Hùng nhân rít gào cùng với Viên nhân kêu to sắc nhọn, đủ các loại âm thanh hòa trộn. Công kích xung phong của Thú nhân hoàn toàn hiện ra.

Lúc này các ma pháp sư thủ hạ của Mã Đặc Lạp Kỳ cũng đã bắt đầu chuẩn bị ngâm xướng ma pháp. Một ngàn ma pháp sư đồng thời ngâm xướng, các loại quang mang lóng lánh ở chiến trận đủ khiến cho bất cứ kẻ nào cũng phải giật mình.

Phụ trách bảo vệ chung quanh các ma pháp sư đều là Long kỵ binh cùng trọng trang giáp bộ binh. Trong tay trọng trang giáp bộ binh không có vũ khí, nhưng hai tay lại nắm tháp thuẫn thật lớn cao ba thước. Một khi Thú nhân tộc không quân phát động công kích đối với ma pháp sư, bọn họ sẽ không hề để ý bản thân mà bảo vệ an toàn cho các ma pháp sư.

Đối với quân đoàn phương bắc mà nói, không có gì so sánh với sự trân quý của quân đoàn ma pháp sư này.

Hiện tại ma pháp sư đang đợi mệnh lệnh của Mã Đặc Lạp Kỳ. Nhưng bởi vì trận hình của mấy vạn đại quân Cầm Thành vẫn còn xa, công kích của ma pháp sự lại bị khoảng cách hạn chế, cho dù bọn họ muốn sử dụng ma pháp tấn công trước chiến sĩ Cầm Thành cũng không thể làm được.

Lúc này Mã Đặc Lặc Kỳ có một loại cảm giác chờ mong. Tại chiến trường, đi theo Mã Nhĩ Đế nhiều năm, hắn đương nhiên biết được, nếu bộ binh chỉ có đấu khí cấp thấp sẽ không có khả năng ngăn trở trọng trang quân đoàn của ba đại quân đoàn Thú nhân tấn công từ chính diện.

Đấu khí không đủ, cùng trọng hình bộ binh ngạnh đấu (cứng đấu cứng) tuyệt không phải là lựa chọn sáng suốt.

Nhìn Cầm Thành hiện tại tạo thành trùy hình chiến trận, tựa hồ cũng không có ý tứ tránh né, chính là muốn cứng đối cứng với đối phương. Cầm Đế Diệp Âm Trúc này đến tột cùng muốn như thế nào, hoặc Cầm Thành còn vũ khí bí mật gì chưa có xuất ra?

Diệp Âm Trúc cũng không có để cho Mã Đặc Lặc Kỳ có nhiều thời gian để đoán. Ngay khi ba quân đoàn thú nhân cách quân đoàn bộ binh của Cầm Thành không đến 500 bước thì một màn quỷ dị không hề báo trước xuất hiện.

Thú nhân tam đại quân đoàn lúc này đối diện với thi thể của bốn vạn Lang kỵ binh cùng Báo nhân chiến sĩ vừa mới bị viên sát trận của Cầm Thành tiêu diệt, đối với những tử thi này, thú nhân quân đoàn căn bản nhìn cũng không thèm nhìn mà trực tiếp xông qua. Tại chiến trường, chỉ chần chừ một lát thôi cũng không được, quân đoàn tinh nhuệ của Lôi thần bộ lạc đương nhiên rất rõ đạo lý này. Cho nên tốc độ bọn họ cũng không có chậm lại, trực tiếp xông qua các thi thể này.

_____***_____

Khi ba vạn người hoàn toàn nhảy vào khu vực có tử thi kia thì dị biến phát sinh.

Một luồng tiên huyết xuất hiện, thậm chí những bàn tay to lớn đột nhiên dựng lên, nắm chặt lấy những Ngưu đầu nhân cùng Hùng nhân đang chạy vội tới.

Mặc dù lực lượng này không đủ ngăn cản trọng trang bộ đội thú nhân, nhưng trong khi mấy vạn bàn tay đồng thời vươn lên khiến tốc độ của ba quân đoàn thú nhân cơ hồ trong nháy mắt bị chậm lại. Nhìn giống như một thổ hệ nê chiểu thuật bậc trung bình thường.

Sư thứu bộ đội trong khi thả những tảng đá xuống thì bộ đội Cầm Thành cũng phản ứng lại rất nhanh chóng, nhất thời khiến cho phần lớn những tảng đá đều đều không rơi trúng. Đồng thời Cầm Thành chiến sĩ tứ đại bộ binh quân đoàn, tất cả tiểu đội trưởng cùng chiến sĩ đều huy động trường kiếm trong tay bọn họ, tối thiểu là lục cấp đấu khí tràn ngập. Vì toàn quân lui lại nên lúc này bọn họ không hề giữ lại đấu khí của bản thân, tử sắc, hoàng sắc đấu khí của những cao thủ nhằm hướng những tảng đá rơi xuống mà công kích.

Trên bầu trời, những tảng đá thật lớn rơi xuống, cho dù là lục cấp đấu khí cũng không có cách nào hoàn toàn chống đỡ, không cần phải nói đến kiếm ảnh này phổ biến đều là hoàng sắc đấu khí. Những tảng đá thật lớn, ánh kiếm tung hoành đánh sâu vào những tảng đá khiến những tảng đá cũng bay tán toán, ánh kiếm đan thành một cái lưới, che chở cho Cầm Thành chiến sĩ chạy đi, rất ít tảng đá có thể lọt vào trong chiến trận.

Lúc này thì ngay cả Cổ Đế cũng không nhịn được dụi dụi hai mắt của mình. Điều này sao có thể. Hoàng cấp đấu khí lúc nào trở nên cường đại như thế?

Hắn không biết màu sắc của Cầm Thành đấu khí cùng thải hồng (cầu vồng) cấp bậc của đại lục có khác nhau. Chi bộ đội Cầm Thành này đều là Đông Long Bát tông chiến sĩ, bọn họ chẳng những am hiểu Đông Long vũ kỳ mà đấu khí cũng không phải đơn giản là hoàng cấp như vậy. Ít nhất đều là lục cấp, thậm chí còn có thanh cấp cùng lam cấp.

Đương nhiên nếu chỉ dựa vào đấu khí mà ngạnh đấu với nhiều tảng đá công kích như thế cũng không có khả năng ngăn cản toàn bộ. Giờ khắc này Đông Long vũ kỹ thể hiện ra sự cường hãn chính thức của bọn họ. Nhìn đấu khí mạnh mẽ tung hoành đồng thời mỗi một kiếm đều đánh trúng mặt bên của tảng đá, một vị trí đặc thù làm tảng đá bị hoán đổi lực bay ngang. Đó chính là Đông Long vũ kỹ tứ lạng bạt thiên cân.

Nếu cùng mức đấu khí, Đông Long chiến sĩ có thể dễ dàng chiến thắng nhiều chiến sĩ vũ kỹ phổ thông. Dựa vào kỹ xảo của Đông Long vũ kỹ, đó là do Đông Long đế quốc lưu truyền ngàn năm cho truyền nhân của rồng. Mà Đông Long chiến sĩ tu luyện chính là loại vũ kỹ này, loại vũ kỹ thích hợp nhất, cũng chỉ có bọn họ mới có thể hoàn toàn phát huy hết uy lực của vũ kỹ. Phương diện kỹ xảo cùng lực lượng kết hợp hình thành một màn giống như kỳ tích trước mắt này.

Trong quang mang tung hoành của đấu khí, Cầm Thành tứ đại lục chiến quân đoàn xông ra khỏi lạc thạch trận vọt đến. Mặc dù cũng có không ít người bị vài vết thương nhẹ nhưng không có người nào bị tử thương. Chiến tích như vậy cũng đã đủ để ngạo thị mọi người.

Diệp Âm Trúc ngẩng đầu nhìn trời, chăm chú nhìn Sư thứu cùng Lôi điểu, lưỡng đại thú nhân không chiến quân đoàn đang dừng ở giữa không trung, hừ lạnh một tiếng, cầm âm trong tay biến đổi.

Tiếng đàn dường như lan lên tận trời, ẩn hiện một vầng tử sắc quang mang nhu hòa từ bạch sắc cổ cầm bay ra, giống như một cái lưới lớn nhằm hướng không trung phóng tới. Tiếng đàn nhu hòa chợt trở nên cường thịnh, bất luận là quân ta hay quân địch đều có thể nghe rõ ràng sự biến hóa của tiếng đàn.

- Không ổn.

Cổ Đế sắc mặt biến đổi. Hắn có thể dám chắc lúc trước làm sống lại thú nhân chiến sĩ chính là kẻ mặc bạch y ma pháp sư đang đánh đàn kia. Lúc này nhìn thấy tử sắc quang mang bay lên trời, mục tiêu hiển nhiên là nhằm vào hai quân đoàn Sư thứu cùng Lôi điểu quân đoàn.

Phải biết rằng Không kỵ binh ở thế giới nhân loại hay ở thế giới thú nhân đều cực kỳ trân quý. Cổ Đế tuyệt đối không hy vọng hôm nay đã tổn thất một lượng lớn chiến sĩ, lại bị tổn thất thêm Không kỵ binh.

Ra lệnh cho không quân lui lại, đồng thời cả người hắn dũng mãnh từ trên lưng voi ma mút phóng ra ngoài, tử sắc đấu khí cường hoành làm hắn giống như một mũi tên, trong chớp mắt xẹt qua trước mặt quân đoàn, tử sắc quang mang màu tím tử trong tay Cổ Đế mang theo một tiếng nổ, như lôi đình nhất kích nhanh như tia chớp đánh tới phía Diệp Âm Trúc. Đó chính là Lôi Thần chùy, Lôi Đình nhất kích.

Cổ Đế là tử cấp cửu giai, đấu khí thúc dục lôi đình nhất kích, khi đó uy lực tuyệt đối sẽ không giống cấm chú phổ thông. Đối với địch nhân là ma pháp sư cổ quái này, vị Sư vương đã hận tới cực điểm.

Khi Cổ Đế tập trung khóa chặt Diệp Âm Trúc, hắn đã cảm giác được ngay lập tức, sắc mặt hơi biến đổi, bất đắc dĩ phải ngừng đàn. Hắn tuyệt không e ngại công kích của Cổ Đế, nhưng một khúc "Bình sa lạc nhạn" này cũng bị Cổ Đế cắt đứt. Ám tử sắc quang hoàn màu tím vừa mới xuất hiện đã lập tức biến mất.

Cầm khúc tạo ra uy áp thật lớn cho hai không trung quân đoàn Sư thứu cùng Lôi điểu, khiến chúng thống khổ lui về phía sau.

Hai tay Diệp Âm Trúc gảy đàn, cùng lúc ngón trỏ, ngón giữa, và ngón vô danh đồng thời xuất ra, tử trúc đấu khí trong nháy mắt bộc phát, cùng siêu thần khí Khô Mộc Long Ngâm cầm hoàn toàn dung hợp làm một thể. Sau một khắc, âm nhận (lưỡi chém bằng âm thanh) bảy màu theo âm thanh cùng năng lượng ba động mạnh mẽ ngang nhiên đón lấy công kích của Lôi Thần Chùy, lôi đình nhất kích.

Tiếng sấm chớp bộc phát tại chiến trường, ba đạo âm nhận phía trước cùng lôi đình nhất kích va chạm bộc phát ra năng lượng cường đại. Nguyên tố loạn lưu hình thành một dòng suối thật lớn, trong phạm vi dòng suối đó tất cả thi thể trong nháy mắt biến mất không chút dấu vết.

Nhưng điều khiến cho Cổ Đế chấn động chính là bảy đạo âm nhận kia mặc dù bốn đạo âm nhận phía sau đã bị nguyên tố loạn lưu làm ảnh hưởng, tốc độ đã yếu đi nhưng cũng không thể phá hỏng hoàn toàn mà trực tiếp nhằm phía hắn bay tới. Thông qua tinh thần cảm ứng, hắn có thể cảm giác rõ ràng bốn đạo âm nhận này vô cùng cường đại.

Từ trước đến nay chưa bao giờ xuất hiện ma pháp sư cường hãn như vậy. Cổ Đế vạn vạn lần không có ngờ tới. Là cao thủ đệ nhất của Thú nhân tộc, đối mặt với chiến tranh nhân loại, Cổ Đế thường xuyên có thể hiệu quả ngăn cản cơn sóng dữ.

Phương bắc quân đoàn của Mễ Lan đế quốc vì đối phó với hắn mà gặp nhiều phiền não. Nhưng thực lực tử cấp cửu giai quả thật khiến cho cường giả của Mễ Lan không thể một mình đối kháng với hắn. Cho dù có Long kỵ tướng vây công, Cổ Đế phát động công kích với lôi thần chùy cũng sẽ mang đến tổn thất không nhỏ cho Mễ Lan phương bắc quân đoàn.

Nhìn thấy Diệp Âm Trúc chỉ thuấn phát một ma pháp nhưng chẳng những phá đi lôi đình nhất kích mà còn đồng thời mang đến phiền toái cho Cổ Đế.

Gầm nhẹ một tiếng, Cổ Đế không thể không xuất ra lôi thần chùy. Lần này là một vầng tử sắc quang mang chói mắt mang theo tiếng sấm xuất ra, cuồng phong cùng cự lôi đồng thời bộc phát. Đoàn lam tử sắc quang mang cùng bốn đạo âm nhận va chạm cùng một chỗ khiến cho nguyên tố loạn lưu, rốt cục cũng hóa giải công kích âm nhận của Diệp Âm Trúc.

Phong bạo chi chùy, công kích cường đại hạng nhất của lôi thần chùy.

Ngay khi hai đại cường giả va chạm vào nhau, đồng thời tình huống giữa không trung cũng đột nhiên xảy ra biến hóa. Giai điệu nhu hòa hóa thành tử quang bay lên khiến cho tốc độ của Sư thứu cùng Lôi điểu bộ đội đang bay lui lại phía sau trong nháy mắt chậm lại.

Ngay sau đó một mảng nhiều màu sắc từ Thánh Quang thành bay đến. Đó chính là những đại điểu huyễn lệ, có thể so sánh với Sư thứu cùng Lôi điểu bộ đội. Số lượng bọn họ ít hơn nhiều, thể hình cũng không thể so sánh với đối phương nhưng một vòng tử sắc quang hoàn màu tím đang xuất hiện trên lưng những đại điểu này.

Thú nhân tộc rốt cục có chút khủng hoảng, không quân của đối thủ không nhiều nhưng từ sau khi Mễ Lan phương bắc quân đoàn ưng chuẩn Long kỵ binh biến mất, lại một lần nữa xuất hiện không quân khiến cho Thú nhân tộc giật mình.

Một tia chớp từ trên lưng đại điểu này bắn ra, chiếu xạ theo ánh mặt trời, mỗi một mũi tên nhọn đều lóe ra tử sắc quang hoàn nhàn nhạt, khiến cho mấy trăm Sưu thứu cùng Lôi điểu đang rơi vào trạng thái trì trệ bị bắn trúng, nhất thời kêu lên rên rĩ, rơi xuống mặt đất.

Cầm Thành không quân Giác ưng kỵ sĩ đoàn rốt cục cũng xuất kích. Giác ưng kỵ sĩ đoàn đoàn trưởng về phương diện tài năng quân sự không hề kém Diệp Âm Trúc, đó chính là Áo Lợi Duy Lạp. Đối với tình thế chiến trường cũng nắm chắc, cùng Diệp Âm Trúc phối hợp nhiều lần khiến hắn nắm rất chuẩn xác.

Tướng lĩnh Mễ Lan phương bắc quân đoàn không biết sự cường hãn của chiến sĩ Cầm Thành nhưng hắn sao lại không biết. Cầm Thành tứ đại bộ binh quân đoàn là do chính hắn huấn luyện.

Nếu luận về số lượng không quân so với đối phương thì ít hơn nhiều. Nhưng nói về khí thế, lực chiến đấu thì Giác ưng có lẽ không thể so với Sư thứu cùng Lôi điểu, thậm chí so với Sư thứu kém hơn nhiều nhưng mà Giác ưng lại có ưu thế của mình, đó chính là tốc độ.

Băng tốc độ siêu việt hơn so với Sư thứu cùng Lôi điểu, hơn nữa Cầm Đế thập nhị nhạc phường chính là thần âm ma pháp thần kỳ, Áo Lợi Duy Lạp mới có thể nắm được thời cơ làm bị thương nặng địch quân.

Phải biết rằng cho dù là ở Thú nhân tộc, số lượng Sư thứu cùng Lôi điểu cũng có hạn. Chết một người là thiếu đi một người, sự quý trọng đủ để so sánh với Hoàng kim quân đoàn của Cổ Đế.

Cổ Đế dưới tác dụng mạnh mẽ của đấu khí hạ xuống cách đó năm thước, ánh mắt nhìn chăm chú vào Diệp Âm Trúc.

Diệp Âm Trúc cũng không có tái phát động công kích, hai mắt trống rỗng nhìn về phía Cổ Đế, hai tay án

Nếu là các cuộc chiến tranh trước kia , là hoàng kim bỉ mông vương, Tang Thác Tư không thể nghi ngờ sẽ ở bên cạnh Cổ Đế . Trên chiến trường, hắn và tộc nhân của hắn là lực lượng cường hãn nhất của Cổ Đế . Nhưng từ khi bỉ mông cự thú không được ra chiến trận , vị bỉ mông cự thú vương này cũng bị biến thành giam lỏng trong pháo đài Lôi Thần Chùy , trở nên không còn việc gì làm cả.

Đương nhiên , vũi uy vọng của Tang Thác Tư tại thú nhân tộc, chỉ cần hắn không rời khỏi pháo đài, ở đây không ai dám bất kính với hắn.

Ngày hôm trước , Mạt Mễ Nhĩ vừa ăn tối với Tang Thác Tư . Hôm nay vừa nhìn thấy Tang Thác Tư rời phủ đệ mang theo thủ hạ trực tiếp đi về hướng chiến trường ở cửa nam thành, Mạt Mễ Nhĩ do dự nửa ngày trời mời tiến lên , mang theo thủ hạ ngăn Tang Thác Tư lại , không cho hắn tiến lên chiến trường. Chính là Mạt Mễ Nhĩ đâu biết , đây là kế lấy tiến làm lùi của Tang Thác Tư .

Sau khi "phẫn nộ" đả thương sư nhân thân vệ , Tang Thác Tư mang theo cuồng bạo bỉ mông cự thú quay trở lại bên trong thành.

Mạt Mễ Nhĩ xem ra, chỉ cần ngăn cản vị hoàng kim bỉ mông đừng ra chiến trường , coi như hoàn thành nhiệm vụ của tù trưởng , dù sao Tang Thác Tư bị giam lỏng lâu như vậy , tính tình nóng nảy cũng là chuyện bình thường. Cho tới bây giờ hắn cũng không có biểu hiện gì quá mức.

Mạt Mễ Nhĩ sợ Tang Thác Tư trở về rồi xông ra cửa nam thành đi ra ngoài tham dự chiến tranh , theo đó mệnh lệnh vài tên sư nhân thân vệ đi theo Tang Thác Tư , chính mình thống lĩnh thật nhiều thủ hạ đóng tại cửa nam thành.

Có điều, Mạt Mễ Nhĩ vạn vạn không nghĩ đến là Tang Thác Tư cũng không quay thẳng về phủ mà qua cửa bắc thành đi thẳng tới cực bắc hoang nguyên . Khi sư nhân thân vệ phát hiện thì vị hoàng kim bỉ mông vương này đã tới cửa bắc thành.

Lấy thân phận siêu cấp bỉ mông cường giả , phòng ngự luôn luôn đơn giản ở bắc thành ai dám ngăn cản hắn. Sau đó, Tang Thác Tư phẫn nộ đánh chết mấy chiến sĩ thú nhân đui mù , một quyền mở toang cửa bắc thành , mang theo thân vệ của mình rời đi.

Khi Mạt Mễ Nhĩ ở cửa nam thành nghe được tin tức , Tang Thác Tư đã sớm rời khỏi thành. Mà khi hắn muốn đuổi theo , thú nhân tiền tuyến đại quân đang bại lui tiến về pháo đài.

Lúc này Mạt Mễ Nhĩ mới tới Cổ Đế để hồi báo.

Nghe xong Mạt Mễ Nhĩ nói , sắc mặc Cổ Đế âm tình bất định , căm tức nhìn tâm phúc trên tay

- Hỗn đảm , Mạt Mễ Nhĩ , ngươi thật hỗn đản. Ta không phải đã nói sao , ngươi không được rời Tang Thác Tư nửa bước.

Mạt Mễ Nhĩ run rẩy nói

- Lúc trước , Tang Thác Tư không có dấu hiệu đi cửa bắc thành, ta lại sợ hắn ra chiến trường. Mấy ngày nay ta đã đắc tội với hắn nhiều lắm , ngài vắng mặt , ai có thể ngăn được hắn

Kỳ thật Mạt Mễ Nhĩ cũng không dám đi theo Tang Thác Tư , cũng sợ Tang Thác Tư nhất thời nổi giận giết chết . Pháo đài không có Cổ Đế tác chủ cho hắn , hắn sao dám đắc tội với vị hoàng kim bỉ mông vương đại nhân kia.

- Cổ Đế tù trưởng , trước tiên đừng trách tội thủ hạ , truy đuổi Tang Thác Tư mới là chuyện trọng yếu.

Kiều Khoa Nhĩ ở bên cạnh đã hiểu được sự tình phát sinh , liền đưa ra đề nghị.

Cổ Đế gật đầu , căm tức nhìn Mạt Mễ Nhĩ nói

- Tang Thác Tư đi lâu chưa?

Mạt Mễ Nhĩ nói:

- Khoảng nửa canh giờ rồi

Cổ Đế lại nổi giận gầm lên một tiếng , ném Mạt Mễ Nhĩ sang một bên

- người đâu , truyền mệnh lệnh của ta , chấn chỉnh hoàng kim quân đoàn , đi tới cửa bắc thành

Khi Cổ Đế mệnh lệnhvừa hạ , một gã truyền lệnh binh lao nhanh từ bên ngoài vào

- Báo

Cổ Đế trừng mắt:

- Chuyện gì?

©V©u G\ʏỀjX ©V©I ~Ồ d9 gQj ?¶ gQjX [Ǯ_ ~ʏ

- Khải bẩm tù trưởng đại nhân, bỉ mông cự thú tạo phản, xông vào đại doanh. Bọn chúng phá tan phòng tuyến của hổ nhân đệ nhất quân đoàn và báo nhân đệ tam quân đoàn, đi về hướng bắc rồi.

Nghe xong truyền lệnh binh nói, Cổ Đế suýt nữa phun một ngụm máu tươi. Hắn không ngờ rằng Tang Thác Tư lại hành động kiên quyết như thế, hiển nhiên đây không phải là quyết định tạm thời.

Khi nghe Mạt Mễ Nhĩ nói rằng Tang Thác Tư đã ra khỏi thành, hắn còn hy vọng Tang Thác Tư chỉ vì buồn bực do bị giam lỏng mà bỏ đi xem tộc nhân của mình mà thôi.

Chỉ cần hắn chần chờ một chút, mình cũng có thể truy kịp, chỉ cần không có Hoàng Kim Bỉ Mông vương lãnh đạo, bỉ mông cự thú cho dù có oán hận cũng chẳng có vấn đề gì.

Nhưng khi Tang Thác Tư vừa mới ra khỏi thành thì mang theo bỉ mông cự thú, mạnh mẽ phá tan phòng tuyến thú nhân đại quân, không cần hỏi cũng biết bọn họ đang tạo phản.

Lúc này, ngay cả Hổ vương Kiều Khoa Nhĩ cũng không nhịn được, sắc mặt đại biến, bởi vì, bên ngoài không có chỉ có đại doanh bỉ mông quân đoàn của bỉ mông cự thú Bộ Lạc Lôi Thần mà bỉ mông của Bộ Lạc Chiến Thần bọn họ cũng ở trong đó. Là đệ nhất binh chủng của Thú nhân tộc, tổn thất như vậy, không ai có thể chịu đựng nổi. Huống chi, bỉ mông cự thú rất có thể để thuộc hạ biến thành địch nhân.

- Cổ Đế tù trưởng, làm sao bây giờ?

Kiều Khoa Nhĩ bất lực nhìn Cổ Đế.

Sắc mặt Cổ Đế, vị đệ nhất tù trưởng của tam đại bộ lạc biến ảo liên tục, vung tay phải lên

- Còn có thể làm sao bây giờ, diệt hết tất cả những gì có thể đem tới uy hiếp. Kiều Khoa Nhĩ, ngươi mang bạch hổ quân đoàn theo ta, hy vọng còn có thể ngăn kịp bọn họ. Người đâu, phái sư thứu tiểu đội lập tức truyền tin đến bộ lạc Sở La Môn, bất luận tình hình Bỉ mông bên bọn họ thế nào đều phải báo cáo lại. Nếu bỉ mông phản bội chúng ta, ta sẽ hạ sát hoàn toàn bộ tộc của chúng khỏi Cực Bắc Hoang Nguyên.

Nghe Cổ Đế nói xong, sắc mặt Kiều Khoa Nhĩ chợt biến, nói về tàn nhẫn, hắn biết mình thua xa so với sư vương

- Cổ Đế tù trưởng, làm như vậy có thể dẫn tới công phẫn hay không? Dù sao bỉ mông cự thú vẫn là biểu tượng của Thú nhân tộc chúng ta, sợ rằng các tiểu bộ lạc cùng tán lạc hoang nguyên các bỉ mông cự thú lang thang bên trong hoang nguyên sẽ có điều bất lợi đối với chúng ta. Muốn diệt tộc bỉ mông, sợ rằng sẽ gây dao động căn cơ của chúng ta tại Cực Bắc Hoang Nguyên.

Cổ Đế trầm giọng nói:

- bây giờ ta bất chấp. Lúc trước kẻ bị chúng ta giết chết là kế thừa giả của huyết mạch Tử Tinh Bỉ Mông , Tang Thác Tư là ca ca hắn. Tang Thác Tư đột nhiên phản bội, ta có thể dám chắc, lúc trước Tử Tinh Bỉ Mông vẫn chưa chết, đã liên lạc được với hắn. Trước tiên không nói ảnh hưởng của Tử Tinh Bỉ Mông, ngay cả ảnh hưởng của Tang Thác Tư tại bỉ mông nhất tộc cũng đủ để trở thành uy hiếp đối với chúng ta. Chẳng lẽ ngươi muốn nhìn bỉ mông cự thú tập kết cùng một chổ phát động công kích tam đại bộ lạc chúng ta sao? Khi tứ đại thần thú xuất hiện, sợ là chúng ta mới thật sự trở nên cô lập. Hủy diệt bỉ mông nhất tộc mặc dù sẽ tạo thành ảnh hưởng cực xấu, nhưng đồng thời cũng để cho các tiểu bộ lạc biết lực lượng và

quyết tâm của chúng ta, không thể để cho bọn chúng có chút cơ hội nào. Trên thế giới này, sức mạnh mới là quyền lực tuyệt đối. Ta đang muốn xem uy hiếp của tứ đại thần thú trong truyền thuyết là lớn, hay là bàn tay máu của ta tàn nhẫn hơn.

Kiều Khoa Nhĩ nhìn Cổ Đế, ánh mắt đình trệ, rốt cục cũng gật đầu một cách khó khăn

- Được, ta theo cách làm của ngươi. Chỉ là lần này chúng ta sợ rằng sẽ phải tổn thương nguyên khí, rốt cuộc không có cơ hội xâm lược loài người.

Sắc mặt Cổ Đế trở nên bình hoãn vài phần

- Nếu chúng ta muốn thống trị, sau này còn sợ không có cơ hội xâm chiếm thế giới loài người sao? Cứ duy trì cho tốt địa vị chúng ta tại Cực Bắc Hoang Nguyên mới có thể tiếp tục Pháo đài Lôi Thần Chùy cũng không phải dễ dàng công phá. Tốt lắm, chúng ta bây giờ xuất phát đi, nếu chần chờ sợ rằng sẽ tìm không được bóng dáng bọn Tang Thác Tư nữa.

Trong lúc Cổ Đế cùng hổ vương Kiều Khoa Nhĩ định kế thì tại phía tây Cực Bắc Hoang Nguyên, bộ lạc Sở La Môn lại đang nghênh đón khách nhân.

Trời đã dần dần sáng, Tử đứng ở trên đồi, hướng ánh mắt về phía nam. Từ tối hôm qua, hắn được Diệp Âm Trúc truyền tống đến Cực Bắc Hoang Nguyên, thống lĩnh bỉ mông cự thú quân đoàn chạy một đêm, rốt cục khi hừng đông, hắn chỉ còn cách pháo đài Sở La Môn khoảng hai trăm công lý.

Lúc này, đám bỉ mông cự thú đang nghỉ ngơi tại chỗ, chỉ có một mình Tử đứng ở đó lẳng lặng ngắm nhìn.

Bắt đầu rồi, hết thảy rốt cục cũng phải bắt đầu. Tử có thể cảm giác được rõ ràng tim mình đập, tốc độ không ngừng nhanh hơn. Chạy một đêm cũng không có cảm giác mệt mỏi mà sự khác biệt, đó là tinh thần càng ngày càng trở nên phấn khích.

Để có ngày hôm nay, hắn đã phải chờ đợi lâu lắm rồi.

Tử còn nhớ rõ ràng thân nhân mình bị thú nhân tàn hại như thế nào. Chính là bởi vì huyết mạch bị phát hiện năm đó.

Ta đã trở lại, ta rốt cục chính thức về tới Cực Bắc Hoang Nguyên. Cổ Đế, ngươi chờ đó, ta sẽ làm cho Thú nhân tại Cực Bắc Hoang Nguyên một lần nữa cường thịnh trở lại, sự thống trị của tam đại bộ lạc sắp tới hồi kết.

- Lão Đại, chúng ta đi đâu tìm tộc nhân của ngươi?

Thanh âm Cách Lạp Tây Tư trầm thấp từ sau lưng truyền đến. Gã khổng lồ này chỉ cần vài bước là đi tới sau lưng Tử.

Tinh thần Cách Lạp Tây Tư hôm nay rất tốt, chẳng những khí tức phấn khởi, năng lượng ba động chung quanh thân thể cũng cường thịnh hơn nhiều so với trước kia.

Thật lâu rồi không được ăn nhiều như hôm qua. Cho tới bây giờ, mọi thực vật trong bụng vẫn đang được tiêu hóa, Cách Lạp Tây Tư thập phần thích thú đối với ưu đãi của thánh quang thành.

Tử không quay đầu lại, lãnh đạm nói:

- không cần đi tìm bọn họ, chờ bọn họ tới là được. Tử tinh cảm ứng của ta có thể phát ra đến hơn năm mươi dặm. Lần trước tại pháo đài Lôi Thần Chùy đã bị cấm ma lĩnh vực ảnh hưởng nên hiệu quả kém một chút, nhưng pháo đài Sở La Môn lại không có cấm ma lĩnh vực, bây giờ ta chỉ hy vọng, tộc nhân ta đều tập trung bên trong pháo đài giống như ở bộ lạc lôi thần.

Cách Lạp Tây Tư cười hắc hắc, nói:

- lão Đại, pháo đài Sở La Môn có cái gì ăn ngon không? Nghe nói, đồ đằng (vật tổ) bọn họ chính là hai tiểu tử Thiểm và Lôi.

Tử gật đầu, nói:

- Lần này chúng ta không thể phát sinh xung đột cùng bọn họ. Sau khi tìm được tộc nhân ta, chúng ta lập tức rời đi, đi đến băng sâm cùng hội hợp đại ca. Nếu bỉ mông nhất tộc chúng ta có thể đoàn tụ cùng một chỗ, đại họa của tam đại bộ lạc sắp tới.

Tận trong xương cốt, Tử dù sao cũng là thú nhân, hắn đương nhiên có đủ tự tin thống lĩnh tứ đại thần thú cùng hơn trăm bỉ mông cự thú xông vào pháo đài Sở La Môn, không ai có thể ngăn trở bọn họ rời đi.

Nhưng hắn không muốn làm như vậy, dù sao, tương lai Cực Bắc Hoang Nguyên là thuộc về hắn.

Một lúc sau, toàn quân triển khai không một tiếng động, tiến đến gần bộ lạc Sở La Môn.

Bất luận là pháo đài nào trong tam đại pháo đài của Thú nhân tộc, phòng ngự bên ngoài đều là rất mạnh, nhưng bên trong sẽ buông lỏng rất nhiều. Dù sao, không xuyên qua tam đại pháo đài, loài người căn bản không có khả năng uy hiếp bên trong Cực Bắc Hoang Nguyên.

Cho nên, đêm hôm qua đám người của Tử mới có thể dễ dàng chạy tới mà cũng không gặp phiền toái gì.

Nhưng đến gần Pháo đài Sở La Môn, trong vòng hai trăm lý, tình huống lại trở nên không đễ dàng như vậy. Đó cũng là nguyên nhân tại sao Tử lại để cho thuộc hạ nghỉ ngơi trước.

Đi không tới mười dặm, bọn họ đã gặp nhóm trinh sát đầu tiên, một tiểu đội gồm trăm tên lang kỵ binh.

Tốc độ lang kỵ binh rất nhanh, mang theo bụi mù cuồn cuộn tiến về hướng bỉ mông quân đoàn.

Trong mắt Tử, lãnh quang chợt lóe, giơ bàn tay lên, mệnh lệnh cho đám bỉ mông chiến sĩ dừng chân, gọi Địch Tư đến bên người, thấp giọng nói vào tai hắn vài câu, lập tức thống lĩnh tứ đại thần thú lẻn vào bỉ mông quân đoàn.

Lúc này, bọn họ đều chưa hiện ra bản thể, đứng giữa quân đoàn bỉ mông cự thú cao lớn như cương thiết rừng rậm, thân thể đã được yểm hộ, căn bản không sợ bị người khác phát hiện.

Lang kỵ binh rất nhanh đi đến phía trước đội ngũ, trăm tên lang kỵ binh nhảy nhanh xuống khỏi tọa lang, trong mắt bọn họ tràn ngập nghi hoặc, nhưng lập tức tất cả đều quỳ xuống, hành lễ trước mặt đám bỉ mông cự thú.

Trong thú nhân thế giới, bất luận là bộ lạc nào, cho dù là hoàng tộc, bỉ mông nhất tộc đều là nhất đẳng quý tộc.

- Ra mắt đại nhân, xin hỏi đại nhân từ đâu mà đến?

Một gã lang kỵ binh cầm đầu, cung kính hỏi, cảm thụ được áp lực khổng lồ do bỉ mông cự thú mang đến, đám lang kỵ binh có vẻ rất cung kính.

Địch Tư tiến nhanh đến

- Thế nào, Bổn đại nhân từ nơi nào đến, ngươi có thể hỏi sao?

Gặp phải khí tức cường hãn của hoàng kim bỉ mông, đám lang kỵ binh thậm chí ho cũng không dám.

Trong lòng tên lang kỵ binh kia thầm mắng chính mình, đã sớm thấy bỉ mông cự thú rồi, lại còn hỏi nữa làm gì, muốn tìm phiền toái hay sao?

Ai không biết tính của bỉ mông cự thú, lấy địa vị của bọn họ trong Thú nhân tộc, cho dù có giết chết mình cũng sẽ không có bất cứ kẻ nào dám trách móc.

Nhưng nếu đã xảy ra, hắn cũng chỉ có thể gắng gượng nói:

- đại nhân, chúng ta là tiểu đội tuần tra của bộ lạc Sở La Môn. Dường như ngài cũng không phải thuộc bộ lạc chúng ta, cho nên ta phải biết lai lịch ngài, để hồi bộ lạc bẩm báo, để tù trưởng cho người đến nghênh đón ngài.

Hắn cũng không có nói sai, với trăm tên bỉ mông cự thú trước mắt, đủ để cho tù trưởng của cả tam đại bộ lạc tự mình nghênh đón rồi.

Cầm Đế

_____***_____

Địch Tư hừ mũi một tiếng

- Bộ lạc Sở La Môn các ngươi thật là quá cẩn thận, lão tử từ Bộ Lạc Lôi Thần đến. Chúng ta công phá xong phòng ngự của Thánh Quang thành, Cổ Đế đại nhân phái chúng ta đến đây trợ giúp bộ lạc Sở La Môn các ngươi, chuẩn bị tốt một chút để tấn công phòng tuyến của A Tư Kha Lợi Quốc. Nói đi, bộ lạc Sở La Môn các ngươi thật sự là phế vật, đối phó một A Tư Kha Lợi Quốc nho nhỏ, đến bây giờ vẫn không có kết quả gì.

Lang kỵ binh tiểu đội trưởng nghe Địch Tư nói xong, chấn động

- xin hỏi đại nhân, các ngươi thật sự đã công phá phòng tuyến của Mễ Lan đế quốc sao? Mễ Lan đế quốc phương bắc quân đoàn có hơn một ngàn ma pháp sư mà.

Địch Tư nói:

- Thế nào, chẳng lẽ bọn chúng có thể bì với Bỉ mông nhất tộc chúng ta sao? Chúng ta, Bộ Lạc Lôi Thần cùng Bộ Lạc Chiến Thần liên hợp, Mễ Lan phương bắc quân đoàn không là đối thủ. Tiểu tử, thế nào, ngươi còn chưa tin ta? Dám can đảm chất vấn ta sao?

Vừa nói, Địch Tư giơ tay nhấc tiểu đội trưởng lang kỵ binh khỏi mặt đất. Với thân cao hơn mười bảy thước của hắn, nắm một lang kỵ binh dễ dàng tựa như nắm một con chuột, lợi trảo màu vàng trên tay kia bắn thẳng đến cổ tên lang kỵ binh. Hàn quang lóe ra, chỉ cần một lời không hợp sẽ giết chết đối phương.

- Không, đại nhân, tiểu nhân làm sao dám nghi ngờ lời ngài nói. Tiểu nhân không có ý mạo phạm, xin ngài tha mạng!

Tiểu đội trưởng Lang kỵ binh kinh hãi thất sắc, đối mặt hoàng kim bỉ mông, hắn căn bản không có một cơ hội phản kháng.

Địch Tư lạnh lùng nhìn lang kỵ binh trước mắt, hừ một tiếng, nói:

- được rồi, lão tử hôm nay tâm tình rất tốt, không giết ngươi đâu. Có điều, bộ lạc Sở La Môn các ngươi thật sự là quá cẩn thận. Đã lâu không gặp tộc nhân của ta, vậy ngươi dẫn đường, đi xem tộc nhân ta rồi nói tiếp.

- Dạ, dạ.

Tiểu đội trưởng Lang kỵ binh nào dám nghi ngờ lời Địch Tư nói, đáp ứng ngay lập tức.

Địch Tư tiện tay vung lên, ném hắn xuống đất

- Dẫn đường.

Tiểu đội trưởng Lang kỵ binh tiếp đất, quay mấy vòng mới đứng lên, mặc dù trong lòng rất hận Địch Tư, nhưng trên mặt lại không dám biểu hiện, bay nhanh đến tọa lang của mình, mang theo tiểu đội lang kỵ binh đi trước dẫn đường. Mặc dù Địch Tư không nói để cho hắn phái người quay về trước bẩm báo, hắn cũng không dám tự chủ trương, e sợ chọc giận tên khổng lồ trước mặt.

Chỉ có điều, trong quá trình chạy vội về, vị Tiểu đội trưởng Lang kỵ binh suy nghĩ, từ lúc nào, bỉ mông cự thú lại được trang bị tốt như vậy. Thân thể bọn họ có giáp trụ, không lẽ thú nhân có thể chú tạo ra.

Đương nhiên, tên lang kỵ binh này căn bản không có khả năng nghĩ được rằng vị bỉ mông cự thú này là đến từ Cầm Thành. Tam đại bộ lậc vẫn phong tỏa nghiêm mật tin mất tích của bỉ mông cự thú cho nên lúc này tin đó ngược lại hỗ trợ nhóm của Tử.

Tử đương nhiên có thể dựa vào năng lực đặc thù của Tử Tinh Bỉ Mông, gọi tộc nhân mình về, nhưng như thế sẽ làm chậm trễ thời gian. Hơn nữa, một khi hắn gọi về thì không thể gián đoạn, một khi gặp phải địch nhân chắc chắn sẽ xuất hiện vấn đề. Nếu trước mắt có thể tìm được người dẫn đường, cần gì lựa chọn biện pháp nguy hiểm đây?

Dưới sự dẫn đầu của lang kỵ binh, bỉ mông quân đoàn Cầm Thành tiến rất nhanh về hướng Pháo đài Sở La Môn. Dọc theo đường đi, bọn họ lại gặp vài nhóm bộ đội trinh sát của thú nhân , nhưng sau khi người

phụ trách trinh sát trao đổi đơn giản cùng tiểu đội trưởng lang kỵ binh, liền lập tức rời xa. Không ai dám xúc phạm bỉ mông quân đoàn.

Dù sao, Địch Tư đã nói trước là đến để tăng cường, một lý do chính đáng.

- không, không cần, hoàn toàn không cần. Tử đế đại nhân, khí tức trên người ngài là chứng minh tốt nhất. Tạp Nhĩ ta chờ đợi ngày này đã lâu lắm, ngài rốt cục đã tới, thời khắc phục hưng của bỉ mông nhất tộc chúng ta rốt cục đã tới.

Phía sau Tạp Nhĩ, lúc này toàn bộ bỉ mông cự thú đều quỳ xuống. Ánh mắt Tử vốn bình tĩnh cũng xuất hiện tâm tình dao động mãnh liệt, nhìn tộc nhân trước mặt, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng rít gào. Lập tức tất cả bỉ mông cự thú đều hưởng ứng, vô số tiếng rít gào nổi lên vang trời, trong lúc nhất thời, mấy trăm bỉ mông cự thú đồng thời rít gào trong quân doanh.

Trong phụ cận hơn mười dặm, vô luận là chủng tộc thú nhân gì, khi nghe tiếng gầm gừ đều không nhịn được ngã sấp xuống mặt đất, khí tức mạnh mẻ ngay cả toàn bộ pháo đài Sở La Môn đều bị ảnh hưởng.

- Tạp Nhĩ, tộc nhân chúng ta đều ở Bộ lạc Sở La Môn sao?

Tiếng gầm gừ vừa dứt, Tử lập tức tĩnh táo lại, hắn đã nhiều năm lắng nghe Diệp Âm Trúc chơi đàn, hơn nữa hắn tràn ngập trí tuệ do tử tinh huyết mạch, tuyệt sẽ không dễ dàng xúc động như bỉ mông cự thú bình thường.

Tạp Nhĩ gật đầu, nói:

- đúng vậy, kể cả ta thì nơi này tổng cộng có bốn vị hoàng kim bỉ mông, mười tám vị bạch kim bỉ mông, hơn một trăm tám mươi cuồng bạo bỉ mông. Tử đế đại nhân, ngài cũng biết, trong bỉ mông nhất tộc, người già và trẻ nhỏ cũng không ở trong quân doanh, cho nên, ở chỗ này đều là chiến sĩ trưởng thành.

Tử gật đầu, nói:

- Tốt, ngươi lập tức gọi toàn bộ tộc nhân đi theo ta.

- Dạ, Tử đế đại nhân.

Bỉ mông là chủng tộc thú nhân cường đại nhất, đồng thời cũng là một chủng tộc phi thường đặc thù. Tộc nhân của Bỉ mông chỉ sau khi trưởng thành mới được các bộ lạc nhận, bỉ mông cự thú còn nhỏ thường thường bị đưa đến chỗ sâu trong Cực Bắc Hoang Nguyên để lịch lãm, rất ít có bỉ mông cự thú còn nhỏ xuất hiện trong bộ lạc, đương nhiên điều này ngoại trừ con của bỉ mông vương.

Khi bỉ mông cự thú đạt tới độ tuổi nhất định, sau khi sức chiến đấu giảm xuống, sẽ tự thoát ly quần thể bỉ mông, xâm nhập Cực Bắc Hoang Nguyên tự sanh tự diệt. Đây là truyền thống của bỉ mông nhất tộc, có thể sống đến khi tự rời đi, đó là tôn kính lớn nhất đối với tộc nhân.

Bỉ mông chỉ cần cường giả mà không cho phép người yếu ảnh hưởng sức chiến đấu ủa bỉ mông nhất tộc. Tính cách cao ngạo đó, cho dù là cự long cũng không thể so sánh nổi.

Tạp Nhĩ trở lại quân doanh, triệu tập đám bỉ mông cự thú, mà lúc này thì, từ phía pháo đài Sở La Môn lại có bụi bay lên, một số lượng lớn kỵ binh từ phía đó phóng tới.

Tử xoay người, bỉ mông chiến sĩ tự động tránh ra một thông lộ, để cho vua của họ đi tới phía trước chiến trận.

Nhìn lang kỵ binh bị bám đầy bụi đất, Tử khinh thường hừ một tiếng

- Bỉ mông chiến sĩ, chuẩn bị chiến đấu.

Dưới ánh mặt trời chiếu xuống, không hẹn mà cùng một lúc từng hàng trảo sắc bén từ bàn tay bỉ mông cự thú bắn ra. Trong mắt đám bỉ mông cự thú đều phóng ra huyết quang mang. Trong mắt bỉ mông, chỉ có bỉ mông mới là thú nhân cao cấp, đối với lang kỵ binh yếu kém, bọn họ chỉ xem như là con kiến hôi.

Tử không muốn giết chóc quá nhiều, nhưng nếu phải triển khai giết chóc, hắn tuyệt sẽ không nương tay.

Tất cả bỉ mông cự thú nhanh chóng tách ra, mỗi một bỉ mông cự thú cách nhau hai mươi thước, sắp hàng chỉnh tề thành nhóm, hoàng kim bỉ mông thì khoảng cách càng rộng, chừng bốn mươi thước. Chỉ có như vậy, bọn họ mới có thể phát huy thực lực và sẽ không ảnh hưởng đến tộc nhân của mình.

Trận hình chữ nhất (ä¸¬) là trận hình thường được bỉ mông cự thú sử dụng nhất khi chiến đấu, cũng là trận hình kiêu ngạo nhất. Là quân đoàn bỉ mông lục chiến vô địch, bọn họ không cần bao vây mà tự tin

rằng chỉ cần trận hình chữ nhất cũng đủ để ngăn cản địch nhân tiến công. Mà chiến trận này cũng mới có thể để cho bỉ mông cự thú phát huy chiến đấu lực cường hãn nhất.

Cách Lạp Tây Tư, Minh, Thiểm, Lôi phân biệt đứng ở hai bên Tử, lẳng lặng đợi lang kỵ binh đến.

Một cổ sát khí vô hình từ trên người những bỉ mông cự thú phóng thích ra, khí tức thô trọng, dần dần biến hồng, là huyết khí tức, ngưng tụ thành áp lực vô hình đập vào mặt lang kỵ binh đối diện.

Khi khoảng cách giữa bộ đội lang kỵ binh với quân đoàn bỉ mông cự thú còn có hai trăm thước, dưới lệnh của Tử, toàn thể quân đoàn bỉ mông của Cầm Thành phát ra một tiếng rít gào cuồng bạo.

Tiếng gầm thật lớn nương theo uy áp đặc hữu của bỉ mông cự thú, trong phút chốc, tọa lang cơ hồ đồng thời phát ra tiếng rên rỉ, ngã xụi lơ trên mặt đất. Một số lượng lớn lang kỵ binh chợt bị quẳng xuống tọa kỵ, song phương chưa tiếp chiến, quân đoàn lang kỵ binh đã bắt đầu bị thương.

Ầm - , những bỉ mông cự thú chỉnh tề bước từng bước, lại phát ra một tiếng rống giận. Trước mặt binh chủng lục chiến vô địch đỉnh cao của Thú nhân tộc, lang kỵ binh gần như trong phút chốc mất dũng khí, vỡ ra như cát. Những chiến sĩ đi theo sau lang kỵ binh cũng không dám chờ, cả nhóm tách nhanh ra hai bên, không dám đối kháng cùng bỉ mông cự thú.

Tử tinh cự kiếm với chiều dài khổng lồ hơn cả thân thể Tử xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, chỉ cự kiếm về phía trước, Tử hét lớn một tiếng

- Đi về hướng bắc. Ai ngăn cản giết không tha.

Bỉ mông cự thú bước từng bước dài về hướng bắc làm mặt đất chấn động. Tốc độ của bọn họ cũng không nhanh nhưng quân đoàn lang kỵ binh cũng không dám tiến lên ngăn trở. Những lang kỵ binh té trên mặt đất lúc trước bị thân hình khổng lồ của bỉ mông cự thú đạp toàn bộ biến thành bùn thịt (thịt nhão).

Nhìn lợi trảo dài trăm tấc đầy sát khí của bỉ mông cự thú, lang kỵ binh đã hoàn toàn mất đi dũng khí.

Đây là sự bá đạo của bỉ mông cự thú, xưng danh lục chiến vô địch. Đương nhiên, đó cũng là nguyên nhân trọng yếu tại sao tam đại bộ lạc cố kỵ rất sâu đối với bỉ mông cự thú. Đội quân này đủ để thú nhân chống lại cự long cường đại cho nên rất có ảnh hưởng đối với chiến tranh.

Khi Tạp Nhĩ thống lĩnh hai trăm tộc nhân đi ra khỏi quân doanh, Tử đã thống lĩnh quân đoàn bỉ mông Cầm Thành tiến ra ngoài ngàn thước, mà chung quanh, lang kỵ binh lại đi theo xa xa, nhưng không có một ai dám tiến lên.

Tạp Nhĩ biết Tử đang đợi mình, hô một tiếng

- Vì tôn nghiêm của bỉ mông.

Hai trăm bỉ mông cự thú đi đến bên người Tử rất nhanh, trận hình chữ Nhất lại càng trở nên khổng lồ, nhất là ở trung ương do bảy hoàng kim bỉ mông, tứ đại thần thú cùng với ba Băng Cực Ma Viên tạo thành siêu cấp chiến trận, càng phóng thích ra khí tức kinh khủng.

Trong khi Tử chuẩn bị ra lệnh cho bỉ mông chiến sĩ tăng tốc thoát ly về hướng bắc, cửa bắc của pháo đài Sở La Môn lại mở rộng. Lúc này đây xuất hiện không phải là lang kỵ binh, mà là một đám cương thiết hùng sư.

Đồng tử Tạp Nhĩ thoáng co rút lại một chút, trầm giọng nói:

- Là Á Đa Ni bạo hùng quân đoàn, cũng là vương bài chủ lực tuyệt đối của Bộ lạc Sở La Môn.

Tử đích trả lời đơn giản mấy chữ

- thì sao?

Đúng vậy, thì sao? Mặc dù đối mặt với năm vạn thú nhân bạo hùng quân đoàn, quân đoàn duy nhất của toàn thế giới thú nhân được trang bị tương đương với trọng kỵ binh của nhân loại, chẳng lẽ bọn chúng có thể phá giải danh xưng bỉ mông cự thú lục chiến vô địch sao? Không thể, tuyệt đối không thể.

Hắn rõ ràng nhận thấy, Tử Tinh Bỉ Mông, thân cao chỉ có mười thước, nhưng khi có sự tồn tại của hắn, tất cả khí tức của Bỉ Mông cự thú đều có biến hóa long trời lỡ đất. Bởi vì Tử Tinh Bỉ Mông là tín niệm tuyệt đối của bọn hắn, chỉ cần Tử đế đái lĩnh, bọn họ sẽ không bao giờ tin là mình thất bại.

Khi Á Đa Ni dẫn Bạo Hùng quân đoàn lao ra, tâm hắn đã trở nên có chút ớn lạnh. Hắn thấy rõ ràng, hơn ba trăm Bỉ Mông cự thú sắp hàng chỉnh tề thành thế trận chữ nhất và hướng phương bắc đi tới, mà bởi vì chính mình và Bạo Hùng quân đoàn xuất hiện nên chợt xoay lại. Ánh mắt Á Đa Ni cơ hồ chỉ chăm chú nhìn vào vị trí trung ương đại quân Bỉ Mông, ở đó có một thân ảnh dưới ánh mặt trời, bắn ra huyễn lệ tử quang, tựa như che mất tầm mắt của Bỉ Mông quân đoàn. Ngoại trừ Bạo Hùng quân đoàn, Á Đa Ni cũng không có điều khiển quân đoàn của pháo đài Sở La Môn. Bởi vì hắn biết, đứng trước Bỉ Mông cự thú, thú nhân bình thường chỉ là đám pháo hôi, căn bản không có tác dụng gì.

Chỉ có Bạo Hùng quân đoàn, mới có thể chống lại Bỉ Mông cự thú, đương nhiên, đó cũng là dựa vào ưu thế số lượng mà thôi. Khi Á Đa Ni thấy Tử, hắn biết điều mình lo lắng nhất đã xảy ra. Đúng vậy, đó nhất định là Tử tinh Bỉ Mông. Thân thể hắn mặc dù so với đại đa số Bỉ Mông cự thú đều thấp hơn một chút nhưng khí tức mạnh mẽ vô cùng, khiến cho tất cả Bỉ Mông cự thú vô cùng sùng kính, ngoại trừ Tử Tinh Bỉ Mông ra, còn ai nữa đây?

Bạo hùng quân đoàn chỉnh tề ở sau lưng Á Đa Ni, vì chi quân đoàn này, Á Đa Ni đã tốn không biết bao nhiêu tâm huyết. Mỗi một gã cự hùng chiến sĩ của Bạo Hùng quân đoàn, trên người đều mặc trọng khải giáp của nhân loại, làm thân thể bọn hắn vốn cao vượt qua năm thước càng thêm bưu hãn, tiêu chuẩn vũ khí của bạo hùng quân đoàn chiến sĩ dài đến bốn thước, toàn là lang nha bổng thô kệch như chính người dùng. Trên lang nha bổng lại có gai nhọn sắc bén càng tạo ra lực công kích kinh khủng. Bạo hùng quân đoàn của Á Đa Ni tại chiến trường đã không biết lập bao nhiêu công lao, cho dù là Hoàng Kim quân đoàn của Lôi Thần bộ lạc cùng Bạch Hổ quân đoàn của Chiến Thần bộ lạc cũng tuyệt không dám giao thủ trực diện. Ngoài ra Bạo Hùng quân đoàn còn có năm ngàn hùng nhân với trịch mâu, vũ khí bọn họ cùng bạo hùng chiến sĩ bình thường có điểm khác nhau, mỗi người trên lưng đều có năm cây trịch mâu dài đến hai thước. Mâu của bạo hùng chiến sĩ cũng không giống thụ yêu đức lỗ y, có thể hỗ trợ phong nguyên tố, nhưng là, trong phạm vi ba trăm bước, cơ hồ không có quân đội nào nguyện ý đối mặt với năm ngàn hùng nhân dùng trịch mâu.Sức mạnh kinh khủng của bọn họ là trịch mâu, ngay cả Bỉ Mông cự thú cũng có điểm cố kỵ. Trước mắt, Bạo Hùng quân đoàn mặc dù chỉ có năm vạn nhân, nhưng có thể nói đây là tuyệt đại bộ phận sức chiến đấu của Sở La Môn bộ lạc. Vì tồn tại của bọn họ, A Tư Kha Lợi Quốc mới bị rơi vào hạ phong khi cùng Sở La Môn bộ lạc giao chiến. Bạo hùng chiến sĩ, ngoại trừ năm cây trường mâu, mỗi hùng nhân chiến sĩ còn có lang nha chuỳ, là loại lưu tinh chuỳ có gai nhọn và xích sắt dài tám thước, một khi bị bạo hùng chiến sĩ tấn công, đối với binh lính thường, chính là ác mộng khủng khiếp.

Vóc người của Á Đa Ni cao lớn hơn nhiều so với bạo hùng chiến sĩ, một thân khải giáp màu vàng bao trùm trên người, đứng trước Bạo Hùng quân đoàn, cũng giống như Tử tại Bỉ Mông cự thú quân đoàn. Tử lạnh lùng nhìn kẻ đối diện:

- Hùng vương Á Đa Ni?

©VVu G\ʏỀjX ©VVI p\ʏỀjX p\¾q ª´ [_Łq ¦\ω i\Îj b\QjX K¾h -ẤjX ĤǮjX

"Tử bá bá, vừa rồi cái… Hùng nhân kia tựa hồ muốn hướng về người thần phục, người vì sao không để ý tới hắn vậy?" Thiểm ngồi trên đầu vai Tử, nhẹ nhàng gỡ rối tóc của Tử.

Đối với người khác, có lẽ Tử đúng là khí thế mạnh mẽ mà lạnh như băng, nhưng đối với Thiểm và Lôi đôi tiểu thư tỷ muội này, hắn lại làm sao cũng không thể lạnh nhạt được. Trên mặt toát ra một nụ cười ôn hòa:

-"Nếu ba ba ngươi ở chỗ này, hắn nhất định sẽ không hỏi ta câu hỏi như vậy."

Thiểm sửng sốt một chút, bên kia Lôi đã hỏi:

"Tại sao ba ba sẽ không hỏi? Là bởi vì Đồng Đẳng Bổn Mạng Khế Ước giữa các người sao? Đúng rồi, nhất định là như vậy, ba ba sớm đã biết ý nghĩ trong lòng của bá bá, đương nhiên sẽ không hỏi."

Tử mỉm cười, hắn cũng không giải thích, nhưng trong đầu lại hiện ra hình dáng ,giọng nói với vẻ mặt tươi cười của Diệp Âm Trúc. Huynh đệ, bước đầu tiên ta đã hoàn thành rồi, hãy chờ ta, trong vòng một năm, ta nhất định sẽ tới cứ điểm Lôi Thần Chùy lần nữa.

Bản thân là Tử Tinh Bỉ Mông, ngoại trừ thực lực cường đại bên ngoài, càng quan trọng chính là của Tử còn có trí khôn thông minh sáng suốt không kém loài người. Từ câu chuyện của Bỉ Mông vương Tạp Nhĩ và Á Đa Ni, từ tình huống Bạo Hùng quân đoàn nói chuyện với Á Đa Ni, hắn đối với vị Hùng Vương này đã có hiểu biết đại khái. Hắn đương nhiên có thể giết Á Đa Ni, dựa vào lực lượng tứ đại thần thú bọn họ, từ lực phòng ngự bên trong tương đối bạc nhược ngay cả công kích vào cứ điểm Sở La Môn cũng đều có khả năng làm được. Nhưng, Tử cũng không muốn làm như vậy.

Thú nhân cho tới bây giờ cũng không thiếu chiến sĩ cường đại, nhưng thiếu Thống soái chân chính và nhân tài. Á Đa Ni trong mắt Tử, không thể nghi ngờ là một người tài giỏi.

Hàng phục cả Sở La Môn bộ lạc, so với dùng vũ lực tiêu diệt đối với sự phát triển trong tương lai của Thú nhân càng có nhiều lợi ích hơn.

Thú nhân tam đại bộ lạc dù sao đã thống trị Cực Bắc hoang nguyên nhiều năm như vậy, nếu hoàn toàn dựa vào giết chóc để giải trừ sự thống trị của bọn họ, như vậy, toàn bộ giới Thú nhân sợ rằng đều sẽ đại loạn, đó tuyệt không phải là điều Tử mong muốn nhìn thấy. Hắn cần phải trở thành vua của Thú nhân, đồng thời, cũng muốn dẫn dắt Thú nhân tộc thật sự phát triển lên, hùng mạnh lên.

Thánh Quang thành.

Diệp Âm Trúc vì cần phải nghỉ ngơi, cũng không có tham gia lễ hội mừng công do Mã Nhĩ Đế Ni tổ chức cho hắn, từ trên chiến trường trở lại, hắn lập tức quay về nơi ở của mình bắt đầu tu luyện.

Hắn rốt cục vẫn là một con người, dù đã đạt tới tử cấp đỉnh điểm, lực lượng của hắn chung quy cũng có giới hạn.

Nơi đây là chiến trường, chỉ có thường xuyên để cho lực lượng của chính mình duy trì ở trạng thái mạnh mẽ dồi dào, mới có khả năng đối mặt với bất kỳ tình huống nào.

Trở lại bên trong Thánh Quang thành, hắn chỉ giao lại hai sự việc: Một là lệnh cho Giác Ưng kỵ sĩ từ trên không trung giám sát xa xa mọi động tĩnh trong cứ điểm Lôi Thần Chùy, điều kia, chính là để cho Hải Dương mang theo Cầm Đế mười hai nhạc phường ở trong tứ đại bộ binh quân đoàn diễn tấu 'Bồi Nguyên Tĩnh Tâm khúc'.

Dù rằng câu nói của hắn đã khiến cho các chiến sĩ Cầm Thành thoát ra khỏi những nỗi hoảng sợ, nhưng các chiến sĩ bị nhập vào trạng thái Tử Thần ,tâm thần bị trùng kích cần được khôi phục. Ba trăm Tử Thần vậy là đủ rồi, Diệp Âm Trúc không muốn nhìn thấy thêm nhiều chiến sĩ giống ba trăm Tử Thần như vậy, mất đi khí tức con người của mình.

'Bồi Nguyên Tĩnh Tâm khúc' không chỉ có có thể khôi phục lực lượng của các chiến sĩ, đồng thời, cũng có thể ổn định tinh thần bọn họ. Tựa như là một thợ rèn đang tôi luyện một kiện vũ khí thông thường: Sau khi thiêu đốt dưới ngọn lửa bừng bừng, vẫn còn phải dùng nguồn nước nhu hòa để tăng thêm độ bền chắc vậy.

ó•K h`9+Xô •Q GÊB .mv G¢T iW # M M;Q¨B p°B p°B p¨M; p¨M; +?¢v ç MX

óæ¢B + - H¨K b Q p”v\ *¦ T?ªB +¦ ç°M; ioM? ;b i`QM; *S çB K G¬B h?–M *?Mv\ô .
? B K„i ?ÄBX >„M ç½ K'i çB i?` ;B€+- #'i Hm”M H¨ KÎ K„i ? v H¨ M?„K K„i- ç m H¨ ;

•Q GÊB .mv G¢T i€M iKM; M¦B,

ó•K h`9+5 L;QÆB i?”i H¨ /U çQ€M bU pB + M?Q i?–MX *S çB K G¬B h?–M *?Mv [mª
i K†+ /M F?¬M; +€+? M¨Q iÈB ;–M [m M b€i- M?QM; iW + Q i` M F?¬M; i`mM; M?
i`QM; *S çB K G¬B h?–M *?Mv ç M; çB m ç°M; [m•M ç°B ç¢B [mv K¬X hBM? GBM?
+?Q i #B i, h`QM; b® M?[M; [m•M ç°B çQÊ+ çB m ç°M; ç¦- # Q ;²K +ª ?Q¨M; FBK
i` M +?B M i`QÌM; i`QM; M;¨v ?¬K M vX M?QM; F€ [m€B +?QM? H¨- *´ æ çB m ç°
p”v- iU ?² H¨ Km®M iB M p¨Q # M i`QM; *U+ "„+ ?Q M; M;mv M- K¨ F?¬M; T?ªB ?Q
T?ªM +¬M;Xô

o iQÆB +QÌB tm'i ?B M MÆB F?¦2 KB M; .B T •K h`9+- ?„M i`QM; HÁM; i?–K M;?
+K+ ç½ ?¨M? ç°M; `²BX t2K ` - p` ?mvM? i`QÎM; t +O hY M¨v F?¬M; ;B®M; M?
M;Q¨B - ?„M M?'i ç`M? H¨ HÊB /KM; +Æ ?°B M;¨v ?¬K M v bQM; T?QÆM; iB M ?¨
G¬B h?–M *?MvX

ó•Q GÊB .mv G¢T ç¢B + - ?mvM? çB #€Q +?Q >²M; L?¢M- F} #BM? [m•M çQ¨M +?
+?9i b) ç MXô

•Q GÊB .mv G¢T bYM; b®i,

,•K h`9+- +?B M ç'm pW KÈB tQM;- *S çB K G¬B h?–M *?Mv +kM; F?¬M; T?ªB ?
ç ç•v H¨ ô

.B T •K h`9+ i` M K†i H°` K°i MK +QÌB i?–M #Q,

óG¨ ç v K i`Ê +?Q KBM? ?[m +?9M; i X J m çB çBX G€i M[;†T H¢B ç b) ;BªB i?Q

oW M¦B tQM;- ?„M iW i` M K†i ç'i pMM; çSM; /”v- `'i M? M? çB ` M;Q¨BX h`QÈ+ F
T?ªB çB ;†T J½ L?o æ LB K°i +?9iX

•Q GÊB .mv G¢T #B i i–K [m M i`¼M; +O i?ÌB ;B M i` M +?B M i`QÌM;- p°B p¨M; `
çB pÈB h¬ G¢T- `'i M? M? iÈB bQ€B T?O +O J½ L?o æ LBX

ó•K h`9+- im Hmv M F?Ä2 +?Q \ L;QÆB - ?¬K M v ;B¨M? çQÊ+ i?„M; HÊB HÈM M?
;B H ?°B F?€M? +¬M; i pb M;QÆB i´ +?S+ p”v\ô oW M?bM i?'v .B T •K h`9+-
F?¬M; çQÊ+ T?¨M M¨MX

a m F?B M?”M i?S+ çQÊ+ bU +QÌM; ç¢B +O *–K h?¨M?- p` L;mv M bQ€B M¨v +m
M?[M; K®B ?B K M;?B ; M? ;?ûi i`QM; HÁM; ç®B pÈB *–K h?¨M?- +kM; ;B®M; M?
i`QÈ+- ?„M [mv i ç`M? /MM; iQ¨M HU+ H¬B FûQ .B T •K h`9+ p¨ *–K h?¨M?- pb J
G G M ;B i°+ #¼M ?¼X

h¬ G¢T M•M; +€M? i v /bm .B T •K h`9+ çB p¨Q bQ€B T?O- /M `^M; M¨M; #B i .B T
HU+ i?B M M?•M ?ÊT M?'i +¦ i? M?”M ç`M? çQÊ+ K¼B +ªM? p”i +?mM; [m M? Kb
M?Q p”vX

J¶B F?B M¨M; M?bM i?'v ? B i`ÁM; K„i K'i çB €M? b€M; +O .B T •K h`9+- h¬ G¢T

L m M?Q F?¬M; T?ªB pb ç M G K æ`+? • hQ ç [m®+ çB ibK +?QM? KbM?- •K h`9
i?¨M? M?Q i? ç•v\

.B T •K h`9+ +?Q iÈB #•v ;BÌ F?¬M; +¦ H°` K°i +?9i /'m p i M¨Q p K„i +O KbM? ç
/Q pb b Q #` KM- h¬ G¢T K†+ /M KÆ ?² çQ€M çQÊ+ K°i +?9i- M?QM; ?„M F?,M; F
+kM; F?¬M; +¦ #B M T?€TX

óJ½ L?o æ LB L;mv M bQ€B- i +?QM? H¨ ç M tBM M;¨B tm'i #BM?Xô .B T •K h`9+

ósm'i #BM?\ "•v ;BÌ\ô J½ L?o æ LB bYM; b®i- M?bM .B T•K h`9+ ?ÆB M?Qm K¨vX
i` M? +?'K /Si ç M #•v ;BÌ +?d KÈB [m K°i + M? ;BÌ- K†+ /M +€+ +?B M bo +O T?
F?¬M; +¦ i? K ;B p¨Q i`QM; +?B M i` M?- M?QM; i`QM; pÁM; K°i M;¨v ? B H–M tm
T?M ?ÊT #BM? T?€T +O [m•M ;B X

.B T•K h`9+ ;"i ç–m FB M ç`M?- M¦B,

ó*?QM? H¨ #•v ;BÌX :B€+ PM; F} bo +O *–K h?¨M? +?9M; i pW KÈB i`mv M iBM iS
i`QM; *S çB K G¬B h?–M *?Mv ç°i M?B M `ÌB F?ÄB +S çB K- ?QÈM; p # M i`QM;
p¨QX *Æ ?°B M?Q p"v F?¬M; T?ªB H9+ M¨Q +kM; +¦X L;mv M bQ€B- +?B M bo +O
;B [m +?B M ç'm- pšM +ÁM H¨ ç°B [m•M ç–v bBM? HU+X "•v ;BÌ +?9M; i +–M H¨
HU+ +?Q *S çB K G¬B h?–M *?Mv- M mi çQ€M F?¬M; b B- +¦ H) *´ æ +kM; çB i?2
ç9M; H¨ i?ÌB +Æ ç +?Q +?9M; i ;•v i?B i ?¢B M†M; M +?Q h?9 M?•M H–M M[Xô

J½ L?o æ LB M?Qm M?Qm K¨v- M¦B,

ó•K h`9+- çB m M¨v bÊ `^M; F?¬M; ´MX h¢B i` M #bM? M;mv M +MM; h?9 M?•M i€+
FQ+? *S çB K H¢B H¨ K°i +?mv M F?€+X 'v- M;QÆB i`QÈ+ iB M ?½v M;²B tm®M;

.B T•K h`9+ K†+ /M i`QM; HÁM; +¦ +?9i F?¬M; FB M M?šM- M?QM; T?QÆM; #„+ [m
+O ?„M- F?¬M; #B i T?ªB H¨K b Q- #m°+ HÁM; T?ªB M;²B tm®M; +€B ;? /U Î# M

J½ L?o æ LB M¦B,

ó*S çB K G¬B h?–M *?Mv- +¦ i? M¦B `^M; i` M +ª ç¢B HK+ H¨ i?¨M? Hkv pÈB HU+
h?–M #° H¢+ iQ+? Hkv ç½ M?B m M,K- iQÌM; i?¨M? *S çB K ç¢i ç° + Q i` M i`,K i?Q
?ÆM # KQÆB i?QÈ+X æ m H¨ /Q ç€ ?Q +QÆM; i`°M pÈB i?B i [m€M; i?¢+?- ?ÆM
ç†+ #B i +¦ HQ¢B ç'i /QM? +? i¢Q K¨ i?¨M? iUmX JS+ ç° p[M; +?„+ +O M¦- +?Q
H M ç¦- +kM; çWM; iQÎM; K M; ç M +?Q M¦ M?B m i?B i ?¢BX *ÁM ?ÆM i? -*S çB
+O M¦ +¦ õ+'K K HoM? pU+ö +¦ i? F?B M +?Q i'i +ª K T?€T K'i çB ?B m HU+X *°
[m•M h?9 M?•M i°+ T?ÁM; M;U- +¬M; FQ+? *S çB K G¬B h?–M *?Mv +?d +¦ i? K M
?¨M; HQ¢iX Zmª H¨ ?¨M? ç°M; #'i i`QX h bQ€B HoM? T?QÆM; #„+ [m•M çQ¨M +M
?ÆM KQÌB M,K- M m F?¬M; T?ªB #ÎB pb +€B *S çB K M¨v i?"i bU [m€ F?¦ +¬M; T?€
M;mv M w ?¨M; M,K ç m ;B®M; M?Q H¨ +?¢v +?[+?€v F?„T MÆB +?`m çUM; pB +
h?9 M?•M i°+ b Q\ h`U+ iB T +¬M; FQ+? +S çB K +?9M; i +kM; F?¬M; T?ªB +?Q
H–M M¨Q F?¬M; T?ªB ;½v +€M? K¨ [m v p U*QB M?Q H–M M¨Q [m v p +kM; i¨M i
bo *–K h?¨M? +€+ M;QÆB i?U+ HU+ +QÌM; ç¢B- ?¬K M v pW H¢B i?m çQÊ+ ç¢B
M;QÆB M?'i ç`M? T?ªB M?È F„- i¢B i` M +?B M i`QÌM; +?QM? H¨ F?¬M; i? +¦ #'i
`'i +¦ F?ª M,M; iQ¨M [m•M b) #` iB m /B i- i?"K +?Q H¨ ªM? ?QÎM; ç M iQ¨M #° ibM

J½ L?o æ LB M¦B +?mv M T?2M M¨v imv i ç®B H¨ w i®i- ?„M +?d çQ ` M?[M; HÌ
•K h`9+ F?¬M; M M pb i?„M; HÊB i`QÈ+ K„i K¨ +¦ çB m iU + Q iU ç¢B- +kM; ç2K i
çB K G¬B h?–M *?Mv M¦B +?Q ?„M `ä- M?QM; K¨- ?„M +kM; F?¬M; #B i KK+ çQ+?
+kM; F?¬M; T?ªB +¬M; T?€ *S çB K p[M; +?„+ ç¦X

.B T•K h`9+ iU M?B M +kM; ?B m `ä J½ L?o æ LB +kM; F?¬M; T?ªB F?,M; F?,M;
i`QM; HÁM; +kM; ?Q¨M iQ¨M H¨ ?ªQ w- ?„M ç M; /Q /U- ç M; /Q /U +¦ M M ? v F?–
+O KbM? +MM; hY M¦B +?Q p` L;mv M bQ€B M¨vX

J½ L?o æ LB i?'v .B T•K h`9+ F?¬M; M¦B HÌB M¨Q- +?Q H¨ ?„M M;?2 F?¬M; `ä H
#ªQ ? ibS+ i"M ibM?- M¦B,

ó•K h`9+- +?9M; i Km®M +?B M i?„M; h?9 M?•M i°+- #B M T?€T i®i M?'i +?QM? H
MÆB T?ÁM; M;U +O *S çB K G¬B h?–M *?Mv- ç®B K†i +MM; +?9M; i iB M ?¨M?
K T?€T bQ p¨ GQM; F} #BM? +?9M; i KÈB +¦ i? T?€i ?mv çQÊ+ Qm i? i?U+ bU ô

óJ½ L?o æ LB L;mv M aQ€B- i +¦ +?mv M i`¼M; v m Km®M M¦B +?Q K°i KbM? M
F?¬M; i? F?¬M; iU KbM? ?¢ [mv i i•K- i`U+ iB T M;„i M; M; HÌB M¦B +O J½ L?o a

J½ L?o æ LB bYM; b®i K°i +?9i- M?bM p¨Q .B T•K h`9+- +?"K `½B ;"i ;"i ç–m- M¦

óæQÊ+ `²B5 *€+ M;QÆB i¢K i?ÌB ç m ` M;Q¨B +ª çBXô

" M i`QM; aQ€B T?O +€+ iQÈM; HoM? +O S?QÆM; "„+ Zm•M æQ¨M M?bM M?bM .
L?o æ LB-i`QM; K„i?ÆB +¦p #'iK½MX .B T•K h`9+ +MM; *–K h?¨M? +O ?„MK†
/M b Q ç m H¨ M;QÌB iW # M M;Q¨B ç MX

ó_ M;Q¨B +ª çB-+?ŠM; H) +ÁM ç +?Q i M¦B H–M i?S # M[b Q\ô lv T?QM; +O .
M?'i i?ÌB H° ` X E +ª J½ æ†+ G¢T E€ Î # M i`QM;- +€+ iQÈM; HoM? S?QÆM; "„+
+?9i F?¬M; + K HÁM; `ÌB F?ÄB aQ€B T?OX

J½ L?o æ LB M¦B,

óæQÊ+ `²B- #•v ;BÌ i¢B ç•v M;Q¨B +€+ M;QÆB- +kM; +?d +¦K°i KbM? i - •K h`9+
i?ŠM; ` çBXô

J°i pÁM; b¦M; iBM? i?–M HU+ M?m ?Á iW KB i•K +O .B T•K h`9+ iªM K€i ` - i'K
p¬ ?bM? M?'i i?ÌB i`B M F? B-ç2K ?„M- h¬ G¢T +MM; J½ L?o æ LB # M;QÌB # Q
ç° iBM? i?–M HU+ +O ?„M- H¨K M?Q p"v +?ŠM; M?[M; +¦i? ç2K i? M? •K M;,M
#^M; i?–M i?S+ +kM; +¦i? #` M;,M +?†M i¢B # M M;Q¨BX *?Q /M H¨ +€+ i?€T +?O
ç•v- i`W T?B H¨ T?€ pÐ i–M; F i ;BÈB iBM? i?–M M¨v- M m F?¬M; +kM; F?¬M; i?
#¨M Hm"M +?mv M ;bX

aU i?"M i`¼M; +O .B T•K h`9+ F?B M +?Q J½ L?o æ LB H'v H¨K FBM? ?½B- ?„
•K h`9+ Km®M ç¨K Hm"M +MM; pÈB KbM?- M?'i ç`M? H¨ K°i +€B #Q K"i F?¬M; i–K
[m K°i +€B ;? ç®B /B M pÈB .B T•K h`9+ M;²B tm®M;X

J°i F?B ç½[mv i ç`M? `²B- .B T•K h`9+ b) F?¬M; ? /Q /U- M;?B K K†i M¦B,

óJ½ L?o æ LB L;mv M aQ€B- M m bQM; T?QÆM; +?9M; i #•v ;BÌ ç9M; H¨[m M ?
i?„M M¦B pÈB M;¨B K°i +?9ip p'M ç +?B M i` M? ç®B pÈB h?9 L?•MX h`QÈ+ iB M
+m°+ +?B M i` M? +MM; h?9 L?•M H–M M¨v- K®B [m M? b m ç¦b) i`Î M M M?Q i'

J½ L?o æ LB M¦B F?¬M; +?9i /Q /U,

ó æ®B pÈB h?9 L?•M i°+- +?9M; i iW i`QÈ+ ç M M v F?¬M; +¦HÁM; i? K Km®M- i?
F?¬M; T?ªB bU mv ?B T +O h?9 L?•M i°+ [m€ HÈM- +¦[m, KÈB M;mv M w ç M +€B
M¨vX hbM? ?bM? i`QM; *U+ "„+ >Q M; L;mv M bQ pÈB pMM; #B M ;BÈB M¨v +¨M; i
i?Q+? ?ÊT ç HQ¨B M;QÌB +?9M; i bBM? i²M- +?d +¦i® +?'i i?•M i? +QÌM; ?½M +
b¦i Î MÆB ç¦- K†+ /M M?Q i? - #¼M ?¼ +kM; #ÎB pb i?B m FûK i?U+ p"i K¨ ?QÈM;
FQ+?X S?QÆM; #„+ Zm•M æQ¨M +?9M; i i`'M i?O Î +?¶ M¨v- KK+ çQ+? ``i çÆM ;E
t•K M?"T T?Q M K- +ÁM M?Q ?Q¨M iQ¨M ç2K h?9 L?•M i°+ iB m /B i çB- çB m ç
i`QÈ+ F?¬M; M¦B *U+ "„+ >Q M; L;mv M +¦/B M iQ+? iQ HÈM +Ð M¨Q- /MM; bS+ H
"„+ >Q M; L;mv M i€+ +?B M- ç®B pÈB +?9M; i K¨ M¦B M?Q p"v [m€ F?¦F?,M `²BX
F?B S?€Q æ¨B G¬B h?–M *?Mv +ÁM +?Q +¦?Q¨M i?¨M? ?Q¨M iQ¨M pB + FB M i?
ç½ iWM; t•K M?"T [m *U+ "„+ >Q M; L;mv M K°i H–M- i`QM; H9+ ç¢B [m•M ç [m®
?B T ç2K h?9 L?•M iB m /B i ?Q¨M iQ¨M- M?QM; Î i`QM; *U+ "„+ >Q M; L;mv M ;†
p¨ #` +¬M; FQ+? #ÎB ç¬M; çªQ +€+ iB m #° H¢+ +O h?9 L?•M i°+X *€B HQ¢B +¬M
pÈB i?ÌB iB i F?OM; #® +O *U+ "„+ >Q M; L;mv M- i¢Q i?¨M? i´M i?'i i?"i HÈM +?
ç¦- +€+ +?B M bo +O ç [m®+ +¦i? +ÁM b®M; i`Î p F?¬M; ç M K°i T?–M # bQ pÈ

.B T•K h`9+ ;"i ç–m- M¦B,

óL¦B M?Q p"v5 æ [m®+ ç®B pÈB pMM; ç'i *U+ "„+ >Q M; L;mv M +kM; F?¬M; +¦/½

J½ L?o æ LB M¦B,

óæQÆM; M?B MX *?d +–M +¦i? ç€M? +?†M çQÊ+ h?9 L?•M i°+ F?¬M; ç M +¬M; F
ç B +?9M; i -;B i +?¦+ ç²M; #¨Q +O +?9M; i - KK+ çQ+? +O T?QÆM; #„+ Zm•M a
`²BX hQÎM; Km®M ?Ov /B i +?OM; i°+ ;B®M; h?9 L?•M M?Q p"vX +?QM? H¨ /®+ 1

các quốc gia nhân loại, cũng không hẳn có thể đạt được. Loại sự việc hao phí sức lực mà không thu được lợi ích này ai mà làm? Càng huống chi, bây giờ đế quốc đang đối mặt với nguy cơ lớn hơn nữa tại phương nam, chúng ta mong muốn nhất, chính là tình thế vùng biên giới phương bắc này có thể ổn định lại. Như vậy đế quốc mới có thể xuất toàn lực nhằm đối kháng với Lam Địch Á Tư."

Diệp Âm Trúc trên mặt toát ra một tia mỉm cười:

"Rõ ràng rồi?" Mã Nhĩ Đế Ni có chút không hiểu nhìn Diệp Âm Trúc.

Diệp Âm Trúc nói:

"Mã Nhĩ Đế Ni Nguyên Soái. ngài nhất định rất kỳ quái, vì sao ta lại mang theo Tứ đại Thần Thú cùng Bỉ Mông cự thú Quân Đoàn chiến đấu lực cường đại nhất của Cầm Thành đều điều động đi, mà còn mới vừa đến nơi này sau cùng."

Lúc này, hắn đã không nôn nóng đi công kích Pháo Đài Lôi Thần Chùy.

Tang Thác Tư là Bỉ Mông Vương, nếu như đái lĩnh Bỉ Mông cự thú toàn lực như vậy gấp rút lên đường, cho dù là Cổ Đế cùng của Hoàng kim Quân Đoàn hắn, trong chốc lát cũng không thể nào đuổi kịp, mà Cổ Đế cách Cứ điểm một khoảng xa, đối với việc công kích Pháo Đài Lôi Thần Chùy đối phương, mang đến cho Lôi Thần bộ lạc một bài học sâu sắc mới càng thêm dễ dàng.

Vì lẽ đó, hắn quyết định đem mọi sự tình trước tiên đều nói rõ ràng với Mã Nhĩ Đế Ni.

Mã Nhĩ Đế Ni ánh mắt thoáng động, mỉm cười nói:

"Đây là việc nội bộ trong Cầm Thành của ngươi, chúng ta song phương chỉ là quan hệ hợp tác, ngươi không cần phải nói rõ với ta. Càng huống chi, hôm nay tại trên chiến trường, các dũng sĩ Cầm Thành đã gây cho ta quá nhiều kinh ngạc. Ngươi biết không, phương bắc Quân Đoàn chúng ta không biết đã qua bao lâu thời gian không có gặp một trận đại thắng tràn trề niềm vui sướng thỏa thích như vậy, bất luận là các chiến sĩ hay là đối thủ Thú Nhân bị hao tổn thực lực, ngươi và chiến sĩ Cầm Thành của ngươi đều đã cùng đưa ra một cống hiến thật to lớn."

Đối với lời khen ngợi của Mã Nhĩ Đế Ni Diệp Âm Trúc cũng không thèm để ý:

"Nguyên Soái, lúc đó ta không có đem chân tướng việc rời đi của Tử bọn họ nói cho ngài biết cũng không phải là cố ý muốn giấu diếm, mà bởi vì nhiệm vụ bọn Tử đi thi hành lần này cực kỳ nguy hiểm, thậm chí có thể nói là thập tử nhất sinh."

Mã Nhĩ Đế Ni mỉm cười nói:

"Như thế nào? Chẳng lẽ còn có nhiệm vụ nào khiến cho Tứ đại Thần Thú cũng bị gây khó khăn sao? Đây là Cực Bắc Hoang Nguyên, ngươi cuối cùng sẽ không để bọn họ đi công kích Pháp Lam chứ."

Diệp Âm Trúc lạnh nhạt cười, nói:

Diệp Âm Trúc lạnh nhạt cười, nói:

"vậy thì không phải, nếu như đúng là đi công kích Pháp Lam, đó chính là nhiệm vụ đi tự sát mười người chết đủ mười rồi. Tử bọn họ bây giờ đang ở giữa Cực Bắc Hoang Nguyên, nói chính xác, bây giờ hẳn là Tử đã đái lĩnh Tứ đại Thần Thú cùng Bỉ Mông cự thú Quân Đoàn tới Cứ điểm Sở La Môn rồi."

"A? Ngươi nói cái gì?" Mã Nhĩ Đế Ni giật nẩy người, nhìn Diệp Âm Trúc, trên nét mặt lộ biểu cảm không dám tin tưởng.

Diệp Âm Trúc nói:

"Nguyên Soái nhất định đang khó hiểu, ta đây thông qua cái phương pháp gì đưa bọn họ đến giữa Cực Bắc Hoang Nguyên phía sau ba Cứ điểm lớn của Thú Nhân tộc thì phải. thật ra, giải thích việc xảy ra rất dễ dàng ả thíc Đế ngư cá , - vì, đ kh , j ỳ Ê

Nếu như lúc đầu không phải thuộc hạ của ta dũng cảm quên mình che ở trước thân mình ta. Chỉ sợ rằng ngay cả ta cũng sớm đã chết dưới Lôi chùy của Cổ Đế."

Diệp Âm Trúc chậm rãi gật đầu, hắn thừa nhận, những băn khoăn lo lắng của Mã Nhĩ Đế Ni là hoàn toàn có đạo lý, đây là vị... lão Nguyên Soái cùng Thú nhân tộc tác chiến hơn mười năm từ kinh nghiệm đúc kết được nói ra. Trong thanh âm của Mã Nhĩ Đế Ni mặc dù có chút không hài lòng, nhưng ông vẫn còn nén được tính khí của chính mình để giải thích, có thể thấy được tình cảm quý trọng của ông trong đó. Hồi tưởng lại lúc đầu khi lần đầu tiên gặp mặt Mã Nhĩ Đế Ni, cũng chính vị... Nguyên Soái này bằng vào đấu khí cường đại trợ giúp chính mình tăng lên thực lực. Mặc dù bây giờ ý kiến của hai bên bất đồng, nhưng trong lòng Diệp Âm Trúc lại càng thêm ấm áp.

"Nguyên Soái. Ngài nói rất đúng. Chính là ta suy nghĩ quá đơn giản. Chỉ có điều, ngài có thể hay không nói cho ta biết, đến tột cùng muốn thế nào mới có thể làm cho bộ đội của Cổ Đế và Thú nhân hai Đại bộ lạc dùng toàn bộ lực lượng để phòng ngự Cứ điểm, mà không dám tùy tiện rời đi đây?"

Diệp Âm Trúc khiêm tốn hỏi, giọng nói của hắn rất nhẹ nhàng, vừa nói xong lại vừa hướng về Mã Nhĩ Đế Ni khom người xuống, bái theo lễ đệ tử.

Nhìn thấy bộ dáng Diệp Âm Trúc khiêm tốn thỉnh cầu chỉ giáo, Mã Nhĩ Đế Ni không nhịn được thầm than thở, Diệp Âm Trúc thân là Cầm Đế, sở dĩ có thể thành công cũng không phải đơn giản may mắn như vậy, người tuổi trẻ như hắn thế này, đại đa số tràn đầy nhuệ khí cũng không có sự kiên nhẫn đó. Nhưng Diệp Âm Trúc lại không giống vậy, đang lúc tràn ngập nhuệ khí, nhìn qua tâm tính hắn cũng ổn định như nhau, cũng không có nóng nảy hấp tấp.

Trầm ngâm trong chốc lát, Mã Nhĩ Đế Ni nói:

"Chỉ có hai loại tình huống có thể khiến Cổ Đế toàn lực chú trọng vào phòng ngự Cứ điểm. Thứ nhất, chúng ta công phá thành tường kiên cố cực kỳ của Pháo Đài Lôi Thần Chùy, làm cho phòng ngự của Cứ điểm xuất hiện lổ hổng. Như vậy có thể lập tức khiến cho Cổ Đế cùng cả Thú nhân tộc phải cảnh giác. Thứ hai, phá hỏng cấm ma lĩnh vực của Pháo Đài Lôi Thần Chùy hoặc là lực công kích mạnh mẽ Lôi Thần Chùy, làm sục sôi màn lưới để tiêu tan đi chỗ dựa lớn nhất của Cổ Đế. Cấm ma lĩnh vực tàm tạm một chút, ít nhất vũ kỹ cường giả quân ta còn có thể tạm tham gia vào trong chiến đấu. Nhưng là, Cổ Đế đang ở trong Cứ điểm lại thật sự là quá đáng sợ, một khi hắn đứng ở trên đầu thành phát động một kích lôi đình linh động chính là 'phong bạo chùy', quân ta căn bản không có cường giả nào có thể đến gần Cứ điểm được."

Diệp Âm Trúc một bên vừa gật đầu vừa nói:

"Ta minh bạch rồi. Nói cách khác, chúng ta cần phải khiến cho chúng thật hoảng sợ, mới có có thể đem toàn bộ đại quân của hắn cầm giữ lại trong Pháo Đài Lôi Thần Chùy, là như vậy sao."

Mã Nhĩ Đế Ni gật đầu nói: "Đúng vậy, chính là như thế."

Diệp Âm Trúc đứng lên, nói: : "Nguyên Soái, ta muốn đi thử nghiệm thử xem sao."

Mã Nhĩ Đế Ni sửng sốt:

"Ngươi muốn đi làm cái gì?"

Diệp Âm Trúc nhoẻn miệng cười, nói:

"Ngài không phải đã nói, chỉ cần có thể công phá tường thành của Pháo Đài Lôi Thần Chùy, Cổ Đế tất nhiên sẽ phải chú trọng đến việc phòng ngự bên này, ta muốn đi thử nghiệm thử xem. Ngài yên tâm được rồi, cho dù không cách nào thành công, ta cũng sẽ toàn thân mà lui về."

Mã Nhĩ Đế Ni lúc này cũng không có khuyên bảo Diệp Âm Trúc nữa , bởi vì từ trên người Diệp Âm Trúc ông cảm nhận được một cổ tự tin mãnh liệt. Ông đương nhiên tin tưởng Diệp Âm Trúc có lực lượng đủ để tự bảo vệ mình, gật đầu, nói:

"Vậy ngươi nhất định phải cẩn thận. Ta truyền lệnh cho quân đội tiếp ứng ngươi."

Diệp Âm Trúc lắc đầu, nói: : "Không cần đâu. Lần này chúng ta xuất kích chính xác cũng không phải là bộ binh. Nguyên Soái, nếu như, ta là nói nếu như, kế hoạch của chúng ta lần này thật sự thành công. Tử

có thể trở thành Chủ nhân của cộng đồng Thú nhân tộc, ta hướng ngài cam đoan, chỉ cần ta còn sống một ngày, Thú nhân tộc tựu sẽ không tái xâm phạm Mễ Lan đế quốc nửa bước. Nhưng là, ta hy vọng Mễ Lan đế quốc có thể lấy tiền tệ công bằng cùng Thú nhân trao đổi lương thực. Ta nghĩ, quặng mỏ của Cực Bắc hoang nguyên rất phong phú và cũng đồng dạng là nhu cầu của đế quốc, đúng không?"

Ánh mắt Mã Nhĩ Đế Ni nhìn Diệp Âm Trúc lại biến đổi, ông không nghĩ tới Diệp Âm Trúc lại có thể đã suy nghĩ xa như vậy, ngay cả sự phát triển sau này cũng đã nghĩ tới. Chẳng lẽ, hắn thật sự có lòng tin có thể làm cho Tứ đại Thần Thú tại Cực Bắc hoang nguyên thu được lực lượng cường đại sao? Điều này thật sự có khả năng sao?

Diệp Âm Trúc cho tới bây giờ không phải một người lỗ mãng, nếu như Mã Nhĩ Đế Ni hoàn toàn biết những thành tích vang dội của hắn trước đây, bây giờ tuyệt đối sẽ không hoài nghi hắn. Không có người nào so với hắn quan tâm đến sự an nguy của Tử cùng Tứ đại Thần Thú hơn nữa. Dưới tác dụng của Đồng Đẳng Bổn Mạng Khế Ước, một khi Tử xảy ra mối nguy hiểm gì, Diệp Âm Trúc đều sẽ trước tiên cảm nhận được. Dựa vào không gian truyền tống Ma Pháp trận và thực lực chính mình, Diệp Âm Trúc tin tưởng, trừ phi Tử đúng là đối mặt với Pháp Lam thất tháp cùng một lúc các vị tháp chủ công kích, nếu không, hắn cũng tự tin có thể đem Tử cùng Tứ đại Thần Thú còn sống trở về lại. Còn như tổn thất của các Bỉ Mông cự thú, lại không cách nào chiếu cố đến được.

Đương nhiên, … Đây chẳng qua là dự tính cho tình huống xấu nhất. đối với thực lực của Tứ đại Thần Thú, Diệp Âm Trúc có lòng tin hoàn toàn, dù cho không cách nào thành công, nhưng muốn ngăn chặn bọn họ chạy thoát, e rằng Cực Bắc hoang nguyên còn chưa có lực lượng như vậy. Cho dù là Băng Sâm cực kỳ kinh khủng đều không thể, càng không cần phải nói đến Thú nhân bình thường.

Rời khỏi Soái phủ, tay nhỏ bé của Tô Lạp có chút lạnh buốt lần nữa khoác cánh tay Diệp Âm Trúc, thấp giọng nói:

"Chúng ta thật sự phải đi sao?"

Diệp Âm Trúc giơ tay kia lên nắm lấy tay Tô Lạp, dùng nhiệt lượng chính mình sưởi ấm nàng.

"Đương nhiên. Hành vi của Hoàng kim Quân Đoàn thuộc Bộ lạc Lôi Thần chỉ có thể chứng minh một chuyện, Tang Thác Tư đại ca đã bắt đầu hành động rồi. Huynh ấy nhất định mang đi toàn bộ Bỉ Mông cự thú của hai bộ lạc đó, số lượng ít nhất cũng trên ba trăm. Như vậy lực lượng hùng mạnh này một khi cùng Tử bọn họ hợp lại một chỗ, cùng nhau nổi dậy, như vậy, cho dù không thể nói là đánh đâu thắng đó, nhưng trong thế giới Thú nhân tự bảo vệ cũng là dư dã có thừa. Chỉ có điều Hoàng kim Quân Đoàn của Cổ Đế dù sao số lượng rất đông đảo, còn có Bạch Hổ Quân Đoàn của Chiến Thần bộ lạc. Chúng ta nhất định cần phải trợ giúp Tang Thác Tư đại ca dùng hết khả năng tranh thủ thời gian, chỉ cần bọn họ tiến vào sâu trong Cực Bắc hoang nguyên, tại bên trong thế giới rộng lớn đó, Cổ Đế tưởng muốn tìm được bọn họ có thể gặp khó khăn càng gay go hơn nữa."

Tô Lạp gật đầu, nhẹ nhàng tựa đầu vào vai Diệp Âm Trúc.

"Không biết Tử bọn họ bây giờ thế nào rồi?"

Diệp Âm Trúc vuốt nhè nhẹ khuôn mặt mềm mại yêu kiều của Tô Lạp một thoáng, tại trên trán nàng khẽ hôn một cái.

"Huynh cũng rất muốn biết, trước đây không lâu huynh từng cảm giác được Tử trải qua chiến đấu, mặc dù rất ngắn ngủi, nhưng huynh có thể phát hiện hắn đã dùng toàn lực. Huynh thật sự rất muốn đem hắn triệu hoán trở về, nhưng, huynh không thể làm như vậy, Tử có sự chọn lựa của chính mình, bất luận hắn chuẩn bị làm cái gì, huynh cũng sẽ ủng hộ hắn vô điều kiện."

Tô Lạp mỉm cười.

"Tử có huynh làm huynh đệ như vậy thật sự rất may mắn."

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:

"Không, phải nói là, có thể có hắn làm huynh đệ như vậy là của may mắn huynh. Hoặc là nói, ông trời trên cao đã an bài cho chúng ta gặp nhau, bản thân chúng ta chính là may mắn. Đi thôi, chúng ta đi xem một

chút, tường thành của Pháo Đài Lôi Thần Chùy và tường thành của Cầm Thành chúng ta so sánh xem, rốt cuộc cái độ cứng rắn kia tăng thêm đến cỡ nào." Giọng nói của hắn rất thoải mái, không có đem việc tiến lên công kích Pháo Đài Lôi Thần Chùy cho là chuyện thật sự trọng yếu chút nào.

Sau nửa canh giờ, cửa thành Thánh Quang thành mở rộng một cách lặng lẽ, một đội Kỵ Binh lợi dụng dưới bóng đêm rất nhanh ra khỏi thành. Trang bị trên người bọn họ tất cả đều là màu đen, giữa đêm khuya, nếu như không nhìn kỹ rất khó phát hiện.

©VUu G\ʏÈjX ©VUI ¦æ_ w«´Ł§ ¦\Ôj dʒH p\¾ ¦\æj\ ¦ʏÎjX

… Một đội Kỵ Binh ước chừng vạn người nọ, sau khi ra khỏi Thánh Quang thành, bọn họ cũng không có nóng lòng hành quân, mà là ngừng lại, một cái chiến trận tam giác ngay ngắn chỉnh tề rất nhanh xếp thành… đội phong nhuệ nhất xếp phía trước, đúng là do ba trăm tên kỵ sĩ cao lớn khác thường tạo thành, bọn họ khải giáp trên người cùng tọa kỵ khóa hạ, đều hiện lộ ra màu lam sậm.

Đêm đen yên tĩnh, Kỵ Binh đông đảo như thế xuất hiện tại trên bình nguyên, vậy mà không có phát ra tiếng ồn bao nhiêu , chỉ có tiếng hít thở của tọa kỵ cùng khải giáp cọ sát nhau phát ra âm thanh rất nhỏ.

Phía sau ba trăm người chính là đại đội kỵ binh, một loạt như nhau đều là khải giáp nhẹ màu đen, bọn họ hoàn toàn là Khinh Kỵ Binh, tọa kỵ bọn kỵ binh này cưỡi cũng không tốt gì mấy, chẳng qua là giác mã bình thường mà thôi. Sức chịu đựng của bọn giác mã này cũng khá tốt, nhưng tốc độ thì quá tầm thường.

Diệp Âm Trúc đứng ở đội ngũ phía trước, tọa kỵ của hắn Mã Kỳ Nặc Thiết long từ ban ngày đã đổi lấy một con Ai Lý Khắc Mẫn Long vương tốc độ cực nhanh, một đầu ma thú lục giai.

Bây giờ Diệp Âm Trúc đã có chút hối hận, nếu như đem Cự long Kỵ sĩ đoàn cùng tọa kỵ của bọn Kỵ Binh này thực sự mang đến, Kỵ Binh đoàn trên phương diện chiến đấu lực tất nhiên có tăng lên rất nhiều.

Vì không để cho Tử gặp phiền toái, lần này Cầm Thành Chiến Sĩ đi tới Cực Bắc hoang nguyên chiến đấu trong biên chế không có bóng dáng một cự long nào, nhưng bây giờ kế hoạch đã thay đổi, Tử và Bỉ Mông Chiến Sĩ cùng với các Chiến Sĩ nhân loại của Cầm Thành bên này đã chia làm hai nhóm riêng lẻ.

Hai bên không ảnh hưởng với nhau. Như vậy sắp tới, Long tộc xuất hiện hay không, đối với việc Tử thống nhất Thú nhân tộc mà nói cũng không có bất cứ biến hóa gì.

Diệp Âm Trúc thầm hạ định quyết tâm, sau trận chiến chiều nay, lập tức quay về Cầm Thành đem cự long Kỵ sĩ đoàn và tuần long tọa kỵ của Kỵ Binh điều động tới. Mặc dù không phải mỗi một tên Kỵ Binh đều có tuần long, nhưng dù cho là phong lang, cũng so với giác mã bây giờ mạnh hơn nhiều.

"Hồng Nhạn! Các ngươi chuẩn bị xong chưa?" Diệp Âm Trúc hướng về phía Diệp Hồng Nhạn đang ngồi trên lưng Long Lang thái tử hỏi.

Ánh mắt của Diệp Hồng Nhạn như trước vẫn lạnh như băng như vậy, không nói gì, chỉ là hướng Diệp Âm Trúc giơ ngón ngón tay cái của bàn tay phải mình lên.

Tử Thần Long Lang kỵ binh, có thể nói là đội quân chính quy của Diệp Âm Trúc, cũng là tinh nhuệ mạnh mẽ chủ yếu nhất trong Cầm Thành. Có thể, khi bọn họ vừa mới được thành lập, Tử Thần Long Lang kỵ binh này hãy còn không cách nào so sánh cùng Bỉ Mông cự thú Quân Đoàn, nhưng theo thời gian trôi qua, tốc độ của bọn Tử Thần Long Lang kỵ binh phát triển lên lại muốn vượt qua xa Bỉ Mông cự thú.

Dựa theo chiến đấu không ngừng, Tử Thần chiến sĩ cùng tọa kỵ Long Lang của họ càng ngày càng phối

ó•K h`9+- i F?Ä2 `²BXô

.B T •K h`9+ i?m ?²B ç'm F?Q- i`mv M •K M¦B,

ó>²M; M?¢M- ç•v ç½ H¨ H–M i?S ? B M;QÆB HoM? ?°B mv HU+ +O h¨B Zmv i h?–M
+¦ +€B ;b F?¬M; ;B®M; M? m F?¬M;\ô

.B T >²M; L?¢M +kM; i`mv M •K M¦B,

óæ¢B F?€B +¦ çB K F?¬M; ;B®M; M? mX G–M ç–m iB M bY /KM; M,M; HU+ M?Q i?
H9+ FQ+? T?€i ` -/Q b€i F?Q- +?B M w i,M; H M iÈB i`¢M; i?€B i°i çdM? K¨ #°+ T
ç'm F?Q i`QM; +Æ i? /QÌM; M?Q ?Q¨M iQ¨M #` i?B m ç®i- i?B m ç®i i?¨M? F?Q i
K¨m ç2M ç¦ i?"i bU [m€ F?OM; F?B T- +„M i`ª H¢B ? i bS+ M;?B K i`¼M;- M m F?
i?"T M?` M?¢+ T?QÌM; F`T i?ÌB i`` HB m +?Q +?9M; i - bÊ H¨ hY h?–M GQM; G M;
+ÁM i²M i¢B `²BXô

.B T •K h`9+ iU M?B M +kM; #B i KS+ ç° F?˜M +'T i`QM; ibM? ?bM? H9+ 'v- çQÆM
?¼ +kM; F?¬M; +¦ M¦B pÈB M;QÌB F?€+- M; v +ª i`QM; *–K h?¨M? +kM; F?¬M; +¦ K

.B T >²M; L?¢M iB T iK+ M¦B,

óa m F?B i`ªB [m H–M ç¦- +?9M; i ?²B T?K+ H¢B- b m M¨v- i T?€i ?B M ` - i +
K¢+? i`QM; +Æ i? MÈB `°M; ` K°i +?9i- [m M i`¼M; ?ÆM H¨- FBM? K¢+? +?9M; i
M?¨M M?¢i- ç¦ H¨ M?[M; h¨B Zmv i h?–M GU+ +ÁM b¦i H¢B i`QM; +Æ i? iU ?² +MM
H¨K K°i i? X G–M i`QÈ+ i ç½ M¦B pÈB M;QÆB- iW F?B tªv ` ibM? ?m®M; M?Q i?
pÈB i`QÈ+ ç•v +¦ H) i,M; H M M? M? ?ÆM +?9i çdM?X J†+ /M +kM; F?¬M; T?ªB `ä
i? +ªK ;B€+ çQÊ+- ç'm F?Q i`Î M M +¨M; i? K M;QM; F i- K¶B K°i H–M i,M; H M- ç
`ä `¨M;X ç²M; i?ÌB- ç®B pÈB pB + bY /KM; ç'm F?Q +kM; +¦ i? H¨K çQÊ+ +?QM? t

óo"v ?¬K M v ç•v\ aQ pÈB H–M i`QÈ+ +¦ +€B ;b F?¬M; ;B®M; M? mXô

.B T >²M; L?¢M M¦B,

óG–M i`QÈ+- b m F?B +?9M; i /QÈB i€+ /KM; +?B M w ç M; +QÌM; ç¢B i`QM; H9
h?–M GU+- i H"T iS+ ç½ +ªK ;B€+ çQÊ+ i?•M i? +O KbM? ç½ ?Q¨M iQ¨M F?¬M;
+¦ w +?Q +?®M; çÐ- bÊ H¨ +?9M; i H9+ 'v +kM; ç½ M;½ tm®M;X E?B ç¦ i`QM; HÁM
b„T ;†T K†i i?–M +? iX G–M M¨v ç•v- ibM? ?bM? +MM; pÈB H–M i`QÈ+ ;B®M; M? n
i`QM; M?€v K„i i?B m ç®i- p¨ b m F?B T?€i ç°M; +¬M; FQ+? #` ?Q¨M iQ¨M `¶M; F?
pÈB H–M i`QÈ+ ç9M; H¨ i®i ?ÆM M?B m- ibM? i`¢M; FBM? K¢+? i´M ?¢B M? ?Æ
iU KbM? H¨K H¨ +¦ i? ?²B T?K+X H–M M¨v i +® w ;B[H¢B i`QM; +Æ i? K°i Qi h¨B
+?9M; ``i F?¦ F?,M- M?QM; M?[M; h¨B Zmv i h?–M GU+ M¨v H¢B T?ªB iU ?¨M? `¦i
FBM? K¢+? i F i?ÊTX h iBM iQÎM;- b m M¨v F?B iB T iK+ bY /KM; h¨B Zmv i h?
pÈB H–M M¨v b) +¨M; / /¨M; ?ÆM K°i +?9i- i?"K +?Q M; v +ª FBM? K¢+? +kM; b) F

.B T •K h`9+ M¦B,

óhbM? i`¢M; +€+ hY h?–M *?B M ao FB p¨ M;QÆB bQ ` M?Q i? M¨Q\ô

.B T >²M; L?¢M M¦B,

óG) i'i M?B M H¨ F?¬M; b B #B i H„K ç•mX h¨B Zmv i h?–M GU+ `'i F€ [m€B- K†+
+?B M bo i'i +ª HU+ HQÊM; /mM; ?ÊT KÈB +¦ i? /šM T?€i #B M +?'i- M?QM; ibM?
ç m H¨ /U i?2Q i?U+ HU+ #ªM i?•M KbM? K¨ t€+ ç`M?- i?U+ HU+ FB M +QÌM; K¢
F?´ iW h¨B Zmv i h?–M GU+ K M; ç M +kM; b) K¢M? H M T?–M M¨Q- M;QÊ+ H¢B +
M;QÌB- ibM? i`¢M; +O K¼B M;QÌB ç¢B ç H¨ ;B®M; M? mXô

.B T •K h`9+ ;"i ;"i ç–m- M¦B,

óh ?B m `²B p h¨B Zmv i h?–M GU+ M¨v +ªK ;B€+ +¦ ?ÆB [m, /`- K†+ /M #•v ;BÌ +
M„K ;B[i`¼M p M T?QÆM; T?€T bY /KM; HQ¢B HU+ HQÊM; M¨v- M?QM; +?9M; i
+¬M; FQ+? +O h¨B Zmv i h?–M GU+ FBM? F?OM; T?B i?QÌM;X *¦ çB m H¨- K°i HQ

phải hạn chế sử dụng. Dù sao, mỗi một lần sử dụng, các ngươi đều sẽ lập tức mất đi lực chiến đấu. Là Quân Đoàn nòng cốt của Cầm Thành, ta cũng không muốn nhìn thấy các ngươi có một chút tổn thương nào."

Diệp Hồng Nhạn vuốt cằm nói:

"Ta cũng muốn nói với ngươi chuyện này: Ta cho rằng, Tài Quyết Thần Lực mặc dù sẽ tận dụng hết sức lực của chúng ta, nhưng cũng không thể không sử dụng. Vào thời điểm mấu chốt, lực lượng kinh khủng như thế thường thường có thể tạo được hiệu quả quyết định thắng bại, ta cho rằng, điều kiện trước tiên là chỉ cần có được Quân Đoàn khác đủ sức để duy trì là có thể tiếp tục sử dụng lại, cũng không phải là chuyện lớn gì lắm. Hơn nữa, Tài Quyết Thần Lực này nếu muốn tăng lên tất nhiên cùng với thực lực đấu khí của thân thể chúng ta có liên quan, cùng sát khí, ý chí lực, chiến ý đều có liên quan. Nhưng là, nếu muốn khống chế được tốt hơn cái Tài Quyết Thần Lực này, sợ rằng cũng chỉ có thông qua sử dụng nhiều lần mới có hiệu quả. Càng huống chi, tình huống màng lưới sục sôi Tài Quyết Thần Lực cải tạo thân thể chúng ta chỉ vừa mới bắt đầu, ta không cách nào tưởng tượng được nếu như vẫn liên tục cải tạo tiếp nữa, Tử Thần Long Lang kỵ binh chúng ta sẽ biến thành cái hình dáng gì nữa. A! Đúng rồi, quên nói cho ngươi biết, loại tình trạng cải tạo này không phải chỉ xuất hiện ở trên người chúng ta, mà đồng thời cũng xuất hiện trên người Long Lang. Sau khi cải tạo, cấp bậc ma thú tựa hồ không hề bị hạn chế của bình cảnh, đây cũng là lý do vì sao đa số tọa kỵ Long Lang đều xuất hiện dấu hiệu có tiến hóa."

Nghe xong Diệp Hồng Nhạn giải thích, Diệp Âm Trúc rốt cục thông suốt rõ ràng về Tài Quyết Thần Lực, trên mặt hắn chợt toát ra vẻ tươi cười:

"Hồng Nhạn, ngươi nói, nếu như các ngươi mỗi ngày đều có thể dưới sự yểm trợ của đại quân tiếp tục giáng cho Pháo Đài Lôi Thần Chùy một cái Tài Quyết Thần Lực, qua một thời gian ngắn, chẳng phải là Cứ điểm này sẽ biến thành hư hỏng hoàn toàn sao?"

Diệp Hồng Nhạn sau khi suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói:

"Rất có khả năng. Cứ điểm dù kiên cố đi nữa cũng có giới hạn, nếu như để cho chúng ta không ngừng dùng Tài Quyết Thần Lực công kích, có lẽ có thể phá vỡ được lực phòng ngự kiên cường vững chắc của thành lũy Cứ điểm."

Diệp Âm Trúc bật cười nói:

"Không, ta sẽ không để cho các ngươi dễ dàng làm như vậy nữa."

"Tại sao?" Diệp Hồng Nhạn hơi tò mò hỏi.

Diệp Âm Trúc nói:

"Một là, sau một lần bị thua thiệt, Pháo Đài Lôi Thần Chùy đối với việc phòng ngự thành tường nhất định có tăng cường, mà các ngươi sau mỗi lần ra tay, thực lực bản thân sẽ mất đi không còn gì, một khi gặp phải bộ đội thần tốc hoặc là không quân của đối phương công kích, cũng rất có thể sinh ra tổn hại. Đây dứt khoát không phải là điều ta muốn nhìn thấy, tánh mạng của mỗi người các ngươi ở trong lòng ta nếu như so với tên Sư vương Cổ Đế kia còn trọng yếu hơn. Hai là, nếu như Tử quay về nhìn thấy đệ nhất Cứ điểm của Thú nhân tộc bị chúng ta làm cho hư hỏng hoàn toàn, ngươi nói xem, hắn có tức giận hay không đây?"

Diệp Hồng Nhạn đầu tiên là thoáng sửng sốt một chút, ngay sau đó, trên gương mặt tĩnh mịch lạnh như băng của hắn, lộ ra một nụ cười hiếm thấy, có lẽ là đang nghĩ đến bộ dáng của Tử khi nhìn thấy cảnh tượng hư hỏng của Pháo Đài Lôi Thần Chùy thì phải.

-o-o-o-

Cổ Đế đái lĩnh mười vạn đại quân hành quân hết tốc lực, đây là lần đầu, hắn tự mình xuất chinh, chính là để có thể đem tất cả bọn Bỉ Mông cự thú phản bội đó một mẻ hốt hết.

Năm vạn Hoàng kim Quân Đoàn, năm vạn Bạch hổ Quân Đoàn, mặc dù Thú nhân binh sĩ đi theo hắn chỉ có mười vạn người, nhưng chính là bộ phận kết hợp tinh duệ nhất của cả bộ lạc Lôi Thần và Chiến Thần bộ lạc.

Sau khi bàn bạc, Hổ Vương Kiều Khoa Nhĩ cũng không có đi cùng hắn, mà là ở lại trấn thủ Cứ điểm, trong hai Tù trưởng Đại bộ lạc nhất định phải có một người ở lại Pháo Đài Lôi Thần Chùy. Cổ Đế cũng không

biết lần này truy đuổi phải mất thời gian bao lâu, đối với công cuộc phòng ngự Cứ điểm đó tuyệt đối không thể hời hợt được.

Nhưng mà, hết thảy lại không thuận lợi như dự tính của Cổ Đế. Khi hắn đái lĩnh mười vạn quân tinh duệ rời khỏi Cứ điểm, truy tìm theo dấu chân Bỉ Mông cự thú lưu lại, mãi cho tới bây giờ, vẫn như trước chưa nhìn thấy bóng dáng một đầu Bỉ Mông cự thú nào.

©V£u G\ʏỀjX ©V£I G_Łj ¦}ʏÎjX Ǩj i\«

Đây là lý do khiến Cổ Đế dẫn quân truy đuổi không sợ không tìm được Tang Thác Tư cùng bỉ mông cự thú . Cứ cho là bỉ mông cự thú chạy vội tốc độ rất nhanh , nhưng Cổ Đế tin tưởng , chỉ cần chính mình mang theo người không ngừng truy kích, tất yếu sẽ đuổi kịp bỉ mông cự thú quân đoàn

Bỉ mông cự thú mặc dù chạy rất nhanh so với sư nhân , hổ nhân, nhưng vì thân thể bọn họ khổng lồ , năng lượng bản thân tiêu hao rất nhanh , cho nên , qua mỗi đoạn thời gian , bỉ mông cự thú đều phải dùng lương thực bổ sung năng lượng cho chính mình. Về phương diện bền bỉ, sư nhân cùng hổ nhân mạnh hơn nhiều. Nhất là hai đại quân đoàn hoàng kim cùng bạch hổ , đều là những chiến sĩ được tuyển chọn kỹ lưỡng từ hoàng tộc hai đại bộ lạc, viễn trình truy kích và chiến đấu lực đều rất mạnh.

Nhưng lổ Đế phát hiện rất nhanh , chính mình đã xem thường Tang Thác Tư . Từ khi truy tung đến giờ , ngày sắp sáng , suốt một đêm đi theo dấu chân bỉ mông cự thú , hắn đã truy theo mấy trăm dặm , nhưng ngay cả một đầu bỉ mông cự thú cũng không phát hiện ra. Lúc này , hắn mệnh lệnh đại quân dừng lại, sự phẫn nộ trong lòng đã lên tới cực điểm , bởi vì , hắn phát hiện tổng cộng có hơn mười dấu chân bỉ mông cự thú đi theo những phương hướng bất đồng.

Cực Bắc Hoang Nguyên rộng lớn , bỉ mông cự thú phân tán như vậy, hắn đuổi theo như thế nào đây? Phân binh sao? Thẳng thắn mà nói , Cổ Đế có chút không dám . hắn biết rất rõ chiến đấu lực của bỉ mông cự thú . Hắn bây giờ không dám chắc số lượng bỉ mông cự thú theo mỗi chuỗi dấu chân rời đi , một khi phân tán quân đội gặp phải một số lượng nhiều bỉ mông cự thú , vậy kết cục chắc chắn là huỷ diệt

Làm sao bây giờ , Cổ Đế bắt đầu do dự , kẻ dưới tay hắn đang cẩn thận dò xét tình huống dấu chân , hy vọng có thể tìm được dấu chân chủ lực của bỉ mông cự thú

Kỳ thật , Cổ Đế cũng không biết rằng Tang Thác Tư thống lĩnh bỉ mông cự thú quân đoàn rời khỏi pháo đài Lôi Thần Chùy nhưng tốc độ đi còn chậm hơn nhiều so với tưởng tượng của hắn

đầu tiên , Tang Thác Tư đi tới bỉ mông quân doanh tìm tộc nhân của mình , mệnh lệnh cho tất cả tộc nhân tập kết mới có thể rời đi , nhưng Cổ Đế phản ứng cũng rất nhanh chóng . Khi cảm nhận được sắp bị đại quân Cổ Đế đuổi kịp , thể lực bỉ mông cự thú lại tiêu hao không ít , Tang Thác Tư mới quyết định phân binh ra

Khi đưa ra quyết định này , Tang Thác Tư đã chuẩn bị hy sinh một bộ phận tộc nhân. Cổ Đế kiên quyết truy kích làm lòng hắn kinh hãi hắn lên . Hắn biết nếu thật sự bị đuổi kịp , tất nhiên có thể gây cho Cổ Đế thương tổn rất lớn nhưng chính mình và tộc nhân chỉ có một kết cục . Cho nên hắn chỉ có thể phân tán bỉ mông cự thú ra

Đương nhiên , Tang Thác Tư tuyệt không sợ bị Cổ Đế tìm ra chủ lực bởi vì khi phân binh căn bản là không có chủ lực , số lượng mỗi nhóm đều là tương đương nhau . Số lượng dấu chân tự nhiên cũng giống nhau, bất luận Cổ Đế phán đoán như thế nào cũng không có khả năng đưa ra ngay được phản ứng chính xác. Tang Thác Tư chỉ là hy vọng sau khi phân binh có thể có nhiều tộc nhân hơn thoát khỏi sự truy sát của Cổ Đế, điểm tập kết cuối cùng là bên ngoài băng sâm

Lúc này , sắc trời đã dần dần sáng , Cổ Đế đang do dự có tiếp tục truy tung không , hoặc là đuổi theo đường nào, đột nhiên , hắn thấy trên bầu trời một đại đội sư thứu hạ xuống

Cổ Đế cũng muốn mang sư thứu cùng lôi điểu đến phụ trách trinh sát , nhưng khoảng cách nhìn của sư thứu cùng lôi điểu gần quá , một khi chúng nó bay thấp , rất có thể bị bỉ mông cự thú tập kích , đó không phải

là tổn thất bình thường . Phải biết mỗi một bỉ mồng cự thú đều là cao thủ ném đá , trong khoảng cách vài trăm thước , sư thứu trên không trung tuyệt đối không trụ nổi.

Thấy một sư thứu bay tới , Cổ Đế không nhịn được mứng rỡ , trong lòng thầm nghĩ , hổ vương không hổ là hổ vương ,đưa tới cho ta một cái lính trinh sát rất đúng lúc. Tang Thác Tư , ta xem ngươi lúc này còn chạy đi đâu

Sư thứu thu hai cánh , chậm rãi hạ xuống , một thanh âm bén nhọn vang lên , dùng ngôn ngữ sư thứu nhất tộc đặc thù báo cáo cái gì đó với Cổ Đế

Cổ Đế đang hưng phấn nhưng nghe xong sư thứu nói , sắc mặt đại biến , thất thanh nói

- không , không thể như thế được.

Sư thứu báo cáo một cách đơn giản cho hắn tường thành của pháo đài bị phá , Kiều Khoa Nhĩ tù trưởng mời ngài nhanh chóng quay lại , loài người Mễ Lan đế quốc đã bắt đầu triển khai hành động

Dù Cổ Đế không muốn tin tưởng nhưng hắn cũng biết, chuyện trọng yếu thế này , Kiều Khoa Nhĩ không có khả năng lừa gạt chính mình , lập tức , không dám do dự , căm hận nhìn thoáng qua dấu chân còn lưu lại trên mặt đất , hạ mệnh lệnh thu quân . Hắn cũng không biết , khi hắn hạ mệnh lệnh này , Diệp Âm Trúc đã đạt được mục đích

Pháo đài Lôi Thần Chùy quả thật đang gặp uy hiếp của loài người . Lúc này đây , toàn bộ lực lượng của Thánh Quang thành đều đã được tung ra , ba mươi quân đoàn , kể cả long kỵ binh, ma pháp sư quân đoàn , bộ đội công thành , các loại khí giới công thành , tiến tới bình nguyên rộng lớn giữa Thánh Quang thành và Pháo đài Lôi Thần Chùy, bày thành trận thế chỉnh tề . Với khí thế sôi trào của trận chiến đấu ngày hôm qua , đại quân Cầm thành cũng tập kết toàn bộ . Giữa không trung , giác ưng kỵ sĩ chưa hề tổn hại chút nào, hai ngàn giác ưng kỵ sĩ phân tán phía trên đại quân đối phương , tuỳ thời chuẩn bị xuất kích

Mễ Lan phương bắc quân đoàn cùng pháo đài Lôi Thần Chùy đối kháng nhiều năm nhưng rất ít tiến công , nhất là mấy năm gần đây, công kích đại đa số là thú nhân tộc mà không phải là phương bắc quân đoàn

Mã Nhĩ Đế Ni tuyệt đối là một thống lĩnh xuất sắc, hoặc đổi là một thống lĩnh khác khi nghe thám tử hồi báo tình huống pháo đài Lôi Thần Chùy đều đưa ra phản ứng như vậy

Diệp Âm Trúc đứng cạnh Mã Nhĩ Đế Ni . Mã Nhĩ Đế Ni nhìn hình dáng pháo đài Lôi Thần Chùy, nhịn không được vài lần thở dài

Lão không thể nghĩ tới , Cầm thành thật sự có thể có sức mạnh cường đại như vậy

Ở giữa mười dặm tường thành pháo đài Lôi Thần Chùy, xuất hiện một vết vỡ rất lớn . Vết vỡ này rộng tới bảy thước , kéo dài từ trên xuống dưới khiến tường thành trăm thước tựa như bị chặt đứt . mặc dù vài thước so với chiều dài hơn mười dặm của pháo đài khổng lồ không tính là gì nhưng từ khi kiến thiết pháo đài Lôi Thần Chùy đến nay, đây là lần đầu tiên xuất hiện tình huống tổn hại nghiêm trọng như vậy.

Vì không thể sử dụng được ma pháp , pháo đài vững chắc này được coi là không thể bị công phá, nhưng đến buổi tối ngày hôm qua, vết rách mấy thước này đã xuất hiện. Đối với đại quân Mễ Lan , đây giống như một cửa khẩu đột phá rất lớn. Có nó, pháo đài Lôi Thần Chùy không còn là vững chắc nữa.

- Âm Trúc , ngươi nói cho ta biết , các ngươi như thế nào làm được . Lúc trước, ta cũng từng dùng toàn lực sử dụng đấu khí chém lên tường thành nhưng cũng chỉ được một vết vỡ nhỏ dài một thước mà thôi . Nhưng lần này tường thành đạt tới ba mươi thước vậy mà dường như đã hoàn toàn bị chém đứt. Tường thành chắc chắn như vậy , dù không có cấm ma lĩnh vực cũng không phải dễ dàng phá hư, cho dù là cấm chú thổ hệ ma pháp sợ rằng cũng không được

Mã Nhĩ Đế Ni cũng không biết đã hỏi Diệp Âm Trúc vấn đề này bao nhiêu lần

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói

- nguyên soái , đây là bí mật của Cầm thành . Ta chỉ có thể nói cho ngài , biện pháp phá hư tường thành chỉ có thể dùng một lần , lần sau sẽ không linh nghiệm nữa

Khi phát hiện vết rách , Mã Nhĩ Đế Ni quyết định thật nhanh , bên trong Thánh Quang thành , tinh nhuệ của Mễ Lan phương bắc quân đoàn ra hết , còn có cả Cầm thành đại quân . Hơn bốn mươi vạn quân đội xuất hiện trên chiến trường , đối với phương bắc quân đoàn mà nói, đã thật lâu rồi không phát động thế công như vậy

Mã Nhĩ Đế Ni bất đắc dĩ nói

- được rồi , ngươi không muốn nói , ta cũng không bắt ngươi . Âm Trúc, ngươi nghĩ chúng ta có thể công nhập pháo đài Lôi Thần Chùy không? nếu chúng ta có thể chiếm lĩnh toà thành này , có lẽ sau này thú nhân tộc vô pháp xâm nhập đế quốc

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói

- buổi tối hôm qua ngài còn dạy ta không nên kích tiến , sao hôm nay ngài ngược lại có chút kích động vậy?

Mã Nhĩ Đế Ni ha hả cười , nói

- Tiểu tử này , dám dùng lời ta nói để giáo huấn ta . Quả thật ta biết cũng không nên kích tiến . Có điều ngươi không rõ , ta cùng Bộ Lạc Lôi Thần đối đầu nhiều năm như vậy , pháo đài Lôi Thần Chùy này có thể nói là tâm bệnh của ta , nhìn nó bị tổn hại như vậy, ta cảm giác có khó thể hình dung , tựu như là thấy được ánh rạng đông thắng lợi . Ta rất hy vọng có thể chiếm toà thành này

Mã Đặc Lạp Kỳ ở bên cạnh ngạc nhiên nói

- đại ca , việc này sợ rằng rất khó. Nếu chỉ là Bộ Lạc Lôi Thần có lẽ có thể thử xem , nhưng là bây giờ trong pháo đài tập trung hai đại bộ lạc nhân mã . Cho dù là hoàng kim quân đoàn tinh nhuệ vắng mặt , sợ rằng bạch hổ quân đoàn vẫn ở đó . Chúng ta đối mặt với vô số quân đội đối phương . Khi ma pháp sư không cách nào phát huy tác dụng , chúng ta tất nhiên có thể thông qua lỗ hổng cấp thú nhân vết thương trí mạng nhưng bản thân chúng ta cũng sẽ phải chịu thương tổn rất lớn . Bây giờ chiến sự đế quốc nam cương khẩn cấp, chúng ta bên này nên lấy ổn định là chính

Mã Nhĩ Đế Ni thở dài một tiếng nói

- ngươi nói đúng , ta cũng chỉ là tưởng tượng một chút thôi . Đây không biết có tính là ham muốn không. Âm Trúc , ngươi có chủ ý gì hay không? Để cho ta nhìn một miếng thịt to béo không thể ăn , loại cảm giác này thật sự thống khổ . Khối thịt béo này là ngươi lấy về , ngươi nhất định phải nghĩ cho ta một biện pháp

_____***_____

Mỉm cười , Diệp Âm Trúc nói : “chúng ta căn bản mục đích là chế trụ thú nhân hai đại bộ lạc , để cho bọn họ …, dựa theo ngài nói tối qua , mục đích của chúng ta hẳn đã đạt được. Mặc dù chúng ta không thể thật sự làm cái gì nhưng để cho pháo đài Lôi Thần Chi Chuy khẩn trương hẳn,ít nhất cũng đem Cổ Đế trở về”

Mã Nhĩ Đế Ni nhìn Diệp Âm Trúc , ánh mắt đột nhiên có chút quái dị

Ngày hôm qua buổi tối , khi hắn lần đầu tiên nghe Diệp Âm Trúc nói Tử tinh bỉ mông đi trước vào bên trong thú nhân tộc Cực Bắc Hoang Nguyên , cố gắng thống nhất cả thú nhân tộc , hắn căn bản không tin có chuyện như vậy phát sinh

Nhưng là , buổi sáng hôm nay , thấy Lôi Thần Chi Chuy pháo đài với lỗ hổng thật lớn , Mã Nhĩ Đế Ni đột nhiên phát hiện , chính mình ý nghĩ tựa hồ bảo thủ rồi

đối với Cầm thành mà nói, tựa hồ không có sự tình gì là không có khả năng

Lần phát hiện này khiến lão nguyên soái buồn bực không thôi , nhưng đối với Cầm thành nhận thức tăng thêm vài phần , hắn âm thầm đoán, Cầm thành đến tột cùng có bao nhiêu thực lực không hiện ra

Bệ hạ ah , ngài phải đưa ra quyết đoán sáng suốt a, nếu thú nhân tộc thật sự có Cầm thành hậu thuẫn lực lượng , sợ là chúng ta phương bắc sau này vĩnh viễn đều không thể đi tới một bước , đến tột cùng xử lý quan hệ cùng Cầm thành như thế nào đây?

giữa không trung , một giác ưng đột nhiên lăng không hạ phi , chậm rãi hạ xuống bên người Diệp Âm Trúc cùng Tô Lạp , một thân lam sắc trường quần Hải Dương phiêu nhiên hạ xuống bên người Tô Lạp , nhẹ nhàng tương lệ nhãn mê ly Tô Lạp ôm vào ngực.

“Tô Lạp , không khóc”

Tô Lạp gạt nước mắt , “Hải Dương tỷ , muội chỉ là cảm thấy mình hạnh phúc thôi”

Nhìn Tô Lạp , đừng nói là Diệp Âm Trúc hay chính là Hải Dương cũng dâng tràn mãnh liệt thương ý . Cùng Tô Lạp khổ sở so sánh , chính mình bị huỷ dung nhan không tính là gì

“chúng ta sau này đều hạnh phúc , chúng ta sau này vĩnh viễn ở cùng một chỗ không phải sao?”

Tô Lạp có chút gật đầu , ánh mắt nhìn về phía Diệp Âm Trúc

Đột nhiên , Minh phượng cầm trên tay Diệp Âm Trúc tiếng đàn đột nhiên biến mất , vốn hoan khoái hoà nhạc đột nhiên trở nên ai oán .

Cổ chuyết chất phác tiếng đàn lặng yên vang lên , Âm Trúc động tác cũng không nhanh nhưng là mỗi một tiếng đàn đều mang theo … dư âm lay động,chỉ pháp hoàn hảo khống chế dây đàn,phiêu nhiên đạn cầm.

Cầm ca cũng tùy theo sự biến hoá của cầm khúc mà biến hoá , giọng Diệp Âm Trúc cùng vừa rồi so sánh rõ ràng thêm vài phần trầm thấp.

”nhân sanh

Mộng như lộ trường

nhượng na phong sương phong sương lưu kiểm thượng

hồng trần lý

Mỹ mộng hữu đa thiểu phương hướng

hoa si si mộng huyễn đích tâm ái lộ tùy nhân mang mang”

Đang an ủi Tô Lạp , Hải Dương thân thể chợt cứng đờ , đây là cầm khúc nàng vĩnh viễn không thể quên , lúc trước nàng cùng Diệp Âm Trúc lần đầu tiên gặp mặt chính là tại cầm tranh cùng hoà , chính là khúc “Thiếu nữ u hồn ”

Quang mang chợt loé , cổ tranh trong lòng , Hải Dương cũng đã không còn là thần âm hệ đệ tử lúc xưa nữa , cổ tranh tạo nghệ của nàng dưới sự chỉ dẫn của Diệp Âm Trúc đã đi tới hàng ngũ đại sư , một tay ôm cổ tranh , tay kia đạn tấu , năm ngón tay rung động ,uyển chuyển như nước lướt trên dây đàn.

cầm cùng tranh , vốn hai loại nhạc khí không thể tương hợp dưới sự dẫn dắt hoàn hảo của Âm Trúc đã dung hợp một chỗ , tựa hồ kỳ tích trên trời , phượng minh động lòng người thanh âm theo sự hòa tấu cầm tranh cùng vang lên .

”nhân sanh thị

mộng đích duyên trường

mộng lý y hi,y hi hữu lệ quang

hà tòng hà khứ

nhĩ ngã tâm trung phương hướng

phong du du tại mộng trung khinh thán

lộ hòa nhân mang mang”

Khúc ý bi thương , trái với lúc trước vừa an ủi Tô Lạp , Hải Dương mỹ mâu đồng dạng tồn tại một tầng mê ly đích thuỷ quang…

Cùng nàng khác biệt nhất chính là , Diệp Âm Trúc phảng phất nhớ lại lúc trước mỹ hảo , khoé miệng kín đáo mỉm cười.

cầm cùng tranh lại tạo ra hài hoà giai điệu , bi thương biến mất , tại Diệp Âm Trúc dẫn động , tiếng đàn hé ra hy vọng ánh rạng đông , vợ chồng hai người tiếng ca đồng thời vang lên…

”nhân gian lộ

khoái nhạc thiểu niên lang

tại na khi khuï¼Rkhi khu trung khán dương quang

hồng trần lý

khoái nhạc hữu đa thiểu phương hướng

nhất ti ti tượng mộng đích phong vũ

lộ tùy nhân mang mang

ti ti tượng mộng đích phong vũ

lộ tùy nhân mang mangã¬ ”

Yên tĩnh , Mễ Lan binh lính đều choáng váng , bọn họ chưa từng nghe qua khúc nhạc động lòng người như vậy , chưa từng nghe qua tuyệt thế tiếng ca , hơn nữa một nam một nữ , một ngồi một đứng , Hải Dương tại bạch quang bao phủ dung nhan càng thêm vẻ thần bí…

chẳng lẽ đây là diễn xướng hội trong truyền thuyết

Không biết ai là người thứ nhất vỗ tay , tiếng vỗ tay trong nháy mắt lan tràn , đại lượng Mễ Lan binh lính thậm chí bỏ cả vũ khí trên tay để vỗ tay

Lôi thần chi chuỳ pháo đài , hổ vương Kiều Khoa Nhĩ đương nhiên nghe không được Diệp Âm Trúc đạn tấu cầm khúc cùng tiếng ca tuyệt vời,khi mười vạn binh lính Mễ Lan đại quân đồng thời vỗ tay , mãnh liệt tiếng vỗ tay rõ ràng truyền tới

Đây là làm gì? Kiều Khoa Nhĩ mở to hai mắt , chẳng lẽ là Mễ Lan đế quốc chiến pháp mới sao? Mẹ nó ,Mễ Lan nhân tới cùng là muốn làm gì?

Trong lòng nghĩ , Kiều Khoa Nhĩ thỉnh thoảng nhìn về cái khe thật lớn bên người , nội tâm bất an cũng trở nên càng ngày càng mãnh liệt , hắn như nào biết được , hôm nay đại quân Mễ Lan xuất trận thuần túy chỉ là vui đùa , thoải mái chính là chúng ta , hù doạ thú nhân các ngươi

người nhẹ nhàng đứng dậy , Diệp Âm Trúc mỉm cười nhìn Hải Dương lại nhìn Tô Lạp , hai nữ một cái hắc sa tráo một cái bạch quang bao phủ , nhưng kiều nhan các nàng in thật sâu trong óc Diệp Âm Trúc , loại thoả mãn này khó có thể dùng từ để nói thậm chí làm cho Diệp Âm Trúc quên mình ở nơi nào , hắn đột nhiên phát hiện chính mình muốn nhất là cùng hai vị thê tử phản hồi Cầm thành , làm người thường bình tĩnh cuộc sống , dụng càng nhiều thời gian yêu thương bọn họ

Ngay tại đây thì , Mễ Lan quân đoàn đột nhiên đứng lên , hai đội một ngàn nhân long kỵ binh đại đội hướng lôi thần chi chuỳ pháo đài trùng phong

Ai Lý Khắc Mẫn long thể tích mặc dù không bằng Kỳ Nặc Thiết Long nhưng một khi phát khởi trùng phong, cường hãn khí thế chính là cực kỳ kinh khủng , chỉ là long kỵ binh trang kỵ , trang bị so với một gã trọng kỵ binh bình thường thêm cường hãn , mỗi một gã long kỵ binh chiến sĩ trong tay đều là long thương , toàn tốc trùng phong

Hổ vương Kiều Khoa Nhĩ thật sự vô cùng khẩn trương , mắt nhìn long kỵ binh vọt tới , ý niệm thứ nhất trong đầu hắn là địch nhân bắt đầu tấn công rồi , hạ lệnh tất cả thú nhân chuẩn bị , có lẽ chịu ảnh hưởng bởi tâm tình của hắn , thú nhân chiến sĩ cũng lập tức trở nên khẩn trương , bọn họ hồn nhiên quên rằng , công thành nhất là công kích Lôi Thần Chi Chuy pháo đài phòng ngự lực cường đại như vậy , như thế nào lại sử dụng kỵ binh đây?

Tại hai đội long kỵ binh quân đoàn, hai quân đoàn khinh kỵ binh đồng dạng trùng phong , tất cả bộ binh tại Mã Nhĩ Đế Ni nguyên soái hạ lệnh , lúc này đây , đi tới tốc độ đột nhiên gia tăng , như thế nào thú

nhân cũng đều cho rằng Mễ Lan đại quân là muốn toàn lực công thành nhưng là ngay khi Kiều Khoa Nhĩ đấu khí toán chú toàn thân , kẻ dưới tay đã làm tốt lắm chuẩn bị đột nhiên chiến trường tình thế thay đổi

Đang bay nhanh phía trước hai đội long kỵ binh đột nhiên chuyển hướng , tại rộng lớn bình nguyên xuất hiện một vòng tròn , hướng đối phương xoay quanh , hai đội long kỵ binh lần lượt thay đổi mà qua , giữ vững đội hình đẹp mắt…

Sau long kỵ binh, khinh kỵ binh cũng làm ra đồng dạng động tác , bọn họ chuyển hướng thì khoảng cách lôi thần chi chuỳ phào đài không đủ năm dặm khoảng cách , nhưng là viễn trình công kích vũ khí đều không thể công kích nổi.

©V¢u G\ʏỀjX ©V¢I ¦\ω i\Îj ¦9h Ĥà_ ?Ǯ dàH iX«´ GỀ

Đương nhiên , khi bọn họ rút lui về phía sau , mặt vẫn hướng về Lôi Thần Chi Chuy pháo đài.

thấy một màn này , Kiều Khoa Nhĩ đầu tiên là sửng sốt một chút , khi hắn hiểu được rồi , mũi cọp cũng tràn đầy nộ khí .

Đây là thị uy , trắng trợn khinh miệt , lúc nào Mễ Lan nhân lớn mật như thế? Nếu không phải Kiều Khoa Nhĩ tâm chí kiên nghị, hắn thật muốn lập tức suất lĩnh thú nhân đại quân rời pháo đài cùng Mễ Lan đại quân tử chiến

Trọng trọng một quyền oanh tại đầu thành, Kiều Khoa Nhĩ nộ hống một tiếng “hỗn đản”

Mễ Lan đại quân hiển nhiên không có ý lùi về Thánh Quang thành , lui trở về vị trí lúc trước nghỉ ngơi , mà khi Lôi Thần Chi Chuy pháo đài thú nhân có phần buông lỏng thì Mễ Lan đại quân lại một lần bắt đầu đi tới.

Bất luận Mễ Lan quân chánh thức mục đích là gì , lúc này đây có hay không chánh thức phát động công kích , thú nhân binh sĩ sao dám khinh thường , vì vậy pháo đài hào khí lại khẩn trương dâng lên.

Chính là ngay khi bọn họ cung đã lên dây , đao ra khỏi vỏ , đã lại thấy địch nhân giống như thuỷ triều rút lui.

Trên chiến trường , tình huống như vậy thú nhân tộc chưa từng chứng kiến , Kiều Khoa Nhĩ tự nhiên cũng như vậy. Mễ Lan đại quân tựa như làm cho thú nhân tộc không dám khinh xuất rời pháo đài , tựa như trêu ngươi, suốt một buổi sáng , trước sau làm ra mấy lần trùng phong tư thế , nhưng ở ngoài khoảng cách pháo đài có thể công kích thì lại nhanh chóng rút về.

căn bản là không có đầu óc , Cầm Đế đại nhân , vài ngày không gặp , Cách Lạp Tây Tư luôn tưởng nhớ ngài'

Nói chuyện chính là chiến tranh cự thú Cách Lạp Tây Tư , người này cùng Địch Tư giống nhau, biến thành loài người cũng là một đầu bóng lưỡng , vẻ mặt siểm mị đi tới

Diệp Âm Trúc không có tức giận nói "Đã tới , ta không có hứng thú với ngươi , ngươi không phải tưởng ta mang thức ăn đến cho ngươi đấy chứ"

Diệp Âm Trúc thanh âm còn chưa hết , chợt nghe bụng Cách Lạp Tây Tư cô lỗ một tiếng , hiển nhiên là trả lời vấn đề của hắn ,tên này từ ngày chạy đi , bọn họ cơ hồ không có thời gian nghỉ ngơi , Cách Lạp Tây Tư cuối cùng cái gì ăn tại Thánh Quang thành cũng đều tiêu hao hết rồi

Minh cùng Cách Lạp Tây Tư trầm ổn hơn , đứng ở một bên nhìn Diệp Âm Trúc mỉm cười gật đầu

Nhìn Cách Lạp Tây Tư , Tạp Nhĩ càng trở thêm kinh ngạc , nhịn không được hướng Tử hỏi "Tử đế đại nhân , vị này là?"

Tử nhàn nhạt cười nói "Âm Trúc là huynh đệ của ta , là thân huynh đệ , cũng là ta đồng đẳng bổn mạng khế ước , không có hắn không có ta ngày hôm nay , không có hắn , ta bây giờ căn bản không có khả năng đứng ở Cực Bắc Hoang Nguyên , là hắn trợ giúp , để cho ta nhanh chóng phát triển tiến vào giai đoạn trưởng thành"

Diệp Âm Trúc có chút bất đắc dĩ nói "Tử, ngươi nói vậy làm gì"

Tạp Nhĩ có lẽ không để ý tới nhưng đồng đẳng bổn mệnh khế ước hắn lại rõ ràng , hắn biết thân là tử tinh bỉ mông vương , trong cuộc đời có một lần cơ hội đồng đẳng bổn mệnh khế ước , Tử đế đại nhân nói nhân loại này giúp ngài phát triển đến trình độ bây giờ? Khó trách , khó trách , vừa rồi Tử đế đại nhân có thể gọi hắn tới.

©VPu G\yỀjX ©VPI ?àH\ b_h ?¶ gQjX

Diệp Âm Trúc hơi nghiêng thân , lui qua một bên "Tạp Nhĩ đại ca , đừng khách khí , sau này mọi người là huynh đệ , Tử , ngươi gọi ta tới , nhất định là có chuyện , nếu thời gian dài , ta trước dụng truyền tống ma pháp trở về , hướng Mã Nhĩ Đế Ni nguyên soái nói mấy lời rồi sẽ quay lại"

Tử gật gật đầu nói "Hảo"

Diệp Âm Trúc khắc hoạ một cái truyền tống pháp trận tại chỗ , sau đó thông qua khế ước cùng Tử trực tiếp hướng chính mình đưa về Thánh Quang thành , hướng Mã Nhĩ Đế Ni nói rõ , nói chính mình có việc , tạm thời rời Thánh Quang thành , Cầm thành quân đội do Áo Lợi Duy Lạp chỉ huy , sau đó lập tức hồi phủ đệ , một lần nữa truyền tống đến bên Tử

Nhìn Diệp Âm Trúc trở về , Tử nói ra mục đích gọi về Diệp Âm Trúc "Âm Trúc , đông long vũ kỹ với chúng ta bỉ mông mà nói có rất lớn trợ giúp , ngươi cũng biết , bỉ mông cự thú lực lượng đủ lớn nhưng kỹ xảo kém rất nhiều , gặp phải chánh thức cường địch , thường thường gặp phải cục diện lực không chỗ dụng , cho nên ……

Diệp Âm Trúc trực tiếp cắt đứt lời Tử , nói "không có vấn đề, ngươi có thể truyền thụ cho bỉ mông chiến sĩ"

Đông long vũ kỹ của Tử là do Diệp Âm Trúc truyền thụ , hắn nan đề là , một trăm bỉ mông cự thú cũng theo đông long chiến sĩ học tập , tại thực lực , đám được tu luyện đông long vũ kỹ so với bỉ mông cự thú Sở La Môn bộ lạc mạnh hơn

Cho nên , hắn mới hỏi Diệp Âm Trúc , hy vọng có thể truyền thụ đông long vũ kỹ cho bỉ mông chiến sĩ

Tạp Nhĩ giật mình , nguyên lai Tử đế đại nhân cùng đám bỉ mông vũ kỹ đều được vị xưng là Cầm Đế nhân loại truyền thụ , hắn trong lòng đối với Diệp Âm Trúc kính ý không nhịn được gia tăng vài phần

Tại trên đường , Tạp Nhĩ thuộc hạ bỉ mông cự thú chiến sĩ cùng đám bỉ mông vũ kỹ của Tử tỉ thí , kết quả khiến Tạp Nhĩ chấn động , cho dù Tử thuộc hạ bạch ngân bỉ mông đều có thể đánh ngang cùng hoàng kim bỉ mông thuộc hạ của hắn , mà chính mình cùng cái kia Địch Tư đầu bóng lưỡng tỷ thí cũng thập phần mất mặt , bị hắn đánh ngã sấp mấy lần.

Tại lực lượng cùng lực công kích , rõ ràng chiếm ưu thế nhưng vẫn thất bại khiến cho Tạp Nhĩ buồn bực vài ngày , lúc này nghe Tử ý tứ tựa hồ cho phép chính mình cùng tộc nhân học tập cái loại thần kỳ vũ kỹ này , vị bỉ mông vương không khỏi trong lòng mừng rỡ

Tử kỳ thật sớm đoán được Diệp Âm Trúc đáp ứng nhưng hắn như trước vẫn hỏi , là tôn trọng Diệp Âm Trúc

Quay đầu nhìn băng sâm , Tử nói "Âm Trúc , Lôi Thần Chi Chuy pháo đài bên kia tình huống ra sao rồi?"

Diệp Âm Trúc biết hắn hỏi chính là tình huống của Tang Thác Tư , lập tức đem pháo đài đơn giản tình hình nói ra "ngươi yên tâm , khi Cổ Đế cùng hoàng kim quân đoàn triệt hồi pháo đài , Tang Thác Tư đại ca không có việc gì , ta nghĩ không lâu nữa là lúc các ngươi gặp nhau"

Nghe xong Diệp Âm Trúc nói , Tử rõ ràng thở phào nhẹ nhõm "như vậy tựu tốt lắm , đợi đại ca tới ta nghĩ đối với băng sâm dụng binh"

Diệp Âm Trúc trong lòng hơi kinh hãi "Tử ngươi ý tứ là…"

Tử gật gật đầu , nói "ta muốn thống nhất băng sâm , thần phục giả thu nhận , phản kháng giả tất sát , tại băng sâm lâm , tụ tập đại lượng cao cấp ma thú , số lượng khổng lồ , nếu có thể hàng phục tự nhiên là tốt , đồng thời ta cũng không hy vọng thú nhân tộc thống nhất rồi , sau lưng còn có một cái ẩn hoạn"

Cách Lạp Tây Tư đồng ý nói "Tử lão đại , ta đồng ý , nơi này vốn là địa bàn của ta , thu thập hoàn toàn đơn giản , giao cho ta"

Tử trừng mắt một cái nói "địa bàn của ngươi? Nọ vậy ta hỏi ngươi , tại trong băng sâm này , cao cấp ma thú có bao nhiêu loại? , số lượng bao nhiêu? thực lực phân bố như thế nào?

"Ách…" Cách Lạp Tây Tư nhất thời bị Tử hỏi , sắc mặt có vẻ cứng ngắc "này , này …lão đại , ngươi cũng biết , lấy thực lực của ta , như thế nào có thể quan tâm mấy cái này"

Tử không có tức giận nói "ngươi mặc dù từng ở tại băng sâm hạch tâm nhưng ngươi chỉ ăn cùng ngủ mà không phải thống trị mảnh băng sâm này , ngươi cái gì cũng không biết , dám nói chính mình làm chủ mảnh băng sâm này sao? Ta cùng Âm Trúc từng xâm nhập hiểu rõ , cao cấp ma thú số lượng ít nhất một vạn , , chủ yếu là băng phong nhị hệ cường đại ma thú , trong đó , đạt tới cửu cấp ma thú số lượng ít nhất vượt quá trăm đầu , ngươi thực lực mặc dù không kém nhưng đối mặt ngàn vạn ma thú , bằng uy áp là không được"

Cách Lạp Tây Tư có chút không phục nói "số lượng nhiều có tác dụng gì? Chúng ta tứ đại thần thú hội tụ , chẳng nhẽ còn sợ bọn họ , ngươi không phải nói cho ta là lần này ngươi lấy đức thu phục người đấy chứ?"

Nghe xong Cách Lạp Tây Tư nói , Diệp Âm Trúc , Minh cùng Bỉ mông vương Tạp Nhĩ nhịn không được nở nụ cười , ……

Tử nói "chúng ta thú nhân luôn lấy lực phục chúng , lúc nào lấy đức thu phục người , hết thảy chờ đại ca ta đến đây rồi quyết định. Nơi này ma thú không thuộc chúng ta thú nhân phạm trù nhưng coi như là đồng quy , ta nghĩ toàn lực phản kháng cũng không nhiều lắm , tiến quân băng sâm , một mặt là để cho tộc nhân tăng cường phối hợp , trở thành chính thức cường đại bỉ mông quân đoàn , đồng thời cũng là để tăng cường thực lực của chúng ta , băng sâm là bước đầu tiên chúng ta thống nhất Cực Bắc Hoang Nguyên ,từ nơi này bắt đầu , ta bước từng bước về Lôi Thần Chi Chuy pháo đài"

Nghe xong Tử nói , Diệp Âm Trúc âm thầm gật đầu , hắn biết , chính mình đối với Tử có chút lo lắng thừa, tại năng lực thống suất , mặc dù Tử trước kia chưa từng biểu hiện qua , nhưng bây giờ xem ra cũng không kém chính mình hơn nữa hắn tử tinh bỉ mông huyết thống cùng thuộc hạ cường đại bỉ mông chiến sĩ , cứ bây giờ xem ra , thống nhất Cực Bắc Hoang Nguyên còn chút xa xôi , nhưng Diệp Âm Trúc tin tưởng , Tử hoàn toàn làm được

“Tử , ta và các ngươi cùng đi” Diệp Âm Trúc nói

Tử lắc đầu nói “không , Âm Trúc , ngươi tại Lôi Thần Chi Chuy pháo đài bên kia còn có nhiều chuyện , Cầm thành chiến sĩ ngươi phải thống suất , nho nhỏ băng sâm còn không đặt trong mắt ta , ta gọi ngươi tới ngoài hiểu rõ tình hình bên ngoài còn có một chuyện nữa”

“Nga?ngươi nói đi” Diệp Âm Trúc nguyên vốn tưởng rằng Tử muốn cùng mình dùng lực lượng bình định băng sâm , chính mình với Cầm ma pháp , bỉ mông quân đoàn thực lực không thể nghi ngờ càng thêm kinh khủng

Tử nói “có thể ngươi không phát hiện , chúng ta bỉ mông quân đoàn cùng bỉ mông chiến sĩ khác nhau điểm gì, trong khoảng thời gian này , ta cẩn thận đối chứng , ngoại trừ đông long vũ kỹ ra còn có một chỗ trọng yếu bất đồng , ta tại Địch Tư nhắc nhở mới hiểu được , chúng ta bỉ mông quân đoàn tiến vào cuồng hoá cũng sẽ không mất đi lý trí , thậm chí có thể bảo trì thanh tỉnh , bỉ mông cuồng hoá thực lực tăng lên ba đến năm thành , nếu có thể bảo trì thanh tỉnh , không thể nghi ngờ có thể phát huy lớn nhất trình độ , nhưng Sở La Môn bên này tộc nhân không được như thế , nếu ta đoán không sai , đây cùng ngươi cầm khúc có quan hệ, bởi vì chúng ta thường xuyên nghe ngươi đạn tấu Bồi nguyên tĩnh tâm khúc nếu ta đoán không sai , bọn họ tại cuồng hoá có thể bảo trì thanh tỉnh chính là do cầm khúc sinh hiệu quả”

Diệp Âm Trúc này mới hiểu ý tứ của Tử “ngươi là muốn ta diễn tấu cầm khúc cho tộc nhân của ngươi , để bọn họ cũng giống Cầm thành bỉ mông quân đoàn thanh tỉnh khi cuồng hoá”

Tử gật gật đầu nói “Điều này rất trọng yếu , nhất là tại chỉnh thể tác chiến , dĩ vãng chúng ta bỉ mông chiến sĩ tác chiến đều là trận hình phân tán , phát huy chính mình chiến đấu lực , mặc dù như vậy có thể khiến cho bỉ mông chiến sĩ sát thương lực càng thêm kinh khủng nhưng rất dễ dàng bị địch nhân khởi công , chính là chúng ta không thể tránh được , bởi tại cuồng hoá , bỉ mông chiến sĩ mất đi lý trí , thậm chí công kích chính mình đồng bọn nhưng nếu tộc nhân của ta có thể bảo trì thanh tỉnh khi cuồng hoá vậy tại ta với quân sự tri thức có thể hữu ích trên người bọn họ , ta nghĩ một chi có tổ chức có thể bảo trì trận hình , quân sự chỉ huy bỉ mông quân đoàn càng trở nên thêm kinh khủng”

“hảo , chúng ta thử xem , cho dù không thể thành công , tại ”Bồi nguyên tĩnh tâm khúc” tác dụng , bọn họ cũng có thể học tập đông long vũ kỹ nhanh hơn” đối với yêu cầu của Tử , Diệp Âm Trúc không do dự đáp ứng luôn

Bây giờ hắn không còn là Diệp Âm Trúc lúc trước , thực lực đạt tới tử cấp đỉnh trạng thái , Bồi nguyên tĩnh tâm khúc hiệu quả cũng bội lần tăng cường , tuyệt đối là một cái cấm chú phụ trợ ma pháp

Càng huống chi , hắn có mười hai nhạc phường , cho dù hắn vắng mặt , Hải Dương suất lĩnh Cầm Đế mười hai nhạc phường diễn tấu Bồi nguyên tĩnh tâm khúc hiệu quả cũng không ít bao nhiêu

“báo , Tử đế đại nhân , có tung tích đại lượng tộc nhân hướng chúng ta đi tới” một gã cuồng bạo bỉ mông truyền đến tin tức khiến cả Diệp Âm Trúc cùng Tử mừng rỡ

Đúng vậy , quả thật là Tang Thác Tư cùng lôi thần , chiến thần hai bộ lạc bỉ mông cự thú đi tới

Tang Thác Tư bọn họ tới chậm một ít không phải bởi vì từ Lôi Thần Chi Chuy pháo đài tới băng sâm khoảng cách xa mà vì né tránh Cổ Đế truy đuổi , hắn mệnh lệnh tất cả tộc nhân phân tán , sau khi tái tụ tập tộc nhân lãng phí một ít thời gian , cho nên mới chậm một chút so với Tử

_____***_____

Hai chi khổng lồ bỉ mông cự thú hội họp , trong khi Tử cùng Tang Thác Tư hai huynh đệ gặp nhau , tất cả bỉ mông cự thú nhịn không được , điên cuồng hét lên , bọn họ đều biết tân vương triều sắp tới , bỉ mông huy hoàng lại phủ xuống Cực Bắc Hoang Nguyên , phủ xuống Long khi nỗ tư đại lục

Cho dù là Diệp Âm Trúc . tại cảm nhận tất cả bỉ mông cự thú tụ tập sinh ra bàng đại khí thế cũng không nhịn được âm thầm sợ hãi than

Tổng cộng sáu trăm bỉ mông cự thú tụ tập cùng một chỗ, vượt qua hai mươi đầu hoàng kim bỉ mông . hơn nữa tứ đại thần thú , đây là một cái tổ hợp như thế nào ah! Tử hào ngôn đạp bằng băng sâm tuyệt không phải là cuồng vọng , lúc này bỉ mông quân đoàn , quả thật có thực lực này

Tang Thác Tư đầu tiên hướng Tử giới thiệu chiến thần bộ lạc bỉ mông vương Bã Nhĩ Mã , vị bỉ mông vương này từ bề ngoài mà nhìn so với Tác Thang Tư nhỏ hơn một chút nhưng cùng hoàng kim bỉ mông bình thường cường tráng hơn không ít , vừa nhìn là một cường đại chiến sĩ

Tử hướng chính mình ý nghĩ cho Tang Thác Tư , Bã Nhĩ Mã đơn giản nói một lần , lập tức mọi người ủng hộ , băng sâm thì sao? Bỉ mông cự thú từ khi sinh ra không có chữ "sợ"

Khi Diệp Âm Trúc thông qua truyền tống cùng di thần giới cấp sáu trăm bỉ mông cự thú mang đến đủ bổ cấp , một hồi nghi thức bắt đầu

Tử ngạo nghễ đứng thẳng trước băng sâm , Diệp Âm Trúc đứng bên người hắn

chiến tranh cự thú Cách Lạp Tây Tư , sơn lĩnh cự nhân Minh , Thiểm cùng Lôi đứng ở phía sau Cầm , Tử nhị đế

Tam đại bộ lạc bỉ mông vương , suất lĩnh toàn bộ sáu trăm bốn mươi lăm bỉ mông cự thú đứng trước mặt Tử , sắp hàng thành phương trận chỉnh tề , Tang Thác Tư đứng ở giữa, tại tả hữu hai bên hắn phân biệt là Tạp Nhĩ cùng Bá Nhĩ Mã . Tam đại bỉ mông vương thần sắc thập phần kính trọng

Tang Thác Tư trước tiến một bước , song chưởng hướng không trung mở ra , ngửa đầu nhìn trời , "ta , hoàng kim bỉ mông vương Tang Thác Tư, đại biểu bỉ mông nhất tộc , cảm tạ thần thú , khiến cho bỉ mông hoàng giả phủ xuống hoang nguyên , ta lấy bỉ mông tôn nghiêm khởi thệ , nguyện đi theo chủ nhân , thống nhất thú tộc , khiến cho thần thú quang huy truyền khắp Cực Bắc Hoang Nguyên mỗi ngõ ngách"

Vô cùng mãnh liệt kim quang màu vàng từ Tang Thác Tư trên người thiêu đốt lên , kim quang tận trời , hắn quỳ xuống mặt đất , tay phải nhấc lên, nắm chặt thành quyền , dùng sức chuỷ kích tại chính mình ngực trái thượng , một ngụm màu vàng máu tươi phún ra , dung hợp tại chính mình màu vàng quang mang , trong phút chốc , hoá làm một đạo kim sắc cột sáng chiếu tận trời

Tử đồng dạng tiến lên một bước , sắc mặt bình tĩnh mà nghiêm túc , ngước lên chính mình tay phải , một đạo trong suốt tử quang phủ xuống trên người Tang Thác Tư , trầm giọng quát "Tử tinh cùng ngươi tồn tại"

tử quang ngưng tụ , Tang ThácTư mi tâm xuất hiện một cái đồ án màu tím , thuần phục khế ước thành lập , Tử trên người một tia linh hồn liên lạc chợt cùng hắn câu thông , tử tinh bỉ mông khí tức kéo dài tới trên người Tang Thác Tư

đột nhiên , Tang Thác Tư trên người vốn bay lên màu vàng cột sáng chuyển thành nhu hoà màu trắng , từ mi tâm màu tím đồ án bắt đầu , hắn bộ lông xảy ra biến hoá , vốn chói mắt màu vàng bị màu trắng thay thế , nhưng cùng bạch ngân bỉ mông bất đồng , màu trắng quang mang này là càng thêm sáng ngời chói mắt , sáng bóng lộng lẫy

Đúng vậy , tại thuần phục khế ước tác dụng dưới , tử tinh bỉ mông một tia năng lượng dung nhập vào cơ thể bỉ mông vương Tang Thác Tư, trở thành một sự hỗ trợ cuối cùng, vị hoàng kim bỉ mông vương cường giả , ngay khi khế ước hoàn thành , tiến hoá rồi

Sử vô tiền lệ , Bạch Kim bỉ mông , cứ như vậy tại băng sâm xuất hiện , vô cùng khổng lồ khí tức từ Tang Thác Tư trên người bạo phát ra cùng Tử khí tức tương hỗ

Là tử tinh bỉ mông nhất mẫu đồng bào huynh trưởng , tiên thiên mạnh mẽ cùng cố gắng , cùng tử tinh bỉ mông khí tức , rốt cuộc khiến cho Tác Thang Tư bước vào một cái lĩnh vực bỉ mông bình thường không thể so sánh

mắt nhìn biến hoá trên người Tang Thác Tư càng thêm kiên định,mỗi đầu bỉ mông cự thú quyết tâm hướng Tử thuần phục , hưng phấn rống giận vang lên , bỉ mông cự thú dùng sức đấm ngực chính mình

Tang Thác Tư ngửa mặt lên trời điên cuồng hét lên , trong nháy mắt hiện ra bản thể , hắn thân cao kinh khủng vượt qua hai mươi thước , thân thể mỗi khối so với trước kia càng thêm kinh khủng , một bạch xán lạn màu vàng chiếu xuống khiến cho băng sâm tuyết trắng thất sắc , cường hãn khí tức cùng khí thế triển hiện kinh khủng lực lượng của hắn

Mắt nhìn Tác Thang Tư biến hoá , kinh động hai vị bỉ mông vương còn lại , trước đó vô số kinh nghiệm nói cho họ biết , Tang Thác Tư thực lực vốn đã đạt tới cực hạn hoàng kim bỉ mông , cả đời vô pháp tiến bộ nữa.

Chính là , Tử tinh bỉ mông , Tử đế của bọn họ, lại khiến tình huống chuyển biến , hết thảy đều chứng minh hoàng giả chánh thức đã phủ xuống

Hai vị bỉ mông vương đi nhanh tiến lên , đi tới 2 bên cạnh thân thể Tang Thác Tư, đồng thời quỳ xuống trên mặt đất "ta , hoàng kim bỉ mông vương Bá Nhĩ Mã , đại biểu bỉ mông nhất tộc , cảm tạ thần thú , khiến cho bỉ mông hoàng giả phủ xuống hoang nguyên , ta lấy bỉ mông tôn nghiêm khởi thệ , tất tương đi theo chủ nhân , thống nhất thú tộc , khiến cho thần thú quang huy truyền khắp Cực Bắc Hoang Nguyên mỗi ngõ ngách"

Tang Thác Tư biến hoá khiến cho Tử rất kinh hãi ,loại vón chỉ là khế ước nghi thức này không nghĩ tới cư nhiên biến hoá như vậy, hắn cũng đồng dạng hy vọng kỳ tích lại xuất hiện , mỗi một vị bỉ mông chiến sĩ thực lực tăng lên đều là căn bản của thú nhân nhất tộc

Mắt nhìn hai vị bỉ mông vương dùng sức chuỷ kích ngực chính mình , mắt nhìn lưỡng đạo kim quang cột sáng phóng lên cao , Tử đồng thời nhấc hai tay lên "tử tinh cùng các ngươi tồn tại"

Hai luồng tử quang , đồng thời đọng lại trên trán hai vị hoàng kim bỉ mông, năng lượng tăng lên lại hiển triện , Tang Thác Tư bên trái đích Tạp Nhĩ đồng dạng xuất hiện biến hoá màu vàng bộ lông , chói mắt quang mang cùng cường hãn lực lượng, đồng dạng xuất hiện tại đây một đầu Bạch Kim bỉ mông

Bá Nhĩ Mã thực lực rõ ràng yếu hơn một chút , tại thuần phục khế ước tác dụng , hắn trên người màu vàng bộ lông trở nên loé sáng , khí tức càng thêm kinh khủng nhưng khoảng cách tiến bước vào bạch kim còn kém một bước , bảo trì tại hoàng kim bỉ mông

Nương theo hai vị bỉ mông vương động tác , sáu trăm bỉ mông cự thú tất cả quỳ xuống , hướng bọn họ hoàng giả khởi thệ

khổng lồ màu tím quang mang chợt từ Tử trên người phóng thích , một cái thật lớn hào quang bao phủ tộc nhân của hắn, sáu trăm đạo quang mang phóng lên cao , thuần phục khế ước tại đây phóng thích kinh khủng khí tức như vậy hoàn thành

khiến cho Tử kinh hãi chính là tử tinh bỉ mông khí tức tựu như điểm đốt bỉ mông chiến sĩ huyết mạch trong cơ thể, Tại đây sáu trăm bỉ mông cự thú , ngoại trừ mười ba vị hoàng kim bỉ mông không có tiến hoá xuất hiện nhưng thực lực đều bất đồng tăng lên, vốn bảy mươi đầu bạch ngân bỉ mông có mười hai đầu tiến hoá thành hoàng kim bỉ mông , còn thừa năm trăm cuồng bạo bỉ mông chừng một trăm tiến hoá lên bạch ngân bỉ mông , còn lại thực lực đều tăng lên

Trong đó xuất hiện tiến hoá bỉ mông cự thú chủ yếu tập trung ở Cầm thành bỉ mông quân đoàn , nghe nhiều lần bồi nguyên tĩnh tâm khúc hiệu quả tại thời khắc này hoàn toàn biểu hiện ra , có thể tiến hoá bỉ mông cự thú , không thể nghi ngờ đều là đột phá qua đỉnh điểm bản thân hạn chế.

lực tiến hoá làm bọn hắn đối với chính mình vương càng thêm tự tin , lẳng lặng thủ hộ sư trưởng Cầm Đế Diệp Âm Trúc , đợi hắn khôi phục

thời gian chia ra quá khứ , Tử thông qua Diệp Âm Trúc linh hồn cảm thụ hắn khôi phục thực lực trình độ , đột nhiên , một tiếng trầm thấp rít gào làm Tử bừng tỉnh , quay đầu nhìn lại chính là chiến tranh cự thú Cách Lạp Tây Tư , tại giờ khắc này Tử cũng cảm nhận được băng sâm biến hoá

hừ lạnh một tiếng , Tử quay bước , hướng băng sâm phương hướng đi tới , bỉ mông cự thú tự tách ra một cái thông lộ , tam đại bạch kim bỉ mông vương đi theo phía sau Tử, hơn nữa tứ đại thần thú đi ra bỉ mông cự thú viên trận, đi tới khoảng cách băng sâm vài trăm thước mới ngừng cước bộ

Cách Lạp Tây Tư ngửa mặt lên trời rống giận , cường thế chiến tranh cự thú khí thế xuất ra , một đôi hung tình khẩn trương thành màu nhũ trắng , tại nhàn nhạt quang mang tác dụng , khổng lồ năng lượng ba động mỗi một lần phóng thích đều khiến cho không khí run rẩy

Có lẽ bởi vì chịu Cách Lạp Tây Tư khí tức xúc động , diện tích nghiễm mẫu băng sâm trong đồng thời vang lên vô số tiếng rít gào , tiếng gầm gừ bất đồng nhưng không một ngoại lệ nghênh hướng Cách Lạp Tây Tư khí tức , băng sâm trong nhất thường băng tuyết tức ngược , tại song phương khí tức va chạm , một đoàn thật lớn long quyển phong phóng lên cao , mang theo vô số băng tuyết tại không trung xoay quanh

Tử hừ lạnh một tiếng “không cần giấu đầu lộ đuôi , đều đi ra đi”

Nương theo tiếng trận rít gao , băng sâm bên trong khí tức động , ngàn đầu ma thú chậm rãi đi ra băng sâm , bọn họ thân thể đều là tuyết trắng , mỗi một đầu ma thú trong mắt đều lộ ra mãnh liệt kinh hãi cùng địch ý , đều còn có chút sợ hãi

Đi tuốt đằng trước là bốn mươi đầu ma thú , bất luận bề ngoài như thế nào , Tử cảm giác được này bốn mươi đầu ma thú thực lực không ai không phải cửu cấp thượng vị thuỷ chuẩn , tại bọn họ mặt sau , còn có chừng năm mươi , sáu mươi đầu cửu cấp ma thú , không cần nói , đây là bên trong băng sâm cường đại nhất ma thú rồi

Tử không có mở miệng , chỉ là sắc mặt lạnh như băng , lẳng lặng nhìn , đối mặt càng nhiều ma thú hắn vẻ mặt cũng không chút ba động. Trước mặt ma thú xuất hiện đều đã ngoài thất cấp , thậm chí có trăm đầu cửu cấp ma thú , là tử tinh hắn như nào sinh ra chút e ngại đây?

Ma thú số lượng càng nhiều chậm rãi xếp thành hàng triển khai trận hình , số lượng đã vượt quá sáu ngàn nhưng lại không ngừng gia tăng

lần trước Diệp Âm Trúc cùng Tử tại băng sâm Minh Huy từng nói cho bọn họ , trong băng sâm số lượng ma thú đại khái một vạn đến hai vạn , ma thú đúng là vì mình đái lĩnh bỉ mông cự thú quân đoàn mà đồng thời tụ tập

---

©Vkư G\ʏỀjX ©VkI ?ÀjX ~Î h g 9 ¦\ω ĤϑH\ p\èj p\¾H

Đây cũng là nguyên nhân vì sao bao nhiêu năm như vậy, Băng Sâm vẫn có thể bình tĩnh đến thế.

Thử hỏi, đối mặt với hàng vạn Ma Thú cao cấp, cho dù là Thất Long Thành cũng tuyệt đối không dám dễ dàng đến đây mạo phạm.

Đám Ma Thú cao cấp này sinh sống bao nhiêu năm ở nơi lạnh giá Băng Sâm này, chiến đấu ở trong hoàn cảnh này, đối với chúng nó mà nói là có lợi nhất.

Tử chỉ huy Bỉ Mông cự thú đi đến biên giới Băng Sâm đã bị Ma Thú bên trong Băng Sâm phát hiện. Tám vị Ma Thú thủ lĩnh trong thời gian ngắn đã nhận được tin tức đều cảm thấy kinh hãi.

Đã rất lâu rồi Băng Sâm không bị quấy rầy. Lần này đến đây lại là Bỉ Mông cự thú mạnh mẽ, mặc dù còn chưa công kích, nhưng mơ hồ đã phá vỡ bình hành bên trong Băng Sâm.

Bên trong Băng Sâm, Ma Thú tám phương vừa mới bắt đầu còn bảo trì bình tĩnh. Bỉ Mông cự thú mặc dù cường đại, nhưng cũng là Ma Thú từ Thất cấp đến Cửu cấp. Ba trăm Bỉ Mông cự thú mặc dù mạnh mẽ, nhưng theo bọn họ thấy, không có uy hiếp quá lớn đối với cả Băng Sâm.

Đến khi Tang Thác Tư và Ba Nhĩ Mã dẫn theo hơn ba trăm Bỉ Mông cự thú đi đến bên ngoài Băng Sâm, thì hào khí bên trong Băng Sâm mới bắt đầu trở nên khẩn trương. Ma Thú có thực lực trên Thất cấp, số lượng tăng lên ba trăm, không chỉ là tăng lên gấp đôi. Nhất là có hơn hai vị Hoàng Kim Bỉ Mông, càng khiến cho đám Ma Thú bên ngoài cảm giác được áp lực cường đại.

Bỉ Mông cự thú được xưng là Lục Chiến Vô Địch, rất nổi tiếng ở bất cứ đâu trên Long Khi Nỗ Tư Đại lục. Sáu trăm Bỉ Mông cự thú tập trung lại một chỗ có thể phát huy thực lực như thế nào, không ai có thể nói được.

Ma Thú tám phương trong Băng Sâm tập trung lại để bàn bạc đối sách. Nhiều Bỉ Mông cự thú như vậy tập kết bên ngoài Băng Sâm, ngoại trừ tấn công Băng Sâm, thì bọn họ không nghĩ ra được lý do nào khác.

Huống chi Ma Thú bên trong Băng Sâm đã sinh tồn ở đây vô số năm. Bọn họ vẫn tự cho rằng, trong cả Cực Bắc Hoang Nguyên, Băng Sâm mới là cường đại nhất, không có một thế lực nào có thể so sánh với bọn họ, cho dù là Pháp Lam, bọn họ cũng không e ngại.

Mặc dù Long Lang tộc biến mất khiến cho thực lực Băng Sâm giảm đi. Nhưng hơn một vạn Ma Thú cao cấp có thực lực mạnh mẽ cũng đủ để tự bảo vệ.

Nhưng mà, ngay khi Ma Thú Lĩnh chủ tám phương tập trung lại bàn bạc, thì xuất hiện một tình huống làm bọn chúng kinh hãi. Dưới tác dụng của khế ước Thuần phục, hai Bạch Kim Bỉ Mông cường đại xuất hiện ở bên ngoài Băng Sâm, rất nhiều Bỉ Mông cự thú cũng tăng thực lực và tiến hóa. Quang mang phát ra, kèm theo vô số Khí thế cường đại, khiến cho cả Băng Sâm bị rung động.

Tử và bốn Thần Thú đã đạt đến Thứ Thần Cấp, bọn họ vẫn đều áp chế lực lượng của mình, cũng không phát ra khí tức Thứ Thần Cấp. Nhưng hai đầu Bạch Kim Bỉ Mông vừa đạt đến Thứ Thần Cấp thì không thể nào che dấu được.

Ma Thú bên trong Băng Sâm có thể không e ngại Bỉ Mông cự thú, có thể không e ngại Cự Thú cửu cấp. Nhưng khi Ma Thú Thứ Thần Cấp xuất hiện, bọn họ khủng hoảng.

Thứ Thần Cấp và Cửu cấp đỉnh mặc dù chỉ cách nhau có một cánh cửa, nhưng thực lực lại hơn kém nhau quá xa. Bất cứ Thần Thú Thứ Thần Cấp nào, đều có thể dễ dàng giết chết hơn mười Ma Thú Cửu cấp. Uy thế của Thần Thú, tuyệt đối không phải Ma Thú có khả năng so sánh, huống chi lại xuất hiện hai tên.

Hơn nữa, Ma Thú này không tồn tại trong trí nhớ của Tử. Từ khí tức thì thấy, thực lực của Ma Thú này rõ ràng đã đạt đến Cửu cấp đỉnh, tương đương với cảnh giới của ba vị Bỉ Mông Vương lúc chưa tiến hóa, các Ma Thú còn lại rõ ràng nghe theo sự chỉ huy của nó.

Tang Thác Tư đứng bên cạnh Tử, hơi kinh ngạc nói: "Đây chẳng lẽ là Long Sư? Không ngờ rằng, quả thật có Ma Thú này tồn tại"

Tử nhìn vào huynh trưởng của mình: "Đại ca, Long Sư là cái gì? Một loại Tuần Long sao? Trong trí nhớ của ta, không có sự tồn tại của Ma Thú này"

Tang Thác Tư trầm giọng nói: "Chuẩn xác mà nói, Long Sư đã không còn thuộc về Tuần Long. Bởi vì nó còn cường đại hơn so với Cự Long trưởng thành. Ta nghe Tát Mãn Đại tế ti trong Lôi Thần Bộ Lạc nói, trong truyền thuyết có một loại Ma Thú cường đại, tên là Long Sư, nó là do Thần Thánh Cự Long và Sư Thứu Vương kết hợp sinh ra. Long Tộc có tính dâm, Thần Thánh Cự Long càng như thế. Nhưng mà Thần Thánh Cự Long giao phối với Long Tộc không thể nào sinh ra hậu đại. Vì vậy, Thần Thánh Cự Long vì duy trì sự cường đại của mình, nên mới thử giao hợp với các Ma Thú cường đại khác. Cứ như thế, tỷ lệ Hậu đại được sinh ra chỉ cỡ một phần vạn. Một khi Long Sư xuất hiện, sẽ kế thừa một thuộc tính của Thần Thánh Cự Long, hơn nữa phát huy thuộc tính này vô hạn. Long Sư này rõ ràng đã kế thừa năng lực Hỏa. Long Sư trưởng thành mặc dù không cường đại được như Thần Thánh Cự Long, nhưng cũng là Ma Thú cao nhất. Chỉ không biết vì sao lại đến nơi Cực bắc này. Cho dù hắn ở trong Long Tộc, cũng sẽ được Long Thành tôn kính, dù sao cũng là Hậu đại của Thần Thánh Cự Long"

Cách Lạp Tây Tư liếm liếm môi, cười hắc hắc, nói: “Nói như vậy, ăn nó sẽ rất tuyệt”

Đúng vào lúc này, Long Sư gào lên một tiếng rồi từ từ tiến lên vài bước. Đôi mắt màu vàng của nó rõ ràng lóe ra vẻ e ngại, khí tức của nó vẫn tập trung trên người Cách Lạp Tây Tư. Nhưng Cách Lạp Tây Tư không có chút cảm giác gì, không để nó vào mắt.

Lúc này, do Tử cầm đầu, Cách Lạp Tây Tư, Minh, Thiểm, Lôi cùng với ba vị Bạch Kim Bỉ Mông Vương mới tiến hóa, tổng cộng tám vị đã đạt đến Thứ Thần Cấp đứng ở trên cùng Bỉ Mông quân đoàn.

Mặc dù đối diện với hàng vạn Ma Thú cao cấp. Nhưng Tử không hề lo lắng. hắn sỡ dĩ còn chưa ra lệnh tấn công, bởi vì Diệp Âm Trúc còn đang tu luyện dưới sự bảo vệ của Bỉ Mông cự thú. So sánh với việc chinh phục Băng Sâm, an toàn của Diệp Âm Trúc quan trọng hơn nhiều.

Đúng vào lúc này, một lũ U Hồn hạ xuống bên cạnh Long Sư , ánh mắt rất ngạc nhiên nhìn vào Tử. U hồn này không phải ai khác, mà chính là U Minh Tuyết phách Minh Huy Ma Thú Cửu cấp.

_____***_____

Long Sư quay đầu lại nhìn Minh Huy, dường như rất bất mãn tại sao lúc này hắn lại đi đến bên cạnh mình. Minh Huy dùng một phương pháp đặc biệt nói với hắn vài câu gì đó. Ánh mắt Long Sư liền thay đổi, ánh mắt lập tức chuyển từ Cách Lạp Tây Tư sang Tử. Xem bộ dạng của hắn, hiển nhiên là đã từ miệng Minh Huy biết được thân phận của Tử.

Long Sư sau khi trao đổi với Minh Huy vài câu, Minh Huy liền bay ra, đi đến trước trận.

“Tử Đế Đại nhân, ngài hảo, ngài tới đây là?” Minh Huy cung kính hành lễ với Tử rồi đặt câu hỏi. Hiển nhiên Long Sư để hắn ra đàm phán.

Tử lạnh nhạt nhìn Minh Huy, lạnh lùng nói: “ngươi có thể đại biểu cho Ma Thú trong Băng Sâm chứ?”

Minh Huy sửng sốt một lát, lắc đầu nói: ” Tử Đế Đại nhân, ta chỉ là một trong tám Lĩnh chủ của Băng Sâm. Ngài mang theo Bỉ Mông cường đại đi đến đây, khiến cho đám Ma Thú chúng ta rất lo lắng. Mọi người để cho ta ra đây hỏi mục đích của Ngài. Nếu có thể, chúng ta nguyện ý nỗ lực nhất định”

Có lẽ danh tiếng Tử Tinh bỉ mông quá đáng sợ. Lúc trước khi Minh Huy và Long Sư trao đổi, Long Sư hiển nhiên đã có ý muốn thảo hiệp.

Không ai muốn giao chiến với Bỉ Mông quân đoàn khổng lồ do Tử Tinh bỉ mông chỉ huy. Cũng bởi vì hiểu được thân phận của Tử, Long Sư liền nghĩ ra tại sao lại xuất hiện tình huống Bỉ Mông cự thú tăng cấp. Một khi xảy ra chiến đấu với Bỉ Mông quân đoàn khổng lồ như vậy, cho dù đông đảo Ma Thú Băng Sâm có thể thắng lợi, thì cũng phải trả cái giá rất đắt.

Tử lạnh lùng nói: “Hàng hoặc chết”

Linh hồn Minh Huy chấn động, nhưng hắn lại không nhịn được hỏi: “Chẳng lẽ không còn sự lựa chọn thứ ba sao?”

Tử lần này không mở miệng nữa. Chỉ lạnh lùng nhìn hắn, thân là Tử Tinh bỉ mông - Thú Nhân Chi Vương, hắn sẽ không lặp lại quyết định của mình.

Minh Huy nhìn Tử thật sâu, gật đầu nói: “Tử Đế Đại nhân, Cầm Đế Đại nhân cũng

Một trăm chọi một vạn , đây là chẳng phải là một cái chênh lệch lớn sao? Nhưng là khi song phương chính thức tiếp xúc cùng một chỗ , lúc chiến đấu tình huống cũng không giống với sự so sánh số lượng , trăm đầu Bỉ mông cự thú tạo thành trận hình tựa như một mũi tiêm đao lợi hại, đón trận hình giống tiêm trùy của băng sâm ma thú vọt tới ,lựa chọn một trong số đó , trực tiếp áp sát vào trong trận doanh của địch . Lợi trảo của Bỉ mông cự thú dài gần năm tấc tựa như liêm đao tử thần quang mang huyễn lệ từng đạo vung ra có thể phá hủy đi những phòng ngự cứng rắn nhất .

Một trăm đầu Bỉ Mông cự thú này có thể nói là cường đại nhất trong toàn bộ Bỉ Mông tộc , bọn họ chẳng những có khải giáp bằng bí ngân lại khắc thêm trận pháp phía trước , đồng thời còn có được đông long vũ kỹ, ai cũng không thể ngăn cản. Thân thể mạnh mẽ , hơn nữa kỹ xảo của đông long truyền xuống nhất thời làm cho chiến đấu lực phát huy tới cực hạn .

Trong số hơn vạn ma thú nơi băng sâm cũng không còn một đầu cửu cấp ma thú nào , Bỉ Mông cự thú trước mặt thi triển dã man trùng chàng , bọn họ căn bản không có khả năng ngăn trở . Trực tiếp bị sát nhập vào trong trận , ngay sau đó là một màn đồ lục điên cuồng tanh máu .

Đám Bỉ Mông cự thú cường đại này cũng đã thật lâu không có chính thức có được khí tức tanh máu như bây giờ , dưới kích thích của máu tươi tất cả bọn họ đều trực tiếp tiến vào trạng thái cuồng hóa .

Đúng như lời Tử đã nói , trong khi cuồng hóa mà Bỉ Mông cự thú vẫn bảo trì được thanh tỉnh không thể nghi ngờ chính là đáng sợ nhất . Đơn thể năng lực đã cực kỳ mạnh mẽ , bọn họ một khi phát huy hiệu quả của chiến trận lúc xuất quân , vậy xưng hào lục chiến vô địch lại càng thêm vang dội .

Đại lượng cao cấp ma thú dưới trùng phong của Bỉ Mông chiến sĩ đều ngã xuống . Bỉ mông cự thú trong nháy mắt bộc phát chiến đấu lực kinh khủng làm cho đám ma thú trong băng sâm cuộc sống yên bình đã thật lâu không có chính thức chiến đấu , phút chốc lâm vào khủng hoảng .

Long Sư để cho băng sâm ma thú phân tán thành hơn mười đạo , trận hình tiêm trùy lại tiếp tục đánh sâu vào địa phương vốn là viên trận phòng ngự của Bỉ Mông cự thú , có thể tưởng được thực lực lớn nhất bên trong băng sâm ma thú đã phát huy ra , nhưng là nàng lại tính toán sai rồi , Bỉ Mông cự thú rất cường đại, nhất là lại còn đến từ Bỉ Mông quân đoàn của Cầm Thành .

Cơ hồ chỉ là vài lần hô hấp hít thở , trong lúc đó hơn mười đạo băng sâm ma thú đã bị trăm đầu bỉ mông cự thú hoàn toàn hủy diệt , mặc đối thủ số lượng gấp mấy lần nhưng tại trong quang mang lợi trảo băng lãnh kia , thân thể cao cấp ma thú không ngừng bị chém thành mảnh nhỏ . Ngay cả vài ma thú có phòng ngự lực cường đại cũng không ngăn cản được bước tiến của Bỉ Mông cự thú .

Long Sư thấy thế không ổn lập tức lại phát ra chi thanh , trong mắt toát ra một tia quang mang lãnh lệ , đồng thời không ngừng phát động ra lệnh , cùng với bát đại lĩnh chủ nhanh chóng lui về phía sau , toàn bộ cửu cấp ma thú cũng bay trở về tụ tập tại một chỗ , liên tiếp phát ra ma pháp một cách điên cuồng , mục tiêu cũng không phải thần thú trước mặt mà lại là mặt đất trước mắt bọn họ .

Cửu cấp ma thú dù sao cũng là tồn tại cao nhất trong đám ma thú , mặc dù trong khi công kích Tử , niềm tin tưởng của họ đã bị đả kích lớn nhưng là khi đồng thời đứng lên hành động , thực lực vẫn còn là tương đối kinh khủng , bụi đất cát đá trong tiếng oanh minh kịch liệt bắn lên không trung , năng lượng ba động mãnh liệt kích phát ra ma pháp loạn lưu , cho dù chuẩn bị kỹ lường nhưng dưới tình huống này cửu cấp ma thú cũng không cách nào phát ra công kích cấp bậc cấm chú , nhưng là tụ tập gần trăm cửu cấp ma thú đồng thời phát động công kích cũng tạo ra cho Tử một chút phiền toái !

_____***_____

Cường đại trùng kích lực cơ hồ làm khoảng cách song phương nhanh chóng rút ngắn , bát đại thần thú cùng băng sâm cửu cấp ma thú cùng đều kịch liệt trùng kích lực rồi lui về sau , Sơn Lĩnh Cự Nhân bằng hình thể cao lớn đem Thiểm , Lôi bảo vệ trong ngực , chính mình tự xoay lưng nghênh đón trùng kích năng lượng loạn lưu.

Dưới sự chỉ huy của Long Sư , toàn bộ cửu cấp ma thú đột nhiên bộc phát , mặc dù như vậy phóng thích năng lượng ra càng làm cho bọn chúng tiêu hao lớn hơn nhưng cũng cho bọn hắn tranh thủ chút thời gian để thở .

Hơn thế nữa , đại chiến bên kia theo mệnh lệnh của Long Sư cũng đông thời bắt đầu xuất hiện biến hóa , hơn mười đạo băng sâm ma thú nhanh chóng ngưng tụ , như là trùng phong hướng tới trăm đầu Bỉ Mông cự thú mà vây quanh .

Mặc dù dưới áp lực cường đại của Tử , ý thức Long Sư vẫn phi thường thanh tỉnh , bằng vào cảm giác nhạy cảm , nàng đã phát hiện ra đám Bỉ Mông cự thú tựa hồ như đang bảo vệ cái gì đó . Ngươi không phải làm cho Bỉ Mông cự thú trùng xuất sao , tốt lắm , ta trước hết bằng vào ưu thế binh lực tuyệt đối này đem bộ phận Bỉ Mông này ra tiêu diệt , khiến cho thực lực các ngươi đại giảm rồi hãy nói.

Long Sư chỉ huy đã thành công không thể nghi ngờ , trên vạn băng sâm ma thú đột nhiên phản chuyển , nhất thời làm Cầm Thành Bỉ Mông quân đoàn lâm vào khổ chiến .

Vô số băng tuyết phong bạo chợt đem hơn trăm đầu Bỉ Mông cự thú bao phủ ở bên trong , băng sâm ma thú biết bây giờ đã tới hồi sanh tử tồn vong ở trước mắt , có thể hay không tiếp tục cuộc sống tự do tự tại trong băng sâm chính là một kích này vào Bỉ Mông cự thú liệu có thành công không mà thôi .

Toàn bộ thất cấp ma thú đồng thời phát động trùng phong , rất kinh khủng không thể nghi ngờ , mặc dù Bỉ Mông cự thú phòng ngự cùng công kích mạnh hơn nhưng dưới tình huống duệ khí bộc phát lại lâm vào khổ chiến.Dù đã chém giết hơn trăm ma thú nơi băng sâm nhưng các ma thú sau lại nối tiếp đánh sâu vào trận địa của Bỉ Mông. Đồng thời vô số băng , phong lưỡng hệ cao cấp ma pháp từ trên trời giáng xuống nện thẳng vào trận hình của bọn họ . Dưới tác dụng của cực hàn cùng cự phong , tốc độ và lực lượng của Bỉ Mông cự thú rõ ràng bị hạn chế , mặc dù trong trạng thái cuồng hóa , Bỉ Mông chiến sĩ bắt đầu xuất hiện tình trạng thụ thương .

Nhưng là làm cho Long Sư có chút ngoài ý muốn chính là Bỉ Mông cự thú cũng khong có phá vòng vây , trăm tên Bỉ Mông cự thú trong nháy mắt tụ thành một cái viên trận . Cứ như vậy mà ngạnh kháng các băng sâm ma thú bốn phương tám hướng đang đánh tới, chỉ cần xuất hiện Bỉ Mông bị thương lập tức xoay chuyển đưa vào trong trận tạm thời nghỉ lấy sức .

Tại trong lúc này , ưu thế cấp bậc được thể hiện rõ ràng . Địch Tư , Mạt Kim Tư cùng Áo Lợi Phật ba vị hoàng kim bỉ mông bộc phát ra thực lực mạnh mẽ , cơ hồ mỗi lần ra tay đều cũng có một hai đầu băng sâm ma thú bị chém chết dưới tay , ba vị hoàng kim bỉ mông có vị trí phân biệt không giống nhau trong viên trận , bằng vào thực lực bản thân nhận lấy đại lượng công kích từ đối phương .

Sương khói dần dần biến mất , bát đại thần thú lại một lần nữa đứng sát bên nhau nhìn phía trước cách đó ngàn thước là Long Sư cùng băng sâm ma thú

Tử ở bên kia chiến trường cũng nhìn thấy rất rõ ràng , nhưng sắc mặt hắn vẫn như trước , bình tĩnh gọi “Cách Lạp Tây Tư”

” Lão đại , giao cho ta đi .” Cách Lạp Tây Tư lập tức hiểu được ý của Tử , hắn cũng trực tiếp tiến vào trạng thái đặc thù ,thân thể trở nên khổng lồ , bốn chân phân phi , tựa như một cái pháo đài di động hướng phía quân đoàn Bỉ Mông đang bị vây khốn phóng đi .

Mắt thấy Cách Lạp Tây Tư rời khỏi chiến trường bên này , Long Sư một chút biện pháp cũng không có , khí tức của Tử vẫn tập trung trên người nàng , trước mặt bát vị thần thú cho dù thiếu bớt đi một người cũng không phải là nàng và đám cửu cấp ma thú này có thể ngăn cản được .

Trong cuộc chiến tranh của loài người , một gã siêu cấp cường giả thường thường có thể trở thành nhân tố trọng yếu làm thay đổi chiến cuộc , trong chiến tranh của ma thú cũng không ngoại lệ .

Không có khí thế của cửu cấp ma thú liên hợp , Cách Lạp Tây Tư khí tức trong nháy mắt bộc phát ra làm cho băng sâm ma thú xuất hiện cảm giác sợ hãi . Trong quá trình di chuyển , thân thể cường hãn của Chiến Tranh cự thú tốc độ càng lúc càng nhanh , lúc này băng sâm ma thú mới phản ứng , điên cuồng hướng tới hắn phát động ma pháp công kích nhưng cũng không cách nào làm cho tốc độ hắn chậm lại .

Oanh - , Cách Lạp Tây Tư ngang nhiên tiến vào trong chiến trận của băng sâm ma thú . Chiến tranh cự thú trùng phong cho dù là Tử đứng trước mặt cũng không dám ngạnh kháng , đám băng sâm ma thú này sao có thể ngăn cản . Mặc dù Cách Lạp Tây Tư gia nhập trong Bỉ Mông nhất phương mà nói chỉ là thêm một lực lượng nhưng lại trong nháy mắt làm ra một chuyển biến lớn .

Áp lực tới Bỉ Mông quân đoàn chợt giảm xuống mà trận hình của băng sâm ma thú vốn là rất nghiêm chỉnh nhưng vì Cách Lạp Tây Tư gia nhập nên đã hoàn toàn hoảng loạn . Thất bát cấp ma thú ở trước mặt Cách Lạp Tây Tư cơ hồ chỉ có thể vong mệnh , một cái huyết sắc thông lộ trong nháy mắt xuất hiện bên trong trận doanh vạn ma thú .

Tử cũng không có đái lĩnh thần thú tiếp tục phát động công kích , chỉ là bình thản nhìn Long Sư nói : " Ta cho người một cơ hội cuối cùng , hàng hay là chết ."

Long Sư tâm tình bất định nhìn Tử , nàng rất rõ ràng , băng sâm mà thú mặc dù dưới sự chỉ huy của mình có thể phát huy một chút chiến đấu lực , nhưng dù sao những ma thú này cũng không phải là quân đội , bình thường cũng không có khả năng ở cùng một chỗ mà luyện tập phối hợp , dưới mệnh lệnh của mình cũng chỉ có thể bảo trì một trận hình đơn giản mà thôi , nhưng chính mình lại phải đối mặt với địch nhân thật sự quá mạnh mẽ , mặc dù số lượng chiếm ưu thế so với đối phương nhưng là trên phương diện chiến đấu lực , đối phương lại quá kinh khủng , nếu là tự mình một phương có tới bốn đầu thần thú , Long Sư cũng tự tin đối mặt với Bỉ Mông quân đoàn nhưng sự thật lại thường tàn khốc .

"Ta nhẫn nại cũng chỉ có hạn ." Tử lạnh lùng nhìn Long Sư .

Long Sư cắn răng giận dữ nhìn Tử , làm băng sâm vương giả , nàng đương nhiên có chút bá đạo , mặc dù khi Tử vừa xuất hiện , nàng tựu nghĩ rằng Tử Tinh bỉ mông trong truyền thuyết này hoàn toàn có thể trở thành trượng phu của mình , nhưng là thấy Tử làm hết thảy bá đạo như thế , đã chạm tới tôn nghiêm của nàng mà không cách nào tiếp nhận . Nàng chính là người có địa vị cao nhất thực lực mạnh nhất băng sâm như thế nào lại dễ dàng bị khuất phục , thế nhưng nếu tiếp tục chiến đấu , đối với nàng mà nói kết quả trận chiến vẫn còn là một mảng mờ mịt .

Tử nhìn ánh mắt bất khuất của Long Sư , trong lòng lại thêm vài phần thưởng thức , hắn muốn thu phục tín niệm kiên định của ma thú thống suất này .

"nếu ngươi không cách nào hạ định quyết tâm. ta đây sẽ giúp ngươi ."

Vừa nói xong , thân thể Tử chợt động , cũng không phải là hướng về phía Long Sư cùng đám cửu cấp ma thú đánh tới mà là hóa thành một khỏa lưu tinh hướng phía sau trận hình của hơn vạn ma thú lao đi .

Đột nhiên thấy biến hóa này , Long Sư cũng chấn động , rít lên một tiếng kịch liệt đái lĩnh toàn bộ cửu cấp ma thú bên người lập tức hướng phương hướng số ma thú còn lại phát khởi trùng phong , nàng mặc dù không biết Tử muốn làm cái gì nhưng trong lòng lại nổi lên cảm giác bất an mãnh liệt , kinh hãi điên cuồng trong tiếng huýt gió , mang theo tất cả cửu cấp ma thú phát khởi khoái tốc trùng phong , hướng tới tam đại Bạch kim bỉ mông vương cùng Sơn Lĩnh cự nhân vọt tới hình thành một phòng ngự trận .

Ở trước mặt các đại thần thú , thân hình của Thiêm và Lôi có vẻ cực kỳ nhỏ bé , nhỏ bé khiến đại đa số ma thú quên đi chiến đấu lực của chúng . Nhưng là ngay khi tất cả cửu cấp ma thú dưới đái lĩnh của Long Sư phát động trùng phong , đồng thời đôi tỷ muội thông minh này lại hướng tất cả chứng minh các nàng đồng dạng cũng là thần cấp thần thú.

Kim , ngân lưỡng sắc quang mang lóng lánh ma văn huyễn lệ , hai cánh sau lưng Thiêm và Lôi mở rộng ra , hai mắt đồng thời sáng lên , hai mắt Thiểm tả ngân hữu kim , hai mắt Lôi tả kim hữu ngân , thanh âm từ miệng các nàng phiêu xuất mặc dù không có giai điệu tuyệt vời nhưng lại làm cho kẻ khác đều cảm thấy dị thường thoải mái .

Nương theo tiếng kêu thanh thúy , không khí bên trong phương viên ngàn thước đột nhiên trở nên biến đổi , càng thêm kỳ dị chính là không khí xung quang xuất hiện rất nhiều quang điểm đều lóe ra quang mang huyễn lệ , nếu cẩn thận cảm thụ sẽ phát hiện quang điểm này vốn không phải là ẩn chứa trong không khí mà chính là thứ mắt thường không cách nào có thể nhìn thấy : ma pháp nguyên tố .

Các loại nguyên tố ma pháp thuộc tính tại đây phiêu nhiên, thuận theo cặp cánh đầy ma văn cùa Thiểm và Lôi nhanh chóng ngưng tụ , theo ma pháp nguyên tố tụ tập tốc độ càng lúc càng nhanh , đôi cánh sau lưng Thiểm , Lôi cũng trở nên ngày càng rực rỡ , thân thể dần dần biến đổi tựa như dương chi bạch ngọc mang một màu sắc đặc thù .

Tình huống đó dẫn khởi sự chú ý của Long Sư . Sau khi ra mệnh lệnh , chí ít có sáu đầu cửu cấp ma thú tự mình phát động thiên phú ma pháp hướng Thiểm , Lôi trên không trung công kích .

Nhưng là có Sơn Lĩnh cự nhân ở bên người Thiêm , Lôi , mấy cái công kích của cửu cấp ma thú như thế nào lại có thể hữu dụng cơ chứ ? Tùy ý giơ tay huy xuất , Ma pháp công kích kia nhìn qua cực kỳ kinh khủng trục tiếp đã bị thạch hóa , ma pháp tiếp cận đại thủ kim chúc song trọng đều bị tiêu tan .

Hai tiếng cười duyên đông thời từ trong miệng Thiểm và Lôi phát ra , hai người nhìn qua như hai cái miên hoa đường (kẹo đường a ! Ngọt) . chính là hai nhũ bạch sắc quang đoàn phiên nhiên hạ xuống tựa như đám mây tầm thường , nhìn qua không có chút gì gọi là ẩn chứa năng lượng .

Long Sư sắc mặt biến đổi , một ngọn lam sắc hỏa diễm kỳ dị từ trong miệng nàng phún ra , muốn ngăn cản hai luồng bạch quang này hạ xuống , Phản ứng của nàng rất nhanh , cũng không làm tăng thêm nhiệt độ , nhưng lại làm cho không khí vặn vẹo kịch liệt , lam sắc hỏa diễm trong chớp mắt đã chặn lại hai luồng bạch sắc quang đoàn trước mặt ,trong khoảnh khắc đã hoàn toàn cắn nuốt bên trong lam quang thậm chí còn cắt đứt liên lạc của chúng với Thiểm , Lôi

Kim Giáp Cấm Trùng quả thật là yếu nhất trong tứ đại thần thú , nhưng cũng chỉ là tương đối mà thôi , bất luận nói như thế nào , các nàng cũng là thần cấp thần thú tồn tại , hai cái công kích của thần cấp thần thú làm sao có thể dễ dàng hóa giải như vậy chứ .

Rất nhanh . Long sư đã biết đáp án .

Mặc dù nàng phun ra hỏa diễm cực kỳ đặc thù , đã đạt tới nhiệt độ cực kỳ đáng sợ nhưng bất luận là loại hình năng lượng gì . Kỳ thật căn bản đều là cùng một loại .

_____***_____

Lam quang đã đem hai cái bạch sắc quang đoàn hoàn toàn thôn phệ , chốc lát Long Sư cũng thở phào nhẹ nhõm , đột nhiên bên trong lam sắc hỏa diễm xuất hiện một điểm bạch quang , ngay sau đó trong nháy mắt đã khuyết tán, không đợi Long Sư có phản ứng , lam sắc hỏa diễm đã bị hai cái bạch sắc quang đoàn hoàn toàn thôn phệ lại , hơn nữa lúc này hai cái bạch sắc quang đoàn dung hợp làm một thể , thể tích cũng đã lớn hơn một vòng .

Không có thuộc tính nguyên tố cũng như là toàn thuộc tính nguyên tố vậy , tại trên thế giới này cũng chỉ có một cái bổn nguyên tồn tại duy nhất , mặc dù nó cũng không có thuộc tính cụ thể gì làm bổn nguyên lực lượng . Nhưng sau khi Thiểm Lôi tấn cấp lên thần cấp sau đó phóng thích ra bổn nguyên ma pháp nguyên tố cũng có một mặt đặc thù , đó chính là đồng hóa .

Thiểm, Lôi cơ hồ đều không có phòng ngự vững chắc cùng thủ đoạn công kích đặc thù , nhưng không có nghĩa là các nàng không có bất cứ loại công kích nào , chỉ nói về năng lượng công kích các nàng cũng là cực kỳ kinh khủng , sau khi trải qua biến dị phá kiển thành điệp (phá kén hóa bướm , OMG!) . năng lượng tự mình phát ra có thể đồng hóa hết thảy các loại năng lượng tính chất đặc thù , cũng có thể nói là khắc tinh của tất cả các loại ma pháp thuộc tính . Cho dù ma pháp cường đại cỡ nào bị các nàng phát động loại bổn nguyên năng lượng thì đều lập tức bị bổn nguyên địa vô nguyên tố hoàn toàn đồng hóa , trong nháy mắt biến thành một bộ phận công kích , hoàn thành mục đích của Thiểm , Lôi .

Đương nhiên , loại vô nguyên tố công kích này của Thiểm , Lôi chỉ có duy nhất một loại thủ đoạn công kích nên cũng có một khuyết điểm thật lớn , chỉ cần thân thể đủ cường đại liền có thể ngăn cản được loại vô nguyên tố công kích này . Vậy có thể dễ dàng tiêu diệt Thiểm và Lôi nhưng là liệu có bao nhiêu người có thực lực để có thể đồng thời ngăn cản Thiểm , Lôi phát động vô nguyên tố năng lượng đạn chứ ? Tử cũng không có nắm chắc , Thiểm và Lôi là hai thần thú , lực lượng của nàng nàng vĩnh viễn không bằng được một đầu thần thú thậm chí so với Bạch kim bỉ mông còn yếu nhược một chút . Nhưng là các nàng dung hợp cùng một chỗ tựu không phải chỉ là một cộng một đơn giản như vậy .

Bổn nguyên năng lượng của các nàng chính là song sanh tử , có lẽ Tử , Cách Lap Tây Tư cùng Minh có thể ngăn cản một lần phát động công kích đồng thời của các nàng, nhưng vấn đề là Thiểm và Lôi có thể thuấn phát ba lần công kích như vậy thì không có một đầu thần thú nào cảm thấy có thể sử dụng thân thể ngăn cản được, đương nhiên các nàng cũng chỉ có năng lực công kích ba lần mà thôi , ưu điểm thật lớn nhưng khuyết điểm cũng rất rõ ràng .

Tại Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn chính mình đã dùng linh hồn chi hỏa thiêu đốt giúp Thiểm Lôi bọn họ phá kiển thành điệp , chủ yếu là cung cấp năng sung túc cho siêu thần khí giáp trụ, cho nên Thiểm , Lôi cũng chỉ có thể có được một thủ đoạn công kích .

Hoảng sợ , đó là loại cảm giác duy nhất trong đầu Long Sư lúc này . Đến bây giờ nàng mới hoàn toàn hiểu được chính mình đối mặt với bát vị cường giả mỗi người đều không đơn giản .

Khi Long Sư phát động công kích đồng thời đám cửu cấp ma thú cũng có phản ứng phát động công kích , nhưng là cùng với lam sắc hỏa diễm của Long Sư đều giống nhau bị bạch sắc miên hoa đoàn quang mang nhu hòa không ngừng dung hợp , chẳng những chống cự không hiệu quả mà còn trở thành trợ lực cho bạch sắc năng lượng kia .

Bạch quang lạc địa , một khắc thời không phảng phất ngưng đọng , cho dù là Bạch kim bỉ mông vương hay là Sơn lĩnh cự nhân cũng không khỏi bay nhanh lui về phía sau , kịch liệt chấn động điên cuồng bộc phát , cả mặt đất hoàn toàn quy liệt , mặc dù phía trên có tầng tầng băng nhưng là tựa như một kích của đám cửu cấp ma thú vừa rồi trên mặt đất , chẳng những làm cho tầng băng vỡ nát lại còn đánh sâu xuống đất , ma pháp bạo tạc khiến cho nham thạch phun lên kịch liệt .

Có lẽ năng lượng vừa rồi của Thiểm , Lôi không có bộc phát diện tích lớn như của trên trăm đầu cửu cấp ma thú hồi nãy , nhưng cường độ lại mạnh hơn , dù sao đó cũng là ngưng tụ năng lượng của hai vị thần thú cùng đại lượng cửu cấp ma thú mà bạo phát .

Trêm mặt băng xuất hiện vô số vết nứt , dĩ nhiên cũng kéo dài tới tận trên chiến trường bên kia .

Thiểm cùng Lôi đều nở nụ cười , thực tế trí tuệ các nàng tuyệt đối không giống với vẻ ngoài ngây thơ , mục đích các nàng rất đơn giản , tựa như vừa rồi đám cửu cấp ma thú oanh kích mặt đất ngăn cản thần thú truy kích , cũng như vậy mục đích các nàng cũng chỉ là tạm thời ngăn cản đám cửu cấp ma thú gia nhập chiến trường bên kia .

Thần thú mặc dù cường đại nhưng cửu cấp ma thú số lượng dù sao cũng hơn rất nhiều , không ai có thể làm thương tổn đến thần thú nhưng bọn hắn cũng không có khả năng đem tất cả ma thú ngăn cản ở chỗ này , công kích trước mắt đã đánh ra một cái hố lớn thật sâu , năng lượng mãnh liệt ba động trùng kích phía trước hoàn toàn đẩy lui cửu cấp ma thú . Thậm chí xuất hiện đại lượng ma thú chấn thương

Mà tranh thủ được chút thời gian này cũng đã đủ cho Tử và Cách Lạp Tây Tư làm rất nhiều việc rồi .

Tử tựa như một khỏa lưu tou nÊ ắn c b g k vi

- Ngươi nói.

Long sư liếc mắt vào Cách Lạp Tây Tư một cái, rồi nói:

- Ta nguyện ý trở thành thuộc hạ của ngươi, trợ giúp ngươi chinh phục cả thế giới của thú nhân. Nhưng xin ngươi không nên bắt buộc ta cùng các nam nhân khác, cũng không có thể để cho bọn họ ép ta. Ta biết mấy người bọn họ đều cường đại hơn so với ta, hoàn toàn có thể dựa vào vũ lực mà có được thân thể của ta. Cho nên xin ngươi cho ta lưu lại một chút tôn nghiêm cuối cùng.

Trong đôi mắt đẹp của Long sư, vốn chứa đựng trí tuệ cùng với sự kiêu ngạo đã hoàn toàn biến mất, thay thế lại đây là một sự u oán, thậm chí cả Tử cũng không khỏi buông lỏng vài phần, quay đầu lại nhìn thấy bên cạnh Cách Lạp Tây Tư cùng mấy vị thần thú khác. Hắn lập tức phát hiện sự lo lắng của Long sư không phải là không có lý, đừng nói là Cách Lạp Tây Tư sớm đã coi trọng nàng, thậm chí kể cả huynh đệ của hắn, tam đại bạch kim Bỉ Mông vương đều rõ ràng toát ra ánh mắt hứng thú, chỉ có Sơn Lĩnh cự nhân vẫn còn duy trì vẻ lạnh lùng trấn định.

Giống như Long sư hy vọng có thể có được một nam nhân cường đại giống như Tử. Hễ là ma thú hoặc thần thú càng cường đại, lại có yêu cầu càng cao đối với phối ngẫu. Với Long sư, ở mọi mặt đều có thể xem như là kiệt xuất trong ma thú, làm cho các thần thú cao nhất này khó tránh khỏi được lòng mơ ước.

Tử gật đầu, nói:

- Được, ta đáp ứng ngươi, trừ phi ngươi nguyện ý, nếu không sẽ không có ai có thể ép ngươi về điều này, kể cả ta.

Vừa nói đồng thời ánh mắt tím của hắn xẹt qua trên người mấy vị thần thú, ánh mắt với uy thế bắn ra bốn phía làm mấy vị thần thú đều vô thức cúi đầu.

Long sư thầm thở phào nhẹ nhỏm, trong lòng thầm nghĩ, ngươi bây giờ không chấp nhận ta, không có nghĩa là sau này cũng không tiếp nhận. Chỉ chẳng qua là bây giờ ngươi còn không biết mấy mặt tốt của ta mà thôi, chỉ cần sau này vẫn có thể ở bên cạnh ngươi, ta cũng không tin rằng ngươi vẫn có thể cự tuyệt ta, ta sẽ dùng năng lực của chính mình để chứng minh, ta mới phải là bạn lữ tốt nhất của ngươi để thống nhất cả thú nhân thế giới.

Long sư kiêu ngạo, rốt cuộc đã gập lại cặp đùi đẹp thon dài và nóng bỏng của nàng, quỳ một gối trên mặt đất, hai tay ôm trước ngực (che lại cặp đỉnh núi cao ngất), làm ra động tác thần phục.

Cùng lúc đó, các cửu cấp ma thú của băng sâm cũng đều quỳ xuống trên mặt đất, hướng về Tử bái lạy, dưới sự dẫn đầu của Long sư, cung kính nói:

- Tham kiến Tử Đế đại nhân.

Qua một trận đánh ngắn ngủi, Tử dựa vào lực lượng mạnh mẻ của thần thú cùng với thực lực kinh khủng của Bỉ Mông quân đoàn dễ dàng quét ngang băng sâm, tiến một bước đầu tiên trên con đường thống nhất thú nhân của hắn, cũng là một bước chắc chắn nhất. Mặc dù băng sâm ma thú bị tiêu diệt đã vượt qua hai phần năm, nhưng số lượng còn lại vẫn hơn tám ngàn. Với số lượng cao cấp ma thú đông đảo như thế, dưới sự thống lĩnh của Bỉ Mông quân đòan, rốt cuộc đã cho hắn có được thực lực cường đại có thể chống lại tam đại bộ lạc. Mà các cao cấp ma thú này cũng giống như Bỉ Mông quân đoàn, trở thành lực lượng căn bản để tương lai Tử thống trị cực bắc hoang nguyên, hợp thành Tử Tinh quân đoàn nổi tiếng cả đại lục.

Một thanh âm lại reo lên bên tai Tử:

- Chúc mừng ngươi, Tử.

Tử xoay người lại nhìn, chỉ thấy Diệp Âm Trúc không biết từ lúc nào đã tới bên cạnh , với nụ cười trên môi đứng ở sau lưng hắn.

Diệp Âm Trúc mặc dù vẫn đắm chìm trong tu luyện, nhưng tới cấp bậc này như hắn, ngoại giới phát sinh tiếng vang lớn như thế cùng với các loại sóng năng lượng, hắn sao lại không biết đây? Ngay lúc Tử thi triển Toàn Phong Kích Quang trảm thì Diệp Âm Trúc đã tỉnh lại từ trong tu luyện. Mặc dù vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, nhưng với tu vị của hắn, khôi phục vài thành năng lực đã đủ để trợ giúp cả Bỉ Mông quân đoàn rồi.

Tám đại thần thú có thực lực quá mạnh mẽ, Diệp Âm Trúc cũng không có bất kỳ cơ hội nào để nhúng tay, huống chi việc này chính là việc nội bộ của thú nhân, hắn dù sao cũng chỉ là một con người, dưới tình huống này có thể không phải nhúng tay thì tốt nhất, nếu không sẽ dễ dàng ảnh hưởng đến uy tín của Tử đối với ma thú. Cho nên, dưới tình huống một bên Tử hoàn toàn chiếm ưu thế, Diệp Âm Trúc chờ mãi cho đến lúc Tử hoàn toàn thu phục được băng sâm ma thú mới từ bên trong Bỉ Mông cự thú đi ra, tới bên cạnh Tử.

Long sư lúc này vẫn đang quỳ một gối trước mặt Tử, đột nhiên nghe được một thanh âm, liền tò mò ngẩng đầu nhìn lên. Liếc mắt một cái, nàng liền nhìn ra Diệp Âm Trúc tuyệt không phải là ma thú nào biến thành hình người, mà đích thực là một con người. Càng làm cho nàng cảm thấy kinh ngạc là, bất luận là trong chiến đấu hay sau chiến đấu, trong ánh mắt vẫn vốn lạnh như của Tử lại bất ngờ tràn ngập ấm áp, ngay cả khí tức quanh thân cũng bắt đầu trở nên dịu dàng. Ánh mắt nhìn con người mới xuất hiện này thậm chí mang theo cảm giác tôn kính.

Tên loài người này là ai? Một câu hỏi thật lớn xuất hiện trong lòng của Long sư. Trong sự nhận thức của nàng, thú nhân tộc cùng với nhân loại vẫn đều là tử địch, Tử Tinh Bỉ Mông là hoàng giả trong truyền thuyết của thú nhân, sap lại có quan hệ thân thiết như thế đối với một con người đây?

- Âm Trúc, ngươi như thế nào không tu luyện nhiều hơn một chút?

Tử biến trở về hình người, vỗ vỗ vai Diệp Âm Trúc. Hắn không có đem năng lượng của hắn đưa vào trong cơ thể Diệp Âm Trúc, bởi vì ở lúc trước khi đánh đàn thì Diệp Âm Trúc tiêu hao chủ yếu là tinh thần lực, ở cái phương diện này, cho dù Tử đạt tới thứ thần cấp, hắn cũng tự nhận không bằng Diệp Âm Trúc.

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:

- Ta đã không còn vấn đề rồi. "Bồi Nguyên Tĩnh Tâm Khúc" cũng có thể kích phát tiềm lực tự thân của ta, khôi phục cũng nhanh hơn/ Chỉ là không nghĩ tới sự việc bên này có thể được giải quyết nhanh như thế, có các ma thú của băng sâm, ta cũng an tâm mà chúc mừng người sắp trở thành bá chủ chính thức của vùng hoang nguyên rộng lớn này.

Tử dùng sức kéo bả vai của Diệp Âm Trúc một chút.

- Hết thảy những điều ta có bây giờ, có thể nói đều là dưới sự trợ giúp của ngươi mới có được. Tất cả những điều mà ta nắm giữ cũng thuộc về ngươi. Ở trong lòng ta, cực bắc hoang nguyên cũng vĩnh viễn không cách nào bằng được mối quan hệ giữa hai anh em ta.

Diệp Âm Trúc giơ tay vỗ vào ngực Tử một cái,

- Đều là anh em một nhà, nói cái này làm gì. Được rồi, ta về Thánh Quang thành trước đây, chờ tin tức tốt của ngươi.

Tử gật đầu kiên quyết.

- Yên tâm đi, trong vòng một năm, chúng ta sẽ gặp mặt tại pháo đài Lôi Thần Chùy.

Nói đến chỗ này, ánh mắt của hắn chuyển hướng vào đám cửu cấp ma thú đang quỳ trên mặt đất, trong mắt lại một lần nữa xuất hiện sự uy nghiêm của Tử Tinh. Trầm giọng nói:

- Các ngươi cẩn thận nhớ kỹ khí tức của hắn, dung mạo của hắn. Nếu các ngươi đã thần phục ta, chính là thuộc hạ của ta, đồng thời cũng là thuộc hạ của hắn. Mệnh lệnh của hắn chính là mệnh lệnh của ta. Sau này nếu hắn có việc, các ngươi cho dù nỗ lực cả tánh mạng cũng nhất định phải hoàn thành.

_____***_____

Đại đa số cửu cấp ma thú tự nhiên không dám chống lại mệnh lệnh, Tử đã dùng thực lực mạnh mẽ của hắn mà hoàn toàn chinh phục được tâm của bọn họ, nhưng Long Sư chính là một ngoại lệ. Nàng không nhịn được sự tò mò trong lòng, hỏi:

- Tử Đế đại nhân, hắn là ai vậy?

Tử liếc Long Sư một cái

- Các ngươi có thể gọi hắn là Cầm Đế. Hắn là huynh đệ tốt nhất của ta.

Long Sư nhịn không được nhíu mày, sự kiêu ngạo đặc hữu của thần thánh cự long lại lặng lẽ nổi lên. Dưới góc nhìn của nàng, thân thể của loài người đều là vô cùng yếu ớt, cho dù đó là cường giả của loài người, cũng không thể nào so sánh được với các siêu cấp ma thú với huyết mạch cao quý như nàng, một tia cảm giác khinh thường đột nhiên toát ra

- Tử Đế đại nhân, ngài là chí tôn của thú nhân, hắn chỉ là một tên nhân loại …

Nàng không có nói xong, bởi vì Tử căn bản không cho nàng cơ hội để nói xong, quang mang chợt lóe lên, Tử đã đi tới trước mặt nàng. Một cổ khí tức trong nháy mắt đã bao phụ cả thân thể nàng làm cho Long Sư khủng hoảng cực độ, một bàn tay của Tử đã mạnh mẽ bóp trên cổ nàng. Tất cả hơi thở của Long Sư trong nháy mắt bị tập trung, nương theo sự xiết chặt của bàn tay, cảm giác hít thở không thông mãnh liệt cùng với năng lượng bá đạo của Tử dường như lúc nào cũng có thể phá hủy hoàn toàn nàng.

Nhìn nhìn hai tròng mắt của Tử với khoảng cách gần, cặp đồng tử trong con mắt màu vàng của Long Sư từ từ phóng đại, trong ánh mắt hoảng sợ bao hàm rất nhiều điều mê mang không rõ, thanh âm của Tử phảng phất như đến từ Cửu U Địa Ngục,

- Nhớ kỹ, không ai có thể vũ nhục anh em của ta, đừng nói là ngươi, cho dù là thê tử tương lai của ta cũng không thể. Đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng. Nhớ kỹ xưng hào của hắn, hắn là Cầm Đế. Nếu sau này phải đồng thời xưng hô ta và hắn, vậy Cầm Đế vĩnh viễn đứng trước Tử Đế.

- Tử, đừng làm như thế.

Thân hình của Diệp Âm Trúc chợt lóe lên, đi đến bên cạnh Tử, bàn tay phải chỉ có bốn ngón nhìn như rất nhẹ nhàng vuốt lên bàn tay to của Tử, nhưng bàn tay to ngay trước đó vẫn còn cứng như thép nguội lại mềm xuống trong nháy mắt.

Đổng tử dãn rộng của Long Sư rất nhanh co rút lại, ngay lúc bàn tay của Tử được Diệp Âm Trúc mở ra, cả người nàng cơ hồ bệt trên mặt đất, thở hào hển từng ngụm từng ngụm. Nàng không thể nào hiểu nổi tại sao Tử lại xúc động như thế. Nàng có thể cảm giác được rất rõ ràng, một khắc vừa rồi, Tử thật sự muốn giết nàng. Chẳng lẽ tên Tử Tinh Bỉ Mông này không cho rằng chính nàng có thể giúp hắn quản lý băng sâm ma thú, chính nàng còn có giá trị lợi dụng ư? Ở trong lòng hắn, dĩ nhiên cũng coi trọng người tuổi trẻ này đến mức như vậy, điều này đến tột cùng là tại sao?!

Tử lạnh lùng nhìn Long Sư.

- Là Âm Trúc cho ngươi một cơ hội để tiếp tục sinh tồn, nhưng đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng.

Long Sư không có lên tiếng, nàng cúi đầu, quỳ gối trên mặt đất. Cảm giác khuất nhục mãnh liệt làm cho tâm tình của nàng gần như điên cuồng. Là một cao cấp ma thú, nàng có thể thần phục Tử Tinh Bỉ Mông. Tử Tinh Bỉ Mông dù sao cũng là một tồn tại cực mạnh của thú nhân, là hoàng giả trong truyền thuyết, bất luận ở trong lòng hay về phương diện sinh lý nàng đều có thể chấp nhận. Nhưng Diệp Âm Trúc không giống vậy, đó chỉ là một con người mà thôi. Ở trong mắt của Long tộc, đại đa số con người chỉ là một tồn tại tựa như con kiến hôi, thậm chí đừng nói là loại hậu duệ kế thừa được huyết mạch của thần thánh cự long như nàng. Vậy mà nàng phải thần phục loại sinh vật được cho là nhỏ yếu như con người này, Long Sư cho rằng đây là sự sỉ nhục lớn nhất đối với nàng. Nàng sao có thể chịu được?

Đúng lúc này, Diệp Âm Trúc lại mở miệng,

- Long Sư, trên người ngươi được kế thừa huyết mạch của thần thánh cự long, vậy, ngươi tuyên thệ thuần phục ta đi .

- Ngươi nói cái gì?

Long Sư mạnh mẽ ngẩng đầu lên, hai trong mắt màu vàng của nàng đã tràn ngập tơ máu. Cái cảm giác này không phải của Bỉ Mông cự thú sắp cuồng hóa, mà là nàng sắp tiến vào một trạng thái cuồng điên.

Trong mắt Tử chợt lóe lên tia tức giận, ddinhj lập tức hủy diệt Long Sư, lại bị Diệp Âm Trúc giơ tay ngăn cản.

Diệp Âm Trúc mặt hướng về phía Long Sư, lạnh nhạt nói:

- Mặt dù thực lực của ngươi rất cường đại, nhưng xin ngươi nhớ kỹ: vĩnh viễn không nên coi thường bất kỳ một con người nào.

Một tầng khí tức nhàn nhạt từ trong ngực của hắn nhẹ nhàng bắn ra, rất nhẹ và đạm bạc. Ít nhất nếu đem so sánh với khí tức bá đạo của Tử thì khí tức này có vẻ cực kỳ mỏng manh. Nhưng chính là do sự xuất hiện của cổ khí tức này lại làm cho Long Sư đang bên bờ sắp bộc phát điên cuồng nhũn xuống. Ánh mắt gần như điên cuồng lập tức biến thành kinh ngạc.

- Ngươi, ngươi làm thế nào sẽ có loại khí tức này? Ngươi, ngươi không phải là nhân loại?

Long Sư kinh nghi không chùng mà nhìn Diệp Âm Trúc.

Vẻ mặt của Diệp Âm Trúc vẫn thản nhiên như trước.

- Ngươi không cần biết tại sao ta lại có được cái loại khí tức này, chỉ cần nhận ra được cái loại khí tức này là đủ rồi. Chỉ có ta mới có thể trợ giúp ngươi đạt tới cái cảnh giới ngươi vẫn mong muốn. Chẳng lẽ, ngươi không không hiểu được ư?

Sự cao ngạo, khinh thường đối với Diệp Âm Trúc trong con mắt của Long Sư ở lúc này đã hoàn toàn biết mất, ánh mắt phức tạp nhìn hắn. Bây giờ, tâm của nàng càng trở nên rối loạn, bởi vì, cái mà nàng vừa mới cảm nhận được từ người Diệp Âm Trúc, rõ ràng chính là một loại khí tức đồng nguyên với chính nàng, hơn nữa chính là một loại thân thiết nhất, ngay trong nháy mắt ấy, nàng thậm chí suýt gọi lên một tiếng cha, bởi vì, khí tức phát ra từ trước ngực Diệp Âm Trúc đúng là khí tức thuần chính nhất của thần thánh cự long.

Nhưng nàng càng lại không hiểu được, chẳng lẽ mối quan hệ giữa Bỉ Mông nhất tộc và Cự Long nhất tộc đã được sửa đổi rất tốt sao? Nếu không, tại sao Tử Đế đại nhân thân là Tử Tinh Bỉ Mông lại có quan hệ thân thiết đến thế đối với vị Cầm Đế mang theo hơi thở của thần thánh cự long đây?

Nhưng các ý niệm phức tạp cũng không có dừng lại trong đầu của Long Sư lâu lắm, bởi vì câu nói của Diệp Âm Trúc đã hoán tỉnh trí tuệ của nàng. Nàng cơ hồ kịch liệt run rẩy khi hiểu được ý tứ của Diệp Âm Trúc.

- Ngươi, ngươi thật sự có thể giúp được ta…

Diệp Âm Trúc lạnh nhạt nói:

- Ngươi truyền thừa huyết mạch của thần thánh cự long, phải cần năng lượng thuần chính nhất từ thần thánh cự long hỗ trợ. Ngoại trừ thần thánh cự long ra, cũng chỉ có ta có thể ban loại lực lượng này cho ngươi. Mà thần thánh cự long đối với bất kỳ cái loại ngụy long nào có huyết mạch không thuần chính đều chỉ biết đuổi tận giết tuyệt. Bình thường Long tộc có lẽ sẽ sùng kính ngươi, nhưng thần thánh cự long nhưng lại sẽ hủy diệt ngươi. Điều này có lẽ cũng là một lý do trọng yếu giải thích cho tại sao ngươi không dám dễ dàng rời đi băng sâm hả? Thêm nữa, làm Long Sư, ngươi xem mình chính là một ma thú, là một phần tử của thú nhân thế giới, không phải là hậu duệ của thần thánh cự long, không phải sao?

Long Sư đã hoàn toàn hiểu được, mặc dù nàng không không có rõ lắm một chút hàm nghĩa ẩn trong lời của Diệp Âm Trúc, nhưng nàng lại có thể cảm giác được rõ ràng, những gì nam nhân này nói đều là sự thật, chỉ có hắn mới có thể ban cho nàng loại lực lượng mà ngàn năm nàng vẫn mong ước này.

- Ta, Long Sư Nặc Vân, dùng danh nghĩa thiên địa cùng với linh hồn khởi thệ, nguyện vĩnh viễn thuần phục Cầm Đế đại nhân, vĩnh viễn không phản bội. Nếu như vi phạm lời thề này, thiên địa không tha.

Một đạo kim quang lóe sáng phóng ra từ trong mắt của Long Sư Nặc Vân. Mà màu đỏ vàng trên người nàng lại từ từ chuyển thành màu xanh tối, thoạt nhìn kì dị lạ thường, tựa như là một ngọn lửa đang cháy dung hợp cùng với kim quang phóng thích ở trong mắt. Quang mang huyễn lệ bắn thẳng đến không trung, trong đó một tia năng lượng tinh thuần nhất bay về phía Diệp Âm Trúc.

Làm hậu duệ của thần thánh cự long, Long Sư Nặc Vân không cần nghi ngờ là cũng đã thoát ly được hạn chế của thải hồng (bảy sắc cầu vồng) cấp bậc.

Cảm nhận được khí tức của Nặc Vân, trong lòng Diệp Âm Trúc không khỏi nhịn được sinh ra một loại cảm giác nực cười cùng quái dị. Hắn sở dĩ muốn cho Nặc Vân thuần phục mình tự nhiên là bởi vì khí tức của thần thánh cự long ở trên người nàng. Khi Bỉ Mông cự thú thuần phục Tử Tinh Bỉ Mông - cấp bậc cao

nhất của bọn họ - thì cũng nhờ có khí tức của Tử Tinh Bỉ Mông làm cho bọn họ có thể phát sinh tiến hóa. Nặc Vân này bản thân vốn là Long Sư, Diệp Âm Trúc có thể cảm nhận được năng lượng của nàng đã sớm đạt tới được bình cảnh của cửu cấp, cũng giống như huynh trưởng Tang Thác Tư của Tử. Mà hắn lại vừa lúc có được khí tức của thần thánh cự long. Nặc Vân này nếu đã thuần phục Tử, cũng nên tăng cường thực lực của nàng, tương đương tăng cường thực lực bên người Tử. Cho nên Diệp Âm Trúc mới chuẩn bị làm như vậy, khí tức của thần thánh cự long được hắn phóng thích cũng không phải thuộc về bản thân hắn, mà đến từ linh hồn của thần thánh cự long đang nằm trong siêu thần khí Khô Mộc Long Ngâm cầm đã thần phục hắn.

Nhưng khi Nặc Vân đem bổn nguyên khí tức của chính nàng phóng thích ra ngoài, Diệp Âm Trúc lại rõ ràng cảm giác được, khí tức trên người Nặc Vân cơ hồ hoàn toàn hòa hợp với khí tức của thần thánh cự long Nặc Khắc Hi, thêm nữa từ tên của nàng, hắn có thể dám chắc, Long Sư Nặc Vân trước mặt chính là con gái của thần thánh cự long Nặc Khắc Hi đó.

Nếu Nặc Vân biết được, Nặc Khắc Hi chính là bị hủy diệt từ tay hắn, ngay cả thân thể cũng bị hắn làm thành siêu thần khí Khô Mộc Long Ngâm cầm, không biết nàng sẽ có cái loại ý nghĩ gì.

Đương nhiên, khế ước thuần phục một khi được thành lập, nàng cũng không thể phản bội được Diệp Âm Trúc, giống như Bỉ Mông cự thú vĩnh viễn không thể phản bội Tử vậy.

- Ta, Diệp Âm Trúc, với danh nghĩa Cầm Đế, tiếp nhận sự thuần phục của ngươi.

Giơ tay điểm nhẹ, một đoàn quang mang màu trắng sữa xuất hiện trên tay ngón trỏ phải của Diệp Âm Trúc. Bạch quang lướt qua hư không, trực tiếp rót vào mi tâm của Nặc Vân, dung nhập vào trong cơ thể nàng.

Sau một khắc, một đoàn bạch quang mãnh liệt phun ra từ trong ngực của Diệp Âm Trúc, ngưng tụ thành một con cự long màu trắng dài hơn ba mét, lượn lờ xoay tròn quanh thân Diệp Âm Trúc. Mặc dù đó chỉ là hình thái năng lượng, nhưng sự rực rỡ và khí tức cường đại trong nháy mắt vẫn làm các băng sâm ma thú sau lưng Nặc Vân rất giật mình.

Thần Thánh Cự Long rất ít xuất hiện ở trên cái thế giới này, bọn chúng đương nhiên chưa từng gặp qua, nhưng bọn hắn lại có thể cảm nhận được sự cường đại từ khí tức do Diệp Âm Trúc phóng thích ra.

Thần Thánh Cự Long, quả thật là khí tức của thần thánh cự long, đây là ý nghĩ cuối cùng trong đầu của Nặc Vân. Sau một khắc, nàng rõ ràng cảm giác được tựa hồ trong cơ thể của nàng có một vật gì bị vỡ tan, ngay sau đó, ngọn lửa màu lam vốn đang bốc lên xung quanh thân thể nàng từ từ chuyển hóa thành màu trắng sữa, đồng thời thân thể của nàng của nhanh chóng phát sinh biến hóa. Cũng không giống như bạch kim Bỉ Mông vương biến thành màu vàng, mà là xuất hiện một loại biến hóa kì diệu khác.

_____***_____

Mái tóc dài vốn màu vàng đỏ bất ngờ cũng trở nên đen nhánh như mực, ngay cả đôi mắt xinh đẹp của nàng cũng biến thành màu đen, vóc người của nàng vẫn nóng bóng như trước. Nhưng hơi thở của toàn thân vốn mạnh mẽ lại đã hoàn toàn nội liễm, nếu không phải các ma thú ở đây đều biết rõ thực lực của nàng, sợ ràng sẽ tưởng rằng nàng chỉ là một con người có được Đông Long huyết mạch.

Linh hồn thăng hoa, nguyên tố nội liễm. Tại lúc tiếp nhận hơi thở của thần thánh cự long do Diệp Âm Trúc truyền tới, nàng cũng đã bị hơi thở tự thân của Diệp Âm Trúc ảnh hưởng.

Diệp Âm Trúc dưới tình huống không dùng siêu thần khí Khô Mộc Long Ngâm cầm, thực lực của hắn dám chắc là kém Tử, nhưng là, hắn có một năng lực cực kỳ cường đại, đó chính là linh hồn của hắn, linh hồn lực của hắn thậm chí còn trên cả tử, cho nên Nặc Vân mới có thể xuất hiện được biến hóa như như thế.

Ngọn lửa màu trắng sữa vẫn tiếp tục thiêu đốt một cách kịch liệt, Nặc Vân chậm rãi mở ra song chưởng, đắm chìm ở trong ánh lửa màu trắng sữa, ngoại trừ vóc người vốn hoàn mỹ trước kia, nàng lại có nhiều hơi một vài phần thần thánh đặc thù.

Tiến hóa, lại xuất hiện thêm một đầu thần thú rồi. Khi Nặc Vân tiến vào phía sau của quá trình tiến hóa thì ngay cả tam đại Bạch Kim Bỉ Mông vương cũng đều không khỏi thầm giật mình. Bọn họ rõ ràng cảm giác được thực lực của Nặc Vân so với bọn họ còn cao hơn một tia. Mặc dù điều này chỉ là một loại cảm

giác rất tinh tế, nhưng là từ lúc đạt tới thứ thần cấp thì cái loại cảm giác này đã đủ để cho bọn họ nhận rõ được cường độ thực lực của Nặc Vân.

Với mắt đen tóc đen mặc dù làm cho Nặc Vân giảm bớt đi vài phần nóng bỏng, nhưng lại làm cho nàng thâm thúy hơn, khi quang mang xung quanh thân thể nàng từ từ thu liễm thì tâm của nàng đã trở về với bình tĩnh. Quỳ hai gối xuống mặt đất, hướng Diệp Âm Trúc mà lạy xuống.

Nặc Vân vốn tưởng rằng nếu nàng đột phá được bình cảnh mà tiến vào cảnh giới thứ thần cấp chắc hẳn sẽ hưng phấn cực độ, nhưng sự thật không phải như vậy. Mặc dù trong lòng rất hưng phấn, nhưng nàng lại phát hiện bây giờ chính nàng đã hoàn toàn có thể khống chế được chính tâm tình của mình. Nàng cũng không biết đây là đến từ sự trấn định của Diệp Âm Trúc, nếu nói về sự trầm ổn của tâm trí, ai có thể so sánh với người vốn từ nhỏ luyện cầm như Diệp Âm Trúc.

Đồng thời, Nặc Vân cũng phát hiện ánh mắt nhìn mình của các thần thú có xảy ra biến hóa, ánh mắt nhìn vào nàng của chiến tranh cự thú Cách Lạp Tây Tư cùng với ba vị Bạch Kim Bỉ Mông vương đã hoàn toàn biến mất đi cái tính xâm lược. Không biết tại sao mà trong lòng nàng có một cảm giác vi diệu rằng; tứ đại thần thú thu liễm sự "hứng thú" đối với mình cũng không phải vì thực lực của nàng tăng lên, mà là bởi vì người chủ nhân mà nàng mới vừa thuần phục.

Tử trước sau vẫn đứng ở bên người của Diệp Âm Trúc, hơi lùi về sau một chút, đối với bất kì quyết định nào của Diệp Âm Trúc hắn cũng sẽ không ngăn cản, mặc dù hắn rất thưởng thức Long sư, nhưng nếu Diệp Âm Trúc nói rằng muốn Long sư, cho dù Diệp Âm Trúc muốn hãm hiếp nàng, Tử thậm chí sẽ đi cầm cự. Quan hệ của hắn với Diệp Âm Trúc đã tới rồi một loại cảnh giới khó có thể diễn tả bằng lời, linh hồn cùng linh hồn lẫn nhau đã sớm dung hợp một cách hoàn mỹ. Có lẽ, đây là chánh thức đồng sanh cộng tử.

-"Đa tạ chủ nhân."

Nặc Vân cung kính nói.

Diệp Âm Trúc mỉm cười, hay tay giơ nhẹ lên, một cổ ám kính nâng Nặc Vân đứng lên,

-"Mặc dù đối tượng thuần phục của ngươi là ta, nhưng ta yêu cầu ngươi, hảo hảo mà đi theo bên người của Tử, giúp hắn thống nhất cực bắc hoang nguyên. Ta cũng sẽ không hạn chế ngươi điều gì, chỉ cần ngươi không phản bội Tử."

-"Vâng."

Nặc Vân cung kích dạ một tiếng. Cái sừng nhọn của con Long sư này, đã bị mài nhẵn nhụi bở Diệp Âm Trúc.

Tử nói:

-"Âm Trúc, ngươi ở bên kia Thánh Quang thành ngay cả một đầu tọa kỵ cũng không có, như thế nào có thể phù hợp với thân phận của ngươi, không bằng ngươi mang nàng theo đi. Tiến hóa tới cảnh giới thần thú, thực lực của nàng xem như cũng đã đủ tư cách theo ngươi rồi."

Diệp Âm Trúc bật cười nói:

"Không cần đâu Tử, Nặc Vân cũng là một mỹ nữ hiếm có, ta không muốn Hải Dương cùng Tô Lạp có bất kỳ cái gì hiểu lầm. Thêm nữa, nàng vốn từng là lãnh đạo của băng sâm ma thú, nếu có nàng bên người của ngươi, khống chế các ma thú này càng thêm dễ dàng. Còn về phần tọa kỵ, ta thật ra cũng không có quan tâm gì lắm."

Tử suy nghĩ một chút rồi nói:

-"Vậy được rồi. Bất quá nếu ta không ở bên người của ngươi làm ta khó có thể an được tâm. Ngươi mang theo tám vị Hoàng Kim Bỉ Mông, một trong bọn họ có thể trở thành tọa kỵ của ngươi, các tên còn lại cũng có thể trở thành hộ vệ cho ngươi. Điều này ngươi sẽ không nên cự tuyệt nghen."

Diệp Âm Trúc nói có chút bất đắc dĩ:

"Được, cứ như vậy đi."

Tử vẫn đi theo Diệp Âm Trúc đi tới nơi khắc họa ma pháp trận. Đưa mắt nhìn hắn thông qua Truyện Tống Trận rời đi cái nơi băng sâm rét lạnh này, rồi Tử mới một lần nữa xử lý vấn đề ở bên này.

Các cửu cấp ma thú còn lại cũng không có được cơ hội tốt như Long Sư Nặc Vân, thực lực của bọn họ còn xa mới đạt tới cửu cấp đỉnh. Tử cùng Diệp Âm Trúc cũng không có hơi thở thích hợp để trợ giúp bọn họ tiến hóa. Cho nến thuần phục khế ước đối với bọn họ cũng chả có chỗ tốt nào. Ở tại vùng băng sâm này, cũng chỉ có cửu cấp ma thú mới có tư cách hướng Tử thuần phục.

Nặc Vân tiếp tục đái lĩnh các cửu cấp ma thú trở về trong băng sâm để tụ tập ma thú. Tử cũng đi đái lỉnh Bỉ Mông cự thú tu chỉnh lại, bước chân của Tử Đế tranh phách cực bắc hoang nguyên sẽ được bước ra bước đầu tiên, mặc dù hắn mới trở về phiến thổ địa của hắn này không lâu, nhưng là, hết thảy vẫn đều hướng phương hướng có lợi cho hắn mà phát triển.

Khi Diệp Âm Trúc trở về Thánh Quang thành thì không hề thông báo cho bất cứ ai. Hắn bố trí cho tám vị Hoàng Kim Bỉ Mông trong phủ của mình. Vì Hoàng Kim Bỉ Mông đạt tới cửu cấp thì đều có thể biến thành hình người nên bên cạnh hắn có thêm tám người thân thể lực lưỡng cũng không làm mọi người quá chú ý.

Tu luyện suốt một ngày, tinh thần lực của Diệp Âm Trúc mới hoàn toàn khôi phục. Trải qua lần tu luyện này, trong mờ hồ, hắn tựa như đã nắm được mấu chốt đột phá cuối cùng. Chỉ có điều tình huống của hắn khác với các ma thú, phải đột phá ma vũ cực bích bình chướng khó khăn nhất. Cho nên tạm thời vẫn phải nỗ lực thêm nhiều nữa.

Chấm dứt tu luyện, Diệp Âm Trúc tới gặp Áo Lợi Duy Lạp đầu tiên

- Đại ca, mấy ngày ta đi vắng, bên phía pháo đài Lôi Thần Chùy có biến hóa gì không?

Diệp Âm Trúc hỏi.

Áo Lợi Duy Lạp lắc đầu nói:

- Thú nhân này như điều biến thành rùa đen hết rồi, thủy chung co đầu rụt cổ không ra. Có điều như vậy cũng tốt, phương bắc đã nhiều năm không có thời gian để tu chỉnh.

Diệp Âm Trúc nói:

- Cổ Đế không phải kẻ ngu. Hắn lựa chọn phòng ngự trước mắt là điều chuẩn xác nhất đối với bộ lạc Lôi Thần. Hắn hẳn cũng biết Tử đã tới Cực Bắc Hoang Nguyên, sớm muộn gì cũng sẽ tìm đến hắn. Cho nên hắn chỉ có thể duy trì thực lực trong tay để giải quyết Tử Tinh Bỉ Mông, điều cực kỳ quan trọng đối với ba đại bộ lạc của thú nhân tộc, quan trọng hơn rất nhiều so với công kích của chúng ta.

Áo Lợi Duy Lạp mỉm cười nói:

- Đúng vậy, Âm Trúc, ngươi biết không. Tử La Lan gia tộc của chúng ta chiến đấu ở bắc cương đã nhiều năm nhưng đây là lần đầu tiên hoàn toàn chiếm ưu thế như bây giờ. Ba đại bộ lạc của thú nhân gặp nội ưu ngoại hạn, sợ rằng vô lực xâm lấn phía nam. Liên minh của chúng với Lam Địch Á Tư có thể xem như đã bị chúng ta phá giải.

Diệp Âm Trúc lắc đầu nói:

- Không, như vậy vẫn còn xa mới đủ. Dù sao ba đại bộ lạc thú nhân vẫn còn có ba pháo đài lớn. Hơn nữa, bọn chúng thống trị thế giới thú nhân đã nhiều năm, thực lực thâm căn cố đế cũng không dễ dàng giải quyết như vậy. Tử đắc thế ở Cực Bắc Hoang Nguyên nhưng vẫn cần thêm một khoảng thời gian nữa. Cục diện lúc nào cũng có thể xuất hiện biến hóa, ví dụ như chiến trường ở nam cương của Mễ Lan đế quốc thất bại. Hoặc là chiến trường phía đông xuất hiện vấn đề, tất cả đều có thể tạo thành những tình thế kịch biến (biến đổi kịch liệt, thay đổi toàn bộ).

Áo Lợi Duy Lạp nói:

- Tỷ lệ phát sinh tình huống này đều rất nhỏ. Hôm qua chúng ta mới nhận được tin từ đế quốc truyền đến: gia gia đã hồi báo ý tưởng của ngươi cho đế quốc. Bệ hạ ra lệnh rất đơn giản, chỉ có bốn chữ.

- Ồ? Là bốn chữ gì ?

Diệp Âm Trúc tò mò hỏi.

Áo Lợi Duy Lạp nói:

- Phụ trợ Cầm Thành. Bệ hạ không thể nghi ngờ là người rất thông minh. Lời nói bất kính, có thể bệ hạ của chúng ta không có dã tâm như Mã Tây Mạc đại đế của Lam Địch Á Tư, nhưng về phương diện thống trị đế quốc thì tuyệt đối là một minh quân. Theo các cuộc chiến từ đầu đến giờ, lực lượng của Cầm Thành chúng ta đã hiển lộ thực lực, bây giờ đã trở thành đồng minh quan trọng nhất của Mễ Lan đế quốc. Có thể nói, bởi vì chúng ta tồn tại nên Mễ Lan mới có thể thay đổi chiến cuộc. Ít nhất trước khi chiến tranh chấm dứt, Mễ Lan sẽ được chúng ta cho những điều kiện thông thoáng nhất.

Từ khi Áo Lợi Duy Lạp bị Mã Nhĩ Đế Ni giải trừ thân phận người thừa kế, hắn đã chính thức trở thành một phần tử của Cầm Thành. Hắn trao đổi với Diệp Âm Trúc không còn với góc độ thần tử của Mễ Lan như trước kia nữa, mà hoàn toàn trở thành trụ cột của Cầm Thành.

Bị hủy bỏ quyền lực của người thừa kế, Áo Lợi Duy Lạp quả thật từng buồn bực mất một thời gian. Mã Nhĩ Đế Ni cũng không nói chuyện chi tiết với hắn, nhưng khi hắn tỉnh táo trở lại thì cũng dần dần hiểu ra ý đồ của gia gia mình. Khi đại lục bắt đầu chiến tranh thì đã tiến vào một quá trình hỗn loạn. Gia gia sở dĩ tước đoạt thân phận người thừa kế của mình, không thể nghi ngờ chính là để mình ở lại Cầm Thành một cách tốt nhất, coi như lưu lại cho Tử La Lan gia tộc một đường lùi. Là tộc trưởng của một đại gia tộc, gia gia làm như vậy chính là lựa chọn tốt nhất.

Áo Lợi Duy Lạp cực kỳ thông minh. Chính vì hắn thông minh nên khi chân tâm gia nhập Cầm Thành liền đem hết tài năng trợ giúp nâng cao thực lực của Cầm Thành. Bởi vì hắn biết, Cầm Đế Diệp Âm Trúc, Lĩnh chủ của Cầm Thành còn thông minh hơn mình, nếu mình vẫn người ở Tào doanh, tâm tại Hán (ai đọc Tam Quốc thì ko cần phải giải thích nhỉ) như vậy, vĩnh viễn không thể dung nhập vào Cầm Thành. Bây giờ hắn thậm chí đã từ bỏ thân phận vốn có của mình, quên đi ánh hào quang của gia tộc Tử Lan lan, trở thành một phần tử của Cầm Thành.

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:

- Tây Nhĩ Duy Áo thúc thúc nhất định sẽ cảm thấy may mắn vì quyết định của mình. Cho tới tận bây giờ ta vẫn không hề có tâm tranh đấu, chỉ là có một số việc phải làm mà thôi. Khi ta còn sống sẽ không uy hiếp tới địa vị của Mễ Lan đế quốc. Áo Lợi Duy Lạp đại ca, gia tộc Tử La Lan tác chiến đã nhiều năm ở bắc cương, ta muốn biết từ đây tới bắc cương Phật La quốc hay tới pháo đài Chiến Thần sẽ mất bao nhiêu thời gian. Tốt nhất là miêu tả có địa hình, ta không nhìn được, chỉ có thể phiền toái huynh thôi.

©U©u G\yỀjX ©U©I b ’ ?_j\ ¦¾_ ±«Đ§

Đối với việc dùng binh của Diệp Âm Trúc, Áo Lợi Duy Lạp thực tâm bội phục. Mặc dù rất nhiều phương diện quân sự Diệp Âm Trúc vẫn còn hỏi han, học tập hắn, nhưng hắn cũng không hề vì thế mà coi thường Diệp Âm Trúc. Có lẽ về mặt chi tiết, tỉ mỉ thì Diệp Âm Trúc không thể nào so sánh với hắn, nhưng về kỹ thuật dụng binh thì hắn tự nhận thấy không thể sánh nổi Diệp Âm Trúc. Đã không ít lần hắn được lĩnh giáo thủ đoạn điều quân như Thiên Mã Hành Không của Diệp Âm Trúc. Như lần xâm nhập Cực Bắc Hoang Nguyên này của Tử, bề ngoài thì thấy như một quyết định cực kỳ nguy hiểm, nhưng thật sự, trong khi pháo đài Lôi Thần Chùy co cụm lại thì đây chính là một bố trí cực kỳ hợp lý của Tử. Mặc dù Áo Lợi Duy Lạp không biết Tử tụ tập lực lượng ở đâu trong Cực Bắc Hoang Nguyên, nhưng hắn cũng có thể tưởng tượng được sức mạnh do tứ đại thần thú cầm đầu tới bên trong Cực Bắc Hoang Nguyên sẽ kinh khủng tới mức nào.

- Từ Thánh Quang thành tới bắc cương (biên giới phía bắc) của Phật La Quốc khoảng một ngàn sáu trăm dặm. Nếu hành quân nhanh cũng phải chừng mười ngày mới tới. Nếu là khinh kỵ binh thì nhanh nhất là bốn ngày sẽ tới. Xét về tổng thể, Cực Bắc Hoang Nguyên và thế giới của nhân loại chúng ta cách nhau một vùng đệm là dải đất hẹp, ngươi có thể thấy ở đó cách Thánh Quang thành và pháo đài Lôi Thần Chùy khoảng 100 dặm. Nơi gần nhất giữa Cực Bắc Hoang Nguyên và thế giới của nhân loại chúng ta chỉ không đến 40 dặm. Hai phe bố trí binh lực ở hai đầu dải đất. Tam đại yếu tắc (ba pháo đài lớn) của Thú nhân

hình thành một phòng tuyến cực kỳ kiên cố , khiến cho quân đội của nhân loại chúng ta không thể nào tiến nổi.

Nói tới đây, Áo Lợi Duy Lạp không khỏi thở dài:

- Thẳng thắn mà nói, từ sau khi đại lục có được hòa bình, ý đồ xâm lực của ba nước phía bắc chúng ta đã giảm đi rất nhiều. Bởi vì tồn tại Pháp Lam nên chúng ta căn bản là không có cơ hội xâm lược phía nam. Còn Cực Bắc Hoang Nguyên lại không thích hợp cho cuộc sống của nhân loại chúng ta nên ba nước ở phương bắc không khỏi giữ thái độ bảo thủ đối với thú nhân tộc. Trong những trận chiến của hơn mười năm trước, chúng ta đã rất khó công kích ba pháo đài lớn của thú nhân thì bây giờ đại đa số thời gian, ba pháo đài đó cũng chỉ có tác dụng phòng ngừa chúng ta mà thôi.

Diệp Âm Trúc suy nghĩ một chút, nói:

- Đại ca, nếu chúng ta thông lĩnh một nhóm quân đội không quá đông, lặng lẽ từ vùng đệm đó tới Mễ Lan đế quốc và pháo đài Chiến Thần, huynh thấy có được không?

Trong lòng Áo Lợi Duy Lạp thầm nghĩ, xem ra Diệp Âm Trúc lại muốn vận dụng kỳ binh rồi, suy nghĩ một lát, hắn lắc đầu nói:

- Rất khó. Mặc dù trí tuệ của thú nhân không bằng nhân loại chúng ta nhưng bọn chúng chắc chắn cũng không phải là ngu ngốc. Sau khi Phật La quốc theo Lam Địch Á Tư, đại quân của bộ lạc Chiến Thần tới bên pháo đài Lôi Thần Chuỳ, còn quân đội của Phật La quốc cũng chủ yếu tập trung ở biên giới phía đông của Mễ Lan đế quốc, hy vọng có thể đột phá từ phía đông. Trong tình huống này, tất nhiên Phật La và pháo đài Chiến Thần sẽ phải có phòng ngự ở biên giới phía bắc. Nếu Chúng ta có thể cho một tóan quân lợi dụng dải đất đệm đó đột nhập vào trong, sợ rằng cũng khó tác động nổi tới phòng ngự kiên cố của pháo đài Chiến Thần. Cho nên mặc dù bộ lạc Chiến Thần và Phật La quốc đều bố trí không nhiều quân ở gần dải đất đệm nhưng những quân đội đó chủ yếu là có tác dụng cảnh báo. Bọn chúng lập nên tại đó một tòa thạch bảo (đã ai đọc truyện "Quỷ Bảo" chưa nhỉ?), khoảng cách không xa tới pháo đài Lôi Thần Chùy, lúc nào cũng có thể kêu gọi cứu viện từ pháo đài Lôi Thần Chùy.

Diệp Âm Trúc nói:

- Nói vậy nghĩa là nếu chúng ta phái binh từ dải dất đệm tiến về phía nam sẽ bị chúng phát hiện ngay phải không? Vậy là không thể thông qua Mễ Lan đế quốc để vượt qua thạch bảo à?

Áo Lợi Duy Lạp nói:

- Vượt qua thì có thể, nhưng trinh sát không quân của thú nhân thực sự quá lợi hại, muốn để chúng không phát hện quả thực quá khó khăn. Cho dù chúng ta thực sự vượt qua được thì chỉ cần bọn chúng có được tin tức, tốc độ phản ứng của quân đội thú nhân tộc đều cực kỳ mau chóng. Không cần nói tới không quân, bất cứ binh chủng nào của thú nhân cũng đều có tốc độ di chuyển nhanh hơn quân đội của nhân loại chúng ta rất nhiều, trừ Long kỵ binh.

Diệp Âm Trúc suy nghĩ một chút, nói:

- Đại ca, huynh theo ta đi gặp Mã Nhĩ Đế Ni Nguyên soái đi. Ta đã trở về thì cũng nên thông báo cho ngài một tiếng.

Lam Địch Á Tư. Đế đô.

Khắc Lôi Na ngồi trước cửa sổ, lẳng lặng nhìn ra ngoài. Mặc dù Lam Địch Á Tư là phía nam nhưng dù sao cũng đã bắt đầu mùa đông, một số cây cối đã bắt đầu có dấu hiệu tiêu điều.

Vốn nàng định minh tưởng trong phòng, nhưng không hiểu sao, tâm trí nàng không thể nào yên tĩnh nổi.

Đã rất nhiều ngày trôi qua kể từ Văn Võ đại hội của Lam Địch Á Tư, nhưng tình cảnh phát sinh khi đó vẫn không ngừng xoay chuyển trong đầu nàng. Thậm chí ngay cả lúc nằm mơ cũng đều mơ đến nam nhân mặc siêu cấp khải giáp, tay cầm Tử Tinh tinh thần trọng kiếm đó.

Khắc Lôi Na là một cô gái rất dịu dàng, khiến những người xung quanh rất thỏai mái, nhưng dù sao nàng cũng là con gái của Quân vụ đại thần Khắc Lôi Tư Ba. Cha và chú của nàng có thể nói là quản lý toàn

bộ quân đội Lam Địch Á Tư. Xuất thân trong gia đình quân đội như vậy, tâm tình dịu dàng của nàng có thể xem như lạc lõng, nhưng chính vì thế mà tâm lý sùng bái cường giả của nàng lại càng mạnh hơn so với người thường.

Khắc Lôi Na tu luyện ma pháp. Nguyện vọng lớn nhất của nàng từ khi còn nhỏ chính là có thể trở thành một ma pháp sư cường đại. Nàng cũng không biết cảm giác của mình đối với nam nhân đó là gì, nàng cũng cố gắng quên hắn đi. Nhưng không biết tại sao, hình ảnh của nam nhân đó thủy chung vẫn nằm sâu trong nội tâm nàng.

Không, ta không nên nhớ hắn, hắn đã có thê tử. Khắc Lôi Na ra sức lắc đầu, muốn rũ bỏ ý nghĩ đó đi, nhưng làm như vậy thì bóng dáng đó ngược lại càng trở nên rõ ràng hơn.

Mỗi khi nàng nghĩ đến Quang minh thánh nữ Mã Lệ Na nói với nàng rằng, nam nhân kia vì cứu tính mạng của Loan Phong công chúa mà hi sinh lục cảm (sáu loại cảm giác)của bản thân, nàng lại không cầm nổi nước mắt.

Lúc đó nam nhân kia bình tĩnh như thế, nhưng lại có tình yêu và dũng khí đến vậy sao? Hắn thậm chí không hề có nửa phần do dự, tựa như mất đi lục cảm không phải là của hắn.

Hình tượng của cha và chú trong lòng Khắc Lôi Na vốn đã phi thường to lớn, nhưng khi nàng thấy thực lực chân chính của nam nhân kia, nàng hiểu được sức mạnh của cha và chú mình đối với hắn vẫn còn quá nhỏ bé.

Cha nói nam nhân kia chính là lĩnh chủ của Cầm Thành trong Mễ Lan đế quốc. Hắn chính là thống lĩnh của quân đội Cầm Thành, gây cho Lam Địch Á Tư những trở ngại trước giờ chưa từng có. Nam nhân này gần như tập trung toàn bộ mọi ưu điểm, hắn dũng cảm, cường đại, thần kinh như được làm bằng thép. Hắn dám tới tận quốc gia đối địch để cứu người mình yêu, đây là loại tự tin và dũng cảm thế nào chứ!

Tại sao? Tại sao ngươi lại là địch nhân của đế quốc?

Khắc Lôi Na thở dài một tiếng.

Đã nhiều ngày qua, tâm tình của nàng cũng đã tương đối bình tĩnh lại được một chút, nhưng không có nghĩa là bóng dáng đó trong lòng nàng mờ nhạt đi.

Nàng rất muốn biết nam nhân đó giờ đang làm gì? Hắn đã trở thành quyến thuộc với Loan Phong công chúa hay chưa?

- Bọn họ ở cùng nhau, công chúa nhất định sẽ rất hạnh phúc.

Thì thào lẩm bẩm, Khắc Lôi Na đột nhiên không dám tin khi phát hiện trong lòng mình lại xuất hiện một chút đố kỵ.

Ta làm sao vậy? KHắc Lôi Na hai tay ôm lấy mặt. Tại sao ta lại đố kỵ. Lẽ ra ta phải cao hứng vì họ mới đúng chứ.

- Khắc Lôi Na bé nhỏ của ta, con tự nói gì với mình trong phòng thế? Ta có thể vào được không?

Một giọng nói từ bên ngòai phòng truyền vào.

Khắc Lôi Na bừng tỉnh, vội vàng đứng lên, mở cửa phòng. Chủ nhân của thanh âm đó chính là Quân vụ đại thần Khắc Lôi Tư Ba của Lam Địch Á Tư đế quốc.

- Cha, người đã về,

Khắc Lôi Na ôm tay cha mình.

Khắc Lôi Tư Ba chỉ có một con gái, hơn nữa bản thân Khắc Lôi Na cũng rất xuất sắc, vì vậy lão cực kỳ sủng ái nàng. Nếu có ai hỏi so sánh giữa tính mạng của con gái và tiền đồ của lão ở Lam Địch Á Tư, lão sẽ không hề do dự mà lựa chọn Khắc Lôi Na.

Bị Khắc Lôi Na kéo tay đi vào phòng, Khắc Lôi Tư Ba ngồi xuống ghế:

- Khắc Lôi Na bé nhỏ của ta, gần đây con có vẻ có tâm sự. Hãy nói cho cha, con làm sao vậy?

Trong lòng Khăc Lôi Na cả kinh, nàng không ngờ rằng cha lại chú ý tới biến hóa của mình, khẽ lắc đầu:

-Cha, con khỏe mà. Không có tâm sự gì đâu.

Khắc Lôi Tư Ba mỉm cười, nói:

- Không đúng chứ. Trước đây Khắc Lôi Na bé nhỏ của ta luôn có dáng vẻ vui tươi. Ta nghe sư phụ của con nói, gần đây con tu luyện ma pháp có chút không tập trung. Con đã đạt tới lam cấp, muốn đột phá bình cảnh tử cấp thì phải tích lũy. Cha muốn biết Khắc Lôi Na bé nhỏ rốt cuộc làm sao vậy?

Khắc Lôi Na đỏ mặt nói:

- Xin lỗi cha. Con sẽ cố gắng hơn.

Trong mắt Khắc Lôi Tư Ba toát lên nét hiền hậu, đặt Khăc Lôi Na ngồi lên đùi mình:

- Khắc Lôi Na bé nhỏ của ta, cha cũng không yêu cầu con phải là người xuất chúng, đứng đầu mọi người. Chỉ cần con có thể sung sướng là ta điều thỏa mãn lớn nhất của ta. Với thực lực gia tộc của ta, cho dù bớt đi một vị ma pháp sư cường đại thì địa vị trong đế đô cũng không hề bị ảnh hưởng chút nào. Niềm cao hứng nhất hàng ngày của cha chính là được thấy con vui sướng mỉm cười.

Khắc Lôi Na miễn cưỡng cười, cúi đầu nói:

- Cha, con thực sự không sao mà.

Khắc Lôi Tư Ba đột nhiên như tỉnh ngộ điều gì, vỗ vỗ trán mình, nói:

- Ta thực sự hồ đồ quá, ta hiểu rồi. Khắc Lôi Na bé nhỏ của ta đã tới tuổi kết hôn. Có phải con đã có ý trung nhân không? Nói cho cha, chỉ cần con thích và phẩm tính của hắn tốt, bất kể địa vị của hắn thế nào, cha cũng đều ủng hộ con. Cha sẽ mời bệ hạ làm chủ hôn cho con.

_____***_____

Lời của Khắc Lôi Tư Ba phảng phất như ném một viên đá vào mặt hồ, nhất thời khiến trong lòng Khắc Lôi Na nổi sóng. Thần sắc của nàng lập tức trở nên mất tự nhiên, lại thêm vài phần xấu hổ của con gái.

- Chà, có vẻ ta đã đoán đúng rồi. Nói cho cha, rốt cuộc tiểu tử nào may mắn thế?

Khắc Lôi Tư Ba có chút kinh hãi nhìn con gái, trong lòng có chút mất mát. Dù sao gả con gái cho người ta có nghĩa là sẽ phải rời khỏi mình.

Khắc Lôi Na lắc đầu, khẽ cắn môi:

- Cha, không có. Con không thích ai cả. Khắc Lôi Na vĩnh viễn không lấy chồng, vĩnh viễn là Khắc Lôi Na bé nhỏ của cha.

Khắc Lôi Tư Ba nói:

- Sao lại thế được. Con gái thì phải lập gia đình. Chẳng lẽ phải giữ bí mật với cha nữa sao? Khắc Lôi Na bé nhỏ của cha, con biết là ta rất hiểu con mà, hãy nói cho cha đi.

Khắc Lôi Na ngẩng đầu nhìn ánh mắt tha thiết của Khắc Lôi Tư Ba, không biết tại sao liền đỏ mắt, trong nội tâm như có gì đó tủi thân, nước mắt không khống chế nổi, cứ thế chảy xuống.

Khắc Lôi Tư Ba không ngờ con gái lại phản ứng như vậy, trong lòng cả kinh:

- Khắc Lôi Na bé nhỏ của cha, con làm sao vậy? Chẳng lẽ tên đó dám khinh dễ con sao? Hừ, ta muốn xem ai dám khinh dễ Khắc Lôi Na bé nhỏ của ta.

Lửa giận chợt hiện khiến người cha hiền lành này trở nên uy nghiêm hẳn lên, thậm chí nhiệt độ trong phòng cũng như lạnh thêm vài phần.

Khắc Lôi Na biết cha nói là làm, vô thức kinh hô:

- Không, cha không thể, hắn quá lợi hại.

Nghe Khắc Lôi Na nói, Khắc Lôi Tư Ba hơi sửng sốt. Lão cũng không phải thực sự tức giận mà chỉ hy vọng dùng phương pháp này để thu được lời nói thật từ miệng con gái mình. So với lão, Khắc Lôi Na quả là quá thơ ngây, nhưng câu trả lời của con gái đã khiến lão phải giật mình.

Phải biết rằng, Khắc Lôi Tư Ba cũng là một vũ giả cường đại.

Cho dù lão là Quân vụ đại thần nên về phương diện thực chiến không bằng huynh đệ mình là Khắc Lỗ Tư, nhưng dù sao lão cũng đã đạt tới trình độ tử cấp, người thường không thể sánh nổi. Người mà lão không thể chiến thắng thì ít nhất cũng phải là tử cấp. Cường giả tử cấp thì đều ngoài 40 tuổi, vậy rốt cuộc con gái mình thích ai?

- Xem ra ta sai rồi. Rốt cuộc Khắc Lôi Na bé nhỏ của ta thích ai nhỉ? Sao hắn lại khinh dễ con?

Sắc mặt Khắc Lôi Tư Ba hơi trầm xuống, nhìn kỹ Khắc Lôi Na, toát lên uy nghiêm của người cha.

Khắc Lôi Na nói xong liền biết mình lỡ miệng, cúi đầu, cắn môi không nói nên lời.

- Nói cho ta. Nếu không nói, cho dù lật tung cả Lam Địch Á Tư thành, ta cũng phải tìm được kẻ đó.

- Cha, không nên. Hắn không ở Lam Địch Á Tư thành đâu! Hơn nữa, con cũng không thích hắn.

Thanh âm của Khắc Lôi Na có chút kỳ lạ.

Trong lòng Khắc Lôi Tư Ba khẽ động, đầu óc xoay chuyển rất nhanh, lục tìm trong trí nhớ xem người mà con gái mình coi trọng, lại có thực lực rất cường đại mà không ở Lam Địch Á Tư thành. Đột nhiên, trong đầu lão hiện lên một bóng dáng làm nội tâm lão phải sợ hãi, thân thể kịch liệt chấn động, mắt hổ toát lên vẻ hoảng sợ, trừng mắt nhìn Khắc Lôi Na.

- Trời ạ! Khắc Lôi Na bé nhỏ của ta. Không phải con thích kẻ đó chứ!

Nhìn ánh mắt cha, Khắc Lôi Na biết lão đã đoán được, không dám đối mắt với cha, chỉ không ngừng lắc đầu, nhưng lại không dám nói câu nào.

Khắc Lôi Tư Ba hít một hơi dài. Từ thần thái của con gái, lão đã biết mình đóan đúng.

- Này, này… Khắc Lôi Na nhỏ bé của ta. Sao con lại thích hắn. Cho dù con thích ai, cha cũng có thể tiếp nhận, nhưng nam nhân đó thì không thể!

Khắc Lôi Tư Ba cũng không biết mình nên nói gì. Trên triều, tâm tình của lão đã cực kỳ trầm trọng, vốn định đến thăm con gái để thư giãn tâm tình, không ngờ con gái lại gây cho lão một ngạc nhiên lớn, thậm chí là sốc.

Khắc Lôi Tư Ba hít một hơi dài, gắng gượng bình phục tâm tình. Đúng vậy, con gái đã thích người đó kể cũng không sai. Hắn cường đại như vậy, thậm chí một vị tháp chủ của Pháp lam cũng bị hắn đánh lui. Tướng mạo của hắn lại anh tuấn, vì người yêu dám nỗ lực hết thảy. Quả thật có sức hấp dẫn rất lớn đối với nữ nhân. Mặc dù đế quốc và hắn đối địch, nhưng từ góc độ công chính (công bằng, vô tư) mà nói, không thể nghi ngờ hắn chính là nhân vật kiệt xuất nhất trong thế hệ trẻ hiện nay, ngay cả bệ hạ cũng phải khâm phục hắn. Nhưng tại sao con gái mình lại thích hắn cơ chứ..

Khắc Lôi Na gắng gượng lắc đầu:

- Không, không, con không thích hắn. Con không thích hắn.

Khắc Lôi Tư Ba kéo con gái đứng lên, hai tay nắm bả vai Khắc Lôi Na, nghiêm giọng nói:

- Khắc Lôi Na bé nhỏ của ta, quên hắn đi. Nam nhân đó và con không có kết quả gì đâu. Hắn cơ bản là không hợp với con. Con và hắn không thể có chút khả năng nào.

Mặc dù biết lời cha là thật nưhng Khắc Lôi Na nghe thấy cha trịnh trọng nói như vậy thì trong lòng vẫn không khỏi kịch liệt đau xót, chậm rãi ngẩng đầu nhìn cha, không thể kìm nổi thương cảm, gục đầu vào ngực lão òa khóc.

- Tại sao? Cha, tại sao hắn lại xuất hiện trước mặt con?

Xuất hiện trong đời con? Con cũng biết rằng nên quên hắn đi, nhưng bất kể con dùng biện pháp gì thì trong đầu vẫn lưu giữ hình ảnh của hắn. Xin lỗi cha.

Nghe thanh âm nghẹn ngào của con gái, tâm tình của Khắc Lôi Tư Ba cũng rất không ổn. Trong mắt Khắc Lôi Tư Ba lóe lên, than nhẹ một tiếng, nói:

- Không cần phải nói xin lỗi. Con cũng không sai, nếu cha còn trẻ như con, cũng là con gái như con, chắc chắn sẽ thích nam nhân như vậy.

Dù sao, hắn cung thực sự quá xuất sắc, xuất sắc khó có thể tưởng tượng nổi.

Dừng lại một chút, trong mắt Khắc Lôi Tư Ba toát lên vẻ suy tư:

- Khắc Lôi Na bé nhỏ của ta, con biết không. Tin tức mới đến của chúng ta hôm nay nói rằng, nam nhân kia đã đem quân đội Cầm Thành của hắn tới bắc cương Mễ Lan đế quốc, tới nơi giao chiến với thú nhân. Bởi vì hắn gia nhập nên phương bắc trở nên cực kỳ khẩn cấp. Thú nhân đã phát tin tức cầu cứu trợ tới chúng ta. Còn Mã Nhĩ Đế Ni là Mễ Lan chi thuẫn (Lá chắn của Mễ Lan) cũng bởi vì có Cầm Thành gia nhập nên đã đem hai mươi vạn quân của Phương Bắc quân đoàn điều tới phương nam của Mễ Lan, hội hợp với Tây Đa Phu. Tất cả thế cục đều bất lợi đối với sự phát triển của chúng ta.

- Hắn đi bắc cương?

Khắc Lôi Na kinh ngạc nhìn cha.

Khắc Lôi Tư Ba gật đầu nói:

- Chẳng những hắn đi bắc cương, không chỉ thống lĩnh vài ngàn quân tinh nhuệ như lần đối mặt với Phật La quốc trước kia, hắn còn mang theo gần mười vạn đại quân Cầm Thành. Căn cứ theo tin tức của Thú nhân đưa tới, quân đội thủ hạ của nam nhân kia đều là chiến sĩ cường đại. Toàn bộ quân đoàn đều là chiến sĩ có đấu khí. Bọn họ gia nhập khiến cho cục diện phương đông hòan toàn đảo ngược, làm cho bắc cương của Mễ lan đế quốc hoàn toàn ổn định trở lại.

Thậm chí lúc nào cũng có thực lực phản công thú nhân. Có thể nói Cầm Thành này là tử địch của đế quốc.

Đúng là bởi vì hắn xuất hiện nên mới khiến đế quốc chuẩn bị đã nhiều năm bị thất bại trong gang tấc.

Khắc Lôi Na giật mình nói:

- Bệ hạ chuẩn bị thế nào?

Khắc Lôi Tư Ba cười khổ nói:

- Không cách nào. Trước mắt, bệ hạ cũng không thể nghĩ ra được đối sách. Hôm nay chúng ta chủ yếu thảo luận về việc này, nhưng đến giờ vẫn chưa có đáp án. Tiến vào thời kỳ ngưng nghỉ của chiến tranh, Mễ Lan hiển nhiên sẽ không chủ động khai chiến. Đối với họ, thời gian càng lâu, bọn họ càng chuẩn bị được kỹ càng. Nhưng bây giờ chúng ta cũng không thể khai chiến.. Bởi vì, cho dù có khai chiến thì cũng không nắm chắc điều gì cả. Bây giờ ta sợ nhất là có một ngày nào đó nam nhân kia sẽ xuất hiện trên chiến trường nam phương Mễ Lan đế quốc. Mỗi khi ta nhớ tới thực lực của hắn có thể đánh bại một tháp chủ của Pháp Lam, trong lòng ta không khỏi cảm thấy rét lạnh.

- Nhưng như vậy có nghĩa là không còn biện pháp nào, cứ thế nhìn Mễ Lan càng ngày càng trở nên mạnh mẽ sao?

Dưới ảnh hưởng của cha, Khắc Lôi Na cũng có kiến thức nhất định về quân sự, không khỏi lo lắng về tiền đồ của đế quốc.

Khắc Lôi Tư Ba thở dài một tiếng, nói:

- Chỉ có đi một bước tính một bước. Bệ hạ đã phải sứ giả cầu cứu Pháp Lam. Nhưng bởi vì Pháp Lam đang phong bế (đóng cửa), bây giờ vẫn chưa mở nên chưa thấy hồi âm gì. Đế quốc quật khởi, phát động cuộc chiến tranh này chính là có Pháp Lam âm thầm ủng hộ, bây giờ bệ hạ chỉ hy vọng Pháp Lam có thể ra mặt. Cũng chỉ có như vậy thì chúng ta mới có thể hoàn thành mục tiêu thống nhất đại lục.

Đặt hy vọng lên Pháp Lam, Khắc Lôi Na biết đế quốc đã tới lúc nguy hiểm tồn vong, bề ngoài thì vẫn ở thế tấn công như trước, nhưng cục diện trên đại lục đã bắt đầu thay đổi.

Khắc Lôi Tư Ba nói:

- Tại sao đế quốc chúng ta không xuất hiện nhân tài như nam nhân kia. Cầm Đế Diệp Âm Trúc, một gã Cầm Đế thật là giỏi .

Diệp Âm Trúc, ba chữ này xao động mạnh mẽ trong lòng Khắc Lôi Na. Hình ảnh của nam nhân kia nhất thời lại xuất hiện trong đầu nàng.

Đêm rất tĩnh lặng, Diệp Âm Trúc ngồi minh tư một mình trên giường.

Hải Dương và Tô Lạp không ở bên cạnh khiến hắn có chút cảm giác cô độc, lại càng thêm nhớ nhung thê tử. Nếu tính thời gian, các nàng hẳn là đã trở về rồi.

Mặc dù đang chiến tranh, hắn là thống lĩnh của Cầm Thành, nhưng tâm tình của hắn vẫn cực kỳ thỏai mái. Mỗi khi nghĩ đến hai người vợ hiền thì hắn đều cảm thấy cực kỳ hạnh phúc.

_____***_____

Cầm Thành càng lúc càng mạnh dần lên, địa vị cũng càng ngày càng được củng cố. Thậm chí hắn có thể tưởng tượng, trong một tương lai không xa, nếu Pháp Lam cũng không cách nào uy hiếp được Cầm Thành, khi tất cả chiến tranh chấm dứt thì cũng là lúc chính mình có thể từ bỏ mọi thứ cùng thê tử có được một cuộc sống bình yên. Chỉ cần quây quần sum họp cùng các nàng một chỗ, đó chính là mong ước lớn nhất của đời hắn.

- Âm Trúc.

Một thanh âm trong trẻo nhưng có vài phần lạnh lùng từ bên ngoài truyền đến, tinh thần lực của Diệp Âm Trúc vừa động. đã biết người tới là ai.

- Hồng Nhạn, Vào đây đi.

Diệp Hồng Nhạn nhanh chóng từ ngoài đi vào. Gia nhập Cầm Thành mấy năm, chẳng những thực lực của hắn có tiến bộ rất lớn mà tâm trí cũng trở nên thêm trầm ổn kiên nghị, thậm chí có thể nói hắn là máu lạnh cũng không ngoa.

- Âm Trúc, tất cả đã chuẩn bị chu đáo. Lúc nào chúng ta sẽ xuất phát?

Thanh âm của Diệp Hồng Nhạn cứ đều đều giống như không có cảm tình sắc thái gì tồn tại.

Diệp Âm Trúc gật đầu, đáp:

- Một số phương diện còn cần chuẩn bị, buổi sáng ngày mai chúng ta hành động. Ta muốn để cho Thú nhân thấy được chúng ta sẽ làm những gì nhưng lại không thể ngăn cản.

- Tốt.

Diệp Hồng Nhạn chỉ đơn giản đáp lại một tiếng.

- Vậy ta đi trước.

- Chờ một chút.

Diệp Âm Trúc đột nhiên cất tiếng gọi lại.

Diệp Hồng Nhạn quay đầu lại hỏi:

- Còn chuyện gì nữa sao?

Diệp Âm Trúc than nhẹ một tiếng, nói:

- Hồng Nhạn, đừng quá hành hạ bản thân như vậy. Theo đuổi cực hạn của võ đạo quả thật rất trọng yếu, nhưng ta càng hy vọng mỗi một huynh đệ đều có thể cảm nhận được vui sướng của cuộc sống.

Nghe Diệp Âm Trúc nói xong, vẻ mặt của Diệp Hồng Nhạn hơi có chút cứng ngắt. Ngay sau đó, hai luồng ánh mắt nóng rực từ đôi mắt lạnh như băng của hắn bắn ra

- Âm Trúc, ta vốn vì chiến đấu mà sinh tồn. Mỗi một ngày học tập và tu luyện, đều là lý tưởng của chiến đấu. Theo đuổi cực hạn của ngũ đạo, trở thành một cường giả trên thế giới này chính là niềm vui của ta.

Diệp Âm Trúc có phần sửng sốt, cảm thụ từ khí tức của Diệp Hồng Nhạn,hắn biết đây là những lời thật tâm xuất phát từ đáy lòng Có lẽ xúc động vì lời nói của Diệp Âm Trúc nên hôm nay Diệp Hồng Nhạn nói chuyện khác rất nhiều so với bình thường :

- Âm Trúc, ngươi không biết trên thế giới này không phải ai cũng có thiên phú xuất sắc như ngươi. Chỉ có càng nỗ lực, trải qua vô số ma luyện mới có thể trở nên cường đại. Thiên phú của ta không bằng ngươi, nhưng vẫn muốn đem ngươi làm mục tiêu. Ngươi cũng phải cố gắng, nếu có một ngày, thực lực của ta vượt qua ngươi thì cũng là lúc ta sẽ rời đi.

Nói xong những lời này, Diệp Hồng Nhạn cung kính khom lưng hành lễ về phía Diệp Âm Trúc, xoay người đi nhanh ra.

Bất đắc dĩ lắc đầu, Diệp Âm Trúc than nhẹ một tiếng, tự nhủ:

- Mỗi người đều có phương thức sống của mình, quả nhiên không thể cưỡng cầu được. Cũng chỉ có thể để hắn tự quyết định thôi.

Ngày thứ hai. Sáng sớm.

Vẻ bình lặng không giống với mấy ngày trước. Khi mặt trời chậm chạp mọc lên từ phương đông, cánh cổng Thánh Quang thành đột nhiên mở rộng. Cờ xí màu lam tung bay khắp nơi, trên mỗi lá cờ đều có hình một cây đàn lớn, trên có bảy sợi dây kim sắc, đại biểu cho bảy dây đàn.

Trinh sát thú nhân trên không trung gần như lập tức truyền tin này về pháo đài Lôi Thần Chùy, cấp báo cho Cổ Đế và Kiều Khoa Nhĩ .

- Người Mễ Lan rốt cuộc cũng không nhịn nổi sao?

Cổ Đế cười lạnh một tiếng:

- Vậy cứ để bọn chúng đến đây đi. Không có sức mạnh ma pháp, ta muốn xem bọn chúng sẽ đối phó với tường đồng vách sắt của pháo đài Lôi Thần Chùy như thế nào.

Sau một khoảng thời gian tu chỉnh, thực lực của hai đại bộ lạc thú nhân đã tiếp tục tăng lên. Sau khi tích quân, pháo đài Lôi Thần Chùy đã vượt con số hai trăm vạn đại quân thú nhân. Số lượng như vậy so với Mễ Lan đế quốc có thể nói đã hơn gấp bốn lần. Nếu không phải cực kỳ lo ngại thì với tính cách của thú nhân đã sớm phát động công kích đối với Mễ Lan từ lâu rồi.

Cổ Đế chỉnh quân, một mực chờ đợi. Một mặt chờ đợi tin tức về Bỉ Mông cự thú từ Cực Bắc Hoang Nguyên truyền đến. Mặt khác chính là chờ đợi quân đội Mễ Lan và Cầm Thành chủ động công kích. Hắn biết, chỉ trong tình huống đối phương chủ động công kích thì thú nhân mới có thể làm suy yếu thực lực của đối thủ mà chỉ bị tổn thất nhỏ nhất. Tại pháo đài Lôi Thần Chùy, ma pháp miễn dịch, gã lĩnh chủ Cầm Thành kia chẳng phải có ma pháp rất cường đại sao? Chỉ cần hắn dám đến công thành, Cổ Đế tự tin dựa vào Lôi Thần Chùy của mình có thể đập chết Diệp Âm Trúc.

Quả nhiên sau khoảng thời gian tích lũy, địch nhân rốt cuộc cũng xuất động. Gặp cơ hội trời cho như vậy, Cổ Đế sao có thể bỏ qua, lập tức liên tiếp ra lệnh cho thuộc hạ, đồng thời cùng với Kiều Khoa Nhĩ đi lên đầu thành của pháo đài Lôi Thần Chùy.

Mặc dù còn cách rất xa nhưng số lượng binh lính đông đảo như vậy xuất hiện trên bình nguyên rộng lớn nên chỉ cần liếc mắt là thấy. Hơn nữa, quân đội của đối phương không ngừng tiến về phía pháo đài Lôi Thần Chùy..

Trinh sát mau chóng mang đến những tin tức mới nhất:

- Báo, tù trưởng đại nhân. Quân đội xuất chiến dưới cờ hiệu của Cầm Thành, số lượng khoảng chừng bảy vạn, đang tiến rất nhanh về phía pháo đài.

Cổ Đế:

- Quân Cầm Thành chỉ có bảy vạn? Người Mễ Lan không xuất chiến sao?

- Đúng vậy, quân đội Cầm Thành đã rời khỏi Thánh Quang thành tiến về phía chúng ta, cũng không hề phát hiện quân đội Mễ Lan xuất hiện.

Kiều Khoa Nhĩ nhíu mày.

- Chẳng lẽ bọn chúng tưởng rằng với bảy vạn quân Cầm Thành là có thể công phá pháo đài Lôi Thần Chùy sao? Cho dù toàn bộ chiến sĩ đều có đấu khí cũng quyết không có khả năng. Hơn nữa, chúng ta còn có Lôi Thần Chùy cường đại. Cổ Đế huynh đệ, chúng ta nên làm gì bây giờ?

Cổ Đế suy nghĩ một chút, nói:

- Mặc kệ, bất kể bọn chúng có bao nhiêu người, chúng ta đều phải cẩn thận, dĩ bất biến ứng vạn biến, xem rốt cuộc bọn chúng muốn gì.

Đã tổn thất không nhỏ dưới tay Cầm Thành, Cổ Đế cũng trở nên cẩn thận hơn rất nhiều. Hắn đã định bất kể Diệp Âm Trúc dụng binh như thế nào, chính mình cứ co cụm trong pháo đài không ra. Như vậy dù quân đội Cầm Thành có cường thịnh thế nào cũng không thể có biện pháp.

Khoảng cách giữa đại quân Cầm Thành và pháo đài Lôi Thần Chùy ngày càng gần. Mặc dù tổng số quân đội Cầm Thành vượt quá bảy vạn, nhưng từ Thánh Quang thành và pháo đài Lôi Thần Chùy nhìn xuống bình nguyên rộng lớn này thì bảy vạn người nhìn quy mô cũng không phải là lớn.

Diệp Âm Trúc hôm nay cưỡi một con Ai Lý Khắc Mẫn long, thống lĩnh bốn đại bộ binh quân đoàn tiến tới rất nhanh. Diệp Hồng Nhạn thống lĩnh kỵ

binh quân đoàn đi sau cùng. Nếu cẩn thận quan sát có thể thấy, mỗi binh lính ngoại trừ trang bị vũ khí của mình đều đeo một cái bọc trên lưng, chứa đựng đồ đạc của mình, dáng vẻ như đang hành quân xa.

Khoảng cách tới pháo đài Lôi Thần Chùy càng gần lại càng có thể cảm nhận được sự kiên cố của pháo đài này, tường dày và nặng, cùng với đông đảo binh lính thú nhân trên thành. Vũ khí bọn họ mặc dù trông có vẻ hư hại một chút, nhưng dưới ánh mặt trời chiếu rọi vẫn lóe sáng rất lộng lẫy.

Khi quân đội Cầm Thành tới khoảng cách 10 dặm gần pháo đài Lôi Thần Chùy thì Diệp Âm Trúc hạ lệnh dừng hành quân.

Cổ Đế trên đầu thành vẫn không dám buông lỏng. Theo phương thức công thành bình thường của nhân loại thì tạm thời dừng lại là tất nhiên.

Bởi vì khoảng cách từ Thánh Quang thành tới pháo đài Lôi Thần Chùy không phải ngắn nên nghỉ ngơi một lúc có thể điều chỉnh trạng thái của binh lính được tốt nhất, đảm bảo toàn lực để công thành.

Nhưng Diệp Âm Trúc hiển nhiên không phải là một thống lĩnh bình thường. Cho đến giờ hắn đều không hề xuất bài theo lẽ thường. Khi đại quân Cầm Thành dừng hành quân theo mệnh lệnh của hắn, một mình hắn cưỡi Ai Lý Khắc Mẫn long chậm rãi đi về phía pháo đài Lôi Thần Chùy.

- Cổ Đế, có dám đánh nhau với ta một trận không?

Thanh âm trong trẻo của Diệp Âm Trúc vang xa trong không trung.

Lúc này trên chiến trường, mặc dù không có cảm giác áp lực của hai quân đối dịch nhưng lại an tĩnh dị thường. Bất kể là chiến sĩ Cầm Thành hay binh lính thú nhân tộc đều có cảm giác khác thường vì câu nói đơn giản của Diệp Âm Trúc.

So với pháo đài Lôi Thần Chùy khổng lồ thì thân hình của Diệp Âm Trúc quả thực là nhỏ bé. Nhưng chỉ mình hắn dám đứng trước pháo đài Lôi Thần Chùy trực tiếp khiêu chiến.

Mặc dù được xưng là pháo đài kiên cố nhất Long Khi Nỗ Tư Đại Lục, nhưng đây là lần đầu tiên có người chỉ một mình mà dám đưa ra lời khiêu chiến. Đây không chỉ đơn giản là lời khiêu chiến mà chính là khiêu khích, khiêu khích tôn nghiêm của Thú nhân tộc.

Nghe những lời này của Diệp Âm Trúc, hai tay của Cổ Đế gần như nắm chặt lại trong vô thức. Kiều Khoa Nhĩ đứng cạnh hắn rõ ràng nghe được tiếng xương cốt Cổ Đế vang lên liên tiếp những tiếng lách cách. Hiển nhiên, vị tù trưởng Bộ Lạc Lôi Thần này đã bị kích thích nổi lên lửa giận mãnh liệt.

Mỗi một chiến sĩ thú nhân tộc đều nhìn Cổ Đế. Bọn họ đang chờ đợi, chờ đợi vị tù trưởng cường đại nghênh đón khiêu chiến của đối phương, vãn hồi tôn nghiêm của Thú nhân tộc. Lúc này không khí xung quanh như ngưng đọng lại. Hơi thở của Cổ Đế càng ngày càng trở nên nặng nề, bởi vì xương cốt toàn thân căng lên, tiếng lách cách càng ngày càng trở nên mãnh liệt..

Lúc này Diệp Âm Trúc đã tới chỉ còn cách pháo đài Lôi Thần Chùy khoảng ngàn thước, ngừng Ai Lý Khắc Mẫn long lại, ngẩng đầu nhìn lên pháo đài Lôi Thần Chùy. Lúc này, thanh âm của hắn càng cao lên.

- Cổ Đế, dám đánh một trận với ta không?

Hai mắt Diệp Âm Trúc vô thần, nhưng lúc này, trên người hắn tản mát ra uy thế của ngàn vạn người, khí thế rung động thật sâu trong lòng mỗi chiến sĩ thú nhân, đồng thời cũng ảnh hưởng tới khí thể toàn quân Cầm Thành.

Dũng khí vĩnh viễn là bộ phận quan trọng nhất của quân đội..

Chiến sĩ nào không hy vọng mình có một vị thống soái anh dũng? Mặc dù không hề phát động công kích, thậm chí cũng không cần hô hào ủng để nâng cao sĩ khí, nhưng lúc này chiến ý và sĩ khí trong lòng các chiến sĩ Cầm Thành đã tăng lên tới đỉnh điểm.

Cổ Đế biết rằng đây chính là Diệp Âm Trúc kích động mình phải xuất chiến. Chỉ cần ra khỏi phạm vi pháo đài, hiệu quả miễn dịch ma pháp sẽ không còn tác dụng đối với nhân loại cường đại này. Cổ Đế thậm chí còn biết rằng tu vi như của mình rất có thể sẽ thất bại trên tay nhân loại này. Mục đích của nhân loại này chính là kích động mình ra tay để giết chết mình.

©U¨u G\yÈjX ©U¨I GÔh ĤŁ - dQ_ ¦\Ôj

Với địa vị của Cổ Đế, cũng giống như Á Đa Ni đối mặt với khiêu chiến của Tử, đã biết là bại nhưng không thể không đánh.

- Cổ Đế dám cùng ta đánh một trận không?

Diệp Âm Trúc lại hỏi lần thứ ba.

Lúc này có nhiều tên thú nhân đã hung hăng tức giận đến đỏ cả mắt, nỗi nhục này làm sao mà nhịn cho được?

"Grào" Cổ Đế cũng không nhịn được nữa, ngửa cổ lên trời hú dài, toàn than phát ra màu tím, giận dữ hét lớn:

- Ta Cổ Đế xin tiếp chiêu!

Bụp, thanh Lôi Thần Chùy màu xanh tím xuất hiện trong tay, Cổ Đế rít gào, tụ công lực toàn thân vào binh khí.

Cổ Đế hai mắt như phun lửa, nhìn chằm chặm Diệp Âm Trúc, khí tức của hắn đột nhiên biến hóa.

Âm Trúc rời khỏi lưng Ai Lý Khắc mẫn long mà xuống đất, tinh thần lực của hắn hoàn toàn tập trung vào Cổ Đế. Một luồng khí lưu nhàn nhạt tỏa ra xoay tròn xung quanh người hắn, khiến cho Thần nguyên ma pháp bào khe khẽ tung bay, thu hút năng lượng trong đất trời truyền vào người hắn.

Bởi vì ma pháp lực của hắn đã sớm đạt đến đỉnh nên nguyên tố năng lượng chỉ bay vòng quanh thân mình, chỉ cần hắn phát động ma pháp có thể bổ sung ngay lượng tiêu hao trong cơ thể, khiến hắn lúc nào cũng sung mãn.

Trên thành, Cổ Đế chậm rãi giơ Lôi Thần Chùy lên cao, đây vốn là thần khí rất to của ải nhân, nhưng trong tay gã thì thật nhỏ bé. Chùy nặng nề là thế nhưng gã cầm nắm nhẹ nhàng vô cùng.

Dưới thành, Âm Trúc sắc mặt hơi đổi, một tầng sáng trắng xuất hiện trước ngực rồi nhanh chóng bao phủ toàn thân. Lúc hắn bước chân xuống khỏi mẫn long đã cảm thấy áp lực từ bốn phương tám hướng truyền lại, cơ hồ muốn đẩy lùi hắn lui về sau mấy bước, khiến toàn thân hắn run lẩy bẩy, nếu không phải hắn thực lực kinh người hẳn đã ngã quị mất rồi.

Trời đang trong xanh bỗng xảy ra biến hóa, chẳng biết mây đen kéo đến từ lúc nào, giống như đang hỗ trợ cho Lôi Thần Chùy trong tay của Cổ Đế vậy. Bầu không khí lúc này dường như có một áp lực không bình thường đang lan nhanh ra.

Âm Trúc hắn đã khôi phục sự bình tĩnh, hắn biết Cổ Đế bây giờ đang làm gì, Lôi thành cũng chẳng phải chỉ có hư danh, không biết ma pháp trận phía trong thế nào, nhưng có thể nhìn đoán Cổ Đế đang dùng Lôi Thần Chùy mà dẫn động lực công kích cực mạnh của tòa thành này.

Cũng có thể gã lấy Chùy làm vật dẫn, mượn lực của thiên địa, Cổ Đế không phải là Ma pháp sư, nhưng lại có thể ngưng tụ lôi nguyên tố, so với tử cấp pháp sư cũng mạnh hơn nhiều.

Áp lực càng lúc càng lớn, Âm Trúc giống như cây to trong bão, tùy ý cho thổi đông quật tây cũng chẳng ảnh hưởng gì, chỉ bất động cảm thụ nguyên tố dao động trong không trung.

Cổ Đế nhếch mép cười lạnh, trong lòng thầm nghĩ: "Ôn con, mặc dù không biết thực lực ngươi thế nào, nhưng ngươi tưởng chỉ dựa vào thực lực bản thân mà ngạnh kháng (cứng đấu cứng) với Lôi Thần Chùy tại ngay Lôi thành này sao? Nếu như để cho ta tích năng lượng, thì hôm nay cũng là ngày giỗ của ngươi"

Mây đen càng lúc càng nhiều, khiến cho cả trăm dặm ở xa cũng tối cả lại. Từng đạo từng đạo sấm sét chớp lên, tiếng sấm đì đùng không ngớt, khiến cho bầu không khí càng lúc càng trầm mặc.

Chiến sỹ Cầm Thành cùng Thú nhân đại quân đều lặng im chờ đợi cuộc chiến của hai đại cao thủ đang sắp bắt đầu.

- Cầm Đế Diệp Âm Trúc

Cổ Đế lạnh lùng nhìn người áo trắng trước mặt.

Diệp Âm Trúc chậm rãi giơ tay:

- Ngươi chuẩn bị nãy giờ chưa đủ sao? Ta không gấp, ngươi cứ từ từ chuẩn bị!

Cổ Đế hai mắt hung quang bạo xuất, Diệp Âm Trúc lại buông lời khinh mệt, ai ai cũng nhận ra.

- Ngươi tự tin quá rồi đó!

Cổ Đế trừng mắt đáp.

Âm Trúc nở nụ cười, nụ cười ôn nhu ấm áp, giống như từ biệt bằng hữu, nhưng ngữ khí lại thập phần tin tưởng.

- Ngươi so với Pháp Lam tháp chủ thì thế nào?

Cổ Đế hai mắt co lại, xém chút làm rơi cả vũ khí, ánh mắt kích động vô cùng.

- Ngươi chắc khó mà sánh bằng

Hắn nói:

- Hay ngươi cử người đi hỏi hoàng đế Lam Địch Á Tư việc này đi

Cổ Đế giật mình, thoáng chút nghi ngờ, có thể thấy khí thế đã giảm đi vài phần, nhưng gã dù sao cũng là đệ nhất dũng sỹ của bộ lạc Lôi Thần, kinh nghiệm chiến đấu phong phú vô cùng, lại bị đối phương chiếm mất tiên cơ, loài người cũng thật gian xảo a.

- Thực lực mạnh yếu thế nào không cần biết, cứ đọ sức thử xem

Cổ Đế rống lên, chân trái bước lên nửa bước, thân hình càng thêm ổn định. Lôi Thần Chùy trong tay phát ra ánh sáng màu tím chói mắt, lạ là không phải đánh đến Âm Trúc mà lại giơ lên trời.

Vô số tia chớp bị Lôi Thần Chùy dẫn động chớp lên liên hồi. Cây chùy phát ra ánh sáng giống như màu sét, ngưng tụ toàn bộ năng lượng của sét từ bốn phương tám hướng, rồi đột ngột một cột lôi điện khổng lồ màu xanh tím giáng xuống người Diệp Âm Trúc.

Chưa nói đến lực công kích, chỉ riêng một tiếng nổ thôi cũng khiến cho không gian như bị xé toạc ra, thú nhân nhất thời ngã quỵ ôm tai kêu la, chiến sỹ Cầm Thành nhờ vào đấu khí cắn răng mà chịu, nhưng cũng tái mặt đi, chỉ vội đưa tay bịt tai.

Bốn bên chỉ là ảnh hưởng một chút đã thấy kinh khủng là thế, huống chi Âm Trúc phải ngạng kháng? Hắn giống như là căn nguyên của cột sét, có muốn tránh cũng không thể, cột sét giống như theo khí tức của hắn mà đến, phải đánh trúng mục tiêu mới thôi.

Không khí đã trở nên hoàn toàn vặn vẹo. Lôi Thần Chùy giống như là bao phủ một tầng sét. Lôi nguyên tố cuồng bạo nhất trong các ma pháp nguyên tố. Diệp Âm Trúc hợp nhất với đất trời tự nhiên biết rõ, phần lớn ma pháp nguyên tố đã bị lôi nguyên tố phá hủy. Trong cột lôi điện đã hình thành một cơn lốc, giống như khai thiên tích địa, càng lúc càng kinh khủng.

Diệp Âm Trúc ngồi ngay ngắn trên lưng Ai Lý Khắc mẫn long (khi nãy vừa xuống thì lên lưng rồng lúc nào nhỉ?). Lôi điện đánh tới cực nhanh, bầu trời sáng chói, lôi quang chớp mắt đã đánh đến.

Cổ Đế chăm chú nhìn, gã biết rõ Lôi Thần chùy dẫn động lôi lực của trời đất, có thể sáng ngang với đơn thể công kích cấm chú. Lôi nguyên tố lại có đặc tính phá hủy, bất luận ma pháp gì cũng bị kém vài phần. Điều khiến gã càng đắc ý chính là bản thân lôi nguyên tố đã có thể tránh tà ma, không giống như quang minh hệ trời sinh là tử địch của hắc ám, nhưng cũng có tác dụng tương tự. Nếu như sát thủ bị lôi điện đánh trúng hẳn sẽ hồn phi phách tán, vong linh ma pháp sư càng thêm hiệu dụng.

Lần này có thêm ma pháp trận của Lôi thành, có Lôi Thần chùy dẫn động, tuy công kích của gã chưa phải là vô địch nhưng một pháp sư khó có thể chống nổi. Cổ Đế tự tin chỉ cần có đủ thời gian ngưng tụ năng lượng, Pháp Lam thất tháp chủ mà tới gã cũng không sợ.

Thế nhưng gã đang đắc ý thì lại có biến cố.

Âm Trúc ngồi yên không hề động đậy, chỉ thấy từ người hắn xuất hiện một luồng sáng xanh tím nhàn nhạt, tuy yếu ớt nhưng giống như vật dẫn, chuyển toàn bộ lôi nguyên tố cường đạo trực tiếp đánh xuống mặt đất.

Mặc dù Ai Lý Khắc mẫn long trong nháy mắt bị lôi điện đánh biến thành cục than đen thui nhưng Diệp Âm Trúc không hề hấn gì. Quầng sáng xanh tím ẩn ẩn trong cơn lốc nguyên tố đang điên cuồng bao quanh nhưng không hề hấn gì.

- Sao lại như thế được

Cổ Đế bật miệng thốt, gã không tin vào mắt mình. Một đòn sấm sét là thế nhưng lại không sinh hiệu quả gì, đối với gã mà nói, chống được đòn này cũng giống như giáng cho gã một chùy. Thần khí cường đại trong tay, tuyệt chiêu khiến hắn được xưng tụng là Lôi thần thế mà lại thất bại.

Gã không tin lại có kỳ tích xảy ra, Lôi Thần Chùy lại được giơ lên lần nữa, Cổ Đế toàn lực xuất thủ, kích phát năng lượng cực đại của trời đất.

Bầu trời lại sáng lóa lên, một đạo lôi điện kinh khủng từ trên trời lại giáng xuống một lần nữa, bao phủ thân thể Diệp Âm Trúc bên trong.

Âm Trúc ại một lần nữa giống như vật trung chuyển, toàn thân ánh sáng xanh tím hỗ trợ lẫn nhau, có điều thần sắc của hắn có chút thay đổi, có thể nhận ra mặt hắn nhăn nhó không thôi. Cả người hắn cũng không còn bình tĩnh như trước nữa, mà run run, phảng phất nhưng đang phải chịu một nỗi đau khổ dày vò. Lôi nguyên tố chung quanh thân thể hắn cứ điên cuồng dũng mãnh xông vào.

Cổ Đế thấy tình cảnh đó thì cũng thầm thở ra một hơi, tên Cầm Đế này quả nhiên cường đại, không ngờ chỉ dựa vào bản thân mà có thể ngạng kháng được chiêu lôi điện lúc đầu, nhưng dù sao cũng chỉ là nhân

loại, lực lượng chỉ có hạn, làm sao có thể chống đỡ được năng lượng vô tận của đất trời? Cổ Đế nở nụ cười tàn nhẫn lẫn vui mừng, có thể lấy lại thể diện trước mặt thú nhân, làm sao hắn có thể hạ thủ nương tình?

Cổ Đế lúc nãy đã không dằn được khí huyết nhộn nhạo khi phát động lôi điện lần thứ nhất mà xuất ngay chiêu tiếp theo, bởi lẽ gã tin tưởng, tuyệt đối tin tưởng Diệp Âm Trúc không có khả năng chống đỡ chiêu thứ hai. Gã dường như thấy được thân hình Âm Trúc bị lôi điện biến thành cục than đen thui, phải táng mạng dưới vũ khí của gã.

Đại quân Cầm thành phía xa cũng phát hiện ra biến cố, mấy vị tông chủ của Đông Long bát tông xông vào trận địa. Diệp Ly chạy nhanh đến, nhưng vẫn còn chậm một bước vì Tử Thần Long Lang kỵ binh hầu như đều theo Diệp Hồng Nhạn bay nhanh đến.

Mặc dù bản thân Diệp Hồng Nhạn không biết vì sao chủ soái của mình đột nhiên trở nên yếu đuối, nhưng gã biết, cho dù có phải táng mạng dưới lôi điện cũng phải mang Âm Trúc trở ra.

Hồng Nhạn được Tây Đa Phu bồi dưỡng thành một thiết huyết chiến sỹ, nhưng trong tâm của gã thì cảm tình với Âm Trúc lại sâu đậm hơn, tuy không cùng huyết thống nhưng đã sớm coi nhau như huynh đệ.

Ầm ầm

Lôi điện lại chớp chớp, Long Lang tuy chạy nhanh nhưng làm sao mau bằng ánh sáng? Huống chi khoảng cách từ tâm trận ra ngoài đến mười dặm.

- Quay … trở … về

Âm Trúc ngửa mặt nói từng chữ, mái tóc đen tung bay, cũng không lý đến cột lôi điện thứ hai đang đánh tới mà lại lột bỏ địa thần nguyên ma pháp bào, để lại một bộ y phục bình thường mà thôi.

Tử thần long lang kỵ binh không hổ là đệ nhất quân đoàn của Cầm thành. Ba trăm chiến sỹ trong nháy mắt đã ngừng lại, xếp thành hàng ngang trên chiến trường, đồng thời ngăn cản Đông Long cao thủ đang xông tới.

Diệp Ly trong lòng như lửa đốt, Âm Trúc cho dù thế nào cũng là tôn tử của lão, lại bị người khác ngăn đường thì sao không tức giận cho được, liền giận dữ quát lớn:

- Hỗn láo, các ngươi đang làm cái gì?

Diệp Hồng Nhạn lặng yên trên long lang, tâm tình tĩnh như nước, chỉ nói đơn giản bốn chữ:

- tin tưởng chủ soái

Diệp Ly sững người, lúc này Đông Long võ kỹ tứ tông chủ cũng đã đến, mặc dù bọn họ đều là cao thủ nhưng đối mặt với ba trăm tử sỹ luôn tỏa ra sát khí ngút trời này cũng khiến bọn họ sinh ra cảm giác khó lòng vượt qua.

Diệp Ly tức giận, cầm trường kiếm rung lên chỉ Diệp Hồng Nhạn bảo:

- Ngươi nói ta tin tưởng là tin tưởng thế nào?

Hồng Nhạn gã nhìn Diệp Ly không chớp mắt, đáp:

- Bởi chủ soái ra lệnh cho mọi người quay trở lại. Tôi tin Cầm Đế bất diệt

Diệp Ly sửng sốt, xem ra đối với đứa cháu của mình, lão cũng không biết rõ bằng người thanh niên trước mặt, ánh mắt thoáng chút thay đổi, trường kiếm hơi hướng xuống.

Ngay lúc này thì thân thể Âm Trúc lại sinh biến hóa, da thịt hắn đã chuyển thành màu đen, biểu tình thống khổ hiện rõ trên mặt, bên trong đau đớn vô cùng, thậm chí quần sáng màu trắng xuất hiện lúc đầu cũng ảm đạm ít nhiều.

Cổ Đế cười điên loạn:

- Diệp Âm Trúc, không phải ngươi cùng cực muốn cùng ta khiêu chiến hay sao? Ta muốn coi ngươi thực lực đến độ nào

Gã lại giơ Lôi Thần Chùy lên, tuy không phải tích tụ năng lượng nhiều như hai chiêu trước, nhưng liên tiếp đánh ra từng đạo lôi điện hướng đến thân thể Âm Trúc.

Da thịt Âm Trúc dần chuyển sang màu đất, tự như tro bụi, nhưng tâm hắn vẫn thẳng như băng, miệng cũng chẳng thốt lên lời nào, chỉ dựa vào thân thể mà đón các đạo lôi điện cuồng đại đánh đến.

Trong nháy mắt Cổ Đế gã đã công kích không biết bao lần, có chục lần cường độ năng lượng tiếp cận cấm chú.

Gã cứ đánh rồi đợi tên nhân loại yếu nhược kia ngã xuống, nhưng đánh hoài mà sao hắn vẫn còn chưa chết?

Cổ Đế thở hổn hà hổn hển, mặc dù được pháp trận của Lôi thành hỗ trợ nhưng phát động biết bao công kích thì lực lượng nào chịu cho thấu.

Gã hai mắt hung quang nổi lên, nhưng trong lòng lại sinh cảm giác kính phục. Nhân loại, chỉ dựa vào thân thể mà chống đỡ lôi điện, chống đỡ thần khí, chống chọi thực lực của đất trời. Đây không phải chỉ có thực lực hơn người mà còn cần dũng khí nữa, Cổ Đế gã với tên Âm Trúc trước mặt đây càng lúc càng bội phục.

Gã biết nếu đổi lại là mình thì nhất định không chống nổi ngần ấy đạo lôi điện.

Nhưng cho dù có phục cũng không thể nương tay được, gã hít sâu, miễn cưỡng thu thập lực lượng, lại giơ Lôi Thần Chùy lên cao, cũng giống như lúc đầu, muốn kích phát toàn bộ năng lượng lôi điện. Lôi thần khí lại sáng lên, huy động lam tử sắc điện quang càng lúc càng mãnh liệt, áp lực lúc này còn kinh khủng hơn lúc trước.

Âm Trúc chỉ đứng lặng yên, chỉ giống một khối than đen thui bất động.

Cổ Đế gã lạnh lùng nhìn xuống dưới thành nói:

- Ta thừa nhận nhân loại ngươi anh hùng, là đệ nhất cường giả. Ta sẽ dùng lực lượng mạnh nhất của đất trời mà tiễn ngươi đi. Ta, Lôi thần Cổ Đế bội phục ngươi, kiếp sau mong chúng ta không phải địch nhân

Dứt lời, gã hạ chùy một cách dứt khoát, một cột lôi điện đường kính lớn hơn trước cỡ ba thước, đánh thẳng xuống Âm Trúc.

Cực bắc hoang nguyên.

Tử đang dẫn đầu phía trước, sau lưng có Long Sư cùng bát đại thần thú, lại có Bỉ mông - băng sâm hai đại quân đoàn.

Long Sư biết thực lực của Tử cũng không dám bất kính, chỉ trong vòng một thời gian ngắn đã quay lại băng sâm mà tập hợp ma thú, rồi dẫn đầu quay về thần phục Tử, trở thành lực lượng chinh phục Cực Bắc Hoang Nguyên.

Tử cùng mấy thần thú thương lượng, cuối cùng quyết định từ Băng Sâm rồi đánh dẹp Cực Bắc Hoang Nguyên. Ở Băng Sâm, Tử lấy thực lực uy hiếp các bộ lạc thú nhân , hắn biết thời gian gấp rút, chinh phục Cực Bắc Hoang Nguyên là trọng yếu nhưng Âm Trúc cũng cần hắn tương trợ.

Hắn có dự cảm, sớm muộn Pháp Lam cũng động thủ đối phó Cầm thành.

Đại quân chầm chậm tiến bước, đột nhiên Tử đứng lại, trong mắt lộ vẻ đau khổ, thân thể run lẩy bẩy chực té nhào xuống.

Tứ đại thần thú thấy thế liền vội chạy đến, thực lực của tử tinh Bỉ Mông đâu phải chuyện đùa, lẽ nào lại có thể đột nhiên quỵ xuống?

Tang Thác Thư vội hỏi:

- Tử, ngươi không sao đấy chứ?

Tử không trả lời, ánh mắt bất định, hai tay nắm chặt, tử quang lưu chuyển, lẩm bẩm trong miệng:

- Âm Trúc … Âm Trúc …

Minh nhíu mày nói:

- Tử, không lẽ Âm Trúc có chuyện?

Tử gật gật đầu, tử quang càng lúc càng mạnh, quay đầu nói:

- Ta không ở đây, mọi chuyện đại ca hãy lo liệu, mọi người ở đây đợi ta. Âm Trúc, sao gặp nguy hiểm lại không triệu hoán ta?

Nói xong, Tử Tinh cự kiếm đã xuất hiện trong tay, tử quang bạo phát, Tử quát lớn một tiếng, hai tay cầm kiếm giơ lên khỏi đầu, chém mạnh xuống.

Không gian như chợt xé ra làm đôi, khiến cho đám thú nhân kinh hoảng không ngớt. Một khe hở đen ngòm xuất hiện, thú nhân còn chưa hiểu chuyện gì, nhưng Minh và Cách Lạp Tây Tư đã ở cùng Tử một thời gian, đương nhiên hiểu rõ Âm Trúc gặp chuyện lại không triệu hoán Tử. Lần này Tử dựa vào thực lực của mình mà tạo ra khe hở không gian, nhờ vào sự liên kết với linh hồn của Âm Trúc mà chạy tới.

Mặc dù biết làm vậy thập phần nguy hiểm, cho dù thực lực Tử có cường đại cũng không ngoại lệ.

Khi đang chuẩn bị xông vào khe hở không gian thì đột nhiên Tử lại dừng lại, sắc mặt méo mó không vui

- Âm Trúc, ngươi đang làm gì, sao lại che dấu vị trí của mình?

Tử đang chuẩn bị đi thì lại mất đi phương hướng vị trí của Âm Trúc, khiến hắn cho dù có muốn cũng chẳng thể nào đến được.

Diệp Âm Trúc đang làm gì, có lẽ chỉ có bản thân Âm Trúc mới biết được.

Cột lôi điện đường kính ba thước lại xuất hiện, năng lượng cực lớn đánh xuống, đất đá trong phạm vi một cây số đã bị đánh cháy đen, nhưng lại chẳng có tí bụi bặm nào, hiển nhiên lực phá hủy của lôi điện quá ư mạnh mẽ, mặt đất bị oanh kích, tất cả đều hóa thành hư vô.

Cổ Đế không còn lộ vẻ đắc ý nữa, trái lại cảm thấy có chút lạc lõng, địch nhân cường đại là thế, rốt cuộc lại bị hủy diệt.

Thở ra một hơi, gã dần dần thả lỏng thân mình, cũng chẳng cần nhìn xuống dưới nữa, tuyệt thế cường giả có tôn nghiêm của họ, gã không muốn thấy thi thể của đối thủ biến thành than.

Ngay khi Cổ Đế chuẩn bị dùng thần khí để xua tan đám mây đen đi thì đột nhiên từ trên trời một cột sáng trắng giáng xuống, kèm theo đó là một mùi thơm thoang thoảng, khiến cho đất trời đang tối đen trở nên sáng lên một chút.

Thú nhân ngơ gẩn, Cầm thành chiến sỹ ngốc trệ.

Pháp Lam.

Bảy vị tháp chủ cùng ba ngàn pháp sư đang ngâm xướng chú ngữ, ma pháp nguyên tố không ngừng rót vào hư vô, đột nhiên cả bảy người dừng lại, mở cả hai mắt.

Quang Minh tháp chủ Áo Bố Ân kinh nghi bất định, đứng lên nhìn về phương bắc, chậm rãi hỏi:

- Các ngươi có cảm thấy không?

Sáu người gật đầu. Thổ tháp tháp chủ Thành Nhĩ Khẳng Tư trầm thanh nói:

- lại là phương bắc

Tư Long kinh nghi:

- Lực lượng thế này lại tồn tại sao?

- Xem ra là thật, Tư Long, ông phải biết rõ hơn chứ? Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn đại sư đã từng nói, chỉ cần hai lần đột phát ma võ cực hạn, liền tiến nhập bạch cảnh, đó mới là thứ thần cấp chân chính

Áo Bố Ân gật đầu đáp.

Tư Long chầm chậm cúi đầu, không muốn để lộ ra thần thái phức tạp, chỉ lẩm bẩm:

- Đột phá thần cấp cùng thần cấp, đó mới là chân chính thứ thần cấp …

Phong tháp chủ Đức Vân Khải Tây nói:

- Khí tức đến từ phương bắc, cường giả ở đó chỉ có Lôi thần Cổ Đế, chẳng lẽ gã lại đạt đến cảnh giới đó?

Thủy tháp chủ Tây Lạp Tư tiếp lời:

- Không thể nào, mặc dù Cổ Đế tu luyện ma pháp, nhưng sư phụ ta dựng ma pháp trận ở Lôi thành cũng chỉ để bổ trợ hắn, khiến cho lôi nguyên tố có thể phát huy đến cảnh giới siêu việt tử cấp cửu giai, đây nhất định là một thứ khác

Hồn tháp chủ Mạch Khắc Mễ Lan nói:

- Có lẽ Cổ Đế đột phá được thứ thần cấp, Lôi Thần Chùy lại phát sinh biến hóa nên mới có sự lạ như vậy. Ma vũ song tu có thể dễ dàng đột phá, hà cớ gì chúng ta cả đời chỉ tu luyện một loại?

Bảy người đều rõ ràng hơn ai hết sự gian nan của ma vũ song tu, từ cửu cấp tử giai mà tiến lên bạch cảnh đã khó khăn biết dường nào, thậm chí so với bạch cảnh cửu giai lên thần cấp cũng không thua kém là bao.

Thiên tài đời trước của Ám tháp, Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn đã từng tiên đoán, nếu có người có thể ma vũ song tu, chỉ cần đột phá bình tiến vào bạch cảnh rất có khả năng đạt đến cửu giai, chỉ cần có đủ thời gian tu luyện có thể thành thần. Hơn nữa, người này tiến vào bạch cảnh, ma pháp cũng vũ kỹ hỗ trợ lẫn nhau, lập tức tiến đến bạch cảnh nhị giai, hơn người bình thường tu luyện rất nhiều.

Khả năng này, các vị tháp chủ ở đây đều từng trải nghiệm qua, biết rõ khó khăn đến mức nào, tuy rằng ở đây nguyên tố dầy đặc, nhưng tu luyện đấu khí đâu phải chuyện dễ, đây chỉ là thánh địa của pháp sư mà thôi.

Đó cũng là nguyên nhân, nơi đây có nhiều bạch cảnh pháp sư nhưng lại rất ít bạch cảnh võ giả.

Luyện hai loại cùng lúc, thực lực nhanh chóng đề thăng, nhưng cảm giác rất khó chịu, có thể nói là thống khổ không ngớt, ngay cả Tư Long cũng chỉ chuyên tu ma pháp là vậy.

Bảy vị tháp chủ đã từng tính qua, nếu họ theo lời Phi Nhĩ đại sư mà tu luyện, có thể đạt được ma vũ song tu tử cấp cửu giai, nhưng muốn đột phá bạch cảnh thì cực khó.

Nghe Hồn tháp chủ nói thế thì Áo Bố Ân gật đầu nói:

- Có lẽ lão nói đúng, nếu dễ dàng đột phá, thì chúng ta còn tu luyện đơn hệ làm gì, chỉ có thể trong lý thuyết mới may ra xảy ra mà thôi. Ta tin lời Phi Nhĩ đại sư, nhưng dù sao đây cũng chỉ là tiên đoán, khó có khả năng xảy ra.

- Không phải, các người đã sai rồi

Tư Long cúi đầu, giọng run run.

Sáu người ngạc nhiên nhìn lão, dù sao Tư Long cũng là đệ tử đích truyền của Phi Nhĩ đại sư.

Tư Long nói:

- Ở phương bắc, không chỉ có Cổ Đế là cường giả, chẳng lẽ mọi người đã quên hắn hay sao?

Áo Bố Lai Ân sững người:

- Lẽ nào là hắn?

Tư Long do dự một chút rồi nói:

- Cầm thành lĩnh chủ, Diệp Âm Trúc

Sáu vị tháp chủ kinh ngạc, bọn họ nhất thời không nói nên lời, Áo Bố Lai Ân tiếp lời:

- Hắn trong Thất quốc chiến, đại diện cho Mễ Lan giành thắng lợi, người thắng Tô Lạp chính là hắn?

Tư Long gật đầu đáp:

- phải, chính hắn. Hắn đã đột phá ma vũ song tu bình cảnh thứ nhất, giờ đạt đến cực hạn, rất có thể đã có kỳ tích

Hỏa tháp Tang Đức Tư nói:

- Nói vậy lão cho rằng thật sự có người giống như Phỉ Nhĩ đại sư đã nói

- Rất có thể

Tư Long gật đầu, trong lòng lo lắng không yên. Lão nhớ rõ ngày trước khi đi Lam Địch Á Tư tìm Tô Lạp, Diệp Âm Trúc lúc ấy đã đạt đến đỉnh của ma vũ song tu tử cấp , lại được Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn sư phụ dùng linh hồn tôi luyện, có thể phát huy uy lực của siêu thần khí. Nhưng tính đi tính lại, hắn cũng khó có khả năng đạt đến bạch cảnh, chuyện vừa xảy ra ở phương bắc, lẽ nào lại liên quan đến hắn???

©UVu G\ʏÈjX ©UVI ?¾H\ dQ_ ĤŽ§ p\¾] g9 -ɱ GʒH ?∂H\ ¦\ʑ ¦\Ôj GĐq

Áo Bố Lai Ân trầm giọng nói:

- Tư Long, lần trước ngươi đã nói Tô Lạp chính là bị kẻ đó của Cầm Thành cướp đi sao?

Tư Long vuốt cằm nói:

- ĐÚng, chính là Diệp Âm Trúc. Xem ra, chúng ta không thể đợi một năm được nữa. Tốc độ tăng trưởng thực lực của Diệp Âm Trúc đã không thể tưởng tượng nổi, nếu lần này đúng là hắn đột phá thì chúng ta phải thừa dịp hắn vẫn chưa đủ mạnh để hoàn toàn hủy diệt hắn.

Áo Bố Lai Ân khẽ lắc đầu nói:

- Đáng tiếc nhân tài như vậy. Nếu hắn không phải xuất thân từ Đông Long, có lẽ chúng ta có thể sử dụng hắn. Nếu lúc đầu Pháp Lam thực sự xuất hiện một cường giả như thần long như vậy thì chúng ta đã không cần phải khổ cực thế này, lúc nào cũng có thể duy trì phong ấn.

Tư Long quả quyết nói:

- Điều đó là không thể. Cừu hận của Đông Long Bát Tông đối với chúng ta, chẳng lẽ các ngươi còn chưa rõ sao?

Hồn tháp tháp chủ Mạch Khắc Mễ Lan nói:

- Trên thế giới này không có địch nhân hay bằng hữu tuyệt đối. Chúng ta cũng chỉ vì sinh tồn của các sinh vật trên đại lục mà thôi. Nếu người Đông Long này có lý trí, cũng biết ý chí của long thần tiền bối của hắn, hợp tác hai bên đều có lợi.

Mấy vị tháp chủ đều gật đầu, hiển nhiên là đồng tình với Mạch Khắc Mễ Lan.

Tư Long hơi giận, nói:

- Ngươi muốn dưỡng hổ vi hoạn (nuôi hổ gây họa), ngươi đã quên Đông Long Đế Quốc mất nước thế nào sao? Người Đông Long cũng không thể quên. Nếu để cho tiểu tử đó trở thành cao thủ thần cấp thì người đầu tiên xui xẻo chính là chúng ta, hơn nữa cũng không cần nói đến việc phong ấn nữa.

Mạch Khắc Mễ Lan còn định nói gì nữa nhưng bị Áo Bố Lai Ân ngăn lại:

- Ta cũng đồng tình với lời của Tư Long. Pháp Lam căn bản sẽ thực hiện theo ý của Tư Long. Tư Long, ngươi phái Pháp Lam Kỵ Sỹ đi trinh sát một chút xem nếu thực sự là Cầm Thành lĩnh chủ đó đã tăng tới ma vũ song tu bạch cảnh, vậy thì chúgn ta sẽ phải chuẩn bị động thủ với Cầm Thành.

Trong bảy vị tháp chủ Pháp Lam thì thực lực của Áo Bố Lai Ân là mạnh nhất, lại ủng hộ Tư Long là người có thực lực chỉ đứng sau hắn nên mặc dù năm vị tháp chủ có do dự nhưng cũng không nói gì thêm nữa. Chỉ có người ngồi cạnh Áo Bố Lai Ân là Mạch Khắc Mễ Lan mơ hồ thấy trong mắt vị Quang Minh Tháp Chủ này lóe lên một tia đặc biệt.

Cột sáng màu nhũ trắng khiến cho người ta có cảm giác thân thiết và hài hòa. Hào quang lóng lánh giữa đất trời đó thậm chí không hề có năng lượng dao động xuất hiện, mang theo dị hương nhàn nhạt, lặng lẽ hạ xuống. Nếu không phải hào quang của nó vô cùng chói mắt thì quả thực có thể bị bỏ qua.

Cảm giác hoảng sợ gần như lần đầu tiên xuất hiện trong lòng Cổ Đế. Mắt thấy hào quang màu nhũ trắng kia rơi xuống hố sâu, hắn lập tức ý thức được rằng chính mình mặc dù đã dẫn động thiên lôi đánh một đòn cực mạnh nhưng sợ rằng Cầm Đế kia vẫn không chết. Thậm chí còn có thể xuất hiện một biến hóa đặc biệt nào đó.

Cổ Đế không hổ là tù trưởng Bộ Lạc Lôi Thần, chỉ ngẩn người trong giây lát liền lập tức phản ứng, huy động Lôi Thần Chùy trong tay, một luồng lôi điện đánh thẳng vào cột sáng màu nhũ trắng kia.

Một màn kỳ dị xuất hiện. Cột sáng màu nhũ trắng nhìn có vẻ không hề có chút năng lượng dao động nào nhưng lại phảng phất như có thể hấp thu hết thảy lực lượng trong trời đất, dễ dàng cắt nuốt lôi điện do Cổ Đế phát ra. Đồng thời, lúc này cũng phát sinh dị biến.

Mây đen vốn dày đặc trong không trung chợt dao động kích liệt không hề có dấu hiệu báo trước. Từng đạo từng đạo lôi điện còn mạnh mẽ hơn so với Cổ Đế toàn lực phát động lúc trước, không ngừng chớp sáng giữa những đám mây đen. Nương theo tiếng sét, từng đạo lôi quang bắt đầu kịch liệt bắn về phía cột sáng màu nhũ trắng đó.

Ngay cả Cổ Đế cũng không khỏi sợ ngây người. Đây không phải thiên lôi lực do hắn dẫn động mà là thiên địa nguyên khí ngưng tụ thành thiên lôi.

Hắn căn bản không hề biết tại sao lại xuất hiện tình huống như vậy. Chẳng lẽ, chẳng lẽ cột sáng màu nhũ trắng từ trên trời giáng xuống kia chính là thần tích sao?

Mỗi một lần lôi điện lóe lên điều có ít nhất hơn một trăm đạo lôi quang đồng thời bắn vào hào quang màu nhũ trắng. Nhưng hào quang màu nhũ trắng đó lại hiện ra thực lực làm mọi người hoảng sợ. Dưới sự oanh kích của trăm tia sét, nó chỉ hơi xuất hiện dao động như sóng nước gợn lên mà thôi, rồi mau chóng hút toàn bộ lôi quang vào trong, thậm chí còn không hề gây nên một cơn lốc nguyên tố nào cả.

Thiên lôi có uy lực và năng lượng của mình, vậy mà dường như hoàn toàn tan rã một cách đơn giản trong cột sáng màu nhũ trắng kia.

Cột sáng màu nhũ trắng đó quả thực quá nồng đậm, rơi xuống hố, hoàn toàn che dấu đi Diệp Âm Trúc không biết còn sống hay đã biến thành tro bụi.

Ngay cả những tia sét trên bầu trời cũng không thể cắt đứt nổi cột sáng màu nhũ trắng đó. Hơn mười vạn đại quân của hai bên đối diện với cột sáng. Bọn họ đều đang chờ đợi, chờ đợi chân tướng cuối cùng xuất hiện.

Mây đen vẫn dày đặc như trước. Lôi điện bắt đầu chậm dần, từng đạo lôi điện càng lúc càng trở nên to hơn. Dường như toàn bộ lôi lực của đất trời đều tập trung tại đây. Chúng gần như điên cuồng oanh kích lên cột sáng không hề có chút cường độ kia, nhưng chỉ làm chỉ cột sáng đó tăng thêm một chút gợn sóng mà thôi.

Đột nhiên, giữa trăm tia sét, cột sáng màu nhũ trắng xảy ra biến hóa. Hào quang màu nhũ trắng đột nhiên biến thành trong suốt, không gian được nó chiếu sáng chợt ảm đạm xuống.

Ở khoảng cách xa có lẽ còn cho rằng hào quang màu nhũ trắng đã biến mất, nhưng Cổ Đế đứng trên đầu thành của pháo đài Lôi Thần Chùy lại có một cảm giác hoàn toàn khác.

Cột sáng màu nhũ trắng kia không hề biến mất mà biến thành một loại hình thái khác. Cột sáng này không ngờ hình như là đang tiến hóa.

Cổ Đế thấy rất rõ, cột sáng màu nhũ trắng đó mau chóng biến thành trong suốt. Nếu không phải nó vẫn có gợn sóng nhộn nhạo thì sợ rằng mọi người sẽ không thể thấy được sự tồn tại của nó.

Cột sáng này mặc dù không hề có năng lượng dao động mãnh liệt nhưng lại càng trở nên thâm thúy, khiến cho người ta nhìn không nổi sâu bao nhiêu.

Nó cũng không phải hoàn toàn trong suốt, trong đó vẫn mang theo những điểm sáng dù nhẹ nhưng lại cực kỳ trong trẻo, dường như có thể nhìn xuyên vô hạn.

Màu sắc của cột sáng đột nhiên biến hóa, ít nhất cũng để cho Cổ Đế một chỗ tốt, chính là hắn có thể thấy rất rõ tình hình trong hố sâu kia. Dưới cái hố tạo thành vì bị thiên lôi oanh kích, một thân ảnh đen nhánh đang chậm rãi bay lên, mang theo vô số gợn sóng giữa cột sáng.

- Hắn, là hắn….

Cổ Đế đương nhiên biết. Kẻ bị thiên lôi oanh kích biến thành đen sì này chính là Diệp Âm Trúc. Thân thể của hắn vẫn đầy đủ như trước. Mặc dù bao trùm một màu đen như than nhưng chỉ cần không bị tiêu tan giữa đám thiên lôi kia đủ để chứng minh thân thể của hắn vẫn được duy trì đầy đủ.

Diệp Âm Trúc đã chết chưa?

Hắn đương nhiên chưa chết. Mặc dù Lôi Thần Chuỳ dẫn động thiên lôi cường hãn nhưng với thực lực của hắn, cho dù không thể cứng đối cứng vẫn hoàn toàn có thể rút lui. Nhưng hắn lại không làm như vậy mà lựa chọn biện pháp có vẻ như là ngu xuẩn nhất.

Diệp Âm Trúc không phải là kẻ ngu xuẩn mà ngược lại, hắn rất thông minh. Mặc dù hắn đã từng rất ngây thơ nhưng đã trải qua nhiều ma luyện như vậy, thành lập nên Cầm Thành độc nhất vô nhị, bản thân là Cầm Đế, giờ đâu còn có thể thơ ngây nữa.

Ngay khi Cổ Đế giơ Lôi Thần Chùy lên chuẩn bị dẫn động lôi lực của thiên địa áp xuống, Diệp Âm Trúc đột nhiên sinh ra một loại cảm giác đặc biệt, đó chính là dự cảm tiến hóa.

Đã tiến vào tử cấp cửu giai một thời gian, nhất là được linh hồn chi hỏa (ngọn lửa linh hồn) của Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn thiêu luyện, Diệp Âm Trúc đã đạt tới đỉnh cao của tử cấp cửu giai. Hắn lại càng có thể cảm nhận được khó khăn của mình khi đối diện với bình cảnh.

Mỗi ngày hắn đều cố gắng tu luyện, cố gắng tìm cơ hội đột phá. Thậm chí hắn đã từng mượn lực lượng của tất cả các siêu thần khí trên mình, đã từng cố gắng dùng siêu thần khí Khô Mộc Long Ngâm cầm dùng tiếng đàn để kích thích nâng cao năng lượng của mình.

Nhưng hắn đều thất bại. Mặc dù hắn có thể cảm giác được ngọn lửa linh hồn của Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn đã giúp mình rất nhiều, nhưng vẫn phải dựa vào lực lượng bản thân mới có thể đột phá bình cảnh.

Khi Cổ Đế dẫn động thiên lôi tấn công, Diệp Âm Trúc đột nhiên phát hiện bình cảnh ma vũ cực bích của mình đột nhiên kẽ rung động.

Nếu thị giác và vị giác của Diệp Âm Trúc không mất đi, chắc chắn hắn sẽ không thể đủ nhạy cảm để có cảm ứng này.

Sau khi mất đi thị giác, để không khác với người thường, gần như ngày nào Diệp Âm Trúc cũng đều phải dựa vào năng lực Thiên nhân hợp nhất để cảm thụ hết thảy thế giới bên ngoài. Điều này đã tạo cho hắn cảm giác nhạy bén hơn rất nhiều so với người thường, hơn hẳn so với trước kia. Cho nên, mặc dù rung động rất nhỏ nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận được ngay.

Không có nhiều thời gian để suy nghĩ. Hắn đến tìm Cổ Đế quyết đấu, Cổ Đế đương nhiên sẽ không thể ngờ nổi trong khoảng thời gian ngắn ngủi hai bên trao đổi, Diệp Âm Trúc đã đưa ra một quyết định lớn mật. Cũng giống như cuộc chiến khiến hắn thành danh năm đó, chính tại Khoa Ni Á thành (giờ là Cầm Thành), hắn đã đàn một bản "Bạo Long khúc", dùng tuần long của đối phương (và của cả Mễ Lan đế quốc) để tiêu diệt địch quân.

Tính cách của một con người được trời định ngay khi sinh, cho dù có lúc bị những nhân tố ảnh hưởng nhưng bản chất rất khó thay đổi. Diệp Âm Trúc luôn không phải là kẻ bảo thủ, cũng như hắn rất thích sử dụng kỳ binh trên chiến trường.

Rung động của ma vũ cực bích đã nói cho hắn một khả năng, đó chính là lôi lực của thiên địa có lẽ chính là trợ giúp để hắn đột phát bình cảnh cuối cùng này.

_____***_____

Đạo lôi điện đầu tiên của Cổ Đế từ pháo đài đánh xuống rất nhanh. Diệp Âm Trúc sử dụng một loại phương pháp đặc thù để dẫn đạo thiên lôi đó, đồng thời cũng dùng thân thể cẩn thận hấp thu một ít thiên lôi lực. Mặc dù hắn không sợ mạo hiểm nhưng tuyệt sẽ không chết một cách vô vị.

Đúng như hắn dự đoán, khi hắn cẩn thận hấp thu một ít lôi nguyên tố vào cơ thể, ma pháp nguyên tố tràn ngập tính phá hoại đó xáo động trong cơ thể hắn. Nhưng dù sao năng lượng nguyên tố không đủ mạnh, được hắn dẫn động, tấn công thẳng vào ma vũ cực bích.

Ma vũ cực bích bị lôi nguyên tố tấn công trực diện, mức độ dao động mạnh hơn trước rất nhiều. Đây là điều mà trước đây Diệp Âm Trúc dựa vào năng lượng bản thân chưa bao giờ cảm giác được. Hắn lập tức hiểu rằng dự cảm của mình là chính xác. Lôi lực mạnh mẽ của đất trời có lẽ chính là mấu chốt để hắn đột phá bình cảnh.

Có cơ hội, Diệp Âm Trúc tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Hắn cởi Thần Nguyên ma pháp bào ra vì nó có thể lọc bỏ mất lôi nguyên tố. Dựa vào siêu thần khí Khô Mộc Long Ngâm cầm làm gốc, phòng ngự tâm mạch yếu ớt của mình, đem linh hồn ẩn nấp trong thân cầm, bắt đầu dựa vào thân thể chịu đựng thiên lôi oanh kích.

Lôi Thần Chùy trong tay Cổ Đế mặc dù được xưng là cực mạnh trong thần khí nhưng dù sao nó vẫn chỉ là thần khí, cho dù nó dẫn động lôi lực của đất trời nhưng muốn phá vỡ siêu thần khí Khô Mộc Long Ngâm thì vẫn không thể. Lúc này Diệp Âm Trúc đã khống chế lôi nguyên tố rất tốt, âm thầm cầm Lôi Thần Chùy do Minh đưa trong tay. Có Lôi Thần Chùy này dẫn đạo, lôi điện trên trời giáng xuống nhìn mặc dù có vẻ rất kinh khủng nhưng thực sự không ảnh hưởng gì lớn tới thân thể Diệp Âm Trúc.

Nhưng uy lực của lôi điện quả thực khủng bố, mặc dù được bảo vệ rất nghiêm mật nhưng sự đau đớn trên thân thể vẫn khiến Diệp Âm Trúc có cảm giác không muốn sống nữa. Dáng vẻ cố gắng chịu đựng của hắn không phải là giả bộ, mà là thực sự đang phải chịu đựng sự đau đớn vì lực công kích khổng lồ đó. Cho dù là hắn cũng phải nỗ lực rất lớn.

Khi chịu đựng đau đớn kịch liệt, hắn còn phải dẫn đường cho lôi nguyên tố tấn công vào bình cảnh của ma vũ cực bích. Trong thời khắc mấu chốt này, nghị lực kiên cường của hắn từ thuở nhỏ khi còn tu luyện Xích Tử Cầm Tâm lại xuất hiện.

Mỗi đạo lôi nguyên tố cường đại dũng mãnh tiến vào thân thể đều trở thành lực tấn công mạnh mẽ, trực tiếp đánh vào ma vũ cực bích. Khi Cổ Đế phát ra đạo công kích lôi lực đầu tiên thì hắn cũng không biết rằng Diệp Âm Trúc đang ở trong một trạng thái cực kỳ nguy hiểm.

Đầu tiên, linh hồn của Diệp Âm Trúc đang đắm chìm trong siêu thần khí Khô Mộc Long Ngâm cầm, khống chế đối với thân thể đã yếu đi rất nhiều, không có cách nào phát động được ma pháp, trở nên yếu ớt hơn hẳn so với lúc bình thường.

Tiếp theo, Diệp Âm Trúc khi bị đạo thiên lôi đó tấn công đã rơi vào một trạng thái đặc biệt, hắn chỉ có thể dựa vào Lôi Thần Chuỳ trên tay dẫn động lôi lực. Còn linh hồn của hắn đã bị lôi nguyên tố giam trong siêu thần khí Khô Mộc Long Ngâm cầm, không thể thoát ra nổi.

Siêu thần khí Khô Mộc Long Ngâm cầm cảm nhận được lôi nguyên tố xâm lấn, đương nhiên phải dùng toàn lực bảo vệ vị trí trái tim. Cho nên nói lôi nguyên tố khiến Diệp Âm Trúc mất đi khống chế bản thân cũng là do hắn tự lấy dây buộc mình. May là hắn vẫn còn một bộ phận ý thức đặt trên Lôi Thần Chuỳ, nếu không, sợ rằng cũng không thể dẫn đạo nổi lôi nguyên tố.

Sức công phá của Lôi nguyên tố quả thật quá kinh khủng. Kinh mạch của Diệp Âm Trúc cứng cỏi như vậy, còn có đấu khí của tử cấp cửu giai bảo vệ thân thể, nưhng dưới tình huống chịu đựng quá nhiều lôi nguyên tố tấn công vẫn gây ra rất nhiều tổn hại tới thân thể hắn.

Dưới sự phá hoại của Lôi nguyên tố càng lúc càng nhiều, đấu khí của Diệp Âm Trúc đã dần dần không còn tác dụng. Mà kinh mạch của hắn cũng dần dần bị lôi nguyên tố phá hoại. Thân thể hắn không ngừng bị phá, chỉ còn lại xương cốt cứng rắn, được Lôi Thần Chùy dẫn đạo lôi nguyên tố mới không bị hủy diệt hoàn toàn.

Mặc dù Diệp Âm Trúc phải trả cái giá rất đắt, nhưng lựa chọn của hắn là hoàn toàn chính xác. Lôi nguyên tố với sức công phá cực mạnh tấn công vào bình cảnh ma vũ cực bích có tác dụng rất lớn. Mỗi lần tấn công

đều khiến cho ma vũ cực bích lơi lỏng vài phần, thậm chí đã bắt đầu xuất hiện một số vết rách. Mà đấu khí và ma pháp lực của bản thân Diệp Âm Trúc đều đã không còn linh hồn khống chế, được lôi lực tràn ngập tính phá hủy dẫn động, cùng tấn công vào bình cảnh ma vũ cực bích.

Lôi nguyên tố chắc chắn là ma pháp nguyên tố bá đạo nhất. Đối mặt với chống đỡ của ma vũ cực bích, căn bản không cần Diệp Âm Trúc cẩn thận khống chế, bản tính phá hoại của lôi nguyên tố đã khiến chúng không ngừng tấn công vào ma vũ cực bích.

Các vết rách càng lúc càng gia tăng. Hai loại tình huống hư hại cùng lúc xuất hiện trên người Diệp Âm Trúc. lúc này, ngay cả hắn cũng không cách nào khống chế nổi nữa. Siêu thần khí Khô Mộc Long Ngâm cầm có lẽ có thể bảo vệ được tính mạng và linh hồn hắn, nhưng nếu lôi nguyên tố hủy diệt hoàn toàn thân thể hắn thì không chỉ phá vỡ cửa khẩu ma vũ cực bích mà cả thân thể hắn cũng bị hủy diệt. Tình huống khi đó sẽ ra sao thì ngay cả bản thân hắn cũng không biết.

(Lão Đường Tam này câu giờ vãi. Chỉ có mỗi 1 đoạn lên level này mà câu kéo ra đến gần 2c - bực cả mình.)

Khi Diệp Âm Trúc bắt đầu tiếp nhận lôi điện của Cổ Đế thì đã có chút hối hận. Hắn cũng không phải hối hận vì tính mạng bản thân mà là vì Cầm Thành, vì người thân của mình, vì thê tử yêu thương. Linh hồn của hắn đã đạt tới cảnh giới gần như là bất diệt, nưhng hắn không phải là không thương tâm khi nghĩ đến người thân.

Không có thời gian cảm nhận những gì phát sinh xung quanh, Diệp Âm Trúc biết, bây giờ mình không thể làm gì được nữa mà chỉ có thể theo số trời.

Toàn bộ quyết định lớn mật này của hắn là đúng, chỉ duy nhất bỏ quên một điều chính là khả năng tự bảo vệ của siêu thần khí Khô Mộc Long Ngâm cầm. Cho dù là cầm hồn Thần thánh cự long Nặc Khắc Hi cũng không thể mở nổi bảo vệ của nó. Trừ phi thiên lôi của Cổ Đế kéo dài đủ thời gian may ra mới có thể.

Rốt cuộc, Diệp Âm Trúc cũng đã chờ tới cơ hội đó. Cổ Đế cũng không phải là người sắt, hắn cũng biết mệt mỏi. Ngay trong quá trình Cổ Đế tích lực lần cuối, Diệp Âm Trúc đã vọt ra từ phong bế của siêu thần khí. Nhưng lúc này thân thể hắn đã hoàn toàn tê liệt, đấu khí và ma pháp lực trong cơ thể đều đã tiêu hao bảy, tám phần trong quá trình đột phá ma vũ cực bích. Việc Diệp Âm Trúc có thể làm chính là dùng toàn bộ linh hồn lực để tấn công vào ma vũ cực bích lúc này đã bị vô số vết rách đang ngày càng lan rộng.

Đây là phương pháp Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn đã dạy hắn. Cho dù linh hồn của hắn có thoát ra được nhưng hắn cũng không có đường lui, chỉ có phá tan bình cảnh mới có thể sống sót.

Đạo thiên lôi cuối cùng do Cổ Đế toàn lực tấn công có đường kính ba thước, ngưng tụ lôi nguyên tố rất lớn trên bầu trời rốt cuộc cũng giáng xuống trên người Diệp Âm Trúc. Trong nháy mắt đó, kinh mạch trong cơ thể, thân thể, xương cốt của hắn gần như toàn bộ đều hóa thành than. Nhưng cũng trong nháy mắt đó, Lôi Thần Chuỳ trên người Diệp Âm Trúc đã dẫn động được đạo thiên lôi khổng lồ đó mạnh mẽ khai mở một thông đạo, cùng với linh hồn lực của Diệp Âm Trúc, hoàn toàn đột phá bình cảnh ma vũ cực bích.

Cảm giác cuối cùng của Diệp Âm Trúc chính là cảm thấy người dường như trong suốt. Ngay sau đó, hắn liền mất đi toàn bộ ý thức.

Giữa đám hào quang gợn sóng kia, thân thể đã biến thành than chậm rãi bay lên, phát sinh những biến hóa rất nhỏ. Một tia than mờ nhạt bắt đầu thoát ra khỏi thân hắn. Than vừa rời khỏi thân thể hắn liền lập tức biến mất trong đám hào quang.

Những thanh âm trong trẻo phát ra từ trong thân thể hắn. Đột nhiên một đám tro than to lớn rơi, một tia sáng màu nhũ trắng từ trong đó bắn ra, chiếu sáng bầu trời. Ngay sau đó, tốc độ than rơi càng lúc càng nhanh, số lượng tia sáng màu nhũ trắng càng lúc càng nhiều.

Cùng với việc tăng số lượng tia sáng màu nhũ trắng, thân thể như xác chết kia thong thả đứng lên, song chưởng mở ra hai bên, phảng phất như dẫn động một lực lượng nào đó. Mặc dù lúc này đại bộ phận thân thể hắn vẫn đang bị tro than bao phủ nhưng nếu nhìn gần có thể thấy trên đám than đen dày đặc những vết nứt.

Rốt cuộc, khi song chưởng của hắn đặt lên bả vai thì toàn thân hắn chợt chấn động, giống như kim loại va vào nhau kịch liệt khiến than bay toán loạn, lớp than đen bám trên người hắn hoàn toàn biến mất.

Lúc này, thân thể hắn chính là tiêu điểm của Thánh Quang thành Mễ Lan đế quốc và pháo đài Lôi Thần Chùy. Cho dù là Thánh Quang thành ở xa hơn vẫn có thể thấy dược hào quang màu nhũ trắng rất lộng lẫy.

Thánh quang. Có lẽ đó chính là ánh sáng của thần thánh, bao quanh thân thể lơ lửng giữa không trung nhìn qua lại càng đặc biệt.

Đó là một thân thể hoàn toàn màu nhũ trắng. Mặc dù trần truồng nhưng không hề khiến người ta có cảm giác không thỏai mái mà giống như toàn thân bao trùm một tầng bánh kem dày. Dáng vẻ cực kỳ hoàn mỹ, bờ vai vững chãi, hai ngực cứng rắn, mỗi khối cơ đều không quá khoa trương nhưng lại cực kỳ hài hòa, phảng phất như hắn đã trở thành một bộ phận của thiên địa, thậm chí là trung tâm của thiên địa. Hào quang mãnh liệt chiếu giữa không trung, tưởng như thay thế nổi cả mặt trời.

Một tiếng huýt gió từ miệng hắn phát ra, hào quang màu nhũ trắng chợt bộc phát tràn ngập khắp nơi khiến cho những đám mây đen trên không trung giống như tuyết trắng gặp lửa to, tan ra rất nhanh chóng.

Mặc dù đang giữa ban ngày nhưng ánh sáng của mặt trời cũng không thể sánh nổi với ánh hào quang phát ra từ thân thể đó.

_____***_____

Bạch quang phát ra kéo dài tới 30 hơi thở mới dần thu lại. Gợn sóng trên cột sáng vẫn không biến mất mà thu về trong đám hào quang, khi dung nhập vào thân thể kia thì xuất hiện một cảnh kỳ dị. Mái tóc đen vốn biến mất trong lôi điện, giờ đang lặng lẽ mọc ra rồi ngừng tăng trưởng một cách đột ngột. Toàn bộ hào quang màu nhũ trắng thu lại, biến mất trong thân thể hắn. Thân thể hắn bắt đầu trở nên trong suốt.

Bạch quang ngưng tụ lại hai điểm là mi tâm và trái tim. Con thân thể hắn đã hoàn toàn dung nhập với cột sáng.

Đây là gì? Vố số nghi vấn xuất hiện trong lòng mỗi người. Được hào quang màu nhũ trắng bao phủ, cho dù là Cổ Đế cũng thu hoạch lợi ích không nhỏ, năng lượng tiêu hao rất lớn giờ cũng đã khôi phục vài phần.

Ý thức xuất hiện, vừa mới trong vô tận hắc ám, mở mắt ra đã biến thành quang minh huy hoàng. Nỗi thống khổ khi mất đi ý thức lúc trước đã hoàn toàn biến mất, Diệp Âm Trúc phát hiện mình có thể cảm nhận được rất rõ từng biến hóa của mỗi tế bào trong người, mỗi một điểm năng lượng nguyên tố đều giống như có chân tay, có thể dễ dàng thực hiện những biến hóa vô cùng phức tạp.

Đôi mắt vốn không nhìn được nhưng trước kia chỉ dựa vào cảm giác thiên nhân hợp nhất, bây giờ lại như có thêm một con mắt, trong một thế giới trắng mênh mông, mọi thứ của ngoại giới đều biến thành những tồn tại lập thể. Toàn thân nhộn nhạo, khắp nơi trên thân thể dường như đều do năng lượng tạo thành, ma vũ cực bích đã hoàn toàn biến mất.

Hắn đã từng cùng với trợ giúp của Thiểm Lôi và Cửu châm kích thần đại pháp, tiến vào cảnh giới bạch cảnh. Cảm giác khi đó mặc dù cường đai nhưng lại hoàn toàn không giống bây giờ. Năng lượng trong cơ thể dường như đã hoàn tòan mất đi khái niệm màu sắc, cũng không có màu trắng thứ thần cấp mà là trong suốt, như dòng suối trong veo.

Từ trên trời, cột sáng bắt đầu thu lại hình thành một đường thẳng, tập trung vào đoạn giữa, ngưng tụ lại thành một thân thể hoàn mỹ có chút lấp lánh sáng, chính là Diệp Âm Trúc đang lõa thể toàn thân (chú này khoe hàng giữa công cộng mà ko bị công an bắt nhỉ)

Hắn rất anh tuấn, vóc người hoàn mỹ, mái tóc dài màu đen phất phơ theo gió, ở giữa ngực chậm rãi phát ra một luồng bạch quang. Mặc dù hắn vẫn chưa khôi phục được thị giác nhưng thần thái khiếm thị đã biến mất, hắn trông như lúc vừa mới rời khỏi Bích Không Hải. Biến hóa rõ nhất chính là da tay, mặc dù vẫn làn da khỏe mạnh màu đồng nhưng bề mặt như thêm mịn màng, phát ra kim sắc nhàn nhạt lộng lẫy.

Một nụ cười nhẹ xuất hiện trên môi Diệp Âm Trúc:

- Cổ Đế, cảm ơn ngươi.

Thanh âm của hắn cũng có thay đổi vi diệu như thân thể, tràn ngập sức hấp dẫn.

Ngẩng đầu nhìn trời, cảm nhận ánh mặt trời ấm áp giữa thời tiết ret lạnh, trong lòng Diệp Âm Trúc hiện ra một linh hồn màu đen.

Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn sư phụ, người biết không? Con đã đạt tới rồi. Con rốt cuộc đã đạt tới cảnh giới mà ngài đã kỳ vọng, ma vũ cực bích thứ thần cấp.

Trong nháy mắt, hắn đã nắm rõ biến hóa của thân thể. Không còn phân biệt ma pháp và đấu khí. Chỉ có sức mạnh dung hợp. Ngay khi hắn hoàn thành tiến hóa đột phá, Diệp Âm Trúc phảng phất như cảm giác được ở phương nam có một thanh âm kêu gọi mình. Thanh âm đó rất nhẹ nhưng tràn ngập uy nghiêm và thân thiết, cũng giống như lúc trước ở Pháp Lam cảm nhận được lời kêu gọi của Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn. Nhưng lần này, chủ nhân của lời kêu gọi uy nghiêm mà hiền lành đó dường như còn mạnh hơn cả Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn.

Tiện tay vung lên, Thần Nguyên ma pháp bào hắn cởi ra lúc trước nhẹ nhàng bay lên, bao phủ lấy thân thể hoàn mỹ của hắn, mái tóc dài thoát ra sau ma pháp bào. Tóc đen áo trắng, hiển lộ một phong thái kiêu hùng.

Trái tim và thân thể Cổ Đế bị bạch quang kích thích lại sinh ra phản ứng nóng lạnh hoàn toàn trái ngược. Trái tim lẽ ra phải ấm nóng thì giờ rất lạnh lẽo. Không biết tại sao, biến hóa của nhân loại trước mắt này khiến hắn trực tiếp nghĩ tới sự suy bại của bộ lạc Lôi Thần. Chẳng lẽ đây là quyết định của trời cao sao?

Cực Bắc Hoang Nguyên.

Một tiếng rống kinh ngạc vang lên tận trời. Tử quang dày đặc chợt phát ra, không phải là cột sáng tròn mà là từng điểm tử tinh. Thân thể khổng lồ của Tử bị khống chế khôi phục thành bản thể.

Hắn đột nhiên rống lên một tiếng khiến Tử Tinh quân đoàn đang cấp tốc hành quân về phía nam chợt ngừng lại. Uy áp vô tận khiến cho ngay cả các thần thú cũng không thể chống cự. Các ma thú băng sâm và các Bỉ mông cự thú đều quỳ xuống, tử tinh uy nghiêm áp chế khiến thân thể bọn họ chỉ có thể run rẩy.

Tử Tinh cự kiếm xuất hiện giữa không trung không hề có dấu hiệu báo trước, thoát ly khỏi khống chế của Tử, treo trên đỉnh đầu hắn, mũi kiếm chỉ xuống dưới. Ngay sau đó, một cảnh tượng kỳ dị hiện ra, một giọt chất lỏng màu tím từ trên Tử tinh cự kiếm rơi xuống, nhập vào đỉnh đầu của Tử.

Tử tinh cự kiếm đột nhiên hạ xuống, nhắm thẳng vào thân thể Tử khiến tất cả các thần thú kinh hoảng, muốn cứu viện. Nhưng Tử tinh cự kiếm khổng lồ đó lại như biến thành chất lỏng, không hề phá hoại thân thể Tử mà biến thành một dòng tử dịch (chất lỏng màu tím) hoàn toàn bao bọc lấy thân thể hắn.

Long Sư ngơ ngác nhìn Tử:

- Ngài, ngài…

Cách Lạp Tây Tư vốn rất cường hãn, kiêu ngạo với thực lực còn hơn cả Tử nhưng giờ cũng phải ghen tị nói:

- Đây là tiến hóa, Tử lão đại sắp sửa tiến hóa. Trời ạ, ta thực sự ghen tị với hắn. Chẳng lẽ Cầm Đế đại nhân vừa tiến hóa khiến cho xảy ra phản ứng dây chuyền sao? Mau, bảo vệ Tử lão đại. Toàn quân dừng lại, bao quanh lấy ngài.

Mỗi lần tiến hóa của thần thú đều cực kỳ khó khăn, nhất là khi tiến tới cảnh giới thứ thần cấp. Mỗi lần tăng một cấp thực chất đều là biến hóa, hơn nữa thực lực của Tử Tinh Bỉ Mông vốn rất kinh khủng nên tiến hóa lại càng gian nan hơn. Nếu không cố gắng và không có kỳ ngộ đặc thù thì cho dù trăm năm không lên một cấp nào cũng là bình thường. Nhưng Tử từ khi tiến vào thứ thần cấp đến giờ mới chỉ một năm mà thôi. Ngoại trừ quan hệ với Diệp Âm Trúc thì Cách Lạp Tây Tư căn bản không thể nghĩ ra khả năng nào. Cho dù hắn đã thần phục Tử nhưng lúc này trong lòng không khỏi có chút ghen tị, tại sao ta lại không có Đồng Đẳng Bổn Mạng Khế Ước như vậy chứ? Cầm Đế đại nhân ơi, ngài quả phúc tinh của Tử Đế. Chẳng trách khi Tử lão đại cảm nhận được khi ngài gặp nguy hiểm liền không chút do dự từ bỏ Cực Bắc Hoang Nguyên để chạy tới pháo đài Lôi Thần Chùy cứu ngài. Quan hệ thân tình của hai người phải nói là dung hợp hữu tình mới đúng.

Tử tinh đại quân được Cách Lạp Tây Tư ra lệnh, lập tức mau chóng hành động. Nhưng ngay cả Cách Lạp Tây Tư cũng không ngờ rằng tiến hóa của Tử lại nhanh chóng hòan thành đến vậy.

Đinh - một tiếng trong trẻo vang lên. Ngay sau đó, thân thể của Tử chợt co rút lại. Sau một khắc, vô số tinh quang phát ra từ trên người hắn, hội tụ thành một dải sáng tử tinh phóng lên cao. Thân thể vốn cao mười thước của Tử chợt giảm xuống hai thước, chỉ còn khoảng tám thước. Bản thể tử tinh vốn trong trẻo biến mất, đột nhiên biến thành một nhân thể (hình người) bình thường, làn da hoàn toàn giống với nhân loại, nhưng vẫn mắt tím, tóc tím như trước. Khí tức trên người dường như không còn sắc bén như trước nữa. Trên bề mặt da hiện lên một tầng kim quang nhàn nhạt.

Tử ngẩng đầu nhìn lên dải sáng tử tinh trên không trung, miệng phát ra một tiếng kêu dài, nhảy lên, dung nhập với dải sáng tử tinh.

Vô số tinh quang màu tím phát ra, tạo thành một cảnh tượng huyễn lệ. Trong nháy mắt thu lại, dung hợp thành một thanh trường kiếm dài chừng hai thước. Chuôi kiếm rát tinh xảo, thân kiếm thon dài, rộng chừng bảy tấc, hoàn mỹ từ đầu tới chuôi, lưỡi kiếm rất sáng. Trên thân kiếm có tổng cộng chín ngôi sao màu tím đậm phát ra hào quang lóng lánh.

Tử tinh hóa kiếm, chính là tiêu chí Tử Tinh Bỉ Mông tiến vào thứ thần cấp. Thần thánh cự long Nặc Khắc Hi mà Diệp Âm Trúc gặp ở long vực lúc đầu chính vì đối mặt với Tử Tinh Bỉ Mông hóa kiếm mà thân thể bị tiêu diệt, lưỡng bại câu thương. Nhưng lúc này Tử biến thành kiếm lại khác với Tử Tinh Bỉ Mông hóa kiếm, nhờ được ngọn lửa linh hồn của Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn thiêu đốt lúc trước, năng lượng dung hợp của hắn đã được tròn vẹn hơn.

Chín ngôi sao tử tinh giống như chín mặt trời nhỏ lóng lánh trên thân kiếm. So với lần đầu tiên chuyển hóa thì chín ngôi sao tử tinh này trong suốt hơn rất nhiều. Một đường màu tím kéo dài từ mũi kiếm tới chuôi kiếm.

Trường kiếm kinh thiên, lấy Tử Tinh Bỉ Mông là thân, lấy linh hồn của Tử là hồn. Kiếm siêu thần khí cực công (công kích cực đại) cũng tiến hóa theo sự tiến hóa của Tử.

Trường kiếm bay một vòng trên trời rồi nhẹ nhàng hạ xuống. Khi nó rơi xuống mặt đất thì ngay cả cường giả cực mạnh như Cách Lạp Tây Tư cũng không nhịn nổi lùi lại vài bước, không dám tiếp xúc với nó.

Tử quang phóng đại, một lần nữa Tử lại xuất hiện trước mặt các thần thú. Chỉ có điều Tử tinh cự kiếm đã biến mất. Tiến hóa này đã khiến cho hắn hoàn toàn dung nhập với Tử tinh cự kiếm, không thể tách rời.

- Chúc mừng Tử đế đại nhân.

©UUu G\yỀjX ©UUI dQ_ ¦\Ôj G\υ´ Gм9 i XyỀ_ dæ G¾_

Cách Lạp Tây Tư hâm mộ nhìn Tử nói:

- Chúc mừng ngươi, Tử lão Đại đã tiến vào bạch cảnh bậc hai.

Trong các đại thần thú, nói về cấp bậc vốn hắn cùng Minh là mạnh nhất. Trải qua linh hồn Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn thiêu đốt, rốt cục đột phá bình cảnh nhiều năm, tiến vào bạch cấp bậc hai. Tử chỉ trong thời gian ngắn đã vượt cấp, hắn không hâm mộ mới là lạ.

Tử nhìn Cách Lạp Tây Tư, ánh mắt của hắn có chút quái dị.

- Không phải là bậc hai, mà là bậc ba.

- Cái gì?

Lúc này đây ngay cả Sơn Lĩnh Cự Nhân Minh cũng không khỏi cùng Cách Lạp Tây Tư đồng thời sợ hãi kêu lên.

Mấy thần thú khác đều vừa mới tiến vào bạch cảnh không lâu. Đối với sự khó khăn thăng cấp của bạch cảnh đều không biết rõ. Nhưng Cách Lạp Tây Tư cùng Minh tại bạch cảnh bậc một bao nhiêu năm? Đối với sự khó khăn trong sự thăng cấp bọn họ rất rõ ràng. Mà Tử lại nói cho bọn họ, chỉ trong một thời gian

tiến hóa ngắn, đã tăng lên không phải một bậc, mà là trực tiếp lên hai bậc, cái này đã hoàn toàn vượt xa sự hiểu biết của bọn họ. Lúc nào thực lực thứ thần cấp lại tăng lên dễ dàng như vậy?

Tử nhìn ánh mắt cổ quái của hai đại thần thú cười khổ nói:

- Đừng hỏi ta, ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, nhưng ta có thể dám chắc sự kinh hỉ này chính là Âm Trúc gây cho ta. Hắn rốt cục tiến vào cảnh giới thứ thần cấp, hơn nữa thứ thần cấp của hắn khác với người khác. Ta thậm chí có thể cảm giác được ở chỗ sâu trong linh hồn của hắn có một loại năng lượng tiến hóa đặc thù dao động rất nhỏ. Xem ra, không được bao lâu nữa, sợ là Cầm Thành chúng ta thật sự có thể có thực lực đối kháng với Pháp Lam.

Các đại thần thú đồng thời ngây ra trong chốc lát. Lại nghe được cái tên Diệp Âm Trúc này, Long Sư trong lòng không khỏi khẽ run lên. Nam nhân có khí tức thần thánh cự long kia, cùng Tử Đế đại nhân của mình dĩ nhiên là quan hệ Đồng Đẳng Bổn Mạng Khế Ước. Hơn nữa, từ sự tôn trọng của Tử đế đại nhân đối với hắn xem ra, Khế ước này trong đó mang lại lợi ích rất lớn cho Tử thân là Tử Tinh Bỉ Mông, mà không phải là cho nhân loại kia. Người kia đến tột cùng có mị lực cùng thiên phú gì mà lại có thể làm được điều này?

Khuôn mặt cương nghị của Tử toát ra vẻ ôn hòa khó thấy. Hắn cũng không phải bởi vì thực lực bản thân tăng lên mà cao hứng, mà là bởi vì Diệp Âm Trúc bình an, có thể khiến cho bản thân tiến hóa, Diệp Âm Trúc tự thân không thể nghi ngờ cũng tiến hóa. Dưới tình huống này sự an toàn của hắn đương nhiên không có vấn đề. Lúc trước hắn mạnh mẽ cắt đứt liên lạc linh hồn cùng với mình, thì ra là trùng kích bình cảnh.

Thật ra, Tử lại biết đâu rằng Diệp Âm Trúc cũng không phải cố ý cắt đứt liên lạc cùng hắn mà là bởi vì linh hồn bị siêu thần khí Khô Mộc Long Ngâm Cầm mạnh mẽ phong bế trong thân cầm. Khí tức của siêu thần khí nọ tạm thời ngăn cách linh hồn liên lạc của bọn họ.

- Tạm hoãn hành quân, toàn quân tu chỉnh, theo kế hoạch mà hành động

Nếu Diệp Âm Trúc đã không có chuyện gì. Vậy kế hoạch của hắn tự nhiên không cần sửa đổi.

Hít sâu một hơi, Cổ Đế miễn cưỡng để cho vẻ mặt của mình không hiện ra thần sắc hoảng sợ. Nhìn Diệp Âm Trúc đang lo lửng trên đầu thành ở đối diện, Lôi Thần Chùy trong tay hoành trước ngực, trong đầu hồi tưởng lại lời cảm tạ của Diệp Âm Trúc, trầm giọng nói:

- Ngươi muốn làm nhục ta sao? Đừng quên, trận quyết đấu của chúng ta còn chưa chấm dứt.

- Làm nhục? Không

Diệp Âm Trúc trên mặt lộ ra vẻ cười ôn hòa.

- Ta thật sự cảm tạ ngươi, nếu không có thiên địa lôi lực ẩn chứa lực phá hoại này, ta làm thế nào có thể lại đột phá, phá bỏ đi chướng ngại lớn nhất trên con đường tu luyện của ta?

Hôm nay đi tới trước trận của hai quân đưa ra khiêu chiến với Cổ Đế, Diệp Âm Trúc vốn chính là muốn làm nhục Cổ Đế, bằng vào thực lực cường đại của mình đả kích sĩ khí hai đại bộ lạc Thú nhân. Ai ngờ quyết đấu chưa thu được thắng lợi, bản thân lại gặp cơ hội trời cho khó gặp, hơn nữa còn lợi dụng một cơ hội này để đột phá.

Tức giận hừ một tiếng, lôi quang trong tay Cổ Đế chợt lóe, Lôi Thần Chùy lại đập về phía Diệp Âm Trúc. Chỉ bất quá, mất đi thiên địa lôi lực hỗ trợ, một đạo lôi điện mặc dù vẫn mang theo thanh thế thật lớn nhưng vẫn thua xa thiên lôi trước đây.

Diệp Âm Trúc giơ tay phải của mình lên, đối mặt với Lôi Thần Chùy phát động lôi kích, hắn chỉ tiện tay bắt tới. Càng thêm kinh khủng là, đạo lôi điện kia đã bị hắn nắm trong tay, lôi điện kịch liệt phá không phát ra tiếng sấm, khi tiếp xúc với tay hắn thì biến mất tăm mất tích trong nháy mắt.

- Sao lại có thể như vậy? Sao lại có thể như vậy?

Cả người Cổ Đế cũng trở nên ngây ngốc ra. Chẳng lẽ người này căn bản là không e ngại lôi điện sao?

Diệp Âm Trúc hiện tại quả thật đã không e ngại lôi điện. Khi bị cả trăm đạo thiên lôi đánh xuống, thân thể của hắn đã đạt tới trình độ cực kỳ cường hãn. Mặc dù Lôi Thần Chùy là thần khí, nhưng thân thể của

hắn cũng đã như là siêu thần khí rồi, lôi kích đơn giản như vậy làm sao có thể đột phá ma vũ lực mà hắn mới dung hợp được chứ? Thứ thần cấp bậc hai so với Tử cấp bậc chín, Căn bản là hai thế giới.

- Không cần uổng phí khí lực, Cổ Đế, ngươi biết tại sao Lôi Thần Chùy của ngươi công kích ta không có hiệu quả không?

Diệp Âm Trúc vẻ tươi cười đột nhiên trở nên có chút quỷ dị.

Cổ Đế cơ hồ vô thức hỏi:

- Tại sao?

Diệp Âm Trúc nói:

- Bởi vì, Lôi Thần Chùy của ngươi là giống cái.

Cổ Đế ngẩn ngơ.

- Ngươi, ngươi nói cái gì?

Diệp Âm Trúc nhấn mạnh:

- Ta nói, Lôi Thần Chùy của người là giống cái.

Cổ Đế lúc này mới hiểu được, giận dữ mắng

- Thúi lắm, ngươi mới là giống cái.

Diệp Âm Trúc lạnh nhạt cười nói:

- Sự thật thắng hùng biện. Cổ Đế, ngươi cũng không cần không thừa nhận. Để ta chứng minh cho ngươi xem

Vừa nói, hắn giơ tay phải lên không, quang mang chợt lóe, một đạo lôi điện màu lam tím nhất thời xuất hiện trong lòng bàn tay. Một thanh chùy giống hệt, chỉ bất quá hai đầu nhọn nhưng bề ngoài xem ra cực kỳ tương tự Lôi Thần Chùy trong tay Cổ Đế.

Diệp Âm Trúc nói:

- Bây giờ ngươi tin chưa.

Cổ Đế sửng sốt một chút, giận dữ hét lên:

- Tin cái rắm, tùy tiện xuất ra một món đồ đã nói là Lôi Thần Chùy?

Diệp Âm Trúc hừ lạnh một tiếng.

- Ngươi không tin phải không? Tốt thôi. Ta sẽ chứng minh cho ngươi xem, ngươi vừa rồi đánh vào ta cả trăm nhát lôi điện. Tốt lắm, ta cũng cho ngươi thưởng thức một chút mùi vị lôi lực thế nào.

Vừa nói, hắn cầm Lôi Thần Chùy mũi nhọn trong tay vung lên. Không có quang mang màu sắc gì xuất hiện. Chung quanh thân thể Diệp Âm Trúc chỉ xuất hiện một tầng sóng gợn, từ dưới chân bắt đầu hướng lên mắt, rót vào trong Lôi Thần Chùy mũi nhọn.

Nhất thời, lam tử sắc quang mang chợt đại thịnh. Xẹt một tiếng nổ vang, lôi nguyên tố chung quanh thân thể Diệp Âm Trúc chợt trở nên cường thịnh hẳn lên. Ngay sau đó, hắn giơ Lôi Thần Chùy mũi nhọn lên cao, trầm giọng hét lớn. Luồng sóng nước gợn cấp tốc khởi động, một đạo lôi điện sáng rực phóng thẳng lên không trung.

Tựa như Cổ Đế mượn ma pháp trận trong Lôi Thần Chùy dẫn động thiên địa lực, bầu trời vừa mới nắng lại chợt âm u, mây đen cuồn cuộn từ bốn phương tám hướng tụ lại. Diệp Âm Trúc cũng nương theo lực và đại thế của ma pháp trận trong Lôi Thần Chùy, phát động hiệu quả cường đại nhất của Lôi Thần Chùy dẫn động thiên địa hạo kiếp lôi lực.

Mắt thấy mây đen che kín không trung, nét mặt của Cổ Đế đã biến thành tro tàn. Hắn biết, Diệp Âm Trúc không phải nói dối, Lôi Thần Chùy mà hắn cầm trong tay là thật. Hơn nữa, Lôi Thần Chùy trong tay hắn, càng thêm kinh khủng vượt xa của mình.

Không có làm ra bộ dáng cùng ngưng tụ năng lượng gì, Lôi Thần Chùy trong tay Diệp Âm Trúc trong nháy mắt điểm tới. Nhất thời, một đạo lôi quang to lớn từ trên trời giáng xuống, đánh thẳng vào Cổ Đế.

Cổ Đế cho tới bây giờ cũng không phải là người ngồi đợi chết. Trong lòng hắn ít nhiều cũng có vần phần suy tính. Trong nhận thức của hắn, Diệp Âm Trúc dù sao cũng là một gã Ma pháp sư, mà Lôi Thần Chùy của hắn còn có một ưu thế lớn nhất, đó chính là ma pháp miễn dịch.

Quả nhiên, đạo lôi điện nọ khi tiến vào phạm vi Lôi Thần Chùy nhất thời đã yếu đi vài phần. Nhưng làm Cổ Đế giật mình chính là lôi lực khổng lồ kia cũng không có biến mất trong ma pháp miễn dịch, mà vẫn đánh về phía hắn như trước.

Gầm lên một tiếng, Cổ Đế giơ Lôi Thần Chùy trong tay lên. Trong tiếng nổ ầm ầm, các tướng lĩnh thú nhân đứng ở bên cạnh Cổ Đế bay tứ tán. Chỉ có Hổ vương Kiều Khoa Nhĩ là còn có thể bảo trì ngồi tại chỗ không chuyển động.

Dưới lôi lực oanh kích thật lớn, làm cho kim mao trên đầu Cổ Đế dựng đứng cả lên.

Toàn thân bốc lên một làn khói cùng mùi khét nhè nhẹ.

Máu chảy ngược lên miệng mà phun ra, trải qua Lôi Thần Chùy ma pháp miễn dịch cùng Lôi Thần Chùy trong tay làm cho yếu đi, vậy mà hắn vẫn bị thương.

Cái này cũng có liên quan đến đến sự tiên hao của Cổ Đế, nhưng cũng đủ để chứng minh lực công kích của Diệp Âm Trúc rất mạnh.

Diệp Âm Trúc lạnh lùng cười.

- Có còn cần ta chứng minh lại cái gì cho ngươi không? Ta đã nói rồi, Lôi Thần Chùy của ngươi là giống cái.

- Không, việc này không có khả năng, việc này không có khả năng. Ngươi sao có thể đột phá ma pháp miễn dịch

So với thân thể bị thương, sự đả kích về mặt tinh thần đối với Cổ Đế mà nói càng thêm kinh khủng.

Diệp Âm Trúc nói:

- Tại thế giới này, không có thứ gì là tuyệt đối. Tựa như Lôi Thần Chùy ma pháp miễn dịch của ngươi, ta đã sớm thí nghiệm qua. Ma pháp trận trong Lôi Thần Chùy quả thật có hiệu quả cường đại, nhưng ma pháp miễn dịch của nó cũng có cực hạn. Lực công kích đạt tới thứ thần cấp, nó cũng chỉ có thể làm yếu bớt đi ma pháp công kích mà không sinh ra hiệu quả miễn dịch. Như vừa rồi, dưới sự trợ giúp thiên lôi oanh kích của ngươi, ta đã đạt tới thứ thần cấp. Cho nên, ma pháp miễn dịch của ngươi đối với ta nhiều nhất cũng chỉ làm yếu đi, mà không thể triệt tiêu.

_____***_____

Binh lính Thú nhân tộc nhìn Diệp Âm Trúc mà phòng tuyến trong lòng đang sụp đổ. Lôi Thần Chùy luôn là Lôi Thần của bộ lạc, thậm chí là chỗ dựa lớn nhất của ba bộ tộc Thú nhân. Nhưng nam nhân trước mắt này lại phá tan ưu thế cuối cùng trong lòng bọn họ.

Cái này đã không thể dùng sĩ khí suy giảm để hình dung.

Diệp Âm Trúc trầm giọng nói:

- Lúc đầu, Ải nhân tộc làm ra Lôi Thần Chùy vốn là một đôi, cũng không phải là thần khí, mà là siêu thần khí. Chỉ có khi hai thanh Lôi Thần Chùy liên hợp cùng một chỗ, mới có thể phát huy được hiệu quả của siêu thần khí Lôi Thần Chùy, mà ngươi lúc đầu cướp đi chỉ là một thanh trong đó chứ không phải toàn bộ. Hôm nay, ta sẽ vì Ải nhân tộc lấy lại công đạo. Giao ra Lôi Thần Chùy của ngươi, ta hôm nay có thể tha chết cho ngươi, cũng có thể trong vòng ba tháng không công kích pháo đài Lôi Thần Chùy của ngươi. Nếu không, ta sẽ biến pháo đài Lôi Thần Chùy của ngươi thành một tòa tử thành.

Cổ Đế nắm chặt Lôi Thần Chùy trong tay. Đối với hắn mà nói, thần khí này có thể nói là tượng trưng cho thân phận cùng thực lực của hắn. Hắn làm sao nguyện ý giao ra chứ? Trong miệng phát ra tiếng rống giận điên cuồng.

- Đến đây, ta muốn xem ngươi làm thế nào đem trăm vạn đại quân của ta mà biến thành một tòa tử thành.

Diệp Âm Trúc cũng không mở miệng, đối mặt với người như Cổ Đế, hành động mới có thể chứng minh được tất cả, thực lực chính là lời nói tốt nhất.

Tay phải rung lên. Lôi Thần Chùy đầu nhọn trong tay chợt bay lên không trung, hóa thành một đạo lam tử sắc điện quang xông thẳng tận trời, nhập vào trong mây đen. Một tầng sóng gợn vòng quanh thân thể hắn nhộn nhạo xuất ra, như tơ như khói nhập vào trong không trung, kết hợp cùng mây đen.

Lôi Thần Chùy đầu nhọn tiến vào trong mây đen, nhất thời kịch liệt dao động. Vô số điện quang lóe sáng xoay quanh ở trong đó, chiếu rọi pháo đài Lôi Thần Chùy lúc sáng lúc tối, lôi âm cuồn cuộn làm cho mặt đất run rẩy, lôi lực mạnh mẽ trong không trung không ngừng ngưng tụ.

- Lôi Thần Chùy vốn là siêu thần khí, không có thực lực thứ thần cấp, căn bản không cách nào phát huy được lực lượng chân chính của nó. Bây giờ ta sẽ để cho ngươi xem, cái gì mới là chân chính thiên lôi phát uy.

Tay phải chợt phát ra động tác chém nhẹ xuống, thanh âm lạnh như băng truyền khắp nơi

- Thiên cương chỉ xử bách lôi thiểm.

Oành… Cả trăm đạo thiểm điện chiếu sáng tận chân trời, thậm chí so với ánh mặt trời còn mạnh hơn. Cả trăm đạo trầm lôi ầm ầm nổ vang, uy áp khổng lồ cơ hồ làm cho không khí muốn bị chấn nát cả ra. Vô số điện xà lam tử sắc chợt từ trên trời giáng xuống, đánh thẳng vào pháo đài Lôi Thần Chùy.

Cấm chú, đó là lực lượng tử cấp, không phải là cấm chú cùng vô hạn cấm chú, đó mới là lực lượng của thứ thần cấp.

Một tầng quang hoa màu lam mênh mông từ trong Pháo đài Lôi Thần Chùy xuất hiện, chính là hiệu quả do ma pháp miễn dịch từ ma pháp trận bên trong Pháo đài Lôi Thần Chùy sinh ra.

Nhưng theo như lời Diệp Âm Trúc nói, ma pháp trận này mặc dù tinh diệu, nhưng lực lượng phòng ngự của nó dù sao cũng có hạn.

Lúc đầu, người của Pháp Lam chế tạo ra ma pháp trận này, đã bị lực lượng bản thân ước thúc lưu thủ với Thú nhân, thế nào cũng không có khả năng chế tạo có thể chống đở được pháp trận lực lượng thứ thần cấp. Dưới sự oanh kích kịch liệt của cả trăm đạo lôi lạc đồng thời phát uy, Pháo đài Lôi Thần Chùy làm sao có thể chống đỡ như Diệp Âm Trúc được?

Oành…

Màn hào quang màu lam bị cả trăm đạo lôi điện điên cuồng đánh xúông phá tan tành. Mặc dù lôi quang cũng yếu đi vài phần, nhưng vẫn đánh xuống thành như trước.

Tiếng nổ, tiếng kêu thảm thiết, đất đá bay lên.

Máu tươi, tính mạng, theo lôi xạ mà tiêu tán.

Diệp Âm Trúc lơ lửng trong không trung, rõ ràng cảm giác được mấy vạn linh hồn đồng thời phá thể mà ra, trong thiên lôi chính khí mà rên rĩ.

Sóng gợn nhộn nhạo quang mang chợt khuếch tán, dưới linh hồn cường đại thứ thần cấp dẫn dắt, mang theo thái huyền cầm tâm kỳ dị dao động, giống như đấng cứu thế dẫn dắt linh hồn, như là biển nạp trăm sông quy về một mối.

Trăm đạo lôi lại không cái nào công kích Cổ Đế. Pháo đài Lôi Thần Chùy cho dù cố gắng chống đỡ, nhưng dưới thiên lôi cấp bậc cấm chú oanh kích nhiều như thế, tòa thành đã biến thành một tòa thành sụp đổ, hầu hết công sự phòng ngự hoàn toàn bị phá hỏng, tường thành cao cả trăm thước chợt sập xuống cả mười thước, tựa như bị vô số lưỡi búa lớn đập vỡ vậy.

Bụi mù dần dần tiêu tán. Cổ Đế ngơ ngác nhìn ra chung quanh thấy một lượng lớn tộc nhân biến mất. Trong thành đã có mấy vạn Thú nhân thiệt mạng mất đi một phần mười đại quân, tường thành hắn vốn tưởng rằng không bao giờ sập cũng đã bị mất đi một phần mười. Càng làm cho hắn tâm như tro tàn chính là: hắn rõ ràng cảm giác được, ma pháp trận khổng lồ ở dưới đất đã bị cả trăm đạo lôi xạ cuồng loạn đánh xuống tan vào không khí.

Lôi Thần Chùy ma pháp miễn dịch biến mất. Mất đi chỗ dựa lớn nhất này, Thú nhân cũng không có biện pháp đối phó Ma pháp sư Mễ Lan nữa.

- Ngươi… ngươi…

Nhìn Diệp Âm Trúc, Cổ Đế sắc mặt đã trở nên trắng bệch.

Hắn thế nào cũng không nghĩ tới, Diệp Âm Trúc sau khi tiến hóa lại trở nên kinh khủng như thế, kinh khủng đến mức căn bản không cách nào kháng cự được.

Lôi Thần Chùy chân chính, đây là uy lực chính thức của Lôi Thần Chùy sao? Nhưng nó lại không thuộc về mình.

- Cổ Đế, ta nói lại, ta không muốn nói lần thứ ba. Giao ra Lôi Thần Chùy, ta cho ngươi cơ hội sống sót

Thanh âm lạnh như băng của Diệp Âm Trúc đối với Cổ Đế mà nói, tựa như tiếng gọi đến từ địa ngục.

Giữa không trung, trong mây đen cuồn cuộn, điện quang lóe sáng lại hiện ra. Cổ Đế không nghi ngờ Diệp Âm Trúc lại có thể phát động trăm đạo lôi cuồng thiểm uy thế kinh khủng kia. Quân đội của bộ lạc Thú nhân còn có thể chịu được bao nhiêu lần oanh kích như vậy nữa?

Khuyết điểm lớn nhất của Thú nhân tộc chính là không có Ma pháp sư. Mất đi cấm ma lĩnh vực, chỉ cần loài người có thể ngăn cản được sự tấn công của Thú nhân tộc, mỗi ngày chỉ cần dùng Ma pháp sư phát động công kích, sớm muộn cũng có một ngày có thể công phá được hòng ngự. Càng huống chi, còn có sự tồn tại kinh khủng như Diệp Âm Trúc này.

- Được, ta đưa cho ngươi

Cổ Đế răng đã cắn đến chảy máu, nhưng lúc này, hắn hoàn toàn lộ ra bản chất kiêu hùng một đời, cũng không có xúc động.

- Cổ Đế đại ca, không thể. Ngươi đưa Lôi Thần Chùy cho hắn, để cho hắn dung hợp thành siêu thần khí, lại phát động công kích đến chúng ta, chúng ta càng không cách nào ngăn cản. Cho dù hắn tuân thủ lời hứa, đối với chúng ta mà nói, cũng bất quá chỉ là uống thuốc độc cho đỡ khát mà thôi

Kiều Khoa Nhĩ ngăn lấy cánh tay của Cổ Đế địa.

Cổ Đế nhìn hắn

- Ngoại trừ như vậy, chẳng lẽ ngươi còn có biện pháp gì sao? Cho dù hắn muốn lấy, chẳng lẽ ta còn có thể chống đở được sao?

- Ta…

Kiều Khoa Nhĩ nhìn Cổ Đế, trong mắt hai đại thú vương đều lóe ra vẻ không cam lòng. Nhưng bọn hắn cũng biết, Ma thần trước mặt này tồn tại đã làm cho thế lực của bọn hắn bắt đầu sụp đổ rồi.

Lôi Thần Chùy đầu tròn hóa thành một đạo tử quang rời khỏi nơi mệnh danh là Thú nhân đệ nhất thành thị. Tử quang lóe ra, ẩn vào trong tay của Diệp Âm Trúc.

Một nét cười nhẹ xuất hiện trên mặt Diệp Âm Trúc. Hắn cuối cùng đã hoàn thành được một tâm sự, thay Ải nhân tộc thu hồi lại chi bảo của tộc họ.

Cổ Đế nào biết đâu rằng. Và rồi phát động một lần trăm đạo lôi thiểm, đã tiêu hao quá nửa năng lượng của Diệp Âm Trúc.

Đồng thời phóng thích cả trăm đạo cấm chú nói dễ vậy sao. Cho dù là Quang Minh Tháp Chủ Áo Bố Lai Ân cùng Ám tháp tháp chủ Tư Long cũng không có khả năng dễ dàng làm được.

Càng đừng nói tới hắn mới vừa tiến vào thứ thần cấp. Nếu không, dựa vào thần khí Lôi Thần Chùy, căn bản là không có khả năng làm được, Diệp Âm Trúc cũng không có thực lực phát động lại lần nữa.

Hắn nương theo trăm đạo lôi oanh kích lần trước, Lôi lực giấu ở trong cơ thể đã hoàn toàn phóng thích. Dưới tình huống lấy Lôi Thần Chùy đầu nhọn làm đường dẫn, mới phóng thích ra uy thế kinh khủng như vậy.

Đương nhiên, hắn hiện tại đã có hai thanh Lôi Thần Chùy, đem hai thanh này hợp lại. Tiếp theo, bằng vào lực lượng siêu thần khí có thể tạo nên uy lực kinh khủng như thế nào nữa. Ngay cả bản thân Diệp Âm Trúc cũng không phán đoán ra được.

- Cổ Đế, ngươi biết ta tại sao không giết ngươi không?

Diệp Âm Trúc đem hai thanh Lôi Thần Chùy thu vào trong Tu Di Thần Giới của mình rồi hỏi.

Cổ Đế lạnh lùng nhìn Diệp Âm Trúc.

- Mong ngươi tuân thủ lời hứa.

Diệp Âm Trúc nói:

- Lời ta nói chưa bao giờ không thực hiện. Trong vòng ba tháng, ta cùng người của ta tuyệt sẽ không tấn công Pháo đài Lôi Thần Chùy. Ta không giết ngươi, là bởi vì ta muốn lưu tính mạng của ngươi lại cho vương giả chính thức của Thú nhân tộc. Ngươi giết cả nhà hắn, hủy đi hạnh phúc của hắn. Cừu này, hắn sẽ tự thân báo lại. Giữ cho sạch cái cổ của ngươi đi, đợi hắn tới đi.

Không nhìn sắc mặt khó coi của Cổ Đế, Diệp Âm Trúc lùi thân như một đám mây nhẹ nhàng, khoảng cách mười dặm cơ hồ chỉ thoáng qua đã trở lại trước mặt các chiến sĩ của Cầm Thành.

Vương giả trở về, Cầm Thành chúc tụng. Kể cả Tử Thần Long Lang kỵ binh đều rời khỏi vật cỡi mà quỳ xuống đất, tiếng hô vang truyền khắp cả bình nguyên.

- Ca ngợi Cầm Đế. Cầm Đế vạn tuế, Ca ngợi Cầm Đế. Cầm Đế vạn tuế. Ca ngợi Cầm Đế. Cầm Đế vạn tuế.

Trong lòng các chiến sĩ của Cầm Thành, Cầm Đế của bọn họ tựa như Pháp Lam trong mắt Ma pháp sư vậy.

Thân thể Diệp Âm Trúc bay tới trước tứ đại Đoàn trưởng quân đoàn bộ binh cùng Diệp Hồng Nhạn, hạ mệnh lệnh,

- Kế hoạch sửa đổi, toàn quân lui lại. Quay về Thánh quang thành.

Hôm nay đánh một trận, đột phá ma vũ cực bích gây cho Diệp Âm Trúc cũng không phải đơn giản là sự kinh hỉ, đồng thời hắn còn được một thanh Lôi Thần Chùy, hoàn toàn đánh sập niềm tin của Thú nhân tộc, đả kích như vậy đối với hai Đại bộ lạc Thú nhân mà nói hết sức khó mà chấp nhận được.

_____***_____

Từ tử cấp tiến hóa đến thứ thần cấp, hắn căn bản là không cần điều động binh nữa. Mục tiêu chỉ là một hồi quyết chiến đã hoàn thành, hiện tại đối với Diệp Âm Trúc mà nói, chuyện trọng yếu nhất chính là tĩnh tu, cảm ngộ thực lực vừa tăng lên của mình. Hắn tin tưởng, bộ lạc Lôi Thần lúc này cùng bộ lạc Chiến Thần đã hoàn toàn mất đi cơ hội đến Cực Bắc Hoang Nguyên tiêu diệt Tử. Mà băng sâm có gần vạn ma thú cao cấp để hổ trợ, lại có cả tám đại thần thú, Tử đã thể hiện thực lực trước hai đại bộ lạc Thú nhân tộc, cho dù thêm một bộ lạc Sở La Môn cũng không có gì đáng sợ.

Đối với Diệp Âm Trúc mà nói, đối thủ chính thức của hắn cũng không phải Thú nhân tại Cực Bắc Hoang Nguyên mà là Pháp Lam bản thân có địa vị chí cao vô thượng tại trung ương đại lục kia.

Thánh Quang thành. Cửa thành mở rộng ra, hai đội long kỵ binh từ trong thành chạy như điên ra. Hai huynh đệ Mã Nhĩ Đế Ni cùng Mã Đặc Lạp Kỳ đi bộ ra khỏi thành, hai huynh đệ này tuổi đều không nhỏ, lúc này cũng hồng quang đầy mặt, vẻ mặt vui mừng.

Mặc dù Mã Nhĩ Đế Ni không biết Diệp Âm Trúc đến tột cùng làm cái gì tại Pháo đài Lôi Thần Chùy, nhưng trên bầu trời Pháo đài Lôi Thần Chùy phát sinh đủ loại biến hóa đều rơi vào mắt bọn họ. Nhất là trăm đạo lôi xạ cuối cùng đánh vào thành đánh sập đi một phần mười độ cao bức tường thành khổng lồ của Pháo đài

Lôi Thần Chùy. Mấy vạn quân Thú nhân trong nháy mắt biến thành oan hồn. Lực lượng này kinh khủng ra sao mới có thể đạt tới? Làm cho Mã Nhĩ Đế Ni kinh hãi nhất chính là: Cấm ma lĩnh vực là chỗ dựa lợi hại nhất của Pháo đài Lôi Thần Chùy tựa hồ đã bị Diệp Âm Trúc đánh hỏng.

Không có Cấm ma lĩnh vực ngăn cản. Trong Thánh Quang thành có hơn một ngàn Ma pháp sư có thể phát huy ra lực công kích kinh khủng, cho dù đối mặt đối phương Thú nhân gấp mấy lần cũng không chút sợ hãi.

- Cung nghênh Cầm Đế đại nhân đắc thắng trở về

Long kỵ binh giơ long thương lên cao, cuồng hô ba tiếng. Huynh đệ Mã Nhĩ Đế Ni tự mình nghênh đón, đưa Diệp Âm Trúc cùng các chiến sĩ Cầm Thành tiếp vào trong thành.

trong mắt Mã Đặc Lạp Kỳ lộ ra vẻ khâm phục. Tại ma pháp giới Mễ Lan đế quốc, hắn tuyệt đối là nhân vật hàng đầu, mặc dù không bằng Phất Cách Sâm, Nguyệt Minh là Ma pháp sư cường đại như vậy, nhưng cũng tuyệt đối thuộc nhóm năm người hàng đầu. Nhưng giờ phút này, hắn đối với Diệp Âm Trúc cung kính dị thường. Chẳng những không giống trưởng bối đối với vãn bối, ngược lại càng ra vẻ mong được chỉ dạy.

Huynh đệ Mã Nhĩ Đế Ni đồng thời phát hiện: Trải qua trận chiến ấy, Diệp Âm Trúc tựa hồ trở nên không giống trước. Đến tột cùng là đã xảy ra biến hóa gì bọn họ cũng không nói rõ được, chỉ cảm thấy người tuổi trẻ này càng trở nên anh tuấn, trầm ổn, cũng càng thêm sâu không lường được. Nhất là hai mắt đã khôi phục thần thái kia, càng như đã khôi phục thị giác.

- Đã nhọc Nguyên soái tự mình ra đón

Diệp Âm Trúc cực kỳ khách khí nói với Mã Nhĩ Đế Ni.

Mã Nhĩ Đế Ni nghiêm giọng nói:

- Âm Trúc, ngươi là anh hùng của nhân loại chúng ta. Đừng nói là ta, sợ rằng cho dù là bệ hạ ở chỗ này cũng sẽ nghênh đón ngươi trở về.

Diệp Âm Trúc khiêm tốn cười nói:

- Không dám, Nguyên soái ngài khách khí rồi.

Vừa đi vào trong thành Mã Nhĩ Đế Ni vừa nói:

- Âm Trúc, ngươi biết không? Ta bây giờ càng ngày càng bội phục bệ hạ.

Diệp Âm Trúc khách khí trả lời:

- Đương nhiên, Tây Nhĩ Duy Áo đại đế là một đời minh quân tại Mễ Lan.

Mã Nhĩ Đế Ni nói:

- Không, ngươi không hiểu được ý của ta. Ta càng ngày càng bội phục bệ hạ, đó là bởi vì ngươi.

- Ta?

Diệp Âm Trúc thần sắc thoáng phát ra vài phần kinh ngạc, trong lòng tựa hồ hiểu được ý của Mã Nhĩ Đế Ni.

Mã Nhĩ Đế Ni nói:

- Chính là bởi vì ngươi. Lúc đầu bệ hạ đã quyết định phong tước cho ngươi, thậm chí là sau khi phong cho ngươi, thẳng thắn mà nói, trong lòng ta có chút bất mãn. Mặc dù bởi vì An Nhã tiểu thư cùng cổ cầm tạo nghệ của ngươi, ta rất thưởng thức. Nhưng lần đó tại Khoa Ni Á thành Cầm Thành, ngươi một chút là phá hủy tâm huyết kết tinh ưng chuẩn long kỵ binh lớn nhất của ta. Nếu đổi là kẻ dưới tay ta, chỉ sợ ta đã dùng quân pháp xử tử từ lâu rồi.

Diệp Âm Trúc trong mắt toát ra vài phần xấu hổ nói:

- Lúc ấy ta còn trẻ, làm việc quá xúc động. Vẫn chưa kịp xin lỗi ngài.

Mã Nhĩ Đế Ni phất phất tay nói:

- Hiện nhìn lại. Đó chính là biểu hiện thiên phú của ngươi mới đúng. Mất đi năm trăm ưng chuẩn long kỵ binh cố nhiên là tổn thất thật lớn. Nhưng cũng làm cho đế quốc phát hiện ngươi là nhân tài. Bệ hạ càng thêm coi trọng đối với ngươi. Bây giờ ta mới hiểu được, lúc ấy bệ hạ có tầm mắt độc đáo sáng suốt ra sao. Không khoa trương mà nói, chính là ngươi xuất hiện, mới thay đổi cả chiến cuộc, làm cho Mễ Lan có cơ hội.

Phía bên kia của Diệp Âm Trúc, Mã Đặc Lạp Kỳ nói:

- Âm Trúc. Mặc dù ta biết không nên hỏi ngươi, nhưng ta thật sự không cách nào khắc chế lòng hiếu kỳ của mình. Ngươi có thể nói cho ta biết vừa rồi ngươi đến tột cùng là làm cái gì không? Tại sao Pháo đài Lôi Thần Chùy lại phát động thiên lôi mà cuối cùng lại phát sinh phản phệ. Còn thân thể của ngươi tựa hồ cũng xuất hiện một số biến hóa. Vốn ta còn có thể thấy rõ vài phần thực lực của ngươi, nhưng hiện tại một chút cũng nhìn không thấu.

Diệp Âm Trúc nói:

- Vừa rồi tại chiến trường, ta đã bị Cổ Đế dẫn động thiên lôi ảnh hưởng làm cho ta đột phá được bình cảnh gần đây không tu luyện vượt qua được. Cho nên hai vị cũng có thể hiểu được những biến hóa của ta

Từ tử cấp đột phá lên thứ thần cấp, nhưng lại là đột phá ma vũ cực bích, đó là khó khăn ra sao? Nhưng từ miệng Diệp Âm Trúc nói ra, lại chỉ là một câu nói cho qua mà thôi. Đối với hắn, cái gì qua thì cứ cho nó trôi qua, chỉ có không ngừng tiến về phía trước mới mới có thể làm cho bản thân càng thêm nhiều động lực để tu luyện.

Dừng lại một chút, Diệp Âm Trúc cũng không có đem chuyện mình thu được hai thanh Lôi Thần Chùy nói ra. Đó là đồ của Ải nhân tộc, trước mặt Mễ Lan Nguyên soái, hắn cho rằng không nói là tốt nhất.

- Về phần thiên lôi đánh thành, chỉ có thể nói Cổ Đế không may, hắn phát động lực lượng vô cùng cường đại. Nhưng lại bị phản phệ mới gặp phải tình huống như vậy. Hiện tại Cổ Đế trọng thương, sĩ khí của Thú nhân tộc bị đả kích lớn. Chỉ sợ bọn họ sau này cũng không dám xâm phạm nữa.

Mã Nhĩ Đế Ni trong lòng vui vẻ.

- Âm Trúc, ngươi thấy chúng ta hiện tại có nên phát động công kích tới Pháo đài Lôi Thần Chùy hay không? Cơ hội tốt như vậy sợ rằng sau này cũng không xuất hiện nữa.

Diệp Âm Trúc lắc đầu nói:

- Không, ta thấy đó cũng không phải là một cơ hội tốt. Tấn công cũng chưa chắc gì đã thắng, Thú nhân tộc chịu sự đả kích mạnh mẽ, có lẽ ngược lại kích phát sĩ khí của bọn họ. Đồng thời, Nguyên soái ngài đừng quên, kẻ địch hiện tại lớn nhất của Mễ Lan đế quốc là đến từ phương Nam, chứ không phải phương bắc. Cùng với Thú nhân tộc này đến đến sống chết, cũng không bằng điều đại quân, tận lực hướng về phương Nam tiến hành viên trợ. Đich nhân ở chiến trường phía trước đã mất đi Cấm ma lĩnh vực bảo vệ cho Thú nhân, chẳng lẻ còn có thể làm được cái gì sao?

trong mắt Mã Nhĩ Đế Ni toát ra một tia quang mang.

- Ngươi nói đúng, chúng ta không thể chỉ nhìn thấy ích lợi trước mắt mà phải xem lợi ích lâu dài. Tốt. Ta sẽ đưa đại quân tới phương Nam, gia nhập chiến trường chính.

Diệp Âm Trúc suy nghĩ một chút nói:

- Nguyên soái, quân đoàn phương Bắc hiện tại còn có bao nhiêu lính?

Mã Nhĩ Đế Ni nói:

- Quân đoàn phương Bắc vốn có sáu mươi vạn. Sau khi chiến tranh bắt đầu, điều quân dự bị cũng chiêu mộ thêm quân mới, tổng số đã đạt tới trên dưới tám mươi vạn. Lần trước ta đã phái trở về hai tập đoàn quân tổng cộng là hai mươi vạn quân tinh nhuệ. Hiện tại còn khoảng sáu mươi vạn quân.

Diệp Âm Trúc nói:

- Ta cho rằng, ngài hoàn toàn có thể điều khiển hơn hai mươi vạn quân rời Thánh quang thành gia nhập chiến đấu ở chỗ khác. Trong đó mười vạn quân viện trợ cho phía Đông, mười vạn cho chiến trường chính.

Mã Nhĩ Đế Ni trong lòng kinh ngạc nói:

- Cái này sợ rằng không được. Mặc dù Thú nhân đã bị đả kích không nhỏ, nhưng dù sao còn có hai đại bộ lạc với tổng binh lực gần hai trăm vạn. Vạn nhất bọn họ phát động tấn công liều chết, Chiến sĩ của chúng ta nếu số lượng không đủ, sợ rằng sẽ chịu không nổi.

Diệp Âm Trúc lạnh nhạt cười nói:

- Chỉ cần ta còn tại Thánh Quang thành, hai đại bộ lạc Thú nhân đừng nghĩ có thể tiến tới được một bước. Mã Nhĩ Đế Ni Nguyên soái, ngài tin tưởng ta không?

Mã Nhĩ Đế Ni nhíu mày. Hắn đương nhiên không phải là không tin Diệp Âm Trúc. Nhưng vị tướng soái này cũng đã tung hoành chiến trường nhiều năm, mặc dù Diệp Âm Trúc thực lực đã không thể đơn giản mà cân nhắc, nhưng đối thủ dù sao cũng là đại quân gần hai trăm vạn thú tộc.

- Nguyên soái, ngài đáp ứng chứ. Cầm Thành chúng ta cũng đủ lực lượng bảo vệ Thánh quang thành

Áo Lợi Duy Lạp không biết từ lúc nào đã đi tới phía sau Diệp Âm Trúc, nhìn gia gia của mình, quả quyết nói. Mặc dù hắn thoát ly Tử La Lan gia tộc nhưng vẫn nhịn không được nhắc nhở gia gia mình. Ngoại trừ Diệp Âm Trúc ra, không ai rõ ràng hơn hắn về thực lực của bản thân Cầm Thành. Càng huống chi, Tô Lạp cùng Hải Dương hẳn là cũng đã trở về.

Áo Lợi Duy Lạp từng là một người tuổi trẻ xuất sắc trong Tử La Lan gia tộc, Mã Nhĩ Đế Ni trục xuất hắn khỏi gia tộc, có thể nói là một lựa chọn nhìn xa trông rộng. Hắn rất hiểu người cháu thông minh của mình, đương nhiên biết Áo Lợi Duy Lạp tuyệt đối sẽ không nói bậy, lập tức không hề do dự gật đầu nói:

- Tốt, ta sẽ điều hai tập đoàn quân phân biệt trợ giúp nam tuyến cùng đông tuyến.

Đại quân Cầm Thành căn bản không cần Diệp Âm Trúc lo lắng, có Áo Lợi Duy Lạp cùng mấy vị quân đoàn trưởng chỉ huy, đều tự điều phối. Mà Diệp Âm Trúc khi trở về cũng không có dừng lại, trực tiếp tiến vào trạng thái tu luyện.

Trong Pháo đài Lôi Thần Chùy.

Cổ Đế nằm ở trên giường, Kiều Khoa Nhĩ ngồi ở trước giường hắn, sắc mặt hai vị thủ lãnh bộ lạc lúc này đã không cách nào hình dung ra được.

- Cổ Đế đại ca, chúng ta cùng bọn họ liều mạng, tập hợp hai bộ lạc chúng ta cũng gần hai trăm vạn đại quân. Cho dù hắn ma pháp cường thịnh trở lại, cũng không có khả năng hoàn toàn tiêu diệt chúng ta. Chỉ cần chúng ta có thể xông vào Thánh Quang thành, cũng không phải là không có cơ hội hoàn toàn hủy diệt quân đoàn phương Bắc Mễ Lan.

Kiều Khoa Nhĩ hai mắt đỏ ngầu, giống như Cổ Đế, hắn hiện tại đều là bộ dáng bại binh.

Cổ Đế thở dài một tiếng, lắc đầu nói:

- Không, chậm rồi. Tất cả đều đã chậm. Chúng ta đấu không lại Cầm Đế. Kiều Khoa Nhĩ huynh đệ, ngươi cũng biết, khuyết điểm lớn nhất của Thú nhân tộc chúng ta chính là không có Ma pháp sư. Lực lượng tế tự trong tộc căn bản không đủ chống lại Ma pháp sư của loài người. Nếu đã mất đi Cấm ma lĩnh vực, chúng ta nếu không lui về phía sau bảo trì lực lượng mà tùy tiện dụng binh thì thực lực của chúng ta sẽ từng bước mà mất dần đi.

©U£u G\yỀjX ©U£I GÔh ¦\æj\ Gʒ dnjX w«Îj Ĥnæj

- vậy bây giờ phải làm sao ?chẳng lẽ chúng ta cứ ngồi ở chỗ này đợi Tử tinh bỉ mông dẫn Bỉ mông quân đoàn quay lại, cùng với tên Cầm Đế kia trong ứng ngoài hợp, hoàn toàn hủy diệt hai đại bộ lạc chúng ta sao?

Cổ Đế lắc đầu,nói:

- Không.đương nhiên không. Cho dù chỉ còn một tia hy vọng cuối cùng,ta cũng nhất định sẽ cố gắng tới cùng.Nếu không, hôm nay ta sẽ cùng pháo đài Lôi Thần Chùy ngọc đá cùng nát, chứ không có chuyện như chó cụp đuôi đem Lôi Thần Chùy giao cho bọn chúng.

Kiều Khoa Nhĩ sửng sốt,nói:

- Cổ Đế đại ca, chẳng lẽ ngươi còn có biện pháp có thể đối phó tên Cầm Đế kia?

Cổ Đế nói:

- Chúng ta đương nhiên không thể, nhưng Lam Địch Á Tư chưa chắc đã không thể. Lập tức đưa tin đến Lam địch Á Tư, nói cho bọn họ, nếu trong ba tháng Lam Địch Á Tư không thể giúp chúng ta cầm cự, chúng ta lập tức suất lĩnh toàn thể Thú nhân đại quân đầu hàng Mễ Lan đế quốc.

Kiều Khoa Nhĩ giật mình nhìn Cổ Đế, nhưng hắn rất nhanh khôi phục thần sắc bình thường, lửa giận cùng hồng quang dần dần tan đi, tay phải đấm vào lòng tay trái

- Hay, quả nhiên là chủ ý hay. Lam Địch Á Tư tuyệt sẽ không buông tha cho dù chúng ta mặc kệ. Để chúng ta đầu hàng Mễ Lan, nếu thật là như vậy, sợ rằng liên quân Lam Địch Á Tư kia lập tức thất bại. Cho dù Pháp lam cũng chưa chắc cứu được

Cổ Đế thở dài một tiếng nói:

- nhưng thật ra ta cũng không phải đặt hy vọng ở Lam địch Á Tư, dù Lam địch Á Tư thân mang thực lực, sợ rằng cũng không tạo thành uy hiếp gì đối với tên Cầm Đế kia. Nếu ta đoán không sai, lúc này tên Cầm Đế Diệp Âm Trúc đã đột phá giới hạn tử cấp, tiến tới rồi cái lĩnh vực mà hình như hắn từng nói qua là cảnh giới bạch cấp,vượt tử cấp là bạch cấp a.

Kiều Khoa Nhĩ nghi hoặc nói:

- vậy ngươi là hy vọng người nào trợ giúp đây?

Cổ Đế trầm giọng đáp:

- Pháp Lam.

- Pháp Lam? Pháp Lam là thánh địa của ma pháp sư loài người. Bọn họ luôn luôn bảo trì trung lập, tuy không tham dự vào đại lục phân tranh nhưng cũng giữ cho các quốc gia trên Long Khi Nỗ Tư đại lục bảo trì hòa bình. Nếu không phải họ, sợ rằng Lam địch Á Tư đã sớm chiến tranh cùng Mễ Lan, cũng không đợi đến khi Pháp Lam phong bế thế này.

Cổ Đế lắc đầu,nói:

- không. ngươi không biết. Thật ra Pháp Lam cũng không phải thánh khiết như vậy. Có thể nói tình hình trên đại lục tất cả đều nằm trong tay Pháp Lam, nếu không phải có Pháp Lam chống lưng, ngươi cho rằng Lam địch Á Tư dám giương cờ gây chiến với Mễ Lan như vậy sao? nếu không phải Pháp Lam đứng sau lưng thúc ép, ngươi nghĩ ta tại sao cùng ngươi và Á Đa Ni hợp tác,ủng hộ Lam địch Á Tư dụng binh đối với Mễ Lan đây?

Kiều Khoa Nhĩ trong lòng rất kinh ngạc

- ta trước kia quả thật từng hoài nghi, ta nhớ kỹ, lúc ấy ta còn hỏi qua ngươi, chẳng lẽ ngươi không sợ Pháp Lam sẽ trả thù sao? lúc ấy ngươi cũng không có trả lời ta, bây giờ có thể nói rồi chứ.

Cổ Đế gật đầu nói:

- chính là dưới sự dẫn dắt của Pháp Lam, ta mới quyết định ủng hộ Lam địch Á Tư. Mục đích của Pháp Lam hẳn là để Lam địch Á Tư thống nhất thế giới nhân loại. Mặc dù ta không rõ tại sao Pháp Lam lại làm như vậy, nhưng ta có thể dám chắc rằng Pháp Lam vẫn đứng sau lưng Lam địch Á Tư. Lam địch Á Tư có thể nắm giữ thời cơ phát động tốt như vậy, có thể nói đều là do một tay Pháp Lam giúp cho.

Bề ngoài, Pháp Lam ra vẻ thanh cao, tựa hồ bởi vì bản thân phong bế, Lam Địch Á Tư đế quốc mới có cơ hội, nhưng trên thực tế, sợ rằng chỉ mình Lam địch Á Tư biết tin tức Pháp Lam phong bế, chuẩn bị tốt

cho chiến tranh, mới có thể đúng thời gian tấn công Mễ lan đế quốc khiến cho Mễ Lan ứng phó không kịp, chiếm được thượng phong tuyệt đối

Chính là chưa ai nghĩ đến trên đại lục đột nhiên xuất hiện một Cầm Thành như vậy. Cầm Thành gia nhập thực đã phá hủy kế hoạch của Pháp Lam và Lam địch Á Tư, từ đó tạo thành cục diện giằng co hiện nay. Ta tin rằng chính Lam địch Á Tư không cách nào tự giải quyết tình huống trước mắt, nhất định cầu cứu Pháp Lam, hi vọng Pháp Lam sẽ hỗ trợ. Cho nên,cái chúng ta phải đợi là thái độ của Pháp Lam đối với Mễ Lan. Chỉ cần Pháp Lam quyết hỗ trợ Lam địch Á Tư như trước, chúng ta căn bản không cần phải sợ Tử tinh Bỉ Mông kia làm cái gì, càng không cần sợ Mễ Lan đế quốc dụng binh đối với chúng ta. Kiều Khoa Nhĩ huynh đệ, ta có thể nói cho ngươi một bí mật, Cấm ma lĩnh vực trong pháo đài Lôi thần Chùy của ta chính là do một vị Pháp Lam tháp chủ tạo thành, nếu không, ngươi nghĩ Lôi thần bộ lạc của ta dựa vào cái gì có được thực lực này chứ?

- cái gì?

Kiều Khoa Nhĩ ngơ ngác nhìn Cổ Đế, thất thanh kinh hô

- tại sao lại vậy? loài người không phải vẫn đều coi Thú nhân chúng ta là địch sao. Gắn cho chúng ta tính từ dã man, lạc hậu sao? Pháp Lam cũng là nhân loại, là thánh địa của nhân loại. Như thế nào lại trợ giúp chúng ta?

Cổ Đế cười lạnh một tiếng, nói:

- ngươi cũng không cần phải không tin. Thật ra Pháp Lam là cái cán cân duy trì sự thăng bằng, tựa như quốc gia thứ tám trên đại lục. Cực bắc Hoang Nguyên chúng ta tồn tại, đối với Pháp Lam mà nói, cũng là cùng một đại lục dưới quyền lực. Bọn chúng không hy vọng chứng kiến có một chính quyền cường đại thống nhất xuất hiện, uy hiếp đến địa vị chúng. Thử hỏi nếu ngươi là quân chủ thống nhất cả đại lục, ngươi hy vọng chứng kiến một địa phương siêu nhiên như Pháp Lam xuất hiện không?

Kiều Khoa Nhĩ còn muốn nói cái gì, lại bị Cổ Đế ngăn lại:

- ta biết ngươi muốn hỏi tại sao Pháp Lam lại thay đổi chủ ý quyết định trợ giúp Lam địch Á Tư trở thành chủ của đại lục loài người. Điều này không phải lo lắng của chúng ta, bây giờ đối với chúng ta mà nói, quan trọng nhất là thái độ của Pháp Lam. Chúng ta chỉ có thể hi vọng rằng, Pháp Lam vẫn hỗ trợ Lam địch Á Tư như trước.Hơn nữa sẽ nỗ lực hành động thực tế, chỉ cần Pháp Lam phá hủy kế hoạch hủy diệt này của Cầm Thành, ta có thể dám chắc, ưu thế chiến tranh cũng thuộc về phía chúng ta. Lam địch Á Tư bao nhiêu năm tích súc như vậy còn chưa hoàn toàn bộc phát ra đâu.

Kiều Khoa Nhĩ sắc mặt lúc này đã hoàn toàn khôi phục bình thường, thở dài một hơi:

- xem ra chúng ta thật sự còn có hy vọng, Pháp Lam sẽ không dễ dàng thay đổi chủ ý của mình, ta thực muốn thấy Cầm Thành kia sẽ bị kết thúc như thế nào. Cổ Đế đại ca, chúng ta phái quân đội ra ngoài dò thám, đợi đến lúc chúng ta biết Tử tinh Bỉ Mông kia hạ lạc nơi nào, ngươi xem có cần tấn công bọn chúng trước không?

Cổ Đế suy nghĩ một chút,nói::

- Cứ đợi tin tức hồi đáp rồi hãy nói đi, Tử tinh Bỉ Mông cũng không phải dễ đối phó như vậy, huống chi bây giờ hắn còn có cả Bỉ Mông Nhất Tộc sau lưng.

Kiều Khoa Nhĩ khinh thường nói:

- ta không hiểu Tử tinh Bỉ Mông có cái gì. Tử tinh Bỉ Mông mặc dù cũng có năng lực ma pháp, cơ thể cũng cường đại, nhưng hắn dù sao cũng không đem tới cho chúng ta uy hiếp lớn giống tên Cầm Đế kia. Không có vong linh ma pháp, đối mặt với thú nhân đại quân như thủy triều, chúng ta đủ sức hủy diệt cả Bỉ Mông nhất tộc kia

Cổ Đế cười khổ nói:

- Trước lúc cùng Cầm Thành chính thức đối kháng, chúng ta không ai không nghĩ như thế. Tình huống bây giờ sao đây? không thể khinh thường được! hãy chuẩn bị thật tốt chiến tranh, sửa chữa thành tường, chúng ta có thể làm bây giờ chính là chờ đợi tin tức.

Kiều Khoa Nhĩ gật đầu nói:

- Tốt, Cổ Đế đại ca, ngươi nghỉ ngơi trước đi, ta đi truyền lệnh đưa tin cho Lam địch Á Tư, xem Lam địch Á Tư phản ứng thế nào.

Năng lượng nhu hòa từ mỗi vị trí trong cơ thể truyền ra, cảm giác trên thân thể mỗi một bộ phận tựa hồ đều cũng có thể trở thành năng lượng, hoặc là nói đều cũng có thể chuyển hóa thành năng lượng tinh khiết nhất.

Đột phá ma vũ cực bích bạch cảnh,cảm giác trực tiếp nhất chính là thực lực khôi phục rất nhanh, không phân biệt ma pháp hay đấu khí. Cùng Cổ Đế đánh một trận cuối cùng mặc dù tiêu hao năng lượng rất lớn nhưng trong vòng hai canh giờ ngắn ngủi, Diệp Âm Trúc hoàn toàn khôi phục tới trạng thái đỉnh phong.

Quang mang nhàn nhạt lóe ra, trong mắt Diệp Âm Trúc toát ra một tia thần quang nhu hòa, hai tay hợp lại trước ngực.

lúc này, lôi nguyên tố ẩn chứa trong cơ thể hắn đã hoàn toàn tiêu thoát, trở thành năng lượng tinh khiết duy nhất tồn tại. Diệp Âm Trúc cũng không biết gọi loại năng lượng này thế nào, bởi vì nó chẳng những có đặc tính ma pháp và đấu khí của chính mình, thậm trí còn có thể chuyển hóa thành tinh thần lực phát động vong linh ma pháp.

Là một loại ma pháp lực thông dụng.

Loại tình huống này cho dù là Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn cũng chưa từng trải qua.

cẩn thận suy ngẫm lại, loại năng lượng mới hình thành này tu luyện có chút giống với ma pháp bởi vì nó cũng không phải dựa vào đấu khí trong cơ thể không ngừng vận chuyển mà từ từ lớn mạnh, mà là trực tiếp hấp thu các loại nguyên tố trong không khí. Sau đó trải qua thần nguyên ma pháp bào chuyển hóa thành vô nguyên tố, lại trải qua tay Diệp Âm Trúc chuyển hóa lần thứ hai, mới biến thành năng lượng giống với năng lượng trong cơ thể hắn cùng tồn tại.

Phương pháp tu luyện như vậy tạo thành loại năng lượng mới này chỉ biết không ngừng tăng lên, mà kinh mạch Diệp Âm Trúc rộng rãi tựa giống như hải dương rộng lớn, không ngừng dung nạp chúng. Thực lực bản thân hắn từ trong trạng thái tĩnh tu này dần dần tăng lên, không chút khó khăn nào.

Mặc dù năng lượng mới gia tăng nhưng so sánh với trình độ bản thân hắn sở hữu năng lượng khổng lồ vẫn là không đủ, thực lực tăng cường đều là tích lũy từng chút mà tăng lên. chỉ cần không ngừng tích lũy,một ngày nào đó sẽ đạt tới cảnh giới mơ ước kia.

Diệp Âm Trúc đặt cho loại năng lượng mới một cái tên dơn giản, kêu nó là Nguyên lực, lực lượng trực tiếp đơn giản nhất, có thể chuyển hóa thành mọi hình thức công kích, cũng có thể chuyển hóa thành mọi năng lượng thuộc tính.

Lúc này Diệp Âm Trúc tựa như Ngân Long trong Long tộc là giống nhau, bản thân không giới hạn thuộc tính ma pháp, mà chính thức trở thành một toàn hệ Ma pháp sư, cũng là toàn hệ thuộc tính đại chiến sư.

Ngay cả bản thân Ngân Long cũng không thể sở hữu và sử dụng ám ma pháp như hắn.

Ý thức dần dần trở lại, Diệp Âm trúc hít một hơi dài. mở con mắt trong suốt, trên mặt mang theo nụ cười mỉm thản nhiên

- Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn sư phụ, theo thực lực tăng lên, con càng ngày càng hiểu được ngài thực vĩ đại, ngài đã đoán đúng. Đột phá trạng thái ma vũ cực bích tiến vào bạch cảnh, quả nhiên khi tu luyện dễ dàng rất nhiều.

Mặc dù Diệp Âm Trúc không biết Cường giả bạch cảnh như hắn là tu luyện tiến bộ như thế nào, nhưng từ tu luyện của hắn bây giờ thì cũng không thể so với khó khăn lúc tử cấp, dù trạng thái bản thân hắn với người khác là không giống nhau.

Nguyên lực, điều lợi ích nhất ngoại trừ nó có thể chuyển hóa thành năng lượng thuộc tính bất kỳ ra, còn có hai lợi ích khác. Thứ nhất, chính là bởi vì ma pháp và đấu khí dung hợp, sau khi Diệp Âm Trúc tiến vào

Bạch cảnh trực tiếp đột phá bạch cảnh nhất giai lên thành cường giả bạch cảnh nhị giai. Không có hạn chế thuộc tính của Bạch cảnh nhị giai cường giả, cho dù là ở Pháp Lam cũng không có khả năng như vậy.

Mặt khác là Diệp Âm Trúc trong quá trình tu luyện phát hiện ra, khi lôi nguyên tố dần dần chuyển hóa, biến thành một bộ phận nguyên lực, hắn phát hiện, cho dù bản thân không minh tưởng, thân thể hắn giống như là sắt đá, hấp dẫn các loại nguyên tố trong không khí gia nhập trong người, thực lực ổn định tăng lên.

Cứ như vậy, cho dù hắn không chủ ý tu luyện, thực lực lại không ngừng tăng lên. Khó trách Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn từng nói qua, Ma vũ song tu mới là con đường trở thành Thần, mặc dù thời gian đầu khó khăn, nhưng khi chính thức đạt tới bạch cấp, cơ hồ có thể nhất định thành Thần. Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn lúc đầu chỉ là đưa ra lý luận này, mà Diệp Âm Trúc lại thông qua thực tế chánh thức kiểm nghiệm thành công.

Diệp Âm Trúc bây giờ hy vọng nhất là thấy Phỉ nhĩ Kiệt Khắc Tốn sư phụ có thể sống lại,chính miệng đem thành công mình đạt được nói cho ông,để cho ông kiêu hãnh vì hắn.

Mỗi khi nghĩ đến Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn, Diệp Âm Trúc lại không thể không nghĩ đến Tư Long. Diệp Âm Trúc chưa bao giờ căm ghét một ai như căm ghét Tư Long. Thân là ám tháp tháp chủ như hắn, chẳng những phản thầy, thậm trí còn chuẩn bị cưỡng gian chính đệ tử của mình.Mà cả hai người đó đều có quan hệ mật thiết nhất với Diệp Âm Trúc. Bất luận là vì Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn hay là vì Tô Lạp, Diệp Âm Trúc biết Tư Long cũng sẽ là tử địch của mình,cho đến khi hắn chết.

Cùng Cổ Đế đánh trận này, sau khi tiến hóa, Diệp Âm Trúc cũng không xuất toàn lực ra, Lôi thần chùy mặc dù cường đại, nhưng bản thân hắn tu luyện cũng không phải lôi năng lực lôi hệ, khi suất siêu thần khí Khô Mộc Long Ngâm cầm ra mới chính là thủ đoạn công kích mạnh nhất của hắn hiện tại.

Lúc ấy, đang bay ở phía trước Lôi Thần Chi chùy pháo đài, hắn muốn đem Cổ Đế chém giết có thể nói là dễ như trở bàn tay, nhưng hắn không có làm như vậy.Bởi vì hắn muốn đem cơ hội giết Cổ Đế ấy dành cho Tử, để Tử tự mình báo thù.

Thần sắc thoáng vừa động, một tia mỉm cười hiện trên khuôn mặt anh tuấn của Diệp Âm Trúc, sau một khắc thân thể hắn như một làn khói xanh biến mất không còn thấy trong phòng.

Mễ Lan phương bắc quân đoàn, phủ Nguyên soái.

"Báo" thanh âm lo lắng thậm chí có chút hoảng sợ của truyền lệnh binh đột nhiên xuất hiện trong tai Mã Nhĩ Đế Ni nguyên soái, làm vị danh tướng Mễ Lan không khỏi nhíu mày.

cùng Thú nhân chiến đấu nhiều năm như vậy,trong lúc cảm thấy hãnh diện và phấn chấn nhất này, ông không nghĩ bị một cái truyền lệnh binh nho nhỏ phá hủy tâm tình.

"chuyện gì mà hô to gọi nhỏ thế?" Mã Nhĩ Đế Ni trầm giọng quát.

"bất hảo. Nguyên soái đại nhân. bất hảo" truyền lệnh binh cơ hồ là ngã vào trong đại sảnh, trước ngực kịch liệt phập phồng, biểu hiện việc chạy như điên để loan báo cấp tốc lúc trước của hắn khiến cơ thể mất thật nhiều sức a.

Mã Nhĩ Đế Ni trong lòng cả kinh. Ông luôn luôn thương lính như con mình, có thể làm cho truyền lệnh binh này - có thể nói cũng là từ trong Phương bắc Quân đoàn tinh duệ tuyển chọn ra, mà lúc này truyền lệnh binh đột ngột hoảng sợ như vậy, dám chắc là có đại sự gì.

Người nhẹ nhàng tiến lên, Mã Nhĩ Đế Ni nâng truyền lệnh binh đứng lên. Một cỗ đấu khí nhu hòa đưa vào trong cơ thể, trợ giúp hắn hơi thở đang trong kịch liệt ba động điều hòa lại.

Dưới trợ giúp của Mã Nhĩ Đế Ni, hơi thở truyền lệnh binh rất nhanh bình thường xuống. Nhưng trong mắt hắn hoảng sợ lại không có mất đi. "Nguyên soái. Nguyên soái đại nhân, ngài nhanh ra ngoài xem đi, Long, rất nhiều cự long đang hướng nơi này bay tới."

"Long?" Mã Nhĩ Đế Ni cười mắng: "cự long thì có gì kinh ngạc. Dám chắc là Long kỵ môn không chịu được tịch mịch nên ra ngoài luyện tập võ kỹ chứ gì. thân là truyền lệnh binh trong Phương bắc Quân đoàn của ta, lẽ nào ngay cả cự long cũng chưa thấy qua."

“không, không. không phải là cự long quân đoàn chúng ta.Rất nhiều cự long, chí ít có trên trăm đầu cự long đang hướng Thánh Quang thành mà đến, lập tức sẽ tới thôi, Mã Đặc Lạp Kỳ đoàn trưởng đã mang theo Ma Pháp Sư môn lên trên đầu thành để chuẩn bị ứng phó, ngài lệnh thuộc hạ hướng Đại nhân hồi báo”.

“cái gì?” đến lúc này Mã Nhĩ Đế Ni thật sự giật mình, trên trăm đầu cự long a?cho dù là Mễ lan cùng Lam địch Á Tư đem quốc lực cả hai đế quốc, cũng chưa bao giờ có nhiều cự long như vậy.Chính là cự long mà không phải tuần long a! “ngươi chắc chứ?”

“Bẩm,chắc chắn.” truyền lệnh binh không chút do dự nói.

Thân hình chợt lóe. Dưới ánh tử quang, Mã Nhĩ Đế Ni đã bay nhanh ra ngoài, trong chớp mắt đã biến mất khỏi phủ Nguyên soái.

không cần chứng minh cái gì nữa. Ngay khi lao ra khỏi phủ đệ của mình,Mã Nhĩ Đế Ni cảm nhận được một cỗ áp lực khổng lồ từ bầu trời truyền tới.

một mảnh mây đen thật lớn do cự long tạo thành đã bay tới trên bầu trời Thánh Quang thành. Ông giật mình khi chứng kiến trong đám cự long này có đủ cả bảy hệ cự long,tất nhiên có Ngân Long và Hắc long cúng đồng hành.Những cự long này sắp xếp thành đội ngũ chỉnh tề dựa theo thuộc tính khác nhau.hiện tại đang dừng ở giữa không trung.

Ma pháp nguyên tố ba động mãnh liệt từ trên đầu thành Thánh Quang thành truyền đến. Mã Đặc Lạp Kỳ không hổ là Mễ Lan đế quốc Ma pháp sư công hội phó hội trưởng. Ngay khi phát hiện lượng lớn cự long trên bầu trời Thánh Quang thành, trong thời gian ngắn ngủi, vị Phương Bắc Quân đoàn Ma pháp sư đoàn đoàn trưởng cũng đã đái lĩnh đại bộ phận ma pháp sư tụ tập trên đầu thành chuẩn bị chú ngữ.

Bất quá, lúc này trong đầu Mã Đặc Lạp Kỳ cũng đang tê dại,nếu chỉ là hơn mười đầu, thậm chí là hơn mười đầu cự long xuất hiện, cho dù là thượng vị cự long thì ông cũng không giật mình đến vậy. Dù sao dưới tay ông có hơn một ngàn danh Ma pháp sư, đều trải qua nhiều năm phối hợp, cùng tu luyện một chỗ với nhau, có khả năng bộc phát ra ma pháp công kích và phòng ngự đều cực kỳ cường đại.Đây cũng là điểm mạnh nhất của Phương Bắc quân đoàn a.

Nhưng là khi đám cự long này bay tới gần, Mã Đặc Lạp Kỳ hoảng sợ phát hiện số lượng cự long cũng vượt qua hai trăm, hơn nữa trong đó có gần trăm đều là Ngân Long, Hắc Long cùng Kim Long tam đại thượng vị long tộc.

Chẳng lẻ bảy long thành cũng muốn trợ giúp Lam Địch Á Tư đế quốc đối phó Mễ Lan sao? Chính Ngân Long thành luôn luôn cùng đế quốc hiệp nghị a, như thế nào bọn họ lại cũng tham gia đây.

Mặc kệ thế nào, Mã Đặc Lạp Kỳ cũng không dám có ý khinh thường, trong lòng ông đột nhiên có một loại cảm giác quái dị,chẳng lẽ cảnh pháo đài Lôi thần Chùy bị Diệp Âm Trúc cắt bỏ một phần mười lại gặp ở Thánh Quang Thành sao?

Hơn hai trăm cự long a...sợ rằng Thánh Quang thành cùng Mễ Lan phương bắc quân đoàn nhận tổn thất so với Pháo đài Lôi Thần Chùy còn muốn kinh khủng hơn.

“không nên động thủ.”một thanh âm đột nhiên vang lên bên tai Mã Đắc Lạp Kỳ. Nghe thấy thanh âm này tâm tình Mã Đặc Lạp Kỳ buông lỏng xuống vài phần.

Phải rồi, bên trong thành còn có hắn tồn tại, nam nhân này có thể cùng cả pháo đài Lôi thần Chùy của thú nhân đối kháng, có lẽ, hắn có thể trợ giúp Thánh Quang Thành đối mặt đại quân Thất Long thành thì tổn thất sẽ giảm đi một chút.

Lúc này, bất luận là Mã Đặc Lạp Kỳ hay là Mã Nhĩ Đế Ni cũng đều cho rằng quân đoàn cự long trên không trung là do bảy Long thành phái tới sẽ gây bất lợi cho Phương Bắc quân đoàn.

Thân ảnh màu trắng phóng lên cao, chớp mắt đã trôi tại giữa không trung, trên mặt mang theo một tia mỉm cười ấm áp hướng Mã Đặc Lạp Kỳ cùng tất cả Ma pháp sư của Phương bắc quân đoàn ma pháp sư đoàn.Diệp Âm Trúc nói “Mã Đặc Lạp Kỳ đại sư, xin đừng hiểu lầm, đây là người của ta.”

“A?” Mã Đặc Lạp Kỳ ngơ ngác nhìn Diệp Âm Trúc. Cơ hồ có chút lắp bắp nói “Ngươi. Người của ngươi?”

Diệp Âm Trúc cũng không có giải thích nhiều, chỉ là gật nhẹ đầu,đã hướng tới chỗ quân đoàn cự long kia bay đi.

Tâm tình hắn sớm đã bay đi trước cả thân thể, nỗi nhớ mãnh liệt thế chỗ cho tâm trạng việc thực lực tiến hóa.Có xa nhau mới mong ngày gặp lại ,hắn đã mong chờ hai vị thê tử trở về bao lâu nay.

Ở giữa không trung, hai thân ảnh màu trắng phiêu nhiên bay ra. Kỳ lạ đó cũng không phải hai đầu cự long, mà là hai đầu ma thú hình báo, chỉ bất quá có một chút đặc thù của long tộc, nhất là hai cánh mở rộng, mà loại ma thú báo khác quyết không có khả năng này. Đúng vậy đó là hai con Tuyết Long Báo song sinh.

Trên lưng hai đầu Tuyết Long Báo đều có một nữ tử khác biệt ngồi, ánh mắt thiết tha của các nàng tựa như làn thu thủy hoàn toàn đọng lại trên người Diệp Âm Trúc.

Không đợi hai nữ tử phản ứng, thân ảnh màu trắng kia cấp tốc bay lên dễ dàng xẹt qua từ phía trên hai đầu Tuyết Long Báo. Cửu cấp thượng vị ma thú, dù nổi tiếng về mẫn cảm như Tuyết Long Báo, ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có. Chủ nhân trên lưng chúng đã biến mất.

Một trái một phải, Diệp Âm Trúc ôm chặt hai thân thể mềm mại quen thuộc mà ôn nhuyễn trong ngực, cảm thụ hương khí nhẹ nhàng kia mà tâm tình kích động một trận.

Hải Dương bật cười "Trường quan. ta tố cáo ngươi tội quấy nhiễu"(quấy rối tình dục đây mà hic hic).

Tô Lạp cũng phối hợp nói: "Báo cáo Cầm Đế đại nhân. Cầm Thành cự long kỵ sĩ đoàn, trừ lưu lại phòng thủ, trọng thương không thể phi hành, tổng cộng 270 cự long có mặt. Xin cho chỉ thị!"

Diệp Âm Trúc hung hăng hôn lên mặt Hải Dương một cái. Giả bộ hung ác nói:" nàng muốn đi gặp ai tố cáo ta đây?ta muốn xem ai dám thụ lý."

Hải Dương kinh hô một tiếng bởi vì nàng phát hiện Diệp Âm Trúc cũng hoàn toàn không thấy trên mặt nàng có một tầng phòng ngự quang mang năng lượng không nhỏ, trực tiếp hôn lên khuôn mặt nàng.

Với thực lực Diệp Âm Trúc trước kia muốn đột phá tầng quang mang này cũng rất dễ dàng nhưng bây giờ, đột nhập tầng quang mang trên thân nàng một chút lại cũng không bị phá hư, sau đó tầng quang mang lại khôi phục bình thường, trước kia chưa từng có như vậy.

"ta đi nói cho mẹ, không phục a!" Hải Dương cười nói.

Diệp Âm Trúc nhất thời cứng họng. Hướng hải Dương làm mặt quỷ thấp giọng nói " để tối sẽ tính sổ với nàng".(Chà chà mình cũng phải về tính sổ với vợ thôi hắc hắc).

Tô Lạp thấp giọng cười nói "Âm Trúc, cự long kỵ sĩ môn chúng ta đều đang nhìn đó, chẳng nhẽ huynh cứ tiếp tục như vậy sao? thân thể bay trong thời gian dài tiêu hao cũng rất lớn. Chúng ta hay là đi xuống trước đi."

Diệp Âm Trúc khóe miệng toát ra một nụ cười xấu xa "được rồi. bất quá không thể phân biệt đối xử a".vừa nói xong hắn đồng dạng hôn lên mặt Tô Lạp một nụ hôn. Được ôm hai thê tử trong ngực, cái loại cảm giác này làm tâm tình hắn thật sự tuyệt hảo.

xoay người đưa hai nàng trở lại trên lưng Tuyêt Long Báo. Diệp Âm Trúc để các nàng ra lệnh cho cự long kỵ sĩ môn tạm thời trôi nổi tại không trung chờ đợi mệnh lệnh. Còn mình lắc người nhẹ nhàng xuống thành đầu Thánh Quang thành. Lúc này không chỉ có Mã Đặc Lạp Kỳ cùng Ma pháp sư môn, Mã Nhĩ Đế Ni cũng đã mang theo thân vệ cùng Phương bắc quân đoàn Long kỵ tướng môn chạy lại đây.

"Âm Trúc, thế này tột cùng là xảy ra chuyện gì?". Mã Nhĩ Đế Ni vội vàng hỏi, Ông cũng bị sự xuất hiện đột ngột của hai trăm con cự long làm sợ hãi.Lực phá hư của đám cự long này là tuyệt đối kinh khủng. Thánh quang thành cũng không có cấm ma lĩnh vực tồn tại, nếu đám cự long này đồng thời thi triển ma pháp, Ông quả thực không dám tưởng tượng đến kết quả nữa.

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:" Đây là một quân đoàn khác của Cầm Thành chúng ta, cự long kỵ sĩ đoàn. Đoàn trưởng chính là hai vị thê tử của ta,đã làm cho Nguyên soái và Mã Đặc Lạp Kỳ đại sư sợ hãi, ta thật sự áy náy, bất quá còn muốn làm phiền Nguyên soái, cho bọn họ một nơi an thân. Dù sao những cự long này thể tích khổng lồ, không nên làm ảnh hưởng đến Phương bắc quân đoàn mới tốt".

Mã Đặc Lạp Kỳ nhịn không được nói:"những cự long này đều là thuộc về Cầm Thành các ngươi sao?Ta nghe nói long tộc trải qua mấy nghìn năm rốt cục lại vừa sinh ra một thần thánh cự long.Chẳng lẽ ngươi cùng thần thánh cự long kia là thân thích?"

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói: "Ngược lại mới đúng.Ta cùng với thần thánh cự long kia chính là đối địch. Đối với hai vị tất nhiên không có gì cần giấu diếm, lần trước thất long thành dưới sự thống lãnh của thần thánh cự long công kích Cầm Thành chúng ta. Đám cự long này bị chúng ta bắt làm tù binh, sau khi trải qua thuần phục đã vì Cầm Thành chúng ta sở dụng, hợp thành quân đoàn này."

Nếu là người không biết rõ thực lực cự long mà nghe xong những lời này của Diệp Âm Trúc,nhất định cho rằng thất long thành không đáng cái gì, bởi vì hắn nói thật sự quá dễ dàng a. Nhưng bất luận là Mã Nhĩ Đế Ni hay là Mã Đặc Lạp Kỳ, tọa kỵ của bọn họ đều là cự long, đối với thực lực của cự long có thể nói quá rõ ràng.Cho dù là Mã Đặc Lạp Kỳ địa tọa kỵ cũng bất quá chỉ là một đầu bát cấp thủy hệ cự long mà thôi.Mà trước mắt trong cự long kỵ sĩ đoàn của Cầm Thành có gần một nửa đều là cửu cấp thượng vị cự long.Điều này dĩ nhiên là một cái quân đoàn hoàn toàn được tạo nên bởi Long kỵ tướng a!

Từ việc toàn bộ chiến sĩ chiến đấu phá hủy pháo đài Lôi Thần Chùy, rồi việc phá cấm ma lĩnh vực và giờ là cự long kỵ sĩ đoàn xuất hiện ở đây, kể cả Bỉ mông Quân đoàn đã lặng lẽ rời đi kia, thực lực Cầm Thành từng bước xuất hiện trước mặt huynh đệ Mã Nhĩ Đế Ni. Bọn họ lúc này mới hiểu được Cầm Thành chính thức là kinh khủng. Dĩ nhiên đã đạt tới cảnh giới thế này, khó trách Áo Lợi Duy lạp lại hướng bọn họ tỏ vẻ có quân đội Cầm Thành ở đây, đại quân Thú nhân tộc tuyệt sẽ không sinh ra uy hiếp. Thực lực Cầm Thành này cho dù là đem cả quốc lực của Mễ Lan cũng vị tất có thể kháng lại. Với thực lực tuyệt đối trước mặt số lượng căn bản là không cách nào hình thành ưu thế.

Mã Nhĩ Đế Ni dù sao cũng một đời là danh suất.Sau khi cực độ kinh ngạc, ông khôi phục lại tương đối nhanh. Thầm hít 1 hơi, ông cũng không có hỏi nhiều quá trình Cầm Thành đối phó thất long thành, lập tức hạ lệnh điều động binh lực Phương bắc quân đoàn tại bên trong Thánh Quang thành, vừa lúc có bốn quân đoàn vừa được điều binh lực đi.Bên trong Thành có được chỗ dung nạp kỵ sĩ cự long quân đoàn này. Mã Nhĩ Đế Ni ra lệnh binh lính dưới quyền giữ một khoảng trống trong thành chuyên để cự long kỵ sĩ đoàn sử dụng.

Diệp Âm Trúc cũng đã truyền âm nói cho Tô Lạp cùng Hải Dương việc sắp xếp ở bên này. Hải Dương để Tuyết Long Báo đưa Tô Lạp đến trước bên người Diệp Âm Trúc, còn mình dẫn theo cự long kỵ sĩ đoàn dựa theo an bài của Mã Nhĩ Đế Ni đi vào thành.

Tô Lạp ở bên người Diệp Âm Trúc thì luôn đứng ở phía sau, lẳng lặng đứng đó. Lúc này, Diệp Âm Trúc đang cùng Mã Nhĩ Đế NI đưa mắt nhìn cự long môn bay vào bên trong Thánh Quang thành.

Mã Đặc Lạp Kỳ đứng ở bên cạnh Tô Lạp thấp giọng hỏi:" Tô phu nhân, lúc Long tộc hướng Cầm Thành các ngươi phát động công kích tổng cộng xuất động bao nhiêu cự long?"

Tô Lạp liếc mắt nhìn Mã Đặc Lạp Kỳ ,rồi lại nhìn Âm Trúc,thấy hắn không có ngăn cản lúc này mới thuận miệng nói ra.

"đại khái hơn tám trăm cự long trưởng thành ."

Mã Đặc Lạp Kỳ đảo hấp một ngụm kinh khí. Đầu gối mềm nhũn, thân thể không tự chủ run rẩy một chút."tám ..tám trăm…" ông rất hoài nghi, cho dù là Pháp Lam thì lúc đối mặt với tám trăm cự long trưởng thành có thể như thế nào? Cầm Thành chẳng những đánh lui thất long thành thậm trí còn bắt làm tù binh một phần tư trong đó, hơn nữa nếu còn tiêu diệt nữa a. Trời ạ! Cầm Thành này chẳng lẽ thực sự là được sự bảo hộ của Thần sao?

Diệp Âm Trúc nói: "Cầm Thành cũng không phải của một mình ta, mà là của mọi người.Chúng ta tập trung trong Cầm Thành cũng không phải muốn làm cái gì đại sự, cũng không phải tranh giành thiên hạ. Chỉ là hy vọng có một mái nhà. bất luận là chủng tộc gì, tại bên trong Cầm Thành đều là ngang hàng. Mọi người hòa bình ở chung, đều là quan hệ huynh đệ tỷ muội, trong Cầm Thành mỗi một người đều có thể vì bảo vệ Cầm Thành mà cống hiến kể cả tính mạng, dù có chết vì Cầm Thành cũng cảm thấy vinh diệu. Có thể mỗi một người Cầm Thành có lai lịch, thực lực, chủng tộc không giống nhau, nhưng chúng ta đều cũng

có một mục đích chung, đó chính là làm cho Cầm Thành trở thành ngôi nhà chung của chúng ta, không bị địch nhân xâm phạm, sống một cuộc sống gia đình ấm áp."

Mã Nhĩ Đế Ni than nhẹ một tiếng, "ta không biết có nên cảm thấy may mắn hay không. Nếu mục tiêu của Cầm Thành là tranh chiếm thiên hạ, sợ rằng tình thế cả đại lục cũng vì các ngươi mà thay đổi"

Diệp Âm Trúc lạnh nhạt cười nói:"Nguyên soái, xin ngài nhớ kỹ, Cầm Thành làm tất cả cũng là vì tự bảo vệ mà không phải xâm lược. Chúng ta không hy vọng gây hại cho bất luận người nào, nhưng cũng tuyệt đối không cho phép có kẻ nào gây hại cho Cầm Thành."

Từ trong giọng nói của Diệp Âm Trúc,Mã Nhĩ Đế Ni nghe được sự quả quyết và sự tự tin mãnh liệt. Ông biết với lực lượng Cầm Thành không phải Mễ lan có thể kháng lại được.

"làm cho nguyên soái hoảng hốt ta thực sự áy náy, hai thê tử vừa mới trở về, nếu không có việc gì nữa ta đưa các nàng đi nghỉ ngơi trước."

Mã Nhĩ Đế Ni gật đầu,cùng Mã Đặc Lạp Kỳ đồng thời tiễn Diệp Âm Trúc và Tô Lạp xuống chân thành,đưa mắt nhìn hai người biến mất tại bên kiến trúc bên trong Thánh Quang thành.

"đại ca." Mã Đặc Lạp Kỳ hiểu được chính trong miệng mình có chút phát khổ. "Huynh quyết đinh để Áo Lợi Duy Lạp rời gia tộc đi thật đúng. Cầm Thành này thật sự quá kinh khủng a."

Mã Nhĩ Đế Ni lạnh nhạt nói: "Đúng hay không đúng bây giờ nói còn quá sớm, ít nhất Cầm Thành còn không có vượt qua cánh cửa vào Mễ Lan kia, hết thảy đều có thể còn có biến hóa."

Không có sử dụng nguyên lực, cũng không có đi nhanh về phía trước, Diệp Âm Trúc cầm bàn tay nhỏ bé trắng trẻo nhưng có chút lạnh lùng của Tô Lạp, chầm chậm bước đi trên đường cái trong Thánh Quang thành. Cảm thụ độ ấm tay Tô Lạp trong tay mình đang từ từ tăng lên, vẻ hạnh phúc trên mặt Diệp Âm Trúc tỏa ra khó có thể che dấu.

"Tô Lạp."

"Vâng?"

"Ta thật sự rất yêu muội, mặc dù ta biết muội hiểu được tình yêu ta dành cho muội, nhưng ta lại không thể biểu đạt thành lời".

Bàn tay nhỏ bé của Tô Lạp thoáng một chút run rẩy, cơ hồ trong nháy mắt nóng rực lên. Ngay cả hô hấp ổn định cũng dồn dập vài phần, nhẹ nhàng ôm cánh tay Diệp Âm Trúc "muội cũng vậy, muội rất nhớ huynh, sau này bất luận là lúc nào muội cũng không muốn rời xa huynh, cho dù là một khắc. Muội không muốn làm cự long kỵ sĩ đoàn đoàn trưởng, muội nguyện là cái bóng của huynh để đi theo huynh mãi…"

Mãnh liệt kéo Tô Lạp lại, đem thân thể mềm mại của nàng ôm vào trong lồng ngực mình, tầng nguyên lực hoàn toàn trong suốt bao phủ trên người Tô Lạp. Diệp Âm Trúc ôm chặt nàng như vậy, giờ phút này, trong lòng hắn không có dục vọng, chỉ có muốn đem Tô Lạp hòa tan trong tình yêu.

Một lúc sau, Tô Lạp ở trong lòng ngực Diệp Âm Trúc khẽ giật mình," Âm Trúc,chúng ta đi đi, Hải Dương tỷ sợ rằng đã trở lại trong phủ rồi."

Diệp Âm Trúc đột nhiên nói: "Tô Lạp, muội có hay không cảm thấy ủy khuất?"

Tô Lạp sửng sốt một chút, nàng đương nhiên hiểu được ý tứ Diệp Âm Trúc. Nhẹ nhàng lắc đầu nói, "không, muội biết huynh là yêu muội. Hải Dương tỷ đối với muội tốt lắm, giống như thân tỷ tỷ vậy. Huynh và tỷ ấy đều là thân nhân của muội, có người mình yêu, lại có tỷ tỷ, muội thực rất thỏa mãn."

Nghe lời của nàng, trong lòng Diệp Âm Trúc hỏa nhiệt càng ngày càng mạnh, cúi đầu nói thầm bên tai nàng," Tô Lạp huynh muốn "yêu" muội".

"A?" Tô Lạp mặt cười đỏ lên, nàng rõ ràng cảm giác được "yêu" theo lời Diệp Âm Trúc lúc này và lúc trước là khác nhau.

Không đợi nàng phản ứng lại. trong tiếng kinh hô, thân thể mềm mại đã bị Diệp Âm Trúc bế lên. Cảnh vật xung quanh chợt lóe, khi nàng phản ứng lại thì cũng đã về tới trong phủ đệ.

“Cầm Đế đại nhân của muội, ngài phải chú ý hình tượng a.” Hải Dương nhìn Diệp Âm Trúc ôm Tô Lạp đột nhiên xuất hiện trước mặt mình không khỏi hoảng sợ. Bất quá nàng lập tức phản ứng lại, ánh mắt ám muội nhìn hai người.

Diệp Âm Trúc đặt chân Tô Lạp xuống, nhưng vẫn ôm nàng trong lòng ngực như trước. Thân thể cơ hồ ngay sát trước mặt Hải Dương. Cánh tay nhanh nhẹn vươn ra bá đạo ôm Hải Dương vào trong lòng ngực.” đang ở trong nhà của mình, ta còn muốn chú ý hình tượng gì nữa. Muội không nghe qua câu nói “Tiểu biệt thắng tân hôn” sao? (xa cách một chút mà mạnh mẽ hơn cả đêm tân hôn thật sao?)

Hải Dương kinh hô một tiếng. Nàng rõ ràng cảm giác được thân thể Diệp Âm Trúc nóng rực, cũng cảm giác được trong hơi thở của hắn ẩn chứa dục vọng nồng đậm,“bây giờ còn là ban ngày a!muội còn chưa cùng huynh nói tin tức từ Cầm Thành đến mà”.

Diệp Âm Trúc cười xấu nói: “còn nói tin tức gì nữa, hôm nay không nói chuyện công sự, ta muốn làm bạo quân giữa ban ngày đây.” nhớ mong, yêu thương tại giờ khắc này hoàn toàn chuyển hóa thành dục vọng của một nam nhân nguyên thủy nhất. Trong ngực mang hai người con gái, thân ảnh Cầm Đế đã biến mất tại trước cửa phòng ngủ.

©U¢u G\ʏỀjX ©U¢I [æjX b\QjX gØ« [àh w«Îj Ĥnæj

Có lẽ là bởi vì ly biệt, bởi vì ngày thường rất dễ ngượng ngùng, các nàng cũng không có phản đối lẫn nhau khi cùng một chỗ. Hạnh phúc cùng tính phúc tại không khí giá lạnh bên trong phủ đệ Cầm Đế lan tỏa ra.

Nhung nhớ cùng yêu thương đều biến thành hành động, cùng trào dâng.

Một lúc lâu sau, khi đã bình thường trở lại, từ trong ấm áp trở nên nhu hòa, hai thân thể trắng nõn mềm mại đều lẳng lặng co rúc trong ngực Diệp Âm Trúc.

Vóc dáng Hải Dương so với Tô Lạp có cao hơn một chút, cũng đầy đặn hơn một chút, làn da cực kỳ trắng nõn. Mà Tô Lạp có vẻ khỏe mạnh hơn vài phần, nhiều năm tu luyện vũ kỹ, làm vóc dáng nàng càng thêm hoàn mỹ. Sự cân đối, trên làn da tay hiện lên ánh nhàn nhạt lộng lẫy, trên người không có một chỗ nào là thừa ra cả.

ôm Hải Dương là cảm giác ấm áp mềm nhuyễn, mà ôm Tô Lạp lại là loại cảm giác nóng rực tràn ngập co giãn. Hai nữ tử mang đến cảm giác không giống nhau, nhưng đều là động lòng người, làm hắn không thể khống chế. Nếu nói tâm trí kiên nghị của Diệp Âm Trúc lúc nào là dao động nhất, sợ rằng chính là giờ phút này đây.

Gắt gao dán chặt trên thân thể nóng rực của Diệp Âm Trúc, trên khuôn mặt tươi cười của Hải Dương vẫn hồng đỏ như trước, dung nhan tuyệt mỹ của nàng chỉ vì nam nhân trước mặt mới lộ ra. Ở trong cơ thể nóng rực như trước nhưng làm trong tâm nàng có một cảm giác khác lạ nho nhỏ.

“Âm Trúc, thân thể chàng tựa hồ có thay đổi. ” Hải Dương nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói, bàn tay xoa đi xoa lại trên lồng ngực rộng rãi của người yêu, trong giọng nói mang theo vài phần mê say.

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói: ” là trở nên tốt hơn hay là không tốt đây?”

“Muội cũng không rõ, chỉ là làn da, cơ thể của chàng tựa hồ đều xảy ra một chút biến hóa mà muội không biết. Từ trên người chàng, muội tựa hồ mỗi thời mỗi khắc đều cảm nhận được năng lượng tỏa ra, vốn muội bây giờ hẳn phải rất mệt mỏi mới phải, nhưng lại….” trên mặt cười đã đỏ thêm vài phần, nàng đã nói không được nữa.

Khi trước mỗi lần cùng Diệp Âm Trúc ở một chỗ, sau đó nàng đều cảm thấy rất mệt mỏi (Ở một chỗ thì phải làm gì mới khiến cô này mệt mỏi nhỉ? hehe - dg). Dù sao nàng cũng chỉ là một ma pháp sư mà không có thể phách cứng cỏi như Tô Lạp. Là một trong những cường giả đương thời, thân thể Diệp Âm Trúc so với nam nhân bình thường tuyệt đối cường tráng hơn nhiều, nhưng cảm giác của nàng lần này lại hoàn toàn không giống trước, đồng thời với thể lực rất nhanh tiêu hao, từ trên người Diệp Âm Trúc tựa hồ chảy ra vô số năng lượng không rõ rót vào trong cơ thể mình. Chẳng những làm làn da tiếp xúc càng thêm mẫn cảm,

còn mang đến hơn nữa niềm vui sướng. Đồng thời cũng làm nàng khôi phục rất nhanh thể lực mất đi. Nhất là lúc cuối cùng, nàng rõ ràng cảm giác được một cỗ năng lượng khổng lồ từ bốn phương tám hướng rót vào trong cơ thể mình (Đây là cái gì?-dg), cũng nhanh chóng cùng ma pháp lực trong cơ thể mình kết hợp.

Mặc dù lần này cảm giác của Hải Dương hoàn toàn rơi vào trạng thái mông lung lúc cao triều, nhưng nàng cũng có thể cảm nhận được biến hóa trên chính thân thể mình. Đó là một loại cảm giác vô cùng tuyệt vời, phảng phất như đám mây thủy chung phiêu đãng không dễ dàng hạ xuống. (hơ hơ)

Đối với hiểu biết về thực lực Tô Lạp so với Hải Dương càng thêm mẫn cảm, cầm bàn tay to của Diệp Âm Trúc đang dặt trên kiều đồn mình, trong thanh âm của nàng khó giữ được cảm giác hưng phấn. Cảm xúc như Hải Dương nàng đương nhiên cũng có, hơn nữa bởi vì nguyên nhân thân thể, cảm giác của nàng so với Hải Dương càng rõ ràng hơn.

"Âm Trúc, chàng có đúng hay không đã ……"

Diệp Âm Trúc chậm rãi gật đầu, phân biệt hôn lên trán hai nàng. "Đúng vậy, huynh rốt cục đã đột phá"

"trời ạ!" Tô Lạp kinh hô một tiếng, nàng xuất thân từ Pháp Lam,đối với khó khăn đột phá trình độ bạch cảnh so với Hải Dương hiểu rõ hơn rất nhiều, nhất là, người yêu mình là ma vũ song tu a.

"Chàng. Chàng đột phá ma vũ cực bích? "

Diệp Âm Trúc mỉm cười vuốt cằm: "là mới đột phá không lâu trước khi các nàng trở về. Nói ra, còn phải cảm tạ Cổ Đế, nhờ lực lượng Lôi Thần Chùy dẫn đường, đưa lôi lực trong thiên địa vào trong cơ thể, rốt cục đột phá ma vũ cực bích."

Hắn rất đơn giản giải thích quá trình đột phá của chính mình. Trong đó nguy cơ một chữ cũng không có nói qua. Bởi vì hắn cũng không hy vọng thê tử mình vì chính mình phải lo lắng.

Tô Lạp không thể tự khống chế thân thể mình nhổm lên, nằm trên ngực Diệp Âm Trúc kích động nói:"chàng rốt cục đột phá, nhưng là đột phá ma vũ cực bích a. Thêm siêu thần khí Khô mộc Long ngâm Cầm, Âm Trúc, lần này chúng ta thật sự có thực lực có thể cùng Pháp Lam đối kháng không?"

Nhìn đôi môi đỏ mọng ướt át của Tô Lạp, Diệp Âm Trúc không nhịn được khẽ hôn một cái, "chỉ cần huynh còn sống, sẽ không để cho Pháp Lam xúc phạm tới các muội nửa phần, muốn tiêu diệt Cầm Thành chúng ta, đâu phải dễ dàng như vậy"

Vừa nói, bàn tay to của hắn ở trên kiều đồn Tô Lạp, không có kiêng kỵ gì bóp nhè nhẹ. Vừa mới bình phục cơ hồ khí thế lại lặng lẽ nóng lên. Dù sao, thê tử rời đi nhiều ngày như vậy, hắn tích súc lâu như vậy không có thể dễ dàng phát tiết hết niềm "nhung nhớ" bấy lâu a.

Trên mặt Tô Lạp toát ra nụ cười giống như tiểu nữ hài thấy được món đồ chơi mình âu yếm nhất, " Âm Trúc, nhanh nói cho muội biết. Đột phá xong là một loại cảm giác thế nào? Cho dù tại Pháp Lam, đột phá bạch cảnh cũng là mục tiêu lớn nhất của tất cả tu luyện giả"

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói: "có thể cảm giác của huynh cùng tu luyện giả khác là không giống nhau. Ngay lúc đột phá, cảm giác rõ ràng nhất chính là trong cơ thể năng lượng cũng không có phân biệt ma pháp với đấu khí,dưới một trạng thái đặc thù hình như chúng đã dung làm một thể, bây giờ năng lượng trong cơ thể huynh dường như là đấu khí, lúc sử dụng thì trực tiếp sẽ mang năng lực công kích cường đại, cùng lúc đó, nó cũng không mất đi năng lực ma pháp. Hơn nữa còn có thể trực tiếp dẫn động năng lực của trời đất,nó không có bất kỳ một loại thuộc tính nào. Dường như điều này với việc lúc đầu huynh trở thành ngoại tịch Ngân Long đối với tất cả thuộc tính ma pháp nguyên tố tương đối thân mật là có quan hệ. Huynh gọi loại năng lượng mới là nguyên lực"

Nghe Diệp Âm Trúc nói những điều này, Hải Dương ở một bên như một màn sương mờ hỏi," cái gì nguyên lực, rồi bạch cảnh nữa. Âm Trúc, hai người đang nói là cái gì?"

không đợi Diệp Âm Trúc mở miệng, Tô Lạp đã quay về phía Hải Dương giải thích. Ở trước mặt trượng phu mình cùng Hải Dương, vẻ mặt lạnh như băng của nàng đã sớm biến mất." tỷ tỷ, bạch cảnh hay chính là lúc đạt tới đỉnh phong của tử cấp cửu giai rồi đột phá tiến lên tầng tiếp theo."

Hải Dương lúc này mới hiểu được tại sao Tô Lạp lại hưng phấn như thế, che cái miệng nhỏ nhắn thất thanh nói:" trời ạ. năng lực siêu việt tử cấp? "

Tô Lạp nói: " theo quy tắc thải hồng cấp bậc từ Pháp Lam mà xem, thải hồng bảy sắc cấp bậc là bảy cấp hai mươi bảy giai, trong đó sáu loại sắc đầu đều là 3 giai biến hóa, tới tử cấp biến thành cửu giai. Mà đột phá tử cấp cửu giai, hay cũng là hai mươi bảy giai, sẽ tiến vào cái tầng kia. Nếu dựa vào màu sắc mà nói, đó chính là bạch cấp. Thải hồng, là do ánh mặt trời sau khi chiếu vào nước chiết xạ mà sinh ra các màu sắc, sắc thái chánh thức của ánh mặt trời chính là màu trắng, nói cách khác, làm thải hồng bảy sắc dung hợp thành một dạng duy nhất, thời điểm tiến lên đạt tới một loại khác, bất luận là ma pháp hay đấu khí đều cũng tiến vào cảnh giới mới này, Âm Trúc đột phá ma vũ cực bích, cũng tương đương với ma pháp và đấu khí cũng đạt tới bạch cảnh nhất giai, cũng chính là bạch cấp nhất giai, đương nhiên hắn lúc này sau khi năng lượng dung hợp, hắn là so với đơn thuần bạch cảnh một thuộc tính thì càng mạnh hơn nhiều a."

Hải Dương ngơ ngác nhìn Diệp Âm Trúc cùng Tô Lạp. trong lúc nhất thời nàng không biết phải nói gì cho tốt nữa, Tô Lạp giải thích đã rất rõ ràng. làm nàng hiểu được trượng phu mình dĩ nhiên đã đạt tới đẳng cấp dường như không thể bước tới, đủ để cùng sánh ngang với thực lực Pháp Lam. Tại các quốc gia trên lục địa, trong lòng các ma pháp sư, Pháp Lam đều là chí cao vô thượng, không thể với tới. điều đó trở thành một loại tín ngưỡng tồn tại, mặc dù Hải Dương vẫn biết thực lực Diệp Âm Trúc rất mạnh. Nhưng thực sự chứng kiến thực lực Diệp Âm Trúc cũng đã đạt tới gần trình độ Pháp Lam thì cái cảm giác khó tả này vẫn còn khiến lòng nàng thấy bất ngờ a.

Diệp Âm Trúc cảm thấy thân thể Hải Dương thoáng có chút cứng nhắc, không nhịn được ôm chặt vòng tay." Tô Lạp, huynh cần đính chính một chút, không phải bạch cảnh nhất giai, mà là bạch cảnh nhị giai. Mặc dù huynh không biết tại sao lại như vậy, có lẽ, đây là đặc thù của ma vũ cực bích sau khi đột phá, tạm coi vậy đi".

"nhị giai?" lúc này đây, ngay cả Tô Lạp cũng không khỏi sợ ngây người. Nàng từng nghe Tư Long nói qua, lúc đầu khi Tư Long tiến vào bạch cảnh, từ nhất giai tu luyện đến nhị giai, thời gian mất tới mười bốn năm. Mà nghe giọng nói đắc ý của Tư Long lúc ấy, mười bốn năm ấy đối với bạch cảnh mà nói đã là thời gian tăng lên rất ngắn rồi.

Âm Trúc trên người có nhiều lắm điều không thể tưởng tượng, Tô Lạp không có hỏi nhiều, hoặc nói nàng căn bản không có cơ hội hỏi. Hơi thở nóng rực đã lại lan tràn, trong tiếng gọi to duyên dáng. Nàng cùng Hải Dương lại một lần nữa dung nhập vào trong khoảnh khắc tuyệt vời kia.

Màn đêm lặng lẽ trôi qua, cái lạnh cũng càng gia tăng.

Cực Bắc Hoang Nguyên tiết trời đã tiến vào mùa đông, cho dù nơi này chỉ là biên giới Cực Bắc Hoang Nguyên, nhưng nước cũng đóng thành băng. Bên ngoài rét lạnh cùng hỏa nhiệt bên trong phòng, hình thành trạng thái trái ngược rõ ràng. Băng hỏa hai dạng tựa hồ như cũng mang hạnh phúc nhẹ nhàng kia.

một đêm không nói chuyện, buổi sáng sớm ngày thứ hai, Diệp Âm Trúc thần thanh khí sảng thức dậy (Một đêm 2 em->mỗi em hai nháy-> tại hạ bái phục), đã thấy Tô Lạp như trước chuẩn bị bữa sáng tươm tất cho hắn sớm hơn một chút rồi..

Mỗi lúc thế này, trong lòng Diệp Âm Trúc đều sinh ra cảm giác lưu luyến,lưu luyến tư vị của thức ăn tuyệt vời kia. Đáng tiếc, hắn biết chính mình sau này cũng không thể cảm nhận được mùi vị động lòng người kia nữa, đó là một dạng tiếc nuối không ngôn từ nào diễn tả, hắn cũng không thể biểu lộ phân hào.

Tô Lạp cùng Hải Dương phân biệt ngồi ở bên người Diệp Âm Trúc, "Âm Trúc, tối hôm qua huynh đã khiến cho bọn muội kinh ngạc. hôm nay bọn muội cũng mang đến cho huynh hai điều kinh ngạc."

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói: "có đúng hay không truyền tống môn đã chế tạo thành công? chỉ là, điều kinh ngạc còn lại kia là cái gì?"

Hải Dương nói:"Cứ ăn xong điểm tâm đã, sau khi đi ra quân doanh huynh sẽ biết."

_____***_____

Trong lòng Diệp Âm Trúc khẽ rung động. Hai cái kinh ngạc nếu có thể xếp ngang hàng cùng nhóm chứng minh cái còn lại hẳn là mang đến chỗ tốt so với truyền tống môn là không khác biệt lắm. Chỉ là, hắn thật

sự nghĩ không ra, trợ giúp đối với Cầm Thành, còn có chuyện tốt gì có thể cùng truyền tống môn so sánh đây.

vội vã ăn xong điểm tâm. Diệp Âm Trúc có chút không đợi được, mang theo hai nàng đi tới bên trong đại doanh Cầm Thành. Dưới chỉ đạo của Hải Dương, bọn họ trực tiếp đi tới nơi Cự long kỵ sĩ đoàn vừa mới được an bài tốt hôm qua.

Diệp Âm Trúc nhịn không được tò mò trong lòng." Hải Dương, các muội lần này mang đến mấy cái truyền tống môn? hiệu quả thế nào?"

Hải Dương nói: " những ngày vừa rồi, trải qua cẩn thận nghiên cứu cùng chế tạo, ải nhân tộc đại sư cùng xếp đặt của địa tinh bộ lạc đại sư liên thủ chế tạo ra một cái truyền tống môn."

Diệp Âm Trúc thoáng có chút thất vọng nói: " chỉ có một thôi sao? bất quá, cũng tốt, ít nhất như vậy các muội cũng có thể phản hồi Cầm Thành mà không cần huynh trợ giúp. chỉ là một cái truyền tống môn đối với chúng ta điều binh mà nói thật sự quá ít. "

Tô Lạp cười nói: "ai nói một cái truyền tống môn là ít, chàng ngốc. Uổng cho huynh bình thường một đời thông minh, như thế nào đột nhiên lại trở nên hồ đồ, nếu không thể tiến hành đại lượng truyền tống, An Nhã tỷ tỷ làm thế nào đem tất cả bọn muội cùng Cự long kỵ sĩ đoàn đến đây."

Diệp Âm Trúc kinh ngạc nói: "nhưng… không phải chỉ có một truyền tống môn sao?"

Hải Dương nói: "truyền tống môn đúng là chỉ có một,nhưng muội cũng không có nói lớn nhỏ là bao nhiêu a!". Vừa nói xong, một cỗ không gian hệ ma pháp nguyên tố kịch liệt nổi lên. Làm cho Diệp Âm Trúc đạt tới cảm ứng thiên nhân hợp nhất cũng tại trong nháy mắt trở nên vặn vẹo vài phần.

hắn chỉ có thể mơ hồ cảm giác được từ trong không gian giới chỉ của Hải Dương có cái gì thoát ra. Sau một khắc, một cỗ khổng lồ không gian nguyên tố kịch liệt vặn vẹo hiện lên. Trong mơ hồ, hắn phát hiện chung quanh hết thảy tựa hồ đều cũng từ từ ba động.

nếu là đang ở trước khi tiến lên bạch cảnh, có lẽ Diệp Âm Trúc cũng không thể nắm chắc loại không gian nguyên tố biến hóa này. Nhưng dù sao cũng chưa từng có ai ma vũ song tu đạt tới bạch cảnh như hắn lúc này. Trải qua thời gian ngắn ngủi kinh ngạc, nguyên lực trong cơ thể hắn tự hành chuyển đổi. Dựa vào hiệu quả ma pháp trực tiếp thay đổi theo không gian thuộc tính. Nhất thời, hết thảy ngoại giới ở trong lòng Diệp Âm Trúc một lần nữa trở lên rõ ràng hơn.

Đó là một phiến môn hộ (Cánh cửa không lớn lắm).Quả thật chỉ có một, nhưng là, độ lớn của nó so với đại môn bình thường hoàn toàn không giống. Chiều cao của cửa dĩ nhiên cũng vượt qua bảy thước, chiều rộng cũng chừng ngoài năm thước, khổng lồ không gian nguyên tố thuộc tính ba động đúng là từ trong đó lan tràn ra.

Phiến môn này dùng tài liệu gì chế tác mà thành chính Diệp Âm Trúc cảm thụ không ra, nhưng hắn phát hiện, ở bên phiến môn này có một ma pháp trận đặc thù. Giữa ma pháp trận một khối ma pháp thạch tản ra nguyên tố ba động mãnh liệt.

Hải Dương giải thích nói: "Ưu điểm truyền tống môn chính là thông qua ma pháp trận cùng ma pháp phù hào định vị hỗ trợ, có thể tiết kiệm ma pháp lực cho ma pháp sư, chỉ cần Ma pháp sư có pháp lực sung túc, có thể tiến hành truyền tống trong thời gian dài mà không bị hạn chế số lượng. Nhưng khuyết điểm của truyền tống môn cũng rất rõ ràng, đó chính là một khi định vị không thể thay đổi, mỗi một truyền tống môn kỳ thật đều chia làm hai bộ phận, phân biệt định vị tại hai nơi. Chỉ cần đưa ma pháp lực vào một nơi là có thể định hướng truyền tống. Đại truyền tống môn này là chuyên môn vì các tộc chiến sĩ Cầm Thành chúng ta mà lắp đặt. Cho dù là Bỉ mông cự thú cùng cự long, đều có thể đi qua, chỉ là vất vả một chút mà thôi."

Diệp Âm Trúc gật đầu hài lòng, bằng vào cảm thụ của chính mình đi tới bên cạnh truyền tống môn, bàn tay đặt trên bảo thạch của ma pháp trận, một cỗ ma pháp lực tinh khiết rót vào. Nhất thời, hắn rõ ràng phát hiện, bên trong cửa vốn bình lặng thì nguyên tố nhất thời trở nên ba động kịch liệt lên. Ngay sau đó không gian tựa hồ trở nên vặn vẹo, tựa hồ tại một nơi không xa, cũng có một cỗ hơi thở cùng nơi này tương thông.

Quả nhiên là định hướng truyền tống, Diệp Âm Trúc hài lòng gật đầu. Tô Lạp bổ sung nói: "Địa tinh bộ lạc đại sư môn cẩn thận tính toán qua, nếu chúng ta có thể chuẩn bị đầy đủ, một khi Cầm Thành có việc, truyền tống môn này có thể trong năm canh giờ đưa quân đội Cầm Thành chúng ta toàn bộ thoái hồi Cầm Thành đợi lệnh, hơn nữa, có truyền tống môn này, tin tức qua lại giữa chúng ta so với trước dễ dàng hơn nhiều. dù bên nào xảy ra chuyện, có thể trong một thời gian ngắn nhất đem tin tức truyền cho bên kia. "

Diệp Âm Trúc gật đầu, nói: "truyền tin tức cùng truyến tống người đều quan trọng như nhau. Tô Lạp, muội hãy đi tìm Áo Lợi Duy Lạp đại ca, chuẩn bị một nhóm binh lính chuyên môn để truyền tin đi."

Thu hồi ma pháp lực, Diệp Âm Trúc một bên cảm thụ biến hóa trên truyền tống môn, một bên đại não nhanh chóng vận chuyển.Có truyền tống môn này, lợi ích đối với Cầm Thành quả thực rất lớn. Ngay cả Pháp Lam cũng không có năng lực vậy. Địa tinh bộ lạc đại sư môn tại trên nghiên cứu khoa kỹ không thể nghi ngờ chính là đệ nhất trên đại lục.

"Từ Pháp Lam tới Cầm Thành chúng ta cho dù là Pháp Lam thánh kỵ sĩ quân đoàn dùng phương thức phi hành thì thời gian ít nhất cũng phải hai đến ba ngày mới tới. Có thể vượt qua Mễ Lan đế quốc, trong khi chúng ta chỉ cần chút thời gian là có thể thông tin về việc Pháp Lam xuất động, Vậy, cho dù đang ở Thánh Quang Thành cũng có đủ thời gian chuẩn bị."

Hải Dương có chút kinh ngạc nói : "Âm Trúc, Huynh cùng An Nhã tỷ tỷ suy nghĩ như nhau. An Nhã tỷ tỷ đã phái người liên lạc với Mễ Lan đế quốc, để cho bọn họ tùy thời giám thị động hướng của Pháp Lam. Trước hết, Mễ Lan đế quốc có ma pháp trận đưa tin, có thể trong thời gian ngắn nhất cho chúng ta biết. Mặc dù bọn họ không dám cùng Pháp Lam trực diện kháng lại, nhưng Pháp Lam đang âm thầm trợ giúp Lam Địch Á Tư, đã làm cao tầng Mễ Lan đế quốc rất là bất mãn,điều này khiến họ dứt khoát giúp đỡ chúng ta."

Tô Lạp hừ lạnh một tiếng, nói :"bây giờ Cầm Thành cùng Mễ Lan đã là hội cùng thuyền (Nguyên bản:"thần vong xỉ hàn" tương đương "môi hở răng lạnh"), nếu là chúng ta bị Pháp Lam tiêu diệt thì đó cũng là ngày Mễ Lan đế quốc mạt vận a."

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói: "được rồi, bây giờ có thể cho huynh xem một chút cái kinh ngạc còn lai kia đi chứ, huynh rất muốn biết đến tột cùng là cái gì vậy? Sao mà có thể cùng truyền tống môn so sánh."

Hải Dương cùng Tô Lạp liếc nhau. Trên mặt hai nàng đều toát ra nụ cười ấm áp. Không gian vặn vẹo lại xuất hiện, lại là đến từ không gian giới chỉ trên tay Hải Dương. Ngay sau đó, quang mang chợt lóe, tại trước mặt 3 người, một vật khổng lồ xuất hiện.

Mảnh đất trống này là phiến doanh chuẩn bị cho cự long kỵ sĩ đoàn, vi thể tích cự long, nên nơi này cực kỳ trống trải.

Đó là một vật chiều dài chừng trăm thước lấp đầy khoảng trống của mọi người, toàn bộ chỉnh thể hiện ra, cũng chiếm một chỗ rất lớn. Đường kính vượt qua mười lăm thước, trong đó còn có rất nhiều bày trí phức tạp. Cảm giác được, bên trong nguyên tố ba động so với truyền tống môn còn muốn khổng lồ hơn. Về thể tích mà nói, nếu so với ma thú có hình thể lớn nhất Chiến tranh cự thú Cách lạp Tây Tư còn cao lớn hơn vài phần.

"Cái này…đây là cái gì?" Diệp Âm Trúc giật mình nói .

Hắn phát hiện vật này mặc dù có thể tích khổng lồ, trong đó ma pháp lực cũng phi thường nhiều, nhưng tựa hồ nó cũng không có lực công kích gì.

Hải Dương mỉm cười nói: "lần này chúng muội quay lại chậm một chút nguyên nhân chủ yếu nhất chính là chờ đợi nó chế tạo hoàn thành. Còn nhớ kỹ lúc ban đầu chúng ta cùng địa tinh bộ lạc hợp tác, họ xuất ra Địa đồ chế tác gì không? Bây giờ rốt cục biến thành sự thật rồi. Địa tinh bộ lạc đại sư môn gọi nó là Tề bách lâm khí cầu,bởi vì trên bản vẽ đó, Tề bách lâm là tên do các địa tinh đại sư lưu lại. "

"khí cầu? À,ta nhớ ra rồi." Diệp Âm Trúc chợt hiểu ra, nhất thời nhớ lại tình cảnh lúc ban đầu địa tinh bộ lạc xuất ra bản vẽ để cho bọn họ chế tác."Vậy… nó có thể bay được? nếu huynh đoán không sai, động lực của khí cầu này hẳn là từ ma pháp trận đúng không?."

Hải Dương nói: "đúng vậy, kiến tạo khí cầu này, đã làm cho An Nhã tỷ tỷ cùng Vị Minh trưởng lão một hồi thương xót. Nhưng nghĩ đến tác dụng của nó trên chiến trường, mới nhịn đau xót cho kiến tạo ra. Dựa theo thiết kế Tề bách lâm khí cầu, hẳn là thông qua nhiệt lượng là có thể thăng không bay lên, nhưng là, tốc độ phi hành của khí cầu hạn chế rất lớn. Khi Địa tinh bộ lạc đại sư môn cùng Ải nhân tộc đại sư môn thương lượng, đề ra một chủ ý táo bạo, sau khi trải qua nhiều lần thí nghiệm mới thành công. Lúc thành công, cũng là ngày thứ ba chúng muội rời Cầm Thành đi tới đây. Bây giờ Tề bách lâm khí cầu này mang theo năng lực ma pháp để hoạt động, hơn nữa chính nó còn có rất nhiều công năng hữu dụng."

Nghe Hải Dương nói xong, Diệp Âm Trúc hứng thú tăng nhiều," Nó còn có công năng gì?"

Hải Dương nói: "năng lực phi hành của nó cơ hồ có thể cùng với cự long trưởng thành so sánh, bởi vì, trong hạch tâm tạo động lực cho khí cầu sử dụng ba khỏa cửu giai ma tinh thạch phong hệ ma pháp tạo động lực. Dùng chúng nó làm hạch tâm, có thể dễ dàng điều động phong nguyên tố trong không khí làm động lực. Sở dĩ dùng ba khỏa cửu giai ma tinh thạch là bởi vì lo lắng đến vấn đề năng lực khôi phục nguyên tố của ma tinh thạch cùng khả năng chứa đựng của khí cầu. căn cứ tính toán cẩn thận, dưới tình huống sử dụng ba khỏa cửu giai ma tinh thạch phong hệ ma pháp, ma động lực tạo ra này có thể giúp Tề bách lâm khí cầu chở ba mươi đầu Bỉ mông cự thú tiến hành toàn tốc phi hành."

"động lực thật mạnh a!." Diệp Âm Trúc lớn tiếng than. Tại trong chiến tranh, hắn luôn luôn chủ yếu dựa vào chiến thuật thần kỳ để giành chiến thắng. Nghe xong Hải Dương giới thiệu, tại trong đầu hắn nhất thời xuất hiện nhiều loại chiến lược chiến thuật có thể tiến hành xoay quanh tề bách lâm khí cầu này.

"nếu số lượng Tề bách lâm khí cầu này nhiều hơn một chút thì tốt quá." Diệp Âm Trúc không khỏi cảm thán nói.

Tô Lạp cười nói: "điều này sợ sẽ khó khăn, kiến tạo một Tề bách lâm khí cầu này cũng đã khiến cho An Nhã tỷ tỷ cùng Vị Minh trưởng lão đau xót không thôi, nếu tiến hành sản xuất lượng lớn nữa, cho dù là Cầm Thành chúng ta sợ rằng cũng phải phá sản a."

Diệp Âm Trúc kinh ngạc nói: "Ma tinh thạch mặc dù trân quý, nhưng số lượng còn lại của chúng ta hẳn là không ít đi, cho dù đạt không được tiêu chuẩn này, thất bát giai ma tinh thạch cũng là có không ít, dưới sự phụ trợ của phong hệ Ma pháp sư tiến hành điều khiển mà nói, hiệu quả hẳn là cũng sẽ không quá kém."

_____***_____

Hải Dương lắc đầu nói:"nếu nói khí cầu này chế tạo đơn giản như vậy, cũng không có thể được địa tinh đại sư môn xưng là côi bảo trân quý. Đầu tiên, thể tích khổng lồ như thế phi hành tốc độ cao tại không trung phải thừa nhận áp lực và lực cản là phi thường lớn. Điều này đối với tự thân phòng ngự của Tề bách lâm khí cầu yêu cầu tiêu chuẩn rất cao. Nói thật cho huynh biết chứ, bên trong khung cốt của tề bách lâm khí cầu này tất cả cũng đều là kim cương tinh chế tạo mà thành, cực kỳ chắc chắn. Mà bên ngoài vỏ, còn là do da của cự long chế tạo mà thành. Tổng cộng tiêu hao da của năm đầu phong hệ cự long a. Pháp trận ở trung tâm kia, người thường có thể điều khiển phi hành. Hệ thống hạch tâm ngoại trừ ba khỏa phong hệ cửu giai ma tinh thạch ra còn sử dụng ma ngân cùng khắc kim hai loại kim chúc hi hữu nhất này mới chế tạo hoàn thành."

nghe Hải Dương nói, sắc mặt Diệp Âm Trúc nhất thời trầm xuống, " quả nhiên là đốt tiền ah! bất quá, cho dù là để chống lại áp lực không nhỏ, tựa hồ cũng không cần dùng Long bì và kim cương tinh làm cốt giá khoa trương như vậy chứ. Cho dù là chế tạo siêu thần khí sợ rằng cũng không dùng hết đông đảo tài nguyên như thế."

Tô Lạp mỉm cười nói: "điều này huynh cũng không biết, tại lúc chế tạo tề bách lâm khí cầu này Ải nhân tộc cùng Địa tinh bộ lạc đại sư môn dựa theo thần khí mà chế tạo, hơn nữa, cũng là vì Cầm Thành chúng ta. Âm Trúc, huynh biết tề lâm bách khí cầu đầu tiên được chế tạo là để làm gì không?"

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói: "chẳng lẽ là cho huynh làm đài chỉ huy phải không?"

Hải Dương cùng Tô Lạp sửng sốt đồng thanh nói, " huynh như thế nào biết được."

Diệp Âm Trúc kinh ngạc nói:"Huynh đoán đúng sao? thật cái này là để cho huynh làm đài chỉ huy sao?"

Tô Lạp cười khổ nói: "nếu không phải cho huynh, sợ rằng An Nhã tỷ tỷ cùng Vị Minh trưởng lão cũng vị tất đồng ý hao phí lượng lớn tài nguyên để kiến tạo nó. Vừa rồi chúng ta nói cũng chỉ là thiết trí cơ bản của khí cầu này, Ở trong đó còn chứa một không gian lớn bên trong, tự nhiên còn có đồ vật của nó. Trong đó kể cả một cái phòng ngủ chuyên để cho huynh nghỉ ngơi, còn có không gian làm nơi chuyên môn nghị sự. Trải qua đặc thù chế tác xếp đặt, đối với thanh âm truyền bá có hiệu quả phóng đại gấp ba, dành cho Cầm Đế thập nhị nhạc phường của chúng ta. Còn có nơi quan sát cuộc chiến, có thể cho huynh từ không trung quan sát toàn cục chiến sự. Thậm chí còn có một sa bàn thật lớn có thể tùy thời tiến hành điều chỉnh, bản thân nó được xếp đặt chính là một cái trung tâm chỉ huy quân sự, cũng là hạch tâm Cầm Thành quân đội chúng ta. Có thể tùy thời phát ra các loại mệnh lệnh tiến hành chỉ huy quân đội."

Diệp Âm Trúc trợn mắt há hốc mồm nghe Tô Lạp giảng thuật. Tâm hắn đã trở nên càng ngày càng nóng. Nguyên lai cốt giá bằng kim cương tinh, long bì mông bì kia cũng là vì an toàn của chính mình. Một tề bách lâm khí cầu thể tích thật lớn như vậy, thân mang lực phòng ngự thậm trí còn muốn vượt qua cự long. Thể tích khổng lồ như thế, quả thực chính là một cái nhà di động, hắn thậm trí có thể ngủ trong khi vẫn đang đi. An Nhã tỷ tỷ, Vị Minh trưởng lão, ải nhân, địa tinh hai tộc đại sư môn, các ngươi thật sự là tặng ta một phần đại lễ. Hải Dương cầm tay Diệp Âm Trúc, ôn nhu nói:"Âm Trúc, An Nhã tỷ tỷ nói, đây là lễ vật kết hôn của các tộc Cầm Thành hợp lại tặng cho chúng ta, mặc dù đã muộn một chút, nhưng hy vọng ngươi sẽ thích. Điều khiển khí cầu này phi hành chỉ cần ba người là có thể, tại bên trong khí cầu, còn phối bị (lắp đặt thêm) một chút trang bị vũ khí, tùy thời đều có thể sử dụng trong chiến tranh."

"còn có trang bị vũ khí? là cái gì?"

Hải Dương có chút tiếc nuối nói: "đáng tiếc, vũ khí trang bị này sau khi phối bị, khiến cho trọng tải của khí cầu bi ảnh hưởng rất lớn. Nhiều nhất cũng chỉ có thể đồng thời chở một trăm người, Ải nhân tộc đại sư tổng cộng trang bị mười một toàn phương vị ma đạo pháo."

cho dù bấy giờ tâm trí Diệp Âm Trúc trầm ổn, nghe được ba chữ ma đạo pháo này cũng xém tí nữa ngã ngửa. Trời ạ! đây là một tòa bảo lũy sao? phải biết rằng, tại bên trong Cầm Thành, mỗi một ngọn núi mới có một ma đạo pháo mà thôi. Trên tề bách lâm khí cầu này, một chút mà trang bị mười một ma đạo pháo, thì làm sao năng lực trọng tải không giảm xuống nhiều vậy đây.

Diệp Âm Trúc phát hiện chính mình đã hoàn toàn không còn gì để nói. Không một người nào, đừng nói là cự long, cho dù là thần thánh cự long Hoắc Hoa Đức sợ rằng cũng không dám cùng nó trực diện đối mặt.

Kết hợp phòng ngự lực kinh khủng, chuyển động rất nhanh, hơn nữa kết hợp ma pháp cường đại của Cầm Đế thập nhị nhạc phường cùng lực công kích cuồng bạo của mười một ma đạo pháo, cái này hoàn toàn chính là một cái máy giết chóc a. Đồng thời, cấu tạo của nó cũng kinh khủng khó có thể tượng tượng được.

"Âm Trúc,huynh không sao chớ." Tô Lạp ngơ ngác nhìn Diệp Âm Trúc đứng đó, trong lòng do dự tự hỏi có nên hay không đem một điểm trọng yếu cuối cùng cũng nói ra.

cả nửa ngày sau, Diệp Âm Trúc mới mở miệng nói một câu:"đồ vật này cũng thật quá biến thái đi."

Hải Dương ho khan một tiếng, nói "quả thật rất biến thái, lúc ấy muội cùng Tô Lạp nghe địa tinh bộ lạc đại sư môn giảng giải thì cũng khiếp đảm không chịu được, các đại sư nói, huynh là lương trụ của Cầm Thành chúng ta, không thể xảy ra nguy hiểm gì. Cho nên họ mới phải đem địa tinh khí cầu này vũ trang đến tận răng. An Nhã tỷ tỷ sau khi cùng chúng muội thương lượng, đã quyết định, sau này cự long kỵ sĩ đoàn Cầm Thành chúng ta, làm quân đội chuyên môn hộ tống cho khí cầu này, bất quá, nghe nói đây là kỳ công đầu tiên. Địa tinh bộ lạc đại sư môn đang hăng hái nhiệt tình nghiên cứu làm như thế nào để đem tề bách lâm khí cầu này chế tạo càng thêm hoàn mỹ. Gia tăng càng nhiều tính năng có thể. Xem ý tứ bọn họ, tựa hồ không lâu nữa, sẽ tiến hành cải tạo khí cầu. Dưới điều kiện tiên quyết là không làm ảnh hưởng đến tính phòng ngự và làm tăng thể tích của nó, làm cho lực công kích của nó càng cường đại hơn."

một lúc sau, Diệp Âm Trúc thở dài một hơi. Cảm nhận khí cầu trước mặt năng lượng cường đại, nói " Xem ra, trên thế giới này chỉ có không dám tưởng,chứ không có làm không được. Chỉ là, cấu tạo của nó cũng thật sự quá trân quý. Huynh thấy, mở rộng thì không cần nữa. Nếu làm cho nó tiếp tục mở rộng, sợ là tư nguyên cả Cầm Thành chúng ta đều cũng bị nó biến thành hư không."

Tô Lạp nói: "Cái này huynh hãy cùng địa tinh bộ lạc còn có ải nhân tộc đại sư môn thương lượng lại đi.

Xem bộ dạng bọn họ, bây giờ đối với chuyên môn khí cầu của huynh chính là rất cuồng nhiệt a. Tâm tư mỗi người đều cũng đầu nhập trong nghiên cứu nó, nếu nói thể tích từng bước mở rộng, còn không biết bọn họ làm ra cái vật gì nữa. Nhưng có thể dám chắc là, uy lực nhất định sẽ trở nên càng thêm kinh khủng. Được rồi, Âm Trúc, An Nhã tỷ tỷ kêu huynh cấp cho nó một cái tên đi. Dù sao nó sau này chính là phương tiện của huynh."

Diệp Âm Trúc suy nghĩ một chút nói: " kêu nó là Cầm Đế hào đi."

Hải Dương nói: "Cự long kỵ sĩ đoàn của chúng ta có đúng hay không cũng phải đổi tên, dù sao sau này chúng cũng là vì Cầm Đế hào phục vụ."

Diệp Âm Trúc cười khổ nói "rất khó tưởng tượng tại không trung còn có bao nhiêu lực lượng có thể cùng Cầm Đế hào của chúng ta kháng lại đây. Nó đã không còn là địa tinh khí cầu truyền thống nữa, mà chính thức là một không trung phách vương. Không bằng, chúng ta đem nó đổi tên thành Cầm Đế hào hàng không mẫu hạm. Hơn nữa hộ tống cự long kỵ sĩ đoàn, tựu cũng trực tiếp xưng là Cầm Đế hào hàng không mẫu hạm quân đoàn. Các muội thấy thế nào?."

"Hàng không mẫu hạm? tên này không sai, Âm Trúc, ta tán thành" Hải Dương là người thứ nhất tỏ vẻ tán thành, Tô Lạp tự nhiên cũng không có ý kiến gì. Cứ như vậy, ky khí chiến tranh kinh khủng nhất Cầm Thành trong tương lai, tung hoành vô địch: Cầm Đế hào hàng không mẫu hạm quân đoàn rốt cục đã xuất hiện.

cơ hồ không đợi thêm được nữa, Diệp Âm Trúc dưới sự dẫn đường của Hải Dương và Tô Lạp tiến vào Cầm Đế hào hàng không mẫu hạm của mình.

Không có chánh thức tiến vào trong, vĩnh viễn không cách nào cảm nhận được khoa kỹ vĩ đại của Địa tinh bộ lạc. Không gian bên trong so với trong tưởng tượng của Diệp Âm Trúc còn muốn rộng hơn nhiều. Tiến vào trong, đầu tiên chính là một đại sảnh nghị sự, Hải Dương nói cho hắn, tại phía sau nghị sự một chút là khu vực chuyên cho hắn nghỉ ngơi. phía trước còn lại là trung tâm chỉ huy, bên trong trang bị một cái toàn phương vị giám trắc khống chế hệ thống cỡ nhỏ. Ở nơi này có thể thông qua hệ thống này hoàn toàn giám sát hết thảy tình huống chung quanh khí cầu, mà tất cả vũ khí công kích đều giấu ở bên trong khí cầu. Nhìn từ nơi này là không thấy được, phải tại trung tâm chỉ huy mới có thể điều khiển sử dụng.

Diệp Âm Trúc vốn có ý tưởng thử một chút, nhưng sau khi cẩn thận tự hỏi, vẫn còn mạnh mẽ áp chế mong muốn trong lòng. Nơi này dù sao là trên địa bàn Mễ Lan đế quốc. Cầm Đế hào mới vừa xuất hiện, cái này trước mắt có thể nói là ky khí chiến tranh kinh khủng nhất của Cầm Thành, cho dù đúng là minh hữu của mình, trước hết vẫn cần giữ bí mật mới tốt a.

Mễ Lan đế quốc phương bắc quân đoàn, hai quân đoàn đã điều đi khỏi Thánh quang Thành, phân biệt chia ra chiến trường đông tuyến cùng nam tuyến.Mặc dù chiến tranh còn chưa có bắt đầu lại, nhưng hơn hai mươi vạn đại quân tinh nhuệ này, đối với khắp cả chiến trường mà nói, không thể nghi ngờ làm Mễ Lan đế quốc thở phào nhẹ nhõm, thêm hai mươi vạn phương bắc quân đoàn tinh duệ a. Nam phương lại có Tây Đa Phu nguyên soái chỉ huy. Mễ Lan đế quốc so với lúc chiến tranh mới bắt đầu đã trở nên thong dong hơn.

Một tháng thời gian rất nhanh trôi qua, bất luận là Thánh Quang thành hay là pháo đài Lôi Thần Chùy đều cũng trở nên vô cùng yên lặng.

Bên trong Pháo đài Lôi Thần Chùy cơ hồ mỗi ngày cũng đang tiến hành công tác tu bổ thành tường. Đại lượng thú nhân đều trong quý đông rét lạnh. Lôi thần, Chiến thần hai Đại bộ lạc thậm chí ngay cả thám thính cũng không hề phái ra. Tất cả đều là một khối tập trung ở trong thành.

Thánh quang thành Mễ Lan quân đoàn cũng vẫn duy trì thế phòng thủ. Dù sao điều đi bốn mươi vạn đại quân tinh duệ, làm phòng ngự của Thánh Quang thành trở nên mỏng đi rất nhiều.

Mã Nhĩ Đế Ni phát hiện, gần nhất một tháng này tới nay, Diệp Âm Trúc thủy chung đều là ẩn cư lánh mặt. Rất ít khi chứng kiến thân ảnh hắn xuất hiện. Không biết là đang làm cái gì? Pháo đài Lôi Thần Chùy yên lặng làm cho vị Nguyên soái này khó có thể thanh tịnh mấy ngày nay.

"Báo, Áo Lợi Duy Lạp đại nhân cầu kiến."

©UPu G\yỀjX ©UPI p\¾q d9h ±«Đ§ ?_j\

Áo Lợi Duy Lạp hướng về Mã Nhĩ Đế Ni hành quân lễ, dù sao đi nữa vốn xuất thân từ tầng lớp quý tộc Mễ Lan, có rất nhiều thứ khó có thể thay đổi

Mã Nhĩ Đế Ni mỉm cười hiền hoà nói : “Ngồi đi ” rồi gọi người hầu mang trà

Nhìn tôn tử xuất sắc nhất gia tộc của mình kính cẩn ngồi xuống, thể hiện rõ tác phong của một thiết huyết quân nhân, Mã Nhĩ Đế Ni không khỏi âm thầm gật đầu hài lòng. Không nói về phương diện vũ lực, chỉ riêng về chiến thuật hai người ca ca đã không thể so sánh, có thể nhìn thấy được thành tựu vượt mọi người trong gia tộc sau này

Nhớ đến cảm giác chính mình đã trục xuất đứa cháu này ra khỏi gia tộc, Mã Nhĩ Đế Ni không khỏi đau lòng, nhưng thân là tộc trưởng, lão hiểu, quyết định này đưa ra là chính xác.

” Nguyên soái, ngài gọi ta có chuyện gì không ? ” Áo Lợi Duy Lạp có chút nôn nóng hỏi. Mã Nhĩ Đế Ni nhìn chàng, ánh mắt thoáng loé lên: ” Tại sao ngươi vội vã rời đi như vậy ? .” Áo Lợi Duy Lạp lặng thinh không nói, sự thật là chàng rất vội đi

Trong một tháng này, quân đội Cầm thành không yên tĩnh như biểu hiện bên ngoài. Nếu nói Áo Lợi Duy Lạp cả đời trong lúc nào hưng phấn nhất, sợ rằng chỉ trong tháng qua mà thôi.

Cầm Đế Hào hàng không mẫu hạm tác dụng cường đại nhưng chỉ sợ rằng thiếu sự kiểm soát, phối hợp điều khiển tuyệt không có khả năng phát huy hết uy lực của nó được.

Vì thế, để cho nhanh chóng phát huy tác dụng lớn nhất trên chiến trường, Diệp Âm Trúc, Áo Lợi Duy Lạp cùng cao tầng lãnh đạo của Cầm thành trong tháng qua nhất mực chuyên chú nghiên cứu và huấn luyện siêu cấp hung khí trên chiến trường này.

Diệp Âm Trúc đương nhiên là hạm trưởng nhưng làm Áo Lợi Duy Lạp ngạc nhiên chính bản thân mình cũng là một trong những chỉ huy cao cấp nhất, cùng với Diệp Âm Trúc sau này trên chiến trường tác chiến.

Cầm Đế Hào trong thời gian huấn luyện cơ bản này, lực lượng chiến đấu mỗi nhóm cơ bản đã hoàn thành.

Tô Lạp do am hiểu vượt trội về tốc độ đã hoàn thành xây dựng phi hành đoàn, Hải Dương đương nhiên là phụ trách thập nhị nhạc phường bên trong Cầm Đế Hào, mà Diệp Âm Trúc trong thời gian này cũng hoàn thành thống nhất các điều lệnh chỉ huy của Cầm Đế Hào hàng không mẫu hạm. Áo Lợi Duy Lạp trở thành đệ nhất tham mưu đồng thời lúc Diệp Âm Trúc vắng mặt thì trở thành người chỉ huy thứ hai

Bình thường mọi chuyện xử lý trong mẫu hạm Diệp Âm Trúc đều lắng nghe ý kiến của những người thân cận rồi mới quyết định, tuy nhiên trong trường hợp nguy cấp sẽ quyết đoán chỉ huy hoả lực của Cầm Đế Hào. .

Nhắc đến oai lực của vũ khí trong mẫu hạm, không thể không nhắc đến ngày đó Diệp Âm Trúc, Áo Lợi Duy Lạp trong lúc chuẩn bị thí nghiệm trang bị vũ khí của mẫu hạm đã giật mình như thế nào?

Ngày đó, khi nhìn thấy Cầm Đế Hào, Diệp Âm Trúc đã vô cùng ngạc nhiên, bởi vì Hải Dương và Tô Lạp cũng không có nói cho chàng biết rằng mười một ma đạo pháo của Cầm Đế Hào được phân thành hai loại chủ và phó pháo, trong đó phó pháo chính là Cầm thành ma đạo pháo phổ thông nhưng kinh khủng nằm ở lực sát thương chủ pháo, khẩu pháo được chế tạo đầu tiên của Cầm thành : Tịch Diệt Chi Pháo

Vì để cho Cầm Đế Hào có được lực công kích khuếch trương lớn nhất, ải nhân đại sư và địa tinh đại sư sau khi bàn bạc cẩn thận đã quyết định táo bạo đem Tịch Diệt Chi Pháo từ đỉnh Cầm thành xuống trang bị cho mẫu hạm. Theo lời mấy lão thì Tịch Diệt Chi Pháo chỉ có thể ở trong chiến trường mới phát huy được hết uy lực chân chính của nó

Sau đó, khi lần đầu tiên thăm Cầm Đế Hào, Áo Lợi Duy Lạp phát hiện ra rằng mình đã dành tình cảm thật sâu nặng cho siêu cấp hung khí này rồi,toàn bộ tâm huyết lúc nào cũng đắm chìm trong chiến thuật của mẫu hạm. Đương nhiên vào lúc này, Thiên Địa huấn luyện không thể trong phạm vi Thánh Quang thành tiến hành. Hàng ngày, Diệp Âm Trúc , Áo Lợi Duy Lạp cùng một số ít người mang theo một bộ phận Cự Long

kỵ sĩ thông qua truyền tống trận trở về Cầm thành, trên không trung Cầm thành tiến hành thao luyện,dẫu sao, tại vùng đất của mình thì không cần phải lo lắng bị ngoại nhân phát hiện.

Mã Nhĩ Đế Ni thốt lên: "Áo Lợi Duy Lạp, lúc này không có người ngoài, như thế nào đây? Ngươi cũng không thể gọi ta một tiếng gia gia sao?

Áo Lợi Duy Lạp co người lại một chút, sâu thẳm trong tâm hồn nhớ rõ lúc tự mình trục xuất chàng ra khỏi gia tộc, có nói rằng sau này sẽ không còn quan hệ gì đến nhau nữa. Lúc đó, chàng đương nhiên hiểu, chỉ là bây giờ nghe Mã Nhĩ Đế Ni nói, tự hồ như không giống với kế hoạch ban đầu cho lắm.

" Nguyên soái, chắc ngài đã quên rồi, ta bây giờ không thuộc về Tử La Lan gia tộc nữa, cũng không thể gọi một người quyền lực như ngài là gia gia. "

.

Mã Nhĩ Đế Ni trong mắt hiện lên một ánh quang mang đau thương, khe khẽ gật đầu nói : " Ngươi nói rất đúng, mối quan hệ giữa ngươi và Tử La Lan gia tộc đã không còn nữa, ta biết, đó là một quyết định chính xác, tuy nhiên ngươi có biết rằng ban đầu để có quyết định này ta đã phải thống khổ như thế nào không?"

Áo Lợi Duy Lạp lặng thinh không nói, nếu như nói rằng không có chút oán hận thì đúng là đang dối lòng mình. Tử La Lan gia tộc là gia đình của chàng cũng là đệ nhất thế gia được mọi người trọng vọng của Mễ Lan đế quốc, được trở thành tộc trưởng một gia tộc như vậy liệu có mấy ai không ham muốn đây?

Tuy nhiên, Áo Lợi Duy Lạp cũng không có chút hối tiếc, Cầm thành mang lại những thứ mà tại gia tộc không thể có được, do đó bây giờ chàng cũng không biết trả lời sao với gia gia của mình.

Mã Nhĩ Đế Ni dù sao cũng là một đời thống lĩnh, trong khoảng khắc ngậm ngùi đã rất nhanh khôi phục lại vẻ bình thường. " Là như thế này, trong khoảng thời gian này rất ít gặp mặt Cầm đế đại nhân, thỉnh Áo Lợi Duy Lạp tướng quân nói cho ta biết Cầm thành có hành động gì không? Nếu có lời Mễ Lan quân chúng ta nguyện ý phối hợp không điều kiện "

Mặc dù bây giờ phương bắc quân đoàn đóng tại Thánh Quang thành quân số vượt quá bốn mươi vạn nhưng qua thực tế chiến đấu cho thấy thực lực kém hẳn Cầm thành, Mã Nhĩ Đế Ni bất đắc dĩ cũng phải hạ tư thái đồng thời cảm giác được mọi chuyện quá tĩnh lặng tránh không được có chút tò mò về sự quá thần bí của Cầm thành

Áo Lợi Duy Lạp nói: " Xin lỗi nguyên soái đại nhân, Cầm thành có hành động quân sự hay không, ngay cả ta cũng không biết, những chuyện này Cầm đế đại nhân tự mình quyết định, nếu chúng ta cần bàn bạc về những hành động quân sự, ta nghĩ, Cầm đế đại nhân trước tiên sẽ thông báo cho ngài. Về phần trong khoảng thời gian này chúng ta đang làm cái gì, xin lỗi, đây là bí mật của Cầm thành".

Mã Nhĩ Đế Ni trong lòng thầm nghĩ : " Chẳng lẽ bí mật ngươi không thể nói với ta sao?" nhưng lão vẫn còn đủ tỉnh táo, nhẫn nại tiếp Áo Lợi Duy Lạp cả nữa ngày trời mới ân cần tiễn khách hồi phủ.

Áo Lợi Duy Lạp ánh mắt trầm ngâm nhìn gia gia. Trên thân thể đã lộ ra dấu vết của tuổi tác, hiển nhiên thời gian đã in hằn trên người của danh soái Mã Nhĩ Đế Ni, đã không còn phong thái anh dũng như năm nào nữa rồi.

" Xin lỗi gia gia, ta là phần tử Cầm thành, đã không thuộc về Mễ Lan cũng không thuộc về Tử La Lan gia tộc, tha thứ cho ta, Âm Trúc tín nhiệm ta như thế , bất luận dù thế nào ta cũng không thể đem lại điều bất lợi cho Cầm thành được!"

Nói rồi ly khai nguyên soái phủ, rất nhanh trở về Cầm thành quân doanh.

Vì để tránh tai mắt, số lượng cự long kỵ sĩ bọn họ mang về Cầm thành huấn luyện đều không vượt quá ba mươi người để có thể tránh được phương bắc quân đoàn phát giác.Trong khoảng thời gian này cứ như vậy luân phiên mỗi ngày để làm cho mỗi cự long kỵ sĩ đều đạt được mục đích huấn luyện đề ra

Mà hôm nay cự long kỵ sĩ đã chuẩn bị sẵn sàng xuất phát.

_____***_____

" Áo Lợi Duy Lạp đại ca, nhanh lên, chúng ta phải xuất phát rồi ". Phát hiện được khí tức của Áo Lợi Duy Lạp từ xa Diệp Âm Trúc đã gọi, sau đó bắt đầu rót ma pháp lực vào truyền tống trận trước tiên mang Cự Long kỵ sĩ phản hồi Cầm thành.

Áo Lợi Duy Lạp bước đến bên cạnh Diệp Âm Trúc, cảm nhận ma pháp mênh mông phát ra, nhịn không được hỏi : " Âm Trúc, vừa rồi ta cùng với Mã Nhĩ Đế Ni nguyên soái nói chuyện, ngươi không muốn biết ông đã hỏi ta cái gì sao?".

Mã Nhĩ Đế Ni thông qua Diệp Âm Trúc rồi mới gặp Áo Lợi Duy Lạp, nên Âm Trúc đương nhiên biết.

Diệp Âm Trúc mỉm cười vỗ vai Áo Lợi Duy Lạp " Cần vậy sao ! Đi nhanh một chút, hoàn thành luyện tập Thiên Địa chiến thuật cho thuần thục quan trọng hơn !"

" Cần vậy sao !"chỉ ba tiếng đơn giản nhưng khiến cho Áo Lợi Duy Lạp tràn đầy cảm giác được tín nhiệm, hiệu quả còn hơn cả thiên ngôn vạn ngữ

Áo Lợi Duy Lạp cũng không nói thêm điều gì, ánh mắt ngưng trọng, thân hình chợt loé lên rồi mất hút trong truyền tống trận

Nhìn thân ảnh Áo Lợi Duy Lạp tiêu thất, Diệp Âm Trúc mỉm cười : " Đại ca,ngươi đã quên sao, dùng người thì thì không nghi ngờ người, nghi ngờ người thì không dùng người, điều này ngươi đã dạy cho ta mà, nếu ta ban đầu điểm đó cũng không biết, làm sao có được Cầm thành ngày hôm nay!!".

Một tháng trôi qua không phải là dài nhưng cũng đã giúp Tử tận sâu trong Cực Bắc Hoang Nguyên làm được rất nhiều chuyện. Cực Bắc Hoang Nguyên khí hậu lạnh giá, bọn họ dù quen với khí hậu lạnh giá của phương bắc cũng phải thừa nhận sự khủng khiếp của khí hậu nơi đây. May mắn là ngoại trừ Bỉ Mông quân đoàn, còn lại tất cả ma thú đều từ băng sâm đi ra

Bất quá ma thú từ băng sâm dù mỗi thời khắc đều đối mặt với sự cô tịch lạnh lẽo cũng phải thừa nhận, băng sâm so với Cực Bắc hoang nguyên cũng không được tính là cái gì.

Khoảng thời gian này, Tử Tinh quân đoàn cũng đã cơ bản hình thành, trong đó Bỉ Mông quân đoàn do ba bạch kim Bỉ Mông vương thống nhất suất lĩnh còn ma thú trong băng sâm dựa vào chủng loại bất đồng, theo lời đề nghị của Long Sư, đều do các đại thần thú đái lĩnh

Mỗi cá thể trong Tử Tinh quân đoàn đều có năng lực cường đại, chỉ cần một cao cấp ma thú xuất hiện trong thế giới loài người cũng đủ để chấn nhiếp nhất phương mà trong tay Tử lại có cả vạn quân.

Sau khi cân nhắc cẩn thận, Tử quyết định chia Tử Tinh quân đoàn phân ra làm tám bộ phận. Bên trong Cực Bắc Hoang Nguyên tiến hành hành động chinh phục, ngoại trừ Thiểm, Lôi bên ngoài , Tử bao quát bên trong, bát đại thần thú đều thống suất một chi, lấy một tháng làm hạn định, bắt đầu tiến hành hành động trong Cực Bắc Hoang Nguyên. Mục tiêu của Tử rất đơn giản, trong thời gian ngắn nhất, làm cho Cực Bắc Hoang Nguyên thú nhân biết đến sự xuất hiện của chàng, đồng thời duy trì việc thu phục thú nhân..

So với Tử tưởng tượng, sự tình xảy ra dễ dàng hơn một chút, dù sao được chia làm tám bộ phận nhưng mỗi một bộ phận ma thú đều có thực lực kinh khủng nhất là bọn họ đều được thần thú đái lĩnh, cho dù phía trước là chủ lực của tam đại bộ lạc thú nhân cũng không cần phải e ngại

Trước sức mạnh tuyệt đối của các cường giả, cơ hồ các tiểu bộ lạc thú nhân tộc đều tỏ vẻ thần phục, trong đó đại đa số là thành kính thần phục, dù sao đi nữa truyền thuyết về Tử Tinh Bỉ Mông lưu truyền đã từ lâu lắm rồi. Theo đó, trong một tháng này, bát đại quân đoàn dẫn theo các tộc trưởng thu phục quay về tụ họp

Nguyên do là để các tộc trưởng này quan khán Tử Tinh Bỉ Mông chân chính hàng lâm chứ không phải là làm con tin. Đối với vương giả chân chính, thú nhân tộc so với loài người còn trung thành hơn nhưng chỉ bằng vũ lực thì không thể nào chinh phục được thú nhân tâm, chỉ khi để bọn họ chứng kiến chân chính Tử Tinh Bỉ Mông cùng thực lực của thủ hạ, họ mới chính thức thần phục.

Tổng cộng bảy mươi tiểu bộ lạc sau khi chứng kiến đã không còn do dự đem uy nghiêm của Tử Tinh Bỉ Mông truyền bá đến nhưng nơi xa xôi nhất của Cực Bắc Hoang Nguyên

Nhưng theo đó, làm cho Tử kinh hỉ là cùng với truyền lưu Tử Tinh Bỉ Mông xuất hiện, từng Bỉ Mông cự thú đơn độc đã tìm đến. Những Bỉ Mông này không phải vì sự cô ngạo dám thoát ly tộc quần, buông bỏ cuộc sống tiêu dao ở tam đại bộ lạc mà vì bọn họ tin rằng đây mới là nơi dừng chân của cường giả Bỉ Mông

. Cho dù họ có là cường giả hay không, điểm cốt yếu chính là trong người bọn họ đang chảy dòng máu của Bỉ Mông thú tộc. Khi nghe được tin vị hoàng giả trong truyền thuyết Tử Tinh Bỉ Mông xuất hiện, họ biết rằng mùa xuân của thời đại Bỉ Mông thú tộc đã đến, bất luận thiệt giả làm sao cũng phải chứng thực điều này.

Vì vậy, số lượng Bỉ Mông quân đoàn của Tử cũng từ từ tăng dần, không phải mỗi ngày đều có Bỉ Mông gia nhập nhưng qua thời gian 1 tháng, tám quân đoàn mang vê cũng được bốn mươi Bỉ Mông chiến sĩ, trong đó một nữa đều là Hoàng Kim Bỉ Mông, đặc biệt có hai Bỉ Mông cường đại đã tiến hoá cùng cấp bậc kinh khủng của Tang Thác Tư.

Cùng với thực lực được tăng cường, tốc độ khuếch trương bắt đầu gia tăng, Cực Bắc Hoang Nguyên mặc dù diện tích cự đại nhưng lời hiệu triệu của Tử Tinh Bỉ Mông cùng thực lực trong tay Tử cũng thật khủng khiếp, giống như một tấm lưới lớn bên trong Cực Bắc Hoang Nguyên từ từ mở ra đem tam đại bộ lạc thú nhân vây lại.

Thời cơ chưa đến,Tử cũng không nóng lòng tổng tấn công tam đại bộ lạc, chàng hiểu tấn công thú nhân tộc không phải chỉ bằng vũ lực mỗi cá nhân mà làm được, chỉ cần có thú nhân tâm, được sự chấp nhận của thú nhân, trong tương lai mới có thể chinh phục Cực Bắc Hoang Nguyên, phát triển tộc nhân của mình, mang đến mức sống cao cho mỗi thú nhân.Đây chính là giấc mộng của Tử, cố gắng tất cả cũng vì giấc mộng này.

Một tia quang mang nhàn nhạt chợt loé lên, ánh mắt Diệp Âm Trúc tràn ngập năng lượng ba động, cảnh tượng trong thuỷ tinh cầu trước mắt không ngừng biến hoá thông qua nó truyền đạt mệnh lệnh cho Cự Long Kỵ sĩ trong Cầm Đế Hào hàng không mẫu hạm.

Mây đen trên Bố Luân sơn mạch không ngừng tụ hợp,trong ánh nắng còn sót lại, lẫn khuất hiện rõ từng đạo kim tuyến bảy sắc thon dài phóng xuất từ một thân ảnh khổng lồ có quang mang màu trắng sữa

Nhìn qua bề ngoài trông không giống cường giả cho lắm, tốc độ phi hành cũng không giống cự long nhưng kinh khủng chính là trên mình sáng loá màu của kim chúc như thể là màu da của long tộc.

Nhất định, ngoại nhân chứng kiến sẽ cho đây là 1 chủng loại của long tộc.

.

Cầm Đế Hào giữa không trung tốc độ hoàn toàn tương phản với thể tích, ngay cả cự long bay sát cạnh cũng có chút bối rối

Cự Long kỵ sĩ cỡi cự long không ngừng thể hiện các động tác phức tạp chuẩn mực bảo hộ trung ương Cầm Đế Hào, hành động liền lạc, thống nhất các phương án chỉ huy, phối hợp ăn ý thể hiện kỷ luật cao độ.

Bên trong Cầm Đế Hào, Áo Lợi Duy Lạp mãn ý gập đầu nói: " Long tộc quả nhiên không hổ là sinh vật trí tuệ, trong thời gian ngắn như vậy, cự long kỵ sĩ có thể hoàn thành chiến thuật của chúng ta, mặc dù chưa thuần thục nhưng tin rằng chỉ cần có thêm một quãng thời gian huấn luyện, nhất định có thể hoàn toàn đầu nhập chiến trường"

Diệp Âm Trúc bật cười nói : " Không, không phải chỉ vì có trí tuệ cao, mà còn vì tính mạng, nếu không phải chúng ta đang nắm giữ sinh mạng của họ trong tay, ngươi nghĩ rằng những cự long này có thể nghe lời vậy sao? "

Lời vừa chưa dứt, cách đó không xa bỗng vang lên tiếng hừ lạnh, hướng về chàng phóng xuất cái nhìn nảy lửa

Diệp Âm Trúc có chút lúng túng. " Xin lỗi, Ly Sát, ta quên ngươi cũng đang ở chỗ này."

Qua Diệp Âm Trúc, Ly Sát hôm nay mới đầu nhập Cầm Đế Hào, nhiệm vụ của nàng rất đơn giản, thay thế Áo Lợi Duy Lạp chưởng quản hoả lực của Cầm Đế Hào.Vì với trình độ am hiểu thuỷ hệ ma pháp của nàng, có thể thông qua hệ thống quan trắc dễ dàng khống chế hệ thống hoả lực Cầm Đế Hào.

_____***_____

Ly Sát giận dữ trừng mắt nhìn Diệp Âm Trúc nói : " Dám nô dịch tộc nhân của ta, ngươi sẽ không có kết cục tốt đâu "

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói: " Đừng quên, gia gia ngươi đã bỏ rơi ngươi,hơn nữa, chính long tộc các người đến công kích Cầm thành, đại lễ như vậy đem đến,nô dịch tộc nhân của ngươi chỉ là bất khả kháng thôi!

" Ngươi..." ánh mắt Ly Sát loé lên một tia phẫn nộ, như muốn đem cơn giận của mình phát tác ra.

" Được rồi, Âm Trúc, huynh đừng làm Ly Sát tỷ tỷ tức giận nữa " Tô Lạp quay đầu lại, nhìn Ly Sát thản nhiên cười nói: " Ly Sát tỷ tỷ, tỷ còn không biết tính huynh ấy sao?Tỷ yên tâm, nếu tộc nhân của tỷ đã thần phục Cầm thành, huynh ấy sẽ đem hết khả năng để bảo vệ an toàn cho bọn họ mà"

Sắc mặt Ly Sát lúc này mới thu liễm vài phần, có chút ấm ức , xoay người tiếp tục công việc của mình.

Diệp Âm Trúc sở dĩ để Ly Sát thay Áo Lợi Duy Lạp quản lý hoả lực mẫu hạm không phải vì vấn đề tín nhiệm mà mục đích là để Cầm Đế Hào phát huy hơn nữa lực chiến đấu mà thôi.

Lấy năng lực chiến đấu của Diệp Âm Trúc mà nói, nếu đích thân chỉ huy tại Cầm Đế Hào thì không thể nghi ngờ đó là sự lãng phí to lớn, lực phòng ngự Cầm Đế Hào tuy ổn nhưng nếu đối mặt với thứ thần cấp siêu cấp cường giả thì cũng chẳng có gì nắm chắc,tiến nhập thứ thần cấp, Diệp Âm Trúc mới chân chính hiểu được sự kinh khủng của cấp bậc này, vì thế, một khi chân chính đối mặt với địch nhân cường đại thì chàng phải tự thân tham gia còn những lúc như thế này để tốt nhất là để Áo Lợi Duy Lạp chỉ huy.

Hành động chỉ huy của Áo Lợi Duy Lạp đôi lúc phải cần có người thao tác hệ thống hoả lực mẫu hạm thay thế, cho nên, Diệp Âm Trúc mới giao cho Ly Sát quản lý hệ thống này, còn chàng và Áo Lợi Duy Lạp cùng nhau chỉ huy Cầm Đế Hào, song song nghiên cứu chiến thuật để khi chính thức đối địch, vị trí hạm trưởng có thể tuỳ nghi thay đổi.

" Âm Trúc, An Nhã tỷ tỷ phát xuất tin tức khẩn cấp, bảo chúng ta nhanh chóng trở về." Tô Lạp thông qua tin tức của Cự Long kỵ sĩ truyền đến báo cho Diệp Âm Trúc biết.

" Tin tức khẩn cấp ?" Diệp Âm Trúc sửn sốt, trong lòng u ám, chẳng lẻ, điều gì đến cũng đã đến rồi sao?

" Phản hồi Cầm thành!" Lập tức hạ đạt mệnh lệnh, Cầm Đế Hào bẻ một đường cong tuyệt đẹp, vượt qua ba mươi cự long hộ vệ,nhằm hướng quảng trường Cầm thành lao đi.

Lúc trước, sau khi bị cự long san phẳng, Cầm thành đã kiến thiết khu đất này lại thành quảng trường trung tâm rộng lớn,tại quảng trường rộng lớn này không những lúc bình thường dùng để luyện binh mà đồng thời làm điểm hạ cánh tốt nhất bên trong Bố Luân sơn mạch của Cầm Đế Hào. Dù sao,vượt trên trăm thước, thể tích của nó vô cùng lớn, nếu không có một điểm đáp thích hợp thì thật là không an toàn.

Cầm Đế Hào sau khi trải qua một tháng diễn luyện thực tế, ải nhân tộc và địa tinh tộc đại sư đã tiến hành một ít cải tổ đơn giản, Cầm Đế Hào bản thân đã đủ chắc chắn, Diệp Âm Trúc khi điều khiển có thể thực hiện được rất nhiều động tác phức tạp mà không làm tổn hại đến nó, nhưng để làm cho Cầm Đế Hào có tốc độ nhanh hơn, có thể tương đồng với phong hệ cự long, động cơ lúc đầu do ba khối cửu giai phong hệ ma tinh thạch cung cấp năng lượng biến thành năm khối, do đó tốc độ phi hành tăng lên rất nhiều

.

Đồng thời, số lượng ma đạo pháo cũng tăng lên thành mười sáu khẩu, ở những chỗ lúc trước chưa có nay lại được lắp đặt một khẩu.

Trong giai đoạn này,khả năng lắp đạn pháo đã lên đến mức cực hạn rồi. Dù sao đi nữa, ma đạo pháo đều dùng kim cương tinh thể để chế tạo,bản thân đã rất nặng nề, do đó, khi mang tất cả di chuyển, sức nặng càng thêm kinh khủng, mặc dù đã gia tăng thêm hai khối ma tinh thạch, nhưng nếu gia tăng số lượng ma đạo pháo lên nữa, không nói đến chuyện đủ vị trí để lắp đặt hay không,chỉ sợ rằng tốc độ đã bị ảnh hưởng rất lớn rồi.

Hoàng cung Mễ Lan đế quốc

Tây Nhĩ Duy Áo ngồi trên long ngai, thân ảnh cô độc, vẻ mặt u ám.

" Chẳng lẽ, ngày diệt vong của Mễ Lan đã đến? ", ngoại trừ cảm giác đau khổ và cay đắng chất chứa trong lòng, cũng chẳng còn lại gì. Ba canh giờ trước, ông nhận được tin tức, Pháp Lam đang phong ấn bỗng phái xuất đại quân, trực nhập Mễ Lan quốc nội,mặc dù không cùng Mễ Lan quân phát sinh xung đột gì, nhưng đã theo quan quân Mễ Lan nhắm phương bắc hành quân nhanh chóng, mục tiêu trực chỉ Cầm thành.

Lúc Lam Địch Á Tư đột nhiên tuyên chiến, trăm vạn đại quân áp sát biên giới, Tây Nhĩ Duy Áo cũng không có cảm giác bất lực như bây giờ.

Lam Địch Á Tư chuẩn bị đầy đủ trở lại đi chăng nữa, thực lực cường hãn, cũng chỉ là một quốc gia nhân loại mà thôi, Tây Nhĩ Duy Áo tin rằng, lấy quốc lực của Mễ Lan, lại chính mình chỉ huy cũng có thể đương cự.

Nhưng bây giờ, Pháp Lam đột nhiên phái binh xuất hiện, đánh vỡ thế cân bằng, đẩy Mễ Lan vào một tình thế vô cùng nguy ngập.

Chính vì Cầm thành gia nhập chiến cuộc, Mễ Lan mới có thời gian chuẩn bị, bây giờ Pháp Lam nếu huỷ diệt Cầm thành thế cục sẽ lập tức đảo chiều. Mặc dù đã sớm đoán được, sau lưng của Lam Địch Á Tư là Pháp Lam, nhưng Pháp Lam luôn giữ thái độ trung lập đã nhiều năm nay, không ngờ lần đầu tiên xuất binh lại mang đến áp lực như núi đè lên ông.

Trên Long Khi Nỗ Tư đại lục, Pháp Lam tồn tại như một loại tín ngưỡng, do đó có Pháp Lam chống lưng, chưa nói sĩ khí quân binh Lam Địch Á Tư tăng lên bao nhiêu, như vậy không thôi đã mang đến cho quốc gia đối phương một áp lực thật lớn. Chẳng ai biết tột cùng sẽ phát sinh chuyện gì, nhưng đến bây giờ mọi chuyện đều đã vượt khỏi sự kiểm soát .

Tây Nhĩ Duy Áo thâm tâm hoàn toàn rối loạn, không biết xử lý tình hình trước mắt như thế nào. Chỉ cần Cầm thành bị diệt, Pháp Lam thậm chí gia nhập Lam Địch Á Tư liên minh, đến lúc đó mọi chuyện làm trước giờ đều hoài công, đơn giản đối đầu trực diện với Pháp Lam không có khả năng chiến thắng.

" Tại sao? Tại sao Pháp Lam lại hậu thuẫn cho Lam Địch Á Tư ? ", cơn cuồng nộ cùng niềm oán hận không ngừng kích động tâm trạng của Tây Nhĩ Duy Áo, hai tay bất giác nắm chặt, ngay cả móng tay cũng vô thức bấu chặt vào thủ chưởng.

" Phụ hoàng ", một thanh âm nhu hoà đột nhiên vang lên, phá tan sự trầm tư của Tây Nhĩ Duy Áo. Ngẩng đầu lên, thấy rõ thân ảnh xuất hiện

, ánh mắt trở nên hiền hoà:

" Hương Loan , sao con lại đến đây ?"

Hương Loan mang chiếc áo dài trắng tha thướt, bên ngoài khoác thêm một cái áo lông tuyết hồ, dung nhan diễm lệ, nhưng hôm nay không hiểu sao trên khuôn mặt tuyệt diễm kia hiện vẻ ảm đạm, sắc mặt có chút nhợt nhạt.

Chậm rãi bước đến trước mặt Tây Nhĩ Duy Áo, " Phụ hoàng người còn khổ não sao ?, chuyện xảy ra rồi, chúng ta cũng không khống chế được "

T

ây Nhĩ Duy Áo cười khổ, nói : " Loan nhi, ngươi cũng biết trong lòng ta nhiều thống khổ sao, nếu Mễ Lan bị huỷ diệt trong tay ta, lúc xuống hoàng tuyền, mặt mũi nào gặp tổ tiên cơ chứ. Pháp Lam, hay cho Pháp Lam, được xưng là công bình thánh địa, lại đột nhiên huỷ diệt Mễ Lan ta".

Thần sắc Hương Loan càng lúc càng lạnh như băng, " Trước đây, tại phong ấn của Pháp Lam, Lam Địch Á Tư công kích chúng con, chắc người cũng nghĩ Pháp Lam hậu thuẫn sau lưng, bây giờ, tình thế đối với Lam Địch Á Tư bất lợi, Pháp Lam xuất binh chắc hẳn cũng đã nằm trong suy nghĩ của người rồi "

Tây Nhĩ Duy Áo gật đầu, cười khổ nói: " Chỉ là, ta vẫn hy vọng đến sự may mắn nhưng xem ra, quyết tâm của Pháp Lam đã như vậy rồi, chúng ta còn có thể làm được cái gì đây? Điều binh khiển tướng đã không còn ý nghĩa, còn đợi bị huỷ diệt, không hiểu là có cảm giác gì ? "

Hương Loan lắc đầu, bước đến bên cạnh phụ thân, cầm bàn tay băng lãnh của Tây Nhĩ Duy Áo : " Phụ hoàng, mọi chuyện cũng chưa nhất định là như vậy mà, chúng ta vẫn còn cơ hội ".

" Cơ hội ? Cơ hội ở đâu? Chẳng lẽ, thế giới này còn có lực lượng có thể đối kháng cùng Pháp Lam sao ? ".

" Có ".

Lời khẳng định của Hương Loan làm Tây Nhĩ Duy Áo giật bắn mình, trong mắt loé lên một tia sáng, nhưng khi ông nghĩ đến sự kinh khủng của Pháp Lam, thần sắc lại lần nữa ảm đạm, nói :

" Không, không có khả năng như vậy ".

Hương Loan kiên định nói : " Chúng ta làm không được không có nghĩa là Cầm thành cũng làm không được, chỉ cần lần này Cầm thành có thể ngăn cản đợt tấn công của Pháp Lam, chúng ta có thể tại Cầm thành liên thủ tạo nên thế giằng co với Pháp Lam, Lam Địch Á Tư, nếu được, chúng ta sẽ là người có lợi nhất ".

" Cầm thành ?, con thật sự cho rằng Cầm thành có thể đối địch với Pháp Lam sao? Mặc dù, làm cho Phật La quốc vô lực công kích biên cương phía đông, lại trợ giúp Mã Nhĩ Đế Ni Nguyên soái chống đỡ Thú nhân phương bắc, nhưng dù sao, cũng chỉ là nhân loại, thời gian thành lập chỉ mấy năm trong khi căn cơ Pháp Lam cả vạn năm làm sao có thể so sánh đây?"

Tây Nhĩ Duy Áo mặc dù biết Diệp Âm Trúc rất xuất sắc, có thể nói là thiên tài trong thiên tài, nhưng cũng không tin rằng Cầm thành có thực lực đối đầu cùng Pháp Lam, mà không chỉ có ông, sợ rằng không ai có thể có suy nghĩ như vậy được.

Hương Loan lắc đầu nói : " Không, phụ hoàng, người sai rồi, người không nên đánh giá thấp thực lực của Cầm thành. Lúc đầu, nếu có người nói rằng , Cầm thành có thực lực đánh lui thất long thành hợp lực công kích, người có tin không? Người sẽ không tin, bất luận là ai cũng sẽ không tin, nhưng Cầm thành lại làm được, không những vậy lực lượng long tộc tổn thất một nữa, tạo nên một sự kinh thế hãi tục. Lúc ấy con và nãi nãi ở ngay đương trường, chúng con có thể thấy Cầm thành cường đại cỡ nào, hơn nữa, con dám chắc, thực lực đó chưa phải là tất cả của Cầm thành ".

Nghe những lời của Hương Loan, Tây Nhĩ Duy Áo đang bi quan lại dấy lên vài phần hy vọng, thì thầm nói: " Cầm thành, thực sự đã trở nên cường đại như vậy rồi sao?"

Hương Loan nói: " Trận chiến đó, Cầm thành không những thắng mà còn là toàn thắng, tổn thất ngoại trừ kiến trúc bên ngoài còn lại không đáng kể đến, thương vong số lượng không tới ba người, con dù không biết Cầm thành và Pháp Lam thực lực tương quan như thế nào, nhưng dám chắc, nếu Pháp Lam đối với sự công kích của thất long thành liên hợp cũng không làm được hơn so với Cầm thành"

Dừng một chút, cảm thụ trong mắt của phụ thân bừng bừng dấy lên niềm hy vọng, Hương Loan tiếp tục nói: " Chúng ta bây giờ đã không còn sự lựa chọn nào nữa, chỉ còn sự kỳ vọng vào thắng lợi của Cầm thành, chỉ cần Cầm thành có thể đánh lui đợt tiến công của Pháp Lam,vậy, đối với danh tiếng của Pháp Lam, đối với cuộc chiến của ta và Lam Địch Á Tư nhất định chuyển biến, phụ hoàng, người giờ đây phải tỉnh táo lại, người là trụ cột của Mễ Lan, việc bây giờ chúng ta có thể làm là cung cấp tư nguyên cần thiết cho Cầm thành cầm cự đồng thời nhất thiết chú ý đến phương hướng hành động của Lam Địch Á Tư, chúng ta biết được tin Pháp Lam xuất binh, bọn họ nhất định là cũng đã biết, cơ hội tốt như vậy, con nghĩ, Lam Địch Á Tư sẽ không bỏ qua. Hành động, chúng ta có cơ hội, không hành động chúng ta cũng chỉ có chờ huỷ diệt thôi "

Trong tâm của Tây Nhĩ Duy Áo bùng lên một ngọn hoả diễm, cúi đầu nhìn về hướng nữ nhi, mơ hồ lần đầu tiên nhận ra tính quyết đoán của Hương Loan, thậm chí so với mình còn xuất sắc hơn. Rõ ràng đã biểu thị năng lực đế vương.

Nhẹ nhàng khẽ vuốt mái tóc dài của Hương Loan, Tây Nhĩ Duy Áo thở dài : " Loan nhi, tại sao ngươi lại là nữ nhân, nếu là nam nhân, phụ hoàng dù có chết đi, cũng có thể có uý với tổ tiên rồi ".

Đột nhiên, Tây Nhĩ Duy Áo phảng phất như nghĩ ra điều gì. Sắc mặt hốt nhiên biến đổi " Không tốt, cho dù Cầm thành có thực lực đối kháng cùng Pháp Lam, cũng sợ không còn thời gian nữa. Bây giờ, Cầm thành chủ lực đều đóng tại Thánh Quang thành, làm sao tổ chức phòng ngự đây? Đại quân Pháp Lam trong ba ngày hành quân là đã đến Cầm thành, Diệp Âm Trúc có thể mang Cầm thành quân trở về kịp không?"

Hương Loan đứng lên, bước lại bên cạnh Tây Nhĩ Duy Áo, nhìn về phương bắc xa xôi, " Con tin chàng, chàng nhất định làm được, phụ hoàng, nãi nãi đã xuất phát đến Pháp Lam điều tra lệnh xuất binh, nãi nãi nhất định sẽ đòi lại công bằng cho Mễ Lan chúng ta…. Oẹ…."

Thân thể mềm mại của Hương Loan run lên, thoáng cái lấy tay che miệng, sắc mặt trắng xanh, nôn oẹ mấy cái nữa mới khôi phục vẻ bình thường

Tây Nhĩ Duy Áo bước lại,

" Loan nhi, con làm sao vậy, trong người có sao không? Người đâu, truyền ngự y ".

" Không, không cần đâu phụ hoàng do hai ngày nay nghỉ ngơi không được tốt lắm, con về trước nghỉ ngơi, người cũng bảo trọng thân thể ", vừa nói, Hương Loan có chút kinh hoảng bước ra cửa nhưng trong lòng nàng lại dâng lên sự ngọt ngào khó tả.

Nhìn bóng dáng nữ nhi, Tây Nhĩ Duy Áo bỗng nhiên có dự cảm bất an, chẳng lẻ…..

Vừa ra khỏi cung,hạ ý thức, bàn tay xoa nhẹ phía trên tiểu phúc, đôi mắt nhìn về phương bắc xa xăm, trên khuôn mặt xuất hiện một nụ cười nhẹ, " Oan gia, người biết không ?, ngươi cho ta một món quà quí giá nhất, cũng đã cho ta một cái cớ để từ chối xuất giá"

" Bệ hạ, đại hỉ ", Khắc Lôi Tư Ba hưng phấn vội bàng chạy vào đại điện, bất chấp nghi thái, thậm chí quên cả hành lễ.

Mã Tây Mạc đang ngồi từ hoàng vị vụt đứng lên, lão biết, vào lúc này hỉ sự chỉ có một việc mà thôi.

" Pháp Lam đã hành động rồi sao ? ". Mã Tây Mạc bước như bay xuống, nắm lấy vai của Khắc Lôi Tư Ba nôn nóng hỏi, bất chấp sự kinh ngạc của quần thần

Khắc Lôi Ba Tư kiên định gật đầu, nói : " Đúng vậy, bệ hạ, bọn họ đã động, rút cuộc cũng đã bắt đầu hành động "

" Ha ha ha ha …., tốt lắm, tốt lắm, trời cũng giúp ta, ẩn nhẫn nhiều ngày, cơ hội rốt cục cũng đến, các vị, báo cho các ngươi một tin tức tốt, Pháp Lam cuối cùng xuất binh tiêu diệt Cầm thành, thời đại huy hoàng của đế quốc sắp đến, người đâu, truyền lệnh ta, toàn quân sẵn sàng chuẩn bị chiến đấu, thông tri cho các quốc gia liên minh, Thú nhân, tuỳ thời hưởng ứng tấn công. Lúc này đây, chúng ta nhất cử công thành, đem Mễ Lan đế quốc hoàn toàn tiêu diệt, ta muốn cho Lam Địch Á Tư chiến kỳ tung bay trên đỉnh cao nhất của Long Khi Nỗ Tư đại lục"

©Uku G\yỀjX ©UkI p\¾q d9h Ĥà_ w«Îj

Diệp Âm Trúc dưới sự hộ tống của hai vị thê tử và Áo Lợi Duy Lạp bước vào bên trong nghị sự thính, ngồi xuống ở ghế chính.

Không khí bên trong nghị sự thính đều có vẻ rất ngưng trọng, trên mặt mỗi người đều không thấy tươi cười, không khí chứa đựng áp lực làm cho người khác không dám thở mạnh.

"An Nhã tỷ tỷ, có chuyện gì mà triệu tập mọi người?" Diệp Âm Trúc trầm giọng hỏi.

Sắc mặt An Nhã có vẻ rất ngưng trọng, nói: "Pháp Lam sắp tới."

Diệp Âm Trúc mặc dù đã được trước được việc này sẽ tới, nhưng khi nghe từ miệng An Nhã nói ra thì trong lòng của hắn cũng không khỏi thất lại vài cái. Pháp Lam đúng là đã động rồi.

An Nhã nói: "chúng ta vừa mới nhận được tin tức truyền đến từ Mễ Lan đế quốc, ước chừng khoảng hai ba canh giờ trước, Pháp Lam đột nhiên phái ra số lượng lớn chiến sĩ, tiến vào trong biên giới của Mễ Lan đế quốc, toàn tốc hướng về phương hướng của chúng ta mà đi tới. Căn cứ theo tin tức từ Mễ Lan, Pháp Lam ít nhất đã phát động tới bốn quân đoàn, đại bộ phận biên chế là phi hành bộ đội, dùng tốc độ cực nhanh hướng phương bắc bay tới, trong đó có ít nhất là 3000 ma pháp sư. Căn cứ theo tính toán thời gian, khoảng ba ngày sau bọn họ sẽ tới cạnh Cầm Thành, hướng chúng ta phát động công kích.

An Nhã vừa dứt lời, toàn thể bên trong nghị sự thính không khí nhất thời càng trở nên áp lực, ánh mắt mọi người đều rơi vào trên người Diệp Âm Trúc , cùng đợi sự lựa chọn của hắn.

Diệp Âm Trúc ngẩng đầu, vẻ mặt hắn rất bình tĩnh, cũng không có toát ra nửa phần ngạc nhiên. “Có hay không biết lần này bảy vị tháp chủ của Tháp Lam tới mấy vị?”

An Nhã lắc đầu nói: “Không rõ ràng lắm! Mễ Lan cũng chỉ có thể truyền tới đại khái tin tức mà thôi. Pháp Lam cụ thể điều động lực lượng tới mức nào chúng ta cũng không rõ ràng lắm, tại chúng ta ước lượng, Pháp Lam quân đội có thể phái ra sẽ không vượt qua tổng số một nữa, vậy bảy vị tháp chủ nhiều nhất sẽ đến bốn người.”

Pháp Lam, cụm từ này tại Long Khi Nỗ Tư đại lục đại biểu cho quyền uy tuyệt đối, mặc dù nó đã không biết qua bao nhiêu năm không có tham dự vào sự tranh đấu của đại lục, nhưng không có người nào sẽ hoài nghi thực lực mà Pháp Lam sở hữu.

Đó chính là thánh địa của ma pháp sư, cho dù cộng lại số lượng ma pháp sư của tất cả các quốc gia, cũng chưa chắc có thể cùng so sánh với Pháp Lam. Huống chi, Diệp Âm Trúc cũng đã từng chứng kiến qua được thực lực cường đại của Pháp Lam mười hai thánh kỵ sĩ đoàn.

Vị Minh thái thượng trưởng lão nói: ”Cầm Đế đại nhân, bây giờ Cầm Thành chúng ta trước mắt gặp tồn vong nguy cấp, mọi người đều cần sự quyết đoán của ngài.

Chậm rãi đứng lên, Diệp Âm Trúc đột nhiên nở nụ cười, thậm chí trong giọng nói mang theo vài phần khinh miệt: ”Chỉ là một nửa thực lực của Pháp Lam ư? Nếu là như thế, kết quả của bọn họ sẽ không khác gì so với Thất Long Thành.

Tâm trạng dễ dàng của Diệp Âm Trúc làm mọi người sững sốt, bọn họ không nghĩ tới vị Cầm Đế đại nhân sẽ tự tin đến thế.

An Nhã nhịn không được nói: ”Âm Trúc, Thất Long Thành không thể so sánh được với Pháp Lam, bất luận là về thực lực hay là về năng lực chỉ huy, đều vượt xa hơn long tộc.

Diệp Âm Trúc giơ tay lên, ngăn cản An Nhã tiếp tục nói, ngẩng đầu ưỡn ngực, trên khuôn mặt anh tuấn lóe ra một tầng oánh nhuận sáng bóng, vương giả uy nghiêm phiêu nhiêu hiện lên, ”Từ lúc Cầm Thành của chúng ta thành lập tới nay, đã có lúc nào có được chánh thức yên lặng, khi ba mươi vạn quân tinh duệ của Mễ Lan đế quốc Bắc Phương quân đoàn tới, các vị có ai đã từng cho rằng chúng ta có thể ngăn cản? Khi Long tộc đại quân đến sát bên, chúng ta đã có chút nào yếu hèn? Cầm Thành là nhà của chúng ta, bất kỳ kẻ nào xâm phạm, giết không tha. Pháp Lam cũng không phải không thể chiến thắng được, ta có tự tin rằng chúng ta lần này chắc chắn lấy được thắng lợi.

Sự tin tưởng từ Diệp Âm Trúc từ từ ảnh hưởng mỗi người ở đây, không khí vốn đang áp lực dần dần thiêu đốt lên, biến thành chiến ý mãnh liệt, trong mắt mỗi một người cũng bắt đầu đốt lên ngọn lữa mãnh liệt, mọi người gắt gao nắm chặt hai nắm đấm.

“Đúng thế, Cầm Thành là nhà của chúng ta, không ai có thể xâm nhập mái ấm của chúng ta.” Vị Minh thái thượng trưởng lão hung hăng vung vẩy nắm tay.

”Nếu Pháp Lam muốn tới, cứ để cho bọn họ nếm thử sự lợi hại của ma đạo pháo. Cầm Đế đại nhân, mệnh của ba ngàn chiến sĩ ải nhân tộc ta giao cho ngươi rồi đó.

”Đức Lỗ Y các tộc thể bảo vệ gia viên.

Các tộc lần lượt biểu hiện sự trung thành của mình đối với Cầm Thành, dục vọng chiến đấu đã thay thế sự sợ hãi lúc trước, ánh mắt mọi người càng lúc càng trở nên kiên định.

Diệp Âm Trúc gật đầu, trầm giọng nói: ”thời gian gấp gáp, chúng ta phải bắt đầu bố trí từ bây giờ, An Nhã tỷ tỷ, Vị Minh trưởng lão, về bên trong Cầm Thành an bài sẽ giao cho hai người, ta sẽ dùng tốc độ nhanh nhất để đem những người khác trở về, cố gắng hết mức để tăng cường thực lực quân ta.

An Nhã nói: “Được, bên này cứ việc giao cho chúng ta, Âm Trúc, có đúng hay không nên để cho tỷ phu cũng trở về?”

Diệp Âm Trúc hít sâu một hơi, trong mắt lóe ra hàn quang, "việc này để cho ta xử lý đi, ta và mọi người nên bắt đầu hành động . Bình dân của các tộc rút lui vào bên trong núi để tránh bị ảnh hưởng, chúng ta còn có được thời gian ba ngày. Lần này sẽ làm cho các quốc gia trên Long Khi Nỗ Tư đại lục nhận thức lại Cầm Thành chúng ta.

Ánh mắt chuyển qua hai người lãnh tụ của hai tộc Lỗ Đặc Tư và Cổ Lỗ.

"Lỗ Đặc Tư đại ca, Cổ Lổ trưởng lão, ba ngày, hai người chỉ có thời gian ba ngày, ta yêu cầu hai người, nhất định tại trong vòng ngày, cần phải chuẩn bị ra được một bộ truyền tống môn. Nhớ kỹ, việc này quan hệ tới sanh tử tồn vong của Cầm Thành chúng ta, sử dụng bất kỳ tài liệu này không cần phải hà tiện, nhất định phải cam đoan chất lượng của truyền tống môn.

Cổ Lỗ suy nghĩ một chút rồi nói: "Nếu chỉ truyền tống trở về Cầm Thành mà nói, vấn đề cũng không lớn, chỉ cần chế tạo một cái đan thể truyền tống môn là được, giao cho chúng ta, trong vòng ba ngày, cam đoan hoàn thành.

Diệp Âm Trúc trên mặt hiện lên một tia lãnh ý, dùng sức nắm chặt hai nắm tay, "Tốt, ta chờ tin tức tốt của các ngươi."

Sau khi rất nhanh thương nghị, Diệp Âm Trúc đem Áo Lợi Duy Áo ở lại Cầm Thành, tại vấn đề chiến lược chiến thuật nếu có hắn, Diệp Âm Trúc tự mình cũng có thể yên tâm mà đi làm việc của chính mình. Cả Cầm Thành như một cái dây chuyền sản xuất lớn, bắt đầu nhanh chóng vận chuyển, chiến sĩ các tộc không một ngoại lệ đều đầu nhập vào tình trạng chuẩn bị chiến. Bên trong Cầm Thành các loại tư nguyên được điều động lên, không cần quan tâm bất kỳ điều gì đều đổ vào cho tác chiến.

Thông qua truyền tống môn, Diệp Âm Trúc mang theo hai người vợ trước tiên phản hồi thánh quang thành.

Tô Lạp và Hải Dương phụ tránh hướng các quân đoàn trưởng thông báo để Cầm Thành đại quân nhanh chóng tập trung. Diệp Âm Trúc tự mình thì đi tới phủ nguyên soái của Bắc Phương quân đoàn.

"Mã Nhĩ Đế Ni nguyên soái." Diệp Âm Trúc bước vào phủ đệ của nguyên soái Mã Nhĩ Đế Ni.

"À, Âm Trúc, sao ngươi lại tới đây?" Mã Nhĩ Đế Ni có chút kinh ngạc mà nhìn Diệp Âm Trúc, liền vội vàng làm ra một cái xin mời ngồi thủ thế:

"Nhanh ngồi, ta làm cho người mang trà tới cho ngươi." Hắn đang cùng với các tướng lãnh của Bắc Phương quân đoàn nghị sự.

Diệp Âm Trúc sắc mặt ngưng trọng đi tới trước mặt Mã Nhĩ Đế Nhi: "Không cần đâu, ta có việc quan trọng muốn cùng ngài thương lượng."

Tại lúc ở Cầm Thành, Diệp Âm Trúc mặt ngoài mặc dù buông lỏng, nhưng trân thực tế, trong lòng hắn so với bất kỳ ai cũng khẩn trương rất nhiều, nhưng mà làm cột trụ của Cầm Thành, Cầm Thành lĩnh chủ, hắn lúc đó không thể hiện ra dù chỉ một tia bối rối, chỉ có ổn định trước lòng mọi người, mới có thể thắng lợi.

Điểm này hắn làm được phi thường tốt, ít nhất bản thân Cầm Thành chiến ý đã nâng cao.

Mã Nhĩ Đế Ni nhìn Diệp Âm Trúc sắc mặt ngưng trọng, biết có chuyện lớn xảy ra, từ lúc Diệp Âm Trúc dẫn Cầm Thành chiến sĩ đi tới thánh quang thành tới giờ, đây là lần đầu tiên hắn thấy sắc mặt Diệp Âm Trúc khó coi như thế.

Phất phất tay, nói: "Được rồi, các người đi xuống trước đi, ta cùng Cầm Đế đại nhân có việc thảo luận.

Bắc Phương quân đoàn các tướng lĩnh đã sớm đối với Diệp Âm Trúc toàn tâm khâm phục, một điểm cũng không nghĩ rằng Mã Nhĩ Đế Ni làm như vậy có cái gì không ổn, đều đứng dậy lui ra, trong phòng họp rộng lớn chỉ còn lại hai người Diệp Âm Trúc và Mã Nhĩ Đế Ni.

"Âm Trúc, chuyện gì xảy ra, Thú nhân cũng không có cái gì động hướng a!"

_____***_____

Diệp Âm Trúc trầm giọng nói: "bây giờ không có ,không có nghĩa là lúc sau không có.Mã Nhĩ Đế Ni nguyên soái, ta trịnh trọng thỉnh cầu ngài, tại tương lai năm ngày, bất luận trả giá đắt tới mức nào, nhất định phải bảo vệ cho thánh quang thành, không thể để cho thú nhân bước vào dù chỉ một bước.

Vừa nghe Diệp Âm Trúc nói vậy, Mã Nhĩ Đế Ni sắc mặt cũng trở nên trầm trọng lên. Hắn chấp chưởng Bắc phương quân đoàn đã nhiều năm, đại não vừa suy nghĩ một chút, lập tức liền ý thức được không ổn, "Âm Trúc, chẳng lẽ là…"

Diệp Âm Trúc gật đầu, nói: "Pháp Lam đã xuất binh rồi, mục tiêu là Cầm Thành của chúng ta, ta phải lập tức mang binh trở về. Trận đánh sắp tới, không chỉ quan hệ tới sanh tử của Cầm Thành, đồng thời cũng quan hệ tới tồn vong của Mễ Lan. Thắng, chúng ta có một cơ hội cực lớn, nếu thất bại…" nói tới mấy lời cuối, ngữ khí của hắn càng ngày càng nặng…

Mã Nhĩ Đế Ni hít vào một ngụm, trong mắt tức giận lóe ra: "Khá lắm, khá lắm một cái Pháp Lam, bọn họ dĩ nhiên cũng vi phạm pháp tắc do bọn họ chế tạo."

Diệp Âm Trúc hừ lạnh một tiếng: "Trên thế giới này, pháp tắc, vĩnh viễn do người mạnh chế định, trách người oán trời vô dụng, biện pháp tốt nhất là chúng ta tự thân trở thành người chế định pháp tắc. Nguyên soái, bên này liền giao cho người rồi, ta phải lập tức rời đi."

Nói xong hết những lời này, Diệp Âm Trúc hướng Mã Nhĩ Đế Ni hành lễ, xong xoay người đi ra ngoài, đối với hắn mà nói, thời gian ba ngày cực kỳ gấp gáp, hắn còn có rất nhiều chuyện muốn làm.

Pháp Lam, nơi nổi tiếng, địa phương mà cả đại lục tín ngưỡng, muốn chiến thắng được nó, Cầm Thành cần phải tích súc càng nhiều sức mạnh, thắng bại của việc đánh một trận này, quan hệ thật sự quá lớn, quá lớn.

"Âm Trúc." Mã Nhĩ Đế Ni đuổi theo, giọng gấp gáp kêu lên:

Diệp Âm Trúc dừng bước quay lại. "Nguyên soái, còn có chuyện gì phải không?"

Mã Nhĩ Đế Ni nói có chút khó khăn: "Ngươi có bao nhiêu phần nắm chắc có thể ngăn cản được công kích của Pháp Lam?"

Diệp Âm Trúc hít sâu một hơi, một lần nữa lại bước tiếp, ba chữ truyền vào trong tai của Mã Nhĩ Đế Ni, "Trăm phần trăm."

Trăm phần trăm, chỉ đơn giản ba chữ, xác thật đại biểu quyết tâm của Diệp Âm Trúc, quyết tâm của Cầm Thành.

Mã Nhĩ Đế Ni trong lòng đột nhiên thiêu đốt, hắn phát hiện máu trong thân mình đã nhiều năm chưa từng sôi trào bây giờ lại bắt đầu thiêu đốt.

Đây là một phen dốc hết sức, hắn đột nhiên hiểu được, tựa hồ thắng bại đã không còn trọng yếu nữa, chỉ cần liều mạng một cái, cho dù bại thì đã sao? Cùng lắm thì cũng chỉ là chết mà thôi.

Vừa ra nguyên soái phủ, Diệp Âm Trúc nhanh chóng đi tới Cầm Thành quân doanh, các Cầm Thành quân đoàn đã chỉnh trang đợi xuất phát, trước truyền tống môn, Tô Lạp, Hải Dương cùng với các quân đoàn trưởng đều tại mà cùng đợi hắn tới.

"Âm Trúc, có thể bắt đầu truyền tống, cự long kỵ sĩ đoàn đã chuẩn bị xong, các quân đoàn khác cũng đều trong quá trình chỉnh quân, có thể không đứt đoạn tiến hành truyền tống. Chúng ta bắt đầu chưa?" Hải Dương đi tới trước mặt Diệp Âm Trúc, rất nhanh mà hướng hắn báo cáo.

Diệp Âm Trúc gật đầu, nói: "Hải Dương, ta có việc quá trọng yếu phải rời đi, bên này đành giao cho các muội, các muội thay thế ta, cùng Cầm Đế mười hai nhạc phường ma pháp sư mở ra truyền tống môn, từng đợt đem chiến sĩ chúng ta tại trong vòng ba ngày truyền tống về Cầm Thành, nếu pháp lực của ngươi không đủ thì mời Mã Đặc Lạp Kỳ đại sư tương trợ.

Nếu muốn mở ra truyền tống môn, ma pháp thực lực ít nhất phải có tử cấp mới có thể hoàn thành được. Trong các quân đoàn của Cầm Thành, ngoại trừ Diệp Âm Trúc, bây giờ chỉ có Hải Dương mới có được tử cấp ma pháp thực lực.

Hải Dương cũng không có hỏi Diệp Âm Trúc muốn đi làm gì, gật đầu, nói: "Được, giao cho muội đi, trong vòng ba ngày, muội nhất định đem mọi người trở về."

Diệp Âm Trúc suy nghĩ một chút, nói: "Sau khi trở lại Cầm Thành, nói cho Áo Lợi Duy Lạp, Cầm Đế hàng không mẫu hạm chiến đấu quân đoàn do hắn chỉ huy, nếu lúc Pháp Lam đại quân tới mà ta còn không có trở về, chiến đấu với Pháp Lam liền do hắn cùng An Nhã tỷ tỷ, Vị Minh trưởng lão ba người cộng đồng chỉ huy. Truyền tống môn bên kia Cổ Lỗ trưởng lão nếu chuẩn bị xong thì đưa tới nghị sự thính, ta sẽ trở về lấy.

Trong lúc nói chuyện, Diệp Âm Trúc đã đưa một đạo mạnh mẽ ma pháp lực vào bên trong truyền tống môn. Lời vừa mới dứt, hắn liền bước vào trong truyền tống môn mà đi, bằng vào lượng nguyên lực này hắn đã đưa vào, đủ để duy trì truyền tống môn truyền tống liên tục trong một giờ.

Cầm Thành đại quân bắt đầu quá trình trở về Cầm Thành. Tất cả mọi người rất nhanh bắt đầu hành động, dùng tốc độ nhanh nhất để trở về nhà.

Diệp Âm Trúc đi trước về tới Cầm Thành, hắn cũng không có đi tới phòng nghị sự mà trực tiếp tìm được tới Ly Sát.

Ngân Long công chúa đang nghĩ ngơi tại trong huyệt động của mình. Long tộc ngoài thích nhất các dạng lóe sáng bảo vật ra, còn lại chính là giấc ngủ, nàng cũng không có ngoại lệ, mặc dù tâm tình mấy ngày nay không tốt lắm, nhưng là nàng cũng không có lựa chọn (ngủ).

Đông đảo tộc nhân gia nhập Cầm Thành, bị ông nội vứt bỏ, làm nàng đối Thất Long Thành thất vọng tới mức cùng cực, về phần Diệp Âm Trúc, ngay cả nàng chính mình cũng không biết đến tốt cùng là một loại cảm giác như thế nào.

Nói là hận ư? Nàng căn bản không hận nổi. Chính là người này lại đem Cầm Thành chiến sĩ đã giết chết rất nhiều tộc nhân của mình, lại còn nô dịch nhiều tộc nhân như thế.

Mỗi khi nàng tiến vào trong giấc ngủ say, bất tri bất giác, bên tai cũng đều vang lên khúc nhạc khuynh thành lúc đầu Diệp Âm Trúc đã xướng. Đối nàng mà nói, có lẽ giờ phút này mới là giờ phút thỏa mãn nhất.

"Ly Sát." Diệp Âm Trúc thân ảnh như một luồng gió nhẹ nhàng chui vào bên trong huyệt động, cơ hồ không đợi Ly Sát phản ứng, hắn đã đi tới trước mặt của Ngân Long công chúa.

Ly Sát bị hắn hù giựt mình. "Diệp Âm Trúc, không gõ cửa mà tự bước vào là một hành vi không lễ phép, chẳng lẽ ngươi không biết ư?"

Bất luận chủng tộc nào, đang ngủ mà bị quấy rầy, tâm tình chắc chắn sẽ không tốt.

Diệp Âm Trúc nhẹ nhàng đi tới trước mặt Ly Sát, trầm giọng nói: "Ly Sát, ta cần ngươi giúp đỡ."

Ly Sát sửng sốt, nàng đã thật lâu không thấy được Diệp Âm Trúc xuất hiện thần sắc ngưng trọng như thế, màu tím ánh mắt lóe ra, cơ thể rồng khổng lồ thu lại, biến hồi về hình người, "xảy ra chuyện gì?"

Diệp Âm Trúc thoáng do dự một chút, rồi cũng đem tin tức Pháp Lam sắp tiến công tới nói cho nàng.

Nghe xong lời của Diệp Âm Trúc, Ly Sát trên mặt toát ra một nụ cười khổ, "Cái Cầm Thành này của ngươi thật sự là một chút yên lặng cuộc sống cũng không có, trước kia là long tộc của ta, lúc này lại là Pháp Lam. Tại sao bị ngươi trêu chọc, vĩnh viễn đều là các lực lượng cường đại chứ?"

Diệp Âm Trúc hừ lạnh một tiếng, khuôn mặt toát ra một tia sát khí mạnh mẽ, "Ta, trêu chọc? Ngươi nhận các việc này là do ta khiêu khích sao? Ly Sát, thời gian của ta rất gấp gáp, ta tới tìm ngươi là muốn hỏi một việc.

Ly Sát nghi hoặc nhìn hắn, "Làm gì? Chẳng lẽ ngươi còn muốn cho ta mời ông nội mang long tộc tới giúp ngươi hả? Điều đó là không có khả năng."

Diệp Âm Trúc khinh thường hừ một tiếng. "Hoắc Hoa Đức cùng tàn dư long tộc của các ngươi, điểm thực lực này còn không nhập được vào trong mắt ta, ta tới tìm ngươi, bởi vì..." thanh âm của hắn chợt bị nén lại, dùng phương thức truyền âm hướng Ly Sát nói cái gì.

Nghe Diệp Âm Trúc truyền âm, sắc mặt Ly Sát càng ngày càng ngưng trọng.

"Diệp Âm Trúc, ngươi muốn làm gì?"

Diệp Âm Trúc không nhân nhượng, khí tức áp bách Ly Sát. "Nói cho ta biết ở nơi nào, ta không có nhiều thời gian để chờ đợi."

Ly Sát kiên định lắc đầu. "Không, ta tuyệt sẽ không nói cho ngươi, cho dù ngươi giết ta, cho dù ngươi dụng cả long tộc tính mạng tới uy hiếp ta, ta cũng sẽ tuyệt không nói cho ngươi."

Diệp Âm Trúc thân hình chợt phóng tới, cho dù với thực lực của Ly Sát cũng không thể nắm bắt được thân ảnh của hắn. Sau một khắc, bàn tay của Diệp Âm Trúc đã vững vàng nắm trên cổ Ly Sát, khi tức cường đại trong nháy mắt phóng ra, tự như một tấm lưới lớn buộc chặt, đem Ly Sát vững vàng trói lại ở trong đó. Với sự cường đại của Ngân Long công chúa, dĩ nhiên ngay cả động tác giãy dụa cũng không thể làm ra.

"Ngươi thật sự không nói?" Diệp Âm Trúc lạnh giọng nói.

Ly Sát kiên định lắc đầu. "Chết cũng không nói. Diệp Âm Trúc, ngươi quá hèn hạ, ngươi dĩ nhiên cũng..."

Diệp Âm Trúc kéo gần khoảng cách giữa chính mình và Ly Sát, cơ hồ mặt dán tại trên mặt nàng. "Xin lỗi! Ly Sát, nếu không quá bất đắc dĩ, ta cũng sẽ không hỏi ngươi chuyện này, Cầm Thành cũng không chỉ quan hệ tới việc sinh tử của mình ta, vì Cầm Thành, vì các tộc nhân đang sanh sống bên trong Cầm Thành, ta phải biết cái địa phương kia ở chỗ nào."

Cảm thụ hơi thở nghiêm túc của Diệp Âm Trúc, lòng của Ly Sát bất tri bất giác mềm đi vào phần, nhắm lại hai mắt. "Xin lỗi! Âm Trúc, cho dù ta đã thành một thành viên của Cầm Thành, nhưng trong cốt tủy của ta vẫn còn là một đầu Ngân Long, ta không thể phản bội tổ tiên ta, ngươi giết ta đi."

"Ly Sát, ngươi biết không? Ta vẫn xem ngươi là bằng hữu, ta không muốn thương tổn ngươi, nhưng ta phải làm chuyện này. Ngươi đã quên một chuyện, ta còn là một gã tinh thần hệ ma pháp sư."

Ly Sát chợt cả kinh, không đợi nàng kịp phản ứng. Tay kia của Diệp Âm Trúc đột nhiên giơ lên, đem thân thể thon dài đầy đặn mà mềm mại của nàng ôm vào trong chính lồng ngực của mình.

Hơi thể mạnh mẽ của nam nhân, lồng ngực ấm áp, cơ hồ lập tức làm tâm thần của Ly Sát thất thủ, sau một khắc, một trận đau nhức truyền đến từ mi tâm của nàng, thân thể mềm mại của nàng đột nhiên bắt đầu kịch liệt run rẩy.

Một luồng quang mang màu vàng phun ra từ trong mi tâm của Diệp Âm Trúc, trong nháy mắt bao vây thân thể của hai người, một cái kim quang hình người dần dần trở nên rõ ràng, đúng là bản thu nhỏ của Diệp Âm Trúc, cũng là linh hồn bổn nguyên của Diệp Âm Trúc rời khỏi thân thể mà đi ra, biến thành một cầu vồng màu vàng, trực tiếp rót sâu vào bên trong óc của Ly Sát.

_____***_____

Không biết qua đã trải qua bao nhiêu thời gian, khi Ly Sát từ trong hôn mê mà tỉnh lại, nàng phát hiện thấy mình như trươc vẫn đang ngủ ở trong huyệt động.

"Ta đây là bị sao nhỉ?" Ly Sát có chút mờ mịt mà tự hỏi chính mình, lắc lắc đầu, nằng có chút kinh ngạc mà nhìn chung quanh hoàn cảnh vẫn không có chút gì biến hóa, đại não liền vận chuyển mà lâm vào trầm tư.

Nhưng nàng suy nghĩ một hồi lâu lại thủy chung không có phát hiện việc gì dị thường, nhưng là ở trong tiềm thức, nàng vẫn còn nghĩ rằng đã từng xảy ra chuyện gì.

Đột nhiên, Ly Sát thấy được trên người mình tựa hồ có hơn được vài phần hơi thở ấm áp, hơi thở này cũng không thuộc về chính nàng.

Cảm giác mệt mỏi bắt đầu xâm nhập thân tâm, hai mắt nhắm lại, nàng một lần nữa lại tiến vào giấc ngủ.

Mờ mịt mà chẳng biết trí nhớ của mình có mất đi một chút, mà cái bí mật nằm trong trí nhớ đó cũng do cái người mang đến cho nàng cảm giác ấm áp kia trộm đi.

Cực Bắc Hoang Nguyên.

Thần sắc của Tử đột nhiên vừa động, quang mang nhu hòa màu trắng trong nháy mắt phát ra từ trước ngực, trong nháy mắt một đạo thân ảnh từ thân thể hắn chia lìa ra.

"Âm Trúc." Tử có chút kinh ngạc mà nhìn Diệp Âm Trúc đang đứng trước mặt, mặc dù hắn đã biết Diệp Âm Trúc đã tiến hóa, nhưng khi hắn lại thấy được bản thân Diệp Âm Trúc, hắn cảm thụ sâu sắc hơn bất kỳ kẻ nào.

Đồng Đẳng Bổn Mạng Khế Ước, sớm đã làm cho tánh mạng của bọn họ dung thành một thể, lúc này hơi thở trên người Diệp Âm Trúc để biến hóa tới mức ngay cả hắn đều không thể phán đoán, ngay cả ở sâu bên trong linh hồn cũng đã từng xảy ra biến hóa rất nhỏ.

"Ngươi thành công rồi." Trên mặt Tử toát ra vẻ tươi cười.

Cảm nhận hơi thở của Tử, Diệp Âm Trúc tâm tình vốn đang hấp tấp dần dần khôi phục được bình tĩnh, "Tử, ta cần ngươi trợ giúp."

Tử gật đầu, nói: "Được" Hắn không có hỏi, hắn chỉ biết là, bất luận Diệp Âm Trúc cần chính hắn làm cái gì, cho dù la buông tha cho giấc mơ của chính hắn, hắn cũng sẽ tuyệt đối không do dự.

Sau khi nói với nhau vài câu đơn giản, thân thể của Diệp Âm Trúc lại một lần nữa dung hợp vào cơ thể Tử mà biến mất không thấy.

"Nặc vân." Tử gọi tới Long Sư đang đứng sau lưng mình.

"Tại." Long Sư Nặc Vân cúi đầu cung kính.

"Truyền lệnh của ta, tất cả việc khuếch trương tạm đình. Ma thú từ thất giai chỉnh quân đợi xuất phát, chúng ta sắp có một trận đánh lớn.

Tư Long lẳng lặng trôi giữa không trung, khi tới được cảnh giới này, hắn căn bản không cần tọa kỵ hỗ trợ, việc phi hành cũng không thể hình thành tiêu hao đối với hắn.

Rời đi Pháp Lam đã qua ba ngày, mắt thấy đã sắp tới được mục tiêu của chuyến đi này.

Sau khi tại thời khắc mấu chốt giết chết Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn, hắn đã thật lâu sau đó không có xuất hiện trạng thái vừa khẩn trương vừa hưng phấn như bây giờ.

Kỳ thật, Tư Long cũng không chỉ có tự hỏi qua một lần, tự mình lúc đầu cắt đứt Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn đánh sâu vào cảnh giới thần cấp đến tột cùng là đúng hay là sai, vào lúc đó, hắn chỉ có một ý niệm trong đầu, đó chính là làm cho mình càng cường đại hơn.

Tư Long vẫn biết, tư chất của chính mình giữa bảy vị Pháp Lam tháp chủ của đời này không được tốt lắm. Không dám nói cùng so sánh với Quang Minh tháp chủ Áo Bố Ân, hay chính là so sánh với năm vị tháp chủ khác, hắn cũng phải thua kém không ít. Cả đời Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn đều dùng tại việc nghiên cứu ma pháp, tại lúc lựa chọn đồ đệ cũng không có dùng bao nhiêu thời gian, chỉ là thấy được Tư Long tu luyện đủ cố gắng nên mới chọn hắn.

Tu luyện ám hệ ma pháp, vốn là so với các hệ ma pháp khác khó khăn hơn một chút, kiểu ám ma hệ thiên tài tới mức kinh tài tuyệt diễm như Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn, cho dù cả ngàn năm cũng chưa chắc gặp được một người.

Tại lúc mới bắt đầu trở thành người thừa kế của Phi Nhi Kiệt Khắc Tốn thì Tư Long cũng đều mỗi ngày liều mạng mà tu luyện, chính là, theo thời gian dần trôi đi, hắn không cam lòng phát hiện ra rằng, mặc dù chính mình đã tư luyện khắc khổ hơn bất kỳ kẻ nào, nhưng là thực lực như trước vẫn đi theo sau sáu người thừa kế khác.

Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn tự nhiên cũng đã phát hiện vấn đề này, nhưng hắn lúc ấy đang cố gắng tầm cầu phương pháp để đột phá bình cảnh, nên chỉ nói cho Tư Long một câu: cần cù bù thông minh, sau đó lại đem càng nhiều hơn tâm tư đặt ở việc tu luyện, cũng không có phát hiện được kể từ lúc đó tâm của Tư Long đã phát sinh ra biến hóa.

Tư Long thiên phú mặc dù kém so với các người thừa kế khác, nhưng hắn có thứ mà các kẻ thừa kế khác không có: dã tâm, chỉ là hắn vẫn giấu rất kỹ càng.

Lúc còn sống Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn đều đặt tất cả tinh lực vào việc nghiên cứu ma pháp, nhưng lại đối với nhân tính lại quá ít tìm hiểu, hắn dạy dỗ vị đệ tử này vẫn không bao giờ có giữ lại cái gì.

Cho tới bây giờ Tư Long vẫn còn nhớ rất kỹ, lúc đầu Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn có nói cho hắn; mỗi người đối với tự mình đều có một điều trói buộc, đó là trói buộc của trái tim, bất luận ma pháp sư cường đại tới mức nào đều bị hai vị quân chủ nô dịch, nếu mất đi toàn bộ hai vị quân chủ này, con người cũng không thể được xưng là người.

Hai vị quân chủ này chính là đạo đức và lương tâm.

Tư Long biết, vào chính thời khắc đem ma pháp hướng Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn phóng ra, hai vị quân chủ ở trên cao của chính mình đã biến mất, khi đó, tất cả điều hắn muốn cũng chỉ là hồn châu của Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn. Hắn biết, chỉ có như vậy mới có thể làm thực lực của mình tăng lên rất nhanh, đuổi theo tiến độ của các người thừa kế khác.

Nhưng mà, vào lúc Tư Long đã chánh thức có được hết thảy hắn muốn, hắn lại phát hiện ra, tâm của chính mình lại trở nên hư không, ít ra có mười năm thời gian, hắn đều tại thừa nhận sự đau khổ, nhưng hắn đã không còn đường để quay đầu lại.

Tại đoạn đường rất lâu sau đó, Tư Long đều vẫn suy nghĩ, nếu sư phụ của chính mình thật sự thành thần, vậy có lẽ mình sẽ có được càng nhiều, nhưng chuyện đã phát sinh, trên thế giới này cũng không có thuốc hối hận để mà uống, dù biết rõ con đường mình đi là sai lầm, hắn cũng chỉ có thể vẫn tiếp tục đi tới.

Ngay cả Diệp Âm Trúc cùng Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn cũng không biết, khi linh hồn Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn đột nhiên xuất hiện tại Lam Địch Á Tư đế đô, đốt lên linh hồn chi hỏa, lúc đó gây cho Tư Long không biết bao nhiêu chấn động, đó là một loại khủng hoảng khó có thể hình dung được, vì làm cho loại khủng hoảng này biến mất, vì làm cho lòng mình lại một lần nữa trở về yên lặng, Tư Long muốn làm cũng chỉ có đem tất cả những gì có liên quan tới sự khủng hoảng này, hoàn toàn diệt trừ ra khỏi thế giới.

Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn đã chánh thức chết đi, nhưng truyền nhân của hắn vẫn còn đó, bất luận như thế nào, Tư Long đều không có khả năng buông tha cho Diệp Âm Trúc cùng Cầm Thành. Hắn phải đem tất cả bóp chết, để làm cho bí mật của việc tự hắn giết chết Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn được mai táng vĩnh viễn.

Cho nên, trong lần hành động này, Tư Long cũng không có mời các vị tháp chủ khác gia nhập, chỉ là tự hắn một người mang theo đại quân Pháp Lam rời đi cảnh nội của Pháp Lam, hướng Cầm Thành mà tới. Đối với thực lực của Pháp Lam, hắn có tự tin tuyệt đối, mặc dù hắn đã từng bị Diệp Âm Trúc đánh lui một lần, mặc dù hiện tại thực lực của hắn còn không có khôi phục tới đỉnh, nhưng hắn càng rõ ràng hơn, chính là Diệp Âm Trúc cũng không có khả năng tìm ra một cái linh hồn Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn khác để mà đem thiêu đốt.

“Sư phụ, ta cách Cầm Thành còn có khoảng 300 dặm” Thanh âm nhu mị cắt đứt dòng suy nghĩ của Tư Long, một vị tuyệt sắc giai nhân cưỡi một sừng thú màu đen từ xa xa bay tới, khi tới ngay trước mặt Tư Long mới dừng lại.

”An Kỳ, truyền lệnh của ta, toàn quân hạ xuống, bắt đầu mở ra gọi về ma pháp trận. Tư Long lạnh lùng ra lệnh.

An Kỳ gật nhẹ đầu, xoay người đi, nàng từng là tinh linh nữ vương, nhưng lúc này nàng chỉ là một con cờ trong tay của Tư Long, nhưng có thể làm gì được đây? Trái tim của này đã sớm được dấu ở sâu trong lòng, thân thể nàng bây giờ chỉ là con rối của Tư Long mà thôi.

Từ trên không trung, hai quân đoàn của Pháp Lam chậm rãi hạ xuống mặt đất. Lần này, Tư Long mang quân trực tiếp từ Pháp Lam tới cũng không nhiều như tình báo do Mễ Lan cấp cho Cầm Thành, chỉ có hai phi hành quân đoàn mà thôi, trong mười hai thánh kỵ sĩ đoàn ở Pháp Lam, cũng chỉ có hai cái quân đoàn này có thể bay được đường dài, phân biệt là Phi Mã kỵ sĩ đoàn cùng Ma Điêu kỵ sĩ đoàn.

Nhưng là, thực lực do Tư Long mang đến từ Pháp Lam sẽ không chỉ đơn giản như thế, hai kỵ sĩ đoàn tổng cộng hai mươi ngàn người, tại trên lưng của những tọa kỵ này, còn có ba ngàn người ma pháp sư do Tư Long chọn lựa kỹ càng, giống như sự kiêng kỵ của các quốc gia trên đại lục, số lượng ma pháp sư của riêng Pháp Lam cho dù tất cả ma pháp sư của tám quốc gia gộp lại cũng không thể so sánh được, ba ngàn danh

ma pháp sư này toàn bộ đã ngoài thanh cấp, trong đó ma pháp sư lam cấp vượt qua năm trăm người, ngay cả ma đạo sư tử cấp cũng nhiều tới cỡ năm mươi người, chỉ riêng sức mạnh của chi ma pháp này là đủ để quét ngang bất kỳ quốc gia nào.

Hơn nữa, hai thánh kỵ sĩ đoàn của Pháp Lam với 20.000 chiến sĩ, mỗi người đều có lực chiến đấu kinh khủng, tuyệt đối là một chiến đấu đoàn thể thuần đấu khí, nhất là đứng hạng ba trong Pháp Lam thánh kỵ sĩ đoàn, toàn bộ cỡi ngựa của bọn họ đều là phi mã cấp bảy, dưới sự lãnh đạo của phi mã thánh kỹ sị Kiệt Lạp Đức, đội kỵ sĩ của Pháp Lam này đủ để làm bất kỳ quốc gia nào run sợ.

Công kích mạnh nhất của Phi Mã là cánh của chúng nó, làm phong hệ ma thú cao cấp, năng lực thao túng phong của chúng nó rất mạnh, hai cánh chẳng những có thể dùng để bay, đồng thời cũng là vũ khí tối lợi hại để thúc dục phong nguyên tố, mà Pháp Lam Phi Mã kỵ sĩ thực lực ít nhất cũng là lục cấp, lúc đầu nghênh đón Diệp Âm Trúc tại Thất Quốc Thất Long Bài Vị Chiến chính là Phi Mã thánh kỵ sĩ Kiệt Lạp Đức đái lĩnh tinh duệ thanh cấp kỵ sĩ ra tiếp đón.

Hai kỵ sĩ đoàn rất nhanh đã hạ xuống mặt đất, các ma pháp sư đều từ trên lưng tọa kỵ đi xuống, dưới sự chỉ huy của An Kỳ bận rộn mà bố trí lên ma pháp trận.

Tư Long mặc dù nóng lòng đem Cầm Thành cùng Diệp Âm Trúc hủy diệp, nhưng hắn cũng không phải là một người hấp tấp, hành động lần này, hắn đã làm tốt việc chuẩn bị đầy đủ, mặc dù thực lực do hắn trực tiếp mang đến cũng mạnh mẽ, nhưng này cũng chưa phải là toàn bộ.

Rất nhanh, hai ngươi cái đại hình ma pháp truyền tống trận đã được bố trí xong, Diệp Âm Trúc chính là vẫn còn xem thường thực lực của Pháp Lam, mặc dù Pháp Lam không có tiên tiến khoa kỹ như Truyền Tống Môn, nhưng mà, các ma pháp sư cường đại của Pháp Lam lại có thể thông qua ma pháp trận mà bố trí ra được truyền tống trong một khoảng thời gian ngắn, mặc dù loại ma pháp trận này không thể tái sử dụng, nhưng đối với việc hành quân cấp tốc, như thế cũng đã là đủ rồi.

Vì không để cho Cầm Thành có thời gian chuẩn bị, Tư Long cố ý mang theo hai cái phi hành kỵ sĩ đoàn có tốc độ nhanh nhất mà xuất pháp, thẳng đến giờ phút này khi đã đến gần Cầm Thành, hắn mới đem toàn bộ thực lực phóng thích ra.

Sự mạnh mẽ của quân đội Pháp Lam từ trận hình là có thể nhìn ra rõ ràng, hai kỵ sĩ đoàn vừa chạm đất liền nhanh chóng tạo thành một đại trận phòng ngự hoàn mỹ, đêm ma pháp sư bảo vệ ở bên trong, khiến cho bọn hắn khi bố trí ma pháp trận không có bất kỳ điều nào phải lo lắng.

"Sư phụ, đã chuẩn bị xong hết rồi." An Kỳ trở lại một lần nữa bên người Tư Long, cung kính hướng hắn hồi báo.

Tư Long phất phất tay, nói: "Bắt đầu đi, nói Kiệt Lạp Đức cho hắn phái ra trinh sát đi xem xét một chút tình huống của Cầm Thành, các kỵ sĩ khác nghỉ ngơi và khôi phục tại chỗ.

"Tuân lệnh."

Truyền tống đã bắt đầu, nương theo âm thanh ngâm xướng trầm thấp, hai mươi cái ma pháp trận thật lớn đồng thời nổi lên ánh sáng màu bạc, không qua bao lâu, khi ma pháp trận đã hoàn toàn mở ra, từng người từng người Pháp Lam kỵ sĩ bắt đầu từ bên trong pháp trận đi ra, gia nhập vào trong quân đội của Tư Long.

Qua thời gian hai canh giờ, bốn vạn Pháp Lam kỵ sĩ đi ra từ ma pháp trận, hợp thành chính thức binh lực của lần công kích Cầm Thành này.

Sáu quân đoàn, một nửa chiến sĩ của Pháp Lam xuất hiện tại vùng đất cách Cầm Thành 300 dặm này, hơi thở mạnh mẽ của bọn họ làm tất cả sinh vật bên trong phương viên hơi mười dặm đều cũng nhanh chóng sơ tán.

Tư Long cũng không có vội vàng, nương theo các Pháp Lam kỵ sĩ vẫn đang liên tục bước ra từ truyền tống pháp trận, khuôn mặt trẻ tuổi do ma pháp hình thành của hắn toát ra một vẻ tươi cười bình thường khó có thể thấy được. Sáu Pháp Lam kỵ sĩ đoàn đầy đủ biên chế, mặc dù chỉ có sáu mươi ngàn người, nhưng chiến đấu lực kinh khủng của bọn hắn không phải thế lực một phương có thể ngăn cản được, dưới con mắt của Tư Long, Cầm Thành xem ra đã không còn tồn tại.

Theo sự chấm dứt của truyền tống pháp trận, các ma pháp sư không gian hệ đã tiêu hao không ít ma pháp lực liền nghỉ ngơi tại chỗ, khi bọn hắn chấm dứt nghĩ ngơi, đó chính là thời điểm Tư Long khởi binh.

"Tư Long đại sư." Phi Mã thánh kỵ sĩ Kiệt Lạp Đức cỡi con ngựa bay màu vàng cao lớn chín giai của mình đi tới trước mặt Tư Long.

"Kiệt Lạp Đức thánh kỵ sĩ, Cầm Thành có động tĩnh gì không?"

Kiệt Lạp Đức trầm giọng nói: "Nơi đó rất im lặng, im lặng đến nỗi có chút kỳ quái."

Tư Long cười lạnh lùng: "Im lặng hả? Từ ngày hôm nay, cái Cầm Thành này cũng chỉ có thể trở nên im lặng vĩnh viễn.

Vừa nghe như thế, An Kỳ đang đứng ở sau lưng Tư Long, thân thể tự nhiên run lên, thân ảnh màu tím lặng yên hiện lên trong óc nàng. Cúi đầu, thân thể An Kỳ có chút không chịu khống chế mà bắt đầu run rẩy, trong lòng âm thầm cầu khẩn liên tục: "Ông trời ơi! Xin làm cho hắn đừng có đang đứng ở Cầm Thành, con xin dùng tánh mạng của mình để cầu nguyện."

Cùng lúc đó, trong Cầm Thành, tất cả cao cấp chỉ huy đều đã tụ tập tại bên trong Viễn Cổ chi thụ của Tinh Linh tộc, thông qua hệ thống "toàn phương vị giam trắc khống chế" mà vẫn liên tục quan sát bên ngoài.

An Nhã cau mày: "Âm Trúc còn chưa có trở về sao chứ?"

Vị Minh thái thượng trưởng lão lắc đầu: "Không biết hắn đã đi tới địa phương nào, hy vọng hắn có thể kịp thời mà quay trở về. Trinh sát của Pháp Lam đã xuất hiện, thời gian của chúng ta không có nhiều lắm, An Nhã tiểu thư, hết thảy tất cả đều đã chuẩn bị thỏa đáng, Âm Trúc vắng mặt, đại cục bên này sẽ nhờ vào chúng ta rồi."

Âm Trúc làm gì, đi đâu đây? Hắc hắc, xin mời mọi người chờ đón chương mới: Đại chiến Pháp Lam, cao trào tới rồi, he he.

©£·u G\ʏỀjX ©£·I p\¾q d9hJ ?_j\ dÎh ¦\æj\ [à

Áp lực vô hình lan tràn tại phương Bắc Mễ Lan đế quốc. Cuộc chiến này không chỉ quan hệ đến sinh tử tồn vong của Cầm thành đồng thời cũng ảnh hưởng đến cả cục diện của Long Khi Lỗ Tư đại lục.

Cầm thành bại trận Mễ Lan cũng nhanh chóng bị diệt. Nếu Cầm Thành có thể tiếp tục hỗ trợ cuộc chiến tranh này thì hươu chết về tay ai vẫn chưa thể xác định.

Cuộc chiến của Lam Đich A Tư đế quốc và Mễ Lan đế quốc đã lan đến tận phía bắc đại lục, tới bên trong Bố Luân Nạp sơn mạch, nhìn từ bất kì khía cạnh nào, không một ai có thể tin Cầm Thành lật ngược được thế trận. Pháp Lam, thánh địa của ma pháp sư, thậm chí là thánh địa tín ngưỡng của toàn Long Khi Nỗ Tư đại lục. Cả ngàn năm trước tới nay, lần đầu tiên Pháp Lam xuất binh,ai dám nghĩ một Cầm Thành nhỏ nhoi có thể chống lại được

Pháo đài Lôi Thần Chùy.

"Báo!!!" Một gã truyền lệnh binh cấp tốc lao tới.

Qua một khoảng thời gian nghỉ ngơi, thân thể Cổ Đế sớm đã khôi phục, chỉ là mất đi Lôi Thần Chuỳ đối với hắn thật sự là một đả kích quá lớn, không chỉ có Lôi Thần Chuỳ công năng phòng ngự giảm đi mà thực lực cũng nhanh chóng giảm sút, hơn thế nữa, ảnh hưởng đối với hai đại tù trưởng còn lại cũng không còn được như trước.

"Chuyện gì?" Cổ Đế nhàn nhạt hỏi, có lẽ do đả kích quá lớn gần đây mà tâm tính hắn so với trước kia trầm ổn hơn rất nhiều, không dễ dàng phát nộ, con người âm trầm hơn.

"Lam Địch Á Tư có tin tức" truyền lệnh binh tiến nhanh đến, trong tay cầm một phong thư màu đỏ.

Cổ Đế trong lòng vừa động, thần sắc nhất thời trở lên trịnh trọng, liếc nhìn Hổ Vương Kiều Khoa Nhĩ bên cạnh, tiếp lấy hoả tốc thư tín xem xét cẩn thận

Đọc một phong thư không mất bao nhiêu thời gian, nhưng đối với Cổ Đế và Kiều Khoa Nhĩ mà nói, ngắn ngủi một chút thời gian mà như dài cả thế kỷ

"Trời cũng giúp ta!" Cổ Đế ngửa mặt lên trời điên cuồng hét lên một tiếng, phảng phất đem tất cả oán nộ tích luỹ những ngày qua phát tiết hết. Quang mang trong mắt đại phóng, cười lớn một tiếng, toàn thân như trút bỏ cảm giác chán nản, nhất thời lấy lại được khí phách.

Kiều Khoa Nhĩ ánh mắt cũng trở lên lẫm liệt hẳn lên, không đợi Cổ Đế mở miệng đã hướng tới truyền lệnh binh nói: "Truyền lệnh ta cùng Cổ Đế đại ca, các tộc thống lĩnh toàn bộ tập trung tại nơi này nhận lệnh"

"Vâng" truyền lệnh binh nhìn sang Cổ Đế thấy Cổ Đế không phản đối, nhanh chóng đáp ứng một tiếng rồi chạy đi

Cổ Đế nắm chặt trong tay tờ thư, ánh mắt chuyển hướng sang Kiều Khoa Nhĩ "Huynh đệ, cơ hội của chúng ta rốt cục đã tới, không uổng công sức bao ngày ẩn nhẫn. Lần này ta thật muốn thấy khi mất đi sự giúp đỡ của Cầm Thành, Mễ Lan đế quốc lấy cái gì để ngăn chặn bách vạn hùng binh của ta quay trở lại phương Nam"

Kiều Khoa Nhĩ gật gật đầu "Lúc này chúng ta phải nắm chắc cơ hội, chỉ được phép thành công, không được thất bại. Bất luận thế nào chúng ta cũng phải đến được Thánh Quang Thành, chỉ cần công nhập được vào trong Mễ Lan đế quốc thì những tổn thất của chúng ta từ trước đến nay đều sẽ được đền đáp. Đến lúc đó tha hồ mà đạp bọn Mễ Lan dưới chân mặc cho chúng rên rỉ, bất luận nam nữ giết hết không tha. Sự huy hoàng của Thú Nhân tộc đang nằm trong tay chúng ta. Cổ Đế đại ca, chỉ cần một trận đánh này, cho dù là Tử Tinh Bỉ Mông cũng không thể uy hiếp được địa vị của chúng ta tại Thú Nhân tộc.

Động thái của Pháp Lam đã hoàn toàn ảnh hưởng đến cuộc chiến. Diệp Âm Trúc trước khi rời Thánh Quang Thành đã dự đoán được điều này. Ngay khi Cầm Thành cùng Pháp Lam sắp khai chiến thì Thú Nhân đại quân bắt đầu hành động. Mà lúc này Mã Nhĩ Đế Ni trấn thủ Thánh Quang Thành trong tay còn bốn mươi vạn quân tinh nhuệ cũng đã nghiêm cẩn chờ đợi, binh đến ngăn binh, nước lên ngăn nước. Mã Nhĩ Đế Ni biết rất rõ mình đang phải đối mặt với một cuộc chiến không cân sức.

Cho dù biết chiến thắng đã không nằm trong tầm tay nhưng thân là một danh tướng của đại lục, Mã Nhĩ Đế Ni tuyệt đối không dễ dàng buông xuôi, cho dù còn một người lính cuối cùng, bắc phương quân đoàn tuyệt sẽ không lui nửa bước.

"Báo!!! Không phát hiện được tung tích của Bỉ Mông cự thú, bên trong Cầm Thành rất yên tĩnh. Mặc dù là mùa đông, nhưng Bố Luân sơn mạch thực vật vẫn rất phong phú, ngăn cản tầm nhìn, không cách nào quan sát chuẩn xác"

Tư Long lẳng lặng nghe Phi Mã kỵ sĩ hồi báo, trên khuôn mặt âm lãnh nụ cười càng đậm "Không có ai sao?? Hừ !!!"

Đứng sau lưng Tư Long, An Kỳ thấp giọng: "Su phụ, có thể Cầm Thành biết tin tức chúng ta tấn công nên toàn bộ đã rút lui hay không ?"

Tư Long lắc lắc đầu: " Không có khả năng, Cầm Thành nằm trong Bố Luân sơn mạch, căn cứ vào tin tức thu được, toàn bộ Cầm Thành chí ít có hơn hai trăm vạn dư nghiệt Đông Long huyết mạch, hơn nữa còn có dị tộc ủng hộ Cầm Thành, tổng số lượng lên đến trên ba trăm vạn. Số lượng khổng lồ như vậy có thể nào trong vòng ba ngày có thể hoàn toàn triệt xuất? Ta sở dĩ dùng tốc độ nhanh nhất hành quân là muốn không cho bọn chúng có cơ hội bỏ chạy

Phi Mã thánh kỵ sĩ gật gật đầu :

"Tư Long đại sư nói đúng, căn cứ vào quan sát của ta, Bố Luân sơn mạch địa thế phức tạp, mấy trăm vạn người muốn triệt xuất tuyệt không phải trong vòng ba ngày có khả năng hoàn thành. Càng huống chi, bao bọc bên ngoài cả Bố Luân sơn mạch là dãy tường thành hùng vĩ mà Cầm Thành đã hao phí đại lượng vật tư, nhân lực kiến thiết lên. Cả dãy Bố Luân sơn mạch bị bao quát ở bên trong hình thành một toà thành lớn vô cùng vững chắc. Có ưu thế như vậy mà không sử dụng trừ phi Cầm thành lĩnh chủ là kẻ ngu, hơn

nữa tài nguyên Cầm Thành không phải là thứ mà bọn chúng có thể dễ dàng bỏ qua. Nghe nói bên trong Cầm Thành còn có Ải Nhân tộc cùng Địa Tinh bộ lạc xuất hiện, thứ gì hai chủng tộc này chế tạo ra đều cực kì trân quý, muốn chuyển cũng phải mất đại lượng thời gian.

Tư Long nhìn thoáng qua An Kỳ " Điều đó cũng không quan trọng, Cầm Thành đang trong giai đoạn sơ khai, không có sự ủng hộ của Đông Long dư nghiệt, khi đó tinh linh tộc chính là trụ cột của Cầm Thành. Tại Bố Luân sơn mạch, tinh linh tộc một lần nữa an gia, vậy Sinh mạng cổ thụ một lần nữa bén rễ...như vậy không có thể di chuyển. An Kỳ, ngươi nói có đúng hay không? "

An Kỳ trong lòng rùng mình vội vàng gật đầu " Sinh mệnh chi thụ một khi mọc rễ muốn di động cực kỳ khó khăn. Ta có thể cảm giác được Sinh mệnh chi thụ đã tiến hoá đến Viễn cổ chi thụ, rời đi lại càng khó khăn hơn. Cho dù sức mạnh của ta cũng phải mất ít nhất một năm thời gian mới có thể rời nó đi mà không làm thương tổn đến khả năng chúc phúc của nó. Có điều viễn cổ chi thụ không thể rời khỏi mặt đất mà chỉ có thể dựa vào năng lực hành động của chính mình mà rời đi. Trong thời gian ba ngày dù muốn cũng không thể di chuyển được nó ra khỏi Cầm Thành. Sư phụ, ngài suy đoán rất chính xác. Chắc chắn An Nhã tiện nhân sẽ không chịu từ bỏ viễn cổ chi thụ, bên trong Cầm Thành này chắc chắn có mai phục"

Tư Long lạnh lùng cười " Có mai phục là như thế nào? Chẳng nhẽ còn có khả năng ngăn cản Pháp Lam đại quân của ta đạp bằng Cầm Thành nhỏ nhoi này sao? Ta muốn Diệp Âm Trúc nhìn xem cái gì mới là sức mạnh chân chính. Bất luận Bỉ Mông cự thú cũng tốt, tinh linh tộc cũng được, trước mặt Pháp Lam, đều chỉ là một đám không biết tự lượng sức. Dám cùng Pháp Lam đối nghịch, kết quả chỉ có một mà thôi. Kiệt Lạp Đức thánh kỵ sĩ, ra lệnh toàn quân triển khai, chúng ta từ mặt trước hướng Cầm Thành đi tới, nghe lệnh mà tiến, các quân đoàn bảo vệ tốt ma pháp sư đề phòng đối phương đánh lén "

" Rõ ! Tư Long đại sư"

Pháp Lam đại quân bắt đầu hành động, tổng cộng hơn sáu vạn người, chậm rãi hướng Cầm Thành tiến đến. Phi Mã kỵ sĩ đoàn cùng Ma Điêu kỵ sĩ đoàn tại không trung cùng bốn chiến kỵ sĩ đoàn trên mặt đất chia thành trước, sau, trái phải hai bên vây lấy pháp sư quân đoàn tại trung ương

Đáng nhắc đến trong bốn chiến kỵ sĩ đoàn, Pháp Lam mười hai thánh kỵ sĩ đoàn bài danh thứ nhất Phi Mã Kỵ sĩ đoàn, bài danh thứ hai do Sa Khuê thánh kỵ sĩ suất lĩnh chính là Mãnh kỵ sĩ đoàn

Ma Mút, trong số các ma thú tuyệt đối thuộc loại có kích thước khổng lồ. Mỗi con voi Ma Mút cao quá mười thước, dài gần bốn mươi thước, toàn thân bao trùm một lớp vảy màu vàng đậm.Bốn chân voi to lớn, hai bên mép chìa ra hai chiếc ngà uốn lượn, trên trán mọc ra chiếc sừng nhọn hoắt dài ba thước trông mạnh mẽ vô cùng.

Voi Ma Mút tấn công chỉ có một phương thức, đó là húc. Nếu trên bình nguyên mà để voi Ma Mút thiết lập được thế trận tấn công thì cho dù là Bỉ Mông cự thú cũng chẳng cách nào ngăn cản nổi. Kiểu công kích dũng mãnh này so với chiến tranh cự thú Cách Lạp Tây Tư có vài phần giống nhau, ngay cả hình thể cũng to lớn như nhau.

_____***_____

Nếu chỉ có một hoặc hơn chục đầu Ma Mút đương nhiên sẽ không gây được phiền toái gì lớn dù chúng là một bản thu nhỏ của chiến tranh cự thú. Thực tế năng lực chiến đấu của chúng còn xa mới bằng được Cách Lạp Tây Tư, dù sao chúng cũng chỉ là thất cấp ma thú mà thôi.

Nhưng nếu một vạn đầu ma thú tập trung lại một chỗ thì lại là chuyện khác. Một khi phát động tấn công cho dù lục chiến quân đoàn hay Bỉ mông quân đoàn, kể cả Tử thần Long lang kỵ binh cũng không thể ngăn cản

Pháp Lam hàng năm đều nhận được sự cống nạp đến từ tám quốc gia trên đại lục các loại vật tư nguyên liệu, trong đó ngoại trừ ma tinh thạch dùng để cung cấp cho ma pháp sư sử dụng, còn lại đại bộ phận tư nguyên đều được dùng cho mười hai Pháp Lam kỵ sĩ đoàn mà Ma Mút kỵ sĩ đoàn lại là cánh quân được đầu tư nhiều nhất.

.

Lúc đầu Pháp Lam thành lập Ma Mút kỵ sĩ đoàn chính là quân đoàn chủ lực với mục đích dẹp tan mọi thế lực phản kháng. Có thể thấy được sự ưu ái chờ mong của Pháp Lam với binh đoàn này

Ma Mút quân đoàn phương thức công kích chỉ có duy nhất một loại nhưng dù sao cũng là thất cấp ma thú chúng cũng có ma pháp riêng của chúng. Thổ hệ ma thú thuộc tính, chúng đối với Thổ hệ ma pháp không thể phát động công kích kinh khủng trong chiến tranh như Cách Lạp Tây Tư nhưng ma pháp của chúng lại có thể có tác dụng phụ trợ hiệu quả lên chính bản thân. Một đầu thất cấp ma thú có ma pháp phụ trợ hiệu quả như vậy tuyệt đối có thể so được với bát cấp ma thú.

Ma Mút trong tình huống này sẽ sử dụng ma pháp của mình để hóa thạch lớp da của mình. Sau khi gia trì lớp ma pháp phòng ngự lên bản thân, chúng có thể xông thẳng đến thành trì của đối phương, tất cả các ma pháp tấn công dưới lam cấp lên chúng đều vô tác dụng. Năng lực phòng ngự đó làm cho người ta sợ hãi, thậm chí còn hơn cả Bỉ Mông cự thú.

Sa Khuê ngồi trên lưng Hoàng Kim Ma Mút vương, vũ khí của hắn so với kỵ sĩ bình thường bất đồng, không phải là trường thương mà là một thanh chiến phủ

Cán búa thô to như bắp vế người thường, chiều dài kinh khủng đạt tới mười thước. Nếu không phải Sa Khuê thân cao tới ba thước thì tuyệt đối không cách nào sử dụng được chiếc búa kinh khủng như vậy. Lưỡi búa to như tấm bản, dài gần ba thước, lấp lóe quang mang màu đỏ sậm dưới ánh mặt trời.

Sa Khuê thân là Ma Mút thánh kỵ sĩ, năng lực tàn phá cùng hủy diệt rất cao, tuyệt đối có thể đứng thứ nhất trong Pháp Lam thập nhị thánh kỵ sĩ, cho dù là tổng hợp thực lực cũng chỉ đứng thứ hai mà thôi.

Cho đến nay, Sa Khuê đối với danh hiệu lục chiến vô địch của Bỉ Mông quân đoàn vẫn rất coi thường. Hắn cho rằng, Bỉ Mông quân đoàn sở dĩ có thể xưng là lục chiến vô địch bởi vì chưa gặp Ma Mút kỵ sĩ đoàn. Trước mặt Ma Mút kỵ sĩ đoàn Bỉ Mông cự thú căn bản chẳng là cái gì.

Sa Khuê đương nhiên có tư cách để tự cao, thủ hạ của hắn, để trở thành Ma Mút Thánh Kỵ Sĩ chiến sỹ ngoài lực phòng ngự cường hãn đều thân cao hơn hai thước năm, vũ khí đồng dạng chiến phủ giống Sa Khuê nhưng nhỏ hơn, và có thực lực vượt qua thanh cấp sơ giai mới có tư cách gia nhập. Quân đoàn này trên chiến trường có thể phát xuất sức mạnh kinh khủng, đủ để làm bất kì kẻ nào cũng cảm thấy sợ hãi. Cho dù đối mặt với trăm vạn địch quân, trong lòng Thánh kỵ sĩ Sa Khuê cũng không xuất hiện một tia gợn sóng.

Pháp Lam đại quân chậm rãi tiến tới bao vây Cầm Thành. Tư Long cũng không vội, cái hắn ta cần chính là từ từ tạo ra áp lực khẩn trương. Là một gã ám ma hệ ma pháp sư, việc tạo cho đối thủ áp lực đối với hắn mà nói quả thật quá dễ dàng. Tất nhiên, nếu đối thủ bị áp chế đến mức không thể hoàn thủ hiển nhiên là phương pháp chiến đấu tốt nhất, như vậy chẳng những hạn chế tổn thất đến mức thấp nhất mà lực cản trở cũng thấp hơn nhiều

An Nhã đứng ở trung tâm viễn cổ chi thụ, bằng vào toàn phương vị giám trắc khống chế hệ thống lẳng lặng quan sát từng chỗ bố trí bên trong Cầm Thành, tiến hành những bước cuối cùng chuẩn bị đối mặt cường địch. Nàng biết, chính mình không thể để xảy ra một chút sơ sót.

Giờ phút này, An Nhã đột nhiên phát hiện, tâm tư của mình có chút yếu đuối. Nàng cảm thấy kinh ngạc, chính mình luôn luôn có tính tự chủ rất mạnh mà lúc này cũng xuất hiện một chút cảm giác ỷ lại, trong lòng tự nhiên có cảm giác trống trải không phải vì Pháp Lam đại quân sắp đến mà bởi vì Diệp Âm Trúc vắng mặt.

Không có Cầm Đế, Cầm Thành tựa hồ mất đi chỗ dựa, cho dù là An Nhã, trong tình huống này cũng cảm thấy bị hạn chế.

"Âm Trúc, ngươi cuối cùng đang ở địa phương nào, chẳng lẽ tại thời khắc mấu chốt này ngươi có thể bỏ qua Cầm Thành sao? Không, ngươi không phải là người như vậy, có lẽ ngươi đang gặp phiền toái gì đó, bất luận thế nào, ngươi cũng phải quay lại.Cầm Thành phải có ngươi, không có ngươi, Cầm Thành tựa như mất đi linh hồn của chính mình a !"

Bất luận trong lòng đang nghĩ cái gì, ít nhất ngoài mặt An Nhã không thể để xuất hiện một tia biến hóa. Không có Cầm Đế, Cầm Thành phải dựa vào thủ lĩnh các tộc bọn họ chỉ huy. Nếu nàng rối loạn … vậy Cầm Thành coi như xong.

Toàn phương vị giám trắc hệ thống chuyển phương hướng, từ điểm cao nhất của Bố Luân sơn mạch, có thể thấy xa xa, Pháp Lam không quân đang chậm rãi tới gần. Áp lực vô hình khiến không khí bên trong Bố Luân sơn mạch cũng trở lên ngưng trọng. Toàn bộ các tộc chiến sĩ đã chuẩn bị hoàn hảo, lẳng lặng đợi giờ khắc chiến đấu đang tới gần.

Trên tường thành khổng lồ chắn giữa hai ngọn núi, các chiến sĩ Cầm Thành nhanh chóng xuất hiện, trong chốc lát đã che kín cả tường thành.

Tay cầm trường cung, mỗi chiến sĩ Cầm Thành thần sắc ngưng trọng nhưng rất hưng phấn. Đứng đầu là một người, mặc giáp nhẹ, tay cầm một cỗ phác địa trường cung. Cánh cung lấp lóe ánh sáng màu tím nhạt, sáng bóng, lộng lẫy, tựa hồ muốn cắn nuốt tất cả mọi thứ. Chính là, Cầm Thành Viễn Trình Công Kích Quân Đoàn Trưởng Bội Cổ

Bội Cổ rất khẩn trương, nhưng cũng rất hưng phấn. Từ khi bị Diệp Âm Trúc bắt làm tù binh, rồi sau đó gia nhập Cầm Thành, hắn phát hiện, chính mình tựa hồ rất yêu thích địa phương này. Tại Cầm Thành, cơ hồ không có sự tranh đoạt danh lợi, chỉ cần ngươi thể hiện ra năng lực về một phương diện nào đó sẽ có được sự tôn kính của mọi người.

Trở thành đoàn trưởng viễn trình công kích quân đoàn cho tới nay không có ai tỏ ý nghi ngờ bất kỳ hành động nào của Bội Cổ, một vạn người dưới tay, hoàn toàn do hắn tự động huấn luyện. Trải qua thời gian dài khổ luyện, Bội Cổ tuyệt đối tin tưởng, lực chiến đấu của quân đoàn viễn trình công kích này đã đạt tới đỉnh cao, cùng cấp bậc với những quân đoàn đứng đầu đại lục.

Điều càng làm cho Bội Cổ cảm kích trong lòng là không ai đối xử với hắn như tù binh, thậm chí còn truyền thụ Đông Long vũ kỹ cho hắn. Mai tông Tông chủ đích thân truyền thụ vũ kỹ cho hắn làm cho lực chiến đấu của hắn tăng lên rất nhiều, Độc long cung trong tay có thể phát huy uy lực rất tốt.

Pháp Lam, đến đây đi ! Cho dù có chết, cũng không uổng một đời. Nắm chặt Độc long cung trong tay, Bội Cổ nhìn lên chính cánh tay phải của mình.

Chiến sĩ viễn trình quân đoàn đồng loạt đặt những mũi tên đăc thù do ải nhân đại sư làm ra lên dây cung. Những mũi tên dài này đầu mũi tên đều đã được pha thêm kim cương tinh, lực xuyên thấu tuyệt đối hơn hẳn những mũi tên bình thường khác.

Thử hỏi trên toàn đại lục có quốc gia nào có được một đội quân viễn trình công kích có trang bị như vậy

Đổi lại trước kia, Bộ Cổ ngay cả nằm mơ cũng không dám nghĩ đến, nhưng bây giờ chính hắn lại chỉ huy một quân đoàn

Chờ đợi, cái mà họ có thể làm bây giờ chính là chờ đợi. Cùng lúc đó, bên cạnh các chiến sĩ quân đoàn viễn trình công kích, theo những tiếng lách cách của dây cung, xuất hiện một đám kim chúc cự nhân.

Ba trăm Địa tinh tê liệt giả mang theo hàn ý lạnh băng, đứng vững trên đầu thành, song chưởng giơ về phía trước, hợp long. Đây hoàn toàn dựa theo thiết kế của Diệt Thần Nỗ, cánh cung của siêu cấp trọng nỗ (nỏ siêu nặng) gắn lên cánh tay của chúng thành một thể, dây cung chầm chậm lay động. Sau khi cải tạo, mỗi một Địa tinh tê liệt giả được trang bị một trọng nỗ, đều có thể đồng thời bắn ra tám mũi tên to như cánh tay, chiều dài mũi tên dài hơn ba thước chính là siêu cấp trọng tiễn.

Để đánh một trận này, Ải nhân tộc có bao vốn liếng tất cả đều đem ra,bên cạnh mỗi một địa tinh tê liệt giả mang trên người trọng tiễn trông như một tòa núi nhỏ đều có bốn gã Cầm thành lục chiến quân đoàn phụ trách cung cấp mũi tên cho nó.

Phía xa xa. Phi Mã thánh kỵ sĩ Kiệt Lạp Đức đã thấy được những biến hóa trên đầu thành. Hắn tự nhiên sẽ không bởi vì Cầm Thành viễn trình quân đoàn cùng địa tinh tê liệt giả xuất hiện mà sinh ra lo lắng.

Người Cầm Thành rốt cục đã xuất hiện hết chưa?Ta thật muốn nhìn một Cầm Thành có thể đảo lộn cả thế cục của đại lục, đến tột cùng có sức mạnh như thế nào để Pháp Lam phải xuất binh.

Thân là Pháp Lam thánh kỵ sĩ kiêu ngạo, Kiệt Lạp Đức một điểm cũng không lo lắng đến thực lực đối phương, kỵ sĩ thương thon dài trong tay chậm rãi giơ lên. Phi Mã kỵ sĩ cưỡi trên phi mã, toàn thân bắt đầu xuất hiện một tầng ánh sáng nhàn nhạt màu lam hình thành một lớp bảo vệ. Là thất cấp ma thú, phi mã

lực phòng ngự không cường hãn như Ma Mút nhưng chúng rất linh hoạt. Kiệt Lạp Đức tuyệt đối tin tưởng viễn trình công kích của đối phương không cách nào gây thương tổn cho chiến sĩ.

Hào khí ngày càng trở lên ngưng trọng sau khi địa tinh tê liệt giả và các chiến sĩ xuất hiện tại khu vực rộng lớn trên tường thành. Phải biết rằng, tường thành của Cầm Thành khi kiến tạo, độ rộng còn vượt qua pháo đài Lôi Thần Chùy từng được xưng là pháo đài vững chắc đệ nhất đại lục, đủ để dung nạp hải lượng chiến sĩ đồng thời tham chiến.

Lần này còn xuất hiện 500 Lợi Trảo Đức Lỗ Y với thân hình khổng lồ, mặc dù thân thể so với địa tinh tê liệt giả bé hơn một chút nhưng quang mang màu vàng nhạt trên người Lợi trảo Đức Lỗ Y vừa lóe lên lập tức lực phòng ngự trên tường thành của Cầm Thành càng được tăng cường

_____***_____

Một tiếng gầm gừ trầm thấp chợt vang lên. Năm trăm lợi trảo Đức Lỗ Y đồng thời phát động kĩ năng gầm thét chớp mắt lan rộng toàn thành. Trên người mỗi gã viễn trình công kích cũng xuất hiện tầng quang mang màu vàng sáng chói.

Các chiến sĩ cảm giác được rõ ràng mắt của họ tựa hồ nhìn được xa hơn, toàn thân tràn ngập sức mạnh, sức nặng của trường cung tựa hồ biến mất, chiến ý mãnh liệt dâng lên làm bọn họ có cảm giác không khống chế được, khẽ động đậy cánh tay cầm cung.

Kĩ năng gầm thét của lợi trảo Đức Lỗ Y có thể khiến cho trong phạm vi bao phủ công năng phòng ngự lập tức tăng thêm ba mươi phần trăm. Loại phụ trợ ma pháp này trong tình huống tác chiến cấp quân đoàn rất có hiệu quả, đó cũng là lý do tại sao An Nhã an bài chúng tại nơi trọng yếu này. Đương nhiên chúng còn có nhiệm vụ khác là ngăn cản địch nhân đánh vào tường thành. Lợi trảo Đức Lỗ Y năng lực chiến đấu cũng được xếp vào hàng đầu trong các tộc tại Cầm Thành.

Lực lượng tham gia phòng thủ Cầm Thành không chỉ có thế, theo sau lợi trảo Đức Lỗ Y còn xuất hiện hai ngàn thụ yêu Đức Lỗ Y, toàn bộ lực lượng chiến đấu của cả một tộc được tung ra. Nắm chắc trong tay trường mâu, thụ yêu Đức Lỗ Y đắm chìm trong phạm vi kỹ năng của lợi trảo Đức Lỗ Y, cơ bắp càng trở lên mạnh mẽ, cơ thể càng thêm tráng kiện. Bọn họ đã chuẩn bị rất tốt để chuẩn bị cho cuộc chiến

Pháp Lam đại quân càng lúc càng gần, phía trước chính là một vạn Ma Mút kị sĩ, thanh thế hùng hậu. Ma Mút hình thể rất lớn, mặc dù chỉ có một vạn nhưng áp lực giống như hơn mười vạn đại quân xung trận. Mỗi một gã Ma Mút kỵ sĩ trên vai mang siêu cấp trọng phủ, bọn họ đã lâu lắm không được xung trận, quang mang trong mắt không ngừng lóe lên.

So với Ma mút trọng kỵ sĩ thì Bàng bối cự hán của Ba Yểm vương quốc quả thực quá tầm thường. Ma mút trọng kỵ sĩ không cần khôi giáp. Khi tọa kỵ Ma mút của họ phóng thích da thịt thạch hóa thì cũng có tác dụng luôn trên người bọn họ. Làm gì có khải giáp nào có thể tốt hơn được da thịt đã đựoc thạch hóa đây?

Mỗi một gã Ma Mút kỵ sĩ đều là lực lượng thượng giả. Cho dù trước mặt là tường thành cao lớn của Cầm Thành nhưng trong lòng bọn chúng chỉ có duy nhất một ý nghĩ, chính là tấn công thẳng trực diện vào tường thành.

An Nhã tỉnh táo quan sát địch nhân ngày càng gần, nàng cũng bắt đầu hành động. Ma pháp cường đại chậm rãi rót vào thủy tinh cầu trước mặt, khởi động hệ thống phòng ngự kinh khủng của Cầm Thành.

Pháp Lam đối với tin tức về Cầm Thành mặc dù biết không ít nhưng lại không rõ ràng về năng lực phòng ngự chính thức của Cầm Thành là gì.

Ma đạo pháo trận lần đầu tiên phát huy uy lực kinh khủng chính là khi long tộc đến. Long tộc bị đẩy lui, chúng tuyệt đối sẽ không đi rêu rao chiến bại của mình nên trên cả đại lục, chính thức biết Cầm Thành có ma đạo pháo lực sát thương kinh khủng cũng chỉ có long tộc bại trận mà thôi.

Cùng với pháo đài di chuyển, từng cương thiết cự pháo chậm rãi xuất hiện tại các đỉnh núi cao quanh Cầm Thành. Màu vàng lợt ảm đạm của địa pháo lóe lên dưới ánh mặt trời, phóng thích khí tức lạnh băng, sáng bóng, lộng lẫy.

Toàn bộ Cầm Thành giống như một cỗ máy khổng lồ đã khởi động hoàn toàn chuẩn bị vận hành với tốc độ cao.

Ma Mút thánh kỵ sĩ Sa Khuê chậm rãi giơ chiến phủ khổng lồ dài mười thước lên. Một vạn Ma Mút Pháp Lam kỵ sĩ thong thả đình chỉ cước bộ, tiếng hít thở trầm trầm của Ma Mút như tiếng thủy triều, cho dù tại Cầm Thành cũng có thể nghe được rõ ràng

Mặc dù biết phía sau không có người nào có khả năng uy hiếp đến bọn họ, nhưng Pháp Lam kỵ sĩ vẫn phi thường cẩn thận đem toàn bộ ba ngàn pháp sư bảo vệ bên trong trận thế. Đối với Pháp Lam mà nói không có cái gì quan trọng hơn pháp sư. Chiến sĩ có thể thông qua huấn luyện tăng thêm chiến đấu lực nhưng ma pháp sư lại phải có thiên phú cực cao mới có thành tựu, nên cho dù là Pháp Lam qua trăm ngàn năm nay cũng phải không ngừng hấp thu anh tài của các quốc gia trong đại lục mới có thể có đông đảo ma pháp sư như vậy. Có thể rời Pháp Lam tham gia chiến đấu, mỗi gã ma pháp sư đều là tài sản trân quý nhất của Pháp Lam, tuyệt đối không thể tổn thất. Nếu ba ngàn ma pháp sư này xảy ra vấn đề gì thì cho dù là Tư Long cũng không gánh nổi trách nhiệm lớn như vậy.

Pháp Lam điều tới Cầm Thành sáu quân đoàn nhưng theo kế hoạch của Tư Long, chính thức gia nhập chiến đấu nhiều nhất cũng chỉ là bốn quân đoàn mà thôi. Hai quân đoàn còn lại có nhiệm vụ bảo vệ ma pháp sư ở bên ngoài được an toàn.

Phi Mã thánh kỵ sĩ Kiệt Lạp Đức đang ở giữa không trung tự nhiên thấy được những hành động của Ma Mút thánh kỵ sĩ Sa Khuê. Ma Mút Pháp Lam kỵ sĩ đoàn dừng lại không phải là để nghỉ ngơi mà là chuẩn bị sẵn sàng cho đợt tấn công sắp tới. Trước cơn giông bão bao giờ cũng có một khoảng khắc thanh bình.

Đối với Pháp Lam mà nói, lần hành động này căn bản không cần cùng Cầm Thành tiến hành trao đổi. Ít nhất Tư Long nghĩ như vậy. Ở trong lòng hắn, Diệp Âm Trúc là người duy nhất biết bí mật của hắn, chỉ có xóa sổ Cầm Thành khỏi thế giới này, trong lòng hắn mới có thể thanh thản, bí mật của hắn mới có thể tồn tại. Người chết mới là kẻ giữ bí mật tốt nhất.

Lúc này, Pháp Lam đại quân chỉ còn cách Cầm Thành khoảng ba ngàn thước. Trên không trung, Phi Mã kỵ sĩ đoàn cùng Ma Điêu kỵ sĩ đoàn chia làm hai bên tả hữu tiếp cận bầu trời Cầm Thành giữ khoảng cách ngàn thước đây là khoảng cách mà các mũi tên không cách nào bắn tới được.

Ma Mút kỵ sĩ mặc dù đình chỉ tiến tới nhưng chiến trận lại bắt đầu xảy ra biến hóa. Những vòng cung xuất hiện trước chiến tuyến. Trận hình như vậy rất hiếm thấy trên chiến trường, nhưng khi Pháp Lam Kỵ Sỹ làm như vậy, các chiến sĩ trinh sát của Cầm Thành đã mau chóng phát hiện trận hình này có điểm huyền bí. Sau mỗi vòng cung đều có một lượng lớn hào quang ma pháp mơ hồ lóe ra từ trên lưng Ma Mút

Pháp Lam mặc dù đối với Cầm Thành có điều khinh thường nhưng tuyệt đối không khinh thị. Tư Long đã từng gặp qua Diệp Âm Trúc nên rất rõ thực lực của hắn.Với tuổi đó mà có được thực lực như vậy có thể thấy được sự xuất sắc của Diệp Âm Trúc. Cho nên trước khi phát động chiến tranh hắn đã ra mệnh lệnh cho Pháp Lam ma pháp sư chuẩn bị thật tốt.

Các loại ma pháp thạch trân quý rât hiếm thấy tại đại lục bắt đầu xuất hiện. Các ma pháp trận phức tạp đang được các ma pháp sư rất nhanh chóng bố trí. Họ không tiếc tiêu tốn các nguyên liệu trân quý làm tiền đề cho ma pháp của họ bố trí ma pháp trận được dễ dàng hơn. Một khi thành công thì ma pháp trận sẽ trở thành chỗ dựa lớn nhất của các ma pháp sư để tác chiến trên trận địa, bằng vào các loại công năng bất đồng trong ma pháp trận đủ để vì bọn họ cung cấp các loại ma lực bổ trợ , phòng ngự, công kích công hiệu.

Nương theo hành động của các ma pháp sư, chỉ cần người có chút quen thuộc với ma pháp đều có thể cảm giác được ma pháp nguyên tố trong không khí đang phát sinh biến hóa vi diệu

Bên ngoài Bố Luân Nạp sơn mạch, các nguyên tố ma pháp thuộc tính phân chia rõ ràng rót vào bên trong ma pháp trận. Cùng ma pháp trận tương hợp hình thành một uy lực cực mạnh. Theo thời gian, năng lực ma pháp trận từ từ được thể hiện ra, thậm chí có thể thấy rõ ràng ma pháp nguyên tố đang ngưng tụ thành một dải cầu vồng rót vào ma pháp trận, trông giống như hàng trăm cầu vồng xuyên đến ba ngàn ma pháp sư

Mặc dù Mễ Lan phương bắc quân đoàn cũng có hơn một ngàn Ma pháp sư, nhưng so với nhưng ma pháp sư đến từ Pháp Lam này thì kém quá xa. Không nói gì đến thực lực, tố chất được Pháp Lam bồi dưỡng cũng

đủ để ba ngàn ma pháp sư này ngạo thị Long Khi Nỗ Tư. Đối với ma pháp sư, Pháp Lam thật sự đã huấn luyện những lý luận tri thức và các cung cấp những nguyên liệu ma pháp tốt nhất để mỗi một ma pháp sư có thể phát huy hết thiên phú của mình. Điều này có thể nhìn thấy ngay trước mắt thực lực chính thức của các ma pháp sư đang được thể hiện ở cách mà bọn họ bố trí rất nhanh chóng ma pháp trận. thậm chí bọn chúng phóng thích đơn thể ma pháp càng đáng sợ.

Tầng tầng huyễn lệ quang mang ma pháp đã bắt đầu xuất hiện theo tiếng ngâm xướng trầm thấp. Các ma pháp trận bất đồng được các ma pháp sư sắp xếp thành một trận hình

Gần trăm ma pháp trận khác nhau đang thể hiện ra tác dụng phụ trợ của chúng. Màn hào quang ma pháp dần dần trở lên rõ ràng xuất hiện dưới bầu trời.

Đây mới là thực lực chính thức của Pháp Lam. Mặc dù Pháp Lam kỵ sỹ tổng cộng có sáu vạn người nhưng đó vẫn không phải là công kích lớn nhất mà chính là sự thể hiện của các ma pháp sư. Chỉ tiêu hao ma pháp lực mà không tổn thất một người nào mới là phương pháp tấn công mà Pháp Lam am hiểu nhất.

Ba ngàn lam cấp ma pháp sư liên hợp lại một chỗ có thể phát động ra ma pháp như thế nào? Nếu không được chính mắt trông thấy, bất kỳ ai ngay cả tưởng tượng cũng không có khả năng tưởng tượng ra. Công kích cường đại nhất của Pháp Lam sẽ xuất hiện lần đầu tiên tại Cầm Thành.

An Nhã tỉnh táo thông qua toàn phương vị giám trắc quan sát hành động của Pháp Lam tại bên ngoài Cầm Thành. Trong lòng nàng cảm giác được vài phần bất an. Bằng trí thông minh của mình, nàng đương nhiên biết Pháp Lam quân đoàn muốn làm gì. Mục tiêu chính là dùng ma pháp mở đường từ từ tiến đến Cầm Thành, đưa toàn bộ các tộc của Cầm Thành bên trong Bố Luân sơn mạch hoàn toàn hủy diệt

- An Nhã tiểu thư, chúng ta phải chủ động tấn công.

Vị Minh thái thượng trưởng lão ngưng trọng nói.

An Nhã gật đầu, cũng không có hỏi tại sao.

Vị Minh nói:

- Đây chính là ma pháp đại trận không gián đoạn nổi tiếng thiên hạ lúc trước của Pháp Lam. Căn cứ vào sách cổ mà tổ tiên chúng ta lưu truyền lại, lúc trước chính Pháp Lam dùng chiến lược này hủy diệt Đông Long đế quốc của ta.Trận hình này dùng 3000 ma pháp sư lập nên,có thể phóng thích cấm chú cấp bậc đoàn thể công kích.Khi bắt đầu triển khai,chia thành 10 bộ phận,cứ 300 người tiến hành ma pháp công kích.Nhóm thứ nhất vừa kết thúc công kích,nhóm thứ 2 có thể ngay lập tức thay thế phát động,trong lúc đó nhóm thứ nhất đã kịp thời hồi phục có thể tiến hành công kích lần tiếp theo.Dựa vào hiệu quả tăng phúc của ma pháp trận,ma pháp lực tiêu hao cực ít,có thể liên tục phóng thích ma pháp.Theo như ta đoán không sai,nếu cứ để các ma pháp sư này yên lành ra tay,thì việc biến cả Bố Luân Nạp sơn mạch thành bình địa không hề khó.

Nghe Vị Minh thái thượng trưởng lão nói xong, An Nhã không khỏi hít một ngụm kinh khí. Thực lực Pháp Lam quả nhiên kinh khủng. Không ngừng phóng cấm chú oanh kích? Chỉ cần nghĩ một chút cũng có thể cảm nhận được sự khủng khiếp của nó. An Nhã không do dự quyết định thật nhanh, thông qua toàn phương vị giám trắc hệ thống, hạ mệnh lệnh công kích.

Cầm Thành phát động tấn công. Trên đầu thành, Bội Cố hét lớn một tiếng

- Tất cả chuẩn bị, ngắm chuẩn mục tiêu phía trước, bảy mươi độ

Cầm Thành viễn trình công kích quân đoàn trải qua thời gian dài huấn luyện, lần đầu tiên chính thức ra nhập chiến trường. Lời Bội Cổ đối với bọn họ mà nói tuyệt đối là mệnh lệnh. Các chiến sĩ đồng thanh hét lớn một tiếng, đem mũi tên sớm đã được đặt trên trường cung chậm rãi kéo lại, hướng lên bầu trời phía mục tiêu

©£ou G\ʏỀjX ©£oI GÔh ¦\æj\ -_'nj ¦}Ơj\ GQjX bƏH\

Nhưng theo lời Bội Cổ, bảy mươi độ chưa phải là toạ độ trên không trung của hai phi hành kỵ sĩ đoàn, còn một khoảng nhất định nữa mới đến.

Bội Cổ cũng chưa vội đem ra thần khí độc long cung, lẳng lặng quan sát về phương xa. Đối với người Cầm thành cũng không mấy ai biết rằng, đây là viễn trình công kích quân đoàn thống soái với năng lực không thể bàn cãi. Chưa nói thần khí, Bội Cổ sở hữu một năng lực mà thường nhân không thể nào có được, đó là nhãn lực.

Nhãn lực Bội Cổ thậm chí còn tốt hơn nhiều so với tinh linh cung tiễn thủ, ngoài ra cộng thêm khả năng tính toán bao quát, Bội Cổ có thể trong vòng năm công lý, vừa tính toán phương vị địch nhân vừa tiến hành điều chỉnh hướng bắn của cung tiễn thủ.

Đây mới chính là năng lực tối cường hãn của Bội Cổ, do đó, dựa vào độc long cung, dù cho đối mặt với công kích của cự long cũng không một chút khiếp đảm.

" Phóng ",theo tiếng thét lớn của Bội Cổ, Viễn Trình Công Kích quân đoàn chiến sĩ bắn ra thượng vạn danh tiễn, trãi qua qui trình chế tạo đặc thù, trường cung trong tay của các chiến sĩ này có thể bắn các mũi kim cương tinh tiễn ra ngoài tám trăm thước, điều này đã có thể so sánh với khả năng ném trường mâu của thụ yêu Đức Lỗ Y, trình độ như vậy kinh khủng biết dường nào!

Thượng vạn dây cung cùng buông, cảnh tượng khủng khiếp hiện ra trước mắt, vô số hắc sắc tiễn bay lên không, tựa như giăng ra thiên la địa võng trên trời.

Động tác các chiến sĩ đều nhịp, trên vạn người nhất loạt xạ tiễn, thanh âm nhiếp chấn lòng người so với từng cá nhân đơn lẻ thì khỏi bàn.

Nhưng phản ứng của các Pháp Lam kỵ sĩ cũng rất nhanh chóng, dù là phi mã kỵ sĩ, ma điêu kỵ sĩ đoàn phi hành trên không hay mãnh mã cự tượng kỵ sĩ đoàn dưới đất nghe được âm thanh xé gió vang đến cũng điều đồng loạt phản ứng.

Một ánh quang mang vàng đậm bao phủ mãnh mã cự tượng kỵ sĩ đoàn, mãnh mã cự tượng thi triển năng lực thạch hoá cơ thể lên chính mình và các kỵ sĩ trên người, hình thành tầng phòng ngự tối cường

Cùng lúc đó, trên không trung, phi mã và ma điêu kỵ sĩ đoàn đồng loạt bay cao lên, đồng thời phóng xuất quang mang ma pháp hộ thân. Mặc dù biết rằng trên ngàn thước, không mũi tên nào có thể bắn đến được nhưng cũng cẩn tắc vô ưu.

Cũng nên biết thêm rằng, đào tạo mỗi một Pháp Lam kỵ sĩ đều phải tiêu hao đại lượng tư nguyên và thời gian. Do đó, bất kỳ thánh kỵ sĩ nào cũng không để mình và thuộc hạ lâm vào tình thế nguy hiểm.

Kiệt Lạp Đức vừa ra lệnh cho phi mã kỵ sĩ bay lên cao đã phát giác điều không ổn, kinh ngạc nhìn một mảng lớn vũ tiễn đằng không bay đến, khoảng cách tuy xa nhưng không đến nỗi mà tầm cao không đủ ,hơn nữa quỹ đạo bay cũng bị lệch như vậy chứ.

" Trình độ cung tiễn thủ cũng chỉ thế này thôi sao ? ". Kiệt Lạp Đức là người đầu tiên ngĩ đến điều này, thượng vạn danh cung tiễn thủ mà ngay một mũi chính xác cũng không bắn ra được, không biết quá trình huấn luyện như thế nào nữa.

Phía dưới, suy nghĩ của mãnh mã cự tượng thánh kỵ sĩ Sa Khuê Nhĩ cơ hồ đồng dạng với Kiệt Lạp Đức, nhìn tên bay rợp trời trên không, bất giác khoé miệng xuất ra nụ cười khinh miệt, nếu phi mã kỵ sĩ và ma điêu kỵ sĩ bị trình độ bắn cung kiểu này gây thương vong, bọn họ cũng không xứng trở thành thành viên của Pháp Lam kỵ sĩ rồi.

Nhưng sự khinh thường của mãnh mã cự tượng thánh kỵ sĩ Sa Khuê Nhĩ và phi mã thánh kỵ sĩ Kiệt Lạp Đức không duy trì được lâu, bởi vì họ đã phát hiện được mục tiêu thực sự của Cầm thành cung tiễn thủ .

Bay lên cao tầm tám trăm thước, vượt qua khoảng cách công kích của cung tiễn bình thường ba, bốn trăm thước, mảng lớn vũ tiễn bắt đầu từ không trung rơi xuống, lúc này dưới ảnh hưởng của trọng lực, trọng lượng của nó đã gấp đôi mũi tên bình thường, vun vút lao xuống, nhanh như sao xẹt, cắm thẳng xuống đất.

Độ cao tám trăm thước đã rất kinh khủng, hơn nữa, Cầm thành toạ lạc trên cao,khiến cho lúc tên hết đà lao xuống mặt đất, khoảng cách cũng được cả ngàn thước.

Vì vậy, ở khoảng cách đó, gia tốc bay xuống của trường tiễn không ngừng gia tăng, âm thanh xé gió vang vọng. Đương nhiên, không thể nào uy hiếp được hai Pháp Lam kỵ sĩ đoàn trên không trung, cũng không phải kỵ sĩ đoàn có lực phòng ngự cường hãn Mãnh Mã Cự Tượng. Mà lúc này đây, trường tiễn từ không trung lao xuống mục tiêu sau lưng được Mãnh Mã Cự Tượng kỵ sĩ đoàn bảo vệ vững chắc: Ma Pháp Sư.

Đây mới là mục tiêu chính thức của Bội Cổ, bắn lên cao, khi rơi xuống trường tiễn sẽ đạt gia tốc lớn nhất. Qua tính toán chính xác của Bội Cổ, hơn vạn mũi tên này vừa vặn bao trùm lên ma pháp sư , không một mũi nào rơi xuống phạm vi của Mãnh Mã kỵ sĩ đoàn

Chứng kiến điều này, Kiệt Lạp Đức trên không thâm tâm phát lạnh, ý thức được một điều rằng, Cầm thành quả nhiên không dễ đối phó

Lúc hai thánh kỵ sĩ phát hiện điều bất tường, trong trận hình trung ương, Tư Long đương nhiên cũng thấy.

Qua giây lát kinh ngạc, Tư Long lập tức hạ đạt mệnh lệnh phòng ngự.

Một quầng sáng ma pháp bảy sắc được phóng ra, chỉ có điều, thời gian gấp gáp, Pháp Lam ma pháp sư đành bỏ qua ngâm xướng chú ngữ, dựa vào thuấn phát ma pháp, bay nhanh lên dẫn phát ma pháp trận năng lượng bên trong hình thành một vòng bảo hộ phòng ngự bao phủ không gian trên đầu.

Tang tang tang tang tang tang … …, tiếng va chạm dày đặt của trường tiễn vang lên không ngừng. Trên kết giới phòng ngự xuất hiện vô số vệt sóng năng lượng chạy hỗn loạn, thượng vạn mũi tên rơi xuống, liên tục công kích kết giới phòng ngự được lập sơ sài khiến các ma pháp sư Pháp Lam hết sức kinh hoàng. Kết giới ma pháp phòng ngự lúc này giống như con thuyền phiêu diêu trong đại dương bão tố.

Không thể nói, ma pháp sư Pháp Lam thực lực không đủ

bất quá, mọi chuyện xảy ra hết sức đột ngột, bọn họ cơ bản không thể nào tưởng tượng địch nhân lại có phương cách tấn công như vậy. Mà không chỉ có bọn họ, ngay cả trong viễn cổ chi thụ chính An Nhã cũng không nghĩ đến, Cầm thành viễn trình công kích lại có năng lực như vậy.

Trước tiên, không nói một lượt vũ tiễn có gây ra sát thương đối với ma pháp sư Pháp Lam hay không. Nhưng, lượt đầu tiên đã hoàn toàn cắt đứt ma pháp chú ngữ cho nên các chiến sĩ Cầm thành có một lượng thời gian nhất định để tranh thủ. Trong lúc quyết chiến, chỉ cần một điểm nho nhỏ biến hoá cũng đều có thể ảnh hưởng hoàn toàn đến chiến cuộc. Cho nên, lúc này đây, thế thượng phong đã hoàn toàn thuộc về Cầm thành.

Có điều, công kích còn chưa kết thúc, sau khi lượt thứ nhất bắn ra, Bội Cổ cũng không cần nhìn hướng bay của trường tiễn, trực tiếp hạ đạt mệnh lệnh lần thứ hai, cũng là bảy mươi độ, cũng là bắn thẳng lên trời nên khi trường tiễn của lượt thứ nhất chưa đạt đến độ cao cực hạn, lượt thứ hai vũ tiễn đã được bắn ra.

Ngay sau đó là lượt thứ ba.

Trường cung của Cầm thành viễn trình công kích quân đoàn qua thiết kế đặc biệt thời gian huấn luyện cũng đã tăng lên, tuy nhiên sau khi bắn ba lần, vẫn phải cần có thời gian tu chỉnh.Bởi vì, khi các chiến sĩ toàn lực khai cung, cánh tay tạm thời sẽ tê dại

Lúc này, trên đầu thành, ngoại trừ Bội Cổ ra còn có nhất danh thống soái được cả Diệp Âm Trúc tôn sùng, Áo Lợi Duy Lạp.

Có thể những người thuộc cao tầng lãnh đạo khác không biết đến uy lực của viễn trình công kích quân đoàn, nhưng trực tiếp chỉ đạo Cầm thành chiến sĩ, là thống soái huấn luyện đại quân, chàng không thể nào không biết. Lúc Bội Cổ ra mệnh lệnh cho binh sĩ phát động tam lượt xạ tiễn, mệnh lệnh của Áo Lợi Duy Lạp cũng đồng thời cũng được phát ra.

Cùng lúc với tam lượt vũ tiễn bay lên, ba trăm địa tinh tê liệt giả bước đến trước một bước, sát sau lưng quân đoàn chiến sĩ, từng cây trọng nỏ được kéo lên, hoà với thanh âm quỳ xuống đều răm rắp, đem cự đại trọng tiễn bắn xuống dưới.

Các thụ yêu Đức Lỗ Y cũng song song di chuyển lên, lúc lượt tiễn thứ ba còn trên không, sau khi Áo Lợi Duy Lạp hạ lệnh cũng bắt đầu hành động.

Tang tang tang tang tang tang… …, âm thanh va chạm dày đặc của trường tiễn lần thứ ba vang lên. Mặc dù, ba ngàn lam cấp ma pháp sư đồng thời thuấn phát ma pháp có uy lực không nhỏ, lại được ma pháp trận tăng cường,nhưng qua tam lượt vũ tiễn, từng đạo kim cương tinh tiễn lao vun vút không ngừng oanh kích xuống dưới, hơn ba vạn mũi tên cũng mang đến lực công kích không phải là tầm thường do đó quang mang kết giới dần dần ảm đạm đi rất nhiều.

Dựa vào cách bắn như vậy có thể đạt cự ly công kích xa hơn bình thường nên trong lòng mỗi ma pháp sư đều nổi sóng, bọn họ không hiểu nổi với trường tiễn và khoảng cách xa như vậy, địch nhân có thể công kích đến tận đây.

Lúc này, các ma pháp sư trước hết nghĩ đến việc tăng cường phòng ngự bản thân, do đó, trước mệnh lệnh phát động công kích của Tư Long, bọn họ lại ngâm xướng chú ngữ phòng ngự, dưới tình huống an toàn tính mạng đang bị uy hiếp, tiềm thức của bất kỳ ai cũng sẽ phát động năng lực phòng ngự cực mạnh của bản thân. Có thể nói đây chính là bản năng của con người.

Mà ma pháp chú ngữ càng cường đại, thời gian ngâm xướng lại càng dài.Trong khi đó, âm thanh vù vù mãnh liệt lại lần nữa vang lên, âm thanh so với lúc trước có chút khác thường, tuy không nhiều nhưng thanh âm phát ra lại rất lớn.

Ba trăm địa tinh tê liệt giả phát động siêu cấp trọng nỏ trong tay, nói cung tiễn không thể đạt cự ly ngàn thước còn được,chứ đối với trọng nỏ này điều đó không gì không thể. Nhưng nói không chừng, đó là do thân thể khổng lồ cao hơn mười thước của địa tinh tê liệt giả mới phát huy cực đại thực lực siêu cấp trọng nỏ này.

Trọng nỏ trong tay bọn họ có thể bắn đến cự ly một ngàn năm trăm thước, hơn nữa góc bắn rất nhỏ. Trong lúc này, lượt đầu tiên công kích của trọng nỏ đã phát xuất ra, mảng tên của hai ngàn bốn trăm cây trọng nỏ, tựa như đám mây đen liền lạc, lướt qua Mãnh Mã Cự Tượng kỵ sĩ, tiếp thế Viễn Trình Quân Đoàn, bay đến đội quân ma pháp sư phía sau.

Cùng lúc đó, hai ngàn thụ yêu Đức Lỗ Y cũng bắt đầu di chuyển, ném ra đợt đầu trịch mâu của mình nhưng mục tiêu không phải là Pháp Lam ma pháp sư.

_____***_____

Mặc dù, bọn họ ném mâu khoảng cách có thể đạt hơn 800 thước, nhưng không như cung tiễn thủ, không cần phải mang theo cung tên, phải lợi dụng góc độ bắn để nâng khoảng cách công kích.Đến lượt công kích đầu tiên của mình, trực tiếp bay thẳng lên không trung.

Thì ra, cảm giác uy hiếp của đối phương mang đến, dưới tình huống nghiêm trọng của Ma Pháp Sư quân đoàn, không trung Phi Mã kỵ sĩ đoàn và Ma Điêu kỵ sĩ đoàn phản ứng đầu tiên, hai vạn binh đoàn trên không, mang theo khí thế vô song từ trên trời giáng xuống, nhắm thẳng Cầm thành lao tới, tin rằng chỉ cần mang cung tiễn thủ giết chết, Ma Pháp Sư quân đoàn sẽ không còn sự uy hiếp nào.

Tuy nhiên, Phi Mã thánh kỵ sĩ Kiệt Lạp Đức chắc rằng không biết về tình huống của Long tộc, nếu biết rằng khi Long tộc tiến vào Cầm thành gặp chuyện gì, chắc hẳn sẽ không sơ suất từ trên không hạ lệnh công kích như vậy.

Điều đầu tiên tiếp đón sự trùng kích của hai đại phi hành quân đoàn là loạt mâu do thụ yêu Đức Lỗ Y ném ra.

Cung tiễn thủ bình thường không thể so sánh với trịch mâu uy lực,tuy năng lực duy nhất của thụ yêu Đức Lỗ Y chính là ném mâu, nhưng chỉ bằng vào chiêu thức tuyệt kỹ đó cũng có thể bài danh cùng giác ưng trên cao.

Tuy nhiên, Phi Mã kỵ sĩ không cho rằng hai ngàn trịch mâu có thể làm khó họ, long thương trong tay, dựa vào lực lượng cường hoành, lục sắc, thanh sắc, lam sắc thậm chí là tử sắc đấu khí cùng lúc từ thân thể kỵ sĩ đoàn trên lưng phi mã và ma điêu phóng xuất ra, nhưng bọn họ lại không để toạ kỵ sử dụng ma pháp, bởi

vì, chỉ có như vậy, phi hành ma thú mới đạt đến tốc độ nhanh nhất có thể, dụng ý là dựa vào thực lực của chính mình đánh bật hai ngàn trịch mâu này.

Căn cứ vào sự suy nghĩ của Phi Mã thánh kỵ sĩ Kiệt Lạp Đức, chủng tộc ném những thanh mâu này năng lực cũng chỉ một lần ném, chỉ cần chặn được một lượt công kích này, sẽ có khả năng dồn đối phương vào tử lộ. Hắn tuyệt đối tin rằng, trong thời gian ngắn nhất, sẽ đem đối phương trên đầu thành này thanh tảo hoàn toàn.

Cho dù đối phương sở hữu phi thường hùng tráng cương thiết khôi lỗi cũng vậy thôi.

Nhưng phi mã và ma điêu kỵ sĩ đoàn chiến sĩ đã hoàn toàn xem thường thực lực chiến đấu của thụ yêu Đức Lỗ Y. Thân là Đức Lỗ Y, đơn giản chỉ có như vậy thôi sao? Năng lực công kích trịch mâu chỉ vậy thôi sao ?Điều đó là không thể nào.

Một thanh mâu lao đến bị cường hoành đấu khí chấn nát, vỡ tan tành. Nhưng dư lực cường hãn khiến cho tốc độ của phi mã và ma điêu kỵ sĩ đoàn chậm lại rất nhiều.

Ngay sau đó, sự tình xảy ra làm lưỡng đại Pháp Lam kỵ sĩ đoàn hoàn toàn giật mình, trịch mâu vỡ tan không ngờ lại thải ra một tầng lãnh khí lục sắc, hơn nữa, tốc độ lan tràn nhanh kinh người, cơ hồ chỉ trong nháy mắt, hai ngàn trich mâu tản mát ra thành tầng khí bao phủ toàn bộ các chiến sĩ của lưỡng đại Pháp Lam kỵ sĩ đoàn vào bên trong.

Độc khí ? Kiệt Lạp Đức phản ứng đầu tiên, tiếng rống giận dữ của hắn vang lên dựa vào tử cấp cứu giai đấu khí truyền khắp chiến trường. ” Đấu khí hộ thể, cẩn thận độc khí ”.

Tố chất của Pháp Lam kỵ sĩ cũng thật kinh khủng, nghe tiếng Kiệt Lạp Đức hô hoán, các chiến sĩ trong ý thức cũng tức khắc phản ứng, chẳng những dùng đấu khí bảo vệ cơ thể đồng thời bảo hộ cả phía dưới toạ kỵ của mình.

Đáng tiếc, đây là lần đầu tiên bọn họ cùng thụ yêu Đức Lỗ Yêu giao thủ, đối với chủng tộc chưa bao giờ gặp qua này, sự hiểu biết vẫn còn quá ít.

Tầng lãnh khí lục sắc cơ bản là không phải độc khí, nhưng sau khi tầng lục quang nhàn nhạt nhanh chóng lan tràn, mỗi Phap Lam chiến sĩ phi hành trên không cũng đều phát hiện ra thân thể bỗng nhiên chậm chạp lại, mà không những vậy ngay cả biểu hiện của toạ kỵ cũng y hệt.

Mặc dù, ma điêu và phi mã đều là thất cấp ma thú nhưng thụ yêu Đức Lỗ Y lại sở hữu hiệu quả trì hoãn ma pháp nên căn bản không thể nào miễn dịch được.

Vạn quân lao đến với tốc độ và khí thế lôi đình nhất thời bị kiềm hãm, lúc này, khoảng cách giữa bọn họ và Cầm thành chỉ còn có không đến 500 thước mà thôi.

Lần trước, bị 800 Long tộc trưởng thành công kích mặc dù lúc đó Cầm thành đắc thủ, ưu thế hoàn toàn áp đảo nhưng sau đó, Diệp Âm Trúc cùng cao tầng lãnh đạo Cầm thành thận trọng nghiên cứu sự được mất của trận chiến ấy mới hiểu rằng Long tộc chưa phải là nhất đại cường địch, tối cường địch nhân của bọn họ là Pháp Lam.

Pháp Lam kỵ sĩ cũng không như Long tộc có thân hình khổng lồ mà ma đạo pháo chỉ cần nhắm đại là đã mang về thành tích huy hoàng.

Một khi để cho Pháp Lam kỵ sĩ phân tán ra như vậy, uy lực của ma đạo pháo trải trên diện rộng đương nhiên sẽ yếu bớt.

Sau khi Diệp Âm Trúc, Áo Lợi Duy Lạp, An Nhã thận trọng nghiên cứu khuyết điểm của ma đạo pháo mới nhận ra vấn đề này.

Bất kỳ vũ khí nào cũng có ưu khuyết điểm, mục đích bọn họ là đem ưu thế của ma đạo pháo hoàn toàn phát huy đến cực hạn, giảm nhược điểm xuống cực tiểu cho nên trận chiến hôm nay mới bố trí chiến lược như vậy.

Áo Lạp Duy Lạp hoàn toàn quán triệt đầy đủ tư tưởng chiến lược của Diệp Âm Trúc. Ma đạo pháo tốc độ công kích vô cùng nhanh nhưng cũng không phải là tuyệt đối, khoảng cách xa quá thì không chính xác,

Nhưng cũng không thể gần quá vì như vậy công kích của ma đạo pháo có thể sinh ra dư sóng làm tổn hại đến bản thân pháo. Qua nghiêm cẩn thí nghiệm và tính toán, Cầm thành cao tầng phát hiện, trong vòng 500 thước đến 800 thước là khoảng cách mà ma đạo pháo phát huy uy lực tốt nhất, cũng là tầm bắn kinh khủng nhất.

Diệp Âm Trúc vắng mặt, Áo Lợi Duy Lạp trở thành người khống chế toàn cục, khi Pháp Lam đại quân xuất hiện cũng là khi chàng bắt đầu tỉnh táo phân tích, mắt nhìn Pháp Lam đại quân bắt đầu phát động công kích đồng thời nhận được mệnh lệnh của An Nhã bắt đầu chuẩn bị.

Đối với địch quân, không thể nghi ngờ, ma pháp sư là mục tiêu để tấn công trước tiên. dù sao, tại Pháp Lam cường đại nhất là ma pháp sư. Nhưng cùng lúc, không trung trên Cầm thành cũng phải bảo vệ, chỉ như vậy, bề dày của tường thành mới phát huy tác dụng.

Trong khoảng khắc trông thấy Phi Mã kỵ sĩ đoàn và ma điêu kỵ sĩ đoàn, Áo Lợi Duy Lạp đã bắt đầu bố trận, vốn có thể hoàn toàn để cho địa tinh tê liệt giả công kích không trung, nhưng lại không làm như vậy, bởi vì chàng không dám khẳng định là địa tinh tê liệt giả có thể đem lại thương vong thật lớn cho đối phương hay không, nếu không, không khéo lại đả thảo kinh xà.

Cho nên, chàng bố trí một sát trận, đại bộ phận lực công kích đều hướng về ma pháp sư địch quân, đồng thời bố trí một cái bẫy dành cho Pháp Lam phi hành kỵ sĩ.

Phi Mã kỵ sĩ đoàn và Ma Điêu kỵ sĩ đoàn trước sau vẫn duy trì một trận hình dày đặc, theo họ nghĩ làm như vậy có thể phòng ngự hữu hiệu trước công kích của Cầm thành viễn trình công kích quân đoàn.

Bởi vậy, khi bị thụ yêu Đức Lỗ Y công kích khiến thân hình trở nên chậm chạp, trận hình vẫn dày đặc như trước. Đúng lúc này, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên.

Vô thanh vô tức, từ các đỉnh núi, đầu thành xuất hiện các khẩu hắc pháo tràn ngập kinh khủng các nguyên tố năng lượng.Quang mang từ bốn phương tám hướng qui tụ, hướng đến hai vạn phi hành kỵ sĩ xạ thẳng đến.

Từng đạo quang mang tráng lệ trên không trung vẽ nên các loại tia sáng thật kinh diễm.Trải qua khoảng thời gian tu chỉnh này, Cầm thành đã không còn như lúc Long tộc kéo đến, phòng ngự càng thêm kinh khủng.

Nếu như Pháp Lam quân đoàn cùng Cầm thành tác chiến trên bình nguyên trống trải thì cho dù Cầm thành sở hữu lực lượng gia tăng thêm nữa cũng không thể chống lại.

Nhưng nơi đây không phải là bình nguyên, tại Cầm thành này, An Nhã, Diệp Âm Trúc cùng với các tộc khác đều cố gắng hết mình kiến thiết thành một nơi bất khả xâm phạm. Chỉ có nơi đây, trình độ chiến đấu của Cầm thành mới phát huy cực hạn. Kinh khiếp nhất là ma đạo pháo, oai lực đạt cực hạn, một khi phát động, hiệu quả sinh ra hoàn toàn có thể dung từ huỷ thiên diệt địa để hình dung.

Ma đạo pháo số lượng đã vượt quá hai trăm khẩu có nghĩa là hơn hai trăm quang trụ đồng thời bay lên khiến cho dương quang cũng thất sắc, không khí băng lãnh trong phút chốc trở thành hoả nhiệt bùng lên, sức nóng hoàn toàn bộc phát ra bên ngoài.

Phi Mã thánh kỵ sĩ Kiệt Lạp Đức, Ma Điêu thánh kỵ sĩ đang phi hành tựu chung đều có cảm giác bất diệu, nhưng lúc này hiệu quả trì hoãn thuật của thụ yêu Đức Lỗ Y trên người chưa hết, muốn thoát ra khỏi khu vực này đã là điều bất khả thi.

Điều mau mắn là bọn họ vừa mới đem đấu khí phóng xuất, trạng thái phòng ngự tối cường, đối mặt với sự oanh kích của ma đại pháo. Nhưng, lực phòng ngự như vậy có thể cùng với ma đạo pháo so sánh sao?

Là vũ khí tối hậu của Cầm thành, uy lực ma đạo pháo quả là kinh khủng, Cầm thành sở hữu tối cao phẩm chất ma tinh thạch cơ hồ đều dùng vào nó.

Trong hai trăm ma đạo pháo, đại bộ phận đều được trang bị bát giai ma tinh hạch trở lên, năng lượng nạp vào một khi bộc phát ra, lại đồng thời oanh kích một chỗ, tất nhiên hình thành chuỗi phản ứng khủng khiếp.

Tư Long sắc mặt đại biến, khi hắn chứng kiến hai trăm quang trụ, khuôn mặt cũng đã trở nên cực kỳ khó coi, hắn hoàn toàn có thể cảm nhận cỗ năng lượng này khi ngưng tụ một chỗ sẽ cường đại như thế nào.

Đó nhất định là năng lượng công kích của cấm chú, mỗi một ma đạo pháo phát ra quang trụ, năng lượng cũng đã đạt đến cấp bậc cấm chú, nếu đông đảo các cấm chú cùng va chạm một chỗ uy lực kinh khủng cơ hồ khó có thể dùng ngôn từ để diễn đạt.

Phi Mã và Ma Điêu lực phòng ngự mặc dù không tệ nhưng so với cự long khổng lồ vẫn còn kém xa, phòng ngự cơ thể của Long tộc là đứng đầu trong ma thú vậy mà không thể chống lại sự công kích của ma đạo pháo, đối với ma thú còn xa mới bằng Long tộc lại càng không cần phải nói.

Có thể thấy rõ ràng trước mắt, phía trước trung tâm vụ nổ, Phi Mã kỵ sĩ cùng Ma Điêu kỵ sĩ hoàn toàn tiêu thất, cái mà bọn họ có thể làm là dùng đấu khí phòng ngự ngăn cản được vài phần sự trùng kích kinh khủng kia mà thôi, sinh mệnh ấn ký cũng không còn, chỉ có ma thú tinh hạch và vũ khí trong tay miễn cưỡng bảo tồn rơi xuống.

_____***_____

Nhưng chuyện kinh khủng hơn vẫn còn ở phía sau, khi hai trăm cỗ ma đạo pháo đồng thời phát động công kích tại một điểm trên không trung, phát sinh một tiếng nổ kinh hoàng, trong khoảnh khắc lan tràn tạo nên một quầng sáng rực rỡ, năng lượng ma lực khổng lồ như cơn gió lốc kinh khủng nhất quét qua cả bầu trời. Tại trung tâm tiếng nổ, mấy ngàn Pháp Lam kỵ sĩ bổng chốc hoá thành tro bụi, cho dù may mắn nằm ngoài rìa lực trùng kích, các kỵ sĩ cũng bị luồng năng lượng cuồng bạo hoàn toàn quật ngã, trong nhất thời hai phi hành quân đoàn trên không của Pháp Lam biến thành mọt mảng hỗn loạn.

Ma đạo pháo cứ một lần xạ kích như vậy khiến quân số hai quân đoàn giảm một phần ba,đó là chưa kể đám kỵ sĩ bị thương.

Năng lượng kinh khủng là đây sao? Phi Mã thánh kỵ sĩ Kiệt Lạp Đức đôi mắt đã biến thành đỏ như máu, hắn dựa vào cửu cấp toạ kỵ cùng thực lực tử cấp cửu giai của mình mới thoát khỏi ba đạo ma đạo ma đạo pháo oanh kích, nhưng như vậy, dù sao cũng đơn thân độc mã , mắt nhìn binh sĩ vào sinh ra tử bị uy lực của ma đạo pháo tiêu diệt, đả kích bất thình lình như vậy khiến hắn nổi điên, điên cuồng hò hét hạ đạt mệnh lệnh.

" Lên cao, lên cao… …" Đây là mệnh lệnh duy nhất mà Phi Mã thánh kỵ sĩ Kiệt Lạp Đức cùng Ma Điêu thánh kỵ sĩ trong lúc này có thể đưa ra, nhưng còn có thể có bao nhiêu Pháp Lam kỵ sĩ bảo trì khả năng phi hành nhanh chóng nữa đây?

Lúc này thụ yêu Đức Lỗ Y bay lên trời lần nữa công kích đợt thứ hai, chỉ có điều là lúc này đây không còn Pháp Lam kỵ sỹ nào có thể còn phong thái nhàn nhã để chống đỡ như lúc đầu nữa. Trong dòng năng lượng quét qua bất luận là phi mã hay ma điêu, đều tạm thời mất đi năng lực ma pháp, lực phòng ngự xuống đến mức thấp nhất. Dưới tình huống này, thân thể họ không thể nào ngăn cản được trường mâu của thụ yêu Đức Lỗ Y nên lại có hơn ngàn kỵ sĩ lại rơi xuống.

Tố chất của Pháp Lam Kỵ sỹ cũng quả thật kinh người, khi bị một đòn tấn công trí mạng, mặc dù bối rối nhưng so với Long tộc thì tốt hơn nhiều, Pháp Lam kỵ sỹ còn sống sót đều chấp hành lệnh của thánh kỵ sỹ, cố sống cố chết đem đấu khí truyền vào toạ kỵ, cùng với chúng bay lên cao bởi vì muốn sống sót cũng chỉ còn cách đó mà thôi.

Cầm thành bằng hành động của mình, một lần nữa hướng thế nhân chứng tỏ rằng không gian trên Cầm thành là bất khả xâm phạm.

Khi Phi Mã thánh kỵ sỹ Kiệt Lạp Đức và Ma Điêu thánh kỵ sỹ mang theo các kỵ sỹ của mình bay vượt quá cao độ 1500 thước, mơ màng nhìn thấy quân số còn sót lại, sắc mặt trầm xuống, chút nữa đã không kiềm được nước mắt.

Hai quân đoàn, chính là hai quân đoàn Pháp Lam kỵ sỹ ,nhưng giờ đây, còn có thể phi hành giữa không trung tổng số còn không đến một vạn hai, trận chiến đã cướp mất hai phần năm tổng số binh sĩ, hơn nữa, những Pháp Lam kỵ sỹ còn sống sót hình như cũng bị các dòng năng lượng ma pháp khác nhau làm cho thương tổn.

Đây quả thật là tình huống bi thảm, từ khi thập nhị Pháp Lam quân đoàn được thành lập cho đến nay, vẫn chưa lần nào trãi qua đả kích trầm trọng như hiện giờ. Cố nhiên là Cầm thành có khả năng phòng ngự kinh

người, nhưng cũng một phần bọn họ chủ quan khinh địch, nếu phản ứng nhanh hơn một chút, nếu đánh giá thụ yêu Đức Lỗ Y cao hơn một chút, có lẽ, tình hình đã không tồi tệ như bây giờ. Mặc dù, không thể để ma đạo pháo tập trung công kích như vừa rồi xảy ra lần nữa, nhưng chỉ giao chiến một hồi mà tình hình đã bi thảm như vậy, lực chiến đấu của phi hành kỵ sỹ giảm xuống một nữa, thật làm cho hai vị thánh kỵ sỹ không thể nào tiếp nhận nổi.

Pháp Lam không quân đã chịu một sự đã kích trầm trọng, bên kia, chủ soái Pháp Lam quân đoàn cũng chấn kinh, vừa rồi, trước khi ma đạo pháo bắn một giây, Pháp Lam quân đoàn cũng được nhận sự thống khổ chưa từng có.

Lúc thụ yêu Đức Lỗ Y phát động trịch mâu, địa tinh tê liệt giả cũng đồng thời phát xuất siêu cấp trọng nỏ. Tổng cộng hai ngàn bốn trăm cây trọng nỏ bay đến nơi trận doanh của ma pháp sư. Mặc dù, đối phương được bao phủ bởi tầng ma pháp phòng ngự, trọng nỏ không cách nào nhắm vào nhưng khi bay đến nơi vẫn mang đến cho Pháp Lam sự đả kích to lớn.

Trọng nỏ muốn chế tạo so với cung tên bình thường khó khăn hơn rất nhiều lần, đồng thời vì thể tích thật lớn, cách thức tiến hành nó cũng khác. Mỗi cự nỏ tiễn đều được vẽ một cách khéo léo một ma pháp trận đơn giản trên đầu, nói đơn giản, nhưng ma pháp trận này cũng là dùng điêu khắc bí ngân mà thành, mặc dù sử dụng bí ngân rất ít nhưng cũng đã biến chúng thành một thanh ma pháp vũ khí.

Lực công kích bản thân trọng nỏ đã rất mạnh, lại được thiết kế thêm ma pháp trận, mà các tinh anh Địa tinh trong thí nghiệm thất tất nhiên sẽ không thiết kế cho có, cho nên đơn giản hiệu quả của ma pháp trận là phá ma.

Với phòng ngự của Long tộc, đứng trước phá ma trọng nỏ này tâm can cũng phát lạnh, huống chi chỉ là nhân loại bình thường.

Hai ngàn bốn trăm cây trọng nỏ trước tiên phá vỡ kết giới ma pháp đã mỏng manh sau đó cứ thế cắm thẳng vào không gian bên trong.

Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên. Dù là tử cấp ma pháp sư cũng không dám dùng thân mình để ngăn cản những trọng nỏ này huống chi là lam cấp ma pháp sư đây !

Mặc dù Tư Long đã phản ứng rất nhanh, tự mình cùng với hai thánh kỵ sĩ , An Kỳ bốn người đồng loạt ra tay, cố hết sức ngăn cản trọng nỏ tiễn, tuy nhiên, trong sự hoảng loạn, bọn họ vẫn không cách nào ngăn cản được toàn bộ.

Phá ma nỏ tiễn có thể bắn xa như vậy, có thể thấy được lực lượng sở hữu mạnh mẽ đến mức nào, khi đồng loạt bắn ra, trên không trung bổng xuất hiện một mảng huyễn ảnh, không khí như bị bẻ cong đi từng khúc, tốc độ công kích nhanh như vậy căn bản không thể nào dùng năng lực của con người ngăn cản trên phạm vi lớn, cho dù là Tư Long đã chuẩn bị kỹ cũng không thể nào làm được.

Bị phá ma nỏ tiễn xuyên qua, 500 Pháp Lam ma pháp sư bên dưới đã vĩnh viễn lưu lại tính mạng của mình ở nơi đây, với loại trọng nỏ này, nỏ tiễn không cần phải trực tiếp trúng vào vị trí yếu hại, chỉ cần xạ trúng người, thương tổn trong nháy mắt khiến máu trong cơ thể mất đi một lượng lớn, đủ để cướp đoạt tính mạng yếu ớt của ma pháp sư, cho nên, trong những người thụ thương chỉ những người cực kỳ may mắn, da bị trầy xướt nhẹ mới bảo toàn mạng sống mà thôi.

Chỉ trong tích tắc, chú ngữ đang ngâm xướng của ma pháp sư đều bị loạt tấn công bất ngờ này phá hỏng, do đó ngay cả ma pháp trận bên dưới cũng đã bị tổn hại một phần ba, không còn ổn định như ban đầu.

Tiêu diệt ma pháp sư, tức là tiêu diệt nền tảng căn bản của đại quân Pháp Lam, tổn thất lớn lao này, Tư Long cũng không thể nào thừa nhận nổi. Trước khi đến đây, hắn cũng đã từng nghĩ đến lực lượng không tệ của Cầm thành nhưng không ngờ được là Cầm thành lại thản nhiên, cường hãn phát động công kích trực tiếp với Pháp Lam trước, còn cương mãnh chiến lệnh cao cao tại thượng của Pháp Lam lại có cảm giác bất lực.

Tư Long đã nổi giận, nổi giận thực sự, tình hình chiến sự trên không trung hắn cũng quan sát thấy, tình huống trước mắt, địch nhân không tổn thất một người nào trong khi Pháp Lam quân đoàn mệnh danh là

đại lục vô địch lại bị huỷ diệt gần vạn người, bị huỷ diệt 1/6 lực chiến đấu, đối với hắn là một sự sỉ nhục ghê gớm.

Nhưng không chỉ có Tư Long, toàn nhân mã của Pháp Lam cũng đều phẫn nộ, công kích của Cầm thành không làm tắt đi chiến ý của họ mà ngược lại càng trở nên điên cuồng phẫn nộ.

Mãnh Mã cự tượng thánh kỵ sĩ Sa Khuê ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gầm giận dữ: " Lũ Cầm thành kia, các ngươi chỉ biết đánh lén thôi hả, có đảm lược thì ra khỏi thành đánh một trận ".

Áo Lợi Duy Lạp khinh thường nhìn Mãnh Mã cự tượng thánh kỵ sĩ Sa Khuê, trầm giọng quát: " Ngươi xâm lược Cầm thành của ta mà còn muốn nói chuyện công bằng hay sao, muốn xem người trong thiên hạ không ra gì sao, mặc kệ là ai, dù ở chân trời góc biển, có gan xâm phạm Cầm thành ta nhất định tiêu diệt ".

Dưới sự chỉ huy của Bội Cổ, viễn trình quân đoàn chiến sĩ đã khôi phục lại, dùng tam luân vũ tiễn hướng về Pháp Lam quân đoàn biểu đạt quyết tâm sắt đá. Bất quá, chiến tích huy hoàn lại không được tái hiện.

Nếu đã có sự chuẩn bị, Tư Long sẽ không cho Cầm thành cơ hội như rồi nữa, làm Pháp Lam thống soái, hắn rốt cuộc đã gia nhập chiến trận, thân ảnh phiêu phù bay lên không trung, xuất ra một mảng hắc sắc tựa như một đám mây đen bay đến bao trùm loạt trường tiễn lại,trong khi loạt tên tiêu thất trong đám hắc sắc đó, Tư Long ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía chân trời, phát ra một đạo uy áp cường đại, ùn ùn kéo đến Cầm thành.

Đại chiến đã mở màng, nhưng trên Cầm thành, thân ảnh của Áo Lợi Duy Lạp đã tiêu thất, nhưng vào lúc này, một chuyện xảy ra làm Pháp Lam giật mình thêm lần nữa, giữa không trung, ba ngàn quang điểm bay nhanh đến, mục tiêu không ngờ đến là phi mã, ma điêu hai phi hành kỵ sĩ đoàn.

Đó là 3000 cây đoản tiễn, do tinh linh cung tiễn thủ bắn ra, 3000 Giác Ưng kỵ sĩ lúc ma đạo pháo oanh kích cũng từ bên trong Bố Luân Nạp sơn mạch cất cánh, lúc này bắn ra loạt tiễn đầu tiên, giằng co từ xa với địch nhân.

Qua quá trình kiến thiết, Cầm thành đã sở hữu đầy đủ các binh chủng quân đội, trước đây, 3000 giác ưng này được dùng nhiều vào mục đích trinh sát nhưng lần này đối mặt với cường địch, bọn họ rốt cuộc cũng bước lên chiến trường.

Giác ưng chỉ biết chút ít về phong hệ ma pháp, lực công kích do đó không mạnh mẽ lắm, như khi dùng để hỗ trợ Tinh linh cung tiễn thủ bắn các đoản tiễn thì hiệu quả lại vô cùng to lớn.

Chuẩn xác và xuyên thấu là hai kỹ năng đặc biệt nhất của tinh linh cung tiễn thủ do đó mặc dù Pháp Lam kỵ sĩ đã phản ứng rất nhanh và không có ai rơi xuống, nhưng ở không ít kỵ sĩ, vẫn phải lưu lại những vết thương.

Chiến tranh, từ giờ khắc này mới thật sự bắt đầu, Phi Mã thánh kỵ sĩ Kiệt Lạp Đức lúc này đã tỉnh táo lại, nhìn về Giác ưng kỵ sĩ đoàn trên không ở xa xa, cũng không hạ lệnh công kích mà cùng Ma Điêu thánh kỵ sĩ mang theo các kỵ sĩ còn sót lại của phi hành quân đoàn di chuyển nhanh về phía sau, rời khỏi phạm vi không trung trên Cầm thành, hội quân cùng với Pháp Lam đại quân.

Trãi qua những đả kích vừa rồi, bất luận là thân thể hay tinh thần cũng đều cần có thời gian để hồi phục, Kiệt Lạp Đức lựa chọn điều như vậy cho các kỵ sĩ mình không thể nghi ngờ là rất chính xác.

Tư Long chỉ ngón tay về hướng Cầm thành, " Mãnh Mã cự tượng kỵ sĩ đoàn, xuất kích."

Mãnh Mã cự tượng thánh kỵ sĩ Sa Khuê Nhĩ sớm đã không chờ đợi được, dưới mệnh lệnh của Tư Long, đốc suất một vạn mãnh mã cự tượng kỵ sĩ, bắt đầu khởi phát công kích. Rống lên từng tiếng lớn, cùng với những thanh âm ầm ầm, giống như cơn sóng động đất hướng về Cầm thành chạy đến.Chiến phủ trong tay đã giơ lên cao.

©£©u G\ʏỀjX ©£©I ¦Ć ¦_j\ w«Îj Ĥnæj ±«Đ§ G_Łj GʊjX GÔh ĤŁ [æn

Cực Bắc Hoang Nguyên, Thánh Quang thành.

Ầm -. Huyễn lệ quang mang ma pháp bao phủ mặt đất, vô số mãnh liệt ma pháp ba động tại không trung phóng thích, đại lượng binh lính Thú Nhân trong cuồng bạo ma pháp bị tiêu diệt.

Bùn đất, tro bụi, máu tươi, cốt thịt, chiến tranh tàn khốc ở nơi này giống máu thịt trên chiến trường hoàn toàn bày ra.

Ngay cả Mã Nhĩ Đế Ni cũng không biết là bọn họ lần thứ mấy ngăn trở Thú Nhân công kích .

Có lẽ là bởi vì lúc trước bị áp chế thật sự quá bi thảm, từ khi phát động công kích tới nay, thế công của Thú Nhân hết đợt này tới đợt khác, không có nửa phần dừng lại nghỉ. thậm chí trong các lần công kích đều có hoàng tộc dẫn đầu của hai Đại Bộ Lạc , tất cả đều là bất kể thương vong nhằm phía Thánh Quang thành.

Mặc dù Thánh Quang thành có được hơn một ngàn Ma Pháp Sư tọa trấn, nhưng ma pháp của Ma Pháp Sư dù sao là có hạn, mỗi một lần mãnh liệt ma pháp đả kích thì sẽ có một thời gian cho các Ma Pháp Sư khôi phục pháp lực, lúc đó Thú Nhân công kích trở nên càng thêm kinh khủng.

Trên cả chiến trường nhìn bao quát có thể thấy hơn trăm vạn Thú Nhân đại quân rời đi Pháo Đài Lôi Thần Chùy, tựa như sóng biển đánh sâu vào phòng tuyến Thánh Quang thành .

Cổ Đế và Kiều Khoa Nhĩ ở trong trận chiến này cùng liên hợp hạ đạt mệnh lệnh, không phá tan Thánh Quang thành, tuyệt không lùi binh, đây là một hồi căn bản chiến tranh không có gián đoạn , Thú Nhân đều như là điên rồi.

Vì khích lệ sĩ khí Thú Nhân . vì để cho buồn bực nhiều ngày nay hoàn toàn trữ phát. Cổ Đế hạ đạt lệnh làm Thú Nhân thú huyết sôi trào .

Chỉ cần công nhập Thánh Quang thành, người thứ nhất đánh vào là người đứng đầu Thánh Quang thành, sau khi tiến vào Mễ Lan đế quốc cảnh nội, giết chóc tự do, vật cướp đoạt toàn bộ quy bản thân sở hữu.

Thú Nhân đúng là một dân tộc đơn giản, bọn họ liều mạng cho chiến tranh mà chỉ cần dục vọng được đáp ứng. Cổ Đế cho bọn họ dục vọng này, cho nên khi công kích Thú Nhân trở nên vô cùng kinh khủng. Lực công kích so với trước kia thậm chí càng thêm kinh khủng.

Mã Nhĩ Đế Ni vững vàng đứng ở trên đầu thành, mắt nhìn Thánh Quang thành giống như bị thủy triều địch nhân đập tới , nhưng đầu óc ông lại dị thường tỉnh táo.

Từ lúc Thú Nhân phát khởi công kích thì vị Nguyên Soái này cũng đã đem sinh tử bỏ ra ngoài, thậm chí đem trận chiến tranh này trở thành mục tiêu cuối cùng của mình, đánh một trận oanh liệt.

Ông giống như các chiến sĩ khác, đứng ở thành trên đầu thành. Thân đứng trước sĩ tốt ngăn cản địch nhân công kích, trọng kiếm trong tay đã không biết giết bao nhiêu tánh mạng Thú Nhân .

Bên người Mã Nhĩ Đế Ni là Mã Đặc Lạp Kỳ cơ hồ không gián đoạn thuấn phát ma pháp, hai huynh đệ thân mình đứng trước sĩ tốt chống đỡ địch nhân công kích , mặc dù số lượng không bằng địch nhân nhưng Mễ Lan phương bắc quân đoàn nhưng không có nửa phần khiếp sợ, nửa phần nao núng, bọn họ dùng tánh mạng chính mình cùng đối phương chiến đấu .

Cả Thánh Quang thành trên thành tường đều bị nhiễm thành đỏ như máu.

Thú Nhân không cần thang leo chỉ cần giẫm đạp thi thể tộc nhân hướng thành đầu phát động đánh sâu vào.

“Đại ca. ngươi đi đi, binh lính chúng ta đã tử vong vượt qua mười vạn, người bị thương không kể hết, cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ cũng không chống đỡ nổi . Chỉ cần ngươi còn thì Tử La Lan gia tộc chúng ta cũng có một ngày quật khởi lại .”

Mã Đặc Lạp Kỳ và Mã Nhĩ Đế Ni ở cùng nhau đã vượt qua bảy mươi năm, huynh đệ có thể nói là đã quá quen thuộc bất quá, ngay lúc này Mã Đặc Lạp Kỳ rõ ràng cảm thụ ma pháp lực của mình đang nhanh giảm xuống, ông biết nếu còn như vậy thì Thánh Quang thành bị công phá chỉ là chuyện sớm muộn.

Thú Nhân hôm nay công kích so với trước đó cường hãn chưa từng có , bất kể tổn thất, mặc dù Thú Nhân tổn thương gấp ba, nhưng Thú Nhân đại quân vẫn còn có hơn một trăm vạn chiến đấu, mà Thánh Quang thành lực lượng lại giảm bớt nhanh .

"Đi?" Mã Nhĩ Đế Ni một kiếm chém bay một gã Thú Nhân leo lên thành đầu , có chút tức giận nhìn Mã Đặc Lạp Kỳ một cái, thản nhiên nói: " Tộc trưởng Tử La Lan gia tộc chỉ có chết trận, không có Thống soái lâm trận bỏ chạy , chẳng lẽ ngươi muốn ta trong lúc binh lính đang liều chết chống cự mà nhục nhã mà sống hay sao ? Ta, Mã Nhĩ Đế Ni làm không được, ta hơn nửa đời thủ vệ ở Thánh Quang thành. có thể chiến đấu mà chết ở chỗ này, chính là nơi tốt nhất chôn ta."

Mã Nhĩ Đế Ni nói như đinh chém sắt. không có một tia do dự, ánh mắt kiên quyết của ông đã nói cho Mã Đặc Lạp Kỳ. ông tuyệt sẽ không lui bước.

Đồng thời cũng nói cho các binh lính bên người, Mã Nhĩ Đế Ni, Tử La Lan gia tộc, cùng bọn chúng tồn tại.

"Hảo." Mã Đặc Lạp Kỳ hét lớn một tiếng, chiến ý trong lồng ngực nhờ huynh trưởng kiên quyết mà trong giọng nói tăng lên tới cực hạn. " Huynh đệ chúng ta đây hôm nay chết cùng một chỗ, ta muốn nhìn xem khi chúng ta chết thì Thú Nhân phải trả giá nhiều như thế nào."

Tử sắc đấu khí từ Mã Nhĩ Đế Ni trên người chợt phóng ra, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng huýt sáo dài, đem Thú Nhân cố gắng xông lên chém bay, trong lòng thầm than Cầm Đế đại nhân thời gian chúng ta có thể kiên trì đã không còn dài, hy vọng có thể gặp lại ngươi.

Cho dù chết cũng xin ngươi giúp ta bảo vệ cho Thánh Quang thành này, đem Thú Nhân ngăn cản ở bên ngoài cửa thành, một khi cho lang hổ Thú Nhân tiến vào Mễ Lan đế quốc cảnh nội thì……

Mã Nhĩ Đế Ni không dám nghĩ tiếp , trong quang mang trong mắt càng thêm kiên nghị, giống như các tộc khác lấy Cầm Thành làm nhà. Mễ Lan đế quốc cũng là nhà của Mã Nhĩ Đế Ni và| Tử La Lan gia tộc , ông không thể để cho địch nhân đánh vào gia viên.

"Vì Mễ Lan đế quốc, vì gia viên của chúng ta , thiêu đốt nhiệt huyết đi."

Ma pháp nguyên tố trong không khí như đọng lại, trên mặt đất nguyên tố ba động phảng phất làm cả không khí cũng như bị thiêu cháy. Ma Pháp Sư của Pháp Lam lúc trước bị thương nặng đã hoàn toàn phẫn nộ, bọn họ không tiếc pháp lực tạo ra cực mạnh ma pháp, làm cho ma pháp nguyên tố hình thành dòng suối chảy trong không trung, mỗi một dòng suối chảy đại biểu cho uy lực của một cấm chú .

Các pháp sư đã phóng ra cấm chú oanh kích không gián đoạn, bọn họ bây giờ chỉ muốn đem cực mạnh ma pháp của mình đổ xuống Cầm Thành, đem người tạo thành tổn thương cho bọn họ hoàn toàn hủy diệt.

Một lam cấp ma pháp sư không đủ để phóng thích cấm chú , nhưng chỉ cần năm lam cấp ma pháp sư tụ tập cùng một chỗ, bằng vào hiệu quả của ma pháp trận , bọn họ có thể dễ dàng sử dụng cấm chú công kích

Pháp Lam pháp sư lúc này hơn hai ngàn năm trăm người, đồng thời phát động năm trăm cấm chú Ma Pháp cấp khác nhau. Là năm trăm cấm chú !

Gặp núi núi bay gặp biển biển cạn, ngay cả không khí lúc trước xuất hiện nguyên tố thành dòng chảy đều bị cấm chú ma pháp trên mặt đất làm tan rã, thậm chí trở thành một bộ phận của chúng.

Tư Long bay lơ lửng ở giữa không trung, lạnh lùng nhìn Cầm Thành quân đội đối diện . Phi mã, Ma điêu hai đại kỵ sĩ đoàn còn sót lại bay lơ lửng ở giữa không trung hơn nữa Tư Long thực lực đủ để ngăn cản phá ma nỗ tiễn viễn trình công kích.

Ầm - , Mãnh tượng kỵ sĩ rốt cục vọt tới trước cửa Cầm Thành, Cầm Thành thành viễn trình công kích Quân Đoàn trên đầu không ngừng hướng thành hạ tên xuống, nhưng lúc này thêm da thịt thạch hóa của mãnh tượng kỵ sĩ thì trình độ công kích căn bản không sinh ra bất cứ hiệu quả nào tới bọn họ.

Trên mặt đất mãnh tượng mang theo lực chưa từng có từ trước đến nay đánh sâu vào Cầm Thành đại môn, tiếng ầm ầm nổ vang lên mà cánh cổng cao tới mấy chục thước, dày độ mấy thước kịch liệt run rẩy.

Đấu khí màu tím sậm chợt phát sáng khởi. Mãnh tượng thánh kỵ sĩ Sa Khuê Nhĩ nhấc cao chiến phủ trong tay, hướng cửa Cầm Thành chém xuống.

Tử cấp cửu cấp đấu khí mạnh mẽ hơn nữa hắn nhờ mạnh mẽ lực lượng của mặt đất nhất thời phát huy công kích kinh khủng, kịch liệt năng lượng ba động tại trong nháy mắt gây ra mãnh liệt oanh kích cho Cầm Thành.

Tử cấp cửu cấp đấu khí đúng là rất mạnh mẽ, hơn nữa trong tay Sa Khuê Nhĩ là vũ khí nặng, mặc dù cửa thành Cầm Thành đã cực kỳ dày nặng, nhưng trong dạng cuồng bạo công kích do mãnh tượng kịch liệt đánh vào cửa thành gia tăng nên phòng ngự ma pháp trận trong nháy mắt vỡ tan tành.

Sắt thép vỡ cùng với gỗ bên trong, đại môn nhất thời bị lỗ hư cao hai thước, rộng năm thước .

Các mãnh tượng kỵ sĩ khác học cách của Sa Khuê Nhĩ chiến phủ trong tay chém ra . mặc dù lực công kích bọn họ so sánh với Sa Khuê Nhĩ kém rất nhiều, nhưng không được quên, đây chính là một vạn người tạo thành mãnh tượng kỵ sĩ đoàn, mỗi một gã kỵ sĩ không chỉ có thanh cấp đấu khí, mà còn có thân thể mạnh mẽ .

Trong nhất thời, mất đi ma pháp bảo vệ Cầm Thành đại môn cơ hồ không ngừng vang lên từng đợt kịch liệt ầm vang. bất luận đại môn có chắc chắn cỡ nào, ở dưới tình huống này rất nhanh bị phá hư .

Pháp Lam thực lực, từ giờ khắc này mới chính thức bắt đầu triển khai, làm người chỉ huy. Tư Long rất rõ ràng. chỉ cần để cho ma pháp sư các loại bắt đầu phát huy hiệu quả. Như vậy Cầm Thành không có bất cứ cơ hội nào.

Trong lúc này, Ma đạo pháo lần thứ hai có thể rốt cục hoàn thành sau khi cẩn thận cân nhắc mọi điều thì phụ trách chỉ huy ma đạo pháo An Nhã đã phát động đợt thứ hai công kích, lúc này Ma đạo pháo cũng không có nổ vang xa chỗ Ma Pháp Sư. mà là từ trên trời giáng xuống, mang theo cường hãn năng lượng ba động trực tiếp hướng vào mãnh tượng kỵ sĩ đang uy hiếp Cầm Thành đại môn .

Ma pháp sư cấm chú so với mãnh tượng kỵ sĩ đánh sâu vào càng thêm đáng sợ, nhưng An Nhã nghĩ là ma đạo pháo có khả năng sinh ra hiệu suất nhất định.

_____***_____

Trên không trung Tư Long và hai Kỵ Binh không quân quân đoàn sớm đã làm tốt việc chuẩn bị phòng ngự, nếu như ma đạo pháo tấn công hướng bọn họ , với cường đại thực lực của Tư Long, ít nhất có thể đem uy lực ma đạo pháo suy yếu hơn phân nửa, hơn nữa các ma pháp sư ngâm xướng cấm chú đã đến gần cuối, ma pháp nguyên tố trong không khí vô cùng nồng nặc, Ma đạo pháo phát ra hiệu quả bị suy yếu cơ hồ không thể nào cho bọn họ bị thương tổn, cho nên An Nhã mới lựa chọn mục tiêu khác mà uy hiếp,

Do Mãnh Tượng kỵ sĩ đã đi tới chân tường của Cầm Thành thành cho nên ma đạo pháo không thể phát huy hết hiệu quả, mặc dù như thế nhưng trải qua đặc thù huấn luyện nên ma đạo pháo cũng có gần trăm phát trực tiếp oanh kích vào Mãnh Tượng kỵ sĩ đoàn

Tiếng nổ kịch liệt vang lên cùng nguyên tố xao động mãnh liệt kèm theo vô số tiếng gầm gừ của Mãnh Tượng vang lên,

Mắt nhìn ma đạo pháo lần thứ hai oanh kích, xa xa trên không trung bay lơ lửng Tư Long cũng không có kinh ngạc, trong mắt hiện lên một vẻ lạnh lùng, lạnh nhạt nói: " Cầm Thành này chẳng lẽ còn tưởng rằng đồng dạng công kích sẽ làm cho Pháp Lam sinh ra thương tổn lần thứ hai hay sao ?"

Một tầng màu vàng hiện ra khi ma đạo pháo hạ xuống do Mãnh Tượng kỵ sĩ đồng thời tạo thành, một vạn đầu Mãnh Tượng đồng thời làm ra động tác phòng ngự, trên mặt đất thổ nguyên tố bay lên trời, ngưng tụ thành một cái màn hào quang đem thân thể chúng nó hoàn toàn bảo vệ ở bên trong, ngăn lại ma đạo pháo oanh kích.

Mặc dù màn hào quang màu vàng rất nhanh tan biến, nhưng dù sao cũng là trên vạn mãnh tượng cùng phát động lực lượng, chúng nó đã làm suy yếu ma đạo pháo lực công kích trên diện rộng

Cùng lúc đó, Pháp Lam ma pháp sư vòng thứ nhất ma pháp công kích đã xuất hiện , cũng không phải tấn công hướng Cầm Thành, mà năm mươi cái phòng ngự cấm chú chợt xuất hiện tại trên không của Mãnh Tượng kỵ sĩ đoàn vừa vặn lúc Mãnh Tượng kỵ sĩ phát ra thổ hệ phòng ngự vòng bảo hộ biến mất, Ma đạo pháo uy lực mặc dù mạnh mẽ, nhưng tại chỉnh thể thực lực mặt đất mạnh mẽ của Pháp Lam, lần đầu tiên tấn công mà không đạt hiệu quả.

Toàn bộ lực công kích bị năm mươi cái cấm chú kia hóa giải, mà cấm chú này như vẫn tồn tại giữa không trung, vừa chặn lại một vòng phá ma nỗ tiễn bắn, một vạn mãnh tượng kỵ sĩ bị Cầm Thành công kích lần

này hoàn toàn không tổn hao gì,

Tư Long khóe miệng toát ra một tia cười lạnh, lúc này, hắn đã trở thành người chỉ huy ma pháp sư của Pháp Lam quân đoàn, các chỉ cần chú ngữ hoàn thành, hắn có thể dựa vào mình chỉ huy làm cho cấm chú này bay đến nơi cần thiết, hơn hai ngàn Lam cấp pháp sư, đủ để hoàn thành hơn bốn trăm cái cấm chú cấp khác để công kích, như vậy sát thương lực theo hắn thì chỉ cần một vòng như vậy đủ để lấy được hiệu quả hủy diệt .

Khi các chú ngữ của Pháp Lam ma pháp sư sắp hoàn thành thì đột nhiên, một giai điệu tuyệt vời từ trên trời giáng xuống, một quầng sáng nhũ màu trắng tại giữa không trung phiêu đãng mở rộng, tựa như do mây tạo thành phiêu phiêu mờ ảo bay tới,

Tuyệt vời giai điệu xuất hiện trong tai mỗi một vị Ma Pháp Sư, vận luật êm tai, nhạc khúc có tiết tấu từ từ làm tinh thần khẩn trương của bọn hắn buông lỏng vài phần, mà bọn họ đang ở thi triển Ma Pháp vô hình cũng rất nhanh suy yếu

Tư Long sắc mặt hơi đổi, nhưng hắn cũng không có ra tay, nhũ màu trắng quầng sáng này thật lớn cũng bao phủ trên người hắn, dựa vào mạnh mẽ tinh thần lực, hắn đương nhiên sẽ không bị giai điệu này ảnh hưởng, nhưng tự thân ma lực cũng bị suy yếu vài phần, chỉ là suy yếu đối với hắn mà nói hoàn toàn không tính là gì cả

Thần âm Ma Pháp, đây là ý niệm thứ nhất trong đầu Tư Long, thần sắc hắn nhất thời thêm vài phần khẩn trương, Nhũ màu trắng Thần Âm Quang Hoàn tất nhiên chỉ có Cầm Đế Diệp Âm Trúc mới có thể thi triển, Tư Long không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, Diệp Âm Trúc, ngươi rốt cục cũng đi ra hay sao ?

Nhưng làm Tư Long kinh ngạc chính là trên bầu trời Cầm Thành một chi quân đội mới xuất hiện , đó là một chi quân đội cực kỳ khổng lồ, ba nghìn người bay lơ lửng ở giữa không trung .Giác Ưng Kỵ Sĩ và Long kỵ sĩ mà so sánh với bọn họ thì căn bản là không tính cái gì,

Hai trăm đầu cự long bay lên trời, khổng lồ Ma Pháp nguyên tố đang ở bọn họ thân thể chung quanh tập trung , làm Tư Long chú ý nhất chính là ở giữa hai trăm đầu cự long là một vật thể khổng lồ chiều dài vượt qua trăm thước xuất hiện ở nơi này, cự long này tựa hồ chính là vì bảo vệ nó nên mới ở đây

Cầm Thành còn có như vậy một chi lực lượng hay sao ? Tư Long biết rõ vị trí cự long trong thế giới loài người, cho dù là tám quốc gia trên đại lục cùng một chỗ, cũng không thể nào có được Long Kỵ Tướng đông đảo như thế , hơn nữa nhìn qua cự long này đều là trưởng thành , trong đó kể cả đại lượng long tộc trên mặt đất,

Long ngữ trầm thấp quái dị tại không trung lan tràn, trên mặt đất nguyên tố ba động đồng dạng xuất hiện tại bầu trời Cầm Thành, Giác Ưng Kỵ Sĩ các sớm đã lui tới phía sau, cấp cho cự long này đủ không gian tiến thối,

Nồng nặc vầng sáng ma pháp, cầm đầu gần hai mươi đầu Ngân Long là lực lượng cường đại nhất, trước mặt bọn họ ngưng tụ cấm chú rõ ràng so với các cự long khác thi triển ma pháp kinh khủng hơn nhiều, danh hiệu Ma Pháp long cũng không phải là nói suông

Nhũ màu trắng Thần Âm Quang Hoàn, chính là từ vật thể to lớn kia truyền ra, quầng sáng ngưng tụ thật lớn thông qua một khối tinh thạch lớn trong suốt ở phía trước nó tán phát ra,

Tư Long không phải không muốn phá bỏ Thần Âm Quang Hoàn, cũng không phải hắn không muốn ngăn cản Thần Âm Quang Hoàn lan tràn, mà là bởi vì hắn làm không được,

Thần âm Ma Pháp mặc dù không có năng lực trực tiếp công kích , nhưng từ lúc Diệp Âm Trúc bắt đầu tu luyện cũng đã biết, thần âm Ma Pháp có tính chất đặc biệt chính là không thể nghịch,

Nhất là cao cấp thần âm sư, diễn tấu nhạc khúc đã không phải đơn giản chỉ là thanh âm tiến hành truyền bá, mà là trực tiếp chấn nhiếp linh hồn đối phương ,

Bởi vậy, cho dù là Tư Long thực lực, cũng không thể nào bằng vào chính mình ma lực mà hủy diệt Thần Âm Quang Hoàn, muốn ngăn cản này quầng sáng, như vậy phải phải đem thần âm sư diễn tấu hủy diệt thì mới được,

Cầm Thành cường đại nhất quân đoàn rốt cục xuất hiện ,

Cầm Đế Hào hàng không mẫu hạm chiến đấu

Khi ma pháp cấm chú của đối phương sắp phát ra đã bay lên trời cao,

Lúc này, tại Cầm Đế Hào, Áo Lợi Duy Lạp lúc trước từ trên tường thành biến mất đang ngồi ở vị trí chỉ huy, Tô Lạp khống chế Cầm Đế Hào hàng không mẫu hạm di động, Ngân Long Ly Sát khống chế vũ khí, mà bên trong phòng khoách âm, Hải Dương dẫn đầu Cầm Đế mười hai nhạc phường, đang hợp tấu giai điệu hoàn mỹ tuyệt vời ,

Làm Ma Pháp đoàn thể cực mạnh của Cầm Thành, các nàng rốt cục trên chiến trường hoàn toàn bày ra thực lực, tại Cầm Đế Hào bên trong tăng phúc, khoách âm Ma Pháp trận trợ giúp, Cầm Đế mười hai nhạc phường đã phóng thích Thần Âm Quang Hoàn đem toàn bộ hơn hai ngàn Ma Pháp Sư đối phương bao phủ ở bên trong, hiệu quả của nhạc khúc này chỉ có một, đó chính là suy yếu, lớn nhất là suy yếu,

Áo Lợi Duy Lạp không ngừng hướng cự long kỵ sĩ hạ đạt từng đạo mệnh lệnh, giữa không trung đang ở ngưng tụ pháp lực các cự long sắp xếp xếp một thành cái vòng cung, bảo vệ xung quanh Cầm Đế Hào hàng không mẫu hạm, với trận hình như vậy , hoàn toàn có thể đem trình độ pháp lực lớn nhất của tự thân bọn họ phát huy ra,

Một cây pháp trượng thon dài màu đen xuất hiện tại trong tay Tư Long, đỉnh pháp trượng là một khối tinh thạch hình tròn tràn ngập vẻ thần bí, chính là hồn châu của Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn đại sư , một đời thiên kiêu

Pháp trượng hướng khoảng không mà đi, Tư Long hạ đạt mệnh lệnh công kích , mục tiêu công kích đúng là Cầm Đế Hào hàng khoảng không mẫu hạm vừa mới bay lên không, cũng đã ảnh hưởng đến cả chiến cuộc.

Tư Long chỉ một cái đã nhìn ra, Cầm Đế Hào hàng khoảng không mẫu hạm chiến đấu vừa mới bay lên mới là địch nhân uy hiếp nhất của Pháp Lam, cho nên hắn cũng không làm cho các cấm chú vòng thứ nhất của các Ma Pháp Sư hướng thành đầu Cầm Thành mà đi.

Không cần lo lắng vì Mãnh Tượng kỵ sĩ tại thành hạ đã chiếm cứ ưu thế tuyệt đối , tùy thời đều có thể nhảy vào Cầm Thành, một khi cường đại kỵ sĩ này trùng xông vào trong thành, sát thương lực cho dù không bằng Ma Pháp, cũng sẽ không thua kém nhiều lắm,

Khổng lồ ma pháp ba động tại không trung đang chạy loạn lên, song phương Ma Pháp cơ hồ cùng lúc phóng thích ra ,

Hàng trăm cấm chú tại trên không trung của phần đất ngàn thước bên ngoài do một bên được xưng thiên phú cực mạnh sinh vật cự long, bên kia là nơi của ma pháp sư tín ngưỡng trong loài người đi ra- Pháp Lam ma pháp sư quân đoàn, song phương tổng cộng gần sáu trăm cái cấm chú trong nháy mắt phóng thích,

Từ số lượng đi mà xem, rõ ràng là Pháp Lam chiếm cứ ưu thế, bọn họ nhân số đông đảo , mặc dù lúc trước đã phóng thích năm mươi cái cấm chú, nhưng lúc này còn thừa gần bốn trăm cấm chú do các ma pháp sư phát động

Nếu như dựa theo bình thường ma pháp đối lập mà nói, Cầm Thành cự long quân đoàn nhất định thua, dù sao số lượng đối phương cũng gấp đôi bọn hắn

Nhưng trong lúc này xuất hiện Cầm Đế mười hai nhạc phường tại chiến trường cũng gây ra tác dụng cường đại, Thần Âm Quang Hoàn cóa hiệu quả suy yếu sinh ra tác dụng lớn nhất, bởi vậy các ma pháp sư Pháp Lam này phát động mặc dù đúng là cấp bậc cấm chú ma pháp, nhưng so với nguyên bổn lực lượng lúc đầu lại yếu bớt đi rất nhiều, thế nên lực công kích giảm nhiều,

Bên trong phòng khoách âm của Cầm Đế hiệu hàng khoảng không mẫu hạm kể cả Hải Dương thì mười hai vị cô nương của Cầm Đế mười hai nhạc phường cơ hồ đồng thời phún ra một ngụm máu tươi, mấy ngàn ma pháp sư Pháp Lam đồng thời phát ra cấm chú, mặc dù hiệu quả của ma pháp sẽ không ảnh hưởng đến thi triển thần âm ma pháp của các nàng, nhưng tinh thần lực vô cùng khổng lồ đánh tới đối với các nàng sinh ra hiệu quả cắn trả, mỗi một thần âm sư có tinh thần lực khác nhau nên độ chấn động không giống nhau,

Bởi vì các nàng đang ở bên trong Cầm Đế Hào,nên bị chấn động tương đối mà nói nhỏ hơn rất nhiều,nếu không thương tổn còn lớn hơn nữa

Ầm -

Tiếng nổ kịch liệt vang làm cả bầu trời trở nên tán loạn, mấy trăm cấm chú va chạm cùng một chỗ làm nên hiệu quả sợ rằng từ trong ngàn vạn năm nay cũng là lần đầu tiên xuất hiện,

Trên bầu trời, ánh sáng của mặt trời đã biến mất, chỉ có tràn ngập mây bay tán loạn trên không trung, nhìn qua các đám mây mềm mại và có màu sắc rực rỡ, nhưng tràn ngập ma lực kinh khủng vô cùng lạ thường, ma pháp loạn chảy bộc phát đến trình độ thật thể này , đã có thể dùng từ hủy diệt để hình dung,

_____***_____

Cho dù là thực lực của Tư Long đạt cấp bậc như vậy ,khi nhìn đến phiến thất thải ban lan quang vân cũng không nhịn được sắc mặt đại biến, rất nhanh hạ độ cao từ không trung hơn trăm thước.

Thất thải quang vân bao phủ diện tích rất lớn, lấy núi Bố Luân ở Cầm Thành làm trung tâm hướng ra phía ngoài tạo thành hình cánh quạt trong phạm vi mấy ngàn thước vuông trong nháy mắt đã bị chúng bao phủ ở bên trong. Từ giờ khắc này bắt đầu, trừ phi đợi ma pháp nguyên tố theo thời gian trôi qua thong thả tiêu tán đi,còn phiến bầu trời này đã trở thành nơi cấm kỵ, trừ phi là siêu việt Bạch Cảnh tồn tại, nếu không người nào tiến vào phiến bầu trời này, đều gặp năng lượng hủy diệt kinh khủng .

Pháp Lam ma pháp sư cũng ngây dại, bọn họ cũng là lần đầu tiên chứng kiến tình cảnh như vậy xuất hiện, hoàn toàn có thể tưởng tượng nếu như phiến quang vân này xuất hiện trên mặt đất, sẽ sinh ra lực phá hư kinh khủng cỡ nào, cho dù là quét sạch Bố Luân Nạp Sơn cũng có thể xảy ra .

Cầm Đế Hào hàng không mẫu hạm chiến đấu cũng có tốc độ phản ứng nhanh, sau khi phát động ma pháp ,mắt thấy thất thải quang vân bộc phát ra, với sự chỉ huy của Áo Lợi Duy Lạp, cũng rất nhanh hạ thấp độ cao.

Từ phương hướng phân tán của phiến thất thải quang vân này có thể thấy trong trận đấu vừa rồi dĩ nhiên là Long tộc chiếm thượng phong.

Mặc dù kết quả có liên quan với số lượng thượng vị long tộc của Cầm Thành. Nhưng trọng yếu chính là Cầm Đế mười hai nhạc phường ảnh hưởng đối với ma pháp sư của địch quân , do làm suy yếu pháp lực và ý chí của đối phương, nên các ma pháp sư Pháp Lam phối hợp phóng thích cấm chú cùng với uy lực đều xuất hiện vấn đề thật lớn, cho nên Cầm Thành cự long Quân Đoàn mới miễn cưỡng chiếm vài phần ưu thế.

Sắc mặt Tư Long trở nên càng thêm ngưng trọng , hắn không nghĩ tới Cầm Thành tuy là khó khăn mà chống đỡ, Diệp Âm Trúc lại cường đại tới trình độ như thế, thậm chí có thể ảnh hưởng đến hiệu quả phóng thích cấm chú của mấy ngàn ma pháp sư cường đại của đối phương.

Hắn nào biết đâu rằng, Thần Âm Quang Hoàn đó căn bản là không phải Diệp Âm Trúc thi triển , mà do năng lực của Cầm Đế mười hai nhạc phường hợp tấu , hơn nữa do Cầm Đế Hào có tác dụng tăng phúc, cho dù Diệp Âm Trúc ở chỗ này cũng không thể nào làm tốt thế.

Chiến sĩ Pháp Lam quân đoàn không hổ là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, mặc dù trên không trung phát sinh xung đột ma pháp, nhưng trên mặt đất Mãnh Tượng kỵ sĩ cũng không dừng tay, Cầm Thành đại môn đã phá trở nên cực kỳ thê thảm, sắp không ngăn được công kích của bọn họ .

An Nhã ra lệnh truyền vào Cầm Thành bên trong, thanh âm nàng rất lạnh lùng, lúc này do chiến tranh tác động nên vị nữ vương cũng đã hoàn toàn đầu nhập đến trạng thái chiến đấu.

"Mở cửa thành." Cầm Thành đại môn kiến tạo mặc dù không sử dụng vật liệu gì trân quý nhưng kiến tạo cánh cửa khổng lồ như thế cũng là cực kỳ khó khăn , nếu như bị đối phương hoàn toàn phá hư. muốn khôi phục lại cũng tiêu hao đại lượng nhân lực vật lực, cho nên An Nhã hạ đạt lệnh khai thành .

Cầm Thành đại môn thật lớn bị Mãnh Tượng kỵ sĩ vừa đánh trúng một lần trầm trọng kêu ken két hướng bên trong chậm rãi mở ra.

Mãnh Tượng thánh kỵ sĩ Sa Khuê Nhĩ trong mắt quang mang sáng rỡ. Rốt cục cũng mở rồi sao ?

"Vì Pháp Lam vinh quang. Tiến lên-" giơ chiến phủ lên cao, thúc giục hoàng kim Mãnh Tượng vương phía dưới. Sa Khuê Nhĩ là người thứ nhất xông vào Cầm Thành. Trên vạn tên Mãnh Tượng kỵ sĩ theo sát sau đó, tựa như một dòng chảy đất đá thẳng tiến vào bên trong thành. Đến lúc này thì Mãnh Tượng kỵ sĩ đoàn vẫn còn đầy đủ, không có xuất hiện thương vong.

Nhưng khi Mãnh Tượng kỵ sĩ đoàn tiến vào bên trong Cầm Thành thì hành động của bọn họ lại ngừng lại rất nhanh, không phải chiến ý Sa Khuê Nhĩ không đủ kiên quyết, mà là bọn họ đã không có cách nào tiếp tục đi tới.

Khí tức mạnh mẽ ngập trời tựa như sóng biển ngăn trở công kích của Mãnh Tượng , lúc trước Mãnh Tượng vẫn còn chiến ý mạnh mẽ thì lúc này như là mệt mỏi dừng chân không tiến nổi, làm tốc độ công kích nhanh chóng chậm lại, thậm chí có chút sợ hãi. Trên thân thể đã thạch hóa phòng ngự khuếch trương tới trình độ lớn nhất.

Đủ loại dấu hiệu đại biểu cho một vấn đề, Mãnh Tượng lại sợ hãi, chúng nó cảm giác sợ hãi.

Đồng tử Sa Khuê Nhĩ chợt co rút lại, không chỉ có Mãnh Tượng có cảm giác sợ hãi , ngay cả ma thú của hắn đang cưỡi đã đạt tới cửu cấp Hoàng Kim Mãnh Tượng Vương cũng đồng dạng cảm giác sợ hãi.

Sa Khuê Nhĩ cũng không trách tọa kỵ của mình, ánh mắt hắn vững vàng chăm chú nhìn kỹ phía trước, lúc này cả Mãnh Tượng kỵ sĩ đoàn đã hoàn toàn xông vào bên trong Cầm Thành, đi tới sân rộng trung tâm rộng rãi vô cùng của Cầm Thành.

Thân ảnh cao hơn tám thước màu tím, đôi mắt lạnh như băng chăm chú nhìn Mãnh Tượng thánh kỵ sĩ Sa Khuê Nhĩ, trong tay hắn cũng không có bất cứ vũ khí gì, trên hai vai tóc dài bù xù màu đen lẳng lặng đứng, khí tức trầm ngưng chậm rãi phóng thích.

Phía sau lưng hắn có tổng cộng chín đầu ma thú có vóc dáng vô cùng khổng lồ lẳng lặng đứng ở nơi đó, chính là khí tức của bọn hắn làm Mãnh Tượng quân đoàn dừng chân không tiến lên được.

Ở phía sau mười người này còn có tổng cộng hơn một vạn ma thú lẳng lặng đứng ở nơi này, mặc dù ma thú hiện diện không phải trường hợp cá biệt nhưng bọn họ trên người đều tỏa ra khí tức dị thường kinh khủng, nhất là mười thân thể phía trước là đồng tộc cự thú, chúng được xưng Long Khi Nỗ Tư Đại Lục lục chiến vô địch Bỉ Mông quân đoàn.

Cho dù là Sa Khuê Nhĩ là chiến sĩ cường hãn như vậy mà lúc nhìn thấy Bỉ Mông cự thú thì cũng không nhịn được hít một hơi lạnh. Bỉ Mông cự thú khổng lồ có tổng số lượng vượt qua tám trăm, đứng ở phía trước là hơn tám mươi đầu, thân cao hơn mười bảy thước, toàn thân có bộ lông màu vàng - Hoàng Kim Bỉ Mông.

Trên tay bọn họ lợi trảo dài trăm tấc lóe ra ánh sáng chói mắt.

Ánh mắt màu đỏ vững vàng nhìn ở phía trước.

"Vừa rồi là ngươi la hét muốn khiêu chiến Cầm Thành hay sao ?" nam tử có con mắt màu tím cao lớn lạnh lùng nói.

Sa Khuê Nhĩ dù sao cũng xuất thân Pháp Lam, tự thân cao ngạo làm hắn rất nhanh như vậy từ trong khiếp sợ khôi phục lại, cố gắng ưỡn ngực . "Không sai, chính là ta."

Tử nhìn Sa Khuê Nhĩ, có hình thể bưu hãn đủ để cùng Cách Lạp Tây Tư hóa nhân hình so sánh, chiến sĩ loài người mà có cường hãn chiến ý làm cho hắn có vài phần khâm phục.

Mấy canh giờ trước khi Pháp Lam đại quân đến, Tử dẫn Tử Tinh quân đoàn thông qua đệ nhị Truyền tống trận vừa mới hoàn thành về tới Cầm Thành, rồi giấu ở trong Tinh Linh sâm lâm, lẳng lặng cùng đợi thời khắc này .

Chủ lực chân chính của Cầm Thành có tổng cộng ba đại quân đoàn, trước kia là cự long kỵ sĩ đoàn, Bỉ Mông quân đoàn và Tử Thần Long Lang kỵ sĩ đoàn.

Trải qua một khoảng thời gian biến hóa, ba đại quân đoàn này trừ Tử Thần Long Lang kỵ sĩ đoàn không có gì biến hóa thì Bỉ Mông quân đoàn do Tử chỉ huy đã biến thành Tử Tinh quân đoàn như bây giờ, cự long kỵ sĩ đoàn cũng biến thành Cầm Đế Hào hàng không mẫu hạm chiến đấu.

Ngay lúc này, làm Cầm Thành cường đại nhất một trong tam đại quân đoàn. Tử Tinh quân đoàn rốt cục cũng xuất hiện tại trận này bảo vệ Cầm Thành trong chiến tranh.

Tử từ từ gật đầu, đôi mắt màu tím chậm rãi nheo lại, mọi người quen thuộc Tử đều biết điều này là báo hiệu hắn sắp ra tay .

"Lão Đại, sát gà không nên dùng dao mổ trâu, giao cho ta là được rồi." thanh âm hùng hậu từ phía sau Tử vang lên. Cách Lạp Tây Tư không thể nghi ngờ là một trong các vị thần thú hiếu chiến nhất bên cạnh Tử, đã đi tới cạnh Tử, không thèm liếc mắt nhìn Mãnh Tượng thánh kỵ sĩ Sa Khuê Nhĩ đối diện, trong mắt lộ vẻ khinh thường.

Đôi mắt Tử đang nheo khôi phục lại bình thường. hướng Cách Lạp Tây Tư gật đầu.

Cách Lạp Tây Tư được Tử cho phép một mình chống lại Mãnh Tượng thánh kỵ sĩ , ngẫng đầu bước tới.

"Tiểu tử, ngươi rất kiêu ngạo a !" Cách Lạp Tây Tư thân hình rất là bưu hãn, lúc này lại càng ngang tàng, khóe miệng vẫn còn ngậm một ngọn cỏ, trông như một gã lưu manh, đôi tay cùng thân thể không lớn lắm, trong đôi mắt lóe ra vẻ khinh thường , bộ dáng tức giận làm cho người ta có một loại cảm giác thâm sâu khó lường.

Sa Khuê Nhĩ cánh tay phải nắm chặt chiến phủ chậm rãi hoành bên sườn, lửa giận trong đôi mắt từ từ thiêu đốt. "Các ngươi ai là Cầm Đế Diệp Âm Trúc?"

Cách Lạp Tây Tư hừ một tiếng. "Chỉ bằng ngươi mà muốn gặp huynh đệ của lão Đại của ta, trước tiên bước qua cửa của ta rồi hãy nói."

Không đợi Sa Khuê Nhĩ mở miệng, phía sau hắn có một gã Mãnh Tượng kỵ sĩ đã nhẫn nại không nổi, đấu khí mãnh liệt quán nhập vào trong cơ thể Mãnh Tượng phía dưới, mạnh mẽ đem sợ hãi trong lòng Mãnh Tượng áp chế, trong nháy mắt tăng tốc, hướng Cách Lạp Tây Tư vọt lại, chiến phủ cao tới bảy thước vung lên, bay thẳng đến Cách Lạp Tây Tư mà đánh xuống. Mãnh Tượng đang cưỡi cũng cúi đầu, cặp ngà thật lớn nhắm vị trí ngay bụng Cách Lạp Tây Tư .

Từ tỉ lệ thân thể mà nhìn thì Mãnh Tượng kỵ sĩ đương nhiên cho rằng, chỉ cần Mãnh Tượng đụng vào Cách Lạp Tây Tư, như vậy gia hỏa kiêu ngạo này lập tức vĩnh viễn rời khỏi thế giới này.

Cách Lạp Tây Tư là ai ? Từng là bá chủ của băng sâm tại Cực Bắc Hoang Nguyên trong truyền thuyết, uy danh chỉ thấp hơn Tử, trừ Tử và Diệp Âm Trúc thì ở trên thế giới này còn chưa có ai có thể làm cho hắn phải phục tùng, nhìn một Mãnh Tượng kỵ sĩ xông lại như vậy, hắn đến di chuyển cũng không nhúc nhích, cũng không thấy hắn làm như thế nào, mắt nhìn thấy Mãnh Tượng lớn đã đụng vào người, mới lười biếng giơ tay phải lên.

Mãnh Tượng phát động công kích cuồng bạo biết bao nhiêu, làm mặt đất bụi mù giống như trăm tên kỵ sĩ đang tiến lên, sức nặng bản thân và lực đánh vào sinh ra hiệu quả công kích kinh khủng rất nhiều, làm cho toàn quân kiêu ngạo.

Đột nhiên lại dựng đứng lên giống như động đất, hai thanh âm vang lên, khí thế như thủy triều từ trước hết thảy dừng lại, bất quá trong nháy mắt đã phát sinh một việc cực kỳ quỷ dị.

Song phương chiến sĩ rõ ràng chứng kiến, Cách Lạp Tây Tư giơ tay phải lên vừa lúc nắm một cái ngà của Mãnh Tượng. Thân thể thật lớn của Mãnh Tượng mang theo lực tấn công cường đại lại chỉ gây ra hai thanh âm, bởi vì xung lực rất mãnh liệt nên hàm răng của nó đã cuồng phún máu tươi, nháy mắt đã bị bẻ gẫy .

©£¨u G\ʏỀjX ©£¨I G_Łj ¦}9j\ Gʒ ¦\ω - g ûj\ ¦ʏỈjX ¦\¾j\ b ‘ ~ƒ

Ánh mắt của Cách Lạp Tây Tư lúc này vẫn nhìn vào đối phương phía trước là Mãnh Tượng thánh kỵ sĩ Sa Khuê Nhĩ, ngay cả cái chiến phủ đang bổ về mình cũng không nhìn một cái.

” Ầm” như một tiếng nổ lớn do cự đại chiến phủ chém vào cổ Cách Lạp Tây Tư nhưng làm cho Mãnh Tượng kỵ sĩ chợt kinh hãi là, Cách Lạp Tây Tư như trước vẫn đứng bất động ở nơi đó,đầu trọc lớn của hắn cũng còn trên cổ, mà chiến phủ đã bị cong queo. Do bị chấn động tác dụng nên kỵ sĩ từ trên lưng Mãnh Tượng bay lên , thân thể một lần nữa thay đổi phương hướng, lần này hắn hoàn toàn mất đi thăng bằng, ngay cả chiến phủ trong tay cũng đã rời tay bay về phía xa.

Cách Lạp Tây Tư trong mắt thả ra bưu hãn quang mang, gầm nhẹ một tiếng làm tấm thân dài vượt qua ba mươi thước, cao vượt qua con Mãnh Tượng lớn mười thước, chỉ cầm một cánh tay mà giơ nó lên.

Mãnh Tượng hoảng sợ kịch liệt giãy dụa, nhưng bất luận nó có động tác như thế nào, đều không thể thoát ly khỏi tay của Cách Lạp Tây Tư .

Một đầu Mãnh Tượng bình thường cân nặng cũng hơn ngàn cân, dưới tình huống giãy dụa , trọng lực càng tăng thêm vài lần mà Cách Lạp Tây Tư chỉ sử dụng một cánh tay mà thôi, đây là dạng lực lượng gì ?

Mãnh Tượng kỵ sĩ luôn luôn dùng lực phục người, mắt nhìn thấy Cách Lạp Tây Tư xuất ra lực lượng cường đại cùng với lực phòng ngự kinh người, tín niệm tất thắng của bọn họ rốt cục cũng bị dao động .

“Trả lại cho các ngươi đây.” Cách Lạp Tây Tư cười một tiếng, Mãnh Tượng trong tay chợt ném đi , dễ dàng tựa như ném ra một viên đá nhỏ, thân thể khổng lồ của Mãnh Tượng tại không trung vẽ ra một vòng thẳng đến trung ương Mãnh Tượng kỵ sĩ đoàn. Với sức nặng như vậy hơn nữa do Cách Lạp Tây Tư ném đi. một khi rơi vào trong trận thế của Mãnh Tượng kỵ sĩ sẽ tạo thành thương tổn rất lớn.

Trong lúc này. Mãnh Tượng thánh kỵ sĩ Sa Khuê Nhĩ rốt cục cũng di chuyển .

Trong tiếng rống giận dử vị thánh kỵ sĩ này mạnh mẽ bay lên từ lưng Hoàng Kim Mãnh Tượng, tại giữa không trung đón Mãnh Tượng đang bay tới, một tiếng hét lớn vang lên, hắn dựa vào sức mãnh của bản thân cùng đấu khí Tử cấp cửu cấp, đem đầu Mãnh Tượng hạ xuống.

Khi Sa Khuê Nhĩ nâng Mãnh Tượng hạ xuống trên mặt đất thì hai chân hắn bị sức nặng tác dụng đã lún thật sâu xuống mặt đất . So với Cách Lạp Tây Tư dễ dàng ngăn trở Mãnh Tượng đánh vào, thì rõ ràng rơi xuống thế hạ phong.

Cách Lạp Tây Tư trong mắt toát ra một tia kinh ngạc, “không tệ lắm, tiểu tử kia, trong nhân loại thì sức mạnh của ngươi như vậy cũng không tệ . Đáng tiếc, so sánh với ta, ngươi cũng không phải là đối thủ.”

Vừa nói , Cách Lạp Tây Tư vẫn còn vươn một cây ngón trỏ tại mũi mình, trong mắt vẻ khinh thường càng thêm rõ ràng.Mặc dù bị đối phương hạ nhục nhưng kinh ngạc hơn chính là Mãnh Tượng thánh kỵ sĩ Sa Khuê Nhĩ sau khi giúp Mãnh Tượng hạ xuống một bên thì trong mắt hắn lửa giận dần dần biến mất,ánh mắt trở nên bình tĩnh dị thường, đưa tay lấy từ trên lưng Hoàng Kim Mãnh Tượng vương chiến phủ dài mười thước, chậm rãi giơ nghiêng hướng lên bầu trời, tay kia làm ra thủ thế mời.

“Pháp Lam Mãnh Tượng thánh kỵ sĩ Sa Khuê Nhĩ. Hướng các hạ khiêu chiến.”

Chứng kiến cảnh này thì Tử đứng ở Tử Tinh quân đoàn không nhịn được âm thầm gật đầu, không hổ là thánh kỵ sĩ từ Pháp Lam đi ra , tố chất cũng quả nhiên không phải là Chiến Sĩ bình thường của nhân loại có khả năng so sánh. Tại trong nháy mắt khống chế được tâm tình bản thân có thể thấy được người này đã tìm được chân lý của chiến sĩ, chỉ riêng nhìn vào biểu thái bình tĩnh của hắn,đã thấy được sự phi thường.

Cách Lạp Tây Tư vẫn còn giữ bộ dáng vừa rồi, hướng Sa Khuê Nhĩ giơ một ngón tay, ” Tới đi, tiểu tử kia.”

Sa Khuê Nhĩ cũng không có mở miệng thêm , nhưng hai mắt hắn lại chợt sáng lên. Màu tím sậm chung quanh thân thể chợt bốc lên, vẫn kéo cự phủ trên mặt đất, chân trái trong nháy mắt tiến lên trước, thân thể cường tráng như tên rời khỏi cung bay lên trời. Hai tay nắm chiến phủ, mang theo huyễn lệ Tử Cấp Đấu Khí thẳng đến đỉnh đầu Cách Lạp Tây Tư bổ tới.

Cách Lạp Tây Tư ha ha cười. không lùi mà tiến tới, đón hướng của Sa Khuê Nhĩ tiến lên trước một bước, trong mắt hung quang phóng thả, tay phải lần nữa giơ lên,cường hãn lực vô cùng trực tiếp hướng chiến phủ của Sa Khuê Nhĩ chộp tới.

Đối với lực phòng ngự của chính mình, Cách Lạp Tây Tư có tin tưởng tuyệt đối . thực lực Bạch Cảnh nhị cấp cùng Tử Cấp cửu cấp chính là hai cái khái niệm, huống chi hắn lại là thần thú có lực phòng ngự mạnh mẽ nhất - Chiến Tranh Cự Thú !

ầm -

Cách Lạp Tây Tư bằng vào tay phải tiếp cự đại chiến phủ của Sa Khuê Nhĩ nhưng cũng không dễ dàng như lúc trước, hai chân Cách Lạp Tây Tư cũng đã lún sâu vào mặt đất, mà chiến phủ của Sa Khuê Nhĩ cũng không tổn hại, sau khi cùng tay phải Cách Lạp Tây Tư tiếp xúc, chiến phủ nhanh chóng bắn lên, Sa Khuê Nhĩ tại giữa không trung nhanh chóng xoay tròn, chiến phủ khổng lồ một lần nữa quét ngang mà đến.

Cách Lạp Tây Tư kinh ngạc phát hiện, tay mình chặn công kích của đối phương lại có chút tê dại, đó là lực lượng khác cấp mà còn do nhân loại thi triển.Đây là lần đầu tiên hắn gặp qua chuyện này, không giận mà vui ,rốt cục máu hiếu chiến lại trỗi dậy.

"Hảo, trở lại." vẫn như trước không có né tránh, Cách Lạp Tây Tư chỉ là có chút hơi nghiêng thân mình, nắm tay thành quyền bay thẳng đến chiến phủ mà đánh tới.

Mặt đất lại ầm vang lên một lần nữa, đấu khí màu tím sậm đối với Cách Lạp Tây Tư mà nói căn bổn không có bất cứ tác dụng gì, chiến phủ lần nữa đẩy ra, lúc này chiến phủ của Sa Khuê Nhĩ đã làm mặt đất thêm một lỗ hổng lớn nữa.

Nhờ vào lực phản chấn, Sa Khuê Nhĩ tại không trung xoay tròn hai vòng mới đưa lực phản chấn hoàn toàn hóa giải, hắn phát hiện hai tay mình có chút run rẩy, phải biết rằng trong Pháp Lam mười hai kỵ sĩ đoàn, nói về lực lượng hắn tuyệt đối xếp hạng thứ nhất . Nhưng lúc này với Cách Lạp Tây Tư trước mặt, hắn không cách nào chiếm được chút tiện nghi, mà đối thủ trước mặt vẫn còn dùng tay không .

" Lực lượng của các hạ trong đời ta bây giờ mới thấy, bất quá ngươi phải cẩn thận , kế tiếp ta sẽ dùng toàn lực cùng ngươi đối kháng." chiến phủ của Sa Khuê Nhĩ hoành tại trước ngực, trong mắt toát ra thần sắc tôn kính, có thể bằng vào lực lượng để cảm phục hắn, Cách Lạp Tây Tư đã chiếm được sự tôn trọng của hắn .

Chứng kiến bộ dáng của đối thủ, Cách Lạp Tây Tư cũng thu hồi vẻ mặt khiêu khích , " Nhân loại, ngươi cũng không tệ, lực lượng của ngươi đã làm cho ta cảm thấy rất sảng khoái, cưỡi Mãnh Tượng của ngươi cho ta xem toàn bộ thực lực ngươi."

Sa Khuê Nhĩ biết rằng bằng vào chính mình không thể nào là đối thủ của nam tử đầu trọc trước mắt, từ ngữ khí đối phương mà xem, hắn tất nhiên không phải nhân loại, có thể huyễn hóa thành hình người, ít nhất cũng là chín cấp ma thú. nhưng chín cấp ma thú thật sự có thể có được lực lượng như vậy hay sao ?

" Hảo, vậy cung kính không bằng tuân mệnh ." một tiếng gầm nhẹ kỳ dị từ miệng Sa Khuê Nhĩ phát ra, Hoàng Kim Mãnh Tượng vương phía sau chợt chạy chồm đứng lên, tuy thân thể khổng lồ nhưng tăng tốc lại cực nhanh,chỉ qua mấy lần hô hấp đã đi tới sau lưng Sa Khuê Nhĩ. Sa Khuê Nhĩ bay lên rồi vững vàng rơi xuống trên lưng Hoàng Kim Mãnh Tượng vương, trong miệng phát ra một tiếng quát chói tai một lần nữa hướng Cách Lạp Tây Tư vọt lại.

Bên ngoài Cầm Thành. Tư Long chau mày nhíu mặt, hắn dùng cường đại tinh thần lực dò xét biết bên trong Cầm Thành phát sinh việc gì, không nhịn được thầm mắng, Sa Khuê Nhĩ này ý nghĩ đơn giản giống đồ đần. Lúc này mà còn cùng đối phương đơn đả độc đấu, đây là chiến tranh, không phải quyết đấu, bất quá hắn cũng đồng thời giật mình, bởi vì hắn rất rõ ràng lực lượng của Sa Khuê Nhĩ , từ thanh âm của Sa Khuê Nhĩ có thể nghe ra được trong quá trình đơn đả độc đấu này hẳn là bị rơi xuống hạ phong, là ai có thể ngăn trở Sa Khuê Nhĩ đây ? Là Cầm Đế Diệp Âm Trúc hay là Tử Tinh Bỉ Mông ?

Bên trong Cầm Thành chiến đấu cũng bắt đầu rồi, bên kia còn chưa chấm dứt. Pháp Lam ma pháp sư các mắt nhìn năng lượng trên không trung đang loạn chảy, đã bắt đầu rồi ngâm xướng lần thứ hai, mà cự long hộ tống Cầm Đế Hào hàng không mẫu hạm chiến đấu cũng đã ngâm xướng long ngữ Ma Pháp, trận ma pháp đại chiến này chỉ khi một phương hoàn toàn bị hủy diệt thì mới có thể đình chỉ.

Lúc này, ai cũng nói cho dù thắng bại như thế nào thì chưa ai nói được, Pháp Lam do chiếm cứ số lượng nên có ưu thế. Mà thân thể cự long thì nhân loại không cách nào so sánh với , cho dù nhận lấy cấm chú

công kích, thì cự long cũng không nhất định bị trí mạng thương tổn, nhất là thượng vị long tộc, càng không thế nào e ngại lực lượng cấm chú .

Chỉ là, tình thế phát triển lúc này đúng là bất lợi cho Cầm Thành. Bởi vì, cực mạnh Ma Pháp Sư mặt đất là Cầm Đế mười hai nhạc phường Cầm Thành. trải qua lúc trước bị tinh thần lực cắn trả, đã không cách nào thả ra Thần Âm Quang Hoàn như lúc trước.

Tư Long lãnh đạm nói: "An Kỳ. ngươi tiến vào Cầm Thành đốc chiến. nói cho Sa Khuê Nhĩ, không nên cùng đối phương dây dưa . Mau san bằng Cầm Thành."

" Dạ. sư phụ."

An Kỳ đáp ứng một tiếng thân hình chợt lóe lên,như là thuấn di hướng Cầm Thành bay đi.

Chiến đấu đến lúc này thì Cầm Thành viễn trình công kích Quân Đoàn đã không có tác dụng gì nữa, kể cả Phá Ma nỗ tiễn cũng đã rất khó uy hiếp đến Pháp Lam,chỉ có Ma Đạo Pháo đang tích súc năng lượng mới có thể làm cho Pháp Lam bị đả kích nhất định , chỉ là uy lực Ma Đạo Pháo nếu như kéo dài tới ngoài thành, đối với Pháp Lam ma pháp sư quân đoàn mà nói, khoảng cách vẫn còn xa một chút, mà bên trong thành trước mặt Mãnh Tượng kỵ sĩ đoàn lại có tử tinh Quân Đoàn. uy lực Ma đạo pháo rất dễ dàng xúc phạm tới đối phương, cho nên An Nhã đang đợi chờ cơ hội.

_____***_____

Thanh âm ngâm xướng trầm thấp bắt đầu vang lên. Âm thanh rất rõ ràng nhưng cũng rất quái dị khiến không ai có thể nghe hiểu đó là loại ngôn ngữ gì. Cuộc chiến tiến vào trạng thái căng thẳng, Ám tháp chủ Tư Long rốt cuộc nhịn không nổi muốn ra tay. Hào quang màu đen vòng quanh thân thể hắn. Hai mắt hắn đã hết khẩn trương mà chuyển thành màu trắng u hồn. Tay phải cầm lấy pháp trượng có Hồn châu, hai tay giang ra hai bên, ma pháp quái dị cực điểm bắt đầu dao động quanh người hắn. Chú ngữ trầm thấp lại càng ngày càng trở nên phẫn nộ, quả thực giống như tiếng rít.

An Nhã đang ở trong Viễn Cổ chi thụ quan sát chiến trường đột nhiên sắc mặt đại biến. Bản thân là Tinh Linh nữ vương, tâm thần của nàng và Viễn Cổ chi thụ đã hòa hợp thành một thể, khi nghe Tư Long bắt đầu ngâm xướng thì An Nhã đột nhiên cảm giác được Viễn Cổ chi thụ lại sinh ra một loại cảm giác sợ hãi. Nó vốn tràn ngập sinh mệnh lực vậy mà lúc này thu về rất nhanh, thậm chí còn có chút co rút điên cuồng.

Sợ hãi, Viễn Cổ chi thụ không ngờ lại cảm thấy sợ hãi. Cho dù lúc trước đối phương sử dụng đồng thời mấy trăm cấm chú cũng không hề phát sinh tình huống như vậy, rốt cuộc Tư Long đang ngâm xướng ma pháp gì?

Diệp Âm Trúc đã từng miêu tả chi tiết thực lực ma pháp của Tư Long cho các thành viên cao cấp của Cầm thành. Đạt tới thực lực như của hắn, phát ra cấm chú chẳng qua chỉ là giơ tay nhấc chân mà thôi, tiện thể vẫy tay cũng có thể phát ra ma pháp có hiệu quả cấp bậc cấm chú. Vậy mà lúc này hắn lại ngâm xướng trong thời gian khá lâu nhưng vẫn không hề có ý dừng lại. Rốt cuộc đây là loại ma pháp gì phải khiến hắn ngâm xướng trong thời gian lâu như vậy?

Thương thế của Tư Long vẫn còn chưa khỏi hẳn. Nhưng dù sao hắn cũng là Ma Pháp Sư cường đại nhất của Pháp Lam, trừ Quang Minh Tháp Chủ Áo Bố Lai Ân. Thực lực ma pháp đã đến gần Bạch cảnh cấp tám, cho dù ma pháp của hắn chưa khôi phục toàn bộ thì quả thực cũng đã cực kỳ kinh khủng rồi.

Đôi mắt lạnh như băng, hào quang màu trắng u hồn không ngừng lóe lên. Thanh âm của chú ngữ càng ngày càng cao. Khí lưu màu đen quay quanh người hắn bắt đầu biến thành màu trắng. Phía dưới Tư Long, tốc độ ngâm xướng của các ma pháp sư của Pháp Lam đang chậm hẳn lại, dường như là chịu ảnh hưởng của Tư Long. Quỷ dị nhất là mặc dù chung quanh thân thể của Tư Long xuất hiện biến hóa nhưng không hề xuất hiện chút năng lượng dao động nào.

Một tia khí lưu như tơ trắng bắt đầu chảy ra từ dưới mặt đất. Mặt đất trong phạm vi mấy trăm dặm cũng đều xuất hiện tình cảnh này. Khí lưu màu trắng không ngừng hội tụ lại hướng Tư Long. Không ai biết chúng là cái gì, nhưng cùng với sự xuất hiện của khí lưu màu trắng này, Viễn Cổ chi thụ lại càng sợ hãi hơn.

Đầu óc An Nhã xoay chuyển cực nhanh, rốt cuộc đó là cái gì mà có thể khiến cho Viễn Cổ chi thụ sợ hãi đến mức sinh mệnh lực vô cùng khổng lồ cũng bị áp chế?

Đột nhiên, trong đầu An Nhã lóe lên, nàng biết rõ khí lưu màu trắng này là cái gì.

Đối nghịch với sinh mệnh lực chính là tử vong khí tức. Chỉ có tử vong khí tức khổng lồ hơn nhiều so với Viễn Cổ chi thụ mới có thể khiến cho Viễn Cổ chi thụ cảm thấy khủng hoảng. Khí lưu màu trắng này rõ ràng là tử khí trong phạm vi ảnh hưởng của ma pháp. Ngưng tụ nhiều tử khí như vậy để phát động ma phát, rốt cuộc là cái gì đây?

Trong Cầm Đế hào, Áo Lợi Duy Lạp cũng cảm thấy mờ mịt. Hắn không có Viễn Cổ chi thụ nhắc nhở, đương nhiên không có cảm nhận sâu sắc như An Nhã. Các cự long xung quanh Cầm Đế hào đều đang ngâm xướng chú ngữ. Áo Lợi Duy Lạp lẳng lặng quan sát chiến trường. Nhìn tình cảnh này, ít nhất bây giờ cuộc chiến đã tạm ổn định.

Đúng lúc này, thanh âm của An Nhã đột nhiên vang lên thông qua hệ thống toàn phương vị giam trắc khống chế bên trong Cầm Đế hào:

- Mau ngăn cản Tư Long, không được để cho ma pháp của hắn phát sinh tác dụng.

Thanh âm của An Nhã cực kỳ gấp gáp, hoàn toàn khác với sự ưu nhã, bình tĩnh thường ngày của nàng. Áo Lợi Duy Lạp lập tức phản ứng, nói với Ly Sát đang phụ trách vũ khí bên cạnh:

- Mau, Tịch diệt chi pháp nạp năng lượng. Chuẩn bị.

Phản ứng của Cầm Thành cũng khá nhanh nhưng lúc này, ma pháp của Tư Long đã hoàn thành.

Không hề có báo hiệu, không hề có bất cứ dáng vẻ nào của ma pháp phát ra, phía trên đầu Cầm Thành đột nhiên xuất hiện một mảng hào quang màu tím đen.

Hào quang màu tím đen kia cực kỳ quỷ dị. Diện tích cũng không quá lớn, chỉ khoảng một trăm thước vuông. Trong mảng hào quang tím đen đó, có một vòng tròn màu đen chậm rãi dao động, từ từ hạ xuống đầu thành.

- Viễn trình Quân Đoàn, lui lại.

Áo Lợi Duy Lạp lập tức ra lệnh cho trên thành.

Phản ứng của Bội Cổ cũng rất nhanh, thực hiện ngay mệnh lệnh, đúng là chiến sĩ khóa quân sự đầu tiên của Cầm Thành của Áo Lợi Duy Lạp.

Nhưng tốc độ rút lui của các chiến sĩ Cầm Thành vẫn chậm một chút, hào quang màu tím đen đó đã rơi xuống đầu thành.

Trong phạm vi một trăm thước vuông, gần một trăm chiến sĩ Cầm Thành và Địa tinh tê liệt giả đầu tiên bị bao phủ trong đó. Sau một khắc, một màn khủng khiếp xảy ra.

Bát kể là Chiến Sĩ của Cầm Thành viễn trình Quân Đoàn hay Địa tinh tê liệt giả, vừa mới bị nhiễm một chút hào quang màu tím đen kia, lập tức tan rã ra như băng tuyết. Địa tinh tê liệt giả bằng kim loại cũng không ngoại lệ. Bọn họ đều phát hiện mình đã không thể di động nổi, chỉ có thể trơ mắt nhìn thân thể chính mình bị hòa tan.

Trong quá trình hòa tan, Tư Long vẫn ngâm xướng không ngừng nghỉ. Mảng hào quang màu tím đen này bắt đầu mở rộng diện tích. Chỉ trong nháy mắt sau khi cắn nuốt hơn một trăm sinh mạng, mảng hào quang tím đen này đã đạt tới diện tích 150 thước vuông, hơn nữa xu thế này càng lúc càng mở rộng hơn trước.

Đây là ma pháp sao? Cầm Thành cũng không thiếu ma pháp sư, nhưng trong trí nhớ của bọn họ chưa bao giờ nghe nói đến loại hiệu quả này của ma pháp ám ma hệ.

Uy lực khủng bố của hào quang màu tím đen này vừa mới bắt đầu, các chiến sĩ Cầm Thành bị bao phủ trong đó đã hoàn toàn bị tan rã. Ngay cả tường Cầm Thành do đá hoa cương xây lên cũng bắt đầu bị hòa tan, hơn nữa tốc độ hòa tan cực kỳ nhanh chóng. Gần như chỉ trong vài lần nháy mắt, tường thành đã bị hòa tan hơn một trăm thước, hơn nữa tốc độ lan tràn vẫn nhanh chóng như trước.

Ở giữa không trung, Phi mã thánh kỵ sĩ Kiệt Lạp Đức và Ma điêu thánh kỵ sĩ Không Lệnh Kỳ liếc mắt nhìn nhau. Bọn họ đều thấy được sự hoảng sợ trong mắt đối phương. Người của Cầm Thành không nhận ra ma pháp này là gì, nhưng bọn họ xuất thân từ Pháp Lam lại biết.

Ma pháp này do Tư Long thi triển chính là ma pháp thuộc ám hệ, được xưng là Cấm kỵ trong Cấm kỵ, Cấm chú trong Cấm chú, có thể cắn nuốt hết thảy sinh mệnh thể (thân thể có sinh mệnh) và phi sinh mệnh thể (thân thể không có sinh mệnh), cấm chú có tính chất siêu cấp hủy diệt. Tên và hiệu quả của nó đều khủng bố như nhau, gọi là: Tử Vong Điêu Linh.

Hễ trong phạm vi bao phủ của Tử Vong Điêu Linh, bất kể là vật gì cũng đều bị ăn mòn, hòa tan. Hơn nữa, năng lượng ẩn chứa trong cơ thể các vật đều gia nhập vào trong ma pháp này. Đặc điểm mạnh nhất của Tử Vong Điêu Linh chính là lan tràn vô hạn, chỉ cần ma pháp lực của ma pháp sư đầy đủ, nó sẽ không ngừng ăn mòn và cắn nuốt.

Tử Vong Điêu Linh không những có thể cắn nuốt vật thể và sinh mệnh thể mà ngay cả ma pháp cũng có thể cắn nuốt. Cho nên muốn ngăn cản ma pháp này chỉ có một biện pháp, đó là bắt ma pháp sư thi triển ma pháp này đình chỉ ngâm xướng, mới có thể cắt đứt.

Tốc độ khuyếch trương của Tử Vong Điêu Linh cực nhanh, các chiến sĩ Cầm Thành chỉ rút lui chậm một chút liền bị cắn nuốt vào trong đó. Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, Viễn trình công kích quân đoàn đã có hơn một ngàn người bị hủy diệt trong phạm vi của Tử Vong Điêu Linh. Như vậy, ngay cả linh hồn của họ cũng bị ma pháp khủng bố này ăn mòn sạch sẽ.

Với thực lực ma pháp của Tư Long, nếu như để hắn duy trì liên tục ma pháp này, cho dù là cắn nuốt cả nửa Cầm Thành cũng không phải là không thể. Pháp lực của Thứ thần cấp 8, tiêu hao bao lâu mới phải dừng?

Trong mắt Phi mã thánh kỵ sĩ Kiệt Lạp Đức toát ra vẻ không đành lòng. Hắn tuyệt đối giết người không nương tay, nhưng ngay cả linh hồn của đối phương cũng bị hủy diệt triệt để, như vậy là đạt tới giới hạn của hắn rồi. Hắn là Thánh kỵ sĩ Pháp Lam chứ không phải ác ma sát nhân.

- Tư Long đại sư hình như có chút quá mức rồi đó.

Kiệt Lạp Đức nhíu mày nói.

Không Lệnh Kỳ bất đắc dĩ nói:

- Chúng ta có thể làm sao bây giờ? Hắn đã làm như vậy, chúng ta không thể ngăn cản, chỉ có thể bảo vệ cho hắn. Kiệt Lạp Đức, chúng ta không có khả năng ngăn cản quyết định của các tháp chủ. Ta nghĩ, Tư Long đại sư nhất định có ý đồ của mình, Tử Vong Điêu Linh có lẽ sẽ không thi triển quá lâu đâu.

Kiệt Lạp Đức cười khổ nói:

- Ta chỉ sợ sau khi Tư Long đại sư thi triển đến một mức độ nhất định, ngay cả hắn cũng không thể khống chế hiệu quả của Tử Vong Điêu Linh. Nếu như vậy, sợ rằng trong phạm vi Cầm Thành này đều bị hủy diệt hết, trong vòng một ngàn năm, không một ngọn cỏ nào có thể mọc nổi. Không Lệnh Kỳ, ngươi hẳn biết rằng minh lệnh của Pháp Lam đã nghiêm cấm mấy loại ma pháp cấm kỵ này, Tử Vong Điêu Linh chính là một trong số đó.

Mặc dù trong lòng Kiệt Lạp Đức bất mãn nhưng lúc này hắn cũng không thể nào đi ngăn cản Tư Long được. Hiệu quả mạnh mẽ của ma pháp kia một khi thi triển ra, nếu chẳng may bị cắt đứt, ai biết sẽ sinh ra thương tổn gì đối với bản thân ma pháp sư. Cho dù là Tư Long, nếu không dựa vào hồn châu của Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn, hắn cũng không dám thu nhận nhiều khí tức tử vong như vậy.

Ra chiến trường thì không thể nào tránh được chết chóc, nhưng đối với Cầm Thành, chỉ trong nháy mắt đã tổn thất hơn một ngàn người, đây chính là lần đầu tiên. Diệp Âm Trúc không có mặt ở đây, bản thân Áo Lợi Duy Lạp là Thống sóai cũng không khỏi đau đớn trong lòng. Làm sao có thể ăn nói với Diệp Âm Trúc đây!

Tư Long vừa thi triển Tử Vong Điêu Linh vừa lạnh lùng nhìn Cầm Thành ở đối diện. Đối nghịch với ta, ta sẽ cho các ngươi hình hồn câu diệt (hủy diệt cả thân thể và linh hồn). Cầm Thành, bắt đầu từ hôm nay sẽ bị hủy diệt khỏi thế giới này.

_____***_____

Trong lòng Tư Long càng lúc càng lạnh, đột nhiên, hắn nhìn lên không trung của đối phương. Một vật thể khổng lồ hình elip được các cự long bảo vệ xung quanh chậm rãi bày ra. Phía trước vật thể được cự long bảo vệ đó đột nhiên xuất hiện một nòng pháo tỏa ra màu đen quái dị, dẫn theo năng lượng kịch liệt dao động.

Trước đây Tư Long đã nhìn thấy ma đạo pháo của Cầm Thành. Mặc dù hắn giật mình khi thấy Cầm Thành có thể đem loại vũ khí có sức công kích kinh khủng này đặt trên vật thể có thể bay này, nhưng trong lòng hắn vẫn rất khinh thường. Với lực công kích đó mà muốn ngăn cản ma pháp của ta sao? Đơn giản là không thể.

Tư Long bây giờ không còn tâm tư để chú ý đến thành tựu khoa học kỹ thuật của Cầm Thành. Thi triển Tử Vong Điêu Linh chứng tỏ hắn đã quyết tâm hủy diệt hoàn toàn Cầm Thành. Nhưng hắn đã quá coi thường uy lực của hàng không mẫu hạm Cầm Đế hào. Có thể khiến cho Cự Long kỵ sĩ đoàn phải hộ vệ, do toàn bộ các đại sư của bộ lạc Địa tinh và Ải nhân tộc phối hợp tạo thành, tiêu hao vô số nguyên liệu trân quý, Cầm Đế hào sao có thể đơn giản như vậy.

Động lực của Tịch diệt chi pháo là từ tinh hạch của ma thú cấp chín. Hơn nữa, mỗi một viên tinh hạch của ma thú cấp chín chỉ có thể phóng ra duy nhất một phát pháo mà thôi. Được ma pháp trận trong Tịch diệt chi pháo tăng phúc, lực công kích bộc phát trong nháy mắt đã đạt tới mức độ cực kỳ khủng bố. Cho dù là lực phòng ngự siêu cường như Kim Long Vương khi đối mặt với Tịch Diệt chi pháo cũng không thể ngăn cản, có thể thấy được uy lực của nó mạnh mẽ thế nào.

Dao động khổng lồ của năng lượng không ngừng tăng lên, bên trong Cầm Đế hào, Ly Sát lợi dụng ma pháp trận nhắm vào thân thể của Tư Long, bình tĩnh phóng ra ma pháp.

ầm -

Cả Cầm Đế hào đều rung động kịch liệt. Ngay sau đó, một cột sáng rất lớn tràn ngập hào quang màu nhũ trắng bắn ra từ miệng pháo.

Cầm Thành đã chuẩn bị cực kỳ đầy đủ cho trận đánh này. Diệp Âm Trúc và An Nhã đã sớm nghĩ được rằng trong đám địch nhân sẽ phải đối mặt trong trận chiến này chắc chắn sẽ có Ám tháp chủ Tư Long. Tịch diệt chi pháo là một trong những thủ đoạn công kích hữu hiệu nhất của Cầm Thành, cho nên bọn họ đã chuẩn bị một kiện lễ vật, đó chính là một viên tinh hạch của ma thú cấp chín có thuộc tính quang minh.

Trong toàn bộ Cầm Thành cũng chỉ có một viên tinh hạch của ma thú cấp chín có thuộc tính quang minh mà thôi. Cột sáng màu nhũ trắng bắn ra, khí tức quang mình khổng lồ lập tức bốc lên, gần như chỉ trong nháy mắt đã bắn tới trước mặt Tư Long.

Vẻ khinh miệt đối với Tịch Diệt chi pháo trên mặt Tư Long lập tức chấm dứt. Nếu khi Tịch Diệt chi pháo bắn ra mà hắn vẫn không thể cảm nhận cường độ của năng lượng kia, hắn cũng không xứng đáng trở thành Ám tháp chủ rồi.

Ngay lập tức Tư Long phát hiện nó có thể uy hiếp đến sinh mệnh và pháp lực của mình. Nếu như chỉ là công kích của ma đạo pháo, hắn có thể điều động một bộ phận ma lực của Tử Vong Điêu Linh để cắn nuốt. Nhưng chủ thể Tử Vong Điêu Linh đang nhanh chóng tràn lan trên đầu Cầm Thành, hắn chỉ có khả năng sử dụng một bộ phận rất nhỏ mà thôi. Còn công kích của Tịch Diệt chi pháo rõ ràng đã vượt qua sức phòng ngự của bộ phận Tử Vong Điêu Linh kia. Cho dù Tư Long vẫn còn đấu khí Thứ thần cấp vẫn không thể dựa vào thân thể của chính mình để đối kháng lại uy lực khủng bố của Tịch Diệt chi pháo.

Tư Long đúng là một người thông minh, cũng là một người cực kỳ ích kỷ. Còn thứ gì có thể quan trọng hơn sinh mạng? Ngay lập tức hắn đã quyết định. Tử Vong Điêu Linh bị Tịch Diệt chi pháo cắt đứt. Trong nháy mắt ngừng ngâm xướng, thân hình Tư Long chợt lóe, mạnh mẽ phá vỡ sự ngắm bắn của Tịch Diệt chi pháo, bay nhanh xuống dưới, né tránh phạm vi công kích của Tịch Diệt chi pháo.

Đây là thực lực Thứ thần cấp. Nếu đổi là một người khác có thực lực yếu hơn một chút, căn bản không thể nào thoát khỏi sự ngắm bắn, chỉ có thể chết trước Tịch Diệt chi pháo.

Có điều, hai Không Kỵ Binh Quân Đoàn sau lưng Tư Long không được may mắn như vậy. Gần trăm tên Phi mã kỵ sĩ và Ma điêu kỵ sĩ biến thành tro bui dưới công kích của Tịch Diệt chi pháo. Khí tức quang minh khổng lồ thậm chí còn quét sạch toàn bộ khí tức tử vong trong không khí, hoàn toàn cắt đứt liên hệ giữa Tư Long và Tử Vong Điêu Linh.

Tử Vong Điêu Linh không hổ là cấm chú trong cấm chú, mặc dù đã bị cắt đứt nhưng vẫn tiếp tục ăn mòn như trước. Chỉ có điều hào quang màu tím đen kia đã trở nên ngày càng ảm đạm, không thể tiếp tục ăn mòn cắn nuốt các vật thể để tăng cường uy lực của mình mà thôi.

Viễn trình Quân Đoàn hoàn toàn rút lui vào trong Cầm Thành. Với sự quen thuộc về địa hình, bọn họ nhanh chóng phi qua Ma Mút kỵ sĩ đoàn để tiến vào dãy núi Bố Luân Nạp.

Tử Vong Điêu Linh của Tư Long đã gây cho Cầm Thành tổn thất lớn nhất chính là về Địa tinh tê liệt giả. Những người khổng lồ bằng sắt thép này đương nhiên không thể so sánh tốc độ với nhân loại, phản ứng cũng chậm hơn một chút. Hơn 100 trong tổng số 300 Địa tinh tê liệt giả đã biến mất trong Tử Vong Điêu Linh, trong đó đương nhiên có cả những địa tinh điều khiển chúng.

Lúc này, ma pháp của các ma pháp sư Pháp Lam và của Long tộc đã hoàn thành một lần nữa. Ma pháp nguyên tố khổng lồ bay lên. Có điều, lúc này hai bên đều không hẹn mà cùng tăng cao độ phóng ma pháp lên một chút. Dù sao, cũng không ai hy vọng chính mình bị thương tổn do dư ba (dư chấn) của cấm chú.

Nổ kịch liệt. Một lần nữa trên bầu trời Cầm Thành lại xuất hiện đám mây bảy màu rực rỡ bộc phát sức mạnh hủy diệt xuống phía dưới. Lúc này, phe Cầm Thành không còn may mắn như trước nữa. Mất đi sự ủng hộ của mười hai nhạc phường Cầm Đế, xu thế kém về số lượng của các cự long lập tức hiện ra. Còn đám mây bảy màu bắt đầu lan tràn về phía Cầm Thành.

Trong dãy núi Bố Luân Nạp không thiếu núi cao. Dưới sự lan tràn của đám mây bảy màu, ít nhất có mười ngọn núi cao hơn ba ngàn thước đã hoàn toàn bị biến mất. Hiệu quả hủy diệt của vầng sáng này thậm chí còn kinh khủng hơn so với Tử Vong Điêu Linh.

Trong 200 cự long trưởng thành, thân thể của các cự long bậc thấp bắt đầu rung lên. Mặc dù thân thể chúng mạnh mẽ hơn rất nhiều so với ma pháp sư của đối phương, nhưng đến cự long cấp tám cũng không chịu nổi chấn động ma pháp kịch liệt như vậy mà bị chấn thương, thậm chí là cả cự long cấp cao. Cũng chỉ có Kim chúc long dựa vào thân thể của mình mới có thể phóng về phía Cầm Thành. Đồng thời Phi mã kỵ sĩ đoàn và Ma điêu kỵ sĩ đoàn cũng di động, bay về hướng Cầm Thành. Lần này, bọn họ không hề giữ trận hình dày đặc mà tản ra, hình thành thế bao vây quanh không quân Cầm Thành.

Mặc dù tấn công lần trước đã bị tổn thất không nhỏ nhưng bây giờ chiến đấu lực của hai không kỵ binh quân đoàn Pháp Lam vẫn còn hơn vạn người, so với 200 cự long và 3000 Giác Ưng kỵ sĩ của Cầm Thành thì vẫn ưu thế hơn hẳn trong cuộc chiến này.

Chiến đấu đã dần chuyển từ ma pháp sang giáp lá cà. Pháp Lam bắt đầu phát huy toàn thể sức chiến đấu của mình công kích Cầm Thành.

Bên trong Cầm Thành, Cách Lạp Tây Tư và Ma Mút thánh kỵ sĩ Sa Khuê Nhĩ cũng đã chiến đấu tới mức cực kỳ nóng bỏng.

Có Hoàng kim Ma mút vương trợ giúp, sức chiến đấu của Sa Khuê Nhĩ hoàn toàn tăng lên một bậc. Mặc dù hình thể của Hoàng kim Ma mút vương rất lớn nhưng hắn vẫn khống chế cực kỳ linh hoạt, có thể có những động tác công kích trùng trùng điệp điệp. Nhưng Cách Lạp Tây Tư vẫn muốn nhìn xem nhân loại này còn bao nhiêu sức mạnh nên cũng không dùng toàn lực.

Ánh mắt của Tử hướng tới không trung. Nhìn thấy hơn mười ngọn núi trong dãy núi Bố Luân Nạp đã bị san phẳng, trong mắt không khỏi toát lên nét lo lắng. Xét về chỉnh thể thực lực, dù sao Pháp Lam vẫn có cả trăm ngàn năm tích lũy sức mạnh. Một khi để cho những ma pháp sư này khôi phục, sử dụng cấm chú phụ trợ cho các kỵ sỹ Pháp Lam, vậy thì trận chiến này chắc chắn càng trở nên thêm gian nan. Dựa vào Tử Tinh quân đoàn rất khó có thể ngăn trở đối phương.

Đột nhiên, đôi mắt của Tử kịch liệt co rút lại, ánh mắt của hắn gần như là vô thức hướng về phía cửa Cầm Thành. Lúc này đúng là lúc sau khi Tử Vong Điêu Linh của Tư Long phát uy.

Một bóng dáng thướt tha lướt qua cửa Cầm Thành, nhẹ nhàng xuất hiện bên trong Cầm Thành. Thanh âm có chút lạnh lẽo vang lên:

- Sa Khuê Nhĩ, sư phụ ra lệnh cho ngươi…

An Kỳ chỉ mới nói đến đây thì đột nhiên dừng lại. Bóng dáng của Tử bên trong Cầm Thành quả thực rõ ràng. Nàng và hắn đối mắt, toàn bộ đầu óc lập tức trống rỗng.

Lúc đầu ở Tại Cực Bắc Hoang Nguyên, An Kỳ cố nén tình cảm đối với Tử mà tự bức bách chính mình rời đi. Nhưng trong lòng nàng không lúc nào nguôi nhớ Tử. Gặp lại Tử, những suy nghĩ trong đầu nàng đã hoàn toàn loạn. Thậm chí còn quên rằng mình đang ở đâu.

Tử cũng ngây dại. Hắn một mực cố gắng tìm kiếm An Kỳ, nhưng thời gian lâu như vậy vẫn không hề có một chút tin tức nào. Hắn không thể ngờ rằng lại có thể gặp nàng trong hòan cảnh như vậy. Thân hình rắn chắc, vạm vỡ của Tử không khống chế nổi mà trở nên hơi run rẩy. Đối với hắn, đây quả thực là tình huống chưa từng có trong lịch sử.

Trong đầu hắn, cảnh tượng ôm nữ tinh linh lúc trước không ngừng hiện lên. Đôi mắt dịu dàng, tin tưởng vô hạn vào hắn. Tất cả khiến cho trái tim cứng rắn như thép của Tử đang nhũn ra. Sự lạnh lẽo trong đôi mắt Tử chậm rãi tan ra. Trái tim hắn có chút run rẩy.

- An Kỳ.

Hắn vô thức gọi tên nàng. Thanh âm của hắn không lớn nhưng khiến An Kỳ ở giữa không trung như bị điện giật, kịch liệt run rẩy.

Tại sao? Tại sao chàng lại ở đây? Trời cao ơi, chẳng lẽ người muốn chúng ta gặp mặt trong tình cảnh này sao?

Trái tim An Kỳ đau đớn như bị xé nát, nhưng nàng không dám nhận biết Tử. Nàng cũng không sợ chết. Cho dù là linh hồn bị vỡ nát nàng cũng không sợ. Nhưng nàng biết rõ thực lực của Tư Long, càng hiểu hơn nữa sự cường đại của Pháp Lam. Nàng tuyệt đối không hy vọng Tử sẽ vì mình mà chết thảm trong tay Tư Long.

- An Kỳ tiểu thư. Tư Long đại sư có gì phân phó?

Lúc này Ma Mút thánh kỵ sĩ Sa Khuê Nhĩ giục Hoàng Kim Ma Mút lui lại sau rất nhanh, giữa khoảng cách với Cách Lạp Tây Tư. Lúc trước An Kỳ mới chỉ nói một nửa, hắn nhịn không nổi phải tới hỏi, vừa đánh nhau kịch liệt nên cũng không để ý tới trạng thái của An Kỳ lúc này.

An Kỳ tỉnh lại:

- Sư phụ ra lệnh cho ngươi không nên lãng phí thời gian. Toàn quân tấn công vào tiêu diệt Cầm Thành.

Ma Mút thánh kỵ sĩ Sa Khuê Nhĩ gật đầu:

- Vâng.

Chiến phủ (búa chiến) lại vung lên

- Vì vinh quang của Pháp Lam, các Ma Mút kỵ sĩ , theo ta xông lên.

Một vạn Ma Mút kỵ sĩ triển khai công kích ở giữa Cầm Thành. Để cho các Voi Ma Mút khôi phục tinh thần, các kỵ sĩ không thể không rót đấu khí của bản thân vào cơ thể chúng, giúp chúng giải trừ nỗi sợ hãi trong lòng.

©£Vu G\ʏỀjX ©£VI [«´Ł§ G_Łj GÔh ¦ \æj\ ] ~Îj |ǯjX ¦}«jX ¦Îh

Người khác không biết An Kỳ, nhưng Cách Lạp Tây Tư thì trong tâm nhận thức thầm nghĩ, đây không phải là người thân mật của Tử sao? Nhận thức được điều này, hắn cũng không ngăn cản An Kỳ, mà là nghênh đón công kích dũng mãnh của Ma mút kỵ sĩ đoàn.

Cười ha ha, Cách Lạp Tây Tư hét lớn một tiếng: " Cứng chọi cứng. Tốt, Lão tử ta thích như vậy, đến đây đi."

Nhũ quang màu trắng từ cái đầu trọc của hắn lưu chuyển tới dưới chân, thân thể cường tráng trong nháy mắt chuyển hóa. Bản thể kinh khủng của Chiến Tranh Cự Thú rốt cuộc cũng xuất hiện trên chiến trường.

Voi Ma mút dũng mãnh, cho dù là Hoàng Kim Ma mút vương, trước thân thể khổng lồ của Cách Lạp Tây Tư cũng trở nên nhỏ bé. Cách Lạp Tây Tư chỉ dựa vào sức lực một người ngang nhiên nghênh đón công kích của Ma mút kỵ sĩ đoàn. Mục tiêu trước mắt của hắn chính là Ma mút thánh kỵ sĩ Sa Khuê Nhĩ.

Xuất thân từ Pháp Lam, Sa Khuê Nhĩ có thể nói là có kiến thức rất rộng, nhìn thấy bản thể của Cách Lạp Tây Tư, hắn không nhịn được trong lòng cả kinh. Rốt cuộc ý thức được chính mình đến tột cùng là đang chiến đấu với cái gì.

Chiến Tranh Cự Thú, trong Thú Nhân Tộc chính là có thân thể mạnh mẽ nhất, thực lực của hắn quả thật rất kinh khủng. Cùng lúc đó, Sa Khuê Nhĩ trong lòng cũng sinh ra một ý nghĩ quái dị. Nếu Chiến Tranh Cự Thú này là tọa kỵ của mình, sợ rằng vị trí Pháp Lam thánh kỵ sĩ sẽ phải được xếp hạng lại ah.

Sa Khuê Nhĩ mặc dù cường hãn, nhưng hắn cũng không phải kẻ ngu, mắt nhìn thấy thân thể kinh khủng của Cách Lạp Tây Tư vọt tới, hắn trước tiên khống chế Ma Mút Hoàng Kim Vương đổi phương hướng khác, nghiêng người xông ra ngoài.

Cách Lạp Tây Tư cũng không truy đuổi hắn, vọt lên trước chỉ là lấy thế để bất chợt chuyển hướng, hai cái móng trước trong nháy mắt giơ lên. Chiến Tranh Cự Thú đúng như danh xưng của nó, nương theo hai cái chân kinh khủng kia hạ xuống.

Ầmmm - mặt bằng Trung tâm Cầm Thành một lần nữa vỡ tan, , uy lực của Chiến Tranh Tiễn Đạp chợt bộc phát. Năng lượng bộc phát làm mặt đất bay lên, đây mới thực sự là động đất ah.

Dưới sự công kích, nhất thời mấy trăm voi Ma mút dũng mãnh kịch liệt chấn động bay lên trời, Bất quá lực phòng ngự của voi Ma mút quả thực không tệ. Trúng đòn Chiến Tranh Tiễn Đạp nhưng thân thể không bị nghiền nát. Bất quá bộ xương bị vỡ thanh âm lan truyền rõ ràng khắp chiến trường.

" Nặc Vân, ngươi tới chỉ huy." Tử nhàn nhạt thản nhiên nói một câu, thân thể đã bay lên trời. Đạt đến Bạch cảnh như hắn tự nhiên có thể phi hành, hướng An Kỳ bay tới.

Long Sư Nặc Vân nhìn tâm tình lộ rõ ràng trên mặt Tử trong lòng không nhịn được có vài phần nghi hoặc. Nữ nhân kia là ai? Nhìn qua như là người Tinh Linh tộc, như thế nào Tử Đế lại có tâm tình hoàn toàn khác với nàng.

Tử Đế không phải nói là hắn đã có thê tử rồi sao? Chẳng lẽ chính là nữ nhân Tinh Linh tộc này.

Ma mút kỵ sĩ đoàn đã vọt tới, cũng không cho nàng thời gian tự hỏi quá nhiều. Nặc Vân ngay lập tức thay thế vị trí Tử ra lệnh: " Sơn Lĩnh Cự Nhân, Bạch Kim Bỉ Mông, dẫn Bỉ Mông quân đoàn xuất chiến."

Bỉ Mông Cự Thú sớm đã không còn nhịn được nữa rồi, nghe mệnh lệnh của Nặc Vân, ba vị Bạch Kim Bỉ Mông Vương củng Sơn Lĩnh Cự Nhân Minh đồng thời hiện ra bản thể, bước tiến hùng tráng, dẫn theo tám trăm Bỉ Mông chiến sĩ, hướng Ma mút kỵ sĩ đoàn phát động tấn công.

Thực lực của Cách Lạp Tây Tư trên chiến trường không phải là lần đầu tiên phô bày, khi hắn nhảy vào trong Ma mút kỵ sĩ đoàn, chỉ có thể dùng câu đánh đâu thắng đó để hình dung, không có một con Ma mút nào có thể ngăn cản cước bộ của hắn. Dưới Chiến Tranh Tiễn Đạp, mấy trăm tên Ma mút kỵ sị ngay cả cơ hội phát huy cũng không có thì đã mất đi chiến đấu lực, thậm chí còn bị chính con voi Ma mút của mình đè chết.

Năng lượng mạnh mẽ không ngừng tăng lên, mỗi một lần đều làm cho không khí gần như đọng lại. Cách Lạp Tây Tư chỉ là bằng sức mạnh của thân thể ở bên trong Ma mút kỵ sĩ đoàn đấu đá lung tung, hễ bị thân thể khổng lồ của hắn đụng tới, cho dù là Ma mút dũng mãnh cũng bị đánh bay.

Tấn công của Voi Ma mút lên người Cách Lạp Tây Tư giống như chỉ để gãi ngứa cho hắn, ngay cả một dấu vết lưu lại cũng không có.

Một vạn tên Ma mút kỵ sĩ phát động công kích, trong lúc bị ảnh hưởng của Cách Lạp Tây Tư đã giảm khí thế, đúng lúc này Bỉ Mông Quân Đoàn đã xông tới.

Ba vị Bạch Kim Bỉ Mông động tác kinh nhân cơ hồ đồng thời bắt được một đầu voi Ma mút, sau một khắc, bọn họ dựa vào lực lượng cường hãn của mình đem voi Ma mút xé làm đôi, không thèm để ý tới kỵ sĩ trên lưng voi.

Trước sự cường hãn của thủ lĩnh, Bĩ Mông quân đoàn chiến sĩ hai mắt nhất thời đỏ lên. Dưới hàng trăm lợi trảo cường hãn, xuất ra công kích năng lực thật khủng khiếp. Bọn họ muốn chứng minh cho mọi người thấy, bọn họ mới chính là đội ngũ lục chiến vô địch.

Tám mươi Hoàng Kim Bỉ Mông phía trước, bằng lực lượng bản thân, lợi dụng sự xông lên nhanh chóng của Ma mút kỵ sĩ đoàn mà áp tới, nhất thời cả chiến trường trở nên hỗn loạn.

Chiến đấu ở bên dưới cũng không có ảnh hưởng tới hai người trên không trung.

Bất kể là Tử hay An Kỳ cũng dường như không nghe thấy âm thanh chém giết bên dưới.

Bay vào giữa không trung, Tử đi tới trước mặt An Kỳ, mà An Kỳ vọt tới trước cũng là đang hướng song chỉ về phía hắn.

" Ngươi…." An Kỳ có chút kinh hoảng nhìn Tử.

" Trở về rồi sao?" Tử bình tĩnh yên lặng nhìn An Kỳ, ánh mắt lóng lánh Tử quang. Tâm tình của hắn rất ít khi rung động kịch liệt như bây giờ.

Thân thể mềm mại của An Kỳ không ngừng run rẩy. Từ khi chia tay Tử, dưới sự trợ giúp của Tư Long, thực lực của nàng lại tăng lên, cũng đã đạt tới Tử cấp cửu giai.

Nhưng là, trong lúc này lực lượng mạnh mẽ đó dường như biến mất, căn bản không thể nào làm cho trái tim run rẫy của nàng bình tĩnh trở lại.

" Ngươi đi đi, các ngươi không thể nào chiến thắng Pháp Lam đâu." An Kỳ cắn răng, rất vất vả mới nói được những lời này.

Tử lẳng lặng nhìn nàng, trong mắt tử quang ngày càng mạnh. Ánh mắt sáng quắc của hắn, chăm chú nhìn An Kỳ, làm trái tim nàng càng run rẩy. Nàng thỉnh thoảng nhìn về hướng cổng Cầm Thành, e sợ Tư Long phát hiện Tử đang ở đây.

Đột nhiên, thân thể Tử hư ảo xuất hiện ngay trước mặt An Kỳ, không đợi An Kỳ phản ứng lại, đã nắm chặt bàn tay nhỏ bé của nàng, thân thể nàng so sánh với thân thể to lớn của Tử bỗng trở nên nhỏ bé.

Nắm tay An Kỳ, Tử kéo nàng tới trước mặt mình, lẳng lặng nhìn ánh mắt màu xanh biếc đang kinh hoảng của nàng: " Nhớ kỹ, nàng là nữ nhân của ta."

An Kỳ trong tâm như muốn bùng nổ, đại não một lần nữa trống trãi, tử quang thu liễm. Thân thể của Tử trong phút chốc lấy lại hình dáng con người. Bây giờ hắn đã ôm trọn thân thể An Kỳ vào lòng.

Lồng ngực Tử rất ấm áp, đây là phản ứng đầu tiên An Kỳ phát hiện, tâm tình của mình chưa bao giờ dễ chịu như vậy. Cảm giác thật an toàn là cho thân thể Nữ vương Tinh Linh tộc này kịch liệt run rẫy, giờ phút này, Nàng quên hết nơi này là chiến trướng, thậm chí quên luôn cả Tư Long, quên tất cả…

Gương mặt cương nghị không ngừng giãn ra, môi Tử nhẹ nhàng chiếm lấy môi nàng. Chiến trường thì sao chứ? Nàng chính là nữ nhân của hắn.

Tử hôn rất mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức không cho An Kỳ bất cứ cơ hội cự tuyệt nào. An Kỳ cũng không cự tuyệt, nàng đột nhiên phát hiện, trong lòng mình phát sinh cảm giác vui sướng chưa bao giờ có. Tại giờ khắc này, nàng rõ ràng cảm giác được, cho dù chết cũng đáng.

Hai cánh tay mềm mại như nường nhẹ nhàng đặt lên lồng ngực tráng kiện của Tử, phảng phất như muốn đem tình yêu và sự kinh hoảng của mình phát tiết ra. An Kỳ điên cuồng đáp lại nụ hôn mạnh mẽ của Tử.

Cách Lạp Tây Tư một mình rong ruổi trong chiến tuyến của đối phương, ánh mắt ngẫu nhiên liếc hướng không trung, âm thầm than thở. Tử lão đại không hổ là Tử lão đại, ngay cả hôn nữ nhân cũng bá đạo như vậy, thật là bội phục ah.

Bên kia Long Sư Nặc Vân thì lại có cảm thụ khác. Nàng phát hiện chính mình có cảm giác ghen ghét, chẳng lẽ mình không bằng nữ nhân kia? Nếu như bây giờ trong lồng ngực hắn là nàng thì tốt biết bao.

Ôm An Kỳ, Tử chậm rãi từ không trung hạ xuống. Thân thể cường tráng của hắn trực tiếp rơi vào trong chiến trường, quang mang màu tím phát ra, từ trong tay vung lên, một đầu Ma mút cùng kỵ sĩ trên lưng đồng thời biến thành tử tinh, trong nháy mắt bị nghiền nát.

Trong lúc này, thậm chí ánh mắt của Tử vẫn còn nhìn An Kỳ, nhưng tay kia của hắn động tác không ngừng, quang mang màu tím đến đâu không có một Ma mút kỵ sĩ nào có thể ngăn cản.

Tử Tinh Bỉ Mông đạt tới Bạch cảnh tam cấp thực lực đúng là cường hãn. Tử làm vậy chính là muốn chứng minh mình có khả năng bảo vệ nàng.

An Kỳ si ngốc nhìn kỹ Tử, cảm giác với bên ngoài đã hoàn toàn biến mất. Dưới tuyên ngôn của Tử, nàng đột nhiên phát hiện, sợ hãi trong lòng đã biến mất, nàng bây giờ chỉ muốn nhìn thật kỹ nam nhân trước mặt thêm vài lần. Dù là sau một giây nữa sẽ chết, nàng cũng không hối tiếc.

Đối với nàng mà nói, phải làm bây giờ chính là chờ cái chết tới. Nàng chưa bao giờ hy vọng xa vời Cầm Thành có thể chiến thắng Pháp Lam đại quân, nhưng nàng không hối hận, từ lúc là Tinh Linh Nữ Vương đến bây giờ, An Kỳ biết chính mình vì sợ chết mà đã làm ra nhiều tội lỗi. Có thể chết trong lồng ngực ấm áp của người yêu, nàng cuộc đời này đã không còn gì hối tiếc.

Hai quân đoàn khác của Pháp Lam cũng đã tiến vào bên trong Cầm Thành, sân rộng trung tâm Cầm Thành nhất thời chìm đắm trong hỗn chiến giữa hai phe.

_____***_____

Bên phía Pháp Lam có ba kỵ sỹ đoàn mạnh mẽ trên mặt đất, mà bên phía Cầm Thành cũng có hơn vạn cao cấp ma thú, dưới sự thống lĩnh của các thần thú., mạnh mẽ như Ma mút kỵ sĩ đoàn cũng bị hao binh tổn tướng dưới tay bọn họ.

Mỗi vị thần thú cũng phô bày uy lực của chính mình. Mặc dù thực lực mỗi kỵ sĩ đoàn của Pháp Lam so với kỵ sĩ đoàn của các quốc gia bình thường mạnh hơn không biết bao nhiêu lần. Nhưng đối với các thần thú mà nói, thì cũng không có gì khác nhau, chỉ bất quá tốc độ giết chóc chậm hơn một chút mà thôi.

Theo cuộc hỗn chiến bắt đầu trên mặt đất, cuộc chiến trên không trung cũng tiến vào trạng thái nóng bỏng, hai Không kỵ binh quân đoàn lấy trận hình phân tán phát động công kích. Cầm Thành Giác Ưng Kỵ sĩ đoàn phối hợp với Cầm Đế hàng không mẫu hạm tiến hành phản công mạnh mẽ.

Bọn họ tận lực đem cuộc chiến xuống mức thấp hơn, mặc dù số lượng còn thua kém xa đối thủ. Cự Long đa số bị thương, nhưng phối hợp với Thụ yêu Đức Lỗ Y trên mặt đất cùng ma đạp pháo trận pháp thì cũng ngang bằng với Không kỵ binh quân đoàn của Pháp Lam, thậm chí còn chiếm thế thượng phong.

Thử nghĩ, phải không ngừng né tránh trịch mâu của Thụ yêu Đức Lỗ Y thì hiệu quả công kích phải giảm xuống, còn phải cẩn thận với tính chất hủy diệt của ma đạn pháo trận, Không kỵ binh của Pháp Lam phát động công kích đã yếu đi rất nhiều.

Tư Long trước toàn quân làm ra thủ thế. Tất cả Pháp Lam ma pháp sư bắt đầu có biến hóa, bọn họ không hề thi triển cường đại cấm chú ma pháp, hơn hai ngàn tên Ma pháp sư phân biệt đạp lên các Pháp Lam tọa kỵ quân đoàn, dưới sự bảo vệ của các kỵ sĩ, bắt đầu phóng thích ma pháp. Bọn họ không phát động ma pháp công kích, mà là ma pháp phụ trợ với quang mang màu lam gây tác dụng lên người các Pháp Lam kỵ sĩ.

Giống như các chỉ huy Cầm Thành dự đoán trước, cùng với sự tham gia của Ma pháp sư, Pháp Lam dưới sự đả kích trùng trùng điệp điệp của Cầm Thành, nhưng lại như trước chiếm thế thượng phong.

Hơn nữa biểu hiện trên mặt đất, Tử Tinh quân đoàn có chín vị thần thú dẫn dắt , nhưng trong chín vị thần thú, Thiểm và Lôi cũng không có cơ hội trực tiếp thi triển năng lực công kích thực sự. Còn lại bảy vị thần

thú mặc dù công kích cường đại, nhưng bọn hắn đối mặt với Pháp Lam kỵ sĩ cũng ít nhất đạt thanh cấp, sau khi bị rối loạn lúc đầu, bây giờ đã lấy lại đội hình. Dưới sự trợ giúp của Ma pháp sư phụ trợ, phân ra thành những trận chiến nhỏ. Dưới sự hướng dẫn của Tử cấp kỵ sĩ kết hợp cùng một chỗ công kích thần thú. Họ cũng biết không thể hủy diệt các thần thú, mà là tiến hành hạn chế họ.

Cuối cùng một Pháp Lam quân đoàn tiến nhập chiến trường, giống như nghiêng trời, san bằng mặt đất, mấy ngàn ma pháp phụ trợ cơ hồ không gián đoạn phóng thích ra, trên người các Pháp Lam kỵ sĩ hiệu quả phụ trợ không ngừng tăng cường, đã đem Tử tinh quân đoàn trên mặt đất từ từ ngăn chặn lại.

Tư Long trôi nổi trong không trung, giám sát toàn chiến trường, đồng thời cũng rất nhanh khôi phục lại ma pháp lực đã tiêu hao, Tử Vong điêu linh bị cắt đứt so với lần trước sử dụng Ma Thần Hàng Lâm bị Diệp Âm Trúc đánh lui bị tổn thương ít hơn rất nhiều. Đấu khí của hắn thực lực cũng đạt tới Bạch cảnh, chỉ cần không phải bị linh hồn đả kích, thì tốc độ khôi phục cực kỳ kinh người.

Không kỵ binh của Cầm Thành cũng đồng dạng gặp phiền phức. Bị các ma pháp sư xua tan ma pháp, cùng với sự trợ giúp của Pháp Lam quân đoàn trên mặt đất. Thụ Yêu Đức Lỗ Y cùng Lợi Trảo Đức Lỗ Y lập tức rơi vào khó khăn, mặc dù có Ác Điểu Đức Lỗ Y kịp thời xuất hiện, lợi dụng Xuy phong ma pháp giúp bọn hắn ổn định vị trí, nhưng cũng chỉ là có thể miễn cưỡng tự bảo vệ mình mà thôi.

Đúng lúc này, toàn bộ chủ lực Cầm Thành xuất hiện, bọn họ từ Bố Luân Sơn Mạch các góc chạy nhanh tới. Bốn bộ binh quân đoàn từ bốn phương tám hướng chạy vọt tới. Dưới tác dụng của đấu khí, bọn họ tới với tốc độ nhanh phi thường, hướng tới chiến trường như bốn con rồng khổng lồ.

Tư Long cười lạnh một tiếng, thực lực quả thật đối lập, nếu có thể dùng số lượng để nói, Pháp Lam cũng đã sớm không phải Pháp Lam rồi, mặc dù hắn nhìn ra binh lính Cầm Thành cũng đều có đấu khí thực lực, nhưng cùng so sánh với thực lực mạnh mẽ của Ma thú tọa kỵ trong Pháp Lam quân đoàn thì vẫn còn kém xa.

Cầm Thành bốn Bộ binh quân đoàn cũng không mù quáng mà xông thẳng vào chiến trận. Mà là trong sân đấu trung tâm bốn góc tạo thành vòng tròn mới gia nhập chiến trường, bọn họ gia nhập, mặc dù không thể vì thực lực bản thân mà đả kích Pháp Lam kỵ sĩ, nhưng ít ra trợ giúp Tử Tinh quân đoàn ổn định vị trí, đem các ma thú không ngừng lui về phía sau ổn định lại.

Mặc dù quân đội Cầm Thành như trước bị bại lui về, nhưng tốc độ lui lại đã giảm rất nhiều.

Cùng với sự xuất hiện đồng thời của bốn bộ binh quân đoàn, còn có ba nghìn Ải Nhân tộc chiến sĩ, cùng với năm nghìn Tinh Linh Tộc tinh nhuệ chiến sĩ. Quân đoàn hỗn hợp này thực lực không thể bỏ qua. Bọn họ tại Cầm Thành nhờ vào sự cường hãn của Ải Nhân Tộc và sự khéo léo của Tinh Linh Tộc. Bọn họ ít nhất có thể ngăn cản mấy ngàn tên Pháp Lam kỵ sĩ.

Con số thương vong của cả hai bên đang không ngừng tăng lên, nhưng Pháp Lam kỵ sĩ thực lực không có suy yếu, ngược lại theo ma pháp phụ trợ mà từ từ gia tăng.

Đây mới là phương thức chiến đấu tiêu chuẩn của Pháp Lam, bằng vào nhiều năm nghiên cứu ma pháp. Ma pháp sư Pháp Lam hoàn toàn có thể không ngừng đem phụ trợ ma pháp sinh ra không ngừng gia tăng hiệu quả.

Đông Long Ma pháp tứ tông các Ma pháp sư cũng lần lượt xuất hiện, nhưng là bọn họ số lượng và thực lực so với Pháp Lam Ma pháp sư quân đoàn vẫn còn kém nhiều lắm.

Có được đông đảo ma pháp phụ trợ, cùng với phòng hộ siêu cường của bản thân, Pháp Lam quân đoàn đối với tấn công ma pháp thanh cấp có thể trực tiếp bỏ qua. Mặc dù tại Cầm Thành không thiếu Ma pháp sư thực lực mạnh mẽ hơn, nhưng là dù sao số lượng cũng ít, bọn họ rất khó ảnh hưởng đến cả chiến trường.

Cửu đại thần thú chống địch ở phía trước, bọn họ cùng Bỉ Mông Quân Đoàn cơ hồ ngăn cản Pháp Lam bốn Lục chiến Quân đoàn cực mạnh, cùng với các cao thủ tử cấp trong Pháp Lam quân đoàn tập trung lại nơi này.

Pháp Lam thực lực vào lúc này đã chính thức hiển hiện ra, mặc dù mỗi một Pháp Lam kỵ sĩ quân đoàn cũng chỉ có một vị đội trưởng, nhưng bất cứ một Pháp Lam quân đoàn nào bên trong cũng có Tử cấp cao thủ khoảng ba mươi tên.

Thực lực thần thú mặc dù cường hãn, nhưng đối mặt với hàng trăm tên đấu khí chiến sĩ vây công, còn có đông đảo ma pháp trợ giúp, bọn họ như hãm nhập vào trong hố bùn, không cách nào tự khống chế.

Pháp Lam kỵ sĩ thực lực quả thật cường hãn, đơn giản mà nói, một gã Lam cấp Pháp lam kỵ sị cùng tọa kỵ của mình phối hợp, là có thể củng Tử tinh quân đoàn một tên cửu cấp ma thú chống đỡ.

Pháp Lam kỵ sĩ rất có kỷ luật, chỉ huy chiến trận cùng với các tố chất khác không phải đội quân Cầm Thành chỉ trải qua một thời gian ngắn huấn luyện mà có thể so sánh được.

Binh sĩ Cầm Thành từ hai bên sườn từ từ lùi lại, nếu không phải các Ãi Nhân Tộc đại sư chú tạo áo giáp và vũ khí chất lượng tốt hơn Pháp Lam, thì con số thương vong đã nhiều hơn gấp nhiều lần.

Ma đạo pháo trận địa uy lực vẫn còn, Không kỵ binh mặc dù cũng xuất hiện xu thế áp đảo nhưng dưới sự chỉ huy của Cầm Đế Hào hàng không mẫu hạm và trợ giúp của ma đạo pháo trận, còn có thể tạm thời duy trì tốc độ lui binh.

Cầm Đế Hào hàng không mẫu hạm liên tục phát huy năng lực chiến đấu cường hãn của mình. Phải biết rằng, vì kiến tạo hàng không mẫu hạm, Cầm Thành đã bỏ ra rất nhiều nguyên liệu xa hoa.

Mặc dù có thể tích khổng lồ, nhưng lực phòng ngự lại cực kỳ cường hãn, không hề thua kém Kim Long tộc, mà về tốc độ thì có thể so sánh với Phong Long tộc.

Tô Lạp đúng là xuất thân thích khách, tại chiến trường, nàng luôn là người tỉnh táo nhất, bằng tốc độ và sự mẫn cảm của mình, Cầm Đế Hào hàng không mẫu hạm dưới sự điều khiển của nàng tại không trung cũng linh hoạt như cá dưới nước.

Mỗi khi nàng khống chế Cầm Đề Hào hàng không mẫu hạm linh hoạt xoay người, Cầm đế mặt bên ma đạo pháo sẽ trong nháy mắt phát huy. Mà lúc này Cầm Đế hàng không mẫu hạm đang nằm trong khoảng không dày đặc Pháp Lam không kỵ binh.

Dưới sự điều khiển của Tô Lạp, ngay cả Áo Lợi Duy Lạp cũng than thở không thôi. Dĩ nhiên cũng có một chút ganh tỵ với Diệp Âm Trúc. Cầm Đế mười hai nhạc phường mặc dù không cách nào phóng thích như trước Bạch Cảnh Thần Âm Quang Hoàng, nhưng các nàng cũng một lần nữa gia nhập chiến trường, đối với Pháp Lam Không kỵ binh củng có ảnh hưởng không nhỏ.

Hơn nữa, lấy hai trăm Cự Long Cầm Thành chiến sĩ từ bên cạnh phụ trợ, trong lúc nhất thời cũng làm cho Pháp Lam Không kỵ binh không ngừng xuất hiện tổn thất.

Những người mạnh của Đông Long Bát Tông đã hoàn toàn gia nhập chiến đấu. Vị Minh Thái Thượng Trưởng Lão làm người chỉ huy, dưới mệnh lệnh duy nhất của hắn chính là ngăn cản địch nhân cũng phải tận lực tự bảo vệ mình.

Hắn không hy vọng nhất chính là chứng kiến những Cầm Thành đệ tử dưới tay địch nhân băng lãnh này tử trận. Những đệ tử này bồi dưỡng ra không phải dễ dàng, mỗi một người đều là tài sản quý giá của Cầm Thành.

Tính chất kỹ xảo của Đông Long võ kỹ, ngay cả Pháp Lam kỵ sĩ cũng không nhịn được kinh ngạc, những kỹ xảo này cùng với những trang bị hoàn mỹ trên người, Cầm Thành chiến sĩ mới có thể tại Đấu khí thực lực dưới tình huống của đối thủ giảm thiểu tổn thất xuống mức thấp nhất.

" Thả đệ tử ta ra, ta sẽ cho ngươi một con đường sống." trôi nổi trong không trung, ánh mắt Tư Long hướng tới trên người Tử. Tử lúc này như trước một tay giết địch, một tay ôm An Kỳ trong lồng ngực.

Mặc dù đang ở trong vạn quân, nhưng thanh âm của Tư Long cũng trực tiếp truyền vào tai Tử, hơi thở lạnh như băng trực tiếp từ không trung tập trung trên thân thể Tử. Mạnh mẽ ép hắn xuống mặt đất.

Theo Tư Long thấy, Tử rõ ràng đang kiềm chế An Kỳ.

Năm đó, Tư Long đem An Kỳ khống chế trong tay, cũng là muốn lợi dụng nàng phá hoại Tinh Linh Tộc, thu lợi từ việc đó, vốn hắn chỉ xem An Kỳ như một quân cờ.

Nhưng sau khi bị Tô Lạp phản bội, Tư Long trong lòng phát sinh cảm giác cô tịch. Hắn phát hiện, chính mình thực lực mặc dù mạnh mẽ, nhưng là bên cạnh không có một người để tín nhiệm.

Bởi vậy, sau khi trở lại Pháp Lam,Tư Long triệu hồi An Kỳ từ bên ngoài về, bắt đầu chính thức truyền thụ cho An Kỳ năng lực của mình.

_____***_____

Sau khi nhận An Kỳ làm đồ đệ, tâm tình của người lớn tuổi luôn muốn có một người để ký thác, đối với Tư Long mà nói, An Kỳ cũng trở thành một người để hắn ký thác. Hắn đương nhiên không sợ An Kỳ phản bội, có thủ đoạn linh hồn khống chế, An Kỳ căn bản không có cách nào thoát ra khỏi bàn tay của hắn. Đây cũng chính là nguyên nhân tại sao thực lực của An Kỳ có thể đạt tới Tử Cấp tầng thứ chín. Tư Long vẫn hi vọng cùng nàng Ma vũ song tu để đột phá cực hạn của Bạch Cảnh.

Lúc này, mắt nhìn Tử khống chế An Kỳ. Tư Long không hiểu có chút khẩn trương. Dù sao bồi dưỡng một đệ tử cấp bậc như thế này không phải ngày một ngày hai có thể hoàn thành.

Đột nhiên nghe được thanh âm của Tư Long, An Kỳ nhất thời từ trong hạnh phúc bừng tĩnh lại, thất thanh kinh hô: " Sư phụ."

Thanh âm của An Kỳ khiến cho Tư Long hiểu lầm, hắn nghĩ đó là âm thanh kêu cứu, ánh mắt nhất thời càng trở nên hung hiểm.

Tử tiện tay đem địch nhân trước mắt hủy diệt, ngẩng đầu lên không trung nhìn Tư Long, cũng không vì đối phương mang lại áp lực cực lớn mà có điều biến hóa, chỉ là lạnh lùng nói: " Ngươi đang tính toán cái gì chứ?"

Cừu hận của Diệp Âm Trúc cũng chính là cừu hận của Tử, nếu như không phải tại tên hỗn đản Pháp Lam này, Âm Trúc cũng sẽ không mất thị giác và vị giác, nếu như không tại hỗn đán này, An Kỳ cũng sẽ không như thế mà chia lìa với chính mình.

Tư Long rõ ràng cảm nhận được hơi thở khiêu khích của Tử, giận dữ cười, trong tay pháp trượng hướng xuống phía dưới điểm nhẹ, một đạo hắc quang nồng đậm hạ xuống, thẳng hướng đĩnh đầu Tử vọt tới. Không thể coi thường chiêu công kích đơn giản này, từ thực lực của Tư Long phát ra công kích đơn giản cũng có thể so sánh với đơn thể cấm chú ah.

Từ khóe miệng Tử toát ra một tia cười lạnh, một tay ôm chặt An Kỳ đang kinh hãi, tay kia nâng lên, màu tím quang mang trong tay nháy mắt chuyển hóa, biến thành một cái khiên đường kính một thước. Cái khiên như được mài từ thủy tinh, toàn thân trong suốt có thể nhìn thấu.

" Tử tinh chiết xạ" thanh âm trầm thấp phảng phất khắp thiên địa. Tử quang bên trong khiên khi đối mặt với quang mang màu đen kia, tấm khiên khẽ nghiêng, hắc quang phảng phất như không gặp bất kì trở ngại nào, nhưng dưới tác dụng của tấm khiên đã làm chúng thay đổi phương hướng, bay thẳng đến vị trí của Pháp Lam Kỵ Sĩ.

Hơi thở ăn mòn mãnh liệt mang theo mùi khó ngửi trong nháy mắt phát tán, mười mấy tên Pháp Lam Kỵ Sĩ phản ứng không kịp, nhất thời bị độc tố xâm nhập mãnh kiệt, năng lượng khổng lồ phóng thích, một khối khô lâu bị ăn mòn hoàn toàn huyết nhục chậm rãi rơi xuống.

Đang khi Tử chuẩn bị hướng Tư Long phát động công kích. Đột nhiên , một thanh âm trong trẻo lạnh lùng trong không trung vang lên: " Tư Long, đối thủ của ngươi là ta."

Một đạo thân ảnh phảng phất trong hư vô xuất hiện từ xa bay đến, trong chớp mắt đã tới trước mặt Tư Long. Hai tròng mắt đen nhánh, mái tóc đen huyền buông xõa tới thắt lưng, bạch y phiêu phiêu ưu nhã toát lên khí chất cao quý. Mặt đất trở nên lạnh như băng mang theo hơi thở trầm tĩnh. Hắn rốt cuộc cũng đã tới.

" Cầm Đế, Cầm Đế, Cầm Đế." Tiếng hô ầm ĩ trời long đất lỡ nhất thời phát ra từ miệng mỗi vị chiến sĩ Cầm Thành.

Đối với Cầm Thành mà nói, Cầm Đế chính là trụ cột của Cầm Thành, chính là biểu tượng của Cầm Thành. Chiến tranh tiến hành đến lúc mấu chốt thì người cực mạnh trong lòng họ, Cầm Đế đại nhân cuối cùng cũng xuất hiện.

Sĩ khí của tướng sĩ Cầm Thanh cơ hồ trong phút chốc gia tăng đáng kể, nguyên bổn lúc đầu từ từ rút lui trước sự liều mạng công kích của Pháp Lam Quân Đoàn. Nhưng trong lúc này nhất thời sự thối lui tạm thời đình chỉ lại.

Đúng vậy, người tới chính là Diệp Âm Trúc, hai tròng mắt đen nhánh mang thần thái uy nghiêm, nếu như không phải đã biết, ai cũng không thể nhận ra được ánh mắt ấy không thể nhìn thấy.

Diệp Âm Trúc đột nhiên xuất hiện, nhất thời làm Tư Long trong lòng cả kinh, cảm giác nhạy bén của hắn lập tức phát hiện, người trẻ tuổi trước mắt này cũng đã đột phá đến Bạch Cảnh, dưới tình huống không có bất kì thần khí nào trợ giúp, đạt tới trình độ này không thể là cấp độ Tử cấp.

Sư phụ không hổ là sư phụ ah, người trẻ tuổi này năm nay mới bao nhiêu tuổi? đã đạt tới thành tựu như vậy, nếu có thời gian, nói không chừng Pháp Lam sẽ hủy trong tay hắn.

Đồng tử của Tư Long thoáng co rút lại một chút: " Ngươi rốt cuộc cũng xuất hiện rồi sao? Diệp Âm Trúc, hôm nay chính là ngày chết của ngươi."

Diệp Âm Trúc lạnh nhạt đáp: " Không phải ngươi chết, thì là ta chết." không có bất cứ vầng sáng nào xuất hiện, cơ hồ chỉ trong nháy mắt, cổ cầm màu nhũ trong nhất thời xuất hiện trước mặt hắn. Siêu thần khí Khô Mộc Long Ngâm cầm đã xuất hiện, nhất thời làm cho khí thế của Diệp Âm Trúc đại biến, mặc dù bị uy áp của Tư Long đè xuống mặt đất, cũng không có một chút tác động.

Sự chú ý của Tư Long đã chuyển hoàn toàn từ Tử sang người Diệp Âm Trúc. Dù sao người trẻ tuổi này đã từng đánh bại mình. Mặc dù là có sự phụ trợ của linh hồn chi hỏa của sư phụ, nhưng là bây giờ thực lực người trẻ này đã đạt tới Bạch Cảnh. Cùng với thực lực của mình không còn khoảng cách cực lớn như trước. Hắn còn có siêu thần khí, đánh trận này đối với Tư Long mà nói quả là không thoải mái, thương thế trong người hắn còn chưa khỏi hẳn, đối mặt với Diệp Âm Trúc cũng phải thận sự cẩn thận.

Pháp trượng trong tay dựng thẳng trước ngực. Nguyên là hồn châu của Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tôn quang mang đại phóng, năng lượng ba động trên mặt đất mỗi lần phát ra, đều làm cho không khí kịch liệt run rẫy. Ngay cả quang mang quanh thân thể Tư Long cũng trở nên vặn vẹo. Đây mới chính là uy lực thật sự của pháp trượng. Bằng vào hồn châu của Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tôn pháp trượng này cũng là một kiện siêu thần khí ah.

Hít sâu một hơi, quang mang lạnh lẽo trong mắt Tư Long phóng ra, dừng ở Diệp Âm Trúc, một bóng đen từ sau lưng hắn hiện lên.

Diệp Âm Trúc lẳng lặng đứng ở đó, so với khí thế bức nhân của Tư Long, thì hắn có vẻ yếu hơn nhiều. Nhưng là nếu cẩn thận quan sát, là có thể phát hiện năng lượng xung quanh thân thể hắn chậm rãi vặn vẹo, xuất hiện như những gợn sóng nhẹ.

Năng lượng nhu hòa ba động trước tiên phát ra hơi thở mạnh mẽ trên mặt đất, Diệp Âm Trúc hai tay đồng thời đặt trên Khô Mộc Long Ngâm cầm, nương theo một tiếng vù vù, bảy đạo âm nhận cao tầng mà mắt thường khó có thể nhận thấy trong khoảnh khắc phóng ra, giống như là ảo ảnh. Thanh âm mới vừa vang lên, âm nhận cũng đã tới trước mặt Tư Long.

Bảy đạo âm nhận run rẩy, giống như bảy con dao nhọn đánh sâu vào tinh thần lực của Tư Long. Đồng thời, tại ma khí cực bích đột phá, ma khí hoàn toàn dung nhập với âm nhận cao tầng không có một chút tỳ vết nào. Nhìn qua năng lượng có vẻ mờ nhạt, nhưng lại mang lực sát thương cực kỳ kinh khủng, hoàn toàn giống với bảy cái đơn thể cấm chú công kích.

Càng làm Tư Long giật mình chính là, hắn hoảng sợ phát hiện, bảy cái âm nhận này đều được phụ trợ gia tăng mãnh liệt quang nguyên tố, mà quang nguyên tố chỉ bất ngờ bộc phát, cho tới khi âm nhận tới trước mặt mới hoàn toàn bộc phát ra.

Hắn không phải là đệ tử của sư phụ chứ? Kế thừa phải là Vong linh ma pháp hoặc Hắc ám ma pháp, như thế nào lại là quang nguyên tố, thậm chí độ tinh khiết có thể cùng Áo Bố Lai Ân tinh triển quang minh hệ ma pháp so sánh.

Tư Long đương nhiên sẽ không rõ ràng, đột phá ma khí cực bích tới Bạch Cảnh, hơn nữa trên người Diệp Âm Trúc có dấu ấn của Ngân Long, làm hắn tu luyện ra nguyên lực chưa từng có trong lịch sử, hắn thân

mình thuộc tính không thuộc bất cứ loại nào, có thể biến thành bất cứ thuộc tính nào. Đối phó với Hắc Ám ma pháp sư Tư Long, quang nguyên tố không thể nghi ngờ là lựa chọn tốt nhất.

Một tiếng ngâm trầm thấp xuất phát từ trong miệng Tư Long, trong tay tháp trượng xoay tròn một vòng. Một tấm chắn mày đen xuất hiện trước mặt Tư Long. Quang có thể khắc chế Hắc Ám. Nhưng mà Hắc Ám đạt tới trình độ cường đại nhất định cũng đồng dạng có thể khắc chế Quang.

Âm thanh vang vọng phát ra từ hai người, kịch liệt vang lên. Diệp Âm Trúc và Tư Long thân thể đồng thời kịch liệt run rẩy một chút. Tư Long trôi nổi tại chỗ không dịch chuyển, mà thân thể Diệp Âm Trúc lùi lại phía sau năm thước, thần nguyên Ma pháp bào trên người một trận ba động kịch liệt.

Tư Long dù sao cũng là Bạch Cảnh bát cấp, mặc dù Diệp Âm Trúc phát động công kích ma pháp thuộc tính khắc chế hắn, vừa dựa vào cao tầng âm nhận công kích tính chất, nhưng dưới thực lực mạnh mẽ của Tư Long phối hợp với siêu thần khí trước mặt, Diệp Âm Trúc từ thế chủ động cũng phải chịu thế hạ phong.

Diệp Âm Trúc cũng không có chút kinh hoảng, điều này hắn đã đoán ra trước. Nếu Tư Long dễ dàng đối phó như vậy, hắn cũng không phải là Tư Long ah.

Một thanh âm quái dị vang ra từ miệng Diệp Âm Trúc, thanh âm cuồn cuộn, tại chung quanh cơ thể hắn, năng lượng gợn sóng ngày càng trở nên rõ ràng, làm cho cả thân thể hắn trở nên có chút mơ hồ.

Tư Long trong lòng cả kinh, bởi vì thực lực chân chính của Diệp Âm Trúc làm hắn cực kỳ cẩn thận. Cũng không có truy kích lại mà làm ra thế phòng thủ, thông qua tinh thần lực nhạy cảm, hắn phát hiện tiếng huýt dài này của Diệp Âm Trúc tuyệt đối không đơn giản, mà trong đó hàm chứa linh hồn lực khổng lồ. Cùng lúc đó, bát chỉ của hắn khẻ di chuyển, một cầm khúc tràn ngập sự u oán bỗng nhiên vang lên.

Không có phóng thích Thần Âm Quang Hoàn, nhưng dưới tác động của nguyên lực cường lực của Diệp Âm Trúc, cầm khúng giai điệu tuyệt vời nhất thời vang khắp sân rộng trung tâm Cầm Thành.

Trong lúc Tư Long lo lắng ảnh hưởng cầm khúc của Diệp Âm Trúc, chuẩn bị chuyển thủ thành công thì hắn phát hiện. Cầm khúc này của Diệp Âm Trúc mặc dù bao hàm linh hồn hơi thở cực kì cường đại, nhưng là đối với chiến trường lại không có chút hiệu quả. Vừa không phải công kích, cũng không phải tăng phúc hay làm suy yếu, thậm chí không có ảnh hưởng đến việc thi triển ma pháp của Pháp Lam Ma pháp sư.

Tiểu tử này làm gì đây? Tư Long trong lòng xuất hiện nghi vấn mãnh liệt.

Thân là Cầm Đế, đứng đầu Cầm Thành, trong tình thế chiến đấu trọng yếu như thế, tự nhiên Diệp Âm Trúc sẽ không làm chuyện vô vị như thế. Rất nhanh, hắn đã khiến cho Tư Long thậm chí cả Pháp Lam Quân Đoàn rõ ràng đến tột cùng hắn muốn làm gì.

Một tiếng rít gào chính là tiếng Long ngâm, mang theo sự thê lương cùng tràn ngập sát khí hơi thở từ phương xa vang lên, bám sát vào bên dưới mây sáng bảy màu, một mảng mây đen xuất hiện, tốc độ cực kỳ nhanh, tại không trung tốc độ phi hành cực thực sự kinh người, bay thẳng đến bầu trời trung tâm sân rộng, nơi Cầm Thành cùng Pháp Lam không kỵ binh đang giao chiến.

©£Uu G\yỀjX ©£UI GÔh ĤŁ ¦}Ồ dà_J ?Đ§ ¦Ć g 9 dnjX w«Îj Ĥnæj

Tiếng Long ngâm khổng lồ kia so với tiếng rít gào của Cầm Thành cự long quân đoàn lúc trước còn muốn lớn hơn rất nhiều. Nhưng trong đó còn mang theo sự thê lương lại làm cho người ta một loại cảm giác sợ hãi đến dựng tóc gáy.

Bất luận là Cầm Thành chiến sĩ hay là Pháp Lam kỵ sĩ cùng Ma pháp sư, đều bị tiếng long ngâm mãnh liệt này hấp dẫn, cơ hồ đồng thời một lúc nhìn hướng lên không trung. Rất nhanh, ánh mắt bọn họ đọng lại.

Trong mắt chiến sĩ song phương, đều toát ra thần sắc kinh nghi bất định (kinh ngạc không tin vào mắt). Đám mây đen đột nhiên xuất hiện này, đánh sâu vào tinh thần bọn họ thật sự rất lớn.

Phi hành tại phía trước nhất là bảy đầu cự long hình thể khổng lồ. Trên người chúng phân biệt là nhan sắc quang thải lóng lánh không giống nhau, đại biểu cho thuộc tính bản thân không giống nhau.

Khiến kẻ khác sợ hãi cũng không phải cự long, mà là thân thể của chúng. Bảy đầu cự long trên người không có lớp vảy dày, cũng không có cơ thể hùng tráng, có chăng, chỉ là bộ xương trắng um tùm kia.

Tuy là cốt cánh dưới sự trợ giúp của ma pháp nguyên tố mới làm chúng nó có được năng lực phi hành, nhưng là tốc độ phi hành so với cự long trưởng thành còn muốn nhanh hơn rất nhiều.

Cốt Long. Đúng là Cốt Long.

Đối với Cốt Long, sợ rằng không ai hiểu rõ bằng Tư Long. Vong linh ma pháp đạt tới tử cấp cũng có thể đủ lực gọi về Cốt Long loại vong linh hệ ma thú chung cực tồn tại này. Nhưng cho dù là Tư Long cũng tự thấy không cách nào gọi về Cốt Long mạnh mẽ mạnh mẽ như trước mắt này. Bảy đầu Cốt Long cầm đầu này có được năng lượng ba động rõ ràng siêu việt hơn cự long bình thường. Đã đạt tới trình độ của Long Vương.

Kinh người hơn là, ở sau lưng bảy Cốt Long này, hơn một ngàn đầu cự long vỗ cốt cánh bay tới. Phiến mây đen kia chính là do hình thể đám Cốt Long này hình thành.

Mặc dù đã không còn có da cùng cơ thể. Nhưng đám Cốt Long này có được ma pháp nguyên tố so với khi còn sống không ít hơn chút nào. Hơn nữa, trải qua hàng ngàn ngàn năm ngủ say, bộ xương chúng nó tại dưới ma pháp nguyên tố cùng linh hồn không ngừng rèn luyện, so với cự long bình thường bộ xương càng thêm cứng rắn.

Có lẽ, thực lực chân chính của Cốt Long so sánh với cự long khi còn sống phải thua kém nửa phần. Nhưng là, không nên quên, chúng là vong linh sinh vật, đúng là hắc ám hệ tồn tại cuối cùng, chúng không có cảm giác đau đớn, không có tâm tình xúc động, càng không sợ chết.

Chỉ cần linh hồn bất diệt. Chúng nó cơ hồ là tồn tại bất diệt. Cho nên, Cốt Long mới có danh hiệu Bất tử Ma Long.

Nếu như chỉ là một đầu, hoặc là mấy chục đầu Cốt Long, có lẽ Tư Long ngay cả nhìn cũng sẽ không nhìn một cái. Nhưng, xuất hiện trước mắt này, chính là hơn một ngàn đầu Cốt Long a! đây là cái khái niệm gì? Diệp Âm Trúc làm sao có thể gọi về đông đảo Cốt Long như vậy?

Cầm Thành các cao tầng, lúc đầu đối với Diệp Âm Trúc lâm trận mất tích sinh ra một chút tâm tình bất mãn, thân là Cầm Thành lĩnh chủ, tại thời khắc quan trọng như vậy làm sao có thể không có mặt ở Cầm Thành đây?

Nhưng lúc này bọn họ đã rõ ràng, Cầm Đế cũng không có vứt bỏ Cầm Thành. Vì Cầm Thành có thể đạt được chiến thắng cuối cùng trước Pháp Lam mà cố gắng.

Ngày đó, Diệp Âm Trúc sau khi đi tìm Tử, lập tức rời Cực bắc Hoang Nguyên, sau khi truyền tống về Cầm Thành, hắn cũng không có nửa phần dừng lại mà lập tức xuất phát.

Từ lúc cùng Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn tu luyện vong linh ma pháp, Diệp Âm Trúc đã nghĩ tới một nơi, đó chính là Long tộc mộ địa. Hắn dùng tinh thần ma pháp từ trong đầu Ly Sát thu hoạch lấy trí nhớ, chính là vị trí cụ thể của Long tộc mộ địa.

Vong linh ma pháp cần phải có môi giới, nói đơn giản, chính là phải có thực thể linh hồn, tại lúc sinh vật mới tử vong, thi triển vong linh Ma pháp ra đúng là thành công cao nhất.

Cốt Long chết đi mặc dù thời gian đã thập phần rất xưa. Nhưng bằng vào tính chất đặc thù của Long tộc mộ địa, cùng với sự cường đại của chúng khi còn sống, khi chết đi linh hồn Long tộc sẽ không tiêu tán. Tại bên trong Long mộ, Long hồn mộc khổng lồ này chính là bảo vệ cho linh hồn chúng nó tồn tại.

Thực lực Diệp Âm Trúc còn không bằng Tư Long, ngay cả Tư Long còn không thể gọi về số lượng Cốt Long cỡ quân đoàn này. Hắn như thế nào có thể làm được đây?

Những Cốt Long này cũng không phải gọi về, mà là trực tiếp khống chế, thông qua Vong linh ma pháp khống chế. Dùng thực lực bạch cảnh của hắn, hơn nữa còn có linh hồn thành thánh cự long Nặc Khắc Hi trong siêu thần khí Khô Mộc Long Ngâm cầm, khống chế một ngàn đầu Cốt Long này đối với Diệp Âm Trúc mà nói cũng không phải chuyện khó khăn gì.

Tại lúc biết được Pháp Lam sắp đến, Diệp Âm Trúc cũng đã hạ quyết tâm sẽ làm như vậy, cho dù là hoàn toàn cùng Long tộc đối nghịch cũng sẽ không tiếc.

Dù sao Thất Long Thành sớm đã coi Cầm Thành là địch rồi, cho dù làm cho cừu hận giữa hai bên thêm sâu một chút thì sao đây? đối với Diệp Âm Trúc mà nói, không có sự tình trọng yếu nào quan trọng hơn việc bảo trụ Cầm Thành.

Bất tử Ma Long quân đoàn như vậy mà sinh ra. Siêu thần khí Khô Mộc Long Ngâm cầm chính là công cụ để Diệp Âm Trúc điều khiển chúng. Bằng vào linh hồn khống chế, đám Cốt Long này đúng là những người hầu trung thành nhất của Diệp Âm Trúc.

Dưới sự vội vã mà chạy không ngừng, hắn rốt cục mang theo cái Cầm Thành quân đoàn mới tinh này quay trở lại chiến trường. Ngăn cơn sóng dữ cho Cầm Thành.

Quang mang nhàn nhạt lóe ra, trong mắt Diệp Âm Trúc toát ra một tia năng lượng ba động mạnh mẽ. Hai tay tại trên Khô Mộc Lông Ngâm cầm đạn tấu rõ ràng nhanh hơn. Không trung, dưới sự dẫn đầu của bảy Cốt Long cấp bậc Long vương, Bất Tử Ma Long quân đoàn trực tiếp nhằm phía không quân của Pháp Lam mà tới.

Bên trong Cầm Đế hào hàng không mẫu hạm, đại não Ly Sát đã hãm vào trống rỗng. Có lẽ Long tộc bình thường còn không rõ đám Cốt Long này là từ đâu mà đến. Nhưng đã từng đi qua Long mộ nàng đương nhiên biết, chỉ có tại trong thánh địa của Long tộc, mới có đông đảo Cốt Long như thế tồn tại.

Diệp Âm Trúc. Ngươi…cái tên hỗn đản này, ngươi làm sao có thể làm như vậy? Ngươi làm sao có thể quấy rầy tộc nhân của chúng ta nghỉ ngơi, ta hận ngươi….

Trong lòng Ly Sát, hừng hực lửa giận không thể khống chế bùng lên, mạnh mẽ nhảy từ trên đài điều khiển vũ khí xuống, liền lao ra khỏi Cầm Đế hào hàng không mẫu hạm tìm Diệp Âm Trúc tính sổ.

Đúng lúc này, một tia lạnh như băng tràn ngập hơi thở tử vong lặng yện xuất hiện tại trên cổ Ly Sát. Thanh âm áy náy của Tô Lạp vang lên bên tai Ly Sát, "Xin lỗi, Ly Sát tỷ tỷ.

Có lẽ Âm Trúc làm không đúng. Nhưng là, bất luận chàng làm cái gì. Muội cũng chỉ có thể đứng ở một bên chàng. Tất cả, cứ để sau khi trận chiến này kết thúc rồi hãy nói. Được không?"

Năng lượng Thần Chi Thán Tức trực tiếp tập trung ở thân thể Ly Sát, thần khí ngay cả Quang Minh Tháp Chủ Áo Bố Lai Ân kia cũng cảm thấy sợ hãi. Hơn nữa thực lực bản thân Tô Lạp cũng không phải Ly Sát có khả năng chống đỡ.

Từ mặt ý nghĩa mà nói, Thần Chi Thán Tức tuyệt đối có thể thuộc về phạm trù siêu thần khí. Năng lực nguyền rủa mãnh liệt của nó, không đếm xỉa đến năng lực phòng ngự, là khắc tinh của bất cứ sinh vật nào.

Thân thể Ly Sát trở nên cứng ngắc, nang cho dù muốn liều mạng cũng vô pháp thực hiện. Bởi thân thể của nàng căn bản là di chuyển không được. Trong con ngươi tím xinh đẹp phảng phất như muốn phun ra lửa, mái tóc bạc không gió mà bay, " Diệp Âm Trúc, ta quyết không bỏ qua cho ngươi."

Áo Lợi Duy Lạp thấy hai vị mỹ nữ điều khiển bay và điều khiển vũ khí lại bất ngờ xung đột, vội vã tới giảng hòa, " đừng như vậy, Cầm Thành còn đang bị vây trong nguy hiểm. Để chúng ta giải quyết ngoại địch trước đã rồi hãy nói, được chứ?"

Tô Lạp thu hồi Thần Chi Thán Tức trở về, hướng Ly Sát áy náy cười, trở lại bàn điều khiển của mình, nàng cũng không lo lắng Ly Sát rời hàng không mẫu hạm đi, chỉ cần có nàng ở đây. Bằng vào tốc độ tuyệt đối, đối phó Ly Sát, loại năng lực nhục thể này vốn không phải thế mạnh của Ngân Long, Tô Lạp là có tuyệt đối nắm chắc.

Ly Sát cố nén phẫn nộ trong lòng trở về chỗ ngồi của mình. Nàng cũng không phải là tiểu nha đầu dễ dàng kích động như hồi đầu kia, đã trải qua nhiều chuyện như vậy. Ly Sát cũng đã thành thục rất nhiều. Ít nhất cũng đủ khống chế tâm tình chính mình.

Lúc này, nàng đem phẫn nộ trong lòng hoàn toàn phát tiết tại trên người Pháp Lam Quân Đoàn. Tại nàng không tiếc ma lực bản thân điều khiển, hỏa lực của Ma đạo pháo trên Cầm Đế hào hàng không mẫu hạm chợt tăng lên một bậc,

điên cuồng hướng phía Pháp Lam Quân Đoàn phóng đãng năng lượng.

Bất Tử Ma Long quân đoàn gia nhập, nhất thời làm cả chiến cuộc xảy ra biến hóa. Dưới sự điều khiển của Diệp Âm Trúc, ngay khi chúng vừa tới trước mặt không quân Pháp Lam, phóng thích ra đơn thể ma pháp công kích.

Mặc dù, Cốt Long sở hữu ma pháp cũng không phải có thể đạt tới cấp bậc cấm chú. Nhưng màn hung mãnh này đổ xuống, còn là trước tiên giết chết hơn bảy trăm tên Ma điêu kỵ sĩ và Phi mã kỵ sĩ.

Cốt Long cũng không có cái loại cố kỵ của cự long bình thường. Chúng nó căn bổn không có thuộc về thần trí của mình, bằng vào thân thể mạnh mẽ, sau một vòng ma pháp, ngạnh hướng xông vào trong phe cánh Phi Mã cùng Ma Điêu kỵ sĩ.

Lúc đầu hai Không quân Pháp Lam kỵ sĩ đoàn phân tán trận hình giúp chúng có thể né tránh tốt hơn Ma đạo pháo công kích. Nhưng lúc này lại giúp cho Bất tử Ma Long quân đoàn có cơ hội đánh phá, chỉ thấy nơi Cốt Long đến, hai đại Không quân Pháp Lam kỵ sĩ đoàn quân số nhanh chóng suy giảm, trong nháy mắt số lượng tổn thất lên tới gần ngàn chiến sĩ.

Thân thể Cốt Long công kích cực kỳ hung hãn, căn bản không trốn tránh công kích của đối phương. Dám bằng vào thân thể cường hãn (Nguyên bản là "cường tráng", nhưng theo tôi toàn xương thì cường tráng kiểu gì nhỉ?) của mình đối kháng cùng cơ thể thịt bác của đối thủ. Chiến trường trên không nhất thời biến thành cục diện nghiêng về một bên.

Thân thể và khí lực của Cốt Long, phương thức chiến đấu của Bỉ Mông Cự Thú, Ma pháp chỉ là phụ trợ cho chúng.

Cho dù là Pháp Lam kỵ sĩ, nhiều nhất cũng chỉ có thể cắt đứt một chút xương trên người chúng. Mà cái giá bản thân phải trả chính là tánh mạng a!.

Trong lúc này, sự tình quái dị xuất hiện, cũng là lo lắng lúc đầu của Diệp Âm Trúc. Long tộc sẽ bởi vì sự xuất hiện của Cốt Long mà tâm tinh sinh ra biến hóa. Biến hóa thực sự xảy ra, nhưng lại hoàn toàn không như tưởng tượng của hắn.

Khi Cốt Long mới vừa xuất hiện, những cự long có mặt tâm tình cơ hồ toàn bộ cứng ngắc. Nhưng sau khi Bất Tử Ma Long quân đoàn từ bên người bọn chúng xẹt qua, trực tiếp nhằm phía địch nhân. Trong Long Mâu (mắt) của những cự long này bắt đầu nổi lên hỏa diễm mãnh liệt. Đó không phải là cừu hận, cũng không phải là oán độc, mà là một loại tôn kính tự đáy lòng cùng vui mừng lẫn sợ hãi.

Lúc trước trong chiến đấu, bởi vì đối phương có Ma Pháp sư phụ trợ, khiến Cầm Thành cự long kỵ sĩ đoàn, hoặc nói là Cầm Đế hào hàng không mẫu hạm hộ vệ đoàn, hoàn toàn bị rơi xuống hạ phong. Hơn nữa trước đó đã bị Ma Pháp đả thương, chúng nó đã liên tục bị bại lui, Trong đó không ít cự long đã thụ thương.

_____***_____

Trong thời điểm vạn phần nguy cấp này, Cốt Long đột nhiên xuất hiện, đối với bọn họ mà nói, đây tuyệt đối là trong mưa tuyết được tặng than hồng. (Ngạn ngữ của Tàu thì phải, ý nói: nhận được sự trợ giúp đúng lúc thích hợp).

Với các cự long dù sao Diệp Âm Trúc hiểu rõ quá ít, bọn chúng căn bản là không nghĩ rằng những Cốt Long này bị Diệp Âm Trúc khống chế. Dù sao, tại lúc Diệp Âm Trúc đến, những Cốt Long này cũng không có xuất hiện. Mà bọn chúng vừa xuất hiện thì mục tiêu đầu tiên chính là địch nhân của các cự long.

Thân ở trong Cầm Đế hào, Áo Lợi Duy Lạp rõ ràng nắm chặt tâm tình các cự long lúc này, thông qua khoách âm pháp trận trong Cầm Đế hào, thanh âm hắn rất nhanh truyền ra ngoài.

" Đối mặt cường địch, khi chúng ta không thể chống đỡ. Tổ tiên Long tộc dùng lực lượng cường hãn nhất của họ phủ xuống nhân gian, bọn họ, bảo vệ tử tôn của mình. Các cường giả Long tộc, chẳng lẽ các ngươi còn muốn nhìn tổ tiên đến đây bảo vệ chính mình đơn độc chiến đấu sao?"

Đơn giản một câu nói, cũng đã đem ý nghĩa xuất hiện của Bất Tử Ma Long quân đoàn hoàn toàn thay đổi. Đơn giản đây chính là cơ trí. Đã đủ để khẳng định địa vị của Áo Lợi Duy Lạp tại Cầm Thành.

Thanh âm phẫn nộ đó đừng nói là những cự long bên ngoài, mà ngay cả đang ở bên trong Cầm Đế hào Ly Sát cũng có chút cho rằng Áo Lợi Duy Lạp nói là chính xác.

Mặc dù nàng biết Diệp Âm Trúc có được năng lực Vong linh ma pháp. Nhưng một người có thể đồng thời khống chế nhiều Long tộc như vậy sao? Sắc mặt không tự chủ hòa hoãn hơn, phẫn nộ trong lòng cũng giảm bớt rất nhiều.

Nhàn nhạt quang mang lóe ra. Năng lượng ba động khổng lồ không ngừng tăng lên. Các cự long từ sau khi gia nhập Cầm Thành, bọn họ lần đầu tiên chiến ý tăng lên tới cường độ như thế. Ma pháp quang từ trên người mỗi đầu cự long không ngừng thiêu đốt lên.

Thân thể Long tộc, có thể nói là một trong những sinh vật cường hãn nhất có mặt trên đại lục. Ít nhất trong nhận thức của chúng đúng là cường hãn nhất.

Thân thể cường hãn mà khổng lồ như vậy có được tiềm năng tự nhiên cũng là không quá lạ thường.

Trong lòng chiến ý hoàn toàn thiêu đốt, tín niệm làm chúng quên đi đau đớn của thân thể, hai trăm tiếng long ngâm đồng thời vang vọng giữa không trung. Mang theo các kỵ sĩ, mang theo phẫn nộ thiêu đốt cùng sự sùng kính tổ tiên, trên người các cự long bộc phát ra khí thế vô cùng mạnh mẽ. Thậm trí không hề hộ vệ cho Cầm Đế hào, đi theo sát sau lưng các Cốt Long hướng địch nhân vọt tới.

Thanh âm Áo Lợi Duy Lạp Diệp Âm Trúc đương nhiên cũng nghe được. Trên mặt toát ra một tia mỉm cười. Hắn biết, phiền phức đáng lẽ sẽ xuất hiện nay đã được giải quyết. Trận đánh hôm nay, thắng lợi rốt cục đã nghiêng về phía Cầm Thành rồi.

Pháp Lam không quân còn sót lại không phải là đối thủ của Bất tử Ma Long quân đoàn. Trên người bọn họ Ma pháp phụ trợ gia tăng mặc dù hiệu quả rõ ràng, nhưng đối mặt Cốt Long loại sinh vật nhục bác mạnh mẽ này, căn bản là không cách nào đem lại hiệu quả. Càng huống chi Ma pháp của Cốt Long không yếu hơn một chút nào so với khi chúng còn sống. Đông đảo Cốt Long sinh ra ma lực ba động. Vô hình trung ngưng tụ thành một cái lưới lớn, đem Pháp Lam không quân bao phủ ở bên trong, làm cho Pháp Lam Ma pháp sư phía dưới không cách nào phóng thích ma pháp phụ trợ tới trên người đồng bọn.

Cuộc chiến trên không, trong khoảnh khắc biến thành cục diện nghiêng về một bên như vậy. Hơn ngàn Cốt Long thêm hai trăm cự long, dưới tình huống hoàn toàn phát huy chiến đấu lực, đã không phải các Pháp Lam kỵ sĩ này có khả năng ngăn cản.

Mặc dù mười mấy tên tử cấp cường giả đứng ở phía trước nhất.

Nhưng là đối mặt bọn hắn cũng chính bảy Cốt Long của bảy Long vương đời trước cầm đầu quân đoàn Cốt Long khổng lồ. Cả Pháp Lam không quân nhanh chóng rút lui. Số lượng tử vong thẳng tắp tăng lên, mắt thấy sắp không chống đỡ nổi nữa.

Sắc mặt Tư Long đã trở nên cực kỳ khó coi. Không trung biến hóa mặc dù còn không có ảnh hưởng đến trên mặt đất. Nhưng đúng là sĩ khí của song phương đã hoàn toàn đảo ngược. Hắn biết, chỉ cần Không quân rút lui, Cầm Thành không quân gia nhập trong chiến đấu trên mặt đất, bằng vào Long tộc quân đoàn mạnh mẽ kia, sợ rằng trận đánh hôm nay Pháp Lam quá khó để lấy lại ưu thế, càng không nói đến hủy diệt Cầm Thành.

Cầm Thành mà có được lực lượng cường đại như thế. Hay cho một tên Diệp Âm Trúc, hay cho Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn sư phụ, xem ra, ta vẫn còn xem thường các ngươi a!

Trong mắt Tư Long quang mang phun ra nuốt vào không ngừng, trong lòng hắn đã nảy sinh ý định rút lui, mặc dù hắn cũng biết có lẽ thực lực Diệp Âm Trúc lúc này sợ rằng còn không phải đối thủ của mình. Nhưng có được siêu thần khí, muốn đánh chết Diệp Âm Trúc ở nơi này tuyệt không dễ dàng.

Đang lúc Tư Long do dự, hai tiếng gọi vui sướng từ phía dưới vang lên. Quang mang màu vàng bạc hỗn hợp bay lên hướng đến Diệp Âm Trúc.

Trên mặt Diệp Âm Trúc toát ra một tia cười ấm áp. Cảm thụ sự thân cận mãnh liệt kia, hắn buông lỏng thân thể và tinh thần mình, song chưởng hướng hai bên mở ra. Quang mang vàng bạc đồng thời ngưng tụ,

nhất thời, hai cánh thật lớn hiện ra sau lưng hắn, rõ ràng có thể thấy được ma pháp nguyên tố rất nhanh hướng thân thể hắn chạy tới.

Từ trên tình huống đó mà xem, Thiểm, Lôi có năng lực cùng Thần nguyên Ma pháp bào cực kỳ giống nhau. Chỉ bất quá Ma pháp bào là phải chính Ma pháp sư thông qua pháp lực dẫn đạo ma pháp nguyên tố trong không khí đến rồi hấp thu, thuộc về bị động hấp thu. Mà Thiểm, Lôi cũng bằng vào chính năng lực mình hấp thu chuyển hóa ma pháp nguyên tố trong không khí, rồi lại truyền cho Diệp Âm Trúc, hết thảy đó là chủ động hấp thu.

Diệp Âm Trúc thậm chí từng hoài nghi, Thiểm, Lôi cùng Thần nguyên Ma pháp bào này có liên lạc đặc thù gì đó, đáng tiếc, hắn tìm không được bất cứ chứng cớ gì có thể chứng minh.

Hai cái giống nhau lớn nhất, chính là vô nguyên tố tinh khiết kia, loại vô nguyên tố này theo một cách thức khác cùng nguyên lực của mình đem lại kết quả tốt cho vận chuyển năng lượng bản thân, đúng là sự bổ sung tốt nhất cho hắn.

Thiểm, Lôi cùng Thần nguyên Ma pháp bào hỗ trợ lẫn nhau, khi các nàng đi tới bên người Diệp Âm Trúc hóa thân làm cánh, cũng tương đương như Diệp Âm Trúc có được nhất kiện siêu thần khí có thể bổ sung năng lượng bản thân.

Thực lực bản thân không bằng Tư Long, nhưng là trên mặt trang bị, Khi nào Cầm Thành mới thấp hơn người khác đây?

Quang mang nhàn nhạt lóng lánh, năng lượng hơi thở từ trên người Diệp Âm Trúc phóng thích ra, siêu thần khí Khô Mộc Long Ngâm cầm đã lượn lờ trước mặt. Khi hai tay bát chỉ lần nữa hạ xuống trên dây cầm, giai điệu nhất thời biến đổi lần nữa.

Cốt Long trong không trung đã không cần Diệp Âm Trúc điều khiển nữa. Bằng thực lực của hắn lúc đó, Vong linh ma pháp đã đạt tới mức thông thần. Mỗi một lần hạ mệnh lệnh cho vong linh sinh vật của mình, trừ khi thay đổi mệnh lệnh, nếu không, không cần duy trì liên tục sự khống chế.

Những Cốt Long này hoàn toàn bằng vào bản năng chiến đấu, cho đến khi Pháp Lam không quân hoàn toàn bị tiêu diệt mới thôi.

Ý định rút lui trong lòng Tư Long càng thêm rõ ràng. Thân thể hắn bắt đầu chậm rãi lui về phía sau. Nhưng trên người thả ra Ma pháp nguyên tố lại càng nồng nặc, hắn tự tin, chỉ cần chính mình muốn rời đi, ở chỗ này cũng không ai có thể ngăn cản.

Từng đạo quang mang ma pháp nồng nặc từ trong pháp trượng trên tay hắn phóng thích ra, đó cũng không phải tác dụng công kích, mà là thủ đoạn ra lệnh đặc thù của Pháp Lam.

Không trung, Pháp Lam không quân lập tức đình chỉ chống cự, Phi mã kỵ sĩ đoàn cùng Ma điêu kỵ sĩ đoàn các chiến sĩ còn sót lại đồng thời gia tốc, hướng phương xa bay đi.

Tại phía sau bọn họ, Bất Tử Ma Long quân đoàn cùng cự long kỵ sĩ đoàn dường như điên cuồng đuổi theo. Lúc này, số lượng của hai Pháp Lam không quân kỵ sĩ đoàn cũng chỉ còn lại trên dưới sáu ngàn.

Chiến đấu lực của bọn họ đã hoàn toàn không đủ để ngăn cản Cầm Thành cường đại.

Tiếng đàn nhu hòa nương theo mệnh lệnh của Tư Long đồng thời vang lên, vì truy kích quân địch không nên đuổi quá xa, càng huống chi vấn đề chính trên chiến trận còn chưa có giải quyết.

Bất Tử Ma Long quân đoàn lập tức chuyển đổi đối tượng công kích, tập thể trong không trung vẽ ra một đường vòng cung huyễn lệ. Dưới sự dẫn đầu của bảy Cốt Long Vương, bay thẳng xuống mặt đất, ngược với phương hướng Pháp Lam kỵ sĩ đoàn phóng đi.

Phải biết rằng, đi theo Pháp Lam kỵ sĩ đoàn, mỗi một gã kỵ sĩ cũng đều mang một gã Ma pháp sư trên lưng. Đây mới là điểm mấu chốt của đại quân Pháp Lam.

Cùng lúc đó, một đạo màu xanh đậm mạnh mẽ từ bên trong Núi Bố Luân đồng thời vọt ra. Bọn họ công kích lặng yên không một tiếng động. Nhưng là, trong nháy mắt cũng đã đạt tới tốc độ cực kỳ kinh khủng.

Đội ngũ màu xanh đậm này chỉ có ba trăm người tạo thành. Nhưng khi bọn hắn mới vừa xuất hiện trên chiến trường, nồng nặc hơi thở tử vong cùng máu tanh cũng đã tràn ngập ra, cho dù là cửu cấp ma thú cảm nhận được cỗ hơi thở này cũng thấy hơi run rẩy.

Cầm Thành một trong tam đại quân đoàn Tử thần Long Lang kỵ binh rốt cục ở thời khắc mấu chốt này xuất hiện.

Diệp Hồng Nhạn thủy chung trong ẩn nhẫn. Hắn đang chờ cơ hội, từ đơn thể năng lực tác chiến mà nói, Pháp Lam kỵ sĩ đoàn so với Tử thần Long Lang Kỵ Binh cũng không thua kém nhiều, bọn họ cũng có thất cấp ma thú làm tọa kỵ.

Nhưng là, trên năng lực thực chiến, bọn họ phải thua kém Tử Thần Long Lang Kỵ Binh nhiều nhiều lắm.

Tử Thần Long Lang kỵ binh, tất cả đều là từ trong tử địa mà đi ra. Trong các binh đoàn tại Cầm Thành, không có binh đoàn nào dám nói là giết người nhiều hơn so với bọn hắn.

Những thiết huyết chiến sĩ này có được sát ý cường đại cũng đã đủ trở thành vũ lực cường hãn nhất. Bọn họ từng thi triển qua Tài Quyết Thần Lực chính là minh chứng tốt nhất.

Tử Thần Long Lang Kỵ Binh vị trí công kích phi thường chuẩn xác, chính là khe hở giữa các quân đoàn Pháp Lam, cũng là ở phía trước Pháp Lam quân đoàn không có Ma Pháp sư cùng với vị trí quân đoàn trung ương có Ma pháp sư Pháp Lam.

Cơ hồ là phối hợp với Bất Tử Ma Long quân đoàn trên bầu trời, đem Pháp Lam kỵ sĩ đoàn hoàn toàn ngăn cách ra phía sau.

Tư Long ra lệnh không chỉ với không quân, đồng thời cũng với bộ binh. Đó là mệnh lệnh toàn diện rút lui.

Lúc này, Tư Long mang đến toàn bộ sáu quân đoàn trong mười hai Pháp Lam kỵ sĩ đoàn, thêm đó là ba nghìn tên lam cấp Ma Pháp Sư, tương đương với một phần ba chiến đấu lực của cả Pháp Lam.

Chiến đấu lực cường đại như vậy cũng không thể đem Cầm Thành phá hủy.

Thậm chí còn không đạt tới hiệu quả có tính chất đả kích.

Lúc này Tư Long nghĩ đến, chính là làm sao để tránh tổn thất. Một khi Pháp Lam đại quân tổn thất quá lớn, như vậy, sau này trở về hắn không cách nào hướng sáu vị tháp chủ khác giao phó. Khi huy binh trở lại, sẽ càng khó đem Cầm Thành hủy diệt.

_____***_____

Thực ra, khi Diệp Âm Trúc dẫn Bất tử Ma Long Quân Đoàn trở về, chứng kiến chỉ có duy nhất một mình ám tháp tháp chủ Tư Long đang chỉ huy tại giữa không trung, cũng không phải như hắn tưởng tượng phải có tới hai đến ba gã trong Pháp Lam thất tháp tháp chủ nên tâm hắn cũng liền bình tĩnh.

Chính mình đã từng đến Pháp Lam, hơn nữa hắn quá quen thuộc thực lực Cầm Thành. Nếu như lần này số lượng Pháp Lam tháp chủ tới vượt qua ba người, như vậy thì trận chiến này thắng bại còn rất khó nói.

Nhưng chỉ có một mình Tư Long, Diệp Âm Trúc nắm chắc tất thắng. Tư Long muốn lui lại, bây giờ đã không phải vấn đề hắn không buông tha cho Cầm Thành nữa, mà là Cầm Đế Diệp Âm Trúc không tha cho hắn.

Đối với Tư Long, Diệp Âm Trúc có thể nói là hận thấu xương.Nếu không phải có hắn, Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn sư phụ làm sao chết? Nếu như không có hắn, Tô Làm làm sao phải từ cõi chết sống lại, thiЇ£ giác cùng vị giác của mình làm sao mất đi? Hết thảy điều đó có thể nói đều là do cái tên ám tháp tháp chủ hèn hạ trước mắt này chủ mưu.

Pháp Lam đại quân rất nhanh hành động dưới mệnh lệnh của Tư Long, muốn rút lui về hướng lúc đến, nhưng Tử Thần Long Lang kỵ binh xuất hiện, làm hành động rút lui của bọn hắn hoàn toàn phá vỡ.

Bên kia, Tử tinh Quân đoàn cũng dồn lên đến phía cuối. Áp lực trong thời gian dài do các Ma thú cao cấp dưới sự chỉ huy của Long Sư Nặc Vân hướng địch quân phản kích.

Tử thần Long Lang Kỵ Binh, giống như một mũi đao nhọn đâm thẳng xuyên vào đội hình đối phương. Mặc dù bọn họ chỉ có ba trăm người, nhưng khi ba trăm người này đồng thời cùng hoạt động,cái loại khí thế thảm thiết này đúng là người Pháp Lam chưa bao giờ gặp qua.

Diệp Hồng Nhạn trường đao giơ lên, lực công kích trình độ lớn nhất của Tử Thần Long Lang kỵ binh phát huy ra. Nhàn nhạt quang mang màu đen bắt đầu xuất hiện tại chung quanh thân thể bọn họ. Lúc này đây, cũng không phải khuynh lực ra, mà là nội lực bản thân.

Tài Quyết Thần Lực phụ thể, sẽ sinh ra cái dạng hiệu quả gì, Tử Thần Long Lang Kỵ Binh rất nhanh cấp cho đáp án, đó chính là vô kiên bất tồi! (không lực phòng ngự nào có thể chống đối).

Bất cứ vũ khí nào, hoặc là ma thú cường đại nào, tại trước mặt Tài Quyết Thần Lực, phòng ngự lực của chúng đều cũng trở nên giống như tờ giấy bình thường bị dễ dàng xé rách. Cho dù là duỉ'ng mãnh voi ma mút trên người thạch hóa , cũng không pháp ngăn cản Tài Quyết Thần Lực ẩn chứa lưỡi dao sắc bén kia.

Khắp nơi người ngã ngựa đổ, mà theo tánh mạng của Pháp Lam Kỵ sĩ mất đi, các Tử Thần Long Lang kỵ binh chiến đấu lực lại càng cuồng bạo hơn trước, dòng chảy màu xanh thẫm chỉ trong mấy lần hô hấp, cũng đã hoàn toàn xông vào trong trận địa địch, khiến cho một trận đại loạn.

Bất tử Ma Long Quân Đoàn cũng đã đi tới trước cửa Cầm Thành, bắt đầu cuộc chiến cùng với không chiến lúc trước giống nhau. Vòng thứ nhất ma pháp trực tiếp hướng địch quân, mặc dù các Pháp Lam Ma Pháp sư ra sức phản kháng, làm hiệu quả của Ma pháp công kích này giảm thấp xuống không ít. Nhưng vẫn là có hơn năm trăm tên Pháp Lam kỵ sĩ vong mạng.

Tố chất của Pháp Lam Kỵ Sĩ quả thật khiến kẻ khác kinh ngạc, những kỵ sĩ này cho dù là chết, cũng dùng chính tính mạng của mình bảo vệ cho các Pháp Lam Ma pháp sư. Bọn họ dùng thân thể mình, thậm chí là thân thể ma thú tọa kỵ, chặn lại Ma pháp của các Cốt Long. Cấp cho các Ma Pháp Sư có không gian để tranh thủ giành sinh tồn.

Sau một khắc, Cốt Long đại quân đã xông vào trong Pháp Lam quân đoàn.

Các Pháp Lam Ma pháp sư được các kỵ sĩ nhanh chóng đưa xuống mặt đất. Bọn kỵ sĩ thiêu đốt chính mình tạo ra lực lượng cực mạnh nghênh đón các Cốt Long không có tánh mạng này, bọn họ dùng chính tánh mạng mình để trì hoãn đối thủ.

Thân thể, chiến ý cường đại rất khó ảnh hưởng đến cả chiến cuộc. Tình huống trước mắt này chính là như thế. Mặc dù các Pháp Lam kỵ sĩ có tinh thần thấy chết không sờn cấp cho các Ma Pháp sư cơ hội, nhưng các Ma pháp sư này tùy thời cũng gặp phải tai ương hủy diệt. Bọn họ ma pháp lực từ lâu đã tiêu hao hơn phân nửa, sau khi tiến vào Cầm Thành, lại không có pháp trận cầm cự, cả Pháp Lam đại quân bởi vì vậy mà suy giảm thật lơn chiến lực.

Dưới lực lượng không cân đối, các Pháp Lam kỵ sĩ liều mạng cùng Tử tinh quân đoàn phía trước cũng sắp không chống được.

Cách Lạp Tây Tư nổi giận gầm lên một tiếng. Liền phóng thích công kích áo nghĩa cực mạnh của mình, nhưng thanh âm của Tử lại vang lên bên tai hắn, làm hắn ngừng hành động lại.

Tử hướng Cách Lạp Tây Tư, Minh điểm gật đầu. Sau đó nói câu gì đó bên tai An Kỳ. Tam đại thần thú đồng thời bay lên không trung, thoát ly chiến trường mặt đất. Đem quyền khống chế Tử tinh Bỉ Mông quân đoàn trên mặt đất hoàn toàn giao cho ba vị Bạch Kim Bỉ Mông Vương cùng Long Sư Nặc Vân.

An Kỳ nhìn thân ảnh Tử bay lên không trung, trong mắt hiện lên một đạo quang mang phức tạp, sau đó bay nhanh lên, hướng phía ngoài Cầm Thành bay đi.

Tử đã nói với nàng rất đơn giản. Không nên hỏi tại sao, rời khỏi phạm vi Cầm Thành trước, giả bộ là đào tẩu. Khi trận đánh này kết thúc, nàng chính là thê tử của ta.

Lúc đầu khi Tử nhìn thấy An Kỳ, thần chí đã không giống lúc bình thường thanh tỉnh như vậy mà trong lòng tràn ngập lửa giận cùng giết chóc, hắn thầm nghĩ đem An Kỳ bảo vệ tại trong lồng ngực mình, không cho bất luận kẻ nào làm thương tổn.

Nhưng khi Diệp Âm Trúc trở về, cũng giống như Tư Long phát hiện ra bọn họ lúc trước, lập tức thấy được Tử cùng An Kỳ như vậy. Trước tiên, Diệp Âm Trúc truyền âm cho Tử, nói cho hắn để An Kỳ rời đi trước. Không nên để Tư Long nhìn ra An Kỳ cùng Tử có quan hệ.

Trải qua sự tình của Tô Lạp, Diệp Âm Trúc đã có đủ giáo huấn rồi. Hắn tuyệt không hy vọng Tử cũng sẽ giống như mình, mất đi sáu cảm giác, chỉ cần Tư Long không phát hiện An Kỳ phản bội. Như vậy sẽ không xuống tay với An Kỳ. Mà chính mình sẽ đem hắn giết chết ở chỗ này, còn sợ không lấy được hồn phách An Kỳ trở về sao?

Tam đại thần thú nhẹ nhàng bay lên, trong chớp mắt đã đi tới sau lưng Diệp Âm Trúc. Quang mang trên người tam đại thần thú cang lúc càng trở nên sáng ngời hơn. Năng lươ£ng bản thân họ cũng bắt đầu thiêu đốt.

Chứng kiến tam đại thần thú xuất hiện, sắc mặt Tư Long nhất thời thay đổi, thanh âm trầm thấp ngâm xướng chú ngữ không ngừng phát ra. Hắn mãnh liệt phun ra một ngụm máu tươi, tay phải điểm nhanh tại mi tâm của mình. Ngay sau đó, linh hồn lực mênh mông chợt phóng thích ra. Đưa hắn cùng ngụm máu tươi vừa phun ra ngoài bao phủ ở bên trong, ngưng tụ thành một cái huyết bóng quỷ dị.

Thanh âm ngâm xướng trầm thấp mờ ảo không ngừng từ trong miệng Tư Long vang lên. Một cái vòng tròn xanh đen trống rỗng đường kính vượt qua ba mươi thước xuất hiện dưới chân hắn,tỏa ra quang trạch âm sâm.

Đối với quang mang xanh đen này, Diệp Âm Trúc lại quá quen thuộc. Lúc đầu, tại Lam Địch Á Tư, Tư Long cũng đã sử dụng qua năng lượng như vậy.

Nhưng là, Diệp Âm Trúc cũng không có kinh hoảng. Hừ lạnh một tiếng, “Tư Long, ta có thể đánh bại ngươi một lần, thì có thể đánh bại ngươi lần thứ hai. Tứ đại thần thú, hợp thể!”

Tư Long tựa hồ đã không còn nghe được thanh âm của Diệp Âm Trúc nữa, ánh mắt hắn trong thiêu đốt bởi ngoỈ£n lửa màu trắng nhũ đã biến thành màu đỏ của máu. Trên làn da trắng nõn xuất hiện nhiều ma vân màu đen tím, mỗi một cái ma vân đều lóe ra quang thải quỷ dị.

Dưới chân, vòng tròn lớn màu xanh đen đường kính tới ba mươi thước kia phun mạnh ra, trong khoảnh khắc quang mang màu đen tím xông lên đem thân thể Tư Long hoàn toàn cắn nuốt.

Chứng kiến tứ đại thần thú xuất hiện, Tư Long cũng ý thức được, hôm nay mình muốn toàn thân trở về tuyệt không dễ dàng. Diệp Âm Trúc thực lực cũng đã đột phá Bạch Cảnh, không dưới mình. Muốn đào tẩu vậy phải có được năng lực càng mạnh.

Cho nên, hắn không tiếc hao phí tánh mạng cùng linh hồn bổn nguyên của mình, lấy máu cùng linh hồn bản thân làm tế lễ,một lần nữa thi triển ra Ma pháp kinh khủng kia.

Một tiếng tràn ngập thống khổ từ trong miệng Tư Long phát ra, thân thể hắn ở trong cột sáng màu tím sậm trôi hiện dần lên, đồng thời cũng phát sinh kịch liệt biến hóa.

Hồn châu thoát ly khỏi pháp trượng màu đen, từ ngực bay vào trong cơ thể hắn. Thân thể Tư Long kịch liệt run rẩy dần lên, lúc bình thường thân cao hai thước nay bắt đầu gia tăng, chỉ trong chốc lát đã tăng trưởng đến độ cao mười thước. Một đôi cánh thật lớn màu đen mọc ra sau lưng. Nương theo tiếng kêu của xương, cánh màu đen chậm rãi triển khai, cho đến lúc đạt tới phạm vi bờ của cột sáng màu đen sậm kia. Đôi cánh lớn đủ để đem thân thể Tư Long hoàn toàn bao phủ .

Trên người Tư Long quần áo sớm đã hoàn toàn vỡ nát, lân giáp màu đen sậm chân hắn bắt đầu hiện lên. Dần đưa thân thể hắn hoàn bao ở bên trong.

Đó là một loại áo giáp chưa có người nào từng nhìn thấy. Ngoại trừ mỗi một bộ vị bảo vệ trên đầu ra, khuôn mặt hắn dần dần trở nên hư ảo hơn. Một đôi sừng tráng kiện uốn lượn mọc ra từ đỉnh đầu, trung tâm thiêu đốt một đoàn lửa màu đen.

Song chưởng chậm rãi mở ra. Hai tay của hắn tự sinh ra hai lưỡi dao sắc bén dài đến hai thước, giống như móng tay cùng ngón tay liên tiếp thành một thể. Hồn châu lúc trước vào trong cơ thể chậm rãi xuất hiện

tại giữa ngực. Bên trong hồn châu thiêu đốt một đoàn hỏa diễm màu nhũ trắng, giống như là trung tâm của cả người.

Đồng thời khi Tư Long biến hóa, trên người Diệp Âm Trúc cũng xuất hiện biến hóa mỹ lệ, Chiến Tranh Cự Thú Cách Lạp Tây Tư cùng Sơn Lĩnh Cự Nhân Minh phân biệt từ hai bên sườn Diệp Âm Trúc hướng về. Giữa không trung, trên người bọn họ năng lượng thiêu đốt rất nhanh phát sinh biến hóa, nhan sắc năng lượng lúc đầu hoàn toàn biêÌ?n mất. Nương theo một tiếng rống trầm thấp, mang theo một tia sáng huyễn lệ màu bạc trong nháy mắt dũng mãnh nhập vao trong cơ thể Diệp Âm Trúc.

Diệp Âm Trúc toàn thân kịch liệt run rẩy một chút. Song chưởng không chịu khống chế hướng hai bên thân thể mở ra, hai chân mở rộng ngang vai, đầu ngước lên, mái tóc dài màu đen không gió mà tung bay sau lưng. Thiểm, Lôi hình thành hai cánh phiêu đãng ở sau lưng, quang mang càng trở nên rõ ràng.

Một vòng quang thải màu lam bạc từ trên người Diệp Âm Trúc bộc phát ra, hình thành một vòng sáng màu lam đường kính năm thước. Ngay sau đó, quầng sáng lam bạc bắt đầu phân đoạn, hình thành thật thể hoàn thiện.

Đúng là áo giáp màu lam bạc huyễn lệ, chúng chia làm nhiều bộ phận tạo thành, quanh quẩn tại bên người Diệp Âm Trúc, mỗi một kiện đều phóng thích quang thải huyễn lệ dị thường.

Đầu tiên giáp ngực gắn vào trên ngưc Diệp Âm Trúc, phát ra âm thanh leng keng trầm thấp, sau đó là giáp vai, giáp lưng, hộ uyển, thắt lưng, váy chiến, giáp chân, giáp bắp chân và giày.

Mỗi một khối giáp đều phảng phất như là vì bản thân hắn mà kết hợp hoàn mỹ như vậy.

Đến khi vị trí cuối cùng là chiếc mũ đội lên đầu Diệp Âm Trúc, một đoàn quang thải chói sáng màu lam bạc trong nháy mắt phóng thích,phảng phất như ngưng tụ thiên địa lực.Thêm vào đó là một tầng lôi điện lưu chuyển,chính giữa có một viên bảo thạch hình lăng màu lam ngưng tụ ở đó, bên trong ẩn chứa quang mang màu lam tím.

Đây chính là thứ mà lần trước Diệp Âm Trúc khi mặc áp giáp này cũng không có. Là bởi vì năng lực hắn đã đạt tới Bạch cảnh. Mới chính thức có thể sử dụng áo giáp này, năng lực của áo giáp mới hoàn toàn hiện ra trước mắt hắn.

Chỉ có hình tròn lõm rỗng trước ngực lại khuyết thiếu, nếu không sẽ làm cho bộ áo giáp này hoàn mỹ không chút tỳ vết nào.

Phảng phất cảm nhận được hơi thở của sư phụ. Trong đôi mắt màu đen của Diệp Âm Trúc nhu hòa hơn vài phần cùng tưởng nhớ. Nhưng rất nhanh, thần sắc Diệp Âm Trúc lại trở nên sắc bén dần lên. “Sư phụ, người ở thiên đường (Nguyên văn là ” cõi âm“, nhưng mình dịch là Thiên Đường mong mọi người ủng hộ) hãy chờ xem. Hôm nay, là lúc con báo thù cho người.”

©££u G\ʏÈjX ©££I ~_Ł« ¦\Ôj b\∂ p\njX ?àn K_Ń§ ¦ʏ dnjX

Khải giáp trên tay phải của Diệp Âm Trúc nhất thời xuất hiện biến hóa rất rõ, một mũi nhọn màu tím trong suốt từ tay hắn mọc dài ra phía ngoài.

Kiếm dài hai thước, chuôi kiếm rất tinh xảo, thân kiếm rộng chừng bảy tấc, từ chuôi kiếm đến mũi kiếm đều cực kỳ hoàn mỹ. Thân kiếm sáng loáng, gần như trong suốt, tổng cộng có chín viên tinh vân màu tím đậm lóng lánh mỹ lệ.

Khác với lần trước chính là màu tím đậm lại càng thêm trong trẻo, thậm chí là gần như trong suốt (lạ nhỉ???).

Không có linh hồn chi hỏa của Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn trợ giúp, Diệp Âm Trúc cảm giác rất rõ rằng bất kể là khải giáp hay Tử Tinh tinh thần cự kiếm trong tay đều tiêu hao nguyên lực rất lớn. Mà Ma Thần Hàng Lâm của Tư Long cũng vậy, cũng không thể cùng sử dụng nhiều kiện thần khí một lúc trong thời gian quá dài.

Tư Long hóa thân thành Ma thần và Diệp Âm Trúc gần như đồng thời di chuyển lên, tiến thẳng về phía đối phương.

Lúc này đây, không bị linh hồn chi hỏa của Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn hạn chế, sau khi dùng linh hồn và máu tươi của mình hiến tế, Tư Long đã phát huy tới trình độ mạnh nhất của ma thần.

Không chỉ sức mạnh cường đại mà còn cả tốc độ. Trong nháy mắt, thân thể hai người gần như cùng biến mất. Khi bọn họ va chạm lẫn nhau, không khí cũng như ngưng đọng lại, giống như hai ngôi sao băng lóng lánh giữa không trung va vào nhau.

Bùm

Siêu thần khí Khô Mộc Long Ngâm cầm chợt vang lên giai điệu, giai điệu "Kim qua thiết mã" với khí tức chiến tranh hình thành một quầng sáng màu nhũ trắng bao quanh thân thể Diệp Âm Trúc. Dưới tác dụng của nhiều siêu thần khí, thực lực của Diệp Âm Trúc đã tăng tới một trình độ cực kỳ kinh khủng. Tử Tinh tinh thần cự kiếm vạch lên một ngôi sao băng huyễn lệ giữa không gian.

Được giai điệu "Kim qua thiết mã" trợ âm, Diệp Âm Trúc bất chấp tiêu hao đã tăng năng lực của mình tới trạng thái cực mạnh.

Tư Long tự nhiên cảm thấy không ổn, nhưng lúc này hắn biết mình tuyệt đối không thể chạy trốn. Nếu không, bị Diệp Âm Trúc đuổi kịp thì chết còn nhanh hơn.

Hai sừng của Ma thần được linh hồn chi hỏa kịch liệt thiêu đốt, khí tức hắc ám khổng lồ hòa lẫn với tà khí ngưng tụ trên người Tư Long, hình thành một ngọn lửa tràn ngập tà khí bao quanh hắn. Hai tay bắt chéo trước ngực, những ký hiệu quỷ dị bắt đầu xuất hiện trước mặt Tư Long tỏa ra ánh sáng màu xanh sẫm, thanh âm kinh khủng như đang gào rống.

- Ác Ma Pháp Tắc

Nhất thời, ánh sáng màu xanh sẫm kia phóng về phía Diệp Âm Trúc, trong đó tựa như có vô số u hồn đang điên cuồng. Tà khí mãnh liệt khiến không khí gần như hoàn toàn biến thành màu xám, thậm chí những làn mây bảy màu trên trời cũng bị che phủ.

Diệp Âm Trúc đã động. Mang theo cái đuôi lửa tím lóng lánh, hắn nghênh đón không ngần ngại. Thân thể của hắn xoay tròn, chín viên tinh vân màu tím đậm trên Tử Tinh tinh thần cự kiếm đồng thời lóe sáng.

- Tử tinh tinh thần kích quang trảm.

Tử Tinh Bỉ Mông áo nghĩa dung hợp với năng lượng của Cầm Đế, thêm cả tăng phúc của siêu thần khí Khô Mộc Long Ngâm cầm. Giờ khắc này, tất cả các siêu thần trên người Diệp Âm Trúc đều hoàn toàn phóng ra toàn bộ uy lực, dung nhập vào một kích khủng bố này, Mang theo vô số ánh sáng tinh thần như suối chảy vọt tới, trực tiếp đánh vào Ác ma pháp tắc màu xanh sẫm kia.

Va chạm kịch liệt, với thực lực thần cấp, loại va chạm này nhất thời bộc phát ra hiệu quả cực kỳ kinh khủng.

Năng lượng màu xanh đen và Tử Tinh tinh thần lực kịch liệt va chạm, gây nên thanh âm ma sát mãnh liệt. Năng lượng khổng lồ ba động, trong khoảnh khắc hình thành một lốc xoáy khổng lồ màu xanh biếc bay thẳng lên trời, mang theo cả hai luồng quang mang màu tím và màu xanh đen. Mọi người ở phía dưới hoảng sợ nhìn kỹ, quang mang màu tím xanh này không ngờ lại nhắm về phía làn mây bảy màu có ma pháp phong bạo cực kỳ mạnh mẽ.

- Âm Trúc

- Cầm Đế đại nhân

Không biết có bao nhiêu tiếng gọi ầm ĩ vang lên. Nhưng lúc này còn ai có thể ngăn cản cảnh tượng này phát sinh được chứ?

Lốc xóay màu tím xanh mang theo tất cả bay lên, năng lượng của hai bên va chạm kịch liệt,giữa không trung xuất hiện vô số vết rách rất nhỏ màu đen. Mỗi vết rách nhìn qua đều có vẻ rất sâu. Trong va chạm của năng lượng vô cùng khổng lồ đó, không gian đã bị xé ra vô số vết rách.

Ầm

Lốc xóay màu tím xanh rốt cuộc cũng xâm nhập vào làn mây bảy màu. Nhưng điều mọi người không tưởng tượng nổi chính là lốc xoáy màu tím xanh kia chẳng những không bị hủy diệt mà thậm chí còn tạo ra một lỗ thủng rất lớn trong làn mây bảy màu. Lốc xóay bay thẳng lên trời, trong chớp mắt đã thoát ra khỏi làn mây bảy màu, vọt lên giữa trời cao.

Ánh mặt trời xuất hiện trong lỗ thủng giữa làn mây bảy màu.

Những vết rách màu đen đang tham lam hấp thu mây bảy màu chạy loạn.

Tòan bộ làn mây bảy màu đều bị xé nát, mức độ dày đặc của nó dần dần giảm đi vì bị những vết rách này mạnh mẽ cắn nuốt. Theo quá trình cắn nuốt, làn mây bảy màu giảm đi, những vết rách cũng từ từ đóng lại. Áp lực trên không trung rõ ràng đang nhanh chóng yếu bớt đi.

Đó chính là ma pháp phong bạo gần như ngưng tụ thành năng lượng thiên cấm chú. Khi hai người đánh nhau chết sống thì áp lực đó tiêu tán rất nhanh. Lúc này, Diệp Âm Trúc và Tư Long đều đã thể hiện toàn bộ thực lực, vượt quá sức tưởng tượng của mọi người.

Bởi vì toàn bộ chiến sĩ của Cầm Thành và Pháp Lam đều đặt hết chú ý lên cảnh tượng quỷ dị này trên bầu trời nên chiến tranh trở nên chậm lại rất nhiều. Trừ Cốt Long vẫn hoàn toàn tập trung vào chiến trường thì chiến đấu của hai bên đã không còn kịch liệt như trước.

Ma Mút Thánh Kỵ Sĩ Sa Khuê Nhĩ dứt khoát thống lĩnh các thuộc hạ, dựa vào sức phòng ngự mạnh mẽ của voi ma mút để tạm thời ngăn chặn công kích của Bất Tử Ma Long Quân Đoàn, để cho các ma pháp sư có cơ hội để thở.

Các ma pháp sư rốt cuộc cũng lợi dụng ma pháp của mình, trợ giúp chiến sĩ Pháp Lam ngăn trở Cốt long, tạo đường rút lui cho đại quân Pháp Lam.

Nhưng lúc này, ba trăm Tử Thần Long Lang Kỵ Binh cũng dựa vào sự kinh khủng của Tài Quyết Thần Lực, mạnh mẽ tạo thành một mũi dùi giữa Pháp Lam Quân Đoàn. Chiến tích sát thương Pháp Lam kỵ sĩ của ba trăm người này không hề thua kém một ngàn cốt long chút nào.

Pháp Lam Quân Đoàn rất nhanh rút lui ra khỏi Cầm Thành. Nhưng Áo Lợi Duy Lạp không thể buông tha cơ hội tốt như vậy được, điều khiển hàng không mẫu hạm Cầm Đế Hào, hai cánh quân từ khoảng đất trống hai bên Cầm Thành cùng phát động truy kích đối với đại quân Pháp Lam, đuổi theo bọn họ ra khỏi thành.

Làn mây bảy màu giữa không trung lại dao động kịch liệt. Thân ảnh Diệp Âm Trúc và Tư Long đã hoàn toàn biến mất. Còn Cầm Đế Hào dẫn theo đại quân Cầm Thành lao ra khỏi thành, đuổi theo các kỵ sĩ Pháp Lam. Khi vừa ra khỏi thành, trái tim Áo Lợi Duy Lạp nhảy dựng lên, lập tức ra lệnh cho đại quân dừng lại.

Ngoài Cầm Thành, không biết từ lúc nào đã có sáu quân trận lặng lẽ đứng chờ. Đứng trước các trận hình có sáu người đang đứng im. Tướng mạo bọn họ đều trẻ tuổi và anh tuấn, mặc những ma pháp bào màu sắc khác nhau.

Áo Lợi Duy Lạp đã gặp người mặc áo màu lục, Diệp Hồng Nhạn cũng vậy. Con ngươi của bọn họ gần như cùng co rút lại.

Vui sướng vì sắp chiến thắng gần như biến mất trong nháy mắt. Bất kể là trong lòng Áo Lợi Duy Lạp hay Diệp Hồng Nhạn đều biết, sáu người mới xuất hiện này còn gây ảnh hưởng mạnh hơn rất nhiều so với 3000 tên ma pháp sư vừa mới tấn công họ.

Bởi vì, sau người này chính là sáu vị tháp chủ còn lại của Pháp Lam thất tháp. Không cần hỏi cũng biết, đứng sau lưng bọn họ chính là sáu trong tổng số mười hai quân đoàn của Pháp Lam.

Pháp Lam đúng là vẫn làm đến nơi đến chốn. Lúc này, toàn bộ thực lực của Cầm Thành đều đã tham gia chiến đấu. Các chiến sĩ đều đã tiêu hao rất lớn, bất kể là thể lực hay tinh thần đều đã giảm mạnh.

Đối mặt với sáu quân đoàn sung sức do sáu vị tháp chủ Pháp Lam thống lĩnh, Áo Lợi Duy Lạp đột nhiên cảm thấy toàn thân vô lực.

Cầm Thành chẳng lẽ kết thúc như vậy sao?

Các quân đoàn Cầm Thành đều đã nghe lệnh Áo Lợi Duy Lạp, dừng chân lại. Nhưng có một quân đoàn ngoại lệ, đó chính là Bất Tử Ma Long Quân Đoàn. Trong ý thức của những cốt long này chỉ có mệnh lệnh cuối cùng của Diệp Âm Trúc, hủy diệt Pháp Lam địch quân.

Trước mặt dù xuất hiện nhiều địch nhân cũng không ảnh hưởng đến chiến ý hủy diệt của chúng. Một ngàn cốt long vừa mới rời khỏi phạm vi Cầm Thành liền giang cốt dực (cánh bằng xương) sau lưng, phóng về phía đại quân Pháp Lam trước mặt.

Lúc này còn sót lại một cánh tàn quân Pháp Lam, đột nhiên thấy viện quân do sáu vị tháp chủ thống lĩnh xuất hiện, nhất thời hoan hô ngập trời.

Trong lòng bọn họ đều la lên, Pháp Lam là bất khả chiến thắng. Sáu vị tháp chủ đều tới, cho dù Cầm Thành có mạnh mẽ hơn nữa cũng phải bị tiêu diệt.

Thấy công kích của Bất Tử Ma Long Quân Đoàn, sáu vị tháp chủ Pháp Lam gần như cùng giơ tay lên. Sáu đạo quang mang màu nhũ trắng đồng thời bay lên từ thân họ. Một tầng ma pháp dao động nhu hòa phát ra từ sáu vị ma pháp sư cường đại nhất Long Khi Nỗ Tư Đại Lục, hình thành một tấm chắn màu nhũ trắng trong suốt trước mặt Bất Tử Ma Long Quân Đoàn.

Các cốt long lập tức đâm thẳng vào tấm chắn kia. Nhưng điều ngạc nhiên là tấm chắn đó dường như cực kỳ mềm mại, không hề gây thương tổn tới thân thể chúng, chỉ bắn ngược các cốt long trở về, không để chúng tiến tới mà thôi.

_____***_____

Sáu vị Tháp Chủ Pháp Lam không nhìn đến đám tàn binh bại tướng này. Ánh mắt của bọn họ đều phát ra một đạo bình chướng, không ra lệnh cho Đại quân Pháp Lam phát động công kích, chỉ lặng lẽ đứng yên tại chỗ, ngẩng đầu lên nhìn vào không trung, bọn họ như đang chờ đợi cái gì đó.

Đại quân Pháp Lam không có hành động gì, Áo Lợi Duy Lạp đương nhiên sẽ không ra lệnh cho Cầm Thành chủ động tấn công. Đám Cốt Long này hắn không khống chế được, nhưng quân Cầm Thành hắn vẫn còn có thể khống chế. Sau khi có phản ứng, các mệnh lệnh liên tiếp được truyền ra. Tinh linh Tộc, Ải Nhân tộc, Lục chiến Quân đoàn của Cầm Thành, trước tiên trở lại Cầm Thành, Tử Tinh Quân Đoàn và Tử Thần Long Lang Kỵ sỹ đoàn mạnh nhất phụ trách cản phía sau, cũng từ từ lui vào trong Cầm Thành. Chỉ có ở bên trong Cầm Thành, lực chiến đấu của Cầm Thành mới có thể phát huy được mạnh nhất. Ma Đạo pháo trận vẫn còn, cho dù là hủy diệt, Áo Lợi Duy Lạp tin rằng, Cầm Thành nhất định sẽ làm cho Pháp Lam trả một cái giá rất nặng nề.

Cầm Đế hào Hàng không mẫu hạm rút lui trở về Cầm Thành cuối cùng. Nhưng hai trăm Cự Long lại không cùng lúc rút lui với nó. Chúng nó mặc dù không giống như Cốt Long đánh vào Ma pháp bình chướng mà sáu vị Tháp Chủ Pháp Lam liên thủ bố trí. Nhưng chúng nó sẽ không thể nào bỏ đi Tổ Tiên Long Tộc của mình, lặng lẽ bảo vệ bên cạnh. Một khi Pháp Lam làm ra chuyện bất lợi với Tổ Tiên chúng nó, thì cho dù là chết, đám Cự Long này sẽ trực tiếp gia nhập chiến đấu.

Quang Minh Tháp Chủ Áo Bố Lai Ân nhìn qua Cầm Đế hào Hàng không mẫu hạm đang bay vào trong Cầm Thành. Trong mắt hiện ra vẻ ngạc nhiên, những chỉ nhìn thoáng qua mà thôi, hắn lại lần nữa nhìn vào trong không trung.

Phi Mã Thánh Kỵ Sỹ Kiệt Lạp Đức, Ma Điêu Thánh Kỵ Sỹ Không Lệnh Kỳ, Mãnh Mã Thánh Kỵ Sỹ Sa Khuê Nhĩ, cùng với ba Thánh Kỵ Sỹ của ba Quân đoàn bị thua trận, lúc này đều đã đi đến phía sau sáu vị Tháp Chủ, đều cúi đầu xấu hổ.

Pháp Lam trăm năm qua không phát động chiến tranh, nhưng lần này bọn họ lại thất bại.

Sa Khuê Nhĩ có địa vị tối cao nhất trong mấy Thánh Kỵ Sỹ này, hắn đi đến gần sáu vị Tháp Chủ hơn, quỳ xuống mặt đất: "Mãnh Mã Kỵ sỹ đoàn làm ô nhục vinh quang Pháp Lam, xin các Đại sư trừng phạt."

Sáu vị Tháp Chủ không hề lên tiếng, chỉ có Hồn Tháp Tháp Chủ Mạch Khắc Mễ Lan vẫy vẫy tay, ra hiệu cho Sa Khuê Nhĩ không được mở miệng.

Sa Khuê Nhĩ ngẩn người một lát, từ từ đứng lên. Nhưng hắn không quên chức trách của mình, không nhịn được nói: "Sáu vị Đại sư, các Người không đi trợ giúp Tư Long Đại sư sao?"

Áo Bố Lai Ân lạnh nhạt nói: "Các ngươi trước hết lui lại chỉnh đốn quân lính. Chúng ta đã có chủ trương"

Bọn Thánh Kỵ Sỹ không dám nói gì nữa, cung kính đáp ứng một tiếng rồi lui lại.

Trong lúc Đại quân Cầm Thành toàn bộ lui lại vào trong Cầm Thành. Bất Tử Ma Long Quân Đoàn vẫn trùng kích vào Ma pháp bình chướng ở trước mặt. Sáu vị Tháp Chủ Pháp Lam chú ý đến biến hóa trong không trung, đột nhiên, Thất thải quang vân lại bị phá vỡ, một thân ảnh rất lớn từ trên trời rơi xuống.

"Ầm" Thân ảnh rất lớn rơi lên trên thành tường của Cầm Thành đã bị Tử Vong Điêu Linh ăn mòn, cả thành tường bị hắn làm vỡ một vết nứt sâu năm mươi thước, trực tiếp kéo xuống mặt đất mới dừng lại.

Ánh mắt sáu vị Tháp Chủ Pháp Lam nhìn theo đạo thân ảnh đó, trong mắt đều xuất hiện sự ba động khác nhau. Cùng lúc khi thân ảnh rất lớn đó rơi xuống đất, một thân ảnh khác cũng xuyên qua Thất thải quang vân từ trên trời hạ xuống.

Ma Văn Song Dực lóe lên ánh sáng tuyệt đẹp, Khải giáp màu lam bạc xuất hiện nhiều mảnh nhỏ, nhưng không bị chút tổn hại gì. Chỉ có sắc mặt Diệp Âm Trúc trở nên trắng bệch. Không cần hỏi, người bị rơi xuống mặt đất chính là Ám Tháp Tháp Chủ Tư Long.

Tư Long từ từ bò lên từ hố sâu trên mặt đất. Đôi cánh màu đen sau lưng hắn đã biến mất một cái, cánh còn lại cũng bị chặt đứt một nữa, rũ rượi buông xuống sau lưng. Lân phiến tím đen trên người cũng bị tổn hại nhiều chỗ, máu màu xanh biếc không ngừng từ trên người chảy ra. Ngay cả Hồn Châu trước ngực cũng mất đi vẻ chói mắt ban đầu.

Đúng, hắn đã thua, thua do Diệp Âm Trúc và bốn Thần Thú liên thủ, thua bởi đông đảo Siêu Thần khí.

Diệp Âm Trúc lặng lẽ phiêu phù trong không trung chứ không hạ xuống. hắn tự nhiên thấy được sự xuất hiện của Đại quân Pháp Lam cùng với sáu vị Tháp Chủ còn lại, khóe miệng cười cười trêu tức: "không ngờ rằng, Pháp Lam lại để mắt đến Cầm Thành của ta, hình như là đã dốc toàn bộ lực lượng thì phải?"

Vừa nói, theo tiếng đàn thanh thúy vang lên, Bất Tử Ma Long Quân Đoàn ngừng công kích, chúng nó từ từ lui về phía sau, đi đến phía bên cạnh Cự Long đang bảo vệ bọn họ. Bảy Cốt Long cấp bậc Long Vương gật đầu với đám Cự Long, từ từ quỳ xuống mặt đất, chỉ có Linh hồn chi hỏa khổng lồ bên trong đầu lâu là đang phát sáng.

Quang Minh Tháp Chủ Áo Bố Lai Ân cười cười, nhìn Diệp Âm Trúc ở trong không trung, hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ, thực lực của Cầm Thành không đáng để Pháp Lam dốc toàn bộ lực lượng sao?"

Thân thể Diệp Âm Trúc từ từ hạ xuống, khí tức của hắn vẫn tập trung lên trên người Ám Tháp Tháp Chủ Tư Long.

Tư Long nhìn thấy bọn Áo Bố Lai Ân xuất hiện, cũng ngẩn người một lát. Nhưng hắn lại đối mặt với uy áp của Diệp Âm Trúc, chỉ có thể miễn cưỡng duy trì thân thể Ma Thần sắp hỏng mất. thân hình lóe lên, đi đến trước mặt sáu vị Tháp Chủ, vội vàng nói: "Mau hủy diệt Cầm Thành, nếu không tương lai nhất định trở thành mối đại họa"

Mặc dù Tư Long không biết tại sao sáu vị Tháp Chủ lại xuất hiện ở đây, nhưng hắn bây giờ rất hy vọng có thể hủy diệt hoàn toàn Cầm Thành. Nhất là Diệp Âm Trúc, điều hắn sợ nhất là Diệp Âm Trúc nói ra bí mật của hắn.

Áo Bố Lai Ân khẽ khom người với Diệp Âm Trúc, nói: "Cầm Đế, có thể để chúng ta giải quyết chuyện của mình trước được không"

Diệp Âm Trúc ngẩn người, không hiểu nhìn Áo Bố Lai Ân, trong lòng dấy lên một cảm giác kỳ lạ. Vô ý thức, nghĩ đến đánh giá của Phĩ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn trước khi Linh hồn tiêu tan về Quang Minh Tháp Chủ, lạnh nhạt nói: "đương nhiên có thể"

Tư Long hơi khẩn trương nói: "Áo Bố Lai Ân, ngươi muốn làm gì? Còn không thừa dịp bây giờ nhanh chóng hủy diệt Cầm Thành. Chẳng lẽ ngươi muốn cho bọn chúng có cơ hội khôi phục nguyên khí sao? Tên

Diệp Âm Trúc này đã dẫn người của Cầm Thành giết chết đông đảo Kỵ Sỹ của chúng ta như vậy, tội đáng chết vạn lần"

Áo Bố Lai Ân hừ lạnh một tiếng, ánh mắt trở nên ngưng động: "không, kẻ đáng chết là ngươi mới đúng"

Tư Long cả kinh, vô ý thức lùi lại vài bước: "ngươi nói cái gì?"

Trong mắt Áo Bố Lai Ân hiện lên vẻ thống hận, khí tức của sáu vị Tháp Chủ gần như đồng thời trở nên mạnh mẽ, Ma pháp bích chướng trước mặt lập tức tan biến, Áo Bố Lai Ân đi đến bên cạnh Tư Long: "Tư Long, ngươi là phản đồ. Dám làm ra chuyện đại nghịch bất đạo. Ta hỏi ngươi, Phĩ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn Đại sư vì sao mà chết?"

Tư Long trầm xuống, nhưng thực lực của hắn dù sao rất cường đại, rất nhanh ổn định tâm thần, tỉnh táo nói: "Áo Bố Lai Ân, ta không biết ngươi đang nói cái gì"

Áo Bố Lai Ân lạnh nhạt nói: "Sao? Ngươi còn không chịu thừa nhận sao? Được rồi, nhìn xem nàng là ai?" Một đạo thân ảnh từ phía sau sáu vị Tháp Chủ đi ra.

Nhìn thấy người này, vẻ mặt Tư Long liền như tro tàn.

Người vừa đi ra từ trận doanh của Pháp Lam chính là quang minh thánh nữ Mã Lệ Na bị Tư Long dùng Ma thần phong ấn nhốt lại, đệ tử của Quang Minh Tháp Chủ Áo Bố Lai Ân.

Áo Bố Lai Ân trầm giọng nói: "Năm đó, khi Phĩ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn Đại sư chuyện không may, ta vẫn luôn có cảm giác kỳ lạ. Phĩ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn Đại sư, cho dù không cách nào thành công đột phá đến thần cấp, ít nhất cũng có thể lưu cho chúng ta một chút tin tức. Khi Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn đại sư phát động trùng kích vào Thần Cấp, từng nói cho Sư phụ của ta, nếu như hắn thất bại, cũng sẽ lưu lại kinh nghiệm khi trùng kích Thần Cấp, cung cấp kinh nghiệm cho các vị Tháp Chủ Pháp Lam sau này. Nhưng, ngày đó ngươi từ trong Ám Tháp đi ra, nói cho chúng ta biết Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn đại sư thất bại mà chết, nhưng lại không lưu lại cái gì. Mặc dù Sư phụ ta lúc đó cũng không nói gì thêm, nhưng người trước lúc lâm chung đã bảo ta đề phòng ngươi nhiều hơn"

Tư Long lúc này đang nhìn quang minh thánh nữ Mã Lệ Na: "không, chuyện này không thể nào. Ngươi làm sao có thể trốn ra từ trong Ma thần phong ấn của ta" Lúc này, hắn đã không còn chút chờ may trong đầu, vô ý thức nói ra sự thật.

Mã Lệ Na đi đến bên cạnh Sư phụ, lạnh lùng nói: "Tư Long Sư phụ. Ngươi đã phán đoán sai liên hệ giữa ta và Sư phụ. Liên hệ của chúng ta còn dày đặc hơn sự tưởng tượng của ngươi. Ngày đó, khi ta biết mình không thể nào may mắn tránh thoát. Đã lợi dụng thời gian cuối cùng, phát ra tin tức với Sư phụ, cũng tăng lên Tinh Thần lạc ấn của mình. Ngươi nghĩ đến chỉ là khí tức Quang Minh của ta. Nhưng lại quên ta còn là một Ma pháp sư không gian hệ. Thông qua việc truyền tin cuối cùng, Sư phụ đã tìm được vị trí của ta. Lần này, sau khi ngươi dẫn Đại quân rời khỏi Pháp Lam. Sư phụ đã tìm được ta, dưới sự cố gắng của Người và năm vị Sư phụ, đã giải trừ được Ma thần phong ấn mà ngươi thi triển với ta. Mọi chuyện xảy ra ở Lam Địch Á Tư, ta đã nói cho Sư phụ biết"

"Áo Bố Lai Ân, ta quá xem thường ngươi" Tư Long nhìn chằm chằm vào Quang Minh Tháp Chủ vẫn đứng trên mình ở Pháp Lam, hắn rất không cam lòng.

Áo Bố Lai Ân thở dài một tiếng: Tư Long, trên Thế giới này không có một bức tường nào mà gió không thể xuyên qua. Ngươi giết sư phụ, che đậy đồng môn, tự tiện thi triển năng lực ở Thế giới Nhân loại, đã đi ngược lại Pháp Điển. Tội không thể dung tha, niệm tình chúng ta bao năm qua, ngươi tự sát đi"

Vẻ độc ác trong mắt Tư Long dần nhạt đi, máu trong thân thể Ma thần cũng trở nên gấp gáp, trong mắt hắn, thần quang đã sớm biến mất, vẻ mặt chỉ còn chua xót: "Ta thua, ta vẫn thua. Cả đời theo đuổi cường đại, nhưng bước sai một bước, bước sai một bước. Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn sư phụ, ta rất xin lỗi, tham lam đã hủy hoại ta. Sư phụ, để ta xuống dưới đất sám hối với Người"

Vừa nói, Tư Long từ từ giơ tay phải mình lên, nhắm mắt lại, thân thể tập trung lên trên bàn tay, khí tức Tử Vong mãnh liệt làm cho bàn tay của hắn biến thành màu xanh biếc.

Đột nhiên, bàn tay hạ xuống, vỗ thẳng vào đầu mình.

Áo Bố Lai Ân thầm than trong lòng, hắn dù sao cũng là đồng môn với Tư Long bao nhiêu năm, nhìn thấy kết cục của Tư Long như vậy, trong lòng cũng có chút không đành lòng. Nhưng tội của Tư Long thật không thể tha thứ. Hắn là người đứng đầu của Thất tháp Pháp Lam, hắn tuyệt đối không thể vì tình riêng.

Trong lòng sáu vị Tháp Chủ Pháp Lam đều nghĩ rằng Tư Long sắp tự sát. Thì bàn tay phải tràn đầy lực lượng của Tư Long đột nhiên lệch ra, lòng bàn tay hướng ra ngoài, khí tức Tử Vong khổng lồ phát ra, cũng không phải đánh vào Quang Minh Tháp Chủ Áo Bố Lai Ân ở gần hắn nhất. Mà là nhằm vào quang minh thánh nữ Mã Lệ Na bên cạnh Áo Bố Lai Ân.

Mặc dù Tư Long đã sa cơ lỡ vận, nhưng hắn dù sao cũng là Ám Tháp Tháp Chủ, thực lực đạt đến Thứ Thần Cấp bát giai. Một kích tập trung toàn bộ lực lượng này, cũng không phải là quang minh thánh nữ Mã Lệ Na còn chưa đạt đến Thứ Thần Cấp có khả năng ngăn cản.

Tư Long tính toán rất chính xác. Hắn hiểu rõ, cho dù Ma Thần Hàng Lâm của mình chưa giải trừ. Nhưng vết thương cũ tái phát cùng với vết thương mới mà Diệp Âm Trúc gây ra cho hắn, thì không chiếm được chỗ tốt gì ở trên tay Quang Minh Tháp Chủ Áo Bố Lai Ân. Nế như công kích này nhằm vào Áo Bố Lai Ân, thì nói không chừng sẽ trực tiếp bị phản phệ.

Nhưng Mã Lệ Na thì khác. Là đệ tử duy nhất của Áo Bố Lai Ân, hắn phát động công kích với Mã Lệ Na không sợ Áo Bố Lai Ân không cứu. Mà trong sáu vị Tháp Chủ Pháp Lam còn lại, có thể làm cho Tư Long e ngại,cũng chỉ có một mình Áo Bố Lai Ân mà thôi.

một chưởng đánh ra, khí tức Tà ác điên cuồng phát ra. Ma Thú thân thể cao đến mười thước của Tư Long trong nháy mắt bộc phát, Huyết nhục, Khải giáp, xương cốt hóa thành một làn sương mù màu xanh biếc, lao thẳng đến các vị Tháp Chủ Pháp Lam. Mà bản thể của hắn trong nháy mắt khi vụ nổ diễn ra, đã lợi dụng lực trùng kích cường đại bay lên bầu trời Cầm Thành, nhanh như điện lao về phía xa xa.

Đây là lực lượng cuối cùng của Tư Long. Lúc nguy ngập đến tính mạng, toàn bộ tiềm lực của hắn đã được bộc phát. Là Ám Tháp Chi Chủ, Sinh mệnh lực của hắn rất mạnh mẽ. mặc dù lần này đã bị thương rất nặng. Nhưng Tư Long tin rằng, chỉ cần còn sống, hắn sẽ có cơ hội. Cho dù tiềm tu mấy chục năm, cuối cùng hắn cũng có thể khôi phục đến trạng thái tốt nhất.

Tính toán của Tư Long rất chính xác. Áo Bố Lai Ân đã cho hắn cơ hội như vậy. Nhìn thấy Tà Khí điên cuồng lao về phía Mã Lệ Na. Vị Quang Minh Tháp Chủ rất hoảng sợ, thân hình lóe lên, đã che ở trước mặt Mã Lệ Na.

Công kích của Tư Long không chỉ có từ mặt trước, mà là trực tiếp từ trên không trung chụp xuống. Áo Bố Lai Ân đầu tiên thi triển thánh quang linh trận hoàn toàn bảo vệ thân thể mình và Mã Lệ Na ở bên trong. Vừa thừa nhận Tà khí khổng lồ đánh vào, vừa nhanh chóng phát Quang Nguyên tố của mình ra ngoài.

Năm vị Tháp Chủ còn lại cũng bị kinh hãi. Mặc dù đều thi triển Ma pháp phòng hộ để ngăn cản một kích cuối cùng của Tư Long. Nhưng bọn họ cũng mất đi cơ hội đuổi theo Tư Long. Tư Long lợi dụng lực lượng cuối cùng để chạy trốn, tốc độ rất nhanh, gần như đã biến thành một ảo ảnh mắt thường khó có thể nhìn thấy.

Nhưng mà, sáu vị Pháp Lam không thể nào đuổi kịp, không có nghĩa là tất cả mọi người không có cách nào đuổi theo hắn. Diệp Âm Trúc ở trong không trung vẫn luân tập trung vào Tư Long. Ngay cả khi Tư Long nói muốn tự vẫn, hắn cũng không hề buông lỏng.

Một người có thể vì lợi ích của mình mà giết Sư phụ, sao có thể cam tâm tự sát chứ? Diệp Âm Trúc hiểu rất rõ tính cách của Tư Long, cũng được Phĩ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn Đại sư nói rất nhiều. hắn thậm chí còn hiểu rõ sự ích kỷ của Tư Long hơn các vị Tháp Chủ Pháp Lam kia.

Tư Long đột nhiên bộc phát, đã sớm nằm trong suy đoán của Diệp Âm Trúc, bốn Thần Thú ngoại trừ Thiểm Lôi biến thành Ma Văn Song Dực vẫn còn trên cơ thể hắn, thì ba Thần Thú còn lại đã trở lại bản thể đứng bên cạnh Diệp Âm Trúc.

Trong tay không có Tử Tinh Tinh thần Cự kiếm, ngay cả Siêu Thần khí Khô Mộc Long Ngân Cầm Diệp Âm Trúc cũng đã thu hồi. Nhưng Tư Long vẫn không thể nào tránh được sự truy sát của hắn.

Một tròn, một dài, hai thanh Chiến Chùy không một tiếng động xuất hiện trong lòng bàn tay Diệp Âm Trúc. Hai tay trong nháy mắt chụm lại, quang mang màu Lam tím phóng lên cao. Một khắc sau, một đoàn quang mang màu trắng hình tròn mang theo tiếng sấm đánh, đã được Diệp Âm Trúc ném ra ngoài.

Không khí hoàn toàn bị xé rách. Tiếng va chạm chói tai khiến cho xuất hiện một loạt không gian Liệt phùng. Quang mang màu trắng trong nháy mắt đuổi theo Tư Long ở trong không trung, kèm theo tiếng sấm nổ rung trời, tiếng kêu thảm thiết của Tư Long truyền khắp toàn trường. Thân thể đang bay lên rất nhanh của hắn, trực tiếp bị đánh nát trong không trung, rơi xuống mặt đất.

Bị Diệp Âm Trúc công kích, thân thể Tư Long một lần nữa rơi xuống mặt đất, tuy nhiên, lần này hắn đã không thể đứng lên được nữa.

Quang mang màu trắng cũng không hề biến mất dù đã đánh trúng Tư Long,

Quang mang thu liễm lại, một thanh Chiến Chùy có hình thù kỳ lạ xuất hiện trong không trung.

Hai đầu chiến chùy rất sắc, ở giữa có hình tròn, đầu chùy to như đầu người.

Hai bên Chùy khắc đầy hoa văn, nhìn qua rất nhu hòa, nhưng lại tràn ngập Lôi Nguyên tố bá đạo.

Lôi Thần Chi Chuy, đây mới thật sự là Lôi Thần Chi Chuy. Phân biệt ở hai thanh Bích chiến chùy bao năm, rốt cuộc đã lại dung hợp lại trên chiến trường của Cầm Thành và Pháp Lam. Kích thứ nhất của nó đã hủy diệt một gã cường giả siêu cấp đạt đến Thứ Thần Cấp bát giai. Cho dù là Diệp Âm Trúc, khi cảm nhận lực công kích của Siêu Thần khí Lôi Thần Chi Chuy cũng không khỏi giật mình.

Khí tức tà ác ẩn chứa trên người Tư Long, bị Diệp Âm Trúc sử dụng kỹ năng Phong Bạo Chi Chùy của Lôi Thần Chi Chuy nổ tan. Lôi lực kinh khủng chẳng những phá hủy toàn bộ Kinh mạch, xương cốt trong cơ thể Tư Long. Thậm chí ngay cả Linh hồn của hắn cũng bị đánh tan. Đối phó với Ma pháp sư Ám Ma Hệ như Tư Long, lực sát thương của nó đã thể hiện một cách hoàn mỹ. Năng lực Phá tà của Lôi Thần Chi Chuy thì cho dù là Tư Long ở trạng thái mạnh nhất cũng chưa chắc có thể ngay mặt chống lại nó.

Tất cả biến hóa chỉ trong mấy cái nháy mắt đã kết thúc. Khi Tư Long bị Lôi Thần Chi Chuy đánh rơi, Diệp Âm Trúc và ba Thần Thú cũng đồng thời từ trong không trung hạ xuống, trực tiếp hạ xuống cạnh Tư Long. Diệp Âm Trúc tuyệt đối không cho hắn cơ hội trở mình.

Sau lưng Tư Long, bị uy lực của Phong Bạo Chi Chủy làm vỡ ra một lỗ hổng rất lớn. Càng quỷ dị là, bị thương nặng như vậy mà không có một giọt máu nào chảy ra. Đó là bởi vì Kinh mạch và Huyết nhục trong cơ thể Tư Long bị Lôi lực khổng lồ đốt cháy.

Sinh mệnh lực của Tư Long quả thật rất mạnh mẽ, bị thương nặng như vậy, hắn còn không có lập tức chết đi. Linh hồn từ từ tan biến, con ngươi của hắn đã biến thành màu xám trắng. Khuôn mặt khẽ co rút lại, đôi mắt như cá chết nhìn Diệp Âm Trúc, từ trong mắt hắn, Diệp Âm Trúc cảm nhận đôi chút giải thoát.

"Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn sư phụ, ta rốt cục đã báo thù được cho Người" Lôi Thần Chi Chuy từ trên trời rơi xuống, trở lại trong tay Diệp Âm Trúc.

"Sư… Phụ… ta… ta sai rồi. Ta… Thật sự…. sai…. Ta lập tức sẽ đến …. Dưới đất…. tìm…. Người…. Nếu như…. có…. Một…. cơ hội…. ta …. Tuyệt đối sẽ không …. Lựa chọn như vậy….. Diệp…. Âm…. Trúc, ngươi…. thắng….. ngươi….. mới là…. đệ tử….. chân chính của ….. Sư ph…. nhưng mà…… Tô…. Lạp" nói đến đây, Ma pháp sư cường đại rốt cuộc đã chết đi.

Linh hồn khổng lồ của Tư Long hóa thành một luồng khí bay ra từ Mi Tâm, không có tiêu tan. Trừ trên người hắn, Hồn Châu sáng bóng khẽ bay lên, khí lưu màu xám như tìm được chỗ ra, trực tiếp dũng mãnh tiến vào bên trong Hồn Châu.

Lập tức, Hồn Châu mất đi ánh sáng lại xuất hiện, Linh hồn ba động cường đại tràn ngập trước người Diệp Âm Trúc.

Diệp Âm Trúc không sợ Linh hồn của Tư Long ảnh hưởng đến Linh hồn lạc ấn của Phĩ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn bên trong Hồn Châu. Bởi vì Linh hồn của Tư Long đã bị lực phá tà của Lôi Thần Chi Chuy làm cho hoàn toàn vỡ nát, trong nháy mắt khi rời khỏi thân thể Tư Long đã hoàn toàn mất đi ý thức. Diệp Âm Trúc là một Vong Linh Ma pháp sư, nên hắn cảm nhận điểm nảy rất rõ ràng.

Giơ hai tay lên, Diệp Âm Trúc thu hồi Lôi Thần Chi Chuy lại, trịnh trọng tiếp lấy Hồn Châu vào trong tay, hai chân co lại, từ từ quỳ xuống mặt đất.

Giọt nước mắt trong suốt chảy ra từ cặp mắt trong suốt của hắn: "Phĩ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn Sư phụ, phản đồ rốt cuộc đã chết. Con đáp ứng Người đã làm được, tìm lại Hồn Châu của Người. Người yên tâm đi, bất luận là nỗ lực như thế nào, con đều nhất định giúp Linh hồn của Người sống lại"

Nói xong, hắn cung kính lạy ba lạy với Hồn Châu.

Nói ra cũng kỳ lạ, sau khi Hồn Châu mất đi sự khống chế của Tư Long, như hiểu được lời Diệp Âm Trúc nói. Khi hắn vừa mới lạy đến cái thứ ba, đột nhiên tránh thoát khỏi tay Diệp Âm Trúc, hóa thành một vệt sáng màu đen chui vào mi tâm Diệp Âm Trúc, trực tiếp biến mất trong cơ thể hắn.

Một cảm giác hiểu rõ xuất hiện trong đầu Diệp Âm Trúc. Hắn rõ ràng cảm giác được, Hồn Châu đã tiến vào Tinh thần chi hải của hắn, cũng xoay quanh Linh hồn lạc ấn của hắn. khí tức Linh hồn cũng trở nên ngưng thật, khống chế Cốt Long đã không cần đến tiếng đàn nữa, chỉ cần ý chí là đủ để chỉ huy Vong Linh sinh vật chung cực này rồi.

"Cầm Đế, cảm ơn ngươi đã giúp chúng ta đánh chết phản đồ của Pháp Lam. Nhưng ta nghĩ, cũng nên giải quyết vấn đề giữa chúng ta" Sáu thân ảnh lặng lẽ đi đến trước mặt Diệp Âm Trúc, không có Kỵ Sỹ Pháp Lam đuổi kịp, nhưng sáu người này gây cho Diệp Âm Trúc áp lực cực lớn.

Từ từ đứng lên, cố gắng ưỡn ngực, Diệp Âm Trúc lạnh lùng nói: "ngươi muốn chiến, vậy thì chiến"

Âm Trúc rốt cuộc đoạt lại được Hồn Châu của Sư phụ, nhưng mâu thuẫn giữa Cầm Thành và Pháp Lam có phải càng sâu đậm hơn không?

©£¢u G\ʏÈjX ©£¢I ʒ b\Qj iXn9j Gʍ9 w«9jX g_j\ ¦\¾q G\ʍ

Diệp Âm Trúc chỉ đáp lại có sáu chữ : "Ngươi muốn đánh, vậy thì đánh."

"Không phải vậy, ta nghĩ Cầm Đế ngươi đã hiểu lầm rồi". Quang Minh Tháp Chủ Áo Bố Lai Ân vừa mỉm cười vùa nhìn Diệp Âm Trúc mà rằng " ta chỉ là muốn cùng ngươi nói chuyện mà thôi."

Diệp Âm Trúc nhìn lướt qua Pháp Lam rồi nhìn đám tàn binh một cách lạnh lùng, lãnh đạm mà rằng;" Chúng ta thì có chuyện gì để mà nói cơ chứ?"

Áo Bố Lai Ân nghiêm mặt mà rằng :

" trước tất cả những việc xảy ra, ta cũng thực sự cảm thấy tiếc nuối. Ta đã cùng các vị tháp chủ khác tham gia giải cứu Mã Lệ Na, sau đó mới biết được chân tướng sự việc.Lý do là Pháp Lam phát động một cuộc tấn công tới Cầm Thành, cũng có thể nói rằng Tư Long che đậy. Nhưng dẫu sao Tư long cũng là người của Pháp Lam, bây giờ lại chết trong tay ngươi, vậy thì cần phải có giải pháp. Cho nên ta hi vọng chũng ta có thể nói chuyện một cách ôn hòa với nhau. Ta nghĩ là cho dù Pháp Lam vẫn tiếp tục tấn công Cầm Thành nhưng sẽ đợi quý phương có cơ hội tu chỉnh,việc này thiết nghĩ đối với Cầm Thành không hề bất lợi.

Không đợi Diệp Âm Trúc mở miệng, Áo Bố Lai Ân chậm rãi xoay người về phía năm vị tháp chủ gật đầu. Ngay khi năm vị tháp chủ hạ lệnh, mười hai quân đoàn Pháp Lam từ từ lui về phía sau rồi dần dần đi xa.

Trước mặt Diệp Âm Trúc giờ chỉ còn lại có hai thầy trò Quang Minh Tháp Chủ Áo Bố Lai Ân cùng thánh nữ Mã Lệ Na.

"Ta nghĩ như vậy đã có thể chứng minh rằng bọn ta có thành ý rồi."Áo Bố Lai Ân vẫn giữ vẻ tươi cười, ánh mắt dịu dàng, từ ánh mắt thâm thúy trong suốt của hắn, rất khó để có thể dò xét tâm trạng.

Đúng lúc này, một chiếc bóng hư ảo tiến đến rất nhanh phía sau Diệp Âm Trúc. Thấy Diệp Âm Trúc đang cùng thầy trò Áo Bố Lai Ân giằng co,nàng lấy làm kinh hãi nhanh chóng lại gần sát Diệp Âm Trúc. Lạ thay Diệp Âm Trúc chẳng hề có phản ứng gì, tựa như không hề biết nàng đến.

"Âm Trúc, chàng không sao chứ?" Ngay khi thân thể của Tô Lạp chạm vào Âm Trúc, hai tay của cô đặt lên lưng của Diệp Âm Trúc, truyền vào cơ thể của Diệp Âm Trúc một luồng Đấu Khí.

Cảm nhận được bàn tay ấm áp của thê tử, tinh thần mới giãn ra vài phần, kéo Tô Lạp vào lòng. "Ta không sao. Tư Long đã chết rồi", vừa nói Diệp Âm Trúc vùa chỉ vào xác của Tư Long nằm song xoài trên đất.

Ngay khi tiếng nói dứt, Diệp Âm Trúc cảm thấy rõ ràng thân thể của Tô Lạp run rẩy lên một chút. Ánh mắt nhìn xuống cái xác tàn nằm trên mặt đất.Đối với Tô Lạp, cái tên Tư Long là một cái tên ý nghĩa với nàng. Có một lần gã đã đưa nàng ra khỏi bể khổ, thoát khỏi Hoàng Cung của Lam ĐỊch Á Tư. Người này đã dạy nàng Đấu Khí, đã biến nàng thành người có thực lực. Nhưng cũng chính người này đã cướp đoạt tính mạng của nàng. Đối với Tô Lạp mà nói, ngay chính bản thân mình đối với Tư Long có tâm thái thế nào.

Trầm mặc hồi lâu, sắc mặt Tô Lạp biến sang một chút trắng bệch, nói giọng nhẹ nhàng: " Âm Trúc, để muội an táng cho hắn không sao chứ ? Một ngày làm thầy, cả đời làm cha. Bất luận trước kia hắn đối đãi với muội như thế nào, thì hắn cũng đã từng là sư phụ ta. Không có hắn có lẽ ta cũng không có bản lĩnh gì, có lẽ ta cũng đã chết ở Lam Địch Á Tư rồi."

Người chết cũng là hết.

Diệp Âm Trúc có thể thấy rõ tâm tình của Tô Lạp lúc này liền gật đầu nói:" Nàng cứ đi, không cần lo lắng, có bọn ta ở đây là đủ rồi."

Tô Lạp quay mắt nhìn về hướng đối diện, Quang Minh Tháp Chủ Áo Bố Lai Ân và cùng với Quang Minh là Thánh Nữ Mã Lệ Na. Chậm rãi nàng khom người hành lễ với Áo Bô Lai Ân. Dẫu sao thì nàng cũng đã từng là một phần tử của Pháp Lam.

Áo Bố Lai Ân mỉm cười nói: " Nghe nói các ngươi đã lập gia đình rồi, ta vẫn còn chưa kịp chúc mừng. Tô Lạp, ngươi đã tìm được một người chồng tốt rồi đấy."

"Cám ơn người.Áo Bố Lai Ân đại sư." Tô Lạp cúi chào Áo Bố Lai Ân rồi nhẹ nhàng đi tới bên xác Tư Long,cũng không hề sợ bẩn, tự mình ôm lấy xác chết thầy mình trên mặt đất.

"

Tô Lạp, để ta đi cùng ngươi" Mã Lệ Na tiến đến bên Tô Lạp.

Thấy Mã Lệ Na mỉm cười đầy thiện ý, Tô Lạp gật đầu và cùng đi đến Cầm Thành. Nàng không có lựa chọn nào, đành đem Tư Long chôn trong núi Bố Luân, hai bên là núi. Tư long trước kia đã làm đủ chuyện xấu, không thể thi thể hắn làm ô uế Cầm Thành. Tô Lạp nhìn bản đồ, đúng là cách không xa Cầm Thành có một mảnh rừng cây nhỏ rất tĩnh lặng, phong cảnh thanh u (trong lành + u tịch). Tư long đã chết, hắn phản bội Pháp Lam. Giết thầy, phạm thượng, hai tội lớn này khiến hắn khổng thể trở về Pháp Lam an táng.

Hắn cũng chỉ có thể ở đây.

Mã Lệ Na đi cùng Tô Lạp, Diệp Âm Trúc cũng không còn gì lo lắng. Tô Lạp càng tin vào Thần Chi Tán Tức, Mã Lệ Na không thể làm tổn thương đến hắn.

Lúc này, cả Pháp Lam chỉ còn lại duy nhất Áo Bố Lai Ân đứng trước mặt Diệp Âm Trúc. Vị Quang Minh Tháp Chủ này nói giọng ôn hòa:" Cầm Đế, bây giờ ta có thể cùng ngươi nói chuyện không?"

Hai cánh kim ngân phía sau Diệp Âm Trúc cũng đã tự động thu lại, biểu hiện rõ vị Quang Minh Tháp Chủ này quả thật không có ác ý. Tuy nhiên, Cách Lạp Tây Tư ,Tử,Minh vẫn như trước đứng ở sau lưng Diệp Âm Trúc. Áo Bố Lai Ân còn mạnh hơn Tư Long nhiều, bọn họ không thể không phòng bị.

"Ngài muốn nói chuyện gì với ta?" Diệp Âm Trúc nói mặt thản nhiên- "Sau trận chiến hôm nay, Cầm Thành và Pháp Lam đã trở thành tử thù. Ngài muốn thuyết phục ta chấp nhận thần phục Pháp Lam?"

" Không, tất nhiên là không. Cầm Đế, ta nghĩ rằng ngươi đã hiểu lầm."

Áo Bố Lai Ân định nói gì đó, thì Diệp Âm Trúc cắt lời:" Áo Bố Lai Ân đại sư, ngài cứ gọi ta là Diệp Âm Trúc đi."

Áo Bố Lai Ân gật đầu, nói" Thế cũng được, chuyện của ngươi ta cũng đã nghe Mã Lệ Na nói qua.Ngươi chính là quan môn đệ tử của Đại Sư Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn, vậy chúng ta cũng không coi là người ngoài. Đầu tiên, việc ta đến Cầm Thành hôm nay để bày tỏ sự tiếc nuối, mặc dù ta cùng mấy vị tháp chủ dùng đại lượng Ma Pháp trận năng lượng, vẫn không tới kịp để ngăn cuộc chiến này xảy ra. Với những tổn thất gây ra cho Cầm Thành, ta thành tâm hối lỗi với Cầm Thành."

Vừa nói, Người mà ở Long Khi Lỗ Đại Tư Lục tuyệt đối xứng danh đệ nhất Quang Minh hệ Ma Pháp Sư, Thánh Ma Đạo Sư Áo Bố Lại Ân, bất thình lình hướng về Diệp Âm Trúc,cũng là hướng về phía Cầm Thành mà quỳ xuống vái lạy. Ánh mắt trong suốt, không có một điểm gì gọi là làm bộ cả.

" Áo Bố Lai Ân đại sư, ngài làm vậy là có ý gì?" Diệp Âm Trúc thấy thật kinh ngạc trước hành động của Áo Bố Lai Ân, trong lòng thấy có sự thay đổi.

Một trận đánh này, Cầm Thành tất nhiên tổn thất không ít, rất nhiều người bị thương nhưng có ít người chết hơn Pháp Lam nhiều. Pháp Lam tham chiến có đến sáu đoàn kỵ binh, tổn thất đến một phần ba. Đặc biệt có 2 quân đoàn Kỵ Binh chết hai phần ba quân số, không chỉ bây giờ Quang Minh Tháp Chủ không quan tâm đến sự tổn hại của Pháp Lam mà ngược lại còn xin lỗi Cầm Thành. Không nói cái khác, chỉ riêng với địa vị của Pháp Lam trên Long Khi Nỗ Đại Tư Lục, thân là Pháp Lam thất tháp tháp chủ,biểu hiện như vậy quả thật không ai có thể ngờ được. Từ thời thành lập Pháp Lam tới nay, để vị Đại sư đứng đầu Pháp Lam phải tự mình xin lỗi đúng là lần đầu xuất hiện trong sử sách.

Áo Bố Lai Ân thở dài một tiếng rồi nói

"Giống như vừa rồi ngươi nói vậy, Pháp Lam và Cầm Thành đánh một trận đã kết thâm cừu với nhau. Mỗi chiến sĩ bị tổn thất cũng làm ta không thể nguôi ngoai. Nhưng trong tình huống này bất luận thế nào ta cũng không ngờ lại phải nhìn thấy cảnh này. Lý do lần này bọn ta tới đây là hi vọng có thể ngăn cản cuộc chiến,tránh hai bên trở thành cừu địch. Chỉ vì Tư Long mà đã lãng phí thời gian của chúng ta cho Phong Ấn Ma Thần để giải cứu Mã Lệ Na, phá hỏng kế hoạch ban đầu của bọn ta.

Diệp Âm Trúc cảm thấy được sự chân thật của Áo Bố Lai Ân, cười thầm trong lòng:" Áo Bố Lai Ân Đại Sư, ngài không cần phải vòng vo, cứ nói thẳng ra đi."

Áo Bố Lai Ân thở dài một tiếng rồi tiếp:" Diệp Âm Trúc, ngươi biết ý nghĩa tồn tại của Pháp Lam không?"

Diệp Âm Trúc đáp" Ý nghĩa tồn tại của Pháp lam là gì ta không biết, nhưng ta biết các người luôn tự xưng là thần giữ nhà Long Khi Nỗ Tư Đại Lục, là bảo vệ đại lục này, trên Pháp Lam Phong Ấn ngăn cản sự xâm kích của Thâm uyên vị diện."

Áo Bố Lai Ân sửng sốt, dù Diệp Âm Trúc chỉ trả lời đơn giản có hai câu, nhưng tất cả đều trúng ý chính, hắn không ngờ Diệp Âm Trúc lại hiểu rõ về Pháp Lam đến vậy. Tuy nhiên hắn nhanh chong lấy lại bình tĩnh, Diệp Âm Trúc dù sao cũng đã từng theo học Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn, có hiểu biết đôi chút về Pháp Lam cũng là điều dễ hiểu.

Không phải khoe khoang nhưng đúng Pháp Lam có ý nghĩa như vậy. Mỗi năm, Pháp Lam đều có các Ma Pháp Sư ưu tú gia nhập. Sở dĩ các Ma Pháp Sư không rời bỏ Pháp Lam vì họ cảm nhiễm tinh thần của Pháp Lam, cùng lực lượng đông đảo Ma Pháp Sư của Pháp Lam tập trung lại,đem tinh lực cung cấp năng lượng ,nỗ lực gia cố cho Thâm uyên vị diện Phong Ấn. Trận chiến từ vạn năm trước đã chứng tỏ chúng ta phải đối mặt với kẻ thù mạnh thế nào, nếu Phong Ấn bị phá, không chỉ bọn ta gặp nạn diệt vong lúc đó, mà cả Long Khi Nỗ Đại Lục tất cả các tộc đều sẽ bị hủy diệt."

Diệp Âm Trúc nói;" Áo Bố Lai Ân đại sư, có lẽ trong lòng ngài sự tồn tại của Pháp Lam là chí cao vô thượng, là Thánh Địa, nhưng trong lòng ta nghĩ khác. Ta xuất thân từ Đông Long Đế Quốc. Ngài nói trận chiến vạn năm trước đã làm các tộc thương tổn nguyên khí, nhưng trận đại chiến đó ai mới là chủ lực ? Là tổ tiên ta Đông Long Đế Quốc, dưới sự dẫn đầu của Thần Long, họ đã thừa nhận phần lớn áp lực của kẻ địch. Cũng chính tổ tiên Thần Long của Đông Long đế quốc chũng ta dùng sinh mệnh bản thân để phong ấn thông đạo giữa Thâm Uyên vị diện và nhân gian. Nhưng khi Pháp Lam thành lập, Pháp Lam cùng những người ở Tây Long đại lục đã làm những gì? Các người lấy oán báo ân, thừa dịp Đông Long Đế Quốc quốc lực tổn thương nghiêm trọng, hủy diệt quốc gia của chúng ta. Ngài cho rằng đó là biểu hiện của một Pháp lam hết mình vì nghĩa sao?"

_____***_____

Áo Bố Lai Ân im lặng, những gì Diệp Âm Trúc nói hắn không thể đáp lại được câu nào,sự thật lịch sử là thế. Thở dài một tiếng:" Cầm Đế đại nhân, lịch sử của Pháp Lam, ta không biết phải bắt đầu từ đâu. Ta chỉ có thể nói, bản tính con người là tham lam. Tình huống lúc đó bấy giờ không thể nào cứu vãn. Nhưng sau khi Tây Long Đế Quốc thành lập, Pháp Lam cũng đã hoàn toàn thay đổi. Từ những cuốn sách cổ trải qua bao đời, chúng ta có thể cảm nhận rõ sự sám hối trong lòng các vị pháp sư Pháp Lam đối với việc hủy diệt Đông Long Đế Quốc. Nhưng chuyện đã xảy ra, chúng ta chẳng có cách nào. Nói cách khác, chỉ có cách là dung thứ cho Đông Long Đế Quốc để tạo thành hậu duệ là Đông Long Bát Tông, sinh sống ở đại lục. Chúng ta sẽ không hủy diệt dòng máu cuối cùng của Đông Long vì hi vọng sẽ có môt ngày hóa giải được cừu hận."

" Hóa giải ư? Áo Bố Lai Ân đại sư, ngài đừng nói đùa nữa. Khi Đông Long Đế Quốc bọn ta vừa mới tuyên bố thành lập thì ngay lập tức Pháp Lam Pháp Điển lệnh cho Mễ Lan Đế Quốc phát động công kích chúng ta. Nếu không phải Cầm Thành ta có chút năng lực tự bảo vệ mình thì e rằng trên đời này đã chẳng còn Đông Long Bát Tông này từ lâu rồi."

Ánh mắt Áo Bố Lai Ân lóe lên," Nhìn từ góc độ các ngươi thì có lẽ Pháp Lam cậy mạnh, nhưng nhìn từ góc độ của Pháp Lam thì chúng ta buộc phải làm vậy vì Pháp Lam nhất định phải khống chế được cục diện của đại lục, chỉ có như thế Pháp Lam mới có thể dùng thực lực của mỗi nước trong đại lục nhằm bổ sung và duy trì phong ấn. Đối với Pháp Lam mà nói chỉ cần bảo vệ phong ấn là chủ yếu. Nhưng Đông Long Đế Quốc thành lập sẽ tạo thành chuyện xấu rất lớn không thể không đề phòng, ta nghĩ Cầm Đế ngươi cũng thừa nhận chuyện đó. Đông Long Đế Quốc sẽ không đơn độc, một khi họ mạnh lên sẽ phát động chiến tranh,đến lúc đó đại lục sẽ rối loạn. Đối với Pháp Lam mà nói thì vô cùng bất lợi."

Diệp Âm Trúc trong lòng đang phẫn nộ dần dần bình tĩnh lại, nói :" Áo Bố Lại Ân đại sư, bây giờ chúng ta tranh luận điều này đã không còn ý nghĩa gì nữa, nếu ta đoán không sai ngài hi vọng sẽ giảng hòa với Cầm Thành đúng không?"

Áo Bố Lai Ân gật đầu nói:" Không sai, Cầm Thành xuất hiện đã phá hỏng kế hoạch ban đầu của bọn ta, nhưng cũng cho chúng ta thấy Cầm Thành có sức mạnh. Như Cầm Thành đã có thể cầm cự được với Pháp Lam, hơn nữa đã đạt đến Bạch Cảnh Cầm Đế đại nhân, chỉ cần chúng ta liên thủ ,việc duy trì phong ấn sẽ nắm chắc hơn vài phần."

"Ồ! Thế thì ta cũng muốn nghe qua, người có đề nghị gì hay." Tư Long đã chết, Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn đại cừu đã báo, tổn thất của Cầm Thành cũng ít hơn nhiều so với dự đoán của Diệp Âm Trúc.Lúc này, khi đã bình tĩnh trở lại Diệp Âm Trúc càng thêm lo lắng cho Cầm Thành. Bởi với tình huống hiện tại của Cầm Thành, nếu tiếp tục chiến tranh với Pháp Lam nhất định là không thể. Sáu vị tháp chủ của Pháp Lam đã mang đến thêm sáu quân đoàn, muốn tiêu diệt Cầm Thành chẳng có gì khó.

Riêng Quang Minh Tháp Chủ Áo Bố Lai Ân trước mặt cũng không phải là người mà năng lực hiện tại của Diệp Âm Trúc có thể chống lại được. Vì thế, dù là kế hoãn binh Diệp Âm Trúc cũng chỉ có thể kiên nhẫn.

Áo Bố Lai Ân mỉm cười, rằng:" Nếu Cầm Đế đại nhân đi thẳng vào vấn đề, muốn nghe một chút ý kiến của ta. Như ta đã nói, đề nghị này cũng là từ mấy vị tháp chủ Pháp Lam khác đề ra. Trước tiên, việc với Đông Long Đế Quốc trong lịch sử, chúng ta trịnh trọng xin lỗi. Ngươi nói quả không sai, nếu không có Đông Long Đế Quốc, e là thế giới của chúng ta cũng đã bị hủy diệt rồi. Ta cũng không giấu diếm, tình hình Pháp Lam giờ cùng không tốt, phong ấn đã bị rung chuyển, e rằng trong 30 năm nữa bọn ta sẽ không áp chế nổi phong ấn, một khi phong ấn bị vỡ nát chúng ta sẽ phải đối mặt với một cuộc công kích hủy diệt của Thâm uyên vị diện. Thế nên bọn ta cần thêm lực lượng của ngươi."

Nói đến đây, thần sắc Áo Bố Lai Ân trở nên nghiêm trọng:" Để chuẩn bị cho cuộc chiến, chúng ta đều phải chuẩn bị. Thứ nhất Tư Long đã chết, mà ngươi lại là đệ tử của Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn đại sư, cũng có thể coi là một phần tử của Pháp Lam, ngươi có thể thay mặt Đông Long gia nhập Pháp Lam, thay thế cho vị trí của Tư Long trở thành Ám Tháp Tháp Chủ. Thậm chí ngay cả vị trí của Tư Long trong Pháp Lam cũng không thay đổi, chỉ xếp thứ 2 sau Quang Minh tháp chủ ta."

Diệp Âm Trúc kinh ngạc nói:" Pháp Lam muốn cho ta trở thành Ám Tháp Tháp Chủ sao? Áo Bố Lai Ân đại sư, nhưng ta cũng không phải một vị Ám Ma hệ Ma Pháp Sư."

Áo Bố Lai Ân cười nhạt rồi nói:" Có lẽ người khác nhìn không ra, nhưng không phải chúng ta đã thấy rồi sao. Mặc dù ngươi tu luyện không phải là Ám Ma hệ Ma Pháp mà là Thần Âm Sư, nhưng ngươi cũng học từ Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn đại sư Vong Linh Ma Pháp.Nếu không phải vậy tại sao trước đây Cốt Long lại xuất hiện bất ngờ? Trong thế giới chúng ta, đặc biệt là dưới ánh mặt trời, linh hồn của những sinh vật đã chết không thể nào tùy tiện xuất hiện. Vong Linh Ma Pháp cũng coi như Ám hệ Ma pháp, hơn nữa với thân phận là đệ tử của Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn đại sư, ngươi trở thành Ám Tháp Tháp chủ được chúng ta công nhận cũng không có gì lạ. Đồng thời chúng ta cũng hi vọng thông qua việc ngươi gia nhập Pháp Lam cũng có thể làm cho quan hệ giữa Pháp Lam và Đông Long có thể hòa hoãn. Thậm chí chúng ta có thể đảm bảo với ngươi sau khi hóa giải nguy cơ 30 năm sau,Pháp Lam sẽ hậu thuẫn giúp Đông Long lập quốc, trở thành một quốc gia thống nhất đứng đầu Long Khi Nỗ Đại Tư Lục."

Diệp Âm Trúc nói:" Áo Bố Lai Ân đại sư ngài có thể cho ta hay, Pháp Lam ủng hộ Lam Địch Á Tư có phải bởi vì quan hệ với Tư Long?"

Áo Bố Lai Ân gật đầu nói

" Có thể nói như thế. Ở địa vị Pháp Lam, Đế chế Lam Địch Á Tư dễ dàng khống chế hơn , mặc dù thực lực của Lam Địch Á Tư không thua kém Mễ Lan, nhưng Pháp Lam muốn họ lớn mạnh hơn nữa, hơn nữa hoàng thất của Lam Địch Á Tư có huyết mạch của Hắc Phượng Hoàng, Tô Lạp lại là đệ tử Pháp Lam, có nhiều lý do để Pháp Lam chọn Lam Địch Á Tư. Sắp phải đối mặt với tình huống xấu, Long Khi Nỗ Tư cần phải có một đế quốc thống nhất, chỉ có vậy mới có thể đồng tâm hiệp lực đối đầu với ngoại địch."

Dừng một chút, Áo Bố Lai Ân tiếp tục nói :" Sở dĩ mời ngươi gia nhập Pháp Lam ngoài nguyên nhân Đông Long và Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn đại sư còn có nguyên nhân quan trọng hơn, chúng ta phải dựa vào sức mạnh của ngươi. Ngươi là người có ma vũ Song Tu thứ Thần cấp trước giờ chưa từng có. Lúc đầu Phi Nhĩ đại sư cũng đã tiên đoán trước, có Ma Vũ Song Tu Bạch Cảnh là dễ dàng bước vào Thần Cấp. Ở Pháp Lam, sức mạnh của ngươi sẽ tăng rất nhanh.

Bảy tòa tháp của Pháp Lam thiếu đi một cái cũng không được, chỉ có cộng đồng thất tháp Tháp Chủ cùng cố gắng mới có thể càng thêm củng cố Phong Ấn. Dù thế nào, bọn ta cần ngươi. Đồng thời, Pháp Lam cũng sẽ không tiếc công sức, giúp đỡ ngươi sớm ngày tu luyện đạp nhập thần cấp. Như vậy khi đối mặt địch nhân, chúng ta sẽ càng nắm chắc."

Diệp Âm Trúc nói:" Chẳng lẽ các ngài không sợ sau khi ta tu luyện xong thần cấp sẽ tiêu diệt Pháp lam sao?"

Áo Bố Lai Ân mỉm cười, nói :" Cho dù ta không tin ngươi thì cũng tin tưởng vào Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn đại sư. Đại sư đã dạy dỗ Tư Long, hắn lại thí sư phạm thượng.Nên sau này nhận đệ tử, e rằng điều kiện đầu tiên là kiểm tra tâm tính ngươi.Bất luận ngươi thân phận ra sao, thực lực thế nào,chắc chắn ngươi phải có một bản chất lương thiện. Mặt khác, chỉ cần có thể bảo trụ sự sinh tồn của các chủng tộc trên Long Khi Nỗ Đại Tư Lục, ngay cả Pháp Lam bị phá vỡ bởi ngươi cũng có sao? Chỉ cần sau đó ngươi lập nên một thế lực mới tương tự Pháp Lam,bảo vệ cho đại lục này thì cũng coi như một kiểu tồn tại khác của Pháp Lam thôi.

Lời nói ra không chỉ có Diệp Âm Trúc, ngay cả Tam Đại Thần Thú phía sau Diệp Âm Trúc cũng không thể không động lòng. Lúc này Diệp Âm Trúc mới hoàn toàn tin tưởng Pháp Lam chỉ có một mục đích là bảo vệ đại lục, không phải là một cuộc nói chuyện vô nghĩa.

Hơn nữa, Áo Bố Lai Ân không chỉ nói là bảo vệ loài người,mà còn là bảo vệ mọi chủng tộc trên Long Khi Nỗ Đại Tư Lục. Lúc này, khí sắc của Tam Đại Thần Thú sau lưng Diệp Âm Trúc cũng trở nên ôn hòa hơn.

Diệp Âm Trúc nói:" Vậy sau khi ta gia nhập, nếu không thể giúp Pháp Lam bảo vệ phong ấn thì sao?"

Áo Bố Lai Ân nói:" chúng ta sẽ phải đối mặt với một tình huống khác, cúng sẽ là một cuộc thánh chiến thứ 2. Khi đó chung ta phải tập trung toàn bộ lực lượng của Long Khi Nỗ Đại Tư Lục liều chết chiến đấu. Chiến tranh là tất yếu, kết quả thế nào chúng ta không thể đoán trước.Nhưng ta có thể khẳng định nếu tình hình xảy ra như vậy, có 30 năm phát triển, Cầm Thành nhất định sẽ trở thành chủ lực chống địch."

Diệp Âm Trúc trầm mặc, hắn hiểu rõ, Pháp Lam để hắn gia nhập. Theo như vài điều mà Áo Bố Lai Ân nói, có được liên kết với Cầm Thành là mấu chốt. Chỉ cần hắn gia nhập Pháp Lam, quan hệ giữa Cầm

Thành Và Pháp Lam sẽ trở nên tốt đẹp. Thậm chí Pháp Lam có thể dùng hắn để uy hiếp thỏa hiệp với Cầm Thành. Đây là chuyện mà Diệp Âm Trúc không thể không lo.

" Áo Bố Lai Ân đại sư, ngài hãy trả lời thẳng thắn với ta một chuyện. Nếu hôm nay Cầm Thành không chống nổi quân đội Pháp Lam do Tư Long dẫn đầu công kích, Pháp Lam sẽ có lựa chọn như thế nào?"

Áo Bố Lai Ân nhìn Diệp Âm Trúc, hai mắt bỗng sáng bừng lên:" Nếu là như vậy, mọi việc vẫn như cũ."

Diệp Âm Trúc cười lạnh một tiếng:" Nếu đúng như vậy, e là ngài chẳng những không tố giác Tư Long mà còn giúp hắn che giấu chuyện ,coi như chưa bao giờ xảy ra. Pháp Lam cũng sẽ ủng hộ đế chế Lam Địch Á Tư như trước, thống nhất đại lục thật nhanh theo đúng kế hoạch ban đầu đúng không?"

Áo Bố Lai Ân không trả lời ngay với Diệp Âm Trúc, chỉ nói bâng quơ: " Như ta đã nói, Pháp Lam chỉ có một mục đích là bảo vệ đại lục"

_____***_____

Tử trầm giọng nói: "ngươi nói đúng. Suy đoán của Âm Trúc là chính xác. Viện quân các ngươi sở dĩ đến chậm, cũng không phải do lý do mà ngươi nói mà ngươi muốn thông qua trận chiến trước đó để kiểm nghiệm lực lượng của Cầm Thành chúng ta"

Áo Bố Lai Ân không mở miệng, chỉ lặng lẽ nhìn Diệp Âm Trúc ở trước mặt, vẻ khen ngợi càng hiện rõ lên trong mắt.

Hắn đang lẳng lặng chờ đợi. Chờ đợi sự lựa chọn của Diệp Âm Trúc, hắn tin rằng, người thông mình nhất định sẽ không làm chuyện điên rồ

"Được. Ta đồng ý đề nghị của ngài, nguyện ý tiếp nhận vị trí của Tư Long ở Pháp Lam" Diệp Âm Trúc nói rất bình tĩnh, nhưng trong đó hiện ra vẻ kiên định.

Áo Bố Lai Ân cũng không ngờ đến Diệp Âm Trúc lại trả lời nhanh như vậy, sững sờ một lát rồi rất vui mừng, trên mặt hiện lên nụ cười khó có thể khống chế: "Đa tạ Cầm Đế Đại nhân đã hiểu cho. Sau này Pháp Lam và Cầm Thành là một nhà"

"Âm Trúc" Tử không nhịn được kêu lên, ngay cả Cách Lạp Tây Tư và Minh ở sau lưng hắn cũng đang khẽ nhíu mày.

Theo bọn họ thấy, cừu hận giữa Cầm Thành và Pháp Lam đã hình thành. Hơn nữa tên Quang Minh Tháp Chủ Áo Bố Lai Ân này rõ ràng là một lão già mưu mô.

Bọn họ sợ nhất chính là Pháp Lam gây ra chuyện bất lợi với Diệp Âm Trúc, hoặc là Diệp Âm Trúc bị Pháp Lam lợi dụng.

Diệp Âm Trúc không để cho Tử nói tiếp, nói với Áo Bố Lai Ân: "Gia nhập Pháp Lam thì có thể. Nhưng ta có mấy điều kiện. Chỉ cần Pháp Lam đồng ý, như vậy ta sẽ là một phần tử của Pháp Lam"

Áo Bố Lai Ân gật đầu nói: "Tốt, ngươi nói đi, chỉ cần điều đó Pháp Lam có thể làm được."

Diệp Âm Trúc nói: "Đầu tiên, bắt đầu từ bây giờ Pháp Lam phải giải trừ phong ấn của bản thân và sự ủng hộ với Lam Địch Á Tư đế quốc"

Áo Bố Lai Ân suy nghĩ một lát rồi nói: "có thể, có cần chúng ta ủng hộ Mễ Lan đế quốc không?"

Diệp Âm Trúc suy nghĩ một chút rồi lắc đầu nói: "không, một Đế quốc thống nhất tự nhiên dễ dàng khống chế hơn. Nhưng Áo Bố Lai Ân Đại sư, các ngàii đã từng cẩn thận nghĩ đến, một Đại đế quốc sinh ra thì sẽ có bao nhiêu chiến tranh, có bao nhiêu chiến sĩ bị chết đi vì những cuộc chiến tranh đó. Thâm Uyên vị diện mà chúng ta phải đối mặt cường đại đến như thế nào không ai biết được. Long Khi Nỗ Tư giữ lại được một phần lực lượng, thì lúc đối phó Thâm Uyên vị diện sẽ dễ dàng hơn một chút"

Áo Bố Lai Ân do dự một lát rồi nói: "Hình thành Đế quốc thống nhất, chính là phương pháp xử lý để Pháp Lam giải trừ phong ấn đã được ghi lại trong Pháp ĐIển. Tuy nhiên, Pháp Điển không phải không thể thay đổi. Chuyện này sau khi ngươi gia nhập Pháp Lam, chúng ta có thể cẩn thận bàn bạc. Chúng ta tôn trọng

ý kiến của ngươi. Nếu thật sự như lời ngươi nói, dừng chiến tranh có tác dụng rất lớn. Như vậy đi, chúng ta sẽ sửa đổi Pháp Điển"

Diệp Âm Trúc nói: "Tốt, chuyện này tạm thời có thể gác lại sau. Thứ ba, ta hy vọng Pháp Lam công khai tuyên bố, ủng hộ thân phận Thú Nhân tộc Hoàng Giả của Tử. Đồng thời, thông cáo với các Quốc gia trên Đại lục, tiến hành giao dịch bình đẳng với Thú Nhân tộc. Đương nhiên, sau khi Tử thống nhất Cực Bắc Hoang Nguyên, cũng hứa hẹn với các Quốc gia Nhân loại, tuyệt đối không dễ dàng dụng binh với Thế giới Nhân loại"

Áo Bố Lai Ân nhìn Diệp Âm Trúc, thầm nghĩ trong lòng, trong thời gian ngắn như vậy, hắn lại có thể nghĩ ra được nhiều điều kiện như vậy, quả nhiên không hổ là Long Phượng trong Nhân loại: "Ủng hộ thân phận của Tử Đế chúng ta có thể làm được. Nhưng giao dịch bình đẳng, chỉ sợ không dễ dàng như vậy. Dù sao, Thú Nhân tộc vốn rất cường đại. Nếu như bọn họ lại chiếm được Trang bị, Vũ khí của Quốc gia Nhân loại, cùng với đủ lương thực. Sợ rằng sẽ khiến mỗi một Quốc gia Nhân loại lo sợ. Hơn nữa Pháp Lam cũng sẽ không trực tiếp tham dự vào trong các chuyện như thế này"

Diệp Âm Trúc nói: "Thật sự sẽ không tham dự sao? Vậy Đại quân Pháp Lam bây giờ đang làm gì? Nếu không trực tiếp tham dự, các ngài cũng sẽ không đến Cầm Thành của chúng ta. Như vậy cũng được, chỉ cần Pháp Lam đồng ý với điều kiện này. Còn trong tương lai khi đối phó Thâm Uyên vị diện, ta có thể mời Tử dẫn theo ít nhất tám vị Thần Thú mang theo trăm vạn binh lính Thú Nhân tộc cường đại nhất xuất hiện ở trên chiến trường"

"Tám vị Thần Thú?" Mắt Áo Bố Lai Ân sáng lên, hắn đương nhiên biết tám vị Thần Thú có lực lượng cường đại đến mức nào, không khỏi động tâm.

Theo như lời Diệp Âm Trúc nói, Pháp điển Pháp Lam là do Pháp Lam đặt ra, lúc nào cũng có thể sửa đổi được.

Giống như lần này, rõ ràng trong thời gian phong ấn mười năm, nhưng vẫn dụng binh với Cầm Thành.

Áo Bố Lai Ân cẩn thận suy nghĩ, rồi nói: "Được, ta đáp ứng với ngươi. Tuy nhiên, nếu như tương lai Thú Nhân tộc cường đại dụng binh với Thế giới Nhân loại. như vậy, Pháp Lam sẽ trực tiếp gia nhập trong Đại quân Nhân loại, xuất hiện trên chiến trường đối mặt với Thú Nhân tộc"

Diệp Âm Trúc gật đầu nói: một lời đã định."

Tâm trạng của Tử rõ ràng đã trở nên kích động. Nếu như bây giờ không phải đang có người ngoài, sợ rằng hắn đã trực tiếp ôm lấy Diệp Âm Trúc, dùng phương thức này để cảm ơn Diệp Âm Trúc.

Bình đẳng giao dịch, đối với các Quốc gia Nhân loại mà nói là chuyện rất cơ bản. Nhưng đối với Thú Nhân tộc mà nói, lại có ý nghĩa hoàn toàn khác.

Thú Nhân tộc tại sao cứ đến mùa thu là lại phải phát động chiến tranh cướp bóc, chính là bởi vì tài nguyên của bản thân không đủ để nuôi sống mình.

Cực Bắc Hoang Nguyên có rất nhiều các loại Khoáng thạch, nhưng mà lại không tiện cho Thực vật sinh trưởng, nhất là Nông sản, rất khó có thể trồng trọt ở trên Cực Bắc Hoang Nguyên. Mà các Quốc gia Nhân loại tiếp giáp với Cực Bắc Hoang Nguyên thì không một ai không đả kích Thú Nhân về mặt mậu dịch.

Thú Nhân muốn dựa vào tài nguyên của mình để trao đổi lấy Lương thực của Nhân loại, giá cả gần như gấp năm lần so với các Quốc gia Nhân loại trao đổi với nhau, thậm chí có lúc đạt đến chục lần. Còn về phần dùng khoáng thạch đổi lấy Vũ khí, càng không thực tế chút nào.

Nếu có bình đẳng giao dịch, với các loại mỏ quặng phong phú của Cực Bắc Hoang Nguyên, sao cần phải tiêu hao nhiều tính mạng Thú Nhân để phát động chiến tranh cướp đoạt nữa chứ?

Dựa theo kế hoạch ban đầu của Diệp Âm Trúc và Tử, sau khi Tử thống nhất Cực Bắc Hoang Nguyên, có thể thông qua Cầm Thành và Mễ Lan đế quốc âm thầm mua thật nhiều Lương thực.

Với quan hệ giữa Cầm Thành và Mễ Lan đế quốc, cùng với việc Thú Nhân tộc do Tử chỉ huy sẽ không xâm phạm biên giới Mễ Lan nữa, nhưng Mễ Lan chỉ có thể cam đoan về việc bán Lương thực, chứ còn muốn mua được Vũ khí và các thứ khác sẽ rất khó.

Bây giờ, được sự ủng hộ công khai của Pháp Lam và mệnh lệnh của bọn họ, sợ rằng mấy Quân đoàn Đại lục phương Bắc sẽ không dám trái ý. Phật La Quốc sớm đã nguyên khí hao tổn, Mễ Lan đế quốc đủ để bọn họ đau đầu, đâu dám đắc tội với Pháp Lam nữa chứ.

Còn về phần A Tư Khoa Lợi cũng tuyệt đối không biển hiện thái độ xúc phạm Pháp Lam.

Diệp Âm Trúc ngồi vào vị trí ở Pháp Lam đầu tiên là vì tranh thủ lợi ích lớn cho Thú Nhân tộc. Dựa vào điểm này, Tử hoàn toàn tự tin trong thời gian ngắn khiến cho Thú Nhân tộc chiến tranh liên miên có thể nhanh chóng khôi phục nguyên khí.

Áo Bố Lai Ân nói: "ngươi còn có điều kiện gì nữa không?"

Diệp Âm Trúc nói: "Còn có, ta yêu cầu một bộ phận người của Cầm Thành cùng ta tiến vào Pháp Lam. Nếu muốn đối phó Thâm Uyên vị diện, như vậy, thực lực của chúng ta càng cường đại thì càng có lợi. Mà ngươi cũng đã nói rồi, Pháp Lam là nơi tu luyện tốt nhất"

Áo Bố Lai Ân cười khổ nói: "Tiểu tử nhà ngươi..." hắn chẳng biết làm sao, nhưng mà điều kiện mà Diệp Âm Trúc đưa ra rõ ràng không có gì quá đáng:

"Đây có phải là điều kiện cuối cùng hay không?"

Diệp Âm Trúc suy nghĩ một chút nói: "Còn một nữa"

Áo Bố Lai Ân bất đắc dĩ nói: "Còn có? Diệp Âm Trúc, ngươi cũng không nên quá đáng quá"

Diệp Âm Trúc cười nhạt, nói: "Điều kiện cuối cùng của ta rất đơn giản, chính là sự tự do tuyệt đối. Ta có thể làm Ám Tháp Tháp Chủ của Pháp Lam giúp các ngươi củng cố Phong ấn cũng được, đối phó Thâm Uyên vị diện cũng được. Nhưng mà Pháp Lam không thể ra lệnh để ta làm chuyện ta không muốn làm. Đồng thời, khi Phong ấn không có vấn đề gì, ta có thể quyết định hành động của ta"

Áo Bố Lai Ân suy nghĩ một chút, nói: "Với điều kiện phong ấn được đảm bảo, ta có thể đáp ứng với ngươi. Pháp Lam tuyệt đối có thành ý hợp tác với Cầm Thành, hơn nữa còn ở thế bình đẳng"

Diệp Âm Trúc cười nhạt nói: "Hôm nay ngươi đáp ứng tất nhiên là có thể đại biểu cho cả Pháp Lam. Ta không hy vọng sau này xuất hiện chuyện gì"

Áo Bố Lai Ân nói: "đương nhiên có thể. Thẳng thắn mà nói, nếu như không phải sợ Phong ấn xuất hiện vấn đề, sợ rằng chuyện hôm nay sẽ có kết cục khác"

Pháp Lam vẫn cứ là Pháp Lam. Không ai muốn chia xẻ quyền thống trị với người khác. Nhưng thực lực mà Diệp Âm Trúc và Cầm Thành thể hiện ra đã làm cho Áo Bố Lai Ân giật mình. Áo Bố Lai Ân mặc dù tự tin có thể dẫn Đại quân Pháp Lam tiêu diệt Cầm Thành. Nhưng không thể nghi ngờ sẽ khiến Pháp Lam bị thương vong nặng nề, điều này hắn tuyệt đối không muốn thấy.

Đã mất đi Ám Tháp Tháp Chủ, nếu như sáu Tháp Chủ còn lại của Pháp Lam cũng có người bị chết, sợ rằng, Phong ấn không phải ba mươi năm nữa sẽ bị phá vỡ, mà thời gian sẽ giảm mạnh.

Diệp Âm Trúc nói: "Ồ, được rồi. Nếu như ta trở thành một trong bảy Tháp Chủ Pháp Lam. Như vậy ta cũng có thể ở cự ly gần quan sát Phong ấn mà Thần Long tổ tiên chúng ta lưu lại"

Áo Bố Lai Ân nghiêm mặt nói: "Chuyện này cho dù ngươi không đề cập ta cũng nói với ngươi. Nhiều năm về trước, các Tháp Chủ Pháp Lam đời trước có cảm giác là Thần Long Vương Tổ Tiên của Đông Long có lẽ cũng chưa chết"

"ngươi nói cái gì?" Lời Áo Bố Lai Ân khiến cho trong lòng Diệp Âm Trúc dậy sóng, Tổ Tiên Thần Long Vương chưa chết?

ĐIều này có ý nghĩa rất lớn đối với Đông Long, không khác gì bình đẳng giao dịch đối với Thú Nhân cả.

Áo Bố Lai Ân nói: "Chuyện này chúng ta cũng không thể khẳng định. Nếu lần này quyết định hợp tác với Cầm Thành của ngươi. Ta cũng hy vọng ngươi có thể lấy thân phận truyền nhân Đông Long đi tìm hiểu sự huyền bí trong đó"

©£Pu G\ʏỀjX ©£PI§\¾j\ w«9jX ¦\æj\ J -_Ńj w«Îj

Nghe Áo Bố Lai Ân nói như vậy Diệp Âm Trúc trong lòng chợt hiểu, hắn rõ ràng, có lẽ đây cũng là nguyên nhân Áo Bố Lai Ân lần nữa nhượng bộ

Không cần hắn nóiDiệp Âm Trúc cũng rõ ràng. Thần long vương nếu như thật sự để lại cái gì,thì củng là huyết mạch chính thống của Đông Long đế quốc mới có thể thu được,cũng không phải Pháp Lam có thể lấy được

Hồi tưởng lại mình đột phá ma vũ cực bích thứ thần cấp thì mơ hồ nghe được tiếng gọi mơ hồ từ phía nam,liên tưởng đến ba động linh hồn cường đại,tim Diệp Âm Trúc như có lửa bùng lên, thân là đông long truyền nhân, còn có cái gì so với bái kiến tổ tiên Thần long trọng yếu hơn?

Đây cũng là oan uổng lớn nhất của Đông Long Bát Tông, Đông Long Bát Tông cùng Pháp Lam là tử địch cũng bởi vì năm đó Pháp Lam dẫn Tây Long đế quốc hủy diệt Đông Long,hơn nữa,di tích Thần Long chính là tại Pháp lam

"Hảo",Diệp Âm TRúc đại biểu Cầm thành rút cuộc đáp ứng diều kiện của Pháp Lam,vỗ tay cùng Áo Bố Lai Ân,hai người cùng cười,thần sắc thoải mái như nhau

Lúc này bất luận là đối với Cầm Thành hay Pháp Lam mà nói,đây chính là kết quả mà hai bên cùng muốn.Đương nhiên Diệp Âm Trúc có thể buông bỏ cừu hận của Cầm thành với Pháp Lam trong đó có nguyên nhân chính là những lời nói của Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn đại sư trước khi linh hồn tiêu tán

Về Cầm thành,các chủng tộc sẽ không nghi ngờ gì quyết định của Diệp Âm Trúc,mà Đông Long Bát Tông lại càng không

Bởi vì đây cũng chính là phương pháp nhanh nhất để Đông Long Bát Tông có thể gặp lại tổ tiên.Với lợi Ích lớn trước mắt.cừu hận đều có thể bỏ qua,về tình huống sau này thì Diệp Âm Trúc và Áo Bố Lai Ân không thể dự đoán

Áo Bố Lai Ân nâng tay hướng không trung phóng ra một đạo Kim Sắc Ma Pháp ấn ký. Một đạo thân ảnh như lưu tinh cản nguyệt hướng bên này mà đến,từ tốc độ phi đến mà nói thì người này thực lực rất mạnh,phi hành cực nhanh,thậm chí còn trên cả ám tháp chủ Tư Long đã bị Diệp Âm Trúc hủy diệt

Diệp Âm Trúc tuy không thấy nhưng năng lực Thiên Nhân Hợp Nhất so sánh với thị lực người bình thường còn xa hơn, có thể cảm ứng được hơi thở thất thanh kinh nghi "Ny Na nãi nãi?"

Trong rừng cây,Tô Lạp đứng trước một ngôi mộ mới,giọt nước mắt trong suốt rơi xuống từ khóe mắt

"lão sư,trước kia bất cứ người đã làm gì thì bây giờ người cũng đã được an nghỉ,danh lợi sẽ không còn quan trọng nữa.Dù thế nào người cũng là lão sư của ta,người nuôi dưỡng ta từ nhỏ,ban cho ta lực lượng cường đại.Hãy để cho cừu hận theo người ra đi thôi"

Quỳ xuống đất,Tô Lạp hướng về phía ngôi mộ lạy 3 lạy.Một khối gỗ vừa được nàng điêu khắc thành tấm bia đơn giản, không ghi danh hiệu: "Tôn sư Tư Long chi mộ,đệ tử Tô Lạp cẩn lập",

quang minh thánh nữ Mã Lệ Na một mực bên cạnh lẳng lặng đứng nhìn.Đến khi Tô Lạp làm xong hết thảy nàng mới đi tới bên Tô Lạp

"Tô Lạp tỷ tỷ, đừng đau buồn quaá. hết thảy đều cũng đã qua đi,ta nghĩ đối với Tư Long sư phụ mà nói đây có lẽ là kết cuộc tốt nhất"

Tô Lạp khẽ gật đầu,nhẹ nhàng lau nước mắt.Trong long nàng,ngoài đau xót còn môt loại cảm giác như trút được gánh nặng

Dù sao,sự tồn tại của Tư Long như một tòa núi lớn đè nặng trong long nàng.Tư Long chết đi,loại áp lực này và nỗi lo lắng sâu trong tâm như sương khói tan đi

Một thân ảnh yểu điệu từ xa tới,giống nhu Tô Lạp,nàng đứng trước mộ Tư Long và quỳ xuống lạy

Mái tóc xanh biếc bay nhẹ trong gió,là người lúc trước đã rời khỏi Cầm thành, tinh linh nữ vương An Kỳ

Cái chết của Tư Long đối với An Kỳ còn ảnh hưởng sâu sắc hơn nhiều.So với Tô Lạp,thời gian nàng theo Tư Long đã không biết bao năm,đối với An Kỳ,Tư Long trong long nàng tồn tai 2 trạng thái hoàn toàn trái ngược,cực độ oán hận và cực độ tôn kính

Tư Long đã cho nàng lực lượng cường đại,đồng thời cũng tước đi tự do của nàng,ra lệnh cho nàng làm những điều nàng không muốn

"những cái ngươi cho ta,ta đã lạy trả ngươi,ngươi đã chết,những ân oán giữa ta với ngươi xem như kết thúc"

Ánh mắt tôn kình biến mất,còn lại trong đó chỉ còn là căm hận,nhổ 1 miếng nước bọt vào mộ Tư Long,sắc mặt An Kỳ trở nên trắng bệch

Mặc dù Tư Long đã chết,nhưng nàng đã vì tư Long làm nhiều việc thương thiên hại lý,nhất là với tinh linh tộc,An Kỳ hiểu,những tội nghiệt do mình gây ra không dễ dàng hòa giải

"An Kỳ tỷ tỷ,quá khứ hãy để nó trôi qua đi" Tô Lạp tiến lại nắm tay nàng

An Kỳ cười khổ nói :"quá khứ thật sự có thể bỏ qua sao?Tô Lạp,ngươi không rõ rồi,ta và ngươi không giống nhau,ta đã làm nhiều chuyện mà chính ta cũng không dám hồi tưởng,làm cho chính mẫu thân cũng phải tức chết,ta đã không còn mục tiêu để sống.Trước kia ta bị Tư Long khống chế hay chính bản thân mình sợ chết,còn bây giờ hết thảy dều kết thúc,cũng đến lúc ta cần giải thoát rồi"

Tô Lạp trong lòng kinh hãi:"An Kỳ tỷ tỷ, ngươi ngàn vạn lần không nên làm chuyện điên rồ. Tử đại ca vẫn còn đang chờ ngươi. nếu như ngươi có việc, hắn làm sao bây giờ?"

Nghe được cái tên này,thân thể An Kỳ nhất thời kịch chấn,nhìn Tô Lạp,quang mang trong mắt nhất thời trở nên phức tạp,đứng lên

Mã Lệ Na cũng vội vã đi tới bên người An Kỳ , nàng cùng Tô Lạp đều biết, thực lực An Kỳ đều trên các nàng, nếu như nàng cố ý muốn chết , cũng không phải bất cứ một người trong các nàng có khả năng ngăn cản

Ánh mắt An Kỳ dần bình tĩnh lại nhìn Tô Lạp "nghe Tư Long nói ngươi đã chết,nhưng ngươi …"

Tô Lạp có chut mờ mịt đáp:"Ta cũng không biết,lúc đó sư phụ đã đánh nát hồn phách ta,ta tưởng rằng mình phải chết,nhưng sau đó ta tỉnh lại.Ta hỏi Diệp Âm Trúc nhưng huynh ấy không chịu trả lời,nhưng ta có thể cảm giác được chính Âm Trúc đã cứu ta"

Mã Lệ Na thanh âm vang lên :"Tô Lạp tỷ tỷ,ta thật sư hâm mộ người,có một người nam nhân vì người mà chịu nỗ lực hết thảy"

Tô Lạp trong lòng run lên, nhưng mặt ngoài lại không có toát ra thần sắc biến hóa:'Mã lệ Na,ngày đó ngươi cũng có mặt tại hiện trường,Âm trúc đến tột cùng là dung cách nào cứu sống ta nhất định ngươi biết được"

M

ã Lệ Na nhẹ nhàng khẽ gật đầu:"vì ngươi,hắn đã tự dùng tánh mạng chính mình đánh cuộc,nhưng trời cao chiếu cố,đã cho hắn thắng cuộc,nhưng hắn cũng đã mất rất nhiều thứ"

Trong sát na,trong long Tô Lạp cực kì đau đớn,như ai dầy xéo tim mình,sắc mặt trở nên trắng bệch :"ta biết rồi,cặp mắt của Diệp Âm Trúc là vì ta …, Mã Lệ Na, van cầu ngươi, nói cho ta biết ngay lúc đó sự tình ra sao"

Mã Lệ Na không có nhiều kinh nghiệm trong cuộc sống,đối với tình cảm nam nữ lúc đó cũng không quá hiểu rõ,theo tiềm thức,đem những gì mình mình chứng kiến ngày đó nói ra:"Khi đó hồn phách ngươi bị Tư Long sư phụ đánh vỡ nhưng Diệp Âm Trúc cũng không có biểu hiện lo lắng gì,hắn tựa như đã chuẩn bị rồi.Sau khi Tư Long sư phụ bỏ chạy,hắn lập tức thi triển một ma pháp mà trước kia ta chưa từng thấy.Sau khi cẩn thận tra cứu,đồng thời hỏi qua Áo Bố Lai Ân sư phụ có thể khẳng định đó là một người dùng chính thân thể mình triệu hoán một Vong Linh ma pháp,mà hiệu quả là mất đi 2 trong lục giác để hoán đổi lại một hồn,một phách của ngươi"

"hai trong lục giác?"thân thể Tô Lạp càng thêm run rẩy,nước mắt không chịu sư khống chế từ đôi mắt đẹp chảy dài trên mặt

Từ khi được Âm Trúc cứu về Cầm thành,hắn chưa bao giờ hướng đến nàng nói gì,thậm chí so với trước còn tốt hơn.Nhưng cuộc sống hạnh phúc của mình tại thế giới này là đánh đổi bởi 2 trong lục giác của hắn

Mã Lệ Na tưởng rằng Tô Lạp chỉ là cảm động, tiếp tục nói:"Từ góc độ nào đó,vận khí hắn thật tốt,nếu trong lục giác,hắn mất đi cảm giác thì thật sống không bằng chết,may mà hắn mất đi là thị giác cùng một giác quan nào đó.Tô Lạp tỷ,có một người nam nhân vì tỷ ma chấp hy sinh cả tình mạng của mình,ta thật sự vì tỷ mà cao hứng.Tỷ không thấy được đâu,lúc đó vẻ mặt hắn bình tĩnh tự nhiên như không có chuyện gì xảy ra,một chút cũng không miễn cưỡng hoặc kích động,phảng phất như lục giác không phải của hắn.Nam nhân có dũng khí như thế,ngay trong tại Pháp Lam cũng chưa từng có"

Thở dài,An Kỳ thầm nói :"khó trách Tử nói có thể bảo vệ ta,chỉ cần hắn còn sống,ta sẽ không việc gì.Hắn hẳn là từ Diệp Âm Trúc đã học được cái ma pháp ngốc nghếch này,thật là ngốc tử mà"

Ngơ ngác đứng đó,Tô Lạp cả thân người cứng nhắc ,ngốc trệ,nàng phát hiện thậm chí mình cũng không hô hấp,Diệp Âm Trúc,tại sao,tại sao chàng lại ngốc như vậy,tại sao ...

Diệp Âm Trúc lúc này cũng không biết,nhưng gì mình che dấu đã bị Quang minh thánh nữ Mã Lệ Na vô ý vạch trần.Lúc này,Ny Na đi đến trước mặt hắn

Áo Bố Lai Ân mỉm cười hướng ny na khom người hành lễ, nói:" giám sát quan đại nhân, ta đã cùng Cầm Đế thương lượng thỏa đáng, bắt đầu từ bây giờ, Pháp Lam và Cầm Thành hết thảy đều xóa bỏ,hình thành quan hệ hợp tác,người có thể yên tâm"

Ny Na hướng về phía Diệp Âm Trúc ,ánh mắt dò hỏi thấy hắn gật đầu,lúc này mới hừ một tiếng :"chuyện này tạm để đây,các ngươi tự tiện vi phạm Pháp điển ta tạm thời không truy cứu. Áo Bố Lai Ân, các ngươi rời đi Pháp Lam đã lâu, cũng cần phải trở về rồi"

_____***_____

Áo Bố Lai Ân gật đầu, nói: "đúng vậy, chúng ta phải lập tức về Pháp Lam, Âm Trúc, ta biết ngươi bên này vẫn còn có rất nhiều sự tình phải xử lý. Bất quá ta hy vọng có thể tại trong ba tháng thấy ngươi tới Pháp Lam. Chúng ta sẽ ở Pháp Lam chờ ngươi đến.Pháp Lam diện tích có hạn,ngươi có thể mang người của Cầm thành đến tu luyện,nhưng đừng quá 1 vạn.Dú sao tổng thể năng lượng tại Pháp Lam là hữu hạn,nên chọn những người ưu tú nhất mới có thể phát huy hết ưu điểm của nó

Diệp Âm Trúc nói: "Được, trong vòng ba tháng, ta nhất định sẽ lại đến Pháp Lam."

Lúc này, Tô Lạp, An Kỳ cùng Mã Lệ Na đã từ trong rừng cây cùng đi ra, Mã Lệ Na và Áo Bố Lai Ân cùng đại quân Pháp Lam hướng về phía Pháp Lam đi mất.Tràng chiến tranh này giữa Cầm thành và Pháp Lam cũng chấm dứt,nhưng không phải là kết thúc mà là mở ra cho mỗi bên một khởi đầu mới

"Tử, ngươi theo ta đến." An Kỳ người nhẹ nhàng rơi vào trước mặt Diệp Âm Trúc và tam đại thần thú, trên mặt mang theo một tia nhàn nhạt mỉm cười,sắc mặt tái nhợt cũng hồng nhuận trở lại,tâm tình của nàng cũng phảng phất bình tĩnh lại

Nói xong những lời này, An Kỳ xoay người bay lên trời, cũng không có hướng về phía Cầm Thành, mà là hướng về phương xa nhẹ nhàng đi

Tử thật vất vả mới gặp lại nàng,hướng về phía Diệp Âm Trúc giao phó một tiếng rồi vội vã chạy theo.Hắn nghĩ cho tới bây giờ vẫn không thay đổi,trong lòng hắn An Kỳ đã là thê tử của hắn

Lưỡng đạo khí lưu màu xám nhẹ nhàng từ trong tay Diệp Âm Trúc phiêu xuất dung nhập vào cơ thể An Kỳ,trên không trung thân thể An Kỳ thoáng run rẩy một chút,nhưng nàng không có quay đầu lại,mà vẫn tiếp tục gia tốc đi xa

Như vậy,trong nháy mắt Diệp Âm Trúc từ trong hồn châu tìm thấy hồn phách của nàng,giúp cho nàng một lần nữa trở thành một tinh linh đầy đủ

Tử cùng An Kỳ đi, Cách Lạp Tây Tư và Minh cũng bởi vì lúc trước đánh một trận tiêu hao đại lượng năng lượng, hướng Diệp Âm Trúc vội vã hồi Cầm Thành tu luyện

Lúc này chỉ còn lại có Diệp Âm Trúc, Ny Na và Tô Lạp ba người

Diệp Âm Trúc nhìn không thấy, nhưng hắn lại có thể cảm giác được không khí có chút kỳ quái, Tô Lạp hơi thở rất không đều, thậm chí có thể nói có chút suy yếu. mà Ny Na lại cho hắn một loại cảm giác rất lạnh lùng, tựa như ánh mắt không còn hiền hậu như xưa,thậm chí hơi thở có phần địch ý,áp lực vô hình như đang đè lên người mình,cảm giác ánh mắt như có hàn quang

Tô Lạp là thê tử của mình,tự nhiên phải bận tâm đến.Diệp Âm Trúc hướng về phía Ny Na:"Nãi nãi,cảm ơn người đến kịp lúc".Không cần hỏi,Diệp Âm Trúc cũng biết,Pháp Lam hướng đến Cầm Thành dụng binh,Ny Na nhất định trước tiên đến Pháp Lam lấy thân phận giám sát quan biết được quyết định của Áo Bố Lai Ân và các tháp chủ,mới có thể cùng đến đây

Ny Na hừ lạnh 1 tiếng:"ta không dám nhận 1 tiếng nãi nãi,chuyện ta cần làm cũng đã xong rồi,ngươi trở về nói với Tần Thương,ta về Pháp Lam,nếu hắn muốn thì đến Pháp Lam tìm ta"

"nãi nãi,có chuyện gì vậy?,ta làm gì mạo phạm đến người sao?xin người cho ta biết"

Diệp Âm Trúc ngạc nhiên hỏi.Ny Ny giống như người thân ruột thịt của hắn,từ làn đầu gặp nhau,đây là lần đầu bà lấy thái độ này nói chuyện với hắn

Ny Na hừ lạnh :"quả nhiên là lão hỗn đãn giáo dục ra tiểu hỗn đãn,ngay ca việc làm cũng giống nhau.Diệp Âm Trúc,ngươi tự lo đi,hừ!"sau tiếng hừ lạnh nhạt,Ny Na cất mình bay đi,trong nháy mắt đã biến mất bỏ Diệp Âm Trúc ngẩn ngơ dứng đó.Ny Na là chiến sĩ cực mạnh của đại lục,bạch cảnh lục cấp,Diệp Âm Trúc chưa kịp hỏi gì thì đã không thấy bóng dáng.

Có chút không hiểu vì sai Ny Na tức giận,Diệp Âm Trúc bất đắc dĩ than :"Ny Na nãi nãi không biết sao lại như vậy,ta không làm gì đắc tội với bà mà"

"Âm Trúc,ta có việc muốn hỏi" Tô Lạp nhẹ nhàng nói

Diệp Âm Trúc đột nhiên trong lòng vừa động, phảng phất dường như nhớ ra cái, một tay kéo Tô Lạp bay nhanh về hướng Cầm Thành :"Tô Lạp có gì nói sau,chúng ta phải lập tức xuất binh,nếu không Mã Nhĩ Đế Ni Nguyên Soái ben kia sẽ nguy hiểm"

Nguy cơ bên này của Cầm thành được giải trừ,Diệp Âm Trúc lập tức nghĩ đến Mã Nhĩ Đế Ni cùng quân đoàn phương bắc của Mễ Lan.Bọn họ đối diện với binh lực của 3 đại bộ lạc thú nhân tuyệt đối vượt quá 200 vạn binh lực,đã gấp 5 lần binh đoàn phương bắc,cho dù có hơn 1000 ma pháp sư,sợ rằng phương bắc quân đoàn cũng rất khó khăn để ngăn cản thú nhân mãnh công

Diệp Âm Trúc tin tưởng, Lam Địch Á Tư nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội như vậy,khẳng định trước khi Pháp Lam xuất binh Cầm thành đã truyền lại tin tức cho Thú nhân tộc

Cảm thụ trong lòng Diệp Âm Trúc đang lo lắng,Tô Lạp cũng không nói gì nữa,nắm tay Diệp Âm Trúc nhưng ánh mắt vẫn không ly khai cặp mắt hắn,thần thai trong sang nhưng mất đi thị giác

Tử đang theo An Kỳ,đột nhiên tăng tốc độ lên trước rồi dừng lại

"An Kỳ, chờ một chút."

Thân thể mềm mại của An Kỳ dừng lại trên không trung,đôi mắt mở to ,thần thái toát ra quang mang suy tư

"An Kỳ, ta phải đi trở về. Âm Trúc cần ta trợ giúp, ngươi theo ta cùng nhau trở về đi thôi"

An kỳ nhẹ nhàng đáp xuống,thần thái phức tạp,hỏi :"Tử,ta hỏi ngươi,nếu ta và Diệp Âm Trúc đồng thới xảy ra chuyện,trong lúc đó ngươi sẽ cứu người nào?"

Tử ngây ngẩn cả người, nhìn An Kỳ,ánh mắt lóe sáng "ngươi không nên hỏi vấn đề này"

An kỳ ánh mắt toát ra tia cười lạnh :"thật sao?ta không nên hỏi sao?ta đã biết đáp án,ngươi chắc chắn cứu hắn,không phải ngươi nói tìm huynh đệ ngươi sao,vĩnh viễn không nên tìm ta nữa" ,vừa dứt lời nàng phóng người về phía xa đi

Nhìn bong lưng An Kỳ rời xa,thần tình Tử ngây dại,ngực phảng phất như có gì chẹn ngang không nói nên lời, tại sao? An Kỳ…,tại sao?

Trong lòng tuy thống khổ nhưng Tử không có hành động nào đuổi theo An Kỳ,vì trong lòng hắn hiểu rõ lời của nàng,quả thật trong lúc đó hắn sẽ lựa chọn huynh đệ của mình

Tốc độ không ngừng gia tăng,nước mắt như trân châu bay trong gió

Thân thể An Kỳ vừa run rẩy vừa phi hành :"Tử,xin lỗi,ta không muốn tổn thương ngươi,nhưng ta không thể hại ngươi,vì ngươi ta phải rời đi,ta không thể để vì ta mà ngươi rơi hoàn cảnh khó xử"

Nàng thế nào lại nguyện ý cùng người yêu chia lìa,nhưng nàng biết,nếu còn ở bên mình Tử chỉ đem lại phiền phức cho nam nhân yêu mến của mình

Cực Bắc Hoang Nguyên

Mã Nhĩ Đế Ni từng ngụm từng ngụm thở hào hển, trước mắt cảnh vật đã biến thành một mảnh đỏ như máu,hắn không biết địch nhân chết dưới kiếm mình có bao nhiêu người.Con hào hộ thành trước Thánh Quang thành đã lấp đầy xác thù nhân,thậm chí còn vượt lên trên cả bờ hào

Tại bên người Mã Nhĩ Đế Ni đã không còn một gã binh sĩ Mễ Lan nào lành lặn,cơ hồ trên mỗi cơ thể đã có ít nhất 5 vết thương

Mã Đặc Lạp Kỳ lẳng lặng nằm sau lưng Mã Nhĩ Đế Ni,cách 10 thước.Trên người hắn tuyệt không tìm ra bất cứ tia ma pháp ba động nào

Tất cả ma pháp sư đều rời khỏi chiến trường,bởi vì bọn họ đã không còn chút ma lực nào,còn lại sinh mạng để rời đi cũng chỉ còn không tới 300 ma pháp sư

Mà thủ lĩnh ma pháp sư ,Mã Đặc Lạp Kỳ,cũng vì phóng thích ma pháp cuối cùng ma vĩnh viễn mất đi tính mạng của mình

vì có thể đem Thú Nhân đánh lui, Mã Nhĩ Đế Ni đã thiêu đốt sinh mạng hỏa diễm để phóng thích ra cấm chú tính mạng ma pháp.Hắn vốn đã lớn tuổi,thân thể suy nhược,dưới tình huống này cũng đã nhẹ nhàng rời khỏi thế giới này

Cho dù vị ma pháp sư cường đại này đã ra đi,nhưng trên khuôn mặt vẫn lưu lại nét tươi cười.Tướng quân khó tránh trận vong,nhưng chết trên chiến trường mới là cách kết thúc tốt nhất cho những quân nhân như hắn

Thú nhân rốt cuộc cũng thối lui,chỉ một ngày,chỉ duy nhất chiến đấu một ngày,60 vạn binh lính thú nhân đã vĩnh viễn nắm lại trên phiến chiến trường này,chưa kể đến những người bị thương

Mà Thánh Quang thảnh,từ 40 vạn quân,còn lại có thể chiến đấu không tới 8 vạn người,khi bọn họ mất đi sự giúp sức của ma pháp sư,không có thời gian nghỉ ngơi,tổn thương buổi chiều gấp 3 lần buổi sáng

Từ lúc thú nhân và nhân loại giao chiến đến nay,không có lần nào có thể so sánh với hôm nay,thú nhân điên cuồng công kích,bất kể thương vong,hoàn toàn không cho Thánh Quang thành một giây phút nghỉ ngơi để tu chỉnh

Song phuong tổn thương kinh khủng,chỉ một trận đánh đã làm tổn thất hơn 80 vạn binh lính 2 bên,đó là chưa tình đến người bị thương

Đây là một con số khủng khiếp

Thân thể Mã Nhĩ Đế Ni đã sắp mất đi cảm giác,nhưng hắn vẫn đứng trên tường thành,đại quân thú nhân rốt cuộc đã rút lui,nhưng là trên chiến trường này,mọi việc vẫn chưa chấm dứt

Thú Nhân tàn quân, giống như thủy triều rứt về pháo đài Lôi Thần Chùy,nhưng Mã Nhĩ Đế Ni rõ ràng chứng kiến từ pháo đài Lôi Thần Chùy,2 nhánh quân đoàn khoảng 10 vạn như lôi đình vạn quân tiến về Thánh Quang thành.10 vạn,là 10 van người tiến về Thánh Quang thành nhưng cả Thánh Quang thành không hề có một tiếng động,một mãnh yên tĩnh

Bởi vì 10 vạn quân này chính là 2 quân đoàn chủ lực.Bộ lạc Lôi Thần chính là Hoàng Kim quân đoàn và chiến Thần bộ Lạc là Bạch Hổ quân đoàn.Chiến tranh đã đến hồi chính,2 đại bộ lạc,2 quân đoàn vương bài đã xuất hiện tại chiến trường

_____***_____

Không khí yên tĩnh và tuyệt vọng bao trùm Thánh Quang thành,hàn phong mãnh liệt,máu trên vết thương nhiều chiến sĩ đã đóng băng,trong thời tiết này,nhân loại đúng là không cách nào so sánh với thú nhân,cho dù không có giáp trụ,nhưng bề ngoài của họ dù phòng ngự hay giữ ấm đều phát huy tác dụng rất lớn so với nhân loại

Càng huống chi thú nhân tại Cực Bắc hoang nguyên đã sinh sống bao nhiêu năm,đã sớm thích ứng với cái lạnh giá

Mà chiến sĩ nhân loại một khi bị thương,quần áo và giáp trụ rất khó bảo vệ,nhất là trong kịch chiến,ai có lợi thế hơn đây?

Lúc đầu,khi chiến tranh kịch liệt,các chiến sĩ với nhiệt huyết thiêu đốt,không cảm giác thấy gì,nhưng sau khi thú nhân lui lại nữa canh giờ,cái lạnh dần dần cảm ứng được,càng lúc càng lạnh,miệng vết thương bắt đầu đóng băng,.Nhất là thi thể mễ lan chiến sĩ còn lưu lại,tuy ngắn ngủi nữa canh giờ,nhưng thành viên bị thương không thể chiến đấu bắt đầu gia tăng

Mặc dù họ sắp đối mặt với chỉ 10 vạn người,nhưng đây là những thú nhân tinh nhuệ nhất,là Hoàng Kim quân đoàn - sư nhân,và Bạch Hổ quân đoàn - hổ nhân,bọn họ là những binh sĩ thú nhân được trang bị kĩ lưỡng nhất,chiến đấu lực cường hãn nhất.Tãi lúc này,Mễ Lan không có Ma pháp sư,làm thế nào để chống lại

Long Kỵ Binh?tai cuộc chiến trước đã tiêu hao gần như không còn,Long Kỵ tướng cơ hồ toàn bộ vẫn mệnh,chỉ còn 1 số ít những người trong thương còn sống,mạc dù họ đã cấp cho đich nhân hao tổn thật lớn nhưng lúc này,tại Thánh Quang thành,số lượng để ra trận hoàn toàn không còn,là một trận chiến tuyệt đối không công bình

Hoàng kim quân đoàn cùng bạch hổ quân đoàn càng lúc càng tiến gần Thánh Quang thành,màu vàng của đầu sư và những vằn đen trắng xen kẽ của da hổ,những ánh mắt âm u lạnh lẽo,hơi thở đầy mùi tinh huyết thể hiện sát lục chi tâm của 2 quan đoàn

Mã Nhĩ Đế Ni biết,cả quân đoàn phương Bắc bây giờ không có khả năng ngăn cản đợt tấn công này của thú nhân.Mặc dù tình trạng này là do Cầm thành làm Thánh Quang thành trở nên thiếu binh lực,nhưng hắn không căm hận Cầm thành,ai có thể nghĩ Pháp Lam đột nhiên xuất binh,huống chi nếu không có Cầm thành thì Mễ Lan đế quốc đã sớm hủy diệt

Áp lực đè nặng lên Thánh Quang thành. Mã Nhĩ Đế Ni hoàn toàn ổn định tâm thần,ngửa mặt lên trời hô lớn:“Hỡi các Mễ Lan Chiến sĩ,chúng ta hãy dùng máu của mình để bảo vệ an toàn cho tổ quốc,cho gia đình chùng ta,đại trương phu da ngựa bọc thây.Ta! Mã Nhĩ Đế Ni cảm thấy tự hào vì Quân đoàn phương Bắc không có kẻ nhu nhược,cho dù chỉ còn hơi thở cuối cùng vẫn phải bảo vệ từng tấc đất của chúng ta”

Từng thanh,từng thanh vũ khì giơ lên khỏi đầu,đối mặt với tình huống thập tử vô sinh,Mễ Lan chiến sĩ đã không còn để sinh tử trong long,giết 1 tên là hòa,giết 2 tên là lời,tuyệt không buôn bán lỗ.Trong tình huống này một khi Thánh Quang thành bị phá,tất cả đều chết,vậy tai sao không cố sức giết nhiều địch nhân 1 chút

Lúc này,Hoàng kim và bạch hổ quân đoàn chỉ cách Thánh Quang thành 20 dặm.Cước bộ chỉnh tề làm cho Thánh quang thành run nhè nhẹ

Mã Nhĩ Đế Ni cố gắng bình tĩnh,thẳng lưng,dù chết hắn cũng muốn chết đứng,trọng kiếm trong tay từ từ giơ lên.Đây đã là những sức lực cuối cùng của lão soái

Đang lúc này thì tiếng bước chân của Hoàng Kim quân đoàn và Bạch Hổ quân đoàn dần chậm lại

Vừa lúc bắt đầu, Mã Nhĩ Đế Ni còn tưởng rằng thị giác mình có vấn đề,nhưng rất nhanh hắn phát hiện ra là sự thật,mình không có nhìn lầm,2 đại quân đoàn thú nhân chẳng những tốc dộ chậm lại mà còn ngừng lại hẳn.Ánh mắt của những sư nhân và hổ nhân lúc này không phải là nhìn về phía Thánh Quang thành mà đang nhìn về phía xa,về bầu trời sau lưng Thánh Quang thành

Cố nén đau đớn toàn thân, Mã Nhĩ Đế Ni chậm rãi quay người lại,hắn nhìn thấy được một cảnh tượng không bao giờ có thể quên

Một vật thể cự đại phiêu phù lơ lửng trên không trung.Nó che mất cả ánh sáng mặt trời bằng thân ảnh khổng lồ,là hơn 1000,không là 3000 Giác Ưng Kỵ Sĩ.

Ở phía trước là một thân ảnh to lớn,là cốt long đang phi hành,bộ xương đó không phải là Ma Pháp nguyên tố hình thành mà là hơn 1000 đầu cốt long,bên cạnh còn 200 đầu cư long đang bay.Mặc dù trên thân thể đại đa số cự long đều là vết thương,nhưng tinh thần thì cực kì hưng phấn,trên mặt đất ma pháp nguyên tố nương theo hướng bọn nó kịch liệt di chuyển như đám mây bay trong trời chiều hướng về phía Thánh Quang thành

"Mã Nhĩ Đế Ni Nguyên Soái,ngươi đã khổ cực nhiều rồi,bây giờ giao cho Cầm thành chúng ta đi".Âm thanh của Diệp Âm Trúc vang ra từ Cầm Đế Hào hàng không mẫu hạm.Sau một khắc.thân ảnh mà Mã Nhĩ Đế Ni quen thuộc đã xuất hiên tai không trung,tay ôm cổ cầm,khuôn mặt anh tuấn thản nhiên mang theo lãnh ý

Cầm Thành thắng,đây là ý niệm đầu tiên xuất hiên trong đầu Mã Nhĩ Đế Ni,chì có chiến thắng Pháp Lam thì các chiến sĩ Cầm thành mới có thể xuất hiện tại đây.Mặc dù Mã Nhĩ Đế Ni không biết những cốt long này từ đâu ra,nhưng từ những vết thương trên người cự long có thể nhìn ra Cầm thành cùng pháp Lam đã đánh nhau 1 trận thảm thiết

Giờ khắc này, Mã Nhĩ Đế Ni phảng phất già mười tuổi,lão lệ tràn đầy(nước mắt người già),trọng kiếm rơi xuống đất:" Diệp Âm Trúc, ngươi cuối cùng đã quay về rồi!"

Đúng vậy, Cầm Thành trở về không chỉ có không quân. Cánh cửa Thánh Quang Thành bị hai đại bộ lạc thú nhân công kích liên tục một ngày đêm vẫn không mở, giờ này chầm chậm mở rộng ra. Một thân ảnh cao to chậm rãi đi ra từ trong thành, bước đi hung tráng, mạnh mẽ bước trên những thi thể của thú nhân trên chiến trường.

Bỉ Mông cự thú, niềm kiêu ngạo của thú nhân tộc, tồn tại lục chiến vô địch, một lần nữa lại tới Cực Bắc Hoang Nguyên, chiến trường giữa Pháo Đài Lôi Thần Chùy và Thánh Quang thành . Chỉ có điều lúc này bọn họ không còn đại biểu cho Bộ Lạc Lôi Thần nữa.

Ngoại trừ những người bị thương, Tử còn mang đến hơn 600 chiến sĩ Bỉ Mông cự thú, do ba vị Bạch Kim bỉ mông thống lĩnh chậm rãi bước trên chiến trường. Dẫn đầu chính là huynh trưởng của TỬ, người đã từng là Bỉ Mông vương Tang Thác Tư của Bộ Lạc Lôi Thần.

Theo tại Bỉ Mông quân đoàn là Tử Thần Long Lang kỵ sĩ đoàn, Tử tinh quân đoàn từ bên trong Thánh Quang thành nối đuôi nhau ra. Người bị thương lưu tại Cầm thành, có thể đến nơi đây đều là người hoàn hảo, không tổn hao chiến lực gì.

Cổ Đế và Kiều Khoa Nhĩ phân biệt đứng ở trước mặt quân đoàn vương bài của mình. Giờ khắc này, tâm tư của tù trưởng hai đại bộ lạc đã hoàn toàn chìm xuống đáy vực. Cầm Thành rốt cuộc đã tới, song song với họ, còn có cả tứ đại thần thú trong truyền thuyết Thú nhân tộc. Trong sự bảo vệ của Tử Tinh quân đoàn, Tử, Cách Lạp Tây Tư, Minh, Thiểm, Lôi đồng thời xuất hiện.

Tang Thác Tư ngửa mặt lên trời nổi giận gầm lên một tiếng:

- Cổ Đế, không ngờ rằng Tang Thác Tư ta đã trở về. Ngươi nợ cả nhà chúng ta, giờ cũng nên bồi thường rồi.

Bỉ Mông cự thú Quân Đoàn chậm rãi tách ra hai bên. Tử được các vị thần thú hộ vệ trông như chúng tinh phủng nguyệt (các vì sao quay quanh mặt trăng), đi tới bên người Tang Thác Tư, nhìn Cổ Đế ở đối diện. Lúc này, tâm tình của hắn đang mãnh liệt sôi trào.

Đã bao nhiêu năm? Từ lúc bắt đầu chạy thoát khỏi Pháo Đài Lôi Thần Chùy đến bây giờ,cuối cùng đã có thể đường đường chính chính quay về

Nhìn các xác chết nằm khắp nơi trên bình nguyên, ánh mắt của Tử càng trở nên lạnh lẽo. Tám mươi vạn sinh mệnh đã ngã xuống như vậy, Tử đột nhiên có cảm giác nản lòng thoái chí. Hắn đã không còn muốn thấy giết chóc nữa, không muốn thấy thú nhân chết trong tay chính mình nữa.

- Cổ Đế, Kiều Khoa Nhĩ, các ngươi tự sát đi.

Thanh âm của Tư còn lạnh lẽo hơn cả cái lạnh của Cực Bắc Hoang Nguyên. Lời nói bình thản truyền khắp chiến trường, không chỉ bên Thánh Quang thành nghe được mà cả những chiến sĩ bên người Cổ Đế và Kiều Khoa Nhĩ cũng nghe được rất rõ ràng.

Toàn thân Cổ Đế hơi run rẩy, ngẩng đầu nhìn bầu trời rồi lại chăm chú nhìn Cầm Đế Diệp Âm Trúc, nhìn thấy cốt long khổng lồ và cự long, tiếp đó nhìn mấy trăm Bỉ mông cự thú và hàng nghìn ma thú cao cấp trước mặt, trong lòng hắn đã chẳng còn chút hy vọng nào.

Chậm rãi, Cổ Đế đi ra từ Hoàng Kim quân đoàn, ưỡn ngực bước một bước tới chiến trường. Chiến sĩ Cầm Thành xuất hiện ở đây chỉ có thể chứng minh một vấn đề: Pháp Lam đã thất bại. Lam Địch Á Tư tự nhiên cũng thất bại. Mà những thủ lĩnh của tam đại bộ lạc Thú nhân cũng khó tránh khỏi số phận bại vong.

Nhìn xung quanh bốn phía,Cổ Đế dột nhiên phát hiện tim mình trở nên trống rỗng,mỗi một thi thể tộc nhân tựa hồ chứa đầy oán khí

Đây là tại sao? Bởi vì một người mình mà tộc nhân chết ở chiến trường đã bao nhiêu người mình cũng không nhớ rõ

"Cổ Đế đại ca, ngươi ……" Kiều Khoa Nhĩ vội vàng từ bạch hổ quân đoàn bước tới bên cạnh Cổ Đế

Cổ Đế nhàn nhạt thản nhiên nhìn Kiều Khoa Nhĩ một cái,sư nhãn đã trở nên ảm đạm

Kiều Khoa Nhĩ có chút vội vàng thấp giọng nói:" Cổ Đế đại ca,để cho huynh đệ cản phía sau,chúng ta lập tức rời đi vẫn còn kịp,cho dù là Tử Tinh Bỉ Mông,nếu muốn tiêu diệt 10 vạn quan tinh nhuệ cũng mất thời gian,chỉ cần rời khỏi chiến trường,chúng ta nhất định có cơ hội Đông Sơn tái khởi"

Tử tự nhiên thấy được từ trong 2 đại quân đoàn sư vương cùng hổ vương,lãnh quang lóe lên :" Cổ Đế, chẳng lẽ ngươi cho rằng tộc nhân chúng ta chết chưa đủ sao?chẳng lẽ ngươi muốn tộc nhân chúng ta diệt vong ngươi mới vừa lòng sao?

Cổ Đế đích thân thể thoáng run rẩy một chút,ánh mắt ảm đạm nhìn về phía Kiều Khoa Nhĩ "chúng ta đã không có cơ hội Đông Sơn tái khởi,truyền thuyết là chính xác,thật sự chỉ có Tử Tinh Bỉ Mông dẫn dắt mới có thể làm cho tộc nhân chúng ta cường đại lên,làm cho thú nhân tộc lần nữa là cường giả sừng sững tại Long Khi Nỗ Tư Đại Lục

Kiều Khoa Nhĩ kinh hãi:" Cổ Đế đại ca, chúng ta vẫn còn cơ hội,vẫn còn co hội …ủa! ngươi làm sao vậy,tỉnh táo lên đi" Kiều Khoa Nhĩ nắm chặt 2 vai Cổ Đế dung sức lay mạnh,cố gắng giúp Cổ Đế khôi phục đấu chí

©£ku G\yÈjX ©£kIH¾_ G\Ł§ Gм9 dûn ~n¾_

Thân thể Hổ Vương Kiều Khoa Nhĩ chợt cứng ngắc, hắn gian nan cúi đầu, nhìn cánh tay đầy máu của Cổ Đế trước ngực mình: "vì, vì sao..?", hắn thế nào cũng không tưởng được, Cổ Đế lại đột nhiên hạ sát thủ với mình.

Vị trí trái tim của Kiều Khoa Nhĩ đã hoàn toàn bị xuyên thủng, cả người không còn một phần khí lực nào.

Cổ Đế cười khổ nói: "huynh đệ, ngươi đi trước một bước tới âm phủ chờ ta. Hắn nói đúng lắm, chúng ta không thể để tộc nhân vì dục vọng của chúng ta mà chết, ta càng không mong thú nhân tộc rơi vào hủy diệt".

Nói đoạn, Cổ Đế vận lực rút tay ra, máu tươi từ ngực Kiều Khoa Nhĩ bắn ra tung tóe, ướt đầy mặt Cổ Đế, thân thể hùng tráng của Kiều Khoa Nhĩ đổ rầm xuống đất, vĩnh viễn cũng không đứng dậy nổi nữa. Bất ngờ là, quân đoàn Bạch Hổ không có một người nào bước ra.

Uy thế của chín thần thú, thêm vào thân thể hùng vĩ của Tử Tinh Bỉ Mông, tất cả những điều này đã nói cho hai đại bộ tộc thú nhân, địch nhân của bọn chúng là đẳng cấp thế nào, huống chi còn có đội quân chiến đấu như hàng không mẫu hạm của Cầm Đế trên không trung.

Cổ Đế đưa mắt nhìn Tử: "xem ra ta thực sai rồi. Đáng tiếc, ta tuyệt không hối hận, nếu cho ta chọn lại một lần, có lẽ ta vẫn sẽ lựa chọn như vậy. Tử Đế, ta hi vọng cái chết của ta và Kiều Khoa Nhĩ có thể khiến ngươi bỏ qua cho tộc nhân của ta. Từ nay về sau, Lôi Thần bộ lạc cùng Chiến Thần bộ lạc đầu hàng ngươi, nếu như đời này có linh hồn tồn tại, ta hi vọng có thể trở thành linh hồn nhìn ngươi lãnh đạo thú nhân trở nên cường đại, như vậy ta thua mới không oan uổng. Ta là Cổ Đế, Sư vương Cổ Đế, Lôi thần Cổ Đế, chỉ có bản thân ta mới có thể giết được chính mình, ha ha, ha ha, ha ha…."

Ầm…

Đấu khí khổng lồ chợt bốc lên, một cột sáng màu máu nháy mắt từ ngực Cổ Đế tuôn ra, hắn đã dùng đấu khí của chính mình chấn nát nội tạng trong cơ thể.

Thân hình to lớn kia đứng đó lảo đảo, ánh mắt dữ tợn kia dần ảm đạm, từ từ ngã xuống, thời gian như trôi qua vài thế kỷ vậy, thân thể hắn rốt cuộc ngã vào trong bụi bậm.

Bóng tím chớp lên, Tử đi tới bên người Cổ Đế, nhìn con mắt trợn trừng cùng thi thể không chút khí tức, vẻ lạnh lùng trong mắt Tử dần biến đi.

"Cổ Đế, ta sẽ không giết tộc nhân của ngươi, ta cũng mong linh hồn ngươi có thể nhìn ta làm sao lãnh đạo tộc nhân của chúng ta đi tới tương lai hùng thịnh. Không bao lâu nữa, nhân loạn cùng chúng ta sẽ bắt đầu giao dịch bình đẳng, sinh hoạt của thú nhân càng ngày càng sung túc. Tất cả những điều này ngươi không thể mang lại cho tộc nhân của chúng ta, nhưn ta, ta có thể!".

Không biết vì sao, hoặc là linh hồn Cổ Đế thực sự có thể nghe được lời Tử, hai mắt hắn liền chậm rãi nhắm lại, vẻ hung ác từ từ biến mất, khuôn mặt trắng dần vì mất máu thậm chí còn có vài phần an nhiên.

"Các ngươi còn đợi gì?", Tang Thác Tư nhìn phía quân đoàn Hoàng Kim cùng quân đoàn Bạch Hổ, ngẩng mặt cuồng hống.

Trừ Tử, tám thần thú còn lại đều không chậm chễ phóng ra khí tức mạnh nhất của mình.

Dưới dạng khí thế như dời non lấp bể này, sư nhân của quân đoàn Hoàng Kim cùng hổ nhân của quân đoàn Bạch Hổ nhất tề quỳ rạp xuống đất.

"Tham kiến Tử Đế đại nhân, cung nghênh Tử Đế đại nhân trở về".

Thú nhân tộc, vĩnh viễn chỉ nghe lời cường giả, Cổ Đế chết rồi, Kiều Khoa Nhĩ chết rồi, đối diện với quân đoàn Tử Tinh hùng mạnh, hai đại bộ lạc thú nhân tộc chỉ có thể lựa chọn đầu hàng, bọn họ không còn con đường nào khác.

Tử mang ba quân đoàn Tử Tinh, Hoàng Kim và Bạch Hổ đi tới pháo đài sừng sững của Lôi Thần pháo đài thu thập tàn cục, lệnh sĩ binh tộc thú nhân quét dọn chiến trường. Mà Diệp Âm Trúc đã từ trên không hạ xuống, dừng trên đầu thành Thánh Quang, đỡ lấy Mã Nhĩ Đế Ni nguyên soái đang lảo đảo muốn ngã.

Chín đạo tử quang đồng thời chớp lên, phân ra nhập vào trong chín đường kinh mạch của Mã Nhĩ Đế Ni, nguyên lực nhu hòa theo Tử Trúc thần châm từ từ rót vào trong cơ thể Mã Nhĩ Đế Ni, kích phát sinh mạng lực trong người hắn.

Tảng đá cuối cùng trong lòng Mã Nhĩ Đế Ni rốt cuộc bỏ được xuống, thân thể hắn từ từ dựa vào người Diệp Âm Trúc.Cổ Đế và Kiều Khoa Nhĩ chết rồi, hai đại bộ tộc thú nhân đầu hàng, chiến ý giúp hắn duy trì đến giờ chậm rãi rút đi.

Thân thể vị nguyên soái này trở nên rất yếu ớt, cơ nhục đều mất đi lực khí, vẻ mặt già nua thiếu máu lộ một nụ cười nhẹ, nguyên lực Diệp Âm Trúc không ngừng truyền vào cũng không giúp nổi lực lượng ông ta khôi phục.

"Âm Trúc, ngươi cuối cùng vẫn trở lại", Mã Nhĩ Đế Ni nhìn ánh mắt đầy ân cần của Diệp Âm Trúc.

Diệp Âm Trúc cúi đầu, cảm thụ sinh mệnh lực của Mã Nhĩ Đế Ni đang rất nhanh biến mất, bích quang nơi cổ tay lóe lên, bích ti trực tiếp cuốn vào người Mã Nhĩ Đế Ni, dưới nguyên lực của hắn thôi động, sinh mệnh lực liên miên bất tuyệt truyền vào trong cơ thể vị nguyên soái này.

"Không cần lãng phí đấu khí của ngươi, vô dụng rồi. Ta tự biết rõ tình huống của mình, tại một giờ trước thân thể ta đã sớm khô kiệt, chỉ dựa vào một tia hi vọng cùng bất cam giữ tới giờ này. Âm Trúc, ta có thể chết bên người ngươi đã rất thỏa mãn rồi, chúng ta đã thành công, ngươi bảo vệ được Cầm Thành, mà ta cũng hoàn thành lời hứa, trước khi ngươi trở lại cầm cự được Thánh Quang thành".

"Nguyên soái, ngài nghỉ ngơi chốc lát đi, yên tâm, ta nhất định sẽ chữa trị được cho ngài", trước đây, Diệp Âm Trúc có rất nhiều chỗ còn đề phòng Mã Nhĩ Đế Ni, nhưng giờ phút này, lòng hắn chỉ còn lại cảm động và tôn kính mà thôi.

Vị lão soái này đã đem hết cuộc đời mình cống hiến cho Mễ Lan.

Vinh quang của gia tộc Tử La Lan tại Mễ Lan đế quốc đều do ông ta và Mã Đặc Lạp Kỳ huynh đệ hai người dùng tính mệnh đổi lại a!.

Mã Nhĩ Đế Ni gian nan lắc đầu: "Áo Lợi Duy Lạp đâu? Có thể cho ta gặp nó một lần cuối?"

"Gia gia", một bóng người như điện xuất hiện bên người Diệp Âm Trúc, "cộp" một tiếng, quỳ trước mặt Mã Nhĩ Đế Ni, chính là Áo Lợi Duy Lạp.

Hai mắt Áo Lợi Duy Lạp đỏ bừng, quyền đầu nắm chặt đã biến thành màu trắng, trong Cầm Đế hào, hắn dựa vào hệ thống khống chế quan sát toàn phương vị, nhìn ra người nằm trên đất chính là Mã Đặc Lạp Kỳ, cũng nhìn thấy Mã Nhí Đế Ni, hắn cơ hồ thúc dục tọa kỵ cự long của mình không ngừng nghỉ bay tới.

"Tốt, tốt, có thể nhìn thấy ngươi một lần cuối, gia gia đã thỏa mãn rồi", Mã Nhĩ Đế Ni vui mừng nhìn Áo Lợi Duy Lạp: "không được khóc, Tử La Lan gia tộc không có nam nhân rơi lệ".

"Gia gia, con không khóc, con không khóc", nỗi bi thương trong lòng Áo Lợi Duy Lạp như nổ tung, miệng nói không khóc nhưng nước mắt không chịu khống chế lã chã rơi xuống. Hắn như điên cuồng lau đi nước mắt trên mặt mình, không muốn để gia gia nhìn thấy.

Ánh mắt mờ dần của Mã Nhĩ Đế Ni nhìn sang Diệp Âm Trúc, lại ngó Áo Lợi Duy Lạp: "ta nghĩ các ngươi đều hiểu được, ta để Áo Lợi Duy Lạp thoát ly gia tộc gia nhập Cầm thành, là để cho gia tộc lưu lại một con đường lui, cũng hi vọng gia tộc ta sau này có thể quật khởi trở lại. Tiếc là giờ ta không thể không thay đổi chủ ý, vì Tử La Lan gia tộc giờ chỉ còn một mình Áo Lợi Duy Lạp là nam nhi. Âm Trúc, ngươi đồng ý để Áo Lợi Duy Lạp trở về gia tộc ta hay không?"

Thân thể Áo Lợi Duy Lạp đột nhiên cứng đờ: "gia gia, người nói gì vậy? đại ca và nhị ca…"

Mã Nhĩ Đế Ni nhẹ gật đầu, vẻ mặt toát một tia kiêu ngạo: "phải, hai đứa nó vì đế quốc, vì gia tộc, đã hi sinh tính mạng trân quý của mình, hai đứa là niềm kiêu ngạo của gia tộc, cũng là niềm kiêu ngạo của đế quốc, ta thực tự hào vì tụi nó".

Gia tộc Tử La Lan, gia tộc đệ nhất đế quốc Mễ lan thực không ngờ lại chỉ còn lại một mình Áo Lợi Duy Lạp là nam nhi? Một nhà trung liệt này vì Mễ Lan đế quốc đã hi snh thực quá lớn.

"Tất nhiên nguyện ý, thành viên Tử La Lan gia tộc vĩnh viễn là niềm tự hào của Áo Lợi Duy Lạp đại ca".

Mã Nhĩ Đế Ni phảng phất thở phào một hơi, dưới sinh mạng lực cường đại của Bích ti duy trì, ánh mắt ông ta càng trở nên sáng tỏ: "đa tạ Cầm Đế đại nhân thành toàn, Áo Lợi Duy Lạp, còn không mau tạ ơn".

"Gia gia", Áo Lợi Duy Lạp nức nở nhìn gia gia mình.

Mã Nhĩ Đế Ni gian nan lấy từ trong người ra một lệnh bài hình như cái trứng, cả lệnh bài màu kim sắc, trên khắc một bông hoa violet đầy diễm lệ.

Ma pháp khí dày đặc trong đó, tử tế nhìn mới phát hiện ra, trên khối lệnh bài nhỏ bé này lại là hàng chục loại kim loại hiếm có hợp thành, ma pháp trận cũng lên tới mười cái. Dù là đại sư Ải nhân tộc cũng khó có thể làm được.

"Đây là lệnh bài đại biểu cho tộc trưởng, từ hôm nay, ta lấy danh nghĩa tộc trưởng cho phép ngươi trở lại Tử La Lan gia tộc, lại kế thừa vị trí tộc trưởng gia tộc Tử La Lan, cũng kế thừa tước vị công tước của ta".

“Gia gia”, Áo Lợi Duy Á đau đớn hô một tiếng, “cộp, cộp, cộp”, ba tiếng dập đầu liên tiếp, ánh mắt trở nên mơ hồ, trịnh trọng giang tay đỡ lấy lệnh bài đại biểu cho địa vị tộc trưởng tối cao của Tử La Lan gia tộc.

“Thằng nhỏ ngốc, ta không phải nói rồi sao, không được khóc. Gia gia ngươi cả đời này chiến đấu giữ Thánh Quang thành, cho tới hôm nay vẫn chưa từng bị thú nhân tộc công phá. Gia gia đời này không nuối tiếc gì, cừu nhân Lôi Thần bộ lạc cùng Chiến Thần bộ lạc của chúng ta đã bị giải toán, Cổ Đế và Kiều Khoa Nhĩ đều chết, ngươi nên cao hứng mới phải. Gia gia đã dạy ngươi từ nhỏ, nam nhi gia tộc Tử La Lan chết trên chiến trường mới là kết thúc tốt nhất, chẳng lẽ ngươi quên rồi sao?”

Nước mắt Áo Lợi Duy Lạp từ từ ngưng lại, thương yêu nhìn gia gia: “gia gia, người yên tâm, con nhất định lãnh đạo gia tộc đời đời bảo hộ Mễ lan, làm gia tộc ta ngày càng vinh quang”.

Nghe xong câu này, Mã Nhĩ Đế Ni tức thì tinh thần tốt hẳn, hào khí xung thiên kêu lớn: “Được! đây mới là tôn tử của Mã Nhĩ Đế Ni ta, Áo Lợi Duy Lạp, đỡ gia gia dậy”.

Áo Lợi Duy Á đỡ gia gia từ trong lòng Diệp Âm Trúc, đỡ Mã Nhĩ Đế Ni đứng dậy.

_____***_____

Vất vả xoay người về phương Nam, Mã Nhĩ Đế Ni ngẩng mật hô lớn: “Bệ hạ, vi thần Mã Nhĩ Đế Ni đã tận trung vì nước tới hơi thở cuối cùng, Mễ Lan vạn tuế”.

“Oạch!”, Mã Nhĩ Đế Ni cố sức chấn chín cây Tử Trúc thần châm và Bích ti ra khỏi người, há miệng phun một vòi máu, khóe miệng giữ một nét cười, mang theo vô hạn kiêu ngạo cùng quật cường ngã trong lòng tân nhiệm tộc trưởng Tử La Lan gia tộc, cháu trai duy nhất của mình.

“Gia - gia -”

Một tiếng đau xé lòng vang lên, khiến cho chiến sĩ quân đoàn Bắc Phương, chỉ cần còn có thể động đậy đều quỳ xuống đất. Nguyên soái Mã Nhĩ Đế Ni của bọn họ đã rời xa thế giới này, nhưng cũng đem niềm kiêu ngạo của Tử La Lan gia tộc vĩnh viễn lưu lại trong lòng những chiến sĩ này.

Còn đứng ở nơi đó chỉ còn mình Diệp Âm Trúc, tay trái đặt trước ngực, hướng thi thể Mã Nhĩ Đế Ni chậm rãi khom người, đây là lễ tiết của Ma pháp sư.

Chiến đấu nơi phương bắc rốt cuộc kết thúc, Tử và Áo Lợi Duy Lạp phân biệt xử lí sự vụ tại pháo đài Lôi Thần và Thánh Quang thành, đại quân Cầm thành cũng lưu lại giúp hai bên thu thập chiến trường.

Mà Diệp Âm Trúc lại một mình ngồi trên chiến trường nhuộm máu, lặng lặng buông tiếng đàn.

Một trận này chết tới gần trăm vạn người, oán khí ngập ngụa ngưng tụ tại đây, thân là một Vong linh ma pháp sư, Diệp Âm Trúc tất nhiên phải thực hiện trọng trách của mình, an ủi vong linh, hóa giải oán khí đầy trời kia.

Cho dù thực lực của Vong Linh ma pháp sư có thể dựa vào linh hồn mà tăng trưởng, nhưng trong suốt quá trình siêu độ, Diệp Âm Trúc tuyệt không thu phục một linh hồn nào, chỉ dùng cổ cầm của mình xóa đi oán khí trong lòng họ, khiến bọn họ có thể tự do bay lượn trong trời đất (chứ ko phải xuống địa ngục đi đầu thai à?)

Cũng như cảm xúc của Tử lúc trước vậy, nhìn thấy trăm vạn thi thể nơi này, cảm thụ oán niệm của vong linh, tâm thái của Diệp Âm Trúc cũng phát sinh biến hóa vi diệu, bắt đầu chán ghét chiến tranh.

Bất kể là chiến sĩ nhân loại hay thú nhân, đều vì ích lợi của một nhóm người mà liều mạng trên chiến trường, đánh mất tính mạng trân quý của mình, như giờ nếu lại thu linh hồn của bọn họ, vậy thực quá bất công.

Tiếng đàn sâu kín vang khắp chiến trường, mà thân ảnh áo trắng kia vẫn thủy chung ngồi đó, suốt bảy ngày trên chiến trường đều thấy bóng dáng hắn. Nói ra cũng kỳ quái, qua tiếng đàn không mệt mỏi, vẻ âm lãnh trên bình nguyên chiến tràng không ngờ lại dần dần tản đi, không khí mùa xuân lại như đã sắp về.

Tàn quân Mễ lan tại Thánh quang thành, dưới sự chỉnh đốn của Áo Lợi Duy Lạp, rốt cuộc có lực chiến đấu chỉ còn hơn sáu vạn người. Sau trận thảm chiến này, chiến sĩ quân đoàn Bắc phương của Mễ lan đế quốc đều trưởng thành lớn mạnh, bọn họ đều trải qua máu huyết rèn luyện, từ nay về sau, bọn họ cũng thành thành phần trung tâm giúp Tử la lan gia tộc một lần nữa quật khởi.

Áo Lợi Duy Lạp là nam nhân cuối cùng của Tử La Lan gia tộc, là tôn tử cuối cùng của Mã Nhĩ Đế Ni nguyên soái. Hắn chiếm được sự ủng hộ của tướng lãnh, ai nấy đều tôn trọng hắn như Mã Nhĩ Đế Ni vậy.

Tình huống bên Thú nhân tộc tốt hơn Thánh Quang thành rất nhiều. Sau khi cẩn thận thống kế, thú nhân hai đại tộc Lôi Thần, Chiến Thần còn độ hơn một trăm ba mươi vạn. Hai quân đoàn chính đều không tổn hại là bao. Dưới thực lực cường đại của Tử Tinh quân đoàn cùng ý nghĩa tượng trưng cho tứ đại thần thú, tuy có không ít kẻ còn ủng hộ Cổ Đế và Kiều Khoa Nhĩ phản kháng, song dưới chính sách dùng máu trấn áp của Tử, mọi việc rất nhanh yên ổn lại.

Tử phái huynh trưởng của mình là Tang Thác Tư lĩnh Bỉ Mông quân đoàn tới Chiến Thần bộ lạc tiếp quản pháo đài Chiến Thần; đồng thời gửi một phong thư cho Hùng vương Á Đa Ni nơi pháo đài Sở La Môn.

Bảy ngày thời gian, vùng chiến trường này đã được thu thập sạch sẽ, do số người chết quá nhiều, chỉ có thể phân biệt tạm đâu là thú nhân đâu là nhân loại, đào vô số hố to, trực tiếp chôn thi thể bọn họ.

Tử tin tưởng Áo Lợi Duy Lạp, đem một phần hiệp ước bình đẳng gửi tới Mễ lan, tỏ thái độ Mễ lan đế quốc nếu chấp nhận giao dịch bình đẳng lâu dài, thú nhân sẽ vĩnh viễn không xâm phạm.

Áo Lợi Duy Á nén đau thương, ngày đêm không nghỉ đem chiến báo và hợp ước bình đẳng với thú nhân trở về thành Mễ lan.

Bảy ngày trôi qua, tiếng đàn của Diệp Âm Trúc vẫn ưu nhã như vậy, mỗi động tác của hắn đều phảng phất ẩn chứa đạo lí của thiên địa, tiếng đàn nhu hòa an ủi những linh hồn, sự náo động trong lòng linh hồn rốt cuộc từ từ hạ xuống.

Ánh dương quang tràn mặt đất mang theo hơi ấm nhè nhẹ. Diệp Âm Trúc chậm rãi ngẩng đầu, hai tay từ từ đặt xuống, kết thúc khúc đàn, khóe miệng cong một nụ cười.

Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn Lão Sư, người nhìn thấy không? Con đã thực hiện hành động chân chánh của Vong linh pháp sư, không có phụ sự kỳ vọng của người.

Cho dù bảy ngày này hắn không thu phục một linh hồn nào, nhưng trong quá trình an ủi linh hồn, trăm vạn linh hồn lại khiến Diệp Âm Trụ cảm thụ được sâu sắc,hắn nắm được sự biến hóa của từng tinh hồn, diễn tấu liên miên cũng ngang với không ngừng tu hành. Bảy ngày này, với sự bầu bạn của trăm vạn linh hồn, thực lực hắn cũng yên lặng tăng theo,bản thân hắn cũng không tưởng được, nguyên lực tại lúc linh hồn tan biến thể hiện sự tôn kính hắn lại thu được lợi ích lớn nhất.

Linh hồn ấn ký của hắn giờ đã như thực thể xuất hiện nơi thâm sâu trong não hắn, cùng hồn châu của Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn hô ứng lẫn nhau.

Đó là một khỏa thực thể màu vàng kim chỉ to chừng hạt đậu, chính là linh hồn lạc ấn của Diệp Âm Trúc, nó từ từ tự chuyển động trong biển tinh thần, mà hồn châu của Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn lại lấy đó làm trung tâm vận chuyển xung quanh, linh hồn khí tức nồng nặc khiến cảm giác của Diệp Âm Trúc đề thăng mấy trăm lần.

Phải biết rằng, trong hồn châu của Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn, không chỉ có linh hồn lạc ấn của ông ta, cũng có toàn bộ linh hồn khí tức của Tư Long phóng ra trước khi chết, khỏa hồn châu này ẩn chứa lực lượng linh hồn cường đại, thậm chí còn mạnh hơn cả linh hồn chi hỏa của Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn trước đây.

Tư Long tại lúc lấy được hồn châu này, do oán niệm của Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn quá mạnh, hắn không thể nào phát động linh hồn chi lực trong hồn châu. Nhưng Diệp Âm Trúc lại không giống vậy, linh hồn Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn tuy đã tiêu tan không ít, nhưng một điểm linh hồn ấn ký cuối cùng vẫn có thể nhận ra thân phận hắn.

Cảm thụ được thiện niệm của Diệp Âm Trúc trong quá trình siêu độ linh hồn, lực lượng bổn nguyên nơi hồn châu của Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn từ từ phóng ra, phối hợp với sự tăng trưởng nguyên lực cùng linh hồn lực lượng của Diệp Âm Trúc, giúp hắn tại tình huống thần cấp nhị giai này ngưng kết ra hồn châu.

Cần nhớ, linh hồn cố thể và linh hồn lạc ấn là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, vì linh hồn hết sức yếu ớt, linh hồn lạc ấn mấu chốt càng thêm mỏng manh, một khi đối diện với linh hồn cường đại trùng kích, lúc nào cũng có nguy cơ tan rã.

Thế nhưng khi linh hồn đã ngưng tu thành hồn châu, linh hồn lạc ấn liền có sự thay đổi về chất lớn lao, không chỉ mạnh hơn trước nhiều, đồng thời cũng trở nên kiên cố vô cùng.

Thử hỏi, linh hồn trùng kích đều là sự ba động kích lên linh hồn, giờ sao có thể phá hủy được hồn châu dạng thực thể này.

Sự biến hóa thành hồn châu như vậy chỉ xuất hiện trên người hai dạng ma pháp sư, một là Hắc Ám ma pháp sư, hai là Tinh thần hệ Ma pháp sư.

Chỉ có hai dạng tu luyện tiêu hao đại lượng tinh lực trong quá trình tu luyện linh hồn này, dựa vào bổn nguyên của linh hồn phóng ra ma pháp, Ma pháp sư mới có khả năng luyện ra hồn châu.

Thế nhưng, tu luyện hồn châu thực quá khó, cho dù là Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn đại sư nổi danh thiên hạ cũng tại lúc đạt tới Thần cấp cửu giai, trùng kích Bạch vu hồn, chấp nhận hi sinh nhục thể của mình đem toàn bộ năng lượng tập trung trong linh hồn mới có thể luyện ra được khỏa hồn châu nhỏ bé kia. Tới lúc đó, hồn châu không chỉ đại biểu cho tinh thần lực, cũng trở thành nhục thể mới của ông ta.

Hồn châu Diệp Âm Trúc luyện ra lần này tuy nhỏ hơn của Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn nhiều, nhưng dù sao đó cũng là sự thay đổi về bản chất, tu luyện ngày sau sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Đồng thời, khi có được hồn châu, thân làm Vong linh ma pháp sư, ngày sau dù hắn đụng phải đối thủ có linh hồn cường đại hơn, linh hồn lạc ấn của hắn cũng sẽ không bị lay động.

Càng huống chi, cạnh hồn châu của hắn còn có hồn châu của Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn hộ vệ, tới giờ, cho dù Hồn tháp của tháp chủ Pháp Lam Mạch Khắc Mễ Lan và Quang Minh tháp chủ Áo Bố Lai Ân cũng phải cam chịu thua kém Diệp Âm Trúc.

Một vầng sáng như nước gợn vòng quanh thân thể Diệp Âm Trúc từ từ xoay chuyển, tinh thần thế giới một lần nữa biến ảo, dưới tác dụng của thiên địa hợp nhất, hắn có thể cảm thụ được khí tức máu tanh trên chiến trường đã hoàn toàn biến mất.

Bảy ngày này với Diệp Âm Trúc mà nói, ý nghĩa thực phi phàm vô cùng. Đạt tới thứ thần cấp, tâm hắn lần đầu có được sự trầm tĩnh như vậy, không chỉ linh hồn tiến hóa, tam hắn rốt cuộc cũng tiến vào cảnh giới tối cao của Cầm ma pháp - Thái Huyền cầm tâm.

Ánh sáng nhè nhẹ chớp lên, không khí tựa như có thêm thứ gì vậy, Diệp Âm Trúc khẽ động tâm, thân hình khẽ nhúc nhích, nửa giây sau đã biến mất tại chỗ cũ, khi hắn một lần nữa xuất hiện, trong lòng đã nhiều thêm một người.

Ôm lấy thân thể mềm mại của Tô Lạp, một phiến ôn nhu trong lòng Diệp Âm Trúc nổi lên: "cuối cùng đã siêu độ xong oán niệm của linh hồn, Tô Lạp, chúng ta trở về thôi". Tuy liên tục ngồi gảy đàn song Diệp Âm Trúc cũng biết, mỗi ngày đều có rất nhiều người tới quan tâm mình, nhiều nhất tất nhiên là hai vị thê tử, cho dù là Tử bận rộn vô cùng cũng thường tới thăm.

"Âm Trúc", Tô Lạp nhẹ giọng kêu.

Diệp Âm Trúc khẽ giật mình, bởi hắn đã phát hiện, thân thể Tô Lạp có chút lạnh lẽo, mà tâm tình tựa hồ có chút không giống ngày thường.

"Tô Lạp, muội sao vậy"?

_____***_____

Tô Lạp nhẹ nhàng thoát ra từ trong lòng Diệp Âm Trúc

- Còn nhớ rõ ngày đó muội hỏi chàng không?

Diệp Âm Trúc gật đầu, nói:

- Sau khi chúng ta cứu viện Thánh Quang thành rồi, vẫn chưa có thời gian hỏi nàng. Nàng muốn nói gì?

Tô Lạp ngẩng đầu, trong đôi mắt đẹp đã có một tầng sương mù

- Âm Trúc, nói cho muội biết, trong sáu giác quan, chàng mất đi cái gì?

Trong sát na, thân thể Diệp Âm Trúc hoàn toàn cứng ngắc, Tô Lạp chỉ dùng 1 câu nói giản đơn nhưng phảng phất như công phá cường đại lên nguyên lực và linh hồn ngưng kết thành thực thể của hắn. Từ lúc đưa Tô Lạp quay về Cầm Thành, hắn vẫn che dấu tốt. Liên tưởng đến lúc trước tại Cầm Thành cùng Pháp Lam đánh một trận, hắn nhất thời hiểu được, nhất định là quang minh thánh nữ Mã Lệ Na nói gì đó với Tô Lạp.

Bởi vì cũng chỉ nàng tại hiện trường mới thấy được tình cảnh lúc đó, Tô Lạp cũng là cùng đi chôn Tư Long trở về mới xảy ra biến hóa.

- Tô Lạp, đừng như vậy.

Diệp Âm Trúc giơ tay lên, muốn nắm tay Tô Lạp.

Thân hình Tô Lạp khẽ di chuyển, lui về phía sau một bước, sương mù trong đôi mắt đẹp càng thêm nồng nặc.

Trong bảy ngày này, Diệp Âm Trúc tại chiến trường lẳng lặng đánh đàn, nàng như vậy một mực ở xa xa nhìn kỹ, trong thời gian bảy ngày, lòng của nàng sao có thể chịu đựng nổi.

Mỗi khi nàng nghĩ đến đôi mắt trong trẻo của Diệp Âm Trúc kia chính là vì cứu mình mà mất đi thần thái, lòng của nàng đau đớn đến không thể nào hô hấp nổi. Nàng thậm chí không biết như thế nào đối mặt với Hải Dương. Bảy ngày trôi qua, thống khổ của nàng chẳng những không theo thời gian giảm đi mà ngược lại trở nên tăng mạnh

- Âm Trúc, nói cho muội biết, trừ thị giác ra, một trong 6 cảm giác khác chàng đánh mất là cái gì?

Diệp Âm Trúc biết, chính mình đã không thể nào dấu diếm thêm nữa, nói:

- là vị giác.

- Vị giác?

thân thể Tô Lạp khẽ run rẩy một chút, trong đầu không nhịn được nhớ lại phản ứng của Diệp Âm Trúc lần đầu tiên ăn thức ăn Hải Dương làm. Lúc ấy các nàng đều tưởng rằng đó là bởi vì Diệp Âm Trúc yêu Hải Dương, sợ nàng thương tâm mới có thể cái gì cũng ăn. Nhưng bây giờ Tô Lạp mới hiểu được, trượng phu của mình đã sớm mất vị giác, mặc dù vậy, hắn vẫn gia tăng khen ngợi khi mỗi lần ăn thức ăn của tự mình làm. Âm Trúc, Âm Trúc, chàng, chàng ……

- Tô Lạp, đừng như vậy, ta không có gì. Ta thừa nhận, tại lúc vừa mất đi 2 trong 6 cảm giác, ta quả thật có chút không thích ứng, nhưng bây giờ đã không sao rồi. Ta đã rất may mắn, ít nhất ta còn sống, còn có thể ở cùng một chỗ với nàng. Đối với ta mà nói, còn có cái gì thỏa mãn hơn đây?

- Bởi vì muội, bởi vì muội. Âm Trúc, chàng biết không? Lúc đầu muội lựa chọn lặng lẽ rời đi khỏi chàng chính là sợ bởi vì chính mình sẽ mang đến tai nạn cho chàng. Nhưng cuối cùng rồi kết quả cũng như vậy. Âm Trúc, muội không biết nên như thế nào đối diện với chàng, đối diện với Hải Dương tỷ tỷ. Mất đi thị lực là nỗi thống khổ ra sao. Mặc dù lúc đầu muội cũng đoán được một chút, nhưng chàng lại thủy chung không chịu nói chân tướng cho muội. Tại sao? Âm Trúc, chàng biết không? Muội tình nguyện chết đi, cũng không muốn thấy chàng biến thành bộ dạng này, tại sao lại không cho muội chết…

Phịch một tiếng, Tô Lạp quỳ rạp xuống đất, hai tay che mặt khóc rống lên. Tự trách, bi thương, đủ loại tâm tình thống khổ không ngừng xâm nhập lòng nàng, giống như chính lời nàng nói vậy, lúc này nàng đã không biết nên như thế nào đối mặt với trượng phu của mình.

Diệp Âm Trúc đi tới trước mặt Tô Lạp, chậm rãi ngồi xuống, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài màu lam của nàng:

- Ngốc ạ, nàng vẫn còn không rõ sao chứ? Ttrong lòng ta, tánh mạng của nàng quan trọng hơn so với hết thảy. Nếu như trái tim của nàng không thể yên lặng được, ta dạy cho nàng một biện pháp nhé.

Tô Lạp ngây người một chút, chậm rãi ngẩng đầu, mang theo một bộ dáng hết sức trìu mến:

- Biện pháp gì?

Diệp Âm Trúc mở ra song chưởng, ôm nàng vào trong lòng mình

- Vĩnh viễn yêu ta, chiếu cố ta, ở bên cạnh ta, vĩnh viễn phải làm cho chính mình khỏe mạnh, sinh cho ta 1 đám hài tử, vĩnh viễn làm hiền thê của ta, vĩnh viễn là mẫu thân của hài tử ta. Ta cho nàng chỉ là nỗ lực và thống khổ trong nháy mắt , mà nàng sống lại, lại phải nỗ lực cả một đời. Chẳng lẽ nàng cho rằng đối với ta như vậy vẫn còn là không đáng sao? Ta cho rằng rất đáng, kỳ thật ta vẫn là buôn bán có lời đó!

- Âm Trúc ……

Tô Lạp nhào mạnh vào lòng Diệp Âm Trúc, nước mắt lần nữa rơi xuống. Trong lòng của nàng, dưới sự bao bọc ôn nhu, ấm áp của Diệp Âm Trúc, bao thống khổ dần tan biến. Nàng thậm chí hận không thể đem thân thể của mình vĩnh viễn dung nhập vào trong thân thể Diệp Âm Trúc, gắt gao ôm lấy hắn, miệng nỉ non nói

- Vĩnh viễn yêu chàng, chiếu cố chàng, vĩnh viễn không rời khỏi chàng, vĩnh viễn làm cho chính mình khỏe mạnh, cùng chàng đồng thời già đi, sinh cho chàng một đám hài tử, vĩnh viễn làm thê tử của chàng, vĩnh viễn là mẫu thân bọn nhỏ

Diệp Âm Trúc mỉm cười, cảm thụ biến hóa nội tâm của Tô Lạp, ôm thân thể mềm mại của nàng, chậm rãi đứng lên, để nàng càng gần mình hơn, quang mang trong mắt càng thêm nhu hòa. Hắn biết, Tô Lạp đã tiếp thu thuyết pháp của mình. Đúng vậy! Còn có cái gì đáng giá hơn đâu?

kỳ thật, cho dù lúc ấy trả giá bằng chính tính mạng mình thì sao? Chỉ là một canh bạc phát sinh một chút chuyển biến mà thôi.

Thánh Quang thành.

Áo Lợi Duy Lạp ngồi đối diện Diệp Âm Trúc, ánh mắt hai người đối nhau một lúc lâu không có mở miệng.

Mặc dù sự việc chỉ mới trôi qua bảy ngày, Áo Lợi Duy Lạp đã như là một người khác. Chỉ là một thanh niên hơn hai mươi tuổi, trên đầu cũng đã xuất hiện tóc bạc, đôi mắt thâm thúy lúc đầu bị che kín bởi huyết sắc, hắn đã bảy ngày bảy đêm không hề chợp mắt.

Bảy ngày này, hắn thủy chung đều ở trại thương binh, dùng chính sức lực lớn nhất mình có thể an bài trị liệu cho mỗi một người bị thương. Hắn dùng công tác này để làm cho chính mình không cảm thấy bởi vì thân nhân chết đi mà trống rỗng, không để cho chính mình có thời gian thương cảm.

Lúc này, tinh thần Áo Lợi Duy Lạp buộc chặt, có thể gẫy bất cứ lúc nào, cho nên, khi Diệp Âm Trúc và Tô Lạp trở lại Thánh Quang thành, tại nhìn thấy Áo Lợi Duy Lạp liền để mọi người li khai, mang theo hắn đi tới gian tĩnh thất này.

- đại ca, thư giãn đi mà.

Diệp Âm Trúc thở dài một tiếng, hắn biết, nếu như thay đổi là chính mình, có lẽ không kiên cường bằng Áo Lợi Duy Lạp.

Áo Lợi Duy Lạp không khóc, trên mặt toát ra một tia khổ sở

- thư giãn? ta không có bi thương và thống khổ. Từ ngày ta sinh ra, tất cả mọi người nói, ta cầm bát vàng đi tới thế giới này. Ta là một phần tử của Tử La Lan gia tộc, là cháu của Mễ Lan chi thuẫn Mã Nhĩ Đế Ni. Mặc dù ta xếp sau hai vị ca ca, nhưng trí tuệ cùng thiên phú của ta cũng rất mau chiếm được ủng hộ của các thành viên gia tộc. Ngay cả hai vị ca ca dù bất cứ có chuyện gì đều chiếu cố ta, không có một chút cùng ta tranh đoạt địa vị. Tất cả mọi người cho rằng, ta sẽ là tộc trưởng Tử La Lan gia tộc.

Nhưng ngươi biết không? sinh ra tại Tử La Lan gia tộc như vậy, trong một đại gia tộc, ta thích nhất cũng không phải gia tộc địa vị, cũng không phải vũ lực cường đại. Ta thích nhất chính là ở cùng một chỗ với người nhà. Cảm giác ấm áp này, hai vị gia gia, thiếu phu nhân, phụ thân, mẫu thân, hai vị ca ca, còn có muội muội, chúng ta người một nhà cùng một chỗ, luôn là sự vui sướng nhất cuộc sống.

mười bảy năm trước, gia tộc thành viên thiếu đi hai người, phụ thân - người con duy nhất của gia gia, chết cùng mẫu thân trên chiến trường Cực Bắc Hoang Nguyên. Lúc ấy, cả nhà bi thống, gia gia cũng từ tiền tuyến về tới Mễ Lan Thành, bệ hạ tự mình ra khỏi thành nghênh đón. Gia gia không khóc, ta thậm chí không hề thấy một chút tâm tình bi thương nào trên người gia gia. Về đến nhà, gia gia chứng kiến bộ dáng

chúng ta khóc, đánh chúng ta một người một cái tát, người nói cho chúng ta biết, phụ thân là sự kiêu hãnh của người, phụ thân vì đế quốc tận trung là sự báo đáp tốt nhất. Nam nhân Tử La Lan gia tộc không khóc.

lúc ấy, ta rất sợ hãi, ca ca và muội muội cũng đều rất sợ hãi. Khi đó chúng ta đều còn rất nhỏ, nhưng trong lòng ta lại thầm hận gia gia. Bởi vì là gia gia đem phụ thân và mẫu thân tới chiến trường. Nếu không, bọn họ cũng sẽ không chết. Nhưng vài ngày sau, hận ý trong ta lại biến mất. Sau khi hồi phủ, gia gia một mình trong phòng suốt ba ngày không có đi ra, không hề uống một ngụm nước, cũng không hề ăn một miếng cơm. Ba ngày sau, khi người từ trong phòng đi ra, nguyên bổn tóc ngắn Kim Sắc lại trở nên giống như tuyết trắng vậy. Bấy giờ ta còn rất nhỏ, nhưng ta lại biết, bi thương trong lòng gia gia đều trầm trọng hơn so với mỗi người chúng ta. Già nua tang tử, nhi tử duy nhất chết đi như vậy, người sao có thể không đau khổ đây?

gia gia như trước không khóc, thậm chí không hề toát ra một tia tâm tình bi thương . Lưng người vẫn thẳng tắp như trước, bờ vai của người cũng vẫn còn kiên cố mà rộng rãi như vậy. Người đi, một lần nữa trở lại với các Chiến Sĩ phương bắc Quân Đoàn. Lúc đó, về tới Thánh Quang thành, ta mới biết được, vinh quang của Tử La Lan gia tộc là đổi lấy như vậy. Bắt đầu rừ ngày đó, gia tộc lạnh lẽo đi rất nhiều, bởi vì bớt đi hai người thân.

ta bắt đầu liều mạng khổ luyện võ kỹ, cố gắng học tập binh pháp, ngươi biết là tại sao không? bởi vì ta hy vọng tự mình có thể sớm ngày bước trên chiến trường. Phụ thân và mẫu thân đã chết đi, ta tuyệt không thể lại mất đi gia gia. Ta hy vọng tự mình có thể sớm ngày thành tài, tại chiến trường tiếp thế vị trí gia gia, ta không muốn chứng kiến bất cứ một vị thân nhân lại rời xa ta.

Áo Lợi Duy Lạp cười, nhưng hắn cười so với khóc còn khó coi hơn.

Diệp Âm Trúc không hề lên tiếng, chỉ lẳng lặng nghe hắn thổ lộ hết, nhưng đôi mắt hắn cũng đã dần dần biến thành màu hồng.

- Cố gắng của ta không hề uổng phí. Rất nhanh, ta trở thành đệ tử cực mạnh của Mễ Lan Ma Vũ Học Viện . Bất luận là ở võ kỹ bộ hay Ma Pháp bộ, không một ai có thể so sánh cùng ta. Nhân sinh của ta đúng là thuận lợi, ta gặp ngươi. Bắt đầu từ khi đó, quỹ tích nhân sinh của ta đã thay đổi. Chúng ta cùng chiến đấu, cùng phát triển, mặc dù không thể so sánh với thiên tài như ngươi, ta cũng chỉ hơn hai mươi tuổi là đạt đến Tử Cấp. Điều này trước kia cho tới bây giờ ta không hề nghĩ tới. Nhưng đúng lúc này, gia gia lại khai trừ ta khỏi gia tộc.

Lúc này tâm tình Áo Lợi Duy Lạp lộ vẻ rất kích động, thanh âm hắn thậm chí đã trở nên có chút nghẹn ngào, hai mắt đỏ bừng, hai đấm nắm chặt.

©¢·u G\ʏỀjX ©¢·I iXnà_ ¦ŋH\ ¦\Ôj ¦\¾j\ Gʒ dnjX

“Ta biết, đó là bởi vì gia gia thấy được tiền đồ rộng lớn của Cầm Thành mới làm như vậy, ông hy vọng để lại cho Tử La Lan gia tộc một con đường sống khác. Cho dù trong cuộc chiến giữa Mễ Lan đế quốc cùng Lam Địch Á Tư đế quốc có bị thất bại, ta tại Cầm Thành cũng có thể duy trì huyết mạch của Tử La Lan gia tộc. Nhưng là, gia gia ông ấy lại không biết rằng, quyết định của ông làm cho ước vọng của ta từ trước tới nay bị vỡ tan tành. Khiến cho mục tiêu phấn đấu của ta tiêu biến mất. Rời khỏi Tử La Lan gia tộc, ta không thể thay thế ông ấy chiến đấu tại phương bắc nữa, cũng không thể dùng lực lượng chính mình bảo vệ cho ông ấy, bảo vệ gia đình.”

“Bây giờ, ta kế thừa vị trí tộc trưởng của Tử La Lan gia tộc, nhưng mà, việc này đối với ta mà nói còn có ý nghĩa gì đâu? Gia gia đã chết rồi, Nhị gia gia chết đi rồi, hai vị ca ca đều đã chết. Ha Ha! Ta trở thành một người cô độc, một người cô đơn chân chính, nam nhân duy nhất của Tử La Lan gia tộc. Gia tộc cho dù có cường thịnh đi nữa lại như thế nào? Ta đã không còn có thân nhân, những người thân thiết thương yêu của ta đã tận trung vì nước, mà ta lại không thể ở bên họ vào thời điểm trọng yếu nhất, cùng chung sức với họ chống cự với cường địch.”

Diệp Âm Trúc và Áo Lợi Duy Lạp biết nhau đã qua thời gian rất lâu, nhưng lúc này cũng là lần đầu tiên hắn nghe tâm sự của Áo Lợi Duy Lạp. mỗi người đều có nỗi lòng riêng của mình, Áo Lợi Duy Lạp cũng

không ngoại lệ.

Lúc này hắn rất thống khổ, Diệp Âm Trúc hoàn toàn có thể hiểu được. Nhìn tâm tình hắn dường như mắc chứng cuồng loạn, Diệp Âm Trúc chậm rãi đứng lên, sau phút chốc, hắn đi tới trước mặt Áo Lợi Duy Lạp, nắm chắc áo giáp trước ngực hắn, nâng hắn lên.

Thoáng chốc, thân thể cường tráng của Áo Lợi Duy Lạp đã được Diệp Âm Trúc ép vào tường.

Hai người mặt đối mặt, có thể nghe tiếng hô hấp của nhau, cặp mắt của Áo Lợi Duy Lạp đã hoàn toàn biến thành đỏ như máu, hô hấp càng vô cùng nặng nề.

Hắn không hề phản kháng, ở dưới nguyên lực của Diệp Âm Trúc cũng phản kháng không được, mà tinh thần của hắn lại đang từ từ sụp đổ.

Một đạo quang mang màu trắng sữa từ mi tâm Diệp Âm Trúc ào ào tuông ra. Tại trong quang mang ấy bao trùm một điểm sáng màu vàng nhạt, chính là linh hồn lạc ấn Diệp Âm Trúc vừa mới ngưng kết thành hình.

Dưới sự kích thích của linh hồn khí tức to lớn đó, Áo Lợi Duy Lạp toàn thân run rẩy kịch liệt một hồi. Tinh thần lực của hắn so với Diệp Âm Trúc thật sự còn kém quá xa, dưới tình huống cách nhau gần như thế, Diệp Âm Trúc dễ dàng khai mở cánh cửa Tinh Thần Chi Hải của hắn, trực tiếp xâm nhập vào thế giới tinh thần của Áo Lợi Duy Lạp.

"Đại ca, huynh không phải là người cô đơn, ở trên thế giới này, huynh còn có thân nhân, huynh có muội muội. cũng có huynh đệ."

Áo Lợi Duy Lạp mông lung nhìn Diệp Âm Trúc, tinh thần hắn đã hoàn toàn nằm trong sự chi phối của Diệp Âm Trúc.

"Huynh đệ? Ông ấy, bọn họ đã chết hết rồi."

Diệp Âm Trúc lắc lắc đầu, tinh thần khí tức chợt tăng mạnh lên:

"Bọn họ mặc dù đã chết đi. Nhưng là còn có ta. Chẳng lẽ huynh không thừa nhận ta là huynh đệ của huynh sao? Từ trước đến nay, ta đều gọi huynh là đại ca. Đại ca, huynh có huynh đệ tỷ muội, nhưng nhà của ta lại chỉ có một mình hài tử ta. Ta vẫn luôn mong đợi có thể có đồng bọn huynh đệ. Mặc dù chúng ta không cùng huyết thống, nhưng là, ta lúc nào cũng đối xử xem huynh như là thân huynh trưởng. Còn có Hồng Nhạn, ba huynh đệ chúng ta lúc trước khi đi tới Pháp Lam tham gia Thất Quốc Thất Long Bài Vị Chiến, cũng đã là huynh đệ rồi. Thân nhân của huynh mặc dù đã chết đi, nhưng người còn sống còn có ý nghĩa lớn hơn nữa, nguyện vọng trước khi chết của Mã Nhĩ Đế Ni Nguyên Soái phải chính huynh đi thực hiện. Đồng thời, những huynh đệ này của chúng ta cũng cần sự bảo vệ của huynh. Cuộc sống của huynh có lẽ xảy ra chuyển biến theo chiều hướng khác, nhưng đây cũng chính là một cái khởi điểm mới."

Ầm! Dưới tác dụng của linh hồn lực trong lời nói của Diệp Âm Trúc, giống như tiếng thần chung mộ cổ dồn dập đánh vào tận chỗ sâu trong đầu óc Áo Lợi Duy Lạp, đại não phảng phất như nổ bùng một tiếng, ngay sau đó, hàng loạt tiếng đàn du dương lặng lẽ xâm nhập sâu vào đại não hắn, nếu như lúc này sáu vị tháp chủ của Pháp Lam chứng kiến một màn trước mắt này, nhất định sẽ phải giật mình há hốc miệng.

Trong khoảng cách gần sát giữa Áo Lợi Duy Lạp và Diệp Âm Trúc, bảy sợi tơ sáng lóe vàng nhạt tại khoảng không rung động nhè nhẹ. Diệp Âm Trúc vậy mà lại dựa vào tinh thần lực của mình mô phỏng ra hình dáng của dây đàn, mà còn thông qua linh hồn khí tức để kích thích, đem linh hồn chi âm cực kỳ tinh khiết kia truyền vào trong đầu óc Áo Lợi Duy Lạp.

Loại linh hồn chi âm này chỉ dưới tình huống lúc đối phương hoàn toàn mất đi năng lực phản kháng mới có thể thi triển được, hơn nữa cực kỳ nguy hiểm, một bất trắc xảy ra tức thì sẽ bị tinh thần lực chính mình cắn trả lại, thậm chí có thể ảnh hưởng đến linh hồn lạc ấn. Nếu như không phải linh hồn lạc ấn đã ngưng kết thành viên, Diệp Âm Trúc cũng không dám làm như thế.

Linh hồn chi âm đúng là không thể nào dùng để tiến hành công kích địch nhân, nhưng ảnh hưởng với linh hồn lại cực kỳ kinh khủng. Đơn giản mà nói, nếu như Diệp Âm Trúc tại trước trăm vạn linh hồn trên chiến

trường kia để an ủi mà diễn tấu linh hồn chi âm, hiệu quả nếu so với siêu thần khí Khô Mộc Long Ngâm cầm có lẽ còn kinh khủng hơn.

Thậm chí có thể tùy tiện thao túng sự sinh tử của linh hồn.

Quang mang nhàn nhạt lóe ra, trong mắt Diệp Âm Trúc toát ra một tia năng lượng ba động mạnh mẽ, giai điệu ngân nga kia không ngừng kích động vào bổn nguyên linh hồn lực của Áo Lợi Duy Lạp, nhẹ nhàng vỗ về nổi bi thương trong lòng hắn, mang đi hết thảy tâm tình tiêu cực,đem thâm tình, tình bằng hữu, ân cần, đủ các loại tâm tình tích cực dung nhập vào trong linh hồn Áo Lợi Duy Lạp, tác động hoàn toàn tới tâm tình của hắn.

Một hồi lâu sau, khi Diệp Âm Trúc tách rời khỏi thân thể Áo Lợi Duy Lạp, ánh mắt hắn đã một lần nữa trở nên trong sáng hẳn lên, tựa như một tên tiểu hài tử, quỳ sụp xuống đất nghẹn ngào khóc òa.

Tại dưới nước mắt cùng bi thương trút xuống, vị nam nhân duy nhất này vừa mới kế thừa vị trí tộc trưởng của Tử La Lan gia tộc dần dần rơi vào cơn hôn mê.

Nhìn Áo Lợi Duy Lạp tiến vào trong hôn mê, mặt Diệp Âm Trúc buông lỏng đi rất nhiều. Mặc dù sau khi thi triển linh hồn chi âm, tinh thần hắn cực kỳ mệt mỏi, nhưng cũng yên lòng:

"Đại ca, ngủ một giấc thật tốt đi, khi huynh tỉnh lại, sẽ quên tất cả mọi nỗi bi thương."

Đúng lúc này, một thanh âm trong trẻo lạnh lùng mà nghiêm túc từ bên ngoài truyền đến:

"Diệp Âm Trúc, ngươi ra đây cho ta."

Diệp Âm Trúc nhíu mày, thân hình chợt lóe chớp mắt đã biến mất tại trong phòng.

Ngoài cửa, Ly Sát vẻ mặt nghiêm túc đầy sát khí, khí tức toàn thân dao động kịch liệt không ổn định, quang ảnh lóe lên, Diệp Âm Trúc đã xuất hiện tại trước mặt nàng. Trong lòng thầm than một tiếng, Diệp Âm Trúc biết, rốt cục việc phải xảy đến cũng đến rồi.

"Diệp Âm Trúc, ngươi nói cho ta biết, những cốt long đó đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?" Ly Sát lạnh lùng nhìn Diệp Âm Trúc.

Mặc dù ngày đó Áo Lợi Duy Lạp tạo ra sự việc giải thích rồi, trợ giúp cho Diệp Âm Trúc tạm thời che giấu đi, nhưng Ly Sát và các cự long khác không giống nhau, lúc đầu, nàng nhớ lại đã từng tự mình mang theo Diệp Âm Trúc đi Long tộc mộ địa.

Tự nhiên biết Diệp Âm Trúc đã từng đến qua nơi đó, mà ngoại trừ Long tộc mộ địa ra, cũng không có cái địa phương nào có thể xuất hiện số lượng nhiều cốt long như thế.

"Ly Sát, ngươi trước tĩnh táo một chút. Xảy ra chuyện gì." Diệp Âm Trúc đương nhiên không thể nói ra tình hình thực tế.

Ngày đó, hắn từ trong Tinh Thần Chi Hải của Ly Sát lấy được vị trí chính xác của Long tộc mộ địa, bản thân đi trước. Dựa vào năng lượng linh hồn cường đại thêm nữa linh hồn của Thần Thánh Cự Long Nặc Khắc Hi bên trong siêu thần khí Khô Mộc Long Ngâm cầm, khống chế tất cả cốt long.

Từ lúc đi theo Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn tu luyện Vong Linh ma pháp, Diệp Âm Trúc đúng là đã từng nghĩ tới Long tộc mộ địa, hắn đương nhiên cũng biết, đây là điều kiêng kỵ lớn nhất của Long tộc.

Nhưng là, vì bảo vệ Cầm Thành, lực lượng cường đại hắn có thể nhờ vào được cũng chỉ có những cốt long này, vì thế, hắn vẫn cứ đi. Đến khi mang được những cốt long này, hắn cũng đã nghĩ tới sẽ khiến cho Cầm Thành cự long Quân Đoàn phát sinh biến hóa, nhưng lời nói của Áo Lợi Duy Lạp lại trợ giúp hắn đem cái vấn đề đó tạm thời giải quyết.

Nhưng là bất ngờ lúc này Ly Sát đến đây hùng hổ hỏi tội, Diệp Âm Trúc đã hạ quyết tâm, bất kể như thế nào không thể nói ra tình thật, hắn cũng không muốn thương tổn đến Ly Sát, cũng càng không bằng lòng để cho Cầm Thành thật vất vả mới yên bình lại lần nữa dậy lên phong ba bão táp.

"Bình tĩnh? Ngươi bảo ta làm sao bình tĩnh? Ngươi ngay cả thi hài của tổ tiên ta cũng kinh động đến. Ngươi còn bảo ta bình tĩnh thế nào được?"

Diệp Âm Trúc cau mày nói:

"Ngươi tại sao cứ khăng khăng khẳng định những cốt long đó là ta tìm được chứ?"

Ly Sát hừ lạnh một tiếng:

"Trừ ngươi ra, còn ai có lực lượng như vậy? Đừng cho là ta không biết, năng lực Vong Linh ma pháp của ngươi từ lâu đã đạt tới đẳng cấp Đại ma đạo sư, ngươi lại đã từng đi qua Long tộc mộ địa của chúng ta, chỉ có nơi đó mới có thể có nhiều long cốt như vậy, vì để cứu vãn Cầm Thành, mấy ngày nay ngươi biến mất dạng còn có cái gì giải thích? Ngươi thử nói ra xem."

Diệp Âm Trúc nhìn Ly Sát, trên nét mặt không có lộ ra chút gì bối rối, trên mặt thậm chí có vài phần vô tội:

"Ly Sát sợ rằng ngươi hiểu lầm rồi, không sai, ta quả thật có được năng lực của Đại ma đạo sư Vong Linh hệ, nhưng mà, ngươi ngẫm lại xem, một gã Đại ma đạo sư Vong Linh hệ có thể gọi về được mấy đầu cốt long? Linh hồn Long tộc các ngươi thật rất cường đại, chẳng lẽ ngươi còn không biết sao?"

Ly Sát sửng sờ một chút, nhất thời nghẹn lời.

Vong Linh Ma pháp sư tại Long Khi Nỗ Tư đại lục rất ít xuất hiện, cường đại đạt đến cảnh giới Đại ma đạo sư càng hiếm có, đừng nói nàng không biết, cho dù tại Pháp Lam, cũng không có bao nhiêu người hiểu rõ năng lực của Đại ma đạo sư Vong Linh hệ.

Còn linh hồn của Long tộc nàng tự nhiên là biết được, tại trong Long tộc mộ địa đó, bản thân nàng từng cảm nhận qua sự cường đại của linh hồn Long tộc, cho dù đã tử vong, nhưng linh hồn của Long tộc lại vẫn không tan biến đi, ở trong long mộ, linh hồn thậm chí có thể trở nên càng cường đại hơn.

Mỗi một linh hồn Long tộc, đều đủ để so với lực lượng của một Đại ma đạo sư nhân loại. Dựa theo cấp bậc để tính toán, cho dù là đẳng cấp của một gã Đại ma đạo sư Vong Linh hệ, khống chế số lượng linh hồn Long tộc cũng tuyệt không thể nào đạt tới hơn một ngàn như vậy.

"Ly Sát tỷ tỷ." Đúng lúc này, Hải Dương và Tô Lạp cùng nhau từ bên ngoài chạy đến. Từ khi trên gương mặt của Tô Lạp khôi phục lại vẻ xinh đẹp tự nhiên rất khó nhìn ra nỗi bi thương trước đây, hai nàng có chút vội vàng đi tới cạnh Ly Sát, Hải Dương nói:

"Ly Sát tỷ tỷ, tỷ trước tiên đừng có nóng nảy, Âm Trúc nhất định sẽ cho tỷ một lời giải thích hợp tình hợp lý."

_____***_____

Ly Sát nhìn Diệp Âm Trúc, lạnh giọng nói:

"Không sai, ta không biết Vong Linh hệ Đại ma đạo sư đối với việc khống chế linh hồn có thể đạt tới mức độ nào. Nhưng ngươi giải thích cho ta một chút, những cốt long này rốt cục là từ đâu mà đến. Chẳng lẽ bọn họ thật sự như lời nói của Áo Lợi Duy Lạp như vậy, là tới cứu vãn Long tộc chúng ta sao? Nhưng mà, hành động của họ cũng quá kỳ quái, thậm chí sau khi theo chúng ta đi tới Thánh Quang thành. Thú nhân ở bên này Thánh Quang thành cũng không có uy hiếp đến tộc nhân của chúng ta, Đây là chuyện gì xảy ra?"

Lúc này đây, đến phiên Diệp Âm Trúc nghẹn lời, cảm nhận được hàn ý trên người Ly Sát, Diệp Âm Trúc ý niệm trong đầu xoay chuyển thật nhanh, cười khổ nói:

"Cái này ngươi phải hỏi tổ tiên các ngươi mới phải, không nên tới hỏi ta. Bọn họ cũng không phải ta tìm được, những cốt long đó lúc này ở địa phương nào?"

Hải Dương cướp lời nói:

"Sau khi chiến tranh chấm dứt, những cốt long đó đã yên tĩnh trở lại, và cùng các cự long khác ở chung một chỗ, nhưng hầu như là cùng lâm vào giấc ngủ say giống nhau, cũng không có bất cứ cử động nào nữa. Cự long Quân Đoàn bảo vệ tại bên người bọn họ, cũng không biết nên làm cái gì bây giờ đây."

Trong ánh mắt Ly Sát hàn ý giảm bớt vài phần:

"Diệp Âm Trúc, thật sự không phải ngươi?"

Diệp Âm Trúc lắc đầu, nói:

"Đương nhiên không phải." Trong lòng lại thầm nghĩ: 'Đánh chết ta cũng không nói, đánh không chết, càng không nói.'

Ly Sát nghi hoặc nói:

"Vậy tại sao ngươi cùng cốt long lại cùng một lúc xuất hiện, ngươi mất tung mất tích mấy ngày đó thì giải thích như thế nào? Ngươi đã đi đến địa phương nào?"

Diệp Âm Trúc giận dữ nói:

"Mỗi người đều có bí mật của mình, chẳng lẽ ta đi đến đâu còn phải nói trước cho ngươi sao? Cho dù là lão bà của ta, Hải Dương và Tô Lạp cũng chưa bao giờ hỏi qua ta như vậy. Chẳng lẽ ta hỏi ngươi 'ba vòng' (ngực, eo, mông) là bao nhiêu, ngươi cũng sẽ nói cho ta biết sao?"

"Ngươi... ngươi cái tên lưu manh này." Ly Sát giận dữ, liền hướng về phía Diệp Âm Trúc xông tới, nhưng bị Hải Dương cùng Tô Lạp kéo lại. Trong mắt hai nàng đều toát ra một nụ cười ý nhị mơ hồ,nhưng cũng không có người nào lên tiếng.

Diệp Âm Trúc cười hắc hắc nói:

"Ly Sát. ngươi trước đừng kích động. Cốt long Quân Đoàn tại sao lại xuất hiện ta không biết. Có điều là, sau khi ta vượt qua cảnh giới Tử Cấp, thì phát hiện một phần lực lượng trong cơ thể mình tựa hồ thức tỉnh. Hơn nữa loại lực lượng này hình như cùng Long tộc các ngươi có liên quan. Ta vắng mặt mấy ngày đó thật ra cũng không có rời khỏi Bố Luân Nạp sơn mạch. Mà là để ứng phó với đại quân Pháp Lam sắp đến ta tiềm tu tại một nơi yên tĩnh trong Bố Luân Nạp sơn mạch. Khi đại quân Pháp Lam đến ta mặc dù đã cảm nhận được, nhưng tu luyện lại đang tới thời điểm mấu chốt, khi ta đột phá chướng ngại cuối cùng kia, cái loại khí tức cùng Long tộc các ngươi tựa hồ có chút quan hệ đó trở nên càng rõ ràng hơn. Và khi ta đi tới chiến trường, những cốt long đó đã xuất hiện rồi."

"Khí tức cùng Long tộc chúng ta có liên quan?" Ly Sát nhìn Diệp Âm Trúc, trong mắt vẻ nghi hoặc càng sâu sắc thêm vài phần: "Vậy ngươi đem khí tức kia phóng ra để cho ta cảm nhận một chút, chẳng lẽ là khí tức ngoại tịch Ngân Long của ngươi trước kia sao? Cho dù ngươi không còn là ngoại tịch Ngân Long, ít nhiều cũng vẫn còn lưu lại một chút khí tức Long tộc."

Diệp Âm Trúc lắc đầu, nói:

"Không! Khí tức đó tuyệt đối không phải là ngoại tịch Ngân Long, ngươi xem."

Vừa nói xong, một cổ quang mang màu trắng sữa từ ngực Diệp Âm Trúc tản phát ra, áp lực mãnh liệt nhất thời làm cho ba nàng cùng lúc bị đẩy lui về phía sau một bước, một cổ khí tức mênh mông mà kinh khủng từ trên người Diệp Âm Trúc chợt phóng ra.

Ngay sau đó, quang mang xoay tròn quanh thân thể hắn trong nháy mắt biến hóa bảy lần, mỗi một lần biến hóa đều là một loại nguyên tố ba động riêng biệt: Thủy, Hỏa, Thổ, Phong, Kim Chúc, Hắc Ám cùng Lục nguyên tố dung hợp.

Bảy loại khí tức, chính là tượng trưng cho bảy loài Long tộc.

Mà sau khi bảy loại khí tức này trải qua biến hóa, năng lượng hết thảy dường như hòa hợp làm một thể, khí tức cường đại mà thần thánh bao vòng quanh thân thể Diệp Âm Trúc chợt bốc lên, uy áp thật lớn, vậy mà lại gây cho Ly Sát một loại cảm giác muốn quỳ bái.

Quang mang màu trắng sữa tại chung quanh thân thể Diệp Âm Trúc dần dần hình thành, khiến Ly Sát giật mình kinh ngạc chính là quang mang màu trắng sữa kia lại có thể ngưng tụ thành long hình, bao vòng quanh thân thể Diệp Âm Trúc chậm rãi xoay tròn bùng lên.

"Thần - thánh - cự - long!" Hầu như không cần phải nghĩ ngợi, Ly Sát bật thốt lên kinh dị, nhìn Diệp Âm Trúc sắc mặt nàng đã hoàn toàn biến đổi.

"Này, đây là khí tức thức tỉnh của ngươi?" Ly Sát ngơ ngác nhìn Diệp Âm Trúc, nàng hoàn toàn không thể tin điều này lại có thể là sự thật.

Nhưng mà, khí tức Thần Thánh Cự Long kia rõ ràng như thế, mức độ tinh khiết của nó thậm chí nếu so với gia gia của mình vừa mới tiến hóa thành Thần Thánh Cự Long ấy còn muốn cao hơn nhiều.

Phảng phất như là truyền thừa từ thời viễn cổ xa xưa, Thần Thánh Cự Long khổng lồ , năng lượng dao động không ngừng xoay tròn vòng quanh thân thể Diệp Âm Trúc. Mỗi một loại Ma Pháp nguyên tố dao động trong không khí đều hưng phấn vây vòng quanh thân thể hắn phảng phất như trăm sông đổ vào biển hướng về hắn hội tụ lại.

Linh hồn lực của thần Thánh Cự Long Nặc Khắc Hi đương nhiên so với Hoắc Hoa Đức phải tinh khiết hơn nhiều, điều này là không thể nghi ngờ, càng huống chi thực lực Diệp Âm Trúc lúc này mạnh tới cỡ nào?

Dựa vào nguyên lực, muốn bắt chước năng lực của Thần Thánh Cự Long quả thực là quá dễ dàng. Mức độ áp lực thực sự của uy áp kia đừng nói là Ly Sát, cho dù là Hoắc Hoa Đức ở chỗ này cũng tuyệt đối không phân biệt ra được.

Đến như Tô Lạp cùng Hải Dương cũng không biết hết thảy những việc từng phát sinh tại trong Long mộ của Diệp Âm Trúc, Ly Sát thì càng không biết gì. Trong lúc nhất thời, cơn phẫn nộ trong lòng Ly Sát không còn sót lại chút gì, có chăng chỉ là kinh ngạc tột cùng.

Diệp Âm Trúc trên mặt lộ ra vẻ mặt hết sức vô tội, hỏi ngược lại Ly Sát:

"Đây là khí tức của Thần Thánh Cự Long sao?"

Ly Sát trịnh trọng gật đầu, nói:

"Đúng vậy, đây là khí tức của Thần Thánh Cự Long. Trừ Thần Thánh Cự Long ra, bất cứ Long tộc nào cũng không thể có được đầy đủ thuộc tính Ma Pháp nguyên tố, lúc gia gia tiến hóa ta đã ở bên cạnh người, nhưng khí tức Thần Thánh Cự Long trên người ông cũng không có tinh khiết như ngươi vậy. Cái này, vậy rốt cục là chuyện gì xảy ra? ngươi rõ ràng là một nhân loại, như thế nào lại có được khí tức của Thần Thánh Cự Long?"

Diệp Âm Trúc bừng tỉnh nói:

"Nếu là như vậy, có lẽ là lời giải thích tốt rồi. Khó trách lại có thể xuất hiện những cốt long đó, có lẽ, chính vì cảm nhận được khí tức của Thần Thánh Cự Long trên người ta mới có thể rời khỏi Long mộ đi tới chiến trường chăng. Thực sự mà nói, ta mơ hồ có thể cảm giác được những cốt long đó tựa hồ sẽ nghe theo mệnh lệnh của ta. Chỉ là sợ ngươi hiểu lầm nên vừa rồi không dám nói. Ly Sát, ngươi cũng biết, mặc dù ta từng đi đến Long mộ, nhưng khi đó thực lực ta có là cái quái gì? Ngồi trên lưng Ngân Long ngươi mang ta đến đó, ta thậm chí ngay cả mắt cũng không mở ra được, mà ngươi lại hết sức che giấu, ta làm sao có thể tìm được đường đi đến Long mộ? Những cốt long đó khẳng định là tự mình bay tới, nhưng đến tột cùng tại sao có thể đến chiến trường, ta cũng không biết."

Hết thảy những việc xảy ra trước mắt, đã vượt ra khỏi tầm hiểu biết của Ly Sát, nhìn Diệp Âm Trúc, sắc mặt nàng không ngừng biến đổi:

"Ngoại tịch Thần Thánh Cự Long, ngươi, ngươi vậy mà lại là ngoại tịch Thần Thánh Cự Long chưa từng có trong lịch sử sao? Này, điều này sao có thể?"

Nàng không muốn tin tưởng hết thảy những điều này là sự thật, nhưng trên người Diệp Âm Trúc kia đích xác là khí tức của Thần Thánh Cự Long lại tại chứng minh tất cả với nàng, nhìn Diệp Âm Trúc, sắc mặt Ly Sát trở nên càng lúc càng kỳ dị.

Nếu như Diệp Âm Trúc thật sự là ngoại tịch Thần Thánh Cự Long, có lẽ, những cốt long đó chính vì cảm nhận được khí tức của hắn mà xuất hiện tại trên chiến trường.

Nhưng mà, lúc trước khi gia gia tiến hóa thành Thần Thánh Cự Long tại sao không có xuất hiện loại tình huống này, hay bởi vì khí tức Thần Thánh Cự Long của gia gia không có thuần khiết như Diệp Âm Trúc sao?

Cái này, cái này thật sự là quá kỳ dị, hắn rõ ràng là một nhân loại, nhưng là, khí tức Thần Thánh Cự Long trên người hắn nếu so với gia gia mình là chân chính Thần Thánh Cự Long còn muốn thuần khiết hơn.

Cảm nhận được tâm tình Ly Sát đã thay đổi, trong lòng Diệp Âm Trúc thầm thở phào nhẹ nhõm, hắn biết, cái cửa ải này chính mình có lẽ đã vượt qua rồi. Nặc Khắc Hi a! Nặc Khắc Hi! Mặc dù lúc đầu ngươi ám toán ta, muốn đem ta hủy diệt đi, nhưng là, ngươi cũng giúp ta không ít lần a.

Tiếng Long ngâm lanh lãnh từ trong Thánh Quang thành vang lên, Ly Sát chợt ngẩng đầu, chỉ thấy giữa không trung, không biết từ lúc nào các cốt long đã trôi nổi tại đó, Tất cả linh hồn dao động trong mắt cốt long đều hướng về Diệp Âm Trúc bên này, theo sát bên cạnh cốt long, còn có những đầu cự long của Cầm Thành kia, bọn họ cũng đang kinh ngạc nghi hoặc không ngừng nhìn chằm chằm về hướng Diệp Âm Trúc đang lúc phóng ra khí tức khổng lồ của Thần Thánh Cự Long.

Bất Tử Ma Long quân đoàn tất cả cốt long cùng một lúc tại không trung hướng về Diệp Âm Trúc cúi thấp đầu, đây là lễ nghi của Long tộc, cũng là cách bọn hắn tỏ vẻ tôn kính.

Khí tức Thần Thánh Cự Long chung quanh thân thể của Diệp Âm Trúc trở nên càng thêm rõ ràng, năng lượng long hình màu trắng sữa bồng bềnh xoay tròn, mang theo vài phần cao ngạo và cường đại, mặc nhiên thừa nhận sự tôn kính của các thành viên Long tộc trong không trung.

"Trời ạ! Đây đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?" Một đầu Ngân Long thân thể đặc biệt thật lớn từ trên trời hạ xuống, hóa thân làm hình người rơi bên cạnh Ly Sát. Hắn biến thành một gã trung niên nhân khôi ngô anh tuấn, nhìn Diệp Âm Trúc, ánh mắt giống như Ly Sát lộ vẻ kỳ dị.

"Ba Ba, hắn, hắn có lẽ là ngoại tịch Thần Thánh Cự Long chưa từng có trong lịch sử Long tộc chúng ta. Các tổ tiên cốt long chúng ta đến đây, tựa hồ chính vì hắn thức tỉnh khí tức ngoại tịch Thần Thánh Cự Long mà xuất hiện." Ly Sát có chút khổ sở hướng trung niên nhân bên cạnh giải thích.

Đúng vậy, đầu Ngân Long này chính là phụ thân của nàng, cũng là một vị cường đại nhất trong số các cự long đã hàng phục Cầm Thành. lúc đầu dưới sự khuyên bảo của nữ nhi, vì để giữ lại sinh mạnh mới lựa chọn thần phục.

"Ngoại tịch Thần Thánh Cự Long? Lại thật sự có tồn tại ngoại tịch Thần Thánh Cự Long?"

Phụ thân của Ly Sát đương nhiên cũng không muốn tin tưởng, nhưng là hành động của cốt long trên không trung và khí tức thuần khiết Thần Thánh Cự Long trên người Diệp Âm Trúc quả thật đều chứng tỏ cho hắn hết thảy những việc xảy ra trước mắt này là chân thực.

So với Ly Sát, phụ thân của nàng tự nhiên phải thành thục hơn nhiều, trong lòng thầm than một tiếng, hướng về phía Diệp Âm Trúc quỳ một gối xuống:

"Ngân Long tộc Áo Nhĩ Lương tham kiến Thần Thánh Cự Long đại nhân."

Ly Sát sửng sốt, nàng không nghĩ tới phụ thân lại có thể thẳng thắn thừa nhận thân phận của Diệp Âm Trúc.

"Ly Sát, còn không quỳ xuống." Áo Nhĩ Lương kéo nữ nhi một cái.

_____***_____

Ly Sát có thể không quản tới thế mạnh của Diệp Âm Trúc đến tra hỏi hắn, nhưng tại trước mặt phụ thân, thân phận nàng là nữ nhi, tâm tình không muốn không cam lòng tại bên cạnh phụ thân quỳ phục xuống đất, học theo bộ dáng của phụ thân, nói:

"Ngân Long tộc Ly Sát, bái kiến Thần Thánh Cự Long đại nhân."

Diệp Âm Trúc ha hả cười, nói:

"Mọi người đều là người một nhà, mau đứng lên đi." Hai đạo quang mang màu trắng sữa từ thân hắn tràn ra, quấn quanh tại trên người Ly Sát và Áo Nhĩ Lương, nâng bọn họ từ trên mặt đất đứng lên, cùng lúc đó, khí tức Thần Thánh Cự Long cũng cùng lúc xâm nhập trong cơ thể bọn họ.

Ly Sát và Áo Nhĩ Lương tức thì cảm giác được một cổ năng lượng Long tộc cực kỳ tinh thuần tiến vào thân thể, trong phút chốc, long lực bản thân của bọn họ dưới sự dẫn động của luồng năng lượng này kịch liệt rung động dâng lên, chướng ngại tu luyện vậy mà trong nháy mắt bị phá vỡ tan tành, quang mang lục

nguyên tố ma pháp điên cuồng bao vòng quanh ào ào tiến vào thân thể bọn họ, lực lượng của hai người tức thì cùng tăng lên, hơn nữa đúng là tăng lên một cách nhảy vọt.

"Này, đây là..." Áo Nhĩ Lương ngạc nhiên mừng rỡ quá mức mong đợi, phải biết rằng, thực lực của hắn đã suốt năm mươi năm chưa từng có biến hóa, sau khi đạt tới Tử Cấp Thất Giai, thì không tăng lên chút nào nữa. Thậm chí đã sắp bị nữ nhi đuổi theo kịp.

Nhưng lúc này, dưới tác dụng của khí tức Thần Thánh Cự Long tinh khiết từ Diệp Âm Trúc đó, chẳng những trong nháy mắt đột phá chướng ngại, mà còn nhảy vọt qua Tử Cấp bát giai, trực tiếp chạm đến ngưỡng cửa của Tử Cấp cửu giai. Giờ phút này, trong lòng Áo Nhĩ Lương không còn chần chừ lần nữa quỳ xuống, Áo Nhĩ Lương cung kính nói:

"Đa tạ Thần Thánh Cự Long đại nhân ban ơn."

Ly Sát dù sao "tuổi còn nhỏ", không hiểu rõ cho nên hỏi: "Ba Ba, đây là chuyện gì xảy ra?"

Áo Nhĩ Lương nói:

"Đây là chúc phúc của Thần Thánh Cự Long a! Chính là năng lực đặc biệt sẵn có của Thần Thánh Cự Long đại nhân. Cho dù là phụ thân cũng bởi vì vừa mới tiến hóa cũng không cách nào thi triển được, chỉ có chính thức trở thành Thần Thánh Cự Long, mới có thể có được loại lực lượng này. Thân phận của Thần Thánh Cự Long đại nhân không thể nghi ngờ."

Thân thể của Áo Nhĩ Lương và Ly Sát dưới tác dụng của năng lượng Thần Thánh Cự Long từ Diệp Âm Trúc đứng bật dậy. Diệp Âm Trúc trong lòng cười thầm: 'Với nguyên lực của ta, bắt chước bất cứ một loại năng lượng nào cũng không có vấn đề gì, càng huống chi, bản thân ta thì có linh hồn của Nặc Khắc Hi, lúc trước khi còn là Tử Cấp đã từng trợ giúp qua Long Sư tăng cấp bậc. Bây giờ đã là Bạch Cảnh nhị giai, chúc phúc cho các ngươi khí tức Thần Thánh Cự Long còn không dễ dàng sao?'

Theo thừa nhận của Áo Nhĩ Lương, trên bầu trời hai trăm cự long các tộc cùng lúc hướng về Diệp Âm Trúc vái lạy, bọn họ rốt cục cũng thừa nhận thân phận của Diệp Âm Trúc.

Mà sau đó bọn cự long này cũng tự mình vì Diệp Âm Trúc tìm một cái nguyên nhân vì sao Bất Tử Ma Long quân đoàn xuất hiện. Đúng là bởi vì ngoại tịch Thần Thánh Cự Long chưa từng có trong lịch sử xuất hiện, các tổ tiên mới có thể dựa vào cảm ứng linh hồn mà đến đây để bảo vệ.

Vấn đề Long tộc đến đây rốt cục đã giải quyết xong. Cho dù là Ly Sát quen thuộc với Diệp Âm Trúc nhất cũng không có lý do để hoài nghi.

Long tộc từ không trung trở xuống doanh địa nghỉ ngơi, cha con Ly Sát cũng đi rồi. Diệp Âm Trúc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, hắn đã bảy ngày không có nghỉ ngơi chút nào, mặc dù thực lực siêu quần, nhưng trước sau trợ giúp Áo Lợi Duy Lạp giải quyết chuyện tinh thần của hắn và cấp cho cha con Ly Sát chúc phúc của Thần Thánh Cự Long, cũng khiến cho hắn có chút mệt mỏi.

Hải Dương đi tới bên Diệp Âm Trúc, ôn nhu nói:

"Âm Trúc, huynh mau nghỉ ngơi một chút đi. Tô Lạp mới vừa đi làm cho huynh chút thức ăn."

Diệp Âm Trúc gật đầu, cùng hai nàng về tới phủ đệ của mình tại Thánh Quang thành.

Đóng cửa lại, Tô Lạp bưng lên thức ăn thơm phức, ba người cùng nhau ngồi xuống. Hải Dương hạ giọng nói:

"Âm Trúc, huynh từ khi nào lại học được cách lừa gạt người?"

"A!?" Diệp Âm Trúc vừa muốn ăn cơm, lại bị Hải Dương dọa cho hoảng sợ, đang lúc hắn tưởng rằng Tô Lạp đem chuyện mình mất đi hai trong sáu cảm giác nói cho Hải Dương biết, Hải Dương lại cười cười.

"Vừa rồi huynh diễn màn kịch thật xuất sắc a!"

"Muội nói mới rồi?" Diệp Âm Trúc trong lòng hơi động.

Hải Dương cười nói:

"Đương nhiên là vừa rồi. Chẳng lẽ huynh không phải đã lừa gạt bọn Long tộc đó cùng Ly Sát tỷ tỷ sao? Người khác không biết, chẳng lẽ muội và Tô Lạp còn không biết a? Trên người huynh có được khí tức của Thần Thánh Cự Long đã không phải là chuyện ngày một ngày hai. Cái gì mà vừa mới thức tỉnh, rõ ràng là lừa gạt người ta."

Hải Dương và Tô Lạp cùng Diệp Âm Trúc có thể nói khăng khít thân mật, từ trên người Diệp Âm Trúc, Hải Dương đã sớm cảm nhận được khí tức của Thần Thánh Cự Long, chỉ là cũng không biết khí tức kia là cái gì.

Hôm nay khi Diệp Âm Trúc hiển lộ ra năng lượng Thần Thánh Cự Long, cha con Ly Sát bị hù dọa sững sờ, Hải Dương lại biết lão công của mình là đang dối gạt người, hơn nữa bộ dáng lừa gạt người ta đó không ngờ giống y như thật vậy.

Diệp Âm Trúc ngượng ngùng cười nói:

"Cái gì cũng không thể gạt được muội. Bất quá, ta còn biết làm sao? Chẳng lẽ nói với Ly Sát bọn họ, ta đi Long mộ quơ lấy trọn ổ của Long tộc. Đem cả xương cốt cùng linh hồn của tổ tiên bọn họ mang đến chiến trường? Nếu như vậy, sợ rằng giữa chúng ta và Long tộc đã thật sự là kẻ thù không đội trời chung rồi. Ta không phải là không sẵn lòng làm như vậy, nhưng Pháp Lam mang đến áp lực quá lớn như thế, nếu như không có đơn vị trợ giúp mạnh mẽ này, chúng ta làm sao chống cự lại với Pháp Lam?"

Hải Dương than nhẹ một tiếng. nói:

"Âm Trúc, bất luận huynh làm cái gì, chúng ta đều sẽ ủng hộ huynh, huynh không cần giải thích gì với chúng ta, nếu như ngay cả chút tín nhiệm nho nhỏ ấy cũng không có, chúng ta còn làm sao là thê tử của huynh chứ?"

Cảm nhận được tâm tư của Hải Dương và Tô Lạp thân thiết với mình, trong lòng Diệp Âm Trúc ấm áp tràn trề hạnh phúc, rất nhanh cầm lấy bát, hùng hổ và lấy và để thức ăn vào miệng.

"Ăn từ từ, không có ai giành với huynh."

Tô Lạp nhịn không được nói, chỉ sợ

Diệp Âm Trúc mắc nghẹn. Vội vàng múc bát canh thang đưa qua cho hắn.

Diệp Âm Trúc cười hắc hắc, nói:

"Đêm xuân phiền vì quá ngắn, không mau mau ăn uống cho xong, thời gian làm chính sự sẽ giảm đi."

Hải Dương cùng Tô Lạp gương mặt tức thì hổ thẹn đỏ bừng lên. Các nàng đương nhiên biết Diệp Âm Trúc nói chính xác là cái gì. Hải Dương e thẹn nói:

"không được, huynh đã vài ngày không có nghỉ ngơi cho tốt rồi. Thân thể quan trọng hơn."

Diệp Âm Trúc ha ha cười nói:

"Như thế nào? Muội còn lo lắng ta không làm được sao? Đừng quên, lão công của muội đã là thân thể bán Thần. Vài ngày không ngủ thì tính cái gì? Dù sao cũng chiếu cố lão bà ngon lành a!"

Chính lúc Diệp Âm Trúc một nhà đang ăn uống ấm cúng hạnh phúc, thì Tử vừa mới xử lý hết sự việc của Thú nhân tộc cũng nghênh đón người yêu của hắn.

An Kỳ xuất hiện có vẻ có chút đột ngột, Tử trong bảy ngày này cũng không nhàn rỗi thoải mái một chút nào so với Áo Lợi Duy Lạp cùng Diệp Âm Trúc, may mà bên cạnh hắn có Long Sư Nặc Vân và các vị Thần Thú trợ giúp, mới giảm bớt được một chút khối lượng công việc.

Trải qua thời gian bảy ngày này, về cơ bản hắn đã đem mọi sự việc trong hai Đại Bộ Lạc chỉnh lý thuận lợi, bây giờ chỉ chờ đợi phản ứng của Sở La môn bộ lạc, để quyết định hành động bước tiếp theo.

Tử tin rằng, Hùng vương Á Đa Ni là một người thông minh, sẽ có lựa chọn đúng đắn. Ngay cả chính hắn cũng không nghĩ tới, thống nhất Thú nhân tộc lại có thể thuận lợi như thế.

Chỉ cần ba Đại Bộ Lạc quy hàng, thêm vào đó chính mình tại sâu trong Cực Bắc hoang nguyên đã thành lập lên thế lực, nhiều nhất là một năm, Thú nhân tộc đã có thể hoàn thành thống nhất, sau này phát triển Thú nhân tộc mới là điều trọng yếu nhất, có dẫn dắt được Thú nhân tộc hướng tới cường thịnh hay không, thì cần phải nhìn xem sau này thế nào.

Trong lúc Tử xử lý xong mọi chuyện, khi trở lại bên trong phủ đệ, hắn đột nhiên nhìn thấy, trong phòng mình có thêm một người.

An Kỳ hôm nay, tựa hồ đã dồn hết tâm trí trang điểm, một thân váy dài màu thủy lam, nhìn qua càng thêm cao nhã, tóc dài tung bay ở sau lưng nhưng không có rối chút nào, một đôi mắt to sáng trong suốt đang chăm chú nhìn Tử, trong đôi mắt đẹp tràn đầy tình yêu dịu dàng.

Nhìn nàng, vẻ mặt Tử thoáng lộ ra chút ngẩn ngơ. nhưng rất nhanh, phút ngẩn ngơ ấy đã bị niềm vui tràn trề xóa tan. Ngày đó, An Kỳ đột nhiên đưa ra một vấn đề khiến cho Tử khó mà trả lời, áp lực trong lòng hắn có thể không nói cũng biết. Bảy ngày nay, hắn đã cố hết sức để mình không nghĩ đến chuyện An Kỳ nữa, nhưng càng như vậy, hình bóng An Kỳ trong lòng hắn lại càng thêm khắc sâu vào.

Tử và Diệp Âm Trúc đều là người rất xem trọng tình cảm, nữ nhân đã thừa nhận lại há có thể dễ dàng xóa đi bóng dáng trong lòng mình.

"An Kỳ, muội…" Tử mới vừa nói ra ba chữ, An Kỳ đã như một cơn lốc phóng vọt tới, ngã nhào vào trong lòng, hai tay giống như thủy xà quấn quanh trên cái cổ tráng kiện của Tử, gần như điên cuồng hôn lên môi Tử.

Tình yêu của An Kỳ mãnh liệt tựa như liệt hỏa hừng hực thiêu đốt, trong phút chốc, Tử vốn khí thế luôn mạnh mẽ tức thì trong đầu óc trống rỗng, dù sao, trên phương diện cái chuyện nam nữ này, hắn là một tên lính mới hoàn toàn. Thân thể chợt cương cứng phía dưới…, lập tức bị An Kỳ chiếm cứ thế thượng phong.

Tử cũng không biết y phục trên người mình bị cởi ra lúc nào, khi ý thức của hắn dần dần khôi phục, An Kỳ trong lòng đã lỏa lồ thân thể lộ ra vẻ mềm mại xinh đẹp nhất của Tinh Linh tộc, tại dưới kích thích mãnh liệt như thế, Tử nếu còn có thể nhịn được, vậy hắn đã không phải là một nam nhân. Hết thảy, cứ tự nhiên mà xảy ra như vậy.

Mặt trăng phảng phất như e thẹn kéo đến một đám mây che ở trước mặt mình, cảnh xuân mãnh liệt quấn lấy nhau trong tẩm thất của tân Hoàng đế Thú nhân.

Ngọn lửa trong lòng An Kỳ đúng là càng ngày càng nóng rực, không ngừng đốt cháy thân thể cùng linh hồn của Tử, tình ý trong lòng nàng tại giờ khắc này dường như muốn buông thả ra hoàn toàn bình thường.

Đột nhiên, Thân hình Tử lật lại, điên cuồng hành động lên thân An Kỳ, hôn lên trán nàng, bá đạo nhìn trên gương mặt đỏ bừng của nàng:

"Muội là nữ nhân của ta, đương nhiên phải để cho ta làm chủ đạo."

Cuồng phong lần nữa phủ xuống, Tử lúc này, khai mở vứt bỏ hết thảy mọi xiềng xích trong lòng. Cừu nhân đã chết, thống nhất Thú nhân tộc chỉ ngày một ngày hai là xong, nữ nhân yêu quý thì đang ở dưới thân thể mình, còn có cái gì hơn so với niềm hạnh phúc này nữa chứ? Khúc nhạc xuân lần nữa điên cuồng phủ xuống, thể xác và tinh thần Tử hoàn toàn buông lỏng, bá đạo hướng về nữ nhân mình yêu quý tìm tòi.

Rất lâu sau, khi tất cả đều trở về cảnh yên tĩnh, An Kỳ cuộn mình tại trong lòng Tử đã mềm rũ như một khối bông. Tử Tinh Bỉ Mông cường tráng đủ để thể hiện bất cứ phương diện nào, cùng so sánh với hắn, cho dù là Tinh Linh có được thực lực Tử Cấp cửu giai, cũng phải yếu hơn nhiều.

Hạ thân đau đớn như bị xé rách cùng một chút đỏ tươi, nói với Tử sự thanh bạch của nàng, cuộn mình trong lồng ngực cực kỳ rộng lớn của Tử, trên gương mặt tuyệt đẹp của An Kỳ hiện tràn trề vẻ thỏa mãn.

Tử ngủ thiếp đi, ôm nữ nhân của mình, thỏa mãn ngủ thiếp đi. bảy ngày qua, hắn quả thật đã rất mệt mỏi, trải qua lúc điên cuồng và phóng thích, hắn ngủ thiếp đi.

Chưa từng có trong lịch sử, hắn thân là Tử Tinh Bỉ Mông, đang ngủ nơi khóe miệng vậy mà lại lộ vẻ một nụ cười bình thản.

©¢ou G\ʏỀjX ©¢oI Ĥû ¦}’ħ ¦\Ł iæ´J iæjX g «Q̄j Ĥ_ ĤÎ« y

Khe khẽ giật mình, An Kỳ cuộn mình trong lồng ngực Tử từ từ mở hai mắt, vẻ mệt mỏi trong mắt khó có thể che dấu, nhưng vẻ thỏa mãn và thư thái càng nhiều hơn.

Mắt mở to chớp chớp, một giọt ngước mắt trong suốt theo lông mi thon dài chậm rãi chảy xuống.

Ngày đó, khi nàng đi, nàng cố ý kích động Tử sau khi đi, nàng đã lợi dụng tình huynh đệ của Tử và Diệp Âm Trúc, nàng chỉ hy vọng sau khi chính mình rời đi, Tử sẽ bởi vì việc này mà nhanh chóng quên nàng.

Dần dần rời xa Cực Bắc Hoang Nguyên, An Kỳ bước đi như chạy trốn, ở trong lòng nàng, thân ảnh tử sắc kia không ngừng chiếm trọn trong đầu nàng.

Nàng không cam lòng, nhưng cũng không dám, nàng luôn hy vọng có thể ở lại bên người Tử giống như Tô Lạp, Hải Dương đi theo Diệp Âm Trúc vậy.

Nhưng là nàng không thể, nàng biết chính mình là một kẻ tội nhân, cho nên nàng phải ra đi.

Ba ngày sau, An Kỳ đến được pháo đài Lôi Thần Chùy, nàng đột nhiên nhớ ra một chuyện, nàng nhớ lại, biết tội ác của chính mình nhưng trên thân thể vẫn còn thứ quý giá nhất tồn tại, đó là trinh tiết.

Cho nên, nàng đã trở lại, nàng đã sống mà không được yêu, mà thứ trân quý cuối cùng này nàng muốn giữ lại chính là Nam nhân mà nàng yêu.

Dưới tác dụng của niềm tin này, nàng quên đi tất cả những thứ khác, chạy trở về, cẩn thận thay đổi trang phục sau đó đi tới phủ đệ của Tử, với thực lực của nàng không ngờ lại bị phát hiện rất dễ dàng, gặp lại được Tử, tình yêu say đắm mãnh liệt trong lòng nàng khó có thể ức chế, nhưng nàng vẫn còn thủy chung tự nói với chính mình, tới là đem đến cho hắn thứ quý giá nhất của mình, sau đó cứ như vậy mà chấm dứt hết thảy, cho nên nàng không nói bất cứ điều gì, hết thảy đều đã xảy ra lúc trước rồi.

Lúc này, trong lòng An Kỳ ngoại trừ cảm thấy thỏa mãn mãnh liệt là sự trống trải vô tận

Kết thúc rồi sao, hết thảy cứ như vậy mà kết thúc sao ? Vừa rồi, những điều tốt đẹp đã rời xa, chính mình như vậy cũng phải rời khỏi nơi này, rời xa hắn, bỏ đi tất cả những gì đang có.

Lặng lẽ, An Kỳ từ trong cánh tay to lớn của Tử đi ra, giống như một người vừa mới lập gia đình, tiểu thê tử cú như vậy mà kéo chăn đắp lên thân hình hùng tráng, cẩn thận bước xuống giường, nhẹ nhàng không phát ra một chút tiếng động.

Đột nhiên, nàng khẽ cau mày, hạ thân đau đớn làm nàng ngay cả đi lại đều trở nên có chút khó khăn, vội vận chuyển Đấu Khí trong cơ thể, lúc này mới bớt được vài phần thống khổ, cẩn thận hướng ra phía ngoài nhẹ nhàng đi tới.

Ra khỏi phòng ngủ, nàng một mình đứng trong sân, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, đêm nay khí trời trở nên thoáng mát, trời đầy sao đang chiếu sáng mặt đất, nhưng không cách nào làm cho nàng cảm nhận được một tia ấm áp, chỉ có gió rét đầu xuân. Chỉ là trong lòng nàng bây giờ so với nhiệt độ ngoại giới thì lại càng thêm lạnh giá.

“Tử, xin lỗi, ta phải đi, hãy quên ta đi”

Chính tay nàng khép chặt cửa phòng lại, nhìn thoáng qua một chút, tự dưng nước mắt không ngừng chảy xuống, dưới tác dụng của Đấu Khí, An Kỳ bay lên trời, thao túng hết thảy lực lượng chính mình dùng tốc độ nhanh nhất hướng bên ngoài pháo đài Lôi Thần Chi Chuy bay đi.

Đêm lạnh lẽo, những giọt nước mắt trong suốt tại không trung sẽ rất nhanh biến thành những hạt băng rơi xuống, An Kỳ cố nén bi thương trong lòng, nàng không thể ở bên cạnh Tử, nàng phải đi xa, thật xa, tìm một địa phương không có người nào đó, tìm một chỗ cho mình nằm xuống kết thúc cuộc sống này,

Nàng cũng không có bay về thế giới loài người mà bay về phía Cực Bắc Hoàng Nguyên ở nơi sâu nhất, nơi này nàng đã chuẩn bị cho chính mình chết tại đây, tại phiến hoang vu nơi sâu trong Cực Bắc Hoang Nguyên này để làm cho chính linh hồn mình cảm thấy yên tĩnh, có thể nhìn thấy lãnh địa mà hắn thống trị.

Pháo đại Lôi Thần Chi Chuy từ từ nhỏ lại, trái tim An Kỳ cũng ngày càng trở nên lạnh buốt, trong lúc nàng chuẩn bị tìm kiếm chỗ để mình mai táng, đột nhiên một thanh âm hùng hậu sát bên người nàng vang lên.

"Đã muộn thế này, nàng muốn đi đâu ?"

Nghe thấy giọng nói đó, cả người An Kỳ khẽ run lên, quay ngoắt người lại, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Thân hình cao lớn đang cách sau lưng nàng mấy thước, thân trên cởi trần, mái tóc màu tím tung bay, trong con mắt thân thúy của Tử mang theo vẻ ấm áp và ôn nhu, cũng có một tia nhàn nhạt trách cứ.

" Chàng ...."

An Kỳ nhìn hắn, trong cổ họng như có cái gì chặn ngang, cũng không nói ra lời nữa.

"Theo ta trở về" Tử lẳng lặng nhìn nàng, không chút trách cứ, trong giọng nói phát ra chỉ thấy một sự ôn nhu, nếu có Ma Thú ở chỗ này, bọn họ tuyệt đối không thể tin, Tử đế lạnh lùng quả quyết mà lại có ôn nhu như thế.

Lắc đầu, như muốn mình thêm quyết tâm, An Kỳ khó khăn nói ra một chữ :

"Không"

"Theo ta trở về"

Tử tha thiết nói.

An Kỳ lắc đầu, nước mắt lã chã rơi giống như diều dứt dây bay trong không trung:"Chàng đi, Chàng đi đi, ta và Chàng đã kết thúc rồi, ta không còn thương Chàng nữa, ta ghét Chàng, Chàng đi tìm Diệp Âm Trúc đi, tìm người huynh đệ của Chàng đi, ta không thương Chàng nữa, không thương Chàng, không thương Chàng, Chàng biến đi, biến đi thật xa."

Tử bình tĩnh nói :

" nàng không thương ta ?" vậy nàng tại sao lại phải quay trở lại ? vừa rồi hết thảy vừa rồi đều là ....."

" Không vì sao cả, chỉ là ta cao hứng, ta có dục vọng, tùy tiện muốn tìm người phát tiết, không được sao ?"

Vẻ mặt An Kỳ chợt trở nên lạnh lùng, gạt hết nước mắt trên mặt, sắc mặt lạnh như băng nhìn Tử.

Tử nhẹ nhàng lắc đầu

"Nàng là đang dối gạt ta, nàng còn đang dối gạt chính mình? Nếu như nàng thật sự chỉ là muốn tìm người phát tiết dục vọng, như vậy ta để cho nàng phát tiết cả đời một đời, dục vọng của nàng cũng chỉ có thể hướng ta mà phát tiết."

An Kỳ phát hiện, ở trước mặt nam nhân này, vẻ lạnh lùng mà mình cố gắng đạt được cũng tan chảy rất dễ dàng, nàng biết, nếu còn như vậy, sợ rằng trái tim mình sẽ thần phục.

"Chàng đi đi, ai nói nhất định phải cùng Chàng phát tiết, Chàng đi đi, đi đi !" nước mắt ....rốt cuộc một lần nữa chảy xuống.

Tử nhìn nàng, vẻ lạnh lùng, ánh mắt ôn nhu, hai thứ hoàn toàn trái ngược không ngừng làm trái tim An Kỳ rung động.

" Ngày đó, nàng từng hỏi ta, nếu như nàng cùng Diệp Âm Trúc cùng gặp phải việc nguy hiểm đến tính mạng, ta sẽ cứu người nào. Hảo, bây giờ ta sẽ cho nàng câu trả lời của ta."

An Kỳ sửng sốt một chút, nhìn Tử, trong mắt nàng, những giọt nước mắt cũng đã ngừng rơi .

Tử nghiêm túc nói:

“Ta sẽ cứu Âm Trúc, bởi vì hắn là huynh đệ của ta, không có hắn cũng không có ta như ngày hôm nay.”

An Kỳ lạnh lùng nhìn hắn:

“Ta biết Chàng sẽ lại nói như vậy, Chàng đi đi. Trở lại pháo đại Lôi Thần Chi Chuy của Chàng đi, quay trở về bên cạnh huynh đệ của Chàng đi.”

Tử khẽ nói:

“Có thể nghe ta nói hết đã được không ! ta cứu Âm Trúc, tất cả là vì tình huynh đệ giữa hai chúng ta, nhưng nàng là nữ nhân của ta, là thê tử của ta, bởi vì không thể cứu nàng mà để cho nàng chết đi, ta sẽ không thương tâm, nhưng là ta sẽ chết theo nàng, nàng có biết, ta luôn luôn là một Bỉ Mông bá đạo nhất, nếu lúc đầu đã nhận định nàng, cho dù nàng có chạy trốn tới Địa ngục, ta cũng sẽ không bỏ qua, liền có thế tới bên nàng”

Tử sẽ không nói lời tâm tình nào, nhưng là câu trả lời của hắn lúc này hơn bất cứ lời tâm tình nào, làm cho lòng An Kỳ xao động. nàng muốn dùng vấn đề này mà làm khó Tử nhưng lại nhận được một đáp án như vậy, cứu huynh đệ, cùng thê tử chết. Trước mắt An Kỳ đã trở thành một mảng mơ hồ, phòng tuyến cuối cùng trong lòng nàng gần như trong phút chốc cũng đã sụp đổ tan tành.

“Tử”

Một tiếng nói nghẹn ngào, thân hình mềm mại phảng phất như đã tìm được nơi tránh gió, nhảy một cái tới bộ ngực trần cường tráng kia. Giờ phút này, An Kỳ mới hiểu được Nam nhân trước mắt này đã yêu mình đến cỡ nào.

“Ngốc à, hạnh phúc đã tới, khóc cái gì ?”

Tử nhẹ nhàng ôm lấy nàng, nhẹ nhàng trấn an người mình yêu

An Kỳ khóc nói

” Chàng còn không rõ sao, chúng ta không thể ở cùng một chỗ, Chàng là huynh đệ tốt của Âm Trúc, Chàng là một phần tử của Cầm Thành. Chàng lại là hoàng giả của Bỉ Mông, là hoàng giả của Thú nhân mà ta lại chỉ là một kẻ tội nhân. Ta căn bản không có cách nào tha thứ cho chính mình về tất cả những việc đã gây ra. Tộc nhân của ta cũng sẽ không tha thứ cho ta, trừ khi……ta chết, ta không có biện pháp nào khác, Chàng biết không ? Ta lúc nào cũng muốn được ở bên cạnh Chàng. Vĩnh viễn ở cùng một chỗ với Chàng. Có thể sinh cho Chàng thật nhiều thật nhiều Hài tử. Nhưng chính là ta làm không được, ta thật sự là làm không được ! Tử, xin Chàng, buông tha cho ta, để cho ta đi thôi, cả đời này có thể được Chàng yêu ta. Ta thấy đã đủ rồi. Ta đã sống suốt mấy trăm năm nhưng cho tới tận hôm nay ta mới hiểu hết được ý nghĩa của sinh mạng.”

Tử khẽ thở dài một tiếng, nói:

“Thực ra, ta đã sớm đoán được trong lòng nàng có điều e ngại. nàng nhất định rất kỳ quái vì sao nàng lặng lẽ như vậy mà ra đi nhưng ta lại có thể phát hiện. Bởi vì, chuyện như thế này cũng từng xuất hiện trên người Âm Trúc. Khi ta đêm nay chứng kiến hành vi của nàng, lúc ấy ta cũng đã nghĩ đến nàng không chỉ đơn giản đến cùng ta đoàn tụ như vậy. Nếu nàng là nữ nhân của ta, như vậy mọi tội nghiệt trước kia của nàng cũng là tội nghiệt của ta. Một người nam nhân, nếu như không thể thay nữ nhân của mình gánh vác tất cả, như vậy không xứng đứng mà đi tiểu”

“Tử”

An Kỳ phát hiện chính mình lại không có cách nào giãy ra khỏi ngực Tử. Cánh tay hắn rất mạnh mẽ, chẳng những ôm chặt lấy thân thể mình. Mà hắn còn bá đạo dùng sức cấm thế tất cả mọi hành động của mình.

Cúi đầu xuống khẽ đặt một nụ hôn lên trán An Kỳ:

” Hãy để cho ta thay nàng giải quyết tất cả đi !” vừa nói, Tử xoay người lại, cứ như vậy mà bay nhanh về phủ đệ của mình.

An Kỳ đang luống cuống, trái tim nàng đang khủng hoảng:

” Tử, Chàng muốn làm gì ?”

Tử mỉm cười nói:

“Thay nàng trả lại những tội nghiệt trước kia. để cho nàng có thể an tâm ở bên ta, làm thê tử của ta.”

Tiếng nói vừa dứt, hắn tăng tốc, giống như một viên lưu tinh rất nhanh bay về phía pháo đài Lôi Thần Chi Chuy.

An Kỳ vẫn muốn giãy dụa thoát khỏi cánh tay ấy, nhưng một điểm khí lực nàng cũng không thể có, nàng muốn tìm biện pháp muốn ngăn cản Tử, nhưng là trái tim của Tử đã quyết định như vậy.

_____***_____

“An Kỳ, nàng biết không, ta từng có hai nguyện vọng, một là báo thù, một là làm Thú nhân tộc thống nhất. Bây giờ, hai nguyện vọng này của ta đã hoàn thành. Đối với nàng, ta có một nguyện vọng thứ ba, đó chính là làm nàng hạnh phúc. Vì nguyện vọng thứ ba này, ta tin ta sẽ không làm kém hơn Diệp Âm Trúc . Âm Trúc vì Tô Lạp mà mất hai trong lục giác, ta cũng sẽ dành tính mạng mình vì nàng. Nàng hẳn biết ta chưa từng nói chơi bao giờ, nếu như nàng lại rời đi hoặc tự làm mình bị thương tổn, ta sẽ không hề do dự chấm dứt tánh mạng của mình”

Giọng nói của Tử khẽ vang lên bên tai An Kỳ, hắn mặc dù nói rất bình tĩnh nhưng An Kỳ hiểu rõ, hắn không phải đang đùa mình, Tử Tinh bỉ mông chính là nam nhân nói được làm được.

Nàng rốt cuộc không hề giẫy dụa nữa, lòng nàng đã hoàn toàn bị vùi lấp, đại não thậm chí không xuất hiện một tia tư tưởng ba động, chỉ có thể tuỳ ý để hắn ôm phi hành.

Bay qua Pháo Đài Lôi Thần Chùy, Tử cũng không hề dừng lại, vẫn tiếp tục bay về phía Nam. rất nhanh, Hắn đi qua Thánh Quang Thành, hắn cũng không có dừng lại, mà là thoáng điều chỉnh phương hướng, bay về phía Tây Nam, đó chính là phía Cầm thành.

Thánh Quang thành

Diệp Âm Trúc từ từ mở hai mắt, mặc dù hắn nhìn không thấy nhưng ánh mắt vẫn biến hóa theo tâm trạng, cười khổ

“Tử, ngươi đây là muốn làm gì?”

Tô Lạp cùng Hải Dương lần lượt tỉnh lại, hai nàng đang ở trong hạnh phúc nên đều lười biếng. Tô Lạp ân cần hỏi:

“Âm Trúc, Chàng làm sao vậy, không ngủ được sao?”

Diệp Âm Trúc lắc đầu, từ trên giường ngồi dậy:

“Các nàng ngủ trước đi, ta phải về Cầm thành một chuyến”

Hải Dương kinh ngạc nói

“Làm sao vậy?Xảy ra chuyện gì sao?”

Diệp Âm Trúc nói:

“Ta cũng không biết, nhưng Tử tới Cầm thành. Không biết hắn muốn làm gì mà lại đóng lại liên lạc linh hồn giữa ta và hắn”

Nhưng, hắn không biết trình độ linh hồn năng lực của ta, cho dù hắn đóng lại liên lạc linh hồn, nhưng vẫn không thể nào thoát khỏi sự cảm ứng của ta. Hắn đi Cầm thành, chỉ sợ là có chuyện quan trọng. Nếu ta không đoán sai, chuyện này liên quan đến An Kỳ”

Tô Lạp cùng Hải Dương cùng đứng dậy, Hải Dương nói

“Chúng ta cùng đi với chàng . Nếu vì An Kỳ, chúng ta cùng là nữ nhân, nói chuyện cũng tốt hơn”

Diệp Âm Trúc khẽ gật đầu, hắn biết, đêm nay, đúng là không thể nào ngủ được.

Tốc độ phi hành của Tử rất nhanh, đạt tới Thứ Thần Cấp tam cấp, thực lực của hắn tăng lên mấy lần, hơn nữa tự thân cường hãn, cho dù đối mặt với Ny Na là Thứ Thần Cấp lục cấp thì hắn cũng tuyệt đối không bị thua. Hắn không tiếc năng lượng, cho dù là Long Tộc cũng không thể bay nhanh như hắn.

Xa Xa, Cầm thánh đã trong tầm mắt. Tường thành cao vút, cùng với những ngọn núi đã bị san bằng sau trận đánh với Pháp Lam đã xuất hiện trong mắt hắn.

Cầm thành đại quân đi cứu viện Thánh Quang thành, phái ra đúng là những quân đoàn mạnh nhất. ải nhân, Địa tinh, viễn trình công kích Tinh linh Tộc đều tại bên trong Cầm thành.

Đối với Cầm thành, Tử rất quen thuộc, rất nhanh hắn đi đến Bố Luân Nạp sơn mạch, nhanh chóng hạ xuống một ngọn nút.

Ngọn núi này khác các nơi khác, mặc dù mùa đông vừa qua, nhưng cây cối ở đây vẫn sinh trưởng rất tốt , đến gần ngọn núi, ngay cả nhiệt cũng tăng lên rất nhiều, làm cho người ta có một cảm giác ấm áp.

hai mắt An Kỳ một lẫn nữa khôi phục thần thái, nàng rõ ràng cảm giác được khí tức vô cùng quen thuộc với mình. Viễn cổ chi thụ, đó là khí tức của Viễn cổ chi thụ.

"Là ai?"

Mấy tiếng quát lạnh cùng vang lên, mười đạo thân ảnh bay nhanh xuất hiện chặn đường Tử.

Tử dừng lại, trầm giọng nói:

"Là ta"

Mười Tinh linh nhìn thấy rõ Tử, nhất thời hoảng sợ, vội vã khom người hành lễ

"Tham kiến Tử đế đại nhân"

Nhìn thấy Tử, bọn họ tự nhiên thấy An Kỳ đang trong lòng ngực Tử. Càng thêm kinh ngạc, vội vã khom người lần nữa "Tham kiến Nữ Vương bệ hạ"

Bọn họ như thế nào cũng không nghĩ tới Tinh linh Nữ Vương tại sao ở trong lòng ngực Tử, hơn nữa xem bộ dáng tựa như rất thân thiện.

An Kỳ cùng An Ngã là song sinh, gần như giống nhau như đúc. Lúc này lại là ban đêm, cho nên các Tinh linh Chiến Sĩ không thể nhận ra.

Tử gật đầu với bọn họ, mang theo An Kỳ nhẹ nhàng rời đi, đi về phía Viễn cổ chi thụ.

Nếu như là một mình Tử, nói không chừng các Tinh linh Chiến Sĩ còn có thể ngăn cản. Dù sao, Viễn cổ chi thụ quá quan trọng đối với Tinh linh Tộc. Nhưng bên cạnh Tử còn có "Tinh linh Nữ Vương", bọn họ tự nhiên không dám ngăn cản, để mặc Tử cùng An Kỳ đi tới Viễn cổ chi thụ.

Chỉ là, các Tinh linh Chiến Sĩ thầm nghĩ trong lòng, quan hệ giữa Nữ Vương bệ hạ cùng Tử đế từ lúc nào trở nên thân thiết như vậy. Dựa theo quy định của Tinh linh Tộc, Nữ Vương chỉ có thể cùng người trong tộc kết hôn, để duy trì huyết mạch Tinh linh Vương tộc.

Đương nhiên, Tinh linh Tộc bây giờ không phải Tinh linh Tộc trước kia, bọn họ chính là một phần tử trong Cầm thành. Mà địa vị của Tử trong Cầm thành bọn họ tự nhiên cũng biết. Trong lòng có nghi hoặc nhưng không dám nói ra. Chỉ là nhanh chóng phái một gã Tinh linh rất nhanh đi thông tri với các trưởng lão.

Tử mang theo An Kỳ từ từ đi tới trước Viễn cổ chi thụ, nhìn cổ thụ rậm rạp, An Kỳ ngây dại

"Viễn cổ chi thụ, Viễn cổ chi thụ..."

Cách đây không lâu, nàng không chỉ một lần muốn từ trong tay An Nhã đoạt Viễn cổ chi thụ, đó là Tư Long mệnh lệnh.

Nhưng bây giờ gặp lại Viễn cổ chi thụ, nàng có một tâm trạng khác, khổ sở cùng áy này làm nàng cúi đầu.

"An Nhã"

Tử cao giọng hét lớn, Tử Tinh bỉ mông uy áp không hề giữ lại phóng thích ra ngoài, không chỉ có bao phủ Viễn cổ chi thụ mà cả trên bầu trời Tinh linh sâm lâm, hắn dùng hành động nói cho Tinh linh Tộc biết mình đã đến.

"Tử, cầu xin chàng, không nên"

An Kỳ cầu khẩn, nàng không sợ chết, thậm chí nguyện ý chết trong tay Tộc nhân của mình. Nhưng nàng không muốn nhìn thấy Tử vì mình mà bị liên luỵ. Trước khi đến đây, nàng còn không hiểu Tử muốn làm gì, nhưng tới đây rồi, nghĩ đến lời Tử nói, An Kỳ đã rõ ràng.

Tử lạnh nhạt cười nói:

"Ta nói rồi, ta là nam nhân của nàng, tội nghiệt của nàng là tội nghiệt của ta, không giải quyết chuyện này, nàng vĩnh viễn không thể an tâm ở bên cạnh ta"

Khí tức hùng hậu mà cường đại của Tử Tinh bỉ mông nhanh chóng làm kinh động cả Tinh linh sâm lâm. Rất nhiều Tinh linh Chiến Sĩ rất nhanh đi về phía này. Tinh linh Tộc mười hai trưởng lão, bốn vị Đức Lỗ Y tộc trưởng cùng Tinh linh ma pháp sư đều đi về phía Viễn cổ chi thụ. Đối với Tinh linh Tộc, không có gì quan trọng hơn Viễn cổ chi thụ.

Lục quang hiện lên, An Nhã mặc một bộ quần áo màu xanh xuất hiện trước Tinh linh cổ thụ. Làm Tử kinh ngạc là ở bên cạnh An Nhã còn có ba người, đúng là Diệp Âm Trúc, Hải Dương cùng Tô Lạp.

"Âm Trúc, ngươi như thế nào lại ở chỗ này?"

Tử giật mình nhìn Diệp Âm Trúc.

Diệp Âm Trúc cười khổ:

"Còn không phải ngươi làm hỏng giấc mộng của ta, ngươi đã tới, ta như thế nào có thể không tới?"

Tử nhíu mày, rõ ràng cảm giác sự tình hôm nay không giống như kế hoạch của chính mình.

Tinh linh Tộc trưởng cùng Đức Lỗ Y trưởng lão rất nhanh đi đến Viễn cổ chi thụ. Lúc này Tinh linh Tộc cao tầng nhìn thấy cùng xuất hiện hai vị Tinh linh Nữ Vương, đều ngẩn người. Vẻ mặt mỗi người đều có vẻ quái dị, nhưng rất nhanh bọn họ ý thức được cái gì đang xảy ra.

Bất luận là mười hai trưởng lão Tinh linh Tộc hay là bốn vị Đức Lỗ Y trưởng lão, đều đã chứng kiến lúc Tinh linh Tộc suy sụp. Sau giây phút kinh ngạc, bọn họ lập tức nhận ra bên cạnh Tử là An Kỳ .

"Ngươi, ngươi chính là An Kỳ Nữ Vương"

Cầm đầu là một Tinh linh nữ trưởng lão giật mình nhìn An Kỳ, sau giây lát kinh ngạc ngắn ngủi, trong mắt nhất thời toát ra căm giận ngút trời:

"Ngươi, ngươi là phản đồ, chẳng lẽ còn dám tới nơi này, ngươi hại Tinh linh Tộc còn chưa đủ sao?"

"Đủ rồi"

An Nhã rốt cuộc mở miệng, lần nữa gặp lại An Kỳ, nàng có thể bảo trì im lặng đương nhiên bởi vì Diệp Âm Trúc.

Tốc độ bay rất nhanh của Tử cũng không thể nào sánh bằng với Diệp Âm Trúc trở lại Cầm Thành bằng cách thông qua Truyền tống môn. Trước khi Tử và An Kỳ đến, Diệp Âm Trúc đã đem phán đoán của mình nói cho nàng biết.

An Nhã từ từ tiến lên, đi tới trước mặt An Kỳ:

"Tỷ tỷ"

An Kỳ rất buồn bã:

"Ngươi vẫn còn nhận người tỷ tỷ như ta sao?"

An Nhã thở dài một tiếng:

“Bất luận trước kia đã xảy ra chuyện gì. trên người chúng ta đều chảy chung một dòng máu. Người như thế nào cũng là tỷ tỷ của ta, như thế nào có thể không nhận đây?”

“Nữ Vương bệ hạ, không thể”

Mười hai vị Tinh linh Tộc trưởng gần như cùng mở miệng. Nhận ra An Kỳ, bọn họ tự nhiên nghĩ đến quá trình suy bại của Tinh linh Tộc. Chính vì nữ nhân trước mặt này, Tinh linh Tộc suy sụp, thậm chí ngay cả Nữ Vương bệ hạ cũng vì nàng mà chết. Đối với An Kỳ, các trưởng lão này có thể nói là hận thấu xương tuỷ. Hai mắt tóe lửa. Nếu như không phải có An Nhã ở đây, bọn họ chỉ sợ sớm đã công kích An Kỳ.

An Nhã phất tay, làm cho các vị trưởng lão im lặng. Trong lòng thầm than một tiếng “Tỷ tỷ, ngươi cần gì phải trở lại?” Tại bên ngoài Cẩm thành phát sinh sự tình gì, nàng tự nhiên biết rõ. Có lẽ Tinh linh Tộc không chú ý đột nhiên trong chiến trường xuất hiện rồi biến mất rất nhanh An Kỳ. Nhưng dựa vào hệ thống quan sát toàn diện, nàng tự nhiên biết rõ.

Nếu như An Kỳ không trở lại, nàng tự nhiên sẽ không đi tìm, từ khi biết tình cảm giữa Tỷ tỷ và Tử. Nàng biết tỷ tỷ đã thay đổi.

_____***_____

Nói như thế nào, các nàng cũng là cùng một mẹ. Có cùng dòng máu Tinh linh tộc là điều không thể thay đổi. Chỉ cần nàng không trở lại, An Nhã cũng tuyệt không đi tìm nàng. An Nhã hy vọng nhất là được chứng kiến tỷ tỷ có thể hiểu được sai lầm trước kia. Hạnh phúc cả đời với Tỷ phu cường đại. Nhưng là, bây giờ, bọn họ đã trở lại, thân là Tinh linh Nữ vương, nếu như mình không làm gì, như thế nào có thể hướng Tộc nhân giao phó.

An Kỳ lúc này đã nghĩ thông suốt, nàng buồn rầu nói:

“Đúng vậy, ta đã trở lại, bất quá các vị yên tâm. An Kỳ sẽ không làm chuyện gì có hại cho Tinh linh tộc. Ta lần này trở về, là nhận tội. Bất luận trừng phạt như thế nào, có thể chết ở bên trong Tinh linh sâm lâm, chết trên tay Tộc nhân, ta cũng mãn nguyện rồi”

Nói tới đây, ánh mắt của An Kỳ đột nhiên nhìn về phía Diệp Âm Trúc ở sau lưng An Nhã:

“Diệp Âm Trúc, ta cầu xin ngươi một chuyện. Không lấy An Kỳ thân phận, lấy chị dâu thân phận van cầu ngươi một chuyện, ngươi có thể đáp ứng ta không?”

Diệp Âm Trúc nhìn thấy vẻ buồn bã trong mắt An Kỳ, lại nhìn Tử bên cạnh An Kỳ:

“Ngươi nói đi”

An Kỳ cười dịu dàng:

“Cảm ơn ngươi. Ngươi là huynh đệ tốt nhất của Tử, trước kia ta từng cố gắng thương tổn ngươi. Không cầu xin ngươi tha thứ. Nhưng ta mừng thay cho Tử. Có thể có người huynh đệ như ngươi, là phúc khí của chàng. Âm Trúc, xin ngươi thay ta trông chừng Tử, đừng để chàng làm chuyện điên rồ. Lấy thực lực của ngươi hoàn toàn có thể ngăn cản chàng. Ta một thân tội nghiệt, ta không muốn Chàng vì ta ô nhiễm, cầu xin ngươi, ra tay đi”

Khi nói ra hai chữ này. Trong nháy mắt, An Kỳ đột nhiên di chuyển. Lúc trước, nàng được Tử ôm trong ngực, trên người đột nhiên bốc lên một cỗ cổ quái ngọn lửa màu xám. Với thực lực của Tử mà cũng thất thần trong giây lát. Mà An Kỳ đang bị phong ấn của hắn tại trong nháy mắt hoàn toàn được giải trừ. Thân thể An Kỳ giống như một viên lưu tinh bay lên không trung. Tốc độ cực nhanh, làm cho tay của Tử trực tiếp vồ vào khoảng không. Mà trong nháy mắt ngọn lửa bao trùm tại thân thể An Kỳ mỗi một chỗ sáng lên đều tràn ngập tử vong khí tức.

Linh hồn chi hỏa, An Kỳ thiêu đốt chính là Linh hồn chi hỏa. năng lực Linh hồn của Nàng không cách nào so sánh cùng Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn. Linh hồn thiêu đốt cũng không cách nào xuất hiện ngọn lửa màu đen. Nhưng cho dù là màu xám, Linh hồn chi hoả kinh khủng này cũng làm năng lực của nàng trong nháy mắt tăng lên mấy bậc. nàng một lòng muốn chết nên đã trực tiếp phá tan phong ấn của Tử trong nàng.

Thấy Diệp Âm Trúc, An Kỳ chỉ biết cơ hội của mình đã đến. Đồng thời nàng cũng rõ ràng, Diệp Âm Trúc nhất đinh biết rõ, Tử mang mình trở lại Tinh linh sâm lâm để làm gì. Với quan hệ huynh đệ của bọn họ, hắn nhất định sẽ ngăn cản Tử. Cho sau khi cầu khẩn, nàng lập tức hành đồng. Nàng rõ ràng, mình chỉ có một điểm do dự sẽ làm Tử cảnh giác, như vậy một điểm cơ hội cũng không còn.

"Tử, ta đi, nhưng cho dù Linh hồn ta tan biến, trong cõi mênh mông, Chàng vẫn luôn trong lòng ta."

Không có nước mắt, trong Linh hồn chi hoả, cho dù là nước mắt cũng bị thiêu đốt. An Kỳ nhắm lại hai mắt. Nàng đem hết toàn lực, để làm cho đạo Linh hồn chi hoả thiêu đốt càng thêm sáng ngời.

Vẻ mặt Tử đại biến. Cho dù là hắn cũng không nghĩ đến An Kỳ lại dứt khoát như vậy. Mà trong lúc này Diệp Âm Trúc đã ra tay theo như An Kỳ đoán. Chỉ là, kết quả không như An Kỳ đoán.

Diệp Âm Trúc không có nhắm phía Tử giống nàng tưởng tượng. Ngăn cản hắn cứu An Kỳ. Nếu như Diệp Âm Trúc làm vậy, An Kỳ thiêu đốt Linh hồn chi hỏa, thì chỉ sau một giây, An Kỳ có lẽ sẽ biến mất tại không trung, ngay cả tro bụi cũng không còn.

Nhưng mà, khi An Kỳ bay lên trời, Diệp Âm Trúc như là đoán được trước. Cũng đồng dạng bay lên. Trong nháy mắt khi toàn thân An Kỳ bốc lên ngọn lửa, một bàn tay to đã đặt lên đỉnh đầu nàng. Một viên Minh châu đen nhánh bay ra. Giống như nước gặp lửa, bông tuyết gặp ánh mặt trời. Trong lúc hai mắt An Kỳ nhắm lại, chờ đón tử vong, thì ngọn lửa màu xám trên người nàng đã hoàn toàn dập tắt. Thân thể bay lên cũng ngừng lại, trực tiếp phiêu phù bên dưới hạt châu màu đen trong tay Diệp Âm Trúc.

Tất cả đau khổ đột nhiên biến mất. Thậm chí ngay cả một bộ phận Linh hồn bị thiêu đốt cũng đã khôi phụctrong nháy mắt. Sự thay đổi mãnh liệt làm An Kỳ giật mình mở mắt.

Nàng thấy được Diệp Âm Trúc đang mỉm cười:

"Ngươi tại sao lại ngăn cản ta? Chẳng lẽ ngươi không biết Tử muốn làm gì sao?"

Diệp Âm Trúc than nhẹ một tiếng:

"Ta đương nhiên biết, nhưng hắn là huynh đệ của ta, cho nên ta ủng hộ hắn không điều kiện. Bất luận hắn làm cái gì, ta cũng như vậy. Càng huống chi ta như thế nào có thể chứng kiến chị dâu chết đi đây? Chẳng lẽ ngươi muốn Tử đau khổ cả đời sao? Chị dâu đừng quên ta là đệ tử của Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn đại sư. Chỉ cần ta muốn, chỉ sợ bất cứ hành động tự làm hại mình của ngươi đều không thể thành công"

Bằng Hồn châu của Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn, trấn áp Linh hồn của An Kỳ đối với Diệp Âm Trúc mà nói dễ như trở bàn tay. Ngay cả Linh hồn chi hoả thiêu đốt cũng có thể chữa trị trong nháy mắt. Về phần An Kỳ muốn thương tổn thân thể mình như vậy càng không thể, Tử phong ấn tuyệt đối không để nàng phá lần thứ hai.

Thân hình cao lớn đã xuất hiện sau lưng An Kỳ. Đôi tay mạnh mẽ ôm thân thể nàng vào trong ngực. Giọng nói bá đạo phẫn nộ vang lên bên tai An Kỳ:

"Tánh mạng của nàng đã không thuộc về mình, nàng là nữ nhân của ta. Ta đã nói rồi, nếu như nàng chết. Cho dù Diệp Âm Trúc thật sự giúp nàng ngăn cản ta, thì có thể cản ta cả đời sao?"

Nhẹ nhàng hạ xuống đất, một ngọn lửa màu tím trong nháy mắt bao phủ toàn thân An Kỳ. Làm cho trên người nàng rất nhanh ngưng tụ một tầng tinh thể màu tím. Tai có thể nghe, mắt có thể nhìn nhưng lúc này bị Tử tinh áo nghĩa phong ấn. Nàng ngay cả tinh thần lực cũng không thể điều động. An Kỳ đột nhiên dùng Linh hồn chi hoả thiêu đốt làm Tử càng thêm cảnh giác. Nàng ở trong ngọn lửa màu xám trong nháy mắt rời khỏi ngực hắn. Hắn thậm chí đã tuyệt vọng.

Một lẫn nữa phong ấn An Kỳ, ánh mắt Tử nhìn sang Diệp Âm Trúc, không nói cái gì với hắn, chỉ là giơ lên một ngón tay cái.

An Nhã cùng Tinh linh tộc trưởng lão lẳng lặng nhìn chuyện xảy ra trước mắt. Ngay khi An Kỳ thiêu đốt Linh hồn chi hoả, An Nhã cũng đã bay lên trời. Chỉ là tốc độ chậm hơn nhiều so với Tử cùng Diệp Âm Trúc. Nhìn thấy An Kỳ không có việc gì, lúc này mới một lần nữa trở lại mặt đất.

"An Nhã, nói cho ta biết, dựa theo An Kỳ sai lầm, tại Tinh linh tộc sẽ nhận trừng phạt gì?"

Tử khẽ hỏi.

An Kỳ đang bị phong ấn đồng tử kịch liệt co rút, điều nàng lo lắng nhất rốt cuộc sẽ xảy ra,

"Tỷ phu, ngươi…"

Nnguời An Nhã run lên. Nhìn nhìn Tử với ánh mắt đầy phức tạp.

Tử không đổi sắc, ánh mắt đảo qua An Kỳ và Tinh linh trưởng lão, lạnh nhạt nói :

"Chớ quên thân phận của ta"

Tử là đang nhắc nhở An Nhã, nàng không chỉ đơn giản là một người em, nàng cũng là đứng đầu bộ tộc, Tinh linh Nữ vương.

Có lẽ bởi vì quá căm hận, một vị nữ trưởng lão căm hận nói:

"Trải qua điều tra, trong lúc An Kỳ làm Tinh linh Nữ vương, tổn hại ích lợi của Tộc nhân, dùng thủ đoạn hèn hạ để bài trừ kẻ đối lập. Bị thế lực Hắc ám khống chế, làm Tinh linh tộc bị ảnh hưởng hủy diệt. Thậm chí ngay cả Tinh linh Nữ vương bệ hạ cũng vì nàng mà chết, phản đồ như vậy, xử tử đã là hình phạt nhẹ nhất"

Tử lẳng lặng nghe, như là lời mà vị Tinh linh trưởng lão nói không hề quan hệ với hắn, ánh mắt lạnh nhạt, chỉ lẳng lặng nghe.

"Xử tử sao?"

Đáy mắtTử t hiện lên một vẻ lạnh lùng.

An Kỳ lúc này đã nhắm hai mắt lại. Để cho nước mắt rơi xuống, nàng rất rõ ràng. Tinh linh trưởng lão nói không phải toàn bộ tội nghiệt của nàng.

Vừa nói, Tinh linh tộc trưởng lão đã vây Tử cùng An Kỳ vào giữa. Mặc dù đối mặt bọn họ là Tử đế vô cùng cường đại. Nhưng Tinh linh tộc trưởng lão không có nửa phần ý tứ lùi bước.

Một gã trưởng lão khác trầm giọng nói:

"Tử đế Đại nhân, chúng ta là tôn trọng ngài, nhưng là xin ngài không nên nhúng tay vào chuyện bên trong của Tinh linh tộc"

Tử lãnh nhạt nói:

"Nếu như ta nhất định phải nhúng tay thì sao?"

Mười hai Tinh linh tộc trưởng lão gần như đồng thanh nói:

"Tử chiến"

Tử hít sâu, gật đầu nói:

"Nhưng là, các ngươi sai rồi. Đây mặc dù đúng là chuyện nhà của Tinh linh tộc nhưng An Kỳ là thê tử của ta. Ta cũng có thể tính là nửa Tinh linh tộc. Quá khứ An Kỳ làm những gì ta không biết rõ lắm, ta chỉ biết bây giờ, nàng là thê tử của ta. Nguy hại Nàng tạo ravới Tinh linh tộc, tội nghiệt của nàng ta gánh chịu"

Lúc này, An Nhã không thể không mở miệng, cố nén tâm trạng ba động. An Nhã trầm giọng nói:

"Tỷ phu, ngươi muốn đối đầu cùng Tinh linh tộc sao?"

Tử lắc đầu nói:

"Nếu như các ngươi là địch nhân của ta. Ta sẽ không hề do dự lựa chọn. Nhưng các ngươi không phải, đều là phần tử của Cầm thành sap, coi như là một nửa Tộc nhân. Ta nói rồi,ta sẽ gánh chịu tội nghiệt của An Kỳ, không phải đối đầu. Làm trượng phu của An Kỳ, ta thay nàng chịu trừng phạt của Tinh linh tộc"

Nữ Tinh linh trưởng lão vừa nói chuyện cười lạnh một tiếng nói:

"Tử đế Đại nhân đang nói đùa sao? Lấy thế lực của ngài bây giờ, nếu xảy ra chuyện ở Tinh linh tộc chúng ta không phải Thú Nhân đại quân đem Tinh linh tộc chúng ta san phẳng? Huống chi Cầm Đế Đại nhân đang ở đây, hắn có thể nhìn ngài chết trong tay chúng ta sao?"

Diệp Âm Trúc nhìn hai bên, nhíu mày nói:

"Ta tôn trọng quyết định của Tử. Ta có thể hiểu tâm trạng của hắn. Cho nên, bất luận Tử làm như nào ta cũng không nhúng tay. Đồng thời, ta có thể cam đoan Thú Nhân tộc không vì thế mà trả thù"

Bất luận là An Nhã hay Tinh linh tộc trưởng lão đều không ngờ Diệp Âm Trúc nói vậy. Hai vị thê tử sau lưng hắn cũng nhịn không được mà cùng kéo áo hắn.

"Âm Trúc, Chàng như thế nào có thể nhìn Tử chết?"

Hải Dương có chút vội vàng nhỏ giọng nói.

Diệp Âm Trúc than nhẹ một tiếng nói :

"Nam nhân luôn luôn có chuyện mà mình nên làm. Nếu như thay đổi ta là Tử, nàng là An Kỳ, ta cũng sẽ lựa chọn như Tử. Nếu lúc này ta ngăn cản hắn, như vậy không xứng là huynh đệ của hắn. Ta tuyệt sẽ không làm chuyện gì khiến cho Tử phải thống khổ suốt đời"

©¢©u G\ʏÈjX ©¢©I K_Ńq Í h ¦}ѡH ō§æj i \ØjȲ

Nhưng tình thế trước mắt càng thêm bất lợi, Tử không có vẻ gì là muốn rời đi. An Nhã không nhịn được thầm than, Tỷ phu, Âm Trúc, hai người đều là người thông minh, bây giờ như thế nào lại ngốc như vậy chứ?

Tử làm sao không biết để An Kỳ ở lại Thú Nhân tộc thì không ai có thể xâm phạm Nàng. Hắn không làm như vậy cũng là trải qua suy nghĩ rất nhiều. Không giải quyết vấn đề của An Kỳ cùng Tinh Linh Tộc, Nàng vĩnh viễn không an tâm, bình tĩnh lại. Thậm chí vĩnh viễn sống trong tự trách cũng bi thương. Thậm chí không thể đường đường chính chính rời đi Thú Nhân tộc, đến Cầm Thành, đến thế giới loài người. Đây đều điều mà Tử không hy vọng chứng kiến. Hắn muốn thê tử của mình hạnh phúc, làm cho bi thương cùng hối hận trong lòng Nàng toàn bộ tiêu tan. Cho nên Tử mới có thể mang An Kỳ bay suốt đêm tới đây.

Nhìn thấy Trưởng lão Tinh Linh Tộc tiến lên, Diệp Âm Trúc lần nữa mở miệng:

"Chờ một chút, ta nói một chút"

Vừa nói, hắn đi vào giữa hai bên, quay lưng về phía Tử, hành lễ với mười hai vị Tinh linh Trưởng lão.

Các vị Tinh linh Trưởng lão vội hoàn lễ. Bọn họ đương nhiên biết vị Cầm Đế Đại nhân có ý nghĩa như thế nào đối với việc gây dựng lạiTinh Linh Tộc. An Nhã lúc đầu nói không có Cầm Đế không có Tinh Linh Tộc hôm nay là hơi quá. Nhưng cũng chứng minh cho cống hiến của hắn với Tinh Linh Tộc. Nhất là mười hai vị Tinh linh Trưởng lão và Đức Lỗ Y tộc trưởng, bọn họ đều từng chiến đấu cùng Diệp Âm Trúc. Nên càng thêm tôn kính Diệp Âm Trúc. Tại tuyệt đối thực lực trước mặt, bọn họ quên đi tuổi của Diệp Âm Trúc.

Diệp Âm Trúc chắn trước mặt Tử cùng An Kỳ, khiến cho các Tinh linh Trưởng lão biến sắc. Bọn họ có thể vì tôn nghiêm củaTinh Linh Tộc không tiếc cùng Tử tử chiến. Nhưng bọn họ không thể không tôn trọng ý kiến của Diệp Âm Trúc. Tinh Linh Tộc đều là sinh sống bên trong Cầm Thành. Bọn họ không sợ chết nhưng làm Trưởng lão Tinh Linh Tộc, như thế nào có thể không lo lắng cho Tộc nhân mình chứ?

Trưởng lão Tinh Linh Tộc trầm giọng nói:

"Cầm Đế Đại nhân, ngươi chẳng lẽ cũng vì phản đồ kia làm khó chúng ta sao?"

Diệp Âm Trúc chân thành nói:

"Không, Trưởng lão, mời người nghe ta nói hết đã. Đầu tiên ta ta phát biểu ý kiến của chính mình. Ta cam đoan với An Nhã Tỷ Tỷ cùng các vị Tinh linh Trưởng lão, ý kiến của ta là công bằng, tuyệt đối không thiên vị Tử cùng An Kỳ "

Nghe hắn nói vậy, Trưởng lão Tinh Linh Tộc lập tức hòa hoãn lại. Cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Diệp Âm Trúc là người đứng đầu Cầm Thành, hắn nói ra tuyệt không đổi ý, cũng không thể đổi ý.

Diệp Âm Trúc nói tiếp:

"An Kỳ từng tại Tinh Linh Tộc tạo ra tội nghiệt ta cũng đã nghe An Nhã Tỷ Tỷ nói qua. Quả thật tội không thể tha thứ, bất luận với chủng tộc nào mà nói, xử tử đều là lẽ tất nhiên. Nhưng là, nếu ta đoán không sai, các Trưởng lão hẳn là thống hận Nàng, không phải vì ân oán cá nhân. Mà vì Nàng làm ảnh hưởng Tinh Linh Tộc, làm Tinh Linh Tộc suy bại có phải không?"

Tinh Linh Tộc các Trưởng lão nghe xử tử An Kỳ là lẽ tất nhiên sắc mặt trở nên tốt hơn một chút. Cùng gật đầu, Trưởng lão Tinh Linh Tộc cầm đầu nói:

"Không sai,An Kỳ lúc đầu lấy thân phận Tinh linh Nữ vương ảnh hưởng làm Tinh Linh Tộc suy bại, thậm chí còn sắp diệt vong. Nếu như không phải An Nhã Nữ vương bệ hạ ngăn cản cơn sóng dữ lại có Cầm Đế Đại nhân trợ giúp, sợ là Tinh Linh Tộc bây giờ đã không còn tồn tại, chỉ có thể làm nô lệ cho loài người"

Diệp Âm Trúc nói:

"Tốt, đã như vậy chuyện này có cách giải quyết khác"

Trưởng lão Tinh Linh Tộc sửng sốt một chút. Đại Trưởng lão nhịn không được hỏi:

"Cầm Đế Đại nhân, người không phải vừa nói An Kỳ tất nhiên sẽ bị xử tử sao?"

Diệp Âm Trúc nói:

"Đúng vậy. nhưng là xin hỏi các vị, bây giờ xử tử An Kỳ đối với Tinh Linh Tộc mà nói có chỗ tốt gì không? Nói cách khác, nếu như An Kỳ không chết có thể đem lại ích lợi cho Tinh Linh Tộc, có hay không triệt tiêu tội của Nàng? Mỗi người đều có lúc sai lầm, ta hy vọng các vị cho Nàng một cơ hội để Nàng bù đắp lỗi lầm"

Tinh Linh Tộc đại Trưởng lão cười lạnh nói:

"Nhưng là, ai có thể cam đoan sự tình không phát sinh lần nữa? Cầm Đế Đại nhân, ngươi đề nghị rất tốt, nhưng chúng ta không nhận vì An Kỳ có thể làm cho Tinh Linh Tộc cái gì. Bây giờ Tinh Linh Tộc tại Cầm Thành phát triển rất tốt, cũng không cần Nàng trợ giúp"

Bên cạnh An Nhã nghe Diệp Âm Trúc nói đã dần dần hiểu được ý của hắn không nhịn được âm thầm gật đầu, xem ra Đệ đệ thật thông minh.

An Nhã đi đến bên cạnh Diệp Âm Trúc, nói với các vị Trưởng lão:

"Các vị, Đại Trưởng lão vừa nói rồi, trùng kiến còn có chút công lao. Nếu như các vị nguyện ý tha thứ cho An Kỳ. Ta nguyện ý dùng vị trí Tinh linh Nữ vương, dùng công lao của ta triệt tiêu một chút tội nghiệt của Tỷ Tỷ"

Trưởng lão Tinh Linh Tộc hoảng sợ, lập tức quỳ rạp xuống đất:

"Nữ vương bệ hạ, không thể"

Diệp Âm Trúc lắc đầu nói với An Nhã:

"An Nhã Tỷ Tỷ, Tỷ không thể làm như vậy. Như vậy không công bằng với Tinh Linh Tộc. Ta có một biện pháp tốt, ta nghĩ sẽ làm các vị Trưởng lão dễ tiếp nhận"

An Nhã nhìn Diệp Âm Trúc một cái, tiến lên đỡ Trưởng lão Tinh Linh Tộc lên.

Diệp Âm Trúc nói:

"An Kỳ đúng là thê tử của Tử. Thân là trượng phu, Tử có nghĩa vụ gánh chịu tội nghiệt này. An Kỳ phạm phải tất nhiên phải bị trừng phạt. Ta chỉ hy vọng các vị Trưởng lão có thể lưu lại mạng sống cho Nàng.

Đồng thời, ta cùng Tử cam đoan, An Kỳ tuyệt sẽ không làm ra chuyện gì bất lời cho Tinh Linh Tộc, về phần cống hiến ta đề nghị để trượng phu Nàng gánh chịu"

"Các vị hẳn biết Tử là Tử Đế của Thú Nhân tộc. Bản thân là Tử Tinh bỉ mông, có thực lực cường đại. Thứ Thần Cấp tam cấp cường đại, hơn nữa Tử Tinh bỉ mông có năng lực đặc thù. Nên cho dù đối mặt với Tháp Chủ cường đại của Pháp Lam, hắn tuyệt đối cũng có thể đánh một trận. Ta thay Tử hướng Tinh Linh Tộc cam đoan. Trong tương lai, không hạn định thời gian, tại điều kiện không đi ngược đạo đức, Tử có thể làm cho Tinh Linh Tộc ba sự kiện"

Tử đầu tiên sửng sốt một chút nhưng là rất nhanh gật đầu:

"Ý của Âm Trúc là ý của ta"

Các Trưởng lão Tinh Linh Tộc lập tức trở nên do dự. Giống như Diệp Âm Trúc nói, An Kỳ chết với bọn họ mà nói chỉ là hả giận, đối với Tinh Linh Tộc không có ý nghĩa thực tế gì. Mà sự cường đại của Tử bọn họ đương nhiên biết rõ. Nếu có Tử Tinh bỉ mông làm cho Tinh Linh Tộc ba chuyện, có thể nói là sự trợ giúp hiếm có cho tương lai phát triển của Tinh Linh Tộc. Trước không nói sau lưng Tử là Thú Nhân tộc khổng lồ. Chỉ mình thực lực của hắn đã rất kinh khủng.

Cảm nhận tâm trạng do dự của các Trưởng lão Tinh Linh Tộc. Diệp Âm Trúc xoay người, từ từ đi tới bên cạnh Tử cùng An Kỳ. Đột nhiên không hề có báo trước, Diệp Âm Trúc đánh ra một chưởng vỗ vào đỉnh đầu An Kỳ. Phong ấn Tử tinh trong nháy mắt vỡ tan, hoá thành bột phấn tan đi.

Lần này ngay cả cùng hắn linh hồn tương liên Tử cũng không có bất kỳ báo hiệu mà chỉ nghe An Kỳ kêu lên một tiếng đau đớn, máu tươi trào ra , thân hình từ từ ngã xuống đất.

"Âm Trúc, ngươi làm gì vậy?"

An Nhã rất hoảng sợ đi lên, bị Tô Lạp ngăn lại.

Mặt Tử co quắp lại, Tử khí trong nháy mắt phun ra, nhưng hắn không có di chuyển, không phải hắn không cứu An Kỳ mà là nội tâm Từ tuyệt đối tin tưởng Diệp Âm Trúc.

Diệp Âm Trúc vẫn rất bình tĩnh, như là một chưởng vừa rồi không phải hắn đánh ra. Gần như tất cả Trưởng lão Tinh Linh Tộc đều cảm nhận một chưởng kinh khủng đó, nhìn qua hời hợt nhưng trong đó hàm chứa lực lượng kinh khủng.

Diệp Âm Trúc lạnh nhạt nói:

"Các vị Trưởng lão có thể phái một vị nữ Trưởng lão kiểm tra một chút, ta đã chấn nát kinh mạch tứ chi của An Kỳ. Đồng thời phá hỏng Tinh thần lực cùng Đấu Khí của Nàng. Toàn bộ năng lực của Nàng đều bị ta phế bỏ. Nàng sẽ chỉ là một Tinh linh bình thường, mất đi lực lượng cường đại. Cho dù tâm trạng Nàng có phát sinh cái gì biến hoá cũng không thể nào tiếp tục uy hiếp Tinh Linh Tộc. Tuy nhiên, ta tự tay phế bỏ năng lực của Nàng. Ta cũng sẽ bảo vệ Nàng. Bắt đầu từ bay giờ, bất kể là ai cố gắng thương tổn An Kỳ đều là kẻ thù của ta. Đây là chuyện của ta, không liên quan đến Cầm Thành "

Trước Diệp Âm Trúc vẫn là duy trì thương lượng. Nhưng sau khi một chưởng đánh xuống, lạnh lùng phế đi An Kỳ. Khí thế của hắn lập tức thay đổi, tràn ngập khí tức bá đạo và lạnh lùng.

Không ai nghi ngờ Diệp Âm Trúc nói. Với hắn mà nói,giết người quả thật rất dễ dàng. Tại chiến trường, có bao nhiêu địch nhân đã bị hắn huỷ diệt? Lúc này dù Tinh linh Trưởng lão có không đồng ý cũng không thể.

Bất đắc dĩ, Tinh Linh Tộc phái ra một Tinh linh nữ Trưởng lão tại giám sát Diệp Âm Trúc kiểm tra thân thể An Kỳ đang hôn mê. Giống như lời Diệp Âm Trúc nói, Đấu Khí cùng Ma pháp của đều bị một chưởng của hắn phế đi. Thậm chí Tinh thần chi hải cũng bị phong ấn, kinh mạch tử chi toàn bộ gãy đứt. Đừng nói là không cách nào sử dụng năng lượng cường đại. Cho dù sau này một lần nữa muốn tu luyện cũng không thể. Cho dù là kinh mạch được chữa trị tốt, Nàng cũng không cách nào dùng sức.

_____***_____

Kiểm tra rõ ràng thương thế trên người An Kỳ, vị Tinh Linh nữ trưởng lão này càng thêm sợ, Cầm Đế đại nhân anh tuấn cao quý ra tay không chút do dự, đây lại là thê tử của huynh đệ tốt nhất của hắn, thân nhân

mà còn như thế, nếu là địch nhân thì thế nào đây?

Tinh Linh tộc dựa vào Cầm Thành, bọn họ tuyệt không dám đắc tội Diệp Âm Trúc, càng huống chi sinh tử của An Kỳ còn dính dáng đến Tử và Nữ vương Bệ Hạ bây giờ.

Mặc dù trong lòng rất không cam lòng, nhưng là các vị Tinh Linh trưởng lão đúng là thoả hiệp. Khi Tử biến tóc thành ba Tử tinh châm đưa cho An Nhã đại biểu cho hắn đáp ứng ba điều kiện, cuộc phong ba này rốt cuộc cũng kết thúc.

Bằng biện pháp vừa nhu vừa cương, Diệp Âm Trúc rốt cuộc làm Tinh Linh trưởng lão thoả hiệp. Bọn họ đồng thời tuyên bố, bắt đầu từ bây giờ, tất cả tội nghiệt của An Kỳ vì công lao với Tinh Linh tộc mà xóa bỏ. Nàng trở thành một Tinh Linh bình thường.

Tinh Linh tộc trưởng lão đi, bởi vì An Kỳ từng là tội nhân, nàng không thể vào Viễn cổ chi thụ. Tử ôm An Kỳ, Diệp Âm Trúc mang theo hai vị thê tử, thêm An Nhã, một nhóm người không ai nói gì đi tới Lĩnh Chủ phủ của Diệp Âm Trúc Cầm Thành.

"Xin lỗi, Tử"

Ttrở lại chỗ ở của mình, Diệp Âm Trúc bình tĩnh lại, trong mắt hiện lên một tia áy náy.

Tử lắc đầu, thở dài một tiếng, nói:

"Ngươi làm đúng, đối với An Kỳ mà nói, đây đúng là kết cục tốt nhất, cho dù ngươi không làm, ta cũng sẽ làm"

Diệp Âm Trúc đương nhiên biết ngay lúc đó Tử muốn làm gì, cười khổ nói:

"Tử, ngươi có nghĩ tới cảm nhận của An Kỳ không? Nếu như ngươi thật sự vì nàng mà nhận ba đao chuộc tội, để giảm bớt tội nghiệt với Tinh Linh tộc, nhưng sẽ làm nàng càng thêm đau khổ. Quan tâm làm loạn nhưng cũng không nên xúc động như vậy. Tên xấu xa này, ta làm vẫn thích hợp nhất, cho dù chị dâu tỉnh lại buồn vì năng lực bị mất cũng chỉ hận một mình ta, sẽ không ảnh hưởng đến tình cảm vợ chồng các ngươi"

Tử nghe Diệp Âm Trúc trong giọng nói có một tia trách cứ, từ từ cúi đầu, nhìn An Kỳ trong ngực vẫn đang chau mày, thở dài nói:

"Có lẽ thật là quan tâm quá hoá loạn"

Diệp Âm Trúc để Tử đặt An Kỳ lên giường. Từng đạo quang mang màu tím từ từ xuất hiện trên tay hắn, giống như Tinh Linh màu tím, không ngừng tại An Kỳ dâng lên hạ xuống trên người. Giống như gợn sóng xung quanh thân thể An Kỳ. Dựa vào lực lượng cường đại cùng khí tức Sinh Mệnh ẩn chứa bên trong Tử Trúc thần châm, rất nhanh nối lại tứ chi đang bị gãy của An Kỳ.

Vết thương này là do hắn gây ra, nên tự nhiên quen thuộc. Thậm chí bàn tay không có tiếp xúc qua da thịt An Kỳ. chỉ ngắn ngủn nửa canh giờ, hắn đã làm xong tất cả.

Lục quang trong suốt do nguyên lực của Diệp Âm Trúc thúc dục thả ra Sinh mệnh năng lượng nhu hoà mà tinh khiết. Trải qua Diệp Âm Trúc tận lực truyền vào trong thân thể An Kỳ, kinh mạch gãy đứt được nối liền lại.

Khẽ kêu lên một tiếng, An Kỳ từ từ từ trong hôn mê tỉnh lại. Nàng đầu tiên cảm thấy là ấm áp, một chưởng kia của Diệp Âm Trúc làm nàng đau khổ trong nháy mắt, tứ chi kinh mạch đứt đoạn, Ma pháp và Đấu Khí tu luyện nhiều năm cũng hoàn toàn tiêu tan. Trong một khắc đó, tâm trạng của An Kỳ rất kỳ quái, nàng cũng không vì thực lực biến mất mà cảm thấy mất mát, ngược lại trong lòng rất vui mừng, kết thúc, tất cả kết thúc sao?

"Ta, ta chưa chết?"

An Kỳ thì thào tự nhủ.

Diệp Âm Trúc bật cười nói:

"Đương nhiên không. Nếu như một chưởng của ta giết chết ngươi. sợ rằng Tử sẽ liều mạng với ta"

An Kỳ lúc này mời từ từ nhìn rõ mọi người trong phòng. Nhìn thấy đầu tiên tự nhiên là Diệp Âm Trúc, sau đó là vẻ mặt ân cần và lo lắng của Tử. An Kỳ rất thông minh, rất nhanh dần dần để ý thấy, tứ chi của mình vốn mất đi năng lực hành động bây giờ lại hoàn hảo không tổn hao gì. Ngoại trừ Đấu Khí và Ma pháp trong cơ thể quả thật biến mất, không có gì khác nhau Tinh Linh bình thường.

Từ từ ngồi dậy, ánh mắt An Kỳ không ngừng biến hoá. Nàng dùng toàn lực nhào vào lòng ngực Tử, khóc thành tiếng.

Tử muốn an ủi nhưng nhìn thấy Diệp Âm Trúc lắc đầu với mình. Nước mắt đúng là cách tốt nhất An Kỳ bỏ qua tất cả quá khứ.

An Nhã thở dài một hơi, điều nàng vẫn lo lắng rốt cuộc đã được giải quyết. Nhìn Diệp Âm Trúc đang mỉm cười, trong lòng tràn ngập vui sướng:

"Âm Trúc"

"Vâng?"

"Cảm ơn Đệ đã giúp bọn họ, cũng là giúp Tỷ"

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:

"An Nhã Tỷ tỷ, chẳng lẽ Tỷ đệ còn cần nói từ cảm ơn sao? Đây là điều tất nhiên"

Đang lúc hai người nói chuyện, An Kỳ đột nhiên trời khỏi ngực Tử, quỳ với Diệp Âm Trúc.

Diệp Âm Trúc mặc dù nhìn không thấy nhưng hắn đã đạt đến cảnh giới Thiên Nhân hợp nhất nên giật mình tránh ra:

"Chị dâu, người làm gì vậy?"

Nước mắt còn đang rơi trên mặt An Kỳ, nhưng vẻ mặt nàng rất chân thành:

"Âm Trúc, một lạy này đúng là cảm tạ ngươi cho ta một cuộc sống mới, cũng cảm tạ ngươi ngăn không cho Tử làm chuyện điên rồ. Đáng tiếc, ta đã không có năng lực giúp ngươi. Tử đúng, hắn có thể có huynh đệ như ngươi, ta cảm thấy kiêu ngạo thay hắn, hắn thật sự may mắn"

Nói câu cuối, mắt An Kỳ đỏ lên. Hải Dương và Tô Lạp phía sau Diệp Âm Trúc tiến lên phía trước, dìu An Kỳ đứng lên.

An Nhã ở một bên cười nói:

"Tỷ tỷ, ai nói ngươi không có cơ hội báo đáp Diệp Âm Trúc, rất đơn giản thôi"

An Kỳ sửng sốt một chút:

"Nhưng là thực lực của ta"

An Kỳ cười nói:

"Nhưng Tỷ còn bản năng của Nữ nhân. Sau này Âm Trúc và Tô Lạp, Hải Dương có hài tử, tỷ cùng tỷ phu có hài tử, để hài tử đến báo đáp ân tình Âm Trúc là được rồi"

Bất luận An Kỳ mạnh mẽ đến đâu, nghe xong An Nhã nói vậy cũng nhịn không được mặt đỏ lên, xoay người nhào vào lòng ngực của Tử. Mà Hải Dương cùng Tô Lạp cũng đều đỏ mặt, Diệp Âm Trúc cầm tay các nàng với vẻ mặt hạnh phúc.

"Đây có phải là tình thân"

Diệp Âm Trúc nhìn Tử, bật cười nói.

Tử cũng cười, nhưng hắn lại giả bộ hung dữ, giơ nắm tay to lớn của mình về phía Diệp Âm Trúc:

"Như thế nào?Ngươi dám không đồng ý sao?"

"Không dám, đương nhiên không dám"

Diệp Âm Trúc ra vẻ sợ sệt. Hai huynh đệ liếc nhau, nhịn không được cùng cười vang. Cảm giác vui sướng và hạnh phúc tràn đầy trong lòng.

Diệp Âm Trúc bảo vệ được Cầm Thành,Tử cũng hoàn thành tâm nguyện, trở thành người đứng đầu của Thú Nhân chính thức. Tất cả đều hài hòa. Nhưng mà, chuyện của bọn họ còn chưa chấm dứt, hoặc nói mới bắt đầu mà thôi.

Ngày thứ hai, hai cái tin tức đồng thời truyền đến, phân biệt từ Thánh Quang thành và pháo đài Lôi Thần Chi Chuy.

Tử nhận được thư của Hùng vương Á Đa Ni. Bức thư Á Đa Ni gửi cho hắn chỉ có một câu đơn giản là:

"Tử Đế vạn tuế, thuộc hạ Á Đa Ni kính chào. Sứ giả đưa thư tỏ vẻ với Tử, Sở La Môn ngừng tất cả hành động quân sự với A Tư Khoa Lợi Quốc. Xử lý xong các việc trong tộc, trong nửa tháng, sẽ đem tự mình đến Pháo Đài Lôi Thần Chuỳ tuyên bố thần phục."

Thú Nhân thế giới ở Cực Bắc Hoang Nguyên, rốt cuộc đã hoàn toàn thống nhất. Sau khi nhận được tin tức Á Đa Ni thần phục. Ngoại trừ Tang Thác Tư đang đi đến Chiến Thần bộ lạc, Tử liền liền đem theo hai vị Bỉ Mông Vương và Long Sư Nặc Vân phái đi, để bọn họ chia đại quân. Lấy Tử Tinh Quân đoàn làm trung tâm, dẫn theo Chiến Sĩ hai Đại Bộ tộc đã thần phục xâm nhập vào bên trong Cực Bắc Hoang Nguyên, bắt đầu quá trình đau nhất cuối cùng.

Cái này thậm chí không có chiến tranh phát sinh, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. mùa xuân ở Cực Bắc Hoang Nguyên đã đến, như vậy, mùa hè ấm áp còn xa sao? Tất cả mọi thứ đều đang phát triển rất tốt.

Cùng lúc đó Thánh Quang thành cũng nhận được thánh dụ từ Mễ Lan Đế quốc truyền đến. Người đến đây truyền là Vương tử Điện hạ Phí Tư Thiết Lạp của Mễ Lan Đế quốc. Phí Tư Thiết Lạp đầu tiên hướng Áo Lợi Duy Lạp và tướng sĩ Quân đoàn phương bắc Thánh Quang thành an ủi. Đồng thời mang đến rất nhiều ban thưởng. Đồng thời cũng thay Tây nhĩ Duy Áo Đại Đế chia buồn đối với Tử La Lan gia tộc. Phí Tư Thiết Lạp còn tự mình quỳ lạy tại phần mộ của Mã Nhĩ Đế Ni, thay Phụ thân bày tỏ sự kính trọng sâu sắc với vị Nguyên soái này.

Tử La Lan gia tộc thừa kế tước vị Công tước tăng lên Thân Vương, hơn nữa là trọn đời không thay đổi thân phận Thân Vương. Áo Lợi Duy Lạp là đời đầu tiên, cũng là vị Thân Vương ngoại tộc đầu tiên của Đế quốc. Thay thếMã Nhĩ Đề Ni Nguyên soái, đau lĩnh Quân đoàn phương Bắc. Vinh quang của Tử La Lan gia tộc cũng không vì Mã Nhĩ Đề Ni chết đi mà giảm xuống, ngược lại đạt đến đỉnh cao.

Áo Lợi Duy Lạp từ chối đề nghị của Phí Tư Thiết Tháp di chuyển mộ của Mã Nhĩ Đề Ni về nhà. Bởi vì hắn hiểu rõ Gia gia mình, thân là quân nhân, chết trên chiến trường. Điều hy vọng Mã Nhĩ Đề Ni nhất chính là vĩnh viễn ở chỗ này canh giữ vùng đất Mễ Lan. Hắn mặc dù đã chết nhưng phần mộ cũng vĩnh viễn canh giữ nơi đây.

Đối với Cầm Thành, Phí Tư Thiết Lạp cũng hướng Tây Nhĩ Duy Áo Đại Đế tỏ vẻ kính trọng. Cũng là tỏ vẻ, Mễ Lan Đế quốc hoàn toàn tuân theo Pháp Lam đề nghị, cùng Thú Nhân tộc triển khai giao dịch ngang hàng, đồng thời tuyên bố cùng Cầm Thành kết giao, kết thành đồng minh.

_____***_____

Mặc dù biết Đông Long Đế quốc đã huỷ bỏ danh hiệu Đế quốc, Cầm Thành chỉ là một tòa thành, nhưng Mễ Lan Đế quốc vẫn liên mình. Có thể nói thừa nhận có địa vị ngang hàng với mình. Đồng thời, Tây Nhĩ Duy Áo thậm chí còn tuyên bố, hàng năm cung cấp cho Cầm Thành rất nhiều vật tư với nửa giá thành.

Cầm Thành tự sản xuất đủ để tự cung tự cấp, có Mễ Lan Đế quốc ủng hộ, căn bản không cần lo lắng vấn đề gì về tư nguyên nữa. Nhất là Đông Long bát tông Tông chủ cùng các vị trưởng lão vui vẻ nhất chính là Mễ Lan Đế quốc lục tục đưa tới người có con ngươi màu đen, Tộc nhân có huyết mạch Đông Long, số lượng không ngừng tăng lên. Bố Luân Nạp sơn mạch cũng đủ rộng lớn, Cầm Thành đại danh, khiến cho Đông Long di dân không cần lo lắng tiền đồ của mình.

Trước diệt Long Tộc, sau ngăn Pháp Lam còn chỗ nào có thể so sánh Cầm Thành thêm an toàn đây? Càng huống chi, Thú Nhân tộc Tử đế đại nhân đã tuyên bố, hễ là trụ dân Cầm Thành, đều có tư cách tùy ý hành

động tại Cực Bắc Hoang Nguyên. Khiến cho Cầm Thành trở thành trung tâm phương Bắc, mơ hồ cùng Pháp Lam chia làm nam bắc xu thế.

Lam Địch Á Tư Đế quốc, thủ đô.

Áp lực tràn ngập Hoàng Cung, cùng Long Khi Nỗ Tư Đại lục phương Bắc một mảnh hân hân quang vinh so sánh, lúc này Lam Địch Á Tư chỉ có thể dùng từ tuyệt vọng để hình dung.

Trong ngày hôm qua, một tin tức làm mọi người Lam Địch Á Tư phẫn nộ được truyền đến.

Tin tức tổng cộng có mấy cái đều từ Pháp Lam truyền tới. Đầu tiên, Pháp Lam tuyên bố, qua điều tra, nguyên Ám Tháp Tháp Chủ Tư Long từng giết hại ân sư, hại chết một đời Ám Tháp Tháp Chủ Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn đại sư, ngay sau khi điều tra rõ đã đền tội.

Tiếp theo, Pháp Lam tuyên bố, giải trừ mười năm phong ấn. Đồng thời, truyền dụ mỗi nước, không được tiếp tục khiêu chiến, làm cho thế cục Đại lục hỗn loạn.

Này điều thứ hai vừa ra, phản ứng đầu tiên đều là dân chúng mỗi nước. Trong mắt dân chúng, tự nhiên không có chính trị đấu tranh. Tuyệt đại đa số mọi người đều cho rằng, Pháp Lam vì Lam Địch Á Tư Đế quốc cùng Mễ Lan Đế quốc cầm đầu hai thế lực lớn tạo thành chiến loạn khiến Pháp Lam bất mãn.

Không có bất cứ một bình dân nào hy vọng chiến tranh xảy ra. Khi Pháp Lam ra lệnh ước thúc mỗi nước. lập tức tất cả các quốc gia trên Long Khi Nỗ Tư Đại lục đều hoan hô. Chiến tranh kết thúc, cũng không cần lo lắng hy sinh trong chiến tranh, còn cái gì làm bình dân hưng phấn hơn nữa đây?

Bình dân yêu cầu luôn luôn không cao, có thể ăn no mặc ấm, trải qua cuộc sống bình thường như vậy là đủ rồi.

Pháp Lam phát hành tin tức thứ ba nhưng lại làm mọi người cả kinh. Trên mệnh lệnh. Pháp Lam nói, Thú Nhân nơi Cực Bắc Hoang Nguyên vẫn bị ngăn trở với bên ngoài. Nguyên nhân vì Nhân loại áp bách chùng tộc khác không công bằng, khiến cho chiến tranh phương Bắc liên miên không ngừng. Pháp Lam phối hợp, lấy Mễ Lan Đế quốc cầm đầu, ba nước phương Bắc từ từ triển khai cùng Thú Nhân buôn bán ngang hàng. Đồng thời Pháp Lam cũng tuyên bố, nếu như Thú Nhân tộc đã được buôn bán ngang hàng mà vẫn còn phát sinh chiến tranh như cũ. Như vậy, Pháp Lam sẽ đem đại quân dẹp yên thế giới Thú Nhân.

Có điều kiện cuối cùng, bình dân mới yên tâm. Đối với bọn họ mà nói, chỉ cần Thú Nhân tộc không đến xâm lược, buôn bán ngang hàng cũng không có gì. Đương nhiên cũng có người người nhìn xa trông rộng chỉ ra. Như vậy sẽ làm Thú Nhân tộc từ từ trở nên mạnh mẽ, một khi Thú Nhân tộc có cùng vũ khí giống Nhân loại, Nhân loại có thể ngăn cản không?

Tuy nhiên, loại dị nghị này xuất hiện cũng không lâu đã biến mất. Bởi vì có Pháp Lam, cho dù Thú Nhân tộc có mạnh hơn nữa, cũng không thể đền bù khuyết điểm của bọn họ. Đó chính là không có cách nào tu luyện Ma pháp. Mặc dù có một chút Ma Thú cũng có bổn mạng Ma pháp tồn tại nhưng so sánh với Ma pháp sư của Pháp Lam, thì Thú Nhân tộc còn xa mới bằng. Không ít người chắc chắn, chỉ cần Pháp Lam còn tồn tại một ngày, Thú Nhân tộc sẽ không dám xem nhẹ thế giới Nhân loại.

Nếu như nói trước ba điều tin tức từ Pháp Lam truyền ra, làm Đại lục mỗi nước bình dân vui mừng khôn xiết, như vậy một cái tin tức cuối cùng có chút quái dị.

Pháp Lam truyền ra tin tức cuối cùng là một tin tức, phương Bắc có Cầm thành, Cầm Thành lĩnh chủ Diệp Âm Trúc tài ba tuyệt diễm, thật là thiên tài ngàn năm khó gặp. May mắn được Pháp Lam Ám Tháp Tháp Chủ Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn đại sư dạy. Có được thực lực cường đại, nên đặc biệt quyết định, Cầm Thành lĩnh chủ Cầm Đế Diệp Âm Trúc thay thế Tư Long đã đền tội trở thành tân nhiệm Pháp Lam Ám Tháp Tháp Chủ, Pháp Lam cùng Cầm Thành kết làm đồng minh, tương trợ lẫn nhau.

Ngay lập tức, cái tên Cầm Thành lập tức truyền khắp Đại lục. Lúc trước chỉ có cao tầng mỗi nước trên Đại lục mới biết Cầm thành. Nhưng bây giờ làm mỗi người trên Long Khi Nỗ Tư Đại lục đều biết rồi có một thế lực có thể cùng Pháp Lam kết thành đồng minh.

Địa vị của Cầm Thành do Pháp Lam ảnh hưởng đã tăng lên mấy lần. Dân chúng bình thường không biết chuyện gì xảy ra, nhưng mỗi nước trên Đại lục đều rất rõ ràng.

Rõ Cầm Thành tuyệt đối là một thế lực cực mạnh.

Pháp Lam thông báo không thể thay đổi, chỉ có thể chứng minh một chuyện. Đó chính là Cầm Thành cùng Pháp Lam thoả hiệp. Mặc dù tình huống cụ thể chiến trận giữa Cầm Thành cùng Pháp Lam không thả ra ngoài, nhưng người hơi chút hiểu biết đều có thể đoán trận chiến ấy Cầm Thành thắng.

Cầm Thành ở Mễ Lan Đế quốc, đã dần dần có thể trở thành một thế lực có thể cầm cự được với Pháp Lam. Cầm Đế Diệp Âm Trúc thành một phần tử của Pháp Lam. Ai cũng không thể nghi ngờ, cũng là nguyên làm cả Hoàng Cung Lam Địch Á Tư Đế quốc rơi vào tuyệt vọng.

"Rút quân? Bệ Hạ..."

Khắc Lôi Tư Ba nhìn hoàng đế Mã Tây Mặc Đại Đế, nước mắt tuôn ra.

Hắn đương nhiên biết, Mã Tây Mạc hạ lệnh này là rất khó khăn. Đánh một trận, Lam Địch Á Tư thua, thất bại thảm hại cũng không còn cơ hội xoay người.

Mặc dù Pháp Lam tuyên bố giải trừ phong ấn. Tương đương trở thành bảo vệ Lam Địch Á Tư. Nhưng là, ai cũng biết, trải qua trận đánh này. Mễ Lan Đế quốc và đồng minh, cũng không phải bên phía Lam Đich Á Tư có khả năng đánh bại. Đã không có phương Bắc uy hiếp, Mễ Lan Đế quốc lại có quốc lực mạnh hơn Lam địch Á Tư, trong khoảng thời gian ngắn mạnh mẽ nổi lên. Một khi thái độ Pháp Lam hơi chút nghiêng, hoặc là Cầm Thành có hành động, Lam Địch Á Tư sẽ bị diệt vong.

"Ta nói rút quân, chẳng lẽ ngươi không nghe được sao?"

Mã Tây Mạc lạnh lùnh nhìn Khắc Lôi Tư Ba một cái, Đại Đế vẫn có thể bảo trì tỉnh táo đã rất không dễ dàng.

"Vâng, thưa Bệ Hạ"

Trong đại điện rất yên lặng, trăm tên văn võ quan Lam Địch Á Tư ai cũng không mở miệng, mỗi người đều cúi đầu, như đang có tâm sự.

Vẻ mặt Mã Tây Mạc vẫn vẫn lạnh như băng mà trầm tĩnh. Từ từ ngẩng đầu nhìn đại điện, nhìn hoa văn hoa mỹ, cảm nhận đại điện hào hoa, Mã Tây Mạc biết, mình đã thua.

"Tây Nhĩ Duy Áo, ta thua, nhưng là ta không thua ngươi. Mà là thua bởi cái gọi là Cầm Thành kia. Thua bởi Nữ tế(con rể) của ta - Cầm Đế Diệp Âm Trúc. Mặc dù ta không cam lòng, nhưng là ta thua, Lam Địch Á Tư, thật sự sẽ vì ta mà diệt vong sao?"

Mã Tây Mạc không cam lòng. Hắn đương nhiên không cam lòng. Nhưng mà, đến bây giờ, hắn đã không có bất cứ biện pháp nào thay đổi cục diện.

Thông báo của Pháp Lam, cho thấy Cầm Thành thắng lợi và thoả hiệp với Pháp Lam. Mặc dù hắn không biết bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nhưng có thể tưởng tượng, Pháp Lam sẽ không giống trước kia vẫn kia ủng hộ Lam Địch Á Tư nữa. Ám Tháp Tháp Chủ Tư Long quan hệ mật thiết với Lam Địch Á Tư đã chết.

Tây Nhĩ Duy Áo ngươi may mắn, Mã Tây Mạc đúng là nói như vậy với phương xa. Nếu như không có Cầm thành, không có Diệp Âm Trúc xuất hiện. Có lẽ, bây giờ ta đã là lãnh tụ của Đại lục rồi. May mắn là một phần của thực lực, ta thừa nhận, ta thua, đúng là đã thua.

Nữ nhi, lựa chọn của ngươi làchính xác. Nam nhân kia quả thật là một cảng tránh gió. Mặc dù hắn đã mù nhưng là có thể mang theo Cầm Thành ngăn trở Pháp Lam, thậm chí là đánh bại Pháp Lam. Tại sao, tại sao thiên tài như vậy không phải tại Lam Địch Á Tư đây?

Trên thế giới này, không có hối hận. Nữ nhi, ngươi biết không, nửa đời sau của ta, sợ là đều phải cố gắng duy trì Lam Địch Á Tư tồn tại. Tây Nhĩ Duy Áo, lúc này đây ngươi thắng rồi nhưng là, ngươi vẫn sẽ mãi thắng sao? Chờ xem, có lẽ, một ngày, Lam Địch Á Tư cũng xuất hiện một người giống Diệp Âm Trúc, cục diện chúng ta bây giờ sẽ thay đổi.

Mã Tây Mạc có một trái tim kiên nghị, cho dù bị đả kích rất lớn, hắn vẫn không buông tha. Là Đế Vương, hắn cũng không thể buông tha.

”Tài vụ đại thần, thống kê nước ta phát động lần chiến tranh này tiêu hao bao nhiêu. Bắt đầu từ bây giờ, tất cả tiết kiệm, bổng lộc của tất cả quan tước giảm một nửa. Căn cứ chiến công ban thưởng cho quân đội. Đồng thời Hoàng Cung chi tiêu giảm xuống còn một phần tư ban đầu. Tất cả khánh điển Hoàng Cung lùi lại, đại quân sau khi rút lui, đóng quân phương Bắc đề phòng bất trắc.

“Vâng thưa Bệ Hạ”

Bổng lộc giảm một nửa, thần kỳ chính là, Lam Địch Á Tư Đế quốc không có đưa ra bất cứ dị nghị. Bởi vì đế vương đối với mình còn ác hơn. Trực tiếp đem chi tiêu Hoàng Cung giảm còn một phần tư. Phải biết rằng Mã Tây Mạc là một Đế Vương anh minh, Hoàng Cung chi tiêu lúc đầu đã rất nhỏ còn không bằng một phần ba Đế Vương đời trước.

Vẻ chán nản trong mắt dần dần biến mất.

©¢¨u G\ʏÈjX ©¢¨I GÔh ¦\æj\ iXfŋ ĤŁ

Thời gian luôn là biện pháp tốt nhất chữa lành nỗi đau. Bởi vì phương Bắc không còn uy hiếp, Quân đoàn phương Bắc không còn ý nghĩa quá lớn. Biên chế lúc đầu là sáu mươi vạn giảm xuống chỉ dùng để duy trì trật tự cùng đề phòng bất trắc là mười vạn. Rất nhiều quân phương Bắc đều hướng Phương Đông, hội hợp cùng Phương Đông Quân đoàn hình thành một cỗ lực lượng thật lớn, uy hiếp Phật La quốc.

Nếu như nói Đại lục nước nào chịu hại lớn nhất, thực ra cũng không phải Lam Địch Á Tư công kích, hay mục tiêu bị công kích là Mễ Lan Đế quốc mà là Phật La quốc.

Vì phối hợp Lam Địch Á Tư đánh bại Mễ Lan, Phật La quốc có thể nói là đem hết toàn lực. Tất cả quốc lực đều đưa vào chiến tranh. Khi Diệp Âm Trúc dẫn Cầm Thành tinh nhuệ tại Phật La phát động chiến tranh. Tình huống của Phật La quốc có thể nói là mặt trời lặn về Đông. Nhất là lấy tiêu hao phương thức một lần nữa tụ tập đại quân, khiến Quốc khố thành suy giảm rất lớn.

Lúc này, Chiến tranh đã kết thúc nhưng Phật La cũng biến thành một cái xác không. Không có Lam Địch Á Tư ủng hộ, bây giờ bọn họ thoả mãn binh lính khẩu phần cũng khó khăn. Nếu như nói, Lam Địch Á Tư Đế quốc là tuyệt vọng vậy Phật La quốc là hoàn toàn diệt vong.

Thông báo của Pháp Lam, mặc dù Mễ Lan Đế quốc không có cách nào hướng Phật La quốc triển khai hành động quân sự. Nhưng vẫn không có cách nào cứu lại Phật La.

Mễ Lan trước hết tuyên bố giải trừ hết tất cả quan hệ kinh tế mậu dịch cùng Phật La quốc. Đồng thời không cho phép bất cứ người Phật La nào tiến vào Mễ Lan Đế quốc.

Cực Bắc Hoang Nguyên, Thú Nhân cũng không có ý định giao dịch ngang hàng cùng Phật La quốc. Cho dù Tử không để ý đến chuyện trước kia mà giao dịch. Nhưng ngay lúc này, Phật La quốc cũng không có vật gì cùng Thú Nhân trao đổi. Bây giờ bên trong Phật La quốc thiếu chính là lương thực.

Về phần phía nam Phật La là Ba Bàng Vương quốc. Bây giờ mình còn lo chưa xong càng không cần phải nói đến cứu bọn họ. Đối với phản đồ,bất luận kẻ nào cũng không có đối tốt. Cho dù là Lam Địch Á Tư hay Ba Bàng. Bây giờ, Phật La quốc có thể nói là bị tất cả quốc gia trục xuất.

Ba tháng thời gian, Phật La quốc sắp kiên trì không được, mặc dù bọn họ tạm thời giải tán quân đội, nhưng là xuân mới tới, đợi đến mùa hè, nhóm lương thực đầu tiên mới mọc lên. Đối với Phật La quốc mà nói quá sức khó khăn, nạn đói khắp nơi làm cả Phật La quốc lâm vào hỗn loạn.

Phật La hoàng thất coi như là thông minh, trải qua nghiên cứu cẩn thận. Vì giữ lại chút nguyên khí cuối cùng. Phật La quốc hướng Mễ Lan Đế quốc đề nghị cắt đất đổi lương thực.

Mễ Lan Đế quốc vốn có đề nghị thống nhất Phật La, đương nhiên con số cũng đã sửa đổi một cách nhất định.

Cuối cùng, Phật La quốc lấy ba tỉnh Phương Đông, đổi lại chút lương thực với Mễ Lan Đế quốc. Rốt cuộc có thể tạm hoãn nguy cơ trong nước. Nhưng không ai biết đối với Phật La mà nói, bất quá chỉ là chút nước giải khát.

Cầm Thành.

Hôm này trời đẹp, trời trong xanh ít mây, ánh mặt trời chiếu khắp mặt đất, làm ấp áp thực vật, động vật cùng Chiến Sĩ các tộc Cầm Thành.

Tại sân rộng giữa Cầm Thành, một vạn binh lính Cầm Thành đang chờ phân phó. Diệp Âm Trúc lẳng lặng đứng phía trước quân đội, hắn đang cười.

Chiến tranh, mặc dù gây cho Cầm Thành tổn thất, lấy đi tính mạng của Chiến Sĩ Cầm Thành. Nhưng là làm cho Chiến Sĩ còn sống sót thêm đoàn kết, làm cho cả Cầm Thành ngưng tụ lực lượng cường đại trước nay chưa từng có.

Ba tháng trôi qua, thời gian ước định cùng Pháp Lam lúc trước cũng tới rồi, trải qua bàn bạc cẩn thận. Lúc này, Diệp Âm Trúc chuẩn bị xuất phát, đi tới Pháp Lam. Pháp Lam đáp ứng hắn, có thể dẫn một vạn quân đội tiến vào Pháp Lam tu luyện.

Vì một vạn người này, các tộc Cầm Thành trong ba tháng này tranh luận không biết bao nhiêu lần.

Cuối cùng, chính là Diệp Âm Trúc có quyết định, tương lai Cầm Thành phát triển sẽ tương tự như Pháp Lam, tinh anh đúng là quan trọng nhất. Cho nên lần này chọn lựa vạn người đều là chiến sĩ xuất sắc nhất của Cầm Thành. Chỉ có bọn họ mới đủ tư cách tiến vào Pháp Lam tu luyện, cũng có thể tăng lên thực lực của mình tốt nhất.

Đầu tiên thông qua lựa chọn chính là Cầm Thành hai Đại quân đoàn, Cự Long Kỵ sỹ đoàn cùng Tử Thần Long Lang Kỵ binh.

Cự Long Kỵ sỹ đoàn lúc đầu trải qua tuyển chọn cẩn thận. Huống chi còn có Cự Long hỗ trợ. Lúc đầu Diệp Âm Trúc cùng Quang Minh Tháp Chủ Áo Bố Lai Ân không có quy định cụ thể. Chỉ hạn chế số lượng một vạn, nhưng không hạn chế hình thể, hơn nữa Diệp Âm Trúc đem Cự Long tính là Tọa kỵ của bọn họ.

Tình huống của Tử Thần Long Lang Kỵ binh cũng giống như vậy.

Tư cách tuyệt đối không có người ý kiến, như vậy một vạn đã mất năm trăm tên.

Còn thừa chín ngàn năm trăm, tiến hành lựa chọn trong Cầm Thành các Quân đoàn.

Cuối cùng, ngoại trừ Ải Nhân tộc cùng Địa Tinh bộ lạc, Chiến Sĩ ưu tư nhất của các tộc tập trung, hợp thành một Quân đoàn.

Đương nhiên, Diệp Âm Trúc sẽ không quên ưu thế Toạ kỵ, một vạn Chiến Sĩ Cầm Thành đều có Toạ kỵ của mình, cho dù là tạm thời đưa vào. Cho nên có chút chuyện buồn cười xuất hiện. Cầm Thành chẳng những có Tử Thần Long Lang Kỵ binh, Cự Long Kỵ Sỹ, Giác Ưng Kỵ S. Bây giờ còn xuất hiện Đức Lỗ Y Kỵ Sỹ, thậm chí là không thể nào cho người cười ác điểu Đức Lỗ Y Kỵ Sỹ.

Tiện lợi nhất không thể nghi ngờ là Đông Long Bát tông Chiến Sĩ Đông Long. Tinh linh Tộc lấy thân phận Toạ kỵ xuất hiện, nên số danh ngạch lạiKỵ Sỹ còn đương nhiên tiện nghi cho bọn họ.

Cuối cùng, Cầm Thành một vạn người tạo thành đội ngũ là như thế này: Ba trăm Tử Thần Long Lang Kỵ Sỹ, Hai trăm Cự Long Kỵ Sỹ, Năm trăm lợi trảo Đức Lỗ Y Kỵ Sỹ, Ba nghìn Giác Ưng Kỵ Sỹ, Năm trăm Bỉ Mông cự thú Kỵ Sỹ, cùng với hỗn hợp Kỵ sỹ đoàn. trong đó Toạ kỵ là Tử Tinh Quân Đoàn của Thú Nhân Đế quốc cung cấp.

Một tháng trước, các bộ lạc hoàn toàn thần phục trên Cực Bắc Hoang Nguyên Thú Nhâncác bộ lạc hoàn toàn thần phục Tử. Thú Nhân Đế quốc chính thức thành lập. Mặc dù Đế quốc vẫn để các bộ lạc trước đây tồn tại, nhưng thống nhất thay đổi cả cục diện của Cực Bắc Hoang Nguyên. Còn sau này phát triển như nào phải xem vào tài năng của Tử.

Thú Nhân Đế quốc thành lập, Tử điều động năm trăm Bỉ Mông cự thú tới Cầm thành. Hắn có lý do rất đơn giản, đây là đội ngũ đầu tiên mà Cầm Thành có được. Cầm Thành vĩnh viễn có một đội Bỉ Mông cự

thú Quân đoàn. Trong năm trăm Bỉ Mông cự thú này, mặc dù không có Bạch Kim Bỉ Mông nhưng số lượng Hoàng Kim Bỉ Mông lên tới năm mươi. Cùng với ba nghìn đầu Ma Thú chọn lựa ra từ Tử Tinh Quân Đoàn. Cầm Thành cũng không vì Tử Tinh Quân Đoàn rời đi mà yếu đi bao nhiêu.

Cho nên, lúc này trung tâm sân rộng Cầm thành, một vạn Kỵ Sỹ mặc dù không phải là rất nhiều nhưng bọn hắn cũng đại biểu cho gần hết lực lượng Cầm thành.

Địa Tinh bộ lạc không có gia nhập vì Địa Tinh không thích hợp cho tu luyện. Còn về phần Ải Nhân tộc, bởi vì không rảnh.

Cầm Thành càng cường đại, nhiệm vụ của Ải Nhân tộc cũng càng ngày càng nặng nề. Hơn nữa, ai có thể nói Pháp Lam không mơ ước năng lực của Ải Nhân tộc chứ? Vì vậy, sau khi bàn bạc cẩn thận, Ải Nhân tộc không tham dự vào bên trong một vạn người.

Diệp Âm Trúc phiêu phù giữa không trung. Tất cả ánh mắt của Chiến Sĩ Cầm Thành đều nhìn vào hắn. Cảm nhận sĩ khí ngập trời của Chiến Sĩ cùng Toạ Kỵ, Diệp Âm Trúc phất phất tay, giọng nói của hắn truyền khắp cả sân rộng "Xuất phát".

Cửa thành đã được sửa lại từ từ mở rộng ra, Đại quân Cầm Thành chia thành Không quân cùng Lục chính thức khai xuất phát, đi về phía Pháp Lam.

Mặc dù chủ lực Cầm Thành đi hết nhưng bây giờ Cầm Thành vẫn không e ngại địch nhân đến xâm phạm. Hầu hết Chiến Sĩ Cầm Thành đều ở lại bảo vệ Cầm Thành. Đông Long Bát tông Tông Chủ bởi vì ác cảm đối với Pháp Lam nên không tham gia lần đi tới Pháp Lam này.

Còn có An Nhã Pháo đài Nữ vương ở đây, cùng với lực lượng củaCầm Thành. Đương nhiên còn có Bất Tử Ma Long Quân đoàn mà Diệp Âm Trúc đã ra lệnh bảo vệ ở sâu tronglinh hồn. lực lượng như vậy đừng nói là tự bảo vệ mình, cho dù công kích một cái Quốc gia cũng có thể.

Cự Long Kỵ sỹ đoàn, Giác Ưng Kỵ sỹ đoàn trở thành hộ vệ cho Cầm Đế hào Hàng không mẫu hạm. Cầm Đế hào Hàng không mẫu hạm hình thành lực lượng không trung, trên mặt đất m Tử Thần Long Lang Kỵ Sỹ chạy phía trước, Năm trăm Bỉ Mông cự thú Quân đoàn ở phía sau, các quân khác vẫn duy trì trận hình tại trung ương

Nếu như là quá khứ, Diệp Âm Trúc tuyệt đối sẽ không lựa chọn dùng Cầm Đế hào Hàng không mẫu hạm. Hắn sẽ lựa chọn cùng đi tới với các Chiến Sĩ. Nhưng tình huống bây giờ lại hơi khác. Bởi vì vài ngày trước, trải qua Tinh linh Tộc Tự nhiên Ma pháp sư chuẩn đoán, Tô Lạp đã có thai hai tháng.

Tin tức này không chỉ làm cho cả Cầm Thành vui sướng, cũng làm cho Diệp Âm Trúc sắp làm ba ba vui mừng khôn xiết. Cuối cùng vẫn là không an tâm Tô Lạp ở Cầm Thành, mà là mang theo nàng đi. Mà Cầm Đế hào Hàng không mẫu hạm không thể nghi ngờ chính là phương tiện di chuyển tốt nhất.

Tử quản lý Thú Nhân Đế quốc của hắn, Áo Lợi Duy Lạp cũng bận rộn với Quân đoàn phương Bắc, lúc này Cầm Đế hào Hàng không mẫu hạm cũng chỉ có thể do Diệp Âm Trúc tự mình điều khiển.

_____***_____

"Tô Lạp, nàng thoải mái không?"

Diệp Âm Trúc ân cần nắm tay Tô Lạp, lo lắng hỏi.

Tô Lạp nhẹ nhàng lắc đầu, mỉm cười nói:

"Không có gì, chỉ có chút buồn nôn, Tinh Linh Đại sư không phải đã nói đây là phản ứng bình thường sao?"

Ở ngay bên cạnh Tô Lạp, Hải Dương cười nói:

"Chàng đây là quan tâm quá mức, Tô Lạp, bụng ngươi sao vẫn còn chưa lớn lên đây, không phải đã hai tháng rồi sao?"

Ly Sát ở phía xa xa thay thế Tô Lạp khống chế Cầm Đế hào bay đi, tức giận nói:

"Các ngươi một chút kiến thức cũng không có, nữ nhân mang thai đến tháng ba mới có biến hoá rõ ràng"

Diệp Âm Trúc hơi quái dị nhìn Ly Sát:

"Ngươi sao lại biết?Chẳng lẽ ngươi từng sinh qua? Không đúng, cho dù là từng sinh, ngươi hẳn tất nhiên không giống loài người sinh Hài tử chứ"

"Diệp Âm Trúc, ta giết ngươi"

Ly Sát giận nổi đùng đùng nhìn Diệp Âm Trúc, nếu không phải nàng đang điều khiển Cầm Đế hào, thì sẽ xông lại ngay.

Hải Dương cười, nói:

"Ly Sát tỷ tỷ, Tỷ thật sự từng sinh qua sao?"

Ly Sát tức giận nói:

"Được, các ngươi một nhà khi dễ ta. Hải Dương, tên Diệp Âm Trúc hẳn đã gieo rắc không ít hạt giống trên người ngươi, Tô Lạp có rồi, ngươi chừng nào thì có?"

Hải Dương mỉm cười:

"Không vội, đợi Tô Lạp sinh rồi nói, nếu chúng ta hai người đều có bảo bảo, lấy ai chăm sóc Âm Trúc"

"Hải Dương tỷ"

Tô Lạp nhìn Hải Dương, vành mắt ửng đỏ, nàng mang thai. Hải Dương một mực lặng lẽ ở bên cạnh. Nếu như hai nữ nhân đồng thời mang thai, mất đi thị lực Diệp Âm Trúc tự nhiên sẽ không ai chăm sóc. Nàng làm như vậy không thể nghi ngờ là thành toàn cho Tô Lạp. Tô Lạp đương nhiên biết, lấy thân phận quan trọng của Hải Dương trong Đông Long Bát Tông mà nàng vẫn làm như vậy. Khi Tô Lạp phát hiện Hải Dương lặng lẽ tránh thai, nàng đã đem tình địch trở thành tỷ tỷ của mình. Nàng bây giờ thầm nghĩ thời gian qua nhanh một chút để chính mình sớm sinh Bảo bảo thay thế Hải Dương chăm sóc Diệp Âm Trúc.

Từ Cầm Thành tới Pháp Lam trải qua cả Mễ Lan Đế quốc. Vạn người hành động có quy mô không nhỏ, vì dễ dàng tiếp viện và nghỉ ngơi. Hơn nữa Cầm Thành cùng Mễ Lan Đế quốc có quan hệ mật thiết. Nên bọn họ lựa chọn đường đi đều là quan đạo, tự nhiên không thể tránh được rất nhiều bình dân Mễ Lan thấy được.

Dân chúng Mễ Lan có lẽ không nhận ra Tử Thần Long Lang Kỵ Binh thậm chí không nhận ra Bỉ Mông cự thú nhưng là sao không nhận ra Cự Long chứ.

Giữa không trung, hai trăm Cự Long Quân đoàn hộ vệ Cầm Đế hào Hàng không mẫu hạm. Đối với người bình thường mà nói, thị giác ảnh hưởng sự quá lớn. Nhìn cờ hiệu Cầm Thành, rất nhiều binh dân Mễ Lan trực tiếp quỳ xuống đất lạy, hô to Cầm Thành vạn tuế, Cầm Đế vạn tuế.

Tại Mễ Lan Đế quốc tuyên truyền, dân chúng Mễ Lan không hề kiên định đối với Pháp Lam. Cầm Thành đã dần dần thay thế Pháp Lam.

"Âm Trúc, sắp đi qua Mễ Lan thành, chúng ta có thể hay không ở gần đó dừng lại một chút?"

Hải Dương nhìn bản đồ da dê rồi hỏi Diệp Âm Trúc.

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:

"Đương nhiên, ta cũng muốn đến xem Mễ Lan Ma Vũ Học viện một chút. Nơi đó là ta gặp nàng và Tô Lạp. Cũng là nơi bồi dưỡng ta phát triển. Hải Dương, nàng nói xem, chúng ta có tính là áo gấm về nhà không?"

Hải Dương cười, nói:

"Như thế thì sao? Chàng còn để ý sao?"

Diệp Âm Trúc cười nói:

"Mọi người đều thích hư vinh , chẳng lẽ ta không có sao?"

Hải Dương nói:

"Người khác đương nhiên có, nhưng Chàng lại không, ai bảo Chàng là Cầm Đế chứ? Ta muốn gặp Hương Loan tỷ tỷ. Lần trước nàng cùng Ny Na Nãi nãi đi mà không tạm biệt, cũng không biết là làm sao. Chàng không phải nói lần này Ny Na nãi nãi có gì bất mãn với Chàng sao? Chúng ta lần này có thể làm cho rõ"

Diệp Âm Trúc nói:

"Đúng, chúng ta đóng quân tại ở Mễ Lan Ma Vũ Học viện đi, nơi đó cũng ở cũng rất gần Mễ Lan thành. Không biết nơi chúng ta ở trong Học viện còn hay mất. Mấy năm đã qua, bây giờ các sư phụ Học viện như nào"

Rất nhanh, Mễ Lan Đế quốc nghe được tin tức, Cầm Đế Diệp Âm Trúc dẫn Đại quân Cầm Thành đóng tại gần Mễ Lan Ma Vũ Học viện.

Nhận được tin tức, cả Mễ Lan thành đều hành động. Tây Nhĩ Duy Áo Đại Đế tự mình hạ lệnh, một Quân đoàn năm vạn người nhanh chóng đi đến gần Mễ Lan Ma Vũ Học viện. Vây Mễ Lan Ma Vũ Học viện vào giữa, cấm tất cả mọi người tới gần.

Cầm Đế tự mình giá lâm, như thế nào có thể đóng quân ở ngoài Học viện chứ? Mễ Lan Ma Vũ Học viện cao tầng trải qua bàn bạc khẩn cấp cùng Hoàng thất Mễ Lan Đế quốc, đem tất cả đệ tử đều điều đến đây.

Một bên ở lại, cung cấp nơi đóng quân cho Cầm Thành quân.

Đúng thế, Mễ Lan Ma Vũ Học viện chẳng những không chút bất mãn. Ngược lại đều là rất hưng phấn, Diệp Âm Trúc sớm trở thành anh hùng của Mễ Lan Đế quốc. Tự nhiên cũng là anh hùng của Mễ Lan Ma Vũ Học viện. Hầu như mỗi một gã đệ tử Mễ Lan Ma Vũ Học viện đều có hy vọng nhìn xem vị học trưởng này bộ là như thế nào.

Nếu như nói, lúc trước Lam Địch Á Tư Đế quốc vẫn còn có một ít Học viện có thể sánh cùng Mễ Lan Ma Vũ Học viện. Như vậy, từ khi Thần Âm hệ ở đây xuất hiện quái thai Diệp Âm Trúc, Mễ Lan Ma Vũ Học viện đã biến thành thánh địa của tất cả cường giả tuổi trẻ. Ở Mễ Lan, cho dù là hỏi Hài tử hai ba tuổi có nguyện vọng gì đều trả lời là trở thành đệ tử của Mễ Lan Ma Vũ Học viện.

Đồng thời, chiến tranh do Mễ Lan Đế quốc cùng Lam Địch Á Tư Đế quốc, cũng làm địa vị của Mễ Lan Ma Vũ Học viện trong nước lần nữa tăng lên. Hầu như tất cả đệ tử Mễ Lan Ma Vũ Học viện đều tham dự chiến tranh. Trong đó không thiếu người lập quân công. Mặc dù từ chiến trường trở về không đủ một nửa nhưng cũng làm cho Mễ Lan Ma Vũ Học viện uy danh vang dội. Tây Nhĩ Duy Áo Đại Đế tự mình ban cho Mễ Lan Ma Vũ Học viện danh hiệu nơi sản sinh anh hùng.

Giữa trưa vừa qua, mặt trời đã bắt đầu lệch về phía Tây. Trước cửa Mễ Lan Ma Vũ Học viện do Viện Trưởng Phất Cách Sâm cầm đầu, gần trăm Giáo sư và Chủ nhiệm các hệ lẳng lặng đứng chờ.

Bên trong Học viện, đệ tử sớm đã tự phát tổ chức, hầu hết trong tay mọi người đều cầm cờ nhỏ của Cầm Thành. Anh mắt rực lửa. Sự nhiệt liệt không có giảm xuống theo thời gian, ngược lại liên tục tăng lên.

Bên cạnh Phất Cách Sâm còn đứng một người, tuy nhiên người này nhìn qua cực kỳ thần bí, mặc một chiếc áo choàng màu trắng, dáng người hấn so với Phất Cách Sâm thấp hơn một chút. Nhưng có thể đứng bên cạnh Viện Trưởng, có thể thấy thân phận người này không bình thường.

Đột nhiên, mắt Phất Cách Sâm sáng lên, tươi cười nói:

"Đến"

Như là muốn chứng minh cho lời nói của Viện Trưởng. Mặt đất bắt đầu rung chuyển, mặc dù không kịch liệt nhưng rất có tiết tấu. Âm thanh làm bụi trên mặt đất bốc lên, cũng đánh vào trái tim mỗi một gã đệ tử Mễ Lan Ma Vũ Học viện.

Đến, thần tượng mà bọn họ chờ mong rốt cuộc sắp xuất hiện.

Theo mặt đất rung lên, giữa không trung, một mảnh thân ảnh từ từ xuất hiện

Đầu tiên đập vào ánh mắt bọn họ chính là Đại điểu màu lam chỉnh tề. Dáng vẻ của chúng nó rất thành thạo, nhất là tại dưới ánh mặt trời, lông chim trên đỉnh đầu lóng lánh nhiều màu sắc.

Trên lưng mỗi một đầu Đại điểu đều có một gã Kỵ Sỹ, Kỵ Sỹ này có đặc điểm chính giống nhau là bọn họ có đôi tai nhọn, đúng là Cầm Thành Giác Ưng cùng Tinh Linh Chiến Sĩ tạo thành Giác Ưng Kỵ Sỹ đoàn.

Sau khi Giác Ưng Kỵ Sỹ đoàn xuất hiện, đột nhiên tiếng Long ngâm ngập trời vang vọng trăm dặm. TIếng Long ngâm rất bình thản không có làm cho người ta bất cứ áp lực nào, mà ngược lại sinh ra cảm giác thân thiết.

Đứng ở bên cạnh Phất Cách Sâm, thần bí nhân mỉm cười "Bọn họ thể hiện với chúng ta đó"

Phất Cách Sâm vuốt cằm, nụ cười càng thêm sáng rỡ, tiếng Long ngâm nghe thấy mặc dù không đơn giản, nhưng rõ ràng đệ tử của mình cũng không quên mình.

Trong chiến trận giữa Mễ Lan Đế quốc cùng Lam Địch Á Tư Đế quốc. Phất Cách Sâm phát huy tác dụng rất quan trọng. Vị Tinh thần hệ Đại Ma đạo sư cùng Mễ Lan Đế quốc Ma pháp sư Công hội Ám hệ Ma đạo sư Nguyệt Huy, dẫn Mễ Lan Đế quốc Ma pháp sư tạo thành trận tuyến không gì phá nổ. Bất cứ Lam Địch Á Tư Ma pháp sư dùng biện pháp gì cũng không thể đối đầu với Phất Cách Sâm.

Trải qua chiến dịch này, Phất Cách Sâm chiếm được phần thưởng tối cao của Mễ Lan Đế quốc. Ngoại trừ Cung đình Ma pháp sư cao cấp nhất, còn phong Tước vị Công tước. Nhưng Phất Cách Sâm lại từ chối Đế quốc ban lãnh địa, nói với Mễ Lan Đế quốc mình khi còn sống muốn ở tại Mễ Lan Ma Vũ Học viện. Đem Ma pháp của mình truyền xuống. Tại cả Mễ Lan Đế quốc, danh vọng của Phất Cách Sâm tuyệt đối không dưới Tây Đa Phu cùng Mã Nhĩ Đế Ni hai vị Nguyên soái. Còn hơn Nguyệt Huy Ma đạo sư, được xưng là Mễ Lan Đế quốc Ma pháp chi trụ, đây là đánh giá thực lực cùng danh vọng.

Đại quân Cầm Thành rốt cuộc đến gần, kẻ khác kinh ngạc chính là không phải Không quân đến trước mà lại là Lục quân.

Ba trăm đầu Long Lang mang theo ba trăm Quang ảnh màu lam không một tiếng động tiến đến Mễ Lan Ma Vũ Học viện. Rất hiển nhiên, mặt đất ầm vang không phải do bọn chúng tạo ra.

Nhìn thấy bọn chúng xuất hiện, đệ tử các hệ của Mễ Lan Ma Vũ Học viện đều mở to mắt nhìn. Các nam sinh lộ ra vẻ hâm mộ cùng sùng kính, mà trong mắt nữ sinh phần lớn lóng lánh vô số khoả ngôi sao nhỏ.

_____***_____

"Thật lạnh lùng, đây là Chiến Sĩ Cầm Thành sao? Đại lang xinh đẹp! Ngươi xem bọn hắn thật lạnh lùng thật đẹp trai"

"Ngốc ạ, ngươi sao thế. Bọn người kia chính là Tử Thần nổi danh. Chính là một trong những thứ kinh khủng nhất của Cầm Thành. Nghe nói ngay cả Pháp Lam Đại quân trước mặt bọn họ cũng không có thể làm gì được, thậm chí không thể làm bọn họ bị thương"

"Ủa, bọn họ còn lợi hại hơn so với Pháp Lam sao?"

"Đương nhiên, đây chính là Vương bài của Cầm Thành, Tử Thần Long Lang Kỵ Binh. Toạ kỵ của bọn họ cũng không đơn giản là Lang mà là bảy cấp Ma Thú Long Lang. Là loài Á Long. Ta nghe nói, Long Lang rất có khả năng tiến hoá. Tử Thần Long Lang Kỵ Sỹ mỗi một người mặc Áo giáp đều có giá trị vạn kim. Nghe nói là do Ải Nhân tộc Đại sư cẩn thận làm ra. Lực phòng ngự Ma pháp cực mạnh. Có thể nói là võ trang tận răng, nhưng là vẫn còn không phải quan trọng nhất"

"Đây không phải quan trọng nhất, vậy cái gì quan trọng hơn?"

"Ngốc ạ, quan trọng hơn phải là bản thân bọn họ. Những Tử Thần Long Lang Kỵ Sỹ nghe nói trên tay mỗi người ít nhất cũng ngàn tính mạng. Ngươi nhìn bọn họ chẳng lẽ không cảm thấy cả người run lên sao! Đó chính là khí tức Tử vong. Ta có một bằng hữu, nhà của hắn ở Phật La. Nghe nói, người Phật La thà đối mặt với Bỉ Mông Quân đoàn cũng không muốn nhìn thấy Tử Thần Long Lang kỵ sĩ không người nào có thể địch được. Ngươi xem, ở trên cùng chính là Tử Thần Long Lang Kỵ Sỹ đĐoàn trưởng, hắn có danh hiệt Sanh Tử Chi Đế Minh Vương Diệp Hồng Nhạn, trong Cầm Thành Ngũ Đế, đứng hàng thứ năm"

"Cái gì Cầm Thành Ngũ Đế? Cầm Thành không phải chỉ có một Cầm Đế sao?"

"Nói ngươi ngốc ngươi khẳng định không thích nghe. Không biết sao, ta chính là thu thập rất nhiều tài liệu liên quan đến Cầm Thành. Trải qua mấy trận đại chiến, chúng ta những người trung thành ủng hộ Cầm Thành gọi năm người cường đại nhất cũng là xuất sắc nhất những danh hiệu tương ứng".

"Nói nhanh lên, đều là Ngũ Đế nào. Nghe danh hiệu Minh Đế làm cho ta hưng phấn, hắn chỉ đứng thứ năm, bốn người khác là ai?"

"Ta xem ngươi không phải hưng phấn mà là điên lên rồi. Đừng nhìn, cẩn thận Minh Đế Đại nhân trừng mắt một cái, nói không chừng ngươi mang thai luôn"

"Ồ, được, được, ta không nhìn, ngươi mau nói đi"

Tiểu cô nương ngây thơ vội vã cúi đầu, quả nhiên không dám tiếp tục nhìn Diệp Hồng Nhạn.

Vị Sư tỷ của nữ đệ tử này liền lên tiếng nói:

"Cầm Thành Ngũ Đế, Minh Đế Diệp Hồng Nhạn xếp hạng thứ năm, ta vừa nói qua. Hắn thống soái Tử Thần Long Lang Kỵ Sỹ đoàn là Quân đoàn mạnh nhất của Cầm Thành. Có danh hiệu Hữu Chưởng Nhân Sanh Tử Chi Đế Vương"

"Đứng thứ tư, là vị Ngoại tộc Thân vương duy nhất vừa mới sắc phong của Mễ Lan Đế quốc chúng ta. Nam nhân duy nhất của Tử La Lan gia tộc, năm nay không đến ba mươi tuổi - Áo Lợi Duy Lạp Đại nhân.Thống lĩnh thiên hạ hùng binh, Duệ Đế. Hắn mặc dù không có nắm giữ Quân đoàn cố định nào của Cầm Thành, nhưng trí tuệ của hắn giúp cho Cầm Đế rất nhiều. Đúng là huynh đệ quan trọng nhất, đồng bọn của Cầm Đế"

"Đứng hàng thứ ba vô cùng lợi hại. Nghe nói, bất luận đánh lui Long Tộc xâm nhập hay đánh lui Pháp Lam Đại quân, đều có tác dụng quan trọng. Hơn nữa nàng lại là Nữ nhân duy nhất trong Cầm Thành Ngũ Đế. Mặc dù nàng năm nay đã bốn trăm tuổi nhưng đối với một vị Tinh Linh mà nói, nàng còn trẻ. Nàng chính là Ma Đạo pháo trận phá trời cao - Địa Linh Đế An Nhã. Đồng thời nàng cũng là Tinh Linh Nữ Vương, nắm giữ Tinh Linh bộ lạc. Nghe nói nàng còn là Đại quản gia của Cầm Thành. Cầm Đế vắng mặt, tất cả mọi việc trong Cầm Thành đều do nàng chỉ huy. Có thể nói Cầm Thành có thành tựu như ngày hôm nay, nàng có công lao vĩ đại. Ngay cả Cầm Đế cũng cực kỳ tôn kính nàng"

"Đương nhiên, hai vị phía trên càng thêm lợi hại. Đứng thứ hai chính là mới thành lập Thú Nhân Đế quốc, được Thú Nhân tôn làm Thần Thú mạnh nhất từ trước đến nay, tộc trưởng Bỉ Mông bộ tộc- Tử. Hắn là huynh đệ tốt nhất của Cầm Đế. Bọn họ tâm ý tương thông, nghe nói lúc trước khi Cầm Đế còn đang ở Học Viện chúng ta, tham gia kiểm tra tân sinh. Tử đế đã ở bên cạnh hắn. Bây giờ Tử đế đã thống nhất Cực Bắc Hoang Nguyên nắm giữ mấy trăm vạn Thú Nhân Đại quân. Đồng thời hắn cũng có thực lực rất mạnh mẽ. Nghe nói, chỉ riêng vũ lực mà nói, ngay cả Cầm Đế cũng không nhất định là đối thủ của hắn. Hắn được chúng ta xưng là Hoành hành thiên hạ lực vô địch Tử đế"

"Một vị cuối cùng không cần ta nói ngươi cũng biết. Đây là học trưởng vĩ đại của chúng ta. Từ một đệ tử Thần Âm Hệ vô danh, phát dương quang đại Thần Âm Ma pháp. Cũng chính là người đã lợi dụng Tinh thần hệ phát động Bạo Long Chi Khúc khiến trời đất quỷ thần đều khiếp sợ. Dùng lực lượng đánh bại Quân đoàn Thú Nhân cướp bóc. Sau lại thành lập Cầm Thành, dẫn tinh anh Mễ Lan chúng ta thu được quán quân Thất Quốc Thất Long Bài Vị Chiến. Mọi chuyện sau này không cần ta nói ngươi cũng biết. Chính là Cửu Điệp Cầm âm chấn hoàn vũ, đứng đầu Cầm Thành, Cầm Đế Diệp Âm Trúc Đại nhân"

"Ngũ Đế căn cứ vào thực lực mà nói. Cầm Đế, Tử đế, Linh Đế, Duệ Đế, Minh Đế, Ngũ Đế cùng tồn tại, thiên hạ ta có. Căn cứ chúng ta suy đoán, nói không chừng Cầm Thành Ngũ Đế đã có thể chống lại Tháp Chủ Pháp Lam"

Bàn tán như vậy, gần như xuất hiện khắp mọi ngõ ngách Mễ Lan Ma Vũ Học Viện. Phất Cách Sâm cùng thần bí nhân đứng ở phía trước đương nhiên là nghe được.

Thần bí nhân mỉm cười, nói:

"Tốt, một cái Ngũ Đế, ta xem, này cũng không quá đáng. Duệ Đế tại Bắc Cương, Linh Đế tại Cầm Thành . Tử đế thống nhất Cực Bắc Hoang Nguyên, hôm nay chúng ta chỉ có thể nhìn thấy Nhị đế"

Diệp Hồng Nhạn ngồi trên lưng Long Lang thái tử, thính lực của hắn rất tốt. Vừa rồi bàn tán về Ngũ Đế hắn tự nhiên cũng nghe được. Trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ là bát quái trong truyền thuyết? Không nghĩ tới, ta cũng có phần.

Ba trăm Tử Thần đồng thời giơ lên chính mình Tử Thần chi mâu. Động tác ngắn gọn mà chỉnh tề, ngồi trên lưng Long Lang. Bọn họ như pho tượng vậy, thiên quân vạn mã đều xông qua, trước mắt cũng không tính là gì.

Phất Cách Sâm cùng các sư phụ Mễ Lan Ma Vũ Học Viện mỉm cười hoàn lễ.

Một lát sau, đi theo Tử Thần Long Lang kỵ sĩ, Cầm Thành lục quân bộ đội rốt cuộc đã đến. Lúc này đây, tâm trạng của các đệ tử càng tăng vọt. Bọn họ chưa bao giờ thấy Đức Lỗ Y, cũng chưa thấy được xưng là lục chiến vô địch Bỉ Mông cự thú Quân đoàn.

Năm trăm Bỉ Mông cự thú, kể cả năm mươi vị Hoàng Kim Bỉ Mông, lúc trước làm mặt đất chấn động, đúng là do bọn họ phát ra.

Đây là sự cường đại khiến kẻ khác sợ hãi, nhưng cũng hoàn toàn đốt lên ngọn lửa nhiệt tình trong lòng các đệ tử. Tiếng la khẩu hiệu Cầm Thành càng ngày càng vang dội, cho dù là các sư phụ duy trì trật tự cũng gia nhập trong đó.

Không trung, thân ảnh khổng lồ càng ngày càng đến gần. Rốt cuộc, nó sắp đến nơi. Mỗi người lẳng lặng chờ đợi, giác ưng Kỵ Sỹ trước hết phủ xuống, rồi đến lượt từng con Cự Long đại biểu các hệ hạ xuống.

Các đệ tử phát hiện, Cự Long này còn muốn lớn hơn so với bọn họ tưởng tượng, nhất là mấy đầu trưởng thành Kim Long. Thể tích kinh khủng làm bọn họ sợ hãi kêu lên. Làm cho các đệ tử kích động nhất chính là chiến thuyền khổng lồ rốt cuộc đã hạ xuống dưới sự hộ vệ của Cự Long.

Cánh khoang thuyền mở ra, người đầu tiên đi ra, Ma pháp bào màu trắng không nhiễm một hạt bụi. Nhưng làm cho các đệ tử kinh ngạc chính là trên Ma pháp bào của hắn không thấy bất cứ đại biểu nghề nghiệp cùng cùng huy chương nào.

Đó là một người tuổi trẻ đang mỉm cười, ôn hoà cùng ấm áp, nhìn qua không lớn hơn bọn họ bao nhiêu. Khuôn mặt anh tuấn, khí chất cao quý tao nhã, còn có đôi mắt trong suốt dễ dàng làm cho người ta cảm thấy yêu quý

Hắn là ai vậy?

Câu hỏi giống nhau xuất hiện tại trong lòng mỗi một gã đệ tử Mễ Lan Ma Vũ Học Viện.

Người tuổi trẻ đi ra khỏi khí cầu, cũng không có dừng chân, mà là bước nhanh về phía Phất Cách Sâm. Nhìn qua, tốc độ bước đi của hắn cũng không nhanh. Nhưng hình như chỉ vài bước đã tới trước Viện Trưởng Phất Cách Sâm cách mặt trăm thước.

Khi hắn còn cách Phất Cách Sâm năm thước, đột nhiên dừng chân lại. Hai chân khom lại, trước mặt nhiều người như vậy, quỳ xuống trước mặt Phất Cách Sâm.

"Sư phụ, ta đã trở lại"

Mọi sự hỗn loạn trong tính tắc trở nên yên lặng. Các Đệ tử ngơ ngácc nhìn người đang quỳ gối trước mặt Phất Cách Sâm, nghe xong vô số truyền thuyết, bọn họ đương nhiên biết Cầm Đế Diệp Âm Trúc từng bái lạy làm đệ tử của Phất Cách Sâm.

Chẳng lẽ, chẳng lẽ người thoạt nhìn tao nhã, nho nhã chính là người cầm đầu Cầm Thành Đại quân đánh tan Phật La, dùng lực phá Thú Nhân, đại bại Long Tộc, ngăn cản Pháp Lam, Cầm Đế sao?

Giọng nói của Phất Cách Sâm trở nên run rẩy. Khuôn mặt đầy nếp nhăn không có tươi cười mà là kích động, tiến lên hai bước, hai tay run rẩy nâng hắn lên:

"Tốt, tốt, trở về là tốt rồi, mau đứng lên đi"

Diệp Âm Trúc cũng không trực tiếp đứng lên mà là lạy Phất Cách Sâm ba lạy, lúc này mới đứng lên "Một ngày là Sư phụ, cả đời là Sư phụ, người vĩnh viễn là Sư phụ của con. Học Viện vĩnh viễn là nhà của con, Sư phụ, người còn khoẻ không?"

"Ta khoẻ lắm, Âm Trúc, con là niềm kiêu hãnh lớn nhất trong cuộc đời Sư phụ"

Phất Cách Sâm rơi lệ. Mặc dù Diệp Âm Trúc cường đại như vậy, mặc dù hắn đã có khổng lồ thế lực, nhưng là hắn còn nhớ mình, không có quên Học Viện. Đối với Phất Cách Sâm mà nói, một câu nói này của Diệp Âm Trúc, làm hắn cao hứng hơn bất cứ thứ gì.

Đệ tử trở nên bình tĩnh rất nhiều. Trong mắt bọn họ, hiện lên vẻ sùng kính. Diệp Âm Trúc dùng hành động làm một tấm gương tốt cho bọn họ, cũng dạy cho bọn họ tôn sư trọng đạo.

Diệp Âm Trúc chuyển sang Thần bí nhân bên cạnh Phất Cách Sâm, lần này hắn không có quỳ xuống, chỉ là cúi đầu hành lễ:

"Thúc Ghúc, không nghĩ tới người cũng tới đây"

Thần bí nhân mỉm cười nói:

"Ngươi làm nhiều việc vì Đế quốc như vậy, ngươi đã trở về, ta như thế nào có thể không đến đây?"

Tại Mễ Lan thành, có thể đước Diệp Âm Trúc xưng thúc thúc cũng không nhiều, mất đi thị lực làm cho hắn có cảm giác nhạy bén, dựa vào khí tức nhận biết mọi người.

©¢Vu G\yỀjX ©¢VI [ẤH -_Ńj ǩj ¦Ǒj\u

Lúc này, Hải Dương, Tô Lạp, Ly Sát cũng đã từ trong Cầm Đế hào đi ra. Nhìn thấy ba vị mĩ nữ xuất hiện, sự yên tĩnh vừa rồi lại bị hỗn loạn thay thế. Nam đệ tử Mễ Lan Ma Vũ Học Viện trong lòng rất hâm mộ, còn về phần nữ đệ tử thì là thất vọng. Mặc dù Tô Lạp cùng Hải Dương đều che đi khuôn mặt của mình nhưng từ dáng vẻ các nàng cùng sự tuyệt sắc của Ly Sát, hoàn toàn có thể tưởng tượng đến sự tuyệt mỹ của các nàng.

Tây Nhĩ Duy Áo đi tới bên cạnh Diệp Âm Trúc, dùng giọng nói chỉ có hắn mới nghe được nói:

"Cảm ơn ngươi, Âm Trúc, mục đích lần này đến đây của ta chỉ có một chính là thay thế Mễ Lan, cũng là thay chính ta nói lời cảm ơn với ngươi. Là ngươi kéo Mễ Lan từ cõi chết trở về"

"Thúc thúc năm đó chiếu cố ta, Âm Trúc một khắc cũng không quên, Cầm Thành vĩnh viễn là đồng minh tốt nhất của Mễ Lan"

Tây Nhĩ Duy Áo cười, nói:

"Tốt, có những lời này của ngươi, ta đã thoả mãn rồi. Tốt lăm, ta cũng phải trở về rồi, bị ngươi phát hiện thật không tốt. Chờ ngươi dàn xếp xong ở đây, rảnh rỗi thì tới Mễ Lan thành. Thúc thúc ở Hoàng Cung chờ ngươi. Ồ, được rồi, lần trước Hương Loan cùng Ny Na đi đến Cầm Thành chúcmừng lễ tân hôn của các ngươi, có phát sinh chuyện gì hay không? Ta nói nàng có cùng người nào tiếp xúc đặc biệt không?"

Diệp Âm Trúc có chút mờ mịt nói:

"Hương Loan sư tỷ?Chúng ta đánh lui Long Tộc xong, đêm đó Hương Loan cùng Ny Na Nãi Nãi rời đi, không từ mà biệt, ta cũng thấy kỳ quái"

Trong mắt Tây Nhĩ Duy Áo có vẻ quái dị, than nhẹ một tiếng, nói:

"Được, trước cứ như vậy đi, ta phải trở về rồi, thúc thúc ở Hoàng Cung đợi ngươi"

Hắn dù sao cũng là vua của một nước, thế cục Đại lục mới ổn định, vẫn còn rất nhiều việc phải giải quyết. Sau khi nói chuyện vài câu với Diệp Âm Trúc, liền lặng lẽ rời đi dưới sự bảo vệ của tùy tùng.

Viện trưởng Phất Cách Sâm tiếp đám người Diệp Âm Trúc trực tiếp đi vào Học Viện. Chiến Sĩ Cầm Thành tự nhiên sẽ được các Sư phụ Học Viện an bài.

Mễ Lan Ma Vũ Học Viện như có vẻ không có thay đổi gì. Mặc dù đang trong vòng vây của mọi người, nhưng Diệp Âm Trúc có thể cảm nhận được sự yên tĩnh của Học Viện, các loại thực vật đang tươi tốt. Không khí tươi mát khiến người ta cảm thấy toàn thân dễ chịu. Mỗi con đường nhỏ ở đây Diệp Âm Trúc đều quen thuộc. Diệp Âm Trúc mặc dù không nhìn thấy nhưng cảm giác quen thuộc vẫn làm mắt hắn nóng lên.

Lần cuối cùng đến nơi đây chính là đêm trước Thất Quốc Thất Long Bài Vị Chiến, khi đó mình nghĩ không bao giờ có thể quay về nữa.

Mấy năm trôi qua, mình đã thay đổi, nhưng Học Viện vẫn còn bộ dáng trước kia, nơi này là ngôi nhà thứ hai của hắn.

"Học trưởng, người có thể nói cho chúng ta biết, như thế nào mới có thể trở nên cường đại giống như ngươi, trở thành anh hùng của Đế quốc?"

Một gã đệ tử lớn mật cao giọng hỏi

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:

"Như vậy đi, thân là một thành viên của Học Viện, ta cũng không mang theo lễ vật gì. Sau đây ta sẽ cùng mọi người chia sẻ vài kinh nghiệm tu luyện. Sư phụ, như vậy có được không?" Câu nói cuối cùng của hắn là hỏi Phất Cách Sâm.

Phất Cách Sâm mỉm cười nói:

"Đương nhiên có thể, muốn tìm cơ hội cũng không được nữa là. Đám Hài tử này có thể nghe ngươi chỉ điểm đối với bọn họ tu luyện sau này có rất nhiều chỗ tốt"

Do Phất Cách Sâm dẫn đường, phu thê Diệp Âm Trúc cùng Ly Sát được an bài tới chỗ ở. Bởi vì Ly Sát ở một chỗ cùng bọn họ. Nên không ai biết vị Cầm Đế Đại nhân này rốt cuộc là có hai lão bà hay ba vị. Cho nên Học Viện trực tiếp an bài bọn họ ở cùng nhau.Mà nơi này càng làm cho Diệp Âm Trúc vui mừng lẫn sợ hãi, đúng là căn biệt thực lúc đầu hắn cùng Tô Lạp ở chung.

Mặc dù bốn người ở căn biệt thực này cũng không tính là quá rộng, nhưng không thể nghi ngờ nơi này là nơi Diệp Âm Trúc hy vọng ở lại nhất. Hắn như cảm nhận lại được cuộc sống không buồn không lo như lúc ở Học Viện, nếu như còn có thể như vậy thì tốt biết bao? Thời gian trôi qua, tất cả đều trở nên khác xưa, năng lực không giống, trách nhiệm không giống. Nhưng đến đây, vẫn còn sinh ra cho Diệp Âm Trúc một cảm giác thoải mái. đây cũng là nguyên nhân tại sao hắn quyết định trở lại Học Viện.

Tô Lạp dù sao đã mang thai, Diệp Âm Trúc để cho ba nàng ở tại biệt thự nghỉ ngơi, đồng thời Phất Cách Sâm cũng để cho các sư phụ an bài một chút. Sau khi Diệp Âm Trúc nghỉ ngơi một lát, liền cùng nhiều vị lão sư đi ra biệt viện, trực tiếp đi đến sân rộng lớn nhất Học Viện.

Bởi vì lời nói lúc trước của Diệp Âm Trúc, lúc này cả một mảnh sân rông đã toàn đầu người đi lại. Gần như tất cả đệ tử Học Viện đều tới nơi này, bọn họ hưng phấn chờ đợi, đợi thần tượng trong lòng bọn họ.

Còn chưa lên đến sân khấu, Diệp Âm Trúc đã cảm giác được sự nhiệt tình của các đệ tử. Vô số người gọi to tên hắn, vinh quang về quê cũ, loại cảm giác này thật khác thường, cảm giác này không có bất cứ thứ gì có thể thay thế được. Giống như lời Diệp Âm Trúc nói, mỗi người đều muốn hư danh, hắn cũng không ngoại lệ. Ở tình thế này, sự thoả mãn và hưng phấn đồng thời xuất hiện ở sâu trong nội tâm hắn.

"Các vị học đệ, học muội, ta là Diệp Âm Trúc"

Không biết tại sao, hắn dù đối diện với thiên quân vạn mã của quân địch cũng không hề dao động, nhưng lúc này đây hắn lại có chút khẩn trương.

"Diệp Âm Trúc, Cầm Đế, Diệp Âm Trúc, Cầm Đế"

Tiếng hô hoán không ngừng vang lên tận cao trào.

“Rất vinh hạnh, có thể trở lại nơi đã dạy ta, trở lại Học Viện một lần nữa. Vừa rồi trong nháy mắt đi vào Học Viện, ta như nhớ lại chuyện xưa”

Diệp Âm Trúc cảm khái nói, hắn nói lên tất cả đều là xuất phát từ nội tâm. Mà lúc này, các đệ tử rất nhanh im lặng lại, vô số ánh mắt tập trung tại trên người Diệp Âm Trúc, lẳng lặng lắng nghe.

“Ở chỗ này, đầu tiên, ta muốn cảm tạ Học Viện, không có Học Viện, không có ta ngày hôm nay. Đồng thời ta muốn cảm tạ Viện trưởng Phất Cách Sâm, là người vô tư truyền thụ. Mới khiến cho Ma pháp của ta mới đột nhiên tăng mạnh, còn có chủ nhiệm Thần Âm Hệ Ny Na cùng các vị Sư phụ, Diệp Âm Trúc chưa bao giờ quên sự trợ giúp của các vị”

Nói xong những lời này, Diệp Âm Trúc xoay người, hướng các vị sư phụ trên đài thật cúi đầu thật sâu.

Tiếng vỗ tay giống như thuỷ triều bắt đầu vang lên, vô hình, Diệp Âm Trúc đã bắt đầu dạy các đệ tử.

Một lần nữa đối mặt các đệ tử dưới đài, Diệp Âm Trúc giơ hai tay lên, lập tức trở nên yên tĩnh. Hít một hơi thật sâu, lấy lại bình tĩnh Diệp Âm Trúc mỉm cười, “Vừa rồi có vị học đệ hỏi ta là làm như thế nào mới có thể giống như ta trở nên cường đại, trở thành anh hùng của Đế quốc”

Chủ đề đã bắt đầu, rất hưng phấn, nhưng cũng cực kỳ yên tĩnh, các đệ tử thậm chí không chế tiếng hô hấp của chính mình.

“Thực ra, ta chưa bao giờ cho mình là một anh hùng”.

Diệp Âm Trúc nói:

“Có thể có thành tích hôm nay, cũng không phải công lao của một mình ta, đây là kết quả cố gắng của các tộc trong Cầm Thành. Nếu như nói ta lấy được một điểm thành tích thì thực ra do vận mệnh an bài nhiều hơn. Là một nam nhân, trong đời có rất nhiều chuyện muốn làm. Cơ hội, thường thường sẽ không một tiếng động xuất hiện tại trước mặt ngươi. Ta có thể nói, mỗi người trong cuộc đời đều gặp cơ hội của mình, nắm bắt được sẽ không ngừng thành công, Không bắt được, ngươi sẽ như người bình thường”

“Học trưởng, vậy như thế nào mới có thể nắm bắt được cơ hội đây? Cơ hội cùng thực lực có gì quan hệ?”

Một gã đệ tử lâu năm la lớn hỏi.

Diệp Âm Trúc nói:

“Đây chính là điều tiếp theo ta muốn nói. Như thế nào nắm bắt cơ hội? Cơ hội, chỉ thuộc về người có chuẩn bị. Nếu như bình thường không tích luỹ, các ngươi không có năng lực nắm bắt được nó. Trên thế giới này, không có chuyện tốt bầu trời tự nhiên rớt xuống một cuốn bí tịch. Đối với các người mà nói quan trọng nhất là chính mình cố gắng tu luyện, đảm bảo trụ cột, chăm chỉ tu luyện. Ngươi cơ hội có thể bắt được càng lớn, nói cách khác thực lực của ngươi càng mạnh ngươi càng có khả năng nắm bắt cơ hội”

“Ví dụ Đơn giản. Tất cả mọi người tu luyện tự nhiên đều có chướng ngại. Bất luận là Ma pháp hay Vũ Kỹ, tu luyện đến một trình độ nhất định đều gặp chướng ngại. Khi đột phá chướng ngại, may mắn có tác dụng nhất định. Nhưng là nếu như ngay cả chướng ngại ngươi cũng không đạt tới, may mắn có tốt cũng vô dụng.”

“Rất nhiều người thấy được ta hôm nay thành công, có được thực lực cường đại hơn so với người tu luyện bình thường. Nhưng các ngươi có biết thực lực ta đến từ đâu không? Ta thừa nhận, ta là một người có may mắn. Nhưng là trước khi may mắn đến, ta cố gắng tu luyện mười sáu năm. Từ khi sinh ra, vừa đầy tháng, ta đã bắt đầu tu luyện cầm Ma pháp, mỗi ngày nghe tiếng đàn tuyệt vời, chính mình tự đàn tấu. Không ngừng tìm hiểu sự huyền bí của Cầm Ma pháp. Suốt mười sáu năm trái tim không nghỉ. Khi ta đi ra khỏi nhà, đến Mễ Lan Ma Vũ Học Viện, ta thậm chí không biết Nam nhân cùng Nữ nhân khác nhau điểm gì.”

Tiếng cười xuất hiện dưới đài nhưng rất nhanh biến mất, Diệp Âm Trúc nói rất dễ hiểu. Hắn muốn nói cho các đệ tử biết, trên thế giới này không có một bước lên trời, muốn có thành tựu như vậy phải cố gắng hơn những người khác.

“Học trưởng, vậy chẳng phải ngài không có tuổi thơ sao?”

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:

"Đúng vậy. Tuy nhiên cũng không thể hoàn toàn nói như vậy. Tuổi thơ của ta thuộc về Cầm, Ccầm là tuổi thơ của ta. Ta muốn nói cho các ngươi biết chuyện thứ hai chính là phương pháp lấy được thành tựu tốt nhất chính là đem điều ngươi tu luyện biến thành hứng thú. Chỉ có thực sự thích nó, khi tu luyện, ngươi mới có thể càng thêm cố gắng. Cầm là hứng thú của ta, ta như là vì nó mà sinh, cho nên mới có hôm nay"

_____***_____

Vẻ khẩn trương dần dần biến mất, mặc dù Diệp Âm Trúc không có cách nào dạy các đệ tử cách tu luyện cụ thể, nhưng có thể đem kinh nghiệm của mình nói cho họ, phải biết rằng, con đường mà Diệp Âm Trúc tu luyện, hầu như không có đường vòng.

"Học trưởng, có thể cho chúng ta chứng kiến thực lực của ngài được không?"

Diệp Âm Trúc mỉm cười, nói:

"Sáng sớm ngày mai ta rời đi Học Viện, hôm nay ta có thể dạy cho mọi người chính là đến đó mà thôi. Cuối cùng, ta dùng một Cầm Khúc để cảm ơn mọi người đã ủng hộ"

Quang mang màu trắng không một tiếng động phát ra từ ngực hắn. Diệp Âm Trúc giơ hai tay lên, quang mang màu trắng lập tức nhiễm lên trên hai tay hắn. Một cỗ khí tức phát ra từ Siêu Thần khí, năng lượng ba động vô hình khiến cho mọi người kể cả Phất Cách Sâm kinh ngạc mở to mắt.

Diệp Âm Trúc không có lấy ra Siêu Thần khí Khô Mộc Long Ngâm cầm, hai tay nhiễm màu trắngkhẽ vung lên trong không trung. Ngay lập tức, bảy đạo quang mang màu trắng nhũ phóng lên cao, trong chớp mắt đã thoát khỏi thân thể hắn mà bay trong không trung.

Không hề làm thế, Diệp Âm Trúc đã từ trên đài bay lên. Tốc độ bay lên của hắn không nhanh, giống như là dưới chân có vật gì nâng lên vậy. Các Sư phụ Học Viện ở gần hắn nhất có thể nhìn thấy, tại bên người Diệp Âm Trúc có một vòng nước trong suốt đang nhộn nhạo, sau một khắc, Diệp Âm Trúc đã bay đến không trung.

Tiếng hoan hô liên tiếp vang lên. Nhận thức về thực lực của các đệ tử này hầu hết đều dừng lại ở màu sắc, giống như Diệp Âm Trúc, trên người không có bất cứ loại nhan sắc nào, lại đột nhiên bay lên, trong nhận thức của bọn họ, tuyệt đối là không thể.

Bảy đạo quang mang màu trắng dừng lại trong không trung. Mỗi một đạo quang mang cách nhau hơn một thước. Khi Diệp Âm Trúc bay đến cách chúng nó mười thước thì dừng lại.

Giơ hai tay lên, khẽ di chuyển, trong lúc mọi người không biết hắn muốn làm gì thì tiếng đàn đã vang lên. Bảy đạo quang mang màu trắng trong không trung tại hai tay và âm luật khe khẽ run lên.

Lúc này, không khí trong thiên địa đã trở thành Cầm tương, mà bảy đạo quang mang chính là Cầm huyền.

Không có Nhạc sơn, không có Cầm huy, chỉ có bảy đạo quang mang tạo thành Cầm huyền, nhưng là Cầm Khúc tuyệt vời lại xuất hiện, thậm chí truyền khắp Mễ Lan Ma Vũ Học Viện.

Cầm âm trầm bổng mà hài hòa, rõ ràng mà nhu hòa, vang vọng trong không gian, truyền khắp mọi nơi.

Một khắc đó, trái tim mọi người như bay vào không trung, bay vào trong mây, hoà cùng giai điệu, sâu trong nội tâm mỗi người. Tâm trạng kích động và hưng phấn giờ phút này dần dần bình tĩnh lại, trong mắt bọn họ, trong tai, trong lòng, đều chỉ có tiếng Cổ Cầm vang lên.

Người duy nhất trong giai điệu có thể giữ được tỉnh táo cũng chỉ có Tinh thần hệ Đại sư Phất Cách Sâm. Phất Cách Sâm mỉm cười. Trong lòng thầm nghĩ, xem ra, sang năm số lượng các đệ tử báo danh Thần Âm hệ không biết lại gia tăng bao nhiêu lần đây. Âm Trúc, Âm Trúc, con làm ta ngạc nhiên nhiều lắm.

Đây là một khúc Tiêu Tương Thuỷ Vân, bản thân nó không có năng lực mạnh mẽ nhưng do Diệp Âm Trúc đàn tấu, mặc dù không dùng Cổ Cầm nhưng giai điệu tuyệt vời vẫn như trước vây lấy mọi người.

Diệp Âm Trúc mỉm cười, khống chế bảy đạo bạch quang rung động, âm sắc trầm tĩnh, mượt mà cùng ý cảnh đã được phát huy trọn vẹn, trữ tình uyển chuyển như đang tự kể, ... phảng phất mọi người không còn ở trong Học Viện, mà đến với Thế giới tuyệt vời.

Tiếng đàn đột nhiên biến đổi, lúc đầu đang là nhu hoà đột nhiên trở nên cao vút. không gian huyền âm liên tục dung hợp, tạo thành một cái lăng quyển vân phát ra khí thế, ba đào mãnh liệt, sóng sau đè sóng trước, sóng sóng áp sát, đây là tâm tình biến chuyển.

Tiếng đàn kia, có nhẹ nhàng có cao vút rất hài hòa, giống như cảm giác mãnh liệt, giống như tự thuật mà không dùng lời nói.

Tiếng đàn lại thay đổi, giống như ảo tưởng, giống như ước mơ, tại trên núi cao,núi lớn phía xa xa cao vút,núi non trùng điệp cao vút tận trong mây , có ngàn ngọn núi dựng thẳng đứng.

Các đệ tử Mễ Lan, ngưng thần tĩnh khí, tập trung tinh thần thưởng thức giai điệu tuyệt vời, như sợ bỏ qua một tiếng đàn nhỏ nhất. Bọn họ đã quên mình đang ở nơi nào, cảm giác giai điệu, rất yên tĩnh và cô đơn, thấm sâu vào tâm linh bọn họ.

Cầm Khúc lần nữa lại thay đổi, mỗi một tiếng đàn đều mềm mại nhẹ nhàng êm ái. Tất cả đều trở nênhài hòa. Dường như ngay cả Ánh mặt trời nóng chảy cũng trở nên ôn nhu hơn rất nhiều.

Bạch quang biến mất, người bay đi xa, khi các đệ tử còngươi đang yên lặng cảm nhận giai điệu tuyệt vời, thân ảnh trong không trung đã lặng lẽ biến mất.

Khoá dạy này cảu Diệp Âm Trúc, như là sự đánh dấu sâu sắc nhất, vĩnh viễn khắc ghi trong lòng các đệ tử ngày hôm nay. Bọn họ là tương lai cường thịnh của Mễ Lan đế quốc, đây cũng là bất ngờ của Diệp Âm Trúc.

Cùng lúc khi Diệp Âm Trúc biến mất còn có Phất Cách Sâm viện trưởng. Trong lúc các đệ tử ở sân rộng còn đang cảm khái, thầy trò Phất Cách Sâm đã vào trong phòng làm việc ở trong Tháp.

“Sư phụ, Mễ Lan vẫn phồn vinh như xưa”

Ngồi trước mặt Phất Cách Sâm, Diệp Âm Trúc mỉm cười nói.

Phất Cách Sâm nói:

”Đáng tiếc, cũng không xuất hiện sự huy hoàng giống như các ngươi nữa. Các ngươi, chính là một đời xuất sắc nhất Học Viện, được xưng là một đời Hoàng kim. Không chỉ có ngươi, Áo Lợi Duy Lạp, Nội Tư Tháp bọn họ các đệ tử ưu tú. Những người khác đều ở trong Quân đội hoặc Hoàng Cung đều có thành tích không nhỏ.

Nhớ lại ngày xư, Diệp Âm Trúc trong mắt không nhịn được toát ra một tia mỉm cười. Rất lâu chưa thấy bọn họ, cũng không biết bây giờ bọn họ biến thành như nào rồi:

“Ồ, đúng rồi, Sư phụ, Ny Na nãi nãi còn tại trường học không?”

Phất Cách Sâm lắc đầu nói:

“Từ khi chiến tranh bộc phát, Ny Na chủ nhiệm vì Đế quốc bôn ba, vẫn không có trở lại. Nàng hẳn đang ở tại Hoàng Cung”

Nhớ lại ời nói lạnh nhạt của lúc Ny Na rời khỏi Cầm Thành, Diệp Âm Trúc trong lòng cảm thấy không thoải mái. Ny Na nãi nãi đến rốt cuộc là làm sao vậy? Chẳng lẽ chính mình làm chuyện gì khiến bà không hài lòng sao?

Tuy nhiên, Diệp Âm Trúc cũng không có trao đổi quá nhiều với Phất Cách Sâm về điều này. Sư đồ hai người hàn huyên đến . xế chiều, hầu hết là Phất Cách Sâm hỏi những chuyện Diệp Âm Trúc trải qua thời gian qua. Diệp Âm Trúc gần như không có dấu diếm, nói ra kinh nghiệm của của mình.

Thời gian trôi qua rất nhanh, trò chuyện không được bao lâu, mặt trời đã nghiêng về phía Tây. Hoàng Cung Mễ Lan Đế quốc phái người đến mời phu thê Diệp Âm Trúc cùng Phất Cách Sâm viện trưởng đến Hoàng Cung dự tiệc.

Diệp Âm Trúc phân phó xong chúng tướng Cầm Thành đóng quân tại Học Viện. Liền mang theo hai vị thê tử cùng Phất Cách Sâm viện trưởng cùng tiến lên xe ngựa Hoàng Cung hào hoa, đi về phía Mễ Lan thành thủ đô Mễ Lan Đế quốc.

Xe ngựa cực kỳ đhào hoa, cho dù chứa mười người cũng là có thừa. Xe ngựa thậm chí còn có mùi thơm nhàn nhạt, thấm lòng người.

Diệp Âm Trúc vén màn xe ngựa lên. Trong lòng hắn có chút bi ai, mặc dù có năng lực Thiên Nhân hợp nhất nhưng là không thể thay thế đôi mắt. Hắn rất mong muốn nhìn thấy con đường quen thuộc. Đáng tiếc, bây giờ đã thành hy vọng xa vời.

Có lẽ đúng là cảm nhận được biến hoá trong lòng Diệp Âm Trúc, Tô Lạp ở bên cạnh Diệp Âm Trúc, cầm tay hắn. Mặc dù nàng không nói gì nhưng lời xin lỗi ôn nhu này làm Diệp Âm Trúc tỉnh táo lại rất nhanh.

Chán nản mất hết, khuôn mặt tuấn tú lại một lần nữa hiện lên vẻ tươi cười, so sánh với những điều đã mất đi, chính mình được càng nhiều, sao phải không vui chứ?

Thời gian từ Mễ Lan Ma Vũ Học Viện đến Mễ Lan thành rất ngắn. Vì Diệp Âm Trúc đến, cửa thành đã mở rộng. Thị vệ Hoàng gia đi theo xe ngựa nên không có gặp bất cứ cản trở nào, nhanh chóng đi về phía Hoàng Cung.

Theo bình dân thấy, nhất định có đại nhân vật xuất hiện. Chỉ là, Mễ Lan Đế quốc che lấp rất tốt. Nên không có bại lộ thân phận của Diệp Âm Trúc.

Dù sao, vị Ám Tháp Tháp Chủ này rất có khả năng mang đến hỗn loạn.

Đến Hoàng Cung, ngoài cửa cung, Hoàng tử Phí Tư Thiết Lập đã sớm đứng chờ. Cửa Hoàng Cung mở rộng, phải biết rằng, tại bình thường chỉ có Tây Nhĩ Duy Áo đại đế mới có quyền lực như vậy. Nhưng ra quyết định này, cả Mễ Lan Đế quốc không có ai phản đối cả.

Có thể thấy được Diệp Âm Trúc tại trong mắt người Mễ Lan đã đạt đến địa vị như thế nào rồi.

Tây Nhĩ Duy Áo vốn mệnh lệnh cho xe ngựa có thể trực tiếp tiến vào trong Hoàng Cung. Nhưng vì sự tôn kính với Hoàng Thất Mễ Lan, Diệp Âm Trúc vẫn phân phó xe ngựa ngừng lại tại ngoài cửa Hoàng Cung.

Mặc dù địa vị của hắn bây giờ đã khác xưa, nhưng Diệp Âm Trúc từ nhỏ tu luyện Cổ Cầm nên rất biết ý.

Do Phí Tư Thiết Lạp tự mình dẫn đường, đoàn người theo đường lớn bên trong Hoàng Cung đi tới. Hai tay Diệp Âm Trúc phân biệt nắm lấy hai vị kiều thê, đi ở phía sau Viện trưởng Phất Cách Sâm. Người khác tiến vào cung, đều là cảm thấy áp lực hoặc nơm nớp lo sợ nhưng hắn lại cảm thấy rất dễ dàng.

Đối với Diệp Âm Trúc mà nói, bây giờ ngoại trừ Thâm Uyên vị diện, không có gì làm hắn lo lắng. Địa vị của Cầm Thành đã ổn định, Tử đã thống trị Cực Bắc Hoang Nguyên trở thành hậu phương của Cầm Thành, hai vị thê tử đều ở bên cạnh, Tô Lạp cũng đã có hài tử.

_____***_____

Tất cả những điều này khiến cho hắn cảm giác rất thoả mãn.

Đang đi về phía trước, đột nhiên, tinh thần Diệp Âm Trúc khẽ động. Quay đầu về phía một toà kiến trúc khổng lồ, tinh thần khí tức khổng lồ giống như mũi tên sắc bén lướt qua không trung thẳng đến toà kiến trúc cao lớn kia.

Cảm giác Thiên nhân hợp nhất rất nhạy cảm, một khắc trước đó, hắn rõ ràng cảm giác được tại kiến trúc kia, có một người đang chăm chú nhìn mình. Mặc dù ánh mắt không có chút địch ý nhưng, không biết tại sao, Diệp Âm Trúc có một loại cảm giác quái dị, như là tâm huyết tương liên vậy. Giống như người ở đó có một mối liên hệ mật thiết với mình vậy.

Một tiếng hừ lạnh vang lên trong thế giới tinh thần của Diệp Âm Trúc. Cho dù Tinh thần lực của hắn trong nháy mắt cũng bị ngăn cản. Hơn nữa tinh thần bích lũy khổng lồ lại trực tiếp đưa tinh thần hắn bắn ngược trở về.

Đây là tình huống Diệp Âm Trúc chưa bao giờ gặp phải. Trong lòng không nhịn được mà cảm thấy kinh hãi. Mễ Lan Đế quốc từ lúc nào có người có Tinh thần lực cường đại như vậy? Cho dù là Tinh thần hệ Ma pháp sư Phất Cách Sâm Đại sư cũng không cách nào ngăn cản Tinh thần lực của mình, dù sao cấp bậc hai người chênh nhau quá nhiều

Tuy nhiên, rất nhanh Diệp Âm Trúc tỉnh ra, nếu như nói ở Hoàng Cung Mễ Lan Đế quốc có ai có thể làm cho mình cảm thấy nguy cơ, vậy chỉ có vị Pháp Lam giám sát quan Đại nhân, Ny Na nãi nãi.

Nghĩ tới đây, trên mặt Diệp Âm Trúc không nhịn được mà tươi cười, nghiêng người với a kiến trúc cao lớn xa xa. Lúc này mới đi theo Phí Tư Thiết Lạp tiếp tục đi về phía trước. Trong lòng vẫn còn nghĩ đến, khó trách mình lại có cảm giác quái dị này. Thì ra là Ny Na nãi nãi. Lão nhân gia xem ra vẫn còn quan tâm mình. Phải biết rằng, bất luận là quan hệ giữa Ny Na và Tần Thương, hay là liên hệ mật thiết giữa mình và Hoàng thất Mễ Lan đều rất tốt để cho Diệp Âm Trúc rất tôn trọng bà.

Nhìn đoàn người Diệp Âm Trúc dần dần đi xa, Ny Na đang đứng ở cửa sổ dần bớt vẻ lạnh lùng, than nhẹ một tiếng nói:

"Nha đầu ngốc, ngươi thật sự không nói cho nó biết sao? Tại sao nữ nhân Bỗi Lỗ Tư Khoa Nhĩ chúng ta đều ngu ngốc như vậy?"

Sau lưng Ny Na, Hương Loan mặc một bộ quần áo màu trắng đang lặng lẽ đứng đó. Trong mắt nàng rất kỳ quái, có dịu dàng,có buồn bã, cùng với một loại cảm tình không nói nên lời. Nhìn qua, nàng trở nên đầy đặn hơn vài phần, nhất là bụng tràn ngập khí tức Sinh Mệnh.

Khẽ lắc đầu, Hương Loan nói:

"Nãi nãi, người không nên trách hắn. Hắn cũng không làm sai gì, thậm chí không biết ngày đó là con, sai là con mới đúng. Là con không cam lòng, con bây giờ đã suy nghĩ cẩn thận, khi đó con vẫn cho là mình đi trả nợ, nhưng thực ra con cũng không rõ ràng trái tim của mình. Thì ra, trong lòng con đã có hắn từ lúc ở Thành Khoa Ni Á long"

"ngươi không chuẩn bị gặp lại hắn sao?"

Ny Na nắm tay Hương Loan.

Hương Loan lắc đầu, hạnh phúc cúi đầu, nhìn bụng mình đang nhô lên.

"Hắn đã cho con một bảo bối hạnh phúc. Con sẽ không gặp lại hắn, càng không gây cho hắn bất cứ phức tạp gì, bí mật này chỉ thuộc về mình con mà thôi".

Ny Na thở dài một tiếng:

"Nha đầu ngốc, biết không? Từ trên người ngươi, ta thấy được chính mình lúc xưa. Trong ngực phụ thân ngươi, ta và ngươi cảm thụ sao mà giống nhau vậy. Chỉ là ngươi càng bi ai hơn so với ta khi đó. Nam nhân cho ngươi một tiểu sinh mệnh, thậm chí cho tới bây giờ không biết ngươi yêu hắn, ngươi làm như vậy là đáng giá không?"

Hương Loan lè đầu lưỡi hồng hào, cười nói:

"Có lẽ đây là truyền thống của nhà chúng ta. Nãi nãi, chúng ta có phải nên cùng ba thương lượng một chút hay không. Năm tháng nữa, người sẽ có hài tử thứ ba"

Nhìn Hương Loan, Ny Na không nhịn được mà không nói gì. Nghĩ đến phụ thân mình, chưa lập gia đình, phụ thân cũng không có trách mình, ngược lại nhận Tây Nhĩ Duy Áo làm con, bảo vệ mặt mũi hoàng gia.

Có lẽ đã từng trải qua, cho nên Tây Nhĩ Duy Áo cũng không trách cứ Hương Loan. Thậm chí không hỏi nàng phụ thân của hài tử là ai. Cũng nói với Ny Na sẽ giống như năm đó. Để cho hài tử này danh chính ngôn thuận sinh ra. Thậm chí cho hắn thành Vương Tử. Dù sao Tây Nhĩ Duy Áo cũng có huyết mạch Đông Long. Từ khi biết thân thế của mình, vô hình trung, vị Đại Đế này càng thêm thân cận đối với Cầm Thành. Đây cũng là lý do tại sao hắn toàn lực đem hậu duệ Đông Long đưa đến Cầm Thành.

Bất luận là Quốc gia nào, từ góc độ huyết mạch thì thấy, đều là phía Phụ thân là chính. Mặc dù Tây Nhĩ Duy Áo mặt ngoài không nói gì, tóc của hắn giống như Ny Na nhau đều là kim sắc. Nhưng là trong lòng hắn rất coi trọng Đông Long huyết mạch của mình.

Hoàng Cung Mễ Lan Đế quốc, Tây Nhĩ Duy Áo cũng không mời nhiều Đại thần. Bữa tiệc thịnh soạn cũng chỉ có một nhà Diệp Âm Trúc, Phất Cách Sâm cùng Tây Nhĩ Duy Áo phụ tử hai người mà thôi. Điều này

quả thực khiến Diệp Âm Trúc vui mừng lẫn sợ hãi không ít. Hắn cho tới bây giờ, hắn không thích yến hội, ngược lại không khí này càng làm cho hắn thoải mái hơn.

"Tây Nhĩ Duy Áo thúc thúc, như thế nào không thấy Ny Na nãi nãi cùng Hương Loan sư tỷ?"

Diệp Âm Trúc vô ý thức hỏi.

Vẻ mặt Tây Nhĩ Duy Áo thoàng biến đổi nhưng rất nhanh khôi phục bình thường:

"Họ đều không có mặt trong Hoàng Cung. Chiến tranh kết thúc, họ ra ngoài du ngoạn, cũng tôt thư giãn một chút"

Nghe thấy Tây Nhĩ Duy Áo nói, Diệp Âm Trúc nhịn không được cảm thấy sửng sốt một chút. Trước lúc tiến vào Hoàng Cung, hắn rõ ràng cảm giác được khí tức của Ny Na, nhưng là Tây Nhĩ Duy Áo lại nói như vậy? Nhưng hắn cũng không có chỉ ra, chỉ là gật đầu, không có hỏi tiếp, chỉ là nói:

"Tần gia gia qua mấy ngày sẽ tới Mễ Lan thành, phải chờ hắn đem tri thức Tinh thần Ma pháp giao cho đệ tử Cầm tông chúng ta."

Nhưng Hải Dương nói:

"Hương Loan tỷ không có ở đây. Lần trước khi chúng ta kết hôn, nàng bỏ đi ngay trong đêm mà không lời từ biệt. Ta còn muốn

nhìn xem nàng một chút."

Tây Nhĩ Duy Áo mỉm cười nói:

"Sau này cũng sẽ có cơ hội mà"

Tiệc rượu bắt đầu, mặc dù Diệp Âm Trúc trong lòng có chút nghi hoặc nhưng bữa cơm vẫn rất thoải mái. Tiệc rượu chấm dứt, Tây Nhĩ Duy Áo sai người bưng lên loại trà tốt nhất, mọi người liền trò chuyện.

"Âm Trúc, nếu ngươi gọi ta một tiếng Thúc thúc, vậy ta cũng không quanh co. Ngươi sau này có tính toán gì không? Hoặc là nói, Cầm Thành có tính toán gì không?"

Tây Nhĩ Duy Áo trực tiếp hỏi.

Từ sau khi biết Tây Nhĩ Duy Áo chính là nhi tử củaTần Thương, Diệp Âm Trúc lần nữa gặp hắn đúng là thân cận hơn rất nhiều. Nghe vậy mỉm cười nói:

"Bây giờ thế cuộc Đại lục đã bước đầu ổn định đi xuống. Cầm Thành tương lai hẳn là phát triển ổn định. Tuy nhiên ta nghĩ không lâu nữa, Pháp Lam sẽ có tin tức truyền dụ mỗi nước, Mễ Lan muốn báo thù, sợ rằng không có cơ hội"

Tây Nhĩ Duy Áo trong lòng vừa động: "Tại sao? Vì sao Pháp Lam phải can thiệp?"

Diệp Âm Trúc nói: "Không chỉ như vậy, ý ban đầu của Pháp Lam chính là để cho Đại lục thống nhất. Bọn họ tiến hành kế hoạch rất tốt, nhưng bọn họ không nghĩ đến Đế quốc lại ương ngạn như vậy. Hơn nữa Cầm Thành có một chút tác dụng làm cho bọn họ thống nhất Đại lục có thể biến mất. Pháp Lam không thể nào quay ngược lại ủng hộ Mễ Lan. Bởi vì nếu như vậy, sợ rằng nguyên khí của Long Khi Nỗ Tư Đại lục sẽ đại thương, đây không phải Pháp Lam muốn chứng kiến"

Tây Nhĩ Duy Áo cau mày nói:

"Ta thật sự không rõ tại sao Pháp Lam làm như vậy"

Diệp Âm Trúc than nhẹ một tiếng nói:

"Pháp Lam có suy nghĩ của Pháp Lam, hoặc là nói, Pháp Lam có chỗ khó xử của mình. Bởi vì, bọn họ đầu tiên phải cam đoan loài người có thể tiếp tục sống sót trên Đại lục." Lập tức hắn lời Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn Đại sư nói lúc trước, cùng với mình và Áo Bố Lai Ân nói chuyện, tổng kết ra động hướng đơn giản của Pháp Lam nói cho Tây Nhĩ Duy Áo.

Nghe xong Diệp Âm Trúc nói, Tây Nhĩ Duy Áo nhịn không được mà có cảm giác không thể tưởng tượng nổi. Lần này Pháp Lam âm thầm ủng hộ Lam Địch Á Tư phát động chiến tranh với Mễ Lan Đế quốc, làm hắn hận Pháp Lam thấu xương. Lúc này thế cục đã ổn định, nhưng trong lòng Tây Nhĩ Duy Áo trong lòng đã cầu lực lượng Pháp Lam suy yếu, khiến Cầm Thành lên đứng đầu, tranh thủ lúc mình còn sống được chứng kiến thấy Cầm Thành thay thế Pháp Lam. Tình huống tốt nhất là sau khi Cầm Thành thay thế Pháp Lam, phối hợp Mễ Lan Đế quốc đem Đại lục thống nhất.

Nhưng lúc này nghe xong Diệp Âm Trúc nói, Tây Nhĩ Duy Áo phát hiện, mình thật ngây thơ. Thực lực thực sự Pháp Lam cuối cùng không phải Cầm Thành có thể so sánh. Hắn mặc dù trong lòng rất buồn bực. Nhưng không thể nào nói nên lời Pháp Lam không đúng, đổi lại vị trí, nếu như hắn lãnh đạo Pháp Lam, có lẽ cũng làm như vậy.

Hơi mờ mịt nhìn Diệp Âm Trúc, kế hoạch trong lòng đã trở nên hỗn loạn, khiến Tây Nhĩ Duy Áo cười khổ nói:

“Như vậy Mễ Lan nên làm như nào? Chẳng lẽ cừu hận này không thể đòi được sao?”

Diệp Âm Trúc suy nghĩ một chút nói:

”Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, trải qua trận đánh này. Vị trí cường quốc mạnh nhất trên Đại lục của Mễ Lan càng thêm chắc chắn. Lam Địch Á Tư không làm gì được. Nhưng nếu như Mễ Lan có động tác, từng bước từng bước xâm chiếm Phật La quốc mà nói, thì bất luận là Lam Địch Á Tư hay Pháp Lam sợ rằng cũng sẽ không có phản ứng quá lớn. Theo ý ta, tất nhiên nên thông qua khoảng thời gian này phát triển lực lượng của bản thân, tăng cường thực lực. Bất luận Pháp Lam có hay không bảo vệ phong ấn, đối với Đế quốc mà nói, đây là điều cần thiết. Thông qua chiến tranh lần này, người cũng phát hiện được, không có vũ lực cường đại là không có quyền lên tiếng. Nếu như Pháp Lam không có thế lực, ai để ý tới bọn họ?

Tây Nhĩ Duy Áo gật đầu, nói:

“Tăng cường hợp tác cùng minh quốc, từng bước mở rộng cắn nuốt Phật La, tăng cường lực lượng bản thân chờ cơ hội. Âm Trúc, cảm ơn ngươi, ta nghĩ, đây là một phương hướng phát triển Mễ Lan Đế quốc trong thời gian rất dài”

©¢Uu G\yỀjX ©¢UI ĤŁj p\¾q d9hu

Ngoài điện đột nhiên truyền vào một âm thanh rất vội vàng, làm cho người bên trong có chút tức giận.

“Ta không phải đã nói rồi sao, không có ta cho phép thì không ai được quyền quấy nhiễu”.

Phí Tư Thiết Lạp vội vàng nói:

“Phụ hoàng nhất định là có chuyện gì đó quan trọng”

Vẻ mặtTân Nhĩ Duy Áo lúc này mới dịu đi vài phần:

“Vào bẩm báo đi”.

Một gã Thị VệHoàng Cung chạy thật nhanh vào Đại điện cấp báo, quỳ xuống trước mặt Tây Nhĩ Duy Ao:

“Thưa bệ hạ, thư từ Pháp Lam đến”.

Tây Nhĩ Duy Áo hơi giật mình nhìn Diệp Âm Trúc. Thư của Pháp Lam? Phải biết rằng, Pháp Lam truyền ra bốn điều thông báo mới cách đây không lâu, như thế nào lại có thư nữa nhanh như vậy?

Người hầu đem thư dâng lên cho Tây Nhĩ Duy Áo, mở ra rất nhanh, Tây Nhĩ Duy Áo đã thấy được nội dung bên trong bức thư, lập tức nhíu mày, thuận tay đưa bưc thư cho Diệp âm Trúc xem, mà không phải đưa cho nhi tử của mình laf Phí Tư Thiết Lạp. Có thể thấy Diệp Âm Trúc ở trong lòng hắn có địa vị quan trọng như thế nào.

Diệp Âm Trúc cười khổ nói:

“Tây Nhĩ Duy Áo thúc thúc tin này ta sợ không nhìn được, hay là chính người nói cho ta biết đi”.

Mặc dù hắn có được năng lực Thiên Nhân Hợp Nhất nhưng là Thiên Nhân Hợp Nhất cuối cùng cũng không thể thay thế cho con mắt được, ít nhất hắn cũng không cách nào đọc bất cứ đồ vật nào được.

Trong mắt Tây Nhĩ Duy Áo hiện lên sự hối tiếc trong nháy mắt, vội vàng nói:

“Xin lỗi Âm Trúc, ta …. ”

Diệp Âm Trúc lắc đầu mỉm cười, tỏ vẻ mình cũng không ngại, đưa thư một lần nữa trả lại cho hắn.

Tây Nhĩ Duy Áo nói:

“Pháp Lam đưa thư đến, nói rằng Ám Tháp Tháp Chủ thay đổi, là việc đại sự của Pháp Lam, mời ta đến xem lễ, tham gia khánh điển thay đổi Ám Tháp Tháp Chủ, đồng thời cũng mời thêm Quốc Chủ các Quốc khác nữa. ”

Nghe xong Tây Nhĩ Duy Áo nói, Diệp Âm Trúc không hề do dự nói:

“Quả nhiên như ta suy đoán. ”

“Ồ? Ngươi nói là”

Tây Nhĩ Duy Áo cũng đồng thời hiểu ra, dù sao Diệp Âm Trúc vừa mới nói ra tình hình của Pháp Lam.

Diệp Âm Trúc nói:

“Pháp Lam nhất định là vì liên hợp các Quốc lại. Chiến thuật thống nhất các nước lúc đầu lại không hoàn thành nên Pháp Lam đầu tiên muốn làm là để cho các nước tránh xung đột. Nếu không có cách nào thống nhất thì sẽ duy trì địa vị vốn có của mỗi nước lúc này. Cũng thúc đẩy cho các nước mau hồi khục nguyên khí, đồng thời toàn lực ủng hộ Pháp Lam. ”

Tây Nhĩ Duy Áo nói:

“Chúng ta nên làm như thế nào dây?”

Diệp Âm Trúc nói:

“Chuyện này đã không phải chỉ là chuyện của riêng Pháp Lam. Nó cũng quan hệ đến chuyện của mỗi nước trên Đại lục. Mặc dù trong chiến tranh Mễ Lan đã thắng lợi, nhưng muốn có được sự ủng hộ của Pháp Lam. Để cho Pháp Lam từ thế ủng hộ Lam Địch Á Tư chuyển lại, như vậy lần này trong khánh điển mà Pháp Lam mở ra, chúng ta phải biểu hiện ra sự rộng lượng của mình. Thậm chí không tính đến hiềm khích với Lam Địch Á Tư lúc trước, khiến cho Pháp Lam thấy được rằng Mễ Lan đế quốc hơn xa các nước khác. Tương lai đối mặt với Thâm Uyên vị diện là không thể đoán trước được, nhưng sẽ gặp phải. Nếu chúng ta giành được chiến thắng cuối cùng, ai nỗ lực nhiều nhất, rất có thể có được hảo cảm của Pháp Lam. Về phần sau này Pháp Lam muốn thống nhất Đại lục hay không, ta cũng khó nói”

Tây Nhĩ Duy Áo gật đầu nói:

“Ý của ngươi là chúng ta chẳng những làm bộ không biết Pháp Lam ủng hộ Lam Địch Á Tư. Đồng thời, ở khánh hội này còn phải biểu hiện ra là dốc toàn lực ủng hộ Pháp Lam đối đầu với Thâm Uyên vị diện?”

Diệp Âm Trúc nói:

“Tây Nhĩ Duy Áo thúc thúc, ta chỉ là đề nghị vậy thôi. Cụ thể như thế nào thì ngươi phải có chủ ý rồi. Bây giờ đối với tình huống của Thâm Uyên vị diện chúng ta có thể nói là không biết gì hết, cho dù là Pháp Lam bản thân cũng biết được không nhiều . Ở tình huông này, chúng ta muốn làm gì đều phải duy trì thái độ tích cực, điều này không chỉ đạt được hảo cảm của Pháp Lam, đồng thời còn thu được sự ủng hộ của bình dân các nước khác. Đối với tương lai của Mễ Lan có lợi mà không có hại”

Tây Nhĩ Duy Áo vuốt cằm nói:

”Tốt, ta sẽ nghe theo ngươi. Sau này có ngươi ở Pháp Lam, Mễ Lan sẽ không bị động như trước nữa. Cầm Thành sẽ trở thành đồng minh của Mễ Lan. Ở Long Khi Nỗ Tư Đại lục, trừ phi Pháp Lan toàn lực ủng hộ Quốc gia khác nếu không địa vị của Mễ Lan không thể thay đổi.

Diệp Âm Trúc nói:

"Nếu đã quyết định, vậy xin mời thúc thúc hãy sớm chuẩn bị đi. Cố gắng đến Pháp Lam sớm một chút. Ta cũng phải nhanh chóng đến Pháp Lam, nhìn xem cụ thể Pháp Lam an bài khánh điển lần này như thế nào, cùng với việc gặp gỡ Quốc chủ mỗi nước"

Hắn cũng không nói gì là đúng cả, điều quan trọng nhất của hắn không phải là trở thành Ám Tháp Tháp Chủ. Mà là nhìn thấy di tích của Thần Long ở Pháp Lam, cúng bái Tổ tiên của mình. để biết làm thế nào để đối đầu với Thâm Uyên vị diện. Cho dù là ở Pháp Lam cũng chỉ có thể từ trong điển tịch tìm thấy một chút đầu mối. Nhưng Thần Long đã trực tiếp đối đầu với thủ lãnh của Thâm Uyên vị diện. Điều Thần Long biết rõ ràng Pháp Lam không có khả năng so sánh được.

Diệp Âm Trúc rất tin tưởng rằng nhất định tổ tiên Thần Long sẽ phải lưu lại cái gì đó.

Lấy thực lực Thứ Thần Cấp của Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn cũng có thể khiến cho Linh hồn của mình trở nên bất diệt. chẳng lẽ Thần Cấp cường giả chân chính không thể nào sau khi đuổi Mẫu Yêu Vương mà không lưu lại cái gì được sao.

Hắn tuyệt đối không tin.

Yến tiệc chấm dứt trong sự vội vã. Tây Nhĩ Duy Áo và Diệp Âm Trúc bàn bạc một chút hợp tác giữa Mễ Lan và Cầm Thành, rồi tự mình đưa hắn ra ngoài cửa lớn Hoàng Cung.

Bởi vì Pháp Lam gửi thư tới, rạng sáng ngày thứ hai, trời hãy còn chưa sáng, Diệp Âm Trúc đã tạm biệt Phất Cách Sâm, mang theo Đại quân Cầm Thành rời khỏi Mễ Lan Ma Vũ Học Viện.

Lúc này, hắn không hề chậm trễ, toàn lực hành quân đi về phía Pháp Lam.

Tây Nhĩ Duy Áo cũng phát lệnh ra cả nước, Quân đội các nơi trên đường hành quân của Cầm Thành Quân đoàn đi tới duy trì tốc độ cao nhất.

Cứ như vậy, trong cuộc hành quân vội vã, năm ngày sau Đại quân Cầm Thành rốt cuộc đã rời khỏi lãnh thổ của Mễ Lan đế quốc và tiến vào địa phận Pháp Lam.

Đây là lần thứ hai Diệp Âm Trúc đến Pháp Lam, khác với lần trước tham gia Thất Quốc Thất Long Bài Vị Chiến. Lần này không có Pháp Lam kỵ sĩ đến đón họ, xuất hiện trước mặt của Diệp Âm Trúc cùng Đại quân Cầm Thành dĩ nhiên là Quang Minh tháp chủ Áo Bố Lai Ân.

"Âo Bố Lai Ân đại sư, như thế nào mà lại tới đây vậy?"

Ra khỏi Cầm Đế hào, Diệp Âm Trúc hơi kinh ngạc nói.

Mặc dù hắn biết Pháp Lam rât coi trọng Cầm Thành, nhưng với thận phận của Áo Bố Lai Ân mà ra tận biên giới của Pháp Lam để đón tiếp hắn thì hắn chưa bao giờ nghĩ tới.

Áo Bố Lai Ân ăn mặc rất đơn giản, bên cạnh chỉ có Thánh Nữ Mã Lệ Na. Thậm chí ngay cả một gã hỗ trợ Kỵ Sỹ cũng không mang theo. Mặc một bộ Ma pháp sư màu trắng không có có bất cứ trang sức nào cả, nhìn qua giống như một gã Ma pháp sư bình thường.

Không trực tiếp trả lời Diệp Âm Trúc nói, Áo Bố Lai Ân mỉm cười nói:

"Đã sớm nghe nói Cầm Thành có được khí cầu Địa Tinh thần kì, trang bị Ma Đạo pháo có lực công kích cường đại. Ngày đó ngay cả Tư Long cũng thất bại trước nó. Ma Pháp cũng bị cắt đứt, không biết ta có đủ may mắn để đi thăm sáng tạo vĩ đại này không?"

Diệp Âm Trúc có thể cảm nhận được khí tức hòa nhã của Áo Bố Lai Ân, khẽ cười rồi đưa tay mời, nói:

"Đương nhiên là có thể."

Vừa nói hắn dẫn Áo Bố Lai Ân cùng Mã Lệ Na vào Cầm Đế hào.

Khi Áo Bố Lai Ân chính thức đi đến trước mặt Cầm Đế hào, hắn không nhịn được nói:

"Ma Pháp phòng ngự trận, Ma Lực ba động rấtt mạnh đủ sức chịu đựng được Cấm chú công kích. Sợ rằng chỉ có đại sư Ải Nhân tộc mới có thể hoàn thành Ma Pháp trận như này thôi. Chỉ là ta không hiểu nổi là

dùng cái gì để làm Khí cầu có thể tích khổng lồ đến như vậy, mà đạt đến năng lực phòng ngự xuất sắc đến vậy chứ?"

Diệp Âm Trúc cũng không dấu diếm, dù sao, cho dù biết làm như thế nào thì không có kĩ thuật thành thạo của đại sư Ải Nhân tộc cũng không thể hoàn thành nổi.

"Ma Pháp trận đúng là do Kim và Ma ngân tạo thành, trung tâm sử dụng Ma thú tinh hạch cửu cấp. Bởi vì khí cầu là do bộ xương và Long lân, Long bì của Cự Long tạo thành. Khi Ma Pháp trận chủ thể là tinh hạch Long Tộc tạo thành sẽ có lực phòng ngự là hoàn hảo. Dựa theo ta suy đoán thì trừ phi Ma pháp sư Thứ Thần Cấp tam giai thi triển công kích cấm chú đơn thể, nếu không rất khó phá vỡ được phòng ngự của nó.

Áo Bố Lai Ân hơi giật mình nhìn Diệp Âm Trúc một cái, cười khổ nói:

"Cầm Thành đúng là hào phóng. Một khí cầu khổng lồ như thế, tài liệu tiêu hao đối với Pháp Lam mà nói đúng là một con số khổng lồ."

Vừa nói, bọn họ vừa tiến vào trong Cầm Đế hào.

So sánh với bên ngoài, bên trong Cầm Đế hào không quá rộng rãi. Mặc dù bên trong bố trí rất tốt. nhưng hệ thống vũ khí lại bố trí ra ngoài, nên không gian có thể đưa người vào bên trong cũng không quá lớn.

Diệp Âm Trúc mời hai Sư đồ Áo Bố Lai Ân đi ra phía khu nghỉ ngơi ở phía sau Khí cầu. Hải Dương vì bọn họ mang ra một thứ trà đặc sản của Cầm Thành là nước trà của Tinh linh tộc/ Cầm Đế hào một lần nữa khởi động bay lên không trung hướng Pháp Lam mà đi.

Áo Bố Lai Ân một mặt uống trà một mặt quan sát bên trong Cầm Đế hào, than thở nói:

"Không hổ là do đại sư Địa Tinh bộ lạc và Ải Nhân tộc hợp sức chế tạo ra. Nếu như chúng ta có được rất nhiều trang bị này thì Thâm Uyên vị diện dù có quảy lại cũng có thể như thế nào chứ"?

Diệp Âm Trúc cười khổ nói:

"Đáng tiếc đó là điều không thể nào. Trước không nói có đủ các Đại sư hay không, chỉ riêng vấn đề tài liệu cũng rất lớn. Cầm Thành huy động hầu như toàn bộ lực lượng mà cũng chỉ có một chiến thuyền này thôi. Hơn nữa tác dụng chủ yếu của nó không phải dùng để công kich mà dùng để chỉ huy. Âo Bố Lai Ân đại sư, ta mang ngươi đi tham quan một vòng"

_____***_____

"Được."

Áo Bố Lai Ân đứng dậy, do Diệp Âm Trúc dẫn đường đi khắp Cầm Đế hào. Áo Bố Lai Ân phát hiện mặc dù đang trong quá trình phi hành, nhưng trừ Ma Pháp ba động mãnh liệt ra thì bên trong Cầm Đế hào không có bất kì âm thanh nào xuất hiện cả. Đúng là đã làm được gần như ngăn cách hoàn toàn với bên ngoài, hơn nữa phi hành cũng rất vững vàng. Bọn họ đi về phía trước nhưng căn bản không hề có một chút chấn động nào cả.

Diệp Âm Trúc mang theo Sư đồ Áo Bố Lai Ân đi tới phần đầu Khí cầu, chào Tô Lạp một chút. Tô Lạp liền điều khiển rất nhanh, đồng thời các thiết bị bên trong cũng phát sáng lên. Trong khi Áo Bố Lai Ân còn đang kinh ngạc thì mọi thứ chung quanh đã hoàn toàn biến đổi. Quang mang sáng rực lên, khung cảnh bên ngoài hiện ra trên một tấm Thủy tinh thạch khổng lồ trước mặt.

Cùng lúc đó, theo sự điều khiển của Tô Lạp, cảnh tượng không ngừng biến hóa, cho họ thấy được toàn bộ khung cảnh bên ngoài.

"Đây là Địa Tinh bộ lạc Đại sư nghiên cứu sắp đặt hệ thống Toàn phương vị khống chế, dựa theo độ cao của Cầm Đế hào trong không trung, hơn nữa đây còn là một hệ thống quan trắc đặc biệt. Đang ở bên trong Cầm Đế hào cũng có thể làm cho ta có thể nắm bắt được mọi sự biến hóa của chiến trường. Đồng thời thông qua hệ thống truyền tin đặc thù của Cầm Thành, ta có thể trước tiên đem mệnh lệnh truyền tới tất cả các Quân Đoàn, có thể chỉ huy bọn họ tiến vào trạng thái chiến đấu một cách nhanh nhất. Cho nên vừa rồi ta mới nói rằng thực ra thì Cầm Đế hào chính thức là chỉ huy chứ không phải dùng để công kích. Đương

nhiên sự xuất hiện của CầmĐế hào sẽ trở thành mục tiêu cho quân địch công kích, cho nên ta mới yêu cầu năng lực phòng thủ cao như vậy."

Áo Bố Lai Ân mỉm cười nói:

"Tốt, giỏi cho chiến thuyền Cầm Đế hào. Ta so với ngươi già hơn vài tuổi. Như vậy đi, trực tiếp gọi tên cho tiện. Âm Trúc ta rất muốn biết lúc trước Cầm Đế hào dựa vào lực lượng gì mà có thể cắt đứt được Tư Long sử dụng Tử vong điêu linh chứ? Mặc dù lúc thi triển Ma Pháp thì phòng ngự sẽ giảm đi một chút, nhưng Tư Long đấu khí đã đạt đến Thứ Thần Cấp rồi. Hơn nữa Tử vong Điêu linh có thể sinh ra Ma Pháp ăn mòn. Cho dù là cấm chú cũng không thể rung chuyển"

Diệp Âm Trúc bật cười nói:

"Áo Bố Lai Ân Đại sư. Xem ra ngươi muốn chúng ta đem toàn bộ bí mật của Cầm Thành nói ra thì người mới bằng lòng hay sao?"

Áo Bố Lai Ân lạnh nhạt cười nói:

"Sau này ngươi cũng là một phần tử của Pháp Lam rồi, chúng ta sẽ là đồng bọn. Thực ra ta cũng không hi vọng ngươi gọi ta một tiếng Đại sư, mà hy vọng ngươi gọi ta một tiếng Sư huynh. Năm đó ta cũng có may mắn được Đại sư Phi Nhĩ kiệt Khắc Tốn chỉ điểm đôi chút."

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:

"Đã như vậy thì cung kính không bằng tuân lệnh. Sư huynh, lúc đầu cắt đứt Tư Long thực ra chính là một loại Ma pháp pháo toàn phương vị của Cầm Thành. Khác với Ma Tinh Pháo truyền lại từ thời thượng cổ. Cái loại Ma Tinh Pháo từ xưa này đúng là có uy lực không kém, nhưng vô cùng bất tiện. Mà Ma đạo pháo Cầm Thành ta có lực công kích cũng không hề thua kém. Hơn nữa càng quan trọng hơn là nó gắn liền một thể với hệ thống điều khiển toàn phương vị. Do đó chuyên môn có người điều khiển nhắm bắn, mà ngày đó cắt đứt Ma Pháp của Tư Long chính là một Ma đạo pháo toàn phương vị chúng ta chế tạo ra. Cũng là tất cả một khẩu có lực công kích mạnh nhất trong tất cả Ma Đạo pháo."

Mắt Áo Bố Lai Ân sáng lên, nói:

"Có thể cho ta thấy uy lực của nó một chút được không?"

Diệp Âm Trúc lắc đầu, nói:

"Sợ rằng không được, bởi vì nó mỗi lần phóng ra tiêu hao rất cao. Khẩu này được ta gọi là Tịch Diệt Pháo. Mỗi một lần muốn phóng ra đều phải cần có một viên Ma Thú tinh thạch cửu cấp mới có thể làm cho nó phát huy đầy đủ sức mạnh được. Bây giờ Cầm Thành chúng ta đang rất nghèo?"

Áo Bố lai Ân chợt hiểu nói:

"Thì ra là như thế, khó trách có thể sinh ra uy lực mạnh mẽ như vậy."

"Âm Trúc ngươi có cảm thấy kì quái là tại sao ta lại hỏi ngươi chi tiết như vậy không?"

Diệp Âm Trúc cười nhưng lại không nói gì.

Áo Bố Lai Ân nghiêm mặt nói:

"Không giấu gì ngươi, trải qua lần trước chiên đấu cùng Cầm Thành. Sau khi chúng ta trở về Pháp Lam, tất cả các đội trưởng của các Kỵ sỹ đoàn cùng với các Ma pháp sư đã tham dự trận chiến đó đều miêu tả lại mọi chuyện một lần. Chúng ta phát hiện ra rằng ở tình huống không lo lắng lực chiến đấu của quân đội Cầm Thành. Cầm Thành có năng lực khoa học hơn xa Pháp Lam. Điều này làm cho chúng ta có một nhân thức mới. Hoặc là nói Pháp Lam phát hiện được sai lầm của mình"

Diệp Âm Trúc hơi kinh ngạc nhìn Áo Bố Lai Ân:

"Sư huynh. Ý của ngươi rất đúng. Pháp Lam cũng muốn phát triển theo phương diện khoa học kĩ thuật hay sao? Tuy nhiên Địa Tinh bộ lạc và Ải Nhân tộc Đại sư thì chùng ta không thể từ bỏ."

Diệp Âm Trúc rất thông minh. Hắn đã trực tiếp ngăn ngừa Áo Bố Lai Ân và Pháp Lam ra tay với bất cứ trụ cột nào của Cầm Thành.

Áo Bố Lai Ân cười nói:

"Ngươi thật là cẩn thận, điểm ấy chúng ta đã sớm nghĩ tới rồi. Thay đổi ta là ngươi, cũng tuyệt đối không mang vương bài ra chia sẻ với người khác. Nhưng vì ứng phó biến hóa có khả năng xuất hiện trong tương lai, chúng ta quyết định toàn lực ủng hộ Cầm Thành phát triển Ma Pháp khoa học kĩ thuật."

"Ủng hộ không cần điều kiện sao?"

Diệp Âm Trúc mừng thầm trong lòng, ngoài mặt lại không biểu hiện gì.

Phải biết rằng Pháp Lam từ khi thành lập đến nay, hàng năm thu hoạch không biết bao nhiêu là tài nguyên từ mỗi nước và đã tích trữ được vô số tài nguyên. Sợ rằng không có Quốc gia nào trên Đại lục có thể so sánh được với Pháp Lam. Nhất là các tài liệu Ma Pháp, Pháp Lam tuyệt đối là đứng hàng đầu.

Điểm này từ lúc trước khi Diệp Âm Trúc bảy khối Ma tinh hạch khổng lồ trên Thất Tháp của Pháp Lam là có thể nhìn ra. Ma tinh hạch khổng lồ đó cũng không phải là ma hạch của Ma Thú có khả năng so sánh được.

Nếu được Pháp Lam ủng hộ về tài nguyện để cho Đại sư Địa Tinh bộ lạc cùng với Ải Nhân tộc toàn lực phát huy thì có trời mới biết họ có thể làm ra vật gì nữa.

Áo Bố Lai Ân nói:

"Đương nhiên là không phải là ủng hộ không điều kiện. Nhưng điều kiện chỉ có một thôi. Tương lai nếu Pháp Lam không có cách nào duy trì phong ấn, một khi bắt đầu chiến tranh cùng Thâm Uyên vị diện, như vậy chúng ta hi vọng Cầm Thành có thể đứng ở trên cùng."

Diệp Âm Trúc cau mày nói:

"Sư huynh ý ngươi là muốn Cầm Thành chúng ta làm pháo hôi(vật hy sinh) cho Pháp Lam sao."

Áo Bố Lai Ân sửng sốt một lát, cười khổ nói:

"Âm Trúc xem ra sự đề phòng của ngươi đối với Pháp Lam chúng ta hãy còn rất lớn đó. "

Diệp Âm Trúc lạnh nhạt nói:

"Đúng là không thể không phòng ngự, chẳng lẽ ngươi cho rằng chúng ta không nên có sự đề phòng hay sao?"

Áo Bố Lai Ân nói:

"Được rồi, đã như vậy thì Pháp Lam có thể yêu cầu lùi một bước. Một khi chiến tranh bắt đầu thì xin mời tất cả Vũ khí Ma Pháp khoa học kĩ thuật mà Cầm Thành chế tạo ra sẽ xuất hiện ở trên tiền tuyến của chiến trường. Nếu như Chiến Sĩ Cầm Thành không muốn gia nhập chiến đấu, thì Ma Pháp Vũ khí này có thể do người của Pháp Lam chúng ta điều khiển. Đây là đề nghị của Pháp Lam. Bây giờ ngươi không còn là Ám Tháp Tháp Chủ, cho nên ta sớm và thương lượng cùng ngươi. Ta lấy thân phận Pháp Lam thủ tịch Trưởng lão thương nghị cùng Cầm Thành."

Diệp Âm Trúc không hề do dự liền đáp ứng luôn.

Một cơ hội tốt như vậy, hắn sao có thể buông tha được chứ? Đồng thời trong lòng âm thầm cười lạnh, Pháp Lam các ngươi tính giỏi lắm.

Điều này mặc dù trên danh nghĩa là ủng hộ tài nguyên cho Cầm Thành, nhưng từ trong lời nói của Áo Bố Lai Ân, Diệp Âm Trúc đã rõ ràng rằng, Pháp Lam hi vọng không làm mà được hưởng.

Nói một cách khác, rằng trong tương lai sau khi Cầm Thành nghiên cứu chế tạo ra rất nhiều Vũ khí Ma Pháp thì Pháp Lam sẽ cử người đem chúng đi chiến đấu, điều này không phải là đem Cầm Thành trở thành nhà xưởng cho Pháp Lam hay sao chứ?

Pháp Lam có kế hoạch của Pháp Lam, Diệp Âm Trúc cũng có kế hoạch của hắn. Nếu như Pháp Lam thật sự nghĩ như vậy chỉ sợ rằng bọn họ sẽ thất vọng mà thôi. Áo Bố Lai Ân mặc dù rất thông minh, nhưng hắn

dù sao cũng chưa từng tiếp xúc với Đại sư của Địa Tinh bộ lạc cùng Ải Nhân tộc, nên chỉ hiểu sơ qua về Ma pháp khoa kỹ chế tạo của bọn họ mà thôi.

Diệp Âm Trúc có vô số biện pháp có thể làm cho địch ý của Pháp Lam tan thành bọt nước, về phần sau này sẽ nói sau.

Một người đại diện cho Cầm Thành, một người đại diện cho Pháp Lam đã đạt thành hiệp nghị có ảnh hưởng sâu sắc trong thời gian ngắn như vậy,Diệp Âm Trúc cùng Áo Bố Lai Ân trong Cầm Đế hào cùng nhau ký khế ước.

Trong không khí ở Pháp Lam, nguyên tố rất dư thừa. Cho dù đây là lần thứ hai đến đây, Diệp Âm Trúc cũng còn khó tránh khỏi cảm thấy ghen ghét.

Cho dù là một Ma Pháp sư có thiên phú bình thường mà tu luyện ở nơi này chỉ sợ rằng cũng có thể ít nhất đạt đến Lam Cấp. Dù sao đi nữa Ma Pháp Nguyên tố ba động ở đây thật quá dư thừa. Cho dù là đối với Bỉ Mông cự thú lấy Đấu khí là phương pháp chiến đấu chủ yếu cũng có tác dụng tích cực.

Diện tích Pháp Lam cũng không tính là quá lớn, ít nhất không thể so sánh cùng các Quốc gia trên Đại lục. Pháp Lam thành lấy Thất Tháp làm trụ cột, mỗi tháp có mười hai cánh cửa, phân chia Pháp Lam Kỵ sỹ đoàn canh gác bảo vệ nó.

Đại quân Cầm Thành dừng lại ở bên ngoài Pháp Lam thành. Năm vị Tháp chủ Pháp Lam còn lại trong Thất Tháp cũng đang cùng đợi họ.

Mười hai vị Thánh Kỵ Sỹ toàn bộ đã đến đông đủ, chỉ huy ba nghìn Pháp Lam Kỵ Sỹ đứng thành hai hàng

Bọn họ đều không mặc khôi giáp, không mang theo vũ khí, thậm chí là không cưỡi Tọa kỵ của họ, tỏ vẻ ra là đang hoan nghênh Đại quân của Cầm Thành.

Diệp Âm Trúc cùng Áo Bố Lai Ân cùng đi xuống Cầm Đế hào, Tô Lạp, Hải Dương cùng Mã Lệ Na đi theo phía sau.

"Ca ngợi Pháp Lam, hoan nghênh Cầm Đế Đại nhân tới Pháp Lam"

Mười hai vị Thánh Kỵ Sỹ đồng thời từ từ khom người với Diệp Âm Trúc, biểu hiện ra sự tôn kính của mình đối với Diệp Âm Trúc. Diệp Âm Trúc chưa tham gia Khánh điển chính thức, hắn còn chưa phải là thân phận Ám Tháp Tháp Chủ.

Diệp Âm Trúc mỉm cười đáp lễ, từ thái độ hòa nhã của đôi bên thì rất khó nhìn ra không lâu trước họ đã từng đối địch nhau trên chiến trường.

Sau khi cùng Áo Bố Lai Ân hoàn thành hiệp nghị, Âo Bố Lai Ân đã nói cho Diệp Âm Trúc về cách an bài Đại quân Cầm Thành.

Ví đảm bảm bên trong Pháp Lam thành được ổn định, hầu hết Quân đội của Cầm Thành phải đóng quân bên ngoài thành, Diệp Âm Trúc có thể chọn lựa một trăm người đi theo hắn tiến vào Pháp Lam thành.

Diệp Âm Trúc tự nhiên rõ ràng, đây đúng là nhượng bộ lớn nhất của Pháp Lam, chỉ cần ở trong phạm vi của Pháp Lam thành thì dù ở trong hay ngoài đều thu được chỗ tốt như nhau cả.

_____***_____

Cầm Thành dù sao cũng đã từng đối địch cùng Pháp Lam, hơn một vạn quân tinh nhuệ ở đây của Cầm Thành đã từng chiến đấu với Pháp Lam, Pháp Lam cũng không muốn có phiền toái, đồng thời cũng sợ cừu hận giữa hai sinh ra bên trong chiến tranh khiến cho mâu thuẫn tăng lên.

Đương nhiên Pháp Lam chiêu đãi Cầm Thành vẫn rất là chu đáo. Trước lúc Diệp Âm Trúc cùng Đại quân của hắn đến đây, hắn cũng không biết rằng, Pháp Lam đã gọi từ đâu đến rất nhiều công tương để xây dựng bên ngoài Pháp Lam thành một tòa quân doanh có diện tích rất lớn, đừng nói là một vạn người mà ngay cả ba vạn người cũng có thể chứa hết.

Hiển nhiên, Áo Bố Lai Ân đã sớm nghĩ đến Diệp Âm Trúc sẽ không đơn giản chỉ mang theo có một vạn người đến. Cùng với Tọa kỵ , lần này Cầm Thành mang đến một vạn người vừa lúc có thể ở lại trong đó.

Diệp Âm Trúc cũng không cùng cẩn thận chọn lựa để đem những Chiến Sĩ mạnh nhất mang theo bên mình. Vì dù sao Đại quân Cầm Thành ở bên ngoài cũng cần có người chủ trì đại cục.

Hắn mang theo vào Pháp Lam thành chỉ có một trăm tên đệ tử Đông Long Bát Tông xuất sắc mà thôi. Bất luận bên trong là Bỉ Mông Lục chiến vô địch, haylà Quân đoàn Tử Thần Long Lang Kỵ binh đều ở quân doanh bên ngoài.

Áo Lợi Duy Lạp không có đến đây, như vậy đại cục bên ngoài đều là do Diệp Hồng Nhan cùng vài vị Quân đoàn trưởng quyết định. Bọn họ đến nơi này có mục đích chủ yếu là tu luyện, cũng không có quá nhiều chuyện để giải quyết Dĩ nhiên họ còn có nhiệm vụ quan trọng khác đó là đem tài nguyên của Pháp Lam về đến Cầm Thành một cách an toàn.

Đương nhiên đây chỉ là tạm thời, các Đại sư của Cầm Thành đang tăng tốc độ để hoàn thành Truyền tống môn, đây là bí mật nhất định phải giữ kín.

Nếu không, trong tương lai chẳng may Cầm Thành cùng Pháp Lam xảy ra vấn đề, Pháp Lam Đại quân có thể xuất hiện ngay tại bên trong Cầm Thành hay sao?

Diệp Âm Trúc cùng hai vị Thê tử và Ly Sát dẫn theo một trăm tên hậu vệ. Dưới sự dẫn đường của Pháp Lam Tháp Chủ cùng với Thánh Kỵ Sỹ tiến vào trong Pháp Lam thành.

Lần nữa đến đây, thân phận cũng không giống trước kia. Từ bị động biến thành chủ động, mặc dù tại Pháp Lam thành có không ít Pháp Lam Thánh Kỵ Sỹ đúng là có thái độ ác cảm với Diệp Âm Trúc, nhất là Phi Mã Thánh Kỵ Sỹ Kiệt Lạp Đức và Ma Điêu Thánh Kỵ Sỹ Không Lệnh Kỳ có thuộc hạ tổn thất nặng nề nhất trong trận chiến ấy, nhưng bọn hắn không thể không thừa nhận Diệp Âm Trúc có được thực lực khiến Pháp Lam chấp nhận.

Tôn trọng người mạnh đúng là đạo lý của Đại lục. Tại Pháp Lam cũng không phải ngoại lệ.

Áo Bố Lai Ân tự mình dẫn Diệp Âm Trúc đến Ám Tháp nói: "Âm Trúc, ngươi trước hết hãy ở Ám Tháp này nghỉ ngơi một chút đi. Đêm nay chúng ta sẽ tổ chức tiệc tẩy trần cho ngươi. Các Ma Pháp sư lúc đầu thuộc về Ám Tháp tự nhiên sẽ giao lại cho ngươi. Tô Lạp cũng xem như quen thuộc với mọi việc của Ám Tháp, có nàng ở đây, chúng ta cũng có thể an tâm hơn. Đợi sau khi cử hành nghi lễ, ngươi có thể thay thế Tư Long trở thành Ám Tháp Tháp Chủ"

Diệp Âm Trúc tỏ vẻ cảm ơn, đưa mắt nhìn các vị Tháp Chủ cùng Thánh Kỵ Sỹ rời đi, hắn mới tiến vào cửa của Ám Tháp.

Nói là Tháp, nhưng thật ra Pháp Lam Thất Tháp đều có kiến trúc tương tự như một tòa thành, cao lớn, rộng rãi, không gian bên trong còn lớn hơn rất nhiều so với hắn biết. May là Diệp Âm Trúc đã từng có kinh nghiệm tiến vào Quang Minh Tháp cho nên cũng không có kinh ngạc nhiều lắm.

Hộ vệ không thể tiến vào Pháp Lam Thất Tháp, Hộ vệ của sáu vị Tháp Chủ khác cũng không ngoại lệ. Cho nên Ly Sát đã cho người an bài cho một trăm tên Hộ vệ ở bên ngoài Tháp.

Hai gã Ma Pháp sư đã đợi Diệp Âm Trúc ở bên trong. Theo bọn họ dẫn đường, Diệp Âm Trúc cùng hai vị thê tử trực tiếp đi lên đỉnh Ám Tháp, lúc trước vốn là phòng ngủ của Tư Long.

"Cầm Đế đại nhân, đây là Ám Tháp danh sách, mời ngài xem qua".

Một danh sách dài đặt ở trước mặt của Diệp Âm Trúc. Hai gã Ma Pháp sư cung kính xin phép lui ra ngoài. Diệp Âm Trúc có thể cảm nhận được hai gã Ma Pháp sư đang rất kích động.

So sánh với Quang Minh Tháp của Áo Bố Lai Ân thì hoàn cảnh nơi này âm u hơn rất nhiều lần, nhưng bên trong phòng được quét dọn rất cẩn thận. Toàn bộ Ám Tháp này đều do hòn đá màu đen dựng thành. Bên trong phòng bày đặt các loại vật phẩm Ma Pháp Ám Hệ.

Giữa không trung, một Lục mang tinh màu đen từ từ xoay tròn, Ma Pháp lực ẩn chứa trong đó cực kì khổng lồ, ngay cả Diệp Âm Trúc cũng không nhịn được mà kinh ngạc.

Nhớ lại lúc trước gặp Áo Bố Lai Ân tại Quang Minh Tháp đúng là có tình cảnh này, Diệp Âm Trúc dần dần hiểu rõ Pháp Lam Thất Tháp cấu tạo như thế náo.

Lục mang tinh trên không trung, có lẽ là có liên hệ với Ma Pháp ấn ký trên đỉnh Ám Tháp. Thông qua cái này Ám Tháp Tháp Chủ có thể lợi dụng khối bảo thạch kia để sinh ra năg lượng Ma Pháp khổng lồ, mà tinh bàn này sợ là lấy một loại Bảo thạch khác để sinh năng lượng hình thành một không gian đặc thù.

Trước khi Diệp Âm Trúc bước vào Thứ Thần Cấp, hắn vẫn còn nghĩ rằng đây là lực lượng của Áo Bố Lai Ân, nhưng sau khi hắn bước vào cảnh giới Thứ Thần Cấp hắn mới hiểu dược, căn bản là không đúng. Ma Pháp Sư Thứ Thần Cấp không phải là Thần, không có khả năng sáng tạo ra không gian.

Mà Pháp Lam Thất Tháp có bí mật của riêng mình, chỉ sợ là do Lục mang tinh này ẩn dấu không gian.

Đơn giản dùng Tinh thần lực dò xét một chút, Diệp Âm Trúc phát hiện bên trong Lục mang tinh kia có Ma lực rất lớn.

Cho dù hắn đã dùng đủ mọi loại pháp lực dò xét khác nhau nhưng khi vào lại biến mất không thấy giống như đá chìm biển rộng vậy. Hơn nữa, bên trong Lục mang tinh này có năng lương Ma Pháp rò ràng bài xích cảm giác của hắn.

Nói đến sự nhạy cảm đối với Nguyên tố, Diệp Âm Trúc trước khi mất đi Thị giác kia khẳng định là không thể so sánh với Pháp Lam Thất Tháp Tháp Chủ, mặc dù khi đó hắn cũng đã có được năng lực Thiên Nhân Hợp Nhất.

Nhưng là bây giờ hắn hoàn toàn khác so với trước kia. Đã không còn Thị giác, hắn chỉ có thể nhờ vả Thiên Nhân Hợp Nhất, cũng đúng là ở điều kiện như vậy, hắn từ từ tìm đuợc sự huyền bí thực sự của Thiên Nhân Hợp Nhất.

Cho nên, mặc dù chỉ là t dò xét trong nháy mắnhưng bằng cảm giác nhạy cảm với Nguyên tố ba động, Diệp Âm Trúc đã phát hiện ra rất nhiều thứ.

Nếu nói nói khối Bảo thạch trên đỉnh Tháp ẩn chứa Ma Pháp lực cường đai đến mức như thế, mà ở ngay bên trong Ám Tháp này, tồn tại một Ma Pháp trận cực kì lợi hại, vậy khối Bảo thạch kia đúng là trận nhãn.

Thông qua liên lạc với Ma Pháp trận và cùng với Bảo thạc, Ám Tháp này gần như gắn bó với toàn thể Pháp Lam. Lúc trước Diệp Âm Trúc cảm nhận được Ma Pháp lực khổng lồ đúng là năng lượng của cả Pháp Lam.

Nói cách khác, nếu như muôn mạnh mẽ đột phá Hắc ám Lục mang tinh, tiến vào không gian thần bí đó, như vậy Diệp Âm Trúc phải đối mặt với tất cả Ma Pháp Nguyên tố ở bên trong Pháp Lam công kích. Nếu như đúng là như vậy, đừng nói là hắn mà ngay cả Pháp Lam Thất Tháp Chủ hợp lực lại cũng tuyệt đối cũng không có cách náo chống lại được.

Sau khi phát hiện ra vấn đề này, Diệp Âm Trúc không hề sốt ruột, trên mặt hiện ra một nụ cười, trong lòng thầm nghĩ, sợ rằng đây là khảo nghiệm thứ nhất mà Pháp Lam dành cho ta?

Thân là Ám Tháp Tháp Chủ, ngay cả lực lượng của Ám Tháp cũng không thể sử dụng nổi, thì mình dựa vào cái gì để ngồi lên vị trí này chứ? Tình huống này, cũng không phải Pháp Lam muốn làm khó mình, sợ rằng tất cả các Tháp Chủ kế thừa đều phải đối mặt.

Chỉ là việc này có thể làm khó mình hay sao? Mặc dù chính mình tu luyện không phải là Ma Pháp Ám Ma hệ, cũng không có học tập qua hệ thống ở Pháp Lam, nhưng là mình đã tới đây thì Ám Tháp Tháp Chủ sẽ không thay đổi.

Hải Dương đối với chung quanh chỉ có cảm giác mới lạ, mà Tô Lạp thì có nhiều cảm xúc. Nàng vốn thuộc về nơi này, chỉ là nàng ở trong tay Tư Long chỉ là một quân cờ, bây giờ lại biến thành chủ nhân, tâm trạng đau buồn nàng khó tránh khỏi nhớ lại những điều mà Tư Long đã dạy mình.

Cho Tư Long đã làm sai rất nhiều. nhưng không có Tư Long, thì nàng sao thể có ngày hôm nay.

Theo cái chết của Tư Long, sự căm hận trong lòng Tô Lạp đã dần dần phai nhạt, chỉ còn một chút nhớ nhung mà thôi.

Cảm nhận được tâm trạng biến hóa của Tô Lạp, Diệp Âm Trúc liền kéo nàng vào trong lòng ngực của mình: "Tô Lạp nói một chút chuyện của Pháp Lam đi. Ta đã vốn muốn hỏi nàng, nhưng hắn dù sao cũng từng là sư phó của nàng cho nên."

Cảm nhận được sự ân cần của Diệp Âm Trúc, trái tim Tô Lạp trở nên ấm áp hơn rất nhiều, cảm giác không khỏe đối với một cường giả Tử Cấp cũng hiện ra không rõ ràng, nàng nhẹ nhàng khe khẽ lắc đầu nói:

"Quá khứ đã qua rồi, ta sẽ không nghĩ nhiều lắm."

Hải Dương cũng đi lại gần, ngồi xuống bên cạnh Diệp Âm Trúc:

"Ta cũng rất muốn biết chuyện của Pháp Lam. Từ khi hiểu được chuyện đến nay, ta cũng chỉ biết Pháp Lam là một nơi rất thần kì, nhưng cho dù là Ma Pháp sư mạnh nhất của Đế quốc cũng không biết kết cấu bên trong Pháp Lam rốt cuộc là cái gì. Bất cứ Ma pháp sư nào từng đến Pháp Lam, cũng sẽ không tiết lộ bất cứ điều gì về Pháp Lam. Thật không ngờ rằng, có một ngày trượng phu của ta lại trở thành một trong Thất Tháp Chủ của Pháp Lam."

Nhìn thấy sự mong muốn trong mắt cHải Dương, Tô Lạp mỉm cười nói:

"Thực ra Pháp Lam cũng chẳng thần bí như người trần lại suy đoán. Thực tế mà nói, Pháp Lam chính là lấy Thất Tháp Tháp Chủ cầm đầu một nhóm Ma pháp sư. Nói cách khác cũng có thể coi như một Ma pháp sư công hội cao cấp. Ở đây, tất cả mọi chuyện đều do Thất Tháp Tháp Chủ bàn bạc quyết định. Mà Ma pháp sư của Pháp Lam cũng căn cứ vào thuộc tính của bản thân, phân biệt chia làm thuộc hạ của các Tháp Chủ. Trong danh sách ghi trước mặt này, chính là các Ma pháp sư thuộc về Ám Tháp"

Diệp Âm Trúc nói:

"Đã như vậy, Tư Long ở Pháp Lam cũng sẽ có trực hệ của mình chứ?"

Tô Lạp lắc đầu, nói:

"Không, cũng không phải như vậy. Về mặt này thì thấy, Pháp Lam pháp điển có quy định rất rõ, vì tránh cho Thất Tháp Tháp Chủ tập hợp lực lượng, cũng để tránh cho một chi cực mạnh. Cho nên, mặc dù các Ma pháp sư của Pháp Lam đều thuộc về Thất tháp Tháp Chủ, nhưng cũng không trực tiếp bị Thất Tháp Tháp Chủ chỉ huy. Ngoại trừ duy trì phong ấn nên mỗi người đều phải tuôn thủ quy tắc, còn đâu các Ma pháp sư gần như hoàn toàn tự do. Bọn họ dùng nhiều thời gian để tu luyện. Chỉ có Thất Tháp Tháp Chủ cùng ra mệnh lệnh mới có thể điều động Ma pháp sư các hệ. mặc dù cũng có số ít Ma pháp sư hy vọng dựa vào Tháp Chủ. Nhưng pháp điển Pháp Lam lại nghiêm cấm tình huống này xuất hiện. Cho nên, mặc dù Tư Long có dã tâm rất lớn, cũng không dám xúc phạm"

©¢£u G\yỀjX ©¢£I ½h ¦\¾q G_ ?∂

Tô Lạp nói:

"Pháp Lam Thất Tháp Tháp Chủ là Thất hệ cường đại nhất, chỉ có các Ma pháp sư mạnh nhất các hệ mới có thể đảm nhiệm. Ví dụ như, nếu bây giờ có một gã Ma pháp sư Ám hệ cho rằng thực lục mình cũng đủ, thậm chí có thể phát động khiêu chiến với Tháp Chủ, được ít nhất bốn Tháp Chủ khác giám sát cho công bằng quyết đấu. Nếu như có thể thắng lợi, như vậy, lại trải qua một chút khảo nghiệm, hắn có thể trở thành Tháp Chủ Ám Tháp mới."

Diệp Âm Trúc mỉm cười nói:

"Khảo nghiệm mà nàng nói, nhất định là cả vật trong không trung?"

Tô Lạp sửng sốt một chút, lắc đầu nói:

"Ta không biết. Mặc dù ta là đệ tử của Tư Long, nhưng ta tu luyện cũng không phải là Ma pháp, hơn nữa Tư Long rất ít nói cho ta biết bí mật của Pháp Lam"

Diệp Âm Trúc nói:

"Khó trách Áo Bố La Ân dám để cho ta đảm nhiệm Ám Tháp Ám chủ, mà cũng không sợ ta ảnh hưởng tới lực lượng của Pháp Lam. Nói như vậy, có thể ra lệnh cho Pháp Lam phải có được thế lực, như vậy phải là Tháp Chủ của cả Thất Tháp? Pháp Lam Kỵ Sỹ cũng là như thế sao?"

Tô Lạp nói:

"Đúng vậy. Trong kết cấu của Pháp Lam, đúng là bao gồm cả Pháp Lam Kỵ Sỹ. Ở đây địa vị của Ma pháp sư là chí cao vô thượng. Kỵ Sỹ tồn tại chỉ là để bảo vệ Pháp Lam. Điều động Pháp Lam Kỵ sỹ đoàn, cũng phải có quyết dịnh của cả bảy vị Tháp Chủ. Tức là nói, Pháp Lam công kích Cẩm Thành chúng ta là do cả bảy vị Tháp Chủ cùng đồng ý."

Tô Lạp đã nói rất rõ ràng, mọi chuyện trong đó Diệp Âm Trúc cũng hiểu rõ. Nhưng hắn bây giờ đã không so đo vấn đề này. Đối với hắn mà nói, còn có rất nhiều việc quan trọng hơn..

"Đã như vậy, danh sách này không xem cũng được. Nó đối với chúng ta mà nói cũng không có ý nghĩa gì."

Tô Lạp mỉm cười nói:

"Vậy cũng không phải. Pháp Lam Thất Tháp Tháp Chủ là có sự sắp xếp từ trước. Sắp xếp này đúng là do hai điều kiện quyết định, một chính là thực lực của bản thân, mặt khác một Ma pháp sư Pháp Lam hùng mạnh. Thân là Tháp Chủ, nếu như thường xuyên dạy Ma pháp sư có thuộc tính của mình, chỉ điểm bọn họ tu luyện, tự nhiên sẽ làm cho uy vọng mình càng cao. Hai việc này một việc cũng không thể thiếu được, nếu không cho dù có một ngày thực lực của Chàng vượt qua Áo Bố Lai Ân, chỉ sơ cũng không có cách nào được đa số Ma pháp sư ủng hộ để trở thành người đứng đầu Pháp Lam Tháp Chủ."

"Ồ? Đã như vậy, ta là người mới tới tất nhiên phải là xếp hạng cuối cùng mới đúng, nhưng cũng là Áo Bố Lai Ân tại sao lại nói dịa vị của ta cùng Tư Long giống nhau, chỉ là xếp sau Quang Minh Tháp?"

Tô Lạp nói:

"Cái này ta cũng không rõ, có lẽ, đúng là Áo Bố Lai Ân vì lung lạc Chàng đi. Ta trước kia từng nghe Tư Long nói qua, tại gần ngàn năm trước, Pháp Lam xuất hiện hai thiên tài, một người chính là Ám Tháp Tháp Chủ tiền nhiệm Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn Đại sư. Mà người kia chính là Áo Bố Lai Ân. Tư Long có thể đạt tới thực lực gần bằng Áo Bố Lai Ân. Ngoại trừ bản thân hắn tuy luyện khắc khổ, hầu hết có lẽ chính là có Hồn Châu của Phi Nhĩ kiệt Khắc Tốn Đại sư. Nhưng Áo Bố Lai Ân chỉ dựa vào bản thân tu luyện, thuỷ chung vẫn hơn Tư Long một chút. Có thể thấy được thiên phú của hắn kinh người cỡ nào. Hơn nữa Áo Bố Lai Ân tuổi của hắn ít hơn Tư Long gần hai mươi tuổi. Hắn là người có khả năng đột phát Thần Cấp Thánh Ma đạo sư nhất sau Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn Đại sư."

Nói đến đây, Tô Lạp dừng lại một chút, trịnh trọng nhìn âm Trúc nói:

"Âm Trúc, Chàng tuyệt đối không nên coi thường Áo Bố Lai Ân. Con người này chẳng những thực lực rất cường đại, hơn nữa cũng rất thông minh. Chuyện lần này hắn ở thời cơ cuối cùng đột nhiên thay đổi chủ ý, đúng là là bởi vì tin tức Mã Lệ Na Tỷ tỷ mang đến. Đồng thời cũng là cũng là lo lắng được mất. Uy vong của Áo Bố Lai Ân ở Pháp Lam không người nào có thể hơn được. Hầu hết mọi quyết định của Pháp Lam đều là do hắn định đoạt hết. Vài vị Tháp Chủ khác chỉ là đưa ra một chút ý kiến mà thôi. Trước kia còn có Tư Long thực lực gần hắn còn có thể miễn cưỡng hạn chế hắn, tình huống đó bây giờ đã không còn tồn tại nữa. Mặc dù hắn tu luyện đúng là Quang Minh hệ Ma pháp, nhưng không ai trong lòng hắn rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì, có vĩ đại như lời hắn nói hay không."

Diệp Âm Trúc lẳng lặng nghe Tô Lạp nói. Áo Bố Lai Ân đúng là người thông minh. Với địa vị bây giờ của hắn tại Pháp Lam có thể nói cả Long Khi Nỗ Tư Đại lục cũng không có người nào có sánh bằng. Mình mặc dù tăng lên rất nhanh, nhưng mà vẫn còn chênh lệch không nhỏ so với hắn. Người này, mình phải cẩn thận hơn mới được, nhất định không thể làm cho Cẩm Thành khó khăn lắm mới thành lập lại bị hắn thâu tóm.

" Tô Lạp, ta hiểu lo lắng của nàng. Áo Bố Lai Ân này còn đáng sợ hơn Tư Long. Nhưng từ mặt khác mà nói, hiện tại hắn sẽ không gây bất lợi cho chúng ta. Cho dù Áo Bố Lai Ân có dã tâm, nhưng là hắn còn có hai chuyện quan trọng hơn. Một là giữ vững địa vị của hắn bây giờ, còn lại chính là cố gắng lên Thần Cấp. Muốn giữ được vị trí của hắn, đầu tiên hắn phải làm chính là giữ được loài người, giữ được Đại lục này của chúng ta. Cho nên ta tin tưởng để đối phó với Thâm Uyên vị diện hắn tuyệt đối không làm gì chúng ta. Về phần tăng lên Thần Cấp, chính là bản thân hắn tu luyện."

Tô Lạp trầm ngâm nói:

“Chàng nói là, trước khi giải quyết được Thâm Uyên vị diện, hắn tuyệt đối sẽ không gây bất lợi cho chúng ta sao?”

Diệp Âm Trúc nói:

“Vậy cũng không phải. Đối với hắn, chúng ta phải có sự đề phòng. Hắn không phải không muốn lợi dụng thực lực của Cầm Thành chúng ta sao, nhưng chúng ta làm sao có thể để cho hắn lợi dung chứ? Pháp Lam tồn tại đã rất lâu rồi, Áo Bố Lai Ân nói rất đẹp. Hắn đã có nói qua, nếu vì bảo vệ Loài người mà giải tán Pháp Lam hắn cũng không tiếc. Bây giờ mặc dù Đại lục tạm thời khôi phục hoà bình, nhưng đúng là đối với chúng ta và Pháp Lam mà nói, tất cả cũng chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi. Bây giờ với chúng ta mà nói, quan trọng hơn chính là tự đề cao thực lực của mình. Kết quả tốt nhất, chính là Áo Bố Lai Ân dù có dã tâm cướp đoạt Cầm Thành, nhưng vĩnh viễn không dám xuống tay với Cầm Thành. Như vậy mà nói, hắn sẽ phải vĩnh viễn hợp tác với chúng ta.”

Tô Lạp ngẩn người nhìn Diệp Âm Trúc:

“Nhưng việc này có thể sao?”

Diệp Âm Trúc lạnh nhạt cười nói:

“Trên Thế giới này, không có chuyện gì là không có thể cả. Nhưng là, muốn như thế phải có một điều kiện.”

Lần này ngay cả Hải Dương cũng không nhịn được mở miệng hỏi:

“Điều kiện gì?”

Trên người Diệp Âm Trúc đột nhiên phát ra sự tự tin cường đại:

“Điều kiện tiên quyết này chính là, ta phải đạt đến Thần Cấp trước hắn.”

Nghe hắn nói xong, Hải Dương và Tô Lạp không nhịn được đồng thời mở to mắt nhìn Diệp Âm Trúc, thật lâu nói không ra lời.

Diệp Âm Trúc nói:

“Ta cho tới bây giờ không nghĩ phải có được thế lực như thế nào. Nhưng là tuyệt đối sẽ không cho người khác dẫm trên đầu ta, hơn nữa cũng không để cho bằng hữu của ta bị thương tổn. Áo Bố La Ân có ưu thế của hắn, ta cũng có ưu thế của chính mình. Để chúng ta xem một chút, người nào có thể đạt tới trình độ đó trước. Các nàng đều là Tử cấp, còn chưa có đạt tới Thứ Thần Cấp, có lẽ vẫn không cách nào hiểu được sự hơn kém giữa các cấp bậc. Các nàng có lẽ còn nhớ rõ tình huống lúc ta đối mặt với Lôi thần Cổ Đế. Ban đầu Cổ Đế có được Lôi Thần Chi Chuy, cường giả Tử cấp cửu cấp thậm chí đạt tới cửu cấp đỉnh. Khi đó cho dù là ta có được Siêu Thần khí Khô Mọc Long Ngâm Cầm, cũng không dám nói nhất định có thể đánh bại hắn, cho dù có thể, nhất định cũng sẽ bị thương nặng.”

” Nhưng là, khi ta thông qua phá hư lực của Lôi nguyên tố, rốt cục đã phá tan dược Ma khí cực bích đạt tới Thứ Thần Cấp, Cổ đế ở trước mặt ta lúc đó giống như đang diễn trò vậy. Khi đó cảm giác của ta rất kì quái, phảng phất chỉ cần nâng tay là có thể huỷ diệt được hắn, dường như đây là sự chênh lệch về cấp bậc. Thứ Thần Cấp ban đầu cùng Tử Cấp đỉnh, chỉ có hơn kém nhau một bậc, nhưng chênh lệch đơn giản này vẫn khiến cho thực lực của ta thay đổi long trời lở đất. Sự chênh lệch này càng lên cao càng rõ ràng. Ta có thể khẳng định, nếu như đạt tới Thần Cấp cho dùng đồng thời đối mặt Pháp Lam Thất Tháp Tháp Chủ, cũng có thể giành thắng lợi.”

Tô Lạp chợt hiểu liền nói:

“Ta đã hiểu ý tứ của Chàng rồi. Áo Bố Lai Ân mặc dù đã đạt tới Thứ Thần Cấp bát cấp , nhưng là đột phá đến Thần Cấp vẫn còn chưa bao giờ xuất hiện trên nhân loại của Long Khi Nỗ Tư Đại lục chúng ta. Dù là trăm năm, Áo Bố Lai Ân cũng không nhất định có thể thành công. Nhưng là Chàng tu luyện lại khác, sau khi đột quá Ma Khí Cực bích đạt tới Thứ Thần Cấp, Chàng trong tương lai tu luyện dễ dàng hơn hắn nhiều.”

Đối với thê tử, Diệp Âm Trúc không giấu diếm gì hết, từ lúc tới Thánh Quang thành cũng đã đem tình huống cơ bản của mình nói cho Tô Lạp cùng hải Dương.

Diệp Âm Trúc gật đầu nói:

"Áo Bố Lai Ân cũng là nỗi kiêng kị lớn nhất của ta. Ta có thể cảm nhận được trong tâm tư hắn có một tia do dự, mặc dù hắn che dấu rất tốt, nhưng ta dù sao cũng là người kế thừa Hồn Châu của Phĩ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn, trong linh hồn hắn có một tia ba động đúng là không cách nào dấu diếm được ta. Ta có thể khẳng định, Áo Bố Lai Ân đúng là trải qua đấu tranh tư tưởng rất lớn mới quyết định hợp tác cùng Cầm Thành mà không phải vì ta chưa phát triển hoàn toàn mà đem ta huỷ diệt. Mặc dù ta không biết nguyên nhân gì đã làm cho hắn có quyết định như vậy. Nhưng có thể khẳng định, Áo Bố Lai Ân bây giờ gần như đã không có địch ý với chúng ta. Người như hắn nhất định sẽ không làm bất cứ chuyện gì vô vị. Hắn phải nhờ lực lượng của ta, có lẽ khi hắn đạt tới Cửu cấp Thứ Thần Cấp còn có thể mời ta hỗ trợ đánh vào Thần Cấp, nhưng bây giờ mà nói đều không phải việc quan trọng. Đối với ta mà nói quan trọng nhất chính là thời gian, chỉ cần cho ta thời gian, để thực lực của ta đạt tới trình độ đủ để chống lại hắn, thì bất luận là Áo Bố Lai Ân hay là Pháp Lam có quyết định gì cũng phải lo lắng cẩn thận."

Tô Lạp than nhẹ một tiếng:

"Quả nhiên, thực lực mới là căn bản của mọi chuyện. Chúng ta bây giờ chỉ là lặng lẽ quan sát biến động của họ sao?"

Diệp Âm Trúc gật đầu nói:

"Trước mặt chỉ có thể như thế. Pháp Lam trong một thời gian dài ở tương lai, sẽ củng cố phong ấn, đồng thời chuẩn bị để đối phó với Thâm Uyên vị diện. Chúng ta cũng có thể lợi dụng thời gian này, ở trong đó thu được lợi ích, về phần khảo nghiệm …"

Vừa nói, hắn ngẩng đầu nhìn lên Lục mang tinh màu đen trong không trung, lạnh nhạt cười nói:

"Để ta cho bọn hắn một sự kinh hãi."

Quang Minh Tháp.

Quang Minh Tháp Chủ Áo Bố Lai Ân cùng năm vị Tháp Chủ khác đều tụ tập tại đài quan sát sao ở Quang Minh Tháp, nơi này có thể nói là lĩnh vực của Áo Bố Lai Ân, không có hắn đồng ý bất luận kẻ nào cũng không thể tiến vào.

"Áo Bố Lai Ân, ngươi cho rằng Diệp Âm Trúc sẽ thật sự hợp tác cùng chúng ta sao?"

Mạch Khắc Mễ Lan hỏi. Tại Pháp Lam Thất Tháp Tháp Chủ, trừ Quang Minh Tháp cùng Ám Tháp ra là tới Hồn Tháp của hắn.

Áo Bố Lai Ân nghiêm mặt nói:

"Đúng vậy, Diệp Âm Trúc là người thông minh, các việc hắn làm chắc các vị cũng biết. Tiếp theo, chúng ta muốn tiến hành hợp tác toàn diện cùng Cầm Thành. Không có gì có thể so với việc đối phó với Thâm Uyên vị diện, cho nên chuyện của hắn tất cả cứ để ở phía sau."

Mạch Khắc Mễ Lan cau mày nói:

"Đối với thực lực của Cầm Thành, chúng ta đã không có bất cứ sự nghi ngờ nào. Chỉ là, ta lo lắng căn cơ của Pháp Lam bởi vì hắn gia nhập mà dao động. Điểm này chắc ngươi cũng nghĩ tới."

Áo Bố Lai Ân cười nói:

"Dao động căn bản của Pháp Lam sao? Thật sự dễ dàng như vậy sao? Cầm Thành có rất nhiều chỗ tốt chúng ta có thể nhờ vả. Đồng thời, Diệp Âm Trúc cũng như thế. Huống chi, do hắn đảm nhiện Ám Tháp Tháp Chủ, đối với tương lai phát triển của Pháp Lam rất có lợi. Nếu như không phải Tư Long bạn biến, có lẽ chúng ta còn chưa có cơ hội này. Các vị, các ngươi hẳn là biết địa vị của Pháp Lam trên Đại lục là như thế nào. Dù là Diệp Âm Trúc xuất thân từ Đông Long, cũng không thể nào không hiểu được Pháp Lam. Trên Đại lục, trong mắt hầu hết Nhân loại Pháp Lam chính là tín ngưỡng. Có thể trở thành một trong Thất Tháp Tháp Chủ, điều chúng ta muốn làm cũng không phải là đồng hoá cầm Thành mà là đồng hoá Diệp Âm Trúc. Theo ý ta, cho dù cả Cầm Thành cũng không thể so sánh với hắn. Có thể đột phá Ma Mhí Cực

bích Thứ Thần Cấp là quá xuất sắc. Chỉ cần hắn chính thức gia nhập Pháp Lam, cho dù để hắn thay thế vị trí của ta cũng không sao. Truyền thống của Pháp Lam, tuyệt đối sẽ không bị phá vỡ."

Diệp Âm Trúc đối với suy nghĩ của Áo Bố Lai Ân mặc dù đoán rất chuẩn xác, nhưng điều duy nhất hắn quên là. Áo Bố Lai Ân đánh giá mình. Nếu như hắn biết Áo Bố Lai Ân đánh giá hắn cao như thế, sợ rằng sẽ có quyết định khác.

Áo Bố Lai Ân tiếp tục nói:

"Cho nên, hôm nay ta tìm mọi người đến đây, mục đích chỉ có một, ta không hy vọng chứng kiến bất luận người nào cùng với vị Ám Tháp Tháp Chủ này có điều gì ngăn cách. Đồng thời chúng ta phải trợ giúp hắn mau chóng thông qua khảo nghiệm, gia nhập chúng ta. Chúng ta cần phải cho hắn thực sự nhận thức được Pháp Lam có nhiều chỗ tốt, Pháp Lam là như thế nào. Đồng thời để cho hắn gia nhập vào đội ngũ củng cố phong ấn của chúng ta. Cầm thành bên ngoài, Diệp Âm Trúc ở bên trọng, thời gian có thể hoà tan hết thảy. Mà Cầm Thành đúng là do nhiều dân tộc tạo thành, không ai nguyện ý phải vĩnh viễn dưới người khác. Diệp Âm Trúc mặc dù có danh vọng cực cao tại Cầm Thành, nhưng cũng không phải là duy nhất. Ta nghĩ, các vị hiểu rõ ý của ta."

Kế hoạch của Áo Bố Lai Ân rất đơn giản. Chính là muốn dùng Pháp Lam giữ lấy Diệp Âm Trúc, để cho hắn tiềm tu tại Pháp Lam. Mà về phía Cầm Thành, do thời gian làm cho sinh ra biến hoá. Đương nhiên trong lúc này, Pháp Lam sẽ đưa đến một chút "Trợ giúp". Một khi Diệp Âm Trúc thất vọng với Cầm Thành, đó chính là thắng lợi của Pháp Lam.

Không ai là không ích kỷ. Áo Bố Lai Ân cũng là như thế, nhưng Diệp Âm Trúc đánh giá hắn chính là vẫn còn thấp một chút. Đối với Áo Bố Lai Ân mà nói, Pháp Lam so với hắn còn muốn quan trọng hơn. Hắn đang ở địa vị đỉnh cao nên đã không còn có bất cứ dã tâm nào nữa.

Cho nên hắn cũng không lo lắng bảo vệ địa vị, mà là muốn giữ gìn địa vị thống trị của Pháp Lam trên Đại lục.

Đương nhiên, phán đoán thứ nhất của Diệp Âm Trúc là hoàn toàn chính xác Trong thế giới này, việc duy nhất có thể hấp dẫn Quang Minh Tháp Chủ Áo Bố Lai Ân sợ rằng cũng chỉ có đột phá đến cái cấp độ đó mà thôi.

Đúng lúc này, trong mắt Áo Bố Lai Ân cùng sáu vị Tháp Chủ đều lóe lên vẻ giật mình, một tia chấn động từ Linh hồn làm cho bọn họ cảm thấy kinh ngạc.

Áo Bố lai An cười khổ nói:

"Xem ra hắn đã không cần sự trợ giúp của chúng ta rồi, không ngờ rằng, hắn đã có thể vận dụng Hồn Châu của Phỉ Nhĩ Kiệt Khác Tốn Đại sư."

Ám Tháp, trong phòng của Tháp Chủ lúc này chỉ có một mình Diệp Âm Trúc.

Cùng với Lục mang tinh màu đen trên không trung , trên mặt đất cũng có một Lục mang tinh hoàn toàn yên lặng, mà Diệp Âm Trúc lúc này đang ngồi ở trong đó. Quang mang màu đen khổng lồ hình thành một dòng suối chảy rất lớn bao phủ thân thể của hắn ở bên trong. Mà trước mặt Diệp Âm Trúc, viên Hồn Châu của Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn cũng phát ra quang mang như vậy.

Tô Lạp và Hải Dương ở ngoài cửa canh giữ, mà lúc này, điều Diệp Âm Trúc muốn làm là dành cho các vị Tháp Chủ Pháp Lam kinh hãi.

Cũng không phải là Hắc Ám bổn nguyên, nhưng Diệp Âm Trúc là ai? Nguyên lực của hắn hoàn toàn có thể mô phỏng bất cứ nguyên tố nào, huống chi hắn vẫn còn có Hồn Châu của Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn Đại sư.

Khi khí tức Linh hồn cường đại xuất hiện lúc này ở trong phòng thì Lục mang tinh màu đen giữa không trung cũng không thể giữ được trạng thái bình tĩnh nữa.

Năng lượng Hắc Ám cường đại trong khoảnh khắc bao phủ thân thể Diệp Âm Trúc. Thậm chí cũng không cần chống lại, Diệp Âm Trúc muốn làm chỉ là buông lỏng thể xác và tinh thần của mình làm cho Ám Tháp bổn nguyên liên lạc với Linh hồn của mình.

Tuy nhiên, Diệp Âm Trúc cũng cảm thấy rất vui mừng. Khi Linh hồn lạc ấn của hắn cùng Lục mang tinh màu đen hoàn toàn liên lạc với nhau, hắn mới hiểu được chính mình có thể giết được Tư Long đúng là một chuyện may mắn đến cỡ nào.

Pháp Lam không có Siêu Thần khí sao? Không, đương nhiên không. Diệp Âm Trúc bây giờ mới hiểu được thì ra bảy vị Tháp Chủ Pháp Lam đúng là mỗi người đều có một Siêu Thần khí, mà Siêu Thần khí của bọn họ chính là Pháp Lam Thất Tháp.

Linh hồn cùng Linh hồn nối tiếp, tất cả Ma pháp ba động chung quanh hoàn toàn tiến vào trong phạm vi cảm nhận của Tinh Thần chi hải của Diệp Âm Trúc. Hắn phát hiện được, mình đã có thể thấy được tất cả mọi thứ trên mặt đất Pháp Lam, thậm chí có thể chứng kiến mỗi một Ma pháp nguyên tố nhỏ nhất.

Ám Tháp trở thành con mắt của hắn, cũng là một bộ phận trong cơ thể hắn, trong lúc này, Diệp Âm Trúc phát hiện, Ma lực của mình đã tăng lên gấp ba.

Trong Tinh Thần Chi Hải, Ma lực ba động mở rộng nó ra, Ám nguyên tố cường đại trong không khí tập hợp lại về phía Ám Tháp với tốc độ cực nhanh.

Sau khi đột phá Ma Mí Cực bích Thứ Thần Cấp, khiên Diệp Âm Trúc không những có thể huyễn hoá ra bất cứ thuộc tính Ma pháp nào. Đồng thời, cũng làm cho hắn có thể hấp thu bất cứ nguyên tố Ma pháp có thuộc tính nào, Ám Nguyên tố cũng không ngoại lệ. Chỉ là trong nháy mắt Diệp Âm Trúc phát hiện thấy tu luyện ở trong Ám Tháp tu luyện đúng là tu luyện gấp ba lần so với bên ngoài, thậm chí đã gần đến 4 lần rồi. Đây là một con số quá kinh khủng.

Pháp Lam Thất Tháp, nói một cách khác, chính là bảy cây Ma pháp trượng Siêu Thần khí, thông qua chúng có thể làm tốc độ tu luyện tăng lên gấp ba lần, cũng có thể làm cho uy lực Ma pháp phát ra tăng gấp ba lần.

Một cảm giác sợ hãi tràn ngập trong lòng Diệp Âm Trúc. Nếu như, nếu như Cầm Thành và Pháp Lam chiến đấu ở trong phạm vi Pháp Lam mà nói thì sợ rằng Cầm Thành sẽ bị tiêu diệt hoàn toàn, mà Pháp Lam không tổn thất gì. Pháp Lam Thất Tháp quả nhiên không hổ là Pháp Lam Thất Tháp.

Chính thức có cảm giác này mới có thể nhận thức được Pháp Lam cường đại đến mức như thế nào. Đương nhiên cũng là điều Áo Bố Lai Ân hy vọng chứng kiến Diệp Âm Trúc thấy.

Ám nguyên tố cường đại không ngừng tiến vào trong cơ thể Diệp Âm Trúc. Trong nháy mắt đã làm cho Nguyên lực trong cơ thể hắn đạt tới trạng thái đỉnh, cũng sắp bắt đầu tăng lên

Đạt đến Thứ Thần Cấp, tốc độ tu luyện là rất chậm chạp, cho dù là tăng lên một điểm cũng cực kì khó khăn. Nhưng lúc này Diệp Âm Trúc lại có thể cảm thấy rõ ràng sự tiến bộ của mình. Có thể thấy được nguyên tố màÁm Tháp mang lại cho hắn khổng lồ đến mức nào.

Đương nhiên Diệp Âm Trúc quên một chuyện, hắn khác các Pháp Lam Tháp Chủ, Thứ Thần Cấp của hắn chính là đột phá Thứ Thần Cấp Ma khí cực bích.

Căn bản không cần lo lắng nguyên tố có chứa tạp chất hay không, bất luận là Thần Nguyên Ma pháp bào hay bản thân hắn đều đã tự động đem loại bỏ tạp chất, tu luyện so với những người khác dễ dàng hơn nhiều.

Đinh

Trong Linh hồn thế giới, một tiếng vang nhỏ lặng lẽ xuất hiện, ngay sau đó Diệp Âm Trúc phát hiện được, Linh hồn của mình đã hoàn toàn giao tiếp với Ám Tháp khổng lồ này. Do khí tức của Hồn Châu dẫn dắt, hắn không bị bất cứ trở ngại nào. Ngay sau đó cả phòng ngủ đã hoàn toàn biến thành một cảnh quang.

Căn phòng lúc đầu chừng ba trăm thước đã rất lớn, nhưng lúc này tất cả mọi thứ xung quanh lại trở lên vô cùng rộng lớn.

Mặt đất đen nhánh, bầu trời đêm đen nhánh, không có bất cứ ngôi sao nào, chỉ có mặt trăng tròn màu tím.

Xung quanh đều rất yên tĩnh. Diệp Âm Trúc đột nhiên phát hiện, chính mình đã nắm giữ quy tắc của thế giới này.

Đúng vậy đây là không gian tương ứng Ám Tháp, không gian vô cùng rộng lớn.

Ý niệm vừa động, mọi thứxung quanh lập tức nhộn nhạo như nước động. Ngay sau đó, Diệp Âm Trúc thấy được một màn sợ ngây người.

Các loại Ma pháp vật phẩm, tài luyện, dược phẩm, cùng với rất nhiều trang bị Ma pháp, chỉnh tể xuất hiện ở trong không gian rộng lớn này.

Mặc dù Ma pháp vật phẩm không tương xứng với không gian mênh mông này, nhưng số lượng quả thực cũng rất lớn không ai có thể tưởng tượng được. Diệp Âm Trúc hoàn toàn tin tưởng cho dù là tài liệu Ma pháp của cả một quốc gia cũng không nhiều bằng không gian Ám Tháp này.

Nơi này là nơi Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn, Tư Long cùng với các Ám Tháp Tháp Chủ tu luyện, nơi này phòng thí nghiệm Ma pháp của bọn hắn.

Bên ngoài dường như đã bị ngăn cách hoàn toàn, Diệp Âm Trúc phát hiện không có mệnh lệnh của chính mình cho dù là Ma pháp nguyên tố nhỏ bé nhất cũng không thể tiến vào trong đó.

Pháp Lam Thất Tháp vốn là một thể, trừ phi phá huỷ toàn bộ Thất Tháp, nếu không, phá vỡ riêng Ám Tháp cũng không làm nơi này có chút tổn hại nào.

Bảy vị Siêu Thần khí là một thể, Pháp Lam Thất Tháp liên hợp cùng một chỗ, đã không thể dùng từ Siêu Thần khí để hình dung được.

Trên mặt hiện lên một tia cười khổ, Diệp Âm Trúc biết, mình phải đề phòng Pháp Lam hơn nữa mới được.

Đứng dậy, Tinh thần lực của Diệp Âm Trúc rất nhanh đảo qua tài liệu Ma pháp ở bên trong không gian Ám Tháp. Hắn phát hiện, ở đây có hàng ngàn hàng vạn loại tài liệu Ma pháp. Chỉ riêng thi thể Cự Long các hệ đã có có tới hơn mười khối, nhưng lại được bảo tồn rất hoàn hảo. Ở trong không gian này, bất cứ vật phẩm gì đều sẽ không bị hư hỏng. Thậm chí, hắn ở chỗ đây còn thấy được Long hồn mộc chỉ có ở Long mộ. Kim, Ma ngân, Tinh kim, Bí ngân, tài liệu Ma pháp cái gì cũng có. Rất nhiều vật phẩm Ma pháp tinh xảo, hầu như không có cái gì thấp hơn Hồn khí, cho dù là Thần khí, cũng có đến bảy tám kiện.

Đối với Diệp ÂM Trúc mà nói, Thần khí này có tác dụng cũng không lớn. Đầu tiên hắn không phải là Ma pháp sư hệ Hắc Ám. Tiếp theo bảo bối trên người hắn, đã không thể dùng Thần khí để hình dung. Nhưng nơi này đúng là một bảo khố rất là lớn.

Cảm nhận được khí tức của một vài thứ, điều đầu tiên mà Diệp ÂM Trúc nghĩ đến chính là như thế nào mới có thể đưa tất cả chúng về Cầm Thành đây.

"Sư phụ, nếu người còn sống thì tốt, người thấy được không? Ta đã đi tới được nơi người từng tu luyện, đi tới Ám Tháp, tiếp nhận vị trí của người."

Cảm nhận mọi thứ chung quanh, Diệp Âm Trúc trước hết là nghĩ đến Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn.

Sau khi hắn có được Hồn Châu của Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn, lập tức chỉ huy binh lính đi đến Thánh Quang thành. Sau đó Tử bắt đầu bận rộn, cho nên hắn vẫn chưa kịp mặc vào Áo giáp Tứ đại Thần Thú, đem Hồn Châu vây chung quanh hắn. Đồng thời hắn cũng sợ, sợ mình không có cách nào dùng Hồn Châu đánh thức một tia Linh hồn lạc ấn cuối cùng của Phĩ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn.

Chính thức bước vào cảnh giới Thứ Thần Cấp, Diệp Âm Trúc mới hiểu được lúc đầu lời nói của Phi Nhĩ kiệt Khắc Tôn với mình tất cả đều là thật. Sau khi thiêu đốt Linh hồn chi hoả thật sự còn có thể sống lại bằng vào một tia Linh hồn ấn ký sao? Hắn không biết, nhưng có thể khẳng định chính là xác xuất quá nhỏ. Cảnh giới Thứ Thần Cấp mặc dù cường đại, nhưng cũng không phải không có gì cũng làm được. Theo như lời Phỉ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn nói lúc trước, chủ yếu là khích lệ mình cố gắng tu luyện, mà không phải hắn thực sự muốn sống lại.

Cho nên Diệp Âm Trúc vẫn không tiến hành kêu gọi Linh hồn trong Hồn Châu. Hắn biết một khi thất bại, như vậy cơ hội cuối cùng này cũng sẽ biến mất.

Đương nhiên cũng không phải không có một chút cơ hội thành công nào, nhưng khả năng thành công này với liên hệ mật thiết thực lực của Diệp Âm Trúc. Nói cách khác thực lực của Diệp Âm Trúc càng mạnh, khống chế Linh hồn lực càng cao, thành công có thể cao hơn một chút.

Tâm cảnh chưa đủ, hắn cũng quyết định chờ một chút, khi thực lực của mình mạnh hơn chút nữa rồi mới thử.

Cơ hội chỉ có một lần. Diệp Âm Trúc tuyệt đối không dám khinh thường.

Kích động nhanh chóng qua đi. Diệp Âm Trúc lấy lại bình tĩnh. Ngay lập tức hắn nghĩ đến, Áo Bố Lai Ân cho mình đứng đầu Ám Tháp. Tự nhiên cũng biết bên trong Ám Tháp có rất nhiều tài liệu trân quý. Hắn không thể nào không nghĩ ra mình sẽ đem vài thứ về Cầm Thành, nhưng hắn lại không có hạn chế. Điều này cho thấy cái gì, chính là đồ vật ở nơi đây không dễ mang đi.

Rất nhanh, sự thật chứng tỏ Diệp Âm Trúc đã đoán đúng, Ở trong không gian này, Tu Di Thần Giới của hắn mất đi tác dụng, không cách nào từ không gian bên trong để vào bất cứ đồ vật, thậm chí cũng không thể từ Tu Di Thần giới lấy ra bất cứ thứ.

Làm cho không gian khôi phục lại vẻ Hắc Ám ban đầu, trải qua một lúc cẩn thận dò xét, Diệp Âm Trúc phát hiện, chẳng những tại bên trong không gian Hắc Ám không cách nào sử dụng chứa đứng bảo vật không gian hệ, thậm chí ở trong Ám Tháp cũng không được. Như vật ngay cả Truyền tống Ma pháp trận của hắn cũng không thể mở ra được.

Sau đó, hắn lại phát hiện, cái hạn chế này không chỉ ở trong Ám Tháp đồng thời cũng tại ở cả trong Pháp Lam thành.

Diệp Âm Trúc nhớ rõ, lần trước khi mình đi tới Pháp Lam là lúc hình như đã có hạn chế, chỉ là khi đó có vẻ như cũng không có rõ ràng lắm, tại bên ngoài Pháp Lam thànhhạn chế này sẽ biến mất.

Đây đúng là tác dụng của bảy kiện Siêu Thần khí Pháp Lam. Mặc dù hạn chế chỉ là bên trong của Pháp Lam, nhưng như vậy cũng đủ rồi. Diệp Âm Trúc rốt cuộc cũng không thể đem theo tài liệu trân quý ra khỏi không gian Hắc Ám, sau đó vận chuyển ra khỏi thành.

Mặc dù tình huống nàyđã được đoán trước, nhưng trong lòng Diệp Âm Trúc chính là vẫn có chút thất vọng, rơi vào kho tàng mà hai tay không trở về, cảm giác này tuyệt đối không dễ chịu chút nào.

Yến tiệc được cử hành tại Quang Minh Tháp, người tham gia chỉ có sáu vị Tháp Chủ Pháp Lam hơn nữa Quang Minh Thánh Nữ Mã Lệ Na cộng thêm phu thê Diệp Âm Trúc cũng chỉ có mười người mà thôi.

Làm Diệp Âm Trúc có chút kinh ngạc là, các Tháp Chủ Pháp Lam cũng không có nhắc tới chuyện hắn mở ra không gian Hắc Ám. Mà năng lượng Thất Tháp liên lạc với nhau, bọn họ tất nhiên không thể nào không biết được.

Nếu người ta không nói, Diệp Âm Trúc cũng vui vẻ giả bộ ngu ngơ.

“Âm trúc vẫn chưa kịp chúc mừng ngươi.”

Áo Bố Lai Ân mỉm cười nhìn Diệp Âm Trúc, nhìn lên trên người Tô Lạp.

Diệp Âm Trúc tự nhiên cảm nhận được ý của hắn, trên mặt nhất thời trở lên ôn hoà

“Đa tạ Sư huynh, đây là Hài tử đầu tiên của chúng ta.”

Áo Bố Lai Ân mỉm cười nói:

“ÂM Trúc, nếu như ngươi không ngại, ta nghĩ muốn Chúc phúc cho nó, có thể không?”

Diệp Âm Trúc có chút kinh ngạc nói:

“Sư huynh muốn đích thân Chúc phúc cho Hài tử của ta sao?”

Phải biết rằng Quang Minh hệ Ma pháp sư đều có năng lực Chúc phúc. Đây là bất cứ Ma pháp sư một hệ nào khác cũng đều không thể so sáng, Cho dù Diệp Âm Trúc có Nguyên lực có thể bắt chước Quang Minh hệ Ma pháp nhưng cũng không thể sử dụng.

Chúc phúc không thuộc về Ma pháp, đúng là một loại năng lực thần thánh. Trừ phi bản thể là sinh vật Hắc Ám nếu không đều không bài xích. Cho nên, cho dù Tô Lạp tu luyện chính là Đấu Khí Hắc Ám hệ cũng sẽ không bị ảnh hưởng gì.

Tác dụng của Chúc phúc rất đơn giản, bình thường chỉ là tác dụng tại trẻ con hoặc là bào thai, có thể làm cho trẻ con khoẻ mạnh đồng thời thân thể được cải tạo một cách nhất định.

Hài tử nhận đuợc Chúc phúc, dù là trời sinh không tốt, sau này phát triển, cũng sẽ có thiên phú vượt qua người bình thường. Mà hiệu quả của Chúc phúc dựa trên thực lực của Ma pháp sư mà quyết định. Quang Minh hệ Ma pháp sư có pháp lực càng cường đại, khí tức Thần thánh sẽ càng trở lên mạnh mẽ. Nhưng là Thần thánh Chúc phúc có một hạn chế rất lớn chính là bất cứ một vị Quang Minh hệ Ma pháp sư cả đời chỉ có thể sử dụng Chúc phúc ba lần.

Như Áo Bố Lai Ân là tuyệt thế cường giả, hắn Chúc phúc Thần thánh có thể nói là báu vật vô giá, đối với trẻ con mà nói, thậm chí còn quan trọng hơn so nhiều với Siêu Thần khí. Có thể đạt tới cấp bậc Thứ Thần Cấp bát cấp như Áo Bố Lai Ân mà Chúc phúc có thể khẳng định bất luận Hài tử là nam hay nữ tương lai đều Thiên tài tuyệt thế

Nhưng là, đối mặt với chỗ tốt lớn như thế, Diệp Âm Trúc lại do dự. Cũng không phải bởi vì sợ Áo Bố Lai Ân thi triển thủ đoạn gì, Thần thánh Chúc phúc đúng là không thể dùng bất cứ phương pháp nào bắt chước được, mà là âân tình thật sự quá lớn.

Thần thánh Chúc phúc của Áo Bố Lai Ân có thể nói ở cả Thế giới này không người có thể so sánh được. Diệp Âm Trúc tin tưởng, sau này Hài tử của mình và Tô Lạp này có thể kế thừa thiên phú của mình cùng Tô Lạp. Được Áo Bố Lai ân Chúc phúc, chỉ cần dạy dỗ cẩn thận, sợ rằng thành tựu sẽ không dưới mình ….

Tô Lạp không có lên tiếng, nhưng nàng nhìn Diệp Âm Trúc với ánh mắt đầy mong muốn. Nàng sẽ không tự tiện quyết định thay Trượng phu .Nhưng làm một người mẹ, ai lại không hy vọng Hài tử của mình có thể bình an sinh ra trên Thế giới này, thân thể khoẻ mạnh chứ?

Có thể khẳng định, tất cả Hài tử được Thần thánh Trừ phi gặp tai hoạ bất ngờ còn lại là tuyệt đối sẽ không chết non, hơn nữa sinh ra cũng rất thuận lợi. Đồng thời Thần thánh Chúc phúc đối với thân thể người mẹ cũng có tác dụng rất lớn. Ánh mắt của sáu vị Pháp Lam Tháp Chủ cũng đều tập trung lên người Diệp Âm Trúc.

“Sư huynh, lễ vật này thật sự quý trọng quá.”

Diệp Âm Trúc nói khó khăn, đối với hắn mà nói , ở trên Thế giới này điều có thể hấp dẫn hắn tuyệt đối không nhiều lắm. Thần thánh Chúc phúc của Áo Bố Lai Ân tuyệt đối xếp hạng nhất.

Áo Bố Lai Ân mỉm cười, nói:

“Ta cả đời chưa lập gia đình, tự nhiên không thể nào có Hài tử của mình. Pháp Lam dã có rất nhiều năm không có sinh mệnh mới nào xuất hiện. Cuộc đời ta có ba lần Thần thánh Chúc phúc thì đã dùng một lần, chính là tại trên người Mã Lệ Na. Khi đó Mã Lệ Na đã một tuổi, mà ta khi đó thực lực là Thứ Thần Cấp tứ cấp. Mà Thần thánh Chúc phúc đối với trẻ con chưa sinh ra tác dụng sẽ lớn hơn một chút. Lưu lại hai lần Chúc phúc đối với ta mà nói đúng là cũng không có tác dụng gì. Các ngươi đến Pháp Lam, ta đại biểu cho Pháp Lam tặng cho các ngươi một phần lễ gặp mặt đi.”

Áo Bố Lai Ân rất chân thành, đây là cảm nhận của Diệp Âm Trúc, hắn trong lúc Áo Bố Lai Ân mở miệng lần nữa, đã đem năng lực Thiên Nhân hợp nhất của mình thi triển đến cực hạn giám thị cẩn mật Linh hồn của Áo Bố Lai Ân. Nhưng là hắn có thể cảm giác được, Áo Bố Lai Ân chỉ có s]j chân thành.

Lần đầu tiên, địch ý của Diệp Âm Trúc đối với Áo Bố Lai Ân biến mất rất nhiều, mỉm cười:

“Đã như vậy, thì làm phiền cho Sư huynh. Có thể được Chúc phúc của Sư huynh, đúng là vinh quang cả đời của Hài tử. Nếu như Sư huynh nguyện ý, ta hy vọng người có thể trở thành Giáo phụ của Hài tử sau này.”

©¢¢u G\ʏỀjX ©¢¢I G_j\ p\ʁH p\¾q d9h G\∂j\ dæ [æ_ ¦C Gʍ9 ¦9y

Bởi vì hắn muốn lung lạc Diệp Âm Trúc, để Diệp Âm Trúc trở thành một phần tử của Pháp Lam, từ từ xa cách Cầm Thành.

Thế nhưng, khi Diệp Âm Trúc lại nói ra những lời này, Áo Bố Lai Ân lại cảm thấy trái tim mình đang run lên.

Chính là theo như lời Tô Lạp, Áo Bố Lai Ân và Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn đều là những thiên tài kiệt xuất nhất của Pháp Lam từ trước tới nay.

Thế nhưng, hắn cũng giống như Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn, khi còn sống đều dùng toàn bộ thời gian để nghiên cứu Ma pháp, đem bản thân kính dâng cho Pháp Lam. Ngoại trừ xử lý chuyện bên ngoài Pháp Lam, còn lại đều đặt trên tu luyện.

Cái này khiến cho hắn rất ít cảm nhận được lạc thú của người thường.

Cho dù là thu Mã Lệ Na làm đồ đệ, cũng là bởi vì coi trọng tư chất của nàng có thể kế thừa y bát của mình, đem nàng trở thành đối tượng bồi dưỡng Ma pháp truyền thừa.

Giáo phụ, giữa hai chữ này chính là một chữ trong chữ Phụ thân. Chỉ đơn giản là một chữ , nhưng so với Cấm chú mạnh mẽ nhất còn muốn hơn, khiến cho Áo Bố Lại Ân cảm thấy chấn động mạnh.

Trong đầu hắn, bỗng nhiên xuất hiện một nữ Hài tử xinh đẹp đang gọi Giáo phụ, vẫy vẫy tay với hắn. Giờ khắc này, ánh mắt Áo Bố Lai Ân đã trở nên nhu hòa, chăm chú nhìn vào bụng của Tô Lạp. Hắn phát hiện, một loại cảm giác trước nay chưa từng có đang tràn ngập trong trái tim mình, cái loại cảm giác mà khó có thể dùng lời nói hình dung được.

Phảng phất như là tìm được thứ trân quý nhất, khiến mình dùng cả đời để bảo vệ vậy.

Áo Bố Lai Ân chẳng bao giờ nghĩ đến, có một ngày sẽ lại có một Hài tử gọi mình là cha. Nếu như cái điều này là do người thường nói ra. Hắn nhiều nhất cũng chỉ lại cười trừ, hắn có thân phận gì chứ?

Tháp Chủ đứng đầu Pháp Lam Thất Tháp. Người thường nào mà lại hướng về phía hắn đưa ra đề nghị này? Cho dù là Hài tử của Đế Vương, cũng không có tư cách này.

Thế nhưng, Diệp Âm Trúc lại khác, hắn là đệ tử của Phĩ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn mà Áo Bố Lai Ân kính trọng nhất. Là cường giả Thứ Thần Cấp trẻ tuổi nhất từ trước tới nay của Pháp Lam. Cũng là người duy nhất đột phá Ma Vũ cực bích mà tiến nhập vào cánh cửa Thứ Thần Cấp, một siêu cấp thiên tài.

Gần như đã được đoán trước, thời gian để hắn có thể đạt được thành tựu tuyệt đối khiến cho thiên hạ khiếp sợ, khiến cho Pháp Lam cũng phải kinh hãi. Mà Hài tử thứ nhất của hắn, hoàn toàn đủ tư cách để mình dạy dỗ.

Áo Bố Lai Ân gần như không cách nào tưởng tượng được, nếu có một Hài tử được mình và Diệp Âm Trúc chỉ bảo. Một Hài tử kế thừa huyết thống của Diệp Âm Trúc, sau đó lại được mình dụng Thần thánh chúc phúc, sẽ có thể có thành tựu như thế nào đây. Thế nhưng làm hắn càng thêm run sợ đó là: Hài tử này sẽ gọi hắn là phụ thân. Dù cho chỉ là Giáo phụ.

Ánh mắt năm vị Tháp Chủ Pháp Lam còn lại cũng đều trở nên quái dị. Mặc dù bọn họ không có cảm xúc rõ ràng như Áo Bố Lai Ân, nhưng tại giờ khắc này, năm vị Tháp Chủ trong lòng đồng dạng cũng cảm thấy phức tạp. Bọn họ mặc dù không có thiên phú như Áo Bố Lai Ân, thế nhưng để có được thành tựu ngày hôm nay bọn họ nỗ lực tuyệt đối không ít hơn so với Áo Bố Lai Ân.

Nếu để bọn họ phải đối mặt với vấn đề giống như của Áo Bố Lai Ân. Bọn họ cũng chưa bao giờ lấy vợ, lại càng chưa từng có Hài tử.

Một loại khát vọng mãnh liệt tràn ngập trong bữa tiệc. Mọi người đều yên lặng. Ánh mắt năm vị Tháp Chủ đều tập trung trên người Áo Bố Lai Ân, đang chờ đợi quyết định của hắn.

Linh hồn Diệp Âm Trúc cảm giác vô cùng nhạy bén. Về mặt này, những người đang ngồi ở đây không ai có thể so sánh với hắn. Ngay cả chính Diệp Âm Trúc cũng không nghĩ tới, cái đề nghị này lại sinh ra hiệu quả như vậy.

Hắn đương nhiên biết trong ý chân thành hòa nhã của Áo Bố Lai Ân, cất dấu tia lung lạc mình. Hắn cũng biết mình đáp ứng Thần thánh chúc phúc của Áo Bố Lai Ân , lập tức mình sẽ rơi xuống thế kém trong tính toán Áo Bố Lai Ân.

Cho dù thời gian tới Áo Bố Lai Ân nhớ hắn trợ giúp mình đột phá Thần Cấp. Có lần thiếu nợ chút nhân tình này. Hắn đều không thể cự tuyệt. Như vậy hắn mới có thể rút củi dưới đáy nồi mà đưa ra cái đề nghị này.

Chí ít, chỉ cần Áo Bố Lai Ân đáp ứng, Thần thánh chúc phúc của hắn sẽ ban cho Hài tử của mình. Mặc dù Diệp Âm Trúc cũng là thiếu mất một phần nhân tình, nhưng so với lúc đầu khẳng định là tốt hơn.

Hơn nữa, lấy thân phận của Áo Bố Lai Ân. Bất luận sau này phát sinh chuyện gì, hắn tuyệt đối không có khả năng thương tổn Hài tử của mình, đổi lại sẽ dùng toàn lực mà bảo vệ nó. Có một cái ô dù như vậy, hoặc là nói chính là một câu cầu nối mình với Áo Bố Lai Ân, thời gian tới có thể phát sinh mâu thuẫn thế nào cũng hòa hoãn đi rất nhiều.

Chỉ là Diệp Âm Trúc không nghĩ tới phản ứng của Áo Bố Lai Ân lại lớn như vậy. Cư nhiên lại xuất hiện cảm tình ba động chân chính. Nhất là, Diệp Âm Trúc phát hiện rõ ràng, tay Áo Bố Lai Ân dĩ nhiên không thể khống chế được mà khẽ run lên, mặc dù tần suất rất nhỏ. Nhưng làm sao có thể tránh được Thiên nhân hợp nhất của Diệp Âm Trúc chứ?

Biến hóa vi diệu đó, chỉ có sáu vị Pháp Lam Tháp Chủ cùng với Tháp Chủ Diệp Âm Trúc là có thể cảm nhận được. Tô Lạp, Hải Dương, thậm chí Quang minh Thánh nữ Mã Lệ Na đều không thể phát hiện được.

Tô Lạp có chút thương tiếc nói:

"Âm Trúc, thân phận của Áo Bố Lai Ân đại sư, chịu vì con của chúng ta mà dùng Thần thánh chúc phúc, đã là vinh hạnh lớn nhất rồi, đại sư bận rộn chuyện của Pháp Lam, như thế nào mà có thời gian làm Giáo phụ của Hài tử chúng ta đây?"

Nghe được Tô Lạp nói, nụ cười xuất hiện trên mặt Diệp Âm Trúc, hắn tin tưởng Tô Lạp không có khả năng cảm nhận được tâm trạng biến hóa của Áo Bố Lai Ân, nhưng lời của nàng lại vô hình giống như ăn ý một cách hoàn hảo với thỉnh cầu mà mình đưa ra, không hổ là Thê Tử của mình.

Quả nhiên, Áo Bố Lai Ân có phản ứng gần như là vô ý thức:

"Không, ta đương nhiên là có thời gian. "

Lời của Tô Lạp tới tai Áo Bố Lai Ân, giống như là sắp mất đi bảo bối quý giá nhất vậy, thậm chí khiến cho vị Quang Minh Tháp Chủ này có chút thất thố. Khi hắn nói ra những lời này, chính hắn cũng cảm thấy rất kinh ngạc, thế nhưng lời đã nói ra không thể thu hồi trở lại được nữa.

Kinh ngạc qua đi, Áo Bố Lai Ân rất nhanh chóng khôi phục bình thường, ánh mắt của hắn lại càng thêm nhu hòa. Nếu đã quyết định, với thân phận của hắn sao có thể hối hận chứ. Huống chi, hắn cũng không muốn hối hận, trong mơ hồ những suy nghĩ khác trong đầu phai nhạt đi vài phần. Hắn chỉ còn cảm nhận tiếng trái tim của tiểu sinh mệnh trong bụng mẫu thân của nó.

"Ta, Áo Bố Lai Ân, lấy Quang Minh chi nguyên thề, nguyện trở thành Giáo phụ Hài tử đầu tiên của Diệp Âm Trúc vào Tô Lạp. Lấy Giáo phụ chi danh, đem phúc linh Thần thánh ban tặng cho Giáo tử của ta. "

Không có chú ngữ dài, Quang nguyên tố khí tức khổng lồ bay lên trước tiên, ngay lập tức, tất cả ánh sáng trong đài quan sát đồng thời biến mất , một mặt trời khổng lồ chợt xuất hiện, cảm giác ấm áp lan khắp nơi trên mỗi người. Ngay sau đó, Quang minh khí tức khổng lồ chợt phát ra, một cỗ Quang minh Thần thánh đặc thù từ trên trời giáng xuống, phủ xuống trên người Áo Bố Lai Ân.

Quang mang màu trắng nhu hòa dâng lên, thân thể Áo Bố Lai Ân bay lên. Phía sau hắn, một vòng quang ảnh đặc thù đã xuất hiện, thân ảnh từ từ giơ cánh tay lên, một đạo quang mang màu trắng to như cánh tay nhẹ nhàng hạ xuống, rơi vào trên bụng của Tô Lạp.

Áo Bố Lai Ân chính là dùng hành động của mình chứng minh lời nói của mình.

Trong nháy mắt, bạch quang giống như câu cầu nối liền hắn với bụng của Tô Lạp, quang mang màu trắng từ từ biến thành kim sắc, khí tức Thần thánh khổng lồ bao phủ xung quanh khiến Diệp Âm Trúc, sáu vị Tháp Chủ nhắm hai mắt lại, lẳng lặng cảm nhận Thần thánh ba động đó.

Diệp Âm Trúc là người phản ứng đầu tiên, đây chính là Thần thánh chúc phúc sao?

æ•v +kM; ç m F?¬M; T?ªB H¨ HU+ HQÊM; +O •Q "® G B •M- K¨ H¨ ?„M KQÊM aB m
/šM ç°M; iQ¨M #° Zm M; M;mv M i® i`QM; S?€T G K /šM iÈB F?Q iS+ h?–M i?€M?
M?Q p"v- +?d bÊ /M +?Q M; v +ª h?S h?–M *'T T?O tm®M; +kM; F?¬M; +¦ ;b ?ÆM +

.B T •K h`9+ +QÌB- ?„M MÎ K°i MK +QÌB ?¨B HÁM;- #„i ç–m iW ;BÌ T?9i M¨v- +ªM? ;
H) #B M K'iX ?„M H¨ T?K i?•M +O >¨B iY- •Q "® G B •M b m M¨v +kM; H¨ M?Q p"v
+ÁM bÊ •Q "® G B •M b) ?¢B KbM? M[+?S\

EBK [m M; ;B^M; +Q iÈB ;–M MY + M? ;BÌ KÈB #B M K'iX h` M M;QÌB h¬ G¢T ç½
K¨m FQK b„+- M;ª p¨Q M;QÌB >ªB .QÆM; K¨ M;OX >¬ ?'T +O M¨M; ``i´M ç`M?- h
i?€M? F?´M; H² M?Q pW `²B- çWM; M¦B H¨ >¨B iY- +QB M?Q H¨ h¬ G¢T +kM; +¦ ``
M¨M; ç½ `ÆB p¨Q M;O b v- i?"K +?Q i?'v çQÊ+ +?QM? i?•M i? >¨B iY i`QM; #KM;
ç½ #B M i`Î i?¨M? FBK b„+X

Zm M; K M; i`QM; M?€v K„i i?m HB K H¢B- ç¨B [m M b€i #B M K'i- K¼B M;QÌB H
T?ÁM; +O Zm M; JBM? h?€T *?OX

•Q "® G B •M F?Q M? +?•M M;²B /QÈB ç'i- ? B K„i M?„K M;?B M- ç½ iB M p¨Q i`¢M
?„M ``i i€BX S?ªB #B i``^M;- ?„M pW i`B m ?Q€M h?–M i?€M? F?Q iS+ F?B M +?Q
+?Q /M çQÊ+ Zm M; JBM? h?€T i`Ê ;B9T M?QM; S?€T HU+ iB m ? Q M?B m ?ÆM
?Q€M J h?–M M?B mX

L?•M ibM? M¨v- .B T •K h`9+ ç½ i?B m ``i M?B m- M?QM; ``i M?B m M¨v +kM; ç¢B
`®i +m°+ +¦ iQM? H¨ M?•M ibM? ? v F?¬M;\

•M? K„i M,K p` S?€T G K h?€T *?O +ÁM H¢B M?bM .B T •K h`9+ +¨M; i? K [m€B /
•K h`9+ H¢B ``i #bM? ioM?X

>²M h?€T h?€T *?O J¢+? E?„+ J G M M?bM .B T •K h`9+- +QÌB F?´M¦B,

ó•M h`9+- i ç°i M?B M T?€i ?B M- F?B M;QÆB p¨Q S?€T G K- Qm i? HÈM M?'i +
*'T J ok +U+ #Q+?X ô

ó±\ô

hi` M K†i .B T •K h`9+ ?B M H M K°i iB KdK +QÌB ?ÄB

ô o"v H¨ +€B ;b ç•v\ô

J¢+? E?„+ J G M +QÌB F?´M¦B,

ô L;QÆB +¦ i? iY- M;QÆB +¦ i? bBM? >¨B iYX æ•v KÈB H¨ F?ª M,M; K¨ M?[M; H½
+¦ çQÊ+X L;QÆB #B i F?¬M;- p¨Q ;BÌ F?„+ ç¦- +?9M; i +ªK ;B€+ çQÊ+ aBM? K M
M¨v- /QÌM; M?Q- /QÌM; M?Q +ÁM F?B M i +?'M ç°M; ?ÆM +ª H9+ çŠM; +'T J T?€
M;¢B- - >¨B iY iB T i?2Q +O M;QÆB +¦ i? ? v F?¬M; +?Q H¨K :B€Q iY +O i \ô

ó \ô

.B T •K h`9+ M;˜M M;QÌB +ªK M?"M çQÊ+ bU +?•M i?¨M? +O J¢+ E?„+ J G M- i`
F?¬M; ` HÌBX

L?Q i? M¨v H¨ +¦ i? Km +?m°+ çQÊ+ h?€T *?O S?€T G K h?'i h?€T b Q\ h`QM;
+ªK ;B€+ F?¬M; #B i M M F?¦+ ? v +QÌBX

Zmª i?U+- ?„M F?¬M; +¦ F?ª M,M; ?B m çQÊ+ i•K i`¢M; +O K'v p` h?€T *?O S?€T
i`QM; K„i +O M;QÌB i?QÌM;- M?Q h?–M p"v- M?QM; HB m B +¦ i? #B i çQÊ+- #½
i?'v +¬ çÆM\

oW H9+ M½v- F?B .B T •K h`9+ çQ ` FB M M;?`ç +?Q >¨B iY +O KbM? i`Î i?¨M
•M- M?Q H¨ ç½ ç¢K i?S+ #ªM iQM? +QM M;QÌB i`QM; #¼M ?¼- ;B®M; M?Q ibM? +
iY p"vX "¼M ?¼ +kM; M?È iÈB M;QÌB M?¨ KbM? i`QÈ+ ç•v- M?È ç M +ªK ;B€+ i?•
#¼M ?¼ ?–m M?Q H¨ Km®M çQÊ+ +ªK M?"M b•m ?ÆMX

G’v i•K i`¢M; +O •Q "® G B •M çQÊ+ +QB H¨ i`–K ´M M?’i +kM; F?¬M; i? +?®M
?m®M; +?B H¨ pÈB M,K p` h?€T *?O FB X

æQÆM; M?B M- +¦ i? F?B M +?Q #¼M ?¼ bBM? ` +ªK ;B€+ M¨v- +kM; H¨ M?Ì çO
•K h`9+ ç9M; H¨ +¦ ç` p` M; M; ?¨M; pÈB #¼M ?¼X

>ªB .QÆM; pûQ .B T •K K°i +€B- w #ªQ ?„M K mK m ç€T SM;X J†+ F >¨B iY iB T
? v H¨ M¨M;- çQÊ+ >²M h?€T h?€T *?O H¨K :B€Q T?K- ?ÆM M[+ÁM +¦ •Q "® G B
b m ç¦ F?¬M; T?ªB H¨ ç½ i`Î i?¨M? M?¨ +O .B T •K h`9+ ? v b Q\

.B T •K h`9+ +kM; Km®M ç€T SM;- imv M?B M- ?„M +ÁM +?Q F`T KÎ KB M;- i?b
+QÈT HÌB,

óJ¢+? E?„+ J G M- M;QÆB F?¬M; i? ç°+ +?B K çQÊ+- >¨B iY iB T i?2Q T?ªB M
ç9M;Xô

h`,K KB M; K°i HÌB- ç m +¦ i•K i`¢M; M?Q M? m- çQ .B T •K h`9+ H–M i?S ? B `Æ
B +kM; F?¬M; i? ç„+ i°BX >ÆM M[#¼M ?¼ ç m `’i +?•M i?¨M?X

.B T •K h`9+ ç°i M?B M T?€i ?B M- b€m M;QÌB i`QÈ+ K†i M¨v- ç½ F?¬M; +ÁM H¨ i
bQ M[- F?¬M; T?ªB H¨ h?€M? J ç¢Q bQ +QÌM; ç¢B M[- K¨ +?d H¨ b€m H½Q M?•M

*¨M; i?’v ;B”i KbM? ?ÆM bQ pÈB .B T •K h`9+- +?QM? H¨ Zm M; JBM? h?€M? M[J¹
MX

L¨M; +?Q iWM; i?’v [m G½Q bQ +O KbM? +¦ i•K i`¢M; M?Q p”v- HB m HoM? bY /
M?Q p”vX *kM; F?¬M; i?’v [m M?[M; S?€T G K h?€T *?O H¢B +ÁM FQ+? ç°M; ?Æ
h?–M F?QX h`ÌB ¢ 5 *€B M¨v `®i +m°+ H¨ H¨K b Q p”v\

óG¨ i ç M;?` i`QÈ+ iB M- Hm¬M Hm¬M T?ªB i?2Q i?S iU ç M i`QÈ+ p¨ b mXô

J¢+? E?„+ J G M #’i K½M M?bM #®M p` h?€T *?O F?€+X

hQM? ibM? +O >Ä h?€T h?€T *?O h M; æS+ hQ ;B®M; M?Q h?m°+ iQM?J T?€T

óh?S M¨v +kM; i?2Q i?S iU iW i`QÈ+ ç M b m b Q\ •K h`9+ #¼M ?¼ +ÁM +?Q +¦ >
•K h`9+ +?¼M HU KÈB ç9M;Xô

J¢+? E?„+ J G M M;¢Q M;? M¦B,

ó•K h`9+ +,M #ªM H¨ J T?€T bQ hBM? i?–M ? - ç²M; M;mv M pÈB i - çQÆM; M?B

h M; æS+ hQ ?W K°i iB M; M¦B,

óG) M¨Q M;QÆB b m ç¦ /¢v >¨B iY J T?€T hBM? i?–M ? +¦ i? bQ pÈB •K h`9+ çQ
i?’v- +?9M; i #®M M;QÌB ç m ?ÆM M;QÆBXô

E?B M .B T •K h`9+ KÎ `°M; i–K K„i +?QM? H¨ h?Ov h?€T h?€T *?O h•v G”T hQ- h’
lv L?o E?ŠM; hQ +MM; S?QM; h?€T h?€T *?O æS+ o,M E?ªB h•v H¢B ç m +MM; M
HÌB M¦B +O h M; æS+ hUX

óL;QÆB- +€+ M;QÆB Xô

J¢+? E?„+ J G M ;B”M /[- ;BÆ S?€T i`QÊM; i`QM; i v H M- ç€M? p T?Q h M; æS

ó*?Ì K°i +?9iôX

J°i ;B¼M; M¦B K M; i?2Q HBM? ?²M +?’M M?B T p M; H M F?B M +?Q +m°+ M°B +?
H¢BX •M? K„i #¼M ?¼ +MM; M? m ?QÈM; p MÆB T?€i ` ;B¼M; M¦B ç¦X

*ªK M?”M çQÊ+ €M? K„i +O M,K p` h?€T *?O ç M; M?bM KbM?- .B T •K h`9+ #’i ç

ó*€+ p` æ¢B bQ- ?B M i¢B >¨B iY i?S M?’i +O i +ÁM +?Q +¦ bBM? ` X *€+ M;QÆ
+¦ T?ªB H¨ [m€ bÈK ? v F?¬M;\ô

L,K p` h?€T *?O bYM; b®i K°i +?9i- #¼M ?° ç m FBM? M;¢+ T?€i ?B M- i•K i`¢M;
FQ+? ç°M; M?Q p"v\ S?ªB #B i `^M;- hBM? i?–M HU+ +O #¼M ?¼ +U+ F€ +QÌM;
p"v- i•K i?–M `'i p[M; p¨M;- imv i ç®B F?¬M; M M tm'i ?B M ibM? ?m®M; M¨vX

hmv M?B M- #¼M ?¼ `'i M? M? ç½ i`Î H¢B #bM? i?QÌM;- M; v +ª Zm M; JBM? h?€
#ÎB pb iB m bBM? K M? M¨v K¨ +¦ i•K i`¢M; #B M ?¦ X >m®M; +?B H¨ #¼M ?„M\ *¦
ç°+X

*ªK t9+ M°B i•K H¨K #¼M ?„M M?È H¢B FBM? M;?B K i`QM; çÌBX S?€T G K ç½ ç2
+MM; ç` p` + Q + Q i¢B i?QÊM;- M?QM; H¨ ç²M; i?ÌB +kM; H'v çB `'i M?B m i?S p

•M? K„i i`Î M MªK ç¢K çB `'i M?B mX L,K p` h?€T *?O K°i H–M M[ M;²B i`Î H¢B p`
b b9i çB K°i +?9iX

.B T •K h`9+ `ä `¨M; +ªK M?"M M?[M; #B M ?¦ i•K i`¢M; i` M M;QÌB M?[M; p` h?€
M¦B,

ó*€+ p` æ¢B bQ- +€+ M;QÆB F?¬M; +–M M?Q p"v- pb S?€T G K- +€+ M;QÆB ç½ M
i im´B ç m `'i +ÁM i` - F?¬M; #^M; M?Q p"v b m M¨v +?9M; i +¦ i? K >¨B iY- tBM
:B€Q T?K +O #¼M +?9M;X h +¦ ? B p` i? iY- i M;?o Km®M bBM? i? K M,K >¨B i
[m€ F?¦ F?,MXô

L;?2 tQM; M?QM; HÌB M¨v +O .B T •K h`9+- €M? K„i M,K p` h?€T *?O M?'i i?ÌB b
J¢+? E?„+ J G M M¦B,

óh M?"M çS iB T i?2QXô

óE?¬M; çQÊ+- >¨B iY i?S ? B T?ªB H¨K :B€Q iY +O i Xô

h` M? +?'T H¢B #„i ç–mX

Zm M; KBM? h?€M? M[J½ G L çSM; K°i # M M?`M F?¬M; çQÊ+ #"i +QÌB M¦B,

ó*€+ p` G½Q bQ- M;QÌB i?S ? B p¨ M;QÌB i?S # +¦ +€B ;b F?€+ M? m +?S\ô

J¢+? E?„+ J G M ;–M M?Q H¨ #m°i KB M; M¦B ` ,

ô æQÆM; M?B M H¨ +¦ F?€+ M? m- h?–M i?€M? +?9+ T?9+ +O •Q "® G B •M +?d

.B T •K h`9+ ;BÌ KÈB ?B m çQÊ+- i?b ` M,K p` h?€T *?O +¦ +?O w- #'i ç„+ /o H„+ ç

ó*€+ p` æ¢B bQ- +€+ M;QÆB +kM; F?¬M; +¦ ;B€+ M;° H¨K T?K i?•MXô

J¢+? E?„+ J G M M?Qm K¨v ?ÄB,

ó:B€+ M;° H¨K T?K i?•M\ô

.B T •K h`9+ ;"i ç–m- M¦B,

óæ¢B bQ- M;¨B +?Q `^M;- M m M?Q H9+ i +¦ >¨B iY- i b) ç®B ç½B M¦ ` b Q\ô

J¢+? E?„+ J G M +kM; F?¬M; +–M T?ªB M;?o M;ÊB M?B m HB M M¦B,

óæQÆM; M?B M H¨ ç2K M?[M; ç² i®i M?'i +?Q M¦- ç M¦ F i?W HU+ HQÊM; +O M
HU+ +QÌM; ç¢B M?'iX h`Î i?¨M? +QÌM; ;Bª i` M ç¢B HK+ b m M¨vXô

.B T •K h`9+ H„+ ç–m,

óE?¬M;- M;¨B b B `²B- i +?Q iÈB #•v ;BÌ +kM; F?¬M; +¦ M;?o M?Q p"vXô

•M? K„i M,K p` h?€T *?O M?bM .B T •K h`9+ i?Q€M; #B M ?¦ K°i +?9i- h M; æS+ h
?ÄB,

óob b Q\ G) M¨Q M;QÆB F?¬M; ?v p¼M; i?'v >¨B iY +O KbM? +¦ çQÊ+ i?¨M? iUm

.B T •K h`9+ H„+ ç–m- M¦B,

óE?¬M;- i F?¬M; ?v p¼M;X *€+ p` æ¢B bQ- +¦ K°i ç¢Q Hw +€+ M;QÆB M?'i ç`M? ?
+€B ;b- ç m M?'i ç`M? T?ªB +¦ bU M¶ HU+X L;QÌB M;Q¨B i?'v çQÊ+ +?QM? H¨ bU
#¼M ?„M H¨K b Q +¦ i? ?B m çQÊ+ ç +¦ i? +QÌM; ç¢B M?Q p"v +€+ M;QÆB ç½ T
F?¬M; ?v p¼M; >¨B iY +O i F?¬M; +¦ çQÊ+ i?ÌB i?Æ 'mX h ç®B pÈB M¦ +kM; F?¬
+–M M¦ +¦ i? F?Ä2 K¢M?- pmB bQÈM; ?¢M? T?9+ +ª çÌB- i +kM; ç½ i?Ä K½M `²E
H¨ i•K M;mv M /mv M?'i +O i Xô

G9+ M¨v- h¬ G¢T ç½ iW i`QM; M;O b v idM? H¢BX L¨M; +¦ i? idM? /"v M? M? M'
pÈB pB + •Q "® G B •M ç2K ? i iQ¨M HU+ i?B i`B M h?–M i?€M? +?9+ T?9+X •Q
#ªM i?•M h¬ G¢T im Hmv M +?QM? H¨ M,M; HU+ >„+ •KX *?Q M M i`QM; i?ÌB ;B M
Zm M; ? M,M; HQÊM; HQ¢B #Ä ? i- +?d +ÁM H¢B h?–M i?€M? F?Q iS+ `¦i p¨Q i`C
M;mv M M?•M [m M i`¼M; F?B M ?„M iB m ? Q M,M; HQÊM; #ªM i?•M HÈM M?Q p"

J¨ h¬ G¢T F?B iB T M?"M h?–M i?€M? F?Q iS+- M?'i i?ÌB M;O b v- i?•M i? +kM; F
bU F?¦ +?`m M¨Q- idM? H¢B- iQ¨M i?•M ç m +ªK i?'v `'i i?QªB K€BX

"¨M i v M?Ä #û K K K¢B +O h¬ G¢T ç†i p¨Q i`QM; i v +O .B T •K h`9+X .B T •K h
`^M; F?¬M; M?bM i?'v p K†i +O h¬ G¢T- M?QM; ?„M +¦ i? +ªK M?"M `ä `¨M; ibM
h¬ G¢TX

æ9M; p"v- H¨K T?K Kšm- KQM; Km®M M?'i pÈB >¨B iY M?Q i? M¨Q\

E?Ä2 K¢M?- #bM? M- ?¢M? T?9+- ç•v +?QM? H¨ F€ p¼M; +O T?K KšmX JQM; >¨
F?¬M; +¦- M?QM; M m i?2Q M?Q HÌB +O .B T •K h`9+- +–M T?ªB M¶ HU+ # Q M?
ç®B pÈB >¨B iY poM? pB M ç m H¨ p¬ iQ M?'iX

J¢+? E?„+ J G M M?Qm K¨v,

óh? M?QM;- pÈB Qm i9 i`mv M i?W +O +€+ M;QÆB- H) M¨Q KQM; Km®M i?'v >¨
çÌB #bM? i?QÌM; b Q\ô

.B T •K h`9+ KdK +QÌB,

óæ¢B bQ- M;¨B +?QM? H¨ pšM +?Q ?B m `ä w +O i X h b) i¬M i`¼M; bU HU +?
KQM; Km®M i`Î M M +QÌM; ç¢BX L?Q p"v- M¦ b) T?ªB M¶ HU+- M;QÊ+ H¢B- M m
i?ªM pmB bQÈM; bm®i +m°+ çÌB- i +kM; imv i F?¬M; #S+ #€+? ?„M çB im Hmv M
ç`M?X h M;?o M?Q p"v KÈB H¨ i®i M?'iX •T ç†i M?B m i`¼M; i`€+? i` M M;QÌB M
iQÆM; H B i`Î M M +QÌM; ç¢B- i? M?QM;- M¦ i?U+ bU b) i?'v pmB bQÈM; b Q\ô

J¢+? E?„+ J G M i?Î /¨B- i`QM; K„i i? K +ªK ç°M;,

óæ9M; p"v- i ?B m çQÊ+X *ªK ÆM M;QÆB- •K h`9+- M;QÆB ç½ +?Q i ?B m çQÊ+
i pšM ç m ;BÈB ?¢M i`QM; S?€T G K- ?¢M +? i`QM; K°i F?¬M; ;B M M?Ä ? TX h?
tSM; i`Î i?¨M? :B€Q T?K >¨B iY +O M;QÆBXô

.B T •K h`9+ KdK +QÌB M¦B,

óL?Q i? M¨Q +¦ i? i? +?SX h?U+ ` - i i?"i HÁM; KQM; Km®M +€+ p` æ¢B bQ +¦ i?
>¨B iY i b m M¨vX L¦B M?Q i? M¨Q- pÈB i?U+ HU+ +O +€+ p`- +kM; +?QM? H¨ bU
5ô

L,K p` h?€T *?O ç m MÎ MK +QÌB- #¼M ?¼ +¦ i? +ªK M?"M çQÊ+ bU +?•M i?¨M? +
+?Q bBM? ` FB M?Q H¨ +–m M®B i®i M?'i +O #¼M ?¼ i`QM; H9+ M¨v- bU M;,M
K'iX

hB + i®B F i i?9+- +¦ i? H¨ #ÎB pb bY /KM; h?–M i?€M? +?9M; T?9+ iB m ? Q [m€
+?bK i`QM; im Hmv M- J½ G L i? v K†i G½Q bQ çQ K¼B M;QÌB ` F?ÄB Zm M; K

h`Î H¢B •K h?€T- .B T •K h`9+ `®i +m°+ M?`M F?¬M; çQÊ+- +QÌB ? ?ª- i`QM; HÁM
M M HÌBX

óh?"i F?¬M; M;?o ç M- +?BM? T?K+ S?€T G K- H¢B +?QM? H¨ >¨B iY +O +?9M; i

Diệp Âm Trúc thở phào nhẹ nhõm:

"Lần này, ta rốt cục yên tâm rồi, biến hóa ở Linh hồn, sẽ không là giả."

Hải Dương than nhẹ một tiếng:

"Không nghĩ tới, các Tháp Chủ Pháp Lam lại chỉ là những lão nhân đáng thương."

Diệp Âm Trúc trầm ngâm, Hải Dương nói không sai, mặc dù đám người Áo Bố Lai Ân đều có thực lực cường đại, nhưng bọn hắn thực sự rất đáng thương, chỉ có Ma pháp, không có tình thân. Mặc dù tất cả mọi chuyện xảy ra trong buổi tối ngày hôm nay thoạt nhìn có chút không thể tin được, thế nhưng, đối với các lão nhân sớm đã mất đi tình thân này mà nói, câu nói kia của Diệp Âm Trúc đối với Áo Bố Lai Ân, giống như là đánh thức mầm mống tình thân bên trong nội tâm bọn họ. Một ngày mầm mống đâm chồi, tất cả đều trở nên khác hẳn.

Diệp Âm Trúc không hề nghi ngờ đã chiếm được sự tán thành của sáu vị Pháp Lam Tháp Chủ. Sáng sớm hôm sau, Quang Minh Thánh nữ Mã Lệ Na tự mình đi tới Ám tháp, mời Diệp Âm Trúc tham gia hội nghị Pháp Lam.

Do Tháp Chủ Pháp Lam Thất Tháp tham gia hội nghị, hiển nhiên là định ra quyết sách tối cao.

Tập hợp trong Quang Minh tháp, vẻ mặt sáu vị Tháp Chủ đều đã khôi phục bình thường, Diệp Âm Trúc tự nhiên không có dẫn hai vị thê tử đến đây, thậm chí ngay cả Quang minh Thánh nữ Mã Lệ Na cũng không tham gia. Ở đây, chỉ có bảy vị Tháp Chủ.

"Áo Bố Lai Ân Sư huynh, ngài đã khôi phục năng lượng tiêu hao rồi chứ?"

Diệp Âm Trúc mỉm cười hỏi.

Áo Bố Lai Ân mỉm cười nói:

"Đã không sao, ngày hôm nay mời mọi người tới đây, là muốn thương nghị về chuyện tăng cường Phong ấn. Âm Trúc, người tuy chưa chính thức đăng quang, nhưng đã là một Tháp Chủ trong Pháp Lam Thất Tháp, có vài bí mật ngươi cũng có thể biết. Đồng thời cũng thương lượng một chút về hành động tiếp theo của chúng ta."

Diệp Âm Trúc gật đầu:

"Mời Sư huynh nói."

Áo Bố Lai Ân liền nói:

"Pháp Lam đã có lịch sử lâu đời, từ khi Đại lục thống nhất trước kia, đến khi phân chia thành các Quốc gia như hiện nay, mục tiêu của Pháp Lam thủy chung không có thay đổi, bảo vệ vùng đất này cùng với Nhân loại và các tộc khác. Âm Trúc, có thể ngươi đã cảm nhận được Pháp Lam Thất Tháp là như thế nào, thế nhưng, cho dù lực lượng cường đại như vậy, cũng vĩnh viễn duy trì Phong ấn."

Diếp Âm Trúc cau mày:

""Sư huynh . Lẽ nào lực lượng của bảy kiện Siêu Thần khí lại không đạt tới Thần Cấp sao?"

Lời vừa nói ra, mấy vị Tháp Chủ ở đây đều liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đồng thời nghĩ đến, hắn quả nhiên đã biết bí mật của Pháp Lam Thất Tháp.

Áo Bố Lai Ân thở dài một tiếng, nói:

"Chúng ta cũng không biết chuyện gì xảy ra. Lẽ ra, năng lượng của Pháp Lam Thất Tháp hẳn là đủ để chấn nhiếp Phong ấn, có thể là bởi vì thực lực của chúng ta không đủ. Không thể hoàn toàn điều động năng lượng của Thất Tháp mới gặp phải kết quả như vậy."

Diệp Âm Trúc trong lòng nghi hoặc

"Vì sao? Sư huynh, ngài hẳn là cũng biết, ta cũng có một kiên Siêu Thần. Khi thực lực của ta đạt tới Thứ Thần Cấp, cũng không có xuất hiện tình huống không thể sử dụng Siêu Thần khí. Huống chi, Pháp Lam Thất Tháp đã thành lập nhiều năm như vậy. sử dụng thế nào các vị hẳn là hiểu rất rõ mới đúng."

“Không, sợ rằng ngươi đã nghĩ sai rồi. Phong ấn sinh ra rung chuyển, cũng không phải là trùng kích từ Thâm Uyên vị diện đến. Mà vấn đề là ở chúng ta, nói đơn giản, cũng chính là Pháp Lam Thất Tháp có vấn đề. Âm Trúc, ngươi có biết Pháp Lam Phong ấn Thâm Uyên vị diện ở đâu không?”

Áo Bố Lai Ân nhẹ giọng hỏi.

Diệp Âm Trúc thầm nghĩ trong lòng, các ngươi không nói ta làm sao biết, nhưng bề ngoài chỉ lắc đầu.

Áo Bố Lai Ân liền cho hắn biết:

“Thực ra, Phong ấn này so với tưởng tượng của ngươi còn muốn lớn hơn nhiều. Bởi vì, toàn bộ Pháp Lam thành chính là Phong ấn đó. Ta trực tiếp nói cho ngươi biết, ngươi thấy Pháp Lam Thất Tháp, mặc dù là Pháp Lam sinh ra mới thành lập, thế nhưng, bảy viên Bảo thạch đính trên Pháp Lam Thất Tháp mới là chỗ then chốt, mà bày viên bảo thạch này cũng đã tồn tại trước khi Pháp Lam thành lập.”

Trong mơ hồ, Diệp Âm Trúc đã hiểu được vài phần, ánh mắt sáng lên

“Trước khi thành lập đã tồn tại ? Nói như vậy chính là bộ phận cấu thành Phong ấn? Đó không phải là ….?”

Áo Bố Lai Ân gật đầu:

”Ngươi rất thông minh, diện tích chỉnh thể của Pháp Lam thành chính là Thông đạo nối liền Thâm Uyên vị diện với Thế giới của chúng ta. Mà người Phong ấn của Thông đạo này cũng chính là tổ tiên Thần Long của các ngươi Đông Long Đế Quóc. Bọn họ dùng chính thân thể mình hợp thành Phong ấn, đem toàn bộ lực lượng hoàn toàn dung nhập vào trong vùng đất này. Sở dĩ, ngầm bên trong Pháp Lam thành chính là nơi mà tổ tiên Thần Long của ngươi đang ngủ say. Bọn họ dùng thân thể của mình biến thành một cái Trận pháp đặc thù, trong đó, thân thể Thần Long Vương Đại nhân đã biến thành bảy viên Bảo thạch có Ma lực cường đại không gì có thể so sánh được.

Nghe xong lời này của Áo Bố Lai Ân, Diệp Âm Trúc không khỏi giật mình Hắn mặc dù cũng từng suy đoán qua thực lực của tổ tiên Thần Long, nhưng chưa từng nghĩ tới Thần Long lại cường đại như thế. Thân thể bọn họ lại có thể hình thành một Phong ấn khổng lồ, bảy viên Bảo thạch của Pháp Lam Thất Tháp chính là tổ tiên Thần Long Vương.

“Nói vậy, Pháp Lam thành không phải là di tích của tổ tiên ta lưu lại sao?” Diệp Âm Trúc nhịn không được bèn hỏi.

Áo Bố Lai Ân lắc đầu, nói:

” Đương nhiên là không phải. Tại hạch tâm của Pháp Lam Thất Tháp, có một nơi đặc biệt, theo như lời của ngươi thì chính là di tích đó. Các Thần Long đem lực lượng của mình thâm nhập vào trong Thông đạo, phong bế Thông đạo, mà bản thể của bọn họ lại thu nhỏ lại rất nhiều, hình thành hạch tâm Trận pháp. Dưới sự chỉ huy của Thần Long Vương, trở thành đầu mối then chốt của hạch tâm Phong ấn. Pháp Lam lúc ban đầu đến nơi đây, thấy được di mệnh của Thần Long Vương , vì vậy, thành lập nên Pháp Lam thành chính là vì bảo vệ Phong ấn. Vị trí của Pháp Lam Thất Tháp chính là trận nhãn, Tháp Chủ bọn ta mặc dù có thể mượn lực lượng của Bảo thạch nhưng thủy chung không thể hiểu được Trận pháp này rốt cuộc là cái gì.”

Diếp Âm Trúc liền hỏi:

“Sư huynh, chẳng lẽ Pháp Lam còn không hiểu được Trận pháp này sao? Nó rất phức tạp?”

Áo Bố Lai Ân cười khổ:

” Trái lại, Ma pháp trận do tổ tiên Thần Long của Đông Long các ngươi lưu lại không hề phức tạp, mà rất đơn giản. Chính là bảy bảy bốn mươi chín Thần Long, chia ra làm bảy phương vị, lấy bảy viên Bảo thạch hóa thân của Thần Long Vương làm khởi điểm, hợp thành bảy điểm hạch tâm của Trận pháp. Cũng không có xuất hiện bất luận nguyên lý gì của Ma pháp trận, dường như chỉ là bảy điểm, đã toàn Phong ấn bộ Thông đạo. Ma pháp trận do bảy điểm tạo thành, chúng ta cho tới bây giờ đều chưa thấy qua, cho dù đã nghiên cứu như nhiều năm vậy, cũng không có bất cứ đáp án nào. Thế nên chúng ta vẫn không dám gọi đó là Ma pháp trận, chỉ gọi là Trận pháp mà thôi.”

Trận pháp do bảy điểm tạo thành? Diệp Âm Trúc nhíu mày, hắn không khỏi cảm thấy buồn cười, thì ra cũng chẳng phải việc phức tạp gì khó giải thích. Chỉ cần theo quy luật, thì dù là có phức tạp hơn nữa, cuối cùng cũng sẽ có cách phá giải, giống như Trận pháp mà tổ tiên Thần Long lưu lại này, ngoài trử bảy điểm, không có bất cứ quy luật gì, Trận pháp đơn giản như vậy, trái lại khiến cho các Ma pháp Đại sư Pháp Lam không có biện pháp phá giải.

"Sư hynh, ý của người là chính bởi vì cái Trận pháp đơn giản này, các ngươi mới không thể sử dụng Thất Tháp Siêu Thần khí sao? Hơn nữa phong bế Phong ấn cũng là vì nguyên nhân này?"

Áo Bố Lai Ân nghiêm túc gật đầu:

"Đồng thời, đó cũng là nguyên nhân quan trọng chúng ta vì sao muốn cho ngươi vào Pháp Lam, trở thành Thất Tháp Tháp Chủ. Thời gian ban đầu, Phong ấn rất vững chắc, hàng năm chỉ cần do Tháp Chủ Pháp Lam Thất Tháp chúng ta còn có các Ma pháp sư rót Ma lực vào trong đó, Phong ấn sẽ không gặp bất cứ vấn đề gì. Thời gian trôi qua, tình huống này bắt đầu xuất hiện biến hóa. Ngày trước, các Pháp Lam Tháp Chủ đột nhiên phát hiện, Phong ấn không biết vì sao trở nên lỏng lẻo. Nhưng càng làm bọn hắn cảm thấy kì quái chính là, Ma lực của Pháp Lam Thất Tháp cũng không có yếu đi chút nào, thậm chí dường như còn có chỗ tăng cường. Chỉ là hạch tâm của Thần Long Phong ấn lại xuất hiện một vết rách nhỏ bé. Đó là lần đầu tiên Pháp Lam thực hiện phong bế mười năm. Trong thời gian mười năm, mấy vị Ma pháp sư gian khổ nỗ lực đem Ma lực khổng lồ rót vào, rốt cục mới khiến Phong ấn trở nên vững chắc.

"Thế nhưng, bắt đầu từ lần đó, qua mỗi đoạn thời gian, Phong ấn đều gặp phải tình huống lỏng lẻo, mà tới mỗi thời điểm này, chúng ta có thể mượn năng lượng từ bên trong Pháp Lam Thất Tháp cũng giảm xuống trình độ thấp nhất, khiến Pháp Lam phải toàn lực đối mặt. Không lâu trước kia, khi Pháp Lam tuyên bố đếm ngược ba năm phong bế, Phong ấn lần thứ hai lỏng lẻo, hơn nữa lúc này đây càng lợi hại hơn, Thậm chí lúc nào cũng có khả năng tổn hại. Khi đó, Pháp Lam Thất Tháp cũng rung động kịch liệt. Mà tại Pháp điển Pháp Lam lưu lại ghi chép, đây là dấu hiệu Phong ấn lúc nào cũng có thể bị hỏng. Cho nên chúng ta mới bắt đầu bắt tay liên hệ cùng với Lam Địch Á Tư đế quốc, nỗ lực mau chóng thống nhất Đại lục, qua đó có thể điều động thực lực của cả Đại lục, để ứng phó nguy cơ xuất hiện."

Nghe đến đó, Diệp Âm Trúc hỏi:

"Áo Bố Lai Ân Đại sư, xin hỏi, Pháp Lam Pháp điển là do Tháp Chủ Pháp Lam Thất Tháp đời thứ nhất viết ra sao?"

Áo Bố Lai Ân gật đầu:

"Đúng vậy. Nhưng là có thể nói cũng không phải. Bởi vì trong Pháp điển của Pháp Lam, có một phận nội dung là đến từ di mệnh lưu lại của Thần Long Vương Đại nhân năm đó.Ví dụ như vết rách lần này xuất hiện suýt nữa phá hỏng Phong ấn Pháp Lam, hành động Pháp Lam nỗ lực thống nhất toàn bộ Đại lục, đều là đến từ di mệnh của Thần Long Vương Đại nhân. Ngài cũng đã nói, Phong ấn phá hư, Mẫu Yêu trở lại, cần ngưng tụ toàn bộ lực lượng Đại lục chống lại, thống nhất chỉ huy, quyết một trận tử chiến."

Trong lòng Diệp Âm Trúc đột nhiên cảm giác được cái gì đó, nhưng một tia linh quang cũng chợt lóe qua rồi biến mất. Hắn không nghĩ tới, chiến đấu giữa Lam Địch Á Tư và Mễ Lan, lại là bắt nguồn từ tổ tiên Thần Long của mình.

©¢Pu G\yỀjX ©¢PI p\¾q d9h b\¾j\ Ĥ_Ňj

Áo Bố Lai Ân lắc đầu nói:

"Pháp Lam chưa bao giờ ghi lại điều này. Chúng ta cũng không cảm giác được sự tồn tại của Mẫu Yêu. Nhưng ta có thể khẳng định đúng là, nếu như chúng ta có thể sử dụng hoàn toàn lực lượng của Pháp Lam Thất Tháp thì như vậy Phong ấn sẽ không xuất hiện bất cứ vấn đề gì. Bây giờ vấn đề quan trọng nhất trước mắt, chính là muốn xem ngươi có thể dựa vào thận phận Đông Long truyền nhân đến điều động lực lượng của Pháp Lam Thất Tháp hay không. Nếu như có thể, chúng ta sau này cũng không cần lại lo lắng vấn đề Phong ấn nữa"

Diệp Âm Trúc gật đầu nói:

"Ta rõ rồi. Không biết ta khi nào có thể tới di tích tại trung tâm Thất Tháp?".

Áo Bố Lai Ân do dự một chút, nói:

"Hay là chờ một chút đi. Chúng ta đã truyền thư cho tám Quốc gia trên Đại lục, Quân Chủ các quốc rất nhanh sẽ tụ tập tại Pháp Lam xem lễ trở thành Ám Tháp Tháp Chủ của ngươi. Khi ngươi chính thức trở thành Tháp Chủ rồi đi đến Di tích Thần Long sẽ tốt hơn"

Diệp Âm Trúc cũng không thể hiện ra tâm trạng lo lắng, gật đầu nói:

"Tốt, như vậy cứ theo lời Sư huynh. Tuy nhiên Sư huynh lần này làm cho tám vị Quân Chủ trên Đại lục đến đây là muốn để cho bọn họ sớm chuẩn bị sao?"

Áo Bố Lai Ân trịnh trọng nói:

"Âm Trúc, ngươi hẳn là biết, lúc trước Mẫu Yêu tạo ra lực phá hoại cường đại cỡ nào. Pháp Lam mặc dù có được thực lực cường đại, nhưng là chúng ta cũng không biết Pháp Lam bây giờ có thực lực so với Đông Long Đế Quốc lúc trước như thế nào. Theo ta suy đoán, chúng ta tuyệt đối không mạnh hơn Đông Long trước kia. Cho nên, một khi Phong ấn bị phá vỡ, thả Mẫu Yêu đi tới Thế giới này của chúng ta, như vậy tai nạn sẽ phủ xuống. Dựa theo tình huống Phong ấn bây giờ nếu không có chuyển biến trong ba mươi năm chắc chắn bị phá vỡ, khi đó, chúng ta phải có được Quân đội tập hợp toàn bộ lực lượng mạnh nhất của Đại lục. Vì hòa bình của Đại lục chúng ta phải chuẩn bị thật tốt. Lần chiến tranh này Lam Địch Á Tư không thể thống nhất Đại lục, cũng làm nguyên khí mỗi nước đại thương. Chúng ta lần này mời Quân Chủ các nước tới đây, một là xem lễ ngươi trở thành Ám Tháp Tháp Chủ, conf laij là để bọn họ taapj trung lực lượng tinh nhuệ. Nhanh chóng đóng quân xung quanh Pháp Lam, tùy thời chuẩn bị ứng biến".

Diệp Âm Trúc đã sớm đoán được tình huống là như thế này, nhưng vẻ mặt trang trọng của Áo Bố Lai Ân cũng vẫn còn làm lòng hắn hơi trùng xuống, gật đầu. Diệp Âm Trúc nói:

"Chuyện như vậy sẽ do Sư huynh chủ trì, lúc đó, Cầm Thành, Thú Nhân Tộc đều sẽ gia nhập trong đó".

Áo Bố Lai Ân thả lỏng được vài phần, khẽ thở dài:

"Thực ra, chúng ta hy vọng nhất cũng chính là có thể duy trì Phong ấn, Âm Trúc, mấy ngày này ngươi trước hết hãy chuẩn bị một chút đi"

Diệp Âm Trúc gật đầu nói:

"Được. Sư huynh, ngươi đáp ứng vận chuyển tài nguyên tới Cầm Thành khi nào có thể lên đường? Nếu là làm chuẩn bị, sớm hơn muộn, bắt đầu càng sớm, chúng ta mới càng có lợi"

Áo Bố Lai Ân nhìn Diệp Âm Trúc thật sâu, nói:

"Lúc nào cũng có thể, ta đã cho người chuẩn bị, kể cả các loại Tài liệu Ma pháp, Ma tinh hạch, Ma pháp thủy tinh. Pháp Lam sẽ dùng hết khả năng cung cấp cho Cầm Thành, hy vọng sớm có ngày chứng kiến các chế tạo tinh tế của các Đại sư Ải Nhân tộc và Địa Tinh bộ lạc. Âm Trúc, vẫn còn có việc ta muốn thương lượng cùng ngươi một chút".

Diệp Âm Trúc nói: "Người nói".

Sau khi do dự một lát Áo Bố Lai Ân nói:

"Ma đạo pháo trận của Cầm Thành để lại cho chúng ta ấn tượng rất sâu sắc, loại vũ khí này uy lực thật cường đại, mặc dù phải có ma tinh hạch phẩm chất tương đối cao. Nhưng nếu có thể trang bị tại bên trong Pháp Lam thành, tương lai Phong ấn bị phá vỡ, nhất định có thể ngăn cản tác dụng do Mẫu Yêu sinh ra. Pháp Lam có thể cung cấp toàn bộ tài liệu thậm chí là tiền công. Ngươi xem, Cầm Thành có thể làm cho Pháp Lam một nhóm Ma Đạo pháo được không?"

Diệp Âm Trúc nhíu mày, nói:

"Sư huynh, Người cũng biết, Ma Đạo Pháo làm ra rất khó khăn. Cầm Thành kiến thiết nhiều năm như vậy, cũng chỉ có một chút mà thôi. Chế tạo nó tiêu hao tài nguyên cũng là rất lớn, hơn nữa, Pháp Lam thành

có Pháp Lam Thất Tháp bảo vệ, cho dù là cửa có trang bị thêm mấy trăm khẩu Ma Đạo Pháo, thì cũng không thể nào so sánh với năng lực phòng ngự của Thất Tháp".

Áo Bố Lai Ân có vẻ đã sớm đoán được sẽ bị Diệp Âm Trúc từ chối, lạnh nhạt cười nói:

"Lực lượng duf chỉ nhiều hơn một chút cũng vẫn tốt hơn. Huống chi, đối với trước mắt mà nói, chúng ta còn chưa có năng lực hoàn toàn điều khiển Thất Tháp. Như vậy đi, chế tạo Ma Đạo Pháo này Pháp Lam nguyện xuất ra hai lần tài liệu. Ngươi xem thế nào? Hơn nữa Pháp Lam có thể lập khế ước, tương lai bất luận tình huống thế nào Cầm Thành vĩnh viễn đều là đồng minh của Pháp Lam".

Áo Bố Lai Ân đã nói đến mức này, Diệp Âm Trúc cũng không thể từ chối được nữa. Dù sao Pháp Lam bây giờ đối với Cầm Thành mà nói vẫn còn tuyệt đối mạnh mẽ.

Đột nhiên, Diệp Âm Trúc trong lòng vừa động nghĩ tới một khả năng:

"Sư huynh, ý của ngươi là chỉ cần Ma Đạo Pháo chỉ cần hỗ trợ Pháp Lam tăng lên lực công kích nếu như Mẫu Yêu xuất hiện trong tương lai mà thôi, có phải như vậy không"

Áo Bố Lai Ân gật đầu:

"Đúng là như thế".

Diệp Âm Trúc mỉm cười, nói:

"Đã như vậy, ta có thể đáp ứng ngươi, hơn nữa có thể cam đoan Cầm Thành sẽ cố gắng hết mức chế tạo Ma Đạo Pháo, nhưng là ta có một điều kiện".

Áo Bố Lai Ân mỉm cười nói:

"Ngươi nói đi, còn cần càng nhiều tài liệu hơn sao? Việc này dễ thương lượng". Pháp Lam tài phú chỉ có hắn rõ ràng nhất, đó chính là tích trữ ngàn vạn năm, cũng không phải người bình thường có thể tưởng tượng được.

Diệp Âm Trúc nói:

"Về mặt tài liệu ta tin tưởng ngươi nhất định sẽ không keo kiệt. Điều kiện của ta là vị trí Ma Đạo Pháo phải do Cầm Thành chúng ta quyết định Bởi vì chỉ có như vậy mới có thể phát huy lực công kích lớn nhất của Ma Đạo Pháo, mới có thể phối hợp tốt với hệ thống giám sát toàn phương vị".

Áo Bố Lai Ân nhìn Diệp Âm Trúc, hắn luôn cảm giác có chút không ổn, nếu như trước ngày hôm qua có lẽ hắn còn có thể cẩn thận lo lắng một chút. Nhưng trải qua chuyện ngày hôm qua, sự đề phòng của hắn đối với Diệp Âm Trúc đã giảm rất nhiều, gật đầu nói:

"Được, điểm ấy ta có thể đáp ứng".

Diệp Âm Trúc cười nói:

"Sư huynh, ngươi không sợ sau khi Ma Đạo Pháo chế tạo xong, có một ngày ta khống chế chúng trực tiếp oanh kích Pháp Lam sao?"

Áo Bố Lai Ân không có sợ hãi nói:

"Ngươi chẳng lẽ còn không biết sao? Có lẽ Ngươi còn không biết, một khi Pháp Lam Phong ấn chịu công kích đến một trình độ nhất định, như vậy sẽ trực tiếp bị phá vỡ. Cho nên ở đây Ngươi mới có thể chứng kiến Pháp Lam Thất Tháp luôn phải phát ra Ma pháp Bình Chướng. Chính là vì ngăn cản công kích từ bên ngoài. Ngươi đặt Ma Đạo pháo ở bên trong Pháp Lam, trừ phi Ngươi muốn nhìn Đại lục hủy diệt, huống chi nếu như ít nhất điểm tín nhiệm ấy cũng không có, thì ta cũng sẽ không mời Ngươi đến Pháp Lam rồi. Nói như thế nào Ngươi cũng sẽ không thương tổn Giáo phụ tương lai của Hài tử".

Nói đến cuối cùng, Áo Bố Lai Ân lại làm ra vẻ mặt hơi khoa trương một chút, làm cho các vị Tháp Chủ đều nở nụ cười.

Chỉ là, bọ họ cũng thật không ngờ Diệp Âm Trúc muốn đặt Ma Đạo Pháo tại bên trong Pháp Lam thành?

Mặc dù địch ý của hắn đối với Pháp Lam đã giảm rất nhiều, nhưng phòng bị cũng vẫn nên còn.

Ba ngày sau, Diệp Âm Trúc thông qua Truyền Tống Trận bố trí bên ngoài Pháp Lam thành để trở lại Cầm Thành, nối liền giao thông giữa Pháp Lam và Cầm Thành.

Đối với Truyền Tống Môn, Diệp Âm Trúc cũng không có giấu diếm sáu vị Pháp Lam Tháp Chủ. Ngược lại chủ động giới thiệu huyền bí trong đó cho bọn họ. Dù sao, hắn phải lợi dụng Truyền Tống Môn này đem tài nguyên của Pháp Lam vận chuyển về Cầm Thành, hơn nữa đang ở Pháp Lam, thì hành động này như thế nào có thể giấu diếm được?

Ngày thứ tư, nhóm vật tư đầu tiên Pháp Lam cung cấp bắt đầu được vận chuyển về Cầm Thành. Khi Diệp Âm Trúc nghe Tô Lạp đọc danh sách nhóm vật tư này, cả người không khỏi hóa đá trong giây lát.

Các loại trong danh sách đó cũng không phải rất nhiều, nhưng có thể khẳng định là vài thứ này có giá trị đã không cách nào dùng kim tiền tính được.

Bao gồm hơn mười loại kim chúc hiếm có như Bí Ngân, Ma Ngân, Tinh Kim, Kim Cương Tinh đều dùng đơn vị tấn để tính, cho dù là Khắc Kim quý báu nhất thì Pháp Lam cũng cung cấp một trăm cân.

Các loại Ma pháp Bảo thạch, Ma Thú tinh hạch cũng dùng túi để tính, vượt qua phẩm chất Thất Giai chừng ba nghìn khối.

Mà Áo Bố Lai Ân nhìn thấy dáng vẻ ngây người của Diệp Âm Trúc, liền cố ý tiến lên vỗ vỗ vai hắn, nói:

"Đây chỉ là nhóm đầu tiên, chỉ cần Cầm Thành có thể sử dụng, những thứ này vẫn còn"

Khi nhóm vật tư đầu tiên được chở đi, Diệp Âm Trúc để Ly Sát điều khiển Cầm Đế hào cũng quay về Cầm Thành, về phần đi làm gì cũng chỉ có hắn và Ly Sát biết được.

Mười ngày sau, Ly Sát mới thông qua Truyền Tống Môn trở lại Pháp Lam nhưng để Cầm Đế hào ở lại Cầm Thành.

Mấy vị Pháp Lam Tháp Chủ cũng hỏi Diệp Âm Trúc tại sao để cho Cầm Đế hào rời đi, Diệp Âm Trúc cho bọn họ giải thích rất đơn giản. Cùng ở tại đây không bằng để Cầm Đế hào gia nhập kiến thiết Cầm Thành. Dựa vào tốc độ bay và năng lực vận chuyển, tại Bố Luân Nạp sơn mạch tiến hành vận chuyển vật tư hiển nhiên dễ dàng hơn nhiều.

Cầm Thành không thiếu Ma pháp cao thủ, như An Nhã cũng đủ sức để điều khiển Cầm Đế hào.

Cũng trong ngày Ly Sát mang theo Cầm Đế hào rời khỏi Pháp Lam, tám vị Quân Chủ cũng lục tục tới Pháp Lam.

Diệp Âm Trúc rốt cục biết tại sao Pháp Lam lại giàu có như vậy, Đại lục bát quốc, kể cả Phật La Quốc đang trong cảnh khốn khó, cũng vì lần này Pháp Lam Khánh điển mang đến rất nhiều lễ vật. Trong đó cụ thể là gì hắn không nhớ rõ, dù sao trong đó đều rất quý giá.

Đến Pháp Lam trước hết chính là Quân chủ của mấy Quốc gia có đường biên giới với Pháp Lam, trong đó tự nhiên bao gồm Mã Tây Mạc Đại Đế của Lam Địch Á Tư cùng Tây Nhĩ Duy Áo Đại Đế của Mễ Lan Đế Quốc.

Cùng lúc khi các Quân chủ tiến đến, Pháp Lam cũng bắt đầu an bài. Trong lịch sử Pháp Lam chưa từng xuất hiện tình huống một vị Ma pháp sư bên ngoài đảm nhiệm Tháp Chủ, Diệp Âm Trúc kế thừa vị trí Ám Tháp Tháp Chủ có thể nói trước nay chưa từng có.

Nhưng tình huống này được sáu vị Tháp Chủ còn lại toàn bộ tán thành, nên không ai có thể đưa ra ý kiến phản đối. Dù sao trong Pháp điển Pháp Lam đối với điểm này cũng không có quy định gì.

Áo Bố Lai Ân nói cho Diệp Âm Trúc, sau khi Khánh điển kết thúc, bọn họ nhất định phải bắt đầu tiến hành củng cố Phong ấn, khi đó cũng là lúc Diệp Âm Trúc tiến vào di tích hạch tâm.

Ám Tháp.

"Tô Lạp, đừng như vậy, tâm trạng có thể ảnh hưởng đến Hài tử".

Diệp Âm Trúc ôm thân thể mềm mại nhưng hơi lạnh lẽo của Tô Lạp vào trong lòng mình, nhẹ giọng an ủi.

Tây Nhĩ Duy Áo tới, Mã Tây Mạc cũng tới. Mặc dù cũng không có gặp mặt, nhưng sau khi Tô Lạp nghe được tin tức, tâm trạng trở nên suy sụp đi nhiều. Mặc dù nàng không muốn thừa nhận, thế nhưng, trong thời gian cuối cùng lúc ở Lam Địch Á Tư thành, Mã Tây Mạc không ngờ làm cho nàng cảm thụ được sự tồn tại của tình thân.

Miễn cưỡng cười, Tô lạp lắc đầu nói:

"Ta không sao".

Diệp Âm Trúc nhẹ vuốt ve mái tóc dài màu lam của Tô Lạp:

"Đồ ngốc, nếu như ngay cả nàng có tâm sự hay không ta cũng không nhìn ra, như thế nào là trượng phu của nàng? Thực ra, bản tính Mã Tây Mạc cũng không tệ, chỉ là ông ta quá ham muốn đối với quyền lực. Từ Quân vương thì thấy ông ta là một vị Minh quân, có thể nói là một đời Minh quân. Thực ra đánh giá trong lòng ta đối với ông ta thậm chí còn cao hơn Tây Nhĩ Duy Áo thúc thúc".

"Thế nhưng ông ta lại hại chết mẫu thân và Đệ đệ".

Tâm trạng Tô Lạp trở nên kích động. Nhớ lại lại tất cả đau khổ khi còn nhỏ, thân thể của nàng không thể không chế được mà run lên.

Ôm sát Tô Lạp vào người. Diệp Âm Trúc nói:

"Ta cũng không phải thay ông ta bào chữa. Cho dù nói như thế nào, ông ta rốt cuộc vẫn là phụ thân của nàng. Không có ông ta nàng không có khả năng đi tới Thế giới này. Dù cho ông ta đối với nàng không có một chút tình cảm, ta vẫn phải cảm ơn ông ta. Bởi vì, ông ta đem cho ta bảo bối quý giá nhất đến Long Khi Nỗ Tư, không phải sao? Tô Lạp, nàng đã cho rằng mình và ông ta đã không còn bất cứ quan hệ gì, như vậy, sao không thản nhiên đối mặt chứ? Vì Hài tử của chúng ta, vứt bỏ toàn bộ mối hận trong lòng đi. Chỉ coi ông ta như là một người bình thường. Có lẽ tâm trạng sẽ dễ chịu rất nhiều".

Diệp Âm Trúc tự nhiên sẽ không là nói thay cho Mã Tây Mạc. Thế nhưng hắn vẫn còn nhớ rất rõ, khi rời Lam Địch Á Tư thành Mã Tây Mạc thể hiện ra rất nhiều cảm xúc, cũng từ khi đó, hắn rốt cuộc xem như là đã chấp nhận thân phận Nhạc phụ này. Lúc này hắn nói như vậy, chính là mong muốn Tô Lạp có thể không cảm thấy bi thương.

Tô Lạp lặng lẽ gật đầu, một tia oán hận trong mắt không có giảm bớt bao nhiêu. Vết thương khi còn nhỏ vẫn là quá sâu.

Mặc dù Tây Nhĩ Duy Áo cũng đã đi tới Pháp Lam, nhưng bây giờ Diệp Âm Trúc đã có thân phận khác xưa. Tự nhiên không tiện một mình đi gặp hắn. Hai ngày sau, tám vị Quân Chủ rốt cục cũng đến đông đủ. Khánh điển quyết định đêm đó bắt đầu.

Pháp Lam, quảng trường Ma đạo

Nơi này là nơi các Ma pháp sư Pháp Lam tập hợp mỗi khi có chuyện quan trọng tuyên bố, hoặc là Khánh điển, đều tiến hành ở đây.

Pháp Lam đã có vài chục năm không có náo nhiệt như ngày hôm nay. Trời còn chưa tối, một bsân khấucao lớn đã dựng lên

Đây không phải là một cái sân khấu bình thường. Mặc dù sân khấu chỉ có ba trăm thước vuông, nhưng toàn bộ sân khấu lại hoàn toàn dùng tài liệu Ma pháp dựng thành.

Các Kỵ Sỹ Pháp Lam trở thành công tượng tạm thời. Bọn họ làm việc với hiệu suất tương đối cao, từ khi bắt đầu đến lúc kết thúc dùng không đến ba canh giờ.

Bên trong Pháp Lam thành không có tạp vụ, nhưng khi sân khấu dựng xong, tròn ba vạn người đến từ Pháp Lam mười hai Kỵ sỹ đoàn đã vây quanh cả quảng trường Ma đạo. Khi mặt trời bắt đầu ngả về Tây, các Ma pháp sư của Pháp Lam cũng lục tục xuất hiện.

Ở chỗ này, các Ma pháp sư có thuộc tính được phân biệt rất rõ ràng, do Thất Tháp chỉ huy mà Ma pháp sư căn cứ Ma pháp thuộc tính của mình mà chia làm tám loại Ma pháp bào.

Thủy hệ Lam sắc, Hỏa hệ màu đỏ, Phong hệ thanh sắc, Thổ hệ hoàng sắc, cùng với Tinh thần hệ màu xám, Ám ma hệ màu đen, Không gian hệ màu bạc và Kuang minh hệ kim sắc.

Các Ma pháp sư có cùng thuộc tính phân biệt đứng chung một chỗ, chia làm tám phương trận do các Pháp Lam Kỵ Sỹ hộ vệ từ từ tiến vào.

Ngày trước Pháp Lam Khánh điển đều là tiến hành như vậy, chỉ là ngày hôm nay đã có chút đặc thù. Bởi vì, ngoại trừ Pháp Lam Kỵ Sỹ và các Ma pháp sư bên ngoài còn có thêm một đoàn thể khác.

Nhân số không nhiều lắm, chỉ có khoảng chừng nghìn người. Nếu như không phải trong bọn họ có Bỉ Mông cự thú thân thể cực kỳ cường tráng làm nổi bật hẳn lên, mà Pháp Lam lại không có danh sách chiến đấu, thì rất dễ bị coi như là Pháp Lam Kỵ Sỹ.

Một trăm tên Bỉ Mông cự thú, ba trăm Tử Thần Long Lang Kỵ binh, hai trăm Cự Long Kỵ Sỹ, còn có đại biểu tinh nhuệ các tộc. Số lượng một nghìn, lại chiếm vị trí tốt nhất tại quảng trường Ma đạo chính là các Chiến Sĩ đến từ Cầm Thành.

Diệp Âm Trúc được phép mang một trăm tên hộ vệ tiến vào Pháp Lam thành. Nhưng ngày hôm nay thì khác, những Chiến Sĩ này đều là trực hệ của Diệp Âm Trúc, Áo Bố Lai Ân cùng mấy vị Tháp Chủ khác thương lượng qua, đặc biệt cho phép một nghìn Chiến Sĩ Cầm Thành tham dự trong buổi lễ long trọng này.

Những Chiến Sĩ Cầm Thành này và các Pháp Lam Kỵ Sỹ đều có giao chiến, thậm chí hầu hết Pháp Lam Kỵ Sỹ nhìn bọn họ với ánh mắt cừu hận. Nhưng việc này không ảnh hưởng đến bọn họ, bất luận là Tử Thần Long Lang Kỵ binh hay Bỉ Mông cự thú Quân đoàn, hoặc là Cự Long Kỵ sỹ đoàn, đây đại biểu lực lượng mạnh nhất của Cầm Thành. Thực lực của ba Quân đoàn trên tuyệt đối không kém hơn so với Pháp Lam Kỵ Sỹ, thậm chí còn cường đại hơn.

Bọn họ giống như không có thấy ánh mắt của các Pháp Lam Kỵ Sỹ, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang tiến vào Pháp Lam, đi vào quảng trường.

Ở trong sân khấu cao ba mươi thước rộng ba trăm thước vuông, đại biểu tám Quốc đều đã đến. Giống như tình thế trên Đại lục, Tám Quốc như trước chia làm hai, mặc dù bên phía Lam Địch Á Tư phương là năm Quốc gia, nhưng bọn họ không cách nào cùng chống lại được bên phía Mễ Lan Đế Quốc.

So sánh với Mã Tây Mạc cao lớn, thì Tây Nhĩ Duy Áo nhìn qua sẽ thấp bé rất nhiều. Nếu như nói khí thế trên người Mã Tây Mạc tỏa ra bốn phía, như vậy, Tây Nhĩ Duy Áo lại làm người ta cảm thấy rất dễ dàng gần gũi.

Tây Nhĩ Duy Áo luôn mỉm cười, do bên phía Mễ Lan nói thì đây được coi là Thân hòa lực, nếu để cho Mã Tây Mạc đánh giá thì chính là đắc ý.

"Đã lâu không gặp rồi, Mã Tây Mạc".

Tây Nhĩ Duy Áo chủ động đi tới.

Nơi này là Pháp Lam, hắn cũng không sợ Mã Tây Mạc sẽ có hành động gì bất lợi đối với mình. Phải biết rằng, bất luận Quốc gia nào, đều chỉ được phép mang theo mười tên tùy tùng vào Pháp Lam thành mà thôi.

Mã Tây Mạc lạnh lùng nhìn Tây Nhĩ Duy Áo, lạnh lùng nói:

"Ta cho tới bây giờ chưa từng nghĩ qua sẽ ngươi gặp lại ở chỗ này".

Tây Nhĩ Duy Áo bật cười nói:

"Vậy ngươi mong muốn cùng ta gặp mặt ở đâu đây? Thủ đô của Mễ Lan Đế Quốc sao? Thẳng thắn mà nói, ta thực sự rất hoan nghênh đó. Nếu như có một ngày, Mã Tây Mạc huynh đích thân tới Mễ Lan thành, tiểu đệ nhất định ra cửa thành nghênh đón".

Một người Đế Vương, nếu như tới thủ đô Đế Quốc, như vậy, chỉ biết có hai cách giải thích, một là hủy diệt đối thủ, hai là bị đối thủ hủy diệt. Kẻ ngu si cũng biết Tây Nhĩ Duy Áo là có ý gì, hắn đang châm chọc Mã Tây Mạc, hoan nghênh Mã Tây Mạc trở thành tù nhân của Mễ Lan.

"Tây Nhĩ Duy Áo, ngươi không nên quá đắc ý. Lần đó nếu không phải do may mắn, chỉ sợ bây giờ ngươi đang ở trong Lam Địch Á Tư thành" Một gã dáng người cao lớn đứng bên cạnh Mã Tây Mạc, bụng to như đang mang thai, trên đầu không một sợi tóc tức giận nói.

Người này chính là Quân Chủ của Ba Bàng vương Quốc Hách Nhĩ Nam Đức, hắn có cái đầu bóng lưỡng hơi giống như Binh chủng Bàng Bối Cự Hán mạnh nhất Ba Bàng Đế Quốc. hắn cótính tình còn nóng nảy hơn nhiều so với Mã Tây Mạc thì.

Lần chiến tranh này, Ba Bàng vương Quốc tổn thất mặc dù không lớn, nhưng Quốc lực lại giảm nhiều, chống đỡ một cuộc đại chiến như vậy, kinh tế trong nước đã rất suy giảm.

Tây Nhĩ Duy Áo cũng không tức giận, mỉm cười nói:

"May mắn cũng là một phần của thực lực, ngươi nói có đúng hay không? Mã Tây Mạc huynh".

Mã Tây Mạc không có lên tiếng, mặc dù khi chiến tranh kết thúc, hai bên cũng không có phân ra thắng bại, nhưng không ai biết, cuộc chiến tranh này bên phía Lam Địch Á Tư Đế Quốc đã thất bại.

Tây Nhĩ Duy Áo xoay chuyển ánh mắt, vốn đang ôn hòa lập tức trở nên sắc bén:

"Đức Lạp Ngõa Lai, chúng ta cũng là đã lâu không gặp!".

Lời vừa nói ra, ánh mắt của A Tư Kha Lợi Quốc Quân Chủ và Ba Lặc Mạc Quốc Quân Chủ bên cạnh Tây Nhĩ Duy Áo đều trở nên lạnh lùng.

Nếu như không phải Phật La Quốc, ba quốc bên phía Mễ Lan sao có thể gặp nguy cơ to lớn như vậy. Có thể nói, lần chiến tranh này lúc ban đầu chính là xuất hiện do Phật La Quốc. Bởi vì, người Phật La phản bội, đầu tiên tại thất Quốc Thất long khiến Mễ Lan Đế Quốc suýt nữa bị lật thuyền. Thứ nhì, Phật La phản bội minh hữu, khiến Mễ Lan Đế Quốc phải chống đỡ hai đại bộ lạc của Thú Nhân tộc công kích. Hơn nữa còn hình thành uy hiếp rất lớn ở phía Đông Mễ Lan. Chính là bởi vì bọn họ mới khiến Mễ Lan Đế Quốc bất ngờ không kịp đề phòng suýt nữa gặp phải nguy cơ diệt vong.

Vẻ mặt Đức Lạp Ngõa Lai trở nên mất tự nhiên. Mặc dù bây giờ Phật La đã ổn định qua việc bán Lãnh thổ, thế nhưng Mễ Lan Đế Quốc lại luôn nhìn chằm chằm, binh lực Quân đoàn Phương Đông của họ tăng lên rất nhiều so với trước kia, rất có khả năng đánh vào Phật La.

Đức Lạp Ngõa Lai cũng không muốn đắc tội với Lam Địch Á Tư, cũng không dám đắc tội Mễ Lan, trong khoảng thời gian ngắn, vị Quốc vương này nhất thời lâm vào cảnh khó cả đôi đường . Có lẽ đây là kết cục của kẻ phản bội.

"Chào ngài. Tây Nhĩ Duy Á Bệ Hạ". Đức Lạp Ngõa Lai miễn cưỡng nói.

Hừ lạnh một tiếng. Tây nhĩ Duy Áo nói:

"Ta rất tốt, ta vĩnh viễn đều nhớ kỹ các tướng sĩ Mễ Lan Quân đoàn Phương Đông là chết như thế nào mà".

Nói xong câu đó hắn không nhìn các Quốc vương bên phía Lam Địch Á Tư, xoay người đi đến bên cạnh đài xem lễ.

"Người này cũng quá kiêu ngạo rồi".

Hách Nhĩ Nam Đức phẫn nộ định đuổi theo, lại bị Mã Tây Mạc ngăn lại.

Mã Tây Mạc lạnh nhạt nói:

"Nếu như lần chiến tranh, người thắng là chúng ta, chỉ sợ các ngươi còn kiêu ngạo hơn so với hắn. Nếu đã thua, phải chấp nhận cái giá của thua trận, chúng ta lần này tới, không phải cùng Mễ Lan đối địch".

Mặt trời sắp lặn, hoàng hôn khiến phía chân trời trở nên đỏ rực như lửa, ánh chiều tà đẹp đẽ khiến người ta có cảm giác mộng ảo, nhất là ở ở trong Pháp Lam Thất Tháp, cảm giác này càng thêm rõ ràng.

Quang mang nhàn nhạt lóe ra. Diệp Âm Trúc trong mắt lóe ra vẻ nhu hòa, cùng sáu vị Tháp Chủ khác từ từ tiến vào trong quảng trường Ma đạo Sự xuất hiện cảu bọn họ xuất hiện lập tức trở thành tiêu điểm của toàn trường, toàn bộ ánh mắt đều hướng đến chỗ bọn họ.

Ngày hôm nay, Diệp Âm Trúc vẫn mặc một bộ Ma pháp bào trắng. Mà sáu vị Tháp Chủ kia đều mặt trang phục có màu sắc riêng của bọn họ. Quang Minh Tháp Chủ Áo Bố Lai Ân Ma mặc bộ Mapháp bào kim sắc không thể nghi ngờ là chói mắt nhất, tại ánh nắng chiều chiếu xuống,lóe lên quang mang chói mắt. so sánh với ánh sáng vàng rực rỡ trên người hắn, thì Thần Nguyên Ma pháp bào màu trắng của Diệp Âm Trúc cũng không hấp dẫn ánh mắt, thế nhưng tất cả mọi người dự lễ đều biết hôm nay hắn mới là nhân vật chính.

Người có mặt tại đây bất cứ là đến từ Cầm Thành, đến từ Pháp Lam hay tám vị Quốc vương, bất luận bọn họ đối với Diệp Âm Trúc là yêu thích, đố kỵ, căm hận hoặc tâm trạng khác, bọn họ cũng không thể không biết một điểm, chính là sự xuất sắc của thanh niên này, mới hai mươi mấy tuổi tình thế Đại lục thay đổi theo sự xuất hiện của hắn, tạo thành một cơn lốc trên Đại lục.

Thấy Diệp Âm trúc xuất hiện tâm trạng phức tạp nhất có lẽ phải là Quốc vương A Tạp Địch Á quốc. Tại trong toàn bộ ghi chép về Diệp Âm Trúc, cũng viết một điều hắn đến từ A Tạp Địch Á quốc. Ngay cả đăng ký tại Ma pháp công hội cũng là tại A Tạp Địch Á quốc. Thế nhưng nhân tài này lại sớm đã không thuộc về A Tạp Địch Á. Có thể nói hắn đã không thể dùng hai chữ nhân tài để hình dung.

Đương nhiên. Bây giờ vị Quốc vương này đã không có khả năng mơ mộng hắn trở lại Quốc gia mình, hắn chỉ có thể suy nghĩ, nếu như, trước đây người này ở trong nước phát triển, và có lượng cường đại như vậy. Như thế, bây giờ A Tạp Địch Á còn có thể nhỏ yếu khiến các Quốc gia trên Đại lục không hề coi trọng nữa không?

" Hoan nghênh các vị tới Pháp Lam. Ta đại biểu Pháp Lam, bày tỏ lòng cảm kích với các vị Quốc vương". Áo Bố Lai Ân đi tới trung tâm quảng trường, từ từ hành lễ với hai bên lễ đài.

Người dự lễ mặc dù chia làm hai phía, nhưng bọn họ ai cũng không dám tiếp nhận lễ này của Áo Bố Lai Ân, vội vàng đều đứng lên hoàn lễ Quang Minh tháp Tháp Chủ.

Áo Bố Lai Ân mỉm cười, bất luận là Ma pháp bào trên người hay là bản thân lão đều phát ra khí tức thần thánh làm kẻ khác sùng kính.

"Ngày hôm nay, đối với Pháp Lam mà nói là một ngày rất quan trọng".

Nói đến đây, Áo Bố Lai Ân dừng lại một chút, trong đôi mắt toát ra đôi chút, như là nhớ lại vậy.

"Không lâu trước đây, Pháp Lam xảy ra một chuyện bất hạnh, trải qua sự điều tra kỹ càng của chúng ta phát hiện Ám Tháp Tháp Chủ Tư Long đã từng sát hại sư phụ của hắn tại nhiều năm trước, cũng chính là Pháp Lam Ám Tháp Tháp Chủ đời trước, Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn Đại sư. Việc này làm ta rất khiếp sợ, mà cũng là bởi vì hắn gây xích mích khiến Pháp Lam xuất binh đánh Cầm Thành. Đây là Pháp Lam sai lầm, Pháp Lam sẽ không cần che dấu. Ở chỗ này, ta đại biểu Pháp Lam ngỏ lời xin lỗi với Cầm Thành".

Vừa nói, Áo Bố Lai Ân trong một đêm lại hành lễ lần thứ hai. Lúc này đây, hắn cũng không phải hướng về phía Diệp Âm Trúc mà là hướng chỗ Đại quân Cầm Thành. Hắn hành động như vậy lập tức khiến địch ý của Chiến Sĩ Cầm Thành đối với Pháp Lam có điều giảm đi đôi chút, dù sao Áo Bố Lai Ân có thể nói là người đứng đầu Pháp Lam!

".Khi sáu vị Tháp Chủ còn lại chúng ta chạy tới Cầm Thành, Tư Long đã bị Cầm Đế Diệp Âm Trúc dùng thực lực cường đại chém đầu. Khi đó chúng ta mới biết được trước đây Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn Đại sư mặc dù bỏ mình nhưng Linh hồn ông lại bị Tư Long Phong ấn. Dù sao ông đã từng là thiên tài mạnh nhất từ trước tới nay của Pháp Lam, Linh hồn cũng không phải dễ dàng bị tiêu diệt như vậy. Mà Cầm Đế Diệp Âm Trúc đúng là được truyền thụ Linh hồn của Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn Đại sư, cũng là đệ tử cuối cùng của Đại sư, giết Tư Long chính là vì thanh lý môn hộ".

Những người không biết nội tình bên trong dĩ nhiên không biết, lúc này Áo Bố Lai Ân đã tận lực sửa lại thời gian. Thực ra từ lúc bọn họ cứu được Mã Lệ Na cũng đã biết những việc này.

"Tư Long đã chết, nhưng Pháp Lam Thất Tháp cũng không có khả năng vô chủ, trải qua chúng ta thương lượng, hơn nữa thân phận đặc thù của Diệp Âm Trúc, cuối cùng chúng ta sáu vị Tháp Chủ nhất trí quyết định, do Diệp Âm Trúc kế thừa vị trí Ám Tháp Tháp Chủ. Đây không chỉ khẳng định thực lực của hắn, đồng thời cũng bởi vì sự tôn kính của Pháp Lam đối với Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn Đại sư. Chúng ta tin tưởng, Đại sư trên trời có linh thiêng cũng muốn thấy xuất hiện như vậy".

Nghe Áo Bố Lai Ân nhắc tới Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn, vẻ mặt của Diệp Âm trúc lập tức trở nên ngưng trọng. Một câu nói sau cùng này của Áo Bố Lai Ân, Diệp Âm Trúc rất tán thành. Nếu như Linh hồn của Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn không bị diệt, ông cũng mong muốn mình trở thành Ám Tháp Tháp Chủ. Điểm này Áo Bố Lai Ân nói rất đúng.

"Pháp Lam đã thật lâu không có cử hành một buổi lễ long trọng".

Áo Bố Lai Ân tiếp tục nói:

"Chúng ta không có nhiều nghi lễ, nhưng trở thành Pháp Lam Tháp Chủ lại cần thông qua một khảo nghiệm. Khảo nghiệm này cho dù là chúng ta lúc trước kế thừa vị trí Tháp Chủ cũng đều đã từng trải qua, đó chính là, thông qua Bảo tháp khảo nghiệm. Đây là việc mà bất kể một vị Pháp Lam Tháp Chủ cũng không thể né tránh, bởi vì chỉ có vượt qua khảo nghiệm mới có năng lực mượn năng lực của Bảo tháp để bảo vệ Pháp Lam, bảo vệ Phong ấn viễn cổ. Âm Trúc"

Áo Bố Lai Ân nhìn sang Diệp Âm Trúc, gật đầu với hắn. Mặc dù nhìn không thấy nhưng Diệp Âm trúc có thể cảm giác được, khẽ gật đầu. Một khắc sau, thân thể hắn như được vật gì đó nâng lên, bay lên lễ đài cao ba mươi thước kia.

Ba mươi thước độ cao, có thể nói là cũng không có gì khó khăn với hầu hết người có mặt ở đây. Rất nhiều người chỉ cần vận chuyển Đấu Khí nhún người nhảy là có thể đạt được, Phong hệ Ma pháp sư càng có năng lực mượn sức gió trực tiếp bay lên. Thế nhưng, nếu muốn giống Diệp Âm Trúc y bay lên thong thả như vậnhưng lại không có phát ra bất cứ năng lượng nào, vậy không phải mỗi người đều có thể làm được.

Sáu vị Pháp Lam Tháp Chủ đều lẳng lặng mà nhìn, mặc dù bọn họ sớm đã biết kết quả, nhưng chưa đến quá trình đó, bọn họ vẫn có chút khẩn trương, dù sao lúc trước bọn họ kế nhiệm Tháp Chủ cũng đã trải qua khảo nghiệm này. Đều làm bọn họ tiếp nhận qua loại thống khổ này, cái này hoàn toàn đến từ lễ rửa tội ở Tinh thần thế giới, cũng không phải người thường có thể chịu được.

Nhè nhàng hạ xuống trên lễ đài, vẻ mặt Diệp Âm Trúc rất bình tĩnh, hắn trực tiếp ngồi xuống giữa đài, quang mang chợt lóe, Cổ Cầm màu trắng đã nhẹ nhàng xuất hiện trên tay hắn.

Mỗi một vị Quốc vương đều có thể mang theo mười tên tùy tùng, mà trong mười người mà Mã Tây Mạc mang đến có hai cha con, là cha con Khắc Lôi Tư Ba.

Biết phụ thân sẽ theo Mã Tây Mạc đến Pháp Lam xem lễ, Khắc Lôi Na gần như là đã cầu xin để có một xuất. Đương nhiên, nàng cũng không phải cầu xin phụ thân mình, mà là trực tiếp tìm tới Mã Tây Mạc Đại Đế. Không biết có phải là do Tô Lạp rời đi khiến Mã Tây Mạc rất quan tâm người con gái nuôi này, nên đã đồng ý.

Một khoảnh khắc trước đây, nàng rốt cuộc lần thứ hai thấy được nam nhân vẫn luôn quanh quẩn trong trí nhớ mình. Ngay cả Khắc Lôi Na tự mình cũng không biết là tâm trạng gì, nhưng có thể khẳng định, lần thứ hai nhìn thấy người này, sự vui sướng trong lòng nàng đã không thể khống chế được, mà người này là đầu sỏ gây nên nguy cơ của Quốc gia mình.

"Ba ba, cái gì là khảo nghiệm đến từ Bảo tháp? Hắn muốn làm gì?".

Mang theo tâm trạng phức tạp, nhìn Diệp Âm Trúc anh tuấn như thần khẽ bay lên đài, Khắc Lôi Na nhịn không được hỏi phụ thân. Ánh mắt của nàng vẫn nhìn chăm chú vào mắt của Diệp Âm Trúc. Trong tiềm thức, có lẽ là mong muốn hắn có thể liếc mắt nhìn mình, thế nhưng lúc trước mới gặp hắn thì cặp mắt đó trong suốt, thế nhưng, hắn lúc này lại như không nhìn thấy gì hết.

Khắc Lôi Tư Ba truyền âm nói:

"không được nói gì hết, thời khắc này đối với Pháp Lam cực kỳ quan trọng. Về phần cần làm như thế nào, ta cũng không rõ lắm. Có người nói, Pháp Lam Thất Tháp đều có Ma lực của mình cũng hạch tâm của Pháp Lam. Bảy vị Tháp Chủ thực ra chính là bảy vị thủ hộ Thất Tháp, đương nhiên phải được Bảo tháp tán thành mới được. Mà tán thành này rốt cuộc là quá trình gì, thì đừng nói ta không biết, sợ rằng Bệ Hạ cũng không biết. Bởi vì, đây là lần đầu tiên Pháp Lam trong trăm nghìn năm qua công khai nghi thức kế thừa Tháp Chủ với bên ngoài. Xem ra, thực lực Diệp Âm Trúc so sánh cùng lần trước tại chúng ta Lam

Địch Á Tư lại tiến bộ rất nhiều rồi! Ai, vì sao nhân tài như vậy, cũng không phải thuộc về Đế quốc chúng ta chứ?".

Khắc Lôi Na nhíu mày nói:

"Không, không phải hắn không thuộc về Lam Địch Á Tư chúng ta. Mà là bởi vì chúng ta cho tới bây giờ cũng không tranh thủ hắn! Công chúa tỷ tỷ không phải là thê tử của hắn sao? Có mối quan hệ này, lẽ nào chúng ta sẽ không có thể cùng hắn hóa thù thành bạn sao? Mễ Lan Đế quốc cũng không có Công chúa trở thành thê tử của hắn nữa".

©¢ku G\yỀjX ©¢kI ½h ¦\¾q b\èn iX_ŃhJ ¦_Ŀj GyỀjX ?ÂH ĤÖ«

Khắc Lôi Na thấy Mã Tây Mạc nhìn về phía mình, vội vàng cúi đầu, có chút thẹn thùng nói: "Xin lỗi, Bệ Hạ, con lắm chuyện rồi".

Mã Tây Mạc ôn hòa cười, lắc đầu, nói:

"Không, là chúng ta sai rồi. Không nghĩ tới, chúng ta lại còn không tinh tường như ngươi, ngươi cũng không có nói sai. Có thể, thật là bởi vì chúng ta quá kiêu ngạo, nếu như sớm tranh thủ một điểm, nếu như từ lúc Phượng Hoàng nó nói cho ta biết để ta không nên cố ý làm thương tổn Diệp Âm Trúc khi tuyển chọn, có thể, Lam Địch Á Tư cũng không bị động giống như bây giờ".

Khắc Lôi Tư Ba thở dài một tiếng, nói:

"Thế nhưng, hiện tại đây tất cả đều đã muộn"

Mã Tây Mạc thản nhiên cười, nói:

"Không, có thể cũng không muộn. Cơ hội luôn luôn tồn tại, quan trọng là phải xem có thể nắm bắt được không".

Nói xong câu đó, lão quay đầu lại, lại lần nữa đem ánh mắt hướng về phía Diệp Âm Trúc đang ở trên đài. Giờ khắc này, trong ánh mắt Mã Tây Mạc không có nửa điểm căm hận, có chỉ là tán thưởng.

Nếu như không lo lắng cừu hận giữa các Quốc gia, , có thể có một người con rể xuất sắc như vậy, sợ rằng bất luận vị Nhạc phụ nào cũng vui mừng.

Quang mang lóe lên, trong mắt Diệp Âm Trúc toát ra một tia năng lượng ba động nhu hòa, hai tay khẽ vuốt trên Cầm huyền, nơi hắn đối mặt chính là Ám Tháp.

"Diệp Âm trúc, ngươi chuẩn bị tốt rồi chứ?"

Giọng nói của Áo Bố Lai Ân từ từ truyền đến.

Diệp Âm Trúc vẫn rất ổn định, thản nhiên nói:

"Bắt đầu đi".

Áo Bố Lai Ân gật đầu. Không ai thấy hắn cùng năm vị Tháp Chủ khác có hành động như thế nào, sau một khắc, sáu người bọn họ đã đứng chung một chỗ, đứng ở giữa quảng trường Ma đạo, vị trí của sáu người vừa vặn hình thành một Lục mang tinh có sáu đỉnh, ngay sau đó, nương theo tiếng ngâm xướng trầm thấp, sáu quang mang khác màu bốc cháy lên trên người bọn họ.

Không có ràng buộc đẳng cấp. Hoặc nói là đạt được Thứ Thần Cấp, nguyên tố sẽ trở lại màu sắc như cũ. Thủy, Hỏa, Thổ, Phong, Quang minh, Tinh thần sáu loại Ma pháp nguyên tố nhất thời bay lên. Quang mang khổng lồ, giống như sáu mặt trời có màu sắc khác nhau ở giữa quảng trường, khiến cho tất cả xung quanh trở nên sáng rực.

Đây mới chỉ là bắt đầu.

Nương theo tiếng ngâm xướng của sáu vị Tháp Chủ càng ngày càng cao, nguyên tố ba động trên người bọn họ cũng càng ngày càng dâng lên kinh khủng. Quang mang che giấu thân thể của bọn họ, chỉ có thể mơ hồ thấy thân ảnh trong đó.

Đột nhiên trên đỉnh sáu tòa Bảo Tháp đều sáng rực lên, quang mang rực rỡ bắn lên không trung.Bầu trời được chiếu sáng, bị ánh sáng rực rỡ chiếu sáng, mà Pháp Lam thành cũng được chiếu sáng.

Sáu đạo quang trụ khổng lồ bay lên trời. Cùng lúc đó, cũng là sáu đạo quang mang cũng từ trên người sáu vị Tháp Chủ bắn thẳng vào không trung.

Năng lượng khổng lồ hình thành cầu nối giữa các Tháp Chủ và Bảo Tháp, năng lượng ba động khổng lồ làm cho Ma pháp nguyên tố bên trong Pháp Lam thành bị ngưng tụ lại.

Đến tận giờ khắc này, Quân Chủ đến từ sáu Quốc mới lần đầu tiên chân thực cảm nhận được sự đáng sợ của Pháp Lam.

Ma pháp nguyên tố ba động khổng lồ kia cũng không phải dùng Cấm chú có thể hình dung, nó đã vượt quá cấp bậc Cấm chú. Nếu như không phải tận mắt chứng kiến không ai tin tưởng Ma pháp nguyên tố lại có thể ngưng tụ đến trình độ này.

Sáu đạo quang mang khổng lồ, tại không trung hình thành vòng xoáy thật lớn, vòng xoáy năng lượng, toàn bộ Pháp Lam thành đều bị vây trong vòng xoáy khổng lồ này, phảng phất đang run rẩy.

"Lục Tháp tề tụ, Ám Tháp ở đâu?" Thanh âm của sáu vị Tháp Chủ đồng thời vang lên, chỉ có duy nhất đỉnh Ám Tháp là không có bắn ra quang trụ, Hắc quang nồng nặc mà thần bí nhất thời sáng lên, năng lượng Ám Ma hệkhổng lồ cũng không có bay lên không mà không ngừng ngưng tụ tại đỉnh Tháp.

"Vĩ đại Pháp Lam Thất Tháp, ngày hôm nay, các ngươi cùng nghênh đón một vị thủ hộ, mời các ngươi tự mình kiểm nghiệm tư cách của hắn".

Vòng xoáy năng lượng khổng lồ chuyển động rất nhanh, trong nháy mắt Hắc sắc năng lượng khổng lồ đã ngưng tụ trên đỉnh Ám Tháp chợt bay lên không trung, giống như là bị năng lượng của sáu Tháp kia hấp thụ mà bay lên không trung vậy.

Thế nhưng nó cũng không có dung nhập vào vòng xoáy khổng lồ đó, vừa tiếp xúc cùng năng lượng lục sắc kia liền xúc giống như là gặp phải mặt gương phản xạ, bắn xuống trên người Diệp Âm Trúc đang ngồi ngay ngắn trên đài.

Lúc này, các vị Quân Chủ xem lễ mới phát hiện, vòng xoáy lục sắc vừa vặn ở trên bầu trời lễ đài.

Ông

Trong nháy mắt khi Quang trụ Hắc sắc từ trên trời hạ xuống, hai tay Diệp Âm Trúc bắt đầu đặt lên Cổ Cầm. Một cỗ quang văn xuất hiện xung quanh thân thể hắn. Một khắc sau quang văn biến đổi, trong nháy mắt bao phủ thân thể hắn, mà cũng ngay giờ khắc này quang trụ Hắc sắc giữa không trung đã hoàn toàn bao phủ hắn ở bên trong.

Xung quanh tất cả đều biến thành Hắc sắc không gian, cho dù là Thiên nhân hợp nhất cũng chỉ cảm nhận chung quanh đều là tăm tối.

Tại đây trên Pháp Lam ma đạo nghiễm tràng, có …… người đang xem lễ, nhưng giờ khắc này Diệp Âm Trúc có khả năng cảm giác được cũng chỉ có hắn và Ám Ma hệnăng lượng nguyên tố khổng lồ kia.

Ám Ma hệnguyên tố tràn ngập hủ thực và các loại tâm trạng , đây cũng là lý do vì sao Ám Ma hệMa pháp sư giống nhau đều có vẻ tương đối quái đản.

Ma pháp nguyên tố khổng lồ này hầu như trước tiên cùng Ám Nguyên tố do Nguyên lực của Diệp Âm Trúc huyễn hóa ra hòa hợp làm một. Ngay sau đó, Diệp Âm Trúc rõ ràng cảm nhậnđược, một cỗ Tinh thần lực khổng lồ tràn ngập tính thôn phệ trực tiếp nhảy vào trong đại não mình.

Tinh thần chi hải chấn động mạnh, làm cho hai tay hắn đang đánh đàn dừng lại trong nháy mắt, chỉ có tiếng ngâm vang là vẫn còn quanh quẩn trong không trung.

Không ai có thể thấy được thân ảnh của Diệp Âm Trúc, khảo nghiệm rốt cục đã bắt đầu.

Xung quanh tối đen, tất cả giống như đi đến một nơi tăm tối nhất, trong lòng Diệp Âm Trúc sinh ra một loại cảm giác rất đặc biệt.

Thực ra, hắn cho rằng bằng vào Hồn Châu của Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn, hắn hẳn là đã sớm chiếm được Ám Tháp tán thành.Thế nhưng khi Tinh thần lực khổng lồ kia đâm vào trong đầu, hắn lại phát hiện tất cả cũng không phải đơn giản như tưởng tượng.

Mặc dù Tinh thần lực khổng lồ kia cũng không có địch ý, thế nhưng Tinh thần lực này dĩ nhiên lại có đặc tính giống như Ma pháp nguyên tố Ám Ma hệ, vừa tiến vào Tinh thần thế giới của mình đã triển khai bản năng ăn mòn và thôn phệ, từng bước xâm chiếm Tinh thần lực của hắn.

Không chút kinh hoảng, dù sao Diệp Âm Trúc vốn là một gã Ma pháp sư Tinh thần hệ, một gã Thần Âm sư. Tuy mất đi Tinh thần khống chế nên không thể đàn tấu, nhưng trong Tinh thần chi hải của hắn, bảy sợi Cầm huyền do Tinh thần lực biến ra đã lập tức xuất hiện ở trước Linh hồn lạc ấn của hắn.

Trong Tinh thần chi hải. Diệp Âm Trúc thu nhỏ lại ngồi ngay ngắn trước bảy sợi Cầm Huyền kim sắc, bản thân phát ra Tinh thần lực, một bên đối kháng Tinh thần lực từ bên ngoài một bên bắt đầu đàn tấu.

Nhạc khúc nhu hòa chỉ có chính hắn mới có thể nghe được, hắn đàn tấu Cầm Khúc cũng không có bất cứ năng lực công kích và phòng ngự gì, chính là Bồi Nguyên Tĩnh Tâm khúc.

Cầm Khúc này là một trong vài Cầm Khúc Diệp Âm Trúc quen thuộc nhất, lẳng lặng đàn tấu, làm Tinh thần lạc ấn của hắn càng thêm vững chắc. Mà Hồn Châu của hắn sinh ra thì đang phiêu phù ở trước mặt, phát ra kim quang nhàn nhạt, cùng Tinh thần tiếng đàn sinh ra sóng gợn từ từ mở rộng ra bên ngoài, không cho Tinh thần lực Ám Ma hệ kia sinh ra đặc tính ăn mòn.

Mà Hồn Châu của Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn, Diệp Âm Trúc cũng không có phát ra, chỉ là phiêu phù phía trên Linh hồn lạc ấn bảo vệ nơi quan trọng nhất này. Hắn sở dĩ làm như vậy, chính là muốn thử xem, bằng vào thực lực của mình, có thể thông qua khảo nghiệm này của Ám Tháp hay không.

Do Nguyên lực mô phỏng khiến cho tất cả năng lượng mà hắn phát ra không khác gì so với Ám Ma hệ, giờ đang tranh đấu là ở trong Tinh thần thế giới

Trước đó, Diệp Âm Trúc thậm chí không biết tiêu chuẩn đánh giá của cuộc khảo nghiệm này là gì, cũng không biết làm sao mới có thể khiến Ám Tháp tán thành mình. Nhưng hắn không có một chút kinh hoảng, đạt được thực lực hiện tại, mặc dù có chút may mắn, nhưng không thể tách rời với việc khổ luyện của hắn.

Mười sáu năm cơ sở, không ngừng tu luyện sớm đã làm Cầm Ma pháp hoàn toàn hòa hợp cùng bản thân hắn. Huống chi, còn có Hồn Châu của Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn làm bảo đảm.

Từ khi tu luyện thành Hồn Châu, mặc dù Hồn Châu chỉ nhỏ như hạt đậu nhưng Linh hồn lạc ấn của Diệp Âm Trúc đã không còn yếu đuối giống như trước đây. Tinh thần thế giới của hắn tuyệt không yếu hơn lực lượng cơ thể, thậm chí có thể nói càng thêm vững chắc. Trong tiềm thức, hắn có cảm giác, bằng vào Hồn Châu của mình, trong cuộc khảo nghiệm cũng đã ở thế bất bại.

Ngay khi Diệp Âm Trúc không ngừng thừa nhận Tinh thần khổng lồ trùng kích từ Ám Tháp, dần dần ổn định, bằng vào Bồi Nguyên Tĩnh Tâm Khúc làm cho Linh hồn của mình vững chắc không gì sánh được, từ từ đem Tinh thần lực khổng lồ của Ám Tháp bức lui thì đột nhiên, trong Tinh thần thế giới của hắn, một giọng nói già nua không hề có dấu hiệu báo trước chợt vang lên.

Nghe giọng nói này, cảm giác đầu tiên của Diệp Âm Trúc là rung động. Giọng nói này đến từ một bản Cổ Cầm phổ, trong thời gian Diệp Âm Trúc tu luyện cùng Tần Thương, cuối cùng học chính là bản Cổ phổ có tên là Hạnh Trang Thái Âm Tục Phổ.

Giọng nói già nua, nhưng Diệp Âm Trúc không cho rằng đây là linh hồn của Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn sống lại. Trước hết không nói giọng nói khác nhau, riêng là câu nói về Cổ Cầm lại không thể là Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn có thể nói ra.

Sau khi khiếp sợ, tâm trạng của Diệp Âm Trúc rất nhanh ổn định lại. Bởi vì, hắn từ trong giọng nói này cũng không cảm nhậnđược bất luận địch ý nào. Có thể cảm giác được, tâm trạng mong muốn, thân thiết,

hiền lành.

“Ngươi là ai?”

Diệp Âm Trúc từ trong Tinh thần thế giới của mình phát ra câu hỏi.

“Ta là ai?”

Giọng nói già nua lần thứ hai vang lên, lúc này đây, trong giọng nói của hắn có chút bùi ngùi.

“Đã bao nhiêu năm? Ngay cả bản thân ta đều đã quên rồi, rốt cục, có một hậu nhân cùng Huyết mạch với ta lại có lực lượng tạm đủ cùng ta trao đổi. Đã bao nhiêu năm, ta cho rằng, Huyết mạch của ta đã suy yếu. Nhưng khi khí tức đến từ nơi xa làm ta vui mừng thì ta biết người ta đợi đã xuất hiện”.

Diệp Âm Trúc lẳng lặng lắng nghe, hắn cũng không có mở miệng, thế nhưng, trong tiềm thức, hắn đã có dấu hiệu tinh thần bất ổn.

Chỉ bằng vào giọng nói, là có thể làm Tinh thần lực của mình sinh ra chấn động mạnh như vậy, sức cuốn hút như vậy, thậm chí còn kinh khủng hơn Cầm Khúc của mình.

Người này khẳng định đây không phải Sư phụ Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn. Bởi vì, Tinh thần lực của người này, có thể nói là Linh hồn khí tức của người này đột nhiên xuất hiện tại trong đầu mình, rõ ràng còn mạnh hơncả Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn.

Hắn là ai vậy? Chẳng lẽ là Pháp Lam Ám Tháp Tháp Chủ trước kia sao?

“Không, ta không phải”.

Càng khiến cho Diệp Âm Trúc kinh ngạc lại xuất hiện, giọng nói này lại hiểu rõ ý nghĩ trong lòng hắn.

“Ngươi là ai?”

Câu hỏi lần thứ hai, nhưng lần này so với lúc trước, tâm trạng Diệp Âm Trúc rõ ràng khẩn trương hơn. Hắn thậm chí đã bất chấp giữ cho tâm trạng mình ổn định. Trước hết, đem Hồn Châu của Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn chuyển đến bên cạnh Hồn Châu của mình, cẩn thận bảo vệ.

“Tiếng Cổ Cầm thật là tuyệt vời, có thể đạt được cảnh giới này, coi như là ở niên đại của ta cũng không có mấy người. Ngươi biết không? Cổ Cầm này, cũng từng là thứ ta thích nhất. Cầm kỳ thi họa, đều làm ta lưu luyến không quên. Bất luận là một loại nào, đều là lựa chọn tốt nhất hun đúc tình cảm sâu đậm. Chúng nó đều là văn hóa đẹp nhất Đông Phương chúng ta”.

“Đông Phương chúng ta?”

Tinh thần lạc ấn của Diệp Âm Trúc như muốn nổ tung. Đột nhiên, hắn hiểu ra, có thể nói là hắn hiểu rõ, cường đại, thân thiết, hiền hòa, cảm khái. Loại tâm trạng này xuất hiện, nói rõ mọi thứ?

” Người, Người là …”

Linh hồn Diệp Âm Trúc đang run lên. Giọng nói thân thiết mà ôn hòa làm trong lòng hắn nổi lên một loại cảm giác khó có thể nói thành lời.

“Cảm giác được rồi sao? Hài tử ngốc, dưới sự dẫn dắt của ta, ngươi ruốt cục đã đi tới đây. Không nên gấp gáp. Ngươi không phải vừa mới làm tốt lắm sao? Tâm chí kiên định, tinh thần lắng đọng mới là cường giả chân chính. Ta thật cao hứng thấy ngươi có thể có thành tích như vậy. Tiếp tục nỗ lực, chính là điều ta mong muốn. Ta đợi ngươi, đợi ngươi ở nơi mà ngươi muốn đến”

Giọng nói mờ ảo, dần dần đi xa, toàn bộ Tinh thần công kích của Ám Tháp cũng theo giọng nói rời đi mà biến mất.

Trong cảm nhận Thiên nhân hợp nhất của Diệp Âm Trúc không hề là một mảnh Hắc ám, mà là một mảnh màu sắc rực rỡ đẹp mắt, tất cả mọi thứ bên ngoài một lần nữa xuất hiện trong nhận thức của hắn, thậm chí càng thêm rõ ràng so với trước đây. Hắn kinh ngạc phát hiện, không biết lúc nào, Hồn Châu của mình lại tăng lên vài phần, mặc dù Hồn Châu lúc đầu chỉ như hạt đậu giờ tăng lên gấp đôi cũng không quá nổi bật, nhưng hắn lại có thể cảm nhận rõ ràng biến hóa trong đó.

*¨M; i? K [m M i`QM; H¨ bU pmB bQÈM; T?€i ` iW i`QM; M°B i•K- ;B®M; M?Q bmv
bU i²M i¢BX

*ªK M?”M +O .B T •K h`9+ M;QÌB # M M;QB 7 iU M?B M F?¬M; +¦ F?ª M,M; #B i ç
S?€T G K h?€T *?O +kM; F?¬M; +¦ F?ª M,M;X h? M?QM;- #¼M ?¼ H¢B i?’v K°i K
+ª b€m p` h?€T *?O +kM; F?B T bÊX

>„+ b„+ M,M; HQÊM; iW i` M i`ÌB ;B€M; tm®M;- [m M; i`K >„+ b„+ ?¢ tm®M; i` M
M;¨v +¨M; ç”K- ç°i M?B M- M?Q H¨ iW i` M H /¨B T?ªM t¢ #„M i?ŠM; ç M •K h?€T Í

L; v b m ç¦- +?mv M M?Q p”v H¢B HB M iB T tm’i ?B M- pÁM; tQ€v i` M #–m i`ÌB
h?€T- tm’i ?B M ibM? ?m®M; ;B®M; M?Q b€m p` h?€T *?OX J¨ +MM; H9+ ç¦- i` M
i® +kM; #„i ç–m [m€ i`bM? /mM; ?ÊT pÈB pÁM; tQ€vX

o¨Q H9+ M¨v- b€m p` h?€T *?O K†+ /M FBM? M;¢+- M?QM; +kM; ?B M ` p FQM?
+?QM? H¨ ç¢B #B m +?Q .B T •K h`9+ ç½ i?¬M; [m F?ªQ M;?B K +O •K h?€T- +?B
•K h?€TX *kM; ;B®M; M?Q #¼M ?¼- +¦ i? iQÆM; ?ÊT pÈB M,M; HQÊM; •K h?€TX

Í +€+ çÌB h?€T *?O i`QÈ+ FB - i?ÌB ;B M M;„M M?’i çQÊ+ ;?B H¢B ç M M v pšM ç
h®M M„K ;B[X L?QM; H¨ .B T •K h`9+ iW F?B #„i ç–m F?ªQ M;?B K ç M #•v ;BÌ- M;
iÈBX

J†+ /M +€+ p` h?€T *?O +kM; #B i i`QÈ+ .B T •K h`9+ +¦ i? HB M H¢+ çQÊ+ pÈB
F?ªQ M;?B K M¨v H¢B F?€+- /QÈB i€+ /KM; ç²M; i?ÌB i?ÌB +O b€m p` h?€T *?O K
hBM? i?–M HU+ +O •K h?€T i,M; ç M KS+ +U+ ?¢MX LY + M? ;BÌ- çB m M¨v F?¬
>B M i¢B- b€m p` h?€T *?O +¨M; M;¨v +¨M; ?B m `ä- pb b Q .B T •K h`9+ +¦ i? i`
K’v M,K ç¢i çQÊ+ i?¨M? iUm M?Q p”v- çB m M¨v iU M?B M +¦ [m M ? pÈB bU M¶ HU
+kM; `’i [m M i`¼M;X

h? M?QM;- H¨K #¼M ?„M +¨M; i? K FBM? M;¢+ +ÁM ç M; Î T?Q b mX

•K K ? M;mv M i® `’i M? M? i?¬M; [m /šM ç¢Q +O .B T •K h`9+ +MM; pÁM; tQ€v
i` M F?¬M; i`mM; ?Á i?¨M? K°i F?®B- H9+ M¨v #–m i`ÌB ç½ i®B b–K- K†i i`ÌB ç½
H9+ M¨v K°i K¨M F€ /` tm’i ?B MX

oÁM; tQ€v M,M; HQÊM; F?´M; H² ;B[F?¬M; i`mM; p®M +U+ F€ ´M ç`M? ç°i M?B
HQÊM; +O S?€T G K h?’i h?€T /mv i`b- iW iW # v H M i` M i`ÌB + QX

S?ªB #B i `^M;- F?®M; +? M,M; HQÊM;- F?QªM; +€+? +¨M; t ç®B pÈB M;QÌB F?
+ Q- ç•v H¨ M,M; HQÊM; [mv i„+- #’i Hm”M H¨ B +kM; F?¬M; i? i? v ç´B çQÊ+- +
h?€T *?O +kM; F?¬M; M;Q¢B H X "¼M ?¼ ;†T T?ªB çB m M¨v ç m +ªK i?’v FBM?
F?¬M; +¦ F?®M; +? ?¨M? ç°M; M¨v +O pÁM; tQ€vX

*?QM? H9+ S?€T G K b€m p` h?€T *?O +?m˜M #` F?®M; +? pÁM; tQ€v i`Î p - çÊ
H¢B- M,M; HQÊM; >„+ •K [m v tmM; [m M? ?„M #B M K’i b) ;BªB i`W F?ªQ M;?B K
tQ€v F?´M; H² FB i`QM; M?€v K„i i?Q€i Hv F?®M; +? +O #¼M ?¼- M,M; HQÊM;
/•M; H MX

h`QM; M?€v K„i- S?€T G K b€m p` h?€T *?O ç²M; i?ÌB #B M b„+- ç•v H¨ ç•m\

æ•v H¨ S?€T G K i?¨M?- +kM; H¨ MÆB T?QM; ’M i?¬M; ç¢Q GQM; E?B L¶ hQ æ¢B

æ®B pÈB MÆB M¨v- T?ÁM; M;U +O S?€T G K +¦ i? /MM; iW `’i +˜M i?”M ç ?bM?
F?´M; H² i` M #–m i`ÌB- +?QM? H¨ K°i +€B *’K +?9 #bM? i?QÌM; +kM; +¦ i? ªM? ?
ç M iQM? +?’i ?Ov /B i +?Q GQM; E?B L¶ hQ æ¢B GK+X J¨ M,M; HQÊM; M¨v i` M
h?€T *?O S?€T G K h?’i h?€T #¼M ?¼ +MM; pÈB h?’i h?€T aB m h?–M F?Q- i?”K
?ÆM bQ pÈB # M;?bM J T?€T bQ p¨ *U GQM; J T?€T p +?¢K bBM? ` J T?€T H
pÈB *–K h?¨M? H9+ i`QÈ+X

J°i F?B M,M; HQÊM; M?Q p”v T?€i M´i` M K†i ç’i- +QB M?Q H¨ ç€K M;QÌB •Q "® G
i? M;,M +ªMX

EBM? ?Q¨M; F?¬M; i? +?2 /'m- •Q "® G B •M [m€i F?) K°i iB M;- K°i +•v S?€T i`Q
?B M Î i`QM; i v ?„MX L; v F?B ?„M p¨ M,K p` h?€T *?O F?€+ +?m˜M #` T?€i ç°M; J
+O #ªM i?•M- /MM; ? i F?ª M,M; #ªQ ?° S?€T G K i?¨M?- i?b pÁM; tQ€v i` M F?¬M

J°i ç¢Q Zm M; iK F?´M; H² M;QM; iK M,M; HQÊM; +O J T?€T #ªv K¨m # v H M F?
F?´M; H² FQ+? ç°M; F?B M +?Q +ª F?¬M; i`mM; ç m i`Î M M p†M p QX J¶B H–M M,
H¨K +?Q b€m p` S?€T G K h?€T *?O `mM bÊ i`QM; HÁM;X L?QM; #¼M ?¼ +m®B +
/M b Q-[m M; i`K FB H¨ # v H M #–m i`ÌB K¨ F?¬M; T?ªB K†i ç'iX

"–m i`ÌB H9+ ç–m +ÁM +¦ K¨m G K- M?QM; F?¬M; #B ipb b Q- b m F?B [m M; i`K
i`ÌB ç m tm'i ?B M #B M ?¦ `'i M?Ä- i`Î M M i®B ç2M M?Q KU+- ;B®M; M?Q ç½ p¨

*MM; pÈB M,M; HQÊM; F?¬M; M;WM; T?€i ` -[m M; i`K i?"i HÈM ç¦ /–M /–M i?m M
i`QM; F?¬M; F?Q +kM; /–M /–M v m çBX

•Q "® G B •M •K i?–K i?Î T?¨Q M? M?äK- €M? K„i M?bM .B T •K h`9+ M?'i i?ÌB i`Î
+?mv M ;b\ E?ªQ M;?B K ç®B pÈB +€+ p` h?€T *?O i`QÈ+ ç•v +?Q iWM; tm'i ?B
H¢B M¦B H¨ #ÎB pb .B T •K h`9+ im Hmv M F?¬M; T?ªB J T?€T •K K ? b Q\ h? M
T?ÄM; M,M; HQÊM;- M; v +ª KbM? +kM; F?¬M; T?•M #B i çQÊ+- FE?¬M; M M +¦ p

*?QM? i`QM; H9+ •Q "® G B •M ç M; bmv M;?o- Zm M; i`K i` M F?¬M; ç½ ?Q¨M i
i`QÈ+ i`ÌB ç M; +?¢M; p¢M; i®B- H¢B +¦ [m M; K M; /Q S?€T G K h?'i h?€T bBM
F?B M K¼B M;QÌB +?9 w ç M b„+ i`ÌBX L?QM; H9+ M¨v F?B [m M; i`K ?Q¨M iQ¨M
S?€T G K i?¨M? i`Î M M ç2M F`i- #ÎB pb- [m M; K M; i` M S?€T G K h?'i h?€T +k
+kM; ?Q¨M iQ¨M #B M K'iX L; v i¢B MÆB H¨ h?€M? ç` +O J T?€T bQ- ç°i M?B M
€K- >„+ €K i?–M #Q F?B M M;QÌB i bÊ ?½BX

•Q "® G B •M M?Qm K¨v- ç M; H9+ ?„M +?m˜M #` /MM; +?QM? KbM? Zm M; KBM? ?
G K i?¨M?- ?„M FBM? ?½B T?€i ?B M- HB M ? ;B[KbM? p¨ Zm M; JBM? h?€T i`
E?¬M; +¦ #'i +S bU +ªM? #€Q M¨QX

L; v b m ç¦- M?[M; iB M; ?¬ ç²M; i?ÌB p M; H M # M i`QM; S?€T G K h?¨M?- S?€
+kM; F?¬M; T?ªB /Q [m M; K M; J T?€T bQB b€M;- K¨ ç•v €M? b€M; ç°i M?B M tm

*?•M i`ÌB T?Q t¢- #ªv M;¬B b Q €M? b€M; M?Q M;¼+ ç²M; i?ÌB T?€i b€M;- i¢B #-
b Q M¨v ç M; H'T H€M?- €M? b€M; `U+ `Đ FB +U+ F€ +?¦B K„i- M; v +ª S?€T G K
i–M; [m M; K M; K¨m H K v m ÈiX

*MM; H9+ ç¦- b€m p` S?€T G K h?€T *?O +MM; +ªK ;B€+ çQÊ+ HB M ? ;B[KbM?
;B€M çQ¢M- K¨ M; v H9+ M¨v- S?€T G K h?'i h?€T ç°i M?B M +MM; b€M; H MX oš
+?9M;- J T?€T M;mv M i® i`Î M?m ?Á ?ÆM i`QÈ+ FB `'i M?B mX

E?„+ G¬B L M;Æ M;˜M M?bM K°i +ªM? M¨v hbM? ?m®M; M?Q p"v- çWM; M¦B H¨ M
H–M ç–m iB M M?bM i?'vX o T?–M pb b Q tªv ` ibM? ?m®M; M?Q p"v- +?Q /M Zm
"® G B •M +kM; F?¬M; i? ;BªB i?Q+?X

ó" # - pb b Q M?[M; M;¬B b Q i` M i`ÌB +¦ p` i`Q ;B®M; M?Q S?€T G K h?'i h?€T p

:B¼M; M¦B +O E?„+ G¬B L ç°i M?B M p M; H MX E?¬M; F?Q v M ioM? #ÎB pb ;B½
T?€ pĐ K°i T?–MX *¦ i? #ÎB pb ;B¼M; M¦B +O M¨M; [m€ i? M? i?9v- +kM; +¦ i? p
•M [m€ M?¢v +ªK- ;B¼M; M¦B M¨v +kM; i`mv M p¨Q i`QM; i B ?„MX

J¶B M;QÌB ç m H"T iS+ T?€i ?B M HÌB E?„+ G¬B L H¨ bU i?U+X "ªv M;¬B b Q ;B
H9+ i`MM; pÈB p` i`Q +O S?€T G K h?'i h?€TX "®M M;¬B b Q ?bM? i?¨M? K°i +€B
H¢B b„T t T F?¬M; i?2Q K°i [mv i„+ M¨Q +ªX L?bM [m - ;B®M; M?Q K°i +€B Km¬B

L;¬B b Q ç®B H"T pÈB h?'i h?€T- b„T t T ;B®M; M? m M?Q ç9+- ç•v H¨ +?mv M ;b
+¦ M;QÌB M¨Q +¦ i? ;BªB i?Q+?X

G9+ M¨v- K¼B M;QÌB i?"K +?Q ç½ [m M .B T •K h`9+ ç M; i?W M?"M F?ªQ M;?B H
[m M; i` M M;QÌB ?„M ç½ H†M; H) #B M K'iX

J°i K¨M M¨v- .B T •K h`9+ +kM; ç½ i?'v çQÊ+- H9+ i`QÈ+ ç½ tªv ` pB + ;b ?„M ç
pÁM; tQ€v FB #B M i?¨M? [m M; i`K # v H M F?¬M;X

>„M i?U+ bU H¨ i?'v çQÊ+- K¨ F?¬M; T?ªB +ªK ;B€+ çQÊ+- M; v +ª .B T •K h`9+ +k
+¦ +ªK ;B€+ M¨vX J†+ /M +QM K„i +O ?„M F?¬M; M?bM i?'v- M?QM; H9+ M¨v- +?m
H¢B `ä `¨M; BM i`QM; ¦+ ?„M- ?ÆM M[ +ÁM H¨ M?[M; ?bM? ªM? `'i `U+ `ÐX

h?'i iBM?X æ•v- ç•v H¨ "„+ æ˜m h?'i hBM?\

.B T •K h`9+ +?'M ç°M; imv i ç®B F?¬M; Qi ?ÆM K°i M;QÌB M¨QX

"„+ æ˜m h?'i hBM?- tm'i ?B M i`QM; æB M i`+? +O æ¬M; GQM; "€i h¬M;- H9+ i`
.B T •K h`9+- ç½ iWM; M¦B p "„+ æ˜m h?'i hBM?X

G9+ ç¦- h–M h?QÆM; M¦B pÈB ?„M,

ôh`QM; æ¬M; GQM; æB M i`+? ;?B +?ûT H¢B- F?B +?9M; i +ÁM ç M; Î æ¬M; S?(
+MM; h•v GQM; æ¢B GK+X æ¬M; S?QÆM; +¦ h?'i iBM?- ;¼B H¨ "„+ æ˜m h?'i hBI
[m M? K°i M;¬B b Q b€M; M?'i i M H¨ "„+ *U+ hBM?X *¦ M;QÌB M¦B- i´ iB M h?–M
+?QM? H¨ "„+ *U+ hBM? +?mv M i? - K¨ Î i`QM; h?–M GQM;- +¦ #ªv p` h?–M GQM;
?° p +?Q h?–M GQM; oQÆM;- ;B®M; M?Q "„+ æ˜m h?'i hBM? ?° p "„+ *U+ hBM?X

h?B M *QÆM; "„+ æ˜m i`"M /Q iBM? i?–M +O #ªv p` h?–M GQM; i¢Q i?¨M?- i?"K
i?U+ HU+ +O h?–M GQM; oQÆM;X

*kM; +?d +¦ M;QÌB æ¬M; GQM; KÈB +¦ i? M;?2 [m i`mv M M¨vX "„+ æ˜m h?'i hBM
T?ªB ;B®M; M?Q çB m K¨ h–M ;B ;B M¦B +?Q KbM? M;?2 b Q\ S?€T G K h?'i h?
h?'i h?€T +?QM? H¨ b„T t T M?Q p"vX

L m M?Q F?¬M; +¦ "„+ æ˜m h?'i hBM? i` M #–m i`ÌB- +¦ i? .B T •K h`9+ poM? pB
?B M çQÊ+ bU b„T t T ?mv M #Q ç¦ +O S?€T G KX L?QM; +¦ +€B M¨v bQ b€M?-
+O h?'i h?€T H¢B ;B®M; M?Q "„+ æ˜m h?'i hBM?X

"„+ æ˜m h?'i hBM?- "„+ æ˜m h?–M GQM;X h´ iB M po ç¢B5 L;QÌB `®i +m°+ Km®M

:BÌ F?„+ M¨v- .B T •K h`9+ M?B i ?mv i b¬B i`¨QX hW b m F?B F i ?¬M- ?„M ç½ i?
;B®M; M?Q #•v ;BÌX >„M M?Q M„K #„i çQÊ+ +€B ;b ç¦- €M? K„ip°B p¨M; ibK FB
FB K M;¬B b Q i?S i€K- "„+ *U+ hBM? b€M; M?'iX

h? M?QM;- `'i M? M? .B T •K h`9+ +ªK i?'v i?'i p¼M;- ?„M +kM; F?¬M; +¦ ibK ` +€
F?¬M; i`mM;- i` M #–m i`ÌB ç K ç2M F`i +?d +¦ #ªv M;¬B b Q ç M; T?€i b€M;X E?(
?ÊT +?†i +?) pÈB S?€T G K h?'i h?€T i` M K†i ç'i- bBM? ` K°i +ÆM KQ T?MM K
G K i?¨M?X

h¢B b Q +¦ i? M?Q p"v- çB m M¨v `®i +m°+ H¨ tªv ` +?mv M ;b\ a€m p` S?€T G K
F?B T bÊX "¼M ?¼ +kM; H¨ H–M ç–m iB M i?'v tm'i ?B M iBM? ?m®M; M¨v- K¨ i`(
+?Q # Q ;BÌ +¦ ;?B +?ûT M?Q p"vX J¨ i'i +ª M?[M; çB m M¨v- ç m H¨ #ÎB pb bU tm
K¨ tm'i ?B MX æ®B pÈB .B T •K h`9+- b€m p` h?€T *?O F?¬M; F?ÄB ç m bBM? ` K(
M?Q i'i +ª bU i? v ç´B H¨ /Q ?„M p"vX

"ªv M;¬B b Q i` M F?¬M; i`mM; iW iW +?mv M i®B- K¨ [m M; K M; S?€T G K h?'i h
M?¢i çB-M?Q +?9M; M¦ p®M H¨ K°i i? X Zm M; K M; M?¨M M?¢i iW iW H„M; tm®M;
M M ?¨B ?Á X

"–m i`ÌB ç2M F`i H¢B K°i H–M M[F?¬B T?K+ K¨m b„+ p®M +¦X J¨ S?€T G K h?'i h
KÌ çB +kM; F?¬B T?K+ ?bM? /¢M; p®M +¦ +O +?9M;X a€m p` h?€T *?O +MM; T?€
S?€T G K HK+ h?€T ç½ F?¬B T?K+ H¢BX h'i +ª ;B®M; M?Q +kM; F?¬M; tªv ` #B
KÆ ç•v\

L?QM; p¢M M;QÌB +¦ i? +MM; +¦ K°i ;B'+ KÆ M?Q M? m b Q\

Diệp Âm Trúc dần bình tĩnh lại, cố nén kích động trong lòng. Nhớ lại giọng nói ôn hòa mà già nua kia, mỉm cười, từ từ đứng lên, nói với sáu vị Tháp Chủ bên dưới đài:

"Sáu vị Sư huynh, ta rốt cuộc đã thông qua khảo nghiệm rồi sao?".

Giọng nói của Diệp Âm Trúc làm Áo Bố Lai Ân từ trong trầm tư tỉnh lại. Bây giờ đương nhiên không phải thời gian cẩn thận suy xét, ngay cả thời gian hỏi Diệp Âm Trúc cũng không thể. Không đợi hắn mở miệng, tiếng hoan hô giống như trời long đất lở đã vang vọng khắp Pháp Lam.

"Ca ngợi Pháp Lam, Pháp Lam muôn năm …".

Tháp Chủ Pháp Lam lục Tháp khiếp sợ là điều mà không phải ai cũng có thể cảm nhận được. Đối với người thường, cho dù là các Pháp Lam Kỵ Sĩ mà nói Thiên tượng chiếu sáng khắp Pháp Lam vừa rồi chính là Tường triệu. Quân Chủ sáu Quốc lại càng không phải nói. Sự thần kỳ của Pháp Lam, lại một lần nữa chinh phục bọn họ, thậm chí cũng chinh phục tất cả mọi người ở đây.

Các Chiến Sĩ Cầm Thành không thể nghi ngờ là kiêu ngạo nhất. Bởi vì, Thất tinh xuất hiện khi Cầm Đế Đại nhân của bọn họ đang tiếp nhận khảo nghiệm. Toàn bộ mọi thứ đều vì Diệp Âm Trúc mà sinh ra, bọn họ làm sao có thể không kiêu ngạo chứ?

Áo Bố Lai Ân hít một hơi thật sâu, tuy rằng tất cả mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay thực sự rất quái dị, nhưng từ kết quả thì thấy, đối với Pháp Lam mà nói, đây rõ ràng là một chuyện tốt. Lần này mời tám vị Quân Chủ tới Pháp Lam, không chỉ có riêng chuyện xem lễ, việc Pháp Lam cần là sự ủng hộ của bọn họ. Mà có chuyện lúc nãy, thì khi Pháp Lam trao đổi với bọn họ rõ ràng sẽ dễ dàng hơn.

Tình huống này là điều mà trước đây Áo Bố Lai Ân chẳng bao giờ nghĩ đến, nhưng làm Thủ tịch Pháp Lam Tháp Chủ, hắn đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Từ từ giơ hai tay lên, ra hiệu đám người đang hoan hô im lặng. quang mang nhu hòa từ trong tay hắn bay ra, mặc dù đã là buổi tối, nhưng kim quang này vẫn làm mỗi người đều có loại cảm giác ấm áp.

Tiếng hoan hô hưng phấn dần dần lắng xuống. Ánh mắt mọi người đều bởi vì kim quang kia mà nhìn sang Áo Bố Lai Ân, lẳng lặng dợi quyết định của lão.

Áo Bố Lai Ân mỉm cười, ngửa đầu nhìn Diệp Âm Trúc trên đài, gật đầu nói:

"Đương nhiên, ngươi đã thông qua khảo nghiệm. Từ giờ trở đi, Cầm Thành lĩnh chủ, Cầm Đế Diệp Âm Trúc chính thức trở thành Pháp Lam Ám Tháp Tháp Chủ. Hưởng thụ tất cả vinh quang của Pháp Lam Tháp Chủ. Ta tin tưởng, có hắn gia nhập, Pháp Lam càng thêm rực rỡ".

Tiếng ào ào lại vang lên lần nữa, lúc này, sợ rằng bất kể là ai cũng không thể nào dập tắt tiếng hoan hô.

Khắc Lôi Na vỗ tay không ngừng, khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì hưng phấn mà đỏ rực lên. Ám Tháp Tháp Chủ, hắn dĩ nhiên trở thành Pháp Lam Ám Tháp Tháp Chủ, đây là một chuyện không thể tin nổi! Thế nhưng, hắn thực sự thành công. Thực sự thành công! Cảm giác kiêu ngạo xuất hiện trong lòng nàng, mặc dù nàng cũng biết, cảm giác này vốn không nên có.

Khắc Lôi Tư Ba có chút quái dị nhìn nữ nhi của mình, hắn mặc dù đã sớm biết nữ nhi đã thích người mà nàng không nên thích. Nhưng vào lúc này, lão thực sự không muốn cắt đứt sự hưng phấn của nữ nhi. Vẻ tươi cười chân thành tha thiết đó, rất lâu không có xuất hiện trên mặt Khắc Lôi Na rồi.

Quang mang lóe lên, được quang mang bao phủ, sáu vị Pháp Lam Tháp Chủ từ từ bay lên, giống như Diệp Âm Trúc lúc trước, bay lên đài cao. Trong tay Quang Minh Tháp Tháp Chủ Áo Bố Lai Ân có hơn thêm hai vật, một kiện là hắc sắc Ma pháp bào, một kiện là một cây Pháp trượng ở trên thân có khắc một viên Bảo thạch màu đen to như nắm tay.

Mặc dù hai kiện Ma pháp vật phẩm này cũng không phải Thần khí, thế nhưng chúng nó tượng trưng cho một trong những quyền uy tối cao của Pháp Lam.

Áo Bố Lai Ân tự mình mở rộng tấm trường bào màu đen đó ra, mặc lên người Diệp Âm Trúc. Ở trên ngực trái trường bào có thể thấy rõ được Ma pháp Thất mang, đó là tiêu chí của Pháp Lam, cũng là đại biểu của

Thất Tháp Tháp Chủ. Pháp Lam Thất mang tinh, từ giờ phút này cũng thuộc về Diệp Âm Trúc, mà Diệp Âm Trúc chính là một thành viên của Thất mang tinh.

Mặc vào trường bào màu đen, trường bào đại biểu cho Ám Tháp Tháp Chủ, cuối cùng Áo Bố Lai Ân đưa tới thanh Pháp trượng đen kịt, Diệp Âm Trúc từ từ giơ thanh Ma Pháp trượng lên.

Cùng lúc đó, sáu vị Pháp Lam Tháp Chủ đứng bên cạnh hắn cũng đều làm ra động tác như vậy.

Pháp Lam Thất Tháp, gần như cùng sáng lên một lúc, Ma pháp nguyên tố khổng lồ ngưng tụ thành một cái quang tráo khổng lồ trong không trun, bao phủ toàn bộ Pháp Lam thành ở bên trong, cảm giác giống như trong cõi mộng, lại làm mọi người nhớ suốt đời.

Khánh điển rất đơn giản, khảo nghiệm vốn tốn nhiều thời gian

nhất tại mà nửa canh giờ đã kết thúc.

©P·u G\yỀjX ©P·I K_ ¦∂H\ ¦\Ôj dnjXu

"Âm Trúc, chúc mừng ngươi"

Áo Bố Lai Ân mỉm cười nhìn Diệp Âm Trúc.

Diệp Âm Trúc hoàn lễ nói:

"Cám ơn".

Ma pháp ba động xuất hiện xung quanh thân thể hai người, năng lượng vô hình hình thành kết giới cực kỳ vững chắc, giọng nói của Áo Bố Lai Ân chỉ có một mình Diệp Âm Trúc có thể nghe được, cho dù là cường giả cùng cấp bậc bọn họ cũng không thể đột phá tầng kết giới này, vậy tuyệt đối không cách nào biết được câu chuyện bí mật giữa bọn họ.

"Âm Trúc, có thể nói cho ta biết, trong quá trình ngươi thông qua khảo nghiệm đã xảy ra chuyện gì?"

Áo Bố Lai Ân nghiêm mặt nói, xong vẫn còn bổ sung một câu

"Cái này rất quan trọng".

Diệp Âm Trúc có chút mờ mịt lắc đầu nói:

"Sư huynh, làm sao vậy? Có gì không đúng chứ? Hay là vẫn còn nói, ta cũng không có thông qua khảo nghiệm"

Lấy Tinh thần lực của hắn mà nói muốn che dấu suy nghĩ trong lòng mình thì cho dù là Áo Bố Lai Ân cũng tuyệt đối không có biện pháp. Về mặt tinh thần Diệp Âm Trúc tuyệt đối không kém hơn bất cứ người nào ở Pháp Lam, cho dù là Hồn Tháp Tháp Chủ Mạch Khắc Mễ Lan.

Áo Bố Lai Ân cười khổ nói:

"Ta đã quên, ngươi không nhìn thấy"

Hắn liền đem chuyện xảy ra lúc trước không có chút giấu diếm chút nào nói cho Diệp Âm Trúc một lượt, hắn nào biết việc này đã sớm xuất hiện trong óc Diệp Âm Trúc.

"Xin lỗi, Sư huynh. Ta cũng không biết xảy ra chuyện gì. Người cũng biết, ta mặc dù là lần thứ hai đến Pháp Lam, nhưng đối với những việc của Pháp Lam cũng không quen biết. Chẳng lẽ việc này không phải trải qua kế thừa vị trí Tháp Chủ đều sẽ xuất hiện sao? Trong lúc cuối ta thông qua khảo nghiệm chỉ là cảm giác được có Tinh thần lực rất cường đại đánh sâu vào thân thể, Tinh thần lực này lại có cùng công hiệu cắn nuốt, ăn mòn giống Ám ma hệ Ma pháp nguyên tố. Nhưng cũng chỉ là trên mặt tinh thần".

Diệp Âm Trúc hỏi ngược lại.

Áo Bố Lai Ân bất đắc dĩ nói:

"Nếu như đúng là như vậy, ta bây giờ cũng không cần hỏi ngươi rồi. Quên đi, có lẽ việc này là do ý trời"

Diệp Âm trúc nói cũng không có bất cứ sơ hở nào, lúc đầu hắn tại khảo nghiệm cũng là thừa nhận tinh thần công kích, như là những gì được ghi lại trong Pháp Lam Pháp điển. Hắn thật sự không nghĩ ra Diệp Âm Trúc có gì không ổn.

"Sư huynh, không phải bắt đầu từ ngày mai các ngươi muốn cùng tám vị Quân Chủ thảo luận vấn đề liên hợp sao?"

Diệp Âm Trúc hỏi.

Áo Bố Lai Ân gật đầu nói:

"Phải nói là chúng ta mới đúng, ngươi chẳng những là Ám Tháp Tháp Chủ đồng thời cũng đại biểu cho Cầm Thành. Phải biết rằng thực lực Cầm Thành của ngươi đã không dưới một quốc gia nào, chúng ta nhất thiết phải có đề nghị của ngươi".

Diệp Âm Trúc lắc đầu nói: "Nhưng mà ta cũng không muốn tham gia. Nếu đã là một phần tử của Pháp Lam, như vậy bất cứ sự tình gì ta sẽ dựa theo lợi ích của Pháp Lam để xử lý. Ta cũng đã cùng Người thương lượng qua, trong tương lai, nếu Pháp Lam cùng Thâm Uyên vị diện thực sự xảy ra chiến tranh, vậy Chiến Sĩ của Cầm Thành nhất định sẽ xuất hiện tại tiền tuyến. Cho nên, thảo luận cùng các Quân Chủ, Ta nghĩ ta không cần phải tham gia. Điều ta muốn làm hơn cả bây giờ là xem qua Pháp Lam Pháp điển và đến phong ấn trung tâm một chút. Xem có tìm hiểu được gì không".

Cùng tám vị Quân Chủ trao đổi? Đề nghị? Diệp Âm Trúc không có tâm tình này, có thể nói hắn không có lúc nào giống như bây giờ rất hy vọng có thể đến xem di tích tại trung tâm Pháp Lam. Vì chuyện này, hắn có thể bỏ tình hình Đại lục. Mới hôm qua trong quá trình khảo nghiệm nghe được giọng nói kia, tất cả đã không đơn giản giống như trên mặt ngoài. Mà muốn hiểu rõ việc này thì mình phải nhanh đến nơi đó.

Diệp Âm Trúc che dấu tâm trạng nôn nóng của mình rất tốt, mà Áo Bố Lai Ân lại có cách giải thích khác. Hắn đương nhiên biết những chuyện trước kia của Diệp Âm Trúc, rõ ràng hắn và Mễ Lan Đế quốc và Lam Địch Á Tư có mối quan hệ vi diệu. Dù sao, nói như thế nào thì Tô Lạp cũng là Nữ nhi của Mã Tây Mạc Đại Đế. Trong suy nghĩ của Áo Bố Lai Ân đây là chỗ thông minh của Diệp Âm Trúc, hắn rõ ràng là đang e ngại, cũng không hy vọng bởi vì quan hệ mật thiết giữa Cầm Thành và Mễ Lan mà ảnh hưởng đến việc đàm phán của Pháp Lam cùng tám Đế quốc.

Trong mắt hiện lên vẻ tán thành không chút che dấu:

"Âm Trúc, bây giờ ta đã hoàn toàn tin tưởng ngươi đã xem mình là một phần tử của Pháp Lam, ta nên nói tiếng cảm ơn ngươi mới đúng".

"Sư huynh, người khách khí rồi".

Diệp Âm Trúc mỉm cười, hắn có thể cảm giác được sự cao hứng của Áo Bố Lai Ân, không khỏi cười khổ, Áo Bố Lai Ân Đại sư, xin lỗi ta chỉ có thể lừa gạt Người, bởi vì việc này đối với ta và cả Đông Long mà nói đều thật sự quá quan trọng.

Từ khi Áo Bố Lai Ân không tiếc hao Nguyên lực của bản thân, thậm chí cả Quang nguyên tố tinh thuần nhất trong Quang Minh Tháp tiến hành Thần thánh chúc phúc cho Hài tử chưa sinh ra của Diệp Âm Trúc, khiến cho hắn thay đổi thái độ với vị Tháp Chủ này không ít. Hắn biết trải qua chuyện lần này, Áo Bố Lai Ân đã khác so với trước kia. Mặc dù hắn như trước vẫn đem chuyện của Pháp Lam đặt ở vị trí thứ nhất, nhưng đã không còn bộ dáng bất khả xâm phạm giống như trước đây nữa. Vẻ mặt của vị Quang Minh Tháp Tháp Chủ trở lên dễ gần. Diệp Âm Trúc cũng mơ hồ cảm giác được, từ sau ngày đó mặc dù Áo Bố Lai Ân lúc ấy tiêu hao rất lớn nhưng cảnh giới lại mơ hồ có dấu hiệu đột phá.

Việc này cũng là một trong những nguyên nhân mà thái độ của Áo Bố Lai Ân đối với Diệp Âm Trúc càng ngày càng tốt, ngay cả chính hắn cũng có chút kinh ngạc trước biến hóa của bản thân.

Ngày đó, tình cảm mãnh liệt dâng lên trong lòng hắn, sau khi hoàn toàn dựa theo cảm tính thi triển Thần thánh chúc phúc, hắn phát hiện trái tim của mình như đã thay đổi, sự cố chấp cũng biến hóa một chút, ở trong lòng cảm thấy ấm áp hơn.

Trước kia tất cả tâm thần của Áo Bố Lai Ân có thể nói đều đặt trên tu luyện, bây giờ tu luyện mặc dù quan trọng nhưng hắn cũng không tận lực theo đuổi nữa.

Trừ chuyện của Pháp Lam ra, hắn muốn nhìn đến nhất chính là Hài tử sớm ngày sinh ra đời. Trong tâm trạng chờ mong, Áo Bố Lai Ân đột nhiên phát hiện chướng ngại Thứ Thần Cấp bát giai nhiều năm qua mà mình không thể nào đột phá đã lỏng ra.

Việc bất ngờ này càng làm cho hắn cảm kích Diệp Âm Trúc hơn, rất mong chờ Giáo tử còn chưa sinh ra của mình.

Hài tử còn chưa sinh ra đã có giúp hắn như thế, hơn nữa cảm giác ấm áp này là điều mà trăm năm qua Áo Bố Lai Ân chưa hề xuất hiện.. Việc này làm Quang Minh Tháp Tháp Chủ xử lý bất cứ chuyện gì, cũng trở nên dễ gần hơn.

Ánh mắt lóe lên, trong mắt Diệp Âm Trúc hiện lên một tia quang mang nhu hòa:

"Sư huynh, vậy là Người đáp ứng rồi?".

Áo Bố Lai Ân mỉm cười nói:

"Ta có lý do để không đáp ứng sao? Buổi tối hôm nay ngươi bắt đầu cuộc sống của Ám Tháp Tháp Chủ, sáng mai ta đưa ngươi đi đến di tích. Ngươi đã mang lại kỳ tích và biến hóa to lớn cho Pháp Lam, ta thật hy vọng được chứng kiến kỳ tích xuất hiện lần nữa. Nếu như có thể củng cố Phong ấn, như vậy chúng ta cũng không cần phải trao đổi cùng tám vị Quân Chủ làm gì nữa. Thẳng thắn mà nói, bây giờ ta ngoại trừ chuyện Giáo tử sinh ra, đối với bất cứ chuyện gì khác ta đều không có hứng thú. Ha ha".

Phong ấn tự động giải trừ, lúc này tám vị Quân Chủ tất cả đều tiến lên đài.

Đi đến trước tiên, chính là là Mễ Lan Đế quốc Đại Đế Tây Nhĩ Duy Áo, nhìn Diệp Âm Trúc mặc Ma pháp bào màu đen, nhìn khối Thất mang tinh chói mắt, trong lòng Tây Nhĩ Duy Áo có trăm cảm xúc, mở hai tay ra Diệp Âm một cái thật chặt.

"Âm Trúc, chúc mừng ngươi, cám ơn ngươi"

Chỉ tám chữ đơn giản nhưng lại ẩn chứa rất nhiều tình cảm trong lòng Tây Nhĩ Duy Áo.

Hắn nói mọi người chung quanh tự nhiên đều nghe được. Năm vị Quân chủ bên phía Lam Địch Á Tư Đế quốc vẻ mặt trở nên cứng ngắc, bọn họ đương nhiên biết, hai chữ cám ơn của Tây Nhĩ Duy Áo ẩn chứa những gì. Không có Cầm Thành, thế cục Đại lục không là như bây giờ.

Hai vị Quân Chủ A Tư Kha Lợi Quốc và Ba Lặc Mạc Quốc còn nhiệt tình hơn cả Tây Nhĩ Duy Áo, không vì Diệp Âm Trúc tuổi còn trẻ mà chậm trễ, thậm chí tôn kính hắn giống như Tây Nhĩ Duy Áo.

Mã Tây Mạc đứng ở một bên lẳng lặng nhìn, trong đầu hắn vẫn còn nhớ đến lời nói của Khắc Lôi Na lúc trước, hắn rất bình tĩnh, thậm chí mỉm cười. Dù là ai cũng không thể nào nhìn ra hắn tức giận Diệp Âm Trúc- kẻ đã phá hỏng giấc mơ của hắn.

"Chúc mừng ngươi, Diệp Âm Trúc".

Rốt cục đến lượt Mã Tây Mạc đi lên. Diệp Âm Trúc có thể cảm giác được, bốn vị Quân Chủ sau lưng Mã Tây Mạc đều cố gắng che giấu sự oán độc cùng căm hận trong lòng, mà A Tạp Địch Á Quốc Quân Chủ thì cảm thấy lo lắng nhiều hơn. Rất hiển nhiên hắn, hắn muốn trao đổi với mình, nhưng lại ngại bản thân đang ở bên Lam Địch Á Tư, sợ chọc giận các đại nhân vật.

Chỉ có mình Mã Tây Mạc, là thật tâm chúc mừng mình. Trong lòng hắn không có chút cừu hận, thậm chí còn có vài phần mừng rỡ và bội phục. Chẳng lẽ vừa thất bại mà hắn lại nghĩ thông suốt rồi sao?

Cho dù là Lam Địch Á Tư Đế quốc, Diệp Âm Trúc cũng không có địch ý gì. Chuyện của Lam Địch Á Tư và Mễ Lan ở trên Đại lục không có quan hệ trực tiếp với hắn và Cầm Thành. Trợ giúp Mễ Lan, bởi vì Diệp Âm Trúc thân cận với Mễ Lan Đế quốc hơn, đồng thời cũng là lo lắng cho chiến lược của Cầm Thành, cho nên hắn mới không hề do dự làm như vậy.

Cầm Thành nằm trong Mễ Lan Đế quốc, một khi Mễ Lan bị diệt, thì đối với Cầm Thành chỉ có nguy hại mà thôi. Huống chi Lam Địch Á Tư liên minh với Thú Nhân, và còn có Phật La Quốc đã phản bội Mễ Lan đế quốc và khiến cho Cầm Thành tổn thất gần hai trăm Chiến Sĩ Tử thần.

Điều này đã đẩy Diệp Âm Trúc vào thế đối lập với Lam Địch Á Tư.

Nhưng trên thực tế, Lam Địch Á Tư Đế quốc cũng không gây nguy hại đến Cầm Thành, càng huống vị Đế Vương có quyền uy tối cao ở Lam Địch Á Tư Đế quốc lại chính là Nhạc phụ của hắn.

Mặc dù Tô Lạp hận hắn, không chịu tha thứ cho hắn, nhưng bất luận như thế nào thì hai người vẫn có chung dòng máu.

"Cám ơn".

Diệp Âm Trúc gật đầu với Mã Tây Mạc, mỉm cười.

"Diệp Âm Trúc". Một giọng nói từ sau lưng Mã Tây Mạc vang lên, giọng nói hơi run rẩy, rất thanh thúy, nhưng là ở trong sự thanh thúy có đôi chút nghẹn ngào.

Diệp Âm Trúc đầu tiên là sửng sốt một chút, ngay sau đó, tinh thần lực của hắn phát ra, một người xuất hiện trong tinh thần thế giới của hắn, hơi thở khá quen thuộc, nhưng lại có chút xa lạ, đột nhiên, hắn như nhớ ra cái gì, kinh ngạc nói:

"Là nàng, Khắc Lôi Na, nàng cũng tới".

Người vừa Lên tiếng và đang đứng phía sau Mã Tây Mạc đúng là Khắc Lôi Na, nàng xin Mã Tây Mạc Đại Đế cho nàng đến đây để chúc mừng Diệp Âm Trúc. Lúc đầu Khắc Lôi Tư Ba muốn nàng không được đi, nhưng Mã Tây Mạc lại đồng ý..

"Ngươi còn nhớ ta".

Trong giọng nói của Khắc Lôi Na có thêm vài phần u oán, đứng bên cạnh Mã Tây Mạc Đại Đế, nhìn Diệp Âm Trúc ở khoảng cách gần, nhìn gương mặt anh tuấn của hắn, từ trên người hắn, nàng cảm thấy hắn đã bớt vẻ lạnh lùng hơn so với lúc trước gặp ở Lam Địch Á Tư, nhiều hơn khí chất cao quý và trầm tĩnh.

"Tất nhiên là nhớ rồi".

Diệp Âm Trúc mỉm cười. Đối với thiếu nữ thiện lương này hắn vẫn còn ấn tượng rất tốt.

"Chúc mừng ngươi, không nghĩ tới lần nữa gặp lại thân phận của ngươi đã hoàn toàn thay đổi".

Khắc Lôi Na cảm thán nói.

Diệp Âm Trúc nói:

"Trong cuộc đời con người, thân phận luôn không ngừng thay đổi, từ Hài tử, đến thiếu niên, đến trưởng

"Thần Long Vương bệ hạ, người khỏe".Diệp Âm Trúc sau khi xác nhận thân phận đối phương rồi, tâm tình trái lại trở nên bình tĩnh, cái loại cảm giác mừng rỡ này làm hắn cả người có một cảm giác vui sướng hân hoan.

"Ngươi cũng tốt, người thanh niên". Thần Long Vương trong thanh âm có chút nghiền ngẫm, nếu như lão xuất hiện trước mặt Diệp Âm Trúc, Diệp Âm Trúc tin tưởng vị Thần Long Vương này nhất định đang mỉm cười.

Diệp Âm Trúc nói: "Thẳng thắn mà nói, ta không biết nên xưng hô thế nào với ngài mới tốt. Ngài là tổ tiên của ta, theo lý ta hẳn là quỳ lạy mới đúng".

"Lễ nghi của thế tục thực sự trọng yếu như vậy sao? Kỳ thực, ta nguyện ý cho ngươi trở thành một người bằng hữu của ta. Có thể ngươi không biết, ta rất tịch mịch. Một người cô tịch thật lâu dù là người hoặc là long, thường thường làm ra rất nhiều chuyện bất khả tư nghị. Thí dụ như Áo Bố Lai Ân kia, lấy tính cách trầm ổn kín đáo của hắn nguyên bản không nên như vậy dễ tin tưởng ngươi. Thế nhưng, chính là bởi vì ngươi làm hắn trở thành giáo phụ của hài tử ngươi, hắn đã vứt lại tất cả hoài nghi đối với ngươi, thậm chí so với các tháp chủ khác còn muốn tín nhiệm ngươi. Đây là nhân tính, cũng là đặc tính của bất cứ sinh vật nào".

Bằng hữu? Diệp Âm Trúc trong lòng âm thầm cười khổ, nếu như để các trưởng bối Đông Long Bát Tông biết mình cùng Thần Long Vương làm bằng hữu, không biết kết quả sẽ là cái gì? Sợ rằng gia gia là người đầu tiên không bỏ qua cho mình.

Thần Long Vương nở nụ cười, lúc này đây, tiếng cười của lão rất rõ ràng, "Ngươi cần lo lắng sao? Không nói cho bọn họ biết là được. Huống chi, bọn họ cũng không có trách cứ tư cách của ngươi. Ta đợi, đợi như vậy nhiều năm, mới chờ được ngươi, chờ tới hậu duệ có thể cùng ta trao đổi. Đây là điều bọn họ không làm được, như thế nào có thể trách cứ ngươi chứ?"

Diệp Âm Trúc nói: "Ta đây nên xưng hô thế nào với ngài chứ?"

Thần Long Vương suy nghĩ một chút, nói: "Ngươi gọi ta Thần Long Vương đi. Như thế trực tiếp nhất".

"Tốt" Diệp Âm Trúc đáp ứng một tiếng, cũng mượn cơ hội này hỏi ra vấn đề mình muốn biết nhất, "Thần Long Vương, người rốt cục là đã chết hay là còn sống. Dựa theo ghi chép, người không phải là đã cùng bốn mươi chín Thần Long hóa thành phong ấn đem thế giới này của chúng ta và Thâm Uyên vị diện tách ra rồi sao? Thế nhưng. Vì sao người lại như trước ở chỗ này chứ?"

Thần Long Vương nói: "Đã sớm đoán được ngươi muốn hỏi vấn đề này. Nói như thế nào đây, cùng linh hồn tiêu tán Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn lão sư của ngươi có chút tương tự. Linh hồn ta tuy rằng bất diệt,nhưng thân thể cũng đã vô pháp phục hồi. Nó từ lâu trở thành một bộ phận của phong ấn, ngay cả linh hồn của ta cũng chỉ có thể vĩnh viễn dừng ở chỗ này, vô pháp rời đi".

Diệp Âm Trúc chợt nói: "Thì ra cùng ta đoán là giống nhau. Ta đã từng suy đoán qua, ngay cả Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn lão sư chưa đạt được thần cấp, đều có thể bảo trì linh hồn mình không bị tiêu tán, người chân chính là thần làm sao lại như thế dễ dàng chết đi như vậy?" Đối với Thần Long Vương, biết chuyện của lão, Diệp Âm Trúc cũng không cảm thấy kỳ quái, đây chỉ cần dùng một lý do là có thể giải thích dễ dàng rồi. Thần Long Vương là thần a! Bằng vào tinh thần lực cường đại của hắn, trực tiếp đối với bản thân phân hình như vậy là đủ.

Thần Long Vương cười khổ nói: "Không, cũng không phải dễ dàng giống như ngươi tưởng tượng như vậy. Hồi đó trận chiến ấy, thực sự quá gian khổ rồi. Mặc dù ta là Thần , nhưng địch nhân của ta cũng là Ma. Tại trận chiến ấy,kỳ thực ta thua, chỉ bất quá ở đây cũng không phải Thâm Uyên vị diện, mà là thế giới nhân loại của chúng ta, dưới hoàn cảnh trợ giúp, ta mới có thể đem nó giết chết, mà vẫn bảo trụ linh hồn của chính mình được".

Diệp Âm Trúc buồn bã nói: "Nếu như người còn sống. Thật là có bao nhiêu chuyện tốt. Chúng ta Đông Long cũng sẽ không bởi vì rắn mất đầu mà ..."

Thần Long Vương sái nhiên nói: "Lịch sử thay đổi, cũng không thể tùy ý chí con người mà ngăn cản. Đông Long diệt quốc, tất nhiên là người Tây Long bội bạc, nhưng cùng chúng ta chính mình cũng có quan hệ rất

lớn. Mặc dù trong trận chiến ấy, Đông Long tổn thất thảm trọng, mất đi toàn bộ Thần Long. Thế nhưng, nếu như từ khi đó bắt đầu nỗ lực phát triển, làm sao có thể bị hủy diệt sau này được. Chính là bởi vì bọn họ quá mức tự tin, mới đưa đến hậu quả như vậy. Mặc dù ta đã từng là Thần, nhưng những việc này cũng không phải ta có khả năng khống chế và dự liệu. Huống chi, một quốc gia bị hủy diệt chỉ là trên thể chế tiêu thất, mà trên bổn nguyên chúng ta người Đông Long là không có khả năng bị diệt. Hiện các quốc gia trên đại lục, có quốc gia nào không có hậu duệ Đông Long chúng ta tồn tại chứ? Lúc trước Đông Long Đế Quốc bị Tây Long Đế Quốc đồng hóa, ngươi có biết, lúc đó Đông Long Đế Quốc cùng Tây Long Đế Quốc nhân khẩu tỉ lệ nhiều ít ra sao không?"

Diệp Âm Trúc mờ mịt nói: "Nhân khẩu tỉ lệ?"

Thần Long Vương nói: "Tỉ lệ là ba so với một, người Đông Long số lượng trước là gấp ba lần người Tây Long. Chỉ là người Đông Long bởi vì mất đi sự chi trì của chúng ta, mà đánh mất ý chí chiến đấu, cho nên mới thất bại dưới tay Tây Long Đế Quốc. Thế nhưng, Tây Long Đế Quốc muốn đem Đông Long đồng hóa ,nhìn vào số lượng đã thấy không thể rồi.

Diệp Âm Trúc tâm tư trong lòng thay đổi thật nhanh, muốn nói cái gì, rồi lại nhịn xuống.

"Ngươi có đúng hay không muốn nói, thủ lĩnh Tây Long Đế Quốc vì sao lại ngu dốt như vậy, nếu đã hủy diệt quốc gia của đối phương, làm sao có thể tiếp thu nhiều như vậy quốc dân đây?"

Diệp Âm Trúc bất ngờ nói: "Thực sự, ta nghĩ là như vậy".

Thần Long Vương nói: "Ngươi nghĩ không sai, nếu như nói vậy, người Tây Long xác thực có thể chân chính thống trị phiến đại lục này. Thế nhưng, tại đây trên phiến đại lục này, cũng không chỉ có nhân loại mà thôi, còn có thú nhân, tinh linh, địa tinh cùng cái kia gọi là long tộc. Nếu như nhân khẩu nhân loại mà giảm xuống đến trình độ nhất định, còn làm sao chống lại bọn chúng? Không cùng tộc ắt có dị tâm, ngay lúc đó Tây Long Đế Quốc thà rằng dung nhập người Đông Long Đế Quốc cũng không muốn bị Thú nhân tộc thống trị. Đây là một trong các nguyên nhân, một điểm khác, ngươi hẳn là biết, lúc Tây Long Đế Quốc thành lập, Pháp Lam cũng theo đó mà thành lập rồi. Tây Long Đế Quốc chân chính thống trị lúc đó là Pháp Lam,nói cách khác là Ma pháp sư. Mà trong những ma pháp sư này, có bảy người xuất sắc nhất cũng chính là các tháp chủ Pháp Lam đời thứ nhất, sau khi đi tới nơi phong ấn này bọn họ cũng không dám lại động thủ với các hậu duệ của ta".

Mặc dù Thần Long Vương không có nói rõ, nhưng Diệp Âm Trúc ở trong nháy mắt hiểu được, nếu Thần Long Vương có thể cùng với mình hiện tại trao đổi, như vậy, vì sao lão sẽ không có thể cùng Pháp Lam đời thứ nhất tháp chủ trước đây giao lưu chứ?

Quả nhiên, Thần Long Vương nói: "Linh hồn của ta còn tồn tại, khi đó, ta nói cho bọn họ, phiến phong ấn này cũng không ổn định, nếu như không có năng lượng bổ sung duy trì, không được bao lâu phong ấn sẽ bị phá hư. Người Tây Long rất thông minh, Đông Long Đế Quốc đã hủy diệt, mà chúng ta Thần Long trở thành một bộ phận của phong ấn, nếu như thông đạo từ Long Khi Nỗ Tư Đại Lục đến Thâm Uyên vị diện lần thứ hai mở ra, như vậy, bọn họ không có khả năng chống nổi. Cũng bởi vì nguyên nhân này, tại trên Pháp Lam pháp điển, mới có sự sám hối của bọn họ với Đông Long Đế Quốc"

Nói đến đây, Thần Long Vương trong thanh âm có vài phần khinh thường, bất luận nói như thế nào, hắn đều là tổ tiên của người Đông Long.

Diệp Âm Trúc đột nhiên nghĩ tới một vấn đề then chốt, "Thần Long Vương, lúc trước là ngài nói cho người của Pháp Lam phong ấn không ổn định, đây phong ấn này thật là không ổn định sao?"

Thần Long Vương nở nụ cười, tiếng cười của lão có thể dùng vui sướng tràn trề để hình dung, "Tốt, ngươi không hổ là hậu duệ của ta, thoáng cái đã nghĩ tới vấn đề then chốt. Không sai, là ta nói cho bọn họ phong ấn này không ổn định. Nếu như lúc đó ngươi là người đứng đầu Pháp Lam, ngươi có thể không tin tưởng sao?"

Diệp Âm Trúc không chút do dự nói: "Đương nhiên phải tin tưởng, người là Thần - là người cường đại nhất Đông Long Đế Quốc, là tổ tiên của người Đông Long, vừa cùng Mẫu Yêu đánh một trận, không có người, sinh linh trên đại lục sớm đã không tồn tại. Nếu như lúc đó là ta, ta cũng nhất định phải tin tưởng người

nói. Hơn nữa, khi người nói cho bọn họ những việc này, cũng khẳng định có phương pháp để cho bọn họ phải tin tưởng".

Diệp Âm Trúc phát hiện, chính mình tim đập rõ ràng nhanh hơn, bởi vì, trải qua cùng Thần Long Vương nói chuyện, hắn phát hiện rồi một cái bí mật, một cái bí mật cực kỳ trọng đại. Mà bí mật này, tựa hồ lừa dối cả nhân loại trên cả vạn năm.

Thần Long Vương nói: "Đúng vậy, giống như lời ngươi nói, bọn họ không có lý do gì không tin ta, cũng không dám không tin ta. Trên thực tế, nếu như ta nghĩ muốn làm như vậy, cũng tự nhiên có thể cho phong ấn từ ổn định biến thành không ổn định. Cho dù mở ra thông đạo thì làm sao chứ? Nếu như lúc trước người Tây Long thực sự đem hậu duệ của ta chém tận giết tuyệt, như vậy, bọn họ cũng không cần phải tồn tại rồi".

Thần Long Vương thanh âm rất đạm bạc, nhưng tại giờ khắc này, giọng nói ôn hòa của lão đã được thay thế bởi uy nghiêm,cái loại khí tức thao túng sinh tử kẻ khác cùng với sự tự tin tuyệt đối cường đại, đều làm người khác không thể phản bác tất cả những lời lão nói.

Miễn cưỡng bình phục nội tâm đang kích động, Diệp Âm Trúc thử thăm dò nói: "Nói như vậy, kỳ thực phong ấn ở đây …"

Thần Long Vương nói: "Thiên Cương Bắc Đẩu đại trận, lấy thân thể của Thần Long bộ tộc bốn mươi chín vị tộc nhân làm vật dẫn, lấy ta thủ hộ thất Thần Long làm tinh thần, như vậy phong ấn có thể nói ngưng tụ chúng ta Đông Long nhất tộc toàn bộ lực lượng. Nếu như Thâm Uyên vị diện có thể đột phá thì lúc trước bọn họ cũng không bị ta đẩy lùi rồi. Đừng nói là một vạn năm, coi như là trăm triệu năm, phong ấn này cũng không có gì phá nổi,trừ khi ta muốn nó bị phá"

Diệp Âm Trúc đảo hấp một ngụm lương khí, "Pháp Lam trong pháp điển xuất hiện gì đó, đều là người mong muốn bọn chúng xuất hiện sao?"

Thần Long Vương nói: "Không sai, chính là như vậy. Nhưng ngươi biết đây là vì sao không?"

Diệp Âm Trúc không có trả lời. Nhưng hắn trong lòng đã có loại cảm giác quái dị, Pháp Lam bị Thần Long Vương đùa giỡn rồi, khó trách lão lúc trước tiếng cười nhẹ nhàng vui vẻ như vậy, đừng nói là Thần Long Vương, ngay cả chính Diệp Âm Trúc hiện tại cũng muốn cười to thành tiếng. Pháp Lam tự cho là thông minh vậy mà làm một chuyện ngu xuẩn như vậy. Đây quả thực là chuyện khó mà tưởng tượng rồi.

Thần Long Vương thản nhiên nói: "Hủy diệt ta Đông Long Đế Quốc, bọn họ phải trả giá một chút. Càng quan trọng là cừu hận của Đông Long một ngày nào đó phải báo. Ta khả dĩ tha thứ cho việc người Tây Long xâm chiếm Đông Long là do đó chính là bản lĩnh của bọn hắn, cũng là kết quả nỗ lực của bọn hắn. Bất luận nói như thế nào, bọn họ cũng là nhân loại. Thế nhưng, ta không thể tha thứ Thâm Uyên vị diện làm tộc nhân của ta bị diệt hết, không thể tha thứ Mẫu Yêu bộ tộc này làm ta cực độ căm hận. Đông Long nhất tộc máu tươi đổ xuống bao nhiêu? Nếu như không là bọn hắn, tinh anh Đông Long nhất tộc thế nào lại mất hết. Hết thảy ta làm, đều là vì giải quyết đoạn cừu hận này".

Âm Trúc nghi hoặc nói: "Thế nhưng, người không phải nói là cho dù trăm triệu năm, Mẫu Yêu cũng không thể đánh vào thế giới của chúng ta sao? Chúng ta làm sao báo thù?"

Thần Long Vương nhíu mày nói: "Tiểu tử ngốc, ngươi thế nào đột nhiên ngu rồi. Bọn chúng không đến, lẽ nào chúng ta không đi được sao?"

Những lời này của Thần Long Vương, làm Diệp Âm Trúc nhất thời rơi vào chấn động cực độ, "Bọn chúng không đến, lẽ nào chúng ta không đi được sao?", những lời này, có thể nói làm dấy lên sóng gió động trời trong lòng Diệp Âm Trúc, lần đầu tiên, có một loại khả năng hoàn toàn mới xuất hiện trong tư tưởng của hắn.

"Thần Long Vương, người nói là, chúng ta phản công vào Thâm Uyên vị diện, đem Mẫu Yêu triệt để diệt trừ? Trên căn bản giải quyết uy hiếp đến từ vị diện kia?"

Thần Long Vương trong thanh âm hơn vài phần tang thương, vài phần thương cảm.

"Di tích trước mắt, phong ấn trước mắt, nhìn qua huyễn lệ là như vậy, nhưng đây cũng là nơi tộc nhân của ta chết không nhắm mắt.Bất luận là vì bọn họ báo thù, hay là để linh hồn bọn họ hoàn toàn được ngủ yên, ta đều phải nỗ lực đi hoàn thành tâm nguyện này. Nhiều năm như vậy qua đi, ta cũng một mực vì ngày đã tới này mà tranh thủ. Hài tử, ngươi nguyện ý giúp đỡ ta không?"

Phản công Thâm Uyên vị diện, đây là chuyện Diệp Âm Trúc trước đây không có nghĩ tới, nhưng lúc này, nghe tổ tiên của mình Thần Long Vương nói, hắn đột nhiên cảm giác được đầu vai của mình trở nên nặng trĩu, Thần Long Vương nói với hắn cũng không phải thỉnh cầu, mà là trách nhiệm, một loại trách nhiệm hắn nhất định phải hoàn thành.

Thân là Đông Long hậu duệ, truyền nhân của rồng, nếu như nói ngay cả linh hồn của tổ tiên cũng không thể ngủ yên, hắn sẽ vĩnh viễn không có cách nào tha thứ cho mình.

"Ta nguyện ý". Diệp Âm Trúc trả lời rất đơn giản, nhưng tràn ngập chấp nhất mà tín niệm cùng kiên định chưa từng có từ trước tới nay.

"Tốt. Xem ra. Chờ mong của ta cũng không có uổng phí. Ngươi là một hài tử tốt. Ta đợi, đợi một vạn năm. Cơ hội rốt cục đã tới sao. Ngươi biết vì sao ta phải đợi thời gian lâu như vậy sao?"

Diệp Âm Trúc trong lòng khẽ động, "Hẳn là bởi vì thực lực chứ. Hoặc là bởi vì năng lực Thiên nhân hợp nhất của ta". Trước đây, chính bởi vì Thiên nhân hợp nhất, hắn mới bị linh hồn của Phi Nhĩ Kiệt Khắc Tốn cảm giác được.

Thần Long Vương nói: "Đúng vậy, là bởi vì thực lực của ngươi. Chỉ có đạt được bạch cảnh, chỉ có sau khi có hồn châu rồi, ngươi mới có khả năng cùng ta trao đổi. Đây cũng là nguyên nhân vì sao ngươi đã từng tới Pháp Lam nhưng ta không có cách nào cùng ngươi câu thông. Mà tinh thần năng lực Thiên nhân hợp nhất của ngươi khiến ta có thể phát hiện ra ngươi ở bất cứ địa phương nào. Từ khi ngươi có năng lực này, ta cảm nhận được thì vẫn đi theo ngươi, cho nên, tất cả tại ngươi trên người phát sinh, ta đều nhìn thấy. Ngươi không có làm ta thất vọng".

"Ngươi biết không? Thời gian khi ngươi trùng kích bạch cảnh ma vũ cực bích. Một vạn năm qua không có xuất hiện qua loại tâm tình như vậy trong linh hồn ta. Loại tâm tình này hẳn là khẩn trương. Lúc đó, ta thực sự rất sợ ngươi thất bại. Dù sao, đặc tính hủy diệt của lôi nguyên tố thực sự quá mãnh liệt rồi. Mà ở địa phương xa xôi như vậy, thì là ta muốn giúp ngươi cũng căn bản vô pháp làm được. May là ngươi thành công rồi. Bằng không, ta cũng không biết mình có phải đợi thêm một vạn năm nữa không".

Diệp Âm Trúc nói: "Thần Long Vương. Nếu phong ấn vững chắc, vậy Pháp Lam thất tháp tháp chủ nói phong ấn bất ổn, hơn nữa bởi vì việc này mà khơi mào đại lục chiến tranh lại là chuyện gì xảy ra đây?"

Thần Long Vương thản nhiên cười. Nói: "Ta đã sớm nói qua, ngươi vẫn được ta luôn luôn nhìn kỹ. Mà cái này nhìn kỹ, là từ rất sớm trước đây đã bắt đầu, cũng không phải lần kia ngươi tham gia thất quốc thất long bài vị chiến. Mà là tại nơi ngươi tiến nhập Thiên nhân hợp nhất năng lực".

J"Từng ấy năm tới nay. Ta thường xuyên làm những người Pháp Lam này cảm giác được phong ấn bất ổn, bởi vì chỉ có như vậy, mới có thể để cho bọn họ duy trì liên tục hướng phong ấn rót năng lượng vào. Đồng thời, vẫn duy trì tâm lý khẩn trương. Khi ngươi tiến vào Thiên nhân hợp nhất cảnh giới, đi tới Pháp Lam tham gia thất quốc thất long bài vị chiến thì ta biết rằng nhiều năm chờ đợi,cơ hội rốt cục đã tới. Đối với trận chiến tranh giữa Mễ Lan Đế Quốc và Lam Địch Á Tư Đế Quốc hai tập đoàn này, ngươi có thể đem ta xem thành người tạo nên chuyện đó. Sư lo lắng của Pháp Lam cũng là do ta cố tình làm ra biểu hiện phong ấn tổn hại,khiến cho bọn chúng tìm cách thống nhất đại lục. Tất cả cũng để chuẩn bị phản công Mẫu Yêu,còn về việc phong ấn bao giờ bị phá hư,thì còn phải xem bao giờ chúng tích cóp được chút thực lực đủ sự kì vọng của ta

Diệp Âm Trúc thế nào cũng không có khả năng nghĩ đến, đại lục trận chiến tranh này lại do một bàn tay phía sau điều khiển, dĩ nhiên sẽ là tổ tiên của mình, là người trước mặt Thần Long Vương.

"Người làm như vậy, cũng là vì để Cầm Thành quật khởi theo sao?" Diệp Âm Trúc nhịn không được hỏi.

Thần Long Vương nói: "Ngươi là hậu duệ của ta, ta không cần thiết giấu diếm ngươi cái gì. Trên thực tế, ta cũng không có cái dự định kia, cũng không nghĩ tới ngươi xuất sắc như vậy. Tuy rằng lần này chiến tranh

+¦ i? M¦B i¢Q M M [m”i F?ÎB +O *–K h?¨M?- M?QM; +€B ç¦ p¨ i F?¬M; +¦ [m M ?
ç²M; #¼M +O M;QÆB +€+ +°M; ç²M; M¶ HU+X h +?d +¦ i? M¦B M;QÆB F?B M i

Tinh thần gom trở về lại bên trong, tâm thần của Diệp Âm Trúc sau khi trao đổi cùng Thần Long vương quay về bản thể, hắn lập tức liền cảm nhận được mười hai đạo ánh mắt đang chiếu lên người mình.

Không biết từ lúc nào, sáu vị tháp chủ Pháp Lam kia đã đến đông đủ, bọn họ đều đang căng thẳng dồn ánh mắt chăm chú nhìn vào Diệp Âm Trúc.

Mặc dù bọn họ cũng không biết Diệp Âm Trúc là đang cùng Thần Long vương chuyện trò, nhưng nhìn rõ kim quang từ trên của di thể Thần Long vương phóng thích ra thế nhưng bọn họ lại chưa bao giờ nhìn thấy qua.

Trong mơ hồ, tâm tình sáu vị tháp chủ cũng trở nên có chút căng thẳng nôn nóng, bọn họ không biết Diệp Âm Trúc đến tột cùng cảm nhận được cái gì, nhưng ở sâu trong nội tâm bọn họ, lại rất mong mỏi Diệp Âm Trúc có thể nhận được chỉ bảo của Thần Long, như vậy, đối với việc bảo vệ duy trì phong ấn tuyệt đối sẽ tốt hơn rất nhiều.

Cùng lúc tinh thần của Diệp Âm Trúc thu liễm lại, nhìn thấy rõ ràng thân thể Thần Long vương một lần nữa khôi phục hình dáng ban đầu, tia áp lực oai nghiêm kia vô hình trung cũng lặng lẽ tiêu tán đi.

"Các vị sư huynh!" Diệp Âm Trúc trầm mặc một hồi lâu, sắp xếp mạch suy nghĩ trong đầu, mới mở miệng nói.

Ánh mắt sáu vị tháp chủ đồng thời gom lại, Quang Minh Tháp Chủ Áo Bố Lai Ân là người luôn trầm ổn gần như không thể chờ đợi được nôn nóng hỏi:

"Âm Trúc, ngươi cảm nhận được cái gì?"

Diệp Âm Trúc sắc mặt ngưng trọng nói:

"Xin lỗi, các vị sư huynh, ta sợ rằng phải báo cho các người một cái tin tức không tốt." Khi nói những lời này ở sâu trong nội tâm Diệp Âm Trúc cũng đồng thời thầm thở dài, thật có lỗi với các vị, ta không thể không lừa gạt các người, vì để thay thế tổ tiên báo thù, chuyện sai lầm của Tây Long đế quốc gây ra lúc trước, cũng đúng lúc để Đông Long chúng ta trả hận rồi.

Trong lòng sáu vị tháp chủ cùng lúc căng thẳng, bọn họ đã thật lâu không có xuất hiện tâm tình như vậy, đồng thời trở nên trầm mặc, ánh mắt nhìn chăm chú vào Diệp Âm Trúc cũng trở nên nghiêm túc hẳn lên, nét mặt cũng biến sắc tái đi, mặc dù Diệp Âm Trúc cũng chưa nói gì, nhưng dự cảm không lành trong lòng bọn họ đã báo cho bọn họ rất nhiều thứ.

Chính lúc Diệp Âm Trúc đang suy nghĩ nên nói như thế nào, Áo Bố Lai Ân đã trầm giọng nói:

"Âm Trúc, ngươi nói đi! Phong ấn còn có thể kiên trì được mấy năm? Chúng ta rốt cục có khả năng làm cho nó khôi phục lại vững chắc như trước kia hay không?"

Diệp Âm Trúc trong lòng vừa động, trầm giọng nói:

"Đúng như sư huynh ngài liệu đoán, bởi vì ta có được huyết mạch truyền thừa của Đông Long, trong lúc vừa rồi, ta cùng tổ tiên ta, Thần Long vương vĩ đại giao lưu trò chuyện. Thần Long vương nói cho ta biết, trải qua vạn năm phóng thích không ngừng, năng lượng người còn sót lại đã gần như cạn kiệt. mà cái phong ấn này cần phải có một nguồn năng lượng khổng lồ, cũng không phải tất cả nhân lực chúng ta có đủ khả năng để bù đắp. Chúng ta trước sau ước chừng còn có thời gian khoảng hai mươi năm gì đó, có thể còn ít hơn."

"Cái gì?" Sáu vị tháp chủ cùng lúc thất thanh kinh hô.

Hai mươi năm cái thời hạn này là bọn họ đã dự đoán được, nhưng một câu phong ấn không ai có thể có khả năng bù đắp kia của Diệp Âm Trúc…lại hoàn toàn dẫn đưa tâm hồn bọn họ liên tưởng đến Thâm Uyên.

Áo Bố Lai Ân ngơ ngác nói: "Không thể bù đắp, vậy mà lại thật sự không thể bù đắp. nói cách khác, sau hai mươi năm, chúng ta nhất định phải chịu tai nạn từ Thâm Uyên vị diện mang đến…"

Diệp Âm Trúc cảm nhận được nỗi thất vọng, cô đơn cùng với các loại ưu tư không ngừng nảy sinh trên nét mặt của sáu vị tháp chủ, hắn biết, đúng là lúc để nói:

"Nhưng mà, cũng có một cái tin tức tốt."

"Tin tức tốt? Sau cái loại tin tức quá xấu này, còn có thể có cái tin tức tốt gì đây chứ?" Áo Bố Lai Ân vừa gượng cười vừa nói, ông cũng không có hy vọng cái tin tức này mang lại điều tốt gì, đối với Pháp Lam mà nói, không có chuyện gì trọng yếu hơn so với phong ấn, nếu phong ấn không thể nào ổn định được, thì bất cứ những tin tức nào khác cũng trở nên không còn ý nghĩa nữa.

Diệp Âm Trúc nói:

"Cái tin tức tốt này chính là, Mẫu Yêu của Thâm Uyên vị diện chưa chắc đã hùng mạnh như trong tưởng tượng của chúng ta."

Lời này vừa nói ra, lập tức thu hút sự chú ý của sáu vị tháp chủ, ánh mắt sáu người chăm chú nhìn về Diệp Âm Trúc một lần nữa ngưng trọng lại, Áo Bố Lai Ân mơ hồ nắm bắt được chút gì đó:

"Âm Trúc, ngươi nói sao?"

Âm Trúc lắc đầu, nói:

- Cái này cũng không phải ta nghĩ ra, mà là Thần Long vương nói cho ta biết, trong trận chiến vạn năm trước ấy, Đông Long Đế Quốc chúng ta mặc dù tổn thất thảm trọng, tổ tiên Thần Long môn của ta phải trả một cái giá rất đắt, nhưng đả kích đối với Mẫu Yêu nhất tộc cũng rất là trầm trọng. Vạn năm nay, Đông Long Đế Quốc chúng ta bị diệt quốc, mất đi hy vọng khôi phục quốc lực, nhưng Mẫu Yêu nhất tộc cũng không có khả năng khôi phục lại sự huy hoàng của vạn năm trước đây. Nói cách khác, Thâm Uyên vị diện cũng không phải không thể chiến thắng. Vì để duy trì công cuộc bảo hộ cái thế giới này của chúng ta, chúng ta cần phải phát động một trường chiến tranh, đây là cuộc 'Thánh Chiến' quan hệ đến 'sinh tử tồn vong' của hai chủng tộc.

Nghe những lời này của Diệp Âm Trúc, tâm tình Áo Bố Lai Ân không ngừng biến hóa dần dần ổn định lại, trầm giọng hỏi:

- Âm Trúc, đây thật sự là chỉ thị của Thần Long Vương đại nhân chứ? Vạn năm nay, Thần Long Vương đại nhân cũng không có truyền tin tức gì cho chúng ta, hôm nay ngươi lại đột nhiên nói cho chúng ta biết những điều này, xin lỗi, ta thật sự rất khó tin tưởng, hoặc là nói, ta không muốn tin là sự thật phong ấn không còn cách nào duy trì nữa.

Mặc dù ông không có nói rõ, nhưng ý tứ của ông đã rất rõ ràng, nếu ngươi là người thay mặt Thần Long vương, vậy ngươi nhất định phải chứng minh với chúng ta điểm này. Dù sao, bất luận nói như thế nào, Diệp Âm Trúc là tới từ Đông Long, Đông Long coi như là kẻ địch của Pháp Lam.

Diệp Âm Trúc ung dung cười nói:

- Một khi ta đã trở thành người thay mặt Thần Long Vương đại nhân, đương nhiên cần phải biểu hiện một dấu hiệu nào đó với các vị sư huynh.

Chậm rãi ngẩng đầu, mở hai tay ra, quay mắt về phía di thể Thần Long vương nơi đỉnh động, Diệp Âm Trúc từ trong lòng mình phát ra tiếng kêu gọi.

Trong phút chốc, kim quang nhất thời đại thịnh, so với lúc trước Diệp Âm Trúc cùng Thần Long vương bàn bạc trao đổi thì còn mạnh hơn gấp nhiều lần, trong nháy mắt ấy đã nảy sinh ra uy áp khổng lồ khiến sáu vị tháp chủ Pháp Lam đồng thời mất đi năng lực hành động.

Phải biết rằng, sáu vị tháp chủ này đều là thực lực Thứ Thần Cấp, Áo Bố Lai Ân lại đã đạt tới Thứ Thần Cấp bát giai càng kinh khủng hơn, với uy áp khổng lồ thế này, từ khi sinh ra tới nay bọn hắn là lần đầu tiên nhìn thấy, chẳng qua là trong nháy mắt ấy, bọn họ đã không còn bất cứ mối hoài nghi nào. Ngoại trừ Thần Long vương Thần cấp kia ra, còn có ai có thể sinh ra áp lực cường đại đến như thế chứ?

Thực lực, thường thường so với bất cứ lời nói nào nếu muốn được chuẩn xác, hiệu quả thực tế lúc nào cũng tốt hơn nhiều.

Nhưng là, hết thảy còn chưa kết thúc, giữa không trung, di thể Thần Long vương thật lớn kia phảng phất đột nhiên giống như còn sống, đôi mắt hồng sắc kia của ông chợt phóng xuất ra quang mang mãnh liệt, ngay sau đó, một đạo quang ảnh kim sắc rực rỡ từ trên trời giáng xuống, hình dáng quang ảnh kia lại cùng di thể của Thần Long vương giống nhau như đúc, chẳng qua là thu nhỏ lại hơn trăm lần, mặc dù đó là ánh

sáng, nhưng trông rất sống động, ngay cả mỗi một mãnh lân phiến cũng có thể nhìn thấy rõ ràng, quang

An Kỳ lẳng lặng nhìn Tử," hãy làm việc mà huynh muốn làm đi, bất luận là cái gì, muội cũng ủng hộ huynh. Nhất là cùng một chỗ với tiểu tử Diệp Âm Trúc kia. Lại nói, một chưởng lúc trước của chú ấy thật là tàn nhẫn mà."

Tử bật cười nói," muội không vẫn rất cảm kích một chưởng đó của chú ấy sao? nếu để Tinh Linh Tộc biết, Âm Trúc lúc đầu phế muội, nhưng cũng trị liệu hết cho muội, thậm trí bây giờ thực lực của muội đã khôi phục bảy thành, không biết bọn họ sẽ có phản ứng gì nữa."

An Kỳ cười ngọt ngào," bọn họ không thể nào biết, bởi vì, muội vĩnh viễn cũng sẽ không rời xa khỏi người huynh, với điều kiện muội ủng hộ huynh vô điều kiện, chính là bất luận huynh làm gì, huynh đều phải dẫn muội theo bên người."

Ngày thứ hai, Cực Bắc Hoang Nguyên công việc cũng trở nên hối hả lên.

Diệp Âm Trúc đi, nhưng hắn đi đến địa phương nào thì không ai biết.

Những cơn gió lạnh mạnh mẽ giống như đao kiếm sắt bình thường cắt vào thân thể, càng thêm kinh khủng chính là mang theo mảnh băng vụn trong long quyển phong, như thế cơ hồ giống như là hoàng cấp băng hệ ma pháp công kích.

Hoàng cấp ma pháp cũng không đáng sợ, đáng sợ chính là nó không ngừng cũng như không có chỗ nào là không có.

Mặc dù đại lục đã tiến vào hạ quý, nhưng nơi này như trước vẫn lạnh như vậy, nước đóng thành băng căn bản không đủ để hình dung độ lạnh của nó, tại cả trên Long Khi Nỗ Tư Đại Lục, nơi này có thể nói đúng là địa phương điều kiện sinh tồn ác liệt nhất.

Trước đó, nơi này có đông đảo cường đại ma thú, nhưng bọn chúng bây giờ cũng đã vì Cực Bắc Hoang Nguyên tân chủ nhân, trở thành thuộc hạ cường giả của Tử tinh Bỉ Mông tử tinh quân đoàn.

Cho nên, nơi này cũng theo đó mà trở nên yên tĩnh, chỉ có cỗ băng cứng khổng lồ kia vẫn không thay đổi vững vàng bảo vệ lãnh địa của chúng.

Đúng vậy, nơi này chính là Băng Sâm, cực bắc của Long Khi Nỗ Tư đại lục, nơi rét lạnh nhất, nơi hoàn cảnh ác liệt nhất.

Mà như thể ở trong băng sâm này, lại có một người đang rất nhanh đi tới, hắn quần áo rất đơn giản, chỉ có một chiếc ma pháp bào đơn bạc, nhưng chỉ có như vậy, ở trong thế giới lạnh vô cùng này, tốc độ của hắn lại một chút cũng không có chậm lại, giống như lướt bay nhanh như gió, hướng nơi lạnh hơn đi tới.

Cho dù là tử cấp cường giả, dưới tình huống không mặc đồ chống rét cũng không dám ở trong băng sâm này xuyên qua, nhưng là, hoàn cảnh nơi này đối với hắn mà nói không đáng tính là gì, bởi vì hắn là Diệp Âm Trúc, Cầm Đế Diệp Âm Trúc.

Sau khi chấm dứt hội nghị tại Cầm Thành, Diệp Âm Trúc trực tiếp thông qua pháp trận truyền tống mà chính mình đã thiết lập lúc đầu đi tới trong băng sâm, hướng điểm cuối băng sâm giới đi tới. Bởi vì nơi đó chính là địa điểm Thần Long Vương nói cho hắn.

Tánh mạng thủy tuyền là cái gì?

Là tính mạng khổng lồ, dù chỉ là người bình thường uống được một giọt, tuổi thọ cũng lập tức tăng trưởng gấp đôi. Nó đúng là đối với bất kỳ chủng tộc nào cũng có lợi ích không cách nào tưởng tượng, giải trừ hết thảy trạng thái dị thường, dư thừa tánh mạng, với cả người sống và người chết, là xương thịt của người chết để hình dung cũng không khoa trương chút nào.

Thử hỏi bảo vật như vậy có ai không mơ ước đây? cho nên, tánh mạng thủy tuyền thời khắc cũng sẽ di động, Thần Long Vương sẽ không cấp cho bất cứ chủng tộc nào khác có được cơ hội dùng nó.

Vì để cho Diệp Âm Trúc tìm được nó, tánh mạng thủy tuyền phải dừng lại, dừng ở một nơi tuyệt không có người phát hiện, như vậy, ở phiến đại lục này, không có chỗ nào so với băng giới đáng tin hơn.

Lúc đầu ngoại trừ Cách Lạp Tây Tư ra, ai lại đi xuyên qua băng sâm hoàn cảnh ác liệt như thế để đi tới băng giới đây?

Mặc dù Diệp Âm Trúc chưa từng có bởi vì nỗ lực thi triển Lục cảm hoán hồn đại pháp để hoán đổi lại tánh mạng của Tô Lạp mà hối hận, thậm trí còn là may mắn.

Nhưng có cơ hội khôi phục hai loại cảm giác mất đi này, hắn lại như thế nào không muốn đây? hắn có cỡ nào hy vọng lại tận mắt nhìn thấy dung nhan kiều diễm hai vị thê tử của mình, nhấm nháp mĩ thực Tô Lạp làm cho, tận mắt xem Cầm Thành kiến thiết bây giờ và bộ dáng của Thần Long Vương a!

Năng lực thiên nhân hợp nhất cho dù tốt, cuối cùng cũng không thể thay thế con mắt.

Tại trong băng sâm chạy đi, đối với người khác mà nói có lẽ là thống khổ, nhưng đối với Diệp Âm Trúc mà nói không đáng kể chút nào, từ vị trí truyền tống trận mãi cho đến khi hắn xuyên qua băng sâm, đi tới cực bắc của Long khi Nỗ Tư đại lục tức Băng Giới, trước sau cũng chỉ mất thời gian nửa canh giờ mà thôi. Đây còn là kết quả Diệp Âm Trúc vì bào tồn thực lực chính mình nên cố ý đi chậm lại.

Thần Long Vương đã nói sẽ không quên khảo nghiệm hắn, về phần khảo nghiệm là gì, Diệp Âm Trúc cũng chưa bao giờ lo lắng, hắn chỉ biết, bất luận khảo nghiệm này như thế nào, mình cũng phải đối mặt, bất cứ giá nào cũng không có thể lùi bước.

Hắn cũng tin tưởng, bằng vào thực lực của mình nhất định có thể thuận lợi thông qua.

Đột phá ma vũ cực bích tới Bạch cảnh nhị giai, nguyên lực dễ dàng có thể chuyển đổi thành bất cứ thuộc tính nào, cùng với hai kiện siêu thần khí mang trên người, đều là nguồn tin của hắn.

Vào băng giới, toàn lực thúc dục tinh thần lực, dưới tình huống hồn châu vận chuyển tốc độ cao cảm giác ngoại giới được tăng cường lên gấp bội. Cơ hồ chỉ trong nháy mắt, tinh thần lực của hắn cũng đã lan tràn tại khắp mọi ngõ ngách trong băng sâm. Chung quanh hết thảy lộ vẻ rất yên tĩnh, hắn cũng trước tiên tìm thấy mục tiêu của mình.

Ở chính vị trí trung ương của băng giới này, một tòa màu lam nhạt do không biết bao nhiêu nham thạch tích tụ tại nơi này tạo thành, một vòng hơi thở tánh mạng nhu hòa tựa như tự nhiên tinh khiết phiêu nhiên tứ tán.

sự thâm thúy kia so với viễn cổ chi thụ của tinh linh tộc càng thêm xác thật, sức sống chỉ có thể dùng từ sâu không lường được để hình dung, với tinh thần lực của Diệp Âm Trúc, đều không thể phân biệt nó hiện có được toàn bộ đến tột cùng là bao nhiêu.

Nhưng là, Diệp Âm Trúc lực chú ý cũng không có tập trung ở trên tánh mạng chi tuyền này, bởi vì tại bên cạnh tánh mạng chi tuyền có một người, đúng vậy, chính là ở trong băng giới này, là nơi con người không nên xuất hiện nhất, có một người. Mà hắn cứ như vậy lẳng lặng đứng ở bên cạnh tánh mạng chi tuyền, đưa lưng về phía Diệp Âm Trúc, ánh mắt hắn thủy chung nhìn vào phía trong nơi tánh mạng thủy tuyền, tựa hồ đang suy tư, lại tựa hồ như đang thừ người ra.

Nơi này tại sao lại có một người? Nghi hoặc trước tiên xuất hiện trong tâm Diệp Âm Trúc, nhưng hắn cũng không có lập tức hành động. Tu luyện nhiều năm đã dưỡng thành tâm tính trầm ổn làm cho hắn tuyệt sẽ không tùy tiện làm những việc như vậy.

Thông qua cảm giác thiên nhân hợp nhất, Diệp Âm Trúc biết, đây là một người trung niên, nhưng ngoại trừ điểm này ra, hắn lại không cách nào phát hiện thêm gì nhiều.

Người này hơi thở rất đều đều, không có bất cứ ba động, từ trên người hắn. Diệp Âm Trúc thậm trí không cảm giác thấy bất cứ tâm tình xuất hiện, hắn rất tĩnh, cả người tựa như một bộ phận trong thiên địa này. Cũng sắp cùng thiên địa chẳng phân biệt được lẫn nhau.

Loại cảnh giới này Diệp Âm Trúc quá quen thuộc, bởi vì chính là thiên nhân hợp nhất, cũng là năng lực đặc biệt mà hắn có và am hiểu nhất. Nhưng thiên nhân hợp nhất của người này tựa hồ so với hắn càng thêm cao cấp, nếu như không phải cùng có được năng lực thiên nhân hợp nhất, chỉ bằng cảm giác, đúng là tuyệt không thể nào phát hiện hắn tồn tại.

Không có năng lượng ba động, không có tâm tình ba động. Hắn tựa như một pho tượng đá. Diệp Âm Trúc đương nhiên sẽ không nhận thức rằng hắn là một người bình thường. Ở trong lòng hắn, đã đem người đó xem thành địch nhân cường đại nhất mà mình đối mặt.

Cho dù khi đối mặt Tư Long cùng Áo Bố Lai Ân, Diệp Âm Trúc cũng chưa từng có loại cảm giác này. Hắn biết Tư Long cùng Áo Bố Lai Ân là cái dạng cảnh giới gì. Nhưng là, trước mắt người này, hắn cũng hoàn toàn không biết gì cả, đây là một người, hắn không cách nào nhìn thấu.

Đồng dạng người kia tựa hồ cũng biết Diệp Âm Trúc đến. Nhưng cũng không có bởi vì Diệp Âm Trúc mà làm ra bất cứ thay đổi nào. Vẫn lẳng lặng đứng ở nơi đó như trước, lẳng lặng nhìn thủy tuyền kia. Trong mắt quang mang lưu chuyển. Tỏa ra vầng sáng nhàn nhạt mà nhu hòa.

Hắn cũng không phải không có tâm tình, mà là tâm tình nhiều nhiều lắm, nhưng được thiên nhân hợp nhất che dấu, không người nào khác có thể phát giác mà thôi.

"ngươi là ai?" Diệp Âm Trúc chính là nhịn không được lên tiếng hỏi.

Trung niên nhân không có trả lời. Nhưng hắn lại chậm rãi xoay người, từ đưa lưng về nhau biến thành đối mặt.

Diệp Âm Trúc nhìn không thấy, nhưng có thể rõ ràng cảm giác được hai đạo ánh mắt rơi vào trên người mình, ánh mắt kia cũng không sắc bén. Nhưng cũng không thể nói nhu hòa, nhưng có một loại lực xuyên thấu khó có thể hình dung, phảng phất trong nháy mắt là dường như có thể nhìn thấu hắn.

hơi thở nội liễm, tinh thần lực vẫn như trước bao phủ tại cả trong băng giới. Trong cơ thể Diệp Âm Trúc nguyên lực đã hóa thành gơn nước phiêu đãng tại chung quanh thân thể mình. Tạo thành nhịp di chuyển rất nhỏ.

Mặc dù bọn họ cũng không có giao thủ. Thậm trí không có nói chuyện với nhau, nhưng Diệp Âm Trúc biết. Chính mình đã bị vây trong bị động, bị áp chế xuống hạ phong.

Tới thực lực của hắn như vậy, dù chỉ là hơi thở biến hóa một chút cũng có thể phán đoán ra rất nhiều điều, nhưng là, trước mặt người trung niên này, hắn lại không thể nào phán đoán.

Diệp Âm Trúc nói từng chữ một hỏi lại cùng một câu, "ngươi…là….ai….?"

Trung niên nhân như trước không có lên tiếng, chỉ là hướng Diệp Âm Trúc giơ hữu chưởng của mình lên, lòng bàn tay hướng ra ngoài.

Diệp Âm Trúc trong lòng nhất thời trở nên cảnh giác, nhưng là, không có bất cứ một dấu hiệu nào, trong phút chốc, hắn chỉ là cảm giác được trong lòng bàn tay đối phương quang mang chợt lóe, sau một khắc, một cỗ năng lượng vô cùng khổng lồ trùng trùng điệp điệp oanh kích trên ngực mình.

Với năng lực trinh sát bằng tinh thần lực của Diệp Âm Trúc mà không có cảm giác được chút nào rằng đối phương muốn động thủ, lúc hắn phát giác ra, đã bị bao trong tiếng "ầm".

Đây là cái dạng tốc độ gì? Diệp Âm Trúc không biết, hắn chỉ rõ ràng thừa nhận chính mình ngay cả cơ hội né tránh cũng không có.

Phải biết rằng hắn cùng trung niên nhân kia khoảng cách xa nhau chừng vài trăm thước, đối phương chỉ là khoát tay, công kích lập tức cũng đã đi tới trên người hắn, loại thủ đoạn công kích này, cho dù là kinh nghiệm thực chiến phong phú như Diệp Âm Trúc cũng là lần đầu tiên gặp phải.

Nguyên lực dưới tình huống bị công kích tự hành hộ thể, hơn nữa Diệp Âm Trúc bị đánh đúng vào ngực,

siêu thần khí Khô Mộc Long Ngâm Cầm hình thành một đoàn năng lượng màu nhũ trắng tại vị trí mấu chốt nhất, nhưng thân thể hắn lại như trước bay ngược ra, hoàn toàn mất đi khống chế hướng phương xa bay đi.

Phải biết rằng, thân thể hắn chính là lúc trải qua ngàn lôi cải tạo, trình độ cứng cỏi so với kim cương tinh còn muốn kinh khủng hơn, cho nên, mặc dù công kích đến đột nhiên, nhưng muốn chân chính xúc phạm tới hắn lại không dễ dàng.

Một bên Diệp Âm Trúc cố nén áp bách thống khổ trong người, một bên cẩn thân cảm thụ hơi thở nguyên tố công kích kia. hắn giật mình phát hiện, loại năng lượng này với nguyên lực của mình lại có vài phần giống nhau, trong đó cũng không phải chỉ một ma pháp nguyên tố, mà tựa hồ sở hữa tính chất ma pháp nguyên tố phá hư đặc biệt.

Ầm.....

Dưới nguyên lực bao bọc, thân thể Diệp Âm Trúc trực tiếp bay vào vòng băng, đánh tan những băng tháp trùng trùng điệp điệp do băng ngưng kết tạo thành.

Băng tháp này cũng đã tồn tại không biết bao nhiêu năm, độ cứng rắn đủ để cùng so sánh với sắt thép, nhưng là dưới va chạm mãnh liệt, thân thể Diệp Âm Trúc trước sau đụng nát bảy căn băng tháp to mới miễn cưỡng khống chế được. trùng trùng điệp điệp té rớt xuống mặt băng.

Một câu cũng không nói lại phát động công kích như vậy, địch ta đã rất rõ ràng, bất luận đối phương là có thân phận gì. Diệp Âm Trúc biết, trận đánh kinh khủng hôm nay không thể tránh né.

Trung niên nhân một chưởng đánh bay Diệp Âm Trúc nhưng cũng không có truy kích, chỉ yên lặng bình tĩnh nhìn phương hướng hắn bay ra, vẫn như trước trầm tĩnh đứng ở nơi đó, phảng phất như hết thảy cũng không quan hệ tới hắn, dường như một kích trầm trọng vừa rồi kia cũng không phải hắn phát ra.

Chậm rãi từ trong băng vỡ bò ra, cố nén cảm giác hít thở không thông không ngừng trong ngực truyền ra, Diệp Âm Trúc chậm rãi đứng lên.

Trong cơ thể nguyên lực vận chuyển, hội hợp với năng lượng siêu thần khí Khô Mộc Long Ngâm Cầm đem năng lượng đối phương thâm nhập trong cơ thể mình chậm rãi xua tan, nếu như hắn không phải đã đạt Bạch Cảnh, chỉ là tử cấp mà nói, cho dù là tử cấp cửu giai, tại một chưởng vừa rồi chỉ sợ cũng sẽ phải bị thương nặng.

Diệp Âm Trúc biết, mình đã gặp địch nhân cường đại nhất từ trước tới nay.

Mặc dù không biết thực lực đối thủ cùng Áo Bố Lai Ân so sánh như thế nào, nhưng có thể khẳng định, địch nhân trước mắt này thủ đoạn công kích so với Áo Bố Lai Ân tuyệt đối càng thêm kỳ dị.

Mà đồng thời lúc Diệp Âm Trúc vừa mới đứng lên, hắn rõ ràng cảm giác được hữu chưởng của người kia lại nâng lên, lòng bàn tay đồng dạng hướng chính mình.

Có kinh nghiệm lúc trước, lúc này thân thể hắn thậm chí so với ý thức vận chuyển còn nhanh hơn, trong phút chốc cũng đã thuấn di rời khỏi chỗ. Hướng ra xa ngoài trăm thước.

Tại phía sau chỗ Diệp Âm Trúc vừa đứng không xa là một tòa cao tới hơn trăm thước, một cây băng tháp thật lớn phải hai mươi người ôm phát sáng kim quang chói mắt, không có bất cứ ầm vang hay nổ mạnh, sau một khắc, căn băng tháp này lại lặng yên biến mất. Nơi tiếp xúc của nó với mặt đất, tựa như được lưỡi dao thép sắc bén cắt bóng loáng như gương.

Hắn chính là khảo nghiệm Thần Long Vương cấp cho mình sao? Nếu đúng như vậy, thì thật đúng là một cái khảo nghiệm "nho nhỏ" a!

Diệp Âm Trúc trong lòng không khỏi cười khổ, nhưng kinh nghiệm thực chiến của hắn phong phú, trong chốc lát đó đã lấy ra siêu thần khí Khô Mộc Long Ngâm Cầm trong người hoành ngang phía trước, luôn bị động chịu đòn cũng không phải biện pháp, bằng vào ý thức mau tránh ra khỏi công kích của đối phương, đồng thời hắn cũng lần đầu tiên hướng đối thủ phát động công kích.

Bảy đạo âm nhân trong suốt trầm thấp vù vù phiêu suất trong tiếng ông minh, mỗi đạo âm nhận đều là nguyên lực thuần túy, cũng không có phụ trợ gia tăng bất cứ ma pháp hiệu quả nào. Nhưng khi bảy đạo âm nhận trong nháy mắt hoành khóa hư không đi tới trước mặt trung niên nhân, bảy đạo âm nhận lại chợt phóng thả ra quang hoa ánh sáng ngọc.

Diệp Âm Trúc không có giống đối thủ như vậy mỗi một đạo công kích đều cũng sở hữu ma pháp nguyên tố mang hiệu quả phá hư, hắn tự cho rằng khống chế nguyên lực còn chưa có đạt tới trình độ này, cho nên, hắn ở bảy đạo âm nhận này, đều bỏ đi phụ trợ mà thuần túy chỉ một ma pháp nguyên tố.

Trong nháy mắt sinh ra lực công kích thêm vào hiệu quả chấn động cao tần, đây có thể nói là một kích đỉnh trạng thái của Diệp Âm Trúc từ sau khi hắn đại thành.

Cảm nhận được âm nhận, trung niên nhân trong mắt hiện lên một đạo quang thải kỳ dị, thoáng mang theo vài phần kinh ngạc, lúc này đây, hắn không hề dùng một tay, mà hai tay đồng thời giơ lên, vậy nhìn như

động tác không hài lòng nhưng tại trước khi âm nhận đột kích hoàn thành.

Hai tay tạo thành chữ thập giơ lên cao đến đầu, tại trong mắt bổ xuống, một đạo kim quang như lưỡi đao song xuất.

bảy đạo âm nhận, đại biểu cho bảy nguyên tố, mặc dù đó nhìn qua chỉ là bảy đạo quang hoa léo ra quang nhận, nhưng trên thực tế, bảy đạo âm nhận này hoàn toàn có thể đại biểu bảy hệ ma pháp đơn thể cấm chú, hơn nữa ngưng tụ cùng một chỗ lại phụ trợ thêm cao tấn ba động, công kích của chúng thực sự càng mạnh hơn.

mà đối thủ công kích lại chỉ có một, lúc này đây, kim quang không phải chỉ xuất hiện gần thân thể, mà là quang nhận thực sự.

Quang nhận cùng bảy âm nhận va chạm tại không trung, trong nháy mắt, lửa tắt, nước cạn, gió dừng, ánh sáng biến thành hắc ám, hắc ám lặng yên tan ra, cho dù là lực lượng của sáu loại nguyên tố kia dung hợp, cũng trong khoảnh khắc chia làm hai nửa.

Bảy âm nhận tề phá, chia làm hai nửa lặng yên xẹt qua hai bên trung niên nhân, tại giữa không trung, chúng nó cũng đã mất đi uy lực vốn có lúc ban đầu.

Phải biết rằng, đây chính là siêu thần khí Khô Mộc Long Ngầm cầm phát ra cao tần âm nhận, hội tụ ở cao tần âm nhận là thực lực cao nhất của Diệp Âm Trúc, nhưng đối phương lại chỉ có một kích, tạo ra một đường phá tuyến, nhất nhận phá thất nhận.

Diệp Âm Trúc thậm trí quên cả tiếp tục công kích, trong lòng hắn đã bị một màn cảm giác sợ đến ngây người. Mà trong lúc bảy đạo âm nhận bị phá vỡ, trung niên nhân thần bí kia song chưởng tạo thành chữ thập cũng đã tách ra. Lúc này đây, hai đạo kim quang đồng thời xuất hiện tại nơi ngực Diệp Âm Trúc, thân thể hắn lần nữa bay đi.

Lưỡng đạo kim quang nhìn như là cùng dạng, nhưng sau khi tiến vào trong cơ thể lại sinh ra hiệu quả hoàn toàn không giống nhau. Diệp Âm Trúc cũng nói không nên lời loại cảm giác kia là như thế nào, hắn chỉ cảm giác được, hai loại lực lượng kia hoàn toàn trái ngược, tựa như một loại là quang minh một loại là hắc ám, sau khi hai cỗ năng lượng hoàn toàn trái ngược đồng thời tiến vào trong cơ thể hắn, nhất thời sinh ra phá hư lực vô cùng lạ thường. Cho dù thân thể hắn đã được ngàn lôi tẩy lễ cũng chịu không nổi.

Lúc này đây, ngay cả Diệp Âm Trúc cũng không biết chính mình bay đi rất xa, cũng không biết đánh vỡ bao nhiêu băng tháp, băng lâm, trong cơ thể hai loại cực đoan này sinh ra lực kéo mãnh liệt tựa hồ như muốn đem thân thể hắn hoàn toàn xé vỡ.

Oa…, miệng phun ra một ngụm máu tươi, Diệp Âm Trúc cả người thậm trí đều trở nên có chút mê võng. Hai loại năng lượng kinh khủng kia sinh ra phá hư lực còn trên cả lôi lực. Càng làm hắn kinh hãi chính là, luôn luôn có thể đem bất cứ ma pháp nguyên tố hỗn tạp nào chuyển đổi thành nguyên tố vô thuộc tính như Thần nguyên ma pháp bào lại mất đi hiệu quả vốn có của nó. Căn bản không có thay đổi tính chất hai loại năng lượng đặc biệt này.

Tại sao? điều này đến tột cùng là tại sao?

Diệp Âm Trúc không biết, hắn chỉ rõ ràng, người này thực lực so với hắn tưởng tượng còn muốn kinh khủng hơn.

Trung niên nhân không có đuổi lại, mà Diệp Âm Trúc cũng một lần nữa đứng lên, bằng vào thân thể cứng cỏi, hắn liên tiếp phun ra hai ngụm máu tươi, lấy nguyên lực tinh khiết của chính mình, ngạnh sinh đem hai cỗ năng lượng cực đoan kia theo máu ói ra ngoài.

Hai ngụm máu tươi kia ói trên huyền băng ngàn năm, so với ngọn lửa nóng rực nhất còn kinh khủng hơn, trong nháy mắt trên mặt băng, lộ ra hai cái động đen thăm thẳm.

Lúc này, Diệp Âm Trúc không có tái hồi băng giới, hắn thậm trí không có dùng tinh thần lựcê-
h v lv tn

Diệp Âm Trúc cứ như vậy ngồi tại chỗ, một khúc Thạch thượng thanh tuyền này cũng chuyển vào đệ tứ giai đoạn: Hư song tĩnh thính.

©PVu G\yỀjX ©PVI GÔh b\ѡH G\∂ Gèj\J§\QjX w«9 b\èn iX_Ńh

Vô số kim quang dũng mãnh lao tới. Nhưng kỳ lạ là, mặc cho Kim quang đánh vào như thế nào nhưng không cách nào xâm nhập vào được trong làn sóng gợn nhìn trông rất mềm mại xung quanh thân thể Diệp Âm Trúc.

Đây chính là Chân lý của Cầm Khúc này, Phu thạch Tĩnh tự nhân, tuyền động tự trí, tuyền động bất hãm tính, thạch tĩnh bất ngại động.

Diệp Âm Trúc lúc này giống như Tảng đá để mặc cho nước suối đánh vào. Mặc cho nước suối chảy như thế nào, cũng không thể nào thương hại đến được Tảng đá này.

Không phải nói là nước chảy đá mòn sao. Nhưng mà phải xem mất bao nhiêu nước, đánh vào trong bao lâu?

Trung niên nhân hoàn toàn có một cảm nhận khác. Cơn sóng gợn xung quanh người Diệp Âm Trúc nhìn không hề mạnh, nhưng lại xoay tròn rất nhẹ. Năng lượng mà mình phát ra căn bản không thể nào chiếm được lợi thế gì từ trong cơn Sóng gợn do Nguyên lực hình thành. Mà sóng gợn chuyển động lại lặng lẽ làm tan công kích của hắn.

Máu từ miệng Diệp Âm Trúc chảy xuống. Mặc dù cảnh giới của hắn lúc này đã hơn xa đối thủ trước mặt, nhưng mà năng lượng chênh lệch vẫn là rất lớn. Có điều, hắn cũng không cảm giác được mình đang hộc máu, hắn đang đắm chìm trong Cầm Khúc, thậm chí còn không có cảm giác đau đớn. Hắn chỉ biết là, đàn tấu Cầm Khúc này, tuyệt đối là đỉnh cao cuộc đời hắn.

Công kích của Trung niên nhân có vẻ như không thể kéo dài. Kim quang từ thịnh đến suy, tiếng đàn cũng từ nhẹ nhàng nương theo dòng sóng gợn. Cầm Khúc trở nên rất nhẹ nhàng. Tiếng đàn lưu chuyển theo sóng gợn, đúng là Thạch Thượng Thanh Tuyền đoạn thứ năm - Thanh Tùy Lưu Chuyển.

Sóng gợn mỗi lần chuyển động nhẹ nhàng đều khiến cho không gian xung quanh người Diệp Âm Trúc lớn thêm một chút. Mặc dù vẻ mặt hắn tái nhợt, nhưng làn sóng gợn tinh khiết lại nhẹ nhàng kích động cuốn theo Kim quang từ bốn phương tám hướng xoay tròn lên.

Đột nhiên, nước chảy thu lại, một lần nữa trở lại bên người Diệp Âm Trúc, áp chặt vào xung quanh thân thể hắn. Nước chảy đã xua tan Kim Quang lúc đầu, đồng thời khi nó thu lại, đã ngăn cản thân ảnh Kim Sắc ở bên ngoài.

Trung niên nhân kinh ngạc và phẫn nộ. Hắn không ngờ rằng, mình đã dùng đến thủ đoạn thực sự mà vẫn không thể đánh bại người trước mặt này. Toàn lực thúc dục, cả ngươi hắn giống như một mũi tên, mang theo tính xuyên thấu không gì sánh nổi, Kim quang khổng lồ hóa thành chiếc đuôi hỗ trợ, khiến tốc độ và công kích của hắn trong nháy mắt tăng lên đến đỉnh điểm.

Nhưng điều hắn gặp phải lại là Sóng gợn đột nhiên trở nên chắc chắn. Tai hắn nghe thấy vẫn là Cầm Khúc êm ái tuyệt vời, Thạch Thượng Thanh Tuyền đoạn thứ sáu - Oanh Nhai Bão Hác.

"Ầm" Tiếng nổ kịch liệt khiến quả cầu Kim quang bị bắn ra ngoài. Miệng Diệp Âm Trúc phun ra một ngụm máu tươi, trực tiếp rơi xuống Siêu Thần khí Khô Mộc Long Ngân Cầm. Vẻ mặt hắn càng thêm tái nhợt, nhưng thần sắc không hề biến hóa, ngay cả Tiếng đàn cũng không hề rối loạn.

Trung niên nhân rõ ràng cảm nhận được, mình như đụng vào một tấm chắn không kiên cố, tấm chắn rất mềm mại, nó không hề cứng rắn mà vô cùng mềm dẻo, năng lượng khổng lồ của mình lại không thể nào đột phá nó. Ngay sau đó, Sóng gợn lưu chuyển, nước chảy dường như trong nháy mắt tăng mạnh, mạnh mẽ đẩy thân thể mình ra ngoài.

Đột nhiên, Sóng gợn lại xuất hiện biến hóa. Lúc này, chúng nó từ yếu ớt ban đầu đã trở nên kiên cường. Giống như giọt nước rơi trên đá, bọt nước bắn ra tung tóe. Nhưng lực trùng kích lại cuồn cuộn không ngớt. Mỗi một bọt nước bắn lên đều về phía Trung niên nhân. Trung niên nhân kinh ngạc phát hiện, Kim quang mà mình ngưng tụ đang tan rã khi các bọt nước vỡ tan, hoặc có thể nói là bị ăn mòn. Bọt nước có ở khắp nơi, thân thể hắn đang lui về sau sẽ vĩnh viễn bị ăn mòn.

Tình huống này không chỉ xuất hiện bên ngoài cơ thể hắn. Đồng thời cũng xuất hiện ở trong Tinh thần chi hải của hắn. Cầm Khúc đột nhiên thanh thoát, không ngừng xâm nhập vào sâu trong óc hắn, khiến cho mọi thứ trong đầu hắn, bao gồm cả cảnh giới đều trở nên hỗn độn. Hắn đương nhiên không biết đây là Thạch Thượng Thanh Tuyền đoạn thứ bảy có tên là Phù Phiếm Phi Hoa.

"không ổn" Trung niên nhân vô ý thức cảm giác được không ổn. Nhưng hắn không hề bối rối, Kim quang bên ngoài cơ thể chợt thu vào trong, hai tay đồng thời giơ lên cao, tay phải giơ thẳng lên, tay trái đặt bên dưới tay phải, hét lên một tiếng:

- Phá Hỗn Độn, Vô Cực sinh

Giọng nói hắn rất sắc nhọn, mang theo tinh thần trùng kích mạnh mẽ. Tay hắn lại biến thành gần như trong suốt, trong nháy mắt đánh ra, tất cả các bọt nước dường như đã bị một chưởng này của hắn hấp dẫn, ngay sau đó đã hoàn toàn tan rã.

Hắn hét lên đương nhiên không phải muốn cắt ngang Cầm Khúc của Diệp Âm Trúc. Cảnh giới của Diệp Âm Trúc đã cao hơn hắn, hắn không thể nào làm được như vậy. hắn hét lên là để đánh thức mình, không để mình bị đắm chìm vào trong Cầm Khúc kia.

Sóng gợn trước người quả thật đã biến mất. Cầm Khúc của Diệp Âm Trúc dường như đã nhỏ đi rất nhiều. Máu đỏ tươi rất chói mắt trên Cổ Cầm.

Nhưng mà, Cầm Khúc cuối cùng cũng không hề dừng lại. Trong lúc Trung niên nhân thờ phào một hơi, hai tay chém xuống phát ra một tiếng Long Ngâm trầm thấp ra vẻ muốn xông tới, thân thể Diệp Âm Trúc đã động.

Bao phủ trong quang mang của Sóng gợn, trong năng lượng ba động khổng lồ, cả ngươi hắn đang đàn Cầm Khúc cuối cùng khẽ bay ra, Sóng gợn như đã biến thành thật thể. Tất cả năng lượng trong nháy mắt đã ngưng tụ lại. Mà lúc này tay của Trung niên nhân mới nâng lên một nửa, đôi tay trong suối mới lật lại đã phải đón lấy Thân cầm hợp nhất kia.

Cầm Khúc trong suốt, tất cả sóng gợn, yên lặng, đã hòa hợp làm một trong khoảnh khắc đó. Thạch Thượng Thanh Tuyền, Nước suối trong lành vẫn rơi trên đá. Nếu như nói bảy đoạn phía trước chủ yếu nói về ý cảnh của nước, như vậy thì đoạn cuối cùng này đã đi đến điểm kết thúc, đi đến trên đá.

Khi song chưởng trong suốt của Trung niên nhân va chạm với thân thể Thân Cầm hợp nhất của Diệp Âm Trúc, cũng là lúc tiếng đàn cuối cùng vang lên, một nốt nhạc cuối cùng của Cầm Khúc. Trong nháy mắt đó, Tảng đá bị nước suối đánh vào ngàn triệu năm rốt cuộc đã di chuyển.

Thạch Thượng Thanh Tuyền đoạn thứ tám - Chẩm Lưu Sấu Thạch.

"Ầm"

Không hề có ánh sáng, chỉ có năng lượng không màu, lực nổ mãnh liệt, cùng với năng lượng ba động không gì sánh nổi, đã bộc phát.

Một vòng năng lượng ba động vô hình chợt xuất hiện.

Băng Sâm, rừng rậm do Băng Tuyết ngưng tụ thành. Nhưng vào Giờ phút này, Băng Tuyết lại biến mất do tác dụng của Phong, biến thành Băng phấn.

Băng Sâm, nơi từng sinh sống của hơn vạn Ma Thú cao cấp. Diện tích cụ thể của nó như thế nào, không ai biết được. Nhưng từ Giờ phút này, Băng Sâm đã không còn tồn tại nữa. Bởi vì, đã không có rừng rậm do băng tuyết hình thành, chỉ còn có một mặt băng bóng loáng.

Nếu như không tận mắt nhìn thấy, ai có thể tưởng tượng chuyện này chỉ xảy ra trong nháy mắt, mà người gây ra lại chỉ có hai người.

Bất luận là Siêu cấp cầm âm nhìn rất nhu hòa của Diệp Âm Trúc, hay là Kim quang thần bí của Trung niên nhân. Bề ngoài nhìn thì thấy rất nhu hòa, nhưng thực lực đã đạt đến trạng thái cực đoan. Một khắc đó, không chỉ có Diệp Âm Trúc dựa vào Siêu Thần khí Khô Mộc Long Ngân Cầm đã phát huy thực lực của mình đến cực hạn, đạt đến độ cao trước đó chưa từng có. Mà Trung niên nhân thần bí cũng đã dùng hết toàn lực.

Lẳng lặng rơi xuống trên mặt băng. Diệp Âm Trúc cảm giác thấy rất lạnh, sau khi đạt đến Thứ Thần Cấp, đây là lần đầu tiên hắn có cảm giác với nhiệt độ bên ngoài. Trên người động một tầng băng phấn rất mỏng, như đã đông cứng làn da hắn vậy. Khóe miệng tất cả đều là giọt máu, nhưng máu vừa mới phun ra đã lập tức biến thành băng hồng.

Siêu Thần khí Khô Mộc Long Ngân Cầm đã trở lại trong cơ thể hắn. Thần khí không có tính mạng, không có đủ năng lượng duy trì, nó sẽ không thể nào phát huy được uy lực tương xứng.

Kinh mạch trong cơ thể cũng không đau, cũng không phải bởi vì nó không bị tổn thương, mà bởi vì quá đau đớn nên nó đã biến thành gỗ đá.

Rất lâu rồi không bị thương nặng như vậy. Cho dù là khi bị Bách Lôi Oanh kích, Diệp Âm Trúc cũng nắm giữ quyền khống chế. Cho dù là lúc đối mặt với Tư Long - biến thân của Ma Thần, hắn cũng không bị thương nặng như vậy. Nhưng Trung niên nhân thần bí trước mặt lại làm được.

Trong lòng Diệp Âm Trúc lúc này rất bình tĩnh. Hắn đang suy nghĩ. Nếu như bốn Thần Thú đều ở bên cạnh mình, ngưng tụ thành Siêu Thần khí Khải Giáp Sáo trang thần bí, mình có thể chiến thắng Trung niên nhân thần bí này không?

Đáp án đúng là không biết, hắn không biết ở tình huống đó, mình còn có thể giống như vừa rồi giữ được cảnh giới Thái Huyền Cầm Tâm không, cũng không thể nào lĩnh ngộ được một thứ vượt trên tất cả, đem tất cả dung nhập vào trong tiếng đàn - Thiên Nhân Hợp Nhất.

Thực lực của Trung niên nhân thần bí này, còn cường đại hơn Tư Long. Đây là điều duy nhất Diệp Âm Trúc có thể nghĩ đến khi ngã xuống mặt đất.

Giãy dụa, hai tay Diệp Âm Trúc chống lên mặt đất từ từ bò lên. Từ lúc còn nhỏ, Diệp Ly đã dạy cho hắn, Đệ tử Trúc Tông không có thói quen nằm chết. Dù là chết trận, cũng phải cố gắng đứng dậy.

- ngươi còn có thể đứng lên được sao?

Giọng nói khàn khàn sắc nhọn vang lên bên tai Diệp Âm Trúc.

Diệp Âm Trúc ở cảnh giới Thiên Nhân Hợp Nhất lại nhìn thấy Trung niên nhân.

So sánh với ánh mắt bình tĩnh lúc mới đầu nhìn hắn, thì Trung niên nhân thần bí này đã có biến hóa không nhỏ. Quần áo trên người hắn không còn chỉnh tề nữa, mái tóc vàng trên đầu cũng hơi rối loạn, càng thêm quan trọng là trên miệng hắn cũng đã xuất hiện một vệt máu.

Đúng vậy, trong cú va chạm cuối cùng, khi Thạch Thượng Thanh Tuyền đạt đến mức tận cùng, Trung niên nhân này cũng bị thương. Mặc dù thương tích của hắn không nặng như Diệp Âm Trúc, nhưng Diệp Âm Trúc dù sao cũng đã khiến hắn bị thương.

Diệp Âm Trúc vừa khó khăn từ mặt đất đứng lên, vừa nói:

- Nếu như ta còn có thể đứng lên, có phải đã thông qua khảo nghiệm chứ?

Vừa nói ra miệng, ngay cả hắn cũng hơi kinh ngạc. Giọng nói của mình lại khàn khàn đến mức độ như vậy. Hơn nữa từng chữ phun ra, đều mang theo một giọt máu màu đen.

- ngươi còn mạnh hơn so với ta đoán trước, nhất là về cảnh giới. Đáng tiếc, chiến đấu vốn phụ thuộc vào thực lực, thực lực của ngươi còn kém xa

Trung niên nhân thần bí lạnh nhạt nói.

"Ân" trong cơ thể Diệp Âm Trúc đột nhiên co rút mạnh, hắn rất vất vả bò lên được một chút đã bị ngã xuống mặt băng, lại bị nhiễm thêm một ít băng phấn.

- không cần thử lại làm gì. Theo tính toán của ta, Kinh mạch trong cơ thể ngươi đã có hơn bốn mươi phần trăm đứt hoàn toàn, ba mươi phần trăm nếu còn bị như vậy nữa thì không thể nào tồn tại được. Lục phủ ngũ tạng của ngươi cũng bị phá hủy ở các mức độ khác nhau. Ta có thể khẳng định, chúng nó không có một cái nào còn ở vị trí cũ. Ta không biết vì sao, xương ngực ngươi lại cứng rắn như vậy. Ngoại trừ nơi đó, thì ngươi đã bị gãy bảy xương sườn. Hoặc là nói, duy nhất có thể làm cho ngươi tỉnh táo, chính là bởi vì trái tim và Đại não của ngươi bị thương không nặng. Nhưng đã bị thương đến như vậy, cho dù ngươi nôn hết nội tạng đã bị vỡ nát ra, cũng không thể nào đứng lên được

Trung niên nhân lạnh lùng nói, giống như một Thầy thuốc miêu tả cho học sinh của mình khi sắp giải phẫu một thi thể.

Diệp Âm Trúc biết, đối phương nói rất đúng. Mặc dù Nguyên lực của hắn đang không ngừng chữa trị thân thể hắn, nhưng lúc này, hắn bị thương quá nặng.

Nhưng, hắn không hề từ bỏ. Sự kiên trì cuối cùng và một hơi còn lại khiến hắn không hề từ bỏ, vẫn giãy dụa đứng lên từ mặt băng.

- có thể nói cho ta biết hay không, ngươi có phải là đang khảo nghiệm ta?

Những lời này của Diệp Âm Trúc gần như là phát ra từ răng.

Trung niên nhân thần bí gật đầu nói:

- không sai, đây chính là khảo nghiệm của ngươi

Diệp Âm Trúc cười, mặc dù ở trạng thái này, vẻ cười của hắn còn khó coi hơn cả khóc, nhưng hắn vẫn cười. Cũng là do trong lòng khẳng định đối phương đang khảo nghiệm mình, hắn lúc trước mới không triệu hồi Tử. Bởi vì hắn nhớ rằng, Thần Long Vương lúc đầu từng nói với hắn, đây là khảo nghiệm với một mình hắn.

Vì không để cho Tử phát hiện biến hóa của mình, Diệp Âm Trúc thậm chí mạnh mẽ dùng Tinh thần lực đóng giả là đang ở trạng thái bình thường. Liên hệ Linh hồn giữa hắn và Tử, sau khi hắn đạt đến Thứ Thần Cấp, thì đã do hắn làm chủ.

Nhưng vào lúc này, hắn không có khả năng triệu hồi Tử đến bên người. Bất luận có phải là vì khảo nghiệm của người trước mặt này hay không, nhưng hắn có thể khẳng định Tử cũng sẽ không phải đối thủ của người này, mặc dù đối thủ cũng đã bị thương.

- như vậy, nếu như ta đứng lên được, có phải đã thông qua lần khảo nghiệm này không?

Diệp Âm Trúc cắn mạnh răng, giơ tay phải lên, chín đạo Tử quang lóe lên trên đầu ngón tay hắn. mặc dù Phĩ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn từng nói với hắn, không nên sử dụng lại phương pháp này, nhưng đến bây giờ hắn đã không có sự lựa chọn nào khác.

- Vậy phải chờ ngươi đứng lên xong hãy nói

Trung niên nhân lạnh lùng nói, hai tay khoanh trước ngực. Giống như mèo vờn chuột vậy. hắn không hề sốt ruột một chút nào, nhìn Diệp Âm Trúc, trong mắt thêm vài phần trêu chọc.

Diệp Âm Trúc không trực tiếp cắm chín cây Tử Trúc Thần Châm vào thân thể mình. Bởi vì hắn biết, nếu như không thể dựa vào lực lượng của mình mà tự đứng lên, cho dù sử dụng Cửu Châm Kích Thần Đại Pháp, trận chiến đấu này mình cũng không thể nào thắng lợi. Người, thường khi gặp phải tuyệt cảnh mới có thể phát ra tiềm lực lớn nhất của mình. Mặc dù hắn rõ ràng cảm nhận được Sinh mệnh lực của mình đang trôi đi rất nhanh. Nhưng hắn vẫn còn dựa vào nghị lực kiên định, dùng hai tay hai chân chống trên mặt đất, từng chút một bò dậy.

Vê mặt của hắn đã tím đỏ lại, đau đớn cực hạn khiến hắn gần như không hô hấp được. Hắn thậm chí cảm giác được xương sườn bị gẫy đã đâm vào trong nội tạng. Có một chiếc xương sườn thậm chí còn chui ra ngoài da của hắn, đang từ từ đâm xuyên từ bụng qua Thần Nguyên Ma pháp bào.

Ở tình huống như vậy, hắn vẫn giảy dụa đứng lên từ mặt đất. Bởi vì đã có chuẩn bị cho sự đau đớn, lúc này, hắn không để cho mình phí công vô ích. Cứ bò lên được một chút, hắn liền liều mạng giữ lấy thắng lợi mình đã đạt được. Đây chỉ là một quá trình đơn giản bò từ mặt đất với người bình thường, nhưng đối với Diệp Âm Trúc bây giờ mà nói, lại không kém gì một cuộc chiến đấu gian khổ.

Vẻ mặt Trung niên nhân rốt cuộc đã thay đổi. Ánh mắt nhìn Diệp Âm Trúc không còn là kinh ngạc, mà thêm chút khen thưởng.

Diệp Âm Trúc phát hiện, trên môi mình dường như đã rơi xuống vật gì đó lên trên mặt băng. Hắn không nhìn thấy, nhưng dựa vào cảm giác và khóe miệng, hắn biết, răng mình vỡ ra. Đó không phải bởi vì bị đối phương đả kích mà vỡ nát, mà bởi vì đau đớn cực độ, nên bị hắn tự cắn.

Nhưng dù như vậy, hắn vẫn từng chút một đứng lên. Chân hắn đang run rẩy, tay hắn cũng đang run rẩy. Mỗi một bộ phận của cơ thể đều đang run rẩy. Hắn vẫn đứng lên, cố gắng đứng thẳng, trong mắt hắn, không có vẻ thất bại, cũng không có sự hối hận, chỉ có sự kiêu hãnh.

Máu và nội tạng vỡ ra, gần như không ngừng từ miệng hắn chảy xuống. Khí huyết trong cơ thể không chịu sự khống chế của hắn mà dâng lên. Nguyên lực còn sót lại căn bản không đủ để chữa trị thương tích nặng nề như vậy. Nhưng Diệp Âm Trúc vẫn duy trì tư thế đứng thẳng của mình, thậm chí không hề có vật gì chống đỡ.

- Bây…. Giờ… ngươi… có thể nói cho ta…. Ta… có được tính… hay không được tính…. Là đã thông qua khảo nghiệm

Nói chuyện có vẻ rất khó khăn, Diệp Âm Trúc chỉ có thể ngậm miệng, cắn răng để cho từng chữ một từ trong miệng phát ra. Bởi vì hắn sợ mở miệng, sẽ nôn hết tất cả mọi thứ trong cơ thể ra, hắn không thể mạo hiểm.

- Đúng vậy, ta có thể nói cho ngươi. Đứng lên, cũng không thể đại biểu cái gì. Khảo nghiệm của ngươi rất đơn giản, ta đã chiến thắng. Đến khi ta ngã xuống, ngươi mới có tư cách lấy được Sinh Mệnh Thủy Tuyền

Trung niên nhân thần bí biến sắc trong giây lát đã khôi phục bình thường. Giọng nói của hắn vẫn lạnh như băng, nhìn bộ dạng của Diệp Âm Trúc, rồi từ từ đưa tay lên.

Đứng lên có nghĩa gì? Có nghĩa vẫn còn lực chiến đấu, hắn không hề có lý do dừng lại.

Diệp Âm Trúc cười, mặc dù Trung niên nhân trước mặt căn bản nhìn không ra có phải là hắn đang cười không.

Chín đạo quang mang màu tím gần như cùng lúc cắm vào đỉnh đầu Diệp Âm Trúc. Đến cây cuối cùng, thân thể Diệp Âm Trúc cũng càng run lên mãnh liệt.

Chín cây Tử Trúc Thần Trâm trong nháy mắt kích thích, gần như làm cho hắn mất đi tất cả ý thức, ngươi hắn vẫn đang cố gắng, dường như hắn đang cố gắng thật bình thường.

"Cục cục" một tiếng, Diệp Âm Trúc nuốt máu đã trào ra mép vào, Sóng gợn nhàn nhạt lại bắt đầu xuất hiện xung quanh thân thể hắn. mặc dù thân thể hắn đã bị tổn thương rất lớn, nhưng thân thể đang đứng thẳng của hắn đã dần dần ổn định.

Hai tay đồng thời đặt trên ngực mình, xương sườn chồi ra được nắn lại chỗ cũ. Xương sườn xuyên vào bên trong được năng lực hút ra. Mặc dù trong quá trình này, trên người Diệp Âm Trúc bốc lên một tầng hơi nước, nhưng hắn vẫn còn làm được.

Trong quá trình này, Trung niên nhân thần bí nếu muốn giết hắn, đã có thể làm đến trăm lần. Nhưng mà tay hắn giơ lên rồi lại hạ xuống, giơ lên rồi hạ xuống, hắn đột nhiên phát hiện, mình không thể nào ra tay với ngươi trước mặt này.

- Đến đây đi, sao? Ngươi sợ sao?

Diệp Âm Trúc cười cợt nói.

Vẻ mặt Trung niên nhân khẽ biến, hắn rốt cuộc đã di chuyển. Thân hình lóe lên, hắn lại một lần nữa đi đến trước mặt Diệp Âm Trúc. Hai tay của hắn, cũng trong nháy mắt đặt lên ngực Diệp Âm Trúc. Kim Quang

lại phát ra, năng lượng kinh khủng đánh tới. Giờ phút này không biết Diệp Âm Trúc có phải là thật sự đã mất đi toàn bộ lực lượng hay không. Hắn không hề né tránh, thậm chí còn giang hai tay ra, để mặc cho đối phương tiến đến trước người mình, đưa hai tay hắn vào ngực mình.

Trung niên nhân không hề nương tay, trong nháy mắt khi hai tay áp vào thân thể Diệp Âm Trúc, Kim Quang chợt phát ra.

Siêu Thần khí Khô Mộc Long Ngân Cầm có khả năng bảo vệ, nhưng chỉ là trái tim của Diệp Âm Trúc. Giờ phút này, thân thể mất đi Nguyên lực bảo vệ, kể cả xương ở ngực coi như chắc chắn, thì tất cả xương trong ngực Diệp Âm Trúc đều đang bị Kim Quang kinh khủng đánh vào mà vỡ ra. Thân thể hắn giống như đạn pháo bay lên vậy.

Nhưng, bay lên không chỉ có một mình hắn, mà Trung niên nhân thần bí cũng đã cùng bay lên với hắn.

Trong lòng Trung niên nhân lần đầu tiên có cảm giác khủng hoảng. Tay trái của Diệp Âm Trúc đã ôm chặt lấy hắn.

Với thực lực của Trung niên nhân, khi hai tay Diệp Âm Trúc vừa ôm lấy thân thể hắn, thì thân thể hắn đã tự động có phản ứng. trong nháy mắt làm vỡ nát tay trái Diệp Âm Trúc. Nhưng hắn lại phát hiện, mặc dù tay Diệp Âm Trúc đã nát, nhưng hắn vẫn không thể nào giãy thoát khỏi Diệp Âm Trúc. Dưới tác dụng của lực trùng kích mạnh mẽ, chỉ có thể cùng bay lên với Diệp Âm Trúc.

Lục quang nhàn nhạt quấn quanh thân thể hai người. Đó là một sợi tơ màu lục dài ba trượng, nó quấn quanh trên cổ tay Diệp Âm Trúc. Nó đã rất lâu không hề xuất hiện, nhưng Diệp Âm Trúc chưa bao giờ quên sự tồn tại của nó, cũng giống như hắn không bao giờ quên Tử Trúc Thần Trâm.

Diệp Âm Trúc không hề phán đoán lầm về thực lực của đối thủ. Cho nên, hắn cũng không trông cậy chỉ dựa vào cánh tay trái của mình là có thể giữ chặt nổi đối phương. Cho nên, cùng lúc khi cánh tay trái giơ lên, Bích tơ cũng đã bay ra theo Nguyên lực thúc giục, buộc chặt thân thể hắn và thân thể Trung niên nhân thần bí với nhau.

Thân thể trong không trung, Diệp Âm Trúc phun một ngụm máu nhiễm đỏ mặt Trung niên nhân. Nhưng lúc này Trung niên nhân lại nhìn thấy Diệp Âm Trúc đang cười. Mặc dù bây hắn bây giờ tuyệt đối không anh tuấn, nhất là hàm răng đã bị vỡ nát, nhưng nụ cười của hắn khiến cho sự sợ hãi trong lòng Trung niên nhân càng tăng lên.

- Nếu như ngươi chết, ta còn chưa chết, như vậy cuộc khảo nghiệm này có phải là kết thúc không?

Đây là câu nói cuối cùng mà Diệp Âm Trúc nói với Trung niên nhân, ngay sau đó, cảm giác lạnh lõe từ sau lưng trong nháy mắt truyền đến.

Đồng tử Trung niên nhân co rút lại, Kim quang ở hai tay hắn đang để trên ngực Diệp Âm Trúc chợt bị cắt ngang, trong nháy mắt khi lạnh như băng xuất hiện, khiến cho thân thể bọn họ kết hợp càng thêm chắc chắn. Chỉ là Diệp Âm Trúc vẫn đang cười, nhưng vẻ mặt Trung niên nhân thần bí lại không thể tưởng tượng được.

Lúc trước khi Diệp Âm Trúc ôm lấy hắn, dùng là tay trái chứ không phải hai tay. Tại sao? Bởi vì, hắn muốn lưu lại tay phải làm một chuyện cuối cùng.

Thần Thánh Cự Long Nặc Khắc Hi để lại cho Diệp Âm Trúc không ít thứ, trong đó quan trọng nhất không thể nghi ngờ chính là Siêu Thần khí Khô Mộc Long Ngân Cầm. Nhưng ngoại trừ Siêu Thần khí này ra, thì còn có một vật nữa, đó là một thanh kiếm, một thanh kiếm hóa thành Giới Chỉ. Nó vẫn luôn được đeo trên ngón giữa của Diệp Âm Trúc - Nặc Khắc Hi Kiếm.

Thần khí rất sắc bén, sau khi Diệp Âm Trúc trải qua Cửu Châm Kích Thần Đại Pháp ngưng tụ năng lượng cuối cùng sinh ra lực xuyên thấu cực mạnh, phòng ngự ở phía sau người Trung niên nhân vào lúc kinh hoàng đã kém đi rất nhiều. Khiến cho thanh trường kiếm làm từ Độc giác của Thần Thánh Cự Long đã đâm xuyên qua thân thể hắn. đương nhiên, không hề ngừng lại, thanh kiếm chứa đựng toàn bộ lực lượng của Diệp Âm Trúc cũng đâm xuyên qua thân thể Diệp Âm Trúc, nối liền hai bọn họ với nhau.

Kiếm đâm từ trên vai trái Trung niên nhân xuống. mặc dù thân thể vừa rồi đã bị thương nặng. Nhưng một kiếm này, vị trí mà Diệp Âm Trúc nhắm phải không hề sai lệnh, chính là trái tim. Trường kiếm đâm vào người Diệp Âm Trúc lại là ngực phải, mất đi xương cốt ở trên ngực phải chứ không phải trái tim. Cho nên, một kiếm này đối với Diệp Âm Trúc mà nói, không có chút nguy hiểm đối với tính mạng.

Đồng tử Trung niên nhân chợt co rút lại, thân thể cả người từ cứng nhắc, trở nên mềm mại, tất cả quá trình này đều diễn ra giữa không trung.

Va chạm.

Thân thể hai người cùng rơi xuống mặt đất. Nhưng cũng không có di chuyển ra xa. Nặc Khắc Hi Kiếm thật sự quá sắc bén, nó trực tiếp đóng đinh hai người ở trên mặt băng.

Khí tức Sinh mệnh rất nhanh từ trên người Trung niên nhân trôi đi. Trên mặt Diệp Âm Trúc vẫn mỉm cười, mặc dù lúc này hắn đã không còn chút lực lượng gì để đứng lên, nhưng hắn vẫn đang cười.

Trong mắt Thiếu nữ tóc đen hiện lên một tia buồn cười, nhưng trong nháy mắt đã biến mất. Diệp Âm Trúc cũng không phát hiện được.

Diệp Âm Trúc sửng sốt:

- không phải Địa Ngục? Vậy nước ở đây sao lại đỏ như vậy?

Thiếu nữ tóc đen lạnh nhạt nói:

- Hẳn là có người đã nói cho ngươi, có một loại nước suối, là Huyết Dịch

Rung động mãnh liệt xuất hiện trong đầu Diệp Âm Trúc. Hắn vốn là người thông minh, chỉ là do vừa tỉnh lại nên hơi thất thần mà thôi. Giờ nghe Thiếu nữ tóc đen nhắc nhở, hắn lập tức nhớ ra lời Thần Long Vương nói với hắn.

- chẳng lẽ, chẳng lẽ đây là Sinh mệnh chi tuyền (dòng suối sinh mệnh) sao?

Lúc mới nhìn thấy Sinh mệnh chi tuyền, bởi vì hơi nước dầy nên mắt không thể nhìn kỹ mọi vật, hắn tự nhiên không biết Sinh Mệnh Thủy Tuyền là cái gì. Nhưng ngay lúc này thật sự nhìn thấy, hắn lập tức nghĩ đến lời Thần Long Vương nói với hắn, Sinh Mệnh Chi thủy thực ra là Máu của Thần Long lúc trước chết đi.

Cảm giác sùng kính xuất hiện trong lòng. Phản ứng sinh lý do nhìn thấy Nữ nhân trước mặt trần truồng cũng dần dần biến mất, cả người hắn đã trở nên tỉnh táo lại.

- Tại sao chúng ta sao đều không chết?

Diệp Âm Trúc hỏi.

- ngươi rất muốn chết sao?

Thiếu nữ tóc đen hỏi ngược lại.

- ngươi là khảo nghiệm của ta, ngươi là ai? Tại sao ngươi ở ngay bên cạnh Sinh Mệnh Thủy Tuyền? Sao ngươi lại biết sự tồn tại của Thần Long Vương?

Diệp Âm Trúc hỏi liền mấy câu.

- Ta chính là người khảo nghiệm ngươi. Từ lúc Sinh Mệnh Thủy Tuyền xuất hiện, ta vẫn ở đây với nó. Ngươi có thể coi ta là người bảo vệ nó. Nếu từ lúc nó xuất hiện, ta đã ở cùng với nó, ngươi có còn kỳ lạ là sao ta biết Thần Long Vương không?

Thiếu nữ tóc đen lần lượt trả lời từng vấn đề của Diệp Âm Trúc.

Diệp Âm Trúc chợt hiểu ra:

- Nói như vậy, ngươi là người bảo vệ Sinh Mệnh Thủy Tuyền?

Thiếu nữ tóc đen lạnh nhạt nói:

- ngươi có thể hiểu như vậy

Diệp Âm Trúc cười khổ:

- như vậy, ta xem như đã thông qua khảo nghiệm của ngươi chứ?

Thiếu nữ tóc đen nói:

- Nếu như ngươi không thông qua khảo nghiệm, ngươi cho rằng ngươi có thể ở đây sao?

Diệp Âm Trúc kỳ quái nói:

- Nhưng mà, ta rất lạ. Tại sao ngươi không chết, còn có thể đem ta vào trong Sinh Mệnh Thủy Tuyền. Mặc dù lúc đó thân thể của ta đã sắp hỏng mất, nhưng ta vẫn nhớ rất kỹ, ta đã dùng Nặc Khắc Hi Kiếm cắm vào không hề sai vị trí, khẳng định đã đâm thủng tim của ngươi, nhất định phải chết chứ?

Thiếu nữ tóc đen hơi nghiêng đầu, nhìn Diệp Âm Trúc, trong mắt hiện lên vẻ kỳ lạ:

- ngươi muốn biết sao?

Diệp Âm Trúc gật đầu.

- Tốt lắm, đưa một ngón tay ngươi ra cho ta

Thiếu nữ tóc đen nói.

Diệp Âm Trúc theo lời giơ một tay lên.

Thiếu nữ tóc đen lặng lẽ đi về phía trước, Sinh Mệnh Thủy Tuyền không thể nào làm giảm tốc độ của nàng, tay trái của nàng nắm lấy tay phải Diệp Âm Trúc đang vươn ra, sau đó…

Đồng tử Diệp Âm Trúc lớn lên. Phản ứng sinh lý vừa bình tĩnh vừa không lâu lại xuất hiện. Bởi vì, tay phải hắn vươn ra đã đặt trên ngực phải to tròn, đầy đấn mà một tay không thể nào nắm hết của Thiếu nữ tóc đen.

- Thế nào?

Thiếu nữ tóc đen lạnh nhạt hỏi.

Giờ phút này, Diệp Âm Trúc dường như nhìn thấy trên đầu Thiếu nữ tóc đen có thêm vài đạo hắc tuyến, trong giọng nói của nàng đã có thêm chút tình cảm. đó dường như là tâm trạng phẫn nộ, ngượng ngùng vậy:

- Ta hỏi ngươi, ngươi tìm được đáp án chưa?

- A?

Diệp Âm Trúc lúc này mới có phản ứng. hắn rõ ràng phát hiện, chấn động rất nhỏ thông qua "Bộ ngực" rất co dãn đang truyền vào tay mình, nhịn không được thất thanh nói:

- Trái tim của ngươi ở bên phải?

Thiếu nữ tóc đen đẩy tay Diệp Âm Trúc ra, trở lại vị trí lúc trước của mình.

- Cho nên, ta không chết. ngươi cũng không thông qua được khảo nghiệm

Thiếu nữ tóc đen lạnh nhạt nói.

- Nói như vậy, ngươi vốn không định để cho ta thông qua khảo nghiệm sao?

Diệp Âm Trúc tức giận nói. Thời khắc cuối cùng khi hắn giao thủ với Thiếu nữ tóc đen, hắn đã đoán ra một vấn đề. Khảo nghiệm nho nhỏ lại biến thành nguy cơ tử vong. Xem ra, vấn đề này xuất hiện trên người Thiếu nữ tóc đen.

- Ngươi sai rồi. Không muốn cho ngươi thông qua Khảo nghiệm là lão gia hỏa cho ngươi đến đây.

Thiếu nữ tóc đen lạnh nhạt nói.

- Lão gia hỏa để ta đến nơi này? nàng nói là Thần Long Vương sao?

Diệp Âm Trúc lập tức càng thêm tức giận:

- Không cho ngươi vũ nhục Tổ tiên của ta.

Thiếu nữ tóc đen vẫn rất bình tĩnh:

- Nếu như hắn là Tổ tiên của ngươi, như vậy, ta cũng vậy

- Ngươi nói cái gì?

Thiếu nữ tóc đen một lần nữa làm cho Diệp Âm Trúc chấn động:

- Chẳng lẽ, chẳng lẽ ngươi…

Giơ tay lên, Kim quang nhàn nhạt hiện lên trên cánh tay Thiếu nữ tóc đen. Ngay sau đó, Kim quang dần dần ngưng tụ thành hình, một mảnh Lân phiến hiện ra. Lân phiến Kim Sắc này Diệp Âm Trúc đã khắc sâu

trong lòng, mặc dù khi đó hắn thông qua Thiên Nhân Hợp Nhất để nhìn, nhưng hắn vẫn nhớ rất kỹ. không sai, đây là Lân phiến của Thần Long, Lân phiến của Thần Long - Tổ Tiên Đông Long.

- Ngươi là Thần Long?

Bốn chữ này Diệp Âm Trúc nói ra rất khó khăn.

Thiếu nữ tóc đen trả lời rất đơn giản:

- Một Thần Long còn sống cuối cùng. Nếu như hắn là Tổ Tiên của ngươi, vậy ta cũng thế

Diệp Âm Trúc cười khổ nói:

- Xem ra ta thua không hề oan uổng. Dù sao, người khảo nghiệm ta chính là Tổ Tiên của ta, là Thần Long

Thiếu nữ tóc đen lắc đầu:

- kKhông, ngươi không bại, ngươi thắng. Nếu như trái tim ta cũng giống như Thần Long bình thường ở bên trái. Ta đã chết. Tâm tình dao động và khinh thường ở trên chiến trường làm cho ta thua. Ngươi dựa vào thực lực của mình thông qua Khảo nghiệm lần này. Đó không phải là khảo nghiệm của Lão gia hỏa dành cho ngươi, mà là của ta dành cho ngươi

- ngươi khảo nghiệm ta? Vì sao? Hơn nữa, cho dù ngươi cũng là Thần Long, cũng không thể không tôn kính Thần Long Vương

- Có thể nói cho ngươi biết, ngươi tự nhiên sẽ biết. Còn về việc không tôn kính Lão gia hỏa kia, ngươi không có quyền thắc mắc ta

Diệp Âm Trúc mạnh mẽ đứng từ Thủy tuyền dậy:

- Ta biết thực lực của ta không bằng ngươi. Nhưng cho dù ngươi là Thần Long cũng không thể vũ nhục Người

- ngươi dựa vào cái gì mà nói ta?

Thiếu nữ tóc đen vẫn ngồi im tại chỗ.

Diệp Âm Trúc kiêu hãnh nói:

- Chỉ dựa vào ta là truyền nhân của Long, dựa vào ta là Hậu đại của Thần Long Vương

Thiếu nữ tóc đen cười, như nghe được một chuyện buồn cười nhất trên đời. Đây là lần đầu tiên Diệp Âm Trúc thấy nàng cười. không thể phủ nhận, nàng cười rất đẹp, khiến người khác không thể hô hấp được. Đáng tiếc, nàng cười lại đầy vẻ khinh thường, còn có vẻ bi thương.

- ngươi là hậu đại của Thần Long Vương? Ta đây là cái gì? Ta hỏi ngươi, nếu như ngươi là một Nữ hài nhi. Khi nàng còn chưa sinh ra, Phụ thân của nàng đã quyết định cho nàng cô độc vạn năm, bảo vệ thứ mà vốn không thuộc về trách nhiệm của nàng, để nàng sống cô độc. ngươi cho rằng, Nữ hài này phải tôn trọng Phụ thân như vậy sao?

Tâm trạng Thiếu nữ tóc đen đã trở nên rất kích động, mặc dù nàng không đứng lên, nhưng nửa thân trên đã hoàn toàn lộ ra trên mặt nước.

Diệp Âm Trúc ngẩn người, ngây ngốc nhìn Thiếu nữ tóc đen, không nói nên lời.

Kích động chỉ duy trì trong giây lát, Thiếu nữ tóc đen rất nhanh lấy lại bình tĩnh:

- Ngồi xuống

Diệp Âm Trúc như là nghe được mệnh lệnh, lập tức ngồi vào trong Sinh Mệnh Thủy Tuyền, khó khăn nói:

- ngươi là Nữ nhi của Thần Long Vương?

Thiếu nữ tóc đen lạnh lùng nói:

- Ta chưa bao giờ thừa nhận. Bây giờ không, sau này cũng không. Bây giờ, ngươi hãy nghe ta nói. Hắn cho ngươi đến đây, vốn là không muốn cho ngươi thông qua Khảo nghiệm của ta. Đây căn bản không phải là

khảo nghiệm. Ngươi biết cái gì gọi là Phá rồi sau đó lập không? Muốn trở thành người kế thừa chân chính của Thần Long, đầu tiên ngươi phải có được Huyết mạch của Thần Long. Mà Sinh Mệnh Thủy Tuyền chính là để tạo lại thân thể cho ngươi, làm mới Huyết mạch. Cho nên, ta sẽ công kích ngươi, hoàn toàn phá vỡ thân thể ngươi lúc trước, mới có thể để cho Sinh Mệnh Thủy Tuyền trong quá trình chữa trị cho ngươi mà hoàn toàn dung nhập vào trong Huyết mạch của ngươi. Một vạn năm, hắn lựa chọn ngươi

Thì ra đây là sự khổ tâm của Thần Long Vương. Tia bất mãn cuối cùng trong lòng Diệp Âm Trúc đã lặng lẽ biến mất.

Trong mắt Thiếu nữ tóc đen có vẻ thêm một vài thứ:

- Có lẽ, đây là quyết định chính xác nhất trong vạn năm nay của hắn

- Bởi vì ta thông qua khảo nghiệm của ngươi sao?

Diệp Âm Trúc không nhịn được nói.

Thiếu nữ tóc đen lạnh nhạt nói:

- Bởi vì ngươi có sự kiêu hãnh của Thần Long, có quyết tâm bất khuất đến cùng. Thực ra, ta chưa bao giờ hy vọng vào kế hoạch của hắn. Đại lục này sớm đã không thuộc về Đông Long chúng ta. Nhưng từ trên người ngươi, ta lại thấy được bản chất của Chiến sĩ Đông Long lúc trước, hoặc có thể nói là bản chất của Thần Long. Mặc dù ngươi còn chưa đủ mạnh

Diệp Âm Trúc sững sờ một lát, lời khen ngợi này do Nữ nhi của Thần Long Vương lạnh lùng nói ra, rất khó làm cho hắn có cảm giác tự hào. Nàng như đang nói một chuyện rất bình thường.

- Ta bây giờ đã có thể đi được rồi chứ? Ta cảm giác thân thể của mình hẳn là đã khôi phục hoàn toàn, thậm chí còn tốt hơn cả trước kia. Còn có rất nhiều việc chờ ta đi làm

Đã hiểu rõ chân tướng mọi việc, mình rốt cuộc ở đây bao lâu, ngay cả Diệp Âm Trúc cũng không biết. Hắn thầm nghĩ mau chóng trở lại Cầm Thành, trở lại Pháp Lam.

- Chưa được, không có sự cho phép của ta, ngươi không thể rời khỏi đây

Thiếu nữ tóc đen lạnh lùng nhìn Diệp Âm Trúc. Một khí tức sắc bén lập tức phát ra, nước không động, nhưng áp lực mạnh mẽ khiến cho toàn thân Diệp Âm Trúc chợt cứng nhắc. Mà đúng lúc này, một cỗ Nguyên lực mênh mông từ trong cơ thể hắn phát ra. Năng lượng khổng lồ trong nháy mắt chuyển động rất nhanh xung quanh thân thể Diệp Âm Trúc. Dòng nước xung quanh tự động hội tụ thành một dòng xoáy ngăn cản trước mặt hắn.

Nguyên lực, đó là Nguyên lực. Chỉ là Nguyên lực này ngay cả Diệp Âm Trúc cũng không nhận ra. Bởi vì Nguyên lực mạnh hơn lúc trước không biết bao nhiêu lần. Cảnh giới Thiên Nhân Hợp Nhất trong nháy mắt hóa thành một thể với Nguyên lực, mọi thứ xung quanh trở nên trong suốt.

- Trước hết cảm nhận biến hóa của mình. Nếu ngay cả tình huống của mình còn chưa hiểu rõ, ngươi còn muốn rời khỏi đây sao?

Áp lực của Thiếu nữ tóc đen chợt biến mất, dòng xoáy trước mặt Diệp Âm Trúc cũng lặng lẽ kìm nén lại.

Diệp Âm Trúc biết, mình quả thật hơi khẩn trương, theo lời nàng ta khoanh chân ngồi xuống trong Thủy Tuyền, lặng lẽ lắng nghe tiếng tim đập, tâm thần thu lại, tiến vào trong cơ thể mình.

Tất cả dường như đã khác, bộ xương bị vỡ nát đã dài ra, nội tạng đều đã về đến vị trí cũ. Lúc trước khi đột phát đến Thứ Thần Cấp, Diệp Âm Trúc từng nhìn thấu mọi thứ trong cơ thể mình trở nên trong suốt, tất cả Khí quan, bộ xương, Kinh mạch đều trở nên rõ ràng, mà bây giờ vẻ trong suốt lúc trước đã biến mất.

Bộ xương vẫn có mầu trắng, máu chảy trong Kinh mạch đỏ tươi, tất cả trở nên giống hệt như người bình thường.

Nhưng mà, thật sự giống như vậy sao? Không, khi Tinh thần lực tiến vào trong cơ thể mình, hắn chỉ biết mọi thứ đã hoàn toàn khác.

Trong cơ thể tràn ngập Sinh mệnh lực, Sinh mệnh lực khổng lồ có cảm giác như muốn nổ tung. Nguyên lực sung mãn đến mức kinh khủng, khí tức Sinh Mệnh khiến người ta sợ hãi. Cho dù là trên người Cự Long, hắn cũng chưa từng thấy Sinh mệnh lực khổng lồ đến như vậy.

Lấy Sinh Mệnh Thủy Tuyền làm Huyết dịch, đây là Sinh Mệnh Chi Thủy ban cho mình. Nguyên lực theo dòng máu lưu thông, được Sinh mệnh lực khổng lồ làm mát, năng lượng căn bản nhất gần như mỗi một khắc đều tăng lên. Không cần phải ra sức tu luyện, tốc độ tăng trưởng của nó còn lớn hơn trước kia mấy lần, hiệu quả hơn lúc tu luyện ở Pháp Lam rất nhiều.

Nguyên lực lúc này đã không phải Nguyên lực ban đầu. Lúc đến đây giao thủ với Thiếu nữ tóc đen, Nguyên lực của Diệp Âm Trúc đạt đến trình độ Thứ Thần Cấp nhị giai. Nhưng hắn bây giờ, Nguyên lực đã tăng lên hai bậc, đạt đến Thứ Thần Cấp tứ giai. Phải biết rằng, sau khi tiến vào cảnh giới Thứ Thần Cấp, dù là Diệp Âm Trúc thông qua Ma Vũ Cực Bích đạt đến Thứ Thần Cấp, muốn tăng lên một giai, cũng phải tu luyện rất lâu. Nhưng chỉ ngủ một giấc trong Sinh Mệnh Thủy Tuyền, thực lực của mình đã tăng lên hai bậc, cảm giác vui mừng lẫn sợ hãi này rất khó có thể dùng từ ngữ mà hình dung.

Vui mừng lẫn sợ hãi không chỉ có như vậy, không chỉ có năng lực tăng lên, đồng thời còn có Tinh thần lực của hắn. Ở trung tâm Tinh thần chi hải, hai viên Hồn Châu lặng lẽ nằm ở đó. Hồn Châu thuộc về Diệp Âm Trúc thể tích tăng lên ít nhất hai lần, đã gần bằng một nửa Hồn Châu của Phĩ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn.

- thực lực bản thân tăng lên, là do Sinh Mệnh Thủy Tuyền ban cho ngươi. Sinh mệnh lực là nguồn suối của mọi lực lượng. Có nó làm dịu, có thể khiến ngươi trở nên càng cường đại. Bắt đầu từ bây giờ, ngươi đã không phải một Nhân loại thuần túy. Bởi vì Sinh mệnh lực trong cơ thể ngươi chính là Huyết dịch của Thần Long. Tinh thần lực tiến bộ không phải do Huyết mạch Thần Long ban cho ngươi, đó là sự tiến bộ của chính ngươi. Đột phá trong lúc chiến đấu, sự kiên cường khiến cho Tinh thần lực của ngươi đạt đến một trình độ khác hẳn, cao hơn thân thể ngươi

Giọng nói của Thiếu nữ tóc đen vang lên Tinh thần chi hải của Diệp Âm Trúc. Mặc dù vẫn lạnh như băng, nhưng trong lòng Diệp Âm Trúc bây giờ chỉ có vui mừng và sợ hãi.

Trận chiến ấy, được Thiếu nữ tóc đen nhắc nhở không ngừng quanh quẩn trong đầu Diệp Âm Trúc. Cảnh giới Thiên Nhân Hợp Nhất, Thất Huyền Cầm Tâm hoàn mỹ, mặc dù cuối cùng mình vẫn thua. Nhưng mà, một khắc đó không thể nghi ngờ đã đạt đến đỉnh cao của cuộc đời. Ngay cả Diệp Âm Trúc cũng không thể khẳng định, nếu quay lại một trận chiến như vậy, mình còn có thể đạt đến trình độ như vậy hay không.

Từ từ mở mắt ra, lúc này đây, ánh mắt Diệp Âm Trúc không còn bắn ra tinh quang, quang hoa thu liễm, ánh mắt trong suốt đã chôn dấu mọi thứ.

- Ta nên gọi ngươi như thế nào?

Diệp Âm Trúc nói với Thiếu nữ tóc đen.

Thiếu nữ tóc đen ngẩn người. Diệp Âm Trúc mặc dù không phải sinh vật đầu tiên nàng tiếp xúc. Nhưng đúng là sinh vật còn sống đầu tiên nàng gặp. Trước kia, hễ là người gặp phải Sinh Mệnh Thủy Tuyền, đều đã chết đi. Nàng không cho phép bất luận kẻ nào được khinh thường Huyết dịch Thần Long. Ngoại trừ Nam nhân trước mặt này ra, nàng cũng chưa bao giờ trao đổi với sinh vật nào khác. Cho dù là Phụ thân Thần Long Vương của nàng, cũng chỉ là liên hệ qua Linh hồn.

- Ta không có tên

Vẻ mặt Thiếu nữ tóc đen trở nên ảm đạm đôi chút.

Cảnh giới Thiên Nhân Hợp Nhất của Diệp Âm Trúc lúc này đã không thấp hơn nàng, tự nhiên có thể cảm nhận biến hóa rất nhỏ của nàng.

- ngươi là Nữ nhi của Thần Long Vương, ta gọi ngươi là Tiểu Long Nữ có được không?

- Tiểu Long Nữ?

Thiếu nữ tóc đen đứng lên, cúi đầu nhìn bộ ngực to tròn trên ngực mình:

- Ta có chỗ nào nhỏ không?

- Ách, cái này, chẳng lẽ muốn gọi ngươi là Đại Long Nữ?

Diệp Âm Trúc khẽ nuốt nước miếng, cố nén không cho mình nhìn vào dáng người hoàn mỹ và bốc lửa của nàng ta.

- Hình như Tiểu Long Nữ dễ nghe một chút. Tùy ngươi vậy, đi ra với ta

Vừa nói, Tiểu Long Nữ nhẹ nhàng nhảy lên, nhảy ra khỏi Sinh Mệnh Thủy Tuyền.

Diệp Âm Trúc cũng vội vàng đứng lên, đi theo nàng ra bên ngoài.

Giá rét không đáng là gì với bọn họ. Nhưng khi Diệp Âm Trúc đi theo Diệp Âm Trúc ra khỏi Thủy tuyền, không khỏi run lên.

Tiểu Long Nữ đang đi trước mặt hắn, từ vị trí của hắn, vừa lúc có thể thấy rõ ràng được bộ ngực đầy đặn, cùng với kiều đồn và đôi chân thon dài mượt mà của nàng.

Đúng như Diệp Âm Trúc đã phán đoán lúc trước, Tiểu Long Nữ gần như cao bằng hắn. Nhưng dáng người thon dài không có chút nào không cân đối cả, tỉ lệ hoàn mỹ, da thịt trắng như tuyết, cho dù là ở trong vùng đất Băng tuyết này cũng không hề thua kém chút nào.

- Cái này, Tiểu Long Nữ, nàng có thể mặc quần áo được không?

Diệp Âm Trúc nhìn thấy Thần Nguyên Ma pháp bào nằm trên mặt đất cạnh Thủy tuyền, vội vàng nhặt lên che lấy người mình.

- Nhân loại đều dối trá như vậy sao?

Tiểu Long Nữ xoay người lại, thân thể hoàn mỹ của nàng hoàn toàn hiện ra trước mặt hắn:

- Ta rõ ràng cảm nhận được ngươi rất muốn nhìn thấy thân thể của ta. Tại sao lại muốn ta mặc quần áo?

Diệp Âm Trúc rất lúng túng. Đúng thế, với cảnh giới Thiên Nhân Hợp Nhất của Tiểu Long Nữ rất dễ dàng cảm nhận được biến hóa của mình. Nàng chưa bao giờ rời khỏi Sinh Mệnh Thủy Tuyền, đạo lý thế gian quả thật nàng không hiểu rõ.

- Ta chỉ cảm giác được, nếu như nàng mặc quần áo, sẽ càng xinh đẹp hơn. Những sự vật hoàn mỹ che dấu đi một chút có lẽ sẽ có cảm giác thần bí

Ngay cả Diệp Âm Trúc cũng cảm thấy lời giải thích của mình rất ngượng ép. Nhưng lúc này hắn căn bản không nghĩ ra được cách giải thích nào tốt hơn. Dù sao, thân thể của Tiểu Long Nữ có lực hấp dẫn quá lớn.

Tiểu Long Nữ cười nhạt:

- Chẳng lẽ ngươi cho rằng, ai cũng có thể nhìn thấy thân thể của ta sao?

Diệp Âm Trúc sững sờ một chút, tuy nhiên không đợi cho hắn phản ứng, Tiểu Long Nữ đã giơ tay lên.

Gần như là phản xạ không điều kiện, thân thể Diệp Âm Trúc lập tức ngã về phía sau, một đạo Kim quang cũng đúng vào lúc này xẹt qua trên ngực hắn.

- Lại tới?

không dám chậm trễ, Diệp Âm Trúc lập tức khống chế thân thể mình phiêu phù, quang mang lóe lên. Siêu Thần khí Khô Mộc Long Ngân Cầm đã xuất hiện trong lòng bàn tay hắn. mặc dù thực lực của hắn đã tăng lên hai bậc, nhưng hắn biết, lúc trước mình ở trạng thái đỉnh điểm mà Tiểu Long Nữ vẫn đánh bại mình, thì Tiểu Long Nữ không chỉ hơn mình có hai bậc mà thôi.

Công kích theo hắn nghĩ không trở lại, Tiểu Long Nữ vẫn đứng ở đó, bàn tay giơ lên đã hạ xuống. Mà trên người nàng đã xuất hiện một bộ quần áo, chiếc quần dài màu trắng như tuyết, bao phủ hoàn toàn thân thể hoàn mỹ và bốc lửa của nàng ở bên trong. Mặc dù bộ ngực vẫn như muốn bung ra, nhưng tốt hơn trước rất nhiều.

Tóc đen, quần trắng, cùng với vẻ mặt bình tĩnh của nàng, khiến cho lực hấp dẫn của nàng không phải vì thân thể được che đi mà giảm bớt.

Kim quang nhàn nhạt từ từ trở nên nồng nặc, quang mang mãnh liệt thiêu đốt trên thân thể nàng:

- Nhìn rõ rồi chứ, dùng trái tim của ngươi để cảm nhận

Vừa nói, hai tay Tiểu Long Nữ mở rộng ra, thân thể mềm mại xoay tròn một vòng trong Băng tuyết, Kim quang xung quanh thân thể nàng cũng xoay tròn theo nàng.

Càng lúc càng mãnh liệt, một dòng xoáy Kim sắc hình tròn xuất hiện trên đỉnh đầu nàng.

Không có lực công kích, đây là cảm giác đầu tiên của Diệp Âm Trúc. Ngay sau đó, chính là Hỗn độn, hắn không cảm giác được năng lượng ẩn chứa trong Kim quang khổng lồ đến mức nào. Nhưng Giờ phút này, nó dường như đã trở thành lực lượng của Thiên địa, như tất cả mọi thứ trong Thiên địa trong nháy mắt đã bị nó thu lấy không còn.

- Vô Cực

Hai chữ từ trong miệng Tiểu Long Nữ phun ra.

Thân thể mềm mại lại chuyển động, màu sắc Kim quang chợt có biến hóa, một nửa đậm lên, một nửa nhạt đi, đồng thời ngưng tụ lại, giống như hai con cá đang thiêu đốt, ánh mắt đều đang nhìn vào mỗi một bộ phận trên người đối phương.

Hỗn độn lúc trước biến thành có quy luật, trong năng lượng kỳ dị này, dường như bao hàm chân lý của Thiên địa, bao hàm mọi thứ trong Thiên địa.

- vô cực sinh thái cựcã¬

Tiểu Long Nữ đối diện với Diệp Âm Trúc, để mặc cho Thái Cực đồ xoay tròn trên đầu mình. Lúc này Diệp Âm Trúc rõ ràng cảm nhận được năng lượng khổng lồ trong Thái Cực đồ đang tăng lên với một tốc độ kinh khủng. Nó hấp thu không chỉ là một loại Nguyên tố, mà là Thiên Địa Chi lực.

Lúc này Diệp Âm Trúc mới hiểu rõ, Tiểu Long Nữ lúc giao thủ với mình đã nương tay. Nếu như lúc đó nàng dùng đến thủ đoạn này, mình căn bản không thể nào ngăn cản được. Thử hỏi, lực lượng của ngươi có mạnh đến đâu, sao có thể chống lại Thiên địa chứ?

- thái cực sinh lưỡng nghi

Hai tay giơ lên, Âm Dương Ngư (anh em chắc nhìn thấy 2 cái xóay âm dương này nhiều rồi nhỉ) khổng lồ chợt phân ra, nhạt và đậm, hai loại Kim quang đồng thời xuất hiện trên hai tay Tiểu Long Nữ.

Diệp Âm Trúc cảm nhận được, đây là hai loại năng lượng trái ngược nhau khiến người ta muốn chết.

- Thiên địa vốn Vô cực. Vô cực sinh Thái Cực, Thái Cực sinh Lưỡng nghi, mới có Âm Dương. Nam nhân là Dương, Nữ nhân là Âm. Trong thiên địa, tất cả mọi thứ đều ẩn chứa trong đó. Cái gì là Quang Minh và Hắc Ám. Thủy và Hỏa, Thổ và Phong, đều bao hàm trong đó, ngươi hiểu rõ rồi chứ?

Diệp Âm Trúc lắc đầu, rồi lại gật đầu:

- Ta hiểu, nhưng lại không hiểu

Một nụ cười xuất hiện trên mặt Tiểu Long Nữ:

- Rất tốt. ngươi cần phải có thời gian. Ngươi không cần học quá nhiều Vũ Kỹ Đông Long . Cái ngươi cần nắm giữ, chính là phương pháp của Thần Long, cũng là căn bản nhất của Đông Long

Diệp Âm Trúc từ từ cúi đầu với Tiểu Long Nữ. Vẻ mặt hắn trở nên rất nghiêm nghị. Mặc dù cả quá trình vừa rồi rất ngắn ngủi và đơn giản, nhưng Tiểu Long Nữ lại mở ra một cánh cửa khác cho hắn, cánh cửa đi thông tới Thần Giới, đây mới là tinh túy của Đông Long Thất Truyền.

Tiểu Long Nữ nhận một lễ này của hắn:

- Nhớ lấy, ta không phải Sư phụ của ngươi, bây giờ không phải, sau này cũng không

- Được

Diệp Âm Trúc đồng ý, từ từ đi đến bên cạnh Tiểu Long Nữ.

Tiểu Long Nữ nói:

- phương pháp tu luyện của mỗi người đều không giống nhau. Không cần phải cố gắng bắt chước và học tập, tự khai phá tiềm lực của bản thân mới có thể đạt đến cấp bậc càng cao hơn. Huyết mạch Thần Long sẽ vĩnh viễn chỉ dẫn cho ngươi đi tới

- Lĩnh giáo

Diệp Âm Trúc khắc sâu lời nói của Tiểu Long Nữ.

- Được rồi. Điều có thể dạy cho ngươi, ta đã dạy. Bây giờ chúng ta có thể đi

Vừa nói, Tiểu Long Nữ xoay người đi về phía Nam. Không thèm nhìn Sinh Mệnh Thủy Tuyền ở cách đó không xa một lần.

Nàng đi không có vẻ gì là nhanh, nhưng chỉ bước một bước đã ở ngoài ngàn thước. tình huống này đã từng xuất hiện khi Diệp Âm Trúc giao thủ với nàng lần trước.

Mặc dù Diệp Âm Trúc cũng có thể tiến hành Thuấn di chuyển dời vị trí. Nhưng hắn tuyệt đối không dễ dàng như Tiểu Long Nữ. Hơn nữa, Thuấn di của hắn chỉ có thể ở trong vòng ba trăm thước mới có thể đạt được hiệu quả như vậy. Mà Tiểu Long Nữ chỉ là tùy tiện bước đi đã có thể lướt qua khoảng cách ngàn thước, đây là chênh lệch rất rõ ràng.

- Chờ một chút

Diệp Âm Trúc vội tăng tốc, người lóe lên mấy cái để đuổi theo. Nguyên lực của hắn đã tiến hóa đến Thứ Thần Cấp tứ giai, tốc độ tăng lên không chỉ gấp đôi, vậy mà phải toàn lực mới có thể miễn cưỡng theo kịp Tiểu Long Nữ.

- nàng muốn đi đâu? Cứ thế này mà đi, vậy Sinh Mệnh Thủy Tuyền thì làm sao bây giờ?

Diệp Âm Trúc giật mình hỏi.

Tiểu Long Nữ liếc nhìn hắn:

- Tự nhiên là đi đến nơi ngươi muốn. Còn về phần Sinh Mệnh Thủy Tuyền, một khắc khi ngươi tỉnh lại, nó đã không còn tồn tại nữa. Chẳng lẽ ngươi không phát hiện, sau khi ngươi tỉnh lại, bên trong Sinh Mệnh Thủy Tuyền đã không còn khí tức Sinh Mệnh khổng lồ sao?

Diệp Âm Trúc ngẩn người một chút, quả nhiên, bây giờ nhớ lại, sau khi mình tỉnh lại, quả thật không còn cảm nhận được khí tức Sinh Mệnh khổng lồ bên trong Sinh Mệnh Thủy Tuyền. Nhìn lại thân thể của mình, hắn lập tức hiểu ra.

- lực lượng của Huyết dịch Thần Long bên trong Sinh Mệnh Thủy Tuyền đã bị ta hấp thu?

Trong nháy mắt, hắn cảm thấy áp lực trên vai mình chợt tăng lên. Trên người hắn đã không chỉ có sứ mệnh mà Thần Long Vương giao cho, mà còn có cừu hận của Thần Long tộc.

©P£u G\ʏÈjX ©P£I ¦9 -æ [Âj iXʍ GʊjX i\9«

Diệp Âm Trúc gật đầu nói:

- Tiểu Long Nữ, ngươi có thể nói cho ta biết, thực lực của ngươi bây giờ đạt đến cấp độ nào?

Tiểu Long Nữ nhíu mày:

- Nếu theo cách tính toán như của ngươi, ta hẳn là đã đạt tới giới hạn cuối cùng rồi, có thể là giới hạn mà ta vĩnh viễn cũng không cách nào đột phá qua được.

Diệp Âm Trúc hoảng sợ thốt lên:

- Thứ thần cấp cửu giai đỉnh phong?

Hắn rốt cục hiểu rõ, mình thua không oan chút nào. Đối mặt với cường giả bạch cấp đỉnh phong như vậy, kế thừa thần long huyết mạch, bản thân vẫn còn có cơ hội bất đối phương đồng quy vu tận, mặc dù sử dụng siêu thần khí cũng vẫn bị Tiểu Long Nữ tay không áp chế. Thực lực của nàng ta quả thật cao siêu hơn mình tưởng tượng rất nhiều!

Tiểu Long Nữ nhìn Diệp Âm Trúc đang đứng ngây người, nói :

- Sớm muộn gì ngươi cũng đạt tới cảnh giới này thôi. Chỉ là nếu không thể đột phá một điểm giới hạn cuối cùng, hết thảy cũng là vô ích, vĩnh viễn cũng không đạt được lực lượng như người kia.

Diệp Âm Trúc biết rõ nàng nói người kia là ám chỉ Thần long vương, trước kia đã đột phá bình cảnh cuối cùng, đạt đến thần cấp. Nữ nhân trước mắt này hóa ra thực lực còn trên cả Quang Minh tháp chủ Áo Bố Lai Ân, nàng ta hẳn cũng biết bản thân mình chính là cường giả mạnh nhất trên Đại lục hiện giờ.

- Chúng ta đi đâu bây giờ ?

Tiểu Long Nữ điềm nhiên hỏi

Diệp Âm Trúc quay đầu lại nhìn nàng. Hắn đột nhiên phát hiện, ánh mắt Tiểu Long Nữ có một chút hoang mang, thậm chí còn có điểm bất lực. Một vạn năm nay, nàng vẫn vẫn thủ hộ suối Sinh Mệnh, đi theo những nơi mà dòng suối Sinh Mệnh này đi qua, nhưng thủy chung lại chưa từng chính thức đặt chân ra ngoài xã hội một bước nào.

Có thể nói, cuộc sống của nàng trừ tu luyện cùng thủ hộ ra, tất thảy đều là cô đơn tịch mịch. Mặc dù ngoài mặt nàng lúc nào cũng lãnh đạm nhưng nội tâm hẳn nhiên cũng phải có chút bàng hoàng xúc động.

- Trước hết dừng lại đã.

Diệp Âm Trúc kéo tay áo Tiểu Long Nữ nói.

Tiểu Long Nữ liếc mắt nhìn hắn, dừng bước lại, tốc độ nàng đi nhìn rất thản nhiên nhưng thực ra mau lẹ vô cùng.

- Ta có truyền tống trận. Ta nghĩ lúc này chúng ta nên tới nơi đó trước đã. Sau đó, ta sẽ mang ngươi tới gặp Thần long vương.

Diệp Âm Trúc trong lòng đã có tính toán.

Tiểu Long Nữ cũng không nói thêm điều gì, vẻ mặt hết sức bình thản đứng chờ, Ngay cả Diệp Âm Trúc cũng không biết, nội tâm Tiểu Long Nữ bàng hoàng cũng là hắn chưa đoán hết được. Mặc dù nàng có thực lực gần như tuyệt đối, nhưng hiểu biết về thế giới bên ngoài của nàng thật sự là quá ít. Trong lòng nàng hiện nay đã mơ hồ đem Diệp Âm Trúc trở thành chỗ dựa tinh thần cho chính mình. Đương nhiên, với tính tình cao ngạo của Tiểu Long Nữ, sẽ không biểu hiện ra trên mặt.

Quang mang nhàn nhạt lóe ra, trong mắt Diệp Âm Trúc lóe ra ánh sáng nhu hòa. Với thực lực hiện giờ, hắn tất nhiên không cần vất vả tìm kiếm Ma pháp trận mà mình vẽ lúc trước. Ánh sáng xung quanh thân mình xuôi theo hai tay phóng xuống đất. Toàn bộ ma pháp trận hoàn thành cơ hồ trong thời gian chỉ vừa uống cạn chén trà.

Thủy tinh cầu màu tím huyền ảo từ Tu Di thần giới xuất hiện, trôi nổi lơ lửng trong không trung trước mặt Diệp Âm Trúc cùng Tiểu Long Nữ. Chứng kiến quả cầu thủy tinh này, mắt nàng lóe lên một tia sáng thoáng qua rất nhanh nhưng vẫn bị Diệp Âm Trúc phát hiện .

Trong lòng hắn nghĩ thầm, quả nhiên Thần long cũng như rồng thường, đều thích những vật sặc sỡ như vậy.

- Tiểu Long Nữ, ta thấy ngươi không có vũ khí, chi bằng để ta tặng cho ngươi một món đi. Như vậy cũng làm cho thực lực của ngươi tăng lên không ít đâu.

Vừa nói, Diệp Âm Trúc tháo Long Hồn Giới Chỉ trên ngón tay mình xuống. Vận dụng nguyên lực , mạnh mẽ chà mất ấn ký của linh hồn hắn khắc trên mặt nhẫn.

Bạch quang lại lóe lên, Long Hồn Giới chỉ đã khôi phục lại nguyên dạng Thần kiếm Nặc Khắc Hi như lúc đầu. Thân kiếm sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, toát lên quang mang màu nhũ bạc.

Tiểu Long Nữ đương nhiên nhận thức rõ thanh kiếm này, lúc nãy Diệp Âm Trúc sử dụng nó đã suýt nữa đồng quy vu tận cùng nàng.

Nàng nhíu mày:

- Thứ đồ này có mùi thằn lằn trên đó. Ta không thích. Nhìn qua chất liệu của nó. Hẳn là chế tạo từ sừng bò sát. Ngươi cứ giữ lại sử dụng đi.

Thằn lằn? Diệp Âm Trúc trong lòng không nhịn được cười. Nếu Thần thánh cự long Nặc Khắc Hi còn sống, biết được người khác gọi hắn là thằn lằn, không biết hắn sẽ có cảm giác như thế nào?

Bất quá, trước mặt Thần long chân chính, loại Long tộc phương Tây này cũng chỉ là loài thằn lằn có cánh vĩ đại mà thôi. Chỉ có Ngân Long tộc có vẻ ngoài dễ coi hơn một chút.

Tiểu Long Nữ thấy DIệp Âm Trúc trầm ngâm không nói, tiếp tục:

- Làm sao ngươi biết ta không có vũ khí?

Vừa nói xong, cổ tay nàng rung một cái, kim quang lóe lên, một thanh trường kiếm màu vàng nhạt đã nằm trong tay.

Kiếm dài chừng ba thước, bề rộng khoảng hai tấc, hình thức đơn giản mà cổ kính, toàn thân đều làm từ cùng một chất liệu, nửa màu vàng nửa trong suốt.

Trên thân kiếm không hề có khí thế mạnh mẽ bộc phát nhưng lại có một cảm giác viên mãn hoàn hảo. Giống như Tiểu Long Nữ giảng giải cho Diệp Âm Trúc về vô cực và thái cực tương hợp sinh ra năng lượng kim sắc vừa rồi .

Nhìn thấy thanh trường kiếm kim sắc này, Diệp Âm Trúc không khỏi than thầm trong bụng. Cảm giác của hắn nhạy cảm thế nào, mới nhìn đã phát hiện thanh trường kiếm kim sắc này làm từ chất liệu tương tự như Thần kiếm Nặc Khắc Hi, có điều phải tốt hơn rất nhiều lần. Chất liệu này độc đáo đến mức ngay cả Diệp Âm Trúc cũng vô pháp phán đoán nó xuất xứ như thế nào và thuộc tính ra sao.

- Thần long cứ qua một ngàn năm, sừng trên đầu sẽ rớt ra, một lần nữa mọc lại sừng mới. Đây là ta dùng sừng của chính mình làm thành kiếm, cùng thân thể của ta kết hợp thì sẽ phát huy được uy lực cực đại.

Tiểu Long Nữ vừa nói vừa khẽ phẩy tay rung thân kiếm, một âm thanh trầm trầm tương tự tiếng long ngâm nhất thời phát ra.

Trong tiếng Long ngâm, Diệp Âm Trúc rõ ràng cảm giác được Thần kiếm Nặc Khắc Hi trên tay mình đang run rẩy, ngay cả siêu thần khí Khô Mộc Long Ngâm cầm đang giấu trong ngực cũng xuất hiện một phần rung động.

Nếu như, lúc đầu nàng ta công kích mình không dùng tay không mà đổi bằng thanh kiếm này thì hậu quả sẽ như thế nào?

Thu hồi Thần kiếm Nặc Khắc Hi, Diệp Âm Trúc cũng không mang nó vào ngón tay mà đem thả vào Tu Di thần giới. Mặc dù Tiểu Long Nữ không nhận nhưng hắn trong lòng cũng không muốn sử dụng thanh kiếm này nữa.

Thông qua trận chiến cùng Tiểu Long Nữ, Diệp Âm Trúc giác ngộ rất nhiều điều. Hắn phát hiện, chuyên sâu vào một năng lực thì thực lực tăng hơn rất nhiều so với kiêm thêm nhiều món khác. Cầm mới là thứ mà hắn muốn chọn chính thức, cũng là binh khí có thể phát huy thực lực của Diệp Âm Trúc đến mức cường đại nhất.

Sau cuộc nói chuyện với Tiểu Long Nữ, hắn cũng thầm quyết định trong lòng: Cổ cầm, sau này sẽ là vũ khí công kích và phòng ngự duy nhất của chính mình.

Nguyên bản hắn vốn tưởng mình đã đạt đến đỉnh phong của cầm nghệ. Nhưng nhìn lại xem ra vẫn còn khoảng cách rất lớn, nhất là sau khi Tiểu Long Nữ dạy hắn sử dụng Thần long bổn nguyên.

- Ta bắt đầu truyền tống đây.

Diệp Âm Trúc hướng về Tiểu Long Nữ nói.

Kim quang lóe lên, thanh trường kiếm kim sắc chế tạo từ Thần long giác lẳng lặng biến mất. Tiểu Long Nữ vẫn đứng yên như cũ nhìn Diệp Âm Trúc.

Tử quang từ dưới chân từ từ dâng lên, Tiểu Long Nữ hai mắt nhắm lại, nàng lẳng lặng cảm thụ sự biến hóa của năng lượng xung quanh, sau một khắc bọn họ đã thông qua truyền tống trận thần kỳ này rời khỏi băng sâm, cũng là rời khỏi cực bắc hoang nguyên, chuyển tới một địa phương khác.

Hoàn cảnh chung quanh cũng ấm lên rất nhiều, so sánh với cực bắc hoang nguyên, nhiệt độ của nơi này thoải mái dễ chịu. Âm thanh ồn ào hỗn tạp xuất hiện trong phút chốc làm Tiểu Long Nữ có chút không thích ứng kịp, nàng nhíu mày một lần nữa, quay đầu lại nhìn Diệp Âm Trúc.

- Nơi này là lãnh địa của ta.

Diệp Âm Trúc giải thích cho Tiểu Long Nữ. Hắn dựa vào không gian truyền tống trận, đem chính mình và Tiểu Long Nữ truyền thẳng đến Cầm Thành, vị trí chính xác là ngay trong sơn động của phủ lãnh chúa lâm thời.

- Hoan nghênh đến với Cầm Thành.

Diệp Âm Trúc mỉm cười ưu nhã, hướng về Tiểu Long Nữ phất tay, ra dáng điệu chủ nhà mời khách.

Tiểu Long Nữ bình thản nói:

- Bắt đầu từ giờ, ngươi đi tới đâu ta đi theo đó. Ta cũng không thích tiếp xúc với người lạ. Nếu ngươi không muốn người của ngươi bị thương tổn, tốt nhất bảo bọn họ đừng tới gần làm phiền ta.

Nhìn Tiểu Long Nữ với bộ dạng dọa người từ ngàn dặm, Diệp Âm Trúc cũng không lo lắng quá nhiều. Hắn biết, đây chỉ là phản ứng tự bảo hộ chính mình của nàng.

Cầm Thành, ta rốt cục cũng trở về. Đối mặt công kích của Tiểu Long Nữ, sống sót trong hoàn cảnh nguy hiểm, tắm suối Sinh Mệnh khôi phục lục cảm, tự bản thân nhờ đó cũng thu được ích lợi to lớn, thực lực tăng vọt làm cho Diệp Âm Trúc cảm thấy mình như có vẻ tái thế trùng sinh.

Khi con người kinh qua nguy hiểm cực độ, sau khi an toàn thoát khỏi, dễ dàng cảm thấy cuộc sống hiện tại rất thư thái. Hiện giờ tâm tình của Diệp Âm Trúc chính là như vậy.

- Tiểu Long Nữ, nói cho ta biết, ta ngủ tại suối Sinh Mệnh mấy ngày rồi?

Diệp Âm Trúc trong khi rời khỏi phủ lãnh chúa, thuận miệng hỏi một câu.

Nhưng câu trả lời của Tiểu Long Nữ quả thật làm hắn hoảng sợ vô cùng

- Mấy ngày? Ta không nhớ rõ nữa, đại khái khoảng chừng ba năm đó.

Tiểu Long Nữ nói rất thản nhiên nhưng trong lòng Diệp Âm Trúc nổi lên sóng gió động trời.

- Cái gì?

Diệp Âm Trúc hô lên thất thanh, nhìn Tiểu Long Nữ, sắc mặt đại biến. Hắn không thể nào tưởng tượng được, mình đã chìm sâu vào một giấc ngủ dài những ba năm, nhất thời trong lòng ngổn ngang trăm mối. Nên nhớ rằng, trước khi hắn đi, Tô Lạp cũng đã hoài thai mấy tháng. Nếu thật sự giấc ngủ kéo dài ba năm như vậy, chẳng phải con mình cũng đã hơn hai tuổi rồi hay sao ?

Loại cảm xúc lẫn lộn khó gọi tên này trào dâng trong nội tâm sâu thẳm của Diệp Âm Trúc. Khóe mắt hắn thậm chí đã hơi ướt. Xin lỗi, Tô Lạp, ta không ở bên cạnh nàng. Lúc nàng cần ta ở bên cạnh nhất thì ta lại không có mặt. Là ta có lỗi với nàng.

Trong tim kịch liệt rung động, thân thể Diệp Âm Trúc cũng theo đó mà run rẩy.

Tiểu Long Nữ nhìn hắn, vẻ mặt có chút kì quái:

- Chỉ có 3 năm thôi, ngươi tưởng rằng máu của Thần Long dễ hấp thu vậy hay sao? 3 năm, thời gian đó đã là quá ngắn. Ta từ khi còn trong trứng đã ngâm trong suối Sinh Mệnh, mất hơn ngàn năm mới có thể tự mình sở hữu trí tuệ mà có thể tỉnh lại.

DIệp Âm Trúc cười khổ, nói:

- Ta với ngươi khác nhau, trên Đại lục này ta có rất nhiều thứ phải lo. Nếu ngủ một ngàn năm, ta e rằng mọi chuyện sẽ hư hết.

Không sai, là người bình thường, ai có khả năng sống đến ngàn tuổi đây?

Cho dù là đỉnh cấp cường giả như Áo Bố Lai Ân, trừ phi tiến giai Thần cấp, bằng không cũng phải chịu giới hạn 500 năm tuổi thọ.

Nếu như thật sự phải ngủ ngàn năm, bằng hữu cùng thân nhân tất cả biến mất, Diệp Âm Trúc có lẽ sẽ thật sự hóa điên.

Cho dù chỉ mới trôi qua 3 năm thời gian, tâm tình của hắn đã xuất hiện kích động mãnh liệt dị thường, Tiểu Long Nữ đúng là bởi vì cảm giác tâm tinh của hắn rung động mãnh liệt nên mới có cảm nhận kì quái.

Tiểu Long Nữ nhìn Diệp Âm Trúc thêm một lần nữa rồi lại khôi phục vẻ trầm mặc như cũ.

3 năm đã trôi qua, không biết hiện giờ Cầm Thành đã như thế nào. Diệp Âm Trúc cơ hồ sốt ruột không thể chờ đợi nổi nữa, chạy băng ra ngoài. Tiểu Long Nữ lướt nhẹ như làn khói theo sát chân hắn.

Đi ra khỏi hang động, Diệp Âm Trúc nhất thời bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây người. Lúc đầu sở dĩ hắn lựa chọn chỗ này làm phủ lãnh chúa lâm thời bởi vì khoảng cách từ đây ra trung tâm rất gần. Từ trên ngọn núi này có thể quan sát toàn bộ tình huống ở trung tâm Cầm Thành.

Lúc này, hắn chứng kiến cảnh tượng ở sân trung tâm Cầm Thành, cả người nhất thời ngây ra một khoảnh khắc.

Hiện giờ trung tâm Cầm Thành so với lúc hắn ra đi đã biến hóa long trời lở đất. Trên khoảnh sân cực lớn này, chí ít có trên 5 vạn người đang hoạt động không ngừng. Khó trách lúc nãy bên trong hang động lại có thể nghe thấy tiếng động ồn ào hỗn tạp như vậy.

5 vạn người này, không chỉ có nhân loại, tinh linh tộc , còn có ải nhân tộc thậm chí là cả Địa tinh tê liệt giả đang tích cực đào bới. Với thị lực của Diệp Âm Trúc, có thể loáng thoáng nhìn thấy bọn họ đang bận rộn chế tạo thứ gì đó

Nhưng là chỉ không thấy Cầm Đế Hào.

Phải biết rằng, với kích thước của Cầm Đế Hào, trong bất kì nơi nào của dãy núi đều rất khó neo đậu. Lúc đầu Diệp Âm Trúc để cho Ly Sát đem Cầm Đế Hào đặt tại trung tâm Cầm Thành. Khi hắn đi vẫn là như vậy nhưng hiện giờ đã biến mất.

Lúc này ở trung tâm Cầm Thành làm cho người ta có cảm giác như một công xưởng vĩ đại. Mỗi lao động đều đang hết sức bận rộn.

Tại góc sân, có thể chứng kiến thấy rất nhiều đồ vật đang để sẵn chờ được chở đi. Trong đó có nhiều cỗ ma đạo pháo mà Diệp Âm Trúc vốn rất quen mắt, vẫn còn nhiều thứ mà hắn chưa từng gặp qua cùng với các dạng vật phẩm phức tạp khác, cùng với khá nhiều vũ khí.

Tiểu Long Nữ chính là lần đầu tiên nhìn thấy nhiều sinh vật đến vậy. Diệp Âm Trúc bởi vì tinh thần còn đang bàng hoàng, không chú ý tới Tiểu Long Nữ nép sát vào người hắn hơn một chút. Ánh mắt mang thêm vài phần sắc thái dựa dẫm.

Cầm Thành này cũng chính là Cầm Thành của ta hay sao? Biến hóa không chỉ đến từ khoảng sân trung tâm. Trừ mặt trước tường thành ban đầu, các dãy tường thành xây dựng dựa theo các ngọn núi hai bên cũng đều không thấy dấu tích.

Những bức tường đó chính là dùng đá hoa cương kiến tạo nên, hao phí rất nhiều nhân lực và vật lực. Bây giờ đều đã biến mất không dấu vết. Rốt cục là chuyện gì xảy ra? Ba năm nay, Cầm Thành đã có những thay đổi thế nào?

Diệp Âm Trúc hít sâu một hơi, miễn cưỡng bình phục kích động từ nội tâm. Hắn cũng không bước xuống trung tâm Cầm Thành mà xoay người lại, hướng về phía núi Bố Luân Nạp.

- Đứng lại! Kẻ nào?

Đúng lúc này một tiếng quát lớn vang lên. Ngay sau đó một tốp lính xuất hiện trong tầm nhìn của Diệp Âm Trúc và Tiểu Long Nữ.

Binh lính này đồng phục là giáp nhẹ, tuy nhiên áo giáp trên người bọn họ không phải là giáp da mà là kim chúc được chế tạo thành giáp đơn chủ yếu bảo hộ các đốt ngón tay và các chỗ yếu hại. Loại áo giáp này, Diệp Âm Trúc trước kia từng thấy các chú tạo đại sư của Ải nhân tộc chế ra, mặc dù kém giáp nặng của bộ binh về lực phòng ngự nhưng so với bộ binh thường thì hơn rất nhiều.

Mặc dù áo giáp này không có nhiều hoa văn cùng các đường nét trang trí, nhưng từ vẻ nhẵn nhụi của kim loại cùng độ thuần chất của nguyên liệu đã cho thấy cảm giác tinh xảo xuất sắc của thợ chế tạo ra nó.

Trên tay mỗi binh sĩ đều cầm một thanh trường mâu, sau lưng đeo một thanh kiếm bản to. Loại kiếm này nếu so về sức nặng thì chỉ bằng một phần ba loại trọng kiếm thông thường, đồng dạng sắc bén hai cạnh. So với trọng kiếm thì nhẹ hơn không ít. Càng thuận tiện cho việc mang trên lưng cùng vận dụng linh hoạt, là trang bị đặc biệt của binh sĩ Cầm Thành

Mười thanh trường mâu đồng loạt nhắm thẳng vào Diệp Âm Trúc cùng Tiểu Long Nữ, mũi trường mâu nhọn hoắt lấp lánh tinh quang. Không cần hỏi, mũi này toàn bộ đều chế tạo từ kim cương tinh, là loại cương thiết thật tốt dùng làm mũi.

Mười tên là

Lời vừa nói ra, Đông Long cao tầng nhất thời sắc mặt đại biến, mọi người liền rút ra vũ khí, đối với bọn họ mà nói, không có gì khuất nhục bằng tổ tiên bị vũ nhục.

Nhất là vừa mới biết được linh hồn thần long vương đại nhân vẫn còn tồn tại, vốn là không thể chịu đựng được phần vũ nhục này.

Vị Minh không hề quan tâm tới lời Diệp Âm Trúc, trực tiếp bay thẳng đến Tiểu Long Nữ:

- Ngươi vũ nhục Đông Long tổ tiên, bất luận có thân phận gì ta đều muốn cùng ngươi quyết đấu. Âm Trúc, ngươi nhất định không được ngăn trở.

- trưởng lão, người đừng như vậy.

Diệp Âm Trúc lúc này đã đứng giữa hai người.

Vị Minh Thái Thượng trưởng lão trong mắt lóe ra tia cố chấp :

- Âm Trúc, trừ khi ngươi giết ta, nếu không ta nhất định khiêu chiến với nàng .

- Âm Trúc, mau tránh ra.

Diệp Ly hét lớn một tiếng, tay cầm trường kiếm tiến lên.

- Vị Minh trưởng lão, để ta đầu tiên, ta xem tên tiểu tử có dám can ngăn.

- Được rồi.

Diệp Âm Trúc hét lớn một tiếng

- Vốn ta không muốn nói ra nhưng xem ra không thể không nói. Các vị tông chủ, trưởng lão, ông nội, bà nội, thỉnh các người trước tiên nghe ta nói vài câu, sau đó có quyết định khiêu chiến nàng hay không.

Diệp Ly dừng chân bên Vị Minh trưởng lão, đồng thời hai người hướng về Diệp Âm Trúc, xem ra bọn họ cũng muốn cho Diệp Âm Trúc một cơ hội giải thích. Tuy nhiên, bất luận Diệp Âm Trúc có nói cái gì, trong lòng họ quyết không bỏ qua Tiểu Long Nữ, tổ tiên bị vũ nhục chính là đại sự.

Diệp Âm Trúc quay đầu nhìn Tiểu Long Nữ một cái, vẻ mặt nàng thật sự lạnh nhạt, vốn không để những người trước mặt để trong mắt.

- Nếu như trên thế giới này có một người đủ tư cách đánh giá, thậm chí mắng chửi tổ tiên chúng ta, đích thật cũng chỉ có vị cô nương trước mặt.

Diệp Âm Trúc thở dài nói.

Diệp Ly nổi giận mắng :

- Hỗn đản, tên tiểu tử này vì nữ nhân ngay cả tổ tông cũng từ bỏ được sao? Ta không có đứa cháu như ngươi.

Diệp Âm Trúc vốn không muốn nói ra thân phận Tiểu Long Nữ, bởi vì hắn biết nếu có nói ra, bởi vì thân phận nàng mà các tông chủ trưởng lão không biết sẽ phải bái lạy đến bao nhiêu lần, trong đó còn có cả ông nội, bà nội mình. Nếu chính họ đã quỳ xuống, bản thân mình có thể không bái lạy sao?

Nhưng tình huống hiện giờ, hắn dù không muốn cũng phải nói.

- Ông nội, người hãy nghe con nói hết, không phải con không cần tổ tông, nhưng từ bối phận đi lên, xem ra nàng đích thị là tổ tông của chúng ta.

Rốt cục, Diệp Âm Trúc cũng phải nói ra.

- Thúi lắm.

Diệp Ly vốn đã lửa giận phừng phừng, Diệp Âm Trúc lúc này lại đem những lời nói kiêu ngạo thốt ra. Loại đả kích kịch liệt như vậy quả thật khiến lão mất đi tia lý trí, nhất thời xông lên.

Bất quá Diệp Ly không thanh tỉnh không có nghĩa những người khác cũng vậy. Vị Minh trưởng lão đến nay thật có vài phần hiểu rõ con người Diệp Âm Trúc, tin rằng hắn sẽ không nói những lời xằng bậy, lại liên tưởng đến tánh mệnh chi thủy, nhất thời cảm thấy có cảm giác kỳ quặc, ngăn cản Diệp Ly , đồng thời hỏi :

- Diệp Âm Trúc, vị tiểu thư đây rốt cuộc là ai?

- Các ngươi hỏi tới hỏi lui không mệt sao, muốn động thủ thì mau lên.

Tiểu Long Nữ lúc này không nhịn được lên tiếng, tiến lên, lại bị Diệp Âm Trúc vội vàng kéo về.

- Nàng chính là thần long cuối cùng cùa Long Khi Nỗ Tư Đại Lục, cũng là huyết mạch duy nhất của thần long bộ tộc, đồng thời cũng là nữ nhi duy nhất của thần long vương đại nhân.

Diệp Âm Trúc một hơi nói ra thân phận Tiểu Long Nữ.

Nói xong những lời này chính hắn cũng thở dài một hơi, mà khi hắn nhìn lại chợt phát hiện, bất luận là ai, Vị Minh trưởng lão, ông nội hay những người khác tất cả đều như hóa đá tại chỗ. Trong phòng hơn mười người lúc này lại tĩnh lặng đến nỗi có thể nghe thấy nhịp đập mỗi người.

- Nhưng đến giờ ta vẫn không thừa nhận.

Lúc này Tiểu Long Nữ tự mình lên tiếng, nàng cũng không có ý động thủ, hướng Diệp Âm Trúc nói:

- Ta trước tiên rời đi, ngươi nếu có rời khỏi nơi này thì nói ta một tiếng.

Nói xong, nàng như vậy xoay người rời đi, đi về hướng lĩnh chủ phủ của Diệp Âm Trúc (vừa mới đến Cầm Thành mà đã quen thuộc thế nhỉ).

Ánh mắt mọi người vẫn nhìn theo thân ảnh nàng đến khi hoàn toàn biến mất mời dần hồi tỉnh lại. Cả đám người mắt to mắt nhỏ nhìn nhau, lóe lên vẻ hoảng sợ.

Vị Minh thái thượng trưởng lão khó khăn nuốt một ngụm nước bọt :

- Âm Trúc, có thể lặp lại lời ngươi vừa nói một lần nữa hay không ?

Diệp Âm Trúc cười khổ nói:

- Ta là nói nàng chính là hậu duệ duy nhất của thần long vương đại nhân, thần long công chúa. Nếu không, nàng có tư cách gì mà bình phẩm tổ tiên chúng ta? Nàng chính là bất mãn phụ thân chưa từng hoàn thành trách nhiệm một người cha, cái này hẳn sự tình trong nhà của người ta.

- Con gái thần long vương, con gái thần long vương.

Sắc mặt mọi người trở nên cực kì quái dị, nhất là hai người muốn động thủ vừa rồi, Vị Minh trưởng lão và Diệp Ly. Hai người nhất thời nhìn nhau.

Vị Minh lão nhất thời sờ mặt từ hỏi:

- Ta khi nãy có nói cái gì quá đáng không?

Diệp Ly nhận thức được sự thật nói :

- Không có, cái gì cũng không có, ta cũng không có.

Lan Như Tuyết nhìn bộ dáng hai người bọn họ nhịn không được cười :

- Không đúng sao, ta vừa rồi hình như nghe các ngươi nói Diệp Âm Trúc là tên hỗn đản, không nhận cháu, người nào đó không nhận ra nhưng ta vẫn nhận ra được. Âm Trúc, ngươi sau này cũng chỉ có bà nội ta, không có ông nội.

- Ai nói là ta đã nói chứ?

Thật không biết có phải trời sinh tương khắc, hai vợ chồng lão này lại muốn bắt đầu nữa rồi.

- Tốt lắm, được rồi hai vị, phải chăng chúng ta nên đi bái kiến vị tổ tông này một chút.

Vị Minh lão cười khổ nói. Diệp Âm Trúc nói không sai, nếu quả thật Tiểu Long Nữ là con gái thần long vương đại nhân, dĩ nhiên cũng chính là tổ tiên của họ. Thân là người đứng đầu, Thái Thượng trưởng lão dĩ nhiên không thể loạn bối phận .

- Bái kiến cái gì? Ta không muốn, lão đừng có quấy rầy ta.

Thanh âm Tiểu Long Nữ từ trong động truyền đến, rõ ràng vào tai mọi người.

Nhớ lần đầu Tiểu Long Nữ công kích mình không chút lưu tình, hôm nay xem như đã vì những Đông Long hậu duệ này mà khắc chế đi nhiều.

Hướng mọi người gật đầu:

- Các vị, ta nghĩ Tiểu Long Nữ nàng đã không thích tục lễ, chúng ta nên đi trước tránh quấy rầy nàng nghỉ ngơi. Ta cũng có rất nhiều sự tình cần hiểu rõ một chút.

Mọi người do dự trong chốc lát, nghĩ đến trước đó phát sinh xung đột, Vị Minh trưởng lão nhất thời mới không dám gặp lại, đoàn người mang nét mặt xám xịt xuống núi.

- Thần long hậu duệ, Âm Trúc, vậy chẳng phải nàng rất lợi hại sao?

Diệp Ly lặng lẽ nói thầm với cháu mình, lúc này lão dường như mất trí nhớ, đã hoàn toàn quên sự tình hung hăng lúc trước.

Diệp Âm Trúc tự nhiên cũng không để trong lòng, nói :

- Không phải rất lợi hại mà phi thường lợi hại, con nghĩ dưới tình huống một chọi một, cả đại lục không ai là đối thủ của nàng.

Diệp Ly khen:

- Quả thật không hổ danh là tổ tiên của chúng ta, Âm Trúc, ngươi cùng nàng ngủ ba năm, có cái cơ hội kia hay không?

- Ớ, ông nội, người nói là cơ hội gì vậy?

Diệp Âm Trúc không rõ, hỏi lại.

Diệp Ly tức giận nói:

- Nam nữ lúc đó còn có thể có cái gì? Đương nhiên là cái đó.

Diệp Âm Trúc lúc này mới hiểu được, vội vã lên tiếng thề thốt:

- Nàng thính lực rất tốt, ông nội, con cùng nàng là thân phận gì, sao lại có thể làm như thế?

Diệp Ly hừ một tiếng nói:

- Có cái gì không thể, Hải Dương chẳng phải cũng chính là Đông Long hoàng thất hậu duệ, chẳng phải cũng đã cùng ngươi kết bái phu thê. Ta đang nghĩ nếu ngươi cũng cưới vị thần long công chúa này, chẳng phải sau này gia đình chúng ta rất lợi hại sao?

- Được rồi, lão đầu nhà ngươi không dạy được cái gì hay, lại đang làm cái gì thế, thôi ngay đi.

Lan Như Tuyết lại gần nói, mặc dù thanh âm Diệp Ly rất nhỏ nhưng cũng không thoát khỏi thính lực của bà.

- Ách, ta cũng chỉ là đề nghị mà thôi. Ta cũng không dạy hắn cái gì bậy bạ, chỉ là thân phận vị công chúa này thật sự quá rung động. Lão bà ngươi nghĩ xem chúng ta là con cháu Đông Long, nếu ai đó có huyết mạch như nàng ta vậy chẳng phải cũng chính là thần long thuần túy huyết mạch sao?

Lan Như Tuyết sửng sốt, suy nghĩ một tí rồi nói

- Âm Trúc, nói thật đi, ngươi cùng nàng có phát sinh quan hệ hay không?

Nhìn ông nội, rồi nhìn bà nội, Diệp Âm Trúc thật sự xém chút phải thề độc.

- Con và nàng ấy thật sự không có mà, mọi người hãy bỏ qua cho con đi mà.

Mọi người xuống núi, Vị Minh trưởng lão dẫn đoàn người một mạch đi đến trung tâm Cầm Thành.

- Vị Minh trưởng lão, ba năm qua tình huống Cầm Thành như thế nào?

Sau niềm vui được trở về nhà, Diệp Âm Trúc liền đặt mối quan tâm đến dân chúng Cầm Thành. Nơi hắn đang đứng cùng trận chiến năm đó có mối quan hệ rất lớn, nghĩ đến điểm này, hắn lập tức hỏi.

Vị Minh lão nói:

- Tình huống hết thảy tốt đẹp, trừ việc ngươi mất tích và Pháp Lam cùng chúng ta phát sinh chút mâu thuẫn, mọi việc vẫn bình thường. Pháp Lam cũng tuân thủ lời hứa, không ngừng cung cấp nguyên liệu tốt nhất cho chúng ta. Ngươi cũng thấy được việc chế tạo bây giờ đã đem ra tiến hành ở sân trung tâm bên này. Như vậy, phía trong mọi người mới toàn tâm toàn ý làm việc. Trải qua ba năm không ngừng cố gắng, chúng ta cũng đã cấp cho quân đội Cầm Thành những trang bị tốt nhất. Ngay cả Bất tử Ma long quân đoàn ngươi đem về cũng có trang bị riêng thích hợp. Chỉ là từ khi ngươi biến mất, quân đoàn này cũng không mấy động tĩnh, có thể là do mất đi sự khống chế từ ngươi. Chiến sĩ Cầm Thành chúng ta bây giờ có thể nói đã được trang bị đến tận răng, chỉnh thể thực lực đã tiến bộ dài. Cho dù cùng Pháp Lam lần nữa đối kháng cũng có vài phần nắm chắc.

Diệp Âm Trúc gật đầu, thời gian ba năm cũng đã đủ làm rất nhiều việc. Cầm Thành nếu phụ trách chế tạo thì thời gian đó khẳng định là đủ để tự trang bị cho mình. Việc này trước khi đi hắn cũng đã phân phó rồi

Vị Minh tiếp tục nói:

- Trừ số lượng cho quân đội Cầm Thành, trang bị chúng ta chú tạo đã có thể cung cấp cho Pháp Lam. Về phần Pháp Lam phân phối cho mỗi quốc gia như thế nào thì ta cũng không rõ lắm. Bất quá, nghe nói Mễ Lan là nước được phân phối đầu tiên, bởi vì họ cùng chúng ta có quan hệ, Mễ Lan cũng là được lợi ích lớn nhất. Lam Địch Á Tư sẽ thua kém hơn rất nhiều. Hơn nữa, sau khi phân phối xong, theo yêu cầu Pháp Lam, các quốc gia này sẽ cung cấp tiếp cho chúng ta đại lượng vật tư. Nếu bàn về tài phú, Cầm Thành bây giờ đến tột cùng là bao nhiêu thì ngay cả ta cũng không tính được, nhưng tuyệt đối đủ để dùng từ "phú khả địch quốc" (giàu có sánh ngang đế quốc) để hình dung.

Diệp Âm Trúc nói:

- Quân đội chúng ta có mở rộng thêm hay không?

Vị Minh nói:

- Có, quả thật có gia tăng, nhưng tam đại Quân đoàn biên chế chủ chiến vẫn không thay đổi là Bỉ Mông cự thú quân đoàn gồm 500 người, Cự long kỵ sĩ đoàn cùng Bất Tử Ma long quân đoàn tổng cộng hơn 1200 cự long. Tử Thần long lang kỵ binh số lượng cũng không thể gia tăng nên vẫn giữ nguyên. Bất quá, chỉnh thể thực lực cự long kỵ sỹ đoàn đang không ngừng được huấn luyện phối hợp, nhất định sẽ có bước tiến bộ lớn. Thực lực tăng lên nhanh nhất cũng chính là Tử Thần Long Lang kỵ binh, bọn họ bây giờ vẫn như trước, là Cầm Thành đệ nhất quân đoàn, cho dù là Bỉ Mông cự thú khi cảm nhận được sát khí của họ cũng có phần khiếp đảm. Thật không biết Hồng Nhạn đã huấn luyện bọn họ thế nào. Có lẽ chỉ có chiến trường thực sự mới có thể khảo nghiệm trình độ bọn họ. Đương nhiên, trang bị tam đại quân đoàn này là ưu tú nhất, dùng tư nguyên tốt nhất cùng với những ải nhân chú tạo đại sư đích thân luyện chế mà thành.

Quả thật thực lựcTử Thần Long Lang kỵ binh chỉ có trên chiến trường mới hoàn toàn biểu hiện, với thực lực kinh khủng, một khi phát khởi công kích, cho dù là cao thủ Bạch cảnh cũng phải tránh khí thế mạnh mẽ của họ. Đối với Diệp Âm Trúc, đây chính là lực lượng cường đại nhất, mỗi một Tử thần đều tuyệt đối là một đối thủ khó chịu.

- Trừ ba quân đoàn chủ lực, Cầm Thành chúng ta còn có ba vạn chiến sĩ công kích từ xa. Dù sao để lấy lòng chúng ta, các nước khác đã làm theo Mễ Lan, đưa đến Cầm Thành lượng lớn Đông Long hậu duệ, vì thế chúng ta cũng có nhiều sự lựa chọn hơn, bộ binh quân đoàn tăng đến năm vạn người. Tử Thần Long Lang kỵ binh kỵ binh dẫn dắt Kỵ binh quân đoàn, nhân số giữ nguyên một vạn người. Bất quá theo Diệp Hồng Nhạn thì số lượng cũng không đại biểu cho thực lực cường đại, hắn cũng không ngờ sau khi huấn luyện tân

binh vẫn còn lại được một vạn kỵ binh. Đám tân binh ấy cũng có thực lực cực mạnh, trang bị cũng hoàn mỹ.

Diệp Âm Trúc có chút kinh ngạc nhìn Vị Minh Thái Thượng trưởng lão nói :

- Nói như vậy lực lượng Cầm Thành chúng ta bây giờ đã vượt hơn 25 vạn binh lính, đó là còn chưa tính đến tình huống đặc thù của từng binh chủng.

Vị Minh gật đầu nói :

- Đúng là như vậy, chúng ta còn một hỗn biên Quân đoàn của Đức Lỗ Y tạo thành. Đương nhiên trong đó không kể Giác Ưng kỵ sĩ đoàn, Giác Ưng kỹ sĩ đoàn cùng Ma Long kỵ sĩ đoàn thì một tự xưng là Cầm Thành lục chiến số một, còn lại không chiến số một của lực lượng Cầm Thành.

- Ồ, được rồi, trưởng lão, nhắc đến Cầm Đế hào, ta mới nhớ, tại sao ta không thấy nó ở quảng trường trung tâm đâu? với diện tích của nó, không lẽ còn có thể đặt ở địa phương khác sao?

Vị Minh Thái Thượng trưởng lão thần bí cười nói :

- Đương nhiên có thể, bởi vì quảng trường trung tâm muốn dùng để chế tạo, nhưng Cầm Đế hào thật sự chiếm không gian quá nhiều, cho nên chúng ta đem nó ra ngoài Cầm Thành. Người cũng biết bây giờ đại lục bây giờ chỉ có một mục tiêu để cố gắng, mà thực lực Cầm Thành chúng ta bây giờ không ai dám đến trêu chọc. Cho nên, đặt nó ở bên ngoài Cầm Thành, Cầm Đế hào cũng sẽ không có vấn đề gì. Càng huống chi, gần đó có bốn quân đoàn bộ binh với hơn 20 vạn quân đang tiến hành thao luyện.

Nguyên lai là để bên ngoài Cầm Thành, Diệp Âm Trúc lúc này mới hiểu được.

- Trưởng lão, chúng ta trải qua 3 năm kiến tạo, có bao nhiêu ma đạo pháo, cái này không cung cấp cho Pháp Lam sao.

Trong các vũ khí Cầm Thành sở hữu, trọng yếu nhất tự nhiên chính là ma đạo pháo. Đối với Diệp Âm Trúc, đây cũng là cái hắn lo lắng nhất.

Vị Minh Thái Thượng trưởng lão hắc hắc cười nói :

- Sao có thể tiện nghi cho bọn họ như vậy. Chúng ta dựa theo ý của ngươi, mặc dù đang toàn lực chế tạo ma đạo pháo, nhưng không để một cái nào tới tay Pháp Lam. Hơn nữa, khiến họ một câu cũng không nói nên lời chính là các ải nhân đại sư ngoại trừ cấp trang bị cho ba quân đoàn chủ lực, còn lại đều dồn toàn bộ tâm lực cho việc chú tạo ma đạo pháo. Có nhiều vật liệu tốt như vậy, uy lực ma đạo pháo cùng được tăng lên không ít.

Pháp Lam mấy ngàn năm tích trữ quả nhiên không thể xem thường. Bây giờ chúng ta sở hữu ma đạo pháo, trừ tịch diệt chi pháo, các loại ma đạo pháo bình thường đều cần có tinh hạch cửu cấp ma thú làm tâm thì có thể sử dụng nhiều lần mà không cần thay thế. Ba năm qua, tổng cộng chúng ta đã chú tạo được bốn tịch diệt chi pháo, cao cấp ma đạo pháo cũng có bốn mươi cái, trung cấp ma đạo pháo ba trăm cái. Đơn giản mà nói, ma đạo pháo tiêu hao nguyên liệu cực kỳ khổng lồ, nếu không có cả đại lục chống đở sau lưng, chúng ta căn bản cũng không dám nghĩ đến việc như vậy.

Diệp Âm Trúc nghi hoặc nói:

-Nếu như vậy tại sao còn chú tạo nhiều cao cấp và trung cấp ma đạo pháo như thế? chuyện gì đã xảy ra? Hơn nữa còn bốn cái tịch diệt chi pháo trấn thủ bốn cửa, vậy phải tiêu hao bao nhiêu tài liệu ?

Vị Minh Thái Thượng trưởng lão cười khổ nói :

- Người cũng biết tại phương diện chú tạo, ải nhân tộc luôn theo đuổi chủ nghĩa hoàn mỹ, có nhiều nguyên liệu tốt như vậy, tại sao lại không chú tạo ra thật nhiều đồ tốt chứ? Theo sự sắp đặt của địa tinh bộ lạc, các đại sư ải nhân càng làm việc thêm điên cuồng. Nếu không phải chúng ta cảnh báo bọn họ tịch diệt chi pháo mỗi khi sử dụng tiêu hao ma tinh hạch quá lớn, sợ rằng không chỉ có bốn cái tịch diệt chi pháo thôi đâu.

Về phần cao cấp ma đạo pháo cùng trung cấp ma đạo pháo thì do chúng ta tự tiến hành phân loại. Đơn giản mà nói, một cửa nếu có cao cấp ma đạo pháo thì cần một viên cửu cấp ma tinh hạch kết hợp với một viên bát cấp mới có thể sử dụng, còn trung cấp ma đạo pháo thì cần một viên cửu cấp ma tinh hạch kết hợp

với bốn viên bát cấp mới có thể cầm cự. Còn đối với uy lực của bọn chúng như thế nào thì ta cụ thể không cách nào hình dung được, chỉ có thể nói cho ngươi Cầm Thành chúng ta bây giờ, toàn vị ma đạo pháo so sánh với bọn chúng chỉ có thể xem như sơ cấp ma đạo pháo.

Nghe Vị Minh trưởng lão giải thích xong, Diệp Âm Trúc hóa đá một hồi, mấy trăm cửa đều có ma đạo pháo trấn thủ, hơn nữa là loại đã tăng thêm uy lực toàn diện, như vậy cần bao nhiêu tư nguyên mới có thể hoàn thành? Nếu như ma đạo pháo đồng thời khai hỏa, sợ rằng sáu vị tháp chủ Pháp Lam cũng không thể chịu đựng nổi loại năng lượng này. Trời ạ, địa tinh bộ lạc cùng ải nhân bộ lạc quả nhiên toàn người điên.

Vị Minh trưởng lão nói:

- bất quá ma đạo pháo cũng chỉ có thể sản xuất đến trình độ này thôi. Theo chúng ta tính toán thì cơ hồ Cầm Thành chúng ta đã tụ tập gần như đại lương cao cấp ma tinh hạch, nếu như số lượng ma đạo pháo tăng lên thì chúng ta cũng không cầm cự nổi lượng ma tinh hạch hao hụt. Nhất là tịch diệt chi pháo, lượng cửu cấp ma hạch chúng tiêu hao đích thực quá lớn, bởi vậy mà chúng ta đã đình chỉ việc chú tạo.

- Chờ một chút.

không trung sẽ nắm giữ được hành động của Đại quân đối phương. Đồng thời cũng có thể từ bất cứ góc độ nào trợ giúp Quân đoàn của bên mình. Huống hồ Cầm Đế hào này còn nhiều Ma Đạo pháo hơn cả Cầm Thành ba năm trước thì công kích đánh xuống kinh khủng đến mức nào?

Vẻ mặt Cổ Lỗ trưởng lão mặc dù uể oải, nhưng vẻ hưng phấn trong mắt không thể nào che dấu được. Đó là sự hưng phấn, giống như lời của Vị Minh Thái Thượng Trưởng Lão nói, đây tuyệt đối là sáng tạo hàng đầu. Nếu như thật sự có thể hoàn thành, như vậy, cuộc Thánh chiến với Mẫu Yêu Vương sẽ càng nắm chắc hơn nhiều.

- Trưởng lão, khổ cho các người. Cầm Đế hào mặc dù quan trọng, nhưng ngài cũng phải chú ý nghỉ ngơi

Diệp Âm Trúc rất thành khẩn nói.

Cổ Lỗ trưởng lão cười ha ha:

- Lão già ta vẫn còn rất cường tráng. Bộ Lạc chúng ta làm ra Mỹ tửu không đơn giản là uống ngon, ngay cả Chủng tộc điềm đạm như Tinh linh Tộc cũng rất thích nó. Mỹ tửu này còn phối hợp với một vài thứ của Tinh linh Tộc, có rất nhiều chỗ tốt với thân thể. Cầm Đế Đại nhân cứ yên tâm. Cầm Đế hào - chúng ta đã nỗ lực rất nhiều, nhất định sẽ thành công. Ta và các Đại sư Ải Nhân tộc mỗi ngày đều chăm chú ở đây, cho dù một vài chi tiết cụ thể có vấn đề, chúng ta cũng sẽ lập tức sửa chữa. Ta nghĩ bất luận là trong lịch sử Địa Tinh bộ lạc chúng ta hay là lịch sử Ải Nhân tộc đều sẽ ghi lại chiến tích huy hoàng này

Cầm Đế hào gây cho Diệp Âm Trúc cả vui mừng lẫn sợ hãi. Với tâm chí kiên định của hắn cũng không khỏi hưng phấn. Nghe Cổ Lỗ trưởng lão nói chỉ biết liên tục gật đầu. Từ thời gian thì thấy hai năm tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng đến đại cục, thậm chí còn có khả năng khiến cho Thánh Chiến diễn ra sớm hơn. Lúc cuộc Thánh Chiến chính thức bắt đầu, việc Thần Long Vương an bài cho mình đi làm chắc trong vòng hai năm cũng đã đủ rồi.

- Cầm Đế Đại nhân, Cầm Đế hào chúng ta ngoại trừ lực công kích, trong đó còn có một điều rất quan trọng, chỉ có ngài tự mình chỉ huy, mới có thể phát huy toàn bộ uy lực của nó

Cổ Lỗ trưởng lão nói.

- Ồ?

Diệp Âm Trúc hơi khó hiểu nhìn hắn.

Cổ Lỗ trưởng lão nói:

- Cầm Đế hào chúng ta mặc dù có lực công kích và lực phòng ngự rất mạnh. Nhưng nó cũng có một nhược điểm duy nhất, đó chính là không có tác dụng chống đỡ quá mạnh với công kích Tinh thần. Nếu như dùng Ma Tinh thạch phối hợp với Ma pháp trận chống đỡ, chẳng những tiêu hao rất nhiều tài nguyên quý giá, đồng thời hiệu quả cũng không cao. Cho nên, sau khi chúng ta cẩn thận nghiên cứu, cho rằng do ngài tự mình chỉ huy trong đó, rồi phối hợp với Cầm Đế Thập nhị Nhạc phường, hình thành năng lực công kích và phòng ngự Tinh Thần hệ cường đại, như vậy sẽ khiến cho Cầm Đế hào đạt đến mức hoàn mỹ

Diệp Âm Trúc lúc này mới hiểu sự lo lắng của Cổ Lỗ trưởng lão. Quả thật, Tinh Thần Hệ Ma pháp là khó phòng ngự nhất. Cầm Đế hào khổng lồ như vậy, số lượng nhân viên khống chế tất nhiên cũng rất nhiều. Nếu như quân địch sử dụng chính là Tinh Thần Hệ Ma pháp. Cho dù Quang Minh bình chướng có thể loại bỏ một phần, cũng chắn chắn khiến cho Cầm Đế hào bị tổn thương rất lớn.

Lo lắng của Cổ Lỗ trưởng lão hoàn toàn có lý.

Diệp Âm Trúc suy nghĩ một lát rồi nói:

- Ý của Trưởng lão ta hiểu. Cầm Đế hào hao phí tâm lực rất lớn của các vị Đại sư. Ngài yên tâm, ta nhất định không để cho nó bị tổn hại. Cầm Đế hào không thể nghi ngờ là bá chủ không trung, thực lực quá mạnh

- khuyết điểm duy nhất của nó có lẽ chính là phòng ngự đơn thể hơi yếu. Ví dụ như nếu có một cao thủ cường đại, khi đến gần được bản thể Cầm Đế hào, dựa vào thực lực cường đại công phá vào một điểm, tiến được vào bên trong Cầm Đế hào, vậy sẽ trở thành tổn thất không thể cứu vãn nổi. Mà thể tích của Cầm

Đế hào lại lớn như vậy, ta nghĩ chúng ta cần phải có một bộ phận nhân viên giỏi cận chiến. Những người này chẳng những có đủ thực lực, mà nhất định phải tuyệt đối trung thành.

Cổ Lỗ trưởng lão gật đầu nói:

- Điểm này ta cũng đã nghĩ đến. Nhân viên chiến đấu bố trí trong Cầm Đế hào phải là mạnh nhất. Ngoại trừ người và Cầm Đế Thập nhị Nhạc phường ra, trong kế hoạch của chúng ta đúng là đem toàn bộ năm trăm người của Bỉ Mông quân đoàn vào trong Cầm Đế hào. Bọn họ tuyệt đối trung thành với người, mà năng lực cận chiến của các Chiến Sĩ Bỉ Mông cường đại là điều không phải nghi ngờ. Đồng thời, chúng ta sẽ thiết kế một hệ thống thả quân siêu tốc. Khi Cầm Đế hào tiếp cận gần mặt đất, sẽ có thể nhanh chóng đưa năm trăm Bỉ Mông Chiến Sĩ tiến vào chiến trường, khiến cho bọn họ có thể xuất hiện ở vị trí yếu kém nhất của kẻ địch. Nói như vậy, tác dụng của Cầm Đế hào sẽ tăng thêm một chút

- Tốt

Diệp Âm Trúc khen ngợi:

- Trưởng lão suy nghĩ quả thật chu đáo

Được nghe Cổ Lỗ trưởng lão giải thích cặn kẽ, Diệp Âm Trúc càng tin tưởng và hiểu rõ hơn về Cầm Đế hào. Sau khi cùng cao tầng Đông Long Bát tông bàn bạc, hắn trước sau kiểm duyệt lại bốn Đại Quân đoàn bộ chiến, sau đó mới một lần nữa trở lại bên trong Bố Luân Nạp sơn mạch.

Bốn Đại Bộ Binh Quân đoàn so sánh với trước khi hắn đi, ba năm không ngừng huấn luyện khiến cho thực lực của các Chiến Sĩ càng mạnh thêm. Quan trọng hơn là, năng lực phối hợp của bọn họ đã tăng lên rất nhiều. Kết hợp với Vũ Kỹ Đông Long, khiến cho năng lực tác chiến tổng hợp của Bốn Đại Bộ Binh Quân đoàn tăng lên một cấp bậc mới.

Còn về mặt Trang bị, đã từ Trang bị hoàn mỹ của Chiến Sĩ Đông Long trước kia phát triển thành Trang bị toàn thân. Trang bị của mỗi một Bộ binh mặc dù không đầy đủ như Kỵ binh, nhưng cũng có các tiêu chuẩn như về bảo vệ các vị trí quan trọng. Khải giáp nhẹ nhàng có năng lực kháng Ma pháp nhất định, cùng với Trường kiếm sắc bén, bốn Đại Quân đoàn Bộ Binh bây giờ cũng không phải là mấy vạn người, mà là hơn hai mươi vạn. Quân đội toàn bộ là tập võ, toàn bộ đều có Đấu Khí, thì phát huy hiệu quả trên chiến trường tuyệt đối là khủng bố.

Bọn họ đang không ngừng nỗ lực huấn luyện. Bốn vị Tông Chủ Đông Long Bát tông chỉ huy bọn họ ở trên chiến trường dễ như khống chế ngón tay mình, trận hình hoàn mỹ thay đổi rất nhanh nên đã phát huy được lực chiến đấu của bọn họ đến trình độ lớn nhất.

Cầm Thành có được sự ủng hộ của Pháp Lam, như vậy tương đương được cả Đại lục ủng hộ. Dưới tình huống như vậy, ba năm nỗ lực phát triển, khiến cho thực lực của Cầm Thành tăng lên một nấc thang mới. Mặc dù vẫn chưa thể nào so sánh được với Pháp Lam, nhưng cũng đã đủ để chống lại bất cứ một Quốc gia nào. Đến khi Cầm Đế hào được hoàn thành, sợ rằng Cầm Thành đã có thể ngang bằng với Pháp Lam.

Diệp Âm Trúc gần như không có thời gian nhàn rỗi. Hắn rời đi đã ba năm trời, các thủ lĩnh các Tộc đều muốn bẩm báo với hắn biến hóa của Cầm Thành để cho hắn hiểu rõ mọi tình huống của Cầm Thành. Hơn nữa còn một chút chuyện cần phải có sự đồng ý của hắn, lúc hắn xong hết việc, trời đã tối sầm.

Vì nghênh đón Diệp Âm Trúc trở về, An Nhã đặc biệt tổ chức một bữa tiệc thịnh soạn, chẳng những toàn bộ cao tầng của Cầm Thành đến đông đủ. Khi Diệp Âm Trúc bước vào yến hội, thì lập tức nhìn thấy thân ảnh cao lớn và quen thuộc.

Mái tóc màu tím bù xù xõa trên vai, đôi mắt như thủy tinh thâm thúy, khí tức không giận mà uy, còn có khí thế mà không có ai có thể bắt chước, trong nháy mắt hai mắt Diệp Âm Trúc đã ươn ướt.

- Trở về còn không báo cho ta biết

Nắm tay rất lớn đánh vào ngực Diệp Âm Trúc.

Với thực lực của Diệp Âm Trúc, hắn có ít nhất một trăm phương pháp có thể tránh né. Nhưng hắn không hề né tránh, để ngực mình đỡ lấy một quyền này, ánh mắt hắn tập trung vào đôi mắt trong suốt của đối phương.

“Bịch” thân thể Diệp Âm Trúc lui về sau hơn mười thước mới dừng lại được.

Đau đớn trên ngực không thể nào ảnh hưởng đến tâm trạng kích động của hắn. Tiểu Long Nữ đứng ở sau lưng hắn mày vừa nhăn lại, Diệp Âm Trúc đã nhảy lên, ôm cổ lấy người vừa đánh ra một quyền đó.

- Tử

Cánh tay to lớn ôm ngược lại hắn, hai Nam nhân cao lớn anh tuần ôm chặt lấy nhau. Giờ phút này, trong mắt bọn họ đều chảy ra nước mắt.

- Biết không? Khi Linh hồn khí tức của chúng ta hoàn toàn đoạn tuyệt. Ta thật sự cho rằng ngươi đã chết

Giọng nói hùng hậu của Tử không nén nổi sự nghẹn ngào.

Yến hội bên trong bày mười bàn, gần trăm người đứng đó, nhưng lúc này lại im lặng như tờ, không ai muốn quấy rầy bọn họ. Khi Diệp Âm Trúc đi thị sát tình huống của Cầm Thành, An Nhã đã thông qua Truyền tống môn thông báo cho Tử. Cho nên, hắn đến đây.

- Xin lỗi Tử, làm cho ngươi lo lắng

Cái ôm kết thúc, nhưng tay phải Diệp Âm Trúc đang nắm chặt lấy tay phải của Tử.

Thực ra, ngay cả Diệp Âm Trúc cũng không biết Linh hồn liên lạc giữa hắn và Tử đã hoàn toàn đoạn tuyệt. Sinh Mệnh Thủy Tuyền thay thế Huyết mạch ban đầu của hắn, Sinh mệnh lực khổng lồ làm biến đổi thân thể hắn rất nhiều. không chỉ làm cho hiệu quả của Nguyền rủa Lục Cảm Truy Hồn Đoạt Phách Đại Pháp biến mất, mà ngay cả Đồng Đẳng Bổn Mạng Khế Ước của hắn và Tử cũng bị Sinh mệnh lực khổng lồ tác dụng mà kết thúc. Cho nên Tử mới có thể hoàn toàn mất đi liên lạc với hắn.

- Âm Trúc, ngươi có biết chúng ta lo lắng cho ngươi như thế nào không?

Giọng nói của một người khác từ sau lưng Tử truyền đến. Bởi vì thân thể Tử quá lớn, nên lúc trước hắn bị che ở phía sau, nên Diệp Âm Trúc cũng không nhìn thấy. Đồng thời, cảnh giới Thiên Nhân Hợp Nhất mặc dù cường đại, nhưng sau khi nhìn thấy Tử, tâm trạng của hắn không thể nào giữ được bình tĩnh, tự nhiên quên hết mọi thứ xung quanh.

Cũng là một Nam Tử, trên khuôn mặt anh tuần lại mang theo vài phần tang thương. Mái tóc vàng ban đầu giờ có thêm sợi trắng, nhưng trong mắt hắn cũng là nước mắt kích động.

- Áo Lợi Duy Lạp Đại ca, huynh cũng tới

Buông tay Tử ra, Diệp Âm Trúc một lần nữa mở hai tay ra, ôm chặt lấy vị Đại ca này. Đúng vậy, người đến không chỉ có Tử, mà Áo Lợi Duy Lạp cũng đến.

Đúng lúc này, một đôi mắt nóng rực đang nhìn bọn họ, khiến cho Diệp Âm Trúc, Tử và Áo Lợi Duy Lạp cùng ghé mắt nhìn kẻ đã phá vỡ sự kích động của bọn họ. Ngay sau đó, một thân ảnh màu lam đã lặng lẽ đi đến trước mặt ba người bọn họ.

- Đứng nghiêm người, hành lễ, giọng nói của hắn lạnh như băng mà đầy cung kính:

Ra mắt Cầm Đế Đại nhân

Nhưng giọng nói của hắn bất luận như thế nào, đôi mắt nóng rực của hắn lại bán đứng suy nghĩ trong lòng hắn. Đúng là Đoàn trưởng Tử Thần Long Lang Kỵ sỹ đoàn - Diệp Hồng Nhạn có danh xưng Minh Đế.

- Hồng Nhạn. ha ha, huynh đệ chúng ta rốt cuộc đã tề tụ đông đủ

Áo Lợi Duy Lạp và Diệp Âm Trúc gần như cùng đưa một tay ra, ôm lấy thân ảnh màu lam còn chưa cởi áo giáp. Cùng với Tử, bốn cánh tay đặt cùng E 7 đặI yh= j Ặ g o Áo Lơ c

- Chẳng lẽ ngươi đã mang nước suốt sinh mệnh về sao? Chẳng phải ngươi nói, nước suối sinh mạng này đã bị ngươi hấp thu hết rồi cơ mà?

- Tỷ tỷ quả nhiên thông minh. Tỷ nói đúng, nước suối sinh mệnh này đã bị đệ hấp thụ hết, nhưng nó cũng đã trở thành máu của đệ. Bất luận là vì Cầm Thành hay vì để đối kháng với thâm uyên vị diện, Tinh linh tộc cũng cần phải trở nên cường đại hơn.

Vừa nói, Diệp Âm Trúc vừa chậm rãi đi tới trước viễn cổ chi thụ, giơ tay phải lên.

Lúc này, hắn không hề cảm giác được sinh mệnh khí tức do viễn cổ chi thụ phát ra bởi vì sinh mệnh khí tức của bản thân hắn quả thực quá nồng đậm, hơn xa viễn cổ chi thụ. Vậy nên khi hắn vừa tới, viễn cổ chi thụ đã phát ra cảm giác cực kỳ thân thiết.

Hắn đã không còn được sinh mệnh khí tức của Viễn cổ chi thụ làm dịu như lần trước nữa mà giờ này, chính sinh mệnh khí tức của hắn lại xoa dịu Viễn cổ chi thụ.

Trong phút chốc, An Nhã hiểu Diệp Âm Trúc định làm gì. Nàng không hề ngăn cản, nhưng đôi mắt nàng đã trở nên nhòa đi.

Đã bao nhiêu năm, biết bao nhiêu năm đã trôi qua, Tinh linh tộc chưa bao giờ đạt tới trình độ này. Nàng biết, một khắc sau, Tinh linh tộc sẽ chào đón một chương mới, thể hiện thực lực chân chính của Tinh linh tộc.

Thời đại viễn cổ, khi Đông Long lục địa và Tây Long lục địa vẫn chưa va chạm, khi nhân loại trên thế giới này vẫn chỉ là những sinh vật cực kỳ nhỏ bé, yếu ớt, Tinh linh tộc đã cùng đứng ở vị thế đỉnh cao, đối lập với Long tộc và Thú nhân tộc.

Nhưng tại sao hiện giờ Tinh linh tộc lại không còn ở cấp bậc cao nhất với Thú nhân tộc và Long tộc nữa? Bởi vì họ đã mất đi bổn nguyên (nguồn) ủng hộ cường đại nhất. Còn việc Diệp Âm Trúc muốn làm bây giờ, chính là đem lại bổn nguyên ủng hộ đó cho TInh linh tộc.

Là Tinh linh nữ vương, An Nhã sao có thể không kích động cơ chứ? Bất kể là đối với nàng hay đối với toàn Tinh linh tộc, đây đều là một thời khắc mang tính lịch sử.

Bổn nguyên trở về, có nghĩa là Tinh linh tộc một lần nữa sẽ quật khởi.

Khi đó, hết thảy đều sẽ phát sinh biến hóa.

Một tia nước nhu hòa xẹt qua ngón tay Diệp Âm Trúc. Trong phút chốc, một tơ máu xuất hiện trên ngón tay trỏ của hắn. Diệp Âm Trúc khẻ búng tay, một giọt máu đỏ tươi giống như hồng bảo thạch mang theo mùi hương và sinh mệnh khí tức nồng đậm, rơi lên Viễn cổ chi thụ.

An Nhã nhắm hai mắt lại. Giờ khắc này, nàng cảm thấy bên ngoài đã xảy ra những biến hóa long trời lở đất. Hết thảy xung quanh đã trở nên thay đổi, không còn rét lạnh nữa mà chỉ có sinh mệnh kêu gọi. Sinh mệnh khí tức khổng lồ trong giọt máu sau khi dung nhập vào Viễn cổ chi thụ đã khiến từng búp, từng cành của Viễn cổ chi thụ bừng tỉnh, vươn dài lên.

Khắp Tinh linh sâm lâm (rừng rậm) đều bắt đầu run rẩy. Nhưng tinh linh đều lập tức nhìn về phía Viễn cổ chi thụ, đều gần như đều điên cuồng chạy về phía Viễn cổ chi thụ. Một loại tín hiệu đặc biệt đang tràn ngập sâu trong nội tâm bọn họ.

Nước mắt của vô số tinh linh giờ đã rơi xuống.

Mới không lâu thôi, Tinh linh tộc đã gặp phải hiểm họa diệt vong.

Mới không lâu thôi, bọn họ đã suýt nữa trở thành những kẻ lang thang không nhà không cửa.

Nhưng cũng vừa mới đó, Tinh linh tộc đã trở lại huy hoàng. Giờ khắc này quả thực đã trở lại sao?

Viễn cổ chi thụ đang yên lặng bỗng trong nháy mắt biến thành màu phỉ thúy (ngọc bích). Sinh mệnh khí tức vô cùng khổng lồ phóng lên cao, mỗi lần năng lượng khổng lồ dao động đều làm cho không khí như đang ca hát.

Dường như trong nháy mắt, tất cả năng lượng đều tụ tập toàn bộ ở đây.

Cây sinh mệnh được kích thích, bắt đầu tiến hành bổn nguyên biến hóa. Có thể thấy vô số cành con đang vươn ra, có thể thấy thân cây đang sinh trưởng một cách tráng kiện. Viễn cổ chi thụ trở nên to lớn với tốc độ kinh người.

Cành cây càng trở nên tráng kiện, ngọn cây càng thêm khổng lồ. Còn tất cả các cây cối trong Tinh linh sâm lâm đều như sống dậy, nhổ rễ của mình ra khỏi đất đá, chậm rãi di động ra bên ngoài, tạo ra không gian đủ rộng lớn cho Viễn cổ chi thụ.

Cành là sinh sôi, nảy nở cọ xát vào nhau sinh ra những thanh âm như hòa nhạc. Sinh mệnh khí tức khổng lồ khiến mỗi gốc cậy trong Tinh linh sâm lâm đều như ca múa vui vẻ.

Một vầng hào quang màu bích lục từ Viễn cổ chi thụ không ngừng phát ra. Còn thể tích của Viễn cổ chi thụ chỉ trong thời gian ngắn ngủi đã trở nên to lớn gấp mười lần, trở nên cực kỳ khổng lồ.

Dù đứng trên bầu trời nhìn xuống dãy núi Bố Luân Nạp cũng sẽ thấy nó là đầu tiên.

Mười hai vị trưởng lão Tinh linh tộc đã tới sau lưng An Nhã từ lúc nào. Bọn họ không nhắm mắt lại giống như An Nhã mà đang kịch liệt run rẩy, mỗi lần run rẩy thì tâm tình lại càng thêm kích động.

Thanh âm của Đại trưởng lão Tinh linh tộc đã trở nên cực kỳ kích động:

- Vĩnh hằng chi thụ, đây là Vĩnh hằng chi thụ. Bổn nguyên của Tinh linh tộc rốt cuộc đã một lần nữa giáng lâm trong gia viên chúng ta. Từ giờ khắc này, Tinh linh tộc đã sống lại, thực sự đã sống lại rồi.

Nhị trưởng lão Tinh linh tộc thậm chí còn hưng phấn hơn cả Đại trưởng lão, nhìn thấy vầng hào quang màu bích lục, sợ hãi than:

- Tự nhiên chúc phúc. Đây là tự nhiên chúc phúc của Vĩnh hằng chi thụ. Chỉ khi có tự nhiên chúc phúc, cây cối mới có thể tự thoát khỏi trói buộc của đất đá, bọn họ là người bảo vệ cho Tinh linh tộc chúng ta, là đồng bọn của chúng ta.

Đắm chìm trong hào quang màu bích lục của Vĩnh hằng chi thụ, tất cả cây cối trong tinh linh sâm lâm đều sinh trưởng rất nhanh. Mặc dù tốc độ sinh trưởng của chúng không thể so sánh với tốc độ của Vĩnh hằng chi thụ nhưng cũng nhanh hơn rất nhiều so với chúng trước kia.

Tất cả các cổ thụ trong Tinh linh sâm lâm đều di động ra phía ngoài, vô hình trung đã mở rộng phạm vi của Tinh linh sâm lâm ra rất nhiều.

May là các tộc vì để không quấy rầy lẫn nhau nên lãnh địa đều có khoảng cách nhất định. Khoảng cách gần nhất tới Tinh linh tộc là Địa tinh bộ lạc. Vì vậy, mặc dù Tinh linh sâm lâm có dị biến nhưng cũng không hề gây ra biến động gì lớn tới các tộc khác của Cầm Thành.

Được mười hai trưởng lão dẫn dắt, gần như toàn bộ tộc nhân Tinh linh đều đã tụ tập ở đây, đúng vào lúc Tinh liinh sâm lâm đang mãnh liệt biến hóa. Bọn họ đều quỳ rạp xuống bái lại về hướng Vĩnh hằng thi thụ. Đây chính là bổn nguyên của bọn họ, tượng trương cho sự quật khởi của Tinh linh tộc.

Những Tinh linh hơi nhiều tuổi một chút đã từng trả qua thời kỳ tăm tối nhất, đó là lúc Tinh linh tộc suýt nữa bị diệt vong. Bọn họ không bao giờ nghĩ rằng Tinh linh tộc còn có ngày quật khởi, thậm chí còn cường đại hơn trước kia.

Vĩnh hằng chi thụ đem tới cho Tinh linh tộc, không chỉ là biến hóa Tinh linh sâm lâm, mà còn đem tới thay đổi nhảy vọt về chất lượng.

Các tộc Đức Lỗ Y cũng đều vui mừng tới chúc mừng bọn họ. Đám Tinh linh vẫn quỳ lạy trên mặt đất, Nước mắt hạnh phúc của bọn họ đã ướt đẫm cả mảng đất trước mặt.

Đúng lúc đó, An Nhã vẫn một mực nhắm mắt đứng sau lưng Diệp Âm Trúc, đột nhiên biến thành một luồng hào quang màu xanh biếc phóng lên cao. Năng lượng dao động khổng lồ trong nháy mắt đã tới đỉnh của Vĩnh hằng chi thụ, ánh sáng giao thoa cực kỳ tráng lệ.

Năng lượng dao động khổng lồ phóng lên cao, còn thân thể An Nhã trong nháy mắt đã tới bầu trời phía trên Vĩnh hằng chi thụ, hoàn toàn chìm đắm trong hào quang khổng lồ xanh biếc kia. Từ sau lưng nàng chợt từ từ tách ra một đôi cánh màu xanh nhạt, chậm rãi mở ra.

Còn trên trán nàng cũng xuất hiện một dấu hiệu màu phỉ thúy.

Thân hình to lớn của Vĩnh hằng chi thụ giật giật, một số bộ phận phía dưới không ngờ lại dần chuyển biến thành hình người.

- Tinh linh bổn nguyên cuối cùng đã thức tỉnh rồi. Mùa xuân của Tinh linh tộc sắp tới. Huyết mạch Tinh linh vương, ta sẽ ban cho ngươi lực lượng bổn nguyên nhất của Tinh linh tộc, dẫn dắt Tinh linh tộc càng trở nên cường đại, để chiến đấu bảo hộ cho hòa bình và tôn nghiêm của Tinh linh tộc.

Thanh âm già nua trầm thấp như từ dưới đất phát ra, tràn ngập trong tai mỗi tộc nhân Tinh linh tộc. Ngay sau đó, bọn họ đều thấy thân thể An Nhã chậm rãi trôi nổi ở phía trên Vĩnh hằng chi thụ. Đôi cánh màu lục sau lưng nàng dần dần trở nên trong suốt, toàn thân tràn ngập trong một màu bích lục.

Hào quang màu bích lục vốn đang tản ra bốn phía bắt đầu tập trung trở lại, bao phủ toàn thân của An Nhã.

Vết thương trên tay Diệp Âm Trúc khi bắn ra giọt máu đã khép lại hoàn toàn, thậm chí chẳng còn lại chút vết tích nào. Sinh mệnh lực của hắn đã đạt tới trình độ kinh khủng, nếu không phải là tự hắn làm thì kể cả dùng thần khí muốn cắt da tay hắn cũng chẳng phải chuyện dễ dàng. Mặc dù hắn vừa tự cắt tay mình nhưng đã mau chóng liền lại.

Trên mặt hiện lên một nụ cười nhẹ, liếc nhìn An Nhã đang ở giữa không trung, Diệp Âm Trúc hiểu rõ ràng, đây chính là cơ hội để An Nhã đề thăng.

Có lẽ lúc đầu chỉ có Ám Tháp tháp chủ Tư Long mới chú ý đến hoàng tộc Tinh Linh tộc. Mà hoàng tộc Tinh Linh tộc cũng chính là Tinh linh nữ vương có thể tu luyện cả ma vũ song tu. Bởi vậy bất luận là An Nhã hay An Kỳ, thực lực của các nàng đều đề thăng như nhau. Do đó khi các nàng đạt đến Tử cấp cửu giai cũng gặp phải bức tường ma vũ cực bích.

Diệp Âm Trúc đã tiến vào thần cấp cho nên hắn hiểu rất rõ ràng muốn đột phá bức tường ngăn đó thì gặp phải khó khăn đến chừng nào. Nếu như bình thường, cho dù An Nhã có tu luyện thêm năm trăm năm nữa chỉ sợ không cách nào làm được. Nhưng khi viễn cổ chi thụ tiến hoá thành vĩnh hằng chi thụ chắc chắn đã tạo cho An Nhã một cơ hội quý báu vô cùng.

Cơ hội mà nàng đang đối mặt và hoàn cảnh mà Diệp Âm Trúc gặp phải khi đó hoàn toàn khác nhau. Diệp Âm Trúc là do mạnh mẽ vượt qua sự huỷ diệt của lôi lực mà đột phá. Mặc dù thành công nhưng nguy hiểm cũng trùng trùng, nếu như không phải

Còn An Nhã lúc này cũng gặp phải kỳ ngộ nhưng mà lại do vĩnh hằng chi thụ tạo ra. Nếu nó cũng không có cách nào trợ giúp An Nhã đột phá bức vách ngăn này thì ít ra cũng sẽ không làm tổn hại đến thân thể của An Nhã. Bởi vậy Diệp Âm Trúc hoàn toàn có thể yên tâm

Giữa không trung, thân thể của An Nhã đã hoàn toàn nhuộm một màu xanh biếc, tất cả mọi người trong tinh linh tộc đang quỳ phục trên đất đều đang lầm rầm cầu khẩn cho nữ vương của bọn họ. Trên mảnh đại lục này, bất kỳ một chủng tộc nào muốn quật khởi, muốn mạnh mẽ hơn nữa đều phải có một người không chỉ có cơ trí mà thực lực cũng phải cường đại đứng ra lãnh đạo mới được.

Cầm Thành có được vị trí như hiện nay là do Diệp Âm Trúc người sáng lập và lãnh đạo nó có thực lực mạnh mẽ và trí tuệ minh mẫn. Thú Nhân tộc lại quật khởi đó là vì có Tử Tinh Bí Mông xuất hiện. Pháp Lam hùng mạnh là dựa vào Pháp Lam thất tháp tháp chủ, bảy vị siêu cấp cường giả toạ trấn. Còn Tinh linh tộc thì sao lại không hy vọng bổn tộc cũng xuất hiện một cường giả như vậy được chứ?

Diệp Âm Trúc đặt một tay lên vĩnh hằng chi thụ, tinh thần lực của mình cũng đồng thời hoàn toàn mở ra, ở một nơi mà Sinh mệnh khi tức tràn ngập như thế này, cảnh giới Thiên nhân hợp nhất của hắn đã khuếch trương tới mức độ lớn nhất, tinh thần lực trong chớp mắt vươn lên đến không trung.

Do tiến hoá của Vĩnh hằng chi thụ là nhờ vào máu của Diệp Âm Trúc, đó cũng chính là nước sinh mệnh, cho nên năng lượng mà Vĩnh hằng chi thụ phát ra không hề có mâu thuẫn chút nào đối với Diệp Âm Trúc, dễ dàng để tinh thần lực của hắn xâm nhập vào để thăm dò, thậm chí còn mời chào hắn tới.

Diệp Âm Trúc trực tiếp cảm nhận được biến hóa lúc này của thân thể An Nhã. Đúng như hắn dự đoán, An Nhã đã gặp được cơ hội tốt nhất trong đời. Cơ hội cũng chỉ có lần này đây, thành công hay thất bại sẽ dẫn tới hai kết quả hòan toàn trái ngược.

Nếu thành công! Như vậy, nàng đã lập tức tiến vào hàng ngũ cao thủ đứng đầu trên thế giới. Nếu thất bại, nàng cũng sẽ vĩnh viễn dừng bước trước cánh cửa mở ra cơ hội tiến vào thần cấp.

An Nhã đột phá bình cảnh phụ thuộc vào tự nhiên lực mà vĩnh hằng chi thụ cung cấp. Cùng với lôi lực, tự nhiên lực tấn công vào bình chương ma vũ cực bích một cách cực kỳ khó khăn. Dù sao, bất luận tự nhiên lực có khổng lồ cỡ nào, bản thân công kích của nó có tính phá hủy kém xa so với lôi lực.

Đương nhiên, như vậy cũng sẽ giảm thiểu nguy hiểm xuống mức thấp nhất đối với An Nhã khi đột phá bình cảnh .

Bất cứ chuyện gì cũng có tính hai mặt của nó. Giảm thiểu nguy hiểm thì khả năng thành công cũng giảm theo. Vậy nên khi tinh thần lực của Diệp Âm Trúc tiếp xúc với thân thể An Nhã, hắn đã đoán được rằng năng lượng sinh ra do Vĩnh hằng chi thụ tiến hóa vẫn chưa đủ để giúp cho An Nhã đột phá bình cảnh. Ma vũ cực bích Thứ thần cấp đâu phải dễ dàng đạt được như vậy.

Lặng lẽ thu hồi tinh thần lực của mình, Diệp Âm Trúc do dự chốc lát rồi khoanh chân ngồi xuống trước Sinh mệnh cổ thụ.

Đã cứu người thì cứu cho trót, tiễn Phật thì tiễn đến tận trời Tây. Nếu là lễ vật của mình tặng An Nhã và tinh linh tộc thì phải để lễ vật này phát huy trọn vẹn tác dụng của nó chứ. Dù sao, đây rất có thể là cơ hội duy nhất trong cuộc đời An Nhã. Trợ giúp của An Nhã đối với hắn không thể nghi ngờ là rất lớn, cho nên Diệp Âm Trúc thấy rằng đây chính là lúc hắn hồi báo.

Một cổ cầm xuất hiện trên hai đầu gối Diệp Âm Trúc, không phải là siêu thần khí cực mạnh kia mà là Đại Thánh Di Âm Cầm.

Hai tay vuốt ve trên thân đàn, ý thức của Diệp Âm Trúc đã hoàn toàn thống nhất thành một thể với đàn. Có thể thấy, với thực lực hiện giờ của hắn, bất cứ cổ cầm nào lọt vào tay hắn cũng đều có thể đem lại những hiệu quả không thua gì siêu thần khí. Bản thân Diệp Âm Trúc tựa như một cầm hồn cường đại nhất, có thể phát huy uy lực của cổ cầm tới mức cực hạn.

Tinh thần và cổ cầm hòa nhập làm một, sau một khắc, giai điệu ôn hòa đã nhẹ nhàng vang lên, mang theo một vòng tròn gợn sóng như sóng nước lửng lơ bao phủ lấy Vĩnh Hằng chi thụ và An Nhã ở phía trên.

Đã lĩnh ngộ được chỗ bản chất của Thiên Nhân Hợp Nhất, bây giờ Diệp Âm Trúc gần như bỏ qua tất cả năng lực của mình mà chỉ chuyên chú với cây đàn. Cứ như vậy lại càng làng cầm nghệ của hắn được nâng cao, đây không phải chỉ đơn giản là tăng hai cấp của Thứ thần cấp.

Sóng âm như nước bao quanh thân hình An Nhã khiến cơ thể nàng gần như run rẩy dưới ảnh hưởng ôn hòa của cầm khúc. Tất cả tự nhiên lực tiến vào cơ thể nàng cũng đều bắt đầu ngưng tụ, sau khi ngưng tụ sẽ lại công phá vào bình cảnh. Hiệu quả ít nhất là tăng lên gấp ba lần so với trước. Cũng bởi vì công phá bình cảnh đem đến thống khổ rất lớn khiến cho thân thể An Nhã càng thêm run rẩy.

Cực Bắc Hoang Nguyên.

An Kỳ đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía xa. Khi nàng nhìn thấy quang mang bích lục sắc bay lên thì không nhìn nổi run rẩy.

Đó là cái gì?

Đó là khí tức của Vĩnh hằng chi thụ. Mặc dù trong đời nàng chưa bao giờ gặp Vĩnh hằng chi thụ nhưng đã từng là Tinh linh nữ vương, nàng sao lại không biết đặc tính của khí tức này cơ chứ?

- An Nhã, muội thành công rồi. Muội mới là Tinh linh nữ vương thích hợp nhất. Ta muốn đi xem bộ dạng của Vĩnh Hằng chi thụ thế nào, nhưng ta không thể, muội muội thân ái của ta ạ. Ta chỉ có thể chúc phúc cho muội thôi.

Ngồi khoanh chân xuống đất, hai tay An Kỳ làm một số động tác kì dị, ngôn ngữ đặc biệt của Tinh linh tộc không ngừng tuôn ra từ chiếc miệng anh đào nhỏ xinh, tạo thành một tia năng lượng hỗn hợp đặc thù phóng về phía quang mang bích lục sắc của Vĩnh Hằng chi thụ kia.

Diệp Âm Trúc chơi đàn không nhanh không chậm. Bản nhạc mà hắn chơi chính là Bồi Nguyên Tĩnh Tâm Khúc, giờ thể hiện đầy đủ công hiệu đặc biệt của nó.

Đầu tiên là ngưng tụ tự nhiên khí tức do Vĩnh hằng chi thụ phóng thích ra. Đồng thời, ngưng tụ tự nhiên khí tức lần nữa trong cơ thể An Nhã. Cứ như vậy, mặc dù năng lượng tự nhiên cực kỳ ôn hòa nhưng tính công phá lại được tăng cường rất nhiều.

Nhưng hắn làm như vậy cũng khiến cho tốc độ phóng thích tự nhiên khí tức của Vĩnh hằng chi thụ nhanh lên rất nhiều, thậm chí sinh mệnh năng lượng cũng được phóng thích nhanh hơn.

Theo thời gian, quang mang của Vĩnh hằng chi thụ vốn xanh biếc trở nên nhạt dần. Còn lục quang trên người An Nhã lại càng đậm dần và thống khổ trên thân mình nàng cũng không ngừng gia tăng. Mỗi bộ phận than thể đều trải qua kinh luyện, dường như đang phải chịu đựng nỗi thống khổ rất lớn.

Nếu đổi là người khác ngồi dưới tán cây của Vĩnh Hằng chi thụ, sợ rằng toàn bộ đám người Tinh linh tộc đã sớm tiến đến đuổi cổ hắn đi, thậm chí còn giết chết. Nhưng lúc này ngồi dưới bóng Vĩnh hằng chi thụ lại là Diệp Âm Trúc.

Bất kể ai trong Tinh linh tộc cũng biết quan hệ giữa Diệp Âm Trúc và An Nhã thân mật thế nào. Bọn họ càng thêm tin tưởng rằng Diệp Âm Trúc sẽ tuyệt đối không làm thương tổn tới An Nhã và sẽ hỗ trợ nàng. Huống chi Viễn cổ chi thụ đang có dấu hiệu biến thành Vĩnh hằng chi thụ. Không thể nói việc này không quan hệ tới Diệp Âm Trúc. Nếu không, An Nhã đã sớm trợ giúp Viễn cổ chi thụ tiến hóa từ lâu rồi.

Vậy nên mười vị trưởng lão Tinh linh tộc chỉ yên lặng đứng một bên cầu khẩn, đồng thời ra mệnh lệnh không cho phép bất cứ kẻ nào tiến vào phạm vi 500 thước quanh Vĩnh Hằng chi thụ. Tất cả mọi người đều tuân theo.

Thấy sinh mệnh năng lượng bên trong Vĩnh Hằng chi thụ đã không thể hình thành vòng tuần hoàn mà giảm thiểu rất nhanh, sắc mặt Diệp Âm Trúc vẫn không đổi, tay đàn đàn đang tạo thành sóng nước chợt lặng yên trong chốc lát. Tám ngón cùng động, theo một âm thanh mỹ diệu, tám viên huyết châu đồng thời nhẹ nhàng bay ra từ tám ngón, được tiếng đàn kích động, dần dần dung nhập vào trong Vĩnh Hằng chi thụ.

Phải biết rằng, trong máu Diệp Âm Trúc ẩn chưa nước sinh mệnh rất đậm đặc, còn hơn cả suối sinh mệnh lúc ban đầu. Một giọt máu đã có thể kích thích Viễn cổ chi thụ tiến hóa thành Vĩnh Hằng chi thụ. Bây giờ cả tám giọt máu cùng dung nhập, thể tích khổng lồ của Vĩnh Hằng chi thụ không ngờ cũng phải run rẩy kịch liệt. Ngay sau đó, quang mang bích lục sáng rạng rỡ vô cùng chợt phát ra, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ Tinh linh sâm lâm.

©k·u G\yỀjX ©k·I ¦_j\ d_j\ -yỀjX

Mà được lợi nhiều nhất tự nhiên là các Tinh Linh và Đức Lỗ Y, bản thân bọn họ chính là dựa vào tu luyện khí tức tự nhiên dẫn tới sự đề thăng của thực lực, tại nơi mà năng lượng khổng lồ ba động, toàn bộ Tinh Linh và Đức Lỗ Y đều cảm giác rõ ràng được thực lực của chính mình được đề thăng với một loại tốc độ cực kỳ kinh người, cho dù là Tinh Linh khoảng cách xa Vĩnh hằng chi thụ nhất, thực lực đều trong nháy mắt nâng cao lên một cấp.

Đây là sinh mệnh thủy tuyền. Có thể nói là tác dụng cường đại của máu thần long.

Nếu như, Diệp Âm Trúc đem máu bản thân mà dùng trực tiếp trên người An Nhã. Như vậy, ta ộ T t đ 7à

nào sẽ mang nàng quay về nghỉ ngơi trong Vĩnh hằng chi thụ ?"

Diệp Âm Trúc đưa mắt nhìn mấy nữ trưởng lão trong số 12 vị trưởng lão.

Mà đúng lúc này. Diệp Âm Trúc không nghĩ tới một màn xảy ra. Nguyên bản đang đứng mười hai vị trưởng lão Tinh Linh tộc đột nhiên đồng thời quỳ rạp xuống đất. Hơn nữa là hai chân quỳ xuống, hướng phía Diệp Âm Trúc đang ôm An Nhã cúi lạy.

- Tham kiến Tinh Linh Vương đại nhân.

Diệp Âm Trúc sửng sốt một chút nói:

- Các vị trưởng lão không cần đa lễ, An Nhã tỷ tỷ đã hôn mê rồi. Hiện tại nàng cũng không nghe được gì đâu!

Tinh Linh tộc đại trưởng lão vẻ mặt sùng kính nói:

- Không, Tinh Linh Vương bệ hạ, chúng ta yết kiến chính là ngài. Không phải nữ vương bệ hạ.

Diệp Âm Trúc lúc này mới phát hiện, vừa rồi khi mười hai vị trưởng lão bái lạy đã không nói chữ "nữ" (không nói "Nữ vương bệ hạ")

- Trưởng lão. Các ngài đây là ý tứ gì? Ta không thể là Tinh Linh Vương của các ngài.

Đại trưởng lão bất chấp nói:

- Không. Tinh Linh Vương bệ hạ vĩ đại . Ngài là vương của chúng ta. Bất luận là ai đều không thể cải biến chuyện này. Có thể ngài còn không biết. Sau khi bổn nguyên tinh linh cổ thụ của Tinh Linh tộc chúng ta tiến hóa đến hình thái cuối cùng Vĩnh hằng chi thụ sẽ có trí tuệ của mình. Nó đem tất cả chủ đạo của Tinh Linh Tộc, hỗ trợ Tinh Linh Tộc hướng đi cường đại. Mà ngay vừa rồi Vĩnh hằng chi thụ đã phát ra tin tức với toàn bộ Tinh Linh tộc nhân chúng ta, Vĩnh hằng chi thụ đã trao cho ngài danh hiệu Tinh Linh Vương, hơn nữa, còn trao cho ngài quyền lực còn cao hơnso với nữ vương bệ hạ , trở thành người phát ngôn của hắn trong Tinh Linh tộc. Nói cách khác, ngài có thể hoàn toàn ra lệnh cho bất cứ người nào trong Tinh Linh tộc ta.

Diệp Âm Trúc mục trừng khẩu ngốc (ngẩn tò te) nhìn mười hai vị trưởng lão Tinh Linh tộc trước mặt, cười khổ nói:

- Các ngài không phải muốn nói cho ta, ta thành cái gì ngoại tịch Tinh Linh Vương chứ. Đầu tiên là ngoại tịch Ngân Long, tiếp là ngoại tịch Thần Thánh Cự Long, bây giờ còn thành ngoại tịch Tinh Linh Vương. Việc này tựa hồ có điểm quá mức …

Tinh Linh tộc trưởng lão lắc đầu, nói:

- Không, không phải ngoại tịch Tinh Linh Vương, mà chính là Tinh Linh Vương. Ý tứ của Vĩnh hằng chi thụ là ngài là hóa thân của nó, thậm chí là bậc sư trưởng của nó. Có ngài, Tinh Linh bộ tộc vĩnh viễn đều có thể trở nên cường thịnh

Đại não Diệp Âm Trúc xoay chuyển rất nhanh, không lâu sau, hắn đã suy nghĩ cẩn thận một chút.

Sinh mệnh cổ thụ có thể từ Viễn cổ chi thụ tiến hóa đến Vĩnh hằng chi thụ, không thể nghi ngờ chính là nguyên nhân chính mà Vĩnh hằng chi thụ có trí tuệ của chính mình, tự nhiên có thể cảm thụ được sinh mệnh lực trong cơ thể mình còn lớn hơn rất nhiều so với hắn . Mà mình dùng huyết dịch sinh mệnh có thể giúp đỡ hắn và An Nhã, hắn tự nhiên phải coi mình là đồng bọn của Tinh Linh tộc, thậm chí là người thủ hộ.

Có thể là bởi vì hắn nghĩ sinh mệnh năng lượng của mình so với hắn còn muốn phải lớn hơn rất nhiều, cho nên mới có danh hiệu Tinh Linh Vương này.

- Khẩn cầu Tinh Linh Vương bệ hạ đưa nữ vương bệ hạ trở về Vĩnh hằng chi thụ. Chỉ có ngài và nữ vương bệ hạ mới có thể đi vào trong Vĩnh hằng chi thụ.

Rơi vào đường cùng, Diệp Âm Trúc cũng chỉ có thể tiếp nhận sự thật trước mắt. Đối với việc trở thành Tinh Linh Vương hắn không có gì bài xích. Dù sao, bản thân Tinh Linh tộc chính là một phần tử của Cầm

Thành. Bất luận hư danh của mình là cái gì, dù sao Tinh Linh tộc cũng do An Nhã tỷ lãnh đạo là được, nhiều hư danh, đối với mình cũng không có ảnh hưởng gì .

Hơn nữa, ôm thân thể của An Nhã thật là làm hắn xấu hổ dị thường. An Nhã cùng Tiểu Long Nữ còn không giống nhau, cảm tình của hắn đối với An Nhã nồng hậu hơn rất nhiều.

An Nhã là vị tuyệt sắc mỹ nữ thứ nhất mà Diệp Âm Trúc gặp. Sau này, nàng lại không chút do dự hỗ trợ Diệp Âm Trúc. Bất luận từ phương diện nào, trong cảm nhận của Diệp Âm Trúc, An Nhã đều là một trong những nữ tử hoàn mỹ nhất.

Tình cảm của hắn đối với An Nhã cực kỳ nồng hậu. Đương nhiên, đó là tình tỷ đệ.

Nhưng lúc này, ôm An Nhã vào trong ngực. Thân thể ấm áp của An Nhã tỏa ra khí tức lại khiến tình tỷ đệ trong lòng Diệp Âm Trúc lúc này tựa hồ có chút biến hóa.

Bản thân bị ảnh hưởng bởi năng lượng sinh mệnh khổng lồ, hắn không thể khống chế được mà xuất hiện phản ứng bình thường của nam nhân.

Trước đã từng nói qua, năng lượng sinh mệnh khổng lồ mang đến tác dụng phụ chính là sinh mệnh lực vô cùng tràn đầy dẫn đến dục vọng tăng cường.

Diệp Âm Trúc sợ nhất chính là bởi vì phản ứng sinh lý mà khinh nhờn tỷ tỷ của mình. Cho nên, hắn lúc này cũng không dám nói thêm gì với các Tinh Linh trưởng lão , mà ôm An Nhã như vậy bay tới phía Vĩnh hằng chi thụ .

Giống như lời của Tinh Linh các trưởng lão, khi Diệp Âm Trúc cùng An Nhã mới vừa tiếp cận tán cây của Vĩnh hằng chi thụ, tán cây tự nhiên tách ra, quang mang lóe ra, hai người đã dung nhập biến mất vào trong đó.

Mà ngay giờ khắc này, toàn bộ Tinh Linh sâm lâm đã bộc phát ra tiếng hoan hô, tất cả mọi người quỳ lễ đều hô danh tự của Diệp Âm Trúc và An Nhã. Bọn họ đợi tới ngày này đã lâu lắm lâu lắm rồi.

Tiến hóa trở thành Vĩnh hằng chi thụ, sinh mệnh cổ thụ không chỉ có bên ngoài xuất hiện biến hóa, bên trong thụ ốc (nhà trên cây) cũng hoàn toàn biến thành hình dạng khác

Diện tích thụ ốc lớn hơn thập bội so với trước đây . Trong toàn bộ thụ phòng, sinh mệnh khí tức cực kỳ nồng nặc, cho dù Diệp Âm Trúc sở hữu sinh mệnh năng của mình vẫn có thể cảm giác được sinh mệnh khí tức tồn tại ở đây. Xung quanh tất cả đều trở nên bích lục trong suốt, mặc dù nhìn không thấy bên ngoài nhưng tại đây giống như ở trong thế giới ngọc bích, hay là có loại cảm giác giống như mộng ảo.

Thụ ốc hơi nghiêng

Nguyên bản giường gỗ cũng lớn hơn rất nhiều so với trước đây .

Diệp Âm Trúc cẩn thận từng chút đem An Nhã đặt lên giường gỗ. Nhưng cứ như vậy, thân thể mềm mại của An nhã nhất thời hoàn toàn hiện ra trước mặt hắn.

Trên tuyệt sắc kiều nhan mang theo một lớp hồng phấn xinh đẹp. Thân thể An Nhã rất nóng, giống như muốn hòa tan trong không khí .

Diệp Âm trúc vội vàng quay đầu đi chỗ khác, muốn tìm chăn đắp cho nàng, thế nhưng, sau khi tiến hóa thụ ốc trở nên rỗng tuếch. Mặc dù toàn bộ hệ thống khống chế phương vị giám sát kia không có biến hóa, thế nhưng, nguyên bản một vài thứ lại biến mất.

Rơi vào đường cùng, Diệp Âm trúc chỉ có thể nhắm mắt lại, kéo đôi cánh sau lưng An Nhã che lên thân thể mềm mại của nàng.

Ngay khi Diệp Âm Trúc kéo mảnh cánh cuối cùng che đậy lên cặp đùi thon đẹp của An Nhã xong, đột nhiên, một đôi tay mềm mại, nóng rực vươn lên, ôm lấy cổ hắn.

Diệp Âm Trúc không kịp phản ứng, hắn chỉ cảm thấy trên cổ trầm xuống. Ngay sau đó, hai cánh môi mềm mại, nóng rực đã hôn lên môi hắn.

Trong cơ thể chịu sự dẫn dắt của sinh mệnh khí tức, hầu như trong nháy mắt bạo phát ra, làm đầu Diệp Âm Trúc như ong lên (nguyên văn: chập mạch). Sinh mệnh khí tức của sinh mệnh thủy tuyền (dòng suối sinh mệnh) thực sự quá khổng lồ khiến tinh thần lực của Diệp Âm Trúc cũng không thể áp chế nổi. Thân thể hắn bị thân thể mềm mại, quyến rũ lay động lòng người đó quấn chặt lấy, còn sáu cánh chợt hợp lại, bao bọc thân thể hai người vào trong.

Thân thể An Nhã giống như châm ngòi nổ khiến dục vọng kia bạo tạc trong nháy mắt bừng bừng phấn chấn. Thân thể Diệp Âm Trúc hầu như trong nháy mắt trở nên nóng rực hơn cả nàng, vô ý thức ôm chặt lấy thân thể mềm mại của nàng.

Hai bàn tay hắn căn bản không khống chế nổi. Vuốt ve đến đâu đều có thể cảm giác được rõ ràng da thịt mịn màng, run rẩy đó.

Môi Diệp Âm Trúc lướt qua môi An Nhã , hôn lên khuôn mặt vô cùng mịn màng, hôn lên gáy đẹp như thiên nga của nàng.

Ưm một tiếng, An Nhã hầu như là rên rỉ nói:

- Tiểu đệ, cám ơn ngươi.

Sinh mệnh khí tức của Diệp Âm Trúc đang hoàn toàn sôi trào chợt dừng lại một chút vì tiếng "tiểu đệ" đó. Cũng nhờ nháy mắt dục vọng dừng lại này, tinh thần lực khổng lồ của Diệp Âm Trúc một lần nữa khôi phục khống chế tinh thần chi hải, mạnh mẽ ngăn chặn dục vọng đang kịch liệt sôi trào của mình. Hô nhỏ một tiếng, vội vàng nhắm lại hai mắt, muốn giãy dụa thoát khỏi sáu cánh của An Nhã.

Ngoại trừ dục vọng ra, hắn trong lòng còn có cả khủng hoảng. Hắn đã phát hiện mình đang làm cái gì. Không được. Việc này tuyệt đối không được. Nữ tử dưới thân là tỷ tỷ của mình cơ mà!

Diệp Âm Trúc cắn mạnh đầu lưỡi, mượn đau đớn khiến mình thanh tỉnh vài phần, thế nhưng, sáu cánh của An Nhã vẫn quấn rất chặt.

Bốn mắt nhìn nhau. Nét hồng trên khuôn mặt xinh đẹp của An Nhã càng trở nên dày đặc, cũng khiến nàng càng thêm quyến rũ kiều diễm.

- An Nhã tỷ tỷ, xin lỗi. Ta, ta …

Thanh âm Diệp Âm Trúc trở nên có chút khàn khàn. Dục vọng chi hỏa thậm chí cháy trong linh hồn hắn.

An Nhã nhìn chăm chú vào hắn, trong mắt một mảnh mông lung và bối rối.

Mặc dù nàng đã sinh sống trên thế giới này hơn bốn trăm năm, nhưng đây chính là lần đầu tiên cùng một nam nhân tiếp xúc gần gũi như vậy. Nàng không có nghĩ tới có một ngày mình lại có thể sẽ cùng một nam nhân thân mật như vậy, ngay cả chính nàng cũng không biết hiện tại là một loại tâm tình như thế nào.

Nhất là nơi bụng dưới lại càng nóng rực, càng khiến trong lòng nàng cực kỳ hốt hoảng.

- Âm Trúc. Không trách ngươi. Là ta chủ động mà.

Diệp Âm Trúc chịu đựng ảnh hưởng của sinh mệnh năng lượng, thì An Nhã sao tránh khỏi ảnh hưởng của nó. Viễn cổ chi thụ tiến hóa thành Vĩnh hằng chi thụ lúc trước đã khiến nàng tiếp nhận tự nhiên khí tức trong đó ẩn chứa sinh mệnh năng lượng cực kỳ khổng lồ, mà tinh thần lực của nàng so với Diệp Âm Trúc lại muốn kém hơn nhiều.

Tâm nguyện nhiều năm trong nháy mắt đạt thành. Cái loại hưng phấn này phóng thích ra vô pháp ức chế. Mà hết thảy này đều là Diệp Âm Trúc dành cho nàng.

Cho tới nay, An Nhã chưa bao giờ nghĩ tới việc tìm cho mình một người bạn đời. Bởi vì, trong lòng nàng, trách nhiệm với Tinh Linh tộc thực sự quá nặng quá nặng, áp lực đó khiến nàng hầu như nghẹt thở.

Mà hiện tại, phần trách nhiệm này đang giảm bớt từ từ. Sau khi Vĩnh hằng chi thụ xuất hiện, nàng thân là Tinh Linh nữ vương đã làm được hết thảy những gì tốt đẹp nhất.

Loại áp lực được giải phóng này thật là sảng khoái, và đối với Diệp Âm Trúc cảm kích cùng cảm tình nhiều năm trước dưới kích thích của sinh mệnh lực được phóng thích, mới có một màn chủ động hiến hôn.

An Nhã hôn mê chỉ là trong nháy mắt. Sau khi trong cơ thể bình cảnh rốt cục đột phá, nàng kỳ thực cũng đã tỉnh táo lại rồi. Nhưng khi đó, nàng vẫn vô pháp khống chế thân thể của mình, đây cũng là nguyên nhân vì sao khi Diệp Âm Trúc ôm lấy nàng, nhiệt độ cơ thể trên người nàng từ từ tăng lên.

An Nhã phát hiện, mặc dù ngượng ngùng ôm Diệp Âm Trúc cũng trần truồng trong lòng, nàng trái lại là càng an tâm hơn. Đó là một loại an ổn phát ra từ nội tâm, phảng phất như trong vòng tay hắn, mình vĩnh

Bởi vậy, nếu nói Diệp Âm Trúc đã nhận được tấm thân xử nữ quý nhất của An Nhã, vậy, An Nhã cũng đã nhận được không ít từ trên người hắn .

Chỉ là Tiểu Long Nữ mặc dù cảm nhận được điều này, nhưng dù sao nàng cũng hiểu quá ít đối với thế giới bên ngoài , bởi vậy không cách nào giải thích cho Diệp Âm Trúc được. Nhưng nàng vẫn có thể cảm giác được, An Nhã mới nhận được lợi ích từ trên người của Diệp Âm Trúc, Còn Diệp Âm Trúc thì hoàn toàn dựa vào nỗ lực.

Tiểu Long Nữ mặc dù khuyên bảo vẫn lạnh băng như trước, nhưng trong lòng Diệp Âm Trúc cũng thư thái đi rất nhiều. Dù sao, dưới tình huống bất đắc dĩ cùng cùng An Nhã hợp thể, hắn cũng không thể kìm nén tâm thần lại được, vậy không thể để cho mình tiếp tục buồn bực. Sau này thì thế nào, hiện tại ai có thể nói rõ ra được đây?

Đối với hắn mà nói, quan trọng nhất là không được làm tổn thương đến thê tử của mình. Chuyện này An Nhã dám chắc sẽ không nói ra ngoài. Tiểu Long Nữ với tính tình như vậy tự nhiên cũng sẽ không nói ra, khiến cho nó trở thành bí mật giữa mình và An Nhã đi.

Ánh mắt cùng Tiểu Long Nữ nhìn về phía bảy tòa tháp của Pháp Lam. Diệp Âm Trúc gật gật đầu với nàng, nhẹ nhàng phóng người lên, bay về hướng Pháp Lam thành.

Hiện tại trời vẫn chưa sáng. Diệp Âm Trúc cũng không muốn đánh thức chiến sĩ bên trong Cầm thành. Nếu không, hắn trở về tất nhiên sẽ tạo nên sự xao động rất lớn. Hắn cũng không hy vọng đối mặt với tình cảnh bị cả đám người vây quanh. Rốt cục trở lại, lúc này điều hắn muốn nhất chính là một nhà đoàn tụ. Nếu bị chiến sĩ trong Cầm Thành phát hiện hắn trở về, vậy thời gian cùng cả nhà đoàn tụ cũng sẽ phải đẩy ra sau.

Tiểu Long Nữ đi theo sau Diệp Âm Trúc, thân thể của nàng hoàn toàn như không có sức nặng, nhẹ nhàng phiêu diêu mà bay tới.

Từ nơi quân đội Cầm Thành đồn trú tới Pháp Lam thành, đối với bọn họ mà nói chỉ là chuyện đơn giản. Nương theo liên lạc bên trong ám tháp, vách ngăn phòng ngự của Pháp Lam lặng lẽ mở ra một khe hở, Diệp Âm Trúc và Tiểu Long Nữ không bị gì ngăn trở trực tiếp tiến vào.

Với thực lực của bọn họ, che dấu khí tức của bản thân quá dễ dàng, cho nên, cũng không có kinh động tới Pháp Lam Kỵ Sỹ thủ hộ của Pháp Lam.

Ám tháp đã hiện ra, vào giờ phút này, tâm tình Diệp Âm Trúc đã hoàn toàn biến đổi, Tô Lạp, Hải Dương, ta đã trở lại. Còn có các con của ta nữa.

Nhẹ nhàng hạ xuống trước Ám tháp, chung quanh tất cả đều yên tĩnh. Xa xa bầu trời đã dần dần chuyển xanh. Ngày sẽ sáng, ánh bình minh đã tới.

Đứng ở trước Ám tháp, trong lòng Diệp Âm Trúc trăm mối tơ vò. Theo hắn thực tế cảm thụ, mình rời đi chỉ bất quá không tới một tháng, nhưng sự thật, hắn đã chính thức đi ba năm.

Ba năm, Tô Lạp và Hải Dương ba năm nay thế nào. Các nàng vì bản thân mình, đã chịu bao đau khổ vì nhớ nhung.

Trong lúc nhất thời, hắn cũng không cách nào tiến vào trong Ám tháp, tim hắn không ngừng gia tốc, trong kích động, hai tay nắm chặt, tâm tình không ngừng xuất hiện biến hóa phức tạp.

Nỗi nhớ trong lòng càng mạnh, lúc này hắn lại càng không biết làm thế nào để đối diện với thê tử của mình. Bất luận nói như thế nào, bất luận là nguyên nhân gì, sự tình phát sinh giữa hắn và An Nhã cũng đã là có lỗi với hai thê tử.

Ngay lúc này, đột nhiên, một đạo gió lạnh từ Trong Ám tháp thổi ra. Không đợi Diệp Âm Trúc phản ứng, một đạo khí tức lạnh như băng đã lặng yên nhắm tới ngực của hắn, lạnh như đao, còn mang theo tác dụng hủ thực. Diệp Âm Trúc bị công kích, nguyên lực trong cơ thể tự lưu chuyển hóa thành một đạo sóng gợn như mặt nước đem luồng gió lạnh kia tiêu hóa đi, mà bất thình lình bị công kích cũng làm cho hắn lập tức tỉnh táo lại, hạ ý thức nhìn lại nơi cánh cửa của Ám tháp cũng chưa đóng lại kia.

Một thanh âm mềm mại trong trẻo vang lên

- Ngươi là ai, dám đến Ám tháp, không biết nơi này là cấm địa sao?

Diệp Âm Trúc sửng sốt một chút, không đợi hắn trả lời. Một thanh âm khác cũng mềm mại nhưng lại có vẻ trầm ổn hơn rất nhiều nói:

- Đừng nhiều lời với hắn. Chúng ta trước tiên đánh bại hắn. Ngày hôm qua ta mới học được một Ma Pháp rất thực dụng.

Còn đang nói, một đạo ánh sáng màu vàng cam từ Ám tháp âm thầm xuất ra, trong chớp mắt đã nhằm vào ngực của Diệp Âm Trúc, so với luồng gió lạnh kia hoàn toàn khác biệt. Công kích lần này không hề có thuộc tính hắc ám hỗn hợp hủ thực năng lượng. Mà là thuần túy là quang minh. Năng lượng tuy chỉ là Chanh cấp, nhưng trong đó ẩn chứa quang nguyên tố cực kỳ tinh khiết. Hơn nữa năng lượng công kích phi thường ngưng tụ. Tuyệt đối là Quang chi tiễn (Mũi tên Ánh sáng) chân chính.

Quang hệ Ma Pháp rất ít loại Ma Pháp công kích cấp thấp này. Quang chi tiễn chính là một trong số đó. Bình thường mà nói, Ma Pháp Sư cấp vàng cam mới có thể nắm giữ được. Chỉ là, muốn đem nó phát huy tốt như vậy thì ít nhất phải tu luyện đến Hoàng cấp mới được. Bản thân đủ Ma Pháp lực ủng hộ mới có thể sử dụng Quang chi tiễn này ngưng tụ tới mức độ càng cao hơn.

Diệp Âm Trúc vẫn không động như trước , trình độ công kích như vậy, đừng nói là nguyên lực, cho dù là Thần Nguyên Ma Pháp Bào cũng có thể tự đỡ lấy dược.

Một vầng sáng trực tiếp tản ra trước ngực hắn, bay tán loạn.

Trong lòng Diệp Âm Trúc có loại cảm giác dở khóc dở cười. Pháp Lam lúc nào lại có Ma Pháp Sư yếu ớt như vậy, hơn nữa, còn ở trong Ám tháp của mình. Chanh cấp Ma Pháp Sư, hình như lâu rồi chưa gặp công kích như vậy, lại còn ở trên địa bàn của mình. Thật sự là có chút hài hước.

Đối phương tựa hồ cũng phát hiện Diệp Âm Trúc bị đánh trúng cũng không có thương tổn gì, hai tiếng la sợ hãi đồng thời vang lên.

- Hắn hình như hơi mạnh, ca ca. Làm sao bây giờ?

Người thứ nhất lên tiếng thanh âm có vẻ nghi vấn.

- Chúng ta thử lại, không được thì gọi người có sao đâu. Dùng chiêu cho tốt.

Giọng trầm trầm có vẻ quyết định rất nhanh. Ngay sau đó, Diệp Âm Trúc đã thấy hai đạo Chanh sắc quang mang đồng thời từ trong Ám tháp bắn đến.

Diệp Âm Trúc mặt nở nụ cười, không để ý tới hai luồng quang mang đang bắn tới mình, mặc dù hai Ma Pháp Sư này khá yếu, bất quá bọn họ tốc độ làm phép tựa hồ không tệ. Xem ra, bọn họ hẳn là không chỉ đơn giản là Chanh cấp như vậy.

Khi hắn chuẩn bị y theo trước đây tùy ý cho Ma Pháp biến mát trên người mình. Đột nhiên, hai đạo Chanh sắc quang mang đang đồng loạt bắn về phía mình đã có biến hóa một chút, ngay khi hai đạo quang mang sắp bắn tới ngực Diệp Âm Trúc còn cách cỡ một thước, hai đạo quang mang đột nhiên cùng hợp lại với nhau.

So với hai lần công kích trước kia. Lúc này uy lực nổ mạnh ít nhất là gấp năm lần, vẫn không có khả năng gây tổn thương đến Diệp Âm Trúc, nhưng cũng làm hắn giật mình. Một công kích này rõ ràng đã tới cấp bậc cao nhất của Hoàng cấp, thậm chí đã đến gần lục cấp sơ giai. Chỉ là, Ma Pháp bọn họ phát ra rõ ràng chỉ là Chanh cấp mà thôi! Là chuyện gì xảy ra vậy?

Dưới lực nổ mạnh, tóc Diệp Âm Trúc tung bay, mà lần này phát ra thanh âm ngạc nhiên lại là Tiểu Long Nữ bên cạnh hắn.

- Âm dương tương khắc. Thời điểm nắm giữ rất tốt!

Tiểu Long Nữ đương nhiên sẽ không vì uy lực của công kích này mà kinh ngạc. Đối với nàng và Diệp Âm Trúc mà nói, loại công kích này so với gãi ngứa không có gì khác nhau. Nhưng thủ đoạn và phương thức công kích này lại khiến cho nàng có chút giật mình.

Nghe Tiểu Long Nữ nói, Diệp Âm Trúc cũng hiểu được. Hai loại công kích này, phân biệt là quang minh cùng hắc ám. Chúng nó khi va chạm trước ngực mình, bởi vì quang nguyên tố cùng ám nguyên tố đặc tính bài xích lẫn nhau, khi va chạm mãnh liệt sinh ra lực nổ mạnh như vậy thậm chí còn làm các nguyên tố tổ hợp loạn lưu (lưu chuyển hỗn loạn) với nhau.

Mặc dù công kích như vậy trước mắt xem ra không có khả năng tạo thành thương tổn đối với mình, nhưng chớ quên, ngọn nguồn công kích chỉ là hai đạo Chanh cấp Ma Pháp mà thôi. Nếu đó là hai cấm chú thì thế nào?

Phải biết rằng, quang nguyên tố và ám nguyên tố không thể dễ dàng khống chế như vậy. Nếu sử dụng phương pháp không đúng, kết quả sẽ là triệt tiêu lẫn nhau mà không phải là nổ mạnh. Từ điểm này xem ra, hai gã Ma Pháp Sư công kích mình có lực khống chế Ma Pháp cực kỳ bất phàm. Hơn nữa nghe thanh âm của bọn hắn, tựa hồ không giống người trưởng thành, nếu thật là như thế này, vậy tương lai của bọn họ tiềm lực phát triển có thể nói là không tầm thường.

Trong khi Diệp Âm Trúc và Tiểu Long Nữ đang đồng thời kinh ngạc. Ba đứa nhỏ đồng thời từ cửa Ám tháp dò xét ra, ánh mắt bọn chúng nhìn về phía Diệp Âm Trúc không chút e ngại, mà tất cả đều là sự tò mò.

Thanh âm chỉ có hai người nói chuyện. Xuất hiện lại là ba, người nãy giờ không lên tiếng có chút bất mãn nói:

- Đại ca, Nhị tỷ, Ma Pháp của các người không được rồi! Các người đi trước, ta bảo vệ các người.

Vừa nói hắn trực tiếp từ phía sau hai người nhảy ra, bày ra một tư thế rất tiêu chuẩn, trong tay cầm một thanh đoản kiếm. Vẻ mặt rất dứt khoát đối mặt với Diệp Âm Trúc và Tiểu Long Nữ.

Nếu đây là Chiến Sĩ và Ma Pháp Sư xuất hiện bình thường xuất hiện, Diệp Âm Trúc nhất định rất hâm mộ người này. Trước không nói đến hai Ma Pháp Sư phối hợp Ma Pháp tinh diệu, võ sĩ kia có thể động thân ra che ở trước mặt hai người kia phần dũng khí này cũng đã đáng tán thưởng.

Chỉ là Diệp Âm Trúc thật sự không có chút tâm tình hâm mộ, bởi vì trong lòng hắn đang run rẩy. Mà ba người đứng ở trước mặt hắn và Tiểu Long Nữ, động tác xuất ra cũng có chút quái dị.

Ba người cao thấp không sai biệt lắm. Người cuối cùng xuất hiện cao nhất cũng chỉ khoảng trên dưới một thước, hai người còn lại thậm chí ngay cả một thước còn không tới, da thịt mềm mại tựa hồ lúc nào cũng có thể chảy nước, đều rất xinh đẹp. Ánh mắt nhìn Diệp Âm Trúc ngoại trừ địch ý ra còn chút tò mò, cũng không có chút tâm tình sợ hãi nào.

Thân cao chừng một thước, đối với tộc người lùn cũng coi như là nhỏ con, nhưng bọn họ không phải là người lùn, mà là ba đứa nhỏ. Nhìn qua ba đứa nhỏ này, buồn cười nhất chính là vị tiểu dũng sĩ đứng ở phía trước, đoản kiếm trong tay lại là kiếm gỗ.

Thấy ba đứa nhỏ này. Diệp Âm Trúc tim không ngừng tăng tốc không thể áp chế được, mắt của hắn chợt hồng lên, ba đứa nhỏ xuất hiện ở trước Ám tháp cũng đã cho hắn biết rất nhiều. Thân phận ba đứa nhỏ sớm đã bộc lộ.

Một nam một nữ tay cầm Ma Pháp trượng tướng mạo đều phi thường tuấn mỹ, cô gái nhỏ tóc màu lam nhạt, người con trai còn lại tóc màu đen, mà người con trai tay cầm kiếm gỗ tóc cũng màu đen, cũng rất tuấn mỹ. Nhưng hai người con trai hơi khác nhau một chút.

Trong vô thức, Diệp Âm Trúc đi nhanh tới mấy đứa nhỏ, trong lòng hắn đã tràn ngập sự ôn nhu.

- Đứng lại. Còn đi tới nữa ta sẽ không khách khí với ngươi.

Đứa nhỏ đứng phía trước giơ thanh đoản kiếm trong tay, không khách khí quát Diệp Âm Trúc . Một cánh tay hướng về phía sau, không ngừng hoa lên ra hiệu với hai người còn lại, tựa hồ để cho bọn họ đi mau. Nhưng tất cả những gì đứa nhỏ này làm, đều không thể gạt được cảnh giới cảm thụ Thiên Nhân Hợp Nhất của Diệp Âm Trúc.

Hai đứa nhỏ ở phía sau nhìn nhau. Đứa bé nam nói:

- Muội muội, em đi gọi mẹ đi, anh ở lại với đệ đệ, nam tử hán đại trượng phu, sao lại có thể lâm trận đào thoát?

Thanh âm tuy run rẩy nhưng biểu hiện lại đầy dũng khí, trong tay cầm một cây gậy gỗ vung lên, bắt đầu niệm chú ngữ.

Tiểu cô nương mặc kệ

- Dựa vào cái gì bảo muội lâm trận đào thoát? Mẹ đã nói, bất luận lúc nào cũng phải dũng cảm, đối mặt với kẻ địch nào mọi người cũng không được e ngại, phải dũng cảm giống như cha vậy. Muội cũng muốn giúp đệ đệ.

Đứa nhỏ ở phía trước nóng nảy

- Hai tên ngu ngốc các ngươi, đi mau đi.

Diệp Âm Trúc đã dừng lại ở phía trước đứa nhỏ đang hò hét, thân hình hắn cao lớn, muốn nói chuyện cũng phải cúi xuống.

- Chậm đã. Các con không cần khẩn trương, ta không có ác ý

Diệp Âm Trúc tận lực để làm cho nụ cười của mình nhu hòa lại, cố nén nước mắt không chảy ra.

Hai đứa nhỏ phía sau đi tới canh đứa nhỏ phía trước, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào đồng thời nhìn hắn.

- Ngươi không có ác ý?

Đứa nhỏ được gọi là đại ca nghi hoặc hỏi.

Diệp Âm Trúc gật gật đầu nói:

- Đương nhiên, ta sao lại có ác ý được? Các con xem đi, ta giống người xấu sao?

Diệp Âm Trúc đối với tướng mạo bên ngoài của mình rất có lòng tin.

Nhưng ai biết được, ba đứa nhỏ cũng đồng thời gật gật đầu, đồng thanh nói:

- Giống.

- A?

Diệp Âm Trúc sửng sốt, nụ cười trên mặt nhất thời biến thành cười khổ.

Đứa nhỏ lớn nhất nói:

- Mẹ nói: người xấu rất giỏi ngụy trang, không thể bị bề ngoài che mắt. Ngươi nhìn qua hình dáng mặc dù không tệ, nhưng ai biết được ngươi có phải là lừa dối hay không.

Tiểu cô nương nói:

- Đúng vậy, trời còn chưa sáng đã lén tới Ám tháp của chúng ta. Hắn nhất định là chó sói trong chuyện thỏ và sói mà mẹ đã kể cho chúng ta.

- Ồ…

Ta lại thành chó sói, chính là do con mình nói, đối mặt với ba đứa nhỏ đáng yêu này. Diệp Âm Trúc đừng nói là tức giận, sợ rằng một chút tâm tình khó chịu cũng không có, chỉ có áy náy sâu sắc, con không nhận ra hắn là ai? Chỉ có thể tự trách bản thân!

- Vậy các con xem ai giống người tốt?

Diệp Âm Trúc có chút mờ mịt hạ ý thức hỏi.

Ánh mắt ba đứa nhỏ đồng thời chuyển hướng sang Tiểu Long Nữ ở một bên.

- Tỷ tỷ này giống người tốt.

Diệp Âm Trúc quay đầu nhìn Tiểu Long Nữ. Chỉ thấy Tiểu Long Nữ cũng đi tới hướng mấy đứa nhỏ, khiến cho Diệp Âm Trúc giật mình. Lúc này thần sắc trên mặt Tiểu Long Nữ, hắn chưa bao giờ thấy qua, hắn không ngờ vẻ ôn nhu như vậy lại xuất hiện trên mặt của người phụ nữ lạnh lùng này. Nhưng lúc này Tiểu Long Nữ lại hết sức ôn nhu, thậm chí có thể cảm giác được trên người nàng tỏa ra ánh sáng của tình mẫu tử.

Đây chính là Tiểu Long Nữ thiếu chút nữa đã đánh chết mình đó sao?

Tiểu Long Nữ tới bên cạnh Diệp Âm Trúc ngồi xuống. Hạ ý thức đưa tay ra, khẽ vuốt ve lên khuôn mặt của đứa nhỏ cầm ngọn đoản kiếm

- Các con thật đáng yêu. Có thể nói cho cô biết tên của các con không?

Đứa nhỏ tay cầm đoản kiếm mặt đỏ lên, tựa hồ có chút ngượng ngùng nói:

- Tỷ tỷ, con tên là Diệp Niệm Cầm.

Đứa nhỏ được gọi là đại ca nói:

- Con tên là Diệp Tư Cầm.

Tiểu cô nương cũng nói:

- Con tên là Diệp Luyến Cầm.

Nghe được tên của mấy đứa nhỏ. Tiểu Long Nữ ngây người ra. Khi nàng quay đầu nhìn về phía Diệp Âm Trúc. Thì phát hiện hắn đã lệ rơi đầy mặt.

Diệp Tư Cầm, Diệp Luyến Cầm, Diệp Niệm Cầm. Tên dám chắc là mẹ đặt cho, nó đại biểu cho cái gì? Diệp Âm Trúc không thể kiềm được tình cảm trong nội tâm. Nhìn ba đứa nhỏ trước mặt mà nước mắt chảy như mưa.

Diệp Niệm Cầm tựa hồ ngây thơ, trong sáng nhất trong ba đứa nhỏ , nhìn thấy Diệp Âm Trúc rơi lệ, thanh kiếm gỗ trong tay bất giác thả xuống

- Thúc thúc, sao người lại khóc? Được rồi. Chúng cháu không nói thúc là người xấu nữa có được không.

Diệp Tư Cầm có chút ngạc nhiên nhìn Diệp Âm Trúc.

- Tiểu đệ. Không nên bị bề ngoài lừa gạt.

Diệp Luyến Cầm phì cười, dùng ngón tay gãi lên khuôn mặt nhỏ nhắn của mình:

- Không biết xấu hổ. Lớn như vậy rồi mà còn khóc.

Cảm tình Diệp Âm Trúc trong một tích tắc này hoàn toàn bộc phát. Mở rộng hai tay, ôm chặt ba đứa nhỏ vào lòng, ba đứa nhỏ trong tay bất luận là mộc trượng hay là mộc kiếm, đều lơ lửng trong không trung, e sợ làm thương tổn đến bọn họ.

Ôm ba đứa nhỏ. Diệp Âm Trúc thanh âm run rẩy nói:

- Ta là cha của các con.

Ba đứa nhỏ bị biến hóa đột ngột này dọa cho nhảy dựng. Diệp Tư Cầm suy nghĩ đầu tiên. Chính là mình đoán chính xác. Người trước mắt này khóc chính là vì huynh muội ba người mình. Mà Diệp Luyến Cầm dù sao cũng là bé gái nhỏ, bị dọa đến xuýt phát khóc, còn Diệp Niệm Cầm thì còn tỉnh táo một chút, cũng chỉ có hắn là người đầu tiên nghe rõ Diệp Âm Trúc nói.

- Người là cha của chúng ta?

Diệp Âm Trúc khóc không ra tiếng, chỉ không ngừng gật đầu.

Diệp Tư Cầm và Diệp Luyến Cầm lúc này cũng nghe rõ, hai người kinh ngạc liếc nhìn nhau. Diệp Luyến Cầm nói:

- Mẹ nói, cha là đại anh hùng, ngươi là đại anh hùng sao? Mẹ còn nói, cha đã đi tới một nơi rất xa, không biết tới lúc nào mới có thể trở về.

Diệp Âm Trúc không biết phải trả lời cho con gái như thế nào. Ba đứa nhỏ xuất hiện, sâu trong nội tâm của hắn đã bị đả kích rất nặng. Hắn hận không thể đem trái tim của mình cho mấy đứa nhỏ xem.

©k©u G\ʏỀjX ©k©I i\Đ§ W_9 Ĥnæj ¦ʉ

- Ta không thể nói mình là anh hùng, nhưng ta có thể cam đoan với các con, ta sẽ dùng tính mạng để bảo vệ các con cùng mẹ của các con.

Ba đứa nhỏ không biết có phải cảm nhận được tình cảm chân thành trong nội tâm của Diệp Âm Trúc hay không, đồng thời đều trầm mặc, ba cặp mắt sáng trong suốt nhìn hắn, không biết suy nghĩ cái gì.

Tiểu Long Nữ đứng ở bên cạnh Diệp Âm Trúc, ánh mắt của nàng vẫn nhu hòa như trước.

- Để cho ta ôm bọn chúng một cái, có được không?

Diệp Âm Trúc còn chưa kịp mở miệng, một thanh âm lạnh lùng đã truyền đến

- Không được.

Từ trong Ám tháp một nữ tử chậm rãi đi ra, mái tóc cùng đôi mắt có màu lam, khí tức giết chóc lạnh như băng, tựa như đao phong lạnh lùng hướng về phía Tiểu Long Nữ.

Vừa thấy nàng, Diệp Âm Trúc thân thể chợt trở nên cứng ngắc, thậm chí ngay cả ba đứa nhỏ từ trong lòng hắn vùng ra cũng không phát giác.

- Mẹ!

Ba đứa nhỏ tranh chạy tới nữ tử nọ.

Nàng cúi người, đầu tiên là đem Diệp Niệm Cầm ôm vào lòng. Hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nó rồi trầm giọng nói:

- Tư Cầm, dẫn đệ đệ, muội muội trở về.

Diệp Tư Cầm nhìn sắc mặt lạnh như băng của mẹ có chút lo lắng nói:

- Mẹ, bọn họ là kẻ địch sao? Con đi gọi giáo phụ (cha đỡ đầu) tới được không?

Nữ tử lạnh lùng nói:

- Không cần. Các con cứ trở về đi.

Vừa nói, nàng đã đẩy Diệp Niệm Cầm đi.

Ba đứa nhỏ tựa hồ đều có chút sợ nàng, đáp ứng một tiếng, lè lưỡi về phía Diệp Âm Trúc, sau đó mới chạy về phía Ám tháp .

- Tô Lạp…

Diệp Âm Trúc vừa mới bình phục một ít tâm tình, sau khi nữ tử này xuất hiện lại trở nên kích động, tiến thẳng tới phía trước.

- Đứng lại!

Tô Lạp quát một tiếng, nhìn Diệp Âm Trúc, trong mắt hồng quang lóe ra

- Diệp Âm Trúc, ngươi còn nhớ đến chúng ta sao!

- Ta…

Diệp Âm Trúc biết rõ những lời này của Tô Lạp là nhằm vào Tiểu Long Nữ ở bên cạnh mình. Chỉ là, vừa nghĩ tới việc mình và An Nhã phát sinh ngày hôm qua, lại không biết giải thích như thế nào, nhìn Tô Lạp,

v H M iW i?•M i? M¨M;- i?B m KQÌB aQM; ç–m h,M; •+ i?¨M? i`Q #KBX L;¼M HY
+?d +?ÈT K„i iW K¨m #,M; H K #B M i?¨M? M?k i`„M;X J°i iB M; `Qi ;¨Q çB M +m²M
/¨B T?'i T?Æ- L†+ o•M ?B M ` #ªM i? pÈB i?•M ?bM? GQM; aQ F?´M; H²- M;Y K†
M°X L;¼M HY K¨m M?k i`„M; # Q [m M? i?•M KbM? #B M i?¨M? K°i bBM? i? p¬ +M
#"i `°M; i` M HQM;- # v i?ŠM; iÈB M;? M? ç¦M ç¢B [m•M h?B M [m,X L?[M; aQM; ç
+ªM M¨M; ç m +?d +¦ K°i F i +K+- i M `KB çB i`QM; M;¼M HY K¨m M?k i`„M;X

hQM; iQM; iQM; iQM; iQM; @ iB M; ç¨M i`–K i`–K p M; H M- K°i p–M; ?¨Q [m M; i
i`MK H M M;QÌB .B T •K h`9+- F?B M b„+ i?€B +O ?„M +¨M; i? K F€ #QX h`QM; €
i?•M i? +O h?B K p¨ G¬B ç½ H†M; H) /mM; M?"T p¨Q i`QM; +Æ i? .B T •K h`9+X
/U+ U? B +€M? p¨M; #¢+ +¦ ?Q p,MV ?mv M H KÎ ` b m HQM; .B T •K h`9+X h?"
i?QÌM; +kM; +¦ i? i?'v p¬ b® M;mv M i® ?¦ i?¨M? M?[M; çB K b€M; ?°B iK p i?•M
p M; H M iW #ªv bÊB /•v ç¨M- i´M; +°M; +¦ b€m [m M; ?Q¨M UpÁM; €M? b€M;V ç²M
+?d +¦ e pÁM; ¨\ *¦ H) iQM? +ª [m M; ?Q¨M # Q [m M? .B T •K h`9+ H¨ d M?dVX J†
M?QM; pšM +?m˜M t€+ # Q T?O H'v M;QÌB +O hY- # p` #¢+? FBK "d J¬M; pQÆM
GoM? *U L?•M JBM?X a€m ç¢Q [m M; ?Q¨M H¦2 H M- F?Q iS+ i` M M;QÌB b€m ç¢B
ç°M; F`+? HB iX L; v b m ç¦- b€m ç¢Q [m M; K M; +?¦B K„i K¨m M?k i`„M; ;B®M;
H M i`ÌB- b€m iB M; `®M; `mM; i`ÌB ç°M; ç'iX h`QM; M?€v K„i- F?Q i? +O #¼M
•K h`9+ FQ+? i?Q+? ç½ i,M; H M iÈB i`¢M; i?€B çdM? + QX

hY H¨ M;QÌB ç–m iB M T?€i ç°M;X G9+ M¨v- ;–M M?Q iQ¨M #° aQM; ç–m h,M; •+
H¢B # M M;QÌB ?„M- ç m #` MûK imM; ` t X> B i v ç M; M„K hY hBM? +U FB K +?
hY hBM? •Q L;?o +?Êi i`B M ?B MXJ°i /ÁM; +?ªv K¨m iQK ``i HÈM ?¶M ?ÊT pÈB [
#°+ T?€i i`QM; M?€v K„i K¨ F?¬M; ? +¦ /'m ?B m #€Q i`QÈ+X h?•M i? p®M ç M; #
i?¨M? iB i i'm iY pQM;X .QÈB i€+ /KM; +O iB M; ç¨M- b€i F?Q i`¨M M;"T #¶M; F?
•+ i?"K +?Q +ÁM F?¬M; +¦ +Æ ?°B ?¦ i?¨M? T?Q iQÊM; iY iBM? U M? 2K M?È H¢
L;?o Î M?[M; +?QÆM; i`QÈ+ M?ûV- ?¦ i?¨M? #KB #B M K'i i`QM; /ÁM; bm®B F?´
+¦ F?ª M,M; M;,M +ªM hY hBM? •Q L;?o iQ¨M T?QM; FQ+? [m M; i`ªK X h?U+ HU
ç° h?S h?–M *'T iS ;B B- ?ÆM M[bS+ K¢M? i?B M T?9 +O hY hBM? "d J¬M; H9+
imM; ?Q¨M? p¬ ç`+?X

hQ¨M T?QM; FQ+? [m M; i`ªK #°+ T?€i i`QM; M?€v K„i- +?Q Qi +¦ ?ÆM K°i M;¨M i?
#B M K'iX a® HQÊM; #` hQ¨M T?QM; FQ+? [m M; i`ªK ç€M? p,M; çB +ÁM M?B m ;

æ¢B [m•M h?B M [m, ;B[F?¬M; i`mM; T?ªM SM; ``i M? M?- K'v p¢M ç¢Q i`¼M; F
b¦M; ;•v b®+- b¦M; +?'M ç°M;V ç²M; i?ÌB ç€M? p¨Q /ÁM; bm®B ç¦X L?QM; ç€M; iB
i`ªK +O hY +¦ i? KB M i`W i'i +ª +€+ HQ¢B +¬M; FQ+? M;Q¢B i`W iBM? i?–M +¬M
M¨v +,M #ªM F?¬M; +€+? M¨Q t•K M?"T çQÊ+ p¨Q /ÁM; bm®B K¨m iQK F?´M; H² ç¦-
+m²M; #¢Q +O M¦ i?´B # v- #„M M;QÊ+ p¨Q #¼M aQM; ç–m h,M; •+- ;•v +?Q +?9M

> B i v .B T •K h`9+ M?Q ªQ ªM? K9 i` M i?•M ç¨MX hBM? i?–M HU+ +O ?„M i`Î i
i?•M p¨ b€m ç¢B i?–M i?9X E i ?ÊT +?†i +?) pÈB i?•M i? #¼M +?9M;- +–K F?9+ +
b€i F?Q p¨ i,M; T?9+ iÈB KS+ ?Q¨M K„X æ•v H¨ K°i F?9+ óôEBK [m i?B i K½ô- +¦
+?B M ç'm +U+ HÈMXhB M; ç¨M +?d p M; H M i`QM; i B b€m ç¢B i?–M i?9- +?B M
`'i M? M?X æ€K M K- M[ pm +O h?•K lv M o` .B M b Q +¦ i? bQ b€M? pÈB ?B m
F?9+ /Q .B T •K h`9+ i?B i`B MX >„M ç½ HoM? M;° çQÊ+ #ªM +?'i +O +–K F?9+- i
+–K F?9+ F?B /B M i'mX .QÈB i€+ /KM; T?K i`Ê +O ?„M- i?U+ HU+ +O ç€K i?–M
i'i +ª +€+ T?QÆM; /B M- #'i F H¨ +¬M; FQ+?- T?ÁM; M;U- i®+ ç° ? v F„ M,M; +O
[mª #°+ T?€i i`QM; M?€v K„iX

æ¢B [m•M h?B M [m, H9+ M¨v ç½ i`B M F? B +¬M; FQ+? iQ¨M /B M- p¬ b® ç¢Q i`
ç€K i?–M i?9X

hY /U p¨Q hQ¨M T?QM; FQ+? [m M; i`ªK F?B M +?Q +¬M; FQ+? +O h?B M [m, F?
M?[M; i?–M i?9 +ÁM H¢B ç m +¦ M?[M; T?€T i„+ #'i ç²M;X GQM; aQ L†+ o•M M´B H
/QÌM; M?Q +¦ ?B m [mª i?B m ç®i ? i i?ªv K¼B i?SX "'i F H¨ M,M; HQÊM; ? v p"i i
M?k i`„M; ç¦ ç m F?¬M; ? +¦ +?9i i€+ /KM; ;bXJ°i M;¼M HY K M? K¬M; K¨m M?k i

v p T?Q ç¢B [m•M h?B M [m,X "'i +S F M¨Q +?d ?ÆB +?¢K p¨Q H"T iS+ ?¦ i?
K„i- ç½ +¦ ?ÆM K°i M;¨M h?B M [m, #` ?Ov /B i i`QM; M;¼M HY K¨m M?k i`„M; ç¦X

L?QM; T?ÁM; M;U M¨Q +kM; ç m +¦ +U+ ?¢MX J†+ /M i®+ ç° +O L†+ o•M H¨ +U+
RW i`¼M; FQ+? # i'M +¬M; i`9M; p T?Q M¨M;- M?QM; +?d RW M¨v +kM; F?B M i
+?9iX

h`QM; M?[M; ç¢B i?–M i?9 Î ç•v- F?¬M; i? M;?B M;Ì L†+ o•M H¨ v m M?'i- pšM M?
+'T M?'i ;B BX J v H¨ M¨M; +¦ +–K F?9+ +O .B T•K h`9+ ?¶ i`Ê- çQÊ+ iB M; ç¨M F
M;¼M HY K¨m M?k i`„M; H¢B #MM; H M- K¢M? K) çSM; p[M; i`QÈ+ i`¼M; FQ+? #
i?–M # ç°M; +O .B T•K h`9+ i`mv M ç M- M;¼M HY M? M? +?¦M; T?mM H M-
ç¨BXGU+ T?ÁM; M;U +O L†+ o•M F?¬M; FBM? F?OM; M?Q ç€K "¢+? FBK "d J¬M;
ç M¨M; `9i HmB ç–m iB M- T?ÁM; M;W M¨M; ;†T M;mv ?B KX

æ9M; H9+ ç¦- i`QM; ç€K h?B M [m, Î T?Q L†+ o•M ç M; +¬M; FQ+?- K°i •K GQM; +
J°i Hm²M; i?´ iS+ K¨m #,M; H K iW KB M; ?„M T?mM ` - K m +?¦M; #„M p L†+ o•M
•K h`9+ #¶M; #B M b„+ K†iX >„M çQÆM; M?B M #B i i?´ iS+ K¨m #,M; H K M¨v H¨
M,M; HQÊM; +¬M; FQ+? /mv M?'i +O •K GQM;- +kM; ;B®M; h?€B •K +?B ?Ä +O
FQ+? +O •K GQM; F?¬M; +¦ ç†+ iQM? iK i"T M,M; HQÊM; ç #°+ T?€i i`¼M; T?¢K
?Q¨M +O M[pm- M?QM; h?€B •K +?B ?Ä +O •K GQM; pšM +U+ F€ F?OM; #®XL
i`€M? çQÊ+ +¬M; FQ+? i` M /B M `°M; +O •K GQM;- M;¼M HY K¨m M?k i`„M; i`
M?€v K„i- i?•M ?bM? ç M; # v M? M? +kM; +?Êi +?"K H¢B RfjX GY h?€B •K +?ŠM
FQ+? K¢M? K) K¨ +ÁM +¦ i€+ /KM; H¨K ;BªK i®+ ç°X *kM; K v H¨ M;¼M HY +O #ª
ç†+ iQM? iQÆM; iU M?Q HY h?€B •K- H¢B çQÊ+ h?–M •K [m M; ?Q¨M +O .B T•K
+O M¨M; +kM; F?¬M; #` ;BªK b9i [m€ M?B mXL?QM; M; v b m ç¦- K°i ç¢Q +¬M; F
M¨M;X Zm M; ?Q¨M K¨m #,M; H K tm'i ?B M /QÈB +?•M L†+ o•M `²B #MM; M´ i`QM
ç° +O L†+ o•M ç½ ;BªK +ÁM K°i MY - KB M; T?€i ` K°i iB M; `®M; ç m çÈM- ?B M

.B T•K h`9+ i?'v `'i `ä F ç M; M;²B M; v M;„M i` M ç–m •K GQM; +?QM? H¨ bBM? |
?„M #B i @ h K v m pQÆM; oB L? +O >„+ u m [m®+X E?¬M; ´MX .B T•K h`9+ #¶M
;B Q i?O pÈB oB L? - #B i `ä i?U+ HU+ +O K°i i`QM; M?[M; M;QÌB çSM; ç–m M[p
h?"K +?Q +ÁM K¢M? ?ÆM K°i +?9iX L m +?B M ç'm i¢B ",M; a•K i?b +¦ H) L†+ o•
M?QM; ç•v H¨ h?•K lv M o` .B M- +¦ i? M¦B H¨ b•M M?¨ +O oB L? X J°i F?B M¨M;
FbK ;B[- L†+ o•M b) `'i F?¦ i?Q€i i?•MX a® HQÊM; ;–M KQÌB p¢M h?B M [m, FB F
K°i HQÊi +¬M; FQ+? ç²M; HQ¢i H¨ +¦ i? i¢Q i?¨M? i?QÆM; i´M `'i HÈM ç®B pÈB L

.B T•K h`9+ K†+ /M ç½ M;?o ç`+? M?•M +¦ i? +?†M çQÊ+ ç€K i?–M i?9- MQ?M; F
h?•K lv M H¢B FB M [mv i T?€B ` +QÌM; ;Bª +'T #"+ oB L? ç tm'i +?B MX .B T
ç oB L? iMv w +¬M; FQ+? i?b L†+ o•M imv i ç®B F?¬M; i? b®M; b¦i i`Î p X h?•M
FB K bQ€i iQ¨M +K+- .B T•K h`9+ ç¨M? ç€M? ç¨M #^M; K°i i vX L?QM; çB m i?–M
pšM F?¬M; ? ªM? ?QÎM; iÈB ?B m [mª +O +–K F?9+X *MM; H9+ ç¦- K°i ç¢Q [m M
i`QM; i v ?„M- F?¬M; +?9i /Q /U [m,M; ` M;Q¨BX :B[F?¬M; i`mM; ç°i M?B M tm'i
p M; i`ÌB- p¼M; F?„T +ª +?B M i`QÌM;X "–m i`ÌB M?Q +?Êi b€M; H M i? K- T?ªM;
i`ÌB ;B€M; tm®M;X :–M M?Q i`QM; M?€v K„i- ç¢Q [m M; ?Q K¨m H K iQK ç¦ ç½ HC
M?„K i?ŠM; iÈB oB L? X G¬B çbM? M?'i FQ+?- F„ M,M; #´ bmM; +O G¬B h?–M *?
/B i +O i?B M H¬B HU+X

oÈB i?U+ HU+ +O .B T•K h`9+- bY /KM; M¦ /mM; ?ÊT +MM; K°i +?¶ pÈB bB m i?–
+¦ i? /MM; FBM? F?OM; ç iQÎM; iQÊM;X G¬B HU+ /Q G¬B h?–M *?Mv bBM? ` i€+
FûQV F€ /`- +?mv M ?QÈM; iQ¨M #° i`¼M; FQ+? # +O h?B M [m, H M i`ÌB- ç +?
i?ÌB ;B MX

oB L? ç M; +?m˜M #` T?€i ç°M; +¬M; FQ+? H–M i?S ? B i?b ç°i M?B M +ªK M?"M
K°i +ªK ;B€+ F€ /` i`mv M F?„T iÁ M i?•M i`QM; M?€v K„iX oW +ªK i?'v F?¬M; ´M
FQ+? ç®B pÈB L†+ o•M- i?•M ?bM? # v p°B p T?Q b mX

*MM; H9+ ç¦- •K GQM; T?Q /QÈB ª +kM; T?mM ` K°i #9M; h?€B •K #,M; ?Ä F?´
Hm²M; [m M; ?Q K¨m H K iQKX

P M? @

hB M; b'K M´ `mM; ç°M; iQ¨M i`QÌM;- h?€B •K #,M; ?Ä F?¬M; ? +¦ +?9i i€+ /KM; ;
iQM? ?Ov /B iX h?•M i? F?´M; H² +O •K GQM; #` G¬B çbM? M?'i FQ+? ç€M? i M
M´ H¨K ?¨M; ç€K h?B M [m, Î ;–M •K GQM; #` `ÆB tm®M;X h?•M i? +?9M; #` i€+
FQ+? F?B M +?Q K'i çB M,M; HU+ ?¨M? ç°M;X L†+ o•M /M b Q +kM; H¨ +QÌM; ;B
i?ÌB ;B M ;BªB H Q M;„M M;OB M¨v +kM; çO ç M¨M; i?Q€i F?ÄB ªM? ?QÎM; +O h?
H¦2 H M i`QM; p¨B H–M ç½ p iÈB T?€Q ç¨B GQM; E?B L¶ hQX

*QÌM; ;Bª +O ? B # M ;B Q i?O- F?B L†+ o•M ç M; ;†T M¢M i?b hY hBM? [m•M ç
+kM; ?Q¨M i?¨M? K T?€T +O ?¼X *m²M; T?QM; +m²M +m°M F?B M +?Q ç€K aQM
+¬M; H M F?¬M; i? iÈB ;–MX o¬ b® +ÆM H®+ t¦ v tm'i ?B M i` M +?B M i`QÌM; +
ç M; #` ç¦M; #,M; HB M +m²M +m°M M´B H M p¬ b® #°i imv iX hQ¨M #° i?B i? +O
#,M; i?¨M? iWM; F?®B HÈM- #` H®+ t¦ v ?9i H M p +?¢K p¨Q M? m F`+? HB i- ç m
imv iX >Q¨M iQ¨M #` #,M; p¨ ;B¦ T?€ ?Ov i M M€i- M?[M; i?B i? M¨v F?¬M; +ÁM F
+ÁM +?9i M;mv ?B K M¨QX æ€K K i?9 +'T + Q +O hY iBM? [m•M çQ¨M ç M iW ",M
ç½ ?¨M; M;?bM M,K- K T?€T #,M; p¨ T?QM; ç½ bÈK i`Î i?¨M? ç†+ iQM? i?B M T?9
h`9+ p¨ hY ?m'M Hmv M ç†+ #B i i¢B *U+ "„+ >Q M; L;mv M ç½ +~M i?"M i?ªQ Hm"
[m•M çQ¨M i`QM; +m°+ i?€M? +?B MX oB + ç–m iB M .B T •K h`9+ M;?o ç M +?QM
T? U+„M Mm®iV i?B i? X J T?€T #,M; T?QM; ? B ? +O ç€K K i?9 hY iBM? [m•
M?Q p"vX

æ¦M; #,M; +?B M i`QÌM;- ;B¦ +m®M K•v # vX æ–m iB M H¨ ç¦M; #,M; i?B i? +O
H®+ t¦ v M;?B M M€iX æ•v +?QM? H¨ T?QÆM; T?€T ç M;,M +ªM bBM? p"i +O h?
pB + i?¬M T? X .B T •K h`9+ +kM; Km®M M?Ì M¦ H¨K bmv v m i?U+ HU+ +?dM? i?
æQÆM; M?B M- H¨K M?Q p"v +kM; F?B M +?Q ç€K K i?9 +O hY iBM? [m•M çQ¨M
M M i`QÈ+ ç¦ .B T •K h`9+ ç½ #¨M pÈB hY- b m F?B ?Q¨M i?¨M? `Y b¢+? +?B M i`
[m•M çQ¨M [m v H¢B GQM; E?B L¶ hQ æ¢B GK+ ç #´ +'T U#´ i`Ê- +mM; +'TV +?Q
hB M ?¨M? #´ +'T Î ç•v i?b i®+ ç° F?¬B T?K+ i?U+ bU H¨ [m€ +?"KX

oW ?Q¨M i?¨M? K T?€T tQM;- hY iBM? [m•M çQ¨M H"T iS+ i?2Q F ?Q¢+? # v M?
i?–M i?9 v K ?° +?Q +?9M; +kM; ç½ +Æ #ªM ?Q¨M i?¨M?X *?d +¦ h?B M p¨ G¬B #Î
M M ? B ?QÈM; ç¦ +¦ aQM; ç–m h,M; €+ çm´B iÈBX

hY iBM? [m•M çQ¨M çQÆM; M?B M F?¬M; ? 2 M;¢B aQM; ç–m h,M; €+X *¦ çB m-
+m®M H'v- ç +?Q ç¢B [m•M h?B M [m, T?€i ?mv Qm i? +¬M; FQ+? i"T i`mM;- p"v
G¨ [m•M #¨B +?O +O h?9 M?•M i°+- .B T •K h`9+ çQÆM; M?B M F?¬M; ?v p¼M; i?
+?9i i?QÆM; i´M M¨QX *?Q M M- b m F?B ?„M tm'i ` G¬B h?–M *?Mv- H"T iS+ /
+–K +?mv M ?QÈM; ç¨M i?2Q ? B ?QÈM; ç¦X hWM; ç¢Q •K M?"M UHQÐB +„i #^M;
F?mv +? i`QÆM; i` M F?¬M; i`mM;- ?¦ i?¨M? iWM; ç¢Q •K T?M iY pQM;- # v p ?

h K v m pQÆM; oB L? i?'v •K GQM; #` ?Q¨M iQ¨M i M M€i i`QÈ+ K†i KbM?- i?•M i
FBM? ?Q¨M; #B M b„+X æ•v H¨ HQ¢B bS+ K¢M? ;b\ L m +?QM? KbM? +SM; ç–m
;B®M; M?Q ç®B pÈB •K GQM; F?¬M;\ E?B .B T •K h`9+ pW KÈB # v H M iW T?€
i?'vX J†+ /M F?QªM; +€+? t M M i`¬M; F?¬M; `ä ``¨M;- M?QM; F?¬M; #B i i¢B b Q
?B K i?b oB L? H¢B +ªK i?'v +¦ p¨B T?–M [m2M i?m°+- M?'i H¨ F?B ?„M ç€M? ç¨M
iBM? i?–M HU+ M¨v H¢B +¨M; [m2M i?m°+ /` i?QÌM;X J†+ /M h?–M •K Zm M; >Q¨M
M;?2 çQÊ+ iB M; ç¨M- M?QM; +ªK ;B€+ M?¢v +ªK +O oB L? H¢B F?B M ª +ªK i?'v
h`9+X æQÆM; M?B M- ç¦ H¨ ?SM; i?9 Km®M ;B i ?„MX

"ªM i?•M H¨ bBM? p"i + Q çŠM; +O h?•K lv M- i`Q im +O oB L? ``'i + QX © `ä ``¨M
[m€B p"i +QÌM; ç¢B +O ç®B T?QÆM; H¨ /Q M;QÌB M¨v +?d ?mv T?€i ç°M; +¬M; FQ
tQM; L†+ o•M b) +¬M; FQ+? i?ŠM; iÈB .B T •K h`9+- M?^K ç¢i çQÊ+ +¬M; HÈMX
*?m€ ?Ov /B i •K GQM; +O ª i`QM; M?€v K„i i?b w M;?o M¨v H"T iS+ i M #B MX

hWM; iB M; M´ HB M iB T p M; H M b m HQM; ç€K K i?9 hY iBM? [m•M çQ¨MX •K
M´ ``'i K¢M?- K†+ /M F?¬M; i? K M; ç M bS+ i'M +¬M; ç–v iQM? ?Ov /B i ç®B pÈ
hQ¨M T?QM; FQ+? [m M; i`ªK +O hY- M?QM; +kM; M;,M +ªM çQÊ+ ç€K aQM; ç–m

h`QM; M?€v K„i b m F?B .B T •K h`9+ ;B M?”T +m°+ +?B M- ?„M ç½ M„K ;B[iQ¨M
æ–m iB M H¨ /MM; iB M; ç¨M i,M; +QÌM; +?Q i€K ç¢B i?–M i?9- b m ç¦ H¨ /MM; G¬
+Æ +O L†+ o•MX hB T ç M H¨ /MM; •K M?”M + Q i–M M;,M +ªM ç`+? [m•M i`mv FQ
i`B M i?U+ HU+ ç¦ ç½ M„K iQ¨M #° +K+ /B M i`QM; i vX

hQ¨M T?QM; FQ+? [m M; i`ªK +¨M [mûi `®i +m°+ +kM; #B M K’i i` M M;QÌB hYX *k
ç–m h,M; €+ M¨Q +ÁM b®M;X hY iBM? +U FB K pšM b€M; H¦M; H€M? M?Q i`QÈ+-
[m,i` M F?¬M; i`mM;- i?•M ?bM? H¦2 H M- ?¦ i?¨M? K°i +€B #¦M; # v p T?Q T?€
hY ç°i M?B M +ªK ;B€+ iQ¨M i?•M H¢M? iQ€i- F?¬M; F?Q tmM; [m M? /QÌM; M?Q ;
iU ?¨Q +kM; +?”K H¢B i`QM; M?€v K„iX L; v b m ç¦- +ªK ;B€+ H¢M? M?Q #,M; H¢B
oÈB HU+ T?ÁM; M;U +O ?„M K¨ pšM +ªK i?’v +U+ F€ i?®M; F?´- i?•M i? /QÌM; M?
iB T iK+ ;BªK K°i +€+? F?¬M; M;ÌX

*?mv M ;b tªv ` i? M¨v\

hY M;˜M; ç–m M?bM H M F?¬M; i`mM;- pW H9+ i?’v K°i •K GQM; F?´M; H²X h` M
iY imv i b„+ ç M; M;²B M?bM hYX h`QM; K„iª F?¬M; ? +¦ +Wm ?”M K¨ M;QÊ+ H¢
M?Q ``i +¦ ?SM; i?9 ç®B pÈB hYX h?’v M[M?•M M¨v- ?¨Q [m M; i`QM; K„i hY +?Êi
i? +ªK M?”M çQÊ+ `ä ``M; ``^M; i?U+ HU+ +O M[M?•M M¨v ?Q¨M iQ¨M +¦ i? +?®
hY ``i M? M? #` K°i +?MK i?´ iS+ K¨m #,M; H K +O •K GQM; +?2 F?m’iX S?¢K pB
H¨ ``i HÈM- çÆM ;BªM H¨ F?¬M; +¦ F?¬M; ;B M ç Mûi`€M?- ?m®M; +?B i®+ ç° +O
?Q¨M H¨K ;BªK K¢M?X hY iBM? +U FB K ?¦ i?¨M? iWM; #¦M; iQK HB M iB T- i¢Q
[mv i çQ€M ç€M? p¨Q i?´ iS+ +O •K GQM;X L?QM; i®+ ç° +O hY +kM; F?¬M; i?
ç€K h?B M [m,i` M F?¬M; i`mM; +kM; ç½ T?€ ` +¬M; FQ+? i”T i? X

L m €M? K„i +O .B T •K h`9+ ?QÈM; iÈB ç•v- M?’i ç`M? b) T?€i ?B M ``^M; ç²M; #
M?’i H¨ hY ç M; H•K p¨Q K°i M;mv +Æ ``’i HÈMX "ÎB pb tm’i ?B M Î ?QÈM; +O hY +
L? K¨ i?U+ HU+ p¨ ç` p` ç m ;–M ç¢i iÈB h?•K lv M J oQÆM; i`QM; ç€K h?•K lv l
u m [m®+X o¬ b® i`MM; FQ+? # #„M iÈB- hY pW KÈB M;,M +ªM +¬M; FQ+? +O •
hY iBM? +U FB K +O KbM? K¢M? K) M;,M i`Î +¬M; FQ+? +O ç`+? M?•MX :–M KQÌ
+¬M; FQ+?- K†+ /M F?¬M; T?ªB iQ¨M #° i`MM; FQ+? # ç m #„M p¨Q M;QÌB hY M?Q
p¨Q ?¨Q [m M; +O hY iBM? +U FB KX hY F m H M K°i iB M; ç m çÈM- KB M; T?m
ç¬M; çªQ ç`+? M?•M HB M ?ÊT +¬M; FQ+?- ?„M ç½ #` i?QÆM;X hY F?¬M; ? /WM;
+O h?€B •K #,M; ?Q¨M [m çB- i®+ ç° F?¬B T?K+ +O ?„M M? M? ?ÆM bQ pÈB L†
+O •K GQM; H¢B F?¬M; +¦ i€+ /KM; H¨K +?”K ç®B pÈB ?„M- i?•M i? H¦2 H M- F?
/`+? +?mv M iS+ i?ÌB ;B[ F?¬M; i`mM;- i`U+ iB T H Q p¨Q ;B[ç¢B [m•M h?B M [

hY iBM? +U FB K pmM; H M- ?¨M; ç€K h?B M [m,M;½ tm®M;X hY +?ŠM; M?[M; F
M;QÊ+ H¢B +ÁM /U p¨Q i®+ ç° ?ÆM M;QÌB- +® ibM? H Q p¨Q MÆB +¦ M?B m h?
``i çÆM ;BªM- +?QM? H¨ F?¬M; ç +?Q h?B M [m,p¨ bBM? p”i h?•K lv M M[iQM? F
FQ+? KbM?X oÈB HU+ T?ÁM; M;U +O hY hBM? "d J¬M;- b® HQÊM; Qi i`MM; FQ+
#,M; ?Q¨M +O h L? - +kM; F?¬M; i? i¢Q i?¨M? i?QÆM; i´M i`Q K¢M; ç®B pÈB hY

J v H¨ T?2 HB M [m•M +O GQM; E?B L¶ hQ +ÁM +¦ +O ç /¨M?X G–M M¨v tm’i ?B
+?O +kM; F?¬M; T?ªB ç m H¨ +QÌM; ;Bª +¦ i?U+ HU+ i?S i?–M +’TX L;Q¢B i`W L
i?–M i?9 H¨ JBM? +kM; ;†T T?ªB +¬M; FQ+? +O h?•K lv M K +?O i?S i?–M +’T-
/¨M; ?ÆM ``i M?B m bQ pÈB hYX h?•K lv M K +?O tm’i ?B M Î T?Q +O JBM? H¨
+¦ i?U+ HU+ Î ;B[oB L? p¨ h L? X *¬M; FQ+? +O hoM? L? +kM; H¨ h?€B •K #,M
i?O +O ª p¨ +€+ i?–M i?9 F?€+ H¢B F?€+ M? m ``i HÈMX *¦ H) JBM? F?¬M; +¦ +¬M
+O hY- F?¬M; imM; ?Q¨M? p¬ ç`+? i` M +?B M i`QÌM; M?Q *?B M h` M? *U h?9 *
bS+ T?ÁM; M;U +O ?„M- b m F?B çQÊ+ M;¼M HY HBM? ?²M +O S?B L?o EB i E?
K¢M? ?ÆM bQ pÈB *€+? G¢T h•v hQ MY T?–MX

h?¢+? ?¦ - F?€M; K - FBK +?9+ HÈT / - # ç¢B M,M; HU+ F?€M; iQM? Uç†+ iQM?
i?ÌB tm’i ?B M i` M KbM? aÆM GoM? +U M?•MX J†+ /M h?€B •K #,M; ?Q¨M +O hoM
i?–M +’T M?` ;B B M?QM; pšM F?¬M; ? +¦ ªM? ?QÎM; ;b ç®B pÈB JBM?X h®+ ç°
M M +¦ +?”K i? K K°i +?9i +kM; F?¬M; +¦ H¨ ;bX h?•M i? F?´M; H² +O JBM? K†+

i`ÌB p¨ aQM; ç–m h,M; €+ /QÈB ç'i ç²M; i?ÌB +¬M; FQ+?- M?QM; +?ŠM; F?€+ M¨Q

L m bQ b€M? p +¬M; FQ+? i?b JBM? +¦ H) F?¬M; #^M; hoM? L? - M?QM; M m bQ p
iQ¨M +?B M i`QÌM; +ª ? B T?2 ç m F?¬M; B +¦ F?ª M,M; K¢M? ?ÆM ?„MX h?"K +?
+ Q i?S i?–M +'T M?Q hB m GQM; L[p¨ h?•K lv M J pQÆM; +kM; FûK bQ pÈB p`
æ°M; i€+ +O JBM? `'i çÆM ;BªM- [mv M ç'K +QÈ+ ç€- i?•M i? F?´M; H² K M; ç M
h,M; €+ ?Q¨M iQ¨M F?¬M; +¦ +?9i F?ª M,M; M;,M i`ÎX

aQM; ç–m h,M; €+ i` M K†i ç'i i?"K +?Q F?¬M; çQÊ+ +QB H¨ +?QÈM; M;¢B p"i ç®B
i? M¨Q- +S #` i?•M i? +O ?„M +?¢K p¨Q H¨ aQM; ç–m h,M; €+ #` ç€M? # v çB- ;•
b€i i?QÆM; +O JBM? F?¬M; K¢M? M?QM; T?ÁM; M;U +O ?„M i?U+ bU [m€ #B M
iÁ i?¨M? Hkv /B ç°M;X h'M +¬M; i v +?•M +O aQM; ç–m h,M; €+ F?¬M; ? ç H¢
M;QÌB ?„MX h`MM; FQ+? # +O h?B M [m, #„M p¨Q M;QÌB ?„M i?"K +?Q +ÁM #` #,
KbM? i`QM; i`MM; FQ+? # F?¬M; M;WM; +O h?B M [m,- JBM? /QÌM; M?Q ç M; i?
+ÁM F?¬M; i? K M?€v K„iX L m F?¬M; T?ªB Hk bBM? p"i h?•K lv M M¨v F?¬M; M;
H) ?„M ç½ M¦B pÈB +?9M; `^M; ç'K #¦T K¢M? H M- tQ #¦T [mª i?"i H¨ i?Ä B K€B [

æQÆM; M?B M- JBM? +kM; F?¬M; T?ªB H¨ ?Q¨M iQ¨M F?¬M; +¦ M,M; HU+ +¬M; F
ç–m iB M ?¢ tm®M; M;QÌB ?„M- ?„M ç½ ibK çQÊ+ KK+ iB m +¬M; FQ+? +O KbM?X
[m, p¨ aQM; ç–m h,M; €+- JBM? H"T iS+ i"T i`mM; p¨Q hoM? L? ç M; +QÐB •K GQM
iY b„+ [m M; K M; +?Êi H¦2 H M i`QM; K„i ?„M- K°i iB +?ÈT iQÆM; iU M?Q G¬B çb
*?Mv #„M ` X

hoM? L? T?ªM SM; `'i M? M?- K°i ç¢Q h?€B •K #,M; ?Q¨M p +?¢K pÈB iB +?ÈT
–K K°i iB M;X h?•M i? +O JBM? #'i ç°M; M?QM; hoM? L? i?b ;–M M?Q i HB iX
FQ+? +O ? B # M F?¬M; +? M? H +? H„K- M?QM; hoM? L? H¨ M[pm- +QÌM; ç°
M?B m bQ pÈB JBM?X >mM; [m M; H¦2 H M i`QM; K„i hoM? L? X JBM? F?¬M; ;B
€M? K„i +O h L? - K¨ i`QM; K„i hoM? L? - ?„M +?d ;B®M; M?Q K°i [m€B p"iX ho
H M F?ÄB HQM; •K GQM;- •K GQM; F?´M; H² H"T iS+ M?"M H M? ç€M? i?ŠM; iÈB J
?bM? +O •K GQM; M¨v F?¬M; + Q ?ÆM JBM? +¦ +?B m + Q ?ÆM 8y i?QÈ+ H¨ # Q
tm®M;- +?°T i?ŠM; p¨Q ? B p B JBM?- +® ;„M; bY /KM; M,M; HU+ ç®B F?€M; i v
i?ÌB- iWM; M;KK h?€B •K #,M; ?Ä F?¬M; M;WM; #„M H M M;QÌB JBM?- H¨K +?"K

"„i i \ *QM K„i ç°+ M?'i +O JBM? ?B M H M [m M; K M; M?¨M M?¢iX >„M poM? p
M m F?¬M; i`€M? çQÊ+ i?b +S ç K†+ +?Q K¦M; pm®i b„+ #ûM +O •K GQM; +?°T
i?'v #„i çQÊ+ JBM?- HB M i?2Q H M? +O hoM? L? - +® ;„M; pšv +€M? M?'+ #´M;
K†i ç'i- ç`M? # v H M ;B[ F?¬M; i`mM; i?b i?ª ` X L?QM; b m F?B •K GQM; pšv +€
FBM? M;¢+ T?€i ?B M ``^M; JBM? pšM çSM; M;mv M Î ç¦- F?¬M; ? /B ç°M; MY T?

L? +? KB M; +QÌB- JBM? ç²M; i?ÌB ;BÆ ? B i v H M +?°T H'v +,M #° U+´ +?•M- +´

@ "ªM i?•M H¨ aÆM GoM? *U L?•M- ? B +?[õbÆM HoM?ö +?ŠM; H) +?d ç M¦B bm
i? M?bM çÆM ;BªM M?Q p"v ç•mX

oW M¦B- bQM; +?QÎM; +O JBM? pW /MM; bS+- K°i K¨M FBM? F?OM; tm'i ?B M
F?¬M; +? M? H +? H„K bQ pÈB JBM? ç½ #` ?„M MûK i?ŠM; H M F?¬M; i`mM;- b m
h? i`¼M; +O JBM? +?QM? H¨ #Q K"i HÈM M?'i +O ?„MX h`QM; ç€K i?–M i?9 i?b
h•v hQ #B i K°i +?9i K¨ i?¬BX *€+? G¢T h•v hQ ç½ iWM; #Q K"i i` Q ç´B pÈB JBM?
iQ¨M HU+ i'M +¬M;- *€+? G¢T h•v hQ +¦ i? /U p¨Q K°i bWM; +O KbM? KB M +QÐ
+O JBM?- M?QM; JBM? i?b F?¬M; i? T?€ pÐ çQÊ+ +O ?„MX o"v M M i`QM; iS ç¢
h?9 KÈB çQÊ+ t T i` M aÆM GoM? *U L?•MX L?QM; #ªM i?•M *€+? G¢T h•v hQ +k
ç€M? +? i JBM? i?b bS+ K¢M? +O ?„M +¦ H) H¨ F?¬M; çO F?ª M,M;X *¦ H) M m i?
?Ov /B i JBM?X

oB + M¨v K'm +?®i T?K i?m°+ p¨Q i?•M i? +O JBM?X æ² ,M +O JBM? H¨ ;b\ *?Q
p¨ F?Q€M; p"iX L m tûi p i? iQ+? i?b ?„M +ÁM ?ÆM K°i +?9i bQ pÈB *€+? G¢T h•
L?QM; *€+? G¢T h•v hQ ç½ iWM; i?Y- i? i`¼M; +O JBM? M†M; ?ÆM ;'T # H–M bQ
M;¼M M9BX aS+ M†M; ?ÆM M;¨M ç®M UM;¨M i'M\V M¨v +kM; H¨ M;mv M M?•M i`½

M;U FBM? F?OM; +O JBM?X L m tûi i´M; i? bS+ K¢M? p¨ T?ÁM; M;U i?b *€+? G¢
+ÁM i?m JBM? K°i +?9iX o"v i?b •K GQM; F?¬M; +¦ HBM? ?²M i`QÈ+ K†i H¢B +¨M

•K @ i?•M i? +O •K GQM; M†M; M `ÆB tm®M; ç'i pÐ M€i- K°i ç€K HÈM aQM; ç–
i`9M;- i`¬M; +¦ p F?¬M; +ÁM F?ª M,M; b®M; b¦iX *QM K„i/mv M?'i +O JBM? F?¬
bûiX >„M +kM; F?¬M; i,M; i®+ ç çm´B i?2Q hoM? L? ç M; i? v ç´B p`i`Q F?¬M;
+?ÈT ;B[F?¬M; i`mM;X J¶B H–M #„M ` ç mK M; i?2Q Qi M?'i K°i i`,K i?B i? +O
`'i çÆM ;BªM-/M b Q #¼M +?9M; +kM; F?¬M; +¦ #B M T?€T #„i KbM?- p"v +S ç€
M,M; HQÊM; çB `²B i`Î p +kM; çQÊ+X aÆM GoM? *U L?•M +S i²M i¢B M?Q i? F?
ç®B pÈB ?„MX "'i F K T?€T M¨Q ç€M? p¨Q ?„M ç m M?Q ;½B M;S -+,M #ªM F?¬
h?€B •K #,M; ?Q¨M #„M p¨Q ?„M i?"K +?Q +ÁM #B M i?•M i? #^M; ç€ +O ?„M +¨
F?¬M; T?ªB ?„M i?m b9i p i?O çQ¢M +¬M; FQ+? p¨ i®+ ç° i?b hoM? L? i?U+ bU
T?€T M¨Q ç ç®B T?¦ pÈB ?„MX

" ç¢B "¢+? FBK "d J¬M; pQÆM; +kM; ç m ç M; F?´+?B MX aS+ K¢M? p¨ i®+ ç° +
K°i +?9i bQ pÈB hY- F?¬M; +¦ hBM? i?¢+? K T?€T +O hY M?QM; H¢B +¦ K¦M; pr
;B i+?¦+ ç€K aQM; ç–m h,M; €+ F?¬M; ? K'i +?9i +¬M; bS+ M¨QX h?B M [m, Km
T?ªB t•K M?"T p¨Q T?¢K pB i`,K i?QÈ+- M?QM; ç•v +kM; +?QM? H¨ T?¢K pB +¬M;
pQÆM;X E?B h?B M [m, H¼i p¨Q i`QM; ç¦- +?d i`QM; M?€v K„i ½ #` #¢+? FBK "d
ç¨MX L,M; HQÊM; F?´M; H² +O #¼M ?¼ pšM F?¬M; M;WM; T?¦M; i?Q+?- bBM? ` I
FQ+? # ç¢B "¢+? FBK "d J¬M; pQÆM; F?¬M; T?ªB H¨ M[pm K¨ H¨ M K pmX L K p
H¨K +?"K H¢B +O h?€B •K ",M; >Ä +O •K GQM;- F?¬M; M;WM; #„M ` +€+ K T?
FBK "d J¬M; pQÆM;X hW t M?bM H¢B- #° H¬M; i`„M; iQ€i +O #¢+? FBK "d J¬M
#€K p¨Q #B M i?¨M? K¨m çÄ b"KX L?QM; i?m°+ iQM? #ªM i?•M +O ?¼ [mª i?"i [m
+¨M; F?OM; #® p¬ +MM;- K†+ /M #` ªM? ?QÎM; M?'i ç`M? #ÎB K T?€T M?QM; M K
#"+ i?S i?–M +'T M M F?¬M; i? FbK +? çQÊ+ #¼M ?¼X

J M? H M? iW t i`mv M iÈB- "¢+? FBK "d J¬M; pQÆM; p¨ aÆM GoM? *U L?•M ç m
G9+ M¨v- ç€K K i?9 + Q +'T hY iBM? [m•M çQ¨M ç½ p iÈB i`QM; T?€Q ç¨B- ?Q¨M

.B T •K h`9+ H9+ M¨v ç½ +?9 w iÈB p'M ç Î?QÈM; +O hYX "ÎB pb K'i çB imM; iQ
oB L? #` G¬B h?–M *?Mv +O .B T •K h`9+ mv ?B T M M +kM; F?¬M; /€K iÈB ;–M T
h L? X *ªK ;B€+ +O bBM? p"i h?•K lv M M¨v +U+ F€ M?¢v +ªK- +€+ ª ç m ç½ T?€
ç¢B i?–M i?9 i?b F?¦ ç®B T?¦ M?'i p¨ +kM; H¨ ç` p` + Q M?'i- +?QM? H¨ hYX *ÁM
b m F?B K'i çB KK+ iB m +¬M; FQ+? H¨ h?B K p¨ G¬B /Q #` •K M?"M +O .B T •K
+MM; [m®+ ;B pÈB J +?O M M +kM; F?¬M; ;B M?"T +?B M ç'mX

ob hY M?ªv p¨Q ;B i+?¦+ i`QM; ç€K h?B M [m, M M ç½ i`€M? +?Q ?„M F?¬M; Qi +
+O h L? H¢B +U+ F€ +QÌM; ?½M-/U p¨Q i?m'M ;B M/B ç°M; U/`+? +?mv M iS+
?B M # M M;QÌB hY- T?¦M; ` h?€B •K #,M; ?Q¨M ?Q†+ h`–K i?Kv K T?€T UK T?€T
#,M; ?Q¨M +ÁM K v pb +?d H¨K ;BªK i®+ ç° +O hY K°i +?9i- ?B m [mª,M KÁM ç®B
+¦ ?¢MX L?QM; i`–K i?Kv K T?€T H¢B F?B M hY +U+ F€ +?"i p"iX J T?€T M¨v K†
çbM? i` H¢B i`QM; ;B•v H€i- M?QM; i`QM; ;B•v H€i F?¬M; i? M¨Q/B ç°M; M¨v- ?
[m, +¬M; FQ+?X hY F?Q F?¬M; M;WM; T?mM ` iW i` M M;QÌB hYX > B K„i hY ç½
iQK ç2M- F?Q iS+ T?šM M° +O hY iBM? +U FB K ç½ ? B M;¨v F?¬M; M;WM; i?m ?
ç m i? ?B M i•K ibM? T?šM M° +O ?„MX

h?'v ? B ç¢B v m pQÆM; h L? -oB L? p•v +¬M; hY- ç²M; iY +O .B T •K h`9+ +?Êi
hY b Q\ >W5

>W H¢M? K°i iB M;- .B T •K h`9+ H"T iS+ i?¬M; [m iB M; ç¨M F i M®B pÈB HBM?
+O aBM? J M? h?Ov hmv M- F? QÈ+ +O ? B M;QÌB ç½ #B M K'i- M?QM; HBM? ?
HB M- +¦ i? F?B M ?¼ F i M®B M; v i¢B +?B M i`QÌM; i`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M?
?¦ M iQÆM; iU M?Q æ²M; æŠM; "´M J¢M; E? PÈ+ H9+ i`QÈ+X >Q†+ M¦B +€+? F
+?mv M/B U/`+? +?mv M iS+ i?ÌBV

æ9M; H9+ .B T •K h`9+ +?m~M #` ;B M?"T +m°+ +?B M ç ?¶ i`Ê BªB [mv i M;mv
ç¢Q [m M; K M; FBK b„+ +?Êi #„M ` iW # M i`QM; T?€Q ç¨B- T?¦M; i?ŠM; iÈB ?

çQÊ+ M,M; HQÊM; t i [m /QÈB +?•M- .B T •K h`9+ ?ÆB bYM; b®iX S?ªB #B i ``^M
[m•M- ç½ bÈK ` M;?B K H M?- F?¬M; +¦ K M? H M? +O ?„M- #'i +S F M¨Q +kM
FQ+?- F +ª F?B ç®B T?QÆM; ç M; H•K M;mv +kM; T?ªB i?2Q çB m F?B M +O ?„

G¨ B F?¬M; ç w K M? H M? +O KbM? K¨ +?O ç°M; T?¦M; ` p"v\

.B T •K h`9+ #B i çQÊ+ ç€T €M ``'i M? M?X

Zm M; K M; FBK b„+ iU M?Q K°i M;¬B b Q #,M; H¼i p¨Q i`QM; +?B M çQ¨MX hY +
+¢M? ç½ +¦ i? K K°i M;QÌBX J°i pÁM; €M? b€M; FBK b„+ # Q T?O H'v M;QÌB hY i`Q
i?'v iQ¨M i?•M 'K €T- M?[M; p i i?QÆM; i` M i?•M i? +kM; ;BªK #Èi ``'i M?B mX >
h?€B •K #,M; ?Q¨M p¨ +€+ K T?€T ç½ #B i K'i ?Q¨M iQ¨MX

*kM; H¨ K°i F?m¬M K†i imv i b„+- K„i ç2M- i¦+ ç2M- FBK [m M; K½M? HB i- b m K
H M- ? B ç¢Q FBK [m M; ç²M; i?ÌB #„M p T?Q ? B ç¢B v m pQÆM;X Zm M; K M;
ç²M; i?ÌB F m H M K°i iB M; ç m çÈM- i?•M i? HMB H¢B H"T iS+X J†+ /M ç M; ``'i
K¢M? K) FûQ •K GQM; +?„M i`QÈ+ K†i KbM? p¨ oB L? X J°i K¨M FBM? F?OM; /B I
M?Q •K GQM; F?¬M; M;Ì i M #B M i?¨M? #°i T?'M i`QM; ç€K FBK [m M; ç¦X æ9M;
;B®M; M?Q imv i ;†T HY - H†M; H) #B M K'i- i?"K +?Q F?¬M; ? T?€i ` •K i? M? M
i?•M i? ?„M +ÁM +¦ T?–M HÈM iY M,M; UM,M; HQÊM; iY pQM;V tmM; [m M?X E?Q
hY +ªK i?'v ``'i i?Ä B K€BX aBM? K¢M; M,M; HQÊM; F?´M; H² ç¦ H¨K /`m i?•M i? -
+€+ p i i?QÆM; +O ?„MX

jkkX *?QÆM; jkk, JÎ J¨M h`"M *?B M *m®B *MM;

J°i ç¢Q F?Q ç2M M?¨M M?¢i +?Êi tm'i ?B M i`QÈ+ K†i h L? p¨ oB L? X •M? K„i
i?ŠM; p¨Q i?•M ªM? FBK b„+- ¬ [m M; U€M? b€M; K¨m ç2MV F?´M; H² T?¦M; ` iW
T?Q h L? p¨ oB L? X

EBK p¨ ?„+- ? B ç¢Q ?¨Q [m M; p +?¢K F`+? HB i ;B[ F?¬M; i`mM;- +ª F?¬M; ;B
b€i ç†+ i?MX > B ç¢Q [m M; K M; +?Êi #MM; H M `²B T?€i M´X J°i iB M; M´ p M; i`
v HMB p T?Q b mX

h?•M ªM? EBK b„+ M„K H'v i v hY- i`QM; +?ÈT K„i ç½ p iÈB # M M;QÌB .B T •K h`9
M FB K M; i?2Q HK+ [m M; +kM; H¬B FûQ h L? p¨ oB L? HMB p T?Q h?•K lv
F`+? HB i ;B Q M? m ;B[ F?¬M; i`mM;- iBM? i?–M HU+ p +?¢K T?€i ` iB HY p¨

h?•M ªM? FBK b„+ ç°i M?B M tm'i ?B M M¨v +?QM? H¨ hB m GQM; L[- K¨ i?•M ªM?
+?QM? H¨ Zm®+ +?O >„+ u m [m®+- h?•K lv M K pQÆM; h€i G•K L X hB m GQM;
G•K L i?2Q b€i b m ç¦X h?U+ HU+ +U+ K¢M? +O ? B # M p +?¢K ;B[F?¬M; i`m
çQÊ+ iB M M;?B- ç m ç2K ç²M; #¢M +O KbM? p i`"M /Q M?X

h€i G•K L ç®B K„i pÈB hB m GQM; L[X h`QM; F?QªM? F?„+ ?¨M [m M; H¦2 ` - pW
i?2Q h L? p¨ oB L? #B M K'iX

a„+ K†i hB m GQM; L[F?¬M; ç´B- FBK [m M; i` M M;QÌB ç½ i?m H¢B- ç²M; i?ÌB #

h`QM; K„i hY €M? H M Mûi FBM? M;¢+X æ•v H¨ H–M ç–m iB M ?„M i?'v hB m GQM
/ Q ç°M; +O M,M; HQÊM; F?´M; H² F?OM; #® M¨v- p` hY hBM? "d J¬M; +kM; i?–K
KbM? ç®B K†i pÈB #¦M; ç2M FB - HB m KbM? +¦ iQ¨M i?•M i?®B HmB M´B F?¬M;\

h`QM; HÁM; pW M;?o-hY pW ;"i ç–m pÈB hB m GQM; L[,

@ *ªK ÆMX

hB m GQM; L[M? M?¨M; H„+ ç–m- +kM; F?¬M; M¦B ;b- i?•M ?bM? +?Êi H¦2- ç½ p
h`QM; HB M [m•M- M;QÌB /mv M?'i K¨ .B T •K h`9+ F?¬M; i? ` H M? +¦ H) +kM; +?
T?ªB çB +Sm hY- .B T •K h`9+ çQÆM; M?B M b) F?¬M; i`€+? M¨M;X

h?B M [m, i` M F?¬M; i`mM; çQÊ+ J +?O i?®M; HoM? `®i +m°+ +kM; /WM; i`mv F
L?¦K i?–M i?9 +kM; H–M HQÊi `9i p¨Q i`QM; T?€Q ç¨BX

h`W aÆM GoM? +U M?•M JBM? i`Î p ç–m iB M p¨ h?B K +MM; G¬B i?b M,K ç¢B i?
h`QM; ç¦ L†+ o•M #` i?QÆM; M†M; M?'i- ?ÆB i?Î `ä ``¨M; i`Î M M /²M /"T ?ÆM #bM?
i? +O hY p®M +kM; F?¬M; M? X "` h?€B •K #,M; ?Q¨M +O h L? ç€M? HûM- +?
HQ¢i +O h?B M [m,- K†+ /M T?ÁM; M;U +O ?„M `'i FBM? M;QÌB M?QM; M?B m H
?„M #` i?QÆM; M;mv M F?QX J v K„M +¦ bBM? K M? M,M; +O hB m GQM; L[iÈB +
M†M; M?Q L†+ o•MX

@ hY- M;QÌB F?¬M; b Q +?S\

.B T •K h`9+ [m M i•K ?ÄBX

hY H„+ ç–m,

@ J'v bBM? p"i h?•K lv M M¨v +ÁM K¢M? ?ÆM iQÎM; iQÊM; +O i X •K h`9+- # M M
? i i K M; hY hBM? [m•M çQ¨M [m v H¢B #,M; b•K- i`QM; ? B M;¨v M?'i ç`M? b) i
[m•M çQ¨M ç H¢B +?Q M;QÆBX " p` #¢+? FBK "d J¬M; pQÆM; +MM; h?B K- G¬B
ç H¢B ;B9T M;QÆBX L†+ o•M i?b i K M; çBX

:B[?mvM? ç F?¬M; +–M i` Q ç´B M?B m- .B T •K h`9+ ;BÆ M;¦M i v +€B H M pÈ
o•M çB ` F?ÄB T?€Q ç¨BX .B T •K h`9+ F?¬M; p°B HQ p T?€Q ç¨B K¨ HŠM; H†M;
ç¢B [m•M ;B[F?¬M; i`mM;,

@ hB m GQM; L[- pW `²B ` i v +?QM? H¨ h€i G•K L b Q\

hB m GQM; L[+?"K `½B ;"i ç–mX

@ G¨ ªX

.B T •K h`9+ M¦B,

@ L m H¨ K°i +?¼B K°i- M¨M; ç®B T?¦ pÈB ?„M +¦ # Q M?B m T?–M M„K +?„+\

@ L m H¨ Î GQM; E?B L¶ hQ æ¢B GK+- i i'i i?„M;X L?QM; i¢B h?•K lv M p` /B M-
bBM? K M? M,M; i?b i +?„+ F?QªM; b€m i?¨M?X RM; /KM; hY M,M; +O ª T?B i?Q
ç¢i iÈB çdM? + Q +O h?S i?–M +'T- F?¬M; ? FûK i +?9i M¨QX

.B T •K h`9+ [m v ç–m- M?bM hB m GQM; L[- i`QM; K„i ?B M H M p Fb /`,

@ s2K ` - p T?QÆM; /B M +QÌM; ;Bª i?b +?dM? i? i?U+ HU+ +O +?9M; i pšM +
lv M bBM? p"iX .M b Q- Î #®M MQÈ+ h?•K lv M pšM +ÁM i²M i¢B # F K¢M? M?Q
K pQÆM; ç¦ F?¬M; +¦ i?U+ HU+ K¢M? M?Q ªX

hB m GQM; L[M¦B,

@ *QÌM; ;Bª M;Q¨B h?S h?–M +'T +O *?9M; i +ÁM M?B m ?ÆM #¼M ?¼- +¦ çB m
?ÆM K°i +?9iX *?ŠM; [m - K¶B K°i ;B B FûK Î h?S h?–M +'T i?b i?U+ HU+ +? M? H
+kM; i?'v- ? B v m pQÆM; FB +kM; ç m H¨ i?U+ HU+ h?S i?–M +'T- H¨ h?S h?–M
M?QM; +,M #ªM F?¬M; +¦ çO HU+ HQÊM; ç +?®M; +U H¢B i X L m ç®B T?QÆM; I
+ Q i?b ç®B K†i pÈB +QÌM; ;Bª h?S h?–M +'T +O +?9M; i +kM; p"v- F i [mª +kM;

.B T •K h`9+ ;"i ;"i ç–m- M¦B,

@ h ?B mX L¨M; +¦ i? ç®B T?¦ pÈB K°i J pQÆM;- M m i +¦ i? K iS ç¢B i?–M i?
K°iX •Q "® G B •M ç¢B bQ K†+ /M H¨ h?S h?–M +'T i€K- M?QM; tm'i i?•M S?€T G
i?–M F?Q M M +¦ i? +?®M; H¢B K°i ;½ K pQÆM;X J°i ;½ +m®B +MM;- +?d bÊ T?
+?®M; M´BX *m®B +MM; ?QÆm +? i p i v B +¦ H) T?ªB t2K p¨Q K v K„MX æ•v H
i`QÈ+ K„i +O ? B # MX

hB m GQM; L[M¦B,

@ o"v M;QÆB +?m˜M #` H¨K b Q #•v ;BÌ\ *S M?Q p"v K¨ +SM; ç®B +SM; b Q\

.B T •K h`9+ H¢M? M?¢i +QÌB- M¦B,

@ æQÆM; M?B M F?¬M; T?ªBX L m i`QÌM; +?B M i` M? M¨v +?d /MM; K v K„M ç
+MM;- i +kM; b) F?¬M; /šM /„i HB M [m•M iÈB i'M +¬M; h?•K lv M p` /B MX *?B
i?U+ HU+ H¨ +?Q çOX *?B M i?m"i +kM; `'i i`¼M; v mX s2K /€M; p i?b +€+ bBM?
i?ÌB ;B M çB m +?dM? KÈB +¦ i? iB M ?¨M? +¬M; FQ+? iB T i?2QX .M b Q- #¼M +
HU+ +O +?9M; i X æB i?¬B- +?9M; i i`Î p X

h`Î p # M i`QM; T?€Q ç¨B- .B T •K h`9+ H"T iS+ ?¢ K°i HQ¢i K M? H M? HB M iB
+?B M bo ç½ i? K ;B +?B M ç'm pW `²B p¨Q T?€Q ç¨B- ç2K ç°B [m•M bBM? HU+
i?¨M?X :B€+ PM; F} bo i?QÌM; tmv M ;B€K b€i ?QÈM; çB +O h?•K lv M ç¢B [m•M
p` T?¦ M;mv M b¦ B- b€m p` ç¢B bQ S?€T G K p¨ hBM? GBM? M[pQÆM; M L?½- i
*m°+ +?B M pW `²B +kM; F?¬M; /¨B- +?Q ç M # + M? ;BÌ- M?QM; KS+ ç° €+ HB
M¨v [mª H¨ +?Q +¦ iW i`QÈ+ iÈB ;BÌX *?d i`QM; # + M? ;BÌ M;„M M;OB- b® HQÊM

ç–m h,M; €+ H¨ K°i M?€M? [m•M ?¶M ?ÊT- i`QM; ç¦ ;–M M?Q iQ¨M #° +€+ HQ¢B #
bBM? p"iX L?QM; çQÆM; M?B M KS+ ç° iB M ?¦ +O +?9M; + Q ?ÆM `'i M?B m b
h´M; b® HQÊM; h?•K lv M bBM? p"i ?mv ç°M; ç½ ç¢i iÈB NyW i´M; b® [m•M HU+ +O
.B T•K h`9+ #B i`'i`ä- ç•v pšM F?¬M; T?ªB H¨ [m•M iBM? M?m i?U+ bU +O h?•
;Bª i?U+ bU +O ç`+? M?•M pšM +ÁM t KÈB tm'i ?B MX ošM ;B[H¢B i?U+ HU+- c
b Q\ æQÊ+- +€+ M;QÆB +S +?Ì çBX

h`QM; K„i .B T•K h`9+ H¦2 H M K°i iB i`Q im - +?2 /'m i?U+ HU+ H¨ [m M i`¼M;- M
/'m- Km®M i?B i`B M ` +kM; F?¬M; i? ç¢i çQÊ+ KK+ çQ+? M[`²BX

@ *–K æ ?¨Q ?¨M; F?¬M; Kšm ?¢K +?B M ç'm +ÆX " v H MX

.B T•K h`9+ `®i +K+ +kM; ?¢ K M? H M? M¨vX

*MM; pÈB T?QM; M;mv M i® F?´M; H² / Q ç°M;- *–K æ ?¨Q +?"K `½B # v H M i`ÌB
8yyy :B€+ PM; F} bo- Ryyy æ` M;K+ K HQM;- p¨ ?ÆM #ªv i`,K +U HQM; +MM; # v
+O +?9M; Qi ç M ç€M; i?QÆM; bQ pÈB b® HQÊM; h?B M [m, Î ç®B /B M M?QM;
FB pšM i`¨M M;"T ?B m [mª mv ?B T M?Q i`QÈ+X .B T•K h`9+ +kM; F?¬M; #B i-
?¨Q tm'i ?B M K°i +?9i p'M ç X

h¬ G¢T +¦ +?9i HQ H„M; M¦B,

@ >QÆM; GQ M ?¼+ i, ç•m- i¢B b Q i, 'v F?¬M; p¨Q i`QM; *–K æ ?¨Q\

>ªB .QÆM; ç +?Q *–K æ i?"T M?` M?¢+ T?QÌM; iB M p¨Q +,M T?ÁM; +¬M; FQ+? b
G¢T,

@ h?ÌB ;B M +¦ H) F?¬M; F`T `²BX •K h`9+ ç½ ?¢ H M?X >QÆM; GQ M i, pW `²B
G M M M ç½ p¨Q i`QM; T?€Q ç¨BX h•v æ S?m L;mv M bQ€B b) #ªQ ?° +?Q M¨M;X
+?d ?mv *–K æ ?¨Q M?ûX

æ9M; H9+ M¨v- i?¬M; i'M F?Q UçB M i?Q¢B- K€v #° ç¨K @ [m€B i?"iV p M; H M,

@ *–K æ ?¨Q- *–K æ ?¨Q- i H¨ .B T•K h`9+- i'i +ª K¼B +?mv M ç m #bM? i?QÌM

h¬ G¢T #B i`ä H9+ M¨v F?¬M; i? ç ªM? ?QÎM; ç M i•K iQM? +O .B T•K h`9+- +,
>ªB .QÆM; ;"i ç–m pÈB KbM?- M¦B,

@ h'i +ª ç m ´MX

h? M? •K +O .B T•K h`9+ H¢B i`mv M ç M,

@ æQÊ+- *–K æ ?¨Q +?m˜M #` iB M p¨Q +?B M ç'mX h`W h`+? /B i +?B T?€Q- iC
M,M; HQÊM;- bŒM b¨M; +?m˜M #` #„M- M;?2 H M? i iB M ?¨M?X

@ hm•M H M?X *–K æ ?¨Q i`mM; +'T K ç¢Q T?€Q- + Q +'T K ç¢Q T?€Q #„i ç–m M
i?O UT?€Q i?OV bŒM b¨M; #€Q +€Q ibM? ?bM? M¢T M,M; HQÊM;X

h¬ G¢T i¢K i?ÌB /Si #Ä i`QM; HÁM; K°i iB HQ H„M; ç®B pÈB >QÆM; GQ M- H"T iS
/B i +?B T?€Q H¨ /Q L;•M HQM; +¬M; +?9 Gv a€i iU KbM? F?®M; +? X *€+ ?Ä F?C
H M?- H"T iS+ iB M p¨Q i`¢M; i?€B +?m˜M #`X æ¬B K„i Gv a€i +kM; H¦2 H MX

h? M? •K +O .B T•K h`9+ H¢B p M; H M,

@ h¬ G¢T- H M? +€+ +U HQM; +?m˜M #` +¬M; FQ+? K T?€T- T?QÆM; ?QÈM; F?
i?B M [m,X J T?€T +?m˜M #` tQM; H"T iS+ #€Q +€Q i X L?È F„- +'K +?9 +'T #"+ S'
i`€B- i?Ov- i?´ ? B ? # M bQÌM T?ªB- [m M; KBM? ? Î T?Q i`QÈ+- ?„+ €K ? Î T?
+?Ì H M?- #ªQ ?° *–K æ ?¨Q +?m˜M #` ;B€T H€ +¨X h'i +ª +?m˜M #` #„i ç–mX

@ hm•M H M?X

h¬ G¢T p¨ .B T•K h`9+ i•K w iQÆM; i?¬M;- i?2Q K M? H M? +O ?„M- H"T iS+ HB
H M? iÈB *U GQM; E} bo çQ¨M # M i`QM;X Gw /Q .B T•K h`9+ ç +?Q GQM; i°+ iB
+?QM? H¨ ç K T?€T +O GQM; i°+ +¦ i? T?€i ?mv iÈB KS+ HÈM M?'i- F?¬M; tm'

M;mv M i® K T?€T F?„+ +? M? mX h´M; b® ?ÆM dyy +U HQM; ç²M; i?ÌB +?m˜M
iQÊM; +U+ F€ ?mv M ªQX smM; [m M? *–K æ ?¨Q H”T iS+ M´B H M +€+ KªM; ?¨Q
æ ?¨Q ?¨M; F?¬M; Kšm ?¢K +?B M ç'm +Æ ;B®M; M?Q K°i €M; K•v iW iW # v H M

a m F?B ?¢ H M? +?Q *–K æ ?¨Q tQM;- i`QM; HÁM; .B T •K h`9+ i`¨M M;”T b€i F
p”i i¨ €+ +€+ M;QÆBX *?ŠM; T?ªB +?O HU+ +O +€+ M;QÆB pšM +?Q tm'i ç°M; b
+O +€+ M;QÆB tm'i ç°M;- i b) +?Q +€+ M;QÆB i?'v i?U+ HU+ +?•M +?QM? +O H

@ hY h?–M GQM; G M; F} bo çQ¨M- *–K h?¨M? F} bo çQ¨M- "d J¬M; +U i?9 [m•M ç
>Q¨M; FBK [m•M çQ¨M- *U ?MM; [m•M çQ¨M- *–K h?¨M? J B G M h`9+ *9+ #®M #°
F}#BM? ç M?'i [m•M çQ¨M- iQ¨M i? +?m˜M #`X h?®M; M?'i M;?2 H M? i X _ F?Ä
GÊB i`ªQ æS+ G¶ u- h?K v m æS+ G¶ u- •+ çB m æS+ G¶ u- iB M p¨Q i?¨M? +?B M

.B T •K h`9+ ?¢ HB M iB T K M? H M? +?Q K'v [m•M çQ¨M M¨v- iQ¨M #° ç m H¨ iBM
h`W S?€T G K E} a„ çQ¨M F?¬M; +¦ i`QM; K M? H M? +O ?„M- ?ÆM KQÌB p¢M ç¢B
p` +”M +?B M iBM? M?m M?'i +O HB M [m•MX

@ hQ¨M #° iQ¨M T?QÆM; p` K ç¢Q T?€Q i` M iQÌM; i?¨M? KÎ ` - KK+ iB m aQM; c
b¨M; çB m +?dM? ;¦+ ç° #„M- +?Ì K M? H M? +O i X hQ¨M #° i`¼M; M¶ KÎ ` - ç` i
+?m˜M #` M;„K #„MX h?´ ? J T?€T bQ H M i?¨M?- ç` +?'M # Ub¦M; ç` +?'M- b
+?m˜M #`X

GB M iB T +€+ K M? H M? v m +–m +?m˜M #` T?€i ` iW KB M; .B T •K h`9+- #®M
[m•M i?U+ ?B MX h`QM; T?9i +?®+- iQ¨M #° T?€Q ç¨B GQM; E?B L¶ hQ ;B®M; M?
b„+ #ûM +O KbM?X " i` M #®M iQÌM; i?¨M? +?”K `½B tm'i ?B M M?[M; ?¼M; T?€
T?€QX h'i +ª ç m H¨ p”M +?mv M ç M iW *–K h?¨M?X h´M; +°M; +¦ k9y F?˜mX æ
+¦ i? T?€i ?mv i€+ /KM; HÈM M?'i i`QM; +?B M ç'm pÈB h?•K lv M ç¢B [m•M- +€+
ç½ ç†+ #B i çB m +?dM? H¢B K T?€T i`”M t¢ FQ+?- /Q +€+ ç¢B bQ ©B M?•M i°+ i
ç¢Q T?€Q M¨v ç½ F?¬M; +ÁM H¨ +¬M; FQ+? çÆM i? M[K¨ +ÁM +ª +¬M; FQ+? M
`°M; T?¢K pB +¬M; FQ+? +O +?9M;X h`¼M; M¶ F?¬M; tm'i ?B M i`QM; i`”M +?B
ç–m i?¨M?X h` M iQÌM; i?¨M?- +S K¶B ky i?QÈ+ H¨ K°i i`¼M; M¶X J¶B i`¼M; M¶ M
i€K KkB i M HÈM- bS+ ç•K tmv M H¨ +U+ F€ F?OM; #®- `'i i?Q+? ?ÊT pÈB ç`+? M?
h,M; €+X J°i K°i i`¼M; M¶ ç m /Q #®M +?B M bo iBM? M?m çB m F?B M KÈB +¦ i?
*€+ æ` iBM? i HB i ;Bª +kM; ç½ H M i` M i?¨M?X h´M; +¬M; +¦ Ryyy æ` iBM? i H
iQÌM; i?¨M?X h`¼M; M¶ i` M i?•M +?9M; i?”K +?Q +ÁM +¦ mv HU+ F?OM; #® ?ÆM
iQÌM; i?¨M?- /QÈB i? Q i€+ +O æ` iBM?- pW +?QM? t€+ pW +U+ F€ K¢M? K)X
M;U +?•M +?QM? +O T?€Q ç¨B GQM; E?B L¶ hQX L?[M; ;b +?Q tm'i ?B M i`QM;
ç m ç½ H M i` M i?¨M?X

L?[M; iB M; F m ;¨Q i? HQÆM; H¢B K°i H–M M[p M; p¼M; F?„T +?B M i`QÌM;X
i,M; i®+X *?9M; H¨ M?[M; F ç–m iB M t¬M; H M +?`m +? iX h?2Q b€i ç¦ H¨ #° ç°B
iB T ç¦ H¨ J *?m UM? M K V p¨ h,M; •+X h´M; b® ;–M ? B M;¨M p¢M p”i ?B bBM? M
?QÈM; T?€Q ç¨B GQM; E?B L¶ hQX h?B M [m, ;B[F?¬M; i`mM; `ä `¨M; H¨ ç½ +?
F?¬M; Kšm ?¢K +?B M ç'm +ÆX *MM; pÈB ç€K #° ç°B ?v bBM? T?Q /QÈB- +?9M
*–K æ ?¨QX J¶B p¢M h?B M [m, H¨ K°i i´- # v p¼i p T?Q i`QÈ+X >¨Q [m M; i`QM
` ,

@ JÎ +Y i?¨M?X hY h?–M GQM; G M; F} bo çQ¨M- *–K h?¨M? F} bo çQ¨M- "d J¬M;
?´ [m•M çQ¨M- >Q¨M; FBK [m•M çQ¨M- *U ?MM; [m•M çQ¨M- *–K h?¨M? J B G M
[m•M çQ¨M- GQM; F} #BM? ç M?'i [m•M çQ¨MX *?B M h` M? +U i?9 *€+? G¢T h•
J¬M; pQÆM;- aÆM GoM? +U M?•M KBM?- ` F?ÄB i?¨M? M;? M? ç`+?X S?¢K pB +
T?€Q ç¨BX

jkjX *?QÆM; jkj, h¨B Zmv i h?–M GU+ E?¬M; *ÁM >¢M *?

"ÎB pb T?€Q ç¨B `'i F?´M; H²- K¶B K°i T?QÆM; ?QÈM; ç m +¦ #®M +´M; i?¨M? `°M;
+¦ KQÌB b€m +Y i?¨M? ç²M; i?ÌB KÎ ` - HB M [m•M iBM? M?m ç²M; i?ÌB iW #®M T?
H Q ` # M M;Q¨B ç¦M ç€M? ç`+? M?•MX

aS+ +?B M ç'm +?Q #®M ?QÈM; çQÊ+ +?B ç mX *€+? G¢T h•v hQ K°i KbM? K°i ?
p` #¢+? FBK "d J¬M; pQÆM; +¦ K°i p` Î +MM; K°i +?¶ pÈB JBM?- ? B p` #¢+? FB
+MM; K°i ?QÈM;X >QÈM; +m®B +MM; +?QM? H¨ hY h?–M GQM; G M; F} bo çQ¨MX

*€+? G¢T h•v hQ /šM ç–m T?QÆM; ?QÈM; M¨v t¬M; H M- ç M?'i [m•M çQ¨M GQM;
ç M?'i i"T çQ¨M [m•M GQM; E} #BM? pÈB i´M; [m•M b® H¨ 8 p¢M M;QÌB- +?¢v M?
G¢T h•v hQX h¢B +?B M i`QÌM;- F?¬M; B +¦ i? bQ b€M? p +?B M ç'm HU+ pÈB *
?„M T?®B ?ÊT pÈB +?B M bo i?U+ HU+ iQÆM; ç®B v m M?'iX

L?QM; Î # ?QÈM; F?€+- T?•M #B i H¨ M?[M; #BM? +?OM; +QÌM; ç¢B- i®+ ç° M?
G M; E} bo çQ¨M- çB i?2Q T?Q b m H¨ "d J¬M; +U i?9 [m•M çQ¨MX J†+ /M i¢B ?Q
M?'i- M?QM; i?U+ HU+ +kM; H¢B K¢M? K) M?'i- i"T i`mM; ? B ç¢B pQÆM; #¨B [m

JBM? +MM; K°i p` "¢+? FBK "d J¬M; pQÆM; /šM i?2Q J B G M *9+ h`9+ iS ç¢B #° #
[m•M çQ¨M F?€+ ç m Î # M ? B p` "¢+? FBK "d J¬M; pQÆM; +ÁM H¢BX

JQÌB b€m +Y i?¨M? +O T?€Q ç¨B GQM; E?B L¶ hQ ç²M; i?ÌB KÎ ` - i'i +ª +€+ #BM
` M;Q¨B i`QÈ+ iB M- K M; i?2Q F?Q i? #€ ç¢Q- i`QM; T?9i +?®+ ç½ tm'i ?B M Î

G9+ M¨v ç¢B [m•M T?€Q ?¬B +O h?•K lv M o` .B M +ÁM +€+? T?€Q ç¨B GQM; E?

hS ç¢B [m•M çQ¨M ç²M; i?ÌB T?¦M; ` - pW H9+ HÊB /KM; F?QªM; +€+? K°i /†K
.B T •K h`9+ F?®M; +? i? +K+ +?B M i`QÌM; ``'i i®iX h`QÈ+ F?B ç`+? M?•M iÈB
K°i F?„+ i?ÌB ;B MX

*?B M h` M? *U h?9 *€+? G¢T h•v hQ M?Q K°i +QM M;U H Q iÈB i`QÈ+- b m HQM
[m•M çQ¨M- T?€i ` +?B M w /[ /°BX h`"M +?B M ?ÆM K°i M;¨v i`QÈ+ ç•v M?[M; [m
F?¬M; +¦ i? K ;B +?B M ç'm- HU+ +?B M ç'm +O +€+ #BM? +?OM; +¨M; K¢M? K)-
+kM; +¨M; K½M? HB i ?ÆMX L?'i H¨ ç¢B +?B M K M; ç M +ªK ;B€+ M?B i ?mv i b¬
b m F?B i`ªB [m €T HU+ ç°i M?B M #°+ T?€iX G9+ M¨v +?B M w +O GQM; E} #B
+°M; 8 p¢M GQM; E} #BM?- i`QM; ç¦ +¦ ?ÆM 8y EBK iBM?- L;•M iBM? GQM; F} iQ
b m HQM; *€+? G¢T h•v hQ- pW ` F?ÄB T?€Q ç¨B H"T iS+ iÄ ` i¢Q i?¨M? i`"M ?b
?bM? F?¬M; /–v M?QM; +kM; i`¨M M;"T HU+ +¬M; FQ+?X J°i iB M; M´ p M; H M- *?
?B M i¢B +?B M i`QÌM;X a'K +?ÈT F?´M; H² +?Q iWM; +¦ i`QÈ+ ç•v ç€M? K¢M? p
GB K #° ç°B M?Q #` i˜v H X "¼M +?9M; p®M F?¬M; F`T +¦ +Æ ?°B pmM; pk F?Q
i v +?Q +¦ +Æ ?°B pmM; H M ç½ #` HU+ i`MM; FQ+? FBM? F?OM; M;?B M M€i i M
pÐ pKM i`QM; F?¬M; i`mM;X J†+ /M •+ GB K +¦ HU+ M?ªv ç€M? `'i FBM? M;QÌB- I
+¦ +?B M i` M? iB M ç¢T +¦ i? +¬M; FQ+? ç° + Q ç¢i iÈB ky i?QÈ+X G¨K +€+? ;b ç
F?¬M; i? M?ªv i?Q€i F?ÄB T?¢K pB +¬M; FQ+? M¨vX *?d K°i +QÈ+ iB M ç¢T- i`
F?QªM; 8yy i?QÈ+- iQ¨M #° •+ GB K ç¢B [m•M # M i`QM; T?¢K pB M¨v ç m #` M;?
ç'i +kM; tm'i ?B M p¬ b® p i MSiX S?ªB #B i ``^M; K†i ç'i MÆB M¨v ``'i +SM; `„M- H
+ÁM +SM; `„M ?ÆM +ª ç'i Î GQM; E?B L¶ hQ ç¢B HK+X

" ?QÈM; +?B M ç'm F?€+ +kM; i`B M F? B ç²M; i?ÌBX JBM? F?¬M; bY /KM; +?B I
+¢M? ?„M +ÁM +¦ K°i p` "¢+? FBK "d J¬M; pQÆM;X h?•M i? F?´M; H²- K¢M? K) # v
H€M? #¢+? b„+ FBK [m M;- i?•M ?bM? + Q ? B KQÆB H,K i?QÈ+ # v H M F?¬M; Î
J°i [mv M i`–K i`¼M; ç€M? tm®M; i` M K†i ç'iX GQ¢B +¬M; FQ+? M¨v +MM; +¬M;
+kM; +¦ F i [mª iQÆM; iU M? m K†+ /M HU+ +¬M; FQ+? F?€+ M? mX J†+ /M +ÁM
h•v hQ M?QM; "¢+? FBK "d J¬M; pQÆM; +kM; ç²M; /¢M; H¨ +'T #"+ i?–M i?9X *¬M
+¦ Ry i?QÈ+ M?QM; ç ç®B T?¦ pÈB •+ GB K i`QÈ+ K†i M?Q p"v H¨ çO `²BX

S?QÆM; ?QÈM; /Q ? B p` "¢+? FBK "d J¬M; pQÆM; /šM ç–m +kM; tm'i ?B M ?B m
HB M i?O T?€i ç°M; Q M? FQ+? K¢M? K)X •+ GB K ç¢B [m•M i¢B ç•v #` +?'M ç°M;

*?d +¦ T?QÆM; ?QÈM; ç®B K†i pÈB hY h?–M GQM; G M; F„ bo çQ¨M- •+ GB K KÈB
ç°M; iQÆM; iUX *?d H¨ F i +K+ +O +?9M; i?"i bU i®i b Q\

hY [m M; ç"K ç†+ iW i` M M;QÌB .B T >²M; L?¢M iÄ ` X hY h?–M GQM; G M; F} bo
+¦ +?QM? i?S+ tm'i ?B M i` M +?B M i`QÌM;X *¦ / M? tQM; H¨ hY i?–M- +?d +¦ i`
+¦ i? #°+ H° HU+ +?B M ç'm iÈB i`bM? ç° + Q M?'iX " i`,K hY h?–M GQM; G M;
;B®M; M?Q K°i KkB i M M?¼M ç•K p¨Q #KM; [m•M ç`+?X S?Q b m HQM; #¼M ?¼ i
>Q¨M; FBK- "¢+? M;•M "d J¬M;X h®+ ç° "d J¬M; [m•M çQ¨M ?Q¨M iQ¨M #°+ T?€i-
HB i i?2Q b€i ç¦X a m ç¦ i`"M ?bM? T?•M i€M ` - M? M? +?¦M; t¬M; H MX

hW #®M T?QÆM; t¬M; iÈB i'M +¬M;- ?B m [mª ç¢i çQÊ+ iS+ i?bX "®M ?QÈM; ç m
iU M?Q +¶ K€v ;B i +?¦+ #bM? i?QÌM;- F?B M +?Q p¬ b® •+ GB K M;½ tm®M;X J
F?´M; H²- M?QM; #¼M +?9M; T?ªB ç®B K†i pÈB HB M [m•M GQM; E?B L¶ hQ- +?
[m€ K¢M? K)X •+ GB K F?¬M; M;WM; #` M;?B M M€i i M i¨M? i`QM; F?¬M; i`mM;X

•K –K- `'i M?B m ç`+? M?•M `ÆB tm®M; i`QÈ+ K†i +?B M bo- i`"M ?¶M +?B M #„i

J¶B K°i [m•M çQ¨M ç m +¦ T?QÆM; T?€T i€+ +?B M `B M; +O KbM?X *–K h?¨M? #
/šM i?2Q aÆM GoM? *U L?•M Î # M +¢M? b„T i?¨M? pÁM; i`ÁM- i¢Q i?¨M? #®M pB
K°i +€B pÁM; i`ÁM i?"i HÈM t•K M?"T p¨Q i`QM; i`"M ç`+?X Zm M; K M; ç'm F?Q H
#° #BM?- F?¬M; M;WM; +?mv M ç´B p` i`Q- K¶B K°i pÁM; +¬M; FQ+? ç m F?¬M; +
/¨M; iB m /B i •+ GB KX J¶B K°i pÁM; i`ÁM i? v ç´B HB M iK+ +kM; H¨K +?Q #¼M
ç'm M?B m M?'i- FûQ /¨B M,M; HU+ +?B M ç'mX

"¢+? >´- >Q¨M; EBK- *U >MM;- i K ç¢B i?9 M?•M pQÆM; #¨B [m•M çQ¨M +kM; i?
+QÌM; ?½M +O KbM?X h K ç¢B +?OM; i°+ M¨v ç m H¨ pQÆM; i°+ +O h?9 M?•M i'
*¦ H) HU+ +?B M ç'm i?•M i? +O #¼M ?¼ F?¬M; +€+? M¨Q bQ b€M? çQÊ+ pÈB "
HQÊM; +O i K ç¢B [m•M çQ¨M M¨v +¦ 8 p¢M- +?B M ç'm HU+ i´M; i? imv i ç®B +
çQ¨MX

*–K h?¨M? F} bo çQ¨M ç€M? /m FQ+? ;B[h?9 M?•M i K ç¢B [m•M çQ¨MX h?QÌM; t
/¨v ç†+X L?[M; F} bo M¨v ç m /Q .B T >²M; L?¢M ?m'M Hmv MX J†+ /M i?U+ HU+ F
GQM; G M; F} bo çQ¨M M?QM; +kM; H¨ iBM? /m +O *–K h?¨M?X "¼M ?¼ +kM; +¦
h¬M;- i¼ F} +kM; pk F?Q çQÊ+ pä i` M; iÈB i"M `,M;- HU+ +?B M ç'm +?Q /M bQ
çQ¨M +kM; F?¬M; FûK # Q M?B mX "®M [m•M çQ¨M /Q ? B ;½ "¢+? FBK "d J¬M;
;B i +?¦+ i¨M F?®+X

.B T •K h`9+ çSM; # M M;Q¨B i?¨M?- #bM? ioM? [m M b€i ibM? ?m®M;- ?B M M?B
+¦ M;?o iÈB KÈB #„i ç–m +m°+ +?B M- T?€Q ç¨B GQM; E?B L¶ hQ b) T?€B [m•M
M;QÌB •+ GB K i?"K +?Q +ÁM +?Q çQÊ+ L K L[om ;B i`b K T?€T T?K i`ÊX h?•
[m€ v m- K¨ GQM; E?B L¶ hQ HB M [m•M M¨v H¨ ç¢B [m•M +?B M ç'm iBM? M?m -
*Æ ?² bQM; T?QÆM; +?d b m K°i +?B m- #®M ç¢B [m•M iBM? M?m ç½ b€i M?"T p
;•v ` i`,K p¢M i?QÆM; pQM;X *Æ ?² K¶B ;½ +?B M bo GQM; E?B L¶ hQ HB M [m•M
M?B m ç–m •+ GB KX L?QM; ç¦ +?d KÈB H¨ #„i ç–m K¨ i?¬BX

.B T •K h`9+ T?€B ` M?[M; [m•M çQ¨M M¨v- +Æ ?² ;–M M?Q pQÊi [m 8yW HU+ +?B
+?Q +ÁM M?B m ?ÆMX æ•v F?¬M; T?ªB H¨ [m•M ç°B K¨ ç€K h?•K lv M bBM? p"i
M;,M +ªMX *?d i`QM; +?®+ H€i +¬M; T?m- F?B [m M; K M; K T?€T +O L K L[om
i®+ ç° tmM; T?QM; M? M? M?'i- *€+? G¢T h•v hQ +MM; hY h?–M GQM; G M; F} bo
ç¢B [m•M •+ GB K- i¢y i?¨M? i`"M ?bM?- iB M iÈB K†i b m +?B M i`"M h?U+ h?B [

GU+ b€i i?QÆM; +O *€+? G¢T h•v hQ i?"i bU [m€ FBM? F?OM;- M?'i H¨ ç®B pÈB
M¨vX o` *?B M h` M? *U h?9 M¨v +,M #ªM F?¬M; i? K [mªM iÈB GQM; F} #BM? [m•
#^M; i?•M i? +QÌM; ?½M- K°i KbM? M?ªv p¨Q i`QM; i`"M ç` ç`+?X *?d +–M ç`+? M
ç†+- +?B M i` M? iB M ç¢T H"T iS+ tm'i ` X J¶B K°i H–M ç m +¦ i? H'v çB K'v M;
lv M bBM? p"iX h`QÈ+ K†i +?B M i` M? iB M ç¢T +O ?„M- #'i Hm"M H¨ •+ GB K ?
K°i F i +K+ #` ;B i +? i i`QM; M?€v K„iX

hY h?–M GQM; G M; F} bo çQ¨M M m M¦B p b® HQÊM; ç`+? M?•M #` ;B i +? i +kM

pÈB *€+ G¢T h•v hQX L?QM; i®+ ç° tmM; T?QM; +O #¼M ?¼ +ÁM M? M? ?ÆM +ª
iY b„+ [m M; K M; imM; ?Q¨M? +?B M i`QÌM;- i?U+ HU+ # i`,K iY i?–M +?B M bo
HQM; pQÆM; ç m i,M; H M- ç m ;B M?"T +€M? +Y iY +'TX *kM; pb Hw /Q M¨v- K
M?B m H„K M?QM; i?Ov +?mM; H¢B H¨ *–K h?¨M? ç M?'i F} bo çQ¨M i`¼M; v mX
w /Q #¼M ?„M T?€i ` X h?"K +?Q h?•K lv M bBM? p"i i`QÈ+ K†i #¼M ?¼ +kM; ;†T

hY [m M; tm'i ?B M- i¢B i`"M /Q M? /–v ç†+ [m•M ç`+? +kM; tm'i ?B M K°i i?¬M; ç
i`QÈ+ T?¦M; çBX h?2Q b m H¨ "d J¬M; +U i?9 [m•M çQ¨M- i®+ ç° +?ûK ;B i +kM;
hY h?–M GQM; G M; F} bo çQ¨M ç½ çÆM T?QÆM; t•K M?"T- iB M p¨Q i`QM; i`"M
Zm,- i`QM; F?B "d J¬M; +U i?9 [m•M çQ¨M Î T?Q b m KÈB +?d iB M çQÊ+ K°i MY
GB K- çB M +m²M; ;B i +?¦+X

a® HQÊM; ? B ç¢B [m•M •+ GB K +MM; h?U+ h?B Zm, KÈB M?bM [m +¦ b® HQÊM
M¨v +?9M; /QÌM; M?Q `'i v m Èi- +,M #ªM F?¬M; +¦ +€+? M¨Q i¢Q i?¨M? T?B M iQ
M¨Q +?Q HB M [m•MX

Gw /Q .B T •K h`9+ T?€B ` ç¢B [m•M iBM? M?m M; v H9+ ç–m H¨ Km®M i¢Q +?
h?¬M; [m +€+ [m•M çQ¨M iBM? M?m M¨v +¦ i? b€i i?QÆM; ç®B T?QÆM;- H¨K ;
*kM; #ÎB pb M,M; HU+ +O M?[M; [m•M çQ¨M iBM? M?m M¨v H¨ K¢M? M?'i- M M i
M?'iX

a® HQÊM; ç`+? [m•M +¦ i? i?¬M; [m M;,M +ªM +O HB M [m•M iS T?QÆM; ?QÈM;
FBM? M;?B K i`QÈ+ ç¦- GÊB i`ªQ æS+ G¶ u- J½M? +–K æS+ G¶ u- i?K v m æS+ G
i€K MQÈ+ / /¨M; M;,M +ªM i? +¬M; +O [m•M ç`+?X L?[M; •+ GB K +MM; h?U+ h
#ªM F?¬M; i¢Q i?¨M? mv ?B T ;b ç®B pÈB T?€Q ç¨BX

J°i iB M; i?ûi +?¦B i B #„i ç–m tm'i ?B M i`QM; i`"M /Q M? h?U+ h?B Zm, +MM; •+
HQ¢B K T?€T T?K i`Ê M?Q i?` ?mv i- i,M; T?9+- ;B i®+ #„i ç–m tm'i ?B MX æ²M
H½Q- i`b ?Q½M +kM; #„i ç–m çQÊ+ ;B i`b H M M;QÌB HB M [m•MX h`QM; +?B M i
+K+ +kM; i?'v çQÊ+ i?•M ªM? +O M K M[pmX

.B T •K h`9+ +˜M i?"M M?bM F„ +?B M i`QÌM;X h?¬M; [m iQM? iQ€M çÆM ;BªM-
K°i M;¨M h?U+ h?B Zm, ?Q†+ •+ GB K b) +¦ K°i L K om ?Q†+ L[omX J¨Î T?Q b m
+S 8yy K +?m [m•M i?b +¦ K°i L K- L[pmX S?Q b m h,M; •+ i?b +S K°i i`,K i M i?
>B M M?B M M K- M[pm T?K i`Ê K T?€T ç®B pÈB h?•K lv M bBM? p"i +'T ç° #'i ç
M? mX h?•K lv M bBM? p"i +'T #"+ +¨M; i?'T çQÊ+ T?K i`Ê K T?€T- ç®B pÈB M K

*?B M i` M? iB T iK+ /B M ` X h?ÌB ;B M iWM; T?9i- iWM; ;B•v i`¬B [m X •+ GB
i¨M b€iX h?–M i?9 +QÌM; ?½M M;Q¢B i`W aÆM GoM? *U L?•M JBM?- i` M i v K¶B
M?'i K°i p¢M iQM? K¢M; ç`+? M?•MX .M b Q HU+ b€i i?QÆM; +O #¼M ?¼ +kM; [m

G9+ M¨v- i` M F?¬M; i`mM; h?B M Zm, ç¢B [m•M ç½ iB M iÈBX *?9M; F?¬M; +¦ M
T?®B ?ÊT +¬M; FQ+? iQÌM; i?¨M? K¨ H¢B T?•M i€M ` - M?^K ?QÈM; HB M [m•M ç¢
M?B M H¨ Km®M i?¬M; [m¨ i'M +¬M; iW F?¬M; i`mM; çª FQ+? H¢B ç¢B [m•M iBM? M
ç¢B [m•M i'M +¬M; ç M„K p B i`Á T?€i ?mv i€+ /KM; i`QM; h?•K lv M ç¢B [m•MX

Jm®M [m'v `®B b Q\ h`QM; K„i .B T •K h`9+ ?B M H M K°i iB ?¨M w

@ *–K æ >¨Q ?¨M; F?¬M; Kšm ?¢K +?B M ç'm [m•M +?m˜M #` tQM; +?Q \

@ *–K æ ?¨Q ç½ +?m˜M #` tQM;- #'i F€ H9+ M¨Q +¦ i? iB M ?¨M? +¬M; FQ+?X *U
tQM;X

h? M? •K h¬ G¢T i?¬M; [m i'M F?Q i`mv M ç MX

@ *U GQM; F} bo çQ¨M- *–K æ ?¨Q- #„i ç–m iU /Q +¬M; FQ+?X *–K æ ?¨Q +¬M;
ç¢Q T?€Q- KK+ iB m ç`+? [m•M h?B M Zm,X

@ hm•M H M?X

*–K æ ?¨Q i?"i HÈM `®i +K+ +kM; /B ç°M;X h`QÈ+ ç•v M¦ +?QM? H¨ KK+ iB m +C
i` M K†i ç'i tm'i ?B M #° ç°B +QÌM; ?½M T?¦M; ` - F?B M +?Q h?B M Zm, G•K i? v
ç´B H¢B i?¨M? *–K æ >¨Q +?O ç°M; i'M +¬M;X

*–K æ >¨Q ?¨M; F?¬M; Kšm ?¢K +?B M ç'm H–M ç–m iB M tm'i ?B M- M?^K ?QÈM
#BM? [m•M çQ¨M iB M iÈBX L¦B p T?ÁM; M;U- K†+ /M +?B M bo *–K h?¨M? iS ç¢
ç'm F?Q M?QM; M m #` p¬ b® h?B M Zm, i"T i`mM; +¬M; FQ+?- ibM? i? +kM; F?¬
bo M¨v ç m H¨ iBM? M?m +O *–K h?¨M?- H¨ ?"m /m +O æ¬M; GQM; "€i h¬M;X h
h`9+ +¦ i? ç®B tY pÈB K¼B M;QÌB M?Q M? m M?QM; h¬ G¢T +¦ i? +?¼M /QÈB ib
pB M M;QÌB KbM? i`QÈ+X

>²M; b„+ [m M; K M; K½M? HB i #„i ç–m tm'i ?B M T?Q i` M *–K æ >¨QX :B€+ QM
i` M F?¬M; +MM; *–K æ >¨Q +¬M; FQ+? i`QM; K°i T?¢K pBX E?B K¨ *U GQM; ç½
H9+ M¨v +kM; ç½ bŒM b¨M;X

@ S?QM;- >Ä ? B ? *U GQM;- +¬M; FQ+? K T?€T- T?¢K pB # Q i`MKX "„i ç–mX

J M? H M? +O h¬ G¢T M? M? +?¦M; i`mv M tm®M;X h`QM; #ªv i`,K ç–m *U GQM;
HQÐM; ? K T?€T ç²M; i?ÌB T?€i ç°M; +¬M; FQ+? #^M; K T?€T +O +?9M;X "–m i
#B M i?¨M? K¨m çÄ M¦M; `U+- F?Q HQm i`¨M M;"T- +ªK ;B€+ T?ªM; T?'i ;B®M; M?C
h?B M Zm, ç¢B [m•M Î T?QÆM; ?QÈM; M¨v M?•i i?ÌB FBM? ?½B i?'i b„+X E?¬M;
H"T iS+ M?^K ?QÈM; *–K æ >¨Q ?¨M; F?¬M; Kšm ?¢K +?B M ç'm H Q iÈBX

L?QM; M;? M? ç¦M +?9M; +?QM? H¨ Hm•M T?B M +¬M; FQ+? ç–m iB M +O *–K æ

" i`,K iQ¨M T?QÆM; p` i`mM; +'T K ç¢Q T?€Q KÎ ` - T?QM; M;mv M i® F?´M; H² #
>¨Q i? iQ+? F?´M; H² pÈB K°i i®+ ç° # v +U+ F€ FBM? F?OM;- M? M? +?¦M; tQ v
? ?²M; [m M; +Æ ?² i`QM; K°i b€i M +MM; #„M ` - M,M; HQÊM; +¬M; FQ+? F?´M;
M?^K M; v ?QÈM; i`mM; i•K h?B M Zm, [m•M çQ¨M #„M iÈBX *MM; H9+ ç¦ R8y ç–m
GQM; +kM; T?€i ç°M; K T?€T +O #¼M ?¼X æ¦ +?QM? H¨ K T?€T +'T #"+ +'K +?

>²M; b„+ Î F?„T MÆB- i`QÈ+ iB M #–m i`ÌB ?¬M €K- T?Q /QÈB +?B M i`QÌM; +kM
b„+ ?²M; [m M;X o–M; b€M;- b'K +?ÈT ç°i M?B M tm'i ?B M- h?B M Zm, K¬M i?"K
` K°i iB M; F m i?ªK- i`QM; T?¢K pB ?²M; [m M;- T?¢K pB b'K +?ÈT i'i +ª ç m #B
+'T K ç¢Q T?€Q ç²M; i?ÌB +¬M; FQ+? K°i KK+ iB m ?B M M?B M F?¬M; T?ªB bU i
+?m~M t€+- i'i +¨ ?Ä F?®M; i?O ç m i"T i`mM; K ç¢Q T?€Q +¬M; FQ+? i`QM; K°i
`²BX

E?B i'i +ª +€+ HQ¢B M;mv M i® i"T i`mM; i¢B K°i +?¶ ç¢i iÈB bU #½Q ?Á i?b b) T'
ç¦ H¨ K°i pK M´ K¢M?X æ9M; p"v- +?QM? H¨ M´ K¢M?X aQ pÈB *–K æ >¨Q pW iÈB
ç–m h,M; •+ +¨M; i? K ç€M; bÊ- #¢Q i¢+ tm'i ?B MX J°i pÁM; M,M; HQÊM; K¨m çÄ
i`mM; i•K H M i`¨M ` - +ª #–m i`ÌB +kM; tm'i ?B M K°i +ªM? iQÊM; p¬ +MM; ?mv M
H M iÈB ç•m- i?b M; v +ª i?•M i? h?B M Zm, +kM; ç m #B M K'i ?Q¨M iQ¨MX h?"K
#KB +kM; F?¬M; +ÁM HQm H¢BX G9+ M¨v h?•K lv M ç¢B [m•M +Æ ?² T?€B ` i'i +ª
i` M Ryy p¢M ç¢B [m•MX *?9M; +?B K K°i T?–M HÈM /B M iQ+?- M?QM; /QÈB Q
h?B M Zm,- Î i`mM; i•K +¦ ?ÆM jy p¢M #B M K'i- i?2Q bU F?m +? i`QÆM; +O [m M
i?QÆM; pQM; H¢B M;¨v +¨M; ;B i,M;X

*MM; H9+ ç¦ *U GQM; K T?€T +kM; ç½ ?Q¨M i?¨M?X J ç¢Q T?€Q +¬M; FQ+? # M
T?€T H¢B iW # M M;Q¨BX J°i i`,K M,K T?QM; ?Ä HQÐM; ? +'K +?9 /mM; ?ÊT +M
H M i`¨M K°i /B M iQ+? HÈM M?'iX >ÆM M[jyy K ç¢Q T?€Q iQ¨M HU+ +¬M; FQ+
T?QÆM; ?QÈM; M¨v kfj h?B M Zm, ç¢B [m•M ç m #` # Q T?O i`QM; K T?€TXS?QM
? +'K +?9 # Q i`MK i`QM; T?¢K pB HÈM ?ÆM- F?B M +?Q ?Ä +¨M; M;¨v +¨M; i?
[m•M Î # M i`QM; ç m çÈM- i?®M; F?´- +?d +¦ h?B M Zm, +¦ i®+ ç° M? M? M?'i KÈ
M;QÐM; +Y +O ç` M;K+X

*¬M; FQ+? K T?€T +O GQM; E?B L¶ hQ ç¢B HK+ HB M [m•M pW KÈB tm'i ?B M
mv HU+ +MM; ?B m [mª +U+ F€ FBM? F?OM;X *?B h?B M Zm, ç¢B [m•M M¨v i`QM
T? - i?QÆM; pQM; i`U+ iB T pQÊi [m€ 8y p¢M- +ÁM dy p¢M h?B M Zm, +ÁM H¢B +

;•v ªM? ?QÎM;- +?¢v i`®M iS i€M- i`"M ?bM? F?¬M; +¦ +?dM? i M?Q i`QÈ+- F?¬M
M?^K ?QÈM; HB M [m•M +"M +?B M [m•M çQ¨M T?€i ç°M; +¬M; FQ+?X

*–K æ >¨Q ?¨M; F?¬M; Kšm ?¢K +?B M ç'm +kM; F?¬M; +¦ /WM; H¢B Î ?QÈM; M¨v
i` M i`ÌB + Q tm'i ` i K iB M Hm•M pk- +QÈT çB M?B m iQM? K¢M; h?B M Zm,X
+?¦M; M?^K ?QÈM; F?€+ # v iÈBX

G9+ M¨v #ÎB pb L K L[om ;B M?"T h?B M Zm, ç¢B [m•M- HB M [m•M iBM? M?m [
?B M i´M i?'iXhY h?–M GQM; G M; E} bo çQ¨M +MM; "d J¬M; [m•M çQ¨M ?Q¨M iQ¨M
p¨Q HU+ T?ÁM; M;U ?ÆM M;QÌB- #¼M ?¼ K¢Q ?B K M?ªv p¨Q i`QM; +?B M i`"M +
+?¦+X J†+ /M KK+ iB m H¨ ?ÆM i`,K p¢M h?B M Zm,- M?QM; #¼M ?¼ /U p¨Q HU+
"d J¬M; +U i?9 +MM; hY +'T ç'm F?Q +O hY h?–M GQM; G M; F} bo çQ¨M K M; ç
FQ+? HB M iK+ +?Q h?B M Zm,X

L?QM; h?9 L?•M i K ç¢B pQÆM; #¨B [m•M çQ¨M # M FB H¢B F?¬M; +¦ K v K„M M?
i?U+ HU+ F?¬M; FûK M?QM; T?ÁM; M;U #¼M +?9M; /M b Q +kM; F?¬M; i? bQ b€M
? B h?B M Zm, +¬M; FQ+? +¦ H) F?¬M; +¦ p'M ç ;b M?QM; `'i M?B m h?9 L?•M ç
FQ+? ç²M; i?ÌB ç€M? b•m p¨Q- p i i?QÆM; #„i ç–m tm'i ?B M i` M i?•M i? #¼M ?
[m Ryy +¬M; FQ+? ç€M? p¨Q i?b i?"K +?Q h?9 L?•M +¦ i? #` ;B i +? i i`U+ iB TX

hbM? ?m®M; +O *€+? G¢T h•v hQ Î # M FB i®i ?ÆM K°i +?9iX h®+ ç° +O GQM;
•K h`9+ bÎ /o ç +?Q GQM; E} #BM? ç M?'i [m•M çQ¨M ` i`"M- F?¬M; T?ªB pb H¨
K¨ +?QM? H¨ pb ç M?'i [m•M çQ¨M M¨v i'i +ª i¼ F} ç m H¨ B Gw E?„+ JšM GQM
M;QÌB +MM; T?ÁM; M;U +U+ K¢M? +O F?ªB ;B€T i` M M;QÌB- #¼M ?¼ i`€M? çQ
Zm,X æ²M; i?ÌB i?QÆM; i´M +kM; ç m çQÊ+ F?ªB ;B€T ;BªK tm®M;X o T?–M +¬M
G¢T h•v hQ i?b +?ŠM; +–M M¦B ç M H¨K ;bX

*–K æ >¨Q ?¨M; F?¬M; Kšm ?¢K +?B M ç'm HU +?¼M T?QÆM; ?QÈM; i?S ? B +?
G9+ M¨v *–K æ >¨Q i`mM; +'T K ç¢Q T?€Q +ÁM +?Q iÈB i?ÌB ;B M F? B ?Ä iB
M¨Q T?€i ?mvX L?QM; *U GQM; K T?€T ç½ çQÊ+ +?m~M #` i®i- iB M iÈB ?¶ i`Ê
H M?X

lv HU+ +O +'K +?9 i?"i bU FBM? F?OM;X"ÎB pb h?B M Zm, # M M¨v M?bM i?'v K°
+?Q M M F?B i?'v *–K æ >¨Q ?¨M; F?¬M; Kšm ?¢K +?B M ç'm # v iÈB i?b i`"M ?b
+kM; pQÊi [m jy p¢M h?B M Zm,- b® HQÊM; ç¢i iÈB M;Q¨B 8yy ç½ #` iB m pQM; #

"'i Hm"M H¨ T?QÆM; ?QÈM; +?QM? M¨v ? v H¨ T?QÆM; ?QÈM; *–K æ >¨Q H–M ç
i`U+ iB T +¬M; FQ+? +¦ ?B m [mª- F?B M +?Q h?B M Zm, ç¢B [m•M ç m ç–m M?'i
i`,K +'K +?9X E?¬M; F?Q bBM? ` M;mv M i® HQ¢M HQm F?B M +?Q +?9M; `'i F?¦
#–m i`ÌB i`Î i?¨M? +'K F?mX æB m M¨v +kM; H¨ M;mv M M?•M i¢B b Q *–K æ >¨Q
H"T iS+ i?®B HmBX L,M; HQÊM; HQ¢M HQm F?´M; H² +¦ H) +kM; +?d +¦ T?ÁM; M;U
M´BX L?QM; :B€+ QM; F} bo +MM; *U GQM; +kM; F?¬M; /€K F?BM? ç`+? ?½K i?•M

h`QM; F?B +Sm pB M T?QÆM; ?QÈM; M¨v- ç²M; i?ÌB *–K æ >¨Q +kM; T?€B ` Ry
"¼M ?¼ M? M? +?¦M; # v p T?Q T?QÆM; ?QÈM; ç¢B [m•M /Q *€+? G¢T h•v hQ /š
F€ i?"i +?QM? H¨ +®i HQM; i`QM; GQM; K°X h?•M i? +?9M; +¦ H) F?¬M; +¦ F?´M
GQM;- +kM; `'i F?¦ bY /KM; K T?€T F?B +ÁM b®M;X L?QM; K¨ *®i GQM; M¨v F?B
i¢B GQM; K° M?B m M,K- K T?€T ç m iQ¨M #° i?'K p¨Q # M i`QM; +®i +€+?X *?Q
+O +?9M; bQ pÈB *U GQM; #bM? i?QÌM; +ÁM FBM? F?OM; ?ÆMX "ÎB p"v- Ryyy *
h?B M Zm, bY /KM; +?QM? M?K+ i? +O +?9M;X *¦ +?9M; ;B M?"T i¢Q i?¨M? bU
h?B M Zm,- F?B M +?Q GQM; F} #BM? [m•M çQ¨M i`Î M M / /¨M; ?ÆMX

.B T •K h`9+ K°i KU+ +?,K +?9 +?9 w ç°M; i?€B +O +?B M i`QÌM; S?€i bBM? i`QÈ
i`QM; iQM? iQ€M +O ?„MX L?QM; i?QÆM; pQM; +O #®M T?QÆM; +kM; F?B M ?,
ç`+? M?•M i?U+ bU [m€ M?B mX aÊ H¨ [m•M çQ¨M iBM? M?m M?'i /QÈB bU ?¶M +
F?ª M,M; i`€M? F?ÄB i´M i?'iX J„i i?'v b® HQÊM; ç`+? M?•M ;BªK #Èi- i?QÆM; p
M;WM; ;B i,M;- ?„M +kM; F?¬M; F?ÄB M?Qm K¨vX

æ†+ #B i H¨ E?¬M; i`mM; h?B M Zm,- *–K æ >¨Q ?¨M; F?¬M; Kšm ?¢K +?B M ç'm

K) M?QM; b® HQÊM; h?B M Zm, M¨v i?"i bU [m€ M?B mX J T?€T +¬M; FQ+? H–M
?Ov /B i çQÊ+ Rf3 b® HQÊM; +O +?9M;- i?"K +?Q +ÁM Qi ?ÆMX L?QM; b m F?B
+?9 M¨v- M;Q¢B i`W K°i Qi GQM; i°+ i?U+ HU+ ç†+ #B i +QÌM; ç¢B- *U GQM; #bM
i€B T?€i ç°M; +'K +?9 H–M M[X

J°i H¨ #ÎB pb M;mv M i® F?¬B T?K+ i¢B p` /B M M¨v i?"i bU [m€ +?"KX E?€+ pÈB
Km®M #ªQ i`b M,M; HU+ +QÌM; ç¢B +MM; +?B M ç'm HU+ i?b K T?€T +O #¼M ?
*–K æ >¨Q K†+ /M +ÁM +¦ + Q +'T K ç¢Q T?€Q +MM; i`+? /B i +?B T?€Q +¦ M,M; H
ç m H¨ [m•M #¨B b€i i?O +m®B +MM; +O *–K æ >¨Q- F?¬M; ç M i?ÌB F?„+ K'm +
/KM;X h`mM; +'T K ç¢Q T?€Q +¦ ?B m [mª M?QM; H¢B çÁB ?ÄB i?ÌB ;B MX

"ÎB pb K T?€T M;mv M i® i¢B p` /B M M¨v Qi ?ÆM bQ pÈB GQM; E?B L¶ hQ ç¢B
HQm i` M F?¬M; i`mM; +kM; Qi ?ÆM bQ pÈB F ?Q¢+? +O .B T•K h`9+ K°i QiX >
+MM; M? M?X J°i F?B M;mv M i® HQ¢M HQm #B M K'i- K'v i`,K p¢M ç¢B [m•M h?
T?¦X

L?QM; i`QM; H9+ M¨v- i?2Q +m°+ +?B M FûQ /¨B- T?QÆM; T?€T +?B M ç'm +O h
i? v ç´BX •+ GB K ç¢B [m•M +MM; h?U+ h?B Zm, ç¢B [m•M ç m i´M i?'i i?ªK i`¼M;
iS [m®+ çQ ` K M? H M? M?Q i? M¨Q M?QM; ç€K T?€Q ?¬B M¨v F?¬M; t¬M; iÈ
p•v +¬M; HB M [m•M iBM? /m [m•M çQ¨MX J¨ i¢B T?Q b m ? B [m–M çQ¨M M¨v J
+?¦M; iªM ` - HmB H¢B T?Q b m ç +?Q h,M; •+ ç¢B [m•M iB M H MX

h,M; •+ F?¬M; ;B®M; M?Q h?U+ h?B Zm, +MM; •+ GB KX *?9M; ç m + Q pQÊi [m€
H²- HU+ HQÊM; +QÌM; ?½M +MM; ¬M /`+? ç m K¢M? ?ÆM `'i M?B m bQ pÈB ç€K b
;B M?"T +?B M ç'm K°i H9+- +K+ /B M +?B M i`QÌM; H"T iS+ iB M p¨Q i`¢M; i?€
[m•M ç m ç–m M?'i +?QM? H¨ T?Q b m h,M; •+- J *?m F?¬M; M;WM; T?mM +?m
*?ŠM; M?QM; F?B M +?Q i®+ ç° HB M [m•M +?"K H¢B- ?ÆM M[+ÁM #` i?QÆM; i´
F?¬M; M;WM; #` ,M KÁMX

L m H9+ i`QÈ+ H¨ ;B i +?¦+ bQÈM; F?Q€B i?b b m F?B h,M; •+ +MM; J *?m ?°B H
i`Îi?¨M? +?O HU+ +O +?B M i`QÌM; i?b +K+ /B M i`"M +?B M T?€i i`B M i?2Q +?B
ç¢B [m•MX

a® HQÊM; i?QÆM; pQM; +O i'i +ª +€+ [m•M çQ¨M iBM? M?m #„i ç–m ;B i,M;X "
T?€ ?Ov i?"i HÈM M?QM; b® HQÊM; ç`+? M?•M i`QÈ+ K†i i?"i bU [m€ M?B mX h´
GB K +kM; ?ÆM M;¨M p¢M- ;B i +?¦+ ç€K T?€Q ?¬B M¨v K†+ /M / /¨M; M?QM; +k
M?'i ç`M?X "¼M +?9M; #'i +?'T b®M; +? i +¬M; FQ+?- ;B i çQÊ+ M?B m ç`+? M?•
+?B M ç'm HU+ +O HB M [m•M +kM; iW iW +?"K H¢B- i? HU+ iB m ? Q HÈMX

*kM; M; v H9+ M¨v- h,M; •+ +MM; J *?m i¢Q i?¨M? ç¢B [m•M tm'i ?B MX .U p¨Q T
+MM; bU •K ?B K +O J *?m- M?'i i?ÌB F?B M +?Q +K+ /B M +?B M i`QÌM; i`Î M M

h®+ ç° pB M b€i i`"M +O *–K h?¨M? iS ç¢B #° +?B M [m•M çQ¨M #„i ç–m +?"K H¢
h?9 L?•M i°+ i K ç¢B pQÆM; #¨B [m•M çQ¨M +kM; ;BªK K°i +€+? M? M? +?¦M;X "
T?ÁM; M;U i®iX L?QM; h,M; •+ +kM; F?¬M; i? ;•v i´M i?'i HÈM ç M HU+ HQÊM;
HQÊM; HÈM ?ÆM- bU p +?¢K M¨v M?'i i?ÌB F?B M +?Q i K ç¢B h?9 M?•M pQÆM;
pÁM; F?´ +?B MX .QÈB ªM? ?QÎM; F„ M,M; T?K i`Ê +O *?m hB UM? MV i`QM; K°
*–K h?¨M? F} #BM? [m•M çQ¨M +kM; F?¬M; i? M? M? M?Q i`QÈ+X

*–K æ >¨Q i¢K i?ÌB ;BªB [mv i h?B M Zm, Î# ?QÈM;- +?d +¦ T?QÆM; ?QÈM; +O
bo çQ¨M +MM; "d J¬M; +U i?9 [m•M çQ¨M H¨ F?¬M; i? F`T i?ÌB tY HwX G9+ M¨v i
+O ç`+? [m•M- hY h?–M GQM; G M; F} bo K†+ /M ç M; ``'i M? M? iB M iÈB +¬M;
p¨Q i?•M i? F?´M; H²- FB M [mv i +ªM i`Î çQÌM; çB +O #¼M ?¼X .–M /–M hY h?
+MM; "d J¬M; +U i?9 [m•M çQ¨M #` p•v [m M? #ÎB p¬ b® h?•K lv M bBM? p"i- +kM;
Zm, ç¢B [m•M / /¨M; i"T i`mM; ?Ä HU+ +¬M; FQ+?- F?B M +?Q *–K h?¨M? ? B ç¢
?¢M +? +?B M ç'm HU+X L;QÈ+ ç–m H M- .B T >²M; L?¢M H¢M? HMM; M?bM i?C
[m M; M?¨M M?¢i tm'i ?B M Î b•m i`QM; K„i ?„M- F?ªB ;B€T i` M M;QÌB #` h?B M Z
i`W K M; ç M K°i Qi HU+ i`MM; FQ+? M?'i ç`M? i?b F?¬M; +¦ #` i´M i?'i ;bX L¦B p

G M; F} bo çQ¨M imv i ç®B imv i ç®B +¦ i` M; #` i®i M?'i bQ pÈB +€+ [m•M çQ¨M
çQ¨M +kM; F?¬M; i? bQ b€M? pÈB #¼M ?¼X

h`QÌM; FB K i`QM; i v +?d tûQ H M #–m i`ÌBX

@ hY h?–MX

J°i iB M; `®M; ;B"M /[ iW i`QM; KB M; .B T >²M; L?¢M T?€i ` X L; v b m ç¦ jyy hY
i?ÌB ;BÆ i`QÌM; FB K i`QM; i v KbM? +?d H M F?¬M; i`mM;X h`QM; T?9i +?®+ ?
` #B M ?¦ HQM; i`ÌB HÎ ç'iX GQM; G M; # M /QÈB ç°i M?B M i`Î M M /kM; K½M?-
•+ +MM; J *?m tmM; [m M? #` Q M? b€i i?¨M? KªM? M?ÄX >„+ b„+ [m M; K M; iW
+?B M bo FûQ /¨B tm®M; T?Q /QÈBX h`QM; F?QªM? F?„+ ç¦ H M i`¨M iÈB i` M M;
;B€T #` M,M; HQÊM; F€ /` # Q i`MK `²B M? M? +?¦M; ?¦ i?¨M? K¨m ç2MX smM; [
H¢BX "'i Hm"M H¨ +¬M; FQ+? +O h?B Zm, ? v bU p•v +¬M; +O h,M; •+ +MM; J *?
?² ç m i`Î M M +?"K H¢BX

@ a€i

" i`,K hY h?–M +?B M bo i`QM; H9+ M?'i i?ÌB T?€i ` iB M; `®M; ;B"M /[X L,M; H
iW i`QM; i`QÌM; FB K #¼M ?¼ ² ¢i im¬M ` M;Q¨B- ?bM? i?¨M? K°i /ÁM; bm®B K¨m
`²B # v H MX h'i +ª h?B M Zm, ç M; i`MM; FQ+? T?ªM; T?'i M?Q ibK i?'v M;¼M M;m
p¨Q i`QM; ç¦X

.ÁM; bm®B +?ªv F?¬M; +¦ •K i? M? b'K +?ÈT ç†+ i?M i`mv M ` X L¦ `'i ioM? H†M;X
M¼ KÈB FBM? F?OM;- KÈB F?B M F F?€+ +ªK M?"M b•m b„+X

h¨B Zmv i h?–M GU+- hY h?–M GQM; G M; E} bo çQ¨M +¦ M,M; HU+ ç†+ i?M +O Kb
M;mv +Æ M¨v ç½ i? ?B M ` X .ÁM; bm®B K¨m ç2M F?´M; H² T?ªM; T?'i M?Q ?'T
ç–m iB M #` ?9i p¨Q i`QM; ç¦ HB M #B M K'iX L; v b m ç¦ H¨ M;QÌB i?S ? B- M;QÌ
h?B M Zm, #` /ÁM; bm®B K¨m ç2M M¨v +„M Mm®iX h`QM; +?ÈT K„i F?¬M; i`mM; H
i`®M; i`ªBX EBM? F?OM; M?'i H¨ b m F?B +„M Mm®i h?B M Zm,- /ÁM; bm®B K¨m
M;QÊ+ H¢B +¨M; i`Î M M F?´M; H² ?ÆM- M,M; HQÊM; ~M +?S i`QM; ç¦ +kM; M?B

L?bM i?'v K°i K¨M M¨v- F?¬M; +?d +¦ h?•K lv M bBM? p"i ;B"i KbM?- F€ i?"i M; v +
ç²M; /¢M; ;B"i KbM?X >„M +kM; F?¬M; M;?o iÈB bU ibM? H¢B #B M i?¨M? M?Q p"
+¦ i? T?€i ?mv mv HU+ +O *U GQM; K T?€TX *?d i`QM; M?€v K„i +¬M; T?m F?B
F`T T?ªM SM;- +?¢v i€M HQ¢M- +?®B +? iX h`QM; F?B M¦ pQÊi [m ç½ +„M Mm®i
H9+ M¨v i? iQ+? /ÁM; bm®B F?´M; H² +kM; KÎ `°M; ?ÆM 8yW- M? M? +?¦M; tQ v

h¢B b Q H¢B +¦ i? M?Q p"v\ æ¢B M½Q .B T •K h`9+ +?mv M ç°M; M? M? +?¦M;- i
H9+ i`QÈ+ Lv L M½B M½B iWM; M¦B [m pÈB KbM?X

h¨B Zmv i h?–M GU+ H¨ HU+ HQÊM; +O B\ æ¦ H¨ HU+ HQÊM; i?m°+ p hY h?–MX
æQÆM; M?B M H¨ iBM? +?'i M?'i- +kM; H¨ M,M; HQÊM; iY M,M; + Q M?'iX L?QM;
i? - F?¬M; T?ªB +?QM? H¨ iY M,M; b Q\

h`QM; T?9i +?®+ .B T •K h`9+ ?B m çQÊ+ ç'm F?Q +O hY h?–M +?B M bo Î p` /B
?ÆM bQ pÈB F?B Î GQM; E?B L¶ hQ ç¢B HK+X L?QM; h¨B Zmv i h?–M GU+ b) F?¬
?ŠM b) iB m ? Q K°i HQÊM; HÈM ç'm F?Q M?QM; h¨B Zmv i h?–M GU+ +¦ i? iU #´
iW i` M M;QÌB h?•K lv M bBM? p"iX æB m M¨v F?¬M; T?ªB H¨ F?¬M; +–M >²M; L?
iB m ? Q M?B m ç'm F?Q +O #ªM i?•MX .B T •K h`9+ ç°i M?B M T?€i ?B M #ªM i?
T?¦ pÈB pQÆM; #¨B +O h?•K lv M bBM? p"iX

@ >²M; L?¢M- iB T iK+ bY /KM; h¨B Zmv i h?–M GU+X

h? M? •K .B T •K h`9+ i`mv M ` t X

jk9X *?QÆM; jk9, h?•K lv M J L;Qm o¨ >¢i hY

J *?m T?mM +?m iB H M K†i ç'i- +?d i`QM; F?QªM? F?„+ ç½ #B M K'i F?¬M; i?'v›

hY h?–M GQM; G M; F} bo çQ¨M /QÈB bU # Q i`MK +O h¨B Zmv i h?–M GU+ H¢B
M¨v- h,M; •+ +MM; J *?m +kM; F?¬M; i? M;,M +ªM #QÈ+ iB M +O #¼M ?¼X h¨B
pk F?Q +O hY h?–M +?B M bo tm'i` - çB [m +?¶ M¨Q- iQ¨M #° i?•M i? ç`+? M?•M
#B M K'i- ?Q†+ H¨ /mM; M?"T p¨Q # M i`QM; +Æ i? #¼M ?¼X J¨ bU iB m ? Q ç'm
`'i QiX

h,M; •+ +¦ i?•M i? F?´M; H²- i?"K +?Q +ÁM H¨K +?"K H¢B #QÈ+ iB M +O *€+? G¢
K†i hY h?–M +?B M bo- i?•M i? #¼M +?9M; +?d #B M ?¦ i?¨M? M,M; HQÊM; iBM?
/M h¨B Zmv i h?–M GU+ M?"M çQÊ+ M,M; HQÊM; iY M,M; iBM? F?B i M?'i- M?QM;
+¦ i? #´ bmM; p¨Q i`QM; +Æ i? hY h?–M +?B M bo +kM; F?¬M; +¦ M?B mX *?mM
iQ¨M #° iB m ? Q +O #¼M ?¼- M?QM; +kM; F?¬M; i? M;?B M;Ì pB + bY /KM; h¨B
?m®M; FûQ /¨B +?B M ç'm ç½ H¨K +?Q M,M; HU+ +?B M ç'm +O #¼M ?¼ çQÊ+ i,
i`ªB [m M?B m M,K +® ;„M; im Hmv M- i¢B GQM; E?B L¶ hQ ç¢B HK+- jyy hY h?–M
h?–M GU+ +?d +¦ F?ª M,M; /mv i`b i`QM; i?ÌB ;B M K°i F?„+X æ•v ç½ H¨ ;BÈB ?¢M
M?B m i?ÌB çB K +kM; +?d T?€i ç°M; K°i H–M +¬M; FQ+? +O h¨B Zmv i h?–M GU
F?QX :–M M?Q +?d K°i H–M +¬M; FQ+? +kM; b) F?B M +?Q #¼M ?¼ iB m ? Q `'i M
Zmv i h?–M GU+- .B T >²M; L?¢M p®M +?m˜M #` HÊB /KM; çÊB ç M F?B #¼M ?„M
bY /KM;X L?QM; i¢B p` /B M M¨v- h¨B Zmv i h?–M GU+ +O #¼M ?¼ +¦ i? FûQ /¨
M[ç®B K†i pÈB ç`+? [m•M F?´M; H² M?Q p"v i?b pB + h¨B Zmv i h?–M GU+ +¦ i?
çQÊ+ iB T iK+ bY /KM;X J„i i?'v h¨B Zmv i h?–M GU+ T?€i ?mv mv HU+- .B T •K h
i?'v ? M?¨M; i?Î ` K°i ?ÆBX >„M ç²M; i?ÌB [m M b€i #®M ?QÈM; +?B M ç'm- H9
i`mM; Î ;B[ +?B M i`QÌM;X

@ Zm•M çQ¨M T?Q h•v HmB H¢BX

J M? H M? i?®B HmB çQÊ+ i`mv M ` X S?QÆM; h•v [m•M +?QM? H¨ h?9 L?•M i
h?¨M? F} bo çQ¨M i¢Q i?¨M? HB M [m•M /QÈB bU /šM /„i +O ? B p` "¢+? FBK "d
i?O +O h,M; •+ +MM; J *?m- ?ÆM M[Î F?¬M; i`mM; ç½ /–M /–M F?¬B T?K+ M,M;
Zm,- #¼M ?¼ ç½ H•K p¨Q ibM? i? F?¦ F?,MX J v K„M H¨ *–K æ >¨Q ?¨M; F?¬M; K
GQM; ç½ #„i ç–m ;B M?"T +?B M ç'm # M i`QM; i`"M ç` +O h?B M Zm, KÈB F?B
#` ç°M;X

@ Zm•M çQ¨M T?Q æ¬M; HmB H¢BX

JBM? +–K ç–m *–K h?¨M? iS ç¢B #° +?B M [m•M çQ¨M /QÈB K M? H M? +O .B T
[m v H¢B T?€Q ç¨BX

h`QÈ+ ç¦ .B T •K h`9+ ?¢ H M? i'M +¬M; i`QM; F?QªM; +€+? 8 /†K- +?QM? H¨ M?
i?m"M HÊBX > B T?QÆM; ?QÈM; F?€+- K°i # M #ÎB pb +¦ hY h?–M GQM; G M; F}
GU+- # M FB +¦ *€+? G¢T h•v hQ- ?B M i¢B ibM? ?m®M; +?B M ç'm +QB M?Q pšM
+¦ çQ ` K M? H M? `9i HmBX S?€T G K E} bo çQ¨M æ¬M;- h•v tm'i T?€i iB T SM
H"T iS+ tm'i ç°M;X h'i +ª *–K h?¨M? K ç¢Q T?€Q #´ bmM; M,M; HQÊM;- i?´ ? J T

S?€T G K E} bo çQ¨M H¨ +?B M ç'm HU+ iBM? M?m /mv M?'i F?¬M; +¦ #` T?€B ç
?mv i€+ /KM; K'm +?®iX .QÈB K M? H M? +O .B T •K h`9+- i€K +Y i?¨M? T?Q æ
` - S?€T G K h?"T M?` E} bo çQ¨M ç°i M?B M T?¦M; ` - #'i +?'T K¶B M?¦K +?d +¦
S?€T G K E} bo çQ¨M H¢B +¦ / M? ?B m p¬ +MM; iBM? M?m X E} bo +MM; i¼ F} K
pÁM; K T?€T- T?•M #B i M;,M i`Î E?¬M; i`mM; h?B M Zm, +MM; h,M; •+ p¨ J *?m
?° ? B [m•M çQ¨M M? M? +?¦M; HmB H¢B T?€Q ç¨BX

@ GQM; F} #BM? ç M?'i [m•M çQ¨M HmB H¢BX

a m F?B ` H M? +?Q æ¬M;- h•v ? B ç¢B [m•M çQ¨M +?"K `½B i`B i i?Q€B- ç²M;
K M? H M? ç®B pÈB GQM; F} #BM?X a m F?B J *?m T?mM ` +?m iB ç¢i ç M K°i
B Gw E?„+ JšM GQM; K¨ M¦B i?b i®+ ç° +kM; #` ?¢M +? `'i HÈMX .QÈB ibM? ?m

pQM; GQM; F} #BM? [m•M çQ¨M #„i ç–m i,M; H M i`QM; T?¢K pB HÈMX J°i F?B #¼
M?B K ¬M /`+? b) H"T iS+ i`Î i?¨M? i?S+ ,M +?Q h,M; •+X

æ®B pÈB *€+? G¢T h•v hQ- .B T •K h`9+ F?¬M; [mªM ?„MX h¢B +?B M i`QÌM; #•v
GQM; F} bo çQ¨M imM; ?Q¨M? p¬ ç`+? Î # M M;Q¨B- *€+? G¢T h•v hQ +kM; ç M; `
.U p¨Q i?•M i? F?´M; H²- HU+ T?ÁM; M;U K¢M? K)- +,M #ªM H¨ F?¬M; +¦ h?•K lv
M;,M +ªM ?„MX

*?m iB [m'M [m M? +¦ i? ?¢M +? i®+ ç° +O ?„M\

*?Q /M H¨ K°i p¢M ç–m J *?m +MM; pÈB +?m iB ç m Î i` M M;QÌB ?„M- *€+? G¢T h
p¨Q HU+ HQÊM; K¢M? K) +O KbM? K¨ i?Q€i çBX >ÆM M[#B m ?B M # M M;Q¨
M?QM; i` M i?U+ i i•K iQ +O ?„M H¢B T?B i?QÌM; +˜M K"iX Í +?B M i`QÌM; M¨v-
i?QªB K€B M?QM; +kM; F?¬M; +¦ [m M KK+ çQ+? +O KbM? H¨ +€B ;bX *?d +–M
iB T +"M ;–M # M M;QÌB ?„M ç¢i iÈB KS+ M?'i ç`M?- ?„M H"T iS+ imM; ` +?B M i`

J *?m ç®B pÈB +?B M i` M? iB M ç¢T +,M #ªM F?¬M; +¦ HU+ KB M /`+?- H"T iS+ I
F?QªM; +€+? ;–M- h,M; •+ +kM; +¦ F i +K+ iQÆM; iUX *?Q /M H¨ F?QªM; +€+? ?A
+–M +ÁM Î i`QM; T?¢K pB # Q i`MK- K†+ /M F?¬M; +¦ i`U+ iB T #` +?'M ç°M; K¨ +
i?QÆM; i´M F?¬M; M?Ä- ?ÆM M[+ÁM `ÆB p¨Q i`¢M; i?€B K Km°BX h`QM; ibM?
h•v hQ H¢B ç€M? i`U+ /B M- +ÁM B +¦ i? M;,M i`Î ?„M\

L m F?¬M; +¦ *€+? G¢T h•v hQ i?QÌM; tmv M tm'i ?B M # M +¢M? [m•M çQ¨M GQM
i` M? iB M ç¢T H¨K ;BªK #Èi €T HU+ +?Q [m•M çQ¨M GQM; F} #BM? i?b M?[M; GQ
i´M i?'i ?ÆM M[X

GQM; F} #BM? HmB H¢B- *€+? G¢T h•v hQ +¨M; +¦ i? T?¦M; i v ;B i +?¦+X

>„M ç½ i?"i H•m F?¬M; +¦ ?QM; T?'M M?Q p"vX GB M [m•M + Q i–M; +kM; ç m #B
i¢B +?B M i` M?- +?Q M M F?¬M; B ?¢M +? i?S+ ,M +O ?„MX h`QM; F?QªM; i?Ì
G¢T h•v hQ /MM; ?–m ? i i?ÌB ;B M ç ,MX J†+ /M ?Ä i?U+ F?¬M; +¦ M;QM- M?QM
MQ H¨K +?Q HU+ +?B M ç'm +O ?„M H9+ M¨Q +kM; Î i`¢M; i?€B çdM? T?QM;X L,M
+?Q ?„M +?B M ç'm i`QM; i?ÌB ;B M /¨BX

h?2Q hS T?QÆM; [m•M çQ¨M +?"K `½B i?Q€B HmB- Î i` M +?B M i`QÌM;- +?O HU
ç½ ?Q¨M iQ¨M #` ç€M? i M- b® HQÊM; ç½ ;BªK ?ÆM dyW- +¦ i? i?'v çQÊ+ i`QÌM;
L?QM; +MM; H9+ ç¦- h?•K lv M p` /B M +kM; çB m +?dM? i`"M ?bM? T?Q i`QÈ+X
p"i F?€+ +kM; #„i ç–m tm'i ?B M T?Q i` M +?B M i`QÌM;X E?¬M; T?ªB H¨ •K GQ
çQ€M- tm'i ?B M K†+ /M +kM; H¨ F?¬M; [m•M M?QM; M?bM [m M?bM H¢B i?b Fû
H¨ K°i HQ¢B ç¢B çB m HÈM- K¨m ç2M- +¦ ? B +€B ç–mX h?•M i? +?9M; QÈ+ +?W
+€B ç–m ç m +¦ K°i pB M #ªQ i?¢+? K–m ç2M- ? B +€M? HÈM +?"K `½B T?€i ç°M;
çb # v iÈBX

æB m F?B M .B T •K h`9+ +¦ +?9i FBM? M;¢+ +?QM? H¨ b® HQÊM; HQ¨B ç¢B çB m
pÈB b® HQÊM; •K GQM; K¨ .B T •K h`9+ QÈ+ çQ€M +ÁM Km®M Qi ?ÆMX h´M; +°M
M[+ÁM M?^K T?QÆM; ?QÈM; T?€Q ç¨B # v iÈBX

L?QM; .B T •K h`9+ +kM; F?¬M; #ÎB pb b® HQÊM; +O ç®B T?QÆM; Qi K¨ F?BM?
ç¢B çB m K¨m ç2M M¨v ç m +¦ K°i ;½ L K om ?Q†+ L[pm M;²B M; v M;„M i` M HQ
[m•M +S Ryy i M i?b +¦ K°i L K ?Q†+ M[om- K¨ ?„+ b„+ ç¢B çB m M¨v H¢B K°i ç®
#¼M +?9M; i¢B h?•K lv M ç¢B [m•M M?'i ç`M? +¦ ç` p` + QX Pi M?'i b) F?¬M; Fû
E€ [m€B +?QM? H¨ # M;¨M ?„+ b„+ [m€B çB m M¨v F?B # v ç M +€+? T?€Q ç¨B GQ
M?B M M;WM; H¢BX J°i iB M; i?ûi F?¬M; M;WM; p M; H M iW i`QM; KB M; M K M
lv M ç¢B [m•M Î T?Q /QÈB ç M; çB iÈB T?€Q ç¨B +kM; M;WM; H¢B F?¬M; ? çB iÈ

" M;¨M ç'm [m€B çB m FB +?"K `½B M;˜M; ç–m H M- K°i K¨M [m, /` tm'i ?B MX "¼
T?mM ` K°i +¶ F?Q i? K¨m ç2MX L?QM; F?B +¶ F?Q i? M¨v p +?¢K pÈB M;mv M
T?€T H9+ i`QÈ+ bBM? ` i?b M?[M; M;mv M i® HQ¢M HQm M¨v #B M i?¨M? ?²M; b
?9i p¨Q i`QM; +Æ i? X

>„+ b„+ #ªQ i?¢+? i` M ? B +€B ç–m çB m +kM; #ÎB p”v K¨ #B M i?¨M? iY ?²M; b„+

h`QM; F?B +?9M; F?¬M; M;WM; ?’T i?m- M;mv M i® HQ¢M HQm Î i`QM; F?¬M; i`
M;QÌB- p¬ b® h?B M Zm, # v i€M HQ¢M T?Q i`QÈ+ +kM; M? M? +?¦M; i”T i`mM; H¢
jyyy ç–m ?„+ b„+ bQM; ç–m ç¢B çB m- HŠM; H†M; pm®i +€M?X *?B M i`QÌM; H•K
M;OBX hBK .B T •K h`9+ ç°i M?B M ç”T K¢M?- KÆ ?² +ªK i?’v K°i iB F?¬M; ´M- H

@ "d J¬M; [m•M çQ¨M- hY h?–M GQM; G M; F} bo çQ¨M- *€+? G¢T h•v hQ i`Î p X *
Kšm ?¢K +?B M ç’m [m v H¢B #–m i`ÌB T?€Q ç¨BX

G9+ M¨v +€+ [m•M çQ¨M i`QÈ+ ç¦ ç½ [m v H¢B T?€Q ç¨BX *ÁM Î H¢B # M M;Q¨B +?
[m•M çQ¨M +MM; *€+? G¢T h•v hQX hY h?–M GQM; G M; F} bo çQ¨M +MM; "d J¬M
çQÊ+ K M? H M? +O .B T •K h`9+ HB M M? M? +?¦M; [m v H¢B T?€Q ç¨BX *?Q /
i¢Q i?¨M? HB M [m•M +kM; F?¬M; i? M;,M +ªM i®+ ç° i`B i i?Q€B +O #¼M ?¼X
F?¬M; i`mM; H¨K +?Q *U GQM; +MM; J GQM; K’i çB KK+ iB m +¬M; FQ+?X .B T •

GQ¢B h?•K lv M bBM? p”i M¨v F?B .B T •K h`9+ H–M ç–m çB p¨Q h?•K lv M p` /B
[m X L?QM; ç M H–M b m p¨Q /Q i?€K i?b +kM; ç½ iWM; +?9 w ç MX h?¬M; [m T?
•K h`9+ #B i çQÊ+ i M +?9M; M¦ H¨ h?S s¨- H¨ K°i HQ¢B h?•K lv M bBM? p”i +'T i?
/B M ç` p` bQ pÈB h?U+ h?B Zm, +MM; •+ GB K i?b + Q ?ÆM K°i +?9i- M?QM; bQ
K°i QiX GQ¢B h?S s¨ M¨v T?QÆM; i?S+ +¬M; FQ+? `'i çÆM ;BªM- +?d H¨ T?mM `
i?U+X

GU+ T?ÁM; M;U +O +?9M; bQ pÈB •+ GB K +kM; F?¬M; F?€+ M? m K'v- i?m°+ HQ
H¨ h?U+ h?B Zm,- K°i +QM h?U+ h?B Zm, +kM; +¦ i? / /¨M; ;BªB [mv i 8 +QM h?S
.B T •K h`9+ +kM; F?¬M; +¦ +?9 w iÈB +?9M;X h¢B >„+ u m [m®+- HQ¢B h?•K lv M
`'i Qi- F?¬M; M;?o ç M H9+ M¨v +?9M; H¢B i`Î i?¨M? K°i i`QM; M?[M; +?O HU+ +
;BÌ ibM? i? H¢B M?Q i`QÈ+- h?•K lv M ç¢B [m•M +m®B +MM; +kM; F?¬M; +¦ F?˜M

h? K p¨Q p¨B HQ¢B h?•K lv M bBM? p”i +?O HU+- ?ÆM M[+ÁM +¦ h?•K lv M bBM?
E?B L¶ hQ T?ªB ç®B K†i pÈB b® HQÊM; ç`+? M?•M pQÊi [m€ # M;¨M p¢MX .B T •
+?O h?•K lv M bBM? p”i ç½ tm'i ?B M # M i`QM; i`”M /Q M? [m•M ç`+?X >B M M?B
ç®B F?¬M; çÆM ;BªMX

E€ i?”i i`QM; HÁM; .B T •K h`9+ FBM? M;¢+ F?¬M; i?¬B i?b h?•K lv M ç¢B [m•M +l
"¼M ?¼ M?Q i? M¨Q +kM; F?¬M; M;?o iÈB pÈB i´M; b® HB M [m•M •+ GB K +MM
M;¨M M,K i`,K p¢M M?Q p”v H¢B #` ?Ov /B iX >ÆM M[*€+? G¢T h•v hQ ;•v +?Q +?
F?B M +?Q M?[M; h?•K lv M bBM? p”i M¨v `®i +m°+ +kM; M?`M F?¬M; çQÊ+ K¨ +?
+¬M; FQ+? +m®B +MM; M¨vX

æ M ç•v çB- i`QM; K„i .B T •K h`9+ H¦2 H M H½M? [m M;X :BÌ F?„+ M¨v bÈK Km°M
M;,M +ªM H–M +¬M; FQ+? M¨v +O h?•K lv M ç¢B [m•M- M?Q p”v i¢B i`QÌM; i?€M
+MM; b) i?m°+ p +?9M; i X

h`QM; T?€Q ç¨B GQM; E?B L¶ hQ- ç¢B [m•M +?,K +?9 p¨Q ç`+? M?•M i`QÈ+ K„iX
ç½ +?m˜M #` bŒM b¨M;- ç M; F?¬M; M;WM; i?2Q i?¬M; ç¢Q iB M ` X GB M [m•M
p` i`Q +?B M ç'm- +?m˜M #` iMv H9+ ;B M?”T p¨Q # M i`QM; +?B M i`QÌM;X

h?•K lv M ç¢B [m•M F?¬M; +¦ i`U+ iB T T?€i ç°M; +¬M; FQ+?- +?B J L;Qm ç¢B [m
h`9+ +?9 w ç°i M?B M T?€i ç°M;X J L;Qm ç¢B [m•M F?´M; H² M¨v +kM; F?¬M; +¦ ?
i'M +¬M;- K¨ H¢B iªM ` +?mM; [m M?X JQÌB p¢M ç–m J L;Qm- i` M HQM; +¦ >¢i
i€M tmM; [m M? +?B M i`QÌM;- +?B ç m # M i`QM; +?B M i`”M [m•M ç`+?X

*?9M; Km®M H¨K ;b\

h`QM; HÁM; .B T •K h`9+ M;?B ?Q†+- M?QM; +kM; pšM #'i ç°M;X h?ÌB ;B M FûQ /
HÊBX L?[M; [m•M çQ¨M iBM? M?m tm'i +?B M i`QÈ+ ç¦ +kM; +–M M;?d M;ÆB- +
i` M M;QÌBX h`mv M H M? #BM? pW KÈB çQ H M +QM b® i?QÆM; pQM; bÆ HQÊ
ç¦- M;Q¢B i`W "d J¬M; +U i?9 [m•M çQ¨M +MM; hY h?–M GQM; G M; F} bo çQ¨M
[m•M çQ¨M F?€+ ç m +¦ M?[M; i´M i?'i F?€+ M? mX h`QM; ç¦ GQM; F} #BM? [m•M
#° +?B M [m•M çQ¨M +MM; pÈB *–K h?¨M? pB M i`bM? [m•M çQ¨M +¦ i´M i?'i HÈM
[m RfRyX æ¦ KÈB H¨ +QM b® iY pQM; K¨ i?¬BX

o K†i .B T •K h`9+ H¢M? M?Q #,M;- ç•v F?¬M; T?ªB H¨ i?ÌB çB K K K v m- +?B M
+ÁM ç M; çÊB #¼M ?¼X E?B h?•K lv M p` /B M K'v i?€M; M v ç m F?¬M; +¦ T?ªM
+?WM; i`”M +?B M M¨v i?”i bU F?¦ F?,MX æ`+? M?•M iQ+? iK HU+ HQÊM; ç½ H•m
/B MX

J'v M;¨M p¢M h?•K lv M bBM? p”i +MM; iK i”T K°i +?¶- +?d bÊ F?¬M; +?d H¨ Km®
?„M- i?”K +?Q +ÁM Km®M i`U+ iB T +¬M; FQ+? GQM; E?B L¶ hQ ç¢B HK+- ?Q¨M
hQX æ¦ KÈB +?QM? H¨ KK+ çQ+? +?•M +?QM? +O #¼M ?¼X J¨ i?2Q ?B M i¢B- +?
i?”i bU +QÌM; ç¢BX

hW M;¨v +?B M ç'm ç–m iB M ç M ;BÌ- +QM b® i´M i?'i +O h?•K lv M ç¢B [m•M pQ
M;¨M p¢M H9+ ç¦ +?Q ç M # M;¨M p¢M #•v ;BÌ- +QM b® M¨v M;?2 i?”i /¼ M;QÌB›

ç€K T?€Q ?¬B K¨ i?¬BX hBM? /m +?•M +?QM? i?b F?¬M; +¦ #` i´M i?QÆM; ;bX *
+? iK°iQi M K- M[pm + Q +'TX

J¨ GQM; E?B L¶ hQ HB M [m•M b m F?B i`ªB [m i`"M +?B M M¨v- i´M; b® i?QÆM;

æ•v H¨ +?B M i?m"i ç®B T?¦ i?Q+? ?ÊTX h`QÈ+ ç¦ HÊB /KM; H'v +QÌM; ç®B M?Q
pÈB [m•M v mV KÈB ç¢i çQÊ+ i?¨M? [mª HÈM M?Q p"vX L m F?¬M; T?ªB T?€B ?
çQÊ+ M?B m [m•M T?€Q ?¬B M?Q p"v +kM; T?ªB ?v bBM? F?¬M; QiX

"'i +?'T hY hBM? [m•M çQ¨M +ÁM +?Q +¦ [m v H¢B- M?QM; .B T •K h`9+ #B i ``^M;
+ªM çQÊ+ çÊi i'M +¬M; +O h?•K lv M ç¢B [m•MX *?d +–M H–M M¨v F?¬M; T?€ p
i?b p b m #¼M +?9M; +kM; F?¬M; +¦ +Æ ?°BX

hY M,M; +O h?•K lv M bBM? p"i +¦ i? F?¬B T?K+ /U p¨Q +„M Mm®iX L?QM; K¨ +¦
p"i +'T i?'T #` ?Ov /B i M?Q p"v- #¼M +?9M; /U p¨Q +€B ;b K¨ F?¬B T?K+\ h?2Q ç
K†+ /M i€+ +?B M Î p` /B M F?€+ M?QM; M,M; HU+ F?¬B T?K+ `ä ``¨M; K¢M? ?ÆM

h`QM; i?ÌB çB K M¨v b„+ K†i .B T •K h`9+ ç°i M?B M i? v ç´BX "ÎB pb >¢i hY [m€B
ç°i M?B M +?mv M ç°M;X o¬ b® ?Q¨M; b„+ MMM; pK iW i`QM; KB M; >¢i hY T?mM
ç"K M¨v +?"K `½B T?B m H½M;- M;QM; F i i¢B F?¬M; i`mM;- b m ç¦ H¢B F?m +?
i?"i HÈM- /–M /–M iQ¨M #° h?•K lv M ç¢B [m•M i` M K†i ç'i #` # Q T?O p¨Q i`QM
F?¬M; Î i`QM; ç¦X

æ•v H¨ +€B ;b\ J T?€T\ > v H¨ ç°+ F?Q\

æ²M; iY .B T •K h`9+ +?Êi +Q `9i H¢B K°i +?9i- ``'i M? M? ?„M ç½ ibK ` ç€T €MX

.QÈB i€+ /KM; +O bBM? K M? M,M; HQÊM;- i?` HU+ +O ?„M bQ pÈB iBM? HBM? +
pK M;,M +ªM- ?„M pšM +¦ i? M?bM i?'v `ä ``¨M;X >¢i hY M¨v HB M iB T T?mM ` p¨E
iQ HÈM # M M;QÌB H"T iS+ +¦ i? iB M iÈB # M ç€K •+ GB K +MM; h?U+ h?B Zm,X

a m ç¦ K°i ç¢Q ?Q¨M; [m M; iW i` M M;QÌB >¢i hY #„M ` - `ÆB i` M M;QÌB •+ GB K +
h?•K lv M bBM? p"i +'T i?'T H"T iS+ ?¦ i?¨M? #KB T?'M- ?Q†+ +¦ i? M¦B H¨ ?¦ i?
#` >¢i hY ?9i p¨Q i`QM; #KM;X

.MM; T?QÆM; i?S+ i`U+ iB T +„M Mm®i i?¬M T? iY M,M;- K'v ?¢i iY M¨v imv i ç®
+'T + QX L?QM; +?9M; H¢B F?¬M; +¦ ?bM? M;QÌBX J ?¢i [m€B /` b m F?B +„M Mm
h?U+ h?B Zm, H¢B +¦ i? T?mM ` X *S M?Q p"v HB M iK+- i`QM; +?®+ H€i +¬M; T
[m•M HB M #` ?Q¨M; pK M²M; ç"K FB # Q p•v p¨Q # M i`QM;X J†+ /M +ÁM +?Q #
pK M¨v H¨ ;b- M?QM; ?B M M?B M H¨ i?¬M; [m >¢i hY iB M ?¨M? +?mv M ?Q€M iY
i?€B M,M; HQÊM;- F?¬M; T?ªB H¨ ç°+ i®X

L?QM; KK+ çQ+? +O #¼M +?9M; H¨ ;b\

_'i M? M?- .B T •K h`9+ ç½ #B i ç¢Q i?´ ?Q¨M; pK T?mM ` +MM; pÈB h?•K lv M ç
KK+ çQ+? +¬M; FQ+? i`U+ iB TX E?B ?Q¨M; pK i``M M;"T i`QM; F?¬M; F?Q- # Q
[m•M i` M K†i ç'i- i'i +ª h?•K lv M bBM? p"i #„i ç–m +„M Mm®i +€+ iY i?B i` M K†i

L?[M; i?B i? +O h?•K lv M bBM? p"i +'T i?'T F?¬M; M;WM; #` #¼M +?9M; i?¬M
i`U+ iB T ?'T i?mX h¢B i`"M +?B M i`QÈ+ ç¦- K†+ /M #` i`9M; +?B M i` M? iB M ç¢
pÈB h¨B Zmv i h?–M GU+ F?B M +?Q M?B m h?•K lv M bBM? p"i #` ç€M? +?Q i M
h?•K lv M bBM? p"i +? i çB ç m ç H¢B i?B i? +O +?9M;X J†+ /M M?B m i?B i?
iY M,M; +ÁM b¦i H¢B ``i QiX L?QM; Qi +kM; F?¬M; T?ªB H¨ F?¬M; +¦X J¶B iY M,M
K¨ M¦B ç m H¨ i?S i`•M [mwX

h`QM; i•K .B T •K h`9+ H¢M? M?Q #,M;X L m M¦B pB + ;B i +? i? B M;¨M p¢M i?'
p"i H¨ K°i i?„M; HÊB HÈMX L?QM; M?¦K h?•K lv M bBM? p"i ç M; i?¬M T? i`QÈ+
i`QÈ+ ç¦ ;BªK tm®M; KS+ M?Ä M?'iX

J„i M?bM i?'v h?„M; GÊB [mª #„i ç–m #` h?•K lv M ç¢B [m•M +?"K `½B i?¬M T? - 1
M?„K H¢B- i?¬M; [m ?Qi i?Î i?"i b•m +MM; iBM? i?–M HU+ çB m +?dM? #ªM i?•M

i¢B KbM? T?ªB #ªQ i`b #bM? ioM?- M m F?¬M; b) #` ç`+? M?•M HÊB /KM; bÆ ?ÎX

G–M i`QÈ+ HÊB /KM; #,M; imv i T?QM; #¢Q +MM; T?QM; [mv M i¨M p•M +¦ i? ?Ov
lv M bBM? p"i- F?¬M; ç +?Q #¼M +?9M; +„M Mm®i K¨ +¦ HÊBX L?QM; H–M M¨v h
/MM; b€+? HQÊ+ M?Q i`QÈ+ M?QM; H¨ iQ¨M [m•M ç miB M H MX *¦ i? i?'v çQÊ+
hW pB + K ?¢i M¨v T?mM tm'i` i?2Q ?Q¨M; pK H¨ +¦ i? M?bM` çQÊ+X L m KbM
ç°M; +¬M; FQ+?- ?Q†+ H¨ ç K T?€T bQ #„i ç–m T?€i ç°M; K T?€T- ``i +¦ i? `ÆB

jk8X *?QÆM; jk8, "QÈ+ J°i *?•M o¨Q L?¢+ E?9+ h?–M *'T

h?'v .B T •K h`9+ iW F?¬M; i`mM; ?¢ tm®M;- •Q GÊB .mv G¢T p°B p½ M;? M? iB
F?¦ +QB,

@ •K h`9+- H¨K b Q #•v ;BÌX J'v bBM? p"i h?•K lv M M¨v +S HB M iK+ i?¬M T? - i
``i p'i pª- F?¬M; i? H½M; T?Q M?B m M[X >ÆM M[- K°i çB m ?B M M?B M H¨ bB
M,M; HU+ i?¬M T? +¨M; K¢M? K) ?ÆM- +?9M; i F?¦ HÁM; M;,M +ªM çQÊ+ +¬M; F

.B T •K h`9+ M?bM p T?Q •Q GÊB .mv G¢T- M¦B,

@ *?B M ç'm i`U+ /B M-FBM? M;?B K +O M;QÆB bQ pÈB i T?QM; T?9 ?ÆM- •Q
i?'v +?9M; i ?B M i¢B M M H¨K i? M¨Q ç ç®B T?¦ pÈB h?•K lv M p` /B M\

•Q GÊB .mv G¢T M¦B,

@ æ®B pÈB ibM? ?bM? i? M¨v +?9M; i +¦ # +€+?- +€+? i?S M?'i- +?9M; i i?W
i?¨M? [m€ i`bM? i?¬M T? - H"T iS+ T?€i ç°M; +¬M; FQ+?- F?¬M; ç +?Q #¼M +?9
M[+ÁM +¦ i? i¢Q i?¨M? b€i i?QÆM; ç®B pÈB +?9M;X a m F?B ç€M? HmB ç`+? M
i? bBM? p"i h?•K lv M ?Ov çBX L m +¦ i? i?¨M? +¬M; M?Q HÌB M¦B- ?B M M?B
M?'iX hmv M?B M- T?QÆM; T?€T M¨v +kM; H¨ T?QÆM; T?€T M;mv ?B K M?'iX J°i
i +?„M +?„M F?¬M; +ÁM çQÌM; b®M;X .M b Q- [m•M iBM? M?m +O i i`QM; i`"M
M?B m- M;Q¢B i`W iY i?QÆM;- HU+ +?B M ç'm ;BªK çB ç€M; F X J¨ M m F?¬M;
F?¬M; +¦ F?ª M,M; #S+ HmB ç`+? M?•MX æB m K'm +?®i H¨ b® HQÊM; ç`+? M?•M
T?€i- Qm i? T?ÁM; M;U +O +?9M; i b) K'i çB- H¢B i?Q€i HB F?ÄB T?¢K pB +O
pB + T?€i ?mv i?U+ HU+ +O +?9M; i p¬ +MM; #'i HÊBX *¦ i? M¦B H¨ H'v bÎ çQªM
+O ç`+?X *?Q M M T?QÆM; T?€T M¨v imv +¦ ?B m [mª``i i`U+ iB T M?QM; +kM;

.B T •K h`9+ +˜M i?"M H„M; M;?2 •Q GÊB .mv G¢T M¦B- ç²M; i?ÌB i v pW M?'+ H M
iW i`QM; HÁM; #¨M i v #„M` M;Q¨B- #^M; p¨Q M;mv M HU+ M;QM; iKX æ•v H¨ K°
+?ÈT K„i HB M # v p T?Q KªM; bQÆM; KM HÈM K¨m p¨M;X

@ *ÁM ? B T?QÆM; T?€T FB \

•Q GÊB .mv G¢T M¦B,

@ > B T?QÆM; T?€T F?€+ +?QM? H¨ ?Q¨M iQ¨M T?ÁM; M;U +MM; pÈB +¬M; i?O
?Q¨M iQ¨M T?ÁM; M;U +¦ p ´M ?ÆM K°i iQX L?Q p"v bS+ +?B M ç'm +O +?9M; i
HÈM M?'i- +¦ çB m- ç`+? M?•M i` M F?¬M; ``i F?¦ ç®B T?¦X a® HQÊM; i?B M [m,
? B HQ¢B h?•K lv M T?B ?¨M? bBM? p"i + Q +'T- # bU i'M +¬M; i` M F?¬M; i`mM
T?¦X J¨ K'i çB T?ÁM; M;U i` M F?¬M;- i¢Q +?Q ç`+? M?•M F?QªM; i`®M; ç ç€M?

v iQÎM; +O .B T •K h`9+ +kM; F?¬M; F?€+ •Q GÊB .mv G¢T H„K- M?QM; +¦ F?ŠM
G¢T i`QM; HÁM; ?„M +¨M; i? K M i•KX æ9M; M?Q HQ H„M; +O .B T •K h`9+- i¢
+–m `ÆB p¨Q T?B M ?Q¨M; pK FB - H"T iS+ ç€K ?Q¨M; pK HB M i? ?B M i€+ /KM;
p¨M;VX

S?®+ K°i iB M;- #¢Q HB i ?Ä +–m i`U+ iB T #B M K'i i`QM; ?Q¨M; pK- F?¬M; ? +
M¨QX hmv ç•v +?d H¨ K°i K T?€T +'T i?'T /MM; M;mv M HU+ K¬ T?ÄM; ` - M?QM;

T?€T +'T i?'T i`QM; i v ?„M +kM; +¦ i? bBM? ` mv HU+ F?€ HÈM- M?QM; F?B t•K
ç½ ?Q¨M iQ¨M #B M K'iX *¦ i? i?'v çQÊ+ F?ª M,M; +?®M; K T?€T +O ?Q¨M; pK K

.QÈB bU #ªQ ?° +O ?Q¨M; pK- +?Q /M J T?€T bQ # M i /MM; iQ¨M HU+ T?€i ç°M
i? i¢Q ` i´M i?'i HÈM +?Q ç®B T?QÆM;X *¨M; i`¼M; v m ?ÆM H¨ ?B M M v h?•K
i?QÊM; T?QM;X oÈB F?QªM; +€+? iW T?€Q ç¨B GQM; E?B L¶ hQ- +?m~M t€+ K¨ M
#„M ` M;Q¨B- iMv iB M T?€i ç°M; +¬M; FQ+?- ç®B pÈB T?€T HU+ iB m ? Q i?"i H

@ æ¢B + - # M M¨v ;B Q +?Q M;QÆBX "•v ;BÌ- #®M T?Q iQÌM; i?¨M? ç®B /B M p
+€+ M;QÆB i`U+ iB T T?K i`€+? T?ÁM; M;U- i F?¬M; ? ` H M?X *ÁM ç`+? M?•M
çBX "¼M +?9M; i?U+ bU M;?o `^M; #^M; p¨Q K'v +€B M¨v ?Q¨M; pK H¨ +¦ i? i?QªB
+¬M; FQ+? b Q\ h b) F?¬M; ç +?Q #¼M +?9M; çQÊ+ M?Q wX *?d H¨- +?B M ç'm
Î +?QM? /B M- ç¢B + - T?ÁM; M;U +?QM? /B M T?ÁM; M;U ;B Q ? i +?Q M;QÆBX

•Q GÊB .mv G¢T i`QM; HÁM; +ª FBM?,

@ L;QÆB Km®M çB +?d ?mv F?¬M; [m•M Q\

.B T •K h`9+ #bM? ioM? ;"i ç–mX

•Q GÊB .mv G¢T HB + K„i M?bM .B T •K h`9+ i?"i H•m- ?„M `'i `ä `¨M; ?B M i¢B i`
M;mv ?B K M?'iX

æ®B K†i pÈB ?¨M; i`,K p¢M •K HQM;- ?Ov /B i /Q M[pm +?d ?mv- H¢B +ÁM +¦ ç¢B
HU+ F?¬M; `ä +MM; pÈB K'v i`,K p¢M i?B M [m,- K°i HU+ HQÊM; F?¬M; [m•M M?Q
ç®B T?¦X

@ æQÊ+- # M M¨v +S ;B Q +?Q i - +?d +–M i +ÁM b®M;- i'i M?B M b) F?¬M; +?Q
K°i #QÈ+X

•M? K„i ? B M;QÌB ;B Q M? m i` M F?¬M; i`mM;- ç²M; i?ÌB +MM; p¶ K¢M? i v T?ªB
.B T •K h`9+ ?¢ H M? ;B Q pB + T?ÁM; M;U #®M T?Q +?Q #®M p` T?¦ bQ€B- K°i K
H M- ç²M; i?ÌB- ?„M ?QÈM; iBM? HBM? i°+ ?¢ K°i ç¢Q K M? H M?X

@hBM? GBM? GQM;- aQM; æ–m Eb Jo G¢T H M F?¬M;X

æ`+? M?•M ç½ /®+ iQ¨M #° p®M HB M;- H9+ M¨v K¨ /'m /B K i?b +kM; F?¬M; T?ªB
h`9+ +kM; çQ H€ #¨B +m®B +MM; ` X hW i`QM; T?€Q ç¨B GQM; E?B L¶ hQ H¢B +
æQ¨M F?¬M; [m•M b® HQÊM; F?¬M; M?B m- i´M; i? +kM; +?d +¦ K°i M;¨M # Q ;²
?¨M?- b® HQÊM; ç m H¨ M,K i`,KX h`QM; ç¦ K°i HQ¢B ?bM? i? +?QM? H¨ bQ pÈB
+U+ F€ tBM? ç T- iQ¨M i?•M H¨ K°i K¨m i`„M; b[ - M;Q¨B ` i` M M;QÌB +¦ K¨m H
?²M; ç M p¨Q M? m i¢Q i?¨M? M?[M; çQÌM; ?Q p,M tBM? ç T- +?B + çm¬B HÈM i
i` M M;QÌB +?9M; i`¨M M;"T ?ÆB i?Î ? i bS+ iU M?B M H¨K +?Q M;QÌB F?€+ +¦ K°
M;„K M?bM- +?9M; M¦ +¨M; ;B®M; M?Q K°i HQ¨B +?BK HÈM tBM? ç TX L?QM; H¨-
;B®M; M?Q # M;Q¨B ç€M; v m p¬ ?¢B M?Q p"v F?¬M;\

*ÁM HQ¢B bBM? p"i T?B ?¨M? FB ?bM? i? iQ HÈM- bQ pÈB +U HQM; +ÁM Km®M
M;? m M;? M i` M +´- +¦ çB K ;B®M; +U HQM;- i?•M i? ?B M ` [m M; K M; K¨m i
p,M K¨m t M? #B +- i` M M;QÌB +¦ K M? K¬M; K HU+ / Q ç°M;X > B +€B ç–m HÈM
M?bM Fo bQ pÈB FB m õç–m i?^M H^Mö +O HQM; i°+ i?b ç T ?ÆM M?B m- i?"K
ç¬M; T?QÆM; i?–M HQM;X

GQ¢B i?S M?'i çQÆM; M?B M +?QM? H¨ hBM? GBM? GQM;- +ÁM HQ¢B i?S ? B +
+?OM; HQ¢B bBM? p"i i?m°+ iBM? HBM? i°+ M¨v ç m tm'i ?B M b m F?B +¦ ooM? >
i` M GQM; E?B L¶ hQ æ¢B GK+ iK i"T p *–K h?¨M?X *?9M; M¦- KÈB +?•M +?QM?
+O iBM? HBM? i°+X

M L?½ M;²B M; v M;„M i` M HQM; K°i ç–m bQM; ç–m Fb Ko H¢T- # v H M T?Q i`
HBM? HQM; F?€+ ç m H¨ ?¨M? ç°M; K°i KbM?- F?¬M; +¦ F} boX

_'i M? M?- ? B ç¢B +?mM; +U+ #BM? +?OM; +O hBM? GBM? i°+ +kM; iK ?ÊT +M
+MM; *–K æ >¨Q ?¨M; F?¬M; Kšm ?¢K +?B M ç'm [m–MX *MM; H9+ ç¦- F?¬M; [m
M?"M çQÊ+ K M? H M? +O .B T•K h`9+ # v H M F?¬M; i`mM;X

E?¬M; [m•M h?9 M?•M i°+ [m•M i´M; +°M; +¦ ? B [m•M çÁ M b® HQÊM; M,K p¢M-
çQ¨M +MM; bQ i?Sm [m•M çQ¨MX h´M; +°M; KQÌB p¢M +?B M boX

æ ç®B F?€M; pÈB ç`+? M?•M i` M F?¬M; i`mM;- H9+ M¨v .B T•K h`9+ ç½ ç2K iQ¨
E?B L¶ hQ HB M [m•M T?€B ç M ;B[F?¬M; i`mM;X hmv HB M [m•M F?¬M; [m•M
b€M? pÈB T?¬ i?B M +€B ç` h?•K lv M F?¬M; [m•M i?b i?"i bU [m€ Qi ÄBX

hbM? ?m®M; K†i i`QÈ+ .B T•K h`9+ ç½ #'i +?'T- ?Q¨M iQ¨M ;B Q +?Q #®M ;½ T?¦
?¢ H M?- +?d ?mv M?¦K F?¬M; [m•M M? M? +?¦M; +?m~M #` +?B M ç'mX aQ i?Sm
M,K p¢M [m•M +kM; F?¬M; T?ªB H¨ [m•M çQ¨M +?O HU+ /MM; ç +¬M; FQ+?- .B T
+?9M; H¨ #ªQ ?° iBM? HBM? HQM; +MM; bQM; ç–m Fb Ko H¢T- F?¬M; ç +?Q ç®B
` K°ib® K M? H M?- €M? K„i +O .B T•K h`9+ p¨ M L?½ ;†T M? mi`QM; F?¬M; i`
ªM? +O .B T•K h`9+ ç½ tm'i?B Mi` M çdM? +O *–K æ ?¨QX h?•M ?bM? +?Êi H¦
KÈB KÎ ` - #B M K'ip¨Q # Mi`QM;X

"ÎB pb ibM? ?bM? +?B M bU ç M; +?mv M b M; ;B B çQ¢M ;'T `9i- ?„M +kM; F?¬M
F?¬M; +¦ K†ii` M *–K æ ?¨QX .B T•K h`9+ M? M? +?¦M; çB p¨Q F?Q M; F?®M; +
bB mi?–M F?Q E?¬ J°+ GQM; L;•K *–K +O ?„MX *´ +–K i`„M; M;¨ M?Qi'K M;¼+ i
i€ p iX L?bM HQÈi [m - €M? K„i +O .B T•K h`9+ M?'i i?ÌB #bM? ioM? H¢B- ? B i

>ªB .QÆM; M;²B tm®M; # M +¢M? .B T•K h`9+- +´i` M? +–K +O M¨M; ç½ bÈK ç
hBM? GBM? ?B m w HB M ç†i ? B i v +O KbM? H M M?¢+ F?Q- bŒM b¨M; +?Ì H M

@ h?"T .B M J B S?K+ F?9+X

.B T•K h`9+ +?d i?®i H M M,K iW çÆM ;BªM i?b b¦M; ;B¦ iW +–K ?mv M +O ?„M +
ibM? i M; i¢Q M M +?B M w K½M? HB i# v t - ;B'm Mûi i Q M?½ # Mi`QM;- i` M F
+¦ i? K p¨B T?–M M;QM; i`¼M;X

hbM? i M; iQM? i M; ibM?X

hB M; ç¨M p M; H M- .B T•K h`9+ +kM; M?„K ? B K„i H¢B- iBM? i?–M HU+ +O ?„
pÈB ? i?®M; [m M b€iiQ¨M T?QÆM; p`X hB M; ç¨M tmv M [m *–K æ ?¨Q T?B m
K°i pÁM; [m M; K M; ?mv M H # v tm®M;X

"ªM i?•M *–K æ ?¨Q M;Q¢B i`W M,M; HU+ T?B ?¨M? +MM; M,M; HU+ +¬M; FQ+? -
+O ç¬M; çªQ ªB M?•M i°+ p¨ ç¢B bQ ç` iBM? #° H¢+ - #¼M ?¼ T?K i`€+? F?Q€+
FQ+? X " Mi`QM; E?Q€+? •K i?QÆM; i´M; +°M; +¦ KQÌB b€m +€B F?Q€+? •K i`"
HQÊM; bY /KM; ç m T?ªB H'v iW K iBM? i?¢+? M?'i çˆM; X E?Q€+? •K i?QÆM; #
H¨ K°i bU i²M i¢B #Q K"i- #ÎB ç•v +?QM? H¨ MÆB +¦ i? ç2K i? M? •K M;QM; iK H
F?m +? i€M X h,M; T?9+ i?¬M; [m F?Q€+? •K i?QÆM; - mv HU+ +O i?–M •K K
;'T `QÐB - M?QM; /B M iQ+? # Q T?O +kM; ç½ M?•M H M ?ÆM b€m H–MX æ•v +k
i`U+ iB T iB M M?"T p¨Q # Mi`QM; *–K æ ?¨Q- M;mv M M?•Mi`¼M; v m +?QM? H

*MM; pÈB iB M; ç¨M p M; H M- +´i` M? +O >ªB .QÆM; +kM; ç²M; i?ÌB ?QÎM; SM;
M?B M Hm•M +?mv M K°i pÁM; M?Ä tmM; [m M? i?•M i? M¨M; - /MM; +´i` M? ç
J B S?K+ô M¨v i?"K +?Q mv HU+ bQ pÈB +´ +–K +ÁM HÈM ?ÆM- i? M? •K +O +´i`
+O FBK +?9+ K¨ i?¨M? - F?B M +?Q b€i F?Q i`QM; F?QªM? F?„+ i`ÎM M M²M; ç"K
i?ÌB ç2K M?k #¢+? b„+ [m M; ?Q¨M FB H¢B K¢M? K) F?m +? i`QÆM;X *MM; H9+
iBM? HBM? ç miU ç¢M i'm M?¢+ F?Q +O KbM? - /QÈB /šM /„i +O .B T•K h`9+ p¨
+€+ M¨M; ç½ ?Q¨M iQ¨M M?"T p¨Q i`QM; M?¢+ F?9+ X *?m~M t€+ K¨ M¦B - +m°+ /B
ç½ #B Mi?¨M? K°i HQ¢B ?¨M? pB i?2Q #ªM M,M;- /QÈB bU F?®M; +? tªQ /B m +Q
i`mM; i•K ç2K iBM? i?–M HU+ +O KQÌB # M;QÌB ?Q¨M K„ /mM; ?ÊT H¢B K°i +?¶

æ•v +kM; F?¬M; çÆM ;BªM +?d H¨ iBM? i?–M +°M; ?QÎM; K T?€T - K¨ +ÁM + Q +'T
iK - +kM; H'v K°i M;QÌB H¨K +?O ç¢Q ç2K iBM? i?–M K T?€T bY /KM; ç²M; /¢M; M

iBM? i?–M HU+ +MM; K°i +?¶ - i,M; +QÌM; #MM; M´ tm'i ` p¬ b® H–MX J¨ i?B i`B M
+ Q ç®B pÈB iBM? i?–M K T?€T bQX æ–m iB M - iBM? i?–M K T?€T bQ i`QM; F?
T?ªB +¦ bU ,M w p¨ iQM M?B K `'i HÈM X J°i F?B i`QM; HÁM; tm'i ?B M +?9i / Q ç°
HÈM iÈB ?B m [mª +O iBM? i?–M M;QM; iKX h`QM; [m€ i`bM? bY /KM; K T?€T M
T?€T bQ F?€+ #ÎB pb #` +?O ç¢Q ;Bª F?®M; +? - +kM; HB M ç2K iBM? i?–M H¢+
F?¬M; +? - M m F?¬M; T?ªB F?¬M; çO iQM M?B K X L?Q i? M¨Q H¢B +¦ i? H¨K ç

hBM? i?–M H¢+ 'M +?QM? H¨ #´M M;mv M HBM? ?²M - K°i F?B #` T?€ ?ÄM; i?b F
?bM? +•m /B iX *kM; #ÎB pb +¦ çB m FB M ?¨ F?„+ M¨v- +?Q M M K T?€T M¨v +¦ `
bQ +¦ i? i?B i`B M çQÊ+X J¨ #ªM i?•M K T?€T M¨v imv ?B m [mª +QÌM; ç¢B - M?Q
p¨Q çQÊ+ +ªM? ;BÈB iBM? i?–M M;QM; iK H¢B +–M K°i çQ¢M /U M?B i i?ÌB ;B M
T?€T bQ ç®B K†i pÈB ç`+? M?•M - +?Q /M ç®B T?QÆM; +kM; H¨ K T?€T bQ - ç`+
HQ¢B /U M?B i i?ÌB ;B M M¨v \

.U M?B i i?ÌB ;B M +kM; F?¬M; +MM; K T?€T M;•K tQÈM; çB T ;B X

L¦B +€+? F?€+ - i`ªB [m /U M?B i iB M p¨Q i`¢M; i?€B iBM? i?–M M;QM; iK - b m
M;QÆB +¦ +QÌM; i?`M? i`Î H¢B - +kM; T?ªB M;•K tQÈM; +?k M;[KÈB +¦ i? i?B i`B
p"v ç m F?B M +?Q i®+ ç° i?B i`B M K T?€T +?"K H¢BX "ÎB p"v- ç` p` +O iBM? i?
? K¨ T?€T +kM; ;B®M; M?Q i?–M •K bQ H9+ i`QÈ+- H¨ K°i i²M i¢B i?m°+ #"+ v m

L?QM; .B T •K h`9+ i?"i bU H¨ +¦ i? i?B i`B M çQÊ+ +€B HQ¢B K T?€T M¨v X æ®I
H¨ ç² #Ä çB- M?QM; H¢B /MM; i?–M •K K T?€T ?ÊT i'm # M i`QM;- ?B m [mª i¢Q
M´B X "ªM i?•M ?ÊT i'm +?QM? H¨ K°i HQ¢B ?B m [mª i,M; T?9+ - i?¬M; [m bU T?
M? m K¨ ç2K M?¢+ F?9+ ç¢i iÈB i?,M; ?Q X J¨ i?¬M; [m iBM? i?–M M;QM; iK - #Î
?mv - ?ÊT i'm +¦ i? ç¢i iÈB ;B B çQ¢M ?Q¨M K„ - K¨ bÎ ?[m iBM? i?–M HU+ M;QM;
i`bM? ç¦ F?B M +?Q bªM bBM? ?B m [mª i,M; T?9+ +¨M; HÈM X

h`ªB [m # M,K i?ÌB ;B M- i?U+ HU+ +O .B T •K h`9+ #ÎB pb ç½ ç¢i iÈB K°i #QÈ-
X >„M F?¬M; +¦ ç2K i?ÌB ;B M iQ¨M #° H½M; T?Q +?bK ç„K i`QM; im Hmv M K¨ ?
Q- +?d i?¬M; [m M?B m +€+? F?€+- ibK #B M T?€T F?B M +?Q +?dM? i? i?U+
M?¢+ T?QÌM; +¦ i? M¦B H¨ +?mM; +U+ #Q K"i pk F?Q +O HB M [m•M H–M M¨v - ?
/KM; +O #¼M ?¼ imv i b) F?¬M; i?'T ?ÆM *–K æ ?¨Q +?9i M¨Q - i?"K +?Q +ÁM H
+MM; ?¨M; F?¬M; Kšm ?¢K +?B M ç'm #ªQ ?° - K°i +?9i /U M?B i i?ÌB ;B M +¦ ç€M
.QÆM; ? v H¨ +€+ H K iBM? HBM? i?B m M[- ç®B pÈB .B T •K h`9+ ç m H¨ iQM M?
FB M ?¨ F?„+ ç i?B i`B M iBM? i?–M M;QM; iK FB ç½ #` ;BªB [mv i / /¨M; X

.QÈB bU /šM /„i +O .B T •K h`9+- iBM? i?–M HU+ +O KQÌB # M;QÌB ?Á p¨Q K
T?¦M;X L?¢+ F?9+ T?B m M?B M tm'i ` - .B T •K h`9+ +kM; F?¬M; +¦ w F?¬M; +?
+?B M i`QÌM; K¨ çBX "'i Hm"M H¨ i` M F?¬M; i`mM; ? v K†i ç'i - h?•K lv M ç¢B [m
çQÊ+ i? M? •K Fb /` M¨v X

>° p ç¢B [m•M M? M? +?¦M; iªM ` - iK i"T T?Q b m *–K æ ?¨Q - i"T i`mM; iBM?
M;QÌB- ?ÆM M[M?¢+ F?Q +MM; F?Q€+? •K i?QÆM; i,M; T?9+ - •K # F?´M; H² FB
i? ?Q¨M iQ¨M F?®M; +? - +?d +¦ i? iB M ?¨M? +?d ?mv T?QÆM; ?QÈM; ç¢B F?€
M M- H9+ ?„M #„i ç–m /B M i'm- ç²M; i?ÌB ?° p ç¢B [m•M +O ?¨M; F?¬M; Kšm ?¢K
H¢B T?Q b m *–K æ ?¨Q- ç•v H¨ F i [mª +O M?B m H–M /B M Hmv M i¢B *U+ "„+

J°i pÁM; [m M; ?Q¨M K¨m i`„M; b[+MM; pÈB M?¢+ F?9+ iW KkB M?¼M +O *–K
F?¬M; M;WM; F?m +? i€MX *¦ iBM? i?–M HU+ +O KQÌB # M;QÌB M;QM; iK H¢B K
[mª F?m +? •K i,M; T?9+ - M?k #¢+? b„+ [m M; ?Q¨M FB # M i`QM; H¢B i? K p¨B i
+kM; F?¬M; T?ªB H¨ FBK b„+ #bM? i?QÌM; K¨ H¨ K°i HQ¢B FBK b„+ ?¨Q [m M; i`Q
+?'T bU i²M i¢B Qi ÄB # M i`QM; M?k #¢+? b„+ [m M; K M; - M?QM; +?QM? FBK [m
+?Q M;QÌB i T?ªB FBM? i•K ç°M; T?€+? X

hB m GQM; L[i?U+ F?¬M; +¦ çB i?2Q .B T •K h`9+ H M *–K æ ?¨QX G9+ .B T •K h`
F?¬M; T?Q i`QÈ+- M¨M; Î H¢B T?Q /QÈB T?K i`Ê •Q GÊB .mv G¢T- K°i F?B h?•K
pQÆM; tm'i ?B M- +–M iÈB i?U+ HU+ +O hB m GQM; L[X G9+ M¨v - M¨M; ç M; çS

M?bM i?'v *–K æ ?¨Q ç M; i?Q+? T?¦M; K°i pÁM; [m M; ?Q¨M- +ª M;QÌB #¶M; i?'i

@ æ•v- ç•v H¨ F?Q iS+ i?–M +'TX

h?2Q #ªM M,M; - ? B M„K ç'K hB m GQM; L[#¶M; bB i +?†i- ?¨Q [m M; i`QM; K„i
h?–M +'T- K†+ /M H¨ F?¬M; ?Q¨M iQ¨M - M?QM; FBK b„+ i`QM; bm®i ç M +U+ çB
i?–M +'T p"vX æ9M; p"v- pÈB ç¢B HQÊM; i,M; T?9+ ?B m [mª - H9+ M¨v iW *'K æ
óh?"T .B M J B S?K+ô mv HU+ [mª i?"i ç½ iB T +"M i?–M +'T X

GBM? ?²M +?B ?Ä +O h?–M GQM; oQÆM;- ;B9T .B T •K h`9+ i?U+ HU+ iW i?S i?
;B B- ?ÆM M[iBM? i?–M HU+ >ªB .QÆM; +MM; KQÌB K°i p` H K iBM? HBM? i?B
?B m [mª +O h?"T .B M J B S?K+ K°i i`QM; i K ç¢B i?–M F?9+ +O *–K h¬M; X a
GQM; L;•K *–K +MM; pÈB M?¢+ F?Q +O >ªB .QÆM; +€+ M¨M; i,M; T?9+ +MM; pÈ
K°i F?9+ i?–M •K K T?€T M?'i i?ÌB çQÊ+ F?m +? i`QÆM; iÈB +U+ ?¢M X

> B i v .B T •K h`9+ ç²M; i?ÌB K9 i` M #ªv bÊB /•v ç¨M- M?[M; ç°M; i€+ F?ªv `mM;
F?B M +?Q bB m i?–M F?Q E?¬ J°+ GQM; L;•K *–K F?¬M; M;WM; T?€i ` M?[M; •K
i€+ +O >ªB .QÆM; +kM; F?¬M; +¦ +?"K ?ÆM bQ pÈB .B T •K h`9+ MY T?€+?- b
i` M? +kM; iB T M®B i?2Q b m [mv M pÈB iB M; +–K- H¨K +?Q M;QÌB i +ªK ;B€+
#½Q pk /¨v ç†+X E„ tªQ ó"€M S?€i Gm•Mô - H9+ M? M? - +?"K HB M iK+ F?¬M; M
M;?2 K M; iÈB pMM; [m i`®M; i`ªB +MM; M /Q M? +€i i`¢B i`QM; +?B M i` M?-
M;¨v +¨M; K¢M? K) X óh?"T .B M J B S?K+ô ç½ +?QM? i?S+ iB M p¨Q M?[M; iB i i

EBK [m M; i`QM; bm®i iU ?² F?B M +?Q h?•K lv M bBM? p"i F?OM; ?QªM;- h?–M
ç M; iB M ?¨M? +„M Mm®i K°i KªM; HÈM h?•K lv M ç¢B [m•M i` M F?¬M; i`mM; #
K°i H€i `²B H¢B #„i ç–m T?€i ç°M; +¬M; FQ+? X

.QÈB K†i ç'i ç¢B [m•M i?ª bS+ i?¬M T? - +MM; pÈB p¬ b® i? M? •K i?ûi H M ?QÈM
i`MM; T?QM;- h?•K lv M ç¢B [m•M iW i` M F?¬M; i`mM; +kM; M? M? +?¦M; ç€M? i

h?2Q M?Q HÌB .B T •K h`9+ H¨ b) F?¬M; +?Q ç®B T?QÆM; çQÊ+ M?Q w- +¦ i? i?-

J°i F?B F?B M +?Q i?–M •K K T?€T ç¢i iÈB ç¢B T?9+- T?€i ?mv çQÊ+ ?B m [mª
lv M ç¢B [m•M T?Q /QÈB +kM; b) F?¬M; i?QM; /QM; çQÊ+ M?Q H9+ M¨v X

.B T •K h`9+ #^M; p¨Q i?–M •K K T?€T +O +?QM? KbM? +MM; pÈB *–K æ i?"T M
iB M T?€i F?ÎB +¬M; FQ+? #S+ #€+? h?•K lv M ç¢B [m•M X

æ•v H¨ çÁM b€i i?O +O .B T •K h`9+- +kM; +¦ i? M¦B H¨ +?¶ /U HÈM M?'i +O ?„
K°i F?B T?€i ç°M; çÁM b€i i?O +m®B +MM; M¨v- F?ªQ M;?B K T?ÁM; M;U HU+ +
i?9+- #„i ç–m i`Î i?¨M? KK+ iB m +¬M; FQ+? HÈM M?'i +O ç`+? M?•M X

E?B i?'v M?bM i?'v K°i pÁM; [m M; ?Q¨M F?¬M; M;WM; F?m +? i€M- h K v m pQÆ
i`QM; HÁM; `®i +K+ ?B m çQÊ+ pb b Q H¢B +¨K ;B€+ [m2M i?m°+ F?B ;†T H¢B i?
M?B M F?¬M; T?ªB i?m°+ M;QÌB i`QM; p` /B M +O +?9M; i - ?„M H¢B H¨ K°i M?•M
?QªM; H9+ i`QÈ+ iWM; tm'i ?B M Î i`QM; HoM? +?OX h`QM; K„ii K ç¢B v m pQÆM
?B M H M K°i ç¢Q b€i F?Q K¢M? K) X

G–M i`QÈ+ H'v i?"M T?"M * Q hQ " tm'i ?B M # M i`QM; >„+ u m [m®+ ç HoM? - *
?mv çQÊ+ mv HU+ +?•M +?QM? +O +–K F?9+ M¨vX L?QM; ;BÌ ç•v- .B T •K h`9+ +
i¢B - K°i F?9+ óh?"T .B M J B S?K+ô M¨v +?QM? H¨ M?'i i?O +–K F?9+ K¨ mv HU+
i`QÈ+ iÈB M v X

æ€K h?•K lv M bBM? p"i T?Q /QÈB- ?ÆM M[h?•K lv M bBM? p"i +'T i?'T Î ;–MX
KÈB #„i ç–m ç½ tm'i ?B M `®B HQ¢M- #'i +?'T M K - M[pm K¬M F?¬M; M;QM; T?€
M?¼M - w ç² ;BªK #Èi ªM? ?QÎM; +O +–K F?9+X L?QM; +–K F?9+ M¨v ç½ K°i +?•M
i? ç #¼M ?¼ M;,M +ªM b Q \

L?¢+ F?9+ i?–M Fb FB T?ªM; T?'i M?Q H¨ p M; p¼M; iW b•m # M i`QM; HBM? ?²
T?O iQ HÈM M?QM; mv HU+ pšM p¬ +MM; FBM? M;QÌB X

G9+ M¨v- /QÈB T?¢K pB i˜v H `°M; HÈM +O +–K F?9+- ç€K h?•K lv M bBM? p”i /–
*’T i?’T M?’i H¨ h?U+ h?B [m, p¨ •+ GB K- +–K F?9+ pW #„i ç–m HB M tm’i ?B M
óh?”T .B M J B S?K+ô +?d +¦ K°i- ç¦ +?QM? H¨ ;B i +?¦+ çB M +m²M;X

æ½ #` M?¢+ F?9+ +¬M; FQ+?- HBM? ?²M +O M?[M; h?•K lv M bBM? p”i +’T i?’T
T?–M M,M; HU+ +?®M; +U- ç½ #„i ç–m i`Î M M `®B HQ¢M- ?Q¨M iQ¨M K’i çB Hw i`

J°i Qi bBM? p”i + Q +’T M?Q J *?m +MM; pÈB h?S s¨ +¦ i? T?mM ?O i?U+ iQ M /`+
- M?QM; Qi M?’i +?9M; pšM +¦ i? t€+ ç`M? T?QÆM; ?QÈM; p¼i iÈB T?Q i`QÈ+X
h?B [m, M¨v K°i F?B #` ªM? ?QÎM; +O +–K F?9+ i`Î M M ?¶M HQ¢M K¨ H Q iÈB- H
/B i F?¬M; +?9i HQm ibM?X h,M; •+ +kM; +¦ +?9i ?¶M HQ¢M ;B®M; p”v- bQ pÈB i
F?¬M; i®i ?ÆM H¨ K’v- i`”M ?bM? F?¬M; +ÁM i`”i iU - i?•M i? T?b M°M F?¬M; M;
/`+? i` M M;QÌB T?¦M; ` HQ¢M t¢ F?¬M; i? F?®M; +? çQÊ+- H¢B +ÁM ªM? ?QÎM
F?€+ iB M H M X

J¨ M?¦K h?•K lv M bBM? p”i + Q +’T +¨M; i? K bÊ ?½B +MM; #’i MX L?¢+ F?9+ pW
ç½ M? M? +?¦M; T?€i ç°M; iB M +¬M;- M?’i i?ÌB M K- M[pm i?ûi H M F?¬M; M;W
i`Ê HB M iK+ T?€i ç°M; i` M M;QÌB h?•K lv M bBM? p”i +’T i?’T +MM; i` M M;QÌB #
/KM; K¨ +–K F?9+ K M; iÈBX >Q¨M; pK /Q K ?¢i T?9M i?® M¨v imv +¦ i? M;,M +ªM
M?QM; ç®B pÈB i?–M •K K T?€T- i`U+ iB T T?€i ` iW HBM? ?²M i?b MY T?–M i€
+¦- +?d #B i F m F?´ F?¬M; i?¬B X

S?Q b m h?•K mv M ç¢B [m•M - K’v +?K+ ç–m •K GQM; +?”K `½B # v H M - i?ŠM; i
M?[M; iB M; `Qi F€ /` H M? +?Q h?•K mv M F?¬M; [m•M T?Q i`QÈ+ iªM ` i¢Q i?¨M
HQM; K¶B •K GQM; ç m +¦ K°i h?•K lv M bBM? p”i + Q +’T M;²B ç¦X L?bM ?bM? /¢
M?•M HQ¢B i?b +¦ i? M?bM ` ç` p` +O M?[M; bBM? p”i i¢B h?•K mv M p` /B MX
HQM; M¨v- ç9M; H¨ M?¦K h?•K mv M K +?O +M h?•K lv M iS [m®+X "¼M ?¼ `®i -
•K h`9+ i?B i`B M i?–M •K K T?€TX

J†+ /M b® HQÊM; +O h?•K lv M ç¢B [m•M +kM; F?¬M; M?B m H„K - M?QM; H¨ F?
M¨v tm’i ?B M- HB M iB T tQÈM; H M K’v iB M; `Qi b„+ M?¼M H¢B ?bM? i?¨M? K°
i`QÈ+ K†i *–K æ ?¨QX GB m +¦ i? ;BªK çQÊ+ ?B m [mª +O M?¢+ F?9+ óh?”T .B

.QÈB bU +?d ?mv +O #¼M ?¼- h?•K mv M F?¬M; [m•M i¢Q i?¨M? ?bM? pÁM; +m
F?¬M; Kšm ?¢KX " M i`QM; E?Q€+? •K i?QÆM; - .B T •K h`9+ MÎ K°i MK +QÌB #,M;
`²B Q\L?QM; H¨ +?d #^M; +€+ M;QÆB- +ÁM +?Q çO bS+ ç•mX h?B i`B M ` pQÆ
çQ+? +O .B T •K h`9+ ``i çÆM ;BªM- #S+ +?Q +QÌM; ;Bª +?•M +?QM? +O h?•K m
F?¬M; +?d H¨ K’v K +?O i`QÈ+ K„i M¨v K¨ +ÁM H¨ M?[M; M?•M p”i Î b m HQM; #½
i?®M; i`` h?•K mv M p` /B MX

E?9+ óh?”T .B M J B S?K+ô H¢B p M; H M H–M M[- i v T?ªB .B T •K h`9+ M? M?
?mv M- T?€i ` K°i iB M; ç¨M T?€ F?¬M;X hBM? i?–M #bM? +?QÈM; FB /Q #®M K
M? m i?B i`B M +kM; F`+? HB i `mM ``˜vX h®+ ç° +–K F?9+ H¢B +¨M; M? M? ?ÆM
K°i +?m¶B ?mv M ªM?- +–K F?9+ H9+ ç–m +ÁM ç M; i`–K i?’T M?’i i?ÌB i`Î M M i`˜
bY /KM; i?O T?€T óh`QÌM; Gm•M *•m S?’i Gm•Mô- F?B M +?Q +–K F?9+ iW ç M?
M?”T ç M?` ;B B çQ¢M ósmv æªôX

J°i pÁM; i?–M •K [m M; ?Q¨M M?m ?Á F?m +? i€M +?Êi tªv ` #B M ?¦ X "•v ;BÌ
M[- K¨ M?Q iB +?ÈT T?¦M; p T?Q i`QÈ+- `²B M; v Î i` M F?¬M; i`mM; ?¦ i?¨M
i`MM; FQ+? ?bM? i`ÁMX

L¦B p HBM? ?²M HU+- .B T •K h`9+ i?”K +?Q +¦ i? +MM; hB m GQM; L[ i` M? ç
h?•K lv M K +?O i`QÈ+ K„i M¨v ç½ +¦ ?ÆM KQÌB M;QÌB i?U+ HU+ H¨ h?S h?–M +’T
+O #¼M ?¼ H¢B FûK [m€ t bQ pÈB .B T •K h`9+X *¨M; ?m®M; +?B- ç•v H¨ ç½ i?
H¨K i,M; ?B m [mª H MX h? K p¨Q ç¦ *–K æ i?”T M?` M?¢+ T?QÌM; ?ÊT i’m b m ç¦
F?¬M; T?ªB +?d çÆM ;BªM H¨ + Q i–M •K M?”M +O K°i KbM? .B T •K h`9+X L?¢-
M?[M; iB M; Q M? KBM? i` M +?B M i`QÌM; ?Á p¨Q H¨K K°iX hBM? i?–M +QÌM; ?½
F?¬M; i`mM;X hQ¨M #° ;B B çB m i`QM; H9+ i`¨Q /•M; +kM; F?¬M; K’i çB i`–K ´M

S?ªM; T?'i +¦ p¬ b® ç¢B [m•M /QÌM; M?Q ç M; iW t iÈB ;–M- +?"K `½B i?2Q #®M

*MM; H9+ ç¦- +€+ K T?€Q i` M *–K æ ?¨Q ?¨M; F?¬M; Kšm ?¢K çQÊ+ KÎ ` iQ¨M #
` T?Q i`QÈ+ - ?²M; b„+ [m M; K M; M²M; ç"K # Q i`MK +€+ MÁM; T?€QX

h?•M i? +O #®M KQÆB K +?O ç²M; i?ÌB `mM `˜v- M?„K +?†i ? B K„i - F?¬M; M;W
b„+ - b„+ K†i #¼M ?¼ M?bM [m +¦ p `'i F?¦ +QB- T?ªM; T?'i M?Q H¨ / M; T?ªB +?`
+U+ F€ K½M? HB iX *MM; H9+ ç¦ - i?•M i? #¼M ?¼ +kM; F?¬M; M;WM; +Q `9iX
F?¬M; ? +¦ ªM? ?QÎM; ;b- i` M +ª +?B M i`QÌM; #BM? +?OM; /mv M?'i i`QM; h?•K
ªM? ?QÎM; #ÎB i?–M •K K T?€T +?QM? H¨ K'v h?•K lv M bBM? p"i F?¬M; +¦ HBM?

J°i iB M; `Qi ç†+ #B i p M; H M- # M;?bM >Ov .B i ç¢B [m•M +?Êi ç°M; - +?9M; #„
i`QÈ+ h?•K lv M F?¬M; [m• - ? B +€B ç–m ç²M; i?ÌB +?ÈT H¦2 - ç m iU T?mM ` K°
K M;- ?°B iK i`QM; F?¬M; i`mM; i?¨M? K°i +¶ T?¦M; iÈB *–K æ ?¨Q X

"®M KQÆB ;½ K +?O `ä `¨M; +ªK ;B€+ çQÊ+ iBM? i?–M HU+ +O #¼M ?¼ /M +¦
`'i F?¦ M;,M +?†M çQÊ+ .B T•K h`9+ +MM; *–K æ i?"T M?` M?¢+ T?QÆM; ?ÊT i'm
S?K+ô - HBM? ?²M #¼M ?¼ /M +?d K°i #QÈ+ M[H¨ iB M p¨Q i?–M +'T- /QÈB bU i`
#'i F€ H9+ M¨Q ç m +¦ i? #` T?€ i M- ç¨M? T?ªB KQÊM M;Q¢B HU+ M;,M +ªM p¨ T

" M;¨M ç¢Q hY ?²M; b„+ [m M; K M; iQ HÈM p¢+? M; M; ?Q F?¬M;- Q M? FQ+? i?Š
+?ÈT K„i ç½ iÈB MÆBX J¨ H9+ M¨v- M,K i`,K ç¢Q H K iY b„+ [m M; K M; b m K°i i`"
i®+ ç° +U+ M? M?- M;,M ç¦M i¢B T?Q i`QÈ+ *–K æ ?¨Q- pW H9+ M;,M i`Î # M;¨
K M; X

" M +¢M? *–K æ ?¨Q- K°i KªM; HQÈB H¬B çB M F?´M; H² ç M p¨Q M? m- i?´ iS+ +C
` p +?¢K pÈB HQÈB H¬B çB M- M?'i i?ÌB bBM? ` M;mv M i® / Q ç°M; K½M? HB
p M; H M- K°i pÁM; [m M; K M; H K iY b„+ iªM ` - +® ;„M; M;,M i`Î K°i FQ+? ?Ov /E

S?€i ` H¬B çB M +?QM? H¨ aQM; æ–m Eb Jo G¢T ç M; +MM; pÈB iBM? HBM? M[
i`mM;- K°i +€B ç–m +O M¦ ç M; T?¦M; ` H¬B çB M X

*¬M; FQ+? +O >Ov .B i- +?QM? H¨ ç M?'i h?•K mv M F?¬M; [m•M- Î T?B€ b m #¼
v iÈB - iB M i?ŠM; ç M *–K æ ?¨Q X

G9+ M¨v- M?¦K h?•K lv M K +?O ç½ F?B M +?Q T?¢K pB +¬M; FQ+? +O F?9+ óh?
? T- +?d +¦ i? /mv i`b i`QM; K°i T?¢K pB M?'i ç`M? i` M F?¬M; i`mM;X J¨ i` M K†
p"i ç½ i?Q€i F?ÄB ªM? ?QÎM; - #„i ç–m ?QÈM; iÈB T?€Q ç¨B +¬M; FQ+?X S?O T?K
F?¬M; M;WM; T?9M ` K°i F?˜m ?Q¨M; pK- h?•K lv M ç¢B [m•M ˜M p¨Q i`QM; ?Q¨M

•Q GÊB .mv G¢T b„+ K†i M;QM; i`¼M;- ç½ +¦ i?Q M;?B K +O .B T•K h`9+- ?„M #B
[m•M i€+ /KM; +?O v m H¨ /MM; ç M;,M +ªM K T?€T # M KbM?X >B M i¢B- i?B i`B
M?'i b) #` ç®B T?QÆM; M;,M i`Î iQ¨M #° +?Q /M +¦ çQÊ+ F?ª M,M; i,M; T?9+X L?
i`Ê ;B9T- #,M; p¨Q M,M; HU+ +"M +?B M b Q +¦ i? M;,M i`Î h?•K lv M ç¢B [m•M M

JQÌB p¢M J >¢i - i€+ /KM; i`¼M; v m +?QM? H¨ F?„+ +? K T?€T bQ M?•M HQ¢B-
[m€B p"i ?Ov /B i M¨v F?ÄB +?m pB T?€Q ç¨B i?b i`"M +?B M M¨v b) p¬ +MM; F?¦

@ E?¬M; +–M HQ H„M;- M;QÆB +?d +–M M;,M i`Î ç`+? M?•M +¬M; i?¨M?- ç€K >¢i

J°i i? M? •K i`–K ç m ç°i M?B M p M; H M # M i`€B •Q GÊB .mv G¢T- F?B ?„M ;B"
H9+ i?'v çQÊ+ i?•M ªM? iY b„+ + Q HÈM FB X

æ9M; p"v- +?QM? H¨ hY +MM; hY hBM? [m•M çQ¨M ç½ i`Î H¢B X

"'i +?'T +ÁM +€+? i?ÌB ;B M QÈ+ ç`M? K°i çQ¢M M[- M?QM; hY H¢B +¦ i? [m v
i`QÆM; i? M¨Q ?„M ?B m `'i `ä- T?€Q ç¨B GQM; E?B L¶ hQ v m i„+ #'i F€ H9+ M¨Q
FQ+? K½M? HB i +O ç`+? [m•MX *?Q M M imv H¨ hY K M; i?2Q hY iBM? [m•M çQ
hQ æ¢B GK+ #´ +'T- M?QM; ?„M +® ;„M; `9i M;„M i?ÌB ;B M - pW H9+ i?ÌB F?„+ K

@ "¢+? EBK #d K¬M; pQÆM;- hY i?–M # i`,K +?B M bo - L†+ p•M - S?€T G K S?B
F} bo çQ¨M - >mv M ªM? F} bo çQ¨M i?2Q i tm'i +?B M X "'i Hm"M +€+ M;QÆB bY

+¦ i? +?ûK ;B i >¢i hY i`QM; ç`+? [m•M H¨ çQÊ+ X

"'i +?'T "¢+? FBK #d K¬M; pQÆM; pšM +ÁM K iKÄB +?Q +¦ F?¬B T?K+ - M?QM; ?
F?¬M; ;B²B [mv i ç€K >¢i hY M¨v - K T?€T bQ +kM; F?¬M; i? T?€i ?mv ?B m [m²
- M?QM; ?„M +kM; H¨ M;QÌB i?¬M; KBM?- pW [m M b€i K°i +?9i- b m ç¦ ç½ M„K p[
>¢i X

J >¢i T?mM ` ?Q¨M; pK F?¬M; i? M;?B M;Ì +?QM? H¨ #B M T?€T F?„+ +? K T
M?QM; H¨ M,M; HQÊM; +O +?9M; M¦ +kM; +¦ ?¢M- +–M T?²B F?¬M; M;WM; +„M M
i?'T ç #´ bmM; iY M,M; +O #²M i?•M- KÈB +¦ i? T?mM ` ?Q¨M; pK X J¨ ?Q¨M; p
+¦ i? i²M i¢B çQÊ+ K°i i?ÌB ;B M M?QM; mv HU+ H¢B F?¬M; M;WM; v m çB- T?²B
i`b +?B M ç'm FûQ /¨B X *?Q M M +?d +–M ;B²B [mv i ç€K ?¢i iY M¨v- M;mv +Æ ?Q
iU T?€ X h`QM; S?€T G K F} bo çQ¨M - +?d +¦ ? B T?B ?¨M? F} bo çQ¨M- H9+ i`Q
i¨M T? - i`²B [m p¨B M,K KÈB p'i p² F?¬B T?K+ H¢B X "¼M ?¼ +?QM? H¨ S?B J½
çQ¨M - K¨ Î i`QM; S?€T G K F} bo çQ¨M- +ÁM +¦ K°i F` b„ çQ¨M H'v i®+ ç° H¨K +?
M?'i >mv M ²M? F} boX h¼ F} +O >mv M ²M? F` bo ç m H¨ K°i HQ¢B K i?9 ç†+ i
i®+ ç° +O +?9M; +¦ i? ;'T ç¬B bQ pÈB T?QM; ? +U HQM; i`QÎM; i?¨M?- i` M iQ¨
+?QM? H¨ K i?9 +¦ i®+ ç° M? M? M?'iX

J M? H M? ç½ # M- hY +MM; # F} bo çQ¨M ?ÊT H¢B K°i +?¶- H Q ` F?ÄB T?€Q ç

jkeX *?QÆM; jke, *–K æ h?"T L?` L?¢+ S?QÌM;

G9+ M¨v- i`"M +?B M i` M F?¬M; i`mM; +kM; ;–M M?Q /B M ` +MM; H9+X h¢K i?ÌB
mv ?B T- æ¢B [m•M h?•K lv M çB M +m²M; T?€i ç°M; +¬M; FQ+? M?Q i?Ov i`B m
H¨ T?€Q ç¨B i?ûT p¨ T?ÁM; imv M +?„+ +?„MX S?€Q ç¨B GQM; E?B L¶ hQ ;B®M; M
F?ÆB- /QÈB M?[M; +ÆM b¦M; #B M i`MM; FQ+? +O GB M [m•M h?•K lv M pšM çS
i?"i bU H¨ +m°+ +?B M ç'm p bS+ # MX E?¬M; +¦ ibM? ?m®M; ç†+ #B i M¨Q tm'i
H9+ +m®B +MM;- i?b KÈB +¦ i? H¨ M;QÌB +?B M i?„M; i`QM; +m°+ +?B M i`QÌM;
F?¬M; [m•M +kM; ç½ M?^K p T?Q >¨M; F?¬M; Kšm ?¢K *–K æ ?¨QX

P M?X

h`mM; +'T J æ¢Q T?€Q +O *–K æ ?¨Q iQ¨M #° KÎ ` - b m F?B tQ v i`ÁM K°i pÁM
[m M; K½M? HB i +?Êi +?B m b€M; +ª #–m i`ÌB- ?¨Q [m M; i`QM; M?€v K„i iÄ `°
[m, æ¢B [m•M #` ç€M? i M ç M ç¦X E?B *–K æ ?¨Q T?€i ` mv HU+ FBM? F?OM; +C
i?b iQ¨M #° >Ov .B i +kM; iK i"T H¢B +MM; K°i +?¶- ?¨Q [m M; K¨m t M? i`QM; M
iQ¨M i?•M >Ov .B i- ?ÆM M[+ÁM # Q T?O +ª L K om p¨ L[om i` M HQM; M¦ p¨Q #
ç½ bÈK i?¬M; [m >Ov .B i ?'T i?m J T?€T HQ¢M HQm i`QM; F?¬M; i`mM; M M +
lv M bBM? p"i M¨v +¦ F?ª M,M; ç†+ #B i- H9+ M¨v [m² M?B M ç½ i? ?B M ` X h`mM
+¦ mv HU+ FBM? M;QÌBX L?QM; # M;¨M >Ov .B i iK i"T +MM; K°i +?¶ ç½ çQ ?B
i,M; H M ç M KS+ HÈM M?'i- h`mM; +'T J æ¢Q T?€Q #„M p T?Q h,M; •+ F?¬M;
+¦X æ¬M; çªQ S?ªM J i?mšM i¢Q i?¨M? K¨M ?¨Q [m M; K¨m t M? #B + K†+ /M #` J
#MM; M´ ç€M? i M- M?QM; #` i?QÆM; i?"i bU +?d H¨ K°i Qi >Ov .B i Î i` M +MM; K
F?¬M; [m€ i`,K ç–mX

LÆB >Ov .B i i"T i`mM;- +kM; H¨ T?Q i`QÈ+ S?B h?B M "¨M; :B²B- H"T iS+ i? v +
T?€QX " i`,K J æ¢Q T?€Q +MM; H9+ T?€i mv- K°i pÁM; +¬M; FQ+? M¨v Qi M?'i ç
? B KQÆB p¢M F?¬M; [m•M h?•K lv M- ?–m ? i ç m H¨ h?B M Zm,X L; v F?B J æ¢
GQM; Zm•M æQ¨M i`QM; h?•K lv M E?¬M; Zm•M +kM; ç½ T?€i ` h?€B •K +?B ?Ä
+?B ?Ä M;"T i`ÌB F?B M +?Q F?¬M; i`mM; #B M i?¨M? #B M HY - H Q ç M # Q T?C
ç M; #ªQ p *–K æ ?¨QX :BÌ T?9i M¨v- i€+ /KM; +O pB + .B T •K h`9+ #® i`Q E?¬
:B®M; M?Q >Ov .B i M;,M i`QÈ+ K†i S?B h?B M "¨M; :B²BX J°i M;¨M æ` L;K+ J G
iB M H M i`QÈ+ ç°B M;k- /MM; i?•M i? +O +?9M; M¦ M;,M +ªM T?Q i`QÈ+ *–K æ
F?¬M; i? bY /KM; J T?€TX L?QM; i?•M i? +O +?9M; M¦ H¢B +QÌM; ?½M M?'iX

ç¦ i?b +?9M; M¦ +?QM? H¨ hY GBM? bBM? p"i- #ªM i?•M ç½ +¦ çQÊ+ M,M; HQÊM;
h?€B •K +?B ?Ä /Q hY L,M; H¨K +,M #ªM F?¬M; i? bBM? ` ?B m [mª pÈB +?9M;
L;•M GQM; T?mM ` K†+ /M # Q i`MK /B M iQ+? ``'i HÈM- M?QM; HU+ +¬M; FQ+?
#` æ` L;K+ J GQM; M;,M +ªM H¢BX

G9+ M¨v- #ªv i`,K *U GQM; i`QM; GB M [m•M +kM; ç½ #„i ç–m #°+ H° i?U+ HU+ +O
J S?€T çQÊ+ i?B i`B M ` - +ª #–m i`ÌB M?Q #B M i?¨M? K¨m çÄ- J T?€T +¬M; F
.M b Q- F?¬M; i`mM; F?¬M; +¦ ?Q¨M; pK +¦ i? +?®M; H¢B J T?€TX J¨ +kM; +?d +
.B i +¦ i? bY /KM; S?ªM J i?mšM K¨ i?¬BX h?B i`B M +¨M; M?B m J T?€T *'K +?
i®i M?'iç b€i i?QÆM; F ç`+?X æ€M; iB +- M?¦K *U GQM; M¨v #•v ;BÌ F?¬M; T?ªB
L m F?¬M;- .B T •K h`9+ M?'iç`M? ` H M? +?Q +?9M; M¦ /MM; K¼B +€+? +¦ i? i?
h?B M "¨M; :BªB +ÁM +?Q i? ?B M ` i?U+ HU+ p®M +¦ +O M¦X

hW b® HQÊM; i?b i?'v- ?B M M?B M K'v +QM S?B h?B M "¨M; :BªB M¨v +¦ +'T #"+

J T?€T L;mv M i® F?OM; #® M;"T i`ÌB M´ p M; i`QM; ?¨M; M;k F ç`+?- i?"K +?Q
+O h?–M •K J T?€TX L?QM; L?¢+ F?9+ K¨ .B T •K h`9+ p¨ *–K æ h?"T M?` L?¢+
pšM ç M; p +?¢K F`+? HB i pÈB GBM? ?²M HU+ +O #®M KQÆB J *?OX >B m [mª
?Q¨M iQ¨MX æ®B K†i pÈB J T?€T +O ç€K *U GQM;- +?9M; M¦ H¢B K°i H–M MY p
i?ÌB ?€ K²K ?9i p¨QX *?Q /M H¨ J T?€T L;mv M i® +m²M; #¢Q +'T #"+ *'K +?9- M
#` +?9M; M¦ ?9i H'v K°i T?–M- K¨ M?[M; M;mv M i® M¨v M;QÊ+ H¢B H¢B i`Î i?¨M?
J v K„M H¨ b® HQÊM; +O >Ov .B i F?¬M; M?B m- +?9M; M¦ F?¬M; i? M¨Q ?'T i?
*'K +?9- M m F?¬M; ç€K *U GQM; ç9M; H¨ K v €Q +?Q M;QÌB F?€+ K†+X

hB M; M´ +U+ HÈM +MM; pÈB L;mv M i® HQ¢M HQm FBM? F?OM; imM; ?Q¨M? i`C
[m•M iWM; i–M; iWM; i–M; K°i #` *'K +?9 h?¬M T? X L?QM; >Ov .B i /U p¨Q i€+
i?mšM p¨ ?'T i?m J T?€T L;mv M i® +kM; F?¬M; M;WM; T?€i ç°M; T?ªM FQ+?X *¬
.B i F?¬M; i? T?€ pÐ T?ÁM; M;U +O *U GQM;X L?QM; M m K'v +?K+ >Ov .B i +M
GQM;- p"v K¼B +?mv M b) F?€+X *K+ /B M /–M i`Î M M p¬ +MM; i?ªK i?B i- i?QÌM
+QM *U GQM; pW KÈB iQ¨M HU+ T?€i ` *'K +?9- H"T iS+ #` ?ÆM KQÌB ç¢Q ?¨Q [
i?¨M? #KB T?'M i`QM; F?¬M; i`mM;X GU+ T?ÁM; M;U +O *U GQM; +kM; F?¬M; i?
HQm H¢B çQÊ+X >Ov .B i /QÌM; M?Q i`Î i?¨M? bU i²M i¢B p¬ ç`+? i`QM; F?¬M; i`
F?¬M; i? +¦ ?B m [mª ç®B pÈB +?9M; M¦X L?QM; +¬M; FQ+? +O +?9M; M¦ H¢B `
ç½ +¦ ?ÆM # KQÆB *U GQM; poM? pB M `ÌB F?ÄB h? ;BÈB M¨vX

æ` L;K+ J GQM; p¨ •K GQM; p +?¢K pÈB M? m- #¼M +?9M; /MM; i?•M i? K¢M?
ç®B K†i pÈB F ç`+?X h?•M i? +O æ` L;K+ J GQM; K†+ /M K¢M? K)- M?QM; b
?ÆM +?9M; M¦ `'i M?B mX J°i +?¼B K°i i?b æ` L;K+ J GQM; +?„+ +?„M i?„M;- 1
M¦B- ?m®M; ?² #•v ;BÌ H¨ KQÌB ç®B K°iX

"'i Hm"M H¨ æ` L;K+ J GQM; ? v H¨ •K GQM;- T?QÆM; i?S+ iY pQM; +O +?9M;
M€i- p¬ b® tQÆM; +®i pÐ pKM i`QM; F?¬M; i`mM;X

L?bM i?'v E?¬M; Zm•M +O GB M [m•M ç½ F?¬M; i? M;,M +ªM çQÊ+- K¨ ç€K S?B
T?QÆM; ç M; iW iW # v iÈB- +?S +?Q +¦ ç°M; i€+ +¬M; FQ+? ;bX G"T iS+- M L?
+?d +¦ M,K i`,K hBM? GBM? GQM; p¨ aQM; ç–m Eb Jo G¢T i? K +?B MX hBM? GBM
h°+- aQM; ç–m Eb Jo G¢T i?b ibK iÈB æ` L;K+ J GQM;- ?¶ i`Ê #¼M ?¼ M;,M +ªM
+?B M ;B[+€+ bBM? p"i+ Q +'T M¨v- K†+ /M b® HQÊM; h?B M Zm, +ÁM H¢B `'i M
F?¦ T?€i ?mv i€+ /KM; Î i` M +?B M i`QÌM;X æ®B K†i pÈB J T?€T +¬M; FQ+? F?´M
i?"K +?Q +ÁM +?Q ç M ;–M ç½ #` J T?€T HQ¢M HQm i¨M b€iX

a m F?B hBM? GBM? GQM; p¨ aQM; ç–m Eb Jo G¢T ;B M?"T +?B M ç'm- K†+ /M b
M?B m- M?QM; i`QM; i?ÌB ;B M M;„M ç½ ´M ç`M? çQÊ+ +K+ /B MX hBM? GBM? G
i°+X h` M M;QÌB M,K i`,K hBM? GBM? GQM; T?€i ` #¢+? [m M; +?¦B K„i- #B M i?'
K¨m i`„M; ?bM? i`ÁM- J T?€T # ç°M; M?m ?Á iªM ` X E?B +¬M; FQ+? +O >Ov .
T?€T M,M; HQÊM; M?m ?Á ç¦ M?Q K°i i–M; M;,M +ªM- H¨K bmv v m mv HU+ +¬M;
HU+ T?ÁM; M;U K¢M? K) +O *U GQM; i°+- M M +¦ i? KB M +QÐM; ;BªK i®+ ç° *U
ç€M; bÊ +?QM? H¨ HU+ +¬M; FQ+? +O hBM? GBM? GQM;X " M i`QM; [m M; ?Q¨M

` iWM; ç¢Q iB +?ÈT K¨m t M? #B +- +?mv M K¬M ç€M? p¨Q i?•M i? +O >Ov .B
.B i +ÁM Km®M /U p¨Q S?ªM J i?mšM M;,M +ªM J T?€T +¬M; FQ+? M¨v- M?QM
T?€i ?B M ` KbM? ç½ b B H–K HÈMX L,K i`,K hBM? GBM? GQM; i"T i`mM; T?¦M;
çB iQM? K¢M; +O ?ÆM M,K KQÆB +QM >Ov .B iX S?ªM J i?mšM F?¬M; ? +¦ i€+
t M? #B + M¨vX

h?•K lv M bBM? p"i H¨K b Q +¦ i? #B i çQÊ+- iB +?ÈT K¨m t M? #B + /Q #BM? +?
hBM? HBM? h°+ T?€i ` F?¬M; çÆM ;BªM H¨ G¬B L;mv M i®X h`QM; ç¦ +ÁM ~M +?S
J¨ h`QM; F?Q iS+ hU M?B M H¢B i`¨M M;"T aBM? K M? M,M; HQÊM; +?mv M K¬M
lv M bBM? p"i- M M S?ªM J i?mšM F?¬M; i? M¨Q M;,M +ªM çQÊ+X

h?U+ ` - i€+ /KM; +O hBM? HBM? h°+ +¦ ç¬B +?9i iQÆM; iU M?Q >Ov .B i- ç m H
T?€TX *?d +¦ çB m >Ov .B i i?m°+ p hY L,M;- K¨ hBM? GBM? GQM; H¢B i?m°+ p
M F?€+ M? m p +Æ #ªMX hW +'T #"+ K¨ M¦B- +'T #"+ +O hBM? GBM? GQM; `ä
?¼ +?ŠM; M?[M; H¨ "BM? +?OM; +?mM; +U+ +O hBM? HBM? h°+- +kM; H¨ bBM?
M?B M F?Q iS+ KÈB +¦ i? /QÐM; /K+ K¨ i?¨M?- +¦ HU+ KB M /`+? `'i K¢M? ç®B pI
+¦ ooM? ?ˆM; +?B i?K ?¶ i`Ê- M M M,M; HQÊM; #ªM i?•M +kM; çQÊ+ i,M; H M ç M
/M b® HQÊM; hBM? GBM? GQM; +?d +¦ M,K i`,KX L?QM; /U p¨Q ?B m [mª H¨K bm
+O #¼M ?¼- +MM; pÈB M,M; HQÊM; +¬M; FQ+? +O #ªM i?•M- HB M H"T iS+ F?„+
ç®B pÈB GB M [m•MX *¦ hBM? GBM? GQM; ?¶ i`Ê- ç€K *U GQM; #„i ç–m i? ?B M
+?9M;- H"T iS+ +?mv M ?QÈM; i'M +¬M; p T?Q >Ov .B iX JB M /`+? J T?€T F?¬I
+¬M; FQ+? p"i HwX J°i F?B #` *U GQM; +m®M H'v- >Ov .B i b) F?¬M; +ÁM +Æ ?°B
lv M æ¢B [m•M b) F?¬M; +?Q GQM; h°+ / /¨M; H'M €iX h`,K p¢M h?B M Zm, i`Î i?
b m H Q H M- #'i F i´M i?'i H Q p T?Q ç€K *U GQM;X "'i +?'T +?9M; M¦ F?¬M; F
i?QÆM; ;b K'v- M?QM; /U p¨Q b® HQÊM; F?´M; H² +kM; ç½ M;,M +ªM çQÊ+ #QÈ+
M?'i i?ÌB- +?B M i`"M H•K p¨Q i`¢M; i?€B ;BˆM; +QX S?Q # M FB - aQM; ç–m Eb
+?B M ;B[æ` L;K+ J GQM; p¨ •K GQM;X L,M; HU+ +O aQM; ç–m Eb Jo G¢T iQ
L?QM; J T?€T +¬M; FQ+? +O +?9M; M¦ +¨M; i? K FBM? F?OM;X > B +€B ç–m- K°
+€B T?mM ` F?Q iS+ hU L?B M- K¶B K°i pÁM; +¬M; FQ+? H¨ M;¨M ç¢Q +¬M; FQ+?
ç®B pÈB •K GQM;X :–M M?Q HQÈi[m ç•m- i?•M i? +O •K GQM; ç m H"T iS+ tm'
+?OM; + Q +'T p +?¢K pÈB M? m- M?'i i?ÌB F?¦ T?•M ` i?„M; #¢BX

L?¢+ F?9+ F?¬M; M;WM; # v H M- iWM; •K # F?¬M; M;WM; Q M? FQ+? H M i'K +
J *?O M;QM; iK i?¨M?X .B T •K h`9+ +ªK ;B€+ çQÊ+- hBM? i?–M +?B i?mšM `'i +
h?•K lv M J *?O /MM; T?QÆM; i?S+ +°M; ?QÎM; iBM? i?–M M;QM; iK H¢B- /Q i"T
HU+ +O #®M KQÆB J *?O i¢Q i?¨M?- +?Q M M KÈB +¦ i€+ /KM; T?ÁM; M;U +QÌM
#¼M ?¼ +?QM? H¨ ç®B T?¦ pÈB KbM?X *¦ ?¨M; `¨Q iBM? i?–M M¨v- i€+ /KM; +O
`'i HÈMX *?B M HU+ +?O v m +O ç®B T?QÆM; Î i` M F?¬M; i`mM; ç m H¨ h?•K l
F?9+ ªM? ?QÎM; ç M +?9M; +kM; +¦ FûK T?–M ?B m [mª- M m +S iB T iK+ M?Q p"v
HÊBX *¨M; [m M i`¼M; b€i ir ð?°
°

mạng của mình.

Cùng công thành với Tăng Ác và Ma Chu, còn có Đại quân Thứ Xà từ phía sau lao tới. Số lượng của chúng thậm chí còn nhiều hơn so với Ma Chu. Lực phòng ngự của đám Thứ Xà này kém hơn Ma Chu một ít, thậm chí hai ba mũi tên đã khiến cho chúng nó mất đi năng lực chiến đấu. Nhưng tương tự như Ác Liêm, vì lực phòng ngự bản thân không mạnh, nên lực công kích của chúng nó lại rất mạnh.

Toan dịch (Nước miếng) mà đám Thứ Xà này phun ra có thể đạt đến khoảng cách vài trăm thước. Hơn một ngàn vạn Thứ Xà, từ dưới thành phun lên, toan dịch rơi trên thành tường, rơi trên khải giáp của các Chiến Sĩ, độc dịch đầy chất ăn mòn này đã tạo ra lực phá hư rất lớn.

Đá hoa cương cứng rắn như vậy nhưng bị chất ăn mòn của chúng dần dần gây ra tổn hại. Để mặc cho chúng nó tiếp tục như vậy, thì ưu thế lớn nhất của pháo đài là thành tường, chỉ sợ không kiên trì được bao lâu.

Đúng lúc này, giữa không trung đột nhiên truyền đến một âm thanh quái dị. Có vẻ giống như tiếng ngáy của người đang ngủ say. Nhưng ở trên chiến trường có thể khiến cho hơn một ngàn vạn Quân đội hai bên đều nghe được, có thể thấy tiếng ngáy này lớn như thế nào.

Các Chiến Sĩ Nhân loại đều ngẩng đầu lên. Điều bọn họ nhìn thấy là đám Đại Bàng Giải quái dị số lượng không nhiều được Thâm Uyên Không Quân che dấu. Đám Đại Bàng Giải này đã cách tường thành không còn xa.

Phương pháp công kích của Đại Bàng Giải rốt cuộc đã xuất hiện. Một Quang cầu màu xanh biếc không ngừng từ trong miệng chúng nó phun ra, cứ mỗi giây phun ra một lần, mỗi viên Quang cầu không phải quá lớn, chỉ như đầu người, nhưng mục tiêu công kích của chúng nó không phải là thân thể của Chiến Sĩ Nhân loại, mà lại là tường thành.

Oanh oanh oanh oanh oanh oanh oanh oanh, liên tiếp những tiếng gầm rú rung trời vang lên, bụi bay mịt mờ. Tường thành vốn đã bị Thứ Xà ăn mòn giờ lại bị đám Đại Bàng Giải quỷ dị công kích phá ra một hố sâu. Đáng sợ nhất chính là, công kích của Đại Bàng Giải gần như không hề gián đoạn, quang cầu màu xanh biếc như cơn mưa rào không ngừng rơi xuống.

"Ma Đạo pháo chuẩn bị, mục tiêu Đại Bàng Giải trong không trung" Áo Lợi Duy Lạp lập tức hạ mệnh lệnh. Diệp Âm Trúc không ở đây, hắn hiểu rõ nhất về lực lượng của Cầm Thành. Nhìn thấy đám Đại Bàng Giải quái dị này uy hiếp đến pháo đài, liền lập tức có quyết định. Nếu cứ tiếp tục để cho chúng nó bắn phá, phối hợp với công kích của Thứ Xà, thì không bao lâu nữa, thành của pháo đài sẽ bị phá. Đến lúc đó, Thâm Uyên Đại quân sẽ xông hết vào. Dựa vào ưu thế tuyệt đối về số lượng cùng với đám Thâm Uyên sinh vật cao cấp cường đại phía sau, cuộc chiến trường này sẽ bị rơi vào hoàn cảnh khó khăn. Cho dù là đạt được thắng lợi cuối cùng, Liên quân cũng bị tổn thất đến mứckhông thể chấp nhận nổi.

Vì vậy, Áo Lợi Duy Lạp lập tức quyết định sử dụng Vũ khí chung cực trên thành. Lúc này bởi vì Hoàng vụ của quân địch quá mạnh, Ma pháp không thể tạo ra hiệu quả quá lớn, nên Ma Đạo pháo đối không hiển nhiên là sự lựa chọn tốt nhất.

Năng lượng ba động nồng đậm ngưng tụ bên trong Ma Đạo pháo, nòng pháo đen ngòm từ từ hướng lên trên, nhắm vào những con Đại Bàng Giải trên không trung. Tổng cộng hơn hai trăm chiếc Ma Đạo pháo đồng thời ngưng tụ Ma lực ngắm vào một ngàn Đại Bàng Giải trong không trung.

Trong Thâm Uyên sinh vật không thiếu cường giả. Đám Thâm Uyên Ma Chủ đang chỉ huy Không Quân công kích Quần chiến đấu của Cầm Đế hào Hàng không mẫu hạm lập tức phát hiện uy hiếp từ bên dưới, tiếng kêu liên tiếp được vang lên. Thiên Quỷ đang công kích Quần chiến đấu Cầm Đế hào trực tiếp phân ra hơn năm mươi vạn bay tới, dùng thân mình tạo thành trận hình dày đặc ngăn cản bên dưới Đại Bàng Giải.

Áo Lợi Duy Lạp cười lạnh, dựa vào lực phòng ngự vốn đã không mạnh của đám Thiên Quỷ mà muốn ngăn cản công kích của Ma Đạo pháo sao? Không dễ vậy đâu.

"Phóng" Ma Đạo pháo trên thành pháo đài theo mệnh lệnh lúc trước của Diệp Âm Trúc đã bắt đầu chuẩn bị. Lúc này, theo mệnh lệnh của Áo Lợi Duy Lạp, hơn hai trăm chiếc Ma Đạo pháo đồng thời bắn ra.

Ma lực ba động khổng lồ thậm chí đánh bay đông đảo Ma Chu và Tăng Ác đang công thành xuống dưới. Hơn hai trăm cột sáng lớn bay lên trời, bắn thẳng về phía một ngàn con Đại Bàng Giải trên không trung.

Trang bị của Ma Đạo pháo trên thành tường tự nhiên kém so với những khẩu pháo có trên Cầm Đế hào Hàng không mẫu hạm. Nhưng dù là như vậy chúng nó lại được bù đắp bằng thể tích. Hơn nữa sau khi được các đại sư Địa Tinh bộ lạc thiết kế lại, uy lực thực sự của các Ma Đạo pháo này chỉ kém Trung cấp Ma Đạo pháo một chút mà thôi, càng huống chi là xác định điểm ngắm bắn có độ chuẩn xác cực cao.

Hai trăm cột sáng rất lớn bay lên không, trận thế phòng ngự do đám Thực Thi Quỷ tạo thành lập tức xuất hiện hai trăm lỗ thủng. Ít nhất có mấy vạn Thiên Quỷ trong nháy mắt mất mạng, còn số bị thương thì không thể đếm nổi. Cùng lúc đó, năng lượng ba động khổng lồ chợt bùng nổ, xuyên qua trận hình của Thiên Quỷ, ít nhất có hai trăm Thiên Quỷ bị Ma Đạo pháo bắn nát.

Lực phòng ngự của đám Đại Bàng Giải này còn kém xa so với lực công kích khủng bố gần như không hề gián đoạn của chúng nó, thậm chí còn không có năng lực phòng ngự.

Kết quả này, lập tức khiến cho Thâm Uyên Đại quân trong không trung xuất hiện hỗn loạn. Đám Ma Chủ chỉ huy Không Quân không thể không điều một nửa binh chủng hủy diệt đến cứu viện.

Hơn một ngàn hủy diệt nhanh chóng bay đến bên cạnh Đại Bàng Giải. Do Nữ Vu trên lưng hành động thi triển Phản Ma thuẫn cho Đại Bàng Giải. Đồng thời bảo vệ bên cạnh đám Đại Bàng Giải. Có thể thấy được, Thâm Uyên Đại quân vô cùng coi trọng đám Đại Bàng Giải này.

Nhưng uy lực công kích của Đại Bàng Giải lại không làm cho Thâm Uyên Đại quân thất vọng. Trong tiếng nổ vang trời, tường thành pháo đài bị chúng nó liên tục công kích đã đổ xuống, lộ ra một lỗ hổng chừng trăm thước. Đám Ma Chu và Tăng Ác bên dưới lập tức trở nên điên cuồng xông vào.

"Long Kỵ Binh đệ nhị Quân đoàn, ngăn cản lỗ hổng" Diệp Âm Trúc trong lúc vô cùng bận rộn vẫn kịp hạ mệnh lệnh. Long Kỵ Binh đệ nhị Quân đoàn toàn bộ là do Mã Kỳ Nặc Thiết Long Kỵ Sỹ tạo thành, lực phòng ngự của chúng vô cùng mạnh mẽ, thích hợp nhất cho nhiệm vụ này. Cùng lúc đó, các Ma pháp sư Thổ hệ theo mệnh lệnh lúc trước của Diệp Âm Trúc cũng đã hành động. Ma pháp Thổ hệ không hề công kích kẻ địch, mà là sửa chữa pháo đài. Lỗ hổng không thể tiếp tục xuất hiện, nếu không cả pháo đài phòng ngự sẽ bị đối phương phá vỡ. Có Ma pháp sư Thổ hệ gia nhập, lực phòng ngự của pháo đài lập tức tăng lên rất nhiều, xem như miễn cưỡng ngăn cản được công kích của đối phương.

Mà Diệp Âm Trúc và mười hai vị Ma Chủ thực lực đã đạt đến Thứ Thần Cấp ở giữa không trung cũng đã bắt đầu động thủ.

Thực lực tổng hợp của đối phương khẳng định cường đại hơn so với mình.Nhưng Diệp Âm Trúc lại không phải là tấm bia để đối phương ngắm bắn, nên sẽ không để cho đối phương tùy ý công kích mình. Bị mười hai Ma Chủ vây lấy, khi kẻ địch bắt đầu công kích, thân thể hắn đã tránh ra, mang theo một đạo hào quang mờ nhạt, không ngừng thay đổi vị trí trong không gian nhỏ bé này.

¨©¢u G\yỀjX ¨©¢I -Q [ʃj\ ~¾§ ¦\ʍ ½h çj\ g9 -yỀjX

Ôm lấy Cổ Cầm, Diệp Âm Trúc vừa né tránh công kích của mười hai tên Thâm Uyên Ma Chủ, tay không hề dừng lại, tay trái ôm Cầm, tay phải Đàn tấu. Giai điệu tuyệt vời phát ra, hóa thành một vầng sáng chiếu sáng xung quanh, chính là Cầm Khúc Cao Sơn Lưu Thủy. Tiếng đàn hòa nhã trong tiếng Đinh đinh đang đang, vô hình làm suy yếu lực lượng của kẻ địch, đồng thời lại tăng cường Thần Âm quang hoàn của mình. Bất chấp kẻ địch là mười hai cường giả Thứ Thần Cấp, có thể tưởng tượng được, muốn thu thập Diệp Âm Trúc cũng tuyệt đối không phải một thời gian ngắn là được. Huống chi, Diệp Âm Trúc còn có vài Sát chiêu chưa thi triển. Dựa vào lực lượng của một người có thể cuốn lấy nhiều cao thủ của kẻ địch như vậy, đối với hắn mà nói đã là đủ rồi. Dù sao Tinh thần bích lũy của đối phương không thể ngăn cản Tinh thần lực của hắn, hắn vẫn có thể chỉ huy chiến trường.

Tình huống ở pháo đài càng thêm thảm thiết, thì cuộc chiến bên trong Thâm Uyên Đại quân càng khẩn trương hơn. Nhóm của Tử, Bạch Kim Bỉ Mông Vương cùng với ba Kỵ sỹ đoàn của Pháp Lam đã phân tán lao vào trong hàng ngũ địch. Nhiệm vụ của bọn họ chính là giết chết Ma Hạt. Mà Ma Hạt lại phân tán, bọn họ nếu muốn trong thời gian ngắn lấy được chiến tích, cũng phải phân tán ra. Tử cùng với ba vị Bạch Kim

Bỉ Mông Vương và Long Sư Nặc Vân còn đỡ hơn một chút, thực lực của bọn họ dù sao đều là Thần Thú. Thực lực của bản thân rất mạnh, kẻ địch muốn làm bọn họ bị thương cũng rất khó khăn. Nhưng Chiến Sĩ của ba Kỵ sỹ đoàn Pháp Lam lại không như vậy, thực lực của bọn họ mặc dù không yếu, nhưng đang chờ đón bọn họ chính là binh chủng cao cấp của quân địch.

Ma Hạt trên lưng Ma Ngưu ở bên trong chiến trận của Thâm Uyên Đại quân. Bên cạnh chúng nó, ít nhất cũng là các Thâm Uyên sinh vật cao cấp như Tăng Ác, thậm chí là Song Đầu tăng ác bảo vệ. Trong đám Thâm Uyên sinh vật này cũng không thiếu cường giả. Khi Chiến Sĩ của ba Kỵ sỹ đoàn xâm nhập vào bên trong, bắt đầu chia ra tấn công Ma Hạt, thì bọn họ cũng gặp phải công kích mạnh mẽ của quân địch. Đáng sợ nhất chính là phản ứng của Ma Hạt, chúng có thể tích không lớn, nhưng trên chiến trường khi Thâm Uyên sinh vật đối mặt với công kích của Chiến Sĩ Liên quân thì thường thường sẽ phun ra một cỗ chất lỏng màu đỏ, đó không phải là máu, mà là một loại độc dịch có tính ăn mòn rất cao. Hiệu quả của độc dịch này rất kinh khủng. Trang bị của Kỵ Sỹ Pháp Lam vốn đã cao cấp, chỉ sợ chỉ có Tử Thần Long Lang Kỵ Sỹ của Cẩm Thành là có Trang bị mạnh hơn bọn họ mà thôi. Nhưng dù là như vậy, đối mặt với độc dịch màu đỏ như máu đó, trang bị của bọn họ cũng bị ăn mòn với tốc độ kinh người. Càng quan trọng hơn là tốc độ cũng bị giảm mạnh. Nhất là Huyễn Ảnh Kỵ Sỹ không thể phi hành, khi gặp phải loại công kích này, tốc độ tổn thất càng tăng lên.

Lực phòng ngự của đám Ma Hạt này rất kém, thậm chí còn kém hơn cả Ác Liêm và Thứ Xà, có thể nói là yếu ớt nhất trong Thâm Uyên sinh vật. Mà thân thể của Ma Ngưu mặc dù khổng lồ, năng lực chiến đấu rất mạnh, nhưng đối mặt với chiến đấu trong phạm vi nhỏ hẹp như thế này, thân thể khổng lồ của chúng nó ngược lại lại thành bất lợi, rất khó bảo vệ an toàn cho Ma Hạt.

Chiến Sĩ của Pháp Lam Kỵ sỹ đoàn gần như là đều dùng tính mạng của mình đổi lấy mạng của Ma Hạt. Mỗi lần công kích, chẳng những kẻ thù tổn thất rất lớn, mà bên mình cũng tổn thất chả kém là mấy. Chỉ có tình huống của năm đại Thần Thú bên phía Tử là còn tốt. Độc dịch của Ma Hạt mặc dù mạnh, nhưng căn bản không thể nào phá được vòng bảo hộ năng lượng của bọn họ. Mà tốc độ của bọn họ lại rất kinh người, căn bản không để cho đối thủ có cơ hội vây công, một chiêu là đi, lưu lại từng thi thể của đám Ma Hạt.

Có công kích của đông đảo Chiến Sĩ như Đội quân cảm tử này nhất thời khiến cho đám Ma Hạt phun ra Hoàng Vụ giảm đi rất nhiều. Năng lượng dự trữ của Ma Hạt rất ít, cho nên chúng nó cần phải không ngừng Thôn phệ Thâm Uyên sinh vật cấp thấp để bổ sung năng lượng bản thân. Nếu không, chỉ dựa vào khả năng khôi phục của bản thân, dĩ nhiên không đủ để sử dụng. Nhưng ở tình huống đối mặt với công kích thế này, đám Ma Hạt đương nhiên lựa chọn tự bảo vệ. không hề phun ra Hoàng Vụ nữa mà là độc dịch màu đỏ, cứ như vậy, Hoàng Vụ trên chiến trường bắt đầu trở nên yếu đi.

Diệp Âm Trúc vừa tránh né công kích của mười hai Ma Chủ, vừa bình tĩnh quan sát kẻ thù trước mặt. Năng lực chủ yếu của Nữ Vu chính là Trầm Thụy, Thái Âm Băng hoàn, Thuấn di và Phản Ma thuẫn. Do Diệp Âm Trúc đã chuẩn bị kỹ lưỡng, Trầm Thụy Ma pháp gần như không có hiệu quả gì đối với hắn. Linh hồn lực của hắn quá cường đại, đám Nữ Vu cấp bậc Ma Chủ trước mặt cũng không thể nào khiến hắn rơi vào Trầm thụy được. Còn Thái Âm Băng hoàn, mặc dù lực công kích rất mạnh, nhưng đánh không đến người thì có tác dụng gì. Mà thuấn di cũng cần có Tinh thần lực để xác định vị trí. Bị kẻ thù vây trong không gian này, Tinh thần lực của Diệp Âm Trúc gần như trải khắp mọi ngõ ngách, nên đều có thể biết được vị trí né tránh thích hợp nhất. Chỉ có Phản Ma thuẫn là khiến cho Diệp Âm Trúc đau đầu. Nữ Vu không chỉ phát ra trên người mình, đồng thời cũng thi triển Phản Ma thuẫn lên trên những Ma Chủ khác. Mặc dù Phản Ma thuẫn có tác dụng phòng ngừa Tinh thần Ma pháp tương đối thấp, nhưng vẫn có tác dụng nhất định. Điều này khiến cho Cầm Khúc của Diệp Âm Trúc không thể phát huy tác dụng lớn nhất.

Năng lực của Nam Vu tương đối yếu hơn Nữ Vu một chút. Bọn họ không ngừng thi triển các loại Ma pháp phụ trợ lên trên cơ thể mình, rồi thi triển các loại Ma pháp suy yếu về phía Diệp Âm Trúc. Bản thân Diệp Âm Trúc chính là Vong Linh Ma pháp sư đỉnh cao, mấy tên Nam Vu này thực lực lại còn lâu mới bằng hắn. mặc dù ba Nam Vu Thứ Thần Cấp hợp sức thi triển Ma pháp suy yếu có uy lực không kém, nhưng muốn làm cho hắn bị tổn thương thật sự là một chuyện rất khó. Còn năng lực triệu hồi của bọn họ Diệp Âm Trúc không hề lo lắng. Cho dù là các sinh vật cao cấp như Song Đầu tăng ác và Hoàng Kim Ác Liêm, trước mặt hắn cũng chỉ là vật hy sinh mà thôi.

Đối với Nam Vu và Nữ Vu, Diệp Âm Trúc đã hiểu rất rõ. Hắn chủ yếu quan sát là hai loại Thâm Uyên sinh

vật cấp bậc Ma Chủ khác, một là Nguyệt Ma, một là Ảnh Ma.

Thủ đoạn công kích của hai loại Thâm Uyên sinh vật này hoàn toàn khác nhau.

Nguyệt Ma làm cho Diệp Âm Trúc ghét nhất, bọn chúng phát ra một loại Ma pháp công kích quy mô lớn, là một quang mang màu xanh biếc. Lục quang này có tác dụng rất bá đạo, có thể làm tan rã Ma lực của kẻ địch, đồng thời làm tan biến Ma pháp Nguyên tố trong không khí. Đây chính là một loại Ma pháp này khiến cả mình và đối phương đều thiệt hại. Nguyệt Ma sử dụng Ma pháp này cũng sẽ bị tiêu hao, nhưng đối thủ bị trúng Ma pháp sẽ tiêu hao còn lớn hơn. Ba Nguyệt Ma liên thủ, duy trì bình chướng đang vây lấy Diệp Âm Trúc, lại không ngừng thi triển Ma pháp bao trùm không gian đó. Nên cho dù là Diệp Âm Trúc có Vô Nguyên tố, thì cũng không có biện pháp gì đối với Ma pháp tiêu hao này của bọn họ.

Ảnh Ma là một loại Thâm Uyên sinh vật có tốc độ công kích vô cùng nhanh nhẹn. Bọn chúng bao trùm trong một đoàn hắc vụ,mặc dù cũng không sử dụng Thuấn di, nhưng tốc độ của chúng nó không thua kém gì mấy. Thuấn di còn cần Tinh thần lực định vị, nhưng tốc độ của Ảnh Ma lại dựa vào lực lượng của bản thân, căn bản không thể phán đoán. Nếu không phải tốc độ của Diệp Âm Trúc nhanh hơn bọn chúng, thì chỉ sợ lúc này đã chịu thiệt nhiều. Thủ đoạn công kích của Ảnh Ma là một loại quang mang màu tím đầy tính ăn mòn,uy lực không kém gì so với Thái Âm Băng hoàn. Nhưng nếu Thái Âm Băng hoàn chú trọng đến Âm Hỏa trong Hỏa Nguyên tốthì công kích của Ảnh Ma lại là do thuấn phát, ẩn chứa tính ăn mòn của Ám Nguyên tố.

Đồng thời, lực công kích của Ảnh ma cũng rất mạnh, hơn nữa còn là công kích thân thể. Thường thường sẽ vung lợi trảo lên, hóa thành một hắc quang, đâm vào các vị trí nguy hại trên người Diệp Âm Trúc. Lúc mới gặp phải công kích như vậy, Diệp Âm Trúc có vài lần suýt nữa bị đối phương đánh trúng, toàn thân đổ mồ hôi lạnh. Mấy Ảnh Ma này có thể được xem là thích khách cường đại. Nên biết rằng, bọn họ là cường giả Thứ Thần Cấp.

Đây cũng là điều mà tại sao Diệp Âm Trúc muốn vây lấy bọn họ bên cạnh mình. Nếu không để mấy tên Ảnh ma này tiếp tực ở trong chiến tranh,bên mình sẽ có không biết bao nhiêu tướng lĩnh bị bọn họ hạ sát thủ. Đột nhiên, Linh hồn Diệp Âm Trúc rung động mãnh liệt. Tinh thần lực của hắn vô cùng khổng lồ, vẫn luôn chú ý đến tình huống trên chiến trường. chiến trường có vẻ như không khác gì lúc trước, vẫn là đang tiến hành hỗn chiến. Nhưng tinh thần ba động đột nhiên xuất hiện khiến Diệp Âm Trúc chấn động, khi Linh hồn ba động của hắn chợt phát ra, lập tức phát hiện nguyên nhân khiến mình lo lắng.

- Tử, cẩn thận.

Diệp Âm Trúc điên cuồng hét lên một tiếng, trái tim hắn đập mạnh lên.

Tử và Diệp Âm Trúc ở bên nhau bao nhiêu năm, Tử tuyệt đối tin tưởng vào lời Diệp Âm Trúc nói. Đột nhiên thấy Diệp Âm Trúc cảnh báo, hắn gần như không hề suy nghĩ lập tức phi thân đến cách chỗ cũ mấy chục bước. Đúng vị trí Tử vừa đứng lúc trước, một cây Tiêm thứ màu tím chợt xẹt qua, một đạo thân ảnh mờ nhạt lóe lên rồi biến mất. Tử cảm thấy lông, tóc trên người như dựng đứng hết cả lên. Đây là công kích không hề có gì cảnh báo, không có âm thanh gì, không có cảm giác năng lượng đánh vào, thậm chí không thể phát hiện Linh hồn ba động của đối phương.

Đây rốt cuộc là ai?

Giờ phút này, Linh hồn của Diệp Âm Trúc trong nháy mắt liên lạc với Tử. Mà Tử cũng đồng thời nhận được cảnh báo của Diệp Âm Trúc. Thân thể lại quay nhanh, nhưng chỉ trong một khắc ngắn ngủi, Tiêm thứ màu tím lướt qua xương sườn của hắn, lưu lại một vết thương rất sâu trên người Tử. Phải biết rằng, khi Tử toàn lực công kích kẻ địch, thì thân thể đã được Tử tinh hóa. Lực phòng ngự này mặc dù còn kém so với Sơn Lĩnh cự nhân và Chiến tranh cự thú, nhưng cũng đã rất mạnh. Nhưng Tử lại rõ ràng cảm giác được, công kích của đối phương chỉ xẹt qua đã suýt phá vỡ phòng ngự của mình. Một khi ngay mặt đối chiến, chỉ sợ trong một khắc sẽ nhận lấy kết cục Tử vong. Tử Tinh cự kiếm huy động thật nhanh, kéo theo một đạo lốc xoáy màu tím khổng lồ, rất nhiều Thâm Uyên sinh vật bị một kiếm này đánh nát, nhưng Tử hiểu rất rõ, mục tiêu mà mình muốn công kích lại không còn nằm trong phạm vi công kích.

Giờ phút này, Diệp Âm Trúc trong không trung trong lòng cũng trầm xuống. Lo lắng của hắn rốt cuộc đã xuất hiện. Kẻ công kích Tử không thể nghi ngờ là một Ảnh Ma, hơn nữa còn lợi hại hơn những kẻ đang

vây công mình. Mà ở Thâm Uyên vị diện, người như vậy cũng chỉ có một người. không cần hỏi, dĩ nhiên là người thống trị của Ám Ảnh Quốc, một trong bốn Thâm Uyên Ma Vương của Thâm Uyên vị diện.

Đánh nhau đến bây giờ, hắn rốt cuộc đã xuất hiện.

Khi Tử cẩn thận chuẩn bị nghênh đón công kích tiếp theo của đối phương, thì một tiếng kêu thảm thiết ở cách hắn không xa truyền tới. Khi Tử nhìn thấy nơi phát ra tiếng kêu thảm thiết đó không khỏi cảm thấy phẫn nộ. Người phát ra tiếng kêu thảm thiêt đúng là một trong ba Bạch Kim Bỉ Mông Vương - Bỉ Mông Vương Ba Nhĩ Mã đến từ Chiến Thần Bộ lạc. Một thanh tiêm thứ sắc bén đâm xuyên qua ngực Ba Nhĩ Mã. Mà phía sau Ba Nhĩ Mã có thêm một người được bao trùm trong làn Tử vụ. Một tiếng cười lạnh lùng gần như cùng lúc vang lên với tiếng kêu thảm thiết của Ba Nhĩ Mã. Một khắc sau, Tử vụ nồng đậm chợt khuếch tán ra, bao phủ hoàn toàn thân thể khổng lồ của Ba Nhĩ Mã.

- Không!!!!!!!!!!

Tử phẫn nộ gầm lên một tiếng, tốc độ trong nháy mắt tăng lên đến cực hạn. Tử Tinh cự kiếm hóa thành một tia chớp kinh người chém thẳng đến thân ảnh màu tím sau lưng Ba Nhĩ Mã. Nhưng cố gắng của hắn là vô ích. Kẻ địch mà hắn đối mặt chính là Thứ Thần Cấp cửu giai. Tử quang chợt lóe lên, thân hình đã ở bên ngoài ngàn thước. Mà làn sương mù màu tím khổng lồ lại kịch liệt chấn động, trong ba động điên cuồng nhanh chóng thu nhỏ lại. - Thật lâu rồi không được nếm qua thực vật ngon như vậy. Thật sự là phải cảm ơn mấy sinh vật đến từ Vị diện kia. Ha ha ha ha ha ha……

Tiếng cười lạnh lùng liên tiếp vang lên cùng với Tử vụ gần như đồng thời biến mất. Mà thân thể của Bạch Kim Bỉ Mông Vương Ba Nhĩ Mã đã biến mất không còn. Không cần hỏi Tử cũng biết, Bạch Kim Bỉ Mông Vương Ba Nhĩ Mã chẳng những bị đối phương giết chết, mà còn bị đối phương Thôn phệ.

- Đem Tinh thần lực mở rộng ra quanh thân thể ba mươi thước, coi chừng bị đánh lén. Giọng nói của Diệp Âm Trúc truyền trong không trung. Linh hồn của hắn chỉ có thể thành một cây cầu nối liền với Tử, nhưng không thể phối hợp ăn ý với những người khác như vậy. Nhìn thấy cái chết thảm của Bạch Kim Bỉ Mông Vương Ba Nhĩ Mã, nỗi thống khổ trong lòng Diệp Âm Trúc tuyệt đối không ít hơn Tử. Hai vị Bạch Kim Bỉ Mông Vương còn lại và Long Sư Nặc Vân rốt cuộc không còn quan tâm đến việc săn giết Ma Hạt nữa, nhanh chóng giết sạch kẻ địch bên người rồi tụ tập cùng một chỗ. Tạo thành thế ỷ giác hỗ trợ lẫn nhau, đồng thời cũng khuếch tán Tinh thần lực của mình ra, rất cẩn thận đề phòng. Bọn họ dù sao đều là Thứ Thần Cấp, khi toàn lực phòng ngự thì tên Ma Vương của Ám Ảnh Quốc muốn đánh lén cũng khó khăn rất nhiều.

Hai mắt Tử đỏ rực, thân thể trong nháy mắt tiến vào trạng thái cuồng hóa. Bạch Kim Bỉ Mông Vương có thể nói là căn bản của Thú Nhân tộc, chết đi một vị, đả kích này đối với hắn thật sự quá lớn. Nhưng tênThâm Uyên Ma Vương kia hiển nhiên không có ý dừng tay lại, Tử đang chuẩn bị thi triển Toàn Phong kích quang trảm bức bách hắn hiện thân, thì lại một tiếng kêu thảm thiết lại vang lên, tiếng cười Hì hì hì lạnh lùng cũng đồng thời xuất hiện. Phi Mã Thánh Kỵ Sỹ Kiệt Lạp Đức cả người cứng đờ lại giữa không trung, cúi đầu, không dám tin nhìn tiêm thứ màu tím đâm ở trên ngực, trong mắt hiện lên một đạo hào quang cùng chết. Tao ngộ của Bạch Kim Bỉ Mông Vương dĩ nhiên hắn cũng nhìn thấy, hắn cũng tự biết thực lực không bằng Bạch Kim Bỉ Mông Vương. Ngay cả Ba Nhĩ Mã cường đại như vậy cũng không thể may mắn thoát khỏi tay kẻ địch. Mình sao làm được chứ?

Hào quang màu tím khổng lồ chợt sáng lên, thân thể Kiệt Lạp Đức như một vầng mặt trời màu tím thiêu đốt trong nháy mắt, một khắc sau, một tiếng nổ mạnh vang lên.

Tiếng cười Hì hì hì hì lập tức ngừng lại. Thi thể Kiệt Lạp Đức tuy không còn, nhưng ít nhất hắn không bị đối phương thôn phệ. Phi mã tọa kỵ của hắn cũng đồng thời tự bạo với Chủ nhân, xung quanh ít nhất có bốn Ma Ngưu cùng với Ma Hạt trên lưng bọn chúng trở thành vật chôn cùng với Kiệt Lạp Đức. Cường giả Tử Cấp cửu giai tự bạo Đấu Khí và Linh hồn của bản thân sinh ra uy lực bạo phát rất khủng bố.

Diệp Âm Trúc rất khẩn trương. Bạch Kim Bỉ Mông Vương Ba Nhĩ Mã và Phi Mã Thánh Kỵ Sỹ Kiệt Lạp Đức trước sau anh dũng hy sinh, khiến hắn cảm giác nguy cơ mãnh liệt. Hắn không ngờ rằng Ám Ảnh Quốc Chủ Thâm Uyên Ma Vương lại xuất hiện, khiến cho tình thế nhanh chóng đảo ngược. Hắn nguyện đối mặt với Hắc Yêu Nữ Vương Tát Lâm Na cường đại, cũng tuyệt đối không muốn gặp phải một thích khách là Thứ Thần Cấp đỉnh. Nhìn thấy Phi Mã Thánh Kỵ Sỹ Kiệt Lạp Đức nổ tan tành mà chết, tất cả Phi Mã

Kỵ Sỹ mắt đỏ bừng lên. Pháp Lam Kỵ Sỹ đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc, Phi Mã Thánh Kỵ Sỹ Kiệt Lạp Đức không hề giữ lại thứ gì dạy cho bọn họ, dẫn dắt bọn họ đi đến hôm nay. Nhìn thấy đội trưởng hy sinh anh dũng, Phi Mã Kỵ Sỹ vốn đã tổn thất hơn nửa nhất thời trở nên điên cuồng.

- Báo thù cho Đội trưởng, giết!!!!!!!!

Pháp Lam bí pháp - Liệt Dẫn bạo thể.

Hơn bốn ngàn Phi Mã Kỵ Sỹ mang theo tâm trạng bi thương, phẫn nộ, hào quang điên cuồng đồng thời lóe lên trên người bọn họ cùng với tọa kỵ dưới chân. Bốn ngàn người trực tiếp lao về phía quân địch. Mục tiêu của mỗi một Phi Mã Kỵ Sỹ đều là Ma Ngưu cùng với Ma Hạt trên lưng. Hy sinh thảm thiết nhất sau khi chiến tranh bắt đầu. Trong bốn ngàn tiếng gầm rú mãnh liệt, Phi Mã Kỵ Sỹ đoàn đã gạch tên trong Pháp Lam Kỵ Sỹ. Nhưng sự hy sinh anh dũng của bọn họ đã lây sang mỗi một Chiến Sĩ của Liên quân Long Khi Nỗ Tư.

Ánh mắt của Ma Điêu Thánh Kỵ Sỹ Không Lệnh Kỳ như muốn nhỏ máu, trong mười hai vị Thánh Kỵ Sỹ của Pháp Lam, cùng là Thánh Kỵ Sỹ của Không Kỵ binh Quân đoàn, hắn và Kiệt Lạp Đức có quan hệ tốt nhất. Nhìn thấy Kiệt Lạp Đức hy sinh anh dũng, Không Lệnh Kỳ cũng mang quyết tâm phải chết. Ma Điêu Kỵ Sỹ đoàn của hắn thậm chí không hề né tránh công kích của kẻ địch. Chịu đòn nhảy vào bên trong trận doanh của quân thù, không hề do dự điên cuồng giết chóc.

"Phốc" Tiêm thứ màu tím đen lại xuất hiện, lúc này là xuất hiện ở trên ngực của Không Lệnh Kỳ. Nhưng Không Lệnh Kỳ không có chút ngạc nhiên nào, trên mặt ngược lại lại lộ ra một nụ cười dữ tợn. Cảm nhận năng lượng Hắc Ám khổng lồ từ sau lưng truyền đến, hai tay hắn như tia chớp quay ngược mũi trường mâu hướng vào phía mình, Đấu Khí còn lại của hắn trong nháy mắt được rót vào trong trường mâu, đâm mạnh vào ngực của mình. "Phốc" lại một tiếng xuyên thấu vang lên, còn có một tiếng kêu thống khổ cũng đồng thời xuất hiện. Giờ phút này, đã không còn tiếng cười lạnh lùng hì hì hì hì, chỉ còn tiếng kêu kinh hãi và hoảng sợ. Thân thể của Không Lệnh Kỳ chợt trở nên khổng lồ. Hắn dùng một tia Sinh mệnh lực cuối cùng của mình chẳng những đâm xuyên mình, cũng đâm xuyên kẻ địch sau lưng, tiếng nổ lớn vang lên. Theo sau Phi Mã Thánh Kỵ Sỹ Kiệt Lạp Đức, Ma Điêu Thánh Kỵ Sỹ Không Lệnh Kỳ cũng dâng hiến sinh mệnh quý giá của mình. Mà màn Tử vụ bao trùm thân ảnh màu tím đánh lén hắn cũng kích động mạnh, hiện hình trong vụ nổ mạnh. Nạp Nhĩ Ban Địch An dù như thế nào cũng không ngờ rằng mình lại bị một Nhân loại nhỏ bé làm bị thương, cho dù chỉ là vết thương nhẹ, cũng là thất bại không thể tha thứ. Nạp Nhĩ Ban Địch An là Quốc Chủ của Ám Ảnh Quốc, một trong bốn Ma Vương. Hắn là đối tượng bị ba vị Ma Vương còn lại cực kỳ bài xích, chính bởi vì năng lực ẩn núp của hắn quá khủng bố. Nạp Nhĩ Ban Địch An ẩn núp chẳng những có thể ẩn thân, còn có thể ẩn tàng khí tức của bản thân, thậm chí là cả Tinh thần lực. Không có Tinh thần dò xét nhạy cảm, tuyệt đối không thể nào phát hiện được sự tồn tại của hắn.

Trừ phi là cường giả cùng cấp bậc với hắn, nếu không ai cũng có thể tiến hành Tinh thần dò xét bất cứ lúc nào chứ? Cho nên, hắn mặc dù không phải mạnh nhất trong bốn Ma Vương, nhưng lại là kẻ âm hiểm nhất. Nhưng, Ám Ảnh Ma Vương Nạp Nhĩ Ban Địch An dù như thế nào cũng không ngờ rằng mình lại gặp phải đối thủ như vậy.

Trừ Bạch Kim Bỉ Mông Vương Ba Nhĩ Mã đầu tiên không kịp phản ứng nên bị hắn thôn phệ, thì hai đối thủ sau đều đã lựa chọn Tự bạo trong nháy mắt khi bị hắn đâm trúng. Không Lệnh Kỳ càng hơn thế, trước khi hắn Tự bạo, còn dùng cây Trường mâu gần tiếp cận Thần khí đâm ngược lại vào mình, lưu lại một vết thương dài hơn thước trên người của Nạp Nhĩ Ban Địch An. Cùng với chấn động của Tự bạo, khiến cho năng lượng mà Nạp Nhĩ Ban Địch An vừa mới hấp thu được của Bạch Kim Bỉ Mông Vương chứ chưa tiêu hóa được bị đánh tan đi mất.

Giết chóc điên cuồng, hai vị Pháp Lam Thánh Kỵ Sỹ tự bạo, đốt lên chiến ý mãnh liệt nhất trong lòng mỗi một gã Chiến Sĩ Liên quân Long Khi Nỗ Tư. Cục diện đang ở thế giằng co trên tường của pháo đài đột nhiên biến chuyển, Chiến Sĩ Liên quân phát động phản kích không muốn mạng, mạnh mẽ đẩy lui Thâm Uyên Đại quân khỏi thành tường, thương vong của hai bên tăng lên với tốc độ kinh khủng.

Các Chiến Sĩ của Ma Điêu Kỵ Sỹ đoàn cùng phát ra một tiếng kêu bi thảm, phó tướng của Không Lệnh Kỳ ngửa mặt lên trời kêu lên một tiếng:

- Các huynh đệ, huynh đệ của Phi Mã Kỵ Sỹ đoàn đã không còn, Đội trưởng Đại nhân cũng đã anh dũng hy sinh. Chẳng lẽ, chúng ta còn tiếc rẻ cái thân xác này sao? Theo ta xông lên

Lại là một loạt tiếng nổ như sấm rền. Hai Kỵ sỹ đoàn Phi Mã và Ma Điêu đã hy sinh. Nhưng, cái chết của bọn họ cũng không phí công vô ích, ít nhất đã đổi lấy gấp đôi sinh mạng của kẻ địch. Ma Hạt chết trong tay bọn họ gần ba vạn con. Trong đợt Tự bạo cuối cùng, cũng có chín ngàn con Ma Ngưu bị uy lực khủng bố của vụ nổ hoàn toàn phá hủy. Bọn họ không để thi thể và Linh hồn của mình lưu lại cho kẻ thù, bọn họ là Chiến Sĩ anh dũng nhất. Lực chiến đấu mạnh yếu của một Đại quân, nhưng cũng có lúc sĩ khí có tác dụng vô cùng quan trọng. Thâm Uyên sinh vật có lẽ không sợ hãi, không sợ chết, nhưng chúng nó cũng không thể nào tưởng được Nhân loại lại có tiềm lực sâu không lường được như vậy.

Nhìn thấy hai Kỵ sỹ đoàn đã tự tận, các Chiến Sĩ Nhân loại bùng nổ ra lực chiến đấu kinh khủng. Lỗ hổng trên pháo đài, Đệ nhị Long Kỵ Binh Quân tuy yếu thế nhưng đã đánh bật Thâm Uyên Đại quân ra ngoài, để cho Ma pháp sư Thổ hệ có thời gian khôi phục tường thành Pháo đài. Mà kẻ địch trên tường thành cũng bị đánh lui.

Trong nháy mắt, cả chiến trường biến đổi.

Trong tim Diệp Âm Trúc như đang chảy máu. Cái chết của hai gã Pháp Lam Thánh Kỵ Sỹ và Bạch Kim Bỉ Mông Vương Ba Nhĩ Mã khiến hắn tự trách mình. Kẻ địch quá cường đại, nằm ngoài tưởng tượng của hắn. Bất chợt hắn đã nhìn thấy Tiểu Long Nữ đã từ thành tường bay vọt ra. Nhưng vào lúc này, Diệp Âm Trúc đã không hề muốn dây dưa với đám Ma Chủ trước mặt này nữa. Mặc dù thực lực tổng hợp của kẻ địch đang vây lấy mình hơn mình gấp đôi. Nhưng Diệp Âm Trúc càng mong muốn gia nhập đội ngũ của các Chiến Sĩ, cùng bọn họ chém giết kẻ thù. Tiêm thứ của một gã Ảnh Ma vừa đâm đến sau lưng Diệp Âm Trúc. Điều khiến Ảnh Ma giật mình là lần này, Tiêm thứ của hắn không còn thất bại như trước, thân thể của Diệp Âm Trúc chỉ hơi chớp lên một chút, Tiêm thứ của hắn đã đâm vào trong cơ thể Diệp Âm Trúc.

Nhưng Ảnh Ma không kịp hưng phấn, hắn đã phát hiện được, Tiêm thứ của hắn không phải đâm vào được thân thể của Diệp Âm Trúc, mà là rơi vào trong lòng bàn tay của Diệp Âm Trúc. Phải biết rằng, Tiêm thứ của Ảnh Ma là cạnh ba mặt, ba phía đều rất sắc bén, hơn nữa còn chứa chất độc kinh khủng. Nhưng Diệp Âm Trúc lại một tay nắm lấy Tiêm thứ sắc bén của hắn. Một khắc sau, Siêu Thần khí Khô Mộc Long Ngân Cầm trong tay Diệp Âm Trúc được đánh ra.

- Tạm biệt.

Giọng nói lạnh như băng đâm thẳng vào Linh hồn của Ảnh Ma. Chỉ hai chữ đơn giản, Diệp Âm Trúc đã dùng đến Đại Dự ngôn thuật - Siêu cấp Cấm chú Tinh thần hệ.

"Oanh" Ma pháp Nguyên tố vô thuộc tính cùng với Sinh mệnh năng lượng khổng lồ như một viên đạn nổ tung phát ra một vầng quang hoàn màu vàng. Trong tiếng nổ, Ảnh Ma không kịp kêu lên thảm thiết, đã biến thành một đám sương mù.

Mười một vị Ma Chủ còn lại dĩ nhiên không thể tưởng tượng được Diệp Âm Trúc đang một mực tránh né công kích của bọn họ lại đột nhiên ngừng lại. Hơn nữa còn giết chết một gã Ảnh Ma, mười một đạo công kích gần như đồng thời đánh về phía Diệp Âm Trúc. Diệp Âm Trúc vẫn không hề né tránh, "hừ" một tiếng, Siêu Thần khí Khô Mộc Long Ngân Cầm trong tay giơ lên cao hơn đầu, bảy sợi Cầm huyền đồng thời phát ra tiếng Ông ông chói tai. Thất Âm Liên bạo, Diệp Âm Trúc huy động Cổ Cầm phát ra loại công kích này. Đồng thời, Kim quang ngưng kết với năng lượng Vô Nguyên tố thành một đạo Quang nhận khổng lồ, không cần biết lực lượng của mười một đạo công kích của đối phương là gì, chỉ cần một trảm này mà thôi. Thái Cực phân Âm Dương, đây chính là Âm Dương Trảm mà lúc trước Tiểu Long Nữ đã dùng để công kích Diệp Âm Trúc. Dựa vào Âm dương nhị khí do Sinh mệnh năng lượng hóa thành, hai loại năng lượng trái ngược nhau hoàn toàn này sinh ra lực phá hủy rất khủng bố. Hơn nữa chấn động cao tần phát ra từ bảy sợi Cầm huyền, uy lực thậm chí không hề thua kém so với Tiểu Long Nữ - Thứ Thần Cấp cửu giai thi triển. Huống chi, trong nháy mắt khi công kích, hiệu quả của Thất Âm liên bạo khiến cho lực công kích của mười một Ma Chủ ngừng lại trong khoảnh khắc, uy lực công kích cũng giảm đi vài phần. Quang nhận màu vàng hoàn toàn dung hợp làm một thể với Diệp Âm Trúc. Vì vậy, cho dù là Ma pháp công kích như Thái Âm Băng hoàn cũng bị hắn chém bay. Một kích này Diệp Âm Trúc dùng toàn lực mà phát ra, cũng là một kích mà hắn đã chuẩn bị đã lâu, chính là để phá vỡ thế liên thủ của mười hai Vu chủ. Nếu không phải nắm chắc

lúc nào cũng có thể rời khỏi chiến trường, hắn sao để cho mười hai Vu chủ vây quanh chứ? Lúc trước, Tiểu Long Nữ dựa vào Âm Dương Trảm nếm đủ khổ đau. Lúc này, hắn cũng khiến cho kẻ địch chịu đựng nỗi thống khổ như vậy.

Uy lực của Âm Dương Trảm chủ yếu thể hiện ở chủ yếu ở trên bề mặt, lấy sự kết hợp giữa Âm Dương nhị khí sinh ra hiệu quả cực đoan phát động công kích, lực cắt của bản thân cũng cực mạnh, hơn nữa còn có thêm âm nhận cao tần của Diệp Âm Trúc, khiến cho lực công kích còn khủng bố hơn cả Lôi Đình nhất kích của Lôi Thần Chùy.

Công kích của mười một Vu chủ mặc dù đánh trúng người Diệp Âm Trúc, nhưng nhóm bọn chúng dù sao cũng không phải một thể, công kích cũng có trước có sau. Trong nháy mắt khi Âm Dương Trảm xuất hiện, nó như tìm được một con đường hoàn mỹ, công kích của mười một vị Vu chủ trong nháy mắt đã toàn bộ bị một đao chém ngang. Diệp Âm Trúc kêu lên một tiếng đau đớn, há mồm phun ra một ngụm máu tươi. Mặc dù đã tính toán cẩn thận về ưu thế của Âm Dương Trảm, nhưng hắn đang đối mặt chính là mười một Vu chủ cấp bậc Thứ Thần Cấp.

Mười một Vu chủ cũng kêu lên một tiếng đau đớn, Linh hồn chi khí hỗn loạn, trên mặt toát ra vẻ thống khổ. Bọn họ không phải vì công kích của Âm Dương Trảm mà bị thương, Âm Dương Trảm mặc dù mạnh mẽ, nhưng sau khi phá giải công kích của bọn họ tự nhiên cũng không còn lực công kích nữa. Bọn họ sở dĩ bị thương, bởi vì Âm Dương Trảm của Diệp Âm Trúc chẳng những phá giải công kích của bọn họ, đồng thời còn phá giải Tinh thần bích lũy do mười hai Vu chủ bọn họ ngưng tụ thành.

Ngay từ ban đầu Diệp Âm Trúc đã sớm có tính toán, liều mạng chịu công kích của kẻ địch, trong nháy mắt khi kẻ địch ngắn ngủi toàn lực giết chết một tên, sau đó dùng Âm Dương Trảm phá giải công kích và Tinh thần bích lũy của nhóm Vu chủ. Mất đi Tinh thần lực của một người, khiến cho cân bằng của Tinh thần bích lũy mất đi. Khi Âm Dương Trảm tới nơi, đúng là Tinh thần bích lũy suy yếu nhất do các Vu chủ không kịp điều chỉnh. Tất cả những điều đó, đều nằm trong tính toán chính xác của Diệp Âm Trúc.

Tinh thần bích lũy một khi bị phá vỡ, mười một Yêu Vương mặc dù đều có thực lực đạt đến Thứ Thần Cấp, nhưng Tinh thần bích lũy bị phá giải trong nháy mắt khiến cho Linh hồn của bọn họ bị chấn động, trước mắt đều trở nên mơ hồ. Diệp Âm Trúc gặp phải, cùng lắm chỉ là năng lượng và kinh mạch trong cơ thể bị chấn động mà thôi. Với Sinh mệnh năng lượng khổng lồ của hắn, chỉ cần một thời gian ngắn ngủi là có thể chữa trị. Nhưng Linh hồn càng quan trọng hơn so với thân thể. Mười một Yêu Vương Thứ Thần Cấp bị thương không thể nào tự chữa trị ngay được, nên uy áp thể hiện ra lập tức suy giảm rất nhiều.Diệp Âm Trúc dựa vào lực phán đoán chính xác và sự nhạy cảm mẫn tiệp, cùng với Âm Dương Trảm Khô Mộc Long Ngâm đột nhiên xuất hiện, đã mạnh mẽ phá giải hạn chế của bọn họ đối với mình.

Bất chấp thân thể đã bị thương, thân thể Diệp Âm Trúc không hề dừng lại. Thừa lúc mười một Yêu Vương đang hoảng hốt tinh thần, thân thể hắn đã bay ra, lại một đạo Âm Dương Trảm bay lên, có lẽ bởi vì Ám Ảnh Ma Vương liên tục giết chết mấy cường giả của Liên quân khiến hắn căm hận, một đạo Âm Dương Trảm mà Diệp Âm Trúc phát ra lần này chính là chém về phía hai gã Ảnh Ma còn lại. Trong bốn loại Ma Chủ của Thâm Uyên tứ quốc, Ảnh ma có kháng tính rất mạnh với công kích vật lý, thân thể như ảo ảnh của bọn họ có năng lực như Vĩnh Hằng Thế Thân Khôi Lỗi. Đáng tiếc, Âm Dương Trảm do Diệp Âm Trúc dùng Khô Mộc Long Ngân Cầm phát ra lại không phải công kích vật lý bình thường, trong đó còn ẩn chứa Sinh mệnh năng lượng khổng lồ. Chính là có khắc tinh của Thâm Uyên sinh vật, nên một kích phẫn nộ do Diệp Âm Trúc phát ra, chỉ thấy kim quang lóe lên, không khí trở nên méo mó bị cắt thành hai nửa.

Trong tiếng rít, hai luồng Hắc vụ đồng thời tan đi, thân thể của Diệp Âm Trúc cũng hóa thành một vệt sáng, bay xuống phía dưới, tạm thời rời khỏi chiến trường. Trước sau chịu đòn công kích của đối phương, hơn nữa còn phát ra hai đòn công kích mạnh như vậy, hắn cũng cần phải điều chỉnh Nguyên lực và Sinh mệnh năng lượng của mình.

Trong nháy mắt mười hai Ma Chủ cao nhất chỉ còn lại có chín tên, cuộc chiến đấu trên bầu trời vô cùng thảm thiết. Mặc dù Cầm Đế hào đã lần thứ hai phát ra hào quang của ba trăm Trung cấp Ma Đạo pháo, nhưng không thể hoàn toàn đánh tan Đại quân Hủy Diệt. Ngàn con Đại Bàng Giải khổng lồ của quân địch còn lại gần bảy trăm con, đang không ngừng công kích tường thành đang được Ma pháp sư thổ hệ bảo vệ.

Thân thể Diệp Âm Trúc bay xuống bên dưới, Tinh thần lực mở rộng ra, hắn biết, lúc này, chỉ có mình mới

có thể tìm được tên Ám Ảnh Ma Vương kia. Hai viên Hồn Châu trong đầu chuyển động với tốc độ rất nhanh, cường giả từ Thứ Thần Cấp trở nên trên chiến trường đều rõ ràng cảm giác được một tầng Linh hồn ba động khổng lồ từ trên người Diệp Âm Trúc phát ra. Cũng chính bởi vì Linh hồn năng lượng cường đại này khiến cho chín tên Ma Chủ vừa mới bình tĩnh lại không dám đuổi theo. Nhưng, Diệp Âm Trúc vẫn không tìm được bóng dáng của tên Ám Ảnh Ma Vương kia. Tên thích khách khủng bố này như đã biến mất vậy.

Tử, Long Sư Nặc Vân cùng với hai vị Bạch Kim Bỉ Mông Vương còn lại đã lui lại, trong mắt đầy vẻ bi phẫn. Tứ đại Thần Thú cũng đã tiến vào pháo đài, ở ngay trên thành tường tàn sát đám Thâm Uyên sinh vật. Giờ phút này, Thâm Uyên Đại quân trên mặt đất đã không chỉ còn là đám Thâm Uyên sinh vật cấp thấp xông lên nữa, các loại Thâm Uyên sinh vật cao cấp như Song Đầu tăng ác, Ma Ngưu, Ma Hạt đều đã tiến đến trước pháo đài, phối hợp với Thâm Uyên sinh vật cấp thấp phát động từng đợt công kích mãnh liệt. Thương vong của hai bên không ngừng tăng lên, gần như mỗi một giây, sẽ có rất nhiều sinh mạng biến mất trong cuộc chiến tranh như cỗ máy nghiền thịt này.

¨©Pu G\ʏÈjX ¨©PI ?_Łj GQ̃ b\¾H ¦\ʏÎjX Gʍ9 [ʏÈjX dn9j

Sự hy sinh của ba Quân đoàn Pháp Lam cũng không uổng phí, bọn họ đã mang đi rất nhiều tính mạng của Ma Hạt và Ma Ngưu, khiến cho lực chiến đấu của Thâm Uyên Đại quân trên mặt đất yếu đi không ít. Tổng số Ma Hạt lúc này còn không đến bốn vạn, Hoàng Vụ mà chúng nó phun ra đã không thể che dấu toàn bộ Thâm Uyên Đại quân.

Lúc này, vì ngăn cản công kích của Thâm Uyên Đại quân, rất nhiều các Bộ binh Quân đoàn tinh nhuệ của Liên quân đã lên thành, trong đó có cả Bỉ Mông cự thú Quân đoàn. Bốn Bộ Binh Quân Đoàn của Cầm Thành dưới sự chỉ huy của Tông Chủ Đông Long Bát tông cùng với các Trưởng lão đã trở thành chủ lực phòng ngự. Cùng với Bỉ Mông quân đoàn, Tử Tinh Quân Đoàn cùng với ba Quân đoàn Bạch Hổ, Hoàng Kim, Cự Hùng tạo thành một đạo phòng tuyến vững chắc ở trên thành tường. Đám Địa tinh tê liệt giả do Cầm Thành mang đến không ngừng bắn ra từng đạo Nỗ tiễn khủng bố, cướp đi vô số sinh mạng của Tăng Ác, sau khi lực lượng tinh nhuệ tham gia chiến đấu, quân địch càng khó tiến thêm một bước.

Mặc dù lực công kích của Thâm Uyên Đại quân vô cùng mạnh mẽ, hơn nữa lại có số lượng đông đảo. Nhưng bọn chúng phải đối mặt dù sao cũng là Liên quân tinh nhuệ của Long Khi Nỗ Tư Đại lục. Được sự trợ giúp của thành tường, Quân đội mặt đất của Thâm Uyên Đại quân hoàn toàn rơi vào thế hạ phong.

Nhưng, đây là một cuộc chiến tiêu hao sinh lực của hai bên. Mặc dù Thâm Uyên Đại quân tổn thất lớn hơn Nhân loại rất nhiều, nhưng số lượng của chúng nó lại lớn hơn Liên quân rất nhiều. Hơn nữa Đại quân Thứ Xà ở phía sau đang không ngừng phun ra độc dịch có tính ăn mòn cực cao, làm cho Ma lực của các Ma pháp sư thổ hệ đang tiêu hao rất lớn. Nếu chiến trường dưới mười vạn người thì có thể do cường giả hai bên quyết định thắng lợi, thì khi chiến tranh đạt đến con số ngàn vạn lần, thì cũng không phải một vài cường giả có thể quyết định.

Cho dù là cường giả siêu cấp như Diệp Âm Trúc, Tử… muốn có tác dụng quyết định trong cuộc chiến tranh này cũng là điều không có khả năng. Dù sao, quân địch quá đông, mà cường giả phía quân địch cũng không ít hơn so với Liên quân. Diệp Âm Trúc lo lắng nhất chính là Ám Ảnh Ma Vương. Khi một gã sát thủ Thứ Thần Cấp cửu giai xuất hiện trên chiến tranh, thì có thể nói, ngoại trừ đối thủ cũng cùng cấp bậc, thì nếu không tên kia có thể một chiêu giết chết bất cứ ai trên chiến trường. Chính vì nguyên nhân như vậy, nên Tinh thần lực của hắn vẫn luôn dò xét, không dám lơ là. Hơn nữa còn phải rất tập trung, hắn bay lên không trung, lẳng lặng quan sát tình huống xung quanh nhóm sáu vị Tháp Chủ Pháp Lam cùng với Thần Thú bên cạnh.

Quang mang Kim ngân cùng lóe lên, hóa thành hai vệt sáng nhập vào trong cơ thể Diệp Âm Trúc. Khi đôi Ma Văn song dực kim ngân khổng lồ triển khai ở sau lưng hắn, vẻ mặt Diệp Âm Trúc trở nên thoải mái hơn vài phần. Có Thiểm Lôi gia nhập, tốc độ hấp thu năng lượng trong không khí của hắn nhanh hơn nhiều, không cần lo lắng vấn đề tiêu hao nữa.

Vì không cho Ám Ảnh Ma Vương có cơ hội, Diệp Âm Trúc vừa bay đến thành tường đã lập tức sử dụng Linh hồn lực cảnh báo các Thần Thú, khiến bọn họ tập trung lại với nhau, dưới sự bảo hộ của Linh hồn năng lượng của mình, Ám Ảnh Ma Vương muốn ra tay, hắn cũng có thể cảm ứng được. Tiểu Long Nữ bay trong không trung, Linh hồn năng lượng của nàng cũng mở ra, không phòng ngự như Diệp Âm Trúc. Dò xét của nàng có tính công kích, tìm kiếm vị trí của Ám Ảnh Ma Vương.

Năng lực khủng bố nhất của Ám Ảnh Ma Vương chính là đánh lén vô thanh vô tức, còn về năng lực thực sự, hắn kém hơn ba vị Ma Vương còn lại một chút. Nếu ngay mặt đối chiến với Tiểu Long Nữ, hắn gần như không có cơ hội thắng lợi.

Cho nên, Diệp Âm Trúc mới có thể thông qua liên hệ Linh hồn giữa mình với Tiểu Long Nữ nhờ nàng đến tìm vị trí của Ám Ảnh Ma Vương. Với thực lực của Tiểu Long Nữ, không sợ gì hắn đánh lén. Diệp Âm Trúc nhìn Tiểu Long Nữ trong không trung một lát, rồi trở lại cuộc chiến trên không trung của hai bên.

Lúc này, trung cấp Ma Đạo pháo của Cầm Đế hào vừa mới phát huy lần thứ hai, làm cho thế bất lợi giảm đi vài phần.

Địa Ngục Ma Long không ngừng tắm rửa trong Thái Âm Băng hoàn của Âm Long Quân Đoàn, cùng với bảy trăm Cự Long không ngừng giảm bớt, cùng với sự hỗ trợ của Song đầu Kì Mĩ Lạp và Tinh Linh Long, Không Quân Liên quân tạo thành một đạo phòng tuyến vững chắc, mặc dù thực lực tổng hợp không bằng quân địch, nhưng Thâm Uyên Không Quân muốn công phá được đạo Phòng tuyến này cũng không phải chuyện dễ dàng. Huống chi, Cầm Đế hào còn chưa sử dụng đến đòn sát thủ.

- Tô Lạp, không cần tiết kiệm năng lượng, Cao cấp Ma Đạo pháo phát xạ. Mục tiêu là Hủy Diệt và Đại Bàng Giải. Ta muốn nhìn xem, đám hủy diệt này có hấp thu được năng lượng của cao cấp Ma Đạo pháo chúng ta hay không?

Diệp Âm Trúc liếc mắt cái đã nhìn ra điểm mấu chốt của Không Quân hai bên chính là nằm trên người đám hủy diệt này. Mấy con quái vật có thể hấp thu năng lượng Nguyên tố này có tác dụng quyết định. Lúc trước, hiệu quả Tô Lạp đạt được là rất tốt, đợt oanh kích thứ hai của Trung cấp Ma Đạo pháo là Âm Long Quân Đoàn chứ không phải chúng nó. Tô Lạp khống chế Cầm Đế hào tuyệt đối không có vấn đề gì. Nhưng từ đại cục thì thấy, nàng vẫn kém hơn Diệp Âm Trúc một chút. Nàng đang do dự khi nào thì sử dụng Cao cấp Ma Đạo pháo, có lời nhắc nhở của Diệp Âm Trúc, nàng lập tức yên tâm. Năng lượng ba động khủng bố bắt đầu xuất hiện trên Cao Cấp Ma Đạo pháo. Bốn mươi nòng phóng đồng thời điều chỉnh phương hướng, nhắm về phía đám hủy diệt. Trong bốn mươi nòng pháo này, không phải là hào quang màu đỏ, mà là màu Kim sắc chói mắt. Thuộc tính của Cao cấp Ma Đạo pháo tổng cộng có ba loại, ngoại trừ Hỏa Hệ và Ám Hệ, còn có nhiều hơn một loại so với Trung cấp Ma Đạo pháo, cũng là một loại có hiệu quả nhất đối với Thâm Uyên sinh vật - chính là Quang Hệ. Nếu dựa vào Cao cấp Ma Đạo pháo, hơn nữa còn có tác dụng của Ma pháp Quang Hệ mà còn không thể giết chết đám hủy diệt này, thì đám hủy diệt này không phải là vô địch sao?

Chín tên Ma Chủ Thứ Thần Cấp còn lại trong không trung cũng lập tức phát hiện được biến hóa của Cầm Đế hào. Bọn họ đều có cảm giác nhạy cảm đối với năng lượng, nên nhìn thấy quang mang năng lượng lóe lên trên Cầm Đế hào khiến bọn họ cũng cảm thấy sợ hãi. Lập tức cảm thấy không ổn, vội vàng ra lệnh, trước hết tăng cường độ của Phản Ma thuẫn trên người Hủy Diệt cùng đám Nữ Vu trên lưng Hủy Diệt lên mức cao nhất. Phản Ma thuẫn thực sự có hiệu quả sao? Ít nhất là Phản Ma thuẫn cấp bậc này có thể ngăn cản được oanh kích của Cao cấp Ma Đạo pháo sao?

Diệp Âm Trúc lóe lên vẻ lạnh lùng, tác dụng ngăn cản Ma pháp của Phản Ma thuẫn là điều không thể nghi ngờ. Nhưng cái gì cũng chỉ có một giới hạn nhất định. Khi uy lực công kích của Ma pháp vượt quá phạm vi Phản Ma thuẫn có thể thừa nhận, thì Thâm Uyên sinh vật sử dụng Phản Ma thuẫn sẽ bị lực công kích càng mạnh hơn, có thể nói là phải chết không thể nghi ngờ.

Cao cấp Ma Đạo pháo kèm theo năng lượng của Quang Minh ma pháp, Diệp Âm Trúc gần như có thể khẳng định, đám Nữ Vu và hủy diệt này không thể ngăn cản được. Mà chín tên Ma Chủ Thứ Thần Cấp sẽ ngăn cản cho bọn chúng sao?

Không có khả năng, đám Thâm Uyên sinh vật cao cấp nhất này vô cùng ích kỷ. Đối với chúng nó mà nói, sinh mệnh của mình mới là quan trọng nhất. Nếu không tuyệt đối chắc chắn, bọn họ sẽ không dễ dàng đứng

ở trước họng pháo của Cao cấp Ma Đạo pháo. Còn Cao cấp Ma Đạo pháo có thể sinh ra uy lực như thế nào, trong lòng Diệp Âm Trúc hiểu rất rõ. Có lẽ diện tích bao trùm của nó không lớn bằng ba trăm chiếc Trung cấp Ma Đạo pháo. Nhưng về lực công kích trên từng đơn vị, Trung cấp Ma Đạo pháo còn lâu mới có thể so sánh được.

- Oanh.

Bốn mươi khẩu Cao cấp Ma Đạo pháo đồng thời rống lên giận dữ, năng lượng ba động khổng lồ chợt tăng lên, bốn mươi đạo quang mang Kim sắc chiếu sáng cả chân trời, như bốn mươi đạo Thần tích bắn về phía đám Hủy Diệt và Đại Bàng Giải.

Bốn mươi cột sáng Kim sắc to lớn chói mắt như vậy, chỉ riêng uy thế thôi đã khiến đám Ma Chủ biến sắc, vội vàng hoảng sợ trốn ra thật xa, chứ đừng nói là ngăn cản.

Khi Ma Đạo pháo khai hỏa, nụ cười đã xuất hiện trên mặt Diệp Âm Trúc. Với năng lượng mà Cầm Đế hào tích trữ, kiên trì trận chiến này tuyệt đối không thành vấn đề. Chỉ cần Quần chiến đấu Cầm Đế hào có thể kéo dài đủ thời gian để cho Cầm Đế hào không ngừng phát động công kích mãnh liệt, thì Không Quân nhìn qua đang ở thế yếu sẽ giành được thắng lợi cuối cùng.

Nhưng, nụ cười trên mặt Diệp Âm Trúc xuất hiện cũng nhanh, mà biến mất cũng nhanh, gần như mới một khắc sau khi nụ cười xuất hiện, mặt hắn đã trở nên cứng ngắc. Bởi vì hắn rõ ràng nhìn thấy một đạo thân ảnh trong lúc này lại bay lên không trung, vừa lúc ngăn cản công kích của bốn mươi khẩu Cao cấp Ma Đạo pháo vào đám hủy diệt và Đại Bàng Giải. Đó là một Nhân loại, hơn nữa lại là người Diệp Âm Trúc rất quen thuộc, nhưng nàng lại làm một việc mà Diệp Âm Trúc không hề biết.

- Hương Loan…

Diệp Âm Trúc kêu lên thất thanh, từ khi đại chiến bắt đầu diễn ra, đây là lần đầu tiên hắn mất bình tĩnh. Đúng vậy, người đột nhiên xuất hiện trong không trung, chính là Hương Loan - Mễ Lan đế quốc Công chúa. Hương Loan nhìn qua thì vẫn rất xinh đẹp như xưa, khi bay lượn trong không trung, gió thổi tung bay, tà áo bay phất phơ. Gần như trong nháy mắt, thân thể mềm mại của nàng ngăn cản trước mặt hủy diệt. Một khắc sau, màu xanh biếc như Phỉ thúy chợt mở rộng ra, hình thành một tấm Phản Ma thuẫn cứng rắn trong không trung.

"Oanh" bốn mươi đạo cột sáng Kim sắc chuẩn xác oanh kích trên tấm chắn đột nhiên xuất hiện. Trên mặt Hương Loan hiện lên vẻ thống khổ, trên tấm chắn màu xanh biếc xuất hiện rất nhiều vết rạn nứt. Ma pháp phòng ngự mạnh nhất của Thâm Uyên vị diện đúng là vẫn còn không thể nào ngăn cản một kích toàn lực của bốn mươi khẩu Cao cấp Ma Đạo pháo.

Tiếng nổ lớn vang lên, tấm chắn màu xanh biếc bị phá vỡ trong nháy mắt, nhưng dù sao nó cũng làm suy giảm uy lực của Cao cấp Ma Đạo pháo rất nhiều. Chỉ có gần hai trăm hủy diệt ở gần đó biến mất trong Kim quang, không tạo ra đả kích hủy diệt đối với Đại Bàng Giải và Hủy Diệt. Thân thể Hương Loan trong nháy mắt khi tấm chắn màu xanh biếc bị phá vỡ bay ra ngoài. Bị lực trùng kích mãnh liệt bắn ra rất xa, năng lượng ba động kịch liệt, mặt nàng nhìn có vẻ tái nhợt, há mồm phun ra một ngụm máu tươi. Điều không thể tưởng tượng này khiến cho những người thuộc Mễ Lan đế quốc cùng với những người biết Hương Loan Công chúa trên chiến trường đều ngẩn người. không ai ngờ được rằng, ở thời điểm này, Hương Loan lại ngăn cản công kích của Cầm Đế hào nhằm về đám Thâm Uyên sinh vật cao cấp.

Đúng vào lúc này, một chuyện khiến cho các Chiến Sĩ Mễ Lan càng không thể chấp nhận lại đã xảy ra. Tiêm thứ màu tím đen lại xuất hiện. Lúc này nó không hề đâm vào ngực Thần Thú hoặc là Pháp Lam Thánh Kỵ Sỹ nữa, mà vị trí xuất hiện của nó, lại là trên ngực Tây Đa Phu Nguyên soái. Tiêm thứ sắc bén, làn Hắc vụ nồng nặc, một tiếng cười lạnh như băng lại xuất hiện trên chiến trường. Tây Đa Phu Nguyên soái đang chỉ huy Đại quân chiến đấu ở bốn mặt thành tường chợt cứng người lại, không dám tin tưởng nhìn Hương Loan trong không trung, lại nhìn Tiêm thứ màu tím đen trong ngực mình, sinh cơ của lão đang trôi đi rất nhanh.

- Không!!!!!!!!!!!!!

Một tiếng kêu thê lương từ trong Hàng không mẫu hạm phát ra, tiếng kêu như rỉ máu đó khiến cho trái tim các Chiến Sĩ rung động. Trên mặt Tây Đa Phu Nguyên soái hiện lên vẻ quyết tử. Thân là Nguyên soái của

Mễ Lan đế quốc, Mễ Lan chi mâu, đồng thời cũng là một trong các Trưởng lão của Đông Long Bát tông. Ông tuyệt đối sẽ không để mình kém hơn Pháp Lam Thánh Kỵ Sỹ. Hai tay nắm chặt tiêm thứ màu tím đen đột nhiên đâm trước ngực, một khắc sau, trên người ông lóe lên quang mang Đấu Khí màu tím chói mắt. Cũng là lựa chọn như vậy, cũng thảm thiết như vậy, nhưng càng khiến Diệp Âm Trúc chấn động hơn nhiều. Không hề do dự, Diệp Âm Trúc đã xuất hiện bên cạnh Tây Đa Phu Nguyên soái. Nhưng vì khoảng cách lúc trước giữa hắn và Tây Đa Phu Nguyên soái thật sự quá xa. Hơn nữa sự xuất hiện của Hương Loan trong không trung đã hấp dẫn sự chú ý của hắn. Cho nên khi Diệp Âm Trúc đến được gần Tây Đa Phu Nguyên soái, thì vụ nổ mạnh đã xảy ra. Thời khắc cuối cùng khi Tây Đa Phu Nguyên soái nổ tan, miệng ông giật giật như muốn nói gì đó với Diệp Âm Trúc.

Oanh…

Uy lực của một cường giả Tử Cấp lục giai tự bạo rất khủng bố. Trong màn hắc vụ truyền ra một tiếng kêu rên, Ám Ảnh Ma Vương lại xuất hiện hiển nhiên đã không chiếm được tiện nghi gì. Tiêm thứ màu tím đen của hắn ở thời khắc cuối cùng mới rút ra khỏi có thể Tây Đa Phu Nguyên soái, khó tránh khỏi bị lực trùng kích do Tây Đa Phu tự bạo mang đến.

- Hỗn đản.

Diệp Âm Trúc không thể kìm được cơn phẫn nộ trong đầu. Đối với hắn mà nói, Tây Đa Phu Nguyên soái không chỉ là một vị trưởng giả đáng kính, là Trưởng lão của Đông Long, đồng thời hắn cũng là Gia gia của Hải Dương. Cho dù không phải Gia gia thân sinh, nhưng Diệp Âm Trúc hiểu rất rõ, vị Tây Đa Phu này có địa vị rất quan trọng trong lòng Hải Dương. Trước khi gả cho Diệp Âm Trúc, Hải Dương luôn coi Tây Đa Phu Nguyên soái là người thân duy nhất của mình. Âm thanh truyền ra từ Khách Âm Thương của Cầm Đế hào {

Tinh thần lực định vị đều đã biến mất, thậm chí ngay cả Linh hồn ba động cũng không còn tồn tại.

¨©ku G\yỀjX ¨©kI ¦\Đ§ [«´Ņj p\¾ [ǰj G\yỒjX

Lần thứ hai bị như vậy, Hắc vụ xung quanh thân thể Ám Ảnh Ma Vương cũng bị đánh cho tan tác, lộ ra bản thể của hắn. Thân hình của Ám Ảnh Ma Vương vừa nhìn rất hèn mọn bỉ ổi, thân thể nhỏ bé, khô gầy, bao phủ trong một tầng lân phiến màu đen, nhìn qua giống như chưa tiến hóa vậy. Không có vẻ hoàn mỹ như Hắc Yêu Nữ Vương Tát Lâm Na mà Diệp Âm Trúc đã gặp qua. Trên mặt hắn lúc này vẫn còn vẻ khiếp sợ. Mắt nhìn thấy Diệp Âm Trúc sau khi đạp chân phải ra, liền đánh một chưởng lên trên trán mình. Tay của Diệp Âm Trúc lúc này đã biến thành trong suốt như bạch ngọc, phảng phất như ẩn chứa vô số Linh hồn ba động.

Tay hắn không hề cuồng bạo như trong tưởng tượng, chỉ rất nhẹ nhàng đặt lên trên trán Ám Ảnh Ma Vương, như là không có ẩn chứa năng lượng công kích vậy.

Ám Ảnh Ma Vương nếu nói lúc trước bị mê muội, thì giờ phút này thân thể hắn đã hoàn toàn biến thành cứng ngắc. Từ trong miệng Diệp Âm Trúc phát ra hai từ lạnh như băng:

- Tạm biệt.

Hai chữ vừa nói ra, một khắc sau, thân thể hắn đã lại tăng tốc, trực tiếp bay về phía "Hương Loan" không thèm nhìn Ám Ảnh Ma Vương nữa. "Xích" thân thể Ám Ảnh Ma Vương run lên mãnh liệt, một làn khói đen từ thất khiếu của hắn bay ra, thân thể chấn động, một khắc sau, cả người hắn đã biến thành bụi mù biến mất không còn.

"Hương Loan" nhìn thấy Diệp Âm Trúc một chưởng đã hủy diệt được Ám Ảnh Ma Vương, trong mắt không khỏi hiện ra một tia hoảng sợ. Bởi vì còn cách khá xa, nên trong khi Diệp Âm Trúc hủy diệt Ám Ảnh Ma Vương, nàng đã tỉnh táo lại sau tác dụng của Chiến Tranh Tiễn Đạp, nhưng vẻ mặt của nàng lúc này đã trở nên rất khó coi. Thân thể Diệp Âm Trúc trong nháy mắt đã chỉ còn cách "Hương Loan" trăm thước, nhưng hắn không chủ động công kích, trầm giọng nói:

- Ngươi là ai?

Vẻ sợ hãi trong mắt "Hương Loan" đã biến mất, nói:

- Nếu ngươi nói cho ta biết ngươi dùng phương pháp gì giết Nạp Nhĩ Ban Địch An, có lẽ ta sẽ nói cho ngươi biết ta là ai.

Diệp Âm Trúc hừ lạnh một tiếng, đáp:

- Nạp Nhĩ Ban Địch An? Ngươi nói là Ám Ảnh Ma Vương đúng không? Nếu ta không đoán sai, ngươi hẳn là một trong ba Ma Vương còn lại. Hương Loan ở đâu?

"Hương Loan" cười cười, mặc dù nàng không phải là Hương Loan. Nhưng lúc nàng cười, cùng với dung nhan tuyệt mỹ của Hương Loan vẫn rất động lòng người:

- Ta không phải chính là Hương Loan sao? Chẳng lẽ ngươi không nghe nói qua cái gì là Đoạt Xá sao?

"Đoạt Xá" Diệp Âm Trúc hoảng sợ trong lòng. Đồng thời, trái tim hắn cũng trầm xuống, hắn lập tức nghĩ đến Nguyên Thần Đoạt Xá của Tiểu Long Nữ. Một khi bị Đoạt Xá, vậy cả Linh hồn cũng sẽ bị đối phương Thôn phệ, nói vậy, Hương Loan đã…Trái tim Diệp Âm Trúc run lên, trong đầu không ngừng hiện lên quá khứ của mình và Hương Loan, trong lúc nhất thời lòng đau như cắt.

- Ngươi đã giết nàng.

Hai mắt Diệp Âm Trúc suýt nữa phún hỏa.

"Hương Loan" cười cười, nói:

- Ta chỉ nói là Đoạt Xá, chứ không phải giết. Chỉ đáng tiếc là, ta vốn còn muốn mượn thân thể của nàng đánh lén ngươi. Chỉ là đám thuộc hạ của ta gặp phải công kích của cái Hào kia. Ta không hy vọng chúng nó gặp tổn thương quá lớn. Cho nên, coi như tiện nghi cho ngươi đi. Ngươi còn không nói cho ta biết, ngươi làm như thế nào giết chết Nạp Nhĩ Ban Địch An.

Diệp Âm Trúc hít vào một hơi, cố gắng để cho mình tỉnh táo lại. Hắn có thể khẳng định, kẻ địch trước mặt hiển nhiên là một trong ba vị Ma Vương còn lại, hơn nữa thực lực còn hơn Ám Ảnh Ma Vương. Từ việc nàng có thể ngăn cản bốn mươi khẩu Ma Đạo pháo cao cấp cùng bắn là có thể thấy được.

- Ta gọi nó là Thất Huyền Phá Hồn Chưởng. Ám Ảnh Ma Vương trước sau đã hai lần bị ta đánh vào trạng thái Vựng huyền. Có lẽ ta không có cách nào dựa vào năng lực trực tiếp phá hủy thân thể của hắn. Nhưng dựa vào Siêu Thần khí Khô Mộc Long Ngân Cầm cùng với Sinh mệnh năng lượng và Linh hồn lực của ta, đã dung hợp lại thi triển một kích toàn lực, đã phá vỡ được Linh hồn phòng ngự của hắn.

"Hương Loan" mỉm cười nói:

-Thì ra là thế. Không ngờ rằng ngươi lại cường đại đến như vậy. Lần trước khi chúng ta gặp nhau, ngươi dường như còn chưa có thực lực như bây giờ. Ngươi thật sự là một kẻ xấu xa, gây ra cuộc chiến giữa chúng ta với Lam Vu Quốc. May là..

Nói đến đây nàng chợt dừng lại, như là ý thức được có một vài việc không thể nói ra.

Diệp Âm Trúc rốt cuộc hiểu được kẻ thù trước mặt là ai. Trong bốn Đại Ma Vương, từng gặp qua hắn, cũng chỉ có Hắc Yêu Ma Vương Tát Lâm Na, cũng chính là "Hương Loan"

- Tát Lâm Na, lại là ngươi. Ngươi cùng chết với Ám Ảnh Ma Vương đi.

Trong mắt Diệp Âm Trúc hiện lên vẻ phẫn nộ. Hắn không ngờ được rằng, sau khi Tây Đa Phu Nguyên soái chết đi, lại có một người càng thêm quan trọng của mình cũng đã chết đi. Hắn đau đến mức không thể hít thở được. suy nghĩ trong lòng hắn lúc này chỉ muốn hủy diệt Tát Lâm Na mà thôi.

- Chờ một chút.

Nhìn thấy Diệp Âm Trúc đang lao tới, thân hình Tát Lâm Na lóe lên, một chiêu Thuấn di đã bay ra ngoài ngàn thước, nhưng không phản kích lại.

- Có vài việc, ngươi không muốn biết sao?

Tát Lâm Na vẫn cười cười, mặc dù nụ cười đó là của Hương Loan, nhưng chỉ càng khiến cho trong lòng Diệp Âm Trúc thêm căm hận.

- Biết cái gì?

Thân thể Diệp Âm Trúc đổi hướng rất nhanh bay về phía Tát Lâm Na. Đồng thời Linh hồn Chi quang trên Mi Tâm cũng khuếch tán ra, bao phủ cả chiến trường của mình và Tát Lâm Na. Có Hồn châu hỗ trợ, hắn có thể tìm được Tinh thần lực định vị của Tát Lâm Na. Thuấn di của nàng sẽ hoàn toàn mất đi tính đột ngột, ngược lại lại bị Diệp Âm Trúc trực tiếp bắt được. Tát Lâm Na dường như không hề nóng lòng muốn động thủ với Diệp Âm Trúc chút nào:

- Ngươi hẳn là biết, người bị Đoạt Xá, trí nhớ cũng sẽ bị cướp lấy. Ta từ trong trí nhớ của Công chúa Nhân loại này, tìm được một vài thứ rất hay. Không ngờ rằng, nàng lại thích ngươi như vậy cái này Nhân loại các ngươi gọi là Tình yêu phải không?

Thân thể Diệp Âm Trúc thoáng trân cứng lại một chút. Hắn mặc dù biết rõ Tát Lâm Na đang làm rối loạn tâm trí hắn, nhưng trong lòng không khỏi chấn động. Yêu? Hương Loan yêu ta?

- Ta và Hương Loan chỉ có quan hệ Bằng hữu.

Quang mang màu Lam tím lóe lên, Lôi Thần Chùy lại ra tay. Tát Lâm Na dù sao cũng không phải Ám Ảnh Ma Vương Nạp Nhĩ Ban Địch An, màu xanh biếc như Phỉ Thúy lại xuất hiện. mặc dù thân thể nàng trân cứng lại trong nháy mắt. Nhưng lực công kích của Lôi Thần Chùy lại bị Phản Ma thuẫn của nàng triệt tiêu, không làm nàng bị thương. Tát Lâm Na vẫn không ra tay. Thực ra nàng không phải không muốn phát động công kích với Diệp Âm Trúc. Mà là bây giờ nàng không chắc chắn thắng được Diệp Âm Trúc. Từ Thất

Huyền Phá Hồn Chưởng mà Diệp Âm Trúc hủy diệt Nạp Nhĩ Ban Địch An, nàng biết, mình không chắc đã chiến thắng được kẻ Nhân loại trước mặt này, nhất là ở trạng thái bây giờ. Lúc trước mặc dù thành công ngăn cản bốn mươi khẩu Ma Đạo pháo. Nhưng lực công kích của Cao cấp Ma Đạo pháo cũng nằm ngoài dự đoán của Tát Lâm Na, nàng cũng bị thương, nhưng cũng không quá nặng.

Cho nên, đối với nàng bây giờ mà nói, kéo dài thời gian, khôi phục thực lực của mình mới là quan trọng nhất.

- Bằng hữu? Thật là buồn cười. Một người đàn bà sinh nhi tử cho ngươi, ngươi lại nói nàng là bằng hữu?

Tát Lâm Na không thể ngăn tiếng cười lại, như là nghe thấy một chuyện buồn cười nhất trong thiên hạ.

- Ngươi nói láo.

Diệp Âm Trúc giận dữ, hắn tự nhiên sẽ không tin lời Tát Lâm Na nói. Hắn mặc dù tự hỏi Hương Loan có địa vị nhất định trong lòng mình, nhưng hắn chưa bao giờ từng thân cận thực sự với Hương Loan.

- Ta nói láo? Vậy Duệ Cầm Thái tử Mễ Lan đế quốc là ai? Trí nhớ của cô gái này thật là hay à nghe, lại nhận Nhi tử của mình làm Đệ Đệ, thú vị, thú vị.

Duệ Cầm? nghe thấy cái tên này, hành động của Diệp Âm Trúc lập tức chậm nửa nhịp, trong đầu nổ mạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Duệ Cầm Thái tử lập tức xuất hiện trong đầu hắn. Hải Dương đã từng nói, so sánh về khuôn mặt của Duệ Cầm mà nói, hắn không quá giống như Tây Nhĩ Duy Áo, ngược lại giống mình hơn.

Lúc trước mặc dù chỉ là một câu nói đùa, nhưng cũng đã lưu lại ấn tượng trong lòng Diệp Âm Trúc. Nhất là Duệ Cầm Thái tử cũng có Thiên Sinh bát chỉ, điều này chẳng lẽ là trùng hợp thôi sao?

- Thế nào? Đã tin chưa? Để ta nói cho ngươi biết vậy. Duệ Cầm Thái tử kia đúng là Nhi tử của ngươi. Là ở ngày ngươi kết hôn, vị Hương Loan Công chúa này thừa lúc ngươi rượu say, lặng lẽ dâng hiến thân thể mình cho ngươi. Trong lòng nàng thích ngươi, nhưng lại vì cái tình Tỷ muội đáng buồn cười mà không dám thổ lộ, đã thế còn muốn dâng hiến thân thể của mình cho ngươi, thật sự là ngốc. Nhân loại các ngươi thật sự làm ta hâm mộ, có thể có đời sau.

Nói đến đây, tâm trạng của Tát Lâm Na có thêm vài phần thương cảm.

Đêm tân hôn lại hiện ra, Diệp Âm Trúc bây giờ vẫn còn có ấn tượng, đêm đó, mình dường như đã có quan hệ với hai Xử nữ. Mà hai vị Thê Tử của mình bây giờ, Tô Lạp sớm đã có quan hệ với mình, lúc ấy hắn chỉ tưởng trong cơn say nên ở trong trạng thái không tỉnh táo mà nhớ loạn mà thôi. Nhưng lúc này vừa nghe Tát Lâm Na nói, trong lòng Diệp Âm Trúc đã có chút tin tưởng. Ngay sau ngày mình Kết hôn, Hương Loan đã cùng với Ny Na Nãi nãi rời khỏi Cầm Thành. Lại nghĩ đến thái độ của Ny Na Nãi nãi đối với mình sau này, cùng với xuất thân của Tây Nhĩ Duy Áo Đại Đế, Diệp Âm Trúc chỉ cảm thấy trái tim đang chấn động mạnh. Hương Loan đã trao trinh trắng quý giá nhất cho mình, hơn nữa còn có Nhi tử với mình. Mà mình lại không biết gì cả, còn thu Nhi tử làm đồ đệ?

- Không, ta không tin.

Diệp Âm Trúc điên cuồng gầm lên phẫn nộ. Tâm trạng của hắn rốt cuộc đã bị Tát Lâm Na làm cho không còn tỉnh táo nữa, phi thân lao tới, phát động công kích với Tát Lâm Na. Tát Lâm Na lúc này đã khôi phục được vài phần. Đối mặt với công kích của Diệp Âm Trúc liền ngang nhiên đón nhận. Từng đạo Thái Âm Băng hoàn được phát ra ngăn cản bước tiến của Diệp Âm Trúc, đồng thời Linh hồn lực toàn bộ mở ra, đại chiến với Diệp Âm Trúc. Cùng lúc khi Diệp Âm Trúc và Tát Lâm Na đại chiến, cả chiến trường đã trở nên hỗn loạn. Do Tát Lâm Na ngăn cản công kích của Cao cấp Ma Đạo pháo. Không Quân của Liên quân lúc này bị hủy diệt, Âm Long và Thiên Quỷ liên hợp công kích khiến liên quân liên tục thối lui. Số lượng của Địa Ngục Ma Long dù sao quá ít so với Âm Long, đã không thể nào ngăn cản được nữa. Tác dụng của Tinh Linh Long và Song đầu Kì Mĩ Lạp mặc dù rất lớn, nhưng dù sao số lượng của chúng nó cũng có hạn. Đối mặt với công kích ngập trời của kẻ địch, đang không ngừng tổn thất.

Lúc này, bên phía Liên quân, ngay cả Thần Thánh Cự Long Hoắc Hoa Đức đều đã chém giết đến mức nổi lên huyết tính, đã quên đi cừu hận giữa mình và Cầm Thành, không ngừng giết chết Thâm Uyên sinh vật. Nhưng Âm Long Quân Đoàn và hủy diệt thật sự quá đáng sợ. Ma pháp của Long Tộc rất khó phá vỡ Thái

Âm Băng Vụ do Âm Long Quân Đoàn liên hợp phun ra, nên hiệu quả sát thương rất thấp. Cầm Đế hào Hàng không mẫu hạm cũng theo Không Quân bên mình bị đánh lui mà cũng phải từ từ lui về phía sau. Lúc này, không khí bên trong Cầm Đế hào trở nên ngưng trọng lại.

Mặc dù không nghe được câu chuyện giữa Diệp Âm Trúc và Tát Lâm Na. Nhưng Hương Loan đột nhiên xuất hiện ngăn cản công kích của Cao cấp Ma Đạo pháo, Tô Lạp và Hải Dương đều nhìn thấy rõ ràng, các nàng cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Cái chết của Tây Đa Phu Nguyên soái càng làm cho Hải Dương đau đớn muốn chết. Khiến cho uy lực phối hợp của Thần Âm Ma pháp lập tức giảm xuống, hiệu quả hỗ trợ cũng giảm đi rất nhiều.Mà tình huống trên mặt đất cũng không khả quan là mấy. Khi đám Thâm Uyên sinh vật cao cấp như Song Đầu tăng ác và Ma Ngưu trực tiếp gia nhập chiến đấu, đám Đại Bàng Giải trên không trung không ngừng công kích, cùng với rất nhiều Thứ Xà trên mặt đất phun ra độc dịch ăn mòn, nên giờ tường thành bốn phía của Pháo đài Long Khi Nỗ Tư đã trở nên vô cùng nguy cấp. Ma pháp sư Thổ hệ sắp không kiên trì được nữa.

Các Chiến Sĩ cùng từng lớp, từng lớp ngã xuống. Lúc này mỗi một mảnh tường thành đều có một đội Chiến Sĩ tinh nhuệ nhất của Liên quân trấn giữ mới có thể tạm thời kiên trì được. Sáu vị Tháp Chủ Pháp Lam lúc này đều đang nhíu mày, phiêu phù ở trên trung tâm Pháo đài. Bọn họ đều không hề ra tay. Bởi vì sáu vị Tháp Chủ đều biết, thời khắc nguy cơ lớn nhất còn chưa tới. Nếu bọn họ bây giờ đã ra tay, có lẽ làm giảm áp lực của đối phương. Nhưng cũng khó có được tác dụng quyết định trong chiến trường rộng lớn này, cho nên bọn họ đang đợi, chờ đợi cơ hội tốt nhất đến. Cái chết của Tây Đa Phu Nguyên soái, Diệp Âm Trúc đã tiêu diệt được Ám Ảnh Ma Vương ở trong không trung, rồi chiến đấu với Tát Lâm Na, bọn họ đều thấy rõ. Nhưng bọn họ mặc dù lo lắng, nhưng vẫn không hề ra tay. Điều này không phải là do tâm chí kiên định của sáu vị Tháp Chủ, mà chiến thuật này là do Diệp Âm Trúc đã an bài.

Đúng vào lúc này, khi không một ai chú ý đến, hai đạo thân ảnh mờ ảo không hề một tiếng động lặng lẽ xuất hiện ở trong một góc vắng vẻ của pháo đài Long Khi Nỗ Tư.

Nhìn qua, thì đây chỉ là hai Tăng Ác bình thường mà thôi. Nhưng khi bọn họ đi trên thành tường, giống như muốn chiến đấu với Chiến Sĩ trên thành tường, thì đột nhiên xảy ra dị biến. Hai Tăng Ác này trực tiếp bay lên. Một khắc sau, với khí thế sét đánh không kịp bưng tai, đã xuất hiện trước mặt sáu vị Tháp Chủ đang phiêu phù trong không trung. Một vòng quang hoàn màu đỏ sậm chợt mở ra, bao phủ hoàn toàn thân thể của sáu vị Tháp Chủ vào bên trong. Cùng lúc đó, sáu đạo quang mang màu xanh biếc đã đánh tới người sáu vị Tháp Chủ nhanh như tia chớp.

Nhưng điều khiến cho hai kẻ đánh lén ngạc nhiên là, bọn họ đánh lén chẳng những không làm đối phương kinh ngạc, ngược lại còn nhìn thấy nụ cười nhàn nhạt trên mặt sáu lão già này. Quang Minh Tháp Chủ Áo Bố Lai Ân thầm nghĩ trong lòng, cái đã đến rốt cuộc cũng đến, chờ đợi dù sao cũng không quá lâu. Đúng vậy, kẻ đột nhiên xuất hiện trực tiếp đánh lén sáu vị Tháp Chủ Pháp Lam, chính là hai Thâm Uyên Ma Vương còn lại, bọn họ cũng đang một mực tìm cơ hội.Sau khi Tát Lâm Na Đoạt xá lấy được thân thể Hương Loan, nhìn sáu vị Tháp Chủ đang phiêu phù trong không trung. Bọn họ biết sáu lão già này là quan trọng nhất của Liên quân, chẳng những chỉ huy tất cả Ma pháp sư, còn có tác dụng tinh thần rất lớn. Ngoại trừ Diệp Âm Trúc, thì bọn họ là quan trọng nhất.

Hai vị Thâm Uyên Ma Vương cũng không phải không muốn công kích Diệp Âm Trúc. Nhưng nếu làm như vậy, bọn họ cũng biết Long Khi Nỗ Tư Liên quân sẽ không có gì phải băn khoăn cả. Sáu vị Tháp Chủ này sẽ lập tức tham gia chiến đấu. Mà Tiểu Long Nữ đã gia nhập Không Quân Long Khi Nỗ Tư cũng sẽ quay về trợ giúp Diệp Âm Trúc, chiến đấu lúc đó sẽ rất không có lợi cho Thâm Uyên Đại quân. Nhưng nếu có thể giết chết sáu vị Tháp Chủ thì lại khác. Nếu có thể giết chết sáu tên Ma pháp sư mạnh nhất của Liên quân, vậy đối với các Thâm Uyên Ma Vương mà nói, uy hiếp sẽ giảm mạnh, Ma pháp sư Nhân loại cũng vì quần long vô thủ mà loạn. Thực ra, nhiệm vụ của Ám Ảnh Ma Vương Nạp Nhĩ Ban Địch An là ám sát sáu vị Tháp Chủ. Nhưng bởi vì Ma Hạt tổn thất quá lớn, nên mới ra tay với đám người Bạch Kim Bỉ Mông Vương. Mà lúc này Nạp Nhĩ Ban Địch An đã bị Diệp Âm Trúc hủy diệt. Hai gã Thâm Uyên Ma Vương giả làm Chiến Sĩ Thâm Uyên bình thường rốt cuộc không nhịn được, đã phải ra tay, mục tiêu tự nhiên chính là sáu vị Tháp Chủ.

Sáu vị Tháp Chủ đang phiêu phù trong không trung trong nháy mắt bị quang mang màu xanh biếc công kích, cũng bị quang hoàn màu đỏ sậm bao trùm. Hắc Yêu Ma Vương Tát Lâm Na thông qua trí nhớ của

Hương Loan biết rất nhiều thứ, ví dụ như thân thể của Ma pháp sư rất yếu ớt. Người phát ra quang hoàn màu đỏ sậm, chính là Lam Vu Quốc Quốc Chủ, Lam Vu Ma Vương Phí Đức Lặc. Còn người phát ra sáu đạo quang mang màu xanh biếc là Tử Nguyệt Quốc Quốc Chủ - Tử Nguyệt Ma Vương Nạp Đạt Nhĩ. Hiệu quả của quang hoàn là làm suy yếu đến cực hạn. Một khi bị trúng phải, các cơ năng trên cơ thể bị thương tổn rất lớn, nhiều khả năng sẽ làm suy giảm năng lực, bất kể là lực phòng ngự hay là Tinh thần lực, đều bị hạn chế rất lớn, còn có hiệu quả trì hoãn rất mạnh.

Mà sáu đạo quang mang màu xanh biếc mà Tử Nguyệt Ma Vương Nạp Đạt Nhĩ phát ra lại có hiệu quả là Pháp lực thiêu đốt. Ở Thâm Uyên vị diện dùng để thiêu đốt trên người của Thâm Uyên sinh vật, hiệu quả thiêu đốt phát huy đến cực hạn thì có thể trực tiếp khiến cho Thâm Uyên sinh vật mất đi Tử Năng mà chết. Lúc này sử dụng trên người sáu vị Tháp Chủ, chính là làm suy yếu Ma lực của bọn họ. Một kích này của hai vị Ma Vương đã được tính toán đã lâu, đều là toàn lực thi triển. Với thực lực Thứ Thần Cấp cửu giai đỉnh của bọn họ, thật sự đã làm cho hiệu quả của hai năng lực này thi triển ra. Dù là thực lực của sáu vị Tháp Chủ, cũng sẽ bị giảm mạnh, tiếp theo, bọn họ gần như không có khả năng ngăn cản công kích của hai vị Ma Vương, thậm chí trong thời gian rất ngắn bị giết chết.

Nhưng kết quả lại như vậy sao? Khi hai vị Ma Vương nhìn thấy nụ cười trên mặt sáu vị Tháp Chủ thì bọn họ đã cảm thấy không ổn, nhưng đã chậm một bước. Sáu đạo thân ảnh trong không trung biến mất trong quang hoàn màu đỏ cùng Pháp Lực thiêu đốt, không lưu lại một dấu vết gì. Mà hai Ma Vương cũng không cảm giác được năng lực mà mình thi triển đã công kích trúng mục tiêu. Ngạc nhiên và bất an khiến bọn họ nhanh chóng phản ứng, lập tức nghĩ đến tạm thời lui lại. Nhưng bọn họ lại phát hiện, thân thể của mình đã hơi trì trệ. Sáu đạo quang mang Kim, Ngân, Hồng, Hoàng, Lam, Lục đồng thời từ bên dưới bay lên, trong nháy mắt đã bao phủ thân thể hai vị Ma Vương vào bên trong. Ngay sau đó, sáu thân ảnh từ dưới bay lên, phân biệt ở sáu phương hướng vây lấy hai Ma Vương vào giữa. Tiếng chú ngữ trầm thấp không ngừng vang lên, một vòng Nguyên tố ba động khổng lồ cùng với vô số Ma Văn phức tạp xuất hiện trrong không trung, không để cho hai vị Ma Vương một cơ hội để thoát đi. Cùng lúc đó, một đạo thân ảnh khác đã đi đến bên dưới hai vị Ma Vương, Đấu Khí quang mang màu trắng trong nháy mắt phát ra, rót vào trong sáu Nguyên tố, dung hợp làm một với Ma pháp năng lượng. Màu sắc của Ma pháp quang mang trong nháy mắt đã biến hóa, biến thành một màu vàng sáng ngời, bị vô số Ma Văn tác dụng, một màn hào quang rất lớn đã hạn chế hai vị Ma Vương, không thể nào nhúc nhích nổi.

Bảy thân ảnh đột nhiên bay lên, chính là sáu vị Tháp Chủ Pháp Lam cùng với Pháp Lam Giám Sát Quan Ny Na. Hai mắt Ny Na đỏ bừng, cố nén không cho nước mắt của mình chảy xuống. Diệp Âm Trúc và Tát Lâm Na nói chuyện bà nghe thấy rất rõ ràng, bà hối hận vì không bảo vệ tốt cho cháu gái mình. Nhưng vào lúc này, vì đại cục, bà đã không thể nào đi cứu Hương Loan được.

Tất cả những điều này đều nằm trong tính toán của Diệp Âm Trúc. Bao gồm sáu vị Tháp Chủ phiêu phù trong không trung, cùng với hai Thâm Uyên Ma Vương đột nhiên đánh lén, cùng với màn hào quang màu vàng xuất hiện lúc này, đều nằm trong kế hoạch mà Diệp Âm Trúc đã tính trước. Ba năm chuẩn bị tuyệt đối không phải là thời gian lãng phí. Diệp Âm Trúc biết, uy hiếp lớn nhất của Thâm Uyên vị diện đối với bên mình chính là bốn Đại Ma Vương. Chỉ cần có thể hủy diệt bốn tên đó, thì cuộc chiến tranh này sẽ nghiêng hẳn về bên mình. Nhưng đối phương có thể có lực chiến đấu đạt đến Thứ Thần Cấp cửu giai đỉnh. Cũng chỉ có Tiểu Long Nữ, cùng với Diệp Âm Trúc có Thần Thú hỗ trợ mới có thể ngay mặt ngăn cản hai gã Thâm Uyên Ma Vương mà thôi. Thâm Uyên Ma Vương còn lại thì sao? Dùng tính mạng để bù đắp sao? Đương nhiên là không.

Năng lực mà sáu vị Tháp Chủ Pháp Lam thi triển lúc này chính là Ma Thần Phong Ấn mà Tư Long lúc trước dùng để vây khốn Phĩ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn Đại sư. Chỉ có điều Ma Thần Phong Ấn mà Tư Long dựa vào Ma pháp Vật phẩm thi triển so sánh với Ma Thần Phong Ấn chân chính này, chẳng khác gì Tiểu Vu kiến Đại Vu. Với Ma lực của sáu vị Tháp Chủ Pháp Lam, hình thành Phong ấn có lực phòng ngự và năng lượng hạn chế vô cùng kinh khủng này. Hơn nữa Đấu Khí của Ny Na - Thứ Thần Cấp lục giai khiến cho nó biến đổi về chất, Ma Thần Phong Ấn đạt đến hiệu quả cực hạn. Trong truyền thuyết, nếu thực lực của bảy người thi triển Ma Thần Phong Ấn đều có thể đạt đến Thứ Thần Cấp cửu giai thì cho dù là Thần cũng không thể nào thoát ra được từ Ma Thần Phong Ấn.

Lúc này, Lam Vu Ma Vương Phí Đức Lặc và Tử Nguyệt Ma Vương Nạp Đạt Nhĩ Sở hưởng thụ thế nào là

đãi ngộ. Sáu vị Tháp Chủ đương nhiên đều chưa đạt đến Thứ Thần Cấp cửu giai, nhưng hai vị Ma Vương này cũng không phải là Thần chân chính.

Sáu thân ảnh phiêu phù trong không trung lúc nãy, chỉ là Kính tượng hấp dẫn bọn họ tiến đến mà thôi. Kính tượng do Quang Minh Tháp Chủ Áo Bố Lai Ân thi triển, là Ma pháp cấp bậc Cấm chú, có tính Mê hoặc rất mạnh. Linh hồn ba động của sáu người trong Kính tượng, không khác gì so với bản thân, nếu không Thâm Uyên Ma Vương cũng sẽ không dễ dàng bị đánh lừa như vậy.

Trong kế hoạch, nếu đánh lén chỉ là một gã Thâm Uyên Ma Vương, thì sau khi dùng Ma Thần Phong Ấn vây khốn hắn, sẽ do sáu vị Tháp Chủ cùng Ny Na nhanh chóng chém giết hắn. Sau đó liên thủ đi đối phó các Ma Vương khác. Nếu thu hút được từ hai Ma Vương trở nên, thì sẽ dùng hết sức Phong ấn bọn họ, không để bọn họ ảnh hưởng đến phát triển của chiến trường. Vây khốn hai Ma Vương, có tác dụng rất lớn đối với cục diện chiến trường. Mặc dù lực chiến đấu của Ny Na và sáu vị Tháp Chủ cũng bị triệt tiêu, nhưng không có hai Thâm Uyên Ma Vương - Thứ Thần Cấp cửu giai uy hiếp, Ma pháp sư Nhân loại cũng có thể phát huy tác dụng chính thức của bọn họ. Dù sao, nếu để cho một gã cường giả cấp bậc Ma Vương đánh vào trong trận hình của Ma pháp sư, thì không khác gì đồ sát, là điều mà Diệp Âm Trúc không muốn thấy nhất.

Trận quyết chiến từ khi bắt đầu, Liên quân Long Khi Nỗ Tư vẫn bị rơi vào trạng thái bị áp chế. Nhưng đến thời khắc này, cục diện chiến tranh mới xem như đi vào trong kế hoạch của Diệp Âm Trúc. Hai Ma Vương trong nháy mắt bị khống chế, cục diện ngay lập tức đổi khác. Mặc dù cũng không ảnh hưởng đến lực chiến đấu hai bên, nhưng Diệp Âm Trúc đang toàn lực tấn công Tát Lâm Na lập tức tỉnh táo lại.

Bốn Thâm Uyên Ma Vương, một chết trong tay mình, một đang giao chiến với mình. Hai tên còn lại thì đang bị vây khốn, mặc dù ngay lập tức chẳng làm được gì đối phương. Nhưng trước mắt đối phương đã không có cao thủ tuyệt đỉnh tồn tại, mà lực lượng cuối cùng của bên mình vẫn còn chưa xuất hiện trên chiến trường.

Tiểu Long Nữ, nàng công kích Ma Chủ trong không trung, phối hợp tất cả Ma pháp sư Không Quân, công kích quân địch trên mặt đất. Âm thanh Diệp Âm Trúc phát ra gần như tiếng rống giận. Bị áp chế lâu như vậy, bên mình tổn thất nặng nề, Tây Đa Phu Nguyên soái đã hy sinh, rất nhiều Chiến Sĩ đã chết. Giờ phút này tâm trạng hắn rốt cuộc đã có thể phóng thích ra. Tử trên thành tường một kiếm chém chết một Song Đầu tăng ác, ngửa mặt lên trời hú lên. Tử Thần Long Lang Kỵ sỹ đoàn, Bỉ Mông cự thú Quân đoàn, Tử Tinh Quân Đoàn, Pháp Lam Kỵ Sỹ đoàn lập tức xuất kích. Vừa gọi, hắn là người đầu tiên từ trên thành tường nhảy xuống, ở ngay tường thành pháo đài, thi triển ra Toàn Phong Kích Quang Trảm cường đại nhất của mình. Cơn lốc màu tím khổng lồ di động rất nhanh, giống như một cơn sóng màu tím kinh khủng trong nháy mắt khiến cho một tảng lớn Ma Chu và Tăng Ác mất mạng. Thực lực của Tử so với trước kia đã tăng lên không ít. Cùng là Toàn Phong Kích Quang Trảm, bây giờ hắn chẳng những có thể duy trì thời gian dài hơn, càng quan trọng hơn là hắn có thể khống chế di động của Toàn Phong Kích Quang Trảm. Thân hình lóe lên, quét sạch hoàn toàn kẻ địch trước mặt, cơn lốc màu tím khổng lồ như bay lên, vừa bay đã đi được khoảng cách ngàn thước, trực tiếp nhảy vào chiến trận quân thù.

Tử dùng hành động của mình phát ra tín hiệu phản công. Lúc này, Thâm Uyên sinh vật mạnh nhất trên mắt đất cũng chỉ là có cấp bậc Ma Chủ bình thường, không có một Thứ Thần Cấp nào cả, căn bản không thể nào chế ngự được hành động của hắn. trong nháy mắt, đã có hơn một ngàn Thâm Uyên sinh vật bị hắn hủy diệt. Hoàng Vụ vẫn lan tràn khắp thành tường, chỉ có điều bây giờ đã nhạt đi rất nhiều. Phi Mã Kỵ Sỹ đoàn, Ma Điêu Kỵ Sỹ đoàn đã dùng tính mạng của mình để mở đường cho các Ma pháp sư.

Cửa pháo đài ầm ầm mở ra, do Tử mở đường, đi ngay sau theo hắn có vài Kỵ sỹ đoàn Dưới sự chỉ huy của Bạch Kim Bỉ Mông Vương, Long Sư Nặc Vân cùng với Diệp Hồng Nhạn, từ một phía của pháo đài xông ra. Cùng lúc đó, tất cả các Ma pháp sư Pháp Lam rốt cuộc đã ra khỏi Phòng không địa huyệt, đứng ở bên trong Ma pháp trận đã chuẩn bị từ trước, bắt đầu ngâm xướng Chú ngữ của bọn họ. Thời khắc của Pháp Lam đã tới. Tử Thần Long Lang Kỵ sỹ đoàn, Bỉ Mông cự thú Quân đoàn, Tử Tinh Quân Đoàn, Pháp Lam Kỵ Sỹ đoàn, đều là tinh nhuệ nhất của Liên quân. Tử Thần Long Lang Kỵ sỹ đoàn xông ra trước, ba trăm Tử Thần Chiến Sĩ xông lên trên cùng. Mặc dù số lượng của bọn họ không nhiều, nhưng không gì có thể ngăn cản được bước tiến của bọn họ. Cho dù là thân thể khổng lồ của Ma Ngưu cũng không làm được. Tài Quyết Thần Lực thể hiện ra trước tiên, năng lượng ba động khổng lồ không ngừng phát ra, Hắc quang lướt

qua đâu, Thâm Uyên sinh vật không còn lưu lại một chút gì.

Tử Tinh Quân Đoàn vừa ra khỏi thành, đã đi tìm Ma Hạt ở xung quanh. Bọn họ không cần gần người, dựa vào Ma pháp đã bổ sung đầy đủ của mình, không ngừng lợi dụng Băng và Phong giết chết Ma Hạt.

Bỉ Mông cự thú Quân đoàn vừa ra đã chia ra, gần hai ngàn Bỉ Mông cự thú phát huy ra phương thức công kích cuồng bạo của chúng. Ở thời khắc mấu chốt của cuộc chiến tranh này. bọn họ không còn tiết kiệm thể lực nữa, trực tiếp thi triển Cuồng hóa cường đại nhất của mình. Lợi trảo dài trăm tấc vung lên, như hai ngàn chiếc chiến xa nhảy vào trong trận địch.

Pháp Lam Kỵ Sỹ đoàn giờ còn lại có Mười Kỵ sỹ đoàn, nhưng số lượng chỉ còn hơn sáu vạn. Nhưng mắt của sáu vạn Pháp Lam Kỵ Sỹ giờ đều đã đỏ rực. Phi Mã Kỵ Sỹ đoàn, Ma Điêu Kỵ Sỹ đoàn toàn quân bị diệt khiến bọn họ bị đả kích rất lớn. Giờ phút này, bọn họ chỉ còn một ý nghĩ, đó là báo thù cho đồng đội của mình. Các Pháp Lam Kỵ Sỹ lúc này, đã phát huy lực chiến đấu của bọn họ đến trình độ cao nhất. Tọa kỵ không ngừng phát ra Ma pháp công kích mạnh mẽ, mà Vũ khí trong tay bọn họ như lưỡi hái tử thần, lướt qua đâu, Thâm Uyên sinh vật chết đến đó.

Cái gì gọi là Thời khắc của Pháp Lam? Thâm Uyên sinh vật rất nhanh đã hiểu được.

Khi một mảnh Ma pháp đầu tiên bay lên trời, đã chiếu sáng cả bầu trời. Đây là Ma pháp của các Ma pháp sư Hỏa hệ, bầu trời do Hỏa Nguyên tố khổng lồ ngưng tụ lại đã trở lên đỏ bừng, từng quả cầu lửa từ trên trời rơi xuống. Không sai, Hoàng Vụ của Ma Hạt quả thật giống như Diệp Âm Trúc suy nghĩ, có hiệu quả làm suy giảm Ma pháp rất lớn. Nhưng cho dù là cái gì, cho dù là Phản Ma thuẫn của Nữ Vu, cũng có điểm cực hạn. Lưu Tinh Hỏa Vũ bị yếu đi sau khi tiến vào phạm vi của Hoàng Vụ, nhưng lực nổ mạnh của chúng nó vẫn sinh ra hiệu quả kinh khủng. Ma pháp sư của Pháp Lam có tổng cộng gần một vạn người. Trong đó, Ma pháp sư Hỏa hệ có số lượng nhiều nhất. Khi lựa chọn Ma pháp, rất nhiều người đều lựa chọn Hỏa hệ có lực công kích cực mạnh. Vì vậy, trong một vạn Ma pháp sư, có hơn hai ngàn Ma pháp sư Hỏa hệ. Mà Ma pháp sư xuất chiến lần này, thì thực lực thấp nhất cũng đã là Lam Cấp sơ giai. Được Ma pháp trận hỗ trợ, đợt công kích bao trùm này gồm ba trăm Hỏa hệ Cấm chú, cùng là một loại Cấm chú Lưu Tinh Hỏa Vũ. Bầu trời đỏ rực, vô số Lưu Tinh từ trên trời rơi xuống, cảnh tượng thật hoành tráng. Mặc dù pháo đài Long Khi Nỗ Tư rất lớn, Thâm Uyên sinh vật bên ngoài càng phân bố trong phạm vi cực lớn. Nhưng khi ba trăm Hỏa hệ Cấm chú rơi xuống, vẫn khiến cho tất cả Thâm Uyên sinh vật chấn động. Lực công kích kinh khủng trong nháy mắt đã được thể hiện. Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, vô số Hỏa quang bộc phát trong Hoàng Vụ, Thôn phệ ba phương hướng còn lại ngoại trừ hướng mà Tử mang binh xuất kích.

Số lượng Thâm Uyên sinh vật chết đi tăng lên rất nhiều. Hoàng Vụ mà Ma Hạt phun ra mặc dù tốt, làm yếu lực công kích của Lưu Tinh Hỏa Vũ đi. Nhưng cho dù Lưu Tinh Hỏa Vũ đã bị suy yếu, vẫn không phải Ma Hạt có thể chống cự. Trong đợt luân phiên công kích này, Ma Chu ở trên cùng, Thứ Xà ở cuối, đã bị thương vong rất lớn. Ngay cả Tăng Ác mặc dù thân thể rất chắc chắn, nhưng cũng mình đầy vết thương. Càng khiến cho đám Thâm Uyên sinh vật không thể nào chịu được là, Lưu Tinh Hỏa Vũ hủy diệt này đám Thâm Uyên sinh vật không thể nào thôn phệ được.

Đây chỉ là bắt đầu mà thôi.

Sau khi Lưu Tinh Hỏa Vũ rơi xuống, bầu trời đỏ rực còn chưa mất đi, thì Ma pháp ba động mới đã xuất hiện.

¨¨·u G\yỀjX ¨¨·I ¦ŋH\ K_Ń§ G_ p\¾n p\¾ p\èj g9 ¦\«Øj

Không sai, đây mới là thực lực thực sự của Liên quân Long Khi Nỗ Tư.

Có lẽ, về nhiều mặt Ma pháp sư không thể so sánh với Chiến Sĩ. Nhưng một khi Ma pháp sư hoàn thành được Ma pháp, thì lực phá hư mà bọn họ có thể tạo ra, thì các Chiến Sĩ cùng cấp bậc không thể nào làm được. Huống chi, vì cuộc Thánh Chiến này, các Ma pháp sư Pháp Lam gần như đã mang theo tất cả các Ma pháp vật phẩm theo. Ẩn nhẫn lâu như vậy, giờ phút này bọn họ phóng ra không hề giữ lại. Thể hiện thực lực thực sự của Liên quân Long Khi Nỗ Tư ra. Ma pháp sư Quân đoàn không thể nghi ngờ là có lực

công kích cường đại nhất của Liên quân Long Khi Nỗ Tư. Đồng thời, bọn họ cũng lại là yếu ớt nhất. Nếu không Diệp Âm Trúc cũng sẽ không che dấu bọn họ đến tận bây giờ. Đến tận khi Thâm Uyên Ma Vương bị Tiểu Long Nữ công kích, bốn Thâm Uyên Ma Vương đều không thể phân tâm, bọn họ mới thể hiện ra lực công kích chân chính của mình. Nếu không, cho dù chỉ có một gã Ma Vương tiến vào trong trận hình của Ma pháp sư, cũng có thể trong nháy mắt làm chết vô số người. Khi đó, Liên quân quả thực không có cơ hội gì. Cho dù là giết chết toàn bộ Thâm Uyên Ma Vương. Nhưng chỉ bằng mấy trăm vạn Chiến Sĩ, cũng tuyệt đối không thể chống lại mấy ngàn vạn Thâm Uyên sinh vật.

Hỏa diễm, Cơn lốc trước sau đã hoàn thành sứ mệnh của chúng, thân thể Thâm Uyên sinh vật như trần trụi hiện ra trước mặt pháo đài Long Khi Nỗ Tư. Một khắc sau, Hắc ám buông xuống khắp nơi, do Ám Hệ Ma pháp sư do Diệp Âm Trúc trực tiếp lãnh đạo, cũng là có số lượng Ma pháp sư ít nhất, Ma pháp của bọn họ đã giáng xuống.

Ám Ma Hệ Ma pháp, không thể nghi ngờ là ma pháp khó khăn nhất. Ma pháp sư Ám Ma Hệ chỉ có bốn trăm người, nhưng người lựa chọn Ám Ma Hệ đều có nghị lực mà Ma pháp sư bình thường không thể nào tưởng tượng được. Về thực lực thân thể, Ma pháp sư Ám Ma Hệ cũng sở hữu Ma pháp mạnh nhất. Trong hơn bốn trăm Ma pháp sư Ám Ma Hệ này, có hơn một phần ba đã đạt đến trình độ Tử Cấp. Ma pháp mà bọn họ thi triển là do Diệp Âm Trúc dạy cho họ, chính là Chú ngữ mà Phĩ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn Đại sư truyền thụ.

Hắc Ám màu tím buông xuống, vầng sáng mờ nhạt bao phủ mặt đất, không có cảnh đẹp xuất hiện, đám Thâm Uyên sinh vật thậm chí còn không cảm giác được công kích gì hết, quang mang màu tím đen cũng đã biến mất. Đang khi đám Thâm Uyên sinh vật vì sợ hãi hai Ma pháp lúc trước, có chút không dám xông lên pháo đài, thì đột nhiên, tiếng gầm rú mãnh liệt lại xuất hiện trong chiến trường. Tiếng nổ không phải là do Ma pháp oanh kích hay là Đấu Khí công kích tạo thành, mà đến từ thi thể đám Thâm Uyên sinh vật. Thi thể của tất cả Thâm Uyên sinh vật đã bị chết gần như trong nháy mắt bị nổ tung, lực nổ mạnh tương đương với thực lực của Thâm Uyên sinh vật khi còn sống. Khi thân thể của một con Ma Ngưu nổ mạnh, mấy trăm con Thứ Xà xung quanh cũng bị nổ tung, cảnh này diễn ra không ngừng trên chiến trường.

Không sai, Ma pháp sư Ám Ma Hệ thi triển chính là Thi Bạo. Có lẽ Thi Bạo không phải là Cấm chú Ma pháp, nhưng cũng bởi vì như vậy, nên Thi Bạo do hơn bốn trăm Ma pháp sư Ám Ma Hệ thi triển mới bao phủ được phạm vi lớn như vậy.

Ở ba phía thi triển Ma pháp, hầu như thi thể của tất cả Thâm Uyên sinh vật bị chết đều bị nổ mạnh, điều này khiến cho đám Thâm Uyên sinh vật không thể Thôn phệ. Còn mang đến hiệu quả thậm chí còn khủng bố hơn cả Lưu Tinh Hỏa Vũ. Dù sao, đám Thâm Uyên sinh vật lúc này đã không còn Hoàng Vụ bảo vệ nữa.

Sau Hắc Ám là Hải Dương, Thủy Nguyên tố ngưng tụ thành Băng, hóa thành vô số đạo Băng trùy từ trên trời giáng xuống. đương nhiên, đó không phải là Băng trùy nhỏ yếu, những cây Băng Trùy này có chiều dài phần lớn hơn ba thước, có cây đường kính lớn nhất gần một thước. Băng trùy từ trên trời rơi xuống, dù là chỉ dựa vào trọng lượng rơi xuống, thì lực trùng kích cũng rất đáng sợ. Không khí đang nóng rực trở nên mát mẻ hơn không ít, nhưng bị Băng Trùy tẩy lễ, đám Thâm Uyên sinh vật lại nghe thấy khúc nhạc Tử vong.

Pháp lực của Ma pháp sư Thổ hệ lúc trước đã tiêu hao rất lớn, nhưng điều này không có nghĩa là bọn họ không còn lực cho trận chiến đấu cuối cùng này. Khi Băng trùy từ trên bầu trời giáng xuống thì trên mặt đất, một trận Đột thứ cũng xuất hiện. Trên dưới giáp công, cho dù là Tăng Ác, cũng không thể chịu nổi công kích khủng bố thế này.

Từng mảng lớn Thâm Uyên sinh vật bị Ma pháp công kích mà chết đi, thậm chí ngay cả Thi thể cũng không còn.

Quang mang rốt cuộc xuất hiện, như là mặt trời lúc bình minh, đáng tiếc ánh rạng động này cũng không phải dành cho Thâm Uyên sinh vật, mà đó là Ánh rạng đông dành cho Liên quân Long Khi Nỗ Tư. Quang nguyên tố khổng lồ chiếu sáng Pháo đài, từng đạo Thánh quang từ trên trời giáng xuống, cùng phát động với bọn họ, còn có Ma pháp sư của Cầm Thành.

Cầm Kỳ Thi Họa, bốn loại Ma pháp, mặc dù số lượng Ma pháp sư của Cầm Thành không nhiều. Nhưng từ Cầm Ma Pháp của Diệp Âm Trúc có thể thấy được thực lực Ma pháp truyền thừa của Đông Long Bát

tông là như thế nào. Khi Quang Minh chiếu sáng mặt đất, Thánh quang bao phủ nhân gian, thì đám Thâm Uyên sinh vật ở xung quanh Pháo đài đã tổn thất một phần năm. Phải biết rằng, đám Thâm Uyên sinh vật trên mặt đất vừa nãy còn có gần hai ngàn vạn, mà sau một vòng công kích vừa rồi đã tổn thất hơn bốn trăm vạn. Đây mới là tính ba phía, không tính thu hoạch ở phía còn lại.

Bất kể là Diệp Âm Trúc hay các Phó Thống soái khác, đều không hạ lệnh cho Chiến Sĩ Liên quân Long Khi Nỗ Tư lao ra khỏi Pháo đài, đoạt lấy tính mạng của quân địch. Mặc dù như vậy sẽ có chiến tích lớn hơn, nhưng Chiến Sĩ Liên quân hao tổn cũng quá lớn. Khi có được Vũ khí sắc bén là Ma pháp này, bọn họ tuyệt đối không muốn các Chiến Sĩ hy sinh nhiều hơn.

Ma pháp công kích đã kết thúc rồi sao? Không, đương nhiên là không. Pháp Lam Thất Tháp, đại biểu cho bảy loại Ma pháp. Cho dù là không tính không gian Ma pháp, cũng có bảy loại. Mà lực chiến đấu vừa phát huy vừa nãy, chỉ mới có sáu hệ mà thôi.

Âm thanh kỳ dị, cùng với Linh hồn ba động khổng lồ từ Pháo đài từ từ phát ra. Tầng sóng gợn đó bản thân không có lực công kích gì. Nhưng dưới ảnh hưởng của nó, đám Thâm Uyên sinh vật gần Pháo đài nhất bắt đầu tự chém giết lẫn nhau. Thâm Uyên sinh vật cao cấp có lẽ không bị Linh hồn ba động kỳ lạ này ảnh hưởng quá lớn. Nhưng trong hơn ngàn vạn Thâm Uyên sinh vật còn lại, dù sao vẫn là đám sinh vật cấp thấp là chủ yếu. Thâm Uyên sinh vật vốn đã bị Ma pháp công kích nên giờ lâm vào trong hỗn loạn. Ngay vào lúc yếu ớt nhất, Ma pháp sư Tinh thần hệ của Hồn Tháp lại chiếu cố bọn chúng, Tinh thần hệ Ma pháp lúc này đã thể hiện ra uy lực hữu hiệu nhất. Kẻ địch, từng tên từng tên một ngã xuống, áp lực ở bốn phía tường thành đồng thời giảm bớt.Thắng lợi đã bắt đầu nghiêng về một phía, chỉ có điều, lúc này lại nghiêng về phía Liên quân Long Khi Nỗ Tư.

Trên bầu trời, Cầm Đế hào Hàng không mẫu hạm trở nên sáng rực, đương nhiên sẽ không phải là Cao cấp Ma Đạo pháo nữa, thời gian tĩnh của Cao cấp Ma Đạo pháo rất lâu. Trong thời gian ngắn không thể nào sử dụng được nữa. Nhưng, Trung cấp Ma Đạo pháo đã hết thời gian tĩnh, ba trăm khẩu Trung cấp Ma Đạo pháo sáng rực lên.

Đại quân Hủy Diệt nhìn thấy Cầm Đế hào sáng rực lên, gần như liền ngay lập tức đứng chắn trước mặt đám Đại Bàng Giải thi triển Phản Ma thuẫn, cùng với Phản Ma thuẫn Nữ Vu phóng ra, hình thành một màn Hào quang khổng lồ, che đỡ cho đám Đại Bàng Giải ở phía sau.

Bên trong Cầm Đế hào, vẻ mặt Tô Lạp lạnh như băng, cảnh giết chóc bên ngoài khiến thần kinh nàng như tê liệt, nhìn về phía Ly Sát đang đứng ở bên cạnh bàn điều khiển chính:

- Âm Trúc đã nói, khi cục diện chiến trường thay đổi, chính là lúc ngươi phát huy. Đến đây đi, để chúng ta đánh cho đám Thâm Uyên sinh vật rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

- Ma Đạo pháo khu một chuẩn bị xong.

- Ma Đạo pháo khu hai chuẩn bị xong.

- Ma Đạo pháo khu ba chuẩn bị xong.

- Ma Đạo pháo khu bốn chuẩn bị xong.

Từng tiếng báo cáo không ngừng vang lên, kết thúc cuối cùng chính là Ly Sát:

- Tịch Diệt Pháo Hỏa chuẩn bị xong.

Tô Lạp điều chỉnh vị trí của Cầm Đế hào, Cự Long tộc ở phía trước nhanh chóng mở ra một thông lộ, nàng lạnh lùng quát lớn:

- Phát xạ.

Oanh–

Tiếng nổ cực lớn, cùng với Ma Pháp ba động khổng lồ phát ra trong không trung. Lúc này, đám Ma Chủ chưa đạt đến Thứ Thần Cấp bị Tiểu Long Nữ truy sát đã có bảy người bị nàng giết chết. Ma Chủ Thứ Thần Cấp ngoại trừ bị Diệp Âm Trúc giết chết, đám còn thừa cũng đã bị nàng xử lý giờ chỉ còn có sáu người. Lúc này, đám Ma Chủ không thể nào quản được Cầm Đế hào nữa, đang toàn lực vây công Tiểu Long Nữ.

Đám Hủy Diệt khinh thường nhìn Cầm Đế hào đang phát ra năng lượng. Loại công kích này có gì chứ, lần này đã là lần thứ ba, nghĩ chúng ta là đám Thiên Quỷ yếu ớt sao? Dựa vào mấy ngàn Ma pháp trận, phòng ngự của chúng ta không thể nào bị phá giải.

Vào lúc đám Hủy Diệt đang đắc ý, bọn chúng đột nhiên nhìn thấy màn hào quang màu trắng. Đó là Bạch quang lớn hơn cả ba trăm đạo quang mang lúc trước. Mỗi một đạo có đường kính hơn mười trượng, tốc độ cũng nhanh hơn ba trăm đạo quang mang kia một chút.

Điều mà Hủy Diệt lúc này có thể làm, chính là dùng mọi khả năng tăng Phản Ma thuẫn của mình lên đến cực hạn, nhưng điều này có tác dụng gì sao?

Quang mang phỉ thúy vỡ ra như thủy tinh, hóa thành vô số điểm sáng biến mất không còn, thậm chí còn không phát ra âm thanh va chạm nào cả. Bạch quang trực tiếp mở ra năm lỗ hổng khổng lồ trong chiến trận của hủy diệt và Đại Bàng Giải, ngay cả Thiên Quỷ Đại quân ở sau bọn chúng cũng không may mắn tránh thoát.

Một khắc sau, ba trăm đạo hỏa quang đồng thời giáng xuống. Ma pháp phòng ngự của Hủy Diệt quả thật rất mạnh, thậm chí có thể mượn Ma lực của đối thủ. Nhưng sau khi Phản Ma thuẫn bị phá vỡ, thân thể của chúng nó vẫn rất yếu ớt. Hồng quang đi đến đâu, hủy diệt và Đại Bàng Giải đã bị thương nặng, còn không còn Phản Ma thuẫn bảo vệ, đã hoàn toàn bị Hồng quang bao phủ, kết cục chờ đợi chúng nó chỉ có một đó chính là Hủy Diệt.

Đại Bàng Giải bị tiêu diệt hoàn toàn, ngay cả một con cũng không còn. Trên mặt đất, Pháo đài không còn phải chịu đựng lực công kích khủng bố của chúng nó nữa. Mặc dù vào lúc này thành thường đã xuất hiện không ít lỗ hổng, nhưng đối với Thâm Uyên Đại quân mà nói, điều này còn có tác dụng sao. Tổng cộng ba ngàn hủy diệt, sau chiến đấu lúc trước cùng với đợt công kích này, số lượng còn lại chưa đến hai trăm. Đang chờ đợi chúng nó chính là gần bốn trăm Tinh Linh Long. Ở tình huống hai đánh một, đám Hủy Diệt này không có cơ hội gì nữa.

Năng lượng khổng lồ chẳng những đã phá hủy Phòng tuyến của hủy diệt, đồng thời cũng quét ngang sang đám Âm Long Đại quân bên cạnh. Năm đạo Bạch quang đó là do Tịch Diệt Chi Pháo phát ra công kích khủng bố, ít nhất đã giết chết hơn bốn trăm con Âm Long. Thân thể khổng lồ có lúc cũng không phải chuyện tốt, ít nhất chúng nó không có cơ hội né tránh.

Không có Hủy Diệt hỗ trợ, chiến trường Không Quân bên phía Liên quân mặc dù vẫn bị áp chế nhưng từ cục diện chiến trường đang thay đổi, cục diện Không Quân đã tốt hơn trước nhiều.

Trận chiến tranh này vô cùng kinh tâm động phách, giống hệt như trâm trạng của Tát Lâm Na lúc này. Cho dù là khi Ám Ảnh Ma Vương Nạp Nhĩ Ban Địch An bị Diệp Âm Trúc hủy diệt, Tát Lâm Na vẫn còn niềm tin tất thắng. Nhưng nàng không thể nào ngờ được, Thâm Uyên Đại quân lại thất bại nhanh đến vậy. Càng không ngờ được rằng, Ma pháp của Nhân loại lại có uy lực khủng bố đến thế. Đây không phải do nàng ta không tìm hiểu kỹ trí nhớ của Hương Loan. Mà Hương Loan cũng không biết thực lực thực sự của Ma pháp sư Pháp Lam. Trực diện chiến đấu, Tát Lâm Na thể hiện ra thực lực cường đại, hơn nữa còn có Phản Ma thuẫn có tác dụng phòng ngự Ma pháp cao nhất, Ma pháp gì cũng gần như không có hiệu quả gì với nàng. Nhưng mà nàng vẫn bị Diệp Âm Trúc hoàn toàn áp đảo, liên tục bị đánh lui, lúc nào cũng có thể không ngăn cản nổi. Lực công kích của Diệp Âm Trúc mạnh hơn so với Tát Lâm Na tưởng tượng nhiều. Hơn nữa còn có Linh hồn lực khổng lồ, Tát Lâm Na tự hỏi trong cùng cấp bậc, Linh hồn lực của mình đã gần bằng Lam Vu Ma Vương Phí Đức Lặc, nhưng so sánh với Nam nhân trước mặt này, vẫn yếu hơn nhiều.

Dựa vào uy lực của hai viên Hồn Châu, Diệp Âm Trúc đã hoàn toàn áp đảo Tát Lâm Na về tinh thần. Khiến cho Thuấn di và hiệu quả Ma pháp của Tát Lâm Na không thể nào thể hiện được. Ngay từ khi bắt đầu chiến đấu Tát Lâm Na đã rơi vào thế bị động, mấy lần may mắn thoát được tay Diệp Âm Trúc. Siêu Thần khí Khô Mộc Long Ngân Cầm đã dung hợp với tay phải của Diệp Âm Trúc, nhưng đây không có nghĩa là hắn không thể thi triển Cầm Ma Pháp của mình. Trong không trung, bảy sợi tóc màu đen vẫn luôn xoay quanh thân thể hắn, dưới Linh hồn ba động của hắn mà phát ra tiếng đàn tuyệt vời mà kỳ lạ, suy yếu kẻ địch, tăng cường mình lên. Có Thần Thú Khải Giáp hỗ trợ, thực lực của Diệp Âm Trúc đã đạt đến một trình độ trước nay chưa từng có. Tay trái Âm Dương Trảm, tay phải Thất Huyền Phá Hồn Chưởng, dựa vào tốc độ nhanh hơn Tát Lâm Na một chút, khiến cho nàng ta không có sức đánh trả. Nếu không phải vì

Thái Âm Băng hoàn của Tát Lâm Na còn có thể làm chậm tốc độ của Diệp Âm Trúc, có lẽ thân thể của nàng sớm đã bị trúng Thất Huyền Phá Hồn Chưởng của Diệp Âm Trúc rồi.

Chẳng những Tát Lâm Na không ngờ rằng thực lực của Diệp Âm Trúc lại đạt đến trình độ như vậy. Mà ngay cả Tiểu Long Nữ đang truy sát đám Ma Chủ cũng không nghĩ đến. Lúc này, thực lực mà Diệp Âm Trúc thể hiện ra, không thua kém gì nàng.

Chiến trường biến đổi khiến cho cố kị trong lòng Diệp Âm Trúc hoàn toàn biến mất, lúc này hắn chỉ có một suy nghĩ đó là hủy diệt kẻ thù trước mặt, báo thù cho Hương Loan. Vì có thể phát huy ra thực lực mạnh nhất, hắn cố ý không nghĩ đến lời Tát Lâm Na nói, nhưng lời nói của Tát Lâm Na lại vẫn đánh sâu vào trong Linh hồn của hắn, như Độc xà đang không ngừng cắn xé nơi yếu nhất trong Linh hồn của hắn.

"Ông" Bảy sợi tóc đen nhánh cùng chấn động, giai điệu tuyệt vời hóa thành đạo trùng kích cuối cùng.

Cả người Tát Lâm Na run lên, bị Linh hồn của Diệp Âm Trúc phối hợp với Cầm Khúc đánh vào, bảy đạo khói đen đồng thời từ Thất khiếu bay ra, Linh hồn đã bị thương không nhẹ. Cơ hội như vậy Diệp Âm Trúc không thể nào bỏ qua được, tay trái chém ra, ba đạo Âm Dương trảm phân biệt chém trong không trung, ngăn cản các hướng mà Tát Lâm Na có thể né tránh. Linh hồn hoàn toàn tập trung, chịu một chiêu Thái Âm Băng hoàn, máu trong miệng phun ra, đã đến ngay sát bên Tát Lâm Na, một chưởng áp về phía trán nàng ta.

Thất Huyền Phá Hồn Chưởng đối mặt với kẻ địch bình thường, lúc nào cũng có thể phát huy được công kích hủy diệt. Nhưng đối với cường giả cấp bậc Ma Vương này, thì phải công kích ngay cạnh người mới có thể phát huy được lực công kích lớn nhất, mới đạt được hiệu quả như mong muốn. Linh hồn của Hương Loan đã bị Tát Lâm Na Thôn phệ, cũng chỉ có biện pháp này mới có thể bảo vệ được thân thể của Hương Loan khi hủy diệt Linh hồn Tát Lâm Na, đây là điều duy nhất mà Diệp Âm Trúc có thể làm cho Hương Loan.

Vẻ sợ hãi hiện lên trong mắt Tát Lâm Na.

Nếu Diệp Âm Trúc không muốn bị thương mà giết nàng ta, như vậy thì trong thời gian ngắn không có biện pháp gì. Nhưng Tát Lâm Na dù như thế nào cũng không thể tưởng tượng được, Nam nhân trước mặt này vì giết mình lại chấp nhận bị thương nặng. Một chưởng nhìn như rất nhẹ nhàng của đối phương khiến nàng cảm giác đang ở nguy cơ mất mạng, lúc trước, Ám Ảnh Ma Vương Nạp Nhĩ Ban Địch An cũng chết trong chiêu này của Diệp Âm Trúc.

- Không… Linh hồn của Hương Loan còn tồn tại.

Một khắc trước khi bị hủy diệt, Tát Lâm Na kêu lên một tiếng thê lương. Quả nhiên, Diệp Âm Trúc sửng sốt trong giây lát, bàn tay đang đánh ra cũng chậm đi một nửa.

Tát Lâm Na không dám dừng lại, làn sương mù màu xanh biếc khổng lồ từ trong cơ thể Hương Loan bay ra. Nàng vừa đẩy thân hình Hương Loan về phía Diệp Âm Trúc, vừa lui về phía sau thật nhanh, chịu một chiêu Âm Dương Trảm, bỏ chạy thật xa.

Nhìn thấy thân thể Hương Loan bị đẩy đến đước mặt mình. Diệp Âm Trúc theo bản năng chuyển tay phải đang đánh ra lên không trung, tay trái đưa ra ôm lấy thân thể mềm mại của Hương Loan, ôm nàng vào trong lòng.

Linh hồn của Hương Loan còn tồn tại sao? Mặc dù Diệp Âm Trúc cũng biết Tát Lâm Na rất có thể đang lừa mình, nhưng hắn không muốn bỏ qua cơ hội cuối cùng này.

Nhưng khi hắn tiếp lấy Hương Loan, một khắc ngắn ngủi đó đã khiến hắn không thể nào đuổi kịp Tát Lâm Na - thực lực chỉ kém hắn có một điểm mà thôi.

Tiếng kêu sắc bén không ngừng từ trong miệng Tát Lâm Na phát ra. Thâm Uyên Đại quân bị Ma pháp sư đánh trúng đang đại bại, bao gồm cả Không Quân ở bên trong, lập tức theo tiếng kêu của nàng rất nhanh lui về phía sau.

Thâm Uyên Đại quân đã bại, thảm bại.

Đả kích mà Diệp Âm Trúc gây cho Hắc Yêu Ma Vương Tát Lâm Na thật sự quá lớn. Bất kể là thân thể, hay là tình huống trên chiến trường đều khiến cho Tát Lâm Na vô cùng sợ hãi. Lúc này nàng chỉ muốn

nhanh chóng rời khỏi nơi này, bảo vệ tính mạng mình trước rồi nói sau.

biết Ma Thần Phong Ấn vô cùng khủng bố. Nhưng hai ngọn lửa đang rực cháy đó, Ma Thần Phong Ấn có thể ngăn cản sao?

Thâm Uyên Ma Vương mặc dù sợ chết, nhưng khi biết chắc chắn phải chết. bọn họ tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội cuối cùng. Giờ phút này, tình huống của Lam Vu Ma Vương và Tử Nguyệt Ma Vương chính là như vậy. Trạng thái của bọn họ đã bị Ma Thần Phong Ấn làm suy yếu đến mức rất thấp. Lại còn bị thương nặng bởi công kích của Tiểu Long Nữ. Nhìn thấy Tiểu Long Nữ đang ngưng tụ năng lượng khổng lồ như vậy, Thâm Uyên Đại quân cũng đã lui lại dưới sự chỉ huy của Hắc Yêu Ma Vương Tát Lâm Na, bọn họ biết, mình đã không còn cơ hội sống sót. Ở trong tình huống như vậy, bọn họ rốt cuộc không hề giấu diếm nữa, sử dụng đến thủ đoạn cuối cùng. Thiêu đốt Linh hồn chi hỏa, bất kể là đối với Sinh mệnh năng lượng của Nhân loại, hay là Tử Năng của Thâm Uyên Ma Vương đều giống nhau. Cùng lúc ngọn lửa màu Lam và Tím đó thiêu đốt, thân thể hai Ma Vương cùng đồng thời khôi phục năng lực hành động.

- Cùng nhau chết đi!!!!

Tiếng hò hét điên cuồng, cùng với Ngọn lửa chợt bùng cháy mãnh liệt chợt bay lên.

Hành động của Diệp Âm Trúc vẫn chậm một bước. Chỉ có thể trơ mắt nhìn Kim quang trong tay Tiểu Long Nữ rót vào trong Ma Thần Phong Ấn, nhìn thấy Linh hồn chi hỏa và Tử Năng của hai vị Ma Vương bùng nổ trong nháy mắt, thân thể hắn bị một lực lượng đẩy ra ngoài thật xa, nhưng không thể nào ngăn cản mọi chuyện.

Lam Vu Ma Vương và Tử Nguyệt Ma Vương tự bạo, bất kể là thân thể, Tử Năng hay là Linh hồn, trong nháy mắt phá tan, chết cũng không để lại, bọn họ đã trở về lòng của Tử Năng.

Nhưng một kích trước khi chết của hai gã Thứ Thần Cấp cửu giai đã sinh ra uy lực khủng bố. Hào quang hai màu Lam và Tử trước tiên va chạm với Kim quang mà Tiểu Long Nữ phát ra, ngay sau đó, mở rộng ra xung quanh. Kim quang bị vỡ vụn, do lực bùng nổ khổng lồ đó, thân thể Tiểu Long Nữ bị đánh bay ra ngoài, thân thể mềm mại phun máu trong không trung, hiển nhiên nàng đã bị thương không nhẹ. Nhưng mà nàng còn có thể lui lại, bởi vì nàng không phải là người thi triển Ma Thần Phong Ấn. Nhưng sáu vị Tháp Chủ và Ny Na thi triển Ma Thần Phong Ấn lại không thể lui lại.

Tinh lực của bọn họ đã gắn liền với Ma Thần Phong Ấn, Ma Thần Phong Ấn bị nổ, bọn họ cũng bị công kích.

Sáu vị Tháp Chủ Pháp Lam là Ma pháp sư cường đại nhất của Long Khi Nỗ Tư Đại lục, ở thời khắc nguy cấp này, đã thể hiện ra thực lực thực sự của bọn họ. Hỏa tháp tháp chủ Tang Đức Tư, Phong tháp tháp chủ Đức Văn Khải Tây, Thủy tháp tháp chủ Tây Lập Tư, Thổ tháp tháp chủ Uy Nhĩ Khẳng Tư, thân thể bốn người cùng sáng lên.

Ngọn lửa lại xuất hiện, bay lên không, chính là Linh hồn Thiểm diệu lớn nhất trong đời người. Vào giờ phút này, vẻ mặt bốn vị Tháp Chủ rất bình tĩnh, thậm chí còn nở nụ cười. Bọn họ ngâm xướng cùng một câu Chú ngữ, cũng là câu chú ngữ cuối cùng trong cuộc đời bọn họ.

- Tự Nhiên Nữ Thần Bảo Hộ!

Thủy, Hỏa, Thổ, Phong bốn loại Nguyên tố cơ bản của Đại Tự nhiên. Do bốn vị Tháp Chủ thiêu đốt Linh hồn, ngưng tụ thành một tầng quang mang nhu hòa. Vầng quang mang này thay thế cho Ma Thần Phong Ấn bị vỡ nát, ngăn cản lực nổ mạnh do hai vị Ma Vương sinh ra. Bốn vị Tháp Chủ tiến lên một bước, thay thế vị trí phòng ngự của bảy người. Họ mỉm cười, thân thể của bọn họ cũng hoàn toàn dung hợp vào vầng quang mang kia cùng với Linh hồn chi hỏa.

Quang Minh Tháp Chủ Áo Bố Lai Ân, Hồn Tháp Tháp Chủ Mạch Khắc Mễ Lan và Ny Na, dưới tác dụng của năng lượng khổng lồ bị đánh bay ra xa. Bốn vị Tháp Chủ Thủy, Hỏa, Thổ, Phong đã thiêu đốt Linh hồn chi hỏa của mình chịu đựng sự phản phệ của Ma Thần Phong Ấn. Để cho đồng bạn cơ hội sống sót. Lựa chọn của bọn họ không thể nghi ngờ là chính xác nhất. Nếu không, chết không chỉ có bốn, mà là tất cả.

Quang Minh Tháp Chủ Áo Bố Lai Ân phun máu, nước mắt tuôn trào. Bảy vị Tháp Chủ Pháp Lam cùng

thống trị Pháp Lam bao năm. Bọn họ chẳng những có được thực lực cường đại, mà còn là những bằng hữu thân thiết. Cái chết của Ám Tháp Tháp Chủ Tư Long, đã khiến bọn họ vô cùng xúc động, nhưng đó là do hắn làm ác. Mà bốn vị Tháp Chủ đồng thời hy sinh, khiến cho hai vị Tháp Chủ còn sống sót vô cùng bi thương.

Năng lượng do hai Ma Vương Thứ Thần Cấp cửu giai thiêu đốt Linh hồn chi hỏa một khi thoát ra, thì như vậy chết không chỉ có bọn họ, còn có những sinh mệnh bên dưới, thậm chí ngay cả Thông đạo cũng rất có thể bị Tử Năng khủng bố phá vỡ. Bốn vị Tháp Chủ hy sinh thân mình vì tất cả những người còn lại. Thất Thải quang mang và Tử Năng hai màu bên trong dần dần nhạt đi. Quang mang tuyệt đẹp đại biểu cho sáu cường giả tuyệt thế đã rơi xuống.

Bốn Ma Vương của Thâm Uyên vị diện đã mất ba. Thắng bại của cuộc Thánh Chiến này không còn gì khác, nhưng mà Liên quân cũng phải trả giá rất đắt cho cuộc chiến tranh này. Nguyên lực tiêu hao, Diệp Âm Trúc bị đẩy lùi chỉ có thể kịp thời dùng Nguyên lực đỡ lấy Ny Na và hai vị Tháp Chủ. Thân thể của Tiểu Long Nữ bị đánh bay xoay một vòng trong không trung rồi hạ xuống mặt đất, mặt xám nghoét như tro tàn, hiển nhiên nàng cũng bị thương không nhẹ.

- Sư huynh.

Nhìn thấy Quang Minh Tháp Chủ Áo Bố Lai Ân rơi lệ, giọng nói Diệp Âm Trúc không khỏi nghẹn lại.

Áo Bố Lai Ân phất phất tay:

- Đừng tự trách mình, Âm Trúc, bọn họ làm đúng. Vào lúc đó, cũng chỉ có Tự Nhiên Nữ Thần bảo hộ mới có thể ngăn cản sự phản phệ của hai gã Ma Vương trước khi chết. Trước khi đến đây, chúng ta đã có chuẩn bị sẵn sàng hy sinh cho cuộc Thánh Chiến này. Ta cảm thấy tự hào vì bốn lão già này…

Nói xong chữ cuối cùng, thân thể Áo Bố Lai Ân đã ngã vào ngực Hồn Tháp Tháp Chủ Mạch Khắc Mễ Lan. Ở bên trong Ma Thần Phong Ấn, Áo Bố Lai Ân không thể nghi ngờ là người chủ đạo, năng lượng hắn thừa nhận và phát ra cũng là nhiều nhất. Mặc dù lúc này không chết, nhưng đã bị thương nặng, cùng với năng lượng tiêu hao quá nhiều với đả kích vì cái chết của bốn vị Tháp Chủ. Vị Tháp Chủ thủ tịch Pháp Lam này đã không thể chống đỡ được nữa.

Mạch Khắc Mễ Lan nghẹn ngào nói:

- Âm Trúc, những việc còn lại giao cho ngươi. Mấy người chúng ta cũng nên nghỉ ngơi một lát.

Vừa nói, lão vừa nâng Áo Bố Lai Ân từ từ đi đến một mảnh đất trống bên cạnh.

Hai người nhìn qua đã thêm chút cô đơn. Diệp Âm Trúc thở dài mấy hơi, cố gắng đè nén kích động trong lòng, nhưng trong mắt lại không thể ức chế được vẻ lạnh như băng. Hai tay nắm chặt, rất lâu sau cũng không thả lỏng ra.

- Âm Trúc, Hương Loan… nó..

Ny Na dù sao cũng là cường giả Vũ Kỹ Thứ Thần Cấp lục giai, khả năng chịu đựng của thân thể mạnh hơn các Tháp Chủ nhiều, cho nên bà ta bị thương nhẹ nhất.

Nghe thấy giọng nói của Ny Na, Diệp Âm Trúc nhìn về phía bà ta. Trong lúc nhất thời không biết nên nói gì với Ny Na. Trong mắt Ny Na hiện lên vẻ bi ai, phất tay nói:

- Được rồi, ngươi không cần nói gì cả. Nếu ngươi còn có tình cảm với Hương Loan, như vậy đi, về sau hãy thay nó chiếu cố Duệ Cầm. Mấy năm nay, Duệ Cầm là động lực duy nhất để nó sống.

Hai vị Tháp Chủ đã đi, Ny Na cũng đã đi. Mặc dù bọn họ rời đi không xa, nhưng Diệp Âm Trúc lại cảm giác như đã vĩnh viễn mất đi bọn họ. Móng tay đâm vào lòng bàn tay, từng giọt máu tươi từ trong bàn tay chảy xuống, Diệp Âm Trúc không cảm thấy gì, Thánh Chiến đã kết thúc sao?

Không, đối với hắn thì còn chưa kết thúc.

Trước khi hoàn toàn phá hủy Thâm Uyên sinh vật trong Vị diện này, thì cuộc chiến tranh này vẫn chưa kết thúc. Diệp Âm Trúc cắn lưỡi, trong cơn đau đớn khiến cho tinh thần phấn chấn. Hạ xuống thành tường pháo đài, quan sát tình huống chiến trường.

Lúc này, Liên quân bao gồm cả Cầm Đế hào đã truy sát ra ngoài, đang không ngừng tấn công Thâm Uyên Đại quân đang tháo lui.Trên mặt đất, từng thi thể liên tục ngã xuống. Các Ma pháp sư Pháp Lam đuổi theo không ngừng thi triển từng Ma pháp công kích vào trong trận hình tán loạn của quân địch, Thôn phệ sinh mệnh tà ác.

Lực chiến đấu chủ yếu của Pháo đài, cùng với Kỵ binh, đều đã ra ngoài chém giết, còn lại bên trong Pháo đài chỉ còn là Bộ Binh. Chiến sự lúc này Diệp Âm Trúc đã không cần chỉ huy nữa. Hắn lập tức bắt đầu hạ mệnh lệnh, ra lệnh cho Bộ binh của Pháo đài cứu những người bị thương, quét dọn chiến trường. Còn việc thống kê thương vong thì phải đợi cho Đại quân chấm dứt truy kích mới có thể tiến hành.

Liên quân Long Khi Nỗ Tư truy sát gần ba trăm dặm mới kết thúc cuộc truy sát này. Bởi vì Ma pháp sư gia nhập chiến trường, có đả kích rất lớn đối với Thâm Uyên Đại quân. Cao cấp Thâm Uyên sinh vật còn chạy được một phần, nhưng đám Thâm Uyên sinh vật cấp thấp thì lại không chịu nổi Ma pháp công kích, hầu hết đều đã phải bỏ mạng tại chỗ. Cuộc đại chiến này, kéo dài một ngày một đêm của Thâm Uyên sinh vật mới kết thúc. Số lượng thương vong của hai bên đạt đến con số rất kinh người.

Khi Liên quân Long Khi Nỗ Tư mệt mỏi mà thắng lợi nện bước trở về Pháo đài. hống lĩnh các Quân bắt đầu thống kê con số thương vong, sự hưng phấn trong lòng bọn họ đã dần dần biến mất, mà đều là sự bi ai. Qua thống kê, Liên quân Long Khi Nỗ Tư đã mất hơn một nửa. Chiến Sĩ chết trên chiến trường đã vượt quá một trăm năm mươi vạn, người bị thương thì vô số kể. Ngoại trừ Ma pháp sư Quân đoàn coi như tương đối đầy đủ, thì không có một Quân đoàn nào còn đầy đủ hết. Đệ nhất Phó Thống soái Tây Đa Phu, Mễ Lan đế quốc Công chúa Hương Loan, Tháp Chủ Thủy , Hỏa, Thổ, Phong bốn tháp; Bạch Kim Bỉ Mông Vương Ba Nhĩ Mã đã hy sinh. Pháp Lam mười hai Thánh Kỵ Sỹ chỉ còn lại có năm người. Quần chiến đấu Cầm Đế hào Hàng không mẫu hạm, Địa Ngục Ma Long còn lại không đến bốn trăm. Cự Long còn lại không đến ba trăm. Giác Ưng Kỵ Sỹ còn có hơn hai ngàn vẫn còn có lực chiến đấu. Song đầu Kì Mĩ Lạp , Tinh Linh Long cũng bị thương vong hơn một phần ba. Cho dù là cường đại như Bỉ Mông cự thú, thì cũng đã có hơn năm trăm tính mạng đã mất đi trong cuộc chiến tranh này. Ba trăm Chiến Sĩ Tử Thần Long Lang Kỵ sỹ đoàn đã có bốn mươi sáu người chết. Tử Tinh Quân Đoàn cũng bị thương vong một phần ba. Ba Quân đoàn Vương bài là Bạch Hổ, Cự Hùng, Hoàng Kim của Thú Nhân tộc cũng thương vong hơn nửa. Hai trăm Ma Đạo pháo mà Cầm Thành mang đến còn có thể sử dụng không đến một trăm khẩu, còn lại đều bị ăn mòn mất đi tác dụng. Pháo đài Long Khi Nỗ Tư cũng bị thủng lỗ chỗ, không phải thời gian ngắn có thể tiến hành chữa trị được.

Trận đại chiến này, tổn thất còn nhiều hơn Diệp Âm Trúc tính toán. Nhưng, Liên quân cũng đã giành được thắng lợi quyết định thắng lợi trong cuộc đại chiến này. Thâm Uyên Đại quân hoàn toàn bị đánh tan, trong bốn Ma Vương thì có ba chết trận, Hắc Yêu Ma Vương Tát Lâm Na chạy thoát cũng bị thương không nhẹ. Bốn mươi Ma Chủ cũng chỉ còn có hơn mười người có thể chạy thoát. Trong quá trình Cầm Đế hào truy kích, Ma Đạo pháo lại phát uy, khiến cho đám Ma Chủ đã tiêu hao Tử Năng quá nhiều tổn thất nặng nề. Thâm Uyên Không Quân chạy trốn được nhiều nhất là Thiên Quỷ. Hủy diệt và Đại Bàng Giải bị tiêu diệt hoàn toàn. Âm Long Quân Đoàn tổn thất cũng hơn sáu ngàn. Tốc độ phi hành của chúng nó quá chậm, không còn được Phản Ma thuẫn của hủy diệt bảo vệ, trong đợt truy sát này đám Thâm Uyên sinh vật cao cấp đã thương vong nặng nề.

Nếu không phải bởi vì các Chiến Sĩ Quân đoàn của Quần chiến đấu Cầm Đế hào Hàng không mẫu hạm quá mệt mỏi, thì thậm chí có thể lưu lại toàn bộ đám Âm Long ở lại chiến trường. Còn về Quân đoàn mặt đất, chạy trốn được nhiều nhất chính là Thứ Xà, chúng nó vẫn ở tít tận phía sau, không phải là chiến đấu ở trên cùng, nên tổn thất ít nhất. Còn các Thâm Uyên sinh vật còn lại bị Ma pháp công kích, đều hoặc là bị tiêu diệt hoàn toàn hoặc là đánh cho tàn phế. Ma Hạt, Ma Ngưu bị tiêu diệt hoàn toàn. Thực Thi Quỷ, Ác Liêm, Ma Chu - đám Thâm Uyên sinh vật cấp thấp có số lượng khổng lồ cũng đã không còn được bao nhiêu. Đám Tăng Ác bình thường và Cao cấp Tăng Ác cũng tổn thất nặng nề. chúng nó cũng gặp vấn đề như Âm Long là tốc độ chạy trốn quá chậm, bị Liên quân Long Khi Nỗ Tư truy sát, tử thương nặng nề.Trải qua trận chiến này, Thâm Uyên Tứ Quốc đã không còn thực lực trực diện đối đầu với Liên quân Long Khi Nỗ Tư, cuộc Thánh Chiến này cũng vì trận chiến này mà quyết định thắng bại.

Diệp Âm Trúc ngồi ngay ngắn ở trên vị trí Thống soái, vẻ mặt hắn rất bình tĩnh, nghe xong báo cáo của các Thống lĩnh thì chỉ trầm tư suy nghĩ, không ai biết hắn đang suy nghĩ cái gì. Nhưng tất cả mọi người đều biết, trận chiến này đã đả kích hắn quá lớn, Tây Đa Phu Nguyên soái, Hương Loan và bốn vị Tháp Chủ

đã hy sinh.

- Nguyên soái.

Áo Lợi Duy Lạp nhỏ giọng gọi Diệp Âm Trúc.

Diệp Âm Trúc như bừng tỉnh từ trong suy nghĩ, liếc nhìn hắn, gật đầu nói:

- Mặc dù tổn thất nặng nề. Nhưng cuộc chiến tranh này dù sao chúng ta cũng đã giảnh được thắng lợi. Nhưng bây giờ còn chưa là lúc khao thưởng ba quân. Các vị Phó Thống soái, Thống lĩnh, trở về lập tức tổ chức các Chiến Sĩ của chúng ta, rồi nhờ Ma pháp sư thủy hệ tiến hành tẩy độc. Người bị thương nhanh chóng đưa về Long Khi Nỗ Tư Đại lục. Thống kê những người đã chết, sau khi chiến tranh chấm dứt sẽ trợ cấp cho thân nhân bọn họ. Bọn họ đều là anh hùng của cuộc Thánh Chiến này. Ngoài ra, ra lệnh cho Công tượng sửa lại thành tường Pháo đài, không được lơi lỏng phòng ngự, đề phòng Thâm Uyên sinh vật phản công. Sau khi từ hội nghị kết thúc, Tử, Diệp Hồng Nhạn, Áo Lợi Duy Lạp, An Nhã các ngươi lưu lại một chút, những người khác có thể về.

Các Tướng lĩnh sớm đã mệt mỏi, nhận được mệnh lệnh của Diệp Âm Trúc liền rời khỏi trướng Soái, trở về. Những người khác đã đi rồi, Tử không còn gì phải e ngại, bước đến trước người Diệp Âm Trúc, giữ lấy vai hắn, nói:

- Âm Trúc, ngươi không sao chứ?

Diệp Âm Trúc khẽ lắc đầu, nói:

- Yên tâm đi, ta không sao. Tiểu Long Nữ, Tô Lạp, Hải Dương, các nàng đi xuống nghỉ ngơi trước đi. Ta có việc phải bàn với bọn Tử.

Hai mắt Tô Lạp và Hải Dương đều đỏ, Tô Lạp tiến lên một bước, đột nhiên quỳ xuống trước mặt Diệp Âm Trúc, mắt đẫm lệ:

- Âm Trúc, đều là thiếp không tốt, không chú ý đến Hương Loan tỷ đã rời đi lúc nào. Nên khiến cho nàng bị Thâm Uyên Ma Vương hãm hại. Chàng theo quân pháp trừng phạt thiếp đi.

Diệp Âm Trúc sững người. Lúc này, hắn nhẹ nhàng lắc đầu, đi xuống khỏi vị trí Thống soái, nâng Tô Lạp lên, tay còn lại ôm lấy Hải Dương:

- Đừng khóc, việc này không thể trách nàng. Hương Loan tự động rời khỏi Cầm Đế hào. Nàng là thống lĩnh của Cầm Đế hào, khi đó không gì quan trọng hơn chiến tranh. nàng đã làm rất chính xác. Trong cuộc chiến tranh này, nàng chỉ huy Cầm Đế hào rất xuất sắc, đạt được chiến tích huy hoàng trên chiến trường, có công rất lớn.

- Nhưng, thiếp…

Cái chết của Hương Loan khiến cho Tô Lạp rất xúc động. Các nàng đều biết lời mà Hương Loan nói với Diệp Âm Trúc trước khi chết, cũng hiểu tình cảm của Hương Loan đối với Diệp Âm Trúc. Nhưng vào giờ phút này, Hương Loan đã chết, đừng nói là ghen tị, các nàng chỉ còn cảm giác áy náy.

"Hương Loan Tỷ, Tỷ thật ngốc, Tỷ vì sao lại không nói cho Muội biết Tỷ thích Âm Trúc chứ. Vì sao?" Hải Dương khóc không còn nước mắt, Tỷ muội tốt nhất, Gia Gia gần gũi nhất, đều chết trong cuộc chiến tranh này, đả kích với nàng thế nào có thể tưởng tượng được.

- Không cần nói nữa, Ta đã mất Hương Loan, không muốn các nàng bị tổn thương gì nữa.

Mắt Diệp Âm Trúc cũng đỏ lên, hắn rốt cuộc không thể nào làm mình bình tĩnh được nữa. Nếu không phải bởi vì mọi chuyện còn chưa kết thúc, có lẽ hắn sẽ ôm hai thê tử của mình mà khóc.

- Các nàng đi đi. Ta sẽ về sau.

Hải Dương và Tô Lạp đi rồi. Tiểu Long Nữ cũng theo lệnh của Diệp Âm Trúc mà lui xuống nghỉ ngơi. Thu liễm cảm xúc, Diệp Âm Trúc nhìn về phía ba huynh đệ tốt của mình và An Nhã.Năm người được xưng Cầm Thành Ngũ Đế nhìn nhau, bọn họ đều rất khó nhìn thấy vẻ vui mừng vì thắng lợi, chỉ nhìn thấy sự bi thương dành cho các Chiến Sĩ đã hy sinh.

- Âm Trúc, đừng suy nghĩ nhiều. Mặc dù cuộc chiến này khiến chúng ta tổn thất nặng nề. Nhưng đó là nghĩa cử vì con cháu của chúng ta mai sau. Chờ sau khi chúng ta hủy diệt căn nguyên của Thâm Uyên vị diện, thì Đại lục về sau sẽ không còn phải lo lắng Thâm Uyên vị diện xâm nhập nữa. Đây là nguyện vọng của Thần Long Vương, đồng thời cũng là nguyện vọng của bốn vị Tháp Chủ đã hy sinh. Ngươi là Thống soái của Liên quân, nhất định phải phấn chấn lên, hoàn thành các công việc còn lại.

Diệp Âm Trúc gật đầu, nhìn Tử nói:

- Đúng thế. Cuộc chiến tranh này còn lâu mới kết thúc. Còn có rất nhiều chuyện chúng ta cần phải hoàn thành. Ta lưu các ngươi lại, chính là vì cuộc chiến tiếp theo. Theo kế hoạch, chúng ta sau khi đánh lui đợt công kích mãnh liệt nhất của Thâm Uyên Đại quân, chỉnh đốn ba ngày. Ba ngày sau, chúng ta sẽ phát động tổng tấn công.

- Hắc Yêu Ma Vương Tát Lâm Na đã bỏ chạy. Ả ta nhất định sẽ trở về Đế Lĩnh Hắc Yêu Quốc thu thập tàn quân. Cho nên, trạm thứ nhất của chúng ta chính là Đế Lĩnh Hắc Yêu Quốc. Đánh tan đám tàn quân do Tát Lâm Na chỉ huy, đồng thời hủy diệt Thâm Uyên của Hắc Yêu Quốc. Sau đó sẽ hủy diệt ba Thâm Uyên còn lại của Thâm Uyên vị diện. Khi đó, cuộc Thánh Chiến này mới kết thúc thực sự. Đến lúc đó, chúng ta chỉ cần tiến hành quét dọn Thâm Uyên vị diện, giết chết đám Thâm Uyên sinh vật chạy trốn, là có thể hoàn toàn diệt trừ sinh vật tà ác ở Vị diện này.

Tử nói:

- Ba ngày sau, ngươi chuẩn bị mang mấy Quân đoàn tiến đến Hắc Yêu Quốc? Ba ngày thời gian, chỉ sợ không đủ để các Quân đoàn của Đại quân chỉnh đốn lại.

Diệp Âm Trúc gật đầu nói:

- Ta đã suy nghĩ, hầu hết thủ lĩnh quân địch đã bị chúng ta giải quyết, tái chiến thì chúng ta bị ngăn cản sẽ giảm đi nhiều. Ba ngày sau, ta chỉ mang theo tinh nhuệ Quân đoàn đi tới Đế Lĩnh Hắc Yêu Quốc, tiến hành tiêu diệt. Tử, ngươi và Cách Lạp Tây Tư, Minh, Thiểm, Lôi cùng ta xuất chinh. Còn Long Sư Nặc Vân và hai vị Bạch Kim Bỉ Mông Vương lưu lại chỉ huy Đại quân Thú Nhân tộc sửa chữa Pháo đài. Hồng Nhạn, ngươi và Tử Thần Long Lang Kỵ sỹ đoàn đi cùng với ta. Áo Lợi Duy Lạp Đại ca, phiền ngươi chọn lựa một trăm Ma pháp sư các hệ có thực lực trên Tử Cấp, và chỉ huy bọn họ. An Nhã Tỷ tỷ, Tinh Linh Long và Song đầu Kì Mĩ Lạp còn phải cùng tác chiến với ta. Lần này chúng ta sẽ không cần Cự Long tham chiến. Mặc dù ta không có ấn tượng gì với Long Tộc. Nhưng trong trận chiến hôm nay, Long Tộc có tác dụng rất quan trọng. Cả Chủng tộc cũng chỉ còn lại có một ít Tộc nhân, nên sẽ không để bọn họ tham chiến. Địa Ngục Ma Long Quân đoàn ta sẽ dùng Vong Linh Ma pháp chữa trị cho chúng nó, cũng có thể chiến đấu với chúng ta. Giác Ưng Kỵ Sỹ đoàn cũng đi theo tác chiến. Các ngươi có ý kiến gì không?

Bốn người trước mặt cùng lắc đầu, tỏ vẻ đồng ý với mệnh lệnh của Diệp Âm Trúc.

Áo Lợi Duy Lạp nói:

- Vậy còn Áo Bố Lai Ân Đại sư và Mạch Khắc Mễ Lan Đại sư? Có nên để bọn họ cùng tham chiến không? Nếu có Ma pháp của hai vị Đại sư hỗ trợ. Chúng ta càng dễ đối phó với cuộc chiến này hơn. Huống chi, Ma pháp sư Pháp Lam cũng chỉ Dưới sự chỉ huy của bọn họ mới phát huy được thực lực mạnh nhất.

Diệp Âm Trúc thở dài một tiếng, lắc đầu nói:

- Không cần. Nếu bốn vị Tháp Chủ không hy sinh, ta nhất định sẽ đi mời bọn họ đi cùng. Nhưng Pháp Lam tổn thất nặng nề như vậy, chỉ còn hai vị Đại sư. Trong lòng bọn họ đau đớn đến mức nào có thể tưởng tượng được, để cho bọn họ ở lại Pháo đài đi.

- Không, để chúng ta cùng đi đi.

Giọng nói già nua hơi khàn khàn từ bên ngoài truyền vào. Năm người Diệp Âm Trúc ngẩng đầu lên, thì thấy hai vị Đại sư Áo Bố Lai Ân và Mạch Khắc Mễ Lan đã từ bên ngoài đi vào. Nhìn vẻ mặt bọn họ đã khôi phục bình thường, nhưng vẻ bi thương trong mắt vẫn không thể nào che dấu được.

- Hai vị Sư huynh, các người đều đã bị thương, nên nghỉ ngơi cho tốt mới phải.

Diệp Âm Trúc vội vàng đi đến nghênh đón.

Áo Bố Lai Ân lắc đầu nói:

- Tiêu diệt Thâm Uyên sinh vật, người Pháp Lam không thể đứng ngoài. Mấy lão già chúng ta còn chưa yếu như vậy. Thừa lúc có thể phát huy tác dụng, trận chiến này chúng ta nhất định phải tham gia. Nếu không, chúng ta sao có thể xứng với bốn người Tang Thác Tư đã chết chứ. Chỉ sợ bọn họ dưới đất cũng sẽ cười chúng ta. Ba ngày, ta nghĩ cũng đủ để chúng ta khôi phục Ma lực. Chỉ đáng tiếc là, bốn người bọn họ đã đi, nếu không, chúng ta còn có thể tiếp tục thi triển Ma Thần Phong Ấn.

- Tốt lắm, hai vị Đại sư, việc này cũng không cần phải thông báo với Ny Na Nãi Nãi. Cái chết của Hương Loan đã đả kích người rất lớn, để cho người ở lại trong pháo đài nghỉ ngơi đi.

Hai vị Đại sư cùng gật đầu.

Cầm Đế hào đang khôi phục năng lượng ở trong Pháo đài Long Khi Nỗ Tư. Cả Pháo đài không hề vì chiến tranh kết thúc mà dừng lại. Các Công tượng đang sửa lại tường thành, các Chiến Sĩ ba ngày sau xuất chinh trong Mễ Lan thành của Diệp Âm Trúc đang tận dụng thời gian khôi phục thực lực.

Những người bị thương được đưa về Long Khi Nỗ Tư Đại lục. Chiến Sĩ các Quân đoàn được chia về theo các Quốc gia, tất cả đều đang được tiến hành không một sai sót.

Sau hội nghị Diệp Âm Trúc đã bố trí xong tất cả, liền bế quan trong phòng mình, không ai được gặp. Mỗi ngày chỉ do Tô Lạp mang thức ăn vào phòng, Phu Thê ba người ở trong phòng nghỉ ngơi.

Vào lúc này, đã không còn ai quấy rầy Diệp Âm Trúc nữa. trên chiến trường hắn bị thương không nhẹ. Cuộc chiến này đã thắng lợi, Diệp Âm Trúc là Thống soái có thể nói là công lao lớn nhất. Chẳng những giết chết Ám Ảnh Ma Vương, đánh lui Hắc Yêu Ma Vương. Mà dựa theo kế hoạch và sự lãnh đạo của hắn, Liên quân Long Khi Nỗ Tư mới có thể phát huy ra lực chiến đấu mạnh nhất, hoàn toàn đánh bại kẻ địch.

Nếu như nói, trước khi Thánh Chiến bắt đầu, Tướng lĩnh các Quốc gia còn có chút bất mãn với việc Diệp Âm Trúc trở thành Thống soái của Liên quân. Nhưng mà bây giờ tất cả các vị Tướng lĩnh đều khâm phục Cầm Đế Đại nhân. Bọn họ đều hiểu được rằng, nếu cuộc Thánh Chiến này không có Diệp Âm Trúc, thì có lẽ kết quả đã khác.

Thời gian ba ngày trôi đi rất nhanh. Bên trong Pháo đài sửa sang chưa đầy ba ngày đã chấm dứt. Tất cả đều được tiến hành hoàn hảo. Nhưng vào đêm ngày thứ ba, Cầm Đế hào Hàng không mẫu hạm có chiến lực mạnh nhất của Liên quân lặng lẽ bay lên, rời khỏi Pháo đài, biết được mục đích của nó, chỉ có vài người mà thôi.

Thể tích của Cầm Đế hào quá khổng lồ, chứa một ngàn năm trăm Bỉ Mông cự thú cùng với Tử Thần Long Lang Kỵ sỹ đoàn, và Ma pháp sư của Pháp Lam vẫn không hề chật chội.

Ma Tinh thạch Phong Hệ cường đại bố trí bên trong Cầm Đế hào, khiến cho nó có thể giữ được tốc độ cao, dưới sự hộ vệ của Song đầu Kì Mĩ Lạp , Tinh Linh Long, Địa Ngục Ma Long và Giác Ưng Kỵ Sỹ, rất nhanh bay về phía Thâm Uyên Đế Lĩnh.

Tô Lạp vẫn ngồi ở trên Bàn điều khiển chính, là người chỉ huy Cầm Đế hào. Hải Dương dường như đã khôi phục đôi chút, cùng với các Thiếu nữ Tinh linh Tộc ở trong Khoách Âm thương, tập trung tinh thần đề phòng.

Bên cạnh Diệp Âm Trúc, Tiểu Long Nữ, Tử, Áo Lợi Duy Lạp, Diệp Hồng Nhạn, Quang Minh Tháp Chủ Áo Bố Lai Ân, Hồn Tháp Tháp Chủ Mạch Khắc Mễ Lan đều đang ngồi nhắm mắt dưỡng thần. An Nhã thì ở bên ngoài phụ trách chỉ huy nhóm Không Quân của Tinh linh Tộc. Cuộc chiến tranh này, Tinh linh Tộc có trợ giúp rất lớn đối với Liên quân.

Trong đội Không Quân này, còn có thêm hai Quân đoàn khổng lồ không hề xuất kích trong cuộc chiến vừa rồi. Là hai Quốc gia Lôi Điểu và Sư Thứu của Thú Nhân tộc, do Tử lúc trước điều động đến.

Cuộc Thánh Chiến lúc trước không sử dụng đến chúng nó, đây là do mệnh lệnh của Diệp Âm Trúc. Với thực lực của Lôi Điểu và Sư Thứu, chỉ mạnh hơn đám Thiên Quỷ một chút mà thôi. Đối mặt với mấy trăm vạn Thiên Quỷ thì chúng nó chỉ có thể trở thành vật hy sinh. Hao tổn như vậy Diệp Âm Trúc không hề muốn thấy, cho nên Không Quân mà Liên quân khi đó đã phái ra đều là mạnh nhất.

Nhưng bây giờ thì khác, Lôi Điểu và Sư Thứu Quân đoàn cũng có hơn hai mươi vạn, Phi hành Thú tộc trong cuộc chinh phạt cự ly xa xôi thế này, hiển nhiên có thể tăng cường thực lực của bộ đội đặc chủng.

Cầm Đế hào phi hành lúc này không nhanh. Đương nhiên từng này không thể so sánh với tốc độ thiết kế của nó. Cầm Đế hào mặc dù có thể phi hành rất nhanh, nhưng Không Quân bảo vệ nó lại không làm được như vậy.

Diệp Âm Trúc mở bản đồ trong tay ra mà quan sát. Với tốc độ phi hành như bây giờ, sáu ngày nữa mới đến được Đế Lĩnh Hắc Yêu Quốc. May là tốc độ của Quần chiến đấu Cầm Đế hào Hàng không mẫu hạm không chậm chạp giống như đám Âm Long vậy. Diệp Âm Trúc thậm chí có thể khẳng định. Khi Quân đội của mình đến được Lãnh địa Hắc Yêu Quốc, thì Hắc Yêu Ma Vương Tát Lâm Na có lẽ đã về đến nơi đó, nhưng hầu hết Thâm Uyên sinh vật thủ hạ của nàng không kịp trở về.

Hắn không cần phải lo lắng Tát Lâm Na sẽ trốn sang Đế Lĩnh của một Quốc gia khác. Điều này căn bản không có ý nghĩa gì. Trụ cột của Thâm Uyên vị diện chính là bốn Thâm Uyên đó. Bốn Thâm Uyên này đều là mục tiêu mà Liên quân phải hủy diệt. Nếu hắn là Hắc Yêu Ma Vương Tát Lâm Na, nhất định sẽ bảo vệ Đế Lĩnh của mình, mà sẽ không lựa chọn các Quốc gia khác. Diệp Âm Trúc nắm chắc tám mươi phần trăm, Tát Lâm Na sẽ ở trong Đế Lĩnh này. Nhưng nàng ta khẳng định không thể tưởng được, mình nhanh như vậy đã đến Lãnh địa của nàng ta.

Bởi vì không gian bên trong Cầm Đế hào rất khổng lồ, vì giữ tốc độ phi hành, Diệp Âm Trúc ra lệnh cho Không Quân bên ngoài luân phiên tiến vào trong Cầm Đế hào nghỉ ngơi. Cứ hai canh giờ đổi một lần. Cứ như vậy, Đại quân vẫn duy trì tiến về phía trước, mà không cần phải hạ xuống bên dưới để nghỉ ngơi.

An Nhã lần này không những tự mình theo Đại quân xuất chinh, còn mang theo một trăm Tự Nhiên Pháp Sư. Có bọn họ thi triển Tự Nhiên Chúc Phúc, thì cho dù là Lôi Điểu và Sưu Thứu yếu nhất cũng có thể liên tục bay một thời gian dài ở trong hoàn cảnh Thâm Uyên vị diện.

- Âm Trúc, phát hiện bên dưới có Thâm Uyên sinh vật, chúng ta có nên công kích không?

Giọng nói của Tô Lạp vang lên trong tai Diệp Âm Trúc.

Diệp Âm Trúc lập tức đi đến bên cạnh nàng, thông qua hệ thống quan sát thấy.

Quả nhiên đúng như lời Tô Lạp nói. Bên dưới mặt đất, đang có không ít Thâm Uyên sinh vật đang tiến về nơi giống như bọn họ. Trong đám Thâm Uyên sinh vật này Chủng tộc gì cũng có, rất nhiều trên người đều có vết thương, hiển nhiên đúng là đám bại binh trong trận chiến ba ngày trước đó. Vừa lúc bị Quần Cầm Đế Cầm Đế hào Hàng không mẫu hạm đuổi kịp.

¨¨©u G\ʏỀjX ¨¨©I ¦_Ł« K_Ń§ Í h dnjX

- Bỏ qua đi. Tạm thời bỏ qua bọn chúng. Dù sao sớm muộn gì cũng thu thập bọn chúng. Binh quý ở thần tốc, chúng ta không thể nào chậm trễ. Tiếp tục tiến lên, ra lệnh cho các Chiến Sĩ không được công kích.

- Vâng.

Ba ngày sau, trên đường đi thường xuyên nhìn thấy Thâm Uyên sinh vật chạy trốn về Đế Lĩnh Hắc Yêu Quốc. Ba Ma Vương đã chết đi, đám Thâm Uyên sinh vật bất luận là có trí tuệ hay chỉ có bản năng, đều chỉ biết chỉ có đi theo Hắc Yêu Ma Vương Tát Lâm Na mới có cơ hội sống sót. Cho nên đều lui về Đế Lĩnh Hắc Yêu Quốc của Tát Lâm Na.Thông qua hành động của bọn chúng, Diệp Âm Trúc càng có thể khẳng định Tát Lâm Na nhất định đã trở về Đế Lĩnh Hắc Yêu Quốc.

Ba ngày sau, Cầm Đế hào Hàng không mẫu hạm quần chiến đấu đã vượt xa tất cả Thâm Uyên sinh vật trên mặt đất. Nhưng sau khi phi hành không lâu, bọn họ rốt cuộc gặp một Thâm Uyên Quân đoàn quy mô, cũng từng mang đến không ít phiền toái cho Liên quân Long Khi Nỗ Tư.

- Âm Long, phía trước là Âm Long.

Giọng nói Tô Lạp trở nên hưng phấn. Lúc này Âm Long Quân đoàn đã không còn Hủy diệt và Thiên Quỷ hỗ trợ. Hơn bốn ngàn Âm Long tập trung cùng một chỗ, đang cố gắng bay về phía trước. Nhưng tốc độ của chúng nó thật không đáng nói. Nếu không phải vì chạy trốn, hơn nữa còn xuất phát trước Cầm Đế hào ba ngày, chỉ sợ đã sớm đuổi kịp chúng nó.

- Âm Trúc, làm sao bây giờ? Chúng ta không công kích sao?

Tô Lạp nhìn về phía Diệp Âm Trúc, những người khác cũng từ trong minh tư tỉnh lại nhìn hắn.

Ánh mắt Diệp Âm Trúc trở nên lạnh lùng:

- Không, đám Âm Long này khác với Thâm Uyên sinh vật cấp thấp. Đây là Quân đoàn có thực lực cường đại duy nhất mà Thâm Uyên vị diện còn có. Hoàn toàn tiêu diệt chúng nó, Thâm Uyên vị diện sẽ không còn lực chiến đấu, thừa lúc chúng nó đang hoảng loạn mà hủy diệt, trung cấp Ma Đạo pháo chuẩn bị phát xạ.

Năng lượng chuẩn bị, ba trăm khẩu Ma Đạo pháo đồng thời mở ra, trải qua ba ngày sửa chữa, Cầm Đế hào lại có được lực chiến đấu đầy đủ, đây cũng là chỗ đáng sợ nhất của nó. Cầm Đế hào sử dụng vô số cao cấp Ma Tinh thạch chẳng những có lực công kích mạnh mẽ, mà tốc độ bổ sung năng lượng cũng rất nhanh. Chỉ cần có đủ Không Quân hộ vệ, trên chiến trường nó gần như là vô địch.

Bọn Diệp Âm Trúc phát hiện Âm Long Quân đoàn, thì Âm Long Quân Đoàn cũng phát hiện ra bọn họ. Âm Long bản thân không có Linh hồn, hoàn toàn nghe theo Thâm Uyên sinh vật cao cấp chỉ huy mà tác chiến. Lúc này, chỉ huy Âm Long Quân Đoàn rút lui, chính là Đệ nhất Yêu Vương Hắc Yêu Quốc Tế Nha kẻ mà Hắc Yêu Ma Vương Tát Lâm Na tín nhiệm nhất.

Nhìn thấy Quần chiến đấu Cầm Đế hào Hàng không mẫu hạm nhanh chóng tiếp cận, Tế Nha hoảng sợ trong lòng. Trong trận chiến ở Pháo đài Long Khi Nỗ Tư, có hủy diệt và mấy trăm vạn Thiên Quỷ cũng không thể nào đánh tan Không Quân của Nhân loại. Lúc này bọn họ chỉ còn lại hơn bốn ngàn Âm Long, sao có thể thắng lợi được chứ.Nhưng mà, tốc độ phi hành của Âm Long quá chậm, muốn chạy trốn là không có khả năng.Cắn chặt răng, Tế Nha lập tức ra lệnh cho Âm Long Quân Đoàn bố trí trận hình, liều mạng tìm đường ra.

- Trung cấp Ma Đạo pháo chuẩn bị xong.

Trong mắt Diệp Âm Trúc sáng lên:

- Trung cấp Ma Đạo pháo phát xạ, Cao Cấp Ma Đạo pháo chuẩn bị.

Ba trăm điểm hồng quang sáng rực lên trên Cầm Đế hào. Tế Nha hoảng sợ, vội vàng ra lệnh cho Âm Long phân tán trận hình, nhưng thân thể khổng lồ và tốc độ chậm chạp đã làm chậm hành động của nó, ngay lập tức sao có thể phân tán được chứ?

Oanh…

Năng lượng điên cuồng bùng nổ trong không trung, ba trăm đạo hồng quang như Ngọn lửa Tử Thần, chợt đánh vào bên trong Âm Long Quân Đoàn.Hơn bốn ngàn Âm Long nếu có thể đồng thời phun ra Thái Âm Băng hoàn thì có lẽ còn có thể ngăn cản. Nhưng sau khi đại chiến thất bại, vì chạy trốn, hầu hết Ma Chủ đều đã chạy theo Tát Lâm Na trở lại Đế Lĩnh. Lúc này cả Âm Long Quân Đoàn chỉ còn có một mình Tế Nha chỉ huy. Mặc dù thực lực của nàng ta không kém, nhưng trong nháy mắt chỉ huy nhiều Âm Long như vậy có phản ứng là điều không có khả năng. Mười con thì không đến một con có thể kịp thời phun Thái Âm Băng hoàn, năng lượng ngưng tụ cũng không đủ.

Trong nháy mắt, trận thế phòng ngự đã bị phá, trong tiếng nổ lớn, gần năm trăm Âm Long bị Trung cấp Ma Đạo pháo bắn nổ tan tành.Năm trăm Địa Ngục Ma Long, Song đầu Kì Mĩ Lạp , Tinh Linh Long đã chuẩn bị công kích, đang đợi mệnh lệnh của Diệp Âm Trúc. Nhìn thấy kẻ thù mắt bọn họ đều đỏ rực lên, không cần cổ vũ, sĩ khí của bọn họ đã bay đến đỉnh.

- Âm Trúc, có muốn xuất chiến hay không?

Tử nhìn Diệp Âm Trúc.

Diệp Âm Trúc lắc đầu nói:

- Không vội, đợi Cao cấp Ma Đạo pháo chuẩn bị đủ năng lượng, đám Âm Long này chạy không thoát.

Khi quang mang của Cao Cấp Ma Đạo pháo sáng lên, Tế Nha đã cảm thấy tuyệt vọng. Bốn mươi đạo quang mang được phun ra. Giờ phút này, trận hình của Âm Long đã phân tán ra. Nhưng Cao cấp Ma Đạo pháo so với Trung cấp Ma Đạo pháo ngoại trừ uy lực mạnh hơn nhiều, thì năng lượng công kích cũng kéo dài lâu hơn nhiều. Trong không trung, bốn mươi đạo quang mang khủng bố hoàn thành một động tác quét ngang chiến trường. Chỉ một động tác đơn giản, lại mang đi mấy trăm Âm Long. Khi Âm Long đã trở nên hỗn loạn, Không Quân hộ vệ cho Cầm Đế hào hàng không mẫu hạm đã hành động.

Hơn trăm Địa Ngục Ma Long cùng với Tinh Linh Long, Song đầu Kì Mĩ Lạp đang đánh về phía kẻ địch số lượng lớn hơn bọn họ. Cùng lúc đó, cửa Cầm Đế hào mở ra, mấy thân ảnh bay nhanh ra, đánh vào Âm Long Quân Đoàn. Tử, Minh hiện ra bản thể, Cách Lạp Tây Tư vẫn giữ hình người, hơn nữa còn có Tiểu Long Nữ. Bốn cường giả đồng thời đánh về phía Âm Long Quân Đoàn. Tiếng Chú ngữ trầm thấp vang lên trong không trung. Quang Minh Tháp Chủ Áo Bố Lai Ân phiêu phù bên cạnh Cầm Đế hào ngâm xướng Chú ngữ.

Nhìn thấy Kim quang khổng lồ từng bước sáng rực lên xung quanh thân thể Áo Bố Lai Ân, Tế Nha đã hoàn toàn tuyệt vọng. Ả biết, tiếp tục tham chiến, chẳng những Âm Long phải chết, mà mình cũng khó toàn mạng. Nghĩ đến đây, ả ta lập tức thể hiện ra tâm lý ích kỷ của Thâm Uyên sinh vật cao cấp. Không hề do dự xoay người bỏ chạy, không cưỡi Âm Long nữa, trực tiếp dựa vào Tử Năng bay về phía Đế Lĩnh, trở về Đế Lĩnh ít ra còn có cơ hội sống sót, cho dù là về sau chết cùng với Ma Vương Đại nhân cũng tốt hơn.

- Đại Yêu Vương các hạ, ngài còn muốn đi sao?

Ngay khi Tế Nha vừa xoay người, chưa bay được trăm thước, thì trước mặt đã xuất hiện thêm một người. Người này vừa xuất hiện, khiến tia hy vọng cuối cùng trong lòng Tế Nha đã tan biến. Diệp Âm Trúc phiêu phù trong không trung lặng lẽ nhìn Tế Nha. Hắn sẽ không để cho cường giả cấp bậc Ma Chủ chạy thoát. Nếu không, sẽ có tổn thất rất lớn trong hành động dọn dẹp Thâm Uyên vị diện trong tương lai.

- Lại là ngươi…

Tế Nha nghiến răng nói.

Diệp Âm Trúc lạnh nhạt cười, nói:

- Một khi đám Âm Long này do Tế Nha Đại nhân chỉ huy. Vậy, ngươi hãy đi cùng với đám Âm Long này đi.

Siêu Thần khí Khô Mộc Long Ngân Cầm xuất hiện trong lòng bàn tay Diệp Âm Trúc. Ngón tay khẽ gẩy, bảy tiếng đàn gần như đồng thời vang lên. Mặc dù bên trong tiếng đàn không có giai điệu gì, nhưng khi Kim quang phát ra, trong mắt Tế Nha chỉ còn vẻ tuyệt vọng. Đó chính là Âm Dương Trảm dùng bảy sợi Cầm huyền phát ra, chính là phương thức công kích mà Diệp Âm Trúc mới lĩnh ngộ ra sau trận chiến ở Pháo đài Long Khi Nỗ Tư.

Không có Tế Nha chỉ huy, Âm Long Quân Đoàn chỉ biết chiến đấu bằng bản năng. Lúc chiến đấu với Quân đoàn cùng cấp bậc, điều này không khác gì tự sát. Tiểu Long Nữ, Tử, Minh, Cách Lạp Tây Tư như hổ nhập bầy cừu thoải mái tàn sát. An Nhã thì chỉ huy Không Quân hộ vệ Cầm Đế hào từ ngoài giết vào trong.

Vì không làm bốn phía bị thương, Ma pháp của Quang Minh Tháp Chủ Áo Bố Lai Ân đều có tính phụ trợ với bên ta. Mặc dù như vậy, Quang Nguyên tố ba động mạnh mẽ vẫn làm giảm thực lực của Âm Long rất nhiều. Từng con từng con Âm Long không ngừng từ trên mây rơi xuống, nổ tan, đây căn bản là một trận đồ sát mà thôi.

Thực lực trên Thứ Thần Cấp, kém một bậc là chênh lệch quá lớn. Thâm Uyên sinh vật lại không có Thần khí, thậm chí là Siêu Thần khí để kéo lại khoảng cách. Nên Tế Nha không có cơ hội gì khi đối mặt với Diệp Âm Trúc có Siêu Thần khí Khô Mộc Long Ngân Cầm. Hai đạo thân ảnh lần lượt va chạm trong không trung. Diệp Âm Trúc đã xuất hiện sau lưng Tế Nha. Tay phải hắn còn đang đặt trên một sợi Cầm huyền của Siêu Thần khí Khô Mộc Long Ngân Cầm.

- Chỉ sợ là không thể gặp lại, Tế Nha Đại nhân.

Tế Nha cứng đơ đứng trong không trung, một vệt sáng Kim sắc xuất hiện trên cổ ả ta. Ngay sau đó, vệt rạn Kim sắc lan ra khắp toàn thân ả ta với tốc độ kinh người. "Oanh" một tiếng, thân thể vị Đại Yêu Vương Hắc Yêu Quốc đã nổ tung, ngay cả Linh hồn của ả cũng không may mắn thoát khỏi.

Cả chiến trường không kéo dài quá lâu, đây là một cuộc chiến đấu không cân sức. Hơn bốn ngàn Âm Long, không có sự chỉ huy bị tiêu diệt hoàn toàn. Thương vong của Đại quân tinh nhuệ của Diệp Âm Trúc gần như không có.

Cả chiến trường kéo dài không lâu, Ma Chủ lại chết thêm một người, quan trọng hơn là giải quyết được Âm Long Quân Đoàn, hoàn toàn thay đổi cục diện của Không Quân Liên quân khi đối mặt với Không Quân Thâm Uyên. Đám Thiên Quỷ còn lại có lẽ không ít, nhưng đám Thâm Uyên sinh vật cấp thấp này rất khó gây phiền phức được cho Quần chiến đấu Cầm Đế hào.

Trở lại Cầm Đế hào, Diệp Âm Trúc hạ lệnh tăng tốc, lúc này, Quần Cầm Đế hào Cầm Đế hào chỉ còn cách Đế Lĩnh Hắc Yêu Quốc không đến hai ngày, đối với Liên quân Long Khi Nỗ Tư mà nói, đã đến lúc bọn họ giành thắng lợi hoàn toàn.

Hắc Yêu Ma Vương Tát Lâm Na đứng trên vách Thâm Uyên, trong mắt hiện ra vẻ cừu hận và căm ghét. Tế Nha là đệ nhất Yêu Vương, có thể nói là con của ả. Linh hồn khí tức của Tế Nha khi chết bạo phát, ả ta có thể rõ ràng cảm nhận được, nàng ta biết, kẻ địch từ Long Khi Nỗ Tư Đại lục đã tới. Cảm xúc bi ai tràn ngập trong lòng nhưng Tát Lâm Na vẫn không mất đi lòng tin. Đến đây đi, một khi các ngươi đã muốn tới, vậy Đế Lĩnh Hắc Yêu Quốc sẽ là nơi chôn thây của các ngươi.

Cùng lui về với Tát Lâm Na chỉ có Thiên Quỷ và đám Thâm Uyên sinh vật cao cấp có tốc độ rất nhanh. Còn một thời gian nữa bọn họ mới đến nơi. Tát Lâm Na đã sớm có chuẩn bị trong lòng, trong mắt hiện ra vẻ lạnh như băng. Hai tay Tát Lâm Na đang đặt trước ngực, ánh mắt nhìn lên người đám tàn quân Thâm Uyên cùng lui về với nàng đang tụ tập xung quanh Đế Lĩnh, thì thào nói:

- Đã đến lúc thể hiện giá trị sinh tồn của các ngươi.

Thời gian hai ngày cũng không dài. Rất nhanh, Diệp Âm Trúc đã chỉ huy Cầm Đế hào Hàng không mẫu hạm tiếp cận Đế Lĩnh Hắc Yêu Quốc. Nhưng làm cho hắn kỳ quái, là sau khi đã hủy diệt Âm Long Quân Đoàn, dọc đường rất bình yên, cho dù bây giờ đã tiến vào phạm vi của Đế Lĩnh, nhưng hắn không thấy một Thâm Uyên sinh vật nào xuất hiện cả. Như là Thâm Uyên sinh vật đã biến mất, cho dù là một con Thiên Quỷ phụ trách trinh sát cũng không có.

Trong lòng dấy lên một cảm giác mơ hồ, hắn đã nghĩ ra điểm mấu chốt trong đó. Tát Lâm Na dẫn theo Thâm Uyên Quân đội của nàng ta rút vào trong Đế Lĩnh là rất thấp, như vậy liền chỉ có một khả năng có thể. Giỏi cho Hắc Yêu Ma Vương Tát Lâm Na.

Kim quang mờ nhạt xuất hiện trong bàn tay Diệp Âm Trúc. Cái đó giống như một vòng cổ còn hơn nóng đặt trong tay hắn. Nhìn thấy viên Bảo thạch trên vòng cổ, Diệp Âm Trúc lặng lẽ cảm nhận Linh hồn ba động trong đó. Hương Loan, yên tâm, ta nhất định sẽ báo thù cho nàng.

- Truyền lệnh của ta, Đại quân bày trận hình tiến lên, không được phân tán. An Nhã Tỷ tỷ, mời Tỷ vào bên trong Cầm Đế hào.

Hắn đã mất Hương Loan, tuyệt đối không thể mất thêm. Mặc dù thực lực của An Nhã không kém, mạnh hơn Hương Loan không ít. Nhưng ai có thể cam đoan nàng sẽ không bị Hắc Yêu Ma Vương đánh lén chứ? Mệnh lệnh này đã coi như là chuẩn bị trước. Rất nhanh, An Nhã thông qua cửa đã mở tiến vào bên trong Cầm Đế hào. Nàng kinh ngạc nhìn Diệp Âm Trúc nói:

- Âm Trúc, vì sao để ta tiến vào, Không Quân bên ngoài còn cần ta chỉ huy.

Diệp Âm Trúc khẽ lắc đầu, nói:

- Chỉ sợ không cần. Kẻ địch của chúng ta đã dùng một cách khác để chờ đợi chúng ta đến. Có lẽ, đây sẽ là cuộc quyết đấu một đối một.

Tiểu Long Nữ đứng bên cạnh Diệp Âm Trúc trong mắt sáng lên, hiện ra vẻ khác thường:

- Nếu như một đối một, vậy để cho ta đi. Trận chiến đấu cuối cùng này do ta giải quyết là thích hợp nhất.

Diệp Âm Trúc nhìn nàng ta, lắc đầu nói:

- Không, là nàng đi cùng với ta. Một khi đã là cuộc chiến đấu cuối cùng, chúng ta sẽ không nên để cho Thâm Uyên vị diện một cơ hội nào.

Ở xa xa, ngọn núi cao vút mà Diệp Âm Trúc thấy lúc trước đã xuất hiện trước mặt, bay qua ngọn núi này chính là Đế Lĩnh Hắc Yêu Quốc. Mây mù nồng nặc vẫn dày đặc trong không trung. Trong không trung ngoại trừ các loại Nguyên tố, thì dường như còn mang theo rất nhiều không khí nặng nề.

- Diệp Âm Trúc.

Một âm thanh động lòng người đột nhiên từ bốn phương tám hướng truyền đến. Giống như cả không gian đều rung động, cho dù là Linh hồn lực của Diệp Âm Trúc cũng không thể tìm ra được vị trí phát âm. Thông qua thiết bị khoách âm trong Cầm Đế hào, Diệp Âm Trúc trầm giọng nói:

- Tát Lâm Na, xuất hiện đi. Ngươi chắc đã biết chúng ta đến đây làm gì rồi.

Tát Lâm Na cười duyên một tiếng, nói:

- Sao? Ngươi thực cho rằng các ngươi đã thắng lợi sao? Đến đây đi, hoan nghênh các vị đến với Đế Lĩnh Hắc Yêu Quốc. Là chủ nhân, ta nhất định sẽ chiêu đãi các ngươi thật tốt.

Lời nói vừa dứt, đột nhiên, sương mù trước mặt tách ra hai bên, như một con quái vật khổng lồ mở rộng miệng ra, làm xuất hiện một con đường. Trong Thông đạo tối đen, áp lực vô hình dường như nói cho mọi người đây là một con đường không có đường về. Ánh mắt Diệp Âm Trúc rất bình tĩnh, gật đầu với Tô Lạp:

- Tiến tới.

Không vào Hang Hổ sao bắt được Hổ con. Vào lúc này, hắn không thể nào lùi bước.

Cầm Đế hào dưới sự hộ vệ của Không Quân từ từ tiến vào. Diệp Âm Trúc rất bình tĩnh, nhưng mà Tinh thần lực của hắn, Tiểu Long Nữ và Quang Minh Tháp Chủ Áo Bố Lai Ân đã mở ra, hình thành một tầng Tinh thần bích lũy mở rộng ra, bảo vệ xung quanh Cầm Đế hào, một khi có kẻ địch tấn công, bọn họ sẽ cảm nhận được ngay.

Thông đạo này rất dài, khi bọn họ đi xuyên qua đám mây mù, thì Hắc Yêu Thâm Uyên đã ở ngay trước mắt. Thâm Uyên sâu không thấy đáy, làn sương mù màu xám dung nhập vào trong không khí.

Thông đạo mây mù sau lưng lặng lẽ đóng lại. Vào Giờ phút này, Quần chiến đấu Cầm Đế hào Hàng không mẫu hạm giống như bị bao phủ trong Vòng bảo hộ mây mù rất lớn vậy. Đám Giác Ưng có thực lực yếu nhất trong Không Quân khẽ kêu lên. Cho dù là khí tức của Song đầu Kì Mĩ Lạp và Tinh Linh Long cũng có chút không ổn định. Chỉ có Địa Ngục Ma Long là không có phản ứng gì. Hoàn cảnh như thế này, dường như chúng nó càng thích. Cầm Đế hào từ từ dừng lại, phiêu phù trong không trung. Không Quân vẫn duy trì trận hình vây quanh Cầm Đế hào. Ánh mắt Diệp Âm Trúc đảo qua mọi người, cuối cùng dừng lại trên người Tô Lạp và Ngân Long công chúa Ly Sát.

- Cầm Đế hào giao cho các nàng chỉ huy. Đừng quên lời ta đã nói với các nàng trước khi xuất phát. Thắng bại là ở hành động lần này. Chỉ có hoàn toàn hủy diệt Thâm Uyên, cuộc Thánh Chiến này của chúng ta mới thực sự thắng lợi.

Tô Lạp và Ly Sát nhìn nhau, gật đầu kiên định với Diệp Âm Trúc.

Ánh mắt Diệp Âm Trúc chuyển sang hai vị Đại sư Quang Minh Tháp Chủ Áo Bố Lai Ân và Hồn Tháp Tháp Chủ Mạch Khắc Mễ Lan:

- Hai vị Sư huynh, phiền hai người ở lại trong Cầm Đế hào, chuẩn bị ứng biến. Nếu ta đoán không sai. Lần này chúng ta phải đối mặt với Hắc Yêu Ma Vương sẽ khác với trận chiến lần trước.

Áo Bố Lai Ân làm ra một động tác kỳ quái với Diệp Âm Trúc. Mạch Khắc Mễ Lan chỉ khẽ vuốt cằm.

Mắt Diệp Âm Trúc sáng rực lên:

- Tử, Cách Lạp Tây Tư, Minh, Thiểm, Lôi, Tiểu Long Nữ cùng ta ra ngoài.

Cửa mở ra, bảy thân ảnh bay ra, hóa thành bảy vệt sáng, rất nhanh đã đến trên bầu trời Cầm Đế hào. Năng lượng ba động khổng lồ trong không trung, không khí mỗi một lần chấn động đều như là khẽ run lên vậy. Cảm nhận được khí tức phát ra từ bảy người Diệp Âm Trúc. Cảm giác lo âu bất an của Không Quân rõ ràng giảm đi rất nhiều. Ánh mắt Diệp Âm Trúc lướt qua Thâm Uyên sâu không thấy đáy kia, trầm giọng quát:

- Hợp thể.

Thiểm và Lôi mỉm cười bay lên. Thân thể hai tiểu cô nương xinh đẹp trong không trung dung hợp thành một vầng hào quang hai màu Kim Ngân, quang mang lóe lên, lặng lẽ dung nhập vào trong cơ thể Diệp Âm Trúc. Hóa thành Ma Văn Song dực có thể giúp Diệp Âm Trúc duy trì năng lượng. Ngay sau đó, Sơn Lĩnh cự nhân Minh và Chiến tranh cự thú Cách Lạp Tây Tư phân biệt xuất hiện trước người và sau lưng Diệp Âm Trúc. Năng lượng ba động khổng lồ chợt bay lên, thân thể hai Thần Thú trong nháy mắt hóa thành hai bộ phận của Thần Thú Khải Giáp, dung hợp làm một thể với Diệp Âm Trúc. Ánh sáng lóe lên, hình thành hệ thống phòng ngự cực mạnh.

Giờ phút này, Diệp Âm Trúc không hề nóng lòng thả Hồn Châu dung nhập vào trong Khải Giáp. Mắt hắn và Tử nhìn nhau, tâm ý hai huynh đệ liên lạc. Thân hình cao lớn của Tử chợt hóa thành một viên Tử Tinh sáng rực bay về phía Diệp Âm Trúc. Diệp Âm Trúc nâng tay phải lên, dùng bàn tay của mình tiếp nhận Tử quang chói mắt, ánh sáng lóe lên, trong nháy mắt đã dài đến hai thước, quang mang lóe lên trên thân kiếm, chính là Tử Tinh Tinh thần Cự kiếm. Năm đại Thần Thú hợp thể hoàn tất, nhưng vẫn chưa chấm dứt. Hồn Châu của Phĩ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn, vào Giờ phút này đang từ từ bay ra từ lỗ hổng trên Khải giáp, Linh hồn ba động khổng lồ nhưng ôn hòa trong nháy mắt cuốn khắp toàn thân Diệp Âm Trúc. Linh hồn ba động khổng lồ mỗi lần lóe lên càng khiến cho Thần Thú sáo trang cho năm Thần Thú tạo thành thêm sáng chói, như năm Thần Thú đã thực sự dung nhập làm một với Diệp Âm Trúc vậy. Viên Hồn Châu này có thể nói là trung tâm của Thần Thú Khải Giáp. Phĩ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn Đại sư dựa vào Linh hồn chi hỏa của hắn khiến cho năm Thần Thú biến hóa. Lúc này, bởi vì Hồn Châu, khiến cho Thần Thú sáo trang có được lực lượng hoàn mỹ nhất. Hồn Châu sáng rực lên, Diệp Âm Trúc theo bản năng khép hai tay lại, Tiểu Long Nữ bên cạnh hắn rõ ràng nhìn thấy, một vòng Kim quang bắt đầu từ trên Hồn Châu trước ngực Diệp Âm Trúc lan tràn ra. Quang mang Kim sắc lan đến đâu, Thần Thú sáo trang trên người Diệp Âm Trúc bắt đầu xảy ra biến hóa. Khác với trận chiến ở Pháo đài Long Khi Nỗ Tư lần trước. Thần Thú sáo trang lần này hoàn toàn biến thành Kim sắc. Tất cả các điểm kết hợp của bộ Khải giáp dường như đã biến mất, Ánh sáng ngọc phát ra trên Khải giáp, năng lượng ba động nhu hòa mỗi lần phát ra đều làm cho không khí chấn động. Kim quang lan đến hai cánh sau lưng Diệp Âm Trúc, Đôi cánh mềm mại biến thành như Kim loại, màu Kim sắc lan hết nó. Kim quang cũng lan đến Tử Tinh Tinh thần Cự kiếm trong tay hắn, màu tím bị Kim sắc thay thế. Quang mang Kim sắc càng khiến cho thân kiếm sáng bóng. Giờ phút này, trên người Diệp Âm Trúc phát ra khí tức vô cùng cường đại không gì sánh nổi, cho dù là Tiểu Long Nữ cũng cảm thấy run lên. Đây mới là hiệu quả chân chính của Thần Thú sáo trang. Lần này có thêm Tử, nó rốt cuộc đã hiện ra phong thái vốn có. Đôi mắt màu đen của Diệp Âm Trúc được bao phủ trong một tầng Kim sắc, trên Mi tâm, Cầm văn Kim sắc như ẩn như hiện, đó là Linh hồn Hồn Châu của bản thân hắn.

Sau khi năm Thần Thú hợp thể, Linh hồn năng lượng của hắn đã thăng hoa, mỗi động tác đều khiến cho bản thân biến thành trung tâm của trời đất. Mũi kiếm chỉ vào Thâm Uyên, Diệp Âm Trúc lạnh nhạt nói:

- Tát Lâm Na, xuất hiện đi. Một khi trong này chỉ còn có một mình ngươi, còn cần gì phải che dấu nữa? Ngươi không phải nói sẽ làm tốt việc tiếp đãi bọn ta sao?

- Ngươi rất cường đại. ngươi còn rất trẻ. Trong Nhân loại có một người cường đại như ngươi chỉ huy Cuộc chiến tranh này, chúng ta thua cũng không oan uổng gì. Nhưng vì sao các ngươi nhất định muốn chém tận giết tuyệt chúng ta?

Giọng nói của Tát Lâm Na không còn vẻ khiêu khích như trước nữa, ngược lại trở nên trầm thấp, giọng nói khàn khàn mang theo tình cảm, càng khiến cho Linh hồn người ta bị chấn động.

Diệp Âm Trúc và Tiểu Long Nữ cùng nhau nhẹ nhàng hạ xuống, đứng trên một vách núi của Thâm Uyên, nói:

- Nếu, giành thắng lợi là Thâm Uyên Đại quân các ngươi. Ngươi và Quân đội của ngươi ở trên Long Khi Nỗ

- Tiếp Thất Huyền Điệp Lãng Âm Dương Nhận của ta.

Bảy sợi Cầm Huyền, đồng thời phát ra tiếng nổ, trong nháy mắt sinh ra Âm ba khiến cho chín thân thể Tát Lâm Na đồng thời run lên. Bảy đạo Kim sắc Quang nhận gần như là cùng một lúc phát ra từ trên Khô Mộc Long Ngân Cầm. Mỗi một đạo Âm nhận đều nhanh hơn đạo trước nửa phần. trong nháy mắt, bảy đạo âm dương nhận đã dung hợp làm một thể, biến thành Kim nhận có hình Nguyệt Nha.

Ông ông ông ông ông–, cùng với năm đạo quang mang của Tát Lâm Na đến tấn công, Thất Huyền Điệp Lãng Âm Dương Nhận mà Diệp Âm Trúc phát ra như có lực hấp dẫn rất mạnh, hoàn toàn hấp thu năm đạo công kích đó. Năm tiếng Ông Ông vang lên, chẳng những không làm cho nó thoát ra, ngược lại chấn động càng thêm mãnh liệt, tạo thành một đạo đường cong tuyệt đẹp trong không trung, nhằm thẳng đến sườn phải Tát Lâm Na. Theo quỹ tích này, đạo Kim nhận có thể hoàn toàn xẹt qua chín Tát Lâm Na.

Phương pháp của Tiểu Long Nữ giống hệt như lúc trước, đều là hai tay đặt trước ngực hướng ra bên ngoài. Lại là một vòng tròn Kim sắc xuất hiện, ngăn cản công kích của Tát Lâm Na. Dường như công kích của Tát Lâm Na tăng lên thì phòng ngự của nàng càng thêm cường đại.

Một kích của Diệp Âm Trúc, lợi dụng cộng hưởng của Cầm huyền, khống chế tần suất của Âm Dương Nhận, chẳng những có lực phá hư mà Âm Dương tương hợp sinh ra, còn tăng cường lực cắt. Hơn nữa bảy trọng hợp một khiến cho uy lực càng kinh người. Cho nên mới có thể vừa ngăn cản công kích của Tát Lâm Na rồi còn phát động phản kích.

Được Thâm Uyên hỗ trợ, Tát Lâm Na quả nhiên có lực chiến đấu mạnh hơn lúc trước nhiều. Nhìn thấy Kim nhận Diệp Âm Trúc phát ra đã đến trước mặt, chín Thân ảnh nhanh chóng phân tán, chia làm chín hướng rời khỏi vị trí vừa nãy. Ngay sau đó lại phát ra chín đạo quang mang, từ chín hướng đồng thời Oanh kích Kim nhận. Theo tiếng nổ mãnh liệt, Kim nhận trong nháy mắt bị phá, mặc dù một kích này không làm cho Tát Lâm Na bị thương, nhưng Sinh mệnh năng lượng bùng nổ vẫn khiến cho một bộ phận Hắc vụ xung quanh chín Tát Lâm Na bị xua tan đi.

Diệp Âm Trúc và Tiểu Long Nữ gần như đồng thời phi thân lên. Trong này là Thâm Uyên, có thể nói là nơi phát ra Tử Năng, Tát Lâm Na có điều kiện bổ sung tuyệt vời. Thậm chí bổ sung năng lượng còn nhanh hơn cả Ma Văn Song dực của Diệp Âm Trúc. Nếu va chạm năng lượng hai bên, thời gian kéo dài càng lâu, đối với Diệp Âm Trúc và Tiểu Long Nữ càng bất lợi. vì vậy, hai người không hề dây dưa với Tát Lâm Na ở khoảng cách xa, thừa lúc nàng ta ngăn cản công kích của Diệp Âm Trúc liền lập tức tăng tốc, lao đến Tát Lâm Na.

Đến cấp bậc như bọn họ, lúc chiến đấu, đã căn bản không thể nào né tránh công kích của đối phương. Mỗi một lần công kích đều đã tập trung Tinh thần lực. Chỉ có cận chiến mà thôi, mà lực công kích phát ra từ khoảng cách gần, một mình Tát Lâm Na dù như thế nào cũng kém hơn Diệp Âm Trúc và Tiểu Long Nữ liên thủ, lại ở trong trạng thái hoàn hảo. Chín Tát Lâm Na, vẻ mặt đều là lạnh như băng, nhìn thấy Diệp Âm Trúc và Tát Lâm Na đồng thời đánh tới, nàng ta làm ra một động tác kinh người. Chín Tát Lâm Na đồng thời mở miệng ra, hộc ra một hạt Châu màu xanh biếc. Hạt châu vừa rời khỏi thân thể, lập tức chuyển động xung quanh thân thể nàng ta. Chín Tát Lâm Na nhanh chóng tụ tập lại một chỗ, chín đạo quang mang đồng thời đánh ra. Giờ phút này, bên trong quang mang nàng ta phát ra, còn có kèm theo một tầng màu xanh biếc nhàn nhạt.

"Hồn Châu" Diệp Âm Trúc thất kinh, mặc dù Hồn Châu của Tát Lâm Na rất khác so với của hắn. Nhưng hắn vừa nhìn cái đã nhận ngay ra, đây chính là căn nguyên của Linh hồn, Tinh thần lực chung cực, đương nhiên đây là Hồn Châu phụ trợ Tử Năng.

Mặc dù chín Tát Lâm Na có tám khẳng định là giả. Nhưng đồng thời xuất hiện chín Hồn Châu, vẫn sinh ra hiệu quả rung động rất lớn.

Nhìn thấy chín đạo quang mang lại bay tới, vẻ mặt Diệp Âm Trúc đã không còn thoải mái như lúc trước.

- Ta đến đây.

Tiểu Long Nữ hét lên, thân thể mềm mại lóe lên, đã tăng tốc xông tới phía trước Diệp Âm Trúc. Hai tay lại vung lên, nhưng Kim quang phát ra lúc này rõ ràng mạnh hơn lúc trước rất nhiều, mạnh mẽ cuốn chín đạo công kích mà Tát Lâm Na phát ra đến trước mặt mình. Không có tiếng nổ, Kim quang và công kích

mà Tát Lâm Na phát ra gần như cùng biến mất. Thân thể Tiểu Long Nữ thoáng lắc lư một chút, giọng nói của nàng đã vang lên trong đầu Diệp Âm Trúc:

- Cẩn thận, tính Hủ thực rất mạnh. Hồn châu của nàng ta có kèm theo hiệu quả Hủ thực rất mạnh, ngay cả Sinh mệnh năng lượng của ta cũng có thể ăn mòn.

Thừa lúc thân hình Tiểu Long Nữ bị đình trệ, Diệp Âm Trúc đã xẹt qua bên người nàng, thân hình lóe lên, rốt cuộc đã đến trước mặt Tát Lâm Na. Khi Tát Lâm Na vừa muốn tiếp tục công kích, thì Diệp Âm Trúc đã thi triển Thuấn di ở khoảng cách rất gần.

Mặc dù Tinh thần lực của Tát Lâm Na vẫn tập trung trên người hắn. Nhưng cũng không thể ngăn cản hắn hoàn thành động tác này. Chín thân ảnh chỉ có thể đồng thời phát động công kích nhằm vào vị trí mà Diệp Âm Trúc xuất hiện sau khi Thuấn di.

Một điểm Kim quang trong nháy mắt mở rộng ra, trong nháy mắt hóa thành một cơn lốc xoáy Kim sắc khổng lồ chợt mở rộng ra. Chín đạo quang mang mà chín Tát Lâm Na phát ra đồng thời bị rời khỏi quỹ đạo công kích, Kim quang khổng lồ cũng trong nháy mắt mở rộng ra, cơn lốc xoáy rất lớn đó đồng thời cắt vào chín Tát Lâm Na.

Diệp Âm Trúc sở dĩ sử dụng Thuấn di ở cự li gần, vì thuấn di đến vị trí đó, vừa lúc là điểm trung gian giữa chín Tát Lâm Na. Một khi đã không tìm được Tát Lâm Na chân chính, như vậy, liền đồng thời công kích tất cả phân thân và bản thể là tốt nhất.

Tử Tinh Tinh Thần Kích Quang Trảm lại phủ xuống thế gian. Áo nghĩa của Tử Tinh bỉ mông, cùng với thực lực mạnh mẽ của Diệp Âm Trúc, trong nháy mắt bạo phát ra lực công kích vô cùng lạ thường. Lực công kích Diệp Âm Trúc phát ra thật sự quá mạnh. Một kích này không chỉ là lực lượng của một mình hắn, còn có năng lượng dung hợp của năm Thần Thú. Hồn Châu ở trước ngực và trên Mi Tâm của hắn đồng thời phát ra năng lượng cực mạnh, toàn bộ phụ trợ vào trong kích này.

Tát Lâm Na dù như thế nào cũng không thể tưởng tượng được, Diệp Âm Trúc còn có tuyệt chiêu như vậy. Ả đúng là vẫn xem thường thực lực của Diệp Âm Trúc. Mặc dù ả ta phản ứng rất nhanh, chín thân ảnh vừa tiếp xúc với Tử Tinh Tinh Thần Kích Quang Trảm liền nhanh chóng bay lui lại. Nhưng vẫn chậm nửa nhịp, chính Tát Lâm Na đồng thời kêu lên thảm thiết, Hắc vụ từ trong miệng phun ra. Hắc vụ trong Thâm Uyên trong nháy mắt bị Diệp Âm Trúc đánh tan hơn hai phần ba.

Cơ hội như vậy Tiểu Long Nữ không thể nào bỏ qua được. Sinh mệnh năng lượng trong cơ thể ngăn cản công kích ăn mòn của Tát Lâm Na lúc này đã khôi phục được năng lực chiến đấu. Thân hình lóe lên, hai phân thân của Tát Lâm Na đã bị Sinh mệnh năng lượng công kích vỡ tan. Chín Tát Lâm Na biến thành bảy, Ô quang trên người nhạt đi rất nhiều. Toàn Phong Kích Quang Trảm khổng lồ không cứ như vậy là bỏ qua Tát Lâm Na. Cuộn lên, cuốn ba Tát Lâm Na ở gần nhất vào trong đó, khiến thân thể của ả trong nháy mắt bị vỡ vụn. Lúc này, chín Tát Lâm Na chỉ còn lại có bốn. Bốn Tát Lâm Na còn lại nhanh chóng phân ra, đồng thời bay về phía Thâm Uyên, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi.

- Còn muốn chạy ư?

Diệp Âm Trúc hừ lạnh một tiếng, hiện ra bản thể, hai cánh sau lưng thu lại, vọt về phía Thâm Uyên như Lưu Tinh Cản Nguyệt. Tình huống bên trong Thâm Uyên như thế nào hắn không biết. Nếu như để cho Tát Lâm Na trốn vào bên trong Thâm Uyên, muốn xử lý ả ta sẽ khó khăn rất nhiều. Cho nên hắn tuyệt đối sẽ không cho Tát Lâm Na cơ hội như vậy.

Tát Lâm Na hoảng sợ chạy trốn còn Diệp Âm Trúc có chuẩn bị mà đến, chỉ trong nháy mắt Diệp Âm Trúc đã vượt qua Tát Lâm Na. Đôi cánh đang thu lại chợt đánh xuống, Khô Mộc Long Ngâm Cầm liên tiếp bạo phát ra từng giai điệu, tinh thần ba động mãnh liệt hình thành một cơn lốc xoáy khủng bố, khiến cho thân thể Tát Lâm Na không thể không trì trệ một chút. Hai cánh sau lưng Diệp Âm Trúc vỗ xuống, một tầng Kim quang mãnh liệt chợt bùng nổ, hình thành Kim Sắc phong ấn. Đồng thời, một đạo quang mang màu Lam tím cũng từ trong tay hắn bắn ra. Đánh về một Tát Lâm Na đang bị Kim quang bao vây. Tử Tinh Tinh thần Cự kiếm trong tay từ dưới nhấc lên, bám theo một đạo quang mang rất lớn, ngăn cản ba Tát Lâm Na hạ xuống.

- Tiếp tục cho ta.

Trước sau năm phân thân bị hủy, Tử Năng hỗ trợ từ trong Thâm Uyên bay lên đã bị Tử Tinh Tinh Thần Kích Quang Trảm xua tan hơn phân nửa, thực lực của Tát Lâm Na đã giảm mạnh. Không sai, ả thông qua Thôn phệ rất nhiều Thâm Uyên sinh vật, quả thật đã bước vào cấp bậc Bán Thần. Nhưng ả phải đối mặt với Diệp Âm Trúc, sau khi hợp nhất Năm Thần Thú, cũng đã bước vào cảnh giới như vậy. Diệp Âm Trúc còn có hai Siêu Thần khí là Khô Mộc Long Ngâm Cầm và Lôi Thần Chùy hỗ trợ, tổng hợp thực lực còn hơn ả ta. Huống hồ còn có Tiểu Long Nữ hỗ trợ, Tát Lâm Na như thế nào có thể thắng được bọn họ chứ. "Oanh" một Tát Lâm Na bị Lôi Đình Nhất Kích đánh trúng trong nháy mắt biến mất, chỉ còn lại một ảo ảnh. Diệp Âm Trúc lúc này đã hiểu được, cả chín Tát Lâm Na phía trước có thể đều là phân thân, cũng có thể đều là Bản thể. Chỉ có hủy diệt hoàn toàn, mới là thực sự giết chết Tát Lâm Na. Quang mang hai cánh phát ra khiến cho Tát Lâm Na không thể nào đột phá được. Màn quang mang khổng lồ mà Tử Tinh Tinh thần Cự kiếm phát ra ẩn chứa Tinh thần lực và Sinh mệnh năng lượng khủng bố. Tát Lâm Na không có biện pháp gì cả, để mặc cho một kiếm của Diệp Âm Trúc đánh vào. Hai mắt Diệp Âm Trúc đột nhiên hoàn toàn biến thành Kim sắc, hai đạo kim quang từ trong mắt phát ra. Ngưng tụ thành một đạo quang mang trước mặt, trong tiếng sét vang lên, đuổi theo thân thể Tát Lâm Na, lại tiêu diệt thêm một phân thân nữa. Đây là Lôi Đình Nhất Kích của Sơn Lĩnh cự nhân. Hắn lúc này, hoàn toàn có thể sử dụng kỹ năng của các Thần Thú.

Hai Tát Lâm Na hoảng sợ bay lên không trung. Ả ta nhìn thấy đồ án Âm Dương kim sắc, hoảng sợ, chỉ có một kịp chạy ra, còn phân thân còn lại đã bị xé thành mảnh nhỏ.

Đến lúc này, chín phân thân của Tát Lâm Na đã mất đến tám, còn lại chỉ là bản thể mà thôi. Diệp Âm Trúc phi thân lên, đi đến bên cạnh Tiểu Long Nữ, hai người không hề truy kích. Liên tục sử dụng toàn bộ lực lượng phát động công kích. Bọn họ cũng cần phải cân bằng một chút năng lượng trong cơ thể, tiến hành bổ sung. Lúc này Tát Lâm Na đã bị Linh hồn bọn họ khóa chặt, không thể nào chạy trốn được. Phiêu phù trong không trung, hạt Châu màu xanh biếc từ từ chuyển động vòng quanh thân thể. Mặc dù nhìn qua ả ta vẫn là Tát Lâm Na. Nhưng trong mắt lại đầy vẻ không cam lòng và không tin. Ngơ ngắc nhìn Diệp Âm Trúc và Tiểu Long Nữ, thì thào nói:

- Tại sao, tại sao lại như vậy…

Giọng nói lạnh như băng của Tiểu Long Nữ vang lên:

- Không vì sao cả, Tử vong là kết cục duy nhất của ngươi.

Hắc Yêu Ma Vương Tát Lâm Na dường như muốn nói gì đó, nhưng lại thấy một thân ảnh Kim sắc lao đến nhanh như chớp. Tiểu Long Nữ ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng Long Ngâm. Thân thể hoàn mỹ của nàng sáng rực lên, tiếng Long Ngâm hoàn toàn Thôn phệ âm thanh mà Tát Lâm Na phát ra. Theo Kim quang ngưng tụ, nàng hóa thân thành một Ngũ Trảo Cự Long kim sắc, lao về phía Tát Lâm Na. Đây là bản thể của Tiểu Long Nữ, Thần Long bản thể, cũng là thực lực chân chính của nàng. Sinh mệnh năng lượng bùng nổ trong nháy mắt, thậm chí khiến cho Linh hồn Ma vụ trong không trung cũng bay lên. Thâm Uyên Tử khí lúc trước còn chưa bị xua tan, lúc này đã hoàn toàn biến mất trước bản thể Thần Long của Tiểu Long Nữ. Sinh mệnh năng lượng khổng lồ, cùng với tiếng Long Ngâm du dương, lướt qua người Hắc Yêu Ma Vương Tát Lâm Na.

Long Hình khổng lồ sau khi xẹt qua Tát Lâm Na rồi lặng lẽ thu liễm lại, tất cả Kim quang trong nháy mắt dung hợp lại, hiện ra bản thể của Tiểu Long Nữ. Khuôn mặt nàng đỏ lên, dường như là đã tiêu hao không ít.

Thân thể của Tát Lâm Na vẫn phiêu phù ở đó, nhưng hạt Châu màu xanh biếc trên người đã không còn chuyển động nữa. Cả người hoàn toàn cứng ngắc đứng ở đó, ánh mắt ngây ngốc nhìn về phía trước, thì thào nói:

- Ngươi……, ngươi……

"Đinh" một tiếng vang lên, vỡ vụn đầu tiên chính là hạt Châu màu xanh biếc trên người Tát Lâm Na, hóa thành nhiều điểm sáng tiêu tan vào trong không trung. Ngay sau đó, thân thể ả xuất hiện vô số vết rạn nứt, ngàn vạn tia Hắc khí phun ra, "phanh" một tiếng, hóa thành tro bụi.

Bên trên Thâm Uyên vô cùng yên tĩnh, chỉ có Diệp Âm Trúc và Tiểu Long Nữ đang phiêu phù trong không

trung là đang thở gấp. Trong Thâm Uyên, Tử Khí đang không ngừng bay lên dần dần trầm xuống, trở về với Thâm Uyên. Trên bầu trời, trong Linh hồn Ma Vụ khổng lồ, tiếng kêu Linh hồn Thê lương trong nháy mắt trở nên mãnh liệt. Nhưng lúc này, chúng nó đã không còn công kích vào bên trong, mà bùng nổ ra bên ngoài. Rất nhanh đã biến mất. Không có Tát Lâm Na, kết cục của Linh hồn Ma Vụ chỉ là tiêu tan.

Diệp Âm Trúc hít một hơi thật sâu, nhưng không giải trừ Thần Thú Khải Giáp trên người, ánh mắt hắn rất thâm thúy, như đang suy nghĩ. Tiểu Long Nữ từ từ xoay người lại, nhìn Diệp Âm Trúc, trên mặt hiện lên một nụ cười hiếm thấy. Hai người bốn mắt nhìn nhau, Tiểu Long Nữ có vẻ ngượng ngùng cúi thấp đầu xuống. Linh hồn Ma Vụ rốt cuộc tan đi, bầu trời mặc dù không phải quá sáng, nhưng ít ra có thể thấy được mặt trăng màu xanh biếc của Thâm Uyên vị diện. Quang Minh Tháp Chủ Áo Bố Lai Ân và Hồn Tháp Tháp Chủ Mạch Khắc Mễ Lan đều thu Ma pháp của mình lại, trên mặt đều nở nụ cười như vừa trút đi gánh nặng.

Diệp Âm Trúc mang theo Tiểu Long Nữ trở lại không trung, ra lệnh:

- Ngoại trừ Cầm Đế hào, tất cả Không Quân nhanh chóng ra ngoài Đế Lĩnh tạm thời nghỉ ngơi, bảo trì cảnh giới, gặp Thâm Uyên sinh vật, giết không tha.

- Tuân lệnh.

Không Quân do Giác Ưng Kỵ Sỹ, Địa Ngục Ma Long, Tinh Linh Long và Song đầu Kì Mĩ Lạp đồng thời bay ra ngoài. Lúc này, không có Thâm Uyên sinh vật uy hiếp, Cầm Đế hào không cần bọn họ bảo vệ nữa.

Áo Bố Lai Ân mỉm cười nói với Diệp Âm Trúc:

- Rốt cuộc đã giết chết được Ma Vương cuối cùng. Điều chúng ta phải làm tiếp theo, đó là hủy diệt toàn bộ bốn Thâm Uyên. Đến lúc đó, cuộc Thánh Chiến này của chúng ta sẽ thực sự kết thúc. Âm Trúc cảm ơn ngươi. Không có ngươi, chúng ta tuyệt đối không thể hoàn thành sự nghiệp vĩ đại này. Từ nay về sau, Pháp Lam sẽ không còn cần phải lo lắng bảo vệ Phong ấn nữa. Long Khi Nỗ Tư cũng vĩnh viễn không còn phải lo sợ Thâm Uyên sinh vật uy hiếp. Có lẽ cả đời ta, quyết định chính xác nhất chính là hỗ trợ ngươi trở thành Thống soái Liên quân của cuộc Thánh Chiến này.

Nói xong, Áo Bố Lai Ân thoải mái cười to, đã rất lâu rồi lão không được vui vẻ như bây giờ. Mặc dù lần Thánh Chiến này đã trả giá rất đắt, nhưng cuối cùng cũng đã giành được thắng lợi. Phải biết rằng, sự tồn tại của Thâm Uyên vị diện đã khiến Pháp Lam bị áp lực cả vạn năm. Mà ẩn họa này lại được giải quyết khi mình là Thủ tịch Tháp Chủ, thử hỏi làm sao lão không tự hào được cơ chứ?

- Hai vị Sư huynh, đã làm các người vất vả. Trước hết chúng ta hủy diệt Thâm Uyên này đã. Hai vị trước hết vào trong Cầm Đế hào, bên ngoài có ta và Tiểu Long Nữ là đủ rồi. Hoàn cảnh ở đây dù sao cũng quá kém. Ta để Không Quân rời khỏi, chính là sợ lúc hủy diệt Thâm Uyên xuất hiện vấn đề gì đó.

Áo Bố Lai Ân gật đầu, nói:

- Được rồi, những chuyện còn lại giao cho các ngươi.

Cầm Đế hào theo mệnh lệnh của Diệp Âm Trúc mở cửa ra, hai vị Đại sư tiến vào trong đó.

- Cầm Đế hào bay lên không trung, chuyển qua chính diện Thâm Uyên, toàn bộ Ma Đạo pháo chuẩn bị phát xạ, bổ sung năng lượng xong báo cáo với ta.

Diệp Âm Trúc hạ mệnh lệnh với Cầm Đế hào. Diệp Âm Trúc một tay cầm Tử Tinh Tinh thần Cự kiếm, tay còn lại cầm tay Tiểu Long Nữ, bay lên đứng trên đỉnh núi của Thâm Uyên.

Tiểu Long Nữ khẽ giãy dụa một chút, khuôn mặt đỏ lên:

- Chàng làm gì vậy, hai vị Thê Tử và An Nhã tỷ tỷ đều ở bên trong Cầm Đế hào đều nhìn thấy đó. Chàng không sợ các nàng hiểu lầm sao?

Diệp Âm Trúc mỉm cười, nhìn Tiểu Long Nữ thật sâu:

- Không, đương nhiên không sợ. Việc ta làm rất chính trực có gì phải sợ chứ? Tiểu Long Nữ, nàng rất đẹp.

Mặt Tiểu Long Nữ càng đỏ hơn:

- Thật sao? Âm Trúc, còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không?

- Nhớ, đương nhiên là nhớ.

Diệp Âm Trúc ra vẻ khoa trương, rất tự nhiên buông tay Tiểu Long Nữ ra, đặt trên trái tim mình vỗ vỗ, giống như trong lòng còn sợ hãi vậy:

- Lần đó, nàng đánh ta thật là thảm, thiếu chút nữa giết chết ta.

Tiểu Long Nữ khẽ cười, khuôn mặt ngày thường lạnh như băng như mùa xuân đến làm tan đi, khuôn mặt hoàn mỹ kinh tâm động phách, làm cho Diệp Âm Trúc nhìn thấy không khỏi ngẩn người.

- Không phải là rất hận ta sao?

Nhìn ánh mắt cười cười của Tiểu Long Nữ, Diệp Âm Trúc lắc đầu, nói:

- Không, sao ta lại vì chuyện đó mà hận nàng, đó là Thần Long Vương cho nàng kiểm tra ta.

Tiểu Long Nữ khẽ gật đầu, nói:

- Không, chàng đã sai. Thực ra đó không phải là kiểm tra mà Thần Long Vương dành cho chàng.

- Ồ?

Diệp Âm Trúc hơi kinh ngạc nhìn nàng.

Tiểu Long Nữ nói:

- Lão già này lúc để chàng tìm ta, thực ra chàng cũng đã thông qua kiểm tra của ông ấy. Nếu không, ông ấy cũng sẽ không để cho chàng đến gặp ta. Chàng là người ông ấy lựa chọn. Có phải chàng muốn hỏi, một khi lão già đó đã chấp nhận chàng thì vì sao còn có thể công kích chàng như vậy, thậm chí đưa chàng vào chỗ chết?

Diệp Âm Trúc gật đầu vô thức.

Tiểu Long Nữ than nhẹ một tiếng, nói:

- Đó mặc dù không phải kiểm tra của ông ấy đối với chàng, nhưng lại là kiểm tra mà ta dành cho chàng. Chuyện đã qua, bây giờ cũng không cần phải giấu chàng nữa, nên để cho chàng lựa chọn. Khi lão già đó đem thả ta vào Sinh Mệnh Thủy Tuyền, lưu lại ấn ký trong Tinh thần chi hải của ta. Ông ấy nói, nếu có một ngày, có một Nam nhân thông qua kiểm tra của ông ấy tìm tới Sinh Mệnh Thủy Tuyền, như vậy, thì Nam nhân đó sẽ là Trượng phu của ta.

Nói đến đây, nàng ngẩng đầu nhìn Diệp Âm Trúc, chỉ thấy vẻ ngạc nhiên trong mắt Diệp Âm Trúc. Trong đôi mắt xinh đẹp hiện ra chút mất mát:

- Sau này, khi Tinh thần lực của ta có thể trao đổi với lão. Ta nói cho ông ấy biết vận mệnh của ta không cần ông ấy quyết định. Người ông ấy chấp nhận, chưa chắc đã là người ta chấp nhận. Trừ phi người đó có thể thông qua kiểm tra của ta. Bây giờ, chàng đã hiểu rồi chứ?

Diệp Âm Trúc nhìn Tiểu Long Nữ, ánh mắt lóe lên, gật đầu nói:

- Ta nghĩ, ta đã hiểu. Như vậy, ta đã thông qua được kiểm tra của nàng?

Trong mắt Tiểu Long Nữ toát ra vẻ ôn nhu:

- Khi đó, thực lực của chàng còn xa mới bằng ta, lại càng không quen với phương pháp chiến đấu của ta. Nhưng mặc dù ở trong tình huống như vậy, chàng vẫn không hề buông tha. Lần đầu tiên ta cảm thấy sự ảo diệu mà Cầm mang lại. Nếu không phải do thực lực chàng kém ta quá xa, có lẽ lần đó chàng đã có thể chiến thắng ta. Là sự dũng cảm và trí tuệ của chàng đã ta làm ta cảm động. Ở trong tình huống gian nan như vậy, chàng vẫn có thể lợi dụng đủ loại tình huống để tạo ra cơ hội Đồng Quy Vu Tận với ta. Trước đó, ta chưa bao giờ nghĩ đến có thể có một Nam nhân dũng cảm như vậy

Diệp Âm Trúc lặng lẽ lắng nghe Tiểu Long Nữ nói, nhìn dung nhân tuyệt mỹ của nàng. Nếu thay đổi là một Nam nhân khác đứng ở vị trí của hắn, lắng nghe một cô gái tuyệt sắc thổ lộ, có lẽ trái tim đã lay động. Nhưng Diệp Âm Trúc vẫn giữ được bình tĩnh, nhìn chằm chằm vào Tiểu Long Nữ, trong mắt lóe lên.

- Lão già đó chết đi, trên Thế giới này cũng chỉ có chàng và ta có cùng dòng máu, chàng là người thân duy nhất của ta. Chiến tranh đã kết thúc, Diệp Âm Trúc, chàng có thể nói cho ta, tương lai của ta ở đâu?

Tiểu Long Nữ nhỏ giọng hỏi.

Diệp Âm Trúc sửng sốt lắc đầu.

Vẻ mặt Tiểu Long Nữ hơi đổi:

- Chàng không muốn chấp nhận ta sao? Có phải vì các Thê Tử của chàng?

Diệp Âm Trúc lại lắc đầu, nhưng không có mở miệng.

Trong mắt Tiểu Long Nữ hiện ra vẻ buồn bã:

- Ta hiểu, đó là vì chàng cho rằng ta rất già. Theo bối phận mà tính, ta nên là Tổ Tiên của chàng, lớn hơn chàng cả vạn tuổi. Trong lòng chàng, ta thậm chí có thể được gọi là Lão Yêu quái, chàng sao có thể chấp nhận ta? Xem ra, chàng đã thông qua kiểm tra của ta. Nhưng ta vĩnh viễn không thể nào thông qua kiểm tra của chàng, đúng không?

Diệp Âm Trúc không biết trả lời Tiểu Long Nữ như thế nào, từ từ cúi đầu, thần quang trong mắt lấp lánh, cả nửa ngày mới nói ra được một câu:

- Nàng thực sự thích ta?

Tiểu Long Nữ không trực tiếp trả lời câu hỏi của Diệp Âm Trúc:

-Thế giới bên ngoài thật là đẹp. Khi cùng chàng rời khỏi Sinh mệnh chi tuyền, ta không ngờ rằng Thế giới bên ngoài lại có nhiều điều kỳ lạ như vậy, có rất nhiều sự vật khác thường hiện ra trước mắt ta. Có các loại thức ăn ngon, các loại nghề nghiệp, các Chủng tộc. Ma pháp, Đấu Khí, Chiến Sĩ, Ma pháp sư, tất cả đối với ta mà nói đều rất mới lạ. Đúng thế, ta có thực lực rất mạnh, gần như là có thực lực hơn hầu hết cường giả. Nhưng mà trong trái tim ta lại có sự sợ hãi. Mặc dù ta đã một vạn tuổi, nhưng mà ta chưa bao giờ trải qua những điều đó, lại càng không biết nên đối mặt với nó như thế nào.

Nói đến đây, nàng nhìn thẳng vào hai mắt Diệp Âm Trúc:

- May là có chàng. Là chàng mang ta rời khỏi Sinh Mệnh Thủy Tuyền, đi vào trong Thế giới này. Bất kể là ta bàng hoàng và ngỡ ngàng bao nhiêu, chàng đều thủy chung ở bên ta. Ta không cần phải lo lắng chuyện ở bên ngoài như thế nào, chỉ cần đi theo bên cạnh chàng, chàng sẽ xử lý hoàn hảo mọi chuyện. Đó có lẽ được gọi là an tâm. Mặc dù ta là Thần Long tộc, nhưng ta cũng là một Nữ nhân. Đối với một Nữ nhân mà nói, yêu cầu rất đơn giản. Chỉ cần có một chỗ dựa, vậy là đủ rồi. bây giờ, chàng còn có vấn đề gì phải hỏi ta nữa không?

Diệp Âm Trúc nói:

- Có lẽ không cần nữa. Ta vẫn luôn nghĩ, nàng sẽ không tự hỏi những điều này. không ngờ rằng, nàng suy nghĩ còn nhiều hơn cả ta.

Tiểu Long Nữ nhìn Diệp Âm Trúc thật sâu:

- Như vậy, bây giờ đến ta hỏi chàng. Chàng có thích ta không?

Diệp Âm Trúc hít một hơi thật sâu, nói:

- Trong mắt ta, hoặc là nói trong bất cứ kẻ nào. Tiểu Long Nữ đều rất hoàn mỹ. Nàng có dung nhan tuyệt thế, thực lực cường đại, xuất thân cao quý, Sinh mệnh năng lượng khổng lồ. Tất cả những điều này, khiến cho Tiểu Long Nữ trở thành Nữ nhân hoàn mỹ nhất trên thế giới. Mà ta là một Nam nhân bình thường, là một Nam nhân bình thường, khi tiếp xúc với một sự vật tuyệt đẹp như vậy, sao không thể động tâm chứ? Ta thừa nhận, ta thích Tiểu Long Nữ.

Tiểu Long Nữ cười, lúc này, nụ cười của nàng rất sung sướng, nhưng nước mắt cũng trào ra khóe mắt:

- Phía sau còn có hai chữ? Mặc dù Diệp Âm Trúc thích Tiểu Long Nữ, nhưng hắn đã có Thê Tử, đã có Hài tử. Cho nên cũng không thể nào chấp nhận Tiểu Long Nữ. Ta nói đúng không.

Diệp Âm Trúc lắc đầu nói:

- Không, nàng nói không đúng.

- Không đúng?

Lần này đến lượt Tiểu Long Nữ kinh ngạc:

- Chàng nói ta nói không đúng? Được rồi, mặc dù ta không rõ ý của chàng là gì. Nhưng Âm Trúc chàng không được quên. Thần Long Tộc, chỉ còn lại có ta và chàng là có cùng Huyết mạch. Nếu chúng ta không thể có hậu duệ, vậy Thần Long cũng sẽ kết thúc. Chàng chẳng lẽ muốn thấy kết cục như vậy sao? Một khi ngươi đã thích ta, vậy hãy chấp nhận ta.

Diệp Âm Trúc cười khổ nói:

- Ta sẽ nhận Tiểu Long Nữ. Nàng nói đúng, Thần Long phải được kéo dài. Đáng tiếc…

Hắn vừa nói đến đây, thì giọng nói của Tô Lạp truyền ra từ Khoách âm thương bên trong Cầm Đế hào đã cắt ngang lời hắn:

- Toàn bộ Ma Đạo pháo chuẩn bị hoàn tất, chờ đợt mệnh lệnh

Diệp Âm Trúc và Tiểu Long Nữ cùng ngẩng đầu lên nhìn Cầm Đế hào trong không trung. Lúc này, Cầm Đế hào đã đi đến bên trên Thâm Uyên, tất cả các Ma Đạo pháo đã được đưa ra, năng lượng ba động ngưng tụ đã hoàn thành, đã chuẩn bị sẵn sàng phát xạ, năng lượng tập trung vào chính giữa Thâm Uyên. Trong mắt Tiểu Long Nữ hiện lên một vẻ ảo não, nhưng chỉ lóe qua là biến mất. Cho dù là Diệp Âm Trúc bên cạnh nàng cũng không thể thấy được.

Năng lượng trên Cầm Đế hào rất khủng bố. Tổng cộng ba trăm bốn mươi năm khẩu Ma Đạo pháo đồng thời chuẩn bị, sinh ra tác dụng rất lớn đối với Cầm Đế hào.

Từ khi Cầm Đế hào được kiến tạo xong, đây là lần đầu tiên cả ba trăm bốn mươi lăm khẩu Ma Đạo pháo đồng thời phát xạ. Không ai biết Thâm Uyên rốt cuộc như thế nào mới có thể phá vỡ. Nhưng một kích được Cầm Đế hào ngưng tụ toàn lực, đồng thời phát xạ về một vị trí, trong suy nghĩ của mọi người, Thâm Uyên sẽ bị hủy diệt.

Diệp Âm Trúc trầm giọng quát:

- Cầm Đế hào, toàn bộ Ma Đạo pháo phát xạ, mục tiêu là Thâm Uyên.

Thông qua thiết bị phát âm, truyền ra câu trả lời của Tô Lạp. Tất cả các nòng pháo đều sáng lên, một khắc sau, toàn bộ uy lực của Cầm Đế hào được hiện ra bên trong Thâm Uyên Hắc Yêu.

Tiểu Long Nữ than nhẹ một tiếng:

- Tất cả cuối cùng cũng đã kết thúc.

Diệp Âm Trúc lạnh nhạt nói:

- Tất cả thực đã kết thúc sao? Không, theo ta thấy, còn lâu mới kết thúc.

Tiểu Long Nữ ngạc nhiên nhìn hắn.

Đột nhiên, Diệp Âm Trúc không một tiếng động nâng chân phải mình lên đạp vào mặt đất. Trong tiếng nổ ầm ầm, Chiến Tranh Tiễn Đạp của Chiến tranh cự thú Cách Lạp Tây Tư trong nháy mắt bùng nổ. Tiểu Long Nữ ở gần trong gang tấc không kịp phòng bị, lập tức bị chấn động. Cho dù thực lực của nàng cường đại như vậy, nhưng bị Diệp Âm Trúc cùng cấp bậc đánh lén cũng không thể nào tránh khỏi. thân thể mềm mại bị chấn bay lên, rơi vào trạng thái mê muội.

¨¨Vu G\ʏỀjX ¨¨VI ¦9 iŁj WẮ_ iXʏỀ_ ¦_Ň« dnjX iʙ [9´ dæ gØ« ³Ł« -ʏỀjX y

- Bởi vì, ngươi còn chưa chết.

"Bởi vì, ngươi còn chưa chết", giọng nói lạnh như băng của Diệp Âm Trúc làm rung động Linh hồn Tiểu Long Nữ. Mà vào lúc này, Ba trăm khẩu Trung cấp Ma Đạo pháo, bốn mươi khẩu Cao cấp Ma Đạo pháo cùng với năm khẩu Tịch Diệt Chi Pháo của Cầm Đế hào giữa không trung cũng đồng thời phát uy. Ba trăm bốn mươi lăm đạo quang mang to lớn chuyển động quanh Cầm Đế hào rồi bùng nổ. chúng không bắn vào trong Thâm Uyên, mà là bắn ở một điểm bên trên Thâm Uyên.

Tiểu Long Nữ nhìn thấy đôi mắt lạnh như băng của Diệp Âm Trúc. Chiến Tranh Tiễn Đạp do Diệp Âm Trúc phát ra đã khiến nàng ta bị mê muội một lát mà thôi. Lúc này, nàng đã hoàn toàn khôi phục. Nhưng Diệp Âm Trúc không cho nàng ta cơ hội mở miệng. Trong nháy mắt khi ba trăm bốn mươi lăm khẩu Ma Đạo pháo của Cầm Đế hào đồng thời phát uy, Diệp Âm Trúc giơ một chân ra, một cước thật mạnh đá vào bên hông Tiểu Long Nữ, khiến cho thân thể mềm mại của nàng bắn ra ngoài như đạn pháo. Hiệu quả Mê muội của Chiến Tranh Tiễn Đạp đã hoàn toàn biến mất, nhưng Tiểu Long Nữ nhìn thấy chính là quang mang đầy trời. Một cước của Diệp Âm Trúc đã đá nàng ta đến điểm trung tâm mà Ma Đạo pháo phát xạ. Hoàn thành một cước này, thân thể Diệp Âm Trúc lui thật nhanh như tia chớp. Năng lượng của một kích toàn lực này quá khủng bố, quang mang năng lượng khủng bố khiến cho không khí hoàn toàn vỡ nát, mặc dù không thể xuất hiện Thông đạo nối liền Vị diện, nhưng xé rách trong nháy mắt này đã bao gồm toàn bộ không gian.

Không có tiếng nổ lớn, khi ba trăm bốn mươi lăm đạo quang mang ngưng tụ trên người Tiểu Long Nữ, thời gian và không gian như ngưng đọng lại. Ngay sau đó, một vòng quang hoàn chói mắt chợt bùng nổ. năng lượng ba động mãnh liệt, san bằng những ngọn núi hai bên Thâm Uyên. Năng lượng ba động khổng lồ cũng khiến cho xung quanh biến thành một vùng đất chết.

Đó chính là một kích toàn lực do năm khẩu Tịch Diệt Chi Pháo cầm đầu, kết tinh của Cầm Đế hào, cường độ công kích chưa một ai được thấy. Có lẽ, Ma pháp công kích mà vạn Ma pháp sư Pháp Lam liên hợp phát động có lực lượng hơn một kích này của Cầm Đế hào. Nhưng các Ma pháp sư công kích không thể nào ngưng tụ vào một điểm, mà điều này Cầm Đế hào lại làm được. Trong thiết kế hoàn mỹ của các Đại sư Địa Tinh bộ lạc, Cầm Đế hào thể hiện ra công kích chính xác không gì sánh nổi.

Diệp Âm Trúc trong nháy mắt lui về phía sau mấy ngàn thước. Mặc dù vậy, hắn vẫn bị lực trùng kích mạnh mẽ đánh bay ra mấy trăm thước mới ngừng lại được. Với phòng ngự như của hắn còn bị như vậy, vậy Tiểu Long Nữ trực tiếp bị oanh kích thì như thế nào?

Quang mang dần dần mờ đi, Cầm Đế hào bay lên độ cao hơn lúc trước một chút, đó là do năng lượng tác dụng, không gian bị xé rách từ từ hợp lại, trung tâm vụ nổ cũng từ từ nhạt đi.

Diệp Âm Trúc khẽ thở ra.

- Có lẽ, lần này mới kết thúc thực sự.

- Kết thúc ư? Nói cho ta biết, vì sao?

Giọng nói thương cảm mang theo vẻ lạnh như băng vang lên. Giọng nói không lớn, nhưng bất kể là Diệp Âm Trúc, hay là mọi người bên trong Cầm Đế hào đều nghe thấy Giọng nói đó rất rõ ràng. Cho dù là Không Quân Long Khi Nỗ Tư đã lui ra bên ngoài Đế Lĩnh cũng đều nghe thấy Giọng nói như từ trong sâu Linh hồn mình vang lên. Đồng tử Diệp Âm Trúc co rút lại, vẻ mặt biến đổi, ánh mắt nhìn chăm chú vào trung tâm vụ nổ, một thân ảnh đang từ từ hiện lên bên trong quang mang mờ nhạt.

Mái tóc dài màu đen bay sau lưng, trên người nàng ta đã không còn chút quần áo nào. Thân thể mềm mại trần trụi càng thêm hoàn mỹ, mỗi một tấc da thịt, mỗi một bộ phận cơ thể đều quá hoàn mỹ. Da thịt trắng noãn khỏe mạnh, đùi thon dài kết thật, eo thon nhỏ, đường cong kinh người kéo dài từ ngực xuống bờ mông, còn có bộ ngực cao vút, tất cả mọi thứ đều thể hiện ra sự xinh đẹp nhất. Nhưng, thân thể mềm mại hoàn mỹ này, Diệp Âm Trúc nhìn với ánh mắt lạnh như băng, không có chút gì ham muốn cả.

Nhẹ nhàng nâng tay phải lên, Tiểu Long Nữ lau vết máu Kim sắc tràn ra bên khóe miệng, ánh mắt lạnh như băng tràn ngập vẻ bi thương nhìn chằm chằm vào Diệp Âm Trúc ở xa xa:

- Nói cho ta, vì sao?

Hít một hơi thật sâu, Diệp Âm Trúc phiêu phù trong không trung, tay phải cầm Tử Tinh Tinh thần Cự kiếm từ từ nâng lên, hoành trước ngực mình. Ánh mắt của hắn lạnh như băng:

- Không ngờ rằng, như vậy cũng không thể giết được ngươi, xem ra ta đã tính lầm

Giọng nói Tiểu Long Nữ đột nhiên cao vút:

- Nói cho ta biết, vì sao?

Diệp Âm Trúc lạnh lùng nói:

- Vì sao ư? Ta chỉ hỏi ngươi một vấn đề. Ta nên gọi ngươi là Tiểu Long Nữ, hay là Mẫu — Yêu — Vương.

Khi hắn nói đến ba chữ Mẫu Yêu Vương, mỗi chữ phát ra đều được kéo dài, âm thanh lạnh lùng khiến cho không khí chấn động.

Vẻ mặt Tiểu Long Nữ tái nhợt lại, thất thanh nói:

- Ngươi, ngươi nói bậy. Ta là Nữ nhân của Thần Long Vương. Ngươi lại nói ta là Mẫu Yêu Vương sao? Diệp Âm Trúc, cho dù ngươi không muốn ta, cũng không được ô nhục sự trong sạch của ta.

- Ô nhục? Thực sự là Ô nhục sao?

Diệp Âm Trúc cười lạnh một tiếng:

- Mẫu Yêu Vương, ngươi đến bây giờ vẫn nghĩ rằng mình che dấu rất tốt sao? Quả thực, ta cũng phải thừa nhận, năng lực ẩn tàng của ngươi đã gần như hoàn mỹ. Cho dù là Thần Long Vương Đại nhân cũng không phát hiện ra được thân phận thực sự của ngươi. Nhưng trên Thế giới này vốn không có gì là hoàn mỹ, cho dù ngươi che dấu tốt hơn nữa, cuối cùng cũng lộ ra sơ hở

Vẻ mặt Tiểu Long Nữ nhìn có vẻ tái nhợt, thất thần nhìn Diệp Âm Trúc:

- Vì sao? Âm Trúc, ngươi vẫn độc ác ô nhục ta.

Diệp Âm Trúc cười nhạt:

- Ta nghĩ, ngươi nhất định muốn biết vì sao ta nhận ra thân phận của ngươi hả. Để ta nói cho ngươi biết, ngươi sẽ không còn phủ nhận một cách vô vị như vậy nữa.

Tiểu Long Nữ nhìn Diệp Âm Trúc. Lúc này mọi người bên trong Cầm Đế hào đều đang cực kỳ khiếp sợ. Cho dù là Tô Lạp và Hải Dương trước đó cũng không biết sự tình lại biến thành như vậy. Diệp Âm Trúc dặn dò các nàng để cho một kích toàn lực của Cầm Đế hào không cần trực tiếp bắn vào trong Thâm Uyên, mà là ở một điểm bên trên Thâm Uyên. Trên bản đồ, Diệp Âm Trúc đã chỉ vị trí điểm này cho các nàng.

Khi Diệp Âm Trúc một cước Chiến Tranh Tiễn Đạp đánh vào Tiểu Long Nữ, rồi đá nàng ta vào trong điểm mà Ma Đạo pháo phát xạ. Tất cả mọi người trong Cầm Đế hào đều sợ đến ngây người. bọn họ dù như thế nào cũng không ngờ được rằng lúc này Diệp Âm Trúc lại hành động như vậy. Lại càng không thể nào giải thích được.

Khi Diệp Âm Trúc nói ra Tiểu Long Nữ là Mẫu Yêu Vương, mọi người bên trong Cầm Đế hào đều sững sờ. Tiểu Long Nữ là ai? Trong lòng bọn họ, Tiểu Long Nữ là nữ nhân của Thần Long Vương. Ngay cả Thần Long Vương đều không có nói gì về thân phận của nàng, Diệp Âm Trúc lại nói nàng ta là Mẫu Yêu Vương, điều này nghe thấy không phải là không thể nào tưởng tượng được sao. Cho nên, chẳng những Tiểu Long Nữ đợi hắn giải thích, mà mọi người bên trong Cầm Đế hào cũng đều đang đợi Diệp Âm Trúc giải thích.

Diệp Âm Trúc lạnh lùng nhìn Tiểu Long Nữ:

- Mọi chuyện phải nói từ đầu đến cuối. Lúc trước, khi chúng ta vừa biết nhau. Ta quả thật không nhìn ra thân phận của ngươi, khi đó ta cũng không thể nào nhìn ra. Đánh một trận với ngươi, bị ngươi đẩy vào trong Sinh Mệnh Thủy Tuyền, khôi phục được Thị giác và Vị giác, khi đó ta ngoại trừ cảm kích ngươi, còn có vài phần tôn kính. Ngươi là nữ nhân của Thần Long Vương, cũng là Tổ tiên của ta. Ngươi có biết ta lần đầu tiên nghi ngờ ngươi là lúc nào không?

Tiểu Long Nữ lắc đầu một cách vô thức.

Diệp Âm Trúc trầm giọng nói:

- Là bởi vì xưng hô của ngươi đối với Thần Long Vương. Từ lúc ta biết ngươi đến bây giờ, ngươi chưa bao giờ gọi Người là Phụ thân. Cho dù là lúc Thần Long Vương thiêu đốt Linh hồn chi hỏa để thành toàn cho chúng ta, ngươi cũng không có kêu Người một tiếng Phụ thân. Mặc dù lúc đó ngươi ra vẻ rất bi thương, nhưng từ trong lời nói của ngươi, vẫn luôn kiêng dè hai chữ Phụ thân, luôn gọi Người là Lão gia hỏa.

Tiểu Long Nữ kích động nói:

- Hắn để ta cô đơn vạn năm, chẳng lẽ ta phải nhận hắn sao? Hắn có làm tròn trách nhiệm của một Phụ thân không? Ta vì sao phải gọi hắn là phụ thân cơ chứ?

Diệp Âm Trúc lắc đầu nói:

- Không, ngươi hiểu về nhân tính quá ít. Cho nên mới có thể để lộ ra sơ hở này. Cũng là chuyện như vậy, Tô Lạp cũng gặp phải. Hơn nữa ta thấy rất rõ, tổn thương mà Lam Địch Á Tư đế quốc Đại Đế Mã Tây Mạc gây ra đối với Tô Lạp còn lớn hơn nhiều. Nhưng trong lòng Tô Lạp, đó vẫn luôn là Phụ thân của nàng. Cho dù lúc nàng rất hận Mã Tây Mạc Đại Đế thì cũng chưa bao giờ dùng cách xưng hô không tôn kính là Lão gia hỏa để nói về Nhạc Phụ của ta. Bởi vì, một giọt máu đào hơn nước lã. Bất luận nói như thế nào, nàng đều là con gái của Mã Tây Mạc. Cũng như vậy, bất luận như thế nào, Tiểu Long Nữ cũng là con gái của Thần Long Vương. Có lẽ, bởi vì cô độc, Tiểu Long Nữ hận Phụ thân của mình không làm tròn trách nhiệm. Nhưng mà, đó là hy vọng của Thần Long Vương sao? Ngay cả ta cũng rõ ràng cảm nhận được tình cảm mà Thần Long Vương dành cho Tiểu Long Nữ, Tiểu Long Nữ không cảm giác được sao? Thần Long Vương nếu không phải vạn bất đắc dĩ, thân thể đã mất đi, Người như thế nào sẽ không chiếu cố Hài tử của mình. Mặc dù là như vậy, Người cũng dùng lực lượng của mình để thả Hài tử của mình vào trong Sinh Mệnh Thủy Tuyền. Tiểu Long Nữ không cảm giác được tình cảm mà Thần Long Vương dành cho nàng sao? Không, đương nhiên không phải, bởi vì ngươi không phải Tiểu Long Nữ. ngươi là Mẫu Yêu Vương. Ngươi đến từ Thâm Uyên lạnh như băng không tồn tại tình cảm. Cho nên ngươi mới không thể nào hiểu được tình Phụ tử rốt cuộc là cái gì?

Tiểu Long Nữ cả giận nói:

- Đây chỉ là cảm nhận của ngươi. Chẳng lẽ ngươi dựa vào điểm này nói ta là Mẫu Yêu Vương sao?

Diệp Âm Trúc cười lạnh, nói:

- Nếu chỉ có như vậy, chỉ sợ ta không thể thuyết phục bất cứ ai. Ta chỉ nói, đây là một điểm nghi vấn mà thôi. Điểm nghi vấn thứ hai, xuất hiện trên người Tô Lạp.

Tiểu Long Nữ sửng sốt:

- Tô Lạp?

Diệp Âm Trúc nói:

- Đúng thế. Còn nhớ lúc ta và ngươi cùng nhau trở lại Pháp Lam, đi vào Ám Tháp rồi gặp phải gì không? Khi đó, Tô Lạp từ trong Ám Tháp đi ra, không nói gì hết, một kiếm đâm vào ngực ta. Mặc dù ta đã hủy diệt đoạn trí nhớ đó của nàng, để nàng không nhớ đến nó nữa. Nhưng sau này ta đã cẩn thận suy nghĩ đến vấn đề này. Đương nhiên, lúc đó ta còn không hoài nghi tới ngươi. Sau này, chúng ta cùng nhau đi vào Thâm Uyên vị diện tiến hành trinh sát. Sau khi trinh sát, trở lại Pháp Lam, ta phát hiện Tô Lạp vẫn luôn bị một cỗ năng lượng kỳ quái tra tấn. Thông qua Sinh mệnh năng lượng, ta mới có thể từ từ hóa giải cỗ năng lượng đó. Ta phát hiện được năng lượng đó là Tử Năng. Tử Năng căn bản không được xuất hiện ở Long Khi Nỗ Tư Đại lục. Nhưng không phải là nguyền rủa bình thường, ở trên Long Khi Nỗ Tư Đại lục, ai có thể sử dụng Tử Năng? Ít nhất như vậy đã chứng mình, trên Đại lục có Thâm Uyên sinh vật tồn tại. Ta và Tô Lạp yêu nhau, hơn nữa ta đã rời đi ba năm khi trở về ta lại còn mang theo ngươi. Nhưng Tô Lạp vẫn yêu ta, cho dù là nàng có ghen một chút, cũng nhất định hỏi rõ ràng ta và ngươi có quan hệ gì, mới có thể có quyết định như thế nào. Cho dù ta và ngươi thực sự có tình cảm, nhưng với tình yêu mà Tô Lạp dành cho ta. Ta cũng có thể khẳng định nàng cũng sẽ không ra tay với ta. Cho nên, có thể khẳng định, lúc đó Tô Lạp đã bị nhiễm Tử Năng. Sau này, ta đã cẩn thận hỏi Hải Dương. Trước khi ta trở về Tô Lạp có biến

hóa khác thường gì không. Hải Dương trả lời là không, nói cách khác. Trước khi ta và ngươi trở về, Tô Lạp vẫn bình thường. Nhưng vì sao vừa gặp ta, nàng lại bất thường như vậy? Câu trả lời rất đơn giản, vì lúc ta trở về, Linh hồn của nàng đã bị Tử Năng ảnh hưởng. Mà khi đó, chỉ có ngươi ở bên cạnh ta.

Tiểu Long Nữ phẫn nộ nhìn Diệp Âm Trúc:

- Những điều này của ngươi chỉ là suy đoán mà thôi. Ngươi dựa vào đó mà khẳng định ta không phải là con gái của Thần Long Vương sao?

Diệp Âm Trúc lạnh lùng nói:

- Ngươi không cần khẩn trương. Đây chỉ là hai điểm nghi ngờ mà thôi. Ta đương nhiên cũng không nói đó là chứng cớ. Nghi điểm như vậy còn có rất nhiều, ta sẽ nói hết cho ngươi nghe, ta xem ngươi còn phản bác như thế nào. Điểm nghi vấn thứ ba là nguyên nhân ngươi Đoạt Xá. Ngươi là ai? Ngươi là Hậu duệ của Thần Long Vương, ngươi là Tiểu Long Nữ. Nhưng mà ngươi không biết Nguyên thần Đoạt Xá quá bá đạo sao? Cướp lấy thân thể của người khác, Thôn phệ Linh hồn của người bị cướp, qua đó đạt đến mục đích khống chế. Đây là kỹ năng mà Hậu duệ Thần Long thấm nhuần Sinh mệnh năng lượng sẽ sử dụng sao? Vào lúc đó, ta thực không hề nghĩ gì. Ta cho rằng, có lẽ đây là một kỹ năng của Thần Long Tộc mà thôi. Nhưng sau này, năng lực tương tự như vậy ta lại nhìn thấy trên người Hắc Yêu Ma Vương Tát Lâm Na. Ta đã hiểu, nguyên thần Đoạt Xá cũng không phải sử dụng Sinh mệnh năng lượng. Tử Năng cũng có thể sử dụng. Kỹ năng này sẽ không hoàn toàn thuộc về Thần Long tộc. Đáng tiếc, khi ta thấy năng lực đó của Tát Lâm Na, đã không thể hỏi Thần Long Vương được nữa.

Tiểu Long Nữ vừa định nói gì đó, lại bị Diệp Âm Trúc chặn ngang, nâng tay phải lên, lộ ra bốn ngón tay:

- Đừng gấp, vẫn còn. Lúc trước, khi chúng ta đi vào Thâm Uyên vị diện, ngươi rất ít sử dụng thực lực của mình, đó là vì sao? Cho dù Sinh mệnh năng lượng ở trong này rất khó khôi phục. Nhưng với thực lực của ngươi, cũng không nên gần như không hề ra tay. Đương nhiên, đây là một nghi vấn không quá lớn. Nhưng nếu suy nghĩ một chút, có lẽ bởi vì ngươi sợ đồng bào Thâm Uyên của ngươi nhìn ra xuất thân của ngươi. Cho nên mới cố hết sức không ra tay, đúng hay không?

Tiểu Long Nữ lạnh lùng nói:

- Vậy bây giờ thì sao? Lần quyết chiến ở Thâm Uyên vị diện lần này, chẳng lẽ ta xuất lực không đủ sao? Đừng quên Hắc Yêu Ma Vương Tát Lâm Na chết trong tay ta. Nếu ta là Mẫu Yêu Vương, vì sao không trợ giúp Thâm Uyên vị diện giết chết các ngươi. Nếu ta phản lại, Liên quân Long Khi Nỗ Tư còn có thể giành được thắng lợi của cuộc chiến tranh này sao?

Diệp Âm Trúc gật đầu nói:

- Không sai. Ta thừa nhận trong cuộc Thánh Chiến này, ngươi có tác dụng rất lớn, cũng giết không ít cường giả Thâm Uyên. Không hề tiết kiệm Sinh mệnh năng lượng của mình. Nhưng nếu ta đoán không sai, lần này ngươi dám chiến đấu ở đây, bởi vì thực lực của ngươi đã tăng vọt về chất, đạt đến Thần Cấp. Ẩn tàng khí tức của mình để có thể làm cho Thâm Uyên sinh vật cấp bậc Ma Vương không thể phát hiện ra xuất thân của ngươi, đúng không?

Thân thể Tiểu Long Nữ chấn động, sửng sốt nhìn Diệp Âm Trúc:

- Ngươi, ngươi như thế nào biết ta đạt đến Thần Cấp?

Diệp Âm Trúc cười lạnh nói:

- Nếu không phải là Thần Cấp. Ta nghĩ không ra trên Thế giới này còn có ai có thể dựa vào lực lượng của bản thân mình mà ngăn cản một kích toàn lực của ba trăm bốn mươi lăm khẩu Ma Đạo pháo toàn lực phát xạ mà không chết. Ngươi chỉ bị một chút thương nhẹ mà thôi, chỉ có quần áo không thể bảo tồn. Ngoại trừ thực lực Thần Cấp, ta không nghĩ ra được khả năng nào khác.

Tiểu Long Nữ cười khổ nói:

- Đúng vậy, ta đã đạt đến Thần Cấp. Lúc trước khi Phụ thân Thần Long Vương của ta rót Linh hồn lực của ông ấy vào trong Tinh thần chi hải của ta. Ta rốt cuộc đã đột phá bình cảnh cuối cùng. Theo như ngươi nói, như vậy đã đủ chứng minh ta không phải Tiểu Long Nữ mà là Mẫu Yêu Vương sao? Ngươi không được

quên, ta là con của Thần Long Vương. Năng lực sử dụng cũng là Sinh mệnh năng lượng. Lúc trước khi ta tự tay giết chết Hắc Yêu Ma Vương Tát Lâm Na, sử dụng bản thể Thần Long. Muốn ta lại sử dụng bản thể không, cho ngươi cảm nhận xem năng lượng khí tức của ta có tồn tại Tử Năng hay không?

Diệp Âm Trúc lạnh nhạt nói:

- Không cần, nghi điểm không chỉ có như vậy. Có lẽ ba Yêu Vương khác không biết sự tồn tại của ngươi, đều nghĩ rằng ngươi đã chết. Nhưng ta có thể khẳng định Hắc Yêu Ma Vương Tát Lâm Na biết ngươi. Nếu không, trong lúc chiến đấu lúc trước, ả sao có thể tự tin như vậy? Đến lúc cuối cùng đều không có thiêu đốt Linh hồn chi hỏa để tử đấu, vì sao? Bởi vì còn có ngươi, ngươi là hy vọng của ả ta. Cho nên, trong nháy mắt khi ả ta bị ngươi giết chết, trong mắt hiện ra vẻ sững sờ. Ngươi giết ả ta, là vì diệt khẩu, không có sự tồn tại của ả ta, vậy cũng không ai biết được ngươi chính là Mẫu Yêu Vương lúc trước. Nếu không có chỉ điểm của ngươi, Tát Lâm Na như thế nào biết được quan hệ của ta và Hương Loan mà đi Đoạt xá lấy thân thể của nàng chứ. Lúc đó cường giả Liên quân nhiều như vậy, tùy tiện chọn một người cũng có ý nghĩa quan trọng hơn Hương Loan. Ngươi muốn nàng đoạt lấy thân thể Hương Loan, làm ta bị đả kích nặng nề, cũng giảm bớt Nữ nhân của ta. Ngươi lúc trước đưa Tử Năng vào trong cơ thể Tô Lạp, cũng là có suy nghĩ như vậy. Nhưng mà sau này Tô Lạp và Hải Dương trên chiến trường thì luôn ở trong Cầm Đế hào, không tiện cho ngươi xuống tay. Thực lực của An Nhã Tỷ Tỷ cũng không thể nào tùy tiện Đoạt xá, cho nên ngươi mới để Tát Lâm Na chọn Hương Loan.

Quang mang trong mắt Tiểu Long Nữ dần dần trở nên lạnh như băng:

- Diệp Âm Trúc, những cái đó chỉ là suy đoán của ngươi mà thôi, chỉ bằng mấy điểm này mà ngươi đã cho rằng ta là Mẫu Yêu Vương sao? Đã tàn nhẫn đá ta vào trong công kích của Cầm Đế hào? Ngươi…

Diệp Âm Trúc thở dài một tiếng, nói:

- Ta cũng không muốn tin đó là sự thật. Ngươi nghĩ rằng ta muốn thấy hậu duệ duy nhất của Thần Long Vương lại là Mẫu Yêu Vương sao? Nhưng, sự thật lại xảy ra trước mắt, khiến ta không thể không tin. Nếu nói lúc trước chỉ là nghi điểm, đều là suy đoán của ta. Như vậy, thì lời của Thần Long Vương trước khi chết đã chứng minh tất cả.

"Lời Thần Long Vương trước khi chết" Cảm xúc Tiểu Long Nữ dao động mạnh, thần quang lóe lên trong mắt.

Diệp Âm Trúc trầm giọng nói:

- Không ngờ được phải không. Ngươi đến lúc đó vẫn che dấu rất tốt, che dấu rất sâu. Ngươi thậm chí đã không có Tử Năng, mà toàn bộ sử dụng Sinh mệnh năng lượng của Tiểu Long Nữ. Nhưng Linh hồn của ngươi lại là Mẫu Yêu Vương, Linh hồn tràn ngập khí tức Tử Vong. Cho dù ngươi che dấu tốt đến đâu, khi Thần Long Vương thiêu đốt Linh hồn chi hỏa của mình, rót Linh hồn lực cuối cùng của mình vào trong Tinh thần chi hải của chúng ta, vẫn phát hiện ra vấn đề. Mặc dù ngươi khi đó đột nhiên tăng tốc hấp thu Linh hồn của Thần Long Vương. Nhưng Linh hồn của Thần Long Vương trước khi tiêu tan, vẫn nói với Tinh thần chi hải của ta bốn chữ.

- Lão nói gì?

Ánh mắtTiểu Long Nữ lóe lên vẻ ác độc.

Diệp Âm Trúc nói:

- Thần Long Vương nói với ta: Long Nữ là giả

- Long Nữ là giả, giỏi cho một câu Long Nữ là giả.

Tiểu Long Nữ, không bây giờ nên gọi nàng ta là Mẫu Yêu Vương:

- Không ngờ rằng, ta ngàn tính vạn toán, cuối cùng vẫn không thể nào hoàn toàn che dấu được Lão gia hỏa đó. Giỏi cho Diệp Âm Trúc, ngươi quả nhiên không hổ là Nam nhân mà ta thấy hợp nhãn. Nhưng, ngươi làm sao phải nói ra thân phận của ta?

Vẻ mặt Mẫu Yêu Vương không còn gì giả vờ nữa, lạnh nhạt nhìn Diệp Âm Trúc, vẻ mặt đầy vẻ không cam lòng.

Diệp Âm Trúc lạnh nhạt nói:

- Ngươi có biết lúc đó ta đã chấn động như thế nào không? Khi đó, ta quả thực không dám tin đó là sự thật. Nhưng càng tiếp xúc với ngươi, cùng với biểu hiện của ngươi trên chiến trường. Khiến ta xác nhận lời của Thần Long Vương. Hơn nữa lại nghĩ đến thân phận của ngươi. Bây giờ ngươi cũng nên nói cho ta. Rốt cuộc là sao lại thế này. Hay là ngươi muốn nghe phỏng đoán của ta?

Mọi người trong Cầm Đế hào đều biến sắc, không ai ngờ được rằng sự tình lại phát triển đến trình độ này. Hậu duệ duy nhất của Thần Long Vương - Tiểu Long Nữ lại là Mẫu Yêu Vương, thật không thể nào giải thích nổi. Mẫu Yêu Vương mỉm cười, trên mặt không còn vẻ lạnh lùng của Tiểu Long Nữ lúc trước, mà có vẻ yêu mị giống như Tát Lâm Na.

- Vậy để ta nghe xem, ngươi phỏng đoán như thế nào. Xem ngươi rốt cuộc đoán được bao nhiêu.

Diệp Âm Trúc lạnh nhạt nói:

- Vạn năm trước, hai khối Đại lục Đông Long, Tây Long va chạm, mở ra Thông đạo giữa Thâm Uyên vị diện với Long Khi Nỗ Tư. Ngươi chỉ huy Thâm Uyên sinh vật tấn công thế giới loài người, muốn đoạt lấy rất nhiều sinh vật làm Thực vật xúc tiến bản thân và thuộc hạ tiến hóa. Nhưng ngươi không ngờ được rằng lại gặp phải sự chống trả mãnh liệt của Đông Long cường giả do Tổ tiên Thần Long của chúng ta chỉ huy. Chẳng những không thể đạt được ý muốn, mà thuộc hạ còn tổn thất nặng nề. Đến cuối cùng, Thông đạo rốt cuộc đã bị Thần Long Vương phong ấn. Trong trận chiến cuối cùng giữa ngươi và Thần Long Vương, các ngươi đã hủy diệt thân thể của đối phương. Mà Thần Long Vương vì phong ấn lối ra Thông đạo, đã dùng Linh hồn của mình trợ giúp mấy Thần Long khác hoàn thành Ma pháp trận Phong ấn. Khi đó, chỉ sợ cả Thần Long Vương cũng nghĩ rằng ngươi đã chết.

Nhưng, ngươi dù sao cũng đã đạt đến thực lực Thần Cấp. Khi đó thân thể của ngươi đã bị hủy diệt, Linh hồn cũng bị thương rất lớn, rốt cuộc không thể nào uy hiếp được Linh hồn của Thần Long Vương. Mà ngươi lại không theo Thâm Uyên Đại quân trở về Thâm Uyên vị diện, bởi vì ngươi sợ.

- Sợ hãi? Ta sao phải sợ chứ?

Đồng tử Mẫu Yêu Vương co rút lại.

Diệp Âm Trúc đáp:

- Linh hồn ngươi đã bị thương đã không còn đủ cường đại. Bởi vậy Linh hồn của ngươi đã không thể thống trị cả Thâm Uyên vị diện. Còn rất có thể bị thuộc hạ của mình đã trốn chạy trở về Thôn phệ. Nói như vậy, ngươi thực sự sẽ chết. Cho nên, vì sinh tồn, ngươi lựa chọn ở lại Long Khi Nỗ Tư. Do trùng hợp, vừa lúc nhìn thấy Thần Long Vương đưa Long đản của Tiểu Long Nữ vào trong Sinh Mệnh Thủy Tuyền do máu của Thần Long Tộc hình thành. Khi đó, ngươi đã tồn tại dưới trạng thái Linh hồn, liền trực tiếp xâm nhập vào bên trong Long Đản, lợi dụng Linh hồn Đoạt xá xâm chiếm thân thể của Tiểu Long Nữ. Còn Thôn phệ Linh hồn của Tiểu Long Nữ. Nếu không phải như vậy làm cho trên người ngươi tràn ngập khí tức của Tiểu Long Nữ thì Thần Long Vương sao bị ngươi lừa gạt thành công chứ.

Vẻ mặt Mẫu Yêu Vương đã bình tĩnh lại, vẻ lạnh lùng hiện lên trên khuôn mặt hoàn mỹ. Nhưng nàng ta vẫn đang lẳng lặng lắng nghe Diệp Âm Trúc nói tiếp.

- Theo thời gian trôi đi. Linh hồn của ngươi đã dần dần được chữa trị. Nhưng bởi vì cuộc chiến vạn năm về trước ngươi bị thương quá nặng, không thể nào trở về cảnh giới Thần Cấp. Mà khi đó, ngoại trừ Linh hồn do Tử Năng dưỡng dục ra, tất cả năng lực ngươi có được đều là do Sinh mệnh năng lượng của Tiểu Long Nữ. Đây cũng là vì sao mặc dù ngươi là Mẫu Yêu Vương, nhưng lại sử dụng Thần Long tuyệt học.

Cho nên, ngươi vì sao lại giúp ta hủy diệt Thâm Uyên sinh vật. Thực ra rất đơn giản, vì ngươi đã sớm chán ghét cuộc sống của Thâm Uyên vị diện. Thế giới phong phú ở Long Khi Nỗ Tư Đại lục đã hấp dẫn ngươi. Đối với ngươi mà nói, Thâm Uyên vị diện đã không còn ý nghĩa tồn tại. Do tác dụng của Sinh mệnh năng lượng, ngươi cũng không thể nào lại Thôn phệ Thâm Uyên sinh vật nữa. Sự tồn tại của bọn chúng, ngược lại là mối nguy hiểm có thể tiết lộ thân phận của ngươi. Cho nên ngươi mới giúp ta hủy diệt Thâm Uyên

vị diện. Còn ngươi tìm đến Tát Lâm Na, chính là muốn cho hắn diệt vài chướng ngại cho ngươi. Cuối cùng chỉ cần giết chết nàng ta diệt khẩu, mọi chuyện sẽ thuận lí thành chương. Đến lúc vừa rồi khi nàng ta bị ngươi giết chết, phán đoán của ta mới hoàn toàn rõ ràng. Chỉ là ta không tính được, Hương Loan lại vì ta mà chết.

Mẫu Yêu Vương lặng lẽ nhìn Diệp Âm Trúc. Hai người cứ thế phiêu phù trong không trung nhìn nhau. Một lúc lâu sau, Mẫu Yêu Vương mới từ từ gật đầu, lạnh lùng nhìn Diệp Âm Trúc:

- Vì sao ngươi muốn tiết lộ thân phận của ta? Chẳng lẽ ngươi không biết, ta đã không phải là Mẫu Yêu Vương vạn năm trước sao? Mặc dù ta đã Thôn phệ Linh hồn của Tiểu Long Nữ. Nhưng Linh hồn Thần Long của nàng ta đã sinh ra ảnh hưởng nhất định đối với ta. Ta thậm chí không muốn thống trị Thế giới Nhân loại. Chỉ muốn làm một Nữ nhân, một Nữ nhân thật sự, gả cho ngươi, sinh Hài tử cho ngươi, hưởng cuộc sống hạnh phúc của Nhân loại, cảm thụ Thế giới tươi đẹp này. Chỉ cần ta hỗ trợ, thậm chí trong một thời gian nhất định, ta có thể giúp ngươi cũng tiến vào Thần Cấp. Khi đó, chúng ta có thể vĩnh viễn sống trong Long Khi Nỗ Tư. Ngươi rất thông minh, là một Nhân loại thông minh tuyệt đỉnh. Mấy điều ngươi vừa nói không sai. Nhưng mà ngươi cũng rất ngu ngốc. Nếu ngươi không nói ra thân phận của ta. Ta vĩnh viễn sẽ không làm ra chuyện nguy hại đến ngươi. Trước kia không, sau này cũng không. Cho dù ngươi còn có mấy Thê Tử khác, chỉ cần ngươi đối xử tốt với ta, ta cũng có thể nhịn được. Nhưng mà, ngươi lại nói ra thân phận của ta. Chẳng lẽ, ngươi không biết, làm như vậy ngươi không có lợi gì sao? Vạn năm đã trôi qua. Một vạn năm qua, ta chưa bao giờ làm một chuyện bất lợi gì đối với Thế giới Nhân loại các ngươi. Vì sao ngươi lại muốn ép ta?

Mẫu Yêu Vương nhìn Diệp Âm Trúc với đôi mắt đầy ai oán.

Diệp Âm Trúc lạnh lùng nhìn Mẫu Yêu Vương:

-Mẫu Yêu Vương, có một số việc, sẽ không phai nhạt theo thời gian. Không sai, ngươi có được thân thể của Tiểu Long Nữ có thể nói là Vưu vật thế gian. Ta cũng tuyệt đối tin tưởng lời ngươi nói, thậm chí tin rằng ngươi có tình cảm đối với ta. Nhưng mà tất cả những điều này không thể thay thế được cừu hận giữa Đông Long chúng ta và ngươi. Là ngươi, đã chỉ huy Thâm Uyên sinh vật khiến cho Đông Long chúng ta suy sụp, mới bị Tây Long thừa dịp. Là ngươi sát hại Thần Long Vương tổ tiên của Đông Long chúng ta. Ta là hậu duệ Đông Long, chẳng lẽ ngươi cho rằng ta vì Nữ sắc mà không cần đến Tổ tiên của mình sao? Ta đã đáp ứng với Thần Long Vương. Nhất định báo thù cho Người. Ta nhất định sẽ làm được điều mình đã hứa. Cho

- Quả nhiên không hổ là Tài Quyết Thần Lực. Nếu lực lượng của bọn họ có thể mạnh gấp mười lần, không biết chừng có thể hủy diệt ta. Đáng tiếc, bọn họ vĩnh viễn không có cơ hội như vậy.

Mẫu Yêu Vương từ từ nhìn về phía Diệp Âm Trúc, mỉm cười nhìn hắn:

- Tốt lắm. bây giờ rốt cuộc đã không có ai đến quấy rầy chúng ta. Âm Trúc, ngươi thực sự không muốn thỏa hiệp với ta sao? Nếu ngươi không muốn ra tay, ta có thể giúp ngươi giết chết những người này. Việc này chỉ là một cái nhấc tay đơn giản mà thôi.

Diệp Âm Trúc lạnh lùng nhìn Mẫu Yêu Vương:

- Đối với thực lực của ngươi, ta quả thật đã tính lầm. Cho dù năng lượng cường đại như Cầm Đế hào cũng không thể nào hủy diệt ngươi. Giết ta đi. Ta tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp với ngươi. Cho dù bây giờ ngươi không giết ta. Chỉ cần ngươi giết bọn họ, ta cũng sẽ theo bọn họ. Không sai, thực lực của ngươi rất mạnh, có thể dùng Thần Giới khống chế ta. Nhưng ngươi không thể vĩnh viễn khống chế nó. Ta không thể giết ngươi, nhưng ta muốn tự sát cũng không có gì khó. Cùng lắm ta sẽ đồng mệnh uyên ương với các Thê Tử của ta, còn có bằng hữu làm bạn. Ít nhất ta ở dưới đất không cảm thấy cô đơn.

- Ngươi…

Mẫu Yêu Vương rốt cuộc cũng bị Diệp Âm Trúc làm cho phẫn nộ:

- Nhân loại các ngươi thật là ngu xuẩn, chẳng lẽ ngươi không biết Sinh mạng quý giá đến như thế nào sao? Bất luận là Nhân loại hay là Thâm Uyên chúng ta, mỗi sinh vật đều chỉ có một cơ hội sống mà thôi. Chết sẽ biến mất vĩnh viễn. Cái gì mà trên trời, dưới đất, chỉ là tâm lý an ủi của các ngươi mà thôi.

Diệp Âm Trúc cười:

- Thì đã sao? Có thể cùng chết với người mình yêu quý, đối với ta mà nói, đó là một hạnh phúc. Đây là cảm giác vui sướng mà đám Thâm Uyên sinh vật ích kỷ các ngươi không thể nào hiểu được.

Mẫu Yêu Vương trừng mắt nhìn Diệp Âm Trúc. Thân thể Diệp Âm Trúc mặc dù không thể động đậy, nhưng đôi mắt trong suốt không hề e ngại nhìn chằm chằm vào ả ta, không hề khiếp sợ vì sự mạnh mẽ của Mẫu Yêu Vương.

Một người một Yêu cứ thế nhìn nhau, không ai chịu thua.

Đột nhiên Mẫu Yêu Vương cười phá lên. Cho dù là Diệp Âm Trúc cũng không thể không thừa nhận, tiếng cười của ả rất động lòng, đương nhiên, tiếng cười này vốn thuộc về Tiểu Long Nữ.

- Diệp Âm Trúc, ngươi đã quên. Lúc trước ngươi có nói, ngươi thích ta.

Vẻ tức giận trong mắt Mẫu Yêu Vương đã biến mất. Ả khống chế cảm xúc của mình đã đến mức thần kỳ, lúc này trên mặt chẳng những hiện ra vẻ ôn nhu, mà còn đầy cảm giác khiến người ta thương tiếc.

Diệp Âm Trúc khinh thường nhìn ả:

- Ta có nói sao? Không phải, ta chưa bao giờ nói là thích ngươi.

Mẫu Yêu Vương đáp:

- Không, ngươi có nói. Trước khi Cầm Đế hào phát động công kích, ngươi nói, ngươi thích ta. Người hoàn mỹ như ta, ngươi sao có thể không thích được chứ?

Diệp Âm Trúc nói:

- Không, ngươi nhớ lầm. Ta không nói thích ngươi, mà là thích Tiểu Long Nữ, đó là sự thích thú. Mỗi người đều yêu cái đẹp. Lúc đó, ta nói là ta thích Tiểu Long Nữ, chứ không phải ta thích Mẫu Yêu Vương.

- Ngươi…

Hô hấp của Mẫu Yêu Vương trở nên dồn dập:

- Giỏi, giỏi cho Diệp Âm Trúc ngươi. Lại dùng lời nói để trêu chọc ta. Ngươi nghĩ rằng, như vậy ta không thể có được ngươi sao? Chỉ cần ta muốn, thì không gì là không thể có được. Cho dù là ta muốn hủy diệt toàn bộ Long Khi Nỗ Tư Đại lục thì cũng có thể làm được. Ta là Thần, Thần của tất cả.

Diệp Âm Trúc cười lạnh nhìn ả:

- Ta muốn nhìn xem, ngươi làm như thế nào để chinh phục được ta.

Vẻ mặt Mẫu Yêu Vương trở nên khó coi, nhưng vẫn đầy tự tin nói:

- Ngươi vừa rồi có nói. Nếu các Thê Tử của ngươi mà chết, ngươi chết cũng không sao, có thể ở dưới lòng đất đoàn tụ, đúng hay không?

Diệp Âm Trúc ngạo nghễ nói:

- Không sai, chết cũng không có gì đáng sợ. Cô độc vĩnh viễn như ngươi, mới là đáng sợ nhất.

Sát khí lóe lên trong mắt Mẫu Yêu Vương, nhưng ả cố nén lại không phát tác: - Nếu các Thê Tử của ngươi không có chết, không phải trong lòng ngươi sẽ có vướng bận, sẽ không muốn chết chứ?

Diệp Âm Trúc lạnh nhạt nói:

- Ngươi muốn tra tấn chúng ta sao? Cái đó ngươi cứ việc ra tay. Tuy nhiên, ngươi tuyệt đối không nên cho ta có cơ hội. Nếu không, ta nguyện ý mang các Thê Tử của mình cùng chết, cũng sẽ không để cho ngươi lăng nhục, lại càng không thỏa hiệp với ngươi.

Mẫu Yêu Vương cười cười. Ả cười rất vui vẻ, thân hình lóe lên, đã đi đến trước mặt Diệp Âm Trúc. Nâng tay phải lên, nhẹ nhàng sờ lên khuôn mặt Diệp Âm Trúc, hà hơi vào mặt hắn. Một mùi hương nhàn nhạt ập vào mặt. Ở khoảng cách gần như vậy, càng khiến cho người khác cảm nhận vẻ đẹp kinh hồn của ả.

- Chàng ơi, yên tâm đi. Ta sẽ không cho ngươi cơ hội như vậy. Đồng thời, ta tin rằng ngươi cũng sẽ không làm như vậy. Ngươi dường như đã quên, trên Thế giới này ngoại trừ Thê Tử của ngươi, còn có người mà ngươi không thể bỏ qua. Ngươi muốn đấu với ta sao? Ta chỉ có thể nói cho ngươi biết, thắng lợi cuối cùng vẫn thuộc về ta. Ta là Thần, Thần không có gì là không thể.

Vừa nói, thân thể Mẫu Yêu Vương chợt lui về phía sau trăm thước. Đồng thời, hai tay ả từ từ khép lại trước mặt mình, nhắm hai mắt lại.

Nhìn qua, vẻ mặt Mẫu Yêu Vương rất là ngưng trọng. Cho dù là đối mặt với Sinh mệnh chi hỏa mà Diệp Âm Trúc dùng toàn lực cùng với Tài Quyết Thần Lực, ả cũng không ngưng trọng đến vậy. Tiếng chú ngữ kỳ quái từ từ phát từ trong miệng ả ra, đó là ngôn ngữ mà Diệp Âm Trúc nghe không hiểu. Giờ phút này, xuất hiện bên cạnh Mẫu Yêu Vương là một vầng quang mang màu bạc, từ từ mở miệng ra, một hạt Châu trong suốt bắn ra. Mặc dù không biết Mẫu Yêu Vương muốn làm gì. Nhưng trong lòng Diệp Âm Trúc lại dấy lên cảm giác bất an. Ngân quang từ nhạt chuyển sang mạnh dần. Trên mặt Mẫu Yêu Vương thậm chí hiện ra vẻ thống khổ. Có thể thấy năng lượng ả dùng rất khổng lồ. Khi ả ngăn cản một kích toàn lực của Cầm Đế hào cũng không thống khổ như vậy, rốt cuộc ả muốn làm gì?

Giờ phút này, Diệp Âm Trúc cũng không thể nghĩ được Mẫu Yêu Vương tiêu hao năng lượng khổng lồ đến như vậy để làm gì. Ả muốn giết chết những người ở đây thật quá dễ dàng. Mặc dù không thể thành công phá vỡ Cầm Đế hào, ép Diệp Âm Trúc không thể không sử dụng cách thứ hai để đối phó ả, đưa tất cả mọi người vào hiểm cảnh. Tử Thần Long Lang Kỵ sỹ đoàn xâm nhập vào Thâm Uyên sống chết không rõ. Nhưng đối với kế hoạch của mình, hắn vẫn có chút chắc chắn. Diệp Âm Trúc tin rằng, Mẫu Yêu Vương tuyệt đối sẽ không dễ dàng giết mình. Đây là điều hắn có thể chắc chắn. Điều mà Mẫu Yêu Vương - Thâm Uyên Chi Thần xâm chiến thân thể Tiểu Long Nữ hy vọng nhất không phải là giết chóc, mà là làm cách nào để dung nhập vào trong xã hội Long Khi Nỗ Tư, trở thành một Nhân loại thực sự. Nắm chắc điểm này, Diệp Âm Trúc còn có một kế hoạch có thể thành công rất lớn, mặc dù là mạo hiểm, nhưng còn có vài phần nắm chắc. Nhưng năng lực mà Mẫu Yêu Vương thi triển lúc này lại khiến hắn bất an, thứ không biết thường làm người ta sợ hãi nhất.

Mẫu Yêu Vương rốt cuộc đang làm gì? Không ai biết, Diệp Âm Trúc đã không biết, thì những người khác càng không thể biết.

Ngâng quang từ trên người ả phát ra từ từ ngưng tụ trong bàn tay. Quang mang không ngừng lóe lên, mơ hồ có thể thấy năng lượng trong đó rất sống động, đó tuyệt đối là năng lượng Thần Cấp. Mẫu Yêu Vương khẽ quát lên một tiếng, ném mạnh ngân quang trong tay phải ra trước mặt mình. Trong không trung xuất hiện một vệt sáng màu bạc, Linh hồn mỗi một người ở đây đều chấn động mạnh, âm thanh xé rách chói tai khiến bọn họ rất thống khổ. Đột nhiên, Diệp Âm Trúc hiểu được Mẫu Yêu Vương đang làm gì, trong mắt hiện lên vẻ kinh hãi. Hắn cũng không thể nào ngờ được rằng Mẫu Yêu Vương lại mạnh đến như vậy. Lúc này ả sợ rằng còn cường đại hơn cả cuộc chiến vạn năm trước với Thần Long Vương.

Thu tay phải lại, vệt sáng màu bạc vẫn tồn tại trước mặt Mẫu Yêu Vương. Vẻ mặt ả rất ngưng trọng, một chuyện quỷ dị xuất hiện, hai tay ả không biến mất khi tiến vào vệt sáng màu bạc. Ngay sau đó, hai tay ả mở ra, vệt sáng màu bạc bị ả kéo từ giữa sang hai bên, biến thành một hình chữ nhật phiêu phù trước mặt ả. Mở miệng ra, một hạt châu trong suốt từ trong miệng Mẫu Yêu Vương phun ra, phiêu phù trước mặt ả. Nhìn hạt châu này, trong mắt Mẫu Yêu Vương đầy vẻ quyến luyến. Hạt châu nhìn như trong suốt, trong nháy mắt khi nó xuất hiện, Thâm Uyên dưới chân Mẫu Yêu Vương như phát ra tiếng rên rỉ nhè nhẹ, cả mặt đất Thâm Uyên vị diện đều chấn động như gặp động đất vậy.

Không sai, hạt Châu này chính là Hồn Châu của Mẫu Yêu Vương. Cũng là một viên Thần Cấp Hồn Châu chân chính, nơi tập trung Linh hồn Mẫu Yêu Vương. Hồn Châu phiêu phù trước mặt Mẫu Yêu Vương, thong thả chuyển động, hai mắt Mẫu Yêu Vương biến thành màu trắng, Tinh thần lực vô cùng mạnh mẽ dựa vào Hồn Châu trực tiếp tiến vào bên trong hình chữ nhật màu bạc. Khóe miệng toát ra nụ cười hưng phấn, Mẫu Yêu Vương vô ý thức liếc nhìn Diệp Âm Trúc, khiến trái tim hắn đập loạn lên.

- Tìm được các ngươi rồi, các ngươi xuất hiện cho ta.

Hay tay Mẫu Yêu Vương lại đưa vào trong hình chữ nhật màu bạc. Ngay sau đó, từng đạo thân ảnh bị ả lôi từ bên trong ra, xuất hiện trước mặt ả. Bởi vì có Thần Giới của Mẫu Yêu Vương, nên mấy thân ảnh này vừa xuất hiện đã lập tức phiêu phù bất động trong không trung. Bị Mẫu Yêu Vương kéo ra chính là bốn Nhân loại, nói đúng hơn là bốn Hài tử. bọn chúng chính là bốn Hài tử của Tô Lạp, Hải Dương và Hương Loan sinh cho Diệp Âm Trúc. Diệp Tư Cầm, Diệp Luyến Cầm, Diệp Niệm Cầm, cùng với Diệp Duệ Cầm Thái tử Mễ Lan đế quốc.Nhìn thấy bốn Hài tử xuất hiện, không chỉ vẻ mặt Diệp Âm Trúc biến đổi, mà Tô Lạp, Hải Dương cùng hai vị Tháp Chủ Áo Bố Lai Ân và Mạch Khắc Mễ Lan cũng biến sắc. Bọn họ không sợ chết. Nhưng khi bọn họ nhìn thấy bốn Hài tử, cũng không thể nào khống chế sự sợ hãi trong lòng. Bọn họ rốt cuộc hiểu được, Mẫu Yêu Vương muốn làm cái gì.

Ả ta dựa vào thực lực cực mạnh của mình, trực tiếp xé rách không gian. Dùng lực lượng của mình xuyên qua Vị diện, thông qua Tinh thần lực Thần Cấp khủng bố, tìm được vị trí của bốn hài tử trên Long Khi Nỗ Tư Đại lục, mạnh mẽ đưa bọn chúng vào Vị diện này. Ba hài tử Diệp Tư Cầm, Diệp Niệm Cầm, Diệp Luyến Cầm đều giật mình, nhìn Tiểu Long Nữ trước mặt, lại nhìn cha mẹ ở bên kia, trong lúc nhất thời không biết vì sao.

- Mụ mụ, ba ba, đây là đâu?

Diệp Tư Cầm giật mình hỏi. Hoàn cảnh Thâm Uyên vị diện không thể so với Long Khi Nỗ Tư, cùng với áp lực xung quanh và Thâm Uyên sâu không thấy đáy dưới chân khiến cho nó cảm thấy sợ hãi.

Trong bốn hài tử, chỉ có Duệ Cầm còn có thể miễn cưỡng giữ được bình tĩnh, nhìn Tiểu Long Nữ, nhìn Diệp Âm Trúc ở một bên, trong mắt hiện ra vẻ suy tư. Đứa bé thông minh này, bất luận là vào lúc nào, đều giữ được sự tỉnh táo, không hổ là Thái Tử thần đồng của Mễ Lan.

Diệp Âm Trúc phẫn nộ nhìn Mẫu Yêu Vương:

- Ngươi muốn làm gì? Không ngờ rằng ngươi lại vô sỉ đến vậy. Lấy Hài tử ra uy hiếp ta.

Mẫu Yêu Vương lúc này đã nắm được điểm yếu của hắn, trên mặt hiện lên vẻ đắc ý không nói nên lời, mỉm cười nói:

- Ngươi nói ta muốn làm gì? Ngươi và Thê Tử của không cần đến sinh mệnh của mình mà? Ta đây muốn nhìn xem, các ngươi có cần đến sinh mệnh của mấy Hài tử này không. Hài tử thật là đáng yêu. Âm Trúc, ta rất hy vọng, chúng ta cũng có thể có Hài tử của nhau. Sau khi tiến vào cảnh giới Thần Cấp, đó chính là ước nguyện lớn nhất của ta.

- Tư Cầm, Luyến Cầm, Niệm Cầm, các con đừng sợ. Ba Ba, mụ mụ sẽ cứu các con.

Tô Lạp kêu lên,lệ trào ra khóe mắt. Nữ nhân kiên cường đến mấy cũng là nữ nhân. Nhìn thấy đám Hài tử của mình nằm trong tay Mẫu Yêu Vương,trái tim kiên định của nàng đã xuất hiện vết rạn nứt.

Mẫu Yêu Vương giơ một tay lên, ôm Duệ Cầm vào ngực mình:

- Đây là chắc là hài tử của của Hương Loan. Hài tử này thật là đáng yêu. Nghe nói sự thông minh của nó làm cho người ta giật mình. Mụ mụ của nó đã không còn, có lẽ nên để cho nó đi xuống theo Mụ Mụ của nó cũng là lựa chọn không tồi. Ngươi nói có phải không, Âm Trúc.

Vừa nói, hai tay Mẫu Yêu Vương nâng Duệ Cầm lên trước mặt mình, trong mắt hiện ra vẻ nhu hòa:

- Thật là đáng tiếc. Không biết Thâm Uyên cao như vậy, nếu từ trên này ngã xuống, Hài tử thông minh này có thể còn sống không nữa? Âm Trúc, nếu không chúng ta thử xem nhé.

Nói xong, ả định buông tay ra.

- Dừng tay.

Một tiếng hét phẫn nộ nhưng đầy duyên dáng vang lên, khiến cho Mẫu Yêu Vương chú ý. Mẫu Yêu Vương nhìn về phía phát ra âm thanh:

- Ồ, thì ra là An Nhã tỷ tỷ của Âm Trúc. Ngươi cho rằng, ngươi có thể ngăn cản ta sao?

Người phẫn nộ hét lên chính là An Nhã cũng đang bị khống chế. Nàng thầm hít một hơi thật sâu, trong mắt hiện lên vẻ kiên quyết:

- Ngươi đường đường là Thâm Uyên chi thần, sao lại đi bắt nạt mấy hài tử.

Lửa giận trong mắt Mẫu Yêu Vương chợt dâng lên:

- Câm miệng, ta không phải Thâm Uyên chi thần gì hết. Ta muốn làm một Nữ nhân bình thường. Các ngươi ngay điểm này cũng không muốn, là do các ngươi ép ta làm như vậy. Ta muốn làm một người bình thường có gì là không được cơ chứ?

An Nhã nhìn chằm chằm vào Mẫu Yêu Vương, nói:

- Hài tử còn nhỏ, không chịu nổi hoảng sợ. trước hết ngươi thả bốn Hài tử ra, lấy ta ra uy hiếp Âm Trúc đi. Ta tin rằng, cũng sẽ có hiệu quả như vậy. Một khi ngươi đã không muốn quyết liệt thực sự với Âm Trúc. Như vậy thì không nên làm cho bốn Hài tử hoảng sợ làm gì.

Mẫu Yêu Vương khinh thường nhìn An Nhã:

- Ngươi ư? Ngươi cho rằng ngươi quan trọng với Diệp Âm Trúc hơn bốn Hài tử này sao? Nếu có thể lấy ngươi để uy hiếp hắn, ta vì sao còn phải cố sức xé mở Vị diện đem bốn Hài tử này đến đây?

An Nhã lạnh nhạt nói:

- Dù sao ngươi cũng chỉ là muốn dùng Hài tử của Âm Trúc để uy hiếp hắn. như vậy dùng ta cũng giống như thế. Trong bụng ta, đã có Hài tử thứ năm của Âm Trúc, không đủ trọng lượng sao?

- Cái gì?

Mẫu Yêu Vương và Diệp Âm Trúc gần như đồng thời kêu lên kinh hãi. Tô Lạp và Hải Dương đều không dám tin nhìn vào An Nhã. Trong lúc nhất thời, nàng ta trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người.

An Nhã lộ ra vẻ chua xót với Hải Dương và Tô Lạp:

- Các muội không nên hiểu lầm, đó chỉ là trùng hợp mà thôi. Lúc ấy, vì cứu mạng ta, Âm Trúc đã dùng Sinh mệnh chi hỏa để bình ổn Sinh mệnh lực đang quá mạnh mẽ trong cơ thể, cho nên mới xảy ra tình huống như vậy. hắn vẫn luôn yêu các ngươi. Chuyện giữa ta và hắn chỉ là trùng hợp, hoặc là sai lầm mà thôi.

Tô Lạp và Hải Dương nhìn nhau, vừa định nói gì đó, lại bị Mẫu Yêu Vương chặn lại không cho thốt nên lời.

Mẫu Yêu Vương nhíu mày nói:

- Ngươi và hắn giống như chỉ xảy ra quan hệ có một lần. Lần đó đã trôi qua ba bốn năm. Ngươi nếu có Hài tử của hắn, nên sớm sinh ra mới đúng, ngươi nghĩ rằng có thể gạt ta sao?

An Nhã lạnh nhạt nói:

- Ta không cần gì phải lừa ngươi. Tinh Linh Hoàng Tộc chúng ta thời gian dưỡng dục khác với Nhân loại, là hai mươi năm, còn rất lâu mới sinh Hài tử.

Mẫu Yêu Vương nhìn chằm chằm vào An Nhã, trong mắt hiện lên vẻ ghen tị:

- Không ngờ rằng, ngay cả ngươi cũng có Hài tử của hắn. Tuy nhiên, ngươi tuyệt đối không nên xem thường mình. Tình cảm Diệp Âm Trúc đối với ngươi, là một loại tình cảm khác. Có lẽ, ngươi cũng sẽ so sánh được với mấy Hài tử này. Được rồi, ta cũng không muốn làm mấy Hài tử này hoảng sợ, đổi thành ngươi cũng không vấn đề gì.

Vừa nói, hai tay Mẫu Yêu Vương vung lên, bốn Hài tử phân biệt bay về phía Tô Lạp và Hải Dương. Đồng thời nàng ta cũng kéo An Nhã đến bên cạnh mình.

Tô Lạp và Hải Dương được Mẫu Yêu Vương tạm thời cho có thể hành động, vội vàng ôm bốn Hài tử và trong lòng mình. Lúc Tô Lạp ôm được Tư Cầm và Luyến Cầm, đã không nhịn được bật lên tiếng khóc, nhìn An Nhã với ánh mắt cảm kích.

Lúc đám Hài tử xuất hiện, trái tim Tô Lạp và Hải Dương rất rối loạn, nhưng An Nhã vẫn có thể giữ được bình tĩnh. Nàng ta cũng nhìn ra được Mẫu Yêu Vương làm nhiều như vậy, không phải muốn giết bọn họ, mà muốn được bọn họ thừa nhận, nhất là để được Diệp Âm Trúc thừa nhận.

Tư Cầm, Luyến Cầm rơi vào trong lòng Tô Lạp, lập tức im lặng. Nhìn mọi chuyện trước mặt đều lộ ra vẻ khó hiểu. Nhất là Luyến Cầm, là Nữ hài duy nhất trong bốn Hài tử, đã sắp khóc.

Diệp Niệm Cầm thần kinh tương đối vững một chút, nên không có phản ứng quá lớn. Nó và Duệ Cầm cùng rơi vào trong lòng Hải Dương. Lúc này lại cảm thấy hứng thú với Duệ Cầm trước mặt.

- Ngươi là Ca ca của ta, hay là Đệ Đệ?

Duệ Cầm thất thần nhìn Diệp Âm Trúc. Với sự thông minh của nó, rất ít khi thất thố như vậy. Có thể khiến nó có vẻ mặt như thế, có thể thấy được rằng lời nói của Mẫu Yêu Vương đã đánh mạnh vào trái tim nó đến mức nào.

- Nếu bọn họ nói là thật, như vậy, vậy ta là Ca ca của ngươi rồi.

Mẫu Yêu Vương kéo An Nhã đến bên cạnh mình, một tay ôm eo nàng ta, một tay khẽ sờ sờ trên bụng An Nhã:

- Trong này là Hài tử của ngươi và hắn phải không? Diệp Âm Trúc, ta cho ngươi cơ hội cuối cùng. Đáp ứng lấy ta làm vợ, ta để lại nàng ta. Nếu không, ta không giết nàng ta, trước hết giết Hài tử của các ngươi, sau đó giết từng Hài tử còn lại. Nhẫn nại của ta có hạn, không nên ép ta.

Ánh mắt Diệp Âm Trúc lóe lên, mặc dù hắn thông minh hơn người, lúc này cũng không khỏi rối loạn. Nhìn thấy An Nhã bị Mẫu Yêu Vương khống chế, sóng dồn dập dâng lên trong lòng, trong lúc nhất thời trở nên ngây ngốc:

- Chỉ cần ta đáp ứng ngươi, ngươi sẽ buông tha tất cả mọi người?

Mẫu Yêu Vương lạnh nhạt nói:

- Có thể, buông tha bọn họ cũng không sao. Tuy nhiên quá trình này là có chút phiền toái. Đầu tiên, tất cả những người biết thân phận của ta, ngoại trừ mấy người trước mặt này đều phải chết. Chỉ có thể như vậy, thân phận của ta mới không bị tiết lộ ra ngoài. Sau đó ta sẽ hủy diệt toàn bộ đoạn trí nhớ của những người còn sống, chỉ biết là Thâm Uyên đã bị hủy diệt. Nếu không phải Tinh thần lực của ngươi không thể nào hủy diệt được. Ta sẽ không cần lãng phí nhiều thời gian với ngươi như vậy.

Cuối cùng, khi các nàng mất đi trí nhớ. Ngươi phải nói cho các nàng, quyết định cưới ta làm vợ, về sau ta là Chính thê của ngươi, bọn họ chỉ có thể là thiếp của ngươi mà thôi. Đương nhiên, một điểm quan trọng

nhất là, từ nay về sau, ngươi phải xóa đi đoạn trí nhớ ta là Mẫu Yêu Vương trong đầu đi. Chỉ có như vậy, ngươi mới có thể toàn tâm toàn ý với ta. Làm được những điều này, ta để lại bọn họ, nếu không như vậy, ta trước hết giết Hài tử của ngươi, cho các ngươi thống khổ cả đời.

Mẫu Yêu Vương rốt cuộc cũng là Mẫu Yêu Vương, mặc dù ả ta muốn làm người, nhưng vẫn Tâm ngoan thủ lạt. Chỉ cần Diệp Âm Trúc đáp ứng ả ta, thì ngoại trừ hai vị Tháp Chủ và hai Thê Tử của Diệp Âm Trúc, cùng với các Hài tử, còn có An Nhã nữa. Những người còn lại bao gồm cả Bỉ Mông cự thú, Ngân Long công chúa Ly Sát, cùng với năm Thần Thú mới bị Mẫu Yêu Vương ném ra khỏi Thâm Uyên đều phải chết.

- Ta chỉ cần đáp ứng ngươi, ngươi bây giờ thả An Nhã Tỷ Tỷ được không?

Diệp Âm Trúc trầm giọng hỏi.

Mẫu Yêu Vương mỉm cười nói:

- Ta biết ngươi rất thông minh, rất có trí tuệ. Ta cũng nói qua, về suy nghĩ ta không bằng ngươi. Nhưng ngươi cũng nên biết, ngươi có một khuyết điểm lớn nhất. Đương nhiên theo các nàng này thấy thì đó lại là một ưu điểm, đó là ngươi quá trọng tình cảm. Vì không cho ngươi lừa gạt ta, trước khi tiến hành tất cả, ngươi trước hết phải để cho bọn họ thấy ngươi và ta yêu nhau. Ta là Thần, ta có thể khẳng định, chỉ cần chúng ta làm một lần, ta sẽ có Hài tử của ngươi. Ta nghĩ, đến lúc đó, ngươi muốn làm gì, còn muốn tính kế như thế nào, cũng phải có lo lắng trong lòng.

Trong mắt hiện lên vẻ say mê, Mẫu Yêu Vương hưng phấn nói:

- Thật là mong chờ có Hài tử của ngươi. Không biết Hài tử của chúng ta sẽ trở nên xuất sắc như thế nào, ít nhất cũng phải xuất sắc hơn với các Hài tử hiện có của ngươi.

¨¨£u G\ʏỀjX ¨¨£I Ĥà_ bŁ§ GʉH] ¦ \Ò§ ±_j dǴ_J -▯ Ĥû W_Ł§ i XʏỀ_

- Nói đầu óc ngươi không bằng ta, chính là tự hạ thấp mình. Ngươi tính toán rất chính xác, thậm chí nắm chắc khuyết điểm của ta. Quả không hổ là Thâm Uyên Chi Thần, Mẫu Yêu Vương Đại nhân.

Tay Mẫu Yêu Vương vẫn xoa nhẹ trên bụng An Nhã, mỉm cười nói:

- Ngươi đáp ứng, hay là không?"

Diệp Âm Trúc cười lạnh, nói:

- Ta có quyền lựa chọn sao?

Mẫu Yêu Vương nở một nụ cười rất ngọt ngào:

- Không có, đương nhiên là không có.

Trong mắt Diệp Âm Trúc hiện ra một tia buồn bã, thoáng nhìn Tô Lạp và Hải Dương ở xa xa, gật đầu:

- Được, ta đáp ứng ngươi.

Năm chữ đơn giản, lại rất ngưng trọng, nhưng kỳ lạ là không một ai ở đây ngăn cản hắn. Lựa chọn của Mẫu Yêu Vương rất chính xác. Hài tử là điểm yếu của mọi người ở đây, bao gồm cả hai vị Tháp Chủ. Mẫu Yêu Vương ném An Nhã ra xa xa. Đương nhiên, vẫn trong Thần giới cầm cố của nàng. Đồng thời nàng cũng mở cầm cố cho Diệp Âm Trúc, trong mắt hiện ra vẻ tàn khốc:

- Không cần có tâm lý cầu may. Ngươi nên hiểu rằng, với thực lực của ta, muốn giết chết bất cứ ai ở đây, chỉ là một cái nhấc tay đơn giản mà thôi.

Diệp Âm Trúc từ từ bay đến trước mặt Mẫu Yêu Vương. Không có thừa dịp để công kích hay có hành động gì với nàng ta. Lúc hắn mặc Thần Thú Khải Giáp, thực lực ở lúc mạnh nhất đều không thể giết chết Mẫu Yêu Vương. Lúc này không được Thần Thú Khải Giáp hỗ trợ, sao có thể là đối thủ của Mẫu Yêu Vương chứ?

Thân hình trần trụi của Mẫu Yêu Vương hiện lên một tầng Hồng sắc mờ nhạt, trong mắt hiện ra vẻ thẹn thùng.

Diệp Âm Trúc lạnh lùng nhìn ả:

- Bây giờ đã bắt đầu được chưa?

Mẫu Yêu Vương mỉm cười, lúc này đối với ả ta mà nói, Diệp Âm Trúc như miếng thịt trên bàn, không thể nào chạy thoát.

- Không vội, ngươi không phải vẫn đối xử rất tốt với các Thê Tử của ngươi sao. Ta đã nghe các nàng nói. Lúc trước ngươi vì tìm lại Tô Lạp, một mình một ngựa đi đến thủ đô Lam Địch Á Tư đế quốc, dùng một khúc Phượng Cầu Hoàng nói về tình yêu ngươi dành cho nàng. Đây dù sao cũng là lần đầu tiên của ta, ta cũng muốn nghe ngươi ngươi đàn tấu Cầm Khúc này, được không? Ta hy vọng ngươi có thể làm ta động tình. Đương nhiên, ta chỉ muốn nghe Cầm Khúc, nếu ngươi cho gì thêm trong đó, ta sẽ không ngại cho ngươi nhìn thấy thi thể của một Hài tử.

Diệp Âm Trúc yên lặng nhìn Mẫu Yêu Vương, trong mắt ẩn chứa sự khuất nhục. Nhưng hắn vẫn lấy từ trong Tu Di thần giới ra một cổ cầm. Vừa lấy đàn ra, khí chất của Diệp Âm Trúc đã biến đổi, phảng phất như biến thành tâm điểm của thiên hạ, mỗi cử động giơ tay nhấc chân đều cực kỳ tao nhã, cao quý.

Mẫu Yêu Vương tán thưởng nói:

- Cầm Đế dù sao vẫn là Cầm Đế, chỉ cần có đàn trong tay, không một nam nhân nào của Long Khi Nỗ Tư có thể sánh cùng ngươi.

Diệp Âm Trúc phảng phất như không hề nghe thấy Mẫu Yêu Vương tán thưởng, hai tay khẽ vuốt dây đàn, thản nhiên nói:

- Triêu dương kí thăng.

Sào phượng hữu thanh.

Chu ti nhất tấu,

Thiên hạ văn minh.

Thử cầm danh viết: Minh phượng.

(Mặt trời chiếu rọi,

Chim phượng hót ca,

Đàn kêu một khúc,

Trời đất thanh bình.

Đàn này tên: Minh Phượng).

Thanh âm của Minh Phượng trong trẻo du dương, nhưng lúc này thanh âm tấu lên lại cực kỳ thê lương, dường như muốn nói lên nỗi đau khổ khi phải xa người thân, nói về nỗi tương tư vô tận.

Tiếng đàn khi thì như cây tùng thét gió, khi thì như đỗ quyên kêu thân, gió trên không cũng như ngừng xoay chuyển, hòa nhập cùng với tiếng đàn.Qua đoạn nhạc dạo, tiếng ca cất lên, hài hòa với tiếng đàn, khiến sự thương cảm càng tăng lên.

- Một con người, một đôi mắt không cần người yêu an ủi.

Một trái tim, một mảnh tình không muốn chờ đợi tới ngày mai

Tình khai hoa, hoa tàn

Yêu chỉ là dâu biển

Đừng hỏi ta cắt đứt duyên tình

Đừng cười ta không hờn, không hối

Ai biết yêu sao cho mãi mãi

Ta không thể thấy

Ta không thể nghe

Những lời hứa trọn đời trọn kiếp

Ta chỉ thấy

Ta chỉ nghe

Nỗi đau thương triền miên trong lòng.

Tiếng ca bi thương nghẹn ngào, trước mắt Diệp Âm Trúc cũng mông lung. Hắn đã lặp lại lúc đàn cầm vì Tô Lạp ở đế đô Lam Địch Á Tư lúc trước. Nhưng người trong lòng hắn lúc này không phải là Tô Lạp, mà là vì Hương Loan Công chúa đã chết.

Mẫu Yêu Vương ngẩn người lắng nghe. Diệp Âm Trúc bất luận là đàn hay là ca hát, trong đó đều không ẩn chứa một chút Tinh thần lực nào. Đó chỉ là Cầm ca, nhưng tiếng Cầm ca rất bình thường này lại làm cho nội tâm nàng xúc động mạnh. Mẫu Yêu Vương đương nhiên biết, cảm xúc trong Cầm ca của Diệp Âm Trúc không phải vì mình. Nhưng càng là như vậy, trong lòng nàng càng có cảm giác thống khổ và chờ mong. Hai tay nhẹ nhàng nâng lên, tiếng đàn nhẹ nhàng vang lên trên Cầm huyền. Trong mắt Diệp Âm Trúc lóe ra hào quang nhàn nhạt, như mình cũng đã xâm nhập vào trong tiếng đàn, nhỏ giọng nói:

- Gặp nhau là có duyên,

Khóe miệng hiện lên vẻ chua xót, Diệp Âm Trúc khẽ nói:

- Tiểu Long Nữ, nếu ngươi thực sự yêu ta. Như vậy ta xin ngươi, tất cả mọi việc sắp diễn ra, ta không muốn bọn họ thấy. Dù sao, trong này còn có các Hài tử của ta

Mẫu Yêu Vương nhìn chằm chằm vào Diệp Âm Trúc, trong mắt trở nên mông lung:

- Gặp nhau là có duyên, gặp thật sự là khó khăn. Thật thích khi nghe Phượng Cầu hoàng, bảo sao các nàng si mê ngươi như vậy, đây là tình yêu sao? Cám ơn ngươi, ngươi cho ta biết về tình yêu. Giờ phút này, ta thực sự cảm giác được tình yêu. Được, ta đồng ý với ngươi.

Vừa nói, Mẫu Yêu Vương cầm tay Diệp Âm Trúc.

Đúng vào lúc này, một giọng nói ngây thơ chợt vang lên:

- Sư phụ.

Diệp Âm Trúc và Mẫu Yêu Vương cùng nhìn về phía phát ra âm thanh. Người mở miệng là Duệ Cầm đang ở trong lòng Hải Dương. Duệ Cầm nhìn Diệp Âm Trúc, vẻ mê mang và tự hỏi trong mắt đã biến mất.

- Sư phụ, người thực sự là Ba ba của ta sao?

Diệp Âm Trúc khẽ gật đầu:

- Xin lỗi, Duệ Cầm, tất cả do Ba Ba không tốt, Ba Ba rất xin lỗi con và Mụ mụ của con.

Duệ Cầm khẽ lắc đầu nói:

- Sư phụ, ta muốn nói cho Người. Nếu người thực sự là Ba ba của ta, như vậy, ta tự hào về người.

Diệp Âm Trúc sững sờ một lát, trong mắt hiện ra vẻ mông lung, ánh mắt nhìn Duệ Cầm hiện ra vẻ kiên định.Năng lượng ba động khổng lồ chợt phát ra, Thất thải quang mang từ trên người Mẫu Yêu Vương bay ra, ngưng tụ thành một quang kiển rất lớn, bao phủ hai người ở bên trong. Trong nháy mắt, quần áo trên người Diệp Âm Trúc đã biến mất. Trong không gian có một không hai này, chỉ có hắn và Mẫu Yêu Vương đã chiếm lấy thân thể Tiểu Long Nữ. Hai tay như Thủy xà quấn quanh cổ Diệp Âm Trúc, Mẫu Yêu Vương từ từ nhắm hai mắt lại, nhỏ giọng nói:

-Yêu ta đi, Âm Trúc.

Cúi thấp đầu xuống, trong mắt Diệp Âm Trúc hiện ra tình cảm mãnh liệt. Nhưng tình cảm này rốt cuộc diễn đạt cái gì, có lẽ chỉ có mình hắn mới biết. Môi hắn hôn thật sâu lên môi nàng. Bốn bờ môi tiếp xúc với nhau, thân thể hai người cùng run lên. Bất luận là Linh hồn trong thân thể Tiểu Long Nữ là ai. Nàng dù sao cũng là con của Thần Long, có được dòng máu Thần Long tinh thuần nhất. Sinh mệnh năng lượng trong cơ thể nàng cũng có cùng nguồn gốc với Sinh mệnh năng lượng của Diệp Âm Trúc, khi Sinh mệnh năng lượng của cả hai tiếp xúc với nhau sinh ra cảm giác đặc biệt, khiến cho bọn họ khi cùng người khác làm như thế này không thể nào xuất hiện được. Ở một khắc đó, không chỉ có Mẫu Yêu Vương, mà Diệp Âm Trúc cũng đã mê man. Hai thân hình nóng bỏng, ôm chặt lấy nhau. Hai tay lướt nhẹ trên Kiều đồn hoàn mỹ đó, khẽ ôm lấy vưu vật hoàn mỹ. Hai người không ngừng khuê ngợi nhau. Mặc dù còn chưa thật sự tiêu hồn, nhưng bọn họ đã chìm vào trong dục vọng dâng trào. Đùi thon dài kết thật cuốn quanh mông rắn chắc của Diệp Âm Trúc. Nang dương đã sớm rất cứng rắn, mỗi một lần khẽ tiếp xúc với vùng mềm mại kia đều khiến cho Vưu vật hoàn mỹ đó khẽ co rút lại. Đôi môi dừng ở trên người nhau, trong Thất thải quang mang tuyệt đẹp bao phủ, tất cả rất hoàn mỹ.

- Âm Trúc, cho ta cảm nhận sự ôn nhu của ngươi đi.

Mẫu Yêu Vương lúc này, giống như một tiểu cô nương ngượng ngùng, nằm ở trên bờ vai rộng lớn của Diệp Âm Trúc. Mái tóc dài màu đen mềm mại tán loạn trên người mình và Diệp Âm Trúc, nhìn rất nhu hòa. Một tay của nàng, đã lặng lẽ cầm cái nóng bỏng kinh người, khẽ cắn môi. Hai tay Diệp Âm Trúc, đã chuyển qua kiều đồn đẹp đẽ tròn trịa mà mềm mại kia, đỉnh đầu nóng bỏng đã chạm vào nơi mềm mại ẩm ướt kia.

Hai người cùng ngẩng đầu lên, nhìn vào nhau. Trong mắt Diệp Âm Trúc hiện ra tình cảm thắm thiết, còn trong mắt Mẫu Yêu Vương là vẻ mê ly. Sinh mệnh năng lượng đã nối liền với nhau, kiếm cùng với hang sâu, bọn họ gần như đồng thời dùng sức.

Một tiếng rên rỉ từ trong miệng Mẫu Yêu Vương phát ra. Cái nóng bỏng đó đã phá tan sự ngăn cách ẩm ướt và cứng cỏi, chỉ một cái đã thâm nhập vào tận sâu trong Thâm Uyên. Chặt, ấm, thơm ngát, nống, cực nhạc bao trùm nơi nóng bỏng của Diệp Âm Trúc, cũng bao trùm Linh hồn của hắn. Ở một khắc đó, trái tim hắn chấn động mạnh, Sinh mệnh năng lượng mênh mông không gì sánh bằng trao đổi với nhau khi hai người hóa hợp, thân thể hai người rốt cuộc đã dung hợp làm một. Hai bọn họ hòa hợp lại, lúc này, bọn họ không có chút gì miễn cưỡng.

Mẫu Yêu Vương ôm chặt lấy cổ Diệp Âm Trúc, thì thào nói:

-Ta không ngờ được rằng, đau đớn lại nhanh chóng có thể vui sướng đến vậy"

Lời của nàng như ngọn lửa kích tình, cả hai người cùng trở nên điên cuồng, Sinh mệnh năng lượng khổng lồ của Mẫu Yêu Vương làm cho vết thương vừa xuất hiện khép lại, sau đau đớn chính là cực lạc.

Mỗi một lần trùng kích mạnh mẽ, mỗi một lần vặn vẹo cực hạn, đều không có chút lực thừa nào, không ngừng phát động công kích với nhau. Bọn họ có Sinh mệnh năng lượng gần như vô hạn, không hề tiết kiệm thể lực, Thất thải quang mang xung quanh bọn họ không ngừng méo mó theo chuyển động của bọn họ.

Tiếng rên rỉ không chỉ phát ra từ trong miệng Mẫu Yêu Vương, cũng phát ra từ yết hầu Diệp Âm Trúc. Sinh mệnh năng lượng như một cái tổ kén khổng lồ, bao lấy bọn họ. Bọn họ đều không thể phong bế Sinh mệnh huyền bí của mình, cùng với xâm nhập và mở ra, dục vọng điên cuồng dâng trào.

Thời gian, đã sớm không còn trong lòng bọn họ. Cùng với tốc độ tăng lên, bọn họ không ngừng tìm kiếm đỉnh điểm, nhưng thấy đỉnh điểm đó càng lúc càng cao. Rốt cuộc, đỉnh phong đã xuất hiện trong nháy mắt khi Sinh mệnh năng lượng của bọn họ giao nhau, khi Linh hồn của bọn họ phá vỡ ngăn cách của Sinh mệnh năng lượng để tiếp xúc với nhau. Linh hồn do Sinh mệnh năng lượng sinh ra va chạm với Linh hồn do Tử Năng sinh ra. Trong nháy mắt khi năng lượng đại biểu cho sống và chết, dương và âm va chạm với nhau, đỉnh điểm rốt cuộc dâng trào.

Hai tay Diệp Âm Trúc ôm vào lưng và hông Mẫu Yêu Vương, khiến cho thân thể của nàng ta hoàn toàn tương hợp với thân thể của mình. Cùng lúc khi đỉnh điểm xuất hiện, một vòng quang hoàn Kim sắc mãnh liệt chợt phát ra từ Mi Tâm của Diệp Âm Trúc.

Đỉnh cao cực lạc vô cùng tuyệt vời. Khi Mẫu Yêu Vương cảm nhận được đôi tay trong nháy mắt ôm chặt lấy mình, nàng vô ý thức mở mắt ra. Mà cũng trong nháy mắt này, khóe miệng Diệp Âm Trúc đã chảy máu

Kim sắc. Ánh mắt nhìn Mẫu Yêu Vương trong khi đỉnh điểm cực lạc lại rất bình tĩnh.

- Ngươi….

Mẫu Yêu Vương chỉ nói được một từ. Ả cảm giác được một cỗ Hồng lưu từ dòng suối nóng bỏng đó phun ra, thâm nhập vào trong cơ thể của mình, xâm nhập vào sâu trong Linh hồn mình. Cực lạc và cực đau, gần như cùng lúc xuất hiện trong sâu Linh hồn Mẫu Yêu Vương. Nhưng mà ả lại phát hiện, mình không thể nhúc nhích. Mặc dù là lực lượng Thần Cấp, vào giờ phút này nàng ta cũng không thể nào động đậy.

Diệp Âm Trúc nhìn chằm chằm vào Mẫu Yêu Vương, trong mắt hiện lên một tia không đành lòng:

- Ngươi cuối cùng vẫn trúng kế của ta. Ta cũng là Thần, mặc dù chỉ có Linh hồn.

Lại có một dòng suối nóng bỏng điên cuồng tiến vào, Mẫu Yêu Vương rõ ràng cảm giác được, Linh hồn bản thể của mình lại bị cỗ Hồng lưu phá vỡ.

Mơ hồ nhìn Diệp Âm Trúc, trong mắt tràn ngập vẻ khó hiểu cùng với một tia tuyệt vọng, nhưng vẫn đầy vẻ hưng phấn có được sự cực khoái vừa rồi.

- Nói cho ta…

Diệp Âm Trúc đương nhiên biết nàng muốn biết cái gì:

- Từ lúc biết ngươi là Mẫu Yêu Vương. Ta đã chuẩn bị rất kỹ. Ta nghĩ được rằng Cầm Đế hào có thể không thể đưa ngươi vào chỗ chết. Trở thành Thần, ngươi gần như là Bất tử. Ngươi cũng không biết, khi Thần Long Vương đồng thời đưa Linh hồn năng lượng vào trong cơ thể ta và ngươi. Ngươi rốt cuộc đột phá bình cảnh trở thành Thần. Mà Linh hồn của Phĩ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn Đại sư trong ta rốt cuộc cũng vì vậy mà đã thức tỉnh. Khi Thần Long Vương phát hiện Linh hồn của ngươi không đúng, một khắc cuối cùng đó mặc dù ngươi mạnh mẽ hấp thu, nhưng Người đã truyền Linh hồn lực nhiều hơn cho ta. Cho nên ngươi nhiều nhất chỉ hấp thu được một phần ba Linh hồn lực của Thần Long Vương mà thôi. Còn hai phần ba còn lại được rót vào trong Linh hồn của ta. Cho nên, mặc dù thân thể ta không đạt đến Thần Cấp như ngươi. Nhưng Linh hồn của ta cũng là Thần Cấp.

Từng cỗ hồng lưu trùng kích vào Linh hồn của Mẫu Yêu Vương. Trong mắt nàng ta cũng không phải là tuyệt vọng. Khuôn mặt đỏ hồng xuất hiện vẻ chua xót:

- Không ngờ rằng, ngươi lại che dấu kỹ đến như vậy.

Diệp Âm Trúc tiếp tục nói:

- Ta đã bàn bạc với Phĩ Nhĩ Kiệt Khắc Tốn Đại sư. Muốn giết ngươi, nếu Cầm Đế hào không thể thành công. Như vậy chỉ có một biện pháp, đó là dùng Linh hồn cùng cấp bậc để hủy diệt Linh hồn của ngươi. Mà Linh hồn của ta là Thần Cấp, của ngươi cũng là Thần Cấp. Khác nhau chính là, thân thể của ta chưa đạt đến Thần Cấp. Cho nên, sau khi Linh hồn đạt đến Thần Cấp, trong Tinh thần chi hải có thêm một viên Hồn Châu nữa. Trừ khi thân thể ta cũng đạt đến Thần Cấp, nếu không ta không thể nào dung hợp với Hồn Châu và Thần Hồn Châu.

Mẫu Yêu Vương cười thảm nói:

- Cho nên, ngươi muốn phá vỡ Thần Hồn Châu của mình, đưa Linh hồn Thần Cấp và Sinh mệnh tinh hoa của ngươi bắn vào trong cơ thể ta, phá hủy Linh hồn của ta, đúng không?

Diệp Âm Trúc nói:

- Thân thể của ngươi không thể nào phá vỡ. thân thể của ta cũng không có thực lực Thần Cấp. Mặc dù biết rằng dùng phương pháp như vậy có thể thực sự giết chết ngươi, nhưng ngươi lại không thể

Cực khoái đã đến đỉnh điểm. Hai người đồng thời cảm thụ được cảm giác thống khổ và khoái hoạt. Cùng là phá vỡ Linh hồn, thống khổ như vậy, cùng với khoái lạc cực đỉnh của thân thể bọn họ, hợp lại thành một cảm giác rất đặc biệt.

- Âm Trúc, ngươi có biết không, ta rất vui vẻ. Cảm giác của ta đúng là trở thành một nữ nhân thực sự là vui sướng như vậy. Nếu ta không phải xuất thân từ Thâm Uyên có phải tốt hơn không? Đáng tiếc, ngươi phá vỡ Thần Hồn, vĩnh viễn cũng không thể nào trở lại thành Thần.

Diệp Âm Trúc khẽ hôn lên trán Mẫu Yêu Vương:

- Có lẽ, tất cả đều do số mệnh đã định. Ta có thể cảm giác được tình yêu ngươi dành cho ta. Nhưng ngươi là Mẫu Yêu Vương, ta là truyền nhân của Thần Long Vương. Chúng ta nhất định có kết cục như vậy. Ra tay đi. Ta dù sao cũng không có thân thể Thần Cấp, trước khi Linh hồn của ngươi hoàn toàn bị vỡ, ngươi hoàn toàn có thể giết ta. Có lẽ, đến vị diện khác, vứt tất cả mọi thứ, chúng ta rất có thể trở thành Tình lữ. Rất xin lỗi, vì ta giết ngươi.

Nụ cười trên mặt Mẫu Yêu Vương đột nhiên trở nên rất chân thành:

- Không cần nói xin lỗi. Những điều này ta đều hiểu được. Ta cũng đột nhiên hiểu được thế nào mới là yêu thực sự. Nói cho ta biết, tình yêu là dâng hiến, đúng không?

Diệp Âm Trúc sững sờ giây lát, lúc này, đạo hồng lưu cuối cùng rốt cuộc cũng tiến vào trong cơ thể Mẫu Yêu Vương. Thân thể hai người run mạnh lên.

Mẫu Yêu Vương run rẩy nói:

- Vì cứu Thê Tử, đồng bọn và các Hài tử của ngươi. Ngươi nguyện từ bỏ sinh mạng của mình. Đây là tình yêu của ngươi dành cho bọn họ, dâng hiến cho bọn họ. Ta chết, ngươi cũng có thể sống vui vẻ với các Thê Tử và Hài tử của ngươi, hạnh phúc mĩ mãn. Âm Trúc, đây là điều ta dâng hiến cho ngươi. Ta Yêu Chàng.

Ngẩng đầu lên, nàng ta ôm sát cổ Diệp Âm Trúc lần cuối cùng, cố gắng đặt môi mình lên môi hắn. Mẫu Yêu Vương và Diệp Âm Trúc cùng phá vỡ Linh hồn, nhưng tình huống của bọn họ lại hoàn toàn khác nhau. Diệp Âm Trúc có hai viên Hồn Châu, mặc dù Thần châu vỡ tan tạo thành đả kích rất lớn đối với hắn. Nhưng hắn dù sao còn có một viên Hồn Châu, cũng sẽ không chết, nhiều nhất là Tinh Thần Tu vi giảm xuống mà thôi. Nhưng Mẫu Yêu Vương chỉ có một viên Hồn Châu.

Trái tim Diệp Âm Trúc run lên mãnh liệt. Điên cuồng hôn trả, hắn có thể rõ ràng cảm giác được, Linh hồn của Mẫu Yêu Vương đang dưới tác dụng của Linh hồn Thần Cấp của mình, đang tan vỡ rất nhanh trong Thần Hồn Thần Giới của mình.

Nụ hôn trả này không hề chiếu lệ, không giả dối, nước mắt, chảy xuống mặt Diệp Âm Trúc.

- Ngươi thực sự đã hiểu tình yêu là gì.

Linh hồn Diệp Âm Trúc nói với Mẫu Yêu Vương.

Hai mắt Mẫu Yêu Vương từ từ khép lại, ở một khắc cuối cùng này, nàng không phát động công kích gì với Diệp Âm Trúc. Nàng dùng sức lực cuối cùng của mình nói một câu với Diệp Âm Trúc:

- Nếu, có kiếp sau.

Nước mắt không ngừng chảy xuống từ khóe mắt Diệp Âm Trúc, hôn nhẹ lên trán Mẫu Yêu Vương:

- Nếu có kiếp sau, nếu ta không phải hậu duệ Thần Long, nàng cũng không là Mẫu Yêu Vương. Ta nhất định sẽ trở thành người yêu của nàng.

Thất thải quang mang mênh mông phát ra, Linh hồn tràn ngập của Mẫu Yêu Vương được làm dịu, mang theo Sinh mệnh tinh hoa của Diệp Âm Trúc tan biến đi.

Không có Linh hồn chi hỏa tuyệt đẹp, không có Thần Cấp công kích, Thần từng thống trị Thâm Uyên vị diện, cứ như vậy chết trong lòng Nam nhân mình yêu. Một khắc khi Linh hồn tan biến, nàng không hề hối hận, chỉ có quyến luyến. Cảm nhận thân thể mềm mại trong lòng ngực đã không còn chút "Thần Lực" nào, Diệp Âm Trúc không hề di động, quang mang xung quanh không hề di chuyển, như đang nghiệm chứng cho mọi việc.

Yêu không hề sai, đáng tiếc, chúng ta là người của hai Thế giới.

Đại cừu của Đông Long đã báo, nhưng Giờ phút này, trong lòng Diệp Âm Trúc chỉ còn có bi thương. Hắn vô cùng cẩn thận lấy viên Bảo thạch kim sắc trong Tu Di Thần Giới ra, trong mà quang mang màu hồng phản chiếu. Vòng cổ kim sắc rơi trên tay Diệp Âm Trúc. Một tay ôm thân thể Tiểu Long Nữ, một tay đặt vòng cổ lên cổ nàng.

Chú ngữ trầm thấp nhưng tràn ngập tình cảm từ trong miệng Diệp Âm Trúc phát ra.

Kim quang nhu hòa sáng lên từ viên Bảo thạch trên vòng cổ. Một lũ Linh hồn dưới sự dẫn dắt của Sinh mệnh năng lượng từ từ rót vào, năng lượng ba động nhu hòa vòng quanh thân hình hai người, thân thể Tiểu Long Nữ do một Linh hồn khác bao phủ đã sống lại. Khẽ kêu nhẹ một tiếng, đôi mắt tuyệt mỹ lại mở ra, thân hình vẫn hoàn mỹ như trước, nhưng ánh mắt đã thay đổi.

- Đây, đây là….

Nhìn thấy Thất thải quang mang, nàng nhỏ giọng nói:

- Là Thiên đường hay Địa ngục.

- Không phải Thiên đường, cũng không phải là Địa ngục. Đây là trong lòng ta.

Giọng nói ôn nhu của Diệp Âm Trúc vang lên bên tai nàng. Nàng lúc này mới phát hiện, mình nằm trong lòng ngực ấm áp của hắn. thân thể di động. Hạ thân vẫn tiếp xúc với nhau không khỏi khiến nàng khẽ kêu lên một tiếng.

- Âm Trúc, ta ..ta…

- Không cần nói, không cần nói gì hết. Linh hồn của ta sẽ nói cho nàng biết tất cả.

Cúi đầu, hắn tìm được môi của nàng, trán của hắn cũng đặt trên trán nàng. Linh hồn ấn ký lặng lẽ truyền lại toàn bộ những điều nàng cần biết.

Theo Thất thải quang mang ba động, ánh mắt của Tô Lạp, Hải Dương, An Nhã và hai vị Tháp Chủ đều trở nên trầm trọng. Các Hài tử cũng không dám nói. Cảm xúc tuyệt vọng lan khắp bọn họ, trong lòng bọn họ đều là sự bi thương và thống khổ vô tận.

Đột nhiên, theo Ngân Long Ngân Tệ mà Tô Lạp cưỡi nhỏ giọng kêu lên, tất cả mọi người đều phát hiện, mình đã có lại năng lực hành động. Bối rối, đều tự điều chỉnh thân hình, giữ nguyên tư thế phi hành. Trong mắt mỗi người đều hiện lên vẻ không thể hiểu nổi. Sao thế này? Vì sao Thần Giới Phong Ấn của Mẫu Yêu Vương lại biến mất? Thất thải quang mang trước mặt dần dần mờ đi, hai thân ảnh từ từ hiện ra trong làn quang mang. Ánh mắt mọi người lập tức tập trung lên trên người bọn họ, tâm trạng lại nặng nề hơn. Một Nam một Nữ, bọn họ đều mặc Ma pháp trường bào của Diệp Âm Trúc, tay cầm tay, vẻ mặt đầy vui sướng và thân mật.

- Âm Trúc, Chàng…

Giọng nói Tô Lạp nghẹn lại, dù như thế nào cũng không thể nói nên lời.

- Tiểu Long Nữ.

Buông tay Diệp Âm Trúc ra, thân hình nữ nhân lóe lên, đã phi hành đến trước mặt Tô Lạp. Tô Lạp theo bản năng ôm Hài tử vào trong ngực:

- Ngươi muốn làm gì?

"Tiểu Long Nữ" cười cười, nói:

- Dù nói như thế nào, ta còn chưa được gặp hai Hài tử bảo bối của muội.

Hải Dương thúc dục Tuyết Long Báo rất nhanh chắn trước mặt Tô Lạp. Nhìn Diệp Âm Trúc đứng ở xa xa đang cười cười nhưng không có hành động gì, lòng nàng cũng như rơi vào hố băng muôn trượng. Chẳng lẽ, Âm Trúc đã bị mê hoặc? Phẫn nộ quát:

- Tránh xa Tô Lạp ra.

"Tiểu Long Nữ" mở miệng nói:

- Sao lại hung dữ như vậy. Xem ta trừng phạt ngươi như thế nào?

Nói xong, nàng gần như trong nháy mắt đã đến trước mặt Hải Dương, chưa đợi Hải Dương kịp phản ứng, đã hôn mạnh lên mặt Hải Dương một cái.

- Thật là thích. Bảo sao Âm Trúc không thích ngươi như vậy. Nha đầu ngốc nhà ngươi. Tỷ tỷ đổi thân thể, Muội đã không còn nhận ra sao?

Cảm giác quen thuộc xâm nhập vào trong tim Hải Dương, nàng giật mình nhìn "Tiểu Long Nữ" trước mặt:

- Ngươi, ngươi là……

"Tiểu Long Nữ" nghiêm mặt nói:

- Ta nhớ là, Muội năm tuổi vẫn còn đái dầm. Không sai chứ. Niệm Cầm tuyệt đối không được giống Mụ mụ ngươi nha.

- Hương Loan Tỷ?

Mặc dù bị nói ra chuyện thầm kín, nhưng trong lòng Hải Dương lúc này lại không có chút xấu hổ gì. Chuyện năm tuổi của nàng, cho dù là Gia gia đã mất cũng không biết, chỉ nói với Tỷ muội tốt nhất mà thôi. Hương Loan giang tay ra, ôm lấy Hải Dương và Niệm Cầm, trong đôi mắt trào ra nước mắt hạnh phúc:

- Là tỷ, là tỷ. Tỷ không chết, Tỷ không chết.

Quang Minh Tháp Chủ Áo Bố Lai Ân cùng với Hồn Tháp Tháp Chủ Mạch Khắc Mễ Lan lúc này đã đi đến bên cạnh Diệp Âm Trúc, há mồm cứng lưỡi nói:

- Điều này rốt cuộc là như thế nào?.

Trong mắt Diệp Âm Trúc hiện ra vẻ thương cảm:

- Linh hồn của Mẫu Yêu Vương đã bị ta giết chết. Ta lợi dụng Vong Linh Ma pháp, đưa Linh hồn của Hương Loan vào trong cơ thể Tiểu Long Nữ. Huyết mạch Thần Long tộc được lưu truyền, Hương Loan cũng sống lại.

- Trời ạ.

Áo Bố Lai Ân và Mạch Khắc Mễ Lan nhìn nhau, không dám tin nói:

- Ý của ngươi là, chúng ta đã thắng lợi?

Diệp Âm Trúc mỉm cười:

- Ta nghĩ là như vậy.

Đúng vào lúc này, một cổ khí tức Tử vong mênh mông bạo phát từ trong Thâm Uyên, mang theo vô số tiếng kêu thê lương bay lên. Dị biến chợt xuất hiện làm mọi người giật mình. Mặc dù Diệp Âm Trúc bởi vì tự bạo Thần Hồn mà bị thương nặng. Nhưng vẫn có phản ứng trước tiên, hai tay phát ra một tầng Sinh mệnh năng lượng, bao trùm mọi người ở bên trong, nhanh chóng phát về phía Thâm Uyên trước mặt. Chỉ thấy hơn hai trăm thân ảnh cùng với Tử Khí mênh mông bay lên không trung, giọng nói hùng hồn của Diệp Hồng Nhan vang lên:

- Mẫu Yêu Vương, đền mạng đi.

Diệp Âm Trúc hoảng sợ, vội vàng ngăn cản trước mặt Hương Loan:

- Hồng Nhạn, không được động thủ. Nàng không phải Mẫu Yêu Vương.

Quang mang màu đen khổng lồ chợt thu liễm lại, Diệp Hồng Nhạn cùng với Tử Thần Long Lang Kỵ sỹ đoàn của hắn lướt trong không trung, dừng lại trên một đỉnh núi đã bị san bằng ở giữa Thâm Uyên.

Diệp Âm Trúc nghi hoặc nhìn Diệp Âm Trúc:

- Sao lại thế này?

Diệp Âm Trúc cười khổ, giải thích mọi chuyện đã xảy ra lúc trước.

Diệp Hồng Nhạn nhìn Diệp Âm Trúc, lại nhìn Hương Loan ở bên cạnh:

- Như vậy cũng tốt. Nói như vậy, chúng ta rốt cuộc đã thắng lợi?

Diệp Âm Trúc lại gật đầu, bị ánh mắt hưng phấn của mọi người lây nhiễm, bi thương trong lòng hắn cũng dần dần phai nhạt.

Áo Bố Lai Ân cười khổ nói:

- Đáng tiếc, Ma Đạo pháo của Cầm Đế hào đã bị hủy, hủy diệt Thâm Uyên như thế nào chúng ta còn phải nghĩ biện pháp.

Diệp Âm Trúc thở dài một tiếng nói:

- Lực sát thương của Cầm Đế hào thật sự quá mạnh. Có lẽ nó không nên tồn tại trên Thế giới này.

Diệp Hồng Nhạn nói:

- Biện pháp cũng không cần phải suy nghĩ. Cái gọi là Thâm Uyên này, chỉ là một cái hấp thu Tử Năng. Mẫu thể dưỡng dục ra Thâm Uyên sinh vật. Tài Quyết Thần lực của Tử Thần Long Lang Kỵ sỹ đoàn chúng ta vừa vặn là khắc tinh của nó, cái bên dưới đã bị chúng ta xử lý. Nếu không, chúng ta cũng sẽ không cóTử khí xông lên. Khí tức Tử Vong này, chỉ sợ cũng chỉ có Tử Thần Long Lang Kỵ sỹ đoàn chúng ta là hoàn toàn không có hiệu quả.

Vui mừng nối nhau xuất hiện. Diệp Âm Trúc và hai vị Đại sư nhìn nhau, lúc này, bọn họ rốt cuộc đã mỉm cười, cuối cùng hoàn toàn thoải mái mà mỉm cười. Bốn Ma Vương đã mất mạng, Mẫu Yêu Vương chết đi, Thâm Uyên đã xử lý xong, chiến tranh rốt cuộc đã có thể kết thúc. Lúc này, một giọng nói vang lên:

- Xin hỏi, ta nên gọi Người là Tỷ Tỷ, hay là Mụ Mụ?

Người vừa nói đúng là Duệ Cầm. Đôi mắt nhỏ bé đang nhìn chăm chú vào Hương Loan, mang theo chút nghi hoặc, nhưng đầy vẻ kích động.

Hương Loan ôm lấy Duệ Cầm, nức nở nói:

- Duệ Cầm, Duệ Cầm, Con của ta. Tha thứ cho ta, Mụ mụ vẫn gạt con.

Duệ Cầm nghiêm túc nói:

- Ta hiểu.

Mọi người ở đây đều giật mình nhìn Duệ Cầm, khó có thể tưởng tượng được một Hài tử vào lúc này lại bình tĩnh đến như vậy. Thần đồng của chúng ta ôm chặt lấy cổ Hương Loan, khóc lớn:

- Mụ mụ, mụ mụ……

Bất kể là thông minh như thế nào, hắn vẫn là một Hài tử.

- An Nhã tỷ tỷ. Ngươi muốn đi sao?

Tô Lạp không biết lúc nào đã cưỡi Ngân Tệ ngăn lại trước mặt An Nhã đang lặng lẽ rời đi.

An Nhã cười miễn cưỡng, nói:

- Bây giờ mọi chuyện đã giải quyết xong. Một nhà các ngươi đã đoàn tụ. Ta cũng nên chỉ huy Không Quân Tinh linh Tộc trở về Pháo đài.

Nói xong, nàng lại muốn rời đi.

Tô Lạp hai tay ôm Hài tử, không thể nào đưa tay ra ngăn nàng lại, nên rất khẩn trương. Đúng lúc này, An Nhã đã bị vây quanh. Hương Loan mặt đẫm lệ ôm Duệ Cầm:

- An Nhã tỷ tỷ, chẳng lẽ tỷ chuẩn bị chịu đựng thống khổ như ta sao? Cho dù tỷ muốn, nhưng tỷ cũng nên nghĩ cho Hài tử trong bụng mình.

Từ trí nhớ mà Diệp Âm Trúc truyền lại cho nàng, nàng đã biết chuyện đã xảy ra giữa Diệp Âm Trúc và An Nhã. Hải Dương khẩn thiết nhìn An Nhã:

- An Nhã tỷ tỷ, tỷ ở lại đi, chúng ta ở cùng một chỗ không phải tốt hơn sao?

An Nhã cúi đầu nói:

- Nhưng ta là Tinh Linh Nữ vương.

Nhân vật chính của chúng ta rốt cuộc đã mở miệng, hắn dùng hành động của mình để thể hiện quyết tâm. Eo An Nhã rơi vào trong bàn tay ấm áp của hắn:

- Ta cũng là ngoại tịch Thần Long Vương. Đồng thời ta nghĩ, trong Thế giới này, bất kể là Long Khi Nỗ Tư, hay là Thâm Uyên vị diện, không ai có thể ngăn cản chuyện ta muốn làm.

Ngẩng đầu lên, mắt An Nhã đã đẫm lệ, khi nàng nhìn thấy đôi mắt đầy tình cảm của Diệp Âm Trúc đã không cần nói gì nữa.

- Duệ Cầm là Thái tử của Mễ Lan đế, Tư Cầm là Lam Địch Á Tư đế quốc Thái tử, về sau làm sao bây giờ? Chẳng lẽ chúng ta để bọn nhỏ làm Đế Vương sao?

Diệp Âm Trúc cười cười:

- Chuyện của các Hài tử, để cho bọn chúng tự mình quyết định đi. Chúng nó cũng đủ thông minh, đúng không? Hương Loan, Mẫu Yêu Vương đã nói qua, nếu ta và nàng ta có quan hệ, nhất định sẽ có Hài tử. Bây giờ, nàng kế thừa thân thể của Tiểu Long Nữ, như vậy, Hài tử thứ hai của chúng ta, nàng chuẩn bị cho nó làm gì?

- Nó có huyết mạch Đông Long tinh thuần, để nó gia nhập Đông Long Bát tông đi.

An Nhã nói:

- Âm Trúc, Hài tử của chúng ta sau này sẽ ở lại Tinh linh Tộc, trợ giúp Tinh linh Tộc nhân có được không? Thân là Tinh Linh Vương, ta còn chưa có người kế thừa.

- Chỉ cần con đồng ý, ta không có ý kiến gì. Mấy tên tiểu quỷ thông minh của ta, các con sau này muốn làm gì?

Diệp Luyến Cầm nói:

- Ba Ba, con muốn ở lại Pháp Lam, kế thừa huy hoàng của các Nghĩa phụ, trở thành Ma pháp sư cường đại nhất.

Diệp Niệm Cầm nói:

- Ba Ba, bọn họ đều đã có nơi, con sẽ ở lại Cầm Thành giúp ba ba.

Diệp Tư Cầm nói:

- Ba Ba, dường như làm Đế Vương của Lam Địch Á Tư cũng là lựa chọn không tồi đó.

Diệp Duệ Cầm nói:

- Ồ, Ba ba, con muốn chỉ huy Diệp gia chúng ta thống nhất Long Khi Nỗ Tư và Thâm Uyên vị diện.

Diệp Âm Trúc :

- ...

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/cam-de-than-am